

John Adams
Library.

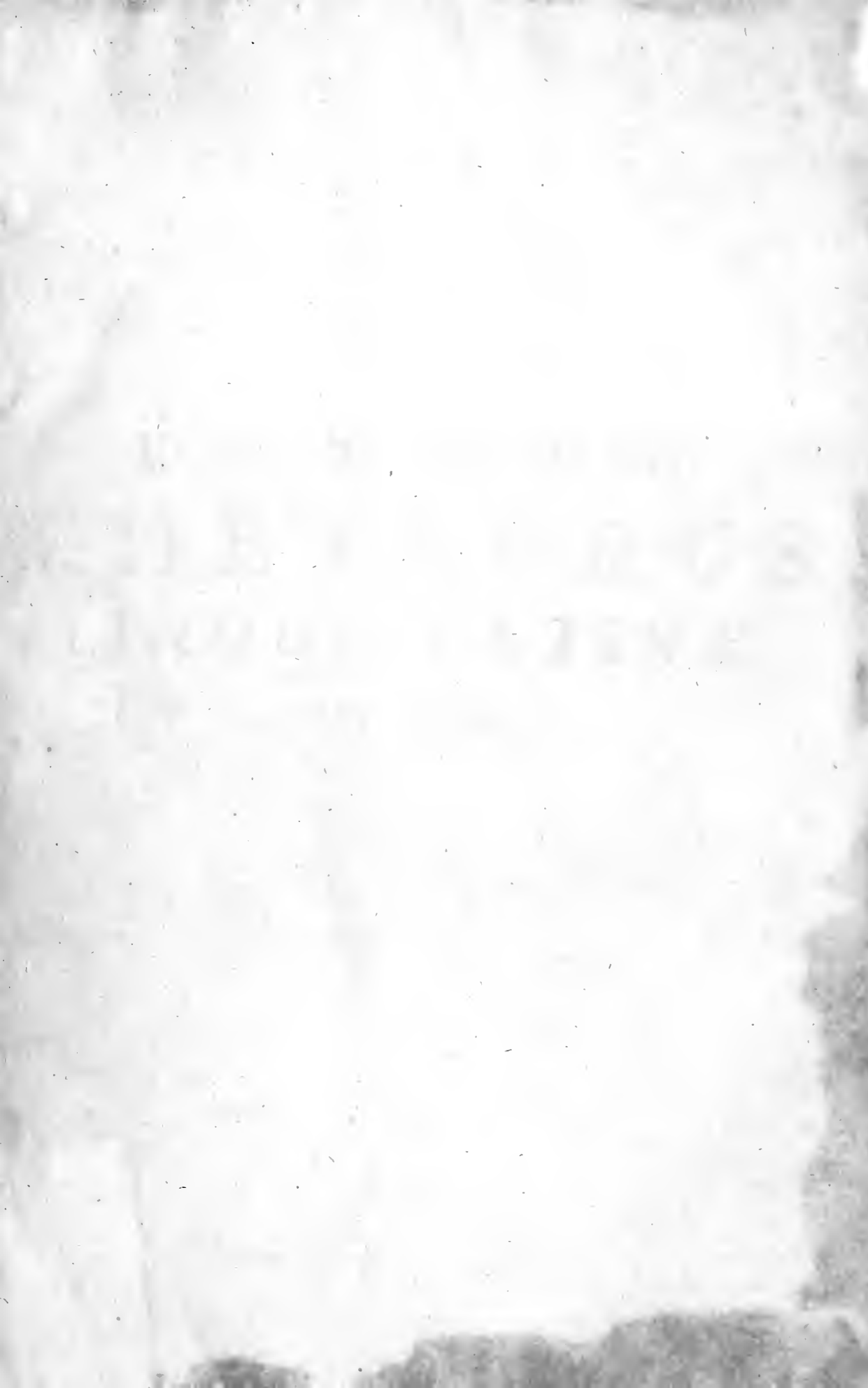
IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF N^o
ADAMS
31.

ROBERTI STEPHANI

THESAURUS

LINGUÆ LATINÆ.

IV. TOM.

MAILED 1908

THE U.S. AIR MAIL

POSTAGE WILL BE PAID BY ADDRESSEE

NO. 1

ROBERTI STEPHANI
LEXICOGRAPHORUM PRINCIPIS
THESAURUS
LINGUÆ LATINÆ
IN IV. TOMOS DIVISUS,

CUI

POST NOVISSIMAM LONDINENSEM EDITIONEM,
COMPLURIUM ERUDITORUM VIRORUM COLLECTIS CURIS
INSIGNITER AUCTAM,

Accesserunt nunc primum

HENRICI STEPHANI ROB. F.
ANNOTATIONES AUTOGRAPHÆ
EX CODICE BIBLIOTH. P. CIVIT. GENEV.

Nova cura recensuit, digessit, ab Auctorum citationibus atque
Interpretationibus fallis, Interpolationibus supervacuis, Mendisque
quamplurimis repurgavit,

Suasque passim ANIMADVERSIONES adjecit
ANTONIUS BIRRIUS PHILIATER BASIL.

*Cum Sacræ Cæsareæ ac Catbol. Majestatis
PRIVILEGIO.*

Typis & Impensis E. & J. R. THURNISIORUM Fratr.
M DCC XL.

RECEIVED

FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

WASHINGTON, D. C.

TO: SAC, NEW YORK

XX
ADAMS

317

U. I.

FROM: SAC, NEW YORK

RE: [Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

VIRO MAXIMO

ANDREÆ HERCULI
DE FLEURY,

EMINENTISSIMO

S. R. E. CARDINALI,
REGNI FRANCIAE ADMINISTRO,
ETC. ETC. ETC.

S. P. D.

ANTONIUS BIRRIUS.

T Ametsi causæ mihi multæ atque magnæ sunt, cur novum hunc *Roberti Stephani Latinae linguae Thesaurum*, qui ante quadriennium REGIIS AUSPICIIS in Anglia prodiit, auctiorem aliquanto, multisque modis (si tantum mihi de impensis operi curis prædicare licet) emendatiorem factum TIBI potissimum dicare debeam, Tuoque Illustrissimo per terrarum orbem & amabilissimo populis nomine præfulgæ vehementer cupiam, VIRORUM EMINENTISSIME, haud injuria tamen reluctatur animus, & jam conantem, scribendi causâ, calamum fumere retrahit & interpellat, pusilli ac tenuioribus curis assueti animi comes, pudor. Neque enim is sum, qui faciem unquam perfricue-

fricuerim, aut perfricare omnino queam. Non quod equidem nescius sim, quam illustri affabilitate, humanitateque, etiam humillimi cujusque aduentum Te desideria excipere consueveris. Exultat enimvero amplitudo fortunæ tuæ ex animo tuo & ore & vultu, neque aliter unquam sublime illud Dignitatis tuæ fastigium exferis, nisi quo efficacius univrsis & singulis, quos curæ tuæ Numinis providentia propius admovet, profis. Quicquid Tibi REGUM florentissimi terrarum regni opibus MAXIMUS, amore & cura populi sui OPTIMUS, benevolentia tribuit: Tribuit autem meritorum ergo tantum, ut nihil supra possit: id tantum abest, ut Tibi præcipue arroges, ut solidum populo cum sœnore impertias. Nec soli tamen cives tui, regni que Franciæ alumni, isto facilitatis tuæ bono fruuntur, tantum non pariter omnia, quum civibus nihil deroges, & exteris præstas. Cum enim Tibi Justitia, qua Regum Majestas & populorum salus nititur, nihil carius sit, cujus & Antistitem Te REX CHRISTIANISSIMUS, ut desideriorum populi suæque voluntatis internuntium atque interpretem proximum, constituit, abesse quæ possit, quin ad ejusdem Reginæ virtutum sacrarium, quod in animo tuo constitutum habet, molles & faciles aditus peræque omnibus dares? Quod quum ita sit, audaculus tamen, atque adeo plusquam audaculus esse, ac supra fastigium meum eniti mihi videor, quod pusillus adeo & ignotissimus Tibi homuncio, ex obscuri, pulverulentique Musei latebris, ad splendida illa, sublimiaque Regiæ aula, quæ diu velut domestica teris, limina adspirare, Teque, tantum Virum, longeque gravissimis assidue invigilantem curis, tam tenui & inopi scriptionis genere, interpellare in animum induxerim.

Poteram equidem, quæ mihi accessum molliant, fiduciamque dubitanti tribuant, ad Te litteras allegare, quibus propagandis laboris huc quicquid atque operæ infumptum fuit, dicatum est. Litteræ enimvero quin Tibi in primis cordi sint, ecquæ dubitare nos fineret sapientia tua, quæ omnibus bonis rebus pretium suum statuere novit, si minus alioqui constaret omnibus, quam multæ illæ & reconditæ in Te ipso sint, Viro a pueritia omni genere doctrinæ studiorumque exulto, perfectissimeque expolito? Quamobrem ineptus videar, si apud Te liberalium disciplinarum patrocinium suscipiam, eademque commendatione mea majorem apud Te in gratiam ponere allaborem, quum nihil ignores eorum, quæ in commendationem earum afferri possent, præclusasque jam olim aures obtractatoribus earundem habeas. Nemo Te enimvero, præclarius novit, Humaniores litteræ, quibus hæ curæ, quas ad pedes tuos ponere, si pateris, cupio, potissimum consecratæ sunt, quantum in se boni habeant. Quæ præterquam, quod ceteris omnibus, divinis juxta atque humanis, disciplinis clarissimam facem præferunt, vel hoc solo nomine commendatissimæ esse debent, quod nemo mediocri & perfunctoria earum cognitione contentus esse potest, qui ad rerum humanarum penitorem cognitionem & amœnum illud præcipueque frugiferum Historiarum studium animum intendit, quo nihil neque ad rerum agendarum delectum, ac civilis communisque vitæ prudentiam utilius, neque ad Principum institutionem aptius comparatum est. Cum enim rerum humanarum ea conditio sit, ut vix ac ne vix quidem quicquam geratur, quod non item prius gestum sit, perspicuum est, quantum intersit eorum, qui rempublicam administrant, omnis exempli documenta, in illustribus monumentis, velut in speculo, propo-
sita intueri: Inde bonas, malasve artes imperantium cognoscere, earumque proinde optabiles aut fœdos exitus providere. Quinadeo aut me vehementer fallit opinio, aut hoc demum studium est, quod rectis ingeniis, ad veram laudem inflammatis, invictum illud animi robur ingenerat, quo in recte factis rumores adversos, Livorisque judicium spernunt, & in omni temporum, fortunæque varietate sibi constant. Quantum vero eorum industriæ faveas, qui cum bonis quibuslibet artibus, tum hisce in primis litteris propagandis, quæ pulcherrimum istuc ab Humanitate nomen eruditissimi sæculi
judicio

judicio invenerunt, operam suam dicant, florentes laude ingenii cives tui ignorare exteros non sinunt.

Enimvero quamvis Te eminentissima Dignitas tua ad summum gradum Amplissimi Ministerii evectum, & REGIS CHRISTIANISSIMI consiliis intimis adjunctum, longe a tenuioribus hisce rei litterariæ curis removisse videatur, gravissima quæque consilia, concordiam Europæ caput, salutem populorum, gloriam ac decus regni Franciæ, aliaque talia quotidie animo agitantem, tamen nec nostra istæc omnino cura tua dedignatus es. Siquidem, non Regiæ solum trigeminæ illæ fulgentes gloria Academiæ partem sibi vigilantia tuæ vindicarunt; verum publicas scholas Franciæ universas quodammodo communi patrocinio complexus es, nec Te piguit ad humiles etiam classès cogitatione descendere, ne non hac quoque parte civibus tuis præclarissime consuleres. Atque haud scio, an hanc infimam curarum Regum & Principum virorum reputare liceat, seminario reipublicæ prospicere, etiam nascentium adhuc civitatum rationibus consulere; excitandis, alendis, formandisque ad virtutis habitum civium ingeniis inde a teneris subsidia providere. In quo si qui dissentiunt, næ illi non reputant, præstantes & idoneos reipublicæ cives non nasci, sed fieri, neque quicquam mortalium ingeniis disciplina opportunius esse. Quod tuum de ea re judicium sit, declarasti olim, quum in primis studiosæ juventutis causam apud OPTIMUM PRINCIPEM suscepisti, qui vixdum pueritiam egressus, gratuito scholarum publicarum usu in perpetuum præbito, tirocinium istuc pulcherrimum regnandi artis posuit, ac liberalitate vere Regia Proavi sui, cujus in litteras merita nulla unquam delebit oblivio, LUDOVICI MAGNI vestigia premens, genere ipso beneficii SALUBREM juxta ac MUNIFICUM PRINCIPEM exfuit, qualem se deinceps quotidianis pæne documentis præstitit. Ita fortunatissima natio partam majorum industria in litteris gloriam, non modo factam tectam, ut ajunt, sed magis magisque indes amplificatam, cumulationemque posteris tradet; tuamque in re tam publice privatimque salubri suffragationem, una cum AUGUSTI sui PROVIDENTIA, sempiterna memoria celebrabit.

Hic e re nata subit animum jucundissima recordatio tot illustrium ingeniorum, quæ inde a Francisci Primi Regis temporibus, quibus operam suam Robertus litterarum studiosis commodabat, in Francia exstiterunt. Sistunt se in primis animo, velut præsentés, Viri illi Celeberrimi, quorum vel lucubrationibus doctissimis, vel opera, consilioque se adjutum in Thesauro suo elaborando grato animo prædicat: *Gulielmus Budæus, Lazarus Baifius, Andreas Tiraquellus, Adrianus Turnebus, Jacobus Tusanus, Johannes Ruellius, Jacobus Goupylus, Ægidius Perrinus, Johannes Theodoricus*: partim summis in republica honoribus, ac splendidissimis ministeriis functi, partim Regii Professores, omnes insigniter de litteris meriti. Jungunt sese his ipsi *Pater & Filius Stephani*, artis, quam professi sunt, facile omnium præstantissimæ, tantum gloria eminentes, ut qui palmam ipsis in hoc industriae genere dubiam facere posset, adhuc nemo fuerit, nemo unquam futurus videatur. Hi, si reviviscerent, Tecum pro me agerent, ut destinatas quondam litteratæ Franciæ potissimum curas suas, externa rubigine, quam ab imperitorum hominum manibus contraxerant, denuo expolitas, iisdem nunc primum *Favore nominis tui commendatiores* restituere liceat: Utque ab eodem tam *Illustri tuo nomine* ipsorum nominibus novum splendorem accedere patiare. Quibus Tu quidem, pro tuo erga litteras amore, pro studio civium tuorum gloriam tuendi, studiosæque juventutis commodis consulendi, certo scio, non negares.

Non eo tamen Te intrepidus adeo, gravissimum ingenii tui judicium subiturus. Ut enim Te ceteroquin civilem, comem, facilem omnibus, qui Te adeunt, præbeas, ingenii tui fascibus (ut antiqui ritus vocabulis utar) submotò incedis. Scio enim Te, quum istuc jam ætatis sis, tamen pro incredibili vigore ingenii tui, in mediis occupatio-

nibus tuis, quæ omni pondere graviore sunt, quicquid fere istius generis scriptionis est, (quod tibi litterati homines, sæpius forsân, quam otii tui ratio patitur, ferunt) non leviter, ut assolent, inspicere, sed impense considerateque legere & æstimare consueffe. Quidni igitur vereri debeam, ne forte a Te in promiscuam interpellatorum turbam coniciar, qui occupationibus tuis abutuntur?

Vicit tamen omnia, quæcunque mihi silentium imperare poterant, præstantissimarum virtutum tuarum admiratio: Quarum mihi diutius veneratione duntaxat tacita defungi citra piaculum non videor. Non quod equidem tantum mihi sumam, ut in amplissimum laudum tuarum campum mea se committere oratio audeat. Scio quid ingenii mei modulus complecti nequeat: Scio quid harum pagellarum ambitus capiat: Occurrit animo & quid Ipsemet, qui, pro gravissimo judicio tuo, mereri quotidie novas laudes, quam audire aut legere meritissimas mavis, tacite suspicere nos forsân, quam voce ac litteris prædicare malis. Quin etiam ineptus mihi videar, quum tot jam, tantæque laudum tuarum præconia existant, si istum veluti pannum prædicationis meæ fulgentissimæ purpuræ tuæ attexere cupiam.

Habes enimvero buccinantem merita tua totum Orbem Christianum, qui quodammodo cum civibus tuis caritate, venerationeque tui certare videtur, pæneque omnium gentium litteris atque linguis laudes tuas celebrat.

Habes plausus & fausta omina, vota que pro salute tua quotidie iterata totius regni Franciæ incolarum.

Habes tot eminentium inter populares tuos ingeniorum illustria monumenta, quibus olim Franciæ facundiæ præstantia Atticam illam veterem elegantiam provocant. Hæc enimvero sibi Clarissima ingenia, jure suo, hanc celebrandarum laudum tuarum provinciam proprie vindicant. Memorabitque omni ævo Francia erudita, & hoc semper maximum Annalium suorum ornamentum reputabit, INCOMPARABLEM illum CIVEM suum, cui soli contigit REGI, Regni que subditis præclarissimum in modum juxta consulere, & comparem utrinque bene merendo gratiam inire. Testabitur omnium sæculorum posteritati tam plenam & solidam, tam invidendam & pæne incredibilem TEMPORUM sub LUDOVICO XV rege FELICITATEM. Commendabit æternis litterarum monumentis, tradetque memoriæ sempiternæ voces illas, quas meritorum tuorum jucunda recordatio jam diu populo expressit, Cum sæpius in aula Franciæ Cardinalitia purpura splendide fulserit, nunquam tamen Mansuetudinis, Clementiæ, Justitiæ splendore, quam hodierno die fulget, clarius fulfisse.

Habes Regni Procerum omnium, cedente invidia magnitudini gloriæ, perpetuum ac sincerissimum studium.

Habes denique, quod omnibus omnium præconiis merito anteponis, æstimatorem justissimum, eundemque laudatorem ac testem meritorum tuorum omni exceptione majorem REGEM ipsum CHRISTIANISSIMUM, qui quanti Te tuaque in regnum suum merita faciat jam multum ac sæpius, testante in Actis suis Europa, non dictis modo, sed palam factis declaravit. Agnoscit enimvero OPTIMUS PRINCEPS, Te Sibi illa ætate, quæ majorum natu consilio indiget, præsidio Avi, Patris, Proavi erepto, Administrum Regni, talem prudentia, fide, integritate, industria Virum, cujus omnia cœpta, consiliaque prosperet ac fortunet Numen, velut divinitus obtigisse. Videt per Te non custoditas solum fideliter, sed magnis etiam accessionibus auctas, firmatasque opes regni. Agnoscit denique, per Te regnum suum, non illa invisâ multis nominibus, quæque plerumque cum innocentium lacrimis conjuncta est, sed vera, sola que se Principe digna, hoc est incruenta, innoxia, atque ab omni humani erroris contagione intaminata gloria decoratum esse. Multum abssum ab ea felicitate ingenii, ut omnes gloriosissimæ Administrationis tuæ partes oratione complecti me posse sperem. Quicquid

quid ejus attigero, merito verear ne magnitudinem rerum ingenii culpa deteram, plurimaque indulgentia tua mihi opus esse sentio. Unum modo quali actum novissimi temporis, paucorumque annorum curriculum, quaeso, mecum recognoscas. Quod nunquam mihi ante oculos ponere soleo, quin ita animum meum novitate casuum & eventuum percellat, ut vix ac ne vix quidem humanis consiliis omnia gesta esse persuadere mihi queam.

Vix a diuturno, multisque populis luctuoso bello, inde a paucis ante excessum LUDOVICI MAGNI annis, Europa requieverat, rursusque, defuncta olim, pacis atque otii bona noverat, cum subito novi bellorum incendii ingruit terror, cujus hoc loco causas attingere nihil attinet. Horrebat Europa initium longinqui fortassis & plurimi sanguinis belli. Nec abesse potuit, quin, pro tua sapientia, tuoque omnibus optime semper consulendi studio, horreres Ipsemet quoque necessario bellum comitantia mala, Christiani sanguinis effusionem, cultissimarum Europae regionum vastitatem, everfiones opulentiarum civitatum, tum innocentis plebis innumerabiles misérias & calamitates. Itaque quum nemini, quam Tibi, perspectius esset, quanto REX CHRISTIANISSIMUS, quem ad id bellum pietatis respectus armaverat, adversantibus terrore Nominis sui, copiarum numero, sociorum auxiliis superior, quanto comitatibus, ceterisque, quae ad bellum necessariae sunt, rebus instructior, paratiorque; quam paene certa denique, explorataque victoria in id bellum descenderit: Quum nemo Te causae ejusdem belli sincerius, constantiusque faveret, nemo fidelius, honestiusque Franciae consultum vellet, tamen tanta gravitas tua in capeffendis belli consiliis fuit, tantum conservandae pacis studium apparuit, ut omnibus constaret, invito & repugnanti, atque adeo, si me ipsam populi vocem apponere pateris, flenti Tibi bellum denique adversariorum pertinacia extortum esse. Coeptum id bellum est eo successu armorum Franciae, quem praevidere facile licuit. Quae deinceps consecuta sunt, ea vero nunquam nisi admiratione obstupefactus recordor. Omnia esse in manu supremi belli, pacisque mortalium arbitri, rerum omnium Opificis, posita, omnibus, qui mentem notione numinis imbutam habent, persuasum esse debet. Quem in finem vero, & quando, & quatenus, & quomodo, mortalium consiliis & rebus coeptis sese interponat Numen, id, quia captum humani ingenii superat, temere quenquam pro certo statuere arbitror. Est tamen, ubi divinae providentiae paene ipsa vestigia cernere licet. Gliscebant belli incendium, & latius usque fundebat flammam, cum subito, salvis, atque adeo recenti victoria ovantibus exercitibus, duo illa *belli fulmina*, quae cum maxime armorum Franciae terrorem hostibus intulerant, casu inaudito, & paene incredibili, extincta sunt: Duxitque Francia uno tempore duorum Principum Virorum, quorum alteri Transalpinas, alteri Germanicianas legiones parere jusserrat, acerbis & luctuosas nimis exsequias. Non deerant quidem Franciae Viri virtute, reique militaris usu ac scientia praestantes, qui in locum defunctorum succedere, eorumque desiderium cumulate exple-re poterant. Sed non indigebat defensoribus istis, quantumvis egregiis, res Francica. Neque enim opus erat armis aut militaribus viris. *Cedant arma togae.* Aderat consiliis tuis, cum pietate REGIS CHRISTIANISSIMI & votis totius Orbis Christiani consentientibus, Numen. Victricia arma pari gloria Francia posuit, ac moverat, habuitque exitum tam formidatum illud plerisque terrarum gentibus bellum, non temere dixerim, optabiliorem Franciae, gratiorem Europae, quam ulla unquam bella habuerunt.

Videt AUGUSTA REGINA restitutum sibi incolumem, & illibato bis virtute meriti regni decore insignem, cumulatamque felicitate & gloria, PARENTEM AUGUSTUM, de cujus salute prius crudeles cum spe minime dubia vitricium armorum timores miscuerat: Eumque tanto majori gratulatione ac letitia una cum CONJUGE AUGUSTO gestiens reducem amplectitur, quod in sinu Galliae suae potius, quam in turbarum bellorumque altrice Polonia, poscentibus annis, laborum quietem capturum cernit. Pacatis ex omni parte finibus, dives triumphis, provinciis auctior, potentior opibus, & cumulatior gloria, felix

in primis REGE suo, REGIOQUE omni consummatæ laudis MINISTERIO Francia, fortunatissimi in terris regni faciem, nunquam pulchriorem, lætiorisque induit. Gratulatur sibi Europa restitutæ pacis bona, biennali bello, timore magis periculi, quam insigni ulla clade defuncta, eandemque in posteritatem quoque, pacificantis Franciæ fiducia, certius, quam unquam fuerat, firmatum iri sperat. Audiet, (sperare fas est,) piorum preces Numen, perpetuoque stabilem faciet, amabilissimam rerum, quæ desiderata diu, frustra que toties populorum votis expetita, nunc demum, conciliante Francia, cœpit, viget, regnatque, Europæ Procerum concordiam.

Sed ut illuc tandem veniam, ubi jam dudum animo sum, ne, quæso Te, VIR MAXIME, indulgentia tua abuti videar, qui patriæ amorem præclarissimum in modum illustri exemplo tuo & civibus & exteris juxta commendas, si Te diutius detineo. Patere adhuc, ut occasionem hanc cupide amplectar de immortalibus tuis in patriam quoque meam, Basiliensem civitatem, meritis prædicatione mea, quæ eadem bonorum omnium est, justissimas Tibi, pro mea virili parte, gratias agendi. Enimvero quum se jam diu merita tua intra Franciæ limites non continerent, quum, sideris instar benigni ac salutiferi, virtutum tuarum radios per Orbem terrarum spargeret, pleræque Europæ civitates pro tua, non secus ac principum suorum, parentumque patriæ salute vota facere instituerant, iisdemque Basilia nostra non ultima sua junxerat, cum fatalis ille casus intervenit, quem, fama ac litteris toto orbe celebratum, narrare Tibi minime convenit, qui ut omnia, quæ eò pertinent, penitus introspiceres, magnam partem curarum tuarum eòdem contulisti.

Illud dixisse satis habeo, (expromam enim quæ candor ingenuus, qui nemini unquam apud Te fraudi fuit, animo dictat) ex re parvi in speciem momenti, cœpta impetu imperitæ multitudinis, suspicionibus dein magis, ut assolet, quam certis rebus aggravata, non seriam modo controversiam existisse, sed tantum non hostilium irarum, ac prope funestum eidem civitati, incendium exarsisse. Horret animus cum fatalis illius temporis imago subit. Præclusus omnis urbi, velut hostilia meritæ, Archistrategi Alusatiæ provinciæ jussu, terra ac flumine, a Franciæ confinio commeatus, commercia cujusquemodi cum civibus nostris interdicto sublata, ac, si qui forte finibus egressi fuerant, in custodiam dati. Civitas, improvisa re attonita, quid in ea veri aut vani sit, juratis testibus, certisque argumentis satis comperto, purgandi sui, pro consuetudine in sociis Franciæ, copiam postulare. Sed plenæ gravissimarum criminationum litteræ, ad REGEM & Aulicum consilium continuo missæ, facile causam ejus invidia cumularunt. Jam vero miserabilem urbis ipsius, nec pace nec bello utentis, faciem describere supersedeo.

Crimen ejusmodi, quod ipsum sibi magnitudine sua fidem abrogaret, Civitatem per se humilem, inopem, quæque REGIS CHRISTIANISSIMI gratia nihil carius, otio nihil antiquius unquam habuit, nihili de re, aliquot nempe piscatorum rixæ gratia, inconsultis sociis, tempore alienissimo, adversus vastam illam, & formidatam omnibus rebus ac populis, Franciæ potentiam, novo more, hostilia ausam. Sed error tam varius ac multiplex rei gestæ implicitus fuerat, ut nisi ad aures æquioris judicis pervenisset, vix ac ne vix quidem quamvis justa defensio civitatis locum habitura fuisset. Interea Præfecti Regii, & quicumque subinde negotio intervenerant, omnia, ut acceperant, ita gesta esse rati, simul quod rei dominicæ interesse crederent, eo suarum partium esse ducere, ne quid reliquum facerent, quod ad probandam fidem ac diligentiam suam pertineret, extendere postulata, criminari apud socios, terrere torvis responsis, terrere minacibus litteris civitatem, obstinato consilio prorsus æqui bonive nihil impertire. Ne in sociis quidem, quod nunquam antea evenit, ut in tali consternatione discordantibus, lentisque consilii, præsidii satis fuit.

In hac tam trepida re, cordatoribus civium, qui, usu aliquo aut doctrina adjuti,
rerum

D E D I C A T I O.

rerum momenta æstimare norant, spes una supererat, ne juxta cum multitudine animo labascerent. Ea nimirum haud obscura in spectata olim & cognita rerum tractandarum consuetudine tua, & REGIS CHRISTIANISSIMI æquitate affulgebat. Facere non possum, quin eorum unius, quantulocunque in numero eximii, verba ipsa apponam: nec difficulter, spero, feres, tribuere me istuc venerandæ mihi meritissimo memorix Viri, cui quicquid meorum in litteris progressum est, acceptum refero. Is fuit *Jacobus Christophorus Iselius*, Vir cum inelytis in litteras meritis, ceterisque laudibus suis, tum Franciæ quoque eruditæ, Primariorumque Regni Virorum, qui ipsum amicitia & benevolentia sua dignati fuerunt, judicio, dum vixit, ornatissimus. Hic in eodem lectulo decubans, ubi paucis interjectis diebus extremum spiritum traxit, Mihi crede, inquit, (sicut assueverat) mi confobrine, posteaquam mihi, omnibus, quæ ad hoc fatale dissidium pertinent, explore cognitis, satisque ponderatis, omnino liquet, nihil a nostris publice commissum esse, quamobrem merito REGIS CHRISTIANISSIMI offensio-rem animum timere debeant, causa non est, cur dubitem, quin jam jam res nostræ ex hoc periculi pleno vado emerfuræ sint, modo ut per eum, quem decet, Virum plena certaque rei cognitio ad REGIS aures perveniat. Commemorabat insuper, cum alia multa & illustria facta ac decreta, quæ hodiernæ Aulæ Francicæ æternum decus pepererunt, tum unum illustrissimum, & exsultantis gaudio, non Franciæ solum, sed totius Europæ incredibili plausu exceptum, triumphantis innocentix, restitutæque justitiæ recens documentum. Qui quam vere judicaverit, brevi apparuit.

Vidimus enimvero & ingenti bono nostro experti sumus, admirabilem illam animi tui altitudinem, & abhorrentem a præmaturis consiliis gravitatem, cujus beneficio omnibus semper causam suam apud Te sine præjudicii metu defendere licuit. Nihil in animo tuo potuit invidiosa criminatio, quin integra omnia causæ cognitioni civitatis reservares.

Vidimus incredibilem illam mentis tuæ sagacitatem, & explorandæ veritatis singularem scientiam, qua fit, ut statim Tibi suboleat quicquid quacun-que in re, vel fraudis occultæ, vel erroris humani implicitum est. Cum enim, pro acerrimo judicio tuo, omnes ingeniorum recessus perspectos habeas, eorumque ad labendum proclivitatem tanto melius noris, quanto Te longius ab eadem imbecillitate, natura, doctrina, ætas tua removet, fugere Te non potuit, quam facile homines, in re præsertim subita, ubi vel studium suum in consilio habent, vel alia causa subest, quæ mentis judicium præcipitet, opinata pro exploratis, non visâ pro visis, arripiant: ubi dein velut alea judicii jacta est, quam difficulter ab ea, quam semel imbiberunt, opinione deducantur.

Ergo Basiliensis civitas, simul ac purum atque integerrimum illud animi tui judicium subiit, confidere vehementer causæ, atque adeo innocentix suæ debuit. Videbat enim fore, ut dispulsis tætris illis turbulenti erroris tenebris, discussaque calumnia, si quæ forsitan ex occulta instigatione, unde minime debuit, accesserat, (nam is quoque rumor plurimus fuit) certum denique veritatis fontem reperires.

Peropportune huic adhuc dubio tempori ejus supervenit, insperatus omnino, & quasi divinitus Patriæ oblati Sospitator, civis ejus Splendore Ordinis, quem sua quondam virtute meruit, Amplissimus. * Is, olim sublevare auxilii indigentes, erigere afflictos, ope consilioque circumventis & oppressis subvenire pane instar quotidianæ operæ habens, quum patriam, ex longo intervallo, lætus lætam, ut speraverat, revisum advenisset, insolita ac miserabili facie ejus attonitus, & pro eo ac par erat, affectus animo, usus est ea facultate, quam, negotiorum maximi momenti frequenti tractatione exercitus, promptissimam habuit, consilioque salubri nodum, ut ajunt, Herculeum expedit. Enimvero cognita jam olim, atque adeo perspecta Tibi hujus Præclari Viri, in

maxi-

* LUCAS SCHAUBIUS, Eques Auratus, & REGUM AUGG. Angliæ GEORGI I. antehac, nunc GEORGI II. Aulæ familiaris, sæpeque sub iidem AUGG. REGG. splendidissimis ministeriis extra ordinem functus.

maximis rebus administrandis, integritas, dexteritas, felicitas fuerat. Itaque roganti Te per litteras, Placeretne Tibi, ei viro, qui maxime in ea causa criminibus dubiis onerabatur, *purgandi sui coram copiam facere? Continuo hanc ei, ex voluntate REGIS CHRISTIANISSIMI, potestatem factum iri, dignissimis illis gravitate tua litteris rescribis. Ille vero conscientia fretus ad satisfaciendum per Te REGI advolat, aditum sine mora impetrat, innocentiam candoremque viri, pro ea qua polles perspicentia rerum, pæne primo aspectu in ore & vultu ejus cernis, totaque re accuratius per Te cognita, & ad REGIS, Regiique Consilii cognitionem relata, non absolutum modo, sed honorationem quoque Illustri Testimonio tuo in patriam remittis.

Ergo ex tali consternatione veluti renata Civitas, primum omnium gratulatur sibi, ut debuit, inenarrabili lætitia gestiens, reditum in REGIS CHRISTIANISSIMI inæstimabilem gratiam, quam & dehinc sperat, atque adeo confidit, æternam fore. Gratulatur restitutam urbi, agroque pristinam pacis faciem, redintegrata inter finitimos populos, æque salutari, æque proficua, æque exoptata ambobus semper, quamdiu læva mens non fuit, concordia, mutuaque benevolentia. Gratulatur sopitum nunc demum in perpetuum discordiarum furorem, sublatis, quæ fuerant, simultatum causis, extirpatisque omnino, repullulantibus per intervalla, mali feminibus: posteaquam, agnito tandem, probatoque utrinque limite, controversiæ de finibus finis impositus est. Non timet amplius, ne ullo tempore a quoquam mortalium impugnentur jura, quæ justis ac legitimis titulis parta, inde ab antiquis temporibus in Rheno flumine obtinuit, quæ jam utriusque REGIS MAXIMI LUDOVICI XIV & XV perpetua concessione in posteritatem corroborata videt.

In primis vero triumphat gaudio civitas, ob restitutum sibi, salva existimatione ac dignitate civem, reipublicæ utilem cognitum, quem exanimata timore pæne Fortunæ inclementia circumventum viderat, eundemque lætitia gestiens gratulatione & honoribus cumulat: Alterumque illum, Sospitorem suum, immortalibus meritis incedentem, gemina corona civica, altera ob civem patriæ servatum, altera ob ipsam patriam periculo ereptam, grato animo decorare properat. Sed ante omnia incomparabiles laudes ac virtutes tuas, quibus otium suum acceptum refert, ad cælum fert.

Nulla mihi dubitatio afferri potest, quin Te singularis doctrina ac sapientia tua supra delinimenta qualiscunque terrenæ gloriæ constituerit: quippe qui nudam semper virtutem amasti, omniaque, propter quæ multi mortales virtutis amorem simulant, quasi vilia & frivola, nullo in numero posuisti. Verumtamen abesse nequit, quin animum tuum voluptate incredibili perfundi sentias, quoties eum cogitatio subit, Hoc Te immortalibus meritis tuis consecutum esse, ut jam angulus in Europæo Orbe nullus sit, ubi non boni, quot sunt, venerabili capiti tuo bene precentur. Ita est profecto, VIRORUM MAXIME, non tantum Franciæ universæ, quæ in Te parentis unici imaginem reperit, sed populorum omnium vota huc eodem tendunt, ut quemadmodum Homericum illum Nestorem Principibus juxta ac populis salutari prudentia longe multumque superasti, ita & annis superes. Faxit OPTIMUM MAXIMUM NUMEN, ut quam diutissime porro, sospes, valens, vegetus, Gloriosissimæ Administrationis curis Regno Franciæ, totique Orbi profis, cui exemplo certe semper profuturus es.

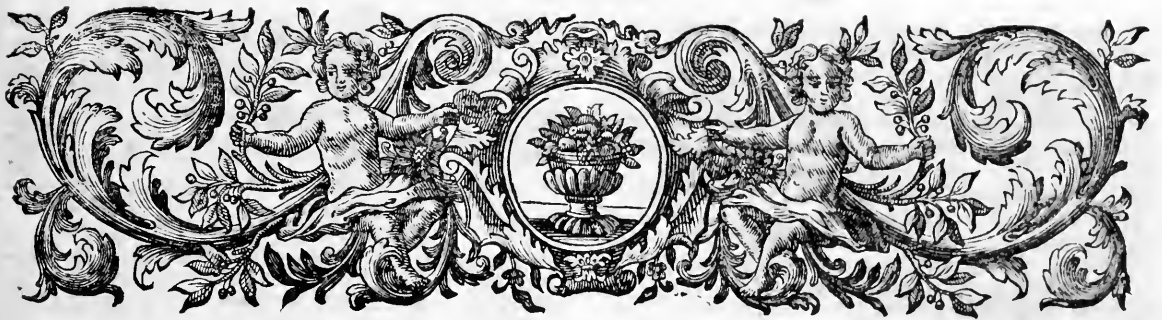
Quod si audaciæ meæ, qua Te tam longo, & forsân tædioso Tibi, sermone detinere sustinui, veniam, & huic Thesauro patrociniæ tuæ imperties, quod mihi consuetudo tua in fovendis litteris spondet, tum vero mihi summiæ votorum meorum compos factus, studiorumque meorum inæstimabilem fructum consecutus videbor, ovansque gaudio

Sublimi feriam sidera vertice.

Vale etiam atque etiam, universæ Europæ, juxta atque AUGUSTO DOMINO tuo, carissimum caput, & sæculi tui absolutissimum decus.

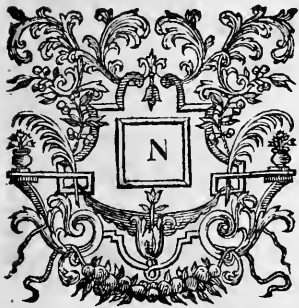
Basilie KAL. DECEMB.
MDCCXXXIX.

* Is erat JACOBUS CHRISTOPHORUS FREIGIUS, eo tempore Senator, & Præfectus Huningæ trans Rhenum, nunc XIII Vir & Scholarcha.

ANTONIUS - BIRRIUS

LECTORIS.

Nihil unquam minus fore putavi, quam ut in eorum albo nomen meum adscribi paterer, qui rem Lexicographicam vel uno digitulo attigerunt. Quamvis enim humaniores litteras, quæ hujus Lexici, quod jam typis restitutum tibi exhibetur, materiam efficiunt, a pueritia magnopere adamaverim, studioseque semper coluerim,

amoenitates tamen magis hujus studii quasdam, in quibus ingenii oblectatio cum fructu conjuncta est, sectatus sum, quam ut ad tam inamoenam, laboriosamque provinciam, in qua molestiarum plurimum, emolumenti parvum, delectationis nihil est, animum applicarem. Quid quæris? Dicam quod plerisque mirum, nonnullis forsitan incredibile videbitur: Siquidem hæc publice recepta persuasio est, ut nemo vivere sine offula potest, ita neminem litteris sine Lexico Latino studium atque operam navare, & litterati hominis nomen existimationemque tueri posse: Totum hoc genus usque eo posthabui, ut inde ex quo litterario ludo egressus sum, & triviale illud, quod puerilibus studiis accommodatum est, abjeci, supra annum quadragesimum ætatis Lexicon Latinum nullum mihi comparaverim. Si quid forte legenti incidebat, quod Lexici usum posceret, auctorum classicorum indices inspiciebam, aut ipsos auctores sæpius volutabam, indicante utcunque, quo quidque loco extaret, memoria, aut denique adnotasse satis habebam, alio tempore, quomodocunque licuerit, inquisiturus. Neque vero ea parcimonia fuit, quum semper bonorum librorum prope supra, quam fortunarum mearum tenuitas pati posse videbatur, studiosius fuerim: Verum magis in eo genere quid non probarem, quam quid omnino probarem inveniebam. Calepini maciem & scabiem non injuria aspernabar, iis, qui Trebelliani Promptuarii inconditam farraginem pluris facerent, nihil invadebam, eandem in Foro Romano & Ærario Latinæ linguæ sub alio nomine recoctam crambem fastidiebam, Fabriani Thesauri, qui alioqui palmam ferret, in pœnæ lectoris exquisitum ordinem cruce pejus oderam, Stephanum nunquam videram, & si forte ex Gallia nancisci vellem, are non mediocri ex vinculis redimendus erat. Interea suspensum me expectatione consummatæ operæ Lexici Latini, annos jam circiter xx tenebant, ex Germania, ex Belgio, ex Gallia, ex Italia, ex Anglia promissores. Quorum omnium tamen promissa in sumum abierunt, nisi quod Britannia demum hoc, quod oculis tuis iteratum typis subjicimus, triennio, ut Cl. editores prædicant, (papæ, pro mole ejus quam celeriter!) elaboratum opus extruxit. Sunt autem, qui id curarunt, ut ex ipso-

rum Dicatoria ad GEORGIUM II. M. B. R. epistola constat, IV Viri Clarissimi, EDMUNDUS LAW, JOHANNES TAYLOR, THOMAS JOHNSON, SANDYS HUTCHINSON. Ejus qui primus, & solus, quod sciam, in hac urbe exemplar sibi comparavit, Vir est, cum omnibus ingenii, animique bonis, tum eruditionis ac doctrinæ laude ornatissimus, JOHANNES GRYNÆUS, tunc quidem adhuc Lingg. Or. Professoris vice in patria Academia fungens, nuper, magno suo merito, SS. Th. D. ac Locc. Comm. & Controv. Professor, Patribus Conscripitis ejusdem aggregatus. Is quum mihi, pro benevolentia, qua me semper prosequutus est, conjunctione, domi suæ inspiciendi libri copiam fecisset, ac simul non usquequaque probari sibi declarasset, auctor suaforce mihi fuit, ut ejus recensendi, emendandique curam susciperem, promittentibus operam & typos suos in recudendo THURNISIIS FRATRIBUS. Ita, quod ne fominanti quidem unquam in mentem venerat, velut Ascriptitius, in Glossulariorum classem accensus sum. Igitur cupide, eoque raptim, ut assolet, primo volumine pervolutato, non unum locum animadverti, ut in Admonitorio, quod tum bibliopolæ publicarunt, schedio jam declaravi, qui emendatione opus haberet. Ceterum, seu chartæ nitor, typorumque politissima elegantia oculis, ingenioque juxta imposuit, vis potius animus, vanitatis insolens, & ex suo candore aliorum promissa æstimans, ἀβλυγτῖαν quandam ac hebetudinem ad id examen attulerat, paulo mollius de opere ipso judicium feci, quam sine cuiusquam injuria facere potuissem. Nam posteaquam me operi accinxit, ac singulas paginas, uti convenit, paulo intentiore cura perlegere cœpi, ibi vero, (ut istuc, quod res est, dicam,) pæne pro thesauro carbones reperi. Quid ipsimet IV Viri Clarissimi in nova ac splendidissima editione sua præstiterint, quid in eadem adhuc desiderent, non dissimulanter quidem in præfatione sua, quæ hanc protinus excipiet, exprompserunt. Sed paulo tamen amplius, quod pace ipsorum dixerim, quam expectandum fuerat, in laboriosa hac provincia alienæ diligentia reliquum fecisse, ex his, quæ de meis, quas in hoc opus contuli, curis vere prædicare possum, cordatus lector facile intelliget.

Primum in eadem illa, quam dixi, præfatione, quia quædam minus explicite scripta, atque adeo διυονήτα occurrunt, ne forsitan lectori molestiam crearent, verbum unum alterumque in ima pagina declarandi causa adjicere coactus sum. Quibus deinde, dum inter relegendum alia atque alia minus recte, ut arbitror, posita animadverto, notulæ insuper quædam monitoriæ accefferunt, quas ab his, quæ jam ab auctore præfationis adjectæ fuerant, interposita linea, & hoc signum † distinguit. Poteram quidem de Lexicis Latinis plura adjicere, si de singulis accuratius inquirere lubuisset, sed vela contrahere satius visum est, ne editioni operis moram afferrem. Alioqui enim eorum potius oblectatus essem voluntati, qui me, ut novam plane hanc telam orsus, aliam Lexicorum Lat. historiam denuo contexerem adhortabantur, quam genus scribendi, quod Vir Clarissimus

cui eam præfationem acceptam referimus, secutus est, ob novam & insolitam verborum constructionem, in his superioris Germaniæ partibus haud sane cuiquam se probaverit. Quod cujusmodi sit vel ex prima dimidia pagina nostræ editionis curiosus lector facile cognoscet. Sed quum nihil difficilius sit, quam in scribendo omnium iudicio satisfacere, quum ferè alii elocutendi genus ardeat, multique passim etiam emendatissime, castigatissimeque scripta, pro captu ingenii, varie carpant, suum cuique de ea re iudicium relinquimus; Quicquid denique a stilo vitii est, id ceteris recte curatis condonari æquum puto.

Præquam vero de eo labore, qui mihi necessario, post Clarissimorum virorum curas, in eodem opere reconcinnando exantlandus fuit, verbum faciam, necesse habeo paulo altius repetere, ut & quid præstandum mihi fuerit & quid omnino præstitum clarius constet. Queruntur nimirum vehementer in præfatione sua iidem Clarissimi Viri, nec sine stomacho, quod cum ipsi ultimam huius Theauri editionem Stephanicam Parisiensem sequi constituerint, ex bibliopolæ tamen obstinato consilio editionem potius Lugdunensem Anni 1573. a Philippo Tinghyo curatam exhibere coacti sint, quam minime omnium probent. Est quidem deplorandum plane ac miserandum, rem librariam sæculo nostro non doctorum iudicio, sed bibliopolarum arbitrato regi, administrarique. Quorum multos esse quis neget,

— qui neque jus neque bonum atque æquum sciunt :

Melius, pejus, proficit, obicit, nil vident, nisi quod lubet?

At illi se suum negotium agere dicunt, aliena non curare, librum alium, nisi qui sibi æra meritorus sit, in quem sumptus erogent, non querere. Ceterum utilis, inutilis, emendatus an mendosus, albus denique an ater sit, id populus viderit, ex cuius opinione, æstimationeque res spæque omnis ipsorum suspensa est.

Est autem Lugdunensis illa editio primum tempore posterior, quod solum apud plerosque maximæ instar commendationis est: Est eadem mole grandior, ita ut & utili incremento auctior appareat, quod nihil ad illiciendos & attrahendos emptores, lucellumque venditoris accommodatus est. Sed cujusmodi illa revera sit, a quo principio profecta, unde incrementa cepit, & tantum corporis, ut ita dicam, fecerit, age paulo accuratius discipiamus, ut aliquanto plenius, quam ex Londinensi præfatione, cognoscat lector, unde tanta moles istius Lexici conflata sit. Basin & quasi fundamentum ejus, cui dein reliqua, velut navis carinæ latera, attexta fuerunt, *Theaurus L. L. Roberti Stephani, ed. secunda Anni 1536.* ut ipsemet typographus in præfatione sua indicat, efficit. Quamvis enim jam tum tertia editio, Anni nempe 1543. exstaret, tamen, quod in prioris illius marginem jam novæ editionis, quam parabat, hylen & copiam omnem suam congesserat, eam, quasi ignorans, silentio dissimulavit. Sed ne hanc quidem, secundam nempe Stephanicam editionem, Tinghyum, integram exhibuisse, si quibus otium est utramque editionem conferendi, facile deprehendent. Non enim contraxit modo perperam & mutilavit plurima, verum etiam non pauca, & minime quidem supervacua, ut infra demonstrabitur, omisit. At bene multis videlicet accessionibus, si quid in hoc damni factum est, uti quidem prædicat, abunde compensavit. Age cujusmodi hæc sint, propius videamus. Primum *Theodosi Trebellii Promptuarium*, quod Anno 1545. ex Stephano item compilato potissimum conflatum, Basileæ prodiit, tam scite compilavit, ut ne unam quidem voculam præterisse videatur. Apparet enim hic primum, nescio unde descripta, de Elementorum, seu Litterarum singularum vi & usu tractatio, leviusculis tamen quibusdam adjectis auctior: Apparet Notarum Vett. ex Valerii Probi de Litteris antiquis opusculo, declaratio: Apparet item Rhetorum Tropologia & Schematologia, quæque alla Trebellius ille, sive Trebellio, cuius ipsa verba in præfatione Anglicana adducuntur, sese in Promptuario suo exhibuisse magnifice gloriatur. Apparet ingens denique Epithetorum & Phrasium sarrago. In qua corradenda, disponendaque adeo parce homo meus delectum, iudiciumque adhibuit, ut non injuria dubitaveris, annon forsitan, positus ante fe clallicis auctoribus, temereque apertis, ex singulis, quod primum forte ipsi occurrit excerptum protinus in codicem suum

retulerit. Ceterum quum eadem omnis copia, cum per tenui accessione, veluti quod Græca interpretatio singulis dictionibus addita, auctorumque locis non libri tantum, sed & capitibus &c. notatio, (vellem & Fideliter adicere liceret,) subiecta est, etiam in *Foro Romano* exstet, quod, *Cælio Secundo Curione* curante, primum Ao. 1561. ibidem Frobenianis typis, (non, ut in Anglicana præfatione exstat, 1576. quum Cælius jam in Elysiis campis esset,) prodiit: Quum eadem rursus & in *Ærario Latine Lingua*, quod *Nizoliano Thesauro Ludovico Lucius* Ao. 1613. pro tomo altero subjunxit, illa tamen, quam dixi, de Litteris & earum notis substracta tractatione, occurrat, apparet eos, qui tali copia delectantur, illibatam eam in hoc Lugdunensem prius, jam vero Londinensem Lexico inventuros. Quod ita esse, collato quovis in his 14 Lexicis vocabulo, cognoscere promptum est. Esto e. g. dictio AXIS. Sed alia ingens accessio est in *Lugdunensi Thesauro*, quæ neque in *Promptuario*, neque in *Foro Ro.* neque in *Ærario* illo compareret, de qua paucis accipe. Primum est ingens numerus nominum propriorum, quibus Geographica, Historica & Mythologica continentur. Quæ editor quidem omnia ex ipsis fontibus derivata, h. e. ex antiquis scriptoribus excerpta jactat. Sed ego multum ac sæpe conferendo didici omnia ad verbum descripta esse ex *Dictionario Historico*, quod quidam, falso, opinor, *Carolo Stephano*, Roberti fratri auctori adscribunt, quod olim Parisiis, deinde *auctius & locupletius*, ut titulus præfert, sæpius alibi prodiit. Utor editione Genevensi Anni 1590. Id vero est pulchre & diligenter instructum turpissimorum errorum armamentarium quoddam, quibus tamen de suo quoque nonnullos Lugdunensis Theauri collector, dum multa sæpe male contraxit in describendo, addidit. His accesserunt ejusdem, vel similis argumenti quædam plurima ex *Cælii Rhodigini Antiquarum lectionum* spisso volumine & *Alexandri ab Alexandro Genialium dierum* libris. Scio in Cælianis lectionibus quam plurima esse, præsertim quæ ad Antiquitatis notitiam pertinent, docte, ingenioseque animadversa, quæque lector non fatui palati apposita sibi non fastidiat: Sed eadem hæc potissimum, non alienissima potius pleraque huc descripta fuisse, equidem dejerare nolim. Quod ad Genialium dierum scriptorem attinet, sæpe necum miratus sum, auctorem tam securum de iudicio lectoris, non lectores solum & admiratores, verum etiam Commentatores, eosdemque non de sæpe eruditorem, invenisse. Pleraque, quæ omnino supervacua in hoc opere leguntur, & ubi triviale illud non injuria objicias, *Dic, cur hic?* ejus diligentia accepta referimus. Qualia sunt e. g. quæ in dictionibus CALASIRIES, COGEONUS, CYNOSURCI in primo tomo leguntur; quæ tamen, quum brevia sint, in opere non meo, refecare ad vivum non ausus sum. Adagia quoque veterum adjecta fuerunt, partim ex eodem *Cæliano opere*, partim ex *Chiliadibus Erasmi*. Quod nemo cordatus facile reprehenderit, modo ne & minime necessaria quamplurima ex istis dem fontibus huc derivata essent. Accesserunt insuper Historica & Geographica quamplurima, & in his quædam etiam, quæ ad Mediæ ac Junioris ævi tempora pertinent, ac proinde hoc loco aliena sunt, ex *Raphaëli Volaterrani Commentariorum Urbanorum* libris, sæpius ne recte quidem descripta. Meliora sunt quæ ex *Afconio Pediano*, *Budæi* item & *Manutii* lucubrationibus petita fuerunt, ad Antiquitatis cognitionem potissimum spectantia, sed prolixiora paululum, quam in Latine linguæ Lexico expectares. Alius insuper, ex *Medicorum*, opinor, *familia*, conductus fuit, qui artis suæ vocabula eodem omnia infarciret. Id quod si vel mediocri iudicio fecisset, gratiam apud ejus disciplinæ alumnos inire poterat. Non solum vero eas, quæ apud *Plinium* exstant, stirpium descriptiones, sed & morborum pæne omnium ex eodem *Plinio* remedia, totum pæne *Galenii de simplic. medic.* libellum, totum pæne quoque *Ruellium de Nat. Stirp.* totas item ex *Dioscoridis* & si diis placet, ex *Matthioli* quoque in eundem *Commentariis* plantarum descriptiones huc eodem describere, id erat, mea quidem sententia, hominis malo morbo laborantis. Alius denique, qui *Juridicum Lexicon Hotomani*, ut in voce ACTIO indicatum est, huc propemodum totum describeret, conductus item fuit. Quod tanta focordia fecit, ut in quibusdam dictionibus ad superiora, vel infra sequentia provocet, quæ tamen omittæ fuerunt,

fuert, ut cognoscere lector ex iis, quæ in voce INTER-DICTUM annotavimus, poterit. Atque hic fere conspectus est *Theauri Stephanici Lugdunensis*, sicut eum Cl. Viri, qui *Londinensem* editionem curarunt, acceperunt. Quem quod illi quidem vehementer vituperant, eo minus excusandi videntur, quod omnia eius emendatione, quæ necessario præcedere debuit, de augendo solum solliciti fuerunt. Nam quod culpam omnem in *Bibliopalam* rejiciunt, a quo prohibiti fuerunt, ne *ultimam Parisiensem* potius editionem exprimerent, ea viderint illi, justane defensio sit. Quasi videlicet non animadverterint, injuriam immerito, ridente illo, in litterarum cultores devolvi, quibus *pro thesauro carbonibus vendiderit*. Quod autem tertiam illam, quam dixi, Stephanicam editionem tantopere extollunt, erat illis probandum, eam vel numero vocabulorum & phrasium delectu, vel reliqua operis ordinatione, secundam illam multum præstare, quam si modo Tinghyus fideliter secutus esset, tantum lexicum ipsius emptores damnum fecisse non putem, ac persuadere velle nobis Viri Clarissimi videntur. Nec eorum opinioni accedere possum, qui eandem tertiam editionem propemodum auro contra æstimant: Siquidem ipsum Stephanum pæne pueriliter sæpe lapsum esse conferendo didici, uti paulo infra, subiectis exemplis, demonstrabo. Porro nec omnes Lugdunensis operis accessiones spernendas puto, quicquid iidem Clarissimi IV Viri dicunt. In sunt quidem plurima, non tam supervacua, ut mihi quidem videtur, quam non suo loco posita. Id vero commune vitium omnium Lexicographorum esse video, ut quo quidque loco collocandum sit nesciant, & pleraque profusus alieno, h. e. ubi nemo unquam lector quæsturus est, ponant. Robertus Stephanus in eadem opinione fuit, ac Fabriani Theauri, de quo paulo post dicetur, concinantes, ut nihil magnopere nempe in Lexico Latino requiri putaret, præter singula vocabula, eorundemque variaz significationis exempla. Quotus quisque vero lectorum est, ex eorum numero, quorum potissimum usui Lexica Latina destinantur, qui hoc ipsum, quot nempe, vel quæcujusque vocabuli apud classici auctores existent significationes ac translationes, inquirere unquam cogitet? Ne dicam laborem infinitum subiturum eum, qui omnes annotare velit, & multum etiam cuius nostrum in eo genere licere. Quis enim in Metaphora e. g. modo ne inepta sit & longius petita, auctoritatem semper classici auctoris exigat? Nisi me profusus omnia fallunt, longe alia causa est, quam obrem plerique, docti, indoctique Lexica Latina volunt. Raro de voce quapiam, a Latina sit, vel de Forma casuum vel temporum, dubitatio subit, verum multo frequentius, vel Synonymum vocabulum, quod alii substituant, vel quod addant Epitheton, vel Antitheton, vel verbo Adjunctum, vel Syntaxeos, seu constructionis exempla querunt, Phrasiumque & formularum apparatus desiderant, quo vel de ipsa significatione usuque cuiusque vocis certius cognoscant, vel unde quod aptissimum iudicant ad usum suum sibi deligant. Hac parte certe *Lugdunensis* ille *Theaurus*, Parisiensis, ut & *Lipsiensis Fabriano* præstat, in quibus copiaz istius ratio nulla habita fuit. Dolendum tamen indigestam hanc adhuc copiam esse, & cum aliqua lectoris molestia, utilia, quæ sola, & meliori quidem ordine proponi debuissent, ex supervacuis eligenda esse. Cui quidem incommodo mederi cum cuperem, & bonam quoque partem eorum, quæ supervacua inesse dixi, in locum suum, h. e. *ad carbonibus amandaturus* esse, obtulit mihi iudicium, acre & limatum scilicet, quorundam, qui pecuniam ad operis impressionem repræsentarunt. Hi enim, quantum poterant, usque eò vociferabantur, se sibi *Londinensem Stephanici Theauri editionem integram & immutatam*, h. e. ne uno quidem carbone detracto, exhiberi velle, (credo parum diligentiaz iudicioque ignoti hominis confisi) hæcenus parendum ut fuerit, ne in alieno opere ordinando ubique iudicio meo uter. Mihi enim parendi provincia data est, jubendi illis.

Verum quid facias? ut homo est, ita morem geras.

Temperare tamen mihi non potui, quin manifeste redundantia, quæque onerare potius, quam ornare opus videbantur, ut sunt Digressiones, vel Descriptiones alienæ profusus atque tædiose, vel Explicationes ineptæ & fatuæ, reciderem & abjicerem. Id quod in multis dictio-

nibus factum, hi, quibus utriusque editionis conferendæ copia atque otium erit, cognoscent. Vid. e. g. in ANTI-MACHUS, ARMENIA, BACTRA, BALNEÆ, BELLIS, BOBION, BRACHIMANES, BRUTUS, BUCENTES, CALAMITAS, CALEDONES, CANO, CAPPARIS, CARDUUS, CATHEA, CUCURBITA. Quod si qui sunt, quibus hanc diligentiam nostram audaciaz nomine appellare lubebit, quique truncatum opus conquerentur, næ illi, ut indenies abeant, (quantum qualibuscunque meis curis in hanc editionem collatis confido) facile quempiam inventient, qui Londinensem editionem quadruplo carius emptam, Basiliensium nostram permutare cupiat. Sunt vero etiam complures dictiones, ubi in magna licet copia exemplorum nihil tamen supervacuum reperias, ut fere in Particulis, quæ vocantur, & Verbis usus frequentioris. Sic in voce ÆTAS, primo tomo, perpaucam, meo quidem iudicio, sustulerim, in INSIDIÆ e. g. in secundo tomo, non video quid sanus lector detractum velle possit.

Quod ad ea attinet, quæ vel ad Geographiam, vel Historiarum, vel Antiquitatis, vel Fabularum poetiarum cognitionem, ut sunt & Ethnica & Patronymica nomina, quæque item ad Jus Civile, vel Medicinam, aliasque artes, scientiasque pertinent, quamvis ea commodius in peculiaribus lexicis pertractari soleant, (quandoquidem jam eodem scriptiois genere tantum non omnia, quæcunque humanum ingenium comminisci potuit, tradi cœperunt) non possunt tamen in Latino Lexico, quod omnium, & proinde eorum quoque studiis fervire debet, qui pretiosioribus & numerosis voluminibus aliis non instructi sunt, omnino prætermitti: Præsertim quum multa generis ejusdem tam acrite cum noticia linguæ ipsius implicita sint, ut omnino ab ea separari nequeant. Sed ea manu erant ferenda, non sinu patente effundenda, nec ex illis, quas dixi, turbulentis lacunis, verum ex ipsis purissimis antiquitatis fontibus haurienda. Qualiacunque autem in Lugdunensi opere leguntur, denuo politiori sæculo paulo inconsultius a Viris Clarissimis obtrusa puto. Qui si maxime in ceteris partibus nihil ad summam diligentiam reliquum fecissent, tamen mirari convenit, cur hac parte tot, tamque pudendis erroribus sædantur opus, alioqui politum & elegans, exire passi sint. Ut tute, Lector, quanta læditas in historici argumenti locis relicta sit videas, age dictionem unicam, quæ forte nunc animo occurrit, sicut in Londinensi codice legitur, huc describam.

ADRIANUS, [*Adævaris*] Decimus quintus Rom. Imperator fuit, & successor Trajani, qui Hierosolyma a Tito Vespasiano solo æquata, muro cinxit, & a prænomine suo Æliam appellavit.
In numis constanter cum adscriptione IMP. CAES. TRAIANUS HADRIANUS AUG. ET HADRIANUS AUGUSTUS. Nec aliter in Sabinæ uxoris numis, ubi mariti mentio facta est, V. Gruter. & Manutium, qui copiosior utique est in lapidibus exscribendis, qui Hadriani non Adriani nomen habent incisum, quales innumeros etiam Gruterus ostendit, in quibus est HADRIANO AUG. Quod in coloniarum quas deduxit nominibus observatur. Salisburgensis Inscriptio apud Gruter. p. 265. n. 4. IMP. CAES. L. SEPTIMI SEVERI PII PERTINACIS AUG. ARAB. ADIAB. PARTHICI MAXIMI COL. HADR. IVVAV. D. D. Ejus vitam descripsit Spartianus, excerptis Xiphilinus, Victor, Eutropius. Fuit Ælii Adriani fil. successor Trajani, qui cum adoptaverat, iustus Rom. Imp. Hierosolymam a Titio Vesp. solo æquatam muribus cinxit & a prænomine suo Æliam appellavit. Vanus & curiosus Princeps, eruditus tamen, quod testantur versus qui extant Graeci juxta ac Latini.

Ubi oblitus sum in ista editione lin. 5. &, pro ET, reponere. Scias autem licet, tres tantum priores lineas in Lugdunensi Theauro exstare, reliqua partim ex Theauro Lipsiensis, partim de suo addiderunt Londinenses. At quæ monstra & portenta errorum ex Lugdunensi opere in Londinense recepta fuerint, paulo infra commodius demonstrabitur, ubi de emendationibus nostris agendum erit. Quare satis opinor, appareat, non aliam causam subesse, cur eam partem se noluisse attingere Viri Clarissimi professi sint, nisi quia laboris difficultate absterri fuerunt. Similiter enim, quod præcipuum ipsorum pensum fuit, etiam ea, quæ ex opere Lipsiensis descriperunt, non usquam, quoad quidem mihi animadvertere licuit, emiserunt. In quo tamen quam plurima emendanda superesse, ne ipse quidem CEL. GESNERUS, qui novissime recensuit, dissimulavit. Itaque quicquid adhuc in eodem illo opere vitii acavorum est, id etiam in Londinensi comparet. Quin tanta securitas & festinatio descriptorum fuit, ut non pauca vocabula, auctorumque loca, quæ jam in Lugdunensi codice exstabant, rursum

rurfus ex Lipsienfi, & quidem continuo, ac pænej uctim apponerent, vocalique *Idem*, quæ toties in illo opere repetitur, quoties fequens vox a præcedentis fignificatione non abit, mutato licet verborum ordine, pariter reponerent, ut e. g. videre licet in ACUTULE, DECRETIO, &c. &c. Sic ÆRUSCO & ÆRUSCATOR, primum fuo loco ex Lugd. iterum in Æs ex Lipsienfi inferebatur, & AGUMENTUM in AGO ex eodem, item & fuo loco ex Lugd. Sic ALBUMEN in eadem columna bis pofitum, fic CALEDONIUS, CANARIA, CANARI, CAPITO, CAPRÆ, & alia quamplurima. In ABEO idem Plinii locus, *Abit oppidum in villas*, fine explicatione bis occurbat, in ACCIDENTIA duo Quintilianii loca bis adducebantur, primum ex Ægro Redempto, deinde ex Decl. 5. Cujusmodi error in Livianis locis quamplurimis, ob citandi diverfam rationem fcilicet, quum Stephanus Decadam, Faber ab Urbe condita Libros denotaret, mihi occurrit. In ACCOMMODATUS idem Cic. locus continuo repetebatur, in ADDICO idem Livii locus, ubi de ufu hujus verbi in Augurali difciplina, primum ex lib. 27. deinde paulo poft ex 7. bell. Pun. afferrebat, fimiliterque plane in v. ADMITTO ejufdem difciplinæ, erratum fuit. In AMAZONICUS Plinii, in AMBACTUS Cæfaris, in AMBITUS Senecæ Tragicus locus idem, perpaucis interjectis lineis, occurrebat. In ARBOR, veteres & *Arbos* in nom. fing. dixiffe, a principio pariter & ad finem dictionis ejufdem inculcabatur. In BELLUS idem Cic. locus, in BUCCINA Propertii, in CAPITALIS rurfus Cic. in CAUPONIUS Justini, in CIVITAS Cic. in CLASSIS & CONFERO Quintil. In COMMITIUM Varronis, in COMPETENTER idem Ulpiani locus, fed primo corruptus, in CONSTITUO Liv. in CONTERMINUS Plin. in CONTERO Ciceronis pæne junctim eadem loca repetebantur. Scio inconcinnas ejufmodi repetitiones etiam in Lugdunenfi codice quamplurimas exftare, fed erant illæ tollendæ, non augendæ, novam editionem curantibus. Præter *Fabri Thefaurum* etiam *Sam. Pitifci Antiquitatum Rom. Lexicon* diligenter admodum contuliffè, ut inde quæ ad ordinandam novam hanc editionem pertinere judicabant, exciperent, iidem Viri Clariff. citra vanitatem fane prædicant. Mirari vero convenit, quum talia in ipfo Stephani opere ferenda effe ingenti ftomacho negent, cur quædam plane nova vocabula, & recens ab auctoribus ipsis ex vernacula copia conficta, lectori pro Antiquis ex eodem Pitifco obtrudant, ut funt e. g. menfurarum nomina BARILIS & BROCCHUS; nec ipfos adeo animadvertiffè, hoc effe illius, alioqui elaboratiffimi, operis nævos. Ceteræ, cujufmodi fint, quas præterea in opus idem contulerint, curæ, cum ipforum verbis cognofcere liceat, mea commendatione nihil opus effe puto. Hoc uno mihi optime lectoris commodo ftudiffè videntur, quod Ciceronis locis *Alexandri Scop* fectionum numeros, ficut *Verburgiana* editionis margini adfcripti funt, fubjecerunt. Quos ipfi quidem falfo, ut fuo loco dictum eft, *Aldinarum* paginarum effe putarunt. Tameñ has quoque paginas, quas fimiliter Verburgius adfcripfit, eorundem numerorum beneficio invenire promptum fit. Ceterum in hac quoque ipforum opera feftinatio nonnulla apparet, de qua admonere lectorem necesse habeo. Comperi enim ipforum numeros editioni Verburg. Amftelod. in 8vo. Anni 1724. qua utebar, fæpiffime non refpondere, nec raro etiam alia loca, pro his, quæ adfcripta funt, allegari, nonnullamque, velut animi gratia, temere profius numeros fallos adfcriptos effe. Quod, fi ftudio factum eft, quo confilio fecerint non intelligo. Nec hoc quoque facile quifquam laudabit, quod in iis, quæ ex *Lipsienfi Thefauro* excerpterunt, auctorum loca ziphris designare fati habuerint, omiffis ipforum verbis. Quo factum eft, ut, errato in numeris admiſſo, quamplurima fruſtra appofita fint, ne quid addam de moleſtia inquirendi.

Sed ut ad meam tandem opellam accedam, primum velim in animum revoces tibi, B. L. id quod fupra ingenue falſus fum, planiffime data effe verba mihi in principio primi & fecundi voluminis, ita ut, propter ingentem, optimamque, quam protinus de opere conceperam, opinionem, minus intento animo, nonnihil in multis quali coniverem, donec quam mendofum ac vitioſum opus eſſet in ipſo progreſſu laboris clariuſ perſpexi. Ibi vero primum omnium *Errores typographicos*, quotquot offendi, diligenter expurgavi. Tameñ enim non negem, me Lou-

dinenſem codicem admodum diligenter hac parte curatiffè comperiffè, abeſſe tamen non potuit, quin opere in longo mendarum quidpiam irpereret,

— quas aut incuria fudit,

Aut humana parum cavit natura.

Sed hæc levia errata intelligo, quæque unius alteriſve litterulæ adjectione, vel detractiõne, vel permutatione, vel tranſpofitione, facile lector, non omnino indoctiffimus, per fe emendabit. Veluti quum *Gel.* pro *Gal.* lectum eſt, *Grammaticos* pro *Gromaticos*, *Bat.* pro *Prat.* *Saculari* pro *Jaculari*, *Voluerunt* pro *Vetuerunt*, *Aggerati* pro *Aggregati*, *Mulus* pro *Mullus*, *Palam* pro *Pallam*, *Tuburcinium* pro *Tubicinium*, *Hic* pro *Hinc*, *Principum* pro *Principium*, *Quifque* pro *Quinque*, *Sit* pro *Fit*, *Cive* pro *Cibo*, *Marrimonii* pro *Patrimonii*, & *Caſtra* pro *Claſtra*, *Eurius* pro *Furius*, *Mentiù* pro *Meritiù*, *Regum* pro *Retum*, *Uriusque* pro *Virtuque*, *Tunc* pro *Nunc*, *Convexarunt* pro *Convexavit*, &c. Erant vero etiam graviora & infignia, atque, ut ita dicam, Majorum gentium quædam, in quibus errare etiam doctiores, ac certe hæere poterant, ut in *ABHINC* *Plautus* pro *Flavius*, in *ACORNA*, *Acanacearum* pro *Aculeatarum*, in *ACCUBO* *Inclinare* pro *Tricliniare*, in *ACCIPITRO* *Jacere* pro *Lacerare*, in *ACTUTUM* *Cætera* pro *Extra*, in *ADIPATUM* *Veluti* pro *Videlicet*, in *ACIES* *Externa* pro *Ec tertia*, in *ALCÆUS* *Omitres* pro *Matris*, in *AMBIENS* *Mibi* pro *Multi*, in *ALGEO* *Concretus* pro *Conjectus*, in *AGER* *Tertio* in *Ter*, pro *Itero* in *Iter*, in *AGO* *Pilum* pro *Clivum*, in *ALBIS* pro *Elſtera Ortella*, in *AMILCAR* *Athenienſium* pro *Carthagenienſium*, in *AMO* *Eno* pro *Acne*, in *ANCEPS* *Frugibus* pro *Fungis*, in *ANIMUS* *Animù* pro *Affectibus*, in *APPELLO* *Tormentorum* pro *Telorum*, in *CALLIDUS* *Verbum* pro *Novum*, in *COMPLEO* *Luna* pro *Sol*, in *CONJUNCTIO* *Diſſipatio* pro *Diſpenſatio*, in *CONVELO* *Conſirmat* pro *Convelat*, in *CRISPANS* *Capillos* pro *Cachinnos*, in *CURATOR* *Mutuos* pro *Nuntios*, in *CURRICULUM* *Rare* pro *Ratione* &c. Huc pertinet quod in quibusdam vocabulis, neſcio quomodo, perpetuo aberratum fuit, ut e. g. *Decius* pro *Decimus*, prænomine *Brutorum*, *Dionyſius*, pro *Dionyſius*, *Teſtudo* pro *Teſtudo*, ſcriberetur. Majorem compilatoris vel negligentiam, vel imperitiam indicat, quod plerumque ſcribendi compendiis deceptus fuit. Cum in *ANTONIUS* ſcriptum reperiffet, *Triumvir R. P. C.* in *quinquennium cum Cæſare & Lepido conſtitutus*, i. e. *Triumvir republica conſtituenda* &c. repoſuit, *Triumvir R. P. creatus in &c.* Cum in *DECARNO* *Veget. de Re Veter.* i. e. *Vegetius de Re Veterinaria* citatum offendiſſet, vocula interpoſita *Veget. de Re Milit. Vet.* exhibuit, i. e. *Vegetius de Re militari veterum*. In *DEVESTIO*, cum allegatum reperiffet. *Feudalium tit. 7. de N. F.* i. e. *de Natura feudi*, repoſuit, *de Nautico ſenore*. in *DIVISIBILIS* cum offendiſſet *Quin & Tertull. de Anima*, exhibuit, *Quintil. & Tertull.* quaſi nempe & *Quintilianus* eadem voce uteretur. Nam quod paſſim *Gloſſ. Lit. Græc.* pro *Græco Lat.* & viciffim hoc pro illo ponit, quaſi nimirum unum idemque *Gloſſarium* fit, & nihil interfit utro modo ponas, quod pro *Lucano* *Lucretium* & pro *Lucretio* viciffim *Lucanum*, ut e. g. in *CEREUS* & *CONSISTO*, pro *Valerio Flacco*, *Valerium Maximum*, ubi *Valer.* ſcriptum invenit, ut in *CERTUS* cum *Ablativo*, pro *Barthio Barthol.* i. e. *Bartholinum*, vel *Bartholum*, opinor, in *ARIES*, pro *Macro Macrobium* in *BATUS*, pro *Papinio Papiannum* in *COUS* adducit, ex eadem compendia ſcripturæ explendi ſolertia ipſius profectum videtur. In *ALEMANNI* primum *Abſurdum autem eſt*, inquit, *quod putat Quadratus apud Agathium* &c. dein paucis interjectis, *Non minus abſurdum videtur, quod ſcribit Aſinius Italus* &c. Manifefto errore ex uno ſcriptore *Aſinio Quadrato*, quem *Agathias Scholaſticus* de origine Germanorum teſtem allegat, duos faciens. Accessit alter, non minus turpis, quod eidem *Quadrato* ſententiam de origine nominis *Allemanorum*, a *Lacu Lemano*, tribuit, cum auctor ejus fit *Otho Frifingenſis*, qui tamen non *Lacum*, ſed *Fluvium Lemannum* ponit. Sed de his alias diſquirendum. Quoties vero ſententiam auctorum, quos excerptum, non allecutus fit, vel omnino pervertit, propemodum patet referre. In *DICELLA* ex male intellecto *Cælio Dicellam* & *Macellam* in *Enſium* genere poſuit, in *DIBAPHUS* *Strumam* in tergo, *Gibbum* in pectore collocavit, in *AGROTERA* pro *liſſo* *Atticæ fluvio Neſ-*

sum Thraciæ amnem substituit. Sed his similibusque immo-
rari, quum in ipso exemplari correctâ sint, nihil atinet. Si-
militer ingens mihi sentina exhaurienda fuit fallarum. Ut
vocant, citationum, de quibus & paulo supra dictum fuit,
quas passim restitui. Ex plurimis paucissimas, & quidem
ex primo duntaxat tomo, ut intitui, e. g. apponam, in
ACCIPIO *Accipere omen* verba Cic. de Div. 1. 103. Livio
tribuebantur. ADDUCERE *ad intelligendum* ex Cic. 3. Off. 79.
cum sit 1. Acad. 6. ALIUS nemo affertur ex Terentio, cum
fuerit *Nemo quisquam* ponendum, ALLEGARE, *pro Afferre*, &c.
affertur ex Plin. in Epist. 3. 15. ubi exemplum subiectum
non apparet, sed id quod apposui. In AMBAGES affertur
ex Liv. lib. 19. cap. 8. locus, qui est Plinii l. c. In ANIMA
Interclusa anima &c. affertur ex Curt. lib. 5. cum sit Taciti
Ann. lib. 6. cap. 50. APPLICARE *se aliquo* ex Cic. 5. Tusc. 77.
cum sit 3. Tusc. 44. ASTRICTIUS Adv. affertur ex Tac. 4.
Ann. 62. cum verba ipsa Plinii Junioris sint, cujus & locus
ibidem indicatur. ASTYNOMICI tribuitur Papiniano, cum
sit Ulpiani Rhetoris V. not. ibid. in ATILIA citatur Cic. 2.
de Nat. Deor. pro 2. de Fin. 116. in ATROX *injuria* verba
Ulpiani l. 7. §. 7. D. de Inj. & Fam. lib. tribuebantur Imper-
atori Institut. eod. tit. AUDERE *pugnari* affertur ex Tacit.
13. Ann. 36. cum verba apposita sint ex 4. 49. In BALO
versus Ciceronis Silio tribuebantur, in BISALTICA Tacito
ex 5. Ann. verba Livii ex 45. 29. In BOTRYS affertur Celsi
locus, qui pertinet ad BOTRYTIS. BRACHIA *Curvare* ex Hor.
3. Carm. 9. 2. cum ascribendum esset *Dare*. CÆDERE *fron-
dem* affertur ex Plauti Aulularia, cum sit Catonis de R. R.
ex loco adscripto. In CASILINI Festus falso citatus. In
CASTELLANUS locus adscriptus Sallustii tribuebatur Livio.
In CAUCHI locus Ptolemæi Plinio, In CENTURIO Cæ-
sarîs Suetonio, in CERVIX *Depellere a cervicibus* ex Cic. 3.
Verr. pro 3. Philipp. In CINÆDULUS Macrobi. pro A. Gellio,
V. not. in CIRCUMTEXTUM Festus pro Varrone, in
CITRA Cic. 16. Fam. 4. pro 16. Att. 7. in CIVIS Ciceronis
verba ex 6. Verr. 130. aliter longe atque apud ipsum le-
guntur posita, quod & alias sæpius factum. In CLARUS *Vir-
tus clara & insignis* ex Cic. de Senect. cum sit de Amic. 102.
in CODRUS versus Juvenalis falso citatus V. not. COENA *Ce-
realis* ex Plaut. Men. 4. 2. 5. pro 1. 1. 25. ibid. *Recta cana* ex
Suet. Aug. 74. cum locus adscriptus sit ex Vesp. 19. in COE-
TUS, *Tenere dicendo* &c. ex Cic. 2. de Orat. 217. pro cum sit ex 1.
30. in COGNATUS locus Donati alienissimum in sensum tra-
hebatur hoc modo allatus: *Uxoris, cognati sunt: Affines ma-
riti*. COMEDERE *beneficia* ex Cic. 13. Philipp. pro 11. V. not.
COMMISERATIO ex Cic. 3. de Orat. 217. pro 2. 125. in
CONCIDO Cic. 1. Tusc. pro Somn. Scip. 20. in CONDALUS
Aristot. in Polit. pro Oecon. lib. 2. CONDONATUM *judicium*
ex Cic. 2. Att. pro 5. Fam. 18. in CONFIDO *Præteritum Confidi*
ex Liv. 4. pro 44. V. loc. In CONSANGUINEUS Plaut. Pœn.
3. 1. 70. pro 5. 2. 77. in CONSUO Plaut. Pseud. 1. 5. 126. pro
Stich. 2. 2. 54. CONVINCERE *salvum refutatu accipi* ex Cic.
2. de Nat. Deor. pro Lucret. 3. 524. in COPIA, *Pro copia*
ex Plaut. Cist. 1. 1. 14. pro Merc. 3. 1. 8. in COPREA Suet.
Tib. 61. pro Claud. 8. in CORAM Ter. Adel. pro And. COR-
RECTURA afferrebatur falso ex Rufino. V. loc. in CURIO Jul.
Capit. pro Trebell. Poll. CYNAMILIS afferrebat ex Ovid.
tanquam ipsa hac voce uteretur. Ubique fere *Lactant. Epist.
pro Epit.* citatur. Cum Stephanus in Plinii Epistolis unum
duntaxat numerum apposuerit, hic, relicto illo numero,
apponebatur nihilominus sæpissime liber, ut videre est
in CIRCUMLINO, ita ut necessario lector incertus hæ-
reat. In quibusdam vocibus vix unus alterque locus recte
notatus fuit, quæ nunc quidem se non offerunt. In GEN-
TILIUS pauca, in CONSENTES *Dii* nullus locus ita indicatus
fuerat, ut facile lector inveniret. Sæpissime vero Plauti loca
falso notata comperi. Quod inde prolectum arbitror, quia is
cui inquirendi provincia obvenerat, semper primum quem-
que locum, quem in Parisinæ editionis ad usum Delphini cu-
ratæ indice sub quaque voce reperit, temere, nec inspecto au-
ctore apposuit. Quod si quem locum falso indicatum invenire
mihi non licuit, malui notationem omnino expungere,
quam, falso indice relicto, lectorem irritò labore frustrari ac
decipere. Poteram quidem alia loca recte notata substituere,
verum cum Stephanum in his, quæ adducit, exemplis fi-
dum fere deprehenderim, malui plerumque ipsius exempla
retinere. Nonnullam fati habui *Suspexitur mihi locum esse* ad-
scribere; quod in compluribus ex Lipsienfi Thesaurò excer-
ptis faciendum fuit.

Locis quamplurimis ne Auctor quidem appositus fuit,
quem mihi tamen, felicitate non sperata, plerumque con-
jectura assequi licuit. Factum id. e. g. in ABSTERGO, ADOR-
SUS, AMPULLA, APPPOSITUS, CALCEATUS, CLAZOMENIUS,
CUNILA, aliisque passim locis, ut consentibus, ubi lubuerit,
hanc editionem cum Londinensi cognoscere licebit. In om-
nibus, qui in capita divisi sunt auctoribus, ubi desuit, etiam ca-
put apposui, aut alius generis temerata, ut & versus pos-
tarum, nec raro in *Quintilianii* locis edit. *Barmannianæ* paginas,
in *Appulejani Elmenhorstianæ*, nonnunquam & *Steuvechi* aut
Pricei. Unius *Ciceronis* citra vanitatem prædicare possum
me multa millia loca accuratius, quam inveneram, indica-
sse, quorum bona pars apud *Nizolium* non exstat. Simi-
liter *Cæsaris*, *Sallustii*, *Senecæ Philosophi*, *Cornelii Celsi*, *Valerii
Maximi*, *Historiæ Augustæ* scriptorum, *Anniani Marcellini*, alio-
rumque auctorum, in quos adhuc nulli, quod sciam, verbo-
rum Indices exstant, maxime vero *T. Livii*, sola conjectura du-
ctus, tot loca investigavi, apposuive, ut pæne instar Indicis
verborum in hunc Scriptorem Principem hoc Lexicon esse
possit. Ubi vero Indices exstabant, de industria, nisi quid
necessario inquirendum fuit, reliqui pleraque, sicut inven-
ta indicata, ut *Senecæ Tragicæ*, e. g. loca, quæ luculentius *Schre-
deri* index fideliter indicabit. Contra veterum *Grammatico-
rum*, quæ rarius recte indicata fuerant, *Varronis*, *Festii*,
A. Gellii, *Prisciani*, *Nonii*, *Isidori*, *Asonii Pediani* in *Ciceronem*,
Servii in *Virgilium*, *Donati* in *Terentium* non ipsa tantum loca
diligentius indicavi, sed & auctorum, quos adducunt, quo-
ad fieri potuit, apposui. In juniorum quoque auctorum,
Calii Rhodigini, *Fauli Manutii*, *Turnebi* &c. adductis passim
verbis, ubi ad antiquiores auctores remittunt, horum loca
indicavi. Sic e. g. in prolixa Manutii de *Judicii* disqui-
sitione, quæ in *JUDICIUM* ad finem exstat, ad XL loca accu-
rate notata reperies.

Multa offendi in hoc Lexico perperam divulsa atque
distracta inter se, quæ in locum suum restituenda fuerunt.
Id factum. e. g. in Festi & Nonii locis in ACCENSUS, Lu-
cretii locus in ACCENTIUNCULA legebatur, qui legi debuit
in ACCENTUS, Cic. locus ex Att. 2. 19. in ACCOMMODA-
TUS quatuor interjectis lineis post citationem sequebatur,
ut & alter ex or. pro Planc. 42. in ACERBITAS, in A ONI-
TUM locus Plinii interjecta falsa citatione male distractus
fuit, in AMO a pr. ubi differentia hujus v. & Diligo proponi-
tur, foeda trajectio sublata, ea quæ ad AMPLUS perti-
nent, in male divulsa voce AMPLISSIMUS legebantur, in
ANTELUCANUS Varronis verba male a citatione loci divulsa,
& Ovidii novem lineis interjectis in ANXIUS. in ARMILLA
& ARMILLATUS Budæi verba male divulsa, turbatum sedē
in AMBIDEXTER, BARRITUS & BARRUS, ut & in BOMBYX,
& in BOTRYS & BOTRYTIS, BOTULUS & BOTULARIUS,
BUCCA, in CLEARCHUS ponebantur, quæ in CLEANTHES
ponenda erant, in COMITER verba Cic. Pro Corn. Balbo
perperam divulsa.

Alia vicissim perperam conjuncta, confusaque separa-
vimus, uti factum in ACOLUTHUS & ACOLYTUS, in ÆÆA,
ÆÆE, ÆÆUS, BACA & BACAR, aliisque locis, quæ brevi-
tatis studio prætermitto. Sæpe ex una dictione per imperi-
tiam plures compiler confinxerat, ut cum ACIDAMURIA
ab ACIDUS sejunxit, ACIDULAAQUA ab ACIDULUS, ACOPA
ab ACOPUM, ACRONYCTE ab ACRONYCTUS, AGRIA Scabies
ab AGRION Nardum & AGRIMUM Nitrum ab AGRIVS, ANTIA
LEX ab ANTIUS, ARMENIACUM ab ARMENIACUS, BARBATA, a
BARBATUS, BARDI a BARDUS, BELLICA Columella a BELLI-
CUS, BILIA a BILIUS, BRUTIUM a BRUTIUS, BRYLLION a
BRYLLIUM, BURRA a BURRUM, CARDINALES a CARDINALIS,
CARIDES a CARIS, CHORDI a CHORDUS, CLIBANARIII a CLI-
BANARIUS, COTTIE a COTTIVS, CORACESIVS a CORA-
ESIUM. Non nihil molestiarum sustinui in revocandis in lo-
cum suum, decentemque ordinem vocabulis, quæ prorsus
alienum in locum rejecta fuerant. Quis enim e. g. ALLA-
PSUS, us. subst. inter ALLAMBO & ALLANTE, ARRHENOGO-
NON, ARRHETOS, ARRHOSTEMA post ARROGO, CONCANO-
NICUS post CANONISATIO, quaereret? Cum viderem porro, or-
dine non inconcinno alias, Derivata primitivis, modo ab ea-
dem syllaba incipient, subijci protinus in hoc Lexico, non
dubitavi ea quoque, quæ male distracta sunt, in locum suum
revocare, quo melius saltem in ordine sibi opus consti-
tuerem non neglecto tamen in loco, unde quid subtradum
fuit indice, qui lectorem duceret, præterquam ubi ne vox
quidem

Lugdunensi farragini in eo patrocinantes, novissimæ editionis auctores, ordinem mere Alphabeticum retinere.

Formam, genus, flexionem cujusque vocis uti debuit, ubique restitui. Interpretationes & Exegeles vocabulorum ac phraeon, quarum pleræque, non inspectis auctorum locis, a sciolis compilatoribus adjectæ videntur, manifeste falsas & absurdas, verioribus substitutis, indubitanter quamplurimas sustuli: Alias innumeris pæne locis, ubi defiderabantur, novas apposui. Ubi vero vel dubia erat alicujus loci expositio, vel alioqui mutandi causa visa non est, factis habui Animadversione brevi subjecta sententiam meam expromere, quæ hac nota interjecta [facile a reliquo textu discernitur. Quam, (rarissime tamen) ubi in medio textu adnotandum quidpiam fuit hoc modo [] geminavi. Quo primum illud consecutus sum, ne nimis multis lituris operas fatigarem, deinde ne in alieno opere licentius grassatus viderer, postremo ne ab aliis recte, vel perperam animadversa falso mihi, vel mei errores vicissim illis tribuerentur. Et quoniam adhuc prolatis exemplis lectori infumpta operæ fidem fecimus, age etiam hujus generis Sphalmata aliquot primi tomi sublata proferamus, & primo quidem ipsius *Roberti Stephani*. BAPHIA, æ. f. ex Lampridio profert, cum sine dubio a neutro BAPHION dativum pl. *Baphiis* posuerit. CÆSTRUM & CESTRUM pro Instrumento, n. g. profert, cum sit m. g. CESTRUM ex Gr. *κῆστρον*. CETUS m. g. falso Plinio tribuit, cum *Cetos* apud hunc non Accus. pl. a recto sing. *Cetus*, sed rectus ipse casus sing. n. g. Græcus sit. sic CHOA in recto pro CHUS poni non debuit. V. in ipsa voce. COSMETA ut com. g. posuit, cum sit perpetuo masc. CREBRO apud Cic. de Senect. Adv. esse putavit, cum sine dubio Adj. nomen sit. A-BATUS apud Varr. male distinguendo, Minoris Magistratus nomen esse putavit. Jam vero quoties corruptissimas lectiones secutus sit, ne memorem, quis illa ferat, *Ærarius scriba* apud Cic. pro Cluent. exponi, *Hoc est, qui rationes scribebat expensæ latæ & acceptæ relati?* Male distinguens apud Livium *Aglastris* Legionis Romanæ nomen esse putavit. In AGO proponit Phrasin ex Columella, *Agere circum caput*, subjecto notissimo isto Virgilii versu *Et quocunque Deus circum caput egit honestum.*

Hæsit autem fere ubicunque vel Tmesis aiqua vel Anastrophe poetica occurrit. In ALUMNUS, *Terram omnium terrarum alumnam* apud Plin. exponit de ea, *quæ aletet*, cum manifestum sit apud hunc auctorem contrario sensu poni. *Amaritres aquas* apud Martialem exponit *Quasi jucundas, quæ videlicet ad eum locum amandum alliciunt*, cum alludat poëta ad Nymphas, a quibus Hylas puer amatus raptusque fuit. *Amplius pronuntiare rem* ex male confusis Cic. verbis affert, cum id semper absolute dicatur. *Aruaræ naves* apud Cæs. exponit *Armis, & rebus ad bellum necessariis instruere*. Quod apud eundem legitur, *Cum Lusitanis, reliquisque Barbaris genere quodam pugna affecti*, inde Novæ constructionis hujus verbi exemplum proposuit *Assuescitur cum*. Non animadvertens scilicet præpositionem ad vocem *Pugna* referri. In COLLOCO, cum *Collocare beneficium* apud. ex Cic. protulisset subjungit *Plautus Trinum. 4. 8. dixit, Collocare conditionem in aliquem*. Ejus verba autem V. in edit. nostra, ad finem, quam longe abeant. COMMEARE ab aliquo confirmat his Cæsaris verbis 7. B. G. 36. *Ut tuto ab repentino hostium incurso etiam singuli commeari possent.* *Crocodilea* apud Plinium, *Animal simile crocodilo* exponit, cum sit *Stercus crocodili*. Huc pertinet frequens, vel potius perpetuus ipsius error, quod quoties Præteritum a Verbo in *scio* tertiæ Conjug. quæ Inchoativa Grammatici vocant, offendit, aliud inde verbum secundæ vel tertiæ conjugationis commentus est, ut *Concaleo*, pro *Concalesco*, *Coaleo* pro *Coalesco*, *Conticeo*, pro *Conticesco*. Sic & *Contreino*, pro *Contremisco*, & *Confideo* pro *Confido* spurium puto. In compositis a *Vello* Præt. *Vulsi* ubique proponit, quod Latinum non esse in EVELLO dictum est, & pro Futuris vel Præteritis Subjunctivi modi per Syncopen contractis fere verba sui generis posuit ABJURASSO, ADASSO &c. Adde quod spurii seu suppositi Plautinis pro germanis passim utitur.

Sed multo læpius & gravius impeerunt, qui Stephani Lexicon augendum susceperunt deinceps interpolatores, quicunque demum fuerint, disquirere enim de singulis non vacat. In ALTISSIME Adverbio affertur ex Claudiano Epigr. 22. quod aliis 12.

As tibi diversis, Princeps altissime, certant &c.

AMBIGA, æ. f. ex Cælio Apicio & Aureliano item affertur, quum ibi Accus. pl. *Ambiga* a nominativo sing. *Ambix* laud dubie sit. Quod apud Ovid. legitur *Amycleus abenis*, hinc in AMYCLÆUS ponitur *Amyclei Abeni*. pl. nomin. ANTIMENIS, idos, pro *Antimenides*, æ. BACTRIANUM, i. n. subst. ex Tacito, quum sit *Bactriano* abl. a nomin. *Bactrianus*. BICOXUM, i. n. quod in Gloss. occurrit, sine causa in Adj. BICOXUS, a, um. transformatur. BISALTA perperam ex Val. Flacco tanquam feminini gen. regionis nomen affertur, quum sit Gentile masculini. BUPEDA, æ. m. Ex Festo afferebatur, pro BUPES, ædos. CALCULATUS, a, um. Adj. ex eodem, cum apud hunc *Calculatus* Accus. sing. sit a subst. *Calculatus*, ius. m. ita enim sæpenu-mero proponit vocabula, ut alii Glossularii. CANDYBA, æ. f. pro n. pl. ibidemque CANDYS, yos. f. pro m. CAPNIA, æ. f. ex Plin. pro CAPNIAS, ædis. CAVA, æ. f. ex Senec. Ep. 90. Cum neutrum sine dubio pl. sit. CELEBRATA, n. pl. subst. pro *Julis funebribus* affertur ex Martiali, cum sit *Celebrata Chloë*. Adj. f. CHORDAPSON, n. pro CHORDAPSOS, m. CONCITO Adv. ex Apul. cum sit Participium. CONSEQUIE, arum. f. ex eodem, pro n. pl. CONSEQUIA, CONYZOIS ex Plin. pro *Conyzoides*, COPREUS, i. m. ex Suet. pro *Coprea*, vel *Copreas*, æ. CRINALIS, is. m. subst. ex Ulpiano, cum sit Adj. CYPHANTA, æ. f. ex Plin. cum sit n. pl. BONUS cum gen. construi affertur ex istis Claudiani

Judicibus notis regimur, fruimurque quietis Militiaque bonis.

Quasi nimirum ordo sit *Judicibus notis, & bonis* (scil. *Judicib.*) *quietis ac militiæ, regimur & fruimur*, cum vel pueri videant *τὸ Bonis* neutr. esse pl. & Bona quietis, militiaeque, Pacis commoda & Defensionem finium intelligi. *Miror & Vechnerum* hic lapsum. ACIES *Conversa* apud Virg. *In bellum coacta* exponitur, in ACER ex his ejusd. *Aut acres tendunt arcus profertur Acer arcus*, pro *Forti*, cum manifeste epitheton ad personas referatur, in ACUTUS, *Naribus acutus deri. i. e. In rugam contractus*, ex Hor. 1. Serm. 3. 29. Quam inepte exponit illud Virg.

Ter centum adjiciunt, mens omnibus una sequendi.

in ADJICIO ad finem? In AGRISTIS *Frigidas agræstis* ex manifeste falsa Ovidii lectione, pro *Frigidus Argeses*, & ex falsa Columellæ lectione *Professor agrorum pro Possessore. Flere classica* ex Propert. pro *Flare* in CLASSICUM, & BACCANTIA uberæ ex Ovid. pro LACTANTIA. *AGERE cum Tribunus plebis* quam inepte expositum sit, in ipsa Lugd. vel Lond. edit. videant quibus otium & copia est. In ALIUS extr. *Alia etiam Adversa, mala, aspera dici* probatur, si diis placet, ex istis Statii 7. Theb. 806.

— *enjesque recedit*

Mors alia. & ex nota formula *In alia omnia ire vel Descedere*. Quis ferat in ALIENUS istuc Livii, *Non alienus sanguine regibus*, exponi, *Non alienus a sanguine regum, vel Non alienus sanguine a regibus?* Qualia sexcenta afferre liceret. Ex male distinctis Catonis verbis, affertur ALVUS Superior, pro *Ventriculo*, cujus tamen verba paulo post recte apponuntur in *Dejicere alvum*. Ibidem similis error in *Sabrabere alvum* ex Celfo occurrit. in AMPLECTOR affertur Phrasin *Amplexus est circum* ex versu Virg.

Et molli circum est ansas amplexus acantho. Sic in CIRCUM Adv. aliquoties ad eundem lapidem, ignorata figura dictionis impedit, ut & in CLAUDO ad finem in Varr. uno & duobus Virg. locis. In AMPLIUS *Amplius aridus color*, ex Lucret. cujus locum V. in *Ne amplius*. ex versu hoc Propertii 2. 18. 25. ed. Broekh.

Jupiter Alcmena geminas requieverat arctos. statuit ARCTOS geminas, pro *Duabus noctibus* poni. Ex istis Virg. 4. Georg. *Jam rapidus, torrens sientes Sirius Indos Ardebat.* affertur ARDERE, etiam *Activa* significatione pro *Adirere* poni. Ex istis Cic. pro Sull. *Quid quisque voluerit &c. non ex crimine, sed ex moribus ejus, qui arguitur, est ponderandum*, affertur phrasin *Ex moribus aliqueen* ARGUERE. Ex istis Ovid. 3. Met.

— *Nympharum tradidit uni*

Armigera jaculum. eruitur Diana ARMIGERA. in ARS ex istis Claudiani

Non sine Pieriis exercuit artibus arma, hæc proponerentur, *Exercere arma Pieriis artibus, est Bellicis rebus humanitatis studia conjungere.* In AVARUS ex ejusdem poëte hoc versu

Et vigil elapsas quarit avarus oper.

Non Avaro *Vigilâ*

epitheton, sed *Vigili Avari* apponitur. Ex versu notissimo Juvenalis

Bebrinci in campo spoliolum affeclare Palati. affert *Bebriacum palatum* & Adj. BEBRIACUS, a, um. Ex istis Ovidii

Ut quas pampinea tetigisse Bicorniger hostia Creditur &c. Affertur Adj. BICORNIGER, a, um. ut

e. g. *Bicorniger hostia.* In BOS ex notissimis istis Virg. 2. Æn.

— *sternit fata læta, boumque labores, Præcipitesque trahit silvas.* eruitur phrasis *Labores boum trahere.* Additur insuper, *De veniis,* cum tamen de Torrente loquatur poeta. Æque suave est, quod præmittitur,

Labores boum experiri Virg. 1. Georg. 119.

— *hæc quum sint hominumque boumque labores Versando terram experiri.*

BRUTUS, Adj. & *Brutia signa* apud Silium male in BRUTUS ponebatur, quum sint *Signa Bruttiorum.* Sic & verbum CONTINGO a *Tinguo* falso deductum, & ANNOTINUS Adj. ab *Anonus* formatum. Quod Hirtius ait *Pilorum cacumina sua sponte asserunt,* id de *Capitis pilis* exponitur in CACUMEN, quum notum apud scriptores prodigium sit ad *Pila militaria* pertinens. In CÆLUM ex Lucano affertur *Prælati regia cæli.* i. e. *Valde lati,* quasi non Participium sit a *Præfero, Prælati.* Ibidem *Tadium cælum* in Epithetis ex illo Virg.

De cælo tactas memini prædicere quercem. & ex hisce Ovidii 6. Met.

Stamina barbarica suspendit callida tela. *Stamina callida,* si diis placet. Jam in CALCO quam puerilia & inepta illa erant, sicut in Londinensi adhuc leguntur?

Ad plenum calcari. Virg. 2. Georg. 244.

In pectora calcare. Stat. 8. Theb. 541.

Acervos ense calcare. Ovid. 4. de Pont. 7. 47.

Telum cum lumine calcare. Lucan. lib. 6. 219.

In CAMINUS *Anhelans caminus* ex Perf. 5. Sat. 10. V. nost. ed. in CAMPUS *Pabula campi* ex Ovid. in Ibin. 139. & in CANDOR ex ejusdem 4. Met. 332. *Rubeus candor,* in CAPUT *Purpureum caput* ex Sen. Thyest. 686. & *Agreste* ex Virg. 10. Ecl. 24.

Venit & agresti capitis Sitavone honore.

CARERE luce apud Cic. exponebatur *Honoribus privari,* pro *Vita.* CARINÆ *Æsquilia* afferebantur ex hisce Livii, *Media urbe per Carinas Æsquilias contendit.* CENTENARIÆ *fistula* apud Vitruv. exponuntur *Centum passibus longa.* CERTAMEN *ludicrum* apud Sen. Agam. 935. exponebatur *Joculare & puerile,* cum sit *Ludorum solemnium.* Ponere *militibus certamina* apud Virg. 5. Æn. 66. *Collocare aciem, Instruere ordines militum,* cum sit de Ludico item proposito certamine dictum. In CERTUS, *Nominibus certis expendere nummos* exponitur *Certa de causa,* pro *Debitoribus qui solvendo sint.* in CINGO, *Anion nemus Marte cingere* apud Propert. *Literis & militia sinul operam dare,* pro *Bella canere.* In CIRCULATOR *Equestris Circulator* affertur ex Apul. quum is de *Spatha equestri* loquatur. in CLADES ex Silio *Turbo sævus venientum cladem,* pro *Turpine sævo venientes elades.* Clementissimus ab innocentia ex Cic. in CLEMENS exponitur *Erga innocentes,* pro *prorsus sensu contrario.* COLLIGERE *hostem per vulnera,* ex Silio exp. *In angustum cogere,* cum sit *In ferrum hostile ruere.* Quam inepte illud Statii *Tholo coli* in COLO expositum? Ex his Taciti, 6. Ann. 37. *Columnæ partium Abdageses, gazam & paratam regionem adicit,* affertur *Columnæ partium gazæ.* Vide porro quoties offenderit in COMA. Quod in CONSIDERO ex Cic. Parad. 4. affertur hoc ita exprimebatur, *Circumspicere se & quid fiat aut loquatur considerare.* In CONTERMINUS afferebatur ex Ovid. *Mensis Phrygia contermina Matri.* Similis elegantia in CONTINGO, *Contingere alicui rei* ex Cæsare, &c. &c.

Loca Veterum auctorum, quæ prius mutilata ac decurtata, vel varie interpolata, corruptaque legebantur, operam dedi, ut ubique integra, incorruptaque lectori exhiberem. Quibus utraque editio ad manum est conferre poterunt e. g. in ABSORBEO, ACCIPERE *suitisfactionem,* ALTANUS, AMPHICYRTOS, AMYCLÆ, CAMBIO, DAMA &c.

Ceterum quum nemo ignoret quanta in auctorum codicibus varietas lectionum sit, passimque Stephanus & Interpolatores ejus non optimas secuti sint, necesse habui in dubiis, vel suspectis locis aliorum codicum, emendationumque præcipue, lectiones adscribere, nec piguit nonnullam antiquiorum ex editis plures excutere. Exempla in ÆQUE, AGGER, ALIPHENÆ, ALVUS, ANACRÆUM, CALASTER. CONCILIARE, CONFRACTUS lector inveniet. Ingens hic ac multiplex in conferendis & expendendis veterum auctorum

locis labor occasionem mihi præbuit, curas etiam aliquot criticas in hoc Lexicon conferendi. Earum quoque, ex primo duntaxat tomo, Sylogem subjiciam. Dividam autem eas, ut mos est Criticis, in tres classes, *Explicatorum* nempe *locorum, Emendatorum & Tentatorum.* En igitur ordine Elementorum Auctores, quorum obscuriora loca explicata, affertamque simul veram lectionem, sententiamque, reperies. *Amnianum Marcellinum* in CALCARIA, *Calium Apicium* in AVICULARIUS, & *Calium* item *Aurelium* in CADIALLIS, *Cæsarem Julium* in ÆQUE, ANNOTINUS, CLASSICUM, CUPA, *Capitolinum Julium* in BUCOLICUS. COACTILIA, *Celsum Cornelium* in CAPTO, *Ciceronem* in ABSONUS, ARO, ARTHRITICUS, ATRAMENTUM, AXIS, BARBATULUS, CALAMISTER, CANNENSIS, CARPIS ad finem *træ* CAPIO, CINNUS, COMEDO, COMPITALITIA, CONSORS, CRATERA, ubi errorem typothetæ loco pro loca B. L. emendet velim. *Digestorum leges* in ASSIGNO, CAMELASIA, CAPSARIUS, *Festum* in ARGUS, CAN-TATUS, CILIVM, CLASSICUS, *A. Gellium* in ARGENTUM, *Glossaria* in CALDARIUS, *Hirtium* in CATASCOPIUS, *Horatium* in ABSTERGO, ÆS, AMPULLOR, ANORMIS, AURA, CÆLSTIS, CAMPANUS, CARMEN, CLAVUS ad fin. CULINA, CUPA, CURRICULUM, *Justinum* in AMBITIOSUS, *Juvenalem* in ALGEO, CALDARIUS, ii. m. *Livium* in ADJURO, CARPENTUM, *Lucanum* in CHARTA, *Lucretium* in CONSERO, *Martialem* in CORRUMPO, *Nepotem Cornelium* in COMITIUM, *Nonium* in CONJECTARIUM, *Ovidium* in CENE, CELER, *Perfum* in ARISTA, CAMPUS, *Petronium* in APOCALO, *Phadrum* in ABJICIO, AGGERO, ALAPA, *Plautum* in AFFECTO, ATTONDEO, AURICALCUM, CANTHARUS, CAPTUS, *Plinium Majorem* in ÆRARIA, AMITINENSIS, ATLANTIUS, BATUO, CANEPHORUS, CILIVM, CLINICE, CONVEXUS, *Plinium Junioem* in CEDO ad finem, *Plutarchum* in CANDIDATUS, *Priscianum* in CAMPSO, *Propertium* in ARCANUS, CLASSICUM, *Quintilianum* in CAUSARI, *Senecam Tragicam* in AMOREM *desigere,* & *Philosophum* in ANCILLARIOLUS, ARRISOR, *Suetonium* in CONSIDEO, CONSTO, CORINTHIARIUS, *Terentium* in ABJICIO, ADIGO, AMBULO, AMOLIOR, BONUS ad finem, CADAVEROSUS, CALX, CONCILIATUS, *Virgilium* & a *Servii* ineptiis vindicatum, in ACER, ADJICIO ad finem, AFFLIGO, AGGER, APEX, ARDEO, ARISTA, ATER, AUREUS, CÆRULEUS, CLARUS, COMPLEO, CONCILIO, CONGRESSUS, *Varronem* in BIMARGUS.

En loca, ut equidem arbitror, conjectura verisimili *Emendata, Amniani* in CAMELASIA, *Appuleii* in COTIFICO, *Athenai* in CLYMENOS, *Aureliani Cæli* in CONSUL ad fin. *Cæsaris* in CONFICIO, *Capitolini* in CONSECRANEUS, *Catonis* in CRATICULUS, *Celsi* in ALVUS, CARPUS, CONFRACTUS, CONQUIESCO, *Ciceronis* in AFFECTUS, Adj. BELLIGERO, BRACHIUM, CALX ad fin. CANDIDATUS, CANO, CAUTES, CILO, COLONARIUS ad fin. CONSCIOUS, CONSUL ad fin. CUNCTOR, *Codicis Theodosiani* in AQUELIBRATOR, *Columella* in ACUS, CENTO, *Claudiani Mamertini* in COLLUCERNATIO, *Curtii* in AULÆA, *Digestorum* in CALPURNIUS, *Festi* in ACERATUS, CENTENARIUS, CEREMONIA, COLLUS, CUM ad fin. CYPARISIE, ÆNULUM, ÆQUILANUM, ÆSTIMOR, BLATEAS, COMPLETEO, *Firnici Julii* in COLOBICUS, *Flori* in CALLAICUS, *A. Gellii* in CONCUBIUM, CANNABUM, *Glossarii vet.* in AGGER, ANCILLOR, CHREOCOPIDÆ, COLLEGO, CRESFULUS, CUNILA, *Hirtii* in CONFIDO, *Horatii* in ACRITER, ADIGO, CANIS, CHORDA, COENA, COLOR ad fin. CULULLUS, *Hygini* in AMPYCUS, *Isidori* in BIRRUS, *Juvenalis* in CHIRONOMUS, *Livii* in CASTIGO, COPULO, *Ejusdem Epitomes* in CALLAICUS, *Lucretii* in CONTRADO, *Macrobi* in CLARIVM, *Martialis* in CYPARISSUS, *Nonii* in ACERATUS, AMPLEXOR, ANCHORA, BOO, CAXO, *Ovidii* in COEPTUM, COMA, *Palladii* in CECO, CANNABUM, *Perfi* in BILIS, *Petronii* in ARGUS, CILLUS, CALCO, *Plauti* in CAPITALIS, CAPITO, *Plinii Majoris* in AULULA, CALYPSO, CANEPHORUS, CARGASUM, CAUSTUM, COLOSSINUS, *Plinii Valeriani* in CONQUILIATUS, *Quintilianii* in ARTIFEX, *Scholastæ Horatii* in ANORMIS, *Senecæ Philosophi* in CHASMA, *Servii* in ANTAPODOSIS, ATRIUM, AURA, *Silii Italici* in CREDITUS, *Statii* in CHORDA, *Stephani Byzant.* in BULLI, *Suida* in CALLIAS, CORVINUS, *Taciti* in ADVERSOR, *Testamenti Iudici Grunni Corocotta* in BUBULARIUS, *Varronis de Ling. Lat.* in ARMILUSTRUM, CLASSICINES, CORNU, COROLLARIUM, *Varronis de Re Rustica* in BUGONES, CORRODO, *Velleii* in CALLAICI, *Virgilio* in CARMEN, CLAUO ad fin. *Vitruvii* in ANDRON, *Valcatii Gallicani* in ÆRARIVM.

En alia, ubi qualescunque conjecturas in medium proposui, Lectoris melius conjecturari iudicium meum facturus. Sic *Appulejus Tentatus* in ARMILLUM, CLASSIARIUS, *Celsus* in ALVUS, *Cicero* in CERARIUM, COLLOCO, COMMITTERE se in senatum, CONCRETUS, *Digestorum* textus in COSMETA, *Dioscorides* in BATUO, *Festus* in ALGEO, AUXILLA, BUCHIANOS, CALCES, CALPAR, CANEPHORA, CANNENSIS, CURIA ad fin. *Firmitus* in CYPAPHAI, *Gellius* in CATASCOPIUM, COARCTE, CONJECTIO, *Glossularius* in CANUTUS, COXIGO, CURCULIO, *Hyginus* in ANTIPHUS, *Isidorus* in BIOTHANATOS, *Lampridius* in CAPIS, *Livius* in ARRECTUS, CONFIDO, *Lucanus* in CARMANI, *Martialis* in BIPINNA, CELEBRATA, CHERSOS, *Messala Corvinus*, in CIRCUMEO, *Nonius* in CUJATIS, ARETINUS, CALPAR, COMITASSET, CONTENTURUS, CONVITIVUM, *Petronius* in APOCALO, CLUNARIUS, *Plautus* in CATENA, *Plinius Major* in ADUNATUS, ALTANUS, AMBURO, ANAPAUOMENE, AULANIUS, CANNENSIS, CARHOGON, CATAGUSA, CERVISIA, COENA, COMPUTO, CUNILA, *Quintilianus* in AGO multum, APPELLO, ATTRACTIO, CARMEN, *Rutilius Lupus* in ANACLASIS, *Seneca Philol.* in AFFECTATIO, *Servius* in APOLLO, *Suetonius* in ADHAMO, ASTICI, CUBICULARIS, *Terentius* in BABYLO, CONSUMO, ubi omissa nota [*Tertullianus* in COLATUS, *Theodorus Priscianus* in CALASTICUS, *Trebellius Pollio* in ANCILLA, *Aurelius Victor* in AVERSTATUS, *Vitruvius* in COLUMNARIUM, *Varro de Lingua Latina* in COENACULUM, *Vellejus Paterculus* in AUCTORAMENTUM. Hæc, ut inter volutandum forte fe obtulerunt, e. g. apponere lubuit.

Plura accumulare operæ pretium non visum est. Non enim ingenii ostentandi causa hæc expromsi: alioqui fastidioso delectu optima quæque ex utroque volumine excerptiffem. Multa sunt tenuia valde, eoque minus dubitationis habent. Quod si non in omnibus rem acu, ut ajunt, tetigi, aliorum exemplo, eorumque non de face ingeniorum, me consoleri licebit. Illud etiam atque etiam deprecor, si quis hic quicquam invenerit, quod alij jam occuparunt, ne furto surreptum clamet. Non hæc artes meæ sunt, neque fuerunt, neque erunt unquam. Quis vero omnes omnium Criticorum libros vidit aut excussit? Quæ nec vidi, nec adivi in vita ignorare, puto, licuit. Contra de nostris si quis tanti quid fecerit, ut, tollere pro suo velit, non recusato, modo ne & illa adiciat, quæ affolent, Sic olim *sigaciter conjecturavi, multo post vidi idem Barrio placuisse*. Eos nihil moror, qui totum hoc genus conjecturarum alto supercilio despiciunt, & vituperant. Næ illi sunt, qui vel profus, quomodo vetera litterarum monumenta comparata sunt ignorant, vel insita malignitate quadam abrepti, ingenio ad meliora nato abutuntur, ut qui nuper Artem hanc conjecturandi Criticonem scriptis pæne puerilibus infamare conati sunt. Quorum si imitari vecordiam, tam insulso ac satuo joci, cavillationisque genere vellem, nullo negotio artes ac scientias omnes & singulas, ne sanctissimas quidem & gravissimas exceptis, ut meras ineptias mortalium exagitarem atque traducerem.

Illud insuper occurrit, fore, qui de brevitate, quam adhibui, forsan conquerentur, verbis enim plerumque perpauca, sæpius verbo rem expedivi. Id satis fore intelligentibus putavi, ceteris ne proluxa quidem disquisitione satisfactum iri. Adde quod ad confirmanda singula, adductis complurium auctorum locis, & otium mihi & charta defuit. Quæ verisimilia sunt facile doctis sese probabunt, cetera eò minus opus aggravare poterunt, quo brevius aspersa fuerunt.

In Conjecturarum classem referre licebit etiam *Etymologias*, quas proposui, verborum quorundam, quæ ut non extra omnem dubitationis aleam positæ sint, minus tamen ineptas visum iri confido, quam pleræque sunt, quas vel ex ipsismet antiquis, vel ex junioribus Grammaticis passim Stephanus proponit. Vide e.g. in ACATIUM, ACCENDO, ALESCO, AMBOLAGIUM, ANNOTINUS, APOCOPUS, ASSENTOR, ATAVUS, ATTONITUS, BACCHÆUS, BATHYCLES, BUCERIE, CARMADAS, CARNIFEX, COELLO, COENOBITA, COERCEO.

Sæpe fuit & de Latinitate *Ælateve* dubia quarundam Vocum & Phrasum disquirendum, quod eadem brevitate feci, productis & excussis alias veterum auctorum locis, alias rationibus, ut in ejusmodi quæstionibus, idoneis, i. e. ab Analogia petitis, veriorent

sententiam vel expromsi, vel confirmavi. Factum id in ACCUBITUS, ADVOCATUS, ÆGRITUDO ad finem, ÆRARIUM publicum, AFFLIGERE se & AFFLICTUS, ALLUCEFACIO, ALLOQUOR eam aliquo, ALLUCEO, ALUMNUS ad finem, AMASIO, AMPULLESCO, ANIMALCULUM, APOTHECA, ARMA ad fin. BRACIUM de Mari & Fluminibus, BREVIS ad fin. BRUTUM, CALUMNIA ad fin. CAUSATRIX, COÆQUUS, COGNOSCO de re venerea, COMMILES, COMMILIUM, CONCEDES, CONCURRO ad aliquem, CONDITIO ad fin. CONSCISSUS, CONSPICILUM & CONSPICILLUM, CONTINGO ad fin. CONTRA ad fin. CONTUSIO, CONVERSUS, CONVEXUS, CORRADO &c.

Non raro etiam *Differentia vocabulorum* indicandæ, vel declarandæ fuerunt, in quarum cognitione non minima pars Latinitatis notitiæ consistit, veluti factum est in ACCUBO & ACCUMBO, AFFLIGO & PROJICIO, AGGERERE & AGEARE, ALIQUANDO & UNQUAM, AMBO & UTERQUE, AMANS & AMATOR, ARGOUS & ARGOLICUS, AUGURIUM & AUSPICIUM, AUSCULTO & AUDIO, BUCCINA & TUBA, CIRCUMSIDO & CIRCUMFEDO, CONFIDO & CREDO, &c. ut & in Græcis nonnullis e.g. ἀνακλινομαι & ἀνάκειμαι, κατακλινομαι & κατακειμαι, in ACCUBO, ἀπάλαισθω & ἀπάλαιστω in APALÆSTRI, ἀρθριτικός & ἀρθριτικός in ARTHRITICUS.

Utinam vero, ut huc quoque veniam, tantum mihi otii fuisset, quantum res postulabat, ut ea quæ ad *Antiquitatis notitiam* pertinent paulo diligentius pertractarem, nunc vero vix digito attingere licuit, quibus manus medica iterum ac sæpius adhibenda fuisset. Non omnino tamen me hanc quoque partem incuratam reliquisse Lector perspiciet, collatis cum Londinensi, exemplari e.g. dictionibus ACROAMA, ADUMBRO, ÆDILIS, ÆLURUS, ACTA, AGONOTHESIA, ALTICINUS, AMPHITHEATRUM, ANABOLAGIUM, ANAGLYPHA & ANAGLYPTA, ANDRON, APOTHECA, AQUA, ARMAMENTA, ARMILOSTRUM, ARTOPTA, ARYTENA, ASIARCHE, ATHENÆUM, ATHLETA, ATHLOTHETA, BALATIO, CADAYER, CESTUS, CALATHUS, CANCELLARIUS, CANDIDATUS, CANDYS, CANTHARUS, CARPENTUM, CENTURIA, CENTURIO, CERVUS, CERYX, CIRCUS, CIRCENSIS, CLAVUS, CLOACINA & CLUACINA, COMITIUM, COMMODUM, COMOTRIÆ, COROLLARIUM, COSMETA, CUNEA.

Sunt in primis Phrases & Formulæ quædam, quæ necessario ex antiquitatis notitia explicandæ fuerant, quibus vel nulla omnino, vel falsa expositio adjecta fuerat, ut *A pedibus servus*, in A, *Abstergere renos* in ABSTERGO, *Alia omnia censere* &c. in ALIUS, *Appellare regem* in APPELLO, *Ascendere in concionem* in ASCENDO, *In beneficiis ad ærarium deferri* in BENEFICIUM, *Deducere classem* in CLASSIS, *Canere classicum* in CLASSICUM, *Cogere in ordinem* in COGO, *Comparare provincias inter se* in COMPARO, *Constituere iudicium* in CONSTITUO, *In contubernio esse alicujus* in CONTUBERNIUM, *Corpus curare* in CORPUS &c. Ubi vero auctores Juniores, qui singula accuratius pertractatum indicandi fuerunt, non tantum ad *Pitisci Lexicon* Lectorem remisi, quod in *Londinensi ecdesi* paginam utramque facit, sed ad cognitos, volutarosque mihi olim auctores. In his, quæ ad Rem Militarem e.g. Ludos, Theatra &c. pertinent ad *Lipsum*, in Re Vestitaria ad *Ferrarium*, vel *Rebenium*, in Re Cibaria ad *Ludovicum Nonnium*, in Re Navali aut Vehiculari ad *Schefferum*, in Re Gymnastica ad *Hier. Mercurialem*, in his quæ ad Sacrificia & Lustrationes pertinent ad *Lomejerum*, in multis ad *Bartholinum*, *Ryckium*, *Ciacconium*, *Eulvium Ursinum*, nec raro etiam ad Nummos antiquos, ab eodem, aut *Ofislio*, *Patino*, *Ocone*, *Vailantio*, *Spanhemio*, exhibitos, in Græcis antiquitatibus sepe ad *Vandalium* & *Casaubonum*, vel *Henricum Stephanum*, in Ecclesiasticis ad *Suiceri Thesaurum*.

Longe tamen maximus labor exantlandus mihi fuit in his quæ Geographicis, Historicis, aut Mythologicis argumenti sunt in hoc Lexico, de quorum foeditate supra dictum est. Eorum alia fuerunt omnino inducenda, ut ex manifesto errore nata, ut prioris generis ACMODUS & ACMODE Infule ex eodem Plinii loco, ACVENUM oppidum pro AQUINO ex Strabone, ALBI Montes & Populi, ALCHIPPE, pro ARCHIPPE, BUTRA pro BUTOA, CASNINUM pro CASILINO, CHIMÆRII pro CIMMERII, aliaque, quæ magno numero supra indicavi, ubi de geminis dictionibus sublatis dictum est. Reliqua, quantumvis suspecta & falsa plura, notula adjecta reliqui: per pauca vero sunt, quæ non multis modis ex ipsis antiquis

& idoneis auctoribus emendavi, ut lector e. g. si cum Londinenſi noſtram editionem contulerit, facile in his cognofcet: ABARIM, ADIABENE, ÆGOS, AGNICIS, ALBA, ALBIUS, ALEMANNIA & ALEMANNI, ALTILIA, AMASTRIS, ANICHA, ANISUM, ANONYMI, APENNINUS, AQUÆ, ARBELA, ARGENUSA, ASTYRA, BACENIS, BACTRA, BËTULLO, BELGÆ, BELGIUM, BERENICE, BEROEA, BREUNTI, BUBASUS, BUBIASMUM, BYCUS, CECUBUM, CERE, CALATIA, CALLIPOLIS, CALLEGI, CAMELANI, CANE, CARCASUM, CARDIA, CARPINEITES, CARTHÆA, CARYA, CASILINI, CEA, CELENÆ, CHRYSOCERAS, CHYDORUS, CIRCIUS, CLARIUM, CLAZOMENÆ, CLITERNA, COTONE, COTTA, COTES, COTTIUS.

Pari cura Hiſtorica tractata eſſe, quin etiam multa de novo, inducis prioribus, inſerta, cognofcet lector collatis diſtinctionibus ABAGARUS, ubi pro ἀβαβάρης ἀμοιβάριος reponendum, ÆLIUS, ÆMILIUS, AETIUS, AGESILAUS, AGRIPPA, AGRIPPINA, ALBINUS, ALBIUS, ALCAMENES, ALEXANDER, AMPHILOCHUS, ANTIAS, ANTIGONUS, ANTONIUS, APPION, AQUILA, ARCESILAS, ARCHIDAMUS, ARISTIDES, ARISTIPPUS, ARISTOTELES, ARRIA, ARRIANUS, ARSINOË, ARTABANUS, ARTABADES, ARTABAZUS, ARTAXERXES, ASDRUBAL, ASPASIVS, ATILIA, AUGUSTA, AURELIANUS, AUROULUS, BALA, BASILIUS, BELLINIUS, BERENICE, BILIUS, BOCCAR, BRUTUS, CÆCILIA, CREDICIUS, CÆPIO, CÆSAR, CALIGULA, CALPURNIA, CANIDIUS, CASSIUS, CERAUNUS, CHARILLUS, CINNA, CLAUDIUS, &c.

Nam manifeſta falſa & corrupta delere quid vetuit, ut ACILAS Philoſophus ex Suida, cum AQUILAM intelligi vellet, AGESIAS pro HEGESIA, AGON pro AGNON, ALYNO-MUS pro ABDOLOMINO, ſive ABDOLONIMO, ANCHIALOS pro ARCHELAO, ANIA, pro ANNA, BALIEMUS & BALLIENUS pro BELLIENO, DECIUS pro DECIMUS, aliaque talia. Ubi qui Indicem relictum vellent, delirare mihi videntur. Quafi nempe ſingula typhotetarum, aut librariorum, aut ineptorum compilarum aberrationes locum ſibi in Lexico Latino vindicent.

Nec in *Mythologicis* quoque indiligentius actum apparebit in ACANTHUS, ÆGISTHUS, ÆNEAS, AGATHO, AGAVI, ALPHESIBOEA, ANACES, ANGIPEDES, ASTYCHIA, ATALANTA, ATTYS, BACCHUS, BROTHEUS, CÆNOTROPÆ, CALISTO, CANDIOPE, aliſque quam plurimis.

Atque hic fere eſt opellæ, quam huic operi impendere mihi licuit, conſpectus, quæ omnis in emendando atque expoliendo eo conſumpta fuit. Ita enim hunc fundum colendum ſuſceperam, non ut nova fruge conſitus, ſed a malis herbis duntaxat purgatus, runcatulaque opera mea niſceret. Quicquid meum acceſſit, id e re nata, ἀντορχεδόν, atque de ſubito adſperſum, non ex paginarum marginibus, longoque tempore collectis obſervationibus deſcriptum fuiſſe, cujus generis adhuc pleræque fuerunt, quæ Virorum Doctiſſimorum nomen in *Calepio*, *Fabrove* præferunt curæ, facile lector cognofcet; eoque, ſpero, facilius inelaborato labori veniam impertiet, ſi quæ forte minus erudito palato ipſius ſapient. Aliter enim neceſſe eſt elaborata prodeant ea, quæ otioſe, meditateque ſcribimus, aliter quæ raptim, & ſingulas pæne chartas calamo ſubtrahentibus operis, tumultuaria ſcriptione typographo appropriamus.

Nonnuſquam etiam fero venit emendatio, quum jam ſurda prela preces meas reſpuerent: Sæpe & margine jam pleno charta mihi deſuit, ita ut neceſſario animadverſio in anguſtum arcanda fuerit. Sunt & de quibus Amplius pronuntiare tutiſſimum viſum eſt, utpote quæ majus otium ad diſquirendum, quam mihi conſeſſam fuit, poſtulabant; alia ubi liber ipſe, qui inſpiciendus erat, ad manum non fuit. Equis enim omnibus inſtructus eſſe poteſt, ubi in opere tam varii argumenti inſpecto opus eſt?

Poteram quidem labore excerptendi exempla, quæ ſupra poſui, ſuperfedere ac breviori via lectori, quid in nova hac ecodôſi prælitum ſit monſtrare, ſi modo ipſum, ut aliquot paginas noſtræ ac Londinenſis editionis conferret atque invicem contenderet rogallêm. Sed præterquam, quod eam editionem in paucorum manibus hiſ locis eſſe ſciebam, factius viſum eſt, ſubjectis continuo exemplis, Lectorem ipſum velut in rem præſentem ducere, ut omnino a vanitate longe abeſſe predicationem meam per ſe cognofceret.

Deinde illud etiam animo intendi, ut hoc quaſi ſpecimine quantum mihi laboris, tot ac tam variis, multiplicibus-

que curis, hoc triennio exantlandum fuerit, paulo evidentius demonſtrarem: ſimulque eorum querelis occurrerem, qui quicquid iſt eſt operis, citius pæne, quam ceptum fuit, tranſigi potuiſſe putabant, & iſtuc penſum paulo certe moleſtius flagitabant, quum probe mihi conſcius ſim, nihil me jugi labore, qui ſoli mihi omnis, nullo ἀντορχεδόν affumpto, exhauriendus neceſſario fuit, ad maturandum opus reliquum feciſſe. Quid queris? ne iſthæc quidem inſumpti laboris conſecta ſumma eſt, acceſſit penſum aliud, quod haud facile dixerim an non difficilius & moleſtius reliquo omni labore, meus mihi pudor, ne deſuiſſe rei litterariæ commodo viderer, impoſuit. Vix dum enimvero aliquatenus impreſſio primi & ſecundi voluminis proceſſerat, cum litteræ Geneva allatæ ſunt, exſtate in Civitatibus ejus publica Bibliotheca codicem Stephanici Theſauri edit. Lugdun. HENRICI STEPHANI, ROBERTI FILII, pæne in ſingulis paginis, animadverſionibus variis inſtructum. Quas ſi ad ornandam editionem noſtram conferre luberet, offerebat ultro in deſcribendis iis, ſuam, anicorumque ſuorum gratuita operam *Vir Humaniſſimus* idemque *Clariffimus* GABRIEL CRAMERUS, *Matheſeos in Acad. Genev. P. P.* Gaudebam equidem oblatam mihi occaſionem, quicquid iſt eſſet poſtquam curæ, Viri tot inſignibus, ingenii, ſtudii, induſtriæ monumentis præclare quondam de litteris meriti ab interitu vindicandi. Verum quia mea intereſſe putabam, ut codicem ipſemet inſpicerem, auctor bibliopolæ fui, ut interpoſita cautione, exhibendum mihi curaret, quod per eundem *Clariffimum Virum* haud difficulter impetratum eſt, cui, pro eo ac par eſt, eo nomine quam maximas gratias agimus. Allato codice omnia, quæ in eo ſcripta comparent, ab una eademque manu exarata fuiſſe perſepei, ſcribendi genere adeo difficili ad legendum & intricato, ut moleſtius nullum viderim. Quod mecum fatebuntur Viri Doctiſſimi & in legendis Mſſ. libris exercitatiſſimi, qui domi meæ codicem inſpexerunt. Nam & unam eandemque litteram, ſex, ſeptemve, ac pluribus modis ductam videas, & ſcripturæ compendia, ſeu ſyllabarum notas, difficillimas ad intelligendum. Accedit charta multis locis bibula, ita ut, atramento diſſuſo, vix ac ne vix quidem dignoſcere ſcripturam liceat. Quod quum ita ſit, tamen tantum ſtudio profeci, ut præter exſpectationem meam nihil non legere potuerim. Id quidem dolendum eſt, incidiſſe hunc codicem in manus imperiti poſſeſſoris, qui dum nova veſte ornare eum ſtudet, bonam partem animadverſionum Stephanicarum, quæ forte in ſumum, vel extremum marginem conſectæ fuerant, empetæ cultro reſecari paſſus eſt.

Ipſius autem *Henrici Stephani* omnes eas obſervationes eſſe dubitandi cauſa nulla eſt, quum paſſim in his, modo ad *Patris ſui Theſaurum*, modo ad *ſuum* item, *Græcum* nempe inuens, modo ad *editiones ſuas*, aut Lucubrationes, *Appendicem* e. g. in *Varronem*, *Schediaſmata*, *Pſeudo Ciceronem*, *Nizobii didaſcalum*, *Proſodopeian* ad *Senecam*, *Epistolam ad Jac. Dalecampium*, &c. ſua omnia vocans, lectorem remittat. Quamvis autem quedam vix digna mihi viderentur, quæ in lucem exirent, tamen quia multi ejuſmodi ſtudio ducuntur, ut omnia, quæcumque nanciſci poſſunt Magnorum virorum induſtriæ ἀντιφάνα cupide inſpiciant, horum ſtudio in tantum obſequi viſum eſt, ut ad multa egregie animadverſa etiam tenuiora, quæ ſupererant, adjicerem.

Ut de ipſis denique Animadverſionibus paucis agam, quas ubique additis primoribus litteris auctoris nominis, hiſce nempe H. St. denotavi, primum ſi quæ ex *Theſauro Patris ſui* temere prætermiſſa in Lugdunenſi codice reperit, annotare non neglexit, uti paulo infra ipſius verbis prolatis, demonſtrabimus. Deinde Obſervationes novas quamplurimas ex *Cicerone* prælerim, *T. Livio* ac *Poëtis Latinis*, tum & ex *Suetonio*, *Tacito*, *Hiſtorie Auguſtæ ſcriptoris*, *Amniano Marcelino*, *Panegyricis antiquis*, *Scholæſte Horatii*, *Laſtatio*, *Patribusque aliis adſcripſit*. Quo factum eſt, ut in *Nova* quoque *vocabula*, auctorumque loca, non pauca incidere, quæ jam *Londinenſi Theſauro* ex *Lipſienſi Fabriano* inſerta fuerant, quibus locis *Henrici Stephani* nomen adſcribere, monito lectore, non dubitavi, ut Viro doctiſſimo præſtitæ diligentie laudem quaſi poſtliminio vindicarem. Aſſert præterea & alia nonnulla nova vocabula, quæ etiam in *Londinenſi Lexico* deſiderabantur, verum mirabuntur lectores in ple-riſque, non veteres & idoneos auctores, ſed *Cazim. Vallam*, *Pon-*
lanum,

zami, Bambum, Sadoletum, Picum Mirandulum, Longolum, Politianum, Marfilium Ficinum, Beroaldum, Caelium Calcagninum, Erasium, Vivem, Liphium, nec raro Despauterium aliosque ejusdem ætatis auctores adduci, quod ipse tamen, ut infra videbimus, in Lugdunensi Thesauro factum, vehementer reprehendit. Suspiciatus est nimirum, Viros illos doctissimos, nec Latinitate sæculi sui contentos, non temere quicquam posituros fuisse, nisi auctor extaret, itaque hæc, non ut ederet, sed inquirendi consilio apposuisse videtur. Talia sunt in primo tomo e. g. ADUNDO, AGRESTITAS, AGRESTITUDO, AMARITIES, APPOSITIVUS, ARTIUNCULA, AVICELLA, BARBITONSOR, BELLATURIO, BRACHIARIUM, CARENTIA, COACERBO, COAXATOR, COENARIUS, CONSUTARNUS, CONTUBERNALITAS, CONVIVALITAS, CROTALISSO. Nullam vero temere animadversionem ejus apposui, ubi non aliquid vel explicandi, vel confirmandi, vel etiam refellendi causa adpersi. Sæpe autem verba duntaxat adscripsit, auctoris omissa mentione, sepe bona parte cultro secta, vix vestigia ipsius animadversionis relicta fuerunt, ita ut plane divinandum fuerit. Cujus rei exempla videre licet in APPELLO, COMPARATIO ad fin. CONCILIABULUM, CONSALUTATIO, CONSCIENTIA. Nonnumquam & falso citavit, ut in AGO ad fin. *Martialem pro Principis*, in AMICITIA *Horatii* verba, in COLO *ovidii*, in CONDITOR *Plinii* locum, in CONSUO Græcum vocabulum, in CONTEMPLOR *Donatum* pro *Varrone*. In AMICUM est plane cavillatur.

Sæpius orthographiam restituit & etyma feliciter eruit, præsertim in Græcis, ut in ÆTHEREUS, CADAVER, CADUCEUS, CHIUS.

Animadversiones criticas & auctorum emendationes, quod miror, perpaucas interspersit, easdemque fere jam in aliquo opusculorum suorum propositas, quæ causa est, cur eas hic recensere superfederim. Satis constat alioqui summum hunc in Græcis litteris virum, in Latinis non tantundem gloria affectum, & in hujus linguæ auctoribus emendandis non eadem felicitate ingenii, atque in Græcis, usum esse.

Si quæ falso posita invenit, satis habuit transversis lineis inducere. Quæ reliqui quidem, sed ipsius judicium lectori indicavi, ut e. g. in AGNOMONES. Aliis etiam quibusdam signis quamplurima, vel subductis lineis tantum notavit, ordinem, opinor, quo posita vellet, ita indicans. Apparet autem ex his ipsum totum opus a capite ad calcem perlegisse. Quod primum eo consilio factum suspicabar, ut Græca inde vocabula, quæ apud Latinos auctores occurrunt, ad locupletandum Thesaurum Græcum suum excerperet, qui paulo ante prodiit. Nam pleraque ejus generis in ejusdem Thesauri Indice, qui sine dubio aliquantum post exiit, ab ipso conjecta reperi. Atque illud etiam animadverti, quoties fere vocabulum aliquod, ut Spurium, quod in *Vulgaribus Latino Græcis Lexicis* existet, reprehendit, id ipsum in hoc Lugdunensi opere extare. Ceterum cum etiam Latinum Thesaurum, ad modum Græci sui concinnatum, Henricus noster in affectis habuerit, eundemque in Epistola ad lectorem eidem præfixa promittere non dubitavit, suspicari licet, in hunc quoque finem Lugdunensi Thesauro usum esse, quemadmodum etiam Observationes alias sese in marginem *Thesauri patris* conjecisse passim in his, quæ jam cura nostra prodeunt, memorat, quæ forsitan etiam claustra aliquando erumpent, ubi adhuc latuerunt. Immo certius nihil est, ut mox dicemus.

Quo melius autem lector de his, quæ nunc damus, cognoscere possit, subjicere lubet hoc loco ea quæ post ceptum jam opus inferi non potuerunt. Primum scias licet, Virum hunc Clarissimum bonam partem Observationum suarum, quibus potissimum Lugdunenle opus reprehendit, ipsi titulo libri inscripisse, qui proinde scædem in modum ubique scriptura deformatus est. In ipso umbilico, ubi erecti leonis imago expressa est, adscripsit duobus locis: *Ex vero nomine vocor Robertus Plaut. Stich. in EX. verum Lexici ejusdem auctorem Patrem suum esse innuens. Cave tamen putes hæc ipsa esse Plauti verba, cum Roberti Stephani sint, exempli gratia subjectis Plautinis verbis ex Stich. 1. 3. 88. præposita, quæ quia in Lugdunensi & Londinensi editione omissa sunt, nos quoque, loco solum indicatò, exhibere negleximus. In Dedicatione Tinghyi & Typographi ad Lectorem præfatione barbarissimos & solœcismos aliquot, nili partim typhothetarum errata*

sunt, reprehendit, quæ huc apponere non visum est. Ad hæc verba præfationis ejusdem: *Quæ a Stephano edita erant, omnia damus integriora & emendatiora: quæ desiderari videbantur docti expleverunt, adscripsit Nego, & optima, & valde necessaria prætermissa esse dico: contra, nonnulla, quæ non tanti momenti sunt, adjecta. Confirmat hoc deinde partim iis exemplis, quæ infra posui, partim aliis. Adnotationem quandam utilem, inquit, quæ est in edit. R. Stephani hic esse omissam in verbo ADJUTARE. Sic & alia multa imprudenter omiserunt, quæ tamen non multum auxissent librum. In PROPERE omittit exempla ex Sallustio & Casare, quæ sunt in Thesauro Patris. Observatio, quam memorat, infra in Adendis sequetur. Conferat lector in ALTITUDO, CAPUT, CUCULUS &c. ipsius annotata.*

In summa & ima pagina tituli aliquot animadversiones, de qua jactura supra questus sum, cultro empecte selectæ fuerunt. Eas, quæ supersunt, ne, sicut temere positæ sunt, subjiciam, in certas classes redigere lubuit, his tamen prætermisissis, quæ in opere ipso quoque ad marginem apposuit, unde easdem fideliter in nostram editionem descripsimus.

Vocabula quædam deesse indicat, præter ea quæ supra indicavi, ut ADSIBILO, pro *Respondeo sibilo Bud.* quod ex Lipsiensi Thesauro hic comparet, DESTOMACHOR, EXCORIO, FOETUTINUS, GROSSUS & GROSSITUDO, OSCITANTIA, PROMANARE, VETERAMENTUM. Quæ suo loco jam inserta sunt, aut inferentur. ADDITIIVUS, inquit, & ADJECTIVUS non reperi hic. *Quæ. an dicantur?*

Reprehendit vitiose quædam posita, ut *Fovère laren*, pro *Fodère apud Nonium. V. in FOVEO. Immunis pro Immunis apud Festum.* Sed V. in IMMUNIS. *Harustex versus hic citatur, inquit, ex Propertio, sed e contrario Venus legendum.* Alteram tamen lectionem retinuit Broeckhusius, cui est 3. 6. 17. ac miror, cur sollicitaverit Stephanus. Suspecta sibi innuit hæc Livii, *Pœnas alicujus sceleris a se agere* in AGO. Sunt autem ex Oratione Marcelli lib. 25. cap. 31. ubi in emendatis jam codicibus legitur, *Pœnas exegisse.* In SAGINA, inquit, *puto poni pro Sigena duobus locis. In DIMIDIUM*

Dinnidium facti qui bene cepit habet. ponitur in loco Horatii: At in paterno recte sine Bene. Facio mentionem Schediasmate 20. aut 21. In ista editione correctum leges. In EXPETISCO reprehendit additam correctionem: Alii rectius legunt scribuntque &c: Satius erat, inquit, alterutrum. Sed laudanda diligentia est Lexicographi, si in paulum modo dubiis & varias lectiones apponit. Componere & coagmentare verba ex Cicerone. Atqui apud Cic. est Quasi coagmentare.

Vir bonus & sapiens dignis ait esse paratum. An Paratus? Nescio quo conjecturam hæc in Hor. 1. Ep. 7. 22. referri voluerit. Nec sequentia Calepini quem in finem apposerit, intelligo: CUCULUS pen, corr. & CUCULLUS per duplex l Avis nota. Martial.

Quinque perplures cuculus cantaverit annos.

Hor. in Sat. — cui sæpe viator

Cessisset, magna compellens voce cucullum.

Cucullus etiam genus vestis est. Juven.

Sumere nocturnos meretrix Augusta cucullus.

Unde constat Fratres nostros Eremitanos male uti hoc vocabulo CUCULLA sem. genere. Calepini Eremitanus. Sunt qui accipiunt Cucullum pro Nautico aut Rustico tegmine ad arcendas pluvias. conf. utramque suo loco dictionem.

In ILLECEBROSE citatur ex Plauto Illecebrosus, tanquam Adverbium, quoniam tamen sit nomen. V. in loco.

Pertinui ponit a PERTIMEO, Concupivi a CONCUPIO. Puto tamen non dici Pertimeo, nec Concupio, sed tantum PERTIMESCO & CONCUSISCO. Sic Delitui, tanquam a DELITEO. Apud Plinium tamen Delitentia. Sed puto pro Delitescentia. V. etiam in his locis.

Fallas & perquam indoctæ manus citationes exagitat, ut quod in CONditio legebatur, *Cic. pro Milite*, pro eo quod nempe pro *Mil. i. e. Pro Milone* scriptum invenerat indoctissimus compilator. In Londinensi exemplari hoc quidem correctum fuit, in quo tamen similia alia offendi, quæ supra indicavi.

Reprehendit & confusas uniuscujusque vocis significaciones. In HONOR, inquit, *exempli sunt confusi, in quibus est ruan, & in quibus significat Magistratum, seu dignitatem. Qui nostram editionem cum Londinensi in hac voce, aliisque conferent, eandem confusionem non inventent.*

Significationes, inquit, unius restringuntur in multis, ut *Lucubrare*, Ad *lucernam* componere. Melius multo in Latino Gall. Et interdum totus locus scriptoris non ponitur, quum tamen ponendus esset, ut apparet in loco Cicer. in *LUCUBRO*. Vide quæ ibi notavi.

Omissas esse significationes vocabulorum quorundam, ut in *CLAVIS* significationem Partis corporis, item in *PALA*. V. *CLAVICULA*. *Rationem conficere* ex *Turnebo didici*. Vide in *RATIO*. ubi tamen nihil adscriptum.

Reprehendit & quod *Gallica* nonnisiquam adjecta interpretatio sit, ut *In Caluit crimen expositio* Bud. *Gallica*. Quod tamen non modo a Patre ipsius Roberto passim, verum etiam ab ipso in his, quæ in lucem jam prodeunt, hypomnematis similiter factum est.

Πλευράων ἢ ἡμιῶν ἐξεμπλα, ut in *VULVA* quamprimum ex *Plinio*, de *Rhithedii vulva* quorsum? Sic in quibusdam aliis ex eodem *Plinio* & *Celfo*. Videat lector e. g. in *ANGINA*, *DENS*, *DEXTRA*, *DYSENTERIA*. Item ex *JCTis* in *AGO*, *ACTIO*, *APPELLO*, *APPELLATIO*. Quid mihi obtulerit, quo minus in his critica falce uterem, supra declaravi.

Sine iudicio, inquit, ponuntur etiam huius nostri temporis nomina propria, ut *Calii Rhodigini*, in *RHODIGINUS*, ubi & qui loquitur sum de illo iudicium interponit. Hujus generis quia pauca sunt, intacta reliquimus.

Potiori jure reprehendit adduci passim Juniores auctores, pro *Antiquis*, *Ranum* in *ANTONOMASIA*. In *SAGIMEN*, *PONDO*, *COLAPHIZO*, *PHILTRUM*, *Calepinum*.

In *HABENTIA*, inquit, citatur *Sipontinus* ex *Nonio*: cum potius citandus esset ipse *Nonius*. Est autem hic *Sipontinus*, qui & *Perottus*, qui citatur in *BILANX* in *BIS*, *Perottus Sipontinus Episcopus*.

Quaedam afferuntur ex *Sipontino duntaxat*, ut *COQUINARIA*, & *COQUINARIUS*. Item in *CRUSTA*, *CESPITO*, *CAUPONARIA*. In multis non citatur, quæ tamen ex eo sumpta sunt, ut in *RUDITAS*, in *SCAPULA*, *Scapularis vestis*, *Scapulares servi*, *Interscapilium*. In *INTERVALLUM* *Perottus* ponit deductionem, quæ ex *Varrone* quoque affertur, licet brevius. Sic in *ZELOTYPUS* sumpta ex *Perotto*, sed falsa. Nam dicit τὸ πον esse formam, intelligens *Pulchritudinem*. *DULCIFLUUS*, *DULCLOQUUS*, *DULCISONUS* ex *Sipontino*, sed tamen sunt apud aliquem *Classicum*. V. ed. hanc. *GRATITUDO* ex *Sabellico* & *Erasmo allatum*, in *COMMUNICO* positum ex *Budæo* exemplum.

Βοήθιος citatur in *CONTEXTIO*. Putabat nimirum *Stephanus* eam vocem apud antiquiores multo exstare. Semper enim antiquissimum quemque auctorem apponi voluit. *INDUBITARE*, inquit, affertur ex *Statio*. Atqui *Virgilius* usus est, ex quo *Statio* sumpsit. Erat citandus *Virgil*. At ita in *Patris tui*, *Henrice*, *Thefauro* ineptum istuc *Agere circum caput* ex *Columella* afferebatur, prolato versu *Virgillii*. *REGELARE* affertur tantum ex *Columella*, utuntur tamen eo *Martialis* quoque & *Seneca*.

In *PARRICIDALIS* multa ex *Firmino* exempla, quæ vix videntur sufficere. Attuli autem & ex *Justino*, sed cum in *Parricidiale*. ὀρθογρ. melius *Paricidialis* aut *Parricidialis*. [Forte utrumque obtinet, alterum a *Parricida*, alterum a *Parricidium*.

Peccatum & in hoc sit, quod quædam in *Præpos.* ipsa tantum, ac non in nomine posterunt, ut *E vestigio*, tantum in *Præpos.* *E*. Hoc ex ipso *Roberti patris ipsius Thefauro* peccatum profectum agnoscere *Henricus* debuit.

De *Græca* interpretatione quid censuerit cognoscere ex his, quæ subjiciam, licebit.

In *SCUTULA* ἀγγείης κοίλα γένε. Hoc non est interpretari *Græce*.

ARMIGER male exponitur ὀπλίτης & in *Calepino* ὀπλοφόρος.

In *Græcis* magnus error in *ABSTINEO*, ἀποσχομαι vel ἀποσχωμαι, in *LEVUS* ἐστὶ σκαῖός pro λαῖός, in *POLLINCTOR* a *POLLEN* quelle faute au *Gre!* νεκροφόρος, qui a été mis sans regarder la signification Latine.

Græca quædam fide, ut *VIPIONES* μεσιόγρῶνοι, *HABENTIA* ἔχμα, in derivatis ex *SEMI*, ut *SEMIANIMIS*, ἡμίθυμο, malissimè ἡμίθυχο, *SEMIREDUCTUS* ἡμιαναχθής, *SEMIRUTUS* ἡμιβαλθός, *SEMISOMNUS* ἡμίπνο, *SEMISUPINUS* ἡμισύπτι. Quibus addi potest & *SEMISEPULTUS* ἡμιθαφός per θ, *SEMISOPITUS* ἡμισοπῆτο &c. V. & quæ supra posui. Reprehendit & ordinem in *Græcis* Synonymis, ut *TRUTINA* πλάσιγξ, τρυτάνη. Il falloit mettre premièrement τρυτάνη, puis qu'il vient de la. Hoc in similibus aliis sedulo feci in hac editione.

Potissimum tamen eo curam ipsam intendisse, ut singula vocabula ad etyma sua, lea quæ vocant *Radices* revocaret, apparet ex hisce annotatis.

UNDA, *Abundo*, *Exundo*, *CAUSA Accuso*, *Excuso*. *Accuso* dictum exemplo τὸ αἰτιῶμαι, *AUCEPS*, quasi *Aviceps*, ponendum post *AVIS*, an *AUGURIUM* quasi *Avigarrum*? *Concutio*, *Difcutio*, *Excutio* a *QUATIO*. In *POSTMODUM* sotte etymologie, quæ nullo pacto convenire potest voci *POSTMODUM*, quæ tamen sunt *Synonyma*. *COAGMENTO* *Mur. puto*, *Coamento*. Videtur *Mureto* hanc etymologiam adscribere. V. *AMENTO* verbum. Male *PIUS* post *PIETAS* ponitur. Item *PIO* verbum male ab eis disjungitur. *PROPINQUUS* male separatur a *PROPE* & *PROPIIUS*. Sic a *SEQUOR* male disjungitur *SECUNDUM*, *BLANDIRI* male ante *BLANDUS*, item male *LARIUM* & *LABRUM* separantur. Male ponitur *OPEROSUS*, tanquam ab *OPERA* derivatum, quum sit ab *OPUS*. Nam *Operosum*, Quod est magni operis. Sic ἔργαδες ab ἔργον, & factum imitatione *Græci*. Quin etiam debuit poni *OPERA* post *OPUS*, non autem separari. *Opera* potius respondet τῷ ἔργασι, in quibusdam saltem loquendi generibus. Vere quidem de nonnullis *Stephanus*, in quibusdam ἐπέχεν tutius. Multa, de quibus liquebat, in hac editione in locum suum restituta esse supra docui, ubi & causam, cur idem in omnibus non licuerit, subiunxi. Sed accipe reliqua. Analogia in *Nominibus*, quæ alioquin ex diversis Conjugationibus oriuntur, ut *REX* a *REGO*, cujus *Præteritum* *REXI*, & *LEX* a *LEGO*, cujus *Præteritum* *LEGI*, *NEX* a *NECO*. *LEGO* in quibusdam compositis tamen x accidit, ut *Dilexi*, *Intellexi*, *Neglexi*. Non eo tamen pro certo statuerim *Legem* a *Legendo* dici, licet eadem *Ciceronis* sententia sit.

Ex *PACARE* puto factum *PLACARE*, unius litteræ l. interjectione. ζῆρ. An alia exempla hujus interjectionis. Hinc fit, ut sit eadem significatio, nisi quod de diis dicitur *Placare* potius.

Gallica lingua dubitationes quasdam tollere potest, ut de *MARCULUS* & *MARTULUS*, dicitur un *Martean*. Sic *EXCUDERE* ova & *EXCLUDERE* dicitur *Esclere*.

Derivationes multe sub duobus potissimum rebus latent, sub *Litterarum* permutatione & sub *Syncope*. Syncope ut *PABULUM* pro *Pascibulum*, *FOECIALIS* pro *Federalis*. Atque, ut alii in rebus fit, ex notis exempla sumenda sunt. Sic notum nobis *SANGUISUGA*, pro *Sanguinisuga*, *HOMICIDA* pro *Hominnicida*, quid ni & *FOEDIFRAGUS* pro *Federifragus*, ergo & *Fœcialis* pro *Federalis*. *LAPICIDINA* videtur ex errore, pro *LAPIDICINA*. Immo in posteriore error est, ut ad ipsam vocem dicitur. *CESSO* ex *CEDO*. ζῆρ. similia, multum mutata significatione.

PERCONTOR cum sua etymologia, item *PERCUNCTOR* pro eodem, cum sua itidem, & quidem utraque ex *Donato*. ζῆρ. An sint apud *Donatum*. Exstant in *Comment. ad Hecyr. i. 2. 2.*

Διτολογούμενα, Loquendi genera, quæ duobus modis dicuntur, ubi verbum jungitur *Accus. rei*, & interdum *Accus. personæ*, non eodem *Accus.* sed interjecta præpos. ut *Lacessere pugnam* & *Lacessere ad pugnam*. *Græcam* vocem induxit rursus, quia revera huc non conveniebat.

Quædam de quibus dubitavi, propterea quod leguntur duobus modis, ut *Despicatum habere* & *Despicatui habere*.

Atque hæc sunt, quæ *Vir* tanti nominis partim in titulo, partim in marginem *Dedicationis* & *Præfationis* eidem subjectæ, coniecerat hypomnemata, sine dubio materiam præfationis inde sumpturus, quam *Novo Latinæ Linguæ Thefauro* præmittere deslinaverat; quem non tam ex *Paterno*, quam ex hoc ipso *Lugdunensi*, correcto, aucto quo concinnaturus erat, ut puto ex his verbis appareat, quæ in summa prima pagina adscripsit. Nota, quæ les *Expositionis*, ou il y a *Id est*, doivent être d'Italique. Idem clarius elucet ex tot lineis passim in toto opere ductis, quibus quæ conjungi, aut seungi voluerit, indicavit.

Nunc illa etiam subjiciam, quæ in ipso opere inferi, quod fore venterant, non potuerunt.

Tomo primo pag. 1. col. 2. lin. 10. in *A. præpos. adde*, *Abs* pro *Ab*. Sic *Priscianus Obs*, vide *OBSOLEO*. pag. 2. col. 1. lin. 49. *Calentes* ab recenti pugna *Romani*. Vide *CALEO* & col. 2. lin. 42. *Suet. in Domit. cap. 11*. Neque enim ab re fuerit ipsa cognoscere. Ubi *Ber. dicit* *Ab re*, *Extra* propositum, & addit, *Hæc duo opponuntur Ex re & Ab re*. Sed tamen *Ex re* non significat *Ad propositum* pertinens, *Proposito* conveniens. & lin. 63. de *A* pro *Præ posito*, *Ut* ἀπό, pro ὑπέ. pag. 4. col. 1. lin. 10. Ita ut ab epistolis & a libellis & a memoria semper afflitteret. *Lanpr. in Alex. Severo* 224. Videtur intelligi de *Libellis supplicibus*. Vide num *Cujacius* aut alius exp. V. *LIBELLUS*. [*Lampridii* locus est cap. 31. a pr.] *Ibid. lin. 14*. Hinc factum a *Suetonio*

nio Amanuensis, nam existimatur ipsius esse vox. Sic ex illis duabus vocibus A Commentariis factum Commentariensis. [V. utramque f. l. vocem.] lin. 66. Ab passim apud Livium, sequente consonante. Initio libri primi post præfationem, Æneam ab simili clade domo profugum, pro Profugum a simili, vel Ab simili, ut ille, cum significaret causam, pro Per similem cladem. Livius libro 7. p. 161. edit. Frob. Linguam etiam ab irrisu exerentem, pro Per irrisum. [posterior locus existat lib. 7. cap. 10.] pag. 7. col. 1. voce ABDOMEN extr. Abdomen in corpore feminarum patiens injuriæ coitus, scitum dictum. Don. in Terentium. || pag. 10. col. 1. voce ABIGEATOR. Abigeatores Vide in Colatione legum Mosaicar. & Rom. sub titulo 11. [Desiderabatur hæc vox in edit. Lugd.] pag. ead. col. 2. lin. 12. Id est Demiserunt. Ibid. Abjicere aliquid, pro Curam aliqujus rei. Longol. Epist. ad Ant. Flamin. lib. 3. in fine. Itaque reliqua abjice, unius tuæ salutis rationem habe. [Est Ep. 13. extr. Videtur autem Longolius, ut assuevit, ipsa Tullii verba posuisse.] pag. & col. ead. sub fin. ad illa *Animi abjectior*, ζῆρ. Exemplum hujus Græcæ figuræ. [V. Vechneri Hellenolexias lib. 1. cap. 18.] pag. 11. col. 1. in ABJUDICO. Abjudicare aliquid ab aliquo. Lipsius in Tacitum 408. Quem (Panegyricum) Ovidio ablatum, viri docti tribuunt Lucano, neutri ego. Ab Ovidio ætas abjudicat &c. [Verba Lipsii sunt ad 14. Ann. cap. 14. a pr.] pag. ead. col. 2. in ABLEGO post *mittuntur*. Contrarium ADLEGO vel ALLEGO. H. St. [Non est vere contrarium. conferat utramque dictionem lector.] pag. 13. col. 1. lin. 2. in ABOMINOR, Apud Sueton. in fine Claudii, Quamquam abominantibus qui audiebant. id est, ut explicio, dicentibus, Quod dii omen avertant. Vide Ber. [Desiderabatur locus Suet. in ed. Lugd.] pag. 16. col. 7. in ABSISTO. post *Abijste moveri*, subjungit H. St. Et alibi — absiste precando Viribus indubitare tuis. inductis iidem Virgilio verbis, quæ paulo ante, tanquam cum Gerundi verbo constructio foret, afferrebantur. Idem ad ABSOLEO induxit, adscripsitque, Pro OBSOLEO. Quia vera Latinum istuc verbum non est, sed ex errore natum. Ante hoc idem verbum inseruit ABSOCER, Profocer. Vide in Indice Historico Vitæ Cæsarum. || pag. ead. col. 2. in ABSOLUTUS, Absoluta loquutio dicitur a Servio esse ista, Quod superest, ut videbis in SUPERSUM. Sic Grammatici Absolute poni dicunt, id est, ita ut sine aliqua adjectione sensum absolvat. pag. 17. col. 1. in ABSQUE post lin. *bonum*. Vide in Charitarum col. 3. principio, post German. de abusu Lat. & male usurpatum a Xyl. Abique hac essent. [Vide Vorst. Spect. Latinit. cap. 9. & ex eo Cellar. Cur. poster. pag. 174. & Antibar. pag. 256.] pag. 18. col. 1. in ABSTINENS, post *Homo abstinens*, Amm. Marcell. lib. 23. pag. penult. Est ita sunt abstinentes, ut apud fe tradentes gignentia, nihil ipsi comparent advectitium. de Seribus. Hor. 4. Carm. ode 8. Magnæssam Hippolyten dum fugit abstinentes. [Existant Marcell. verba cap. 6. p. 294. Gronov. Horatii lib. 3. ode 7. v. 18. Hic Abstinentes voluptatum intelligitur.] Ibid. in ABSTINENTIA ad fin. Abstinentia & Cupiditas opponuntur a Suet. in Domitiano cap. 10. & alibi. Intelligit autem Cupiditatem pecuniæ. Videtur subaudiri in Abstinentia idem genitivus Pecuniæ ex illo Horatii loco. [in ABSTINENS nempe ex Carm. 4. 9. 37. adducto. Conf. in CUPIDITAS ad fin. fortetamen subauditur ad Alieni.] pag. 20. col. 2. in ABUNDO, post *Copia framenti*, Pro Frumento. pag. 25. col. 1. lin. 6. post *oro* Subaudi Potestatem. pag. ead. col. 2. lin. 38. post *argentumque*. Vide in PRINCIPALITER. pag. 27. col. 1. in ACCIDO pr. post *sibi accideret*. Sic in Claudio, Ad genus sibi accidentem. ubi superiores legunt editiones Accedentem, ut in Bononiensi. [Existant cap. 10.] Eadem pag. & col. ad fin. post *Evenire & Accidere*, Pro eodem. & post *acciderunt*, Cicero ponit Acciderunt, ne repetat idem verbum. ead. pag. col. 2. ad fin. in ACCINGO lin. 3. Accingere se gladio aut ense proprie. [Vellem exemplo probasset, nam dicitur potius Accingere enses lateri, & Gladio, vel ense &c. accingi.] pag. 28. lin. 6. Accinctus, pro Accinctus gladio, ut Non accinctum fodere, id est Sine gladio fodere Lipsius in Tacit. L. 4. 295. || pag. 28. col. 1. in ACCIO ad fin. Vide de ADCIO in ARCESSO quæ scripta sunt. || Ibid. in ACCITO ad fin. Contra CONCITO penult. corrept. [Nempe quem est a CIEO non a CIO.] Ibid. in ACCIPIO, lin. 8. Libens ac-

pit delatum honorem. *Accepta*. Seneca 1. de Benef. cap. 13. pag. 33. col. 1. post lin. 38. ACCORPORO, Vide ADCORPORO. In ACCREDO adscripsit Horatii & Lucretii loca ex Lambino, quæ ex Thef. Lips. huc accesserunt. In ACCURO col. 2. extr. Ejus descriptionem accuravi. Lipsius in Tacitum 81. || pag. 34. col. 1. in ACCURATE, Vide CURATE, CURATIUS, in Indice Hist. Francof. edit. || pag. 41. col. 1. v. ACHRESTUS, Vide CHRESTUS. pag. ead. col. 2. lin. 19. adde Diltricta dentium acie stridens. Vide DISTRICTUS. pag. 42. col. 1. post *In aciem audere*, Audere in prælia Virgil. [ex 2. Æn. 374.] pag. 44. col. 2. extr. ad Cic. loca in *Acquiescere in re aliqua*. Sic alibi, Vide Indicem Paris. || pag. 48. col. 1. post lin. 18. ACULEATE Adv. Salfæ, aculeateque interrogavit. Pontanus 404. || pag. 49. col. 1. extr. in ACUMINATUS, Lingue cote Livoris acuminatæ. Beroald. Præfat. in Sueton. || pag. ead. col. 2. post lin. 40. ad *Acu pingere* Acu picta. Vide in Indice Hist. Rom. Fuliones & vestitores, & pictores & pincernæ. apud Lamprid. in Alex. Severo 227. i. e. Acupictores. [Nisi forte Pictores legendum, iidem, qui vulgo *Pasciarii* nempe vocantur. Existant cap. 41. || pag. 53. col. 2. post ADCIDO, ADCIO, vide ACCIO. ibid. in ACCORPORO Marcell. lib. 16. pag. 334. Francof. circa finem, Eare, ut damiatorum petita bona suis accorporarent. [Existant cap. 8. Valef. extr.] pag. 54. col. 2. in ADDO. post *Fiduciam alieui*, An pro Indere? pag. 56. col. 1. lin. 10. Sed locus hic suspectus, ut dico in Epist. ad Dal. lin. 36. post *Adduci, cogi*, Immo Persuaderi. pag. ead. col. 2. post lin. 34. Adeo servit Epiphonemati apud Livium, & in ejus principio ponitur, quod nisi quis sciat, putet alicubi esse pro Tam, ut in exemplo quod infra positum. Liv. lib. 2. pag. 46. Frob. Adeo excellentibus ingenii citius defuerit ars &c. Idem libro 7. p. 129. edit. Feyrab. Adeo in quæ laboramus sola crevimus, divitiis, luxuriamque. Vide in Indice illius edit. quæ notavi. [Prior locus est lib. 2. cap. 43. extr. alter. 7. 25. Ceterum ex hoc aliisque locis a Stephano ex Livio adductis apparet, ipsum novam quoque Livii editionem, cum locupletiore rerum & verborum indice edere parasse.] pag. 58. col. 2. in ADHAMO ad Cic. locum adscripsit, Lege Adamaverunt. pag. 59. col. 1. post lin. 33. Fidem adhibere item, pro Fidem habere. Cic. 2. de Divin. p. 297. Lambin. Quod si infanorum visis fides non est adhibenda, quod falsa sint, cur credatur somniantium visis. Lambinus tamen putat Latinum haud esse Fidem adhibere. Sic & Franciscus Sanctius. Vide in Indice regitrali. [Locus est no. 122. Verburgianæ, quæ Habenda exhibet.] pag. 61. col. 2. post ADJECTIVUS, Adjectiva interdum Tria, interdum etiam Quatuor cum uno eodemque nomine Substantivo, & quidem sine copula, neque tamen ita, ut quæ *ἀσυνδότητος* posita dicuntur, sed ita ut diverso modo adiciantur. Veluti cum a Livio lib. 25. de L. Bantio Nolano dicitur, Quam multa ejus egregia facinora militaria essent. Facinora militaria pro uno Substantivo habetur, & tanquam Periphrasis unius substantivi, quo Lingua [reliqua cultro resecta sunt. Forte supplendum, *Latina desinita est*. ac videtur Græcum *κατὰθωµα* respicere. Est autem locus lib. cit. cap. 15.] Ibid. Attributum pro Adjectivo, vide SUPPELLECTICARIUS. [conf. ATTRIBUTUM f. l.] Ibid. infere ADJECTIVIUS etiam dicitur. pag. 63. col. 2. in ADJUTO ad fin. In Thefauro Patris mei adjectur his, Quam Donatus hic Metonymiam vocat, Cicero a Rhetoribus Hypallagen vocari asserit. Et Quintil. lib. 8. cap. 6. || pag. 64. col. 1. post ADLECTI adde ADLEGO, vide ABLEGO.

Tomo II. pag. 2. col. 2. in DEMONICUS post v. *Laentium* adde, Sed & Dæmoniacus legitur apud eundem Laentium, in eodem loco, in edit. Plantini. Est autem locus in fine libri quarti, Dæmoniacis fraudibus irretiti. [Existat cap. 30. circa medium, & in antiquioribus, quos vidi, codicibus Dæmoniacis pariter legitur. In Thef. Lips. dicitur esse vox Novi Testamenti, tamen nulloquam, neque in Græco textu, neque apud interpretem occurrit. Henricus notter in Thefauro Græco suo omnino reprobat, quum a *δαίμων* potius *δαίμονικός* analogia postulet. Ab *ἄµων* tamen deducitur *ἄµωνικός*. Quin & a n. substantivo *δαίµων* recte formabitur.] pag. 7. col. 2. extr. in De Præpos. De ab ignium immin. compos. Deflagro, Defævio. pag. 8. col. 2. lin. 9. sine in DEALBATUS, post *videtur*. Id est Tectorio inductus. Bud. || pag. 9. col. 2. lin. 15. Debetur, ut dicitur *µεθῶς* in malampartem. [V. Thef. Græc. ejus in hac voce.] pag. & col. ead. lin. 55. post *Debit*

noſſe, pro decebat. Hoc Debut, vide in Debeo pro Poſſum. lin. 75. | pag. 10. col. 1. in DEBILIS poſt *Mancus & Debilis*, Truncus & Debilis, pro Imperfecto, Vide TRUNCUM. [At ibi cultro empectæ reſecta fuit Stephanica obſervatio. Intendit autem ſine dubio digitum ad hæc Celfi verba, in Proœm. pag. 3. ed. Lind. Tanquam ſine ea trunca & debilis medicina eſſet.] pag. ead. col. 2. adfin. poſt DEC. DECA [*δέκα*] Græce, Latine decem dicitur. Ab hoc Deca compoſita multa habes in ſequentibus. [Priora verba ſunt ex cod. Lugd. male omiſſa in Lond. quanquam Græca vox ſit, ut & omnia, quæ inde componuntur, vocabula.] pag. 11. col. 1. in DECANTO poſt *Celebrare*, Immo idem quod Valde cantare. pag. 12. col. 1. in DECEO lin. 7. Febris deceſſit. Cic. ad Atticum. [Sic citat Nizol. Sed eſt idem locus, qui proſinus ſubjicitur ex vita Attici, quæ Cic. Epistoſis iisdem ſubjicitur in ed. Aldi.] pag. & col. ead. in eodem verbo adfin. poſt *Valla*, Immo vero tantum duo illa verba De vita deeſſe puto, & reliqua ſubaudienda. Corn. Nepos in Attici vita in fine, Subito febris deceſſit. & paulo poſt, Deceſſit. pro Mortuus eſt. Eadem pag. & col. DECEMJUGIS, vide in MULTIJUGIS. [Deſiderabatur hæc vox in Lugdun.] pag. 13. col. 2. lin. 19. Decernere, pro Pugnare apud Amn. Marcell. lib. 31. p. 516. in fine, Pro loci humilitate fortiter decernebat. pag. 14. col. 2. poſt lin. 5. Decertare alicui more Græcorum Hor. 1. Carm. ode 3. — nec timuit præcipitem Africum Decertantem Aquilonibus. pag. 15. col. 2. in DECIDO ad fin. Decidere ſine adjectione, pro Mori. Hor. Scriptor abhinc annos centum qui decidit. puto eſſe Ep. 1. lib. 2. [Exiſtat v. 36. Atque ita quidem & Cruquianus Scholiaſtes, ut & Lambinus exponit. Sed potius videtur Præſens, dictumque, pro Retrocadit, Recedit, Remotus eſt, Diſtat, eleganti metaphora.] Adde præterea pag. 63. col. 2. lin. 25. Deſiderata ſunt illo proelio tot millia hominum apud hiſtoricos. At male Gel. vertens quendam Appiani locum p. 151. in Mithrid. *νεοτάφια σφῶν κατέλαβον, ὡς ἐπὶ νεκροῖς γενόμενα.* Quod diu deſiderati eſſent. & pag. 64. col. 1. poſt lin. 12. Nunc deſiderium ſupereſt. Tibull. in verſu hexametro. [Exiſtat 4. 1. 188.

Habes, Lector, ſpecimen, & veluti guſtum, *Henrici Stephani ὑπομνημάτων.* In quibus nihil ſane, quod lucernam oleat, nihil ſtudio elaboratum, limatumque apparet: *αὐτοσχέδια* omnia eſſe, promiſſi operis materiam, niſi fata virum præveniſſent, præbitura, nemo non videt. Non indigna tamen luce viſa ſunt, ut velut ex ungue leonem aſtimare liceret, & ea, quæ in Operis ipſius, elaborati, perfectique tandem interitu facta eſt, jaſtura, qualicumque modo ſarciretur. In quo quidem poſtumo partu ita me obſtetricatum eſſe conſido, ut ipſimet Henrico Stephano, ſi ab inferis exi-

ſteret, moroſo licet, difficilique judici, fidem certe meam me probaturum ſperem.

De reliqua vero opera mea, (tantum abeſt, ut magnifice quicquam polliceri ſuſtineam,) accipe paucis quid ſentiam. Impudentis eſſe hominis arbitror, & aliena fide improbe abutentis, ejuſmodi quicquam operis emendandum in ſe ſuſcipere, niſi quam abſolutiſſimum reddere, quantum in ipſo eſt, ſtudeat. At cum ejuſmodi hic labor ſit,

Cui nunquam exhauſti ſatis eſt,

ut ait Virgilius, nec me totum oculoſum Argum aliquem aut Lynceum eſſe putem, cujus aciem nihil, quod uſquam animadvertendum eſſet, fugeret, ſatiſfactum iri æquo lectori puto, ſi non male lippum ubique me fuiſſe deprehenderit. Ut paucis complectar, tantundem mihi puto prædicare liceat, ac Luciano in Pſeudomanti licuit. Tametſi Augiæ ſtabulum non totum expurgarim, pro mea tamen virili parte me repurgare conatum eſſe, ſimi, quot licuit, cophinis egeſtis. Reliquum laborem Hercules humeris mihi puto demandare licebit, cui palmam dubiam facere, in tam luculento præſertim, vel lutulento potius, agone, non equidem mearum virium eſſe ſentio.

Vim ingentem carbonum me ex hoc theſauro amandaſſe, hominem eſſe non putem, qui ſerio negaverit. Non ita tamen omnibus numeris abſolutum, perfectumque & expoliſitum, opus tam laborioſum, tam copioſum & varium exire, ut nuſquam omnino ſecundas curas poſtulet, cordatus nemo mirabitur.

Solent talia facilius reprehendi, quam fieri. Quod ſi quis ſibi ad hanc provinciam obeundam, quam ſere prudentes fugitant, multo me aptior videtur, ut ſcio eſſe ab ingenio, eruditioneque inſtructiores quam plurimos, lubens ei lampada, ut ajunt, tradam. Sed multum ac vehementer me fallit opinio, aut, ſi juxta mecum omnia per ſe curaverit, loca auctorum inquirere, conferre, expendere, interpretari, digerere, non gravatus, neque aliorum qualicumque ſuccedanea opera contentus fuerit, (quod adhuc, non ſine magno litterariæ rei detrimento, a plerique factum deprehendi) næ vereor, ut intra decennium opus ad umbilicum adducturus ſit. Quod quum ita ſit, tamen, modo ut mihi valetudinem integram O. M. Numen conceſſerit, remotis jam pluribus, quæ prius obſtabant, impedimentis, pro certo polliceri poſſum, fore, ut duos, qui reliqui ſunt, tomos maturius accipias. De Chartæ, typorumque nitore, ceteriſque, quæ eodem pertinent, a tytopographo ad ornandum opus collatis curis, admonere te ſuper vacuum arbitror, quum tute cognoscere, quid rei ſit, poſſis. Vale, ac curis, quas ſtudiis tuis dicamus unice, pro eo accandore tuo dignum eſt, benigne favere perge.

P R Æ F A T I O,

Quæ præfixa est editioni Londinensi, Anni 1735.

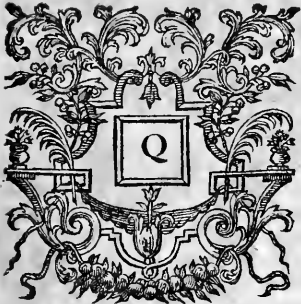
In qua differitur de præcipuis *Lexicis Latinis* eorumque *Auctoribus*:

Peritissimo Viro

JOANNI HOLLINGS, M. D.
MÉDICO REGIO,

Ob ipsius Singulare erga *Bonas Literas* Studium;

INSCRIPTA.

Uamvis jam diu omnibus usu venit qui novum opus moluntur, ut in limine paulisper Lectorem morerentur; monendum scilicet quanam spe aut consilio uti, quibus auxiliis freti, otium suum in communem utilitatem producerint, & qualem ipse commoditatem ex alienis laboribus erit percepturus:

nobis contra accidit, ut isto præfandi munere, licet aliquando necessario, ingrato tamen ut plurimum & molesto, recte carere posse videremur. Communis nimirum est & vulgatissimæ expectationis eorum opera, qui *THESAURUM LATINITATIS* meditantur. Nemo enim est in literis mediocriter versatus, qui non juxta cum eruditissimis postulaverit, ut ea, quæ in Veterum libris Latine & eleganter dicuntur, hic accurate & distincte tradantur. Evolvi Commentarios non semper exquisitissimam lectionis jucunditatem præferentes, neque minimæ operæ, & quicquid inde ad publicum usum proferri possit, excerpti: Conferri lectionum varietates, unamque e ceteris potissimum desumi, quæ sola res quanti sit stomachi & sollicitudinis norunt, qui in ea palæstra exercentur, Criticorum filii; hæc omnia cum non sint quotidianæ operæ & laboris, adeo tamen communis de iis invaluit opinio, ut etiam si taceremus, id omne a nobis perfectum esse clamaret operis ratio & instituti.

Neque credimus id muneri a nobis exigî, quod vulgus Editorum facit, ut hujusmodi laborum usus & commoditates præconio nostro commendentur. In eo pene est ea res, ut jam non *doceri*, nedum *ornari*, postulaverit. Qui literas norunt, hæc literarum adminicula norunt & fatentur ultro. Quibus subsidii nunquam fere caruisse Romanam eruditionem, id profecto istarum literarum felicitatis, & hujus rei quam volumus, illustri argumento

esse possit. Nam uti cum nascente fere Latinitate, emicuit una & enata est Glossariorum *servitus*; ita cum vigente vigeat, collapsam pariter & deinde renascentem, eadem utrinque fide & fortuna continuo prosequatur. Græcæ literaturæ contra accidit, ut, quamvis hodie a nonnullis, paucissimis licet, studiosissime colatur & percipiatur exactissime, eam tamen fortunam aliunde acciperet, non ex nostrorum hominum in vocabulis explicandis digerendisque studio. Sero quidem, quantum ex literis accepimus, ad id muneris accessit Græcia antiqua, animo quasi suæ linguæ fortunas non stantes ornandi, sed sustentandi declinaturas. At ubi in eam operis partem se recepit *Schola Alexandrina*, & excultissima quæque ingenia in eo munere exercuit, mirum est deinde ad quantum incrementum istiusmodi disciplina erat perducta. Ex eo fonte rivuli fati largi ad nostra usque tempora dimanant, cum Romana fortuna vix aliquid præter *inani nomina* nobis reservaverit. Adeo, ut quamvis neutri linguæ hodie ex ea parte fati sit consultum, tantum tamen Græci in antiquioribus Lexicis præsent, quantum in hodiernis Latini.

Horum notitiam cum nemo hætenus fati accuratam posteris commendavit, præter commentatiunculas quasdam, quæ ex *BORRICHIO* [a], *BOECLERO* [b], *MORHONIO* [c], *BAILLETO* [d], & *MARTINIO* [e] exciderunt, fatius duximus Lexicorum Latinorum historiam contexere, quam inutiliora præfando, nostro otio & aliena patientia abuti. Ab iis igitur dicendi initium sumemus, quæ prima in lucem sub auspiciis Typographiæ prodire, ut singula perlustrantes, quibus primordiis coeperit res Lexica, quibus rationibus adoleverit, atque ad hanc quasi maturitatem pervenerit, aliorum hominum in his literis excolendis studia excitemus, quarum subsidiis invigilare non dedignata est optimorum hominum industria: pauca admodum de Vocabulariis, Glossariis, ceterisque id genus intertextentes, nisi quantum ad instituti rationem conferre videatur.

a

CA-

[a] In Dissertatione de Lexicis Latinis, in Append. ad Analecta.
[b] In Dissert. de Lexicis. [c] In Polyhistor.

[d] *Jugement des Savans* Tom. 2. troisième part.
[e] In Præfat. ad Lexic. Philolog.

CATHOLICON Sub ipsis incunabilis Typographiæ A. JOH. DE JANUA. sc. 1460. fol. prodiit Liber qui dicitur CATHOLICON, non quidem optimæ ac ipectandæ eruditionis, sed, ut tempora tulere quibus Auctor inclauit, non infimæ aut vulgaris famæ; neque (in rebus præsertim Theologicis) magnopere, ut quibusdam olim usu venit, contemnendus [a]. Complectitur præter Grammaticalia nonnulla, quæ in limine operis occurrunt, *Distione: quæ sepe inueniuntur in Biblia & in dictis Sanctorum & etiam Poetarum secundum ordinem Alphabeti ordinate subjunctas.* Diu erat quod ex hoc fonte suam in L. L. cognitionem Scholæ derivabant. Adeo non mirum si tot doctorum hominum ingenia in recudendo exercuit, & posteriores Glossographi se aliquantulum laudis comparasse exiitauerunt, si CATHOLICI auctoritatem in suam sententiam adducere potuerint, vel in Compendia redactum in lucem proferre. Interpretationes præcipue Biblicas, uti dictum est, continere profitetur, cuiusmodi exempli causa principem vocem in medium proferemus. "Aalma interpretatur Virgo abscondita vel Abscondio virginittatis, sicut dicitur in interpretationibus. Hieronymus vero dicit quod Aalma significat Absconditam virginem & secretam. De hoc dicam in Virgo." Porro autem non tritam aut vulgarem Hominis in studio Theologiæ eruditionem ostendunt ea quæ habet in voce *Interpres.* "Item nota quod primum scripturas veteris testamenti de hebreo in grecum septuaginta interpretes transtulerunt. Secundam editionem aquila. Tertiam & quartam theodocion & symacus ediderunt, ambo judei profeliti. Quinta vero & vulgaris illa interpretatio (*ita in posterioribus editionibus recte corrigitur*) cuius autor non apparet, & ob hoc sine nomine interpretis quinta editio nuncupatur. Preterea sextam & septimam editionem origenes miro labore reperit & cum ceteris supradictis editionibus comparavit. Hii sunt itaque qui scripturas sanctas de hebreo in grecum verterunt, quique etiam numerantur. Nam latinorum interpretum quedam de greco in nostrum eloquium transtulerunt ut meminit sanctus augustinus quorum infinitus est numerus. Si cui enim inquit primis fidei temporibus ad manus venit codex grecus atque aliquantulum sibi utriusque lingue peritiam sensit, ausus est statim interpretari, atque inde accidit innumerabiles apud latinos extitisse interpretes. De hebreo autem in latinum eloquium tantummodo ieronimus presbiter trium linguarum peritus easdem scripturas convertit eloquenterque transiudit, cuius interpretatio merito ceteris antelatur. Nam & est verborum tenacior & in verbis clarior, atque, utpote a christiano interprete, verior." Hunc tamen cum aliis quamplurimis articulum ex *Papia* transcripsit quem cum *Hugutione* se in hac re autorem habuisse plurimis in locis non dubitat profiteri. Miramur eorum ego hominum imperitiam qui per *Papiam* ad ætatem *Catholici* detrudunt, qui tamen multis annis præcessit & huic compilationi, ut uniuersa fere vox in *Catholico* explicata clare indicat, originem dedit & argumentum. De *Papia* ætate postea videbimus. Illud interea non tacendum quod Typographiæ præclarissimæ pariter & utilissimæ artis Promi vix arbitrati sunt se renascenti jam optimarum artium culturæ melius potuisse consulere quam si ab hisce auspiciis initium fumerent, & humanissimis studiis sui inventi primitias quasi consecrarent. Statim enim post unam alteramve in libris gravissimi argumenti tentatam operam, prodiit Moguntie immentum istud opus, quod vix nascentis artis, sed vegetæ potius & ad summam maturitatem perductæ rectius dixeris. Constat foliis 372, nullis quas vocant signaturis paginarumve notatione distinctum, rudiori quidem characterum forma quam hodiernæ operæ patiuntur expressum, sed luculenta satis & pro artis infantia tali quam pene dixeris perpolitam. Unaquæque pagina in duas æquales

columnas dividitur, quarum utraque lineis 66 constat, margine seu intervallo spatioso satis distincta: Charta non nitida sed grandior. Legitur ad calcem operis, "Altissimi finis presidio cuius nutu infantium lingue sunt diferte. Quique numero sepe parvulis revelat quod sapientibus celat. Hic liber egregius. catholicon. dominice incarnationis annis MCCCCX Alma in urbe moguntina nationis indite germanice. Quam dei clemencia tam alto ingenii lumine donoque gratuito ceteris terrarum nationibus proferre illustrareque dignatus est. Non calami. stili. aut penne suffragio. sed mira patronarum formarumque concordia proporcione & modulo impressus atque confectus est.

*Hinc tibi sancte pater nato cum flumine sacro
Laus & honor domino trino tribuatur & uno
Ecclesie laude libro hoc catholice plaude
Qui laudare piam semper non lingue marian.*

Deo gratias.

Quamquam operis colophonem sui nominis præconio ornari noluit Typographus, neque ea sit chartæ nota quæ FAUSTI libros a cæteris distinguat, nos tamen credere non sinunt rationes a doctissimis in hac re hominibus allate istud opus ab alio quam a præstantissimo illo artifice exiisse. Majus est quod movet Cl. TRITHEMII, vir in antiquitate exploranda veratissimus atque isti ætati vivendo conjunctus: præcessisse nimirum huic editioni de qua verba facimus alteram, & longe venerabiliorem, non, ut nostram, typis fufis & mobilibus excusam, sed quæ erant nascentis artis ruderata, ex ligneis tabellis summo labore exsculptis, perpetuoque tenore in literarum apices effigiatis expressam. Credo non erit verendum quidquam a nostræ disciplinæ laudibus detractum iri, si constaret, unam hominum ætatem, imo quæ intra quinquennii spatium contineatur, in opere tanti moliminis & sumptus sese denuo exercuisse. Verum istud nihil est, neque ullo modo verisimile videri potest in tanta MStorum varietate & in arte nondum confirmata opus tantæ molis ad incudem fuisse revocatum; præsertim cum, quod nonnullam auctoritatem secum affert, istud TRITHEMII portentum, quantum literis proditum est, neque contineat conquisitissima Bibliotheca, neque usurpavit doctissimorum hominum oculatissima industria. Accedit porro quod hominem, qui unicam editionem tractasse videtur, fallere poterat quæ cæteros etiam sefellit, pervulgata nimis de ea re fama, vel in his rebus iudicium non satis subactum. Sed utcumque in Typographiæ primordiis ista Editio non adeo præpropere ut quidam volunt fuit iterata, idem tamen sæculum in vindicandis literis felicissimum sæpius CATHOLICON prelo commisit. Prodiit enim "quam diligentissime emendatum atque correctum Venetiis ingenio ac impensa Hermanni Liechtenstein Colonienfis. Anno natalis Domini M. C. C. C. L. XXXIII. octavo "Klas Octobris" [b]. Proxime autem (nam eodem anno produisse Norimbergæ, ut visum est Viro doctissimo vix est verisimile) intra quadriennium Venetiis itidem per eundem Liechtenstein An. sc. 1487. 7. Cal. Dec. Quarta deinde Editio procurata erat "Venetiis ingenio BONETTI LOCATELLI mandante nobili viro Domino OCTAVIANO SCOTO cive Modoctiensis anno natalis Domini 1495. 12. Calendas Decembres." Vertente sæculo PET. ÆGIDIUS Vir doctissimus & in utroque Jure Licentiatuſ *Catholicon* typis iterum commisit, a quo sc. *auctum prodiit Ludg.* 1506. Ibid. denuo per *Ascensium* 1514. Postremo denique cum hac Rubrica, "Summa quæ *Catholicon* appellatur Fratris Johannis Januensis sacri ordinis Fratrum Prædicatorum nuper Parrhisiis diligenti castigatione emendata per præstantissimum virum magistrum Petrum Egidium in utroque Jure licentiatum, una cum multis additionibus tum castigatis tum plurimorum poetarum sententiis apprime propositis adductis & probatis.

ministravit. Facile autem inventis, credite mihi, addere; & difficile vero initium invenire." *Leand. Albertus* de Viris Illust. Ordinis Prædicatorum lib. 4. [c] Eandem puto editionem quam indicat Bibliotheca Sarraziana, l. 184. Summa quæ vocatur *Catholicon* edita a *Johanne de Janua* sine loco & tempore editionis, attamen circa 1482. Editio rarissima. Vide Fabricii Biblioth. Lat. Tom. 3. p. 671.

[a] "Eti ERASMUS Roterodamus CATHOLICON Januensis infamæ met & velut de gradu deiciat, qua Latinitas spectatur, ego tamen in rebus Theologicis non contemnendum sentio." *Phil. Esquier.* in Notis ad *Gerson* de Laude Script. "JOANNEM GENOVENSEM cognomento CATHOLICONEM—cum suo illo Vocabulario quod licet a plerisque susque deque fiat, tamen illis ad potiora vite initia sub-

† Pro Sexagenario, nili error est. Typotheta.

†† Immo Rudimenta.

“tis. Necnon cum certis annotationibus memoratu dignis quo facilius ea que queruntur investigari possint MCCCCXX. fol.

Suam ætatem prodit Autor ad *Catholici* finem. “*Catholicon* (dicitur) ex multis & diversis doctorum texturis elaboratum atque contextum: & per multa annorum curricula in millesimo, ducentesimo, octuagesimo, sexto anno domini nonis martii ad finem utque perductum.” Cujus item ætatis notam exhibet Cod. *Catholici* MS. in Bibliotheca Regis Christianissimi. Autor erat JOANNES BALBUS nobili loco natus apud Genueses, litteris juxta & pietate longe celeberrimus, qui aliter & quidem sapius dicitur JOANNES DE JANUA seu JANUENSIS [4]. Ita enim *Catholicon* in *Janua*. “Item a *Janua* porta dicitur est *Janua* [b] quedam civitas potens, nobilis, pulchra & dives juxta mare sita & est quasi introitus & porta Lombardie, Tuscie, Provincie. Hujus civitatis oriundus fuit compilator presentis libelli qui dicitur profodia vel *Catholicon*. Compilerat siquidem istius operis dicitur est frater Johannes Januensis de Balbis de ordine fratrum predicatorum modicus, qui etiam compilavit alium libellum in theologia qui dicitur *Dyalogus* de questionibus anime ad spiritum, qui etiam composuit quoddam opus pascale ubi sc. de facili reperitur pascha. Sed hoc opus pascale composuit antequam ordinem intraret.” Cui consonat Supplem. Chronic. *Jac. Philip. Bergomensis* ad A. C. 1290. “Joannes Balbus natione Genuesis ordinis Predicatorum professor, vir bonarum artium & studiis adornatus, per hoc tempus plurima vocabula & ferme omnia accurate diligenter que in volumen collegit, quod quidem opus [c] *Catholicon*, i. e. Universale nominavit. Aliud præterea opusculum in Dialogi modum quo questionibus anime ad spiritum †† edidit. Scripsit etiam ante religionis ingressum de ratione pasche, quo completo jam grandævus ad religionem transiens facultates suas satis amplas pauperibus erogavit.

BALBUS autorem nostrum multis præconiis honestavit, qui Ligurum res & historias tractant, vel de Ordine Predicatorum quidquam litteris mandarunt [d]. Præter laudes quas ex scriptis undique reportavit, ea erat morum sanctitate, ut in numerum Sanctorum pene referri videretur. ERASMUS qui sibi in id solum natus esse videbatur ut Barbariem debellaret, ubique fere autorem nostrum misere profcindit. “Deum Immortalem! Quas nœnias adducit Auctor *Catholicon* de hac voce *Triflegon*! O miserum illud sæculum! quum ex hujusmodi libris velut ex adytis petebantur oracula literarum.” ad Act. Apost. 20. 9. “Jam quanto insulsius, immo impudentius delirat super hac voce [Melota] quisquis fuit auctor operis omnium indoctissimi quod vocant *Catholicon*!” ad Epist. ad Hebr. 11. 37.

Composuit JANUENSIS præter opera superius recitata, Postillam in quatuor Evangelia secundum consuetudinem Scholasticam, hodie visendam Genue in Bibliotheca Conventus Fratrum Predicatorum [d]. Cum autem

[a] Confusus cum *Antonio Januense* Ord. S. Augustini qui interfuit Constantiensis Concilio 1418. a Cl. *Jamejo* in Ecloga MSS. Codd. *Oxonia Cambrigiensis*. Cum *Jacobo Januense* sive de *Voragine* Ordinis itidem Fratrum Predicatorum, Genuesi deinde Archiepiscopo, ab *Ordino* in supplemento de Scripturis Ecclesiasticis a *Bellarmino* omisit p. 561. quem errorem in plenis commentariis de istis Scriptoribus revocat Tom. 3. p. 577. Cautè item distinguendus a *Simeone Januense* qui vocabularium quoque compilavit, de quo nos alibi.

Contra male distinguit *Januensem* nostrum a *Johanne de Genua Ambrosius* de *Alta Muræ* Biblioth. Dominican. p. 152. b. & 501. a. Imperite distrahit in quatuor Bibliotheca Simlero-Frisiana, sc. in *Johannem Balbum*, *Johannem Genuesem*, *Johannem de Janua* & *Johannem Januensem*.

[b] Ita posteriores cœpere loqui pro *Genua* civitate Ligurum magnifica & superba. Sed cum apud antiquos semper *Genua* proferebatur, futilissima erit Autoris nostri Etymologia. Quamquam neque istius gentis historicis potior adhuc fuit comperta. “Unde hoc nomen habeat ductum (Urbs *Genua*) neque compertum quaerentibus est, neque cum magno ullo sane opere pretio quaeritur. Nam quæ de *Jano Trojano*, & de altero *Jano Genio* Rege Italice, ac de *Genio* quodam & *Genio* nonnulli somniantur, ea neque ullis certis historicorum monumentis quibus stemus traduntur, ac ne a veterum quidem Poetarum fabulis lis narratur.— Inter cætera igitur vetustate incomperta, causa quoque nominis nostræ civitatis erit: quamquam ego facere non possum,

CATHOLICON non tam de proprio confecit JANUENSIS quam ex diversis autoribus confarcinavit, maxime autem ex PAPIA & HUGUTIONE, vilum est necessarium pauca de iis JANUENSIS adnectere, ne vel videremur Vocabulitas istorum temporum profusè negligere, vel cogamur in istam qualifentiam Barbarini penitus descendere.

PAPIAS. PAPIAS natione Lombardus, quem cum alii ad JANUENSIS ætatem compingunt, alii non minus inscite uno tantum sæculo majorem faciunt, inter quos TRITHEMIUS de Scriptor. Eccl. c. 413. PLATINA in vita Innocentis tertii P. M. CORNEL. ABEUGH. in opusculo de incunabulis Typographiæ & JAC. PHIL. BERGOMENSIS ad A. C. 1199. Ita enim ille, “Papias natione Lombardus in Latina ac Græca Lingua egregie doctus per hæc tempora floruit, & multa composuit. Et inter cætera præter Latina vocabula que diligenter in ordinem redegit, etiam de ordine dicendi optime scripsit, atque plures epistolæ elegantes doctasque composuit.” Ex quo fonte dimanavit & invaluit error, an ex Trithemii *anagoria*, an aliunde, incertum est; veram tamen ætatem diu est quod exploravit Cl. *Burth.* Advers. 3. 3. his verbis, “Videtur non diu post tempora Henrici II. scripsisse. Nam in vocabulo *Etas* ordine omnes retro Principes memorans in hoc desinit; Vixit vero Henricus secundus (quo posteriore ejus nominis si novisset, non tamen multis annis. Ut antiquior sit hic scriptor quam censeas.” Consentit Chronic. Alberici MS. “Anno MLIII (male exscriptis *Du Cangii* MLXIII †††. quem etiam errorem propagavit *Fabric.* *Bibl. Lat.*) anno decimo tertio Imperatoris Henrici filii Conradi, Papias librum suum, videlicet Elementarium doctrinæ erudimentum edidit, quod probatur per numerum annorum ubi agit de ætatis sæculi in prima litera & numerando pertingit ad hunc annum.”

Scripsit PAPIAS, præter Epitolarum librum ad diversos quem memorant TRITHEMIUS & BERGOMENSIS supra laudati, Vocabularium, sive, ut ipse vocat, Elementarium doctrinæ erudimentum, quod *futile opus* vocat *Scalig.* in Excerpt. Puteanis, ab aliis vicissim egregie laudatum ob eruditionem summam cum cura conjunctam, & vetustiora omnia melioris notæ Glossaria sive comparata sive excerpta. Adeo inter ceteros quibus palam profuit labor iste PAPIÆ, plurima ex eo non distiterit transulisse in vocabularium suum *Vincenzii Belloucentis* l. 1. Speculi doctrinalis cap. ult. Non gravatur lector, si nonnulla ad istius laudem pertinentia in medium proferamus, quæ impertivit Glossariorum non indiligens investigator, doctissimus BARTHIVS in Adversariis. “Glossariorum veterum quendam cinnum fecit nobis ante annos jam quadringentos Papias Magister. In eo commentario multa bona leguntur quæ nequaquam ex aliis quam optimis quibusque auctoribus haulta sunt, ab illo an ab alio non interest. Certe vetera manu exarata glossaria pene a verbo, ut dicitur, ad verbum in illo reperio

a 2

“quin quæ tacita cogitatio sæpe volutavit animum, eam in medium proferam. Illud inter omnes auctores constat, *Apennini* initium a *Genua* fieri, ad eamque urbem Alpes cum *Apennino* committi, ut ea hujus regionis pars quæ est ultra urbem *Genuam*, Ligures Inalpinii vocentur. Cum igitur duo hi celeberrimi orbis montes in angulum ad *Genuam* oppidum conjungantur, ac formam genu efficiant, haud omnino a vero absumile est, hoc oppidum a forma genu *Genue* nomen accepisse.” *Ubert. Folter. Genuesi. Histor. lib. 1.*

[c] *Catholicon* credo ratione Grammaticalium &c. quæ in opere continentur. Ita scripsit *Probus* Grammaticus antiquus *Catholice* seu præcepta Grammaticalia quibus lucem dederunt G. *Merula* & *Janus Erasmolus*.

[d] *Mich. Giustiniani* degli Scrittori Liguri, p. 112. *J. Braccilini* de claris Genuesibus apud *Grævium* in Thesuro Italice Tom. 2. *Giov. Mich. Pio* nella progenie di San Domenico in Italia, l. 2. c. 59. *Leand. Albertus* de viris illustribus Ordinis Predicatorum. *Sixt. Senensis* Biblioth. Sancta.

[e] Tabula ista seu Syllabus *Januensis*, in S. S. in quamplurimis Angliæ Bibliothecis delitefcens sc. Cantab. Acad. publ. Coll. C. C. & Pet. Coll. Merton. Oxon. non est nostris *Januensis*, ut nimis temere asserit *Ordinus* l. c. fed *Simonis* quem cum nostro *Johanne* toties confundi in superioribus diximus.

† Puto Dicta est.

†† Puto De questionib. vel deest Respondetur, aut simile verbum.

††† Immo in edit. Glossarii *Du Cangii* Paris. apud *Billame* 1678 perspicue expressum est, Anno MLIII. Error igitur videtur typhotetæ *Hamburgensis*.

“ — Non dubito autem Papiam plerisque etiam bonorum auctorum interpretibus usum qui hodie nobis fuerunt. Curiosissime enim omnia corrasit. Neque vero facile genus aliquod vasis, mensuræ, poculi aut instrumenti alterius omisit. Ut suspicer plerisque Glossarum farcinatores, quibus magnos se fecerunt nostri ævi multi doctissimi viri, hujus minorum gentium Grammatistæ commentaria vel contraxisse vel sublegisse Virgillii, Horatii, Juvenalis, Martiani commentatores laudat nominatim in præfatione. Inter Grammaticos Everium, quem ego nullus novi, & Lucratium Placitum. Advers. 3. 3. Ex melioribus Glossariis notat Papias Accubare toto corpore, Accubare Cubito. Idem 35. 11. Glossariorum veterum excipitor & auctor diligens & copiosus Papias Magister. 35. 16. Sane in illo Grammatico optima quæque non incuriose adnotata sunt. 35. 22. Papias enarrator hoc genus Scriptorum unicus. 36. 7. Commentariorum in Boethii librum de consolatione philosophiæ non minima olim fuit auctoritas, quos secutum se & excipisse memorat Papias præfatione sui Glossariorum acervi. 56. 10. Scriptor utilissimus ad Christianum lapsæ latininitatis ævum. 4. 19. Fausti Romani glossæ, Scriptoris adeo probi & eruditi ut nullum adhuc viderim quem illi præferre velim, ejus quidem generis. Eum scriptorem fere totum, certe maximam partem excipisse minorum gentium Rhapsodus Magister Papias. 12. ult. Papias multa Latinis patribus non inutilia concessit. 35. 4. Romanum morem paucis omnem enarrat Papias Magister in Dictionario, qui vel ex Persii aliisque Scholiastis sua excipisse, vel illi ex ipso, vel ex antiquioribus ambo. 35. 15. Sagax ille & laboriosus Magister. *ibid.* Quibus luculentis testimoniis adde quæ habet *Trithemius* de Scriptoribus Ecclesiasticis; Papias natione Lombardus: vir sæcularibus litteris eruditissimus, Grammaticus olim suo tempore clarissimus, græco & latino sermone ad plenum instructus: in divinis quoque scripturis non mediocriter exercitatus: Scripsit gemino stylo in utraque litteratura quædam egregia opuscula, e quibus pauca ad notitiam meam pervenerunt.

De ordine dicendi li. 1. (ni.
De linguæ latinæ vocabulis li. 1. Olim in hoc libro inve-
Epistolæ ad diversos li. 1.

PAPIÆ Vocabularium sive Erudimentum, ut vocatur, Elementarium sæpius erat prælo commissum, Mediolani sc. 1476. per *Dominicum de Vespolate*. Venet. 1485. per *Andr. de Bonetis*. Iterumque *ibid.* 1487. 1491. & 1496. Ex quo tempore vix credo fuisse impressum, vel in lucem prodisse novam editionem quam molitus est *Johannes Lydius*, ut discimus ex *Isaaci Pontani* literis ad *Steph. Stephanium* ex part. xi. *Crenii* Animadvers. Edidit præterea *Elias Putschius* inter Grammaticos veteres explicationes notarum veterum ex PAPIÆ Glossario. †

HUGUTIO. De HUGUTIONE sive UGUTIONE, nam utroque modo scribitur, quem itidem excipisse *Catholicon* pauca admodum suppetunt dicenda. Fuit ille natione Pisanus, Episcopus autem Ferrariensis. PAPIAM excipit & similiter excipisse. Ejus obitum circa A. MCCXI. statuit *Ughell.* Ital. Sac. T. 2. p. 576. qui hæc de homine scripsit. “Ugo sive Uguccio floruit Anno 1196. in monumentis autem Abbatiæ Nonantulanae Ugo appellatur, anno 1197. anno vero 1199. die octava mensis Septembris in favorem Nonantulani Abbatis contra Mutinensem Episcopum tulit sententiam. Fato concessit circa annum 1212.” Quibus addenda sunt quæ habet *Chron.* Nonantulan. MS. “Per hæc tempora (sc.

“c. A. 1192.) Agno Ugutio natione Pisanus, Episcopus Ferrariensis, qui datus a fede Apostolica Coadjutor Abbatii Monasterii Nonantulani prodigo homini ex libro Papiæ qui illic est librum Derivationum composuit.” Et accomode nomen suum & patriam prodit in præfatione ad Glossarium, quod nondum ut sciam typis evulgatum hodie delitescit MS. in nonnullis Bibliothecis. “Si quis quærat operis hujus auctor (sc. auctor) fuerit, dicendum est, Deus. Si quærat quod operis hujus fuerit instrumentum, respondendum est, quod patria Pisanus nomine Hugutio.” Vocabulistarum nostrum aliquoties laudat *Boccacium* in libro de genealogia Deorum. An idem sit ille HUGUTIO qui librum scripsit de Animalibus, quem laudat cum Alberto Magno *Steuchus* cap. 11. Annotationum in Leviticum, non ita facile est dictum, cum per hæc tempora plures extiterent hujus nominis eruditione celebres. [a].

Atque hæc hæctenus liberius †† fortasse recensuimus quam materiæ vel dignitas vel etiam utilitas postulare videretur. Restituta certe Latinitas habet ubi honestius se gloriari patiat. Ad profecto cum ea conditione usa est res literaria, ut a parvis admodum initiis profecta sensim crescat, & robore paulatim confirmato, ad quandam quasi stabilitatis gradum sero tandem perveniat, solenus ideò balbutientem artem atque omnem ætatis imbecillitatem, cum jucunditate quadam conspiciere: contra atque in populorum, urbium, gentiumque monumentis accidit, quæ, cum nihil nisi illustre & augustum in suis primordiis ducunt esse admittendum, mihi videntur præpostera quadam gloriatione posterorum hominum focordiam atque ad majora quædam exequenda hebetudinem infeliciter explorare [b]. Miremur ergo quid adeo *Erasmum* cæterofque bonos viros extimulavit, ut hujusmodi compilatores non quidem de re literaria præclare meritis, aliqua tamen tenus, tam acriter insectentur, & confodiant: Cujusmodi sunt illa quæ ludenti similis evomit in *Conflict. Thaliæ & Barbarici*: “TH. Veruntamen vel numerare incipias, si enumerare non sufficiat. BA. Præcipuum omnium FLORISTAM qui a Floribus sortitus est nomen. TH. Sed non bene olentibus. BA. Deinde PAPIAM. TH. Doctissimum & quem primum diceres. BA. Deinde HUGUTIONEM. TH. Eximium. BA. Deinde MICHAELM MODISTAM. TH. Præclarum. BA. Deinde JACOBUM GLOSARIUM. TH. Mirabilem. BA. Et quem omnibus merito prætulerim JOANNEM DE GARLANDIA, qui tanta verborum elegantia, tanta sententiarum pollet majestate, ut pauci admodum sint qui eum capiant.” Et quæ lusit *Pet. Buberius*,

Plinius, Italicus, Celsusque, Apuleius, Aratus,

Et quicumque bonus scriptor, opertus erat.

*Infelix plebes Papiam Ebrardumque * legebat*

Scriptaque Barbaricis vix bene nota Getis.

In precio fuerant Ugutio Catholiconque,

Atque Mamotreci semilatina lues.

At nunc auspibus superis celoque secundo

Induit antiquum Romula lingua jubur.

Sic post millenos ales reparabilis annos

Abjeto renovat omne decus senio.

In hanc classem abjectioris Latinitatis referri potest JOANNES DE GARLANDIA

Anglus, qui floruit sub *Haraldo* A. circiter 1040. Insignis Grammaticus, Chymicus, Mathematicus & Theologus. Prodierunt in lucem ejus Synonyma & Æquivoca Colon. 1490. Iterumque cum expositione *Galfridi* per *Ricardum Pynson* Lond. 1496. 4. & postea. Composuit quoque Dictionarium Alchymicum, nondum, quod sciam, publici juris factum. †††

SI-

“ea nec affirmare, nec refellere in animo est. Datur hæc venia anti-
“quitati, ut miscendo humana divinis, primordia urbium augustiora
“faciat. Liv. l. 1. init.

* “Ea schola (Daventria) tunc erat barbara. Prælegebatur *Pater*
“mens: exigebantur tempora: prælegebatur *Ebrardus & Johannes de Gar-*
“landia.” *Erasmus* de propria vita.

eodem auctore confcripto. Bas. 1560. apud Oporinum, ut ex typis colligo, in 8vo. cum præfatione *Basilii Joh. Heroldi*, qui eidem libello vitæ *Garlandii* brevem narrationem & opusculorum ipsius indicem, ex *Boltoni* *Burienis* magno Catalogo, subjecit.

[a] Ugo sive Uguccio Episcopus Ferrariensis A. 1192. Theobaldi, quem excepit noster, decessor. Hugo sive Ugutio Romanus Cardinalis SS. Silvestri & Martini in Montibus a P. M. Celestino 111. creatus A. 1191. humani divinique juris sui temporis peritissimus, aliique.

[b] “Quæ ante conditam condendam urbem, poeticis magis decora fibulis quam incorruptis rerum gestarum monumentis traduntur,

† Quas negat se in MSS. codd. animadvertisse du Cange.

†† Forte Überius.

††† Prodiit hoc titulo, Compendium Alchimie Joannis Garlandii Angli Philosophi Doctissimi: cum Dictionario ejusdem artis, atque de Metallorum tractura, præparationeque eorundem libello, ante annos DXX.

SIMON JANUENSIS, Prudens prætereo SIMONEM DE
MAMMOTHEPTUS, JANUA, de quo pauca supra, Lexi-
GEMMA GEMMARUM, ci Medici auctorem; MAMMOTRE-
NESTOR DIONYSIUS. CTUM, rectius MAMMOTHEPTUM,

rectissime tamen MARCHESINUM a Regio Lepido, quod oppidum non longe abest a Mutina, Ordinis Minorum, qui dictionarium vocabulorum biblicorum & liturgicorum concinnavit. Prodiit hoc Lexicon biblicum, quod velut Infantulus mammæ ad instar fugendum *Mammotheptum* inscriptis (quæ appellatio inde in Auctorem recidit) Mougunt. 1470. Venet. 1479. 4. apud Nic. Jensen & alibi sæpius [a]. Prætereo quoque GEMMA GEMMARUM, cæteraque id generis vocabularia, NESTOREM item DIONYSIUM Novariensem, Ordinis item Minorum, qui vertente literarum fortuna floruit & eousque tantum vigilavit, ut priorum fomina detegere & redarguere potuerit, posterioribus tamen in plurimis ipse cæcutire videretur. Prodiit ejus Dictionarium *Ludovico Sfortiæ* dicatum Anno 1488. recusum Paris. 1496. eodemque anno Venet. per *Phil. Pinzium* Mantuanum. Argentor. deinde 1502. & 1507. ex *Johannis T. cuini* recensione.

Jam tot per secula quasi emortuæ & in his fordibus sepultæ revixerunt literæ Romanæ: & sive Græca summo nitore interpretando [b], sive rei Latine rationem disciplinæ & præceptis commendando, subito ad insperatam maturitatem non lente aut gradatim, ut rerum humanarum conditio postulat, erant perductæ. Hanc provinciam optimi scriptis ornant inter cæteros, *Erasmus, Valla, Longolius* & nostras *Linacer*. Ex illa disciplina, quasi ex officina clarissima, atque optima Latinitatis instaurandæ palæstra, vel, ut cum Cicerone loquar, *Tanquam ex equo Trojano meri principes exierunt*. Hujusmodi erant clarissima istius ætatis lumina, *Leonardus Brunus Aretinus, J. Franciscus Poggium Florentinus, Fr. Philolephus Picens, Valla, Erasmus, Angelus Politianus, Marsilius Ficinus, Georgius Trapezuntius*, cæterique. Quorum laudes cum ubique decantentur, & hospes plane in literis habeatur, qui eorum merita, virtutes & prædicationes non audiverit, me continebo intra ea quæ de *Aretino* eleganter scripsit *Johan. Latomus*,

Si qui bene unquam meritis est de literis,

Is Leonardus erit

Qui fluctuantes literas Pelasgicas,
Exilioque vagas

Jamjam futuras, scilicet Byzantii
Sceptra premente Deo

Lat: excitatis Barbaris, Quiritium
Primus ad arva vocans

Septena duxit urbis ad palatia:
Unde statim Italiam

Miis per omnem plurimis coloniis
Tam bene nunc habitant,

Solo ut nequirent in patrio opulentia.
Proin, Leonarde, tuo

Fructu merito gens Latina literas
Dum colet Argolicas.

Atque hæc obiter quasi parentavimus clarissimis istius Sæculi ingeniis, quorum opera Græcæ pariter ac Latine Musæ, ad pristinum fastigium atque ad illud quodcumque sit in literis imperium, quasi ex postliminio erant revocata. Non tulit ea ætas in utrisque literis vindicandis & ornandis felicissima, earum fieri distractionem, quarum confortium tantopere aluit Remp. literariam. His utique temporibus factum est ut revertente Fortuna Græcia Romam iterum demereretur: & ut hæc a qua olim Rerumpub. instituta, Philosophiæ cultum, humaniorum studiorum or-

natum, Artium disciplinarumque omnium rationem atque etiam linguam ipsam accepit, jam eidem hæc omnia deberet restituta. Nam præter id quod Græci homines patriis sedibus ejecti, his rebus primi quasi signum aliquod sustulere, jacebat id fere omne quod *Sæculi generis* vindicandum esse decreverat, in Græcarum literarum apicibus & involucris quasi sepultum & oblivioni consecratum. Sed excitandum erat & Romanis literis illustrandum. Tum vero Græca Latinis conferendo, his illa interpretando, utrorumque porro indolem & naturam penitissime accurateque explorando, totum illud quod in Græcorum monumentis infumebant operæ, ad Romanam faciendam reintegrandam, atque ad alteras literas expoliendas, tandem non inutiliter animadvertentem conferri. Quod ad hodiernam industriam horumque studiorum felicitatem attinet, malum honeste tacere quam cum suspitione laudare, & orationem nostram ab omni acerbitate abesse, cum gratulatio ab exprobratione abesse non potest.

Tulit autem ea ætas præter Grammaticos & Interpretes quos laudavimus, eosque quos laudare erit infinitum, tum nostræ etiam disciplinæ præstantissimos viros Latine elegantie excolendæ & conservandæ natos. Ægre in Lexicorum classem revocari poterant quæ scripsit *Laure. Valla* de Lingua Latina, vel quæ de Particulis linguæ Latine, itemque de Modis Latine loquendi composuit *Adrianus Castellensis* Italus, Cardinalis tit. *S. Chrysoconi* [c]. Viciniora ea quæ *Tortellius* aliique. De quibus proxime dicendum.

JOH. TORTELLIUS. JOHANNES TORTELLIUS Aretinus [d] Romanæ Ecclesiæ Subdiaconus sub Pontifice *Eugenio* 4to, deinde *Nicolas* 5to. a Cubiculo, Consiliis, & Bibliotheca. Fuit ille *Laurentii Vallæ* amicissimus, Grammaticæ puriorisque Latinitatis laudibus ita cumulatus, ut *Valla* exactissimus & ipse Grammaticus, quasi summo judice & censore usus, libros suos *Elegantiarum* linguæ Latine *Tortellio* inscriberet. *Vix ille non indoctus*, ut clarissimi Viri verbis utar, *pro viribus cum barbarie manas conferens, remque literariam cum qua male agebatur promoveret lexico ac aliis scriptis conatus est*. Scripsit præter cætera, Commentariorum Grammaticorum opus sive Dictionarium vocum Latinarum, in quo Orthographiæ ratio potissimum spectatur. Prodiit Tarvis. 1477. Vicent. 1480. Venet. 1493. Ibid. 1495. Et rursus ibid. 1504. Vicent. 1508. De eo ita *Jac. Phil. Bergomensis* ad Ann. 1439. “Joannes Tortellius natione Aretinus Romani Pontificis “Subdiaconus & Cubicularius, ac Nicolai postmodum “Pontificis Contubernalis & Studiorum suorum intimus “comes; græcis latinisque literis ac theologicis non mediocriter doctus hæc ipsa tempestate floruit: singularissimæ humanitatis & gravitatis ac reverentiæ vir, qui inter cætera studiorum suorum monumenta de scribendi “ratione opus præclarum edidit, in dialectica etiam commentarios composuit, Athanasique vitam ad Eugenium “Papam in Latinum transtulit & Appianum historicum “ad verbum interpretatus est”. Epistolarum quoque librum edidit & alia plura, si fides *Gesnero*, quem consule atque item *Tribemium, Possevinum, Vossium* de Historicis Latinis, *Corn. a Beughem* de Incunabilis Typographiæ, *P. Joviam* in Elogiis, *Volaterranum, Hier. Magnum* Miscell. lib. 2. cap. 14. *Balium* in Lexico Critico, alioque.

JUNIANUS MAIUS. A JOHANNE TORTELLIO, ob literarum similitudinem & ætatis conjunctionem, JUNIANUM MAIUM natione Italum, patria

[a] De scriptore consulendus est *Possevin*. in Apparatu Sac. Sixt. Senensis Biblioth. sancta. *Wadding* in Annal. Frat. Min. *Reiser*. Ind. MSS. Biblioth. Augustan. p. 97.

[b] Postquam enim renata litera a barbarie vindicata sunt, hoc interpretandi studium viris doctis usque adeo placuisse scimus, ut quom aliquid essent in utriusque lingue facultate consecuti, ad convertendos statim autores industria suam conferrent, nec quicquam sibi inter literatos laudis viderentur adepti, nisi transferendis Antiquorum scriptis doctrinæ suæ specimen edidissent. *Huet. de Optimo genere interpretandi*.

[c] Vide de eo *Pierium Valerianum* de Literator. infelicitate, *Ciacconium* de Vitis Pontificum, & additamenta *Oldoini. Polydor. Virg. Hist. Anglic. Episcopatus Herefordiensis* in Anglia, deinde *Bathonio-Wellensii*

ab *Henrico* 7mo erat donatus. Hujus in hortis Romæ peracta erat luctuosissima Tragedia *Alexandri* Sexti P. M. exhausto veneno, quod *Cæsar* Dux *Valentinus* Papæ filius Cardinali nostro aliique Purpuratis destinaverat.

[d] Aretium (vulgo *Arezzo*) Tusciæ oppidum sub hæc tempora multis præclarique ingeniis ortum dedit. Fuit præter nostrum *Leonardus* Græcorum librorum interpres de quo proxime verba fecimus. *Franciscus* quem *Jctorum* sui temporis Principem solebat appellare *Jctorum* non quem *Jcto*rem sui temporis *Carolus* post *Leonardum* Illustrissimæ Florentinæ Reip. Cancellarius, Græcis Latinisque literis celebrerrimus. *Petrus* Poeta Satyricus & admodum læcivus. *Benedictus Accolus* Aretinus Francisci frater, Juris item Romani literarumque humaniorum cognitione celebris. Hi perique fere omnes cum cognomen ex patria potius quam genere sibi assumptum, summis viris maximorum errorum ansam dederunt.

tria Neapolitanum non distrahemus, quos neque distraxit *Sabellicus*. "Subjiciet his aliquis haud immerito Johanne-
nem Tortellium Aretinum & Junianum Maium Parthe-
nopæum. Juverunt illi industria uterque sua nec mul-
tum inter se diversa verborum utriusque linguæ copiam".
Sabellicus de L. L. reparatoribus. Scripsit MAIUS præter
Epistolarum ad diversos librum 1 & nonnulla alia [a], li-
brum de priscorum proprietate verborum, sive Dictiona-
rium quod prodiit Neap. 1475. fol. & mox Tarvis. 1477.
fol. iterumque ibid. 1480. reculum deinde Neapoli 1490.
Ad hoc Lexicon sunt qui arbitrantur digitum intendisse
Volaterranum. "Chalcidius Græcorum non erat ignarus
nec imperitus Grammaticus, attamen infans & absque
genio. Dictionibus in primis invigilabat, lexiconque
concliderat quod obitu ipsius superveniente, Jovinianus
ejus discipulus sibi vindicavit". In præfatione Aucto-
ris ad *Henricum de Linguarum Siculum*, Archiepiscopum
Acheruntinum & Materanum, *Ferdinando Regi* Neapolitano
a sacris confessionibus, hæc quæ subjecimus leguntur.
"Visum est, quæ prisci recentisque Grammatici de vi
vocalorum tanquam per divulsa membra conscripsere,
ne incompósitos & velut congerie quadam congestos
jacere ac fordescere pateremur, in unum corpus redi-
gere. Extabat tamen opus inchoatum de verborum Latinorum
interpretatione, cui cum multa adimi, multa-
que addi posse viderentur, alios adhuc quosdam non
parvo meo labore neque mediocri studio, partim integros
inferendos, partim ne nimium opus incretaret in
compendium redactos adjunxi, præcipue Laurentium
Vallam Tortelliumque, quorum non tam fuerat, ut sic
dixerim, castiganda luxuria, quam commendanda parsimonia.
Nam horum curiosam censuram cumulumque exemplorum
in breviorum usum coercui. Præterea quæ *Servius Honoratus*,
quæ *Donatus* in *Virgilium* ac *Terentium* commentati sunt,
quæ *Porphyrio* & *Acron* in *Horatium*, quæ *Asconius Pedianus*,
Priscianus, *Macrobius*, *A Gellius* breviores tamen quam suis
congressionibus disputarunt, quæ *Varro*, *Festus Pompeius*,
Nonius Marcellus ac *Jure Consul*, quæ *Jovianus Pontanus*
de aspiratione eruditissime scripsit, *Strabonisque* & ex
alii pluribus claris auctoribus nonnulla digessi". Et ex
epistola in fine operis. "Quorundam aviditas opus ut
festinare coegit, quod maturius edere cupiebam ut vel
luculentiore ordine digerere, aut plura ex *Plinio*,
Vitruvio, *Columella*, *Strabone*, *Cornelio Celso* aliisque
compluribus annexerem, quæ fortasse per ocium in
breve opusculum conferemus. Illud etiam in animo est
de notis quorundam Grammaticorum opusculum conficere."
Autorem nostrum plurimis laudibus extulere viri eruditi.
"Junianus Maius Parthenopæus Neapolitanus, vir certe
in secularibus literis studiosissimus & egregie doctus,
divinarum quoque scripturarum non ignarus, Philosophus
& Rhetor celeberrimus, ingenio præstans & clarus eloquio.
Scripsit quædam non contemnenda lectionis opuscula
quibus memoriam sui posteris reliquit." *Tribemius*. "Junianus
Maius conterraneus meus, vir bene literatus, in
exquirendis adnotandisque verborum & sententiarum
viribus multi studii fuit." *Alexand. ab Alexandro*. Ex
MAII libro plurimum profecit *Calepinus*, ut viri docti
observarunt. Floruit autem Auctor noster 1480. & vitam
ad proximum seculum exifimatur continuasse.

JOH. REUCHLINUS, JOHANNES REUCHLINI Breviloquum seu Dictionarium Latinum,

[a] Plinii Epistolas quæ typis *Matthia Moravi* prodierunt Neapoli 1476, recognovit *Junianus Maius*, ut liquet ex colophone. "Millesimo quadringentesimo septuagesimo sexto mense Julii. Impressit *Matthias Moravus*" vir singulari ingenio & arte. Recognovit *Junianus Maius* Parthenopæus, rhetor publicus, summa cura summaque diligentia.
[b] Capnio vir magnus, sed oratio redolet suum seculum adhuc horridi impolitiique. *Erasmi* judicium de *Capnione*.

[c] Vitam *Reuchlini* sive *Capnionis* describere *Melchior Adamus* in vitis Germanorum Philosophorum, & nuper *F. Henr. Maius*. Ejus Elogium vide inter *Elogia P. Jovii*. Mortem, sive, ut ipse vocat, ἀποθνήσκω linguari tradatu narrat *Erasmus* inter Colloquia. De incomparabili heroe *Johanne Reuchlino* in *Divorum numerum relato*.

† Johannem. †† Vel, ut antiquiori dialecto efferrebat *Hulfchin*. Sic enim in titulo Responsum suæ posterioris ad *Bilibaldum Fyrkammerum* ipse expressit: "Joannis Hulfchin, cuius aequalibus a prima adolescentia *Oecolampadi* nomen obvenit."

ordine alphabetico singulas voces Latinas breviter explicans, sunt qui impense laudant, inter quos *Christianus Daumius* cap. 22. libri de causis amissarum radicum. At cum *Reuchlinus* nondum itabilita aut bene confirmata Latinitate dictionarium suum concinnavit, peregrina multa & pene barbara vocabula pro more [b] admiscuit. Et idcirco, tum autem quod istiusmodi argumenta longe potiora protulit quæ secuta est hominum ætas, jam diu desivit vel in pretio, imo pene in commemoratione esse. Operi ipsi Grammaticalia nonnulla & Orthographica præmisit, nempe *Guarini Veronenfis* de Diphthongis scribendis libellum: dialogum de Arte punctandi: de Accentu tractatum, &c. cujusmodi etiam notæ & librum ipsum esse comperimus: Proficitur autor in præfatione sub nomine Typographi, "hoc in opere tam Theologiæ universæ quam Juris utriusque cæterarum que facultatum vocabula non sine lucidis interpretationibus esse reperienda, observata eorum orthographia & diphthongorum ratione & accentuum ratione in penultimis syllabis." Juvenis admodum hoc Onomasticum composuit, & quasi primitias studiorum orbi erudito obtulit. "Eodem tempore (sc. 1480.) Fratres *Amerbachii* Officinam Typographicam instituerunt, qui cum desiderari viderent Latinum Onomasticum, *Capnio* librum collegit, cui titulus est *Breviloquus*, qui hinc cum nondum meliores libri in hoc genere haberentur & expetitus est & studii profuit." *Melchior Adamus* in vit. *Capnionis*. Prodiit hic liber impressus *Basil.* 1480. in fol. non apud fratres *Amerbachios*, ut *Adamus*, sed patrem † *Amerbachium*. Natus [c] est JOHANNES CAPNIO (sive Germanice mavis *Reuchlin* [d] natione Germanus, domo *Phorcenfis*, honestis parentibus, Anno Christi 1454. d. 28. Decemb. Hebraice, Græce & Latine apprime doctus, earumque literarum felicissimis auspiciis primus in Germania instaurator. "Egregius ille trilinguis eruditio-
nis phoenix *Johannes Reuchlinus*." *Erasmi*. l. c. Romam missus ab aula Palatina Legatus, *Abdiam* Judæum in Hebraicis, *Argyropyllum* Græcum in Græcis studiose audivit prælegentes. Ubi cupidum se profitemem Græce eruditio-
nis, interrogat *Argyropyllum* cujus sit: narrantem se esse Germanum, & Græcarum literarum non omnino expertem, jubet *Thucydidis* portunculam legat & interpretetur. Quam cum ille & honesta satis pronuntiatione recitavit, & oratione apta & eleganti reddidit, ibi †††† exterritus *Argyropyllus* exclamat, *Græcia nostro exilio transfuavit Alpes*. Vixit *REUCHLINUS* apud summos viros maxima cum gratia, apud literatos summa cum laude. Illorum gravissima negotia expeditissime obivit, horum famam & existimationem felicissime promovit: In Jure Doctoratum meruit & decessit Professor *Tubingensis*. Notior est paulo, credo, quam ut hic pluribus commemorem, celebris illa contentio quam cum *Monachis Coloniensibus* maximeque *Jacobo Hochstrato* Inquirentore exercuit *REUCHLINUS*. Non alia fuit similitatis origo, quam quod Judæorum libros undique conquistis argutissime & graviter scriptis a *flamma* & internectione vindicavit. Quorum igni tradendorum nebulo vaferrimus (nomine *Pfefferkorn*) autor erat, ratus, id quod res erat, fore ut ista gens magno pretio istam jacturam redimeret. *Judaismi* postulat *CAPNIO*: magna cum contentione cum scriptorum tum judicii res agitur: Provocatur ad Romam, ad *Academias* per Europam celeberrimas. Neque prius utique residebat irarum æstus, quam *Monachorum fulmen* in *Lutherum* tunc temporis inclarescentem deflectebatur. Multis gravissimis scriptis ea

cau-
[d] Mos erat isti sæculo, ut pro literarum tum repullulantium amore vernaculare nomen viri literati Græce vel Latine exprimerent, Ita *Johannes Oecolampadius*, vernacule *Hausfchein*, *Philippus Melancthon*, Germanice *Schwarzzerde*; *Johannes Oporinus*, *Hans Herber*, secundum illud *Martialis*, Si daret Autumnus mihi nomen, *Onagris* essem:

Horrida si *Brumæ* sidera, *Xeusquis*.
Et *Guilielmus Xylander*, *Holtzmann*. Ita *Gerardus*, quia nomen istud *Belgiæ* aliquid habet necessitudinis cum *Desiderio* Latinorum, postea literatis innotuit sub nomine *Desiderii*, & quod idem Græce sonat, *Erasmi*. Noctes *Reuchlini* Græcum nomen in Italica peregrinatione suscepit hortatu *Hermolai Barbari*. †††

††† Quod *Parvum* fumum denotat. Verum non *Capnio*, ðnis, sed *Capnion*, ii, dicendum fuit, quum Græce sit καπνιον diminutivum π. α καπνιον, quod Germanico vocabulo significatione respondet.

††† Forte *Antonius*.

causa argumentum præbuit, quæ nunc omnium manibus teruntur, nonnullis etiam facietis & lepidis, veluti immortalis illi operi quod dicitur *Epistola obscurorum virorum*, ubi Monachorum inscitiam probe exagitat, & de petulantissimo hominum grege, si fas sit ita dicere, *serio* triumphat, live sit CAPNIO, live ex familiaribus, incertum. Vide quid de ea re disputatur apud *Bælium* in Lex. Crit. v. *Hochsivatus*; *Maitum* in vit. *Reuchlini*; *Placcium* de scriptoribus Anon. & CAPNIONI adjudicat inter ceteros *P. Jovius* in Elogiis. Hos adversarios innuit *Erasmus* in Apoth. *Capnionis*. "PO. Sed nullusne comitabatur genius malus? BR. "Imo aliquot, ut *Franciscanus* ille arbitrabatur. Procul, "inquit, a tergo sequebantur aves aliquot pennis cætera "nigris, nisi quod explicatu alarum gilvas verius quam "candidas plumas ostenderent. Picæ, inquit, videri poterant colore, voce, nisi quod singula fedecim picas "æquarent magnitudine corporis, nihilo minores vulturibus, cristam gestantes vertice, rostro & unguibus "aduncis, ventre prominente, Harpyiæ videri poterant, "si tres modo fuissent. PO. Quid moliebantur istæ Furriæ? BR. Procul, inquit, obstrepebant heroi *Reuchlini*, & impetituræ videbantur, si licuisset."

NICOLAUS PEROTTUS Saxoferratensis, claro genere ortus, Archiepiscopus SIPONTINUS [a] 1488. 17. Octob. [b] "homo accurato ingenio & "lectione multa exercitus [c] "non immerito post *Torvellium* Latinitatis stator videri potest. Juvenis ille *Polybium* Latio donavit, tanta elegantia tantoque nitore, ut nemo de istius sæculi interpretibus verbum fecerit quin *PEROTTUM* nostrum omni prædicationis genere cumulatim ad cælum usque extulerit. "Exinde Romæ Græcas "litteras pertinaci studio consecutus [*Perottus*] fretusque "Bessarione generoso Mæcenate, adeo exacte feliciterque profecit, ut ab eo *Polybium* gravissimum historiarum scriptor Latinitate donaretur. Non desuere tamen ex æmulis qui ejus auctoris translationem antiquissimam fuisse furtoque surreptam existimarunt, quod *Thucydidem*, *Diodorum*, *Plutarchum* & *Appianum* clarissimos ingeniorum certamine conversos, unus *Polybius* egregia fide Latinus æquabili & prædulci Romani sermonis puritate profus antecedit. "Paul. Jov. in Elog. Et ita fere *Casaubon*. in præfatione ad *Polybium*; "Nicolaus Perottus, literarum Latinarum, quas per diu docuit, exquisite, ut illa erant tempora, fuit peritus, & cum primis curiosus — Erat præterea in hoc viro non vulgaris industria in Græcis ita vertendis, ut nullum persæpe Græci idiomatis in Latina ejus versione vestigium appareret, quam interdum esse opus *ἀντοφωές* dicas, non alieni interpretationem. Quod si par fides responderet, inter excellentissimos Interpretes poterat sine dubio *Perottus* recenseretur. Nemo enim illis temporibus Italarum erat qui amplius Græce sciret quam hic *Interpres*, pauci qui tantum quantum ille." Vide etiam eadem fere apud *Huet.* de Clar. Interpret. pag. 165. Quamvis alibi † longe diversa sentire de *PEROTTI* fama videatur. "Perottus Latine quidem loquitur, sed longe ab auctore discedit." *Epist.* 143. "Scis quam non contemnendus *Perottus* sit, qui vir, si Græcarum literarum cognitionem habuisset, "in eo genere scriptionis pene mihi regnare videretur: sed rudem fuisse τὸ ἑλληνισμὸς reapseprehendimus, sic tamen ut τὸν καλοκαργαθὸν *Musculum*, qui fragmenta ver-

"tit multis parasangis anteret." *Epist.* 425. "In *Polybio* scis me nunc esse, cujus versionem ne me poeniteat fuisse aggressum, *Perotti* interpretis fatuitas facit, qui mille amplius locis omnino *Polybio Livium* descripsit nobis, quare merito Itali tui Latinitatem hominis sunt admirati, sed de fide illius quod prædicat *Jovius* quis ferat æquo animo? Irascor & vehementer quidem." *Epist.* 426. "Multa quidem in singulis fere periodis *Perottus* perperam interpretatur." In *Commento ad Polyb.* "Althimamus *Perottum* a fidelis Interpretis laude tantum abesse quantum qui longissime — Omnino prælium nullum, facinus militare nullum a *Polybio* fuerat paulo diligentius narratum, in quo gravissima & momenti maximi peccata ab hoc Interprete non sint admissa." *Præf. ad Polyb.* "Quis ferat longe adeo ab auctoris sui verbis discedentem, aut quis neget flagitium esse insigne tot locis verba, periodos atque adeo pericopas integras e *Livio* desumpsisse & lectoribus Græcæ linguæ imperitis obrutuisse pro *Polybianis*? Ubi fides? Ubi pudor? In tanta igitur errorum omnis generis copia singula velle persequi quod petiverunt a nobis nonnulli, ejus sit hominis qui (vetus dictum) velit tollerere in lente ugentium." *Id. ibid.* Attamen non solus erat *Jovius* in præconio hujus Interpretis. Adjungatur *Sabellius* de L. L. reparatione; "Nicolaus vero *Perottus* *Sipontinus* antistes post *Laurentium*, quem velut *Homericum* illum *Achillem* semper excipiendum duxi, omnium quos diximus Latinæ elegantia longe studiosissimus semper habetur. Nihil ipsius *Polybio* candidius, nihil minus elaboratum, quam elaboratissima alioqui omnia appareant." *Andreas* item *Victorellus* in additionibus ad *Cicconium*; "Juvenis erat *Nicolaus Perottus* *Saxoferratensis*, claro ortus genere cum *Polybium* Latinitate donavit: fuit is deinde eruditissimi *Card. Picani* familiaris quem veris laudibus celebravit, & ejus vitam, desideratam tamen, fuisse conscripsit: alia ex Græcis fontibus ad Latinos idem transmisit, quæ ego apud *Torquatum Perottum* majorem Urbani VIII. Pontificis Capellanum & *Cubicularium* intimum, necnon alia ejusdem *Sipontini* Archiepiscopi, Martialem præcipue calamo ab ipso exaratum & eruditissimis scholiis illustratum MS. aspexi." Et *Franciscus Floridus Sabinus* in *Apolog. L. L. p. 111.* *Difertissimum* item virum appellat *Philophus* in *Epistola ad Albertum Zancarium*. At quod a nobis prædicandum magis, primus erat ille purioris linguæ Latinæ collector. Nam ad studiorum puerilium utilitatem *Martialem* amplissimis scholiis, quæ *Cornu-Copiam* appellari voluit, illustravit, in quibus linguæ Latinæ rationem exposuit, verborum usum & proprietatem indicavit, indice postremum singularum dictionum locupletavit, ut præter *Commentarii* rationem, justique Lexici vices præstare possent, quas diu etiam præstiteret. Opus hoc aggressus est doctissimus *Præsul* hortatu maxime *Pomponii Fortunati*, absolutum [d] vero edere noluit propter Autoris quem illustrare suscepit spurcitiem & obscenitatem. Diu ergo apud se domi pressit, sed qua erat humanitate, ineditos commentarios multis usurpandos dedit, unde factum est, ut quibus [e] *PEROTTI* fama & existimatio cara erat propter multa ex iis commentariis subrepta & sub alieno nomine jactata, *SIPONTINI* †† nostri posthumos labores in lucem ederet. Is erat *Pyrrhus* *NICOLAI PEROTTI*

b 2

nepos,

[a] *Archevesque de Manfredonia, ou a été transféré le Siege de Siponto. Menagius* ad Baillet.

[b] Ex *Ughello*.

[c] Verba sunt *Alex. ab Alex. Genial. Dier. 4. 21.*

[d] Sollemmodo *Martialis* librum primum commentariis hujus exposuit, alterum deinde addidit, in quibus totam R. L. rationem sibi complexurusedebat. Ita proficitur Autor in calce operis: "Habes, *Federice* princeps, interpretationem primi libri, quod est universi operis & totius fere Latinæ Linguæ dimidium.

[e] "Properantem autem me tam expetitum ac desideratum opus emittere, illud magis ac magis accendit atque inflammat quod nescio quem vilissimum pædagogum non puduit nuper, ut est omnium impudentissimus, plerumque sententias & sacratio parvi mei sumptas (hunc enim humanissime semper omnibus expositum adire frequens discendi gratia solebat)

† *Casaubonus*.

†† Hoc nomine citabatur per totum hoc *Lexicon Perottus*. Quod cum nec proprium ipsius, nec patrium nomen sit, aptius verum est, indicante quoque *Henrico Stephano*, verum ipsius nomen ubique substituere. *Ce-*

"tanquam suas promere, & tam præclaris inventis impudentissime glorari. Nullum enim ultionis genus in hanc belluam accomodatius fore existimo quam ut omnes hac nostra editione illius furta vel potius facilitæ recognoscant & hominis temeritatem, scelus ingratitudinemque condemnent." Deinde paucis interjectis: "Neque enim recuso, si ita res ferat, poenas luere ad honestissimum factum, & subire optimi Pontificis qualemcumque indignationem malo, quam aut hanc injuriam facere lucubrationibus ejus ut diutius in tenebris jaceant, aut hanc gloriam relinquere fordidissimo pædagogo, ut aliorum inventa sibi ascribat, aut tot eruditorum hominum preces, desideria, vota contemnere, ne dicam perpetuum posteritati damnum inferre." *Pyrrhi* nepotis præfatio ad *Federicum* duccem. Ille quem vexat *Pyrrhus* in præfatione erat *Domitius Calderinus* quocum multas & severas inimicitias exercuit *NICOLAUS PEROTTUS*. *Við. Bel.* in *Lexico Critico*.

terum ipsius *Sipontinum*, pro *Archiepiscopo*, Pontificem, ut supra posui, in titulo *Cornu copie*, Latinitatis purioris studio, *Pyrrhus* nepos appellari voluit; ne quis temere adjectum putet.

nepos, qui opus clam avunculo exscripsit & ad *Federicum Ubaldinum Urbini Ducem*, cui & ipse *SIPONTINUS* inscripserat, mittendum curavit. Defuncto igitur *PEROTTO* circa A. 1480. & *Federico Duce* 1482. *Guido [a] Ubaldinus, Federici fil. Ludovicum Odaxium* ad editionem hortatur, & ab eodem sibi inscriptum recipit. Proxima editio procurata videtur ante elapsum prorsus decennium, Venet. 1492. fol. per *Bernardinum de Coris* de Cremona. Deinde autem prelo suo subjecit *Aldus Manutius* Anno 1499. ubi "quam plurima loca quæ in aliis ante impressis incorrecta leguntur, emendata esse" proficitur Editor. Tum autem proximo anno 1500. prodit Paris. per *Udab. Gering & Berthold. Rembolt* focios [b]. Exemplar "ex universis præcedentibus castigatum, & nonnunquam ex originalibus diligentissime perfectum." Nam, ut id tandem moneam, jam in eam crevit existimationem res Lexica, ut præter labores compilandi, aliorum etiam qui Autorem sequebantur, cura in recedendo, corrigendo & supplendo exerceretur. Neque dedignati sunt aliquando viri summi & in literis principes eam limam Recentiorum Lexicis admovere, quam gravissimis ex omni antiquitate Autoribus summa cum laude admovere solebant. Neque erat *PEROTTUS* in hac laudis parte extremus. Nam ante editionem Parisiensem, de qua modo, a *Joanne Pompeio Corniano* Brixiano adornatam, cujus diligenter errores multos sustulit quibus scatebant Editiones priores, Vir summus & ultra nostrum præconium positus *Polydorus Virgilius* "librariorum incuriamprehendens, (hominis verbis utitur)" ad *Perottum* integrum ac emendatum lectoribus præstandum accessit, & ad exemplar in Bibliotheca Ducis Urbini seipsum contulit. A quo proinde prodit emendatior & sibi restitutus. *Aldus* deinde *Manutius*, a quo non semel videtur *Cornu-Copia* typis describi, in ea editione quam prodire jussit Venet. 1513. fol. editione longe cæteris præferenda, præter Commentarios recognitos atque ex Archetypo emendatos, *Varronem, Festum* &c. operi subjecit, & quod non parum aut utilitatis aut nitoris huic editioni confert, *Nonium Marcellum*, cui tum primum tertia fere pars addita erat, & multæ præterea emendationes, quas in ante impressis frustra quaesiveris, opera & diligentia ad eam rem usus *Jo. Jucundi* [c] Veronenis qui in Gallia *Nonium* cum antiquis contulit exemplaribus. *Polydori, Corniani & Aldi* laboribus successit vir doctissimus *Valentinus Curio*, Basil. 1526. 1532. & alibi, qui præter operam in *PEROTTO* sumptam, focios adjunxit *Varronem, Festum & Marcellum*. Quos Grammaticos, *Nonium* præcipue, illustravit & ex Cod. veteri sæpius emendavit *Mich. Bentinus*. Prodiit vero *PEROTTI Cornucopiæ* sæpius, ne in singulis immerer, Anno sc. 1504. Paris. 1506. per *Job. Prusii* Argentinum. 1521. Bas. Iterumque ibid. 1536. De his Commentariis istius ætatis homines omnia optima sentire & dicere. Siftam tibi, lector, iterum *Latonium*,

Cornu nobile Copia Perotti
Non quale Olenæ puer Capella

[a] Odax. in præfat. "Hoc opus ego proximis mensibus jussu & auspicio tuo diligentissime lectitavi, & quoad per me fieri licuit, emendatissimum reddidi." Hæc igitur princeps erat *PEROTTI* editio, quam certum est prodidisse intra ann. 1482. & 1486. sub eo sc. temporis intervallo, quo *Guido Ubaldinus Urbini Ducatum* gessit. Fallitur ergo *De Cangius*, qui in præfat. ad Glossarium, hoc opus *Cornu-Copiz* sub annum 1470. publicari existimat.

[b] Videbis hanc Editionem describi apud *Annal. Typograph.* viri præstantissimi *Mich. Mataire* T. I. p. 225.

[c] *J. Jucundus* Veronenis claruit Anno 1518. Præceptorem suum & omnium bonarum artium veterem novamque bibliothecam appellat *scalgii*. in *Exercit.* 104. V. *Pignori*. Symbol. Epistol. p. 20.

[d] Alius est *Ambrosius Calepinus* qui edidit tres tomos *Praxis Ecclesiasticæ Criminalis*. Floruit enim post integri sæculi intervallum & quod excurrit.

[e] De nihilo est, credo, quod *Borrichius* in disert. de *Lexico Ambrosio* nostro Comitis de *Calepio* ait fuisse filium. Nihil de e

Sancit Jupiter, intulique celo:
Aut quale Herculeæ manu revulsam,
Ætoli fluvii perenne vulnus,
Thymo & baccare Naiades repleverunt:
At doctum variumque multiplexque,
Et cunctis opibus cupidisque,
Quas Musa Oenotrides amant, referunt.
Hic ille est liber, ille Martialis
Interpres, Latine illa lingua lingua,
Cornu nobile Copia Perotti.

Adjungamus *Gestnerum*; "Hæc pars quam habemus plena est Philologiæ & eruditionis varix, ex optimis quibusque veterum densissima testimonia citans multiplici cumque ad rerum tum ad vocabulorum cognitionem usu." *Latovic.* item *Vivem*; "Nic. Perotti *Cornu-copiæ*, si vacet legere, non poenitebit collocata in eo opera." *Trithemium* quoque; "Nicolaus Perottus Saxoferratenfis & *Sipontinus* Episcopus, vir in divinis scripturis eruditissimus & in secularibus literis nulli suo tempore secundus, egregius Theologus, ac rhetor disertissimus, ingenio acer, & vita præclarus. Scripsit quædam luculenta opuscula, quibus nomen suum posteris notificavit. E quibus extat opus insignè duobus voluminibus divisum, in *Marcum Valerium Martialem* poetam, omnem Latini sermonis elegantiam, rationem & enucleationem pulcherrime complectens, quod prænotavit *Commentariarum lingue Latinæ* volumen, five ut vulgo appellatur, *Cornu-copiam*." Eadem fere ad verbum, ut mos est, *Jac. Phil. Bergom.* Supplem. *Chronic.* & *Chronica* *Chronicarum*. Recte item *F. Jovius*; "Compositum quoque volumen *Commentarii* nomine in *Martialem, Cornu-copiæ*, usurpato veteri Græco lemmate nuncupatum, perutile quidem ac ob id fortasse sempiternum." *Sempiternum* profecto, cum ex hoc quasi stamine perpetuum telam duxerint, quæ secuta sint *Lexicographorum* operæ.

Et ecce exortus est *CALEPINUS* [d], quem *CALEPINUS* alieni laboris non pudebat, cum *Perottum* exscriberet, quem præ se pudebat sui. *AMBROSIIUS CALEPINUS* Bergomensis Ordinis S. Augustini Eremitanus *Calepini* nomen a *Calepio* [e] *Cenomannorum* oppido derivavit; multa & pietatis & literarum laude excellens exeunte sæculo 15. & ineunte 16. Videtur nihil posteris reliquisse præter *Dictionary* fati notum. Nam quæ de Urbis Venetiarum laudibus a nonnullis existimatur concinnasse, nihil aliud est nisi curta notitia istius urbis quam cum *Jac. Philippo* Bergomenfi tunc temporis *Chronicarum* supplementum meditante communicavit. Ita enim ille in V. "Venetiæ civitas insignis, — de cujus laude quoniam apud *Jacobi Philippi* *Chronicam* a nobis late congegestum est, duximus omitterendum." Obiit Bergomi annis cumulatim A. 1510 [f]. & in Ecclesia S. *Augustini* ibidem sine ulla inscriptione humatur [g]. Diu vigebat fama

ris claritate memorant qui *CALEPINUM* ætate proxime attingerent, *Trithemius* puta, de *Scriptor. Eccles. Leander Albertus* in descriptione *Italiæ*, & *Jac. Philipp.* Bergomensis *Calepini* & *Conteraneus* & *Æqualis*. *Contrarium* magis omnes quos vidimus. V. *Hier. Magium* qui laudatur infra. *Natalium* certe splendorem minime confirmant ea quæ habet ipse in præfat. I. Editionis. "Et neque declamationibus refragante natura me dedendum putarem, neque percipiendæ Philosophiæ ulla mihi a patribus facultas daretur." *Borrichium* procul dubio in fraudem induxit *Ghilinus* in *Teatro d'huomini letterati: La sua nobilissima famiglia principale in Bergamo ha origine da Calepio, del qual villaggio i suoi antenati furono Conti. Tum vero postea. Vestì il sacro habito l'anno 1458. Et chiamavasi al secolo il Conte Giacomo Calepio figlio del Conte Trusardo. Calepio oppidum est in *Cenomannis* ad 14. lapidem a Bergamo Brixiam versus ad colles in sinistra parte positum. †*

[f] Errasse puto *Konig.* *Biblioth. Vet. & Nov.* qui ad A. 1513. refert. Quo etiam errore tenetur *Bailetus*.

[g] In lucem editus fuisse videtur circa Annum 1440. Ejus enim fere ætatis

† En verba Donati Calvi, Bergomatensis item scriptoris, & inepti valde laudatoris popularis sui, in *Scena Letteraria de gli Scrittori Bergamaschi*, ed. Bergomi in 4to. 1664. quibus *Ghilini* narrationem, (quæ & *Cangio* *Præf. Gloss.* §. 1.11. suspecta fuit.) confirmat: *Non si può fare d'Ambrogio Calepio memoria, che non si rammentino un figlio non meno della Fortuna, que delle Lettere. un Prodigio non meno della Sorte, que del Sapere. Sorrisi quia già in Genitore il Conte Trusardo Calepio Fundatario della Valle col medesimo cognome chiamata, ma il dirlo prole della Gloria sarebbe al suo merito più adeguato, non v'essendo scrittore, che n'habbi con tanta felicità toccata la meta, & il pallio conseguito. Idem diem eternumque ejus refert in annum 1511. die S. Andreæ, quo sacrum viaticum accepit. Quod ad Comitis dignitatem attinet, sciendum est in Italia eam non esse pari, atque in ceteris Europæ partibus, fastigio; ita ut nihil repugnet, quominus *Calepinus* & *Comitem* habere patrem potuerit, & pauperem.*

ma Lexici Calepiniani, & in magna autoritate habebatur. At nasutionibus interea sumum non vendidit. "Sed ubi est interim quod tam magnifice præcipit Calepinus *quidam*, — Et tamen sunt qui mihi indignantur quod ab hoc ausim dissentire." *Erasm.* ad Matth. 26. 63. Ex recentioribus Nicolai Perotti Cornu Copiæ, Nestor, Tortellius. Ex quibus dictionarium suum Ambrosius Calepinus congeffit, homo congerendis quidem illis idoneus, explendis vero quæ deerant non idoneus". *Lud. Viv.* l. 3. de tradend. discipl. Autor item Apologiæ pro Poetis Latinis apud *Gifan.* p. 505. Lexicon hoc appellat insullum & fetidum, additque CALEPINUM omnia ex *Perotto Spontino* fumpfisse, ita ut a se ne quod quidem protulerit. Sententia si non verissima, attamen veræ proxima, nam qui CALEPINUM cum *Perotto* conferre sataget, vix ab eo latum unguem discedere investigando reperiet. Imo ea est jejunitate Lexicon CALEPINI, ut licet toties incudi redderetur, & magnorum nominum autoritatem in recudendo jactitaret, hominum tamen expectationi hodie fatisceret parum. Plurima in eo deesse etiam post ultimam limam, plurimis etiam barbaris vocibus redundare, nullo momento ut ab iis caverent, plurima etiam superesse in syllabarum quantitibus errata præter id quod in limine operis proficitur, conqueritur *Borrichius*. Adeo in eum incidit quod non sine sale observaverat vir doctissimus, "Bonus ille Calepinus toties coctus & recoctus parum sapit." Ita fere *Vir* eruditissimus *Gasp. Sciopp.* in Consultationibus, "Ambrosii Calepini Lexicon quavis superiorum est deterius, etiam illud cui avaritia Tyrogaphi nomen Jo. Passeratii cum maxima doctissimi viri injuria præscribere nihil dubitavit." *Hieron.* tamen *Magius*, quanquam de CALEPINO id quod res est sentire videatur, de CALEPINI successibus plane cæcutit. "Ambrosium Divi Augustini fratrem cucullatum ab oppido in quo natus est, Calepinum nuncupatum, Græcarum literarum omnino expertem, & humanioribus literis vix tinctum, omnium scriptorum fortunatissimum dicere soleo, quod cum Latinum Lexicum Græcorum exemplo edidisset, non id quidem quod a doctis legeretur, sed ab his qui in Grammaticorum scholis adhuc versarentur, inornatum, aridum & exemplis e sacre scripturæ interpretibus sæpius quam e Cicerone depromptis refertum, doctissimorum poltea virorum cura atque opera factum est, ut hoc opus ad immensam magnitudinem excreverit, ut jure Chalepon, id est, grave dici possit, & copia verborum vocumque non sine elegantia fatisceret, jam non a pueris modo, sed ab omnibus legatur, ut nullus sit qui non Calepino aut palam aut tecte hodie utatur. Tandem enim Gesneri & Manutii additamentis & castigationibus ita auctum atque exornatum prodiit in lucem, ut nihil in eo desiderari posse videatur." Hæc ille lib. de Equuleo, cap. 6. *Calepiniani* enim operis sive fama sive fortuna plurimos ad laboris similitudinem allexit, qui ab his initiis exortii tantum aliunde *Calepino* ingesserint, ut si jam ipse in terras rediturus erat, suum opus neutiquam agnolceret. "Id quod" *Ambrosio* Calepino contigisse videmus qui cum Lexicon quoddam Latinarum vocum, plerarumque fortasse non bene intellectarum edidisset, placuit inventum hominibus doctis, & quoniam non esset integrum in illud invadere, quia prior ille occupasset, relicto Calepini nomine, tantum unusquisque in illud, quantum poterat, contulit. Itaque jam liber ille tanta rerum copia abundat, ut copia ipsa non æque sit copia ut liber ille est copia, neque quidquam sit Calepini nomine illustrius. Hoc quidem nostra ætate, ut de aliis taceam, usu venit Octavio Panciroliæ Regiensi, & Cathedralis

"eiusdem Ecclesiæ Canonico, quanquam fuit Calepino aliquanto felicior. Ille enim suo inventu, hic est clarus alieno." *Jan. Nic. Erythr.* Pinacothec. 3. 53. Editio prima, quam paucis videre contigit, procurata erat ab Auctore, & impressa Rhexii Lingobardiæ 1502. fol. quam Senatui Populoque Bergomeni inscriptit. Ibi cum proficitur se multa contra *Laurentium Vallam*, contra *Priscianum* aliosque auctores proferre, præstantiorum auctoritate nitum, præstantiores illos & Latinitate quasi *κατὰ γῆρα* infelicitèr subjungit. "Plus enim apud me Ambrosii, Hieronymi, vel Augustini gravitas & doctrina valet, & Græcorum, quam Laurentii Vallæ studiosa reprehensio." In fronte hanc allocationem ad librum præfixit versibus non admodum comptis inclusam,

*Mos est putidus: & novus repertus:
Ingens materia ut queat videri:
Præclarusque liber: bonusque totus:
Versus addere nominis probati:
Mentitis titulis: rubore nullo:
Obscurique viri: rudisque vatis:
Auctor sic quasi tunc: bonusque fiat:
Nullis mobile veritas: fideique est.
Ius demptis liber excecæ aperta
In vulgus facie: favore nullo:
Et graius galeatus: & latinus.
Nam: credas: alii magis: quam ipse
Quærent auxilium: petas ab illis.
Sed si status olet: proba: legasque.*

Qui nobilia hæc Trochaica leget, & epistolam ad S. P. Q. Bergomensem, mirabitur quæ de homine dicta sunt a *Jac. Philippo* toties laudato. "Ambrosius Calepinus conterræus (sic) & coetaneus meus meique instituti professor, cujus consuetudinis suavitate jugiter fruor, his temporibus nobiscum dulciter cohabitans, innumerorum doctorum elucubrations sua industria magno labore opus pergrande atque insignissimum de vocabulorum omnium notitia solerti indagatione collegit. Illudque tandem dictum, ut in pluribus spargeretur atque diffunderetur, etiam imprimi curavit, idque docta & eleganti epistola ad Senatam Populumque Bergomensem misit." *Supplem. Chronic.* Prima hæc Editio nullo paginarum indicio distincta constat quaternionibus quinquaginta quinque, nitidissimo charactere expressa, industria *Presbyteri Dionysii Berthochi impressoris*. Refertur † usque ad satietatem nominibus propriis &c. quæ *Cl. Du Cangius* editionum principum a CALEPINO elaboratarum nunquam compos factus, addubitat an ab ipso an a posteris fuerint profecta. Iterata editio, & Auctori ipsi suprema prodiit Venet 1509. fol. in officina *Petri Liechtenstein*: quam *Egidio Viterbiensi* totius Augustiniani gregis Eremitarum Pastori nuncupavit. Prima hæc editio quam *Gesnero* contigit videre: Prima item quam *Borrichio* sedulo licet investigatori, & Lexicorum notitiam profertenti. Eruditissimus *Du Cangius* tamen editionem principem nunquam propriis oculis †† illustratam non incerta conjectura circa A. 1500. statuit prodiisse. Editio uberior multo & castigatior [a]. Epistolam nuncupatoriam, quoniam neque ubique obviam, & nonnulla scitu non injucunda continet, visum est subnectere:

Ad clarissimum & sapientissimum Theologum, Dominum magistrum Egidium Viterbiensem totius Augustiniani gregis Eremitarum Pastorem dignissimum, Ambrosius Calepinus Bergomas eiusdem religionis de Observantia nuncupatæ minimis [b], S. P. D.

"Quum hominem senem præsertim, bullam quæ dicitur esse non ignorarem, meque ingravescens ætas collicentem
"ligen-

[a] Vedonsi anco del suo infaticabile ingegno le dichiarazioni delle voci di parole che da lui furono ne' giovanili anni pubblicate, e poscia con maggior diligenza corrette, & ampliate mandò nuovamente alla stampa, e le intitolò al Padre Egidio da Viterbo Priore Generale della sua Religione. Ghilini Teatro d'huomini letterati.

[b] Hoc est fortasse quod voluit *Job. de Janua*, "De ordine fratrum Prædicatorum modicus."

zatis est *Jacobus Philippus Forestus* Bergomenis, qui CALEPINUM coetaneum suum appellat. Perfectum est enim opus *Chronicorum* (uti proficitur ipse *Philippus* in calce Edit. 1492.) anno a natali Christiano 1486. sibi vero a nativitate 52. Natus est ergo *Philippus* A. 1435. & apud suos Bergomenes supremum diem obiit A. 1518. ad octuagesimum quartum annum vitam prorogavit: male septuagesimum quintum *Frater Josephus Pamphilus* in *Chronic. Ord. Fratrum Eremitarum S. Augustini*.

† Forte referta est.

†† Forte Lutratam.

“ ligendas jam esse farcinas admoneret, dictionum inter-
 “ pretamenta olim quidem a me edita proximis vero an-
 “ nis incudi reddita & aliquanto diligentius amulstata col-
 “ legi, effecique ut castigatiora & uberiora in manus homi-
 “ num exire possent. Hoc vero quicquid est operis,
 “ quamvis & ipse nomini tuo dicere exoptarem, idque
 “ ipsum religiosi quotquot Bergomi degunt Collegæ nos-
 “ tri pro sua quisque in te pietate a me certatim contem-
 “ derent, hærebam tamen, neque ingenii tui iudicium
 “ præferim, ut Secundus ait, laceffitum subire audebam.
 “ Neque enim sic toto, ut dici solet, celo errabam ut
 “ non viderem eum esse te quem quasi Lucilianum il-
 “ lum Persium omnium doctissimum metuere etiam eru-
 “ diti debeant. Quis enim, quæso, vel unicam oden
 “ tuam Egidii Romani laudes continentem legere potuit,
 “ ut te summum in Poetica non agnosceret? Quis li-
 “ brum de Ecclesiæ incremento a te conscriptum & divi-
 “ na Pontificis Maximi voce laudatum non admiratur?
 “ Quis eloquentiæ tuæ fulmina æquaverit? Quis ad po-
 “ pulos te concionantem audivit qui non voces tuas Pau-
 “ li esse tonitrua † non existimaverit? Quis tuæ illius
 “ dialecticæ subtilitatis ceratinas & foritas effugerit? Quem
 “ porro lateat quantum in iis quæ Physica, quæque item
 “ Metaphysica nominantur, quantum denique in sacra-
 “ rum literarum studiis semper excellueris? Quid plura?
 “ te unum intelligebam cui nihil non lectum, nihil non
 “ intellectum esset. Sed bene quem summa doctrina for-
 “ midabilem effinxerat, eundem vitæ sanctitas amabilem
 “ reddidit. Neque enim mihi quamvis a te longissime
 “ constituto nescire permittitur quam bonus commissi tibi
 “ gregis pastor existas, ut languentes foveas, ut dimi-
 “ sos erigas, ut salubribus medelis aut venienti morbo
 “ occurras, aut eundem si forte irroboraverit amoveas.
 “ Noster ordo, quod diu exoptavimus, te auctore est in-
 “ tegratum, te Magistro sibi restitutum, te intercedente
 “ summis privilegii honestatus, quæ cum animo solve-
 “ rem facile percipiebam, te qui universos ita dirigeres,
 “ singulos non contemnere. Hoc denique quasi addita
 “ obrepit audacia, meque illuc impulit ut ad te quasi ad
 “ numen aliquod confugerem & qualescunque vigilias
 “ meas tibi dicarem. Quod factum meum boni consulas
 “ villicum, meminerasque me quasi non postremæ notæ
 “ villicum hac ipsa dicatione rationem otii mei exhibere
 “ tibi voluisse, quem tu vel ut diligens paterfamilias in-
 “ spicere non gravaberis, vel certe ut bonus pastor ne
 “ pusillæ quidem ovis foetum tibi contemnendum puta-
 “ bis, sed umbra potius tui nominis proteges. Quod si,
 “ ut spero, feceris, ad summam votorum meorum per-
 “ venisse mihi videbor, ac tuo quasi Colophonio suffra-
 “ gio, ut in veteri verbo est, adjutus, in singulis etiam
 “ tribus puncta omnia tulisse me existimabo, nec ætatis
 “ tantum nostræ oblatratores, sed & celebratum illum
 “ veteribus modum contemnam. Vale pater R. & con-
 “ gregationem nostram ac præsertim Bergouensem Con-
 “ ventum habe commendatissimum. Nam & te, ut de-
 “ bent, omnes mirifice amant ac reverentur & me decrepi-
 “ tum jam senem atque oculis captum mira pietate comple-
 “ untur. Bergomi Kalendis Octobris MDIX.”

Sublato e vivis CALEPINO studiose quamplurimi in
 ejus mellestem suas falces injecere. Oneratur prelum & ad
 fatietatem usque exercetur, prodiitque Lexicon CALE-
 PINI vel saltem *Calepinianum* nomen profitens, tot vicibus
 ut pene tædium esset enumerare. Quas editiones vel oculis
 usurpavimus, vel de iis legendo quidquam accepimus,
 subnectemus, plures fortasse addituri, si rei utilitas labo-
 rem nostrum commendaret. Prodiit itaque proxime 1510.
 apud *Alicens.* Paris. & 1516. apud *Wechel.* Paris. 1534. ibid.
 1535. & 1539. Basil. 1544. & 1560. Venet. 1545. 1548.

[a] Trecaesium †† Campaniæ urbs quæ Sequano fluvio interluitur. Vulgo
Treyes.

[b] Hoc Epitaphium inter ultima fere suspiria ipse sibi concinnavit.

[c] Scaligerum semper excipio. “ Passerat *estoit fort ignorant,* vix
 octo legerat libros: bene instituebat juventutem, duo verba latine

& 1592. Lugd. Bat. non semel, 1570. 1581. 1647. 1663.
 1681. nec non ex officina *Fr. Hackii* 4. sine nota ætatis.
 Antv. 1572. Genev. 1620. & alibi sæpius.

Inter cæteros qui Thesaurum *Calepinianum* auxerunt,
 & celebratam dederunt, non postremi loci vel ordinis erat
Johannes Passeratius Trecaesium [a] in Academia Parisiensi Pro-
 fessor Regius. Cæteros dixi, quales erant *Jac. Montanus,*
Paul. Manutius, *Laur. Chislevius,* *S. I. J. Lud. de la Cerda,* *Con-
 rad. Gesnerus Tigurinus,* *Budæus,* *Ascensius* aliique, nam quod
 hodie legimus, ut observavit dudum *Manutius* præfat. ad
 Edit. *Calepin.* 1548. vix est CALEPINI, sed aliorum qui
 ejus solo inædificaverunt: “ Bonum fatum (inquit ille etiam
 “ ca ætate quam pene dixeris Calepini pueritiam) Cale-
 “ pinus fortitus est, cui quotidie fere omnes homines de
 “ suo largiantur. Certe enim illius Dictionarium non
 “ tam auctoris industria, quam aliorum labore studioque
 “ in tantam altitudinem excrevit.” Ad *Passeratium* quod
 attinet, iis erat naribus, tanto ingenii acumine, tanta-
 que elegantia, tam male autem interea consuetæ, & tam
 impigræ additiones quæ ad CALEPINUM habentur, ut
 cujusvis potius quam *Passeratii* videri debeant. “ Homo
 “ enim emunctæ naris & cui aliena vix placerent, ultimo
 “ elogio vovit ne manes sui malis carminibus oneraren-
 “ tur.” *Thuan.* lib. 127. fin.

Hic situs in parva Janus Passertius urna

Ansonii doctor regius eloqui;

Discipuli memores tumulo date ferta magistri,

Ut vario florum munere vernet humus.

Hoc culta officio mea moliter ossa quiescent,

Sint modo carminibus non onerata malis [b].

Vix dici potest quanta animorum contentione, omnique
 prædicationum genere ad *Passeratii* sermonis puritatem,
 nitorem elegantiam, ingeniique felicitatem celebrandam
 confluxere ejus ætatis viri doctissimi [c]. Natus erat A.
 1534. Lutetiam accedens iis qui auctoritate & gratia plu-
 rimum pollebant, inter paucos charus, *Petro Ramo* Elo-
 quentiæ Professore suffectus, commendatione *Henrici Mem-
 mii* Mæcenatis optimi, & stipendiis regis honorifice sub-
 nixus, præcepta eloquentiæ multa cum omnium admira-
 tionem inñitens pene discipulis tradidit. Egregia sunt quæ
 de illo posteris commendavit vir ingenii acerrimi [d]. “ Si
 “ illum dixerò omnibus ferme Grammaticis & Rhetoribus
 “ ætatis suæ fuisse clariorem, sique addiderò *ultimum Ro-
 manorum* apud nos obiiisse, verissime, ut opinor, sensisse
 “ se debeo videri.” *Casaub.* Epist. ad *Jac. Gillotium* 164.
 “ At *Passeratium* non videbo, cujus nuper audivi obitum.
 “ Næ vestra Academia vel præcipuum, nisi fallor, tibi-
 “ nem amisit, quo fulciebatur. Nunc autem quis tanti
 “ viri locum occupabit. Stephani etiam nostri obitum,
 “ puto, intellexisti. Commelini quoque. An parant
 “ Musæ fugam ex Europa?” *Scæv. Summarth.* Elog. lib. 4.
 “ His enim extremis rei literariæ temporibus, nisi Scali-
 “ geri, Lipsii, Casauboni, Fabri cum aliis paucissimis ad-
 “ huc supersint, quis ultimum politoris literaturæ decus
 “ in hujus tanti viri morte concidisse non fateatur?” *Jul.
 Cas. Bulenger.* Histor. sui temporis lib. 11. “ Latine inte-
 “ gritatis in eloquendo, si quis alius, retinens, oratione
 “ acutus & tersus.” *Fr. Parentius* in Oratione de regia sua
 professione, A. 1595. “ In literis humanioribus verbo-
 “ rumque proprietate ac significatione evolventa, rara
 “ illa & omni artium genere excultissima *Passeratii* do-
 “ ctrina, qua ille velut Phoenix & ut Romanus alter Var-
 “ ro, judicio omnium excellit.” Decessit Lutetiæ Pari-
 siorum 68. anno ætatis, 18. Cal. Oct. Anno a partu
 Virgineo 1602. inque Dominicano templo ad Jacobæam
 portam sepelitur, cum hoc elogio,

IO.

“ sciebat, omnes reprehendebat, non erat tantus quantus habebatur.
 “ Tricassinus erat, bonus Pedanus ad instituentiam juventutem.” *Scæ-
 ligerana.* Contra vir doctissimus. “ *Il avoit joint à une grande éru-
 dition, une rare politesse & il n’avoit rien de pedant que la robe &
 “ le bonnet.*”

[d] *P. Massonus* in Elogiis.

† Sic in Londinensi codice. Error videtur descriptoris, ut & quod
 paulo post pro Tribubus, Inbus legitur.

†† Treceæ, vel Trecaesium.

IO. IAC. MEMMIUS. ERRICI. FIL. IOAN. IAC. NEPOS.
SUPP. LIBELL. IN. REG. MAG. DISCIP. PRÆCEPT. CARISS.
HOC. MONUM. DE. SUO. FIERI. CUR.
OBIT. XVIII. KAL. OCTOBR. DIE. S. CRUCIS. clō lo cll.
D. O. M. S.

IANO PASSERATIO TRECENSI.

VIRO INTER ERUDITISS. MODESTISS. INTER MODESTISS.
ERUDITISS. ACADEMIE, IN QUA SOLI BARBARI ET IGNAVI PE-
REGRINANTUR, ASSERTORI PRÆCIPUO: QUEM LICET SONTI-
CUS MORBUS PER PLURES [a] ANNOS LECTO POSTRATUM [b]
AFFLIXERIT, TAMEN VEL HOC IUUIT STANTEM MORI UT
TRIUMPHALEM REGIE CATHEDRÆ SESSIONEM EGREGIO PÆA-
NE TERMINANS, MOXQUE ANDIGES FUTURUS LITERATIS PRÆ-
SENTIUS NUMEN IN POSTERUM AFFULGERET.
ACAD. MOER. P.

Scripta ejus recenset V. Cl. *Heningus Witte* in Memor. Philo-
soph. p. 18. itemque in Diario Biographico ad Ann. 1602.
Opus autem quo se magnopere extulit concinnavit de Litterarum
permutatione ac cognitione, impressum Paris. 1606. 8. V. *Colomesii* Biblioth. Choisei, & *Scaligerum* de eo
opere ibi adductum. Exstant varia ejus poemata niro le-
pore confecta, in tomo tertio Deliciarum Gallicarum p. 1.
Quod vero nihil in palæstra *Calepiniana* se exercuit luben-
tissime adfentimur viris oculatissimis [c]. Commentum
hoc fuit Bibliopolarum & acupium vaseriumum.

Quid *Conradus Gesnerus* Tigurinus ὁ πολυμαθής de *CAL-
LEPINO* meruit, nam de omnibus singulatim scribere in-
finitum foret, placuit ipsius hominis verbis lectori sistere:
“ Ambrosii Calepini Dictionarium quod hoc anno 1544.
“ mense Septembri impressum est Basileæ apud Leonhar-
“ tum Hospinianum innumeris locis castigavimus & ex po-
“ sitrema editione Venetiis excusa ad insigne Sirenis, quæ
“ supra quatuor mille vocabulorum usque probatissimis au-
“ thoribus accessisse gloriatur, omnia in nostrum exem-
“ plar transfulimus, & profundæ, id est, quantitatis syl-
“ labarum notas novo labore fingulis dictionibus quæ or-
“ dine alphabeti explicantur, inscripsimus. Cæterum nomi-
“ na propria, ex quibus maxima pars Venetæ accessio-
“ nis constabat, seorsim a Latinis vocabulis in peculiare
“ alphabetum partim proprio labore, partim juvantibus
“ amicis digesta sunt, additis omnibus illis quæ in po-
“ stremis dictionariis poeticis continebantur; nam & Ve-
“ neti pleraque sua ex eisdem decerpserunt. Si cui lubet
“ prolixius cognoscere quantum nostra editio cæteras om-
“ nines antecellat, is præfationem nostram dictionario
“ præfixam legat [d].”

NIZOLIUS. His succedit *MARIUS NIZOLIUS* Brixel-
ensis, Ciceronianus omnes labore summo ma-
ximaque industria sibi devinciens. Edidit ille *Theaurum*
Ciceronianum, sive “ Observations in Ciceronem ordine
“ literarum digestas, quibus omnis vere Latine loquendi
“ ratio & quot quibusque modis unaquaque vox distingui
“ variarique possit per Exempla Ciceronis plane demon-
“ stratur” Excusas Basileæ 1530. & deinde Ven. 1535. fol. †
rursus 1541. adjectis illis vocabulis quæ *Basiliius Zanichius* (de

quo modo) post *NIZOLIUM* ex *Cicerone* collegerat. Au-
xerunt plurimi atque edidit demum *Herzaguus* 1548. cum
magna accessione verborum per *Calium Secundum Carionem*,
iterumque Franc. 1568. fol. † *Marcellus* deinde *Sgarciabypus*
Plumbinensis, *Jacobus Cellarius* [e] *Augustanus*, & *Alex. Scot.*
Scotus [f]. Aucussimæ deinde Editiones & emendatissimæ,
Lugd. apud *Th. Soubron.* 1608. fol. & Col. Allobrog. 1612.
4to. Postremo labor iste ab una *Ciceronis* radice profectus
in justam tandem molem & utilitatem Lexici excrevit cura
M. Ludovici Lucii Basiliensis Academiæ Professoris, qui A.
1613. duobus voluminibus fol. edidit ibidem “ Latine Lin-
“ quæ Theaurum bipartitum, priorem quidem ex uno Ci-
“ cerone jam olim a Mario Nizolio collectum, postero-
“ rem autem ex aliis quoque Latini Sermonis authoribus
“ comportatum; probatissimorum tum Orationum, Histo-
“ ricorum, Jctorum, Medicorum, tum etiam Poetarum
“ verba & loquendi modos copiosissime explicantem.”
Lucius, quod non prælitit *Nizolius*, e magno Lingue Latine
Theauro, *Stephani* puta, †† sibi arripuit, ab iplo *Plauto* ad
Claudianum usque verba verborumque usus conferens, refe-
ctis, quæ erat istius sæculi continentia, propriis nominibus,
aliquæ plurimis, quorum peculiaria Onomastica passim ex-
titere, de iis rebus, uti par erat, consulenda. Ad *NIZO-
LIUM* autem ut aliquando revertamur, ea erat vel mode-
stia vel infelicitate, ut nihil fere de ejus fama vel fortunis
posteritati describendum reliquerit. Nam quæ *Johannes Nor-
wægus Hassus* Promptuarii Grammatici, Nomenclatorisque
Auctorum in Promptuario citatorum Scriptor de eo tra-
didit, sunt ἀντολεξί, ut solet, ex Gesnero descripta. Sum-
morum virorum amicitii & familiaritate utebatur, quibus
profecto maximum sibi opus esse duxit, ad domesticam te-
nuitatem sublevandam, qua videtur admodum laborasse. Ita
fere ille in Epistol. qua librum suum *Joan. F. Gambara* inscripsit.
“ Nam quanquam possum multos commemorare, quibus
“ plurimum debeo, & in iis præcipue clarissimum & amplif-
“ simum virum eundemque Juris Civilis longe peritissimum
“ *Mattheum Advocatum* & ejus filium *Camillum* adolescen-
“ tem omni corporis animique virtute ornatissimum, qui me
“ antea sibi multis & magnis de causis maxime obligatum
“ nunc etiam obligaverat magis, cum in editionem hujus
“ operis omnem pecuniam mihi liberalissime suppeditarunt, tamen
“ & ipsi qua sunt modestia & cæteri omnes facile patien-
“ tur, ut me tibi plus quam sibi devinctum esse consteat.
“ Tu enim primum hospitio me accepisti, quo jam tertium & de-
“ cimum annum honestissime utor, tua tenuitatem meam libera-
“ litate tua semper sustentasti, tu literas & studia mea nun-
“ quam fovere & excitare destitisti, tu me omnibus re-
“ bus assidue prout facultates tuas tulerunt, & auxisti & or-
“ nasti. Quid multa? nisi tu fuisses, ego plane nihil essem.
“ Quare non solum mea omnia, sed me ipsum profus tibi
“ me debere fateor.” Vixit *NIZOLIUS* *STEPHANO*
nostræ æqualis, cujus quoque Theauri editionem compa-
ravit Ven. 1551. pluribus infra describendam. Ejus *Cice-
ronianitatem* falso & pererudito dialogo perstringit *H. Ste-
phanus* fil. *Nizolihididascalo* sc. 1578. 8vo. Cum *M. Ant. Majo-
ragio* similitates quoque literarias exercuit, cum *Joanne* quo-

c 2

que

[a] Per integrum scilicet quinquennium.

[b] Dolet in tanta literarum elegantia, qua ipsam Antiquitatem pere-
redoleat, tam barbare bene dici. Nam affixerit legi video, non ut
oportuit, affixerit, ab omnibus qui hoc Epicedion describunt. Vide τὴν
ἐπιπέδιον ad Hor. 1. Sermon. 1. 81.

[c] “ Mais ce qui a toujours fait jusqu' icy le sujet de Péronnement des
“ Sgarvans, c'est de voir que Passerat qui entendoit si parfaitement le genre de
“ la langue Latine, & voyoit les finesses de la pure Latinité, n'ait pas eu le
“ courage de purger le Calepin de tous les mechans mots qui y sont demeurez, même

“ apres son Edition, & qu'il se soit contenté d'y faire mettre ses Additions comme
“ les autres.” Baillet Jugers, des Sgarvans.

[d] Ex Catalogo operum Gesnerianorum a se conscripto, quem videre li-
cet in Bibliotheca.

[e] Basileæ 1576. & 1583. fol. Lugd. 1580. & Francof. 1613. fol.
[f] Lugd. apud Barr. Vincens. fol. 1607. Col. Allobrog. 1612. 4to & Lugd.
1613. 4to. Idem ergo annus 1613. tres videt *NIZOLII* editiones elabo-
ratas, Francofurtensem fc. *Cellarii*, Lugdunensem *Scoti*, & Basiliensem
Lud. Lucii de qua mox quedam erunt exponenda.

† Non est Venetiis impressa hæc editio, quam Primum omnium arbitror,
& emendatissimam comperi, ita ut ejus beneficio aliquamulta hujus Lexici
loca restituerim; verum, ut in titulo expressum; Ex Prato Albui, vel ut
ad calcem legitur, Ad Pratum Alb. in ædibus. Ill. Viri Jo. Franc. Gam-
bara Comitibus Pontificii, cui & opus ipsum, in duas partes divisum, præ-
cursoria epistola dicavit, cui quæ perspicue colligitur, tunc primum exiisse.
Sic enim in limine; “ Quamobrem cum absolvissimam habere observationes meas
“ in M. Tullium Ciceronem, ac de eis, ut mos est, dicandis mecum cogita-
“ rem, tu mihi primum omnium statim occurristi, qui hoc muneri, quale id
“ nunquam esset, tibi quasi tuo jure vendicares.” Quin & sequentibus verbis id
ipsum planius declarat, quæ huc describere non lubuit. Fuit autem *Pratalbui*
vulgaris idiomate dictum, seu oppidum, seu forte Castellum in agro Brixia-
no, ditionis Venetæ, Familiæ nobilissimæ de *Gambara* Comitiva sedes.

†† Repetita eadem prius fuit Lugduni apud *Beringos* fratres 1552.
††† Ego conferendo comperi, totum hoc secundum volumen *Nizolia-
ni* Theauri ad verbum descriptum esse ex editione Lugdunensi istius The-
sauri nostri 1573. Omisiss, non tantum propriis nominibus, verum etiam,
stulto consilio, omnibus Ciceronis locis, & in his iis quoque, qui in *Ni-
zolio* non extant. Falsum est autem, quod hic dicuntur tres *Nizolia* edi-
tiones eodem anno 1613. exiisse, cum una eademque editio sit Basilien-
sis, apud *Sebastianum Henric Petri*, quæ solum *Nizolium* exhibet, &
Francofurtensis apud *Gothof. Tampachium*, quæ *Ætarium* Latine lin-
guæ inscribitur, & secundum illud duntaxat, quod *Lucio* tribunt. volu-
men constituit. Error inde nasci videtur, quod utrumque volumen *Basili-
ensis* bibliopola sumptibus, ut ex inscriptione ad calcem addita appa-
ret, impressum fuit.

que *Vernereto Pontarliano* qui librum a *NIZOLIO* conscriptum & *Parnæ exculum* 1553. "De veris principiis & vera ratione philosophandi contra pseudophilosophos" † acriter ad examen revocat, atque intra biennium *Juvenis* cum *Sene* concertavit. Transiit præterea *NIZOLII Galeni* explanationem obsoletarum vocum *Hippocratis*, excusam Venetiis a *Juntis* cum operibus *Galenii* 1550. Ad *Theſaurum* autem, quo maxime innotuit, quod spectat præcipue, diu est quod literatis deſit eſſe in pretio, nec tanti videtur, ut novennium, quod in eo digerendo se absumſiſſe conſitetur, expectare potuiſſet.

ZANCHIUS. *BASILIUS ZANCHIUS* †† *Bergomas* [a], *Canonice* ordinis *Lateranenſis* inter *Lexicographos* jure recenſendus. Nam præter *ſpicas* quas ad *M. Nizolii* e *M. Tullii* obſervationes collegit, in *ſiſcemque colligavit Anton. Maſſæ* Galeſio *J. C. Civi Romano* ac *Poetæ* inſcriptas, ad *Ambroſii* etiam *Calepini* *Diſtionarium* addidit ſylvam verborum *Latinorum* ex optimis quibusque ſcriptoribus collectam. A prima adoleſcentia in urbe *Roma*, *Leone* *Xmo* *Pontifice*, verſatus eſt, literatis viris, quorum opimam meſſem ea ætas tulit, in primis *carus* & acceptiſſimus. Scriptiſt "Notationes in omnes *S. Scripturæ* libros, *Antonio Auguſtino* *Illeſdenſium* *Epilcopo*, mox *Tarraconenſium* *Archiepilcopo* dicatas. *Col. Agrip. 1602. 8vo.* "Quæſtiones item in 4 libros *Regum* & duos *Paraliſipomenon*," quas e *Theodoriti* potiſſimum ſcriptis decerpiſit, & de *Græcis* *Latinas* fecit. "Epithetorum *Latinorum* *Theſaurum*," & "Poemata *Sacra*" quæ magno in pretio habentur, præcipue autem inter cetera libri duo, verſu heroico elaborati ad *Petr. Bembum* *Card.* qui "Hortus *Sophiæ*" inſcribuntur. *Bibliotheca* *Vaticana* præfecturam ſummam cum laude geſſit, diemque ſupremum obiit *Romæ* 1560. Vide de *Zanchio* plura agentem *Quenſtedum* de viris illuſtribus, *Balium* in *Lexico* *Critico*, *Arnoldum* *Mylum* *Birckmannum*, in præſatione ad *Zanchii* *Notationes*, *Ghlinum* in *Theatro*, *Konigiuru*, *Lilium* *Gregorium* *Gyrald.* de *Poetis* ſuorum temporum.

De *ROBERTI STEPHANI* vita, ingenio & celebritate pauca ideo ſuſcepimus dicenda, quoniam in ea parte abunde ſatiſfecit doctorum hominum expectationi *Vir* erudiſſimus, *Hiſtoriarum* *Stephanorum* & *Annalium* *Typographicorum* auctor longe celeberrimus, qui ea quæ ex literarum monumentis jam olim ad eam rem pertinentia coegerat, nunc denuo rogatu noſtro in ſtudioſorum gratiam quos indies demereri fatagit, ad incudem revocavit, atque ut Editioni noſtræ auctarium accederet & incrementum, ſuo maximo merito exorari ſe paſſus eſt. Ad ea igitur properamus quæ hiſtoriam *Latinitatis* ad maturitatem ſere perductæ ejus maxime laboribus & auſpiciis complecti videantur.

"Vidit," inquit *Vir* doctiſſimus [b], "*Calepini* *ma-*
" *ciem* & *lacunas* *ROBERTUS STEPHANUS* *vir* ad pro-
" *movendas* *bonas* *litteras* *quasi* *natus*, *qui* *decem* *erudi-*
" *torum* *hominum* *opera* & *ex* *Auctoribus* *optimis* *pro-*

[a] Plures *Zanchius* doctrina & ingenio celebres *Provincia Bergomenſis* eodem ſere tempore edidit; *Johannem Chryſoſtomum Zanchium* noſtri fratrem germanum, qui libros tres de *Origine Orbiſtorum* ſeu *Cenomanorum* ad *Bembum* *Card.* ſcripſit; *Panegyricum* quoque ad *Carolum* *V. Imp.* *Auguſtum* elegantiffime elaboratum: *Compendium* item de *7. Sacramentis*, &c. *Dionysium* item *Zanchium* alterum germanum, in *Sodalitio* *Canoniorum* *Regularium* vitam cum fratribus traducentem. Hic eſt, ni fallor, *Dionysius* ille *Zanchius* *Bergomas* qui vitam *S. Mariæ* hoſpitæ *D. Jeſu* *Chriſti* *carmine* complexus eſt. *Hieronymum Zanchium*, profundæ in *Theologicis* *ſtudiis* *eruditionis*, inter *Reformatos* *clari* *nominis*, *Baſilio* *noſtro* & *amicitia* & *cognitione* *conjunctiſſimum*, de quo plura erudite diſcepat *Baſilius* in *Lexico*. *Hieronymum Zanchium* *Juriſperitum* *ex* *eadem* *ſtirpe* *editum*, qui in 2 *Infortiati* *commentatus* eſt, *Pauli Zanchii* *JCti* *item* *excel-*
" *lentiffimi* *filium*. *Narſolomæum Zanchium* *Bergomatem* *qui* *in* *Salluſtii* *Bel-*
" *lium* *Catilinarianum* *ſcholia* *ſcripſit*. Vide *Hieron. Zanchii* *Epistol.* *penult.* *li-*
" *br* *adi* *ad* *Lalium* *Zanchium* *Veronenſem*. Immo adeo literarum laude abundavit *Bergomum*, ut *Donatus Calvus* non dubitaret clarorum *Bergomati-*
" *ſtorum* *hiſtoriam* *litteris* *tradere*. "Scena *litteraria* *de* *ſcriptori* *Bergamaſchi*."

[b] *Borrichius*.

[c] Inde fit ut in omnibus *Theſauri* *Edit.* hos duos auctores quos de-

† Iluſtri *Nizoliani* operis, (ex quo omnino apparet, virum non mediocri ingenii fuiſſe, qui *Philophia* ſæculi ſui non contentus, quacumque ſuceſſu, conatu certe laudando, eam princeps impugnare aggreſſus eſt,) novam editionem acceptam referimus, *Vir* eruditione juxta Vel *ZANCHIUS*. *Ital. Zanchi*.

" ſis, vorſiſque excerpti labore uſus *Theſaurum* *Lingua*
" *Latina* *procurit*. — quem ad noſtram quoque æta-
" *tem* *Gens* *docta* *amat*, *intuetur*, *conſulit* *tanquam* *ſta-*
" *tuam* *Mercurialem*." *Bonus* *itaque* *Calepini* *tantum*
" *laudis* *decerpiſit*, ut *Lexici* *ampliſſimi* *atque* *locupletiffimi*,
" *cui* *condendo* *ſuæ* *vires* *vix* *poterant* *ſufficere*, *hortator*
" *tamen*, & *cauſa*, ut *aiunt*, *ultima* *extare* *videretur*. *Nam*
" *cum* *STEPHANUM* *eſſe* *flagitante* *plurimi*, ut *Calepini* *diſ-*
" *tionarium* *ſuæ* *integritati* *reſtitueret* *jam* *tum* *prave* *exce-*
" *dit.* *Theſ.* 1531. *ptum*, *aliorum* *que* *temeritate*, *id* *quod* *om-*
" *nium* *minime* *decebat*, *corruptum*, *inſinito*
" *labore* *detreritis* *vir* *ut* *unquem* *laborum* *qui* *e* *re* *literaria*
" *eſſe* *poterant* *ſupra* *fidem* *patientiffimus*, *tum* *vero* *maxi-*
" *me* *ſentiens* *ſe* *inanem* *operam* *præſtare*, *neque* *Reip.* *pro-*
" *eſſe* *poſſe*, *ſe* *ter* *quater* *tentata*, *tandem* *incepto* *deſiſit*.
" *Mutato* *itaque* *conſilio* *inſtabant* *ſtudioſi* *ut* *exquiliſſis* *ali-*
" *quod* *diſtionarium* *aut* *colligendum* *curaret*, *aut* *ipſe* *prop-*
" *rio* *labore* *colligeret*. *Ceteris* *itaque* *omnibus* *un* *ore*
" *negotium* *tam* *iniquum* *palam* *detractantibus*, *ipſe* *ſe* *operi*
" *accinxit*, *annoſque* *circenter* *duos* *in* *eo* *negotio* *dies* *no-*
" *ctetſque* *deſudavit*. *Jaſtis* *idcirco* *fundamentis*, *a* *Plauto* &
" *Terentio* [c] *totam* *rem* *exordiri* *atque* *evolvi* *voluit*, *qui-*
" *bis* *diligenter* *perleſtis* *atque* *adeo* *minute* *excuſſis* *ut* *ver-*
" *bum* *ſere* *nullum* *prætermiſerit*, *quin* *in* *commentariis*
" *ſuos* *coegerit*, *eos* *deinde* *explicari* & *cum* *omni* *diligentia*
" *in* *ordinem* *alphabeticum* *redigi* *curavit*, *ut* *eſſent* *ve-*
" *luti* *ſylva* *quædam* & *quasi* *materies* *ſuturi* *diſtionarii*. *Qua*
" *igitur* *mente*, *quoque* *conſilio*, *opus* *ſuum* *hoc* *ſumpto* *ex-*
" *ordio* *contexuit* & *ordinavit*, *ex* *præſatione* *quam* *huic*
" *Editioni* *præſigii* *curavimus*, *diſcendum* *eſt*, *ne* *nobis* *ſint*
" *omnia* *repetenda*. *Inſinitis* *igitur* *exantlatis* *laboribus*, *ani-*
" *mo* *que* *ita* *distracto*, *ut* *inter* *operam* *pene* *Herculeam*
" *materiam* *duobus* *preliſ* *quotidie* *ſufficere* *cogeretur*,
" *(nam* *eadem* *ſere* *tempeſtate* *Virgilio* *operam* *dedit*, & *Ma-*
" *turini* *Corderii* *libellum* *de* *corrupti* *fermonis* *emendatione*
" *in* *lucem* *protulit)* 1111 *Cal. Octob. 1531.* *totam* *rem* *ad*
" *ſelicem* *exitum* *perduxit*, *Parif. Fol.* *crasſitie* *mediocri*,
" *typique* *luculentis*, *propriis* *ſumptibus*, *proprioque* *labore*.
" *Totius* *operis* *conſilium* & *rationem* *ipſe* *expoſuit*, *com-*
" *moditate* *que* *explicuit* *ad* *calcem* *Epistolæ* *præſatorie*, *un-*
" *de* *mens* *primi* *Theſauri* *STEPHANICI* *commodiſſime* *aper-*
" *rietur*. *Ibi* *optant* *magnopere* *alphabeticam* *vocabulo-*
" *rum* *ſeriem* *pulchramque* *diſtinctionem*, *nec* *vocabulorum*
" *modo*, *ſed* *conſtructionum* *locutionumque*, *cui* *rei* *ſiqua*
" *inerit* *utilitas*, *quam* *ineſſe* *quidem* *ſuſpicor*, *non* *levem*
" *ſtudioſorum* *gratiam* *demerebimur* *qui* *itam* *commodita-*
" *tem*, *maxima* *opera*, *auctiorem* *aliquantulum* *in* *hac* *no-*
" *ſtra* *Editione* *reddidimus*. *Unicuique* *diſtionis* *ſubjecit* *Gal-*
" *licam* *interpretationem*. *Proprium* *illud* *erat*, & *unicum*
" *præter* *diligentiam* *quod* *ex* *ſuo* *penu* *ad* *hoc* *opus* *addu-*
" *xit* [d]. *Quod* *vero* *vernaculum* *fermonem* *ad* *explican-*
" *dum* *maxime* *adhibuit*, *cum* *aliorum* *exemplis*, *tum* *non-*
" *nihil* *etiam* *rationibus* *ſe* *tuetur*. *quia* *ſcilicet* *permultæ* *ſunt*
" *&* *diſtiones* & *locutiones* *ejuſmodi*, *ut* *vix* *ulla* *declara-*
" *tione* *Latina* *intelligi* *poſſint*. *Sed* *cum* *eadem* *objectio*
" *facile*

data *opera* *perlegit*, *ſedulo* *annotatos* & *loca* *diligenter* *adducta*, *nume-*
" *riſque* *ſignata* *ubique* *reperiamus*. *Nam* *in* *Terentianis* *teſtimoniis* *ſerme* *ubi-*
" *que* *tres* *numeri* *ſignati* *ſunt*, *quorum* *primus* *actum*, *ſecundus* *ſcenam*,
" *tertius* *verficulum* *deſcribit*. (*Non* *utique* *ergo* *leviſſimum* *tuit* *vulnus*
" *quod* *STEPHANO* *inſiſſere* *poſtremo* *Sicarii* *potius* *quam* *Editoris*, *qui*
" *ultimum* *numerum*, *verſiculi* *deſignationem*, *ut* *inanem* *amputarunt*.)
" *In* *Plautinis* *duo*. *Prior* *annotat* *quamlibet* *Comædiæ* *diſtinctionem*, (*nam*
" *in* *Stephanica* *Plauti* *editione* *quam* *proximo* *ſere* *anno* *abſolverat*, *in* *tot*
" *distribuitur* *partes* *unaqueque* *fabula*, *quot* *complectitur* *ſcenas*, *in* *com-*
" *putum* *adſcit* *argumento*, *prologo* &c.) *poſterior* *verficulum*, *in* *editio-*
" *nem* *modo* *memorata* *numeris* *ad* *marginem* *diligenter* *notatum*. *In* *teſti-*
" *moniis* *ex* *Plinii* *Epistolæ* *unicus* *eſt* *numerus*, *idemque* *epistolam* *deno-*
" *tans*. *"Sic* *enim* *hos* *treis* *autores"* (*Verba* *ſunt* *STEPHANICI* *lecto-*
" *rem* *in* *aditu* *compellantis*) "noſtris *expreſſos* *characteribus* *per* *numeros*
" *diſtinximus*, *ut* *ſiquis* *locum* *ex* *diſtionario* *conferre* *velit*, *id* *ſicere*
" *nullo* *negotio* *queat*. *At* *cur*, *inquiet* *percontator*, *non* *idem* *ſecit* *in*
" *omnibus* *authoribus?* *Quia* *nondum* *lib* *noſtrum* *prelum* *venerunt*."
" [d] "Itaque *ingenue* *fateor* *nihil* *in* *ſub* *de* *meo*, *præter* *laborem* *ac*
" *diligentiam* & *Gallicæ* *declarationis* *bonam* *partem*." *Præfat. STEPH.*

ta *ac* *dignitate* *Illuſtri*, *Gothofredo* *Guilielmo* *Leibnitio*, *in* *4to* *Francof.*
" *1674.* *cum* *gemina* *ejuſdem* *diſſertatione* *præliminari*, *ubi* *de* *ingenio* *Ni-*
" *zollii* & *ejuſ* *controverſiſ* *philophicis* *plura* *cognoſcere* *licebit*. *Confer*,
" *quæ* *paulo* *infra* *dicentur*, *ubi* *de* *Stephaniano* *Theſauro* *a* *Nizolio* *curato*.

facile recurrat, quemcunque demum sermonem adhibueris ut alterius sit Interpres, cumque suis solummodo confulat qui vernacule exponat, unde fit ut inter istius generis limites istiusmodi Lexica fere contineantur, neque alibi innotescant, mutato consilio interpretationem Gallicam recedo opere ut inutilem resecurit. Ad testimonia quod attinet, summa nobiscum fide egit STEPHANUS. Nam quamvis præter ea quæ propria lectura suppeditaverat, plurima ex *Calepino* aliisque qui antecederant corrasit, si quos tamen auctores adduci sentiebat minus idoneos, iis rejectis, probatiores multo adhibuit, & ut nullam gratiam abesse sneret, etiam probatissimorum testimonia quæ in aliis dictionariis sæpe corrupta legebantur, quam fidelissime potuit fieri, pene omnia restituit. Ad ordinem etiam alphabeticum cum plurimum conferre videbat ut etiam composita suo loco, non ut sæpe fit, in alieno, id est in suis simplicibus quaerentur, eam etiam operam utilissimam sane præstitit, unde mirandum (potius an dolendum?) posterioribus hominibus tam inscitam dispositionem placere potuisse, ut unumquodque vocabulum in suam quasi gentem & familiam dubiam aliquando & incertam dispertirent, unde tædium consulenti & molestia absque ingenti fructus specie sæpissime oboriri solet. Immo etiam mirandum maxime *Henrico* filio tale aliquid in mentem venisse, ut præter istiusmodi distinctionem quæ sibi in Græco Thesaurio vehementer placuit, ubi profecto integrum erat quamlibet adhibere, tale etiam commentum in paternum quoque Thesaurum meditaretur. Lævum hominem, & omnium quos vidi pessime feriatum [a]! Nomina denique propria admisit fere nulla. Utinam ne unum quidem! Nam quamquam adeo rara occurrant ut vix viginti passim in toto opere inveniuntur, ea potius cum cæteris ex dictionariis ad eam rem concinnatis, ad quæ sc. lectorem amandat quam ex huiusmodi opere quaeri oportebat. Licet denique eum qui profiteatur se nullas fere voces inferere nisi quotquot ex aliquo auctore recepto probatissimoque commendari poterant, intra auræ Latinitatis limites se ut plurimum continere decebat, aliquando tamen ad ferream barbaramque pene se delabi patitur. Neque hæc increpandi animo dicimus. Nam qui Thesaurum L. L. meditetur, quamquam cum STEPHANO nostro ex *Terentio*, *Cicerone*, *Plauto* cæterisque melioris notæ spiritum animumque ducat, non nihil tamen cum eodem ex *Apuleio*, *Palladio*, *Persio*, *Martiali*, *Jul. Firmico*, *Lucano*, *Claudiano*, *Iustino*, *Curtio*, *Lampriodio*, non nihil quoque ex *JCTis*, ex *Caio*, *Paulo*, *Ulpiano*, &c. sibi adnasci & adhærescere lubens, videbit. At STEPHANO tamen neutiquam sunt condonanda quæ ex ipsa sentina Barbarismi depromit, & quæ non dicam a probatissimo auctore sed a nullo commendentur; MYMPHUR, SUBTAL, SUBTEGULANEA, PETILANSURA, ACIALE, &c. Quæ a Græcis mutatur a nullo Latino Scriptore usurpata, OSTRACISMUS, POLIS, PHALACRON, ACARUS, &c. Condonari utcunque possint quæ finxit incuria aut lectio nimis prope-rata, ABINTEGRO, ACEDARIA quod ACETARIA rectius scribitur, uti modo occurrat. Condonari etiam fortasse, quæ adducit ex unius *Perotti* auctoritate, ut NEQUITUS, &c. cum hominem sapiat alienæ diligentiae quam suæ æquiorum aestimatorum. Neque profecto in ea *περιεργίᾳ*, modo ne nimium pinguecat liber, quidquam vel fraudis vel injuriæ consulentibus objici sentio; si unaquæque vox suam secum adferat *αἰσθητιαν*, sive sit *Ciceronis* usurpantis, sive *Perotti* adducantis, integrum interea sit lectori fidem suam vel adhibere vel reprimere, modo inter *Ciceronem* & *Perottum* internoscere & dijudicare poterit.

Ed. Thef. 1536. Jactis utique tam præclaris fundamentis, quantum deinde operæ Typographicæ relin-

quebant otii, totum id in legendis Latine linguæ principibus consumpsit. annuque 1536 dictionario suo clausit ad prelum revocato. Nam cum multa lectione, magnoque usu plurima deesse cognovit, idemque ab aliis accepit, plurima item emendari posse, manum operi iterum admovit, & a doctissimo quoque quicquid in hoc commentandi genere annotasset, nominatim *Gul. Budæo*, *Lazaro Bayffo*, *Jacobo Tusano* Græcarum literarum Regio Professore accepit. Magna itidem vocum formularumque, & Nominum propriorum, quorum absentiam nonnulli jam moleste ferebant, adjectione locupletavit, XIV Cal. Dec. 1536. †† fol. Unum erat quod Lectoribus suis vehementer placiturum fore visum est Compilatori, ut cum plurimæ sc. voces nulla auctoritate enise, nullo vadimonio fultæ quibusdam idcirco tanquam parum Latine minus probabantur, eæ jam suos interant auctores. Sed cum *Calepinum* video, *Perottum* &c. adduci, curam laudo & diligentiam, exitum desidero, ††† neque voces idcirco tanquam Latiniore facile ero probaturus. Sermonem Gallicum adhuc retinuit interpretem, non suo consilio usus, sed aliorum voluntati a quibus vix dissentire poterat, nimium fortasse obsequutus.

Ed. Thef. 1543. Tertia & ultima Editio, quam procuravit ipse STEPHANUS, prodit hujusce anni ætate XII sc. Calend. Jun. Paris. ex sua Officina, 2. Voll. fol. Cum Vir meritisissimus nihil aliud in animo habuisse videtur nisi ut frequenti lectione, communicatoque cum viris doctissimis consilio, opus vix sedulo inchoatum & quasi rudiori filo adumbratum, latius aliquando explicare & in splendidiore vestem evolvere posset, facile erudito lectori liquebit hominem prioribus vestigiis insistentem jam imperfecta omnia perpolire, obscuris lucem, dubiis auctoritatem addere. Interpretatione igitur Gallica penitus exulante, prætermissa, quorum infinitus fere erat numerus, accedere, testimonia, quæ partim ignorance loci corrupte antea legebantur, partim omnino deerant, augeri & restitui voluit. Syllabarum quantitates jam primum summa cura expedit. Loca *Ciceronis*, *Catonis*, *Varronis*, *Columellæ*, *Plinii*, *Cæsaris*, *Livii*, *Martialis*, *Persii*, *Juvenalis*, *Virgilii*, reliquorumque Poetarum juxta editiones quibus ea hominum ætas utebatur, fidelissime adduxit. Cum plura sint quæ hunc Thesaurum, licet sui generis perfectissimum, tanquam nævi contaminent, duo maxime animadvertimus quæ sunt illustrissima. Et quod auctoritates exclusit optimas, & quod admisit deterimas. Excluserit, dixi, cum id potius erat temporis infortunium, quod nonnullos Auctores Latinos nondum ex prelo receperat. Neque enim ea ætas vidit, aut certe parum attente vidit STEPHANUS, *P. Syri* sententias, *Fabulas Phædri*, *Gratum Faliscum*, *Hyginum*, *Solinum*, *Panegyricos*, *Historiæ Augustæ scriptores*, cum plurimis aliis. Prodicat quidem *Manilius* seculo superiore, sed cum cæteris neglectus. Nondum, aut nondum satis *Veterum Poetarum Historicorumque fragmenta* in unum coegerant Viri industriosissimi: Nondum etiam ea Latinitas quæ non nisi in Marmoribus Saxisque reperitur, cura *Grætorum*, *Boissardorum*, aliorumque sub prelum subierat. Quibus quos opponit (id enim erat secundum) quasi eorum jacturam redimere vellet, Commentatorum antiquorum colluviem, præterea ex Recentioribus, *Laurentium Vallam*, *Hermolaum Barbarum*, *Ruellium*, *Budaum*, *Bayffum*, *Calium Rhodiginum* cum Lexicographis quos pone sequebatur. Unde venit ut ex Æqualibus sive Philologis sive Lexicorum scriptoribus plurima desumeret, quæ ignoravit Vetusitas; *ASTROLABUM* ex *Sipontino*; *ASTRONOMIA* ex *Valla*; *COMBENNONES* ex eodem *Sipontino*; item *COMBINARE*, *COMBINATIO*, &c. *CHEOPINA* ex *Budæo*; *CHRIA*, *CHRYSOPLYSTIUM*, *PHRATRIÆ*, *PHRATORES*, cum infinitis fere aliis

[a] "Spero autem fore ut paternis vigiliis meæ aliquando addens, illud Thesauri Latine Linguæ opus cum aliis rebus, tum vero vocum

"dispositione ei simili qua in Græcis usus sum, luculentius reddam." H. Sæpi. Præf. Græc. Thef.

aliis quæ usus & necessitas posteriorum hominum ex Græcis Latina fecerat. Contulit multum ad hoc opus † *Theodoricus Bellovacus* [a] cujus auxilio debere se fatetur quod tantæ operis molis non succuberit. “ Ex ipso autem Buda; ” inquit ille, “ tam multa ad verbum transscriptimus, ut pene ei rara in hoc opere & exquisita omnia debeantur. ” Quantum aliis quoque nonnullis, ex ipsius verbis excipiat lector ad calcem secundi voluminis, quæ Mantissæ sive Appendix Epistola præfatoria exhibuit.

ROBERTUS STEPHANUS TYPOGRAPHUS REGIUS
LECTORI.

“ **Q**UUM effemus in eo pene temporis articulo, ut Theaurum hunc nostrum vix credendis laboribus congestum tandem publicum faceremus, ejusque rei fama constantior ad multos emanasset: ecce commodum, nisi quod non factis in tempore Andreas Tiraquellus Regis Christianissimi in Senatu Parisiensi Consiliarius, vir etiam libris editis orbi notus, Ægidius quoque Perrius officialis Josatius, & Jacobus † Goupylius Φιλια-
“ τες, abs quo fumus non mediocriter adjuti, sedulo nos admonuerunt esse quædam apud se hujus argumenti, non indigna quæ hic quoque appingerentur: eorumque si nobis ita videretur, exscribendorum potestatem se facturos ultro receperunt. Erant autem in librorum margines tumultuaria, ut fere fit, lectione adscripta. Ego vero nihil eorum neglecturus quæ usui fore studio-
“ sis intelligerem, acceptos ab eis codices diligentia quanta potui maxima perlustravi: quæ visa sunt in rem tuam futura, Candide lector, ea protinus excerpti, atque seorsum in hos quaterniones contuli: grandiori quidem illa volumini, suo quodque loco, inserturus, nisi sero ad nos pervenissent. Habebat & Joannes Theodoricus Bellovacus, cui plurimum debent quotquot usuri sunt nostro Thesauro, non pauca, potissimum ex Plinio sibi privatim quondam selecta, sed inter chartas ita latentia, ut non comparuerint, nisi univervo opere prope perfectio. Ea tandem ubi præter spem emergerunt, studiose recognovit, & ut prius illud beneficium vel hac cumulare accessione, publica esse voluit. Nos quoque
“ suprema huic operi imposta manu, omnibus bibliothecæ nostræ libris pertractatis & evolutis, quæ delapsa alijus momenti visa sunt, una cum locis aliquot corru-

[a] “ Qua in re præcipua sane laus debetur Joanni Theodorico Bellovacovi viro doctissimo & in optimis quibusque authoribus valde exercitato, ac, quod omnium est maximum, aeri iudicio prædico: qui nisi nobis auxilio fuisset, & quali Hercules quidam festo Atlanti in partem laboris successisset, nunquam profecto tantam operis molem sustinere potuissemus. Is igitur jam inde ab initio instituit laboris, ita nobis, vel Reip. potius, cujus est sane amantissimus, operam dedit, ut omnia quæ & a nobis, & a nostris congesta erant, ipse relegeret eaque tanquam supremum artificem inchoata & adhuc rudia perpoliret. ” Præfat. Edit. 1543.

[b] Credibile est Nizolianam Theauri Editionem respexisse Stephanum in frequentibus, quæ ea ipsa tempestate Venetiis procurabatur, qua ROBERTUS STEPHANUS patria profugus Venetiæ cæteraque loca Transalpina peragravit. “ Metuo certe ne miseri isti ἁγροδοξίκοι καὶ κτηνοτρόφοι & voces illas & alias quamplurimas, itidem commentitias aut quolibet modo mendosas, quas ego relegavi vel potius ἰσὺ ἀόρατους amandavi, tanquam per incuriam a me prætermittas in meum etiam illum Theaurum in-

“ ptis quæ inter imprimendum animadverta, & restituta fuerant, his interderimus. Tuæ partes erunt, amice lector, & hanc operam tibi navatam boni consulere: “ & his exemplis ad juvandam rem literariam quacunque valebis ratione vehementius accendi. Vale, & alienis “ sudoribus fruere non ingratus. ”

STEPHANO superstitite *Marius Nizolius* Brixellensis, de quo plura superius, Theaurum mendis expurgare, novaque vocabulorum accessione locupletare, suscepit. Quantum in emendando potuit, nescitur, cujus ἀσχετοῖα a nemine, quod sciam, †† celebratur: qua ratione locupletavit, fortasse optime docebitur ex verbis *H. Stephani* Filii, quæ curavimus subungi [b]. Nihil ergo superest quod *Nizolius* præstitisse videatur præter interpretationem Græcam, quam singulis fere capitibus vocabulorum (hominis verbis utor) apposuit, ex *Calepini* nescio quo ex tanta turba Editore commentum mutuatus.

Denato STEPHANO prodiit *Theaurus* multo uberior, si molem spectes, Lugduni cura *Philippi Tinghyi* Florentini, An. 1573. fol. 4. Tomis. Editio ab omnibus undique expetita, quanquam nec cura nec utilitate cum *Stephanica* posteriori concertare possit. Cum ait *Tinghyus*, se quæ a *Stephano* edita erant, dedisse integriora & emendatiora, ††† adeo est a veritate alienum, ut STEPHANI integritatem foedissimis mendis deformaverit, si hoc sit deformare scilicet, vocabula optimorum auctoritate comprobata omisisse, quæ a STEPHANO rite adducebantur, vel per incuriam male descripsisse, vel commisisse denique ut male describerent operæ Typographicæ: Cum ait, quæ desiderari videbantur, doctos explevisse, id ait ubi se magnificentissime ostendet hæc Editio & gloriatur maxime. Sed mirabitur eruditus lector *Σαίμαρα* hæc esse præter longas & onerosas Antiquitatum Romanarum descriptiones ex *Buda*, *Manutio*, *Corrado*, *Gyrardo*, *Erasmo*, *Rhodigino*, †††† *Firmico*, *Alexandro ab Alexandro*, *Hermolao Barbaro*, cæterisque ad verbum mutuo sumptas: Historias ex *Strabone*, *Æliano*, *Pausania*, *Philostrato*, *Tzetze*, &c. Expositiones quædam & vim vocabulorum in Jure Civili, ad quæ declaranda migrat in *Theaurum πανοῖα* Jctorum: Rhetorica denique & artificiosa ††††† nomina ex *Dramate*, *Scholis*, &c. petita, verbis seu *enarrationibus* potius *Danati*, *Servi* aliorumque explicata. Hæc & similia populum & plebem vanam allegerunt & alliciunt hodie. Ex *Tinghyi* scilicet magno æervo tollere jucundissimum. Si quaeratur

“ trudent. Quod quum accidet, idem profus mihi, quod patri meo, ROBERTO STEPHANO, id est, idem meis quod ejus laboribus, usu venit. Inquit enim ille Venetiis agens quandam officinam Typographicam ingressus esset, in qua excudebatur ejus Theaurus Latine Linguae, sumpta in manus charta, oculos statim in quoddam vocabulum conjecit, quod se olim rejecisset, dum opus illud construeret, recordabatur. Miratus ergo suum exemplar asseri ad se jusse, quod suæ memoriæ non omnino sidentium putaret. Ibi certe vocabulum illud non invenit, sed margini adscriptum, ut infereretur, vidit. Tunc cum cujus manu adscriptum erat, convenire, & quo id consilio fecisset, interrogare. Hic vero non aliud respondere, quam se non vocabulum hoc solum, sed aliquot alia itidem adjecisse. Quæ quum patri meo ostendisset, ea ipsa esse comperit quæ itidem olim rejecerat. Quæ ex te tanto dolore arsit, ut continere se non potuerit, quin illum aliofque qui ad ditandum præclaris hisce divitiis Theaurum operam suam itidem locarant, Afinos Arcadicus vocaret. ” *H. Steph.* Epist. de suæ Typographiæ statu.

† Adde Johannis prænomen, ut paulo post, cum Bellovacus patrum nomen sit, Gallice sine dubio *Jean Thierry, de Beauvais*. Hoc ideo adnotare visum est, quia infra quoque in Vita Roberti Stephani & notis eidem subjectis Theodoricus Bellovacus vocatur, quasi illud S. Baptismatis, hoc Familiae nomen esset. In Indice vero liberorum a Rob. Stephano typis editorum memoratur, “ Joh. Theodorici assertio de Mihi & “ Nihil tum scribendis, tum proferendis, ” omnia patriæ hominis mentione. Scripsit etiam Annotationes in Laur. Vallæ elegantias, cum iisdem primum Parisiis, deinde & aliis in locis sæpius excusas. V. Gesneri Biblioth.

†† vel Goupylus, ut vocatur constanter in editione Dioscoridis & Traliani Alexandri, aliisque scriptis, quæ concinnavit, eruditus iste medicus.

††† Immo celebratur ejus ἀσχετοῖα a viro summi ingenii Leibnitzio. Vide quæ supra annotavimus. In nudo autem Ciceronis verborum indice nihil præter diligentiam requirebatur, quam eximiam Nizolium præstitisse nemo nisi impudens negaverit. Ab eodem vero doctissimo viro, Ciceronis elegantiarum ad superflitionem usque & pæne dixerim ad insaniam studiose, barbari illam, si qua Veneti Roberti Stephani Theaurum fœderunt, (quod in medio relinquo, quæ editionem hanc non viderim) profectam esse, quæ veri similitudine asserant non video. Ve-

rifimilius est, bibliopalam, impresso jam operi, nota & familiari huic generi fraude, clarissimum tum apud Italos Nizolii nomen, forte connivente eo, lucri sui causa, falso præfixisse. Quod si Henricus Stephanus Nizolium perstringere voluit, causam non invenio, quamobrem nomini ejus perpercerit, cujus aliqui existimationem scripto injurioso lacere non dubitavit.

†††† Verba hæc sunt Lugdunensis typographi in præfatione Tinghyi dedicationi subjecta. Miror autem cur non hanc ipsam præfationem potius Londinenses lectori exhibuerint, in qua saltem de novis accessionibus illius editionis agitur, quam ipsius Tinghyi Dedicationem, quæ præter puerilem declamatoricam & excusam in locum communem de laudibus philosophiæ, de opere ipso, ejusque ordinatione ne quid dem continet. Nobis addere non visum est, qui abesse potius hæc atque alia talia cuperemus.

††††† Quid Firmicus huc faciat non video. Utinam porro, in Historicis, Geographicis & Mythologicis eos, quos hic V. C. memorat aliosve fontes adisset! aliunde farraginem illam suam corrasit, ut ex Birrii præfatione plenissimum cognosces, audacitissimus compilator.

†††††† vel potius Artificialia, quæ Græci Technica vocant.

tur aliquis hæc non refecari, illud sperandum, dicimus, non audendum erat. Suis illecebris delinendus erat & morandus Lector plurimus. Non ex noxto sed plurimum consilio scribendum erat. Et ne periret aliqua utilitas quam studiosis præstare volumus, exprimenda erat Lugdunensis Editio, *Delicia Domini* Vulgi. Jacuisset aliter vel omnino penitus ablata fuisset omnis *Ipes Tresviri* recudendi. Ea scilicet Nepotes nostros manet felicitas, ut in Thesaurio Latinitatis nihil aliunde accessitum expectent. Ridebit Sæculum non multo post futurum, si vana non sit *Ipes nostra*, *Thesaurum Linguae Latinae* in crassitimo atque fere in consilium LEXICI UNIVERSALIS abeuntem: Illi, credo, fat erit verba forensia & Juridica ex *Brissonio*, *Calvino*; Historica ex *Glandorpio* & Dictionariis Historicis *C. Stephani* vel *Nic. Loydii*; Philologiam ex *Martino*; Philosophica ex *Goclenio*, *Micralio*, & *Chavvino*; Geographica ex *Ortelio*; Glossas ex Glossariis; Mythologica ex Mythologorum; Adagia ex Adagiolorum; Technica ex Technicorum officinis; Antiquitates ex *Danetio* aut *Pitisco*; Propria & patronymica ex iis quibus id negotii potissimum datur; Græca denique vocabula, si Musis placet, non ex Thesaurio Linguae Latinae, sed ex *Suida*, quod potius mox, aut *Hesychio* quando opus erit, desumere.

Qui plura de ROBERTO STEPHANO desiderat, præter vitam in *Historia Stephanorum* concinnatam, adeat Iconas *Theodori Bezae* [a], *Thomam, Teisserium, Colonnesium* in Gallia Orientali, *Gesnerum*, Scriptores a *T. Pope Blount* in Censura Auctorum laudatos, *Morerium* in Lexico, *Henricum* filium de Statu suæ Typographiæ & in Epitola ad *Paulum* filium *Agellio* 1558. præmissa [b], *Samarthianum* [c], *Bailezum*, & *Menagii* Anti-Bailletum, *Jac. Sylvium* Itagog. in ling. Gallic. *Paulum Mauvium* ad Epistolas *Ciceronis, Joach. Camerer.* in Epistolis p. 468. *Caillaum* Histor. Typograph. p. 95. *Job. Frisium* in prælat. ad Dictionar. Latino-Germanicum, *Corderium* in Colloquiorum præfatione [d], cate-roctque quos operæ † foret recensere.

In animo habuit vir de literis optime meritum suum *Thesaurum* ad incudem revocare, ut liquet ex prælatione ejus ad *Calpini* Dictionarium, quod A. 1553. publicavit. Ne cessarent (amici) fesso humeros supponentes ab emendando Latino ejus *Thesauri* & augendo, Græcificæ dictionibus formisque adjiciendis, ut quam paucissima posthac in eo desiderari possint; & in novo Græcæ Linguae *Thesauri* absolvendo [e], in quo eadem quæ in Latino, ratio observanda erat, ex optimis delectissimisque Græcorum Grammaticis, Poetis, Rhetoribus, Oratoribus, Historiographis & variarum rerum scriptoribus."

FORUM ROMANUM
CÆLII SECUNDI
CURIONIS.

LIUS SECUNDUS CURIO suppresso etiam ipso nomine: nisi quod auxerunt illi, hic in frustra minutatim concidit. Negligentia nequitiam condonanda, in animo insituisse STEPHANO exscribere, plurimaque interea vocabula summæ auctoritatis in medio relinquere. Non placuit homini delicatulo Inscriptio cæteris usurpata, *Thesaurus* vel *Dictionarium* "neque enim videbat qua ratione de lingua "Latina præcipientes voce non Latina uti voluerint."

[a] "Tibi linguam Hebræam magnopere illustratam, tibi Græcorum characterum summam elegantiam: tibi partim in lucem revocatos, partim felicissime restitutos, tum Græcos tum Latinos scriptores plurimos: tibi denique infinita quadam industria & inexhaustis laboribus ex omnium Classicorum Auctorum penu depromptum Latine Linguae *Thesaurum* debemus." Verba sunt *Bezae*.

[b] "Fuit tempus cum Avus tuus Rob. Stephanus, Decemviratum quandam literarum domi haberet, eumque ut *παρρησιῶς* ita etiam *παρρησιῶς*, nam ut ex omnibus nationibus constatus, ita etiam omnium linguarum erat. Decem hi partim literati, partim literatissimi viri, quorum quidam correctorio munere fungebantur (sique præsertim qui Epigrammata postremæ ejus Editioni *Thesauri* præfixerunt) quum sic ut ex diversis oriundi erant gentibus, sic etiam diversum sermonem vernaculum habent, Lingua Latina tanquam communi interprete in-

† Deest hic vel Non, vel Infinitæ, vel similis vox alia, ut constat sententia. Ceterum merito miretur quispiam, cur omiſſa sit hic mentio doctissimæ diatribæ Theod. Janſſoni ab Almelooven De vitis Stephanorum, quæ prodiit Amſtelod. 1683. in 8vo.

†† Nullus exiſtat hoc titulo hujus auctoris liber, ſed Turco - Græciæ libri

Hæc enim Barbara, illa Græca. Prodiit itaque "THE-
SAURUS LINGUÆ LATINÆ SIVE FORUM ROMA-
NUM, omnium Latini Sermonis Auctorum tum verba
tum loquendi modos pulcherrime explicans." Basil.
Proben. 1576. fol. 3. Tom. *Leodegrius Grimaldus*, qui Vocabulorum classes fini subjecit, Thesaurum hunc, pro muneris ratione quæcumque in *Probeni* Typographia typis excuduntur legens atque relegens, nimis certe extollit. "Tot
tantæque Latine Linguae divitias (Verba sunt *Grimaldi*)
fane sum admiratus: & eo magis quod cum omnia dili-
genter considerarem, ita plenum Copiæ Cornu omni-
bus in locis animadvertēbam, ut nihil addi posse nisi
supervacaneum videretur." CÆLIUS SECUNDUS CU-
RIO Cyriaci Subalpina gentis apud Italos oppido A. C.
1503. natus, ob sinceram Christi doctrinam varias perfecutiones passus, tandem Basileæ, confedit, ubi Eloquentiæ nactus professionem, talem in ea per 22. annos se præstitit, ut a remotissimis regionibus illius audiendi gratia plurimi convolarint. Excessit e vivis A. 1569. V. plura apud *Freber.* Theatr. illustr. virorum, *Balium & Hoffmannum.* Operum ejus non paucorum catalogum exhibent *Gesnerus & Teisserius.* Vitam quoque expedite recenset *Martinius Crasius* in sua Turco - Germania. ††

THEODOSIUS TREBELLIVS ††† FORO-
LINGUÆ LATINÆ julienis qui *Latinae Linguae Universalis Prom-
ptuarium* ex diversis ac optimis quibusque auto-
ribus concinnavit, ad eandem quoque classem compingi merito videtur. Sed neque paucillula illa laudis portiuncula, quæ descriptorem manet, ei relicta est integra. Vide ut lævum quoque consilium ostendat. Hominis verbis utor, "Continentur hoc volumine, ut in summa dicam, locutiones omnes vel latine (male latine) loquendi formulae quotquot passim apud omnes Romanæ linguæ idoneos auctores inveniuntur. Easque ita enucleate tradidas comperies, ut hoc uno libro contentus Commentario-
rum opera non admodum opus sis habiturus. Ordinem vero nequitiam pœnitendum invenies, qui mirifice te & doctiorem faciat & disquirendi tædio cumprimis levet. Quicquid insuper in Dictionariis, quocumque licet nomine hæctenus editis, quicquid in utraque *Thesauri* editione, quicquid in Latine linguæ apparatu, *Doletto*, *Valla*, *Grapaldo*, *Scopa*, *Adriano* & aliis ejusmodi libris fuit, id totum in hoc uno volumine fideliter congestum invenies. *Figuras* præterea & *colores* tum grammaticos tum *rhetoricos* diligentissime ex *Cicerone*, *Aristotele*, *Quintiliano*, *Rutilio*, *Prisciano*, *Rufiniano* & aliis doctis viris inseruimus. *Epistola omnia religiose ad unum observavimus. Adde quod Jctorum formulas* huiusmodi neglectas vel concise tradidas ex *Budeo*, *Alicato*, *viris sive contraversis incomparabili doctrina præditis, summo cum fide transcripsimus, easque quoad fieri potuit, Ciceronis & aliorum auctoritate munivimus. Antiquum item scribendi morem ex Valerio Probo longe alio ordine tibi præbuimus."*

Hoc ipsum Promptuarium, prodiit enim STEPHANO superstitite [f], taxat ROBERTUS ipse, [g] Queritur enim "de iis qui in Germania hunc Latine Linguae Thesaurum contractum impresserunt, novam Promptuarii inscriptionem dantes ei, cum longissima Epistola, in qua Ordo demonstratur quem ipsi adhibuerunt ac servarunt, imo vero quem ille primus & insituerat & conservarat. Quod

d 2

"tamen

"ter se utebantur." Horum opera usus est maxime ad *Thesaurum* concinnandum.

[e] "Inter eos qui de re literaria bene meriti sunt, Roberti Stephani, Parisiensis Typographi solertissimi, splendidissimique, magna cum primis nec ullo avo peritura laus fuit. vel ex illo amplissimo Latinitate *Thesauri*, quem omnibus ejus Linguae studiosis plurimo sumptu, plurimo sudore, plurima diligentia deprompti." In *Elogiis*.

[d] Qui ROBERTO nostro primum doctore ad Evangelii cognitionem usus erat. Ex verbis in præfatione.

[e] Nam & hanc operam quoque moliebatur, *Henrico* filio olim præstandam. Vide plura apud *Henr. Steph.* Epist. de Statu suæ Typographiæ.

[f] An. G. 1545. fol. 2. Voll.

[g] In *Præf. ad Calpini.* 1553.

viii. & Germano-Græciæ vi. Anterior sit F. R. editio necesse est. in qua aunt Cælium sine ullo pudore *Thesaurum* Stephani descripsisse. Sed in edit. 1575. per Albert. Burerium curatam, *Thesaurum* Lugdunensem 1573. pæne totum esse transfusum, auctorum locis tamen accuratius adnotatis, deprehendi. ††† Ital. *Trebellio*.

“ tamen ut diffimulantur ipsi, totam sæpe ordinis rationem immutarunt, in principio saltem operis, dum in digerendis disponendisque vocabulis ea collocant in fine quæ in principio & medio posita fuerant, & in medio quæ postremum ante locum occupabant.” THEODOSIUS noster natione Italus, patria Foro-Julienensis scripsit præterea Orationem de illustrissima Basileensi Academia instauranda, impressam Basil. apud Froben. †

DOLETUS. STEPHANI DOLETI Galli, Aurelii, Typographi eruditi Commentarios hic idcirco adijci volumus, potius quia inter STEPHANI plagiariorum [c] referendus sit, quam quod iusti Lexici opus proceriderit. DOLETUS noster annos natus 16, eo auctore utor, Lutetie Parisiorum positus Grammaticæ rudimentis, in Ciceronis lectione multum versatus, & loquendi modos attentius observans hos Commentarios cœpit conficere, in quibus vocabulorum a Cicerone usurpatorum vim tum privatam & propriam, tum in constructione usum & elegantiam, Budæo maxime in Commentariis Græcis, in animo atque in oculo habens, tumultuario & quasi desultorio more complectitur [d]. Creverunt hi cum ætate, & veritas illæ ne, si rem extraheret, gravioribus posthac commentationibus deditum eum ad humiliora referri pigeret, edendos vigente adhuc ætate curavit, annos sc. 26 natus, prima quidem adolescentia cœptos, sed repetita diligentia de integro fere confectos atque absolutos. Tres Tomos medietabatur quorum primus Budæo inscriptus prodiit 1536, fol. Lugd. apud Seb. Gryphium, in quo de verborum & nominum significatione usque dicitur; demonstrata scilicet uniuscujusque vocis significatione tum propria tum translata, deinde varietate ulus distincta, postremo exemplis cumulatis. Secundus Francisco Valeſio Galliarum Regi literatorum Patrono optimo atque eidem insuper Budæo inscriptus, inchoatam nominum & verborum expositionem persequitur, itemque de particulis indeclinabilibus ad extremum agit. Prodiit ibidem apud eundem 1538. Tertium intercepit temporum injuria, in quo raros quosdam eosque elegantiores loquendi modos ex scriptoribus Latinis erutos collectosque declarare, & L. L. prorsim atque numeros oratorios arte brevi perstringere voluit. Quo minus ad exitum sua incoepa perducere potuit, fortunæ acerbitate factum. Nam vivicomburio miser ob religionem combustus est Lutetiæ, Augusti. 3tio 1546. de quo sic egregie Adeodatus Seba Vesalius [i. e. Theodorus Beza,]

*Ardentem medio rogo Doletum
Cernens Aonidum chorus Sororum
Charus ille diu chorus Dolet:
Totus ingenuit, nec ulla prorsus
E Sororibus est reperta cunctis
Natis nulla, Driafve Nereisve,
Quæ non vel lachrymis suis vel hausta
Fontis Pegasei stunderet unda
Crudeles adeo domare flammæ.
Et jam totus erat sepultus ignis;
Jam largo madidus Doletus imbre
Exemptus poterat neci videri,
Quam calo intonuit severus alts
Divorum Pater & velut perægre
Hoc tantum studium ferens Sororum
At cessate, ait, & novum Colonus
Ne diutius invidete calo.
Calum sic meus Hercules petivit.*

V. Konig. Bailletum, Balium, Caillaum in Historia Typogra-

[c] “ A Plagii crimine non absolvendus, licet ipsemet adhuc illud sibi a Carulo Stephano obiectum diluere omni studio sit annifus, qua de re legi potest Thomafus de plagio literario, §. 409. 412. Nempe nimium subito creverunt in molem Latine Linguae Commentarii, qui ante Theſaurum Robert. Stephani & Nizolii magnitudine Laur. Vallæ Elegantias non superabant; frustraque excubendi licentiam Lexicographis concessam Doletus præterdidit, qui Barthol. Riccio insuper atque Lazaro Bayſio eum in modum turpiter abufus est, nunquam eos nominans nisi ubi castigat.” Morhof. Polyhif. lib. 4. cap. 9. §. 11.

[d] DOLETI admonitio de fecundi Tomi ordine. “ Horum Commentariorum id meum primum institutum fuit, ut autor effem novi Dictio-

niæ, Gesnerum, cæterofque. Exstant nonnulla ejus Poemata in Deliciis Poetarum Gallorum, Tom. I. Fertur morti vicinus plebem adstantem & lachrymis madentem ita allocutus:

Non dolet ipse DOLET, sed pia Turba dolet.

EX STEPHANO quoque excerptit WENDELINUS, & suam Medullam Latinitatis MARCUS FRID. FRISIUS.

WENDELINUS: de quo plura apud Morhof. I. proxime citato. Neque enim in Lexicographorum classem jure est digerendus. Multum quoque Nostro debet JOANNES FRISIUS Tigurinus. Nam præter Dictionarii ROBERTI STEPHANI Epitomen Latino-Gallici ab eodem ROB. STEPHANO excusam, ubi voces nudæ locutionibus omiffis in puerorum utilitatem continentem interpretatione Germanica auctæ, Dictionarium etiam Latino-Germanicum locupletissimum conscripsit, quod a Froſchovero Tigurino Typographo plus decies excusum est in Folio. Postremæ Editioni accesserunt prænomina Romana, & rei nummaria, mensurarum & ponderum vocabula. Ingenue FRISIUS qui ††† lectorem præfatus non sibi sed STEPHANO gratias deberi ostendit, & post plurima in laudem viri de literis meritisimè dicta, deque ††† ejusque in Lexicis condendis incredibili opera sumpta, hæc subjungit; “ Hæc de Authoris laude præfari libuit. Superest ut brevier demonstrarem quantum & nos laboris in hoc Lexico, sive, ut vulgo appellatur, “ Dictionario contulerimus: nobis enim in hoc opere, “ quod modo vobis studiosissimi adolescentibus exhibemus, “ omnino nihil nisi Germanicam versionem, veram tamen illam, & quæ ad nostræ lingue idioma quam proxime accedat, adscribimus atque attribuimus”. Eruditus Lector non in FRISIO quæret STEPHANI Theſaurum ipsum, sed eum quem ipse STEPHANUS in compendium redegit & Dictionarium Latino-Gallicum appellavit; a quo profecto ne latum quidem unguem abicedere existimo FRISIUM, Gallica solummodo interpretatione in Germanicam commutata. Neque latius fere abscedit Lexicon Trilingue, quod ex Theſauro ROBERTI STEPHANI & Dictionario JOANNIS FRISII summa fide colligi jactat. Vix enim semel a FRISII labore discrepat, nisi quod Germanicæ Græcæ adjecta sit interpretatio. Prodiit cum præfatione Joannis Sturmii Argentorati, excudente Theodosio Richelio 1587. fol. Errat ergo Morhofius qui Lexicon Trilingue ex Foro Romano natum esse voluit, cum, ut inspectando accepimus, ita ordinatum erat Proſapia; Theſaurus minutatim concisus cum interpretatione Gallica extulit R. STEPHANI Dictionarium Latino-Gallicum: Galliam Germania mutavit FRISIUS, cui deinde Græciam adjecta sive Sturmii, sive quilibet alius.

FUNGERUS. DECIMATOR.
DASYPODIUS. KORNIGIUS.
MARTINIUS. SUSANNEUS.
PLANTINUS. NORWEGUS.
COMENIUS. DANETIUS.
FRIGIUS. LAURENTIUS.
MANICELLUS. MOELLUS.
JUNIUS. BRECHERUS.
VOSSIUS. GAUDINUS.
CONSTANTINUS.

Officina Latinitatis.

ELLIOTA. DE SACRA QUEBEC.
COOPERUS. THOMASIUS.
GOULDMANUS. LITTLETONUS.
&c. &c. &c.

Indagato fonte quid rivulos consecemur qui suam copiam hinc arcessere? Opera quam insumpsit STEPHANUS erat quasi Terminus hujus Disciplinæ, neque Posterorum erat, ut olim usu venerat, Superiorum solo inædificare, sed aliquid potius tollere ex eorum cumulo ad privatos usus derivandum, atque ad eam speciem quam unusquisque sibi profitendam suscepit. Hos igitur nominare

“ narium conscribendorum ordinis, quem nec Græcus quilibet nec Latinus tibi vindicare posset. Qui ordo est, ut non feriem alphabeticam sequamur, quod vulgus Grammaticorum facit, sed res rebus atexamus, “ & dictiones significatione cognatas inter se copulemus. In quo non solum dictionum ipsarum significationes potes comprehendere, sed re “ tum etiam naturam & quamdam humanarum actionum expressam im “ aginem effictumque simulachrum contemplari. Quod si tibi vis declarari familiaris, fac tibi ob oculos ponas nostrum in rei Bellicæ, Navalis, Rusticæ, Cælestis, Partium corporis humani vocibus explicandis “ ordinem.” qui deinde mox subjungitur.

† Testibus Lycoſthene & Simlero Gesneri epitomatoribus. Ipius opera quid revera Stephano accesserit candidè verique declaratum est in præfatione Birrii.

†† Supple Ad.

††† Forte Ejusdem.

nare erit expectationi omnium occurrere. Neque hos solos nomino, quasi totidem non essent, si res ita ferret, nominandi ultra. Non enim Bibliothecam Lexicographorum adornamus, sed præcipuos perstringimus. Sed de horum quoque nonnullis nonnulla licet paucissima.

In Etymologicis totus defudat JOANNES FUNGERUS FRISIUS, M. MARTINIUS, de quo nihil nisi præclarissimum jubeo, J. NORWEGUS HESSUS, & JOANNES GERARDUS VOSSIUS.

Desiderata cæterorum egregie supplevit ROB. CONSTANTINUS, voceque *abstrusiores* in lucem protraxit opere & labore prædicando. Qualem operam quoque præstitit JOSEPHUS LAURENTIUS Lucensis in *Amalthea sua Onomastica*, Luca 1640. 4to. & Lugd. 1664. fol. in qua Voces universæ *abstrusiores*, Sacræ, Profanæ, Antiquæ, Antiquatæ, Usurpatæ, Usurpandæ occurrunt cum Italica Interpretatione.

G. MATTHIAS KOENIGIUS multa in suo *Gazophylacio Latinitatis* congestit, quæ frustra in operosissimis aliis Lexicis quærentur.

In vulgarem & quotidianam usuram sunt expedita & ad Discipulorum Cathedras ut plurimum idcirco relegata, quæ suis Germanis scripsit PETRUS DASYPODIUS *Comadi te páov* Pater, quæ Gallis MORELLUS, GAUDINUS & DANETIUS [a]; & quæ Nostratis GOULDMANUS, THOMASIVS, LITTLETONUS cæterique quam plurimi.

In Nomenclatorum classẽm redigendi sunt HADRIANUS JUNIUS, JOH. JOACH. BECCHERUS, & J. A. COMENIUS in *Lexico Atriiali*, & *Janua Linguarum*.

Has literas primus apud nos professus est THOMAS ELLIOTA armatæ militiæ auratus Eques, in Sudovoliæ Comitatu honestissimum loco natus. De quo vide *Lelandum* in *Encomiis*, *Balaam*, *Antonium Wood*, aliosque. Claruit A. 1540. regi HENRICO a familiaritate & splendidis ministeriis. Prodiit ejus Dictionarium Latino-Angl. Lond. 1541. fol. mox tamen sc. A. 1552. iterata vice a THOMA COOPER Oxoniensi, atque Scholæ Magdalenensis ibidem Informatore, 33000 circiter vocibus adauctum. Sed adhuc pro Sæculi infelicitate multis ineptiis & foedissimis monstribus scatebat opus, ut expectare par erat. Idem deinde COOPERUS, propter labores feliciter exantlatus ab optima Regina ELIZABETHA bonarum artium nutrice ad Episcopatum Wintoniensem evectus, (In tanto enim homine remunerando eumque bonis officiis cumulando sibi ipsi se nunquam satisfecisse palam prædicavit Regina munificentissima) proprio tandem Marte Thefaurum molitur. Prodiit Londini 1584. fol. sc. "Thefaurus Linguae Romanæ & Britannicæ tam accurate congestus ut nihil pene in eo desiderari possit, quod vel Latine complectatur amplissimus STEPHANI *Thefaurus*, vel Anglice toties aucta *Elliotæ* Bibliotheca, opera & industria THOMÆ COOPERI, Magdalenensis." Quid expectandum sit ab hoc Thefauro, discet lector ex verbis Auctoris: "Hic non solum cujusque vocabuli vernaculam interpretationem variam & copiosam reperient, sed & etiam ex amplissimo ROBERTI STEPHANI *Thefauro* commodissime congestas locutionum formulas, quibus ejusdem apud probatos auctores usus, quantumvis multiplex, indicatur. Ex iisdem etiam subcri-

ptis locutionum exemplis intelligent, cujusmodi in illustribus scriptoribus adjuncta sunt nominibus Epitheta, quæ verbis eleganter adverbia connectantur, quæ interdum Antitetha & contraria, quæ nomina quibus verbis, quæ item verba quibus nominibus apte cohærent. Genera verborum & nominum, inflexionem, accentum, derivationem nusquam pene prætermisi, ut illorum etiam consulerem industria, quibus deest vivæ vocis institutio, Adscripta sunt ubique Authorum nomina, ut non obscurum esse possit, quid cuique debeatur. Hinc etiam vel exiguo negotio depromant sibi non contemnendum apparatus verborum & locutionum, sive de re aliqua dicendum sit, sive scribendum. Accedunt & ista non exigua commoda, quod hic Latini Sermonis elegantiam & concinnitatem observent, quod ejusdem cum nostro idiomate consensionem intelligant, quod in suis scriptis ad optimorum auctorum imitationem se facilius componant." Utilissimam sane operam utique præstitit Præful doctissimus, Vir eruditione, moribus, omni laude major. Nondum enim desivit esse vel in pretio vel in usu. Attamen præter quod Auctores raptim citentur, nullo indicato loco quem consulamus, eadem inopia, quæ cæteros ejus ætatis Lexicographos, premit quoque nostrum. Nondum prodierant aliquot Auctores optimæ notæ, scriptoresque Philologici qui plurimum ad hæc studia conferre poterant. Plurima item barbara irrepserunt, sed, ne ullam laudem tanti viri omittamus, de iis cavere debet Lector in limine operis his verbis admonitus: "Omnis dictio quæ ex Clasticis & probatis authoribus depromitur, habet authoris nomen ascriptum. Quod si qua non habuerit, eam scito vel Græcam esse, necdum in fatis probatum usum Latini Sermonis pertractam, vel ejusmodi Latinam quæ in laudatis Scriptoribus non reperitur." Propria locorum & personarum vocabula separari a cæteris iussit, ubi quandoque gravissime hallucinatur. De eo Scriptor celeberrimus [b], alienæ laudis non nimium Studiofus: "Multa de illo viro habeo, quæ non sine injuria videntur reticere posse, nam profecto fuit & muneris sui & eruditionis jure reverendus: industriæ specimen reliquit ingenium illud Dictionarium, cui operi uti famam suam apud posteros, ita sui sæculi laudes simul & promotionem suam præcipue debet. Fundamentum istius operis e Thomæ Ellioti Militis Dictionario, sicut & ipsa materia & verborum & phrasæ copia e R. Stephani Thefauro & Johannis Frisii Lexico Latino-Teutonico desumpta sunt." De his Lexicographis dicitur quod Calepino ELLIOTA, tunc temporis inclorescenti, FRISIO [c], vel, quod perinde est, STEPHANO totum debeat COOPERUS. Hos sequitur infinita Turba Lexicorum Latino-Anglicorum. Dictionarium THOMÆ THOMASII [d], quod ad summam fere maturitatem perductum est a *Philemone Holland*. JOANNES RIDERUS Præful apud Hibernos non utique negligendus, qui sibi id negotii dedit, ut præstantiorum labores in compendium quasi redigeret. THOMAS HOLYOAKE sive DE SACRA QUERCU, ut Latine reddi potest atque ab ipso redditur. FRANCISCUS GOULDMANUS [e] qui profitetur se THOMASIVM, RIDERUM, & HOLYOAKUM completi. ADAMUS

e

LITT-

[a] PETRUS DANETIUS Abbas S. Nicolai Virdunensis, Ludovico XIV. Viro immortalis, bonas artes revocante, Magnum suum Dictionarium ad usum Serenissimi Delphini collegit atque Gallico Idiomate reddidit. Paris. 1691. 4to. & 8vo. Placuit nimirum ornatissimo Montausero, cujus auspiciis Regia Juventus instituebatur, ut Latine Linguae Scriptores quos expoliri atque edi curavit ad studia Principis promovenda, partem etiam passu sequeretur Latine Linguae Dictionarium. Haud immerito in hac parte literarum DANETIUM cæteris fere omnibus præferunt Eruditi: uti Lexicon, quod Auctore innominato vocatur OFFICINA LATINITATIS, Latino-Gallicum, vicissim ad ultima detrudunt. Vide in hoc opus Stricturas cujusdam præmissas DANETII LEXICO.

[b] Antonius Wood in Historia Oxon.

[c] Quod scripsit FRISIUS Teutonice, Anglice tantum interpretatus est COOPERUS. Ita fere pronuntiavit de eo T. DE SACRA QUERCU.

[d] THOMAS THOMASIVS in clivæ Academiæ Cantabrigiensi Typographus & Legati in eo munere Defensor. Coll. Regalis ibidem olim Alumnus. Ex *Hatchers* Catal. MS. Electus unus ex tribus librorum Impresoribus, 11. Feb. 1885. Registr. Acad. Cant. Obiit Uxoratus, & humatus

est in Ecclesiâ S. Mariæ majoris Cantab. Aug. 9. 1585. *Hatcher* ut supra, & Registr. S. Mariæ. Lexicon hoc intra 8. annorum spatium quinque prodiit, ad vicem 13tam deinde pervenit, adeo ut a viro in hisce literis præclarissimo olim judicabatur nulli Lexico, vel numero verborum, accurata interpretatione, phrasulorum delectu cedere posse.

[e] FRANCISCUS GOULDMAN Collegii Christi apud Cantab. Alumnus. Obiit Anno 1689. Rector cæteros labores quos insumpsit non mediocres, *Criticos Sacros* 9. Vol. fol. una cum *Job. & Ric. Pearson & Antonio Scattergood* edi curavit in Theologiæ Criticæ & Eruditæ magnum incrementum. In Lexico condendo debuit nonnihil *Thomas Parsons* Aul. Pembrochiæ Socio. Prodiit sæpius ingenti accessu locupletatum cura G. Robertson (viri in Hebraicis clarissimi) & ejusdem A. Scattergood. Vide *Worthingtoni* Epist. 22. "D. Gouldmano qui mihi proxime prævit (siquid ego novi hominem, dubium nã sine probum an eruditum senem, antiqua fide & moribus, atque tum temporis, cum id negotii in se reciperet Regiarum partium reum) &c." A. LITTLETON. præfatio.

LITTLETONUS [a] S. T. P. Ecclesiæ Westmonasteriensis Canonicus. Et instar omnium, utpote qui omnes præcedentes complectitur, Auctor *Linguae Romanae Dictionarii Præculenti Novi*: five, ut vulgo dicitur, *Dictionarii Cantabrigiensis*, ibi sc. excusi 1693. 4to. Nulli, quod sciam, Lexico hodierno numero vocabulorum, vel si molem spectes, utilitate ipsa cedunt Nostrorum hominum labores. Quæ unicuique Literæ præmit LITTLETONUS & deinde *Dictionarium Cantabrigiense*, de natura, potestate, & qualitate Elementa sunt ex ipsis philologiae adytis petita & lectu cum jucunda tum necessaria. Cantabrigiensis Lexici Auctor gloriatur se ad hoc opus adjutum fuisse curis MSS. Cl. *Milioni*, quanquam aliunde didicimus *Edu. Phillips Milioni* ex Sorore Nepotem, quod magis credibile est, Avunculi laboros applicuisse ad confarcinandum *Speculum Linguae Latinae* quod ejus cura prodiit 1684.

Dum hæc commentabar, mihi in manus incidit *J. Georgii Walchii Historia Critica Latinae Linguae Lipsi. sumptu Jo. Friderici Gleditschii, B. filii 1729. 8vo.* quem, quia caput quintum Lexicis Latinis destinavit, omnino nobis eadem profidentibus non negligendum esse duxi. Legi nec vehementer mihi dolendum arbitrabar quod in manus non jam pridem venerat. *Aviſognoſias* & Temeritatis specimen adnectam ex iis quæ habet ad nostrum STEPHANUM spectantia. Unde fortasse neque sibi dolendum arbitrabitur lector eruditus.

“ROBERTUS STEPHANUS qui edidit *Dictionarium seu Latinae Linguae Thesaurum*, non singulas modo dictiones continentem, sed integras quoque Latine & loquendi & scribendi formulas ex Catone, Cicerone, Plinio avunculo, Terentio, Varrone, Livio, Plinio secundo, Virgilio, Cæsare, Columella, Plauto, Martiale, cum Latina [b] tum Grammaticorum tum varii generis scriptorum interpretatione. Prodiit opus hoc Paris. [c] 1536. duobus voluminibus. Filius [d] Henricus patre dignissimus auxit id ingenti accessione atque emendavit. Ita ornatum in lucem editum fuit 1542. item Lugd. 1573. quæ Editio est optima [e]. Basil. Froben. 1576 [f]. Vere de opere hoc [g] judicat Olaus Borrichius Append. de Lexic. Latinis p. 43. quum ait, *in hoc tamen tam pulchro corpore, ut nec deesse credunt suis maculas soli, navi quidam latent, nec ii parum deformes, qui quo paucioribus hæctenus vel observati sunt, vel publice attacki, hoc mihi erunt studiosius liberiusque in gratiam titanium nominandi, excutiendi. Et quidem principio dum auctores quibus totum adificium immititur, forsitan non optime in perfectos & imperfectos tribuit, inegalantibus & imperfectis sed proficientibus Plautum & Terentium improvide adnumerat; perfectis & elegantissimis Varroem, Sallustium, & Catullum; imperfectis autem & deficientibus Columellam, Lucanum, Senecam, Tacitum, Plinium utrumque, Curtium, Quintilianum. Secundo, infinita desunt ad accuratam & absolutam latine linguae cognitionem necessaria. Enimvero certum est, alios auctores Latinos vivo adhuc Stephano publicatos, vel ab ipso persunctorie tantum excusos, vel ne tentatos quidem, alios ex quo vivere desuit in lucem prodisse. aut plane novos aut longe emendatiores auctoresque. Et*

“quibusdam interjectis, *Non multis urgebo quod apud Mariangelum Grosippus, varia in Editionibus quibus usus est Robertus Stephanus oppido esse mendosa, capitalis tamen pestis, adjectiva pro substantivis adverbisque non raro obtrudi, derivata suis primitivis non attexi, nec simplicibus composita; sed id solum adjectivam, auctorum sententias, phrasisque præsertim dubie significationis raro explicari, proinde ambiguum allegatorum sensum variis interpretationibus patere, imo lectorem in suspensio relinqui, unde varii lapsus & fluctuationes.* Caspar Scioppius Consultation. II. p. 53. dicit, *Hoc Lexicon omnium est optimum etsi nec paucis nec levibus erroribus vacuum.* In consociendo hoc opere Stephanus spatium duodecim annorum consumsit, quamvis aliorum, quos negotii hujus causa sumtu suo aluit, opera adjutus, quorum negligentia aut incertia facile multa vitiosa nec satis emendata locum invenire poterant.

LEXICORUM Latinorum a Perotto ad nostra tempora perpetuo tenore & successione vere *πατερπαιγαδία* deductorum ea est facies, ea fortuna. Neque extra eos limites quos sibi descriperant primi Coloni, divagari se passi sunt Nepotes. Sed ecce exortus est BASILIUS FABER Soranus suam quoque familiam ducens, novæque quasi Scholæ conditor. Nam quanquam ea lima hodie perpolitur eaque cura præstantissimorum virorum maectetur ut optimi Lexici vice fungi queat, non tamen Dictionarium, ut dicitur, in animo habuit conscribere FABER noster [b]. Voluit Linguam Latinam non *pueriliter interpretari*, sed *Critice exponere*, vocabulorum proprietatem subtiliter & quasi philosophice excutere, linguam ad originem usque investigare atque ejus quasi historiam contexere, vices deprehendere, rationemque quam vel cum se ipsa, vel cum finitimis linguis exerceat, complecti, proindeque Orthographiæ, Philologiæ, totiusque demum Critices quam latissime pateat, Thesaurus conradere. Nihil ergo quod Erudita Antiquitas in se complexa est vel memorabile vel singulare hominem tam probe exercitatum fugere debuit; Officia, Ministeria, Artes, Ritus, Calculos, Philosophiam, Cultus, unde vel scribendi vel loquendi ratio affici potuisset, ob oculos posuit, & præterea, quod tamen condonasse malui, sententias eruditas, adagia, apophthegmata, exempla, historiolas, physica etiam nonnulla & moralia, adduxit, quæ in examine difficultibus proponi & inculcari vocabulorum occasione poterunt. Scripsit denique non Pueris, sed Confirmatis, sed Adultis [i].

His omnibus prodiit prima vice *Thesaurus Eruditionis Scholasticæ, sive ratio docendi ac discendi facili, plana, & compendiaria prorsus via, ex optimis quibusque autoribus Græcis & Latinis; & supellex instructissima verborum, locutionum, rerum, sententiarum, exemplorum, eorumque omnium quæ tum docentibus tum discitentibus adminiculo utilissimo esse, atque ad eruditionem negotio facili & expedito comparandam facere possunt, cum adjuncta in plerisque locis interpretatione Germanica; Ita omnia de industria collecta atque accommodata, ut & locos communes vocum rerumque multi-*

[a] LITTLETONUS claris natalibus ortus apud *Weston* in agro *Vigornienſi*. Vide *A. Wood Athenas Oxonienses ad Annum 1694. quo moritur LITTLETONUS.*

[b] Imo *Gallia* si vel hisce oculis vel STEPHANO ipsi fides.

[c] Credibile est ergo de Editione principe 1531. eum ne fando quidem audivisse.

[d] Nihil minus. *Henricus Stephanus* anno natus 1528. parum conferre potuisse videtur ad Thesaurum proditurum Anno 1542. Neque in ipsis monumentis ulla vel minima fides de ea re reperitur. Videtur quidem post obitum patris voluisse Thesaurum ejus ad incudem revocare, ut monuimus supra ex ipsis præfatione ad Græcum Thesaurum. Est & alibi ubi fuit de ea re aperit consilium. “*Elaborata a patre & edita opera, quorum editiones cupio renovare, sunt hæc duo potissimum, Thesaurus Linguae Latinae & Dictionarium Latino-Græco-Gallicum.*” Epitola de hæc Typographiæ statu.

[e] Non optima sed longe alia, si fides sit adhibenda iis quæ diximus ad Annum quo prodiit Editio *Lugdunensis*.

[f] Editio *Frobeniana* sc. Forum Romanum non magis est STEPHANUM quam *Promptuarium*.

[g] Quæ habet *Borrichius* non spectant STEPHANI Thesaurum, sed *Forum Romanum*, cujus Auctor inegalantibus & imperfectis *Plautum & Terentium* annumerat, &c. Non STEPHANUS, sed omnia longe aliter.

[h] “*Sedulo incubui, ut Thesaurum Juventuti, ac tum discitentibus*

“*tum docentibus exhiberem, non obtruderem Dictionarium, qui ne Latinus quidem, ut sit vulgatus, titulus est, hoc est, ut non occupar enumerandis usitato modo, juxta ordinem elementorum, vocabulis tantum, sed ostenderem etiam quid in unaquaque voce prædictas esset atque elegantiae, ac quomodo perspicui usus negotio facillimo posset: Quomodo item voces alia cum aliis conjungi, ac locutiones certas & sententias Latinas & perspicuas præstare possent. Ac quia sterile & jejunum nimium & hoc ipsum est, adjuncti ex Auctoribus Græcis & Latinis, si non omnibus, tamen plurimis, quicquid in iis deprehendi eruditum, elegans, egregium, argutum, lepidum.”* Ex *Prolegom. BAS. FARRI.* Et mox, “*Si quis arbitrabatur Thesaurum hunc nostrum in hoc conscribitur esse ut Vocabularii aut Dictionarii, quemadmodum vocant, loco quo eo utatur, nec prius ad eum confugiat quam de vocabuli alicujus significatione dubitet, ac interpretationem ejus petere ex eo instituat, tota aberrabit via. Non enim ut Dictionarium tantum esset, conscripsimus, sed ut uberrimam copiam & instructissimum apparatus locutionum latinarum, rerum ac sententiarum contineret, ac quasi in foro quodam, ut conspici ab omnibus posset, explicaret atque ostentaret.”*

[i] “*Ita omnia quæ ad studium Grammatices pertinent, adferri cupio ex Scholis ad hunc nostrum Thesaurum, cujus lectio grammaticis illis præceptis nondum sat recte imbutis prodesse vix poterit.”* FABER ipse l. c.

multiplicim lucupletissimos præstare possint. Lips. 1571. fol. † [a] Floruit noster seculo 16to, natione Germanus, patria Soranus. Per totos annos 40 †† a prima adolescentia ad senectam usque, ætatem omnem docendis aliis cum voce tum scriptis consumpsit. In publicum edidit plurimas lucubrations, quibus veteribus Lingvæ Latine Auctoris lucem addidit, ex *Terentio* sc. & *Cicerone* Excerpta, cum interpretatione locorum aliquot obscurorum in utroque Auctore, Lipsiæ. Vertit in linguam Germanicam *Lutheri* commentarios in *Genesin*: Item Saxoniam *Cranzii*, Lipsi. 1563. Denato *FABRO* prodiit *Theaurus* cura Filiorum *Philippi* & *M. Christophori Fabri* 1587. fol. Qui [b] huic expoliendo, illustrando, augendoque postea manus admovere, erant *PAULUS FRANCUS*, *AUGUSTUS BUCHNERUS*, *JACOBUS THOMASIUS*, *CHRISTOPHORUS CELLARIUS*, *ANDR. STUBELIUS*, *CHR. FALSTERUS*, & postremus omnium *GESNERUS* 3 *adv.* Certatim omnes eaque pene animi contentione qua ad *Calepinum* lucupletandum eorum Majores advolarunt, sed dispari plane successu. Primus, ut admonui, erat *P. FRANCUS* Bescoviensis Professor *Viadrinus*, qui A. 1622. *Spicilegium* suum addidit & *FABRUM* nonnihil auctiorem reddidit. Proxime sequitur illustrissimus pene omnium *AUGUSTUS BUCHNERUS*, qui *Thefauro* addidit & suas lucupletations & famam haud exiguam. Cujus curis graviter ad-auctus prodiit *Vitemb. sæpius*. In *BUCHNERI* laboribus nihil erat querendum, nisi quod aliquid posterioribus reliquum suppleendum. Nonnihil in hac parte fatiscit *Bibliopola* honestus qui *BUCHNERI* vita functi lucubrations novas ære redemit, & cum *Symbolis M. JACOB. THOMASII*, *M. JOH. GOTHOFREDI HERRICHEN* & *JOH. VORSTII* Viri Celeberrimi denuo recudit 1672. Lipsi. fol. His supervenit *CHRISTOPHORUS CELLARIUS*, Vir nostro præconio major, & in his literis exercitatissimus: cui hæc demandata erat opera ut *FABRUM* ab innumeris mendis vindicaret, cum id aliquantulum neglexit *BUCHNERUS* in suis additendis inferendis magis occupatus. Novem igitur mensibus in ea palæstra insumptis, prodiit *CELLARI* industria pene singulari A. 1686. & rursus 1691. 1696. & 1700. Post *CELLARIUM* manus admovit *ANDREAS STUBELIUS*: qui præter accessionem vocum 7000, addiderat quæ ad marginem sui libri (in *Bibliothecam Ser. Elect. Palat.* cum aliis post fata Auctoris migrantibus) adleverat vir præstantissimus *J. GEORG. GRÆVIUS*: qui neque in hoc literarum laude studiosos demereri destituit: item *Arsifani Messii* primi ordinis *V. C. CR. Comitibus* Exempla locutionum ex *Virgilio*, *Sallustio*, *Terentio*, *Cicerone* per literas digesta. Prodiit in publicum usum A. 1710. fol. & rursus A. 1717. [c] adjunctis *Symbolis JOACH. JURGENII* & incredibili auctario vocum pene 20000. Prodiit denique *Thefaurus Eruditionis Scholasticæ omnium usui & disciplinis omnibus accommodatus, post Celeberrimorum virorum Buchneri, Cellarii, Grævii operas & adnotationes, & multiplices Andree Stubelii curas, recensitus, emendatus, & lucupletatus a Jo.*

MATTHIA GESNERO; Lipsi. 1726. fol. ††† qui opus ad hoc quod hodie conspicimus culmen feliciter produxit, & omnia quæ ab eruditissimo Lexicographo reique Criticæ peritissimo expectari poterant, optime & fideliter præstitit. Quale id sit, vide præter præfationem Auctoris, *J. Chr. Coleri* Antholog. tom. 1. fascic. 3. p. 172. & *Walchiun* nuper allatum, qui in *Thefauro FABRI* plus describendo præstitit quam in cæteris omnibus. Hunc igitur *Thefaurum* pace *Borrichii Foro Romano*, *Boecleri Ludovico Lucio* audax antepono, usu, eruditione, curaque cæteris pene omnibus Lexicis longe commendatiorem, in paucis tamen emendari adhuc desiderantem. Nam dum *Prinitivis Derivativa*, *Simplicibus Composita* adtexuit, quod minime laudo, ad eam necessitatem detruditur, ut voces aliquando obsoletas, aliquando Græcas, aliquando pene pro ingenio fictas pro generis & familiæ capite listat. Lectorem inde per incuriam aliquando ad plures radices amandat de una voce quæsiturum: aliquando destituit & deserit in totum. Loca auctorum non ea cura aut fide perpetuo qua par erat adducta, cæterasque istiusmodi minutias, pro tantis meritis facile condonamus. Prodiit quoque *Epitome Thefauri FABRI* Lipsi. 1594. & Heidelberg. 1608.

Editio STEPH. Ut tandem ad operam nostram atque ad *Thefauri Londinen-* hujusce Editionis methodum & rationem *is* 1735. deveniamus, scire avebit Lector eruditus quid tantum post molimina *Car. [d]* & *Hen. Stephani, Miltoni, Baliansum, Kusteri* denique, cæterorumque qui animo ad hanc ipsissimam professionem adverterunt, (quorum tamen fere omnium labores intercepti vel fatum im-maturum, vel injuria temporis) & nos ipsi præstitimus, & præstitisse ab aliis volumus intelligi. Hæc non esse sigillatim & minute describenda, cum ea unuquique lector pene suo jure in tali re præcipere videatur, & quasi nobis præscripsisse, in initio, monuimus. Pauca tamen sunt, quæ paucis declarabimus.

Lexicographorum Gente, ut vidimus, in duas quasi familias divisa, quarum una *STEPHANUM*, *FABRUM* altera auctorem habet, primum omnium id nobis visum est commodissimum, siqua ratione aut arte id poterat fieri, ut essent in nostro *Thefauro* hæc duo consilia communione quadam inter se conjuncta. Ea mente erant operæ, quas in *Fabro* reformando insumpserunt Viri præstantissimi, nobis conferendæ atque digerendæ. Contulimus & digessimus. Dolendum erat, commoditates quas vel hinc vel inde capere potuissimus, nulla necessitate ditrahi & discerpi. Concludendi itaque erant & conglutinandi hominum labores literarum necessitudine antea conjunctissimi. Deinde præter cultas observationes criticoque homine dignas quæ in *Fabro* spectantur, in *STEPHANO* adhuc desiderabantur, necesse erat novas subinde exoriri vel voces vel vocum interpretationes, quas partim suppeditavit Auctorum lectio [e] *STEPHANI* ætate in *Bibliothecarum* latetris delitescunt, partim introduxit sequioris ævi ar-

e 2 bitrium

[a] Multum ad hoc opus contulit *FABRI* sobrinus *Michael Neander* Soranus trium linguarum cognitione clarus, qui scholam Ilfeldensem in faucibus sylvæ Herciniæ per 40 annos rexit de Christiana juventute optime meritus. Ejus opera, plurima sane & præstantissima recenset *Teifserius*.

[b] Mirum est, in quam diversa abeant Eruditi de Lexici hujus præstantia, Subjungunt duos. Verba mecum perpende. "Plurimum abest [c] *Fabri Thefaurus* ab ea quam in *Foro Romano* spectamus perfectione, immensum quantum a virtute consummati Lexici, primo quod plurima hic deficient, secundo, quod plurima, licet inveniuntur, nullo tamen laudato Auctore, suspicionem barbarissimi legendibus moveant, tertio, quod plurima barbara sine præmonitu, lectori crude detrudantur, quarto, quod in quantitatibus magna deprehendantur sinisteritas, adeo ut hæc parte longe infra *Decimatore* censeri mereatur." *Borrichius*.

"Thefaurus Latine Lingvæ Roberti Stephani & *Forum Romanum* Cælii Secundi Curionis — Quibus merito anteponas *Basilienſe* Lexicon. In *Fabri Thefauo* plus doctrina est, cui copiam, decus, limam addidit singularis industria & doctrina Cl. Buchneri qui ex opusculo opus dedit. *Boecleri*.

[c] Eodem anno prodiit *CHRISTOPHORI FALSTERI Supplementum Latine Lingvæ, Sive, Observationes ad Lexicon Fabro-Cellarianum, cujus mille aliquot lacuna ex auctoribus aures, argentea ex aures atavis suppleverunt, adheſta*

† *Borrichius* in Append. de Lexicis pag. 46. non Lipsiæ, sed Erphordiz hanc editionem prodiſſe docet. Aliam Lipsiensem, tunc primum, opinor, Buchneri cura recensitam ac lucupletatam, ad annum 1655. rejicit.

†† 36. *Borrich.* l. memorato.

††† Iterum A. 1735.

†††† Injuria hic vapulat *Borrichius*, cum non eos duntaxat auctores com-

passim notis Criticis & Philologicis necnon indice quadruplici. Dicitur & Francofurti ad Viadrum (si fides *Morhose*) uberior latere vocabulorum collectio, quam *Tobias Magirus* ad *FABRUM* sibi collegerat.

[d] Vide *Caroli Stephani* Præfationem ad *Dictionarium Latino-Gallicum*. Consilium suum de ea re aperit *Henricus Stephanus* in præfatione ad *Thefaurum Græcum*, atque in Epistola de suæ Typographie statu. De *Milioni* conatibus vide ipsius *Vitam*, Præfationem ad *Dictionarium*, ut dicitur, *Cantabrigiense*, & *Antonium Wood* in *Athenis Oxoniensibus* ad notitiam de *Edwards Phillips*, *Sodalitium Balianſe*, quod est Oxonii, hoc seculo ineunte, tale aliquid in animo inſituit nescio quo fato interceptum. A. Cl. *Kuſſero* omnia egregia expectavit orbis literatus. Subjuncti ille specimen operæ destinæ ad calcem tractatuli sui De usu Verbi medi.

[e] Hujuscemodi erant *Phadrus, Syrus*, cæterique quam plerimi, *Historiorum* & *Poetarum* Fragmenta, *Inscriptiones* (nonnullæ aureæ ætatis) cæteraque id generis monumenta, quæ posteriorum hominum cura & luce publica & literarum lumine donavit. Erit instar omnium celeberrimum *Fabrestrum* laudare, cui multum debet *Latinitas* restituta. Plures auctores recenset *Borrichius* de *Ciculis* Latinis qui *Stephanicæ* ætati ignorabantur, non optima tamen fide, cum in his *Manilius* nominet, qui prodiit typis *Adini* seculo 15to, adeoque ante ipsum natum *STEPHANUM*. †††

memoret, quos ignoravit *Robertus Stephanus*, verum etiam, ut ipsius verba ponamus, *Fro* adhuc *Stephano* publicatos, verum ab ipso vel perjuratore tantum excessos, vel ne tentatos quidem. Urquom deinde simul ut probet adducit inter alios *Manilius*, & nominatim quidem *Scaligeri*, haud obscure inuenens ex hujus etiam summi viri *Commentariis* peno Latine lingue insigniter instrui posse. V. pag. 44. Append. de Lexic.

bitrium & ea [a] norma loquendi, quam cæteri omnes Lexicographi neque omnino non adtigisse, neque se penitus pertractasse videntur. Quod ad Orthographiam attingit, eumque Latinæ linguæ genium, qui in Itamine ipso & in partibus, ut aiunt, constitutus cernitur, uniuscujusque elementum naturam, habitus, relationes, veramque proprietatem descripsimus; qua in re nobis facem præterere præter *Capellas, Lipsios, Scaligeros*, cæteroque Grammaticos tum Antiquos tum Recentiores, erudite commentationes singulis literis in *Fabri Thesauri* & in nonnullis Lexicis Latino-Anglicis præmissæ. Literarum Notæ quæ præcorum Romanorum nomina, officia, dignitates in vetustis monumentis designabant, a *Cl. Sertorio Ursato* diligenter collectæ & alphabetice dispositæ non erant negligendæ, præsertim cum tam levi opera Romanæ eruditionis studiosos feliciter demereri potuimus. †† Publicarum Formularum solemnitate eorumque vocabulorum explanationem quæ Romanæ Antiquitatis notitiam in se complectuntur, nuper præter cæteros *Sam. Pitiscus* incredibili labore congeffit & literis consignavit; tradidit illustrissimus *Dom. Ez. Spanheimus* in opere pererudito, de usu & præstantia Numismatum; collegerunt viri laboriosissimi Romanarum Antiquitatum confarcinatores, *Manutius, Rosinus*, cæteri que. Attamen hæc penitus neglexisse erat profecto *Thesaurum* nostrum insigni utilitate privasse (præsertim cum plurimorum vocabulorum vis & proprietates non aliunde sit deducenda) omnia vero accumulasse, erat, si molem libri atque nostrum laborem spectes, infinitum. Brevis ergo ea omnia attigimus, & ne Lector sibi fraudem parari existimet, eos ubique adduximus auctores qui plura consulentibus abunde satisfaciant, & tanquam *Pythius* alter aut *Aristoteles*, pro nobis respondebunt. Jam vero ut de Critica verba faciamus, atque ea ἀνεξιχνία quæ cum in omnibus artibus & disciplinis dominetur, tum in hoc literarum genere imperium habeat singulare, & necessarium; plurima proculdubio adnotabit Lector fuisse in *STEPHANO* ipso emendanda [b]; plurimum etiam operæ infundendum in iis auctoribus rite adducendis, quos vel *STEPHANUS* ipse, vel ex posterioribus nonnulli, aut per incuriam perperam citarunt, aut ope Codicum meliorum destituti. Plurimum ergo clarissimorum nostrorum hominum laboribus, cæterorumque in hac disciplina Principum, debetur, ut *THESAURUS LATINÆ LINGUÆ* longe nunc prodeat non solum locupletior, verum etiam ita emendatus, ut, vel ea sola utilitate atque hoc laudis genere, cæteris omnibus hujusmodi libris eum anteferre non dubitemus. Quod ad rationem auctores describendis allegandique attinet, tametsi cum *viris maximis nominis* vix arbitremur universas nostras operas in ea sola palæstra posse exerceri vel utiliter Reip. literariæ, vel nobis ipsis gloriose, (quos tamen ipsos ne id quidem velle existimandum est, ut *STEPHANUS* prelo deno committatur inculcus, inhonestus, imperfectus deni-

que & mendis obitus, nullo ornatu decoratus præter eam pauxillulam laudis portunculam quæ in libri, capituli, incisi pagina religiosa notatione cernitur) eam tamen utilitatem, per se quidem mediocrem sed operosam tamen, abesse nolimus. Numeros igitur Librorum & Capitum vel Versuum (quod in Prosa vel Versa oratione facile distinguitur) summa qua potuimus fide adduximus, optimorum Exemplarium auctoritatem in iis disponendis secuti. Speramus itaque nos non minore gratiam a lectorum plebe inituros in testimoniis rite & commode apponendis, quam *Sacriegi* isti *Lugdunensis* Editionis Auctores in refecandis. Ciceronis Editionem *Verburgianam* intelligimus esse consulendam, ab omnibus jam tractatam & laudatam merito maximo; eamque in minora temmata divisionem amplectimur, quam a *Nizolio* †† olim usurpatam Margini suæ Editionis apponi curavit Vir præstantissimus [c]; neglecta tamen in Epistolis ea allegandi ratione. De omnibus Auctoribus cum longum foret, tum Lectori nimium monendo fastidium moveret. Erant nonnulla levioris & quotidianæ operæ, præstanta tamen, licet hic a nobis monitum vix postulare videantur. Syllabarum scilicet *Quantitates, Genus, Flexionisque* rationem ea brevitate conclusimus, ut operis molem incredibiliter aliquando levaremus. Expeditus enim multo & concinnus, neque ad utilitatem levius adnotasse *COMMONEO, ai, itum, ere.* quam cum *STEPHANO* ad tedium ingeminare, *COMMONEO, communes, penultima correpta, communis, communium, penultima correpta, convenerere.* Levicula hæc esse dicere. Fatemur ultro, attamen non profus omittenda. Alphabeticam denique seriem, congeriemque phrasium, locutionum, proprietatum &c. instituumus minima fortasse gratia, sed labore & opera non minima: quod cum in animo habuit & serio ut plurimum perfecit *STEPHANUS*, lectorem tamen aliquando latuit ea dispositio, cum verba quæ *dominantia* appellare libet, aliquando *post principia* latitabant, aciemque oculi sæpissime fugiebant. Voces ipsas non eodem ubique atque exactissimo tenore Alphabeti conglutinatas reperiet Lector. Ea erat habenda aliquando Primitivorum Derivatorumque ratio, ut si hæc ab illis literarum permutatione non immane discederent, in sua nonnunquam gente confunderentur, non tamen indiculo in propria sede destituta. Condonabit Lector æquus si religiosi nimium aliquando & vulgi mentes, plurima in *STEPHANO* reliquimus feliciore sæculo tollenda. Turba enim lectorum *Lugdunensem* editionem exprimi flagitabat, quorum criminationes deprecamur infinitis in locis ab eo discedere coacti.

Hicæ consiliis atque his laboribus tandem ad umbilicum adducitur EDITIO LONDINENSIS. Quantum studiosos demeruerint Editores, penes omnes erit doctos pariter & indoctos, æquos & malevolos, judicandi arbitrium: quod antea labores exantlaverint, eos solos statuere,

[a] Theologorum scripta intelligimus, eorum præcipue qui cum neque ad Summæ neque ad Infimæ Latinitatis classem redigantur, utriusque quasi mediis, pene a Lexicis exsulabant. Vindicavit primus, quod sciam, *Cellarius*, qui *Fabri Thesaurum* Anno 1710. septem, Anno 1717. viginti circiter mille vocabulorum accessione locupletavit. Neque nos tamen temere omnia admisimus, cum & idem pene fuit *Gesneri* consilium. "Aurum ximus vocabulis novis non quidem nullis, sed paucis tamen, nimirum dignis hoc Thesauri, quem *εὐκαιρίως & δευράτῳ* potius curare, si res ita tulisset, quam *αὐθαγαρίων* & pinguem reddere hæc quidem parte maluissemus." Præfat. ad *Fabri Thesaurum*.

[b] Mirum unde eveniret ut in omnibus Thesauri Editionibus & in omnibus præterea Lexicis Latinis locus ex *Horat.* Epod. 14. 8. adducere-

tur, *Ducere ad Umbilicum*, cum omnes *Horatii* Editiones, ne *Stephanica* quidem excepta, *Adducere*, legant. Miror *Stephanum*, qui hæc quæ sequuntur ex *Calepino* arripuit, ea non observasse, "Fuit & Demaratus Tarquinii Superbi pater, qui Corintho in Hæturiam se recepit quod Cypselum Tyrannum forte non possit. Cic. Tusc. lib. 5. Hanc Demaratum vixisse temporibus *Philippi Macedonis auctori* est *Plutarch.* in *vita Alex.*" Sed in Historicis misere offendunt omnes quotquot vidimus Lexicographi.

[c] In Orationibus contra *Verrem* laudandis, in diversam semper abiit Viri docti. Recentent alii *Drivinationem* & *Actionem parricam* inter *Verrinas*, alii eas nominetis refecant, numerumque idcirco *Verrinarum* minuant. Nos *Stephanica* divisione & computo utimur. †††

Birrii dicta sunt.

†† Immo ab *Alexandro Scot.* Nam *Nizolius* non nisi foliorum, ut vocant, editionis Aldinæ numeros, in duas paginas per a. & b. litteras distinctorum indicavit. Hæc autem folia Aldinæ editionis *Verburgius*, non *ziphri* Arabicis, ut *Scoti* fecerunt, sed Romano numero in margine editionis suæ adnotavit. Miror *Cl.* hujus præfationis auctorem id ipsum, non dicam ex præfatione *Verburgii* *Cic.* operibus præmissa, sed saltem ex titulis singulis voluminibus præfixis non perperis.

††† Sed quænam illa divisio & quis computus sit ita parum lectori declaratum est. Ut scias igitur quomodo *Stephanus* singulas *Cic.* orationes in *Verrem* inscripserit, *Primam* eam appellavit, quæ alias in *2. Cæcilium* inscribitur, ac *Drivatio* dicitur: *Secundam*, quæ alias *Actio prima in Verrem*: *Tertiam*, quæ *Liber primus in Verrem*, a Grammaticis *Prætura Urbana* inscribitur: *Quartam*, quæ *Liber secundus*, a Grammaticis *Siciliensis*: *Quintam*, quæ *Liber tertius*, seu *Frumentaria*: *Sextam*, quæ *Liber quartus* sive *De Signis*: *Septimam*, quæ *Liber quintus* in *Verr.* aliis *De Suppliciis* inscribitur.

† Sic in Londinensi exemplari.

†† Sed cave putes te totum hic Ursati opus in compendium missum, vel cum judicio excerptum inventurum. Quo ipso tamen haud scio, an operæ pretium fieret: Si quidem id *Cl.* *Grævius* quondam magis ob raritatem, & quod inscriptiones aliquid alibi non publicatas comprehenderet, quam quod magnopere probaret, *Thesaurum* Romanorum Antiquitatum, ut alia multa, inseruisse videtur. Perpaucis his, quæ *Inghyus*, ex *Valerii Probi* libello, vel potius ex *Theodosii Trebellii Promptuario*, in editione *Lugdunensem* contulit, ut fors ferebat aspersa, raroque feliciter, ut in paucis e. g. in hac editione ostendimus, declarata invenies. Similia his fere sunt, quæ ad calcem *Compendii* Antiquit. *Ro. C. H. Nieport* ed. noviss. leguntur. Qui veterum epigrammatum studio tenentur, multo melius & facillius harum siglarum, vel notarum declarationem ex *Fleedwoodiana* Sylloge, vel ex ipsi Inscr. corporibus *Gruteri*, *Reinsii*, &c. ubi *Lapides* ipsi exhibentur, ut & ex rei nummarie veteris scriptoribus cognoscant. Cetera de hujus editionis novis accessionibus in præfatione

statuere volumus qui in hujusmodi vigiliis bonum otium contrivere, quibus tenuissimam gloriam, plurimam studio-rum severitatem inesse, omnes fere intelligunt. Quantulumcumque ex iis decerpi possit laudis & gloriolæ, labefactarunt nonnulli, & labefactare ultra fortasse non definiunt: Eam tamen utcumque laudem quæ mentes publicæ utilitatis studiosas sequitur, nobis cum illis, *speciatissimis* licet, communem; laudem denique humanitatis atque animi ad omnia officia paratissimi, eripiet nemo.

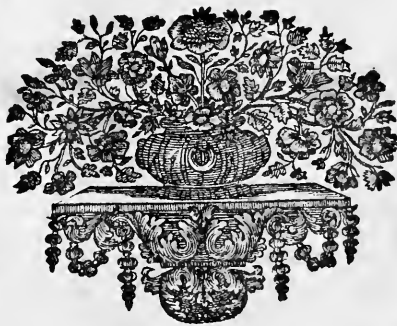
De preli industria atque Editionis nitore, Lectorem pluribus non moramur. Nihil in ea parte curarum desuit. Nihil tamen fortasse spectabilius quam ea celeritas conficiendi, qua, præter spem atque expectationem omnium, intra triennium opus conclusum & perfectum est. Quod solum, ut speramus, desit, id præstabit æquus Lector, ut quæ menda irreperierint, ea pro mole operæ proque studio nostro in Remp. literariam condonare velit.

CLARISSIMIS

ROB. STEPHANI THESAURI EDITORIBUS SALUTEM.

QUIS sim, sciri paulum interest; non certè meâ, qui innotescere non percipio; minimè omnium, vestrà, Viri Clarissimi, quibus notissimis quid ex usu fuerit nôsse ignobilem? Quid autem velim, breviter expediam. Non potui me continere, quin vobis, quas gratias nemo literatus non fatebitur se debere, ego quoque, particula quantulumcumque literariæ Reipublicæ perexigua, agerem: & gratularer, quòd opus illud grande, consilio laudabili susceptum, magnâ laboris pertinaciâ continuatum, ad exitum tandem omnium votis responsurum pervenerit. Ex quo Romanus sermo desit esse vernaculus, illius linguæ cultores, qui puram dictionis elegantiam studuerunt (& pauci admodum poterunt, & etiamnum possunt) assequi, coacti sunt cum mortuis versari, frequentemque cum authorum veterum scriptis familiaritatem inire, & eorum imitationi paulatim assuescere. Cùm autem id pensum requireret multum operæ magnâque memoriæ vim; Dictionariorum usus introductus est, ut illam minueret, hanc sublevaret. Non longè ab Artis Typographicæ initiis, primum Lexicon prodit in lucem. Deinceps, literis incrementum capientibus, exorti sunt, qui huic studiorum generi excolendo manus feliciter admoverunt. Verùm omnibus palmam præripuit ROBERTUS STEPHANUS: qui, postquam in perficiendo operis instituti, quod anno 1532. proposuerat, tentamine decennium exegisset, anno 1543. Orbem literatum *Thesaurum* suo donavit: in quem Latinæ linguæ opes undecun-

conquistas recondidit; novôque ordinis artificio tam commodè disposuit, ut, cùm nihil utilius posset excogitari, multi postea in Lexicis contextendis eandem rationem servare voluerint. Actum agerem, si ROBERTI STEPHANI laudes post *Tibullum* prosequerer. Annis deinde haud paucis elapsis, *Thesaurum* illius recudere & locupletari aggressi sunt *Lugdunenses*; quos sua lucris spes minimè fefellit. Eorum editioni desuit neque laus neque pretium. Si cui tamen libeat & vacet illam subactò judicio propius examinare, erit nonnunquam, ubi in mentem veniat proverbium, *Thesaurus Carbones*. Id vos non fugit, Viri Doctissimi. Quum enim in animo haberetis ROBERTI STEPHANI *Thesaurum* luci redonare, & (nequid in re tanti momenti desideraretur) necesse esset evolvere, quid aliî præstiterint, præsertim *Lugdunenses*; tot in horum editione animadvertitis menda, ut in iis corrigendis poni oporteret operam, serè qualem Hercules in stabulo Augiæ repurgando insumperat. Post editionem à ROB. STEPHANO finitam, nihil prodit ad usus literarios magis necessarium; nihil magis operosum attentiore diligentia, nihil grandius elegantiore cultu, elaboratum est. Ille nunc *Thesaurus* preciosissimus novam seque dignam induit formam: & illius Author (si ad superos daretur defunctis reditus) optaverit reviviscere; ut suum opus tanto cum honore, cum tantâ bonæ frugis accessione, redivivum contemplandi voluptate frueretur. Valete. 1735. 5. Id. Aprilis.

ROBERTUS STEPHANUS STUDIOSIS LECTORIBUS

S. D.

(Edit. Paris. 1531.)

NE forte mirum sit vobis, Lectores benevoli, cur post tam multas, tamque varias dictionariorum editiones, post tot libros elegantiarum, tot virorum illustrium annotationes, collectanea, flores, miscellanea, vocabulorum differentias, castigaciones, epitomas, spicilegia, racemationes, denique post tot in omne genus auctorum commentarios cum amplissimis indicibus, nunc audeamus hoc novum opus edere de verborum Latinorum significatione, atque usu multiplici: instituti consiliique nostri rationem, nisi vobis molestum est, paucis accipite. Triennium est, aut eo amplius, cum a me complures efflagitabant, ut Calepini dictionarium, juxta posteriorem ipsius authoris recognitionem, suæ integritati restituerem: restitutumque, meis typis castigatus ac diligentius, quam vulgo haberetur, excuderem. Quod cum sæpe negavissem me facturum (multis enim de causis id ipsum prætare posse diffidebam) tandem victus tot importunis clamoribus, re ter quater tentata, nihilominus incepto desistere coactus sui. Cum enim universon opus diligenter inspectum, animo perlustrasset, adhibitis etiam in consilium viris prudentissimis: reperiebam, me in eo genere citra infinitum laborem parum reipublicæ profuturum esse. Talis enim mihi occurrebat ejus libri facies, tanta ubique depravatio, tantum (ut ita dicam) chaos, & rerum omnium confusio, etiam in iis codicibus, qui minus corrupti vulgo ferebantur: ut omnino desperarem, opus illud a me corrigi atque instaurari posse: nisi (qui labor, præsertim in tantis occupationibus meis, vehementer me absterrebat) totum exemplar mea ipse manu scriberem. Neque enim res commode fieri aliter posse videbatur, cum propter innumerabilem errorum emendationem: tum ut (quod in dictionariis plurimum probatur) exactius omnia in suam quæque ordinem referrentur. Huc accedebat, quod in illa etiam posteriore authoris recognitione, plurima vel in primis necessaria, desiderantur: plurima item insunt nec satis pura, nec bene Latina. Ex quo sequebatur, partim addenda illuc esse permulta, partim detrahenda. Quod quidem si fecissem, exclamassent plerique (id quod in ejusmodi factis evenire solet) authori factam esse injuriam: & me alienorum operum quasi contaminatorem didicissent. Ob eas atque alias causas, Calepini opus non modo typographorum negligentia, sed etiam quorundam correctorum, quos verius corruptores dixeris, temeritate corruptum, ac passim multis modis laceratum, nos profusum quale fuit reliquimus. At vero nihilominus instabant quotidie studiosi, assiduo clamore postulantes, ut exquisitius aliquod dictionarium ex optimis quibusque linguæ Latinæ authoribus, & eorum commentariis atque interpretibus, ad colligendum curarem; aut ego ipse meo labore colligerem. Quorum votis ut aliqua ex parte satisficerem, & pro virili parte rem juvarem literariam, egi sæpius cum aliis atque aliis doctissimis hominibus, ut eam susciperent provinciam: eos omni modo sollicitavi: præmiis etiam non mediocribus ad id faciendum invitavi. Cæterum, cum omnes hoc negotium detrectarent, partim laborem reformidantes, & rei pondus ac magnitudinem, partim suis studiis plus æquo addicti: haud diutius cunctandum ratus, me accinxi egomet ipse operi: & jam inde, cæteris omnibus posthabitis, nihil pene aliud agebam.

In primis itaque duos Latinæ linguæ auctores & copia, & elegantia, & verborum proprietate præstantissimos Plautum ac Terentium diligenter evolvi, atque perlegi: in quibus etiam minutissima quæque adeo scrupulose annota-

vi, ut nullum fere verbum prætermiserim, quod ad Latine tum loquendum, tum scribendum, commodum esse existimarem. Eas deinde annotationes, ut essent veluti sylva quædam, & quasi materies futuri dictionarii, protinus exscribendas curavi, & cum omni diligentia in ordinem alphabeticum redigendas. Postremo cœpi ex omni scriptorum genere dictiones cum suis interpretamentis studiose colligere, dictionariumque ipsum tale ab exordio texere, & ordinare; quale nunc, ô Lectores optimi, nostris characteribus, nostra opera, nostris sumptibus hic excusum videtis. Ejus autem incepti operis cum jam duos aut tres (ut appellant) quaterniones paratos haberem: placuit mihi rem ipsam communicare cum viris eruditissimis. Quibus cum laborem nostrum haud quaquam displicere animadvertissem: iique summo opere me ad perseverandum hortarentur: eos jam sponte currenti stimulos addiderunt, ut non solum rem domesticam, sed & curam corporis in totum ferme negligerem. Sic igitur confirmatus, annos circiter duos in hoc opere dies noctesque defudavi: quo animo, novit Deus, tanto certe quidem labore, ut mihi in opere, nisi ope divina sustentatus essem, aut occumbendum, aut oneri succumbendum fuerit. Reputate enim prudentissimi Lectores, quantum fuerit labor in excutiendis, ac toties volvendis & revolvendis tot immensis authorum voluminibus, tot commentariis, indicibus, fragmentis, annotationibus: non modo ut dictiones & varias loquendi formulas, earumque interpretationes undique in unum veluti corpus congererem: verum etiam ut integra, quoad liceret, reponerem significationum testimonia, passim apud ipsos depravata & mutilata linguæ Latinæ interpretes. Quoties toto mihi oppido cursitandum fuit, ut ex doctissimis viris modo hunc, modo illum de dubiis subinde consulerem? Quid, quod ne ullum quidem verbum in hoc tanto est opere, quod mea ipsius manu scribendum non fuerit? Prætereo quod inter hæc omnia sic mihi semper laborandum fuit, ut materiam duobus prelis quotidie pene sufficerem. Horum omnium testes sunt amici: qui me & labori propemodum immorierent, sæpe inviserunt: & in tanto mari non ab re fluctuantem, frequentissime confirmarunt. Nec vero querelæ gratia, ista vobis expono jucundissimi Lectores, quasi me penitè exhausti laboris: sed ut intelligatis quid lupinis æra distent: hoc est, quantum a Calepino, cæterisque dictionariis differat hoc nostrum omnino recens opus: in quo tot labores, tot vigilæ, tot ærumnæ, pene dixerim, Herculeæ, fuerint exantlandæ. Itaque ingenue fateor, nihil hic inesse de meo: præter laborem ac diligentiam, & Gallicæ declarationis bonam partem. Si qua interpretatio lectorum forte offendet, is non mihi, sed iis potius authoribus, ex quibus ad verbum omnia transcripsi, succensere debet. Non enim (ut cum Plinio loquar) in hisce rebus fidem nostram obstringimus: sed ad ipsos auctores, qui aut scripserunt, aut aliorum scripta interpretati sunt, relegamus. Quod superest, de diligentia nostra in singulis vocibus curiosissime ordinandis, deque iis omnibus, quæ ad nostræ artis decorum pertinent, vos ipsi videritis inter legendum. In summa, quisquis aliquo judicio præditus opus ipsum acrius inspexerit, omnia opinione majora reperiet. Quamobrem Lectores studiosissimi, satis sit consilium nostrum, & labores in hoc opere insumptos vobis aperuisse. Nam res (ut spero) bonitate sua satis ipsa sese legentibus probabit. Valet benevolentissimi Lectores: & nos, siquid bene meremur de studiis vestris, vicissim amate. Ex nostra Officina libraria IIII Cal. Octobr. M. D. XXXI.

ROBERTUS STEPHANUS
LECTORIBUS S.

(Edit. Paris. 1536.)

NUNC demum, Lectores, verum esse video, quod De-
mea ille Terentianus secum queritur,
*Nunquam ita quenquam bene subducta ratione ad vitam esse,
Quin res, ætas, usus semper aliquid apportet novi,
Aliquid moneat: ut illa, quæ te scire credas, nescias:
Et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies.*

Nam cum ante annos aliquot opera diligentiaque nostra in studiosorum hominum utilitatem Dictionarium ex officina nostra exisset, in quo præter cætera, Plauti ac Terentii, duorum videlicet Latinæ linguæ authorum & copia & elegantia & verborum proprietate præstantissimorum, quicquid ad Latine scribendum dicendumque pertineret, diligenter esset annotatum, equidem id me consequutum esse arbitrabar, ut esset illud unum pro omnibus, reliqua non magnopere desiderarentur. Sed longe profecto mihi aliter atque eram opinatus accidit. Cum enim per me ipse tandem multa Lectione, magnoque usu plurima deesse cognovi, tum multos memini cum sæpe de industria in taberna nostra Libraria eo animo federem, quo scilicet Appelles post tabulam latere solebat, ut quid de eo labore nostro docti pariter & indocti sentirent, audirem: tum inquam plerosque audire memini, qui multa requiri dicerent, quosdam qui nonnulla corrupte depravateque ex Cicerone, Varrone, & reliquis citari arguerent: nec deerant qui accentuum omnifam rationem, & propria item nomina quererentur. Ego vero invitus ista audierim, an lubens, difficile est dictu. Itaque jam tum ipse, quantum editiones quotidianæ relinquebant otii, id omne in legendis Latinæ Linguæ principibus, Cicerone totius eloquentiæ parente, Cæsare, Catone, Varrone, Columella, Livio, Plinio, Martiale, aliisque generis ejusdem, consumendum duxi. Qua ego diligentia, opinor, perfecti, primum ut quæ ignorance loci corrupte antea legebantur, ea nunc locis repetita suis & sint restituta, & authorem agnoscant. Deinde quæ tanquam parum Latina minus multis probabantur, iis jam uti nemo dubitare audeat. Tum magnam vocabulorum vim, quæ in alio Dictionario nullo continentur, aut infinitum potius numerum eruimus: ut opus ipsum multo hæc addita majus, meliusque effecerint. Postremo quo prolixius ad nos divertentes hospites acciperemus, a doctissimo quoque ætatis hujus quicquid in hoc commentandi genere annotasset, & poposcimus, & accepimus. In iis quidem certe Guilielmus Budæus, vir literis Græcis & Latinis, omnique doctrina eruditissimus, a me princeps appellari debet, qui pro sua in nos humanitate, studioque in literas singulari, de quibus neque bene mendi finem, neque modum ullum facit, *ὑπομνηματισμὸς* nobis suos communicavit, ex quibus quicquid ad institutum opus pertineret, describeremus. In eo vero quam multa, quam diligenter curiosæque in Authoribus observata, quamque & explicata plane, & illustrata ornate offendimus, quorum mentionem in iis libris, quos edidit & plurimos & doctissimos, nullam fecerit! Navavit operam & Lazarus Bayfius vir clariss. liquid enim obscurum & implicatum occurrebat, ille qua est humanitate, nobis aperuit & explicavit. Contulit operas & Jacobus Tufanus, Græcarum literarum professor regius, ex cujus codice in-

numera Quintiliani, Gelli, aliorumque authorum, quos ille diligenter perlegerat, transcripsimus: nihil sane veriti eorum judicium, qui, quæ a M. Tullio non sunt posita, protinus rejiciunt. Sed apagefis istas commentationes dicent fortasse aliqui ex eorum numero, qui scribi Dictionaria moleste graviterque ferunt. Quibus responsum sit, me Ælium Gallum vetustissimum legum Decemvirialium interpretem, quem non semel Cicero laudavit authorem, Festum item Pompeium & Nonium Marcellum authores habere, quorum tantum apud me valet authoritas, ut iis ducibus errare, quam talibus magistris erudiri, malim. Quid enim causæ est, quin Varronem, qui diligentissime de Lingua Latina scripsit, eodem ipsi crimine condemnent? An ideo illum defendunt, quia quæ obscuriora erant, ipse explicavit cum esset doctissimus: nos idcirco reprehendunt quia hæc melius, quam ille, præstare non possumus? Si hanc unam causam adversus nos afferunt, taceant jam ipsi necesse est. Nos enim qui per nos nihil præstare poteramus, non Varronis solum, sed & omnium qui numero doctorum sunt semper habiti (in quibus Donatus, Servius, Valla, & alii permulti, tum veteres, tum etiam ætatis nostræ viri doctissimi) verba adjecimus. Et ut omnes intelligere possent, nec aliena laudis cupidum me, nec suum cuiquam debitumque honorem præripere solere, eos omnes nominatim appellavimus. Quapropter si quem legendo unius alicujus verbi offendet interpretatio, is non me, qui de meo addidi nihil, sed authores, ex quibus me ad verbum omnia transcripsisse lateor, accusare debet. Non enim (ut cum Plinio loquar) in hisce rebus fidem nostram obstrinximus, sed ad ipsos authores, qui aut scriperunt, aut aliorum scripta interpretati sunt, relegamus. Eo vero in opere, sermone uti Gallico, (quanquam ne id quidem valde ab instituto nostro abhorrere videbatur) nostri certe consilii non erat, nisi certorum hominum, a quibus dissentire non poteram, quique magno id a me studio contenderent, voluntati parendum omnino fuisset, quum præsertim & honesta peterent, & iis fortasse etiam non parum utilitatis allatura, qui quum vulgo bene docti videri velint, magna id libertate reprehendunt. Tantum illa quæ & in promptu & sine circumloquutione occurrunt, non parum multa consulto prætermittentes, adjecimus: quæ latius multo, ac fusius suo quoque loco, adhibitis prius in consilium viris doctis, in Latino-gallico nostro dictionario, a nobis summo studio parique diligentia explicabuntur. Quod vero ad eam laudem, quæ nostra est & propria, attinet, diligentiam dico, in singulis vobis apte suo quoque ordine disponendis, quæque ad nostræ artis decorum pertinent, exequendis, iis certe licebit existimare qui legerint. Hoc tantum dico, quilibet aliquo præditus judicio, opus ipsum paulo accuratius considerarit & inspexerit, omnia eum opinione majora reperit. Sed satis est, Lectores, consilium vobis nostrum, operamque, quam in hoc opere faciundo consumpsimus, exponere. Res enim ipsa, ut spero, bonitate & utilitate sua, ipsa inquam res sese insipientibus probabit. Valet, & siquid bene de studiis vestris meremur, vicissim amat.

ROBERTUS STEPHANUS

TYPOGRAPHUS REGIUS LECTORIBUS S.

(*Edit. Paris. 1543.*)

NUNC demum, Lectores, verum esse video, quod De-
mea ille Terentianus secum queritur,
Nunquam ita quenquam bene subducta ratione ad vitam esse,
Quin res atas, usus semper aliquid apportet novi,
Aliquid moneat: ut illa, quæ te scire credas, nescias:
Et quæ tibi putaris prima, in experiendo repudies.

Nam quum ante annos aliquot opera diligentiaque nostra in studioforum hominum utilitatem Dictionarium ex officina nostra exiisset, in quo præter cætera, Plauti ac Terentii, duorum videlicet Latinæ linguæ authorum & copia & elegantia & verborum proprietate præstantissimorum, quicquid ad Latine scribendum dicendumque pertineret, diligenter esset annotatum: equidem id me consequutum esse arbitrabar, ut esset illud unum pro omnibus, reliqua non magnopere desiderarentur. Sed longe profecto mihi aliter, atque eram opinatus accidit. Quum enim per me ipse tandem multa Lectione, magnoque usu plurima deesse cognovi, tum multos memini quum sæpe de-industria in taberna nostra Libraria eo animo sederem, quo scilicet Appelles post tabulam latere solebat, ut quid de eo labore nostro docti pariter & indocti sentirent, audirem: tum inquam plerisque audire memini, qui multa requiri dicebant: quosdam, qui nonnulla corrupte depravateque ex Cicerone, Varrone, & reliquis citari arguerent: nec deerant qui accentuum omissionem, & propria item nomina quererentur. Ego vero invitus ista audierim, an lubens, difficile est dictu. Itaque jam tum ipse, quantum editiones quotidianæ relinquebant otii, id omne in legendis Latinæ Linguæ principibus, Cicerone totius eloquentiæ parente, Cæsare, Catone, Varrone, Columella, Livio, Plinio, aliisque generis ejusdem, consumendum duxi. Qua ego diligentia, opinor, perfecti, primum ut quæ ignorantie loci corrupte antea legebantur, ea nunc locis repetita suis & sint restituta, & authorem agnoscant. Deinde quæ tanquam parum Latina minus multis probabantur, iis jam uti nemo dubitare audeat. Tum magnam vocabulorum vim, quæ in alio Dictionario nullo continentur, aut infinitum potius numerum eruiimus: ut opus ipsum multo hæc addita majus, meliusque effecerint. Postremo quo prolixius ad nos divertentes hospites acciperemus, a doctissimo quoque ætatis hujus, quicquid in hoc commentandi genere annotasset & poposcimus & accepimus: quos equidem omnes nominatim hic appellarem, nisi vererer, ne de singulorum doctrina dicere parans, nec satis ample proculjate meritis dicere viderer, & modum tamen epistolæ excederem. Quanquam de Gulielmo Budæo tacere non possumus, viro literis & Græcis & Latinis, omnique doctrina eruditissimo: qui pro sua humanitate, studioque in Literas singularem, de quibus neque bene merendi finem, neque modum ullum unquam fecit, *ὑπομνηματῶν* nobis suos communicavit, ex quibus quicquid ad institutum opus pertineret, describeremus. In eo vero quam multa, quam diligenter curiosoque in Anthonibus observata, quamque & explicata plane, & illustrata ornate offendimus, quorum mentionem in iis libris, quos edidit & plurimos & doctissimos, nullam fecerat! Jam vero ut hac quoque parte studiosis prodessemus, quum animadverteremus magnam apud Grammaticos controversiam esse de verborum multorum præteritis, supinis, perisous aliquot & temporibus, genitivis item & ablativis nominum tertiæ potissimum declinationis, syllabarum denique (ut ipsi loquuntur) quantitibus: quæ omnia nisi ex poetarum autoritate constitui certo non possent, propterea quod in aliorum fere Scriptorum libris multi audaciores se præbent, ut ea quæ aliter atque ipsi oportere judi-

cent, scripta reperiant, facile immutent, & quidem temere sæpius: quod illis videlicet in poetis minus licet certa quadam versuum & numerorum lege astrictis: hæcigitur quum animadverteremus, operam hac tertia editione dedimus, ut ad omnia fere quæ controversa essent, testimoniis uteremur poetarum. Ex quibus etiam, nequid aliunde petere necesse haberetis, vocabula omnis generis, epitheta, propria nomina, formas denique dicendi omnes diligentissime, ut fieri potuit, contraximus. Quæ autem de Cicerone, Catone, Varrone, Livio, Columella, Plinio, proxima & superiore editionibus collecta fuerant, codices postea nati meliores omnia denuo contulimus, & plurima quæ perperam exemplarium vitio descripta fuerant, correximus. Qua in re præcipua sane laus debetur Joanni Teodorico Bellovaco, viro doctissimo, & in optimis quibusque authoribus valde exercitato, ac quod omnium est maximum, acri judicio prædito: qui nisi nobis auxilio fuisset, & quasi Hercules quidam fessio Atlanti in partem Laboris successisset, nunquam profecto tantam operis molem sustinere potuissimus. Is igitur jam inde ab initio instituti laboris ita nobis, vel Reip. potius, cuius est sane amantissimus, operam dedit, ut omnia quæ & a nostris congeita erant, ipse relegeret, eaque tanquam supremus artifex inchoata & adhuc rudia perpoliret. Sed apagesis istas commentationes dicent fortasse aliquid ex eorum numero, qui scribi Dictionaria moleste graviter ferunt. Quibus responsum sit, me Ælium Gallum vetustissimum legum Decemviralium interpretem, quem non femel Cicerone laudavit authorem, Festum item Pompeium & Nonium Marcellum authores habere, quorum tantum apud me valet autoritas, ut iis ducibus errare, quam talibus magistris erudiri, malim. Quid enim causæ est, quin Varronem, qui diligentissime de Lingua Latina scripsit, eodem ipsi crimine condemnent? An ideo illum defendunt, quia quæ obscuriora erant, ipse explicavit quum esset doctissimus: nos idcirco reprehendunt quia hæc melius, quam ille, præstare non possumus? Si hanc unam causam adversus nos afferunt, taceant jam ipsi necesse est. Nos enim qui per nos nihil præstare poteramus, non Varronis solum, sed & omnium qui in doctorum numero sunt semper habiti (in quibus Donatus, Servius, Valla, & alii permulti, tum veteres, tum etiam ætatis nostræ viri doctissimi) verba adjecimus. Et ut omnes intelligere possent, nec alienæ laudis cupidum me, nec suum cuiquam debitumque honorem præripere solere, eos omnes nominatim appellavimus. Quapropter si quem legendo unius alicujus verbi offendet interpretatio, is non me, qui de meo addidi nihil, sed auctores, ex quibus me ad verbum omnia transcripsisse fateor, accusare debet. Non enim (ut cum Plinio loquar) in hisce rebus fidem nostram obstrinximus, sed ad ipsos auctores, qui aut scripsere, aut aliorum scripta interpretati sunt, relegamus. Quod vero ad eam laudem, quæ nostra est & propria, attinet, diligentiam dico, in singulis vocibus apte suo quoque ordine disponendis, quæque ad nostræ artis decorum pertinent, exequendis, iis certe licebit existimare qui legerint. Hoc tantum dico, quisquis aliquo præditi judicio, opus ipsum paulo accuratius considerarit & inspexerit, omnia eum opinione majora reperit. Sed satis est Lectores, consilium vobis nostrum, operamque, quam in hoc opere faciundo consumpsimus, exponere. Res enim ipsa, ut spero, bonitate & utilitate sua, ipsa inquam res sese insipientibus probabit. Valete, & liquid bene de studiis vestris mererimur, vicissim amate.

Clarissimo & Celeberrimo Jurisconsulto

PETRO D'AUSSERRE,

*Lugdunensi in civitate Consiliario & Advocato Regio, serenissimæque Reginae
maris Libellorum supplicum Magistro,*

PHILIPPUS TINGHYUS FLORENTINUS

S. P. D.

(Edit. Lugd. 1573.)

VANA quorundam hominum studia animo sæpe contemplans, Jurisconsultorum decus Petre d'Ausserre, multum diuque tacitus mecum dubitavi, cuinam potissimum Latinæ Linguae Thesaurum: id est, ut ego interpretor, præclarissimi utilissimique Libri inscriptionem, cujus a me jam pridem sumptu magno editio parabatur, dicarem. Licet enim nemo tam sit vel hebes, vel humanarum rerum ignarus, velit modo naturæ suæ non spurium haberi, quin divitis externis veras opes animi esse antefendas existimet. Sic tamen corruptela morum & sinistra aviditas lucri mortalium fere omnium animos occupavit, ut honestatis virtutumque igniculi & sapientiæ incluta illa femina, quæ summus ille rerum opifex Deus pectoribus nostris inclussit, atque mentibus ingeneravit, tenui vix in nobis parte ex aliqua appareant: enectaque misere potius, vel scæde esse sepulta merito videantur. Quotus enim quisque est, qui sapientum more veterum rei familiaris, propriæque adeo salutis cura neglecta: bonarum artium disciplinæque honestæ inflammatus studio, res illas omnes elatione animi præclara contempserit, ad quas vitiosa animi cupiditate instimulati mortalium plerique rapiuntur? Pessimum iere vitæ pretia, & a maximo bono, ut recte Plinius ait, liberales dictæ artes in contrarium cecidere. Nimirum alii subiere ritus, circaque aliâ hominum mentes detinentur: & avaritiæ tantum artes coluntur. Quæ una res proculdubio illud effecit, ut insignis illa animi elatio quæ in optimi cuiusque mente elucere quondam solebat, contrario studio refrixerit. Ubi nunc Megaricum invenias Stilphontem? cui præ una sapientia, mortalia cuncta fordebant. Qui patria a Demetrio expugnata, rogatus a Tyranno, an suarum rerum aliquid amisisset: nihil, inquit, neminem enim rapientem mea vidi: nam mihi quidem eruditio, virtutesque animi salva sunt: cætera non mea, sed casus fortunæque fuere, cujus subito, ut vides, turbine labefacti, atque eripi solent. Quid ego nunc Socraticum Aristippum, Biantemve sapientem proferam? Cujus cum patriam Prienem cepisset hostis: cæterique ita fugerent, ut multa de suis rebus secum asportarent: admonitus a quodam, ut idem ipse faceret. Ego vero, inquit, facio: nam omnia mea mecum porto. Ubi, quæso, prudentissime vir illa sunt bona: quæ dum taces, dumque ad hunc modum levis expeditulque graderis, te ferre nulla video? Recte sane. Pectore nimirum, ut Valerius scripsit, illa gestabant, non humeris, non oculis visenda, sed æstimanda animo: quæ domicilio mentis inclusa, nulliusque idcirco injuriæ obnoxia: secura pacataque in hominis mente, mollia intus ocia peragebant. Quid Aristippus? minorine subsidio mentis fultus, contemplatione illarum rerum, quas vulgus miratur stupens, secum ipse tacitus ingemiscebat: aut ratione aliqua turpi a constantia animi solita effugium vile quærebat? Accipe quanta humanarum rerum contemptio in Sapientis tæcundo pectore, generositasque vigeat. Naufragium, infelix miserque, fecerat, ejulcemodi enim

voces homines parum docti, cum alterius vicem dolere se dicunt, usurpare maxime solent. At ille præsentis infortunii parum animo confternatus, cum e navi primum exiret: Mathematicas commodum figuras arenâ insculptas inspicens, ad focios conversus, subito alacris ait: Salvisumus o focii: vestigia hic ego hominum, haud dubie magna conspicio. Quid queris? ingreditur civitatem: doctos viros alloquitur: nuditatem sublevant: honorat cognitum: discedere cupientes focios viatico prosequuntur: Nam philosophi mansionem, saltem ad dies aliquot, beneficis impetrarunt. Quo hæc historia pertinet, dices? Aristippi focios jubeas abire, æctutum facile intelliges. Aristippe felix conservent te Dii: Aristippe bone, salve: Aristippe docte, in patria de te ecquid dicamus jubes? renunciate, ait, civibus meis, ut ejusmodi sibi opes parent, quæ fracta navi una cum domino enatent. O præclaram opulentiam! O quæstum mentis uberem! O sælix lucrum! conditioneque nostra omnium, naturaque vere dignum! & in quo persequendo, nullo nos oporteat neque obstaculo impediri, nec labefactari formidine, nec periculo deterreri. Hæc, hæc (inquam) illa animi vera sunt bona, Petre d'Ausserre, quæ neque fugam moliri, neque concinnare dolos, neque insidias frueri alumnis suis novere. Ab iis aliena quæ sunt, fragilia sunt, caduca atque fugacia: possessoribusque suis haud raro perniciofa: quos locis multis prodere atque fallere consueverunt. Quo factum est, ut ad divina illa subsidia præstantes ingenio viri, alacri semper animo convolaverint. Universum fere orbem sapientiæ dulcedine captus Samius quondam peragrassè Pythagoras fertur: reique hujus incluto tandem reperto palmam, præstantioris cuiusdam doctrinæ mirificis institutis Italiæ illam oram affatim exornasse: quæ ob doctoris tanti eximiam dignitatem, magna est a præcis Græciæ nuncupata. Cujus laudatissima in re Plato exempla secutus, Asiæ solitudines vastas, inexplicabiles sinuosasque Nili ripas, ut Ægyptios sacerdotes videret, scientiamque illorum hauriret, non sine magno labore dicitur pervagatus. Quo, similis raptos amore Homerum, Melanipum, Dædalum, Museum atque Solonem, Τυραννικου Apollonium perhibent convolasse. Quapropter minus erit mirandum Atheniensem ipsum Platonem, ut ab Archita Tarenti, a Timæo & Arione Locris Pythagoræ præcepta institutaque acciperet, in Italiam etiam esse transgressum. Non enim ætate illa, auri sacra fames: non fucati honoris ambitio: sed præditiæ ac probitatis summus amor, famæque nominis ardor insignis, mentes hominum perurgebat. Abderites ille Democritus ex longinqua diutinaque peregrinatione, quam Sapientiæ causa susceperat, in patriam aliquando reversus: cum possessiones suas desertas, incultaque prædia vidisset: Haud esse in (inquit) felix ego, nisi hæc perisissent. Quid Philoxenus Melopæus? nonne præsentia animi pari vitam ac domum opulentissimam in colonia Sicula, hæreditate nactus: delicias, voluptates, indigenamque & parum sobriam gentis hujus elegantiam demiratus: ad

ad honestiora & feliciora ocia, quæ mente agitabat, obstaculo sibi illa magno futura veritus; Per Deos (inquit) bona hæc haud me perdent, sed ego illa: hæreditateque aliis relicta confestim enavigavit. Quid Anaxagoras? nonne amœnissimo, fertilissimoque se abdicavit fundo: quo liberius ab externis curis feriato jam animo exoptatam diu operam philosophiæ posset insumere? Longum sit, ad plenum illorum velle exempla rimari, qui despectis rebus cæteris, honestissimæ huic se arti atque studio mancipaverint, Sapiencia magis animi quam pecunia ditescere cupientes. Hujus rei tam præclaræ tamque divinæ fundamenta fideliter jacere, Theaurus hic noster doctissimorum virorum vigilis lucubrationibusque multis institutus & magnifice cumulatus, haud dubie facile potest, modo quis in loco eo uti vigilanter assuescat. Præclarum hoc esse quis ambigit? sed magnificum illud etiam, quod balbutiem & rusticitatem linguæ, indiseritque oris infantiam curaturum se esse promittit. Cum enim immortalis summi-que Dei specioso quodam divinoque munere a brutorum animantium, hoc uno vel maxime sinu secreti disjunctique natura, quod sensa animi possumus explicare dicendo: Certe pulcherrimum quiddam ille videtur adeptus, qui qua re homines bestiis præstant, ea in re hominibus antecellit. Quod uti a me significatum est antea, liber hic noster se facturum spondet. Quo ex ipso, tanquam ex boni assiduique domini penu referta, non quidem esculenta & poculenta: quorum, pecuniam modo adhibeas, omni fere loco homini copia, ubertasque est obvia: sed Sapienciæ vera adminicula, & humanæ mentis incluta vincta, Latinæ linguæ opes licebit expromere: mentemque ipsam hominis vere polire: cujus in oratione dignitas atque vis proculdubio maxime cernitur. Quod cum intellexerent Græciæ doctissimi viri appositis nimirum nomine, nullo vocis discrimine facto, orationem, mentemque nostram atque rationem prudentissime profecto λόγον appellarunt. Hos ego libros cum in publicum proferre vellem, & propter eas, quas supra retuli causas, haud mediocriter animo viderer mihi esse sollicitus. Virtutum memor tuarum singularisque doctrinæ, Jurisconsultorum decus Petre d'Auferre, felicioribus jam auspiciis clarissimi tui nominis titulo condecoratos in studiosorum hominum gratiam evulgare illos constitui: ut una eademque opera

bonarum artium cupidi se tibi plurimum de munere hoc debere faterentur: simul & amoris erga te mei singulare aliquod apud posteros pignus extaret: quo, humanitatis, modestiæ, probitati que tuæ memoria ad gentes etiam nobis incognitas permanere latius, fufiusque aliquanto queat extendi: & in magistratu incorrupte sancteque gerendo vigilantia tui animi, summaque etiam fides ab omnibus posset intelligi. Haud igitur est mirandum, cum tot indies maximarum virtutum publice documenta præbeas, Jurisprudentiæque insuper gloria unus tantum excellas, ut celebratissima in urbe Justitiæ signum aliquod sustulisse videare, si Christianissimus, Invictissimusque Rex Gallorum CAROLUS te unum delegerit, cui splendidissimi magistratus curam injungeret & Regiis causis præficeret. Decebat enim præstantissimæ omnium virtutis alumnum insigni aliquo dignitatis præmio affici: idque ab eo principe potissimum, cui Deus optimus maximus imperii sceptrum incluti, & Justitiæ gubernacula, florentissima in orbis terræ regione utenda concessisset. Nostra igitur hac editione, vir præstantissime, lubens fruire: quam tibi, Christianæque reipublicæ felicem, faustamque esse, Largitorem omnium bonorum & veræ salutis authorem supplici mente precamur.

Summa universi operis in corpora quatuor, eo fuit a nobis consilio distincta, ut qui ad magnitudinem pene immensam liber excreverat: ab ejuscemodi epularum avido, candidatoque doctrinæ tractari commodius posset, quoties ipsum de re dubia, veri instar magistri consulere decrevisset. Affixa est etiam limine primo Adriani Cardinalis doctissimi viri, de Latinæ Linguæ temporibus & præstantia saneque elegans cultaque epistola: ut quasi digito ad fontes ostenso, quos quisque authores sedulo fugere, quos contra studiose conveniat imitari, facile possit addiscere. Plane enim eloquentiæ originem, in verborum delectu, quod disertissimo viro Cato Cæsari placere videmus, sitam esse arbitramur. Quæ vero reliquis, de ejusdem Latinæ Linguæ sententiis, Theaurique hujus authoribus, corporibus sunt appensa: quæ in calce operis addita præfatio est, Deo auspice declarabit.

Vive diuque vale: meritos Deum addat honores.

LECTORIS.

CUM nihil magis ad instituti nostri rationem convenire visum fuerit, quam aliquam Lexicographi hujus celeberrimi, cujus Thesaurum edimus, notitiam præmittere; Historia Stephanorum & Amalium Typographicorum auctor facile adductus est, ut, quæ de ROBERTI STEPHANI vita & operibus passim conscripsit, a se recognita & collecta, hic proponerentur. Vale.

ROBERTI STEPHANI VITA.

ROBERTUS STEPHANUS HENRICI filius anno [q] 1503. natus, maximam illius Sæculi partem celebritate sui nominis illustravit. Hoc tempore Artifex ille Litterarum peritissimus in lucem editus videtur, ut litteris in Gallia renascentibus optimorum Librorum copia clariorem lucem inferret. Omnimoda eruditione a prima adolescentia non leviter inbutus est. [b] Linguas (præter vernaculam) Latinam, Græcam, Hebræam perfecte eum calluisse testantur Opera ab eo conscripta & excusa, [c] Grammatica Gallica, Præfationes multæ [d] Græca & [e] Latina; [f] Thesaurus Latinus absolutus, & [g] Græcus susceptus bonaque ex parte elaboratus; [h] quædam ad explicandas Veteris Testamenti Phrases pertinentia. [i] ROBERTO STEPHANO diligentior in emendandis atque edendis Veterum Scriptis neminem secundum patrem suum arbitrabatur PAULUS MANTUUS.

ROBERTUS anno 1522. suæ vitæ 19. SIMONIS COLINÆI vitrici sui typographiæ præfuit. [k] Quo tempore Editio Novi Testamenti Latina eo Emendatore apud COLINÆUM cusa tantas offensiones concitavit, ut eum mox ad ignem rapiendum vociferarentur Theologi Parisienses, nec unquam donec vixit Parisiis, conquiescere passi sint.

[l] Ea circiter tempestate (uti conjicio) de sua re litteraria & familiari constituenda, de Officina instauranda & nuptiis contrahendis cogitavit, ut inter Librorum & liberorum partum minimum spatii interesset. JODOCI BADI [m] sacri optimi deque optimis studiis bene meriti filiam PETRONILLAM duxit, uxorem litteratam; cui eorum, quæ Latine dicebantur, (nisi rarius ali- quod intermisceretur vocabulum) haud multo diffi- cillior erat intellectus, quam si dicta sermone Gallico fuissent. Eandem scilicet videtur & thalami & studiorum confortem voluisse. [n] Fuit tempus, quum

“decemviratum quendam litterariorum domi haberet, eumque ut παντοειδῆς, sic etiam πάγκλωσσον. Decem hæ partim literati, partim literatissimi viri, quorum quidam correctorio munere fungebantur, (iique [o] præsertim, qui epigrammata postremæ Latini Thesauri editioni præhæxerunt) quum, sicut ex diversis oriundi erant gentibus, sic etiam diversum sermonem vernaculum haberent, lingua Latina tanquam communi interprete inter se utebantur. Ac quum ex his decem modo hos modo illos famuli pariter & famulæ de rebus, quas ipsi ipsæque vel noverant vel saltem conjectare poterant, colloquentes, quinetiam in mensa quotidie cum de aliis tum vero de iis, quorum illa solet argumentum suggerere, sermonem habentes audirent, ita suas paulatim aures verbis illorum affuefaciebant, ut non solum pleraque eorum, quæ dicebant, intelligere, sed quædam etiam eloqui vale- rent.”

[p] ROBERTUS, quo nemo suo ævo illustrior, peritior aut diligentior, pro familiari schemate habuit [q] Arborem in ramos porrectam, addita figura [r] speculantis hominis, verbo ascripto D. Apostoli ([s] NOLI ALTUM SAPERE) qua nota visus est arguere nimis curiosum de rebus obscuris ac divinis investigationem, & doctrinam cuiusquam apponendum modum.

In iisdem, quas Pater incoluit, ædibus e regione Scholæ Decretorum, & iisdem, quibus ille prius usus est, Typis primum Artem exercuisse indicant Librorum [t] Subscriptiones & [u] character; quorum nullum anno [x] 1526. vidi antiquiorem.

In [y] nonnullis suarum priorum Editionum Ciphras & Reclamantes omisit; has, utpote minus utiles, [z] ferius & rarius induxit; illarum autem usum [*] citius [†] Indicum necessitas flagitabat.

g 2

[a] Com-

[a] Hist. STEPHAN. p. 13. 89. [b] MENAG. Antibail. cap. 69. [c] Ann. 1558. [d] EUSRB. Hist. 1544. Nov. Testam. 1500. [e] PERS. 1527. Bibl. 1528. TERT. cum Comment. 1529. VIRGIL. 1532. Thesaur. Latin. 1532. 1536. 1543. Bibl. Lat. 1536. Pentateuch. Latin. 1541. Nov. Testam. Gr. 1546. CALEPIN. 1552. Hæ pauca sunt ex multis aliis. [f] Ann. 1543. [g] Hist. STEPH. p. 88. 223. & Præfat. in CALEPIN. 1553. [h] Ann. 1558. [i] Vide Schol. P. MANUT. in Epist. Famil. CICER. apud ROB. STEPH. 1544. num. 164. 486. [k] Respons. ad Censur. Theolog. 1552. p. 8. [l] Libri apud illum excusi prodierunt multi ann. 1526. [m] Lege Præfat. in TERT. 1528. [n] Epistol. Henr. STEPH. præfix. Ant. GELL. p. 13. [o] Andreæ GRUNTLEBUS, Gerardus CLERICUS, Adamus MODIUS. [p] Claud. MIN. de Symbol. in ejus Comment. ad ALCIAT. Emblem. [q] Olivam, Hist. STEPHAN. p. 16. [r] Ibid. p. 16. 17. [s] Addebat aliquando SED TIME. Ibid. p. 16. [t] Ibid. p. 16. [u] Consule Libros a 1526. ad

1530. excusos. [x] Consule Catalog. [y] FRISCIAN. de Accent. 1526. Compend. difficil. Accent. 1527. [z] Idque in Græcis Editionibus ann. 1544. &c. [†] Ciphras affixit pagine anteriori primum ann. 1526. THEODIDACT. Præcept. & tandem utrique, ann. 1529. LAUR. VALL. in POG. [†] Vide Vol. I. Annal. Typogr. p. 267. Indices cum rerum tum errorum, Ciphras illas ad expeditionem ejus, quod quæritur, inventionem postulant. Ubi enim Ciphra non adhibentur, Indices oportet fieri per quaterniones (quod aliquam Lectori facit molestiam & moram) uti SANNAZ. de Part. Virg. apud R. STEPH. 1527. in Indic. Erator. Quæstione a pagina 4. versu 3. Lectorem opus est primo quaternionem reperire, deinde paginam & versum numerare. Inveniendi difficultas minuitur (PERS. apud R. STEPH. 1527. Lege Præfationem Commentariis præfixam) adjectis ad marginem in quintum quemque versum numeris, iisdemque per singulas Satyras repetitis. Ciphra in Tabulis & rerum vocumve Indicibus sæpius, quam in ipso Librorum textu omittuntur; uti in Bibl. Vulg. apud R. STEPH. 1527. 1528. Ubi

[a] Commentarios medits Authorum Operibus intercalandi sive intextendi morem licet primum reprehenderet, non tamen [b] longo post tempore ipsi visum est admittere.

Typos nonnisi Romanos in Libris, quos sua initio emittebat Officina, adhibuit; nec alios fere adhuc [c] Typographi Parisenses noverant. [d] Tandem Italicos Aldinis quam Colinaicis similiores comparavit: Romanos etiam, quos in paterno prelo invenerat, usu jam satis longo factos deteriores, [e] novis & elegantioribus mutavit. [f] Hebraice & [g] Græce vix quicquam præter quasdam Dictiones, Sententias Lineasve reperimus ab eo excusum, antequam [h] Regius Typographus eligeretur. Tunc enim ejus Officina; simul honor munusque novum accesserat, positus exuviis, & quicquid antiquæ rubiginis adhaerebat, deterfo, nitidiorum multo & prorsus juvenilem cultum induit.

ROBERTO STEPHANO, ex quo id negotii suscepit, maximæ erat curæ, ut ne quid a se inutile ac frivolum prodiret, sed quodcumque aut antiquiorum aut recentiorum Scriptorum ad litteras politiores promovendas fuisset elaboratum, in studioforum manus veniret emendatum, ac ipsis Authoribus neutiquam indignum.

Imprimendi [i] auspiciis fecit ab Epistolis familiaribus CICERONIS; cujus præcipui inter Romanos Oratoris aliqua subinde Opuscula sola nonnunquam, aliquando Commentariis selectioribus elucidata, dare non destitit, donec omnia simul elegantissime [k] produceret.

STEPHANUS primam opinionem permagni momenti esse, totamque rei cujuslibet fere summam ab exordiis rite ac feliciter institutis pendere non speciosus, egregia in primo ferme limine suæ artis dedit specimina, [l] Latina Biblia, & Digesta; Legis scilicet Divinæ & Humanæ Codices separari noluit; cum illorum autoritate vis horum integra innitatur. His Operibus fecit existimandi copiam, quanta ab eo viro, qui nunquam vellet a se degenerare, forent deinceps expectanda. His pignoribus suam quasi fidem astrinxit, probavitque se nullis litterariis laboribus fore imparem.

Jam diu erat, quum Bibliorum Opus illud moliebatur. Anno enim [m] 1524. *pervetustias Urbis Parisiensis Bibliothecas evoluerat, opera pretium facturum se arbitratus, si prius quam rem ipsam aggrederetur, vetera Exemplaria consuleret, inde germanam lectionem excerpturus, quo, autoritate eorum fultus, & qua depravata essent, restitueret, & scrupulosis quibusdam Lectoribus satisficeret, quos vel unius verbuli immutatio solet offendere.* Huic Operi denique absoluto, Regium in quinquennium impetravit Privilegium; Errorum paucorum Indicem adnexuit.

[n] Anno circiter 1528. *studiosis, ut aliquod ex optimis Authoribus Dictionarium aut colligendum curaret, aut ipse colligeret, instantibus, se accincti operi, PLAUTOQUE ac TERENTIO diligenter perlectis, hortatu demum virorum eruditiorum, quibus duos aut tres incepti operis quaterniones*

ostenderat, binos annos in hoc Opere dies noctesque, rei domesticæ & corporis fere negligens, ita desudavit, ut quotidie duobus prælis materiam sufficeret, & absque ope divina oneri succumbendum fuerit. Ingentibus hiic pertinacibusque conatibus per tria annorum lustra victis (dum aliis pene innumeris operibus vacabat) stupenda illa *Theauri Latini* moles ad summum [o] demum apicem perducta est. Dictionariis Lexicisque ut nullum opus inter rei litterariæ adminicula est utilius, ita quoque nullum tædii & laboris improbi plenius. In hoc studiorum genere quantum ROBERTUS desudaverit, declarat varia in Linguis omnibus, [p] Hebraica, [q] Græca, [r] Latina, [s] Gallica, Lexica, & Dictionaria [t] Poetica seu Nominum propriorum, cum profana, tum sacra; omnia hæc ab ipso impressa, nonnulla [u] sæpius aucta & recusa, complura ipsius potissimum industria & vigiliis elucubrata; non tamen (Eccujus unius humeri his oneribus suffecerint?) absque ope interduum doctissimorum virorum [x] BUDÆI, BAYFII, TUSANI & THEODORICI BELLOVACI, aliorum præterea [y] correctorio in ejus officina munere fungentium. [z] Decemviratum enim litterarium domi alebat, in quo ANDREAS GRUNTLEBUS, GERARDUS CLERICUS, ADAMUS MODIUS; quorum Epigrammata legimus postremæ *Latini Theauri* Editioni præfixa. [*] *Theaurum Græcum* (qui sub HENRICE nomine [†] longo post tempore prodit) Latino [‡] similem meditatus est, totum a fundamentis construendum, bonamque materiam, quæ ad novum illud ædificium requirebatur, partem paravit: ac [aa] non *Lexicon Græco-Latinum* nescio quod, ineptissimarum adnotationum quadam velut colluvie constatum, sanquam vestimentum aliquod ex vilibus scrutis confarctatum, sed ingentem & immersum *Lingua Græca Theaurum*, per multos annos sumptibus prope infinitis, ex præstantissimis *Lingua Græca* Authoribus congestit atque coaceravit. Qui certe illo *Latina Lingua Theauro* (quem ipse cumulaverat) tanto foret opulentior, tantoque preciosior, quanto majores sunt illius, quam hujus, divitiæ. Sed mors ei invidit tanti Operis Editionem.

Nec tantum in omnigenis Lexicis, sed Grammaticis etiam Tractatibus edendis, multum operæ posuit.

Sed hæc sunt doctrinæ elementa, & fundamenta, quibus bene positis facile cætera & fauste succedunt. Tyroni Lexicis & Grammaticis instructo optimos quosque etiam Autores suppeditavit STEPHANUS.

Ex his nullos, variis formis & characteribus, textu aut solo aut commentariis explicato, sæpius ad prælum revocavit, quam [bb] TERENTIUM, [cc] VIRGILIUM & [dd] CICERONEM; idque haud immerito, cum penes hujus triumviratum arbitratum omne sit Latine scribendi loquendique jus & norma.

ROBERTO STEPHANO nil puto felicis evenisse, quam quod in ea inciderit tempora, quum ad rei inter Gallos litterariæ incrementum maxime conferret Regium patrocinium.

[4] FRAN-

Ubi Ciphra anterioribus tantum paginis applicatur, Errata indicantur sic, folio, facie 1. vel 2, linea; uti PLAUT. apud R. STEPH. 1530. aut sic, folio, facie a vel b, linea. Linea autem varie indicabatur; aliquando per numeros; uti PLAUT. 1530. apud R. STEPH. Aliquando per syllabam aut dictionem lineæ initiæ; uti TERENT. 1529. apud eund. Index Errorum a Rob. STEPH. rejicitur sæpius ad finem; aliquando collocatur in initio; uti PLAUT. 1529. Qui mos est apud COLINÆUM (Tereztian. 1531.) alioque. Lege Vol. I. *Annal. Typogr.* p. 297. In Erratis enumerandis, Robertus STEPHANUS scribit aliquando fe minutula (ut circumflexam notam pro acuta) non adnumerasse, monetque Lectorem, cætera cum silentio emendet, meminisseque omnes homines esse nos, tunc maxime cum quid accuratius volumus emendare. Bibl. 1527. Idem nonnunquam Errorum Indicem in Libris longiusculis neglexit, uti TERENT. cum DONAT. 1536. & in brevioribus adiecit; uti SANNAZ. de Part. Virg. 1527. Idem in PLAUTI supra-dicta Editione, singularum Fabularum Scenas numeris designavit, uti & in VIRGIL. 1532. singulorum Librorum pericopas; & in CICER. 1539. unaquasque per singula Opuscula lineæ decadas: quod etiam in sua CICERONIS Editione observavit CAROLUS STEPHANUS; quo facilius ea, quæ & in rerum Indicibus & in *Ciceroniano* Lexico continentur, Lector reperiat. Robertus STEPHANUS litteras majusculas (A, B, C, D, E, F, G, H) paginarum marginibus aliquando addebatur; quibus promptius linea, ubi erat vox quaesita, occurreret. Sic Bibl. 1527. & VIRGIL. 1532. [4] Lege Præfat. in Comment. PERS. 1527. [5] TERENT. 1529. VIRGIL. 1532. In Commentariis, voces ipsius Authoris, aliquando litteris majusculis (PERS. 1527. TERENT. 1529. VIRGIL. 1532.) aliquando iidem, quibus ipsa Scholia (TERENT. 1527.) exprimitur. Suis præterea Editionibus ex antiquo more (Vide Vol. I. *Annal. Typogr.* p. 59.) Robertus STEPHANUS alii que ex celebrioribus permulti, mensam (VIRGIL. apud ALD. mente Aprilis

1501.) & mensis diem (CICER. Orat. Part. apud R. STEPH. 7. Cal. Mart. 1527. MONTROL. Prompt. apud SIMON. COLIN. 7. Cal. Nov. 1520.) adjicere solebant. [c] Italico Characteribus COLINÆUS & CHRISTIANUS WECHELIUS inter Parisenses anno 1528. usi sunt. [d] Tractat. de Comed. ad finem TERENT. 1533. CICER. Tuscul. Quæst. ann. 1542. [e] Ann. 1532. Bibl. Vulg. & VIRGIL. [f] Catalog. Nom. Prop. in Bibl. 1528. [g] Interpretat. Græcor. in Pandect. 1527. 1528. [h] Ann. 1539. Vide *Hist. Terent.* p. 35. [i] Ann. 1526. [k] Ann. 1539. 1540. [l] Ann. 1527. 1528. [m] Lege Præfat. Bibl. 1527. [n] Lege *Hist. Terent.* p. 21. [o] Ann. 1543. [p] PAGIN. 1548. [q] De *Theauro Græco* dictum est prius. [r] Ann. 1532. 1536. 1543. [s] Ann. 1540. &c. [t] Ann. 1541. &c. De plagio, cujus STEPHANUM accusat JACOBUS THOMASUS, in *Elucidario* Carminum, lege *Hist. Terent.* p. 25. 138. 139. [u] Comparet Lector Editiones *Latini Theauri* 1532. 1536. 1543. [x] Lege Præfationes *Theaur.* Latin. 1536. & 1543. Præfatio 1543. nullam facit mentionem BAYFII & TUSANI, & 1536. nullam THEODORICI BELLOVACI. [y] *Hist. Terent.* p. 18. [z] *Ibid.* [aa] *Ibid.* p. 88. 141. 228. [†] Ann. 1572. [‡] At *Theaurus Græcus*, qualis anno 1572. prodit, Latino longe est inferior. Ille enim si eam in Græcis, quam hic in Latinis, formularum scribendis copiam eodem ordine dispositam comprehenderit, in multo plura excrevisset Volumina. Qualis nunc Græcus desideratur *Theaurus*; ad quem construendum ingenti & longo labore, incredibilis & prope infinita lectioe opus est: cui operi sufficeret non nisi ROBERTUS STEPHANUS suo decemviratu adjutus. [aa] Lege Præfat. CICERON. Lexic. apud H. STEPH. 1557. [bb] In fol. bis 1529. sine & cum Comment. 1536. cum Comment. In 4. 1542. cum Comment. In 8. 1529. 1531. 1533. 1535. 1536. 1538. 1540. 1545. 1551. Sine Comment. In 16. 1534. 1536. 1541. Sine Comment. [cc] In fol. cum Comment. 1532. In 8. sine Comment. 1533. 1540. In 12. 1537. 1549. [dd] In fol. 1539. 1540. In 8. 1544.

[a] FRANCISCUS Primus peculiari amore eum amplectebatur; eique annum ætatis 36. agenti, ann. [b] 1539. Jun. 24. Regii in Hebraicis & Latinis Typographi munus inunxit; quæcunque typographica postularet, subsidia concedere nunquam non paratus. [c] *Inter hæc præsidia præcipuum erant ii sumptus, qui in acquisitionem cum aliorum Librorum (potissimum Græcorum) tum vero Historicorum (Historiæ enim præsertim Romanæ hic Rex amator erat); & qui in sculpturam tam pulchrorum [d] characterum seu typorum, quibus Libri illi excuderentur, faciendi erant.*

ROBERTUS, licet nullas adhuc viderim Editiones, in quibus se Regium in Græcis Typographum scripserit, mihi tamen videtur (ex ipsius [e] Epistola EUSEB. Eccles. Histor. ann. 1544. præfixa) aliquam Græci etiam Typographæi curam habuisse. Symboli istius fuit inventor, quod solebat Libris plerisque ex Regia Bibliotheca depromptis affigere, quoque plurimi celebres Typographi cum [f] Regii tum etiam [g] alii suos libros ornabant. Symbolum id erat, Lancea cum olivæ palmite & serpente circumflexis, subjecto [h] HOMERI hemistichio βασιλεὺς τ' ἀγαθῶν κρατερῶν τ' ἀρχαίων.

Nulla est fere pars in universo omnium Scientiarum Artiumque liberalium orbe, quam ROBERTUS typis non illustravit: quod quidem fatetur GESNERUS in Epistola, qua huic quintum Pandectarum librum de Arithmetica nuncupavit.

ROBERTO STEPHANO Regio Typographo Lutetiæ Parisiorum CONRADUS GESNERUS S. D. P.

“ Non equidem ignoro, doctissime *Roberte*, quæ & quam egregia Volumina per te publicum acceperint lumen, eaque plura, quam ut hic recenferi; & elegantius diligentiusque excusa, quam ut pro merito a me commendari possint; nec in uno solum sed omnino propemodum Disciplinarum genere, ut nulla fere hujus operis pars sit, quæ non jure tibi nuncuparetur: volui tamen hoc in loco participem te lucubrationum nostrarum facere, non quod non alibi dignius hoc fecissem, sed ne omnino te præterirem. Partes enim alias nostræ gentis Typographis destinavi: peregrinis vero (quorum tu veluti Sol quidam inter minora sidera occurristi ea tantum dedicare constitui, in quibus nullus nostrorum, quod quidem scirem, aut in præsentia meminissem, excelluisse videretur. Excellere autem dico Typographum aliquem in hoc vel illo genere librorum, in quo vel plurimos, vel optimos, vel utrumque, vel paucos sed bonos, vel unum sed optimum alicujus Scientiæ Authorem excuderet. Cum igitur inter Arithmeticæ Scriptores *Tonstallo*, cujus tu librum olim evulgasti, primam laudem hætenus omnes fere attribuerint (ut qui rem omnem logisticam, quæ Praxis, ut vocant, Arithmeticæ est, Latinissime, copiose & perspicue tradiderit) tibi hunc de Arithmetica libellum nostrum nominatim dedicare visum est. Quamvis enim excellentiora plurima publicaveris, quorum comparatione non æquius Arithmetica tibi quam feles *Minerva* consecranda videatur; malui tamen aliqua in parte Bibliothecæ nostræ quavis occasione nomen tuum celebrare, quam profus anonymum relinquere: idque gratitudinis ergo magis, quam omnes studiosi tibi debent, quam quod laudis aliquid operibus tuis per se nobilissimis nostræ celebratione accessurum sperarem. Ergo hoc unum abs te expecto, humanissime mi *Roberte*, munusculum tantillum boni ut consulas, & non ex magnitudine aut dignitate ipsius, sed animo Authoris æstimationem de eo facias. Libenter equidem hic beneficia tua in studiosos, hoc est, Officinæ tuæ opera, commemorarem; quæ vel te Authore & laboribus tuis elucubrata æternam procul dubio gloriam tibi paritura; vel ab aliis, præfatis, novis, Græcis, Latinisque Authoribus conscripta, ex ædibus tuis prodiverunt; nisi tantus eorum

“ numerus esset, ipsaque adeo præclara, & vere basilica, a Typographo nomine & re ipsa regio profecta, ut nisi laudatum dimittere nullum possem; atqui si laudandis, ut merentur, singulis immorarer, prolixior Epistola libelli hujus modum excederet. Thefaurum certe tum, ejusque Epitomen Latino-Gallicam, Testamentum utrumque Latinum cum Scholiis, & Græcum seorsim, & *Eusebium* Græcum, quæ nunc præ cæteris abs te edita memini, indicta relinquere non possum. Perge igitur, Vir optime; perge feliciter, & auspice CHRISTO, sacra & humana studia pulcherrimis typis tuis juvare: sic boni pique & studioli: omnes tibi faveant, & Domino Deo precibus suis te commendent: sic Deus ipse, qui honestos conatus nunquam deserit, propitius tibi & benignus te tuaque omnia fortunet. *Tiguri*, decimo Calendas Februarii, anno Salutis 1548.”

Hic miror Hebræorum Bibliorum in 4. & 12. ROBERTI STEPHANI typis excusorum nullam a GESNERO factam mentionem. GESNERUS autem specialem Librorum a ROBERTO STEPHANO impressorum Catalogum (quod fecit in plerisque aliis celebrioribus Typographis a se salutatis) Epistola non adjecit.

ROBERTI STEPHANI Officinæ laudes JOANNES AURATUS * eleganti carmine celebravit.

Inter tot, hac ætate belle qui typis
Cudunt minutulis libros,
Primas, *Roberte Stephane*, tu partes tenes,
Reclamitante nemine:
Seu quis requirat literæ elegantiam,
Cæsis in æs e formulis,
In plumbeas abire iussam tesseræ,
Vulcani juvante vi:
Seu linearum nobilem symmetriam,
Oculos quod acres plurimum
Juvet legentum, haud indecenter omnibus
Suum tenentibus locum.
Versus spatiosis rite distinguentibus,
Parvis perinde ut areis,
Quas hinc & inde fisque deque continent,
Cohibentque certi margines:
Seu quis (quod ad rem pertinet vel maxime,
Quam quærimus) solertiam,
Ac diligentiam sagacem postulet,
In eluendis omnium
Nævibus Librorum; nequa labes fordium
Doctorum operibus insidens
Obstaculo sit impertitoribus,
Doctisque bilem conciat. &c.
Cui tanta se monumenta debent, atque tot,
Quæ prisca gens mortalium
Licet edidisset, nunc forent ut inedita,
Ni per laborem plurimum
Redintegrasse tu resuscitans ea,
Prope dixerim, intermortua,
Roberte, literariæ rei salus,
Non ut columnis pluribus
Inniterentur tecta, prætereuntium
Quod vertat in se lumina:
Non ut renidens tibi lacunar in domo
Fulgore verberet solum
Imaginosum. Non enim tu arti tuæ
Status avare & fordide
Pretium: leves quod facculos exhauriat
Scholasticorum pauperum,
Tuam frequentant qui tabernam plurimum
Plenam bonarum mercium:
Emptos ut illinc quam licet parvo libros,
Quibus opus ipsis, auferant:
Libros, heri qui diligentiam sui
In corrigendis lapsibus

h

Vel

[a] *Histor. STEPHAN.* p. 34. 35. [b] *Histor. STEPHAN.* p. 35. [c] *Ibid.* p. 35. [d] CAILLÉ, p. 85. “Franciscus I. fit fondre par Guillaume Le Bé en leur perfection, ces beaux caracteres Hebreux, Grecs & Latins, dont Robert ESTIENNE Parisien fils de Henry, son Imprimeur ordinaire, avoit la garde, & dont il se servoit en l'impression de ses Livres, au bas desquels il mettoit ordinairement, Ex Officina ROBERTI STEPHANI Typographi Regii,

“regiis typis.” [e] Ἐπιτομὴν τῶν ἁπάντων βιβλῶν μὲν ἄρτι ἐκτύπησεν. — ἵνα δὲ ποτὶ ἀσφάλιστον τῆς κρησίνης τοῦ ὑπερβίου, ἢ ὅτι αὐτὸς βασιλεὺς κρησίνης ἐφωράσθη ἔξωθεν &c. [f] CAROLUS STEPHANUS; ROBERTUS STEPHANUS; ROBERTI FILIUS; MAMERTUS PATISSONIUS; GUL. MOEBELIUS; TURNEBUS; FEDERICUS MOEBELIUS pater & filius. [g] BENE NATUS. [h] *Id.* v. vers. 179. * Carmen integrum lege *Histor. STEPHAN.* p. 94.

Vel ore ab ipso, ceu parentes liberi,
 Testentur, ac subindicent.
 Quod dum assequaris, sumptibus non interim
 Parcis profusioribus,
 Plus publicæ rei quam domesticæ gerens
 Curæ atque sollicitudinis. &c.
 Quid tandem (ut una cuncta summa colligam)
 Lares beatos personat
 Indefinenter, continenter, jugiter,
 Et usquequaque & undique,
 Intaminata quam Latini puritas
 Sermonis, & canus decor?
 Nempe uxor, ancillæ, clientes, liberi,
 (Non segnīs examen domus)
 Quo *Plautus* ore, quo *Terentius*, solent
 Quotidiane colloqui. &c.

Datum *Lemovicibus* 4. Non. Maii, Anno 1538.

Sic eodem, quo *HORATIUS* Vitam Rusticam, Epodi genere *AURATUS* laudavit *STEPHANI* Officinam; qui [a] "alto heroicoque animo ad suscipienda litteraria opera sustinendaque onera præditus, magnis & propemodum *HERCULEIS* laboribus parvum suum exercebat corpusculum. Sed (ut pius erat, & amore divino flagrabat) in sacrorum Librorum Editionem multo ardentius quam in aliorum quorumlibet incumberebat, & pecuniam in alios quidem profundeabat, in illos vero prodigebat. Imo in iis elaborandis, quæ ad Sacræ Scripturæ illustrationem pertinebant, non solum pecuniam prodigere non dubitabat, sed usque adeo nullis laboribus parcebat, ut etiam in iis tolerandis (quod exitus ostendit) vitæ prodigus esset."

ROBERTO ex suis Bibliorum Editionibus multum invidiæ constat; odiumque, quod adversus eum *Sorbonæ* Doctores anno 1522. conceperant, recruduit anno 1532. [b] "quo Biblia majori Volumine impressit, idque tum permissum tum consilio seniorum Collegii ipsorum: cujus rei locuples testimonium reddebat privilegium Regis, quod certe nunquam impetrasset, nisi palam factum esset primariis Rabinis ita placere. Illi tamen occasionem nacti ad capitale supplicium hunc postulabant, clamitantes hunc Biblia corrupisse. Et de eo actum erat, nisi quorum autoritate factum fuisset, in tempore monstrasset. Compresis postea eorum furoribus, vel saltem placata tam ingenti rabie, quod pollicitus esset se nihil postea, nisi cum bona eorum gratia facturum, elapsis annis decem, 1540. Biblia rursum excudit, in quibus multa ex vetusto Codice reposuit, veram lectionem Hebræis Codicibus congruentem ad margines notans, nomine Codicis scripti adjecto. Hic rursus novæ flammæ: bacchantur Censores contra totum librum, in quo ne minimum quidem erat, quod carere ipsi possent, nisi forte in Summariis, quæ vocant, quæ redolere hæresin dicebant. Pergit nihilominus; & decem Præcepta jam ante impressa denuo imprimit, & quam vocant, Scripturæ Summam; utraque singulis foliis, majori characterè satis venusto, quæ parietibus possent affigi. Pro his quæ ei exhibuerunt molestias! Quamdiu abesse domo eum oportuit! Quamdiu Aulam Regis secutus est! a quo tandem Diploma ad cohibendam eorum intemperiem obtinuit, quo jubebatur illa Latine & Gallice imprimere. Quoties clamaverunt pejorem illic doctrinam contineri, quam *Lutherus* unquam protulisset. Eo tamen res deducta est, ut probarentur plus quindecim non postremis Collegii Magistris, qui palam sigillis suis comprobarunt, quæ tota caterva improbaverat. Tandem quum seniorum illorum sigilla conciperent, regiumque privilegium, deputatorum suorum calculo approbati in ædibus Biddelli sui passi sunt. Eadem tamen illa, quæ tantopere in *Stephano* damnabant, eorum jussu a *Joanne Andrea* (homine imperito, qui illis & prodigionum omnium

minister, & in struendis calumniis optimum flabellum; & in exercenda sævitia carnifex acerrimus) impressa sunt, sed cum Præceptis Ecclesiæ, & fœdata corruptaque ab *Odoardo*, qui ex duobus primis Præceptis unum fecit, auferens eam, quæ de Imaginibus fingendis & colendis illic habetur expressa prohibitio; & postremum in duo dividit, ut numerum denarium suppleret. Interea, quod illis esset suspectus de hæresi, quoties domum illius scrutati sunt Judices ipsorum impulsu, si qui forte Libri suspecti possent reperiri! Accessit ad hæc circiter annum 1541. Novi Testamenti Editio cum brevissimis Annotationibus ad marginem ab illo simul excusis, quas a viris doctissimis acceperat. Ac principio quidem, læto plausu ab illis exceptus est Liber; paulo post pro suggestu clamant Annotationes hunc edidisse valde periculosas, locos de Purgatorio & Confessione aliter, quam solerent, interpretatum. Aliquandiu vice tertia latere coactus est. Tandem quum tempestas illa paululum sedata foret, denuo easdem excudit, mutatis pauculis, multis additis quorundam Sectæ eorum consilio; *Gagneio* interim *Picarto*, & *Guiancurtio* obstrepentibus. Magno postea labore, summis vigiliis, singulari attentione animi, quæ ex *Francisco* [c] *Vatablo*, homine in Hebræicis litteris peritissimo, Professore Regio, exceperant auditores docti, collegit in unum Volumen, adjecta nova Bibliorum translatione e regione veteris. Opus hoc anno 1545. absolutum fuit. Id statim doctissimis quibusque Collegii communicat: remittunt, salva omnia esse aiunt, quod non statim mali quid ex *Vatablo* lectionibus publice subditurum crederent. Multitamen deinde commoti dicunt non oportere ultra distrahri Biblia ista cum Annotationibus: clam a nonnullis minus improbis admonetur, ut sibi caveat & prospiciat. Profectus itaque in Aulam Regis, post oblatum ipsi *Eusebio* Volumine Græcum, circiter 1546. (quo tempore & Psalterium ab illo excusum est) admonuit *Petrum* [d] *Castellannum*, tunc *Matisconensem* Episcopum, futurum ut brevi Theologi persuadeant vel Curæ vel Urbis Præfecto, ut venditio Bibliorum cum Annotationibus ipsi interdiceretur. Quum hominem plus satis timidum videret, quid in hac re consilii daret, dubitare, dixit se libenter impressurum ad calcem, quicquid a Theologis vitii deprehensum esset, adjecta censura. Placuit consilium, etiam Regi, qui mox *Castellano* imperavit, ut suo nomine scriberet Theologis, ut quod non placeret Bibliis, seorsim annotarent, omnia postea *Stephano* traderent imprimenda. Scribit *Castellanus*. Tamen hoc se facturos recepissent, nihil tamen effectum. Quin potius astute interea sollicitant Theologos *Lovanienfes*, ut ea Biblia in suum Catalogum Librorum suspectorum & hæreticorum infarcirent. Rescripsit ad Theologos *Castellanus*. Vetuit Rex imprimi *Lovanienfium* Catalogum. Hortante iterum atque iterum *Castellano* tandem coacti, quindecim locos a se animadversos miserunt. Quos *Castellanus* cum *Gagneio* collatos remisit cum Epistola de castigandi ratione & utilitate Annotationum, quæ non parum eos urebat. Rex, misso 26. Octob. Diplomate, additis minis præcepit, ut in absolute censurarum pergant, eique dent imprimendas. Tamen neglexerunt. Obiit interea [e] *REX FRANCISCUS*: cui *HENRICUS* filius succedens ann. 1547. 16. Aug. primo sui regni anno jussit misso Diplomate Theologos absolvere Censuras. Respondent se duros. Regem frustrantur: pro articulis afferunt libellum supplicem, quo interdicti *Stephano* venditione Bibliorum postulabant, propterea quod esset Sacramentarius, scripsissetque in illis animas esse mortales. Theologi denique ex Collegio decem *Novembri* mense ad Prætorium *Fontibelliquæ* advenientes, ægerrime protulerunt 46. [f] Articulos. Illis *Stephano*que auditis, interdictum est palam, ne Theologi jus illud, quod Episcoporum erat, censorium sibi in materia fidei usurparum. Episcopi in articulis nil mali invenerunt, præterquam, fortasse in

[a] Lege Præfat. Exposit. Cathol. in Genes. apud H. STREPH. 1562.
 [b] Lege Respons. Rob. STEPHANI ad Censur. Theologor. Parisiens. pag. 7. &c.
 [c] Multi putant Robertum STEPHANUM Annotationibus suis VATABLO nomen præteridisse. Lege *Histor.* STEPHAN. p. 46. 47. & *HUER.* de Clar. Interpretibus 1661. p. 115. 116. [d] De CASTELLANO lege Vol. I. *Annal.*

Typogr. pag. 291. *Histor.* STEPHAN. p. 144. usque ad 159. [e] FRANCISCUS Regis Elogium, THUANO & BAYFFO Scripserunt, lege in *Histor.* STEPHAN. p. 52. 53. 54. 55. [f] Hos articulos enumerat *Rob. STEPHAN.* in *Respons.* ad Censur. p. 44. ad p. 107.

“quinque aut sex, qui calumniæ obnoxii essent. Urget Stephanus, ut reliqui mittantur. Id Rex iterum atque iterum præcipit. Tergiversantur, quoad possunt; & postulant, ut reliquos articulos absolutos Rex traderet examinandos [a] Judicibus iis, qui tunc causas hæreticorum cognoscebant. Cum annuisset [b] quidam, Stephanus destinatur Rege inficio victima. Obfignantur litteræ, quibus causa ad illos Judices devolvitur. Ille hac de causa per octo menses integros aulam sequitur: qui sub Regis discessum apud Segusianos, cum Taurinum proficisceretur, a Rege accipit litteras, quibus priores litteræ fiunt irritæ: jubenturque Theologi [c] reliquos mittere articulos. Demum per manus Cauponis & Ruffi mittuntur Lugdunum; ubi cum Stephanum non reperissent, negarunt se habere, & retulerunt ad suos. Sollicitant Guiancurtium Regis Confessorem, ne cogentur dare reliquum articulum, sed ut Rob. Stephanus condemnaretur tanquam hæreticus. Guiancurtius a Rege, quem Taurino reversus in colliculo S. Andreae sere solus requiesceret, litteras extorsit, quibus distractio Bibliorum a Stephano impressorum inhiberetur, ea tamen conditione, ut articulos daturi essent. Hanc rerum mutationem Lugduni a Cardinale Guysiano recevit Stephanus, Castellanus adiit, illi & patriæ valedicturus. Regi indicat Castellanus, Stephano natali solo migrandum. Rege tamen, ut in ornanda sua Typographia pergeret, jubente, Stephanus a Roberto SENALE Abrincensi Episcopo (quem subornaverat Guiancurtius) ut cum Theologis rediret in gratiam, monitus assentitur; & Guiancurtius fingit se Theologis scripsisse litteras, ut præterita effluant; nihil se post-hac sine ipsorum consilio facturum. Eo tempore efficiunt, ut nullæ (nam rumor erat mille & quingentos aureos iri numeratum) pecuniæ darentur Stephano ad faciendam damna. Rex tamen pollicetur majori in re se fore munificum. Stephanus post trimestrem molestiam, Diploma, quo Regis erga se animus adversariis testaretur, quinquies emendatum, obtinuit denique, ut obfignaretur: quo Diplomate sibi mox cavit, ne concederetur in carcerem; quod intra triduum futurum audiverat, rogatus in se plus octoginta testibus. Dum hæc, regio Diplomate prolato, conticescunt turbæ, pergit in excudendo Novo Testamento Græco [d] majore forma. Opus (ann. 1550.) absolutum ad Castellanus desert, & ab eo, quod Theologis non ostendisset examinandum, acriter objurgatus, se defendit; in ea lingua nihil aut parum seniorum horum nosse; hæreticos suspectum esse illum Librum non posse; se quibusdam ex illis, ut textum 1. Corinth. 15. 51. mutaret, consulentibus consentire noluisse. Castellanus illico velut furia agitatus, & spe emerendi galeri illectus, Gallandio dat mandatum Theologis renuntiet, se nolle Stephanum tueri; proinde, quid agendum de hac Novi Testamenti Græci Editione, viderent. De hoc Stephanus a Gallandio, qui ipsi omnino inimicus non erat, præmonitus, Theologis (quos legitime suo more congregatos ante mensam adire non potuit) impressum a se illud Novum Testamentum offert in conclavi apud Mathurinos, [e] Goveano & Ruffo præfidentibus. Postulantibus affert vetus Exemplar, respondet fieri non posse; nec unum esse, sed quidem in Regiam Bibliothecam relata, quæ ipsi precario data fuerant. Concedunt, ut rellegendi operis negotium duobus ex ipsis Græce doctis detur. Toto

“mense fatagit Stephanus, ut referant, quibus deman-
“data fuerat cura. Referunt ad Congregationem in
“Sacello Sorbonii Collegii congregatam. A Decano
“pronunciatur. Theologis non videri, ut Novum Te-
“stamentum propter Annotationes marginales (sic va-
“riose lectiones vocabant,) vendatur. Stephanus orat fru-
“stra sibi dent scriptam, quam ostendat Regi, Facultatis
“sententiam. Postridie offert Regi Novum Testamentum.
“Ibi Castellanus mitior factus narrat, quid Facultas decre-
“visset. Stephanus ex aula reversus Novum Testamentum
“venale exponit. At se ex eorum manibus ereptum vi-
“dens, ne contemptu eos exasperaret, quicquid postea
“impressurus esset, se illis communicaturum recepit. Ipse
“vero ab illis nihilo securior, ut qui sciret implacabili
“odio ardentes avide [f] ipsius sanguinis inhiare, in [g]
“locum tutiorem se recipere, [h] anno 1552. inveniunt, co-
“actus est.”

Totam acerrimæ illius & longæ inter Theologos & STEPHANUM contentionis historiam ipsius verbis exposui. De ea variæ eruditorum, prout [i] Pape aut [k] CALVINO favent, sententiæ. In eo tamen [l] plerique mentis sanioris & a studio partium magis alienæ consentiunt, altercationem utrinque acrioribus animis fuisse confertam: STEPHANUM hinc ad PROTESTANTUM partes (quibus multi in Romana Ecclesia clam favebant) priorem, Theologorum odio (non absque causa) obnoxium; Theologorum inde animos fervidiore odio iraque efferatos; hos ex illius Bibliis causas iniquius captasse, quam bona fide & ratione illum accusasse; illi etiam suum sel aliquanto [m] amarulentius non desuisse. Sed quo acerbius inter hos illumque tam diu indefinenter concertatum fuit, eo plus miror illius in rebus typographicis labores nihilo magis interruptos inter ista litigia durasse, & diligentem æstum nunquam deseruisse; virumque tot molestiis vexatum per minas per damna ab ipso adversariorum odio opes animique duxisse. Illum quamvis magna in litterariam Rempubliam merita longo tempore ita tuerentur, ut neque Regis patrocinio nec eruditorum gratia exciderit; oportuit denique inveteratæ & inexpiabili malitiæ cedere.

Donec Parisiis morari tuto licuit, negotium typographicum aliquando habuit cum suis [n] affinis MICHAËLE [o] VASCOSANO, JOHANNÉ ROIGNY & [p] CONRADO BADIO fratreque [q] CAROLO commune: ex quibus (si excipias CONRADUM, qui solum natale cum Religione etiam vertit) nullum novi, cui eadem cum illo fuerit in rebus ad Religionem pertinentibus opinio; aut, si fuerit, non saltem tam aperta ejusdem professio.

Vix ulli familiarior & promptior, quam ROBERTO STEPHANO, fuit cum Latine tum Græce scribendi facultas; nulli stylus castigatior, magisque ab obscura orationis affectatæ diligentia, & incuriosa contra dictionis incorrectæ negligentia, alienus. Paucissimi sunt, quibus aurea illa contigit sermonis mediocritas; quibus verba nullo labore exprimi, sed natura magis quam arte depromi venaque ubere juxta ac facili fluere videntur. Is denum adest delectus, ea simplicitas, ut nil tumeat, nil serpat; placeant æque ac intelligantur omnia; & quicunque legerit, cogitet se ea, quæ legit, non aliter scribere aut potuisse aut voluisse. Eam ROBERTO contigisse scribendi rationem comprobant multæ, quas affixit [r] Libris, Præfationes: Ipecciminis loco erit Lectori, quod de FRANCISCO Rege [s] Latine & [t] Græce scripti, Elogium.

h 2

Si

[a] Inter quos LYSETUS, *Hist. Stephani*. p. 58. Lege Iocofam & Satyricam ad ipsum PASSAVANTII Epistolam. [b] A cuius nomine consulto abstinuit. [c] Hos enumerat STEPHANUS in *Respons.* p. 113. ad p. 247. [d] Idem antea minore forma bis excuderat ann. 1546. 1549. [e] Hic est, qui in PASSAVANTII Epistola vocatur *Maestri de Govea Sinapiarvus*. [f] Nonnulli putant Roberti STEPHANI (postquam aufugisset) effigiem manu carnificis combutam. Lege BEZ. Icon. & Epistol. PASSAVANT. *Hist. Stephani*. p. 72. 93. 220. [g] Scil. Genevam. [h] *Hist. Stephani*. p. 78. [i] CHEVILL. p. 260. [k] BEZ. Icon. [l] P. SIMON. *Hist. in Vieux Testament*. Lib. II. Cap. 21. At integerimi Historici THUANI audiendum est testimonium (Vide ejus *Hist.* 1604. p. 605. 606.) *Migrante ad Deum optimo non solum Principe, sed litterarum favore ac patentes eximio, indigna bene merito de patria civi tot editu Hebraicæ, Græcæ, & Latine Libris gratia repenja est* Theologorum nostrorum collegio, qui hominem resp. invigilantem & quavis ejus conditione accipere se paratim demonstrarunt, non desistant lacessere, donec illo vexationum injusiarum pertajus, ex necessitate consilium cepit, & relicta patria

Genevam ad extremum se consult; ubi tanta irudentia publicam simul & privatum rem curavit, ut, quamvis tot adversariis consiliis & incommoditatibus, quæ solum vertentibus necessario perserenda sunt, tamen in opere assiduis ad ultimum vira spiritum laudabilem necessario adjuvanda propostum constantior tenuerit. [m] Id necesse est agnoscat, quicunque ejus ad Censuram Theologorum Responsum legerit. In specimen, quod (p. 260.) affert CHEVILLIERUS ex illa Responione (p. 248.) *Quid enim aliud est Missa, quam Diabolica incantatio, quæ sanos quosque deminet? Imo tantummodo apud filios Dei valet Missa celebratio, ac si quæ Megeram ac duas foras duceret lethale suum virus sparsisset.* In virum alios doctum sanumque, infano Calumniani Enthustismi cæstro correptum! [n] Jodoci BADI filius erat *Comulus*: *Joannes* tres filias, *Petronillam Robertus STEPHANUS, Joannam Joannes ROIGNY, Catharinam VASCOSANUS*, duxerunt. Vide CHEVILLIER. p. 138. & LA CAILLER. p. 96. 102. 105. [o] Vide Catalog. ann. 1542. [p] Ibid. ann. 1548. [q] Ibid. ann. 1550. [r] Quarum Præfationum plurimas ante enumeravi. [s] CICER. *Tulcan. Quæst.* 1542. [t] EUSSE. *Hist.* 1544.

Si vere dixit olim gravissimus Auctor PLATO, tunc denique cum genere humano actum iri praeclare, cum aut Philosophi regnarent, aut Reges philosopharentur; nihil est profecto causae, cur non beatissimam hoc Rege FRANCISCO Primo Galliam predicare verissime liceat. Inest enim natura, ut de [a] SOCRATE apud eundem Auctorem SOCRATES testatur, Philosophia in huius viri mente quodam. Cuius rei, si alia deessent, quae quidem sunt vel plurima, testimonio esse possunt perpetui illi de litteris atque omni doctrina genere sermones; quos fere quotidie, quoties quidem certe aliquid vacui temporis nactus est, cum hominibus habet eruditissimus; magna omnium, qui asstant, admiratione, dum Regem advertunt, & eum quidem Regem, qui maximis semper rebus necessario occupatissimus fuerit, ea memoriter & prompte, ut quaeque res ad disputandum forte oblata esset, pronuntiare, quae homines summo otio omne aetatis tempus in litteris versati vix possent. Et certe, quod verissime philosophant sit, hunc demum in regni sui fructum ducere amplissimum videtur, qui est illa animi magnitudine & maiestate dignissimus, ut quamplurimorum mortalium rebus ac commodis recte consulat. Id quod cum una omnium facillime atque expeditissime ratione effici posse intelligeret, sapientia ac rerum notitia plurimarum animis suorum instructis, quae quidem ita esset homini propria, ut hac pene sola consistere humanitas videretur; ad hanc igitur rem quod sui esse iudicaret, nihil unquam, ex quo ad regnum pervenit, praetermisit. Nam primo magistros optimarum artium ac litterarum homines doctissimos, magnis propositis praemiis, in hoc amplissimo Orbis terrarum Gymnasio, quo omnes undique studiorum causa conveniunt, constituit. Deinde omnes semper ad bene & naviter agendum excitavit: cum quo multum profecisse in litteris cognosceret, iis munera atque honores mandaret; reliquisque ita praescriberet, quid sperare a se & expectare deberent, cum ad aliquam scientiam ac litterarum commendationem pervenissent. Qua ratione perfectum est, ut omnis fere Galliae Nobilitas, quae antea doctrinae opinionem sibi indecoram falsa persuasionem ducebat, ea nunc cum armorum & bellicae rei exercitatione etiam studia conjunxerit. Postremo amplissimam omnium generis Librorum Bibliothecam, Hebraicorum, Graecorum ac Latinorum maximis sumptibus instruxit, ac

Εἰ γνησίως ἔπεν ὁ θεῖος Πλάτων τινικαῦτα δὴ πᾶν τ' ἀνθρώπινον γένος ἑυδαιμονήσεν, ὅταν ἦτοι οἱ φιλόσοφοι βασιλεύουσιν, ἢ πάλιν οἱ βασιλεῖς φιλοσοφῶσιν, ἐκ αὐτῶν οὖν τις ἐπὶ φρασίᾳ τοῦ τοῦμοι πρώτος βασιλεὺς ἦ Γαλιανὸς ὡς ἀληθῶς μακαρίζων. Κατὰ φύσιν γὰρ ὡς περὶ τῆ ἰσοκράτους παρὰ τῶ αὐτῶ Πλάτωνι Φησὶν ὁ Σωκράτης, τὸδε τ' ἀνδρὸς τῆ διανοίᾳ φιλοσοφία τις πάρεστι. Σημείον δ' ἀνίσι ποιήσαστο πρὸς ἄλλους, εἰ καὶ ἦ ἄλλων ἐνδῶς ἔχει, ἦ αὐτῶ πολὺ πλείων ἐνόντων, τὰς αὐτῆ περὶ λόγων καὶ παύσιον μαθημάτων ἐπιμύλιαι, ἄσχευ ἀξεδόνι καὶ ἡμίρροι, τῶνε χειματίζειν ἀπαλαγῆς, μετ' ἀνδρῶν ποιεῖται ἦ σοφωτάτων, ἐκ ἀνευ πολλῆς ἦ παρῶν ἐκπλήξεως. Τίς γὰρ ἔθραυμάσει, βασιλεῖα κατιδῶν, ὃ καὶ περὶ τὰ μέγιστα πραγματευόμεθα συγχυαῖς ἐπανάκτες, ἀπὸ σφματὸς τε καὶ προθύμως ταῦτα περὶ πάντων, δὴ ἢ ἕκασον τύχῃ πρόσφατων, διερχόμενον, ἀπερ ἀνδρὸς πᾶσαν ἦ ἡλικίαν ἐν μεγίστῃ σχολῇ περὶ τὰς λόγους σπουδάζαντες, μέλις ἀν ἐκφράζειν δυνήθειν. Καὶ νῆ διαγῶ τὸ τῆ φιλοσοφίᾳ ἐς ὑπερβολὴν ἀξίον, ἦ ἦ ἑαυτῆ βασιλείας τὸν ὄρον ποιήσας φαίνεται, τὸ δῆπε σύμπαντας ἦ ἀνθρώπων ἐκ ἦ ἐνδεχόμενον πλείον ὅσον ὠφελῆν. Πρὸς δὲ τὸ βῆσα καὶ τάχιστα τῶτο κατασκευάζειν, ἐκ ἀλλῆ τῆ αὐτῶ βελτίον τῆ θεμελίαι καταβολῆ ταύτης ἔδοξεν, ἡμερ εἰ τὰς ἐκείνων διανοίας ἦ φιλοσοφίαν, ὡς ἐνὶ μάλας, διδάσκειτο, μόνῃ αὐτῆν, ὡς ἕκεν, ἡγούμενος τοῖς τὰ δέοντα πράττειν ἐπιθυμῶσι τὰς ὁδὸς δεκνύμεναι, καὶ κατὰ περ ἔχουσιν δῆδα πάσῃ τῇ οἰκῆ μὲν ἦ φουκίωσεν. Διὸ καὶ τὸ πρώτων μὲν ἦ καλῶν μαθημάτων ἡκανοτάτης διδασκαλίας τῶδε τῶ γυμνασίῳ τῶ πάντων ἄλλων ἐνδοξοτάτῳ, ἑῖσα πάντοθεν ἦ λόγων ἕκεν οἱ θελοῦμενοι διαπαντὸς ἐπιδημῶσιν, ἔ σμικρὰ βραβεία προδόμενος ἐπέσειον. Ἐπειτα δὲ ἦ λοιπῶν τὰς μὲν ἀποχωρῶντας πεπαιδευμένους, καὶ τοῖς πρᾶγμασιν ἡδὲ εὐ χροῦσῳ δένους, εἰς τιμὰς προήγαγε. τὰς δὲ διαφόρους δωρεαῖς καὶ τῶ ὄντι βασιλικαῖς ἐτίμησε. Τοῖς δὲ τῶ ἀν παρ αὐτῶ λοιπῶν ἐλπίζοντε καὶ προσδοκᾶν ἐνδεχόμενοι, τοῖς γε πᾶρῳ σοφίας ἐλαύνουσιν, ἀνίπερ ἔτος ἐμφαίνειν, ὡσε πάντας τὸς περὶ ἡμῶν καλὰς ἀγαθὰς προτῆρ ἦ φιλοσοφίας ὑπόληψιν ἑαυτοῖς μὴ προσήκειν ἡγασσάμενος, τῇ ἦ ὅπλων ἐμπειρία τὰ ἦ λόγων ἐπιμελῶς ἐν τῶ παρῶντι συνασπασεν. Τέλος δὲ ἦ ἐυμεγέθη βιβλιοθήκῃ ἐκ ἦ παντοδαπῶν βιβλίων τοῖς μεγίστοις ἀναλωμασιν ἐπιμελῶς συνεκρίθη-

quotidie instruit; ut in eo PTOLEMÆI etiam atque (*) EUMENIS Regum studia longe superent. Illi enim vana quadam opum ostentatione, quos uno tantum loco, Pergami aut Alexandria, conclusos & quasi captivos haberent, liberos undique inquirebant, cum alter etiam invidere, eoque PTOLEMÆUS, ne numero scilicet vinceretur, chartas, quas solita tunc Ægyptus suppedebat, superprimeret. Ipse autem, tantum abest, ut, quae ex Italia & Graecia maximis & plane regis sumptibus comparari veterum Scriptorum monumenta, ea cuiquam invidere, ut ultro etiam illa omnibus impertire atque offerre in animo habeat. Quo consilio omnium earum linguarum, quas supra demonstravimus, novae & accuratissime iniiciat litterarum formas per artifices praestantissimos exculpi iussit, ut hoc intra hosce [b] centum annos nata atque inventa scribendi ratione, optinuit quisque liber in quamplurimum exempla transfusa, ad omnium manum perveniret.

σε, καὶ μηδεμίαν ἡμέραν διαλείπων ἐπὶ καὶ νῦν συγχεροῖται. Οὐδὲ μὴν ἐνταῦθα μόνον μεγίστη τῶ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῖας Πτολεμαῖοι τῶ πάντῃ ἦ ἴδιαν ἀρχὴν ἐποίησαν ἐφάρμιλλον, ἀλλὰ καὶ ἦ ἐκείνους προαίρειον ὑπερῆκνόντες. Ἐκείνους δὲ εἰς ματαίαν τινὰ ἦ περιουσίαν ἐπέδειξεν τὸ βίβλων καὶ τῶν βιβλίων πλῆθος θραυσσῶν ὅσον πανταχόθεν ἐπιχρησῶν, οἷον αἰχμαλώτους ἐν ἐκρήτῃ καὶ δεσμῶν, αὐτὰς κατέχεν. Οὐτῶν δὲ ἦ εὐδοκίμωντων καὶ ποιητῶν καὶ συγγραφέων ὑπομνήματα ἦ παλαιά, ἐξ Ἰταλίας καὶ τελέως ἐμμελεῖς ἦ γραμμάτων χαρρακίησας ὑπὸ τῶν παρῶν χρίτων τεχνιτῶν ἐκέλευσεν ἀπαρῆσθαι, δι' ὧν ἀνασῶς τις καλλιγραφία, δι' ὧν βιβλῶν ἐκπονηθεῖσα καὶ δὴ παλαιωτάτων γενόμενῃ, εἰς ἦ καὶ ἕκασον χῆρας διηκοί.

ROBERTUS STEPHANUS, FRANCISCI Primi auspiciis & beneficentia adjutus, inter artifices sibi coetaneos primas meruit: regiaque communis gratia fregit odium Theologorum, litigiis ipsorum semper vexatus, semper superior; donec post obitum patroni non multos annos Lutetiae commoratus, invidiae cedere & folium natale vertere cogeretur; annoque 1552. Genevam se recipere. Ibi cum affini suo CONRADO BADIO, cujus opera Parisiis anno 1548. usus fuerat, quique ante ipsum jam patriae valedixerat, familiaritatem confortumque typographicum redintegravit. Amicitias studiosius coluit CALVINI ceterorumque Reformatorum, qui Genevae asylum peruerant, THEODORI BEZÆ, † ANDRÆ RIVETI: quorum operibus variis imprimendis praelum illius insudavit. Totum illud reliquum, quod inter Genevenses egit, vitæ tempus impendit fere unice aut Bibliis aut tractatibus ad Bibliorum expositionem spectantibus evulgandis: nec solum aliorum sed & suas interdum Theologicas lucubrationes typis mandavit; ut facile agnoscas hominem in Theologia non mediocriter versatum. Denique postquam vitam omnem & suam, quam profitebatur, & aliis omnibus liberalibus, quorum pleraque minime ignoravit, artibus promovendis addixisset, anno Christi 1559. ætatis suæ 76. Id. Sept. Genevæ, laborum magis quam annorum plenus, vitam, si hos spectes, brevem, si illos, longissimam finivit. [c] Opulentam, quam reliquit, iuppellestem liberis, qui Genevæ manerent, legavit; exclusis ab hæreditate paterna, qui hac lege non tenerent. Si superfluitas fuerunt filii, HENRICUS, ROBERTUS, FRANCISCUSQUE; & filia CATHARINA, quæ linguam Latinam usu, non grammatica, didicerat; quamque anno 1585. adhuc in vivis fuisse ex ejusdem fratris [d] Henrico comperimus.

Coronidis loco, operæ pretium est adijcere elogium, quo THIANUS ROBERTUM STEPHANUM insignivit: "Secundum Al-dum Manutium Romanum, qui Venetiis, & Joannem Fro-benium, qui Basileæ eandem operam summa laude exercuerunt, clarissimum; quos ille longo spatio supergressus est, acri judicio, diligentia accurata, & artis ipsius elegantia; cui ob id non solum Gallia sed univerfos Christianos Orbis plus debet, quam cuiquam fortissimorum belli ducum ob-propagatos fines patriæ unquam debuit: majusque ex ejus unius indutria, quam ex tot præclare bello & pace gelitis, ad Francicum decus & hæc quoque interitura gloria redundavit.

[a] Typographicum est in Latinis Erratum: oportet enim legere ISOCRATES. De hoc consule PLATONIS Phædrum ad Dialogi finem. [c] In Græcis nulla

EUMENIS mentio. [b] Hæc scribebat Robertus STEPHANUS anno 1542. [c] Lege THUAN. p. 605. hœc. [d] Lege Hystor. STEPHAN. p. 89. 90.

† Error est profecto. Namque Andreæ Rivetius, celeberrimus ille Theologus protestantium, ut vocatur, partium, annis demum XVIII. post excessum Roberti, Ao. nempe 1577. natus est, decessit Ao. 1647. Lugduni in Batavis. Nullus dubito, quin hue in locum Petri Riveti irreplevit,

INDEX LIBRORUM,

QUI EX

ROBERTI STEPHANI *Primi*

OFFICINA PRODIERUNT.

	<i>Parisii.</i>		<i>Parisii.</i>
C ICERONIS Epistolæ Familiæres. 8vo. — —	1526	Index in Libros Linacri de emendatâ Latini Sermonis structurâ. 4to.	1529
Erasmi versio aliquot dialogorum Luciani. 8vo. —	1526	Valerandi Machæcrii methodus Artis Poëticæ. 8vo.	1529
Christiani Theodidacti Præceptiones pauculæ. 8vo.	1526	Melanchthonis Latina Grammatica. 8vo.	1529
Hulderici Hutteni Ars Versificatoria. 8vo. —	1526	Ejusd. Syntaxis & Profodia. 8vo.	1529
Philippi Melanchthonis Grammatica Latina. 8vo. —	1526	Ejusd. de Arte dicendi Declamatio. 8vo.	1529
Prisciani Libellus de Accentibus. 8vo. & 4to. —	1526	Joan. Pellifonis Rudimenta prima Grammaticæ. 4to.	1529
Ælii Donati de Octo partibus Orationis Editio secunda; in eandem Servii Honorati & Sergii interpretationes. 8vo.	1526	Ciceronis Topica, cum Hegendorphini scholiis. 8vo.	1530
La manière de tourner en Langue Française les Verbes Actifs, Passifs, Gerundifz, Supins & Participes; item les Verbes Imperfonels, avec le Verbe Substantif. 8vo. —	1526	Ejusd. Oratoriarum Partitiones. 8vo.	1530
Lucian. in Calumn. & Plutarch. Hirund. Latine, Melanchthone interprete; Lyfid. epistol. ad Hipparch. Latine, Churrero interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum Latine ab Anastasio versum. 8vo.	1527	Ejusd. Epistolæ Familiæres. 8vo.	1530
Ælii vita & Fabulæ, Latine; cum tribus fabellis Politiani, Criniti & Mantuani. 8vo.	1527	Orus Apollo, Latine; Bernard. Trebatio interprete. 8vo.	(1531) 1530
Ciceronis Oratoriarum Partitiones; & de Optimo genere oratorum. 8vo.	1527	Rhetores Latini. 4to.	1530
Perfii Satyræ, & commentarii Ælii Antonii Nebriffensis. 8vo.	1527	Luciani aliquot dialogi, Latine; cum scholiis. 8vo.	1530
Hieron. Vida de Arte Poëticâ. 8vo.	1527	Plantus. fol.	1530
Sannazarii libri de partu Virginis; Lamentatio de morte Christi; Piscatoria. 8vo.	1527	Erasmi Dialogus de rectâ Latini Græcique sermonis pronuntiatione. 8vo.	1530
Melanchthonis de Arte dicendi declamatio. 8vo.	1527	Ejusd. Paraphrasis in Elegant. Laur. Vallæ; & Croci farrago. 8vo.	1530
Ejusd. de Rhetorica libri tres. 8vo.	1527	Dictionarium Poëticum, sive Elucidarius Carminum. 8vo.	1530
Ejusd. Sermo de corrigendis studiis; & Rodolphi Agricolæ epistola de forandis studiis. 8vo.	1527	Maturini Corderii de corrupti sermonis emendatione libellus. 8vo.	1530
Silent Alcibiadis per Erasum, cum Schol. Joan. Frobenii. 8vo.	1527	Formula interrogandi de tribus præcipuis Grammaticæ partibus, Etymologia, Syntaxi, Profodiâ; deque Octo partibus orationis; auctore Prisciano: sive ejus Erotemata in primum quemque verbum duodecim librorum Virgilianæ Æneidos. 8vo.	1530
Accentuum difficultium Compendium a Franc. Menese editum. 8vo.	1527	Ciceronis Partitiones cum commentariis Georg. Vallæ; & de Optimo genere oratorum. 8vo.	1531
Tho. Guichardi Oratio de Rhodiorum oppugnatione & deditione. 8vo.	1527	Terentius. 8vo.	1531
Othonis Brunfelsii de institutione puerorum parænesis. 8vo.	1527	Mofellani Pædologia, & Hegendorphini Dialogi. 8vo.	1531
Christophori Hegendorphini Christianæ juventutis Institutio. 8vo.	1527	Erasmi Paraphrasis in Elegant. Vallæ, & Croci farrago. 8vo.	1531
Melanchthonis Latina Grammatica. 8vo.	1527	Corderii de Corrupti sermonis emendatione libellus. 8vo.	1531
Bibliâ Latina. fol.	1527 1528	Aldi Manutii Grammatic. Latin. Institutiones. 4to.	1531
Psalmi, Proverbia, Ecclesiastes, Canticum canticorum, Latine; cum notis. 4to.	1528	Donat. de octo partibus orationis, cum Servii & Sergii interpretatione; & Donat. de Barbarismo & Solæcismo. 8vo.	1531
Digestorum Volumina quinque. 8vo.	1527 1528	Nicol. Perotti Rudimenta Latine Grammaticæ. 4to.	1531
Institutiones Justiniani. 8vo.	1528	Jac. Sylvii Ifagoge in Linguam Gallicam; & Grammatica Latino-Gallica. 4to.	1531
Ciceronis Topica cum Boëtii commentario. 8vo.	1528	Bibliâ Latina. fol.	1532
Ejusd. Tusculanæ Quæstiones, curante Erasmo. 8vo.	1528	Luciani Dialogi aliquot Latine cum notis. 8vo.	1532
Ejusd. Oratoriarum Partitiones, & de Optimo genere oratorum. 8vo.	1528	Cicer. Topica cum comment. Boëtii. 8vo.	1532
In eisdem Commentaria Georg. Vallæ. 8vo.	1528	Virgilius, cum comment. Servii. fol.	1532
P. Curii in Romæ excidio deploratio. 8vo.	1528	Roberti Senalis observatiunculæ de liquorum leguminumque mensuris. 4to.	1532
Tho. Linacri Libri de emendatâ Latini Sermonis structurâ. 4to.	1527 1528	Hegendorphini Dialectica Legalis. 8vo.	1532
Andræ Guarnæ Bellum Grammaticale. 8vo.	1528	Ejusd. Paræneses; & Theodidacti Præceptiones. 8vo.	1532
Melanchthonis Oratio de legibus & gradibus; ac Præfatio in Æschini & Demosthenis Orationes; & interpretatio Orationis Criticæ contra Theramenem ex Xenophonte. 8vo.	1528	Mofellani Tabulæ de Schematibus & Tropis; in Melanchthonis Rhetorica, & Erasmi libellum de Duplici copiâ. 8vo.	1532
Ejusd. Latina Grammatica. 8vo.	1528	Melanchthonis Latina Grammatica & Syntaxis; de Periodis & Quantitate syllabarum. 8vo.	1532
Ejusd. Latina Syntaxis, & Profodia. 8vo.	1528	Bellum Grammaticale. 8vo.	1532
Ejusd. Dialectica. 8vo.	1528	Dictionarium Linguæ Latinæ, cum Gallicâ interpretatione. fol.	1532 1533
La manière de tourner les Verbes en langue Française. 8vo.	1528	Plin. de Viris illustribus; Sueton. de Grammatic. & Rhetoribus; Obsq. de Prodigis. 8vo.	1533
Polydor. Vergilii libri octo de rerum inventoribus. 4to.	1528 1529	Cicer. Partition. cum comment. Vallæ; & de Opt. gen. oratorum. 8vo.	1533
Cuthbert. Tonfalli libri quatuor de Arte Supputandi. 4to.	1529	Ejusd. Oratio pro P. Quinto, & Roscio comædo. 8vo.	1533
Plinii Epistolæ, Panegyricus, de Viris Illustribus; Suetonius de Grammaticis & Rhetoribus; Jul. Obsequens de Prodigis. 8vo.	1529	— — — pro Sext. Roscio Amerino. 8vo.	1533
Melanchthonis de Rhetoricâ libri tres. 8vo.	1529	— — — pro lege Manliâ. 8vo.	1533
Terentius. fol.	1529	Victoris Pifani comment. in Cicer. Oratorem. 4to.	1533
Idem. 8vo.	1529	Luciani Dialogi aliquot Latine, cum scholiis. 8vo.	1533
Idem, cum Donati & Calphurnii commentariis. fol.	1529	Virgilius. 8vo.	1533
Joan. Pierri Valeriani Castigationes Virgilianæ. fol.	1529	Terentius. 8vo.	1533
Erasmi Paracletis ad Christianæ Philosophiæ studium. 8vo.	1529	Horatii Ars Poëtica; cum comment. Parrhasii, Acronis, Porphyrionis, & Glareani. 4to.	1533
Ejusd. Lingua. 8vo.	1529	Catonis Disticha, cum Schol. Corderii. 8vo.	1533
Luciani aliquot dialogi, Latine; cum scholiis. 8vo.	1529	Linacri Libri de emendatâ Latini sermonis structurâ. 8vo.	1532 1533
Hegendorphini Dialogi pueriles. 8vo.	1529	Epitome Badii in Elegant. Vallæ, & Lima Mancinelli. 4to.	1533
Ejusd. Paræneses. 8vo.	1529	Erasmi Paraphraf. in Elegant. Vallæ, & Farrago Croci. 8vo.	1533
Brunfelsii Paræneses. 8vo.	1529	Caroli Bovilli liber de differentiâ vulgarium Linguarum, & Gallici sermonis varietate. 4to.	1533
Theodidacti Præceptiones. 8vo.	1529	Bibliâ Latina. 8vo.	1534
Petri Mofellani Pædologia. 8vo.	1529	Justiniani Institutiones. 8vo.	1534
Ælii Vita; & ejusd. aliorumque Fabulæ; Latine. 8vo.	1529	Boëtii libri quatuor de Differentiis topicis.	1534
Laur. Vallæ libri in Pogram, & in Antonium Raudensium. 4to.	1529		

	<i>Parifis.</i>	<i>Parifis.</i>
Cicer. Orator. cum explicat. Melancthonis. 8vo.	1534	
Ejufd. Tufculanæ Quæftiones. 8vo.	1534	
Ejufd. Epiftolæ familiares. 8vo.	1534	
Perfius. 8vo.	1534	
Terentius. 16°.	1534	
Catonis Difticha. 8vo.	1534	
Sententiæ & Proverbia ex poetis Latinis. 8vo.	1534	
Junii Rabirii libellus de generibus veftium. 8vo.	1534	
Idem de octo partibus orationis. 8vo.	1534	
Ejufd. comment. in Libellum de octo orationis partium conftitutione. 8vo.	1534	
Melancthon. de legibus & gradibus. 8vo.	1534	
Ejufd. Elementa Rhetorica. 8vo.	1534	
Corderii libellus de corrupti fermonis emendatione. 8vo.	1534	
Gul. Budæi Annotationes in Pandectarum libros. fol.	1535	
Ejufd. altera editio Annotationum in Pandectas. fol.	1535	
Ejufd. libri tres de tranfitu Hellenifmi ad Chriftianifmum. 4to.	1535	
Cicer. Topica, cum comment. Boëtii. 8vo.	1535	
In ejufd. Partitiones commentaria Georg. Vallæ; & de Opt. genere oratorum. 8vo.	1535	
Terentius. 8vo.	1535	
Caroli Stephani libellus de re Hortenfii. 8vo.	1535	
de re Veftiariâ; ex Bayfio. 8vo.	1535	
de Vafculis; ex Bayfio. 8vo.	1535	
Dictionarium Poëticum, five Elucidarius carminum. 8vo.	1535	
Tonftal. de Arte Supputandi. 4to.	1535	
Joan. Pellifonis modus examinandæ conftitutionis. 8vo.	1535	
Maniere de tourner les verbes Actifz, Paffifz, Gerundifz, Supins, & Participes. 8vo.	1535	
Plin. de Viris illuftribus; Sueton. de Grammatic. & Rhetoribus; Obfeq. de Prodigis. 8vo.	1536	
Luciani Dialogi aliquot, Latinè; cum notis. 8vo.	1536	
Cicer. Orationes quatuor in Catilinam. 8vo.	1536	
Terentius, cum comment. Donati & Calpurnii. fol.	1536	
Idem, finè comment. 8vo.	1536	
Idem. 16°.	1536	
Sententiæ & Proverbia ex poetis Latinis. 8vo.	1536	
Caton. Difticha, Latinè & Gallicè; & Dicta Sapientum.	1536	
Lazarus Bayfii libri de Re navali & veftiariâ, & de Vafculis; & Anton. Thylef. de Coloribus. 4to.	1536	
Car. Stephani libellus de re Hortenfii. 8vo.	1536	
Ejufd. Seminarium five Plantarium. 8vo.	1536	
Ejufd. dere Veftiariâ, ex Bayfio. 8vo.	1536	
Ejufd. de Vafculis, ex eodem. 8vo.	1536	
Ejufd. liber de Latinis & Græcis nominibus arborum, fructuum, herbarum, pifcium & avium. 8vo.	1536	
Hegendorphini Parænefes; & Theodidaæ Præceptiones. 8vo.	1536	
Mofellani Tabellæ de Schematibus & Tropis; in Melancthonis Rhetoricam, & Eraſmi Copiam. 8vo.	1536	
Bellum Grammaticale. 8vo.	1536	
Donat. de Octo partibus. Orationis, cum not. Sergii & Servii; & de Barbarifmo & Solæcifmo. 8vo.	1536	
Corder. de Corrupti fermonis emendatione. 4to. & 8vo.	1536	
Linacri Rudimenta Grammatica ex Anglico fermonem in Latinum verfa per Georg. Buchananum; & Ludov. Vives de Ratione ftudii. 4to.	1536	
Dictionarium Linguae Latinae. fol.	1536	
Boëtii libri quatuor de Differentiis Topicis. 8vo.	1537	
Plin. de Viris illuftribus; Sueton. de Grammatic. & Rhetoribus; Obfeq. de Prodigis. 8vo.	1537	
Exemplaria Literarum, pro Rege Francifco contra maledicta adverfariorum; & caufæ belli inter ipſum & Carolum Quintum. 4to.	1537	
Æſopi Vita & Fabulæ. Latinè. 8vo.	1537	
Ciceronis libri duo de Inventione; & (ſeorfim) Fabii Victorini Commentarii. 4to.	1537	
Ejufd. Libri Rhetorici; Topica; & de Partit. Orator. 16°.	1537	
Ejufd. de Oratore Dialogi tres. 16°.	1537	
Ejufd. Orat. pro Marcello, Ligario, Deiotaro. 8vo.	1537	
pro Syllâ, & Cornelio Balba. 8vo.	1537	
in Luc. Pifonem. 8vo.	1537	
Ejufd. Epiftolæ familiares. 8vo.	1537	
Ejufd. Tufculanæ Quæftiones, cum ſchol. Eraſmi. 8vo.	1537	
Salmonii Macrini hymnorum libri ſex. 8vo.	1537	
Polydor. Vergil. de rerum Inventoribus. 4to.	1537	
Melancthon. de Corrigen. ftudiis; Rodolph. Agricol. de Formandis ftudiis, & de miferiis pædagogorum. 8vo.	1537	
Melancthon. de Rhetoricâ. 8vo.	1537	
Hegendorphini Chriftiana Inſtitutio; & Brunſelfii Parænefis. 8vo.	1537	
Bibliorum Propria nomina, & Index. 8vo.	1537	
Linacr. de Emendatâ Latini fermonis ſtructurâ. 4to.	1537	
Donat. de Octo partibus Orationis. 8vo.	1537	
Prima pars Grammaticæ. Joan. Deſpauterii. 4to.	1537	
Tonftal. de Arte Supputandi. 4to.	1538	
Paul. Jovii Commentarius Turcicarum rerum, ex Italico Latino factus per Franc. Nigrum. 8vo.	1538	
Anonymi, Commentarius captæ Urbis; Duo poemata Anaſtaſii, Vienna Auſtriaca, & Tunete.	1538	
Terentius. 8vo.	1538	
Joh. Deſpauterii Commentarii Grammatici. fol.	1538	
Linacri Rudimenta, Latinè Buchananum interprete.	1538	
De octo partium Orationis conſtructione, cum comment. Rabirii. 8vo.	1538	
Dictionarium Latino-Gallicum. fol.	1538	
Car. Stephan. de re Hortenſi; de Cultu & fatione hortorum. 8vo.	1539	
Plin. de Viris illuftribus; Sueton. de Grammatic. & Rhetoribus; Obſeq. de Prodigis. 8vo.	1539	
Jovii Commentarius Turcicarum rerum, ex Italico Latino factus per Franc. Nigrum. 8vo.	1539	
Anonymi, Commentarius captæ Urbis; Duo poemata Anaſtaſii, Vienna Auſtriaca, & Tunete; Jo. Bapt. Egnatii libellus de origine Turcurum. 8vo.	1539	
Ciceronis Oratio, pro Archiâ; pro Fonteio; & Antequam iret in exilium. 8vo.	1539	
Ejufd. Opera. fol. { Rhetorica; Epiftolæ; Philoſophia. } 1538		
{ Victoriæ Catigationes; & Index. } 1538		
{ Orationes. Epiftolæ præfatoriz, & elogia } 1539		
Mofellani Tabulæ de Schematibus & Tropis; in Rhetoricam Melancthonis; & in Copiam Eraſmi. 8vo.	1539	
Ejufd. Pædologia; & Hegendorphini Dialogi. 8vo.	1539	
De Octo partium Orationis conſtructione, cum comment. Rabirii. 8vo.	1539	
Bellum Grammaticale. 8vo.	1539	
Alphabetum Hebraicum & Græcum. 8vo.	1539	
Biblia Latina. fol. { Nominum Propriorum interpretatio; & Index. } 1538		
{ Novum Teſtamentum. } 1539		
{ Vetus Teſtamentum. } 1540		
Car. Stephani Seminarium & Plantarium; Libellus de conferendis arboribus in ſeminario, & in plantarium transferendis. 8vo.	1540	
Chriſtoph. Richerii de Rebus Turcurum libri quinque. 4to.	1540	
Eorundem librorum liber II. [De coutumes & manieres de vivre des Turcs] Gallicè, per eund. Richerium. 4to.	1540	
Cicer. Topica, cum comment. Boëtii. 8vo.	1540	
Sententiæ <i>μωρις</i> ex diverſis poetis. 8vo.	1540	
Terentius. 8vo.	1540	
Virgilius. 8vo.	1540	
Salm. Macrini Hymnorum ſelectorum libri tres. 8vo.	1540	
Linacri Grammatica Latinè verſa per Buchananum. 4to.	1540	
Joh. Theodorici, aſſertio de <i>Mibi</i> & <i>Nihil</i> tum ſcribendis tum proferendis. 8vo.	1540	
Mofis libri quinque, Latinè; cum annotationibus. 4to.	1541	
Novum Teſtamentum. Latinè; cum brevibus annotationibus. 8vo.	1541	
Summa totius Sacræ Scripturæ; Decem Dei præcepta. 8vo.	1541	
Plin. de Vir. Illuſtribus; Sueton. de Grammatic. & Rhetoribus; Obſeq. de Prodigis. 8vo.	1541	
Rutilii Lupi, Aquilæ Romani, Julii Rufiniani libri de Figuris ſententiarum ac verborum. 8vo.	1541	
Cicer. Epiftolæ familiares, cum explicat. Pet. Victorii, & Scholiis Paul. Manutii. 8vo.	1541	
Terentius. 16°.	1540	
Perfius. 8vo.	1541	
Ovid. Heroid. Epiftolæ. 8vo.	1541	
Car. Stephan. de re Veſtiariâ, ex Bayfio. 8vo.	1541	
Hegendorph. Chriſtian. Inſtitut. & Brunſelf. de Diſcipl. 8vo.	1541	
Laur. Vall. Elegant. cum Bad. epitom. & Vall. in Anton. Raudenf. & Pog. 4to.	1541	
Corder. de corrupti fermonis emendatione. 8vo.	1541	
Melancthon. Lat. Grammatica & Syntaxis; ac de periodis & quantitate ſyllabarum. 8vo.	1541	
Linacri Latina Rudimenta. 8vo.	1541	
Dictionarium propriorum nominum in libris prophanis. 4to.	1541	
Dictionarium Poëticum, five Elucidarius carminum. 8vo.	1541	
Summa totius Sacræ Scripturæ; Decem Dei præcepta. 8vo.	1542	
Gul. Bud. de Aſſe & partibus ejus. <i>Imprimebat Mich. Vaſcoſanus ſibi, Rob. Stephano ac Joanni Roigny aſſinibus ſuis.</i> fol.	1542	
Gerardi Bercoldiani narratio de puellâ, quæ ſine cibo & potu vitam tranſigit. 8vo.	1542	
Cicer. Tufculanæ Quæſtiones. 8vo.	1542	
Ejufd. Topica. 8vo.	1542	
Quintilianii Inſtitutiones Oratoriæ. 4to.	1542	
Terentius, cum Donati & Calpurnii commentariis. 4to.	1542	
Mofellani Tabulæ de Schematibus & Tropis; in Melancthonis Rhetoricam, & Eraſmi Copiam. 8vo.	1542	
Eraſmi Paraphraſis in Vallam. 8vo.	1542	
Joh. Deſpauterii Syntaxis. 4to.	1542	
Novum Teſtamentum Latino. 12°.	1543	
Gul. Budæi altera editio Annotationum in Pandectas. fol.	1542	
Ejufdem Annotationes in quatuor & viginti Pandectarum libros. fol.	1543	
<i>Hos duos hujus libros imprimebat Mich. Vaſcoſanus ſibi, Rob. Stephano ac Joanni Roigny, aſſinibus ſuis.</i>	1543	
Authores Rei Ruſticæ; Cato, Varro, Columella, & Palladius, cum Victorii explanationibus, & Georgii Alexand. enarrationibus præficarum vocum, & Beroaldi notis in Columellam, & Ald. de diebus. 8vo.	1543	
Suetonius, cum Egnatii annotationibus. 8vo.	1543	
Julianus hiftoricus. 8vo.	1543	
Epiftola Pauli III. ad Carolum V. & ipſius Caroli reſponſio; & Franciſci I. epiftola apoſtogetica ad Paulum III. advcrſus ipſius Caroli calumnias. 8vo.	1543	
Epiftre de François I. à Paul. III. contre les calomnies de Charles V. 8vo.	1543	
Car. Stephan. de Vafculis, ex Bayfio. 8vo.	1543	
Donati Ars prima & ſecunda; de Barbarifmo, Solæcifmo, Meta-plifmo, Tropis; commentarii Sergii in utramque Donati artem, & Servii in ſecundam. 8vo.	1543	
Deſpauterii Grammaticæ pars prima. 4to.	1543	

	Parisii.	Parisii.
De Octo partibus Orationis, cum commentariis Rabirii.	8vo. 1543	Ejusd. Offic. Cat. Læi. Parad. Somn. cum not. Erasmi; & Melanchth. in Offic. & Latom. in Parad. 12mo. — 1546
Melanchthous. Grammatica Latina à Micillo emendata.	8vo. 1543	Ciceronis sententiæ illustriores; auctore Pet. Lagnerio. 8vo. 1546
THESAURUS LINGUÆ LATINÆ. fol.	1543	Æliopi Vita & Fabulæ, Græcæ. 4to. 1546
Dictionarium Latino-Gallicum. fol.	1543	Terentii Andria, cum omni interpretationis genere. 8vo. 1546
		Salm. Macrini Ode; Jo. Bellaii Cardinalis aliquot poemata. 8vo. 1546
		La Colivazione di Luigi Alamanni. 4to. — 1546
		De rebus in Galliâ Belg. nuper gestis, & pace restitutâ, carmen. 8vo. 1546
		Dictionarium Latino-Gallicum. fol. 1546
		Sanctis Pagnini observationes in Linguam Hebraicam. 8vo. 1546
		Ejusd. abbreviato Institutum Hebraicarum. 8vo. 1546
		Corderii de syllabarum quantitate Regulæ Speciales. 8vo. 1546
		Erasmi de duplici copiâ verborum. 8vo. 1546
		Linacri Rudiment. Grammat. Latine à Buchanano versa. 8vo. 1546
		Despauterii Syntaxis. 8vo. 1546
		Libri in officinâ Roberti Stephani typographi Regii partim nati, partim restituti & excusi. 8vo. 1546
		Michaelis Syngeli de Divi Dionysii laudibus liber, Græcæ. 4to. 1547
		Dionysii Halicarnastei Antiquitates Romanæ, Græcæ. fol. 1546, 1547
		Ejusd. de Compositione; de arte Rhetoricâ; & de Thucydidis genere dicendi; ejusd. Lyfias, Ilocrates: Græcæ. fol. 1547
		Cicer. Partit. cum comment. Georg. Vallæ; de Opt. gen. oratorum. 8vo. 1547
		Ejusd. Epistol. ad Attic. Brut. & Quint. cum Schol. Paul. Manutii. 12mo. 1547
		Jonæ Philologi Epitome Rhetorices ex Quintiliano collecta. 8vo. 1547
		Hegendorphini Methodus conscribendi epistolas; & Dragmata locorum tum Rhetoricorum, tum Dialecticorum. 8vo. 1547
		Dionysii Alexandrini Periegesis, Græcæ; cum Græcis Eustathii Scholiis. 4to. 1547
		Ovidii Elegia de nucæ, cum Erasmi commentario. 8vo. 1547
		Car. Stephani. libellus de Vasculis, ex Bayfio. 8vo. 1547
		Ejusd. de re Vestiarâ, ex Bayfio. 8vo. 1547
		Ejusd. de Lat. & Græc. nominibus arborum, fructuum, herbarum, piscium, & avium; cum Galliâ appellatione. 8vo. 1547
		Erasmi Dialogus de rectâ Latini Græcique sermonis pronuntiatione. 8vo. 1547
		Ejusd. Apophthegmata. 8vo. 1547
		Joan. Murellii Tabulæ in artis componendorum versuum rudimenta. 8vo. 1547
		La maniere de tourner en Langue Française les Verbes. 8vo. 1547
		Dictionariolum puerorum Latino-Gallicum. 4to. 1547
		Les Mots François selon l'ordre des lettres, tournez en Latin, pour les enfans. 4to. 1547
		Petri Gallandii funebris in Francicum Regem Oratio. 1547
		Trespas, obseques, & enterrement de François I. & les deux sermons funebres. 8vo. 1547
		La sacre du Roy Henry II. 1547
		Budæi Forensia. fol. Excudebat Roberto Stephano Conradus Badius. 1548
		Alex. Tralliani libri xii; & Rhazæ de Pestilentia libellus; Græcæ; cum Jac. Goupili castigationibus. fol. 1548
		Car. Stephani Seminarium & Plantarium; & de arboribus in feminario conferendis, ac in plantarium transferendis. 8vo. 1548
		Dionis Romanarum historiarum libri xxi. Græcæ. fol. 1548
		Luciani auctori Dialogi, Latine, cum explanatione. 8vo. 1548
		Joach. Fortii Ringelbergii Rhetorica. 8vo. 1548
		Ciceronis Sententiæ. 8vo. 1548
		Terentii Andria, cum omni interpretationis genere. 8vo. 1548
		Sententiæ & Proverbia ex poetis Latinis. 8vo. 1548
		Theod. Beza poemata. 8vo. Roberto Stephano & sibi Conrad. Badius excudebat. 1548
		Pagnini Thesaurus linguæ Sanctæ, ex R. Dav. Kimchi. 4to. 1548
		Budæi Commentarii Græcæ linguæ. fol. 1548
		Alphabetum Græcum. 8vo. 1548
		Erasmi Paraphrasis in Vallam; & Farrago Croci. 8vo. 1548
		De Octo partium orationis constructione libellus, cum comment. Rabirii. 8vo. 1548
		Melanchthonis Grammatica Latina. 8vo. 1548
		Pædologia Petri Mofellani; Dialogi xxvii. Dialogi pueriles Christophori Hegendorphini. 8vo. 1548
		Novum Testamentum, Græcæ. 12mo. 1549
		Fenestell. & Pomp. Læt. de Roman. Magistrat. &c. 8vo. 1549
		Paul. Jovii Vitæ Vicecomitum Mediolani. 4to. 1549
		Georg. Merul. de Gestis ducum Mediolanensium, sive de Antiquitatibus Vicecomitum. 4to. 1549
		Cicer. Offic. Cat. Læi. Parad. Somn. 8vo. 1549
		Virgilius. 12mo. 1549
		Horatius, cum Schol. Henr. Stephani. 8vo. 1549
		Juvenalis, & Persius; cum annotationibus. 8vo. 1549
		Laz. Bayf. de re navali & vestiar. & vascul. ac Thylef. de color. 4to. 1549
		Erasmi de Civitate morum. 8vo. 1549
		Hegendorph. Institutio; & Brunfelsi Parænesis. 8vo. 1549
		Hebraea & Chaldaea nomina propria, quæ in Bibliis leguntur. 8vo. 1549
		Pagnini Hebraicæ Institutiones, ex Kimchi. 4to. 1549
		Nic. Clenardi Institutiones Græcæ Linguæ. 4to. 1549
		Ejusd. Meditationes Græcæ in artem Grammaticam. 4to. 1549
		Elegant. Vall. metricæ, cum Scholiis; Joan. Roboamo auctore. 8vo. 1549
		Principia Linguæ Latine. 8vo. 1549
		De Galliæ verborum declinatione. 8vo. 1549
		Les Declinaisons des noms & verbes; des huit parties d'oraison. 8vo. 1549
		Dictionaire François-Latin. fol. 1549
		Novum Testamentum, Græcæ. fol. 1550
		Car. Stephani de nutrimentis Libri tres. 8vo. 1550

	Parisii.	Parisii.
Cicer. Epistolæ familiares, cum Paul. Manut. Scholiis. 8vo.	1550	1551
Hecube d' Euripide traduite en François. 8vo.	—	1551
Alphabetum Hebraicum. 8vo.	—	1551
Alphabetum Græcum. 8vo.	—	1551
Nic. Clenardi Meditationes Græcæ. 4to.	—	1550, 1551
Bellum Grammaticale. 8vo.	—	1550
Linacri Libri sex de emendatâ structurâ Latini Sermonis. 8vo.	—	1550
Ejusd. Rudimenta Grammat. Latine versa per Buchananum. 8vo.	—	1550
Corder. de Syllabar. quantitate. 8vo.	—	1550
Melanchthon. Grammatica Latina. 8vo.	1548,	1550
Dictionarium poeticum, sive Elucidarius carminum. 8vo.	—	1550
Dictionariolum puerorum Latino-Gallicum. 4to.	—	1550
De pauterii Grammatica pars prima. 4to.	—	1550
Ejusd. Syntaxis. 4to.	—	1550
Ad calcem; <i>Excudebatur Lutetia anno M. D. L. I. L. apud Carolum Stephanum typographum regium.</i>		
Novum Testamentum, Græce; cum duplici Latinâ versione, Erasmi, & veteris interpretis; Harmonia Evangelica; & Index. 8vo.	1551	1552
Juftini Martyris Opera, Græcæ. fol.	—	1551
Rudimenta Fidei Christianæ, Græcæ. 12mo.	—	1551
Xiphilini Epitome Dionis Nicæi, Græcæ. 4to.	—	1551
Eadem, Latine; Gul. Blanco interprete. 4to.	—	1551
Terentius. 8vo.	—	1550, 1551
Sententia veterum poetarum per Georg. Majorem digestæ; & Ant. Mancinelli de poetica virtute libellus. 8vo.	—	1551
		<i>Sine loco.</i>
Pfalms, Latine & Gallicæ. 8vo.	—	1552
Novum Testamentum, Latine & Gallicæ. 8vo.	—	1552
Les Proverbes, Ecclesiaste, Cantique, Sapience, Ecclesiastique, Gallicæ & Latine.	—	1552
Sommaires des Pseaumes. 8vo.	—	1552
Rob. Stephani responso ad censuras Theologorum Parisiensium. 8vo.	—	1552
La même, traduite en François. 8vo.	—	1552
		<i>Lutetia.</i>
Index Librorum in hac officinâ impressorum. 8vo.	—	1552

GENÈVE; *quævis locus non exprimitur.*

La Bible. fol.	—	1553	Biblia Latina vulgata. 8vo. <i>Excudebat Roberto Stephano Conradus Baedius.</i>	—	1553
Evangel. Matth. Marc. Luc. & in ead. commentarii ex ecclesiasticis scriptoribus collecti; novæ glossæ ordinariæ specimen; auctore Rob. Stephano. fol.	—	1553	Concordantiæ Latinæ Bibliorum utriusque Testamenti. fol.	—	1553
Mart. Bucerii Enarrationes in Evangelia. fol.	—	1553	Harmonia ex Matthæo, Marco & Lucâ composita; adjuncto seorsum Johanne; cum comment. Calvinii. fol.	—	1553
Evangel. Johan. cum comment. Calvinii. fol.	—	1553	Calvin. in Acta Apostolorum. fol.	—	1553
Joh. Calvinii Institutio Christianæ Religionis. fol.	—	1553	Ejusd. Defensio sanæ & orthodoxæ doctrinæ de Sacramentis. 8vo.	—	1553
Catechisme, par le même. 8vo.	—	1553	Lodoïci Enoci liber de puerili Græcarum literarum doctrinâ ad adolescentulos Genevenses. 8vo.	—	1553
La Forme des Prières Ecclesiastiques; la maniere d'administrer les Sacramens, & célébrer le Mariage, & la visitation des Malades. 8vo.	—	1553	Hosea, Joel, Amos, Abdias, & Jonas, Hebraicæ; cum Targum. 4to.	—	1556
Pet. Vireti Libri de vero Verbi Dei, Sacramentorum & Ecclesiæ ministerio; de adulterinis Sacramentis; & Cento de theatricâ Miffæ saltatione ex veteribus poetis Latinis confarcinatus. fol.	—	1553	Epistolæ Apostolorum, Latine; cum comment. Calvinii. fol.	—	1556
Les quatre Evangelistes, avec une exposition continuelle. fol.	—	1554	Biblia Latina; cum copiosissimis annotationibus. fol.	—	1556.
Genesis, Latine; cum comment. Calvinii. fol.	—	1554		—	1557
Pfalms ad Hebraicam veritatem traducti, & à Bucero enarrati; ejusd. comment. in librum Judicum; Sophonias, cum ejusd. enarrationibus. fol.	—	1554	Pfalms, Latine; ex Hebræo, interprete Calvinio; cum ejus commentariis.	—	1557
Viret. de origine, continuatione, usu, autoritate atque præstantiâ Ministerii Verbi Dei & Sacramentorum; & de controversiis eâ de re excitatis, ac de earum componendarum ratione. fol.	—	1554	Idem, ex translatione duplici, vetere & novâ; cum annotationibus. 8vo.	—	1556, 1557
Calvinii Defensio Sacræ Trinitatis contra Servetum. 8vo.	—	1554	Dictionariolum puerorum. 4to.	—	1557
Bezæ Libellus de hæreticis à civili Magistratu puniendis, contra Bellium. 8vo.	—	1554	Dictionaire [ou Petit Dictionnaire] des mots François, tournez de Latin pour les enfans. 4to.	—	1557
Catechismus à Tremellio Hebraicæ versus. 8vo.	—	1554	Traicté de la Grammaire Françoisë. 8vo.	—	1557
Cicer. Orationes pro P. Quinto, S. Roscio, Q. Roscio; Verrinæ; pro Fonteio, Cæcinâ, lege Maniliâ; cum comment. Franc. Hotomani. fol.	—	1554	Phrases Hebraicæ, auctore Rob. Stephano. 8vo.	—	1558
Alphabetum Hebraicum. 8vo.	—	1554	Erasmi Adagia, cum animadversionibus Henr. Stephani. fol.	—	1558
Alphabetum Græcum, cum Schol. Bezæ. 8vo.	—	1554	Gallicæ Grammaticæ libellus. 8vo.	—	1558
Ambros. Calepini Dictionarium. fol.	—	1553, 1554	Kimchi in Habacuc recognit. à Franc. Vatablo. 4to.	—	1559
			Calvini Commentarii in v. libros Moïsis. fol.	—	1559
			Ejusd. Institutio Christianæ Religionis. fol.	—	1559
			Bezæ de cenâ Domini tractatio, contra Joach. Wephalum. 8vo.	—	1559

Hunc, Lector, Catalogum de integro construxit Annalium Typographicorum author; adjectis compluribus librorum editionibus ipsi, cum Stephanorum Historiam scriberet, ignotis: te exoratum cupiens, ut erratis veniam aliquam impetrent temporis, urgente prælo, angustia. Vale.

EPISTOLA ADRIANI

Cardinalis de Sermone Latino.

CUM Bononiæ viri me aliquot eruditi, officii causa convenissent, commentarenturque inter nos, ut fit inter literarum studiosos, de Latini sermonis elegantia, audiremque eorum pleurosq; Apuleii, Sidorii, Capellæ, Fulgentii, non tam verbis, quam factoribus featurire, verbaque de industria promere aliorum etiam autorum, quæ aut obsoleta nimis, aut nova, & omnino barbara viderentur; multaque ego libere (ut soleo) contra eorum sermonis insolentiam, non sine stomacho, protulisset, idque eo animosius essem aggressus, quod viderem non tam paucorum ipsorum, qui mecum ita essent congressi, quam cæterorum fere nostri temporis hominum unum atque eundem esse errorem, foreque brevi, ut relicta veterè, veraque Latinitate, in aliam omnino linguam, & quasi barbariem commigremus. Ea omnia longiusculo tractata sermone & altiore repetita principio, perpetuaque oratione, idcirco colligere, ac literis mandare volui: ut qui hæc legerint, malorum autorum imitatione omissa, perfectos illos Latini candoris parentes agnoscant, studeant, æmulentur. Sed jam quid cum illis egerimus, exponamus:

Quatuor propemodum post Romam conditam videntur Latinorum doctorum fuisse tempora: Antiquissimum, Antiquum, Perfectum, Imperfectum.

Antiquissimum reperimus ab urbe condita pervenisse usque ad Livium Andronicum: intervallumque illud quatuordecim & quingentorum annorum fuisse, Marcus Tullius in Bruto commemorat. Et Horatius primum hunc scriptorum fuisse significat, cum dicit

— *habet hos numeratque poetas
Ad nostrum tempus Livii scriptoris ab arvo.*

In quo quidem temporis intervallo fuisse permultos doctos suspicari magis (ut inquit Cicero) quam intelligere possumus, cum nulla penitus eorum extent in literis monumenta: præter orationem Appii Cæci, & quædam mortuorum laudationes, sicut in Originibus scriptum reliquit Cato.

Antiquum vero tempus id dicemus, quod ab ipso Livio usque ad ætatem Ciceronis interfuit: quod quidem vix centum annos, ut ex ipso Cicerone colligitur, excessit. In hoc autem temporis spatio, etiam quam plurimi doctissimi viri floruerunt, eos tamen horridioribus verbis usos, & sine cultu & verborum delectu locutos fuisse, Ciceronis sequens ætas notavit: ut verum id esse appareat, quod dicitur, Nihil esse simul inventum & perfectum. Repertores enim fuerant, & quasi architecti Latinitatis, ut præclare dicit Horatius,

— *cum lingua Catonis, & Enni,
Sermonem patrum didicerit, & nova rerum
Nomina protulerit.*

Nam Livium anno ipso ante Ennium docuisse fabulam, & Catonem Ennii fuisse æqualem scribit Cicero in Bruto, qui Livium inepte scripsisse testatur, dicens eum docuisse fabulam non satis dignam, quæ iterum legeretur. Et de Ennio Ovidius de Tristibus,

Ennius ingenio maximus, arte rudis.

Testificatur hoc ipsum Suetonius in libello de Claris grammaticis his verbis: Grammatica Romæ ne in usu quidem olim nedum in honore fuit, nullo liberalibus disciplinis vacante. Initium quoque ejus mediocri exitit: siquidem antiquissimi doctorum, quidam & poete, & semigræci erant. Livium & Ennium dico, quos utraque lingua domi, forsique docuisse adnotatum est. Caronis vero orationes ut illis temporibus, valde Cicero in Bruto laudat, addit tamen, significare illas formam quandam ingenii, sed, admodum impolitam, & plane rudem. Et paulo post: Antiquior, inquit, est Catonis sermo, & quædam horridiora verba: ita enim tunc loquebantur. Et eundem jam desitum legi testatur, cum ait: Catonem vero quis nostrum oratorum, qui quidem nunc sunt legit? aut quis novit omnino? Et subdit, non ignorare se nondum satis esse politum hunc, & querendum esse aliquid perfectius. Quo tempore etiam fuit Cornelius Cethegus, quem Cicero primum fuisse eloquentem affirmat Ennii testimonio, qui in Annalibus suis sic de eo scripsit,

*Additur orator Cornelius suaviloquentis
Ore Cethegus.*

Paulo vero post, fuerunt Nevius, Plautus, Cæcilius, Pacuvius, Accius, C. Lælius, P. Scipio, Gracchi fratres, Scævola, L. Crassus, M. Antonius, Philippus, C. Cotta, & innumeri alii, quos ætas Ciceronis modo proficos, modo veteres, modo patres, interdum antiquos, aliquando superiores appellat. Quos quidem veteres, nimis antiquæ, & pleraque dure loquutos notavit Horatius, cum dicit,

*Si veteres ita miratur, laudatque vêtas,
Ut nihil anteferat, nihil illa comparet, errat.
Si quædam nimis antiqua, si pleraque dure
Dicere credat eos, ignave multa testatur.*

Et sapit, & mecum facit, & forte iudicat æquo.

Cicero quoque veterum illum sermonem se quoque improbare ostendit, cum in Bruto dicit: Illius autem ætatis qui sermo fuerit, ex Nevianis scriptis colligi potest: & subdit, Cæcilius & Pacuvium male locutos videmus. Hinc Quintil. Accio, inquit, & Pacuvio nitor, & summa in excolendis operibus manus, magis videri potest temporibus quam ipsis defuisse. Idem etiam dicit Lucretium non facere phrasim, id est, corpus eloquentiæ. Martialis etiam de his ait,

Accius & quicquid Pacuvijque volumus.

Et Cicero in Bruto: Carbonis & Gracchi habemus orationes, nondum satis splendida verbis, sed acutas: & subdit, C. Gracchum de superioribus solum lego, manus tamen extrema non accessit operibus ejus, præclare

inchoata multa, perfecta non plane. Et iterum, L. Cotta cum verbis, tum etiam sono quasi subrustico persequatur atque imitabatur antiquitatem. Et in eodem: Curionis loci sane inanes, verum etiam nondum tritis nostrorum hominum (auribus, nec erudita civitate tolerabiles. Et Quintil. pueros monet, ne veterum admiratores sint, dum sic præcipit: Ne quis pueros antiquitatis nimius admirator in Gracchorum Catonem, & aliorum similium lectione durefcere velit: sicut enim horridi & jejuni. Tum autem quod quasi per gradus eloquentia ad perfectionem ascendit, testatur Cicero in eodem Bruto, cum dicit, Quæ fuerit ascensio, & quam in omnibus rebus difficilis optimi perfectio atque absolutio, ex eo quod dicam, existimari potest. Et paulo post connumeratis aliquot oratoribus, qui feni jam Ennio successerant, subiungit, Jam enim erat quædam unctior & splendidior consuetudo loquendi. Et subdit: Sergius deinde Galba princeps ex Latinis, contulit orationi propria ornamenta. Videre licet alios deinde gradus, cum idem Cicero subdit: L. Furius Pilus perbene loqui Latine putabatur, literatiuque quam ceteri. L. Scævola paulo etiam copiosior. & addit: Etiam Philippus in primis, ut temporibus illis, Græcis literis institutus. Et in eodem Bruto, ad Gracchorum ætatem laus eloquentiæ perfecta nondum fuit. Eloquentia autem veluti gradus, ut dixi, factos esse docet idem Cicero in Tuscul. dicens: At contra, oratorem celeriter complexi sumus, nec eum prius eruditum, aptum tamen ad dicendum, post autem eruditum. Nam Galbam, Africanum, Lælium doctos fuisse memoria traditum est. Studiosum autem eum, qui iis antebat Catonem, post vero Lepidum, Catonem, Gracchos, deinde ita magnos nostram ad ætatem, ut non multum, aut nihil omnino Græcis cederetur. Et alibi: P. Scipio Latine loquendo omnes superabat. Et iterum: Quinti Catuli non antiquo illo more, sed pene hoc nostro. Et Cicero in eodem Bruto notat ætatem atque suæ proximam nondum perfecte locutam, dicens, inferioris ætatis erat proximus L. Siffena doctus vir, studiis optimis deditus, bene Latine loquens. Hujus omnis facultas ex historia ipsius perspicui potest. Qui cum facile omnes vincat superiores, indicat tamen quantum abdit a summo: nam usus est aliquando veteribus verbis, & ab usu perfecto, & auribus eruditissimis remotis. Recte enim loqui putabat, esse inusitate loqui. De iis gradibus Quintilianus ita meminit: Fuerunt quædam genera dicendi, conditione temporis horridiora, alioquin magnam vim ingenii præ se ferentia. Hinc sunt Lælii, Africani, Catones, Gracchi, mediam illam formam tenent L. Crassus, Q. Hortensius, tum deinde efflorescit non multum inter se distantium hujusmodi oratorum ingens proventus. Sed Cornelius Tacitus de Claris oratoribus, hanc distinctam veterum imperfectionem notat iis verbis: Quod ad Ser. Galbam, & C. Lælium atinet, & si quos alios antiquorum agitare non desistis, non exigit defensionem, cum fatear quædam eloquentiæ eorum, ut nascenti adhuc, nec satis adultæ defuisse. Sed hanc nimiam vetustatem Cicero omnino explodendam in Bruto monet. Sed nimia, inquit, vetustas nec habet eam, quam quærimus, fummitatem, nec est sane tolerabilis.

Hactenus de tempore antiquo, deinceps de perfecto dicemus. Cæsar ut idem Cicero refert, rationem adhibens, consuetudinem præfisi sermonis vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendabat, splendendam quandam, minimeque veterariorum rationem dicendi tenens; scripsitque ad Ciceronem de ratione Latine loquendi, ac primo in libro dixit: Verborum delectum originem esse eloquentiæ, ejulque copiam principem, inventoremque Ciceronem esse. Quod affirmare videtur & ipse Cicero, dum in Bruto sic loquitur: Certe & nos boni aliquid attulimus juvenuti, magnificentius quam fuerit illud genus dicendi, & ornatus: & novicium fortasse, quod veteres orationes post nostras, non a me quidem, meis enim illas antepono, sed a plerisque legi sunt desitæ. Et subdit, Cum autem ex Sicilia me recepissent, jam videbatur in me quicquid esset, esse perfectum, & habere maturitatem quandam suam. Fuisse autem eandem perfectionem in plerisque Ciceronis æqualibus, testatur idem in eodem libro, ubi connumeratis compluribus sui temporis oratoribus, Nec ulla, inquit, ætate uberior oratorum fœtus fuit. Et in eodem: Tringenta annis mihi Crassus ætate præstabat. Quod idcirco posui, ut dicendi prima maturitas, in qua ætate existisset, posset notari, & intelligeretur jam ad summum pene esse perductam, ut eo nihil ferme quicquam addere possit. Et idem in Tusculanis, non solum perfectionem ætatis suæ testatur, sed, interituram brevi eloquentiam prædicit. Oratorum, inquit, laus ita ducta ab humili venit ad summum, ut jam quod natura fert in omnibus rebus, fere senescat, brevi tempore ad nihilum ventura videatur. De cujus ætatis perfectione, Cicero in quadam epistola ad Atticum de Tulliola filia loquens, Ergo, inquit, iis temporibus tam eruditus, quantum fieri poterit, illam consecrabo omni genere monumento. Et Horatius,

*Venerimus ad summum fortune, pingimus atque
Pallidimus, & lætatur Acbrivæ delectus unctis.*

Et Solinus de Augusto loquens, Quod tempus, inquit, ferme solum repertum est, quo plurimum & arma cessarunt, & ingenia horuerunt. Et Plinius de Natura histor. de M. Varrone loquens: In illa, inquit, ingeniorum quæ tunc fuit multitudine. Et Horatius veterem ætatem carpens, & suam perfectam affirmans, de Lucilio sic scribit,

*Si foret hoc nostrum fato delapsus in ævum,
Detereret sibi multa: recideret omne quod ultra
Perfectum traheretur: & in versu faciendo
Sæpe capus scaberet, vivos & roderet unguis.*

Et Quintilianus postquam ut potuit, defendit Lucilium a nota Horatii, qui eum suere ludentem dixerat, perfectionem eorum Horatii n. fatetur, cum dicit: Multo est terrior ac purus magis Horatius. Hanc perfectionem idem Quintil. dat Tibullo, dicens: Terfus atque elegans videtur esse Tibullus, sunt qui Propertium malint. Et inde de Virgilio loquens, Ut illi naturæ celestis atque immortalis ætheris, ita curæ & diligentia: & subdit, Cæteri longe sequentur. Et de Cicerone, Nec vero quod in quoque optimum fuit, studio confectus est tantum, sed vel plurimas, aut potius omnes, ex studio virtutis extulit immortalis illa ingenii & beatissima ubertas. & subdit, Ut non hominis nomen, sed eloquentia: videatur. Et de Cæsare, quod perfecte loqueretur, Cicero in Bruto; Cæsar Latine loquebatur elegantissime, nec id solum domestica consuetudine, tamen ut esset perfecta illa bene loquendi laus, multis literis, & iis quidem reconditis & exquisitis, summo studio & diligentia est confectus. Erat propterea Hortentius (ut inquit Cicero) verborum splendore elegans. Erant in L. Torquato plurimæ literæ, non hæc vulgares, sed interiores & recondite, & summa verborum gravitas, & elegantia. L. Domitius nulla quidem arte, sed Latine dicebat. Erat Pisoni verborum delectus elegans. In M. Claudio autem verbum nullum, aut durum, aut insolens, aut humile, aut in longius ductum. Marcellus lectis verbis utebatur. Quid plures ætatis hujus coner præterea conquirere? quotum nomina ut doctissimum virorum multis in locis connumerata comperire poterimus: scripta autem, cum sint vetustate deleta, nusquam reperimus. quin potius ejus temporis ea proferamus, quorum monumenta quotidie in manibus veriantur. Lege multorum epistolas, quæ inter Ciceronis epistolas leguntur, ut Servii Sulpitii, M. Marcelli, Q. Metelli Celeris, Q. item Metelli Nepotis, P. Vatini, L. Lucceii, M. Bithynii Curionis, M. Cælii, Dolabellæ, Gn. Planci, Galbæ, C. Asinii Pollionis, M. Lepidi, A. Cæcinna:, Decii Bruti, M. item Bruti, C. Cæpii, C. Marii, P. Lentuli, Trebonii, M. Catonis, C. Cæsaris, Gn. Pompeii, Q. Ciceronis filii, Cornelii Balbi, Oppii, Hirici, quos, & pene infinitos alios eruditissimos viros florentissimam hæc Ciceronis ætas effudit, dicas in hac sola inesse succum illum, & quasi sanguinem incorruptæ Latinitatis: ac non fucatum, sed naturalem quandam eloquentia: nitere candorem, pari propemodum ingenii felicitate, & verborum elegantia: ut si titulos dempseris, illas non facile a Ciceronis epistolis intermiscas. Quod præclare Cornelius Tacitus de Claris oratoribus, comprobatur, cum dicit, Sicut apud nos Cicero quidem cæteros eorumdem temporum disertos antecessit, sic Calvus & Asinius, & Cæsar & Brutus, jure prioribus & sequentibus anteponuntur. Nec refert quod inter se specie differant, quam genere consentiant. ad attrictor Calvus, numerolor Asinius, splendidior Cæsar, amarior Cælius, gravior Brutus, vehementior & plenior & valentior Cicero. Omnes tamen eandem sanctitatem eloquentia: ferunt, ut si omnium pariter libros in manum fumperis, fatearis, quamvis in diversis ingenii, esse quandam iudicii ac voluminis similitudinem & cognationem.

Sed jam de imperfecto, & corrupto potius, ac vitioso tempore ut propofimus, aliquid afferamus. Secuta post ætatem Ciceronis alia doctiorum ætas, satis vel eorum proprio testimonio indicavit, non solum quantum a cacumine & fastigio præcedentis ætatis abfuerit: verum etiam mutato dicendi genere, & eloquentia omni prope in barbariem versa, ad imum celerius quidem quam ascenderat, properavit. Quod ut luce clarius videatur, pauca quæ ex multis brevitate causa collegi, labenti stylo veluti quodam inducto fræno subnectam. Seneca in prologo primo declamationis, Ut possitis, inquit, æstimare quantum quotidie ingenia decreverant: & nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retro tulerit. Quicquid habet Romana facultas, quod insolenti Græciæ aut opponat, aut præferat, circa Ciceronem effloruit. Omnia ingenia, quæ lucem nostris studiis attulerunt, tunc nata sunt. In deterioris quotidie data res est, ut ad summum perducta, rursus ad infimum velocius quidem quam ascenderat, relabatur. Quod etiam affirmat Statius in epistola Sylvaram suarum, dicens: Manlius certe Vopiscus vir eruditissimus, qui vindicat a sicu literas jam pene fugientes. Et Quintil. Dicendi, inquit, mutavimus genus, & ultra nobis quam oportebat, indullimus. Et alibi: Quid multa? totus prope mutatus est sermo. Et Diomedes Grammaticus hanc literarum bonarum quasi ruinam restatur, cum dicit: Injecit postera ætas manum & veluti disciplinam pristini seculi, ita sermonem fastidire cepit, & nova veluti parturire verba. Et alibi quasi ante oculos ponit non solum imperfectionem sui seculi, sed etiam nostri, dum ait: Quid quod nihil jam proprium placet, dum parum creditur disertum quod alius dixerit? A corruptissimo quoque poetarum figuras vel translationes mutavimus, tum demum ingeniosi, si ad intelligendos nos opus sit demum ingenio. Et Aulus Gellius: Animadvertere est pleraque verborum Latinorum ex ea significatione, in qua nata sunt, decessisse, vel in aliam longe, vel in proximam, eamque decessionem factam esse consuetudine & inficitia temere dicentium, quæ cujusmodi sint, non didicerunt. Cornelius vero Tacitus in eo libello, quam de Claris oratoribus scriptis, hæc omnia latius persequitur, cum in dialogo Materum querentem inducit: Exprime, inquit, Materne causas, cur tantum ab eloquentia eorum recesserimus, cum præsertim centum viginti annos ab interitu Ciceronis in hunc diem effici ratio temporum collegerit. Et subdit: Quis enim ignorat eloquentiam, & cæteras artes decessisse ab ista vere gloria, non inopia hominum, sed desidia juventutis, & negligentia parentum, & inficitia præceptum, & oblivione moris antiqui? Quæ mala primum in urbe nata, mox per Italiam fusa, jam in provincias manant. Quod adeo negligitur ab horum temporum disertis, ut in actionibus eorum, in quoque verbo quotidiani sermonis fœda ac pudenda vitia deprehendantur. Et subdit: Ut in paucissimos sensus, & angustas sententias detrudant eloquentiam, velut expulsum regno suo: ut quæ olim omnium artium, ut dicunt pulcherrimo comitatu pectora implebat, nunc circumsisa & amputata, sine apparatu, sine honore pene dixerim, sine ingenuitate, quasi una ex foedissimis artibus difcatur. Ergo hanc primam & præcipuam causam arbitramur, cur tantum ab eloquentia recesserimus. Imperfectionem etiam sui temporis testatur Plinius in epistola naturalis historie, cum libros suos resperfos esse affirmat plurimarum rerum aut rusticis vocalibus, aut externis, imo barbaris, non sine honoris præstatione ponendis. Et ut per gradus ad summum ascenderat eloquentia, sic eam per gradus ad imum descendisse videamus. Macrobius etiam tempora sua hæc imperfectione infecta significat, cum dicit, Petimus, impetratumque volumus, ut æqui bonique consulant, si in nostro sermone nativa Romani

oris elegantia desideretur. Apuleius autem, quem nostri temporis magis curiosi, quam eruditi sequi & æmulari student, in principio operis sui, Latinas literas ignorare se fatetur. In urbe, inquit, Latia advena studiorum Quiritium, indigentem sermonem ærumnali labore, nullo magistrorum præeunte, aggressus excolui. En ecce precamur veniam, si quid exoticæ ac forensis sermonis rudis locutor effudero, jam hæc idem ipsa vis imitatio desultoria scientia stylo, quem accessimus, respondet. Quis rogo te ferat non tam Apuleium, qui ut mali edificii dominus se architectum non adhibuisse, ita literas sine præceptore coluisse gloriatur: quam aliquos esse, qui malint fœtores & qui quilibet ejus colligere, quam verborum floribus perfectissimæ Ciceronis ætatis, quam signavimus, inherere? Sed quid alii Apuleio similes insequentium ætatum auctores de se ipsi & temporum suorum inciticia balbutiant, videamus. Sidorius de suis nugis: Talis est ordo, inquit, ut sine plurimis, novisque verbis, quæ præfata pace plurimorum eloquentium specialiter tibi & complatonis tuis nota sunt, nugæ ipse non valuerint expediri. Et alio in loco de liberalibus artibus agens, ita loquitur, Virtutes artium istarum seculis potius pifcis seculorum rector ingenuit, quam per ætatem mundi jam fenescentis, lassatis veluti feminibus, emedulata:, parum aliquid hoc tempore, atque id in paucis mirandum, ac memorabile offendant. Et alibi, Inerbruit, inquit, multitudo desidioforum, ut nisi vel paucissimi meram Latialis linguæ proprietatem, de trivialium barbariorum rubigine vindicaveritis, eam brevi abolitam desiteamus. Et Fulgentius: Nostris, inquit, temporis ærumnosa miseria non dicendi erit studium, sed vivendi hæc eragittulum. Nec famæ assistendum poetica:, sed fami consulendum domesticæ. Martianus vero Capella, Martianum filium nugæ fuis non ferentem introducit, dum in principio operis sui sic orditur: Dum crebris istos Hymenei versiculos, nescio quid inopinum intactumque moliens, respersum capillis albicanibus verticem, incrementisque lustralibus decuratum, nugulas ineptas non preferens Martianus, intervenit. Quid de aliis aliorum ætatum hominibus dicam? quorum nonnulli etiam nostri temporis scriptores, cum quid scribere sunt aggressi, non solum bonorum verborum delectum neglexerunt: sed illud maxime studuerunt, ut vel veterorum rubiginem, vel novorum auctorum asperitatem suis scriptis admiscuissent, & similitudinem pessimi cujusque & corruptissimi ultro appetivisse videantur. Quo factum est, ut non solum proprietatem Romani sermonis, verum omnem pene illam suavitatem, & quasi salubritatem Latine dictionis amiserint: oblii hunc esse legendi fructum, æmulari meliora, & quæ in aliis maxime probes quæve inter optimi cujusque & elegantissimi dicta miseris, in aliquem usum non sine venustate atque luce ac munditia verborum concinna derivatione convertere, sicuti Cicero & ejus ætatis eruditissimi auctores fecerunt: quamvis ad illud fastidium, illam fummitatem, & prope divinitatem aspirare nemo possit. Illa enim sublimitas, quamquam imitabilis illa quidem videtur cupienti, nihil tamen est experienti minus, audendum tamen, & ita attendendum, ut quod affequi non possumus, imitari saltem voluisse videamur. Sed quoniam nihil nos præcipiendi causa dicere, neque magistri, sed æstimatores videri volumus: nec sermonem nunc tam informamus bonum, quam de terremus malum: quantum Cicero, & ea ætate Latinitatis principes nova verba vitaverint, unde omnis Latine linguæ pernicies comparata est, breviter ostendamus. Cicero in Oratore, oratorem instruens ita præcipit: Ergo ille tenuis orator, modo fit elegans, nec in faciendis verbis erit audeax, & in transferendis verecundus & parvus, & in pifcis reliquique ornamentis & verborum & sententiarum remissior. Quintilianus vero, Usitatis, inquit, verbis tutius utimur: nova non sine quodam periculo fingimus. Nam si recepta sunt, modicum laudem afferunt: repudiata, etiam in jocos exeunt. Audendum tamen, nanque, ut ait Cicero, etiam quæ primo dura visa sunt, usu molliuntur. sed nobis non est concessa fictio nominum. Si quis autem dixerit, ideo novanda esse nobis verba, quod eorum penuria iaboremus, audiatur Ciceronem, qui de Natura deorum ita loquitur: Quod illa quæ a Græcis accepissent, Latine dici posse deberent. In quo genere tantum profecisse videmur, ut a Græcis ne verborum quidem copia vinceremur. Et in Tusculanis: O verborum inops interdum, quibus abundare te semper putas, Græciæ. Et de Finibus bonorum & malorum: Sed ita sentio, & sæpe differui, Latinam linguam non modo non inopem, ut vulgo putatur, sed locupletiore esse quam Græcam. Sed dicit aliquis, parienda esse necessario nova verba, cum quid ex Græco vertendum sit, & minus occurrat verbum Latinum usitatum. Sunt enim (ut inquit Cicero de Finibus bonorum & malorum) imponenda nova novis rebus nomina. Sed ad hoc quasi respondere videtur Aulus Gellius, cum dicit: Cum quid ex Græco, quod non placeret, transferre voluissim, hoc ego superfluo vertere: quia novis & inconditis vocibus utendum esset, quas patet aures per insolentem vix possent. Sed ipse idem Cicero, qui dixit verba nova parienda esse, imponendaque nova novis rebus nomina, utique mollienda, quæ dura præ novitate viderentur: quam abfinitens illorum fuerit, quamve novitatem verborum vitaverit, infra ponemus. Cum in Bruto, Declamo, verbum sui temporis novum dicere vellet: Commentabar, inquit, declamantis: sic enim nunc loquuntur, & idem in libello de Mundo: Ut in singularis, inquit, essent bina media, vix enim audeo dicere medietates: sed quasi ita dixerim, ita intelligatur. Et in Philippicis, M. Antonium notans, quod verbum novum protulisset, ita dicit: Tu porro ne pius quidem, sed pifissimus quæris: & quod verbum omnino nullum in lingua Latina est, id propter tuam divinam pietatem novum inducis. Varro autem de lingua Latina docet, antiquos etiam vitasse verba nimium nova: Extremum, inquit, novissimum quoque dici cœptum vulgo: quod mea memoria ut Ælius Gallus, sic senes aliquid nimium novum quod esse vitabant. Et Aulus Gellius: Quod a M. Varone Proloquium, a M. Cicerone Pronunciatum dictum est. Quo Cicero tamen vocabulo tantisper vix se attestat est, quoad melius inquit, invenero. Quintilianus autem, Veriloquium, inquit, ipse Cicero qui finxit, reformidat. Et Cicero de Finibus bonorum & malorum, quasi cum dolore dixit, ut ita dicam, Indolentia. Varro vero de analogia verborum, repertores verborum novorum damnat, ostendens ipsas aures novitates hæc quodammodo resperere, cum dicit: Tantum inter duos sensus interesse volunt, ut oculis semper aliquas figuras suppellectilis novas conquirant; contra, aures expertas esse velint. Quotifquisque jam feros habet pifcis nominibus? quæ mulier suum instrumentum vellit atque auri, veteribus vocabulis appellat? sed inductis non tam illis irascendum, quam hujusce pravitatis patronis.

Et idem *Æditum* dici oportere cenfet, magis, quam *Æditum*: quod alterum fit recenti novitate fictum, alterum antiqua ori ire incorruptum. Sed pro eo a plerisque *Æditus* dicitur nova & commentitia usurpatione. Quæ omnia cum ita sint, Aulus Gellius quasi de iis sententiam ferens, libro decimo ita scriptum reliquit: Verbis uti aut nimis obsoletis excusatisque, aut insolentibus novatque dure & illepide, par esse delictum videtur. Sed molestius equidem culpatusque esse arbitror, verba nova, incognita, inaudita dicere quam invulgata & fordentia. Nova autem videri dico, etiam ea quæ sunt inusitata & delata, tamesi sint vetusta. C. etiam Cæsar de analogia, monuit, infreqentes atque insolens verbum, tanquam scopulum fugiendum esse. Suctonius quoque de Augusto scribens. Genus eloquentiæ, inquit, fecutus est elegans, & temperatum, vitatis sententiarum ineptiis, atque inconcinnitate, & reconditorum verborum (ut ipse dicit) fortioribus præcipuamque curam duxit sensum animi quam apertissime exprimere. Cæcælos autem & antiquarios, ut diverso genero vitiosos, pari fastidio sprevit. Sed nec Tiberio parci, exoletas interdum & reconditas voces aucupanti. Marcum quidem Antonium ut insanum increpat, quasi ea scribentem, quæ mirantur potius homines, quam intelligant. Sed opus est, inquit, dare operam, ne moleste scribas aut loquaris. Quin Augustum A. Gellius ab eloquentia & Latinitate laudat, dum dicit: Divus etiam Augustus memoriarum veterum exequentissimus, linguæ Latinæ non nescius, munditiarum patris sui in sermonibus sectator. Et Cicero de Oratore, præclare monet vitanda esse verba prisca, & a consuetudine sui temporis quo perfectio sermonis vigeat, remota, cum dicit: Quanquam sunt illi veteres, qui ornate nendum poterant, eaque dicebant, omnes prope præclare locuti. Quorum sermone assuefacti qui erunt, ne cupientes quidem, poterunt loqui nisi Latine. Neque tamen erit utendum verbis iis, quibus jam consuetudo nostra non utitur, nisi quando orandi causa parces. Sed usitatis poterit uti lectissimis, & utatur iis, qui in veteribus erit scriptis studiose & multum volutatus. Et sic Latine loquamur, ut verba efferamus ea, quæ nemo jure reprehendat. Hæc Cicero. Sed quanquam in omni re difficilimum est, formam optimi exponere, quod aliud aliis videtur optimum; (varia enim sunt judicia, nec facilis explicatio, quæ forma excellat) dubitari tamen a recte considerantibus nequaquam poterit, quin illa multorum nostri temporis insulatas & insolentia, ac quædam (ut ita dicam) orationis insaniam, scititas, inopia, a malorum authorum lectione & imitatione nascatur. Quare cum sit eloquentiæ, licet reliquorum rerum, fundamentum sapientiæ: unde in Poëtica testatur Horatius,

Scribendi recte, sapere est & principium & fons.

Et in bonis omnia quæ summa sunt, jure laudentur: verborum bonorum delectus est in primis sapienter habendus, idque facile assequemur, si delegerimus nostratiam, non peregrina: propria, non inepte translata: usitata, non nova: pura, non horrida: luminosa, non tenebrosa. Quod contingere certe nulli poterit, nisi ei, qui auctores divinæ illius Ciceronis ætatis perlegerit. Sublimitas enim & magnificentia, & nitor, & auctoritas, ex optimis illis ejus seculi auctoribus tantummodo provenit: ii soli locutionem emendatam & Latinam, & originem, & quasi solum ac fundamentum quoddam eloquentiæ posuerunt. Insequentium autem authorum lectio, doctrinam quidem diversarum rerum conferre poterit, elegantiam autem & nitorem verborum non poterit: quin potius mixtura verborum quibus illi usi postea fuerunt, omnem prope florem incorrupti illius sermonis, quem quis ex optimorum lectione collegerit, brevi quasi de manibus excutiet, barbarumque omnino reddet. Cum autem quicquid literis mandatur, id commendari omni eruditorum judicio deceat: sitque decus hominis ingenium, ingenii vero eloquentia: nec tam præclarum, scire Latine, quam turpe, nescire: eniti & toto (ut aiunt) pectore incumbere debemus, ut non vulgares literas, sed interiores & perfectas, verborum gravitatem & elegantiam, nitorem & candorem, atque veram denique Romani sermonis eloquentiam, de perfectiorum illorum quos con-

numeravi, authorum fontibus hauriamus: abiecta, obsoleta, prisca nimium & vetusta priorum, novaque omnia sequentium authorum fugiamus. Sed in hoc verborum delectu aurium quoque quoddam judicium adhibendum est, quod non arte aliqua penditur, sed quodam quasi naturali sensu, prudentiaque percipitur. Cum vero ex verbis omnis conficiatur oratio, atque idcirco illustria verba ex optimo quoque id ætatis auctore legenda sint, ut Latina & elegans surgat oratio: id quoque maxime observandum est, ne qua nimis elaborata concinnitas, lumen eloquentiæ potius extinguat, quam accendat. Removendus erit igitur (ut ait Cicero) omnis insignis ornatus, nec calamitri quidem adhibebuntur, sicuti etiam medicamentis candoris & ruboris omnia repellentur: elegantia tantum & munditia queratur: sermo purus & Latinus remaneat, dilucidus, luculentus, nis esse debet laudabilis, sic, ut verbum nullum nisi grave aut elegans excidat. Cumque in omnibus rebus videndum sit, quatenus, ne nostra modum excedat oratio, una brevique Ciceronis clausula concludamus: Sit, inquit, modo is, qui dicit aut scribet, institutus liberaliter, educatione doctrinaque puerili, & hæret studio, & a natura adjuvetur: & universorum generum infinitis disceptationibus exercitatus, oratissimos scriptores, oratoresque ad imitandum cognoverit: ita facile in rerum modum verba struat & illuminet, a magistris istis requiret, ita facile in exercitata, labetur. Hæc ille. Exercitatione autem hæc omnia facile consequemur. Stylus enim optimus scribendi artifex, structuram non inopem, non minutam, non interpunctam, sed locupletem, numerosam, aptamque conficiet. Omisissis igitur & repudiatis novitis istis & semidoctis, qui ignobilia nimis & fordentia, novata, fictaque verba de imperfectis auctoribus eruere, & in usum Latinæ lingue introducere, ac veluti civitate donare, & quasi in Latinam coloniam deducere gestiunt literarum ostentatione, inepti verius quam gloriosi, elaboremus veluti apes lectissimis floribus insidere. Prosequi enim quod quisque unquam vel contemptissimorum hominum dixerit, aut nimis miseræ est, aut certe inanis fastantia, & detinet atque obruit ingenia, melius aliis vacatura. Eruditionem vernaculam ac plebeiam, & verborum monstra vitemus eorum hominum, qui inquinatæ & parum compositæ, minusque eleganter scriperunt: quorum ita est confusa oratio, ita perturbata, tantaque insolentia & perveritate verborum interlita, ut oratio, quæ lumen rebus adhibere debet, obscuritatem potius, & tenebras afferat. Dum enim exquisitis, novisque verbis uti volunt, infantissimi reperiuntur: qui veluti Sisenæ simioli, cum emendatores usitati sermonis esse velint, deterri non possunt, quo minus inusitatis verbis utantur, nihil aliud recte & Latine loqui putantes nisi nove & inusitate loqui: verbisque impropriis gaudentes, redundantibus, obscuris, ambiguis, novis, Græcicis: quo magis eorum expurgandus est sermo, fugiendaque barbaria, ediscendaque de Cicerone & Ciceronis æqualibus vera Latinitas: quæ nihil aliud est, nisi incorrupta loquendi observatio secundum Romanam linguam. Cujus (ut dixi) licet veteres illi, quos connumeravi, quasi genitores extiterint, eam tamen seculum illud Ciceronis emendavit, excoluit, expolivit. Sed satis sit hoc admonendi, non docendi causa dixisse, propter aegres quosdam & indomitos certatores. Qui cum imitari nesciant auctores bonos, malos causa novitatis extollunt. Nec id vitio mihi dari debet. An (ut ait Varro) reprehendendus sit, qui orationem minus valentem, propter malam consuetudinem, traducit in meliorem? An non cum quis perperam consueverit quid facere in civitate, non modo non patiemur, sed etiam pena afficiemus? Idem, Si quis perperam consueverit dicere verbum, non corrigemus, cum id fiat sine pena? Adde quod perfero literarum nihil gratius, nihil jucundius, nihil homini libero dignius invenio. Agitatio enim mentis instituta ad agendum semper aliquid dignum viro, tantisper acquiescit, dum in literarum studiis versatur. Ea enim vel discendo, vel scribendo alitur, in eaque scientiæ & cognitionis delectatione perfunditur, sique (ut ait M. Varro) ut dum illa mustitamus, pluribus horis vivamus: quanquam ea demum solaque dicenda est vita quæ sine curæ Deo non vivitur. Vale.

INDICULUS CHRONOLOGICUS AUCTORUM,

Quorum Testimoniis utitur

THESAURUS LINGUÆ LATINÆ.

Fatata *Lingua Latine* periodi fuerunt: Ideo a curiosis ejus æstimatoribus valor *Scriptorum Latinorum*, non secus ac a poetis pretium temporum, & in facris literis statua Imperiorum Danielitica ad *quatuor diversi metalli ætates* refertur solet; nempe I. ad *auream*, II. ad *argenteam*, III. ad *æream*, & IV. ad *ferream*, aut *Ætalem*.

I. *Aurea ætas* a bello Punico 2. ad extremos usque Octavii Augusti Imp. annos producit, id est, ab anno U. C. 536. ad annum 767; five ab anno ante natum Christum 217. usque ad annum Christi 14. duratque adeo annis circiter 232. In quibusdam tamen hujus incunatis ætatis *Scriptoribus*, admitta obsoleta notantur, quibus a sola antiquitate plus venerationis accedit, quam a nobilitate metalli.

II. *Argentea ætas* ab obitu Augusti usque ad excessum Trajani Imp. id est, ab anno Christi 14. usque ad annum 117. continet annos 103, quibus quamplurima adhuc verba satis eleganter & cum suffragio populi Romani sunt formata; quamquam & tunc, dicente Seneca *Controv. 1. præfat.* ingenia decreverunt, & nescio qua iniquitate naturæ eloquentia se retro tulit.

III. *Ætas ænea* per annos 303. a Trajani obitu, hoc est, ab anno Christi 117. usque ad Romam a Gothis captam, five ad A. C. 410. extenditur. Inter *Scriptores* tunc dictione audaciores illi laudem merentur præcipuum, qui se genio feculi aurei quam familiarissime accommodant.

IV. *Ætas ferrea* est, quæ Barbaris jam ubique grassantibus, studia humaniora per secula novem & amplius, cum fordibus & fualore confictata sunt, donec postliminio quasi respirare & e tenebris suis iterum coeperunt emergere. Longo itaque intervallo, illustribus ingenis velut intermortuis, pauci admodum Latine & non ineleganter scripserunt.

I. AUREÆ ÆTATIS SCRIPTORES.

SEculo III. ante Christum natum.

- A. 238. *Livius Andronicus* Tragicus floruit. Fragmenta ejus aliorumque collegit Petr. Scriverius & Theod. Janssonius ab Almeloveen.
A. 202. *C. Nevius* Poëta obiit. Fragmenta collecta a Roberto Stephano & Henrico fil. Jos. Scaligero & T. J. ab Almeloveen.

SEculo II. ante Christum natum.

- A. 182. *M. Accius Plantus*, Comicus mortuus est. Extant Comædiæ x x. cum Fragmentis a Georgio Fabricio collectis.
A. 177. *Stat. Caecilius*, Comicus, floruit. Fragmenta collecta a Stephanis & T. J. ab Almeloveen.
A. 167. *Q. Ennius* Poëta, obiit. Fragmenta in lucem producta a Stephanis, a Mart. Delrione & Pet. Scriverio, Hier. Columna, Paulo Merula, T. J. ab Almeloveen & postremo a Franc. Heffelio.
A. 157. *M. Terentius Afer*, Comicus, obiit. Superfunt Comædiæ sex, quas multi notis illustrantur.
A. 152. *M. Pacuvius*, Tragicus, claruit; Fragmenta post Stephanos & M. Delrionem collecta a Pet. Scriverio & Jos. Scaligero.
A. 147. *M. Porcius Cato*, Orator & Historicus, obiit. Extat liber de Re rustica. Fragmenta ex Originibus & aliis scriptis deperditis collecta ab Aufonio Popma.
A. 136. *L. Attius Terentius Accius*, Tragicus, claruit. Fragmenta vulgata a Stephanis, Pet. Scriverio & T. J. ab Almeloveen.
A. 129. *C. Lucilius*, primus Satyricus, obiit. Fragmenta post Stephanos edidit Franc. Doufa.
A. 101. *Sext. Terptilius*, Comicus, obiit. Fragmenta collecta ab utroque Stephano.

SEculo I. ante Christum natum.

- A. 100. *L. Afranius*, Comicus, floruit. Fragmenta a Stephanis & Jos. Scaligero congesta, & a T. J. ab Almeloveen.
A. 79. *L. Corn. Sisenna*, Historicus, claruit. Fragmenta ab Auf. Popma & Ant. Augustino collecta.
A. 64. *P. Nigidius Figulus*, Mathematicus & Grammaticus, claruit. Fragmenta offert Janus Rutgersius Var. Lect. 3. 6.
A. 60. *C. Decius Laberius*, Mimographus, claruit. Fragmenta collecta a Stephanis, Jos. Scaligero & T. J. ab Almeloveen.
A. 50. *T. Ualerius Catullus*, Philosophus & Poëta obiit. Reliquit sex libros de Rerum Natura.
A. 47. *C. Valer. Catullus*, Veronenis, Poëta passim obsecutus, obiit. Extat liber Epigrammatum & Carminum, Variorum notis editus.
A. 44. *P. Syrus*, Mimographus, claruit. Mimi five sententiæ a variis variè editi.
A. 42. *C. Jul. Cæsar* Imp. occisus est. Reliquit de Bello Gallico libros septem a se conscriptos, & tres de Bello Civili. Inter commentatores eminent Jos. Davisius.
A. 42. *A. Hirtius Panfa* claruit, Cæsaris familiaris & scriptor bellorum, quæ Commentariis J. Cæsaris adjungi solent.
A. 42. *Cornelius Nepos* claruit, denatus tempore Augusti Imp. Vitas Excellentium Imperatorum, quas scripsit, multi notis illustrantur. Fragmenta

ta ab Andrea Schotto congesta. Sed versio Dictyos & Daretis de Bello Trojano indigna æstimatur, ut ei tribui queat.

- A. 41. *M. Tullius Cicero*, princeps eloquentiæ, perit. Opera cum Fragmentis ex libris deperditis sunt notissima, imprimis notis Jani Gruteri, Jacobi Gronovii & Jo. Georgii Grevii illustrata.
A. 33. *Sext. Aurel. Propertius* obiit, qui elegiarum dedit libros quatuor.
A. 33. *L. Cornificius*, Rhetor, claruit. Auctor esse creditur librorum Rhetoricorum quatuor ad Herennium, qui cum Cicerone vulgantur.
A. 32. *C. Sallustius Crispus*, Historicus, obiit. Reliquit Bellum Jugurthinum & Conjuratorem Catilinariam, nec non Orationes duas de Rep. ordinanda. Fragmenta ex sex libris Hist. a Lud. Carrione collecta. Editiones sunt variz, etiam cum Variorum notis.
A. 30. & seq. *Q. Mutius Scaevola*. *Q. Corn. Maximus*, *Alfenus Varus*, *Anisius Labeo*, *Ælius Gallus*, Jcti floruerunt, in Pandectis & aliis Juris Civilis libris memorati.
A. 26. *M. Terent. Varro*, Romanorum doctissimus, obiit. Ex 490. libris, quos a se scriptos ipse affirmat, superant pauci de Lingua Latina & tres de Re rustica. Fragmenta collecta a Rob. Stephano, Ant. Riccobono & Auf. Popma.
A. 25. *Corn. Gallus*, Poëta, obiit. Sex sub ejus nomine Elegiæ spuriz.
A. 18. *Albius Tibullus*, Elegiographus, obiit. Extant Carminum libri quatuor.
A. 17. *Virgilius Maro*, Mantuanus, Poëta, obiit. Dedit in Bucolicis Eclogas decem, in Georgicis libros quatuor, & in Æneide duodecim. Eisdem Culex, Ciris, Copa, & nonnulla alia dubia tribuuntur. Luculentii Commentarii sunt Frid. Taubmanni, Jo. Ludovici de la Cerda, Caroli Ruzi.
A. 14. *Æmilius Macer*, verficator, obiit. Janus Cornarius sub hujus nomine libros quinque de Materia Medica cum notis edidit, quos alii Marbodæo Gallo A. 1050. mortuo tribuunt; nec pauca ibi esse Macro illi prisco debita censet Barthius Adverf. 12. 20.
A. 10. *Messala Corvinus* floruit, cujus liber de Progenie Augusti cum Livio olim editus.
A. 10. *M. Vitruvius Pollio* Mathematicus claruit, denatus imperante Tibero. Extant de Architectura libri decem. Variorum notas & Lexicon Vitruvianum Bernardini Baldi multaque alia contulit Joannes de Laet.
A. 6. *Gratius Faliscus*, Poëta, floruit; auctor Cynegetici seu carminis epici de Venatione.
A. 6. *Q. Horatius Flaccus*, Venusinus, Lyricorum princeps, obiit. Extant Odarum libri quatuor, Epodôn unus, Sermonum five Satyrarum quatuor, Epistolarum duo, & unus de Arte Poetica, cum variis notis & commentariis.
A. 4. *Verrius Flaccus* Grammaticus obiit. Extat Fragmentum præmissum Festi Pompeii libris, quibus ille Verrii de verborum significatione Commentarios contraxit.

SEculo I. post Christum natum.

- A. 1. & seq. *T. Phadrus Thrax*, Augusti libertus, celebris fuit. Iambicis versibus libros quinque fabularum Ætopicarum reliquit, quos cum notis plures ediderunt.
A. 4. *C. Jul. Hyginus*, Augusti itidem libertus, vixit, sub cujus nomine hodie præstant Fabulæ & Poëtici Altronomici libri quatuor cum notis Jo. Schefferi & Th. Munckeri.
A. 9. *P. Ovidius Naso*, Sulmonensis, Poëta, ab Augusto in exilium pulsus, in eodem vixit usque ad A. C. 17. Extant Metamorphosôn libri quindecim, Factorum sex, Tristium quinque, Epistolarum Ponticarum five ex Ponto quatuor, Amorum tres, & de Remedio amoris unus; præterea Heroides five Heroidum epistolæ x x i. quibus 111. *Auli Sabini* adjiciuntur; item Ibis five Diræ in Ibis; Hælueticon, Fragmentum de Medicamine faciei, & nonnulla dubia. Nic. Heiniius, Dan. Crispinus & alii plures notas adjecerunt.
A. 10. *Catullus* Poëta, non ille Veronenis, de quo supra, sed Auctor Pervigilii Veneris, vixit.
A. 12. *M. Manilius*, Poëta, claruit, cujus Astronomicum libris quinque constat, cum notis F. Junii Biturigis & Jos. Scaligero.
A. 18. *T. Livius*, Patavinus, scriptor Augusti ævi postremus, obiit, cujus ex libris c x l x i. Historiarum ab urbe condita extant x x x v. a Jano Grutero & Gronovio, patre & filio, illustrati.

II. ARGENTEÆ ÆTATIS SCRIPTORES.

- A. 20. *Aur. Cornel. Celsus*, Medicus, Augusti temporibus proximus, claruit sub Tiberio Imp. De Re medica libros octo ad nos transmisit.
A. 22. *Scribonius Largus*, Medicus floruit. Extant ejus Compositiones Medicæ cum Jo. Rhodii notis & Lexico Scriboniano.
A. 26. *Valerius Maximus*, Historicus, claruit. Extant Dictorum factorumque memorabilium libri novem cum variorum observationibus per Ant. Thylum.
A. 30. *P. Velleius Paterculus*, Historicus, claruit sub finem Tiberii Imp. Extant Historiæ libri duo illustrati Notis Jo. Henr. Boelæri, & Nic. Heinii.
A. 36. *L. Fesestella*, Historicus, vixit. Fragmenta ab Ant. Augustino & Ant. Popma collecta. Sed *And. Dom. Flacci* libri duo de Magistratibus Rom. ei perperam tribuuntur.
A. 42. *L. Junius Moderatus Columella*, diligentissimus agricola, scripsit sub Claudio Imp. libros x xi. de Re Rustica & unum de Arboribus.

- A. 45. *Pomponius Mela*, Cosmographus claruit. In relictis ejus tres libros de situ orbis Isaac. Vossius Commentarius edidit.
- A. 49. *Curtius Rufus*, Historicus, sub Claudio Imp. fuisse dicitur. Ex libris ejus decem de Rebus Alexandri M. duo priores interciderunt. Jo. Freinshemius, Sam. Pitiscus & alii notis illustrantur.
- A. 60. *Porcius Latro*, vixit, quem commendant Sen. præfat. controversi. Quintil. 10. 1. Suet. Domit. cap. 3. Plin. proem. lib. 19. Et huic tribuitur Declamatio in Catilinam, quam Vossius Vibii Crispi esse putat de Vit. Serm. 3. 6.
- A. 62. *A. Persius Flaccus*, Poëta, obiit. Exstant ejus sex Satyræ cum notis Th. Farnabii.
- A. 64. *Q. Asconius Pedianus*, Grammaticus, claruit: Exstant ejus Annotationes in quædam Ciceronis orationes cum notis variorum. Alii cum ad Augusti ætatem referunt, & duos ejusdem nominis comminiscuntur.
- A. 64. *M. Annus Seneca* Rhetor, Lucii pater, obiit. Exstant libri quinque mutili Controversiarum; Excerpta ex x. libris Controversiarum; & liber Suavorum. Annumeratur a nonnullis aureæ ætati, quia sub Augusto Imp. florere cœpit.
- A. 65. *L. Annus Seneca*, Philosophus, Marci filius, a Nerone Imp. extinctus est. Exstant libri tres de Ira, septem de Beneficiis, septem Naturalium questionum, Epistolæ cxxiv. Consolationes ad Helviam, ad Polybium, ad Marciam; item libri de Animi tranquillitate, de Constantia, de Clementia, de Brevitæ vitæ, de Vita beata &c. Utriusque Senecæ opera Justus Lipsius & alii notis illustrantur. Alteri a nonnullis etiam decem Tragediæ *Senecæ Tragicæ*, quem alii tertium Senecam facere malunt, adjudicantur. Tragediæ illas illustravit Th. Farnabius.
- A. 65. *M. Annus Lucanus*, Poëta, etiam a Nerone occisus est. Exstant libri decem Pharsaliæ cum notis Hug. Grotii, Farnabii aliorumque. Eisdem tribuitur carmen ad Calpurnium Pisonem.
- A. 67. *Titus Petronius Arbitr* obiit, nequitia non minus quam elegantia arbitri; cujus mutilum Satyricum Variorum notis & novissime per Pet. Burmannum illustratum, sicuti Fragmentum ejus Tragicarum per Jo. Schefferum & Th. Reinseum. Integrum demum ex codice Albæ Græcæ reperto editum per Franc. Nodotum; Catalecta autem Petroniana per Josephum Scaligerum.
- A. 77. *C. Plinius Secundus* major, Historiæ naturalis scriptor, in Vesuvio periit. Exstant libri xxxvi. Jac. Dalechampii cura illustrati.
- A. 77. *C. Silius Italicus*, Poëta claruit; cujus sunt libri xv. de Bello Punico 2. cum observationibus Claudii Dauferii & Chr. Cellarii.
- A. 78. *C. Valerius Flaccus*, Poëta, condidit libris octo Argonauticæ, Lamp. Alardi aliorumque commentario illustrata.
- A. 80. *C. Julius Solinus* in Polyhistoræ protulit Collectanea rerum memorabilia. Exstant Claudii Salmastii Exercitationes in eundem.
- A. 82. *Decimus Junius Juvenalis*, reliquit satyras xvi. a Th. Farnabio elucidatas.
- A. 82. *P. Papinius Statius*, Poëta, in gratia fuit apud Domitianum Imp. Extant Silvarum libri quinque, Thebaidos duodecim, & Achilleidos duo, cum notis Variorum per Jo. Veenhufen & prolixo Commentario Casp. Barthii.
- A. 82. *M. Valer. Martialis* itidem sub Domitiano Imp. floruit, & reliquit Epigrammatum libros, xiv. & unum Spectaculorum. Notas eruditas addidit Th. Farnabius.
- A. 95. *M. Fabius Quintilianus*, Rhetor, vitam finit. Exstant libri xiv. Institutionis Oratoricæ. Tribuunt eidem Dialogum de Oratoribus fide de causis corruptæ eloquentiæ; Sed c. xlv. Declamationes vel patri vel avo.

SEculo II. post Christum natum.

- A. 104. *Sextus Julius Frontinus* sub Trajano Imp. mortuus est. Exstant de Stratagematibus & Re Militari libri quatuor, de Colonia unus, & de Aquæductibus Romæ duo, cum notis Rob. Keuchenii. Est & inter Scriptores de Re Agraria cum *Stulo Flacco*, *Aggeno Urbico*, *Hygino*, &c. quos conjunctim edidit Wil. Gæsius cum suis & Nic. Rigaltii notis & Glossario.
- A. 108. *C. Cornel. Tacitus*, Historicus, esse desit. Superfuit Annalium libri sex priores, & mutili ab xi. usque ad xvi. item Historiarum libri quinque, & Vita Agricolæ, & Germania. Commentariis illustrantur J. Lipsius & alii.
- A. 109. *C. Plinius Cæcilius Secundus* minor sive junior, majoris illius ex forore nepos, floruit. Exstant Epistolarum libri decem & Panegyricus in Trajanum Imp. Non pauci cum notis emiserunt, quos inter Aug. Buchnerus, Jac. Thomæus, & Christoph. Cellarius; & cum variorum notis Jo. Veenhufen.
- A. 112. *Aulus Gellius*, Philologus, floruit; sed alii eum ad ætatem Imp. Antonini pli rejiciunt. Reliquit Noctium Atticarum libros viginti, in quibus multa veterum fragmenta continentur. Ant. Thyssus & Jac. Oiefelius selectis novique Commentariis ornantur.
- A. 115. & deinceps *L. Annæus Florus*, Historicus floruit. Scripsit Rerum Romanarum libros quatuor, quos Joh. Freinshemius notis illustravit & post eum alii plures.
- A. 116. & deinceps *C. Suetonius Tranquillus*, Historicus, claruit. Extant Vitæ xii. Cæsarium, liber de illustribus Grammaticis & liber de claris Rhetoribus. Prodiit cum Isaac Casauboni Animadversionibus & Jo. Henr. Boecleri Dissertationibus politicis, cum variorum notis per Jo. Schildium & Jo. Georg. Grævium, &c.
- A. 116. & seqq. *Cælius Apicius* sub Trajani & Adriani Principatu censefisse putatur libros decem de Arte coquinaria. Prodiit opus nuper cum notis Mart. Litteri & aliorum.

III. ÆNEÆ ÆTATIS SCRIPTORES.

- A. 142. aut paulo post *Juvenalis* claruit, Epitomator Pompeii Trogi, Historici sub Augusto florentis, ex illius voluminibus xlv. quæ postea perierunt, totidem libros excerptit.
- A. 163. *L. Apuleius*, Madaurensis philosophus, claruit sub Antonino Philosopho. Extant Metamorphoseos sive Fabularum Miletiarum de

Anno aureo libri xi. Floridorum iv. Apologia i. & ii. de Megia, libri de Mundo, de Deo Socratis, de Dogmate Platonis, &c. Sed liber de Viriutibus herbarum dubius, & forte Apuleii Cæli est, qui fuit Augusti tempore. Notus nactus est Apuleius Phil. Beroaldi, Petri Colvii, Geverardi Elmenhorstii aliorumque.

A. 180. *Irenæus*, Lugdunensis Episcopus, martyr factus A. 201. Quinque libros adversus Valentinum Latine scripserit an Græce, his est. Interpreti ejus Latina versio adscribitur.

A. 195. *Q. Septimius Florens Tertullianus* floruit, Ecclesiasticæ Latinitatis artifex; & obiit anno circiter 215. Ejus opera sunt quamplurima, illustrata a Beato Rhenano, Franc. Junio, Nic. Rigaltio, &c. Poëmata ad Cæciliam Cyprianam referuntur.

SEculo III. post Christum natum.

- A. 201. seq. *Licinius Proculus*, *Pegasus*, *Neræus*, *Priscus*, *Juvenius Cælius*, *Tabolenus* & alii, JCI, floruerunt, quorum Fragmenta in Digestis Justiniani occurrunt.
- A. 210. *Minnæus Felix* claruit, Scriptor Christianus Dialogi, nomine Octavii. Edidit cum suis & aliorum notis Jac. Ouzelius: & cum suis Chr. Cellarius.
- *Dionysius Cato* hoc seculo vixisse putatur, eique tribuuntur Disticha Moralia, quatuor libris distincta. Notas adjecit Erasmus Roterod. & Chr. Daumius.
- *Palladius Rustilius Taurus* sive *Securus* etiam circa hæc tempora fuisse videtur, qui de Re Rustica libris quatuordecim varia completur.
- *Julius Obsequens*, qui libro de Prodigis inclaruit, huc forte referendus ob præstantiam sermonis, editus cum notis Jo. Schefferi.
- A. 216. *Q. Serenus Samonicus*, Poëta Medicus, floruit sub Ant. Caracalla. Habemus ejus carmen heroicum de Medicina & Remediis morborum cum not. Rob. Keuchenii.
- A. 221. *Domitius Ulpianus*, JCIus, occisus a Caracalla. Ejus ut & *Papiniani*, *Modesini* & aliorum reliquiæ in Jure Civili reperuntur.
- A. 230. vel circiter *Trentianus Maurus*, Grammaticus, claruit, cujus extat Carmen de Arte Metrica.
- A. 251. *Cæsarinius*, Grammaticus, claruit. Ejus librum de Die natali illustravit Henr. Lindenbrogius.
- A. 251. *Novatianus*, Presbyter Romanus, reliquit librum de Trinitate.
- A. 258. *Cæcilius Cyprianus*, Rhetor & tandem Episcopus Carthaginensis, occubuit, cujus scripta sunt varia.
- A. 285. *T. Julius Calpurnius*, Siculus Poëta, vixit, cujus extat Buccolicon.
- A. 288. *M. Aurel. Olympius Nemesianus*, Poëta fuit, & reliquit Cynegetica & quatuor Eclogas.
- A. 293. & seq. *Ælius Spartianus*, *Qui Capitolinus*, *Ælius Lampridius*, *Vulcatius Gallicanus*, *Trebellius Pollio*, & *Flavius Vopiscus* floruerunt, Scriptores Historiæ Augustæ, quos commentario illustravit H. Casaubonus & Claud. Salmastius.
- A. 297. *Arnobius Afer*, Scriptor Christianus, florere cœpit, & vixit usque ad A. 326. Exstant libri septem adversus Gentes cum notis Theodori Canteri, God. Stewechii, Gebh. Elmenhorstii & Des. Heraldi.

SEculo IV. post Christum natum.

- A. 301. *Cælius Aurelianus*, Medicus claruit. Exstant libri tres de Morbis Acutis, & quinque de Chronicis five Tardis; cum notis Jo. Conr. Ammani & T. J. ab Almeloveen, cujus etiam est Lexicon Cælianum.
- A. 306. *El. Eutropius*, Historicus, sub Constantino M. vixit, & decem libri Historiam Romanam complexus est.
- A. 312. *Rhemnius Fannius*, Poëta Medicus, claruit, cujus est Carmen de Ponderibus & Mensuris.
- A. 317. *L. Cælius Lactantius*, Firmianus, Tullius Christianus, floruit. Reliquit vii. libros Institutionum Divinarum, i. de Ira Dei, & i. de Opificio Dei, &c. Notis illustravit Ant. Thyssus, Chr. Cellarius, &c.
- A. 320. *L. Septimius Romanus* Dycin Cretensem de Bello Trojano Latine versitæ creditur; ut & Daretem Phrygium de excidio Trojæ, etii C. Nepotis epistola ad Sallustium Crispum præmittatur.
- *Lucius Ampelius*, Floro sæpius adjunctus, autor est libri memorialis circa eadem tempora.
- A. 321. *Ælius Donatus* claruit, cujus extant scholia in Virgillii Æneidem & Terentium.
- A. 325. aut paulo post *Commodianus*, Poëta Christianus ex gentili factus, dedit Instructiones lxxx. adversus Gentium Deos. Schurtzleischius notas adjecit.
- A. 329. *C. Vettius Aquilinus Juvenens*, Presbyter & Poëta Christianus, floruit, & Evangelicæ Historiæ libros quatuor expressit carmine. Nuper cum notis Konigii, Omeiffi & aliorum edidit Erh. Reufsch.
- A. 340. *Julius Firmicus Maternus*, Mathematicus, claruit, qui Christianus factus scripsit de Errore profanæ religionis & octo libros Astronomicos.
- A. 360. *Zeno*, Veronensis Episcopus, claruisse existimatur. Exstant Sermones xc. sub ejus nomine.
- A. 368. *S. Hilarius*, Pictaviensis Episcopus, obiit. Opera conjunctim edita, ex quibus Genesis five Hexameron, Hilaro Arelatenfi vindicatur.
- A. 370. *Fabius Marius Victorinus*, e gentili Christianus, obiit. Exstat Carmen de septem fratribus Maccabæis.
- A. 370. *Rufus Egius Avienus*, Poëta, vixit. Exstat Metaphrasis Arati & Periegeses Dionysii Alexandrini, cum Fragmento descriptionis oræ maritimæ, & Fabulæ Æsopi xlii. elego carmine. Forte eidem extitit *Rufi* sive *Rufi Festi* Breviarium Historicum tribuendum.
- A. 375. *Q. Oclavius Horatianus*, Medicus, floruit temporibus Gratiani & Valentiani Imp. Quatuor libros Rerum medicarum scripsit.
- A. 380. *Armannus Marcellinus*, Historicus, claruit. Ex libris xxxi. superstitibus postremi xviii. a Frid. Lindenbrogio & Henrico Hadrianoque Valefisi, ut & Jac. Gronovio illustrati.
- A. 386. *Flavius Vegetius Renatus* floruit. Exstant libri quatuor de Re militari cum Commentario God. Stewechii. Alius esse creditur P. Vegetius, cujus sunt libri quatuor Artis veterinariæ seu Mulomedicinæ.

- A. 395. *Aurel. Theod. Macrobius*, Philologus, floruit. Exstant Commentariorum in Somnium Scipionis libri duo & Saturnalium septem cum notis Jo. H. Pontani & Joh. Meurfii.
- A. 395. *Aurelius Symmachus* floruit. Superfunt Epistolarum libri x. cum notis Fr. Jureti & Jac. Lectii.
- A. 395. *D. Magnus Ausonius*, Poëta & Orator, inclarescere cepit. Exstant Epigrammata, Idyllia, Eclogæ, Epistolæ, &c. Jac. Tollius suas & Variorum notas contulit.
- A. 396. *Sexti. Aurelius Victor*, Historicus, claruit. Exstant scripta de Origine gentis Romanæ, de Viris illustribus, & de Cæsaribus. Sed addita Imperatorum Epitome diversi auctoris esse dicitur.
- A. 397. *s. Ambrosius*, Episcopus Mediolanensis, obiit, relictis variis operibus sacris.
- A. 397. *Aurel. Prudentius Clemens*, Poëta Christianus, floruit. Exstant Liber Cathemerinon five Hymni, Peristephanon, Apotheosis, Hamartegonia, Psychomachia, libri duo contra Symmachum &c. Suis & Variorum notis illustravit Jo. Weitzium, suis etiam Chr. Cellarius.
- A. 397. *Cl. Claudianus*, Poëta gentilis, sub Honorio & Arcadio floruit. Ejus sunt libri duo in Rufinum, duo in Eutropium, tres de Raptu Proserpine, cum nonnullis Panegyricis & carminibus aliis egregiis. Commentarios dederunt Casp. Barthius & Nic. Heinhus, &c.
- Isdem fere annis *Marcellus Empiricus* librum Medicamentorum & *Theodorus Priscianus* librum de Diæta five de Rebus salubribus conscripisse dicuntur.

SECVLO V. post Christum natum.

- A. 400. *S. Hieronymus* Stridonensis floruit, denatus A. 420. Ejus opera novem Tomis continentur. Ipse etiam, quantumvis aliis præeuntibus, *Vulgati Interpretis Bibliorum* nomine maxime circumfertur.
- A. 400. & seqq. *Sulpitius Severus*, Historicus, mortuus A. 422. scripsit Historiam sacram, vitam S. Martini & tres Dialogos. Notas adjecit Jo. Vorstius, & nuper Jo. Clericus sex ejusdem Auctoris Epistolas cum suis notis.
- A. 410. *Claud. Rutilius Numatianus*, Poëta gentilis, scripsit Itinerarium, cui notas adjecit Casp. Barthius.
- A. 412. *S. Augustinus*, Hipponensis Episcopus, maxime floruit, denatus A. 430. operum Tomos decem reliquit. Ejus de Civitate Dei libros x x i i. seorsum Jo. Lud. Vives & Leonh. Coqueus Commentariis illustrarunt.
- A. 412. *Servius Honoratus*, Grammaticus, claruit, qui in Virgilium commentatus est.
- A. 416. *Paulus Orosius*, Historicus, scripsit *Historiam* five septem libros *Historiarum adversus Paganos*.

IV. FERREÆ ÆTATIS SCRIPTORES.

- A. 430. *Cælius Sedulius*, Poëta Christianus, claruit. Carminum libros quinque & duos Hymnos adnotationibus illustravit Chr. Cellarius.
- A. 431. *Pontius Paulinus*, Nolanus Episcopus, obiit. Exstat carmen de Johanne Baptista, Epistolæ tres & alia simul edita cum notis per Joh. Baptistam Le Brun.
- A. 440. vel circiter *Dracontius* claruit. Scripsit elegiam ad Theodosium Imp. & Carmen heroicum ad Hexæmeron.
- A. 442. *Salvianus*, Massiliensis Episcopus, claruit usque ad finem fere seculi. Ejus libros octo de Gubernatione Dei, & quatuor adversus Avaritiam, notis illustrarunt Conr. Rittershusius, & Steph. Baluzius, qui & *Vincenzii Lirinensis* opera adjevit.
- A. 449. *Petrus Chrysologus*, Scriptor Sermonum ecclesiasticus, obiit.
- A. 455. *Prosper Aquitanicus*, Rnegeniensis Episcopus, obiit. Scripsit de Prædicatione Dei, de Vita contemplativa, & de Vocatione Gentium libros duos; item Carmina de Providentia Dei & de Ingratis, & alia plura.
- A. 457. *Martianus Capella* floruit, qui *Satyricon* five de Nuptiis Philologiae & Mercurii libros x. concinnavit illustratos notis Hug. Grotii.
- A. 461. *Bened. Paulinus Petrocorius* floruit, cujus carmen de Vita B. Martini sex libris constat. Cum notis Fr. Jureti, Casp. Barthii & Joh. Frid. Gronovii edidit Chr. Daumius.
- A. 466. *Claudius Ecdicius Mamertus*, Episcopus Viennensis, obiit. Exstant libri tres de statu animæ cum notis Casp. Barthii, qui alia plura adjecit.
- A. 482. *C. Silius Sidonius Apollinaris*, Arvernorum Episcopus, obiit, relinquens Epistolarum libros ix. & Carmina x x i v. Notis illustravit Jac. Sirmondus, Jo. Savaro & Jo. Woverius.
- A. 492. *Alcimus Ecdicius Avitus*, Archiepiscopus Viennensis, floruit, denatus A. 521. Ejus epistolæ, Homiliae & Poemata edidit Jac. Sirmondus.
- Sub finem seculi *C. Plinius Valerianus*, Medicus, scripsit libros quinque Medicinæ parabilis.
- Isdem temporibus Panegyristæ veteres, *Lat. Pacatus, Drepanius, Claud. Mamertinus, Nazarius, Eumenius* & alii vixerunt. Notæ accesserunt Livinacii, Gruteri, Acidalii, Rittershusii, Cellarii.

SECVLO VI. post Christum natum.

- A. 517. *Orientius*, Poëta Christianus & Tarraconensis Episcopus, floruit. Exstat Communitorium fidelium cum notis C. S. Schurtzschii.
- A. 521. *Ennodius*, Ticinensis Episcopus, obiit: Epistolas reliquit, Panegyricum & alia.
- A. 524. *Manl. Severinus Boëthius*, Philosophus, in carcere, in quo quinque libros de consolatione philosophica composuerat, decollatus est.
- A. 526. & deinceps *Priscianus, Festus Pompeius, & Nonius Marcellus*. Grammatici, flourerunt, quibus multæ vindiciæ Latinæ linguæ & fragmenta veterum debentur. Priscianum, ut & *Fl. Sossipatrum Charisium, Diomedem* & reliquos Grammaticæ Latinæ Auctores simul edidit Elias Putschius.
- A. 529. *Fulgentius*, Ruipensis Episcopus, obiit, & varia scripta de rebus sacris reliquit. Alius *Fulgentius* Grammaticus est, cujus extat libellus de Prisco sermone.
- A. 533. *Justinianus Imp.* Theaurum juris Romani per Tribonianum & alios adnotavit, quod corpus constat Institutionibus, quas ipse composuit, Digestis seu Pandectis, Codice & Novellis.
- A. 544. *Avator* claruit, cujus est Historia Apostolica carmine heroico scripta.
- A. 552. *Jornandes*, Historicus, claruit, & librum de Rebus Geticis conscripsit.
- A. 562. *M. Aurel. Cassiodorus*, jam nonagenarius, libros adhuc edidit; quos inter eminent Variarum Epistolarum libri x i i. de Anima liber, & de Divinis lectionibus libri duo; ut taceam reliquos. Aliqui mortem ejus in annum 575. rejiciunt.
- A. 566. *Cresconius Corippus* claruit. De Laudibus Justinii Imp. carmine heroico quatuor libros composuit.
- A. 600. *Venantius Fortunatus* adhuc in vivis fuisse dicitur. Reliquit quatuor libros de vita S. Martini carmine heroico & alia plura partim Poetica, partim Historica.

IN SECVLO VII.

- A. 537. *Isidorus*, Hispanensis Episcopus, mortuus est, libris viginti Originum five Etymologiarum celebris.

IN SECVLO VIII.

- A. 709. *Aldhelmus*, vel *Adelhelmus*, Antistes Ecclesiæ, obiit. Scripsit de Laude Virginitatis.
- A. 735. *Beda Venerabilis* dictus, obiit. Opera exstant multa & varia.
- A. 767. *Paulus Diaconus* obiit, relictis x i i. Epistolis.

IN SECVLO IX.

- A. 821. *Theodulfus*, Scriptor Ecclesiasticus, obiit. Scripta edidit Jac. Sirmondus.

IN SECVLO XI.

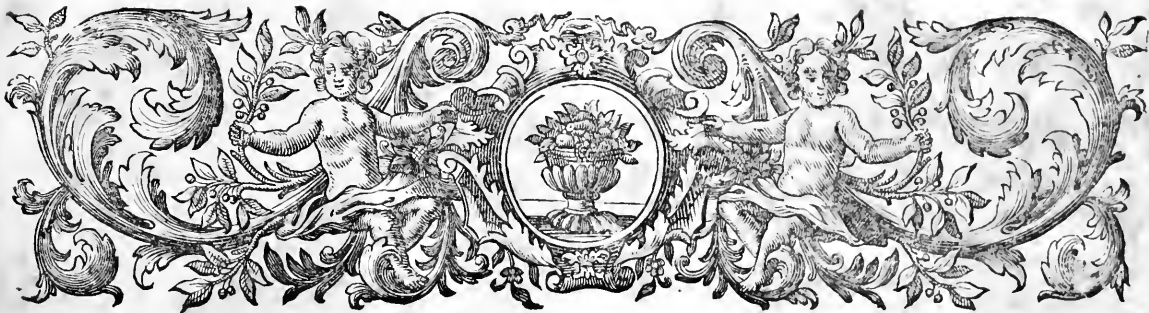
- A. 1070. *Constantinus Afer*, Medicus, floruit; multa & varia de Re Medica scripsit.

IN SECVLO XII.

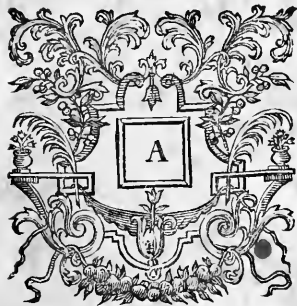
- A. 1157. *Bernhardus*, Abbas Claravallensis, obiit. Ejus Epistolæ, Sermones & alia Scripta celebrantur.
- A. 1182. *Johannes Sarisburiensis*, eruditiorum suæ ætatis princeps, obiit. Metalogici libros iv. Epistolas quam plurimas, & de Nugis Curialium octo libros, quos Polycratium vocat, reliquit.
- Circa eadem tempora *Guil. Brito Armoricus* floruit, cujus Philippidus libros x i i. Casp. Barthius commentario illustravit.

Deprehendit fortassis qui inter lectores nasutiores sunt etiam in hoc Indice non nihil, sive festinationis, sive incuriæ. Verum ejus quicquid erit, cum facile quivis, vel per se, inspectis ipsis libris, vel ex Jo. Alberti Fabricii Bibliotheca Latina, ad pleniorē, certiorēque singulorum auctorum noticiam pervenire possit, neque complementi, neque emendationis gratia addere quicquam visum est.

A

PRINCEPS Alphabeti Litera, quod sit soni simplicissimi & facillime pronuntiatio: unde factum, ut in omnibus omnium fere Gentium Alphabetis ordinem literarum ducat. Figuram suam A, a, uti plerique omnes Latinorum Litere, Grecis acceptam refert; quod in majusculis magis est conspicuum, nam minusculæ aliquapro longius recedunt. Nomen autem, sicuti & reliquæ, sortita est a sono sive nota pronunciatione, in hunc modum scilicet, a, be, ce, quod vel ex ipso nomine hinc effecto patet, Abecedarius.

A, sono insuavissima est, si sæpius iteretur in hinc. Cic. in Orat. 163. Auratus aries Colchorum, ----- splendidis nominibus illuminatus est versus: sed proximus inquinatus insuavissima litera finitus,

Frugifera & ferta arva Astie tenet. Sic & in repetita asperitatem notat Mart. Capella lib. 5. p. 167.

A, sicut reliquæ literæ, sua figura, ad modum Græcorum pingitur. Cic. 1. de Divin. 27. Sus rostro li humi A literam impressent, num propterea suspicari poteris, Andromacham Ennii ab ea posse describi? Nihil inter se differunt A & V in characterè Longobardico, uti notat Scaliger in Castigat. ad Catull. de monte Atho p. 85.

A, litera nota erat in suffragiis & comitiis legum, qua se cives repudiare rogationem significabant. Nam duæ dari tabulæ solebant, quarum in altera V. R. id est, Uti rogas, scriptum erat: in altera A. id est, Antiquo, antiqua sequor, nova non placent.

Dicitur item A, litera salutaris a Cicerone; quod, ut scribit Aconius, si videbatur iudicibus bona causa, absolventur reum, notamque absolutionis A literam in tabella, quam a pretore accipiebant, scribebant: quemadmodum contra, tristem literam eodem loco appellatam C, quod, ut ibidem scribit Aconius, condemnandi nota esset. Cic. pro Milon. 15. Quod nisi vidisset, posse absolvi eum qui fateatur: cum videret nos fateri, neque queri unquam iustitiam, nec vobis tam salutarem hanc in iudicando literam, quam illam tristem dedisset.

A præposita aliis vocalibus tres constituit Diphthongos, Æ, AI, AU; ut Æs, Aio, Aurum; quo modo Græcis tres item sunt æi, æu, & impropria æ, cujus loco succellit iæ, ita tamen ut universa fere in æi sui etiam juris fecerit; ut *δαίμων* demon, *αἴων* ævum, &c. prout etiam vice versa Cæsar Græcis *Καίων* dicitur, &c. Sane in dativis Primæ, pro æ, sive η, (quod ex Dorimo fit æ) constanter ponitur æ; ut *Αἰνία* Hæncæ, *Αἰών* Dor. *Γαῖα*, famæ, &c. Nec immoito & Latina utriusque Diphthongi Græcæ vicem sustinet, quæ *æi* & hoc tantum differant, quod altera habeat a descriptum, altera subscriptum. Ut ai rater in Latinis dictionibus visitur; Aio, Caius, &c. & videtur potius esse Synæresis, quam Diphthongus, quod, si Græcæ scripseris, liquido patebit, sic *αἰω*, *Γαῖω*, nimirum ut ab *αἰω* ipsi Græci faciunt *αἰω*, ita ab *αἰω*, Latini Aio.

Apud Latinos ipsam A crebrius mutatur in E, modo productum, modo corruptum. Productum quidem, ut ab Halitus, anhelitus; & in præteritis verborum, Facio, feci; Ago, egi; Jacio, jeci; Frango, fregi; Capio, cepi; (quæ & agi, jaci, fregi, cepi, a veteribus scribebantur;) Corruptum vero, ut Tango, tetigi; Cado, cecidi; Parco, peperi; Fallo, fesselli. (Hæc & sequantia habet Priscianus lib. 1. p. 552. quibus fortasse non desunt, quæ possunt reponi) Et in compositione A positione productum, in E positione productum convertitur, ut Armatus, inermis; Arceo, coarceo. Rufus A breve in I breve, ut Amicus, inimicus: sic Arripotens, Stelliger, Cauldificus. Tubicen; ab Arma, Stella, Caulsa, Tuba: sed Tibicen a Tibia penult. prod. quod in ea dictione, I & A per crasin in I longum commutentur.

A, puncto postposito, prænomen significat, ut A. Cæcina, id est, Aulus Cæcina.

A (sicut reliquæ literæ) ponitur interdum sola pro dictione, cujus est initium, ut A. Absolvo, Ædes, Ædilis, Ære, Ærarium, Ager, Albo, Amicus, Anima, Annus, Antiquo, Argentum, Augustus, Aulus. A. A. Apud agrum, A. A. A. F. F. Auro, argento, arc, stando, feriendo, in nummis a Triumviris Monetabilibus cutis. Sic priores literas explicat Cic. 7. Fam. 13. AA. COSS. Augustinus consulis. A. A. L. Aulorum libertus. A. A. L. M. Apud agrum locum monumenti. A. A. V. C. Anno ab Urbe condita. A. B. M. Amicæ, vel amico, vel anime, bene merenti. A. P. R. C. Anno post Romam conditam. V. Sertor. Ursum de Notis Roman.

A, Æ, Æs, præpositiones significant causam efficientem: ideoque serviunt verbis passivæ significationis in Ablativo.

A, præpositionem Latinam deduci putant a Græca præpositione *ἀπό*, detracta ultima syllaba *ω*.

Ab, etiam inde ductam tradunt. Siquidem o litera ultima eliditur ab *ἀπό*, præsertim in collisionibus vocalium: id est, sequente dictione a vocali incipiente, & remanet *ἀ*. Quod si *ω* tenemur verteris in *α* suam mediam, habebis Ab præpositionem Latinam.

Abs, videtur esse ex Græco *ἀψ*, i. e. retro. Unde & Festo retractionem significat. V. ABS in suo loco.

A & Ab, præpositiones nonnullis videntur factæ ex Abs præpositione. Cicero in Oratore, 158. Una præpositio est Abs, eaque nunc tantum in accepti tabulis manet, ne his quidem omnium; in reliquo sermone mutata est. Nam Amovet dicimus, & Abegit, & Abstulit: ut jam nescias, Abne verum lit, an Abs. Quid si etiam Abfugit turpe visum est, & Abfer noluerunt, Aufert maluerunt? Quæ præpositio, præter hæc duo verba, nullo alio in verbo reperitur. Hactenus Cicero: ubi demonstrat Abs pene exoletum, & Ab, in compositione duorum tantum verborum, Abfugio, & Abfero inveniri. [Vid. Voss. de Anatog. 4. 24.]

Ab corripitur, A producit. Ab præponitur omnibus vocalibus, A solis consonis. Quintil. 12. 1. Fabricius respondit, a cive se spoliari malle, quam ab hoste venire.

Aliquando tamen a consonantibus excipitur Ab, si nulla prohibeat vocis asperitas, ut Priscianus docuit: sic Ab Jove, Virg. 3. Ecl. 60. Ab re, & Ab sua parte, Liv. 1. 17. Idem 30. 8. Ab dextro cornu, ab hevo. Paulo post, Neque spes venie ab Scipione erat. Nec quisquam est veterum, qui Ab consonantibus sæpius præponat, quam Livius. Ut tacem compositionem in Abduco, Abluo, Abnego, &c. quam Priscianus 1. 14. urget & ante J, ut Abjicio, Abjungo, Abjudio, Abjuro.

A & Ab præcedente passivo, vel verbo eandem vim obtinente; agentem significat. Sallust. Fragm. cap. 24. Vincitur a paucis. Quintil. 9. 2. Vapulare ab aliquo fustibus. Hor. 1. Serm. 2. 11.

—laudatur ab his, culpatur ab illis. Verti potest hic ablativus in dativum, Græco more, ut Servio placet. Virg. 1. Æn. 444. —neque cernitur ulli. i. e. Ab ullo.

A meis civibus ea res mihi fuit honoris, id est, Ob eam rem honoribus affectus sum a civibus meis. ut, Cic. pro Milon. 96. Beatos esse quibus ea res honoris fuerit a suis civibus. Idem pro Rabir. Posth. 27. Quorum impunitas fuit non modo a iudicio, sed etiam a sermone.

Idem 7. Att. 15. Sumus enim flagitiose imparati cum a militibus, tum a pecunia. Idem de Orat. 3. 143. Hæc cum Crassus dixisset, parumper & ipse conticuit, & a cæteris silentium fuit. Sed viriosa est lectio; nam omnia optima exemplaria præpositionem omittunt. Plaut. Epid. 1. 2. 26. A morbo valui, ab animo eger fui. Idem Curc. 1. 1. 11. Tam a me pudica est, quasi forer mea lit. Ter. Hec. 1. 2. 70. Narratque ut virgo a fe integra etiam tum fiet. Cic. 1. Att. 1. Cum Romæ a iudicis forum reverteretur.

A Platone & Aristotele homines, id est, Academicus & Peripateticus, sive Platonici & Aristotelici, Platonis & Aristotelis doctrinam sequentes. Cic. pro Muren. 61. Noltri inquam illi a Platone & Aristotele, moderati homines & temperati, aiunt apud sapientem valere aliquando gratiam. [Græcorum imitatione fit. V. Vigenrii Idiotism. 9. 1. 13.]

Ab aliquo legare. Cic. pro Cluent. 33. Itaque ei testamento legat grandem pecuniam a filio, siqui natus esset: ab secundo hærede nihil legat. Idem 13. Att. 46. Cognovi Cluvium a F. Hordeonio legare & Terentia us. 1000. & sepulchro, multisque rebus, nihil a nobis. Id est, Cognovi Cluvium jubere, ut Hordeonius cohæres Terentia numeraret, & ad sepulchrum adificandum, multasque alias res sumptus suppeditaret: ego vero nihil darem, ita ut meliore conditione sim, quam Hordeonius cohæres meus. Illi enim de sua parte detrahendum est, quod Terentia videtur, quod sepulchro multisque rebus, mihi prorsus nihil.

Ab aliquo possidere. Ulp. in L. 1. §. h. D. Uti possidetis. Quod ait Praetor in interdicto, Nec vi, nec clam, nec precario alter ab altero possidetis, hoc eo pertinet, ut si quis possidet vi, aut clam, aut precario: si quidem ab alio, profit ei possiditio. si vero ab adventario suo, non debeat eum propter hoc, quod ab eo possidet, vincere. Paulus in L. iii. in princ. eo. tit. Ego possideo est iusta causa: tu vi, aut clam. Si a me possides, superior sum interdicto: si vero non a me, neuter nostrum vincetur. nam & tu possides, & ego. Ab alio possidere vi, aut clam, aut precario, est possessionem usurpasse rei alienæ aut vi, aut clam, aut precario. Id est, cum alio possideret, tu illum possessione deiecit aut vi, aut clam, aut precario.

Ab aliquo via uti. Ulp. in L. iii. in princ. D. De itinere actûque privato. Si eum a me recte via utebaris, fundum vendidero per quem utebaris:

uterebar: deinde emptor te prohibuerit, licet clam videaris ab eo uti, (nam qui prohibitus utitur, clam utitur:) tamen interdictum tibi competere inter annum. Paulo post: Si quis ab auctore meo vi, aut clam, aut precario usus est, recte a me via uti prohibetur, & interdictum ei inutile est: quia a me videtur vi, aut clam, vel precario possidere, qui ab auctore meo vitio possidet. Nam & Pedius scribit: Si vi, aut clam, aut precario ab eo usus sit, non in cuius locum hereditate, vel emptioe, aliove quo jure succelli, idem esse dicendum. A me via uti est, cum ego dominus essem fundi, tibi concessi, ut via in meo fundo uteris. Ab auctore meo, uti, cum auctor meus qui mihi fundum vendidit, tibi eam viam concessit.

Ab altero frui. Ulp. in l. 1. in princ. D. de superficibus. Alter ab altero fruimini. Id est, Altero alteri fructum concedente.

Ab aliquo aquam ducere, id est, Per aliquis fundum in suum deductam habere. Ulp. in l. 1. §. Deinde ait Prætor. D. de aqua quotidiana & æstiva. Uti priore æstate aquam, qua de agitur, nec vi, nec clam, nec precario ab illo duxisti, quo minus ita ducas vim fieri veto, id est, uti per illius fundum in tuum duxisti.

Consimilia etiam sunt sequentia, Ab aliquo solvere, dare, numerare. Cic. 5. Att. 21. Non modo non reculare, sed etiam hoc dicere, se a me solvere. Quod enim Prætor dare concessit, quoniam ego non acceperam, se a me quodammodo dare. Hoc est, quasi de meo, vel de mea pecunia. Cic. 7. Att. 18. Frater laborat, ut tibi quod debet, ab Egnatio solvat. Id est, Sumptam ab Egnatio debitore vob pecuniam tibi numeret. Idem pro Flacc. 44. si Prætor dedit, ut est scriptum, a Questore numeravit: Quæstor a mensa publica: mensa aut ex vectigali, aut ex tributo. A Questore, inquit, quasi A Questore acceptam, intellige Pecuniam. Perfolvere ab aliquo. Cic. pro Planc. 42. Sinite me, quod vobis fretus huic sepe promisi, id a vobis ei perfolvere.

Representare pecuniam ab aliquo. Cic. 12. Att. 25. Reliquæ pecuniæ vel usuram Silio pendemus, dum a Faberio, vel ab aliquo, qui Faberio debet, representabimus. Quasi dicat, Spero fore, ut a Faberio exigamus ita cito, ut possimus Silio solvere ante diem constitutum: idcirco pendemus usuram, dum representemus.

Suppedicare ab aliquo. Cic. 2. contr. Rull. 32. Sumptum hausit ex ærario, suppediat a sociis.

A cauda de ovo exire. Plin. lib. 10. 16. Hylas tradit nocturnam, bubonem, picum arbores caventem, trogonem, cornicem, a cauda de ovo exire: quoniam pondere capitum perverfa ova, posteriorem partem corporum fovendam matri applicent. In similibus tamen locutionibus interdum supprimitur præpositio: ut apud eundem 7. 8. Neronem pedibus genitum parens eius scribit Agrippina. Ritu nature capite hominem gigni mos est, pedibus efferris. ubi V. Hard. Item mutatur in præpositioem In aliquando. Plin. 10. 64. Quæcumque, ait, animal pariunt, in capita gignunt, circumfacto sub enixum factu, alia in utero porrecto.

A matre pulli: id est, Recentis a nido accepti. Columel. lib. 8. cap. 5. A matre pulli non exiguis precis vencent.

Elephanti nuper a sylva. Flor. 4. 2. Elephanti bellorum rudes & nuper a sylva, contentati subito clangore, &c.

A lenone manu auferere. Plaut. Perf. 1. 3. 83. Continuo tu illam a lenone auferito manu. Sermo est concisus, pro eo quod est, A lenonis possessione vel dominio.

Ab exule prope esse. Tacit. 1. Hist. 10. Licinius Mutianus, vir secundis adversis juxta famosus, suspecta Claudii iracundia in secretum Alia repositus, tam prope ab exule fuit, quam postea a principe.

A contumelia, quam a laude propius fuerit, post Vitellium eligi. Tacit. 2. Hist. 76. Hoc est, Propius contumeliam quam laudi, Contumeliosum magis, quam gloriosum.

Ab amore scribere. Balbus Cic. 9. Att. 8. Hæc quam prudenter tibi scribam, nescio: sed illud certe scio, me ab singulari amore benevolentiaque quæcumque scribo, tibi scribere. Gallice dicitur, *De grand amour*.

Ab aspectu decoros: pro eo quod Gallice dicitur, *Beau a voir*. Columel. 6. 1. Appenninus boves progenerat durissimos, omnemque difficultatem tolerantis, nec ab aspectu decoros. Cicero dicit, Ad aspectum præclarus, Ad aspectum pulcher. V. suis locis.

Ab aliquo describere. Cic. 13. Att. 21. Scriptis Balbus ad me, se a te quantum de Finibus librum descripsisse. Id est, Ex tuo libro.

A se aliquid facere, id est, Utero. Cic. 1. de Orat. 111. Videor non ipse aliquid a me promississe, sed sortuito in sermone vestrum incidisse.

A me salutem dic Ciceroni: id est, Verbis meis, seu nomine meo. Cic. 6. Att. 2. Valebis igitur, & valere Pliam & Cæciliam nostris jubebis literis, & salvebis a meo Cicerone.

A me illos habe commendatissimos. Cic. 12. Fam. 25.

A sole calor. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Gallinæ pullos cum excluderint, ita tument, ut & pennis foveant, ne a frigore ledantur: & si est calor a sole, se opponant.

A sole dolere. Plin. lib. 24. cap. 5. Cupressi folia trita, serpentium ictibus imponuntur: & capiti cum polenta, si a sole doleat.

A stirpe, id est A majoribus. Sallust. in Jugurth. 14. Jugurtha homo omnium quos terra fulsisset sceleratissimus, contempto imperio vestro, Masiniam me nepotem, etiam ab stirpe socium atque amicum populi Romani, regno fortunisque omnibus expulit. Gallice, *De race*.

A stirpe, pro Stirpitis & funditis. Liv. lib. 34. Equidem fabulam & fictam rem ducebam esse, virorum omne genus in aliqua insula conjunctione muliebri a stirpe sublatum esse.

Ab auro fulgor. Lucret. lib. 2. 49.

Audacterque inter reges, rerumque potentes Verfantur: neque fulgorem reverentur ab auro.

A his septenis undis. In eos competit, qui a noxia quapiam purgati sunt, propterea quod antiquius mos esset, homicidio pollutos, vestes suas bis septenis inundationibus immerisionibus lavare, Teltis Suidas.

A mortuo tributum exigere vel colligere. Competit in principes expulsores plebis, qui nulla non ex re lucrum expriment, aut vecligal extorquent. In eos etiam, qui per fas nefasque divitiis undique congerunt, aut e rebus minutis ac fordibus & turpibus. Ex Ariet. Rhet. lib. 2.

A puro pura defuit aqua. Quadrat in hominem usquequaque inculpam & innocentem, quem etiam quis aliquando vocet in crimen, tamen non solum summa illius non contaminant, verum etiam illustrant redditur. Ex Theognide in lententis elegiacis.

A contraria aure infillare. Plin. lib. 24. cap. 10. Erastistratus hederae acinos quinque tritos in rosaceo oleo, calefactosque in cortice punjci, infillavit dentium dolori, a contraria aure.

A vento aliquid opponere. Plin. lib. 17. cap. 2. de arboribus, Aquilone maxime gaudent, deniores ab afflatu ejus lætiore, & materie firmioris. Qua in re perlicque falluntur, cum in vineis pedamenta non sint a vento eo opponenda, & id tantum a Septentrione fervandum.

Ab eo, pro Ejus. Ter. Eunuch. 3. 5. 9. Adibo, atque ab eo gratiam habeo, quam video velle, inibo. Ubi Donatus: Hæc est elocutio, Gratiam ab eo inibo, pro Ejus gratiam merbor. Nam, Ab eo, amat Terentius pro, Ejus, pro Eje.

Ab illo injuria. Ter. in And. 1. 1. 129. Ea primum ab illo animadvertenda injuria est. Quem locum sic exponit Donatus: Animadvertenda, castiganda, vindicanda. Ab illo injuria, quam facit, non quam patitur. Quod si dixisset, Injuria ejus, amphibolium fecisset, utrum quam passus est ab alio, an quam ipse aliis intulit.

Ab re tua, pro A negotiis tuis familiaribus. Cic. 12. Att. 6. Tantumne ab re tua est otii tibi, ut etiam Oratorem legas? sumptum ex Terentio. V. OTIUM.

Ab aliqua re otium vel tempus habere. Ter. Phorm. 5. 5. 3. Otium a senibus ad potandum ut habeam. Cic. 1. Verr. 41. Et qui omne tempus quod mihi ab amicorum negotiis datur, in his studiis laboribusque consumam.

Ab & A exponuntur interdum per varias præpositiones. Ante. ut, Plaut. Cist. 4. 1. 7. Ab ostio jacentem sustuli. Idem Merc. 2. 4. 9. Omnia ego aucaultavi ab ostio. Stat. 1. Silv. 2. 23.

— domine niveis a vultibus obtas. Id est, Stras ante dominam. Quam familiarem loquendi formam Papinio esse Gevarius ibidem ostendit. Similiter Frontinus Strateg. 1. 5. 10. Univerfi a limite obstituerunt.

Contra. Virg. 7. Ecl. 6. — dum teneras defendo a frigore myrtos. hoc est, Contra frigus. Cic. pro Font. extr. A quo periculo defendite judices civem fortem. Plin. lib. 20. cap. 17. Vestes quoque a tineis defendit. Plaut. Añm. 1. 3. 71. Haud ab re accupis. Hoc est, Non inutile, aut præter profuitum. Ab re consulere alicui: hoc est, Contra commodum. Plaut. Trinum. 2. 1. 12. de Amore; Subdole blanditur, ab re consulit. Ab re aliquo orare. Plaut. Capt. 2. 2. 28. Quilvis, dum ab re nequid ores, faciam. Id est, si quid ores non alium ab honesto. Non Ab orbita, Varro dixit, Quod non alienum est a via & instituto, sed ex conductuæ & via. Ejus verba sunt de vita Populi Romani, Neque id ab orbita matrumfamilias instituti, quod ex pectore ac lacertis erant apertis, nec capitia habebant.

De, teste Donato. Sueton. in Vesp. cap. 23. Ad Juniam Calvinam a gente Augusti pertinere dicebat, pro De gente. Martial. lib. 10. 104.

— Ipsa protinus a via salutes. V. AFORIS.

Per. Plaut. Rud. 2. 5. 21. Ab e cantat cuja fit. Idem Bacch. 4. 6. 22. Nunc ab transema hic turdus lubricum petit: id est, Per transemmam. Hoc proverbio significamus aliquem in magno versari discrimine, suoque periculo esse proximum. V. Erasim. Chil. Cic. 3. de Legib. 35. Cui ne reditus quidem ad bonos, salutem a bonis potuit afferre. id est, Per bonos. Idem pro Milon. 56. Adde casus, adde incertos exitus pugnarum, Martemque communem: qui sepe spoliante jam & exultante evertit, & perculit ab abjecto. id est, Per eum qui abjectus est & prostratus. Idem 5. Att. 21. Ex Idib. Maii in Ciliciam, ut ibi Junius consumatur, velim tranquille a Parthis. hoc est, Mihi per Parthos liceat totum Junium agere tranquille in Cilicia.

Præ. A verecundia: id est, Præ verecundia. Liv. 39. 49. Jacentem hostes superflui opprælerunt: cognicunque primum a verecundia memorique meritorum, haud fecus, quam duces suum attollunt &c. Ab illo friget, id est, Præ illo, seu illius comparatione. Erasmus in 18. cap. Luce, Scio sic alicubi loqui Gellium, Friget ab illo, pro eo quod est, Friget comparatus ad illum.

Pro. Cic. in Brut. 273. Ut nemo contra civium perditorum popularem turbulentamque demerentiam, a senatu & a bonorum causa heterit contentantius. Idem pro Cluent. 93. Non modo dicendi ab reo, sed ab surgendi quidem potestas erat. Idem 2. Tusc. 7. Quid enim dicant, & quid sentiant hi, qui sunt ab ea disciplina, nemo mediocriter quidem doctus ignorat. Rursum 1. de Invent. 90. Commune est, quod nihil magis ab adversariis, quam a nobis facit. Pro superioribus locutionibus dicunt etiam eleganter Latini, Cum aliquo facere, Cum aliquo stare, Pro aliquo esse. Sed & cum his magnam habent similitudinem quæ sequuntur exempla. Cic. 2. de Invent. 61. Locus communis a translatione, & contra eum, qui translationem inducet. Et ad Heren. 2. 9. Communis loci sunt: a testibus, contra testes: a questionibus contra questiones: ab argumentis, contra argumenta: a rumoribus, contra rumores.

Propter. ut, Ab secundis rebus incauti, id est, Ob res prosperas parum tibi caventes. Liv. 36. 24. Non tam ab ira, nec ab odio, quam ut nihil sentiret, &c. id est, Propter iram. Plin. lib. 2. cap. 8. Tertium sidus Martis, quod quidam Hercules vocant, ignei, ardentis a solis vicinitate, binis fere annis converti, &c. Liv. 1. 17. Quinque dierum spatio finiebatur imperium, ac per omnes in orbem ibat, annuumque intervallum fuit: id ab re, quod nunc quoque tenet nomen, interregnum appellatum.

Quantum attinet ad. Cic. pro Rosc. Amer. 85. Vir ab innocentia clementissimus. Plaut. Truc. 1. 1. 26. Bis perit amator, ab re, atque animo simul. Idem Cistell. 1. 1. 62. Doleo ab animo, doleo ab oculis, doleo ab ægritudine. Ter. Phorm. 2. 1. 26. Otiosus ab animo. Cic. 10. Fam. 15. Et Antonius ab equitate firmus esse dicebatur. Idem 8. Fam. 10. Ego quidem præcipuum metum, quod ad te attinebat, habui, qui scirem quam paratus ab exercitu esses. Idem in Brut. 63. Acuti sunt, elegantes, ficti, breves. Sed ille Græcus ab omni laude felicitior. Idem Post reditum ad Quir. 15. Me nudum a propinquis, nulla cognitione munitum, &c. Pro Domino sua, 58. Tam inops autem ego eram ab amicis, aut tam nuda Respublica magistratibus: In Brut. 227. Erat ab Oratoribus quædam in foro solitudo. Ad Quint. fratrem, 2. 16. Sic enim habeto, nunquam me a causis & iudiciis districteorem fuisse. Ita Ab hac parte, pro Quantum ad hanc partem attinet. Idem 10. Fam. 24. Securos vos ab hac parte reddemus.

Infructus ab aliqua re. Cic. in Brut. 161. Ut eo nihil ferme quisquam addere possit, nisi qui a philosophia, a iure civili, ab historia fuisset instructor.

Invictus a labore. Cic. 1. Off. 68. Non est autem contentum, qui metu non frangatur, cum frangi cupiditate: nec qui invictum se a labore praestiterit, vincit voluptate.

Verlus, seu pro eo quod vulgo De parte dicimus. Cic. ad Brut. 10. Firmos omnino & duces habemus ab Occidente, & exercitus. Dicitur & A parte, pro eodem. Plin. lib. 13. cap. 25. Laudatissimo a parte Aquilonis. Idem lib. 12. cap. 15. Myrrhæ caudex crassior, quam thuris, & ab radice etiam, quam reliqua sui parte. Cic. 1. de Divin. 12. Quod faciebat etiam Panæus, requirens, Jupiter ne cornicem a lava, corvum a dextra canere iussisset?

A & Ab transferuntur ad principium loci, vel temporis, ad significandum continuationem a loco, vel tempore. Loci sequentia sunt, aut tanquam localis motus. Virg. 2. Æn. 254.

Et jam Argiva phalanx instructis navibus ibat, A Tenedo.

A Gadibus se ducere. V. DUCO. Tacit. 2. Ann. 20. Orfus oppido a Canopo.

Ab initio [ἀπὸ ἀρχῆς, ἀρχῆθεν] Cic. ad Brut. 10. V. INITIUM.

A calcæ ad carceres: id est, A fine ad principium. Cic. de Senect. 83. Nec vero velim quali decurso spatium, a calcæ ad carceres revocari. Hoc est, A senio ad pueritiam.

A vertice ad imos talos, ad imos unguis; idem est, quod A capite usque ad calcem. Hor. 2. Epit. 2. 4.

Candidas, & talos a vertice pulcher ad imos.

A capite usque ad calcem, id est, Totum: nonnunquam, Ab initio ad finem: interdum, A summo ad imum. Plaut. in Epid. 5. 1. 16. Usque ab unguiculo ad capillum summum est felicitissimum. Plerumque etiam A capite, id significat quod A præcipuo autore, A fonte, Ab origine. Ab extremo. Liv. 1. 28. Ab extremo orsi, primos excivere Albanos.

A fundamento. Plaut. Rud. 2. 6. 55. Qui a fundamento mihi usque movisti mare. Pro, A fundo.

A fundo. Virg. 2. Æn. 419.

— A quo imo Nereus ciet æquora fundo. Legitur & Atque.

Ab infimo. Plaut. Mostel. 3. 2. 38.

Ab humili ad summum. Cic. 2. Tusc. 5. Atque Oratorum quidem Jans ita ducta ab humili venit ad summum.

Ab unguibus incipere, hoc est, A levissimis, minimeque ad rem pertinentibus. cuius contrarium, A capite incipere. Caput enim rei dicitur, quod est illius præcipuum. Ex Baillio. Ab imis unguibus usque ad verticem summum. Cic. pro Rosc. Com. 20. Nonne ab imis unguibus usque ad verticem summum (si qua coniecturam affert hominibus tacita corporis figura) ex fraude, falaciis, mendaciis conitare totus videtur? Id est, Ab unguibus pedum, & ut dici solet, A planta pedis.

A linea incipere dicuntur, qui ab ipso rei exordio sumunt initium. Sumpta est metaphora ab his, qui cursu certant in stadiis. Nam iis linea quadam ducitur, ad quam ex æquo stent, donec currendi signum accipiant. Hinc est illud Tertull. lib. 1. adversus Marcionem, Age igitur ad lineas rursus & ad gradum. Ad lineas dixit, pro eo quod est, Ab integro. Eandem habet sententiam & illud, A carceribus; metaphora utique sumpta a stadiis, in quibus Carceres erant repagula quadam, unde cursus initium quadrigarum agitatoris fumebant. Itaque A carere, aut A carceribus, id significat, quod Ab ipso rei principio.

A remo ad tribunal, dici solitum, ubi quis repente ab infima conditione provehitur ad honesti muneris administrationem. Ex Syriano Herogenis interprete de Demade Oratore.

A terra ad cælum percontari. Plaut. in Perf. 4. 4. 54. Hospes, volo ego hanc percontari. S. a terra ad cælum quid lubet. i. e. Quacunque de re ab initio usque ad supremum finem.

A labore ad libidinem. Ter. And. 1. 1. 50. Ita ut ingenium est omnium hominum a labore proclive ad libidinem.

A millibus passuum, pro Intervallo. Cæf. 5. Bell. Gall. 32. Opportuno atque occulto loco, a millibus passuum circiter duobus, Romanorum adventum expectabant. Pro, Intervallo duorum millium passuum. Idem 6. 6. Politis castris a millibus passuum quindecim, auxilia Germanorum expectare consueverunt.

A vestigio. Plin. lib. 7. cap. 17. Quod sit hominum spatium a vestigio ad verticem, id esse, passis manibus, inter longissimos digitos, observatum est.

A fronte & a tergo. Cic. 3. Philipp. 32. A tergo, a fronte, a lateribus tenetur. id est, Undique. Liv. 27. 49. Ita ex omnibus partibus a fronte, a latere, a tergo cruciantur Hispani.

A fronte & a tergo videre; hoc est, Diligentem inspicere, & præterita cum presentibus ac futuris conferre. Eodem sensu dicimus, A fronte simul & occipito. Ex Homero.

A fronte præcipitum, a tergo lupi: Cum aliquis hinc atque hinc duobus maximis premitur malis, ut in utrumque incidit, pereundum sit.

A pectore denudari. Cic. 5. Verr. 32. Ne denudetur a pectore, ne cicatrices Pop. Romanus aspiciat.

A lateri parte lævis uncus. Cæf. lib. 7. cap. 26.

A limine disciplina salutare: hoc est, Fas leviter attingere, & earum modo rudimenta degustare, non etiam valde diuturnam atque præcipuum operam eis impendere. Sen. Epist. 49.

A vel Ab, pro A parte, five Ex parte. Liv. 1. 12. Principes utrinque pugnam ciebant: ab Sabinis Mettus Curtius; ab Romanis Hostus Hostilius. Idem 30. 33. Ab Romanis tubæ cornuque cecinerunt. Idem paulo post, Ab antesignanis pila non cessabant. Id est, Non cessabant antesignani pila iaculari.

A vel Ab nonnunquam ponitur pro Gallica præpositione *par*, præsertim ubi res significatur unde quid incipiat: ut, A frigore solet febris incipere. A potu quidam prandium incipiunt. Plin. lib. 7. in præfat.

A supplicis vitam suspicatur amittat cæteris imperaturam.

A vel Ab, cum adf. postpositis, possessivum domicilium significat. Ter. And. 4. 5. 15. Unde est? dic. clare. *my*. a vobis. Id est, A domo vestra. Ibid. 1. 3. 22. Sed Mytis ab ea egredietur. Sic, A a milite, A Glycerio, apud eundem. Plaut. Cistell. 4. 1. 6. Hæc cistella nomen hinc a nobis domo est? Pro eo quod est, Ab hac domo nostra.

Vol. 1.

A me, pro A mea villa. Cic. de Senect. 55. Cuius quidem ego villam contemplan, abest enim non longe a me, admirari fati non possum. Id est, Abest enim non longe a mea villa. Ter. Adel. 5. 3. 2. Quisnam a me populit tam graver fores? Id est, Meas, ait Donatus. A Pontio ex Frebulano ad v. Id. Mail. Cic. 5. Att. 3. in fin. id est, Cum essent apud Pontium in Tebulario hæc scripti.

A & Ab nominibus urbium interdum præponuntur. Cic. 1. Acad. 1. Nuntiatum est nobis a M. Varro, venisse cum a Roma pridie vesperi. Hoc est, non ex ipsa urbe Roma, sed (ut vulgo loquuntur) De prope Romam. Alioqui non solet Cicero temere addere præpositionem propriis urbium nominibus. neque additur in hoc loco modo laudato secundum Editt. vulgatas. Cic. Att. lib. 3. Neque de illius itinere quicquam certi habebamus, nisi cum ab Epheso ante aliquanto profectum. Cic. in Verr. Nam Brutus ab Roma aberat.

A vel Ab, junctum cum nomine loci, incolam ejus loci significat, & pro adjectivo ponitur: ut, Turnus ab Aricia, pro Aricinus. Liv. lib. 1. Coloni a Velitris, i. e. Veliterni. Idem lib. 6.

Temporis sequentia sunt:

Ab adolescentia. Cic. 2. de Fin. 96. Tua erga me & erga philosophiam voluntate ab adolescentia susceperat. Sic Ter. Adel. 1. 1. 16. Jam inde ab adolescentia. Ab incunte adolescentia. Cic. 13. Fam. 22. M. Titius Avianus ab incunte adolescentia me observavit, semperque dicitur. Plaut. Trin. 2. 2. 20.

A prima adolescentia. Cic. 1. Fam. 9. Refere me ad manufactores musas, quæ me maxime, sicut jam a prima adolescentia, decebant.

Ab adolescentulo. Cic. pro Quint. 12. Nam qui ab adolescentulo querulum sibi instituit sine impendio.

Ab incunte ætate. Cic. pro Lege Manilia, princ. Sed meæ vite rationes, ab incunte ætate susceperat, prohibuerunt.

A prima ætate. Cic. 4. Fam. 4. A prima ætate me omnis ars & doctrina liberalis, & maxime philosophia decebat.

A canabulis. Plaut. Pseud. 2. 4. 48. Quid sapit? *can*. usque a canabulis.

Pro eo quod est Ab infantia.

A primis canabulis. Columel. lib. 1. cap. 3. V. ORIENTUS.

Ab incunabulis. Liv. 4. Ab incunabulis imbutum odio Tribunorum. Ab

ipsis dicendi incunabulis. Quintil. in præc. lib. 1.

Ab infante. Columel. lib. 3. cap. 8.

Ab infantibus, id est, A pueris. Cæf. lib. 7. cap. 7. §. 15.

Ab infantia prima. Tacit. 1. Ann. 4.

Ab initio ætatis. Cic. 4. Fam. 3.

Ab juvenia. Liv. 26. 19.

A parvis, Idem. Cic. 2. de Legib. 9. A parvis enim, Quinte, didicimus.

Ter. And. 3. 3. 7.

A parvulo. Ter. Adel. 2. 1. 23. Eduxi a parvulo, habui, amavi pro meo.

A parvulis duriæ & labori student. Cæf. 6. Bell. Gall. 20.

A primordio sui. Tacit. 3. Hist. 34. Hic exiit Cremonam habuit, anno ducentesimo octogesimo sexto a primordio sui.

A principiis ita diligenter fiet puer. Quintil. lib. 1. cap. 1.

A puero & a pueris. Cic. 4. Acad. 115. Diodoro quid faciam Stoico, quem a puero audivi? Cic. 1. Tusc. 57. Nec vero fieri illo modo posse, ut a pueris tot rerum notiones habereamus.

A puero parvulo. Plaut. Merc. prol. 89.

A pueritia. Cic. 5. Fam. 8: 4. 7. & 1. 7. Idem 2. Tusc. 27. Et Ter. Heaut. 1. 2. 9.

A pufillo puero. Plaut. Stich. 1. 3. 19. Quia jam inde a pufillo puero ridiculus fui.

A tenero & a teneris. Columel. 5. 6. Eam partem cæli spectent, cui a tenero consueverunt. Id est, Cum adhuc tenere essent. Virg. 2. Georg. 272. — adco a teneris consuefcere multum est. Subaudiendum, Annis.

A teneris unguiculis. Cic. 1. Fam. 6. Hoc est, Ab infantia.

Ab avo. Ter. Phorm. 2. 2. 48. Progeniem vestram usque ab avo, atque atavo profertens. Id est, Ab avi tempore.

Ab aurora, Ab sole orto. Plaut. Pen. 1. 2. 8. Usque ab aurora ad hoc quod est diei. Liv. 27. 2. Romani ab sole orto, &c.

A mane. Plaut. Milit. 2. 6. 23. Longum diuturnumque a mane usque ad vesperum. Ulpian. l. 2. D. de Ann. leg. Si diurnas operas Stichi dare damnatus, non a mane, sed a sexta diei hora det, totius diei nomine tenebitur.

A media nocte togatus ero. Martial. 10. 82. 2.

Ab ovo usque ad mala, dixit Horat. 1. Serm. 3. 7. pro eo quod est, Ab initio convivii usque ad finem. Proverbum est. Antiquitas enim etiam ab ovis auspiciantur, malis finebant. Eric venustus, il longius trahatur, ad alia translaturum, Ab ovo usque ad mala, id est, toto colloquio, tota navigatione, aut toto opere.

Ab omni ætate vitæ visit amicus. Cic. 1. de Divin. 25. & 2. 19. Ab omni vetustate acceptum. Cic. de Arusp. resp. 29. Ceremonias ab omni vetustate acceptas, a Frigatorio polli non sunt.

A pridie Idus Septembris. Plin. lib. 11. cap. 16. Gignitur mel ericæum, maxime Arcuri exortu, a pridie Idus Septembris.

A prima luce. Cæf. 1. Bell. Civil. 81. Hoc idem. postero die a prima luce faciunt.

A primo lucis. Macrobi. 1. Saturn. 5. A primo lucis in cœnæ tempus. A primo, pro A principio. Cic. 16. Att. Utinam a primo ita tui edicti visum. Id est, A principio. Ter. Phorm. 4. 2. 14.

A principio. Cic. 7. Att. 1. At vellein a principio te audisse. Ter. And. 1. 1. 21. Rem omnem a principio audies.

Ab feculo ad seculum vivunt. Plaut. Milit. 4. 2. 87.

Ab Sylla & Pompejo Consulibus, id est, A consulatu Syllæ & Pompeji. Cic. 2. contra Rull. 56.

Ab illo tempore. Cic. 6. Verr. 30. Habuit fecum eos ab illo tempore. Ab octava. Joven. 1. Sat. 49. Cic. 2. Philipp. 104. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

Aliquanto tempus hoc per Post explicatur. Cic. de Senect. 19. Cuius a quanto hic tertius & tricesimus est annus. Hoc est, Post cuius merritur. Cic. 1. Att. 5. Quod mihi mandatis, ut primam a tuo digressu Romam veni, confeceram. Idem 1. Acad. extr. Qui quartus ab Arcefila fuit. Liv. 3. Neque hostium a tergo incursum vidit. Flin. lib. 16. cap. 39. Scipionis elatis quadragesimo die a securi navigavit. Id est, Postquam caesa est materia.

A & Ab cum certis nominibus significant Ministros: ut, A commentariis, Qui praefert commentariis: id est, qui in commentariis referunt, & veluti diarum conficiunt. Hos Aconius vocat Commentariarios.

Ab epistolis, [ἐπιστολῶν ὑφ' ἑαυτοῦ] Qui praefert epistolis, five ut eas accipiat, five ut ad illas respondeat. V. Sueton. Claud. cap. 28.

A laere, id est, Chari & amici principum, & qui eorum lateribus semper adiant. V. LAEUS.

A libellis, Qui praefert libellis supplicibus, & quas *rogatus* vocant [ὁ ἑξ ἑσπερῶν ἀποκριθῶν] V. LIBELLUS.

A manu fervus, & manibus; Scribe quorum manu ad literas scribendas principes uti solent. Sueton. Vesp. cap. 3. Post uxoris excessum, Cae-nidem Antonia libertam, & a manu, dilectam quondam sibi, revocavit in contubernium. Idem Caes. cap. 74. Philemonem a manu servum.

A pedibus, vel A pedibus servus; Qui pedibus iter facit, non equo vehitur. Cic. 8. Att. 5. Nec ullam ob aliam causam Pollucem servum a pedibus meum Romam misi. Martialis. lib. 3. 23. In invitatorem,

Omnia cum retro pueris obsonia tradas:
Cur non mensa tibi ponitur a pedibus? Idem Pedes eos

appellat lib. 3. 40. in Zoilum,
At ipse retro flexus ad pedum turbam,
Inter catellas anserum exta lambentes
Partitur apri glandulas palestritis. Idem appellat eos, Ad pedes

lib. 7. 19. in Sanctram,
Misto lagenam replet ad pedes vino. Hi etiam Circum pedes vocantur, Cic. 3. Verr. 92. Servos artifices pupilli cum haberet domi, circum pedes autem homines formosos & literatos, suos esse dicebat, &c. Non tamen desunt qui sic dictos putent, quod suis dominis semper adessent, quasi juxta eorum pedes. Domitius Calderinus putat servos ad domitorum pedes discumbere solitos. [Imo ad pedes stantes acubantibus dominis ministrabant. Vid. Ciaccon. de Triclin. p. 70. & Fulv. Urfin. in Append. p. 223. Alii ab his erant Cursores & Pedillicqui, de quibus vid. f. l.]

A pugione, Qui principis pugione gestat, eique semper praesto est. Lampridius in Commodio Antonino, Inter quos libertinus, qui a pugione appellatus est.

A punctis, Qui praefert reditui aquariorum, ut est apud Frontinum, lib. 2. de Aque ductibus.

A secretis, [ἐκ τῶν ἀσκήτων] sunt, Qui ab ore principis imperia recipiunt diplomatum subscribendorum, dictorumque quae in consilio secreto decerni solent. Budaeus.

A studiis, Is intelligitur qui praefert studiis alicujus, puta principis, utpote vir eruditissimus, cujus opera in studiis literarum utitur. Sueton. in Claud. cap. 28. Libertorum praecipue suspexit Posidem spadonem & Harpocram: ac super hos Polybium a studiis, qui saepe inter duos consules ambulabat. Sed ante omnes Narcissum ab epistolis, & Palantem a rationibus.

A rationibus, Rationicuniorum praefectus, qui nunc vulgo apud nos Clericus aut magister computorum dicitur. V. Sueton. paulo ante.

A voluptatibus, Qui studium habet comminiscendi voluptates ad principem oblectandum. Unde olim Xerxes edixit se pramium daturum ei, qui novum voluptatis genus reperiret. Suet. in Tiberio c. 42. Novum denique officium instituit ut voluptatibus, praeposito equite Romano T. Caeson. Prisco. De isthoc genere infinita alia saepe auctores, & in antiquis Inscriptionibus maxime legere licet. In his plerumque Gen. Perf. jungi solet, quod patere potest ex Gruteri opere: e. g. pag. 578. n. 1. M. VLPJO DIVI TRAIANI A POTIONE. p. 61. n. 4. TITINIUS AB EPISTVLIS DIVI NERVAE. p. 584. n. 2. ALEXIO CAESARIS AVG. AB BYBLIOTHECA. conf. ibid. n. 6. &c. Sed & Darivum veteres subiecitse testis est Senec. in Apol. Is Menandro liberto suo tradidit, ut a cognitionibus ei esset. conf. Vopisc. in Carino, cap. 18. Est autem in his oratio Elliptica, Subintelligendum enim semper aliquid, viz. Servus, Libertus, Scriba, vel aliquid ejusmodi. Quod item patet ab inscriptionibus. Gruter. p. 583. n. 9. NESTOR C. CAESARIS SERVVS A SVPELLECTILE. p. 577. n. 8. TIB. CLAVDIVS ALCBIBADES MAG. A BIBLIOTHECA LATINA APOLLINIS.

A & Ab interdum redundare videntur. Tacit. 4. Hist. Cerialis a metu infamiae, &c. preflit iras. Hoc est, Metu infamiae, vel propter metum infamiae. Idem in vita Agricolae, Quam denotandis tot hominum palloribus sufficeret flevus ille vultus & rubor, a quo fe contra pudorem maniebat. Liv. 28. Dextra Paoos tenere caltra, a stationibus, vigiliis, omni justa militari custodia tuta & firma.

A & Ab nonnunquam deesse videntur. Tacit. 3. Ann. Neque prelium omisit, donec desertus suis caderet. Idem 12. Ann. Modo pecorum Barbaris trahabatur. Id est, A Barbaris: id quod in hoc autore saepe occurrit.

A & Ab compositionem ingrediuntur. A, ut Amoveo, Avello. Ab, ut Abigo, Aduco, Aborro, &c. Notanda sunt Amoveo & Aufugio, in quibus euphonice causa, B in v mutatum est, teste Cic. in Orat. 158. Vid. p. 1. supra.

A & Ab, eleganter utitur cum his dictionibus Ulque & Prope. Cic. pro P. Sext. 124. Ulque a Capitolio. Pro Cluent. 192. Illam usque a mari supero Romam proficisci. Idem 4. Verr. 6. Tam prope a domo, tam bonis fructuosisque rebus detineri. In eundem 7. 6. In Italia bellum tam prope a Sicilia, tamen in Sicilia non fuit.

A & Ad, necnon Ab & Ad, in compositis confunduntur a librariis. V. Drahenb. ad Sil. 4. 318. Item 6. 394: 10. 18: 11. 14: & 13. 268. & Broeckh. ad Tibul. 1. 2. 21.

AARON, [Ααρών] Suidas. nomen proprium Summi sacerdotis apud Hebraeos, qui una cum fratre Mose Israelitas eduxit ex Aegypto. Acta ejus reliqua vide in Exodo.

A B

AB. Abdicavit. AB AC. Ab actis. AB R. P. Ab ripa proxima.
AB V. C. Ab Urbe condita.
AB, praepositio ablativa. V. A.
ABA, [Αβα] Urbs Arabiae felicitis, ut ait Ptolem.
Item, Mons Armente unde oritur Euphrates. Plin. lib. 5. cap. 24.
Item, teste Strab. lib. 10. ex Aristotelis sententia, Civitas fuit Phocidis, cujus cives Abantes dicebantur, qui postea relicta patria Eubecam inco-

luerunt. quae etiam ab ipsis Abantis [Ααβαντες] auctore Strabano, dicta est.
ABA, [Αβα] Xenophonis filia, quae Olibi Cilicis urbi: tyrannidem, quam pater procuratorio nomine administrarat, cultu, obsequisque ab Antonio & Cleopatra sibi imperavit. V. Strab. lib. 14.

ABABA, Maximini Imperatoris mater, auctor Capitolin. in Maximinis.
ABACANA, [Αβακανα] Ptolemaeo, vel ABACANUM, [Αβακανον] Suidae & Stephano, Oppidum est Siciliae, non procul a Messana, cujus incolae dicuntur Abacaniini [Αβακανινοι] Stephano.

Est praeterea Abacana, teste Ptolemaeo lib. 6. Oppidum Mediae.

ABACON, Diminutiv. Gr. ab Abax. V. ABACULUS.

ABACTOR, ABACTES. V. ARIGO.

ABACUS, l. m. [αβαξ] apud antiquos Planities erat ad fessum habilis, e marmore facta, vel structura, nam & calcis usum in abacis fuisse, Plin. docet lib. 33. cap. 12. Ad abacos, non nisi marmoroso: quoniam marmor in eo refecti amaritudinis calcis. Vagus ipsum hodie quicquid tale est in quo multi federe possint, appellat *bacum*, detrita tantum (ut imperitia plebis mos est) vocali prima. Sidon. Apoll. lib. 2. Epist. 2. Ibi stibadium, inquit, & frequens abacus. Ex Hermolao in Plin. Nostrates vulgo *bacum* vocant.

Abacus, Mensae genus ex opere intestino, ubi in tricliniis vasa omnium generis aut ad usum, aut ad elegantiam comparata exponi solent. Juven. 3. Sat. 204.

Lectus erat Codro, Procula minor: utceoli sex,
Ornamentum abaci: necnon & parvulus infra Cantharus.

Cic. 6. Verr. 35. Ab hoc ille abaci vasa omnia, ut exposita fuerant, abtulit. Varro de L. L. 8. 33. Liv. 39. 6. Et quae tum magnifice supellectilibus habebantur, nonopodia & abacos, Komam advenserunt. conf. Plin. 34. 3. & 37. 2. item Fulv. Urfin. de Triclin. p. 150. sq. Ph. Rubenii Elect. 1. 34. Gallis dicitur *Buffet*.

Abacus Solis, dicitur Astronomis, pro Disco ejus, qui est ipsius orbis sive latitudo. Cael. lib. 24. cap. 12.

Abacus, Tabula quadra, quae imponitur epistylis five capitulis columnarum. de quo Vitruv. lib. 13. cap. 1. conf. Idem 7. 3. cum Baldi Lex. p. 3. & Turneb. Advers. 2. 3.

Abacus, item Tabula est calculatoria, in qua arithmetici numeros ducunt subinde deletiles, & geometriae figuras designant. Hujus formam ex antiquis Monumentis publicavit Marc. Velferus Rer. August. Vindel. Comment. p. 221. V. Apul. Apol. 1. p. 284. Elmenh. Abaco & pulvisculo te dediffes. Perf. 1. Sat. 131.

Nec qui abaco numeros, & factio in pulvere metas
Scit rursus vaser. Veteres mensam Pythagoricam appellabant.

Abacus, praeterea, Alveolus est alcaiorius, seu Tabula luforia aut latruncularia. Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 5. Sed vultisne dicere sequentem, quem omnes plerique abaco & latrunculis conterunt, nos istis fobriis fabulis a primo lapsu in caenae tempus exiguam? Quemadmodum & apud Sueton. Neron. cap. 12. interpretatur Torrentius.

ABACULUS, l. m. [αβακουλ] dimini. Parvus abacus.

Abaculos Plinius intellexisse videtur (ut interpretatur Hermolao) Calculos, quibus in disputatione ac supputatione numerorum utebantur antiqui. Verba Plinii haec sunt lib. 3. cap. 26. Vitri fragmenta teporata agglutinantur tantum, rursus tota fundi non queunt, praeterquam abrupta sibi met: tingit-ars veluti cum calculi sunt, quos quidam abaculos appellant, aliosque etiam pluribus modis verlicoloros. Eos esse luforios existimat Harduinus quem vide ad l. c.

ABADIA, inquit Priscianus, Deus esse dicitur, & Lapis, quem Saturnus devorasse fertur pro Jove, lib. 5. p. 647. Graeci *Βαβινος* dicunt: nam, ut Helychius ait, *Βαβινος* dicitur faxum illud falsciis revinctum, quod pro Jove devorasse dicitur est Saturnus.

ABAE, arum. l. pl. [Αβαε] Oppidum Phocidis. Strab. Nomen habet ab Aba heroe, ut Stephanus & Suidas prodiderunt. Dicitur & Aba, numero singulari, ut paulo ante diximus.

ABEA, a. f. [Αβεια] Ptolemaeo Oppidum est in sinu Messeniaco, non procul a Pheris, quod nonnulli idem esse putant cum Hira, feu OeChalia una ex septem civitatibus, quae apud Homer. 10. Iliad. Achilli offeruntur ab Agamemnone. V. Hermol. in Plin.

ABEUS, a, um. Adj. unde, Abacus Apollo: ibi enim templum fuit Apollinis, in quo dabantur oracula, priusquam in Delphis darentur, ut Stephanus scribit. Hujus templi meminit & Pausanias in Phocidis: Aba inquit, urbs dicta ab Abante Lyncei & Hyperanestres filio nuncupata, quae Apollini dicata fuit. Erat in ea vultusissimum Apollinis oraculum in fano, quod ab exercitu Xerxis incensum est.

ABEATAE, m. pl. [Αβειται] Populi sunt Arcadiae in sinu Messeniaco, quorum urbs Abaca commemoratur a Ptolem. lib. 5. V. Plin. 4. 6.

ABAGARUS, vel potius ABAGARUS. Sic enim scribendum id nomen in victis argumentis docuit Ill. Spanhem. de Uti & Pr. Num. Ant. Diff. 2. S. 3. contra Henr. Valf. ad Exc. Peircif. p. 101. Nam alias Augarus, Abbarus, Acbarus & Agbarus, aliisque modis scriptum reperitur. Familiare est iuit & quadi solenne Regalorum Oestrochorum, five Edelfae toparchum nomen. Capitolin. in Anton. Pio C. 9. Abgarum regem ex Orientis partibus ita auctoritate deduxit. Alius ab hoc fuit, quem a Severo subactum Perfarum regem Iulio nominat Spartian. C. 18. de quo & Herodiam. 3. 9. 4. Vict. Schotti C. 20. 14. Idem qui postea fraude nefaria a Caracalo fuit circumventus, teste Dione. Omittimus Ebulam de Abgari antiquioris & Christi Dn. Iticis *αβαγαριος*, quae in Ecclesiasticis monumentis decantata est. V. Exc. Peir. p. 746. & not. Valf. Niceph. l. 2. C. 7. Enfeh. Hist. Ecclef. l. 1. C. 12. 13. tum inprimis Spanhem. in eod. op. Diff. 8. S. 10.

ABAGARICUS, a, um. Adj. ut, Abagarica Edelfa. Mantuan. ad Reg. Cur. 263.

ABAGIO, onis. f. vox obsoleta. V. ADAGIUM.

ABALA, [Αβαλα] Oppidum est Troglodytarum non procul a Mari rubro. Plin. lib. 6. cap. 29.

ABALIENO, are. [αβαλιονος εννευρωτων νοσφλων] Quod nostrum erat, alienum facere. Abalienationis duo genera ponit Cic. in Topic. 28. hoc modo, Abalienatio, est ejus rei quae mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in iure cessio, inter quos ea iure civili fieri possunt. Cic. 2. de lege Agr. 64. Idemque agros vectigales Pop. Rom. abalienaret. Hinc a rebus ad animum & personas transfertur. Cic. 2. Philipp. 38. At vero Cn. Pompeji voluntatem a me abalienat oratio mea. Idem 2. de Orat. 182. Eaque omnia valde benevolentiam conciliant, abalienantque ab his, in quibus haec non sunt.

Abalienari ab abou, Disjungi. Plaut. Milit. 4. 8. 11. Istuc crucior, a vito mo r. l. abalienari.

Abolere & **Retinere**, contraria. Cic. Fam. lib. 1. Epist. 7. Quos fovendo in communi causi retinere poterunt, invidendo abalienant.

Abalienatus, [ἀβαλιέναι] Cic. O. Verr. 60. Abalienati scelere iustus a nobis omnes reges amicitissimi, nationesque. Idem Att. lib. 1. 1. Sed mirandum in modum est animo abalienato. Subaudi, abs te. Idem de Invent. lib. 1.

Interdum jungitur ablativo sine prepositione. Liv. de Bell. Pun. Sero nunc desideratis, dimittit capite, abalienati iure civium. Pro a iure.

Abalienata membra, dicuntur emortua, & que non amplius habent vigorem, & officium cum aliis communicatione. Quint. lib. 8. cap. 3. Ut medici abalienata morbis membra praecedunt, ita turpes & perniciosos, etiam si nobis sanguine cohaerent, amputandos. V. ALIENO.

Abalienatio, [ἀβαλιέναι] Verbale. Ipse abalienandi actus. V. ABALIENO.

Abalites finis, [ἀβαλιέων κέλευθος] Exiguus est finis in tractu Troglodytarum, ita dictus ab Abala, ejus regionis oppido maritimo. Plin. lib. 6. cap. 29. 34.

Abalus, [Ἀβαλός] Insula est Oceani Germanici, in qua nonnulli crediderunt Electrum ex arboribus fluere. Plin. lib. 37. cap. 2. 11.

Abambulantes, Abfcedentes, Festus.

Abamita, ἄ. [Ἀπαμίτις] Soror abavi. Ex lib. 3. Institutionum, de gradibus cognat. & l. Jurisconsultus. D. de grad. & affin. Tit. 10. l. 10. & l. 3. ibid.

Abana, ἄ. Fluvius Damascenus, de qua, in Iadicibus Libani exortus, in Syriacum effunditur mare.

Abanæ, populi Africae, vicini Caprariensibus, quos utrosque bello subegit Theodof. Marcell. lib. 29.

Abannatio, onis. Unius anni exilium, Absentia in annum. Budæus in Annot. poster. Interpretes Homeri tradunt morem fuisse apud vetustissimos, ut qui non voluntariam eadem admittit, is exulare patria: ad adeque locupletis hominis se conferens, ibi operus federet in limine, orareque, & postulat admittit cedis expiamtum. Hujusmodi vero exilium ἀπαντισμοῦ appellabatur, verbum e verbo ductum Abannatio dici potest, quia annuum exilium.

Abantes, [Ἀβάντες] populi fuerunt origine Thraeces, qui relicta patria in Phocidae sedes collocarunt, Abasque oppidum incolerunt, sub Helicon situm: unde & Abantes dicti sunt, ut refert Strab. lib. 10.

Abanteps, populi sunt Ionum inter Achivos, ut scribit Herodot. lib. 1. Alios dixit Orpheus in Argonaut. juxta Pontum.

Abantes, populi Eubœae. Paulin. Eliac. 1. c. 22. p. 435.

Abantiades, Abantias, V. infra in ABAS.

Abantis, idis. [Ἀβάντις] Insula est maris Ægei, toti illi Græciæ litori opposita, quæ a Sumio Attice promontorio ad Thefaliam usque extenditur, angulissimoque freto, quem Euripum vocant, a Bœotia disrempta. Dicta Abantis, ut quosdam placet, ab Abantibus incolis, e Thracia oriundis, qui relicta Abis, Phocidis civitate (a qua & nomen acceperunt) in hanc insulam transmigrarunt. Quamquam non defuit (inter quos est Homeri Scholiastes) qui hanc insulam ab Abante potius heroe nomen accepisse existant, qui in ea non multo ante Trojana tempora dicitur regnasse. Hæc primum a litus longitudine Macris dicta est: postremo autem Eubœa. V. Strab. lib. 10.

Abasortæ, a Plin. lib. 6. cap. 20. 23. numerantur inter Indiarum populos.

Abarpus, a, um. [Ἀβάρπυς] id est, non tinctus, ab ἄ privativa particula: & ἀρπυίη, tingo.

Abarrismus, i. n. Medicorum est instrumentum, cerebellæ usum prebens, quoties cranii os propter fracturam aliquam perterebrandum est. Habet enim hoc instrumentum in summitate sua labrum, sive obicem, prohibentem ne alius immergi possit, aut meningis lacerare: unde & nomen habet ἀβάρπιον. V. Galen. lib. 6. Method. cap. 6. Dicitur & Trypanum, τρυπάνον, id est, tererum seu terebra, & Trypane, trypanes, τρυπάνιον, nam τρυπάνιον valde Terebro, Perforo, Pertuendo, Aperio, Patefacio. [Imo hæc vox semper aut additur, aut subintelligitur. Dicitur & feminine ἀβάρπιον τρυπάνιον.]

Abaptistus, Adj. [Ἀβάρπιος] quod mergi non potest. Epitheton est, proprie fuberi conveniens.

Abarbarea, [Ἀβάρβαρη] Una Naiadum, ex qua Bucolion, maximus natorum Laomedonum, Ælepus genuit, & Pedalion. Hom. 6. Iliad. 22.

Abarcfo, es, ui. [Ἀβάρκω] Prohibeo. Festus. Alii scribunt Abarco [quod V. y. Coorceo.]

Abaris, Scythica Hamaxobiorum gens, qui campos ultra Caucasum existentes depascunt, a vicinis Turcis, a quibus male affiebantur, profugi, & litora maris Euxini, quod Pontum vocant, reliquentes, ad Bosporum venerunt. Hæc, & multo plura Evagrius Hist. Eccles. lib. 5. cap. 1. & aliis locis. Hos Nicephorus Abares vocat.

Abarim, montes excelsum, dividentes terram Ammon & Moab a Judæa, contra Jericho ad Jordanem usque fluvium protendentes radices.

Abarimon, [Ἀβάριμων] Scythiæ regio, in magna Inui montis convalle, in qua sylvestres homines degunt, averis potest erua plantis, qui maximam habent velocitatem, pallinque cum feris vagantur. Plin. lib. 7. cap. 2.

Abaris, [Ἀβάρια] dicitur continentis habitator, & cujus habitatio in aquis non est, quia baride, id est navigio non indiget.

Abaris, is. [Ἀβάρια] nomen viri proprium: de quo sic Cæsar. lib. 16. cap. 22. Abarin Hyperboreum ferunt, fugitque pro orbem terræ circumtulisse, nihil omnino vescentem. Hunc Abaria seuthe filium, non ignarum literarum, oracula scripsisse tradunt, que Scythica nunquæpenter, & nuptias Hebræi fluminis, Apollinis adventum ad Hyperboreos, oratione metrica, abs quo fugitiam acceperit, quam diximus. Hactenus Cæsar. Ovid. s. Met. 86.

Caucasumque Abarin, Spercheliadenque Lycetum. Meminerunt hujus Herodot. in Melpom. & Strab. lib. 7.

De eo & Harpocrat. in Lexico. Malchus & Jamblicus de vita Pythagoræ, a cuius disciplina fuisse creditur. Origen. cap. 3. Contr. Cels. & alii. Palladius Trojanum ab hoc Abaride confectum fuisse Julius Firmicus de errore profanarum Religionum auctor est. De quo ibidem Scaliger, item que animadversionibus in Eusebium consulti potest.

Abarnus, [Ἀβάρπυς] Stephano, vel **Abarnis**, [Ἀβάρνις] Herodoto, oppidum est & regio aspera in tractu Bariano, ad Propontidem. Hæcæus & Ephorus Abarnidem ad Hellepontum collocant, & Lampiscæ arcem esse volunt. V. Steph.

Abas, anti. [Ἀβας] Lyncei ex Hypermnestra filius, rex duodecimus Argivorum, pater Preti, Ladii, & Acrilii & avus Persei: a quo postea Argivorum reges Abantiade dicti: & Argi ipsi, Abantæ. Ovid. 15. Met. v. 164.

Cognovi clypeum, lævæ gestamina nostræ, Nuper Abantiæ templo Junonis in Argis.

Abas, item alius fuit Trojanus heros, & Æneæ comes. Virg. Æn. 1. 125.

Abanteus, Argivus. Modo dictum in Abas.

Abantias, adis. f. patronym. est a nomine Abas: quo significatur vel filius, vel nepos Abantis. Unde apud poetæ fere pro Danae ponitur, Abantis ex Acrilio nepte: vel pro Atalanta, nepte ejusdem ex Jasio. V. ABAS.

Abantiades, dat. Patronym. m. Ovid. lib. 4. Met. 606.

Solus Abantiades, ab origine cretus eadem, Acrifus superest. Id est, Abantis filius.

Idem s. 138.

Torquet in hunc hastam, calido de vulnere raptam, Ulter Abantiades. Hoc est, Perseus pronepos Abantis: fuit enim filius Danae, filie Acrilii.

Et alius eodem bello, hostis Trojanorum, cuius clypeum Æneas, cum Epigrammate fixit. Virg. Æn. 286.

Abases, num. plur. loca sunt deserta & inaccessa in Occidentali plaga Ægypti [Ἀβασίαι] Hoc enim nomine Ægyptii vocant regiones inhabitatas, & maximis desertis circumtatas, ut scribit Strab. lib. 17.

Abaster, sive Abaltus, [Ἀβαστῆς] unus equorum Pluto. Bœotius lib. 8. cap. 6. V. PLUTO.

Abatton, i. Latine dicitur avium, avium, inaccessibile, [Ἀβῆτον] Hinc Abaton ædificium crectum a Rhodiis ad tegendum Artemiæ tropæum, quod religione impediti, diruere non poterant. V. Vitruv. 2. 8. Bald. Lex. Vitruv. p. 4. & Cæsar. Rhodig. 14. 33. Artemisiam, inquit, mirari, non desunt Græci, qui irruentes Rhodios classe exerit, insulam inquit domuerit, erecta in urbe Rhodo itata, que civitati stigmata videtur inurere. Quem locum obseptum mox Abaton dixere, quoniam tropæa movibile, religio est.

Abatros, ti. f. [Ἀβῆτρος] Ægypti insula in palude Memphitica, sic dicta: quod propter limi & pyrorum copiam difficillimum ad illam esset aditus. ab ἄ privativa particula & βῆτρον, quod est vado, vel ascendo. Lucan. lib. 10. 323.

Hinc Abaton, quam nostra vocat veneranda vetustas, Terra potens, primos fenuit percussa tumulus.

Abachas, nomen viri, cuius amicus fuit Gylanæus. Hujus meminit Lucian. in dialog. qui nomen Toxaris.

Abavungulus, [Ἀβῆβυγγύλος] Abavie frater. Cajus in Digest. lib. 38. t. 10. l. 3. & 10. §. 17. conf. Iidor. 9. 7.

Abavus, i. [Ἀβῆβυγγύλος] Quia abest ab avo: & est avus avi. Festus. Cic. de claris Orat. 213. Jam duorum avorum quam est illustre nomen P. Scipionis? conf. Plaut. Mil. 2. 4. 20. & Pers. 1. 2. 5. Pater, avos, proavos, abavos, atavos, tritavos. Plin. 18. 6. Sen. de Clem. 4. 10. Sidon. Carm. 15. 153. Dicitur a Virg. quartus pater, 10. Æn. 39.

Abavia, æ. [Ἀβῆβυγγύλος] Est avia avi vel avie. Infinit. Jur. l. 3. t. 6. conf. Dig. l. 38. t. 10. l. 3. & 10.

Abax, acis. m. V. ABACUS.

Abaces, pro vasorum conditoris videtur usurpasse Jabolenus l. 109. §. 3. ff. de Legat. 3. Heres meus. D. de legatis & fidei c. tertio, Cui Corinthia vasa legata essent, hinc abaces quoque eorum vasorum collocandorum causa paratis debent, Trebatius respondit. Labco autem id non probat, si eas abaces vasorum numero testator habuit. Probatum vero recte ait, si æneæ quidem fidei abaces, non autem Corinthiæ, non debent. Alciatus tamen hoc in loco & legit & interpretatur, non abaces, sed bases, lectionem Florentinam retinens. Haloander a vulgata lectione non recedit. Ceteris est auctoritas Præfationi p. 752. Purfch.

Abæza, ōrum. [Ἀβῆζα] Infinita sacra a Dionysio Caprii filio regis Asiæ: quorum meminit Cic. lib. 3. de Nat. Deor. Dicta Abæza a taciturnitate, qua hæc sacra celebrabantur, ἄβῆζα, enim taciturnum significat.

Abba, [Ἀββῆ] Hebræa, vel potius Syriaca dictio, in qua singulariter quiddam est, quod & patres libenter audiunt, & pueri primum sonare discunt. Paul. Rom. 8. 14. Gal. 4. 6. Per quem, inquit, clamamus Abba, pater. Hinc Aba, are. de quo infra. & per literarum transpositionem Pappi.

Abbas, acis. [Ἀββῆ] Collegii, societatis, magister, monachus primus, & antistes ac moderator. Sunt qui per unicum b. scribant. Pudentius Cœnobitarcham vocat Græco vocabulo in l. nos reddentes. C. de hereticis. & in l. 4. C. de summi trinit. dicitur Archimandrita. usus Sidor. 7. Epist. o. c. 17. extr. & lib. 9. ep. 2. & eam. 16. V. Archimandrita in Mandra. Gloss. Spelmanii, du Fresne & Hierolexic. Domin. & Car. Macri.

Abbatissa, f. ab abbate, [Ἀββατισσα] Hieron. De modo vivendi, cum a feminis justitie deviat, ipsarum etiam abbatilla cognoscat. Utrumque censorios Latinitatis eiecerunt sic &.

Abbatia, æ. [Ἀββατία] a recentioribus capitulum pro Abbatis dignitate, quam pro loco ubi habitat Abbas.

Abbrevio, are. [Ἀββρεῖον] brevis reddo. Veget. in prol. lib. 3. Que per diversos auctores librosque dispersa, Imperator invictæ, medicoritate meam abbreviare iussisti: ne vel fatidicum nasceretur ex plurimis, vel plenitudo fidei deesset in parvis. conf. Volg. Interpr. Marc. 13. 20.

Abdala Sarracenus, Viri nom. prop. qui, ut scribunt nonnulli, interrogatus quid in hac quasi mundana scena admirandum maxime spectaretur: Nihil videri homine præcellens, respondit. V. Cæsar. lib. 15. c. 25.

Abderōnus, i. Nomen pueri cuiusdam, qui vincebat omnia problema a Salomone Hierosolymorum rege inuncta. Joseph. de antiq. Jud.

Abdera, [Ἀβδῆρα] oppidum est Hispaniæ Bæticae. opus Carthaginienfium. Testes Strab. lib. 3. p. 208. Ptolem. lib. 2. Pompon. Met. lib. 2. & Plin. lib. 3. cap. 1. Est & insula ad Samoethracen, eodem teste lib. 2. cap. 12. Oppidum irem Thraciæ, patria Protagoræ & Democriti philosophi, iisdem testibus, dicta & condita ab Abdera Diomedes Thracum regis sorore. De ea meminit Solin. cap. 15. Hellanicus, Stephanus & Philostratus in Iconibus ab Hercule conditam fuisse tradunt.

Abdera, æ. f. dicimus, & Abdera, orum. n. Auctores Vadianus in Mel. & Hermolaus in Plin. qui etiam Abderon singulari numero dici ab Ephoro, annotavit.

ABDERA, pulchra Teiorum colonia. Strab. lib. 14. tradit Teios (non Clazomenios, quod vult Solinus, refutatus a Salmatio p. 114.) cum Perlarum contumelias ferre non possent, urbe relicta, Abdera Thracum urbem demigrasse: atque hinc illud vulgatum fuisse, Abdera pulchra Teiorum colonia. V. Adag. in Chil. Hoc ænigmate proverbiali significamus, non desesse quo confugiunt, siquis præter modum pergat esse molestus. Hoc fortassis alludit Cic. ad Att. 7. 7. Tranquillissimus autem animus meus, qui totum istuc æqui boni facti: & eo magis quod jam a multis audio constitutum esse Pompeio, & ejus consilio, in Siciliam me mittere, quod imperium habeam. Id est, Abderiticum. Idem lib. 4. 16. Hic Abdera, non tacente me. Laudantur & ab Herodoto Teii, quod relicta patria libertatem servarint: cuius rei meminit & Strab. lib. 14. Ciceronis locum alii aliter distinguunt & exponunt, nimirum sic: quod imperium habeam. Id est, Abderiticum. Id est, ridiculum, & dignum risu Democratici Abderitæ. Id est, ratione carens, quod factum Abderitarum. non enim Abderiticum, refertur ad imperium. Id, ea res, est, &c. Rursus illud, Hic abdera. Hoc est, Illic summa senatorum stultitia quasi Abderitæ videntur, de quorum stupore atque infania multi scriperunt. Vitruv. quoque lib. 7. cap. 5. scribit Alabandeos & Abderitas fuisse iudicatos insipientes. Vervecum patriam vocat Juv. Sat. 10. 50. propter Thracæ pectusque barbaros & rudes.

Abdera, **Abdëra**. Exclamatio proverbialis. Arnob. adversus gentes lib. 5. O Abdera, Abdera, quam has mortalibus irridenda, talis hi apud te est fabula ita consistit. Dicunt eam cuncti patres, & superciliosè perlungunt civitates: & esse tu fatua, & soliditatis frigidissima iudicaris.

ABDERITA, æ. & **ABDERITES**, æ. m. Vir [*Ἀβδερῆσις*] Abderæ natus. Jul. 15. 2. 1. Gell. 10. 17.

Abderite propter ranarum muriumque multitudinem, relicto patrio solo, coacti sunt novas sedes querere. Author Justin. lib. 15. & Plin. lib. 10. cap. 65. & Oros. lib. 3.

ABDERITANUS, æ. [*Ἀβδερῆσις*] Mart. lib. 10. 25. Abderitanæ pectora plebis habes.

Hoc est, infans es, & stupidus. Qua de causâ & Tatianus *ἄσχηρόλογον* pro nugone & frivola mera atque inepta blaterante posuisse Vellio observat Insit. Orat. 1. 5. 11. extr.

ABDERITICUS, Adj. Cic. lib. 7. ad Att. 7. Constitutum esse Pompeio in Siciliam me mittere, quod Imperium habeam. Id est, Abderiticum. de quo paulo ante in **ABDERA**.

Abderitica mens, Id est stupida aut insana. Abderitæ in stuporis infanieque fabulam abiere. Quod perspicuum est ex epigrammate Martialis. lib. 10. de eo qui damnatus in theatro, representavit Mutium Scævola, ac manum imposuit igni, sed iustus, & acrioribus paratis suppliciis, ni faceret.

Abderitanis autem natura peculiarem fuisse mentis stuporem indicat Cic. de Nat. Deor. Et Plin. lib. 25. cap. 8. docet huic urbi vicina esse pascua, in quibus equi passi inflammantur rabie, quemadmodum apud Pothniam Asiæ. Meminit & Cæsar. Antiq. lect. lib. 30. cap. 4.

ABDERUS, [*Ἀβδερῆσις*] Hyginus fab. 30. de Abdero ita scribit; Hercules, inquit, Diomedem regem Thraciæ, & equos quatuor ejus, qui carne humana vescabantur, cum Abdero famulo interfecit.

ABDICO, are. [*ἀβδικέω*] Id est tanquam dicatum rejicio. Hinc filius, lex, magistratus abdicari dicitur. Quintil. lib. 7. cap. 5. Navul pater corrigere, quam abdicare. Abdicat autem pater filium cum privat cum omni jure filii. quod olim sic fiebat: Cum filius patrem injuria affecisset, aut minus obediens ei fuisset, eum pater ad iudices vocabat, & probata causâ, abdicabat. Sic abdicatum filium pater alere non tenebatur, imo egenum, vestibus spoliatum dimittebat: nec defuncto patri in hereditatem succedebat. Ad dicat pater filium dum vivit: exhaeredit post mortem. Nepos tamen exhaereditum pro abdicato posuit Theophrast. C. 1. Proprie Plin. l. 6. c. 22. Eligi Regem liberos non habentem: & si postea gignat, abdicari, ne fiat hereditarium regnum. De causâ abdicacionis liberorum, V. Lucian. in abdicato & Alciat. l. 2. Dispunct. c. 34.

Abdicare magistratum. Salust. in Catil. c. 47. Senatus decrevit, uti abdicato magistratu, Lentulus, itemque ceteri in liberis custodiis haberentur. Pro quo dicitur etiam Abdicare se magistratu, Deponere magistratum. Liv. 2. ab U. C. 10. Abdicavit se Consulatu. Cæsar. 3. bell. civil. 6. Dictaturaque se abdicat, & ab urbe proficiscitur. Cic. in Catil. orat. 3. 6. Cum se prætura abdicasset. Idem de Divin. Magistratu se abdicaverunt. Idem 2. de Nat. Deorum. Augures rem ad senatum: senatus ut abdicarent Consules: abdicaverunt.

Abdicare se tutela, libertate, & similibus, pro eo quod est, deponere, sive relinquere. Cic. Att. lib. 6. Itaque aut tutela cogito me abdicare: aut, ut pro Glabrione Scævola, senus & impendium recusare. Idem Philipp. 3. Eo die non modo Consulatu, sed etiam libertate se abdicavit. Piso apud Gell. Scripto se se abdicavit.

Abdicare legem, abrogare. Plin. lib. 7. cap. 30. de Cicerone: Te dicente, legem agrariam, hoc est, alimentaria sua, abdicaverunt tribus. **Abdicare simpliciter**, pro rejicere. Cic. 2. de Orat. Ubi plus mali quam boni reperio, id totum abdicato atque rejicio. Sic legis Budæus. Plin. lib. 4. cap. 8. Accipit annem Euroton, non recipit, fed ortu modo supernatantem (ut dictum est ab Homero) brevi spatio portum abdicat. Idem lib. 33. cap. 1. Utinamque posset et vita in totum abdicari aurum.

Abdicare Cibum aliquem. Plin. 20. 3. Patrem. Curt. 4. 10. 3. Generum. Sulp. Apollinar. Perioch. in And. Ter. 10.

ABDICATUS magistratus, ap. Sallust. Catil. c. 47. Ed. Cort. Abdicatus magistratu. Eleganter Prudentius Pallione Cypriani v. 52. Antra abdicata. Soli.

ABDICATIO, ðnis. Verbale [*ἀβδικέω*] Ipse abdicandi actus, cui opponitur adoptio. Plin. lib. 7. cap. 45. Abdicatio Posthumii Agrippæ post adoptionem. Quintil. 7. cap. 4. Abdicacionum forme sunt due: altera criminis perfecti, ut si abdicatur raptor, adulter: altera imperfecti, velut pendens & adhuc in conditione positi: quale sunt in quibus abdicatur filius, qui non pareat patri. Solebant Græci filios suos abdicare ob delictum aliquod atque a conspectu remove, & tum filii dicebantur *ἀβδικησέντες* & *γένοις* cum autem cum patre in gratiam redirent, *ἀνακαταβέβαιοντες* & *πάλιν γένοις*. Cui. ad Laert.

ABDICATOR, ðnis. unde fem. est.

ABDICATRIX, tciis. Salvian. l. 2. adv. Avar. p. 76. Abdicatrix misericordie humanitas.

ABDICATIVUS, Ut abdicativa propositio, quæ eadem Antiquis Philosophis, quam Recentes negativam vocant. Huic opposita affirmativa, eisdem Antiquis Dedicativa est, de qua suo loco. De utraque. V. Apul. 3. Dogm. Plato.

ABDICO, ère. Rejicere, reprobare, & auspicio negare [*ἀπαρτίω*] oppositum est Addicere. Utrunque autem, Augurale est verbum. Cic. 1. de Divin. 31. Cumque in quatuor partes vineam divisisset, tresque partes aves abdicissent: quarta parte, quæ erat reliqua, in regiones distributa, mirabili magnitudine unam, et scriptum videmus, invenit. Abdicere, pro Abdicare, alienare. Ovid. 1. 617. Met. de Io, quam sibi ab Jove dari petit Juno.

Quid faciat? crudele, suos abdicere amores. Non dare, suspectum. Rectius legitur Addicere, quasi inservitum dare.

Abdicere, Pro decreto recusare, ac denegare. l. 2. §. 24. D. de Orig. juris. Qui cum animadverteret Appium Claudium contra jus vindicias filiae suæ a se abdicasse, &c. Id est, decreto recusasse. Horomarus.

ABDITAMENTUM, i. n. Detractio, diminutio. Apul. lib. 9. Istud ego dolium quinque denariis cuidam vendidit. Verba sunt mariti, quæ sic vox exipit: Strenuum negotiatorum nacla sum, qui rem, quam ego mulier jam dudum septem denariis vendidi, minoris dilaxit abditamentum pretii. Id est, detractioe ac deductione pretii. Contraria sunt Abditamentum & Abditamentum.

ABDO, [*κρύβω*, ἀποκρύπτω] ère. Occultare, obtegere, abscondere. Hoc verbum varium habet usum & constructionem, ut infra videbis. Proprie opponitur τῷ *addere* estque excludere, remove, a se abjungere, ut Gronov. de Sestert. 4. 8. p. 308. præclare explicat. sic Virg. de equo fenecture confecto Georg. 3. 93. quod mire interpretes elusit. Tibull. 2. 1. 82. Sil. 6. 21. Cic. in Pison. 39. An amici tui tabulas abdicere. Id est, eas non sunt tui recitare.

Abdere & **Contegere**. Cic. lib. 1. Off. 116. Que autem partes corporis ad naturæ necessitatem date, aspectum essent deformem habituræ atque formam, eas contexit atque abdidit.

Abdere se in aliquem locum, Est secreti aut latibuli gratia, se in aliquem locum recipere, & fere cum accusativo & præpositione in constructur. Cic. ad Curt. lib. 7. 29. Abdo me in bibliothecam. Idem Planc. lib. 13. 28. Abdidit se in intimam Macedoniam, quo potuit longissime a castris. Cæsar. lib. 1. Bell. Gal. 3. 9. Sese in proximas fylvas abdidit.

Interdum nullus exprimitur locus. Virg. 2. Æn. 571. Illa sibi infestis versa ob pergamæ Teucros, Permetuens, &c.

Abdiderat se, atque aris invisâ sedebat. Id est, sese absconderat. **Abdere se** in occultum. Cæsar. lib. 7. Bell. Gal. 30. Neque se in occultum abdidit.

Abdere intra vestem, vel sub terram. Liv. 2. ab U. C. Abdito intra vestem ferro, proficiscitur. Cic. lib. 2. Tusc. 60. Audisne hæc, Amphiaræ sub terram abditæ?

Abdere se rus vel in domum. Ter. Heec. 1. 2. 100. —nam fenex rus abdidit se. Cic. in Pison. 92. Domum se abdidit. **Abdere se** in tectis. Liv. 1. ab U. C. Se in suis quisque tectis abdidit.

Abdere sub, cum ablative. Liv. 1. ab U. C. Cultrum, quem sub veste abditum habebat, cum in corde degit. De Lucretia. Interdum subauditur in præpositio. Virg. 3. Georg. 95.

Hunc quoque ubi aut morbo gravis, aut jam legnior annis Deficit, abdo domo.

Sueton. in Tiber. 12. 2. Meditarentibus agris abditus. **Abdere se** ex. Plaud. Pseud. 4. 7. 5. Ex conspectu heri sui si se abdidit.

Hoc est, latenter se amoverunt, se subtraxerunt. **Abdere se** literis, & in literas. Cic. pro Archia poeta 12. si qui ita se literis abdidit. Est autem **LITERIS** datusus. Idem Volum. lib. 7. ad Fam. Ac me totum in literas abdere.

Abdere aliquem in insulam aliquam. Hoc est, relegare, deportare. Tacit. Ann. 2. 85. Satis visum de Vitiilia statueret. eaque in insulam Seriphen abditâ est.

Abdere, Plaut. Trinum.

Verum, Id est, veritatem occultare. Ovid. Fast. 7.

ABDORS, pass. ex abdo. Condor, occultor. Plin. lib. 9. cap. 8. Abduntur tricenis diebus circa Canis ortum, occultanturque incognito modo. De delphinis.

ABDURUS, a, um. Partic. Æs, argentum, & aurum. Cic. Off. 2. 13. Nec ferrum, æs, aurum, argentum esideretur, penitus abditum. Idem de Nat. Deor. lib. 2. 151. Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas invenimus.

Abditum & **occultum**. Cic. 1. de Nat. Deor.

Abditum & **penetrabile**. Cic. de Arusp. respon. Abditos ac penetrales focos.

Abditus agro, pro in agro. Hor. Epist. 1. 1. 5.

Abditus carceri, pro in carcere. Patere. lib. 2. Abditus carceri, cum conciliis facinorosis mortem dignissimum vita sua obiit.

In tectis abditus. Cic. 1. de Invent. Rhet. lib. 4. Qui dispersos homines in agris & in tectis sylvestribus abditos, ratione quadam compulsi in unum locum, & congregavit.

Tenebris Abditus. Sen. in Agam. 7. 28. Et aether abditus tenebris latet.

Ambages abditæ, Id est, obscura, Tacit. lib. 5. Namque Macroni non abditæ ambage, Occidentem eum deo deseri, Orientem spectari expravit.

Confilia abditæ, Hoc est, arcana. Val. Flac. 4. Argonaut. 479. Loca Abditæ. Cic. ad Att. lib. 15. Loca venuta sunt, abditæ certe, & siquid scribere velis, ab arbitris libera.

Abditum & **opertum**. Sen. in Herc. Fur. 659. —ut jura abditæ

Et operata teris, liceat impune eloqui.

Causas Abditas morborum vocat Cels. in præfat. lib. 1. quibus opponuntur Evidentes.

Fata Abditæ. Tibul. lib. 2. Eleg. 5. ad Phebum.

Sensus Abditos gerere, Id est, occultos. Sen. in Hippol. 8. 12. Tacit. lib. 5. Abditos principis sensus, & siquid occultius parat, exquirere, illicitum.

Voluntas Abdita ac retrufa. Cic. de petit. Confal.

ABDITUM, i. n. [κρυπτός] pro loco occulto. Plin. lib. 8. cap. 5. Nunquam nisi in abdito cocunt.

Abdita rerum. Horat. in Arte poet. 49.

Indicis monstrare recentibus abdita rerum.

Abdita terræ. Lucret. lib. 6. 809.

Terræ penitus scrutantes abdita ferro.

ABDITE, adv. [κρυπτός] Occulte, secreto, abscondite. Cic. 4. in Verr. Omnia ita condita fuiffe, atque ita abdite latuisse videantur.

ABDITIVUS, adj. qui latuit, qui abductus amotusque fuit Plaut. Poen. ProL. v. 65. Filius abductivus a patre. Nunc, ut opinor, obfolvitur. Festus, Abductivi, Abortivi.

ABDOLOMINUS, live Abdalonimus. Justin. lib. 11. 10. Tunc in Syriam proficifcitur, (de Alexandro loquitur) ubi obvius cum infulis multos reges Orientis habuit. Ex his pro meritis singulorum, alios in societatem recepit, aliis regnum ademit, suffectis in loca eorum novis regibus. Insignis præter cæteros fuit Abdolominus, rex ab Alexandro Sidoniæ constitutus, quem Alexander, quod operam abducere ad puteos exhauriendos, hortosque irrigandos solitus efflet, milere vitam exigentem, regem fecerat, spreis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent. Sunt qui Abartomium vocent.

Ejus æquanimitatem laudat Curtius 4. l. 28. qua Alexandro dixiffe fertur, nihil habenti nihil defuit. Diod. Sic. 17. 46. Ballonymum vocat barbaro nomine nonnihil ad indolem Græcorum de flexo.

ABDŌMEN, inis, n. [λαπίς, ἐπιγαστήριον.] Pars est humani corporis, quam sic describit Corn. Cels. lib. 4. cap. 1. Ipsa autem illa inter coxas & pubem imo ventre posita sunt: a quibus ac pube abdomen sursum versus ad præcordia pervenit: ab exteriori parte, evidenti cute: ab interiori, levi membrana inclusum, quæ omento jungitur, περιπλεῖσθαι autem a Græcis nominatur.

Quid vero Abdomen sit in fæc, docet his verbis Plin. lib. 8. cap. 51.

Hinc Censoriarum, inquit, legum pagine, interdictio cœnis abdomina, glandia, testiculi, vulvæ, fyncipita verrina, ut tamen Publici mimorum poete cœna, postquam servitutum exuerat, nulla memoret sine abdomine, etiam vocabulo fuminis ab eo impositio. Placure autem & feri fues. Jam Catonis Censoris orationes aptuqum exprobrant callum. Et lib. 11. cap. 37. Vulva eiecto partu melior, quam edito. Ejectitia vocatur illa, hæc porcaria primiparæ suis optima; Contra effectis. A partu, præterquam eodem die suis occisæ, livida ac macra. Nec novellarum suum, præterquam primipararum probantur, potiusque veterum, necdum effectarum, & biduo ante partum, aut post partum, aut quo eiecerit die. Proxima eiectionis ætate, occisæ uno die post partum. Hujus & fumen optimum, si modo fetus non hauserit: eiectionis deterrimum. Antiqui abdomen vocabant, priusquam calleret id, scientes occidere non assueti. Hactenus Plin. Quem locum iustus de causis altius repetitum, sic exponit Hermolauus, Id quod modo fumen dicitur, hoc est, fuilla cum lacte fo mammas, veteres abdomen vocabant; ab lacte opinor jam abdito & fugato: utpote qui antequam ubera callescerent, hoc est, ficcato lacte dureferent, suem occidere non solerent.

Abdomen porcæ. Juv. Sat. 2. 18.

Atque Bonam teneræ placant abdomen porcæ

Et magno craterè Deam.

Abdomen infaturabile. Cic. pro Sest. 110. Libelli etiam pro vino opignerantur: manebat infaturabile abdomen: copia deficiebant. Quo in loco pro vitio ventris, quod gulositatem vocant, accipitur.

Abdomini natus, Id est, ventri & guid. Cic. in Pison. 41. Ille gurgis atque helluo natus abdomini suo, non laudi atque gloria.

Abdominis voluptates. Cic. in Pison. 66. Solet in disputationibus suis oculorum & aurium delectationis, abdominis voluptates antefere.

ADDUA, [ἄβδουα] fluvius Galliæ Cisalpinæ, qui Addua etiam dicitur.

V. ADDUA.

ADDŪCO, xi, ctum. [ἀπάγω] Ab loco duco. Ter. Eum. 3. i. 17. Tum me convivam abducebat solum sibi. Cic. 2. de Fin. Majores nostri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut Dictator esset. Cic. 5. Verr. Omne instrumentum diripuit, familiam abduxit, pecus abegit. Sic a marito ad divortium uxor abducitur, teste Donato. Virg. Æn. 10. 79.

— Et gremiis abducere pactas.

Abducere vi, vel per vim. Cic. 5. Verr. Isidori mimi filiam, vi abductam a Rhodio milite. Liv. 2. 56. Confularibus negotio dato, ut collegam per vim, si aliter non possent, de foro abducerent.

In aliquem locum. Cic. 7. Verr. Ipsos in latomias abduci imperabat.

Rus. Plaut. Caf. 1. 21. Abduxi mecum uxorem rus.

In diversum a nido. Plin. lib. 10. cap. 33. de perdice & aucupe.

In servitutum. Caf. Bell. Gall. 1. 11. Liberi eorum in servitutum abduci.

Abduci etiam pecora dicuntur. Ovid. epist. 16. 357. Paris de se loquitur,

Pene puer cæsis abducta armenta recepi

Hofibus, & causam nominis inde tuli.

Abducere, pro Abtrahere, revocare: ut,

Abducere a testibus. Cic. pro Cæl. 22. Equidem vos abducam a testibus.

A meretricio quæstu. Cic. Philip. 2. 44.

Actem mentis a consuetudine oculorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 45.

Animum a cogitationibus. Cic. 5. de Fin. Sic, ab querelis, Idem Att. lib. 9. Item, Abducere cogitationem a consuetudine, Idem 1. Tufcul.

Animum a sollicitudine. Cic. lib. 4. epist. 3.

Discipulum a præceptore. Cic. lib. 5. de Fin. Quem discipulum cupio a te abducere.

Puerum a Mammaticis. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Se ab angoribus & molestiis. Cic. ad Fam. lib. 5. 13.

A negotiis. Plaut. Rud. 1. 2. 1.

Ab officio. Cic. de Amicitia.

A rebus gerendis abduci. Idem 1. Off.

Abducere ab studio. Ter. in prol. Hec. & Cic. lib. 4. epist. 4.

Abduci a vero. Cic. 3. de Fin.

Equitatum ab aliquo ad se. Cic. 11. Philip.

Servum ab aliquo. Cic. pro Deiotaro.

Uxorem a viro. Cic. pro Flacco.

Abduci ab inficitus suis pecunia. Cic. lib. 4. in Verr. 12. Veruntamen abducuntur homines nonnunquam etiam ab inficitus suis magnitudine pecunia.

Abducere aliquem ad nequitiam. Ter. Adel. 1. 3. 4. In eum locum Donatus ait, Ad nequitiam abducere, quadi invitum dixit, non vocare, sed abducere. Ducimus enim volentes, sed abducimus invitos.

Are aliqua ad aliam. Cic. 5. Verr. Ab illis hominibus, qui tum versati sunt in rep. ad hanc hominum licentiam & libidinem me abducis? Cic. 2. de Orat. Abducere animos a contraria defensione, & ad nostram conor traducere. Idem lib. 1. de Divin. de Aruspiciam loquens, Ne ars tanta, propter tenuitatem hominum, a religionis autoritate abduceretur ad mercedem atque questum.

Aliquem a Republica. Cic. lib. 3. ad Quint. frat. Abduco equidem me ab omni Republica cura, deduco literis.

Aliquem ex acie. Cic. in Bruto.

Aliquem a fide, pro Revocare a fide præstanda. Cic. pro L. Flacco.

Abducere caput ab ictu, Id est, avertere. Virg. Æn. 5. 428.

Abducere retro longe capita ardua ab ictu.

Gradum. Sil. lib. 10. 4.

Somnum. Ovid. Fast. 5. 477.

Visique confugiens fomus abduxit imago.

Vincula ab aliquo loco. Val. Flac. 5. Argonaut. 160.

Vincula pressa manu faxis abduxerat imis.

Visum. Plin. lib. 11. cap. 37. Sic magna cogitatio obcæcat, abducto intus visu. Hoc est, Visu ab oculis ad animum traducto.

Non abducatur ut. Cic. de Divin. 1. 34. Nec abducatur ut rear aut in exitis totam Hetruriam delirare, aut eandem gentem in fulguribus errare.

Abducere aliquid, pro anferre, figurate dictum. Plaut. Caf. 5. 2. 8.

Ubi intro hanc novam nuptam deduxi via recta, clavem abduxi.

Auferre & abducere. Cic. pro Quint. 84.

Abduco tibi, pro abs te. Diomedes.

Abduce, pro abduc dixit Ter. Adel. 3. 4. 36. Hunc abduce, vinci.

ABDUCTUS, [ἀπυκτός] partic. Montes abducti. Id est, semoti. Val. Flac. Argonaut. 4. 675.

Flumina ponto abducta. Val. Flac. Argonaut. 5. 165.

Abductus in Secretum. Liv. 30. 14. 22. 22.

A B E

ABEA, V. ABBA.

ABEACUS, Siracorum rex, qui sunt populi ad radices Caucafi. Strab. lib. 11.

ABEATÆ, V. ABÆATÆ.

ABECEDARIUM, i. n. [ἀββηδων] apud Augustinum est ordo ille literarum, quem pueruli condiscunt. Alphabetum Græci vocant. Cæl. lib. 26. cap. 28. Quemadmodum autem a primis duabus literis Græcis dicitur alphabetum, sic a quatuor primis Latinis abecedarium.

Abecedarii in discentium clallibus nuncupantur ab Hieronymo, qui prima imbibunt elementa. Syllabarii, qui jam syllabas connectere infesunt. Nominarii, qui denique integra proferunt nomina. Ex Cæl. lib. 26. cap. 28. Abecedarium quoque præceptorum recte dixeris, qui prima docet elementa. Mementi Fulgent. 3. Mythol. de Orpheo loquens. Apud eundem Abecedaria est γραμματικὴ τέχνη. 3. Mythol. cap. 10. In omnibus artibus sunt prima, sunt secunda: ut in puerilibus literis prima Abecedaria, secunda Notaria. Augustin. lib. 1. Reract. c. 20. Abecedarios Psalmos appellari tradit, qui secundum Alphabeti literas signati per versus sunt.

ABEDO, edis, vel abes, abedi, abesse. [ἀβηδων] Idem quod Exedo, absumo. Corn. Tacit. lib. 15. 5. Sibi inbecillum equitem pabuli inopia. Nam exorta vis locustarum abederat quicquid herbidum aut frondosum. Sed legendum est ambederat cum Lipio, Pichena, Berneggero, Gronovio, Ryckio.

ABELLA, æ. [ἀβέλλα] Oppidum Campaniæ Italiæ, supra Neapolim, versus Septentrionem. Author Volaterranus. Virg. Æn. 7. 740.

Et quos malifere despectant moenia Abellæ.

Confer Sil. Ital. 8. 519. & 544. Alii tamen per apocopen legunt Bellæ.

V. AVELLANA.

ABELLINA, æ. [λεπθαράριον] ab Abella Campaniæ Italiæ oppido, præficus dicebatur, quam nunc Avellanam dicimus. Plin. lib. 15. cap. 22. V. AVELLANA. Ap. Scrib. Larg. Comp. 167. Nux Abellana legitur.

ABELLINATES, [ἀβελλιναῖοι] sunt Italiæ populi, ante Protopri appellati, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 11. Iidem Avellinates appellantur.

ABELLINUM, [ἀβελλιναῖον] sive AVELLINUM, Italiæ oppidum in Hirpinis. Plin. lib. 3. cap. 5. hodie Avellino dicitur.

ABEMO, is, verbum obsoletum. Plaut. Abemito vestem. Id est, demito, vel auferto. Festus. Emerere enim antiqui dicebant pro accipere.

ABEO, is, ivi, & per lyncop. abii, abitum, [ἀβηδων, ἀβηδων] irc. Discedere. Ter. Eunuch. 2. 3. 49.

— rogo, nunquid velit. Rectè, inquit, abeo. Id est, discedo.

Abire a vel ab, aut de loco. Plaut. Men. 5. 2. 83. Sed non abire possunt ab his regionibus. Cic. Ter. lib. 14. 1. De loco nunc quidem abiit pestilentia. Qui locus Ciceronis aliter tamen intelligendus videtur & dispungendus, hoc modo: De loco, nunc quidem abiit pestilentia. Id est, quantum ad locum attingit, scias pestilentiam abiisse.

Abire hinc, illinc, istinc, inde. Plaut. Rud. 4. 3. 88. Sine me hinc abire.

Abire urbe vel domo. Plaut. Merc. 3. 4. 69. Cedo si hac urbe abis, amorem te hic relicturnum putas? Pro, ab hac urbe.

Ab, vel Ex oculis, E conspectu, &c. Liv. 5. Bell. Pun. Conspectuque repente ex oculis abierunt. Plaut. in Amph. Abiit e conspectu meo?

Ab aliquo, pro exire ab ejus ædibus. Ter. And. 1. 5. 65. V. A, ab.

Aliquo, fere pro ire ponitur: ut, Quo abiit? hoc est, quomam ivit?

Abire ad vel in. Cic. lib. 1. Tufc. Abiit ad deos Hercules. Ter. Adel. 5. 2. 10. Interea in angulum aliquo abeam. pro, in aliquem angulum. Liv. 5. Bell. Pun. Cujus rei periculum vitantes plerique in exilium abierunt.

Intro, istuc, longe, peregre, obviam. Ter. Eun. 5. 28. Idem Adel. 2. 1. 15. Nimium istuc abiti. Pro, istuc, more antiquo. Idem Eun. 5. 2. 15. Obsecro abeamus intro. Idem Adel. 5. 1. Rogat frater, ne abeat longius. Plin. lib. 35. cap. 12. Illo abeunte peregre, umbram ex facie ejus ad lucernam in pariete lineis circumscripsit. Ter. Heaut. 2. 3. 8. Abi dum tu Dromo illis obviam.

Tu missus abibis. Hor. Sat. 2. 1. 86. i. e. dimitteris.

Abire impune. In IMPUNE.

Peregre. In PEREGRE.

Sic per metaphoram, abire longius, pro evagari, & a proposito discedere. Cic. pro Rosc. Am. Quali vero mihi difficile sit, quamvis multos nominatim proferre, (ne longius abeam) vel tribuleis, vel vicinis meos, &c. Ne longius abeam, id est, alienos dicam vel longinquos.

Non longe abieris, pro abeat. Id est, non longe petatur exemplum: non petantur exempla remota. Cic. Fam. lib. 7. 20. Quod Lucan. lib. 1. 94. dixit, Nec longe exempla petantur.

Abire in infinitum. Plin. lib. 17. cap. 25. ne in infinitum abeamus.

Abire, sine propositione: praefertim in urbium nominibus, ut Latinitas exigit. Virg. 1. 415. Æn. Ipsa Paphum sublimis abit. Idem 6. Æn. 375. Ripamve inuillus abibis? Pro, ad ripam vel in ripam, figurate.

Propositio aliquando gemina additur: ut, In Asiam ad regem militatum abit. Ter. Heaut. 1. 1. 65.

Abire, cum priore supino. Plaut. Merc. 12. Si opprimit pater quod dixit, exultatum abiti salus.

Abire decumbatum. Ter. Heaut. 3. 1. 26.

Abire exultatum, alio, ad aliquem, id est, In exilium. Liv. 2. 15. Tarquinius, spe omni reditus incisa, exultatum ad generum Mamilium Octavium Tufulum abiti.

Abire pellum. Plaut. Trucul. 1. 1. 15. Quando abiti rete pessum.

Abiti res aliqua, absolute dictum; ut, Fides. Liv. lib. 3. ab urbe, Quia occisione prope occisos Volcos & Æquos movere sua sponte arma posse, idem fides abierit. Id est, desit credi, & esse verisimile.

Animus abiti in varios cursus. Ovid. 9. Met. 152.

Ferrum in corpus. Stat. lib. 11. Theb.

Hasta trans pectus. Idem Theb.

Memoria. Liv. 2. ab urbe, vetustate memoria abiti. Pro perit, effluit, obliterata est.

Modus. Ov. 11. Met. 3.

Nausea. Cic. Att. lib. 14. Nausea jam plane abiti. Hoc est, cessavit.

Pedes tres. Pro mensura trium pedum. Cato de R. R. cap. 135. In commillum abibunt pedes tres. Id est, diminuentur & detrahentur.

Pestilentia. Cic. Fam. lib. 14. 1.

Pretium retro abiti. Plin. lib. 3. epist. 19. Ut creditus agrorum, sic etiam pretium retro abiti. Pro, imminutum est.

Sol. Plaut. Merc. 5. 2. 32.

Spes. Lucan. lib. 3. 504. Spes victis telluris abit. Hoc est, perit, effluit. Ov. 7. Met. 567.

Sic, Abit tempus, aut aliud nomen tempus significans. Pro, praeterit, cedit, effluit. Cic. pro Sextio. Ter. Eunuc. 2. 3. 49. Dum hæc dicit, abiti hora. Idem Adel. 4. 5. 57. Hæc dum dubitas, menses abierunt decem.

Et abire dicitur, quod paulatim nos deserit.

Timor abiti. Liv. lib. 2. Urbi cum pace laxior etiam annona rediit, & advecto ex Campania frumento, & postquam timor sibi cuique futuræ inopiæ abiti, eo quod abditum fuerat, prolato.

Abit tutela ad propinquos. Hor. lib. 2. Serm. 3. 218.

Abit oppidum in villas. Plin. lib. 3. cap. 5. i. e. pro oppido villæ modo superlunt.

Abire, sequente nominativo. Liv. 2. Præceptus Fabius in vulnus abiti. Id est, pronus cecidit in vulnus. Quidam codices habent, obiit, Virg. 5. Æn. 1066. Quo diversus abis?

Abire a re aliqua. Cic. 4. Acad. Sed abeo a sensibus: quasi dicat, desino plura de sensibus dicere.

Ab emptione. Vulgus dicit, Non tenere emptione, non habere pro rata. Paulus Jurisconsult. abitum est a priore emptione. Id est, discessum a priore contractu. Hic impersonale est.

Ab iure. Cic. De suis bonis ita dat, ut ab iure non abeat. Id est, ab iure non discedat, ut nemini injuriam faciat.

E medio, E vita, Ex matrimonio. Ter. Phor. 5. 8. 30. Ea mortem obiit, e medio abiti. Cic. lib. 1. Tusc. Cato autem sic abiti e vita. Hoc est, mortuus est. Plaut. Milit. 4. 4. 29. Quali ex hoc matrimonio abierim.

Ad vulgi opinionem. Cic. lib. 3. Off. Id est, Accedere ad vulgi opinionem, & demittere se ad opinionem vulgi.

Abire magistratu, Consulatu, &c. pro, Deponere magistratum, Consulatum, &c. Liv. 3. ab urbe 51. Cic. Fam. lib. 5. 2. Honore. Sueton. Aug. c. 26. Imo abiffie magistratu etiam ille dicitur, qui quam deponere debebat potestatem vi retinet, ut fecere decemviri. Deponere insignia ejus magistratus, quo anno jam antea abiffent. Liv. 1. c. Exercerant autem ad eum diem potestatem decemviralem.

Incepto, Omittere inceptum, incepto desistere. Liv. 4. Bell. Pun. Abire incepto longius. Tacit. Ann. lib. 6. 22.

Abire in rem aliquam: pro, in eam rem transire, mutari, redigi. Liv. 1. Civibus facta spes in avi mores atque instituta Tullum regem abiturum. Ovid. Ep. 15. 81.

Sive abeunt studia in mores, artesque magistras.

In Serum Plin. 16. 12. In Salemi. 31. 7. Id. in Semen. Id. 21. 11.

In malum crucem, & similia; locutiones sunt imprecandi. Ter. And. 2. 1. 19. Abi hinc in malum crucem. Idem Phor. 2. 3. 5. Ubi Datus, adverbialiter: ut, huc vicinie. Ex quibus verbis apparet legendum esse, Abi hinc malum crucem, absque propositione. Unde & in Eun. 3. 30. Malum rem hinc abis? Plaut. Aul. 3. 3. 11. Aut abi in malum cruciatum ab actibus. Cic. Philip. 13. Quin tu abis in malum pestem, malumque cruciatum?

Abire in creditum, non omnino idem est quod credere, sed tantum eas res credere, quæ accipientis sunt. Hoc est, quæ functionem non in specie, sed in genere recipiunt: veluti pecuniam, frumentum, &c. Ulp. l. v. §. viii. D. Hotomanus.

Abire in desuetudinem. V. DESUETUDO. Abire in diem

Ter. Phorm. 5. 2. 16. Præfens quod fuerat malum, in diem abiti. Id est, in aliud tempus dilatum est.

In ora hominum. Liv. 2. 36. ne in ora hominum pro ludibrio abiret. Id est, Ne in ludibrium & irrisionem veniret, Ne rideretur ab omnibus, Ne heret vulgi fabula.

In fatietatem. Plin. lib. 8. cap. 16.

In sumptus. Cic. Att. lib. 11. 2. In quos enim sumptus abeunt fructus praediorum.

In ventos. Id est, in oblivionem venire. Ovid. lib. 1. Trist. 7. 35.

Sub jugum. Liv. 3.

Abeunt fursum radices, pro fursum tendunt. Cato de R. R. cap. 61. Si male arabit, radices fursum abibunt.

Sic abire. Ter. And. 1. 2. 4. Mirabar, hoc sic abiret. Id est, Si hæc res ita præteriret. Cic. in Catilin. Non hoc tibi sic abibit. Id est, non hoc impune feret. Catull. 14. 16. Non, modo hoc tibi, false, sic abibit. Sen. Ep. 3. Hoc abierit Eleganter. Id. Ep. 10. Vide, quo iudicium meum abeat.

Abire, de sermone dictum. Cic. pro Rosc. Amer. Quid ad istas ineptias abis, inquires? Id est, quomobrem sermone habes de istis ineptiis? Cur transis ad istas ineptias? omittis rebus necessariis.

Abire præ, pro præire, sive præcedere. Plaut. Amph. 1. 3. 45. Abi præ Sofia, jam ego sequar. V. PRÆ.

Abire viam, figurate dictum, sicut ire viam. Plaut. Rud. 4. 3. 88. Sine me hinc abire, tu abi tacitus tuam viam.

Abire fuga. Id est, fugere. Virg. 4. Æn. 281. Ardet abire fuga, dulcesque relinquere terras.

Abiffie, pro Abiffie poetice dici putat Servius, cujus hæc sunt verba in 2. Æn. 25. ubi hic est versus, Nos abiffie rati, & vento petiiffie Mycænas.

Abiffie, inquit, & petiiffie dicimus, sed propter metrum fit Epenthesis, cum dicimus Abiffie & Petiiffie. Considerabis tamen hoc Servii dictum.

Abi, ut ait Donatus, est verbum, vel sibi, vel alteri cum laudatione blandientis. Ter. Adel. 4. 2. 25. Patrillas: abi, virum te iudico. Ibid. 5. 1. 1. Ædelpo. Syrifce te curasti molliter, lauteque munus administrasti tuum. abi.

Abi, item per contemptum dicitur. Ter. Adel. 2. 2. 13. Nunquam rem facies: abi, necis inescare homines.

Abi, abi. Ter. Adel. 4. 4. 10. —Abi, abi jam Æschine, Satis diu verba dedisti nobis.

Abi dicimus quasi herentis morantique. Ter. And. 1. 1. 1. Vos istæc intro auferte: abire.

ABIBITUR, impersonale. Plaut. Merc. 4. 4. 36. —scio jam quid velis, Nempe me hinc abire vis. 1. volo inquam. c. abibitur.

ABIENS, untis. partic. [*ἀπιεσθῆναι*] Discedens. Ter. And. 1. 1. 56. Observabam mane illorum servulos venientes, aut abeuntes.

Abiens magistratu. Cic. in Pison. 3. Ego, cum in concione, abiens magistratu, dicere a Trib. plebis prohiberer, quæ constitueram. Hoc est, deponens magistratum.

Abiens currus. Horat. Od. 3. 6. 44. —sol ubi montium Mutaret umbras, & juga demeret Bobus fatigatis, amicum Tempus agens, abeunte curru.

Abeuntia vela. Ovid. Ep. 5. 55. Prosequor infelix oculis abeuntia vela, Quæ licet, & lacrymis humet arena meis.

Abeuntes anni. Stat. Theb. 4. 38. —rex tristis & æger Pondere curarum, propiorque abeuntibus annis, Inter adhortantes vix sponte incedit Adrastus.

ABITIO, onis. Verbale [*ἀπιλοσις*] Ipse abundi actus, hoc est, discessus. Ter. Heaut. 1. 2. 16. Propter eam hæc turba atque abitio evenit.

Abitiõnem antiqui dicebant mortem. Festus 1.

ABITUS, us. m. Verbale [*ἀπιλοσις*] Idem quod Abitio. Ter. Heaut. 3. 1. 4. Cum videam miserum hunc tam eruciarier ejus abitu.

Abitus, non Solum est ipse discessus & abitio. Abitus importunissimæ pestis, Cic. in Verr. 1. 3. 125. sed etiam locus per quem abire possumus. Virg. Æn. 9. 379.

Obijcunt equites sese ad divortia nota, Hinc atque hinc, omnemque abitum cultode coronant.

Abitus sepire. Tacit. lib. 14. 37. Circumjecta vehicula sepserant abitus.

ABITRO, are vel ere. Frequent. Plaut. Rud. 3. 4. 72. Hunc quoque asserva ipsum, ne quo abitat.

ABEONA, & **ADEONA**, deæ cultæ fuerunt ab antiquis, quæ adeundi & abeundi facultatem præstarent. Harum meminisse August. in 4. & 7. lib.

ABEQUITRO, [*ἀβειπιπάζω*] are. Equo abire, vel aufugere. Liv. Bell. Pun. 24. 31. Ut prætores pavidi inter tumultum abequarent Syraculis.

ABERCEO, ui, itum, [*ἀπιπάζω*] ere. Abicere, prohibere, auctore Festo. Plaut. Atque eam abercet domo. V. **ABARCEO**.

ABERRO, as, [*ἀβειροσθάνω, ἀπαιροσθάνω, ἰξομαρτάνω*] are. Est proprie a via recta per errorem digredi, deflectere, discedere; quod & errare dicitur. Plaut. Men. Prolog. 31. Puer aberravit inter homines a patre.

Aberrare per metaphoram venisse dicimus. Cic. 5. Tusc. 66. Sed redeat, unde aberravit oratio. Id est, ad illud redeamus, a quo longius digressi sumus. Idem 2. de Orat. A quo quidem homine jam dudum, Antoni, non aberrat oratio tua.

Aberrare a regula & prescriptione vite. Cic. 4. Acad. 140.

Aberrat ad alia oratio. Cic. lib. 1. 135. Off. Danda igitur opera est, ut etiam si aberrare ad alia coepit, ad hæc revocetur oratio.

Aberrat animus a sententia. Cic. 7. Philip.

Aberrare a communi utilitate. Cic. pro Ligario. 19.

Non multum ab Herilli levitate aberrabimus. Id est, Pene tam leves erimus, quam est Herillus. Cic. 4. 40. de Fin.

Aberrare a miseria. Cic. Att. lib. 12. 45. Nullo enim alio modo a miseria quasi aberrare possum. Id est, A miseria cogitationem avertere, & quasi subterfugium aut occasionem querere ejus obliuiscendæ. Subauditur & ablativus. Cic. Att. lib. 12. 38. At ego hic

hic scribendo dies totos, nihil equidem levior: sed tamen aberro. Subaudi, a dolore, vel molestia: dolorem aut molestiam scribendo fasso. Proposito, & a proposito. Cic. 1. 82. Tufc. Aberrare proposito facile patiere. Idem 5. 87. de Fin. Tamen a proposito, inquam, aberravimus. Idem pro Cæcin. 55. Ne nimium multa complectamur, atque ab eo quod proposito est, longius aberrat oratio. Id est, digreditur & deflectat.

Aberrare, pro Errare: ut, Aberrare conjunctura, vel a conjunctura. Cic. Att. lib. 14. 22. Cupio enim ante quam Roman venio, odorari diligentius quid futurum sit: quanquam vercor, ne nihil conjunctura aberrerem. Hoc est, nihil errem in conjunctura, aut conjunctura fallar. Id. 1. 101. de Nat. Deor. Qui etiam ibi aberrant a conjunctura, video tamen quid sequantur.

Aberrare verbo aut nutu. Cic. de Arusp. Resp. 23. Si Aditiis verbo, aut si nutu aberravit, ludi sunt non rite facti. Id est, lapsus est, feci erravit.

Aberrant inter se orationes. Liv. 38. 56. Nec inter scriptores rerum discrepat solum, sed orationes quoque aberrant inter se. Hoc est, discrepant. Abhorrent legitur in emendatis. V. **ABHORREO**.

Aberrare in melius. Plin. Jun. lib. 4. epist. 28. A qua rogo, ut artificem quem elegeris, ne in melius quidem finas aberrare. Id est, ab illo exemplari discedere, etiam si melius facturus sit.

ABERRATIO, Verbale. [ἀποπροπίεσις] Digressus a recta via.

Aberratio, pro metaph. Cic. Cassio. lib. 15. 18. Epist. Veruntamen aliam aberrationem a molestiis nullam habemus. Hoc est, aliud evocamentum. Idem Att. lib. 12. 38. Iive hanc aberrationem a dolore delegerim, que maxime liberalissima doctoque homine dignissima.

ABERRUNCO, V. **AVERRUNCO**.

ABESAMIS, [Ἀβσαμισ] Syriæ oppidum, quondam a Semiramide conditum. Plin. lib. 6. cap. 28.

ABESTES, [Ἐβηστ] oppidum, auctore Plin. apud Hermandum fluvium, lib. 6. cap. 23.

ABFFORE, [ἀβφορε] infinitivus ex Fore compositus: pro Abfuturum esse: cujus usus est rarior. Virg. Æn. 8. 147.

— nos hi pellant, nihil abfore credunt.

Quin omnem Hesperiam penitus fua sub juga mittant.

Hoc est, sibi obfuturum nihil arbitrantur. Serv.

ABFUTURUS, V. **ABSUM**.

ABEGREGO, [ἀβηγρο] Ære. Ab grege ducere: Adgregare, Ad gregem ducere. Segregare, ex pluribus gregibus partes deducere: unde & Egregius dicitur ex grege lectus. Quorum verborum frequens usus, non mirum si ex pecoribus pendet, cum apud antiquos opes & patrimonia ex his præcipue consistenter, ut adhuc etiam pecuniam & peculia dicimus. Hæc Festus.

ABHINC, Adv. temporis; de præterito dictum [ἀβη, ut πρην ηδη ετ-] jungitur sepeius accusativo, rarius ablativo.

Abhinc, cum accusativo. Ter. And. 1. 1. 42. Abhinc triennium commigravit huc viciniæ. Cic. Verr. 4. 25. Horum pater abhinc duos & viginti annos mortuus est. Id est, ante.

Abhinc, cum ablativo. Plaut. Molt. 2. 63. qui abhinc sexaginta annis occisus foret. Cic. pro Rosc. Com. 37. Abhinc annis quindecim. Idem Att. lib. 12. 17. Quod pro Cornificio me abhinc annis amplius xxv. sponondisse dicit Flavius. V. Borrich. Cogit. p. 269.

ABHORREO, ui, [ἀπορρησθαι, μορρησθαι] Ære. ablativo jungitur cum præpositione a vel ab, & significat horrere ab aliquo. Id est, ab eo profusus alienum esse. Ter. Hec. 4. 4. 42. Nam omnino abhorreere animi huic video a nuptiis.

Ab auribus vulgi. Cic. 3. de Orat. Sed ut in Oratore exile, inusitatum, abhorrens ab auribus vulgi, obcurum, inane, jejunum.

Auris abhorret atque animus a nobis. Cic. Fam. Nihil forte frustra deos appello, quorum auris atque animus a nobis abhorret.

Abhorreere a nuptiis. Cic. pro Cluent. 27. Se ab his nuptiis abhorreere respondit.

Facinus abhorret ab illo. Cic. pro Cluent. 167. Quid unquam Avitus in se admittit, ut hoc tantum ab eo facinus non abhorreere videtur?

Abhorret a fide, pro Incredible esse. Liv. 1. Decad. lib. 9. Sed neque commercium lingue, nec vestis, armorumve habitus sic eos texit quam quod abhorrebat a fide, quenquam externum Ciminius saltus intraturum. Abhorreere a re uxoria. Ter. in And. 5. 1. 10.

Oratio abhorret ab aliqua re. Cic. pro Sext. 96. Et, ut arbitror, nec ab utilitate eorum qui audient, nec ab officio nostro, nec ab ipsa causa Publii Sextii, abhorret oratio mea.

Voluntas abhorret ejus a me. Cic. ad Canin. lib. 2. 16. Solus enim tu ex omnibus qui cum Bibulo sunt, certiorum me nunquam fecisti quam valde Bibuli voluntas a me sine causa abhorreret. Idem Verr. 4. 10. A quo mea longissime ratio voluntasque abhorrebat.

Animo abhorreere. Cic. Philipp. 7. 4. Ex quo intelligi potest, animo illos abhorruisse semper ab optimo civitatis statu, non voluntate fuisse populares.

Studio & voluntate ab aliqua re. Cic. pro Flacco 9. Nam siquis unquam de nostris hominibus a genere isto, studio ac voluntate non abhorrens fuit, me & esse arbitror: & magis etiam tum cum plus erat otii, fuisse.

A Studiis. Cic. Fam. lib. 13. 13.

A Consiliis. Cic. Att. 1. 20.

Abhorreere longe vel multum. Cic. pro Deiotaro 17. Etsi a veritate longe, tamen a consuetudine criminandi non multum res abhorrebat.

Addit interdum nomen adjectivum participiale. Cic. Att. lib. 14. 13. A ducenda autem uxore sic abhorret, ut quicquam libero lectulo neget esse jucundius. Sic, ab urbe relinquenda. Idem Fam. lib. 2. 15. Eodem modo construitur cum gerundi verbis in do. Cic. Att. lib. 7. Nam delectus adhuc quidam invitum est, & a pugnando abhorrentum. Idem lib. 2. 6. A scribendo profusus abhorret animus.

Abhorreere, suppressa præpositione. Cic. de Fato 8. Alii talibus vitiis abhorreant. Pro, a vitis. Sic, abhorret vero. Hoc est, a veritate. Tacit. Hist. lib. 5. 24. Potuisse tunc opprimi legiones, & voluisse Germanos, sed dolo a se flexos, imputavit Civilis. Neque abhorret vero, quando paucis post diebus deditio insecuta est.

Abhorrent inter se orationes. Liv. 38. 56. I. e. discrepant. Ita Cic. Fam. 1. 9. 67. de libris suis de Oratore; Abhorrent enim a communibus præceptis, i. e. multum discrepant. V. in **ABERRO** ad fin. & paulo ante Abhorreere a.

Abhorreere, cum accusativo, pro exhorreere, detestari, & quasi execrari. Sueton. de Augusto. cap. 83. Nam pumilos atque distortos, & omnes generis ejusdem, ut ludibria nature, mali que omnino, abhorrebat. Liv. 4.

ab urbe, Eodem anno Posthumia virgo Vestalis de incestu causam dixit, crimini obnoxia ob suspitionem propter cultum am eniorum, ingeniumque liberius quam virginem decet, parum abhorrens famam. Angliam, deinde absolutam pro collegii sententia Pontificum max. abstinere joci, colique fæcæ potius quam scite jussit. conf. Sueton. in Galb. cap. 4.

Interdum ponitur absolute. Cic. pro Cluentio. 41. Nemo illum aditu, nemo congressione, nemo sermone, nemo convivio dignum judicabat: omnes aspernabantur, omnes abhorrebat. [Imo transitive & h. l. ponitur.]

ABHORRENS, pro absurdo. Liv. lib. 10. Bell. 2. Pun. Ritus illic nequaquam tam absurdus est, quam vestrae absurdæ & abhorrentes laceræ. Liv. 22. 13. Punicum abhorrens os ab Latinorum nominum prolotione. V. ib. Gronov. Curt. 3. 6. 19. Cultus habitusque paululum a privato abhorrens. Et 8. 9. 4. aquæ a colore maris haud multum abhorrentes. i. e. discrepantes.

ABHORRESCO, Adductor Lactant. de ira Dei. cap. 23. Quem Demones abhorreant. sed ibi Interpres aliquis recentior ita reddidit ἀβρησθησθαι ex oraculo Græco.

ABHORRO, aris. [ἀπορησθαι] Idem fere quod Dehortor. Siphontinus.

A B I

ABIES, Ætis. [Ἰάδων] nomen arboris: de qua sic Plin. lib. 16. cap. 10. Abies e cunctis amplissima est, & semina etiam profusior, materia mollior, utiliorque, arbore rotundior, folio pinnato densa, ut imbres non transmittat. Ibidem cap. 39. Abietis que pars a terra fuit, enodis est: hæc qua diximus ratione fluvivata decorticatur, atque ita sâpinus vocatur: superior pars nodosa, duriorque, fulserna. Virg. Ecl. 7. 66.

Populus in fluviiis, abies in montibus altis.

Idem. 2. Æn. 16. — factaque intextum abiete costas.

Abietem pro tabellis usurpavit Plaut. in Pers. 2. 2. 66. quod non recipit. Iberti Oratio, teste Quintil. lib. 8. cap. 6.

Abies visura casus marinos. Virg. Georg. 2. 68. per metonymiam materiam ipsam significans navem.

Audax Abies. Stat. lib. 6. Theb.

Hinc audax abies, & odor vulnere pinus. Quod ex ea fiant naves, quibus quid audacius?

Crispa Abies. Cic. Tusc. 3. 44. Idque ob crispantes venarum flexus.

Enodis Abies. Ovid. lib. Met. 10. 94.

Enodisque abies, curvataque glandibus ilex.

Longa Abies. Virg. 11. Æn. 607. — cujus apertum

Adverbi longa transverberat abiete pectus. Id est, hasta abiegna. Serv.

Nigra Abies. Id est, Umbrosa. Serv. Virg. 8. Æn. 599.

— & nigra nemus abiete cingunt.

Tacita Abies. Hoc est, ventorum flatibus non commota. Val. Flac. Argonaut. 7. 405.

Abietibus tacitis, aut immotis cyparissis

Asimiles, rapidus nondum quas miscuit Auster.

Umbrosa Abies. Claud. lib. 3. 36. 349. de Raptu.

Altior & cunctis abies, umbrosa que late. Id est, ramos longe spargens.

Uncta Abies. Virg. 8. Æn. 91. Labitur uncta vadis abies. Id est, navis abiegna. Unguntur autem naves pice.

Abies apta fretis. Id est, mari. Claud. Prof. 2. v. 107.

Apta fretis abies, bellis accommoda cornus.

ABIEGNA, Adj. denominat. a nomine abies [ἰάδων] ut, Trabes abiegnae, que sunt ex abiete. Coluri. lib. 12. cap. 43. Quidam eadem ratione arida populnea, vel abiegna scobe virides uvæ custodiunt. Dictione est quadrifyllaba, sed interdum apud poetas trifyllaba. Propert. lib. 3. eleg. 17. 12. Induit abiegne cornua piceæ bovi. Idem lib. 4. eleg. 1. 42. Læferat abiegni venter apertus equi. Idem lib. 3. eleg. 1. 25.

Nam quis equo pulsas abiegno nosceret arces? Ennius Medea.

Utinam ne in nemore Pelio securibus

Cæsa accidisset abiegna in terram trabes.

Leguntur hi versus ap. Auct. ad Herenn. 2. 34. & Cic. Invent. 1. 91. itemque de Nat. Deor. 3. 75.

ABIEGINEUS, idem quod abiegnum. nam legitimus abiegineas trabiculas & abiegineis scutibus in lege ædificatum, qua marmoris insculpta Neapoli visitur, ut refert Hæstilius in Not. ad Enn. p. 199.

ABIEGINUS, Id. ut, Vas abietinum. Apul. de Herb. c. 29. Sed Humelbergius autoritate MSS. & ratione ductus reposuit Argenteum.

ABIEFARIUS, i. [ἰάδων] Faber lignarius, ab abietibus, & aliis lignorum generibus. Vulg. Exod. 35. 35. Hæ etiam Materiarii dicuntur, a materia, cujus nomine ligna que ad ædificandum sulciendumque necessaria sunt, intelligenda esse dederat Jurisconsultus. Festus pro denominativo usurpat: Abietaria, inquit, negotia, quam nunc materiam dicimus, videlicet ab abietibus coemendis: & Abietarius negotiator.

ABIGENA, bos, Varr. de L. Lat. lib. 6. Varro nuper Romæ excusus habet Anbiegna, ut & Steph.

ABIGA, æ. f. ab abigendo partu sic vocata, alio nomine Chamæpitys [χαμειπιτυς] Ea est herba quam vulgus herbariorum Ivam appellat, cognomento muscatam. teste Ruellio, lib. 3. cap. 75. Plin. lib. 24. cap. 6. 20. Chamæpitys, Latine abiga vocatur, propter abortus.

ABIGO, [ἀπαιναίνω, ἀπαινάω] actum, Ære. A loco removere, atque expellere. Cic. de Orat. lib. 2. 247. Puer abigat muscas. Idem lib. 4. Acad. 89. Pestem abigæ a me. Martialis lib. 10. 5. Abigatque moto noxiæ aves panno. Cic. lib. 1. Tusc. 184. Projici fæcæ jussit inhumatum. Tum amici, Volucrisbusne & feris? Nimine vero, inquit: sed bacillum prope me, quo abigam, ponitote. Subaudi, a me.

Abigere homines, pro expellere. Plaut. Amph. Pro. 150. Non vivam vesperi, nisi illam a me scelestam abigam. Sic abigere delatores, apud Plin. in Paneg. 66.

Abigunt nubes venti. Plin. lib. 2. cap. 47.

Abigere a cibo, pro Prohibere. Plaut. Curcul. 1. 3. 30.

Itascere, si te edentem hic a cibo abigat.

Abigere de, vel ex Plaut. Trucul. 2. 1. 41. Idem de frumento anferens clamore absterret & abigit. Idem Afin. 12. Hinc me clamantem ex ædibus abegit hujus mater.

Abigere alioque, pro ablegare. Plaut. Merc. 18. Abegit vir meus olim ipse ad mercatum Rhodum, filium. Ter. Adel. 3. 3. 47. Abigam hunc rus.

Abigere ab ædibus, pro arceri. Plaut. Amphit. 3. 3. 24. Abigam jam ego illum advenientem ab ædibus.

Abigere præterea, est furto aut latrocinio pecudes abducere. Cic. in Pison. 634. Omne instrumentum diripuit, familiaribus abduxit, pecus abegit.

egit. Idem Verr. 28. Præterea greges equarum ejus istum abigendos curasse. Hanc significationem apertius videlicet ex Ulpiano, in ABIGEUS. Abigere pecus, pro Agere sine vi, aut furto: ut furti cum boves in pascua mittuntur. Varr. 2. de R. R. cap. 1. Itaque greges ovium longe abiguntur ex Apulia in Samnium, æstivatum.

Abigere translatum ad res incorporeas: ut, Abigere fastidium, lassitudinem. Plin. lib. 12. cap. 17. Ex Syria revehunt ityracem, acris odore ejus in focis abigentes suorum fastidium. Plaut. Merc. 1. 1. 3. Agedum Achantio, abige abs te lassitudinem, cave pigritiæ pravortior.

Abigere partum, vel fœtum; est immaturum fœtum ejicere. Cic. pro Cluent. cap. 11. Memoria teneo Milicium quandam mulierem, quum essem in Asia, quod ab hæredibus secundis accepta pecunia, partum sibi ipsa medicamentis abegisset, rei capitalis esse damnatam. Sic Plin. lib. 14. cap. 18. Et Colum. lib. 6. cap. 27. Nam hæc omnia incommoda fœtum abigunt.

Abigere venenatorum morfus Plin. lib. 20. cap. 5. 19.

ABIGENDUS, Partic. [ἀβιγανδύμενος] Ovid. 3. Fast. 344. O vir colloquio non abigende meo.

ABACTUS, Partic. [ἀβιγανδύμενος] ut, Abacti greges, qui aut furto, aut per vim abducti sunt. V. Liv. 4. ab U. C. 90. Exercitus in agrum Veientem ac Faliscum ducti, prædæ abacte hominum, pecorumque.

ABACTUS furto. Plin. lib. 8. cap. 51. Compertum, agnita voce suarii, furto abactos.

Abacta nox, figurate, pro exacta. Virg. 8. Æn. 407. — medio jam noctis abacte Curriculo.

Abacti magistratu dicebantur, qui coacti depulerant imperium. Festus 1. 1. Abactum flamen. Stat. lib. 3. Theb. v. 257. Sylvariumque comas, & abacto flamine nubes, Mulcet iners æstas.

Abacti oculi. Stat. lib. 1. Theb. 105. de Tiphone, ut — fedet intus abactis Ferrea lux oculis.

Abacta pauperies epulis regum. Id est, rejecta, expulsa. Hor. lib. 2. Ser. Sat. 2. 44. — necdum omnis abacta Pauperies epulis regum. nam vilibus ovibus, Nigrisque est oleis hodie locus.

ABACTUS, us. [ἀβιγανδύμενος] Verbale. Ipse abigendi actus, & violenta expulsiō. Plin. Jun. in Paneg. cap. 20. Quam dissimilis nuper alterius principis transitus (si tamen transitus ille, non populatio fuit) cum abactus hospitum exercebat, omniaque dextra, lævaque perusta.

ABACTOR, oris. m. [ἀβιγανδύμενος] Verbale. Dicitur pecuarius animalium fur, latroculusve. Apul. de Afri. l. 7. p. 199. Meum vero Bellerophonem, abactorem indubitatum, cruentumque percussorem criminantes. V. Pauli Sent. lib. 5. Tit. 18. de abactoribus.

ABIGATOR vel **ABIGATOR** idem. Ita Labbeus edidit. vulgo Abigeator, quod etiam in Julii Pauli sentent. lib. 5. Tit. 18. secundum quosdam adjicitur, Qui bovem vel equum errantem abduxerit; furem magis quam abigeatorem constituit placuit.

ABIGEATUS, us. [ἀβιγανδύμενος] denominativum a nomine abigeus: Ipse abigendi actus, live crimen. Marcell. lib. 47. digest. Abigeatus, crimen publici iudicii non est: quia furtum magis est.

ABIGEUS, ci. Idem quod abactor [ἀβιγανδύμενος]. Quid significet docet Ulp. lib. 47. digest. l. 1. D. de abigeis. his verbis, Abigei proprie it habentur qui pecora ex pascuis, vel ex armentis subtrahunt, & quodammodo depradantur, & abigendi studium quasi artem exercent, oves de gregibus, vel boves de armentis abducentes. V. Dig. lib. 47. Tit. 14. de Abigeis. & lib. 48. Tit. 19. Leg. 16. §. 7.

ABII, [ἀβιοί] Steph. populi sunt Scythiæ, quos ait Solinus ex Abiano flumine dici, juxta quod habitant: vel nonnullis, quod sine vita stabili, aut domicilio sint in curribus degentes. Horum meminit Homer. Γλαυκῶπιόν Ἀβίων τε δικαστάων ἀβίρασαν. Iliad. 13. 6. Justissimos enim vocat, quod in pace sine bello degant, vel quod extemporaliter victi utantur.

ABJACIO, [ἀβιγανδύμενος] cæci, cetum, ere. Ex ab & jacio, est proprie aliquid ab se jacere, projicere, rejicere: & fere ex contemptu aut indignatione. Et præter causam propriam, habet fere accusativum cum præpositione. Cic. 1. Tusc. 34. Cum ei nihil accidisset adverfi, e muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro.

Abjicere arma defatigatione, pro relinquere bellum. Cic. Torquato, lib. 6. Epist. 2. Necesse est, aut armis urgeri republicam sempernitens, aut his positis recreari aliquando, ut funditus interire. Si arma valebunt, nec eos a quibus recesseris, vereri debes, nec eos quos adjuvisti. Si armis aut conditione positus, aut defatigatione abjectus, aut victoria detractis, civitas respiraverit: & dignitate tua frui tibi, & fortunis licebit.

Abjicere se aliquo, quasi ex suo ipsius contemptu, vel defectu. Cic. lib. 1. de Orat. 7. Quod ille durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam.

Abjicere se humi. Plin. lib. 21. cap. 13. Qui edere, abjiciunt se humi.

Abjicere se, pro parvi æstimare. Cic. in Parad. 1. Sic te ipse abjicias atque prosterne, ut nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes interesse? Vide paulo infra Abjicere.

Abjicere se alteri ad pedes. Id est, alicui supplicem esse, supplicandi gratia ad alicujus pedes se prosternere. Cic. Att. lib. 8. Non tum veritatis, ne viderer assentari, cui tali in re libenter me ad pedes abjecissem. Eidem lib. 4. 2. Abjecta toga, fe ad generi pedes abjicit.

Abjicere se supplicem, Demittere fe ad supplicandum & prosternere. Cic. pro Milone. cap. 36. Ego me plurimis pro te supplicem abjici.

Abjicere aliquem, pro Negligere. Cic. ad Q. Fratrem, lib. 3. Scaurum autem janiprem Pompeius abjicit.

Abjicere item rem, est vel contemptum vili pretio vendere. V. Burn. ad Phædr. 4. 4. & ad Quintil. Decl. 16. 8. p. 329. item. Gron. ad Plaut. Most. 3. 3. 3. [Vim sequitur reliquorum compositorum a Jacio & ceterem five præcipitem venditionem denotat, quod ex Phædro ac Terentio liquet: Sic enim in Adelph. 4. 7. 25. Demea: — viginti minæ Pro psalteria perire, quæ, & quantum potest, Aliquo abjicienda est, si non pretio gratis.

Resp. Micio: Neque est, neque illam sane studeo vendere. Gall. *Se desirer au plutôt d'une chose*. Phædrus ibid. ipsemet gemina phraxi exponit: Quacunque summa tradere. Gall. *venir a tout prix*.

Abjicit, Id est, proma fecit. Cic. de Leg. lib. 1. Nam cum cæteras animantes abjecisset ad paltum, solum hominem erexit: & ad cæli, quasi cognitionis domicilii que pristini conspectum excitavit.

Abjicere, translatum ad res animi, pro Deponere.

Abjiciationem, Cic. ad Fam. lib. 17. 1. Quod te abjecisse illam ædificationem confabatur inter omnes amicos meos. vid. mox Curam, Consilium, Amorem ab aliquo. Cic. 2. Philip. 77. Caput autem literarum, sibi cum illa mima posthac nihil futurum: omnem fe amorem abjecisse illinc, atque in hanc transfudisse.

Animum, pro animo dejicere, ac deprimere, & pene desperare. **Authoritatem**, pro eo quod est, deponere, & quasi vilem abjectumque reddere. Cic. Att. lib. 1. Nam & fenatus authoritatem abjicit: & ordinum concordiam disjunct.

Cogitationem in. Cic. in Lælio. 31. Qui suas omnes cogitationes abjecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam.

Curam, commentationem. Idem ad Fam. lib. 9. 20. Nam omnem nostram de Republica curam, cogitationem de dicenda in senatu sententia, commentationem causarum abjecimus.

Consilium; Mutare, respuere, rejicere, repudiare. Cic. Att. 5. 11. Fannius autem consilium ædificandi abjecerat. Idem in 2. Catil. 14. Nunc si consilium facienda belli abjecerit.

Famam ingenii. Cic. ad Fam. lib. 9. 16. Effugere autem si velim nonnullorum acute aut facete dictorum offensionem, fama ingenii mihi est abjicienda. Quod si id possem, non recusarem. Id est, diffimulanda, five Deponenda.

Gloriam abjicere & deponere. Cic. lib. 2. de Orat. 10. Gloria parta non delectari, totamque abjicere atque deponere.

Intercessorem. Cic. ad Fam. lib. 10. 12. Hunc quemadmodum frugerim, quantaque contentione Titium intercessorem abjecerim, ex aliorum te literis malo cognoscere.

Memoriam doloris. Cic. 1. Philip. 30.

Obedientiam relinquere & abjicere. Cic. lib. 1. Off. 29. Relinquit enim & abjiciunt obedientiam, nec rationi parent.

Onus abjicere aut deponere. Cic. pro Sex. Roscio Amer. 10. Onus susceptum aut propter perfidiam abjicere, aut propter infirmitatem animi deponere.

Socordiam abjicere. Plaut. Afri. 2. 1. 6. vulg. reice.

Spem, pro Desperare. Cic. 3. Verr. Socii vero nationesque exteræ, spem omnium tum primum abjecere rerum. Hoc est, suis de rebus omnibus desperare ceperunt.

Spem abjicere de aliquo. Brutus Cic. lib. 11. 11. 2. Ne de Planco quidem spem adhuc abjicit.

Superbiam abjicere. Plaut. Mercat. 2. 10.

Timorem. Cic. Bruto. lib. 11. 21. 8.

Voluntatem discendi. Cic. lib. 2. de Orat. 132. Ut voluntatem discendi simul cum spe perdissent abjiceremus.

Abjicere aliquid ostentui. Hoc est, ad ostentum. Tacit. lib. 1. Ann. 29. 6. Tradunt plerique intra tabernaculum ducis obrutos: alii corpora extra vallum abjecta ostentui.

ABJECTUS, Partic. [ἀβιγανδύμενος] Hostes, abjectis armis terga vertent. Cæf. de Bello Gall. lib. 4. 34. 4.

Abjecta cunctatione. Cic. 1. Off. 72. Abjecta omni cunctatione, adijcendi magistratus sunt.

Abjectus in herbis. Id est, prostratus. Ovid. Epist. 7. 1.

Abjecta ira. Id est, sedata, & profus deposita. Sen. in Thyest. 5. 6. Ira frater abjecta redit.

ABJECTUS, ior, istimus. [ἀβιγανδύμενος, ἀβιγανδύμενος] Jacens, summissus, contemptus, quod tam ad res quam ad personas pertinet, ut, Abjectus homo, qui perpetuo humi delectat, nihilque arduum molitur, & ob id ab omnibus contemnitur. Cic. 4. Acad. 235. Hos si contemnimus, etiam abjectos putamus.

Abjectus & contemptus. Cic. contra Rull. 93. Quem hominem ut grandis macie torridum Romæ, contemptum, abjectum videbamus. Et pro Cluent. 75. Aut causam pecuniæ publicæ contemptam atque abjectam putarent.

Desertus atque abjectus. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 13. Nisi per te sit restitutus, desertum fe atque abjectum fore.

Humiles abjectosque sequitur contemptus. Quint. lib. 4. cap. 1. 10.

Abjecta & humilis oratio. Cic. in Orat. 192. Ita neque humilem, nec abjectam orationem, nec nimis altam & exaggeratam probat: plenam tamen eam vult esse gravitatis.

Nihil abjectum & humile cogitare. Cic. 5. de Fin. 57.

Abjectus & neglectus. Cic. lib. 3. de Fin. 20. Minime autem convenit, quum ipsi inter nos abjecti neglectique sumus, postulare ut diis immortalibus chari sumus, & ab illis diligamur.

Abjectus & summissus. Cic. lib. 2. Off. 114. Privatum autem oportet æquo & pari cum civibus jure vivere, neque summissum & abjectum, neque fe efferentem.

Abjectus & femivivus. Cic. in Pison. 31. Abjecti hominis & femivivi forem petulantiamque fregissis.

Abjectus fortuna. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 3. Ipse enim pari fortuna abjectus. Abjectum excitare. Cic. Att. lib. 1. 5. Senaturn ad pristinam suam severitatem revocavi, atque abjectum excitavi.

Abjectus metu, Pene desperatus. Cic. pro Domo sua. 135. Civitatem quo fractam malis, mutam, debilitatam, abjectam metu, ad aliquam spem libertatis, & pristina dignitatis erexit.

Animo abjecto homo. Cic. Att. lib. 3. 2. Plura scribere non possum, ita fuis animo percussio atque abjecto.

Animus abjectior. Cic. de Amicitia. 59. Sepe enim in quibusdam aut animus abjectior est, aut spes amplificanda fortune fractior.

Animi abjectior, dictum Græca figura, pro eo quod est animo abjectiore. Liv. Multos sibi meiores & abjectiores animi viros.

Gemitus abjectus. Cic. 2. Tusc. 97. Sin erit ille gemitus lamentabilis, si imbecillus, si abjectus, si flebilis: ei qui fe dederit, vix cum virum dixerim.

Nuge abjecte. Hor. lib. 2. Epist. 2. 141.

Nimirum sapere est abjectus utile nugis. Hoc est, depositis, rejectis. Abjecta, apud Jurisconsultos dicuntur, que incendii causa sub divum emittuntur. 1. Fallus. §. qui alienum. D. de furt.

Senarii abjecti. Cic. in Orat. 184. At Comicozum fenarii propter similitudinem sermionis sic sæpe sunt abjecti, ut nonnunquam vix in his numerus & versus intelligi possit. i. e. humi reputat, parum elati sunt, numero neglecto.

Verba abjecta. Cic. in Bruto. 125. In M. Craffi oratione fermo Latinus erat, verba non abjecta, res composita diligenter.

ABJECTIO, Verbale. [ἀποβολή] ut Animi abjectio, quasi dejectio atque defectio & pene desperatio. Cic. in Pison. Quid debilitatio, atque abjectio animi tui.

ABJECTE, Adv. [ἀποβέβηται] Contemptim, & abjecto animo, Cic. 2. Tusc. 2. 23. Sed hoc quidem in dolore maxime est providendum, nequid abjecte, nequid timide, nequid ignave, nequid ferviliter, muliebriter faciamus. Idem 3. Philipp. 28. Nec abjecte, nec sine aliqua dignitate, casum illorum temporum & dolorem tuli.

ABJECTO, as. [ἀποβέβηται] significat Frequenter abjicio.

ABILA, [Ἀβίλα] Lyfanie cognomine, auctore Ptol. hodie *Belinas*, Cœlyfyrie oppidum in regione Decapolitana. Plin. lib. 5. c. 18. Hinc **ABILENE** vocatur tetrarchia, de qua Lucas c. 3. v. 1. &

ABILENUS, dictus Diogenes, celeberrimus Rhetor a Patria eadem. V. Suid. Hist. col. 4.

ABILA, mons. V. **ABYLA**.

ABILATÆ, [Ἀβιλῆ] ab urbe Abila, ex Stephano.

ABINCUNABULIS, **ABINEUNTE ÆTATE**, **ABINFANTIA**. V. A.

ABIN, quid significet, sic explicat Hieron. in Prolog. Dialog. adversus Pelag. Ut præteream, inquit, Manichæum, Priscillianum, Evagrium, Hyperbortum, Jovinianum, & totius pene Syriæ hæreticos, quos sermone gentili Abin, & Paanin, id est, perverfos, & Maillianos vocant.

ABINTEGRO, [ἀπὸ δευτέρου] Adv. iterandi. pro, Denovo, auctore Servio: quasi res perfecta rursus inchoetur. Virg. 4. Ecl. v. 5. Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.

Cic. 3. Verr. 104. Utrum existimatis minus operis esse, unam columnam efficere ab integro novam, nullo lapide redivo, an quatuor illas repone? De hoc & seq. V. A. & **INTEGRO**, **INTESTATUS**.

ABINTESTATO, adverbialiter dictum [ἀδελφῆτος, μη διαδέχοντο] pro eo quod est sine testamento. Nam aut ex testamento, aut si non est, vel irritum est, propinquitatis iure heredes sunt, Afran. lib. 29. Digest. Quinque enim abintestato successerit, locum habent codicilli: nam unus casus est, nec interest qui succedat, dum abintestato succedat.

ABIOTOS, [ἀβίωτος] Herba est, quæ notiori nomine Cicuta appellatur. Nomen inde ductum videtur, quod capite damnatis cum vino misceri solet. Diosc.

ABIS, fluvius in Danubium influens: hic etiam **ÆSUS** dicitur. Author Althamerus.

ABISAMA, [Ἀβισαμῆ] civitatis nomen, quæ a Ptolemæo collocatur in Arabia parte, quæ Arabia felix dicitur.

ABISARI, alias **BIASARI**, regio est Indiæ, apud Strab. lib. 15.

ABISONTES, a Plin. inter Alpines populos numerantur. lib. 3. cap. 2.

ABITIO, **ABITUS**. V. **ABEO**.

ABJUDICO, [ἀποδικάζω] are. Judicio auferre: ea forma dictum, qua abjurare: & ei contrarium est adjudicare: ut, Abjudicare agrum ab aliquo. Cic. de Leg. Agr. Judicabit Alexandriam regis esse; a Pop. Rom. abjudicabit. contra Rull. 42.

Abjudicare ab ordine senatorio rationem veritatis. Cic. 3. Verr. 4. Neque tanta fortunis omnium perniciēs potest accidere, quam opinione Pop. Rom. rationem veritatis, integritatis, fidei, religionis ab hoc ordine abjudicari.

Abjudicare, Rejicere. Cic. Orat. lib. 2. 102. Ubi plus mali quam boni reperio, id totum abjudico, atque rejicio. Metaphoram declaravit per verbum magis proprium, **REJICIO**. Budæus legit, abidico.

Abjudicare aliquid ab aliquo. Cic. 2. Verr. 13. Nulla res cujusquam tam patria atque avita fuit, quæ non ab eo, imperio istius abjudicaretur.

Abjudicare sibi libertatem. Cic. pro Cœcili. 99. Hoc judicatur, cum is qui in servitute iusta fuerit, censu liberetur: eum qui cum liber esset, censeri noluerit, ipsum sibi libertatem abjudicasse. Dativus **SI TIBI** pro ablativo ab se.

Abjudicabo me a vita. Plaut. in Afinar. 3. 3. 17. fati dure dixit, pro eo quod est, vitam mihi adimam, me vita privabo.

ABJUDICATUS, Adj. ex Partic. Liv. 4. ab U. C. 1. Læti ergo audire Patres, Ardeatium populum ob injuriam agri abjudicati defecisse.

ABJUGO, [ἀποβιβάζω] are. Quasi a jugo removeri: ut, abjugare bovem, hoc est, a pari disjungere.

Abjugare, per translationem, pro, Separare, alienare, disjungere, abjungere. Pacuvius Medo: Quæ res te ab stabulis abjugat, certum est loqui. Nonius. Antiquum est verbum, pro quo abjungere dicitur usitatus.

ABJUNGO, xi, ctum, [ἀππομνύω] ère. Disjungere, separare. Virg. 3. Georg. 518. — in trititis arator Mœrentem abjungens fratrem cæde juvenem.

Plaut. Mil. 20. quando aspicio hunc, lacrymor, qui abjungitur. Cic. Att. lib. 2. 16. Quod se ab hoc refractariolo judiciali dicendi genere abjunxerit.

ABJURO, [ἀπομνημι, ἰξόμνημι] are. rem creditam negare perjurio, ait Serv. Plaut. Cur. 4. 2. 10. Qui abjurant liquid creditum est. Pecuniam in jure. Plaut. in Rud. Prolog. v. 14. Quique in jure abjurant pecuniam. Id est, juramento apud prætorem negant fe pecuniam accepisse.

Abjurare creditum, Sallust. in Catal. De Sempronica. c. 25.

Abjurare, pro simpliciter negare & inficiari, inquit Budæus. Cic. Att. lib. 1. 8. Tulliola nostra, delicia nostræ, tuum munusculum flagitat, & me sponsorem appellat: mihi autem abjurare certius est, quam dependere.

ABJURASSO, pro, Abjuro. Plaut. Perf. 4. 3. 9. Nec metuo, quibus credidi hodie, ne quis abjurasset mihi. [Syncope est Præter. Subjunctivi, pro Abjurerit. V. Voß. de Analog. l. 3. C. 42. extr.

ABJURATUS, [ἀπομνημι] Partic. a passivo abjuratur: ut, pecunia abjurata. Id est, perjuria alicui abnegata.

Abjuratus, in alia significatione. Virg. 8. Æn. 263. Abstractæque boves, abjurataque rapine Cœlo obtenduntur. Hoc est, contra jus retentæ, ait Servius.

ABJURATIO, onis. Verbale. [ἰξομνησία] Est rei creditæ abnegatio cum perjurio, ut Iudorus 5. 26. definit.

ABLACTO, are. [ἀπαραλακτίζω] A lacte removed: pro quo Varro, a mamma disjungo. Virg. a lacte depello, dixit. Ecl. 1. 22. Verbum est a veteri Bibliothoni interprete usurpatum.

ABLACUS, [Ἀβλακός] Fluvius Danubium ingrediens. Althamerus.

ABLAQUEO, [ἀβλακίζω] are. proprie ad vites & arbores pertinet: quod

fit cum circum illas terra foditur, & radices superiores recidunt: vulgo dilaclari. Colum. lib. 4. cap. 29. Sed antiquissimum est, & ante hæc ablaqueari vitem, & radicesque fummas vel fohes amputari, & posthæc adobrui truncum. De ablaqueatione V. plura ibidem. cap. 8. & Cato. de R. R. cap. 5.

ABLAQUEARI, pass. in tertiis personis: unde

ABLAQUEATUS, ut Vitis ablaqueata. Plin. lib. 6. cap. 27. 6.

ABLAQUEATIO, onis. [ἀβλακιστή] Ipse actus ablaqueandi. Colum. de arboribus. cap. 5. Per brumam, vitem nec colito: nisi si voles eas radices, quæ in ablaqueatione apparebunt, persequi. Plin. lib. 12. cap. 15. Myrrha gaudet ratris & ablaqueationibus 27. 6.

ABLATIVUS, casus. [ἀβλακιστή τινος] Grammaticis dicitur, qui sextus est casus apud Latinos, & alio nomine (teste Prisciano) Comparativus appellatur: ut aucto ab Hectore, & fortior Hectore. Diomedes, lib. 1. Ablativum Greci non habent: hunc tamen Varro interdum Sextum, interdum Latinum appellat, quia Latine lingue proprius est, cujus vis apud Grecos pro genitivum explicatur. Priscianus lib. 5. cap. de casibus. Quint. lib. 1. cap. 4. Querat etiam, sicut apud Grecos vis quedam sexti casus, & apud nos quoque septimi: nam cum dico iusta perculli, non utor Ablativi natura, nec hi idem Græce τῶ βεβλή.

V. CASUS, eo significato quo utuntur Grammatici, in **CADO**.

ABLATUS. V. **AUFERO**.

ABLEGARE ades. [ἀπὸ λήκω οικία] Id est, nitida & elegantes, quæ emptores facile invitant. Plaut. Mostel. 3. 3. 3. [Sed V. **ABIECTUS**.

ABLEGO, [ἀπὸ πηλοῦ, ἀπὸ δόλου] are. Est proprie quempiam alio mittere, qui nobis est tædio, ut impedimento. Dicitum a legatis, qui cum legationibus mittuntur. Nonius. 1. 133. Plaut. Mil. 3. 2. 55. — hunc subcultodum sum

Foras ablegavit, dum capse transire huc placet.

Ablegare aliquo. Ter. Hec. 3. 3. 45. Aliquo mihi est

Hinc ablegandus, dum parit Phylomena.

Remove & ablegare alicquem. Cic. 7. Verr. 81. Ipse autem remoto atque ablegato viro non liberius quam ante, sed paulo solutior tamen animo secum illam haberet.

Dimittere & ablegare consilium. Cic. 2. Verr. 30. Causam scilicet dimisso atque ablegato consilio defensionem negavit.

Ablegare cum priore iupino. Liv. 1. 35. ab urbe, Pueros venatum ablegavit.

Ablegare dictum de pecoribus. Varr. 1. de R. R. cap. 47. Quin & pecus a prato ablegandum. Colum. 6. 5.

Ablegare simpliciter pro remove. Cic. ad Att. lib. 2. Epist. 18. A Cafare valde liberaliter invitator in legationem illam, sibi utim legatus: sed hæc a fratris adventu me ablegat. Hoc est, me hinc remove, ut in fratris adventu adesse non possim.

ABLEGATIO, onis. [ἀπὸ πηλοῦ] Ipse actus ablegandi. Liv. 6. 39. Ablegatione juvenutus ad Veliternum bellum. Cic. 1. de leg. 14. Ablegationem aliquam nimirum ista oratio postulat.

ABLEGMINA, partes erant extorum, quæ diis immolabantur. Festus. Vulgo legitur Ablegmina. Scaligerum ibi V.

ABLEPSIA, è. [ἀβλεψία] Animi cæcitas, inconsiderantia. Sueton. de Claud. Cæs. cap. 39. Inter cæcitas, in eo mirati sunt homines & oblivionem & inconsiderantiam, vel ut Græce dicam, μετῴρασι καὶ ἀβλεψίᾳ. Causa, notat, p. 470. vocem latine usurpassè Servium in Virg. Æn. 7. 647. & recte ibi legit: Scienda est Poetæ affectatio. Nam ablatium nefas est dicere.

ABLEPTI, populi sunt non procul a Pergamo, qui parent Myfis, ut Author est Strabo lib. 13.

ABLEGURIO, ivi, itum, [καταλιγγύω] ire. Liguriendo absumere. Ter. Eun. 2. 2. 4. Idem patria qui abligurierat bona. V. **LIGURIO**, & **ORLIGURIO**.

ABLOCO, [ἀπομνημι] are. idem quod locare, verbum rarissimum. Suet. in Vitel. cap. 7. 3. ut domum in reliquam partem anni ablocare.

ABLUDO, [ἀπομνημι] si, sum, are. Cui opponitur Alludere. Hor. 2. Ser. sat. 3. 320. — Hæc a te non multum abludit imago. Id est, hoc exemplum non multum dissimile est tuis moribus. Vel, ut Budæus, abfona est & absumis.

ABLUO, ui, utum, are. [ἀπομνημι, ἀπομνημι] Lavando abstergere. Plin. lib. 12. cap. 12. 4. Gallicum nardum cum radice vellitur, abluiturque vino.

Abluere, pro madefacere, aut rigare. Colum. lib. 3. terra quæ in eum congesta est, pluviiis non abluatur. Cic. pro Rosc. Amer. 72. de patriciarum supplicio: ita iactantur fluctibus ut nunquam abluantur.

Abluere, pro expiare, & quasi purificare. Virg. 2. Æn. 719. Me bello ex tanto digressum, & cæde recenti Attrectare nefas: donec me flumine vivo Abluero. V. Macrob. Saturn. lib. 3. cap. 1.

Abluere, translatum ad animum. Plin. Jun. lib. 3. Epist. 7. maculam veteris industriae laudabili otio abluerat. Hoc est, deleverat, sustulerat, purgaverat.

Abluere pedes. Cic. 4. Tusc. 46. Perdida verba, Idem ibidem.

Perjurium. Ovid. Fast. lib. 5. 681. Hoc est, expurgare ab omni perjurio. Sibi umbras. Lucret. lib. 4. 379. Id est, auferre.

ABLUTOR, eris, pass. ut Abluitur fitis. Lucret. lib. 4. 474. Sic igitur anela fitis de corpore nostro Abluitur. Id est restinguitur.

ABLUTUS, Partic. [ἀπομνημι] Varr. 3. de R. R. cap. 9. eaque abluta condunt in furfures. Id est, lota.

ABLUTIO, onis. [ἀπομνημι] Ipse abluendi actus. Macrob. Satur. lib. 3. cap. 1. Constat diis superis sacra facturum, corporis abluitione purgari: quum vero inferis litandum est, fati actum videtur, si aspersio foga contingit. Plin. 13. 12. Quæ abluitione Angulli nomen accepit, ad adulationem. Addo Terni. de Baptif. l. 5. & Fulgent. Epist. ad Venant.

ABLUVIUM pro diluvio [ἀπομνημι] Laberius nimis licenter dixit, teste Gellio lib. 16. cap. 7.

ABMATERTERA, [ἀπομνημι] Soror abavix. Infit. de grad. lib. cog. & in D. tit. cod. l. Jurisconsult.

ABMITTO, si, flum, are. [ἀπομνημι] Idem quod mittere: verbum rarissimum. Plaut. Truc. 2. 7. 33. ubi tamen Camerarius pro abmiserit, legit, ad me miserit.

ABNĀTO, [ἀβνήθημα] are. Alicunde natando recedere. Statius lib. 1. Achilleidos. 383.
ABNĒCO, [ἀβνήσκω] vi, & avi, atum, āre. Idem quod necare. Plaut. Truc. 1. 2. 98. ubi Camerarius legit, puerumque ut enecaret.
ABNEGŌ, [ἀβνεγώνω] are. Proprie est denegare. Abnegamus autem quod a nobis aut dono, aut commodato petitur. Colum. lib. 10.
 Ingeniumque loci, vel Jupiter abnegat imbrem.
 Abnegamus item quod nobis creditum est, ut depositum. Plin. Jun. lib. 10. Epist. 100. de Christianis. Ne depositum appellati abnegarent.
 Rufus abnegamus quod promissimus. Virg. 7. Æn. 423.
 Rex tibi conjugium, & questitas sanguine doctes Abnegat.
 Abnegare pro renuere. Virg. lib. 2. Æn. v. 637.
 Abnegat excidia vitam producere Troja.
 Abnegare comitem, id est, recusare. Hor. lib. 1. Car. 35. 22.
 Te spes, & albo rara Fides colit
 Velata panno, nec comitem abnegat.
ABNĒPOS, [ἀβνήπος] ōtis. m. Filius proneptis vel proneptis: & refertur ad abavum. Suet. in Tib.-Cæs. cap. 3. 6.
ABNEPTIS, is. [ἀβνήτης] Proneptis vel proneptis filia. Sueton. in Neron. cap. 35. 3.
ABNOBA, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius. Plin. lib. 5. cap. 4. 12. In plerisque tamen Plinii codicibus Arnoba legitur, non Abnoba. Quidam Abnova legunt. V. ARNOBA, & Tac. Germ. 1. 4. Fest. Avienus Periæg. v. 437.
 Abnoba mons Ifro pater est.
ABNOCTŌ, avi, are. [ἀβνοκτέω] Per noctem abesse. Martianus in l. 15. Illud D. de officio præfidis, abnoctare ei non liceat. Seneca de vita beata, Alius Jovem adulterum inducit & abnoctantem. Tribunis Plebis jus abnoctandi ademptum scribit. Gell. 13. 12.
ABNOŌ, [ἀβνώω] are. Idem quod enodare, id est, arbores & vites nodis purgare. Colum. lib. 4. cap. 24. Hunc ergo tanquam æmulum diligenter iidem amputant, & abnodant, priusquam corroboretur, &c.
ABNODATUS, Colum. 4. 22. Pampinus non abnodatus, neque abrafus.
ABNORMIS, sine norma [ἀβνώμος] Hor. lib. 2. 2. 3. Ser. Rusticus, abnormis sapiens, &c. id est, qui sapiens quidem est, sed non ad istorum philosophorum normam. Lambinus. V. ANORMIS.
ABNORMITAS, Gloss. græc. lat. ἀβνώμια.
ABNUO, i, tum, [ἀβνώω, ἀβνώω] ere. Est proprie nutu significare te non assentiri, vel non concedere, hoc est, te negare, vel denegare quidpiam: cui contrarium est Annuere. Plaut. Capt. 3. 1. 21. Ubi cœnamus, inquam? atque illi abnuunt.
 Abnuere, Recusare, Rejicere. Liv. lib. 1. 56. Bruti quoque haud abnuunt cognomen. Virg. 5. Æn. 531.
 — nec maximus omen
 Abnuunt Æneas.

Abnuere curam pecoris. Colum. lib. 6. cap. 1. statim ab initio.
 Imperium Liv. Dec. 3. lib. 8. in Scipionis oratione ad seditiones milites, Vos imperium auspiciūque abnuistis.
 Jussa ducis. Tacit. lib. 1. 14. abnueratque contra ritum militiae, jussa ducis, seipsum gladio transegit. id est, quia jubenti duci non paruerat.
 Abnuere, Solo verbo, simpliciterque negare. Colum. lib. 2. cap. 8. Nos quoque abnuimus, in agro temperato & minime humido, fementem sic fieri debere. Alii codices habent, annuimus. Nunc vulgo sic legitur, Nos quoque non abbigimus in agro, &c.
 Abnuere aliquid alicui. Cic. de fato 4. Nihil enim unquam abnuo meo studio voluntas tua. Id est, negavit.
 Abnuere alicui de re aliqua. Sallust. in Jugurth. 84. 3. Neque Mario Senatus, quanquam infestus, abnuere de ullo negotio audebat.
 Recusare & abnuere. Cic. pro Milon. 101. Non recuso, non abnuo.
 Abnuere & agnoscere, opponuntur. Tacit. Hist. 11. 12. Atque ita compositus, ut ex eventu rerum abnueret, vel prospera agnosceret.
 Abnuere & concedere, contraria. Cic. 2. de fin. 3. & intelligas quid quisque concedat, quid abnuat.
 Abnuere, Prohibere. Virg. 10. Æn. 8.
 Abnueram bello Italiam concurrere Teucris.
 Abnuo locus impetum. Hoc est, negat facultatem impetum faciendi, Tacit. lib. 5. 13. 6.
 Abnuo spes. Id est, negat. Tibul. lib. 4. eleg. 1. ad Messalam. 25.
ABNUENDUS, a, um. [ἀβνωendus] Senec. in Thyest. 5. 14.
 Nec abnuendum si dat imperium Deus,
 Nec appetendum.
ABNUEO, es. pro Abnuo. Ennius v. 8. Annalium, Certare abnuo, meo tuo legionibus labem. Idem in Thelamone, Ex eo futurum abnuent. Diomedes.
ABNUÏTUR, Imperf. [ἀβνωύται] Liv. 3. ab U. C. 311.
ABNŪTO, as, [ἀβνωύτω] are. Frequenter signum oculis facere. Plaut. Capt. 3. 4. 79. Longius quid mihi abnutas? r. tibi ego abnuo? Cic. 3. de Orat. 162. Quidam est obsecro? quid te adiri abnutas? Id est, abnuis & recusas seu prohibes.
ABNUÏVUM, [ἀβνωύω] Dissensio, voluntas contraria, sed sine actione ad impediendum expropterea. Paul. in l. 83. D. de verb. obligat. Qui spondet dolum malum abesse, abfurumve esse, non simplex abnuivum spondet, sed curaturum se, ut dolum malus abit.

A B O

ABO, are. blande compellare, & velut Abam vel Abbam, i. e. Parentem, vel, ut alii volunt, ut fratrem honorare. Nam Scalger per ἀβαφίζω exponit. V. ejus Lect. Aufon. 1. 29. p. 84. Ipse Aufonius ad Patrem Epist. 1. v. 13.
 — Nam supparis avi
 Sum tibi ego, & postum fratris abare vice.
ABOERICA, nomen est ignis oppidis in citiore Hispania, in conventu Braccarum, Plin. lib. 4. cap. 20. Ptolemæus vocat ἄβοερα.
ABOCCIS, Æthiopia oppidum, Plin. lib. 6. cap. 20.
ABOLANTI, sunt populi Italiæ, Albensibus proximi, inter Latinos a Plinio relati, lib. 3. cap. 5.
ABOLEO, evi & iii, itum, [ἐξαλείφω, ἀφανίζω] ere. Omnino rem tol-

lere, delere, obliterare, ita ut ne odor quidem rei ejus relinquatur. Virg. 4. Æneid. 497.
 — abolere nefandi
 Cuncta viri monumenta jubet.
 Conscientiam generis humani abolere. Hoc est, facere ut homines obliviscantur. Tacit. in vit. Agric. non procul ab initio, cap. 2. ut monumenta clarissimorum ingeniorum in comitio ca foro urerentur. Scilicet illo igne vocem populi Romani, & libertatem Senatûs, & conscientiam generis humani aboleri arbitrabantur.
 Corpus igni abolere. Hoc est, Cremare. Tacit. lib. 16. 6. 3.
 Crimen, vel nomina reorum, Est ex reis eximere, five crimen remittere & condonare. Tranquil. in August. cap. 32. Paul. 1. 3. D. de accusat. Rei nomen non aboletur, & ex integro repetendi reum potestas fiet. Hinc titulus est in D. de abolitionibus criminum.
 Dolorem & iram. Tacit. Hist. lib. 4.
 Imagines. Tacit. Ann. lib. 4. 22.
 Lex veteris feronibus aboletur. Quintil. cap. 5. 58. Burm.
 Magistratum abolere alicui, pro abrogare magistratum. Liv. 3. ab U. C. 38. Memoria abolivit. Liv. lib. 9. ab U. C. 36. Aliis omnibus cladis Caudinæ nondum memoria aboleverat. Id est, extincta & adempta erat.
 Poena abolivit. Id est, in desertum abijt. Gell. lib. 20. cap. 1. Si non illa etiam ex xii tab. de testimonio falsis poena abolevisset.
 Sterilitatem feminarum, & virorum infantiam abolere. Plin. lib. 31. cap. 2.
 Vires alicujus. Tacit. Hist. lib. 4.
 Aboleo, pro abluo, seu lavo. Virg. 3. Georg. 560.
 — nec viscera quisquam
 Aut undis abolere potest, aut vincere flamma. Servius, Nec lavari, nec coqui poterant, exponit.
ABOLESCO, ère. [ἀβωλέσκω] Aboleri, destrui. Colum. lib. 3. cap. 2. Eademque nec imbribus putrefcit, nec ficiatibus abolefcit.
 De vinea. Virg. lib. 7. Æn. v. 232.
 — nec veltra feretur
 Fama levis, tantique abolefcet gratia facti.
 Abolefcere, pro decrefcere, Lucret. lib. 5. v. 732.
 Inque dies privos abolefcere quæque creata. Sic Lambinus. Conf. ABORETI.
ABOLEOR, pass. [ἐξαλείφωμαι] ponitur pro mori. Plin. lib. 7. in proem. Itaque multi exitere, qui non nasci optium censerent, aut quam ocys sine aboleri. id est, mori, extingui.
ABOLITUS, [ἀβωλίτω] Partic. ut, Nomen abolitum. Plin. lib. 14. cap. 4. Sic Plin. Jun. Libri aboliti, & abolite accusationes. Gell. lib. 12. cap. 1. Abolitis & obliteratis naturæ pietatis elementis.
 Abolita atque abrogata retinere, insolentia cujusdam est. Quintil. lib. 1. cap. 6. p. 76. Burm.
 Abolitæ ædes. Tacit. Ann. lib. 2. 49. ædes vetustate, aut igni abolitas.
 Abolitis paulatim patrios mores, funditus everti per accitiam lafciviam. Tacit. lib. 14. 20.
ABOLITIO, ōnis. [ἀβωλίσις] Verbale: ut Abolitio legis. Sueton. in Augusto, cap. 34. 3.
 Abolitio criminis, dicitur a Jurisconsultis cum accusati nomen de reis eximitur, sic, ut accusationis instituta memoria funditus extinguitur. I. abolitio. g. D. ad S. C. Turpil. Et est duplex, Publica & privata: Publica que principis, fenatusve autoritate fit: Privata que rei, accusatorisve postulatū conceditur. l. j. c. de general. abolit. l. aut privatim. D. ad Turpil. Hotoman.
 Abolitio sententiæ. Tacit. lib. 6. 22. & lib. 13. 50, 51.
ABOLLA, e. teste Nonio, 14. 9. velis erat militaris [χαλμύρις] Unde locus Martialis in Crispinum, qui posita abolla, togam sumperat, lib. 8. Ep. 48.
 Nescit cui Tyriam dederit Crispinus abollam:
 Dum mutat cultus, induturque togam.
 Servius in illud Virg. 5. Æn. 421. duplicem ex humeris rejecit amictum. Id est, inquit, abollam que duplex est, sicut chlamys. Hor. Contra quem duplici panno patientia velat. Hæc ille. Horatii locus est l. Epist. 17. v. 25. de Diogene philosopho Cynico.
 Abolla, videtur etiam fuisse veltis philosophica, quemadmodum ex superiore loco Horatii intelligitur, & indicat idem Juv. Sat. 3. 113. ubi de philosophis,
 — audi facinus majoris abollæ.
 Stoicus occidit Bæream, delator amicum. Majoris abollæ, id est, non militaris, sed philosophicæ. Ut sit sensus, audi que fecerit Græcus philosophus vir magnæ autoritatis. Sic Martialis de quodam Cynico, lib. 4. 53. Lege integra juvenalis verba cum Not. Farnab.
 Abolla præterea videtur fuisse veltis honoratiorum, apud Suet. in Calig. cap. 35. 2.
ABOLUS, [ἀβωλος] Pullus est, qui nondum dentes illos amisit, ex quibus, in equis præfertim, ætas dignoscitur. Unde etiam dentes illi a Xenophonte & Aristotele γαυροὺς appelluntur. Budeus.
ABOLOES, Pro, ab illis dicebatur. Antiqui enim literam non gemabant.
ABOMĀSUM, [ἄβωσαν] ut Omāsum. Hor. lib. 1. Epist. 15. 34.
 — patinas cœnabat omāsi
 Vilis & agnine, tribus uras quod satis esset. Id. 2. Sat. 5. 40. Quid sit, his verbis docet Heremolaus in cap. 9. lib. 28. Plinii. Quid autem, ait, significet inter ventres centipellio, vulgaris & trita laniorum vox ostendit. Quartum ventrem interpretatur Gaza ἄβωσαν, quem abomāsum vocavit. Quod genus edulij Julius Pollux, taconas a Cræte Comico putavit appellatum, etiam aliter in ea voce multi sentiant. Comico certe vetus hodie quoque vulgus taconas vocat: propterea & centipelliones fortasse nominati. Hæctenus Heremolaus. Enyltron seu abomāsum ab aliis exponitur, finis seu venter qui jungitur quasi in ventre post reticulum.
ABOMINOR, ari. [ἀβωλόπομαι] Est rem aliquam, veluti malum omen detestari, execrarique, & a nobis amolari. Plin. lib. 28. cap. 2. 15. Incendia inter epulas nominata, aquis sub verbis profusis, abominantur. Abominari etiam dicitur, cum aliquid verbum veluti sinistri omnis averfamur, deprecamurque: ut cum dicitur, Si quid tibi acciderit humanitas, quod Deus prohibeat. Unde abominatio dicitur ea figura. Curt. lib. 7. 4. 12. Hoc regum indigne aut moderate perferendum

dum est, aut (quod abominor) in te ruet. Ovid. Met. 9. 676. & Pont. 3. l. 105. Quod abominor! Adde Sueton. Claud. cap. 45. Elegans hæc veterum phrasîs vulgo dicitur; Quod Deus avertat! V. Parei Lex. Crit. p. 10. Alia formula; Hostibus illud eveniat: de qua Drakeib. ad Sil. 2. 54. Et Broekh. ad Prop. 3. 6. 20. Activa forma, abomino, usus est Plaut. Trin. 3. 2. 82. Hinc passîm. Verrius apud Priscian. c. 8. p. 791. Severità coram abominatur ab omnibus.

Abominari, cum infinitivo. Senec. de Benef. Hæc univerſa habere, de quibus loqueris, abominabitur.

ABOMINANDUS, [ἀβδανός] Detestatio dignus. Quint. lib. 9. cap. 2. 791. Abominanda crimina sparguntur.

Abominanda infelicitas. Quint. in Proem. lib. 8.

Abominandam opem alicui ferre. Senec. in Hippol. 3. 948.

Fer abominandam nunc opem nato parens. Hoc est, cui filii necem inviam atque abominandam esse oportebat.

Abominanda optata. Senec. in Hippol. 10. 26.

ABOMINATIO, Verbale. Detestatio, execratio, [ἀβδύνημος] in Sacris literis.

ABOMINATUS, [ἀβδύνητος] Partic. passive sumptum. Hor. Epod. 16. 8. Parentibusque abominatus Annibal. Hoc est, execrationi habitus, Abomine interprete. V. Liv. 31. 12.

ABONOGICHTIS, [Ἀβονογίχτις] Populi sunt ad Pontum Euxinum, ita dicti ab exiguo oppido, cui ἀβώνος τείχος, hoc est Aboni murus, nomen est. V. Steph. & Lucian. in Pseud.

ABORACA, [Ἀβόρακα] Regimcula est ad Mæotidem paludem, non procul ab Hypani fluvio. V. Strab. lib. 11.

ABORIENSIS, civium Romanorum in Africa oppidum. Plin. lib. 4. c. 5.

ABORIGINES, inum. [Ἀβόριγγιες] appellati sunt, quasi sine origine, ut patet quorum ingenuarior origo, eo quod vagi errantesque, ex variegentium colluvione mixti, convenirent in agrum qui nunc est pop. Rom. Fuit enim gens antiquissima Italiae, auctor Festus. Alii putant Aborigines dictos Græco nomine, quod montes incolerint & in his genti sint, ἄβος enim mons est, & γένος generor, nascor, & γένος genus. Alii quæ Aberrigenes, quæ errantes eo venerint: quæ sententia est Festi. Lege Aur. Vict. de Orig. Rom. cap. 4. Plin. sub fin. lib. 4. Tyrios Aborigines Gadum (ut quidem Salmafus eum locum quam felicissime emendavit) vocat, quod a Tyris condite essent Gades. Itaque Aborigines sunt conditores auctoresque originis πελοποννησίου Græcis appellati. Nec alia causa antiquissimi Latinorum Aborigines dicti, quam quod deducunt Genti illi originem: sive quod posterus fuit originis auctores fuerint, ut & Dionys. Explicat. Antiq. Rom. l. 10. Quidam omnia que de Aboriginibus feruntur, fabulæ potius, quam historice similia putant. conf. Suid. & Meurf. ad Lycophron. pag. 315. Hi postea adventu Hæncæ, Phrygius juncti, Latini nomine appellati sunt. Ad huc meminit Sallust. in Catil. cap. 6. & Liv. ab U. C. 1. 1. Alii per secundam vocalem in penultima, scribunt Aborigenes.

ABORIGENES, fuit Varronis quidam liber hoc nomine, in quo de hominis natura & origine, primisque illis rudi cælo natis hominibus loquebatur. Turnebus.

ABORIOR, æris, vel tris, ortus, Ir. [ἀβδύνητος, κλέροσόνος] Significat factum abortivum fieri, vel interpellative nasci. Gell. lib. 12. cap. 1. Quod quidem eadem recordia, qua quibusdam commentitiis fraudibus nituntur, ut fœtus quoque ipsi in corpore suo concepti abortiunt. Id est, ante maturum partum ejiciantur.

Aboriri quidam active accipiunt, ut de matre dicitur, pro, abortum facere: de qua significatione citatur apud Non. Marcell. Varronis locus: pro Callio vel Fundanio, de admirandis rebus, his verbis; Vinum quod ibi natum fit in quodam loco, si prægnans biberit, fieri, ut abortiatur. In quibus verbis videtur deesse nomen (fœtus) ut fit fœtus, fieri ut fœtus abortiatur. Potest tamen absolute accipi abortiatur, i. e. abortus fiat.

Aboriri vox dicitur, idque per metaphoram, quando præ metu, aut alia de causa deficit. Lucr. lib. 3. 156.

Corpore; & infringi linguam, vocemque aboriri.

Id est, intercludi, intermori.

ABORTICOR, fisci. Ita Pareus legit in Lucret. 5. 732.

Inque dies privos abortifici quæque creata.

Gifanus in Indice trecto consensu librorum.

Gallendus aboriri. At Fayus cum Lambino & Creecho abolere. Quod V.

ABORTIO, onis. Verbale [ἄβδύνησις, ἀβδύνησις] Actus ipse aboriendi. Plaut. Truc. l. 2. 99. Celabat, metuebatur te: ne sibi persuaderes ut abortioni operam daret. Cic. pro Cluent. 34. Si hac solutio legatorum, & non merces abortionis appellanda est.

Abortire ponit Calepin. ex Columell. lib. 7. c. 6. sed corrupte locum citat. Nam Columellæ verba hæc sunt, Nec tamen ea sola creant abortus, sed etiam glans cum citra fatietatem data est.

ABORTIUM, i. [ἐκτρώμα] Idem quod Abortio. Hieron. ad Pammach. in Epist. consolatoria super obitu Pauline uxoris, 26. c. 1. Tom. 1. f. 74. Dumque crebris abortiis, & fœcus aviditatem. maritque tristitiam præponit imbecillitati suæ, passa est aliquid de Rachelis exemplo. Quem locum sic exponit Erasim. Sæpius abortum fecerat Paulina. Non facit autem abortum, nisi quæ concepit, etiam si vitio aliquo vel corporis vel feminis fit, ut fœtus nondum maturus ejiciatur. Ex abortiis igitur intellexit se non esse sterilem.

ABORTO, [ἀβδύνησις, ἐκτρώμα, ἀβδύνησις] are. Abortum facere. Varr. 2. de R. R. cap. 4. 13. Ne dum exilire velit, prægnans abortire. Firmic. lib. 3. cap. 7. 6. Aut abortabit frequenter, aut difficilem edet partum. Id. lib. 6. cap. 31. ad finem, Filios quoque geminos abortabit.

ABORSUS, us. [Ἀβόρσος] Verbale. de quo sic Non. Abortus & abortus varias habent significationes. Abortus enim illud dicitur, qui est in primis mensibus, cum concepti exordium factum est. Abortus prope tempus pariendi. Hæc Non. 5. 16. Qui convenit quod scribit Festus, Abortum gravidæ mulieris dici, quod non fit tempelive ortum. Abortus ab aborior; Abortus ab aborior deduci videtur.

ABORTUS, a, um. Id est, Exortus. Stat. lib. 8. Theb. 8. 32. de Plutone,

Nec folitus sentire metus, expavit aborta
Sidera, jucundaque offensus luce profatur.
Sed hodie ibi legunt Aborta Sidera. Jan. Gebhardus Crepund. 1. 12. Ovidio ex MSS. hanc vocem reituit.

ABORTIVUS, us. [ἐκτρώμα, ἐκτρώσις] Verbale, Id. quod abortio. Ter. Hec. 3. 3. 18. Dicam abortum esse. Ubi Donatus, Non est Latium, abortiva est: sed abortum fecit. Plin. lib. 7. cap. 11. 1. Estat in monumentis etiam medicorum, uno abortu duodecim puerperia egeit.

Abortus etiam de arboribus dicitur. Plin. lib. 2. cap. 18. Quoniam arborum etiam abortus invenimus.

Abortum facere, pro abortum pati. Plin. Jun. lib. 8. Epist. 10. ad Fabatum, Quo magis cupis ex nobis pronepotes videre, hoc tristior audies, neptem tuam abortum fecisse.

Abortum facere, pro Abortum inferre. Plin. lib. 21. cap. 18. Quod ad cyperonam attinet, Apollodorum quidem sequar: qui negabat bibendum, &c. fœminis quidem abortus facere non dubitat.

Abortum facere per metaphoram. Plin. in praefat. 12. 163. Quoniam audio & Stoicos, & cat. subinde abortus facere jam decem annis, cum etiam celerius Elephantis pariant. Loquitur de libris qui etiam diu ab auctoribus compressi sunt, nimium tamen mature fuit editi, ut abortus potius sit, quam perfectus & verus partus.

Abortum pati. Plin. lib. 28. cap. 7.

Abortum inferre. Plin. lib. 24. cap. 16. 92. de dracunculo, Tantumque inelle ei virus, ut olfactum gravidis abortum inferat.

ABORTIVUS, a, um. [ἐκτρώματις] a sapino abortum: ut, Abortivus factus, imperfectus & informis, qui solitæ abortu natus est. Hor. 1. Serm. Sat. 3. 46. Si cui filius est, ut abortivus fuit olim Sisyphus. Abortivum, id est, quod abortiri facit. Plin. lib. 7. cap. 6. Olfactio quidem in enisu letalis est: sicut sternalis a coitu abortivum. Id. lib. 25. cap. 3. Ego nec abortiva dico, ac ne anatoria quidem.

ABORTIVUM, i. [ἀβόρτιον] Id. quod abortus. Plin. lib. 18. cap. 17. Est & aliud ex vicino avenæ vitium, cum amplitudine inchoat: etiam non dum matura, prius quam roboretur corpus, atli tu noxio callum & inane a spica evanescit quodam abortivo. i. e. abortu. Ita omnes MSS. libri, tette Harduin.

ABORTUM, n. Ulp. in l. cum quidam. §. quod dicitur. D. de arque vel admitt. hered. Quid ergo si prægnans fuit cum pu. aret heres non esse prægnantem, & adit: mox abortum factum est? sic habent Holoander & Pand. Florentina.

ABORRAS, [Ἀβόρρας] fluvius est Mesopotamiae, in Euphratem influens. Strab. lib. 16.

ABORIS, idis. [Ἀβόρις] urbs est Ægypti, ut tradidit Hecateus, cujus incolæ dicuntur Aborites. Steph. de Urb.

ABPATRUS, ui. [Ἀβπατρίτης] Frater abavi. Ex lib. 3. Instit. de grad. cog. & l. Jurisconf. D. eod. tit.

ABRA, æ. [ἄβρα] ancillam adolescentiorem significat.

ABRACADABRA, vox phræsiotica, quam Serenus Sammonicus c. 53. Memitriteo depellendo chartæ inscriptam, ita ut ordine retrogrado litera deficiat, & lino inclusam collo suspendere jubet. V. ibi Keuchen. pag. 59. 63. & 275. feqq. J. Voff. Theol. Gent. 1. 8. p. 60.

ABRACES, [Ἀβράκης] unus ex summis Artaxersis ducibus. Xenoph. lib. 1. de Cyri minoris expeditione. Regii vero exercitus quadrifariam divisit. Ter centenis hominum milibus singuli duces summa potestate imperabant, atque ii fuerunt, Abrocomas, Tisaphernes, Gobrias, Abraces.

ABRADATAS, [Ἀβραδάτας] Rex Susorum fuit, & maritus Pantheæ nobilissimæ matronæ, quam cum a Cyro captam, castæ & liberatæ haberi præter spem intellexisset, ad eam accedens, quesivit quid sibi illa faciendum censeret, quo tanti Principis beneficio gratiam aliquam rependeret. Cui cum illa respondisset, ut enteretur se tanto regi simillimum præstare, statim in aciem profectus, strenue pugnavit occubuit. Cujus corpus ad se relatum cum Pantheæ aspexisset, acinace seipsum confodit, capite super viri pectus recumbens. Xenophon. lib. 7. Padiæ Cyri.

ABRADO, [ἀβράδω, ἀβράδω] si, sum, ere. Radendo tollere, sive detrahere, quod & deradere dicitur. Columel. lib. 3. 8. Arida & vetera que falce amputari non possunt, acuta dolabra abradito.

Abradi pars summe dicitur, pro detracti vel decedii. Plin. Jun. in Paneg. 6. 20.

Abradere per metaphoram, Difficulus aut per vim, & quasi radendo auferre. Ter. Phorm. 2. 2. 19. Unde aliquid abradi potest. Cic. pro Cæcina. cap. 7. Posteaquam videt nihil se ab A. Cæcina posse litium terrore abradere.

Nec manibus quicquam teneris abradere membris,
Possunt, &c. Lucr. lib. 7. 1097.

Abradere barbam. Idem quod radere. Plin. lib. 6. cap. 20.

ABRASUS, a, um. Partic. [ἀβραστὸς] Lucian. lib. 6. 155. Abrasæ fauces. Abrasæ supercilia. Cic. pro Rosc. Com. cap. 7. Nonne supercilia illa penitus abrasa, olere malitiam, & clamitate candiditatem videntur?

ABRAHAM, ABRAHAMUS, ABRAH. Patriarcha fidei celebratissimus, Abram parenti dicitur, Abraham Deo. Prudent. Piv. ch. v. 4. Causus obliquus Abrahamæ est apud Prud. Cath. 12. 43. Abre in Prud. Apoth. v. 373. Primam & secundam in Abraham corripit Tertul. Carn. adverf. Marc. 3. 6. & 29. Utramque producti Victorin. Gen. 3. 558.

ABRAMIDE, arum. m. pl. Posteri Abrahamæ.

ABRANAS, sive ABRASAX. Unus ex dæis, qui ab hæreticis inducti sunt, barbaris & inconditis nominibus: de quibus ab Irenæo & Epiphano facta est mentio. V. Tertul. de Præfer. cap. 46. Voff. Theol. Gent. 1. 8.

ABRE [ἀβρὸς ποταμὸς, ἐν δόξῃ ποταμὸς] non ab re. V. A.

ABREPTUS. V. ABRIPIO.

ABRETTANA, [Ἀβρεττανία] Suidæ, Mysia regio est, ita dicta a Breetia nympha. Strab. lib. 12. Abretanus Jupiter, Myfius Deus est, sic ab Abretana dicitur, Strab. ABRETTINI [Ἀβρεττινοί] Plinio dicuntur Mysiæ populi, cap. 3. lib. 5.

ABRINATA, [Ἀβρινατῆ] Populi sunt non procul a Ponto. Steph. de Urb.

ABRINCATUS, Gallia Lugdunensis populi. Lugdunensis Gallia habuit Lexovios, Vellocaffes, Galletos, Venetos, Abrincatus. Plin. cap. 18. lib. 4.

ABRIPPIO, ui, [*ἀβριπίου*, ἀβριπίου] eptum, etc. Ex ab & rapio: quasi rapti & violenter alicunde auferre, vel vi eripere, vel protrudere, Cic. in Verr. 4. 10. "Quem obtorta gula de convivio, in vincula abripi iussit. Id est, detruddi.

Abripere frumentum ab aratore. Cic. Verr. 5. 163. Frumentum per triennium aversum a Rep. esse, abreptumque ab aratoribus.

Maritum a conjuge. Cic. Verr. 6. 29. antequam iret in exilium. Nec patiamini me a liberis meis abstractum, a conjuge abreptum, ab aris foecisque innocentem projectum, vitam degere in exilio.

Aliquem a terra. Cic. de Orat. 3. 143. Repente te quasi quidam æstus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu pene omnium abstraxit.

A complexu, vel ex complexu aliquem. Liv. 3. ab Urbe. Cic. Verr. 3. 7. Qui e complexu parentum abreptos filios ad necem duceret.

Abreptus ex. Ter. Eun. 1. 2. 30.

Puellam dono quidam mercator dedit
Ex Attica hinc abreptam.

Abripere ad quaestionem. Id est, trahere. Cic. pro Cluent. Eo tempore ad quaestionem ipse abreptus est.

In servitute. Hirt. de Bell. Afric. lib. 5.

In cruciatum. Ter. And. 4. 5. 47.

In vincula. V. paulo ante.

Abripi tempestate. Cic. pro Ligur. Tempestate abreptus est unus.

Abripi tempestatibus in aliquem locum. Plin. lib. 2. cap. 27. Tempestatibus essent in Germaniam abrepti.

Abripi a parentis similitudine. Cic. 7. Verr. ut eum, etiam si natura a parentis similitudine abriperet, consuetudo tamen ac disciplina patri simile esse cogeret.

Abripere sese. Plaut. Milit. 2. 2. 21. — quis is est homo?
P. Nescio: ita abripuit repente sese subito. Pro, ferripuit, subduxit, subtraxit.

ABREPTUS, a, um. Partic. ut, Abreptæ remis in terram naves. V. NAVIS.

ABROCOMAS, unus ex summis Artaxerxis ducibus. Xenoph.

ABRODIÆTON, i. n. [*ἀβροδιῆτων*] Politianus vertit ex Herod. vitam mollissimam. Unde

ABRODIÆTUS, Delicate & molliter vivens, laute & opipare victitans, Græce ἀβροδιῆτης, Latine significat delicatum atque elegantem. Quod nomen sibi arrogavit Parthasus pictor nobilissimus. Plin. lib. 35. cap. 10. De ejus delicato vivendi more V. Ælian. Var. Hist. 9. 11.

ABRODUS, si, sum, [*ἀβροδύς*] ere. Est rodendo abscondere. Plin. lib. 10. cap. 62. 1. Vipereæ mas caput inserit in os: quod illa abrodit voluptatis dulcedine.

ABROGO, [*ἀβρογοῦ*, ἀβρογοῦ, ἀβρογοῦ] are. Est consensu publico aliquid penitus abolere, tollere, obliterare, irritum facere, ut legem, imperium, magistratum.

Abrogare, Infirmare. Festus.

Abrogare legi & legem dicimus: sed usitatus accusativo jungitur. Modest. in l. Derogat. D. de verborum significatione. Derogatur legi, cum pars detrahitur: abrogatur legi, cum profusus tollitur. Liv. 9. ab Urbe. Ubi duæ contrarie leges sunt, semper antiquæ abrogat nova. Sic habent omnes libri typis exculi. Hieronymus tamen Ferrarius in Philipp. Cic. hunc locum asserit esse mendosum, legendumque, Antiquam abrogat nova. quam lectionem retinent manu scripti Codices. [Quoties cum dativo occurrit constructum, Obrogare legendum videtur. V. DEROGO.]

Tollere & abrogare legem. Cic. 2. de Leg. Lex illa neque tolli, neque abrogari potest.

Lex aut rogatur, Id est, fertur: aut abrogatur, Id est, prior Lex tollitur: aut derogatur, Id est, pars prime tollitur: aut subrogatur, Id est, adicitur aliquid primæ Legi: aut abrogatur, Id est, mutatur aliquid ex prima Lege. Hæc Ulp. in Fragm. Tit. 1.

Jurisdictionem abrogare. Val. Max. lib. 7. cap. 7. Genitius quidam Maris Magnæ Gallus, a Cn. Oreste Prætoris Urbis impetraverat, ut restitui se in bona Nævianum juberet, quorum possessionem secundum tabulas testamenti ab ipso acceperat. Appellatus Mamerus a Sardinio, cujus libertus Genitium heredem fecerat, Prætoriam jurisdictionem abrogavit: quod diceret Genitium amputatis suis ipsius sponte genitalibus corporis partibus, neque virorum neque mulierum numero haberi debere. Erat autem Mamerus hic, Consul: ne quid eret lector.

Alieni imperium, magistratum, potestatem: hoc est, cum publice privare imperio, &c. Cic. 3. 40. Off. Cum Collatino Tarquinio collegæ Brutus imperium abrogavit. Cic. 4. 140. Verr. Si tibi magistratum abrogasset. Id. 3. de leg. Gracchus potestatem intercedendi collegæ abrogavit.

Abrogare quempiam, figurate dictum. Plin. de viris illust. de Pompejo Ma. Lepidum acta Syllæ rescindere volentem, privatus Italia abrogavit. Id est, pepulit, ejecit.

Fidem homini, aut alicui rei, Est fidem ejus abolere: hoc est, facere ut jam ei nulla fides habeatur. Plaut. Trin. 4. 3. 41. Male fidem servando, illis quoque abrogant etiam fidem, Qui nihil meriti.

Abrogare alicui fidem jurisjurandi. Cic. pro Rosc. Com. 44. Si jam tibi deliberatum est quibus abrogas fidem jurisjurandi, responde. Id est, facere ne alicujus juramento credatur.

Multam. V. in MULTAM dicere.

Beneficiis abrogare vires. Plin. lib. 2. cap. 53. Nec minus hebetis, beneficiis abrogare vires: quando in fulgurum quoque interpretatione eo profecit scientia, ut ventura alia finito die præcinat. Id est, exilimare beneficia nullarum esse virium.

ABROGATIO, [*ἀβρογατίων*] Actus ipse abrogandi: ut Abrogatio legis, aut magistratus. Cic. Att. lib. 3. 23. Quintil. lib. 1. cap. 9.

ABRON, [*ἀβρον*] Abronis vita. Id est, vita intemperata & sumptuosa. Adagium de molliter ac deliciose viventibus dicit solitum, sumptum ab hujus Abronis moribus notæ luxuriæ: quemadmodum apud nos Apicius & Æsopus luxu nobilitati sunt. V. proverb. Erasmi.

ABRONI MOENIA, urbs Galatiæ Ptolemæo, lib. 5. cap. 4. vulgo Arcani.

ABRONYCHUS, [*ἀβρονυχός*] Nobilis Atheniensis fuit, Lycicis filius,

ejus fidei strenuaque opera usus est Themist. in Bell. Perf. & in legatione apud Macedonios. V. Herodot. lib. 8. & Thucyd. lib. 1.

ABROTONUM, n. [*ἀβροτόν*] Herbari nomen: de qua sic Plin. lib. 21. c. 10. Abrotonum odore jucunde gravi, floret æstate. Flos aurei coloris, vacuum sponte odore. cacumine suo fe propagat. **ABROTONUS**, f. etiam dicitur. Lucan. lib. 9. 921.

Et larices, fumoque gravem serpentibus urunt
Abrotonum, & longe nascentis cornua cervi.

Abrotoni duo sunt genera, hortense, & campestre, tenuioribus foliis, & minutiore semine. Mathiol. in Diosc. lib. 3.

ABROTONITES, is, vel æ. [*ἀβροτόν*] m. fed figurate neutri generi jungitur, & est vinum factum ex abrotono. Dicitur autem vinum abrotonites & vinum ablinthites, sicut oppidum Roma, Flumen Rhenus. Colum. lib. 12. cap. 35.

ABROTONUM, [*ἀβροτόν*] Meretrix, ex qua Themistocles dicitur natus, ut Amphicrates tradit. Erat autem Threßia genere. At Neantes Cyzicenus, Euterpes filium fuisse Themistoclem tradit. Hæc Steph. Niger ex Mufonio.

ABROTONUM, [*ἀβροτόν*] Stephano oppidi nomen est in Africa inter duas Syrtis, non procul a Lepti, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 4. & Strab. lib. 17.

ABRUMPO, upi, uptum, [*ἀβρῦπι*] etc. Idem quod rumpere: ut Abrumpere vincula.

Abrumpere ex re aliqua. Plin. lib. 2. cap. 92. Ex insula Cea amplius xxx. millia passuum abrupta.

Abrumpere fe ab aliquo. Cic. Philip. 14. 31. hæc fe prima latrocinio abrupti Antonii.

Transfertur ad res incorporeas: ut, Abrumpere rem inchoatam. Plin. Jun. Ep. 100. Ut quæ semper inchoatum aliquid abruptat. De morte, Actus ingentes abrumperet. Lucan. lib. 5.

— licet ingentes abrupit actus
Festinat dies fati, fat magna peregi.

Æther abrumptur ignibus. Ovid. 2. Fast. 495.

Hinc tonat, hinc missis abrumptur ignibus æther,
Abrumpi dissimulationem. Tacit. Ann. 11. 26.

Fas Abrumpere. Virg. Æn. 3. 55. Fas omne abrumpt, &c.

Fatum. Senec. in Herc. Oeth. 7. Natum reliquies? fataque abrumpos tua? Id est, vitam seu stamnia fatalia vite tue.

Fidem. Tacit. Hist. 4. 60. 6. Cæteri retro in castra profugiunt, quærentes fane Civile & increpante Germanos, tanquam fidem per scelus abrumperent.

Flammas. Ovid. lib. 2. de Rem. Amor.

Non ego te jubeo medias abrumperet flammæ. Id est, amores.

Lucem inylam. Virg. 4. Æn. 631.

Inylam quærens quamprimum abrumperet lucem. Id est, vitam.

Noctem. Id est, somnum. Stat. 9. Theb.

Dum gemit, & planctu circumdat pectus inani,
Abrupere oculi noctem, mœstique cubili
Exilit, & falsos quærit per lumina fletus.

Ordines laxati abrumpuntur. Tacit. Hist. 3. 25.

Patientiam abrumperet. Tacit. lib. 12. 50. 4. Atqui illi quamvis servitio alicui, patientiam abrumpunt.

Sermonem. Virg. Æn. 4. 388. His medum dictis fermonem abrumpt, &c.

Somnos. Virg. Georg. 3. 536. — nec somnos abrumpt cura salubres. Spem & metum. Tacit. Ann. 4. 50. Sed Tarfa propter finem, abrumpendas pariter spes ac metus clamitans, dedit exemplum, dimisso in pectus ferro.

Vectigalia. Tacit. Ann. 20. Instituta cultumque patrium refumet, abruptis vectigalibus, quibus Romani plus aduersus subiectos quam armis valent.

Venas. Tacit. Ann. 4. 60. 2. Seneca quoniam fenile corpus & purvo victu tenuatum, lenta effugia sanguini præbebat, crurum quoque & poplitum venas abrumpt.

Vitam. Virg. Æn. 8. 579.

Nunc nunc O liceat crudelium abrumperet vitam.

ABRUPTUS, Partic. & Nomen. [*ἀβρῦτος*, ἀβρῦτός] præceps, citatus: ut, Abrupta loca, divulsâ, atque ob id inuia: quæ descensum non habent, sed tantum precipitium: & alio nomine prærupta dicuntur, ut fere sunt rupes & scopuli. Græce ἀβρῦτος, κρηενός. Unde per metaphoram Plin. sic ait lib. 11. cap. 37. Superclia homini & pariter & alterne mobilia: & in his pars animi; negamus, annuimus, hæc maxime indicant factum. Superbia alibi conceptaculum, sed hic sedem habet. in corde nascitur: huc sibi, hic pendet. nihil altius simul abruptusque invenit in corpore, ubi solitaria esset.

Abruptus in altitudinem. Id est, profunditatem. Liv. lib. 1. Bell. Pun. Natura locus jam ante præceps, recenti terræ lapsu in pedum millo admodum altitudinem abruptus erat.

Anni abrupti. Stat. lib. 1. Sylv. 3.

Et nunc ignaro forsân vel lubrica Nais,
Vel non abruptos tibi demet Hamadryas annos.

Antrum abruptum. Sil. Ital. lib. 7. — inmanis in antro
Conditur abrupto Protheus.

Barathrum. Catull. 86. 108.

Ætus in abruptum detulerat barathrum.

Blandimenta vitæ abrupta. Tacit. Hist. lib. 2. 53. Sola posteritatis cura, & abruptis vitæ blandimentis.

Conjugium abruptum. Catul. 68. 84.

Possit ut abrupto vivere conjugio.

Contumacia abrupta. Tacit. Ann. 4. 63. Licetque inter abruptam contumaciam & deformem obsequium, pergere iter ambitione ac periculis vacuum.

Dictum abruptum, vel abruptus locus orationis. Quintil. Id est, non congruens cum præcedentibus, vel non coherens. Et abruptus transitus. Serv. 11. Æn.

Genus fermonis Salustii abruptum, ait Quintil.

Ignes abrupti nubibus. Lucret. lib. 2. 214.

Nunc hinc, nunc illinc abrupti nubibus ignes
Concurant, &c.

Ingenium. Id est, præceps. Sil. Ital. lib. 7. verba sunt Fabii,
Fervida si nobis corda, abruptumque putassent
Ingenium Patres, &c.

Initium. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Lucrum, quasi præcept & præter spem objectum. Ulp. in l. 1. D. Quar. rer. act. Neque enim oneratum se hoc nomine potest queri libertus, si lucrum abruptum ex re patroni non fecerit.
 Nubes. Virg. Æn. 3. 199.
 —ingemnant abruptis nubibus ignes.
 Procella. Virg. 3. Georg. 259.
 —nempe abruptis turbata procellis
 Cæca nocte natat ferus freta.
 Querela. Stat. Theb. — sic facta, repente
 Concidit, abruptisque immittitur ore querelis.
 Quies. Sil. Ital. lib. 7.
 Tertius abrupta vigil iret ad arma quiete.
 Ripa abruptissima. V. RIPA.
 Sermo Abruptus, sive abrupta oratio, quæ caret exordio: quales sunt orationes patheticæ & concitate: de quibus Macrobi. Saturn. lib. 4. cap. 1. Oportet enim, inquit, ut oratio pathetica aut ad indignationem, aut ad misericordiam dirigatur. Et paulo post, Et necesse est initium abruptum habeat: quoniam satis indignantibus leniter incipere non convenit.
 Sibilus testudini abruptus. Plin. lib. 11. cap. 51.
 Spes abrupta et medio. Sil. Ital. lib. 8.
 Et spes abrupta et medio, &c.
 Studia abrupta. Quint. in præmio. lib. 7. querens de filiorum morte, Quis enim dilata studia miretur, quæ potius non abrupta esse mirandum est?
 Sidus abruptum. Virg. Æn. 12. 451.
ABRUPTUM, i, n. [ἀβρῦπτον] Stat. 3. Theb.
 Jamque iter extremum, cœlique abrupta tenebat.
 Iter in abruptum. Stat. 3. Syl. 2.
 In abruptum forebre fluctus. Id est, in profundum. Virg. Æn. 3. 422.
ABRUPTIO, Verbale. [ἀβρῦπσις] Actus ipse abruptendi. Cic. de Divin. lib. 2. 64. abruptio corrigiæ, & steruatiata erant observanda. Item ponitur pro subito divortio & repudiatio. Cic. ad Att. lib. 11. epist. 3. Ista quam scribis abruptum. Ciceroni scripserat Atticus sibi quidem videri, Terentiam quamprimum esse repudiandam: authorque Ciceroni erat, ne differret, sed abrumperet.
ABRUPTVS, Adv. [ἀβρῦπτως] Quintil. lib. 3. cap. 8. Nec enim abrupte, nec unde libuit, incipiendum. Id est, sine exordio.
 Abrupte, pro Absolute. Macrobi. in fonn. Scip. lib. 1. cap. 19. Hoc adjiciendum est, cur Cicero cum quartum de septem, solem velit, quartus autem inter septem non fere medius, sed omnino medius & sit, & habeatur: non abrupte medium solem, sed fere medium dixerit.
ABS, [ἀπο, παρ] V. A & AB.
 Apud præcos illos Latinos, erat una præpositio Abs, quæ deinde remotis literis triplex facta est, abs, ab, a: sicut nihilum, nihil, nil. Illa vero integra, Abs, rarissima est, adeo ut tantum in accepti tabulis maneat, neque tamen in omnibus. Hæc fere Cic. de consuetudine sui temporis ait, in Orat. 158. Ipse tamen in lib. 2. de Divin. hæc præpositione usus est. Eos, inquit, defendes, qui se ab omnibus defertis potius, quam abs te defensos esse maluit.
 Præponitur autem dictionibus a litera q vel t incipientibus: ut, Abs Quinto, abs te. Ter. Adel. 2. 3. 1. Abs quisvis homine. Idem Phorm. 4. 3. 12. Ut abii abs te. Inventitur etiam ante Literam f, ut abs f. Plaut. Capt. 3. 1. 10. &c. conf. Parei Lex. p. 5. & Cæf. Bell. Gall. 1. 44. Ed. Dav. Abs Sueffa nunciatur est, Liv. 32. 1. Gronov.
 Abs præpositio, a Græco deducitur, ἀψ: significat autem retractionem in partem posteriore. Festus.
 Abs compositionem recipit, ut Abscondo, Abstineo, Abstrudo.
ABSARUM Plinio: Ἀψαρῶν Ptolemæo: Flumen est Armeniæ minoris, non procul a Sebatiopoli, in Pontum influens. Hoc cum Parictris montibus, ex quibus oritur, Armeniam minoream ab Adiabene regione separat. Plin. lib. 6. cap. 9.
ABSCEDO, [ἀβσκημι] sibi, sibi, ere. Recedere, vel discedere, cui contrarium est Accedere. Et proprie jungitur ablativo cum præpositione A vel Ab: aut adverbio de loco, ut hinc, illinc, inde. Plaut. Caf. 3. 5. 5. Abfcede ab ista obscuro.
 Abfcedere procul. Ovid. Med. 6. 362.
 Retro. Sil. Ital. lib. 10.
 Hac. Plaut. Asin. 9.
 Ab aliquo. Plin. 2. cap. 17.
 Abfcessit et conspectu meo. Plaut. Capt. 7.
 Abfcedere in altum sive in altitudinem. Plaut. Rud. 2.
 Abfcedere, suppreffo ablativo. Cic. de Divin. lib. 2. 37. Jam abfcedet simul ac molam & vinum inasperferis.
 Abfcedit fol. Plin. lib. 2. cap. 1.
 Somnus abfcessit. Ovid. Fast. lib. 3. 307.
 Abfcedere alicui. Ovid. 5. Met.
 Abfcedere, sine præpositione, ut Abfcedere incepto, idem quod incepto desistere. Liv. 6. Bell. Pun. Abfcedere irrito incepto, & movere a Capua statuit castra. Potest tamen hic esse ablativus absolutus: ut, sit cum irritum fuisset inceptum, statuit abfcedere, id est, abire, &c.
 Abfcedere, de pœunia dictum. Plaut. Perf. 4. 4. 119.
 Decem accedent mima, d. abfcedent enim, non accedent.
 Abfcedere, transfertur ad animum. Ut, Abfcedit ægritudo, ira, & similia. Plaut. Merc. 4. Ædepol tu calidam pœnem bibito, ægritudo abfcessit. Ter. Hec. 5. 2. 14. Id leve est, cito ab eo hæc ita abfcedet.
 Abfcedere etiam dicitur, quod incipit in ablativo seu apothema verti. Celf. lib. 5. cap. 18. Malagala ad suppreffendum omne quod abfcedit.
 Rursum: Satisque omnia abfcedentia digerit murex combustus.
 Abfcedere etiam miles dicitur, cum retro fert pedem & relinquit locum.
 Ita usus Nepos 11. 2. 5. & 15. 9. 1.
 Abfcessem, pro Abfcessillum. Sil. Ital. lib. 8. 109.
 — nec abfcessem thalamo, nisi magna minatus, &c.
ABSCEDITUR, Imperf. Liv. 7. Bell. Pun. Sed literæ Marcelli negantis et republica esse, vestigium abfcedi ab Annibale, curam injeccant ne, &c.
 Abfcessum manibus æquis. Subaudi. est. Tacit. Ann. 1. 63. Inde horribus terror, fiducia militi, & manibus æquis abfcessum.
ABSCEDENS, Partic. [ἀβσκησας, ἀβσκησας] Unde abfcedentia & prominentia in picturis. Vitruv. in præf. lib. 7.

Abfcedente usufructu. Caius in l. An usus fructus. D. de usufruct. An usufructus nomine actio municipibus dari debeat, quælitum est. Periculum enim esse videbatur, ne perpetuus fieret: qua neque morte neque facile capitis deminutione periturus est. Quia ratione proprietatis inutilis effectus futura, semper abfcedente usufructu.
ABSCISSUS, ūs, m. Verbale. [ἀβσκηστος] Recensit. Cic. de Nat. Deor. 1. 10. Longinquo folis abfcessu. Huc contrarium est, Accellus, quod & appulsum folis ad nos vocant.
 Abfcessus dicitur etiam concursus mali humoris in aliquam partem corporis, ex quo suppuratio fit, quam Græci vocant apothem. 1. Celf. lib. 5. cap. 18. Prodest impositum minutis, majoribusque abfcessibus.
ABSCISSIO, onis. [ἀβσκησις] Verbale. Idem quod abfcessus. Cic. de universitate. c. 12. Cumque ad corpora necessitate accellio fieret, tum abfcessio necesse erat, &c.
ABSCIDDO, ūdi, ex abs & cædo, idem significat quod abfciendo [ἀβσκηστω] Ovid. Met. 12. 362.
 Abfcedit jugulo pectusque humerumque finitrum.
 Sic habet Aldina editio & N. Heinf. Ab abfciendo vero, abfcedi penultimam corripit. Virg. Æn. 3. 418. Hesperium Siculo latus abfcedit, arvaque & urbes. Lucan. lib. 3. Abfcedit impulsu ventorum adjecta vefcus. V. Gronov. ad Liv. 44. 5. Nic. Heinf. ad Prud. Apoth. V. 1060. & Paræi Lex. Crit. p. 11.
ABSCISSVS, a, um. Ut Funes abfcessi Cæf. Bell. Gall. 3. 14. Caput abfcessum. Liv. 4. 19. Saxum abfcessum. Idem 32. 4. Comp. abfcessio Justitia. i. e. rigidior. Val. Max. 6. 5. 4. ext. Idem 3. 8. 3. Abfcessio responso, hoc est præcæto. V. Drakenb. ad Sil. 15. 473.
ABSCISE, Adv. idem quod breviter. Val. Max. 3. 7. ext. 6. Si verba numeres, breviter & abfcessi: si sensum æstimes, copiose & valenter.
ABSCISSIO, ūdi, [ἀβσκησις, ἀποκρησις, ἀποκρησις] illum, ere. Id est, amputare. Ovid. Met. 1. 22.
 Nam cælo terras, & terris abfcedit undas.
 Dicitur autem proprie pars a toto, sive minus a majore abfcedi: ut, Abfcedere linguam, caput, querelas, operas, venas, & similia, apud Plaut. Cæf. Plin. Val. Flacc. & Tacit.
 Et præter accusativum interdum jungitur ablativo cum præpositione expressa vel suppreffa. Cic. Verr. 5. 1. Tunicamque ejus a pectore abfcedit. Hoc est, laceratam avulsi. Idem Phil. 11. 2. Post autem cervicibus caput abfcedit.
 Abfcedere sibi omnium rerum respectum. Liv. 9. ab U. C. Nos omnium rerum respectum, præterquam victorie nobis abfcedimus.
 Abfcedere orationem est abrumper. V. Gronov. ad Cic. Att. 2. 7. 1. Quintil. 8. 3. p. 686.
ABSCINDENS, onis. Virg. Georg. 2. 23.
 Hic plantas tenero abfcedens de corpore matrum.
ABSCISSVS, Partic. [ἀβσκησής] Amputatus.
 Abfcessa continenti insula. Plin. lib. 4. cap. 1.
ABSCISSVS, a, um. Dicitur abruptum, præruptum, & præcisum; [ἀβσκηστος, ἀβσκηστος] ut Abfcessus locus. Liv. Decad. 3. lib. 5. Nec ferme quicquam satis arduum aut abfcessum erat, quod hosti aditum ascensumve difficilem præberet.
 Sic per translationem res abfcessæ, & spes abfcessæ. Cic. de provin. consul. 34. Impolita vero res & acerbe si erunt relicta, quanquam sunt abfcessæ, tamen efferent se aliquando, & ad renovandum bellum revirescent. Liv. 4. Bell. Maced. Nec nisi abfcessa omni spe auxilium Antiochi imploratos fuisse.
 Abfcessa castigatio, pro dura & aspera. Val. Max. lib. 2. cap. 2. de Africano posteriore, Atpro enim & abfcesso castigationis genere militaris disciplina indiget.
 Abfcessa, Abrupta. Quintil. lib. 9. cap. 4. Cur alia paucioribus verbis satis plena, vel nimium, alia pluribus breviter & abfcessa sunt?
 Abfcessi dicuntur, quibus exacta fuit virilia, æqua fere conditione ac serbi, nullo cognomine, aut ordine, infames. Namque Senatusconsulto prohibitum erat ne abfcessi, utpote femiviri, aut lenones, querendi juris, aut postulantis causa, tribunalia adirent. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 4. [Qui solus, quod scio, ita locutus est.
 Abfcessior, compar. ut, Abfcessior justitia, in eadem significatione. Val. Max. lib. 6. cap. 5. præfractor & abfcessior iustitia.
ABSCISSE, Adv. vel Abfcesse, pro eo quod est fixe, præcise, [ἀβσκησσε] Callistratus in l. Semper, de iure inminuta. Demonstratur varie, nec abfcesse, numerum liberorum ad excusationem municipium munerum prodesse, &c.
ABSCISSIO, onis. Verbale. [ἀβσκησις] Idem quod scissura. Cic. ad Herenn. 4. 54. al. Abfcessio.
ABSCIO, ūvi, ire. De memoria exire. Verbum inusitatum.
ABSCONDO, ū, sum & ūtum. [ἀβσκηστω] Lucret. lib. 1. 903.
 Quod si tanta foret sylvæ abfcondita flamma.
 Abfcondere, ex abs & condo, quod ipsum ex do compositum est. Idem quod condere, abdere, occultare. Plaut. Cif. 1. 65. In latebras abfcondas pectore penitissimo tuam iustitiam. Virg. Georg. 1. 221.
 Ante tibi Eoæ Atlantides abfcondantur.
 Abfcondere fugam furto. Virg. 4. Æn. 337. Id est, furtim & secreto fugere.
 Crimen. Sen. in Hippol. 5. 2.
 In terram. Colum. lib. De arboribus cap. 7. Reliquas radices, quæ in terram abfconduntur, sic arbaris.
 In tenebris. Cæcil. Exul. Nam hic in tenebris intus sese abfcondit. Ex Nonio. Inter nates. L. Pomp. Macchis geminis: Perii, non puella est. Nunquid abfcondidit inter nates? Ex eodem.
 Abfcondidi, antiquum præteritum, teste Prisciano, lib. 10. Plaut. in Carb. Secundum ipsam arum aurum abfcondidit. Sil. Ital. lib. 8. 191.
 Donec arenoso (sic fama) Numicius illam
 Suscepit gremio, vitreisque abfcondidit antris.
ABSCONDIRVS, Partic. [ἀβσκησθεσ] Cic. 2. Verr. Non obfcurum opinor, neque abfconditum.
 Abfcondita flamma. Lucret. lib. 1. 903.
ABSCONSVS, aliud Partic. Julius Firm. lib. 3. cap. 8. Mercurius vespertinus facit aurifices, aut flossores auri, aut abfconsarum quarundam aurum magistros. Paulo post, Faciet alieni patrimonij heredes, & qui casu

casu abfconfas inveniant facultates. Idem aliis quoque locis hoc participio utitur: melioribus autem auctoribus inusitatum est.

ABSCONDE, Adv. Latenter. Ver. Interp. Irenaei 4. 40. Cogitabat absconfe dimittere eam. Item Hygin. Fab. 184. Filium infantem Merope mater absconfe ad hospitem in Aethiolum mandavit.

ABSCONSOR, Verbale. Firmic. 3. 8. 5. Mercurius absconfores auri & divitiarum faciet. Et cap. 11. Pecuniarum absconfores faciet.

ABSCONDITOR, Verbale. Firmic. lib. 5. cap. 15. Mercurius homines faciet simulatores, multae cogitationis ac rerum humanarum absconditores.

ABSCONSIO, onis. Verbale. [ἀποκρυψις.] Plin. lib. 8. cap. 16. Velut deputans absconfone turpitudinem. Verum libri omnes aliter hunc locum habent. Acerrius curfu fertur, velut abscondente turpitudinem loco.

ABSCONDITE, Adv. [αποκρύβω] Occulte. Cic. 2. de Invent. 69. Absoluta est, quae ipsa in se, non ut negotialis implicite & abscondite, sed patentius & expeditius recti & non recti quaestionem continet.

ABSENS, In ABSUM.

ABSENTIO, si, fum. [ἀψενσις] Idem quod dissentio. Nam qui minime convenit, absentire videtur. Calep.

ABSENTO, In ABSUM.

ABSIILAE, [ἀψιλλαι] Stephano, Populi Absiae Plin. lib. 6. cap. 4. in Colchide prope Phasim annem collocati.

ABSILIO, [ἀποσπένδιω] ire. Ex ab & falio compositum, saltu alicunde recedo. Lucret. lib. 6. 1213.

Multaque humi cum inhumata jacerent corpora supra
Corporibus, tamen altitum genus atque ferarum
Aut procul abilliebat, ut acrem exiret odorem.

ABSIMILIS, [ἀσμίμοις] Multum dissimilis. Et fere jungitur negativis particulis, nec, neque, non, & haud. Colum. lib. 6. cap. 17. Odoris gravis, neque absimilis bitumini. Suet. in Othone, cap. 1. Non absimilis-Tiberio principi fuit.

ABSINTHIUM, V. ABSYNTHIUM.

ABSIS, idis. V. APSIS.

ABSISTO, itis, [ἀψιστώ] ere. A loco vel a re aliqua discedere. Cui opponitur Absistere. Et fere jungitur ablativo sine praepositione. Virg. 6. Aen. 258.

—procul o procul este prophani,
Conclamat vates, totoque abillite loco.

Bello absistere. Tacit. Hist. 4. 32. V. Drak. ad Sil. 2. 325.

Furore. Liv. 4. Decad. lib. 7.

Incepto. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Imperio. Liv. 4. Decad. lib. 8.

Oppugnatione, vel obfisione. Liv. 37. 17. Conatu. Id. 33. 5.

Pugna. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Abillitere a. Plin. lib. 2. cap. 8. Ab sole nunquam abillitens partibus sex atque quadraginta longius.

Abillitere, cum gerundi verbo pro ablativo. Liv. 4. bel. Pun. Abillitere obfidoendo. Pro eo quod est ab obfisione discedere, sive desistere obfisione.

Abillite precando. Virg. 8. Aen. 403.

Abillitere, sine casu, pro desinere. Virg. 1. Aen. 196.

Nec prius abillitit, quam septem ingentia victor
Corpora fundat humi.

Abillitere, cum infinitivo, pro desinere. Virg. 6. Aen. 399.

—Abillite moveri.

Colum. lib. 12. cap. 19. Nec abillit id facere.

ABSTITUR, Imperf. [ἀψιτάτω] Liv. 1. Bell. Pun. Legati missi Carthaginem, si non abilliteretur bello, ad duces ipsum in penam foederis rupti deprecandum.

ABSTITENS, Partic. [ἀψιτάτων] Liv. 4. Bell. Pun. Tamen spe labefactandae fidei haud abillitens, Salapiam tendit. Hoc est, non desitens, non desititatus fs.

ABSOLEO, es. [ἀπαρχόλομαι] Est ab usu recedo: unde abfolutus locus, neglectus & fordidus dicitur. Calep.

ABSOLFESCO, id est, ex solito insolitum fieri. Tertul. Exhort. Cast. cap. 6. abfolvesco Crescite illud & multiplicamini. conf. Not. Jun.

ABSOLVO, vi, itum, [ἀπάλω, ἀπαλλάττω] ere. Liberare. Multiplicem habet usum: sed maxime ad judicia refertur. Contrarium est damnare.

Abfolvi omnibus sententiis. Cic. Verr. 4. 100. Servius ille innocens omnibus sententiis abfolvitur.

Abfolvere improbitatis. Cic. Verr. 1. 72. Non te abfolviturum esse improbitatis, sed illos damnatos esse caedis. Abfolvi injuriarum, auctor ad Heren. 2. 19. Abfolvi majestatis. Cic. pro Cluentio. In hoc genere loquendi subauditur aliquis ablativus: ut, crimine: sicut & in verbis accusandi, cum junguntur genitivo.

Abfolvere aliquem bello. Tacit. Ann. lib. 4. 23. Is demum annus populum Romanum longo adverfum Numidam Tacfarinatam bello abfolvit. Id est, liberavit.

Aliquem suspicione regni. Liv. lib. 2. 8. pr. Latra deinde leges, quae consulem regni suspicione abfolverent. Id est, liberarent.

De praevariatione. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 16.

Reum sine casu. Cic. 1. Verr. Reus ut abfolvatur non peto.

Quempiam alteri. Cic. 4. Verr. 22. Hunc hominem Veneri abfolvit, sibi condemnat. maluit videlicet homines peccare, quam deos. Hoc est, quod ad Venerem pertinet, abfolvit.

Se iudicio ab aliquo, Pro eo quod est, ab ejus accusatione se liberare. Cic. pro Rosc. Com. 35. Cur tam imperite facit, ut nec Roscium stipulatione alliget, neque a Fannio iudicio se abfolvat?

Abfolvere copiose. Id est, multis sententiis. Cic. lib. 2. ad Quint. frat. 5. Senatorum urna copiose abfolvit.

Abfolvere per metaphorum. Hor. 2. Sat. Serm. 3. 297.

—an commote crimine mentis
Abfolves hominem, & sceleris damnabis eundem?

Abfolvere, Perficere, & rei finem imponere [ἐπιτελέω, ἀγαθώτερον] ut abfolvere librum, aut aliud opus. Cic. 3. Off. 10. Ut nemo pictor effit inventus qui Coae Veneris cum partem, quam Apelles inchoatam reliquit, abfolveret.

Abfolvere aut perficere. Cic. 2. de Nat. Deor. 35. In omni natura necesse est abfolvi aliquid aut perfici.

Conficere & abfolvere. Cic. lib. 13. ad Att. 19. Dialogos confeci & abfolvi.

Perficere & abfolvere. Cic. 4. de Fin. Quae conjuncta cum honestis, vitam beatam perficiant & abfolvant.

Abfolvere & ad exitum perducere. Cic. 2. de Fin. Nec enim abfolvi vita beata sapientis, neque ad exitum perduci poterit. Testimoniis evincere Solin. cap. 8. Bochus abfolvit, Gallorum veterum propaginem Umbros esse.

Abfolvere bellum. Lucan. lib. 2. 250.

Creditorum, aut quemvis alium qui pecuniam petit. Ter. Adel. 2. 4. 13. Ego ad forum ibo, ut hunc abfolvam. Ubi Donatus, Ut hunc abfolvam, Id est, ut hunc reddito illi pretio dimittam. Plaut. Epid. 5. 1. 25. Age, Age, abfolvae atque argentum numera, ne comites morer. Hoc etiam dicitur per simplex Solvo. V. SOLVO.

Diem, i. e. vitam finire. Avienus Perieg. v. 455. Terentianus Maurus, Tantam nostra nequit mensura abfolvere litem. Id est, dirimere.

Martial. Epigr. 1. 82.

Hac quae pulvere dissipata multo
Longas porticus explicat ruinas,
En quanta jacet abfolvuta casu!
Abfolvuta, id est, dejecta & sic finita.

Fidem. Tacit. Hist. 2. 60.

Abfolvere navem, Pro, solvere. Plaut. Milit. 4. 7. 17. Sed ibi legitur Solvere.

Pensum. Varro de R. R. lib. 2. cap. 2. Translatum a lanificio mulierum, in quo singulis certum lanae pondus in opus distribuebatur. Proverbiale est.

Pignus, Pro luere pignus. Paul. 2. Sentent. cap. 5. Creditor si simpliciter sibi pignus depositum distrahere velit, ter ante denuntiare debitori suo debet, ut pignus abfolvat, ne a se distrahatur.

Promissum. Varro 2. de R. R. cap. 11.

Orbem abfolvere. Id est, consumere & perdere. Lucan. lib. 7. 870.

Quid totum premitis? Quod totum abfolvit orbem?

Abfolvere, Finire. Sallust. p. 31. Namque ut paucis verum abfolvam. Plaut. Rud. Unum verbo abfolvam, leno est. 3. 2. 29.

Abfolvere de re aliqua, similiter pro finire. Sallust. in Catil. C. 4. Igitur de Catilinae conjuratione quam verissime potero, paucis abfolvam.

Abfolvere, Pro dimittere. Plaut. in Amph. 5. 1. 4.

Quaeso abfolvito hinc me extemplo, quando fatis delaseris.

Abfolvere, Pro vitam adimere. Plaut. Capt. 3. 5. 73.

Diu ego hunc cruciabo, non uno abfolvam die. Hoc est, non uno die vitam illi adimam, vel eum enecabo.

ABSOLUTUS, [ἀπολυμένος, ἄφροτος, ἀπύλωτος] Partic. Plin. lib. 18. cap. 6. Omnium sententiis abfolvutus. Nep. 6. 3. 4.

Abfolvutus adulterii. Tacit. Ann. 3. Caesar Antillium Veterem e primoribus Macedoniae abfolvutum adulterii, increpitis iudicibus, ad dicendam majestatis causam retraxit.

Vinculis: Id est, exolutus. Tacit. lib. 12. Prudent. in Rom. 1118. anima abfolvuta vinculis caelum petit. nimirum quicquid nexum clausumve dimittitur liberum, editurve, abfolvi dicitur. Id. Prudent. Hymn. Epiph. de Phar. loq. v. 145.

Cautum & statutum jufferat, Quo non liceret matribus,
Cum pondus alvi abfolverent, Puerile pignus tollere.

ABSOLUTUS, [πεπλεγμένος, πεπλεγμένος] Nomen ex Partic. Idem quod perfectus, ad exitum perductus, suis numeris omnibus constans. Cic. in Orato. C. 2. Quo fit ut illam veram & abfolvutam eloquentiam nemo consequatur. Hoc est, perfectissimam.

Numeris omnibus abfolvutus. V. NUMERUS.

Absoluta & perfecta elegancia. Plin. lib. 2. cap. 4.

Absoluta consuetudo. ad Heren. Gr. ἀπύλωτος. Hermog.

Absoluta similitudine homo. Id est, perfecta. Plin. lib. 9. cap. 5. Visum ab his in Gaditano Oceano marinum hominem, toto corpore abfolvuta similitudine.

Absolutus perfecte. Cic. 4. de Fin.

ABSOLUTOR, Plin. lib. 34. cap. 8. Quo opere nullum abfolvutus. Item superl. Auct. ad Heren. 4. 26. & Macrobr. 1. de Somn. Scip. c. 11. extr. Abfolvutissima puritas.

ABSOLVRE, Adv. [πύλω] Perfecite. Cic. 3. de Fin. Necessario sequitur omnes sapientes semper feliciter, abfolvute, fortunatae vivere.

Perfecite & abfolvute. Cic. 4. Acad. Sed undique perfecite & abfolvute ita pares, ut inter eos nihil profus interfit. Addidit (abfolvute) quasi perfectius aliquid significet, quam perfecite. Perfecite atque abfolvute beati. Cic. 4. Tusc.

Absolvute doctus. Suet. de clar. Gram. 4. Ut Graeci Grammaticum a grammatica: & illum quidem abfolvute, hunc mediocriter doctum existimant.

Absolvute responderere. Scaev. in 1. Mæv. D. de ann. leg.

ABSOLVUTUS, Macrobr. Somn. Scip. 2. 75. ut abfolvutissimam. conf. Plin. Epist. 4. superl. Auct. ad Heren. 2. 28. ut abfolvutissime utamur.

ABSOLVUTIO, Verbale. Perfecitio. [πύλωσις, ἀπύλωσις] Cic. 5. de Fin. 38. In homine autem summa omnis animi est, & in animo rationis, ex qua virtus est, quae rationis abfolvutio dehnitur.

Abfolvutio, Pro liberatione a crimine. Cic. pro Fonteio, Magna mehercule causi, Iudices, abfolvutiosis cum caeteris causis haec est. Sic abfolvutio majestatis. Cic. App. lib. 3. 11.

Absolvutiosis esse. Tacit. Ann. 3. Quod neque convictum, noxae reo, si recentia purgaret: neque aeternam abfolvutiosis erit, si teneretur majoribus flagitiis. Hoc est, Nihil faciebat ad reum abfolvendum.

Absolvutiosis conficere. V. CONFICITO.

ABSOLVUTORIUS, Adject. quod ad abfolvutiosum pertinet [ἀπολυτικός] Sueton. in August. cap. 33. Non tantum duas tabellas, damnatoriam & abfolvutoriam simul cognoscitibus dedit.

ABSOLVUTORIUM, n. [ἀντιφθορικόν] Remedium abfolvutis, sive liberans. Plin. lib. 28. cap. 6. Clavum ferreum defigere in quo loco primum caput defixerit corruens morbo comitiali: abfolvutorium ejus mali dicitur.

ABSÖNUS, Adject. [ἀπόνος, ἀπώνος] Diffonum, discors, discrepans: quasi

quali a sono alienum, vel fono absurdum; ut Vox abfona, Repugnans, & male conveniens.

Abfomum, Sine fono. Cic. 1. de Orat. 115. Sed sunt quidam aut iet lingua habitantes; aut ita voce abfoni, aut ita vultu motuque corporis valit atque agrestes, ut etiam si irgenis atque arte valeant, tamen in oratorum numerum venire non possint. Nonius. [Inimo Voce abfoni sunt *αποφωνοι*, voce infuavi, ingrataque.

Clamor abfonus. Diflonus. Quintil.

Tectum abfomum. Lucret. lib. 4. 520.

Vox. Cic. lib. 3. de Orat. 38. Vox extra modum abfona atque absurda.

Abfona fortunis dicta. Hor. in Arte Poet. 112.

Si dicentis erunt fortunis abfona dicta. Id est, Parum convenientia.

Abfonus, per metaphoram, pro Alienus, five differens. Liv. 7. ab Urbe, Nee abfoni a voce motus erant.

Abfomum fidei, id est, Fidei repugnans, alienum a fide, minime credendum. Liv. 1. ab Urbe 15. Quotum nihil abfomum fidei divine originis.

ABSONE, Adv. Apul. Apol. p. 276. Abfone & indocte pronuntiare. Gell. 15. 25. Abfurdè atque abfone fingere.

ABSONO, are. Difcordiare. Cathol.

Abfonsus, id est, Abfonus. Justin. Infit. 2. t. 25. Abfonsus a juris ratione codicillorum usus.

ABSONANTIA, f. Difcordantia. Cathol.

ABSORBERE, ui & pti, ptum, [*απορβω, αφορβω, απορβωω*] Ere. Quasi forbendo abfumere. Proprie dicitur de rebus liquidis. Plin. 9. 35. De tractum unionem meris ac liquefactum absorbitur. Idem lib. 11. cap. 35. Araneus omnem humorem absorbens, ariditatem ampliat. Transfertur quoque ad alia. Lucan. lib. 4. v. 98.

Jam tumuli, collesque latent: jam flumina cuncta

Condidit una palus, vastaque voragine meris:

Abfrolpit penitus rupes, ac tecta ferarum

Detulit. Cic. in bruto 282. Sed hunc quoque absorbitur aestus quidam non insolite adolescentibus gloria.

ABSORPTUS, Vulg. Interpr. Num. 11. 2. 1. Cor. 15. 54.

ABSORPTIO, f. Vox hac forte relictissima est, Sueton. Neron. cap. 27. ubi vulgari Abfotio rosaria. Apparet intelligi cenam ubi rose vel parati ex rotis liquores abundant. [Sed a simplici fit Sorbitio.

ABSORUS, [*απορως*] Insula est in mari Adriatico, Liburnie adjacens, cum oppido eiusdem nominis. Utriusque meminit Ptolem.

ABSQUE, Prap. ablativa [*απου, χωρις, χωρη*] Idem quod Sine. Nam teste Priscian. lib. 14. Absque & Sine habent consimilem significationem, quæ est negativa: ut, Absque injuria. Plaut. Menæch. 5. 7. 33. Nam absque te si fuisset hodie, nunquam ad solem occasum viverem.

Absque te esset, absque eo foret, vel esset. Ter. Phorm. 1. 4. 11. — nam absque eo esset, recte ego mihi vidissem. Pro eo quod est, Nisi per cum itestillet: nisi ille obtulisset. Idem Hec. 4. 2. 25. Quam fortunatus cæteris sum rebus, absque una hac foret. V. ibi Donat. Plaut. Trinum. 4. 1. 13. Nam absque foret te, fat scio in alto distraissent. Idem Bach. 3. 3. 8. Nam absque te esset, ego illum haberem rectum ad ingenium bonum.

Pro Præterquam usurpavit Solin. cap. 46. de Phœnice loquens: Postera parte purpureus absque (id est, excepta, ut Schottus interpretatur p. 1033. Phyf. Cur.) cauda in qua roseis pennis cæruleus inscribitur nitor. Quem ad loc. Camer. ita, Non vult Solinus hanc altem esse absque cauda, sed cam esse ubique coloris purpurei, præterquam in cauda.

ABSTEMIUS, a, um, [*αποστημιος*] Dicitur ab Abstemientia temeti, teste Fabio lib. 1. cap. 7. Hoc est, Qui vino abstinet quem Græci *ασπιον*, Apulicus, Græcum quasi interpretatus, Invinium Miles. lib. 11. p. 286. vocat. Vetus Gloss. Abstemius, ο ον *αποστημιος*. Ovid. 15. Met. 323.

Vina fugit, gaudetque meris abstemius undis.

Gell. lib. 10. cap. 23. Qui de victu atque cultu Pop. Rom. scripserunt, mulieres Romæ atque in Latio ætatem abstemias egisse. Hoc est, vino semper, quod Temetum prisca lingua appellabatur, abstinuisse dicunt. Abstemius Vini. Plin. lib. 22. cap. 24. Et mulieribus vini abstemias. Prandium abstemium. V. In PRANDIUM.

Abstiniens simpliciter. Hor. Epist. 1. 12. 7.

Si forte in medio positorum abstemius herbis Vivis.

Sobrius, temperans, salubis modestus, felle nullo perlitus, vini cubique abstemius. Aufon. Commemor. Profess. Burdigal. de Attio Paterna.

Jejunus. Dicitur ante horam secundam diei jejunus ad huc & abstemius testimonium vendidisse. Apul. Apol. p. 311. V. Paulin. Epist. 7.

Videant ergo qui nos non mane ebrii, sed vespere jejunii, nec hesterni inflati, sed hodierno abstemii.

ABSTERGO, is, & ABSTERGEO, es, si, sum, [*αποτερο, αποτερω, αποτερωω*] Detergere, purgare. Ter. Eun. 4. 7. 9. Qui abstergerem vulnera.

Abstergere dolorem, per translationem. Cic. frat. lib. 2. 10. Abstergo dolorem.

Ægritudinem. V. infra ABSTERGENS.

Falidium. Plin. lib. 20. cap. 5.

Fletum. Cic. 1. Acad. 34.

Labellum. Plaut. Min. 41. 52.

Luctum. Cic. 3. Tusc. 43.

Merum. Cic. 11. Fam. 23.

Molestias. Cic. de Senect. cap. 1.

Succum villo. Plin. lib. 12. cap. 17.

Interdum idem est ac Frangere vel Abscindere. Q. Curt. 9. 9. 16. Collidi inter se Naves, abstergerique invicem remi creperunt. V. Ind. Freinsh. & DETERGERE infra. [Huc illud Horatii pertinet l. 1. Od. 14. 3.

Nonne vides, ut

Nudum remigio latus?

ubi Interpretes nil viderunt. Loquitur autem pœta de navi, cui remi absterfi fuerunt, i. e. cujus ex uno Latere omnes remorum palmule, in conspectu navali, quod rostro hostilis navis æque plerumque fieri consuevit, defractæ atque ablatae fuerunt.

Absterfi, pro Absterfiri. Catul. 94. Epig. ad Juven.

ABSTERGENS, entis. Partic. Cic. in Topic. 86. Oratio ægritudinem abstergens.

ABSTERGUS, a, um, [*αποστυγερος*] Valerius, Absterfus lacrymis.

Absterfus cruor. Liv. 1. ab U. C.

Absterfa filigo. Cic. Philipp. 2. 91.

Absterfis p. Ivis & sudor. Liv. 3. ab U. C.

Vol. I.

ABSTERREO, ui, itum, [*αποτρωω, αποτρωωω, αποτρωωω*] Ere. Ab aliqua re detertere. Hoc est, Terrore injecto avertere, arcere, prohibere. Ter. And. 3. 1. 14. Hanc simulat parere, quo Chremetum absterreant. subaudi. A danda filia.

Abstertere a vel ab. Liv. lib. 2. ab Urbe, Absterrendo singulos a concionibus, conciliisque.

A pecuniis capiendis homines abstertere. Cic. Verr. 2. 142.

Supplicem abstertere a te. Id est, Rejicere & excludere. Cic. Antequam iret in exil. 23.

Abstertere de frumento anseres. Plaut. Trucul. 2. 1. 41. Ut de frumento anseres, clamore absterret, abigit.

Abstertere, sine præpositione. Plin. lib. 8. cap. 16. Quia cæteri, metu similibus pœne, absterrentur eadem noxia, pro Ab eadem noxia.

Abstertere sibi pabula amoris, id est, A se repellere & abigere. Lucret. lib. 4.

Abstertere alicui aliquid. Lucret. lib. 4.

Nec divina fatum gentilem numina cuiquam

Absterrent. Id est, Liberos generationem impediunt, & semen gentile auferunt.

Abstertere auctum. Id est, Impedire aut vetare incrementum. Lucret. lib. 5.

Absterres te adiri. Cic. 3. de Orat. 162. Quidnam est obscuro? Quid te adiri abnutas? Melius esset, vatis, prohibes, absterres.

ABSTERREO, entis. pass. Hor. 2. Sat. 5. 83.

Ut canis a corio nunquam absterberit uncto.

ABSTERREUS, Partic. Liv. lib. 5. ab Urbe, 41. Inde rusus ipsi solitudine absterrii.

ABSTRINERE, ui, entum, [*αποτρωω, αποτρωωω, αποτρωωω*] Ere. ex Abs & Tenco. Est ab aliqua re omnino se cohibere: Quasi se tenere ab re illa: ut Abstinere furto, Qui omnino non furatur. Abstinere vino, Venere, voluptate, Qui profus iis rebus non utitur. Abstinuit cœna.

Qui non cœnavit, &c.

Abstinere se ab alieno. Id est, Omnino se cohibere a rebus alienis. Cic. 2. de Fin.

Armis. Liv. 8. ab Urbe.

Bonis placitis. Ovid. Epist. 17. 98.

Est virtus placitis abstinuisse bonis.

Se a cantu. Plin. lib. 10. cap. 55.

Carne. Plaut. Aulul. 4. 1. 15. Censioe bubula.

Cibo. Cæf. 8. Bell. Gall. 4. 1.

Culpa. Plaut. Menæch. 5. 2. 18.

Comitiis. Plin. Paneg.

Dono & pactione. Plin. Epist. 109.

Ab hereditate. Uxor ab hereditate abstinuit. in l. Thais. §. Stichus.

D. de fideicom. liber.

Imperio. Justin. lib. 1.

Injuria. Cic. 3. Off. 72.

Infectione. Sueton. de Clar. Gram.

Inspectione rerum suarum. Plin. Epist. 264.

Jurgis. Cic. 1. de Divin. 102.

Maledictis. Cic. 2. Philipp.

Mari. Plaut. in Milit. 4. 7. 26.

Muræis. Cic. Fam. 7. 27.

A nefario scelere. Cic. Philipp. 2. 5.

Negotiis. Id est, Nulla negotia tractare. Cæf. lib. 3. cap. 22.

Oltreis. Cic. Fam. 7. 27.

Pecuniis. Cic. Att. lib. 9. 173.

Praelio vel pugna. Liv. 2. ab Urbe. Cæf. 1. Bell. Gall.

Publico. Tacit. lib. 3. paulo post initium, Tiberius atque Augusta publico abstinuere, inferius Majestati sua rati, si palam lamentarentur.

Id est, Non commiserunt fe publico, non prodierunt in publicum.

Rebus urbanis. Plaut. Casin. 1. 13.

Seditionibus. Liv. lib. 3. ab U. C.

Tactu. Virg. 7. Æn. 618.

Venere & Baccho. Hor. in Arte Poet. 414.

Verbis. Plin. Epist. 79.

Vino. Plin. lib. 28. cap. 7.

Virgine. Ter. Hec. 1. 2. 63.

Urbe. Liv. 1. ab U. C. Urbe valida, muris & situ ipso munita abstinuit.

Præter ablativum rei, a qua abstinetur, frequentissime adjectur accusativus personæ. Ut ex sequentibus exemplis apparet.

Abstinerere ægrum cibo, apud Celsum frequenter.

Abstinet tutor pupillum hereditate patris. Papin. in l. tutores. §. adversus.

D. de administ. tut.

Abstinet se nepos hereditate avi. Paul. in l. si quis filium. D. de adquirenda hereditate.

Abstinerere manum alieno. Cato de R. R. cap. 5.

Manus ab alienis. Cic. lib. 1. de Orat. 194. Coercere omnes cupiditates, nostra teneri, ab alienis mentes, oculos, manus abstinerere.

Manus in judicio. Cic. 2. Verr. Abstineant in hoc judicio manus, animosque ab hoc scelere nefario. Hoc est, Se abstineant ab hoc judicio corrupendo.

Manum a se aut ab alio, Interdum ad necem refertur. Cic. 4. Tusc. 79.

Qui cum interemisit Clitum familiarem suum, vix a se manus abstinuit.

Hoc est, Vix fe cohibuit quin sibi mortem conficeret. Idem in Antonium, Nunquam profecto a me sacrilegas atque impias manus abstinebit.

Manum, sine ullo ablativo. Ter. Adel. 5. 2. 6.

Non manum abites mastigia?

Abstinerere me manum, figurate dictum, pro A me. Plaut. Rud. 2. 4. 11.

Potui ut me abstineres manum? Non abstinere est illud Civium in ipso fati totius operis initio, Jam primum omnium latit constat, &c. eamne jus belli Achivos abstinuisse.

Abstinerere ignem ab æde. Liv. 7. ab Urbe 27. Sermonis compendium: Pro Abstinerere se ab ædis incendio, live ab æde incendianda.

Abstinerere bellum & vim ab aliquo. Liv. lib. 8. ab U. C. Demunitatumque Samnitibus, ut eorum populorum finibus vim abstinerent. Paulo post, Otare se Consulem, ut bellum ab innoxio populo abstinerat.

Et sine præpositione. Hor. 2. Sat. 3. 202. — abstinuit vim

Uxore & gnato. Id est, Ab uxore, &c. V. Borman. ad Petron.

cap. 112. p. 519.

Abstinerē, in alio genere loquendi, licet manente eadem constructione significacioneque. Lucan. lib. 4. 242.

— a trepido vix abstinet ira magistro. Pro eo quod est, Ipse iratus vix abstinet. Et est hypallage.

Abstinerē, cum infinitivo. Plaut. Curcul. 1. 3. 24. Dum mihi abstineant invidere.

Abstinerē quominus, pro quin. Sueton. de Clar. Gram. cap. 3. Ut ne clarissimi quidem viri abstinerent, quominus & ipsi aliquid de ea scriberent. Sunt & alia figurata, & minus usitatae pro hoc verbum locutiones, de quibus authorum exempla hic subjungimus.

Abstinerē irarum & rixar. Hor. 3. Ode 27. 69. Græc. expressum est, [ἀνί-
χθης τῶν ῥιξῶν] nam Lat. more disillit, Abstinerē ab iris. Lambin.

Abstinerē aliquando accusativum habet rei a qua abstinetur. Id quod est inulitatus. Ut Abstinerē gemitus, fereatus, &c. Ter. Heaut. 2. 3. 132.

Gemitus, fereatus, tullis, rufus abstinē.

Abstinerē sermone de re aliqua. Plaut. Mostel. 4. 2. 17.

Abstinerē, pro Arcere, prohibere. Plaut. Amph. 3. 2. 45.

Nunc quando factis me impudicis abstinēs?

Ab impudicis dictis avorti volo. Hoc est, Quoniam me prohibes ab impudicitia. Liv. Decad. 1. lib. 8. 24. Romano bello fortuna Alexandrum magnum abstinent.

Abstinerē, pro Separare, & (quod dicunt) excommunicare. Cyprian. lib. 1. Epist. 11. ad Pomponium, Consulto & cum vigore fecisti frater charissime, abstinerē diaconum qui cum virgine sepe mansit.

Abstinetur, pass. in tertis Personis. Cic. Verr. 6. 136. Nihil ægrius factum est multo labore meo. quam ut manus ab illo appellatore abstinerentur. Columel. lib. 7. cap. 10. Totus grex tecto clauditur stabulo, atque uno die abstinetur potione & pabulo.

Infinitivus passivus. Columel. lib. 6. cap. 9. Febricitanti bovi convenit abstineri uno die.

ABSTINERUR, [ἀποστῆναι] Imperf. Plin. lib. 26. cap. 12. Lichen herba si cum funitur, cætero olere abstinetur. Liv. 5. ab Urbe. Dictator præcones edicere jubet, ut ab incerni abstinatur.

ABSTENTUS, [ἀπὸ τινος] Partic. ab Abstineor: Id est, Separatus & excommunicatus. Cyprian. lib. 1. Epist. 3. ad Cornelium, Quo in mendacio suo posteaquam quinque follis convenientibus naufragis, & a nobis abstentis, detecti sunt atque confusi, Romam cum mendaciorum suorum merce navigaverunt. Et in Expositione Orationis Dominicæ, Hunc autem panem dari nobis quotidie postulamus, ne qui in Christo sumus, & Eucharistiam quotidie ad cibum salutis accipimus, intercedente aliquo graviore delicto, dum abstinēt & non communicantes a cœlesti pane prohibemur, a Christi corpore separemur.

Abstentus etiam dicitur a Jurisconsultis, qui tutoris autoritate ab aduenda hereditate est revocatus. Scævola. in l. penul. D. de auct. tutor. An secundum hæc acta adolescentis a bonis paternis abstentus sit: respondi, proponi abstinetur. Hotoman. in suo Lexico.

ABSTINENS, entis. [ἐγκρατής, ἀποστῆναι] Plin. Epist. 94. Homo est alieni abstinentillimus. Hor. 4. Ode 9. 37. — abstinens

Ducentis ad se cuncta pecunia.

Homo iustitice abstinens. Cic. Att. 5. 21.

Homo abstinens præ cæteris. Cic. Att. lib. 5.

Oculi abstinentes. Cic. Off. lib. 1. 144. At enim Prætorum, Sophocle, decet, non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere.

Compar. in Gibis ejus Sacerdotis abstinentior cerimonia. Aufon. in Grat. Actione.

Abstinentillimus rebus Venereis. Columel. lib. 12. cap. 4.

ABSTINENDUS, a [ἀφεικτος] Columel. lib. 6. cap. 7. Prohibendus erit bos potione per triduum, primoque die cibo abstinendus. Idem lib. 8. cap. 5. Quibus scilicet cibis abstinende sunt aves.

ABSTINAX, acis. Probum verbum non fecus ac Tenax, pertinax, &c. Petron. cap. 42. Quid si non abstinax fuisset.

ABSTINENS, a [ἀποστῆναι, ἀποστῆναι] Derivatum nomen ab Abstineris. Virtus cui opponitur Rapacitas: & sic differt a Continentia, teste Valla: Est enim hæc, cum a voluptatibus nos continemus. Abstinentia autem, cum abstinentus ab alienis, nulli vim inferentes, nihil cupiamus eripientes. Est igitur Abstinentia in viro innocente, Continentia in temperante. Cic. Att. 5. 17. Sic in provincia nos gerimus, quod ad abstinentiam atinet, ut nullus terentius infusatur in quenquam. Idem Off. 2. 77. Nulla autem re conciliare facilius benevolentiam multitudinis possunt ita qui recip. præsent, quam abstinentia & continentia. Quintil. lib. 5. cap. 10. Si continentia, virtus: utique & abstinentia. Nonnunquam tamen indifferenter ponuntur, ut apud Val. Max. titulus est de Abstinentia & Continentia: ubi harum virtutum exempla promiscua sunt.

Abstinentia mitigare febrem. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Abstinentiam summam præstare. Quintil. de Officio Præceptoris, lib. 2. cap. 2.

Abstinentia vini, abstinentia cœne. Plin. 25. cap. 5. Corpus septem diebus ante præparandum cibis acribus, abstinentia vini, quarto & tertio die vomitionibus, pridie cœne abstinentia.

ABSTINENTER, Adv. qualitat. [ἐγκρατῶς] Cic. in Sall. 9. Posteaquam Prætor est factus, modeste se gessit, & abstinenter.

Compar. Agustin. de Morib. Manich. 2. 13. Abstinentius vitam ducere.

ABSRO, iti. [ἀφιστεῖναι] Dilto, longe fto. Hor. in Arte Poet. v. 361.

Ut pictura poësis erit: que, si propius ites, Te capiet magis: & quedam, si longius abstes.

Abstīt, pro Abstīt, legit Priscian. Ovid. 11. Met.

Alycyones lacrymas, & que pars admonet abstīt. In editis tamen legitur, Abīt.

ASTORQUEO, es. [ἀσπρίθω] Torquendo aufero. Verbum non perinde frequens. Accius apud Nonium 3. 66. Abstorque proram, ac supra tortas copulas.

ABSTRĀHO, xi, etiam, [ἀπὸ τινος, ἀποστῆναι] ere. ex Abs & Traho compositum: proprie A loco trahere. Hoc est, Violenter abducere: ut, Abstraxi eum ab ædibus. Construitur autem frequenter cum ablativo & præpositivæ A vel Ab, aut cum adverbio loco ejus ablativi. Ter. Adel. 5. 3. 37.

— & itum plulctum.

Una illuc mecum hinc abstraham. Ubi Donatus, Mecum hinc abstraham: non abducam, sed quod est seviens, abtraham.

Ab impetu abstrahere. Cic. 3. Philipp. Ab hoc impetu abstractus consilio & copiis Cæsaris.

Abstrahere copias ab aliquo. Cic. 10. Fam. 18. Si quas copias a Lepide abstraxissent.

Abstrahere & avocare. Cic. pro Archia 12. Ut ab illis nullo me unquam tempore aut commodum abstraxerit, aut voluptas avocarit, aut denique somnus retardarit.

Abstrahere a malis, a bonis. Cic. 1. Tusc. Mors nos a malis, non a bonis abstraxisset.

A disciplina. Cic. lib. 4. Acad.

Civitate a fervitio. Cic. Fam. 16. 16.

A conspectu. Cic. de Orat. 3. 143. Atque in altum a conspectu pene omnium abstraxit.

Ab exercitatione & consuetudine. Cic. 1. de Orat. Deinde illud etiam verendum est, ne abstrahamur ab hac exercitatione & consuetudine dicendi populari & fornsi.

A ratione. Cic. 4. Tusc. Animus concitatus & abstractus ab integra certaque ratione, non constantiam solum amittit, verumetiam fanitatem.

A rebus gerendis. Cic. de Senect. C. 6. A rebus gerendis senectus abstrahit?

A sensu mentis. Cic. de Divin. lib. 1. 80. Sæpe vidi in Æsopo tantum ardorem vultuum atque motuum, ut eum vis quedam abstraxisset a sensu mentis videretur.

Abstrahere se a corpore. Cic. in Somn. Scip. 21. Idque ocyus faciet, si jam tum cum erit inclusus in corpore, eminebit foras, & ea quæ extra erunt contemplans, quam maxime se a corpore abstrahet.

A sollicitudine. Cic. pro Deiot. 38. Non dubito quin tuis literis, quas ad eum Tarracone huic Blesamio dedisti, se magis etiam exerceat, ab omnique sollicitudine abstraxerit.

Abstrahere de complexu. Cic. pro Fonteio, Num etiam de matris hunc complexu lectissimæ, miserimeque feminae vobis inspectantibus avellet atque abstrahet?

E sinu & gremio. Cic. pro Cælio, Cum Q. Metellus abstraheretur e sinu gremioque patrie.

EX ampliflimorum virorum comitatu. Cic. pro Sylla 9. Quare nihil est, quod ex tanto comitatu virorum ampliflimorum me unum abstrahas.

AD bellicas laudes. Cic. in Bruto 259. Pompejus vir ad omnia summa natus, majorem dicendi gloriam habuisset, nisi cum majoris glorie cupiditas ad bellicas laudes abstraxisset.

In servitute, Quod & abripere in servitutem dicitur. Cæf. 7. Bell. Gall. c. 42. Bona civium Rom. diripiunt, caedes faciunt, in servitutem abstrahunt. Sic, in servitium, apud Liv. 8. Bell. Maced.

ABSTRACTUS, Partic. [ἀπὸ τινος ἀβστῆναι] Stat. Achil. lib. 1. 153.

— ipsi mihi sæpe queruntur

Centauri, raptasque domos, abstractaque coram

Armenta. Animus concitatus, & abstractus ab integra certaque ratione, non constantiam solum amittit, verumetiam fanitatem.

Cic. Tusc. 4. 38.

ABSTRACTUM, [τὸ ἀπὸ τινος ἀβστῆναι] Id dicitur quod ab alio trahitur. Definitur autem a logicis hoc modo, Quod significat formam aliquam cum exclusione subjecti, ut Albedo. Contrarium ejus est Concretum, quod significat eandem formam cum hærentibus subjecti, ut Album. Et hæc aliter dicuntur Denominans, & Denominativum, ut est apud Arist. in Antepred.

ABSTRACTIO, ðnis. Variæ a Philosophis accipitur: Et Dictys Cretensis 1. 4. Abstractio conjugis animum permoverat.

ABSTRINGO, inxi, icum, ere. [ἀπὸ στῆναι] Solvere: Contrarium sui simplicis Stringo. Liv. 3. Decad. 4. Tanquam laxare elatum pedem abstricto modo. Sigonius legit, Abstricto nodo.

ABSTRÛDO, si, sum, [ἀπὸ κρυπταίνω] ere. Abcondere, occultare, abdere. Virg. 6. Æn. 7.

— Querit pars femina flammæ

Abstrusa in venis silicis. Ubi Servius, Abstrudere, est De-industria celare.

Abstrudere penitus in. Cic. Acad. 4. 32. Naturam accusa, quæ in profundo veritate (ut ait Democritus) penitus abstruserit.

Abstrudere foris. Plaut. Aulul. 2. 6. Auro formidat Eucdio, abstrudit foris.

Abstrudere se in sylvam. Cic. Att. lib. 12. 15. Quumque mane me in sylvam abstruxi densam & asperam. pro Abildi.

Abstrudere se inter aliqua. Tacit. lib. 4. 69. 2.

Thefaurum abstrudere, pro Abdere & in terram defodere. Plaut. Aulul. 4. 4. 3.

Tristitiam abstrudere. Tacit. lib. 3. 6. 3.

ABSTRUSUS, a, um. [ἀπὸ κρυπταίνω] Unde abstruse insidiæ, id est, Penitus latentes & valde occultæ. Cic. pro Lege Agr. Patet factio vobis quas isti penitus abstrusas insidiæ se posse arbitrantur contra Cn. Pompeiji dignitatem.

Dolor Animi. Cic. pro Domo sua, 25. Reconditus & penitus abstrusus animi dolor.

Homo abstrusus, Qui suum secretum magnopere celat. Tacit. Ann. lib. 1.

Incendium abstrusum. Patere. lib. 2. in fin. Quam diu abstruso (quod miserimum est) pectus ejus flagravat incendio, quod ex nuru, quod ex nepote dolere, indignari coactus est.

Ratio. Claud. Paneg. 8.

Abstrusus cum dativo. Patere. lib. 2. in fin. Qua vi consiliorum suorum, Maroboduum inhaerentem occupati regni finibus, velut serpentem abstrusum terre, salubribus consiliorum suorum medicamentis coegit egredi?

ABSTRUSE, Adv. Hinc Compar. Ammianus 28. 1. Inter reos recepti vocatice edictis semet abstrusus amandantur.

ABSTRUSIO, ðnis. f. ut Seminis abstrusio. Arnob. lib. 5. p. 183.

ABSUM, sui, [ἀπὸ τινος] esse. Absumere esse. Cui contrarium est Adesse.

Abesse utilitatis contrahitur cum propositione A vel Ab, & ablativo, qui aut locum, aut personam, aut rem aliam significat: sed pro ablativo sepe additur adverbium de loco: ut Abest illinc: pro Ab illo loco: Memineris igitur ejusmodi aut ablativum, aut adverbium quoties dicitur, in hoc verbo fubaudiendum esse, quicquid significat.

Interdum tamen veritibus hic ablativus in dativum. Ovid. Epist. 9. 33. Vir mihi semper abest, pro A me. V. paulo post Abesse pro Deesse.

Abeſſe a ſignis. Plin. Jun. Epift. 239.
 Urbe, domo, &c. vel Abeſſe ab urbe, ab domo, &c. Cic. Fam. lib. 6.
 Aut quod abſim ab urbe, ut qui ad te prohibentur, ſcire non poſſim.
 Cic. Verr. 6. 39. Abeſſe ab domo paulisper maluit.
 Abeſſe, abſolute poſitum, abſque adverbio aut adverbio loci. Plaut. Stich.
 5. 1. 29. Id abeſt, aliud nihil abeſt. Virg. Æn. 1. 588. Unus abeſt.
 Abeſſe propius a morte, Propinquiore eſſe morti. Cic. de Senect. 66.
 Quarta cauſa reſtat appropinquatio mortis quæ certe a ſenectute non
 poteſt longe abeſſe.
 Abeſſe in altercationibus. Cic. Att. lib. 4. Ergo ut ſit rata, abſuiſſe me
 in altercationibus, quas in ſenatu factas audio, ſero non moleſte. pro
 Non interſuiſſe dum herent altercationes.
 Abeſſe & longe diſjunctum eſſe. Cic. in Topic. 81. Extrinſecus ea du-
 cuntur, quæ abſint, longeque diſjuncta ſunt.
 Abeſſe tres meſes. Ter. Heaut. 1. 1. 66.
 Abeſſe magnam partem temporis alicujus. Cic. Fam. 4. 23. Abſui ma-
 gnam partem conſulatus tui.
 Spatio, tranſitu, paſſibus, &c. Cic. Fam. lib. 10. 17. Ventidius bidui
 ſpatio abeſt ab eo.
 Abeſſe bidui a caſtris. Cic. Att. lib. 5. 16. extr. Cui in caſtra profici-
 ſceret: a quibus aberam bidui. Subint. itinere, ſpatio, via.
 Aliquot millia paſſuum, ſpatium, iter, viam, &c. Caſ. 5. Bell. Gall. C. 46.
 Cuius hiberna aberant ab eo millia paſſuum xxv. Cic. Reliquæque le-
 giones magnam ſpatium abeſſent. Idem, Cum paucorum dierum iter
 abeſſet. Idem pro Planc. Qui cum abeſſent aliquot dierum viam.
 Altilime. Plin. lib. 2. cap. 16. extr. de Stellis.
 Longius. Ter. Heaut. 2. 2. Ovid. Met. 2. 292.
 Longe gentium abeſſe. V. LONGUS.
 Paulum. Cic. 1. Acad.
 Procul. lib. 1. ab Urbe.
 Propius abeſſe. Cic. Att. lib. 1.
 Abeſt hinc a nobis. Plaut. Merc. 5. 2. 53.
 Multum abeſt ab iis. Id eſt, Longe eſt inferior. Cic. in Brut. 62.
 Ab eo plurimum abſum. Cic. de Fin. 3. 2.
 Unde longe abſum. Cic. in Brut. 318.
 Abeſſe, pro Deſſe, cum ablativa præpoſitione, aut adverbio loco abla-
 tivi, aut etiam dativo. Cic. pro Roſc. Amer. 30. Quid ab biſto mal-
 faciis ſceleris abeſſe videtur? Cic. pro Corn. Balb. Quid abeſt huic ho-
 mini, quod ſi addeſſet, jure hoc & tribui & concedi putarem? Varr.
 2. de R. R. cap. 2. Et ſi cui vetulaſſe dentes abſunt.
 Abeſt huic de. Cic. 1. de Orat. Quid huic abeſſe poterit de maxima-
 rum rerum ſcientia? Id eſt, Deſſe.
 Abeſſe, pro Alieni eſſe, vel carere, ſive immunem eſſe: ut Abeſſe
 a contentione. Cic. Att. lib. 10.
 Abeſſe ab auribus. Cic. pro C. Rabir. 16. Et nomen ipſum crucis abſit
 non modo a corpore civium Rom. ſed etiam a cogitatione, oculis,
 auribus.
 A bello, Cic. 10. Philipp. Tantum autem aberat a bello, ut quum cu-
 piditate libertatis Italia arderet, deſeruit civium tuiſſis potius, quam
 eos in armorum diſcrimen adduceret. Id eſt, Animum habebat a bello
 alienum.
 A cogitatione. V. ABEſſe ab auribus.
 A conſilio fugiendi. Cic. Att. lib. 7. 24.
 A contentione. Cic. Att. lib. 10. 8. Neque honeſtius reperies quicquam
 quam ab omni contentione abeſſe.
 A corpore. V. Ab auribus paulo ante.
 A Crimine. Cic. pro Roſc. Amer. 20.
 Abeſt mea culpa. Cic. Fam. lib. 12. Epift. 22. Ego certe reip. non deero:
 & quicquid acciderit, a quo mea culpa abſit, animo forti feram.
 A culpa abeſſe aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. Innocens eſt quiſpiam:
 veruntamen quanquam abeſt a culpa, ſuſpitione tamen non caret.
 Abeſt fortuna a culpa. Cic. Fam. lib. 6. Epift. 2. Intelliges ferendam
 eſſe fortunam, præſertim quæ abſit a culpa.
 Difficultates. Cic. 4. ad Heren. Abſunt a nobis omnes hæ difficultates.
 Ab infania. Cic. 3. Tuſc. Non multum abeſt ab infania.
 Inſidia. Ovid. 3. de Arte Am. 538.
 Adde quod inſidia facris a vitibus abſunt.
 A laude. Cic. Att. 8. 15. Quam & illi cives optimi ſint, & ego ab iſta
 laude non abſim.
 A ſpe conſulatus. Cic. 2. 79. Off. C. Marius, quum a ſpe conſulatus longe
 abeſſet, & jam ſeptimum annum poſt præturam jaceret, &c. Id eſt,
 Quum parum ſperaret conſulatum.
 Abſit, pro Sit procul. Cic. 2. Off. Ut illiberalitatis avaritiæque abſit
 ſuſpicio. Martialis in Epift. lib. 1. Abſit a jocorum noſtrorum ſimplici-
 tate malignus interpres.
 Longe abeſt ut. Cic. 4. Acad. Næ ille longe aberit ut argumentis cre-
 dat philoſophorum. Quafi tu dicas, Longe alienus erit ab ea creduli-
 tate vel perſuaſione.
 Non longe abeſt quin. Cic. Att. lib. 9. 11. Aberit non longe, quin hoc
 a me decerni velit.
 Abeſſe non poteſt quin. Cic. in Orat. 233. Abeſſe non poteſt quin ejuſ-
 dem hominis ſit, probos improbare, qui improbos probet.
 Nihil abeſt quin. V. NIHIL.
 Abeſſe alicui. Cic. pro P. Sylla 5. Ut mirari Torquatus deſinat me, qui
 Antonio abſuerim, Syllam defendere. opp. ADEſſe.
 Abſit verbo invidia: Modus loquendi apud veteres, quum quid erant di-
 cturi quod arrogans videri poſſet. Liv. lib. 9. ab U. C. Abſit verbo in-
 vidia, & civilia bella ſileant.
 Abeſſe, Verbum relativum eſt. Cum enim aliquem abeſſe dicimus, lo-
 cum ſimul unde abeſt cogitatione comprehendimus. Itaque & abſentem
 eum eſſe dicimus qui in jure non eſt. Id eſt, Qui ad tribunal Prætoris
 non eſt quævis in foro ſit. L. 4. §. Prætor ait D. de damno infecto.
 Abeſſe res dicitur non modo qua in rerum natura non eſt, cujuſve præ-
 tium dimo abeſt, ſed etiam ea cujuſ corpus manet, forma mutata eſt.
 Hinc Paulus ita ſcribit in L. 14. D. de verborum ſignificat. Si velimentum
 ſciſſum reddatur, vel res corrupta reddita ſit: veluti ſcyphi colliſi,
 aut tabula raſa picta: quoniam earum rerum pretium non in ſubſtan-
 tia, ſed in arte ſit poſitum. Item, ſi eam dominus rem, quæ ſibi furto
 aberat, ignorans emerit, recte dicitur res abeſſe, etiam ſi id poſtea ita
 eſſe ſcierit: quia videtur res ei abeſſe, cui pretium abeſt.

Tantum abeſt. V. TANTUM. Cic. Fam. lib. 11. 10. Tantum abeſt,
 ut meæ rei familiaris liberum ſit quicquam, ut meos jam omnes amicos
 tere alieno obtrinſerim.
 Abeſſe, Interdum dividitur in partes duas. Caſ. Bell. Civil. 1. 16. Qui
 erat ab oppido millia paſſuum circiter tria. Pro Aberat.
 Præſens abeſt. Paremia eſt, in eum dici ſolita qui non animadvertit ea que
 dicuntur, cogitatione aliis in rebus diſta. V. pluri apud Eraſm.
 ABEſſENS, entis. [ἀβέσσης] Partic. Qui non adeit ubi abeſſe ſolet, aut deſideratur.
 Ulpianus in l. Abſentem D. de verb. ſig. Abſentem accipiunt
 eum, qui non eſt in eo loco in quo petitur: non enim trans mare abſentem
 deſideramus: & ſi forte extra continentiam urbis ſit, abeſt. Ter.
 Heaut. 2. 2. 2. Veror ne me abſente mulier hic corrupta ſit.
 Superlat. Auguſt. Conſeil. 4. 4. Baptiſimum acciperat mente atque ſenſu ab-
 ſentiffimus, id eſt, Moriturus, cum ſine ſenſu eſſet. Abſentium nomina
 (eorum ſcilicet, qui Reipublicæ cauſa aberant) non recipiebantur, id eſt,
 rei non fiebant. Bernegg. ad Sueton. Caſ. c. 23. Abſens creari Conſul
 vel Prætor dicitur, non tantum qui abeſt Urbe, ſed qui, cum in Urbe ſit,
 modeltie cauſa in campum non deſcendit. V. Sign. ad Liv. 10. 2.
 Abſente nobis, figurata & antiqua locutio, pro Eo quod eſt, nobis ab-
 ſentibus. Quod Prilian. lib. de Contract. more Attico dictum eſſe
 probat. Plaut. Amph. 8. Si in actione hanc abſente nobis invenierit
 puer? Ter. Eun. 4. 3. 7. Neſcio quid profecto abſente nobis turba-
 tum eſt domi. Ubi Donat. Aut diſtinguendum eſt, & ſubaudiendum
 (me); aut ἀβέσσης figura eſt, Abſente nobis, pro Nobis abſentibus.
 Idem paulo poſt: Cum ſic dicit, pro præpoſitione ponit Abſente, ac
 ſi diceret, Coram amicis.
 Locus abſens dicitur in quo quis non eſt. Hor. 2. Sat. 7. 28.
 Romæ rus optas, abſentem rulticus Urbem
 Tollis ad atra levis. pro Tu abiens iſte ab Urbe, hypallage.
 Idem lib. 1. Epift. 11. 21.
 Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abſens.
 Venti abſentes. Stat. Theb. 5. 87.
 — Ventisque abſentibus Ægon
 Motus, & ingenti percullit littora Ponto. Ægon. Id eſt, mare
 Ægeum. Lactant.
 ABſENTIA, ium. n. pl. pro Rebus futuris uſurpat Cic. in Epift. ad Octav.
 cum ſcribit: Et abſentium ſenſus ſignificatio. Jam enim de præſentibus
 & præteritis erat locutus. Turneb.
 ABſURTURUS, Partic. Qui aberit, vel deerit. Cic. ad Q. frat. lib. 1.
 Epift. 1. Simul & illud Aſia cogitet, nullam a ſe neque belli externi,
 neque domeſticarum diſcordiarum calamitatem abſuturam fuiſſe, ſi hoc
 imperio non teneretur. Veteres, ut Cicero, ſæpe ſcribebant pro Abſut
 Aſui; pro Abſuturus Aſuturus. Et ſic in antiquis Codd. hinc Lambi-
 nus in Nep. 9. 1. 2. & Hor. Sat. 1. 4. 101. contendit ſolum Aſuit Lu-
 cinum eſſe. Nec tamen minus bonum Abſuit: Quod æque exhibent
 MSS. Libri. V. Cic. Fam. 2. 1. & 4. 3. Nep. 17. 5. 2. 20. 1. 3. &c.
 adde Torrent. ad Horat. L. c. Drakenb. ad Sil. 7. 248. & Papin. D. 50.
 l. 1. L. 13. §. 1.
 ABſENTIA, æ. [ἀπώνεια] ſicut Præſentia, æ, dicimus. Sen. ad Lucil.
 Æquo animo ferre debemus abſentiam.
 ABſENTO, æ. [ἀπόντων] Abſequere. Claud. de Rapt. Proſerp. lib. 3. 212.
 Et dura de matre queri, quæ tale recessu
 Maluerit damnare decus, veritamque deorum
 Colloquio, patriis procul abſentaverit atris. Sed in quibusdam
 libris Amandaverit legitur.
 ABſENTANS, Partic. tamen uſus Sidon. 9. Epift. 13. extr. pro Abſens; item-
 que Cyprian. & alii, quos ad Sidonium notavit Savaro. Et ſic Meſſala Cor-
 vin. p. 16. Metius proditor rem Romanam maximo in diſcrimine abſen-
 tando deſeruerat. adde Petronium, cujuſ illa ſunt, cap. 72. Abſente-
 mur, ait ille, (Aſcylos) & dum illi balneum petunt, nos in turba ex-
 eamus. V. de hoc loco Borrich. Vind. p. 3. & Edit. per Nodot.
 ABſENTANEUS, Adj. Quod in abſentia ſit. Verbum inſrequens.
 ABſENTIVUS, a, um. Diutius abſens. Petron. cap. 33. Ne abſentivus
 moræ vobis eſſem, omnem voluptatem mihi negavi.
 ABſUMO, [ἀβυσσώδην, ἀβυσσώδην] Ære. Omnino conſumere vel abolere.
 Animam abſumere letho. Virg. Æn. 3. 654.
 Argentum. Plaut. Moſtel. 5. 2. 19.
 Diem. Liv. 10. Bell. Pun.
 Domos abſumpſit incendium. Plin. Epift. 250.
 Reliquias abſumere pugna. Liv. 5. ab U. C.
 Tempus. Cic. pro Quint. 34.
 Vinum. Ter. Heaut. 3. 1. 49. Quid vini abſumpſit?
 Abſumpſit illovis majorem partem Syriæ. Id eſt, Aquis immerſit, inun-
 davit. Juſtin. lib. 2. cap. 6.
 Abſumi re aliqua, ut Fame. Liv. 1. Bell. Pun.
 Clade. Cic. 2. Tuſc.
 Cura. Ter. Phorm. 2. 2. 26.
 Abſumi in. Plin. lib. 11. cap. 37. Qui putant dentes in cornua abſumi,
 facile coarguunt cervarum natura.
 Abſumpſi ſumus, pro Perimus, actum eſt de nobis. Plaut. Moſtel. 2.
 1. 18. Virg. Æn. 1. 559.
 Sin abſumpta ſalus, & te pater optime Teucrum
 Pontus habet Libya. ſubintell. Et. Id eſt, Si perit nobis.
 Fato abſumpſum. Val. Max. lib. 4. cap. 6. ubi de Artemiſia.
 Morte fortuita abſumpſum. Tacit. Ann. lib. 4. 2.
 Novo genere abſumpta mortis. Val. Max. lib. 4. cap. 6. de Porcia.
 ABſUMPTIO, onis. Verbale. Ulp. in l. Hoc Senatusconſultum. D. de
 uſufr. ear. ret. que uſ. conf. Vel cateræ res, quæ in abſumptione ſunt.
 ABſUMPTIO, onis. f. Conſumpſio, a verbo Abſumo. Plaut. Capt. 4. 3. 3.
 Quanta pernis peltis veniet! quanta labes laido!
 Quanta ſummi abſumede!
 ABſURDUS, Adj. [ἀβυσσώδης, ἀβυσσώδης] proprie ſignificat Audita alienum,
 ſive alienum ab auribus; ſed uſitatus ad Animum tranſfertur. Abſonum,
 quod omnium mentes aperiantur ac reſpiciunt. Cic. pro Roſc. Com. 19.
 Fraudavit Roſcium. Eſt hoc quidem auribus, animisque hominum ab-
 ſurdum. Idem 8. Philipp.
 Ineptum atque abſurdum. Ter. Adel. 3. 3. 21. Voſtram nequeo mirari
 ſatis Rationem. S. eſt hercle inepta, ut dicam dolo, atque abſurda.
 Ineruditum & abſurdum. Cic. Acad. 4. 132. Modo nequis illud tam in-
 eruditum abſurdumque reſpondeat.

Aburdum atque alienum a vita mea. Ter. Adel. 5. 8. 21.
 Incredible & absurdum. Cic. pro Sylla 57. Jam vero illud quam incre-
 dibile, quam absurdum, qui Romæ, &c.
 Ingenium. Tacit. Ann. lib. 13. 45. Sall. Catil. C. 25. Verum ingenium
 ejus hæud absurdum, posse versus facere, jocum movere, sermone
 uti vel modesto, vel molli, vel procaci. Profus multe facietie, fales,
 multosque lepos illi inerat.
 Res absurda est. Cic. pro Corn. Balb. 37.
 Sonus. Cic. de Divin. 1. 15. Absurdoque sono fontes & stagna cietis.
 Vir. Cic. 2. de Orat. 85. Sin plane abhorrebit, & erit absurdus: ut se
 contineat, aut ad aliud studium transferat, admonebo.
 Vox absona & extra modum absurda. Cic. de Orat. 3. 41.
 Absurdum est, cum infinitivo. Cic. de Provin. Consul. 37. Nam & non
 fortiri, absurdum est: & quod fortissis, non habere.
 Compar. Cic. de Nat. Deor. 1. 16. Multo absurdiora sunt ea, que Poeta-
 rum vocibus fusa ipsa sivitate nocuerunt. Et de Fin. 2. 13. Quo nihil
 mihi videtur esse absurdius. Idem Att. 7. 13. Absurdissima mandata.

ABSURDE, Adv. [*ἀσύντως*] ut Absurde aliquid dicere aut facere, quasi
 Inapte & repugnanter. Cic. de Fin. 2. 21. Idque si ita dicit, non esse
 reprehendendus luxuriosus: si sapientes sint, dicit absurde. Idem, de
 Divin. 2. 219. Sed nescio quomodo nihil tam absurde dici potest, quod
 non dicatur ab aliquo philosophorum. Plaut. Epid. 3. 1. 6.
 Absurde facis, qui angas te animi.
 Compar. Jct. in Dig. 9. r. 2. l. 51. Quod si quis absurde a nobis hæc
 constitui putaverit, cogitet longe absurdus constitui, &c.
 Super. Augustin. lib. 4. extr. de Trinitate. Deus pater absurdissime mis-
 lus diceretur. conf. eodem tractatu, 15. 26.

ABSUS, fluvius. V. ABIS.
ABSYNTHIUM, [*ἀψύθιον*] alii **ARSYNTHIUM** scribunt, ab *ἀψύθω* ex
 adverso nomen Græci desexerunt: quod nullum animal ob eximiam ama-
 nitudinem hanc herbam attingat. Veteres Græcæ familiæ comici Apin-
 thium quoque conformi cytho, quasi impotabile, pronuntiarunt: quod
 hanc nemo ob inlignem amarorem posse ebibere. Hinc Latini Absyn-
 thium usurparunt, pro re que parum allatura sit voluptatis, non tamen
 propter commoditatem respuenda. Sic verebatur Fab. Quintilian. ne
 liber suus parum mellis & absynthii multum habere videretur, essetque
 galubrior studiis quam dulcor. lib. 3. 1. Sic Aloen pro Amaro, quod
 a palato paucam iniret gratiam, Juvenal. protulit iniquens.
 Plus aloes, quam mellis habet. Sat. 6. 180. Ex Ruell. V. Plin.
 lib. 27. cap. 7.

Abynthium marinum [*ἀψύθιον θαλάσσιον*] Est absynthii genus, abro-
 toni parvi similitudine, referunt minutis feminibus, subamarum, &
 stomacho inimicum, graviter olens, & cum quadam calefactione astrin-
 gens. Hoc & Seriphium a nonnullis appellatur: de quo sic scribit
 Plin. lib. 27. cap. 7. Est & Abynthium marinum, quod quidam
 Seriphium vocant, probatissimum in Taposiri Ægypti. Hujus semen Ilici
 prætere solenne habent. Modie semen lumbriçorum vocant. Gallice,
La mort aux vers.

Abynthium Ponticum [*ἀψύθιον ποσειδόν*] Idem est cum Abynthio vul-
 gari, sive proprie dicto. Nomen habet a Ponto Asiæ regione. In qua
 tanta copia provenit, ut pecora illo pinguecant, & sine felle invenian-
 tur. Plin. lib. 27. cap. 7.

Abynthium rusticum [*ἀψύθιον ἄγροικόν*] Idem quod Abynthium vulgare
 sive Ponticum.

Abynthium Santicumum [*ἀψύθιον σαντικόν*] Absynthii species est copio-
 sissime proveniens apud Santes, Galliæ populos, vulgari absynthio
 non dissimilis, femine tamen non aequæ fecunda. Easdem vires habet
 quas Seriphium. Plin. lib. 27. cap. 7.

Abynthia cana. Ovid. 5. Trist. 21.
 Tetra. Id est, Tetri odoris. Lucret. lib. 1. 935.
 Tristitia. Ovid. 3. de Pont. Epist. 8. 15.

ABSYNTHIATUS, Absynthio temperatus: ut Absynthiatum Poculum.
 Sen. Suas. 7. Et absolute Absynthiatum pro Vino absynthite, de quo
 Apicius 1. 3. Lamprid. Elagab. cap. 21. Kosato atque abinthyato vulgus
 ad bibendum invitavit.

ABSYNTHIUS, m. Varr. Quinquatribus, Quid medico mihi est opus,
 nenpe tuo, absynthium ut bibam gravem, & castoreum, levemque
 robur. Ex Nonio.

ABSYNTHITES, æ. m. [*ἀψύθιτις*] sed figurate neutro jungitur: & est
 vinum factitium ex absynthio. Columel. lib. 12. cap. 35. Vinum ab-
 synthiten, & hyssopiten, & abrotoniten sic condire oportet. Sic Plin.
 lib. 23. cap. 1.

ABSYNTHUS vel **ARSYNTHUS**, [*Ἀψύθιον ἢ Ἀρσύνθιον*] (utroque enim
 modo scribitur, teste Stephano) Urbs est Thraciæ, cujus incolæ dicuntur
 Absynthii, *Ἀψύθιοι*, quorum meminit. Herodot. lib. 6.

ABSYRTIDES, [*Ἀψυρτίδες*] Insule sunt in Adriatico mari, Illyrico ad-
 jacentes, a fratre Medæe ibi interfecto, nomine Absyrto, sic appel-
 late. Plin. lib. 3. cap. 26. & Strab. lib. 7. p. 218.

ABSYRTIUM, [*Ἀψυρτίον*] Insula est maris Adriatici, non procul ab Iffa.
 Plin. lib. 3. cap. 21.

ABSYRTUS, [*Ἀψυρτός*] filius Ætææ regis Colchorum, alio nomine Ægia-
 leus, quem soror ejus Medæa, sequens Jasonem, laceravit: ut sic retard-
 aret patrem volentem eam retrahere ex fuga. Hujus meminit Cic. lib. 3.
 de Nat. Deor. 48. Fabulam describit Ovid. 3. Trist. Eleg. 9. 6. Attin-
 ge & Sen. Medæa v. 963. Ægialicum alii vocant.

ABSYRTUS, [*Ἀψυρτός*] Illyrici fluvius, in mare Adriaticum se exone-
 rans. Lucan. lib. 3. 190.

Et cadit Adriacas spumans Absyrus in undas.

Fuit insuper **ABSYRTUS**, teste Suida, Nicomediensis quidam miles,
 qui cum sub Constantino ad Istrum militaret, librum utilissimum scripsit
 de medicandis equis, & de cura animalium, eumque pulcherrimum &
 emendatissimum habet Anton. Vicecomes Mediolan.

A B U

ARUDICACUM, [*Ἀρουδιώκος*] Urbs est Germaniæ, non procul ab Augusta
 Vindelicorum, Ptolemæo.

AVERTERE, G. sum, [*ἀφηνείω*] cre. pro Avertere. Plaut. Rud. 1. 2. 76.
 Ab saxo avverti fluxus, ad litus scapham.

ARCLA, Urbs Hispaniæ, Ptolemæo.

ABUNDO, as, [*εὐθηνία, εὐπορία*] are. Superesse alic. Affluere re aliqua,
 & tam de bonis rebus quam de malis dicitur: nec solum ad res corpo-
 reas, sed etiam incorporeas pertinet: ut abundare argento, ingenio,
 vitiis. Nonius. Abundare, supra modum aliquid esse scribit. Tractum
 ex annibus, qui quoties augentur imbris, majoribus & crebris undis
 eriguntur. Virg. 1. Georg. 115.

Præsertim incertis si mensibus annis abundans.

Cic. de Senect. C. 16. Villaque tota locuples est: abundat porco, agno,
 hædo, gallina, lacte, caseo, melle.

Abundare, pro Divitem esse. Cic. Att. lib. 1. 3. Caietam, si quando
 abundare crepero, ornabo. Idem de Amicit. Quocirca & absentes ad-
 sunt, & egentes abundant, & imbecilli valent, & (quod difficiliss
 dictu est) mortui vivunt.

Abundare & Defici, contraria. Cic. pro Cluent. 183.

Abundare & Egere, contraria. Cic. 2. Off. 13. Jam vero & earum re-
 rum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egereamus invet-
 itio, certe nulla esset, nisi his muneribus fungeretur.

Circumfluere atque abundare. Cic. 5. Verr. 9. Iitum rebus omnibus un-
 digue ereptis impune eludentem circumfluere atque abundare?

Abundare atque affluere. Contr. Deesse. Cic. lib. 1. de Divin. 61. Quo-
 rum utrunque perfringere aciem mentis solet, sive deest naturæ quid-
 piam, sive abundat atque affluit.

Abundare in re aliqua. Cic. 3. de Legib. 14. Theophrastus vero infi-
 tutus ab Aristotele abundavit, ut scitis, in eo genere rerum.

Abundare audacia. Cic. pro Cluent. 183.

Amore. Ter. Phorm. 1. 3. 11. Alitis quia deest quod amant, ægre est:
 tibi quia superest, dolet. Amore abundas, Antipho.

Æqualium familiaritatis & consuetudine propinquorum. Cic. 5. Tusç.

Barbarie abundat amor. Ovid. 2. de Arte Am. 552.

Caligine abundat domus. Ovid. 2. Met. 764.

Copia frumenti. Cæf. 8. Bell. Gall. 40.

Divitiis. Ter. Heaut. 3. 2. 16.

Doctrina & ingenio. Cic. de Orat. 3. 56.

Honoribus. Cic. 10. Epist. 10.

Ira. Ovid. 6. Epist. 16.

Lætitia. Plaut. Stich. 2. 1. 6.

Laudibus bellicis. Cic. 1. Off. 78.

Opibus fandi. Id est, Eloquutio. Stat. 1. Syl. 4. 7.

Otio. Idem 7. Epist. 1. Item de Orat. 1. 6.

Præceptis Philosophiæ. Idem 1. Off. 1.

Rebus. Cic. 4. de Fin.

Sapientia. Cic. in Pison.

Venere. Plin. lib. 11. cap. 37.

Virtutibus. Plin. lib. 1. Epist. 17.

Vitiis. Quintil. Abundant dulcibus vitiis. de Senecæ Scriptis lib. 10.
 cap. 1. p. 921. ed. Burm.

Abundare, absolute positum. Virg. Georg. 3. 484.

Kurus abundabat fluidus liquor.

Plin. lib. 14. in proœmio, abundabant & præmia & operæ vitæ.

Abundat fons in omnem partem. Plin. lib. 18. cap. 22. 1.

Abundare cum genitivo. Lucil. Quarum & abundemus rerum, & qua-
 rum indigeamus. Ex Nonio.

Abundare, cum accusat. Nerat. in l. Si fundum. D. Mandati. Sic tua
 pars coarctabitur, ut non abundet mandati quantitatem. Id est, Non
 superet, non excedat. Sic habent Haloander & Pandectæ Florent.

Inter Abundare & Redundare hæc est differentia. Abundat, non quod
 superfluum est, sed quod est copiosum & cumulatum. Redundat, quod
 supervacaneum est.

ABUNDANS, [*εὐπορος, ἕθερος*] Partic. ut Priscian. lib. 18. Abundans
 illius rei, nomen est. Nam partic. ablativo, quo modo & verbum ejus,
 conjungitur. Virg. in Bucol. 2. 20.

Quam dives pecoris, nivei quam lactis abundans.

Quis tam abundans copiis? Cic. pro Cornelio.

Abundans & Inops, contraria. Cic. in Brut. 238. Non erat abundans,
 non inops tamen: non valde nitens, non plane horrida oratio.

Abundans homo. Cic. 2. Philipp. 66. Multa & lauta suppellex &
 magnifica multis locis: non illa quidem luxuriosi hominis, sed abun-
 dantis.

Ingenio, doctrina, otio & studio abundans. Cic. 1. de Orat. 22. Græci
 homines non solum ingenio & doctrina, sed etiam otio studioque
 abundantes.

Fatum abundans. Claud. de Bell. Get. 22.

Semper ab his sanæ petere insignia bellis,

Exercere dabant, curus regumque catene

Inter abundantis fati ludibria ductæ.

Abundans pecunia, contrarium Adesta. Cic. pro Quint. c. 12. Quis
 tam perditus ac profusus nepos, non adesta jam, sed abundantis pecu-
 nia, sic diffusulus fuisset, ut fuit Sextus Nævius?

ABUNDANTISSIMUS, Cic. 2. de Orat. 14. Longe eruditissimus Timeus,
 & rerum copia & sententiarum varietate abundantissimus.

Abundanti doctrina homo. Cic. 1. de Orat. 85. Excitabatur homo
 promptus ab homine abundantis doctrina, & quadam incredibili varie-
 tate rerum & copia.

Ex abundantis. Quintil. lib. 4. cap. ult. Egregie vero, Cic. pro Milone
 infidiatorem primo Clodium ostendit: tum addit ex abundantis, etiam
 si id non fuisset, talenti tamen civem cum summa virtute interfectoris
 & gloria, necari potuisset.

Abundans corporis. Claud. in Eutrop. lib. 2. 380. — abundans
 Corporis, exiguusque animi.

Pietatis. Claud. Paneg. 7. 113. — mitis precibus, pietatis abundans,
 Pœnæ parcus erat.

ABUNDANTIA, æ. [*εὐθηνία, εὐπορία, ἀφηνεία*] Rei alienius
 copia: ut Abundantia ingenii. Cic. 1. Acad. Abundantia quadam in-
 genii præstabat.

Abundantia & copia. Cic. de Amicit. cap. 23. Atque ubi suppeditans
 omnium rerum quas natura desiderat, abundantiam & copiam.

Abundantia amoris. Cic. lib. 1. Epist. 9. Facis tu quidem abundantia
 quadam amoris.

Otio. Cic. lib. 7. Epist. 2.

Rerum aliquarum abundantia. Cic. 3. de Orat. 123.

Ubertas agrorum, abundantiaque rerum omnium. Cic. contra Rull. 1. 18. Circumfluere omnibus copiis, atque in omnium rerum abundantia vivere. Cic. de Amicit. 52.
 Abundantia modo aliquid ducere. Tacit. in Vita Agric. cap. 6. Ludos & inania honoris, modo rationis atque abundantia duxit, uti longe a luxuria, ita fame propior. Hoc est, secundum mensuram rationis & furum opum.
 Abundantia feminarum, id est, Menses, seu menstrua largius fluentia. Plin. lib. 24. cap. 11. Rhus foeminarum abundantiam sistit cibo. Et lib. 27. cap. 12.

ABUNDANTIO, onis. [*ἄφθονος*] Verbale. Plin. lib. 3. cap. 16. Omnia ex Phililitime fosse abundantie nascuntia.

ABUNDANTER, Adv. qualitatis. [*εὐπρεπῶς*] Copiose, affatim, affluenter. Plin. lib. 24. cap. 9. Hec fert in Ægypto, Syriaque etiam abundanter lignosum fructum. Idem lib. 18. cap. 18. Tanto tardius decedit, quanto abundantius crevit.

Copiose & abundanter loqui. Cic. de Orat. 2. 35. Satis abundanter. Cic. 3. ad Heren. Ad omnem judicalem causam quemadmodum convenire inventionem rerum accommodari, satis abundanter, ut arbitrator, superioribus libris demonstratum est.

Abundantius & Angustius, contraria. Cic. in Topic. Tamen alii disputationibus abundantius occurrunt, aliis angustius.

Abundantius crescere. Plin. lib. 18. cap. 18. Abundantissime. Idem 5. 9. Abundanter & Pressè dicere, contraria. Quintil. lib. 8. cap. 3. Concitate dicere an moderate, læte an severe, abundanter an pressè, asperè an leniter.

ABUNDE, [*ἄφθονος*] Adv. quantitatis derivatum a verbo Abundo, teste Priscian. Abundanter autem ab Abundans. Et est Abunde, idem quod Satis. Unde Satis abundanter dicimus: satis abunde, non item: nisi addita conjunctione: ut Satis abundeque. Author Valla in Poggium. Plin. in Pref. 6. Abunde pulchrum & magnificentem est. Sallust. in Jugurth. Abunde magna prædicia.

Abunde est, cum genitivo. Virg. 7. 552. Terrorum & fraudis abunde est. In hoc loquendi genere ipsum (abunde) figurate pro nominativo ponitur, sicut & cum dicimus, Satis est illi pecunia.

Abunde potentia glorieque adeptus. Sueton. in Cæs. cap. 86. Abunde falsis. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Abunde esse alicui. Id est, Satis superque esse. Cels. lib. 1. cap. 3. Ergo huic abunde est loco tepido demittere fle.

Abunde est, sequente infinitivo. Plin. Jun. Epist. 103. Sed utrunque tam magnum est, ut abunde fit alterum efficere.

Abunde est, pro Sufficit, satis superque est, ait Bud. Plin. Jun. Epist. 122. Abunde est si epistole tunc molestæ.

Abunde gratus. Ovid. 4. de Ponto, v. 37. Promittere abunde. Lucret. lib. 3. 180.

Ratus abunde. Tacit. Hist. lib. 2. 95. Satisfacere abunde. Id est, Affatim, largiter & copiose. Cic. 2. de Divin. 1. Eric abunde satisfactum toti huic quaestioni.

Abunde, cum aliis verbis. Cic. de Senect. Etiam si non abunde potitur. Sic abunde tibi adfuit omnia: pro Copiose supputent. Cic. ad Brut. 4. Abunde tractata est ratio. Plin. lib. 9. cap. 41.

Abunde, cum suble. Sallust. Jugurth. cap. 14. Dein quod parentes abunde habemus. Quasi tu dicas, Satis parentum, vel satis multos parentes. Idem in Orat. Met. Tribus plebis ad plebem: Cunctaque presentium ignavia mutatis, abunde libertatem rati, quia tergis abstinerunt. hoc est, Rati satis esse libertatis, aut satis magnam libertatem. Sic abunde est arboribus altitudo quatuor pedum. Columel. lib. 2. cap. 2. 17.

ABUNDUS, Adj. Gell. lib. 1. cap. 2. Lavacris nitidis & abundantis, & colluculentibus. Et Accius apud Nonium 4. 191. Neque vi tanta quisquam est, neque tam abundus fortunis ferax. Ita legit Guycet. ad Ter. Adel. 4. 3. Hinc adverbium Abunde, de quo antea.

ABVDOLO, [*ἀβυδολλοῦ*] Volando didicido. Cic. 2. de Fin. 106. Fluit igitur voluptas corporis, & prima quæque abvolat, sapiusque relinquit causas poenitendi quam recordandi. Alii legunt Avolat.

ABVFDVS, Britanniaë fluvius maximus, Ptolemæo.

ABVS, [*ἄβυς*] Pars est montis Tauri supra Armeniam, ad viam qua itur versus Ecbatana. V. Strab. lib. 11. Est etiam abvs Ptolemæo, fluvius Britannia.

ABVSTIO, V. AVSTOR.

ABVSQVE, [*ἄβυς ἄβυς*] Adv. Modo tempus, modo locum significans: & est poetica vox, pro Usque ab. Plaut. Amph. 4. Hæc illic est pugnatæ pugnae abusque mane ad vesperum. Id est, A mane usque ad vesperum, Virg. Æn. 7. 289.

— Siculo proflexit abusque Pachyno,

Ubi Servius, Abusque & Adusque usurpatie dicimus. Præpositio enim nec adverbio jungitur, nec præpositioni. (Usque) autem aut Præp. est, aut Adv. Idem sentit Diomedes.

Abusque, nonnunquam suo ablativo postponitur. Tacit. lib. 15. 37. Animalia maris Oceano abusque petiverat.

ABVTONON, [*ἄβυτονον*] Herba est Dioscoridi, quæ alio nomine Abrotonium vocatur, V. ABROTNUM.

ABVTOE, [*ἀβυτοῦ*] abuti. Est Valde uti. Sed etiam in bonam partem & pro simplici Uti. Cic. de Nat. Deor. 151. Nos Elephantorum acutissimus sensibus, nos sagacitate canum ad utilitatem nostram abutimur. Idem Fam. lib. 9. 6. Quæ igitur studia magnorum hominum sententia, vacationem habent, eadem publici muneris, iis concedente republ. cur non abutamur? Similiter in bonam partem accipitur in Miloniana.

Abuti veteres hinc dixerunt, pro eo quod est utendo consumere, conficere, extinguere, ut notavit Hotoman. in suo Lex. Et in hac significatione Cic. ablativo jungit. Vestitiores etiam accusativo. Cic. Verr. 3. Nili omni tempore, quod mihi lege concessum est, abusus ero. Id est, Nisi omne tempus, quod mihi lex concessit, dicendo consumpsero, Cato de R. R. cap. 76. 3. Linito usque adeo donec omnem cascum cum melle abusus eris. conf. Paræi Lex. Crit. p. 16. Plaut. Trin. 3. 2. 56. Me qui abusus sum tantam rem patriam. Et ita Ter. dixit in ProL. And. 5. Operam abuti in prologis scribendis, pro Collocare & consumere, quemadmodum recte Turneb. contra receptam interpretationem annotavit.

Abuti veteres passive dixerunt pro Consumor. Varr. apud Priscian. lib. 8. p. 792. Utile urantur potius, quam ab rege abutantur. Inde abutulus participium in eadem significatione. Ibid. Hortens. Abutis jam omnibus locis, *καταχρησάμενος*. Plaut. Afin. 1. 3. 41. Ubi que dedi ante? c. abula. In quem locum Nonius, Abula, utendo, vel in usum consumpta.

Hinc Abuti per metaphoram, pro Male uti. Cato: Utere quaesitis, sed ne videaris abuti.

Abuti muliere. Ter. Phorm. 2. 2. 67. Ubi Donatus, Utimur cum honore, Aburimur cum injuria.

Abuti translatum ad res incorporeas: ut *Abuti* alicujus patientia. Cic. in Cætilin. 1. 1. Quosque tandem abutere Cætilina patientia nostra?

Abuti auribus alicujus. Plin. Jun. Epist. 150. Accedunt quæretæ rusticorni, qui auribus meis post longam tempus suo jure abutuntur.

Immoderate facilitate alicujus. Cic. 12. Fam. 1. 8. At enim ita decrevimus: focimus id quidem temporibus cedentes, que valent in rep. plurimum: sed immoderate quidam & ingræte nostra facilitate abutuntur.

Dominatione. Sueton. in Cæs. 76. 1. Festivitatibus. Cic. in Orat. 176. Gorgias autem avidior est generis ejus, & his festivitatibus insolentius abutitur.

Fortunis hominum ad cupiditatem. Cic. 7. Verr. Gloria nominis. Cic. 4. Acad.

Ignorantia alicujus. Cic. pro Ligar. 1. Paratus veneram, quum tu id neque per te scires, neque audire aliquid potuisses, ut ignorantia tua, ad hominis miseri salutem abuterer.

Legibus ad quaestum. Cic. pro Rosc. Amer. 54. Quid est aliud iudicio, ac legibus, ac majestæ vestra abuti ad quaestum, atque ad libidinem: nisi hoc modo accusare?

Nomine alieno ad suos quaestus. Cic. 5. Verr. 50. Otio & literis. Cic. 1. Tusc. 1. 3. Fieri autem potest, ut recte quis sentiat: & id quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quenquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere, nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est imtemperanter abutentis & otio & literis. Pater. lib. 2. 95. p. 122. 8. Sentium Saturninum, militarium officiorum patientem ac peritum: sed eundem, ubi negotia fecissent locum otio, liberaliter lauteque eo abutentem.

Regno & licentia ad omnia. Cic. 1. de Nat. Deor. 65. Scelere & perfidia ad alicujus exitium. Cic. Att. lib. 3. 14. Sermone aliquo abuti pro mandatis, id est, Verba alicujus arripere, & ad alium tanquam ei mandatum sit deferre. Cic. Att. lib. 7. 13. Ut id ipsum mihi ille videatur irridendi causa fecisse, qui tantis de rebus huic mandata dederit: nisi forte non dedit, & hic sermone aliquo arrepto, pro mandatis abusus sit.

Viribus corporis. Cic. 1. de Invent. 3. & Liv. 2. Ab U. C. 182. Abutendum se permittere. Sueton. in Galb. cap. 14. His diverso vitiorum genere grassantibus, adeo fe abutendum permisit & tradidit, ut vix sibi ipsi constaret. Hoc est, Ita fe permittit illorum arbitrio, ut pro libidine sua quidvis ei facile persuaderent.

ABVSTIO, Tropus est durior, qui *καταχρηστικῶς* dicitur: de qua Cic. in Orat. ad Brut. 94. Aristoteles autem translationi hæc ipsa subiungit, & abusionem, quam Catachresin vocant: ut cum Minutum dicimus animum pro Parvo, & abutimur verbis propinquis, li opus est, vel quod delectat, vel quod licet. De hac quoque meminit Fab. lib. 8. cap. 2. & lib. 3. cap. 3.

ABVSTOR, oris, m. Prodigius. Sallian. 8. p. 296. Perditorum hoc adolescentum specie convicium est, ut abutores scilicet & incuriosi ac negligentes rerum suarum esse dicantur.

ABVSTVS, is, m. [*ἀβυστικός*] Dicitur quum aliqua re per licentiam male utimur. Ponitur a Jurisconsultis pro Consumptione, quemadmodum & verbum Abuti pro Consumere, & utendo perdere. Hinc cæ res in abusu, non usu consistere dicuntur, quarum usus nisi percant, nullus est, live quæ utendo consumuntur. Ulp. l. 5. §. 1. D. de usufructu rerum quæ usu confumuntur. Si pecunie usufructus, inquit, legatus sit, vel aliarum rerum, quæ in abusu consistunt, nec cautio interveniat: videndum est, an finito usufructu, pecunia que data est, vel cætera res, quæ in abumptione sunt, condici possint. Cic. in Topic. 17. Non debet ea mulier, cui vir bonorum suorum usufructum legavit, cellis vinariis & oleariis plenis relictis, putare id ad se pertinere. Usus enim, non abusus legatus est. Ubi Boethius, Utimur iis, que nobis utentibus permanent: iis vero abutimur, quæ nobis utentibus percant.

ABVSVS, a, um. Adj. V. paulo ante in AVSTOR.

ABVSTIVE, Adv. [*καταχρηστικῶς*] Quintil. lib. 9. cap. 2. p. 777. Burt, Nunc non abusive dispensatio est. Idem 8. 6. Abusive aliqua re uti.

A B Y

ABYDOCŌMĒ, [*ἄβυδοκόμης*] Dicuntur sycophantæ, a verbo *κρυβύν*, quod est Elterri, & parum modeste fe gerere. Hoc enim nomine male audiebant Abydeni, quod insignes calumniarum artifices essent. Cæi. Rhodig. lib. 26. cap. 21.

ABYDON, ōnos. [*ἄβυδὸν*] Regiuncula est Macedonie. Authores Suidæ, & Stephanus.

ABYDVS, [*ἄβυδος*] Urbs Asia a Milefis condita ad Hellepontum sita, patria Leandri, cui Sestos in Europa opponitur, intercedente angusto mare Hellepontico: de qua apud Virg. Georg. 1. 207.

Pontus & Othrisi fauces tentantur Abydi.

Hodie Dardanella: monumenta illa Turcica. Est item Ægypti oppidum Memnonis regia & Othridis templo inclutum. Plin. lib. 5. cap. 9.

Abydum ne temere. Iubaud. Naviges. Nequod grave periculum fuscipias, sine causa idonea. Erasim. in Adag.

Abydos gemina. Appropinquantis enim apparet gemina propter Sesti vicinitatem. Val. Flacc. Argon. l. 285.

ABYDENVS, Adj. [*ἄβυδῖος*] Stat. lib. 1. Sylv. 2. 87. Vidi & Abydeni juvenis certantia remis

Brachia. Id est, Leandri. Idem 1. Achill. Littore Abydeno.

Abydeni a Philippo Macedonum regi gravi obtidione pressi, omni spe salutis objecta, in eam rabiem sunt accensi, ut fe suasque uxores &

liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudelissime interfecerit, ne in hostis venere potestatem. Liv. Decad. 4. lib. 1. 31. 17.
 Abydena illatio, vel Abydena bellaria. Proverb. V. Erafm. in Adag.
 Abydeni fama fuerunt parum fecunda, quod essent lycophantæ, molles & effeminati. Paulfan. & Suid. V. paulo ante in ΑΒΥΔΟΝΟΜΕ.
 ABYLA nonnullis per metathesin Alyba dicitur. Strab. lib. 3.
 ABYLA, Dionyhus Afer in lib. de Situ Orb. mediam corripuit hoc verfu: [Στηλιανον ἀρού. κέρτυ μίαν τῆς δ' ἰασηνῆς.] De Abyla sic Plin. in lib. 3. proemio: Proxima autem faucibus utrinque impositi montes, coercent claustra. Abyla Africæ, Europæ Calpæ, laborum Herculis metæ. Quam ob causam indigente columnas eius dici vocant: creduntque periosas exstitisse antea admisisse maria, & rerum nature mutasse faciem. Pompon. Mel. lib. 1. cap. 5. p. 335. Gronov. Deinde, inquit, est mons præaltus, ei quem ex adverso Hispania attollit, obiectus, hunc Abylam, illum Calpen vocant, columnas Herculis utrumque. Addit fama nominis fabulam, Hercule ipsum junctus olim perpetuo iugo diremisse colles, atque ita exclusum aëta mole montium Oceanum, ad quæ nunc inundat, admittit. Strab. lib. 3. de Column. Herculis varias referens opiniones, Aliqui, ait, columnas Calpen & Abylicem opinati sunt, montem ex Africa procumbentem. Paulo post: At quidam alii columnas dici illas aiunt, quæ intra Herculis aedem in Gadibus existant. Sunt autem ex ære, cubitorum octo, in quibus construendi templi sumptus inscriptus est. Ad quas quum perveniant qui navigationem absolverint, Herculi sacra ferentes, a Deo se iuvari instruuntur, hic maris & terræ finem esse. Hunc verisimiliorum esse sermonem, etiam Posidonius arbitratur. Hæc ille Avien. Periegesi, v. 111.
 Maura Abyla, & dorso confurgit Iberica Calpe.

ABYLA Syriæ. V. ABILA.
 ABYRACE, [ἀβυρακι] Apud Medicæ populus erat edulii genus ex porro, carlamo, alio, granis mali punici, finapi, aliisque nonnullis rhodis confectum. Etym. Author. Plutarch. Sympof. 4. 1. V. Cæl. Rhodig. 14. 56.
 ΑΒΥΡΤΑΡΟΡΕΙ, [ἀβυρταρορει] Dicuntur, qui ejusmodi esculenta parant. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 23.
 ABYSSUS, si. f. [ἀβυσσος] Aqua patens in immensam profunditatem: Hoc est, que fundum non habet. Ecclesiasticorum fere est, qui ad sedem inferorum transferunt. Sic in N. T. Prudent. Hamart. v. 835. de Anima peccatis polluta:
 Merlandam penitus puteo ferventis Abyssi.
 ΑΒΥΣΣΕ, Populi sunt ad Oceanum Scythicum. Plin. lib. 6. cap. 13.

A C

Ac, conjunctio est copulativa [καί] pro Et, five Atque. Ter. And. 1. 1. 47. — Pudice vitam, parce ac duriter Agebat, lana ac tela victum queritans.
 Ac, pro his duabus particularis (idque) vel (& quidem.) Ter. Heant. 4. 5. 15. Faciam boni tibi aliquid pro istac re, ac lubens. Idem Eun. 3. 3. 6. Amabo quid ait? cognoscite? C. ac memoriter.
 Ac, Etiam. Cic. pro Muran. Ac de officio defensionis meæ, ac de ratione accusationis tuæ, fortasse etiam alia in parte orationis dicendum nobis erit.
 Ac potius, Loquendi genus per correctionem. Idem quod Vel potius, Imo potius. Cic. Lentul. lib. 1. 4. Ego omni officio, ac potius pietate erga te, &c. Gr. κενότατος δὲ.
 Ac non, pro Nec. Ter. Adcl. 3. 3. 39.
 — Nimium inter vos Demæa,
 Ac non quia ades præfens dico. Cic. pro Domo sua, Sit fane hoc de nostris ædibus, ac non de publicis templis. Unum offendit verbum consecrationis in ipsa tua lege, si illa lex est, ac non vox sceleris & crudelitatis tuæ.
 Ac, in principio sententiarum, continuandi vim habet, pro Autem. Cic. lib. 1. de Orat. in proem. Ac primo quidem totius rationis ignari, &c. Virg. Æn. 1. 178.
 Ac primum silicis scintillam excludit Achates.
 Ac, pro Contra quam, teste Donat. Ter. And. 5. 1. 22. Et nescio quid tibi sum oblitus hodie, ac volui, dicere.
 Ac, pro Quam, aut pro Ut, fere his dictionibus postponitur, æque, aliter, alius, contra, juxta, par, perinde, secus, similis & similibus. De quibus exempla in singulis coram invenies.
 Ac si, ponitur pro Quasi, perinde quasi, & tanquam si.
 Juxta ac si, Non secus ac si, Non aliter ac si, ponuntur pro Non secus quam, Non aliter quam.
 Ac, in compositione, ponitur pro Ad, mutatione c literæ in d: Ut Accedo, accipio, accolo: Que tamen antiqui per d scribebant Accedo, accipio, accolo, & similia. Non est igitur ex conjunctione, sed ex corrupta præpositione compositio ejusmodi.
 Ac etiam, Ac quoque per Pleonasmum dici videntur. Sueton. Cæs. 26. Per equites Romanos ac etiam per Senatores. conf. ibid. cap. 55. & in Aug. cap. 19. Cels. 2. 6. Ac sanguinem quoque in Febre vomuisse, petiferum est. conf. 2. 3: 5. 26: 7. 18.

A C A

ACA, [Ἄκα, five Ἀκα] civitas Phœnicum, quæ postea Ptolemæis dicta est. Strab. lib. 16. Plin. autem dicitur Acæ, quæ quondam colonia fuit. Claud. Cæs. lib. 5. cap. 19. Aecho Sacris Læteris Judic. 1. 31. Borchart. cap. 2. Palestinae, Acon fœ Aconensis civitas; Jacobo a Virg. cap. 25. Hist. Orient. Acon; ad quem locum V. quæ notat in Edit. Duac. An. 1597. Andr. Hojus, p. 461. Fullerus, lib. 4. Miscell. Sacr. 15. docetbit male queri a Stephano vocabuli originem in lingua graeca, explodi autem debere vocem, quæ sit apud Jos. 23. conf. & notata Bolio ad Nepot. Datam. cap. 5. 1.
 ACABE, [Ἀκαβία] Mons est in finibus Ægypti Ptolemæo.
 ACABIS, [Ἀκαβίσις] Civitas est in Cyrenica Africæ regione. Ptolem.
 ACABO, Animal multum valens vi medica, in desertis Arabiæ. Calp.
 ACACALIS, [Ἀκακάλισ] semen est fructus in Ægypto nascens, similitudinem cum fructu Tamaricis obtinens. Nomen nativum a nympha datum crediderim Acacallide, quæ ab Apolline compressa Phylaciden &

Phylandrum ediderit in Creta: miraculo ab Elyriis populis confecto, nutritos a capra coe fuisse. Cujus monumentum in Apollinis quoque Delphici delubro, ut author est Paulfan. in Phoc. monstrabatur. Appollon. poeta in Argonaut. Acacallidem Minois regis filiam ab Apolline quidem vitatam cecinit, sed quæ in Africam relegata, filium edidit nomine Amphithoon, qui & Garamas quoque vocaretur, Nafamonis & Caphauri pater, ex nympha Tritonide. Diof. 1. 118.
 ACACESIUM, Ἀκακῆσιον Stephano, Urbis Arcadiæ, sic dicta ab Acaco Lycæonis filio, ut tradit Paulfan. lib. 8.
 ACACIA, [Ἀκακία] Genus spinæ est, teste Plin. lib. 24. cap. 12. Cujus semen lentulicæ est simile, minore tantum & grano & folliculo. Est & fuccus e spina illa expressus, cujus medicinale usum Plin. tradidit 24. 12. conf. 20. 16. & 30. 7. Item Scribon. Larg. 41. 85. &c. Petron. cap. 23. Sudantis acaciae rivi; ubi ad futandam faciem adhibitam esse, docent Interpretes. Nunc acaciæm ex sylvestri pruno colligit officinarum delidia. Ruell. Pharmacopoc. vocat Acaciæ.
 ACACIA, æ, [Ἀκακία, æc] Innocentia, simplicitas, animus ab orani terrore liber, in quo Democritus philosophus summum bonum constituit. Cic. de Fin. 5. 87. Id enim ille summum bonum, Euthymiam & sepe Acaciæm appellat. Id est, Animum terrore liberum.
 ACACIUS, [Ἀκακῆσιος] Patriarcha fuit Constantino politanus, vir imprimis pius, & Leoni Imperatori gratissimus. Vitam ejus V. apud Stind. Fuit præterea Acacius, Rhetor insignis, qui Libanii & Juliani temporibus floruit, teste eodem Suid.
 ACACUS, a, um. [Ἀκακός] Purus, simplex, apertus, non versutus. Dionyhus ad Damophilum scribens, ostendit acacos esse, quibus aliorum mores non sunt formidolosi. Ex fuo enim animo, alienum existimant animum: ut sic acacus, minime malitiosus, aut suspiciosus.
 ACADÉMIA, [Ἀκαδημία & Ἀκαδημία] verti potest Lavacrum, aut Civitas. Dicitur etiam Gymnasium Athenis, quia prope lavacrum positum, auctore Hefych. Diog. Laert. tamen: in Vita Platon. S. 7. Academia, inquit, Gymnasium est in suburbano nemorosum, a quodam heroe Academo nomine appellatum. Idque ex Epulide & Timone confirmat. Antea per e tenue scribi solitum Ecademia ibid. docet. Hor. lib. 2. Epit. 2. 45.
 Atque inter sylvas Academi, querere verum. Ibi Schola Platonis, studendi usui, & discipulorum frequentia, morumque celebritate insignis fuit. Ser. Sulpic. l. 4. ad Fam. Ep. 12. Nos in nobilitate orbis terrarum Gymnasium Academiæ locum delegimus. Cic. de Orat. Academiæ illi ac Lycæo, tuum hoc suburbano gymnasium antepono. Unde Academiæ philosophi. Cic. lib. 1. Acad. Illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, coetus erant & sermones habere soliti, ex loci vocabulo nomen habuerunt. Plura in Academicis, & in princip. lib. 5. de Fin. Academicam quæ arida prius fuerat, & inculca, Cimon irriguum lucum effecit, sua opera purissimi alveis umbridosæ deambulacris elaboratum. Plutarch. in Vita Cimonis. Hic locus sex stadiis a Diplyo porta urbis Athenienium distabat, ut testatur Cic. lib. 5. de Fin. C. 1.
 Academia, villa fuit Ciceronis, ab Averno lacu Puteolos tendentibus litori imposita, celebrata porticu & nemore, quum nominavit Academicam ab exemplo Athenarum, compositis voluminibus ejusdem nominis, in qua & monumentum sibi instauraverat. Hæc Plin. lib. 31. cap. 2. Meminit hujus Academiæ suæ Cic. Att. lib. 1. 3.
 Academia, per metonymiam subjecti, pro Philosophia Academica. Academia volatica. Cic. Att. lib. 12. 25. O Academiam volaticam & sui similem, modo huc, modo illuc, &c. Vocat Academicam volaticam, quod Academicorum accipites essent viæ & rationes, ut mox dicitur in Academicis. Idem ad Fam. 9. 8. Nosti enim profecto quos illius adolescentioris Academiae.
 Academia spatia. Cic. in Orat. 2. 57. Ego autem fateor me Oratorem, si modo sim, aut etiam quicumque sim, non ex Rhetorum officinis, sed ex Academiæ spatiis exitisse. Illa enim sunt curricula multiplicium variorumque sermonum, in quibus Platonis primum sunt impressa vestigia. Ex Academiæ spatis, id est, ex Platonis philosophia, qui primus in Academia docuit.
 Academia penultima variat. Cic. lib. 1. de Divin. 22.
 Inque Academia umbrifera, nidioque Lycæo
 Fuderunt claras fecundis pectoris artes.
 Laurea. Cic. libertus apud Plin. lib. 31. cap. 2.
 Atque Academiæ celebratam nomine villam. Claudian. in Paneg. de Manlii Theodori consulu, 34.
 In Latium spretis Academia migrat Athenis. Sidon. in epithal. Polemii Carm. 15. v. 20.
 Obviet & tanquam totis Academia sectis.
 ACADÉMICUS, Adject. [Ἀκαδημαῖος] Cic. lib. 2. de Fin. 43. Nam cum Academicis incerta luctatio est, qui nihil affirmant, & quasi desperata cognitione certi, id sequi volunt quodcumque verisimile videatur. Idem lib. 3. de Orat. Reliqui sunt Peripatetici & Academici: quanquam Academicorum nomen est unum, sententiæ duæ. Academicus veteres & novi fuerunt. Veteris Academicus Princeps ipse Plato, novæ Arcefilas, ut Cic. Acad. Quæst. 1. 4. & 12. docet. conf. eundem de Orat. 3. 18. Novasse autem institutum videbatur Arcefilas, quod nihil comprehendi & doceri de quamquam re posse, incertum esse omnia pronuntiaret, quod Socratem etiam ac Platonem principes sectæ, disputasse in utraque partem res, non affirmasse animadverteret. Quam ob causam & Cicero nihil discriminis revera inter veterem & novam Academicam esse existimabat. Sed tamen aliud est fullinere assertionem, aliud nihil omnino asseri posse, statere. Huc accedit, quod Sextus Empir. Pyrrhon. Hypoth. 1. 33. observat, Platonem quidem cum exercendi causa disputat, affirmare nihil; cæterum cum serio agit rem, decernere omnino ac statueret: ut cum de Ideis, de Providentia, de Vita cum virtute conjuncta disputat. Jam eo in loco Sextus multo plures Academicæ, quam duos gradus persequet. Quod & fortasse Cicero fecerat in his Acad. Quæst. Libris, quos tempus hausit atque absorpsit. Nam in Fragmento prioris libri, coque extremo, novam Academicam usque ad Carneadem perductam scribit. Quod idem propemodum est, ac si dixisset, Carneadem rursus novam & tertiam aliquam instituisse, quod ibidem Sextus prodit: Quis alios, & quantum ac quantum constituisse commemorat. Diog. Laert. Veterem mediam ac novam Academicam facit, hujusque auctorem Carneadem, mediæ

vero Arceflam, & veteris demum Platonem. a Scepticis five Pyrrhoniis distare Gell. docet II. 5. extr.

ACAPINUS, [*Ἀκαπίνας*] Fons juxta Palicos in Sicilia manat: in quo tabellas inscripto juramento, si recte juratum foret, superficari, neque liqore perfundi affert Aristoteles: si perperam, profusus in profundum rapi, neque apparere ultra. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 10.

ACADRA, Oppidum in Arabia Felici, apud Ptolem.

ACÆNA, [*Ἀκæνα*] Virga erat pectum decem, quæ dimeticiebantur agros. V. Cæll. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 29. Hinc aliqui derivant

ACÆNITUS, i. m. Baculum gerens. Statuunt nimirum, apud Juvenal. 7. 218. alludi ad Anicetum Pædagogum (de quo Sueton. Neron. 5.)

Dicipuli Custos præmordet Acanitis ipse. Sed alii legunt, Præmordet Acanonectus, Scholiast. acenonectus, *ἀκανονέκτης*. obscura allusione.

ACALANDRUM, Plin. *Ἀκαλάνδρον*. Strab. Fluvius est in sinu Tarentino, non procul a Metaponto oppido. Plin. lib. 3. cap. 11.

ACALANTHIS, idis. f. Avis est, de qua sic Probus, Acalanthis ea est, quæ Græce *ἀκαλάνθης* dicta est: Latine Carduelis, a Carduo. Virg. 3. Georg. 338. — resonat Acalantha dum. Sic legitur in omnibus antiquis codicibus, teste Picio, non, Et acantha. Aristoph. Acalantha coccos factus parere præ pariendi festinatione tradit.

ACALLIS, idis. [*Ἀκαλλίς*] Minois fuisse filia creditur, & mater Oaxi. Steph. de Urb. Oaxus, inquit, oppidum Cræta est, ab Oaxo filio Acallidis, quæ fuit Minois filia.

ACALYPHE, [*Ἀκαλύφη*] Herba est, quam nostri Urticam vocant, dicta Acalyphe, teste Athenæo, *παρά το μη ἔχεν κάλην ἀφ᾽ ἧς*. Hoc est, quod Tactui non fit jucunda. Est etiam ex genere muscarum apud Aristot. de Animal. Item pilcis quoddam genus, quod & nostri Urticam appellat. Plin. lib. 9. cap. 45. inter *τὰ ζωφύτα* connumerat: hoc est, inter ea quæ mediam habent naturam inter animantia & plantas. V. latius in dictione URTICA. Scribitur & Acalyphe.

ACAMANTIS, [*Ἀκαμαντίς*] Insula est in mari Cilicio, quæ notiori nomine Cyprus appellatur. Dicta Acamantis, ab Acamante promontorio, sito ad occasum. V. Plin. lib. 5. cap. 31.

Fuit etiam Acamantis, una ex decem tribubus Atheniensium, ita dicta ab Acamante, Thefei filio. Suidas.

ACAMANTIUM, [*Ἀκαμαντίον*] Urbs est in majori Phrygia, opus Acamantis Thefei filii, qui cum in expeditione adversus Solymos se strenue gessisset, locum condende urbis a patre impetravit. Hinc fit gentile **ACAMANTIUS**, [*Ἀκαμαντίος*] & fœm. **ACAMANTIS** [*Ἀκαμαντίς*] & possessivum **ACAMANTEUS**, [*Ἀκαμαντεύς*]. Steph. de Urb.

ACAMANTIUS, [*Ἀκαμαντίος*] Philofophus fuit Heliopolita, de quo V. Suid.

ACAMARCHIS, [*Ἀκαμαρχίς*] Marina nympha nomen est, quam Oceanii filiam fuisse voluit, cujus meminit Diodor. lib. 6.

ACAMAS, antis. [*Ἀκάμας*] Promontorium sylvofum in Cypro, quod duarum mamillarum speciem præbet. Unde Cyprus antea Acamantis vocitata est. Strab. lib. 14.

ACAMAS, Unus fuit (teste Homero Iliad. 2.) e Thracum principibus, qui in auxilium Trojanorum venerunt. Fuit & alius ejusdem nominis filius Antenoris, qui tempore belli Trojani cælebs erat, & diis similis habebatur. Dicitur *παρά το μη ἔχμεναι*, quasi indefessus. Et tertius item Thefei F. longe clarissimus, qui & in equo Trojano fuit, Acamantij conditor.

ACANNÆ, [*Ἀκάνναι*] Emporium est ad mare Erythræ. Steph. de Urb.

ACANON, [*Ἀκάνων*] Herba est, quam quidam Rubrum adscribunt, brevis, ac lata, spinifque latioribus, ut author est Plin. lib. 22. cap. 9.

ACANTHA, [*Ἀκάνθα*] Herba eadem est cum Acantho. V. **ACANTHUS**.

ACANTHALEUCE, [*Ἀκάνθα λευκή*] Herba est foliis aculeatis, & candidis maculis variegatis, quasi lacte conspersis: et ad & Latini Spinam albam vocant. Officinæ Punico nomine vocant Bedegarum.

ACANTHIA CICADA, Proverbum in indoctos atque infantes, aut mufices ignaros torqueri solitum. Author est Stephanus Byzantinus juxta Acanthum Ætolie oppidum, cicadas alibi vocales, mutas esse, atque hinc ortum adagium, cujus authorem citat Simonides. Cæll. Antiq. Lect. lib. 9. cap. 30. admonet de his etiam dici qui non loquantur. Unde est illud Hermolai Barbari, Malui divinator videri, quam Ætolie cicada. V. Erafmi Chil.

ACANTHICA MASTICHE, [*Ἀκάνθια κασσίδη*] Lacryma Helicines herbe, de qua sic Plin. lib. 21. cap. 16. Helixineta visu est, neque in omnibus terris est, radice foliosa, ex qua media veluti malum extubert contereum sua fronte. Hujus vertex summus lacrymam continet jucundi saporis. Acanthidem mastichen appellant.

ACANTHILIS, idis. f. Avis est, quæ & **ACANTHIS** dicitur. Testis Hermol. in Plin. lib. 10. cap. 33.

ACANTHION, five **ACANTHIUM**, ii. [*Ἀκάνθιον*] Spina genus. Plin. lib. 24. cap. 12. Acanthion verti potest Latine Spinula.

ACANTHIS, idis. f. [*Ἀκάνθης*] Avis est minima. De qua sic Serv. in Virg. 3. Georg. Acanthis, quam alii Lusciniam esse volunt, alii vero Carduelem; quæ spinis & carduis pascitur: ut inde etiam apud Græcos *ἀκάνθης* dicta sit, *ἀπὸ τῶν ἀκάνθων*. Id est, Spinis quibus pascitur. Plin. lib. 10. cap. 74. Et acanthis in spinis vivit, idcirco almos & ipsa odit, flores spinæ devorantes. Acanthida fivincat Cornix. Id est, Cum Cornix vicerit Acanthida, hoc est, Nunquam. Fieri enim non potest, ut Cornix Acanthidem vincat. Calphurn. Bucolicus poeta. Ecl. 6. 7.

Afyle credibile est, si vincat acanthida Cornix, Vocalem superet siturpis ædona bubo. Acanthis enim vocalis est avis, & in primis canora. Cornix obstrepera quidem, sed minime canora. Acanthis est etiam genus herbe, quæ Latine Senecio dicitur. Plin. lib. 25. cap. 13.

ACANTHON, [*Ἀκάνθων*] Mons est Ætolie, cujus meminit Plin. lib. 4. c. 2.

ACANTHUS, i. m. [*Ἀκάνθος*] Genus herbe, de qua Plin. lib. 22. cap. 22. Acanthus est topiaria & urbana herba, elato longoque folio, crepidines marginum, affurgentiumque pulvinorum toros vestiens. Virg. Ecl. 4. 20.

Mistaque ridenti colocalia fundet acantho. Ridenti, id est, Læto, ait Servius.

Quæ Acantho scriptores tribuunt (ait Philander) tam quadrant herbe vulgari quæ refert pedes urli anteriores, Brancha urfina appellata, ut nihil amplius dubitandum sit, eam ipsam esse. Dioscor. etiam Herpacantham ait vocari, lib. 3. cap. 19. Folia habet multo quam

lactuce latiora, longioraque, cruce modo divisa. Nam cum caule sit duorum cubitorum altitudine, crassitudine digiti, per intervalla sub ipsam usque verticem foliosis quibusdam oblongis veluti nucamentis vestito, ex quibus candidus prodit flos, semine oblongo & luteo, capitulo thyrli figura. V. plin. apud Philandr. in Vitruv.

Acanthi folia veteres ob pulchritudinem & figure elegantiam in sculptant columnarum Corinthiarum capitulis. Cuius rei inventorem latissime exequitur Vitruv. Vestibus quoque pretiosis figuram foliorum acanthi circumtebant. Unde Virg. 1. Æn. 649.

Et circumtextum croceo velamen acantho. Crocum, id est, aurcum. Præmierat enim poeta,

Ferre iubet pallam lignis auroque rigentem. Mox subjunxit, Et circumtextum, &c. Tale est illud Ovid. 13. Met. 701.

Summus inaurato crater erat alper acantho, Acanthus flexus. Virg. 4. Georg. 123.

Quod idcirco dixit poeta, quia suo ductili flexu identidem in topiarium opus intorquebatur. Qua de etiam caufa Tortos appellat acanthos. Columel. lib. 10. de Cinara loquens.

Mollis acanthus. Virg. 3. Ecl. 45. & 4. Georg. 137.

Oleus acanthus. Lactant. de Phœnicæ, Non casæ mitis, nec olentis vimen acanthi.

Rutilus acanthus. Calphurn.

Quem modo cantantem rutilo spargebat acantho. Sidonius acanthus. Stat. 3. Sylv. 1. 37.

Hic tibi Sidonio celtum pulvinar acantho Textur, & lignis crescit torus asper eburnis.

Acanthus, Arboris nomen. Virg. 2. Georg. 119.

Quid tibi odorato referam fudantia ligno Balsamaque, & baccas semper frondentis acanthi? Ubi Serv.

Acanthus, arbor est in Ægypto semper frondens, ut oliva, Lurus: Acanthos dicta, quia spinis est plena. Abundat hac etiam Cœcina insula. Ruellius putat hic errare Servium.

ACANTHINUS, Adj. [*Ἀκάνθινος*] Quod est acanthi aut acantho simile. Plin. lib. 25. cap. 7. Spectatur foliis acanthinis. Caules acanthini. Columel. lib. 9. cap. 4.

ACANTHUS, [*Ἀκάνθος*] Puer fuit regius, conversus in florem sui nominis. Est item civitas Ægypti prope Memphim. Prætera etiam Macedonia, & Ætolia. Plin. 4. cap. 10. [De hac metamorphosi nihil comperi. Forte legendum Puer egregius, & confunditur Acanthus cum Hyacintho. Nam alius est Acanthus Authonoi Fil. in avem fuit nominis conversus apud Antonin. Liberal. F. 7.]

ACAPEATÆ, [*Ἀκαπαεατῆς*] Populi sunt circa Meotim: de quibus Plin. lib. 6. cap. 7.

ACAPIS, Fluvius Asiæ apud Lazos populos. Calepin.

ACAPNA, [*Ἀκαπνα*] ligna (de quibus est titulus apud Martial. in Xenis) ea videntur esse, quæ Urp. dicuntur ligna cocta, ne fumum faciant: Nam *ἀκαπνα*, Sine fumo interpretatur. De lignis ejusmodi Cato de R. R. cap. 130. Codicillos oleaginos, & cætera ligna amurca cruda perferpigo, & in sole ponito: peribant bene: ita neque fumofa erunt, & bene ardebunt. Est & mellis genus, quod eadem ratione Acapnon Plin. appellat, lib. 11. cap. 16. Strab. Acapnifium.

Acapnos thylia, Sacrificium absque fumo. Dicitur de nimium tenui convivio, & in quo nihil cocti obsonii apponitur. V. Erafm.

ACARA, [*Ἀκαρα*] Oppidum est in medio Pannoniæ. Est etiam alterum hujus nominis oppidum in octava Italiæ regione, non procul a Regio Lepido, cujus meminit Strab. lib. 5.

ACARNANIA, [*Ἀκαρνανίς*] Est regio & pars Epiri, quam Achelous amnis ab Ætolia separat, meria medio sinu Ambracii. Plin. lib. 4. cap. 1.

ACARNAN, anis. [*Ἀκαρνανός*] Ovid. 8. Met. 669. de Acheloo fluvio, Amnis Acarnarum lætissimus. Qui est (ut ita dicam) de Arcarnania. Virg. 5. Æn. 298.

Hunc Salius simul & Patron: quorum alter Acarnan, Alter ab Arcadia Tegeæ de sanguine gentis. Acarnan (ait Serv.) id est, Epirota. Acarnania enim est pars Epiri.

Est & Acarnan, seu (ut alii legunt) Acarnas, mons Atticæ admodum lapidosus. Sen. in Hippol. 1. 5.

Subditus austris frigora mollit Durus Acarnas.

ACARNANES, Curetes & Abantes, iidem fere sunt. Nam hi Eubream incoluisse traduntur, bellumque continenter de Lianco campo cum vicinis gerentes, tandem ab hostibus in pugna per crines anteriores apprehensi ac devicti, fincipur postea rasilie, relicti tantum occipitio capillis: Unde Curetes dicti, id est, Detonati. *ἀπὸ τῶν κούρας*, id est, Tonfura. Quapropter Homerus Abantes post terga comantes dixit. Hi postea migrantes in Ætoliam atque Epirum, vocati sunt Acarnanes, quasi Minime rasi, quod detontos crines succrescere permiserint. Strab. lib. 10. & Volaterr. Geograph. lib. 8.

ACARNANICUS & **ACARNANIUS**, Adj. [*Ἀκαρνανικός*] Unde apud Lucian. in Dialog. Meretricius, Acarnanicus porcellus: & Erafm. in Chlidia. Acarnanicus equi, hoc est, Epirotici, quod de optimis dicebatur.

ACARNE, [*Ἀκαρνη*] Oppidum est Magnesiæ, regionis Thessaliæ, ut tradit Plin. lib. 4. cap. 9.

Est etiam Acarne, Pifcis marini genus, teste eodem Plin. lib. 32. cap. 11. Acarne quoque Theophrasto, Herba quædam aculeata, atractylidi simillima, spinam habens pro folio, fucco pingui, & colore rufi.

ACARON, [*Ἀκαρόν*] Myrtus sylvestris, Plin. lib. 15. cap. 7.

ACAROS, [*Ἀκαρός*] Frutex est aculeatus, qui & Oxymyrtine, & Chamæmyrtine, & Latine Rufcum appellatur. V. Kucil.

ACARRHA, æ. [*Ἀκαρρη*] gemino r, Urbs est Achaie, teste Steph. unde fit gentile **ACARRHEUS**, *Ἀκαρρηεύς*.

ACARUS, i. [*Ἀκάρος*] Tineæ genus in cera nascens, quod omnium animalium minimum esse existimatur. Ex Aristot. lib. 5. de Hist. Animal. cap. 32. Gaza interprete. Dicitur *ἀπὸ τῶ ἀκαρόν*, quod indivisibile & infectibile Græcis dicitur.

ACASTA, [*Ἀκάστη*] Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hæliod. in Theog. aliquando dicitur & Actæta.

ACASUS, [*Ἀκάσος*] fuit Laodamiæ pater. Id quod ipsa testatur apud Ovid. 13. Epist. 25.

ACASUS, Magnesiæ rex, a quo Peleus fraterna cæde purgatus est, & expiatus. Cum autem Peleus juvenis esset ac cæltus, ab Acadi uxore de stupro tentatus renuit. Illa itaque fello apud vitrum se ab eo tentatum deserens,

deferens, effecit ut ab Acisto ad venationem mitteretur, ut ibi a feris discerneretur: quibus cum virtute superasset, domum reversus, A. cum cum conjugē interfecit, eorumque regnum invadit. Author en-irator Apollonii. Volaterr. Hujus Acistii uxorem nonnulli Creteidem, alii Hippolyten appellant.

ACASTUS fuit Peliae Thefflorum regis filius, venator fagittis clarus, cuius meminit Ovid. 13. Met. 25.

ACALECTICUS, [ακαλεκτικός] Versus Grammaticis dicitur, cui nihil deest, nihil abundat. Huic opponitur Catalecticis, cui una deest syllaba, & Hypercatalecticis sive Hypermeter, qui in fine una vel pluribus syllabis longior est consueta mensura.

ACATALEPSIA, re. [ακατάληπτος] Incomprehensibilitas. Cic. Att. 13. 19.

ACALEPTON, [ακατάληπτος] Quod comprehendere non potest. Sic interpretatur Cic. lib. 4. Acad.

ACATIUM, ii. [ακάτιον] Navigii genus ætuarii. Author Plutarch. Pollux quidem velum in navi maximum acatium vocari tradit: sicut minimum, dolorem: tertium vero quod retrorsum pmditur, epidromon. Hactenus Hermolao. Plin. lib. 9. cap. 30. Concham esse acatii modo curinatam, inflexa puppe, prora rostrata. Cum Polluce & Hermolao sentit Bayhus, docens Acatium & pro Navigio accipi. & pro Maximo velo navis. [Diminutivum est ab ακάτιος & respondet Scaphæ, uti docuit Scheff. de Mil. Nav. 2. 2. p. 70. & 78.

A C C

ACCA LAURENTIA, [Ἀκκα Λαυρεντία] Faustuli patris uxore, quæ Romulum & Remum lactavit atque aluit. Serv. in Virg. 1. Æn. & Liv. 1. Decad. lib. 1.

ACCABICOPHICHTÆ, [Ἀκκαβίους φικχίται] Populi sunt in Mauritania, non procul a monte Atlante, ita dicti ab oppido, cui Ἀκκαβίους τῆς Ἰβηρίας Accabis nuncus, nomen erat. Author Steph.

ACCALIA, um. n. pl. Feriæ publicæ Laurentinæ, quibus sacrificium fiebat ad sepulchrum Accæ. V. Varr. de L. L. 5. 3. & Gell. 6. 7.

ACCANTO, vel **AD CANTO** [ἀκκάντω] arc. Juxta cantare. Stat. 4. Sylv. 4. 55.

— & magni tumulis accantato magistri.

ACCARON, [Ἀκκάρων] Urbs est Judææ Palæstinæ, quæ postea ab Herode infraurata, in gratiam Augusti Cæsarea appellata est. Pompon.

ACCĒO, is, th, flum, [ακκῆος ποταμός] ere. ex Ad & Cedo Compositum. Est proprie ad Aliquid propius venire.

Accedere ad fores. Ter. Adel. 4. 23. Ad illas ibo, ut purgem me: accedam ad fores. Idem Phorm. 5. 6. 27. — ad fores

Supeno gradu placide ire perrexi: accelli: affili.

Idem Andr. 1. 1. 104. Ad flammam accellit imprudentius. Cic. Fam. 4. 4. Et ad Cæsarem supplex accederet. Sic Accedere ad desperatos, Cic. Fam. 8. 16. & in Pison. 1. 65. Non audebit accedere ad ludos. Idem 7. Verr. 94. Prædones accedere incipiunt ad Syracusas.

Accedere ad manum. Cic. Att. 2. 16. Si muli barbati in piscinis sint, qui ad manum accedant, alii autem negligant.

Prope ad te. Plaut. Milit. 4. 6. 55.

In provinciam, in senatum, in funus, &c. Cic. Att. lib. 5. Bibulus nuntiabat quidem etiam nunc in provinciam suam accedere. Eodem lib. 7. Ne ante in senatum accederem, quam rem conficisset. Idem lib. 2. de Leg. lib. Quocirca Pittacus omnino accedere quenquam vetat in funus aliorum. Idem pro Cæcina. Obstitisse ne in ades accederes. Idem in Pison. Accede in regnum.

In oppidum. Cic. 6. Verr. Ipse in oppidum accedere noluit.

Scopulos. Virg. 1. Æn. 204.

Vos & Scyllæam rabiem, penitusque sonanteis

Accellit scopulos. Ubi Serv. Bene ait Accellit, non enim passi

sunt hæc pericula, sed his fuerunt vicini.

Moenibus, & ad moenia. Liv. Decad. 3. lib. 4. Annibal. quum prope jam moenibus accessisset, nullo ad conspectum primi agminis, ut rebatur, motu facto, castra ab urbe ferme passus mille locat: Tarentum triduo antequam Annibal ad moenia accederet, &c.

Accedere rei iudicæ aliquid dicitur, cum cautio a reo datur actori, quæ executionem non tollit. Ulp. 1. 4. §. si ex conventione. D. de re judic.

Ad alicujus sententiam, id est, Alicui subseribere, & sententiam alicujus approbare. Ulp. 1. 4. §. ait pretor. D. de re judic.

Alicui ad aurem. Cic. 5. Verr. Si tibi ad aurem accessisset, & dixisset Apronium dicitare te sibi esse fidum.

Accedere inter initia morbi dicitur medicus. Cels. lib. 3. cap. 1. Ibi deliberationi & mutationi remedium tempus patet: adeo, ut raro, si inter initia medicus accessit, obsequens ager sine illius vitio pereat.

Accede huc. Plaut. Curcul. 5. 2. 28. Accede huc tu. Ter. Eun. 3. 2. 19. Ubi tu es Dore? accede huc.

Accedere obviam. Plaut. Trinum. 5. 2. 14.

— modo mihi adventum negator

Quidam accessit obviam, pro, Obvium mihi venit.

Prope, aut propius. Plaut. Rud. 3. 4. 3. Jube modo accedat prope. Cic. pro Cæcina. Tamen accessit propius.

Cominus. Cic. Att. 2. 2.

Ad rempüb. Hoc est, Ad magistratus & rempublicam gerendam se conferre. Cic. pro Rosc. Amer. 3. Propterea quod nondum ad rempüb. accessi. Idem 1. Off. Itaque eos ad rempüb. ne accessuros quidem putant, nisi coactos.

Ad rempüb. liberandum. Cic. 11. Fam. 10.

Ad periculum, pro Adire periculum. Cic. 1. Verr. Pro exterarum nationum commodis inimicitias suscipere, ad periculum accedere.

Periculum, sine propositione dixit Plaut. in Epid. 1. 2. 46.

In infamiam. Plaut. Trinum. 1. 2. 84.

Accedere febris dicitur, cum in aliquem invadit, & ejus contrarium est Decedere. Cic. Att. 7. 2. Quætanam Pamphilus tuus dixit decelsisse, & alteram leviorum accedere.

Accedit febris, & Accedit somnus Celsi locutiones valde familiares.

Accellit verbum ad aures. Cic. in Vatini. 4. Non putas fas esse, ver-

bum ex ore exire ejusquam, quod non iucundum & honorificum ad aures tuas accedat. [Nisi legendum accidit.

Accedere, pro Insuper addi, adjuncti vel augeri, duntaxat in tertiis personis: variis modis constructur. ut, Hoc accedit huic rei, & ad hæc rem.

Accellit illi ætas. Cic. de Orat. lib. 1. 254. Solet idem Roscius dicere, se eo plus libi ætatis accederet, eo tardiores tibicinis modos & cantus remissiores esse facturum.

Accellit illi animus. Cic. Att. 5. 5. Cællio qui Antiochia tenebatur, animus accedit. Liv. 4. ab Urbe, Dictator ac Romanis, quod detractisset pugnam hostis, animi accessere.

Accedit nobis illud incommodum. Cic. pro Quinct. 3. Illud quoque nobis accedit incommodum, quod M. Junius, qui, &c.

Accedit illi ira. Sil. Ital. lib. 16. 13.

At juvenis cui, telum ingens, accesserat ira,

Barbaricam afflictiens magno clamore bipennem Incutit.

Ad reliquum suavioræ laborem accedit etiam personæ difficultas.

Quintil. lib. 3. cap. 8. 33.

Accedunt hæc in ornamentum operis. Quintil. lib. 2. cap. 3. 5.

Accedit cumulus ad eam liberalitatem. Cic. Fam. lib. 12. 26. Quare a te peto, ut ad eam liberalitatem, qua sine meo literis ubi es, quam maximus his literis cumulus accedat.

Accedit aliud malum. Cels. lib. 3. cap. 10. Considerandum est etiam, febres ne solæ sint, an alia his quoque mala accedant. Id est, Num caput doleat, num lingua aspera, num præcordia intenta sint. Græci medici quæ morbis accedunt συμπτώματα vocant.

Accedit plurimum pretio, pro Valde augetur pretium. Columel. lib. 3. cap. 21. 6.

Accellit operi manus extrema, pro Imposita est, sive etiam addita est. Cic. de Clar. Orat. 126.

Accedere nihil potest ad amorem. Cic. lib. 15. Epist. Nam ad amorem quidem nihil poterat accedere. Idem de Fin. 4. 67. Ad virtutis autem summam accedere nihil potest.

Accedere ad amicitiam alicujus. Cæf. 1. Bell. Civil. c. 48. Neque civitates, quæ ad Cæsaris amicitiam accesserant. Hoc est, Quæ Cæsari se adjunxerant.

Accedit magnum pondus ad tollendam dubitationem. Cic. Fam. 11. 29. In utramque partem multa in mentem veniebant: magnum pondus accedit ad tollendam dubitationem, iudicium & consilium tum.

Accellit mihi hoc ad labores reliquos. Cic. Fam. Itaque ad reliquos hic quoque labor mihi accedit. Idem Fam. lib. 12. Ad hæc officia vel merita potius iucundissima confuetudo accedit.

Fortunis pernicies. Cic. 3. Verr. Neque tanta fortunis omnium pernicies potest accedere. Nisi legendum accidere. Ter. Hec. 3. 5. 56. Quia paululum vobis accessit pecunie, sublatis sunt animi.

Robur ætati. Cic. pro Cælio 73. Cum autem paulum jam roboris accellit ætati, in Africam profectus est.

Spatium morbis. Cels. lib. 2. cap. 11. Opus etiam esse cucurbitula potest in morbis longis, quæ spiritus jam & iis spatium aliquid accedit, sive corrupta materia, sive spiritum male habente. Id est, Quamvis non sint recentes, sed his aliquot jam dies laborent ægri.

Senecta. Hor. 2. Epjkl. ult. ad finem.

Lenior & melior sis accedente senecta?

Accedit ad majorem socordiam. Plin. lib. 2. cap. 7. Innumeros quidem deos credere, atque etiam ex virtutibus vitiosis hominum, ut Pudicitiam, Concordiam, Mentem, Spem, Honorem, Clementiam, Fidem, aut (ut Democrito placuit) Deus omnino, Penam & Beneficium, majorem ad socordiam accedit.

Accedere indici aliquid. Tacit. lib. 5. Sed Minutius & Servans damnati, indicibus accessere. Hoc est, Bona illorum indicibus accusatoribus cessare præmiis loco. Simile est illud apud Liv. lib. 5. Decad. 5. Sed aliis prolatum verbis: Bonaque eorum, qui interfecit essent, & exulum, possidere qui arquebant.

Accedere dicuntur, Qui tanquam appendices sunt contractus emptio-nis. Varr. lib. 2. de R. R. cap. 9. Quibus gregibus canes sine pastoribus accessissent. Ibid. Imperique stipulantur ut accedant canes, qui consueverunt esse una.

Accedit tibi a me hæc dona. Liv. 7. Bell. Pun. Super dotem, inquit, quam accepturus a facere es, hæc tibi a me dotalia dono accedent.

Accedit absolute. Plaut. Perf. 4. 4. 116. Pro vestimentis decem accedent mina. Cic. Torquat. lib. 6. Illud facis est, presertim quum accellit nihil novi.

Accedit ætas vino, cum veterascit. Cels. Atque etiam illud vinum, cui nihil adhuc ætatis accedit.

Accedere ad causam, pro Causam suscipere. Cic. de Divin. in Cæcil. 12. Utrum Q. Cæcili hoc dices, me non Sculorum rogatu ad causam accedere?

Accellit ea res in cumulum. Cic. de Lege Agr. 62. Accesserint in cumulum manubie vestrorum imperatorum.

Accedere itam pro Aditi, cum adverbis, Huc, Eo, & Eodem: modo sequente Quod, modo sine ipso. Cic. pro Rosc. Amer. Eo accessit studium doctrine. Hoc est, Ad id vel illud. Idem Att. 1. 8. Accedit eo, quod mihi non est notum. Idem 5. Verr. Eodem accedit, quod hoc quoque intelligere potestis. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Huc accedit summus timor quem mihi natura, pudoreque meus attribuit. Cic. Fam. 8. 2. Accellit huc, quod postredie ejus Abolitionis in theatrum Curionis Hortensius introit.

Accedit quod, etiam sine adverbis supra dictis. Cic. Att. 13. 21. Accedit enim quod patrem (ut scire te puto) plus etiam quam non modo tu, sed quam ipse scit, amo. Idem pro Rosc. Amer. 4. Accedit illa quoque causa, quod a cæteris forsitan ita petitum sit, ut dicerent. Liv. 5. Bell. Maced. Accedebat, quod alter decimum jam prope annum allidus in oculis hominum fuerat. Plin. in Præfat. Meæ quidem temeritati accessit hoc quoque, quod levioris operæ hos tibi dedicavi libellos.

Subauditur nonnquam ipsum quod. Ter. And. 1. 3. 10.

Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam: hæc Andria, Sive ista uxor, sive amica est, grævita e Pamphilo est.

Accedit ut. Cic. de Senect. 16. Ad Appii Claudii senectutem accedebat etiam, ut caecus esset. Idem ad Brutum, itaque ad reliquos hic quoque labor mihi accessit, ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolefcentem.

Accedere, Similitudinem significat. Cic. pro Rabir. Vos Quirites quorum potestas proxime ad deorum immortalium accedit, oro. Id est, Quorum potestas deorum potestati immortalia est. Idem aliquando effertur per dativum. Quintil. lib. 10. cap. 1. Homero maxime accedit Virgilius.

Accedere ad similitudinem alicujus rei. Cic. Att. lib. 7. 2. Quod tam prope accederet ad similitudinem tuae literae.

Propius ad similitudinem deo. Cic. de Nat. Deor. lib. 1. 97. Ad similitudinem enim deo propius accedebat humana virtus, quam figura.

Accedit proximus illi. Cic. in Bruto 173. Duobus igitur fumis Craffo & Antonio, L. Philippus proximus accedebat, sed longo intervallo tamen proximus.

Accedere virtuti. Cic. Fam. 11. 21. Sed velim tibi persuadeas, cum te coniter excellere hoc genere virtutis, ut nunquam extimescas, nunquam perturbare: me huic tuae virtuti proxime accedere.

Accedere, pro Attentari, dativo junctum: & nonnunquam accusativo cum praepositione Ad. Quintil. lib. 9. cap. 4. Accedam in plerisque Ciceroni. Et alibi saepe.

Sacramento alicujus accedere. Tacit. lib. 1. Hist. C. 70. Caecina paucos in Helvetiis moratus dies, letum ex Italia nuntium accipit, alam Syllanam, circa Padum agentem, sacramento Vitellii accessisse. Hoc est, Adjunctum esse.

Sententiae conjungam. Tacit. Hist. 2.

Ad pactionem, pro Consentire. Cic. Att. lib. 8. Nec illos congressuros, nec si congressi essent, Pompejum ad ullam conditionem accessurum putabam.

Ad conditionem, pactionemque. Cic. 5. Verr. 69. Condemnari cum istius invidia, infamiae malebant, quam ad ejus conditionem, pactionesque accedere.

Societatem alicujus. Tacit. Ann. 12. 31. Quod primi Icenii abnuere, valida gens, nec praelis concussa, quia societatem nostram volentes accesserant.

ACCEDITUR, Imperf. Cic. pro Caecina. Ad eas cum accederetur, ite cum omnibus copiis praesto fuit.

ACCESSUS, a, um. [αὐχμηρῶ] Adj. five Partic. a passivo Acceditur. Ovid. Fast. 5. 582. de Parthis loquens.

Gens fuit & terris & equis & tuta sagittis: Et non accessis in via fluminibus. Alii legunt, Et circumfusis, &c.

ACCESSUS, us. [αὐχμηρῶ, αὐχμηρῶ] Verbale ab Accedo: cui contrarium est, Abcessus, discessus, vel recessus. Cic. de Orat. 3. 178. Ut luna accessu & recessu suo folis lumen accipiat.

Accessus anxius. Plin. lib. 12. cap. 8. Contermina Indis gens Ariana appellatur, cujus spina lacrymarum pretiosa, myrrhae similis, accessu propter aculeos anxio.

Accessus maris, & Recessus dicitur, cum ad nos affluit & refluit: qui proprie fluvius dicitur. Cic. de Divin. 2. 34. Quid de fretis aut de marinis aestibus plura dicam? quorum accessus & recessus lunae motu gubernantur.

Accessus fluminum. Sen. lib. 3. Nat. Quaest. Procellae quantunt mare, tunc primum auctum flumitum accessu.

Accessus ventorum. Virg. 3. Aen. 570.

Portus ab accessu ventorum immotus & ingens Ipse.

Accessus ad. Cic. de Nat. Deor. 2. 33. Bestiis autem sensum & motum dedit, & cum quodam appetitu accessum ad res salutares, a periferis recessum.

Accessus ad urbem. Cic. pro Milon. 53. Illi, etiam si hunc non timeret, tamen accessum ad urbem nocturnum fuisse metuendum.

Accessus & discessus folis. Cic. de Nat. Deor. 2. 19. Possentiae, &c. accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci.

Accessus & recessus stellarum. Cic. de Divin. 2. 89. Cum tempore anni tempusque caeli conversiones commutationesque tantaerant accessu stellarum & recessu. Per metaph. Cic. Fam. 9. 14. extr. Nihil concione tua sapientius; ita pedetentim & gradatim tum accessus a te ad causam facti tum recessus.

Accessus febris. Plin. lib. 38. cap. 4. Reliquum dant in tertianis accessu febrium bibendum.

Accessum dare alicui. Ovid. 2. de Ponto 2. 41.

Da precor accessum lacrymis mistissime nostris, Nec rigidam timidis vocibus obde forem.

Negare accessum. Ovid. 10. Epist. 64.

Finge dari conitesque mihi, ventosque, ratemque, Quid sequar? accessus terra paterna negat.

Prohibere accessum. Ovid. 14. Met. 635.

Vim tamen agrestum meruens, pomaria claudat Inus, & accessus prohibet, refugitque viriles.

Accessus hominum fugati. Stat. 12. Theb.

— procul usque fugati

Accessus hominum: folis avibusque ferisque Ire licet.

Mollire accessus. Ovid. 1. de Arte Am. 351.

Sed prius ancillam captatæ nosse puellæ Cura lit: accessus molliet ista tuos. Hoc est, Molliores faciet, seu faciores.

Tacitus accessus. Stat. 2. Sylv. 1.

— timide primum vestigia jungit

Accessu tacito, fumosque lacessit amictus.

ACCESSIO, onis. Verbale. f. [αὐχμηρῶ, αὐχμηρῶ] Proprie Adjectionem & incrementum significat: ut Accessio numerorum, est Quod capiti accedit. Id est, Principali, ut vulgo loquimur. Cic. Verr. 5. 76 Populus publice coactus est ei conferre lucris tritici modium xxvi, & accessionem ΗΣΜΜ. Idem Verr. 4. 118. hoc vocat Corollarium numerorum. Columel. lib. 1. cap. 7. Ut lignis & ceteris parvis accessionibus exigendis.

Accessio annorum. Cic. de Amicit. 11. Quid igitur hunc paucorum annorum accessio juvare potuisset?

Accessiones fortunæ & dignitatis. Cic. Fam. 2. 1.

Accessio & Decessio, contraria sunt. Cic. Off. 3. 12. Eorum neque accessione meliorem vitam heri, nec decessione pejorem.

Accessio & Abcessio, contraria. Cic. de Univerf. 38. Cumque ad corpora necessitate cum accessio fieret, tum abcessio, principio necesse erat sensum existere unum.

Accessionem adungere aedibus. Cic. Off. 1. 138. Hanc Scaurus demolitus, accessionem adjunxit aedibus.

Afferre accessionem ad veteres necessitudines. Cic. Att. lib. 16. 16. Ad paternas magnas & veteres & iustas necessitudines magnam attulit accessionem tua voluntas erga me.

Facere sibi accessionem. Cic. Fam. lib. 10. 18. Magnam etiam perditio hostes accessionem sibi fecerunt, siquis copias abstraxissent.

Speciatim auctores utuntur hac voce, cum indicare volunt, rem per se non peti, aut consistere, sed quali Appendicem esse alterius. Plin. lib. 29. 1. Hinc ille circa agros misera medicorum concertationes, nullo idem sentente, ne videatur accessio alterius. Liv. 45. 7. Syphax rex captus accessio Punicæ Belli fuerat, sicut Gentius Macedonici. Plura in hanc rem collegit Nic. Heinsius ad Vell. Patere. 2. 25. & quos laudat Burman, ad Quintil. Declam. 9. 21. p. 269.

Accessio febris, dicitur Intensio, que Graecis dicitur Paroxysmus: cui contraria est Remissio. Cels. lib. 3. cap. 5. Si vero febres vagæ sunt, quia verendum est ne cibum statim sublequentur: quodcumque quis ex accessione levatus est, tunc debet assumere. Plin. lib. 23. Si id eundem non nisi in accessione fenserit, alii in remissione.

Accessio, De quovis morbo. Plin. lib. 20. cap. 13. Dederunt & comitialibus bibendum decoctæ succum in cyathis quatuor ante accessiones. Sueron. in Vespas. cap. 23. Fuma quoque morbi accessione, ut (inquit) puto, Deus fit.

Accessio, Cic. in Verr. Act. 3. pro eo accipitur, quod vulgo Vicum ministrorum vocatur, Timarchides suo labore suisque accessionis usus, negotii molestiam consequeretur, ut ad istum sine ulla sollicitudine summa pecunia referretur.

Accessiones etiam Fidejussores vocantur a Paulo in l. Si servum stipulatus. D. De verb. obligat. Accessio est fidejussor qui principali debitor accedit.

Accessio, Verbum juris est, inquit Hermolus. Eo Plin. proprie usus est in proem. lib. 33. Nec hoc fuit satis: turba gemmarum potamus, & immaginis teximus calices, ac temulentis causa tenere Indiam juvat, & aurum jam accessio est. Quali dicit (ait Hermolus) Principalia luxurie irritamenta sunt gemmae, accessoria vero aurum argentumque.

Accessio, pro Accessu. Plaut. Trinum. 3. 2. 83.

— quid tibi interpellatio, Aut in consilium huc accessio est?

Accessiones in iure etiam appellantur Fructus, partus, & omnis causa. l. ii. D. de in diem addit. l. 50. D. ad Trebel. In Aedilium vero edicto quæcumque emptioni accedunt, & preter pretium ab emptore erogantur, accessiones vocantur. l. 25. §. ult. & l. 27. D. de edil. edict. Possessionum etiam Accessiones dicuntur, quando auctorum, & eorum in quos ab his jus transit, possessiones conjunguntur. l. pen. D. de divers. & temp. praeser.

Accessio cedit principali. Ulp. in l. Cum aurum. §. perveniamus. D. de aur. & arg. leg.

ACCESSOR, oris. Verbale. [παύσιμος] Qui accedit. Valer. lib. 5. cap. 7. 1. Nec accessor gloriose illius pompe, sed author spectatus est. Sed maluit hic alii legere Accensor.

ACCESSIBILIS, & e Glossæ Cyrilli ἰσπεύσασθαι vertunt. Tertull. adverb. Praexan. cap. 15. Per accessibilem lucem.

ACCESSIBILITAS, atis. f. ejusdem Tertulliani est dicto loco: ut contraria [Immortalitatis] ipsi filio adhiberentur, mortalitatem, accessibilitatem.

ACCESSIVUS, a, um. Verit. Glosf. Gr. Lat. αὐχμηρῶ.

ACCESSIVO, are. frequentativ. Gell. 18. 12. ex Cat. Origg. Eodem convene complures ex agro accessitavere.

ACCESSORIUM, ii. Idem est quod Accessio, & sequitur naturam sui principalis. Infit. de rer. divit. §. quod si partim. l. si eum. §. qui injuriarum. D. si quis caut.

ACCELERO, as. [εὐργυρία] ex Ad & Celero, active & neutraliter legitur. Accelerare, active positum, Rem aliquam facere celeriter. ut, Accelerare mortem. Plin. lib. 16. cap. 36. Sil. Ital. lib. 7. 114.

Opem, &c. Stat. 1. Sylv. 2. 268.

Acceleret partu decimum bona Cynthia mensem.

Accelerare, neutraliter, Propere, festinare. Cic. in Catilin. 2. 7. Aurelia via profectus est: si accelerare volent, ad vespertam consequuntur.

Accelerare & Tardare, contraria. Plin. lib. 2. cap. 16. 1. Non quia accelerent, tardentive naturales motus.

Accelerare gradum, vel iter, periphrasis pro eo quod est Propere. Liv. 2. ab Urbe 186. Idem 1. Bell. Maced. 108. Cæf. Bell. Civil. 2. 39.

Iterque accelerat, ut quam maxime ex fuga perterritos adoriri possent.

Accelerare alicui magistratum aliquem. Tacit. lib. 3. ad fin. Consulatum ei acceleraverat Augustus.

Opus accelerare. Stat. 6. Theb. 242.

Præcepta accelerare. Studiose facere imperata. Claud. 1. de Rapt. Proterp. 46.

Viam accelerare. Val. Flac. Argon. 8. 53.

ACCELERATIO, onis. [εὐργυρία, εὐργία] Festinatio, properatio. Author ad Herenn. lib. 3. 13. Continuatio, est orationis enuntiantis acceleratione clausa.

ACCENDO, di, fum. [εἴρω, αἰσθητικῶς, ἀσθητικῶς, ἀσθητικῶς] ere. ex Ad compositum: licet verbum simplex in usu non sit. Nonnulli tamen ex Candeo compositum dicunt. [Forte ex Celsico Zunden.] Significat autem Inflammaré. Cic. de Univerf. 28. Deus ipse solem quasi lumen accendit. Unde Accensus rogos. Plin. lib. 6. cap. 19. Accendi ebenum Fabius negat. Plin. lib. 12. cap. 4.

Accendere de. Ennius apud Cic. Off. 1. 51.

Homo qui erranti comiter monstrat viam.

Quasi lumen de suo lumine accendat, facit

Ut nihilominus ipsi luceat, cum illi accenderit.

Accendere & Extinguere, contraria. Cic. in Pison. 4. Ego faces jam accensus ad hujus urbis incendium comprehendendi, prohibi, extingui.

Accendere, ad animum, aur res alias translaturum, pro Vehementer commovere, aut incitare: quod per metaphoram quoque Inflammaré dicitur. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 64. Sed que res Marium, cum pro honore quem affectabat, tum contra Metellum vehementer accendat.

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

ACCENDERE

Accendere calore. Plin. lib. 14. cap. 5. Vino natura est hausto, accendendi calore viscera intus, foris infuso refrigerandi.
 Accendere, ad aliquam rem. Liv. 5. Bell. Pun. Ateo accensae sunt spes ad pellendos Sicilia Romanos.
 In aliquam rem: ut, in Poenam, rabiem, amorem, &c. Plin. lib. 35. cap. 10. Accenso in poenam tyranno. Liv. 9. Bell. Pun. Tum vero in multo impotentiore subito rabiem accendi.
 Affectus ventros in amorem mei accendere. Tacit. Hist. lib. 1. 83. 6.
 Impensus accendi certamina. Liv. 1. Decad. lib. 4.
 Aestus medios. Virg. Georg. 4. 401.
 Ipsa ego te, medios cum foli accenderit aestus, Cum sicut herbæ, & pecori jam gratior umbra est, In secreta fenis ducam.
 Clypeum auro. Sil. Ital. lib. 15. 678.
 Et gemmis galeam, clypeumque accenderat auro.
 Curas. Sil. Ital. lib. 7. 520.
 Quem postquam rapidum vidit procedere castris, Hinc Libys, hinc Fabius, simul accendere sagaces In subitum curas.
 Desiderium panis. Plin. lib. 19. cap. 4.
 Equum stimulis. Stat. 1. Sylv. 1. 39.
 Febres. Cels. lib. 3. cap. 9. Sed est circumspicere quoque hominis, & novare interdum, & augere morbum, & febres accendere.
 Ignem. Virg. 5. Æn. 4.
 — quæ tantum accenderit ignem
 Causa latet.
 Lignum. Ovid. 15. Met. 311.
 Admotis Athamanis aquis accendere lignum Narratur, minimos quum luna recessit in orbis.
 Lumen. Virg. 1. Georg. 251.
 Illic fera rubens accendit lumina vesper.
 Martem. Virg. 6. Æn. 165.
 Fere cire viros, Martemque accendere cantu.
 Mentis in praelia. Sil. 4. 169.
 — in praelia mentes
 Accendis, renovasque viros ad vulnera cantu.
 Offensiones. Tacit. Ann. lib. 2. Germanicus erat clementior, sed amici accendendis offensionibus callidi, intendere vera, aggerere falsa.
 Pectus donis. Sil. Ital. lib. 16.
 His actis, ductor leta ad certamina plantæ Invitat, positisque accendit pectora donis.
 Pertinacia accenditur. Tacit. Hist. 4. Vicit ratio parcendi, ne sublata spe veniæ, pertinacia accenderetur.
 Precium rei alicujus accendere. Plin. lib. 18. cap. 25. Nubilo occasu pluviosam hyemem denuntiat, statimque argent lacernarum pretia: sereno asperam, & reliquarum vestium accendunt.
 Sensus. Lucret. lib. 2. 957.
 Et quasi jam lechi amonantem in corpore motum Discutere, ac pene amissos accendere sensus.
 Sitim. Cels. lib. 3. cap. 6. Hæc enim sitim accendit, & tum maxime aquam exigit, quam illa periculosissima est. Loquitur de febre.
 Spem. Tacit. Ann. 12. Ad hoc gentium ductores circumire, hortari, firmare animos, minuendo metu, accendenda spe, aliisque belli incitantibus.
 Vitia. Ovid. 1. de Rem. Amor. 133.
 Quinetiam accendas vitia, irritesque vetando, Temporibus si non aggrediere suis.
ACCENDOR, eris. pass. [*ἀσπνρομαι*] Plin. lib. 2. cap. 38. Mundi celeritate discordia accenditur.
 Accendi & commoveri. Cic. de Orat. 1. 114. Præclare se res habeat, si hæc accendi aut commoveri a te possunt.
 Accendit, per paragonem, pro infinitivo Accendi. Lucret. lib. 6. 901.
 Nonne vides etiam nocturna ad lumina linum Nuper ubi extinctum admoveas, accendier ante, Quam tetigit flammam?
ACCENSUS, Partic. ut Accensa altaria [*ἀσπνρομένη*]. Sil. Ital. lib. 1. Accensus in arma. Patere. lib. 2. 91. 1. Atrax in Thracia bellum ortum, omnibus ejus gentis nationibus in arma accensis.
 Accensus odio, ira, amore. Plin. lib. 17. cap. 1.
 Cupidines accensæ. Tacit. Hist. 1.
 Flamma accensa. Ovid. 10. Met. 279.
 Foci. Ovid. 1. Fast. 76.
 Furiis accensus. Virg. 12. Æn. 946.
 Furor. Virg. 4. Æn. 697.
 Ignis. Ovid. 12. Met. 12.
 In iram. Lucan. lib. 3. Et Plin. 17. 4.
 Ira accensæ stimulis majoribus. Stat. 11. Theb. 100. Et Ovid. 9. Met. 28.
 Libidine. Plin. lib. 35. cap. 3.
 Luctu. Virg. 12. Æn. 277.
 Sensus. Lucret. lib. 2. 958.
 Spes alicui accensa. Virg. 5. Æn. 183.
 Sic accensa. Virg. 4. Æn. 364. — Totumque pererrat Luminibus tacitis, & sic accensa profatur.
ACCENSUS, i. ab Ad & Census compositum [*ἀσπνροσχημύθη*]. Verus Inscriptio apud Constant. Landum in Select. Numism. p. 18. C. OPIVS C. L. LEONAS VI VIR ET AVG. HONORATVS IN TRIBV CL. PATRV ET LIBERV CLIENTVM ACCENSVS. Varr. de Ling. Lat. lib. 6. 3. Accensus ministratores Cato esse scribit. Festus lib. 1. Ascriptitii veluti quidam scripti dicebantur, qui splendens legionibus ascribebantur. Hos & Accensos dicebant, quod ad legionum censum essent ascripti. Quidam Velatos, quod vestiti inermes sequerentur exercitum, nonnulli Ferentarios, quod fundis lapidibusque præliatos ex modo ferrent, que in hostes jacerent. Alii Rorarios, quod id genus hominum ante, quam acies coirent, in modum rorantis tempestatis dimicaret. Ubi Scalig. & Dacer. V. Nonius Marcellus. Accensi, genus militie est, administrantibus proximam. Varr. Rhetor. lib. 20. Ut Consules ac Praetores, qui sequuntur in castra, Accensi dicti, quod ad necessarias res sepius acciantur, velut accensii. Idem. 12. 8. Decuriones & Centuriones a numero cui in militia præerant, dicebantur, Accensi, qui hæc accensabantur, id est, attribuebantur. Varr. de Vita Pop. Rom. lib. 3. Qui de Ascriptivis. Cum erant attributi Decurionibus & Centurionibus, qui eorum habent numerum, accensi vocabantur. Eosdem etiam quidam vocabant Ferentarios, qui depugnabant fundis & lapidibus, his armis, quæ ferrentur, non quæ tenebantur. Hæc ille. Liv. 8. 8. Accensos a novissima acie ante signa procedere jubet. Veget. lib. 2. de Re Milit. Ad obsequia tamen judicum, vel tribunorum, necnon etiam principum, deputantur milites, qui vocabantur accensi. Postea additi quam fuisset legio completa, quos nunc Supernumerarios vocant. Alcon. de Prat. Urb. p. 90. Accensus, nomen est ordinis & promotionis in militia: ut nunc dicitur Princeps vel Commentariensis aut Cornicularius. Hæc enim nomina de legionaria militia sumpta sunt.
 Accensus, ut offendit Varr. lib. 5. de Ling. Lat. fuit etiam minister five præco magistratum, ita dictus, quod ad censum solitus esset vocare populum. Plin. lib. 7. cap. 60. 1. Post aliquot annos adjectus est & merities, accenso Consulium id pronuntiat. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1. Accensus sit eo etiam numero, quo eum majores nostri esse voluerunt: qui hoc non in beneficii loco, sed in laboris ac muneris non temere, nisi libertis suis desiderabant.
 Accensus & Præco in hoc conveniunt, quod ambo Consulibus alteriusve magistratus dicto ad imperium nutumque præsto essent: at ille, ut ad concionem, hic, ut ad comitia Quirites advocaret. Alex. ab Alex. 2. Genial. cap. 27. V. de Accensis Rosin. Antiq. Rom. 7. 48. & Pitisci Lexicon Antiq. in verbo.
ACCENTUS, V. ACCIPIO.
ACCEPTSO, V. ACCIPIO.
ACCEPTILATIO, ACCEPTIO, ACCEPTO, ACCEPTOR, ACCEPTUS. V. ACCIPIO.
ACCERSIO, ivi, itum, [*μεταπεινω*] ire. Idem quod Accerere, advocare. Plaud. Pseud. 1. 3. 92. Accerfi hostias. Vulgo Arceffe. Liv. 1. Decad. lib. 3. Placere itaque patrem accerfiri. Sallust. Postremo Syllam accerfiri jubet.
 Accerfiere capitis, Accusare. Cic. 2. de Invent. 193. Quidam capitis accerfuntur.
ACCERSO, is, ivi, itum, [*μεταπεινώ*] ire. Derivatum ab Accio, significat Ire ad vocandum, vel Vocare. Accerfo vulgo scribitur, sed minus recte, pro Arceffo. Et Vocandi notionem habet & Accusandi, quarum altera ex priori manat, quia qui Accusati Vocati in iudicium. Velius Longus, vetus Grammaticus de Orthographia (Edit. Putsch. p. 2232.) erudit In eo quod est ACCERSO, ACCERSO putaverunt quandam differentiam esse, ut Accerfo sit Voco, tractum ab Acciendo; Arceffo, Summoveo, ab Arcendo tractum, sed errantur: Arceffo enim pro eo quod dicit Arceo nunquam positum est. Immo Vollius Etym. p. 40. Multis, inquit, argumentis evincere possumus ACCERSO per se non esse Latinum sed posterioribus feculis corruptum ex ARCESSO. Quo correctiores enim Libri sunt & antiquiores, Arceffo habent, non Accerfo. Nec novus hic Error, sed a Charisio, Diomede & Aegreto inculcatus, sicut etiam Glossæ Veteres utrumque habent Arceffo & Arceffo; in hoc autem meliores quam Grammatici, quia utrumque eodem sensu, μεταπεινάω, μεταπεινώ exponunt, quem Grammatici quidam perpetam distinguunt. Ituc igitur V. verbum infra, & quæ sequuntur omnia eo transfer.
 Accerfiere aliquem. Cic. 2. Verr. 17. Accerfit alter col. designatus Siculos: veniunt nonnulli.
 Uxorem. Ter. And. 3. 4. 2. Cur uxor non accerfitur? Donatus in illud Ter. in Hec. Abduxit suam: sic ait, Abduxit proprie. Accerfi enim dicitur ad maritum: Abduci a marito ad divortium.
 Ad se aliquem. Cic. 7. Ver. 89. P. Vectium ad se accerfit.
 Auxilia ab aliquo, vel ex aliquo loco. Cæf. 7. Bell. Gall. C. 33. Atque ea pars que minus sibi consideret, auxilia a Vercingetorige accerferet. Sic Cic. 7. Verr. 36. Nec proficisci quoquam potes, nec accerfere res transmarinas ex his locis.
 Ad aliquod negotium: ut, Ad rem divinam, ad bellum. Ter. Hec. 1. 2. 109. Accerfi ad rem divinam. Sallust. Gallorum gentem infestissimam Rom. nomini, ad bellum accerfunt.
 Accerfere, cum adverbis de loco & ad locum. Plaut. Catin. 3. 2. & 4. Accerfas hinc me. Cic. 4. Tusc. Multa facia occurrunt cur ea quoque accerfita aliunde.
 Accerfita domo huc fum. Plaut. Stich. 5. 33.
 Accerfitur lavatum interea virgo. Ter. Eun. 3. 5. 44.
 Accerfere, suppreffo accusativo. Ter. And. 5. 2. 8. Ubi voles, accerfe. Subintel. uxorem.
 Accerfi, infinitivo. Plaut. Amph. Cupio accerfi. Ter. Hec. 1. 2. 109. Simulat se a matre accerfi.
 Accerfere mercede. Cæf. 1. Bell. Gall. C. 31.
 Accerfere orationi splendorem. Cic. 3. de Orat. 86. Translationes orationi splendoris aliquid accerfunt. Per metaphoram, pro Aliunde five extrinsecus afferunt.
 Accerfere, pro Accusare. Cic. 4. Verr. 100. Sin absolutus eris, quis erit tam amens, qui te ex tot tantisque criminibus elapsum, post quinquennium lituarum nomine accerfat?
 Aliquem crimine. Cic. 4. Verr. 78. Quod tum magis invidioso crimine, quam vero accerferetur.
 Crimine ambitus. Cic. pro Cælio, 12. Nec si semel periculum ambitus subeundum putaret, ipse alterum iterum ambitus crimine accerferet.
 Majestatis. Cic. 2. de Invent. 154. Accerfitur majestatis. Subauditur ablativus Crimine.
 Accerfivi, præterito. Cic. 1. Att. 11. 9. Accerfivit ad se, promisit, intercessit, dedit. Idem in Bruto, ad fin. Nec decet te ornatu uberrimis artibus, quas quum domo haurire non posses, accerfivisti ex urbe ea, que domus est semper habita doctrine, numerari in vulgo patronorum. Rursus lib. 16. Att. Ego autem & ejus librum accerfivi, & ad Athenodorum Calvum scripsi.
 Accerfere & attrahere. Brutus Att. 17. 6. O magnam sultitiam timoris, id ipsum quod vereris ita cavere, ut quum vitare fortasse poteris, ultro accerfas & attrahas.

ACCERSITE.

Accersite, imperativo, ab Accerso. Ovid. 4. Faust. 263. Idem 15. Met. 640.

Ite bonis avibus, prolemque accersite nostram.

ACCERSITUS, a, um. [ακκέρσιτος] Partic. Vocatus. Accersitum dictum. Cic. 2. de Orat. 142. Cavendum est ne accersitum dictum putetur: permulta tamen acerte dicimus. Hoc est, Aliunde, & nimium longe petitum. Commendatio. Plin. lib. 13. cap. 1. 1. Rivulus accersitus & ductus. Cic. pro Caelio 14. Si ipse oriatur & nascetur ex sese, fortasse ut soleo commovebor: sin autem ut rivulus, accersitus & ductus ab ipso capite accusationis vestrae, letabor. Accersit ad aliquem. Plaut. Cistell. 1. 1. 107. Nam ad matrem accersita sum.

Descriptio accersita, Supercavanea, non nativa, nec propria. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Humus accersita & advecta. Quintil. lib. 2. cap. 16. Accersitus aliquis in opere. Cic. Att. lib. 13. 283. 7. Nicias a Dolabella in magno opere accersitus. Verus exemplar habet, a Dolabella magno opere accersitus. Dixit autem Magno opere, pro Magnopere.

Sacra adscita atque accersita. Cic. 6. Verr. 102. Nunc vere in communi omnium gentium religione, inque his sacris quae majores nostri ab exteris nationibus adscita atque accersita coluerunt, negligentes ad disoluti si cupiamus esse, qui postumus?

Studia accersita aliunde. Cic. 4. Tusc. 3. Hoc autem loco confidenti mihi studia doctrinae, multa sane occurrunt cur ea quoque accersita aliunde, neque solum expetita, sed etiam conservata & culta videantur.

Somnus. Propert. lib. 3. 15. 14. Accersitus erit somnus in ossa mea.

Hor. 2. Sat. 3. 262. Quo reditus erat non accersitus. ACCERSITUS, us, m. [ακκέρσιτος] Cic. 1. de Nat. Deor. 23. Nam cum feris Latinis ad eum, ipsius rogatu accersitumque venissem. Et Plaut. Stich. 2. 2. 3.

ACCERSITOR, oris, m. [ακκέρσιτος] Vocatur. Apul. Mittunt e suis accersitorem unum. Plin. Epist. 101. Ammianus quoque 29. 10. (Valef. cap. 1. extr.) Verba placencia accersitori loqui: ubi Accersitorem actoremque forem significat.

ACCIDO, is, idi, [ακκίδω] ere. Quasi ad (id est, juxta) aliquid cadere. ut, Accidere ad genua. Verbum inventum rarum, nisi in tertiis personis. Sueton. in Jul. cap. 20. 9. Ut, ad genua sibi accideret. Cic. Att. 1. 9. Ad pedes omnium figillatim accedente Clodio. Ter. Hec. 3. 18. Jam ut limen exirem, ad genua accidit. Ubi Donat. Accidere, est gestu corporis ostendere humilitatem cadentis, propter Ad, quod est Juxta, & cadere.

Accidere, verusit postquam cum accusativo sine praepositione. Plaut. Stich. 1. 2. 31. Certo enim mihi paterna vocis sonitus aures accidit. Pro, Ad aures, vel auribus. Sallust. in Jugurth. C. 14. Quos accidam? aut quos appellem? Pro, Ad quos, vel ad quorum genua accidam, id est, quibus supplicem. [Plerique tamen Codd. habent Quis Accedam?]

Accidere pro Cadere. Caes. Bell. Gall. 14. Ut neque ex inferiore loco satis commode tela adjici possent, & missa a Gallis gravis acciderent. Ennius in Rhet. ad Heren.

Utinam ne in memore Peio securibus Caesa accidisset abiogna ad terram trabes.

Accidit auribus, & ad aures, pro eodem. Unde & philosophi, teste Priciano, Vocem distinguunt, ut sit aer ictus, auribus accedens. Liv. 8. ab Urbe 24. Quod ubi ad aures accidit regis. Id est, Pervenit.

Accidere pro Evenire, dumtaxat in tertiis personis: sed proprie de malis dicitur, sicut Contingere de bonis. Cic. 4. Acad. 2. 18. Et siquid adversi acciderit. Idem in Laelio 10. Nihil mali accidisse Scipioni puto: mihi accidit, siquid accidit.

Accidit calamitas. Cic. 13. Fam. 8. 5. Dolor. Cic. 6. Verr. 119.

Accidere casu. Ovid. 2. Epist. 49. Siquid illi accidit, pro Si forte moriatur. Genus est loquendi ad vitandam sermonis atrocitatem inventum: durius enim auditur verbum Mori, cum de viventibus loquimur. Pompon. de Verb. Signif. Siquis ita in testamento scripserit, Siquid filio meo acciderit. Damas servus meus liber est: Mortuo filio, Damas liber erit. Licet enim accidat & vivis, attemen vulgi sermone etiam moris significatur. Cic. 2. de Invent. 168. Siquid pupillo accidisset. In hac locutione aliquando adjungitur adverbium, Humanitas. Cic. 1. Philipp. 7. Sed ut, si quid mihi humanitus contigisset, &c. [Ita Graeci in τῆν ἀνθρώπινον. Diog. Laert. in Testam. Aristot. Theophrasti & aliorum.]

Accidunt etiam bona. Ter. And. 2. 3. 24. Interea aliquid acciderit boni. Ubi Donat. Nota (acciderit) etiam pro bono, & a Terentio, & apud veteres frequentatum.

Accidere alicui aliquid gratum. Cic. 3. Fam. 1. 4. Omnia quae a me profecta sunt in te, tibi accidisse gratissimum, i. e. fuisse.

Aliquid alicui jucundum. Cic. 3. Fam. 11. Quae scribis ad me, minime mihi miranda, & maxime jucunda acciderunt.

Accidere alicui jucundum ex aliquo. Cic. 1. Att. 5. Nam mihi omnia quae jucunda ex humanitate alterius & moribus homini accidere possunt, ex illo accidebant.

Aegritudo accidit alicui. Tacit. Ann. lib. 2. 5. Dubitatio, pro Evenit vel Incidit. Cic. 3. Off. 23.

Facultas. Caes. lib. 7. 44. Accidere visa est facultas bene rei gerendae. Fama, pro Venit, sive allata est. Liv. 7. Bell. Pun. 164.

Novum, & aliquid novi. Ter. Phorm. 1. 5. 20. Cic. 15. Fam. 2. 11. Cum admirarer quid accidisset novi.

Tempus. Cic. 1. Att. 5. Siquid tempus accidisset, quo temporē aliquid a me requirent.

Voluntas. Cic. 2. de Invent. 124. Voluntas accidit, ut artem dicendi perferberemus.

Evenire & accidere. Cic. 6. Fam. 21. 3. Timebam enim, ne evenirent ea quae acciderunt.

Eventus accidit. Cic. 1. de Divin. 104. Mihi quae a peritis in Asia praedictum est, fore eos eventus rerum, qui acciderunt.

Accidere praeter opinionem. Cic. pro Planc. 12. Nihil ut plerumque

evenit, praeter opinionem accidit. Idem 3. Fam. 10. Graviter primo nuntio commotus sum, quod nihil tam praeter opinionem meam accidere poruit.

Accidere ut ex, &c. Quintil. lib. 2. cap. 17. 20. Adeo ut vix ex admirabili quodam casu possit accidere.

Accidere praeter optatum, Accidere etiam nihil tale speranti. Cic. in Pison. 36. Illud etiam accidit praeter optatum meum, sed valde ex voluntate. Hoc est, Quavis non optarem, aut sperarem.

Accidit ad animam. Cic. Att. lib. 3. 61. 4. Quod me veras quicquam suspicari accidisse ad animum tuum, quod fecus a me erga te commissum aut praetermissum videretur.

Accidit de. Cic. Att. lib. 1. 11. 1. Queris ex me quid acciderit de iudicio quod tam praeter opinionem omnium factum est.

Accidere alicui in aliquo, pro Alicui. Cic. de Provinc. Consul. Neque solum fummo in viro, sed etiam in mediocri homine nec accidat providendum.

Accidit in se istuc verbum. Ter. And. 5. 3. 14. Eodem die istuc verbum vere in te accidit. Hoc est, Eodem die evenit ut istuc verbum, Me miserum, vere in te compereret, vere tibi conveniret.

Quorum accidit timeo. Ter. And. 1. 5. 30. Id est, Quorum evadat. Accidit divinitus. Cic. in Partit. 44. Maximeque si id divinitus accidisse potuerit videri.

Accidit nec opinanti. Ter. Hec. 3. 3. 2. Accidit positum absolute, sequente particula Ut. Cic. 3. Verr. 42. Accidit quum iste a Cn. Dolabella esset aggrasset, ut se ad regem Nicomedem, regemque Sadalam mitteret, &c. ut illo itinere veniret Lamplicum, cum magna calamitate, & prope pernicie civitatis. Idem Cic. 2. Fam. 10. 1. Putaresne unquam accidere posse, ut mihi verba dicerent.

Accidere, cum infinitivo. Cic. Fam. 6. 12. 1. Dolabellam antea in tantummodo diligebam, obligatus ei nihil eram: nec enim acciderat mihi opus esse.

ACCIDENS, entis, absolute, n [συμβεβηκός] Distinguitur a Dialecticis, Quod adest & abest praeter subjecti compositionem. Quintil. lib. 5. cap. 10. Causa, tempus, locus, occasio, instrumentum, modus, & cetera, sunt rerum accidentia. Theodorius qui de eo, an sit, & de accidentibus est, id est, πῶς καὶ πῶς συμβεβηκός, existimat queri, Quintil. lib. 3. cap. 6. Quot & qui fluit: & lib. 4. cap. de Erectione, Personae cum suis accidentibus ponenda.

Per accidens. V. PER.

ACCIDENTIA, quoque vocantur Casus hominum. Quintil. in Aegro Redempto: Decl. 5. C. 3. Quavis iudices in tanta malorum continuatione jam potuerint nihil ex accidentium meorum novitate mirari. & C. 23. p. 126. Hic namque robustus ac patiens, non molli proferis facie, non accidentibus frangi, &c. Id est, Rebus adversis. conf. Decl. 17. C. 12. p. 342.

Accidentia, etiam vocantur a Grammaticis, Genus, species, figura, tempus, & cetera quae in orationis partibus accident.

ACCIDENTIA, a, Verbale. [συμβεβηκός] ut Accidentia naturae, pro Eventu. Plin. lib. 32. cap. 2. Esse vero illam naturae accidentiam, quod magis miremur, etiam in locis quibusdam, appposito occurrit exemplo.

ACCIDENTIALIS, & c. a Philosophis Elementarij opponitur: he & ACCIDENTARIUS, a, um. Accidentaliter praevaleat naturae, a Scharidio & Calv. laudatur ex l. 3. ff. de tutela. Sed frustra. In foils notis Gothofredi ibi & ad l. 5. ff. de fideiuss. usurpatur.

ACCIDO, idi, isum, [ακκίδω] ere. ex Ad & Cado; Extenuare, affligere, exhaurire. Liv. Decad. 1. lib. 8. 29. 144. Ita praelio uno accidit Vestinorum res, ut non in castra solum refugerent hostes, sed jam ne valle quidem ac fossis freti, diliberentur in oppida, situ urbium moenibusque se defenserunt.

ACCISUS, [ακκίσω] Partic. Tacit. de Moribus German. 19. 2. Accisus erinibus nudatam coram propinquis expellit domo maritus.

Accisae dapes. Virg. 7. Aen. 125. Ubi Serv. Accisus, Undaque consumpsit. Et hoc est apud nos AC, quod apud Graecos ακά.

ACCISAE res, Extenuatae, afflictae, & imminutae. Liv. 3. 10. ab Urbe. Sic Accisae opes, apud eundem.

ACCISIO, es, ivi, itum. [ακκίσω] ex Ad & Cio: Verbum in usu rarissimum, Idem significat quod Accio. Plaut. Mili. 3. 3. 61.

Vos modo curate, ego illum probe jam operatum huc accicco. Al. Accicco. Ponitur & a Diomed. lib. 1. in secunda conjugatione.

ACCINGO, xi, ctum, [ακκίγω] ere. ex Ad & Cingo.

Accingere se alicui rei, est Eam rem graviter aggredi. Virg. 1. Aen. 210. Illi se praedae accingunt. Ubi Serv. Accingunt, Strenuiose parant.

Accinctos enim Industrios dicimus, Sicut contra Negligentes Discinctos vocamus.

Accingere operi, suppressio accusativo. Virg. 2. Aen. 235. Accingunt omnes operi. subintel. Sc.

Accingi ad rem aliquam. Liv. 8. Bell. Pun. 218. Quia igitur ad hoc accingens? Id est, Cur te ad hanc rem non paras? vel, Cur hanc rem non aggrederis?

Accingi ad sordidum lucrum. Quintil. 12. cap. 1. Magicae artes. Virg. 4. Aen. 493.

— magicae invitam accingit artes. Pro, Ad artes accingi. Hoc est, magicae artes aggredi: sive, ut vult Serv. Ad illas discedas preparari.

In discrimen. Liv. 2. ab Urbe 54. Accingere, sine casu postioriore. Ter. Phorm. 2. 1. 4. Tute hoc intrisui, tibi omne est excedendum: accingere.

Accinge, pro Accingere. Pompon. Maccis geminis: Jam ego mihi adero, dum ego revertor, age ante accinge ad molas. Ex Nonio.

Accingi, pro Armari, insitui: ut Accingi armis, ferro, ense, &c. Virg. 9. Aen. 74. Atque omnis facibus pubes accingitur atris.

Animos accingere futuris. Hoc est, Preparare ad futura. Val. Flacc. Argon. 4. 119.

Se aliquo homine. Tacit. lib. 12. cap. 25. Se quoque accingeret invenire, partem curarum capessitur. Hoc est, Demittit adoptaret, eoque adversus curas & imperia negotia se muniret, & velut armaret.

Accingor, cum infinitivo. Virg. 3. Georg. 46. — accingar dicere pugnans. Cæcilius.

Accingi ad spem majorem. Tacit. lib. 11. 28.

Ira. Sen. in Medea. 1. 11.
 Telis tanquam in aciem. Tacit. lib. 11. 28.
ACCINCTUS, Partic. [*δισκοδακτύλιος, ἐσζωμένος*] Plin. Paneg. cap. 20.
 Ad hoc comitatus, accinctus, & parens. Vet. Gloss. ἐσζωμένος, Expedi-
 tus, comp. Aufon. in Grat. Actione. p. 726.
 Accinctus ensis lateri. Stat. 1. Theb. 86.
 Accinctus flagello. Virg. 6. Æn. 570.
 Animus in magnos infus. Stat. 4. Sylv. 4. 10.
 Accinctus studio popularium. Tacit. lib. 12. 44.
ACCINO, is, ui, entum, [*ἄκωνος*] ere. Ex Ad & Cano compositum,
 cuius nullum exemplum occurrit nobis ex authoribus: ab eo tamen fit
 Accentus.
ACCENTUS, ūs, m. [*ἄκωνος*] Verbale ab Accino. Diomed. lib. 2.
 Accentus, est acute, vel gravis, vel inflexæ elatio orationis, vo-
 ciseve intentio vel inclinatio, aut inflexio. sono regens verba. Nam
 ut nulla vox sine vocali, ita sine accentu nulla est: & est accentus (ut
 Martian. Capella recte putavit. lib. 3.) ut litera animæ vocis. Accentus,
 quidam fastigia vocaverunt, quod capitibus literarum apponerentur:
 alii tenores vel tonos appellat: nonnulli cacumina diffinire maluerunt.
 Sunt autem tres, Acutus, Gravis, & qui ex duobus factus est, Cir-
 cumflexus. V. Diomed. lib. 2. de Accentibus. De quibus Libros
 magnos scripsisse Apollonium & Herodianum inter Græcos, inter Lati-
 nos Censorium, Priscianus testatur, lib. 15. Hac ille. Quintil. lib.
 1. cap. 10. Adhuc difficilior observatio est per tenores, quos quidem
 ab Antiquis dictos tonores comperi, ut videlicet declinato a Græcis
 verbo, qui tonos dicunt, vel accentus, quas Græci ἄκωνος vocant,
 cum acuta & gravis alia pro alia ponitur. Accentum Cic. sonum vo-
 cis appellat in Orat. 1. 17. Mira est enim (inquit) quedam natura
 vocis, cuius quidem e tribus omnino sonis, inflexo, acuto, & gravi,
 tanta sit, & tam fœvis varietas, perfecta in cantibus. Hac voce magis
 proprie videtur Amnianus usus 16. 12. secundum Valefium. aut
 cap. 29. Edit. Gruter. Athenorum accentu signo dato. Ita Valefius:
 at Accentu Lindebrogius.
 Accentus, metaphorice. Lucret. lib. 5. 746.
 Tandem bruma nives affert, pigrumque rigorem
 Reddit, hycens sequitur crepitans accentibus algi.
ACCENTIUNCULA, æ, diminutiv. Gell. 13. 6. dixit, qui ἄκωνος,
 ita appellatas a Veteribus, itidem memorat.
ACCIO, is, ūvi, tum, [*ἄκωνος, ἐκκαλέω*] ire. Accerere, evocare.
 Unde acciti esse dicuntur, equi per nuntium evocati sunt. Liv. 1. ab
 Urbe, Ludicrum fuit, equi pugilesque ex Hetruria maxime acciti.
 Accire peregre. Liv. 2. 6. In PEREGRÆ.
 Pueros. Cic. 5. Att. 88. Tu invita mulieres, ego accivero pueros.
 Accite in. Liv. 1. ab Urbe 158. Et Numam ignarum urbis, non peten-
 tem, in regnum ultro accitum. Id est, Ultro a plebe evocatum.
 Accire per metaphoram. Cic. 5. de Fin. 160. Quis se fatentur, virtutis
 causa, nisi ea voluptatem acciret, ne manum quidem versuros fuisse.
 Acciret, id est, Adferret.
 Accire absolute. Cic. Att. lib. 13. 48. (al. 47.) Is igitur si accierit, accu-
 rram. [Causi subintelligitur].
 Acciri propriis literis. Tacit. 1. Ann. 54. Vixdum ingressus Illyricum
 Tiberius, propriis matris literis accitur.
ACCITUS, Partic. [*ἄκωνος, ἐκκαλέω*] Accersitus, vocatus. Sallust. in
 Jugurth. cap. 102. Acciti ibant. Virg. Æn. 235. & 308.
 Spem siquam accitis Ætolium habuissis in armis.
 Ubi Serv. Accitis, Evocatis, Adjunctis.
 Accita Vitellio auxilia, pro, a Vitello. Tacit. lib. 13. 38.
ACCITUS, ūs. Verbale. [*ἄκωνος*] Advocatio. Virg. 1. Æn. 677.
 Regius accitu chari genitoris ard urbem
 Sidoniam puer ire parat.
 Cic. 5. Verr. 56. Et quinque primi accitu istius evocantur.
ACCIENDUS, Partic. pass. [*ἄκωνος*] Cic. de Arusp. Resp. 23.
 Aruspices acciendos ex Hetruria putaremus.
ACCITTO, avi, [*ἄκωνος*] are. Frequenter accire. Lucret. lib. 5. 945.
 Ut nunc montibus e magnis decursus aquar
 Clarior accitat hirtientia fœcla ferarum.
 Id est, Allicit, invitat, evocat ad sitim explendam. Vulgo legitur,
 Claricitate late.
ACCIPIENSER, V. ACPIENSER.
ACCIPIO, cipi, optum, [*δέχομαι, λαμβάνω, προσλαμβάνω, προσδέχομαι*]
 ere. Ex Ad & Capio. Quintil. lib. 2. cap. 9. Ita eloquentia coalescere
 nequit, nisi sociata tradentis accipientisque concordia. Hoc est, Doctro-
 ris & discipuli.
 Differ. Inter capere & accipere. Ulp. de verb. signif. Aliud est capere, ali-
 ud accipere: capere cum effectu accipitur: accipere, etsi quis non sic
 accipit ut habeat. Ideoque non videtur quis capere quod est restitutum.
 Accipere ab aliquo rem aliquam. Plaut. Pleud. 4. 2. 14. Ab eo argen-
 tum accipies.
 De loco aliquo, vel de homine. Cic. Att. lib. 1. 1. 17. Quas cum dolo
 malo mancipio accepisse de Varo dicebat.
 Ex aliquo. Plaut. Amph. 2. 2. 132. Ex tua accipi manu pateram.
 Aliquid in numeribus. C. Gracch. apud Gell. Ita versatus sum in pro-
 vincia, ut nemo possit vere dicere assem, aut eo plus in numeribus
 me accepisse.
 Accipi in numero. Plin. lib. 9. cap. 47. Quo in numero Chalcis accipi-
 tur. Id est, Est ex eorum numero, & similiter tegitur & vivit.
 Accipere estimationem. Cic. Fam. 9. 22. Quum me hospitio recipias,
 estimationem te aliquam putes accipere. i. e. simile detrimentum atque
 est estimatione aliq.
 Etatem. Plin. lib. 14. cap. 7.
 Animum quietum, aut mentem benignam in aliquem. Virg. 1. Æn. 307.
 — in primis regina quietum
 Accipit in Teucros animum, mentemque benignam.
 Artes a magistris. Ovid. 9. Met. 718.
 Auras taurinis follibus. Virg. 4. Georg. 171.
 Beneficium accipere. Ter. Adel. 2. 3. 1.
 Beneficium accipere & recipere. Accipit ab aliquo beneficium, qui prius
 ei nihil contulit: Recipit, qui jam contulerat. Ex Sen. de Benef.
 Colum. Ovid. 14. Met. 844.
 Conjugis ora mihi, quæ si modo posse videre

Fata femel dederint, cælum accepisse videbor. Id est, Mihi vi-
 debor esse felicissimus. [See Heinf. habet *Aspèctasse*. q. V. & Burnm.
 Causam, pro Accipere excusationem. q. V. Cic. 16. Fam. 19. 2. Et si ob
 eam rem moraris, accipio causam. Idem in Pison. Quam nos causam
 quum accepissemus, &c.
 Causam accipere, pro Suscipere & defendere. Cic. de Orat. 2. 355. Te-
 nere quæ didiceres in accipienda causa. Ter. Hec. Prol. 55. Mea causa
 causam hanc accipite.
 Cognomentum alicuius. Tacit. lib. 15. 74.
 Colorem. Plin. lib. 11. cap. 38.
 Commeatum. Id est, Protectionem impetrare. Plin. lib. 3. Epist. 4.
 Complexum. Liv. 2. ab Urbe.
 Conditionem. Valla, Dicimus offero conditionem, vel fero, vel pono
 conditionem: nunquam fere per aliud verbum. Quæ conditio dum
 placuit, etiam fere semper dicimus, accipio conditionem.
 Conditionem ab hoste armato, pro Pactum oblatum accipere. Cæs. Bell.
 Gall. 5. 41. 7. Cicero ad hoc unum modo respondit, non esse confuctu-
 dinem pop. Romani accipere ab hoste armato conditionem.
 Conditionem pacificendi. Liv. 2. Bell. Pun. 239. Latini tamen quancunque
 conditionem pacificendi accepturunt.
 Conjecturam accipere quid fenerit legis constitutor. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Consilium. Liv. 4. Bell. Pun. 101.
 Consulem de plebe, pro Admittere plebejum consulem. Cic. de Clar.
 Orat. 55. Quum de plebe consulem non accipiebant.
 Decumas. Cic. 4. Verr. 71. Imperat Agrynensibus, ut decumas ipsi
 publice accipiant: Apronio lucrum dent. Sic Plin. lib. 12. cap. 14.
 Disciplinam ab aliquo. Cæs. Bell. Gall. 1. 40. Quos tamen aliquis usus
 ac disciplina, quam a nobis accepissent, luberevat.
 Excusationem. Cic. Att. lib. 16. 1. Atticæ meæ excusationem accipio.
 Reciprocum, Afferre excusationem. V. Causam.
 Experimento suo accipere: sive natura duce: non alio tradente. Quintil.
 lib. 6. cap. 2.
 Exercitum: cui reciprocum est, Tradere exercitum. Cæs. Bell. Civil. 2.
 42. Amisso exercitū, quem a Cæsare fidei suæ commissum accepit.
 Foedera. Sallust. in Jugurth. C. 14. Postremo Maminilla nos ita instituit
 p. c. ne quem coleremus, nisi populum Romanum: ne societates, ne
 foedera nova acciperemus.
 Fœnore, subintell. Nummos aut Pecuniam. Plaut. Curcul. 4. 1. 19. Plin.
 Epist. 9. lib. 3. Reciprocum, Dare fœnori.
 Fidem. Virg. 8. Æn. 150. Accipe, daque fidem. Id est, inquit Valla,
 Accipe sponsonem factam a me, & tu mihi vicissim da tuam. Liv. 4.
 Bell. Pun. Legati responderunt, fide accepta.
 Fidem accipit Fabula, pro Fabulæ creditum est. Martial. lib. 1. 5.
 Fiduciam. Cic. pro Flacc. 51. Pecuniam adolescentulo grandi fœnore,
 fiducia tamen accepta, occupavisti.
 Formam. Virg. 1. Georg. 170. — & curvi formam accipit ulmus aratri.
 Frenum. Virg. 12. Æn. 568.
 Urbem hodie causam belli, regna ipsa Latini,
 Ni frenum accipere, & victi parere fatentur.
 Fumum accipere. Columel. lib. 12. cap. 12. Lagenam in tabulatum,
 quod fumum accepit, reponunt. Id est, ut idem in fine ejusdem capi-
 tulus exprimit, in tabulatum, quod suffumigatur reponunt.
 Gremio accipere. Virg. 1. Æn. 689.
 Ut cum te gremio accipiet lætissima Dido.
 Honores accipere. Brut. ad Cic. 4. Quum exploratum habere cœpero
 Cæsarem honoribus, quos acciperit, extraordinariis fore contentum.
 Huic reciprocum est, Deserere honores.
 Humanitatem. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1. Certe humanitatem iis potissi-
 mum tribuere debemus, a quibus accepimus.
 Imperium, pro Parere imperio, iussis obedire. Liv. 5. Bell. Pun. 44.
 Reciprocum, Imperare.
 Judicium, est Sc defensorum controversiæ quæ movetur ostendere, &
 litem contestari: denique pati, ut iudices dentur ad eam rem dice-
 pandam de qua movetur controversia. Cic. pro Quinct. 63. Judicium
 quum accipierit in ea ipsa verba quæ eadebat Nævius, non recufare.
 Locutio hæc Jurisconsultis frequens est, ut, in l. 2. §. 1. D. Si ex nox.
 causa. l. 8. §. 3. D. de procurat. & l. 35. §. 2. D. de iurejurando.
 Jugum accipere dicuntur boves, Cum jugum non recufant. Columel.
 lib. 6. cap. 2.
 Per translationem dicuntur etiam homines jugum accipere, pro Impe-
 rium durius & feverius pati sine perferre. Liv. 3. ab Urbe 38. Tacit.
 Ann. lib. 12. 50. Urbesque Armeniorum Artaxata & Tigranocerta ju-
 gum accipere.
 Jusjurandum. Cæs. Bell. Civil. 3. 28. Reciprocum, Dare jusjurandum,
 & deserre.
 Læticiam. Plaut. Capt. 4. 2. 92. Nunc hanc læticiam accipe a me,
 quam fero.
 Legem. Cic. Off. 3. 109. Quo deprecante accepta lex non est.
 Leges a victoribus. Liv. 5. Bell. Pun. 226. Ut victi a victore leges ac-
 ciperent.
 Libertatem ab aliquo. Sallust. in Jugurth. 89. 3. Vos pro libertate quam
 ab illis accepistis. Reciprocum, Dare libertatem.
 Literas aut epistolam ab aliquo, vulgatum est De eo dici ad quem scri-
 ptum est: ut Cic. Fam. lib. 4. 2. Ad tertium Calend. Maias quum essem
 in Cumanò, accipi tuas literas. Idem ad Q. frat. 2. 15. Accipi li-
 teras tuas datas Placentiæ, deinde alteras postridie datas Blandenonæ.
 Sed & is dicitur Accipere literas, cui dantur ut ferenda aut mittenda.
 Idem ad eundem, Accipio excusationem tuam, &c. sed accipio ex ea
 parte, quatenus aut negligentia, aut improbitate eorum, qui epistolam
 accipiunt, fieri scribis, ne ad nos perferantur.
 Litem ad te. Plaut. Moll. 5. 2. 23. Accipito hanc ad te litem. Id est,
 In te transfer, & eam pro me tuo nomine suscipe: sive, ut vulgo loqui-
 mur, Cape super te.
 Lumen solis accipit luna. Cic. de Orat. 3. 178. Ut luna accessu & re-
 cessu suo solis lumen accipiat.
 Mancipio accipere. V. MANCIPIUM.
 Mandatu. Cic. Philipp. 8. 23. Cui qui non parer, non ab eo man-
 data accipienda sunt, sed ipse totus repudiandus. Reciprocum, Dare
 mandata.
 In manum accipere. V. MANUS.

Metum accipere. Ter. Heaut. 2. 3. 96.
 Memoriam de aliquo. Cic. de Amicit. Loquimur de iis amicis quos videmus, aut de quibus memoriam accepimus. Id est, De quibus aliquam fieri mentionem audivimus.
 Morem. Cic. Off. 3. 44. Itaque præclarum a majoribus accepimus morem rogandi iudicis. Reciprocum, Tradere morem.
 Mores. Stat. Achil. 2. 184.
 Muneri aliquod, hoc est, Dono. Tacit. Ann. 14. 31. Quasi cunctam regionem muneri accepissent.
 Noctem oculis aut pectore. Virg. 4. Æn. 529.
 At non infelix animi Phœnissa, nec unquam
 Solvitur in fomnos, oculisque aut pectore noctem
 Accipit. Serv. Quia potest aliud esse sine alio, ut siquis dormiens, mente turbetur.
 Nomen. Plin. Jun. lib. 2. Fp. 10. extr. Verendum est, ne ista cunctatio timiditatis nomen accipiat.
 Nomen: pro eo, quod Gall. vulgus dicit Recipere ad monstram. Liv. 2. Bell. Pun. lib. 7. Itaque si suum nomen dictator accepit, se comitiis intercessuros Tribuni dixerunt. Reciprocum Dare ille Edere nomen.
 Nuntium. Cic. Fam. lib. 2. 18. Cum optatissimum nuntium accepissent. Reciprocum, Nuntiare, vel Afferre nuntium.
 Obfides. Liv. 5. ab Urbe. Mittite qui arma, qui obfides, qui urbem patentibus portis accipiant. Huic respondet, Dare obfides.
 Omen. Cic. de Divin. 1. 103. Mi pater, inquit, Perfa perit. Tum ille arcitus puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia. erat autem mortua cærella eo nomine. Liv. 1. 7. 11. Dextra Hercules data, accipere ille omen, impleturumque fata, ara condita, atque dicata, ait. Reciprocum, Facere omen, vel omen offerre.
 Originem ab aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Onus. Cic. de Nat. Deor. 2. 159. Quid de bubus loquar? quorum ipsa terga declarant non esse ad onus accipiendum figurata, cervices autem natæ ad jugum, &c. Id est, Ad onus admittendum.
 Opinione. Cic. Fam. lib. 1. 9. Qui de uno acerrimo & fortissimo viro, meoque iudicio, omnium magnitudine animi & constantia præstantissimo, Q. Metello L. filio quondam falsam opinionem acceperunt.
 Palmam. Cic. in Bruto, 173. Cum palmam jam primus acceperit. Pro, Obtulerit, adeptus sit.
 Pecuniam adverfium legem. Plaut. Trucul. 4. 2. 47.
 Pecuniam ob rem iudicandam. Cic. Verr. 2. 78.
 Pignori rem quampiam accipere. Marcian. l. 1. D. quæ res pignori vel hypoth. Quid ego si prædium quis litigiosum pignori acceperit. Pap. l. 2. D. qui pot. in pign. hab.
 Pœnas. Lucan. lib. 8. 97.
 — nunc accipe pœnas,
 Sed quas sponte luam. Id est, Sume pœnas de me quas tamen libens patiar.
 Potestatem. Plin. de Viris Illust. 12. Accepta potestate in castra Portense venit. Reciprocum est, Tradere, vel dare potestatem.
 Præcepta ab aliquo. Cic. de Orat. lib. 2. 35. Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, legerit, ista ipsa præcepta acceperit. Ad hoc refertur, Dare vel tradere præcepta.
 Prædes: cui respondet, Dare prædes. Cic. Fam. lib. 2. 17. Laodiceæ prædes accepturum arbitrator omnis pecunie publicæ.
 Prædia in æstimationem. Cic. 13. Fam. 8. Albinus prædia in æstimationem accepit. Id est, In solutionem, secundum æstimationem.
 Provinciam. Cic. Fam. lib. 2. 10. Bibulus provinciam acceperat. Tradere provinciam, ejus recipere est.
 Rationes a colono. Cic. pro Cæcina. Deinde ipse Cæcina quum circumiret prædia, venit in istum fundum: rationes a colono accepit. Huic respondet, Reddere rationes.
 Remp. Id est, reip. administrationem. Cic. Post redit. 5. Remp. illis accipi temporibus eam, quæ pene amissa est.
 Rogationem. Cic. Off. 3. 109. Rogationem suavitatem, quam L. Furius & Sex. Atrilius ex S. C. serabant: qua accepta est hostibus deditus.
 Rudem, proprie dicuntur gladiatores, dum donantur rude: hoc est, cum remittuntur a munere gladiatorum, accepta virga que Rudis proprie dicitur. Per metaph. vero significat Ab arte aut re alia consueta cessare. Cic. Philipp. 2. 74. Tam bonus gladiator rudem tam cito accepisti?
 Sacramentum accipere. Tacit. Hist. 4. 21.
 Salutem. Plaut. Epid. 4. 1. 21.
 Salutem ab aliquo, pro Liberari. Cic. Audieras ex illo, se a me bis salutem accepisse. Hoc est, capit. iudicio Liberatum esse.
 Satis accipere. V. S A R I S.
 Satisfactionem accipere, ea forma qua Accipere excusationem. Cic. Fam. lib. 7. 13. Hic tu me etiam infimulus, nec satisfactionem meam accipis. Cæf. Bell. Gall. 1. 41. 4. Eorum satisfactio accepta &c. Idem 6. 9. 8. Ubiorum satisfactioem accepit.
 Sententiam. Liv. 3. ab Urbe. Hæc sententia accepta est. Id est, Rata habita est.
 Sententiam contrariam accipere, pro Condemnari. Pap. in l. pen. D. de except. rei iudic. Si debitor de dominio rei quam pignori dedit, non admonito creditore causam egerit, & contrariam sententiam acceperit: creditor in locum vici successisse non videbitur, quum pignoris conventio sententiam præcesserit.
 Servitutem. Tacit. Ann. 12.
 Societatem alicuius. Tacit. Hist. 4. 26. Sallust. Bell. Jugurth. 71. 15. Postremo Malinista nos ita instituit p. c. ne quem coleremus, nisi pro. Rom. ne societates, ne fœdera nova acciperemus.
 Solem torius diei. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Sordes ab aliquo. Cic. Att. lib. 5. 21. Cave putes quicquam homines unquam esse miratos, quam nullum teruncium, me obtinente provinciam, sumptus factum esse, nec in remp. nec in quæquam meorum, præterquam in L. Tullium Legatum. Is cæteroqui abitinens (sed Julia lege tranfita semel tamen in diem, non ut alii solebant omnibus vicis, præter eum semel nemo accepit) facit ut mihi excipiendus sit, quum teruncium nego sumptus factum, præter eum accepit nemo. Has a nostro Q. Titinio sordes accipimus.
 Speciem. Columel. lib. 2. cap. 10. Nanque in alio solo rapa biennio facta convertuntur in napum, in alio napus raporum accipit speciem. Id est, Vertitur live mutatur in rapum.
 Sûpendium de publico. Liv. 4. ab Urbe.

Sub imperium aliquid accipere. Tacit. Ann. lib. 1. 1. Et Pompeij, Crassique potentia cito in Cæsarem: Lepidi, atque Antonii arma in Augustum cessere, qui cuncta discordiis civilibus fœda, nomine principis sub imperium accepit.
 Testimonium publicum. Cic. Verr. 2. 14.
 Tempus debitum. Plin. Epist. 20.
 Vadem aliquem accipere pro aliquo. Cic. ad Brut. 18. Quum me pro adolescentulo ac pene puero resp. accepisset vadem.
 Veniam pro aliquo. Ovid. 11. Met. 401.
 Ventos accipiunt a tergo carinæ. Ovid. 12. Met. 27.
 Ventos accipere aperto pectore. Ovid. 3. Fast. 15.
 Vires, aut vim. Plin. Epist. 53.
 Vitam deorum, Refertur in deos. Virg. 4. Ecl. 15.
 Ille Deum vitam accipit, Divisive videbit
 Permissos Heroas, & ipse videbitur illis.
 Voluntatem parem accipere, & reddere. Cic. Fam. lib. 5. 2. Cum par voluntas accipitur & redditur. Illud est, quod ipse Cicero appellat Mutuum in amicitia.
 Urbem, pro Capere. Cic. Att. lib. 8. 12. Cum imparatam jam Capuam, non solum ignavia delectus, sed etiam perfidia suspitionem fugiens, accipere nolui.
 Urbem in dedicationem. Liv. 7. ab Urbe. Quum jam scelas moribus admoverent, in dedicationem urbem acceperunt.
 Voluptatem accipere. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 8. De virtute & gravitate Cæsaris, quam in summo dolore adhibuisset, magnam ex epistola tua accipi voluptatem.
 De malis autem & adverfis rebus, hæc subsequuntur testimonia. Ubi pati denotat.
 Accipere calamitatem ab aliquo. Cæf. 7. Bell. Gall. Ne quam a finitimis Bellovacis calamitatem accipiant.
 Cladem, cuius reciprocum est Inferre cladem. Liv. 5. ab Urbe. Quum plus aliquanto cladum intulisset, quam accepisset.
 Contumeliam & contumelias. Cæf. 5. & 7. Bell. Gall. Cic. Tanta contumelia accepta.
 Decrimtum. Cic. pro Lege Manil.
 Dolorem. Cic. pro Domo Luæ. Accipi, Pontifices, magnum atque incredibilem dolorem.
 Jacturam. Liv. 4. ab Urbe.
 Ictum, Id est, Ferri. Lucret. lib. 4. 1046.
 Sic igitur Veneris qui telis accipit ictum,
 Unde teritur, eo tendit.
 Ignominiam. Cic. 1. Verr. 58. Tanta accepta ignominia. Idem 7. Verr. Cæfar. B. G. 7. 17. 5. Illo imperante meruisse, ut nullam ignominiam acciperent.
 Injuriam accipere. Id est, Lædi: cui oppositur, Beneficium accipere.
 Cic. Tusc. 5. 56. Nam cum accipere, quam facere præstat injuriam.
 Malum accipere. Plin. Epist. 53. Dedi malum, & accipi.
 Offensionem accipere, Offendi. Cic. Att. lib. 1. 17. Nam quanta sit in Quinto meo comitas, quanta jucunditas, quam mollis animus & ad accipiendam & ad deponendam offensionem, nihil attinet me ad te, qui ea noli scribere. Reciprocum est, Offendere.
 Offensionum in ædilitate. Cic. pro Planc. 51. Vidit M. Pisonem in ista ædilitate offensionum accepta summo a populo Romano esse honorem adeptum.
 Plagam, seu Vultus proprie. Varro de R. R. lib. 2. cap. ult. Si qua in tonsura plagam accipit, eum locum obliniunt pice liquida. Cæf. 4. Bell. Gall. c. 12. Cum circumventus multis vulneribus acceptis cecidisset. Cic. Att. lib. 5. 20. Qua in fuga magna auctoritate Ofaces dux Parthorum vultus accepit. Cell. lib. 5. Sin cerebrum membranave ejus vultus accepit.
 Repullam. Cic. pro Planc. C. Marii, qui duabus ædilitatis acceptis repullis, septies Consul est factus.
 Accipere, Concipere. Virg. 8. Æn. 449.
 — ali ventosis follibus auræ
 Accipiunt, redduntque. Nonius.
 Accipere, Audire. Ter. Hec. 4. 3. 1. Quem cum sitoc sermonem habueris, procul hinc feras accipi, uxor. Cic. 1. Verr. Sic enim a majoribus nostris accipimus.
 Accipere, Intelligere. Cic. 2. de Legib. Hunc locum idem ego te accipio dicere, Arpinum germanam vestram patriam esse.
 Accipere auribus, periphrasis pro Audire, 5. plus potius Attente ac diligenter audire. Cic. de Orat. 1. 218. Sit boni oratoris multa auribus accipiente. Quis auribus, hoc est, Libenter & patienter audire. Plin. Epist. 8. Auribus pronis aliquid. Tacit. Hist. 1. 1. Obrecreatio & livor pronis auribus accipiuntur.
 Animis pronis. Tacit. Hist. 1. 54. Legati eorum in squalorem moestitiamque compositi, per principia, per contubernia, modo suas injurias, modo civitatum vicinarum præmia; & ubi pronis militum animis accipiebantur, ipsius exercitus pericula & conrumelias conquerentes, accendebant animos.
 Adverfis animis. Tacit. Ann. 3. 29. Utque hæc secundo rumore, ita adverfis animis acceptum, quod filio Claudii fœcer Sejanus destinaretur.
 Aspere accipere. Tacit. Ann. 4. 31.
 Accipiunt aures. Cic. Verr. 4. 24. Nunc primum hoc aures tuæ crimen accipiunt? Hoc est, An nunc primum audis hoc crimen?
 Accipe & accipite, sæpe dicimus, cum ut aliquid attentius audiatur ac intelligatur, monemus. Virg. 2. Æn. 65.
 Accipe nunc Danaum invidias, & crimine ab uno Diffe omnes. Cic. in Caton. 39. Accipite enim, optimi adolescentes, verrem orationem Archyæ.
 Auditorium accipere, Ex auditu cognoscere. Cic. Fam. lib. 8. 2. Romanam cum venissem, ne tenuissimum quidem auditorium de e. re accipere. Auditione & fama, pro Eodem. Sic Accipere fama, pro esse fama cognoscere. Cic. de Nat. Deor. 2. 95. Nec tamen unquam in existimata supra terram, accipissentque fama & auditione esse quædam nomen & vim deorum.
 De aliquo aliquid. Id est, Fama aut literis cognoscere. Cic. 1. Off. 29. Ut de Socrate, itaque de C. Laelio accipimus. Idem Verr. 4. 39. Eriphylen accipimus in fabulis ea capitata, ut, cum vidisset monite. Hoc est, Accipimus (ut est in fabulis) Eriphylen ea capitata fuisse, ut &c.

Memoria accipere. M. Cato apud Gell. lib. 14. cap. 2. Atque ego a majoribus memoria sic accipit.

Preces accipere. Id est, Audire. Ovid. in Ibin. 7. 1.

Ipsaque tu tellus, ipsum cum fluctibus aequor,
Ipse meas aether accipe summe preces.

Idem sensu longe diverso dicit. Lib. 1. Fast. 175.
At cur leta tuis dicuntur verba Calendis?
Et damus alternas, accipimusque preces?

Hoc est, Cur alter alteri bene precantur, annumque felicem optamus, Calendis Januarii?

Superbius preces alienis accipere. Tacit. Ann. lib. 2. 37. Quo magis mirum fuit, quod preces M. Hortali nobilis juvenis in paupertate manifesta superbius accepisset.

Accipere, Intelligere, cognoscere. Ter. And. 2. 3. 23. Sed si te aequo animo ferre accipiet, negligentem fereris.

Accipere corde, pro Accipere animo: & est poetica periphrasis, pro Intelligere. Plaut. Casin. 2. 3. 18.
— pol haud satis meo corde accipi
Querelas tuas.

Oculis & animo. Cic. Verr. 5. Non me hercle criminis augendi causa dicam iudices, sed quem accipi ipse oculis animoque sensum, hunc vere apud vos, & ut potero planissime exponam. Pro, Sensi oculis atque animo. Periphrasis ad affectum exprimentum.

Accipere animis mea dicta. Id est, Intelligite. Virg. 3. Aen. 250. & 304.

Accipe nostram mentem. Virg. 1. Aen. 680. Id est, Audi meum consilium.

Parum accipere locum aliquid, & Minus intelligere, Idem significant. Cic. 3. de Nat. Deor. 4.

Vim verbi in aliud atque caeteri accipiant, posse ducere. Cic. 2. de Orat.

Accipere, Decipere. Lucil. 29.
Sic inquam veteratorem illum vetulum lupum
Annibalem acceptum. Nonius.

Accipere, Capere: ut Accipere ad contumeliam, vel in contumeliam. Cic. Att. lib. 15. Egone ut beneficium accepisset in contumeliam? Ter. Adel. 4. 3. 15. Ad contumeliam omnia accipiunt.

Accipere aliquid ad cognitionem rei alienius. Cic. 2. de Nat. Deor. Quae contuens animus accipit ad cognitionem deorum, e qua oritur pietas.

Ad verbum. Cic. 2. de Orat. Quum ad verbum, non ad sententiam rem accipere videare.

Ad omnia subaud. Responsum, vel aliquid simile. Cic. 3. Fam. 7. Ad omnia accipe, & cognosce aequitatem expostulationis tuae. V. Supra, Accipe.

Excusatus aliquid sub exemplo accipere. Hoc est, Citato exemplo. Tacit. Ann. lib. 3. 68.

Quo animo accipias, tento te. Cic. 15. Fam. 16. Tento enim te quo animo accipias. Si enim stomachabere & moleste feres, plura dicemus, &c.

Magis accipere. V. MAGIS.

Aequo animo. Id est, Non consulere, five in bonam partem accipere. Sallust. in Catil. c. 3. Quae sibi quisque facilia factu putat, aequo animo accipit.

Aliquid amice. Cic. de Amicit. Et monendi amici saepe sunt, & oburgandi: & haec accipienda amice, quum benevole sunt.

Aliquid fortiter. Cic. Att. lib. 15. 20. Mi Attice, fortiter hoc velim accipias ut ego scribo.

Grate aliquid. Tacit. Hist. lib. 1. 85. Et oratio ad perstringendos mulcendosque militum animos, & severitatis modus, grate accepta. Non difficulter quae traduntur. Quintil. lib. 1. cap. 3. de Ingeniis Puerorum.

Generaliter. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Aliquid libenter. Cic. Att. lib. 1. 11. Hic dies me valde Crasso ad-junxit: & tamen ab illo aperte, tecte quicquid est datum, libenter accipi. Idem Fam. lib. 5. 21.

Moderate. Cic. Fam. lib. 10. 35. Ea te moderate accepisse. Id est, tullisse aequo animo.

Mollis aliquid. Tacit. Hist. 1. 12. Quo seditio mollis acciperetur.

Nonionem patienter, Non repugnanter. Cic. de Amicit. 93.

Aliquid agre. Hoc est, Non boni consulere. Tacit. Ann.

Aliorum, pro In aliam partem interpretari. Ter. Eua. 1. 2. 2.
— vereor ne illud gravius Phaedria
Tulerit: neve aliorum, atque ego teci, acciperit.

Accipere, Sentire. Ter. Heaut. 2. 3. 23. Aliter tuum amorem atque est, accipis.

Accipere asperere. Cic. Att. lib. 9. 2. Quanto nunc hoc idem accipiet asperius? Tacit. lib. 4. Quod asperere acceptum ad praesens.

Aliquid atrocius. Tacit. Hist. 1. 23.

Accipere, Videre. Virg. 8. Aen. 154. 155.
— ut te fortissime Teuctrum
Accipio, agnoscoque lubens, &c. Nonius.

Durius, aut graviter. Id est, Iniquo animo ferre. Cic. Att. 1. 1. Durius accipere hoc mihi visus est, quam vellem, & quam homines belli solent. Idem 2. de Orat.

Fastidiose, vel supine. Sen. de Benef. lib. 3. Alius accipit fastidiose, alius supine.

Intemperanter aliquid. Tacit. Ann. lib. 2. 75. Pisonem interim apud Coem insulam nuntius assequitur, excessisse Germanicum. Quo intemperanter accepto, credit victimas, adit templa, neque ipse gaudium moderans, & magis infolens Plancina.

Aliquid sinistro. Tacit. Hist. 1. 7.

Vultu truci aliquid. Tacit. Ann. 4. 34.

Accipere uxorem dicitur filius san. apate nimirum; ducere autem patrum. Donat. in Phorm.

Accipere in bonam, vel in malam partem, est Bene vel male interpretari dictum aut factum alterius, quod ad nos pertinet: Hoc est, De illo bene aut male iudicare. Huc pertinent, Accipere aliorum, aliter, in aliam partem, & similia.

Accipere in eam partem. Id est, Interpretari, &c. Cic. Att. lib. 8.

Id ego in eam partem accipi, haec oppida, atque oram maritimanam illum pro derelicto habere.

In optimam partem. Cic. Att. lib. 11. 7. Quod rogas, ut in bonam partem accipiam, siqua sint in tuis literis quae me mordeant: ego vero in optimam.

Accipi aliquid pro magifico. Tacit. Ann. 6. 8. Libertis quoque ac jantibus eius notescere, pro magifico accipiebatur.

In quam partem accipias. Cic. Fam. 3. 7. Quam in partem tu accipias, minus laborem.

Accipere aliquid in aliam partem ac dictum fit. Id est, Quam dictum fit, Ad Heren. lib. 2. 40. Vitiofum est, quod in aliam partem ac dictum fit, potest accipi.

Verbum in duas pluresve sententias. Ad Heren. lib. 4. 68. Per ambiguum fit significatio, cum verbum potest in duas pluresve sententias accipi, sed accipitur in eam partem quam vult is qui dicit.

Aliquid in majus, Amplificare fama supra quam par sit. Liv. 9. Bell. Pun. Omnia in majus metu augente accipiebant. Tacit. Hist. 1. 52. Sed in majus omnia accipiebantur. Id est, Majora putabantur.

In prodigium aliquid. Tacit. Ann. 13. 58. Frugum quoque egestas, & orta ex eo fames, in prodigium accipiebatur.

Loco prodigii aliquid. Tacit. Hist. 4. 26. Apud imperitos prodigii loco accipiebatur ipsa aquarum penuria: tanquam nos amnes quoque & vetera imperii munimenta desererent.

In matrimonium. Tacit. Ann. 12. 48. Sedecim annos natus Nero Octavianam caesaris filiam in matrimonium accipit.

In solutum aliquid. Id est, Solutionis nomine. Sen. de Benef. 2. Inde est, ut omnia meruisse se existimet, & in solutum accipiat. Idem 7. Bonam voluntatem in solutum accipere.

In superbiam aliquid. Tacit. Ann. 6. 13. Silentium ipsius non civile, ut crederat, sed in superbiam accipiebatur.

Accipe hoc ut a me dicitur. Cic. de Arusp. Resp. 50. Velim sic hoc vir summus, atque optime de mea salute meritus accipiat, ut a me dicitur.

Ut volet quisque accipiat. Cic. pro Deiot. 26.

Id ita accipio, ut mihi factum putem. Cic. Fam. lib. 10. 1. Te hoc existimare volo, quicquid in eum iudicii officio contuleris, id ita me accipere, ut in me ipsum te putem contulisse.

Quemadmodum accepturi sitis horreo: Accipiat sine offensione Cic. 7. Philipp. 8. Periculose dico: quemadmodum accepturi a. c. sitis, horreo: sed quaelo, oroque p. c. ut accipiat sine offensione quod dixeris.

Quomodo accepturi sitis, vereor. Cic. lib. 4. ad Heren. 49. Mihi cum isto, iudices, fuit amicitia: sed ista tamen amicitia, tametsi vereor quomodo accepturi sitis, vos me privatis.

Accipere, Admittere five Recipere, ut Accipere in amicitiam. Cic. Att. lib. 2. 22. Numerium Numetium libenter accipi in amicitiam.

Accipere in fidem, V. in FIDES.

Accipere in societatem regni. Liv. 4. ab Urbe.

In numerum. Liv. 10. ab Urbe, Sabinum advenam illi antiqui Patricii in suum numerum acceperunt.

In civitatem vel in urbem. Cic. 1. Off. Liv. 3. ab Urbe.

Hospitio, quod & Recipere hospitio dicitur. Plaut. Amph. 1. 1. 8. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 2. Cic. Att. 2. 16. Et hospitio agresti accipiemus.

In domo. Virg. 3. Aen. 353.
Illos porticibus rex accipiebat in amplis.
Id est, Epulantes tractabat.

Accipere intro. V. INTRO.

Aliquem mediis tapetibus. Val. Flacc. Argon. 4. 487.

Accipere, Gratum habere. Cic. 2. de Fin. Hoc est multis modis reprehendi potest, tamen accipio quod dat. Idem 2. de Orat. Si fedant, & sua sponte inclinant, atque propendent, accipio quod datur.

Accipere, pro Tractate.

Accipere aliquem in prandio. Plaut. Cistell. 1. 1. 11.
— ita lepide, nitideque in prandio
Accepisti apud te, ut semper meminetimus.

Accipere ampliter. Plaut. Merc. Prof. 98.

Apparatu regio. Cic. Somm. Scip. 1.

Apparatus epulis. Liv. 3. Bell. Pun.

Admirabiliter aliquem. Cic. Att. lib. 5. 4.
Bene. Idem 16. 3.

Bene & comode. Plaut. Casin. 5. 1. 1.
Clementer. Cic. 6. Verr. 86.

Comiter. Liv. 5. Bell. Maced.

Cruciatu. Plaut. Pleud. 1. 4. 40.

Dictis. Plaut. Menech. 5. 1. 7.

Familiariter. Plaut. Amph. 1. 1. 198.

Hilare. Cic. de Orat. 2. 290.

Hilari ingenio lepidoque. Plaut. Mostel. 1. 4. 6.

Indignis modis. Ter. Adel. 2. 1. 12.

Lauter. Hor. 2. Sat. 8. 67.

Male. Cic. Fam. 7. 26. Ibid. 8. 11.

Male verbis. Cic. Verr. 3. 40. Ibid. 4. 56.

Aliquem, cum Adverbo, pro male mulcare. Plaut. Amph. 1. 1. 129.
Ego pol te istis tuis pro dictis & male factis, furcifer,
Accipiam. Cic. 4. Tusc. cap. 36. extr. Ex quo illud laudatur.

Archytas: qui cum villico factus esset irator, Quo te modo, inquit, accipissem, nisi iratus essem?
Prolixius. Ter. Eun. 5. 9. 52.

Pessime. Cic. Fam. 11. 13.

Severe facinus aliquid, pro Ulcisci. Cic. pro Coelio 54.

Vehementer. Cic. Att. 10. 6.

Verberibus. Cic. Tusc. 2. 34.

Accipere, de humore, aut liquore dictum. Virg. 1. Aen. 126.
— laxis laterum compagibus, omnes
Accipiunt inimicuum imbrem. Hoc est, Contrahunt aquam.

De navibus loquitur. Plin. Epist. 101.

Aquam ore. Plin. lib. 9. cap. 18.

Vocem. Plin. lib. 36. cap. 15. Turres septem, acceptas voces numero-riore repercussu multiplicat.

ACCEPTUS, Partic. [αποδεχόμενος] ut Regie acceptus.

Accepte a majoribus clientela. Cic. Fam. 13. 65.

Acceptum facere stipulationem. V. STIPULOR.

Accepti Vitellio annuli, pro. a Vitellio. Tacit. Hist. 4. 3. Solatio fuit servus Verginii Capitonis, quem proditorem Tarracinentium diximus, patibulo affixus, in eisdem annulis quos acceptos Vitellio gestabat.

ACCEPTAE, arum. f. plur. Etiam absolute dicuntur agri portiones virum assignate, aut quae sortito unicuique obtigerunt. V. Rigulii Gloss. Agrim. p. 290.

ACCEPTUM, i. [ἀποδέχομαι] absolute dicitur, Quicquid ab aliis accipimus, seu dono, seu mutuo, seu alio quovis modo. Plaut. Trucul. 4. 2. 36. Hic ratio excipit scribitur. Cic. de Amicit. 168. Hoc quidem est nimis exigue & exiliter ad calculos vocare amicitiam, ut par sit ratio acceptorum & datorum.

Accepto ferre [ἀνατίθειν] Sermo est peculiaris jurisconsultorum, & significat Acceptum habere quod nobis ex stipulatione promissum est: sive ut vulgo loquimur, Habere pro recepto, etiam si nulla solutio intercelleret.

Dicitur autem Accepto ferre, & acceptum ferre: Accepto facere, & acceptum facere, seu facere acceptum: Item, & habere acceptum: Omnia pro eodem. V. ACCEPTILATIO.

Et in passivo declinatu Accepto ferri, & acceptum ferri: Accepto fieri, & acceptum fieri. Adde, quod verbis supra dictis jungitur (acceptum) in omni genere utriusque numeri: ut, Acceptam ferre pecuniam, Acceptos ferre nummos, &c.

Accepto fert, seu accepto facit stipulator, nempe qui promissorem per acceptationem liberat: Accepto fertur, seu accepto fit ei, qui liberatur, hoc est, Promissor. Rursus, Accepto rogat promissor; accepto rogatur stipulator. De quibus omnibus permulta exempla invenies, lib. 46. Digestorum, sub titulo de Acceptationibus.

Acceptum referre, & Expensum ferre, Venumtum loquendi genus est more antiquorum. Duæ enim partes rationum sunt: prior, Accepti posterior, Expeni: Receptam vulgo dicimus & Impensam. Est igitur Acceptum referre, scribere se accepisse. Hoc est, In acceptorum paginam referre. Expensum vero ferre, est scribere se dedisse, ut inquit Afconius: ut cum per singula expensi nomina, summam quandam expensam ascribimus. Nomina autem vocantur in rationibus, quos nunc Articulos & Partitas dicimus. Et sciendum, in hac significatione dici, Acceptum referre, non autem ferre: rursus, Expensum ferre, non referre. Cic. pro Cæcin. 17. Hac emptione facta, pecunia solvitur a Cænnia: cuius rei putat iste rationem reddi non posse, quod ipse tabulas averterit, se autem habere argentarii tabulas, in quibus sibi expensa pecuniata sit, acceptaque relata: quasi id aliter fieri oportuerit. Idem in Verr. Propter quod minus Dolabella Verri acceptum retulit, quam Verres illi expensum tulit.

In acceptum ferri dicitur opus publicum, cum magistratus optus, quod locutum est, tanquam ex lege dicta factum, probare se testatur. L. vii. §. illud. D. ad l. Jul. repetund.

In acceptum referre. Cic. 3. Verr. 149. Primo negabat opus in acceptum referre posse. Ter ibidem usurpatum.

Acceptum referre translate dicitur de omnibus quæ alicui debemus, & quæque alicujus ope, aut per aliquem habemus; & tamen in bonam quam malam partem accipitur. Cic. pro Deiot. 38. Vitam acceptam referre clementiæ tuæ. Idem Att. lib. 1. 9. Ut ita diceret, se quod esse Senator, quod civis, quod liber, quod viveret, nihil acceptum referre. Idem 2. Philipp. 55. Omnia denique quæ vidimus (quid autem mali non vidimus?) si recte ratiocinabimur, unia accepta referemus Antonio. Id est, Omnium malorum quæ vidimus, solum Antonium auctorem fuisse existimabimus. Quasi dicat, Antonio imputabimus.

Acceptam facere sponsonem. Cic. 5. Verr. Scandilium cogis, quid? sponsonem acceptam facere?

Accepto liberare, Est accepti rogatione liberare, cum ei, qui stipulatus est, an id quod promissit acceptum creditor habeat, respondetur habere. L. 8. §. 1. & 3. D. de Accept.

ACCEPTUS [ἀξιότιμος, ἱσχυρότης] Nomen ex Partic. dicitur id Quod placet, sive quod iunctum, aut gratum est. Caf. 1. Bell. Gall. p. 7. Edit. Delph. Maxime plebi acceptus erat.

Acceptum habere. Cic. 5. Tusc. 45. Quod vero approbaris, id gratum acceptumque habendum.

Acceptum animo. Plaut. Merc. 3. 4. 70. Si id forte ita fat animo acceptum est.

Acceptori plebi oratio. Liv. 3. ab Urbe. Cic. in Somn. Scip. 4. Nihil est enim illi principi deo acceptus, quam &c.

Acceptissimus apud te servus. Plaut. Capt. 3. 5. 56. Cic. Antequam iret in exil. Sit is vestris animis acceptissimus, qui &c.

Acceptum in vulgus. Hoc est, Gratum vulgo. Tacit. lib. 5.

ACCEPTUSO, is. de quo sic Nonius 2. 51. Accepto, Accipio. Pacuvius Teucro, Haud linam quicquam profari, prius quam accepto quod peto.

ACCEPTO, are. frequentativ. ab Accipio, significat Accipere soleo. Plaut. Pleud. 2. 2. 32. Argentum accepto.

Acceptare jugum. Sil. Ital. lib. 7. 40. Veientum populi violata pace negabant Acceptare jugum. Id est, Accipere servitutem, subicere se Rom.

ACCEPTIO, Verbale. [ἀποχρῆσις] Actus ipse accipiendi. Cic. in Topic. 37. Nam neque deditionem, neque donationem sine acceptance intelligi posse.

Acceptio veteribus Philosophis est Propositio, quæ conceditur a Respondente ex quaestione proposita, v. g. Estne omne honestum bonum? Propositio est: at omne honestum est bonum, est Acceptio. V. Apul. 3. Doctr. Plat. p. 34.

Acceptio vocis est Interpretatio ex mente ejus qui excipit. Ita Siculus p. 18. ex Edit. Gælii. Acceptiones in centuriis explicandæ sunt.

Acceptio Personarum an Latine dici possit, ἀποδοτικότητα disputatum est aliquando. V. Guntheri Lat. Rest. p. 440. Veteres potius dixere, Discrimen aut contemplatio personarum.

ACCEPTOR, m. [ἀποχρηστής] Plaut. Trinum. 1. 2. 167. Qui illorum verbis falsus acceptor fuit. Hoc est, Qui assensus sum vel credidi. Hieron. Epist. 89. cap. 2. & Vulg. Act. 10. 34. Acceptor personarum. Gr. ἀποδοτικότητα.

ACCEPTRICA, æ. [ἀποχρηστής] formatum videtur a verbali Acceptrix. Plaut. Trucul. 2. 7. 18. Nomen est infolens & inusitatum. Alii legunt Acceptrici, a nominativo Acceptrix.

ACCEPTILATIO, onis. f. [ἀποχρηστής] quod ab Acceptum, & supino Latum derivatur: est autem Acceptilatio, Liberatio ejus obligationis quæ per stipulationem contracta est. Modestini. l. 1. D. de acceptil. Acceptilatio, est liberatio per mutuum interrogationem, qua utriusque contingit ab eodem nexu absolutio. Ulp. ibid. Acceptum fieri non potest, nisi quod verbis obligatum est. Acceptilatio enim verborum obligationem tollit, quia & ipsa verbis fit: Neque enim potest verbis tolli, quod non verbis contractum est: tota res manifestior licet hoc exemplo. Decem aureos a me stipulatus es, (hoc est, verbis rogasti) decem promisi. Postea liberari volens, accedo ad te, & sic interrogo, Quod ego tibi promisi, accepto fers mihi? Respondes, Fero. Ita soluta est stipulatio: hoc est, Liberatus sum obligatione, etiam si non solverim. Et hoc pactum sive hic actus dicitur Acceptilatio: quæ videlicet consistit ex interrogatione promissoris, & response stipulatoris. Potest & ex parte Acceptilatio fieri, hoc modo, & ex nummis decem, quos tibi promisi, quinque habere acceptos? Item sic. Quod ego tibi promisi, id pro parte dimidia habebne acceptum?

Acceptilatio & Apocha hoc differunt, quod Acceptilatione omnimodo liberatio contingit, licet pecunia soluta non sit: Apocha non alias, quam si pecunia soluta sit. Ulp. l. Si accepto. D. de Accept. V. Modestini. 46. D. D. de Acceptil. & Voff. de Vit. L. L. 1. 3.

ACCEPTORIUS, a, um, ut, Acceptorius modulus, qui opponitur Erogorator, apud Frontin. de Aquaduct. l. p. 233. Acceptorium enim vocat, qui puteo immerfus aquam hausit, Erogoratorum, qui in altum relatus effundit.

ACCEPTATOR, ðris. m. Qui acceptat. Tertull. de P. cap. 2.

ACCEPTATIO, onis. f. Apul. de Syllog. p. 382. Huic jugum alteram acceptationem. conf. ibid. p. 389.

ACCEPTABILIS, & e. Lact. Epit. cap. 1. extr. Acceptabilis victima. ad de Tertull. de Or. 7. Salvan. de Gubern. Dei. p. 127.

ACCEPTABULUM, i. n. Hern. Barb. in Plin. 19. cap. ult. Acctabulum dici ait, quasi Acceptabulum; similiterque Acctaria, quasi Acceptaria. Improbatur hanc sententiam Voffius Etym. p. 5. ut & Beroald. Tom. 1. Thef. Cr. p. 306. ubi ille Acceptabula apud Plinium legit, uti & apud Sen. Epist. 45. ubi Acctabula Præfictiorum calculi seu vascula sunt: sed & Caf. Scal. de Hist. An. 10. 3. ἀποδοτικὰς, Acceptabula & ipse appellat. V. ACCTABULUM.

ACCEPTITIO, are. pro Accipio, Plaut. apud Nonium 2. 508. Stipendium acceptitasti.

ACCI, Urbs Hispania Ptolemæo, Acti olim dicta, hodie Guadix.

ACCIPITER, tris, m. [ἄετός] Virg. 11. Æn. 721. Quam facile accipiter saxo facer ales ab alto Consequitur pennis sublimem in nube columbam.

Avis ab Accipiendo dicta, aliarum avium rapax. Apellatio communis est omnibus propemodum avibus rapacibus. Plin. lib. 10. cap. 8. de Accipitribus. Ther. Phorm. 2. 1. 16. Non rete accipitri tenditur, neque milvio.

Accipiter nulli avi satis æquus. Ovid. 11. Met. 344. Accipitrem pingunt Æthiopes. Rem cito factam significatur: quoniam hæc aliarum ferme omnium avis fit velocissima. Diodor. lib. 4. cap. 1.

Accipiter, f. Lucret. lib. 4. 1003. Accipitres somno in leni, lic prælia pugnasque Edere sunt perfectantes, visæque volantes.

Accipiter pecuniarum, per metaph. pro Homine rapaci. Plaut. Perf. 3. 3. 5.

ACCIPITRINA, æ. f. Herba. Apul. cap. 30. Lactuca fylvatica, aliis Hieracium.

ACCIPITRO, are. Idem significat quod Lacerare. Verbum obsoletum, sed quo usus est Navius. Meminit Gell. lib. 19. cap. 7. ubi V. Gronov.

ACCIS, Populi sunt ad Mæotim, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

ACCISSARE [ἀκκίσειν] Ineptire. Græco verbo usus est. Cic. Att. 2. 19. Quid ἀκκίσεισθε tamdiu? V. in ACCO.

ACCITANA COLONIA recensetur a Plinio in Hispania Citeriore, in conventu Carthaginensi. Plin. lib. 3. cap. 3.

ACCITO, as. V. ACCIO.

ACCIOUS PRISCUS fuit quondam pictor nobilis, qui Honoris & Virtutis ædes Imperatori Vespasiano Augusto restituenti una cum Cornelio Pino pinxit. Plin. lib. 35. cap. 10.

ACCIOUS, Poeta Tragediarum scriptor insignis, natus traditur parentibus libertinis, Mancino & Serrano Coss. Ejus tragædiæ fuerunt clarissima, gravitate sententiarum, verborum pondere, & autoritate personarum. Quintil. lib. 10. cap. 1. Eum tamen ut durissimum notat. Cic. Att. Sed & Licinius ferreum scriptorem appellabat, quod dum tragedias ex Sophocle verteret in Latinum, duriores se præstiterit. Id quod Quintil. in tempora illa rejicit. Quin quom iter faceret in Asiam, divertit ad poetam Pacuvium, qui Tarenti agebat, cumque eo dies aliquot versatus est. Cum autem tragediam suam, cui Atræus nomen est, illi recitaret, laudavit eum Pacuvius: & simul grandia, inquit, & sonora esse, quæ ab Accio scripta forent. Videri tamen tibi durissimam & subacida. Quod Accius quidem minime negavit: nec fe, inquit, ponit: quoniam idem ferme ingenii solet accidere, quod pomis. Quæ enim dura admodum & acerba nascuntur, paulatim mitia sunt & jucunda. Quæ gignuntur statim vieta & mollia, non matura mox sunt, sed putria. Author. Gell. lib. 13. cap. 2. Is etiam Julio Cæsari amplissimo & florentissimo viro in collegium poetarum venientium nunquam affurrexit, non majestatis ejus immemor, sed quod in comparatione communium studiorum aliquanto superiorem se esse consideret: quapropter insolentia crimine caruit: quia tibi voluminum, non imaginum certamina exercebantur. Author. Valer. lib. 3. cap. 7. Porro tanti eum fecit D. Brutus, summus imperator, etique amicitissimus, ut ipsius carminibus exornaverit suorum templorum ac monumentorum aditus. Teftis Cic. pro Archia 27. Erat humilis admodum brevique corpore: sed eo dissimulato, statuum in æde Cæmænarum prægrandi statura sibi posuit.

Fuit & T. Accius Pisauriensis, cuius accusationi Cic. respo. dit pro Cluentio, inter claros oratores ab eodem in Orat. positus. Fuit rursus Accius Navius, augur celeberrimus, qui iussu Tarquinii Prisci Roman.

Roman. regis novacula cotem didicisti. Quam historiam fulsissime persequitur Cic. 1. de Divin. Hunc alii Actium vocant.

ACCIPERES, Adj. Cic. 3. Tusc. Hinc ille Agamemnon Homericus, & idem Accipiter, &c.

ACCLAMARE, [ἄκρασις, ἰναυαζέω] are. ex Ad & Clamo. Acclamare proprie dicitur populus oranti aut concionanti, quando clamore vel approbat vel improbat id quod agitur: in utraque enim partem accipitur. Cic. pro Cæciliis. 28. Populus cum risu acclamavit ipsa esse. Idem de Clar. Orat. Non metuo, ne mihi acclametur.

Acclamare, Clamorem simul extollere in quempiam, cum dolore clamare, reclamare, ut indignantes faciunt. Cic. 4. Verr. 48. Homo inimicus is qui recitantes, hostis omnibus qui acclamantem, exarlit iracundia ac stomacho.

ACCLAMATIO, onis. f. [ἄκρωσις] Ipse actus acclamandi. Fere populi est plausibilis favore attentissimus. Præcipue invaluit hic mos, conversâ Rep. dumque hoc fuit Principibus inter cæteros honores, ut eorum dicta non modo cum acclamationibus exquisitis, nec sine adulandi studio (quod Plinius vere acclamationibus opponit Paneg. 71.) exciperentur, sed publicis actibus hæc ipse acclamationes describerentur, quod primum coepisse Traiani Imperio, idem Plin. auctor est. Paneg. cap. 75. Vide quæ de Acclamandi Ritu Lips. El. 2. 9. itemque Casaub. ad Avid. Cassium Vuleatii Gall. p. 89. & seq. annotarunt, & iusto libro Franc. Bernardin. Ferrarius de Veterum Acclamationibus & Plausu, Tom. 6. Antiquit. Græviæ. Etiam in malam partem Acclamatio pro Contradictione accepta reperitur. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 1. Cato contradixit & Cassius, maxima acclamatio Senatui.

Acclamatio adversa populi. Cic. 2. de Orat. 83.

Acclamatio, maledictis & convicio impediunt. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 1.

Acclamatio & baculo minari in recipiendis cogendisque ovibus. Columel. lib. 7. cap. 3.

Acclamatio item Figuræ Speciei apud Rhetores. Quintil. lib. 8. cap. 5. est enim ἰναυαζέω, rei narrate vel approbate summa acclamatio, Tantæ molis erat Romanam condere gentem.

Facere enim probus adolescens periculose, quam turpiter perpeti maluit.

ACCLAMITO, [ἰναυαζέω] are. frequentativ. ab Acclamo, Idem quod Clamito: Id est, Clamare soleo. Plaut. Amph. 3. 2. 3. Ea quæ sunt facta, infecta esse acclamant.

ACCLINO, [ἰναυαζέω] are. Ad aliquid flecto, inclino. Liv. lib. 4. 48. Circumpexit Atyn, seque acclinavit ad illum. Ovid. 3. Met. 72.

ACCLINATUS, Nomen ex Partic. Ovid. 10. Met. 268.

Appellatque tori fociam, acclinatæque colla
Mollibus in plumis tanquam sensura reponit.

ACCLIVIS, & c. [ἄκλιος, ἀκλιος] Leviter erectum & acuminatum: quasi in clivum acuminatum, & pendulum sursum. Et proprie de Ascensu dicitur; sicut Declive, de Descensu: utrunque ex Clivus compolitur. Cic. Q. frat. 3. 1. Ea vice pars valde acclivis est. Acclivis arbori, vel trunco. Plin. lib. 8. cap. 15. Ideoque non cubantem, fed acclivem arbori in fomno, eaque incisa ad insidias capi. Virg. 10. Æn. 834.

— corpusque levabat

Arboris acclivis trunco. Id est, Acclinatus. Turnebus hic legit Acclinis. Sic etiam Mafvicus.

Lacus acclivis. Ovid. 9. Met. 334.

Est lacus acclivis, devexo margine formam
Littoris efficiens. Burmannus legit, Est lacus, acclivi &c.

Solum acclive. Virg. 2. Georg. 276.

Sin tumulis acclive solum, & collesque supinos.

Trames acclivis. Ovid. 10. Met. 53.

Carpitur acclivis per multa silentia trames

Ardus, obsecurus, caligine densus opaca.

Acclivis falsis animus. Id est, Inclinator ad falsa. Hor. 2. Sat. 2. 6.

Acclivis falsis animus meliora recusat. Acclinis legit Lambinus.

Ita quoque Bentl. conf. Parei Lex. Cr. p. 22.

Nota, Hoc & reliqua ex Clivus composita sæpe confundi cum compositis ex Clino. Ita autem fere differunt, ut quæ ex Clivus formantur, fere de locis dicantur; quæ ex Clino, de personis vel rebus. V. Drakenb. ad Sil. 5. 470.

ACCLIVUS, a, um. [ἄκλιος] Idem quod Acclivis.

ACCLIVITAS, acis. Denominativum. [ἄκλιος] Loci facilitas in ascensu. Caf. 2. Bell. Gall. 18. Ab eo flumine pari acclivitate collis natebatur. Columel. lib. 2. cap. 4. Hac ratione difficultas acclivitatis infringitur.

ACCO, us. f. [ἄκκο] Nomen mulieris proprium, quæ ejus delirii fuisse proditur, ut cum se contempleretur in speculo, imaginem suam perinde ac mulierem alteram alloqueretur, innoveret, summurmuraret, arideret, interdum comminaretur, promitteret, sublandiretur, & quicquid confabulantes solent, numeris omnibus implet. Scribunt alii, etiam clavos nonnunquam spongia veluti malleo impingere conatam. Cælius lib. 9. Antiq. Lect. cap. 27. Hinc qui stultus aut ineptus aliquid agunt, Accollare dicuntur & Accus nomine compellantur. Apparet illud etiam moribus hujus mulieris adfuisse, ut recusatet quæ tamen magnopere cupiebat. Unde & Accinus dicitur facta hujusmodi recusatio & simulatio. V. Erasmi. Adag. pag. 652. Plutarchus indicat Acco & Alphito mulieres fuisse, per quas foemine deterrent pueros a peccando. V. Reinsef. 3. Var. Lect. 15. p. 579.

ACCŪLO, [ἄκκο] us, ère. quasi Colere ad (id est, juxta habitare.) ut Accolere mare, lacum, fluvium, montem, sylvam, Cic. in Somn. Scip. 13. Ea gens que illum locum accollit.

Accolere fluvium. Cic. in Orat. 152. Vos qui accollitis Istrum fluvium.

Priscian. lib. 18. Nostri, inquit, dicunt, Accollit fluvium, & fluvio.

Virg. 4. Georg. 288.

Accollit effuso stagnantem flumine Nilum.

Accollit propinquus nostris ædibus. Plaut. Bacch. 2. 1. 4.

ACCOLLITUS, pass. Plin. lib. 3. cap. 1. Batis fluvius accollitur dexera lavaque crebris oppidis.

ACCOLLENS, entis. Partic. [ἄκκο] Plin. lib. 36. cap. 12. Ante

has est sphinx vel magis miranda, qua sylvestria sunt accolentium. ACCŪLA, æ. com. gen. [ἄκκο] Qui juxta habitat. Virg. 7. Æn. 729.

— amnisque vadof
Accola Vulturini.

Accola & finitimus. Liv. 7. Bell. Maced. Nullo accolas, nec finitimos habere quam vos volo.

Accola Cereris. Cic. Verr. 4. 111. Habitare apud sese Cererem Ennentes arbitrantur; ut mihi non cives illius civitatis, sed omnes sacerdotis, omnes accola atque antistes Cereris esse videantur.

ACCOMMODO, [ἀποκατατάω, ἐπιμερίζω] are. ex Ad & Commodo compolitur: Adjungere, applicare, inquit Nonius. Et dicimus, Accommoda ensem lateri, vel ad latus. Virg. 2. Æn. 393.

— laterique Argivum accommodat ensem.

Africano illi superiori coronam sibi in convivio ad caput accommodant. Cic. 2. de Orat. 150.

Animum Negotio. Sueton. in August. 98.

Accommodare fe asseritorem veritati. Sueton. in Galba 8.

Clypeum ad dorsum. Plaut. Trinum. 3. 2. 93.

Accommodare fe ad remp. Adjungere, inquit Nonius. Cic. 1. Off. 70.

Qui se ad rempib. & ad magnas res gerendas, accommodaverunt. Id est, Animum appulerunt, seu contulerunt.

Suum consilium ad consilium alterius. Cic. Fam. 9. 7. Sed tamen si sciam quid tu constitueris, meum consilium potissimum accommodabo ad tuum.

Curam auribus, Diligenter & attente audire. Quintil.

Curam accommodare pratris, & pecoribus, & hortis, & alvearibus, Quintil. lib. 1. cap. ult.

Fabulas poetarum ad ea quæ dicimus. Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 41.

Accommodare ferulas. Celf. lib. 8. cap. 10. Deinde membrum eodem modo deligandum, ferulæque super accommodanda sunt.

Literas ad rem aliquam. Cic. Fam. 4. 15. Illud si scissem, ad id meas literas accommodassem.

Mendacium suum alicui. Cic. pro Cælio 17. Vos autem dum illi placeat vultis, ad tempus ei mendacium vultum accommodavistis.

Operam studio literarum. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Orationem auribus multitudinis. Cic. 2. de Orat. 159. Hæc nostra oratio multitudinis est auribus accommodanda, ad oblectandos animos.

Ut sumptus hujus peregrinationis accommodet ad mercedes Argiletii. Id est, Non plus infumam in hac peregrinatione, quam recipio ex Argiletio. Cic. Att. lib. 12. 32.

Tempus alicui rei, & ad aliquam rem. Id est, adhibere, inquit Nonius. Cic. 3. Off. 43. Tantum dabit anticitat, ut veram amicitiam esse malit, & ut orande lit tempus, quoad per leges liceat, accommodet. Hoc est, commodum & idoneum tempus constituat. Idem pro Lege Manil. Semper ad novos casus temporum, novorum consiliorum rationes accommodasse. Id est, Adhibuisse. Idem Fam. 4. 6. Totum hoc tempus est ad unius voluntatem accommodandum.

Teites ad crimen. Cic. 2. Verr. ad fin. Illud a me novum, Judicet, cognoscetis, quod ita testes constitutum, ut crimen totum explicem: ubi id interrogando, argumentis atque oratione firmavero, tum testes ad crimen accommodem.

Vocem veritatis. Quintil. lib. 11.

Voluntatem. V. Voluntas, in v. o. l. o. vis.

Accommodare & fingere se ad alicujus arbitrium & nutum. Cic. in Orat. 24. Omnes qui probari volunt, voluntatem eorum qui audiunt intuentur, ad eamque & ad eorum arbitrium & nutum totos fe fingunt & commendant. Sueton. in Tiber. cap. 48. Largitus est singula millia denariorum prætorianis cohortibus, quod fe Sejano non accommodassent.

Accommodare aliquid in rem aliquam. Cic. 2. de Divin. 111. Adhibuit etiam latebram obscuritatis, ut iidem versus alias in aliam rem posse accommodari viderentur. Idem lib. 1. de Invent. 26.

Vulgare exordium est, quod in plures causas potest accommodari, ut convenite videatur.

Intentionem. Plin. lib. 2. Epist. ad Luper. Rogo intentionem scribentes accommodes. Id est, Induas, fumas. Ea animi intentione lege hæc, qua soles scribere que scribis.

Jusiurandum ad alicujus rei testimonium. Cic. pro Rosc. Amer. 191.

Accommodare alicui de habitatione. Cic. Fam. lib. 13. 2. Peto igitur a te majorem in modum, quod sine tua molestia fiat, ut ei de habitatione accommodes.

Accommodare alicui ædes ad nuptias. Id est, Commodare. Cic. lib. 4. ad Heren. 64. At fe ædes maximas cuidam amico ad nuptias accommodasse. Ibid. Apagete, inquit, ædes accommodavi. Legitur hodie in utroque loco Commodasse & Commodavi.

Accommodari dicitur quod ab eo cui proprie convenit, cujusque gratia comparatum est, ad aliud transfertur. Itaque Accommodari dicitur quod ex sententia & mente legis per interpretationem tribuitur.

1. 48. D. de ritu nupt. 1. 30. §. 1. in fin. D. de fideicom. libert.

Accommodare etiam significat Interponere: veluti, Nomen suum accommodare. 1. 4. §. Sive autem. D. de manumiss.

ACCOMMODANS, antis. Partic. [ἀποκατατάω] Cic. 2. de Orat. 250.

Coronam sibi in convivio ad caput accommodant.

ACCOMMODATUS, Partic. [ἀποκατατάω] Unde accommodatoria, accommodatissimus; Aptus. Caf. 3. Bell. Gall. cap. 13. Reliqua illis essent aptiora & accommodatoria.

Accommodata adversus morsus emplastra. Celf. lib. 5. cap. 19. Sunt etiam adversus morsus quedam accommodata.

Accommodatum puri movendo. Celf. lib. 5. cap. 28. Si cætera desunt, imponi debent: primum non pingue emplastrum, ut id reprimat: deinde si non repressit, quodlibet puri movendo accommodatum.

Accommodatus in hoc, id est, ad hoc. Quintil. lib. 4. cap. 2. Ipsa etiam pronuntiatione in hoc accommodata, ut judex quæ dicuntur, quant facilitate capit.

Accommodatus, Propensus, proclivis, auctiore Nonio. Cic. Verr. 1.

§3. Verr. Ad summum Græcorum otium potius, quam ad vim aut tu-
multum accommodati.
Accommodatus ad flagitia. Cic. 3. Verr. 60. Ad Verris flagitia libidi-
nesque accommodato.
Accommodata oratio ad consolandum. Cic. 3. Tuscl. V. 5. Fam. 16. princ.
Minime sum ad te consolandum accommodatus. Orationis ad persuad-
endum accommodata. Acad. 1. 32.
Accommodati tantum ad speciem. Quintil. lib. 8. cap. 6.
Accommodatum ad naturam. & Accommodatum naturæ. [οἰκῶν τῆ
φύσε] Cic. 4. Acad. Percipi non potest, accommodatum nature
sit, an alienum. Idem Acad. 4. 38. Non potest animal ullum non appe-
tere id quod accommodatum ad naturam appareat.
Accommodata frugibus demetendis tempora. Cic. de Senect. 70. Reli-
qua autem tempora demetendis frugibus, aut percipiendis accommo-
data sunt. Id est, Ad eam rem apta; & ut dici solet, Propria.
Accommodata tempora ad aliquid. Cic. Att. lib. 2. 19. Accommodatus
nobis est ad liberam legationem tempus illud.
Accommodator concionibus. Cic. pro Cluent. princ. V. Cæf. 3. Bell.
Gall. cap. 13. Plin. 13. 3. Ægyptus accommodatissima unguentis. Co-
lumel. 3. 11. Res alendo furculo accommodatissima.
Accommodatoris glandium generi cantanea. Plin. lib. 15. cap. 23.
ACCOMMODATIO, onis. Verbale. Ipse actus accommodandi [ἀρμογή.]
Cic. 3. Verr. 189. Ex accommodatione magistraturam, consuetudo æf-
firmationis introducta est. Idem 1. de Invent. 9. Elocutio est idoneorum
verborum & sententiarum ad inventionem accommodatio.
ACCOMMODATE, Adv. [ἁρμοδίως] Apposite, apte. Cic. 1. de Orat. 149.
Dicere ad veritatem accommodate. Idem 5. de Fin. 24. Ita finis bono-
rum exiit, secundum naturam vivere: sic affectum, ut optime affici
possit, ad naturamque accommodatissime.
ACCOMMODATOR, oris. Vetus Inscripção apud Gruter. p. 789.

D. M.
HERMA ACCOMMODATOR
VIXIT AN. XLVIII.

ACCOMMODUS, Adj. [ἁρμόδιος] ex Ad & Commodus, Idem quod nō-
men Accommodatus, aptus, idoneus. Virg. 11. Æn. 522.
Est curvo anfractu valles, accommodata fraudi.
ACCOMMODE, Adv. Quintil. lib. 4. cap. 1. Cui accommodatissime jungi
initium sequentium poterit. Sed libri habent Commodissime.
ACCREDITO, idi, itum, [πιστεύω] etc. Verbum rarius, pro eodem
quod Credere. Columel. lib. 1. cap. 1. Idque etiam non spernendus au-
thor rei rustice Salerna videtur accreditidisse. Lucret. 3. 870.
— facile hoc accredere possidit.
Hor. 1. Epit. 15. 25.
— tibi nos accredere par est.
Alii more antiquo scribunt Adcredere.
ACCREDITUS, is. Obsolete verbum; pro Accredere, five Credere. Plaut.
Afin. 5. 2. 4. Neque divini, neque nihî humani quicquam accreditus,
Hodie legitur Accreditas.
ACCRESCO, evi, [ἐπιφέρω, ἐπιιδύμι] etc. ex Ad & Cresco compo-
situm; Idem quod Crescere. Sallust. in Cic. 3. Quæ tibi falsa obijcio,
redde rationem quantum patrimonio acceperis, quæ tibi litibus acceverit.
Accrevit amicitia cum ætate. Ter. And. 3. 3. 7. Quæ incepta a parvis,
cum ætate accrevit simul.
Flumen subito accrevit. Cic. de Invent. 2. 97.
Negotia nova veteribus accrescunt. Plin. Epist. 8. lib. 2.
Accrevit pectori cæpes. Hoc est, Ad pectus usque crevit, five ad pectoris
altitudinem. Tacit. lib. 1. Ann. cap. 19. Aggerabatur nihilominus
cæpes: jamque pectori usque accreverat.
ACCREDITIO, onis. Incrementum, ipse actus accrescendi [ἐπίδησις] Cic.
1. Tuscl. 68. Lunæque accretione & diminutione luminis, quasi salto-
rum notantem & significentem dies.
ACCREDITUM, i. [ἐπιφύω] Verbale ab Accresco; Idem quod In-
crementum. Plin. lib. 9. cap. 2. In mari autem tam late supino, mol-
lique ac feriente accremento, accipiente causas genitales e sublimi, sem-
perque parientis natura, pleraque etiam monstruina reperiuntur. Harduin.
ex MSS. legit Nutrimento.
ACCUBO, ui, itum, [κῦβηκον] are. Quasi ad (id est juxta) Cubare,
vel assidere Virg. 6. Æn. 686.
— furiarum maxima juxta
Accubat.
Accubat mecum. Plaut. Afin. 5. 1. 3.
Accubare eodem lecto. Liv. lib. 8. Bell. Pun. Et eodem etiam lecto Sci-
pio & Afrubal, quia ita cordi erat regi, accubaverunt.
Accubare regie dixit Plaut. Stich. 2. 3. 52. qui tricliniarum hoc verbo sæpe
usit est.
Accubare scortum. Plaut. Men. 11. Prandi, potavi, scortum accubui.
V. Bacchid. 1. 1. 39.
Accubare, per translationem de situ alicujus rei, pro Adjacere. Sueton. in
Cæf. C. 44. Theatrum summæ magnitudinis Tarpeio monti accubans.
Accubare, ad epulas translatum, Idem quod Accumbere. Antiqui enim
epulantes, in toris cubabant: quod accumbere five accubare, & discum-
bere dicebatur. Quæ verba hodieque usurpamus, quanvis sedeamus ad
mensam, non cubemus. Cic. 4. Tuscl. 3. Morem apud majores hunc
epularum fuisse, ut deinceps qui accubarent, canerent ad tibiam cloro-
rum virorum laudes. [Imo differunt Accumbo & Accubo, est hæc sæpe
confunduntur, ut apud Græcos ἀναπαύω, ἀνακλίνω vel κλίνειω &
ἀνακλίνω vel κλίνειω. Illud ejus est, qui se ad mensam vel alias ad cu-
bandum componit, (Gall. *se mettre a table*) hoc ejus, qui jam se com-
posuit. (Gall. *être a table*) Ita differunt Sido & Sædeo, Sisto & Sisto, ut
docuit Valla, & vel pueri norunt. Eadem ratio in Compolitibus cæteris
Concubo, Concumbo, Decubo, Decumbi, Discubo, Discumbi, Incu-
bo, Incumbi &c. de quibus V. f. l. Similiter Germani distinguunt
Legen & Legen. Altero verbo actus ad quietem se dantis, altero jam qui-
escentis exprimitur. Cæterum de Veterum Accubandi ritu V. Hier. Mer-
curial. de Arte Gymn. 1. 1. c. 11. & Petrum Giacconium peculiari libello
de Triclinio, cum Fulv. Ursini Appendice edito, Jani Doufa item
Plaut. Expl. 4. 12.
Accubare in convivio. Cic. in Catil. 2. 10. Qui mihi accubantes in con-
vivii, eruant sermonibus suis cædem bonorum. Mihi, dicitur est con-
vivii, qui Græco more abundat & magram elegantiam habet.

Accubare apud aliquem. Cic. Att. lib. 14. 12. Hæc scripsi x. Calendas
accubans apud Vestorium.
Accubare, pro Jacere. Sen. in Hippol. 10. Hippolytus (heu me) fle-
bili voto accubat. Hoc est, Mortuus jacet; ut optati.
ACCUBATIO, onis. Verbale. [καθίστης, κλίνεισις] Actus ipse accu-
bandi. Cic. 1. Off. 128. Status, inceilus, scilicet, accubatio. Idem de
Senect. 45. Bene enim Majores accubatione epularem amicum,
quia vita conjunctionem habere, convivium nominarunt. Nonius legit
Accubitionem, quomodo & accubitus, mox non accubatus.
Accubationes ac mensas de rohis ac liliis fecit. Spartian. Vero cap. 5. Hic
pro Anaclinteris, five Stibadiis poltrum est. V. ACCUBITUM, i.
ACCUBITUS, us, m. [ἀνακλίνω] Idem quod Accubatio. Plin. lib. 8. cap. 2.
Plenisque hominum tricliniis accubini iere per lectos. [Harduinus edi-
dit Accubitum, ut sit Supinum verbi Accumbo; & recte procul dobio.
Itaque adhuc idoneum auctorem desideramus in hac voce; doctis licet
licet supra pridem. Conf. Du Fresne in Gloss. Utitur Vulg. Interpr. Bibl.
Luc. 14. 7.
ACCUBITORIUS, a, um, ut, Accubitoria vestimenta. apud Petron. p. 76.
ACCUBITO, are, frequent. Scelus principio operis.
Dignatus nostris accubare toris.
ACCUBUSO, Adv. Plaut. Trucul. 2. 4. 68. Post id ego tota tecum mea vo-
luptas usque ero Altiduo. D. imo hercle vero accubito maxime. i. e.
juxta me cubes, quam fedas. Ad imitationem ut, *accubito* dixit.
ACCUBO, di, sum, [κῦβηκω] etc. Cudendo addere quæpiam: per
translationem. Plaut. Merc. 2. 3. 96. Tres minus addere etiam possum,
ut triginta fient. V. CUBO.
ACCUBO, ubui, ubitum, [παρὰκλινω] etc. Idem quod ACCUBO. re.
[Imo V. supra notata ad h. v.] Plaut. Stich. 5. 5. 9. Utrum tibi accu-
bo? s. utrum? ubi tu vis, s. t. cum ambobus volo. Idem Pers. 5. 1. 15.
Age age ergo tu Sagaritio, accumbe in fumo.
Accumbere, aliud est quam Sedere. Nam qui accumbit, neque stat,
neque sedet; neque ambulat, sed medium quiddam facit. 1. 124. D. de
verb. signific.
Inter Accumbere & Discumbere illud interest; quod Discumbere semper
de pluribus dicitur: ut Cic. Att. lib. 5. Epist. 1. Discubimus omnes
præter illam.
Accumbere, pro Cubare. Plaut. Mottel. 1. 4. 13.
Cave modo ne prius in via accumbas, &c.
Cic. Fam. lib. 9. 26. Accubare hora nona.
Accumbere alicui, & cum aliquo. Plaut. Stich. 3. 2. 32. Martial. lib.
8. 50. — accubuit genitor cum plebe deorum.
In convivio. Cic. 3. Verr. Tum ille negavit moris esse Græcorum, ut in
convivio virorum mulieres accubarent.
Accumbere epulis. Virg. 1. Æn. 83.
— tu das epulis accumbere divum.
Cic. pro Muren. 74. Qui quotidians epulis in robore accumbunt.
ACCUBITUM, i. n. [ἀνακλίνω] Quid significet, his verbis explicat
Gloss. in Plinium Hermolau, v. Abaculus; Stibadia lectiula sunt ab her-
ba quidem & stramentis dicta, ut apud nos tori: sed ex marmore tamen
quandoque, ut in Epistolis Plinii Cæcili, Nunc ex opere intestino, in
quibus accubatur interdum maxime, qualia celebrantur Florentine Tusca-
nica. Dicuntur & Anaclinteria, sicut apud Lampridium in Helio Gabalo
Accubita cap. 19. Nec cubuit in accubitis facile, nisi iis, quæ pilum le-
porinum habent &c. V. ibi Salmf. & conf. cap. 25. Horum etiam
facit mentionem Cæf. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 29. & lib. 27. cap. 25.
obiter admonens a nonnullis Accubitis vocari generis feminino. V. &
Fulv. Ursin. Append. ad Ciacc. de Triclin. p. 224.
ACCUBITALE, V. CURTIALE.
ACCUMULO, obui, obitum, [καθίστης, κλίνεισις] are. Aggerare. Ad cumu-
lum aliquid addere. Cic. de Lege Agr. 2. 59. Vix jam videtur locus esse,
qui tantos acervos pecunie capiat; auget, addit, accumulatur.
Cædem cædi accumulare. Lucret. lib. 3. 71.
Sanguine civili rem constant; divitiisque
Conduplicant avidi, cædem cæde accumulantes.
Hoc est, Post cædem unam, alteram quoque edentes, cædem cædi addentes;
Causas. Sabin. Epist. 2. 63.
Non tamen excuso reditus, licet undique fata
Accumulent causas. tempora parva pecto.
Curas: Ovid. 15. Epist. 69.
Et tanquam desint, quæ me sine fine fatigent,
Accumulat curas filia parva meas,
Honorem alicui. Ovid. 2. Fast. 121.
Dum canimus sacras alterno pectine Nonas,
Maximus his Fatis accumulatur honos.
Accumulare aliquem donis. Virg. 6. Æn. 885.
Purpureos spargam flores; animaque nepotis
His saltem accumulem donis.
Accumulare vitem, arborem, aut, aliquid simile; Post hyemem aggerare
terram atque circumfundere, & veluti circummunire arbores optima terra,
ne calore nimio radices exareant, & vesunt gallicum vocat *Recurasser*.
Ejus contrarium, ablaqueare. Plin. lib. 17. cap. 19. Idem lib. 18. cap. 29.
Accumulare acervatim. Lucret. lib. 6. 1261.
ACCUMULANS, antris. Partic. Plin. lib. 4. cap. 13. Ventorum flatu con-
geriem arenæ accumulantiū.
ACCUMULATIS, Adv. [συστάω] Cic. 13. Fam. 42. Cum diceret, omnia
te accumulatissime & liberalissime procuratoribus suis pollicitum esse.
[Melius in emendatis codd. legitur Cumulatissime.
ACCUMULATIO, onis. [καθίστης] Plin. lib. 17. cap. 26. Commu-
nia, ablaqueatio, accumulatio. De reinedis arborum loquitur.
ACCUMULATOR, oris. Tac. Ann. lib. 3. cap. 30. n. 2. Opum accumulator.
ACCUBO, [κῦβηκω] are. Studioli & diligenter aliquid facere five cu-
rare. Cic. lib. 1. de Invent. 58. Melius accurantur que consilio genur-
tur, quam que sine consilio administrantur. Plaut. Pers. 4. 1. 1.
Si quam rem accures sobrie; aut frugaliter,
Solet illa recte sub manus succedere,
Atque ad eopul ferme tu quisque rem accurat suam.
Accurare hospites. Plaut. Epid. 5. 1. 55. Rem. bo intro, ut accurentur
advententes hospites. Id est, Curentur, & tractentur diligenter.
Prandium. Plaut. Men. 1. 3. 25.
Jube nobis tribus apud te prandium accurarier.

Penſum, Proverbialis fermo. Plaut. Bacchid. ſ. 2. 33. Ego penſum meum lepidè accurabo. Hoc eſt, Curabo ut efficiam quod mihi mandatum eſt.

ACCURATES, a. um. [επιμελής, ακριμής] Diligenter curatum & perfectum: ut, Accuratoſo. Liv. 4. Bell. Maced. Sed oratione etiam longa & accurata infectatus ſit rogationem noſtram.

Accurata commendatio. Cic. Fam. lib. 13. 17.

Accurata orationis copia. Cic. 1. de Orat. 38.

Accuratus corporis cultus. apud Gell. lib. 1. cap. 5.

Accuratio. Delectum accuratiorem habere. Liv. 5. 37.

Accuratiffima diligentia tuarum literarum ſum mirum in modum delectatus. Cic. Att. lib. 7. 3. princ.

Accuratum & exquiritum dicendi genus. Cic. in Bruto 283.

Accurate literæ. Cic. Att. lib. 13. Ad quem accuratiſſimas literas dedi.

Accurata malitia, Studioſe excogitata. Plaut. Trucul. 2. ſ. 20.

Accurate adorantium preces. Plin. Paneg. 3. 5.

Accuratus fermo. Cic. 1. de Orat. 233.

Accuratum habere. Plaut. Bacchid. 3. 6. 21. Ipſe quod in ſe fuit, accuratum habuit quod poſſet, &c. Satis Plautine dictum, quod curavit. Id eſt, Studioſe curavit.

ACCURATE, Adv. qualiſſime [επιμελής] Diligenter. Curioſe. Cic. 1. de Fin. Accuratus explicari. Idem ad Brutum, Literis tam accurate ſcriptis. V. Cic. Att. 5. 11.

Accurate defendere. Cic. in Parad.

Accurate & cogitate aliquid ſcribere. Cic. pro Archia 18.

Accurate & diligenter diſputare. Cic. 1. de Nat. Deor. 15.

Accurate & exquiritè diſputare de re aliqua. Cic. in Bruto 277.

Studioſe accurateque facere aliquid. Cic. in Bruto 86.

Accurate cum aliquo agere ut, &c. Cic. Att. lib. 16. 5.

Perſcribere. Cic. Att. lib. 8. 16.

Ad aliquid ſcribere. Cic. Att. lib. 5. 11.

Accuratus, Adv. Accuratus adificare. Caſ. 6. Bell. Gall. 21.

Accuratiffime, Iſbid. Accuratiffime accuſare. Nep. in Lyf. cap. 4. Accuratiffime tutari cauſam. Cic. 5. Fam. 17.

ACCURATIO, Verbalè. [επιμελής] Actus ipſe curandi. Cic. de Clar. Orat. 238. At inveniendis, compendiſſique rebus mira accuratio.

ACCURRO, ri, ſum, [ακρωτηριάζω, ιατρεύω] ère. Ad aliquid, vel ad aliquem currere. Cic. 2. de Divin. 138. Ita nobis dicto audientes ſunt, ut ſimul atque velimus, accurrant?

Accurre huc. Ter. Phorm. 5. 7. 40.

Accurrit Komam. Cic. 3. Off. 112.

Accurrit ad me. Ter. Eun. 2. 3. 43. Cic. 9. Fam. 4. Nos accurremus ad te.

Accurrere in Tuſulanum. Cic. 15. Att. 3.

Accurrere alicui. Id eſt, ad aliquem. Stat. 2. Theb. Rapidis accurrunt paſſibus. Stat. 3. Theb. 410.

Accurro, ut leiſcam. Plaut. Amph. 5. 1. 17.

ACCURRITUR, Imperf. Tacit. lib. 1. Ann. 21. Accurritur ab univerſis.

ACCURSUS, ſus. [πρόδρομος] Tacit. lib. 1. Ann. 27. Accuſu multitudinis protectus eſt. Sen. in Hippol. 894.

Liquit ſtuprator, civium accuſum timens.

Accuſus provinciarum. Tacit. Hiſt. 4. 25.

ACCUSATORUM Colonia, Ptolemaeo, Urbs Allobrogum in Gallia, hodie Gratianopolis, vulgo, Grenoble.

ACCUSO, [κατηγορώ, εἰσαγάω, ἀπαγορεύω, κρίνω, δίωκω, κριθώ] are. Componitur ex Ad & Cuſo, quod a Cudo deducitur: licet ipſum Cuſo in uſu non ſit. Unde non deſunt, qui dicant, ex Ad & Cauſa, ſeu Cauſor, cauſaris, componi. Eſt autem (ut ait Valla) accuſare, vel apud iudices, vel apud alium quævis, etiam apud illum ipſum quem acuſes, ſignificare atque offendere aliquem peccatè. Huic opponitur Defendere.

Accuſare & Excuſare, contraria. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 2. Primum me tibi excuſo in coſpo, in quo te accuſo.

Accuſare crimine aliquo. Cic. 3. Verr. 43. Suis certis propriisque criminibus accuſabo. Sed ſæpius ἐπιματι vox Crimine, ut in ſeq.

Capitis. Cic. 2. de Fin. 27. Eam tanquam capitis accuſet.

Probrī. Plaut. Amph. 3. 1. 10. Quam vir inſontem probrī Amphitruo accuſat. Cic. pro Sylla, Qui alterum conjurationis accuſet.

Probrī apud populum. Liv. 5. Bell. Pun. Aliquot matronas apud populum probrī accuſarunt.

Ambitus. Cic. pro Cælio 16. Item inter Sicarios & de Veneficiis accuſare. Cic. pro Roſc. Amer. 90.

Graviſſime aliquem. Cic. Att. lib. 11. 13. & 15. 11.

Leviter aliquem. Cic. 3. Fam. 11.

Liberius. Cic. 1. Fam. 1.

Inertia alicujus, pro Culpare, reprehendere, vituperare.

Sic Accuſare vitium, culpam, aut crimen alicujus. Hoc eſt, Eum de ea re vituperare, ſive reprehendere, & eſt figura Græca: quia Latine potius dixeris, Accuſare inertiae, perſidiae, aut accuſare de inertia, &c. Cic. ad Q. frat. Nam quod inertiam accuſas adoleſcentium.

Accuſare avaritiam & perſidiam. Nepos in Lyſan. ad fin. V. Boſtum in iudice.

Deſperationem. Cic. 6. Fam. 1.

Fidem. Plaut. Merc. 2. 3. 85.

Operam. Plaut. Merc. 3. 1. 25.

Accuſare tabulas. Quintil. lib. 5. cap. 5.

Dictum de perſona, ſignif. culpare, obſurgare. Ter. Heaut. 1. 1. 49. Quotidie accuſabam. Sic

Accuſare aliquem de re aliqua. Cic. 1. Att. 5. Non committam poſthac, ut me accuſare de epuloſorum negligentia poſſis.

Accuſare de crimine. Cic. pro Roſc. Amer. 90. De Veneficiis accuſabant.

Accuſare alterum de altero. Cic. 1. Att. 1. Hoc ad te ſcripti, quod is me accuſare de te ſolebat.

Accuſare in re aliqua alterum. Cic. pro Sylla 63. Atque in ea re per Lucium Cavilium Sylla accuſatur.

Accuſare invicem. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Accuſus id me. apud Plaut. Trinum. 1. 2. 59. figurate: pro Ob id, vel De eo, ut multa ejusmodi, præſertim apud poetas.

ACCUSANS, & **ACCUSATUS**, Partic. Cic. Att. & de Opt. Gen. Orat. Nep. 4. 2. 6. & 6. 3. 4.

ACCUSATOR, Verbalè. [κατηγορέω, ἰ δίομαι] Qui accuſat. Cic. 1. de Fin. Plerumque improborum facta ſuſpicio inſequitur, deinde fermo atque fama, tum accuſator, tum judex.

Accuſator de via citur conſuetudine antiqua. Feſtus. Quod valet (ut cenſet Turnebus) accuſatorem reum citari de via, & rei nomine contineri. In editis, De vi accuſator ſcriptum eſt, ſed mendoſe, ut idem exiſtimat.

Accuſator acer & acerbus. Cic. in Bruto 136. Qui nihil remittit, vel condonat.

Diſtrictior accuſator. Tacit. lib. 4. Ann. 36.

Mutus accuſator. V. MURUS.

Accuſator vehemens & moleſtus. Cic. in Bruto 130.

Accuſatorem comparare in aliquem. V. COMPARO.

Moliri accuſatorem & crimina. Iſdem Conſulibus atrox odii Agrippina ac Lollia inſenſa, quod ſecum de matrimonio principis certaviſſet, molitur crimina & accuſatorem, qui obiceret Chaldaeos, Magos, interrogatume Apollinis Clarii ſimulacrum ſuper nuptiis imperatoris. Tacit. 12. Ann. 22.

Accuſatorem ponere vel apponere alicui. Cic. 1. Verr. 74. Accuſator autem apponitur civis Romanus de creditoribus Lampſacorum.

Accuſatores ſtruerè. Tacit. 11. Ann. 12. Quominus ſtrueret crimina & accuſatores.

Accuſatoris nomen ſuſtinere. Tacit. 4. Ann. 59. Subditis qui accuſatorum nomina ſuſtinerent. Hoc eſt, Se proſterentur accuſatores.

ACCUSATORIUS, Adj. [κατηγορητικός] Quod ad accuſationem pertinet. Cic. pro Cluent. 11. Non accuſatorio animo.

Accuſatorum artificum. Cic. pro Roſc. Amer. 49.

Jus Cic. pro Flacc. 14.

Spiritus. Liv. 2. ab U. C.

ACCUSATORIE, Adv. [κατηγορηκώς] Cic. 2. Verr. 176. Ne quis hoc me magis accuſatorie, quam libere diſiſſe arbitretur. Liv. 10. Bell. Maced. Jam illud quam accuſatorie? Hoc eſt, Animo & ſtudio accuſandi.

ACCUSATRIX, [ἀπαγορεύω] Quæ vituperat aut reprehendit. Plaut. Afin. 3. 1. 10. Tu mihi accuſatrix ades. Plin. Epift. 10. 67. Notum accuſatrici ejus facerem. & Trajan. Epift. ſeq.

ACCUSATIO, ōnis. f. [κατηγορία, αἰτιώσις] Actus ipſe accuſandi: cui opponitur Defenſio.

Accuſatio, eſt Expoſitio ejus criminis, cujus qui reus legitimus factus eſt, apud judicem, cujus de ea re notio eſt. Hotoman.

Accuſationes ad pœnam ſanguinis, vel corporis coercionem pertinent: Actiones vero ad pœnam pecuniariam. Oldendorp.

Intenta accuſatio, ab Intendo, pro Intentata. Tacit. 6. Ann. 4. Inter quæ Haterius Agrippa Conſules anni prioris inſaſit, cur mutua accuſatione intentata, nunc ſilenter?

Licentior. V. LICET.

Accuſationes capeſſere. Tacit. Ann. lib. 4. 52. Mox capeſſendis accuſationibus, aut reos tutando, proſperiore eloquentia quam morum fama fuit.

Accuſationem & judicium conflare. V. CONFLO.

Accuſationem petere in aliquem. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Accuſationem Rhetorices proſterti. Quintil. lib. 2. cap. 17. Agnon quidem detraxit ſibi inſcriptione ipſa fidem, qua rhetorices accuſationem proſeſſus eſt.

Accuſationes exercere. Tacit. Hiſt. 2. 10. Ipſum Criſpum eaſdem accuſationes cum præmio exercuiſſe meminerat. Hoc eſt, ut idem author ibidem vocat, Delationes facitare. Quod & Cic. in Bruto 130. dixit Accuſationem facitare.

Inſtituere. V. INSTITUO.

Inſtruerè. V. INSTRUO.

In accuſationem alicujus coire. V. COIRO.

Suſcipere. Tacit. Ann. 6. 7.

Inter accuſationem & maledicentiam. Cic. pro Cælio 5. Aliud, inquit, eſt maledicere, aliud accuſare. Accuſatio, crimen deſiderat, rem ut deſinat, hominem ut notet, argumento probet, teſte confirmet. Maledictio autem nihil habet propoſiti, præter contumeliam: quæ ſi petulantius jactatur, convitiū: ſi facetius, urbanitas nominatur.

ACCUSABILIS, & e. [αἰτιώσις] Quod accuſatione aut reprehentione dignum eſt. Hoc eſt, Quod jure accuſari vel reprehendi poteſt. Cic. 4. Tuſc. 75. Quorum omnium accuſabilis eſt turpitudō.

ACCUSATIVUS caſus. [αἰτιατικὸς] Grammaticis dicitur, qui etiam Incuſſivus vel Cauſſivus, eſt qui rem ſignificat tum inſinitis verborum a priorè, tum activorum transitioni accommodatam. Per hunc vel accuſum, vel laudare videmur: unde & Laudativus dicitur.

ACCUSITIO, are. frequent. ab Accuſo, apud Plaut. Moſtel. 3. 2. 23.

ACE, V. ACA.

ACEDIA, æ. [ἀκηδία] Latine Securitas, pigritia, inertia, ſocordia, tædium, triftitia. Velux inepte Accediam appellat. Cic. Att. 12. 45. conf. Jct. in Calvini Lex. Voſſ. de Vit. Serm. Du Fresne in Gloſſ.

ACEDICI, [Ἀκηδισί] Populi fuerunt in quarta regione Italiae, qui olim Æquicolis paruerunt. V. Plin. lib. 3. cap. 12.

ACELIA, live **ACELÆ**, [Ἀκείλη] Civitas eſt Lyciæ, ita dicta ab Acelo Herculis & Malidis Omphales familie filio. Steph. de Urb.

ACELUM, [Ἀκείλον] Oppidum Italiae in ora Venetorum. V. Plin. c. 19. l. 13.

ACEMA, [Ἀκεμα] Mons eſt in Alpiſibus, a quo profluit amnis Varus. Plin. lib. 3. cap. 6.

ACENTERA, [ἀκέντρα] Id eſt, ſine Punctis aut Centris. Sic appellantur puriores cryſtalli. Plin. lib. 37. cap. 2. de cryſtallis, Quæ ſine vitio ſunt, puras eſſe malunt, acenteta appellantes.

ACEO, ſi, [ἀζήω] ère. Acidum eſſe. Acece vinum dicitur, cum in aqua degeneravit. Cato de R. R. cap. 148. Vini in culcos ſingulos quatuor dragæ & ſingule unæ dabuntur, quod neque acceat, neque muccat. Inde fit Aceſco, Acectum, & Acidus adjectivum. Ulp. lib. 9. ſ. ult. D. de contrah. em. Simodo vinum acuit.

ACESCO, [ἀζέω] ſi, ère. Acidum fieri. Columel. lib. 12. cap. 26. In quo agro vinum acclere ſolet. Hor. 1. Epift. 2. 54. Sincerum eſt nil vaſ, quodcumque inſundis, acceſcit.

Acui præteritum ab Aceſco. Ulp. 18. Digelt. tit. de Peric. & commo- dolo rei venditæ. Si vinum venditum acuerit, vel quid aliud vitii ſuſtinuerit: id eſt, factum fuerit acidum, acorem contraxerit.

ACESCENS, [ἀζώνος] Plin. lib. 11. cap. 16. Quorum injuriam celeriter ſentiunt mella, vel minimo tactu rebus acceſcentia.

ACOR, ōris. m. [ἀζώνος] Verbalè ab Aceo, Sapor acidus, ut in vino peltquam acuit: ſic in malo punico, & aliis rebus acidum ſuccum habent.

habentibus. Columel. lib. 3. cap. 21. Ut aut ferum fructum cum præcoce elevet: quæ res mox acorem facit.
 Jucundus acor in cibis. Quintil. lib. 9. cap. 3.
 Periculum acoris præfutare. Id est, vino vendito, Acoris periculum in fe recipere. l. si quis vina. D. de per. & com. rei. ven.
ACRIDUS, ACRIDULUS. V. fu. loco.
ACEPHALI [ἀκεφάλαι] dicti sunt quidam perverfi dogmatis feçtatores, qui hærefes fuæ proprium authorem non habebant: unde id nomen fortiti, quafi Sine capite. Alciatus ex Suida.
 Acephali sacerdotēs, qui sub nullius epifcopi difciplina vel providentia gubernantur, velut sine capite. Cæf. lib. 3. Antiq. Lect. cap. 12.
 Acephali verfus, a brevi fyllaba incipientes, quafi sine capite. Cæf. lib. 2. cap. 35. & Hermolaus in Plinio.
ACER [ἀκρίς] Imperfectus fermo, vel fabula nondum abfoluta, apud Platonem. l. 6. de legib.
ACER, acris. n. [ἀκρίς] Arbor de qua Plinius lib. 16. cap. 15. Acer tilie fere amplitudinis, operum elegantia ac subtilitate cedro fecundum, &c. Ovid. lib. 1. Amor. 11. 26.
 Subfcribam, Veneri fidus tibi Nafio tabellas
 Dedicat: at nuper vile fuiffis acer.
 De hac Arbore Plinius præter id, quod fupra dixit, eod. lib. cap. 43. In laminis feçantur acris genera. Ex quo genere fuiffe fcriptorias tabulas, modo Ovid. indicavit.
ACERNUS, a, um, [ἀκρην] Quod est ex acere arbore: ut Trabes acernæ. Virg. Æn. 2. 112.
 Præcipue cum jam hic trabibus contextus acernis
 Staret equus.
 Acerna menfa. Martial. lib. 14. 90. & Hor. 2. Sat. 8. 10.
ACER, acris & acre. [ἀκρῆς, ἀκρῆς, ἀκρῆς] Lectum est hic & hæc Acris: ut Acris fonnus, apud Ennium, teste Prifciano l. 5. f. 42. Aldi. Proprie Saporì convenit, & pro Forti ac vehementi feptus accipitur: ut Acre acetum. Columel. lib. 3. & 12. cap. 5. Radice tenus vitem præcido, plagam acri aceto pariter ac lotio permiffa terra limo, eademque radices irrigato.
 Acer & acidus fuccus. Vitruv. lib. 8. cap. 3.
 Acer & libullimis. Hor. 2. Epift. 1. 165.
 Acer bello accendendo. Hoc est, Ad accendendum. Tacit. Hift. 4. 1.
 Ad fonnandum acer. Cic. lib. 1. de Divin. 61. Tum eveniet, ut illa tertia pars rationis & mentis eluceat, & fe vegetam ad fonnandum acremque præbeat.
 Armis acer. Virg. 9. Æn. 176.
 Curfu equus. Virg. 3. Georg. 119. V. infra Equus acer.
 Acer militia Vefpafianus. Tacit. Militia putat Rhenanus genitivum effe. In rebus gerendis acer. Cic. 8. Fam. 15. Eqquem autem Cæfare nostro acrem in rebus gerendis aut legifit, aut didifit?
 In rebus inveniendis & judicandis. Cic. Orat. 172. Quis in rebus vel inveniendis vel judicandis acrior Ariftotele fuit?
 Acetum acre. Hor. 2. Sat. 3. 117. — acre
 Potet acetum.
 Acerrimum acetum. Gallice, *Bien forte*. Celf. lib. 4. cap. 4. Afclepiades acetum ait quam acerrimum effe forbendum.
 Acies ingenii acris. Cic. 3. de Orat. 124. Nam neque tam est acris acies in naturis hominum & ingenis ut res tanta quisquam, nifi monftratas poffit videre: neque tanta tamen in rebus obfcuritas, ut eas non penitus acri vir ingenio cernat, fi modo afpexerit.
 Adverfarius acerrimus. Cic. Att. lib. 10.
 Ætas acris. Ovid. 3. Met. 540.
 Amator acer, Qui amat vehementius. Cic. Att. lib. 1. 10. Bibliothecam tuam cave cuiquam depondeas, quanvis acerrimam amatorem invenieris.
 Ambitus acrior. Tacit. lib. 14.
 Amor acer. Cic. pro Archia, Et de meo quodam amore gloriæ nimis acri fortaffe, veruntamen honefto. Tibul. lib. 2. 5. 113.
 Animadverfor acer & diligens vitiorum. Cic. 1. Off. Sic nos fi acres ac diligentes effe volumus animadverfores vitiorum: magna fepe ex parvis intelligemus.
 Animus acer. Cic. pro Milon. Quum autem hic de rheda rejecta penula defluliffet, feque acri animo defenderet, &c. Id est, Forti.
 Animus acer & præfens. Cic. 2. de Orat. 84. Animus acer & præfens, & acutus idem acie verfus invictos viros efficit.
 Apri. Ovid. 10. Met. 550.
 Fulmen habent acres in aduncis dentibus apri.
 Arcus. Virg. Æn. 164.
 Aut acreis tendunt arcus. Fortes, inquit, Servius: & est ἀκρῆς, nam Acrimonia mentis est. [EX quibus verbis apparet, ipfum Epitheton ad homines, non ad Arcus retuliffe. Idque probe. Fortes enim pollentes viribus corporis intelligit. V. FOR TIS.]
 Ardor. Claud. Paneg. 4.
 Altus. Valer. Flacc. 2. Argon. 555.
 Bellum acre & magnum. Cic. pro Corn. Balb.
 Bella aciora. Pompon. l. 2. §. Populo. D. de origin. jur.
 Cædes. Ovid. 11. Met. 402.
 Canis. Hor. Epod. 12. 6.
 Canis naribus. Ovid. 7. Met. 806.
 Cibi, Qui acrimoniam & vehementiorem vim habent, & quafi mordaces funt: ut Sinapi, allia, capre. Plin. lib. 11. cap. 53. Difficulter perficiuntur omnia in cibis acria. [Opponuntur his Lenes. Utrumque genus peculiari capite perfequitur Celfus l. 2. 22.]
 Cogitatio acerrima atque attentiffima. Cic. 3. de Orat. 17. Omne illud tempus meridianum, Craffum in acerrima atque attentiffima cogitatione pofuille.
 Coitio. Ter. Phor. 2. 2. 32.
 Prima coitiof acerrima. i. e. difficillima.
 Confilia aciora. Tacit. lib. 11. 29.
 Cor acre. Lucret. lib. 3. 295.
 Cupiditas acerrima & fortiffima. Cic. 12. Philipp. 7. An vos acerrimam illam & fortiffimum populi Romani libertatis recuperandæ cupiditatem non imminutan ac debilitatam putatis legatione pacis audita?
 Cura acris. Cic. 3. de Orat.
 Cure acres, Acerbæ. Varr. apud Nonium. Lucret. lib. 5. 46.
 Cufus. Stat. 4. Sylv. 3.
 Cultodia. Tacit. lib. 1. Ann. 5.
 Vol. I.

Defenfor acerrimus. Cic. 1. Fam. 1.
 Dolor acer. Virg. 11. Æn. 709.
 Dominus. Lucret. lib. 5. 88. [πικρὸς διακρῆς] Luciano.
 Egeftas. Lucret. lib. 3. 65.
 Equus acer non modo Veloce equum fignificat, ut Nonius accipit: fed etiam Ardentem & concitatum ad ipfum curfum. Virg. 4. Æn. 156.
 At puer Acanius mediis in vallibus acri
 Sonipes, & fupra Curfu acer.
 Favor plebis acrior in Domitium, loco præfagii acceptus est. Tacit. lib. 11. Ann.
 Fax acerrima. Tacit. Hift. lib. 2.
 Fere acres. Sen. in Octav. 7.
 Flagitator affiduus & acer. Cic. in Bruto 18. Hunc video flagitorem, non illum quidem tibi moleftum, fed affiduum tamen & acrem forc.
 Flamma. Lucret. lib. 5. 904.
 Fremitus. Lucret. lib. 1. 277.
 Frigus. Lucret. lib. 4. 261.
 Fugax. Virg. 3. Georg. 141.
 Fugtor. Plaut. Trinum. 3. 2. 97.
 Genus leonum. Ovid. 4. Fat. 215.
 Genus virum. Virg. 2. Georg. 167.
 Gufu acri mordet. Plin. lib. 27. cap. 13.
 Homo, Diligens. Virg. 2. Georg. 405.
 Homo acer, pro Afpero, cujus contrarium est Lenis. Ter. Phorm. 1. 5. 32.
 Homo acer, pro Forti, Nonio interprete. Virg. 8. Æn. 614.
 Haud acrem dubites in prælia pofcere Turnum.
 Hoftris. Hor. Epod. 6. 14.
 Hyems, pro Afpera & vehemens. Plaut. Trinum. 2. 3. 7. Hor. 1. Od. 4. 1.
 Solvitur acris hyems.
 Jactator acer. Claud. in Eutrop. lib. 2. 380.
 Ignis. Ovid. 13. Met. 867.
 Uror enim, leftusque exaftuat acris ignis.
 Imagines. Cic. lib. 2. de Orat. 358. Imaginibus autem est utendum agentibus, acribus, inlignitis: de memoria loquitur.
 Imperus. Lucret. lib. 6. 128.
 Incitatio acris & vehemens. Cic. 2. de Orat.
 Ingenium, quafi Ardens & concitatum: ut plus fit acre ingenium, quam acetum. Cic. 1. Acad.
 Inimicus acerrimus, Acerbiffimus. Cic. in Lælio.
 Inlignatrix acerrima. Tacit. Hift. 1. 51.
 Intentio acris. Plin. lib. 18. cap. 26.
 Investigator acer & diligens. Cic. de Univerf. 1.
 Invidia. Hor. 1. Sat. 3. 60.
 Ira. Lucan. lib. 3.
 Iras decurrit ad acres. Lucret. lib. 3. 312.
 Judex. Cic. 1. Off. Suum igitur quifque nofcet ingenium, acremque fe & bonorum & malorum fuorum judicem præbeat. Id est, ut Nonius exponit, Severum.
 Judicium. Cic. 4. Acad.
 Jurgium acre inter Helvidium & Eprium. Tacit. Hift. lib. 4.
 Laoor. Sil. Ital. lib. 3.
 Libertas. Tacit. Ann. lib. 13.
 Lupus. Hor. Epod. 12. 26.
 Magiftas. Claud. Paneg. 5.
 Malum. Lucret. lib. 3. 253.
 Mel, Aufterum, acerbum, afperum, Nonio. Cic. in Hortenf. Quod alterius ingenium, ficut acetum Ægyptium, alterius fic acre, ut mel Hymettium dicimus.
 Memoria. Cic. 2. de Orat.
 Metus. Virg. 3. Æn. 683.
 Militia. Hor. 1. Od. 29. 2.
 Acerrimum militarium. Tacit. Ann. lib. 2. 43.
 Moloffus acer. Virg. 3. Georg. 405. Id est, Vehemens, fævus, Nonio.
 Morbus acer & durus. Plaut. Men. 5. 2. 119.
 Morfus. Catul. 2. 4.
 Natura. Hor. 2. Sat. 7. 47.
 Nox acerrima atque acerbiffima. Cic. pro Sylla, Quæ nox omnium temporum conjunctionis acerrima fuit atque acerbiffima.
 Oculus acer & acutus. Cic. pro Planc.
 Oculis acribus gallinæ. Plin. Epift. Gallinas ut a te miffas libenter accipi, quas latis acribus oculis, quanquam adhuc lippis, pinguiffimas vidi.
 Odor acer apud Plin. fepe legitur, pro Odore vehementiore, ut lib. 12. cap. 17.
 Odor acerrimus. Plin. lib. 15. cap. 28. & lib. 21. cap. 7.
 Pater. Ter. Phorm. 2. 1.
 Lenem patrem illum, factum me effe acerrimum.
 Potentia folis acrior. Virg. 1. Georg. 93. Ubi Servius, Acrior, va- lidior.
 Potor acer. Hor. 2. Sat. 8. 37.
 Prælium acre. Tacit. Ann. lib. 12.
 Prælium acerrimum. Lucan.
 Prælia acris. Lucret. lib. 3.
 Remex acer. Virg. 5. Æn. 116.
 Res. Catul. 83. 5.
 Rubor. Id est, (ut vulgo dicunt) Vivus, aut ardens. Sen. Natural. Quæft. 3.
 Rumor. Tacit. lib. 5.
 Rulficus. Id est, Providus, diligens, authore Nonio. Virg. 2. Georg. 405. Jam tum acer curas venientem extendit in annum
 Rulficus.
 Senfus vivendi acerrimus. Cic. 2. de Orat.
 Servitium acris. Tacit. Ann. 6. 48.
 Silentium acre & intentum. Plin. 2. Epift. 10.
 Sol acer. Plin. lib. 4. cap. 8. Uvæ prælium ante maturitatem decerpæ, ficcantur acri fole, ter die verfatæ per triduum. Lucret. lib. 6. 850.
 Plin. lib. 17. cap. 24.

- Sonipes. Stat. 5. Theb. V. Equus supra.
 Sonitus. Virg. 4. Georg. 409.
 Spiritus. Hor. 1. Sat. 4. 46.
 Stimuli. Urgentes, vehementes, excitantes, Impellentes. Hor. 2. Sat. 7. 94.
 Stomachus. Id est, Acidus. Hor. 2. Sat. 4. 59.
 Studium. Cic. lib. 1. de Orat. Non despero fore aliquem aliquando, qui & studio acriore, quam nos fumus atque fuimus, & otio, &c. exsultat talis orator.
 Suavitate fumma & acerrima condita unguenta. Cic. 3. de Orat.
 Tertes acerrimi. Plaut. Men. 4. 2. 30.
 Tibia acris. Hor. 1. Od. 12. 1. Sic dicta, teste Turnebo, nempe quod cum lyre fons dulcissimus sit, tibie vehementer est, & acutior, & ululantior, magisque timulus. Hujus epitheti proprietatem & Fabius in Flacco observavit.
 Turba prædonum. Hor. 1. Sat. 2. 42.
 Venenum. Lucret. lib. 4. 641.
 Violentia leonum. Lucret. lib. 3. 742.
 Vir. Cic. Att. lib. 4. 3.
 Virtus. Lucret. lib. 1. 71.
 Vis. Hor. Epod. 7. 13.
 Vitis. Plin. lib. 8. cap. 25.
 Vox. Lucret. lib. 3. 966.
 Vultus. Lucret. lib. 6. 1182. Ovid. 9. Met. 588.
 Acer: cum infinitivo. Sil. Ital. lib. 3.
 Herdus agit, juga Pyrenes venatibus acer
 Metiri, jaculove extendere prælia Mauro.
 Ace, pro Acriter. Pers. Sat. 4. 34.
 Et prope te ignotus cubito qui tangat, & acre
 Despuat in mores. Id est, expendo, Mores acriter & acer' e
 excretur. Sic & adverbialiter Sallust. in Fragn. cap. 29. apud Nonium
 2. 492. & Apul. Met. 10. p. 594.
 Acra. Plaut. Bacchid. 4. 3. 15.
 Perii, multa mala mihi nunc
 In pectore acra atque acerba eveniunt. Aut Acra legendum, aut
 vetuste dictum est ab Acet, acra, acrum. V. mox.
 Acer & Ater a Librariis quoad confunduntur. V. Drakenb. ad Sil.
 5. 154. & 17. 250.
 ACERUS, a, um. Idem quod Acer. Pallad. 9. tit. 5. Ex nimis acra radice.
 Plin. Val. 2. 45. Piper terere, ira ut acrum sit. Hinc in Superl. Error
 acrifissus, pro Acerrimus, lib. 4. cap. de Insect. & Inut. Nupt.
 ACRICULUS, a, um. dimin. apud Cic. Tusc. 3. 17. qui Acriculum Ze-
 nonem dixit, ut fliciter Turnebus, Gebhardus & alii depravatam lo-
 cum restituerunt. [Sed V. ad I. Davit.
 ACRIFFER, [*σφοδρῆς, ἀκρίως*] acridus, acerrime. Adv. qualitatis, Vehement.
 Plaut. Pseud. 1. 3. 39. Quis agitur Callidore? c. amatur, atque
 egetur acriter.
 Acriter & ardentur causas agere. Plin. 1. Epist. 16.
 Acriter aliquid cavere. Hor. 2. Sat. 3. 92.
 Acriter elatrare. Id est, Vociferari. Hor. 1. Epist. 18. 18.
 Acriter aliquid expectare. V. PÆCRO.
 Acriter intelligere. Cic. in Pison. 68. Lubricum genus orationis, ado-
 lescenti non acriter intelligenti sæpe præcepit.
 Acriter animum intendere. Liv. in Procem.
 Acriter cogitare. Cic. 5. de Fin.
 Acriter videre. Id est, Acutissime. Cic. 4. Acad.
 Acutius atque acrius videre. Cic. 1. de Orat. 116.
 Acriter infestus. Lucret. lib. 6. 782.
 Acriter oculis solem intueri. Cic. 1. Tusc. 73.
 Acriter offerre se morti. Cic. pro Milon. 192.
 Acriter speculari. Tacit. Hist. lib. 3.
 Acriter & vehementer dixerat accusator. Cic. pro Flacc. 21.
 Acrius, comparativum ab Acriter, positivo junctum, pro Multo magis,
 aut vehementius. Plaut. Merc. Multo infanti acrius. Hor. 2. Sat. 7. 19.
 — quanto constantior idem
 In vitis, tanto levius miser: acrius ille,
 Qui jam contento, jam laxo fune laborat.
 In editione Aldina legitur, Ac prior ille, & multo rectius: ita quoque
 Bentl. & Cuning. [Sed ille ex Schol. vet. rectius legas.
 Amare acrius. Martialis lib. 8. 81.
 Hos natis amat acrius duobus.
 Ardet acrius. Tacit. lib. 4.
 Acrius doluit populus. Tacit. lib. 2. Ann.
 Acrius exarsit. Ovid. de Arte Am. lib. 2. 354.
 Experiri acrius. Tacit. lib. 4.
 Gratiam Cæsaris acrius fovere. Tacit. lib. 5.
 Acrius incumbere. Virg. 4. Georg. 248.
 Incurrere & urgere. Sil. Ital. lib. 15.
 Judicare. Plin. Epist.
 Acrius micare. Lucret. lib. 3. 290.
 Acrius, quam consideratus initium tumultus excitavit. Tacit. Hist. lib. 1.
 Acrius urget. Ovid. 1. Amor. 2. 17.
 Urit. Ovid. 2. Amor. 19. 3.
 Acerrime emendare. Id est, Diligentissime. Plin. Epist. Acerrime de-
 certare. Cic. 2. Tusc.
 Acerrime aliquid agere. Cic. 2. de Orat.
 Aliquem virgis cadere. Cic. Verr. 5. 142.
 Aliquid oculis quam maxime intentis contemplari. Cic. pro Flacc.
 Aliquid vituperare. Cic. Att. lib. 7. 5.
 ACRIMONIA, æ. f. [*ἀκρίμων, σφοδρῆς*] Frequentius dicitur in saporibus
 nimia quadam vis ac vehementia, quæ vel acri odore, vel guttu
 mordaci nares aut linguam, palatumve torquere solet, sæpe etiam usque
 ad lacrymas, ut in linapi, cepis, allis, nasturtio & pipere: quæ ob
 id quoque Acria dicuntur. Cato de R. R. cap. 157. Et si ulcus acrimo-
 niam ejus ferre non poterit, farinam hordeaceam misceto. Plin. lib. 12.
 cap. 19. Ipsum cinnamomi lignum in fastidio est, propter origani acrimo-
 niam. Columel. lib. 10.
 Acrimonia in oratione, dicitur Orationis maxima vis & vehementia. Cic.
 2. de Invent. Ideo quod, si id quod nictur adversariorum causa sub-
 duxerit, omnem illam ejus vim & acrimoniam lenierit ac diluerit.

Vita. Cic. Fam. lib. 1. r. 21.
 Vultus. Virg. 11. Æn. 323.
 Hactenus Acca foror potui. nunc vultus acerbum
 Conficit, & tenebris nigrescunt omnia circum.
 Vultus. Ovid. 5. Trist. 8. 17.
 Sed modo leta manet, vultus modo fuit acerbus.
 Acerba, pro Acerbe adv. Lucret. lib. 5. 34.
 Asper acerba tuens, inimici corpore serpens.
 Ovid. Epist. 8. 167.
 Nox ubi me thalamis ululantem, & acerba gementem
 Condidit, in mœsto procubuique toro.
 Acerbum, i. n. Ovid. 5. Trist. 2. 21.
 Detrahit ut insulm, multum relabiat acerbi,
 Parque meæ pœnæ totius instat erit.
 Cic. Antequam iret in exil. 20. Nihil duri, nihil acerbi mihi erit,
 quod Rempub. tutabitur.
ACERBITAS, [αὐχρότης] denom. proprie dicitur Asperitas illa
 sive Auscritis in fructibus immaturis.
 Acerbitas, Tristitia, Dolor, adversitas, cruciatus. Cic. ad Q. frat. lib. 1. r. Nam si implacabiles iracundie sunt, summa est acerbitas: sin autem exorabiles, summa lenitas: quæ tamen (ut in malis) acerbitati inreponenda est.
 Habere aliquid acerbitatis. Cic. lib. 1. Off. 191. Atque etiam illud ipsum quod acerbitatis habet oburgatio, significandum est, ipsius id causa qui oburgatur, susceptum esse.
 Acerbitates in plurali, pro Periculis & rebus adversis. Cic. Pro Planc. 42. Nunc timeo ne nihil tibi præter lacrymas queam reddere, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudisti.
 Acerbitas, dolor, cruciatus. Cic. in Catil. 4. 1. Ut omnes acerbitates, omnes dolores, cruciatûsque perferem.
 Acerbitas, pro Nimia asperitate ac duritie. Cic. 4. de Fin. 127. Nec acerbitatem sententiarum, nec differendi spinas probavit.
 Acerbitas, pro Gravitate & nimio animi dolore. Cic. in Lælio 23. Apud quem evocat vîus acerbitatis sua.
 Conquiescere acerbitates. Tacit. Ann. lib. 5. 2.
 Dilacerari acerbitatibus. Tacit. Ann. 2. 71.
 Proscriptiois acerbitas. Cic. pro Cluent. 121.
 Temporis acerbitas. Cic. 13. Fam. 4. 3.
ACERBITUDO, Idem quod Acerbitas. Gell. lib. 13. cap. 3. Sicut autem nihil quicquam interest, suavitudo dicas an suavitas, sanctitudo an sanctitas, acerbitudô an acerbitas, &c.
ACERBO, [παροξύνω, τραχύνω] Ære. Asperare, acerbum facere: ut, Acerbare crimen, quasi Exaggerare, amplificare, facere atrocius. Virg. 11. Æn. 407.
 Vel cum se pavidum contra mea jurgia fingit,
 Artificis scelus, & formidine crimen acerbat.
 Claud. lib. 3. 182.
 Ingeminat crimen, commoti pectoris ignem
 Nutrit, & exiguum stimulando vulnus acerbat.
 Inde fit Exacerbare, signif. eadem.
ACERERE, ius, iustitie. Adv. qualitatis; [πικρῶς, τραχύνω] Dure, severe, aspere. Cic. 3. de Nat. Deor. 118. Nec tamen possumus dicere non plures captivos acerbe, quam prædones necatos. Idem 1. Tusc. 148. Acerbius exigere dixit.
ACERNUS, V. ACER. pro Arbore.
ACERO, [ἀκροβαίνω] Ære. Palcis inficere. Sipontinus.
ACEROSUS, V. ACUS, aceris.
ACERRA, æ. [ἄκρῃσι] Ara quæ ante mortuum poni solébat, in qua odores indecabant. Alii dicunt Arculam esse thurariam, ubi thus reponbant. Festus. Martial. lib. 10. 24. — septimanque Vestris addimus hanc focis acerram.
 Plin. lib. 35. cap. 10. Item sacerdotem affante püero cum acerra & corona. Cornutus scribit esse Patenam in qua libabatur. Virg. 5. Æn. 745.
 — & plena supplex veneratur acerra.
 Acron in Horat. 3. Od. 8. 4. Thuribulum vocat. Cic. 2. de Legib. c. 24. Ne sumptuosa resperio, né longæ coronæ, nec acerræ prætereantur. Ovid. 8. Met. 266. Idem 4. Fast. 934.
 Cumquæ meri patera, thuris acerra fuit.
 De incerta vocis origine. V. Voss. Etym. p. 4.
ACERRA, Nomen est & viri violenti apud Martial. 1. 29.
ACERRÆ, arum. [Ἀκέρραι] Urbis Campaniæ Italicæ. Virg. 2. Georg. 225.
 Talem dices arat Capua, & vicina Vesëvo
 Ora jugo, & vacuis Clanius non æquis Aceris.
 Acerræ (inquit Servius) civitas est Campaniæ, haud longè a Neapoli: quam Clanius præterfuit fuvius: cujus frequens inundatio eam exhaurit. Unde ait Vacuis. Id est, Infrequentibus. Sil. Ital. lib. 12. 419: 8. 107.
 Illic Parthenope, ac Pæno non pervia Nola,
 Alliphe, & Clanio contemptæ semper Acerræ.
 Fuit item ejusdem nominis oppidum in Umbria. Plin. lib. 3. cap. 14. Aliud ejus nominis in Transpadana Regione. Plutarch. Marcello, p. 300. De utroque conf. Drakénb. ad Sil. 8. 537.
ACERSCOMES, æ. m. [ἀκροκομῆς] Latine Intonus dicitur, quales erant Romanis in deliciis pueri. Juven. 8. Sat. 128.
 Si tibi sancta cohors constituta, si telus tribunal
 Vendit acerescomes, si nullum in conjuge crimen.
ACERVUS, i. m. [ἀκρῶς, ἀκροκομῆς, ἄκρῶς] Valla lib. 4. Acervus, mîntarum proprie rerum congeries est, ut Frumenti & leguminis, ut Sals. Interdum etiam aliquotum majorum: ut, Acervus scuturum, apud Virg. 8. Æn. 562. Et fere generale est ad omnia. Plaut. Pseud. 4. 2. 55. Acervi frumenti sunt domi. Cic. contra Rull. Vix jam videtur locus esse, qui tantos acervos pecunie capit. Idem in Catilin. Acervis corporum redundavit. Hor. 1. Epist. 2. 47.
 — aris acervus & auri.
 Altus acervus. Lucret. lib. 3. 198.
 — ut ab summo tibi diffultat altus acervus,
 Cæcus. Ovid. 1. Met. 24.

Quæ postquam evolvit, cæcæque eximit acervo,
 Difficiata locis concordî pace ligavit. Per acervum cæcum,
 Chaos elementorum intelligit.
 Grandis. Ovid. de Rem. Amor. 8. 424.
 Ingens. Virg. 1. Georg. 185.
 — populatque ingentem farris acervum Curgulio.
 Magnus & parvus. Hor. 1. Sat. 1. 51.
 — at suave est ex magno tollere acervo.
 Dum ex parvo nobis tantundem haurire reliquas,
 Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris?
 Modicus. Hor. 2. Epist. 2. 190.
 Ruens. Id est, Decrescens. Hor. 2. Epist. 1. 47.
 Acervus, translatum ad res incorporeas. Cic. pro Sylla 27. Quentus acervos facinorum reperietis? V. & ACERVALIS.
ACERVATIM, Adv. quantitatis; [ακροβαίνω] Per acervos. Varr. lib. 1. de R. R. cap. 38. Non ut de pecore, acervatim poni.
 Acervatim accumulare. Lucret. lib. 6. 1261.
 Dicere, quasi Promiscue & nullo servato ordine. Cic. pro Cluent. 10. Acervatim jam reliqua Judices dicam.
 Multa frequentare. Id est, Conjugere, & accumulare. Cic. in Orat. Plerique acervatim se de vello præcipitaverunt. Hirt. Bell. Alex. cap. 31.
 Apes acervatim sub favis enectæ reperiuntur. Columel. lib. 9. cap. 13.
ACERVO, [ἀκροβαίνω] Ære. Accumulare. Plin. lib. 26. cap. 4. Plura undique acervabimus. Idem lib. 21. cap. 17. Octoginta simul acervaris saepe bulbis. Quintil. lib. 9. cap. 3. Nec verba modo, sed sensus quoque idem facientes acervatur. Liv. 3. 34. Immenus aliarum super alias acervaturum legum cumulus.
ACERVÁLIS, e. Acervalis Argumenti genus, quo utebatur Chryssippus. Cic. 2. de Divin. 4. Aut quemadmodum Soriti respondeas? quem si necesse sit, Latino verbo liceat Acervale appellare: sed nihil opus. Ut enim ipsa philosophia, & multa verba Græcorum, sic ακροβαίνω satis Latino sermone tritus est. Acervus, Pers. Sat. 6. v. ult. q. V.
ACERVATIO, Verbale, ab Acervando: [ακροβαίνω] Ipse actus acervandi, sive Accumulatio. Plin. lib. 11. cap. 53. 5. Homini cibus utilissimus simplex: acervatio saporum pestifera, & condimenta præciosiora.
ACERVUS MERCURII, Interp. Vulg. S. S. Proverb. 26. 8.
ACERVEVIS, Thraciæ urbs, postea Calais dicta. Plin. lib. 4. cap. 11.
ACES, [ἄκρος] Fluvius est in Asia, Chorasmiorum, Parthorum, Hyrcanorum, Sarangæorum, & Thomaniorum regiones irrigans. Herod. Thalia. 1. lib. 3.
ACESÆ, [Ἀκείαι] Oppidum est Macedonia, cujus civēs dicuntur Aceciæ. V. Steph.
ACESAMENÆ, [Ἀκασαμέναι] Oppidum est Macedonia, conditum ab Acasamene, uno eorum qui in Pieria regnaverunt. V. Steph. Gentile est Acasamēnius.
ACESCO, is. V. ACERO.
ACESEI & Heliconis opera, quæ singulari artificio confecta viderentur, sic antiquitus appellabantur. Locum proverbio fecerunt quo quidam celebratæ artis artifices, Acefus natione Patrensis, & Helicon Carystius: qui primi contextuisse dicuntur pepulum Palladis Poliadis. Id enim cognomen Minervæ, quæ in arce Atheniensium colebatur. V. Chil.
ACESIÆ MEDICATUS EST. Dicitur de re, Quæ semper vergit in deterius, & quæ quo magis accuratur, hoc pejus habet. Occasione adagio dedit Acesis quidam medicus imperitis & stupidis, qui dum curam pedum dolore laboranti mœdici studeret, auxit dolorem. Author Diogenianus.
ACESINAS, Fluvius gemmas ferens. Plin. lib. 37. cap. 13. Gemmiferi amnes sunt Acetinus & Ganges. Quem lib. 6. cap. 20. tradit infuere in Indum fluvium.
ACESES, [Ἀκείαι] Genus est Chrysocolle, diversæ ab Orobotide. V. Plin. lib. 33. cap. 5.
ACESUS Apollinem apud Eleos eundem Pausanias in Att. cap. 2. putat, quem Alexicaon vocat Atheniensis. Cælius Antiq. Lect. lib. 16. c. 19.
ACESTIVS, [Ἀκείαι] Novatianorum Episcopus fuit sub Constantino Imperatore: De quo V. Suidam.
ACESÆI LUNA. Dicitum in comprehendinatos, qui novam subinde causam comminiscuntur, quæ negotium differant: a natæ cujusdam moribus ortum, cui Acestæo fuit nomen. Et quæ esset ignavis, ita prorogare consuevit navigationem, ut se diceret lunam magis opportuna expectare. Author Diogenianus.
ACESFA, [Ἀκείαι] Siciliæ urbs, ab Aceste dicta, teste Virg. 5. Æn. 718.
 Urbem appellabunt permisso nomine Acestan.
ACESSES, æ. [Ἀκείαι] Filius fuit Crimnisi Huminis ex Segesta Trojana, ut Virg. 5. Æn. 106. testatur.
 Famæque finitimos, & clari nomen Aceste
 Excierant. V. Serv. in illud 1. Æn. 550.
 — Trojanôque a sanguine clarus Acestes.
 Dardanius Acestes. Virg. 5. Æn. 711.
 Est tibi Dardanius divine stirpis Acestes.
 Fidus. Ovid. 14. Met. 83.
 Ad sedes Ericis, fidumque telatum Acesten, Sacrificat.
 Gravis. Virg. 5. Æn. 387.
 Hic gravis Entellum dictis castigat Acestes. Gravis atate, vel oburgatione. Servius.
 Senior. Virg. 5. Æn. 301.
 Cætera Trinacris pubes senioris Aceste Fertur equis.
 Trojanus, Propter originem. Sil. Ital. lib. 14. 46.
 Miferuerunt Phrygiam prolem Trojanus Acestes,
 Trojanusque Helymus.
ACESTIDES, [Ἀκείαι] Fornaces sunt ferreæ, prægrandesque, in quibus fit cadmia. Diofcor. lib. 5. in cap. 42. de Cadmia.
ACESTIS, is. Fluvius Indiæ navigabilis, juxta quem Alexander Macedo Buccaphalam urbem condidit.
ACESTIVM, ii. f. Nomen mulieris proprium, de qua Pausanias in Atticis:

ticis: Acetium Xenoclis, qui ex Sophocle Leonis filio prognatus est, filia fuit. Hinc ad Leontem usque avum, omnes gentiles Ceresi militros qualitates facem, dum viveret, videre contigit. Nam primum in eo vidit Sophoclem fratrem, dein Themistoclem conjugem, atque eo mortuo Theophratum filium: atque hac illius fortuna commemoratur.

ACETES, Evandri armiger. Virg. 11. Æn. 30, seq.
ACETABULUM, i. n. [*ἄκεταβος, κέλυκος, κέλυκος*]. Hermolaus in Plin. 19. 4. & Joh. Pothius. Observ. in Realdi Columbi Anatom. tit. uterus. p. 507. ab accipiendo dictum putant, quasi Acceptabulum. Nec aliter scribit hanc vocem Cæsar. Rhodig. 11. 32. Etiam Græci Oxybaphon appellant, quasi ab Aceto. Et est genus mensuræ, capiens sesquicertiarium. Plin. lib. 21. cap. 34. Cum acetabuli mensura dicitur, significat hemine quartam partem. Id est, drachmas xv. Idem lib. 18. cap. 7. Coriandri foliorum, falsisque acetabulo. Cels. lib. 5. cap. 24. Infiltaturque subinde quam optimi mellis acetabulum.

Acetabula in corporibus dicuntur pro Pyxidibus, ut Anatomici vocant, quibus coxendices indiguntur, circaque ea vertuntur ossa coxarum. Plin. 28. cap. 11. Item ossa ex acetabulis pernarum, circa que coxendices vertuntur. V. Ichion.

Acetabula item sunt veluti quidam Caliculi in iis piscibus, qui Molles appellantur, ut in Polypo. Plin. lib. 9. cap. 30. de Polypo loquens: Præterea negat esse ullum atrocium animal ad conficiendum hominem in aqua: luctatur enim complexu, & sorbet acetabulis, ac numero factu detrahic, cum in naufragos urinantese impetum capit. Et paulo post. Offendere Lucillo caput ejus, dolii magnitudine, amphorum xv. capax: atque (ut ipsius Trebii verbis utar) barb, quas vix utroque brachio complexi esset, clavarum modo totas, longas pedum triginta, acetabulis, sive caliculis urinalibus, pelvium modo, dentes magnitudinis respondententes.

Acetabula funt etiam Præfrigatorum valcula, sive caliculi, quibus astantium oculos fallendo præfringunt. Sen. lib. 6. Epist. 45. Ita sine noxa decipiunt, quomodo præfrigatorum acetabula & caliculi: in quibus me fallacia ipsa delectat.

Acetabulum abusive dici potest de rebus aliis, Quæ similitudinem quandam referant acetabuli, quod in corporibus esse supra dictum est. Unde Quintil. lib. 8. cap. 6. Eo magis necessaria (inquit) *κατασκευασ*, quam recte dicimus abusivem: que non habentibus nomen suum, accommodat quod in proximo est. Et paulo post, Mille sunt hæc: & acetabula, quicquid habet: & pyxides, cujusque materiae sunt: & parricida, matris quoque aut fratris interfecto. V. Burm. ad Quintil.

ACETARE dicebant veteres, quod nunc dicimus Agitare. Festus, p. 747. Forte rectius Acitare. V. Not. Gothofredi ibid. & Scal. ac Dacer.

ACETARIA, orum. pl. [*ἄκεταρα* ut placet quibusd.] Nomen ab Aceto dictum: & sunt herbe seu cibaria quæ ex aceto fumuntur ad excitandam appetentiam: quales sunt herbe virentes, quas aceto oleoque guttatim infusillaro concinnamus, *πρόβλημα* Græcis: de quibus plura Salmastius Exercitat. Plinian. p. 898. Fiunt & ex herborum radicibus Acetaria. Plin. lib. 20. cap. 20. Stomachum in acetaris sumpta corroborat. De Portulaca loquitur. Idem lib. 19. cap. 5. Horti maxime placebant, quia non egerent igni, parcerentque ligno, expedita res & parata semper: unde & acetaria appellabantur, facilia concoqui, nec onerata sensum cibo. Quem locum sic exponit Hermolaus: Porro hic acetarium non ab aceto, ut credi ceptum est, sed ab accipiendo hæcitur. Ideo enim, inquit Plin. acetaria appellabantur horti. Hoc est, Hortensia: quoniam expedita res & parata semper esset. Nam & Acetabulum ab Accipiendo dicitur: etiamli Græci Oxybaphon appellant, quasi ab Aceto.

Acetaria, ut nonnulli volunt, dici quoque possunt Carnes frustillatim conficte, quæ ex Aceto fumuntur.

ACETUM, i. [*ἄκετα*] Nomen omnibus notissimum, Martial. lib. 13. 122.

Amphora Niliaci non fit tibi vilis aceti, Edlet quum vinum, vilior illa fuit.

Acre acetum. Hor. 2. Sat. 3. 117.
 Durum. Id est, Acidissimum & acerrimum. Sammonicus, Furfuribusque novis durum miscebis acetum.

Frigoricum. Gell. lib. 17. cap. 8.
 Mordax. Perf. 5. Sat. 86.
 Moriens. Perf. 4. Sat. 32.
 Mulsim. *ἀγυρδα* Galen.
 Pharium. Id est, Ægyptiacum, a Pharo Ægypti insula. Juven. 13. Sat. 85.
 Piperatum. Columel. lib. 12. cap. 57. Deinde exiguum aceti piperati, & sulculum mellis adjiciunt.
 Rubens. Martial. lib. 11. 57.
 Scillinum, scilliticum, & scillites. V. SCILLA.
 Acetum exacuere. Plin. lib. 19. cap. 5. Verum nobilissima est scilla, quanquam medicamini nata, acetoque exacuendo.
 Aceto quempiam perfundere, Amara mordacitate reprehendere. Hor. 1. Sat. 7. 32.

Ova aceto macerare. Plin. 10. 60. De ejus vi in macerandis faxis lege Liv. 21. 37. itemque Vitruv. 8. 3. ubi & de aliis habes que Acetum solvit: & præter cætera acria bene cruorem sistere scribit Cels. 5. 1. Vid. Plin. 23. 1. Tacit. Hist. 5. 6. 7. cum de Bitumine Judææ tradit, Acetum videtur appellasse Liquorem qui jam concrevit in crustam, quod in Aceto fieri solet.
 Acetum ad animum transfili Plautus. Sic enim ait in Pseud. 2. 4. 49. Ecquid habet is homo aceti in pectore? Videur Acerbitatem significare: hoc est, Dolorem, mereremque acerbitillimum. Idem Bacchid. 3. 3. princ. Nunc experiar, si me acetum tibi cor acre in pectore. Id est, Acrimonia & indignatio. Erasmus Alutium intelligit.

ACERUM, Adj. neutr. ut Acetum mel. [*ἄκετον, κέλυκος*, Hesy.] Plin. lib. 11. cap. 15. In omni melle, quod per se fluxit, ut mustum oleumque, appellatur acetum. Maxime laudabile est etiam omne rutilum. Sic enim ex manu scriptis reponit Turnebus. Quem sequitur Hard. q. V. ut & MOX ACOTUS.

ACHAIA ΠΕΤΡΑ, [*Ἀχαιοὶ πέτρα*] Sunt rupes abscisse ejus montis quo

Jordanes effluit, super quibus Samos civitas condita est. Vid. Strab. lib. 8.

ACHAÏUM, [*Ἀχαιοὶ*] Civitas est ad ulteriorem Tenediorum regionem pertinens. Strab. lib. 13.

ACHÆMENES, [*Ἀχαιεμένης*] Fuit primus rex Persarum, a quo postea reges omnes usque ad Darium vocati sunt Achæmenidæ. Ex Herodot. lib. 4. Hor. 2. Od. 12. 21.

ACHÆMENIA, Pars Persidis, ab Achæmène Ægæi filio. Author Steph.

ACHÆMENIUS, [*Ἀχαιεμένης*] Id est, Persicus, vel Parthicus, Author Lucan. 8. 224.

Pallus Achæmenius longe decurrere campis. Stat. 5. Sylv. 3.

Alter Achæmenium secludit ægumate Perfen. Vid. etiam Horat. 3. Od. 1. 44. Epod. 13. 8.

ACHÆMENIDES, [*Ἀχαιεμένηδης*] Unus e focis Ulyssis, qui apud Virg. narrat de Polyphemo 3. Æn. 613. &c. Ovid. 2. de Ponto 2. 25.

ACHÆMENIDÆ, m. Tribus vel Gens Persarum, qui & Pafargadæ dicebantur. Vid. Herodot. 1. 125.

ACHÆMENIDON, [*Ἀχαιεμένηδων*] Herba est, quæ colore electri sine folio nascitur in Tardistillis Indiæ, cujusque radice in patillis digesta, in dieque pota in vino, noxii, per cruciatu, nocte contentur omnia per varias numerum imaginationes. Author Plin. lib. 24. cap. 17.

ACHÆUS, [*Ἀχαιός*] Etrusri poeta tragicus, paulo junior Sophocle, tragedias trigintaquatuor docuit, vicit autem una. Fuit & alter junior item tragicus, qui & unam ipse reliquit. Author Suidas.

ACHAÏA, [*Ἀχαιοὶ*] Ampla regio Græciæ, & pene insula. Nam Ægeæ & Ionio mari cingitur, præter exiguam partem. Ejus caput Corinthus, urbs olim distillima, cui ab Achæo Xuthi filio hoc nomen inditum tradit Strabo lib. 8. Ægialos (vel ut alii, Ægialæ) ante vocabatur, propter urbes in litore dispositas. Author Plin. lib. 4. cap. 5. Sane Ægialos, m. *αἰγυρδα*, Græcis Littus significat. At Pausanias ab Ægialo dictam ait primo rege e Theffalia vnciente, a patre Achæi qui regionis nomen dedit. Dicta & Ionia, quod lones habuerit colonos ab Atheniensibus missos. Sed & Peloponnesus, quasi Pelopis insula. Nunc vulgo Morea vocatur, Ovid. 8. Met. 268. Idem Epist. Helene v. 209.

ACHAÏI, [*Ἀχαιοὶ*] Ponti accolæ, Orchomeniorum colonia.

ACHAÏUS, [*Ἀχαιός*] Subst. Aliquis de Achaia Ponti. Ovid. 4. de Ponto 27.

Nec potes infestis conferre Charybdin Achæis. Achæus, a, um. Adj. Idem quod Achæicus. Stat. 2. Achil. 70. de Paride Helenam rapiente,

— terrasque freto delatus Achæas. Achæias, Ædos. [*Ἀχαιοὶ*] Ovid. 3. Epist. 71.

Inter Achæiadas longe pulcherrima matres. Alii scribunt Achæiadas.

ACHÆONIORUM PORTUS, [*Ἀχαιῶν λιμὴν*] Portus est in Troadæ, sub promontorio ejusdem nominis: ita dictus quod ibi Græci classis fuz itationem haberint, quo tempore Trojanis bellum inferebant. Plin. lib. 4. cap. 12.

ACHAÏCUS, Adj. [*Ἀχαιετός*] Id est, Græcus. Virg. 2. Æn. 462. Et Danaum solite naves, & Achæica castra.

Hor. 1. Od. 14. 35. Post certas hymes uret Achæicus Ignis Iliacas domos.

ACHAÏS, idis & idos. f. [*Ἀχαιοί*] Ovid. 5. Met. 366. Perque tot Hamonias, & per tot Achaidas urbes Huc venit.

Alii scribunt Achæidas. Patronymicum est, pro possessivo, quod frequens est, potissimum poetis.

ACHAÏCARUS, [*Ἀχαιετάρης*] Vates quidam apud Bosphoranos erat, qui petentibus responsa dabat, quemadmodum Tiresias, Trophonius, Amphiaræus, & alii plures, de quo Vid. Strab. lib. 16.

ACHAMAS, Minister Vulcani. Val. Flacc. 1. 583.

ACHAMON, Unus ex Diis vel Æonibus Valentini hæretici. Tertull. de Præscript. 49. & adverb. Valent. cap. 16. seq. Hinc

ACHAMONIANUS, a, um. ibid. cap. 27.

ACHANA, Fluvii nomen in Arabia, non procul ab Euphrate, de quo Plin. lib. 6. cap. 28.

ACHANE, [*Ἀχαιῶν*] Genus erat mensuræ frumentariæ apud Persas, capiens medimnos Atticos 45. Cæl. lib. 8. cap. 9. docet esse vasis genus, in quo commicatus eorum includebatur qui ad Theorias mittebantur. Quas Athenienses vocarint Theorias. Vid. infra suo loco.

ACHANI, [*Ἀχαιοὶ*] Populi sunt Scythiæ, qui & **ACHARNI** dicuntur a Theopompo. Author Steph.

ACHAR, Nomen civitatis, que nunc Nizibis appellatur.

ACHARACA, [*Ἀχαιακά*] Oppidi nomen. Strab. lib. 14.

ACHARDEUS, [*Ἀχαιετάρης*] Fluvius est, prope quem Siraci populi habitant, qui ex monte Caucafo fluens, in Maotim decurrit. Author Strab. lib. 11.

ACHARITANUM, [*Ἀχαιετῶν*] Oppidum liberum est in Africa, ab ea parte qua spectat tractum Cyrcnaicum. Author Plin. lib. 5. cap. 4.

ACHARNÆ, & **ACHARNA**. [*Ἀχαιαρναί*] Demus i. e. populus, seu oppidum est Græciæ in Attica regione, totius ejus tractus potentissimum. Thucid. lib. 2.

De hoc Pausanias in Att. Pindar. Nem. Od. 2. p. 4. Acharnæ sunt *ἄκαρνος* itrenue suo fortium virorum genitricis. Dionysia ibi primum inventa & celebrata. Hinc Stat. 12. Theb. 623.

Quæque rudes thyrsos hederis vestillis Acharnæ. AchARNANUS, Adj. Acharnis oriundus. Nepos 2. 1. 2. Is uxorem Acharnanum civem duxit.

ACHARNENSIS, Idem. Achamenfes *Ἀχαρνῆς* Aristophanis Comœdia appellata.

ACHARNES, f. Pileis marinus præstantissimus, capitur circa Ænum Thraciæ. *Ἀχάρνης* apud Athenæum 7. 9. princ. ex Calliæ Cyclopibus. Plin. 32. 11. est Acarne.

ACHATES, æ. [*Ἀχάτης*] Nomen proprium comitis Æneæ, qui, teste Servio, a sollicitudine dictus est. Diximus (inquit) quari cur Achates Æneæ sit comes &c. melius tamen hoc fingitur ut tractum nomen sit a Græca etymologia, *ἄχος* enim dicitur sollicitudo, que regum semper est comes. Hæc ille, illud Virgiliæ narrans, lib. 1. Æn. 312.

— ipse uno graditur comitatus Achate.

Alius est Achates de quo Auson. Idyll. 10. 316.

— Spirat enim tecti testudine Corus Achates.

Ubi Achates videtur quidam fuisse quem in deliciis habuerit Arsinoe. Et ut Arsinoe Venus & Chloris cognominata, ita Achates Corus vel Zephyrus. Jof. Scal. 1. Auson. Lect. 4.

ACHATES, m. [*Ἀχάτης*] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Achates magna fuit autoritate, nunc in nulla est: Reperta primum in Sicilia, juxta flumen ejusdem nominis: postea plurimis locis, excedens amplitudine numerosa, varietatibus diversis mutantibus cognomina ejus, ubi videtur esse generis feminini. Sed hæc adjectiva feminina referuntur ad hoc nomen Gemma subauditum.

Achates, Annulus dicitur, qui minimo digito gestatur: quo vero Index ornatur, coriannos. Latini autem levis materic annulum, qui minimo gestatur, asium nuncupant. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. ult.

ACHEDORUS, V. ECHEDORUS.

ACHELOUS, [*Ἀχελώϊος*] Epiri fluvius, a Pindo monte fluens, qui Acarnaniam ab Ætolia dividit: Thoo prius vocatus a celeritate: nomen sub Acheloo rege mutavit, qui cum Alcæone & Thesthalia profectus, apud eum confedit. Acheloi autem ipsius Ætolie, sive Epiri fluminis fabulam. Diodor. lib. 5. refert. Strabo quoque lib. 10. & Ovid. 9. Met. 95. conf. Barth. ad Theb. Statij p. 650. Hug. Grot. de Jure Belli & Pacis, cap. 3. n. 16. De taurinis Cornibus Acheloo tributus. V. Spanhem. de Usu & Præf. Num. Diss. 7. p. 490. Nunc vulgo dicitur *Pachicolam*, *Pachicolanus*.

Acheloum Oceani & Pethyus fuisse filium tradit in Theogonia Hesiodus, Ætolus Achelous. Tertius lib. 2. Eleg. 34. 33.

Nam rursus licet Ætolia referas Acheloi

Fluxerit ut magno fractus amore liquor.

Calydonius. Ovid. 8. Met. 727.

— nixus cubito Calydonius amnis

Talibus alloquitur.

Deformis cornu. Stat. 7. Theb. 417.

— Acheloum utroque

Deformis cornu vagus infamabat Acarnan.

Naupactous. Id est, Ætolus, a Naupacto urbe Ætolia. Ovid. 2. Fast. 43.

Amphiraides Naupactoo Achelou.

Turbidus. Stat. 2. Theb. 732.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Achelous, apud veteres generaliter Aquam significabat. Unde est illud Virg. 1. Georg. 9.

Poculaque inventis Acheloiæ miscuit uvis. Id est, Aquam miscuit vino.

Author Servius ex Orpheo. Macrobi. quoque lib. 5. Saturn. cap. 18. docet hunc morem loquendi pervagatum fuisse, ut Acheloum pro quavis aqua dicerent, citatque multorum testimonia. [Synecdochen esse Serv. docet, ut in antecedente vers.

Chaomian pingui glandem mutavit arista.

ACHELOIUS, Adj. possess. [*Ἀχελώϊος*] Ovid. 16. Epist. 265.

Ut ferus Alcides Acheloiæ cornua fregit.

ACHELOIDES, [*Ἀχελώϊδης*] Id est, Sirenes Acheloi filia. Ovid. 5. Met. 552.

— vobis Acheloides unde

Pluma, pedesque avium, cum virginis ora geratis?

ACHELOIADÆS, [*Ἀχελώϊαδης*] Eadem quæ & Acheloides. Ovid. 14. Met. 87.

Solvit, & Hippotadæ regnum, terraque calenti Sulphure fumantes, Acheloiadumque relinquit Sirenum Scopulos.

ACHELUS, i. [*Ἀχάτης*] Nomen proprium viri. Valer. Flacc. 3. Argon. 15. Ambrosium Pelous, ingentem Ancæus Acheloum Sternit.

ACHEMON, sive **ACHMON**, [*Ἀχάμων*, ἢ *Ἀχμῶν*] Unus fuit Cercopum, qui una cum fratre Passalo nullo non injuriarum genere in obvium quæque debachabatur. Hisce erat mater nomine Sennonis, mulier fatidica, quæ filios cavere iussit, ne quando in Melampygu incidere, &c. Reliquum fabulæ vide apud Erafm. in Proverb. Ne in Melampygu incidas.

ACHERINI, Populi Siciliæ. Cic. 3. Verr. 170.

ACHERIUS, Orator, tempore Augulæ Cæsaris, qui tanta orationis celeritas fuit, ut & vitium feret, & bractæa Cæsaris Augusti sententia ad id circumferatur, Acherius nostrarum suffaminandus est. Is cum libertinum reum defenderet, qui obijebatur, quod patroni concubinus fuisset, dixit, Impudicitia in ingenio crimen est, in serivo necessitas, in liberto officium. Ex Cæli. lib. Antio. Lect. 15. cap. 11.

ACHERŌIS, idis & idos. f. [*Ἀχέρως*] Epitheton populi albæ. Texebant (ait Parrhasius in Claud.) libi Bacchæ coronas ex alba populo, quod ea arbor inferna credebatur, & (ut ait Harpocration) juxta ripas Acherontis enata, eoque ab Homero Acheroida appellari putant.

ACHERON, ontis. m. [*Ἀχέρων*] Dicitur a poetis Fluvius inferorum. Servius autem apud Virg. 6. Æn. 107. scribit locum esse in Campania, montibus septum, adeo ut nec orientem, nec occidentem solem possit aspicere, sed tantum medium diem, non procul a Baiis, ubi necromantia exercebatur: cui vicina loca omnia crudelis & sulphuratis aqua fecant. Est item Acheron, huius Epiri & etiam Lucaniæ, teste Plinio.

Acheron a Servio in 6. Æn. dici putatur, quasi sine gaudio. Siquidem *α*, particula est privativa: *χαίρων* gaudentem significat. Sunt qui malint *ἀπο τὸ ἄχος* & *ἴω*, quasi Doloris trilitiaque fluvius. Virg. 2. Georg. 492.

Felix qui potuit rerum cognoscere causas:

Atque metus omnis, & inexorabile fatum

Subjicit pedibus, strepitumque Acherontis avari.

Id est, Omnem mundum in mortem trahentis. Servius.

Acheron, [*Ἀχέρων*] teste Strab. lib. 7. p. 224. Fluvius est in agro Bruto, ubi Alexander Moloformum rex trucidatus est, Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandoliam cavere jubente. V. plura apud eundem. lib. 8. 237. & Liv. 8. 24.

Acheron (ait Parrhasius in Claud.) ad Heracleam Ponti fluvius est, ab Acheronte Mariandynorum rege dictus, ut Telus Andro refert. Is postea Soonautes a Megarenfibus quibusdam navis vocatus est, qui tempestatem maris illuc efferat, ut canit Apollonius. Ejusdem nominis alter apud inferos esse fingitur, ad exprimentum mærorem quo charillimos quosque vita functos efferimus. Alter Academicus: nam quicquid fecisse dixisse usque ad trilitiam, humane varietatis more nos premit, in Acheronte significari putaverunt. Hæc Parrhas. meminit & Hermolus in Plin. lib. 6. cap. 1.

Adulfus Acheron. Lucan. lib. 3. 16.

Præparat innumeras puppes Acherontis adulfu

Portitor.

Aquas enim flammeas habere dicitur.

Durus. Stat. 2. Sylv. 6.

— jum littora duri

Sava Pilete fenis, durumque Acheronta videtas.

Fumeus. Valer. Flacc. lib. 4. Argon. de Acheronte Pontico,

Illic pestiferas fubter juga concava torquet

Ater aquas Acheron, vastoque exundat hiatus

Fumeus, & fæva sequitur caligine campos.

Mœstus. Sen. in Thyest. 1. Mœstus, ab effectu, mæstiam inducens.

Nefaltus. Stat. 4. Theb. 522.

Profundus. Lucret. lib. 3. 991.

Tartareus. Virg. 6. Æn. 295.

Hinc via Tartareæ quæ fert Acherontis ad undas.

Trifstis. Sil. Ital. lib. 13.

ACHERONS, ontis. five **ACHERUNS**, untis. Idem quod Acheron. Plaut. Amph. 5. 1. 26.

Verbero, etiam qui ego sim me rogitas? ulmorum Acheruns.

Quem locum sic Pyldes exponit, Ulmorum Acheruns, vorago & diffusio virgarum, non aliter quam Acheruns, sive Acheron fluvius infernus, qui est vorago & assumptio animarum. Dicitur utroque modo Acherons & Acheron. Ex ulnis autem virgæ fiebant ad plagas servis malis inferendas. Unde alibi verberonem servum, appellat ulmitribam. Idem Capt. 5. 4. 1.

Vidi ego multa sepe picta, quæ sub Acheronte ferent

Cruciamenta: verum enimvero nullus adæque est Acherons,

Atque ubi ego fui in lapidinis. Nonius feminino genere Plautum in hoc exemplo protulisse testatur. Legit enimvero Nulla. Dicit autem Tyndarus se multa vidisse picta cruciamenta quæ ferent apud inferos, ut Tityi, Sisyphi, Ixionis, & aliorum: verum nullum Acherontem inveniri posse adeo arumnotum, ut sunt illæ lapidines, in quibus alioquot dies fuerat exercitus.

Apud veteres Latinos Inferos plerunque significat: ut apud Plaut. Trinum. 2. 4. 124.

In nostro agro ostium est Acheruntis. Id est, Inferorum.

Et apud Virg. 11. Æn. 23.

— qui solus honos Acheronte sub imo est.

ACHERUNTEM, Adv. ad locum. Plaut. Casin. 2. 8. 12. Hunc Acheruntem premitam prius. Sed

ACHERUNTI, Adv. in loco Plaut. Capt. 5. 4. 1. Quæ Acherunti fietent.

ACHERONTICUS, Adj. ut Acherontica regio [*Ἀχέρωντος*] Plaut. Bacch. 2. 2. 21. Regiones colere macille enim ego Acheronticas.

ACHERONTIA, [*Ἀχέρωντις*] Civitas est Apulicæ, contermina Lucaniæ, quam ob hoc Nidum appellavit Horatius, quia parva est, & in montis constituta summitate, sicut nidi avium in summis arboribus. Hæc Acron. Hor. 3. Od. 4. 14.

ACHERONTINI, [*Ἀχέρωντιοι*] Populi sunt in agro Bruto, juxta Acherontem fluvium habitantes. Plin. lib. 3. cap. 5.

ACHERUSIA, [*Ἀχέρουσία*] Lacus est in Campania, juxta Cumas, oriens ex Acheronte. Est item lacus Thestrotie, in Epiro, ex quo lacu profuit amnis Acheron, qui in Ambracium flum. defertur. Authores Pomponius & Strabo lib. 5. Plin. quoque lib. 4. cap. 1.

Acherusia quoque, Specus est in Ponto juxta Heracleam, ad manes (ut aiunt) pervius. Illac extractum ab Hercule Cerberum exiitiam. V. Plin. lib. 6. cap. 1. & lib. 27. cap. 2. Pompon. Melam lib. 1. 19. & 2. Solinum cap. 55. Diod. Siculum lib. 2. Ovid. 7. Met.

ACHERŪSIS, idis & idos. f. [*Ἀχέρουσις*] Idem quod Acherusia. Valer. Flacc. 5. Argon. 73.

Inde premente Noto tristes Acherusidos oras. Præterit.

ACHERUSIUS, Adj. [*Ἀχέρουσιος*] Lucret. lib. 3. 25.

At contra nasquam apparent Acherusia templa. Id est, Infernarum regiones.

Acherusius humor. Sil. Ital. lib. 13.

Acherusia vita. Id est, Anxia, sollicita, arumnotia, omnibus denique penis & cruciatibus referta: quibus Tantalus, & alii affici apud inferos putantur. Metaphora est. Lucret. lib. 3. 1036.

Hinc Acherusia fit titulator denique vita.

ACHÉTEA, arum. [*Ἀχίτεα*] Citædæ sunt argute & canoræ. Plin. lib. 11. cap. 26. Quæ canunt, vocantur Achete: & que minores ex eis sunt, Tetigonia: sed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere: femine silent. Quod ex Aristotele descripsit, apud quem idem legitur Hist. Animal. 5. 30.

ACHILLEON, Oppidum Troadis, ad Achillis tumulum a Mitylenais conditum, auctore Plin. cap. 30. lib. 5. Meminit & Strabo lib. 13.

ACHILLAS, *Ἀχιλλεύς* Plutarcho, Servi Egyptii nomen est, cujus manu interfectus fuit Pompeius. Lucan. lib. 8. Pharfal. die 538.

— sceleri delectus Achillas. Plutarch. in Vita Pompeii.

ACHILLEA, [*Ἀχιλλεία*] Insula est exigua, Borythenis ostio objecta: ab Achille in ea sepulcro nomen habens: ut refert Pompon. lib. 2. 4. V. & Plin. 4. 13.

ACHILLEIS, sive **ACHILLEAS**, ἀχιλλεύς Theophrasto lib. 8. Hist. Plant. ἀχιλλεύς Hippocrati, Hordei genus, cui spica folio proxima est, amplitudinibus & crassitudinis majoris: ideoque aerugini magis obnoxium. V. Ruell. lib. 2. cap. 15.

ACHILLES, [ἀχιλλεύς] Myriophyllum herba appellata, quod eam Achilles inventisse traditur in curando vulnere Telephi. Plin. lib. 25. cap. 5. Mathiolus tamen in Dioscoridem non eandem esse cum Millefolio author est, quam & Achilleam vocat. in Dioscor. 4. 33.

ACHILLES, is & i: vel **ACHILLEUS**, ei & eos: nisi malis Achilli, ab Achillei, per contractionem fieri, ut volunt plerique [ἀχιλλεύς] Græcorum omnium fortissimus, filius fuit Pelei & Thetidis: quem infantem (ut fabulantur poetæ) mater Stygis aquis totum immerit: unde invulnerabilis toto corpore factus est, præterquam ea parte pedis quam comprehensus a matre fuerat dum ablueretur. Demum Chironi Thesphalo homini iustissimo, deinde Phœnicidatus est educandus, ut sub eis bellicis artibus infunderet a primis statim annis, in disciplina quoque munica proficeret, atque etiam bonis moribus enutrire. Hom. Il. 1. 447. Hunc autem cum mater a Proteo vate audisset in expeditione Trojana periturum, si eo cum cæteris Græcis proficeretur: jam adultum inter filias Lycomedis in Scyro Ægæi maris insula regnantis puellari habitu furtim occulit. Ubi quum aliquandiu latuisset Deidamiam Lycomedis filiam vitavit, ex eaque Pyrrhum suscepit. Audiverant autem Græci Trojam expugnari non posse, nisi Achilles ipse adesset. Itaque Ulysses id quod erat, suspicatus: mercibus quibus femine capiuntur, gladium, scutumque ac galeam immiscens, ad Lycomedem se contulit, ubi mercibus expositis, Achilles gladium ac scutum, alia negligens, tractare cepit. Unde cognitus, ad bellum Trojanum deductus est. Ubi tandem cum Agamemnone propter creptam sibi quam amabat Briseidem, simulatas exercuit, adeo ut aliquandiu bello abstineret. Neque ullis precibus adduci potuit ut conficeret, donec Patroclum sibi charissimum intellexit ab Hectore interfectum. Cujus mortem occiso Hectore ad potremum ultus est. Tandem Polyxene Priami filia conjugium sperans, a Paride in Apollinis Tymbræi templo sagitta occisus est, & in Sigæo promontorio a Græcis humatus. Hæc ex variis.

Achilleum Heptapechyn vocat Lycophron, quasi Septem cubitos altum. Tectis Hermolæus in Plin. lib. 8. cap. 29. Idem de Orestæ prodit Herodot. 1. 69.

Achilleum scribit Euphorion videri nuncupatum, quod non chilo, id est, cerealibus cibis primum sit connutritus: verum ex infantia medullis animalium, mox & carnis venatu comparatis, cum illi foret prædagogus Chiron. Chilli mentio item Xenophoni est, ubi ex castris abiisse milites scribit ἐπὶ χιλλῶν, veluti frumentatum dicas. Sunt qui Eustathio tradente, dici Achilleum opinentur, quod bello victis trinitatem immitteret. Alii quod Ilienses morere confecerit. Quo etiam argumento, si simpliciter scribendum arbitrantur, succinente vel analogia ratione: nam Oileus dicitur, & Hæfileus. Illud obiter sciendum, Achillis patriam dici Phthiam, quæ nunc Pharfala, a Phthia muliere, vel a Phthio Neptuni filio. Cæli Antiq. Lect. lib. 13. cap. 7. Non desunt qui ab ἀχιλλεύς, id est, dolor, & ἄνω, solvo, a solvendo scilicet dolore, nuncupatum Achilleum contendunt. Medicus enim fuit a Chirone medicum doctus. Plin. lib. 25. cap. 5. Invenit & Achilles, discipulus Chironis, herbam qua vulneribus mederetur, quæ ob id Achilleus vocatur. Hæc fanasæ Telephum dicitur. Alii primum æruginem invenisse, utilissimam emplastris. Ideoque pingitur ex cupside decutiens eam gladio in vulnus Telephi. Alii utroque usum medicamento volunt. Achilleon Galli vocant Millefolium, teste Ruell. sed falso.

Achilles & templum habet, & tumulum juxta Sigæo promontorium: Patroclus autem & Antilochus tumulos, quibus omnibus, & Ajaci, Ilienses sacrificant. Hæc Strabo lib. 13.

Achillis asylum in Sigæo erat, sicut in Rhetæo littore, Ajacis. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20.

Achillis matri Thetidi prædixerat Proteus, ipsam parituram esse filium patre majorem. Fabulam elegantissime describit Ovid. 11. Met. 220.

Achilleum ita infensum habuerunt Tenedii, quod Tenedum devastasset, ut supplicio afficeretur qui restituito templo Achilleum nominasset. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 14.

Ad Achillis statuum Alexander Ilium profectus, una cum sociis unguento delibutus, nudusque de more circumcurrens, eam coronis ornavit, Felicem illum appellans, quod vivo quidem tam fidum amicum, mortuo autem tam magnum contigisset habere præconem. Plutarchus in Alexandri Vita. Cic. pro Archia 10. Quam multos scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? Atque is tamen, cum in Sigæo ad Achillis tumulum affuisset, O fortunate, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis præconem Homerum invenieris.

Achillis ædem ante Borythenem nulla ales ingreditur. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 14.

Achillis hastam ex fraxino fuisse testatur ex Homero Plin. lib. 16. cap. 13.

Alumnus Chironis Achilles. Stat. 1. Achill. 526.

Qui rapis ingentem magni Chironis alumnus.

Filius Thetidis Achilles. Hor. 1. Od. 8. 14.

Thetidis proles. Id est, Achilles. Sil. Ital. lib. 7. 24.

Cedere necius Achilles. Hor. 1. Od. 6. 6.

Thesphalus dux. Id est, Achilles. Sen. Mactanda virgo est Thesphali busto ducis.

Thesphalicus dux. Id est, Achilles. Sen. Emicuit ingens umbra Thesphali ducis.

Timor Phrygum, & Græcorum decus Achilles. Ovid. 12. Met. 612.

Jam timor ille Phrygum, decus & rutela Pelasgi

Nominis Æacides, caput insuperabile bello Arferat.

Pelides Achilles. Id est, Pelei filius. Virg. 5. Æn. 808.

— Pelidæ tunc ego forti

Congressum Æneam, nec diis, nec viribus æquis,

Nube cava eripui.

Æmonius Achilles. Id est, Thesphalus. Ovid. 12. Met. 81.

Ægoreus, a Thetide matre, quam poetæ inter maris deas connumerant. Lucan. lib. 6. 350.

Æternus carmine. Sil. Ital. lib. 14.

Animofus. Hor. 1. Sat. 7. 12.

Armipotens. Virg. 6. Æn. 839.

— genus armipotentis Achilli.

Atrous. Claud. ad Hadr. Epigr. 39. 43.

Clarus. Ovid. 3. Trist. 5.

Crittatus. Virg. 1. Æn. 468.

Hæc Phryges, infaret curru cristatus Achilles.

Expers terroris. Catul. 62. 338.

Fatalis Priamo. Stat. 1. Achill. 475.

Flavus. Claud. 8. Paneg. 556.

Honoratus. Id est, Homeri & multorum carminibus laudatus, &c. Hor.

in Arte Poet. 120. &c.

Scriptor, honoratum si forte reponis Achillem:

Impiger, iracundus, inexorabilis, acer,

Jura neget sibi nata, nihil non arroget armis.

Immitis. Virg. 1. Æn. 30.

Troas reliquias Danaum, atque immitis Achilli. pro Achillis.

Indocilis. Stat. 1. Achil. 284.

Indomitus. Sen. Non illum Achilles flexit indomitus minis.

Ingens. Ovid. 11. Met. 265.

Insolens. Hor. 2. Od. 4. 2.

Larissæus, a Larissa urbe Thessalia. Virg. 2. Æn. 197.

Quos neque Thydides, nec Larissæus Achilles,

Non anni domere decem. Servius, a Vicinitate: nam Phthius

fuit. Utraque tamen Thessalia civitas est.

Magnanimus. Ovid. 13. Met. 298.

Magnus. Ovid. 12. Met. 162. Virg. 4. Ecl. 36.

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Nereius. Id est, Nerei nepos. Thetis enim filia fuit Nerei, & eadem

Achillis mater, ut Homerus & alii plerique afferunt. Dionysius tamen

Chalcidensis putat Achillem ex Thetide Chironis filia natum: Dimachus

ex Philomela Actoris filia. Suidas. Hor. Epod. 17. 8.

Movit nepotem Telephus Nereium,

In quem superbum ordinarat agmina Myserum.

Pervicax. Hor. Epod. 17. 14.

Phthius. Hor. 4. Od. 6. 4.

Sævus. Virg. 2. Æn. 458.

Hic Dolopum manus, hic sævus tendebat Achilles.

Superbus. Stat. 2. Achil. 350.

Velox. Ovid. 2. Amor. 1. 29. Eum quippe dicit Stævius super glaciem

prima nocte concretam cucurrisse.

Achilles, Nomen est tragœdiæ ab Aristarcho compositæ. Plaut. in pro-

logo Pœnuli.

Achilleum Aristarchi mihi commentari lubet:

Inde mihi principium capiam ex tragœdia.

Translate Fortes, magnanimos & rebus gettis claros viros, vocamus

Achilles. Sic Lu. Scinius Dentatus ob ingnem fortitudinem Achilles

Romanus dicitur est, quod pugnaverit in hostem centum & viginti

preliis: cicatricem averfam nullam, adversas quinque & quadraginta

tulerit. Author Gell. lib. 2. cap. 11. Plin. 7. 28. & ibi Dalechamp.

Achillis etiam cognomen eadem de causa adscribit Q. Cotio Valerius

Max. lib. 3. 2. 21. in titulo de fortitudine. Eadem ratione Virg. 6.

Æn. 89. Turnum Latii Achillem vocat, cum ita de eo loquitur:

— alio Latio jam parat Achilles.

Similem in modum Albertus, Elector Brandenburgensis Achilles Ger-

manicus a Pio L. cognominatus est. V. Dreffer. Part. 4. Hag. Hist. p.

489. adde Plaut. Milit. 1. 1. 61. ubi Achilles pro Forti per antonomas-

tian ponitur.

ACHILLEUS, Adj. posseff. [ἀχιλλεύς] Virg. 3. Æn. 326.

Nos patria incensa diversa per æquora vectæ,

Stirpis Achillæe fastus, juvenemque superbum

Servitio enixæ tulimus.

ACHILLEUS CURSUS, [ἀχιλλεύς δρόμος] Peninsula est prope Bory-

thenen. Plinio, Pomponio 2. 1. & Strab. lib. 7. Fo usque dicunt A-

chillem profectum Iphigeniam fuisse, raptam ex Aulide in Scythiam a

Diana, quum Cervam pro ea supposit, ibique moratum, cum ea rem

habuisset. Nonnulli alium Achillem ejus regionis regem illius amore cap-

tum fuisse dicunt. Hæc Eustathius in Dionys. apud Volaterranum.

Plin. lib. 4. cap. 12. ait hanc peninsulam ad formam esse gladii in trans-

verseribus porrectam, & ab exercitatione Achillis cognominatam esse Achil-

lis cursum. Dionys. Perieg. v. 306.

ACHILLIDES, æ. m. [ἀχιλλεύς] Patronym. Achillis sive Achillei fi-

lius. Ovid. 8. Epit. 3.

Pyrrhus Achilleides animosus imagine patris.

Non desunt qui Achilides legendum putent.

ACHILLEUM, i. [ἀχιλλεύς] Genus spongiarum tenue densumque, ex

quo penicilli fiunt. Plin. lib. 9. cap. 45.

ACHILLIS, idos. Insula in Ponto Euxino ad Borythenen, teste Plin.

cap. 13. lib. 4.

ACHIMENTS, idis. f. [ἀχιμύς] Herba est, quam tradunt Magi ea vi

pollere, ut ea in aciem hostium coniecta, trepidant agmina, ac terga ver-

tant. Plin. lib. 26. cap. 4.

ACHISARMI, [ἀχισαρμῖ] Africæ populi, quorum meminit Plin. lib. 6.

cap. 30.

ACHIVUS, Adj. [ἀχίς] Id est, Græcus. Virg. 2. Æn. 45.

Aut hoc inclusi ligno occulantur Achivi.

Ovid. 14. Met. 191.

In mare protendens gentem execratr Achivam.

Idem 1. Epit. 1. 21.

Denique quisquis erat castris jugulatus Achivis.

ACHNE, es. f. [ἀχνη] Minutus significat ab excussis provolantes spicis.

Sed & pro Maris aspergine & spuma Achnen reperias. Achnem So-

phocles pro Rore accipit. Etrecte utique, quod non continuè deserant

gutte, verum disparatæ. Unde Achnes profuit nonne, quasi

æchne dicitur, id est, divulsa, abjunctaque. Quin & Achne ignis,

pro Fumo. Et Achne somni apud Hippocratem. Cælius Antiq. Lect. lib.

26. cap. 21. Accipitur generatim pro tenuissimo minutissimoque &

levissimo cujuslibet rei.

ACHNE, [ἀχνη] Insule nomen apud Plin. lib. 5. sic enim ait, Rho-

diorum insula Carpathus, que mari nomen dedit, Cafos, Achne olim.

ACHO-

ACHOLAI, [Ἀχολαί] Oppidum est Arabiae, non procul a Nabathis. Plin. lib. 6. cap. 28.
ACHOLUS, Nomen auctoris, cujus meminit Lamprid. in Alexand. & alibi frequenter.
ACHOLLA, [Ἀχολλα] Libera civitas est in Africa proprie dicta, non procul a Zella. Strab. lib. 17.
ACHOR, [Ἀχος] Deus habitus est apud Cyrenacos, Idem ac Myiagus. quo de V. f. 1.
ACHORRE, [Ἀχόρρε] Sunt manantia capitis ulcera, quae sunt in ipsa capitis cute, tenuissimis foraminibus cutem perforantia, ex quibus farines effluit glutinosa. Notum mali genus, pueris admodum familiaris. Nostros at a tinearum in vestibus similitudine, Tineas appellant, Egnatius Teniam, a Tenacitate, eo quod difficile curari possit. Vid. MAND. Habet Octav. Horatian. 1. 5. & Macer de Rura 1. 12. ubi Cornarius restituit, cum legeretur Achora.
ACHOREUS, Sacerdos Iliidis. Lucan. 8. 475. & 10. 175. seq.
ACHRADINE, Ἀχραδίν Stephano, Pars est urbis Syracusanae, cum reliquis ejus urbis partibus ponte conjuncta. Hanc describit. Cic. 6. Vetr. V. ACRADINA.
ACHRAS, adis. [Ἀχράς] Pyrus sylvestris, Pyraeae. Ruell. Meminit Columel. lib. 7. cap. 9. Achrades Pyri. Idemque cap. 10. v. 14.
ACHREUS, i. [Ἀχρεός] Abulivus, inutilis, inidoneus. Utitur Aulonius Sectione 1. in Epigr. 39. de duobus fratribus. v. 6.
ACHRIANE, Ἀχραίν Stephano, Oppidum est ad mare Hyrcanum, cujus meminit Polyb. lib. 10.
ACHROGELUS, [Ἀχρόγελος] ex Stulticia, vel Dementia ridens. V. Erasim. Chiliad.
ACHRUA, Ἀχρὺα Ptolemaeo, est Civitas Arabiae felicitis.
ACHYRUM, i. f. Palca. Festus.

ACIA, ἄ. [ἄϊα] Filium, quod Itali etiam alicubi Ἀχία, & alibi Refo appellant. Utitur Cell. lib. 5. Turnebus, Ut acus, ita acia in instrumento Phrygonis erat, & filium aciculæ erat, nomenque ab acie habet. Titinnius,
 Phrygio fui primo, beneque id opus scivi:
 Reliqui acus aciasque hero atque heræ nostræ.
 In Lexico vetere Latino-græco Acia explicatur ἄκρια. Quin Acia & Acia in eo exponitur ἀκρίων. [De Acia Cornelii Celli extat Dissertatio Jo. Rhodi secundis curis Hafniae edita in 4to. 1672. q. V.
ACIARIS, Securis arca, qua in sacrificiis veteres sacerdotes utebantur. Festus.
ACIPI, [Ἀκίπει] Populi sunt in Sarmatia Europæa, post Riphæos montes. Ptolemaeus.
ACICARUS, Cujus Columnam interpretatus esse dicitur Democritus apud Clem. Alex. 1. Strom. f. 222. non alius est quam Acencheres, vel Acoris Ægypti Rex. Ita suscipitur Reinef. Var. Lect. 1. 22. p. 97. adde 3. p. 381.
ACICULA, ἄ. [ἄκίϋλα] Dim. ab Acus, Qua mulieres utuntur ad ornamentum capitis. Valla lib. 1. Et & plicis tenuis, ac longus, qui & Acus dicitur. Est & herba hujus nominis, in oculis in locis sponte nascens, plebis Atheniensis quotidianus olim cibis, odore ad daucum, reliqua similitudine ad charephyllum accedens, exerta habens in vertice cornicula, quæ Acus effigiem præferant: a quo habitu a Romanis vocata est Acicula, teste Dioscoride. Græcis dicitur ἀκιδίς: quo nomine & Latini utuntur.
ACIDALIA, [Ἀκιδάλια] Veneris epitheton, a fonte Acidalio, qui est in Orchemeno Bœotia: civitate: in quo fe Græci lavant, quas Veneri constat esse sacratas. Iplius enim & Liberi filia fuit: nec immerito. Græci enim per horum fere numinum munera conciliantur. Hactenus Servius in illud 1. Æn. 720.
 — at memor ille
 Matris Acidaliæ, paulatim abolere Sichæum Incipit.
ACIDALIVS, [Ἀκιδάλιος] Fons in Orchemeno civitate Bœotia: Veneri & Gratiæ facer, ut scribit & Bocatius.
 Valens Acidalius, Criticus fuit non ignobilis; acuminis miri admirandum homo. Barth. ad B. Æreni. p. 333.
ACIDON, [Ἀκιδών] Amnis est in Elide, Peloponnesi regione, Jardanis scipulchrum præterlabens. Strab. lib. 8.
ACIDOTON, [Ἀκιδότων] Herba est, quæ notiore nomine Poterium [ποτήριον] & Neuras [νεύρας] dicitur. Plin. lib. 25. cap. 5. Eandem Phrynon vocat. V. Dioscor. lib. 3. cap. 15.
ACIDUS, Adj. ab Acce, [ἄκιδος] proprie dicitur id quod acuit, id est, in Acorem versum est. ut Vinum acidum. Plin. lib. 10. cap. 70. Culescidea acida petunt, ad dulcia non advolant. Plaut. Pseud. 2. 4. 49. Ecquid habet is homo aceti in pectore? c. n. atque acidillimi. Metaphora, de qua V. ACETUM.
 Acida Muria, quam Græci δέσμερον vocant, Genus quoddam liquaminis, cujus usum nostra ætate profluxit exolevisse, auctor est Mathiol. in Dioscor. lib. 5. ubi de hoc vide plura.
 Acida forba. Virg. 3. Georg. 380.
 Hic noctem ludo ducunt, & pocula læti
 Fermento, atque acidis imitantur vitea forbis.
 Acidæ venæ fontium. Vitruv. lib. 8. cap. 3.
 Vina. Pompon. in I. S. vina. D. De peric. & comm. rei vendit. Si vina emerint, exceptis acidis & mucidis, & mihi expedit acida quoque & mucida accipere, Proculus ait, quamvis id emptoris causa exceptum sit, tamen acida & mucida non veniunt.
 Acida dicuntur, Quæ jucundi acoris saporem habent. Sic Herba acida, & Acidus fucus. Columel. lib. 5. cap. 10. Malum punicum si acidum, aut minus dulcem fructum feret, hoc modo emendabitur.
ACIDULUS, a. nm. dimin. [ἄκιδυλος] Aliqua ex parte acidum: quod & Subacidum dicitur. Plin. lib. 15. cap. 15. Post autumnalia, acidulo sapore jucunda. De pyris loquitur.
 Acidula Aqua. Plin. lib. 2. cap. 103. Lyncestis aqua, quæ vocatur Acidula, vini modo remolentis facit. Meminit & lib. 31. cap. 2.
ACIENSIS, Olim populi erant in Latio, qui una cum reliquis Latinis carnes in monte Albano solebant accipere. Plin. lib. 3. cap. 5.

ACIES, Acumen, Acus, & Acuere dicuntur ab ἀκίω, quam Latine dicimus Cotem. Festus. Potius ab ἀκίω, vel acis cuspis ferri. V. Ducer. **ACIES**, ei. [ἄκίω ἀκίω] Dicitur in ferro Ea pars quæ fecat. Inde ad alia transfertur, ut Acies oculi, pro Acumine vitus, Acies animi vel ingenii. Virg. 2. Georg. 365.
 Ipsi acie falcis nondum tentanda: sed uncis.
 Acies rostri. Plin. lib. 11. cap. 37. Testudini marine lingua nulla, nec dentes, sed rostri acie comminuit omnia.
 Unguim. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Exacta falcis. Plin. lib. 17. cap. 22. & 27. Exactum falcis aciem atraque manu imprimentes.
 Hastæ. Id est, Cuspis. Ovid. 3. Met. 107.
 Præterque de falcis acies comparuit hastæ.
 Minax mucronis. Firmic. lib. 1. cap. 3.
 Securius. Cic. 5. Verr. 43. Quod jam ante aciem securium tuarum, Sextique tui carnificis vultum & manum didillet.
 Stricta ferri. Virg. 2. Æn. 333.
 — stat ferri acies mucrone corusco
 Strictæ, patata neci. Stricta, id est, Nuda. Servius.
 Aciem dicuntur trahere aqua coes: pro eo quod est Exacuere. Id ἄκισσας Græci vocant, auctore in Plinio Hermolao. Plin. lib. 36. cap. 22. Repertæ sunt & in Italia, aqua trahentes acerrimo effectu. De cotulis loquitur.
 Excitare aciem falcis. Plin. lib. 18. cap. 28. Creticis tantum transmarinisque cotibus notis, nec nisi oleo, falcis aciem excitantibus. Hebetare aciem ferri. Plin. lib. 13. c. ult. ad fin. V. mox in metaphoris. Nobilior acies. Claud. in Prefat. 7. Paneg. 3. Hinc metaphora varia est. Obusior. Cic. de Senect. 23.
 Pervicax oculorum. Sen. in Agam. 6. 14.
 Recta oculorum. Ovid. 2. Met. 776.
 Sagax, Oculorum scilicet. Lactant. Stat. 10. Theb. 598.
 Sanguineam oculorum aciem volvere. Virg. 4. Æn. 643.
 At trepida, & cæptis immanibus effera dæno,
 Sanguineam volvens aciem, &c.
 Turbida oculorum acies. Sen. Herc. 11. 12.
 Vespertina. Plin. lib. 8. cap. 50.
 Errat acies luminis; id est, Oculorum. Sen. Herc. 11. 30.
 Stupet oculorum acies. Hor. 2. Sat. 2. 5.
 Dirigere aciem oculorum ad aliquem. Catul. 63. 56.
 Effugere aciem. Id est, Oculorum acumen. Sen. in Agam. 12. 6.
 Exacuere oculorum & ingenii aciem ad bona deligenda, & rejicienda contraria. Cic. 1. de Legib. 60.
 Excitare aciem oculorum. Plin. lib. 20. cap. 4.
 Flectere aliquo geminas oculorum acies. Virg. 6. Æn. 789.
 Huc geminas nunc flecte acies: hanc apice gentem.
 Flectere oculorum aciem retro. Sen. Herc. 9. 42.
 Fugere. Cic. 1. Tusc. 50. An tanta fit ejus tenuitas, ut fugiat aciem.
 Id est, Videri non possit.
 Intendere oculorum aciem. V. INTENDO.
 Ludere aciem oculorum. Id est, Decipere. Sen. Herc. 9. 11.
 Circumferre acies. Id est, Oculos, vel oculorum aciem. Virg. 12. Æn. 558.
 Huc atque huc acies circumtulit, aspicit urbem.
 Acies ipsa quæ cernimus, quæ pupula vocatur, ita parva est, &c.
 Cic. 2. de Nat. Deor. 54.
 Ardentes oculorum acies torquere aliquo. Virg. 12. Æn. 670. Vulgo, Oculorum orbis.
 Contenta oculorum acies. Id est, intenta. Lucret. lib. 1. 325.
 Firma oculorum acies. Plin. lib. 10. cap. 3. Clarissima. ibid.
 Hebes oculorum acies. Cic. 4. de Fin. 107. Hebes acies est cuiquam oculorum.
 Aciem oculorum offendit claritas colorum. Plin. lib. 35. cap. 10.
 Aciem oculorum protrudere in mare. Catull. in Argon. 64. 127.
 Aciem oculorum fucce feniculi refoctunt serpentes. Plin. lib. 20. cap. 23.
 Reflectere oculorum aciem. Sen. Herc. 8.
 Hebetare oculorum aciem. Plin. lib. 20. cap. 6. & 32. cap. 7.
 Luminis acies torpet. Id est, Acumen oculorum hebescit. Sen. Herc. 9.
 Hebescere aciem autoritatis fenatus patimur. Cic. 2. in Catil. 98. At vos vigesimum jam diem patimur hebescere aciem horum autoritatis. Habemus enim hujusmodi fenatus consulum, verumtamen inclusum in tabulis, tanquam gladium in vagina reconditum: quo ex fenatus consulo confestim interfectum te esse Catilina convenit.
 Acies animi. Cic. in Catone Majori, 94. Nonne vobis videtur animus is qui plus cernat, & longius, videre se ad meliora proficisci: ille autem cujus obtusior fit acies, non videre?
 Acies ingenii. Cic. 1. Acad. 2. Idem 1. de Legib. Acies mentis. Cic. 4. Acad.
 Præstringere aciem ingenii. Cic. ad Brutum 18. Multi ad depravandum parati, qui splendore falsi honoris objecto, aciem boni ingenii præstringi posse conantur. V. mox Mentis.
 Contemplari aliquid omni acie ingenii. Cic. 1. de Orat. 73.
 Acies intentionis. Florus in prolog. lib. 1. Rerum diversitas aciem intentionis abruptum.
 Abducere aciem mentis a consuetudine oculorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 64.
 Præstringere aciem mentis. Cic. 1. de Divin. 109. Nec inopia enecta, nec fatietate affluentis, quorum utroque præstringere aciem mentis solet, sive deest nature quippiam, sive abundat atque affluit.
 Acies orationis. Plaut. Epid. 4. 1. 20.
 Acies, pro Chalybe usus est Plinius lib. 24. cap. 14. Ex omnibus autem generibus palma serico ferro est. Seres hoc cum vestibus suis pellibusque mittunt. Secunda Parthico: neque alia genera ferri ex mera acie temperantur, cæteris enim admiscetur.
ACIES, [ἄκίω ἀκίω] ut Veget. lib. 3. cap. 14. scribit, est Exercitus instructus. Cic. 2. Tusc. 100. Non feniunt viri fortes in acie vulnera.
 Acies interdum pro ipso conflictu & prælio sumitur. Tacit. lib. 20. Prima acie fufum victumque Romanum. i. e. primo congressu.

Exercitus nostri acies. Cic. in Catil. Quibus ego non modo si aciem exercitus nostri, verumetiam si edictum praetoris offenderet, concedent. *Ætate acies.* Id est, Ætatis armis munita. Virg. 9. *Æn.* 122.

Aucta acies numero. V. AUGUSTO.

Belligere acies. Stat. 12. Theb. 717.

Civili acie cadere. Id est, Mutuis caedibus, & velut bello civili. Ovid. 7. Met. 142.

Commota. Liv. 3. Decad. lib. 10.

Condensa. In CONDENSUS.

Confirmata. Liv. 4. Decad. lib. 6.

Conferta. Tacit. lib. 6. 35.

Conferta campis. Sil. Ital. lib. 6.

Conversæ. Virg. 12. *Æn.* 369. Agmina cedunt, Conversæque ruunt acies.

Defixa. Id est, Immotæ. Stat. 9. Theb. 234.

Dehincens. Liv. 3. Decad. lib. 9.

Directæ. Virg. 2. Georg. 281.

Diveris, hoc est, Adversariorum. Tacit. lib. 14. 30.

Equestris acies. Patere. Liv. 2. Fugata regionum equestris acies. 112.

Feræ. Sen. in Agam. 7. 3.

Firmata subsidiis. Liv. 1. Decad. lib. 4.

Fluctuans. Curt. lib. 3. 10. 6.

Formosa. Claud. Paneg. 24. 258.

Frenata, id est, Equestris. Sil. Ital. lib. 11. 53.

Funesta. Lucan. lib. 3. 63.

Generosa. Stat. 6. Theb. 297.

Horrida. Tacit. Hist. 6. 34.

Immanis. Immani acie Metellus fudit Achæos rebellare incipientes. Patere. Liv. 1. 16. 14.

Incondita inordinataque acies. Liv. 5. Decad. lib. 4.

Insestria. Liv. 1. Decad. lib. 4.

Instructa. Cic. 4. Philipp. 159. Faciam igitur, ut Imperatores instructa acie solent.

Iusta. Liv. 4. Decad. lib. 1. V. IUSTUS.

Licitæ. Id est, Bella licita. Stat. 11. Theb. 123.

Nova facta. Liv. 4. Decad. lib. 4.

Opimæ. Stat. 4. Sylv. 6. 65.

Parca fugæ acies. Sil. Ital. lib. 10. 7.

Pedestris. Liv. 1. Decad. lib. 2.

Porrector. Tacit. in Vita Agric. 35.

Primori in acie versabantur Sido, &c. Tacit. Hist. 3. 21.

Prospera Sequanorum acie belli impetus itetit. Tacit. Hist. 4. 67.

Recta. Liv. 4. Decad. lib. 4.

Sociæ. Claud. 4. Paneg. 81.

Subsidiaria. Liv. 3. Decad. lib. 10.

Tenuis. Tacit. Ann. lib. 1. 64.

Trepidæ. Ovid. 3. Amor. 7. 6.

Turbatæ. Virg. 11. *Æn.* 619.

Vaga. Liv. 3. Decad. lib. 10.

Versa retro. Hor. 3. Od. 4. 26. Propert. lib. 3. Eleg. 11. 14.

Versatilis acies. V. VERSATILIS.

Vesana. Claud. de Rapt. Proserp. 36. 196.

Vulcania horrida. Id est, Vis ignis. Serv. Virg. 10. *Æn.* 408.

Defessus acie. Id est, Bello fatigatus. Stat. 12. Theb. 100.

Densos acie rapit. Id est, Raptum ducit constrictos, & in acie conjunctos. Virg. 10. *Æn.* 178.

Mille rapit densos acie, atque horrentibus hastis.

Invictus acie. Id est, Qui nunquam vinci potuit in prælio. Sen. in Octav. 8.

Receptus tutus erat in aciem peditum. Liv. 3. Decad. lib. 8.

Accingi in aciem telis. Tacit. lib. 20. Quidam expeditæ arma, telisque tanquam in aciem accingi.

Accipere focios in mediam aciem. Liv. 3. Decad. lib. 8. Idem lib. 10.

Administrare aciem. Hirt. in Bell. Alexand. Ut quum esset in duas partes urbs divisa, acies uno consilio atque imperio administraretur.

Adfuit in aciem ordo agminis. Tacit. Hist. 2. 41.

Amplecti hostium aciem. Id est, Circumvenire. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Aprire mediam aciem veniens ex adverso hosti. Liv. 3. Decad. lib. 8.

Audere aciem. Tacit. lib. 12. 28. Vastati agri, prædæ passim actæ, non ausis aciem hostibus: vel si ex occulto carpere agmen tentarent, punito dolo.

In aciem audere. Tacit. lib. 12. 32.

Bellat acies. Stat. 1. Theb. 46.

Bellare acie. Liv. 4. Decad. lib. 2.

Cadere in acie. Id est, Occidi. Liv. 3. Decad. lib. 9. 29. 3.

Cadere per acies. Tacit. 1. Ann. 10. Quum ferocissimi per acies aut proserptione occidissent.

Certant acies. Virg. 2. *Æn.* 30.

Classibus hic locus, hic acies certare solebant.

Cière acies. Virg. 6. *Æn.* 829.

Hæu quantum inter se bellum, si lumina vitæ Attingerint, quantas acies, stragemque ciebant!

Circumvallare aciem. Sil. Ital. lib. 7. 118.

Circumvenire. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Claudere. Liv. 3. Decad. lib. 10.

Coercere. Virg. 9. *Æn.* 27.

Messapus primas acies, postrema coercent Tyrhidae juvenes. Id est, Cogunt, colligunt. Servius.

Coherent acies. Curt. lib. 3. 11. 4. 5.

Coire inter se mediae acies possent. Liv. 3. Decad. lib. 8.

Colligere se ad aciem. V. COLLIGO.

Collucet flammis acies. V. COLLUCEO.

Committere se in aciem. V. COMMITTO.

Componere aciem. Tacit. in lib. de Moribus German. 6. 8.

Concurrunt acies. Liv. 4. Decad. lib. 4.

Concurrere acie. Liv. 4. Decad. lib. 10.

Conferre per acies bellum. Tacit. Ann. lib. 2. 41. Latiore Tiberio quia pacem sapientia firmaverat, quam si bellum per acies confecerit.

Configere duplici acie. Quintil. lib. 5. Cap. 7.

Congredi acie. Tacit. lib. 14. 34.

Consistere in acie. Liv. 1. Decad. lib. 9.

Continentur acies. Cæs. de Bell. Civil. lib. 1. 83. Tali instructa acie

teneri uterque propositum videbatur: Cæsar, ut nisi coactus prælium non committeret: ille, ut opera Cæsaris impediret. Producitur tamen res: aciesque ad solis occasum continentur. Inde utrique in castra discedunt.

Dammare aciem. Id est, Detestari & relinquere. Sil. Ital. lib. 17.

Datur acies. Tacit. in Vita Agric. Fortissimi cujusque vocem audiebam, Quando dabitur hostis? quando acies?

Decernere acie. Liv. 4. Decad. lib. 1. Potuisse castris prope urbem positus, tutanda colonia, ita ut acie non decerneret, in adventum ejus rem extrahere. Et lib. 2. Quum acie decernendum videret.

Deductus in aciem. Tacit. Hist. 1. 89.

Deducta legio in aciem. Tacit. Hist. 2. 47.

Defendere in aciem omnibus copiis. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Dicere acies. Id est, Describere, narrare. Virg. 7. *Æn.* 42. Tu vatem, tu diva mone: dicam horrida bella, Dicam acies, actosque animis in funera reges.

Dilatate aciem. Liv. 4. Decad. lib. 1. 31. 21.

Dimicare acie si vellet. Liv. 4. Decad. lib. 1. & 4. 31. 35.

Dirigere aciem. Cæs. Bell. Civil. lib. 5. Hirt. de Bell. Afric. Hostes intemur aciem dirigunt mirabili longitudine non peditum, sed equitum confertam. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Disjecta acies. Tacit. Hist. 3. 2. 7.

Disposita Vitellianarum legionum acie. Tacit. Hist. 2. 41.

Distrahere aciem, & distendere. Cæs. Bell. Civil. lib. 3. 92. Pompeius suis prædixerat, ut Cæsaris impetum exciperent, neve se loco moverent, aciemque ejus distrahi paterentur: ut primus excurfus visque militum infringere, aciesque distenderetur: atque in suis ordinibus dispositi, dispersos adorirentur.

Divertere acies. Lucan. lib. 2. 470.

Ducere firmamentum in aciem. Liv. 3. Decad. lib. 9.

Duplicare acies. Sil. Ital. lib. 15.

Educere in aciem. Cæs. Bell. Civil. lib. 4. 13. 26.

Erigere aciem. Liv. 1. Decad. lib. 1. Tacit. Ann. 18. 36. Hist. 4. 71.

Erigere aciem in adversum collem. Liv. 3. Decad. lib. 8.

Eruptit nova acies. Liv. 1. Decad. lib. 4.

Evadere adversus aciem. Liv. 3. Decad. lib. 7.

Excedere acie. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Excire milites in aciem. Liv. 3. Decad. lib. 7.

Exire in aciem. Liv. ibid.

Exornare aciem. Sallust. in Jugurth.

Explicare. Liv. 1. Decad. lib. 4. 27.

Extenditur acies. Curt. lib. 3. 9. 12.

Extenuare aciem. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Ferre. Tacit. lib. 4. Id est, Sustinere.

Firmare subsidiis. Liv. 1. Decad. lib. 4.

Firmare. Liv. 3. Decad. lib. 7.

Hortari aciem. Ovid. 1. de Arte Am. 207.

Impulsa acies. Liv. 3. Decad. lib. 4.

Inclinavit acies. Liv. 1. Decad. lib. 2. 20.

Inclinavit acies, Fusa est acies. Liv. 1. Decad. lib. 1. 12.

Incubuit tum acies hostium integris ordinibus. Tacit. Hist. 2. 42.

Incurrere in averfam hostium aciem. Liv. 3. Decad. lib. 10.

Inducere aciem in hostem. Liv. 1. Decad. lib. 4.

Inducere legiones in aciem. Liv. 3. Decad. lib. 7.

Inferre se in mediam aciem. Liv. 3. Decad. lib. 8.

Insertur pedestris acies. Tacit. lib. 2.

Instruere aciem. Vide INSTRUAURO.

Instituire, pro Facere. Cæs. Bell. Civil. lib. 3. 93. Timens Cæsar ne a multitudine equitum dextrum cornu circumveniret, celeriter ex tertia acie singulas cohortes detraxit, atque ex his quartam instituit. Paulo post, Quod ubi Cæsar animadvertit, quartæ aciei quam instituerat ex cohortium numero, signum dedit.

Instruere. Cic. pro Muren. 19. Tu actionem instituis: ille aciem instruit. Integrate. Sil. Ital. lib. 12. 680.

Interrumpere aciem. V. INTERRUPTO.

Invadere transversam hostium. Liv. 1. Decad. lib. 9.

Invehi in aciem. Id est, Inferri. Liv. 1. Decad. lib. 2.

Ire in aciem. Tacit. in Vita Agricole.

Iterare aciem. Id est, Renovare. Stat. 11. Theb. 455.

Labantes acies. Tacit. in lib. de Moribus German. 8.

Laxata acies. Liv. 3. Decad. lib. 7.

Locare ante aciem pedites ex omni juventute delectos. Tacit. in lib. de Moribus German. 6.

Miscere pavidos fuga, vulneribusque milites in certam & integram aciem. Liv. 3. Decad. lib. 10.

Antequam miscerentur acies. Tacit. Hist. 2. 25.

Movere loco. Liv. 3. Decad. lib. 10. Sil. Ital. lib. 11.

Nudare cornibus, auxilio, &c. Liv. 3. Decad. lib. 10.

Nutantem aciem victor equitatus incurfat. Tacit. Hist. 3. 13.

Opponere. Virg. 9. *Æn.* 469.

Æneadæ duri murorum in parte sinistra Opposuerit aciem.

Ordinare. Curt. lib. 3. 8. 24.

Pandere aciem. Tacit. Hist. 2. 25. Liv. 3. Decad. lib. 8.

Patefacta acie, cornua hostium amplexus in orbem, pugnantibus ad unum omnes occidit. Liv. 3. Decad. lib. 8.

Pellere. V. PELLO.

Perfringere. Tacit. lib. 20.

Perrumpere. Virg. 9. *Æn.* 513.

Saxa quoque insesto volebant pondere, figa Possent testam aciem perrumpere. Id est, Scutis facta testudine se tegentem.

Perturbata acies. Liv. 3. Decad. lib. 7. 37. 41.

Poscere acies. Virg. 8. *Æn.* 540.

— poscant acies, & sedera rumpant.

Procedere in aciem. Liv. 1. Decad. lib. 4. & 3. Decad. lib. 7.

Procurrit acies. Cæs. Bell. Civil. lib. 3. 93. Eodem tempore tertiam aciem Cæsar, quæ quæta fuerat, & se ad id tempus loco tenuerat, procurrere jussit.

Prodire in aciem. Cæs. Bell. Gall. lib. 8. 8. Omnibus rebus inferviendum

viendum statuit, quo celerius hostes contempta suorum paucitate prodirent in aciem.

Producere in aciem. Liv. 1. Decad. lib. 2.
 Profringere & perfringere aciem. Sil. Ital. lib. 11. 80.
 Progredi in aciem. Liv. 4. Decad. lib. 1.
 Promovere aciem. Liv. 1. Decad. lib. 2.
 Propinquabat legionum acies. Tacit. 3. Hist. 46.
 Proruebat hostilem aciem ingentibus faxis. Tacit. Hist. 3. 23.
 Prorumpere in aciem. Tacit. 2. Hist. 41.
 Profluit acies. Lucan. lib. 7.
 Protrita hostium acie. Tacit. 2. Hist. 26.
 Pugnare acie. Liv. 3. Decad. lib. 9.
 Recedere ex acie. Hist. de Bell. Afric. 19. extr. In eo praelio Petreius graviter ictus ex acie recessit.
 Recipere aliquem in aciem. Liv. 5. Decad. lib. 2.
 Redintegrata acie, manus ad obfessos tendere. Tacit. 4. Hist. 34.
 Refert pedem acies. Val. Max. lib. 1. cap. 8.
 Refugere in secundam aciem. Liv. 3. Decad. lib. 10.
 Refugere acie. Cæs. Bell. Civil. lib. 3. 95. Qui acie refugerant milites, & animo perterriti, & lassitudine confecti.
 Relituere aciem. Liv. 1. Decad. lib. 2.
 Refedit acies hoc campo. Virg. Æn. 504.
 — tum Hetrusca refedit

Hoc acies campo, monitis exterrita divum.

Sistere aciem. Liv. 1. Decad. lib. 2.
 Sonat acies cantu virorum. Tacit. 4. Hist. 18. Ut virorum cantu, feminarum ululatu sonuit acies.
 Sternere aciem. Virg. Æn. 562.
 O mihi præteritos referat si Juppiter annos,
 Quales eram quum primam aciem Præneste sub ipsa
 Stravi, fœtoremque incendi victor cervos.

Struere. Virg. 9. Æn. 42.
 Non struere audent aciem, neu credere campo. V. Infruere.
 Subducere faucibus in postremam aciem. Liv. 3. Decad. lib. 10.
 Subducere legionem ex acie. Tacit. lib. 2. 21.
 Succellit vallo Romana acies, ubi primum illuxit. Liv. 3. Decad. lib. 7.
 Suggesti acie. Tacit. lib. 4. 47. Quidam audentius apertis in collibus visabantur: quos dux Romanus acie suggestus haud ægre pepulit.

Summovere aliquos in postremam aciem. Liv. 3. Decad. lib. 10.
 Sultitare. Virg. 12. Æn. 663. Tacit. 1. Hist. 65.
 Sustinuit labantem aciem Antonius accitis prætorianis. Tacit. 2. Hist. 23.
 Temperare acies. Id est, Regere ac moderari. Stat. 9. Theb. 28.
 Tenere aciem, pro Regere. Cæs. Bell. Civil. lib. 3. 88. In eo loco ipse erat Pompeius: mediam aciem Scipio cum legionibus Syriacis tenebat.

Turbavit extemplo aciem eorum eques immixtus. Liv. 4. Decad. lib. 4.
 Turbata acies. Liv. 3. Decad. lib. 7.
 Venire in aciem. Tacit. in lib. de Morib. German. 14.
 Veniamus in aciem dimicationemque. Cic. in Orat. 25.
 Versari in acie & ferro. Cic. de Opt. Gen. Orat. 149.
 Voltare tota acie. Tacit. lib. 2.
 Acies, ut alia quintæ inflexionis, olim habuit in genitivo Acie, auctore Servio. Sallust. 1. Hist. Dubitavit acie pars.

ACILIA, [Ἀκίλια] Emporium est maritimum Arabiæ, distans triginta diem navigatione a Benerice Troglodytarum urbe. Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione navigationis Indicæ.

ACILIA, Gens plebea Romæ fuit a Trojanis oriunda, ut auctor Herodianus. Hanc vero gentem abjectam fuisse & obscuram, inde apparet, quod postremos omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adeptos constat. Primus enim M. Acilius. C. Fil. COLVNI anno ab U. C. curules gessit magistratus, qui Antiochum regem & Ætolos apud Thermopylas devicit, deque iis triumphavit. Liv. lib. 36. Ob quam victoriam ciuitas delata est aureis bracteis incrustata, ut annotat Rhodig. lib. 29. cap. 24. Fuit & M. Acilius L. F. C. N. Cof. cum L. Quinctio, anno DCCLII. auctor est Cassiodorus, & Plin. lib. 7. cap. 36. Item fuit M. Acilius Glabrio, apud quem Cicero Verrem accusavit. In Verr. 5. 29. De Sen. cap. 10. Juven. 4. 94. Aufon. Profess. 24. v. 4. Et Fallos. Ab horum uno Lex Acilia de pecuniis repetundis severissima, cuius meminit Cic. in Verr. 1. 9. Et pro Sextio 61. dicitur etiam Aquilia. Imo ACILIAM ab AQUILLIA Gente diversam fuisse liquet ex Denariis antiquis ap. Fuly. Ur. fin. q. V. Hic vero omnia confusa.

ACILIUS BUTA, [Ἀκίλιος] Homo Prætorius, cui post patrimonium ingens consumptum Tiberius paupertatem confitenti, Sero, inquit, expectatus es. Cæs. Antiq. Lect. lib. 9. cap. 13. [Scribendum Atilius ex Senec. Ep.]

ACILIUS STHELENIUS, e plebe Libertina, in excolendis vineis cura & artificio singulari fuit, ita ut cunctis miraculo esset. Hujus meminit Plin. lib. 14. cap. 4.

ACILISÆNA, [Ἀκίλισση] Regio est Asiæ inter Taurum & Euphratem: de qua Strabo lib. 11.

ACINA, [Ἀκίνα] Arabiæ oppidum. Plin. cap. 29. lib. 6.

ACINACEUS, V. ACINUS.

ACINACES, is. m. [Ἀκίνακας] Gladius Perfarum, sive Medorum, inquit Acon. Hor. 1. Od. 27. 5.

Vino & lucernis Medus acinaces
 Immane quantum discrepat.

Magnis manicis, insignis acinace dextra. Val. Flacc. lib. 6. 711.
 Cum Scythæ per ventum & acinacem iurabant, per vitam fe & mortem affirmabant jurare, quod ventus vitæ hominum causa fit, acinaces vero mortis, sicut Lucianus in Toxariæ dicitur.
 Acinaci, Scythæ illi inhospitalis, qui in intimas solitudines acii sunt, Martis simulacro, annuis hostiis litabant. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 26.

VOL. I.

ACINIPPO, Oppidum Bæticæ Hispaniæ, Plin. 3. 1. quod idem Acenippo Ptolemeo 2. 4. dicitur.

ACINIANI, gens Hispania, simulacrum Martis ornatum radiis maxima religione colentes, Netum vocabant: quod eorum lingua marem significat Sipont. ex Macrobo. Saturn. lib. 1. cap. 19. Sed Acitiani legendum. V. Supra.

ACINUS, [Ἀκίνος] Dioscoridi, 3. 50. Herba est tenuibus sicciaque furculis, ocymo similis, odorata, sed hirsutior, ex qua coronæ factantur. Quidam ex vulgo Ilyvestre Baliticum vocant, Latini Ocynastrum, quod plane Ocymum imitatur. Plinius hanc herbam & coronarum, & ciborum causa à Egyptiis ferri asserit, & alio nomine Epipetron vocari, & nunquam florere. Vid. lib. 21. cap. 15. & 27.

ACINUS, l. m. & ACINUM, n. teste Nonio [ἰακῆ] Her. 2. Sat. 6. 85. Aridum & ore ferens acinum, semetipæ kardi
 Frustra dedit.

Vulgo granum id appellatur, nasciturque inter fructus minutiores arborum fructuive. Inter acinos enim numerantur Grana, uvæ, hedera, sambuci, ebuli, mali quicquid: addo etiam mortum, & quicquid his est simile. Cic. de Senect. 47. Omitto enim vim istam omnium que generantur e terra, que fici ex tantillo grano, aut ex acino vinaco, aut ex cæterarum frugum aut stirpium minutis feminibus tantos truncos ramosque procreat. Quo loco Turnebus Acinum vinaceum ea dici forma censet, qua Gallum gallinaceum dicebant. Acina ebriosa, f. pro Acino ebrioso, n. dixisse Catullum postam, 27. 4. scribit Gellius lib. 7. cap. 20.

Acinum corrugatum. In CORRUGO.
 Acinum callosum. In CALLOSUS.
 Acini coccinei. In COCCUM.
 Acini mepilorum. Plin. lib. 15. cap. 20.

ACINACEUS, Adj. [ἰακῆς] ex Acinis confectum: ut Acinaceum vinum.

ACINARIUS, Dolia acinaria. Varr. de R. R. 1. 22.

ACINATICIUM, ii. n. Potio ex acinis vineacis aqua maceratis confecta. Ulp. l. 9. de oleo vin. leg. Acinaticium plane vino non continetur. Quo loco Hotom. mavult legere Acinacium, aut Acinacium. Huius potionis conficiendæ rationem vide apud Cassiodorum cap. 12. Gloss. Gr. Lat. ἐξ ἰακῆς, adde Pallad. 1. tit. 6.

ACINGUSUS, [ἰακῆς] Adj. Dicitur quod multos habet acinos: ut, Uva acinosa. Plin. de vidium generibus lib. 14. cap. 3. Columbinæ acinosisime. V. etiam 12. 3. Harduin.

Acinofum, pro Re succosa in modum acinorum. Plin. lib. 12. cap. 13. Afari semen acinofum, saporis calidi, ac vinosi.

ACIPENSER, eris. m. [ἰακῆς] Genus piscis, de quo Plin. lib. 9. cap. 17. Apud antiquos piscium nobilissimum habitus acipenser, adeo ut cum tibis & coronis inferretur. Athen. lib. 7. & Macrobo. Saturn. 3. 16. conf. Cic. de Fin. 2. 8. & 28. Hor. 2. Sat. 2. 47. Vulgo eundem putant ac Elopem, Afellum, Sturionem quem & Asturionem quidam vocant, a quibus tamen omnibus diversus est, ut accurate docet Ludov. Nonius in Ichthyophagia. Vid. & Salmast. Exercit. Plinian. pag. 940. & Turneb. 30. 21. L. And. Refend. lib. 2. de Antiq. Lufit. dilq. de pisce Asturione pag. 73. Unus omnium iquam ad os versus contra aquam rando meat, nullo nunc in honore est: quod quidem miror, cum sit raro inventus. Cic. in dialogo de Fato, ut citat Macrobo. lib. 2. Saturn. cap. 12. Nam cum esset apud fe de Lavernium Scipio, unaque Pontius, allatus est forte Scipioni acipenser, qui admodum raro capitur, sed est piscis, ut ferunt, in primis nobilis. Cum autem Scipio unum & alterum ex iis qui eum salutatum venerant, invitasset, pluresque etiam invitavus viderent, in aurem Pontius, Scipio, inquit, vide quid agas, acipenser iste paucorum hominum est. Hæc Macrobo. Martial. in Xenis 13. 91.

Ad Palatinas acipensera mitte mensas,
 Ambrosias ornent munera rara dapes. Legimus in aliquibus exemplaribus (acipensera) & (ornant)

Acipenser decumanus, V. DECUMANUS.

ACIRIS, [Ἀκίρις] Italiæ fluvius apud Plinium: cuius etiam mentionem facit Volaterranus. V. Plin. lib. 3. cap. 5.

ACIS, is, vel idis. [Ἀκίς] Fluvius est Siciliæ, qui decurrit ex Ænæa, tibi impetu, unde dictus est, ut docet Eustathius.

Acis, apud Ovid. 13. Met. 750. 756. 757. primam producit. Claud. lib. 3. de Rapt. Proserp. acridis.

Lucus erat prope flumen Acin, &c.

ACIS, pulcherrimus fuit adolescens, Fauni filius ex Simethi fluvii filia, pastor Siculus, quem cum Galatea Nerei & Doridis filia amaret, & Polyphemum Cyclopa sperneret, ille iratus Acin necavit: qui postea Galatæe miseratione in fontem mutatus est, ut scribit Ovid. lib. 13. Met. v. supr.

Acis item Insula una est ex Cycladibus, auctore Plin. cap. 12. lib. 4.

ACITANI, V. ACINIANI.

ACITAVONES, Plinio populi inter Alpinas genes numerantur, c. 20. lib. 3.

ACITHIUS, [Ἀκίθιος] Fluvius est Siciliæ apud Ptolemæum, alio nomine Acis & Acilius dictus. V. supr.

ACITIA, Insula, quæ & Melos, & Siphnus dicitur. Sipontinæ, ACIROS, V. ACYTOS.

A C L

ACLASSIS, Tunica ab humeris non confuta. Festus. Gr. κάλαρις vel κάλαρις, a κάλαρο laxo. Lamentum tunicæ nodo retentum fec. Scalliger. conf. Dacerium.

ACLEVI, [Ἀκλεῖ] Adv. Citra vocationem, citra invitationem. Proverbi loco dicitur, quoties invocatus quis accedit ad convivium: quod & amici facit & cœniperæ. Hermolani in Plin. lib. 15. cap. 11.

ACLIS, idis. f. Nonius 18. 10. [Ἀκίλις] Virg. 7. Æn. 730.
 — teretes sunt acides villis Tela.

Acidides, inquit, Jacula brevia. Servius, Putatur, inquit, Teli esse genus quod per flagellum in immensum jaci potest. Cæsarî tragula. Bell. Gall. 5. 46. V. Salmat. ad Treb. Poll. Claudium cap. 14. Turneb. Adverf. 30. 21. & Drakenb. ad Sil. 3. 363.
 ACCLUDO, is. compositum a Cludo. Vid. CLUDDO.
 ACME, es. [Ἀκμή] Nomen mulieris proprium. Catul. Epigr. 43. 1. &c. Acmen Septimius suos amores Tenens in gremio, mea, inquit, Acme, &c.
 ACMODÆ, [Ἀκμοδαί] Septem funt infule post Hiberniam, non procul ab Orcadibus. Plin. lib. 4. cap. 16.
 ACMON, [Ἀκμων] unus ex Idæis Daætylis, id est, Magnæ Matris deorum ministris; & affessoribus: de quo vide plura apud Liliun Gyraldum in lib. de Diis Gentium.
 ACMONIA, [Ἀκμωνία] Stephano, Urbs est Phrygiæ in conventu Synadico: cujus meminerunt Prolemæus & Stephanus. Hinc
 ACMONIDES, [Ἀκμωνίδης] unus Cycloporum. Ovid. 4. Fast. 286. Vid. BRONTES.
 ACMONIENSES, five, ut Plinius legit lib. 5. cap. 25. ACMONIENSES, Populi sunt Acononie urbis.
 ACMOTHETON, i. n. [Ἀκμοθητόν] Lignum sustinens incudem.
 ACNCA, f. Agri modus apud Varr. de R. R. 1. 10. & Columel. 5. 1. Græcis ἀκνα est, ut ex Herone Rigaltius ad Gromaticos veteres observat. Bæticî rustici Agnam & Porcam appellarunt. Alii Porcam, ut Gromatici notant.

ACOETES, [Ἀκοῆτες] Nomen viri pauperis, sub cujus imagine latuit Liber, eludens Penthea. Hujus tenuitatem exprimit Ovid. 3. Met. 582.
 ACOTUS, [Ἀκοῦτος] Sine cubili. Unde Plin. lib. 11. cap. 15. Mel acetos vocat, sine retimento sedimentove. V. Not. Dalech. In omni (inquit) melle, quod per se fuit, ut mustum, oleumque, appellaturque acetos, maxime laudabile est. Nam ῥητός lectum significat. Unde & acetos[ῥητός] hoc est. Dormitorium Plinio: & Proccæton vel Proccæton in epistolis Cæcili, pro Anticubiculo: etiamsi Proccæton quoque legitur, non absurde. Quid sit Proccæton, Festus Pompeius docet. Proccæton & Cæten, Vitruvius thalamum & anthitalamum usurpat. Hermol. Gloss. in Plin. Sed V. supra Acetum.
 ACOLASTUS, i. [Ἀκολάστος] Prodigus, intemperans, immodestus, lascivus, libidinolosus, infrenis, immoderatus. Gell. lib. 19. cap. 2. negat Latine viri posse. Sonat ad verbum, impunitus, vel incoercitus, ut sit qui cupiditates non puniat, velut injecto freno. Nam ῥηλόω punio est, & ῥ privat. Nec solum de hominibus, verumetiam de rebus dicitur, ut ἀκολάστος γλώττις, lingua infrenis. Acolastus homo, homo nihili neque rei, neque frugis bonæ. Gell. lib. 7. cap. 11. Budæus in Comment. Protervum proprie significare putat, & qui sibi in libidine temperare non potest.
 ACOLITANUM, [Ἀκολιτανόν] Oppidum liberum est in Africa proprie dicta, ab ea parte qua tractum Cyrenaicum spectat. Plin. lib. 5. cap. 4.
 ACOLYTHUS, i. [Ἀκόλυθος] Consequens, consentaneus. Quintil. 5. 10. substantive, n. pl. Consequencia dixit, que Græcis ἀκόλυθα, m. Affector, comes, affecta, puer junior ministrans in rebus corporis, famulus a corpore. Erasim. in Epist. Hieronym. ad Nepotian. de Vit. Cleric. ex Helych. q. V. Fuit & Ecclesiasticum officium, de quo V. Gloss. du Fresne, Speim. & Hierolex. Macri, & ante hos Isidorum. 7. 12. de Clericis. Augustin. Ep. 104. princ. Ep. 62. sub init. & Cyprian. Ep. 7. Edit. Oxon. (Pammel. 36.) ubi itidem Acoluthi mentio habetur. quidam perperam scribunt ACOLYTUS.
 ACOLYTUS, i. [Ἀκόλυτος] Impeditio carens, Qui nullis terroribus a proposito dimoveri potest. Unde Epictetus verum atque sincerum Stoicum, acolytum esse dicebat. quali dicas, non prohibitus, ab ἀ & κωλύω prohibeo.
 ACÓNÆ, [Ἀκόνια] Cautes. V. ACONITUM.
 ACONE, es. [Ἀκόνη] Portus Bithyniæ, veneno aconito dirus. Plin. lib. 6. cap. 1.
 ACONITI, [Ἀκόνιτι] Adv. Sine pulvere, citra pulverem sudoremque, citra negotium & laborem, sine pugna, ῥητις enim pulverem significat. Plin. lib. 36. cap. 11. Alcimachus pinxit Dioxippum, qui pancratio Olympice citra pulveris iacuum (quod vocant Aconiti) vicit: coniti Nemea. Tactum I. Hard. Proverbii loco dicitur de eo qui sine labore victor evadit: ab athletis sumptum, qui pulverem inspergebant corporibus, ut se facilius comprehendere possent. Ovid. 9. Met. 35. de lucta Hercules & Acheloi. Vid. Hermolaum in Plin. & Erasim. in Chlid. Eadem forma dicimus & ἀκόνια sine sudore, & ἀκόνια, sine sanguine.
 ACONITES, [Ἀκόνιτες] Populi fuit montani, prope Sardiniam insulam, quorum meminit Strabo lib. 5.
 ACONITUM, i. [Ἀκόνιον] Herbe genus, de qua sic Plin. lib. 27. cap. 3. extr. Aconitum, folia habet cycлами aut cucumeris, non plura quatuor, ab radice leniter hirsuta, radicem medicam, cammaro limilem marino. Quare quidam cammaron appellaverit, alii thelyphnum, ex qua diximus causa. Radix incurvatur paulum, scorpionum modo: quare & scorpion aliqui appellaverit. Nec defuerunt qui myocæton appellare mallent: quoniam procul & e longinquo odore mures necat. Nascitur in nudis caubus, quas aconas vocant & ideo aconitum aliqui dixere, nullo iusta, ne pulvere quidem, nutriente. Hanc aliqui rationem nominis attulere. Alii, quoniam vis eadem in morte esset, que cotibus ad ferri aciem deterrendam, itatimque admoda velocitas fenestretur. Lucan. 4. v. 322. Ovid. 7. Met. 418. Lurida terribiles miscet aconita nocera. Ovid. 1. Met. 147. Videtur de quibuslibet venenis intellaxisse.
 — nec miseris fallunt aconita legentes. Virg. 2. Georg. 152. Ubi Servius, Aconita nascuntur in Italia, sed non ea obelle dicit, quia sunt omnibus nota. Hæc autem Herba dicitur nata esse de spumis Cerberii, quo tempore cum Hercules ab inferis traxit. Quæ quia in faxis & cotibus nascitur, Aconitum dicitur, ἀπό τῶν κοτύων. Id est, a Cote.

Et dicimus τὰ ἀκόνητον, ἢ τὰ ἀκόνιον. Hæc Ser. Theophrastus tamen de Plant. Hist. lib. 9. cap. 16. aliud assert nominis etymon, affirmans non esse ἀπὸ τῶν ἀκόνων, id est, a Cotibus, sed ab Aconis Perandinorum vic-o ad Heracleam Ponti fimo, ubi & plurimum & optimum nascitur. V. Athenæum lib. 3. & Solinum cap. 45.
 Aconita dicta. Antonius Sect. 2. monosyllabis. Lurida. Ovid. 1. Met. 147.
 Pallida. Lucan. lib. 4.
 Vivacia. Ovid. 7. Met. 418.
 Aconitum, Dioscoridis interpres 1.93. vertit. Non picatum. Ad Cæl. Antiq. Lect. lib. 28. cap. 2. Aconita, inquit, intelliguntur Græcis Vafa non illi-ta, que calido diluta humore, aquam in se trahunt. [Sed ἀκόνητον λε-gendum Sarac. contendit in Schol. ad C. 94. q. V.
 ACONTEUS, Venator egregius, ut docet Stat. 7. Theb. 590. & Sil. lib. 16. 562.
 ACONTIAS, æ. [ἀκόντιας] Cometæ genus, de quo Plin. lib. 2. cap. 25. Aconitiæ jaculi modo vibrantur oculissimo significat. Hæc fuit de qua quinto consulatu suo Tiberius imperator Cæsar preclaro carmine perferi-pit, ad hunc diem novissime visa. Easdem breviores, & in mucro-nem fatigatas, xiphias vocaverit, que sunt omnium pallidissimæ, & quodam gladii nitore, ac sine ullis radiis.
 Acontias, est etiam Serpens magnitudinis duorum cubitorum, figura au-tem crassa in tenuemabeunte, colore viridi, maxime juxta alvum, ut mi-lium colore referat, unde & Cenchrías, id est, Miliaris appellatur. Actius ferm. 13. cap. 27. Ælian. lib. 6. Hist. An. c. 18. Latinis IACCUM dicitur q. V.
 ACONTIA, n. pl. Calcei milichres. V. infra PLOERIA.
 ACONTION, [Ἀκόντιον] Oppidum est Arcadiæ, nomen habens ab Acon-tio Lycæonis filio, Stephanus.
 ACONTIUS, [Ἀκόντιος] Bœotia mons est, teste Plin. lib. 4. cap. 7.
 ACONTIUS, [Ἀκόντιος] e Cæo five Cæa Ægei maris insula profectus ad facra Dianæ, quæ in Delo insula omnium Cycladum clarissima, frequen-ti virginum conventu celebrabantur, in amorem visæ Cydippes puæle nobilis exarsit. Quam cum ob generis imparitatem non auderet palam uxorem petere, novam commentus est fraudem, qua illam sibi conjugio obligaret. Siquidem in pulcherrimo pomo scripsit duos hoc-fice verfus,
 Me tibi nupturam (felix est omen) Acontii,
 Juro quam colimus numina magna Deæ. Sunt qui hos malint,
 Juro tibi facræ per mystica sacra Dianæ,
 Me tibi venturam comitem, sponfamque futuram.
 Itaque sic inscriptum pomum projecit ad pedes puellæ. Quæ fraudis insi-cia, cum imprudens legeret, visa est se uxorem Acontio pacifici. Nam quæ ante deos in templo Delia Diana dicerentur, rata esse de-bere, lex erat. Cum autem paulo post pater hujusce rei nefcius, il-lam alteri deponderet, subita febrè correpta est. Cui Acontius per epitolam persuasit, orbem a Diana esse immisissum, eo quod non im-plevisset que Dea præsentè proniferat. Proinde contra patris volun-tatem maluit in Acontii venire sententiam, quam diutius torqueri. Extat utriusque epistola inter Ovidianas 20. 21.
 ACONIZO, [ἀκονίζω] Jaculari. Translate Veget. de Re Vet. 1. 26. Ut possit sanguis acontizare per venam.
 ACOPIS, [Ἀκοπίς] Gemma nitro similis, pumicosa, aurcis guttis stella-ta, cum qua oleum subfervefactum, perunctis lassitudinem solvit. Plin. lib. 31. cap. 10.
 ACOPUS, five ACOPUS, f. ἄκοπος Dioscoridi. Herba est fruticosa, gra-vi odore, flore oleis, quæ & Anagyros vocatur a Plin. 27. 4. a Diosco-ride etiam ἀνάγυρος. Vulgus ob odoris gravitatem Lignum foetidum appel-lat. Hujus semen, quod in oblongis corniculis habet, commandu-catum, vomitiones ciet. Unde factus est locus proverbio, ἀνάγυ-ραν κινεῖν, Anagyrin movere, quo utimur in eos qui obfutura sibi com-ment. V. Plin. l. c.
 ACOPUM, i. n. [Ἀκόπον] Celf. 4. 27. Acopo articuli perfricentur. plural. Acopa, drum. Medicamenta lassitudinis & fatigationes levantia. Plin. lib. 29. cap. 3. &c. Ad omnia que acopis curantur, unguentumque pariter & medicamentum est. conf. 31. 7. Budæus, Acopos, minime lassum significat. Pecuarii capite de his agit Celsus, quod est 24. libri 5.
 ACOR, V. ACED.
 ACORNA, æ. [ἀκορνα] Herba est ex genere aculeatarum, spinam ha-bens pro folio, vernaculo Cnicus similis, colore tamen rufo, succum pinguem & sanguineum fundens. Plin. lib. 21. cap. 16.
 ACORUM, [Ἀκορον] describit Diosc. lib. 1. cap. 2. Plin. lib. 25. cap. 13. Et 26. 5. Hermolaus, Ruellius, & alii multi. Quid autem sit ACORUS, seu ACORUS, non satis norunt recentiores. Ego (ait Manardus lib. 6.) quoniam acoro opus est, non vulgari illa radice, & injunc-tio odoris, sed vocato aromatico calamo uti consuevi, Antonius vero Musa, Quam, inquit, galangam appellatis, verus Dioscoridis acorus est: quod sæpe ab excellentissimo Leonicensio dictum memini. Vid. Celf. 321. Apul. de Herb. cap. 6. & 88.
 ACOSMIA, æ. [ἀκοσμία] Rerum congeries indigesta, confusa, & incon-dita. Acosmia etiam Dedecus & indignitas, & status publici pertur-batio, quam unicuique ordini sine vicibus suaque dignitas non constant. Quo verbo Plutarchus itatum Reipublicæ tempore belli Civilis appel-lavit. Budæus.
 ACOSMUS, i. [Ἀκόσμος] Inornatus, incomptus. Lucret. utitur l. 4. 1153.

ACQUIESCO, ævi, ætium, [ἀπιναπύωμαι] ære. Pro simplici ponitur, Quiescere. Cic. 13. Att. 34. Vitandi calor is causa Lantæ cretis horas acquieveram.
 Acquiescere pro translationem dicimus, quum Remittitur dolor, aut alia animi molestia. Cic. 1. de Fin. 82. de improbitate loquens, Cuius in animo versatur, nunquam sinit cum respirare, nunquam acquiescere. Idem 4. Acad. 25. 3. Quum es commotus, acquiescis.
 Acquiescere in re aliqua, aut in aliquo homine, cum quadam animi voluptate, quæretque consistere & oblectari in re aliqua, in qua prius in dubio aut sollicitudine animus fuisset. Cic. 9. Att. 10. Acquiesco enim scribens ad te, & legens tua. Acquiesco, id est, Oblecter. Idem

de Amicit. Vicium autem fenes in adolescentium charitate acq-
sicitus. Suet. Tib. cap. 56.

Acquiescere κατ' ἰσχυρισμῶν pro Mori dixit Nepos 23. 13. 1. Sic, in-
quit, vir fortissimus, multis variisque pernicibus laboribus, anno ac-
quievit septuagelimo. Ubi quidem significanter Acquiescere dictum
videtur de Morte vitam laboriosam secuta. conf. Val. Max. 9. 12.
ext. 1. Sponius Misc. Erud. Antiq. p. 171. ex Lapide Lugdunensi:
Julia adepta hic acquiescit. Ita sepulchri non raro acquiescere, & mors
ipsa Quies appellatur. Ceterioris avicriptoribus Acquiescere Consen-
tium est, vel Assentiri. Hieronym. lib. 2. adverb. Jovian. (Tom. 3. Oper.
36.) de Diogene. Gennad. Matil. cap. 55. de Eccl. Dogm.

Acquiescere alicui rei, pro In aliqua re. Sen. Epist. 24. In meliora
tibi proponas, & acquiescas spci blandie. Item Suet. Tib. cap. 31.

Acquiescens, Partic. [ἐπιπαύσασθαι] Cic. 2. Q. frat. Erat sum-
mum otium forensis, sed senescens magis civitatis, quam acquiescens.

Acquiro, sivi, litum, ēre. [ἐπιχειρῶν, πειρατίζων, ἀπορροῦν]
ex Ad & Quero; Idem quod Comparo. Virg. 4. Æn. 175.

Mobilitate viget, viresque acquirit cundo. De Fama loquitur,
Oves. Ovid. 2. de Arte Am. 343.

Nascitur exiguus, sed opes acquirit eundo.
Acquirere rerum dominium, aut possessionem dicimur, cum illa jure
aliquo civili, hoc est, ea ratione que jure civili ad domini possessionisve
translationem instituta est, nanciscimur. Hotoman.

Acquirendi domini modi sunt sex, Mancipatio, traditio, usucapio, in
jure cessio, adjudicatio, & lex Ulp. in Fragmen. Possessionis autem
septem, pro Empore, pro herede, pro donato, pro derelicto, pro lega-
to, pro dote, pro suo. lib. Digest. xli.

Ad honorem & gloriam aliquid acquirere. Cic. 3. Fam. 7. Ut mihi nihil
neque ad honorem, neque ad gloriam acquirendum putarem.

Ad vitæ fructum. Cic. in Catil. Mihi quidem ipsi quid est quod jam ad vi-
tæ fructum possit acquiri?

Benevolentiam acquirere. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Dignitatem. Cic. Fam. lib. 10. 3. Omnem tibi relique vitæ dignitatem
ex optimo Reip. statu acquires.

Gratias. Cic. 1. Att. 110. Vides in quo cursu sumus, & quam omnes
gratias non modo retinendas, verumetiam acquirendas putemus.

Moram ad commendandum. Cic. pro Cæcin. 2. Quanquam ego mihi sic
persuadeo, Recuperatores, non vos tam propter juris obscuram dubiam-
que rationem, bis jam de eadem causa dubitasse, quam quod vide-
at summam illius existimationem hoc iudicium pertinere, moram
ad commendandum acquisisse: simul & illi spatium ad se colli-
gendum dedisse.

Studia vulgi. Tacit. lib. 12.

Aliquid pro servum. Paul. in L. si id D. de donat. inter vir. & uxor. Si
quid per eum servum, quem emerat ex nummis marito donatis, mulier
acquirit, forte legatum, hereditatem, &c.

Acquirere de malis etiam rebus dicitur: ut, Acquirere inimicitias.
Plaut. Milit.

Acquiri, pro Addi, vel Conciliari. Plin. lib. 15. cap. 17. Quo generæ
& vino odorem acquiri putant.

Acra, [Ἀκρæ] Vicus est Panticapensis agri, ad ostium Mæotidis, septu-
aginta stadiorum freato a Corocondame opposita sibi urbe discretus.

Est & Acra cognomen Japygia, Promontorium extremum Salentino-
rum, quo quam longissime, ut inquit. Plin. lib. 3. cap. 11. in mare
excurrit Italia: Japygia cognomen discrimis gratia additum est.
Nam Græci quælibet promontoria ἄκρα vocant. Unde & pleræque ur-
bes in promontoriis sitæ, Acrae appellantur. V. Steph.

Acra Bathena, [Ἀκρὰ Βαθινα] Una est ex decem Judææ Toparchiis,
Plin. lib. 5.

Acradina, [Ἀκραδῖνα] Cic. 4. Ver. 53. Altera autem est hirs Syra-
cusis, cui nomen Acradina est: in qua forum maximum, pulcherrime
porticus, ornatissimum Prytanæum, amplissima est curia, templumque
egregium Jovis Olympii: cæteraque urbis partes una lata via perpetua,
multisque transversis divisæ, privatæ ædificiis continentur.

Acra Juno, [Ἄκρα Ἰουνοῦ] Dieta fuit a Corinthiis, quod in ἄκρα
Ἰουνοῦ, hoc est, in promontorio quodam inter Lachæum & Pagas, non
procul a Corintho, colebatur: ubi & vetustum ejus extabat oraculum,
Strab. lib. 8.

Acra Pala, [Ἄκρα Πάλα] ab Hippocrate dicuntur Ea omnia quæ crapa-
le obsistunt, quemadmodum ἄκρα quæ sitim prohibent. Inter A-
cra Pala numerantur Anygedale amariore.

Acra Phia, [Ἀκρὰ Φία] Urbs est Bœotia, quæ ab Hom. Iliad. 2. 507.
Arme vocatur: dicta Acra Phia, ab Acra Phoe Apollinis filio, ut Stephano
placet. Hanc Strabo neutro genere effert **Acra Phium**, ἄκρα Φίου.

Acragas, [Ἀκράγας] Siciliae urbs, quæ **AGRIGENTUM** alias dicitur.
Plin. lib. 3. cap. 8. in descriptione Siciliae: Oppidum Acragas, quod
Agrigentum nostri dixerunt. De hoc meminit Virg. 3. Æn. 703. V. suo
loco **AGRAGAS**.

Acragantinus, [Ἀκράγαντινος] Adj. Idem quod Agrigentinus. Lu-
cret. lib. 1. 716. (Sed Plures Libri habent Agrigentinus, forma
Latina.) Quorum Acragantinus cum primis Empedocles est.

Acratismus, i. m. [Ἀκρατισμὸς] & **ACRATISMA**, atis, n. Jenta-
culum. Plutarch. in Symplociis, a meracius potandi consuetudine no-
men hoc insecti conjectat, quoniam panis buccellam mero tingentem.
Cælar. Antiq. Lect. lib. 13. cap. 57.

Acra Gothones, [Ἀκρὰ Γοθωνες] Dicti sunt homines vinioli, &
meracius bibentes: quasi dicas, Vini meri pocula. Cælar. lib. 27. cap. 27.

Acra Phoron, [Ἀκρὰ Φορων] Urceolus Latine dicitur. Cic. 3. de
Fin. 4. Et tamen puto concedi nobis oportere, ut in Græco verbo utamur,
signando minus occurret Latinum, ne hoc ephippiis & acratophoris po-
tius, quam, &c. Varr. de R. R. 1. 8. Vinca, que sine jugo admini-
strat Acratophoro vinum.

Acra Phosia, æ. [Ἀκραφωσία] Latine, Potio vini meraci. Hinc
Acrapotisia certamen: de quo sic Cælar. Antiq. Lect. lib. 18. cap. 31.
Sunt qui indote esse philenos, id est, vini amatores eatenus prodant, ut
Calano moriens, præter gymnica & mulica ab Alexandro propolita cer-

tamina, etiam acrapotisia sit institutum, in quo primas occupanti ta-
lentum foret præmium: secundus autem, minæ triginta: tertius, decem,
Mortuus vero inibi statim quinque & triginta, mox etiam sex. Qui plu-
rimum bibit, ac vicit, meri chaos pericavit quator, nomen homini
Promachus. Hæc Cælar. ex Athen. l. 10. conf. Eliani V. H. 2. 41.

Acra Phos, [Ἀκράφωσος] Bacchantium Genus, Athenis spectabatur, cui os
duntaxat extra parietem extabat. Pausan. in Attic.

Acra Phosia, [Ἀκράφωσια] Populi sunt Pannonia inferioris, juxta Scor-
dificos: de quibus Plin. lib. 3. cap. 25.

Acra Phos, Oppidi nomen apud Plin. lib. 5. cap. 12.

Acra Venus in Cypro colebatur, cuius templum mulieribus nec videre
nec adire fas erat. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2.

Acredo, inis. f. pro Illa amaritudine que est in fructibus non maturis
positura Calepino, sed nullo autore probat. Palladius Januar. c. 16.
de Juglande: Nuces servantur cepis misse, quibus hanc vicissitudinem
reddunt, ut eis Acredinem tollant. Plin. Valer. l. 25. Acredinem habere.

Acredula, æ. f. putatur esse Lucifolia, acris & suavissimi cantus avis,
nam de ea intelligendi videntur hi versus in Divin. Cic. l. 8.
Sæpe enim pertriste canit de pectore carmen
Et matutinis Acredula vocibus inflat.

Quod vero Itrenæ negat Vollius Ety. p. 298. quem vide.

Alii ergo Ublam: alii pro Rame specie accipiunt. Videtur enim Cice-
roni Acredula dici, quod Arato ἐλαργύρα. Ranas vero Olygones ap-
pellari, Auctor. Plin. 11. 37. §. 65. Accedit & Ildori Auctoritas sic
scribentis, 12. 6. Agredule, live Acredule (c. enim & g. f. apud
confunduntur) rane parvæ, in sicco, vel agris commorantes, unde & nun-
cupate.

Acriculum, i. quidam Latium probant ex Plin. lib. 20. cap. 7.

In eos usus, & oxypropole fervant addito dulci, acrimemertum temperans.
Qui locus sic nunc legitur, Stomachi dissoluti utilissime adjuvan-
tur, in eo usu & oxyproi obolis asperitatem, addito dulci, ad intinctum
acetii temperans. V. Hard.

Acresnes, [Ἀκρῆσις] Populi sunt Siciliae, stipendiarii Romanorum,
non procul ab Aceta oppido. Plin. lib. 3. cap. 8.

Accresco, ēre, de Vino Veget. de Re Veter. 4. 8.

Acra, [Ἀκρῖα] Oppidum est Hispania, in conventu Hispanenti. de
quo Plin. lib. 3. cap. 1. Item alterum in Peloponneso, ad ostium Eurotae
fluvii, in sinu Laconico: de quo Ptolemæus.

Acritiocheon, n. [Ἀκρῖτιοχέων] Exactum, summum jus, Jus quod
Strictum jurisconsulti dicunt. Et qui illud æquitati præferunt, Acritio-
chei ab Aristotele vocantur, quasi præduri interpretes juris, & quæ
deterioris juris studiosi, usurpatoresque. Budæus in Pandectas.

Acridia, æ. f. Fructus species, ab acrimonia succi sic dicta. Ildori. 17. 9.

Scammonia Latini Acridiam vocant.

Acridophagi, [Ἀκρῖδοφάγοι] Æthiopie populi, deserto contermini,
homines paulo cæteris breviores, macilentis, ac supra modum nigri.
Veris tempore Zephyrus & Libycus venti, infinitum pene locustarum ex
deserto ad eos deferunt numerum. Has fale, qui ibi plurimus est, su-
perfusus, diutius servant, cibum gustu esse suavem. Hic est solus eorum
per omne tempus locustarum victus. Neque enim pecora nutriunt,
neque pilces edunt, procul a mari positi: neque illam aliud vitæ ad-
miniculum habent. Corpore leves sunt, veloces cursu, & vitæ brevis:
ut qui longissime vivunt, quadragesimum non excedant annum. Finis
eorum admirabilis est. Nam propinquante senectæ, pediculi alati, non
solum visu vari, sed specie horridi ac turpes, in corporibus nati, ventrem
primo, tum pectus, deinde totum corpus parvo tempore excedunt. Qui
morbum patitur, primum veluti scabiei cujusdam pruritu allectus cor-
pus scalpit, voluptate simul & dolore percipit. Deinde exorituribus
pediculis, simul effluente sanie, morbi acerbitate ac dolore percitus,
unguibus corpus magno cum gemitu lacerat. Tanta vero vermium copia
effluit, aliis super alios tanquam ex perforato vase scaturientibus, ut deleri
nequeant. Hoc pacto live cibi live aeris causa, miserum sortiturum vitæ
finem. Diodor. lib. 4. cap. 3. Strab. lib. 16. De similibus Populis in
Parthia Plin. 11. 29.

Acrifolium, ii. Arbor quæ & Lotos appellatur. Galli Alyfam & Aly-
ferum vocant. Ruellius. Acrifolium inter infelices arbores commemorat
Macro. lib. 5. Saturn. cap. 16.

Acrylla, [Ἀκρῖλλα] Oppidum est Sicilia non procul a Syracusis, cujus
incola dicuntur Acryllitæ. Stephan.

Acrimonia, V. **ACER** adj.

Acro, onis. Philoſophus fuit Pythagoricus: cujus meminit Cic. 5. de
Fin. 87.

Acristus, [Ἀκρῖστος] Argivorum rex, Abantis filius, ut scribit La-
ctantius & Eusebius in Chronico, Prætor fratri successit in regno.
Hic, ut idem Lactantius asserit, nec ab hoc discrepat Servius, unicam
habens filiam Danaen, in responsis habuit, se manu ejus qui ex filia na-
sceretur, moriturum, qui ad effugiendam prænuntiam mortem, filiam
in quadam turri seposuit, feriarumque iussit, nequis posset ad eam acce-
dere. Contigit igitur ut audita pulchritudinis ejus fama, illam concupi-
sceret Juppiter. qui cum eam accessum alium non videret, versus
in aurum guttam, ex tegulis se in gremium ejus cadere permisit, & sic præ-
gnans effecta est. Quod ægre ferens Acristus, cum capi iussit, & in arcem
posuit, atque in mare profici. quod cum ministri fecissent, in litus usque
Apuliam arca delata est, & casu a piscatore capta: in qua cum invenisset
Danaen, & parvum filium quem enixa fuerat, eum ad Plutannum re-
gem detulit. qui cum genus ejus cognovisset, & patriam, illam libenter
conjugio sibi copulavit. Filius autem, cui Perseus nomen fuit, cum ex-
crevisset, & Gorgoni Medusa caput abtulisset, Argos veniens, Acristum
transmutavit in laxum. que quidem transmutatio secundum Eusebium id
significat, quod cum regnavit Acristus apud Argos annis xxxi, a Perſeo
nepote suo, non sponte, tamen occisus, in lapidem, it est, in frigidita-
tem perpetuam versus est. Ex Eusebio, Bocat. Servio.

Acristus Abantides, id est, Abantis filius, Ovid. 4. Met. 606.

Acristus gravis. Stat. 6. Theb. 286.

Fuit & Acristus alter, Laerte patris Ulyssis pater, & Jovis filius, cecente
Ulyssæ apud Ovid. 13. Met. 144.

Nam mihi Laertes pater est, Acristus illi, Jupiter huic. &c.

Hinc alii Arceum vocant, & Arceus legunt apud Ovid.

Acristoneus, Adj. [Ἀκρῖστονέος] Ovid. 5. Met. 239.

Acristoneus Prætor possederat arces.

ACRISIDŌNIS, Danae Acrifii filia. Virg. 7. *Æn.* 409. Protinus hinc fuscis trilitis dæ tollitur alis
 Audaces Rutuli ad muros: quam dicitur urbem
 Acrifioneis Danae fundafle colonis,
 Præcipiti delata, &c. Servius, Acrifioneis Danae, Patronymicum.
 Nam male putant Acrifioneis colonis. Sola enim venerat, non cum colonis.
ACRISONIADĒS, æ. m. [*Ἀκρῖσωνιάδης*] Perfeus Acrifii nepos. Ovid.
 5. Met. 69.
 Vertit in hunc Harpen madafactam cæde Medusæ
 Acrifioniades, adigitque in pectus.

ACRITAS, [*Ἀκρίτης*] Peloponnesi promontorium, juxta Maleam & Tanarum. Pompon. Mela, lib. 2. 3. 110.

ACRITAS, [*Ἀκρίτης*] Mellis finis initium, prope Methonem, ut refert Strabo lib. 8.

ACRITAS, **ACRITUDO**, **ACRITER**. V. **ACER** Adj.

ACRIZYMUS, i. m. Leviter fermentatus, quasi Acroazymus: ita de Pane acrizymo *lhdor.* 20. 2.

ACROAMA, *âcis*. n. [*Ἀκροάμα*] Auditio Latine dicitur. Mos erat apud veteres, qui hodie nullus est, ut in fabulis agendis, actionem histrionum musica symphonia commendaret. unde illud, tibiis dextris, & sinistris, aut, paribus, & imparibus, aut, Serranis, & Phrygiis. erat igitur, in voce histrionum Actio: erat in musica Symphonia, quod Acroama dicebatur, inde scilicet, quod hæc fabule pars auribus perciperetur, & auditio quedam esset, animum leniente musico concentu, licet illa, quæ ad actionem histrionum pertinebat, spectantium oculos oblectabat. atque hanc fuisse Acroamatis significationem, loci demonstrant quos in antiquorum scriptis observavimus. nam Cic. in oratione pro Archia 9. distinguit Acroama & Vocem, id est, eum qui fidibus, & eum qui voce caneret. Cum, inquit, ab eo quæretur, quod acroama aut cujus vocem libentissime audiret, respondit, ejus, a quo sua virtus optime prædicaretur. Et in Verrem 4. 22. Acroama pro Homine potius, quam pro Re, plane constat esse usurpatum, sunt enim hæc verba: Hic quasi festivum acroama, nec sine corollario discederet, emblemata avellenda curavit. sed nusquam apertius, quam apud Macrobius, quid acroama sit, intelligitur. est enim certis, qui fidibus, non is, qui voce delectat. Saturn. lib. 11. Delectatus, inquit, inter cœnam erat Augustus pueris symphonicis Turonii Flacci mangonis, atque eos frumento donaverat, cum in alia acroama fuisset liberalis nummis: eosdemque postea Turonius æque inter cœnam quærenti Cæsari sic excusavit, Ad molas sunt. In oratione autem pro Sextio, 116. de P. Clodio: Ipse ille maxime ludus, non solum spectator, sed actor, & acroama. Quod ideo dixit Cicero, quia Clodius utrumque munus, & histrionis, & musici, obiret. Ex P. Manut. Comment. in Orat. pro Sextio. Est etiam lectio Philosophica subtilior. hinc Aristoteles quasdam commentationes, quas discipulis tradebat, Acroamata vocavit. [V. mox **ACROASIS**] Prudent. Hymno S. Laurentii v. 325. Acroama contractis syllabis dixit: Ergon' cacininis venditus.

Acroama festivum fuit. [Immo inprima sede Jambici dimetri Anapaetum posuit. Cæterum de Materia Acroamatum Videlicet Ciaccon. de Tril. p. 74. seq. Muret. V. L. 6. 15. Pignor. de Servis. Neque modo hoc pertinet Tibicine, Paltræ, Sambuciftræ & totum genus Symphoniacorum, verum etiam Anagnotæ, de quibus V. f. l.]

ACROASIS, is. f. [*Ἀκροάσις*] Philoſophorum schola est. Gell. 2. 22. quam audicionem vertit. 14. 1. Inauditiunculam. 5. 21. V. Joh. Wowerium de Polymathia cap. 4. circa finem. Vitruv. 10. 22. Callias Rhodum cum venisset, Acroasin fecit. id est, Auditores admittit, scholam seu dissertationem habuit super cogitationibus suis, five solerter ab se inventis. Eodem modo Sueton. de Grammat. cap. 2. de Cratete: plurimas Acroasies subinde fecit assidueque differuit. Seneca de Declamatorum recitationibus usus est vocabulo Controv. lib. 4. Præfat. quemadmodum & latino Audicionis officio idem est usus Suaf. 3. in quam Rem alia etiam notavit Lud. Crellollius in Theatro Rhetorum 3. 5. Acroasis non fecus ac Concio & de loco & de lectione five oratione dicitur ita Cic. 15. Att. 17. de Literis filii filii, quod eas vel in Acroasi audeat legere: qui ibid. Epist. 15. Ut vel in Concione dicere auderem. V. Parcî Lex. Crit. pag. 26.

ACROATERIUM, ii. n. [*Ἀκροατήριον*] Auditorium: Gr.

ACROATICUS, Adj. [*Ἀκροατικός*] Aulsculatorius. Aristoteles in epistola quadam ad Alexandrum *λέγεις ἀκροατικῶς* appellat, libros de recondita Peripateticæ sectæ disciplina editos. Gell. lib. 20. cap. 5. & Budæus.

ACROATHON, [*Ἀκροάθων*] Oppidum est Thraciæ, in vertice montis, qui Athos dicitur, situm: unde & nomen habet. Pompon. Mela lib. 2. 2. extr. Dicitur & Acrothoon, & Acrothoon.

ACROBATICUS, a, um. [*Ἀκροβατικός*] Scansorius; ut, Genus machine Acrobaticon, scil. Machine acrobaticæ. Vitruv. 10. 1. V. Bald. Lex. Vit. p. 5.

ACROCERAUNIA, ðrum. [*Ἀκροκέραινα*] Montes excelli in diversis locis, sic dicti propter altitudinem & jactus fulminum, ut Serv. author est in Virg. 3. *Æn.* Quorum alii sunt in Epiro, dividentes Ionium mare ab Adriatico. Alii sunt eodem nomine montes inter Armeniam & Iberiam. Nam *ἄκρον* dicitur mons, vel fummitas: & *κεραυνός*, fulmen. Hor. 1. Od. 3. 20.

Qui vidit mare turbidum, & Infameis scopulos Acrocerania. Virg. Ceraunia dicuntur 3. *Æn.* 506. Provehimur pelago vicina Ceraunia juxta. Nunc vocatur, *Montagnes du diable*. De locis noxiis in genere. Ovid. Rem. Am. v. 739. Hæc tibi sunt Syrtis; hæc Acrocerania vita.

ACROCERAUNIA, [*Ἀκροκέραινα*] Epiri primum est promontorium, eaque Acroceraniorum montium pars, quæ mari imminens, secundum Europæe sinum a tertio, hoc est, Adriatico mari ab Ionio dividit: distatque a Lacinio, extremo Italiæ promontorio, 75000. passus. Author Plin. lib. 3. cap. 11. & 26.

ACROCHRISTUS, [*Ἀκροχρῆστus*] Athletæ dicebantur, fummis inter se manibus depugnantes, nullo complexu herentes, ut Palæstræ. Budæus. Hinc Acrochrisimus, qui Pugilatus interpretari potest. V. Cæl. lib. 11. cap. 6.

ACROCHORDON, ðnis. f. [*Ἀκροχρῆδών*] Vertuca, amplitudine fabæ, pueros maxime infestans, sic dicta, quod in imo usque adeo sit angusta, ut pendere videatur. Hermolus in Plin. Meminit Celf. lib. 2. cap. 1.

Rursum lib. 5. 18. n. 24. Acrochordon, inquit, excifia nullam radicula re relinquit.

ACROCOMÆ, [*Ἀκροκόμη*] Populi sunt Thraciæ, sic dicti, quod antias in fronte muliebri erdem tterent, quemadmodum & diverso Abantes prior capitis tondebant. Author Homer. 4. *Iliad.* 543. Meminit Hermod. in Plin. **ACROCORINTHUS**, [*Ἀκροκόρινθος*] Montis qui urbi Corintho imminet, inter Ægeum & Ionium mare, vertex est: quem Soli, cum de eo certaret, adjudicavit Briareus: Sol autem Venere concecit, ut Corinthii afferunt. Pausanias in Corinthiæ. Plin. lib. 4. cap. 4. Acrocorinthum vocat summam Corinthi arcem, in qua fons Pyrene: unde spectantur diversa duo maria.

ACROCORIUM, [*Ἀκροκόριον*] Bulbi species est. Plin. lib. 19. cap. 5. **ACRODRYA**, ðrum. n. [*Ἀκροδρύνα*] Caius in l. 23. D. de Verb. Sign. hoc nomine omnem fructum arborum significari dixit. Proprie tamen Acrodrya vocatur, quæ in ambitu lignosum putamen habent. Quod genus appellatione nuncum apud Latinos continetur. Budæus, Ruellius.

ACROLISSUS, [*Ἀκρόλισσος*] Arx est in colle supra Lissum Illyrici urbem. Strab. lib. 7.

ACROLITHUS, a, um [*Ἀκρόλιθος*] ut, Statua acrolitha. ap. Pollion. de 30. Tyr. cap. 32. pro Argolica em. Salmaf. p. 322. Græce de Statua Colossi Vitruv. 2. 8.

ACROLOCHIAS, [*Ἀκρολοχίας*] Promontorium est Ægypti ad Pharon. Strab. lib. 17.

ACRON, ðnis. [*Ἄκρον*] Cæninenſium rex, quem Romulus singulari certamine vicit, teloque trajecit, & ejus spolia opima Jovi Feretrio dedicavit. Quem ob illata in hostem vulnera, teste Plutarcho in Vita Romuli, sic appellavit. Nam ait ferre apud Latinos, esse vulnerare fagitiss.

ACRON Cænius. Propert. lib. 4. 10. 7. Hercules, vel quia oriundus ab Hercule: vel quia Cæninenſes Herculem colebant: vel quia fortis & bellicosus ut Hercules. Propert. lib. 4. 10. 9.

ACRON alius, Medicus Argentinus, Athenis una cum Empedocle philoſophatus est: fuit antiquior Hippocrate. Empiricorum Sectæ signifer, qui Athenas, accensis ignibus, petilientia liberavit. scriptit, Lingua Dorica, de Medicina lib. 1. Author Suidas, Plin. Galen. Plut. Vid. Fabric. Bibl. Gr. in Elencho Medicor.

ACRON, nobilis Grammaticus, qui Horatium poetam editis commentariis enarravit. Alius a Mezentio prostratus. Virg. *Æn.* 10. 719.

ACRON salum porci pinguis. Veget. 1. 56. Supra Acronem colocasium, Apic. 4. 4. ubi Acron Græcis sublimè & summum significans, latina forma infectitur, intelligiturque Humelburgio ad h. loc. summum colocasii caulis vertex, & inde emergens faba, vel, ut Lister. ait, tenerum & immaturum ciborium.

ACRONIUS LACUS, [*Ἀκρόνια λίμνη*] Pompon. lib. 3. 2. 67. Brigantinus Plin. & Solino, nunc vulgo Constantiensis, Bodamicus, vel potius Bodmensis. In eum duobus alycis influit Rhenus. Glarean. & Vadian.

ACRONYCTUS, a, um. [*Ἀκρόνυκτος*] Vespertinus; ut Stellæ Acronyctæ, quæ tunc oriuntur, cum sol occidit. Firmic. Astrol. 2. 8. Nam *ἄκρον* ἔσθ' a Græcis dicitur, quod nos Crepusculum vespertinum vocamus. Cæl. Rhodig. lib. 21. cap. 5.

ACROPHYSIUM, ii. n. [*Ἀκροφύσιον, ἀκροφύσιον*] Follis est spiramentum, seu rostrum, quod fornicis vel futuri ori inferitur. V. Vall. in Thucydid.

ACROPODIUM, ii. n. [*Ἀκροπόδιον*] id est, Basis. Hygin. c. 88. Gladium sub Acropodio Mingræ abfcondere. Vid. Barth. Advers. 8. 6.

ACROPOLIS, [*Ἀκρόπολις*] Dicebatur ipsa arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes dividuntur, scilicet *ἄκροπολις*, *ἄστυ*, & Piræum portum. V. Thucydid. lib. 2.

ACROSPHYRIA, [*Ἀκροσφύριαι*] Genus calceamentorum muliebrum Pollicii 7. cap. 22.

ACROSTICHIS, idis. f. [*Ἀκροστιχίς*] Quum ex primis aliquot versuum continuo ordine sequentium literis oratio aliqua connectitur, ut in quibusdam Ennias & Sibiyllinis. Cæl. Antiq. Lect. lib. 25. cap. 9. Et Cic. 2. de Divin. 54. Appellatur hoc nomine Carminis genus, cujus trophæ per Literas initiales præsentant Alphabetum. Ex hoc genere leguntur duo Hymni Acrostichides in Poetis Ecclesiasticis G. Fabricii; quorum alter pag. 567. est Sedulii: A follis ortus cardine; alter Ven. Fortunati pag. 721. Agnoscat omne seculum Antifitem Leontium.

ACROSTOLIA, ðrum. n. [*Ἀκροστόλια, ἀκροστόλια*] Extrema sunt partes navis, quæ facile evelebantur, quum collibitum fuerat, ut inquit ex Diodor. Sicul. lib. 20. Latini, ut putat Baylius, etiam Roftra interdum vocant, & si quæ similia. Erat autem in more positum apud antiquos, ornari naves vitricæ Acrostolis captivatum. Vid. Scheff. de Mil. Nav. 2. 6. p. 156.

ACROTADUS, [*Ἀκροτάδος*] Insula est in sinu Perlico, de qua Plin. lib. 6. cap. 23.

ACROTERIA, ðrum. n. [*Ἀκροτέρια*] Extremitates sunt corporis. Aristoteles sic appellat extremam partem digitorum sub unguibus latentem, & extremam partem ossium. Significat etiam Pinnacula & prominentias edificiorum. Item Statuas, quæ in edificiorum ratione in angulorum summitate constituuntur. Sunt etiam Roftra navium & ornata. Budæus & Cæl. lib. 25. cap. 9. V. **ACROSTOLIA** paulo supra.

ACROTERUS, [*Ἀκροτέριος*] Non respondens ad numerum saltationis. Unde *ἄκροτερος κτύπος*, Acroteræ cymbala. Non congruentia ad numeros. Athenæus lib. 11. vocat sermones intempestivos, aut nihil ad rem pertinentes. Erafm. in Chiland.

ACROTHINIA, [*Ἀκροθῖνα*] Primitivæ frugum sunt, quæ de summo acervo solent tolli. *ἄκρον* enim summum sonat, *θῖνις* autem frumentorum acervi dicuntur. Unde *ἄκροθῖνας* Græci dicunt, pro eo quod est, Summa delibare, vel Primitias consecrare.

ACROTHON, V. **ACROATHON**.

ACROTHERÆ, m. plur. [*Ἀκροθῆραι*] Populi cujusdam Athæi nomen, quos narrat Theophrastus, cum nullum colerent nomen, subito univerſos a terra abſortos esse apud Simplic. Comment. in Epicî. Enchirid. cap. 38. p. 222. Edit. Salmat.

ACROTHERAX, [*Ἀκροθῆραξ*] ðcis. m. Qui leviter, aut (ut nonnullis placet) hume ebruius est. Cæl. lib. 13. cap. 39.

ACRUMARUM, Utenilia ampliora Fessus. V. Voff. Etyml. p. 6. Dacicus cum Scalgero legit Ærminia f. Ærminia quæ Græcis *ζακύνθηται*.

ACTA, orum. V. AGO.
ACTA, æ. [*ἀκτῆ*] Id est, Secretum & amœnum litus. Virg. 5. Æn. 613.
 At procul in folate freta Troades acta
 Amiflum Anchifan Hebant. Author Serv. Cic. 7. Verr. 8.
 Ipse tamen, cum vir ellet Syracusis, uxorem ejus parum poterat animo
 soluto ac libero tot in acta dies secum habere. Siculorum lingua,
 ACTA, Litus significat, inquit Turneb.
ACTA, æ. vel ACTÆ. es. [*Ἀκτῆ*] Attica regio, ut testantur Gell. lib.
 14. cap. 6. & Plin. lib. 4. cap. 7. Causam nominis exprimit his verbis
 Strab. lib. 9. Atticam apud veteres Acten, id est, Litus, appellatam
 esse constat, & nomine derivato pro Actica, Atticam esse nuncupatam:
 quoniam maxima illius pars ad mare esse extenta & angusta: oblonga
 vero satis & porrecta montibus usque Sunium subjicitur. Hermod. in
 Plin. lib. 4. cap. 7. Acten dictam scribit ab Acteone sive Actæo rege,
 ut Favorino placet & Lycophroni, qui Actæos vocat Athenienses: vel
 quia litoralis fere tota sit, exili & angusto quodam velut margine, ut
 Apollodor. & Strab. Dicebatur & Attis, sed ab Arthide Cranat regis
 filia, ut inquit Eustath. Martian. Trogus.
ACTÆUS, Adj. [*ἀκτῆος*] Litoralis, Atticus. Virg. 2. Ecl. 24.
 Canto, que solitus, siquando armenta vocabat,
 Amphion Diræus in actæo Aracyntho. Servius. Sane Aracyn-
 thus mons est Thebanus. Unde Actæo, Litorali debemus accipere,
 non Atheniensi. Ovid. 1. Met. 313.
 Separat Amios Actæis Phocis ab arvis. Id est, Atheniensibus,
 seu Attis.
ACTÆUM primum in Attica regnasse ferunt. Quo vita defuncto, Ce-
 crops ducta uxore illius filia, regnum suscepit: ex qua Eriæn, Aglaur-
 um, Pandrosus filias, & Erychthonem filium sustulit. Erychthon
 vivo adhuc patre vita excedens, regni successorem inanim ipsi reliquit.
 At Cæropi Cranæus, Athenis facile princeps, succellit. Cranæo vero fil-
 ias cum aliis, tum Athida fuisse narrat: a cuius nomine regionem prius
 Actæam dictam, Atticam nominant. Author. Paulan. in Attic.
ACTIAS, adis. E. [*ἀκτιας*] Id est, Atheniensis. Virg. 4. Georg. 463.
 Atque Getæ, atque Hebrus, atque Actias Oriethya.
ACTIACUS, Adj. [*ἀκτιακός*] Atheniensis. Ovid. Epist. 15. 185.
 Cur nunc Actiacas miseram me mittis ad undas?
ACTIUS, Adj. [*ἀκτιος*] Idem quod Actiacus. Virg. 3. Æn. 280.
 Actiæque Iliacis celebramus littora ludis.
 Actius Apollo in Leucadio litore colebatur, atque ita & Litoralis vocaba-
 tur, & ludis triennialibus, & gymniciis, & circenlibus, navalibusque ce-
 lebrabatur. Nam Apollini litora grata esse ostendit Homerus in ejus
 hymno. Virg. 8. Æn. 704.
 Actius hæc cernens aurum intendebat Apollo. V. MOX ACTIUM.
 Fuit & templum Actii Apollinis in Magnesiæ finibus ab Argonautis consti-
 tutum, Hygino teste.
ACTIA, orum. *ἄκτια* Stephano, Ludi erant in Actio Acarnaniæ pomonto-
 rio, quinto quoque anno in laudem Apollinis celebrari soliti. Hos ludos
 vetustissimos esse constat: quippe quorum Callimachus meminit. Ab
 Augusto summo apparatu instaurati fuerunt, cum Antonium & Cleopa-
 tram navali prælio ante Actium superasset: cura eorum deinceps Lacedæ-
 moniis mandata. quemadmodum Strabo author est lib. 7. Stephanus ter-
 tio quoque anno celebratos fuisse tradidit: tribusque certaminibus fuisse
 insignes, Gymnico, equestri, & navali.
ACTIÆA, Herba est, five Frutex, gravi foliorum odore, caulibus anfi
 geniculatis, semine nigro, ut hederæ, bacis mollibus. Nascitur in
 opacis, & asperis, & aquosis. Hæc Plin. lib. 27. cap. 7. Ruellius hanc
 eandem esse putat, aut certe simillimam illi que a Dioscoride *χαμμοκωνία*,
 a Latinis Ebulum vocatur. V. MOX ACTIF.
ACTÆON, onis. [*Ἀκταίων*] Ovid. 3. Met. Fab. 2. Filius fuit Ariftæi,
 ex Autonoe conjuge, Cadmi filia. Hic venator fuit, ut docet Ovidius:
 & cum die quadam venatione fessus in vallem Gargaphiæ descendisset, eo
 quod in ea fons esset, recens & limpidus, & ad eum fontem potaturus ac-
 cederet, vidit in eo Dianam nudam se lavantem. Quod cum ægre Dia-
 na tulisset, sumpta manibus aqua, in faciem ejus projecit, dicens, Vade,
 & dic si potes. Is autem repente in cervum conversus est: quem cum
 canes ejus viderent, consensim irruerunt in eum, atque dentibus lacera-
 tum devorant. De quo figmento sic scribit Fulgentius: Anaxime-
 nes, inquit, qui de picturis antiquis disierit, ait libro secundo, Actæo-
 nem venationem dilexisse: qui cum ad maturam pervenisset ætatem,
 consideratis venationum periculis, id est, quasi nudam artem suæ rationem
 videns, timidus factus est. Et paulo post, Sed cum venandi periculum
 fugeret, affectum tamen canum non deposuit, quos inaniter pacendo
 pene omnem substantiam perdidit. Ob hanc rem a suis canibus de-
 voratus est. Hæc ille. Hæc de Ovidii sententia lib. Met. 3. Quan-
 quam de Actæone aliter in commentariis Apollonii lib. 4. Sed recep-
 tor est & communior Ovidii sententia. Diodor. lib. 5. cap. 14. Actæo-
 nem fibulantur a suis canibus disceptum, quod Dianæ concubitum,
 cum venaretur in montibus juxta templum sitis appetierat. Alii putant
 id ei accidisse, quod se illi Actæon prætulit in venandi arte.
 Actæon Hyantius. Id est, Thebanus vel Bæotius. Siquidem Bæotii anti-
 quitus Hyantes vocabantur, teste Plin. lib. 4. cap. 7.
 Autonoeus. Id est, Autonoeus filius. Ovid. 3. Met. 198.
 Additus & pavor est: fugit Autonoeus heros.
 Actæon Cadmi nepos. Ovid. 3. Met. 138.
 Celer. Sen. in Theb. 1.
ACTÆUS, [*Ἀκτιός*] Unus ex Telchinibus, qui, ut Strabo refert, ex
 Creta primum in Cyprum venerunt, postmodum Rhodum. Horum nomi-
 naerant, Actæus, Megaleius, Ormenus, Lycus, Nicom, Mimon. Vide
 Gyraldum in lib. de Diis Gentium.
ACTANIA, [*Ἀκτανία*] Insula est in mari Germanico, cujus meminit
 Plin. lib. 4. cap. 13.
ACTASTA, V. ACASTA.
ACTE, [*ἄκτις*] Planta est, cujus duo genera refert Galen. lib. 6. Sim-
 plic. Med. sic inquit: Acte, tum magna illa, & arborescens, tum
 herbacea, quam & Chamaæctem Græci vocant, (Latini hanc Ebulum, il-
 lam Sambucum.) Utraque potentiam habet deficcandi, conglutinandi,
 modiceque digerendi. Apul. de Herb. cap. 91. conf. ACTÆA.
ACTIACUS, ACTIAS, ACTIA. V. ACTA.
ACTINÆ Legiones. Cic. 7. Att. 18. [Suspect.

ACTINOSUS, a. um. [*ἀκτινώδης*] Radiatus, coruscus, ut Ecclesia acti-
 nosa. Ambros. de Interpr. Dav.
ACTIO, V. AGO.
ACTISANES, *Ἀκτισάνης* Æthiopia rex, qui Amasim Ægypti regem
 suis crudelius imperantem regno deturbavit, Ægyptisque summa æqui-
 tate imperavit. Hic latrocinia novo more compescit, fontes neque
 morte plectens, neque linquens impunitos. Constituto quippe eorum
 judicio, reos omnes in unum cogens, amputatis naribus, in ultima
 deserti ire compulsi: ibique civitatem condidit ab excisis naribus Rhino-
 ceram appellatam. Ea in Ægypti Arabiaque finibus haud procul a mari
 sita, omnibus vite commodis caret. Nam omnis vicina regio salua
 est. Intra urbis moenia unicus est puteus, & is inutilis, utpote aqua
 gultu amara. Hos autem eo in loco posuit, ne suis moribus vicinas
 gentes inducerent: neve eorum erga reliquos injuria essent occultæ:
 sed ut tanquam in oram desertam relegati, omni re egentes, cogente
 necessitate sibi victum exquirerent. Filis itaque calamis, quos ex vicini
 agris collegerant, longa sibi retia fecere: quibus juxta litus per
 plura stadia dispositis, ex captis coturnicibus (nam magnus eorum
 numerus in litore ad capiendos pisces versatur) victum sibi compararunt
 Diodor. lib. 2. cap. 1.
ACTIUS, ACTIVUS, ACTOR. V. AGO.
ACTIUM, [*ἄκτιον*] Acarnanic oppidum & promontorium, Actii Apollinis
 templo olim celebre, ubi Augustus Antonium & Cleopatram vicit navali
 prælio, ut scribunt Plutarch. Sueton. & alii.
ACTIUS NAVIUS, Indyltus Tarquinii Prisci temporibus augur fuit,
 quem inspectante Rege cotem novacula didicisse fibulantur. V. Liv.
 lib. 1. ab Urbe. Scribitur & ACTIUS vel ACTIVUS. Alenuit hujus &
 Cic. 1. de Divin. 22.
ACTIVUS, V. ACTA, actæ.
ACTOR, oris. V. AGO.
ACTOR, oris. Attyoches pater, ut ostendit Homer. lib. Iliad. 2. 513.
 Alter fuit Aturuncus, cujus meminit Virg. 12. Æn. 94.
 — validam vim corripit hactam
 Actoris Aturunci spoliū, &c.
 Alius Menecii Pater, avus Patrocli, cujus meminit Stat. 9. Theb.
ACTORIDES, æ. m. patronym. [*Ἀκτοριδῆς*] Actoris filius vel nepos.
 Id est, Patroclus. Ovid. 8. Met. 308.
ACTRIPDA, [*Ἀκτριπιδά*] Oppidum coloniarum cujusdam Milefiorum, que
 Ampelone dicitur. Plin. lib. 6. cap. 28.
ACTUARIUS, ACTUOSUS, ACTUM EST, ACTUS. V. AGO.
ACTUARIUS, [*Ἀκτιωγράφος*] Medici Græci nomen, qui plurimis
 scriptis voluminibus artem illustravit, ex quibus etiam hodie sunt in ma-
 nibus septem libri de Urinarum Ratione.
ACTURUM, Adv. [*ἀκτιύω*] Virg. 9. Æn. 255.
 — tum cætera reddet Actutum pius Æneas. Ubi
 Servius, Actutum, Consensim, sine dilatione. Cic. 12. Philipp. 11. Si
 extra castra, cæteri viderint, ego mortem actutum futuram puto.

A C U

ACUENUM, [*Ἀκύνων*] V. AQUINUM.
ACULEUS, i. [*ἀκύνος*] in infectis dicitur Id quo pungunt, ut notum est
 in Vespis, apibus, & crabronibus. Cic. 2. Tusc. 22. Apis aculeum sine
 clamore ferre non possitum. Idem 5. de Fin. 15. Cornibus uti vide-
 mus boves, vespas aculeis.
 Aculeus etiam dicitur quasi Spina in foliis aut semine quarundam plan-
 tarum, unde & Herbas aculeatas, & folia, & semina sæpe legimus.
 Plin. lib. 10. cap. 32. Idem lib. 12. cap. 15. De Ferramentis etiam dici
 potest. Liv. 38. 21. Aculeus fagittæ.
 Sunt & Aculei Herinaceorum, & histicum spinæ. Plin. lib. 8. cap. 35.
 Sed histicri longiores aculei. Hinc varia translatio.
 Aculeus fagittæ pro Spiculo. Liv. 1. c. Plaut. Trinum. 4. 2. 158.
 — jam dudum meum ille
 Pectus pungit aculeus, quid illi negotii fuerit ante ædes meas. Id est,
 Illa me stimulat molestia, & male habet.
 Aculeus & maledictum. Cic. in Brut. 173. In altercando, cum aliquo
 aculeo & maledicto factus.
 Contumeliarum aculei. Cic. 2. de Orat. 25. Atque illo altero genere, in
 quo nulli aculei contumeliarum inerant.
 Fuerunt aculei in eum. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 1. Fuerunt nonnulli acu-
 lei in C. Cæsarem, contumelie in Gellium, expostulationes cum ab-
 sente Pompeio.
 Aculeus orationis. Cic. in Orat. 19. Horum oratio neque nervos, neque
 aculeos oratoris ac forenses habet. Hoc est, Nullos habet stimulos, nul-
 los affectus, nullam vehementiam. V. Nervi atque aculei oratoris ac fo-
 renses, IN NERVIS.
 Aculei feveritatis. Cic. pro Cluent. Hoc metu proposito evellere se
 aculeum feveritatis vestra posse confidunt.
 Disputandi. Cic. 4. Acad. 98.
 Solicitudinum domesticarum. Cic. 1. Att. 17. Ac domesticarum quidem
 sollicitudinum aculeos omnes & scrupulos occultabo.
 Aculeum testimonii convertere. V. CONVERTO.
 Aculei in reprehendendo. Cic. pro Planc. 24. In quibus ipsi aculei, si-
 quos habuisti in me reprehendendo, tamen mihi non ingrati acce-
 derunt.
 Dimittere aculeum. Cic. pro Flacc. 41. Mortuus est aculeo jam dimisso
 ac dicto testimonio.
 Emittere aculeos feveritatis in aliquem. Cic. pro Cælio 12. Sed vestre
 sapientie, Judices, est, non abduci ab reo, nec quos aculeos habeat
 feveritas gravitasque vestra, quum eos accusator exerit in rem, in vitia,
 in mores, in tempora, emittere in hominem & in reum.
 Erigere aculeos in aliquem. Cic. pro Cælio. eod. l.
 Evellere aculeum feveritatis. Cic. pro Cluent. 152.
 Refringere aculeos iudicii. Plin. lib. 3. Epist. 15. Confido tamen me non
 sic aurius duci, ut omnes aculeos iudicii mei illarum delinquentis re-
 fringantur, &c.

Relinquere in animis audientium. Cic. in Bruto 9. Non (quemadmodum de Pericle scripsit Eupolis) cum delectatione aculeos etiam relinqueret in animis eorum a quibus esset auditus.

Aculeo infixo fugere, proverbialiter significat, Post convicium dictum statim se subducere, sumptum ab apibus est.

ACULEUS, I. m. dimin. [*ακουλίου*] Martial. lib. 8. 71. Sed Aculeus levius, in codd. em.

ACULEATUS, denom. [*ακουλωτός*] Qui habet aculeos, aut aliquid infixum aculei. Plin. lib. 10. cap. 32. Putant ex spinis aculeatis. Etiam Pifcium nonnulli sunt, quos Aculeatos vocamus. Plin. 32. 11.

Aculeatum, per metaphoram dicitur, Quod quasi pungit ac mordet animum. Plaut. Bacchid. 1. 1. 29.

Quia isthaec lepida sunt memoratu:
Eadem in usu, aequo ubi periculum facias, aculeata sunt,
Animum fodicant, bona desimulant, facta & famam faciunt.

Folium aculeatum. Plin. lib. 12. cap. 15.

Aculeata sophismata. Cic. 4. Acad. 24.

Littera. Cic. 14. Att. 18.

ACULEUS, a, um. Item denom. in Aculeia cura. Varro.

ACUMEN, **ACUMINARE**. V. post ACUO.

ACUO, m. utum, [*ἀκύνω*, *ἀκύνω*] etc. ab Acone Graeco vocabulo, quod Latine Cotem significat, dicitur, auctore Sipontino. Est proprie Ferri aciem sic tenere, ut bene incidat, ut cote fieri solet. Cui contrarium est, Obtundere vel Hebetare. Cic. 5. Tusc. At vocem citharœdi non audiunt, ne frigidior quidem scrae tum cum acuitur.

Est etiam acere, Mucronem alicui rei facere. Virg. 1. Georg. 264.

Exacunt alii vallos, farcasque bicornes. Pro. Acunt.

Enses acere in aliquem. Ovid. 15. Met. 776.

Falccm. Columel. lib. 3. Quoties falcem acueris, aciem pelle detergit.

Ferrum. Hor. 1. Od. 2. 21.

Sagittas. Hor. 2. Od. 8. 15.

Acere per translationem, pro Incitare, insigare, stimulare. Cic. 3. Off. 1. Duæ res quæ languorem asserunt cæteris, illum acuebant: otium & solitudo.

Acere, pro Exercere, ut Servius interpretatur. Virg. 1. Georg. 123.

— pater ipse colendi
Haud facilem esse viam voluit, primusque per artem
Movit agros, curis acuens mortalia corda.

Acere, pro Irritare. Virg. 7. Æn. 406.

Postquam visa satis primos acuisse viros. Ibid. 7. 330.

Quam Juno his acuit verbis. Ubi Sertius exp. Irritavit, & infiravit ejus infaniam.

Acere animos. Liv. 4. Bell. Maced.

Ætas acuit. Ter. Adel. 5. 39. Illos fat ætas acuet.

Aliquem ad crudelitatem. Cic. pro Ligar. 4. Quorum igitur impunitas, Cæsar, tuæ clementiæ laus est, eorum ipsorum ad crudelitatem te acuet oratio?

Ad bonas artes juventutem. Plin. lib. 2. Epist. 7.

Excitare & acere. Cic. 15. Fam. 21. In excitando autem & in acuendo plurimum valet, hic laudes quem cohortere.

Acere & alere ingenium. Cic. in Bruto 33. Legendum inquam est hic orator, Brute, si quisquam alius, juventuti: non enim solum acere, sed etiam alere ingenium potest.

Acere & adjuvare juventutem ad dicendum. Cic. in Orat. 41.

Dentes acuerit. Hor. 3. Od. 20. 10.

Fletus. Valer. Argon. 2.

Grædus. Stat. 6. Theb. 588.

Industriam. Ad Heren. lib. 4. 2.

Ingenium. Cic. 2. Philipp. Vini exhalandi, non acuendi ingenii causa declamitas.

Iras. Virg. 12. Æn. 590. de Apibus.

Linguam exercitatione dicendi. Cic. in Bruto 97. Tuum forum, tuum erat illud curriculum, tu illuc veneras unus, qui non linguam modo acuisseris exercitatione dicendi, sed & ipsam eloquentiam locupletavisses graviorum artium instrumento.

Lumina. Id est, Visum. Ovid. 2. de Rem. Amor. 801.

Utilius fumus acuentes lumina rotas.

Lupos acunt agni balatibus. Virg. 4. Georg. 435.

Martem. Virg. 12. Æn. 108.

Mentem. Cic. 1. Tusc. 80. Multa e corpore existunt, quæ acunt mentem, multa quæ obtundunt.

Mertum alicui. Virg. 12. Æn. 850.

Plausus acunt equum certantem de celeritate. Stat. 5. Sylv. 2.

Prudentiam intelligendi acere. Cic. 1. de Orat. 90. Quod consuetudo exercitatioque & intelligendi prudentiam acueret, & eloquendi celeritatem incitaret.

Ruborem acere. Claud. in Epigr. de Locusta

Studia acere. V. STUDIUM.

Tubæ milites acunt. Lucan. lib. 1.

Vos acuat gloria. Ovid. 1. de Ponto 6.

ACUENS, entis. Virg. 1. Georg. 123.

— curis acuens mortalia corda.

Ovid. 2. de Rem. Amor. 801.

Utilius fumus acuentes lumina rotas. conf. Broukhuis. ad Tib. 2. 6. 19.

ACUUS [*ἀκύνω*, *ἀκύνω*, *ἀκύνω*] Nomen ex Partic. a verbo Acuor: ut, Ferrum acutum. Id est, Aciem habens bene fecantem. Cui contrarium est Hebes, vel Obtusum. Plant. Milit. 5. v. 4.

Vide ut tibi illic sit acutus, Cario, culter probe.

Acutum etiam dicitur, quod in mucronem sive acumen definit. nt, Palus acutus.

Ovid. Epist.

— & acutæ cuspidis hastam.

Cacumen. Ovid. 2. de Arte Am. 381.

Carex. Virg. 3. Georg. 231.

Frondibus hirsutis, & carice passus acuta.

Cupressus. Ovid. 3. Met. 355.

Culpis. Virg. 5. Æn. 208.

Ferratasque fudes, & acuta cuspidis contos Expediunt.

Ensis. Ovid. 14. Epist. 45.

Falx. Ovid. 9. Met. 383.

Ferrum acutum reddere dicitur cos. Hor. in Arte Poet. 304.

— fungar vice cotis, acutum
Reddere quæ ferrum valet exors ipsa secandi.

Gladius acutus, cui opponitur Hebes. Ovid. 3. de Arte Am. 589.

Ponite jam gladios hebetes, pugnetur acutis.

Hasta. Ovid. 1. de Rem. Amor. 27.

Jaculum. Virg. 3. Æn. 46.

Nam Polydorus ego: hic confixum ferrea textit
Telorum seges, & jaculis increvit acutis.

Murex. Virg. 5. Æn. 205.

Conculla cautes, & acuto in murice remi
Obnixi crepente. Ubi Sertius, Murex, faxi cacumen eminentis per tranquillitatem.

Pinus. Ovid. 1. Met. 699.

Robur. Virg. 2. Georg. 25. — hic stirpes obruit arvo,
Quadrifidasque fudes, & acuto robore vallos. Id est, Roboris acuti.

Radii. Ovid. 6. Met. 56. De radio textorio loquitur poeta.

Roltrum. Author carn. de Pulce,

— Quumque tuum lacri rostrum defigis acutum.

Acuta volucris rostra. Plin. lib. 11. cap. 37.

Rubus. Sen. in Hippol. 10.

Sagitta. Ovid. 5. Met.

Saxum. Ovid. 4. Fast. 237.

Scopulus. Virg. 1. Æn. 49.

Illum expirantem transho pectore flammam
Turbine corripuit, scopuloque infixit acuto.

Spiculum. Ovid. 3. de Arte Am. 516.

Spina. Virg. 5. Ecl. 39. Carduus, & spinis surgit paliurus acuti.

Telum. Virg. 3. Æn. 635.

Unguis. Hor. 1. Epist. 19. 46.

Acutum per metaphoram dictum: ut, Acuti oculi. Id est, Clare cernentes. Plant. Pseud. 4. 7. 121. Magno capite, acutis oculis.

Cibi acuti, Qui appetentiam excitant, & quasi stomachum acunt: iidem pene qui & Acres dicuntur, nisi quod acres cibi sunt vehementiores, acuti mitiores: ut Acetaria, fassamenta, & condimenta quadam. Plin. Epist. Ut enim si cenam tibi facerem, dulcibus cibus acres acutosque miscerem, ut obtusus illis & oblitus stomachus his excitaretur. Morsus. Hor. 1. Epist. 6. 23.

— Si latus, aut renes morbo tentantur acuto.

Naribus acutis minus aptus. Id est, Derisoribus ingeniosis. Hor. 1. Sat. 3. 29.

Animosus. Plin. lib. 15. cap. 28. Sua & in odore miracula: malis acutus, Perficis dilutus, dulcibus nullus. Et lib. 21. cap. 7.

Acutus, Græco more pro Acri & vehementi. Grammatici enim Graeci observant *ακρῶ* significare plerumque magnum & vehemens. Hor. 1. Od. 9. 3. — geluque
Flumina confiterint acuto.

Acutus, Subtilis, quales sunt Disputatores & sophistæ. Cic. 2. Att. 38. κτλ. nihil sic placuit, ut cætera Antithesis, hominis acuti magis, quam eruditi. Idem contra Rullum, Siqui acutiore in concione fiterant.

Sapor vini acutus. Plin. lib. 15. cap. 27.

Sol acutus. Hor. 1. Epist. 10. 17.

Acutus & Hebes, contraria. Cic. 1. de Invent. 35. Velox an tardus sit, acutus an hebetior, memor an obliviosus.

Acutum & perspicax. Cic. 1. Off. 100. Si naturam sequemur ducem, nunquam aberrabimus: sequemurque & id quod acutum & perspicax natura est, & id quod ad hominum consociationem accommodatum est.

Acutus ad excogitandum. Cic. 1. de Orat. 113. Nam & animi atque ingenii celeres quidam motus esse debent, qui ad excogitandum acuti, & ad explicandum ornandumque sint uberes, & ad memoriam firmi atque diuturni.

Aures acutæ. Id est, Ad audiendum arrectæ. Hor. 2. Od. 19. 4.

Acuta belli. Hor. 4. Od. 4. 76. — & curæ sagaces
Expediunt per acuta belli. Hoc loquendi genus, Acuta belli, & Horatio utatum est, & illis simile, Subita belli, obliqua tumuli, &c. quæ extant apud T. Livium.

Conclusiones acutæ. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Elementa. Lucret. lib. 2. 462.

— facile ut cognoscere possis
Non e perplexis, sed acutis esse elementis. Id est, Ex atomis.

Genus dicendi acutum & subtile. Cic. 2. de Orat. 98. Alter acutissimum & subtilissimum dicendi genus est confectus.

Homo ingenio prudentiaque acutissimus. Cic. de Orat. 39. Scævola equalis & collega meus, homo omnium & disciplina juris cruditissimus, & ingenio prudentiaque acutissimus, & oratione maxime limatus atque subtilis.

Ad inveniendum acutior atque habilior. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Homo acutus, & natura usque callidus. Cic. 1. de Orat. 223.

Homo in primis acutus Antiochus. Cic. 1. de Nat. Deor. 16.

Homo minime malus quidem, sed non satis acutus. Cic. 3. Off. 39.

Ingenium acutum, Idem quod Subtile: cui opponitur, Obtusum, hebes, retusum. Cic. 2. de Divin. Alia agrorum partes, quæ acuta ingeniaignant, alie quæ retusa.

Opuslenonis acutum. Hoc est, Ingeniosum & vaftrum. Claud. in Eutrop. lib. 1.

Principia orationum acuta sententis. Cic. in Orat. 124. Principia verecunda, non elatis intensa verbis, sed acuta sententis, vel ad offensivam adversarii, vel ad commendationem sui.

Sententia docendi, Cic. de Opt. Gen. Orat. 5. Sunt enim sententia docendi, acute: delectandi, quasi argute: commovendi, graves.

Æs. Ovid. 6. Met. 589. Hor. 1. Od. 16. 7. Acron, Acutum, sonorum: a tinnitu.

Hinnitus. Virg. 3. Georg. 94.

Sonus acutus, cui opponitur Gravis. Plin. lib. 10. cap. 29. Modulatus editur sonus, gravis, acutus. Cic. 1. de Orat.

Sonus acutus & excitatus. Cic. in Sorin. Scip. 11. Quam ob causam summus ille cæli itelliferi cursus, cuius conversio est incitator, acuto & ex-

& excitato movetur sono: gravissimo autem hic Lunarise atque inhimis. Stridor. Hor. 1. Od. 34. 15.
 Tinnitus. Ovid. 5. Met. 204.
 Ululatus. Catul. Epigr. de Berynthia & Aty.
 Vox. Ovid. 3. Met. 224. Hor. 3. Od. 4. 3.
 Acutum cernere. Id est, Acute. Hor. 1. Sat. 3. 26.
 Quum tua pervideas oculis mala lippus inunctis,
 Cur in amicum vitium tam cernis acutum,
 Quam aut aquila, aut serpens Epidaurius?
 Triste & acutum resonare. Hor. 1. Sat. 8. 41.
ACUTA-SPINA, [ἀκροσπίνα] Arbor est Pyrastrum spinulosum, spinosa valde & exigua, baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles & intrus nucleum: radicem habet multitudine alte descendente. Dioscor. lib. 1.
ACUTUS, a, um. dimin. [ἀκροσπίνα] Cic. 3. de Nat. Deor. 7. Breves & acutulas conclusiones. Id est, Aliquantum argutas & subiles.
ACUTULE, Adv. Auguit. Confess. 3. 7. Quali acutule movebar.
ACUTALIS, e. ut, Terminus lapideus si fuerit crassus acutalis. Frontin. de Colon. p. 132. per Goeftum.
ACUTATUS, a, um. Veget. de Re Vet. 1. 22. Sagitta cotibus bene acutata.
ACUTE, Acutus, Acutissime. Adv. [ἀκροσπίνα] Id est, Subtiliter & ingeniose. ut Acute explicare. Cic. 1. Acad. Acute responderi. Idem in Laio 6. Vel responsa acute ferebantur. Acutissime ac diligentissime scripta. Cic. 5. Ver.
 Acute colligere. Cic. 1. de Orat. 143. Quum multa colligeres non modo acute, sed etiam ridicule ac facere.
 Acute, arguteque conficere. Id est, Conjecturam facere. Cic. in Bruto 53. Quis putet aut celeritatem ingenii L. Bruto illi nobilitatis vestrae principi defuisse? qui de matre fuavienda orculo Apollinis tam acute arguteque conficere, qui summam prudentiam simulatione hilitria texerit, &c. Acute, arguteque responderi. Cic. pro Caio 8. Si mihi ad hac acute, arguteque responderit.
 Sonare, cui Graviter sonare opponitur. Cic. in Somn. Scip. 11. Natura fert ut extrema ex altera parte graviter, ex altera autem acute sonent. Aliquid tractare. Cic. 2. de Invent. 16. Sed illa tenuius & acutius & subtilius tractantur.
ACUTIATOR, oris. m. Qui acutum reddit. Vet. Gloss. ἀκροσπίνα, Samiarius, Cotiarius, Acutiator.
ACUMEN, inis. n. [ἀκμή, ἀκμῆς, ἀκμῆς, ἀκμῆς] Nomen ab Acuo, videtur proprie Mucronem significare, ut Acumen cultri, aut styli. Ovid. 4. Met. 579. De cruribus Cadmi versis in caudam serpentis.
 Paulatim tereti sinuatur acumine crura.
 Rostra avium. Plin. lib. 10. cap. 71. Alia dentibus praedantur, alia ungibus, alia rostri aduncitate carpunt, alia latitudine ruunt, alia acumine excavant. Hinc auspiciorum genus deducunt nonnulli, quod ex Acuminibus dicebatur, ad quod Plautus alludat Epid. 2. 2. ipso principio, de quo interpretes plura: quamquam in hoc exponendo ritu tanta est Eruditorum dissentio, ut quale auspicium hoc fuerit, nihil habere se certi fateatur Delrio. 4. Disq. Mag. cap. 2. qu. 7. sect. 2. p. 560. lege Jo. Meurs. Exerc. Crit. ad Epid. 1. 3. Turneb. Advers. 27. 12. Crel. Calagn. 1. qu. Epit. 51. & cuius iam verba describo, Valtrin. de Re Milit. Rom. 1. 6. p. 26. id Auspicium quale fuerit, obscurum est. Nonnulli (in his Turnebus) exultant, veteres ex acumine spiculatorum, pilorum, enlumetque spem Praeli & eventum solitos auspicari, verbi causa, si splenderet, si refutatum non esset, si non furdidum, si non hebes, si horrorem quandam praefereat. Caelius Calagninus putat esse, cum super hastas flendes apparetur, pila ardere videnter, de quibus Sen. in Nat. Quaes. & Plin. Aliqui ad Geomantiam referunt, quae acuminibus ita exercetur, ut punctorum paritas, imparitas, obliquitas, quadratio, decussatio spectetur. Haec Valtrinus. Cetero vero Comm. in Virg. 6. Aen. 199. f. 627. Sententiam, inquit, refero ad Pallare Auspicium: ergo Acumina sunt Rostra avium, ex quibus, si quid tibi caderet, auspicia dicebantur fumi ex acuminibus, id est, rostris avium. vide ut hanc rem late explicet Antonius Clarus in 12. Tab. &c.
 Acumen nasi. Lucret. lib. 6. 1191.
 Compressae nares, nasi primoris acumen.
 Sed frequentius legitur per metaphoram dictum: ut Acumen ingenii. Quintil. lib. 5. cap. 7. Acumen naturale. Cic. 1. Tusc. 19. Quem esse negas, eundem esse dicas: ubi est acumen tuum?
 Saporis. Plin. lib. 14. cap. 20. Et saporis quaedam acumina.
 Acumen, pro Altu, vastitia, calliditate. Hor. 1. Epit. 17. 55. Mercetricis acumina.
 Sine acumine homo. Cic. 2. de Nat. Deor. 74. Epicurus sine acumine ullo, sine autoritate, sine lepore.
 Argutum iudicis acumen. Id est, Ingenium subtile. Hor. de Arte Poet. 364.
 Argutie & acumen. Cic. in Orat. 110. Nihil Lylicae subtilitate cedit, nihil argutius & acumine Hyperidi.
 Ingeniorum acumen. Cic. pro Flacco. Graecis non adimo sermonis leporem, ingeniorum acumen, dicendi copiam.
 Leve mentis acumen discurrat. Claud. de Rapt. Proserp. 2.
 Acumen Stertini delirat. Id est, Stertinius homo acutus. Hor. 1. Epit. 12. 20.
 Sub acumen Hyli subire & succedere. Cic. 1. de Orat. 151. Omnesque sententiae, verbaque omnia quae sunt quaeque generis, maxime illustra, sub acumen Hyli subeant & succedant necesse est. Ducta est metaphoram a Stylo, quo in tabulis scribebant.
 Admovere acumen chartis Graecis. Id est, Ingenium ad libros Graecorum. Hor. 2. Epit. 1. 161.
 Acuminibus suis se compungunt dialectici. Cic. 2. de Orat. 158.
 Habet acumen haec interpretatio. Cic. 2. de Orat. 257.
 Illudere alicuius acumen. Cic. 1. de Orat. 141.
ACUMINO, as. [ἀκμῆς] Acutum facio. Lactant. de Opific. 6. In quadrupedibus autem contextum spinae a summo capite deductum, longius extra corpus eudit, & acuminavit in caudam.
ACUMINATUS, Adj. [ἀκμῆς] Qui acumen habet: ut, Telum acuminatum. Plin. lib. 11. cap. 2. & lib. 18. cap. 35.
ACUMINATUS, a, um. ut Mola acuminaria, armis scilicet acuendis. Vet. Interp. Statii ad 3. Theb.
ACUPEDIUS, [ἀκροσπίνα] dicebatur, Cui praecipuum erat in currendo acumen pedum. Festus. Lucilio est Agipes. conf. Daceryum.
ACUPEDIUM, ii. n. Gloss. Graec. Lat. ἀκροσπίνα, acupedium.

ACUS, is. f. [ἀκροσπίνα] Est (inquit Festus) Qua farcinatrix, vel etiam ornatrix utitur. Valla lib. 1. Acus dicitur qua velles farciuntur. Cic. pro Milon. 66. Vultus in latere, quod acu punctum videretur, pro icu gladiatoris putari.
 Acus pro Ea qua ornatrix utitur ad discernendos capillos. Apuleio Criminalis. lib. 8. p. 207. Juven. 2. Sat. 2. 94.
 Ille supercilium madida fuligine tactum
 Obliqua producit acu. Mart. 1. 14. Ep. 24.
 Tenta ne madidi violent bombycina crines,
 Figat acus tortas, sustineatque comas. Ex emend. Scalig. Videtur id esse quod Discriminale live Discerniculum dicitur.
 Acus athena. Ovid. 2. Fast. 577.
 Aethyria. Claud. de Phoenice. V. Acus Semiramia.
 Comere comas acu. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Immittere lina per acum. Celf. lib. 7. cap. 17. Quidam per acum duobus linis ad imam basim immittit, sic utrinque vinciunt, quemadmodum, &c. Trajicere acu. Celf. lib. 7. cap. 7.
 Acu transfringere. Celf. lib. 7. cap. 7.
 Acus emerita. Juven. Sat. 6. 498. Id est, Ab officio cosmeticae & ornatrix, quae crines acu connat. Nam qui juvenalem de farcinatrice sensille suspicantur, a Mutis & Gratiis absunt. Parradius in Claud. Idalia, ab Idalio Cypri oppido. Claud. lib. 2. de Rapt. Proserp.
 Aetonia. Id est, Lydia. Nam Lydi Lanioch & telarum usu maxime claruerunt. Unde orta est fabula de Arachne regionis illius puella, quae cum Pallade certasse dicitur. Seneca,
 Nec Maonia distinguit acu.
 Nilotis. Id est, Aegyptia, vel ob praecipuum Aegyptii lini bonitatem: vel quod Aegyptii multis liciis polymitas vestes texere docuerint. Lucan. lib. 10.
 Obliqua. Juven. 2. Sat. 94.
 Semiramia. Martial. lib. 8. 28. Id est, Babylonia. Nam Babyloniis primi omnium diversos colores intertextur.
 Texta Semiramia quae variantur acu.
 Tenuis. Ovid. 4. Epit. 72.
 Acu pingere. Ovid. 6. Met. 23.
 Sive levi teretem versabat pollice fufum,
 Seu pingebat acu, seires a Pallade doctam.
 Virg. 11. Aen. 777.
 Pictus acu tunicas. Servius, Id est, Habebat vestem Phrygonia arte perfectam.
 Rem acu tigitis, apud Plaut. Rud. 5. 2. 19. Id est, Rem ipsam divinali, nihil aberrans. Perinde quali dicas, Ipsillimum punctum attingit. Nam minutissima puncta denotantur acu.
 Filum nevitti, nunc acu opus est. Proverbiu faciem habet, quum significamus Non satis esse coepisse, nisi pari industria pericias. Cuius Jul. Pollux ex Hermipio *Μεγιστε*. V. Erasm.
 Acum inveniffes. apud Plant. Men. 2. 1. 13. — si acum credo quaereres, acum inveniffes. Proverbialis hyperbole, de re diligenter vestigata. Nam acus inventu difficillima, quod ob exiguitatem facile salta oculos quaerentis.
ACUS, i. m. Pifcis genus, de quo Martial. lib. 10. 37.
 Et fatius tenues ducere credis acos.
 Hic etiam Belone a Graecis dicitur, aut Raphis ut Dorion meminit, aut Ablenis ut Diphilus, est Pifcis longus, tenuis & levis, rostro subtili, acuto porrectoque sine dentibus, dorso caruleo ad viride inclinate, ventre argentei coloris, nunc Venetis Acicula nuncupatus. Maffarius. Plin. lib. 9. cap. 51. Acus live belone unus pifcium delicatissimum multitudinem utero, parit. Hic ab eodem Plin. lib. 32. cap. 11. Aculeatus pifcis, Belone dicitur.
ACUS, eris. n. Est, ut ait Pricianus, quod Graeci *σπυλον* & *ακρον* vocant. Id est, Purgamentum tritici. Varro de R. R. lib. 3. Acus subferendum gallinis parturientibus. Idem in 1. Acus in area excutitur. Idem eodem cap. 52. Cato de R. R. cap. 54. Acus fabaginum.
 Acus etiam in f. gen. pro eodem ponitur. Festus, Palae etiam quaedam de frumento acus dicuntur. Columel. lib. 2. cap. 10. Durissima quidem acus refecta separatim erunt a cudentibus, minute vero, quae de siliquis cum faba refederunt, aliter feceruntur. [legend. *resista*].
 Exercitus quoque instructio, Acus dicitur, quod ea pars militum vehementissima est ad hostem vulnerandum, acumine telorum. Festus. [Falsum esse, & *acum* cum *acu* confundi monuerunt pridem Viri Docti. Ceterum totus is Felti locus faede corruptus videtur].
ACEROSUS, a, um. [ἀκροσπίνα, σπυλον] ut Acerosis panis. Id est, Non sine paleis. Festus.
 Acerosum panem, farre minus purgato, ac fordibus a candido separato, dicendum veteres putaverunt. Non. 5. 97. Quod si defamilit ex Lucilio Farre acerofo. Talis esse solet panis ordeaceus.
ACERO, are. Cum paleis miscere.
ACERATUS, a, um. Aceratum lutum, cum paleis mistum. Festus & Nonius ibid. [Distinguedum videtur: Aceratum, lutum cum paleis mistum, ut Substantive fumatur. Eadem forma Marmoratum, Arenatum, aliaque ejusmodi efferebant].
ACUSTILAEUS, Atheniensis Romae ludum aperuit Rhetorices. Volaterranus ex Suida.
ACUSTICI, [ἀκροσπίνα] sunt Auditores, quales erant discipuli Pythagore.
 Ille enim a suis auditoribus ut minimum biennium exigebat, quo illis tantum audire, non etiam loqui licebat.
ACUTA-SPINA, V. ACUTUS.
ACUTIA, [ἀκροσπίνα] Hispaniae urbs est Stephano, cuius incolae dicuntur ACUTIANI.
ACUTIA, [ἀκροσπίνα] P. Vitellii uxor. Tacit. 6. Ann. 47.
ACUTUS, V. ACUO.
ACYLON, seu potius ACYCLOS, *ἀκροσπίνα* Suidae, Fructus est Ilicis foemine. Plin. lib. 16. cap. 6. Dicitur etiam hoc nomine fructus arboris ejuisdem, quae mediam quandam naturam obtinet inter fuber & quercum, quae ob id Phellodrys vocatur. Ruell. lib. 1. cap. 89.
ACYLOS, seu ACULOS, *ἀκροσπίνα* Homero, Glans iligna est: verum & pro pudendo ponitur, a similitudine, quemadmodum balanus etiam dicitur a Galeno. V. Cael. Rhodig. lib. 4. cap. 6.
ACYPHUS, [ἀκροσπίνα] Oppidum est in Dorica tetrapoli, ut ex Theopompo refert Stephanus.

ACTROLOGIA, α. [ἀκτρολογία] Latine Impropria locutio dicitur. Virg.

4. Æn. 419.

Hunc ego si potui tantum sperare dolorem.

Ubi Servius, Sperare pro Timere. & est Actyologia: nam speramus bona, timemus aduersa.

Actyologia est etiam in sensu. Ter. Eun. 5. 9. 59. Ibi te ignorabant. Ubi Donatus, Figura actyologia: ad utrunque enim pertinet, & ad laudem, & ad mores.

ACTYON, ἰ. n. [ἀκτύον] apud Græcos, quod apud nos Improbium, ait Quintil. 8. 2. hinc Cic. 16. Fam. 17. 2. Unde illud tam ἀκτύον?

ACTYOS, [Ἀκτύος] Stephano, Insula est non procul a Creta, e regione Cydonia civitatis, quæ alio nomine Melos appellatur. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

A D

A. D. Ante diem. Recte illud esse animadvertendum monuit Paulus Manutius, quod ubi apud Cic. in impressis libris legitur, Ad 1111. Calend. Ad vi. Idus, & similia, in vetustioribus libris legi A. D. quæ literæ ab imperitis conjuncte fecerunt Ad. V. ANTE.

AD. [ἀδ, ἀδός] Prepositio est accusativa, cuius proprius est usus cum motu aliquo significatur. In hac autem significatione quandoque jungitur urbium nominibus. Cic. in Verr. Eo die Verres ad Messanam venit. Idem 2. Philipp. 106. Quum inde Romam proficiscens, ad Aquinum accederet.

Ad urbem esse dicebantur olim magistratus, qui cum potestate aut nuper e provincia revertissent, aut nondum in provinciam profecti essent. Cic. 4. Verr. 21. Ad urbem quum ellet, audivit Dionii cuidam Siculo permagnam venisse hæreditatem. Idem 2. Verr. Quam primum concionem ad urbem Cos. designatum habuit. Ubi Afconius, Sic autem dici solebat de iis qui cum potestate provinciali redierant: aut nondum in provinciam profecti essent. Idem 4. Verr. Omnis magistratus qui intramurus non est, nec urbanus, etiam si administrator ejus Romæ est, Ad Urbem dicitur.

Ad urbem esse, pro in Urbe. Cic. Att. lib. 7. Trebatius quidem scribit, se ab illo 18. Calend. Febr. rogatum esse, ut scriberet ad me ut essem ad urbem. Idem 1. Philipp. Pecunia utinam ad adem Opis maneret. Id est, In eade fere templo Opis.

Ad, sine motu frequenter dicitur, idque manente prima illa & propria significatione. Cic. 4. Acad. 9. In Hortensii villa quæ est ad Baulos. Virg. 1. Æn. 27.

— veterisque memor Saturnia belli,

Prima quod ad Trojam pro charis gesserat Argis. Ubi Servius, Apud, semper in loco significat: Ad, & in loco, & ad locum. In loco: ut, Ad quem tum Juno supplex his vocibus usa est. Et Cic. 2. Verr. Ex his quasi decem fiscos ad fenatorem illum relictos esse, comitorum nomine. Hactenus Servius.

Ad, cum suo accusativo interdum pro dativo ponitur. Plaut. Capt. 1. 4. 22. Ad carnificem te dabo. Licenter dictum, pro, Dabo te carnifici. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 40. Illud quod apparet ad agricolas, id videndum diligenter. Ibid. cap. 38. Quod non solum ad agrum utile, fed etiam ad cibum. Ter. Phorm. 4. 3. 48. Ad ditem datur ea in feriviture. Pro, Diviti datur. Virg. 12. Æn. 372. Obiecit sese ad currum. Ubi Servius, Ad currum, pro Currui se obiecit.

Ad Dianæ, Ad Veneris, Ad Castoris, & similia: modus est loquendi ellipticus, in quo subauditur accusativus (templum, vel adem.) Hoc autem fit Attico more, teste Prisciano. Ter. Adel. 4. 2. 43. Ubi ad Dianæ veneris, ito ad dexteram. Cic. pro Milon. Cum facibus ad Castoris, cum gladiis, toto foro volitarunt.

Ad album se transferre. V. Album in ALBUS.

Ad domum. Cic. 3. Verr. 69. Omnes ad eam domum, in qua iste divulgabatur, profecti sunt: credere janam faxis, instare ferro, &c.

Ad pro Apud. ut Plaut. Merc. 2. 2. 54. Mihi quoque etiam est ad portum negotium. Cæf. 5. Bell. Gall. 51. Totam hyemem ipse ad exercitum manere decrevit. Cic. in Pison. Deprehensus denique cum ferro ad fenatum. Cic. 10. Att. 18. Commodum ad te dederam literas de pluribus rebus, quum ad me bene mane Dionysius fuit. Eidem lib. 10. 4. Fuit ad me sane diu. Liv. Dum hæc ad Veios geruntur. Virg. 6. Æn.

Hi multum steti ad superos.

Plaut. Casin. 2. 2. 21.

— nam jus viri suum

Ad mulieres haud obtinere queunt. Respondebat se ad Recuperatores esse dicturum. Cic. 5. Verr. Eamus ad me. Ter. Eun. 3. 5. 64. Id est, meam domum. Cic. Pro Rosc. Com. 7. Quis unquam ad arbitrum quantum perit, tantum abstulit? Ibid. Ceteri quum ad iudicem causam labefactari animadvertunt, ad arbitrum confugiunt. Ter. Adel. 4. 4. 18. Ad me abducta est domum, pro Domum meam. Item A me domo, pro A mea domo, ut videre est supra in A vel AB. Ad, cum accusativo personæ, addito urbis nomine itidem in accusativo. Cic. 3. Att. Sed te oro ut ad me Vibonem statim venias.

Ad, Circa, ut, Ad id tempus. Cic. 4. Att. Tu quoniam iturum te in Asiam esse putas, ad quæ tempora te expectem, facias me certiore velim. Varr. de R. R. Nam resert, in agro ad quam partem coeli quisque locus spectet: sicut ad quod tempus quæque res facillime crescat. In quo exemplo, priore loco (ad) pro Versus: posteriore, pro Circa accipitur.

Ad, Comparisonem significat. Cic. Nihil ad tuum equitatum. Id est, Præ equitatu. Ter. Fun. 2. 3. 69. Eline ut fertur forma? r. sane, ch. at nihil ad nostrum hanc.

Ad, pro Contra. ut: Ad illum mihi pugna est: pro, Contra illum. Cic. 2. Fam. 3. Ne ad eam meditare, imparatum te offendam. Virg. 2. Æn. 444.

— clypeoque ad tela sinistra

Profecti obijcunt. Autores Servius & Priscianus. Tecti esse ad alienos profusum: intimi multa apertiora videant necesse est. Cic. pro Rosc. Amer.

Ad annum, pro Intra annum. Cic. 5. Att. 2. Confirmant ad eam causam etiam Furnium nostrum, quem ad annum Tribunum plebis videbam fore. Dicitur a m an, Entre cy & un an.

Ad, Post. Cic. 12. Att. Aut nescio quid interfit, utrum illuc nunc veniam, an ad decem annos.

Ad, Propter. Propert. lib. 4. Eleg. 12.

Panditur ad nullas janua nigra preces. Liv. 1. ab Urbe, Inde, quum actæ boves quedam ad desiderium (ut fit) relictarum magissent. Hoc est, Præ desiderio, five Propter desiderium.

Ad, Pro. Cic. 5. Verr. Unum inquam die ex illis aratoribus, qui vel ad statum pecuniam contulerant, qui sibi dicat pro frumento omne esse quod oportuerit, solum. Ter. Heaut. 4. 5. 29. Argentum dabitur ei ad nuptias.

Ad memoriam aliquid notare. Cic. 5. Philipp. 17. An illa non gravissimis ignominis, monumentisque hujus ordinis, ad posteritatis memoriam sunt notanda.

Ad memoriam posteritatis aliquid extare. Cic. 14. Philipp. 39. Ut extet ad memoriam posteritatis sempiternam.

Ad, Ante, Coram, vel Juxta. Virg. 4. Æn. 134.

— cunctantem ad limina, primi

Poenorum expectant. Ubi Servius, Ad, Ante, vel Apud. Suet. Calig. C. 26. Modo ad pluteum, modo ad pedes stare passus. V. supra a pedibus in A. A. P. Cic. pro Rosc. Com. 45. Ejus testis ad iudicem fidem infirmabit.

Ad, Præter. Ter. And. 1. 3. 10. Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam. Cic. pro Planc. Equidem ad reliquos labores, quos in hac causa majores sulcipio quam in cæteris, etiam hanc molestiam assumo, quod, &c.

Ad, pro Secundum, similitudinem significat: ut, Ad arbitrium illius, ad nutum, ad hoc exemplum, ad hunc modum. Cic. 1. de Fin. Num desistat ad arbitrium suum scribere? Idem de Arusp. Resp. Bonorum animus ad nutum nostri ordinis expeditus jam non erit. Ter. Hec. 1. 2. 38. Ad hoc exemplum ambrum, mores earum exultamus. Sic, Ad hunc modum uti, & Ad eum modum. Plaut. Aulul. & Men. 1. 3. 28.

Ad normam. Cic. in Laelio 18.

Ad perpendicularum columnas exigere. Cic. 3. Verr. 133.

Ad portionem virium. Plin. lib. 24. cap. 8.

Ad conjecturam alieni sentus, non ad iudicium suum scribere. Cic. 6. Fam. 7.

Ad meum sensum. Cic. 15. Fam. 6.

Ad præscriptum omnia agere. Cæf. 3. Bell. Civil. 51. conf. 1. 36.

Ad naturam vivere. Sen. Id est, Secundum naturam.

Ad similitudinem. Cic. de Nat. Deor. 2. 161.

Sic dicimus, Pinxit ad exemplar, id est, Secundum exemplar.

Ad rationem loci & temporis. Plin. Epist. 62.

Ad numerum esse. Cic. de Nat. Deor. 1. 106.

Ad, pro eo quod vulgo dicitur, Quantum pertinet ad. Cic. 3. Verr.

Vidi simul cum populo Romano forum committique adornatum ad speciem magnifico ornatu: ad sensum, cogitationeque, acerbis & lugubri. Hoc est, Quantum ad speciem, quantum ad sensum, &c.

Ad, Circiter. Cic. ad Q. frat. 2. 1. Sane frequenter sumus ad ducentos. Ad centena numero. Plin. lib. 9. cap. 10. Pariunt ova, avium ovium similia, ad centena numero.

Ad, pro Versus. Virg. 1. Æn. 93.

Ingenit: & duplices tendens ad sidera palmas. Pro, Coelum versus. Idem 2. Æn. Ad coelum tendens ardentia lumina. Ter. Phorm. 5. 1. 14. Ad me respice: quod Gallice dicitur a, aut vers mox. Sic dicimus, Ad orientem spectat, Ad meridiem vergit, & similia.

Ad se versus. Sallust. in Jugurth. p. 111. Ed. Delph. Deinde converso equo, animadvertit fugam ad se versus fieri. Ibid. p. 119. Vaccenses ubi animadvertere ad se versus exercitum pergere, &c.

Ad, Usque ad, vel Usque in. Cæf. 4. Bell. Gall. 23. Ad horam nonam in anchoris expectavit. Sic,

Ad hanc diem. Cic. 2. in Catil. 19.

Ad hanc horam. Cic. 14. Philipp. 20.

Ad lucem dormitare. Cic. 1. de Divin. 28.

Ad lucem pugnare. Liv. 3. ab Urbe 28.

Ad multum diei, & Ad multam diem. Liv. 3. Bell. Pun. Cic. 3. Att. 9.

Multus sermo ad multam diem.

Ad multam noctem vigilare. Cic. in Somn. Scip. 1.

Ad vesperum. Cic. 7. Att. 8. Ab hora octava ad vesperum secreto collocuti sumus.

Ad vesperum perpetare. Cic. 2. Philipp. 77.

Ad solis occasum. Plaut. Men. 5. 3. 31.

Ad meridiem. Plaut. Mostel. 3. 1. 55.

Ad ravim poscimus prosum, quem quicquam detur. Plaut. Aulul. 2. 5. 10.

Ad meum reditum. Cic. 1. Fam. 9. Ut integrum mihi de causa Campana ad suum reditum reservarem. Idem 2. Off. Remque integrum ad reditum suum jussit esse.

Ad cinerem ambulatus. Hoc est, Ita ambulatus, ut in cinerem redigatur. Plin. lib. 10. cap. 33.

Ad infinitum concupiscere. Cic. ad Att.

Ad exactam ætatem, Ad ultimam ætatem. Festus.

Ad id locorum. Id est, Adhuc, vel Usque ad id tempus. Liv. 5. Decad. lib. 3. Nec se ad id locorum scire, propter quam causam Consuli pro hostibus fuerint. Sallust. in Jugurth. C. 63. de Mario loquens, Tamen is ad id locorum talis vir (nam postea ambitione preceps datus est) Consulatum petere non audebat. CONF. ADHUC.

Ad, sepe numero usum quandam rem significat. Plin. lib. 20. cap. 3.

Hoc ad abdicandam cutem in facie, rotoque corpore utuntur.

In hoc genere loquendi per Contra vel Adversus interdum declarari potest, ut in talibus, Ad parotidas, ad tormina, ad scorpiones, & alia ejusmodi multa apud Plin. Cic. 1. de Divin. 13. Mirari licet quæ sint animadvertenti a medicis herbarum genera, quæ radicem ad morsus bestiarum, ad oculos morbos, ad vulnera.

Hujus præpositionis usus frequens est cum gerundiis verbis in dum, & modo cum motu: ut Ivit ad lavandum. Modo sine motu, ut Ter. And. 1. 1. 111. Nec satis ad oburgandum cause. Cic. pro Legge Manil. 1. Hic autem locus ad agendum amplissimus, ad dicendum ornatus est visus. In his præpositione (pro) vulgus abutitur.

Ad vivendum firmus. Plin. lib. 16. cap. ult. Firmissime ergo ad vivendum oleæ, ut quis durare annis ducentis inter auctores conveniat.

Ad agnatos & gentiles deducendus. Id est, Mente captus. Varro de R. R.

R. R. lib. 1. cap. 2. Qui salubrem locum negligit, mente captus est, atque ad agnatos & gentiles deducendus. Cic. 2. de Invent. 148. Si furiosus est, agnatorum gentiliuque in eo pecunieque eius potestas est. Nam duodecim tabula furiosus jus admittit administrandi res suas, & ad gentiles agnatosque transferunt: quemadmodum legitur lib. 1. Institutionum, titulo de curatoribus.

Ad aliquam convenire, pro in aliquem competere & quadrare. Cic. pro Sylla, Equidem vehementer laetor, cum esse me, in quem tu, quum cuperes, nullam contumeliam jacere poteris, quum non ad maximum partem civium conveniret.

Ad amulum. V. AMULUS.

Ad aspectum preclarus. Cic. 6. Verr. Nam, & sitm est cum munio, tum ex omni aditu, vel terra, vel mari preclaro ad aspectum.

Ad altem impendium reddere. Plin. Epist. 15. lib. 1.

Ad denarium solvere. V. SOLVO.

Ad nomen respondere. Hoc est, Comparere, & praesto esse. Dicitur de eo qui in delectu habendo vocatus, respondet, nomenque suum edit. Liv. lib. 7. ab U. C.

Ad nummum fubducere. Cic. 5. Att. 21. Adiudum, fubducunt ad nummum, convenit, alii aliter distinguunt. V. SUBDUO.

Ad bonitatem proficere. Plin. lib. 33. cap. 3. de auro, Quinimo quo sepius arsit, proficit ad bonitatem. Id est, Fit melius ac purius.

Ad cibos aviditas. Plin. lib. 20. cap. 16. de cumila, Concoctionem mire adjuvat, & ad cibos aviditatem.

Ad cibum purus. Plin. lib. 29. cap. 4.

Ad currum leones jungere, vel equos. Plin. lib. 8. cap. 16.

Ad cyathum stare dicuntur Pincernae regibus, quibus cyatho vina mitterant. Sueton. in Caes. C. 49. Sed C. Memmius etiam ad cyathum & vinum Nicomedis stetit objicit. V. CYATHUS. & supra Ad pedes & A pedib. in A.

Ad dextra, Ad lava. Plin. lib. 16. cap. 36. Latera harundinis calamoque in rotunditate bina, super nodos alterno semper inquina, ut alterum ad dextra fiat, alterum superiore geniculo ad lava per vices.

Ad dextram manum, & similia: Locutiones sunt perventivae, quae ex subjectis exemplis facilius intelligentur, quam per alia verba declarari possint.

Ad dexteram, subintel. manum. Ter. Heaut. 4. 4. 10. Proximam esse huic fundo ad dexteram?

Ad finitram. Ter. Adel. 4. 2. 43. Ad finitram hac recta platea.

Ad lavam. Plaut. Milit. 4. 7. 24. Ubi est? M. ad lavam.

Ad diem simpliciter veteres dicebant, pro eo quod integre dicitur Ad continentiam diem, vel Ad dictam diem. Cic. 4. Verr. & pro Cacin. 32. Quando illa frumentum quod deberet, non ad diem dedit? Caes. 2. Bell. Civil. 19. Nulla fuit civitas quin ad diem conveniret.

Adiutur tamen aliquando & adjectivum. Cic. 2. Fam. 10. Vel quia belli magni timor impendit: quod videmur effugere, si ad constitutam diem decedemus. Idem 16. Fam. 12. Tu mutis nostris para ut operas reddas: nostra ad diem dictam fient.

Ad digitos venire. Plin. lib. 2. cap. 23. Ut protinus mundi quoque ipsius mensura veniat ad digitos. Id est, Suppletur.

Ad extremum, Ad postremum, Ad ultimum, Adverbia sunt modo ordinis, pro Denique vel Postremo: modo temporis, pro Tandem. Itaque pro loco & sensu accipiendi erunt. Sunt autem binae dictiones, una tamen pars orationis: qualia sunt In primis, In dies, Ad summam, In summa, & alia hujusmodi. Cic. Att. Illud te ad extremum & oro & hortor. conf. 2. Att. 22. & Nat. Deor. 2. 118.

Ad extremum & Ad ultimum, nonnunquam binae sunt orationis partes, hoc est, praepositio & nomen absolutum, pro Usque ad extremum, Usque ad ultimum. Id est, Ad finem usque. Cic. ad Brut. 10. Cui consili non animus ab initio, non fides ad extremum defuit. Liv. 2. ab Urbe, Patres ad ultimum dimicationis rati rem venturam. Id est, Ad ultimam & periculosissimam dimicationem.

Ad extremum. Id est, In extrema parte. Liv. 3. Decad. lib. 1. Missile telum hastili oblongo, & caetera tereti, praeterquam ad extremum, unde ferrum extabat.

Ad postremum. Plaut. Aul. 3. 5. Ibi ad postremum sedit miles.

Ad fidem affirmare. Id est, Fideliter & vere. Liv. 1. Decad. lib. 3. Difficile ad fidem est in tam antiqua re quot pugnaverint ceciderintve, exacto affirmare numero.

Ad gratiam esse dicitur res aliqua. Liv. 4. Decad. lib. 5. in Quintio nova & recentia omnia ad gratiam erant. Hoc est, faciebant ut Quintius gratior esset populo Romano.

Adhoc, & Adhaec, nonnulli dicunt esse ordinis adverbia, alii pro conjunctionibus accipiunt: & ab aliis conjunctim, ab aliis separatim scribuntur. Sic autem dicuntur quasi Praeter hoc, Praeter haec. Valla lib. 2. (Hoc) compositum cum praepositione (ad) significat praeterea: ut apud Sallust. Cognoveram parvis copiis bella gesta cum opulentis regibus: adhuc sepe fortunae violentiam tolerantiae, facundia Graecorum, scientia belli Gallos ante Romanos fuisse.

Ad hoc, pro Ob id. Paul. in I. debitor. D. de leg. 2. Domini persona ad hoc tantum inspicitur, ut sit cum eo testamenti factio. Gallice dicitur *A celo fin que*.

Ad teli jactum pervenire. Id est, Ad cum locum unde tela in hostes jaci possint. Q. Curt. lib. 3. ubi Ad teli jactum & Extra teli jactum invicem opponuntur.

Ad id, pro Ad illud tempus, Usque eo. Liv. Quum ad id dubios fervissent animos. Budaeus.

Ad infinitum, pro Usque ad infinitum. Id est, Infinite. Plin. lib. 34. cap. 7. Sed haec ad infinitum effloruit multorum voluminum opere, signis plura persequi vellet: omnia enim quis possit? Dicitur & In infinitum. Adinstar non dicimus, teste Servio: quanvis Apuleius verborum artificis, eo licenter utatur. V. INSTRAR.

Ad irritum cadit spes. Liv. 1. Decad. lib. 2.

Homines ad lecticam, pro Lecticariis. Caesul. 10. 16.

At certe tamen inquam, quod illic

Natum dicitur, aere comparati

Ad lecticam homines. Turnebus (ut id obiter) hunc locum interpretatur de lecticariis quos habere soliti erant Bithynia reges. Cic. in Verr. Nam (ut mos fuit Bithyniae regibus) lectica octophoro ferebatur, in qua pulvillus erat pellucidus meliteni rosa factus.

Vol. 1.

Ad libita. Tacit. lib. 12. Arripi conjuges ad libita Caesarem.

Ad limina cultos. Virg. 9. Aen. 648. Id est, Istitimus, Servius.

Ad liquidum explorata veritas. Liv. 4. Decad. 5.

Ad literam. Quintil. lib. 9. Quem duobus ab eo libris tractatum locum, ad literam subjeci. Pro quo vulgo dicunt In forma. Erasinus. Ad manum esse, est Aliquid ita in promptu esse, ut quasi manu teneatur. Liv. ab Urbe, Adde quod Romanis ad manum domi supplementum esset.

Ad manum habere. V. MANUS.

Ad manum venire. Liv. 8. Bell. Maced.

Ad manus venire est etiam Ad dimicandum, five Ad arma venire. Cic. 7. Verr. Nonnunquam etiam ea res ad manus atque ad pugnam veniebat.

Ad morem actionum aliquid persequi. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Ad manum, legitur relatum ad vitium, pro Cominus, five Ex propinquo. Vitruvius, Alia enim ad manum species esse videtur, alia in excelso. Plin. lib. 31. cap. 10. ubi de Appelle, Unum imitari nemo potuit, quod absoluta operatramente illinebat ita tenti, ut id ipsum reperculsa claritate colorum excitaret, custodiretque a pulvere & fordidibus: ad manum intuenti demum appareret.

Ad manum fervus Is dicitur, cujus manu ad literas scribendas princeps aut quivis alius utitur: etque idem qui & A manu, & Amanuentis dicitur. Cic. 2. de Orat. Licinius fervum sibi Gracchus habuit ad manum. V. in A supra.

Ad matrem pendere pyra. Plin. lib. 15. cap. 15. i. e. in arbore.

Ad nasum venire. Plin. lib. 15. cap. 28. Vinum dulce sine odore, tenue odoratus. Multoque celerius talia ad nasum veniunt quam pinguis. Hoc est, Nares ferunt.

Ad omnia alia, pro In omnibus aliis. Ter. Adel. 5. 3. 46.

Ad omnia alia aetate sapimus rectius.

Ad pedes delire, est De equo descendere. Caes. in Comment. V. A. pedibus, in A praepositione.

Ad pilum ulcera reducere. Plin. lib. 22. cap. 22. Jumentorum quoque ulcera ac scabiem, radix illita, aut decoctae ficcus ad pilum reducit.

Ad plenum. Hoc est, Perfecte. Aeson. in Divin. Cic.

Ad Pyrum, Nomen regionis in qua habitabat Martialis. Frequenter enim arbores nomina regionibus dabant: ut, Ad pinum, quod est apud Senec. Ad malum punicum, quod est apud Tranquil. Dom. c. 1. Sipont. & Domit. Calder. Martialis. lib. 1. 118.

Ad planum reducere cicatricis. Plin. lib. 20. cap. 9.

Ad polituram fardire. Plin. lib. 11. cap. 24.

Ad portionem. Id est, Portione, seu Pro portione. Plin. lib. 16. cap. 41. & alibi sepe.

Ad praefens. Plin. lib. 8. cap. 22. Vocemque homini, quem priores contemplantur, adimere ad praefens. Quali dicat, Non in perpetuum, sed dumtaxat ad illud praefens tempus. Loquitur de lupis.

Ad praefens, pro Tum, de praeterito. Tacit. 13. Ann. 22. Plautus ad praefens silentio transmissus est. Idem lib. 16.

Ad quid. Cic. 4. Att. 16. sub fin. Quid mihi hoc monumentum proderit? Ad quid laboramus res Romanas? Sed V. Codd. emend.

Ad remum dare aliquem. Suet. Tranquil. in August. cap. 16. Viginti fervorum milliis manumillis, & ad remum datis.

Ad Seras aliquid petere. Hoc est, Ex Serum regione. Plin. lib. 2. in proem.

Ad solarium versari. Cic. pro Quintio 59. Non ad solarium, non in campo, non in conviviis versatus est. Ad solarium versari dicitur, qui spectacula frequenter invisit. Caes. Antiq. Lect. lib. 28. cap. 10. Turnebus de solario intelligit, quod erat in foro inumbratum, secundum quod convenire solebant homines animi causa, ut & in alias fori partes, ut e Circulone cognoscimus. Eius meminit Varro lib. 5. de L. L. his verbis, Solarium dictum, id in quo horae in sole inspiciebantur, quod Cornelius in Basilica Emilia & Fulvia inumbravit. V. plura in dictione SOLARIUM.

Ad summam, & In summa, ordinis adverbia, pro Denique, five Postremo, five Ut breviter concludam. Cic. lib. 1. Off. 149. Ad summam, ne agam de singulis.

Ad summum, adverbium qualitatis, quod ad numerum refertur. Cic. 2. Fam. 1. A te vero bis terve ad summum, & eas breves accepit. Idem pro Milon. 12. Quatuor, ad summum quinque sunt inventi.

Ad tempus, duobis modis sumitur: Uno ad conditionem temporis, necessitatem & opportunitatem. Cic. pro Milon. Quam ad tempus apte simulationes. Idem 9. Fam. 14. Neque solum ad tempus maximam utilitatem attulisti, sed etiam ad exemplum facti.

Altero ad spatium temporis: ut, Sileo ad annum, Latebo ad tempus: id est, Usque ad annum, & Usque ad tempus quoddam, vel In tempus.

Huc pertinent, Ad quoddam tempus. Cic. 3. de Nat. Deor. Ad punctum temporis. Idem 2. Philipp. Ad breve & brevissimum tempus. Idem in Caesul.

Ad terga recipere. Plin. lib. 10. cap. 23. de asneribus & oloribus, Colla imponunt praecedentibus: scissos duces ad terga recipiunt.

Ad terram dare, id est, Abjicere. Suet. Tranquil. in August. cap. 96. Aquila duos corvos hinc & inde insistantes affixit, & ad terram dedit.

Ad tertias decoquere, & similes locutiones. Plin. lib. 20. cap. 3. Aqua nulla in ea decoquitur ad dimidias. Id est, Ut superstit tantum pars dimidia. Idem cap. 4. Item ad tertias decocto eorum potio cum vino, craterocelis profuit.

Ad verbum exprimere, referre, adferre. Cic. 1. de Fin. 4. Fabellas Latinas ad verbum de Graecis expressas. Suet. de Clar. Rhet. Ex quibus non alienum fuerit unam & alteram, exempli causa, ad verbum referre. Cic. 1. de Orat. 157. Exerenda est etiam memoria edicendis ad verbum quamplurimis & nostris scriptis & alienis. Suet. in August. cap. 89. Exempla ad verbum excerpta. Plin. lib. 18. cap. 7. Ad verbum translata sententia.

Ad veritatem fidelis. Plin. lib. 13. cap. 6. de terebintho. Materies ei admodum lenta, ac fidelis ad veritatem. i. e. Durabilis.

Ad vicem. Aurel. Arcad. D. de offic. praefect. Praetor. Ad vicem magistri

giffri equitum praefectos Pratorio antiquitus esse institutos, a quibusdam scriptoribus traditum est.
 Ad vinum disertus. Id est, Inter convivium, Inter pocula, Juxta vinum. Cic. pro Caelio 67. Quam volent in convivis faceti, dicaces, nonnunquam etiam ad vinum diferti sunt: alia fori vis est, alia triclinii. In eos dicitur, qui ad ferias causis agendas inepti, multa garrunt inter pocula, ubi nihil opus. Alludit Cicero ad morem priscum, quo causae ad mensuram aquae agebantur. Ea dividebatur in tres partes: una infundebatur actori, altera reo, tertia iudici. At qui ad vinum diferti sunt, ad aquam fere muti sunt.

Ad vinum transire. Plin. lib. 20. cap. 5. Esse tamen utile convalescentibus ad vinum transirentibus.

Ad vivum refecare. Columel. lib. 6. cap. 12. Si sanguis in inferiore parte unguis est, extrema pars ipsius unguis ad vivum refecatur, & ita emittitur. Cic. de Amicit. 18. ubi est pro eo quod est Rem exactius & accuratius examinare & excutere. Sumpta metaphora a Tonforibus capillos aut unguis refecantibus. Nam ii saepenumero molecti sunt, dum nimium diligentes esse student.

Ad ultimum, pro Ad finem usque. Liv. 5. Decad. lib. 5. Pietatem, constantiamque laudaturos, si fidem ad ultimum fratri praestitissent.

Ad unguem. Id est, Exquisita diligentia, atque exactissima cura. A Marmorariis sumpta metaphora, qui superinducto ungui commissuras explorant marmorum. Columel. lib. 11. cap. 2. Ab uno fabro dolari ad unguem per quadra debet. Hor. l. Sat. 32.

— Cocceius ad unguem. Factus homo.

Ad unguem castigare. Hor. in Arte Poet. 294.

Ad voluntatem loqui. V. LOQUOR.

Ad unum, Nullo excepto, ait Servius. Cic. de Amicit. De amicitia vero omnes ad unum idem sentiunt. Cic. 12. Fam. 14. Onerariae omnes ad unam a nobis sunt exceptae. Virg. 5. Aen. 687.

Juppiter omnipotens, si non exofus ad unum Trojanos.

Ad votum, & Ex sententia, eodem fere significationis veniunt. Quintil. Habesne uxorem ex animi tui sententia? Et Decl. 3. 12. Et ad omne votum fluente fortuna lascivit otium.

Interdum subauditur aliquid, unde pendeat ipsum Ad, cum suo accusativo. Ter. And. 3. 2. 1. Quae assent quae oportet signa ad salutum esse. Ubi Donatus, Deest, inquit (haerentia) aut (pertinentia.) Sic in Heaut. 1. 2. 33.

Atque haec sunt ad virtutem omnia. Ergo absolute dixit, ut desit aliquid tale. Unde & nos dicimus, Quid ad rem? &, Quid ad me? Haec Donatus. Ex cuius sententia satis apparet neque (esse) in prior exemplo: neque (sunt) in posteriore legi debere. [Judicet L. an mentem ejus Robertus affecutus sit.

Ad, interdum postponitur accusativo. Tacit. lib. 12. Seu delecto die agendam ad invidiam. Sic alibi saepe, sed fere inter adjectivum & substantivum.

Sunt & alia significata, sed quae facilius ex ipsis intelliguntur exemplis, quam interpretatione per alia verba, qualia sunt in illis, Canis ad lyram, Studet ad lucernam, Ad sonum mergere se solent: pro eo quod est, Audito sono. Et in illo Hor. l. Epist. 2. 31.

Ad strepitum citharae cessantem ducere curam. Bentiarius legit, Cessantem ducere somnum.

— ad tua verba revixi. Ovid. 11. Epist. 63.

— canet frondator ad auras. Virg. l. Ecl. 57.

Item, Ad tibicinem immolare. Cic. pro Lege Agr. Id est, Canente tibicine. Et, Ad eum nuntium, pro, Audito eo nuntio. Liv. 2. ab Urb.

Ad aliquid, [αδερ τι] Quintil. lib. 1. cap. 10. Illi autem idem cum interrogantur cur aper apris & pater patris faciat. Illud nomen positum, hoc ad aliquid esse contendunt.

Ad praepositio, apud antiquos integra in compositione servabatur: ut, Adficio, adfero, adfirmo, adcurro, adquire. Ter. And. 3. 3. 7. Quae incepta a parvis, cum aetate adcrevit simul. Ubi Donatus, Adcrevit, ut supra adcurate. Ad enim praepositione videtur familiariter.

ADA, α. Filia fuit Hecatomni Cariae regis, eademque Artemisiae & Mausoli soror, Hidrici fratris sui uxor: quae a Pexodaro fratre post viri mortem expulsa regno, tandem opera magni Alexandri restituta est. Author Strabo, lib. 14.

ADACTIO, ADACTUS. V. ADIGIO.

ADAD, [Αδαδ] sive Adadus, Deus est quem Assyrii summum habent, ac maximum venerantur. Significat haec vox non aliud fere, quam unum. Adjuvanti & deam nomine Adargatin, sive ea sit etiam Atergatis, de qua suo loco. Omnia horum duorum numinum potestati subiecta opinantur, solem interpretati, terraque. Argumento esse, quod Adad simulachrum insigne radiis cernatur proclinatoris, tanquam illi sint virtutis caelestis in terram vehiculum: terrae autem seu Adargatis imaginulae diverso fiebant schematismo, in sublime radiis surrectis, quod caelesti affluxu progeminant cuncta, de terrene velut fermento. Cael. Antiq. Lect. lib. 10. cap. 34. Et Macrobr. lib. 1. Saturn. cap. 23. Memini Plin. lib. 27. cap. 11.

ADADATA, [Αδαδα] Pfidarum civitas, ad Taurum montem, Strab. lib. 12.

ADADUNEPHRUS, i. m. Gemma a renibus dicta Dei, qui colitur Syris. Plin. 37. 11. adde notas Dalechampii & Hard.

ADÆ, arum. Asiae oppidum. Strab. lib. 13.

ADÆI, Arabes Ægypto hincim, ut scribit Ptolemæus.

ADÆQUO, [ἰσότης, ἀριστος, ἰσοφειάζω] are. Idem proprie quod Æquare, hoc est Complare. Liv. 1. 29. Romanum passim publica, privataque omnia tecta adæquat solo.

Adæquare altitudinem, cursum, &c. similiter pro Æquare, sed metaphoricæ. Caf. 5. Bell. Gall. Qui vectoris, gravibusque navigiis, non intermisso navigandi labore, longiarum navium cursum adæquaverunt. Id est, Currendi celeritate pares illis fuerunt. Deorum vitam adæquare. Cic. de Univers. 36. Id est, Ad deorum immortalitatem perve-

nire. Idem 2. Q. frat. 6. Sen torum urna copiose abfolvit, equum adæquavit. Id est, Par utrinque numerus fuit, abfolvendum scilicet & damnantium. Budæus.

Adæquare cum virtute fortunam. Cic. pro Archia 24. Quid nosfer hic Magnus, qui cum virtute fortunam adæquavit? Hoc est, aequè fuit fortunatus, ac virtute praeditus.

Adæquare memoriam nominis nostri cum omni posteritate. Cic. pro Archia, Insuper quaedam in optimo quoque virtus, quae noctes & dies animum gloriae stimulis concitat atque admonet, non cum vita tempore esse dimittendam commemorationem nominis nostri, sed cum omni posteritate adæquandam.

Adæquare alicum sibi. Tacit. 12. Ann.

ADÆQUE, pro Æque, [ἰσότης] Adv. quantitatis, Idem quod Æque, id est, Tam sive Tantum. Plaut. Catin. 3. 5. 4. Nunquam ecalor ullo die nisi adæque. Liv. 1. 4. 43.

ADÆQUATUS, a, um. Amicus cum familiarissimis adæquatus. Cic. pro Balbo 63.

ADÆQUATIO, ònis. f. Actio adæquandi. Tert. ad Nat. 1. 1. Deficit adæquatio comparationis istius. adde eod. lib. cap. 15.

ADÆRO, [αδερω] are. Budæus, Aderare, est Ære aestimare: hoc est, Ad aeris pretium redigere. Imperatores in l. 12. C. de erog. mil. Septem diebus per quos tribuni pratoriani emolumentum gratia solemniter stellaturae nomine species consequuntur: species resistentes non aliter adærentur, nisi ut in foro rerum venalium ditrahantur. Senfus est, Species quae militibus stellaturae causa penduntur a provincialibus, si pecunia aestimentur, aestimari tanti debere, quantum est fori pretium. Species autem resistentes intelligi, restantes quae reliquiam causa debentur: Id est, quae ex praeterito debentur.

Item Per æra & calculos summam colligere. Frontinus in Fragm. Agrar. apud Rigalt. Subjectas deinde extremitatum partes ad rectum angulum, Podisimis visis adaramus. Ita hunc locum pessime habitum vulgo, partim ex Arceriano codice, partim ab ingenio restituit Salmast. Exerc. Plin. p. 483. Ubi Podisimis Aderare, nihil aliud est, quam Agri modum Podisimis sive Ad mensuram pedum exigere, seu Quot pedes ager faciat, computare.

Aderata praedia, in l. 1. C. de collat. donat. dicuntur, ut Quibus æs certum praestabatur. Hotoman.

ADÆRATIO, ònis. in l. Militaris. C. de militari veste. lib. 12. & l. repletia. C. de erog. mil. nihil aliud est quam Aestimatio ad aeris pretium. Hotoman.

ADÆSTUO, [αδερστω] are. Valde aestuare. Stat. lib. 5. Theb. 517. — Iquamissus incensus aestuatur annis.

ADÆGGERO, [αδερρο] are. Accumulare. Cato de R. R. cap. 94. Cum ver appetit, terram adaggerato bene. Plin. lib. 36. cap. 12. Columel. 5. 11. Compositum ex Ad, & Aggero, quod ab Agger aggeris derivatur.

ADÆGGERATUS, Partic. Plin. 13. 11. Ægyptus adaggerata Nilo.

ADAGIUM, ii. & apud antiquos, ADAGIO, ònis. [αδαγιον] significat Proverbium. Varr. 6. de L. 3. Apud Valerium Soranum vetus adagio est. Adagio est, litera commutata, Abagio: dicta ab eo quod ambit orationem, neque in aliqua una re consistit sola. Festus, Adagia, Ad agendum apte. Donat. in Eun. Et dicta & proverbialia, & adagiones, quod rem agant, facietis hominibus adscribuntur. Plaut. Amph. 3. 5. 40.

— vetus est adagium, Fames & mora Bilem in nasum congiunt. V. Erasim. Prolegom. Chiliad. praemiffa; & Voss. Inffit. Orat. 4. 9. p. 211.

ADALLIGO, [αδαλλισω] are. Idem quod Alligare. Hoc est, Ad aliquid ligare. Plin. lib. 27. cap. 10. Quos pyxide conditos adalligari cum pane, brachio, &c.

Adalligare aliquid alicui rei. Plin. 20. 21. conf. 30. 6. & 32. 10.

ADALLIGATUS, Partic. Plin. lib. 17. cap. 23. Adalligato protendentur in viduum arborem unco Herba adalligata laevo brachio. Idem 24. 19. & circa caput. Idem 27. 10.

ADAM, [Αδαμ] indecl. & ADĀMUS, i. Primus homo, Hebraica lingua; sicut i. lib. Josephus scribit, Idem est quod Ruber, quoniam e rubra terra factus est Adam. V. Isidor. 7. 6. Hic positus cultus Adamus. Tert. Gen. v. 64. Ubi prima longa, quae & brevis. v. 93. Ex Adam malus atque carnalis. Augustin. C. D. 15. 1. Inventur & Genitivus Adæ, ut Peccamen Principis Adæ. Prudent. Apoth. v. 911. Pro Peccato. Ibid. v. 926. Veterem anima exuat Adam.

ADAMITE, arum. m. pl. Adami Posterius vulgo vocantur. V. & ADAMIANI.

ADAMANTI, Cognomen olim tributum est Didymo grammatico, ob indefatigabilem scribendi instantiam. Ab hoc translatus est in Origenem. Erasim. in Hieron.

ADAMANTIS, idis. [αδαμαντις] Herba quaedam esse traditur a Magis, Armeniae, Cappadociaeque alumna, quae admoda Leones respiciantur feruntur hiatu laxo. Nominis rationem iidem hanc tradunt, quod conteri nequeat, quemadmodum nec adamas. Plin. lib. 24. cap. 17. Apul. de Herb. cap. 4.

ADĀMAS, antis. m. [αδαμας] est Lapis durissimus: ab α particula privativa, & verbo δαμαζω, id est, Domo, quali Indomitus. Virg. 6. Æn. 552.

— solidoque adamante columna, Vis ut nulla virum, non ipsi excindere ferro Creticolae valeant. Plin. lib. 37. cap. 4. Genera adamantis sex noscuntur. Unde & nomen indomita vis Graeca interpretatione accepit. Item paulo post, Siquidem illa invicta vis duarum violentissimae naturae rerum, ferri ignisque contemptrix, hircino rumpitur sanguine, nec aliter quam recenti, calidoque macerata. Dissidium ei naturale est cum magnete, cui si opponatur, vim omnem ei tractricem eripit. Quae omnia ex Plinio sunt. V. Ruesus de Gemmis 2. 15.

Adamantis ferro indomitam virtutem esse falsum est, ut testantur ἰσοφειοι artifices. Quippe qui in scobem mallo redigunt, & in mortario teri pilisillo ferreo potest. Et id jumdudum Liptus ad Sen. de Constant. Sap. cap. 3. ex Garlia observavit. Ovid. 4. Trist. 8. 45.

Nil adeo validum est, Adamas licet alliget illud, Non fit ut inferius suppositumque Deo. Infragilis adamas. Plin. lib. 20. in proem.

Durus. Ovid. 3. Amor. 7. 57.
 Illa graves potuit querens, adamantaque durum,
 Surdaque blanditiis faxes movere suis.
Non exoratus. Propert. lib. 4. 12.
Inviclus. Ovid. 4. de Ponto 12. 132.
Perennis. Ovid. 15. Met. 813.
Solidus. Virg. 6. Æn. 552.
Textus. Sen. Herc. 9. Id est, Adamantina catena.
Adamanta movere lacrymis. Ovid. 1. de Arte Am. 659.
Adamanta fupere duritia. Ovid. 2. Epist. 137.
Ex adamante securis facta. Ovid. 3. Fast. 805.
Adamas fupernas. Reperitur in quadam Auguri in Mæcenatis affectationem illusione, ubi inquit, Vide mel gentium, metuelle, ebur ex Hetruria, lafer Aretinum, adamas fupernas, &c. Est autem adamas fupernas, adamas Hetruriæ: & si non tam fupernates Hetruriæ sunt quam infernates. Turneb.
ADAMANTÆUS, Adj. [Ἀδαμαντιῶν] Quod ex adamante factum est, vel Quod durissimum est. Ovid. 7. Met. 104. Manil. 1. 919.
ADAMANTINUS, aliud Adj. [Ἀδαμαντιῶν] Proprie dicitur Quod est ex adamante factum, vel ad adamantem pertinet vel accedit: ut, Adamantina duritia. Plin. lib. 37. cap. 11.
Adamantinum pro metaphoram vocamus, quicquid durissimum aut invictum atque inexpugnabile indicare volumus: propter ea quod incredibilis est adamantis durities. ut Adamantini clavi. Hor. 3. Od. 24. 5.
Juga. Propert. lib. 3. Eleg. 11.
Saxa. Lucret. lib. 2. 447.
Tunica. Hor. 1. Od. 6. 13.
ADAMASTOR, Æris. [Ἀδαμαστόρ] Gigantis nomen ingenti statua, & immani membratura confpicienti: qui apud Claud. Gigant. Damafior nuncupatur.
ADAMASTUS, [Ἀδαμαστός] Nomen viri proprium apud Virg. 3. Æn. 614.
ADAMENON, i. n. Herba Hyofcyamus dicta. Apul. de Herb. cap. 4.
ADAMIANI, Hæretici sic dicti, quod nuditate quam Adam in paradiso habuit ante peccatum, imitari curant, & ita uterque maris & femine nudi obambulant, nudi lectiones audirent, nudi orarent, nudi celebrarent sacramenta. Hi suam ecclesiam, hoc est, suam congregationem appellabant Paradisum. Id. 8. A. Nonnulli etiam ADAMITÆ vocantur.
ADAMO, [Ἀδαμῶν] Ære. Vehementer amare, & quasi Cupere. Cic. 3. de Orat. Deinde ab Antisthene, qui patientiam & duritiam in Socratico sermone maxime adamarat. Et alibi fæpe. Ovid. 3. Trist. 4. 28.
Adamare, Amatorie amare, ut ait Vall. Quint. in Infami in matrem, Me quidem marite liquoris interroget, omnes matres liberos suos tanquam adamaverint, amant.
Adamare, pro Concupiscere, exoptare. Cic. 4. in Verr. 84. Cum signa quedam pulcherrima atque antiquissima Thermis in publico posita videret, adamavit.
ADAMATOR, Æris. m. Tertul. de Habit. Mulier. cap. 2. Nihil ad castitatem adamatotes potuerunt præstare.
ADAMATUM, Quæ amat. Plaut. Pœnul. 5. 25.
ADAMATYLIS, c. Gloss. Gr. Lat. ἄδαμυλος.
ADAMUSSIM, Adv. Examine, ad regulam, vel coagmentum. Varr. Quare si id ingens est, adamussim, per me licet assumas, teneo. Nominus 1. 28. V. AMUSSIS.
ADAMPIO, Ære. Idem quod Ampliare, seu Auctius ampliare. Vetus Inscripito apud Gruter. p. 128. n. 5. **ADICULAM VETUSTATE CORRUPTAM ADAMPLIAVIT.** adde p. 323. n. 1. V. AMPLIO.
ADAMPLIATUS, Partic. Prena adampciata. Vet. Interp. Irenæi 4. 47.
ADANA, n. [Ἀδανα] Ciliæ Urbis Ptolemæo, vulgo Adena Hanc incohere Adanus & Sarus, cum Tartensibus bello gerentes, ac potiti in ea regione, alter Adana civitatem, alter Sarum flumen vicinum, quod prius Cæranum vocabatur, de suis nominibus appellaverunt. Volaterr. ex Steph. Meminit & Plin. lib. 5. cap. 27.
ADANI, orum. Urbes due in Arabia felici, ut scribit Ptolemæus.
ADAPERIO, vi, erturn, [Ἀδαπερίω] Ære. ex Ad, & Aperiō, ex pario compolitur, significat idem quod Aperire sive Paterefacere. Liv. 5. Bell. Pun. Qui improvviso adorti semiplenas itationes, & adaperatas fores portæ. Plin. lib. 2. cap. 47. Unde nubes discussæ adaperuere cœlum.
Adaperire caput. Sen. Epist. 64. V. CAPUT.
Adaperire, Refolvere. Plin. lib. 32. cap. 95. Horum viis traditur alvum & velicas exinanire, interanea distingere, omnia adaperire.
ADAPERATUS, a, uni. [Ἀδαπεριστός] Idem quod Apertus, vel Semiapertus. Ovid. 1. Amor. 5. 3.
Pars adaperita fuit, pars altera clausa fenestra.
Adaperitæ vites. Columel. lib. 5. cap. 5. Adaperitas vites relinquere, & tota hyme ablaqueatas habere convenit.
ADAPERITILIS, Adj. [Ἀδαπεριστοῦ] Quod est apertum, vel apertum facile. Ovid. 3. Trist. 11. 45.
Aspicias a dextra latus hoc adaperitile tauri.
ADAPERITIO, onis. Aug. Octog. Quæst. 61. Legis adaperitione & dispensatione.
ADAPTO, Ære. Apte adungere. Modest. Dig. l. 1. §. 6. Constitutionem recta adaptans capitulis omnibus.
ADAPTATUS, Partic. Suet. Otho. cap. 12. Capituli adaptatus.
ADAQVOR, aris. Idem quod Aquor. Suet. in Galba, cap. 7. ut ad lacum ubi adaquari solebat, duceretur, &c. Plin. lib. 17. cap. 10. Denis diebus adaquari. De arborum fatione loquitur.
ADAQVATUS, Partic. Adaquatum vinum.
ADARCA, a. [Ἀδαρκος] Salsifago quedam est, seu Spuma falguginosa, concreta & velut gelata, in humidis & palustribus locis per ficitates paludum proveniens in Cappadocia, atque ipsis harundinis & herbis adharefcens. Galen. Dioscor. & alii. Vocatur etiam Adarces, Adarcion, Adarces, & Calamochus: id est, Calami seu harundinis lanugo. Sunt qui aspidrent, Adarcha scribentes. Plinius Sinapis naturam effectusque eosdem habere tradit. V. 16. 36. & 20. 22. & 32. 10.
ADAREO, vi, [ἄδαρειω] Ære. Verbum rarissime lectum, idem quod Arere, sive Exarere. Cato de R. R. cap. 98. Amurcam decoquito ad dimidium, & ea unguo fundum areæ, & extrinsecus pedes & angulos. Ubi ea adarcent, vestimenta condito
ADASIA, Ovis vetula recentis partus. Festus. V. Vossii Etym. p. 8. & Dæter. ad Felt.

ADASSO, [Ἀδασσα] Veteres scribere pro Adigo. Plaut. Aulul. 1. 1. 11. Utinam divi adassint ad fuspendium. Festus legit Adaxint, & adgerint exponit. Nec aliter Gronov. edidit. [Syncope est, ut plenius docet Voll. de Analog. 3. 41.]
ADASSUS, Tunica que ab humeris non erat confuta. Sipont.
ADAUGEO, xi, etum, [ἄδαίγω] Ære. Idem quod simplex Augere. Cic. 2. de Invent. 55. Per quem facti utilitas aut honestas adaugetur. Cumulare & adaugere. Cic. pro Rosc. Amer. 30. Hæc aliiis metatius cumulare atque adaugent.
ADAUCTO, [ἄδαύκτω] Ære. frequent. Idem quod Augere. Accius Æneadis, Quibus rem summam & patriam nostram quondam adauctavit pater. Ex Nonio.
ADAUGESCO, Ære. [ἄδαύζω] Augeri, Crescere. Lucret. lib. 2. 296. Nam neque adaugeit quicquam, nec deperit inde.
Cic. de Divin. 1. 13.
Aut densus fridor quum cælo & vertice montis
 Ortus adaugeit scopulorum fæpe repulsi.
ADAUCTUS, Partic. [ἄδαύκτος] V. ADAUGEO.
ADAUCTUS, us. m. [ἄδαύκτος] Lucret. lib. 2. 1121.
Nam quæcumque vides hilari grandescere adauctu. Id est, Incremento.
ADBIRO, ibi, ibitum, [ἄδαίρω] Ære. Verbum rarius, idem quod simplex Bibere. Ter. Heaut. 2. 1. 8.
Is mihi ubi adbibit plus paulo, sua que narrat facinora!
Adbibere, interdum significat Multum bibere, propter Ad, que est augendi particula. Plaut. Stich. 2. 2. 58. Fuge, quando adbibero, aludiabi. Adbibere, pro Imbibere, per metaphoram. Hor. 1. Epist. 2. 67.
 — nunc adbibere puro
 Pectore verba puer.
ADBITO, Ære. Vetus verbum, ut Rebito, 3. Ato veteri, unde est dubito. Namque edepol si adbitis propius, i. e. Accedas. Plaut. Capt. 3. 4. 72. Sic Edit. Caligatores. Quidam legunt Adites. V. ADITO.
ADSENSI, pro Accensi, veteres scribebant, quasi Ad censum adjecti. V. ACCENSI.
ADCIDO, Ære. Compositum ex Ad, & Cado: idem quod Cado. Ennius apud Varr. lib. 6. de L. L. Utinam ne in memore Pelio securibus cæsa adcidisset abiegra ad terram trabes. Obsolete. V. ACCIDO.
ADCLINIS, V. ACCLINIS.
ADCORPORO, Ære. Solin. cap. 50. Et carinis ita tenaciter adcorporatur, ut nisi abrafa parte ligni, ægre separatur.
ADCREDO, idi, [ἄδακρῶ] Ære. Lucret. lib. 3. 869.
 — tum motus material
 Multimodi quan sint, facile hoc adcredere possis. Id est, Credere.
ADCRESCO, Ævi, [ἄδακρῶ] Ære. Hor. in Arte Poet. 251.
 Syllaba longa brevi subiecta vocatur Iambus,
 Pes citus, unde etiam trimetris adcrefcere jussit
 Nomen Iambeis. Id est, Aditi, vel Dari.

A D D

ADDAAX, acis. [ἄδαξ] Strepficeroti, quem Addacem Africa appellat, Græci a contortis cornibus indidere nomen. Plin. lib. 11. cap. 17.
ADDECEB, [ἄδαδέβω] addecebat, addeciuit. Imperf. Poeticum est verbum, idem quod Deceat. Plaut. Amph. 3. 4. 21.
 Ejus studio scribere addeceat.
ADDECIMO, [ἄδαδέκω] Ære. Decimam partem detrahere. Verbum in sacris usurpatum: ut 1. Regum 8. Sed & fegetes vestras, & vinearum reditus addecimabit, ut det eunuchs & famulis suis. Hoc est, Decimam partem eorum accipiet.
ADDENSO, vi, [ἄδαδῆνω] Ære. Ex Ad, & Denseo, Secunda Conjug. teste Servio: Densum facere, stipare, sive confipare. Virg. 10. Æn. 432.
Extremi addentent acies. Verbum rarissimum. V. Giphani. Ind. Lucret. conf. DENSEO.
ADDENSO, Ære. Idem quod Addenseo, pro Spiffare, id est, spiffum facere. Plin. lib. 20. cap. 21. Mirum, aquam radice ea addita, addensari sub dio, atque lactescere.
ADDEPHAGIA, [ἄδαδῆφαγία] Inexplebilis edendi aviditas. Hæc apud Sculos pro dea celebratur, ubi etiam templum habebat sibi peculiariter dedicatum. V. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 11.
ADDICO, xi, etum, [ἄδαδῆκω] Ære. Est Licitantem aufuscendam permittere. *Delivru au plu offrant.* Cic. pro Cæcin. 16. Ebutio negotium datur. adest ad tabulam. licetur Ebutius. deterrantur emptores, multi partim gratia Cefennæ, partim etiam pretio. Fundus addicitur Ebutio. Ex Budæo.
Addicere, in disciplina augurali aves dicuntur, id est Approbare faciendam, quod alias & Admittere dicitur. Liv. 27. 16. Fabio auspicianti, priusquam egredederet ab Tarento, aves semel atque iterum non addixerunt. Tacit. 2. Ann. 14. Auctus omine, addicentibus auspiciis, vocat concionem. Conf. ADDICO, quod ejus Contrarium.
Addicere & tradere. Cic. pro domo sua 107. Hominem invenire ista labes tum, cum omnia tenebat, neminem potuit, cui ades mes addiceret, cui traderet.
Bona alicujus nummo festertio addicere alteri. Cic. pro Rabir. 45. Tua bona, Posthume, nummo festertio me addicuntur?
Nummo uno addicere. V. DICIS CAUSA.
Addicere & vendere. Cic. 5. Verr. Jam addictis & venditis decumis. **Vendere & addicere** sententiam. Cic. 2. Philipp. 52. Cum te neque principes civitatis rogando, neque majores natu movendo, neque frequentes senatus agendo de vendita atque addicta sententia movere potuit. Id est, Mancipata venditque Cæsari.
Addicere, Auctione facta. Hoc est, Bona sua proferbere, & licitantibus tradere. Quintil. in Ægro redempto. p. 106. Burm. Omnia utiliora festinantis properatione perditis addixi. De auctione loquitur omnium bonorum. q. d. Simili festinatione ac properatione vendidi, ac qui ultro perdere vellet. Suet. in Cæs. cap. 50. Bello civili super aliis donationes, amplissima prædia ex auctionibus hæstæ ei niunimo addixit. Quo in loco (nummo) recte quidam legunt.
Addictam pretio habere fidem. Cic. 4. Verr. 78. pro, Obnoxiam & quasi venalem habere fidem & religionem.

Addicere suos amores. Ovid. 1. Met. 617.
 Fundum triginta aureis. Julian. in l. qui fundum. §. Procurator. D.
 Pro emptore.
 Sanguinem alicuius. Cic. in Pison. 83. Sic addicere aliquem supplicio.
 apud eund. Antequam iret in exil.
 Addicta vita alicuius, & propolita praeiis. Cic. pro Milon. 57.
 Addicere bona in publicum, Publicare. Caf. 2. Bell. Civil. 18.
 Addicere, proprie est idem dicere, & approbare dicendo. alias Ad-
 dicere, Dammare est. Author Feitus, ut, Addicere morti, pro Desti-
 nare ac devovere. Cic. 3. Off. 45. Cum is qui morti addictus esset,
 paucos dies commendandorum suorum gratia postulasset.
 Addicere dementem & furiosum rationibus necessarius. Id est, Dementes
 & furiosos, eorumque familiam agnatis gentilibusque addicere.
 Cic. in Parad. 4. Ego vero te non stultum, ut sepe, non impro-
 bum, ut semper, sed dementem & insanum rationibus addicam
 necessarius.
 Addicere se alicui homini, sive cupiam rei, pro Mancipare se alicui
 & plane devovere & dedere. Nonius, Addictum, inquit, est quasi
 Devotum vel Obnoxium. Cic. in Sallust. 11. Non enim uni priva-
 rum ancillatus sum, neque me addixi.
 Addicere sese alicui certo. Cic. 2. de Invent. 5.
 Corpus hunc turpissime cupiditati. Ad Heren. lib. 4. 23.
 Pueritiam suam omni intemperantiae. Ad Heren. lib. 4. 24.
 Se senatui. Cic. pro Planc. 93.
 Addicere se & consecrare certis sententiis. Cic. 2. Tusc.
 Addicere quempiam pro Debito. De hoc significatu sic ait Valla li-
 bro quinto, Addicti apud veteres dicebantur, qui Praetoris pronun-
 tiatione ac iussu, cum solvendo non essent, creditoribus in tempo-
 rariam servitutem addicebantur. Est enim unum ex tribus verbis
 Praetoris, Do, Dico, Addico. Plaut. Poen. 1. 1. 58. Ubi in jus ve-
 nerit, addicet Praetor familiam totam tibi.
 Cic. pro Flacc. 48. Ille cum iudicatum non faceret, addictus Her-
 mippo, & ab hoc ductus est. V. mox ADDICTUS.
 Addicere aliquem liberum. V. Vindicare, Liberare, In libertatem affe-
 rere, In VINDEX.
 Addici dicebatur iudex, arbiterve, qui ex formula a Praetore dabatur,
 vel ex conventionem litigatorum fumebatur. l. 39. l. 46. & l. 80. D.
 de iudic. Et ita addictus actioni arbitrarie iudex. in l. 3. in fine.
 D. quod cert. loc.
 Addicere item, in XII. Tabulis, pro Secundum aliquem iudicare. Gell.
 lib. 17. cap. 2. Post meridie praesenti filitem addicito. Hotoman.
 [Quin potius significat dare actionem uni praesenti, vel litigandi potesta-
 tem facere, cum alioquin non nisi actore & reo praesentibus iudicium
 constitui solet].
 Addicere in servitutem. Liv. 3. 56.
 Addictum sub sua iura trahere. Propert. lib. 3. Eleg. 11.
 Habere aliquem addictum, deditum, obstrictum. Cic. pro Caelio 80.
 Addictus avibus & canibus. Id est, Expositus, & velut Damnatus
 atque devotus. Hor. Epod. 17. 11.
 Luxere matres illae addictum feris,
 Alitibus atque canibus homicidam Heclorem.
 Vassitati. Cic. 9. Att. 11.
 Addicere aliquem ad iusjurandum, velut Adigere & cogere. Sallust. in
 Catil. Cum ad iusjurandum populares scelus sui addiceret. Fortasse
 legendum Adigeret. Sic Cort. q. v.
 Addicere opus aliquod, pro Locare faciendum. Cic. 3. Verr. 144. Ad-
 dicitur id opus HS DLX millibus.
ADDICTUS, [αδδικτος] Partic. five Nomen. Hor. 1. Epist. 1. 14.
 Nullius addictus jurare in verba magistri.
 Addicti etiam fuerunt, Quos lex servare creditoribus, donec solverent,
 iubebat. Qui quid differant a servis docet Quintil. 7. 3. Servus cum ma-
 numittitur, fit libertinus: Addictus recepta libertate citingenuus. Servus,
 invito domino libertatem non consequitur: Addictus solvendo, citra
 voluntatem domini consequitur, &c. V. Gell. 20. 1. Parei Lex.
 Crit. pag. 33. Et Revard. cap. 8. l. Sing. ad Leg. XII. Tabb. Bur-
 man. ad Quintil. Inst. 3. 6. p. 244.
 Inde etiam ad alia transferunt, quae tradita vel exposita sunt. V. Dra-
 kenb. ad Sil. 15. 247.
 Addictus, Nomen Plautinae comediae ab eo in pistrino scriptae. Author
 Varro apud Gell. lib. 3. cap. 3.
ADDICTE, Adv. ut, Addictius regnari. Tacit. de Morib. German.
 43. 7. Trans Lygios Gothones regnarent, paulo jam addictius quam
 ceterae Germanorum Gentes, nondum tamen supra libertatem. Melio-
 res libri legunt Adductus.
ADDICTIO, ðnis. [αδδικτιον] Cic. 2. Verr. 12. Simul in iure dicendo
 bonorum possessionumque contra omnium instituta addictio & condo-
 natio.
ADDISCO, didici. [αδδισκω] ðre. quasi Aliquid addere ad ea quae
 didiceris. Cic. de Senect. 26. Quid, quod etiam addiscunt aliquid?
 ut Solonem in verbis gloriantem vidimus, qui se quotidie aliquid ad-
 dicentem, senem heri dicit.
 Addicere, simpliciter pro Discere. Cic. 3. de Orat. 84. Atque velo-
 cius puer addidicerat.
 Addicere aliquid novi. Ovid. lib. 2. Amor. 5.
 Addicere tubas, id est, cantum tubarum. Stat. 3. Sylv. 1.
ADDIVINO, [αδδιδυνο] ðre. Idem quod simplex Divinare.
 Plin. lib. 35. cap. 10. Ut Apion Grammaticus scriptum reliquerit, quem-
 dam ex facie hominum addivinantem (quos metoposcos vocant) ex iis
 dixisse aut future mortis annos, aut praeterite.
ADDO, [αδδω] ðre. Obsolete verbum pro Dare vel Addere.
 Plaut. Trucul. 5. 19.
 Tuo arbitrato quod iubebis, addabitur. Alii legunt, Id dabitur.
ADDO, idi, ðtum, [αδδω] ðre. ex Ad, &
 Do, das; Addicere, adungere, teste Servio. Et praeter accusativum,
 proprie dativo jungitur. Virg. 9. Aen. 765.
 — & verbis haec intuper addit. Ter. Phorm. 1. 1. 8.
 Ut semper aliquid addat ditionibus.
 Addere ad, vel in. Cic. 1. Off. 37. Quid ad hanc manufactudinem
 addi potest? Idem ad Att. lib. 1. 13. In illum orationem Metelli

nam addidi quaedam. In his ponitur accusativus cum praepositione,
 pro dativo.
 Addere ex abundantia. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Additur in cava dentium. Plin. lib. 29. cap. 8.
 Addere in coronas. Plin. lib. 21. cap. 4.
 Addere in potu unguentum. Plin. lib. 13. cap. 3.
 In nares. Plin. lib. 25. cap. 11. Purgat autem cyclaminos cum mel-
 le in nares addita.
 Addere in ovum inane. Plin. lib. 20. cap. 22.
 Additur in potionem. Plin. lib. 20. cap. 23.
 Addere atque afferre de suo. Cic. 4. Fam. 3. Sed aliquid atque adeo
 multa addunt afferuntque de suo. Idem de Arusp. Resp. Nihil ad-
 do de meo.
 Addit hoc. Id est, Hoc dicit praeterea. Ter. Eun. 1. 2. 34.
 Adde huc, sive Huc adde: modus connectendi sententias: pro quo
 etiam dicitur, Huc accedit quod, & utrunque loquendi genus po-
 nitur velut pro adverbio ordinis. Liv. 7. ab Urb. Adde huc popu-
 lationem agrorum, praedas hominum atque pecudum actas.
 Adde quod, eandem vim habet. Ovid. 3. de Arte Am. 538.
 Adde quod infidiae facris a vatibus abunt.
 Adde etiam. Cic. 1. Off. 67. Harum rerum duarum splendor omnis &
 amplitudo, addo etiam utilitatem, in posteriore.
 Addere historiae majorem sonum vocis. Cic. 2. de Orat. 54. Paululum
 se crexit, & addidit historiae majorem sonum vocis vir optimus Craffi
 familiaris Antipater: ceteri non exornatores rerum, sed tantummodo
 narratores.
 Addere & Demere, contraria. Cic. 4. Acad. 49. Cum aliquid minutatim
 & gradatim additur aut demitur.
 Addere & Adimere contraria. Ter. Phorm. 2. 1.
 Qui saepe propter invidiam adimunt diviti,
 Aut propter misericordiam, addunt pauperi.
 Addere & detrahere, contraria. Cic. 2. de Orat. 26. Equidem sic iudi-
 care soleo, quicquid aut addideris, aut mutaveris, aut detraxeris, vi-
 tiosius & deterius futurum.
 Addere & Deducere, contraria. Cic. 1. Off. 59. Ut boni ratiocinatores
 officiorum esse possimus, & addendo deducendoque videre quae reliqui
 summa fiat.
 Alacritatem scribendi alicui. Cic. 16. Att. 3.
 Animum, pro Augere. Cic. 7. Att. 2. Quos tu laudando animos ad-
 didisti.
 Annos duos addiderat ad duo iustra. Id est, Natus erat annos duode-
 cim. Ovid. 4. Fast. 702.
 Aquam flammam. Tibul. lib. 2. Eleg. 4.
 Ardorem mentibus. Virg. 9. Aen. 184.
 Nisus ait: Diine hunc ardorem mentibus addunt
 Euryale?
 Calcar alicui, Stimulare & instigare. Hor. 2. Epist. 1. 217.
 Addis cornua pauperi. id est, Superbiam, petulantiam, violentiam.
 Hor. 3. Od. 21. 18. amphoram vini alloquens. Simile est illud
 Ovid. 1. de Arte Am. 239.
 Tunc veniunt ritus, tunc pauper cornua fimit. Proinde, ait
 Festus, homines nimio vino truces fieri, & ideo Liberi patris timula-
 chro cornua addi.
 Attris aliquem. Id est, In divos referre, caelo adscribere. Ovid. lib. 4.
 de Ponto 8. 63.
 Cognomen, pro Cognominare. Liv. 4. ab Urb. Virg. 1. Aen. 267.
 At puer Afcianus cui nunc cognomen Iulo. Additur. Conf. f. infra Addere Nomen, Vocabulum.
 Addere, vel Ponere ad compendium. Plaut. Catin. 3. 1. 3.
 Cumulum commendationis. Cic. 13. Fam. 15. Si ad id quod ipso-
 rum causa vis, addideris cumulum commendationis meae.
 Custodem vel comitem, pro Dare. Plaut. Milit. 2. 6. 69.
 Cui me custodem herus addidit miles meus. Virg. 9. Aen. 649.
 Tum comitem Afciano pater addidit.
 Dies paucos tibi addere ad dictaturam gerendam. Cic. 3. Off. 112.
 Dono addere, quasi Insuper dare. Plaut. Epid. 3. 4. 38.
 Exemplis melioribus se addere. Hoc est, Exemplis meliora sequi.
 Claud. 4. Paneg. 12.
 Facta pollicitis. Id est, Facere seu implere quod promiseris. Ovid. 2.
 Amor. 16. 48.
 Fidem, pro Confirmare. Plin. Epist. 248.
 Fidem pollicitam dictis. Ovid. 3. Fast. 366.
 Fiduciam alicui. Tacit. Hist. 1.
 Finem alicui rei, pro Imponere. Claud. 7. Paneg.
 Frena equis. Virg. 5. Aen. 817.
 Jungit equos curru genitor, spumantiaque addit Frena.
 Fuga se addidit horum mentibus. Valer. Flacc. 6. Argon. 181.
 Gradum, pro Accelerare gradum. Plin. Epist. 106.
 Laborem alicui rei. Tacit. 4. Hist.
 Lucrum emptori. Cic. 5. Verr.
 Manus in vincula. Ovid. 1. Amor. 71. Id est, Conjicere:
 Naturam, pro Dare. Virg. 4. Georg. 149.
 Nunc age, naturas apibus, quas Juppiter ipse
 Addidit, expedit.
 Nomen alicui. Claud. 5. Paneg.
 Operam, pro Dario operam. Plaut. Pseud. 4. 2. 48. Ut ego hanc fami-
 liam interire cupio. m. adde operam li cupis. Idem Pers. 4. 4. 77.
 Optata ut convenient, operam addito.
 Partes illaestas vitiatas. Ovid. 2. Met. 826.
 Scelus addere in scelus. Ovid. 8. Met. 484.
 In scelus addendum scelus est, in funera funus.
 Spem & metum alicui. Tacit. 1. Hist.
 Stimulus in prelia menti. Lucan. lib. 1. 263.
 In spatia addere. Virg. 1. Georg. 513.
 Ut quum carceribus se se effundere quadrigae:
 Addunt in spatia, & frustra retinacula tendens,
 Fertur equis auriga, neque audit currus habenas. Id est, Cur-
 rendo plus eorum cursus augetur. Servius.

Vitium pudicitie addere dicitur is, qui alienam pudicitiam violat, quod etiam Offere vitium dicitur. Plaut. Amph. 2. 2. 179. Pudicitie huius vitium me hic abente est additum.

Vocabulum. Claud. in Laudibus Seren. v. 109.

Addidit & proprio germana vocabula nato:
Quaque datur fratris speciem libi reddidit adepti.
V. Nomen, Cognomen addere supra.

Virtutem. Sallust. Catil. 60. Compertum habeo, milites, verba virtutem non addere.

Addere, pro Dare, vel potius Abunde & copiose dare. Tibullus sic incipit Eleg. 2. lib. 1.
Addere merum, vinoque novos compece dolores,
Occupat ut selli lumina victa sopor.

Addidit multum reipub. pro Multum profuit, sive contulit. Hoc est, Remp. auxit, adiuvit. Sallust. Jugurth. 46. Quorum majores Punico atque aliis bellis multum reip. addiderant.

ADDITUS, a, um. [πρὸςθετικῶς] Partic. Adjectus, adjunctus.

Addita etate, quasi Aucta & adulta. Plin. lib. 11. cap. 48.

Addites, pro Inimico. Virg. Æn. 90. — nec Teuceris addita Juno
Usquam aberit. Ubi Servius, Addita, Inimica. V. Drakenb. ad Sil. 2. 565. Est autem verbum Lucilii & antiquorum, ut Plaut. Aulul. 3. 6. 20. Additus Jovi Argus. Macrobi. 6. Saturn. cap. 4. Addita, hoc est, Alia, & per hoc infesta Juno & inimica. Hoc jam dixerat Lucilius in lib. 14. his verbis.
Si mihi non Prætor licet additus, atque agitet me,
Non male hic ille, ut dico, me extendere unus.

Additus est unum annus tuo labori. Cic. 1. Q. frat. 1. 3.

Additus in cavis dentium. Plin. 23. 7. Dentium quoque dolori hic facies appositus in lana prodest, aut in cavis eorum additus.

Additus Vocule in partem curarum Herennius Gallus legatus. Tacit. 4. Hist. 26.

Calor viae additus est omnibus. Hoc est, Vehemens cuncti voluntas. Valer. Flacc. 1. Argon. 271.

Addito vices tanto aque. Plin. lib. 14. cap. 4. de vino Maroneo, Maroneum vices tanto addito aque miscendum Homerus prodidit.

Addito tempore, quod vulgo dicunt, Successu temporis. Tacit. 12. Ann. 26.

Addito ut. Plin. lib. 15. cap. 16. Similiter deligi & ex locis ficcis, & ante perfectam maturitatem, addito ut luna infra terram lit.

ADDITAMENTUM, i. n. [πρὸςθήκη] Quod additum est: Id est, Accessio. Cic. pro Sext. 68. Intercessit Ligus iste nefcio quis, additamentum inimicorum meorum. In oratione de Reipubl. ordinand. ad Cæsarum, Reliqui de functione sunt incertissimi nobiles, in quibus præter nomen nihil est additamenti.

ADDITIO, ðnis. f. Idem quod Additamentum. Quintil. 9. 3. Figurarum additio & adjectio.

ADDITIVUS, a, um. Celsus Jct. Cato putat mensum intercalarem addititium esse. Tertul. de Refur. Carn. cap. 52. Addititium corpus.

ADDITIVUS, a, um. Priscian. lib. 17.

ADDUCEO, [πρὸςδύωσκω] Græc. Idem quod simplex Doceo, vel Abunde seu vehementer doceo. Hor. 1. Epist. 5. 18.
— addocet artes. Sunt tamen qui legunt, Ac docet.

ADDORMIO, ðre. Cæsar. Aurel. Acut. 1. 11. Rursum addormiunt, & difficile expergiscuntur.

ADDORMISCO, [πρὸςκοιμάωμι] ðre. ac Addormio: opponitur verbo Expergiscit. Suet. in Claud. Cæs. cap. 8. Et quoties post cibum addormisferet. In quibusdam codicibus legitur Obdormisferet.

ADDUA, [ἄδουα] Strab. Fluvius est Gallie Cistaphina, qui per Larium lacum (nunc Cœnensem) influens, in Padum effunditur. Plin. lib. 2. cap. 103. de aquarum miraculis, Quaedam vero & dulces inter se superperant alias. Uin Fucino lacu invecus amnis, in Lario Addua, in Verbano Ticinus, in Benaco Mincius, in Lemano Rhodanus. Hic fluvius a nonnullis Abdua vocatur.

Cœruleus Addua. Claud. in fext. Conf. Honor. 196.

Celer. Idem ibid. 488.

Spumofus. Ibid. 458.

ADDUBIANDUM, Dubium. Festus. alii Danubium. V. not. Viris doctis in loc.

ADDUBIŌ, [πρὸςδιδάσκω] ðre. Aliquantum dubitare, quod & Subdubitare dicitur. Cic. 7. Fam. 32. Quod sine prenomine familiariter, ut debeas, ad me epistolam misisti, primum addubitavi nunt a Volunio senatore esse. Idem 6. Fam. 6. Habes augurium meum: quo, siquid addubitarem, non potius uterem, quam illa consolatione, Sic in Orat. 137.

Addubitare paululum de. Liv. 2. 4. De legatis paululum addubitatum est. Hor. 1. Serm. 4. 125. — & inutile factu
Necne sit, addubites?

ADDUBITATUS, a, um. [πρὸςδιδάσκω] Partic. ut, Res addubitata: hoc est, De qua dubitaveris. Cic. 1. Off. 85. Eoque magis, si plus adipiscere re explicata boni, quam addubitata mali.

ADDUBITATIO, ðnis. f. Idem ac Dubitatio. Cic. 3. Off. 4. Quod nunquam addubitationem asserere solet. Ita nonnulli libri, sed castigatores Lambini & Gruteri Dubitationem exhibent. Habet tamen Mart. Capella lib. 5. p. 171. Diaporesis est Addubitatio.

ADDUCO, xi, ctum, [πρὸςδύωμι, παραγω] ðre. Ad locum vel personam ducere: cui contrarium est, Abducere. Cic. 8. Att. 11. Gentes feres armatas in Italiam adducere. Idem pro Quint. 24. Qui ex Gallia pueros venales isti adducebat. Ter. Heaut. 5. 2. 4. Puerum nutricem adduxit. Alicui ante oculos. Ter. Heaut. 5. 4. 18.
Huc coram. Ter. And. 5. 3. 29.
Ante oculos coram. Ter. Eun. 4. 7. 24.

Adducere a foro, ex Italia. Plaut. Milit. 3. 2. 44. Cæs. Gal. 7. 7. 5. Supplementum quod ex Italia adduxerat. Hinc per metaphoram varius usus. Hominem ad, sive in rem aliquam, est Ad aliquid agendum inducere, incitare, impellere, & quasi Aliquid persuadere. Hinc dicitur, Adduci re aliqua, id est, Ob eam rem moveri vel impelli ad agendum quidpiam. Huius igitur generis hæc sunt exempla ex auctoribus.
In angustias summas aliequem. Cic. pro Quint. 9.
Ad arbitrium nostrum aliequem. Cic. in Epist. Neque ita feci, ut te ad meum arbitrium adducerem.
Ad auctoritatem nostram. Cic. pro Deior. 29. Hunc ad meam auctoritatem non potui adducere. Hoc est, Non potui illi persuadere ut auctoritati mee accederet.

In certamen rem aliquam. Cic. in Pison. 79. Adducta res in certamen, te consule, putabatur, utrum que superiore anno ille gessisset, manerent. an rescinderentur.

In cognitionem. Cic. Post. redit. in Senat. 15.

Ad concordiam. Cic. 7. Att. 3. Sive enim ad concordiam res adduci potest, sive ad honorem victoriam, &c.

Ad conditionem aliquam. Balbus Ciceroni, 8. Att. 15. Qui ut adduci tati tempore ad ullam conditionem possit, magis opto, quam spero.

Ad consuetudinem, & In consuetudinem adducere se. Cic. 2. Tulf. 9.

Ad quam nos consuetudinem a familiaribus nostris adducti. Id est, Illi rei affuefacti. Cæs. 4. Bell. Gall. 1. In eam se consuetudinem adduxerunt. Hoc est, Scipios adhelescerunt.

In controversia. Cic. 1. de Orat. 183. Mediocris res in controversiam adducta est?

In crimen. V. CRIMEN.

In discrimen extremum adducta est res. Cic. 6. Philipp. 19.

Ad dubitationem. Plin. lib. 2. cap. 26.

In dubitationem. Cic. 3. Fam. 5. Quod incertum meorum ratio te nonnullam in dubitationem videret adducere. Hoc est, Ad dubitandum impellere, Facere ut dubites.

In dubium. Liv. 24. 15.

Ad effectum. Liv. 33. Hoc spe concipere, audacis animi fuisse: ad effectum adducere, virtutis & fortunæ in gentis.

In expectationem. Cic. 1. Tulf. 39. An tu, quum me in summam expectationem adduxeris, deseris?

In extremum adducta vita. Tacit. 14. Ann. 61.

Ad facinus. Cic. pro Rosc. Amer. 86. Num querenda causa, que te ad tantum facinus adduxerit?

In fastidium res. Plin. in præfat. ad Vespaf.

Ad vel in fletum. Cic. de Clar. Orat. 322.

In honorem aliquid. Cic. 7. Fam. 26. Nam dum volunt isti fuiti, terrâ nata, que lege excepta sunt, in honorem adducere, fangos, heluellas, &c. Hoc est, Facere, ut illa in honorem ac pretium veniant.

Ad indignationem, ad iracundiam. Author ad Herenn. lib. 4. Ad quam volumus indignationem animum auditoris adducemus.

Ad intelligendum. Cic. 1. Acad. 6. Aut quem ad intelligendum poteris adducere hæc ipsa de vita & moribus, de expectandis fugiendis que rebis?

In invidiam aliequem. Cic. pro Cluent. In summam enim L. Quintius invidiam concionibus eum quotidianis, seditiosis & turbulentis adduxerat. Et 3. Off. 79.

Ad vel in jus, sive iudicium hominem, vel rem aliquam. Cic. pro Cluent. 48. Quis unquam audacior? quis nocentior? quis apertior in iudicium adductus est? Idem pro Quint. 13. Ut te in jus adducerent. In metum, Metum alicui incutere. Cic. pro Muren. 49. Cum tu populum Romanum in eum metum adduxisti, ut pertimeceret, ne consul Catilina fieret.

Ad misericordiam. Ter. Heaut. 5. 2. 42.

Ad mucrones ac manus rem. Tacit. in Vita Agric.

In necessitatem. Liv. 8. 7.

In negligentiam. Hirt. de Bell. Afric. 66.

Ad nequitiam, quod & Abducere dicitur. Plaut. Bacch. 1. 2. 4.

In oblivionem adducta est accusatio. Cic. 2. Verr. 54.

In odium. Senec. de Benef. 2. 4.

In opinionem. Cic. 1. Fam. 1.

In ordinem. Cic. de Univerf. 7. Ideoque ex inordinato, in ordinem adduxit.

In periculum. Liv. 35. 11. pr.

In sententiam nostram aliequem. Liv. 36. 11.

In sermonem. Cic. 5. Verr. 140. Adductus erat in sermonem, invidiam, vituperationem. Hoc est, Male audiebatur, odio habebatur, vituperabatur.

Ad vel in servitutem. Cic. in Pison. 84.

In sollicitudinem. Cic. 12. Fam. 9.

In spem. Cic. 2. Att. 22.

In statum eum & locum adduci. Liv. 3. & Cic. ad Brut. 1.

In suspicionem. Cic. 2. Att. 24.

Ad veritatem. Cic. in Brut. 70.

Ad vitam communem. Cic. 1. Acad. 15. Avocavisse philosophiam a rebus occultis, & ad vitam communem adduxisse.

Ad umbilicum. Hor. Epod. 14. 8. V. DUCO, & UMBILICUS: ubi juxta Robertum stephanum & Lugdunensem editionem habetur Ducere. Hic forsitan opere pretium erit notare diversam huius verbi lectionem. In Dictionariis plerisque, Rob. Stephani, 1536. 1543. 1546. Car. Stephani, 1552. 1561. Franc. Stephani, 1571. Calepini, apud Rob. Stephanum, 1553. (& apud alios, 1522. 1609.) in Foro Romano, in Fabri Thesaurio, in Erasmi Proverb. edit. Rob. Stephani 1558. ubi ille Horatii locus citatur, legitur simplex Ducere. At vero in optimis Horatii editionibus, tam antiquis (imo ipsius Rob. Stephani 1544. 1549.) quam recentibus legitur compositum Adducere. Henricus Stephanus in suo Græco Thesaurio, sub voce ἀδύωσκω, compositum Adducere retinet. Quamvis illa legendi differentia nihil in metro aut sensu mutet, non tamen omittere visum est hoc inter Dictionariorum Latinorum & Horatii editiones discrimen.

In voluntatem. Cic. 1. Att. 14.

Ad utilitatem rem aliquam. Varr. 1. de R. R. cap. 20. Consuetudine creberima ad utilitatem adducito.

Adducere, Intorquere, rotare. De funditore Virg. 9. Æn. 687.
Ipse ter adducta circum caput egit habena. Notius.

Adducere, nonnunquam transferunt ad ea que intenduntur & remittuntur, ut ad Arcum, & ea reque amensis, loris, funibusve intorquentur: cui contrarium est Remittere. Virg. 5. Æn. 507.
Poi acer Mnestheus adducto constitit arcu. Cic. 2. Tulf. 57.

Reliqua tormenta telorum eo graviore emissionis habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius.

Adducto lacerto. Virg. 9. Æn. 402. Hinc etiam Ad lucere equorum habenas & Remittere dicitur. Cicero utus est per metaphoram, in Lælio 45. Quam commodilimum esse lænitissimas habenas habere amicitie: quas vel adducas cum velis, vel laxifiras.

Adducere lorum, pro Astringere. Liv. Quum apriorit verucundia majestatis Posthumium hæc vinceret, Quin tu, inquit, adducis lorum, ut justa fiat deditio? Budæus.

Adducere, pro Contrahere. Ovid. 3. Met. 397.
 Et tenuant vigiles corpus miserabile curæ,
 Adducitque cutem macies, &c. Virg. 3. Georg. 483.
 Omnibus acta litis, miseris adduxerat artus.
 Adducere præterea declaratur per verbum Redigere: ut, In angustum
 res adducta est. Cic. in Lælio 20.
 Febres adducere Hor. 1. Epist. 7. 8.
 Sitim tempora. Hor. 4. Carm. 12. 13.
 Tædium alicujus rei. Plin. lib. 30. cap. 15.
 Vultum ad tristitiam, Id est, contrahere. Sen. Epist. 58.
 Adduci re aliqua, ut Benignitate, injuria, &c. Cic. 3. Verr. 191. Qui
 benignitate adducti, per beneficium & gratiam civitatibus concesserunt,
 ut nummos pro frumento darent.
 Commendatione alicujus. Cic. 3. Fam. 55.
 Mercede. Cic. 1. de Orat. 198.
 Meru. Cic. 5. Verr. 55.
 Odio. Cic. 1. Att. 13.
 Officio, hde, misericordia. Cic. 1. Verr. 5.
 Oratione. Cæf. 1. Bell. Gall. 15.
 Otientatione aliqua. Cic. 4. Acad. 65.
 Pretio. Cic. pro Cæcin. 29.
 Precibus. Cic. 14. Att. 20.
 Rationibus. Cic. 1. Tusc. 71.
 Re aliqua, His rebus adducti & auctoritate Orgetorigis permoti. Cæf. 1.
 Bell. Gall. C. 3.
 Spe mercedis. Cic. de Amicit. 31.
 Studio certandi. Cic. 4. Acad. 65.
 Temporibus. Cic. 1. Off. 39.
 Testimoniis. Cic. 7. Verr. 158.
 Voluntate. Cic. 5. Fam. 5.
 Adducere, vel Adduci ut. Cic. 5. Tusc. 32. Adducis me ut tibi assentiar.
 Id est, Me inducis, mihi persuades. Idem 8. Philipp. 30. Nam illud
 quidem non adducor ut credam.
 Adduci illuc ut. Cic. 1. de Finib. 14. Nam illuc quidem adduci vix pos-
 sum, ut ea quæ senserit ille, tibi non verum videantur.
 Adduci, Cogi. Cic. de Senect. 34. Nullo imbrî, nullo frigore adduci,
 ut capite aperto sit.
 Adduci, quandoque declaratur per verbum Venire: ut, Res in crimen
 adducta est. Hoc est, In crimen, five in criminationem venit. Plin.
 lib. 22. cap. 25. Inter ea quæ temere manduntur, boletos merito pos-
 suerim, opimi quidem hos cibi, sed immenso exemplo in crimen ad-
 ductos, veneno Tiberio Claudio principi per hanc occasionem a conjuge
 Agrippina dato.

ADDUCTUS, a, um. Partic. [ἀδύκτος] V. in ipso verbo. Plin. 1.
 Epist. 16. Preflor tantum, & circumscriptor, & adductor. De Pom-
 peio Saturnino loquitur, qui in scribendo studebat brevitati.
ADDUCTUS, Adv. compar. ut, Adductus regnari, est Severius, Adstrictius.
 Tacit. Germ. 43. 7. & Hist. 3. 7. 2. quæ formula ex Re Equæriti petita
 existimatur. V. supra **ADDICTE**. adde Aulon. Gratiarum act. p. 726.
 edit. Tollii; Nemo adductus jacula contortit.
ADDUCTOR, oris. m. Vetus Epigr. Petron. Afran. ad Deliam,
 Græcule consueta lenandi callidus arte
 Cæpiti adductor conjugis esse tuæ.
ADDUES, pro Addideris. Festus. Verbum obsoletum.
ADDUPLICO, [ἀδύπλω] are. Idem quod Duplico. Plant. Pœn. 3. 1.
 61. Aduplicabit omne furum, teno addicetur tibi. Edit. Gron. *Id duplic.*

A D E

ADĒDO, ades five adēdis, adēdi, adēfum, [ἀδέδω] adesse vel adedēre.
 Idem quod simplex Edo, vel Exedo, five Consumo. Virg. 4. Georg.
 242. — nam sæpe favos ignotus adedit Stello.
ADĒSUS, a, um. [ἀδέστος] Partic. ab Adedor: Id est, Consum-
 ptum, ait Nonius. Liv. 1. 7. Forte ita event, ut Potiti ad tempus pre-
 sto essent, iisque exta apponerentur, Pinarii extis adēdis ad cæteram ven-
 nirent dæpen.
 Bona adēsa. Tacit. 1. Hist. 4. Aut qui adēdis bonis per dedecus
 alebantur.
 Fortuna omnes adēse. Tacit. 13. Ann. 21.
 Frumentum, Consumptum. Sifenna Hist. lib. 3. Iisdem temporibus
 Æterni duplici fossa valloque circumdati, frumento adēso, quod ex
 areis in oppidum portatum est. Nonius.
 Jecur. Cic. 2. Tusc. 24. Cum vero adēsum, inflatu renovatum est jecur.
 Lapidis adēfos. Id est, Vi aquarum corrosos. Hor. 3. Carm. 29. 36.
 Pecunia, pro Abstumpia, metaphoricè. Cic. pro Quint. 40. Quis tam
 perditus ac profusus nepos, non adēsa jam, sed abundantiam pecunia sic
 dissolutus fuisset, ut hinc Sex. Nevius?

ADĒLPHI, m. pl. Terentii Comœdia, a rebus duorum fratrum appellata.
ADĒLPHIUS, Nomen viri proprium. Hic fuit Antonio familiaris, ejusque
 in Parthos expeditionem conspexit, in qua ipse & adiut & præfuit. Au-
 thor Strabo lib. 11.
ADĒLPHIDES, [ἀδελφίδης] Palmæ species est, sapore quam proxime ad
 caryotas accedens, unde & Adelpides dictæ sunt, quali Caryotarum
 torores. Plin. lib. 13. cap. 4.
ADĒMPTIO, ADĒMPTUS. V. ADĒMO.

ADĒNPS, [ἀδνψ] In fe convoluta carnis durities, five Clandula: quæ
 quum induruerunt, Choerades, id est, Scrophule vocantur, teste Ægi-
 neta lib. 3. Sunt tumores in gutture glandium instar. In homine tonil-
 las, in fue vero glandulas dici, author est Plin. lib. 11. cap. 37.

ADĒO, [ἀδέω] Adv. quantitas, vel potius intendendi. Festus,
 Adco quum secunda acuta affertur, idem est quod Usque eo, non quidem
 secundum rationem: quia (ad) præpositio accusativis accommodata est:
 sed vetusta quadam loquendi consuetudine.
 Adco ut, separatim in duobus membris. Ter. And. 1. 1. 93. Et vultu,
 Sofia, adeo modesto, adeo venusto, ut nihil supra. Id est, Tam. Cic.
 pro Flacc. 37. Neminem quidem adeo infatuere potuit, ut ei num-
 mum ullum crederet.
 Adeo, pro Eo adverbio. Ter. Heaut. 1. 1. 61. Postremo adeo res re-
 diit. Id est, Eo res rediit.
 Adeo, apud poetas, præsertim comicos, sæpe est Particula ornatiua, seu
 mavis expletiva. Ter. And. 4. 5. 18. Propera adeo puerum tollere
 hinc ab jenua. Virg. 2. Æn. 567.
 Jamque adeo super unus eram. In his, & similibus Donatus

& Servius dicere solent, abundat Adeo aut vacat. In profa quoque oratio-
 ne sic legitur, sed rariis. Liv. 24. 32. Sed furde adeo omnium aures con-
 citate multitudinis erant, quod non minore intus vi, quam foris, portæ
 effringentur.

Id adeo, pro Id vero, vel Agedum. Cic. 6. Verr. 141. Id adeo, Judices,
 ut mihi ab illis demonstratum est, sic vos ex me cognoscite. Idem pro
 Cæcin. 87. Id adeo si placet considerate. Et pro Cluent. 80. Id adeo
 sic cognoscite.

Adeo, pro Non solum vel Nedum. Tacit. 4. Hist. Favore militum anxius,
 ac superbia viri, superiorum quoque adeo equalium impatientis.

Adeo, pro Etiam, citra ausum. Ter. And. 5. 6. 13. Facturum quæ
 voles, scio esse omnia. p. memini, atque adeo longum est, nos illum ex-
 peclare.

Adeo, pro Valde, five Multum, Servio interprete: quod Donatus fatis du-
 re, per Nimis declarare solet. Ter. Eun. 1. 2. 124. Adolefcentem
 adeo nobilem. Virg. 4. Æn. 96. Nec me adeo fallit.

Adeo videtur interdum pro Certe accipi. Plaut. Epid. 2. 1. 8. Neque
 adeo injuria. Cic. 2. de Orat. 15. Magis adeo id facilitate, quam alia
 ulla culpa mea contigit. Cæfar Ciceroni, 9. Att. 16. Dolabella tuo ni-
 hil scito mihi esse jucundius: hanc adeo habeo gratiam illi.

Adeo pro Etiam, quum præcedit Atque, fere accipitur: idque sæpius
 cum ausu. Cic. 1. in Catil. 5. Eorum autem castrorum imperatorem,
 ducentem hostium, intra moenia, atque adeo in fenatu videtur. Hoc
 loquendi genus magnam ausum habet, quasi tu dicas, Non solum in-
 tra moenia, sed etiam (quod majus est) in fenatu.

Adeo si. Plin. lib. 26. cap. 10. pro Tantum si, vel Multo magis si.

Adeo non, &c. ut, pro Tantum abest ut Columel. lib. 2. Quom sola
 hæc res adeo non infelleter herbis, ut ipsa herbas perimat. Plin. lib. 11.
 cap. 6. Conduatur a Vergiliarum occula, sed latent ultra exortum:
 adeo non ad veris initium, ut dixere.

Adeu, per se positum in sententia absoluta. Virg. 2. Georg. 272.

— adeo a teneris consuefcere multum est. Cic. 1. Off. 6.
 Priore amisso jure, cum hostibus pugnare non poterat: adeo summa
 erat observatio in bello movendo.

Adcone. Cic. pro Rabir. 28. Adcone hospes hujusce urbis, adcone igna-
 rus es disciplina consuetudinisque nostræ, ut hæc necias?

Adeo ut, conjunctim in eodem membro. Cic. 1. Q. frat. 2. 5. Rempu-
 blicam funditus amissum: adeo ut Cato adolefcens nullius consilii, sed
 tamen civis Romanus & Cato, vix vix effugeret.

Adeo, non sequente Ut, sed subauditio. Virg. 1. Æn. 567.

Non obtrusa adeo gestamus pectora Pœni. subaudi, Ut hæcigno-
 remus.

Adeousque, five una est dictio, five duæ, idem est quod Usque adeo.
 Plaut. Aïn. 2. 2. 61. Age age mansero tuo arbitrato, vel adeousque
 dum peris.

ADĒO, adiri vel adii, aditum, [ἀδέω] adire. ex Ad, &
 verbo Eo, is, compositum. Festus, Adeo, quum prima acuta effertur,
 idem significat quod Accedo: ut cum dicimus, Adeo prætorum. Hæc
 Festus. Cic. 4. Acad. 97. Tribunaliquem censo adeant.
 Adire, videtur interdum plus aliquid significare, quam Accedere. Ter.
 And. 3. 3. 2. Aliqui me adire, ex te auditum qui aiebant.

Adire aliquem, siquid velit. Cic. 3. Fam. 9. Te adeunt fere omnes, si-
 quid velis.

Adire aliquos cum cura. Tacit. 4. Hist. 12. Vitellius inferiore Germani-
 am ingressus, hyberna legionum cum cura adierat. Hoc est, Diligi-
 genter, non fegnat, aut incuriose.

Aliquem legatione. Tacit. 1. Hist. 9. Quies & Illyrico: quanquam exci-
 tæ a Nerone legiones, dum in Italia cunctantur, Verginium legatio-
 nibus adissent.

Aliquem per epistolam. Plaut. Milit. 4. 6. 10. Per epistolam, aut per
 nuntium, quali regem, cum adiri aiunt.

Aliquem scripto. Tacit. 4. Ann. 39. At Sejanus nimia fortuna focors, &
 moliebri insuper cupidine incensus, promissum matrimonium flagitante
 Livia, componit ad Cæsarem codicillos. Moris quippe tum erat,
 quanquam præsentem, scripto adire.

Adire quempiam de re aliqua, id est, Ob eam, propter eam. Ter. Hec.
 2. 2. 9. Adii te heri de filia.

Aliquem postulat. Plaut. Bacch. 3. 3. 48.

Adi huc. Plaut. Truc. 2. 7. 60. Adi huc modo. Usitatus ac venustus
 est, Accede huc.

Adire contra, pro Obviam ire. Plaut. Rud. 1. 4. 22.

Adire ad aliquem, pro Ire, ad eum Venire. Ter. And. 2. 1. 17.
 Quid tibi videtur? adeon' ad eum? Hæc præpositionis repetitio Cice-
 roni familiaris est. Cic. 6. Verr. 113. Sese a suis civibus hæc habere man-
 data, ut ad Verrem adirent.

Ad flores, ades, loca, &c. Plaut. Bacch. 4. 1. 6. Idem Aul. 1. 2. 24.
 Cic. in Verr. Homines tenues, obscuro loco nati, adeunt ad ea loca,
 quæ nunquam antea viderunt.

Ad arbitrium de aliquo nomine. Cic. pro Rosc. Com. De quo nomine ad
 arbitrum adisti, de eo ad judicem venisti. Sic, Adire in jus de re ali-
 qua. Sic Verr. 6. 147. & 455. & infra loco suo.

Ad causas. Cic. in Brut. 96. Tum primum nos ad causas & privatas &
 publicas adire coepimus.

Lingua ad aliquid. Sil. Ital. lib. 8. 263.

Ad actionem. Plaut. Aul. 2. 2. 25. Nunc hic eam rem volt, scio, me-
 cum adire ad pactionem. Idem quod Accedere ad pactionem. Hoc
 est, In pactionem consentire.

Ad Rempub. Idem quod supra dictum est, Ad Remp. accedere. Cic.
 pro Lege Manil. Qui omnium mentes eorum qui ad Remp. aduent,
 maxime perspicuit.

In jus de re aliqua. Cic. 11. Att. 24. Ephefo qui veniunt, ibi se eum de
 suis controversiis in jus aduentem, vidisse nuntiant. Id est, Entem in
 iudicium ob suas controversias.

Adire aliquem, pro Aggredi. Ter. Phorm. 1. 4. 25. Nunc prior adito
 tu. Ubi Donatus, Adito, quali ad prælium: ut Virg. 5. Æn. 378.
 — nec quisquam ex agmine tanto
 Audet adire virum.

Blandis verbis aliquem, pro Convenire. Plaut. Pseud. 1. 5. 35. Quanto
 scitius est adire blandis verbis? subaud. Illud.

Adeo præterea varie accipitur, pro adiectis nominibus, ut,
 Discrimen adire, pro Subire. Plin. Epist. 199.

Fortunam. Liv. 6. Bell. Pun.
Gaudia. Tibul. lib. 1. Eleg. 5.
Hæreditatem, quod Cernere hæreditatem dicebant veteres. Cic. pro Archia. Et adit hæreditates civium Romanorum. Adire autem & cernere hæreditatem, itemque pro hærede gerere, hæretilis est alieni: immiscere, sui ac necessarii. Nam ille aliunde ad alienam familiam accedebat, eoque his utebatur verbis: Cum me Mævius heredem instituerit, eam hæreditatem adeo, cernoque, ut ait Ulp. tit. 22. At filiusa. permanebat, neque aliud quædam novi captabat, nisi quod, quas res antea non attigerat, earum se liberæ administrationi tum immiscebat. Hotoman.
Inimicitias, pro Suscipere, quod & Subire dicitur. Cic. pro Sextio, Suidandum est his pro communibus commodis, adeunda inimicitia, subeunda sepe pro rep. tempestates.
Labores. Virg. 1. Æn. 11.
Quidve dolens regina deum, tot volvere casus
Insignem pietate virum, tot adire labores
Impulerit.
Periculum. Ter. And. 5. 1. 2.
Satis periculi copii adire, orandi jam finem face. Ibid. 4. r. 53.
Capitis periculum adire, dum profum tibi. Cic. 1. de fin.
At magnum periculum adit.
Ad periculum, Idem. Cæf. 2. Bell. Civil. 7. Sed Nasidiana naves nulli usui fuerunt, celeriterque pugna excesserunt: non enim has aut conspectus patriæ, aut propinquo præcepta ad extremum vitæ periculum adire cogebant.
Periculum in re aliqua. Cic. 4. Verr. Seque in eo capitis periculum aditurum.
Periculum memoriæ. Tranquill. in Augusto. cap. 84.
Periculum situs. Hoc est, Situ corrumpi. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 2.
Præfio. Tibul. lib. 1. Eleg. 5.
Pauper erit præfio tibi, præfio pauper adibit.
Sidera fama. Virg. 4. Æn. 323.
Usque ad sidera. Sil. Ital. lib. 15.
ADEOR, adiris, [αδεις] pass. fed fere in tertis personis. Cic. 2. Tusc. 2. Illa pericula adentur in præliis. Cic. 1. Q. frat. 2. Neque prætores diebus aliquot adiri possent.
Aditur, imperi. [αδεις] Cic. 4. Verr. 55. Antequam in jus aditum esset. Hoc est, Itum aut ventum in iudicium. Idem ad Appium, lib. 3. 7. Quidam ad me aditum efflet ab his qui dicerent.
ADITIO, [αδισ] Ære. ad adeo adis: sicut, Itare ab Eo is. Diomedes, Adeo adis: hoc iteramus, Adito aditas dicitantes. Plaut. Capt. 3. 4. 72. Si adites propius. Verbum in usu rarissimum. In quibusdam exemplaribus legitur Adbitus. V. supra ADBITO.
ADIENS, untis. [αδεις] Partic. Sil. Ital. lib. 10.
ADITURUS, Partic. [αδεις] Ovid. 3. Amor. 8. 20.
ADEUNDUS, Partic. [αδεις] Ovid. 3. Trist. 1. 70.
Altera templa peto vicino iuncta theatro:
Hec quoque erant pedibus non adeunda meis.
ADYTUS, Partic. a pass. Adeor adiris. Cic. 1. Off. Vix invenitur qui laboribus susceptis, periculisque aditis, non quasi mercedem rerum gestarum desideret gloriam.
ADYTUS, Æs. [αδεις] Ipse adeundi actus. Cic. 7. Verr. Illi aditum litosis Syracusanis ademerunt. Id est, Accessum ad litus. Virg. 4. Æn. 424. Sola viri molles aditus, & tempora noras.
Aditus, Via, seu Ingressus ad aliquod perveniendi. Virg. 9. Æn. 58. — aditumque per avia quarit. Cic. 15. Fam. 4.
Duo sunt aditus in Cilicium ex Syria.
Aditus nidi. Plin. lib. 10. cap. 33.
Portus. Cic. 7. Verr. 30. Nam in ipso aditu atque ore portus.
Templi. Cic. 4. Verr. 160.
Aditus, januaque patefacta. Cic. 1. de Orat. 204. Sic ego intelligo, si in hæc quæ patefactis oratione sua Crassus, intrare volueritis, facillime vos ad ea quæ cupitis, perventuros ab hoc aditu januaque patefacta.
Æquus aditus. Tacit. 2. Ann. 2.
Aërius. Id est, Iter per aëra. Ovid. 17. Epist. 9.
Angustus. Virg. 4. Georg. 35.
Apertus quem nemini esset aditus in templum Castoris. Cic. pro Domo sua 120.
Arduus. In ARDUUS.
Cæcus. Id est, Obscurus, caliginosus, tenebrosus. Sen. in Herc. 10.
Flexus. Id est, Obliqua via. Lucret. lib. 4. 307.
Lati aditus ducunt illic. Virg. 6. Æn. 43.
Præclusus alicui aditus. Cic. Antequam iret in exil. 9. Socii quo fugiant, quum aditus custodi patriæ præclusus sit?
Promptus ad capeffendos honores. Tacit. 3. Ann. 30.
Superbi regum aditus. Sen. Herc. 3.
Primo aditu ædium suarum quæmpiam prohibere. Cic. pro Cæcin. 35.
Quæro si te hodie domum tuam redeuntem coacti homines & armati non modo limine, tectoque redium tuarum, sed primo aditu vestibuloque prohibuerint, quid acturus sis?
Ex omni aditu. Cic. 6. Verr. Nam & situ est cum munito, tum ex omni aditu, vel terra vel mari præclaro ad aspectum. De Syraculis loquitur.
Angustare aditum. Hoc est, Angustum facere. Claud. 5. Paneg.
Carere aditu. Ovid. 3. Met. 326.
Claudere omnes aditus. Cic. 1. Philipp. 25. Forum sepietur, omnes clauderentur aditus, armati in præfidiis multis in locis collocabuntur.
Claudere aliquod ex omni aditu. Cic. pro Lege Manil. 21. Patefactumque nostris legionibus esse Pontum, qui ante Pop. Roman. ex omni aditu clausus erat.
Dare alicui aditus ad cælum. Cic. 14. Att. 16. Quæ quidem nostris amicis divinis viris aditum ad cælum dederant.
Ferre aliquod aditum. Catul. in epithalamio Julæ & Mallii 43.
— hac aditum ferat,
Dux bonæ Veneris, boni
Conjugator amoris.
Firmare aditus. Tacit. 1. Hist. 32.
Habere difficiles aditus ad passum. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Manus etiam data elephantis, quia propter magnitudinem corporis difficiles aditus habebat ad passum.
Habere aditum in urbem. Cic. 4. de Fin. 21. Quæ omnino aditum

habere nullum potest in urbem, in forum, in curiam.
Munire aditum. In MUNIO.
Obfidere. Ovid. 4. Met. 489.
Occupat Æneas aditum. Virg. 6. Æn. 424.
Pererrare. Virg. 5. Æn. 441.
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arce locum, & variis assultibus irritus urget.
Prohibere. Ovid. 12. Met. 66.
Prohibere quæmpiam aditu. Cic. pro Cæcin. 39. Qui multitudine coacta non introitu, sed omnino aditu quæmpiam prohibuerit?
Præponere adibus ac temporis vestibula & aditus. Cic. 2. de Orat. Sed oportet, ut adibus ac temporis vestibula & aditus, sic causis principia pro portione rerum præponere.
Quærere. Virg. 1. Æn. 58.
Reperire sibi aditum. Ovid. 14. Met. 652.
Rumpere. Virg. 2. Æn. 494.
Inaccessos aditus rumpere. Sil. Ital. lib. 3.
Tentare. Virg. 4. Æn. 293.
Aditus in aliquem locum. Cic. 6. Verr. 99. Aditus in Cereris sacrarium non est virus.
Difficilior ad Antonium aditus esse dicitur. Cic. 5. Att. 8. Idem 6. Fam. 13. Magnis occupationibus ejus, a quo omnia petuntur, aditus ad eum difficilioris fuerunt.
Aditus ad aliquem facilis. Cic. 13. Fam. Commendo tibi hominem, sicuti tua fides, & meus pudor postulat: tantum ut facilis aditus a te habeat.
Obstructus alicui aditum. Cic. in Bruto 16. Nec enim ex novis (ut agricolæ solent) fructibus est unde tibi reddam quod accepi: nec ex conditis, qui jacent in tenebris, & ad quos omnis nobis aditus, qui penes folis patuit, obstructus est.
Patefacere aditum rerum. Cic. 1. de Orat. 98. Uterque vestrum patefecit earum ipsarum rerum aditum, quas quærimus.
Virtutis aditus. Id est, Ad virtutem. Stat. 2. Achil.
Comparare sibi aditus ad res pessimas. Cic. 2. Att. 17. Nunquam huic venissent, nisi ad alias res pessimas aditus sibi compararent.
Dare alicui ad summam auctoritatem. Cic. 3. de Orat. 7. Qui autem ei animus primus ab honorum perfuntione aditum omnium concessit ad summam auctoritatem dabat, is ejus omnem spem atque omnia vite consilia morte pervertit.
Dare oculis. Ovid. 15. Epist.
Date de hac religione aditum Pontifices, jam nullum fortunis communibus exitum reperietis. Cic. pro Domo sua 123.
Dant aditum convivia. Ovid. 1. de Art. Am. 229.
Est aditus ad officii inventionem. Cic. 1. Off. 6. Idem 2. Off. 31. Est alius quoque quidam aditus ad multitudinem, ut in univerforum animos tanquam influere possimus.
Facere aditus ad causam illustres. Cic. in Orat. 50. Vestibula nimirum honesta, aditusque ad causam faciet illustres.
Jacere ad aliquod. Cic. contra Legem Agrariam, 38. Sed attendite animos ad ea quæ consequuntur: hunc quem gradum quendam atque aditum ad cætera factum intelligetis.
Intercludere aditum ad aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 110.
Invenire aditum ad aliquem. V. INVENIO.
Patet alicui aditus ad causam. Cic. pro Sylla 4.
Patet alicui aditus ad Consultatum. Cic. pro Muren. 17.
Aditus, cum primo gerundio. Cic. 6. Fam. 10. Itaque si quis mihi erit aditus de tuis fortunis, id est, de tua incolunitate, in qua sunt omnia, agendi, &c.
ADITICULUS, pro Parvo aditu. Festus.
ADITIO, onis. [αδισ] Plaut. Trucul. 2. 7. 63. Quid tibi hanc aditio est? pro, Cur hanc adis? Ubi est dignum notatu, causam verbi aditum esse nomini: ut apud Ciceronem, Domum reverfio, & Cæf. lib. 1. de Bell. Gall. c. 4. 7. Domum reditionis spe sublatâ.
ADEONA, Dea, cui commendabantur adcentes. Augustin. de Civ. Dei, 4. 21. V. ABEONA.
ADEPS, ipis. m. & f. [αδεις] Aristot. 3. de Animalibus. Gaza interprete, Adeps autem & Sebum differunt inter se, quum sebum fragile usquequaque sit: & seum refrigit, concrefcit. Adeps liquidus sit minimeque aptus durari. Jura enim sevo opimorum concrefcunt: ut ovius, ut capræ. Adipe pinguium liquidâ refertur frigori: ut equi, ut fuis. Locis etiam discrepant, adeps enim inter carnem, cutemque solet confiliter: sebum in fine carnis semper est. Plin. lib. 28. cap. 9. Proxima in communibus adipis laus est, sed maxime foilli, apud antiquos etiam religiosi. Certe novæ nuptæ intrantes, etiamnum folenne habent postes eo attingere. Inveterata duobus modis: aut cum file, aut sincerus: tanto utilior, quanto sit vetustior. Axungiam etiam Græci vocaverunt in voluminibus fuis.
De Obelitate Hominis. Cic. 3. in Catil. 16. L. Calli adipem non pertimefco.
Adipes in plurali. Columel. lib. 8. cap. 14. Quæ res ad creandas adipes multum conferunt. Plin. 1. lib. 8. c. 36. Illi sunt adipes medicaminibus apti.
Adipes tenuare. Quintil. lib. 2. cap. 11. Id est, Ad maciem redigere, vel potius Excrefcente pinguedine minuere. Plin. lib. 11. cap. 38. vocat Adipes detrahere.
Adipem minuere. Plin. lib. 32. cap. 9.
ADIPALIS, Adj. [αδεις] Arnob. 13. p. 115. Nisi postes virorum adipali unguine oblinerentur ab sponfis. V. paulo supra in ADEPS. Cic. in Orat. 25. Itaque Caria & Phrygia & Myfia, quod minime polite, minimeque elegantes sunt, aciferunt aptum fuis auribus opimum quoddam, & tanquam adipale dictionis genus. Alii legunt, Adipate dictionis genus: negantque uspiam legi Adipalis, quanvis Erafinus in proverb. Pontificalis cœna, dicat alicubi se legisse Adipales cœnas, & adiposas; verum locum ubi legerit, non citat. Sic apud Plin. 10. 20. Herm. Barb. legebat, Sed Hard. ex MSS. Adiciali cœna dedit. V. & Varr. apud Macrob. 3. Saturn. 13. (al. 2. cap. 9.) V. OPIMLS & ADICIALIS.
ADIPATUS, a, um, [αδεις] & hinc fubit.
ADIPATA, i. n. Hoc est, Cibus pinguis, vel ex Adipe confectus. Juven. 6. Sat. 631. Livida materno fervent adipata veneno.
Ubi Schol. Vet. Dulcia placenta veneno plena nonis, Adipatum veteres honeste pro pingui & succulento & opimo postulerunt. De proprio vocis usu audiendus Solipater Charilius, qui p. 73. adipatum omni genere dici ait posse opus pistiorum, quod adipe conficitur; moxque Lucilium citat, qui Adipatum videlicet pultem dixerit.

Curam. Cic. 2. Fam. 6. De sacerdotio tuo quantum curam adhibuerim, cognosces.

Curam & diligentiam. Cic. 4. Acad. Ut non mediocrem curam adhibeant & diligentiam. V. mox Diligentiam.

Delectum adhibere. Cic. in Orat. Interdum ex illis locis, aut levia quedam, aut causis aliena, aut non utilia gignuntur: quorum ab oratoris iudicio delectus magnus adhibebitur.

Deos in auxilium. Ovid. 4. Fast. 829.

Diligentiam. Cic. 5. Fam. 6. Adhibi diligentiam quotiescunque senatus fuit.

Diligentiam ad se conservandum. Cic. 15. Fam. 2. Monui regem ut omnem diligentiam ad se conservandum adhiberet.

Diligentiam in hoc. Cic. 16. Fam. 9. In hoc omnem diligentiam si adhibueris.

Diligentiam in se. Cic. 16. Fam. 6. Quantum me diligis, tantum adhibere in te diligetis.

Doctrinam, Addere doctrinam alicui. Cic. Q. frat. Cujus natura talis est, ut etiam sine doctrina videatur moderata esse potuisse. Ea autem adhibita doctrina est, quæ vel vitiosissimam naturam escolere possit. Idem in Bruto 44. Sed tum fere Pericles primus adhibuit doctrinam.

Dolorem. Cic. 4. Fam. 6. Et in me consolando non mediocrem ipse animi dolorem adhibuit.

Dolum, fraudem, calumniam. Cic. pro Domo sua, Illud in primis, nequa calumnia, nequa fraus, nequis dolus adhibebatur.

Festinationem adhibere, Uti festinationem. Columel. lib. 11. cap. 2. Quo cautior villicus, ut jam dixi, vel abstinere possit operibus, vel festinationem adhibere.

Fidem in amicorum periculis, Amicos in periculis fideliter adjuvare, Adeste amicis in periculo. Cic. pro Cluent. 118. Facile hoc Judices impetrabo, ut quam ipse adhibere consuevit in amicorum periculis fidem & diligentiam, tum vim animi, libertatemque dicendi, in hac mihi concedat.

Fletum in funeribus. Cic. 2. Tusc. 55. Et hic nimirum est fletus, quem duodecim tabule in funeribus adhiberi venterunt.

Flores adhibet orator in causis. Cic. in Orat. 65.

Fricationem. Celf. lib. 8. cap. 11. Tunc fricationem ei membro adhibere.

Gravitationem in dolore. Cic. 3. Q. frat. 8. De virtute & gravitate Cæsaris, quam in summo dolore adhibuit. Hoc est, Præstitit.

Ignes adhibere. Cic. 3. Tusc. Lacerant, vexant, stimulos admovent, ignes adhibent, respirare non sinunt. Metaphora est.

Judicium, Uti iudicio in re aliqua. Cic. in Orat. 48. Iudicium ergo adhibebit, nec inveniet solum quid dicat, sed etiam expendet.

Laborem. Columel. lib. 3. cap. 9. Si laborem & curam velimus adhibere.

Laudatorem. Cic. lib. 2. de Fin. 67. Quæ nec testes ullos e claris viris, nec laudatores poterit adhibere.

Lectionem ad aliquid. Cic. 5. Fam. 20. Ad quas ego nihil adhibui præter lectionem. Id est, contuli.

Ludos. Cic. 2. de Fin. Jus & sacculus abstulerit, adhibentis Indos, & quæ sequuntur illa: quibus detractis clamat Epicurus se nescire quid sit bonum.

Lumen, Dare lumen. Cic. 3. de Orat. 47. Ut oratio quæ lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.

Machinas. Cic. in Bruto 16. Itaque ad reliquos hic quoque lumen mihi accessit, ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adulescentem, ne famam fubeam temeritatis. Hoc est, Utar omnibus artibus.

Magnificentiam & desipientiam rerum humanarum. Cic. 1. Off. Capessentibus autem Republicam nihil minus quam philosophis, haud scio an magis etiam & magnificentia & desipientia adhibenda sit rerum humanarum quam sæpe dico, & tranquillitas animi atque securitas.

Magnitudinem animi. Cic. 1. Off. Et magnitudo animi est adhibenda, & vacuata ab angoribus.

Manus genibus. Ovid. 9. Met. 216.

Manus medicas ad vulnera. Virg. 3. Georg. 456.
Dum medicas adhibere manus ad vulnera pastor
Abnegat.

Manus pomis: id est, Admovere. Sen. Oeth. 8.

Manus vectigalibus. Cic. contra Lege Agr. 46. Adhibeant manus vectigalibus vestris, irrumpant in ærarium.

Medicum. Cic. de Fato 29. Sive tu medicum adhibueris, sive non adhibueris, convalesces.

Medicinam. Cic. 16. Att. Sed desperatis etiam Hippocrates verat adhibere medicinam. Id est, Uti medicina circa eos quorum salus desperata est.

Memoriam. Cic. 2. de Orat. Ut his rebus adhibeat tanquam lumen aliquid, memoriam, ut vocem, ut vires.

Misericordiam. Id est, Præstare se in re aliqua misericordem. Cic. pro Rabir. 5. Adhibeatis in hominis fortunis misericordiam, in Keipub. salute sapientiam.

Miserationem. Cic. in Bruto.

Moderationem. Cic. 2. de Orat. Hæc igitur adhibenda est primum in jocando moderatio, &c.

Moderationem dicendi adhibere. Cic. de Lege Agr.

Modum, Uti moderatione, Servare mediocritatem, quod & Servare modum, & Tenere modum dicitur. Cic. 5. Tusc. Plena vita exemplorum est: sed adhibeat oratio modum, & redeat illuc unde deflexit. Idem pro Cluent. In quo non modus est adhibitus, non mos, consuetudoque servata.

Motus iudici. Cic. 2. de Orat. 189. Nisi omnes ii motus, quos orator adhibere volet iudici, in ipso oratore impressi esse atque inuisti videbuntur.

Munditiam. Cic. de Off. Adhibenda est præterea mundities.

Necessitatem adhibere. Cic. 4. Acad. Nullam adhibent persuadendi necessitatem.

Negligentiam. Ulpian. in l. si ambo. D. De compenfat. Si ambo focii parem negligentiam societati adhibuerint.

Nervos. Cic. 16. Att. 18. Si tu nervulos tuos mihi sæpe cognitos, suavitatemque qua nemo tibi par est, adhibueris.

Numerus jambicus adhibetur in fibulis. Cic. in Orat. 111.

Officium adhibere. Cic. 13. Fam. 6. Itaque hoc ejus officium quod adhibetur erga illos, ego mea facilitate, & gratia soleo, quantum possum, adjuvare.

Orationem ad aliquid. Cic. 4. Acad. 32. Interdum enim quum adhibemus ad eos orationem hujusmodi. Id est, Quum apud eos tali utimur oratione.

Odores ad deos. Cic. 1. de Nat. Deor. 113. Quos odores adhibebis ad deos, ut eos perfundis voluptatibus?

Odores rebus. Hoc est, Dare, tribuere. Lucret. lib. 2. 854.

Ordinem. Ulp. in l. Quia. §. 1. D. Si quis omnia causæ tell.

Ornamenta ad rem aliquam. Cic. in Orat. Ad has tot, tantasque res adhibenda sunt ornamenta innumerabilia.

Parfimoniam adhibere, Uti parfimonia, servare frugalitatem. Plaut. Mostel. 1. 3. 78. — noctes, diesque estur.
Bibitur: neque quisquam parfimoniam adhibet.

Patronum. Cic. 3. de Orat. 46. Quum difficultus intelligatur quid patronus velit dicere, quam si ipse ille qui patronum adhibet, de re sua diceret.

Pietatem, Præstare pietatem, Pium sese præstare. Cic. 2. de Legib. Ad divos adempto castre, pietatem adhibento, opes amovento.

Plagas. Celf. lib. 3. cap. 18. Quorundam vani metus levandi sunt, sicut in homine prævitæ sanem timente incidit, cui subinde falsæ hereditates nuntiabantur: quorundam audacia coerenda est, sicut in his fit, in quibus continendis plagæ quoque adhibentur. Loquitur de infantibus.

Pompam in dicendo. V. POMPA.

Preparationem in rebus agendis. Cic. 1. Off.

Preces diis. Cic. 1. de Nat. Deor. 3. Quid est quod ullos diis immortalibus cultus, honores, preces adhibeamus?

Prudentiam ad omnes res. Cic. 12. Att. 4. Cura, obsecro, ut valeas: eamque quam ad omnes res adhibes, in primis ad convalescendum adhibere prudentiam.

Querelas adhibere. Tibul. lib. 3. 4. 75.

Rationem. Cic. in Bruto. Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendabat.

Adhibere te ad veram rationem: subaud. Intelligendam. Lucret. lib. 1. 46.

Religionem. Cic. in Bruto. Vide ne religio nobis tam adhibenda sit, quam si testimonium diceremus.

Remedium. Cic. ad Octav. 1. Nulla remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quam quæ sunt salutaria.

Reverentiam adversus homines. Cic. 1. Off. Adhibenda est igitur quædam reverentia adversus homines, & optimi cujusque, & reliquorum. Id est, Servanda est erga homines reverentia, seu verecundia.

Sævitiam in aliquem. Cic. 2. Off. Sed his qui vi oppressos imperio coercent, sit sane adhibenda sævitia: ut heris in famulos, si aliter teneri non possunt.

Se Sic, &c. Cic. 1. Q. frat. 1. Permagni hominis est, sic se adhibere in tanta potestate, ut nulla alia potestas ab his quibus præsit, desideretur. Id est, Sic se gerere.

Sermonem. Cic. de Amicit. 98. His factus ad eorum voluptatem sermo quum adhibetur, orationem illam vanam, testimonium esse laudum, finarum putant.

Sermonem in poculo. Cic. de Senect. 47. Et is sermo qui more majorum a summo magistro adhibetur in poculo, forte Populo. [Incept. V. loc. & VV. DD. not.]

Severitatem in filio, Uti severitate in filium. Cic. 1. de Fin. 24. Quum illum severitatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Silano emancipaverat, ut eum Macedonum legatis accusantibus, quod pecuniam Prætorum in provincia cepisse arguerent, causam apud se dicere juberet. Hos castris adhibe socios, & foedera junge. Virg. 8. Æn. 56.

Solatia, Consolari, vel Uti verbis ad consolandum accommodatis. Plin. Epist. 12.

Solertiam. Cels. 2. Bell. Civil. 8. Ut est rerum omnium magister usus, hominum adhibita solertia, inventum est, magno esse usui posse, &c. i. e. accedente, conjuncta cum usu.

Speciem in dicendo. Cic. 2. de Orat. 294. Sed adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam, & pugna similem fugam. i. e. Offentationem quam uti.

Stimulus. Lucret. lib. 3. 1032.

Studium ad aliquid, Ponere studium in ea re. Cic. in Bruto 151.
Non facile quem dixim plus studii, quam illum, & ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum disciplinas adhibuisse.

Supplicium. Cic. 11. Philipp. Neque Antonius ullius supplicii adhibendi, si potestatem habeat, ullam partem est relicurus.

Tempus adhibere, Ponere tempus in re aliqua. Cic. 1. Off. Adhibebit ad considerandas res & tempus & diligentiam.

Testes, quod vulgo dicitur, Capere testes. Ter. Phorm. 4. 5. 2. Hoc temere nunquam amittam ego a me, quin mihi testes adhibeam. Cui dem: & quamobrem dem, commemorabo. Cic. de Fin. lib. 2. 67.

Teltem deum. Cic. 3. Off. 44. Quum vero jurato sententia dicenda sit, meminerit deum se adhibere teltem. In aliis exemplaribus legitur, Habere teltem.

Titulum humatis. Liv. 6. Bell. Pun. Eos uno titulo contegerent, adhiberentque humatis titulum, HIC SITI SUNT ACARNANES, pro Adarent.

Tormentum. Cic. 3. Off. Sed tanquam tormenta quadam adhibemus. Hoc est, quasi Machinas bellicas admovemus, aut fortasse de Tormentis intelligit, quæ ad veritatem extorquendam adhibentur.

Tympanum. Plaut. Penul. 5. 38. Cur non adhibuiti, dum hæc loquereris tympanum? Cur (inquit) hæc non dixisti ad sonum tympani? cur altiori voce non inclamasti?

Vanitatem orationis. Cic. 3. Off. 58. Qui orationis vanitatem adhibuerunt. Id est, Vana illi sunt oratione.

Victus genus certum adhibere. Celf. Genusque victus adhibendum est, quo carnem ali docui.

Vim, est Vim asserere, sive Cogere. Cic. 1. Off. Quasi vero forti viro vis possit adhiberi. Hoc est, Asseri, vel inferri, ac si diceret, Virum fortem cogi non posse: ut qui nihil non sponte faciat.

Vim veritati. Cic. pro Quintio.

Vires in re aliqua, Vires ad eam rem accommodare, adungere, applicare, quod est Admiti. Quintil. lib. 5. Plurimum adhibere virium in studio literarum.

Virtutem. V. supra Gravitatem adhibere.

Ufam. Cic. Studio adhibito & usu.

Vocem. V. supra Memoriam adhibere.

Vincula alicui. Ovid. 3. Faust. 293.

Nec sine vi tradent: adhibe tu vincula captis.

Vinum egrotis. Id est. Dare. Cic. 3. de Nat. Deor. 69. Ut vinum egrotis quia prodest raro, nocet sepius, melius est non adhibere omnino, quam ipse dubie salutis in apertam perniciem incurrere.

Vultum alicui. Id est, Convertere. Ovid. 2. Amor. 13. 15.

Huc adhibe vultus, & in una parca duobus: Nam vitam domina tu dabis, illa mihi. Hoc est, Huc oculos adverte, meas preces auditura.

ADHIBITUS, Partic. ut Adhibito Interprete. Curt. 8. 12. 9. & 10. 3. 6. conf. 7. 11. 6. Suet. Calig. 2. Nullo adhibito modo.

ADHIBITIO, onis. f. Marcell. Emp. cap. 15. Adhibitio cucurbitarum.

ADHINIUS, Ivi, tum, [αδηνίσιον] ire. ex Ad, & Ilinio; Equorum est, qui equabus adhinnit, Id est, Ad eas hinniunt, videlicet coitum appetentes: quin & equae vicissim interdum equis adhinnit. Plin. lib. 35. cap. 10. Nanque ambitu aemulos prevaleat feniens, singulorum picturas inductis equis ostendit. Apellis tantum equo adhinnivere. Ovid. lib. 1. de Arte Am. 280.

Femina cornipedi semper adhinnit equo. Idem 2. de Rem. Amor. 634. Fortis equus vitæ semper adhinnit equæ.

Adhinnere ad orationem alicujus, pro translatione dictum. Cic. in Pison. 69. Itaque admiffarius iste, simulatque auditus a Philosopho voluptatem tantopere laudari, nihil explicatus est: sic suos sensus voluntarios omnes incitavit, sic ad illius hanc orationem adhinnit, ut non magistram virtutis, sed authorem libidinis a se illum inventum arbitratetur. Hoc est, Ea re audita ita exarfit in voluptatem, ut, &c.

ADHOC, V. AD. ADHORRESCO, adhortui. [αδελφότης] Ovid ad Liviam 221. Ipse pater flavus Tyberinus adhortui undis. Hoc est, Valde vehementer horruit. Vel Ad peditem & equitum clamorem horruit. Vel, Exterritus est ad clamorem & planctum funebrem. al. Inhorruit.

ADHORTOR, [αδελφότης, παρρησια, σπουδα] ari. Idem significat quod Hortari. Ter. Heaut. 1. 1. 8. Quod mihi videre præter ætatem tuam

Facere, & præter quam res te adhortatur tua. Adhortor ad rem aliquam. Cic. Ut ad defendendam Rempub. te adhortarer. Idem 1. Off. Maxime ne possit aliquando ad bellum faciendum locus ipse adhortari. Id est, Admonere, aut Incitare.

Adhortari sese. Catul. 58. Epig. de Breecynthia & Aty, Ferus sese ipse adhortatur, rapidum incitat animum. Id est, Leo sese ad iram accens. Sed V. H. Voff.

ADHORTATIO, onis f. [αδελφότης] Ipse actus adhortandi. Id est, Hortatio. Cic. 2. de Orat. 11. Omnia nostra adhortatione, ad eorum quos propofuimus, sermone, disputationemque veniamus.

ADHORTATUS, us. m. Idem. Apul. Apol. p. 228. Meo adhortatu.

ADHORTAMEN, inis. n. Idem. Apul. 4. Flor. Non multa mihi apud vos adhortamina suppetunt.

ADHORTATOR, [αδελφότης] Qui adhortatur. Liv. 7. Utrum qui audiendus duntaxat magnificus adhortator sit, verbis tantum ferox, operum militarium expert: an qui, &c.

ADHUC, [αδελφότης, αρεσται, δειπν] Adv. temporis, idem significat quod Usque adhuc, hæcenus, ad hoc tempus. Compositum est autem ex Ad (quod tam in compositione quam appositione quandoque significat Usque) & adverbio Huc: quasi tu dicas Usque huc, vel Hucusque, id est, Usque ad hoc. Plaut. Trucul. 4. 3. 20. Conventum adhuc utriusque verba. Cic. 7. Att. 12. Unam adhuc a te epistolam acceperam. Et 6. Fam. 14. Ego tamen Cæsari pro te, sicut adhuc feci, supplicabo.

Adhuc, pro Etiam, vel Præterea. Quintil. Est adhuc alia in respondendo figura. Cic. in Lælio 32. Ortum quidem amicitiae videtis, nisi quid adhuc forte vultis.

Adhuc, Continuationem temporis denotat, quod Gallica lingua dicitur Encore. Ter. Phorm. 3. 1. 15. Adhuc tranquilla res est. Plaut. Pseud. 4. 7. 77. — tun' hodie

Ex Sicyone huc pervenisti? h. alto adhuc meridia. Ovid. 16. Epist. 263. — Adhuc tua messis in herba est.

Adhuc locorum, pro Adhuc, nam (locorum) ornatus causa tantum ponitur, eadem figura qua dicitur Ubique locorum, & Nusquam gentium. Plaut. Capt. 2. 3. 25. Ut adhuc locorum feci, faciam sedulo. conf. Ad id locor. in AD.

A D I

ADIABARÆ, Æthiopiæ populi sunt. Plin. lib. 6. cap. 30. Deinde contra Meroen Megabari, quos aliqui Adiabaras nominaverunt.

ADIABENA, vel ADIABENE, Regio orientalis prope Babyloniam, ut auctor est Strabo lib. 16. Plin. lib. 5. cap. 12. Adiabene, Assyria ante dicta. Stephanus ostendit medium fuisse inter Euphratem & Tigrim. Unde & Mesene sit dicta. Volatet, sic dictam putat ad id est, non permancendo, quod ibi Euphrates sit minime vado permabilis. Quidam hinc vocabulum inditum putant Adiabene, quod ob frequentiam occurrentium luminum transiri facile non possit. Sed verius Ammianus a Diaba h. dictam contendit. V. Cellar.

ADIABENICUS, Adj. Frequens in Cognominibus Imperatoris Severi, de quo Sextus Rufus cap. 21. Huic cognomina ex victoriis quædã sunt; nam Parthicus, Adiabenicus & Arabicus est cognominatus. adde Inscript. Gruteri p. 1. II. & 22. &c.

ADJACIO, ii, [αδελφότης] etc. Juxta vel prope jacere. Liv. 2. 49. Thufcus ager Romano adjacet.

Adjacens insula dicitur, que est Prope ades, non tamen conjuncta contextu adhiocorum. I. 15. §. 14. D. de damno infecto. Item quid dicitur si insula adjacens domui vicinia faciat?

ADIANOÏTA, [αδελφότης] sunt, Quæ verbis aperta, occultos sensus habent: Mystica. Author Quintil. lib. 8. cap. 2.

ADIANUM, i. n. [αδελφότης] Herba, dicta ab α & δῖαν, quod folium ejus aqua perfusum non mædæfat, sicco semper simile. Vulgo Capillus Veneris dicitur. Sic enim verit Theodoros. Plin. 22. 21: 27. 13. & 28. 11. Apul. de Herb. cap. 47. 51. & 97. Matthiolus eandem cum Paronychia relinquit

ADIAPHORIA, Qualitas rerum, per quam indifferentes habentur. Item in neutram partem Inclinatio. Cic. 4. Acad. Aristoni summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri, quæ Adiaiphoria ab ipso dicitur.

ADIAPHORON, Cic. vertit Indifferens. lib. 3. de Fin. 16. A Græcis tum ἀδιαφορον, tum μέτρον vocantur, que in medio sunt Gell. 2. 7.

ADIATORIX, [αδελφότης] Meneclii quijusdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui cum apud Heracleam Ponticam, coloniam Romanorum eo missam, nocte una iussu Antiochii jugulasset, paulo post in prælio Actio captus, & in triumpho circumductus, una cum filio jugulatus est. Strab. lib. 12. duob. locc.

ADIATREPSIA, æ. f. [αδελφότης] Impudentia, Pertinacia animi rigidioris. Nihil magis in natura sua laudare se, ac probare, quam adiatrepsiam. dicebat Caligula apud Suet. cap. 29.

ADIDES, Teli genus esse putat Sipontinus, citatque locum Virg. 7. Æn. 730. — teretes funt adides illis

Tela, &c. Sed ibi Acides legendum. V. ACLIS. ADJECTIO, ADJECTIVUS, ADJECTUS, us. V. ADJICIO.

ADIGO, egi, actum, [αδελφότης, ἀντιλογία, διαλογος] ere. Vi impellere, sicut Feriendo adigimus cuneum. Plin. lib. 16. cap. 10. In ipsam arborem clavus ferreus adigatur. Idem lib. 17. cap. 17. Staviffiore ramo pali modo excacato adigatur alte, exiguu super terram relicto capite.

Adigas, id est, Dare cogas. Festus. [Locus corruptus & varie tentatus. Verisimilis conjectura Scalig. Adire cogas.

Adigere, Usque ad aliquid agere, sive jacere. Cæsar. 3. Bell. Civil. 51. Pompejus tumulum quendam occupavit, qui tantum aborat a nostro castello, ut telum tormentumve missum adigi non posset. [Castigati Codd. exhibent Adijit, idque Cæsari admodum familiare. V. in ADJICIO.

Adigere naves. Hoc est, Agere, admovere. Tacit. 2. Ann. 7. Vultus. Tacit. 6. Ann. 35. V. MOX ADACTUS.

Ensem in pectus. Ovid. 5. Met. 70. Et in media præcordia. Sil. lib. 7. Aliquem ad umbras infernas. Virg. 4. Æn. 24. &c.

Sed mihi vel tellus optem prius ima defiscat, Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras, Pallentes umbras Erebi, noctemque profundam, Ante, pudor, quam te violen, aut tua jura resolvam.

Adigo, cum infinitivo. Virg. 6. Æn. 695. — tua me genitor, tua tristis imago Sæpius occurrent, hæc limina tendere adegit. Id est, Huc venire me impulit, coegit.

Adigere, per metaphoram, Concitare, Impellere. Ter. Adel. 1. 2. 31. Tu homo adiges me ad infantiam. Idem Eun. 2. 1. 13. Noctu te adigent horum insomnia. [Ridicule quasi de somnambulone. Forte Adiget. Quod opportune video codd. MSS. auctoritate & Cl. Bentleji iudicio comprobantur.

Adigere arbitrium: vel, Adigere arbitrium, locutiones sunt a veteribus usitate, pro Agere ad arbitrium, pro, agere in, vel ad Judicium. Cicero Rose. Com. 25. Quæ cum ita sint, cur non arbitrium pro socio adigeris Q. Roscium, quæro. Idem 3. Off. 66. Itaque Calpurnius cum demolitus esset, cognovissetque Clodium ædes postea proficiscipie, quam esset ab Augurb. demoliri iussus, Arbitrum illum adegit, Quicquid sibi Dare facere oporteret ex fide bona. V. not. VV. DD. ad loc. utrumq.

Adigere sacramento, vel jurejurando, sive ad jusjurandum, dicitur Is qui conceptis verbis alium jurare cogit. Ex Budæo. Cæf. 7. Bell. Gall. 67. Probata re, atque omnibus ad jusjurandum adactis. Liv. 4. Bell. Pun. Citatosque singulos jurjurando adigam.

Sacramento alicuius adigere legiones. Tacit. 1. Hist. 37. Adigere jusjurandum, sine præpositione. Liv. 5. Decad. lib. 3. Ita jusjurandum adigebant. Loquendi genus est non improbandum. nam apud veteres in verbis compositis non solet præpositio reperi. Sic Hor. 1. Epist. 18. 16. Propugnare nugis dixit. [Nili distinguendum. Propugnare, nugis armatus, quicquid & Lambino videtur.

Adigere in verba, Cogere quempiam ut in nostra verba juret. Cæf. 2. Bell. Civil. 18. Provinciam omnem in sua & Pompeji jure per jusjurandum adigebat.

Adigi jurejurando in verba principis, est quod nunc dicitur, Præstare juramentum fidelitatis. Ex Budæo. V. JURARE & infra ADGENS.

Adigere, pro Agere; ut Adigere ovem. Plaut. Bacch. 5. 2. 3. Adaxint. Id est, Adcperint. Fest. Pomp. Quo de V. supra ADASSO.

ADACTUS, Partic. ab Adigo, [αδελφότης, διαδιδίς] Vi impulsus. Plin. lib. 16. cap. 40.

Adactus, Infixus, Nonio. Virg. 9. Æn. 431. — sed viribus ensis adactus Transadigit costas.

Adactus cum dativo. Plin. lib. 25. cap. 2. Dixit Democritus, creditit Theophrastus, esse herbam, cujus contactu illare ab alite quam retulimus, exiliret cuneus a pastoribus arbori adactus.

Adactus cum accusativo, præpositione intercedente. Propert. lib. 3. Eleg. 22. In faciem prore pinus adacta novæ. Adactus jugo, legibus. Stat. 7. Theb. 512. — limes mihi carminis esto

OEdipodæ confusa domus: quando Itala nondum Signa, nec Arcteos aulim sperare triumphos, Bisque jugo Rhenum, bis adactum legibus Istrum. Rhenum & Istrum dicit, pro Rheni & Ithri uccolis.

Adacta intus vis mortis. Lucret. lib. 3. 172. Pænarum grave sic solvendi tempus adactum. Lucret. lib. 5. 1224. Vultus alte. Virg. 10. Æn. 850. Id est, Profunde impressum.

ADACTIO, [αδελφότης] ab Adigo, Ipse actus adigendi. Liv. 22. 38. A tribunis ad legitimum jurjurandi adactionem translatum.

ADACTUS, ūs. m. Idem. Lucret. lib. 5. 1329.
 — feros exibant dentis adactus.

ADIGENS, entis. Tacit. 4. Hist. 31. 3. Adigente Hordeonio Flacco dixit sacramentum.

ADICIO, cti, eclum. [*ἐπιθήσει, ἐπιβάλλω, προσβάλλω*] etc. ex Ad, & Jacio; proprie est Jacere ad; ut Adicere tela. Caf. 3. Bell. Gall. 14. Ut neque ex inferiore loco satis commode tela adjici possent, & missa a Callis gravior acciderent.

Adicere telum, est Plus quam Jacere: nempe ita acre, ut ad eum locum, quem iaculator petit, perveniat. Caf. 2. Bell. Gall. 21. Et quia non longius hostes aberant, quam qui telum adjici possit, praelii committendi signum dedit. Idem lib. 4. Atque ita montibus angustis mare continebatur, ut ex locis superioribus telum in litus adjici posset. Lambin.

Adicere intus, pro Injicere, immittere, infundere. Corn. Cels. lib. 7. cap. 27. Idemque humor chlytere intus adjectur. [Lindeniſus edidit, Adigetur.]

Adicere, pro Jacere. Columel. lib. 12. cap. 16. In lixivie sextarios decem falis tres cyathos adjectat. Potest hic pro Addat accipi.

Adicere, pro Addere. Liv. 2. Adiectebat hinc muneri agrum aliquantum. Cic. de Petit. Consul. Non ut aliquid ex his novi adicere.

Adicere doctrinæ gloriam ad laudem belli. Cic. 1. Off. 116. Quod idem fecit Timotheus Cononis filius: qui quum belli laude non inferior fuisset quam pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenii gloriam adject.

Adicere ex abundantî. Quintil. lib. 5. cap. 6. Vitiose adicere. Idem lib. 1. cap. 13.

Adicere animum rei vel ad rem, pro Animum appellere, adjungere, applicare. Ter. Eun. 1. 2. 63. Quantum suspicor, ad virginem animum adject.

Animum consilio, & ad consilium. Liv. 8. Bell. Pun. Idem lib. 5. Autoritatem. Plin. Epist. 20. Quin etiam voluminibus ipsis autoritatem quandam & pulchritudinem adject magnitudo.

Calculum. Plin. 1. Epist. 2. Si modo tu fortasse errori nostro album calculum adjeceris. V. CALCULUS.

Celeritatem. Cels. lib. 7. cap. 4. Adjectur celeritatem, sicut tormento quoque, si & linum, & id quod ex penicillo est, alioque medicamento illinuntur ex his, quibus callum exedi potui. Id est, Id celerius fit, sed majori dolore. Et cap. 21. ejusdem libri.

Clamorem. Tacit. in Vita Agricolæ.

Discipline aliquid. Cels. in præc. lib. 7. Ac Romæ quoque non medicos professores, maximeque nuper Tryphon pater, & Luelpitius, & (ut ex scriptis ejus intelligi potest) horum crudelitissimus Megeſ, quibusdam in melius mutatis, aliquantum ei discipline adjecerunt.

Expectationem. Quintil. in præc. lib. 4.

Febres adject. Id est, Addit. Corn. Cels. lib. 2. cap. 1. At æstas non quidem vacat perisique ab his morbis, sed adject febres, vel continuas, vel ardentes, vel tertianas.

Malo multum. Cels. lib. 3. cap. 11. Hæc enim paulo ante data multum malo adject.

Modum. Hoc est, Adhibere. Tacit. 3. Ann. 6.

Oculos in aliquem, quod proprie Conjicere oculos dicimus. Plaut. Afin. 4. 1. 24.

Oculus alicui rei, vel in aliquam rem, est Cupiditate rei vise teneri. Cic. 4. Verr. Partim plane videbant adjectum esse oculum hereditati.

Adicere oculorum imprudentiam aliquid, Aliquid intueri non dedita opera & ex industria, sed per imprudentiam. Cic. lib. 2. de Legib. 36. Qua licentia Romæ data, quidam egisset ille, qui in sacrificium cogitatum libidinem intulit, quo ne imprudentiam quidem oculorum adjici fas fuit?

Stimulus Jovifrementi, Jovem jam iratum magis accendere. Ovid. 1. Met. 245.

Vires. Liv. 4.

Virus in angues. Ovid. 3. de Art. Am. 8.

Dixerit e multis aliquis, cur virus in angues Adjicit? & rabidæ tradis ovile lupæ?

Proverbia sunt.

Adicere aliquid cibo, est Addere: cui adversum Demere aliquid cibo. Cels. lib. 4. cap. 2.

Aliquid potioni adicere, est Aliquanto largius bibere. Cels. lib. 1. cap. 3.

Adicere, pro Consecrare. Virg. 19. Æn. 182.

Tercentum adjectum, mens omnibus una sequendi. Ubi Serv. Adjectum, accedunt, & consentium ejus voluntati. Unde ait, Mens omnibus una sequendi. Id est, Coniurati sunt. Hæc ille. Cæterum videtur esse sermo ellipticus: ut sit, Adjectum illi animum, aut studium, aut voluntatem, aut se. [Imo referat ad v. seq.]

Qui Cærete domo, qui sunt Minionis in arvis.

Ilia vero: Mens omnib. u. f. Parenthesi includi debent.

ADICIO, cti, Verbum Jurisconsultis usitatum, pro Adicere. Paul. in l. Necessæ. D. de in diem addict. Necessæ autem habebit venditor meliore conditione allata, priorem emptorem certiore facere, ut liquid aliud adicit, ipse quoque adicere possit. V. Ant. August. lib. 2. Emend. cap. 3. Ita quoque Poetæ aliquando Adicere dicunt pro Adicere. Sic Marcial. lib. 4. 54.

Nil adicit penso Lachesis.

ADJICIALES Cœnæ & Adipales, Sacerdotum vocabantur. Plin. lib. 10. cap. 20. conf. 29. 4. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 6. ubi de pavonibus, Primus hos Q. Hortensius argurali adjectici cœna possuisse dicitur. Dicitur autem Adjicialis cœna, quod in ea Multa extra ordinem, ultraque iusta fercula adjectantur. Eadem & Pontificalis dicta, teste Macrobo. 3. Saturn. cap. 13. Hæc ex Hermolai in Plinium sententia. Argute l. Liptus de Magn. Rom. 4. 9. Adiciales scribendum contendit, sic dictas, quod in Aditu honoris dari solite. Ita & in scriptis & editis Plin. 10. 20: 1. 23. & 29. 4: 1. 1. 4. conf. ADIPALIS.

ADJECTUS, Partic. [*ἐπιθήσει, ἐπιβάλλω*] V. in verbo Plin. lib. 18. cap. 3. M. quidem Curii post triumphus immensusque terrarum adjectum imperio, nota concio est, perniciosum intelligi civem, cui septem jugera non essent satis.

Adjecta ignominia post mortem. Quintil. lib. 3. cap. 7.

ADJECTAMENTUM, i. n. Idem quod Adjectio. l. 242. Dig. de verb. sign. Artemon magis adjectamentum, quam pars navis est.

ADJECTIO, onis. f. [*προσθήκη*] Verbale. Vitruv. l. 9. c. 9. Sin autem eorum adjectionibus & detractioibus correptiones dierum aut crecentie non probantur, &c.

Adjectio, Jurisconsultis dicitur Melior allata conditio in pretio, quæ in adjectionibus, & auctionibus plerumque locum habet. Adjectionis autem & Additionis (quæ verba non parum frequenter in quibusdam libris incepte confunduntur) est et differentia, ut cum in diem addictio ita fiat, ille fundus esto tibi emptus centum, ut cum in diem addictio ita fiat, meliorem conditionem attulerit: siqui adjectionem ad pretium fecerit, & id rei domino placuerit, adject ei rem: si nemo adjecterit, illi in diem emptori addictio facta continet. Idem in auctionibus. Ulp. in l. Ubi autem. §. Idem Julianus. D. de in diem addict. Item Julianus libro quindodecimo querit, si res in diem addicta interierit, vel ancilla decederit: an partus vel fructus eius nomine adjectio admitti possit? & negat admittendam adjectionem: quia alterius rei, quæ ejus quæ distracta est, non solet adjectio admitti. Quo loco fit Adjectio scriberetur, ut quidam voluit, neplus Ulpianus foret. V. Ant. August. lib. 2. Emend. cap. 3. ex quo hæc descriptio.

Adjectiones Justinianus §. ult. de Success. libert. acquirere videtur pro Modis civitatem Romanam & jus familie atsequendi. Alciat. 17. lib. 1. præreg.

Adjectiones familiarum. Tacit. Emergentibus familiarum adjectiones. Sic autem dicebantur, quia certus in colonis erit familiarum numerus, cui injussu Senatus adicere non licebat. Quem in serfem esse Taciti verba accipienda, ostendit Livius sic scribens, Postulantibus a Senatu Aquileientium legatis, ut numerum colonorum augeter, M. & D. familiarum ex S. C. scriptæ. Sic etiam Adjectio locorum in quodam Inscriptione legitur. Tribus xxxv. quod liberalitate optimi principis commoda earum locorum adjectione amplata sunt. Ex Turneb.

ADJECTUS, ūs. [*ἐπιβάλλω*] Idem quod Adjectio. Vitruv. lib. 9. cap. 9. Cuncorum adjectus, aut exemptus in singulis diebus aut mensibus Adjectus, pro Jactu, appulsi, coniectu, qui ad id perveniat quo contendit. nam Adicere telum, est Plus quam Jacere. Lucret. lib. 1. 689. — neque sunt igni simulata: neque ulla Paterea rei, quæ corpora mittere possit Sensibus: & nostris adjectu tangere tactus. Lambinus.

ADJECTIVUS, a, um. [*ἐπιθετικός*] denominat a participio Adjectus, Nomen est fictum Grammaticis. ut quum dicunt, Adjectivum nomen. Prisc. lib. 2. Adjectiva nomina ideo vocantur, quod aliis appellentur, quæ substantiam significant, vel etiam propriis adjecti locis, ad manifestum in eorum qualitatem vel quantitatem, quæ augeri vel minui melius habent, e consumptione possunt, ut Bonum animal, Magnus homo. Macrobo. Saturn. 1. 4. Adjectivum Græci *ἐπιθετικόν* vocant. Eodem vocab. & Latini utuntur. V. l. l.

ADJECTO, are. frequenter. Apic. 8. 2. Adjectare caryotam, uvam passam & oleum.

ADJESIVUS, [*Ἀδῆσιος*] Mons est Bœotia, de quo Plin. lib. 4. cap. 7.

ADIMANTUS, [*Ἀδῆμαντος*] Nomen viri Atheniensis, fratris Platonis. Laert. lib. 3.

Fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux, qui cum Themistocli exilium objiceret, Num putas, respondit Themistocles, exulem quempiam esse, qui ducentas habeat triremes? Suidas.

ADIMIO, cti, emptum, [*ἐπιμαίω, ἀφαιμάω*] etc. Auferre. ex Ad, & Emo: quod antiqui, ut ait Festus, Emere dicebant, pro Accipere. Ter. And. 4. 2. 14. Hanc, nisi mors nihil adimet nemo. Contrarium Addo. q. V. Adimere aditum. Cic. 7. Verr. Illi aditum litoris Syraculanis ademerunt. Id est, Prohibuerunt a littore.

Ægritudinem. Ter. Heaut. 3. 1. 12.

Animum alicui. Plaut. Milit. 3. 1. 134.

Benevolentiam, charitatem, nomen feceri adimere. Cic. pro Sextio, Ademit Albino feceri nomen mors illæ, sed charitatem illius necessitudinis & benevolentiam non ademit.

Causam rei alicujus faciendam. Ter. And. 5. 1. 18.

Civitatem alicui, est Eum privare civitate, sive Expellere. Unde & Civitatis ademptio dicitur. Cic. pro Cæcin. Deinde nihil rationis affers, quum obrem, si libertas adimi nullo modo possit, civitas possit. Nam & eodem modo de utraque re traditum nobis est. Et si semel civitas adimi potest, retineri libertas non potest.

Curam. Ter. Phorm. 5. 6. 47. & Hec. 5. 3. 19.

Confectudinem. Ter. Phorm. 1. 3. 9.

Diem adimit nox. Plaut. Capt. 2. 3. 57.

Dolores. Hor. 2. Sat. 3. 288.

Facultatem rei fac. Caf. 1. Bell. Civil. 29. 1. Omnibus coactis navibus, Pompejus præsentem facultatem insequendi sui ademerat. Cic. 3. Att. 7. Formam alicui. Plaut. Amph. 2. 1. 53. Hodie legitur Abstulit non Ademit. Fortunam patrias. Cic. 3. Verr.

Leges. Cic. 2. de Fin.

Leto alicum adimere. i. e. Morti. Hor. 3. Od. 22. 3.

Memoriam. Plin. lib. 37. cap. 12.

Metum. Ter. And. 2. 2. 2.

Misericordiam hominibus lenissimam. Cic. pro Rosc. Amer. Hominiibus lenissimis ademit misericordiam consuetudine incommemoratum.

Meipsum mihi. Cic. 3. Att. 5. Inimici mei mea mihi, non me ipsum ademerunt.

Nomen alicui ademptum. Plaut. Epid. 2. 2. 50.

Nomen virginum. i. e. Virginitatem. Ovid. 8. Met. 591.

Potestatem. Cic. 3. de Legib. & pro Quintio, & 1. Verr. 21.

Risum. Plin. lib. 11. cap. 73.

Soccos pedibus, pro Detrahere foccos. Plaut. Epid. 5. 2. 60.

Somnum. Cic. 2. Att. 16.

Tranfitum. Plin. lib. 17. cap. 21.

Vincula canibus. Ovid. 8. Met. 332.

Vires. Ovid. 3. Met. 469.

Vitam. Cic. in Partit. & 5. Tusc. 3. V. VITA.

Vocem homini adimere creditur lupus. Plin. lib. 8. cap. 22.

Adimo, cum infinitivo loco nominis positio. Hor. 1. Epist. 19. 9. — adimam cantare feveris. i. e. Cantum.

ADEMPtus, [*ἀδῆμαντος*] Partic. Hor. 2. Od. 4. 10.

Barbare postquam cecidere tunicae Theſſalo victore, & ademptus Hector. h. e. Occisus, e medio sublatus.

Anima adempta. Lucret. lib. 3. 405.

Conditio mortis adempta. i. e. Moriendi potestas. Virg. 12. Æn. 879.
 Adempta equorum pernicitas. Tacit. i. Hist. 79.
 Augmen ademptum. Absumptum augmentum. Lucret. lib. 2.
 Fratrem ademptum lugere. Ovid. 11. Met. 273.
 Lumen alicui. i. e. Oculus. Virg. 3. Æn. 658.
 Lux. Ovid. 14. Met. 197.
 Pax. Ovid. 1. de Ponto 2. 16.
 Spolia. Ovid. 1. Amor. 3. 29.
 Succu. Ovid. 2. Met. 211.
 Torquis. Ovid. 1. Fast. 601.
 Virilitatis adempta homo. i. e. Spado, exectus. Tacit. 6. Ann. 31.
 Sed Pardis mittendi fecretos nuntios validissimus auctor fuit Sinnaces, infigni familia, ac perinde opibus, & proximus huic Abdus ademptæ virilitatis. Non despectum ali ad apud Barbaros, utroque potentiam habent.

AD E M P T I O, Ænis. f. [ἀδαιμάτως] verbale ex Adimo; h. e. Ablatio, privatio. Cic. pro Domo sua 78. Id autem ut esset faciendum, non ademptio civitatis, sed tecti & aquæ & ignis interdictio faciebant.
 Ademptio bonorum. Callistratus in l. ex judiciorum D. de accusationibus.

Ademptio libertatis. Paul. in l. Si servo. D. de adimend. legat.
 AD I M P L E O, Ævi, Ætum, [ἀδαιμάτω] Ære. Videtur idem esse quod Impleo, sed est verbum rarissimum. Plin. lib. 11. cap. 37. Cochleis oculorum vicem cornicula bina præternatu adimplent. Quasi Oculorum vicem implent, aut potius suppleunt. Hic plerique Libri tum veteres, tum novi, Implet non Adimplent, præ se ferunt. Accipie igitur alia exempla. Paulus Leg. 43. Dig. de administratione, & Per. Tutor. Adimplere id quod promittit & Leg. 57. Digest. de contr. empt. pr. Venditionem adimplere emptor coarctandus est. Tertull. contr. Mar. 5. 17. Temporum adimplendorum dispensatio. Et Salvian. de G. D. p. 34. Salvat ea que adimplentur.
 AD I M P L E T U S, Partic. Firm. de errore Prof. Rel. p. 10. Adimpleti tibi-ariam cantu.

AD I M P L E T I O, onis. f. Tertull. advers. Marc. 5. 17. Temporum adimplentiones; & mox, Dispensatio sine adimplentione. conf. Salvian. l. c. pag. 34.

AD I N D O, Ædi, Ætum, [ἀδαιμάτω] Ære. Verbum antiquum, compositum ex Indo, quod ipsum ex Do est compositum; significat Impingere, immittere. Cato de R. R. cap. 18. Orbem olearium latum pedibus quatuor punicanis coagmentis facito, crassum digitis sex, subscudens iligænas adindito.

AD I N V E N I O, Æni, entum, [ἀδαιμάτω] Ære. ex Ad, & Invenio: quod ipsum ex Venio compositum est: idem quod Invenire significat, five potius Commisisci: h. e. Ingeniose & subtiliter invenire. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Ex quo intelligitur, adinventæ animo, percepta sensibus, adhibitis opificum manibus, omnia nos consecutos, & Plaut. Curcul. 1. 3. 134. Jam huic voluptati hoc adinventum odium est. in quibusdam Exemplaribus legitur Adjunctum.

AD I P A L I S, AD I P A T U M, V. AD E P S.
 AD I P I S C O R, adeptus sum, [ἀδαιμάτω] Ære. ad, & verbo antiquo Apiscor, est Rem aliquam assequi. h. e. Ad aliquid pervenire. Plaut. Stich. 2. 2. 8. Nunc potestas tibi adipiscendi est gloriam, laudem, decus.
 Adipisci honores. Cic. pro Cluent. 118.
 Adipisci iudicium, Ter. Phorm. 2. 2. 59.
 Hic de eadem causa bis iudicium adipiscitur.

Jus. Liv. 1. Jus nostrum adipiscamur. i. e. Obtineamus.
 Adipisci nuptias. Ter. And. 2. 1. 34. Nuptias effugere ego istas malo, quam tu adipiscer.
 Ordinem Senatorium. Cic. pro Placc. Palmam. Plin. lib. 45. cap. 10.
 Senectutem. Cic. de Senect. 4. Quo in genere in primis est senectus, quam ut adipiscantur omnes optant, eandem accusant adepti.
 Adipisci quempiam, pro Affequi: de itinere dictum. Plaut. Epid. 1. 1. 13. Nam ut apud portum te confexi, curriculo occæpi sequi: Vix adipiscendi potestas modo fuit.
 Adipisci aliquid ad dicendum & judicandum. Cic. in proem. 3. Off. Ut non modo Græcarum literarum rudes, sed etiam docti aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum & ad judicandum. i. e. Acquisivisse, proficisse.

Adipiscor, in pass. signif. Plaut. Trin. 2. 2. 86. Non ætate, verum ingenio adipiscitur sapientia. pro Acquiritur, comparatur. conf. Prisc. p. 791.
 AD I P I S C E N D U S, [ἀδαιμάτω] Ære. Cic. 1. de Legio. 59. Intelligit quanta instrumenta habeat ad obtinendam adipiscendamque sapientiam. Sic 1. Off. Idem 1. de Fin.

AD E P T U S, Partic. [ἀδαιμάτω] Ære. Idem quod Affectus. Plin. lib. 7. cap. 24. Tam multis gloriæ eius adeptus.
 Adeptus cognomen. Propert. 4. 4.
 Crimen. Ovid. 2. Trist. 92.
 Conjugium regium. Catul. 61. 6.
 Connubium. Catul. 57.
 Nomen. Ovid. 8. Met. 151.
 Adeptus rerum. i. e. Rerum potitus, qui rerum imperium tenet. Tacit. 3. Ann.

Summos honores a populo Romano. Cic. pro Cluent. 118.
 Adeptæ palmæ. i. e. Victoriæ. in signif. pass. Ovid. 4. Trist. 8. 19. Ne cadat, & multas palmas in honore adeptas. [Verus merito suspectus. Vetustatem adepta. Columel. lib. 5. cap. 6.]

AD E P T I O, onis. f. [ἀδαιμάτω] Ære. Cic. 2. de Fin. 41. Nos beatam vitam, non depulsionem mali, sed adeptioem boni iudicemus. i. e. Affectione.

AD E P T U S, Æs. m. Idem Paulin. Nolanus Ep. 32. ad Severum Edit. Par. (al. 12.) sect. 18. Ex adeptu fidei.
 AD I P O S U S, V. AD E P S.

AD I P S A, [ἀδαιμάτω] Ære. dicuntur Quæque medicamenta sicim aut extinguentia, aut obrepere prohibentia: quemadmodum Alima, αλιμα, quæ fami obstitunt. Utrorumque meminit Plutarch. in Conviv. Sept. Sapient.

AD I P S O S, vocatur Glycyrrhiza, quam vulgus Rigoliciam appellat. Plin. lib. 22. cap. 9. Hæc diximus sicim famemque fectari. Ob id quidam

Adipson appellaverit eam, & hydropicis dedere ne sitirent. Idem lib. 12. cap. 22. neminit palmæ Egyptiæ, quæ Adipos vocatur, viridis, odore mali cotonei, nullo intus ligno.

AD I P S A T E O N, Plin. lib. 24. cap. 13. scribit, Fruticem esse spinosam in Nisyrio & Rhodiorum insulis, quem alii Erythriceptum, alii Dipfacon, alii Diacheton vocant.

AD I T I O, AD I T U S, V. AD E O.
 AD J U D I C O, [ἀδαιμάτω] Ære. Per sententiam & iudicium alicui attribueri, cui contrarium est Abjudicare. Cic. 1. Off. 33. Itaque illorum fines, sicut ipsi dixerant, terminavit: in medio relicto quod erat, populo Romano adjudicavit.

Adjudicare, per translationem, Quovis modo attribueri, quasi judiciali sententia. Cic. 1. Att. 16. Sæpe, multisque verbis visis mihi salutem imperii atque orbis terrarum adjudicavit. Hor. 1. Epist. 18. 57.

Et nunc liquid abest, Italici adjudicavit armis.
 Adjudicare causam alicui. Cic. 2. de Orat. 129. Hoc necesse est, ut is qui nobis causam adjudicaturus sit, aut inclinatione voluntatis propendat in nos, aut defensionis argumentis adducatur, aut animi permotione cogatur.

Domum. Cic. 4. Att. 2. Nemo enim dubitat quin domus nobis esset adjudicata.

Adjudicare aliquem in servitutem alicui. Cic. 1. Verr. 56. Iste in possessionem bonorum mulieris mittit: ipsam Veneri in servitutem adjudicat.

Adjudicare saporem alicui rei. Plin. lib. 9. cap. 54. Is primus optimum saporem ostreis Lucrinis adjudicavit. i. e. Iudicio suo comprobavit ea esse optima faporis.

Adjudicare & Abjudicare, contraria. Cic. contra Rull. 2. 42.
 Adjudicare pro Decernere, quod vulgo dicitur Concludere. Plaut. Men. 5. 3. 6. Adjudicato cum utro hunc noctem fies.

AD J U G O, [ἀδαιμάτω] Ære. Compositum ex Ad, & Jugo: proprie significat Boves ad jugum pariter accommodare: cui opponitur Abjugare. Nonius, 2. 55. Adjugare, Adjungere. Pacuvius Chryse, Mater est Terra, ea parit corpus, animam Æther adjugat. Idem Iliona, Blandam hortatricem adjugat voluptatem.

Adjugare vitem, est Vitem in jugum disponere, quod & Jugare dicitur. Jugum autem hoc loco fimitur pro palis quibusdam, velut in jugum affurgentibus, ad quos vites certo ordine componuntur. Plin. lib. 17. cap. 22. Satius pampinos adjugate (scil. Vineæ) detergere. Columel. lib. 4. cap. 17. Nihil enim refert jugum in stellam decussari atque ducti, nisi & palmatis adjugentur.

AD J U M E N T U M, V. AD J U V O.

AD J U N G O, xi, Ætum, [ἀδαιμάτω] Ære. Ad aliquid jungere, & pene idem quod Conjugere. Cic. 1. de Orat. 236. Juris scientiam eloquentiæ tanquam ancillulam adjunxit.

Adjungi & contineri. Cic. 6. Verr. Eorum conjunctione, pars oppidi, quæ appellatur insula, mari disjuncta angusto, ponte rursus adjungitur & continetur.

Adjungit atque annectit rebus præsentibus futuras. Cic. 1. Off. Adjungere aliquem alteri. Cic. 1. Att. 11. Hic dies me valde Crasso adjunxit. pro Conjunxit, & amicum fecit. Idem 5. Fam. 7. Illud non dubito, quin si te mea summa erga te studia parum mihi adjunxerint, Respublica nos inter nos conciliatura conjuncturaque fit.

Adjungere se ad aliquem, Cum aliquo familiaritatem inire. Cic. in Philipp.

Adjungere se ad aliquos propinquitate. Plaut. in Aulul. 2. 2. 59.
 Aliquem ad amicitiam. Cic. de Petit. Consul. 21.

Applicare se & adungere ad aliquid. Cic. de Amicit. 49. Siqua significatio virtutis eluceat, ad quam se similis animus applicet & adjungat. Accellionem ædibus, pro Addere. Cic. 1. Off. Hanc Scæurus demolitus, accellionem adjunxit ædibus. V. ACCESSIO.

Animum aliquo, aut ad aliquod studium, idem quod Appellere animum. Ter. Hec. 4. 4. 61. & And. 1. 1. 29.

Animos hominum ad usus nostros, pro Accommodare. Cic. 2. Off. Quum igitur hic locus nihil habeat dubitationis, quin homines plurimum hominibus & profint & obfint: proprium hoc statuo esse virtutis, conciliare animos hominum, & ad usus suos adungere.

Adjungi ad auctoritatem senatus. Cic. 1. Fam. 9.

Auxilium sibi adungere, Comparare sibi auxilium. Cic. pro Rosc. Amer. 116. Auxilium sibi se putat adjunxisse, qui cum altero communicavit.

Sibi aliquem beneficio, Eum beneficio devincere atque astringere, & amicum reddere. Ter. Adel. 1. 1. 47.

Aliquem beneficio ad suam necessitudinem. Cic. 13. Fam. Ipsum Capitonem gratissimum, officiosissimum, optimum virum, ad tuam necessitudinem tuo summo beneficio adjunxeris.

Benevolentiam hominum sibi adungere lenitate audiendi. Cic. pro Muren. 42. Prætor offensionem vitæ æquabilitate decernendi, benevolentiam adjungit lenitate audiendi. h. e. Conciliat sibi, & acquirit favorem.

Se ad causam alicujus, quod barbare dicitur, Ponere se de parte alicujus. Cic. 1. Fam. 8. Ad eorum causam me adjunderem. h. e. Illorum causæ favorem.

Comitem fugæ. Cic. 9. Att. 12. Nihil dignum faciebat quare jus fugæ comitem me adjunderem.

Diligentiam alicujus sibi in aliquo adungere, Ut alicujus diligentia in aliquo negotio. Cic. pro Cluent. 30. Alteram partem causæ sic agemus, ut vos doceamus: alteram sic, ut oremus. In altera, diligentia vestra nobis adjundera est: in altera, fides imploranda.

Dignitatem & decus alicui. Cic. 5. Fam. 13. Mihi vero tantum decoris, tantum dignitatis adjunxeris, ut eundem te facile agnoscat fuisse in laude mea, qui fueris in salute.

Fidem alicui rei, Credere, fidem habere. Cic. 2. de Divin. 113. Auctoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitiis rebus adjunderem.

Fortuna adjuncta divinitus summis visis ad res bene gerendas. Cic. pro Lege Manil. 47. Fuit profecto quibusdam summis visis quadam ad amplitudinem & gloriam, & ad res magnas bene gerendas divinitus adjuncta fortuna.

Generum. Virg. 7. Æn. 55.

— petit ante alios pulcherrimus omnes

Turnus, avis atavisque potens, quem regia conjunx

Adjungi generum miro propterbar amore.

Metus ad gratiam adjunctus. Cic. pro Cluent. 8. Ut aliquis metus adjunctus sit ad gratiam.

Numeros verbis solutus. Cic. in Orat. 174. Qui Ilocratem maxime mirantur, hoc in ejus fumis laudibus ferunt, quod verbis solutis numeros primus adjunxerit.

Opportunitas adjuncta ad ceteras utilitates. Cic. pro Lege Manil. 50. Nunc quum ad summas utilitates hæc quoque opportunitas adjungatur, ut in his tps locis addit, ut habeat exercitum, ut ab iis, qui habent, accipere statim possit, quid expectamus?

Ornamenta oratoria dicendi ad elegantiam verborum Latinorum. Cic. in Bruto.

Provincias ad imperium, aut republicam. i. e. Addere vel Acquirere imperio. Cic. pro Lege Manil. Quinquagesimo die totam ad imperium pop. Romani Ciliciam adjunxit.

Se ad rationes alicujus. Cic. 1. Fam. 8. Me ad ejus rationes adjungo, quem tu in meis rationibus tibi esse adjungendum putasti.

In societatem urbem aliquam. Liv. 7. Bell. Maced.

Sibi focium, quod & Socium adsciscere dicimus. Cic. 3. de Fin. 9. & pro Quintio 12.

Sibi focium ad malam rem. Plaut. Afin. 2. 2. 22.

Singulos adjunxit ad singula. Cic. de Univerf. 37.

Taurus aratro. Tibul. lib. 1. 9.

Vitem palis. Tibul. lib. 1. 7.

Vitem ulnis. Virg. 1. Georg. 2.

Voluptatem, vel vacuitatem doloris ad virtutem. Cic. 2. de Fin. 42. Qui ad virtutem adjungunt vel voluptatem, quam unam virtus minime facit, vel vacuitatem doloris.

Uxorem sibi. Cic. 3. de Fin. Atque ut e natura vivat, uxorem adjungere, & velle ex ea liberos procreare.

Adjungitur ad Africam etiam Hispania. Cic. 11. Att. 12.

ADJUNCTUS, Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Alpera arteria ostium habet adjuncium lingue radicibus.

Adjunctæ aves. i. e. Adjugate. Ovid. lib. 1. Am. 1. 26.

Comparat. Adjunctior. Cic. pro Cluent. 30. Acervatim jam reliqua, Judices, dicam, utad ea quæ propria hujus causæ, & adjunctiora sunt, perveniam.

ADJUNCTUM, substant. n. gen. Gellius dici putat, quod Græci συννεμόνους ἀξίωμα dicunt. Id adjunctum verotate est, si Plato ambulat, Plato movetur: si dies est, Sol est super terras. V. Noct. Attic. lib. 16. cap. 8. Dialectica vox est. Cic. Topic. 53. Consequendum locus ab adjunctis longe diversus est. Nam adjuncta non semper eveniunt, consequentia autem semper. Idem 2. de Invent. 41. Deinde videndum est, quid adjunctum sit negotio; h. e. quid majus, quid minus, quid æque magnum sit, quid simile, ex quibus conjectura quædam ducitur. V. CONNEXUM.

ADJUNCTIO, ðnis. [ἀδὴν] Cic. 2. de Fin. In quibus nulla est virtutis adjunctio. i. e. Accessio.

Adjunctio animi. Cic. de Petit. Conf. 17. Tribus rebus homines maxime ad benevolentiam ducuntur, beneficio, spe, adjunctio animi vel voluntate.

Adjunctio nature ad hominem. Cic. 7. Att. 2. Etenim si hæc non est, nulla potest homini esse ad hominem nature adjunctio: qua sublata, vite societas tollitur. De parentum amore in suos loquitur.

Adjunctio, i. e. Additio, conditio. Cic. 2. de Invent. 171. Atque etiam hoc mihi videor videre, esse quædam cum adjunctione necessitudines, quasdam simplices & absolutas. Nam aliter dicere solemus, Necessè est Cassinenses se dedere Annibaldi, nisi malint fame perire: aliter autem, Necessè est Cassilinum venire in Annibalis potestatem. Illic in superiore adjunctio est hæc, Nisi malint fame perire: si enim id malint, non est necesse. Hoc inferius non item, propterea quod sine velint Cassinenses se dedere, sine famem perpeti atque ita perire, necesse est Cassilinum venire in Annibalis potestatem. Vulgo vocant Necessitatem conditionalem.

Adjunctio pro Quædam figura feu exornatione oratoria, quum verbum quo res comprehenditur, non interponimus, sed aut primum aut postremum collocamus. Ad Heren. lib. 4. 38. Cic. 3. de Orat. 204. Et in eadem verba impetus & concursus, & adjunctio, & progressio. Hanc vero, Adjectionem vocat Quintil. lib. 9. cap. 3.

ADJUNCTOR, ðris. m. [ἀδὴν] Qui aliquid adjungit. Cic. 8. Att. 3. Ille Galliæ ulterioris adjunctor. h. e. Qui Ulteriorem Galliam adjunctur Romano imperio.

ADJURGUM, ii. n. [ἀδὴν] Idem significat quod Jurgium, nisi locus est mendosus. Plaut. Men. 5. 2. 21.

— nec, pol, filia unquam accessit patrem

Ad se, nisi quid commisit adjurgii est causa. [Legitur Aut jurgii.]

ADJURGO, [ἀδὴν] ðre. Valde objurgare. Plaut. Amph. 2. 2. 43. At pol quin certa res est adjurgare (al. objurgare) hanc quæ me hodie adveniente domum noluerit salutare. Budæus.

ADJURO, [ἀδὴν] ðre. Idem quod Jurare: aut certe Jurare vehementius & gravius. Ter. And. 4. 2. 11. Per omnes tibi adjuro deos, nunquam eam me deferturum. Cic. 2. Philipp. 9. Adjurasque, id te invito me non esse facturum.

Adjurare, pro Jusjurandum exigere, vel Adigere ad jusjurandum, vulgo usurpatur. In quem sensum videtur dixisse. Liv. 43. 16. 5. Censoris, ut eam rem adjurarent, ita in concione edixerunt: legem censui censendo dicturos esse, ut præter commune omnium civium jusjurandum hæc adjurarent, &c. [Potest tamen de jurantibus intelligi, ut hæc insuper scilicet rogantibus sacramento, de more, Censoribus, rogati responderent. Non temere igitur est, quod negat R. Stephanus in edit. Thef. 1366. seu hujus locutionis exemplum apud idoneos auctores reperisse.]

Adjurare omnia. Cic. 3. Q. frat. 5. Crebris ut ante ad te scripti, Romæ est: & qui omnia adjurant, debere tibi valde renuntiant. Alii legunt, Adnaut.

Adjurare alicui. Ovid. 20. Epist. 159.

Promisit pater hanc, hæc adjuravit amanti:

Ille homines, hæc est restituta deam.

ADJURO, V. ADJURO.

ADJURO, ðivi, ðtum, [ἀδὴν, συνασπάζω, ἀδὴν, συνασπάζω, ἀδὴν]

ðre. Opem ferre, auxiliari, sublevare. Ter. Phorm. 3. 3. 4. Qui me dum, ut dixi, adjuravit comiter? Cic. 7. Att. 1. Adjuro te.

Adjurare, pro Favere. Ter. Phorm. 1. 4. 28. Fotes fortuna adjuvat.

Adjurare ad aliquid. Cic. pro Quintio 75. Ut omnes intelligant, non ad obtinendum mendacium, sed ad verum probandum, auctoritatem adjurare. Idem in Archia, Qui profecto si nihil ad percipiendum, colendamque virtutem literis adjuvarentur, nunquam se ad earum studium contulissent.

Adjurare in aliquo. Ter. And. 3. 3. 10. Ut me adjuves in hac re. Cic. 2. Fam. 5. Non enim mihi tam mea salus chara fuit, in que præcipue sum adjutus ab illo, quam, &c. Idem 3. Off. 55. In filiarum colloca-tione amicos adjuvant.

Adjurare, cum dictionibus Quid, Nihil, & Multum. Plaut. Pseud. 4. 2. 60. Siquid tu adjuvas, pro. Si in re aliqua: aut sine præpositione, Si aliqua re adjuvas. Cic. 3. Verr. Jam nihil te iudicium Neronis adjuvat. i. e. Nulla in re. Ter. Hec. 3. 5. 10. Qui hec sunt, haud multum heredem adjuvant. i. e. Parum confidunt heredi, ut vult Donatus. In codd. emend. Juvant legitur.

Adjurare auxilio. Liv. lib. 9. Bell. Pun. Sic Adjurare consilio, fictis, manu, opera, prudentia, pecunia. Ex Ter. Heaut. 5. 2. 29. & alibi. Plaut. Catin. 6. Cic. 2. Off.

Artes. Ovid. 13. Met. 866.

Concoctionem. Plin. lib. 23. cap. 1. Concoctionem minus adjuvant, h. e. Minus conferunt ad concoctionem. Est autem Concoctio quam barbari Digestionem vocant, quum digestio sit distributio alimenti per corpus.

Confensum omnium gentium. Cic. 10. Fam. 10. Subveni patrie, optulare college, omnium gentium consensum & incredibilem conspirationem adjuva.

Consilium. Sen. Medea 7.

Delectum. Cic. 7. Att. 14. Me Pompeius Capuam venire voluit, & adjuvare delectum.

Errorem alterius. Cic. 12. Att. 42. Sed ferendus tibi in hoc meus error, ferendus? immo vero etiam adjuvandum.

Facultates alicujus, pro Augere. Plin. Epist. 139.

Formam cura. Ovid. 2. Met. 752.

Ignes. h. e. Amorem. Ovid. 10. Met. 640.

— Cypthereaque comprecor, ausis

Adsit ait nostris, & quos dedit adjuver ignes.

Infantiam alterius, pro Augere. Plaut. Amph. 2. 2. 166.

Adjurare manus. Ovid. 4. Fast. 302.

Micorem orationis lacrymis. Cic. 2. de Orat. 105. Quum C. Marius micorem orationis meæ præfens ac sedens multum lacrymis suis adjuvaret.

Nequitiam præceptis. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Adjurare temeraria via. Cels. lib. 2. cap. 106. Sed si nullum tamen appareat aliud auxilium, periturusque sit qui laborat, nisi temeraria quæ via fuerit adjuvet.

Voluntatem. Augere, aut Sublevare. Cic. de Amicit.

Comiter. In COMIS.

Lepide. In LEPIDUS.

Munitice. In MUNUS.

Adjuvo cum infinitivo. Plin. 11. cap. 24. ad fin. Phalangium tantum in ipso specu incubat magno numero: qui ut emerferit, matrem consumit, sepe & patrem: adjuvat enim incubare.

Adjutum est a me, imperf. Sallust. de Rep. Ordin. ad Cæsarem, Nam sive hac, seu meliore alia via perges, a me quidem pro virili parte dictum & adjutum fuerit.

ADJURUS, Partic. [ἀδὴν] Ovid. 1. Epist. 43.

— adjutus ab uno.

Amor adjutus facis. Ovid. 3. Epist. Sabin. 21.

Adjute vires hausta. Sil. Ital. lib. 6.

Adjuta est novitas numine nostra dicti. Ovid. 1. de Ponto 13. 24.

Nervialiquo conamine adjuti. Ovid. 15. Met. 224.

ADJUVATUS, pro Adjuturus habet Petron. cap. 18.

ADJURO, [ἀδὴν] ðre. frequent. ab Adjuvo, pro eodem, sed fere apud veteres usitatus quam ipsum primitivum. Ter. And. 1. 3. 4. Nec quid agam certum est, Pamphilumne adjutem, an auscultem seni. Ennius apud Cic. de Senect. 1.

O Tite, liquid ego adjuto, curamve levasso.

Adjuta mihi, vetuste dictum pro Adjuva me. Pacuv. in Chryse. Ex Donato.

Adjutare aliquid, pro Adjuvare in re aliqua. Ther. Phorm. 1. 2. 48.

— neque cognatus extra unam aniculum,

Quisquam aderat, qui adjutaret funus. Idem Hec. 3. 2. 24.

Tu pueris curæ Parmeno obviam, atque eis onera adjuta. Et est μετανομια, pro, Ipsos onera portantes, eis onera adjuta.

ADJUTOR, ðris. pall. Lucret. lib. 1. 812.

Adjutamur enim dubio procul, atque alimur nos.

ADJUTOR, ðris. dep. Vetuste dictum pro Adjutare. Pacuv. Duloresse, illum quo quoque adjutatur. Afran. Inimicus.

Hoc obsecro igitur agite, & me adjutamini. Nonius.

ADJUTANS, Partic. Ter. in Phorm. prol. 34. Bonitasque vestra adjutans atque equanimitas. Ubi Donatus, Sic veteres dicere maluerunt, quam Adjutans. Varr. 2. de R. R. cap. 7. Eo enim adjutante equa alligata celerius admittitur.

ADJUTABILIS, & e. Plaut. Mil. 4. 4. 8. Adjutabilem operam dare.

ADJUTOR, ðris. m. [ἀδὴν, βοηθός, συνασπάζω, ἀδὴν] Qui adjuvat. Cic. 3. Verr. Homines arrogantes hoc adjutore Q. Opinium per ludum & jocum fortunis omnibus evertisse. Pro eo quod est Adjutant.

Adjutor magnus. Hor. 1. Sat. 9. 46.

Belli adjutor. Cic. 9. Att. 12. Hujus igitur belli ego particeps & socius & adjutor esse cogor.

Honori alterius. Cæf. 1. Bell. Civil. 7. Cujus ipse honori & dignitati semper fuerit, adjutorque fuerit.

Honoris. Cic. pro Flacc. 1. Honoris potius L. Flacci me adjutorem futurum sperabam, quam miseriarum deprecatorum.

Iracundie alterius. Ter. Adel. 1. 2. 62.

Adjutor ad aliquid. Cic. de Amicit. Ut aut libidinis ministri, aut adjutores essent ad injuriam.

Adjutor in re aliqua. Cic. 8. Att. 3. Ille absentis in omnibus adjutor.
 Legis autor atque adjutor. Cic. de Lege Agr. 2. 12. Omni hoc vobis ratione confirmare possum, Quirites, hoc animo me ad legendam legem, cognoscendamque venisse: ut si eam vobis accomodatam atque utilem esse intelligerem, autor ejus atque adjutor essem.
 Adjutor, auctorem ejusdem sententiae Epicurus. Cic. 3. Off. 116.
 Adjutor victorie. Cic. 1. Tusc.
 Adjutorem venire alicui. Cic. 1. de Nat. Deor. 18. Tu autem nolo existimes me adjutorem huic venisse, sed auditozem.
 Adjutor his contrapatriam inventus est nemo. Cic. 1. de Amicit. 43.
 Socio atque adjutore consiliorum periculorumque meorum, L. Flacco. Cic. pro Flacco 1.
 Varios adjutores inter officia & dignitates tum militares tum alias recensent Gruterus & Fabretus Inscript. p. 345. Mimirum etiam adjutores erant, de quibus Faber & praefertim Gudianus ad Phaedr. 5. 5. Item ita vocabantur Hypodidascali Rhetorum, de quibus Quint. 2. 5. pr.
A D J U T O R I U M, i. n. [*βοηθημα, ἀπὸ βοηθῆσαι*] derivatum ab Adjutor, pro Adjumento seu Auxilio. Aelius Pollio apud Suet. de Clar. Grammat. c. 10. In eam rem adjutorium ei fecit maxime quidam Attejus. i. e. Adjutiv. Adjutorium deorum immortalium. Valer. Max.
 Belli. Vellej. 2. 112. Equitatum in adjutorium ejus belli secum trahebat. Ignis. Sen. ad Lucil. Epist. 31. Nihil calidum est sine adjutorio ignis. Adjutorio juris elabi ex crimine. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Adjutoria senectutis. Columel. in praefat. lib. 12.
 Egere adjutorio. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Uti adjutoriis. Quintil. lib. 10.
A D J U T R I X, [*βοηθήτρια*] f. is. Ter. Hec. prol. 32. Adjutrix nostrae industriae. Sic Adjutrix scelerum. Cic. 6. Verr. 17. Et in Laelio, Adfentatio, vitorum adjutrix.
 Adjutrix in peccato filii. Ter. Heaut. 5. 2. 38. Matres omnes filiis in peccato adjutrices.
 Adjutrix nostris ceptis. Ovid. 7. Met. 195.
 Adjutrix legis dicta apud Tacit. lib. 18. & 19. & in l. ult. C. de sifpat. Praefect. Prat. l. 12. Passim in Inscriptionibus & Spartian. Hadriano c. 2. Idque nominis prima, secunda & tertium legionibus frequenter vindicatum. v. Ind. Rer. Milit. in opus Inscript. Gruterianum.
A D J U M E N T U M, i. n. [*βοήθημα*] ab Adjuvo, Auxilium. Cic. 1. Off. 72. Sed iis qui habent a natura adjumenta rerum gerendarum.
 Uti adjumento. Cic. 5. Tusc. 59. Neque sane multum adjumentis externis & adventitiis uteretur.
 Adjumentum adventitium. V. **A D V E N I O**.
 Adjumentum ad pulchritudinem. Ter. Phorm. 1. 2. 55.
 Adjumento esse alicui, Prodesse, juvare. Cic. 5. Verr. Ubi hoc videt, illorum confessionem, testificationem suam, tabellas sibi adjumento futuras.
 Adjumento esse ad victoriam. Cic. ad Brutum 4. Bruti eruptio non solum ipsi salutaris fuit, sed etiam maximo ad victoriam adjumento.
 Adjumento esse in causis. Cic. pro Quintio 4.
 Adjumentum asferre alicui ad rem aliquam. Cic. 1. Off. 1.
 Adjumenta importare. V. **I M P O R T O**.
 Adjumento juvari. apud Columel.
 Adjumenta firma. Ovid. 4. de Ponto 13. 31.
 Adjumenta & auxilia. Cic. 4. Tusc. A philosophia omnia adjumenta & auxilia petamus bene beateque vivendi. Delicatiozem cultum Sallust. Jugurth. cap. 45. Adjumenta ignaviae vocat.
A D J U T U S, Partic. Frontinus quidem lib. 1. de Aquaed. dixit Adjuvatus, plebeio modo. Elegantius Nepos 1. 2. 2. Non minus prudentia quam felicitate adjutus. Ovid. 15. Met. 224.
 — adjutus aliquo conamine nervis.
A D J U T U S, ūs. m. Macrobr. 7. Saturn. 6. Unius adjutu, quasi natura flammici.

A D L

A D L A B Ō R O, [*ἀδολαβῶρο*] āre. Cic. in Bruto, An tu, inquit, adlaborasse huic modo Bruto probaturus es? Hor. 1. Od. 38. 5.
 Simpliciter myrto nihil adlabores
 Sedulus cura. h. e. Nihil labores myrto applicare. Porphy. Idem Epod. 8. 20.
 Quod ut superbo provocas ab inguine,
 Ore adlaborandum est tibi. Alii Allaboro scribunt.
A D L E V O, V. **A L L E V O**.
A D L A T R O, as. [*ἀδολατρία*] Quintil. lib. 8. Adlatrari ab aliquo.
A D L E C T I, V. **A L L E C T I**.
A D L I C I O, V. **A L L I C I O**.
A D L I N O, V. **A L L I N O**.
A D L I V E S C I T, Livere incipit, i. e. Lividium fieri. Festus.
A D L I M I N A scivus, V. **L I M E N**.
A D L U B E S C O, V. **A L L U B E S C O**.
A D L U C E O, xi. [*ἀδολυχεῖω*] ēre. Juxta aliquid lucere, vel Ad aliquid lucere. Utuntur Ecclesiastici, Psalm. 96. Adluxerunt fulgura ejus orbi terrae. h. e. Lucere fecerunt fulgura ejus orbem. Alii scribunt **A L L U C E O**. q. V.

A D M

A D M A N D O, [*ἀδμανέω*] āre. Ad aliquem vel aliquo aliquid cuiquam committo. Plaut. prol. Pœn. 80.
 Siquid admandare vultis, aut curarier.
 Sic legit Calepin. At exemplaria castigata sic habent,
 Revertor rursus denuo Cartaginam,
 Siquid mandare vultis, aut curarier:
 Argentum nisi qui dederit, nugae egerit:
 Verum qui dederit, magis majores egerit.
A D M A T U R O, āre. ab Ad & Maturum, Ad maturitatem perducere, Accelerare. Caes. 7. Bell. Gall. 54. Itorum discessu admaturari detectionem civitatis existimabat.
A D M E M B R A T I M, Adv. κατὰ μέτρον, Gloss. Lat. Gr.
A D M E T R I O R, enlus sum, [*ἀδμετριῶ*] ūri. Idem quod simplex Metiri.

Caus in l. Quod saepe. D. De contrahen. empt. In iis quae pondere, numero, mensurave contant, veluti frumento, vino, oleo, argento, non aliter videatur perfecta venditio, quam si admetria, & appensā, adnumeratae sint.
 Frumentum admetri. Cic. 5. Verr. 72. An poterat non modo Apronius, sed quisvis, exercitui si metiendum esset, improbare Siculum frumentum, quod isti ex aera, si vellet, admetri liceret?
 Frumentum militi. Liv. lib. 5. Bell. Maced.
 Vinum. Cato de R. R. cap. 154. Vinum emptoribus sine molestia admetri debet.
A D M E T R E, es. [*ἀδμετρία*] Una Nympharum, Oceani & Tethyos filia. Herod. in Theog.
 Περσῶν τ', Ἀδμετρίαν τ', Γάργη τ', Ἠλιέσσην τε.
A D M E T U S, [*ἀδμετῦς*] Rex fuit Thessaliae, five Pheraorum, cujus argumenta novem annis pavit Apollo, divinitate privatus. Callimachus fabulam scribit in Hymn. Apoll.
 De Admeto per adagium dicitur, Admeti naenia, de tristi, lugubrique cantione. Ovid. 1. de Ponto 3. 105.
 Si mea mors redimenda tua (quod abominor) esset,
 Admeti conjux quam sequeris erat.
 V. Stobaeum in Ecl. Sermi. 65. f. 411. ex Muson. Val. Max. 4. 6. 1. Erafimum in Adag. Ἀδμετῦς μὲν. Admeti naenia. Caes. Rhod. Lect. Antiq. 12. 15. Muret. in 2. Tibul. El. 3.
 Pheratides Admetus, propterea quod apud Pheras regnaverit. Sunt autem Pherae, urbs Thessaliae. Ovid. 3. de Arte Am. 19.
 Pherus Admetus. Sen. in Medea 8.
 Admetus alius Molloforum rex. Nepos 2. 8. 3.
A D M I N I C Ū L U M, [*ἀδμινικύλον*] proprie dicitur Sustentaculum, five fulcimentum rei alicujus, quale est Pedamentum vitis, aut palus arbutulae. Cic. 2. de Nat. Deor. 120. Jam vero vites fist clavicularibus adminicula tanquam manibus apprehendunt. Cic. de Senect. 53. Adminiculorum ordines, capitum conjugatio, religatio, propagatio vitium farmetorumque.
 Adminiculum, Adjumentum, auxilium. Cic. 3. Off. 34. Haec igitur partem relictam explebimus, nullius adminiculis, sed (ut dicitur) Marte nostro.
A D M I N I C Ū L O, [*ἀδμινικύλον*] āre. Adminiculum adhibere, fulcire adminiculo. Columel. de Arbor. cap. 16. Tum demum circa Calendas Martias vitem de seminario ne minore quidem decem pedum sternito, & adminiculato, arborique jungito. Idem lib. 4. cap. 26. His peractis, sequitur (ut ante diximus) adminiculanda, jugandaque vineae cura. Plin. lib. 14. cap. 1. Eaedem modici hominis altitudine adminiculatae fudibus horrent.
 Adminiculare, pro Juvare. Varronis Cato, five de Liberis Educandis, Quod petisti, ut ejus educationem fierem tibi focus, quoad potui, adminiculavi tuam volentem scribendo. Nonius.
A D M I N I C U L O R, dep. [*ἀδμινικύλον*] pro eodem. Cic. 5. de Fin. 39. Quae fit scientia atque ars agricolarum, quae circuncidat, amputet, erigat, extollat, adminiculat.
A D M I N I C Ū L A T U S, [*ἀδμινικύλων*] Partic. V. ipsum Verb. Gell. lib. 20. cap. 11. Aut ingenia hominum vegetiora, aut memoria adminiculatore, aut oratio foletior.
A D M I N I C Ū L A T O R, ōris. m. Gell. 8. 3. Tirono Cicero adminiculatore & quasi administro usus est.
A D M I N I S T R E R, tri. m. [*ἀδμινιστρεῖν*, ὑπηρετεῖν] Qui ministrat aut juvat in aliquo, vel etiam alicui operam praebet. Cic. pro Sex. Rosc. 77. Unus puer victus quotidiani administret, ex tanta familia Sexto Roscio relictus non est.
 Administret, Interpres, five Internuntius. Cic. 4. Verr. 69. Rerum hujusmodi omnium transactor & administret, ad Sopatum venit.
 Administret audaciae, libidinis, cupiditatum alicujus. Cic. in Catil. 4.
 Administra & satellites Sex. Naevis. Cic. pro Quintio 80.
 Administra, & comes virtutis, ars. Cic. pro Lege Manil. 36.
A D M I N I S T R O, are. [*ἀδμινιστρεῖν*, διακινεῖν, διοικεῖν] interdum significat Praebere, suggerere, suppeditare. Caes. 7. Bell. Gall. 19. Reliqua quae ad oppugnationem oppidi pertinebant, administrare instituit.
 Administrare, pro Distribuere, impartiri, & restituere, in l. 10. in fin. D. de Inoffic.
 Administrare, interdum Gubernare. Caes. 2. Bell. Gall. Nihil jam Caesaris imperium expectabant, sed per se, quae videbantur, administrabant.
 Bellum administrare. Cic. 7. Att.
 Bellum cum Jugurtha, cum Cimbris, cum Theutonibus. Cic. pro Lege Manil.
 Civitatem. Cic. 1. Off. 88.
 Judicia & Leges. Cic. 1. Verr. 68. Per homines honestissimos, virosque fortissimos leges judiciumque administrantur.
 Negotium. Cic. 13. Fam. 11. Operamque des, ut per te quam commodissime negotium municipii administraretur, quamprimumque conficiatur.
 Omnia admirabiliter. Cic. 2. de Nat. Deor. Sic undique omni ratione concluditur, mente consilioque divino omnia in hoc mundo, ad salutem omnium conservationem quaeque admirabiliter administrari.
 Pocula Jovi, idem quod Ministrare. Cic. 1. Tusc.
 Provinciam, Regere. Cic. Att. Sic. 1. Q. Frat.
 Rem. Cic. 13. Fam. 11. Ad cavenda, pecuniasque quae a colonis debentur exigendas, totamque rem & cognoscendam & administrandam, legatos milimus.
 Rem consilio & ratione. Cic. 1. de Fin. 65.
 Rem familiarem. Cic. 1. de Invent. 35. Quomodo rem familiarem administraret.
 Republicam. Cic. 1. Off. 87.
 Vindemias, aut fementem, pro Facere. Varr. de R. R. 1. 17. Columel. 2. 22.
A D M I N I S T R A T O R, ōris. m. [*ἀδμινιστρεῖς*, διοικητής] Cic. 5. Tusc. 62. Itaque nec pulchros illos administratores aspiciet. i. e. Ministros, five Administros.
 Administrator belli. Cic. 1. de Orat. 210. Qui quum esset constitutus administrator belli gerendi.

ADMINISTRATIO, ōnis. f. [ἰσχυρισμός, διοικησις] Gubernatio. Cic. 4. de Fin. Diligentia rei familiaris, administratio Reip. ordo gerendorum negotiorum.

Actio & administratio Reipublicae. Cic. 1. Fam. 9. In sententiis Senatoris, & in omni actione atque administratione Reip. floruisse.

A curatio & administratio rerum vacare. Cic. 1. de Nat. Deor. 2. Administratio libera que fit, V. in l. filius fam. D. de donat. Ulp. in l. cum actum. D. Neg. gest. casum indicat, quo ex superioris temporis administratione nihil amplius in iudicium deduci potest. Ceterum administrationem liberam, qualem domus procuratori committit, barbari altam & bassam vocant. EX OLDEND.

ADMINISTRATIVUS, Adj. unde Ars administrativa, quæ & Activa dicitur. Quintil. lib. 2. cap. 18. Si tamen una ex tribus artibus habenda sit, quia maximus ejus usus actu continetur, atque est in eo frequentissima, dicatur activa, vel administrativa.

ADMINISTRATUS, Partic. Cæs. Bell. Gall. 3. 9. His rebus celeriter administratis. conf. ib. 5. 50.

ADMIROR, ari. [ἰσχυροῦμαι] Idem quod Mirari, vel Mirari vehementer. Cic. 7. Att. 9. Admiratus sum brevitate epistolæ tuæ. Admiror h, pro Miror. Ovid. 1. Trist. 9. 21. Seva nec admiror, metuunt si fulmina. H. St. Admirari aliquid, Venerari, Suspicere, Magnopere æstimare. Ter. Eun. 2. 2. 19. His ultro arideo, & eorum ingenia admiror simul. Cic. 4. Acad. 205. Diodoro quid faciam Stoico, &c. quem & admiror, & diligo. Virg. 4. Georg. 316. Ille operum cultos, illum admirantur, & omnes Circumstant.

De aliquo, vel de re aliqua. Cic. 9. Att. 14. De Dionysio sum admiratus. Aliquem in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 47. Quo in libro in hoc maxime admirabar Platonem, quod mihi in oratoribus irridendis ipse esse orator summus videbatur.

In homine aliquid. Cic. 2. de Orat. 126. Ego vero in vobis hoc maxime admirari soleo, quod cum inter vos in dicendo dissimillimi sitis, ita, &c.

Admirari quod. Cic. 6. Att. 9. Sed amavi tamen, admiratusque sum quod nihilominus ad me tua manu scripsisses.

Susplicere & admirari. Cic. 2. de Divin. 148. Esse præstantem aliquam æternamque naturam, & eam suspiciendam admirandamque hominum generi, pulchritudo mundi, ordoque rerum celestium cogit confiteri.

Admirari aliquid ex ore alterius. Cic. 1. Tusc. 9. Errare mchereule malo cum Platone, quem quanti tu facias, scio, & quem ex tuo ore admiror: quam cum istis vera sentire.

ADMIRANDUS, a, um. [ἰσχυροῦσις] Dignum Admiratione: Idem quod Admirabilis. Virg. 4. Georg. 3. Admiranda tibi levium spectacula rerum, &c. Admirandus in plurimis. Quintil. lib. 3. 11.

ADMIRANS, antis. Partic. Nepos 2. 10. 1. Rex animi magnitudinem admirans.

ADMIRATOR, oris. m. [ἰσχυροῦσις] ut apud Quintil. lib. 2. cap. 5. Admirator nimis antiquitatis.

ADMIRATIO, ōnis. f. [ἰσχυροῦσις] Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Est etiam admiratio nonnulla in bestiis aquaticis. Plin. lib. 10. cap. 29. Alia admiratio circa ofines.

Affici admiratione. Cic. 2. Off. 37. Admiratione autem afficiuntur ii qui anteire cæteris virtute putantur. Cepit cum admiratio. V. CAPRO.

Decrescit admiratio. Quintil. lib. 1. cap. 3. Efficere admirationes in aliquibus. Cic. 1. de Orat. 152. Hæc sunt quæ clamores & admirationes in bonis oratoribus efficiunt. Esse in admiratione. Plin. lib. 16. cap. 26. In maxima tamen admiratione pius est. Habere admirationem dicitur res aliqua. Cic. in Orat. 6. Idem 4. de Fin. Quid autem habent admirationis, cum prope accesseris? Incellit admiratio quod, &c. V. INCESSO.

Intermittere admirationem. V. INTERMITTO.

Movere admirationem maximam alicui. Cic. 10. Philipp. 3. Hoc certe quod mihi maximam admirationem movet, non tacebo. Mulcere animos admiratione. Quintil. lib. 1. cap. 10. Obitu facti homines admiratione. Cic. pro Clot. 34. Obtinere admirationem. V. OBTEINEO.

Traducere auditores ad magnam admirationem. Cic. in Orat. 192.

ADMIRABILIS & e, [ἰσχυροῦσις, ἰσχυροῦσις] Quod admiratione dignum est. Cic. 3. de Fin. Verum admirabilis compositio discipline incredibilis rerum traxit ordo. Ovid. 6. Met. 14. Opus admirabile. Admirabilis in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 6. Querendum esse visum est, quid esset, cur plures in omnibus artibus quam in dicendo admirabiles existissent.

ADMIRABILITAS, atis. denom. ab Admirabilis, idem quod Admiratio [τὸ ἰσχυροῦσις] Cic. 2. Off. 38. Hæc animi deficientia admirabilitatem magnam facit. Nonius tamen hic legit Mirabilitatem. Idem 2. de Nat. Deor. 90. Quanta sit admirabilitas celestium rerum atque terrestrium.

ADMIRABILITER, Adv. [ἰσχυροῦσις] i. e. Honorifice, insigniter, ac veluti cum admiratione quadam omnium. Cic. de Opt. Gen. Orat. 37. Plato suum fere æqualem admirabiliter in Phædro laudari fecit a Socrate.

Accipere aliquid admirabiliter. Cic. 5. Att. 14. Nos Asia accepit admirabiliter. Admirabiliter administrare. V. ADMINISTRO.

Nimis admirabiliter, nimisque magnifice dicere. Cic. 4. Tusc. 36.

ADMISCEO, ui, istum live itum, [προμισημι, επιμισημι] ęre. Rem aliquam cum alia miscere. Cic. 2. Tusc. 26. Veruntamen versus ab his admisceri orationi.

Admiscere fe vel aliq. alicui negotio. Ter. Heaut. 4. 5. 35. Ita tu istæc tua misceto, ne me admisceas. Ibid. 5. 2. 22. Ne te admiscee, nemo accusat Syre te. Quod vulgo dicitur, De hæc te nos te miscere vel interponere. In priore autem exemplo subauditur lulis: in posteriore Huic rei, vel Huic negotio.

Aliquem isto. Cic. 3. Q. frat. 17. Trebatium vero meum quod isto admisceas, nihil est.

Aliquid cum re alia. Cic. 7. Att. 1. Sed hoc tamen quicquid est Precianum, cum his rationibus quæ ille meas tractat, admisceri nolo. Ad aliquid consilium. Cic. 12. Philipp. 16. Aliquid in aliud. Plin. lib. 26. cap. 10. Admixtis in heminam feminis, retine colophonice cochlearibus H. thuris uno.

ADMIXTUS, & **ADMIXTUS**, Partic. [προμισημι, επιμισημι] Cic. 1. Acad. 8. In illis veteribus nostris scriptis multa admixta ex intima philosophia.

Aer admixtus multo calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Calor. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Atque atque etiam admixtum esse calorem.

ADMISIO, ōnis. f. [προμισημι] Cic. 2. de Nat. Deor. Suum retinet ardorem tenuem, & nulla admisione concretum. Idem de Senect. 79. Animus omni admisione corporis liberatur.

ADMIXTUS, us. m. Idem. Macrobr. 2. Saturn. 1. Honorem Dei nullo admixtu voluptatis augemus.

ADMISIVUS, **ADMISIVARIUS**, **ADMISIO**, **ADMISURA**. Vid. post ADMITTO.

ADMITTO, it, istum, [προμισημι, επιμισημι] ęre. Intrmittere, intrudere. Cic. 5. Verr. In tam gravi nuntio nemo admittetur. Ovid. 5. Trist. 7. Turpius ejicitur, quam non admittitur hospes. Admitti ad aliquid. Ter. Heaut. 2. 1. 41. Partum ad ubera. Plin. lib. 8. cap. 42. In cubiculum. Cic. 8. Philipp. 22. In cubiculum admittere & recedere. In domum. Cic. 1. Off. Admitti ad puellam. Ter. Eun. 2. 2. 50. Per regulas. Cic. 2. Philipp. 45. In animum judicis, quod barbare dicitur esse in gratia. Quintil. lib. 4. cap. 14. Sed quia in iudicis maxime necessaria, per que in animum judicis, ut procedere ultra possimus, admittitur. Aliquem ad suas captas. Cic. Div. in Verr. 51. Mihi quam multis cubidibus opus erit, si te semel ad meas captas admiscero? Aliquem arcanis, i. e. Ad arcana & secreta. Sen. in H. Oeth. 535. Admittere auribus. Liv. 4. Bell. Maced. Pacis cum tyranno mentionem admittendam auribus non fuisse. Hoc est, nullo modo fuisse audiendam. Sic, Admittere consilium auribus. Ibid. lib. 3. Ad causam dicendam. Cic. in Verr. Ad colloquium. Cæs. 3. Bell. Civ. Hæc ad eum mandata Clodius refert: ac primis diebus, ut videbatur, libenter auditus, reliquis ad colloquium non admittitur. Ad, vel In consilium. Sallust. in Cic. Quam Minerva omnes artes edocuit, Juppiter Opt. Max. in consilium deorum admittit. Nunquam enim temeritas cum sapientia commiscetur, nec ad consilium casus admittitur. Cic. pro Marcell. 7. Admittere, pro Recipere militum in possessionem. I. 17. De de damno infect. Admittere bonorum possessionem, pro Agnoscere, & accipere, in l. 7. C. de jure delib. Admittere aliquid, Perferre, Pati fieri. Ter. Eun. 4. 6. Sed tu quod cavere possis, stultum admittere est. Admittere aliquid ad cibos, vel in cibos. Plin. lib. 20. cap. 11. Idem lib. 9. 25. In cibos non admittitur echineis. Curationem. Cels. lib. 3. cap. 12. Horror autem eas fere febres antecedit, quæ certum habent circuitum, & ex toto remittuntur. Ideoque tutissima sunt, maximeque curationes admittunt. Vid. Medicinam. Diem. Plin. Epist. 213. Notarium voco, & die admisso, quæ formaveram, dicto. h. e. Diei luce intronmissa in cubiculum per fenestras. V. Solem. Equum, pro Concitare. Cic. 2. de Fin. 61. Quum se devoveret, & equo admisso in medium aciem Latinorum irruerat, &c. Liv. 2. 19. In Posthumium Tarquinium equum infestus admittit. Admittebantur exultationes multæ. Afconius. Fidem admittere. h. e. Credere. Claud. in Entrop. lib. 2. Frigus. Cels. lib. 7. cap. 26. Isque subinde oleo tepido madefaciendus est, ut neque frigus ad vesicam admittat, & nervos leniter moliat. Jocos, Patienter ferre quicquid joco dicitur. Martial. lib. 4. 8. Medicinam. Cels. lib. 7. cap. 14. Ex his id quod ex spiritu vitium est, medicinam non admittit. V. Curationem supra. Preces. i. e. Recipere. Sen. in Theb. 1. Solatia. Plin. Epist. 169. Solem, h. e. Radis solis viam aperire. Plin. lib. 12. cap. 1. Commendatio platani non alia major est, quam solem ætate arecere, hyeme admittere. V. Diem. Sumpsum, pro Sumpsum facere. Ter. Adel. 5. 7. 15. Venerem curis. i. e. Inter curas. Lucan. 9. 1077. Admisit Venerem curis, & miscuit armis. Viam. Claud. 4. Paneg. 503. de Metæuro monte, Admisitque viam sectæ per viscera rupis. Admittere, pro Recipere ad accusandum, aut testificandum, aut judicandum. Cic. pro Cluen. 116. In litibus æstimandis sere, Judices, aut quod sibi eum quem semel condemnarunt, inimicum putant esse: si qua in eum lis capitalis illata est, non admittunt. Admittere, absolute. Plin. lib. 6. Epist. ad Corn. Tacit. Placuit egredi in litus, & e proximo aspicere equid jam mare admitteret, quod adhuc vastum & adversum permanebat. Admitteret, i. e. An fluctus possisset. Catanaus. Admittere, Peccare, committere. Donat. Admittere plus est quam facere. Plaut. Men. 5. 1. 12. Quid tandem admisi in te, ut loqui non audeam? In fe aliquid admittere, pro Perpetrare aliquid facinus. Cic. 2. Philipp. 47. Tu autem eo liberior, quod ea in te admisti, quæ a verumcundo inimico audire non posses. Idem pro Cluen. 167. Quid unquam Avirus in se admisit, ut hoc tantum ab eo facinus non abhorre videatur?

Culpam admittere. Liv. 1. Bell. Maced. Ceterum non plures tantum Macedones quam ante, regebant urbem, sed etiam praefentioribus animis, & cultigationibus regis in admiffa culpa.

Culpam in fe admittere. Plaut. Trin. 1. 2. 6. Hic ille est, fenecta aetate qui factus est puer, Qui admittit in fe culpam castigabilem. Ter. Phorm. 1. 5. 40. Si est, patruae, culpam ut Antipho in fe admiserit.

Dedecus. Cic. 9. Art. Delictum in fe admittere. Ter. Adel. 4. 5. 48. Me hoc delictum admiffi in me vehementer dolet.

Facinus, flagitium. Cic. 3. Off. 95. Fraudem capitale. Cic. pro Rab. 26.

Maleficium. Cic. pro Prof. Amer. 62.

Noxiam. Ter. Eun. 5. 2. 13. — unam hanc noxiam Mitte: si aliam unquam ullam admifero, occidito.

Noxiam alicui, pro Remittere Condonare. Plaut. Poenul. 1. 3. 197. Verumetiam tibi hanc admittam noxiam unam Agorathocles: Non sum irata. In emendatis codd. legitur. Amittam. [Forte Omittam. Sic & ap. Ter. Lindenbr. Eacrn. Bentl. Amittet.

Turpe aliquid in fe admittere. Ter. Phorm. 2. 2. 68. de virgine cive loquens, Ut nequid civis turpe in fe admitteret Propter egestatem, proximo iuffa est dari.

Admittere & committere. Cic. 3. Fam. 10. Siquid a me praetermiffum erit: commiffum facinus, & admiffum dedecus confitebor.

Admittere, apud rei pecuarie fcriptores Est marem foeminae, aut mari foeminam admittere ad initium. Columel. lib. 7. cap. 2. Patruus mares arietes ferros mercatus, quosdam in agros tranfultit, & manufactas tectis ovibus admiffit.

Admittere marem ad concubitum dedignatur contumax gallina. Columel. lib. 8. cap. 2.

Admittere venuste ad inficionem tranfultit. Plin. lib. 17. cap. 18. Qui ver probant, ab aequinoctio itatim admittunt, praedicantes germina parturire, i. e. Surculum trunco adjungunt: quod est, arbores inferunt.

Admittere, est & verbum augurale. Nam cum volatu aut voce faustum omen praebent & ratum faciunt aves, Admittere dicuntur. Plaut. Afin. 2. 1. 11. Imperitium, inauguratium est: quovis admittunt aves. Ufus est & Liv. 1. 36. & 4. 18. V. ADDICERE.

ADMISSUS. Partic. Intromiffus. Hor. Arte Poet. 5. Spectatum admiffi rifam tenentis, Amici.

Idem ac Commiffus, ut Admiffa peccata. Lucret. 3. 840. Unde.

ADMISSUS, i. n. [παρομιση] pro Delicto. Liv. 25. 23. Non erat colloqui copia: quia multorum animi fufpecti omnium curam oculosque converterant, nequid falleret tale admiffum. Macer. in l. 2. D. de Abigeis, Gravior puniri eorum admiffum folet.

Admiffio honorum aemulorum. l. ult. D. de poenis. i. e. ob delictum.

ADMISSIO, onis. f. [αδομιση] Plin. n. Paneg. An quisquam studia humanitatis profellus, non cum omnia tua, tum vel in primis laudibus ferat admiffionem tuarum facilitatem? h. e. Quod facile quemlibet admittis ad colloquium. Habebant autem veteres, primas & fecundas admiffiones. Id quod hodieque fervatur in aula principum. Sen. de Benef. 6. Non funt isti amici, qui magno agmine januum pulfant, qui in primas & fecundas admiffiones digerunt. Idem 1. de Clement. Totam cohortem primam interioris admiffionis ex adverfariorum castris confcripfit.

Admiffionem dare, i. e. Jus ingrediendi cubiculum principis. Plin. lib. 33. cap. 3.

Admiffio, idem quod Admiffura: nempe Actus ipse admittendi mares foeminis. Varro de R. R. lib. 2. cap. 7. Horum foeturae initium admiffionis facere oportet ab aequinoctio verno ad folstitium, ut partus idoneo tempore fiat.

ADMISSUS, us. m. Idem quod Admiffio. Pallad. 6. 1. Admiffio folis maturitati confulere.

ADMISSIONALIS, m. [αδομιση] Is dicitur, cujus officium est admittere aulicos intra cubiculum ad principem falutandum. Lamprid. in Alexandro, Salutaretur quasi unus de fenatoribus, patente velo, admiffionalibus remotis.

ADMISSIVUS, a, um. Aves admiffivae dicebantur ab Auguribus, quae confilientem juberent. Feftus. h. e. Quae id, de quo auspiciam capiebatur, approbarent, & addicerent.

ADMISSURA, ae. [αδομιση] Tempus & actio ipfa, qua mares gregum admittuntur foeminis, foeturae caufa. Var. lib. 2. cap. 5. Propter foeturam haec obfervare foleo ante admiffuram, menfem unum, ne cibo & potione fe impleant. Sic Admiffura tempore apud Plin. lib. 10. cap. 12. Idem lib. 8. cap. 42. de equis, Ad generandum paucis animalum minor fertilitas: qua de caufa per intervalla admiffurae dantur.

ADMISSARIUS, [αδομιση] denom. ex Admiffus. Admiffarius equus, qui ad foebolam praecandam potiffimum fervatur. Plin. lib. 28. cap. 15. Sanguis equi, praecipue admiffarii. Varr. 2. de R. R. cap. 7. Et equos emittere incipiam, nec folium mares quos admiffarius habeo, ut Atticus, fingulos in foeminas denas. Admiffarius. Cic. in Pifon. 69. pro homine libidinis pervagatae pofuit, ad omniumque foeminarum libidinem expofito. V. ADHINNO.

ADMISSOR, oris. m. Scil. Facinoris. Lact. Epit. cap. 4. 1. 4.

ADMODEROR, ari. Idem ac Moderor. Plaut. Milit. 4. 2. 81. Nequeo rifu me admoderari.

ADMODULOR, [αδομιση] ari. Simul modulari. Claud. Fescen. in Nupt. Honor. & Mariae, Od. 2. v. 12.

Et Padus electriciferis admodulatur alnis.

ADMODUM, [αδομιση] Adv. fignificat Satis: quasi juxta modum, i. e. Mediocritatem: ficut e contrario, Supra modum, & Praeter modum, Plus quam fatis: Intra modum, Minus quam fatis. Alii pro Valde accipiunt, ut fit intendendi adverbium. Cic. de Senect. 10. Eum colere ceppi non admodum grandem natu.

Admodum in reponfione, pro Etiam. Plaut. Rud. 1. 5. 9. Nempae quo ligneo per vias coeruleas effis vectae.

P. Admodum. Ter. Phorm. 2. 2. 1. Itanc patris ais confpectum veritum hinc abiffi? G. admodum. Ubi Donatus, Admodum annuendi vimi habet, duntaxat modo: & fubanditur veritum.

Admodum nihil. Cic. in Bruto 210. Curio literarum admodum nihil

fciebat. h. e. Nihil omnino. Idem lib. eodem. Nam plane quidem perfectum, & cui nihil admodum defit, Demofthenem facile dixeris.

Nullus admodum. Liv. Decad. 3. lib. 3. Equeftris pugna nulla admodum fuit, quia fimul inclinatam mediam aciem Numidae Maurique viderunt: extemplo fuga effuffa nuda cornua defererent.

Admodum videtur pro Fere interdum accipi. Plaut. Epid. 1. 2. 2. Atque admodum meum mcerorum atque amorum funnam dictavi tibi.

Admodum, cum genitivo. Columel. lib. 4. cap. 1. Quam frobes defodimus, admodum exigui pulveris viviradici fubjicimus. h. e. Paululum, pauillum.

Admodum, cum adverbis junctum, elegantem vim habet, & fignificationem auget: ut Nuper admodum, pro Nuperime. Ter. Heaut. 11. 1. Quamquam haec inter nos nuper notitia admodum est. Cic. 4. Acad. Ifti philofophi raro admodum coherent.

Admodum, cum verbis, pro Valde, & mirum in modum fumitur. Plin. lib. 9. cap. 38. Pelagio admodum alligatur. Idem lib. 20. cap. 3. Admodum prodest.

ADMOENIO, [αδομιση] ire. Plaut. Pseud. 1. 3. 150. Hoc ego oppidum admoenire, ut hoc die capiatu, volo. Videtur Plautus more suo finiffi pro Obfidere. [Imo Oppugnare. Ciftel. 2. 2. 5. Quot admoenivi fabricas!

ADMOOLIO, itus fum, [αδομιση] Tri. Admovere: proprie dicitur de rebus magnis aut gravibus, ut Moles & Moliri: ut Admoliri faxum, cui contrarium est, Amoliri. Plaut. Afin. 3. 2. 24. Ubi faero manus fis admolitus. Curt. Velut de industria rupes praeltas admolita natura elt.

ADMOENEO, ui, itum, [αδομιση] ere. In memoria adducere, five Commonefacere. Cic. 1. Att. 8. Ut me locus ipfe admoeneret. Idem 4. Verr. Recte admones. Admonei ad aliquid faciendum. Cic. 2. de Divin. 134. Quam multi inopes digni praefidio deorum, nullo fomnio ad thefaurum repentiendum admoenent?

Admoneare ad aurem. Cic. 2. de Fin. 69. Et eam tantum ad aurem admoenent (fi modo id pictura intelligi poffet) ut caveret nequid perficeret imprudens, &c.

Aliquem verbis alterius. Cic. 9. Fam. 6. Caninius nofter me tuis verbis admouit ut fcriberem.

Flagello, pro Stimulare, infligare, five id percuffu fiat, five fola flagelli confuffione. Columel. lib. 2. cap. 2. Virg. 10. Aen. 586.

Lucagus ut pronus pendens in verbera telo Admouit bijugos. Nonius Percullit interpretatur.

Admoneare de. Cic. pro Lege Manil. De quo vos paulo ante invitus admouui.

Amiciffime admoneare quempiam. Cic. 7. Att. 25.

Praclare aliquem admoneare. Cic. 9. Att. 11. Illud me praclare admoneo, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & ut cum gravitate potius loquar.

Admoneatur multa oftentis. Cic. 2. de Nat. Deor. 166. Multa praetera oftentis, multa in extis admoneatur, multisque rebus aliis, quas diuturnus ufus ita notavit, ut artem divinationis efficeret.

Admoneatur multa ab amicis. Plin. 5. Epist. 3. Qui fcripta fua recitat, multa a multis admoneatur: & fi non admoneatur, quid, &c.

Admonitum te illud volo. Cic. pro Coelio, Illud tamen te effe admonitum volo: primum qualis effe, talem te effe exiffimes. Quod barbare dicitur, Ego volo ut bene fcias.

Admoneo te hujus rei. Liv. 5. Bell. Maced. Qui admoneant foederis eum Romani.

Admoneo te ut. Cic. 1. Q. frat. 1. Sed te illud admoneo, ut fi hoc plene vitare non potes, quod ante occupatur animus ab iracundia, quam providere ratio potuit ne occuparetur, ut te ante compares, quotidieque meditare refiftendum effe iracundiae.

Admoneo, cum infinitivo. Virg. 4. Georg. 186. — rufus eadem Vefper ubi e pafu tandem defecit campis Admouit. Hor. 1. Sat. 6. 126.

Aft ubi me feffum fol acrior ire lavatum Admouit, fugio rabiofi tempora figni.

ADMONENS, Partic. Admoneo difpenfatore, quemadmodum fummam rationibus vellet inferri. Suet. Vefp. C. 22. extr. i. e. In memoriam illud revocante & fimil interrogante. H. St.

ADMONITUS, Partic. [αδομιση] Qui admonetur. Ovid. 6. Met. 621.

Ad matrem veniebat Itys: quid poffit, ab illo Admonita elt.

ADMONITURUS, [αδομιση] Partic. Ovid. 10. Epist. 42. Candidage impofui longe velamina virgae, Scilicet oblitus admouitura mei.

ADMONITUS, us. [αδομιση] Idem quod Admonitio. Cic. 9. Att. 12. Hominis prudentis & amici tali admouit. Ovid. 3. Faft. 612.

Flet tamen admouitum mortis Elifa tuae. h. e. Ob recordationem mortis Didonis.

ADMONITIVUM, i. n. [αδομιση] Cic. 2. de Orat. 64. In eodem filentio multa alia oratorum officia jacuerunt, cohortationes, confolationes, praecipua, admouita, quae tractanda funt omnia difertiffime.

ADMONITIO, onis. [αδομιση] Cic. 2. de Orat. 339. Tum objurgatio, fi elt autoritas: tum admouitio, quafi lenior objurgatio.

Admonitio in confilio dando familiaris. Cic. 1. Off. 145.

Admonitionibus locum non relinquere. Cic. 1. Fam. 1.

Admonitione agitare animum alicujus. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Admonitio morbi aut doloris, quod vulgo Reliquias morbi vocant. Plin. lib. 24. cap. 17. Siqui morbi humano corpori acciderint florente aproxi, quanvis fanatos, admouitionem eorum fenire quoties florent eam contigerit. Idem lib. 25. cap. 8. Diebusque vicenis interpofitis idem haec, iqua admouitio doloris fuperfit.

Admonitioni rafci. V. TRA. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Admonitio, pro Interpellatione, per quam debitor admouetur ut folvat. Ulp. l. 2. §. In omnibus. D. de Judiciis.

Admonitione non indignum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

ADMONITOR, oris. m. [αδομιση] Cic. in Topic. Efti admouitore non eges. Ovid. 4. Met. 663.

Admonitorque operum caelo clariffimus alto Lucifer ortus erat.

ADMORDEO, di, sum, [*αδμορδωσω*] ēre. Maius quiddam est quam Mordere, & quasi Abrodere. Virg. 2. Georg. 379.
 — & admorsio signata in stirpe cicatrix. Ubi Servius, Admorsio participium est. ac si diceret Abfrosio.
 Admordere aliquem, per metaphoram, pro Aliquid ab eo corradere, vel Damno afficere. Plaut. Perf. 2. 3. 15. Nam id demum lepidum est, triparcos homines, vetulos, avidos, aridos Bene admordere, qui alium seruo obfigant cum fale. Idem Pleud. 4. 7. 24. Habet argentum : jam admorsus hunc mihi lubet.
ADMORSUS, Partic. [*αδμορδωσ*] Property. 3. 9. 53.
 Brachia fasciativ facis admorsia colubris.
ADMÓVĒO, óvi, ótum, [*αδμονω*, *αδμονωστω*, *αδμονωμαι*] ēre. Aliquid vicinios facere, & proxime adiungere : quod vulgus dicit Appropinquare : & ei contrarium est Amovere. Liv. 4. Locum dedere scalis admovendi.
 Admovere ad Liv. 4. Bell. Maced. Ad urbem Romam admoturus exercitum videbatur : pro Adducturus prope urbem. V. AD.
 Ad nares fasciculum admovere. Cic. 3. Tusc. Fasciculum ad nares admovetis, incendes odores.
 Ad aliquid se. Cic. de Amicit. 100.
 Aurem. Ter. Phorm. 5. 6. 29. & Cic. 2. de Orat. 153.
 Blanditias, i. e. Blandiri. Ovid. 6. Met. 632.
 Calcar equo, est Equum calcaribus stimulare. Figurate vero ad hominem transfertur, pro Intigare, impellere, incitare. Cic. 6. Att. 1. Adscribit etiam, & quasi calcar admovet, intercessisse sese pro iis magnam pecuniam. Quod & Addere dixit Ovid. 1. Epist. 36.
 — & admillis addere calcar equis.
 Cibum ad os. Plin. lib. 11. cap. 43.
 Cruciatum. Cic. 5. Verr. 163. Quid quum ignes, cadentesque laminæ, cæterique cruciatum admovabantur, &c.
 Curationem ad aliquem. Cic. 4. Tusc. 61. Sed alia quedam sit ad eum admovenda curatio.
 Cucurbitulam. Cels. lib. 5. cap. 26. Quod lib. 6. cap. 6. Accommodare cucurbitulam dicit.
 Equum alicui. Liv. 2. Equitibus admoti equi, ut persequi hostem possent.
 Faces doloris, quasi Doloris flammæ & incendia adhibere. Cic. 2. Tusc. Quumque quasi faces ei doloris admoverentur, sæpe dixisse, Nihil agis dolor.
 Gressus. Stat. 11. Theb. 560.
 Dum videt hæc dicens, gressus admovit, & arma, &c. h. e. Propius accessit.
 Horas mortis. Lucan. lib. 7. 50.
 Mortis vicine properantes admovet horas. h. e. Suae mortis tempus accelerat.
 Iras, h. e. Ad iracundiam incitare. Stat. 5. Theb.
 Machinam. Cic. pro Cluent. Oppianicus continuo sperare cepit hoc se a Julio, tanquam aliqua machina admota capere Afini adolescentiam, & fortunas eius patrias expugnare posse.
 Manum alicui rei, pro Apponere, adhibere. Plin. lib. 35. cap. 11. Inde illud, Admovere manum operi. Ovid. 10. Met. 254.
 Manum nocentibus, Punire nocentes. Liv. 5.
 Manum vectigalibus, quod & Manum vectigalibus adhibere dicitur. Cic. de Lege Agr. Reges denique exhauriant, admovent manus vectigalibus populi Romani. J. e. Vectigalia invadunt, manus illis injiciunt.
 Ofcula. Ovid. 10. Met. 344.
 Preces. Ovid. 3. de Ponto 7. 36.
 Probationi reum, Ira compellere reum argumentis, ut pene convictus videatur. Ulp. in l. 1. D. De question. Ad tormenta fervorum ita demum venire oportet, quum suspectus est reus, & aliis argumentis ita probationi admovetur, ut sola confessio fervorum deesse videatur. Sic legit & exponit Budæus. Sic habent & Pandectæ Florentinæ, tametsi aliter legit Haloander.
 Sonum vocis. Cic. in Orat. Itaque ille perfectus orator, utcumque se affectum videri, & animum audientis moveri volet, ita certum vocis admovet sonum.
 Stimulos, Citare, quod & Stimulare dicitur. Metaphoricum. Cic. 3. Tusc. V. ADHIBERE. Idem pro Sextio 12. Liv. 7. Itaque tantos pudor stimulos admovit, ut ruerent in holiunt tela.
 Talos alicui. Plaut. Am. 4. 1. 34. Talos ne cuiquam homini admoveat, nisi tibi.
 Terrorem, est Terrorem injicere. Liv. 6.
 Vim. Cels. lib. 7. cap. 26.
 Vultum admovere ad auditores. Author ad Heren. Nam hoc est a natura datum, ut quamproxime tum vultum admoveamus ad auditores, si quam rem docere eos, & vehementer intigare velimus.
 Admovere simpliciter, pro Admovere exercitum seu copias. Tacit. de Morib. German. Non Sannis, non Peni, non Hispaniæ, Galliæve, ne Parthi quidem sæpius admovere. Sic legit Rhenanus. Alii, Admovere.
 Admovere prope. Cic. de Amicit. 31. Quam qui appetiverunt, applicant sese, & propius admovent.
 Propius urbem. Cic. 6. Philipp. 5. Dum ne exercitum propius urbem Rom. cc. mil. admoveret.
ADMÓTUS, [*αδμοτωσ*] Partic.
 Admotus & contiguus. Plin. lib. 2. cap. 9. de Luna. Jam vero humilis & excelta, & ne id quidem uno modo, sed alias admota cælo, alias contigua montibus.
 Bellum admotum. Sil. Ital. lib. 16.
 Mors. Stat. 5. Theb.
 Occasio sceleris exequendi. Curt. lib. 8.
 Spes. Ovid. 11. Met. 454.
ADMÓTUS, ús. [*αδμοτωσ*] Plin. lib. 24. cap. 11. Ciet menstrua admotu. h. e. Menstrua ciet, si ventri inferiori admovetur, & applicetur. Sermonis compendium peculiare Plinio. Admota alii legunt.
ADMÓTIO, ónis. f. [*αδμοτωσις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 150. Ad nervorum clicientes sonos, ad tibarum, apta manus est admotione digitorum.
ADMÓGIO, [*αδμογιωμαι*] ēre. Aliorum mugitibus respondere, vel Ad alios mugire. Ovid. 1. de Arte Am. 279.
 VOL. I.

Mollibus in pratis admugit femina tauro,
 Femina cornipedi semper adhinnit equo.
ADMÓMĒRO, [*αδμομωρωσ*, *αδμομωρωμαι*] ēre. Summisso quodam murmure applaudere dicenti, & quasi dictum ejus approbare. Ut fieri solet a populari corona in concionibus, & in foro iudiciali. Huic contrarium est, Obmurmurare. Cic. 1. Att. 8. Admurmurante fenatu. Vide FERMÓ.
 Admurmuratum est, imperf. Cic. 2. de Orat.
 Admurmurare, Murmure oblitescere, Murmure refragari & Indignationem offendere. Cic. l. 5. in Verr. 40. Memoria tenetis Judices, quam valde univerti admurmuravit, quam palam principes contradixerint?
ADMÓMURATIO, ónis. f. [*αδμομωρωσις*] Quum populus murmurare quodam applaudit concionanti, aut aliquid palam dicenti. Cui contrarium est Obmurmuratio. Cic. pro Lege Manil. 37. Idem 2. Q. Inat. 1. Claudium accusavi tanquam reum, multis & secundis admurmurationibus.
 Admurmuratione petulantiam & furorem alicuius abjicere. Cic. in Pison. 31. Qui non admurmuratione, sed voce & clamore abjecti hominis & femivivi furorem, petulantiamque abiecit.
ADMÓUTĪLO, [*αδμουτιλω*] ēre. Idem quod Mutitare. Sæpe Torquere, & plagis afficere. Plaut. Perf. 5. 2. 48. Me usque admutilati ad eum. Idem Capt. 2. 2. 19. Si frugi est, usque admutilabit probi.
 Admutilari militem pereleganter dixit Plaut. Milit. 3. 1. 177. quod est Tonderi, pro Falli, & fycophantia verba deludi. Turnebus.

A D N

ADNASCOR, atus sum, [*αδνασχωμαι*] asci. quasi Ad aliquid nasci. Nam Adnasci proprie dicimus Quod nascitur in re aliqua, præter id, quod ei naturale & proprium fuerat. Plin. lib. 16. cap. 44. Vitem autem in quercu, robore, ilice, pruno sylvestri, terebintho, nec aliis arboribus adnasci. adde Paul. J.C. Dig. l. 1. t. 7. l. 10. & 25. & Ulpian. Dig. lib. 25. t. 3. l. 3. §. 6. V. ADNASCOR.
ADNATUS, Partic. Adnatis cubitalibus, scil. caulibus. Plin. 27. 11.
ADNÁTO, [*αδνατωσ*] ēre, frequent. ab Adno, as; Idem quod Adnare. i. e. Natando aliquo pervenire. Plin. lib. 9. cap. 10. Troglodytes autem ad quos adnatant, ut lucras adorant. Ibid. cap. 29. Ad manum hominis adnatant.
 Adnatare insula. Plin. lib. 8. cap. 25. Itaque ei uni insula crocodili non adnatant. Idem lib. 9. cap. 10. Adnatare enim singulis ternos. Lateri. Sen. in Agum. 6. Et comes lateri adnatabat. i. e. iuxta latus.
ADNAVIGO, [*αδναυιγω*] ēre. Ad vel præter aliquem locum navigare. Plin. 35. 10. Quo cum Apelles adnavigasset. Idem. 36. 12. Sane conspiciæ undique adnavigantibus.
ADNAVIGATIO, verbale f. Ulp. lib. 4. §. 5. ff. de Off. Procos. & Leg. ADNECTO, V. ANNECTO.
ADNICTO, [*αδνακτωσ*] ēre. ex Nicto compositum : Festus, Adnictat, Sæpe & leviter oculo annuit. Nevius in Tarentilla, Alii adnucat, alii adnictat, alium amat, alium tenet.
Gauguer, *υποδνακτωσ* H. St.
ADNĪTO, ius vel ius sum, [*αδνατωμαι*] iti. Ad aliquid niti, & Dare operam, aut Niti vehementius. Liv. 21. 8. Preno cepisse jam se urbem, si paululum adnitarer, credente. Idem. 5. 25. extr. Et patres hoc idem de intercessoribus regis anni. Id. lib. 4. Patres summa ope annexi sunt.
 Aliquid adniti. Plin. Epist. 18. lib. 6. i. e. Conari.
 De re aliqua. Cic. 6. Att. 8. Ego, nisi Bibulus, &c. adniterer de triumpho, æquo animo essem. h. e. Ad triumphum vehementius aspiraret.
 Omni opere, ut viveret, adnixus est. Plin. lib. 7. cap. 53.
 Adniti, pro Aduvare. Sallust. in epistola Mithridatis, Apud Cizycum magno cum exercitu in obsidione moranti frumentum defuit nullo circum adnidente.
ADNIXUS, vel **ADNIXUS**, Partic. [*αδνακτωσ*] Virg. 1. Æn. 145.
 Cymothoë simul, & Triton adnixus acuto
 Detrudunt naves scopulo. Servius : Adnixus antiquum est, ut Connixus, quibus hodie non utimur. Dicimus enim Adnifixus, & Connifixus. Adniti ad aliquid. Cic. de Amicit. 90. Sic natura solitaria nihil amat, semperque ad aliquid, tanquam admiculum adniti. Hic expressa est propria verbi significatio : quæ est, Ad aliquid tendere cui innititur, i. e. Incumbamus.
 Adnixi hactis, h. e. Incumbentes hactis. Virg. 9. Æn. 229.
 Stant longis adnixi hactis, & scuta tenentes.
ADNIXURUS & **ADNIXURUS**, vel Annixurus, Annixurus. Liv. 2. Annixurum ut appareat exilio sibi iratos, non fractos animos esse. Idem l. 1. Quod Annixurus pro se quisque fit.
ADNO, [*αδνωστωμαι*] ēre. Natando aliquo venire : quod & Adnatare significat. Cels. 2. Bell. Civil. 44. Quibus rebus accidit ut pauci milites, patresque familie, qui aut gratia, aut misericordia valeret, aut naves adnate possent, recepti in Siciliam incolunt perveniente. Virg. 6. Æn. 358. Paulatim adnabat terree.
 Adnare navibus. Liv. lib. 8. Bell. Pun. Multique adnantes navibus.
 Ora. Virg. 1. Æn. 538. — huc pauci vestris adnavimus oris. Ubi Serv. & Pier. V.
ADNOFO, V. ANNOFO.
ADNUBĪLO, [*αδνωβιλωσ*] ēre. Stat. 5. Sylv. 1. 149.
 — sic plena maligno
 Afflantur vineta Noto : sic alta nefecit
 Imbre fezes nimio : rapide sic obvia puppi
 Invidet, & velis adnubilat aura secundis. h. e. Nubilum tempus immittit.
ADNUMERO, V. ANNUMERO.
ADNUNTIO, V. ANNUNTIO.
ADNUO, **ADNUO**, V. ANNUO.
ADNUTRIO, is, úvi, íom, [*αδνωτριω*] ēre. Idem quod Juxta nutrio, Plin. 17. c. 23. Singulis denas sæpe adnutrunt vites. i. e. Juxta singulas arbores.

A D O

ADOBOGĪON, [*αδοβογιων*] Vir clarus, qui ex retrarchica stirpe Galataram fuit. Hic cum esset Cæsaris amicus, ad id honorum pervenit,
 1 2

nit, ut materni generis tetrarcha, & cum aliorum, tum Bosphori rex ef- ficeretur. Author. Strabo lib. 13.

ADONIS, ut, titum, [*αδωνισ*] Ere. ex Ad & Oburo, quod ipsum ex Ruo compositum est: Idem quod Obuere. Columel. 11. 2. Omnes arbores que fuerant in segete, circumfodere, & adobuere oportet. h. e. Terra multa fepelire, ut non appareant trunci.

ADOLEO, ui & eui, ultum, [*αδολεω, φημι, αδολεω*] Ere. Virg. 8. Ecl. 65. Verbenasque adole pingues. Ubi Servius, Adole, Incendere: sed κατ' εὐχρησιν. nam Adole, est Auge. Idem 1. En. 708.

Curapenum struere, & flammis adolere penates.

Ubi Servius, Adolere, Cotere. sed Adolere, proprie est Augere. In fa- ciris autem Adolere per bonum omen dicitur. Nam in aris non adolere- tur aliqua, sed cremantur. Hæc vox enim sicut Mactare & Immolare non Consumendi sed Augendi significationem habet. V. Fest. in Subo- lem, & Non. 1. 288. & 4. 44. Adolere verbum est proprie sacra reddent- ium: quod significat votis aut supplicationibus numen auctius reddere. Sed apud Plaut. Caf. 2. 3. 19. est Redoleo, odorem spargere.

Unde hic unguenta adolent?

Adolui ab Adoleo, pro Cremavi, & Sacrificavi. Cassius ad Tiber. 2. At contra Ægyptios ubi integrum anferem adoluerunt. Ex Prisc. 1. 9. extr. Adolere in pallio, pro Incendi. Plin. lib. 28. cap. 2. Si pontifici ac- cidat ditis causa epulanti, in mensa utique id reponi, adolerique ad- larem, piatio est.

Altaria. Virg. 7. En. 71.

Præterea castis adole dum altaria tedis.

Cinnama flammæ. i. e. Cremare. Ovid. 16. Epist. 335. [Immo hic quo- que pro Redolere.

Honoris aris. Ovid. 8. Met. 740. Et, Deo adolere honores. Virg. 3. En. 547.

ADOLESCO, olui & olevi, ultum, [*αδολω, μετακτισθησαι, αυθαιρονω*] Ere. Videtur ab Adoleo secundum analogiam formatum: ad quod etiam accedit significatio. Est enim Adolefcere, Augeri ætate, ætate crescere. At Festus Græcum efficit ostendit, his verbis, Adolefcit, a Græco *αδολεω*, i. e. accresco venit. Unde sunt Adultus & Adolefcens. [Sed locum corruptum esse liquet. V. ibi Scalig. & Dacer. Videtur potius a primitivo *Adesco* derivandum q. V.

Adolui, præterit. ab Adoleo. Columel. de Arbor. cap. 22. Ita jucundi saporis fructum cum adoluerit, præbebit. Alii codices habent Ado- leverit.

Adolefcere, dictum proprie de hominibus. Cic. in Sallust. 13. Impudicus & procax adoleveris. Idem 1. de Nat. Deor. 99. Nisi in eo qui natus sit, nisi in eo qui adoleverit, nisi in eo qui didicerit.

Adolefcit ætas. Virg. 2. Georg. 362.

Ac dum prima novis adolefcit frondibus ætas. Metaphorice.

— robustis adolevit viribus ætas. Lucret. lib. 3. 450.

Martia ter fenos proles adoleverat annos. Ovid. 3. Fast. 59.

Infans adolevit. Celf. in l. Infanciando. D. de furtis.

Pupillus adolevit. Ulpian. l. ult. D. Si quis caution.

Adolefcere ad aliquam ætatem. Plaut. Catin. prol. 47.

Adolefcere in partum. Columel. lib. 6. cap. 35.

Adolefcere de muris animalibus. Plin. lib. 9. cap. 8. Adolefcunt celeriter delphini.

Adolefcere de plantis. Plin. lib. 6. cap. 32. Arborum ibi proceritatem ad- cxiij. pedes adolefcere.

In tria cubita triennio, h. e. Triennio solo crescere ad altitudinem trium cubitorum. Plin. lib. 7. cap. 16.

Adolefcit amor in longos annos. Ovid. 2. Amor. 19. 23.

Authoritas. Tacit. 4. Hist. 61.

Cupiditas. Cic. 5. de Fin. 55. Eaque cupiditas agendi aliquid, adolefcit una cum ætatibus.

Cupido potentie. Tacit. 2. Hist. 38.

Jus legatorum, pravo certamine. Tacit. 4. Hist. 48.

Adolefcere interea lex majestatis. Tacit. 2. Ann. 50.

Opes adolefcunt. Tacit. 2. Ann. 33.

Pueritia adolefcit. Tacit. 12. Ann. 8.

Adolefcit ratio. Cic. 1. de Legib. 22. Quæ cum adolevit, atque perfecta est, nominatur rite sapientia.

Socordia pro Accedere vel Accrescere. Tacit. 2. Hist. 73. 1. Vix credibile memoria est, quantum superbie socordieque Vitellio adoleverit.

Ver adolefcit. Tacit. 13. Ann. 36.

Viriditas Cic. de Senect. 51. Ex eo viriditatem, quæ nixa fibris stirpium sensum adolefcit.

Adolevit annis virtus. Ovid. 5. Fast. 175.

Cremona numero colonorum, opportunitate fluminum, ubere agri, an- nexu connubisque gentium adolevit, floruitque. Tacit. 3. Hist. 34.

Adolefcere, in sacrificiis, pro Incendi. Virg. 4. Georg. 379.

— adolefcunt ignibus aræ. V. **ADOLEO**.

ADOLESCENS, entis. Partic. Crescens. Tertul. ad Nation. 1. 1. Adeo quotidie adolefcemtem numerum Christianorum ingemitis. Ammian. 22. 18. Borythenes concursu multorum annium adolefcens. Unde quoque comparat. Cic. 9. Fam. 8. Nollis esse illius adolefcentioris Academicæ. Verum hoc proprius a Nominæ, de quo mox. Uti & illud, Benjamin adolefcitur. Hieron. Epist. 23. conf. Hist. 12. 2.

ADULESCO, is. Idem quod Adolefcio. Plin. Epist. 3. lib. 3. Quibus omni- bus ita demum similis adulefcet, si &c. V. **ADOLESCENS**.

ADULTUS, a, um. [*αδουλτος*] Adj. ab Adolefcio. Adultus, quum ad hominem referatur, Qui adolevit, i. e. crevit ad ætatem, quæ adolefcen- tia dicitur. Sed & de multis dicitur, quæ jam ætate creverunt. Virg. 4. Georg. 162.

— aliæ, spem gentis, adultos

Educunt fetus. Servius, Educendo adultos faciunt. Plin. lib. 11. cap. 29. In Cyrenaica regione lex est ter anno debellandi eas: primo ova obtendendo, deinde factum, postremo adultas. De locustis loquitur. V. **ADOLESCO**.

Adultus, [*εὐχρησ*] de inanimitatis dictum, ut Urbs adulta. Cic. in Bru- to 270. Qui non nascensibus Athenis, sed iam adultis fuerunt.

Adultus viribus. Petron. lib. 2. 110. 2. Adulta viribus Dalmatia, omni- bus tractus ejus gentibus in societatem adductis, ex consuetudine arma corripuit.

Ver. Servius exponens verbum illum in 1. Georg. 43. Anni, inquit, qua- tuor sunt tempora divisa in ternos menses: quod ipsum temporum faci- endum discretiorem: ut primo mense Veris, novum dicatur Ver, secundo adultum, tertio præceps: sicut etiam Sallustius dicit ubique. Item Attumus, Hyems nova: adulta, præceps vel extrema. Hæc ille.

Compar. Plin. lib. 10. cap. 31. Adultioresque circumagi doceat, & fo- ras saturitatem emittere. De hirundinibus.

Ætas adulta. Tacit. 2. Ann. 23. 1.

Ætatis adultæ gradus scandere. Lucret. lib. 2. 1122.

Ætate adulta puer. Cic. 3. Verr. 160.

Ætas adulti. Stat. 4. Sylv. 3. 14.

Authoritas. Tacit. 1. Ann. 46.

Autumnus. Tacit. 11. Ann. 31.

Crisis. Stat. 2. Sylv. 1. 122.

Eloquentia. Tacit. in dialogo de Orat. 25. Quum fatear quædam clo- quentie eorum, ut nascenti adhuc, nec satis adulta defuisse.

Nox. Tacit. 3. Hist. 23. 3.

Parthi. Tacit. 5. Hist. 8.

Pellis. Cic. 1. in Catil. 30.

Robur. Lucret. lib. 2. 1130.

Seditio. Tacit. 1. Hist. 31.

Seges. Sen. OEd. 1. 49.

Virgo. Cic. in Brut. 330. Hor. 2. Od. 3. 8.

Vitia adulta, & prævalida. Tacit. 3. Ann. 53.

ADULTUS, Partic. pro Crematus. Antias in 74. Eo omnes hostiæ: vituli

xvii. conjecti: & ita omnia adulta sunt. Ex Prisc. lib. 4.

ADOLESCENS, entis. [*αδουλεσενς, παις, νεανιας*] No. Subst. a verbo A- dolesco. Dicitur autem proprie quis Adolefcens, a fine pueritiæ, nempe ab anno duodecimo usque ad annum vicefimum primum, quando viri- ficet homo, teste Hippo, crefcit in longitudine corporis, & primam languinem producere incipit. unde Elle in ephebis dixit Terentius, quum autem per- crevit, adultus dicitur. Alter paulo Censorinus de Die Nat. cap. 14. qui auctor est, Veteribus adolefcens ab anno xv. ad usque trigefimum appella- tur. Hinc Liv. 2. 3. Tarquinius adolefcens appellat qui mariti jam erant. Sic Caf. 2. Bell. Civil. 38. Curioni Trib. plebis adolefcentiam tri- buit, Scipioni Liv. 30. qui jam xxxix. annum ætatis excefferat. Atque vel xxx. annis majores esse adolefcentes vocatos Manut. ostendit ad Cic. 2. Fam. 1. extr. Inde comparativum Adolefcentior, sine superlativo. Ter. prol. Hec. 11.

— Eodem ut jure uti senem

Licet, quo jure sum usus adulefcentior.

Ita Lindenbrog. Interdum enim suavitatis gratia solet o in u commutari: quemadmodum in obulus & obolus. Idem reperitur in Priscian. & Com- modian. Spon. Misc. p. 129. e mediæ ævi inscriptione affert **ADVLESCEN- TIAE**.

Adolefcens in jure dicitur, qui inter annum decimumquartum, & vicefi- mum quintum ætatem agit. l. non alter. §. 1. D. de Leg. 1. Adolefcens moribus. Plaut. Mil. 3. 1. 67. Cic. 1. Off. 122. Est igitur adolefcentis majores natu vereri.

Adolefcens & vir vocatur Socrates a Cicerone in Orat. 41.

Adolefcens homo. Cic. 2. Fam. 14. Hominem adolefcemtem non tam allicere volui, quam alienare nolui. Sic 1. de Orat. 117.

Filia adolefcens. Cic. 1. de Divin. 36.

Gravis & doctus adolefcens. Cic. 1. de Fin. 13.

Lete indolis. In **INDOLES**.

Lectissimus. In **LEGO**.

Perditus ac dissolutus. Cic. 4. Tusc. 55.

Primarius. Cic. 4. Fam. 5. Ut cum aliquo adolefcente primario conjun- cta ætatem ageret?

Verecundum decet esse adolefcemtem. Plaut. Afin. 5. 1. 6.

Adolefcens & grandis. Hic & bella gerebat ut Adolefcens, cum plane grandis esset. Cic. de Senect. 10.

Adolefcens & puer. Cæsar adolefcens, pæne potius puer. Cic. 3. Philipp. 3. Pueri five jam adolefcens. Idem 6. Att. 2. V. 11. Fam. 7.

ADOLESCENTIA, [*αδουλεσεντια, νεανιας*] Prima ætas hominis post pueritiam: quam infantiam appellat usque ad senectutem. Cic. de Senect. 4. Qui enim citius adolefcen- tia senectus quam pueritiæ adolefcen- tia obrepit?

Fretum adolefcen- tia. V. **FRETUM**.

Objecta morbis adolefcen- tia. Gell. lib. 2. cap. 1.

Adolefcen- tia, Flos ætatis. Cic. in Topic. 32.

Fervida. Sen. Octav.

Regenda est magis fervida adolefcen- tia. Intemperans. Cic. de Senect. 29. Libidinosa etenim & intemperans ado- lefcen- tia, effectum corpus tradit senectuti.

Libidinosa. In **LIBER**.

Lubrica. In **LUBRICUS**.

Proterva. Cic. 5. de Fin. 62.

Sumptuose adolefcen- tia homo. Tacit. 4. Hist. 49.

Ab adolefcen- tia. V. **AB**.

Ineunte adolefcen- tia. In **INFO**.

Ab ineunte adolefcen- tia. In **AB**.

Jam a prima adolefcen- tia Me Musæe mansuetiores delectantur. Cic. 1. Fam. 9.

ADOLESCENTULUS, dimin. [*αδουλεσεντιουλος*] Cic. pro Flacco 51. Nep. Prof. n. 4. Idem 22. 1. 1.

ADOLESCENTULA, dimin. [*αδουλεσεντιουλα*] Ter. And. 1. 1. 91. Fortemam aspicio adolefcen- tiulam. conf. [Plaut. Epid. 1. 1. 41.]

ADOLESCENTIARI, [*αδουλεσεντιαρι*] Obsolet. verbi. pro Non satis ha- bere modestie. Varro, At tu quidem ut jacias cenfeo, quoniam tu quo- que adhuc adolefcen- tiaris. Ex Nonio 2. 25. Sed V. ed. Merc.

ADOLESCENTURIRE, [*αδουλεσεντιουρι*] Adolefcen- tium more facere, five In adolefcen- tia redire. Isterius apud Nonium 2. 46. Incipio adole- fcen- ture, & nescio quid nugarum facere. Quintil. 2. 2.

ADOLEFACTUS, Vet. Infcriptio, **ARBORVM ADOLEFACTARVM ET COINQVENDARVM**, &c.

ADOLESCIOS, i. [*αδουλεσιος*] Garrulus, nugator, loquax, qui libens multa commemorat fabulamenta, vel etiam historias: qui & Adolefcios dicitur. Budæus. Cic. 16. Att. 11. Quod vereris, ne *αδουλεσιος*: mihi tu? quis minus? cui, ut Aristophani Archilochi Iambus, sic epilliota longissima queque, optima videtur.

ADONAI, [*αδωναι*] Hebraica dictio est אָדוֹנָי, Latine sonat Dominus meus. Ilac

Hac voce Judaei utebantur pro **ADON** nomine soli Deo conveniente, quod putarent hoc adeo factum esse ut pronuntiarj non deberet.

ADONIS, Arabum generi dicitur et Bacchus, hic a veteribus Latinis appellatus, qui hodie Adonis vocatur. Plaut. Men. 1. 2. 35. Ubi aquila catamitum rapere, aut Venus Adonem. V. **ADONIS**.

ADONIS, is & idis. [**Adonis**] Nomen proprium filij Cinyre Cypriorum regis, & Myrrhae: quem Venus in deliciis habuit, formositate precellentem. Hic apri dente sub inquine percussus lacertatusque profertur leto. Venus miserata in florem Adonium, seu Anemionem, qui est sanguineo colore, eum transformavit. Ovid. Met. 10. extr. Hunc Adonius cum Plauto vocat Adoneum: Fulgentius, Adon. Adon Graece, fuitas dicitur. Et quia myrrha odor fuitas est, Adonem dicitur genuisse. Ideo autem Venerem amasse dicunt, quod hoc genus pigmenti sic valde fervidum. Legitur apud Lucianum de Dea Syria p. 688. seq. Adonem fluvium ex Libano monte profluentem, singulis annis languinolentum fieri per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielum sic habet, Quem nos Adonidem interpretati sumus, & Hebraeus & Syrus Iemmo Thamus vocat. Unde quia juxta gentilem fabulam in mense Junio, amasius Veneris & pulcherrimus juvenis occisus, & deinceps revivisse narratur, eundem Junium mensis eodem appellat nomine, & anniverfarij cum celebrant solemnitatem, in qua plangitur quasi mortuus, & postea reviviscens canitur atque laudatur. Unde apud Ezechielum prophetam legitur, Ecce tibi mulieres sedebant plangentes Adonidem. Ubi intelligi vult fuisse idolatriam celebratam in honorem Adonidis. Macrobius vero 1. Saturn. cap. 21. accepit Adonidem pro Sole. Moschopulus **Adonis** nomen ab **Adonis**, quod est cano, derivatum putat. De eodem ferevidime Theocrit. Idyll. 23. & 29. Est autem apud Ebanum Hellum interpretem illius Idyll. 23. & 30. Nicander Colophonius memoria scriptum reliquit, Adonidem Myrrhae filium, quem lactucam devorasset, ab apro fuisse incrementum. Addidit Callimachus, Venerem cum sub lactuca condidit. Quibus verborum involucris innuit poetae, eorum concubitus elanguescere, pigrescosque in coitum fieri, qui lactuca vescuntur assidue. Ex Ruellio. De Adonide plura & Servius ad Ecl. 10. Virg. v. 18. Porter. ad Clem. Alexandr. p. 29. Seld. de Diis Syris 2. 11. p. 332. & seq. Adonidi nuphisse traditum est Venerem quartam Syria Tyroque conceptam. Cic. 3. de Nat. Deor. 59.

Piscis etiam quidam hoc nomine appellatur: qui & **Adonis**, **Adonis** **Adonis** (ut inquit Oppian.) **Adonis** **Adonis** **Adonis**. Hoc est, quod proflit undis, in litris sicca ponens tellure cubile. Videtur Plin. lib. 9. cap. 19. & Oppianum Halicut. lib. 1. v. 159. Adonis dicitur Fluvius prope Byblum urbem Phoenicum, auctor Ptolem. Adonis Cinyreus, h. e. Cinyre ex Myrrha filia per incestum filius. Adonis Sectione 1. Epigram. Sic Ovid. 10. Met. 712. & 730. Alii tantum legunt Cinyreus, propterea quod Cinyram vocant, qui ab aliis Cinyras dicitur.

Formosus. Virg. 10. Ecl. 18. Niveus. Propert. 2. 10. 53. Pictus murice. Auson. Idyll. 6. 11. Et crocus auricomans, & murice pictus Adonis. De flore Adonio. V. **ANEMONE**. Ploratus Veneris, i. e. A Veneris. Ovid. 1. de Arte Am. 75. **ADONIS**, Adj. Ad Adonidem pertinens. Auson. in Monosyll. c. de Hist. Cedis Adonem mala gloria fulmineus tus. Catull. 29. 9. Columbus Adonem.

ADONIS Horti, Proverbialis figura, dicitur de rebus leviculis, parumque frugiferis, & ad brevem praesentemque tantum voluptatem idoneis. Erant autem ii horti Veneri sacri, propter Adonidem ejus amasium, primo etatis flore praeparatum, atque in florem convertum: nihilque in eis ferebatur, nisi quod ad oblectationem & delicias faceret. Auctor Pausanias: qui etiam tradit in iis hortis femina deponi non aliter solere, quam in tellus, coque rem in proverbium abiisse contra fuites ac leviculis. Meminerunt Hermol. in Plin. & Erasim. in Chil. de iisdem erudita est conjectura Huetic in Demonstr. Evang. propof. 9. cap. 3.

ADONIA, orum. [**Adonia**] Festa Adonide dicata. Ammian. 22. 9. Evenerat iisdem diebus annuo cursu completo, Adonia celebrari, ritu veteri, amato Veneris, ut fabule fingunt, apri dente ferali delcto. Adonia cum planctu celebrabantur a mulieribus, Veneris planctum imitantibus, quod non obscure innuit Ovid. 10. Met. V. **ADONIS**.

ADONUM, [**Adonum**] Species est Abrotani. Plin. 21. 10. quod in testis, turbinibusve cadorum vivradice fieri solet, quo pacto Adonidis hortulos pangere solebant. Quidam hanc herbam esse, quam ex Adonidis sanguine ortum travisse Poetae fabulantur, atque inde Adonum appellatum putaverunt. Quod tamen falsum esse Nicandri & Theophrasti testimonij facile convincitur, qui herbam illam Anemone esse ostendunt. Sumitur etiam Adonum pro Adonidis simulacro, & pro lactu sacro, quo mulieres ad Adonium fluvium, & Byblum oppidum, Adonidem plangere solebant.

ADONUM, Carminis genus apud Grammaticos, duobus pedibus Dact. & Spond. vel Troch. constans.

ADOPERTO, ni, ertum, [**Adoperto**, **Adoperto**] Tre. Idem significat, quod Operire, nisi aliquid additum videatur a compositione. Columel. lib. 4. cap. 8. Quod opus adoperatas ostendit a fivis radicalis. Aether adoperatus nubibus. Ovid. 2. Fast. 75. Hyems gelu. Ovid. 3. Fast. 235.

Quid? quod hyems adoperata gelu tunc denique cedit, Et pereunt lapsae sole repente nives? Caput adoperatum. Liv. 1. Lumina somno. Ovid. 1. Met. 714. Mors adoperata caput tenebris. Tibul. 1. 1. 84.

ADOPERTE, Adv. Mart. Capella lib. 8. pag. 303. Lachesis adoperate denuntiat.

ADOPINOR, [**Adopinor**] Ari. Idem quod Opinor. Lucret. lib. 4. 814. Deinde adopinatur de signis maxima parvis.

ADOPPETO, pro Oppeto. Apul. 7. Met. Colv. pag. 110. Fortissimum quemque variis quidem sed impigris calibus adoppetisse.

ADOPRO, as, [**Adopro**, **Adopro**] Tre. Quod erymon Eligere, accifcere, arcessere. V. **OPRO**. Plaut. Cistell. 3. 2. 78. Sociam te mihi adopro ad meam salutem. Cic. Div. in Verr. 62. Tum illa erat causa iustissima, quod cum sibi Achae patrumque adoptarent. Cic. 5. Fam. 9. Ego autem quem potius adoptem, aut invocem, quam illum, quod defendente vincere didici?

Adoprate, [**Adoprate**] frequentius est verbum juris. Adoptare autem dicitur, Qui in suo, in familia transfert, & in locum, filij assumit, sicutum, & hoc genus transfert, & commigrationis in alienam familiam, dicitur Adoptio. Hac fere ex Aul. Gell. 1. 5. c. 19. De adoptio iure & ceremoniis eius locus classicus Cic. pro Domo sua. V. **ADOPRO**, adde Perizon. Animadv. c. 3. p. 125. de nominibus adoptatorum Spanh. de Usu & Prae. Numm. diff. 10. p. 77. Adoptare sibi aliquid filium, i. e. Pro filio. Plaut. Men. prol. 60. Adoptat illum puerum fabricatum sibi filium.

Aliquem pro filio. Cic. pro Domo sua 37. & Plaut. Pseud. prol. 119. Adoptare patrem sibi alij. Plin. lib. 9. cap. 16. Ubi de offce, qui ad pedes Argulij emari exiit: Quo argumento vates respondere, Neptunum patrem adoptante tum sibi Sexto Pompeio, contra erat maxis rei gloria, sub pedibus Caesaris futuro, qui mari tempore rebus puerent. Se adici ordini, pro Inferere, mantere, accifcere semetipsum, & sibi ordinem aliquid vendicare. Plin. lib. 12. cap. 1. Qui se potentie causa, Caesaris libertis adoptat sibi filio. Theophrastus.

Adoptare se. Cic. in Bruto 241. I. C. Stelenus, qui se iij & adoptaverat, & de Steleno sibi fecerat. Le natur de Steleno, qui cum ex sibi familia non esset, sibi enim se appellavit, & in se iij & sibi familia adoptavit. Morum se erat, ut adoptati nomen semine & gentis in quam transibat, adsumerent.

Adoptare in divitiis. Plaut. Pseud. 4. 2. 82. Is in divitiis homo adoptavit hunc, quom diem obit suum, i. e. Testamento adoptavit & heredem bonorum suorum instituit.

Aliquem ab aliquo. Cic. de Clar. Orat. 77. Filius quidem ejus, is qui hunc minorem Scipionem a Paulo adoptavit.

Cognomen, Vitruv. praef. 1. 7. Adoptare herbam aliquam, De suo nomine cum nomenque. Plin. lib. 25. cap. 7. Mulieres quoque hanc gloriam alkcham. In quibus Artemisia uxor Mausoli, adoptata herba que ante patris mortem vocabatur.

Adoptat ramus ramum, quom Inferitur ramus ramo. Ovid. de Rem. Amor. 195.

ADOPTIATUS, [**Adoptatus**] Partic. Cic. 7. Att. 7. Adoptatus a plebeo patricius.

Adoptatus testamento. Cic. de Clar. Orat. 212. Licinia filius Crassi testamento adoptatus.

Quin Adoptare fuerit simpliciter dictum pro Optare non sinit nos dubitare Ciceronis locus 10. Fam. 21. Quorum mihi fuit adventus adoptatissimus. Ita meliores omnes libri praefertim Pall. Codd.

ADOPTATIO, onis. f. [**Adoptatio**] Idem quod Adoptio: sed in usu rarissimum, frequentius illud, ut & Optio, quam Optatio. Gell. lib. 5. cap. 19. Quod per praetorem fit, adoptatio dicitur: quod per populum, arrogatio. Plin. Paneg. cap. 5. n. 1. conf. Borrich. Cogit. p. 39.

ADOPTRITUS, [**Adoptritus**] Festus, Adoptatitus, ex adoptio filio natus. Plaut. Pen. 5. 2. 100. Demarcho item ipse fuit adoptatitus. Quo in loco, pro Filio adoptivo sumitur.

ADOPTRATOR, onis. m. [**Adoptrator**] dicitur qui aliquem adoptavit. Vide **ADOPTRIVUS**. Pater adoptator. Gell. 5. 19.

ADOPTIO, onis. f. [**Adoptio**] Per syncope factum ex Adoptatio. Cic. pro Domo sua 34. Quod est pontificis, jus adoptionis? nempe ut is adoptet, qui neque procreare iam liberos possit: & quam potuerit, sit expertus. conf. 7. Att. 7. V. **ADOPRO**.

In adoptionem dare. Quintil. lib. 3. cap. 6. Qui ex duobus legitimis alterum in adoptionem dederat, alterum abdicaverat, iustitiam non thum, &c. V. titulum de Adoptionibus in Pandectis.

In adoptionem adscifci. Spartian. Hadrian. cap. 4. Dare in adoptionem alicui filium. Quintil. 3. 6.

Per adoptionem aliquem familia inferere. Suet. Claud. cap. 38. Avunculus meus idemque per adoptionem pater. Plin. 5. Epist. 8. Proprie autem adoptio de iis dicitur, quorum patres adhuc viverent: nam arrogatio dicebatur cum adoptarentur qui parentum suorum morte patresfamilias effecti essent. Et sicut adoptio privatum: arrogatio publice, v. Torrent. Auctus. cap. 64. item. ue Chri. Color. Parerg. cap. 7. Ritum adoptandi graphice & eleganter describit Hen. Noris in Cenotaph. Pisan. p. 85. Modestini. in l. 1. D. de adoptione.

Adoptio lege curiata fiebat. licebat autem non patricio plebeium, sed plebeio patricium adoptare atque hoc in genere tria lex jubebat observari: primum, ut is adoptaret, qui neque procreare iam liberos possit: & cum potuisset, expertus esset. alterum, ut tum generum ac dignitatis, tum facrorum ratio haberetur, id est, ut ita fieret adoptatio, ut ne quid aut de dignitate generum, aut de facrorum religione minueretur: tertium, ne qua omnino calumnia, ne qua fraud, ne quis dolus adhiberetur: que si servarentur omnia, tum adoptio nem recte fieri, nihil tamen horum in adoptione P. Clodij servatum esse, arguit Cicero in oratione pro Domo sua: neque solum ab hac causam ait esse infirmam irritamque illam adoptionem, verum etiam quod, cum curiata lex ferretur, tum servatum de calo fit: quod cum ferret, neque legem ferri, neque omnino quicquam agi cum populo licebat. primum enim adoptandi causas esse oportuit, de quibus pontifices iudices erant: deinde, si causae probarentur, curiata lex ferebatur: quam qui ferret, is omnia ferre debet, utque in ceteris legibus, cum ferrentur, servari mos fuit, quod utrumque significat Cic. in Ora. cum ait: Ut is adoptet, qui quod natura jam effectum non potest, legitimum & pontificis iure quaeat. itaque, quod est apud Tacit. lib. 12. Lege curiata apud pontifices adoptio fiebat, id ita est intelligendum, ut nisi & lex ferretur, & adoptandi causas pontifices probassent, adoptio fieri non possent. utrumque vero separatim agebatur: cum de causis pontificis cognoverent, legem vero magistratus ferret. Adoptantis autem aetatem xviii. annis maiorem, quam ejus qui adoptaretur, esse oportere, v. Modestini scriptum est his verbis: Non tantum cum quis adoptat, sed & cum arrogat, maior esse debet eo quem sibi per adoptionem vel per arrogationem filium facit: sed utique plena pubert. id est, xviii. annis, eum praecedere debet. Ex lib. P. Manut. de Legibus Romanis.

Adoptio. Plin. de instione dixit lib. 16. in proem. Pomifere arbores, quaeque mitioribus succis voluptatem prima cibus atulerunt, & necessario alimento delicias immiscere docuerunt, sive ille nitro, sive

ab homine didicere blandos saporis adoptione, & connubio, idque minus etiam feris volucrisque dedimus, intra predictas constant.

ADOPTIVUS, [*ἰσπαρτὸς, ἄρτις*] ab Adopto: unde Qui adoptatus est, vocatur Filius adoptivus eius qui adoptavit. Gell. lib. 5. cap. 19. Id etiam eum culpavisse, quod filius adoptivus patri adoptatori inter premia patrum profecisset. P. Scipio ibid. Filium adoptivum tam procedere, quam si ex fe natum habeat.

ADOPTIVA SACRA. Cic. pro Domo sua 35. Tu neque Fonteius es, qui esse debebas: neque patris heres, neque amissis sacris paternis, in hac adoptiva venisti. h. e. In sacra adoptatoris tui Fonteii.

ADOPTARIUS, Adoptarius puer ex adoptato natus. In Isidor. Gloss.

ADOPTABILIS, J.C. Cod. II. t. 11. l. 1. Quod in cultu ornatuque nostro sacrum & adoptabile est.

ADOR, indecl. n. Felus, Ador, Farris genus, Edor quondam appellatum ab edendo: vel quod aduratur ut fiat tostum, unde in sacrificio mola falsa efficitur. Nonius, Ador, Frumentum, quod epulis & immolationibus sacris pium putatur. V. Far vernaculum, In FAR. Adoris, genitiv. Aufon. in Monofyll. cap. de Cibis.

Mox ador, atque adoris de polline puliticum far.

Gannus vero poeta vetus producit apud Priscian. 6. p. 700. Emicat in nubes nidoribus ardor adoris. Qui tamen & ipse alibi corripuit. Unde Scalig. existimat Vett. Adors adoris, pen. corr. in neut. & Ador adoris, pen. prod. in mafc. dixisse ut Decus & Decor. V. eum ad Felt. p. 7.

Ador, pro Vili quodam frumeti genere videtur accipi apud Hor. 2. Sat. 6. 88.

Quum pater ipse domus palea porrectus in horna Efflet ador, loliumque, dapis meliora reliquens.

ADOREA, a. proprie Omnis ex agro proventus. Hec erat antiquis Romanis Adorea. Unde postquam premium militibus parta victoria frumentum fuit, Adorea pro Laude & gloria accipi coepta est, ut Scalig. Conject. ad Varron. p. 16. observat.

ADOREM, Laudem live gloriam dicebant veteres, quia gloriosum eum putabatur esse, qui farris copia abundaret. Est. Vel, ut in Plinio tradit Hermolans, Qui farræ a populo donatus esset. V. not. Dacer. Dona enim amplissima imperatorum ac fortium civium (ait Plin. lib. 18. cap. 3.) quantum quis uno die plurimum circumaravisset. Item quartarii farris aut heminae, conferente populo. Plaut. Amph. 1. 1. 38. Qui præda atque agro, adoreaque affecit populares suos. Plin. lib. 18. cap. 3. Gloriam denique ipsam a farris honore adoream appellabant. V. Taubni. ad Plaut. p. 28. & Boxhorn. ad Eund. p. 13. Quiddam per tertiam vocalem Adoria dicitur.

ADOREUS, Adj. ut Far Adoreum. Varro de R. R. lib. 1. 9. In loco humidiore far adoreum potius ferunt, quam triticum. Virg. 7. Æn. 109.

— & adorea liba per herbam Subjiciunt epulis. Servius, Ador proprie est Genus farris. Columel. lib. 2. cap. 6. Frumenta, triticum, & fermen adoreum. Stat. 1. Sylv. 6. 10.

Vix aurora novos movebat ortus, Jam bellaria adorea pluebant.

ADOREA ALMA, h. e. Gloria altrix virtutis. Hor. 4. Od. 4. 39.

— & pulcher fugatis Ille dies Latio tenebris,

Qui primus alma risit adorea. Ablativus est. Acron, Adorea, laus publica dicebatur, eo quod victores a victis adorarentur. Porphy. Adorea, laus bellica dicitur, fortassis quod adorandi sunt qui laudem ex bello reportant.

ADOREUM, i. n. Idem quod Ador. Plin. lib. 18. cap. 8. Frumenti genera non eadem ubique: neque ubi eodem fum, iisdem nominibus. Vulgatissima, far, quod adorem veteres appellaverunt, filigo, triticum. Et lib. eod. cap. 17. In creta & rubrica & aquosiore agro adorem feri, Catonis sententia est.

ADORIOSUS, Adorem sæpe adeptus. Gloss. Lat. Gr. ἰσδοῦσος.

ADORDINO, Ære. ut Adordinare patellam. Apic. 4. 2.

ADORDIOR, iii. Idem quod simplex Ordior. Arabrof. lib. 1. Officior. Postea nunquam nisi confulto Domino bellum adorsus est.

ADORDIOR, tris vel eris, ortus fum vel orfus fum, quod tamen videtur esse inusitatus [*ἰσπρῆσιον, ἰσπρῆσιον, εἰς ἄλλω*] tri. Aggredi significat & Invadere quovis modo: ut, Adordini verbis, Adordini jurgio. Ter. Adel. 3. 3. 50. Adortus jurgio fratrem apud forem de pfaltria itat. Cic. 5. Verr. 89. Postremam enim quaque navem piratæ primam adoriebantur. Reperitur & Adorio activa forma apud Næv. in Priscian. Tib. 8. p. 801. Hectore proficicente hinc ipsos adorian.

ADORTUR. Lucret. lib. 3. 514. Commutare animum quicumque adortur, & ipsum.

ADORTI CIVITATEM. Liv. 1. Aliquem gladiis & fragmentis septorum, & fustibus. Cic. pro Sextio 79.

ALIQUEM A TERGO. Liv. 3. Cic. pro Milon. 29. Adortiri, pro Aliquid facere, Conari, & Dare operam atque aggredi ipsum opus per vim. Cic. 2. de Orat. 20c. Ne convellere adortiamur ea, que non possunt commoveri. Virg. 6. Æn. 396.

Hi dominam diis thalamo deducere adorti.

ADORSUS, vel **ADORTUS**, [*ἰσπρῆσιον*] Partic. apud Ovid. nisi mendosus fit codex, i. de Ponto 2. 16.

— & nullum majus adorsa nefas. Virg. 7. Æn. 386. Majus adorta nefas, &c. Ubi aliqui Adorsa legunt. Q. Curt. 3. 1. 6. Acron oppugnare adortus. Sed Raderus ibi mavult Adorsus ab Adordior. adde Nep. 9. 4. Flor. 1. 3. 4. 1. 13. & 4. 12. 44. Passive Aurelius apud Priscian. 8. p. 791. Ex his Gallos adortos ex insidiis plurimos necatos. Vulgo etiam tribuitur Floro 2. 6. 46. Cum urbem tantum non adortam reliquisset. Sed ex omnibus MSS. legunt & restitunt hodie Adoratam.

ADORIENDUS, Adj. [*ἰσπρῆσιον*] Author ad Heren. 2. 7. Ocasio queritur, idoneanc satis fuerit ad rem adoriendam, an alia melior.

ADORNŌ, [*ἰσπρῆσιον, παρασκευάσει*] Ære. Idem quod Ornate, nisi quod compositio aliquid addit venustatis. Liv. 1. Flaminem Jovi altidum sacerdotem creavit, insignique cum veste & curuli regia sella adornavit. Cic. 1. Verr. 58. Vidi forum comitiumque adornatum magifico ornatu.

ADORNARE LEVITER. Quintil. lib. 7. cap. 2. Verbis benefacta sua, idem quod Ornare, & Infigere, ac Multiplicare. Plin. 1. Epit. 8. Ii vero qui benefacta sua verbis adornant, non ideo predicare quæ fecerint: sed ut predicarent, fecisse creduntur.

ADORNARE, Apparare, ut ait Donatus. Ter. Eun. 3. 5. 34. Continuo hæc adornant, ut lavet.

ADORNARE, Parare, & conari. Plaut. Epid. c. 2. 25. Tragulam in te injicere adornat. i. e. Molitur & parat te decipere.

ADORNARE BELLUM. Liv. 10. 38. Comparationem criminis. Cic. pro Cluent. 191. i. e. Comparare & fingere crimen.

GALEAS, scuta, gladios. Plin. lib. 32. cap. 2. & lib. 19. cap. 34. Mare claffibus, hirmilissique prædidis. Cic. pro Lege Manil. 35. Naves. Cref. 1. Bell. Civil. 26. pro Instruere.

NUPTIAS. Plaut. Caf. 2. 6. 67. & in Aulul. 2. 1. 35. Petitionem consilulatus. Cic. pro Muren. 46.

TEITIMUM COPIAM. Cic. pro Cluent. 18. i. e. Comparare. Conf. simplex ORNŌ.

ADORNATUS, ut Adornatus virtutibus. Vell. 2. 2. 2. Donis. Idem 2. 121. 3.

ADORNATUS VENATUI, Instruētus & ornatus, paratusque ad venationem. Tacit. 1. Ann. 52. Equos venatui adornatos fistant.

ADORNATE, Adv. Equis, atque Ornate. Suet. de Rhet. cap. 6. Declamabat splendide atque adornate.

ADŌRO, [*ἄσπρῆσιον, ἀσπρῆσιον*] Ære. Apud antiquos significabat, Agere. Unde & Legati, Adoratores dicuntur, quia mandata populi agunt. Festus. Hinc Antonius Augustinus rectissime & ingeniosissime vidit in lege 12. tab. Si adorat furto quod nec manifestum erit: adorare esse agere.

ADORARE, ab Ador, h. e. Frumento sacrificiis destinato, derivatur, auctore Prisciano. Nonius, Adorare, Propitiare religiones, ab Ador potest dictum videri. Valla, Adorare, ab Oro, quod est Ore precor, componitur. Rectius ducitur ab Ad & Ore, nam in adorando dextram ad olivum referabant totumque corpus circumagebant. Suet. Vitell. c. 2. C. Cafarem adorari (al. Adorare) ut Deum constituit, cum reverfus ex Syria non aliter adire ausus esset, quam capite velato circumventens se, deinde procumbens. Clarius Apul. p. 310. Si sanum aliquod prætereat nefas habet adorandi gratia manum labris admove- re. Eandem ap. Græcos adorationis, i. e. ἀσπρῆσιον ἱστῆσθαι fuisse ex Luciano constare potest. In Demosth. Encom. 2. p. 707. de Demothene venenum ex calamo vel annulo fugente. τῆς γὰρ τοῦ ἀσπρῆσιον ἀσπρῆσιον ἐστὶν ἄλλ' ἢ ἀσπρῆσιον ἰσπρῆσιον. [De Circumcincto corpore Diog. Laërt. l. VI. S. 37. extr. Sed ibi pro ἀσπρῆσιον sine dubio ἀσπρῆσιον legendum, ut pridem monuit Vir Celeberimus Sam. Batterius, in Observat. ad Diog. Laërt. ed. Bas. 1705.] Quin antiquissimum Hiob. lib. 31. 26. 27. aperte huc respicit. V. P. Pithecur Antverf. Subcliv. Lect. 1. 7. Lipt. Elect. 2. 6. Wower. ad Minuc. Fel. p. 107. Grot. Explicat. Decal. Neque hoc gestu Deos tantum, sed etiam homines colebant quos honoratos vellet: quod etiam Adorare dicebant. Vetus Epigrammaticus de Pantomimo,

Ingressus scenam populum saltator adorat.

Suet. Neron. cap. 12. Citharam Judicibus delatam adoravit ferrique ad Augusti statuum jussit. Tacit. 1. Hist. 36. 4. Nec deerat Otho pro tendens manus adorare vulgum, jacere oscula. Alibi hoc idem Manu venerari dixit. Ut 16. Ann. 4. 3. Postremo flexus genu & cœtum illum manu veneratus fententiam judicum operiebat. Nam & quovis modo Venerari aliquem Adorare dicebant, quemadmodum & Græci suo παρασπρῆσιον leguntur usi. De quo Grotius l. c. B. Hieron. de Vita Malchi. Pervenimus ad interiore m solitudinem: ubi dominam liberisque ex more gentis adorare julli, cervicibus flectimus. Sic Eumen. Pater. pro Restaur. Schol. cap. 11. Hoc ego solatium quantum ad honorem pertinet, adortum accipio. Quam lectionem & Livineus sequitur & confirmat Gruterus, quanquam alii, inter quos ipse etiam Scaliger est, Aderatum legunt. Tribuitor & Mutis. Elephanti Regem adortant. Plin. 8. 1. Martial. de Spectac. 17.

COMPELLARE & SALUTARE. Sic apud Apul. Met. lib. 2. & 3. Adorare populum est verba ad populum facere. Stat. præf. lib. 3. Sylv. Quem litam ut videram his verbis adoravi.

OPTARE SIMPLICITER. Ita Propert. 1. 4. 27. — maneat hic semper adortus. Plura dabit Broekhus. ad loc.

INDE PRECARI, Vota offerre. Ovid. 1. Trist. 3. 41. Hac prece adoravi superos ego, pluribus oxor.

ADORARE DEOS & sanctum fidus adorat. & Liv. 6. Romanus Dictator castris eo die politus, postero cum auspicio prodisset, hostiæque casta Pacem deum adorasset, letus, &c.

ADORARE CUM PRISCORUM. Plin. lib. 27. cap. 1. Quantoque major copia herbarum dicenda refert, tanto magis adorare prisorum in inveniendo curam, in tradendo benigneatatem subit. pro quo Idem alibi Venerari dixit.

ADGRANS, Vulg. Matth. xx. 20. Accessit adorans. Ovid. 2. Trist. 291. Adorans Junonia templa. V. 3. Fast. 348.

ADORTURI SEDANT. Hoc proverbium Plutarchus adscribit Numæ: significat autem, Vota certa concipere oportere, & in his, que sunt optima perseverare. Quiddam arbitrantur alium subesse sensum, quod oporteat eos qui sacris operantur, non obiter ac velut aliud agentes hoc facere, sed vacuos ac totos rei divine operationi intentos. Unde, ut Plutarchus idem tradit, quoties pontifex sacra aggrediebatur, præcones clamabant, & Attage. Ea vox hortabatur, ut qui sacra adirent, reverenter & attentè id facerent.

ADORATUS, Lucan. 6. 243. Magnus adorato fubmittat Cæsare signa.

PRUDENT. Peristeph. 4. 38. Adoratæ cineres puella. Flor. 2. 6. 46. Stat. 6. Theb. 664. Ovid. 9. Met. 350.

ADORATI IMBRES, Spartiones que ab Imperatoribus fiebant in populum a Seneca vocantur, quod illas populus adoratos imbrem simulant. De his Statius. In Seneca tamen loco, Oloratos, editum est, sed mendose, ut existimat Turneb. Adv. 3. 8. qui Adoratos reponit, i. e. Optatos populo.

ADORATIO, onis, f. [*προσεύχων*, *προσεύχθη*] Plin. lib. 28. cap. 2. Cur & sacrificiorum adoratione peculiari occurrimus? Adorationem hic pro Religione posuit vel potius Precatione.
ADORATOR, Terrul. de Spectac. cap. 8. Si Capitolium, si Scarpem sacrificator & adorator intraverit. adde Vulg. Joh. 4. 23.
ADORABILIS, Dignus adoratione. ut, Adorabile beneficium. Apul. 11. Met. p. 265. Ed. Elmenh.
ADOVACRIS, [*Ἀδωκρίς*] Herulorum rex fuit, qui anno nostræ salutis 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, ut terrore percussus Augustulus sponte purpuram poneret. Quo tempore finem accepit Occidentis imperium anno ab Urbe condita 1220. V. Paul. Diacon. lib. 16.
ADOXIA, æ. [*ἄδοξια*] Ignominia, infamia, obscuritas nominis, dedecus.
ADOXUS, Adj. [*ἄδοξος*] Ingloriosus, infamis, obscurus, inopinatus, prater opinionem. τὸ ἄδοξον, Quintil. lib. 4. cap. 1. verè Humile. Et Phavorinus apud Gell. 17. 12. differens de materiis inflamibus, sive inopinabilibus, quas Græci (inquit) *ἄδοξος* *καρσιέως* appellant. Contrarium *ἰδοξος*.

A D P

ADPARIO, ære. j. e. Acquirere. Lucret. 2. 1108. — unde Adpareret spatium creli domus. Sic restituit ex Ver. lib. Gifanuis.
ADPECTORO, are. Applicare ad pectus. Gloss. Isidor. Hinc **ADPECTORATUS**, a, um. Partic. Solin. cap. 39. de Carnibus, quas Urse pariant: Has lambendo fensim figurant & interdum adpectoratas fovent. Legitur adter, Ad pectora eas. conf. Salmat. ad h. l. p. 224.
ADPEREO, [*ἄσπερον* *παιδιον*.] Apud Plaut. Adperire aliquem amore, Idem quod Perire. [Suspect.
ADPEYO, V. **APPEYO**.
ADPLUMBO, V. **APPLUMBO**.
ADPORRIGO, V. **APPORRIGO**.
ADPOSCO, adpoposci, [*ἄσπορσιζω*] ære. Idem quod simplex Pisco. Hor. 2. Epist. 2. 100. — si plus adpoposcere visus. Ter. Heaut. 4. 7. 10.
ADPRECOR, [*ἄσπροσχευμαι*] Idem quod Precor. Hor. 4. Od. 15. 28. Rite Deos prius adprecati. i. e. Invocantes. Acron. Apul. Met. 11. p. 266.
ADPRIME, **ADPROBUS**, **ADPROMITTO**, **ADPROMISSOR**, **ADPROPERO**, V. ante P.
ADPUGNO, are. Contra pugnare, seu Oppugnare. Tacit. lib. 2. 81. 1. Interim Pilo classem haud procul opperientem adpugnare frustra tentavit. Idem. alia castra Romana adpugnarent. 4. Ann. 48. 3. V. 15. Ann. 13. 1. & Ryck. ad loc.
ADPULSUS. In **APPELLO**, is.

A D Q

ADQUO, [*ἄδων*] pro Quoad, Quatenus, Inquantum. Afran. Promo, Ut scire possis adquo te expediat loqui. Idem Privigno, Ni tantum amarem talem tam merito patrem, Iratus essem adquo liceret. Ex Non. Merceri.

A D R

ADRA, [*Ἄδρα*] Nomen est trium oppidorum Ptolemao, quorum unum in Arabia petrosa collocat, alterum in Cava Syria, tertium in Liburnia mediterraneis ad radicem Bebyorum montium, non procul a Tito fluvio.
ADRACHNE, [*Ἄδραχνη*] Arbor est bifera, arbuto similis, in montibus nascens, æcumine semper virenti, qua detracto in orbem cortice non offenditur. Plin. 17. 24. 16. 22. Andrachne autem (ne quis nominis vicinitate fallatur) Herba est, quam Latini Portulacam vocant. V. Plin. lib. 13. cap. 22.
ADRADO, si, sum, [*ἄδραδω*] Idem quod Rado five Abrado. Columel. de Arborib. cap. 8. Ita ne medullam ladas adradito. Et paulo post, Et paratos furculos in fissuram demittito, eatenus qua adradi fuit. Plin. lib. 17. cap. 15.
ADRAEMON, [*Ἄδραμων*] Thoantis pater fuit, teste Hom. 2. 11.
ADRAMELICH, Assyriorum idolum, quod etiam Samaritani coluere.
ADRANUS, Deus in tota celebrat Sicilia insula, cui Adranum civitas sacra fuit, ut in parallelis author est Plutarchus.
ADRAMYTTĒON, vel **ADRAMITTEON**, [*Ἄδραμυττειον*] five, ut apud Plinium legitur, **ADRAMYTTĒOS**, Civitas est litoralisi in majore Myfia, sive Eolide: ita dicta ab Adramyto conditore, Alyattæ filio, & Croesi fratre, ut tradidit Aristot. in Politic. Almy a Mercurio nomen accepisse ferunt, quom Lydi Phrygia lingua Adramyn vocant. Thucyd. lib. 5. *Ἄδραμυττειον* vocat: quam scripturam etiam Steph. agnoscit.
ADRAMYTTĒNUS, [*Ἄδραμυττεινός*] Stephan. Civis ex Adramytee urbe Myfiæ. Cic. pro Flacco 31.
ADRANA, [*Ἄδρανα*] Fluvius est Chattorum in Germania, ut tradit Tacit. 1. Ann. Est etiam Adrana [*Ἄδρανα*] teste Stephano, Oppidum Thraciæ, quod & *Ἄδρον* a Theopompo appellatur. V. **ANDRENA**.
ADRANON, [*Ἄδρανον*] Siciliæ oppidum, in Ætne montis radicibus, fluvium habens ejusdem nominis. Stephan.
ADRAPIDUS, Gell. 12. 5. Adrapida febri afflicti. Gronov. Rapida. q. V.
ADRAPSA, orum, n. [*Ἄδραψα*] Bactrianorum urbs. Strabo lib. 15.
ADRARHYZA, f. Herba, aliis Aristolochia. Apul. de Herb. cap. 19.
ADRASTĒA, [*Ἄδραστῆα*] Regio, & Civitas ejusdem nominis non longe a Troade, quæ est in Myfia, ubi Alexander pugnavit cum numerosissimo Persarum exercitu juxta Granicum flumen. Meminit Justin. lib. 11. Plin. lib. 5. cap. ult. Strab. lib. 13. Regio hæc consuetudine quadam Adrastra vocatur, & Adrastra campus. Callisthenes dicit ab Adrastra rege, qui primus Nemefis templum edificavit, Adrastra vocitatum. Hæc civitas inter Priapum est, atque Parium: & subiectum campum eodem nomine habet, in quo Apollinis Actæi & Dianæ oraculum fuit.
ADRASTĒA, [*Ἄδραστῆα*] quæ est Nemefis, Jovis ac Necessitatis filia,

seclerum vindex acerrima quam nemo flagitiosus neque magnus, neque parvus, si aut clam elugere potest. V. **NEMESIS**.
ADRASTĒA, subaud. Adell, aut aderit, aut ejusmodi quippiam. Licebit uti vel in eos, quibus ob insolentiam arrogantiamque minatur fortune commutationem: vel qui a rebus fortunibus, ad calamitosam fortunam sunt redacti. Hanc deam putant, insolentia & arrogantia vindicem, quæque spes immoderatas & veteret & pania. Adrastra autem pen. prod. dicta est, quod nemo nocens merita penam usquam elugere: etiam quando serius adsequitur. Plutarch. de Sera numinis vindicta. Strab. lib. 13. Adrastra dictam tradit, non ab aufugiendo. (V. Apul. de Mund. p. 75.) sed ab Adrastra rege, qui primus huic templum constituit: idque Antimachi poete veribus confirmat. Ammian. lib. 14. 39. Hæc & hujusmodi innumera, aliis facinorum impiorum, bonorumque premia, aliquando operatur Adrastra, atque utinam semper: quam vocabulo duplici, etiam Nemefim appellamus. Hanc autem ex opinione veterum theologorum, Lame superpositum, generali potentia prelores satis, omnia terrena despectantem, ut regimini & arbitram omnium: quæ præcipue facti insensa, nunc erectis mentium cervicibus deprimit, nunc bonos ab imo suscitans ab bene vivendum extollit. Huic antiquitas addidit pennas, celeritatis symbolum. Dedit gubernaculum & rotam, significans illam per omnia discurrerent lingua moderari. Eadem appellatur Rhammia a Rhamunte Attice pago, ubi huic deæ statua est, solido lapide: decem cubitorum magnitudine, Phidias opus. Ex Enstia. q. V.
ADRASTĒA, Sicyoniae fons, apud Paufan. in Corinth. p. 58. Mons Adrastra memoratur Plutarch. in Lucull. p. 397.
ADRASTUS, [*Ἄδραστος*] Talaonis & Eurynomes filius, rex Argivorum, de quo proxime dictum. Alius fuit Adrastrus teste Hom. lib. 11. 2. Percosii filius, ut infra videbimus in dictione **PERCOSIUS**. Fuit & alius Adrastrus, Mide Phrygiæ regius filius, qui quum imprudens fratrem suum interfecisset, a patre ejectus, ad Cræsum Lydorum regem Sardes venit: a quo receptus, & a cæde fraterna qua solutus erat, expiatus, filium regis, patri longe charitissimum, qui commendatum unice, imprudens itidem peremit: quamobrem præ nimio dolore se super interfecit bustum transfudit. V. Herodot. Clio. lib. 1. Alius Adrastrus Peripateticus, patria Philippenis, qui tres Harmonicorum libros exaravit teste Voss. cap. 59. de Scient. Mathem. Hic ille est fortasse quem memorat Claudian. Mamert. de Stat. Anim. 1. 25. Alium ejusdem nominis Peripateticum memorat. Voss. d. 1. & plures Jonius de Script. Histor. Philol. 1. 4. p. 399. Adrastrus Talaonides, h. e. Talaonis filius. Stat. 5. Theb. 18. Inachus, h. e. Argivus, ab Inacho Argivorum rege. Stat. 2. Theb. 199. Adrastrus in honore est apud Megarenses. Author Pauf. in Attic. Adrastrus longævus. Stat. 4. Theb. 74. Adrastrus pallentis imago. Virg. 6. Æn. 480. Adrastrus Perseus, h. e. oriundus a Perseo Jovis ex Danae filio, & Argivorum rege. Stat. 3. Theb. 441.
ADRASTĒUS, [*Ἄδραστῆος*] Stat. 1. Sylv. 1. 52. Hunc & Adrastra visum extimuisse Arion. Melius fortasse hoc ab Adrastra quam Adrastrus. Adrastra pallore perfusus. Ammian. 14. 38. i. e. Ita perterritus ut quasi a Nemei agitari videatur.
ADREPO, pli, ptum, [*ἄδρεπος*] ære. Nefandi accedere. Varro 3. de R. R. cap. 7. Ne mus aut lacerta qua adrepere ad columbaria possit. Adrepere ad amicitiam alicujus. Cic. 3. Verr. 158. Animo alicujus. Tacit. 3. Ann. 50. Ad matris morientis mammam adrepens infans. Plin. lib. 35. cap. 10. In spem hereditatis. Hor. 2. Sat. 5. 47. — leniter in spem Adrepe officiosus, &c. i. e. Scnm ad spem hereditatis accede: officii tuis paulatim assequere, ut jam sperare audas fore, ut secundus hæres scribaris. Lambinus.
ADRIA, æ. m. five (ut nonnulli malunt) **HADRIA** [*Ἄδρια*] Sinus maris, five Mare Adriaticum, quod & Superum dicitur, vulgo Mare Venetum. Ibi enim sita fuit Venetiæ. Plerumque scribitur sine adpiratione, quam scripturam etiam prætulit Heinsius. V. Drakenb. ad Sil. 8. 439. Nec tamen contentenda est scriptura altera. Vet. Inscriptio apud Manutium. L. FLAVI. L. F. SEPTIMIUS. APRO. OCTAVIANO. C. V. PLEB. SOD. HADRIÆQUE. PROVINCIÆ. &c. Nec leve argumentum est, quod nomen Imp. **HADRIANUS** in Nummis & Lapidibus semper scriptum invenitur.
Adria, æ. [*Ἄδρια*] Duarum urbium nomen est: quarum Altera a Thucis edificata est. ejus quadam adhuc apparent vestigia. Altera in Piceno juxta Vomanum fluvium sita. Ex Volterr. lib. 4. & 6. Geogr. Plin. lib. 3. cap. 13. **Adria** (inquit Justin. lib. 20.) Illyrico mari proxima, quæ & Adriatico mari nomen dedit. Liv. 5. 33. Mari supero inferoque, quibus Italia insula modo cingitur, quantum poterunt Thucsi, nomina sunt argumento: quod alterum Thucum communi vocabulo gentis, alterum Adriaticum mare ab Adria Thucorum Colonia vocavere Italica gentes. Græci eadem Tyrrenum atque Adriaticum vocant. Plin. lib. 1. cap. 16. Nobili portu oppidi Thucorum Atriæ, a quo Atriatium mare ante appellabatur, quod nunc Adriaticum. Strabo lib. 5. in Italiæ descriptione, Atriam quendam inclytam civitatem fuisse, memorie proditum est: a cujus nomine, modica transpositione sumpta, & sinus appellatus est Adriaticus. Transpositionem intelligi harum literarum t & d. Eustathius, teste in Plinium Hermolao. Adriaticum & ab oppido & ab amne appellatum scribit. Nonnulli tamen (ut Eustath. ad Dionys. Perieg. 92.) ita scribunt: Ion Italus Adria pater fuit, a quo sinus Ionius, qui mox ab Adria filio dictus est Adriaticus. Adria arbor Notus ventus. Hor. 1. Od. 3. 12. — nec timuit præcipitem Africum Decertantem Aquilonibus: Nec tristes Hyadas, nec rabiem Noti, Quo non arbor Adria Major, tollere, seu ponere vult fricta. h. e. Quo Noto non est majore

jor dominus Adriæ: non est ventus ullus qui magis ex arbitrio regat Adriaticum mare, vel fluctus tollendo, quum favit, vel placando, quum flare definit.
 Sinus Adriæ. Hor. 3. Od. 27. 18.
 — ego quid fit ater
 Adriæ novi linus.
 Curvans Calabros sinus Adria. Calabriam enim alluit. Hor. 1. Od. 33. 15.
 Ferus. Avien. Perieg. v. 527.
 Improbis, propter Sævitiæ & tempestates plurimas: æstuosum quippe est mare Adriaticum. Hor. 3. Od. 9. 22.
 — & improbo Iracundior Adria.
 Inquietus. Hor. 3. Od. 3. 5.
 Humectata Vomanò Adria. Sil. Ital. l. 8. 438. Hic pro Urbe quæ in Piceno est, fumitur: ut testatur Volaterr. lib. 6. Georg.
 Præceps. Stat. lib. 3. Sylv. 2. 87.
 Raucus. Hor. 2. Od. 14. 14.
 Vagus. Lucan. lib. 5. 614.
 Ventosus. Sen. Thyest. v. 362.
ADRIÆCUS, Adj. [*Ἀδριακός*] i. e. Adriaticus. Propert. 3. 20. 17.
 Ergo ego nunc rudis Adriaci vehar æquoris hospes.
 Adriacus pontus. Lucan. lib. 4.
 Adriacum late patens. n. Subfl. Ovid. 4. Fast. 501.
 Adriacæ undæ. Lucan. lib. 2.
ADRIANUS, Adj. [*Ἀδριανός*] Idem Hor. 1. Od. 16. 4. Cic. in Pison. 92. Brundisiumque vitavit, & ultimas Adriam maris oras petivit. Plin. lib. 3. cap. 13. Picentes tenere ab Aterno amne, ubi nunc ager Adrianus, & Adria colonia, a mari septem millibus passuum, humen Vomanum. Flor. 2. 5. Liburni sub extremis Alpium radicibus agunt inter Arliam Titiumque flumen, longissime per totum Adriani maris litus effusi. Aliud est proprie loquentibus, Adriaticum. Fab. ad loc.
ADRIANĀLIS, Adj. five HADRIANALIS potius. Inscript. apud Fabrett. p. 454. C. PRAETORIVS. C. F. STEL. PHAEBVS. VI. VIR. AVGVSTAL. SODAL. TRAIANAL. ET. HADRIANAL. IIII. VIR.
ADRIANVS Ager linitibus maritimis & Gallicis quos nos D. & K. appellamus, finitur, per rationem arcarum, riparum canabularum, vel novercarum, quod tegulis construitur. aliis vero locis muris, maceris, scorofionibus, congeriis, carbunculis, terminis Auguleis, fluminum curvis. Ex lib. de Limitibus agrorum. p. 119. Gocl.
ADRIATĪCUS, Adj. [*Ἀδριατικός*] V. ADRIA.
 Minax Adriaticum. subaudi, Mare. Catul. 4. 2.
 Adriaticum mare dixit. Plin. 3. 5. Sinus Maris Adriatici. Suet. Tiber. cap. 16.
ADRIANVS, Nomen civis R. qui cum Africam obtineret Proprætor, & civis Rom. qui ibi negotiabantur, vexaret, Uticæ domi suæ exultus est. Cic. 3. & 5. Verr. Valer. Max. lib. 9. cap. 10.
ADRIANVS, [*Ἀδριακός*] In nummis constanter cum adspiratione. IMP. CAES. TRAIANVS HADRIANVS AVG. ET HADRIANVS AVGVSTVS. Nec aliter in Sabina: Uxor Nummis. Vide Gruter. & Manutium qui copiosior utique est in lapidibus exscribendis, qui Hadriani non Adriani nomen habent incisum, quales innumeros etiam Gruterus offendit in quibus est HADRIANO AVG. Quod in coloniarum quas deduxit nominibus observatur. Salisburgensis Inscriptio apud Gruter. p. 265. n. 4. IMP. CAES. L. SEPTIMI SEVERI PII PERTINACIS AVG. ARAB. ADIAB. PARTHICI MAXIMI COL. HADR. JVVAV. D. D. Ejus vitam descripsit Spartianus, excerpti Xiphilinus, Victor. Eutropius. Fuit Ælii Adriani filius, successor Trajani, qui eum. biduo ante obitum suum adoptaverat. XV. Rom. Imperator eodem, quo & Trajanus oppido, Italica Hæp. ortus. Hierosolyma a Tito Vesp. solo æquata muris cinxit & a prænomine suo Col. Æliam Capitolinam appellavit. Vanus & curiosus Princeps, eruditus tamen, quod testantur versus, qui extant ab ipso compositi, Græci juxta ac Latini. Cæterum Rom. Imperio utilis, pacisque imprimis studiosus, omnes provincias, præbitis ubique beneficentia suæ documentis, peragravit. Decessit Bajis morbo aque intercutis, anno æt. 62. Imp. 21. Antonino Pio, quem adoptaverat, successore relicto.
ADRIANOTHÆRÆ, five HADRIANOTHÆRÆ. Urbs Mæsiæ ab eod. Imp. constituta quod feliciter ibi venatus est. Spartian. Hadr. cap. 20. Spanh. de Usu Numism. diss. 11. p. 338.
ADRIANOPOLIS, [*Ἀδριανόπολις*] Thraciæ civitas est ad Hebrum fluvium, primum Orestia dicta, a nomine Orestis conditoris: postea ab Adriano Cæsare, instaurata fuit, cum ei frivore agitato responsum esset, ut se in furioso domum reciperet. Cacl. Rhodig. lib. 17. cap. 2.
ADRIVS, [*Ἀδριακός*] Mons est Dalmatiam per medium fecans. Strab. lib. 7.
ADROBICVM, [*Ἀδρόβικόν*] Oppidum est in Artabris Hispaniæ populis, in tractu Celtico, cujus meminit Pomponius Mela. lib. 3.
ADROBOLON, Vid. HADROBOLVM.
ADRODO, V. ARRODO.
ADROGO, V. ARROGO.
ADROGO, Ære. pro Irrorare. Marcell. Empir. c. 34. Adrorare herbam vino.
ADROTTA, orum. [*Ἀδρόττα*, πῶ] Stephano, Locus est in Lydia, mari adjacens, cujus incolæ dicuntur ADROTTENI.
ADRVVS. Festus, Quemadmodum omnis fere materia non deformata, Rudis appellatur: sic vestimentum rude, non perpolitum, sic æs infectum rudusculum, apud ædem Apollinis æs consilatum jacuit: id Adrvum appellabatur.
ADRVMA, [*Ἀδρυμία*] Civitas est, non longe a Melite insula, in qua erant navalia. Scab. lib. 17.
ADRVMETVM, Civitas Africæ. Adrumetum pervenit, quod abest a Zama circiter millia passuum trecenta. Nep. Annib. 6. 3.
ADRVMO, Ære. Antiquum & obsoletum verbum. Festus. Adrumvati, Rumorem fecit, five Commurmuratus est: quod verbum quidam a Ruinæ, i. e. parte gutturis putant deduci.
ADRYX, [*Ἀδρυξ*] Civitas est in agro Syracusano, cujus meminit Steph. Hinc ADRYCINVS gentile, sicut ab Eryx, Erycinus.

ADSCIRE, five ADSCISCERE, [*ἀδσείρειν*] Idem quod Adjungere. Columel. in Præfat. Quoniam & hanc addeivinus quadi agriculturæ

partem, quum separata sit ab agriculturæ pastoralis scientia. Vid. ASCISCO.
ADSCRIBO, V. ASCRIBO.
ADSECTOR, V. ASSECTOR.
ADSENESCO. Tertull. de Castitate. cap. 13. Cereri Africanæ, sponte abdicatione matrimonio, adsefcent.
ADSENPIO, & **ADSENTIOR**, V. ASSENTIO & ASSENTIORE.
ADSEQUOR, V. ASSEQUOR.
ADSERO, V. ASSERO.
ADSERVO, V. ASSERVO.
ADSEVERO, V. ASSEVERO.
ADSESTRIX, fœcis. [*ἀδσείστρις*] Fœmininum est ab eo quod est Affefor. q. V. Afranius Frateris, Dimittit adseftricem, me ad sese vocat. Nonius.
ADSIËLO, Ære. Aufon. in Mofell. 258.
 Aura crepat, motoque adsiilat ære ventus.
 Claud. Nupt. Honor. & Mar. 68. & Stat. 5. Theb. 578. de Serpente.
ADSIËCO, V. ASSIËCO.
ADSIËDO, V. ASSIËDO.
ADSIGNIFICO, [*ἀδσείνωμαι*] Ære. Idem quod Significare. Varro 2. de R. R. cap. 11. Olim tonfores non fuisse, adsignificat antiquorum statua.
ADSIGNO, V. ASSIGNO.
ADSIËLIO, V. ASSIËLIO.
ADSIMILIS, V. ASSIMILIS.
ADSIMULO, V. ASSIMULO.
ADSIPIERE, & **Præcipere** dicebant antiqui a Sapiente: sicut nos quoque modo dicimus Ab Æquo, Iniquum: a Quærendo, Inquirere. Hæc Festus. [Legendum videtur a Sapiente, cum Dacerio.
ADSIËTO, V. ASSIËTO.
ADSIËTUS, Partic. ab Adsero: Juxta fatus. Varro, Ut vitis adfita ad olus facere solet. Budæus.
ADSOLET, V. ASSOLET.
ADSÖLO, Ære. Idem quod Desolare, sed æque ac simplex solare perarrum. Tertul. ad Nation. 1. 10. Sape Cenfores inconsulto populo adfolverunt.
ADSPUO, ut, Ærum. Plin. lib. 28. cap. 4. Aut si dormiens spectetur infans, a nutrice terna adspui.
ADSTIPULOR, V. ASTIPULOR.
ADSTIPUO, Colloco, constituo. Autor ad Heren. 3. 33. Ægrotum in lecto cubantem faciemus & reum ad lectum ejus adstipuum.
ADSTREPO, V. ASTREPO.
ADSTRINGO, V. ASTRINGO.
ADSTRUO, V. ASTRUO.
ADSTUPEO, V. ASTUPEO.
ADSVCTUS. Lucret. 4. 1187.
 Et tenet adsvctus humectans oscula labris.
ADSVM, adfui, [*ἀδσείνωμαι*, *παρσείνωμαι*, *παρσείρωμαι*] adesse. Præfens funi. Antiquos autem duplici ff, Adsum scripsisse, manifesto argumento est fectus Plautinus. Sic enim ait ille in Pœn. 1. 2. 67. Heus Milphio, ubi es? M. Adsum apud te eccum. AG. At ego elixum volo. Itaque minus laborandum esset, utrum per d, scribas Adfui, & Adfutura, an geminato ff, Adfui, & affutura.
 Adelle, proprie significat Prope esse, vel Præfentem esse. Plaut. Rud. 4. 4. 6. Quoniam ego adsum, faciet nemo injuriam. Sic Adelle res dicitur, quæ Præfens est, ut Bonum, malum, commodum. Plaut. Amph. Adelle pugne, pro Interesse. Cic. Philipp. 2. Omnibus his pugnis Dabellæ affuit.
 In re aliqua, pro Interesse. Ter. And. 4. 5. 32. In pariundo aliquot affuerunt libere.
 Adelle ad, varie declaratur. Plaut. Amph. 1. 3. 6. Ubi fumus imperator non adelt ad exercitum, pro, Non est in exercitu. Cic. 1. de Divin. 57. Petere ut mane ad portam adellet. i. e. Ad portam esset: sicut quum dicimus, Ad urbem esse, h. e. Prope urbem. Cæo de R. R. cap. 83. Mulier ad eam rem divinam ne adlit, pro, Non interest illi rei divinæ, seu sacrificio. Qui ad mortem propius adsum. Cic. de Senect. 77. i. e. Appropinquo.
 Adelle ad judicium, idem quod Præsto esse: h. e. Comparare in judicio, quod & Judicio adesse, & Adelle absolute dicitur. Cic. 3. Verr. 1. Atque hanc opinionem populi Romani fuisse, C. Verrem altera actione responsum non fuisse, neque ad judicium affuturum.
 Apud aliquem, pro Esse. Plaut. Amph. 2. 1. 29. Et apud te adsum Sofia idem, pro eo quod est, Sum apud te.
 Una cum aliquo. Ter. And. 1. 1. 80. — ibi tum filius
 Cum illis qui amabant Chrysidem, una aderat frequens. i. e. Erat.
 Adelle cum adverbis in loco, idem quod Esse. Ter. Heaut. 3. 1. 96. Adero hic continuo. Plaut. Epid. 2. 2. 72. Ille aut jam hic aderit, credo hercle, aut jam adelt. Sic adelle domi. Ter. Eun. 3. 2. 53. Una aderit in unis adibus. Idem Eun. 2. 3. 73.
 Adelle, cum dativo supervacaneo. Ter. Heaut. 2. 2. 12. Eccum Dromonem cum Syro una adsum tibi. Hic dativus, tantum venustatis & elegantie gratia est additus.
 Judici, pro Affidere: & Adelle judicii in consilio, dicuntur afflores. Cic. pro Quint. 4. Que quo plura sunt C. Aquili, eo te & hos qui tibi in consilio adfunt, meliori mentis nostra verba audire oportebit. Idem ibid. 79. Vos qui adeltis in consilio quanto ut diligenter attendatis.
 Adelle in Judicio adici est Eum defendere, ut solent advocati. Cic. de Senect. 37. Adsum amicus, venio in senatum frequens. Ter. Phorm. 1. 8. 87. Aliquot mihi Amicos advocabo ad hanc rem qui adfunt. Idem ibid. 2. 2. 3. Adelle quæso. Cic. pro Quint. 30. Recusabant qui aderant cum Quinto. Idem 2. Philipp. 97. Semper enim absentis affui Deiotaro.
 Adelle senatusconsulto scribendo. Cic. 12. Fam. 29. Quoniam erat nobis dictum, te, existimare alicui senatusconsulto quod contra dignitatem tuam fieret, scribendo Lamiam adfuisse: qui omnino coll. illis nunquam fuit ad scribendum.
 Decreto scribendo. Idem pro Flacco. 43. Decreto scribendo primum video adfuisse Lyfianam.
 Scribendo adelle. Cic. post redit. in Senat. 7. Ne quis pedibus iret. ne scribendo adellet. Idem 3. de Orat. Et eundem, id quod in authoritatibus perscriptis exat scribendo adfuisse. Idem 8. Fam. 8. Scriben-

do affuerunt L. Domitius, Q. Cæcilius. Idem ibid. 15. 6. Quod scribendo affuiti. Idem 7. Att. 1. Scribendo affuiti. Adest præfens, pro Præfens est. Plaut. Molt. 5. 1. 27. Adsum præfens præfenti tibi. Cic. pro Domo sui 39. Adest præfens vir singulari virtute. Figura est pleonasmus, ut apud Ter. Adcl. 3. 3. 40. Cic. pro Cluent. 54.

In provinciam. Ulp. in l. Quid tamen. D. de arbit. Si arbiter iusserit in provinciam adesse litigatores, quum Romæ esset in eum compromissum: an ei impune non pareatur, quaeritur. Haloander & Pandect. Florent. habent, In provincia.

Alio loco. Ulp. in l. Quid tamen. D. de arbit. Impune igitur ei non parebitur, si alio loco adesse iusserit. Sic Haloander. Pandectæ vero Florent. Alio loci.

Eo loci. Ulp. in l. Quid tamen. D. de arbit. Quid tamen, si eo loci, qui sit circa urbem, adesse iusserit? sic Haloand. At Pandectæ Florent. Si in eo loco qui, &c.

Coram adesse, eodem modo & ratione dicitur, qua Præfentem adesse. Nam si simpliciter accipimus, tantum per se valet Adsum, quantum Coram adsum. Cic. 15. Fam. 16. Fit enim nescio quomodo, ut quasi coram adesse videatur quem scribo aliquid ad te. Virg. 1. Æn. 599.

— coram quem queritis adsum. Cic. in Antonium, Coram aderit præfens tibi ipse, & ille quem inimulus pugio respondebit. Duplex (ut ita loquar) pleonasmus. De cuius ad emphasin usum V. Rhetores.

Adesse, pro Accedere, præfentem in secunda persona imperativi. Ter. And. 1. 1. 2. Adessum, paucis te volo. quasi Accede ad me. Virg. 2. Ecl. 45.

Huc ades, ô formosè puer. V. ADESUDUM.

Adesse, pro Advenire. Virg. 2. Æn. 662.

Jamque aderit multo Priami de sanguine Pyrrhus.

Advenire & prope adesse. Cic. 4. Att. 16.

Adesse ex Africa, pro Advenire. Cic. 15. Att. 11.

Adesse & impendere. V. IMPENDERE.

Adest dies, vel tempus, pro Advenit: fere cum adverbio. Virg. 9. Æn. 107.

Ergo aderat promissa dies. Idem 4. Ecl. 48.

Aggredere ô magnos (aderit jam tempus) honores.

Prope adesse, significat idem quod vulgo dicitur Pro foribus esse. Ter. And. 1. 1. 125. Prope adest, cum alieno more vivendum est mihi. subaudi Tempus. Sic Adest partus, pro Instat. Ter. Adcl. 4. 4. 9.

Ad tempus. Cic. 5. Att. Quoniam nunc abes quum id non agetur, aderis autem ad tempus, ut mihi scripsisti.

In tempore. Liv. 8. Aderunt in tempore, Manlius inquit, & cum illis aderit Juppiter ipse.

Adesse, pro Conflitere. Plaut. Aulul. 1. 1. 17.

Istic adesto. (hodie legitur Aditator.) si hercle tu ex isto loco

Digitum transvorsum, aut unguem latum excesseris, &c. i. e. Con-

siste, & mane ubi tu es.

Adesse, pro Inesse. Plaut. Amph. 2. 2. 21. Omnia adsum bona, quem penes est virtus. subaudi. Ei.

Adit modus amori. Virg. 2. Ecl. 68.

Adest morbus. Cic. 2. de Fin. 96. Tanti autem morbi aderant vesicæ & torminum, ut nihil ad eorum magnitudinem possit, accedere.

Aderant vires in corpore. Propert. 3. 15. 23.

Adesse, In promptu esse. Plaut. Capt. 2. 3. 63.

— ergo quum optime fecisti, nunc adest occasio

Benefacta cumulare.

Adesse, pro Esse in conspectu, sive Ante oculos. Cic. 1. Off. 11. Ad id solum quod adest, quodque præfens est, se accommodat. quasi dixerit, Ad id quod videt.

Adest mihi ante oculos. Virg. 2. Æn. 270.

In fornix ecce ante oculos mœstissimus Hector

Vifus adesse mihi. i. e. Aditare.

Adesse, Paratum esse. Ther. Phorm. 1. 5. 36. Hic in noxa est: ille ad defendendam causam adest.

Adesse, interdum demonstrandi significationem habet, in his duntaxat vocibus, Adsum, adest, adsumus, adsum. Ter. Eun. 3. 2. 11. Dona adsum tibi a Phœdria. quasi dixerit, En tibi dona, ecce tibi dona.

Adesse animo, vel animis, est Favere illi rei cui interfit. Cic. pro Sylla 33. Adestote omnes animis, qui adestis corporibus, quorum ego frequentia magnopere lætor: erigite mentes, auresque vestras. Virg. 4. Æn. 578.

Adis ô placidusque juves. Huic contrarium est Deesse.

Æquo animo. Ter. prol. And. 23. & prol. Phorm. 31.

Cum silentio. Plaut. Trin. prol. 22. Valere, adeste cum silentio.

Adesse animo, in alio significatu dicitur, pro eo quod est, Præfenti esse & forti animo. Cic. pro Milon. 2. Idem in Somm. Scip. 2. Sed ille,

Ades, inquit, animo: & omittit timorem.

Adesse animo, pro Intentum esse rebus agendis. Cic. 8. Philipp. 30. Sed etiam nuper summa laus Consulatum, vigilare, cogitare, adesse animo, semper aliquid pro republica, aut facere, aut dicere.

Adest ei animus, quasi Præfenti & forti est animo: ut plus sit, quam Est ei animus. Plaut. Casin. 3. 3. 8.

Rogitare oportet prius & percontari

Aditne ei animus, necne adit.

Adsum huic opinioni mee leges. I. e. Favent meæ opinioni. Plin. lib. 1. Epist. 20.

Adesse alicui ad rem aliquam. Cic. 3. Q. frat. 20. Pontino ad triumphum ad mi. No. Novemb. volebam adesse.

Causæ suæ. Paulus in l. Paulus. D. de procurat. Paulus respondit, etiam eum qui ad litem suscipiendam procuratorem dedit, causæ suæ adesse non prohiberi.

Rebus alicujus. Cic. 6. Fam. 14.

A D T

ADTEXO, ui, tum, [αδτοφαινω] Ære. Adjungere: quod Texendo connectere. Varro 2. de R. R. cap. 5. Nos interea festum in actum de majoribus adtexamus. Scribitur etiam duplici ut Atexo.

ADTEXUS, a, um. Apul. 1. Met. p. 260. Adtextis capite crinibus.

VOL. I.

ADTIBERNALIS, [αδτιβερνω] Habitatator continne tabernæ, quod genus domicilii antiquissimum Romanis fuisse, testimonio sunt extere gentes, quæ adhuc tabulatis habitant ædificiis. Unde etiam tecta castrifica quavis pellibus contegantur, tabernacula tamen dicuntur. Hæc Festus. Alii scribunt Attibernalis: alii Adtubernalis. [Sic omnes, quos vidi codd. alterum illud ex lidiori Gloss.]

ADTONDEN, di, sum, [αδτονδενω] Ære. Plaut. Bacch. 5. 1. 9. Is me scelus auro usque adtondit dolis doctis. Budaus.

ATIONDENS, entis. Virg. 2. Georg. 406.

— Curvo Satumi dente relictam

Persequitur vitem, attondens, fingitque putando.

ATTONUS, a, um. ut. Arva attonia, Lucan. lib. 6. 84. Laus attonia, i. e. Diminuta: Cic. ex Poeta quopiam, 5. Tusc. 17.

Consiliiis nostris laus est attonia Laconum.

A D V

ADUBANUS, V. ADDUBANUM.

ADVALLAS, [αδβαλλας] Mons ex quo in Septentrionem Rhemus excurrit, & diversa ex parte Adus, in lacum Lætium iuxta Comum intrans. Strabo lib. 5. Hunc tamen rectius lib. 4. vocat ADULAM. q. V.

ADUATICI, orum, m. pl. Populus Gallie Belgicæ, Cæsare teste, l. 2. de B. G. c. 29. ex Cimbris, Teutonisque procreatus, Eburonibus vicinus, & quia Ptolemæus Atuatutum vel Atuatucum l. 2. c. 9. caput Tungrorum facit, censent multi illis Tungrorum nomen postea hæsitse. V. ADUATICA mox. scribitur etiam Advaticis. Græco Cæc Interpreti αδωτικωί.

ADUATICA, sive ATUATICA, & ATUATICA, æ. f. Castellum Cæsari, In mediis Eburonum finibus. Cuius nomen varie scribitur. 6. Bell. Gall. 32. & 35. [V. ibi Divus. Cellarius Tungros esse docet. Græcus habet, Βαρβατοι.]

ADVEHO, xi, etum, [αδπειρω, αδπειρω] Ære. est Ad locum vehere, seu vehiculo, seu quovis alio modo. Liv. 3. Bell. Pun. Impolitique, quem secum advexerat, milite, Romam navigat.

Advehere ex alto, Plin. lib. 31. cap. 6. Ex alto, & ad hunc usum advchunt ex India.

In hospitium, aut in sanum. Cic. 14. Att. & 1. Tusc.

Per mare. Plaut. Trin. 4. 4. 80.

Trans mare. Plin. lib. 35. cap. 17.

Frumenti magnum numerum. Cic. 3. Off. 1. 50. Siquis profectus

Rhodum magnum frumenti numerum advexerit.

Advehere navi. Plin. lib. 35. cap. 17. Et Cic. 4. Fam. 12. Quum ab

Epidauro Piræum navi advectus essim.

Equo. Cic. 1. de Divin. 58.

Advehere aliquem oras alias, pro Vehere ad vel in oras alias. Virg. 1. Æn.

Advahi aliquem, pro Vehi ad aliquem. Tacit. 2. Ann. 45. Ut quosque

advectus erat. Sil. Ital. 4. 317.

Nunc Itali in tergum veris referuntur habenis,

Nunc rursus Tyrias retro parv advchit alas. Einend. Avehit. V. Drak.

Advchit imbres Austro, Sen. Medea.

Advchit unda rates. Ovid. 5. Epist. 90.

ADVECTUS, a, um. ut. Classis advecta. Virg. 5. Æn. 864. Advectus

Æneas classis, Idem 8. Æn. 11. Advectæ militum copie. Hirt. Bell.

Afr. cap. 11. Advchit Commacus Curt. 6. 2. 15.

ADVECTUS, us. Tacit. 4. Hist. 84. 6. Hæc de origine & advectu dei celebrissima.

ADVECTIO, onis. [αδπειρω] Plin. lib. 9. cap. 54. Nuper excogitatum,

famem longe advectiois a Brundisio, compascere in Lucrino.

ADVECTOR, oris. m. Qui advchit. Apul. 4. Florid. p. 363. Advectorem fibitem equum delingunt.

ADVECTITIVUS, a, um. Aliunde Advectus; ut, Vinum advectitivum.

Sallust. Bell. Jugurth. cap. 44.

ADVECTO, avi, [αδπειρω] are. frequent. ab Adveho. Tacit. 6.

Ann. 13. 2. Addiditque quibus e provinciis & quanto majorem quam

Augustus rei frumentarie copiam advectaret.

ADVELITATIO, Iactatio quædam verborum, figurate ab hastis velitaribus.

Velites dicuntur expediti milites, quasi Volites, i. e. Volantes. Festus.

ADVELO, [αδπειρω] are. Idem quod Velo. Virg. 5. Æn. 246.

Victorem magna præconis voce Cloanthum

Declarat, viridique advelat tempora lauro.

ADVELANS, antis. Lampridius Commod cap. 15. Panno purpureo nudos

humeros advelans.

ADVENA, æ. c. g. [αδπειρω, αδπειρω] ab Advendo: dicitur

quæ vel Quæ aliunde venit eo ubi habitat.

Advænæ, Servius: Omnes terræ habitatores, aut indigenæ sunt, aut advænæ, aut convenæ. Indigenæ, sunt inde geniti. Advænæ, de uno

loco venientes. Convenæ, de diversis.

Advæna. Amor. Ovid. 1. de Arte Am. 176.

Anus. Ter. Heaut. 1. 1. 44.

Dii. Cic. 2. de Legib.

Exercitus. Virg. 7. Æn. 38.

Grus. Hor. Epod. 2. 35.

Pellex. Ovid. 9. Epist. 121.

Volucres. Varro 3. de R. R. cap. 5.

Advæna, Græcè αδπειρω dicitur. Festus apud Junianum.

Advæna, teste Prisc. interdum neutris adjungitur. ut Advæna mancipium.

Advæna hyemis, & Advæna æstatis. Plin. l. 20. c. 23. de ciconiis & gruibus.

Advæna belli. Stat. 8. Theb. 555.

Peregrinus & advæna. Cic. 2. de Orat. 249. Ne in nostra patria peregrini atque advænæ esse videamur. Idem contra Rull. 2. 97.

ADVENEROS, [αδπειρω] ari. Valde & Ex animo venerari. Varr. 1. de R. R. cap. 1. Item adveneror Minervam & Venerem: quarum unius procuratio oliveti, alterius hortorum. Sil. Ital. lib. 13. 704.

Prosequiturque oculis puer adveneratus euntes.

ADVENIO, eni, entum, [αδπειρω, αδπειρω] Ære. Ad locum venire significat. Unde & Adventus dicitur. Ter. Hec. 3. 5. 8. Advennis modo? Idem. Phorm. 2. 1. 56.

Here salve: salvum te advenisse gaudeo.

Advénire oprato. V. OPTATO.

Advénire, cum adverbis. Ter. Eun. 3. 2. 48. Si forte huc advenerit. Idem And. 2. 2. 25. Cum illoc adventu, solitudo ante ostium. Plaut. Añ. 5. 2. 23. Advénim domum noctu.

Ab aliquo loco. Plaut. Stich. 3. 2. 3. a portu advenit.
 Ex aliquo loco. Cic. 3. de Nat. Deor. 57. Quem ex Hyperboreis Delphos
 ferunt advenisse.
 Ad forum. Plaut. Capt. 4. 2. 6.
 Ad urbem. Ovid. 1. Trist. 9.
 A quibus advenit Miletida fospes ad urbem.
 Urbem. Virg. 1. Æn. 392.
 — Tyriam qui advenit urbem.
 In provinciam. Cic. 11. Philipp. 30. Quancunque in provinciam ejus
 belli gerendi causa advenit.
 Alicui, pro Ad aliquem. Tacit. 1. Ann. Properantibus Blesfus advēnit.
 Advenire, cum priore supino. Ter. Phorm. 2. 2. 13. Etiam me ulro accu-
 satum advenit. Ibid. 2. 2. 41. Tentatum advenis. In his & similibus ni-
 hil aliud quam Venire significat.
 Advenio pace. Plaut. Amph. prolog. 32. Propterea pace advenio, & pa-
 cem ad vos altero. subaud. Cum.
 Advenire, & Venire, pro eodem saepe indifferenter accipiuntur. [Quin
 Vereres simplici verbo multo frequentius, quam composito in adventu
 declarando utuntur.
 Advenio interdum cum dativo ponitur: interdum & sine eo.
 Advenire in tempore. Plaut. Capt. 4. 2. 56. Optime mihi in tempore advenis.
 In tempore ipso. Ter. And. 5. 6. 10.
 Tempore. Plaut. Men. 1. 2. 30.
 Per tempus. Ter. And. 4. 4. 44.
 Opportune. Ter. Heaut. 1. 2. 5.
 Advenire, pro Accidere. Cic. 11. Philipp. 7. Est enim sapientis, quicquid
 homini accidere possit, id præmeditari: ferendum modice, si advenit,
 esse.
 Advenire, de tempore dictum, idem quod Venire. Cic. 2. Verr. 37. In-
 terea dies advenit, quo die fesse ex instituto ac lege Rupilia dicas fortitu-
 rum Syraculis ille eduxit.
 Annus advenit. Tibul. 4. 6. 19.
 Hora proficiscendi advenit. Tacit. 4. Hist. 67.
 Advenerunt literæ, pro Allate sunt. Suet. in Vespas. Aug. cap. 7.
 Luces optate advenere. Catul. 64. 31.
 Advenerit morbus dicitur, quando incipit. Cic. 2. de Divin. Nam medici
 ex quibusdam rebus & advenientes & crescentes morbos intelligunt.
 Advenerit sanctus dicitur, quum quis ad eam pervēnit: Advenerit autem,
 quum accedit, five appropinquat. Plaut. Men. 5. 2. 4. Conlitus sum
 fenestrate. Et paulo post, 5. 2. 6.
 — ut actas, mala est merx: mala est ergo,
 Nam res plurimas pessimas quum advenit, affert.
 Advenerit ad aures. Lucret. lib. 6. 165.
 — quia semper ad aures
 Tardius adveniunt, quam visum quæ moveant, res.
ADVENIENS, Partic. [ἀδενειν] Ter. Eun. 2. 2. 3. Cic. 6. Att. 3.
 Est enim quiddam, advenientem non esse peregrinum atque hospitem.
 Liquor adveniens. Lucret. lib. 4. 871.
 Mare. Plin. lib. 12. cap. 9. Mari adveniente fluctibus pulsate, resistunt
 immobiles.
ADVENTITIUS, [ἀδενειν] dicitur Quicquid aliunde nobis accedit,
 & a nobis aut nostris facultatibus non proficiscitur. Cic. 1. Verr. In re
 adventitia atque hereditaria.
 Adventitium adiumentum. Cic. 5. de Fin. 59. Neque sane multum ad-
 iumentis externis & adventitiis uteretur.
 Auxilium adventitium requirere. Cic. 4. Verr. 81.
 Cœna adventitia, vel adventoria, dicebatur, qua amicos peregre
 redeuntes, aut longo intervallo ad se invidentes amici excipiebant.
 Suet. Vitell. cap. 13. Famulissima super cæteras fuit cœna ei data adventi-
 tia a fratre &c. Huc exsiliantem Viri docti alluissē Martialis. præf. lib. 12.
 Ne quid tamen & advenit tibi ab urbe & exigenti negarem, imperabo
 mihi. & statui paucissimis diebus, ut familiarissimas mihi aures tuas exci-
 perem, adventoria sua. Ubi post. vox suspecta est Kadero. Eadem cœna
 & Viatica dicebatur. V. Turneb. Adverf. 2. 30. & 30. 26. Scalig. Aufon.
 Lect. 2. 19. & 24. Itemque Torrent. ad Suet. l. c.
 Copia. Cic. pro Lege Manil. 24. Magnis adventitiis multarum nationum
 copiis juvabatur.
 Doctrina adventitia & transmarina. Cic. 3. de Orat. 133.
 Adventitio opponitur Innatum & infitum. Cic. Topic. 69. Specie autem
 comparantur, ut antequantur que propter se expetenda sunt, iis que
 propter aliud: & ut innata atque infita, assumptis & adventitiis.
 Dos, cui Profecticia opponitur. Est autem Profecticia dos Ulp. in l. profes-
 cticia. D. de iure dotium, quæ a patre, vel parente profecta est de bonis
 vel factis ejus. Adventitia vero, quam nemo ex paternis bonis, sed quispiam
 extraneus aliunde dedit: ut ex Juliani verbis colligitur.
 Fructus. Liv.
 Humor. Varr. de R. R. 1. 8.
 Peculium, Quod ab extraneis & cognatis nobis obvenit: quo in numero
 sunt maternæ maternive generis hereditates: amicorum item & legata
 & hereditates: item lucra nuptialia: omnia denique que extra laborem
 militiae & nostram industriam aliunde quam ex paternis bonis nobis ac-
 quilita sunt.
 Pecunia, cui respondet ex adverso Pecunia sua & propria. Cic. 1. Att. 16.
 Unam rationem non rejiciebam ut ager hac adventitia pecunia emer-
 tur. Idem pro Rabir. Posth. 46. Quod, Judices, non faciatis oro, atque
 eo magis si adventitia pecunia petitur ab eo cui sua non redditur. Idem
 2. de Invent. 64.
 Tepor. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.
 Visio. Cic. 2. de Divin. 120. Animos externa & adventitia visione
 pulsari.

ADVENTUS, ūs. [ἀδενειν, ἄδενειν, ἄδενειν] Ter. Eun. 2. 2. 29. Salu-
 tant, ad cœnam vocant, adventum gratulantur. Ubi Donatus, Adventus
 proprie expectatorum, necessariorumque dicitur. Idem Phorm. 1.
 3. 2. Ubi in mentem ejus adventi venit. Ubi Donatus, Adventi, sic
 veteres genitivo casu proferebant. Commodiorem adventum non vidi.
 Ter. And. 5. 2. 3.
 Advensus & Discessus, contraria. Cic. 12. Att. 49. Ut me levarat tuus
 adventus, hic discessus afflicti.
 Adventus cum Genitivo frequenter in Nummis Antiquis, ut Adventui vel
 Adventus Augusti, vel Augusti. Achaia, Africa, Alexandria, &c. V.
 Mediob. & Vaillant.

Adventus & Victoria, Advessa. Cic. 4. Verr. 115. Conferre hujus Præto-
 ris adventum cum illius Imperatoris victoria.
 Adventus Lucis. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 91.
 Adventus malorum. Cic. 3. Tusc. 14. Hac igitur præmeditatio futuro-
 rum malorum lenit eorum adventum.
 Adventum inimicorum suis corporibus intercludere. V. INTERCLUDO.
 Advēntē in urbem, & ad urbem. Cic. pro Lege Manil. 12. Ut etiam
 ab hoste descendat, tamen ipsorum adventus in urbes fortiorum non
 multum ab hostili expugnatione differant. Idem pro Milon. 49. Ueil-
 li nocturnus ad urbem adventus.
 Notes porro nonnulla ex his modo allatis pro Participiis habere Ian. Mel-
 ler. Palmer. Fac. Crit. Tom. 4. p. 652. contra quem Itrenue pugnat Voff.
 de Analog. p. 203.
ADVENTO, [ἀδενειν, ἀδενειν] are. Antiquis pro primitivo põne-
 batur; sicut Adjuo pro Adjuvo: nunc fere significat Appropinquare. In
 priore significato: Plaut. Aulul. 2. 1. 24. Te id admonitum advento.
 Advēntē, pro Appropinquare, nunc de tempore dicitur, nunc de perso-
 na, nunc de re alia. Cic. 1. de Orat. 45. Quod fere jam tempus advēntē.
 Idem 2. Fam. 5. Nondum erat auditum te ad Italiam advēntē.
 Idem 4. Att. 17. Advēntē, & prope jam esse debes.
 Adventant discrimina. Lucan. lib. 7. 49.
 — discrimina postquam
 Advēntē ducum, supremaque prælia vidit.
 Reipublicæ excidium. Tacit. 4. Hist. 13. 5.
 Rates. Ovid. 12. Met. 65.
 Advēntē accipiendo Armeniæ regno Tiridates. Tacit. 16. Ann. h. e.
 Ad accipiendum, five Ut acciperet.
 Advēntē alicui, pro Ad aliquem. Tacit. 5. Ann.
 Portis, h. e. Appropinquare. Stat. 11. Theb. 202.
 Locum aliquem, pro Ad locum. Tacit. lib. 5.
 Mœsta niger advēntē ab urna. Stat. 8. Theb. 6.
 Advēntē sub finem. Virg. 5. Æn. 327.
ADVENTANS, Partic. Cic. 5. Tusc. Tum morti jam ipsi adventanti pau-
 lum procedere obvium.
 Advēntēs Euri. Virg. 4. Georg. 192. de Apibus.
 Advēntēs senectus. Cic. de Senect. 2.
ADVENTATIO, onis. f. Vet. Interp. Irenæi 1. 1. Salvatoris adventatio.
ADVENTOR, [ἀδενειν] Plaut. Trucul. 1. 2. 1.
 Ad fores auscultato, atque adversa has aedes,
 Nequis advēntor gravior abeat, quam advēniat.
 Videtur nomen a Plauto factum præter usum Latinitatis, pro Quolibet
 homine externo: i. e. Qui non sit nobis domesticus.
ADVENTORUS, Adj. [ἀδενειν] Quod advenienti cuiquam offertur.
 Unde Adventoria Epit. apud Martialis. in præf. lib. 12. Cæl. Antiq. Lect.
 lib. 28. cap. 3. V. supra ADVENTITIUS.
ADVERBERO, [ἀδενειν] are. Vehementer verberare. Stat. 9.
 Theb. 686.
 — & auratis Advēnter unguibus armos.
ADVERBIUM, [ἀδενειν] Vox est sine numero, quæ ali voci, & frequentius
 quidem Verbo, unde & nomen invenit, adjungitur: ut, Valde constans,
 Dissert acute, Bene mane. Hinc facta a grammaticis vocabula, Adverbia,
 Adverbialiter, Adverbialiter, Adverbialiter, Adverbialiter.
ADVERSARIUS, ADVERSARIA, ADVERSATOR, ADVERSITAS,
 ADVERSATOR, ADVERSOR. V. ADVERSUS.
ADVERSUS, [ἀδενειν] Adj. ab Advēntor; Oppositus, five
 Objectus: quæ est ejus propria significatio. Sallust. in Jugurth. 139. 17.
 Haud procul ab latere castelli quod adversum præstantibus erat.
 Adversus aut Contrarium significat, aut idem quod Erga. Festus. Quæ
 ex eodem genere contraria sunt appellantur Adversa, ut Celeritas, Tar-
 ditas. Cic. Topic. 47.
 Adversus & averfus. Columel. lib. 1. cap. 5. Cavendum tamen erit, ut a
 tergo potius quam præ se flumen habeat: ut adificii frons averfa sit ab
 infestis ejus regionis ventis, & amicitissimis averfa.
 Adverfæ cicatrices. Cic. 2. de Orat. 28. Qui in causa peroranda non dubi-
 tavit excitare reum Confutarem, & ejus diliorare tunicam, & judici-
 bus cicatrices adversas senis Imperatoris ostendere.
 Adverfo corpore excepta cicatrices. Cic. 1. 5. in Verr. 3.
 Dentes, i. e. Anteriores. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
 Folia. Plin. lib. 27. cap. 13.
 Fronte adversa obvius. Sil. Ital. lib. 5. Adverfis frontibus concurrunt da-
 mæ. Martialis. lib. 4. 35.
 Hæstis adversis incurere. Virg. 11. Æn. 612.
 Lectica. Cic. 2. Philipp. 82. Caput in adversum lecticam inferens.
 Manum adversam ostendere. Cic. 4. Acad. 145.
 Pectore adverso ferrum excipere. h. e. Objecto. Sen. Agam. v. 232.
 Ripa. Cic. 1. de Divin. 58. Eodemque equo adversum ripam ascendit.
 Spatia adversa. Virg. 5. Æn. 584.
 Solem adversum intueri nequitis, ejusque radiis acies vestra sensusque
 vincitur. Cic. in Somm. Scip. c. 5. extr.
 Veltigia. Cic. 4. Acad. 39. Nonne etiam dicitis esse e regione nobis, e
 contraria parte terre, qui adversis veltigiis sent contra nostra veltigia,
 quos Antipodas vocatis?
 Via, Opposita. Plaut. Bacch. 1. 3. 5. Quo nunc capeffis tu te hinc ad-
 versa via?
 Vulnere. Liv. 2. Adverfis vulneribus occiti.
 Adverfus & infestus. Cic. pro Milon. 3.
 Erumna. Ter. Phorm. 1. 5. 12. Abundat (adversa) teste Donato,
 Nam omnis erumna, adversa est nobis.
 Amor adversus & secundus. Lucret. lib. 4.
 Animis adversis aliquid accipere. V. ACCIPIO. Tacit. lib. 3. Utque
 hæc fecundum rumore, ita adversis animis acceptum, &c.
 Animo adverso aliquid auscultare, i. e. Invito, ac repugnante. Plaut.
 Pleud. 1. 3. 8. Sed legendum:
 In rem quod fit pravortaris, quam re adversa animo auscultes. Vid.
 ibi Gronov.
 Aqua adversa per annum advēcti fumus, quod vulgo dicitur, Contra
 aquam. Plaut. Trin. 4. 2. 101. Sic, Vehi adverso fluvio, Ad-
 verso flumine navigare, aut navem ducere. Virg. 1. Georg.
 201.

Non aliter quam qui adverfo vix flumine lembum Remigius fubigit.

His contraria sunt Secundo flumine & secunda aqua.

Auftris adverfis etatem ducere. Hor. 2. Epist. 2. 202.

Bellum adverfum. Hor. 1. Sat. 7. 11.

Cafus. Cic. 3. Tufc.

Deo adverfo aliquid movere. Ovid. 7. Epist. 4.

Deos adverfos habere, i. e. Adverfantēs & contrarios. Propert. lib. 1. Eleg. 1. 8.

Fama. Liv. 4. Decad. lib. 7. Adverfa omnium fama, quod provinciam Siciliam reliquisset. V. Rumor.

Felicitas. Ter. Eun. 2. 3. 33. Cui magis bonæ felicitates omnes adverfe fiunt.

Fortuna. Virg. 9. Æn. 282. cui Secunda opponitur. V. Res.

Habere adverfum aliq. i. e. inimicum. Sallust. in Catil. 52. 7. Multosque mortales ea causa adverfos habeo.

Mens alicujus alteri adverfa & infensa. Cic. pro Sylla 29. Confolare te, quod omnium mentes improborum mihi uni maxime funt infense & adverfe.

Muis adverfis tangere carmina. Ovid. 3. Amor. 12. 1.

Pars adverfa, feu adverfaria, est Nofter adverfarius, aut etiam Multi in eadem causa nobis adverfarii. Quintil. lib. 7. cap. 4. Nam & noſtra confirmanda, & adverfe partis destruenda finitio.

Praelium. Valer. lib. 6. cap. 5. Semperque adverfis confusa praeliis. Sic sepe apud Livium, pro Praelio infelicitate committit.

Procella. Virg. Æn. 1. 106. i. e. Ex adverfa parte irruens.

Res, cui Secundæ opponuntur. Cic. 1. Off. 90. Ut adverfas res, sic secundas immoderate ferre, levitatis est. V. Fortuna.

Rumore adverfo esse: pro Sinistro & contrario: h. e. Male audire. Liv. 7. Bell. Punic. Marcellus etiam adverfo rumore esse, super quam quod primo male pugnaverat. Tacit. 2. Hist. 26. Adverfo in vulgus rumore tuit. V. Fama.

Tempeſtate adverfa uſi fumus. Ter. Hec. 3. 4. 9. Cic. 1. Off. In tranquillo, tempeſtatem adverfam optare, dementis est.

Tempore adverfo, i. e. quum Sumus in adverfis rebus conſtituti, ut, Adverfo Reipublicæ tempore, apud Ciceronem. Idem 2. Verr. fed in alia ſignificatione, Satisque feliciter anni jam adverfo tempore navigaſſet. Hiemem ſignificat, que navigantibus eſt maxime contraria.

Valetudo adverfa: cui contraria eſt, Bona, ſecunda, proſpera. Liv. 10. ab Urbe, Poſthumium valetudo adverfa Romæ tenuit.

Valetudinis adverfa rimari. Tacit. 2. Ann. 69.

Ventus adverfus, i. e. Contrarius. Ovid. 6. Epist. 7.

Quam libet adverfo ſignatur epitoſta vento: Hypſipyle miſſa digna ſalute fui.

Undæ reverſe. Hor. 1. Epist. 22. de Ulyſſe, — aſpera multa.

Pertulit, adverfis rerum immerſibilis undis.

Adverfus, cum dativo. Quintil. lib. 3. cap. 9. Adverfum gratiæ an obnoxium.

Adverfus alicujus, pro alicui. Tacit. lib. 3. Veneno cum a Lepida petitum illuſtrum domum adverfa.

Adverſior, compar. Plin. lib. 32. cap. 4. Neque eſt teſtudine aliud ſalamandram adverſius. i. e. Magis contrarium.

Adverſiſſimus, ſuperl. Cæſar. 3. Bell. Civil. 107. Qui Alexandria navigantibus ſunt adverſiſſimi venti.

Adverſiſſimus & Secundiffimus opponuntur. Cic. 10. Att. 9. Omnia enim ſecundiffima nobis, adverſiſſima illis accidiſſe videntur.

Adverſum & frequentius pl. Adverfa, abſolute [advorſiva] pro Rebus adverfis, quam vulgus Adverſitatem vocat. Cic. ad Brutum 4. Nihil jam nobis adverſi evenire poteſt.

Adverfa vocant. Virgil. 9. Æn. 172.

Quos pater Æneas, ſiquando adverfa vocarent, Rectores juvenum, & rerum dedit eſſe magiſtros.

Adverſi alicujus indolere. h. e. In adverfis, vel Ob adverfa. Ovid. 5. Trist. 5.

Adverſi premi. Ovid. 5. Trist. 27.

Tot premor adverſi: que ſi comprehendere coner, Icarie numerum dicere coner aqua.

Scandere in adverſum. Quintil. de Demotheſe loquens, lib. 11. cap. 3. Scandens in adverſum continuabat quam poſſet plurimos verſus. i. e. in arduo aſcenſu. V. Adverſus clivum mox.

ADVERSUM, & ADVERſUS, [adv, adverſus] Præpoſitiones accuſative indifferentiter pro eodem accipiuntur. Plaut. Amph. 2. 2. 118. Mirum quin te adverſus dicat. i. e. Tibi contradicere. Cic. 14. Att. 4. Si duriorum te præbes, non contendam ego adverſus te. Cic. 3. Off. 103. Hoſtis legitimus adverſus quem totum jus faciæ eſt.

Adverſum, pro Apud, auctore Donato. Terentius Andr. 1. 5. 31. Sed nunc per opus eſt, aut hunc cum ipſa, aut me aliquid de illa adverſum hunc loqui.

Adverſum, pro Erga. Ter. Andr. 1. 1. 15. Id gratum fuiſſe adverſum te, habeo gratiam. i. e. Tibi gratum. Cic. de Nat. Deor. 1. 116. Eſt enim pieras, juſtitia adverſum deos. Idem 1. Off. 74. Officia adverſus eos ſervanda a quibus injuriam acceperis. Idem 3. Fam. 13. Modeſtus adverſus aliquem.

Adverſum tendere. Virg. 6. Æn. 684.

Iſque ubi tendentem adverſum per gramina vidit Æneam. h. e. Verſus fe venientem.

Adverſum, pro Contra. i. e. E regione. Plin. lib. 3. cap. 5. Et Lerina adverſum Antipolium.

Ab hac ſignificatione dicitur Exadverſum, pro E regione. Cic. 1. de Divin. 101. Ara enim ſuo loquenti, quam ſeptam videmus exadverſum cum locum, conſecrata eſt.

Adverſum, nonnunquam poſtponitur. Salluſt. in Jugurth. 146. 23. Janque paulum a ſuga aberant, quum Sylla, proſtigatis iis quos adverſum ierat, rediens ab larete Mauris incurrit.

Adverſus clivum agitabo quadrupedem, i. e. Contra montis aſcenſum: quale eſt ſiquis dicit, Adverſus flumen navigare, quaſi contra aquam. Vide Agitate equum, & ſupra ADVERſUS, Adj.

ADVERſUM, Adv. pro Contra adverbio, & interdum pro Obviam. Plaut. Amph. 2. 2. 43. Huic eam adverſum. Idem. Men. 3. 2. 22. Quis hic eſt, qui adverſum mihi ſit? Sic, alicui adverſum ire. i. e. Obviam; Plaut. Amph. 3. 3. 43. Proprie de ſervis dicitur, qui ibant ad domi-

nos extra domum conantes, ut preſto eſſent & domum deducerent. Ter. Adel. 1. 1. pr. Storax, non redit hac nocte a cæna Æſchimus? Non ſervatorum quiſquam, qui adverſum ierant? V. ADVERſIOR.

Adverſum quod, pro Contra quam. Plaut. Trin. 1. 2. 139. Adverſum quod ejus me obſecraſſiſſet pater.

Adverſus reſistere. Nepos in Pelopida, 81. 7. Cum Thebaris ſibi rem eſſe exiſtimabant, & eos eſſe ſolos, qui adverſus reſistere audent.

Adverſus, pro Secundum. Ulpian. tit. 21. in ſuis Inſtit. Latinus Junianus, item is qui dedititiorum numero eſt, teſtamentum facere non poteſt. Latinus quidem, quoniam nominatum lege Junia prohibitus eſt: is autem qui Dedititiorum numero eſt, quoniam nec quaſi civis Romanus teſtari poteſt, quum ſit peregrinus: nec quaſi peregrinus, quoniam nullius cære civitatis civis eſt, ut adverſus leges civitatis ſue teſtetur. i. e. Secundum leges.

ADVERſE, Adv. apud Geſſium. 3. 16.

ADVERſO, are. Frequ. Idem quod Primit. Vertere. Plaut. Rud. 2. 2. pr. Animo adverſavi ſedulo, ne herum uſquam præterirem.

ADVERſOR, [advorſor, advorſor] ari. Dep. ab Adverſus, pro Contrario, derivatum. Plaut. Capt. 2. 3. 43. Neque me advorſum tibi. Cic. 5. Verr. 81. Hanc Cleomenes vir amabat: veritatem hujus libidini adverſari nec poterat, nec audebat.

Adverſari & repugnare. Cic. pro Sylla, 50. Ego vero quibus ornamentis adverſor tuis? aut cui dignitati veſtra repugno?

Inſenſe adverſari alicui. Cic. in Orat. 172. de Ariſtotele. Quis porro Hocrati eſt adverſatus inſenſus?

Adverſari rem aliquam. Tacit. 1. Ann. 28. 4. Sua facinora adverſari deos lamentatur. Idem 1. Hiſt. 1. Sed ambitionem ſcriporis facile adverſeris. [Niſi Averſari, & Adverſeris legendum.]

Adverſari, abſolute poſitum. Ter. Phorm. 1. 25. Cœpi adverſari primo. Adverſari contra, vel adverſus. Plaut. Caſin. 2. 3. 35.

— jam domuiti animum, potius ut quid vir velit Fieri, id faciās, quam advertere contra? Idem in Merc. 2. 3. 43. Nolo tuam adverſari adverſus ſententiam.

ADVERſANS, antis. [advorſans, advorſans] Cic. 2. de Orat. 157. Sed tantam vim habet illa, que recte a bono poera dicta eſt flexanima, atque omnium regina rerum oratio, ut non modo inclinatem erigere, aut ſtantem inclinare, ſed etiam adverſantem & repugnantem, ut Imperator bonus ac fortis, capere poſſit.

Adverſante natura quicquam facere, eſt quod vulgo dici ſolet, Contra nature inclinationem, i. e. Invida Minerva. Cic. de Senect. 71. Quod idem contingit adoleſcentibus, adverſante & repugnantem natura. Idem. 1. Off. 110. Nihil decet invita, ut ajunt, Minerva, id eſt, adverſante & repugnantem natura.

ADVERſATUS, a, um. Idem Virg. 4. Æn. 127. Non adverſata petenti annuit Cytherea. Tacit. 2. Ann. 67. 4. Paternis conſiliis adverſata. Idem 14. Ann. 65. 1. Adverſatus nuptiis Poppææ.

ADVERſARIUS, [advorſarius, advorſarius, advorſarius] Proprie dicitur, Qui adverſus nos litigat in judicio. Alio nomine dicitur Pars adverſa: ſed hoc eſt generalius, quia & de ſœmina, & de mulis ſimul dici poteſt.

Adverſaria. Cic. 2. Fam. 4. Eſt enim tibi gravis adverſaria conſtituta & parata incredibilis quadam expectatio. Sic Adverſaria dici poteſt mulier, que adverſus nos judicio contendit.

Adverſarius palam. V. PALAM.

Adverſarius illius. Cic. de Aruſp. Reſp. 34. Ecquid ſciat unum acerrimum adverſarium Hermachi Theodolium, legatum ad Senatam a civitate libera miſſum, ſica perculum.

Adverſarius illi. Cic. pro Cluent. 64. Hic Tribunus plebis modeſtus, prudens, non modo, non ſeditioſus, ſed etiam ſeditioſus adverſarius. Capere adverſarium. V. CAPIO.

Convenit mihi cum adverſario. V. CONVENIO.

Convincere adverſarium authoritatibus & teſtibus. V. CONVINCIO.

Adverſarius acerrimus. V. ACER.

Capitalis. V. CAPITALIS.

Fortis. Cic. de Aruſp. Reſp. 40. Ut tanquam fortis in pugna vir, acceptis a forti adverſario vulneribus adverſis & honeſtis cadere videretur.

Gravis. Cic. in Vatin. 1. Nemo enim horum, aut ita te reſutando, aut gravem adverſarium: aut ita rogandum, ut religioſum teſtem arbitrabatur.

Intendere ſe adverſarium in aliquem. Cic. 8. Fam. 4. In evitandis eorum conſiliis, qui ſe intenderant adverſarios in ejuſ Tribunatum.

Valentiorum nactus adverſarium. V. NANCISCO.

ADVERſARIUS, Adj. [advorſarius] Oppellus, adverſus. Cic. 2. de Orat. 156. Opinionem iſtorum ſtudioſum, & ſuſpicionem artiſtici, apud eos qui res judicent. oratori adverſarium eſſe arbitror. Idem pro Cæcin. 5. Vis ea que juri maxime eſt adverſaria.

Adverſaria, n. pl. [advorſaria] Dicitur Temultuarie quadam tabula, que ante tabularum confectionem perſcribentur, ne memoria reſturi excideret: ut exiſ poſtea tabule juſte & æternæ fierent. Cic. pro Reſc. Com. 5. Nimium cito, ait, me indagare de tabulis, non habere ſe hoc nomen in codice accepti & expenti relatum conſuetur, ſed in adverſariis patere contendit. Et rurſus, 6. Quid eſt, quod negligenter ſcribamus adverſaria? quid eſt quod diligenter conſciamus tabulas? qua de cauſa? Quia hæc funt menſura: illæ ſunt æternæ. Hæc delentur ſtatim: illæ ſervantur ſanctæ. Hæc parvi temporis memoria, illæ perpetua: teſtimationis fidem & religionem amplectuntur. Hæc ſunt conjecta: illæ in ordinem conſectæ. Itaque adverſaria in judicio protulit nemo: codicem protulit; tabulas recitavit. Adverſaria igitur, ſunt Libri, in quibus res omnes ſine ordine ad tempus memorie cauſa conſiuntur. Codex vero eſt, in quo digeruntur, & ordine conſcribuntur. Adverſaria ex eo dici putant, quod adverſaria etiam parte ſcriptis impleverentur, & per tranſverſum quoque. Solebant autem veteres ex altera tantum parte ſcribere. Quod admonet Juvenal. illo verſu, 1. Sat. 6. Scriptus & in tergo, necdum finitus, Oretes.

Proinde Opithographi dicebantur libri utriusque ſcripti. Plinius Junior de Plinio avunculo ad Macrum, lib. 3. Epist. 5. Electorumque commentarios centum ſexaginta mihi reliquit, opithographos quidem, & minutiffime ſcriptos. Meminit Cælius, lib. 7. Antiq. Lect. cap. 21. In adverſaria referre. Cic. pro Reſc. Com. 8. In adverſariis jacere. Cic. pro Reſc. Com. 8.

ADVERſATIO, onis. f. Terent. adv. Gnoſt. cap. 5. Quid aliud eſt adverſatio Idololatriæ atque Martyrij quam mortis & vite? Idem de Pudic. cap. 15. Adverſatio immunditiarum.

ADVERSATOR, oris. m. [*ἀλλοιωτής*] Qui adversatur. Unde fit **ADVERSATRIX**. Ter. Heaut. 5. 3. 4. Ullanne ego rem unquam volui, quin tu in ea re mihi adversatrix fueris Sotrata? Plaut. Mof. 1. 3. 100. Nunc assentatrix scelestæ est, dudum adversatrix erat.

ADVERTOR, [*ἀποπροσπίπτω*] Nomen est ab eo dictum, quod Adverfum ire, pro Obviam ire, dicitur. Nam adversitores Romani Servos appellant, qui eunt adversum domino, illumque deducunt & reducant. Unde apud Plaut. in Mofel. 4. 2. inducitur servus Advertiseris nomine, qui cum Phanicò adversum it domino fuo potanti apud amicum. Ter. Adelph. 2. 1. pr.

Non rediit hac nocte a cœna JEschinus?
Neque servulorum quisquam, qui adversum irerant? Ubi Donatus, Proprie locutus est: nam Advertiserores dicuntur.

ADVERSITAS, [*ἀλλοιωσις*] Denom. a nomine Adversus, a, um; est (ut sic dicam) Contrarietas ac Repugnantia. Plin. lib. 11. cap. 25. Magna, inquit, putatur esse corpionibus adversitas cum Heliionibus. h. e. Steliones & scorpiones creduntur sibi invicem adversari, contrariique ac infestelli esse.

ADVERSIO, onis. Inde sunt locutiones illæ, Adversione emere, vendere, conducere, locare. V. **AVERSIO**.

ADVERTO, ti, tum, [*ἐπιτηρώω*] ẽre. est Aliquo (h. e. Ad aliquid) vertere. Cui contrarium est, Avertere. Veteres per o scribunt Advortere. Advortere sc̄ aliquo. Terent. Eun. 2. 3. 50. Illa sese interea commodum huc advorterat, In hanc nostram plateam.

Advortere urbi agmen. Virg. 12. ẽn. 555. i. e. Contra urbem, ait Servius. Sic Advorti Orienti, & similia. Columel. lib. 3. cap. 12. 6. Ut in locis frigidis meridiano vineta subiciantur: tepidis Orienti advertantur. h. e. Vertantur ad Orientem.

Advortere [*ἐπιτηρώω*] per metaphoram pro Animadvertere, attendere, & quasi observare. Ter. Heaut. 4. 1. 44. Non adverti primo. Animum advertere, pro eodem. Ter. Eun. 3. 1. 7. Animum advertere, pro Intelligere. Ter. Phorm. 5. 7. 16. Postquam tantopere id vos velle animum advorteram.

Advortere animum hæc, pro Vertere animum ad hæc. Lucret. lib. 2. 124. Hoc etiam magis hæc animum te advertere par est Corpora, &c.

Advortere, sine adjecto, pro Intelligere. Plin. lib. 8. cap. 10. Hausta hîrudine, quam vulgo sanguifugam cœpisse appellari advorto.

Advortere animum, aliter præterea dictum, pro Diligenter observare atque curare: & aliquando pro Attendere ad ea quæ dicuntur. Liv. 4. 45. Advorterent animos ne quid novi tumultus Labicis oriretur.

Animo, Diligenter considerare. Plin. lib. 22. cap. 1. Equidem & formæ gratia, ritusque perpetui in corporibus suis aliquas exterarum gentium uti herbis quibusdam, advorto animum. Quod Cicero dixit, Animadverti. Multa Plinii exemplaria habent, Animum.

Aliquid graviter. Ter. Heaut. 3. 3. 9. Diligenter adverte de librariis. Cic. 4. Att. 4.

Advortebatur, impersonaliter. Cic. 1. Fam. 1. Nam advortebatur Pompeji familiares assentire Volcatio. Lamb. Advortebantur.

Advortunt hominem res insigniores, aut novæ, aut admirandæ. Plin. 1. Epist. 10. Multa in Euphrate sic eminent, & relucunt, ut mediocriter quoque doctos advertant & adficiant. Loquitur de Euphrate quodam suæ ætatis philosopho, & in nonnullis exemplaribus est, Vertant, h. e. Attentiones faciunt ad considerandum, & quasi In admirationem convertant.

Advortere aliquem ad aliquid. Sil. Ital. lib. 16.

Illum ego ad incensas trepidantem & fœva paventem Advortam patriæ fedes.

Animos monitis. Ovid. 15. Met. 140.

Animos ad religionem. Lucret. lib. 3. 54.

Animum levissimis. Tacit. 13. Ann. 49.

Aures ad vocem. Ovid. 1. Fast. 179.

Aures monitis. Propert. 1. 1. 37.

Aurem fabulis. Martialis. 6. 64.

Cursum aliquo. Ovid. 3. Met. 636.

Mentem. Virg. 8. ẽn. 440.

Numen lûbibus. Ovid. 2. Trist. 223. ad Augustum Cæsarem.

Oculos. Plin. in Paneg.

Pedem ripæ. Virg. 6. ẽn. 386.

Vultum alicui rei. Ovid. 8. Met. 482.

Durius, i. e. Gravius coércere. Tacit. 3. Ann. 52.

In aliquem, pro Animadvertere, sive Punire. Tacit. 5. Ann. 9. Placitum posthac ut in reliquis Sejani liberos advorteretur.

Advortere, subandi Proam vel Navem, i. e. Appellere, advenire. V. Drakenb. ad Sil. 1. 288.

ADVERTENS, entis. i. e. Animadvertens. Ovid. 14. Met. 270.

— advertens pensas examinat herbas.

ADVERTOR, V. in activo.

ADVESPERASCIT, [*ἀσπερίζει*] Instat vesper. i. e. Vespertinum tempus. Et est de verbis quæ Grammatici dicuntur Exempte actionis. Ter. And. 3. 4. 2. Jam advesperascit. Plin. lib. 7. cap. 52. Deinde quum advesperavisset. Cic. 4. Verr. 147. Quum jam advesperaceret, discellissimus.

ADVIGILO, [*ἀδύσσε γρηγορώω*] Diligenter vigilare, & per translationem, Alicui rei incumbere, operam dare. Ter. And. 4. 1. 50.

— nam fatis credo, si advigilaveris,
Ex unis geminas mihi conficies nuptias.

Hæc tu, advigila. Plaut. Ad significat intentionem & est *ἐπιτηρώω*, ut in Adamure. H. St.

Si advigilamus pro rei dignitate. Cic. de Petit. Conf. 44.

Advigilare ad aliquid. Cic. 2. de Legib. 29. Ei colendæ virginis præstint, ut advigiletur facilis ad cultodiam ignis. h. e. Diligenter vigiletur juxta ignem, ne extingatur.

Alicui. Tibul. 2. 6.

Advigilantia pila fomis regum. h. e. Regibus dormientibus. Stat. 1. Theb. 147.

Non impacatis regum advigilantia fomis
Pila, nec alterna ferri litatione gementes
Excubiæ.

ADVIVVO, [*ἀδύσσε ζῶω*] Idem quod simplex Vivo, sed est verbum rarissimum. Plin. lib. 15. cap. 18. Eadem autem fortuito fatu advivvit in medio foro. Sic legit Hermolaus, cum alia exemplaria habent Vivit. Scavola in I. Alumne. D. de adim. leg. Et alibi in Pandect. frequenter. Inscriptio

vetus apud Gruterum, p. 1145. n. 8. **CONVIGI CVM QVO ADVIXIT SINE QVERELA**. Et p. 1115. n. 8. **ADVIVVENTE EO**.

ADULAS, [*Ἀδύλας*] Mons Germanice, qui Alpibus Rheticis five monti Sancti Gothardi ab ortu connectitur, continens quidem jugo: ut Alpium vel brachium vel majus cornu dici queat. Adyas vocatur Alciato, quasi Inaccessus. V. Rhetice Alpes, In Rhetia. & supra **ADYALLAS**.

ADULIS, [*Ἀδύλις*] Civitas Æthiopiæ, quæ & Panos insula dicitur. Oppidani dicuntur **ADULIÆ**. V. Stephan.

ADULITON, *Ἀδύλιτον* Ptolemeo, Oppidum est maritimum in Troglodytarum regione, sive sub Æthiopiæ parte, quæ sub Ægypto ad mare spectat, commune Æthiopum & Troglodytarum emporium, a fervis, qui a dominis profugerant, conditum, unde et nomen habet, ut indicat Plin. lib. 6. cap. 29.

ADULOR, [*Ἀδύλορ*] *Ἰσθμίου, Ἰσθμίου, Ἰσθμίου, Ἰσθμίου*] ari. Assentari. Adulatio, inquit Nonius, est Blandimentum proprie canum: quod & ad homines tractum consuetudine est. Valla lib. 5. 56. Adulari, est Infervire & captare, ut favorem emeream quoquo modo, vel voce, vel gestu. Estque tractum *ἀδύ τῷ δούλῳ*, quod est servus. Et sine Adulari, ferville est, non liberale & ingenium. Sed ab Alludendo, vel ab Accedendo & Iudendo duci, Festo placet; ibidem Dacrius monet in MSS. legi Adolari pro Adollari, ut fit quasi Ad ollam ire, ollam sectari, quod Paraficis solenne. Ovid. 14. Met. 46.

Agmen adulantum media procedit in aula.

Aperite adulantum nemo non videt. Cic. in Laelio 99.

Adulari aliquem. Cic. 2. de Divin. 6. Adulatus fortunam alterius. Columel. lib. 7. cap. 12. de canibus, Illi quoque furem adularum. Cic. 1. Off. 91. Cavendum est, ne assentatoribus patefaciamus aures, nec adulari nos sinamus. Quod quidam passivè dictum putant. Non defunt tamen qui active.

Adulari alicui. Quintil. lib. 9. cap. 3. Verborum vero figuræ & mutatae sunt semper, & utcumque valuit consuetudo, mutantur. Itaque si antiquum sermonem nostro comparemus, pene jam quicquid loquimur, figura est: ut, Huic rei invidere, non ut omnes veteres, & Cicero præcipue, hanc rem: & Incumbere illi, non in illum: & Plenum vino, non vini: & Huic, non hunc Adulari, jam dicitur: & mille alia: utinamque non pejora vincant. Quo loco Quintil. dictionis Ciceronianæ se valde negligentem ostendit. Totum liquidum contra esse horum verborum exempla in hoc opere demonstrant.

ADULO, Vestute dictum pro Adulari. Cic. 2. Tusc. 24.

Tum Jecore opimo farta, & satiata affatim,
Clangorem fundit vassum: & sublimè advolans
Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem. i. e. Detergit & palpat.

Turnebus. Lucret. lib. 5. 1072. de canibus.

Longe alio pacto gannitu vocis adulant.

Adulandi libido. Tacit. 4. Hist. 49.

ADULARIO, onis. f. [*Ἀδύλαρία, Ἰσθμίου*] Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Canum vero tam fida cultodia, tamque amans dominorum adulatio.

Adulatio, in altero significatur. Cic. in Laelio 91. Nullam in amicitiiis pestem esse majorem, quam adulationem, blanditias, assentationem.

Abfurdula adulatio. Tacit. 3. Ann. 47.

Fœdissima adulatio. Tacit. lib. 3. 57.

Fœchis adversus Nerone adulationibus. Idem 15. Ann. 59.

Glificens. Tacit. 1. Ann. 14.

Indecora. Suet. in August. 3. 4.

Questitor adulatio, h. e. Exquisitor. Tacit. 3. Ann. 57.

Segnis. Tacit. 1. Hist. 36.

Triuli Adulatione adversus superiores. Tacit. 11. Ann. 21.

Adulatio in aliquem. Tacit. 1. Ann. 13. Multa patrum & in Augustam adulatio.

Semper magnæ fortunæ comites adeest adulatio. Patere. lib. 2. 102.

Adulationem inducere. Tacit. 5. Ann.

Demitti in adulationem. Tacit. 14. Ann.

Lapsos in adulationem cohibebat ipse. Tacit. 4. Ann. 6.

ADULATOR, [*Ἀδύλατῆρ, Ἀδύλατῆρ*] Assentator. Qui ficto amore, & obsequio, gratiam ac favorem captat: est igitur Adulatori contrarius Amicus verus: nempe qui nihil simulat apud eum quem amat, sed libere & ex animo facit ac dicit omnia. Adulator, homo levis atque fallax, ad voluptatem scit ac dicit omnia, nihil ad veritatem. Ex Cic. in Laelio 91. extr. Ubi tamen h. v. non utitur. Sed ad Herem. 4. 29.

ADULAFORUS, Adj. [*Ἰσθμίου*] Tacit. 6. Ann. 32. Vitellius formidine C. Cæsaris, familiaritate Claudii, turpe in servitium mutatus, exemplar apud posteros adulatorii dedecoris habetur.

ADULAFRAX, icis. [*Ἀδύλαφραξ*] Quæ adulari solet. Treb. Poll. Claud. C. 3. extr.

ADULATUS, a, um. Partic. i. e. Humi prostratus. Val. Max. 4. 7. ext. 2. Mater Darii more Perfarum Ephethionem adulata. conf. Eund. 6. 3. ext. 2.

ADULATUS, ūs. m. Gloss. Vet. Adulatus, *Ἀδύλατος*.

ADULATORCLUS, i. m. dimin. Parvus adulator. Cathol.

ADULAFORIE, Adv. August. Epist. 148. pr. Si perfunctorie atque adulatorie res agatur. conf. Nonium 1. 203.

ADULANTER, aliud Adv. Fulgent. Cont. Virg. p. 153. Vanæ laudis appetitus falsa adulanter ingesta, velut propria reputat.

ADULABILIS & e, qui blanditiis moveri potest. Ennius apud Nonium 2. 669. Huic est animus propitiabilis, ita & adulabilis. Sic, Adulabilis sermo, sententia, Ammian. 14. 11. & 31. 12. in Valente & Gratiano. Vicit tamen fœnesta principis destinatio & adulabilis quorundam sententia regionum. H. St.

ADULTER, ẽri. [*ἄδύλορ*] Unde fœmininum **ADULTERA**. Fœstus, Adulter & Adultera dicuntur, quia & ille ad alteram, & hæc ad alterum se conferunt. Adulter in aliqua. Tacit. 3. Ann. 24.

Adulter omnium cubicularum. Cic. in Sallust. 21. Tu omnium mensuram affleca, omnium cubicularum in prima astate pellex, & gemitu postea adulter.

Callidus adulter. Ovid. 1. Amor. 10. 4.

Dardanius. h. e. Paris. Virg. 10. ẽn. 02.

Fraternus. h. e. Thyestes, qui cum Merope fratris sui Atrei uxore adulterium fecit. Stat. 5. Sylv. 58.

Nitidus. i. e. Comptus. Hor. 3. 24. 20.

Nocturnus. Hor. 3. Od. 16. 4.

Obfœcenus. Claud. de Bell. Gild. 15. 156.

Secretus. Juven. 6. Sat. 236.
 Abditus interea latet, & secretus adulter.
 Sororis adulter Clodius. Cic. pro Sexto. 39.
 Temerarius. Ovid. 2. Fast. 335.
 Adultera alicujus. Ovid. 10. Met. 346.
 Tunc eris & matris pellex, & adultera patris?
 Clavis adultera. Ovid. 3. de Arte Am. 46. 3. V. ADULTERINUS.
 Coniux. Ovid. 3. Amor. 4. 37.
 Mens. Ovid. 3. Amor. 4. 5.
 Turpis. Ovid. 13. Epist. 133.
 Virgo. Ovid. 6. Epist. 133.
 Turpiter illa virum cognovit adultera virgo. Virgo, ad Ætatem refertur.
 Adulter, per synecdochen speciei pro genere, pro Amatore. Hor. 1. Od. 33. 9.
 Quam turpi Pholoë peccat adultero. Sic alibi saepe. Ovid. 2. de Arte Am. 637.
 — cum nominis extat adulter, i. e. Qui per mendacium gloriatur de amoribus femina.
 Adultera, dictum de brutis. Plin. lib. 8. cap. 16. Odore pardi coitum sentit in adultera leo, totaque vi confurgit in prenium.
 ADULTERIO, onis. Idem quod Adulter. Citat Luberium Nonius, quem si quis legere, ut ille ait, voluerit, ibi inveniet, & fidem nostram sua diligentia adjuvabit. V. & Gell. lib. 16. cap. 7.
 ADULTERIO, [μωρθησια] are. Verbum a nomine Adulter derivatum: Adulterio stuprare. Suet. in Aug. cap. 67. Adulterare matronas. Absolute Cic. 1. de Legib. 43. Latorcinari, adulterare, testamenta supponere. Hinc per metaphoram pro Arte aliqua quidpiam pro vero assimulare, atque ita rem hinc artem corrumpere. Plin. lib. 12. cap. 7. Piper longum facillime adulteratur Alexandrino sinapi. Cic. pro Rosc. Com. 17. Adulterare tabulas.
 Adulterare rebus ex teris. Plaut. Bacchid. 2. 3. 34. Ubi interpres, Adulterare rebus ex teris. i. e. Fraudem injicere rebus alienis.
 Adulterare, per translationem dictum: ut, Adulterare iudicium, pro Corruptere. Cic. de Amicit. 94. Quum autem omnium rerum similitudo est vitiosa (tollit enim iudicium veri, inquit adulterat) tum amicitie repugnat maxime.
 Jus adulterare pecunia. Cic. pro Cæcin. 73. Quod enim est jus civile, quod neque inhecti gratia, neque perfringi potentia, neque adulterari pecunia possit?
 Naturam. Cic. in Partit. 90. Voluptas naturam boni fallaciter imitando adulterat.
 Rationes domini adulterare. Ulp. l. 1. in fin. ff. De servo corr. Vel actori suavit, five verbis, five pretio, ut rationes dominicis intercederet, vel adulteraret, vel etiam ut rationem sibi commisit turbaret.
 ADULTEROR, pass. ari. Hor. Epod. 16. 31.
 Mirus amor, juvet ut tigris subsidere cervis, Adulteretur & columba milvivo. h. e. milvio per adulterium inearur.
 ADULTEROR, [μωρθησια] ari. dep. Adulterium committere. Cic. 1. Off. 128. Latorcinari, fraudare, adulterari, turpe est, sed dicitur non obsecene. Al. Adulterare.
 ADULTERATA, h. e. Adulterio stuprata. Suet. in Cæs. 48. Libertum gratissimum, ob adulteratam equitis Romani uxorem (quanquam nullo querente) capitali prena afficit.
 Adulterate reliquie Gallorum, i. e. Alienarum mixte. Flor. 2. 11. 3.
 ADULTERATUS, [μωρθησια] Partic. Quod alienæ rei admittione corruptum est. Alio nomine Falsum etiam a Plinio dicitur. Huic opponitur Sincerum. Lascipitium adulterum gummi. Plin. lib. 19. cap. 3.
 Adulteratus nidus. Plin. lib. 10. cap. 9.
 ADULTERATOR, oris. Idem est quod Corruptor & Depravator: ut, Adulteratores monete in l. aut facta in fin. D. de penis.
 ADULTERATRIX, icis. f. Adultera. Gloss. Vet. μωρθησια, Adulteratrix.
 ADULTERATIO, onis. f. Gloss. Cyrilli, Adulteratio μωρθησια: sicut ibidem Adulterator μωρθησιας est, legitur etiam in Lemmatis Plinianis, quæ post præfationem loco primi libri videntur, ad lib. 12. n. 20. in odoribus aut condimentis dicuntur Adulterationes.
 ADULTERINUS, [μωρθησια] Adj. Quod pro vero assimulatum est: ut Adulterinum signum: i. e. Alieno annulo factum, inquit Festus. Cic. pro Cluent. 41. Testamentum in alias tabulas transcriptum, signis adulterinis obfignavit.
 Adulterina moneta, V. MONETA.
 Adulterinum symbolum. Plaut. Bæch. 2. 3. 31. — inquit dicere, Adulterinum, & non eum esse symbolum. i. e. Signum. Festus.
 Nummum adulterinum, & Clavem adulterinam dicimus: vulgus dicit Falsum nummus, Falsa clavis, &c. Cic. 3. Off. 91. Si sapiens adulterinos nummos accepit imprudens pro bonis.
 Adulterinum, interdum dicitur quali Ex adulterio procreatum. Plin. lib. 10. cap. 3. Et si convitentem humectantemque animadvertit: præcipit a nido, velut adulterinum & degenerem. Loquitur de aquile pullo.
 ADULTERITAS, pro Adulterio a Luberio nimis licenter dictum, teste Gellio lib. 16. cap. 7.
 ADULTERIUM, [μωρθησια] a nomine Adulter, Genus est criminis. Papinianus in l. 6. §. 1. D. ad leg. Juliam de adult. Lex Julia stuprum & adulterium promittit καὶ τὸ μωρθησιαστικόν appellat: Sed proprie Adulterium in nuptiam committitur, propter partum ex adultero conceptum, compositio nomine: Stuprum vero in virginem viduamque committitur: quod Græci φθοράν five ἀσχημασίαν appellant. Hanc Papinianus definitionem Valla lib. 6. cap. 45. approbat: illud tamen addens, Legem Juliam recte hæc duo promittit appellasse: non quod omne stuprum sit adulterium: sed quod omne adulterium sit stuprum.
 Adulterium, per metaphoram dictum, Plin. lib. 9. cap. 40. Juvatque ludere impendio, & infus geminare miscendo iterum, & ipsa adulterare adulteria nature: sicut tellures tingere, argentum auro confundere, ut electra fiant: addere his æra, ut Corinthia. Eadem ratione dicuntur arborum adulteria, h. e. infitiones. Idem lib. 17. cap. 1. 8. Ob hoc inlita & arborum quoque adulteria excogitata sunt, ut nec poma pauperibus nascerentur.
 Adulteria mercis. Plin. lib. 19. cap. 3. Ad mercis adulteria succum ipsum, in vasa coniectum, admixto fursure, subinde concutiendo, ad maturitatem deducebant. Alibi Fraus ab eodem dicitur.
 Labes adulterii. Ovid. 3. Am. 5. 44.

Fredum matris adulterium. Ovid. 8. Met. 156.
 Impurum Catull. de coma Beren. 84.
 Obsecrum. Ovid. 2. Trist. 212.
 Sordidum. Liv. lib. 1.
 Turpe. Juvenal. 11. Sat. 175.
 Cogere adulterium. Ovid. 2. de Arte Am. 367.
 Cogis adulterium dando tempusque locumque.
 Committere. Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Committere in aliquam feminam. Ulpian. in l. 1. §. si quis. D. de offic. præf. urb. Si quis servum suum adulterium commisisse dicat in uxorem suam, apud præfectum urbi erit audiendus.
 Facere adulterium malum cum aliquo. Catul. ad Januam 37.
 Inire adulterium. Patere. lib. 2. P. Clodius infamis etiam fororis stupro, & actus incesti reus, ubi initum inter religiosissima populi Romani sacra adulterium.
 Adulterio nobilitatus. V. NOBILIS.
 Adulteris celata vasa. Plin. lib. 14. cap. 22. i. e. in quibus celata sunt adulteria.
 ADULTUS, V. ADOLEO.
 ADUMBRIO, [σκιωδεις] are. Umbram exhibere, five Umbram tegendo facere. Columel. lib. 5. cap. 5. Sub ortu caniculae palmis tegetibus vineas adumbrabat.
 Adumbrare est Pictorum verbum, & quadantenus aliquid deformare & exprimere significat: non primis tantum lineis, velut vulgo interpretantur, circumscribere, five delineare. Nimirum adumbrare Latinis, quod σκιωδεις Græci dicunt: Adumbratio σκιωδεις. Atqui Scitographia non est lineatio, que Ichnographia & Orthographia absolvitur; sed est, quæ addit umbras, & oculis non modo lineas exhibet, sed explicatiorum etiam rerum species subjicit, ut Bernardus Baldus recte interpretatur. Nempe Pictores primum lineamenta ducunt, sicut imagine (hæc Ichnographia est) deinde inducunt colores, qui adunt umbram, atque sic paulo expressiorem speciem exhibent, non tamen perfectam. Hæc Adumbratio igitur est, cui postea accedit manus ultima: cum omnia ad exactam elegantiam ac venustatem expoliantur. Et hæc ob causam Aristoteles Rhethor. 3. 12. genus dicendi, quo in delibetivis causis utitur, σκιωδεις comparat, & Illi idem, quæ in demonstrativo genere adhibetur, opponit. Hoc enim ut omnium accuratissimum & ornatissimum vult; ita illud, si exquirit minus exactum, que sit, maxime probat. Quintil. 7. 10. Nam quis pictor omnia, in que rerum natura sunt adumbrare didicit? Sed percepta femel imitandi ratione, assimulabit quicquid acciperit. [Sane videntur Veteres picturam ατλας h. v. intelligi voluisse; Sculptura enim expressis Adumbratas opponit imagines. Cæterum de Scitographia notione aliter Græc. ad loc. Cic. pro P. Sulla, qui infra legitur, Athenag. Apolog. p. 19. ed. Stej. h. Unde constat id vocabulum veteres de Monogrammo quoque pictura proprie usurpasse, quæ nullas umbras exhibet, quicquid V. C. cujus verba ex Lipsiensis Thef. huc descripta fuerunt, opmatur.
 Adumbrare & Exprimere, contraria. Cic. pro Coelio 22. Permulta maximarum non exprefsa signa, sed adumbrata virtutum.
 Idem 3. Tulc. 3. Est enim gloria solida quedam res & expressa, non adumbrata. [Conjungit tamen utrunque v. tanquam Synonyma Quintil. Decl. 10. 11.
 Adumbrare, pro Imitari. Cic. 3. de Orat. 16. Idipsum sumus in eorum sermone adumbrare conati.
 Imitari atque adumbrare. Cic. 2. de Orat. 194. Quare nolite existimare me ipsum, qui non heroum veteres casus fictosque luctus velle imitari atque adumbrare dicendo, &c.
 Adumbrare morem alicujus. V. Mos.
 Res fictæ & adumbratæ. Cic. de Amicit.
 Adumbrare, Quavis ratione quidpiam assimulare. Cic. 3. Verr. 77. Adumbratus publicanus. i. e. Quis nomen tegeret, & obumbraret Pretoris redempturam: qui quum ipse revera publicanus esset, nomine Æschionis accommodato utebatur. Hæc Budus. Cic. pro Domo sua, 50. Quod si non fuit, quid te aducius, qui ejus nomen incidit? quid desperatius, qui ne ementiendo quidem poteris authorem adumbrare nehorum?
 Comitua adumbrata. Cic. 2. contra Rull. 30.
 Dii adumbrati. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Cedo mihi istorum adumbratorum Deorum lineamenta atque formas.
 Inducium adumbratum. Cic. pro Sulla, 52. Sed quoniam Cornelius ipse, etiam nunc de indicando dabitur, ut dicitis, informat ad hoc adumbratum indicium, filium.
 Intelligentia. Cic. 1. de Legib. 59. Quoniam principio rerum omnium quasi adumbratas intelligentias animo ac mente conceperit: quibus illustratas sapientia duce, bonum virum, & ob eam ipsam causam cernat se beatum fore.
 Læticia. Tacit. 4. Ann. 31. 2. h. e. Ficta & simulata læticia non vera. Opinio virtutis. Cic. 5. de Fin. 69.
 Suffragia. Cic. de Lege Agr. 31.
 ADUMBRATIO, onis. f. [σκιωδεις] Cic. de Perfect. Orat. 103. Nulla est enim ullo in genere laus oratoris, cujus in nostris orationibus non sit aliqua, si non perfecta, ut a conatus tamen, atque adumbratio. h. e. Rei vere similitudo ac representatio.
 ADUMBRATIM, Adv. [σκιωδεις] Subobscurè, non aperte. Lucr. lib. 4. 363.
 Non tamen ut coram quæ sunt, vereque rotunda, Sed quasi adumbratim paulum simulata videntur.
 ADVINCUS, [επιμαυρις] Adj. Proprie dicitur, Quod quasi ad nos (i. e. verus nos) uncum five incurvum est: quale est, Aquila rostrum, & canum, leonum, similiumque unguis. Huic opponitur Reduncus. Liv. 1. 18. Dextra manu baculum sine nodo aduncum tenens, quem lituum appetaverat. Cic. pro Cluent. 180. Se nuper in aquila quadam vidisse in rebus minutis aduncam ex omni parte dentium & tortuosam venire ferrulam.
 Aratrum aduncum. Ovid. 2. Met. 286.
 Arcus. Ovid. 4. Epist.
 Corpuscula curvata, & quasi adunca. Cic. 1. de Nat. Deor. 66.
 Cymba. Ovid. 1. Met. 290.
 Dentes aporum. Ovid. 10. Met. 550.
 Falx. Ovid. 14. Met. 628.
 Ferrum. Ovid. 9. Met. 128.

Hamus. Ovid. 13. Met. 934.
 Naris. Lucan. lib. 2.
 Naso adumo aliquem suspendere, Spernere, subfannare, fastidire, irridere. Acron. Hor. 1. Sat. 6. 5.
 Os. Ovid. 12. Epist. 16. — oraque adunca boum.
 Pedes aquile. Ovid. 6. Met.
 Præpes Jovis adunca. h. e. Aquila. Ovid. 6. Fast. 196.
 Puppis. Ovid. 14. Met. 550.
 Rostrum avis. Plin. lib. 11. cap. 37. Et acuta volucris rostra, eadem raptò viventibus adunca.
 Ungues. Cic. Tusc. 24.
 Vomeri. Ovid. 2. Fast. 295.

ADUNCITAS, Ipsa (ut sic dicam) incurvitas, ut Aduncitas rostri. Plin. l. 8. c. 27. & l. 12. c. 49. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Rostrum aduncitate.

ADUNICATÆ, Populi in Gallia Narbonensi commemorantur a Plin. lib. 3. cap. 4.

ADUNDO, are. ap. Marcellin. l. 31. p. 516. Franci. nisi est error pro Abundare. H. St.

ADUNO, [ἀδύνω] are. In unum cogere, & quasi Conglobare, verbum rarissime lectum.

ADUNATUS, a, um. Plin. l. 19. c. 2. de Sparto. Vulfum fascibus in acervo adunatum biduo. [Sed Hard. ex MSS. edidit Animum. q. V. D. nec. ex duobus MSS. profert. Vmmatum. Forte Viminatum, si commate post Vulfum, distinguas. V. l.]

Sæpe hoc participio Justinus usus est: ut 7. 2. 12. Adunatæ gentes variorum populorum. Et 15. 4. 22. Adunatis omnium sociorum copiis. Item 24. l. 5. Adunato exercitu, & Adde Borrich. Cogit. p. 40. sic & Pallad. 4. 10. extr. Germen adunatum. Gloss. Gr. Lat. ἀδύνω. ἄδυνος. Adunatus in tabula. Si Nonio 4. 10. credimus. ipsi etiam Ciceroni Off. 3. c. 8. vindicanda vox est, ubi scripsisse dicitur: Et si tum animum attenderes, turpiditatem vides adunatum. Sic. fed Adjunctam hodie ibi legimus.

ADUNATIO, ðnis. f. apud Cypr. Epist. 57. 1. extr. Epist. 61. 1. five Oxon. Edit. Epist. 60. & 62.

ADVOCO, [ἀποκαλέωμαι, ἐπιτιμῶ, μετεπέμψω] Generaliter est Accessere: Proprie autem ad Jus pertinet, & significat Homines vel patroni, vel consilii, vel testimonii causa convocare. Hotoman. Ter. Phorm. 2. 1. 83. Amicos advoco, ad hanc rem qui adfient. Cic. pro Quintio 5. In his, quos tibi advocati, viris electissimis civitatis. h. e. Quos tibi assessores, & in judicando vocati ad ratum, quos in consilium addubuit. Pomponius in l. i. procurator. D. Rem ratum haberi. In id committitur stipulatio, quod inserit agentis. Et ideo sæpius ex ea stipulatione agi potest, prout interfit agentis in eo quod litigat, quod consumit, quod advocat, quod damnatus solvit. Advocat, h. e. Advocatos accessit.

Advocor cause. Quintil. lib. 11. cap. 1. Etiam in his causis quibus advocamur, earum differentia diligenter est custodienda.

Advocare ad consultandum, aut ad aliud agendum, idem significat quod simplex Vocare. Cic. 12. Att. Nam quod non advocavi ad obligandum, primum mihi non venit in mentem.

Ad concionem, pro eo quod est, Vocare ad concionem. Nam sine præpositione proprie dicimus, Advocare concionem. Liv. 4. Concionem. Cic. 5. Verr. 185. & de lege Agr. Consilium. Cic. in Vat. 15.

Animum ad seipsum. Cic. 1. Tusc. 75. Nam quid aliud agimus, quia voluptate, i. e. a corpore, quom a re familiari, que est ministra & famula corporis, quom a republica, quom a negotio omni invocamus animum? Quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum advocamus, secum esse cogimus, maximeque a corpore abducimus?

Advocare, Advocati officio fungi. Sen. lib. de Brevit. Viræ cap. 2. Hic advocat, hic adest, ille periclitatur, ille defendit, hic iudicat. Omnes illi, qui te sibi advocant, sibi abducunt. Idem c. 7. de Brev. Vit. H. St. [Verum non qui Advocat officio Advocati fungitur, sed qui Adest potest. Aliquem contra alterum, Cic. pro Quintio, 71.]

In consilium. Cic. Frag. Ep. In consilia. Quintil. lib. 3. cap. 10. In cœtum. Virg. 5. Æneid. 44. In cœtum advocare socios.

Advocare artem. Cic. 4. Acad. Advocat India in eo cibi genere. Plin. lib. 15. cap. 26. Inque alio cibi genere India advocatur, in alio Ægyptus.

Artes advocare. Ovid. 7. Met. 138. Enses. Sil. Ital. 17.

Ergo asper monitis frustra nitentibus enses Advocat. i. e. Pofcit.

Genus in plâctum. Sen. Herc. OEt. 1862. Sacramentum in alicujus nomen. Tacit. 1. Hist. 55. In Senatus populi Romani obliterata jam nomina, sacramenta advocabant. h. e. In s. p. q. v. verba jurabant.

Ventos. Stat. lib. 1. Achil. 219. Vires omnes. h. e. Totis viribus conari. Sen. Medea 7.

— hoc age: omnes advoca Vires, & artes.

Advocasse, Provocasse, teste Nonio. Lucil. lib. 29. Amicos hodie cum improbo illo audivimus Lucilio advocatæ.

Advocari ægro, h. e. ad ægrum. Ovid. de Remed. Am. 110. Advocare, pro Allicere. Plin. 1. Epist. ult. Tranquilli mei stomachum multa sollicitant, vicinitas urbis, opportunitas viae, mediocritas vilæ, modus raris, qui advocet magis quam diligitur. h. e. Qui delectet magis quam occupet. Alii legunt Avocet: interpretanturque, A cuius urbanis removeat. [Rechtus. V. Avoco.]

ADVOCANS, antis. Vulg. Int. Matth. 18. 2. Advocans Jesus parvulum statuit eum in medio eorum.

ADVOCATUS, [ἀνυγοθετός, ἀπελάττω] Qui defendit alterum in iudicio, aut Patronus dicitur, si orator sit: aut Advocatus, si aut jus suggerit, aut presentiam suam commodat amico: aut Procurator, si abientis negotiorum suscipit: aut Cognitor, si presentis causam novit, & sic tuerit ut suam. Afcon. Ped. in Divinat. 11. Cic. 7. Fam. 14. Quod si scribere obtulit, minus multi te advocato causa cadent. [I. e. te consulto. Solebant enim Clientibus suis & scripto & verbis cavere.] Cui, in quibus Trebatius fuit. Alioqui Advocatorum opera que fuerit, & quomodo frigiditibus addele confueverint pulvere vides in Jureris Phormione ex Pfeffanti. Act. 2. Sc. 2. Quintilian demum ac Plinii Junioris temporibus ad Patronos vel Causarum actores id nomen fuit trãstulit.

Advocatus, ait Valla l. 4. Queniamore dedit alteri in causa, officii gratia, Advocatus appellatur, etiam si nihil dicat neque agat, sed qui tantum

ratus sit defendere. Ter. Eun. 4. 6. 25. Volo ego adesse hic advocatos nobis in turba hac. Cic. pro P. Sylla 81. Consul de pecuniis repetundis Catiline fuit advocatus.

Advocatus, pro Patrono, seu Causidico, five pro Eo qui causam agit, Ulpian. l. 1. D. de var. & extror. cognit. Advocatos accipere debemus omnes omnino qui causis agendis quo quo studio operantur. Atque his causarum actoribus honorarium seu merces fuit solvenda. V. Ulpian. iremque Torrent. ad Sueton. Ner. c. 17. Quintil. l. 12. c. 1. Frequenter autem accidit, ut his etiam vera dicentibus fides desit: videaturque talis advocatus, male cause argumentum. Aliquantò post, Non enim forensem quandam instituitis operam, nec mercenariam vocem, nec (ut asperioribus verbis parcamus) non inutilem sane licium advocatum, quem denique causidicum vulgo vocant.

Advocatus alio cuiquam. V. Asto. Per advocatum defendi. V. Defendo.

Advocatus eo, aut venio amico. Cic. 1. Off. 32. Ut si constitueris te cuiquam advocatum in rem presentem esse venturum.

Invocare advocatum ad causam defendendam. Cic. 2. de Orat. 196.

Advocatum Plautus pro Teste rogato accipit in Pen. 3. 6. 11. Factum a vobis comiter, bonam dedistis Advocati operam mihi, &c. Verba sunt Agoratochis ad testes quos advocaverat in Lycum lenonem, quos in primo hujus scenæ versu diserte testes vocat. Sed & in superiore scena 20. Lycus Agoratochem sic alloquitur. LYC.

Mulus es, captatum me advenis cum testibus: Tuorum apud me nemo, nec quicquam tui. AGORA. Memento te illic advocati. ADVOC.

Meminimus.

ADVOCATUS, a, um, ut. Advocatum consilium amicorum, Curt. 6. g. 1. Advocata concio, Nepos, 7. 6. 4. & Justin. 2. 8. 8. Quis Deus tibi non bene advocatus? Catul. 41. 3.

ADVOCAMENTUM, i. Advocatio vel Remedium. ut, Venia advocamenti Plin. 5. Epist. 8. Sed meliores libri Advocandi.

ADVOCATIO, ðnis. f. [ἀνυγοθεσία, ἀπελάττωσις] h. e. Advocati officium, aut etiam Patrocinium quod nobis assertur ab eo. Cic. 7. Fam. 10. Sed tu in remilitari multo es cautior, quam in advocacionibus. Plin. Arriano l. 2. In sinefentæque adject, quod ego & Tacitus in iuncta advocacione diligenter fortiterque functi essemus: arbitrari Senatium, ita nos scilicet, ut dignum mandatis partibus fuerit. h. e. Prisci accusatione demandata ab Senatu. Advocatus enim tam Accusatoris est, quam Defensoris.

Advocatio, a Cicerone dicitur quam Consultationem dicimus. 3. Verr. 129. Quo sæpe numero senatus convocatur, quo maximam rerum frequentissime quotidie advocaciones fiunt. De æde Caforis loquitur. Budæus. Cic. pro Quintio, 147.

Dicuntur advocacionem. Cic. pro Domo Iul., 54.

Advocatio, interdum collectivum nomen est, pro Multitudine, & quasi Cohorte patronorum & amicorum qui alicui veniunt advocati. Liv. 3. 47. Virginiis fordidatis filii. unum secum obsoleta vel, comitantibus aliquot matronis, cum ingenti advocacione in forum adducit.

Advocatio aliter etiam apud Senecam. H. St. Advocacionem pro Mora & Spatio sæpius posuit Seneca, ut, Dare, petere, postulare advocacionem. Tractata iudiciis: nam qui parum instructi ad respondendum, advocacionem solent petere: i. e. Moran & tempus deliberandi advocandique amicos. V. Grav. ad illud, Cic. 7. Fam. 11. Uta singulari interregibus binas advocaciones peterent. Adde Burm. ad Petron. c. 96. p. 458. Lips. in illud Seneca ad Marciam, c. 10. Nimis magnam advocacionem dedi. Vetus Poeta:

Cur disters, mea lux, rogata semper? Cur longam petis advocacionem? Adde Sen. in Ludo, cap. 18.

ADVOCITARE, Sæpe advocare. Festus.

ADVOLVO, [ἀπορροπῶ] are. quasi Ad aliquid volare.

Advolare cum dativo, Plin. lib. 10. cap. 40. Caprarumque uberibus advolant. h. e. Volant ad caprarum ubera.

Advolare ad. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Legi etiam scriptum esse, avem quandam que Platæa nominaretur, etiam sibi cibum querere advolantem ad eas aves que in mari mergentur.

Advolare ex. Plin. l. 9. c. 8. Quamvis occultus atq; abditus ex imo advolabat. Ex loco in locum. Plin. lib. 10. cap. 29. At in agrum Volaterranum palumbium vis e mari quoniamvis advolat.

Advolare translatum ad homines. Cic. ad Brut. 10. 4. Quamobrem advola obscuro. h. e. Veni celerrime. Idem. 11. Fam. 27. Oblitum me putas, qua celeritate, ut primum audieris ad me Tarento advolaris?

Advolare ad pectus. Cic. 15. Fam. 16. Sed si insulam Britanniam cœpere cogitare, ejus insulam mihi advolabit ad pectus.

In auxilium. Plin. lib. 9. cap. 8. Advolat fama alicui. Virg. 10. Æn. 510.

Advolare rostra, pro in vel ad rostra. Cic. 1. Att. 14. Hic tibi rostra Cato advolat, convicium Pisoni Consuli mirificum facit.

Urbem nuntius. Claud. 5. Paneg.

ADVOLANS, Nom. propr. Gladiatoris nobilis apud Martial. lib. 5. 25.

ADVOLLANS, antis. ut, Noctua advollans præputia. Prudent. in Symmach. 2. 573.

ADVOLATUS, us. [ἀπορροπῆς] Cic. 2. Tusc. 24. Tristi advoluti aduncis laceras unguibus. Advolutus de volucris dicitur ut accessus de hominibus.

ADVOLVO, vi, utum. [ἀπορροπῶ] are. dicitur, Volvendo advolvere: ut advolvere lapidem. Virg. 3. Georg. 378.

— congeftaque robora, totaque Advolvere focus ulmos, ignique dedere.

Advolutus genibus Liv. 28. 34. Qui advolutus genibus fatalem rabiem temporis ejus accusat. Advolutus genibus dicitur, Qui nixus flexis genibus ad alterius genua supplex quodammodo prorepsit. Dicitur etiam Provolutus. Advolvere ad. Plin. lib. 11. cap. 37. Ad ignem advolutus lora cum corpore exccellit.

Cumulos rerum multarum in unum carmen. Claud. 1. Paneg. Clamor advolvitur astris. Tale est illud Virgilii, It cœlo clamor. i. e. Ad cœlum usque. Stat. 5. Theb. 143.

Hinc stimuli ingentes, magnusque advolvitur astris Clamor. ADVORSUM, pro Adversarium veteres dixere. Festus. Scribitur etiam ADVORSVS & ADVORSVS.

ADVORSUM, pro Adversum: & ADVORTO, pro Advergo: veteres scripsisse, testimonio sunt Plauti ac Terent. Comœdiæ.

ADURGO, i, [ἀπυρῶ] are. Vehementer urgere. Cellus, lib. 7. cap. 12. Is qui natus est in locum prioris, quotidie digito adurgendus est. De dentibus. Hor. 1. Od. 37. 17.

Cæsar ab Italia volentem,
Remis adurgens, accipiter velut
Molleis columbas. De Augusto & navi Cleopatæ loquitur.
ADURO, si, stem, [*ἄρῳ*] etc. Idem quod simplex Urere. Cic. 2.
Off. 23. Quid enim confensus superiorem illum Dionysium, quo cruci-
atiu timoris angit solitum, qui cultores incutens tormentos, candente
carbone libi adurebat capillum?
Adurere barbam & capillum. Cic. 5. Tusc. 58. Inlittuit ut candentibus
juglandum putaminibus barbam libi & capillum adurerent.
Adurit folis calor, adurit etiam frigus. Virg. 1. Georg. 93.
— rapide potentia folis
Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus adurat. Ubi Servius, Uno,
inquit, sermone duo diversa concludit: quæ tamen unum effectum
habent. Nam & frigris finis, est caloris initium: & fumus ca-
lor, frigris est principium. Unde quali unus effectus est & calor &
& frigris.
Adurit Venus. Hor. 1. Od. 27. 15.
Aduri, dicitur etiam de intertrigine. Plin. lib. 28. cap. 15. Femina at-
teri adurique equitatu, notum est. V. simplex Uro.
ADURENS, entis. Cell. 6. 8. Curare oportet medicamentis adurentibus.
ADUSTUS, a, um. Adj. Adusta nivosus. Plin. lib. 28. cap. 8.
Adustus cibus. Ter. Adel. 3. 7. 72. Hoc falsum est, hoc adustum est, hoc
lautum est parum.
ADUSTIOR, compar. Liv. 27. 47. Siqui forte adustioris coloris, ut ex
recenti via, essent. Hic nota Colorem in homine Adustum dici, qui
ex sole & vento contrahitur in itinere faciendum.
ADUSTIO, ðnis. f. [*ἄδυστος*] Plin. lib. 14. cap. 20. de resina & picis
viciis, vitia præter supradicta, acor, aut fumidum virus: picis autem,
adultio. h. e. Si pix inter decoquendum adulta sit.
Adultio infantium, quæ vocatur Striatis: emendatur adaligatis ossibus
in canino simo inventis. Plin. lib. 30. cap. 15. Est autem Inflam-
matio circa cerebrum & tunicalas ejus, quam consequitur cavitas
oculorum cum pallore & ficitate corporis. Hermol. in Plin.
ADUSQUE, [*ἄδυστος*] Dicitio composita ex duabus præpositionibus,
pro Usque ad. Virg. 11. Æn. 262.
Atrides Prothei Menelaus adusque columnas
Exulat. Ubi Servius, Adusque sic est dictum, quemadmodum
Siculo prospexit abusque Pachyno. Nam cum præpositio præpositioni
nunquam coheret, adusque & abusque licenter admittum cit. Gell.
lib. 15. cap. 2. Præterea viri libidine adusque ludibrii ebriosos.
ADUSTIO, V. ADURO.

A D Y

ADYAS, V. ADULAS.
ADYLISUS, [*ἄδύλιος*] Mons est ad Thebas Bœotias, ut scribit
Plin. lib. 4. cap. 7.
ADYNAMUM Vinum, [*ἄδύναμον*] Plin. lib. 14. cap. 16. de vinis ficti-
tis: Fictitiorum primum fit ex ipso vino, quod vocant adynamon.
h. e. Invalidum, ac sine viribus. Hermolus.
ADYRMACHIDÆ, [*ἄδύρμαχιδῶν*] Populi præter interioris Libyæ, ab ea
parte qua Ægyptum spectat. De horum moribus memorie proditum
est, uxores in utroque crure armillas aream gestare; utrunque
autem sexum ex æquo comatum esse: quo fit ut plurimos alant pediculos,
quos ubi ceperint, præmortis abiciunt. Virgines viro maturæ ad Re-
gem conveniunt, ex quibuslibet unam deligit, quam ubi vitariit, statim
dimittit. V. Cæl. Rhod.
ADYTYM, [*ἄδύτυμ*] Locus est secretior templi, ad quem non nisi sacer-
doto dabatur accessus: nam & ex eo oracula reddebantur. Sic inter-
pretatur. Cæf. 3. Bell. Civil. 125. Pergamique in occultis ac remotis tem-
pli, quæ præter sacerdotes adire fas non est, quæ Græci ἄδύτυμ ap-
pellant, tympana sonuerunt. Latine interdum Penetræ dicitur. Virg. 2.
Æn. 115.
— isque adytis hæc tristitia dicta reportat.
Ima adyta. Virg. 5. Æn. 84.
Penetrælia. Virg. 2. Æn. 15.
— Eternumque adytis effert penetrælibus ignem. conf. Lucan. lib.
5. 146.
Profunda. Stat. 5. Theb. 646.
Sacrata. Lucan. lib. 10. 23.
Terrifica. Stat. 10. Theb. 170.
Vetusta. Lucan. lib. 10. 179.

Æ A

Æ Syllabam antiqui Græca consuetudine per A scribebant, ut Musæi,
aulæ, pictæi. Vestus & Quintil. 1. 7. Velut B pronunciamdam videri
contra Lipsium ostendit Rutgers. 3. Var. Lect. 5. scribendo eam distin-
guendam censet SchurzReich. Orthogr. præf. p. 8. non item in minu-
sculis compendii & celeritatis causa inventis Cellarius Orthogr. p. 16.
seq. sed tantum in majusculis, de Syneresi in Phæton. V. Quintil.
1. 5. & ibi Barm. p. 56. & Voss. Art. Gr. 2. 14. p. 198.
ÆA, [*ἄια*] Nomen puellæ venæricis, quæ Phælidis fluvii amplexus
fugiens, deorum nominatione in sui nominis insulam versa est. Valer.
Flacc. lib. 5.
ÆA, Colchidis urbs, iad Phasin ab Ætæa rege ædificata. Strab. lib. 1.
V. ÆEUS.
ÆACUS, i. [*ἄϊακος*] Jovis ex Ægina (Servius in 6. Æneid. ex Euro-
pa) filius, apud OEnopiam insulam (alii OEnonem vocant) regna-
vit: quod de matris nomine Æginam appellavit. Describitur Tertius
apud inferos judex cum Minos & Rhadamantho fratribus, ob ejus in
populos justitiam. Suscepit Telamonem, & Peleum, & Phocum. Ex
Volaterrano & Servio. Ovid. in Ibin. 187. — tuasque
Æacus in pœnas ingeniosus erit.
Propert. 4. 12. 19.
Aut siquis postea judex fedet Æacus urina,
In mea sortita iudicet ossa pila.
Æacus Alopeides, h. e. Alope Bœotiorum regis nepos. Afopus enim
pater fuit Æginæ matris Æaci. Ovid. 7. Met. 668.
Severus Martial. lib. 10. 5. in maledicum poemam.

Æacon, accusativus pro Æacum. Ovid. 9. Met. 434.
Nec nostrum feri curarent Æacon anni.
ÆACIDUS, æ. [*ἄϊακίδης*] Æaci filius vel nepos. Virg. 1. Æn. 103.
Sævus ubi Æacida telo jacit Hector. h. e. Achillis, quem ge-
nuit Peleus Æaci filius.
Æacides, Pyrrhus Achillis filius, & Æaci pronepos. Virg. 3. Æn. 296.
Æacides, Pyrrhus Epirotarum rex, ab Æaco trahens originem, tam-
eti longa serie. Virg. 6. Æn. 846.
ÆACIDUS, Adj. [*ἄϊακίδης*] Ovid. 7. Met. 472.
OEnopiam Minos petit Æacida regna. h. e. Æacidarum.
ÆACIDINUS, aliud Adj. ne Æacidine minæ. Plaut. Afin. 2. 3. 25.
Siquidem hercle Æacidinis minis animisque expletus incedit.
Iratu si me tetigerit, iratus vapulabit. Non sine proventu spe-
cie dictum est, pro Atrocibus ac superbissimis minis. Vocantur au-
tem Æacidine minæ, ab Achille Æaci nepote. quem Homerus ubi-
que facit stomachabundum ac minitabundum: velut in primo statim
Iliados libro, ubi sic incandescit in Agamemnonem ut minam admo-
vat capulo a conviciis ad pugnas venturus, nisi Pallas eum capillis
revocasset. Erafm.
ÆÆE, es. five ÆÆA, æ. [*ἄϊακίς*] Insula nomen: Mela lib. 2. 7. Circa
Siciliam in Siculo freto est Ææe, quam Calypso habitabile dicitur. Vi-
de Cellarii Geogr. Antiq. 1. 2. c. 10. extr. Vadianus, hæc est, Ææa,
ad quam ab inferis regressus Ulysses appulit, atsequente eum cum vi-
no & pane Circe.
h. e. Circe, vel Calypso, ut putat in Melam Vadianus.
ÆÆUS, [*ἄϊακίς*] Adj. Virg. 3. Æn. 386.
Infernique lacus, Æææque insula Circes.
Servius, Æææ, tres sunt diphthongi: nam genitivus est ab Ææa.
Ææa, Circe a Virgilio dicta est Homeri exemplo, qui ita scribit O-
dyss. 1. 32.
Ὅς ἂν ἔστος Κίχην κερκίρην ἐν μετρίοισιν
ἄϊακί, δολόισσα. Erat autem Ææa, Colchorum metropolis, de
qua paulo ante. atque ejusdem nominis etiam erat insula Circes, aqua
Ææa Circe dicta est. V. Hermol. in cap. 4. lib. 5. Plinii.
Artes Æææ. Ovid. 2. Amor. 15. 10.
Carmina. Ovid. 1. Amor. 8. 5.
Illa magas artes, Æææque carmina novit.
Et thalamum Æææ flentis fugisse puella.
Puella. Propert. 3. 12. 31.

ÆAMENE, [*ἄϊακίς*] Regio est Nabathæorum, apud Steph.
ÆANT, Sinus in Arabia, in quo Heroum oppidum est. Plin. lib. 6.
cap. 29.
ÆANTIUM, Oppidum in Sigæo Troadis promontorio a Rhodiis cordi-
tum in altero cornu: Ajace ibi sepulto, 30. Radiorum intervallo a Si-
gæo, & ipso in statione clavis fuit. Author Plin. lib. 5. cap. 30. Strabo
lib. 13. tradit apud Æantium fuisse Ajacis tumulum & templum
& statuam, quam ab Antonio ablatam & in Ægyptum deportatam,
Augustus Cæsar Iliensibus restituit. Sane Ajax Græce dicitur Æas,
Æantos.
Æantium est Magnesiæ promontorium, Plin. auctore, lib. 4. cap. 9.
Est item Æantium, Macedoniæ oppidum, Ptolemeo.
ÆANUM, Macedoniæ oppidum, quod Æanus Helyni filius Tyrreno-
rem rex condidit, auctore Steph. Hermol. in Plin. Volaterranus autem
sic tradit, Æane ab Æano Elymynthi regis Hetruriæ filio, qui huc ap-
plicans hanc urbem ædificavit.
ÆAS, æntis, [*ἄϊας*] Epiri fœvus, ex Macedonia profuens in Ionium
mare. Lucan. lib. 6. 361.
Purus in occasus, parvi fœvus gurgitis Æas,
Ionio fuit inde mari. Meminit Strabo lib. 6. & 7. Et Plin. lib. 4.
cap. 23. Dicitur alio nomine Aous.

Æ B

ÆBURA, æ. f. Hispania oppidum juxta Tagum. Liv. 40. 30. & 33.
ÆBUTIA Gens patricia Rome, de cujus Denariis & viris Ill. V. Patin.
De Æbutia lege de Ambitu. V. Alex. Genial. diæ. 3. 17.

Æ C

ÆCA, Italiae urbs, a qua Æcani populi. Plin. lib. 3. cap. 11.
ÆCHINE, es. Nomen est canis apud Xenophon. in lib. de Venatione.
ÆCLUS, Viri nomen. Strabo lib. 10. Post res vero Trojanas Æclus & Co-
tus ex Athenis profecti habitaverunt: ille quidem Eretriam, Cothus vero
Chalcidem. Est autem Eretria totius Eubœæ civitas amplissima post Chal-
cidem.
ÆCLIANI, Populi sunt in secunda regione Italiae, de quibus Plin.
lib. 3. cap. 11. Scribitur & Æclani.

Æ D

ÆD. Ædes. AEDIL. CVR. Ædilis Curulis. AEDIL. PL. Ædilis plebis.
AEDQ. P. Æqualis persona. AER. Ærarius. AER. COL. Ære collato.
ÆDEMON, ðnis. [*ἄϊδῆμων*] Ptolemaei libertus, qui patronum a C. Cæ-
sare interfectum ultas est. V. Plin. lib. 5. cap. 1.
ÆDEPOL. Scribi vulgo solet Ædepol per diphthongum quia sic jurare
credunt per ædem Pollucis. Gell. 11. 6. Sed non ita est, inquit Vos-
sius in Erym. f. 9. nam scribendum Edepol, quod constat ex tri-
bus vocibus: particula jurandi Me vel E, & Deus Pollux. Inutile est
Medius fidius. Hæc ille. rectus emendatusque abesse vult diphthongum,
licet utrumque extet in veteribus libris. Sane in Vaticano Te-
rentii exemplari aliusque codd. antiquis Edepol & Ecafor sine diphthongum
scribi e Faerno monet idem Vossius in Ecce f. 189. non aque
illud probem, quod e tribus vocibus originem Vir Doctissimus arce-
sit. Magis hic accedam sententiae Joh. Meursii Par. 1. Exerc. Crit.
ad Capt. c. 4. p. 80. causam, cur scribendum ubique sit Edepol,
ita exponentis: mos enim veteribus vocales longas duplicare & vel
H vel D interere. Itaque per Epol scribebant Eepol, sicut Mecum,
Mecuum, Medecum & similia. Nam Epol dicebant quomodo Eca-
for, Equirine, Ejuano: quæ duo postrema non ubique obvia; prius
est

est apud Festum legere, postorius apud Solipatrum lib. 2. Sua fecit hæc totidem pene verbis Pareus Lex. Crit. p. 419. 420. Sed Marcus Varro affererat antiquissimos viros neque per Castorem, neque per Pollucem dejerare solitos: sed id iusjurandum fuisse tantum femininarum. Plaut. Capt. 5. l. 29. Ædopol benigne facis. Cic. 2. Fam. 8. Non ædopol, quantum egeris rem. V. P. O. L.

ÆDEPSUM, Oppidum in Locride, Plinio & Straboni.
 ÆDES, is. f. [ἔδος, ἀντιστοιχόν.] Ædes in plurali accipitur pro Domo, nec unquam aliter. In singulari, atque adco & in plurali, pro Templo. Sed hæc in re differt a templo, quod semper in utroque numero habet adjecionem, ut, In æde Jovis, Mercurii, in æde Concordiæ, Telluris, Honoris, Virtutis, in æde sacra: & in plurali sacras ædes, ædes deorum, ædes nympharum. Nam cum ait Lucretius, de Jove loquens, Ipse suas ædes disturbat: perinde est ac si dixisset, Jovis ædes. Igitur pro templo dicemus Duas, tres, quatuor deorum ædes, duas sacras ædes. Pro domo, Binas, ternas, quaternas, privatas ædes. Hæc Valla lib. 3. Plaut. Stich. l. 2. 8. Nitide ædes meæ sint, cum redeam domum. Varro de L. L. lib. 4. Ædis ab Aditu: quod plano pede adibant. Itaque ex ædibus effertur indictivo funere præco etiam eos dicit, qui et tabernis effertur. Festus, Ædis, domicilium in edito (Aditu Scal.) positum, simplex atque unius habitator. Sive ideo ædis dicitur, quod in ea vivat degatur, quod Græce αἶσιον vocatur. Cic. 3. Q. frat. 17. Reddita est mihi pervetus epitulia, in qua de æde Telluris me admones. Idem pro Domo sua 127. Consecrabantur ædes, non privatorum domicilia.

Ædis, in nominativo singulari. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1. Hæc ædis que nunc est, multis annis post facta sit, in qua omnia regis temporibus delubra parva facta. Hæc Nonius 8. 87. Hoc etiam probat ab eo diminutivum Ædicula: ut ab Apis, Apicula. Nam a nominativo Ædes potius feret Ædecula; sicut a Vulpes, Vulpecula. Angusta ædes. Ovid. 1. Fast. 201.

Cavæ ædes. Virg. 2. Æn. 486.
 At domus interior genuit, miseroque tumultu
 Mifcitur: penitusque cavæ plangoribus ædes
 Fœmineis ululant. i. e. Tecta camerata, Serv.

Decora. Hor. 1. Od. 30. 4.
 Excella. Ovid. 15. Met. 812.
 Magnas ædes pervolare. Virg. 12. Æn. 473.
 Magnifica æde aliquem divum dedicare. Ovid. 6. Fast. Cic. 5. Tusc. 61.
 Ædibus in nostris que prava aut recta gerantur. Scribit Gell. (N. A. 14. 6. extr.) hunc Homeri ex Odysf. vericulum vice proverbii semper in ore fuisse. Alii tribuunt Socrati. Diocles adscribit Diogeni, ut refert Laertius. Quo versus monetur, ut eo potissimum que ad nos ipsos pertinent, curemus: externa atque aliena ne inquiremus. [Hæc ex Erasmi Chil. 1. 5. 85. [Sed sefellit Virum Magnum memoria, siquidem Latini hic vericulum apud Gellium non legitur, verum Græcus Homeri ex Odysf. d. 391.
 Ὁ, ἄνθρωποι τοὶ ἐν μετέωροις κἀνδρῶν ἀρξάντες πύλαις.

Nisi forte Sciolli cuiuspiam interpretamentum pro Gellianis verbis arripuit. Marmorea ædes. Ovid. 7. Epit. 99.

Novæ. V. NOVUS.
 Perpetuæ. V. PERPETUUS.
 Primæ. h. e. Primæ ædium partes. Ovid. 5. Fast. 312.
 Prophane. Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Fores in liminibus profanarum ædium, Janue nominantur.
 Regiæ ædes. Cic. 5. Tusc. 61.
 Sacra. Cic. 4. Verr. 119. Idem pro Flacco 44. Pecuniam in ædem sacram referendam se perscriptis dicunt.
 Vacua. Hor. 2. Epit. 2. 94.
 Votivam ædem reddere. Hor. 2. Od. 17. 31.
 Consecrare ædes. Cic. pro Domo sua 127.
 Dedicare. Cic. 2. de Legib. 57.
 Disturbare ædes. Lucret. lib. 2. 1101.
 Inscribere mercede, aut Inscribere ædes venales. V. INSCRIBO.
 Intra ædem & in ædem. V. INTRO, & INTROEO.
 Obligare. In OBLIGO.
 Obscurare. V. Recludere humen, In LUMEN.
 Perierunt ædes. In PEREO.
 Reficere labantes deorum ædes. Hor. 3. Od. 6. 3. Cic. pro Flacco 44.
 Referata ædes. Lucan. lib. 3.
 Tendere ad ædes alicujus, pro Ire. Hor. 1. Epit. 7. 89.
 Ædes pro Cubiculo. Curt. lib. 8. 6. 3. Excubabant principum liberi, servatis noctium vicibus, proximi foribus ædis, in qua rex acquiescebat.
 Ædes, pro Apum alveis. Virg. 4. Georg. 248.
 Aut illæ pedibus connexæ ad limina pendent,
 Aut intus clausis cunctantur in ædibus omnes.

ÆDICULA, dimin. pro Cellula in ædibus. Plaut. Epid. 3. 3. 21.
 In ædiculam scorum istæc cat, jube.
 Ædicula, Sacellum. i. e. Ædis sacre appendix. Liv. Decad. 4. lib. 5. Isdem diebus ædiculam Victoriæ Virginis prope ædem Concordiæ M. Portius Cato dedicavit. Cic. pro Domo sua 136. Quum Licinia virgo Vestalis, sanctissimo sacerdotio prædita, aram & ædiculam & pulvinar sub sacro faxo dedicasset.
 Ædicula, Loculamentum simulacri. Plin. lib. 36. cap. 5. Ædicula ejus tota aperitur, ut conspicui possit undique effigies deæ. De Venere Cnidia loquitur.
 Ædicula, arum. Parvæ ædes. i. e. Parva domus. Cic. in Parad. 6. 3. M. Manlius patrum nostrorum memoria pauper tandem fuit: habuit enim ædiculas in Carinis, & fundum in Labicano. In ædiculis habitare. Cic. pro Cael. 17. Nunc demum intelligo P. Clodii insulam esse venalem: cujus hic in ædiculis habitat decem, ut opinor, millibus.

ÆDICULUM, ii. n. ut Domicilium. Plinio Salmatus it refertur in Solin. p. 667. Ædiculum etiam legitur in pervetusta Rom. Inscriptione.
 ÆDICULUS Deus Domitus peculiariter præerat. V. Lex. Pitisc.
 ÆDIFICIO, iiii, [ἔδificιον, ἀεδοῦσιον] are. ex Ædes, & Facio compositum. Cic. Off. 138. Qui quum ædificasset in palatio plenam dignitatis domum. Ædificare ad frigora atque ætus vitandos. Cæf. 6. Bell. Gall. Ne accuratius ad frigora atque ætus vitandos ædificent.
 Ædificare intelligendus est, non solum Qui opus novum molitur, verum is quoque Qui vult reficere. Ulp. l. 1. D. de mort. inferend.
 Tribus locis ædificio: reliqua reconno. Cic. 2. Q. frat. 10.

Belle ædificare. Cic. 9. Att. 13.
 Bene & ratione. Cic. 4. Off. 55. Quod siqui proscribunt villam bonam, beneque ædificant: non exultantur sefellite, etiam illa nec bona est, nec ædificata ratione.
 Celeriter. Cic. 2. Q. frat. 8.
 Eleganter. Columel. lib. 1. cap. 4.
 Lautius. Cic. 2. de Legib. 3.
 Strenue. Cic. 2. Q. frat. 8.
 Descriptio ædificandi. Cic. 1. Off. 138. Dicendum est etiam qualenam hominis honorati & principis domum placeat esse, cujus sensus est usus: ad quem accommodanda est ædificandi descriptio. Hinc metaphora ad res alias.
 Carcerem. Cic. 5. Verr. 22. pro Sylla 70.
 Casas. Hor. 2. Sat. 3. 247.
 Claffes. Cic. pro Lege Manil. 9. V. Navem.
 Equum. Virg. 2. Æn. 15.
 Instar montis equum divina Palladis arte
 Ædificant.

Hortos, est eos ædificiis instruere. Sic Ædificare prædia & similia. Cic. 9. Att. 13. & lib. 16. Prædiola. Cic. 6. Att. 3.
 Mundum. Cic. 1. de Nat. Deor. 19. Quibus enim oculis animi intueri potuit vester Plauto fabricam illam tanti operis, qua constructa a Deo, atque ædificari mundum facit?

Muros. Ovid. 11. Met. 204.
 Navem. Plaut. Cic. 5. Verr. 47. & 44. V. Claffem.
 Porticum. Cic. pro Domo sua 114.
 Prædia. V. paulo ante Hortos.
 Rempublicam. h. e. Bonis moribus, legibus, ac institutis eam fundare. Cic. 9. Fam. 2.
 Specus. Plin. lib. 8. cap. 36. Specus si non habuere, ramorum fruticumque congerie ædificant impenetrabiles imbribus. De urfis, Villam. Cic. 3. Off. 55. Et 2. de Legib. 3.
 Urbes. Cic. 2. Off. 15. Et 4. Verr. 110.

ÆDIFICANS, antis. Neq. 2. 6. 2. Ædificantes prohibere.
 ÆDIFICATUS, a, um, ut, Carcer ædificatus. Cic. pro Sylla 70. Villa bona beneque ædificata. Idem. 3. Off. c. 13.
 ÆDIFICATIO, ðnis. f. [ἔδοικασις, ἔδοικασις.] Cic. 12. Att. Ædificatio me non movet. De ædificatione aliquid urgere. Cic. 2. Q. frat. 6.
 Immenta & intolerabilia ædificatio. Cic. in Pison. 48.
 Ædificationem sustentare. Cic. 2. Q. frat. 6.

ÆDIFICATIUNCULA, [ἔδοικασιδίων] Parva ædificatio. Cic. 3. Q. frat. 1. cap. 2.

ÆDIFICATOR, ðris. m. [ἔδοικαστής, ἔδοικαστής] Qui ædificat, aut Qui ædificavit. Cic. de Univerf. 3. Neque mundo quicquam pulchrius, neque ejus ædificatore præstantius.

Ædificator, pro eo qui est ædificandi nimis studiosus. Columel. lib. 1. cap. 5. Eleganter igitur ædificat agricola, nec sit tamen ædificator. Hujusmodi ædificatorem apte describit Juvenal. 14. Sat. 86.
 Ædificator erat Cratonius, & modo curvo
 Litore Cajeta, summa nunc Tiburis arce,
 Nunc Pranestinis in montibus alta parabat
 Culmina villarum, Græcis, longæque petitis
 Marmoribus, &c.

V. in Thef. Σικαροῦν. H. St.
 Ædificator & opifex mundi Deus, i. e. Conditor sive Author. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.

ÆDIFEX, icis. m. Idem quod ædificator. apud Tertull. de Idolol. c. 12.
 ÆDIFICIALIS & e, Dicitur Cret. 5. 12. vel potius Autor illius versiois, absolute: Priamus ad aram Jovis ante ædificiale confugit, i. e. ante Ædificium, ante Regiam.

ÆDIFICATORIVS, a, um. Idem, ut, Verbum ædificatorium mortis, Tertull. de Carne Christi, cap. 17. Idem de Anima cap. 47. Somnia prophetica, revelatoria, Ædificatoria, vocatoria. [a v. Ædifico, quo sensu utuntur Ecclesiastici. V. du Fresne.]

ÆDIFICIUM, ii. n. [ἔδοικασιον, ἔδοικασιον] ab Æde & Facio dictum, ut inquit Varro; dicitur Omne quod ædificatum est. Cæf. Bell. Gall. lib. 3. extr. Omnibus vicis ædificiis, quo adire poterant, incensis.
 Ædificium lucidum, cui contrarium Obscurum est, & cui sol non allucet.
 Cæf. lib. 1. cap. 2. Habitare vero ædificio lucido percursum æstivum hybernum solem habente.

Ædificii appellatio, aut Superficiem significat, aut Solum quoque cui ædificium superpositum est. Julian. l. Si quis testamento. D. de leg. 1. Ædificiis emovere. Liv. 7. Bell. Pun. Milites ædificiis emotos.
 Ædificiis utilis, i. e. Ad ædificandum. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Deturbare ædificium. Cic. 3. ad Q. frat. 9.
 Extruere. Cic. pro Milon. 75.

ÆDILITUS dicitur Ædilis dignitas, sicut Pontificatus. Fest. frequentius tamen Ædilitas, V. Lex. Pitisc.

ÆDILIS, is. m. [ἔδοικαστής, ἔδοικαστής] quid sit, Cic. 5. Verr. 36. ostendit his verbis, Nunc sum dignatus ædilis: habeo rationem quid a populo Romano acceperim: mihi Iudos sanctissimos maxima cum ceremonia Cereri, Libero, Liberæ faciendos: mihi Floram matrem populo, plebique Romanæ, ludorum celebritate placandam: mihi Iudos antiquissimos, qui primi Romani sunt nominati, maxima cum dignitate ac religione Jovi, Junoni, Minervæque esse faciendos: mihi sacrarum ædium procuratorem: mihi totam urbem tuendam esse commissam: ob earum rerum laborem & sollicitudinem: fructus illos datos, antiquiorem in Senatu sententiæ dicendæ locum, togam prætextatam, sellam curulem, jus imaginis ad memoriam posteritatenque prodendæ. Idem 3. de Legib. 7. Suntque Ædiles curatores urbis, annonæ, ludorumque solennium. Ollisque ad honoris amplioris gradum is primus ascensus esto.

Ædilis, Qui ædes sacras & privatas procurat. Varr. 4. de L. L. Ædiles hoc quoque funguntur officio, nimirum intrandi bulne publica quo populum receptant, exigendique munditias, & nitilam ac lubrem temperantur. Sen. 13. Epit. 1.
 Ædilis initio dicitur est, Qui ædium non tantum sacrarum, sed etiam privatarum curam gerbat. Postea hoc nomen & ad magistratus translatum est. Dicitur etiam Ædilis, quod facilis ad eum plebi aditus esset. Festus.
 Ædiles inter minimos magistratus habebantur. Ideoque non numerantur.

tur inter magistratus, in l. 2. D. de in ius vocand. Impune enim vocabantur in ius. l. Lectos. & l. sequi. D. de peric. & comm. rei vend.
 Ediles quatuor fuisse in Rep. Rom. conitat. duo qui appellabantur Ediles Curules: duo item, qui appellabantur Plebei: unde & duplex aedilitas. Curulis, & Plebeia. Plutarch. in Mario, Duo erant ordines aedilium. Unus in quo ipsi aediles in iure dicendo sellis incurvos pedes habentibus utebantur: & hic nomen magistratus retinebat. Alterum, popularem magistratum appellabant. Liv. lib. 7. l. 1. Annus hic insignis novis duobus magistratibus, Praetura, & Curuli aedilitate: hos sibi Patrii quaesivere honores, pro concessio plebi altero consulatu. l. f. Ovid. 5. Fast. 287.

Plebis ad aediles perducta licentia talis
 Publicios: animus defuit ante viris.
 Denique Cereales duos Ediles infuitit Julius Caesar, qui frumento praefertent; ut adeo sex jam essent aediles, ex Patriciis duo Curules, reliqui ex Plebeis. Nam & Cereales ex plebe fuisse luculenter demonstrat Spanhem. de Usu & Praestant. Num. diff. 10. p. 154. qui totum hoc de Aedilibus argumentum ex nummis illustravit a p. 143. seqq. conf. Dio. l. 43. extr. Torrent. ad Suet. Vesp. cap. 2. & Rupert. ad Pompon. Enchir. p. 211. sq. item 241. 282.

Aedilis etiam potestas fuit Municipalis, & quidem summa, ut indicat Juvenalis Sat. 3. v. 179.
 Sufficiunt tunicae summis Aedilibus albæ.
 V. eund. Sat. 10. v. 100. seq. Cic. Fam. 13. 11. Inscriptt. Gruter. passim.
 AEDILITAS, vel AEDILATUS, [ἀρχαιογενής] Aedilitum magistratus. Cic. 2. 57. Off. Munificentissima aedilitate functus est. Alii codd. Magnificentissima.
 Curulis aedilitas, quæ maxime hanc tueri religionem solet. Cic. de A. P. Respon. 27.
 Aedilitas furiosa. Cic. 2. Q. frat. 2. Sed omnia sunt tardiora propter furiosam aedilitatis expectationem. i. e. Sumptuose ad infaniam.
 Aedilitatem gerit sine populi suffragio. Plaut. Stich. 2. 2. 29. Proverbi vice utitur, ubi Quis imperiose est in alieno negotio, aut in aedilibus alienis. Nam Plautus ad Parasitum respicit, in domo non sua mandantem & imperantem, non aliter ac sua.
 Aedilitatem petere cum hominibus nobilissimis. Cic. pro Cluent. 69.
 Aedilitatem splendor. Cic. 2. Off. 57. Quanquam intelligo in nostra civitate inveterasse iam bonis temporibus, ut splendor aedilitatum ab optimis viris posuletur.

AEDILITUS, Adj. [ἀρχαιογενής] Quod ad aedilem pertinet: ut, Facere ludos, erat Munus aedilitatis, h. e. Officium ad aediles pertinens. Cic. 2. Off. 57. Crassus tum cognomine dives, tum copiis, functus est aedilito maximo munere.
 Aedilitia edicta. De quibus amplissime in Pandectis lib. 21. unde Officium aedilium melius nosces.
 Aedilita repulsa. Cic. pro Planc. 51. Sed quid ego aedilitas repulsa colligo?
 Aedilitiam praetextam togam, quam frustra conseceras, te vendidisse. Cic. in Vatin. 16.
 Aedilitius, Qui aliquando aedilis fuit. Cic. in Bruto 209. Sed omnia is summa sperans, aedilitus est mortuus. h. e. Nullum adeptus magistratum praeter aedilitatem. Cic. pro Cluent. 126.
 Aedilitiorum vestigal apud Ciceronem exposit Budaeus Collationem pecuniae ad ludos aedilitios. Sic autem ait Cic. l. Q. frat. 1. Quantum vero illud est beneficium tuum, quod iniquo & gravi vestigali aedilitiorum magnis nostris simulatibus Aiam liberasti?

AEDITIUS, [αιτιος] Qui facris aedibus praefert. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 2. Sementinis feris, in aedem Telluris veneram rogatus ab aedito, ut dicere didicimus a patribus nostris: ut corrigimur a recentibus urbanis, ab aedito. Cic. Topic. 36. In quo Servius noster (ut opinor) nihil putat esse notandum, nisi POST & LIMINIUM illud productionem esse verbi vult: ut in hnitimo, legitimo, aedito, non plus esse TIMUM, quam in Veditulio TULLIUM. Haec Ciceronis verba refellunt Festi etymologiam, cui dicitur aeditius, quasi aedis intimus. V. Gell. lib. 12. cap. 10.

De Aeditiis & Aedituis. V. quæ scribo in Append. ad Varron. H. St. AEDITIUS, sacrae aedis custodia.
 AEDITIUS, [αἰδιότης] Idem quod Aeditimus. Ab Aede & Tuendo. Varr. de LL. 7. 33. Festus, Aeditus, sacrae aedis tutor, id est, curam agens. Plin. lib. 32. cap. 2. Hierapoli Syriae in lacu Veneris aeditorum vocibus parent vocati, Hor. 2. Epist. l. 230.
 Sed tamen est opera pretium cognoscere, quales Aeditus habeat, belli spectata domique
 Virtus. h. e. Narratores, ut ait Porphyrius. Aediti enim templorum ac numinum quibus interviunt, sacrorum originem advenis & ignorantibus narrant. Alii Aeditos pro Clientibus ac Familiaribus dici putant: ac per hoc Laudatores Poetasque significare.
 Valerius Aeditus, Poeta, vetus nobilis, cuius aliquot carmina citat Gell. lib. 19. cap. 9. ad quem forte respexit Horatius: quo modo etiam recte dixeris. Quales habeat Virgilius.

AEDITUOR, & AEDITIMOR, [αἰδιωγενής, ἰστροδουλεύων] ari. Aedem tuor. Gell. lib. 12. cap. 10. sic ait: Pomponii fabula Atellana est, quæ ita inscripta est, Aeditimus: in qua hic verus est,
 Qui postquam tibi appaero, atque aeditimor in templo tuo.
 Reinf. in Inscript. p. 388. habet Aedituo, AEDITAVIT ANNOS XIII. V. Non. 2. 56.

AEDITUENTES, [ἰστροδουλεύοντες] pro Aeditais dixit Lucret. lib. 6. 1271. — onerateque passim
 Cuncta cadaveribus coelestem templa manebant,
 Hospitibus loca, quæ complebant aediucentes. Meminit Gell. lib. 12. cap. 10.
 AEDRESIA, [Αἰδύσια] Mulier Aegyptia, uxor Hermæ, & Syriani philosophi propinqua, totius castitatis & probitatis exemplar. V. Suid.
 AEDON, onis. f. [αιδών] Avis, quæ & Luscinia & Philomela dicitur. Catelect. Virg. de cantu Sirenum,
 Quodque leves calami, quod suavis cantat Aedon,
 Quod lyra, quod citharæ, quod moribus odor.
 Nomen habet ab αἰδῶ, quæ est cantus, quasi Perpetuo cantans ubi semel inceperit. Sunt qui putent ab Aedia, αἰδύσις, h. e. tristitia. Creditur enim Philomela canens lugere virginitatem vi sibi creptam a Terco Thracum rege. Proinde Tristitem eam vocat Seneca in Aganem. 670.
 VOL. I.

Non quæ verno nobile carmen
 Ramo cantat trillis Aedon. Idem in Octav. 1.
 Quis mea dignè desistere potest
 Mula? quæ lacrymis nostris questus
 Redderet Aedon?
 Aedon vocalis. Calpurn. Ecolg. 6. 68.
 Vocalem superet si turpis aedona bubo.

AEDONIVS, Adj. Quod Aedonis est. Lucian. Paneg. ad Pison. v. 257. Sic & Aedonia superantur voce cicade.
 AEDON, [Αἰδών] Mons est Thraciae: unde AEDONVS, Adj. i. e. Thracicus. Virg. 12. Aen. 365.
 Ac velut Aedoni Boreæ quom spiritus alto
 Infonat Aegæo, sequiturque ad littora fluctus. In quem locum sic ait Servius: Sane sciendum hoc loco crasse Donatum, qui dicit Aedoni esse legendum: ut de brevis sit secundum Lucanum, qui dicit, Aedonis Ogygio decurrit plena Lyæo. Nanque certum est sylvolen fecisse Lucanum. Unde Aedoni legendum est, ut sit hic Aedonus, huius Aedoni. Stautus 5. Theb. 78. & Virgilium & artem secutus ait, Aedonas hycenes Hebrumque nivalem: non Aedonias. Haec Servius. Alii tamen Aedon & Edonus scribunt sine diphthongo.
 AEDONIVS, Adj. [Αἰδών] h. e. Thracicus. Sen. Herc. OEt. 188.
 — me vel Sculis
 Addite faxis, ubi fata gemit
 Thelala Siren, vel in Aedonias
 Tollite sylvas. Edonas habet Ed. Gronovii.

AEDONIS, idis. f. [Αἰδών] Ovid. 11. Met. 69.
 Procinus in sylvis matres Aedonias omnes
 Quæ videre nefas, torta radice ligavit. h. e. Mulieres Thracias.
 AEDUI, Populi ex Celtico genere, Allobroges contigerunt, socii e Gallis secundum Romanorum. Senatus illos P. Q. R. Fratres & confanguineos appellavit. Sigon. de Antiq. Jur. Prov. Caf. de B. G. l. 1. r. & pallium. Strab. 11. 1. Al. Edui & Hedui scribunt.

Æ E

ÆETA, æ. vel ÆETES, æ. [Αἰήτης] Nam utroque modo reperitur; Non erat Æetes ad quem despecta rediret.
 Ovid. Epist. Hel. ad Par. 231.
 Accipit hospitio juvenes Æeta Pelagos.
 Idem Ep. Med. ad Jaf. 29.

Solis & Perseidos nymphæ (alii Persæ, alii Hecaten vocant) filius, ut in Theogonia canit Hesiodus, Rex fuit Colchorum, & ex Lydia Medeam & Chalciopen genuit, ut tradit Hesiodi interpretes. Diodoros tamen Sciculus lib. 5. scribit, Æetam ex Hecate, fratris sui Persæ filie Persei filia, quam alii vocant Ipeam, tres liberos sustulisse, Circen, Medeam, & Ægialeum, quem perleque Aabyrtum nuncupant. Val. Flac. 8. Argon. 10.
 O mihi si profuge genitor nunc ille supremus
 Amplexum Æeta daret, fletusque videres.
 Æetes foligena. Val. Flac. 5. Argon. 317. — & ferus Æetes. 553.
 Colchus. Senec. in Medea 179. Medea Colchi noxium Æeta genus.

ÆETÆUS, [Αἰηταῖος] Adj. Catul. in Nupt. Pel. & Thec. 3.
 Phalidos ad fluctus, & fines Æetæos.
 ÆETIADIS, [Αἰητιάς] Medea Æetæ filia. Ovid. 7. Met. 9.
 Concipit interea validos Æetias ignes. Patronymicum est.
 ÆETIS, idis. [Αἰήτης] Medea Æetæ filia, Patronymicum alt. Valer. Flacc. 6. Argon. 479. — & pavor artus
 Protinus, atque ingens Æetida perculit horror.
 ÆETIUS, Adj. [Αἰητιάς] ad Æeten pertinens: ut, Proles Æetia, i. e. Æetæ nepotes. Valer. Flacc. 6. Argon. 542.
 Nec minus Æolii proles Æetia Phryxi
 Fertur & ipsa furens.
 Æetia virgo Medea. Flacc. 6. Argon. 267.

Æ G

ÆGA, æ. Nymphæ nomen, quæ ex Oleno Vulcani F. nata, Jovis nutrix fuisse fertur, ut Hyginus alique prodidere. Quidam Ægam Panos uxorem dixere, a qua & Ægis dicta. V. plura apud Hyginum Poët. A. 2. 13.
 ÆGA, æ. five ÆX, Ægos. Promontorium est Æolis ad Ægeum mare vergens, unde & ei nomen. Strabo lib. 13. Hoc promontorium Ægates dicitur Stephano, teste in Plin. Hermolao.
 ÆGÆTES, m. pl. Insulæ sunt Maris Siculi e regione Lilybæi promontorii ad quas novissimo prælio bellum Punicum primum fuit confectum. Sil. de Hannib. 1. 60. — in super ævi
 Flore virens vad Ægates abolere parentum
 Deducus, ac Siculo demergere fœdera Ponto.

ÆGÆA, [Αἰγαία] vel ÆGÆ, arum. [Αἰγαί] Urbs Emathia seu Macedonia, ἀπὸ τῆς αἰγῶν, h. e. a Capris nomen habet, quum prius Edeffa vocaretur. Historiam prodidit Iulianus l. 7. c. 1. Caranus (Cranus Eusebio dicitur) urbem Edeffam, ob memoriam muneris, Ægeam: ipopulum, Ægæades vocavit. In eadem fuit & mos sepelire reges. Plin. l. 4. c. 10. Est & eodem nomine oppidum Cilicia. Plin. lib. 5. cap. 27. Item Æolis. Plin. l. 5. c. 30. Strabo l. 8. & 9. meminit Ægam in Eubœa sitarum, in quibus locatum est Ægei Neptuni templum, & a quibus Ægeum pelagus nomen assequi putat esse verisimilius. Ad Ægas Achaia nemo praeternavigantium tempestatem maris passus creditur, ob Neptuni praesentiam, qui (ut Nicocrates ait) illic impendit coelebatur.

ÆGÆÆ, [Αἰγαίαι] Insulae sunt Ionicae adiacentes, quæ commemorantur a Plin. lib. 1. cap. 31.
 ÆGÆON, onis. [Αἰγαίων] Gigas, teste Hesiodo Coeli & Terræ filius, saevissimus & immanis fuisse pirata creditur: sic ut quibusdam placet dictus ab Ægis, Ægei maris insula, in quo insidebat more piratarum, quibus fas non est oblatrocinium urbes incolere. Productus fabule veteres, hunc centum a Jove reliatum catenis: ut possit inde intelligi eum potentissimum fuisse, dum tot catenis ejus astringuntur vires. Is autem centum geminus ideo dictus est, quod centum homines remigio deservientes haberet in manibus. De quo Ovid. 2. Met. Servius eundem cum Briareo esse scribit, apud Virg. 10. Aen. 565. Eumelus Corinthius, in Titanomachia tradit hunc tulisse
 L

fuisse Ponti & Terræ filium, in marique habitasse, ac inde Titanibus contra deos opem tulisse. Homerus Iliad. 1. scribit hunc a diis Briareum dici, ab hominibus Ægeona, centimanumque esse. Non defunt qui putent Ægeon mari nomen ab hoc Ægeone inditum. Ion Chius in Dirhynchibus refert Ægeonem evocatum a Thetide, Jovi tulisse suppetias, adversus Junonis Neptunique & Apollinis insidias, qui Jovem e rerum gubernaculis ejicere moliebantur. Non in Heraclæa scribit Briareum cum Neptuno gradum contulisse, sed ab ipso deo superatum, demersumque in ea maris parte, quod Ægeonis nomen cum Apollonio plerique vocant. Ab Ovidio memoratur inter maris numina, tum quia Ponti filius, tum quod Opyiam Neptuni filiam habuit in matrimonio, ut canit Heliodorus. Ægeoni Chalcedenses rem divinam faciebant, sicut Briareo Carystii. Nam omnis ferme Eubœa Titanum regnum fuit. Author Solinus.

Ægeon Cycladas amplectus. Stat. 5. Theb. 288. Quo in loco Ægeonem pro mari Ægeio putarim accipi. Ita Helych. *Αἰγαίον τὸ πρὸς τὴν κυκλάδας πλάγος*. Sic & Ægeon usurpatur.

Ægeon centumgeminus. Claud. de Rapt. Proserp. lib. 3. 345. Virg. 6. Æn. 287.

Æγεον Mare, [*Αἰγαίον πλάγος*] est prope Græciam amplum & multas habens insulas: dictum ab Ægeio rege, quo de V. f. l. vel quodam in eo saxo, quod habet speciem *αἰγῆς* i. e. Capræ. Est autem inter Hellespontum & Tenedum: vulgo hodie dicitur *Archipelago*, vel *Archipel*. Plin. lib. 4. cap. 11. Ægeio mari nomen dedit scopulus inter Tenedum & Chium verius quam insula, Æx nomine, a specie capræ, quæ ita Græcis appellatur repente in medio mari exiliens. Cervunt eum a dextera parte Andrum navigantes ab Achaïa, dirum ac pestiferum. Festus aliam asserit nominis rationem, quod in eo Amazonum regina Ægea perierit. Vel, eod. auctore, quod crebra in eo sint insulæ quæ procul intuentibus *αἰγῶν* Caprarum speciem præbeant. conf. Varr. de R. R. 2. 1. Drakenb. ad Sil. 1. 468. derivat ab *αἰγῆς* fluctus, procellæ, quæ in illo mari maxime sentiuntur. adde Boch. Geogr. Sacr. part. 2. l. 1. c. 13. Producit penultima. Hor. 1. Epist. 11. 16.

Ideirco navim trans Ægeum mare vendas.

Altum Ægeum. Virgil. 12. Æn. 365.

Aquæ. Ovid. 9. Met. 447.

Cerula Ægea. Valer. Flacc. 1. Argon. 561.

Ægeum navigat. Proverbium, quo utitur Ælianus. Hoc mare cæteris est periculosius ob frequentes scopulos. Quadrahit igitur in eum qui in maximis versatur difficultatibus. In hominem quoque ob lucrum studium nihil omnino periculi recusantem. V. Chil.

Patens Ægeum, subaud. Mare. Hor. 2. Od. 16. 1.

Profundum. Val. Flacc. 1. Argon. 160.

Ægeum scaphula transmittere. in eos dicitur, Qui rem supra modum arduam levi opera conficere tentant. Utitur Lucian. in Sectüs.

Æquor Ægeum. Ovid. 11. Met. 663.

Cyclades Ægeæ. Ovid. 1. Trist. 11. 8.

Fluctus. Stat. 2. Achil. 1.

Gurgès. Stat. 2. Theb. 45. Cic. in Arat. 426.

Hyemes. Stat. 1. Syl. 3. 95.

Nereus Ægeus. i. e. Mare Ægeum. Stat. 5. Theb. 49.

Neptunus. eodem usu. Virg. Æn. 3. 74.

Pontus. Sen. in Oedip. 488.

Portus. Claud. in Eutrop. lib. 2. 246.

Procellæ. Stat. 1. Achil. 390.

Salum. Propert. 1. 6. 2.

Stagna. Stat. 6. Theb. 20.

Tumultus Ægei. i. e. Maris Ægei tempestates. Hor. 3. Od. 29. 63.

Venus. Stat. 8. Theb. 477.

Ætibul. 1. 3. 1.

Æ G A L E O S, [*Αἰγαλέω*] Nomen montis apud Strabonem, lib. 8. sub quo antiqua Pylos Messenia civitas erat. Est & Mons Atticæ *ἑκατόμυθος* e regione Salaminis. Herod. 8. 90. Thucyd. lib. 2.

Æ G E R M O N, [*Ἀἰγερμων*] Poetæ Græci nomen est, qui bellum Leucitricum inter Thebanos & Lacedæmonios gestum carmine complexus est. Calp. sine auctore.

Æ G E R, ægra, ægrum. [*ἀσθενεῖα*, *ἐπιπνοῖα*, *εἰρημῶς*, *νόστος*] Festus, Ægrum ex Græco *αἰσθη* appellatur: a quibusdam putatur a voce doloris appellari, quæ est *αι* ai. superl. Ægerrimus. Apul. 6. Met. p. 178. Pliche ægerrima. Servius, Æger & corpore & animo dicitur: sicut etiam Ægrotus. Cic. 2. de Nat. Deor. 12. Ne ægri quidem omnes convalescunt. De morbo autem animi. Virg. 1. Æn. 208.

— curisque ingentibus æger. Idem in 4. Æn. 35.

— ægram nulli quondam flexere mariti. i. e. Mœtiam.

Æger amore, pro ex amore. i. e. Ob amorem. Liv. 10. Bell. Pun. Stimulabat ægram amore uxor, focerque.

Animi. Liv. 2. 36. Curt. 4. 3. 11.

Animo. Plin. lib. 8. Epist.

Ab animo, i. e. Quantum ad animum. Plaut. Epid. 1. 2. 26.

Avidus æger, h. e. Intemperans. Porphy. Hor. 1. Sat. 4. 126.

Confilii. Stat. 11. Theb. 141. h. e. Tristitia cogitans, sive Consilio imbecillis. [Imo Inops consilii, *ἀπρη*].

Delicti, h. e. Dolens ob delictum a se commissum. Sil. Ital. lib. 13. 52.

Ex vulnere. Liv. 6. Bell. Pun. Curt. 7. 7. 5.

Finore. Cæf. lib. 3. cap. 6.

Morbo gravi. Cic. 1. in Catil. 31.

Pedibus. Sallust. Bell. Catil. p. 54. Antonius pedibus æger.

Timoris. Sil. Ital. lib. 3. 72.

Valetudine. Tacit. lib. 14. 47.

Æger alicui. Ovid. 3. Amor. 11. 25.

Dieta erat ægra mihi. præceps, amensque cucurri:

Veni, & rivali non erat ægra meo.

Pedes. Gell. lib. 19. cap. 10.

Morbi. Valer. Max. 5. 7. 1. Ex Pullis venarum comperit cujus morbi æger esset. i. e. Quo morbo ægrotaret.

Æger, de matris animalibus dici potius quam Ægrotus, observatum est.

Virg. 3. Georg. 497. — & quatit ægros

Tullus anhelæ lucis. Sic in prosa oratione fere invenies.

Amans ægra. Virg. 1. Æn. 355. i. e. Mœsta & anxia, inquit Festus.

Amor æger. Virg. 4. Georg. 464.

Anhelitus æger quatit valetus. Virg. 5. Æn. 432.

Animam ægram ponere: i. e. Vitam. Lucret. lib. 6. 1221.

Animam ægram auferre. Ovid. 9. Met. 179.

Animus æger. Ovid. de Rem. Am. 129.

Aufonia ægra vulnere. Sil. Ital. 7.

Balatus ægræ. Ovid. 7. Met. 540.

Cor. Ovid. 3. Trist. 2. 16. Val. Flacc. 3. Argon. 74.

Corpus. Virg. 3. Æn. 140. Cic. ad Quirit. post redit. Bona valetudo jucundior est eis qui e gravi morbo recreati sunt, quam qui nunquam ægro corpore fuerunt.

Dolores. Lucret. lib. 3. 918.

Familia. Cic. 16. Att. 8.

Femur. Virg. 10. Æn. 856.

Genua. Virg. 5. Æn. 468.

Hiatus. Stat. 6. Theb. 870.

Invidia lætis ægra: Ob alienam scilicet felicitatem tristis. Stat. 1. Theb. 126.

Luctus. Ovid. 2. Met. 329. Lucret. lib. 3. 946.

— nimis ægris Luctibus indulges? &c.

Manus. Ovid. 2. Epist. 246.

Membra. Ovid. 11. Epist. 38. Stat. 6. Theb. 511.

Mens. Ovid. lib. 4. Trist. 3. 21.

Mors. Virg. 3. Georg. 512.

— ipsique suos jam morte sub ægra

Dificillios nudis laniabant dentibus artus. h. e. Difficili & violenta.

Mortales. Virg. 2. Æn. 268.

Tempus erat quo prima quies mortalibus ægris incipit. i. e. Anxiis & folicitis.

Oculus ægris aliquid aspicere. Tacit. 2. Hist. 20.

Os. Sil. Ital. lib. 13.

Partes republice. Cic. pro Milon. 63. Sed quis non intelligit omnes tibi

Reipub. partes ægras & labantes esse commissas?

Pallus. Val. Flacc. 3. Argon. 357.

Pectora ægra curis. Val. Flacc. 6. Argon. 623.

Pudor. Val. Flacc. 7. Argon. 125.

Reipub. Cic. 1. Verr. 5. Itaque mihi videor magnam, & maxime ægram, & prope depositam reip. partem suscepisse. V. Ægrota republica.

Seges. Virg. 3. Æn. 140.

Arabant herbæ, & victum seges ægra negabat. Ovid. 1. Fast. 688.

Senectus, per metonymiam ex effectu, quod homines ægros reddat. Ovid. 14. Met. 143.

Spes. Claud. de Nupt. Hon. & Mariæ, 10. 14.

Suffiria. Stat. 6. Theb. 17.

Valetudo infirma atque ægra. Cic. in Brut. 180.

Verba. Val. Flacc. 8. Argon. 145.

Vis. Stat. 8. Theb. 531.

— ægra animo vis ac fiducia cessit. [An Ægre?]

Graviter. Cic. 1. de Divin. 53. In eo igitur oppido ita graviter ægrum

Eudemum fuisse, ut omnes medici diffidissent.

Mediocriter. Cic. 3. Tusc. 22. Corpus etiam mediocriter ægrum est, sanum non est.

Ægrum, i. n. absolute positum, pro Animi ægritudine. i. e. Dolore ac Mœstia. Plaut. Amph. 2. 2. 11. — plus ægri

Ex habitu viri, quam ex adventu voluptatis cepi. Lucret. lib. 5. 172.

— sed cui nihil accidit ægri.

Æ G R E S C O, [*ἀσθενεῖν*] ère, a nomine Æger derivatum; significat Ægriorem fieri, & proprie refertur ad animum. Virg. 12. Æn. 46.

— exuperat magis, ægrefcitque medendo. Ubi Servius,

Inde magna ejus ægritudo crescebat, unde se ei Latinius remedium sperabat afferre. Valla, Quomodo curari quis ante possit, quam ægrotus sit? Necessè est ergo ut ante ægrotare cœperit: & cum dicitur ægrefcere, ut intelligatur inter medendum ægriorem fieri. Et hoc de Turno Virgilius intelligit, cujus agebatur ægritudo ad Latini salubria consilia. Hæc Valla lib. 1. ubi de verbis in s o contra Priscianum disputat.

Ægrefcere, pro Ægrotare. Plin. lib. 10. cap. 12. Corvi ante solstitium generant: idem ægrefcunt sexagenis diebus fiti maxime ante, quam hæc coquantur Autumno.

Animus ægrefcit. Lucret. lib. 3. 520.

Cura. Stat. 1. Theb. 400.

Tantum in corde fedens ægrefcit cura parentis.

Morbis ægrefcere. Lucret. lib. 5. 350.

Rebus lætis ægrefcere, Ob alienam felicitatem dolere. Stat. 2. Theb. 16.

Anhelantes ægrefcunt pulvere ripæ. Idem 4. Theb. 114.

Cura ægrefcente ducere dolorem. Sil. Ital. lib. 8. 212.

Æ G R E, [*ἄγρος*, *ἀγροῦ*, *ἀγροῦ*] Adv. qualitatis, ab Æger derivatum. Virg. 3. Georg. 534. Ergo ægre raltis terram rimantur. i. e. Difficiliter, ait Servius. Cic. de Prov. Consul. 6. Cum Byzantii totum Pontum armatum effervercentem in Asiam; atque erumpentem, ægre repulsum sustinerent.

Ægre risum continere. Plaut. Afin. 3. 2. 36.

Ægre repertus. Plin. lib. 7. cap. 44.

Ægre est, pro Molestum est. Plaut. Catin. 2. 2. 8.

— sed quid est

Quod tu hunc animo ægre est? Idem Men. 4. 2. 62.

Die mea uxor, quid tibi ægre est? Ter. Adel. 1. 2. 57. sup-

presso casu: Ægre est.

Ægre ferre, vitiosè feribitur conjunctim, cum duæ sint dictiones: pro eo quod est Molestè ferre. Cic. 1. de Divin. 73. Difficiliter ægre ferens.

Dicitur & Ægre pati.

Ægrius, Difficilior. Cic. 4. Verr. 146. Nihil ægrius factum est multo labore meo, quam ut manus ab illo appellatore abstinerentur.

Ægerrime, Difficillime. Cæf. 1. Bell. Gall. 13. Ægerrime confecerant ut humen transirent.

Ægre alicui facere. Ter. Eun. 4. r. 10. pro Rem moleſtam facere.
 Ægre pati. Ter. Adelp. 1. 2. 63. — ſed offendere
 Me ægre pati illi nolui.
 Ægre, Gravate, & invito animo. ut, Ægre id conceſſit mihi. Ter.
 Hec. 5. 1. 39. Sed reprimam me: ne ægre quicquam ex me audias.
 Ubi Donatus, Utrum Ægre pro Male, an Ægre pro Invita?
 Ægre aliqua re carere. Cic. 3. Att. 2. Idem pro Lege Manil. 13.
 Ægre ſe tenere. Cic. 16. Att. 11. De Sicea, ita eſt ut ſcribis: aſt ægre
 me teni.
 Ægre & Facile, contraria. Cic. de Senect. 72. Jam omnis conglutinatio
 recens, ægre; & inveterata, facile divellitur.
ÆGREGIO, Ære. Antiquum verbum. Lucret. 3. 837. Morbis cum corporis
 ægret. V. Turneb. Adverſ. 30. 10. Voll. Ety. p. 10.
ÆGRIMONIA, [ἄσθμια] denom. Sic ab Æger factum, ut ab Acer
 Acrimonia; idem ſignificat quod Ægritudo. Plaut. Stich. 3. 1. 5. Cic.
 12. Att. 37. Ferrem graviter, ſi novæ ægrimoniae locus eſſet.
 Ægrimonia vetus. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Deformis, quia triſtitia deformes facit. Hor. Epod. 13. 18.
 Faſtidioſa. Hor. Epod. 17. 73.
 Faſtidioſa triſtis ægrimonia. Duo ſunt ablativi, ægrimonia fa-
 ſtidioſa.
 Ægrimonia afficere, & letantem facere. Plaut. Stich. 3. 1. 5.
 Olim quos abiens affeci ægrimonia,
 Eos nunc letantem faciam adventu meo.
ÆGRITUDO, inis. f. denom. [λύπη, κατ'ἄσθμια] eſt animi ægri affectio.
 Cic. 4. Tuſc. 14. Hæc prima definitio eſt, ut ægritudo ſit animi adverſa
 ratione contractio. Et paulo poſt, Eſt igitur ægritudo, opinio re-
 cens niali præſentis, in quo demitti, contrahique animo rectum eſſe vi-
 deatur. Ibid. lib. 3. 23. Sed proprie ut ægratio in corpore, ſic ægritudo
 in animo nomen habet, non ſcjunctum a dolore. Et paulo ante 22.
 Itaque præclare noſtri, utalia multa, moleſtiam, ſolicitudinem, angorem,
 propter ſimilitudinem corporum ægrorum, ægritudinem nominaverunt.
 Hoc propemodum verbo Græci Omnem animi perturbationem
 appellat. Vocant enim *κατ'ἄσθμια*, i. e. Morbum quicumque eſt motus in
 animo turbidus. Nos melius. Ægris enim corporibus ſimillima eſt
 animi ægritudo.
 Acerba ægritudines. Cic. 4. Tuſc. 34.
 Acrior. Cic. 3. Tuſc. 52. Culpa contractum malum ægritudinem acrior-
 rem facit.
 Anxia. Cic. 4. Tuſc. 34. Important enim ægritudines anxias atque acerbas.
 Crucians, vocatur Dolor. Cic. 4. Tuſc. 18.
 Flebilis, eſt Mæror. Cic. 4. Tuſc. 18.
 Graviffima, Cic. 3. Tuſc. 46.
 Laborioſa, vocatur Ærumna. Cic. 4. Tuſc. 18.
 Levior. Cic. 3. Tuſc. 67. Defatigatio igitur miſeriarum ægritudines
 cum faciat leviores, intelligi necelle eſt, non rem ipſam cauſam atque
 fontem eſſe mæroris.
 Modica. Cic. 4. Tuſc.
 Nova. Cic. 4. Tuſc.
 Levatio ægritudinis. Cic. 3. Tuſc. 33. Levationem autem ægritudinis
 in duobus rebus ponit, avocatione a cogitando moleſtia, & revocatione,
 ad contemplandas voluptates.
 Magnitudo ægritudinis. Cic. 3. Tuſc. 61.
 Sanatio ægritudinis. Cic. 4. Tuſc. 83. Sed & ægritudinis & reliquorum
 animi morborum una ſanatio eſt, omnes opinabiles eſſe & voluntarios.
 Sedatio ægritudinis. Cic. 4. Tuſc. 82.
 Societas ægritudinis. Cic. 4. Fam. 6.
 Stirpes ægritudinis. Cic. 3. Tuſc. 83. Atqui ſtirpes ſunt ægritudinis quam
 multa, quam amara, qua ipſo trunco everſo omnes elidende ſunt.
 Vacuitas ægritudinis. Cic. 5. Tuſc. 42. Securitatem autem nunc appello,
 vacuitatem ægritudinis.
 Criminos ægritudo. Cic. pro Roſc. Com. 25. Propter ægritudinem crim-
 inis. Sic ed. vet. ſed rec. exhibent Magnitudinem.
 Aberit igitur a ſapiente ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 81.
 Accedunt ægritudines. Cic. 4. Tuſc.
 Adimere ægritudinem. Ter. Heaut. 1. 1. 13.
 Afferre ægritudinem. Ter. Heaut. 4. 3. 2.
 Affici ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 15. Ex quo efficitur, fortem virum
 ægritudine nunquam affici.
 Amplificata ægritudo. Cic. 4. Tuſc. Ægritudo autem cæteræque pertur-
 bationes amplificatæ, certe peſſimæ ſunt. h. e. Auctæ.
 Cadit ægritudo in aliquem. Cic. 3. Tuſc. 14. In quem cadit ægritudo,
 in eundem timor.
 Confectus ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 27. Tarquinius Cumas ſe contuliſ-
 ſe dicitur, inque ea urbe ſenio & ægritudine eſſe conſectus.
 Debilitatus. Cic. 4. Tuſc. 35. Quod autem eſt non miſerius ſolum, ſed
 foediſius etiam & deformius, quam ægritudine quis afficitur debilitatus-
 que jacens?
 Dedere ſe ægritudini. h. e. Mærori proſus indulgere. Cic. 3. Tuſc. 71.
 Ægritudini ſe ſolent dedere.
 Depellere ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 25.
 Detrahere. Cic. 3. Tuſc. 46.
 Efficere. Cic. 4. Tuſc. 11. Quæ enim venientia metuuntur, eadem
 efficiunt ægritudinem infantia.
 Elevare. Cic. 3. Tuſc. 34.
 Eripere alicui. Cic. 3. Tuſc. 45.
 Eſſe in ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 14. & 32.
 Exiſtit ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 52. Cyrenaiorum reſtat ſententia, qui
 tum ægritudinem cenſent exiſtere, ſi nec opinatio quid evenerit.
 Extenuare ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 78.
 Exturbare ex animo. Plaut. Curc. 2. 1. 9. Ægritudinem iſtam exturbes
 ex animo.
 Incidere in ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 20.
 Inrercedit gaudio ægritudo. Ter. Andr. 5. 5. 5.
 Si nulla ægritudo huic gaudio interceſſerit.
 Lenire ægritudinem. Cic. de Divin. 2. 3.
 Levare aliquem ægritudine. Cic. 9. Att. 175. 3.
 Manat longius ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 128.
 Mærens ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 140.
 Movere ægritudinem. Cic. 4. Tuſc. 99. Si nec malo ſint illa, quæ me-

tum ægritudinemve, nec boni quæ cupiditatem lætitiæve moveant.
 Naſcitur ægritudo ex re aliqua. Cic. 4. Tuſc. 19. Ex malis metum &
 ægritudinem naſci cenſent: metum futuris, ægritudinem præſentibus.
 Obtundere ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 60.
 Opprimi ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 48.
 Oritur ægritudo ex re aliqua. Cic. 3. Tuſc. 93.
 Permanens ægritudo, vocatur Moleſtia. Cic. 4. Tuſc. 29.
 Premi ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 118. Neque tamen cum ſe in media ſtult-
 itia, qua nihil eſt pejus, hæcere intelligant, ægritudine premuntur.
 Premens ægritudo, eſt Angor. Cic. 4. Tuſc. 29.
 Privare aliquem ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 74.
 Quæci ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 20. Humanum id quidem quod ita exiſ-
 timas: non enim ſilice nati ſumus, ſed eſt naturale in animis tenerum
 quiddam atque molle, quod ægritudine, quaſi tempeſtate, quatitur.
 Repeſcere ægritudinem ab aliquo. Cic. 3. Tuſc. 112. Timor igitur ab iis
 ægritudinem potuit repellere, ratio ac ſapientia vera non poterit?
 Sedare ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 128. Hæc igitur officia ſunt conſola-
 tionum, tollere ægritudinem funditus, aut ſedare, aut detrahere quam-
 plurimum, aut ſupprimere, nec pati manare longius, aut ad aliam tra-
 ducere.
 Suſtulit univerſam ægritudinem philoſophia. Cic. 3. Tuſc. 139.
 Sublata ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 140.
 Supprimere ægritudinem. V. paulo ante, Sedare ægritudinem.
 Suſcipere. Cic. 3. Tuſc. 113. Voluntate igitur & iudicio ſuſcipi ægritud-
 inem conſtitendum eſt.
 Tangit eos ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 104. Acta ætas honeſte ac ſplendide
 tantam aſſert conſolationem, ut eos qui ita vixerint, aut non tangat
 ægritudo, aut perleviter pungat animi dolor.
 Tolerare ægritudinem. Cic. 4. Tuſc. 95. An omnium rerum toleranda
 omnino ægritudo?
 Tollere. Cic. 3. Tuſc. 89. Quum conſtet ægritudinem veſtigate tolli,
 Paulo poſt, Tollere ægritudinem funditus.
 Vacare ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 34.
 Vindicare aliquem ægritudine. Cic. 5. Tuſc. 61. Quid poteſt ad bea-
 te vivendum deſſe ei, quem fortitudo ab ægritudine & a metu vindicet?
 Ægritudo, pro Morbo corporis. Ter. Phorm. 5. 1. 24. Infirmitatem æ-
 gritudine miſeram mors conſecuta eſt. [Ubi Donat. infirmitatem morbo.
 At poteſt ſane, ac debet, de animi ægritudine intelligi: & apud
 Curt. 3. 5. 10. ſunt qui legunt: Animi autem ægritudo corpus urgebat,
 pro Animum ægr. corporis. Sed de duobus Plinii locis minus contro-
 verſiæ eſt: Sic enim l. 8. c. 1. de Elephantis: Vilique ſunt feſſi ægritu-
 dine (quando & illas moles infeſtant morbi) herbas ſupini in cœlum
 jacentes &c. & planius l. 28. c. 6. Augurium ex homine ipſo non timen-
 di mortem in ægritudine, quædiu oculorum pupillæ imaginem reddant,
 Planiffime Solin. c. 12. Æſculapii facello incubantes ægritudinem remedia
 capeſſunt de monitis formiorum. conf. Cellar. Cur. poſt. p. 160. &
 Append. c. 3. p. 45. Antibar. c. 3. p. 155. Nonnulla hanc in rem ex
 Cicerone. V. in Horrich. Vind. L. L. p. 4.
ÆGROTUS, a, um. denom. ab Æger [ἄσθμια, νόσμος.] Servius,
 Æger & corpore & animo dicitur: Ægrotus, corpore tantum. Hor. 1.
 Epil. 2. 47.
 Non domus, & fundus, non æris æcervus & auri,
 Ægroto domini deduxit corpore febres.
 Ægroto dum anima eſt, ſpes eſt. Sententia proverbialis, admonens ne in
 aſſictiſſimis quidem rebus abiiciendum eſſe ſpem. Cic. 9. Att. 181. 6.
 Ut ægroto, dum anima eſt, ſpes eſt dicitur: ſic ego, quoad Pompeius
 in Italia ſuit, ſperare non deſiſti.
 Ægrota reſp. idem quod Ægra: i. e. Male habens. Cic. Div. in Verr.
 38. Et proſecto aut hoc remedium eſt. Ægrota ac prope deſperate repu-
 blicæ, judiciis que corruptis, &c. V. Ægra reſp. pub.
ÆGROTOR, ðris, pro Ægritudine. Lucret. lib. 6. 1130. Venit pecubus ba-
 lantibus ægrot. Adde 1257.
ÆGROTIO, [νοſία, ἀσθένεια, ἀσθένεια, νοſιολογία] ðre. Male valere a cor-
 pore. Et eſt verbum ex nomine Ægrotus factum. Cic. pro Cluent. 132.
 Apud hunc ille Romæ habitavit, apud hunc ægrotavit.
 Ægrotare, translatum ad fructus. Plin. lib. 17. cap. 24. Ægrotant aliquan-
 do & poma ipſa per ſe in arbore, ſi neceſſarii temporibus imbres, aut
 tepores, vel afflatus deſecere, aut contra abundare.
 Ægrotant in te artes animi tui. h. e. Male ſe habent mores tui, Tu corrup-
 tiſſes moribus. Plautinus eſt Jocus in Trin. 1. 2. 34. In emendatis: Artes
 antiquæ tuæ.
 Animus ægrotat. Cic. 4. Tuſc. 129. Quis dubitarit quin ægrotationes
 animi, qualis eſt avaritia, gloriæ cupiditas, ex eo quod magni æſtime-
 tur ea res ex qua animus ægrotat, oriatur?
 Fama ægrotat. Lucret. lib. 4. 1118.
 Languent officia, atque ægrotat fama vacillans.
 Vitio animi ægrotare. Hor. 2. Sat. 3. 307.
 Diu ægrotare. Cic. pro Cluent. 138.
 Graviter ægrotare. Cic. 1. Off. 47.
 Graviffime ægrotare, & Optime valere, contraria. Cic. 2. de Fin. 70.
 Quæ cum Ariſtoni & Pyrrhoni omnino viſa ſunt pro nihilo, ut inter opti-
 me valere & graviffime ægrotare nihil proſus dicerent intereſſe.
 Leviter. Cic. 1. Off. 116. In aduendis periculis conſuetudo imitanda me-
 dicorum eſt, qui leviter ægrotantes leviter curant: graviſoribus autem
 morbis periculofas curationes & ancipites adhibere coguntur.
 Mortifere. V. MORTIFERE, IN MORS.
 Periculofe. Cic. 8. Att. 2. In unius hominis quotannis periculofe ægro-
 tans anima, poſtas omnes noſtras ſpes habemus.
 Vehementer. Cic. pro Cluent. 138. Ibi primum in morbum incidit, ac
 fatiſ vehementer diuque ægrotavit.
ÆGROTATIO, ðnis. f. [νοſια, ἀσθένεια.] Proprie eſt Morbus in corpore.
 Vide Ciceronis exemplum in ÆGRITUDO. Plin. lib. 17. cap. 24. 15.
 Animi Ægrotatio. Cic. 4. Tuſc. 8. Deſiniunt autem animi ægrotationem,
 opinionem vehementem de re non expedienda, tanquam valde expedi-
 enda ſit, in hærentem & penitus inſitam. Paulo poſt, Ægrotationi autem
 talia quedam ſubjecta ſunt, avaritia, ambitio, mulierofitas, pervicacia,
 liguritia, vinolentia, cupiditas, & ſiqua ſimilia.
 Mentis Ægrotatio. Cic. 3. Tuſc. 14. Quia nomen inſauæ ſignificat men-
 tis ægrotationem & morbum.
ÆGROTA, [ἄσθμια] Nympba memoris Aricini, & uxor Numæ Pompei-

liti fecundi regis Romanorum, quæ teste Ovid. 15. Met. 547. mortuo Numa cum fere non delineret, Dianæ miseratione in fontem sui nominis versa est. De qua idem Ovid. 3. Fast. 275.

Ægeria Næ, quæ præbet aquas dea Gratæ Camenis: Illa Numæ conjunx, consiliumque fuit. Liv. 1. Decad. lib. 1. 19. Numa, &c. simulat sibi cum dea Ægeria congressus nocturnos esse: ejus se monuit, quæ acceptissima diis essent, sacra instituire: sacerdotem suum cuique deorum præferre. Paulo post, Lucus erat, quem medium ex opaco specu fons perenni rigabat aqua: quo, quia se per sepe Numa sine arbitris, velut ad congressum deæ inferebat, Camenis eum lumem sacravit, quod eorum sibi concilia cum conjuge sua Ægeria essent. Tradit Sipontinus moris fuisse, prægnantes Ægeriæ sacrificare, quod eam putabant facile conceptum alvo egere. Scribitur enim etiam Ægeria. V. Lud. Viv. & Coqueum ad Augustin. de C. D. lib. 7. p. 35.

ÆGESTA, Sicilia urbs, quæ & Segesta dicitur. Græci quoque fide Diphthongo, Ἐγέστα scribunt. V. Steph. Byz. Festum. in Segesta, & Salmat. in Solin. f. 78. In Ægesta Æmilius Cenforinus fuit crudelissimus tyrannus. Hic si quis nova tormenta & inulitum aliquid cruciandi genus extruxisset præcipuus eum muneribus prosequeretur. Quidam igitur Aruncus Paterculius nomine, equum ex ære fabricatum Æmilio donat, ut in eum cruciandus injiceret: Ille autem tum denique ad æqualem cogitationem conversus aquod perillum intruit. Plutarch. in Parallel. sub fin. Confer huc quod de Perillo scriptores memorant.

ÆGESTANÆ AQUÆ in Sicilia, de quibus Cicero: Calidurum igitur aquarum scaturigines habet insula multis in locis, e quibus Selenuntia ad Himeram facta sunt, Ægestanæ vero potabiles. Hæc ille lib. 6.

ÆGESTANI, Siciliae populi, quos Plinius Segestanos vocat, lib. 3. cap. 8. In quem locum hæc prodidit Hermolauus, Vetus fere lectio, Ægestani. Omnes quoque Græci codices, Ægestani, non Segestani, ab Ægesto Troë qui cum Philoctete venerat: Thucydides, Strabo, Diodorus, Lycophron, Dionysius. In uno tamen Polybio, itemque Ptolemæo, quandoque Segestani, quod & in Cicerone ac Solino cernitur. V. Strab. lib. 6. & 13. Fest. in Segesta.

ÆGEUS, diffus. et vel eos. [Αἰγέως] Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit conjuges, quarum prima dicta est Æthra, filia Pithæ regis, ex qua Theseum suscepit. Secunda, ut testatur Ovidius, filia Medæ profuga, quam ab Jafone repudiatam, atque fugientem non solum suscepit hospitio, sed illam etiam sibi matrimonio copulavit, & ex ea, ut placet Justino, 2. 6. 14. & 42. 2. 13. Medium filium suscepit. Successit quidem in regno Pandionis regi revera patri. Ægeō regnante, Atheniensibus bellum intulit Minos Cretensium rex ob eadem Androgei filii, legesque durissimas imposuit, ut scilicet quotannis septem juvenes nobiles in Cretam mitterentur ad epulandum Minotauro, qui tribus annis forte missi sunt, quarta autem fors obigit Theseo, qui maximo patris Ægei dolore navem conscendit. & cum omnia navigii ornamenta nigra essent, & navis velum, habuit in mandatis a patre, ut si contingeret in agendis eum felicem fortis exitum, rediens navi album poneret velum amoto nigro, ut eminus fortis navi nosceret. Theseus autem Ariadnæ consilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro redibat. Ægeus excelsa turri prospectans nigrum velum, Theseum mortuum arbitratus, ex turri fe deiecit in mare, quod ab ipso vocatum est Ægeum. & mortuus, ab Atheniensibus liberatis ut Neptuni filius, & marinus deus in solatium Thesei consecratus est. Ex Bocatio & Servio. Ovid. 7. Met. 402. &c.

ÆGIALÆ, es. f. [Αἰγιαλῶν] Diomedes Ætolie regis uxor, quam post Trojæ expugnationem in patriam reverens, cum cognovisset cum Cyllabaro Sthenelii filio concubuisse, reverentia ductus domum noluit reverti, ut scribit Servius in 11. Æn. Stat. 3. Sylv. 5. 48. Quæta est Ægiæle, quæta est Melibœa relinqui. Dicitur & Ægiæla, Αἰγιαλῶνα.

ÆGIALE, Antiquitus nuncupabatur civitas, ab Ægiælo, qui autochthon seu indigena comparuit ibidem primus, sicuti memorant Sicyonii, & est a Paulania repetitum: quæ tempestate infestata Sicyon dici cepit de regis nomine, quem ex Attica ascitum Lamedoni sibi generum adoptarat, filia illi Zeuxippe tradita. Cæc. Antiq. Lect. lib. 6. cap. 48.

ÆGIALEUS, ei. m. Adrasti filius: quem eo bello quod secundum Argivi adversus Thebas gessere, primo prælio iuxta Glisiam oppidum interfecit, necessarii Pagas in Megaridem reulerunt, atque ibi humarunt, & adhuc heroum ipsum Ægiæleum dicitur. Pausanias in Atticis. Ægiæleus, Apis frater, primi Jovis filius: De quibus scribit Euseb.

ÆGIALIA, Insula est adiacens Ætolie regioni, ut scribit Plin. c. 12. l. 4. ÆGIALOS, Græce dicitur Littus. Unde ἄλλοις vocata est, teste Plin. lib. 4. cap. 5. Paulanias dictam putat ab Ægiælo primo rege: Postea ab Achæo Xuthi F. Achæam. [Erratum supra in V. ACHÆIA ex his corrigere. Ægiali proprio vocabulo vocantur Multa littora apud cosmographos: velut inter Sicyonem & Buprasium. Est & alius finitimus Ponto, post promontorium Carambin, cuius meminit Homerus. Rursus est Thracia apud fluvium Strymonem. Postremo est Ægiælus, cognomento Magnus, inter Ægyptum & Æthiopian. Erafm. in XXVII. cap. Act. Apostol.

ÆGIALUS, Medæe frater, apud Justin. lib. 42. 3. 1. Hunc alii Absyrtum vocant: qui cum Medæam Ætæes pater persequeretur, ab ea dicitur interfecit. Author Strabo, lib. 7. Ægiælus & Ægialius vocatur ab aliis.

ÆGIALUS, Atticæ mons. Solin. cap. 12.

ÆGIALUS, Paphlagoniæ promontorium, ut Apollonius poeta indicat. Habet & vicum ejusdem nominis. Addit plura Steph. Byz.

ÆGICHON Gramen. Apul. de herb. cap. 77.

ÆGIDA, Istriæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19.

ÆGIDES, [Αἰγίδης] dicitur Theseus filius Ægei. Stat. 12. Theb. — ritit vocesque manumque Horidus Ægides, ferrataque ab arbore magnos Molitur jactus. Perfidus Ægides, Ovid. 4. Epit. 59. Perfidus Ægides ducentia filia secutus Curva mæc fugit tecta foras ope.

ÆGILA, Insula quindecim millibus passuum distans a Cythera. Plin. lib. 4. cap. 12.

ÆGILODES, Sinus Laconie, apud Plin. cap. 5. lib. 4.

ÆGILIPS, ipis. Urbs Epiri proxima Crocyloæ. Volaterr. ex Homero.

Item locus altus, δὲ τὰ δὲ ἐξ ἐξ ἐξ ἐξ ἐξ, ut quem jam capra depasta reliquit. aut quo præ altitudine ascendere non possit.

ÆGILLUM, Insula nomen Plinio lib. 3. cap. 6. contra Cofanum litus sita. ÆGILOPS, opis. [ἄγλωψ] Arboris glandifera species. Plin. l. 16. c. 6. Ægiolops. Fittula oculorum. Cels. lib. 7. 7. Diminutiva forma Græcis & ἄγλωψον dicitur. Utraque vox frequens Plinio V. 25. 6. Hinc Ægiolopiscus. Cathol. V. ANGILOPS.

Ægiops, Bulbi genus. Plin. lib. 19. cap. 5.

Ægiops, Herba hordeum enecans. Plin. lib. 18. cap. 17. Est herba quæ cicer enecat & erum circumligando se: vocatur orobanche: triticum similis modo ara: hordeum fetucla, quæ vocatur ægiolops. Hæc Plin. Virgil. Latine verit Avenam sterilem in hoc versu, Infelix lolium, & steriles dominantur avenæ. Ecl. 5. 37.

V. AVENA. Diof. 4. 139.

ÆGILOS, Insula que Latinis Capraria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 6.

ÆGIMIUS, Nomen proprium viri, qui annis novis ducentos. Author Plin. lib. 7. cap. 48.

ÆGIMORI, Sunt contra Carthagini sinum duo Scopuli verius quam insula: inter Siciliam maxime & Sardiniam. Plin. lib. 5. cap. 7.

ÆGIMURUS, Insula. Straboni lib. 6. Est ante Siciliam & Africanam Ægimurus, & alie quædam exiles insule. Idem lib. 7. Non procul a Corfica & Sicilia distant, cum aliæ complures insule, tum etiam Ægimurus. Stephano Ægimorus dicitur. Ex Hermolao.

ÆGINA, æ. [Αἰγίνα] Afopi regis Bœotie filia, cum qua Jupiter in ignis specie congressus est, ex eaque genuit Æacum & Rhadamanthum. Ovid. 7. Met. 616.

ÆGINA, [Αἰγίνα] Insula Epidaurico littori proxima. Mela l. 2. Hæc ut tradit Strabo lib. 8. inter Cyclades insulas nobilissima est. Hinc Æacus, ejusque posteri genus duxisse decantantur. Hæc est que maris aliquando tenuit imperium. Hæc est que contra Atheniensem populum in navali ad Salaminem prælio de principatu contendere non dubitavit, qua tempestate Perse Græciam invaserat. Eius infule ambitus, 180. stadiorum esse traditur. Ejusdem appellacionis oppidum in ventum Africum vergens habet. Illam Attica & Megarica coronat ora & Peloponnesus usque Epidaurum, cum centum fere stadiis singula ab illa distent. Pars autem Orientem Austrumque prospectans, Myrtoe perfunditur pelago, ac etiam Cretico. OEnoia diu vocata est: vel potius OEnone, ut Plin. lib. 4. cap. 12. & ex Paulania Cæc. Antiq. Lect. lib. 5. cap. 44. V. etiam Steph. Byzant. in Ægina. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 512. Tzetizam in Lycophr. v. 175. Paulan. in Corinth. f. 48. Ephorus scriptis prodidit, primo Æginæ a Phidone signari ceptum argentum. Emporium autem ideò effectum, quia locus admodum sterilis erat: proinde homines illi maritima mercando negotia tractare affueverunt. Unde multis variisque rebus constantem questum, Æginæam appellamus mercaturam.

Æginam insulam ab Ægina Æaci matre nomen habere putat Ovidius, eademque OEnopiam prius vocitatum. Ejus verba fuit libro 7. Met. 472.

OEnopiam Minos petit Æacideia regna. OEnopiam veteres appellavere: sed ipse Æacus Æginam genericis nomine dixit. Ovidio quoque sub-

scripsit Stephanus. [Fallum. V. Burm. ad l.

ÆGINÆUS, a, um. Adj. [Αἰγινῆος] ut, Æginæa mercatura.

ÆGINÆA, orum. n. dicuntur Grandiora omnia. Quod ex talento ratione deductum putant, quod in ea insula habebatur majus cæteris. Sunt etiam Æginæa, rerum venalium omnia miscellanea, i. e. farcinæ completentes varias merces. Unde Æginopolæ, id genus mercium venditores. Ex Cæc. Antiq. Lect. 11. cap. 56. 21. 23. & Erafm. in Chiliad.

ÆGINENSIS, [Αἰγινῆος] Æginæ incolæ.

Æginenses (ait Strabo, lib. 8.) Myrmidones appellatos memorant, non quomodo in fabulis canitur, quod inadulescente ingenti pefilentia, formicæ ad preces Æaci in homines versa fuerint, (V. Hygin. F. 52.) verum quia fornicarum more terram fodientes petras transportant, ut agricolandi materiam haberent. Habebant enim terram superne lapidosam inferne frumentis idoneam. Itaque asportandis lapidibus quodammodo fornicarum industriam representabant. Quarum etiam more in cavernis habitabant. frugalitati & parsimonie studentes, impensaque ædificiorum vitantes.

ÆGINETA, [Αἰγινῆος] Idem. Cic. 3. Off. 11. Hinc Paulus Ægineta, clari inter medicos nominis. V. Voff. de Philof. cap. 13. Æginetas primos argentum signaffe prodidit Ælian. Var. Hist. 12. 10. Quod li Erasmo credimus Chil. 2. 5. 87. Numisma eorum γλῶσσῆς habuit, h. e. testudinis imaginem. Hinc enim arcessit paremiam, τὰς ἀγῆτας ἐπὶ τῶν ἰατρῶν ὑπόθετον γλῶσσῆς, hoc est, Virtutem & Sapientiam vincunt testudines. [Sane Poloponnetiacum nomisma tale fuisse Pollux testatur. l. 9. S. 74. Sed hoc quid ad Æginam? Ægineta fictoris meminit Plinius 35. 11.

ÆGINETICUS, a, um. [Αἰγινῆος] Adj. Unde as Ægineticum. Plin. lib. 34. cap. 2. non quod insula ipsa gigneret, sed quod illi officina præclare temperant.

ÆGINOPOLÆ, V. ÆGINÆA.

ÆGINIUM, Oppidum Macedoniæ, in ea regione que appellatur Pieria. Plin. lib. 4. cap. 10.

ÆGIÖCHUS, [Αἰγιοχῶς] Jovis epitheton, ab ἄγῆς & αἰγῶς. i. e. ab alimonia & capra, quia puer fuerit nutritus a capra: vel ab ἄγῆς, tenere, & αἰγῶς, quoniam ægido utitur: vel quia corio capelle Amaltheæ usus fuerit pro scuto, quando contra Titanas dimicavit. V. Didym. ad Hom. Iliad. æ. v. 202.

ÆGION, Αἰγίων Suidæ, Oppidum Achæiæ proprie dictæ, quæ regio est Septentrionalis Peloponnesi. Plin. lib. 4. cap. 5.

ÆGIPAN, Ænos. [Αἰγίπαν] Semicapæ, Pan deus. Ægipanes sunt rudis, leves, caprinos pedes habentes. Veteres hujusmodi monstra pro femideis, five pro sylvestribus diis colucunt, quemadmodum Faunos, Sylvanosque: Faunos quidem ac Satyros, nemorum deos esse dicentes, Panas agrorum, Sylvanos sylvarum. Est & Simiarum genus Plin. l. 5. c. 1. Et c. 8. Mela. l. 4. Ægipanos semiferos, & Blemmyas, & Satyros. V. Salmac. Exercit. Plin. f. 293. & Itac. Voff. Observ. ad Pomp. Mel. l. 8. p. 46.

ÆGIRA, Insula. Plin. lib. 5. cap. 31. Est etiam ejusdem nominis Oppidum in Achæia. Idem l. 4. c. 5. Idem l. 18. c. 9. Tatrinus quidem sanguis recens intervenna est, excepta Ægira. Ibi enim sacerdos Terræ vaticinatura, tauri sanguinem bibit priusquam descendat in specum.

ÆGIRA, Urbs inter Ætolos & Peloponnesiacos. Author. Pomp. lib. 2.
ÆGRINON, i. n. Populeum unguentum [*αἰγρίνον*] Ruellius l. 1. cap. 119. Unguentum populneum, vulgo Populeum, quod Ægrinum Grecis dicitur, ex uva populi, quæ bryon est, conficitur verno tempore, cum plurimum gravis est prægnansque resina. V. Herm. Barbarum.
ÆGIORSSA, æ. f. [*Αἰγίόρσσα*] Oppidum Æolidis in Asia, cujus meminit Herodot. lib. 1.
ÆGTROS, Diofcor. [*αἰγίρος*] Arbor quæ Latine Populus nigra dicitur.
ÆGTROS, [*Αἰγίρος*] Vicus est agri Methymnei, cujus meminit Strabo, lib. 17.
ÆGTROS, ut ex Pherenico refert Cælius, Oxyli filii fuit. Hic enim cum Hamadryade congressus fore Caryam genuit, ac Balanum, Cranium, Oreum, Ægrum, Pteleam, Ampelum, Sycam, quæ & Hamadryades nuncupantur nymphæ: unde & arboribus conciliata nomina. Hec ille Antiq. Lect. 18. cap. 9. ex Athen. l. 3.
ÆGIS, idis. [*αἰγίς*] apud Grecos varia significat. Pellicem tegmen quod gestant Afri. Præterea maris intumescens undas, ac ventorum procellas & turbines. Alii malunt esse quid e coronis contextum, aut rete ex coronamentis contextum. Nec defunt, qui putent significare Sacerdotem, quæ Athenis solita sit ferre sacram Ægidem, & ita ingredi ad eos qui nuper duxissent uxores. Apparet autem in huiusmodi sacris multum fuisse licentiæ, quemadmodum & apud Christianos multis in ecclesiis celebratur nuptiæ. Unde factum est proverbium, Ægis venit. Quod Suidas indicat dici solum de iis qui petulantur & impudenter agerent. Simul quoque allusum est ad procellam. Ex Erasmi Chiliad. & Cælio Antiq. Lect. 18. cap. 6. & cap. 38. Est inuiper Ægis, scutum Jovis, ut Iliad. 4. & Palladis, ut Iliad. 5. describitur: in cuius medio erat Medusæ Gorgonis caput, serpentinibus vice crinium terribile: quod qui intuebantur, mox in lapides vertebantur, ut canit Ovid. 4. Met. ad finem. Servius, Ægis proprie est munimentum pectoris æreum a Vulcano fabricatum, habens in medio Gorgonis caput: quod munimentum si in pectore nuntius fuerit, agio vocatur: V. Sil. 9. 444. & Broeckhu. ad Propert. 22. 60. Si in pectore hominis, sicut in antiquis imperatorum statuis videmus, lorica dicitur. Virg. 8. Æn. 352. &c. Coruscans. Valer. Flac. 4. Argon. 134.
 Cruenta. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 335.
 Fulva. Claud. 8. 163.
 Irata. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 60.
 Nigrans. Virg. 8. Æn. 354. — Arcades ipsum
 Credunt se vidisse Jovem, cum sæpe nigramentem
 Ægida concuteret, dextra nimbosque ciebat. V. Serv. in loc.
 Sonans. Hor. 3. Od. 4. 57.
 Contra fontanem Palladis ægida.
 Terrifica. Valer. Flac. 6. Argon. 35.
 Ægis, Ornamentum pectorale, Polluci lib. 5. cap. 16. Ovid. autem, Remi. Amor. v. 346. Ægidem appellat gemmas & alia huiusmodi ornamenta, quibus deformitatem tegunt mulieres.
 Auferimur cultu: gemmisque auroque teguntur
 Omnia: pars minima est ipsa puella sui.
 Sæpe, ubi fit quod ames, inter tam multa requiras:
 Decipit hac oculos ægide dives amor. Idque metaphoricè.
 Ægis, arboris laricis femina medulla. Plin. lib. 16. cap. 39. ex Theophr. lib. 3. hist. cap. 10.
ÆGISONUS, [*αἰγισωνος*] Hinc Ægisonum pectus Palladis. Valer. Flac. lib. 3. Argon. v. 88.
ÆGISTHUS, i. m. [*Αἰγισθος*] Thyestis filius ex Pelopcia filia. Pelops enim Tantalii Phrygiæ regis & Thyæte filius, ex Hippodamia Atreum & Thyetem sustulit, Peloponnesi prius, deinde Mycenarum reges. Porto iis alternatim administrantibus (sic enim inter eos convenerat) Thyetes cum sciret regnum penes eum fatali dispositione mansurum, qui arietem velleris aurei haberet, quem Atreus regiam ingressus diligenter custodiebat, corrupta Aëropæ Atrei uxore, imperium ad se transferri posse iudicavit. Itaque stuprata fratris conjuge, duos filios ex ea sustulit, Tantalum & Phihthenem. Quod ubi recevit Atreus, Thyetem regno expulit. Sed paulo post sustulit reditu in gratiam, eum ab exilio revocavit. Cui tandem Tantalum & Phihthenem partim elixos, partim afflos, non solum apposuit epulandos, sed etiam eorum sanguinem vino permixtum propinavit, allataque eorum capita post epulas ostendit. Quod scelus ne videret, Sol cursum retro egisse fertur. At vero tam impii facinoris cum Thyestes a diis ultionemquireret, respondit Apollo posse alio federe eius scelus vindicem nasci, si cum Pelopeia filia concumberet. Quo pacto, natus est puer: qui a matre propter conscientiam abjectus, uberibus tamen capre nutritus, ex rei eventu Ægisthus est appellatus. (V. Ælian. Var. Hist. 12. 42.) Hic cum adoleveret, Atreum occidit & Agamemnonem eius filium ex bello Trojano redemptum interemit, adjuvante Clytemnestra uxore, quæ cum Ægisto adulterio consueverat. Ipse tandem Ægisthus ab Oreste Agamemnonis filio percipitur est, necem patris ulciscens. Hæc larè describit Seneca in Thyest. & rursum in Agam. Lactant. quoque in lib. 4. Thebaid. Hygin. Fab. 84. & seq. Ægisthus adulter, defidiosus. Ovid. de Rem. Amor. 161.
 Ægisthus Thyellades, quia Thyestis filius. Ovid. 2. de Arte Am.
 Ægistum C. Cæfarem gemis & indignabundus Pompeius vocare solebat. Suet. in Cæs. cap. 50. Quemadmodum enim Ægistus cum Clytemnestra uxore Agamemnonis lumini Græcorum imperatoris consecutidnem habuit adulterii, sic Julius Cæsar Muciam uxorem Pompeii summi Romanæ militiæ ducis absentis adulterio corrupt. Quam propterea repudiavit Pompeius: quanvis ex ea jam tres liberos sustulisset.
ÆGITHALOS, Avis est apud Aristotelem, quæ a Theodoro Parus vertitur. Hermol. in Plin. Avis est inimica apibus. Aristot. de Nat. Animal. 8. 3. & 9. 14. & 40.
ÆGITHUS, Avis minima, distinet cum asino. Plin. lib. 10. cap. 74. Spinetis enim se scabendi causa atterens, nidos ejus dissipat: quod adeo pavet, ut voce omnino rudentis audita, ova eiciat, pulli ipsi metu cadant. Igitur adolans, ulcera ejus rostro excavat. Et paulo post, Ægithum vero odit Antus in tantum, ut & sanguinem eorum credant non coire. i. e. commisceri non posse. Arist. Hist. Anim. 9. 1. Eberus & Peucerus Ægithum interpretantur, nisi ea vero Linacria rubra est. Gybert. Longolus eandem facit Curuccæ.

ÆGITIS, *αἰγίσις* Diofcoridi, Herba est, quæ notiore nomine Anagallis dicitur. [ubi?]
ÆGIUM, [*Αἰγίον*] Oppidum Achaïæ, quæ est in Peloponneso, quo in loco Jovem a capra nutritum ferunt, unde oppido nomen. Strab. lib. 8.
ÆGIR, es. f. [*Αἰγίρ*] Nymphæ Nomen, Solis ex Neaira filie. Virg. 6. Ecl. 21.
 Ægle Naiadum pulcherrima. Latine interpretatur Splendor. Est etiam Lunæ nomen. Item Genus ludi. Sed & Phæcentis genus, testibus Paulania & Cratino. Fuit etiam una Hesperidum Ægle, filia Hesperii, curatrix una cum foribus Hortorum in Mauritania, in quibus aurca mala nascebantur. V. Hygin. proœmo Fab.
ÆGLES, æ. m. Nomen athleteæ ciusdam Samii, qui quum mutus effectus antea & elinguis, repente loqui cepit. Gell. lib. 5. cap. 9. & Valer. Maxim. lib. 1. cap. 8. ext. 4.
ÆGERES, æ. m. Apollinis cognomen, quo celebratur in Anaphe insula. Vid. Apoll. Argon. lib. 4. v. 1716.
ÆGOCERPHALOS, i. m. Avis est sine omnino carens. Authores Aristot. lib. 1. Et Plin. lib. 11. cap. 37. Capriceps vertitur.
ÆGOCERAS, æis. n. Fœnumgræcum. Plin. lib. 24. cap. ult. Nec fœno-græco minor auctoritas, quod Tolin vocant, alii Carphos: alii Buceras: alii Ægoceras, quoniam quicumque femem est simile: nos Silicam.
ÆGOCEROS, ðis vel ðtos. m. [*αἰγόκερος*] Latine dicitur Capricornus, Lucret. lib. 5. 614.
 Nec ratio folis simplex ac recta patefcit,
 Quo pacto a flavis e partibus Ægocerotis
 Brumales adeat flexus: atque inde revertens,
 Cancris ut metas vertat: et ad solstitialis.
 Hunc Jupiter, quod cum eo erat nutritus, inter sidera celestia esse voluit, ut capram nutrimentem. Fabulam describit Hygin. 196.
 Humidus Ægoceros. Lucan. lib. 9. 540.
ÆGOLEPHROS, vel ÆGOLEPHRON, [*αἰγολεφρον*] Herba in Ponto alba, ex cujus flore apes decerpunt mellis genus amarum, quod Heracleoticum, vel Ponticum vocatur: dicta a capris interimentis. Plin. 21. 13.
ÆGOLIOS, [*Αἰγολίος*] Ulula Plin. 10. 6. Aristot. Hist. An. 9. 17.
ÆGON, onis. m. [*Αἰγών*] Viri præcipuum, qui deficientes olim Argivis Heracidarum familia, ex qua regem creari mos illis antiquus erat, rex ab illis creatus est: quod, cum sciscitantibus illis de rege creando deus respondisset, aquilam ostendit, paucis post diebus aquila super Ægonis domo confederit. Ex Budæo.
 Ægon, onis. Nomen pastoris apud Virg. 3. Ecl. 2.
 Ægon Lyctius. Virg. 5. Ecl. 72.
 Cantabant mihi Damocetas, & Lyctius Ægon. Servius: Lyctius, Cretensis.
 Ægon, [*Αἰγών*] Caprile five Caprarum stabulum.
 Ægon, pro Mari Ægeoo apud Stat. 5. Theb. 55.
 — Delove fonanti
 Pejor, & innumeris quas fumifer assilit Ægon. Lactantius,
 Ægon, mare Ægeum, quod insulas plurimas habet, dictum ab Ægeoo patre Thesei. Assilit insulas. i. e. Circumfluit. Valerius Flacc. lib. 1. Argon. 629.
 — vix littore puppim
 Solvimus: & quanto fremitu se sustulit Ægon?
ÆGONENSIS, Porta Romæ, quæ & Quirinalis, eo quod mons ipse Quirinalis prius Ægonensis cognominatus est. Calepinus.
ÆGONOMUS, i. m. [*Αἰγονομος*] Caprarum ductor, qui & Æpolus dicitur.
ÆGONYCHON, i. Herba est, quæ & Lithospermon dicitur, & ab aliis Semen leoninum. Ab omnibus tam officinis quam medicis hodie Alium Solis appellatur, quod (ut reor) semen candore solari ac lucis splendore fulgeat. Ruellius lib. 2. cap. 70. V. Plin. 27. 11. & Diofcor. 3. 358.
ÆGOPHAGOS, Cognomen Junonis apud Lacedæmonios, quod ibi capræ illi immolarentur. Cæli. Antiq. Lect. lib. 18. cap. 5.
ÆGOPHTHALMOS, i. m. [*αἰγόφθαλμος*] Gemma sic ab oculo caprino cognominata. Plin. lib. 37. cap. 11.
ÆGOS, [*Αἰγός*] Flumen in Cherfoneo Thraciæ, naufragio classis Atticæ insignis. Author Mela lib. 2. Marcell. lib. 22. Cherfoneum pulsat Ægos potamos, in quo loco lapidem casurum ex celo prædixit Anaxagoras. Hermolauus putat Ægos genitivum esse casum ab Æx nominativo: traditque ejus loci accolæ a Stephano Ægopotamitas vocari. Plin. lib. 2. cap. 58. Celebrant Græci Anaxagoram Clazomenium, Olympiadis septuagesimæ octavæ secundo anno prædixisse, celestium literarum scientia, quibus diebus factum casurum esset e sole. Idque factum interdu in Thraciæ parte ad Ægos flumen. Qui lapis etiam nunc ostenditur, magnitudinis vehiculi colore adustus. Apud hunc fluvium classem Atticam debellavit Lyfander Lacedæmonius, Athenis postea semiditrus: & triginta Tyrannis impolitus, ut Plutarchus in ejus vita est auctor. Meminit & Iulianus lib. 5. & Nepos 6. 1. 4. [*Ποτίους* Harb. nomen est *Αἰγός* *ποτίους*. V. Cellar. Geogr. Ant. l. 2. c. 15. §. 37. Urd. ad Plin. d. 1.
ÆGOSTHENENSES, Græciæ populi contributi Megarenibus. Plin. l. 4. cap. 7. Horum civitatem Paulanas vocat Ægosthenen.
ÆGOSTHENIA, [*Αἰγισθηνία*] Civitas est Locridis, quam recenset Prolemæus in descriptione Achaïæ. Forte eadem ac superior.
ÆGRE, ÆGRESO, ÆGRIMONIA, ÆGRITUDO, ÆGROTUS, ÆGROFO, ÆGROTATIO. V. ÆGER.
ÆGUSA, V. ÆTHUSA.
ÆGYCN, five ENGYION, Urbs fuit in Sicilia, non magna, sed valde vestita, & celebris, dearam, quas Materas vocant, religionis: quarum templum a Cretensibus ibi positum fuisse ferunt, ubi hæcæ quædam ostendebantur, & ex rare calides: & hæc quidem Merionis, illæ vero Ulyssis inscriptiones habebant, ut Plutarchus in Marcello prodidit.
ÆGYPTILLA, æ. Gemma est, de qua Plin. lib. 37. cap. 10. Iidor. 16. 11.
ÆGYPTINI. Dicuntur Æthiopes, quia Ægyptiis sunt finitimi. Festus.
ÆGYPTOS, seu ÆGYPSUS, i. m. [*Αἰγύπτος*] Urbs ad ripam libri Nili fluita, nomen habens ab Ægypto Cæpio conditore. Ovid. 1. de Ponto, 8. 11. & 4. 7. 21. Variè scribitur. V. Heins.
ÆGYPTA, Ciceronis libertus: cujus idem meminit 16. Fam. 13. al. 15. Ægypta ad me venit. Et 8. Art. Epistolæ mihi tuas Ægypta reddidit.
 L 3 ÆGYPTUS

ÆGYPTUS, & **DANAUS**, [Αἴγυπτος & Δαναός] Filii fuerunt Beli Babyloniorum regis: quorum hic ex diversis uxoriis quinquaginta filias habuit, ille totidem filios. Inhians imperio Ægyptus fratris, filii s marimonio suis filiis jungi flagitabat. Anuebat Danaus, quoniam oraculi responso acceperat fe generi manibus occidendum. Parata igitur oculi responso acceperat fe generi manibus occidendum. Parata igitur clasle, Argos profectus est: expulsoque Gelanore, Argivorum imperio potitus. Porro Ægyptus eo mihi filios, ea quidem lege, ut ad fe non redirent, nisi Danao interempto, aut connubiis cum filiabus ejus initiis. Obidione igitur coactus Danaus, filias suas fratris filius despondit. sed ipso nuptiarum die gladiis virginibus dedit, quibus prima nocte viros interfecerent, necem eis interminatam nisi parerent. Itaque omnes mandata patris sunt executæ, dempta una Hypermetra. Hæc enim Lino, seu Lynceoe, viro peperit, eumque a fomno excitatum impulit ut fuga suæ salutem confuleret. Author Lactant. in 2. Theb. id. Statii. Ægyptus autem, ut scribit Manethon, ejecto fratre Danao, sexaginta octo annis regnum Ægypti tenuit, & ex suo nomine regionem Ægyptum dixit, quam antea Aeria dicebatur. Addit Diodorus Siculus lib. 2. cap. 1. quosdam fabulari, Nilum fluvium amore captum filia Ogdoid regis, qui Memphim urbem condidit, & de filia nomine sic appellavit, in tauri formam conversum, puellam compressisse: exque ea genitum, quem propter virtutem incolæ Ægyptum dixere: a quo & regio fit omnis denominata.

Ægypti nuptiæ, Inauspicatæ & infelices dicebantur. Sumpsum a notissima fabula Ægypti, qui filios quinquaginta, totidem Danaï fratris filibus maritos dedit. At hi præter unum, omnes a sponsis jugulati sunt. Torqueri poterit in simulatam amicitiam, aut in munus honoris gratia datum in ipsecim, quum revera queratur pernicies ei cui datur. Ita nonnquam ex affinitatibus aut foederibus principum atrocita nascuntur exita. Eratim, in Chiliaid.

ÆGYPTUS, [Αἴγυπτος] (ut inquit Pomponius Mela lib. 1. 9. 1.) Asia pars. in duas dividitur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemaeo, itemque Plinio Ægyptus inferior vocatur. Altera, quæ secundum Nilum contermina Æthiopiæ meridiem versus usque ad Syænem procedit: Thebais appellata. De Ægypti antiquitate, ac disciplina sacerdotum (quos prophetas vocant) innumeralia pene ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Musæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyanaeus, compluresque alii eruditionis causa profecti, ipsorum dogmata in suam quisque patriam retulerunt. Primi siquidem omnium Ægyptii immortalem esse animam dixere, eamque de corpore in corpus vagari, ut est author Diodorus. V. Plin. lib. 5. cap. 9.

Ægyptus univerfa, teste Stephano, prius Aeria vocata est, quod fusco & caliginoso fit aère. Id quod etiam testatur Plin. lib. 21. cap. 7. Rosa, ait, & crocum odoratiora, cum serenis diebus leguntur: & omnia in calidis quam in frigidis. In Ægypto tamen minime odorati flores, quia nebulosus & rosicidus aër est a Nilo flumine. Meminit & Gellius lib. 14. cap. 6.

Ægyptus sec. Helychium dicta ab Ægypto amne qui Nilus postea appellatus fuit: alii putant ab Coptos antiqua urbe, & æ, quod Ebraeis Insulam & Regionem, ut Græcorum αἴα Sonat. De Ægypti situ, fertilitate, incolarum præterea institutisque ac moribus plura Ilocrates in Bularide. De fertilitate & urbium multitudine Theocrit. Eidyli. 17. v. 79. & seqq. V. & Ammian. 22. 40. seqq. ubi & Religionem describit, quam superstitiosam & immanem, quam foedam, crudelem & ridiculam habere, de qua multa Juvenal. Sat. 15. & quos laudat Elmenhorst. ad Arnob. 1. p. 15. seqq. Gentem vocat non fidam Lucan. 5. 58. Imbelles atque inutile Vulgus. Juvenal. 15. 124. Vanam gentem ac novandis quam gerendis rebus aptiorem Curt. 4. 1. 30. Quæ omnia quasi in compendio est complexus Vopiscus in Saturnino cap. 8. ubi & de studiis referit quibus maxime delectati Ægyptii fuerunt. Vide & Treb. Poll. 30. Tyrann. in Æmiliano. De invidia eorum qua nemini dogmata & disciplinas suas communicabant, Beroald. 37. Annot. Tom. 1. Thefaur. Crit. Grut. p. 213. De Ægypto & Ægyptiis rebus multa congestit Barthius ad Claud. p. 129. seqq. V. etiam celeberr. Witsii Ægyptiaca.

Ægypti sulcus, Libyæ non curat arenas. Adagium ex Antiphili epigrammate deproptum. Dicitur autem de loco non admodum quident lato, sed insigniter fecundo ac fructuoso: qui longe antepoenus est desertis incultisque agris, tamenq. vastioribus. Siquidem Ægyptus magnitudine cedit utique Libyæ, sed ita, ut illius tota vastitas ne hujus quidem affequatur portiunculam. Nempe Ægyptus dicta est veteribus publicum orbis horreum. Ex Cæl. Antiq. Lect. lib. 16. cap. 20. V. Barth. ad Claud. Mamert. p. 450.

Ferax. Claud. Epig. 87. 5. de Nilo. Ægyptus sine nube ferax, imbresque serenos, &c.

Fertilis. Dionysius de situ orbis interprete Prisciano. Fertilis Ægypti terras fecundat opimas. Plin. lib. 17. cap. 4. Est fertilis Thracia frugum, rigore: æstibus, Africa & Ægyptus. Hinca. i. e. Ob nimiam siccitatem diducta. Stat. 4. Theb. 788. Horrida. i. e. Incompta. Juvenal. 15. Sat. 46. — horrida sane Ægyptus; sed luxuria, quantum ipse notavi, Barbara famoso non cedit turba Canopo.

Jacens per plana. Lucan. lib. 2. de Eridano, 416. Non minor hic Nilo, si non per plana jacens Ægypti Libycas Nilus stagnaret arenas.

Loquax ac ingeniosa in præfectorum contumelias provincia Ægyptus: in qua etiam qui vitaverunt culpam, non effugerunt infamiam. Seneca in consolatione ad Albinaum, sive Helviam. sub fin. Memphitis. h. e. M. mphitica, a Memphi præcipua Ægypti urbe. Juven. 15. Sat. 122.

— anne aliam terra Memphitide sicca Invidiam facerent nolenti furgere Nilo? Sagax, a studio rerum fideralium. Macrobr. Somn. Scip. lib. 1. cap. 21. Claud. in Ruf. lib. 1.

Viridis. Virg. 4. Georg. de Nilo, 201. Et viridem Ægyptum nigra fecundat arena. ÆGYPTIACUS, a, um. Adj. Plin. l. 6. cap. 28. Ad mare nostrum litusque Ægyptiacum.

ÆGYPTIACE, [Αἴγυπτιος] Treb. Pol. in Zenobia. Loquebatur & Ægyptiæ ad perfectum modum.

ÆGYPTIUS, a, um. Adj. [Αἴγυπτιος] Sil. Ital. lib. 13. 474.

— Ægyptia tellus. Cic. in Pison. Nomen ad dignitatem imperii, regi Ægyptio vendidit. Ægyptium Templum. Adag. de Eo quod forisfectus nitet, introforum foetet. V. Cæl. Rhod. 9. 5. Ægyptio Scythia non invidet. Proverbium dici solitum, quando in diffimiles, & quos nunquam noverimus, non exerit virulenta rabies. Cæl. lib. 20. cap. 30.

Ægyptii machinarum artifices. De verusis, & (ut ait Plautus) confusis dolis dicitur. Torqueri potest & in perplexas fophtarum argutias, ac fyclogismorum inexplicabiles labyrinthos. Aut in fycophantas ac delatores, qui vera falsis permiscendo neunt calumnias. Eratim, in Chiliaid. Ægyptiis duplex fuit scribendi genus. Unum, quod vulgo discunt: alterum, quod sacras literas appellat, soli sacerdotibus attingunt, a parentibus per manus traditis: quas ab Æthiopicis primum acceperunt. Non enim literarum compositione, aut a literis verba exprimitur, sed animalium aut aliarum rerum imaginibus. Scribunt enim Accipitrem, ut rem sicram denotet: Crocodillum, ut malum: Oculum, ut iustitiam: Manum dextram passam, ut liberalitatem: Compressam, ut avaritiam: & iis familia. Denique a dextro ad finitrum scribunt Iatus. Hæc Volaterr. ex Diodor. Primi (ait Tacitus lib. 11. 14.) per figuras animalium Ægyptii sensus mentis effinxerunt: & antiquissima monumenta memoriae humanæ impressa faxis cernuntur. Cæl. Antiq. Lect. lib. 16. cap. 25. tradit literas id genus appellari Hieroglyphica grammatata, quod iis mysteria in rebus sacris significarentur. Fallax Ægyptiorum gens, semperque alia cogitans, alia simulans. Hirtius in commentario belli Alexandrini. cap. 24. Fufci, ob ingentem regionis calorem. Propert. lib. 2. 33. 15. Vide Scal. ad Festum.

Ægyptii a Dione Philoni nuncupantur. i. e. In vinum proclives, ac philopota, quoniam apud eos reperta primum tradatur vitis in Plinthine civitate: ut scribit Hellanicus: unde facti funt vinolenti. Vide Cæl. Antiq. Lect. lib. 9. cap. 3.

Ventosi Ægyptii. Vopiscus, Sunt Ægyptii ventosi, furibundi, injuriosi, novarum rerum avidi. V. etiam Plin. Paneg. ad Traj. 21.

ÆGYS, [Αἴγυς] Oppidum est Laconicæ regionis apud Stephanum.

Æ L

ÆLANA, orum, n. pl. ut ait Hermolaus, Urbs Arabiæ felicis. Plin. lib. 6. cap. 28.

Ælaniticus maris Arabici sinus, quem alii Elenaticum vocant. Artemidorus Aleniticum. Juba Læniticum. Plin. lib. 6. cap. 28.

ÆLETANI, [Αἰλετῶν] Populi sunt apud Strab. lib. 3. intra Iberum, usque ad montem Pyrenæum, & Pompeiana trophæa habitantes.

ÆLIA, [Αἰλία] Urbs Palæstina ab Ælio Adriano Imp. quondam Hierofolyma, Steph. V. supra ADRIANUS. Euseb. Hist. Eccl. 4. 6. & Jos. Scailg. Animadv. Euseb. p. 217. Æliam Capitolinam ex Dione Xiphilinus in Adriano vocat. Ez. Spanb. Orb. Rom. p. 406. 407. Ed. Lond.

ÆLIANUS, [Αἰλιανός] Sophista Romanus a Philostrato maxime laudatur, quod Romanus homo tam probe Atticisaverit, tamque eleganter peregrinam a patria venio retinuerit. Scriptis de Animalibus libris 16. de Varia historia libros 14. de Re militari, quæ omnia ad nos pervenerunt. Fuit auditor Pausaniæ sub Adriano principe. Decessit annorum sexaginta, sine liberis, quum caelebs fuisset. Volaterr. Ejus meminit Cæl. Antiq. Lect. lib. 11. cap. 65.

Ælianus Meccius, Italus medicus, theriaca conservandi contra pestem homines auctor fuit. Galen. de usu Ther.

ÆLII, vel etiam HELII, [αἰλίων] dicuntur, Quibus duæ nupserint forores. Cæl. Antiq. Lect. lib. 15. cap. 24. Alciatus lib. 2. dispunct. cap. 23.

ÆLIA, Gens plebeia fuit Romæ. Nam quod Pomponius scribit in l. 2. D. de orig. jur. Ælium Tuberonem patricium fuisse, perspicue falsum est. Nam ut hoc omittam, Tribunus pl. ex Æliis complures fuisse (quod sane hac in re solet valere plurimum) illud certe futis magno argumento nobis esse debet, quod cum consulum alter e plebe, & alter e patriciis crearetur, auctore Livio, Ælii cum patriciis semper, nunquam cum plebeis comparati sunt. Qui enim primus Æliorum consulatum est adeptus, collegam Sulpicium habuit: secundus Fabium: tertius Servilium: quartus Valerium, usque ad annum dcccxi. quo quidem anno duo primum e plebe Coss. creati sunt, C. Popillius, & P. Ælius, ut in tabulis Capitolinis notatum videmus. Æliorum autem alii Pæti fuit, alii Tuberones, Ligures, Cati & Lamia. Pæti cognomen qui primus tulit, quod oculis leviter declinatis esset, sic dictus est, teste Porphyriane in Horatii Sat. 3. 45. Aëto tamen eum cuius oculi hic illic celeriter moverentur, Pæti nomen existimant. Hoc Æliorum fuisse cognomen Cicero, tum in Sextiana, tum etiam in Cluentiana 72. demonstrat, cum ait, Quid tu, inquit; Pæte: hoc enim tibi Stalenus cognomen ex imaginibus Æliorum delegerat, ne si se Ligurem fecisset, nationis magis sua quam generis uti cognomine videretur. Ubi tamen in omnibus, quos ego quidem viderim libris, Pacete, pro Pæte corrupte legitur. Cati a P. Ælio dicti sunt, quem Ennius, quia Juris Civilis omnium peritissimus esset, Catum, i. e. Sapientem, auctore Varro appellavit. Lamia vero a Lamo Formiarum tyranno. Hor. 3. Od. 17. 1.

Æli, vetusto nobilis ab Lamo (Quando & priores hinc Lamias ferunt Denominatos & nepotum Per memores genus omne fastos) Auctore ab illo ducis originem Qui Formiarum moenia dicitur Princeps, & innantem Marica Litoribus tenuiffi Lyrim Late tyrannus. Hæc ex Richardo Streinno.

Æliorum familia Romæ pauperrima fuit: adeo ut sexdecim eodem tempore Ælii fuerint: quibus una domuncula erat, & unus in agro Veientano fundus, inque maximo circo Flaminio spectaculi locus. quæ quidem loca ob virtutem publice donata possidebant. Eadem gens nullum ante scrupulum argenti habuit, quam Paulus Perse rege devicto, Q.

Q. Ælio Tuberoni genero suo quinque pondo argenti ex præda donaret.

Val. Max. lib. 4. cap. 4.

Ælius cum diphthongo, & Helios cum aspiratione in antiquo matremore invenimus: ut author est Volaterr. in Anthropolgia. Distinguenti tamen sunt Ælii ab Helvis auctore Rupert. ad Pomponii Enchirid. p. 346. ubi tabulam quoque Æliorum genealogicam exhibet. p. 346. seqq. Ælia series. h. e. Æliorum familia. Claud. in Laud. Scen. regina, epigr. 22. 56. Hispaniam alloquens,

— series his fontibus Ælii fluxit.

Ælium Catum quum legati Ætolorum in Consulatu prædentem in scitibus adissent: missa ab his vasa argentea non accepta: neque aliud habuit argenti ad supremum vite diem, quam duo pocula, quæ L. Paulus fœder ei ob virtutem devicto Perse rege donasset. Plin. lib. 33. cap. 11. Hic teste Cicerone lib. 1. de Oratore, prudentia & Juris Civilis scientia præditus, hoc carmine celebratur ab Ennio,

Egredie cordatus homo Catus Ælii Sextus. Tusc. 1. 9. Centuriam cum M. Cethego egit, in qua in spectaculis senatus fecerunt a populo, quum promiscue prius spectaret. Cujus rei gratia plebs maxime est indignata. Volaterr. in Anthropol. lib. 4. Decad. lib. 4.

Ælius Donatus, V. DONATUS.

Ælius Gallus ordinis equestris, Arabiam felicem primus subegit Romanis, ab Augusto imperatore missus. Plin. lib. 6. cap. 28. Strabo lib. 2. & lib. 16. & lib. 17. Hujus amicitia usus est Strabo Geographus, & cum eo Nilum navigavit, totamque fere Ægyptum intravit, ac bonam etiam Africæ partem. Teltis ipse Strabo.

L. Ælius Grammaticus cognomine duplici fuit: Nam & Præconinus, quod pater ejus præconium fecerat, vocabatur; & Scilo, quod orationes nobilissimo cuique scribere solebat, tantum optatum fuit, ut Metellum Numidicum in exilium comitatus sit. Sueton. de Ill. Gramm. cap. 3. Plin. lib. 9. cap. 35. Ælii Stilonis testimonium citat adversus Fenestellam. V. Gell. 2. 21. & Burm. ad Quint. 1. 6. p. 81.

Ælius Mancina Formianus Libertini filius, de quo legendus Valer. Max. lib. 6. cap. 2. 8. Al. Helvius.

Ælius Melissus, ait Gell. lib. 18. cap. 6. Nostra memoria fuit Romæ summi quidem loci inter Grammaticos: sed majore in literis erat jactantia & ostentatio, quam opera. — Præter alia quæ scripti compluria, librum edidit de Loquendi Proprietate: ubi matronam esse efficit, quæ semel peperit: quæ sæpius, matremfamilias, sicuti fuis quæ semel peperit, portectra dicitur: quæ sæpius scropha.

Ælius Prætor; de quo Valer. 5. 6. 4.

Q. Ælius Tubero, vita & oratione durus, incultus & horridus fuit, eamque ob causam honoribus suorum majorum respondere non potuit, ut Cicerone de eo scribit in Bruto, cap. 31. Filium hic habuit L. Ælium Tuberonem Grecis & Latinis literis eruditissimum, & antiquitatis peritissimum, ut Cicerone eodem loco testatur. Hujus nepos fuit L. Ælius Tubero, qui in Africam bello Civili Pompeiano a Senatu missus, & Uticam veniens, ab Actio Varo portu & oppido una cum suo filio tum ægroto prohibitus est: Quam injuriam filius ut ulcisceretur, Q. Ligarium, qui tum in Africa Legatus a C. Cæsaribus relictus erat, apud Cæsarum Dictatorem accusavit, defendente Cicerone: ut constat ex ea oratione quæ adhuc extat. Et cum causam non obtinisset, a causis agendis ad Jus Civile se contulit: ut scribit Pomponius de Orig. Juris.

L. Ælius Verus, Cæjoni Commodi F. Ab Hadriano Imp. adoptatus, Cæsaris nomen, a principis & Aug. nomine distinctum impus, unaque Trib. pot. accepit, & successore ab eodem Imperii destinatus, & peto pharmaco Kalendis Januarii Anni seq. decessit. Fuit imbecilla valetudine & voluptuarius deditus. Ante adoptionem & L. Aurelius Verus appellatus est. V. Spartian.

ÆLIUS, a, um. Adj. ut, Lex Æliastepius apud Cic. 9. Att. 1. 16. & 2. 9. AELIO, ūs. [Αἰλιός] Ut Sappho Sapphus, Nomen est unius Harpyiarum: quæ tres esse finguntur, Aëlio, Ocypete, & Celæno. Teltis Servius in 3. Æn. v. 209. & Ovid. 13. Met. 710. Diæta Aëlio, quasi ἄλιον ἄλιος, i. e. alienum tollens. Alii malunt a turbine & procella, quæ Græcè αἰετός dicitur. Id quod satis innuit Valer. Flacc. 4. Arg. 450.

— Harpyiæ semper mea pabula servant.

Fallere quas nusquam misero locus, sicut omnes Deveniunt, niger intorto œu turbine nimbus.

Aëlio, inter canes Actæonis censetur ab Ovid. 3. Met. 220. Prævalidusque Lacon, & cursu fortis Aëlio. Ab impetuosa velocitate nomen habet, ut dictum est.

ÆLURUS, [Αἰλῦρος] Latine Felis dicitur, animal domesticum, quod vulgo Catus appellatur, τὰρὰ τὸ αἰελεῖν τὸν ὄφρα, h. e. a varianda & movenda cauda. Gell. lib. 20. cap. 8. Ælororum quoque oculi ad easdem vices lune aut ampliores sunt, aut minores.

Ælorus, Deus quidam fuit Ægyptus celebris, [Imo felis pro numine culta] quod ex Herodoto in Euter. Diod. 1. 1. licet cognoscere, & Juvenale Sat. 15. 7. ubi scribit,

Illic Ælorus, hic piscem fluminis, &c. Sic enim legendum censet Io. Brod. Misc. 7. 2. non Cœruleos. [V. ibi Schurzheisch. Qui pariter cum Doctis plerisque huic Brodæi feliciff. conjecturæ atipulatur. Conf. ibid. Grang. Turneb. Adv. 7. 8. & 8. 17. Athenag. Apolog. a principio.

Æ M

ÆMATHIA, V. EMATHIA, Sic enim scribi debet.

ÆMIDUM, tumidum Festus, & Gloss. Isidor.

ÆMILIUS, V. EMYLIUS.

ÆMINIUM, Hispaniæ oppidum apud Ptolemæum.

ÆMINIUS, Fluvius Hispaniæ in Lusitania. Plin. lib. 4. cap. 22.

ÆMOCHARES, [Αἰμοχάρης] Martis fuit cognomen, quasi Sanguine gaudens Calep. Sed rectius HÆMOCHARES.

ÆMON, (vel ut alii scribunt, HÆMON) ōnis. [Αἰμων] Viri proprium, cujus meminit Ovid. in Ibin. 56.

Nec tibi liquid amas, felicibus Æmone cedat. Fenatijs ex Euripide scribit hunc fuisse Creontis filium nato minorem, Menæcci qui se pro patria devovit, fratrem: cui Antigone Oedipi filia desponsata fuerat: illa vero patrem in exilium secuta, Æmon a Sphinge dilaniatus est. Æmon, ut alii tradunt, juvenis fuit Thebanus, qui tanto amore dilexit Antigoneum Oedipi & Jocastæ filiam, ut ad mortuæ tumulum semel interfecit. Fuerat

autem Antigone jussu Creontis, qui venerat Græcorum cadavera humari, jugulata, quod fratrem mortuum sepultura noctu mandasset. Huc putarim respexisse Ovidium in carmine paulo ante citato. Propert. lib. 2. 8. 21.

Quid? non Antigones tamulo Bæotius Æmon

Corruit ipse suo faucibus ante latus?

ÆMON, Nomen proprium viri apud Stat. 8. Theb. 498.

Scerneret adversos etiamnum Ismenius Æmon.

ÆMONA, [Αἰμόνια] Colonia est in Pannonia. Plin. lib. 3. cap. 25.

ÆMONENSIS, h. e. Æmonius. Cic. pro Flacc. 34. Citat prævo voce maxima legatos Æmonenses.

ÆMONIA, [Αἰμόνια] Oppidum Norici, apud Plin. lib. 3. cap. 24.

ÆMONIA, [Αἰμόνια] Regio Græciæ. De ea sic Plin. lib. 4. cap. 7. Sequitur mutatis sæpe nominibus Æmonia. Eadem Pelagicum Argos, Hellas, eadem Thessalia, & Dreyon, semper a regibus cognominati. Ibi genitus rex nomine Græcus, a quo Græcia: Ibi Hellen, a quo Hellenes. Hos eodem Homerus tribus nominibus appellavit, Myrmidonas, & Hellenas, & Achæos. Strabo in fine lib. 9. tradit eam ab antiquo Pandoram de matris Deucalionis nomine appellatam: dein Pyrrhæam ab ipsius Deucalionis uxore Pyrrha: sed & Nefonidem a filio Thessali Nefole. Æmonia sunt qui malunt, quam Æmonia.

Nivalis Æmonia. Hor. 1. Od. 37. 19.

ÆMONIUS, Adj. [Αἰμόνιος] h. e. Thessalicus.

Adulter Æmonius i. e. Jason Valer. Flacc. 8. Argon.

Artes. i. e. Artes magicæ. Ovid. 2. de Arte Am. 99.

Arcus. Ovidius 2. Met. 8.

Per tamen adversi gradieris cornua Tauri,

Æmoniosque arcus. h. e. per Sagittarium cœlestis fidus. Quod dixit propter Chironem Thessalum, quem fabulantur inter sidera relatum.

Boreas Æmonius. Sil. Ital. lib. 10. 11.

Culter. Ovid. 7. Met. 313.

Æquus. Ovid. 3. Trist. 11. 28.

Gens. Ovid. 1. Trist. 9. 30.

Hespirium. i. e. Jasonis. Propert. lib. 1. 15. 20.

Juvenis. h. e. Jason. Ovid. 17. Met. 132.

Lyra. Ovid. 4. Trist. 1. 16.

Proceres. Ovid. 12. Met. 213.

Puppis. i. e. Argo. Ovid. de Arte Am. lib. 1. 6.

Ratis. i. e. Argo navis Argonautarum. Val. Flacc. 2. Argon.

Terra. Ovid. de Rem. Am. 249.

ÆMONIDES, [Αἰμόνιδης] Nomen viri: non patronym. ut Thucydides.

Virg. 10. Æn. 537. V. Servium.

ÆMULOR, [Ἐμῦλος, Ἐμῦλον] ἄρι. Interdum pro Invidere accipitur: quia videlicet ex æmulatione fere nascitur invidia. Cic. 1. Tusc. 19. Quumque corporis facibus inflammari soleamus, ad omnes fere cupiditates, eoque magis incendi, quod his æmulemur qui ea habeant quæ nos habere cupimus.

Æmulari proprie significat Cum quadam invidia atque ambitione & quasi certamine conari, alienum opus superare, ut inde majorem gloriam consequamur, quam ille quem æmulamur. Plin. 7. Epist. 30. Tu mihi bonum animum facis, qui bellos meos de ultione Helvidii, Demolthenis orationi & Medis confers. Quam sane cum componerem, illos habui in manibus: non ut æmularem (improbum enim ac pene forsiosum) sed tamen imitarem; & sequeretur tantum quantum aut diversitas ingeniorum maximi & minimi, aut causa similitudo pateret.

Æmulari instituta civitatis alicujus. Cic. pro Flacc. 26. Ut omnes ejus urbis instituta laudare facilius possint quam æmulari.

Vitem æmulare tur ulmus, ni pondus esset in culpa. Plin. lib. 16. cap. 43.

Æmulari cum aliquo. Liv. 3. Decad. lib. 8. 28. 43. Tanquam mihi ab infimo quoque periculum sit, ne mecum æmuletur.

Æmulari, cum dativo. Quintil. lib. 10. cap. 1. Nam & consummati jam patroni veteribus æmulantur.

Æmulari, pro Contendere. Quintil. lib. 1. cap. 2. Sunt etiam nonnulli acuidens puerorum ingenii non inuitales lufus: quum positus invicem cajuscenque generis quæstionibus, æmulantur.

ÆMULIO, are. Antiquæ activæ forma, Idem. Apul. 1. Met. p. 149. Patris tui virtutes æmulaveris.

ÆMULANS, antis. Partic. [Ἐμῦλον] Liv. lib. 1. Decad. 1. 18. Æmulantem juvenem cœtum Pythagorum habuisse constat, &c.

ÆMULANTER, Adv. Terull. advers. Hæret. cap. 40. Diabolus restant æmulanter affectavit exprimere in negotiis idololatriæ.

ÆMULANDUS, a, um. [Ἐμῦλον ἄρεσθαι] Plin. Epist. 110. Una distinguimus, una dileximus omnes fere, quos atas nostra utroque sexu æmulandos tulit.

ÆMULATUS, ūs. m. [Ἐμῦλος] Idem quod Æmulatio. Hinc Æmulatus agere, i. e. Æmulari. Tacit. 13. Ann. 46. 5. Otho, ne in urbe æmulatus ageret, provinciæ Lusitaniæ præcipiter.

ÆMULATIO, ōnis. f. [Ἐμῦλος, Ἐμῦλον] Cic. 4. Tusc. 8. Æmulatio autem dupliciter illa virtutum dicitur. ut & in laude & in vitio nomen hoc sit. Nam & imitatio virtutis, æmulatio dicitur: sed ea nihil hoc loco utimur: est enim laudis. Et est Æmulatio, Ægritudo, si eo quod quis concupierit, alius potiarur, ipse careat. Ibid. Obtræctare vero alteri, aut illa vitiosa æmulatione quæ rivalitatis similis est æmulari, quid habet utilitatis? quum sit æmulantis, angere alieno bono, quod ipse non habeat: obtræctantis autem, angere alieno bono, quod id etiam alius habeat.

Æmulatio, ab Imitatione hoc distat: quod Imitatio simplex est, & livorem atque invidiam non admittit: Æmulatio autem habet quidem imitandi studium, sed cum militia operatione. Virg. 6. Æn. 173.

Æmulus exceptum Triton si credere dignum est

Inter saxa virum spumosa immerterat unda. Ex Nonio.

Alit Æmulatio firmiores profectus in lueris. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Alit Æmulatio inœnia. Patere lib. 1. sub finem. 17. 6.

Excitatur Æmulatio laude. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Exeretur Æmulatio in fensa. Tacit. lib. 13. Quippe inter Agrippinam & Domitianum in fensa æmulatio exercebatur.

Æmulatio, pro Invidia. Valer. lib. 1. cap. de Cenforia nota, In fensa autem æmulationis, animo diffidens.

ÆMULAMENTUM, i. n. o. Tertull. f. Cyprian. adverb. Marc. 4. 1. Quapropter merito nos emulamenta locuti.

Ubi perperam antepenultima corrigitur.

ÆMULATOR, oris. m. [ἐμύλιος] Qui aliquem æmulatur. Cic. 2. Att. 1. Quod Sicynon te lædunt, Catoni & ejus æmulatori attribuit Servilio.

ÆMULUS, [ἐμύλος] Invidus, ut ait Nonius. Virg. 5. Æn. 415. — æmula necdum

Temporibus geminis canebar sparsa senectus. Æmulam senectutem dixit, quod videatur quodammodo nobis invidere jucundioerem atatis felicitatem.

Æmulus, Ejusdem rei studiosus, ut ait Servius: vel, ut Nonius, Sectator atque imitator. Accipitur autem & in bonam & in malani partem. Virg. 5. Æn. 187.

—partem nostram premit æmula pristis. Cic. pro Muren. 61. Fuit summo ingenio vir Zeno: cujus inventorum æmuli, Stoici nominantur.

Æmulus & imitator studiorum alicujus. Cic. pro M. Marcell. 1. Æmulus, Rivalis, & ejusdem mulieris vel rei alterius amator. Ter. Eun. 2. 1. 9. Itum æmulum quod poteris ab ea pellito. Cic. 6. Att. 3. Licet eum solus ames, me æmulum non habebis.

Æmulus alicujus de re aliqua, Contendens cum aliquo de re aliqua. Plin. lib. 15. cap. 18. Cartho de terrarum orbe per cxx. annos Urbis æmula. h. e. Cum urbe Roma certans de orbis imperio.

Æmula gummi arbor. Plin. lib. 1. cap. 9. Fama æmula Herculei laboris. i. e. Non minor quam qua de Hercule olim ferebatur: vel, quam si adventaret Hercules. Sil. Ital. lib. 4. 4. Labra æmula rosas. i. e. Rosarum ruborem imitantia, & velur rubore cum rosis certantia. Martial. lib. 1. 4. 41.

Præstantis rubeant æmula labra rosas.

Lingua æmula Timagenis, Quæ conatur imitari Timagenem. Hor. 1. Epist. 19. 15.

Lux. Stat. 2. Achill. Marinis æmula mustela. Plin. lib. 9. cap. 17. Lacus Rhatie Brigantinus æmulas marinis mustelas generat. i. e. Similes & pares.

Musæ ejusdem æmulus. Usurpatur apud A. Gellium proverbii vice. Quadrabit in eos qui ejusdem artis aut disciplinæ sunt studiosi. Erasim. Sidus Veneris, æmulum Solis & Lunæ. Liv. lib. 2. cap. 8. Virtus. Lucan. lib. 1. 120. — stimulus dedit æmula virtus.

Umbra. Columel. lib. 5. cap. 6. Ne æmula umbra vitæ noceat. ÆMUS, sive ΗΜΕΥΣ [ἄμευς] Rex fuit Thracia potentissimus, qui Rhodopen Strymonis fluvii filiam duxit uxorem. Hi in tantam arrogantiam elati sunt, ut Æmus se esse Jovem, Rhodope Junonem prædicarent, seque ut deos adorari juberent. Qua insolentia Jupiter indignatus, eos in montes commutavit. Ovid. 6. Met.

Æmus, seu (ut alii malunt) Hæmus, Mons est Thraciæ, vasto jugo procumbens in Pontum: cujus excelsitas sex millibus passuum subitur. Nunc vocatur Κολλοζοζ, Oppidum habuit in vertice Aristæum. V. Plin. lib. 4. cap. 11. In Pontum quidem vergit mons Æmus, cæteros ejus spatii magnitudine ac sublimitate superans, mediæque Thraciam dividens. Strabo lib. 7. Existimant Polybius ex ejus vertice utranque mæce cerni, utpote Bægam & Adriaticum. Id quod Strabo, ad ingens intervallum, falsum probat. Sententiam tamen Polybii sequitur Mela. Nomen ei inditum ab Æmo Boreæ & Orithyæ filio. Author Stephanus de Urbibus. Servius in illud 1. Georg. 492.

Æmathiam & latos Æmi pinguescere campos: tradit montem esse Thestaliæ. Sed hoc dixisse putatur, quia Thestaliæ a Thraciæ Æmus dividit. In eadem est sententia idem Servius in illud 2. Georg. 488.

—ô qui me gelidis in vallibus Æmi Sissat, &c. Liv. 4. Decad. lib. 10. montem describit. Gelidus Æmus. Hor. 1. Od. 12. 6.

Geticus. Stat. lib. 1. Theb. 189. Infelix mille furoribus. Val. Flacc. 1. Argon. Nivalis. Claud.

Præda fumus jam Bistoniis, Æmoque nivali. Nubifer. Claud. lib. 1. in Russ. 334. Nudus. Stat. 5. Theb. 16.

Nondum OEagrus Æmus. Ovid. 2. Met. 219. h. e. In quo Orpheus OEagri fluvii filius nondum fuerat a Mænadibus discerpitus: a cujus interitu postea cognomen OEagrii sortitus est. Opertus nivibus. Ovid. 4. de Ponto, 5. 5.

—Quum gelidam Thracen & opertum nivibus Æmum. Orpheus, ab Orpheo ibi occiso. Martial. de Spectac. 3. 3. Pulvis Aquilonibus Æmus. i. e. Agitatus. Ovid. 10. Met. 77. Thracius. Lucan. lib. 3. 197.

Umbrosus Æmus. Ovid. 2. Epist. 113. Umbrosam putant appellari ob arborum densitatem. [V. Liv. 40. 22.

ÆMYLIA [In nummis antiquis perpetuo Æmilius scribitur per I] gens Romæ patritia antiqua & nobilis fuit, quam Festus ab Æmilio Alciani filio ortam scribit. Plutarchus in Paulo a Mamercio Numæ regis filio Æmilius deducit: quod eo facilius credo, quia Æmylii Mamerci, & Mamercini, a gens principe dicti sunt. Æmyliorum autem alii Mamercini erant, a Mamercio gentis auctore: alii Lepidi, a sermone lepore: alii Pauli, a pusillo corpore: alii Scauri: alii Barbule. Ex hac gente fuit Æmylia virgo Vestalis Maxima, cujus disciplinam (Disciplinam legit Pigh. ex MSS.) extincto igne tutam ab omni reprehensione Vete numen præstitit, quæ adorante cum carbafum, quam optimam habebat, toculo possuilset, sub aquo ignis emicuit. Valer. Max. lib. 1. cap. 9.

Æmylius Lepidus puer etiam tum progreffus in æciem, hostium interemit, civem servavit. Cujus tam memorabilis operis index est in Capitolio statua bullata, & incincta prætexta, senatusconsulto posita. Valer. Max. lib. 3. cap. 1.

M. Æmylius Lepidus Miloniano tumultu a Senatu Interrex creatus, deinde bello civili Bigronne a C. Cæsare Urbi præfectus est, ac mox eundem, contra morem majorum, Prætor absente Dictatorem dixit, ad eoque vicium collega in Consulatu & Magister equitum ascitus fuit. Post necem Cæsaris ab M. Antonio Pontifex Max. creatus, perinde senatus fiducia abusus, novissime Triumpho Reip. Constituitur fuit cum M. Antonio & Oct. vio. In qua potestate Africanus sortitus cum viginti legionibus, eo imperio ebitus, primas sibi partes vendidit, Octavianique spernabat: nec auxilium contra Deum Pomp. petentem jvit. Quapropter ab eodem spoliatu exercitu, ac vita modo cum Pontificatu M. sup-

plici concessa Circeios relegatus fuit, ac postremo ludibrii causa in Urbem revocatus, ibidem in summo contemptu habitus senex decessit. Hic Paulum Æmylium Lepidum fratrem ante omnes profecit, quod ab eodem prius ipse houis patriæ iudicatus fuerat. Ex Volaterr. Apian. lib. 5. & Dion. lib. 49. Vellei. 1. 2.

Æmylius Mamercus ter Dictator, i idenas deficientes in potestatem cum oppido recepit. Censuræ bonorem, qui antea per quinquennium gerebatur, anni & sex mensem spatio hniit. Quam ob rem Censores eum tribu moverunt, octuplicato cenfæ ararium fecerunt. Dictatura volens se abdicavit. Ex Volaterr. & Liv. 1. Decad. lib. 4. V. Gronov. de Pec. Vet. 4. 1. Spanheim. de Usu Numm. dissert. 10. p. 30. 36.

Æmylius Paulus Consul cum Terentio Varrone temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit: cujus cadaver inventum, hostis honorifice tumulavit. Ex Volaterr. & Liv. 3. Decad. lib. 2. Huius filius L. Æmylius Paulus, primo consulatu, quem post tres repulsis adeptus erat, de Liguribus triumphavit. V. Liv. 5. Decad. lib. 5. Perizon. Animadv. Hist. p. 111.

Æmylius Porcina. Cic. in Bruto. 96. M. Æmylius Lepidus, qui est Porcina dictus, iisdem temporibus fere, quibus Galba, sed paulo minor natus, & summus orator est habitus & fuit, ut apparet ex orationibus, scriptor sane bonus. Hoc in oratore Latino primino mihi videretur & lenitas apparuisse illa Græcorum, & verborum comprehensio, etiam artifex (ut ita dicam) stylus. Hunc studioso duo adolefcetes ingeniosissimi & prope æquales C. Carbo & T. Gracchus audire soliti sunt.

Æmylius Regillus. Liv. 1. 37. C. 58. Æmylio Regillo, qui classe præfectum Antiochi regis dederat, extra urbem in æde Apollinis quum festinus datus esset, auditis rebus gestis suis, quantis cum clalibus hostium dimicasset, quot inde naves demersisset aut cepisset, magno consensu Patrum triumphus navalis est decretus. Triumphavit Cal. Febr. In eo triumpho undequingenta coronæ aureæ translæte sunt.

Æmylius Scaurus nobilis & pauper. Nam pater ejus, quanvis patritius, ob paupertatem carbonarium negotium exercuit. Idem primo dubitavit, honores peteret, un argentarium faceret: sed eloquentia consultus, ex ea gloriam peperit. Ædilis, juri reddendo magis quam muneri edendo studeit. Prætor adversus Jugurtham pugnavit, ejus tandem pecunia victus. Consul legem de sumptibus & Libertinorum suffragiis tulit. V. Auctor de Viris Illust. C. 72. Volaterr. & Valer. lib. 3. cap. 2. & 7. Item lib. 4. cap. 6. & lib. 8. cap. 5. Cic. pro Fontejo 14. Ecquem hominem vidimus, ecquem vero commemorare possumus, parem consilio, gravitate, constantia, cæteris virtutibus, honoris, ingenii, rerum gestarum ornamentis, M. Æmylio Scauro fuisse? Tamen huius, cujus injurati nutu prope terrarum orbis regebatur, jurati testimonio, neque in C. Fimbriam, neque in C. Memmium credidit esse. Huius filius M. Æmylius Scaurus Syllæ privigenus fecit in Ædilitate sua theatrum temporarium, opus maximum omnium quæ unquam fuere humana manu facta. V. Plin. lib. 36. cap. 15. Hic Prætor provinciam Sardiniam sortitus, repetundarum postulatui est apud M. Catonem, & a Cicerone defensus. Afconius pro Scauro.

Æmylius, apud Sybarim Italiæ oppidum erat spectatæ venustatis adolefcens, niium in modum venandi studiosus. Uxor autem novella cum in alterius puellæ complexu ipsum ire opinaretur, in silvas egressa delibebat. Conquassatis antem arbusticulis, canes accurrunt, & pro fera discerpunt. Adolefcens seipsum interfecit. Plutarch. in Parallellis.

Æmylius Segestæ in Sicilia tyrannus, cujus meminit Plutarch. Volaterr.

ÆMYLIUS, a, um. Adj. [ἄμευλος] Hinc ludus Æmylius. Hor. de Arte Poet. 32. Æmylii Lepidi ludus gladiatorius fuit, quod nunc Polycelet balneum est. Porphyr.

Proport. 3. 3. de Ennio poeta, — Et cecinit Curios fratres, & Horatia pila, Regiæque Æmylia veéta tropæa rate.

Æmylia Regio, est Regio Italiæ, quæ & Flaminia & Romandiola dicitur: in qua sunt urbes Ariminum, Cæfena, Saffina, Faventia, Ravenna, Imola, Forumlivii, Bononia, & Ferrara.

Æmylia tribus. V. TRIBUS. Æmylia vira. Strab. lib. 5. Æmylius Scaurus per Pisas & Lunam usque Sabatios viam stravit Æmyliam, & hinc per Dertionem. Alia vero est Æmylia, quæ Flaminiam excipit. Eodem enim in Consulatu M. Æmylius Lepidus, & C. Flaminius collega fuerunt. Victores autem Ligurum straverè, hic quidem Flaminiam & Roma per Tusciam & Umbriam, usque Ariminum: Alter Æmyliam usque Bononiam. & ex ea in Aquilejam, prope Alpinos radices, ducto per gyrum circa paludes opere.

ÆMYLIANUS, Adj. [ἄμευλιανος] Quod est ex familia Æmylia, & Quod ad Æmylios pertinet. Hinc Cornelius Scipio dictus est Æmylianus, cum ex Æmylia familia per adoptionem in Corneliam transivisset. Hic postea etiam dictus est Africanus partim a suo avo adoptivo, partim etiam quod ipse tandem extincta Carthagine plane Africam subjugavit. conf. Dio. Cass. lib. 46. p. 322.

Æmyliana ædificia, erant extra Roman, de quibus Tacit. lib. 15. de Urbis incendio sub Nerone. Plus infunias id incendium habuit, quia prædiis Tigillini Æmylianus proruperat. Videbatur Nero condendæ urbis novæ, & cognomento suo adpellandæ, gloriam querere.

ÆNARE, [ἄινειος] Insula est in Asiâ finitima Samo & Lesbo, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 37.

ÆNARIA, s. f. [ἄινειρία] Insula est in Puteolano sinu, quæ nomen assumptum a statione navium Æneæ, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 6. Hæc Homero Inarime dicta, Græcis Pithecusa, non a firmarum multitudine, ut aliqui existimaverunt: sed a filignis doliariorum. Author ibidem Plin. Nunç Ischia vocatur, a nomine optati imaginem coxicendic in monte præbens. Hermod. in Plin. in ea sunt aque vim medicam habentes: calculosis enim medentur. Author Plin. lib. 31. cap. 2. Stat. quoque 3. Sylv. 5.

Ænarique lacus medicos, Statinasque renatas. Ænarium, appellare locum ubi Æneas classem a Troja veniens apparuit. Festus.

ÆNARIUS, i. [ἄινειρος] Lucus in Achaia, Peloponnesi regione, juxta Olenum oppidum, in quo Achæi de rebus communibus consultaturi conventum agebant. Strab. lib. 8. sub fin. Idem paulo ante (Ed. Aldi p. 167. Callaoboni p. 265.) ἄινειρος, Armarium hunc lucum vocant, ita ut alterutrum locum corruptum esse oporteat.

ÆNEA, æ. f. [*Αἴνα*] Civitas postea dicta Janiculum . condita a Romulo filio Æneæ , ut inquit Dionysius . Hermol. in Plin. Dion. Halicar. l. 1. pag. 59.

ÆNEA, teste Herodoto lib. 7. Urbs in regione Creffa continetur Mydonice . Hanc dicit Livius esse propinquam Theſſalonice , & ab Ænea Trojano olim conditam . Et ſubdit , Proſicentur a Theſſalonica Æneam ad ſtatutum ſacrificium , quod Æneæ conditori , cum magna ceremonia quotannis faciunt . Hec Liv. 40. 4. At 44. 10. Ænia , peri.

ÆNEÆDES, Populi , ab Ænea Thracie oppido , qui & Æneatæ appellantur . Hermol. in Plinium . Liv. 40. 4. Æneates.

ÆNEATICUS, a , um. Adj. ab Ænea Thracie oppido , cujus lib. 4. Theophrastus meminit ; Circa Ænanc , inquit , hic arbor ſcabium non ſentit .

ÆNEAS, æ. m. [*Αἴνας*] Heros Trojanus Anchife & Veneris filius creditus . Qui exciſa Troja , poſt longos errores in Italiam venit : ut ſcribit Virgilius . Hic ſapientia apud Trojanos , uti Illector fortitudine præſtitit . Itaque hic manus , ille ſenſus putabatur : ambo ætate ſtatutaque æquales . Autor Philoſtratus in Heroicis . Dictys autem Cretenſis dicit , Æneam & Antenorē , Ilium prodiditæ Græcis : domos eorum in direptione incolmes fuiſſe : poſtremo in Italiam ambos navigaſſe . Dares Phrygius Polydamanta , Antenorē , Dolonem , & Æneam proditores enarrat : dicitque ab Ænea Amphimachum & Nireum & Græcis interfectos . Homerus tradit eundem cum Diomedē congreſſum in pugna : ac jam deficientem , Veneris matris auxilio adjuvatum : quæ demum & ipſa vulnerata , apud Jovem poſta , hoc accepit reſponſum ,
Non tibi bellorum quaerita mea nata dabuntur :
Dulcia conjugii fed tantum vincula cura . De hoc V. Liv. l. 1. c. 1. & Jutin. lib. 43.

Æneas poſt mortem conſecratus Jupiter Indiges dictus eſt , ut ait Liv. l. 1. c. 2. quali In loco vel genitus , vel degens , & magis propitius patriæ , loco , & civibus . De Ænea autem a Venere expiato , & deo factio , V. Ovid. 14. Met. v. 580. 603. &c.

Acer Æneas . Virg. 8. Æn. 918.

Anchiſa generatus . Virg. 6. Æn. 322.

Anchiſa ſatus . Virg. 6. Æn. 244.

Anchiſades . h. e. Anchiſe filius . Virg. 8. Æn. 407.

Bonus . Virg. 11. Æn. 770.

Caſtus . Hor. in Carm. Sec. Acron , Caſtum pro Religioſo ſive Propitio poſuit : ut ,
Hac caſti maneant in religione nepotes . Alii caſtum dici putant Æneam , quali Purum & immunem a prodicione Troje , quam ardentem ait poëta ſine fraude Æneæ . Sed hæc in gratiam Auguſti dicta ſunt . V. CASTUS .

Cretus a ſanguine Trojano . Virg. 4. Æn. 191.
Venitſe Æneam Trojano a ſanguine cretum .

Cythereus , Cythereæ Veneris filius . Ovid. 13. Met. 625.

Dardanius . Virg. 6. Æn. 495.

Fatalis . Virg. 11. Æn. 232.

Ferus . Virg. 4. Æn.

Gens deum . Virg. 10. Æn. 229 . Servius : propter illud , Diis genite , & geniture deos .

Heros maximus . Virg. 6. Æn. 103.

Iliacus hoſtes , Trojanus , ab Ilio . Sil. Ital. lib. 8.

Impiger . Tibul. 2. 5. 39.

Improbis . Virg. 11. Æn. 512. i. e. Impiger .

Ingens . Virg. 6. Æn. 367.

Inlignis pietate & armis . Virg. 6. Æn. 403.

Laomedontius . i. e. Trojanus , a Laomedonte Priami patre . Virg. 8. Æn. 18.

Magnanimus . Virg. 1. Æn. 18.

Magnus . Virg. 10. Æn. 159.

Maximus . Virg. 5. Æn. 530.

Penatiger , qui deos Penates ſecum aſportavit in Italiam . Ovid. 15. Met. 450.

Phrygius . Virg. 12. Æn. 579.

Phryx . Propert. 4. 1. 2.

Pius , quia deos Penates , & Anchiſen patrem ſuis humeris vectum , ab incendio Trojano eripuit . Virg. 1. Æn. 305.

Rhœteus . h. e. Trojanus , a promontorio Troje . Servius . Virg. 12. Æn. Romanæ Iliſis origo . Virg. 12. Æn. 166.

Sævus . Virg. 11. Æn. 108.

Satus gente deorum . Virg. 8. Æn. 36. Alibi dixit , Deum certiffima Proles . Trojanus . Virg. 4. Æn. 124. Et 1. Æn. 596. Troius Æneas . Item 6. Æn. 52. Tros Æneas . Et 10. Æn. 250.

Tros Anchiſiade , facilis deſcenſus Averni .

SYLVIVS ÆNEAS . Virg. 6. Æn. 769. Expulſerit Æneæ . V. SYLVIVS .

ÆNEADÆ , Trojani , aliquando Romani , ab Ænea oriundi . Virg. 1. Æn. Ubi Servius : Æneadæ , nunc Trojani , aliquando Romani : ut 8. Æn. 648.
Æneade in ſeruum pro libertate ruebant . Idem lib. eodem 565.
Quis genus Æneadum , quis Troje neſciat urbem ? Ruſum Æn. 3. 18.
Æneadasque meo nomen de nomine ſingo .

ÆNEIDES , æ. [*Αἴνιδος*] Al. ÆNTORES . patronym. Virg. 9. Æn. 653.
Atque his ardentem dictis affiaur Iulum ,
Sit ſatis Æneide , telis impune Numanum
Oppetiſſe tuis . Vocativus eſt . Ubi Serv. Patronym. hoc non venit ab eo quod eſt Æneas . Nam hic Æneades & ò Æneadefaceret . Prifcianus lib. 2. Sinominitatus Græcus in æs , vel in æs , vel in òs deſinat , genitivus vero in æ diphthongum : a penultima brevis ante deſe invenitur in patronymico : ut Pelias Pelidae , Æneas Æneades , Menœtiæ Menœtiades . Nam Ænides magis contra regulam autoritate poetica poſuit Virgilius , & a corruptas in i productam convertens , vel quaſi ab Æneus Æneides , ſicut a Pelcus Pelides , proferens in nono , Sit ſatis Æneide telis impune Numanum Oppetiſſe tuis . Paulo poſt , Inveniuntur poëtae in quibusdam addentes quaſdam literas , vel adjectives : ut Scipiades , pro Scipionides , & ut ſupra diximus , Ænides , pro Æneades . V. & Pier .

ÆNEIS , idos . [*Αἴνεις*] Poema Virgilio de rebus geſtis Æneæ . Statius ad ſinem 12. Theb. 826. Thebaida ſuam alloquens ,
Vive precor , nec tu divinam Æneida tenta :

Sed longe ſequere , & veſtigia ſemper adora .
Ovid. 2. Trift. 533.

Et tamen ille tue felix Æneidos author
Contulit in Tyrios arma virumque toros .

ÆNEIDOMASTIX , [*Αἰνεϊδομαστῖς*] Liber a Carbillio Pictore in Virgilium editus : quanquam non deſinit , qui cum a Mæcenate ſuppoſitum aſerant . Hic ejus vitia ſurtaque adnotavit , ut ſibi quidem perſuaderet ſuſtillimum nebulo .

ÆNEIUS , a , um. [*Αἰνεῖος*] Adj. Virg. 7. Æn. 1.
Tu quoque littoribus noſtris Æneia nutrix
Æternam moriens famam Caieta dedidiſti .
Arma Æneia . Ovid. 1. Amor. 15. 25.
Tityrus , & Gegetes , Æneiaque arma legentur ,
Roma triumphati dum caput orbis erit .
Carmina Æneia , h. e. de Geſtis Æneæ . Lucan. ad Piſon. p. 5. de Virg. & Æn.
Fata Æneia , Mors Æneæ . Stat. 5. Sylv. 3. 37.
Pietas . Ovid. 4. Faſt. 799.
Virtus . Ovid. 14. Met. 581.

ÆNESI , dicti ſunt Comes Æneæ . Feſtus .

ÆNESIOMASTIX Dymæus , præſidii Argis per Achæos impoſiti præfectus , de quo videndus . Liv. 4. Decad. lib. 2.
Æneidæmus , Stoicus Philoſophus a Tertulliano memoratus . cap. 25. de Anima , & inde Lipſ. lib. 3. Phyſiol. Stoic. Diſſert. 7.

ÆNEUS , a , um. Idem quod Ærcus [*ἄνεος*] Columel. lib. 12. cap. 20. In coctura æruginem remittunt ænea vaſa .
Candelabra ænea . Cic. 6. Verr. 26.
Equus æneus . Cic. 3. Off. 38.
Vinculum æneum , pro Perpetuo accipiunt poëtae : quoniam , ut inquit Porphyrius , aris metallum rubigine non conſumitur . Cæſ. Antiq. Lect. lib. 19. cap. 10. Voſtro Æneus ex Ærinceus ; Prifciano lib. 1. converſione litteræ ær Ærcus . Contra diareli ex æneus videtur æneus eſſe , ut Murus æneus eſto , Hor. 1. 60. pro quo vulgo Æheneus ſcribunt , quod V. in AENEUM .

ÆNEATOR , [*αἰνεπαιστης*] Tubicen , ab ænea tuba . Suet. in Caſare Dictat. cap. 32. Quidam exitima magnitudine & forma , in proximo fedens repente apparuit harundine canens : ad quem audiendum , quum præter paſtores plurimū etiam ex ſtationibus milites concurriffent , interque eos & æneatores , raptā ab uno tuba proſiſiit ad humen : & ingenti ſpiritu clauſicum exorſus , perterriti ad alteram ripam . Feſtus , Æneatores , Cornicines dicuntur . i. e. Cornu canentes . V. ibi Scal. & Torrent. ad Hor. 2. Carm. 1.

ÆNEOBARBUS , V. AENOBARBUS .

ÆNEOLUM , Quod ex ære fit dicimus . Feſtus . Æneoli piſcatores apud Petronium cap. 73. ex fragment. Trag. ſunt Icunculi ex ære ſupra lacernas forma piſcatorum eſſicti , ut Gæſius expoſit .

ÆNI Inſula , [*Αἴνη νῆος*] Eſt inſula in ſinu Arabico Ptolem.

ÆNIA , [*Αἴνα*] Stephano , Oppidum eſt Perrhæborum , non procul ab Acheloo fluvio , cujus meminit Strabo lib. 8.

ÆNISENS , Quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 2. Hermolaus ab Ænia Perrhæborum oppido putat appellatos , quos in Epiro Græci modo Ænios , modo Æniadas vocant . Strabo Ænianas quoque nominat : V. Cellar. Geogr. 2. 13. p. 1061. & 1099. etiamſi alios hoc nomine in Ponto haberi meminit . Citantur Ænienfes & a Livio .

ÆNIANENSES & Magnetes (ait Xenophon de Cyri minoris expeditione , lib. 6.) in medium proceſſere , eamque ſaltationem in armis ſaltarunt , quam patria voce Carpean appellant , de qua vide apud eundem Xenophontem .

ÆNIGMA , ætis. n. [*αἰνιγμα*] ut Valla interpretatur , Allegoria obſcurior , quam divinare magis quam interpretari oporteat : V. Quintil. l. 8. c. 6. cujusmodi eſt hoc , Quot animalia manus effugerunt , non perdidimus : quot non effugerunt , perdidimus . Gell. lib. 12. cap. 6. Quæ Græci dicunt ænigmata , hoc genus quidam ex noſtris veteribus ſcripſus appellarunt . Cic. 3. de Orat. 42. de Allegoriis : Sumpta re ſimili , verba ejus rei propria deinceps in rem aliam (ut dixi) tranſferunt . Eſt hoc magnum ornamentum orationis , in quo obſcuritas fugienda eſt . Etenim ex hoc genere ſunt ea que dicuntur Ænigmata . Ænigmata Pollucii 6. S. 108. *αἰνιγμα* *ζήτηματα* vocantur eo quod inter pocula proponerentur : quorum hæc conditio , ut ſolvens auferret carnis portionem , ignorans exhauriret portionem nuria mixtam .

Obſcuritates & ænigmata . Cic. 2. de Divin. 64. Jam vero quo pertinent obſcuritates & ænigmata ſomniorum ? Apud Prudentium non ſemel invenitur pro Imagine & Figura , ut Cathem. 10. 134. Non immemor ille requirit Sua munera ſector & auctor , Propriique ænigmata vultus . Et Hymn. 2. Perſit. live de B. Laur. v. 118. etiam Argentea ænigmata legas , pro Nummiſ ſcil. notis & imaginibus inſcriptis . Addunt Wouwerus , Ger. Jo. Voff. & alii ex eodem Hymno v. 96. quem legunt Ænigma nummiſ inditum ; quod improbat Nic. Heinfius conſenſu veterum lib. firmatus qui Nomifma , vel Numifſima ibi , non Ænigma , habent .

ÆNIGMATICUS , [*αἰνιγματικός*] Obſcurus , & Ænigmatibus involutus .

ÆNIGMATISTES , æ. [*αἰνιγματιστῆς*] Qui ænigmata componit , aut proponit . Sidon. 8. Ep. 16.

ÆNIGMATIZO , Cathol. Per ænigmata loqui .

ÆNIOCHI , V. ENIOCHI .

ÆNITŒLOGIUM , Carminis genus quod capit dactylos duos & trochæos tres , ut Prælia dura placent truci juventa . V. Servium in Grammat. Putſchii . p. 1826.

ÆNNA , ſeu ENNA , vel HENNA . V. Drakenb. ad Sil. 5. 93. [*Αἴννα*] Civitas eſt in medio Siciliae in exceſſo loco ac undique prærupto ſita , proinde inexcugnabilis . Authores Strabo l. 6. & Liv. l. 24. c. 37. ſeq. Juxta Ænnam rapta credebatuſ Proſperina a Plutone . Inter naturæ miracula referret Ariſt. & Halieuticis 3. Oppianus . Meminit & Stephanus , Plin. ſed ſuſuſ Cic. 6. Verr. 106. Hodie *Anna* .

ÆNNENSES , ſive ENNENSES , Quum vellent a Romanis ad Carthaginēſes deſcere , L. Finatius præſidii præfectus omnes ad concionem vocatos ultima internectione clam ſubmiſſis militibus armatis delevit . Liv. d. l. Meminit Cic. ſæpius in Verſin .

ÆNNÆUS vel ENNÆUS vel HENNÆUS potius , ut in Nummiſ , alterum Gentile . Diva Hennæa i. e. Proſperina Sil. d. l. Ceres eid. v. 214. Cic. in Orat. 210.

ÆNOBARBUS , V. AENOBARBUS .

ÆNONA, æ. [Æνονη] Civitas Illyrici, cuius meminit Plin. lib. 3. c. 21.
ÆNOS, [Æνος] Oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Ciconum quondam regio. Verba fuit Plin. lib. 11. cap. 4. Straboni Politiobria dicitur. Hermol. in Plin. Ænon prius a conditore Politiobriam vocabant, itemque Ablynthum. nunc Ænos ab Æno amne, qui fecus Ofam montem labitur: sive ab Æno Gynæi fratre. Strabo, Apollodorus, ceteri.
ÆNOS, [Æνος] Differt a Mytho, i. e. Fabula: quia Ænos, ut Aristophanis interpretres produnt ad Vesp. 1251. non pueris concinatur, sed ad viros dirigitur: nec consolatorius modo est, sed paræneticus quoque. Admonet enim & docet: quod Hæliodum fecisse animadvertimus. Ænon sunt qui apologum interpretentur, item proverbium quandoque. Cæl. Antiq. Lect. lib. 15. cap. 28. Idem lib. 28. cap. 4. Grippum alio vocabulo Ænon dicunt: quod ex Eulathio est. Uti apud Clearchum: Vir, non vir; avis, nec tamen avis; lignum, non lignum; lapis, non lapis. Significatur vero hæc: Eunuchus, vespertilio, ferula, pumex. Quintil. lib. 5. cap. 11. Ænon Græci vocant: nostrorum quidam non sane recepto in usum nomine Apologationem.
ÆNULUM, Vas ex ære parvum. Feitus. [Videtur scribendum Ænulum. V. AHENUM.]
ÆNUS, i. m. [Æνός] Mons est Cephaleniæ, in quo Ænæsi Jovis templum est, teste Strabone in decimo, cuius & Leon meminit in περιπλασ, & Demosth. ἐν λυσις. Item Hæliodus hoc carmine,
 Ἐνὸς ἰς γὰρ ἄστρον αἰνίον ὑψιπέδον: h. e.
 Fundebantque preces Æneio altitonanti. Ab Æno enim Æneius deflexit.
ÆNUS, a, um. [χάλυξ] ab Æs æris factum, sed æ diphth. divisa. V. AHENUS.
ÆNUM, sive ÆNUM, i. n. Idem quod Ahenum, sive Vas super focum pendens, ut aqua in eo calefiat. V. Paul. Jct. D. 33. t. 7. l. 18. §. 3. Ubi Torrentinus & Haloander ahenum; sed Gothofredus, ut diximus. Adde eundem ad l. 38. §. 2. ff. de Action. emp. & vend.
ÆNUS, i. m. Germaniæ fluvius, qui in Danubium defertur, Vindelicos a Norico discriminans. Hermol. in Plin. Ptolem. 2. 11. & 12.

Æ O

ÆODA fuit, teste Homero in 10. Odyff. filia Æoli ex Lepatra conjuge.
ÆOLIA, æ. f. [Æιολία] Insula Æoli. Stephan. aliter Strongyle, una ex septem Æoliis. Plin. lib. 3. cap. 9.
 Æolia insulæ. V. Æolides insulæ. Æolia, ab Æolo qui ibi regnavit, ut & Vulcaniæ a Vulcano qui ibi officinam habuisse dicitur. Virg. 1. Æn. 54.
 Æoliam venit. hic vasto rex Æolus antro
 Luctantes ventos, tempestatesque sonoras
 Imperio premit, ac vinclis & carcere frenat.
ÆOLICUS, a, um. Adj. [Æιολικός] Hinc digamma Æolicum apud Quintil. lib. 1. cap. 4. Et rursum cap. 6. Sive illæ ex Græcis orta tractemus, quæ sunt plurima, præcipueque Æolica ratione declinata. Vide Burman. ad loc. p. 79.
ÆOLIDÆ, [Æιολίδαι] Ovid. 9. Met. 506.
 At non Æolide thalamos timere fororum. Machareus Æoli filius cum Canace sorore concubuit, & ex ea filium suscepit. Byblis autem Cauri fratris amore capta, ad suum scelus elevandum, plurali numero utitur.
ÆOLIDES, m. [Æιολίδης] patronym. Epitaphion Ulyffis apud Virg. Nam Anticliæ filius est, quæ ante Laertæ nuptias clam cum Sisypho Æoli filio concubuit, unde Ulyffes natus est. Hoc ei apud Ovid. 13. Met. 31. Ajax etiam obijcit.
 — Quid sanguine cretus Sisyphio? Author Servius in illud Virg. 6. Æn. 529.
 Hortator scelorum Æolides.
 Misenum Æolides. Virg. 6. Æn. 164.
 Misenum Æoliden, quo non præstantior alter
 Ære ciere viros, Martemque accendere cantu. Bene Misenum dicit Tubicinem: Ipse est enim qui dicitur filius fuisse Æoli: quia constat sonum omnem ex vento creari. Servius in illud 3. Æn. 239.
 — dat signum specula Misenus ab alta
 Ære cavo.
 Sisyphus Æolides, Æoli filius. Hor. 2. Carm. 14. 20.
 — damnatusque longi
 Sisyphus Æolides laboris.
ÆOLIDES insulæ, ait Diodorus lib. 6. cap. 3. Septem sunt numero (solum Servius novem facit) Strongyle, Euonyma, Didyme, Phenicusa, Sacra (hanc alii Græca voce Hieram appellant) Vulcania, Lipara, in qua est ejusdem nominis civitas. Sitæ autem sunt inter Italiam Siciliamque recto cursu. Distant a Sicilia centum quinquaginta ferme stadiis, pares invicem magnitudine. Earum maxima circuitu complectitur stadia centum quinquaginta. Ignem hætenus evomebant omnes: quarum meatus oraque ignis etiam nunc videntur. In Strongyle ac Sacra hucusque ex terræ hiatus ventus erumpit, & fœtor ingens: eructat quoque arenam lapidesque igneos pernultos: quemadmodum & Ætnæ accidit. Afferunt nonnulli, meatus esse subterraneos, ab Ætna ad has insulas, & his omnibus eandem ignem spirandi causam esse. Has insulas tradunt olim desertas fuisse: sed Liparum quandam Æolus regis filium a fratribus delidentem, ex Italia cum longis navibus advecta secum militum copia, ad insulam appulisse: quæ ab eo Lipara sit appellata: inquit ea sui nominis urbe condita, reliquarum quoque insularum agros excoluisse. Eo venefcente, Æolus Hippotæ cum sociis quibusdam in Liparam quæ venisset: sumpta uxore Lipari filia, his postmodum insulis imperavit. Verum Liparus quum in Italiam reverti cuperet, juxta Surrentum tenuit loca, quibus magna cum laude præfuit. Defunctus deinde, ac magnifice sepultus, honores heroicis ab incolis affectus est. Æolus vero (is est ad quem fabulæ Ulyffis errantem diversitè tradunt) jultum ac pium extitisse legimus, & erga hospites perhumanum. Præterea velis uti nautas docuit. Observatione ignis, qui venti futuri essent prædixit. Unde & illum fabulæ ventorum potentem dixere. Ob eximiam ejus pietatem, Deorum amicus est nominatus.
ÆOLIS, idis. f. [Æιολίς] patronym. h. e. Æoli filia vel neptis. Ovid. 11. Met. 574.

Æolis interea tantorum ignara malorum
 Dinumerat noctes.
Æolis, Regio Hellefpono adjacens: Myfia [quondam appellata Plin. lib. 5. cap. 30.]
Æolis vel Æolia, est Regio Græcorum in Asia inter Ioniam & Troadem sita. Hinc dicitur Æolica lingua una ex Dialectis Græcorum. Plin. lib. 5. cap. 30. Mela. 1. 2.
ÆOLIS, um. m. pl. Regionis illius Populi. Æoles inter tria Græcorum genera refert Cicero pro Flacco 27. Æolios vocat Velleius 1. 4. 4.
ÆOLIUS, a, um. [Æιολός] Adj. ab Æolide regione. Hor. 4. Carm. 3. 12. Fingent Æolio carmine nobilens. Ubi Porphyrio, Æolio carmine ita dictum accipe, ut si diceret, Lyrico carmine: quia quidam Lyrici poetæ, ut Alcaeus, Æolica dialecto magis uti sunt. Sane Horatius Alcaicum Lesbium imitatus est. Lesbos autem in Æolia regione est.
 Fides Æolia. Hor. 2. Carm. 13. 28. i. e. Carmen lyricum.
 Lyra. Ovid. 21. Epist. 15. 200. Domit. Calder. Æolia, i. e. Lesbia. Nam Lesbos insula Æolica est: imo Æolicarum ferme urbium metropolis, ut scribit Strabo, qui author est Æolicam gentem magnam fuisse, & per totam ferme Græciam evagantem. V. Plin. 6. 2. Lesbia autem fuit Sappho.
 Plectrum. Propert. lib. 2. 3. 19.
 Puella. Hor. 4. Carm. 9. 12. i. e. Sappho Lesbia.
ÆOLUS, i. m. [Æιολός] Filius Jovis æceta five Sergefta, filia Hippotæ Trojani, a quo dicitur Hippotades. Ovid. 14. Met. 224.
 Æolon Hippotadem cohærentem carcere ventos. Hic regnavit in Æolia, & inventuræ ventorum. Proinde ventorum rex & ventus dicitur a poetis. Servius: Æolus, ut Varro dicit, Rex fuit insularum, ex quarum nebulis & fumo Vulcaniæ insulæ, præcedens futura flabra ventorum, ab imperitis visus est ventos in sua potestate retinere.
ÆOLUS rex Tuloorum. De quo Plutarchus in Parallelis. num. 28.
 Æolus duos facit Directhas apud Janum Parrhalium, & Diodorus Sicul. lib. 5. cap. 6. & 7. Priorem, Hellenis filium. Hellenis autem pater fuit Deucalion. Posteriori, Hippotæ ex Menalippe. Hujus posterioris filiam Arnen compressit Neptunus. Qua de re indignatus pater Metapontino cuidam qui tum casu advenerat, Armen ea lege tradidit, ut Metapontium illam deferret. Quo delata, geminos peperit, Æolum, & Bœotum: quem propterea Bœotum dixit quod statim intra boum stabulum abiecerit. Quod igitur inter boves fuit nutritus Bootus, & postea Bœotus est appellatus, ut tradit Euphorion.
 Æolus pater, Æolus imperiosus. Stat. 10. Theb. 240.
 Æolus tempestatum rex. Virg. 1. Æn. 145.
ÆOLUS, Adj. [Æιολός] Virg. 5. Æn. 791.
 — maria omnia cœlo
 Misceuit, Æolius nequiquam freta procellis. Ovid. 1. Met. 262.
 Protinus Æolius Aquilonem claudit in antris.
 Tyrannus Æolius, h. e. Æolus insularum Æolarum rex. Ovid. 14. Met. 224. &c.
 Senex, Sisyphus Æoli filius. Sen. Hippol. 12.
ÆOLIPYLA, æ. f. Vitruvius lib. 1. cap. 6. Fiant Æolipyllæ æræ, cavæ. Hæc habent punctum angustissimum, quo aqua infunduntur: collocanturque ad ignem: & antequam calefiant, non habent ullum spiritum: simulac autem fervere coeperint, efficiunt ad ignem vehementem statum. Hactenus Vitruv. Porro dictæ sunt Æolipyllæ, quasi αἰολοπύλλαι: i. e. Æoli five venti portæ. Quæ figura, quæve materia fiant, parvi refert, dum cavæ sint, exiguumque habeant foramen, per quod insula aqua, dum ad ignem collocatæ fervere coeperint, tandiu statum efficiat, donec quicquid intus habuit humoris, sit fervore exhaustum, & in aërem abierit.
ÆON, ðnis. m. [Æών] Seculum, æternitas, mundus. Tertull. de Præscript. cap. 49. Itum æonem in defectionem factum. Eadem vox ibidem occurrit & cap. 33. 34. & sæpius de Fabula 30. Æonum, scil. Deorum partim marium, partim femellarum, cujusmodi Æonas finxit Valentinus hæreticus. conf. Ireneum 2. 4.
ÆOS, [Æός] Typhonis fuit filius, quem quidam scribunt Paphon Cypri civitatem condidisse, cum tamen sint qui Paphi Pygmalionis filii opus esse scribant.

Æ P

ÆPALIUS, quum e regno suo fuisset expulsi, Hercules opæ atque opera restitutus est. In cuius beneficii memoriam, ei jam rebus humanis circa Oletam defuncto, gratiam reddidit: quippe Hylum inter ejus filios natu majorem, adoptavit. Isque regni successorem suscepit, & nati natorum, & qui ab eo progeniti fuerit. Strabo lib. 9.
ÆPEA, æ. [Æπεια] Urbs Laconicæ, quæ & Thuria dicta est, Pheris contermina, sita in excelso colle, unde Æpea, i. e. Celsa nuncupata est. Strab. lib. 8. p. 249.
 Est & Cypri urbs Æpeia, de qua Plutarchus in Solone; & alia Cretæ apud Byzantium Steph. urbiæ & populorum scriptorem.
ÆPHIDIUS, a, um. Adj. Stat. 4. Theb. 296.
 Æphitios idem ardor agros, & Mophitida celsam
 Vastat. Ubi Lactantius: Æphitios: civitatem vel montem a ducis nomine nuncupatos. Ili quoque Arcadiæ popul. al. Æpytus.
ÆPOLIUM, ii. n. Sarmatiæ Europææ urbs, circa fluvios Tyram & Istrum. V. Plin. 4. 12.
ÆPRITUS, Arcas fuit genere: Heros nobilis inter Græcos, qui ad Trojam profecti sunt. Cujus meminit Homer. 2. Iliad. 604.
ÆPULO, Hylitrorum rex, qui oppido in quod confugerat, ab Romanis capto, trajecit ferro pectus, ne vivus caperetur. Liv. 5. Dec. lib. 1.
ÆPY, [Æπυ] Urbs Melliandri, quondam sub Nestoris ditione, cuius meminit Homer. 2. Iliad. 538. five Bœot. 99.
 Inde vadum Alpei Thryon, altis turbibus Æpy. Strab. lib. 8. p. 241. Urbis nomen Æpy, h. e. Sublime, ex eo quod illi situ naturali obvenerit. Stat. 4. Theb. 180.
 Quæ Thryon, & fumis ingestum montibus Æpy.
ÆPYTUS, i. m. Messeniorum rex, educatus in Arcadia apud matrem avum Cypselum, regnum paternum cæde Polyphontis recuperavit. Apollodor.

In arbitrio rei uxoria, Melius æquus, In fiducia, Ut inter bonos bene agier. Quid ergo? aut in eo quod Melius æquus est, potest ulla pars inesse fraudis? aut cum dicitur, Inter bonos, bene agier, quidquam ad dolose & malitiose potest? Idem in Topic. In omnibus igitur his iudiciis, in quibus Ex hinc bona esse additum, ubi vero etiam, Ut inter bonos bene agi oportet, in primis in arbitrio rei uxoria, in quo est, Quid æquus melius, parati esse debent.

ÆQUE, Adv. Juste [Æquus]. Senec. Judex qui parte inaudita altera aliquid statuit, etiam si æque statuerit, haud æquus fuit. In hac significatione rarum est.

Æque, pro Tam, vel Adeo, venisse accipitur quibusdam dictionibus propositum. Ter. Phorm. 3. 32. Nihil est æque quod faciam lubens. Plaut. Jovi si vivo argento sacrificassem, nunquam id æque bene collocassem.

Æque ac, pro Tam & quam. Cic. 4. Acad. Et somnia dormienti, non æque ac vigilantibus probantur. Idem 2. Fam. Cui charus æque sis & jucundus, ac fuisti patri.

Æque ac si, pro Tanquam si, aut Similiter ac si. Liv. 10. Æque ac si T. Manlius collega ejus deverteretur.

Æque atque, idem quod Æque ac, vel Quemadmodum. Cic. 1. Off. Que beneficia æque magna non sunt habenda, atque ea quæ judicio considerate constanterque delata sunt.

Æque mecum, atque tecum, & similia. Ter. Adverte animum: ut æque mecum hæc scias. Compendium sermonis, pro eo quod est, Ut hæc æque ac, atque ego, scias. Idem, Juxta tecum æque scio. h. e. Id re æque ac tu, scio.

Æque, cum dativo vel ablativo. Plin. lib. 35. cap. 3. Extant certe heredique antiquiores urbe picture Ardea in ædibus sacris, quibus equidem nullas æque demiror tam longo ævo durantes.

Æque pares. Plaut. Men. 5. 9. Æque ambo pares. Aut vacat Æque, aut est Æque pro Omnino.

Æque, ablativo junctum. Plaut. Amph. 1. 1. 137. Nullus est hoc meticulosus æque. i. e. Tam meticulosus, quam hic est.

Æque pauci. Cæf. 2. Bell. Civil. extr. diebusque æque post paucis se in regnum cum omnibus copis recepit. [Sed deest hæc particula in quibusdam libris MSS. uti Aldus Manutius & Fulv. Ursinus monuerunt, & ideo omisa est ab his, qui deinceps Cæsarem ediderunt. Ego vero retinendam arbitror, fed ita, ut non ad id quod junctum est, referas, verum ad id quod antecedit Paucis diebus. Diebusque æque (i. e. Item) paucis post. Extat in Ald. Junt. Steph. & antiquioribus omnibus.]

Æque quam. Plaut. Epid. 2. 3. 2. pro Æque ac.

Nullum esse ego agrum opinor in agro Attico Æque feracem, quam hic noſter Periphænes. Sueton. in Augusto, cap. 64. Ac nihil æque laboravit, quam ut imitarentur chirographum suum.

Æque; Similiter, aut Æqualiter. Ter. Hec. 2. 1. 43. Ut omnes mulieres eadem æque studeant, velintque omnia. Et paulo post, Viris esse advorsas, æque studium est, similis pertinacia est. Æque studium, pro Æquale, vel simile.

Non æque. Cic. 2. Off. 30. Honore & gloria & benevolentia civium fortasse non æque omnes egent. Paulo ante dixerat, Sed ea non pariter omnes egemus. Alias Ex æquo.

Æque ut, pro Æque ac. Cic. pro domo sua, Cn. Pompejum studio & autoritate æque ut unumquemque vestrum opibus, contentione, precibus, periculis denique, præcipue pro salute mea laborasse.

ÆQUITER, [ἐπίων] Adv. pro Æque. Accius Antenorid. Ad populum intellego referendum, quoniam æquiter sententia fuerit. Livius Ægyptio, Nam ut pergam accensa, & prædam per particeps æquiter partita est. Nonius.

ÆQUITAS, [ἰσότης] Ætis. f. [ἰσότης] denom. est veluti Quoddam temperamentum & mediocritas inter jus & licentiam aut indulgentiam. Donatus, Inter jus & æquitatem, hoc interest. Jus est, quod omnia recta & inflexibilia exigit. Æquitas est, que de jure modum remittit. Valer. lib. 6. cap. de Justitia. Ita debitum supplicii modum legi reddidit: æquitate admirabili temperamento, se inter misericordem patrem & justum legislatorem partitus. Cic. in Partit. 129. Æquitatis autem vis est duplex. Cujus altera directæ, & veri, & justæ, & (ut dicitur) æqui & boni ratione defenditur. Altera ad vicissitudinem referende gratiæ pertinet. Quod in beneficio gratia, in injuria ultio nominatur. Hactenus Cicero. Hæc est illa æquitas, que frequentius Æquum & bonum, aut sine conjunctione, Æquum bonum appellatur.

Æquitatem animi dicimus rectam animi constitutionem, tranquillamque affectionem, atque omni indignatione vacantem. Cæf. 6. Bell. Gall. 22. 4. Ut animi æquitate plebem contineant, cum fias quisque opes cum potentissimis æquari videat. V. ANIMUS æquus.

Æquitatem pro eodem absolute dixit Cic. in Pison. 1. 27. Quo quidem in spectaculo, mira resp. æquitas erat, uter eorum perisset, tanquam lanista, in ejusmodi pari luctum fieri putabat.

Bonitas & æquitas causa. Cic. 16. Fam. 17. Propter summam bonitatem & æquitatem causa.

Uti æquitate. Cic. pro Cæcin. 37. Jam bene agis. A verbis enim recedis, & æquitate uteris. i. e. Interpretatione legis ex æquo & bono.

Explicare æquitatem. Cic. in Bruto 244. in explicanda æquitate, nihil erat Crasso copiosius. Idque cum sepe alias, tum apud Centumviros in M. Curii causa cognitum est. Ita enim multa, tum contra scriptum pro æquo & bono dixit. Æquitatem, & Æquum & bonum, pro eodem usurpavit.

Æquitare alicujus niti. V. NITOR.

Habere æquitatem. Cic. 2. Off. Quam autem habet æquitatem, ut agrum multis annis aut etiam feculis ante possessum, qui nullum habuit, habeat: qui autem habuit, amittat?

Æquitas multis injuriis jactata atque agitata. Cic. pro Quint. Te C. Aquili, vosque qui in consilio accessis, orat atque obsecrat, ut multis injuriis jactatam atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco consiliter & confirmari patiamini.

Rejicere æquitatem. Cic. pro Planc. 42. Fugisti sententiam legis, æquitatem omnem rejecisti.

Servare. Cic. 1. Off. 64. Difficile autem est, cum præstare omnibus cupieris servare æquitatem, que est justitiæ maxime propria.

Æquitas, pro Æqualitate. Sen. Nat. Quæst. 3. 10. Et natura partes suas, velut in ponderibus constitutas, examinat: ne portionum æquitatem turbata, mundus præponderet.

ÆQUALIS, c. [ἴσος, ἴση] ab Æquo, æquas. Valla lib. 4. Æqua-

bilis idem quod Æqualis, in priore significatu: ut Cic. 1. de Invent. 68. Non jus æquabile quid utilitatis haberet, acceperat. Ad Heren. lib. 3. Et lib. 2. Par est, quod inter omnes æquabile est.

Æquabile genus orationis videtur significare quod semper sui simile est. Cic. 1. Off. 3. Sed hoc quoque colendum est æquabile & temperatum orationis genus.

Lenitate æquabili profuens orationis genus. Cic. 2. de Orat. 64. Genus orationis sicut aquæ tractum, & cum lenitate quadam æquabili profuens. Tractus orationis lenis & æquabilis. Cic. 2. de Orat. 54. Cœlius neque distinxit historiam varietate locorum, neque verborum collocaſione: & tractu orationis leni & æquabili perpolivit illud opus. V. mox Æquabilis dicendi.

Æquabilis, pro Æquo, ut interpretatur Rhenanus. Tacit. 4. Hist. 5. Quæstorius adhuc, a Pato Thraſea gener delectus, e moribus fœceri nihil æque ac libertatem hæret, civica, senator, maritus, gener, amicus, cunctis vite officiis æquabilis, opum contemptor, recti pericax, constantis adversus metus.

Descriptio sumptus æquabilis. Cic. pro Flacc. 32. In quo igitur Prætoris est diligentia requirenda? in numero navium, & in descriptione æquabilis sumptus? i. e. Reparatione, ut vulgo loquuntur.

Fama. Sallust. Jugurth. p. 100. Edit. Delph. 470. Metello Numidia evenerat, acri viro, & quanquam adverso populi partibus, fama tamen æquabili & inviolata.

Habitus Moderatus æquabilisque. Cic. 5. de Fin. 35. Itaque e contrario moderati, æquabilisque habitus, affectiones ususque corporis, apta esse ad naturam videntur.

Motus certus & æquabilis. Cic. 2. de Nat. Deor. 32. Nam omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo. Quod autem alitur & crescit, motu quodam utitur certo & æquabili.

Partitio æquabilis prædæ. Cic. 2. Off. 40. Itaque propter æquabilem prædæ partitionem, & Bardylis Illyrius latro magnas opes habuit, & multo majores Viriatus Lufitanus.

Plaufus æquabilis. Cic. 5. Att. Præbere se æquabilem. Cic. 2. Tusc.

Rationem juris æquabilem tenere. Cic. 1. Q. frat. 1. Nam esse abstinentem, continere omnes cupiditates, fuos coercere, & juris æquabilem tenere rationem, facilem te in rebus cognoscendis, in hominibus audiendis admittendisque præbere, præclarum magis est quam difficile.

Satio æquabilis atque perpetua. Cic. 3. Verr. 112.

Tributio æquabilis. Cic. 1. de Nat. Deor. 50. Ut omnia omnibus, paribus paria respondeant. Hanc Ænomiam appellat Epicurus: id est, æquabilem tributionem.

Æquabilis in suis. i. e. Æquus. Tacit. 6. Ann. 31.

Æquabile inter omnes. Cic. pro Cæcin. 70. Nihil est quod æquabile inter omnes, atque unum omnibus esse possit.

ÆQUALITAS, [ἰσότης] Ætis. f. denom. [ἰσότης, ἰσότης] Idem quod Æqualitas. Constantia & æquabilitas. Cic. ad Brut. 16. Fortem & liberum animum, quo & Consul & nunc Consularem rempublicam vindicasti, sine constantia & æquabilitate nullum esse putaris.

Lenitas & æquabilitas dicendi. Cic. in Orat. 52.

Æquabilitas in omni vita. Cic. 1. Off. 90. Præclaraque est æquabilitas in omni vita, & idem semper vultus, eademque frons: ut de Socrate, itemque de C. Lælio accepimus.

Æquabilitas juris. Cic. 2. de Orat. 209.

Æquabilitatem juris exercere. Cic. 1. Off. 88. In liberis vero populis, & in juris æquabilitate exercenda, etiam est facilitas & altitudo animi quæ dicitur.

Æquabilitatem juris transire. V. Æquabilitas juris. ἰσότης videtur dici a Nymphodoro in loco de Ægyptiis, quem affert Schol. Sophocl. in Oedip. Colon. v. 329. H. St.

Æquabilitas motus. Cic. 2. de Nat. Deor. 15.

Æquabilitas universæ vitæ. Cic. 1. Off. 111. Omnino si quidquam est decorum, nihil est profecto magis quam æquabilitas universæ vitæ, tum singularum actionum.

ÆQUALITER, Adv. [ἰσότης, ἰσότης] Idem quod Æqualiter. Varro 1. de R. R. cap. 6. Campeller locus is melior, qui totus æquabiliter in unam partem vergit.

Æquabiliter & constantem. Sallust. de conjuratione Catiline, Quod si regum atque imperatorum animi virtus, in pace ita ut in bello valeret: æquabiliter atque constantiter sese res humane haberent.

Tactus toto corpore æquabiliter fultus. Cic. 2. de Nat. Deor.

Æquabiliter prædam dispertere. Cic. 2. Off. 40. Ille autem qui archipirata dicitur, nisi æquabiliter prædam disperterat, aut occidit a sociis, aut relinquatur.

ÆQUALIS, c. [ἴσος, ἴση] denom. ab Æquo, a, um. Idem quod Similis vel itatura, vel forma. Cæf. in Lælio, Suntque pares in amore, & æquales.

Æqualis, Ejusdem ætatis cum alio, [ἰσότης] & dicimus, Æqualis meus, tuus, &c. Cic. de Clar. Orat. 179. vel Æqualis ejus, de Senect. Nec cum æqualibus solum, qui pauci admodum reſtant, sed cum vestra etiam ætate, atque nobiscum. Ter. Andr. 2. 6. 22. Quem, inquit, vocabo ad cenam meorum æqualium? Ubi Donatus, Æqualium, ætate. Quintil. lib. 10. cap. 3. Memini narrasse mihi Julium Secundum æqualem meum.

Æqualis Dei vis illa que a peccatis avocat. Cic. 2. de Legib. 9.

Æqualis alicui. Cic. in Bruto, 73. cui cum æqualis fuerit Livius, minor fuit aliquanto is qui primus fabulam dedit.

Æqualis illorum temporum. Cic. 1. de Divin. 39. Dionysii mater ejus qui Syracusiorum tyrannus fuit, ut scriptum apud Philistum est, & doctum hominem, & diligentem, & æqualem temporum illorum, cum prægnans, &c.

Æqualis, etiam de piscibus. Plin. lib. 9. cap. 53. In Cæsaris piscinis a Pollione Vedio conjectum piscem sexagesimum post annum exspirasse scribit Annius Seneca, duobus aliis æqualibus ejus ex eodem genere etiam tunc viventibus.

Æqualis item transferat ad rerum inanimatarum ætatem. Cic. de Arusp. Resp. 37. Etenim quod sacrificium tam vetus est, quam hoc quod a regibus æquale hujus arbis accipimus? i. e. A condita urbe institutum.

Æqualis ætati alicujus, in aliquem benevolentia. Cic. 11. Philipp. 33. Quid dicam de Deiotaro patre, cujus benevolentia in populum Romanum est ipsius æqualis ætati?

Apollodor. lib. 2. extremo, ubi quidam Αἰγυπτῶν legunt, sed Pausanias Melicn. p. 113. Gr. Αἰγυπτῶν. Hinc
 Αἰγυπτῶν, Αἰγυπτίος. Virg. 5. Æn. 547. & pl.
 Αἰγυπτῶν appellati reges Messeniorum ab illo. V. Pausan. in Messen.
 Αἰγυπτῶν, a, um. Adj. V. ΑΡΗΤΙΟΥΣ.

Æ Q U

ÆQUABILIS, V. ÆQUUS.
 ÆQUÆVUS, a, um. [ἰσότης] compositum ex Æquus & Ævum. Ab eo quod sit alteri æqualis ævo, i. e. coætaneus. Iud. l. 10. Plin. lib. 16. cap. 44. Verum altera lota in Vulcanali, quod Romulus constituit ex victoria de decumis, æquæva urbi intelligitur. Virg. 2. Æn. 561.

Ut regem æquævum crudeli vulnere vidi
 Vitam exhalantem. Nomen est proprie poeticum. Nam æqualis, oratorium est.

Corpus, æquævum. Sil. Ital. lib. 3. 479.
 Grex. Sen. Agam. 7. v. 639. de pueris ejusdem ætatis.
 Majestas. Claud. 8. Paneg. 121.
 Palmes æquævus. Stat. 5. Sylv. l. 148.

ÆQUALIS, V. ÆQUUS.
 ÆQUAMENTUM, i. n. [ἰσότης] ab Æquo, Vet. Gloss. idem quod Æquilibrium. Non. 1. 11. Hostimentum est æquamentum, unde & hostes dicti sunt, qui ex æqua causa pugnam incunt. Ibid. 28. Amulius est æquamentum levigatum &c.

ÆQUANIMUS, a, um. ex Æquus & Animus compos. [ἰσότης] Animi æqui & sedati. Aufon. Sect. 4. v. 3. ad Drepanium, de ludo septem sapientum,

Æquanimus fiam te iudice: sive legenda,
 Sive tegenda pures carmina que dedimus.
 Cicero, Bono animo, & æquo animo esse dixit. Conf. ANIMÆQUUS.

ÆQUANIMITAS, ætis. [ἰσότης] Animi æquitas. Hæc est propria ejus nominis significatio: nempe perpetua quadam tolerantia, quam scilicet nulla re graviter indignamur, sed æquo animo ferimus omnia. Budæus ægritudinum vacuitatem interpretatur. Plin. lib. 18. cap. 12. Invenio apud auctores æquanimitatem fieri videntibus ea.

Æquanimitas populi, Favor, & propitius animus, ut ait Donatus. Ter. prol. Phorm. v. 35.

Bonitasque vestra adjutas, atque æquanimitas.
 ÆQUANIMITER, [ἰσότης] Moderate, patienter, æquo animo. Macro. 2. Saturn. 4. Ammian. 19. 21.

ÆQUATIO, V. ÆQUO, as.
 ÆQUATOR, ðris. in. [ἰσημερινός] Circulus in Sphæra, ad cujus medium ubi sol pervenit, tunc æquales sunt noctibus dies: hunc & Æquinoctialem vocat Plinius. V. ÆQUIDIES.

ÆQUE, V. ÆQUUS.
 ÆQUÉSILICI, Hispania populi. Plin. lib. 3. cap. 3.

ÆQUI, [ἰσῆτοι] Qui fuerint populi, non facile distinguuntur, commixti alioqui Latinis & Volsis. Volaterr. lib. 6. Geogr. Hos Liv. lib. 9. C. 45. vocat veteres Romanorum hostes: traditque unum & quadraginta eorum oppida intra dies sexaginta omnia oppugnando ab Romanis capta, & pleraque diruta atque incensa, nomenque Æquorum prope ad interemtionem deletum.

ÆQUICOLUS, a, um. ut Gens Æquicola, [ἰσῆτοί] Virg. 7. Æn. 746. Horrida præcipue cui gens, assuetaque multo Venatu memorum, duris Æquicola glebis:

Armati terram exercent: semperque recentes Convectare juvat prædæ, & vivere rapto.
 Ovid. 3. Fast. 63.

Quintum Laurentis, bis quintum Æquiculus acer. [Uterque populus Unus idemque fuit, ut & seq.]

ÆQUICULANI, Idem Italie populus. Plin. lib. 3. cap. 12. qui etiam ibidem Æquicolos vocat. Cellar. V. Geogr. Ant. 2. 9. 342.

ÆQUIDIES, ei. [ἰσημερία] Ea forma qua Æquinoctium dicimus. Jo. Neustr. Archithren. lib. 8. cap. 9.

— æquator solem statione reflectit, Æquidieque facit. Idem Liv. 9. cap. 4.

Ciculus æquidie librans, Austrumque colorus Qui fecat & Boream, Zephyri sub cardine mundum Auroræque ligat. Ibid. cap. 5.

— hæc plenior, illa Æquidie brevior, brumalibus evolat horis.

ÆQUIDIALE, is. [ἰσημερινός] Festus, Æquidiale apud antiquos dictum est, quod nunc dicimus Æquinoctiale: quia nox diei potius, quam dies nocti annumerari debet. Græci quoque in hoc consentiant, ἰσημερινός, i. e. Æquidiale dicentes.

ÆQUIDISTANS, antis. Ordines æquidistantes. Aggen. Urb. p. 53. Circuli paralleli, æquidistantes latine. Mart. Capell. 8. p. 276.

ÆQUIFORMIS, e. ut Verus æquiformes. Diomedes p. 498.

ÆQUILANUM, ii. n. videtur ex Æquus & Lana compositum. Festus, Æquilanum significat ex toto dimidium: dictum a lavatione lanae, quæ dicitur æquilano redire, quom dimidium decidit foribus. Hæc Festus. Scribitur in nonnullis exemplaribus, Æquilavium, per v in pen. ut sit ab æquus, & lavo lavas. [Sic edit. Dacer. & Gothofr. nec aliter legendum. Sed & Decedit, malim.]

ÆQUILANX, ancis. Fulgent. de Cont. Virg. Tunc demum trutina æquivalence ponderatur ac disponitur.

ÆQUILATATIO, onis. f. [ἰσημερινός] Nomen duriuscule compositum ex Æquo & Latum: quasi Æquilibrium linearem secundum latitudinem productio. Vitruv. lib. 2. cap. 8. & 9. 8. Tunc ab centro ducto circulo ad lineam planitie æquilateralis signetur, ubi erit litera, e, sinistiore parte, i. e. Equi five Æqualis latitudo.

ÆQUILATÉUS, a, um. Adj. ab Æqualitate laterum. Firmicus lib. 2. cap. 11. Quum æqualiteri trianguli figura, in semet æqua sit & conveniens.

ÆQUILATERALIS, Idem. Cenforin. cap. 8.

ÆQUILATUS, æris. c. Species trigoni. Aufon. Edyll. 11. 51.
 Per trinas species trigonorum regula currit, Æquilatus, vel crure pari, vel in omnibus impar.

ÆQUILAVIUM, V. ÆQUILANUM.
 ÆQUILIBRIUM, ii. n. [ἰσοπέδια] Æquatio libræ, quum scilicet pondera ita sunt æqualia, ut neutra pars libræ præponderet: h. e. in neutram partem libra inclinet, quod & libramentum dicitur.
 Æquilibrium membri, Gell. lib. 20. cap. 1. per metaphoram posuit, ita

scribens; Nam cui membrum ab alio ruptum est, si ipsi itidem rumpere per talionem velit, quæro an efficere possit rumpendi pariter membri æquilibrium? ut sit sensus, an ita parem vicem reddere possit alteri, ut neque plus, neque minus tumpat ei membrum, quam ille ipsi ruperit. Utus est & Seneca. Quest. Nat. 3. 25.

ÆQUILIBRIS, e. [ἰσοπέδια, ἰσοβάστατος] ex Æquus & Libra compositum, proprie significare videtur, Quod ad libram æquali constat pondere: ut si dicas, Hi nonnulli sunt æquilibrium: i. e. Æquali pondere. Transterunt tamen ad aliam æquilibrium. Vitruv. lib. 5. cap. 12. Deinde ad ipsam aquam & latera pulvino circiter festiipedales margines struantur, æquilibrium ei plantitæ, que supra scripta est. h. e. Omnino æquales: quasi ad libram æquati: vel quasi æqualiter librati, ejusdem libramenti.

ÆQUILIBERTAS, ætis. Cic. 1. de Nat. Deor. C. 39. Confugis ad æquilibrium: sic enim ἰσοπέδιον (si placet) appellemus.

ÆQUIMANUS, i. m. [ἰσομήδης] A nonnullis dicitur velut Ambidexter qui scilicet utraque manu æque utitur. Nos enim Iustrum immune & prope mancam inuistremque gerimus: quibusdam sinistra est munifex, & operosa. Idorus 10. lit. A. extr. Æquimanus appellatur, qui utraque manu gladio incumbenter utitur. Aufon. in Monofyll. Edyll. 12.
 Quis Myrmilloni contendit æquimanus? Thrac. conf. Bedlam de Orthogr. p. 2390.

ÆQUIMELIUM, ii. n. Locus Romæ ubi domus Melii solo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem in suspitionem affectæ dominationis venit. Et quum ad populi, cui lucrat largitus, fidem contingeret: ab Servilio Ahala equitum magistro deprehenus & occisus est, domusque ejus diruta, & arca Æquimelium dicta. Ex Liv. lib. 4. 16. Cic. pro Domo sua 101. Sp. Melii regnum appetentis domus est complanata, ec quid aliud? æquum accidit? Melio populus Romanus judicavit? Nomen ipso Æquimelii Iustitia prena comprobata est. V. Varr. de L. L. 4. 32. Aur. Vict. Vir. Illust. cap. 17.

ÆQUIMENTUM, i. Nonius, Æquimentum positum est, non æquamentum, quasi parem vicem: sed merces, pro eo quod dicitur admittim. Varr. l. xaxel. An hie equam emisses quadrupedem, ut meo alino Reatino admittentes; quantum poposcitem, dedisses equimentum? hactenus Non. Æquimentum putarim scribendum. ab equo, aut equa. Est enim merces pro admittura equi. [Sic in Thef. Lipsienfi, ex Turneb. Adv. 29. 3. V. Merc. ad Non. Ego nil mutarim.]

ÆQUINOCTIUM, ii. n. [ἰσημερία] ex adj. Æquus, & NOV: quasi Nov. cibus cum die æqualitas. Varro lib. 4. de L. L. Quid dies æquus sit ac nov, æquinoctium dicitur. Cæf. 4. Bell. Gall. 46. Liv. 31. 47. & 5. 23. Columel. lib. 9. cap. 14. Idque optime notæ estitit Autumni æquinoctio, quod est ante Calendas Octobris, cum octavam partem Librae sol attingit. Plin. lib. 18. cap. 25. Cardio temporum quadripartita anni distinctione constat, per incrementa lucis, Auetur hæc a bruma, & æquatur noctibus verno æquinoctio diebus 90. horis tribus. Deinde superat noctes ad solstitium diebus 93. horis 12. usque ad æquinoctium Autumni. Et tum æquata die, procedit ex eo ad brumam diebus 89. horis tribus. Omnesque hæc differentie sunt in octavis partibus lignorum: Bruma, Capricorni, ab 8. Calend. Januarii fere: æquinoctium vernum, Arictis: solstitium, Cancri alterumque æquinoctium, Libræ: qui & ipse dies raro non aliquos tempestatum significat habent.

Autumnale æquinoctium. Columel. lib. 11. cap. 2. Octavo Calend. Octobris, & septimo & sexto, Æquinoctium autumnale, pluvium significat. Vernum Æquinoctium. Columel. lib. 1. cap. 2. Nono & octavo Calend. Aprilium. Æquinoctium vernum, tempestatem significat.

ÆQUINOCTIALIS, e. [ἰσημερινός] Quod ad æquinoctium pertinet: ut Æquinoctialis circulus, qui & Æquator dicitur, & Tempus æquinoctiale. Plin. lib. 2. cap. 75. Sic fit ut vario lucis incremento, in Merco longissimus dies 12. horas æquinoctiales, & 8. partes unius horæ colligat. Ibid. cap. 69. Quum æquinoctialis tempore ex eadem linea ortus occasusque cernatur. Catull. 44. 2. ad festum de adventu Veris,

Jam ver egelidus refert tepores,
 Jam cæli furor æquinoctialis
 Jucundis Zephyri fitefcit auris.

ÆQUIPAR, æris. Adj. Aufon. in Monofyll. v. 113.
 Biffenas partes quos continet æquipares? As. i. e. Æquales.

ÆQUIPARO, [ἰσῆτοι] ære. (non defunt qui Æquipoer scribant) ex adj. Æquus, & Par paris; Æquare: & quasi equæ paræm facere. Virg. 5. Ecl. 48.
 Nec calamis solum æquiparas, sed voce magistrum.

Cic. 5. Tusc. 17.
 Nemo est qui factis me æquipare queat.

ÆQUIPARARE, pro Comparare. Plaut. Mil. 1. 1. 11.
 Cum quo bellator Mars haud alit dicere,
 Neque æquipare suas virtutes ad tuas.

ÆQUIPARARE, dativo junctum. Liv. Mari tranquillo quod ventis concitaretur, æquiparando multitudinem Æolorum.

ÆQUIPARO in Panegyrico Nazarii p. 190. mea edit. H. St. [Cellarius tamen Æquiparare C. 3. §. 1. & 2. edidit.]

ÆQUIPARATIO, onis. f. [ἰσότης] (Gell. lib. 14. cap. 3. Æquiparatio ipsa plerumque & paritas virtutum inter sese consimilium. Idem 5. 5.)

ÆQUIPARABILIS, e. [ἰσότης] Æquari vel Comparari cum aliquo dignum. Plaut. Trin. 2. 4. 65.
 Ita tu nunc dicis, non esse æquiparabiles vestras cum nostris Factiones atque opes? Idem Curo. 1. 3. 12.
 Quid vidilli, aut quid videbis magis diis æquiparabile?

ÆQUIPARANTIA, æ. f. Idem quod Æquiparatio. Tertull. adv. Valent. C. 16.

ÆQUIPOLLEO, [ἰσοπέδιον] ære. Æquivalere significat, h. e. Æquum viribus & paræm esse.

ÆQUIPOLLENS, entis. Apul. de Syllog. Cat. p. 36. de Hab. Doctr. Plat. p. 39.

ÆQUIPOLLENTIA, Æquivalentia.

ÆQUONDIDIUM, ii. n. [ἰσότης] ex adj. Æquum & Pondus. i. e. Ponderis æqualitas. ut si dicas, Aurum dedi ad argenti æquondidium. Legitur apud Vitruv. lib. 10. cap. 8. apud quem & Sacroma pro eodem. q. V.

ÆQUITERNUS, Tria simul æquiterna. Claud. Mamert. 2. 4. Id. 2. 8.

ÆQUIVALERE, [ἰσοπέδιον] Æque posse. Author libelli de Philonela 5.
 Nam quanvis alia volucres modulamina tentent,
 Nulla potest modulis æquivalere teis.

ÆQUITAS, ÆQUITER, V. ÆQUUS.
 ÆQUIVOCUS, [ἰσοπέδιον] significans Res plures diversas.
 Æquivoca nomina, i. e. Ambigua. e. g.
 Quis neget Æneæ magna de stirpe Neronem?
 Sultit hic matrem, sultit ille patrem.

Ubi in ultimum versu primum Sustulit, peremit, occidit, quod Nero com-
misit in Matre, alterum Sustulit, exceptum humeris tulit, sive gessit,
quod fecit Æneas, significat. Citatur hoc Epigramma Suetonio in Ne-
rone cap. 39. conf. Idor. 2. 26.

ÆQUIVOQUE, Adv. Idem in Scholis.

ÆQUIVOCATIO, ñnis. Diversa unius vocis significatio, apud Dialecticos.

ÆQUOR, ñris. n. [*ἄγροτος, πλάγος*] proprie Æqualitatem & plani-
tatem significat. Columel. lib. 8. cap. 17. Sublimius esse maris æquor
offendat. Cic. 1. de Divin. 97. Ut enim Ægyptii, ut Babylonii in cam-
porum parentium æquoribus habitantes. Hinc per synecdochen significat
Mare, fluvium, terram, campum, quia æquata sint. Varro 6. de L. L. 2.
Æquor mare appellatum, quod æquatam, commotum ventis non est.
Nonius l. c. Æquor, ab æquo & plano, Cic. 2. Acad. vocabulum acce-
perisse confirmat, Quid tam planum quam mare? ex quo etiam æquor
illud poeta vocat.

Altum æquor. Ovid. 2. Met. 263. Virg. 4. Georg. 528.

Angustum. Stat. 1. Achill. 29. pro Fretis.

Æquor, Fluvium. Virg. 8. Æn. 68.

— viridesque fecant placido æquore sylvas. Nonius.

Arctoa, i. e. Scythica, que sunt sub Arcto. Val. Flac. 5. Argon.

Armatum scopulis. Claud. de Bell. Get. 26. 2.

Aspera nigris ventis æquora. Hor. 1. Od. 5. 6.

Atlanticum, i. e. Oceanus. Hor. 1. Od. 31. 14.

Atrum. Valer. Flacc. 3. Argon. 500.

Ceruleum. Sil. Ital. lib. 15.

Cærulea. Catull. in Argon. 64. 7.

Canens, h. e. Spumofum. Caneſcit enim spunta. Sil. Ital. 4.

Canum. Lucan. lib. 8. 722.

Concita æquora mulcere, Maria commota placare & sedare. Ovid. 2. Ep. 38.

Contracta, i. e. Angustiora & arctiora facta. Hor. 3. Od. 1. 33. Virg. 5. Æn.

Curva æquora. Lucan. lib. 8. 178.

Densum, i. e. Gelatum. Lucan. lib. 2. 640.

Diſtinctum. Ovid. 1. Trist. 2. 21.

Diffusum. Lucan. lib. 4. 82.

Dubium pendet æquor cui vento pareat. Nimirum quando flant venti
contrarii. Lucan. lib. 5. 602.

Dura æquora, i. e. In glaciem indurata. Sen. Herc. 7.

Fervidum æquor, Effluans & valde commotum. Hor. 1. Od. 9. 10.

Fluitans æquor magnis anfractibus. Lucret. lib. 1. 719.

Hospita æquora lustrare. Virg. 3. Æn. 377.

Horrida æquora. Hor. Od. 24. 41.

Hybernum. Catull. Argon. Hyemali frigore horrens.

Illisa scopulis æquora reclamant. Virg. 3. Georg. 261.

Ima æquora petere, Virg. 9. Æn. 120.

Immania ponti æquora. Lucret. lib. 4. 412.

Immenſum spatium æquor conficere. Virg. 2. Georg. 541.

Immenſa æquora. Virg. 6. Æn. 355.

Imperioſum. Hor. 1. Od. 14. 9.

Indignatum magnis stridoribus. Virg. 2. Georg. 162.

Indomita. Tibul. lib. 2. 5. 80.

Inertia, i. e. Pigra, non fluentia, quia glaciata. Lucan. lib. 6. 107.

Ingens æquor iterare. Hor. 1. Od. 7. 32.

— Cras ingens iterabimus æquor. Id est, Iterum navigabimus, ait Acron.

Invia æquora faciunt venti. h. e. Innavigabilia. Ovid. 12. Met. 9.

Irata. Sil. Ital. lib. 4.

Lava. Virg. 3. Æn. 412.

Lassa æquora ponunt furorem, i. e. deponunt. Stat. 2. Sylv. 2. 26.

Lassatum fluctibus. Lucan. lib. 5. 703.

Latum. Hor. 1. Epist. 2. 20. & Ovid. 6. Met. 704.

Lenta æquora jacent. Lucan. lib. 5. 434.

Æquora lenta jacent alto torpore ligata. h. e. Congelata, & in
glaciem concreta.

Liquidum. Stat. 1. Achill. 99.

Longum. Stat. 5. Theb. 484.

Longinqua. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 363.

Lunata, In modum bicornis lune recurva. Stat. 2. Sylv. 2. 13.

Magnum æquor metiri. Virg. 4. Georg. 388.

Magna æquora furgunt. Virg. 3. Æn. 196.

Maris æquora. Hor. 4. Od. 5. 10.

Maris æquor arandum est tibi. Virg. 2. Æn. 780.

— Longa tibi exilia, & vastum maris æquor arandum.

Minax. Ovid. 19. Epist. 85.

— Nam meminì, quum te favum veniente minaxque
Non minus, aut multo non minus æquor erat.

Mobile. Ovid. 2. Epist. 128.

Mollia. Ovid. 22. Epist. 113.

Nigrum. Hor. 3. Od. 27. 23.

Patulum, i. e. Patens campus. Sil. Ital. lib. 13.

Pervia velis. Lucan. lib. 5. 439.

Placida. Virg. 8. Æn. 89.

Ponti æquora. Virg. 1. Georg. 469. Ubi Servius, Non sine causa addi-
dit Ponti: quia sunt & Campi æquora.

Ponti æquora. Lucret. lib. 1. 8. i. e. Tranquillitas atque æqualitas maris:
Mare nullis ventis concitatum, & idcirco æquabile & tranquillum.

Lambinus.

Procelloſum. Valer. Flac. 3. Argon. 621.

Proſciſſum. Virg. 1. Georg. 97.

— Et qui, proſciſſo quæ ſulcatat æquore terga. Ubi Servius, i. e.
terram quam araverat.

Pulvereuum, Campus pulverulentus, Planities pulverulenta. Stat. 11.
Theb. 403.

Quieto æquore ferri. Hor. Epod. 11. 10.

Rapidum. Valer. Flacc. 4. Argon. 470.

Recuſſum. Valer. Flacc. 5. Argon. 166.

Reſſum. Sil. Ital. lib. 2.

Revoluta. Virg. 10. Æn. 256.

Rubrum æquor Oceani: propter occidentis in eo ſolis radios. Virg. 3.
Georg. 159.

Rubrum æquor, Mare rubrum, sive Erythraum. Claud. 1. in Ruſſ. Et
7. Paneg. ad Anon. 10. 168.

Sæva. Stat. 1. Sylv. 80. Et Ovid. 18. Epist.

Salfum. Lucret. lib. 3. 492. & 5. 1079.

Sinus æquorum. Sen. in Hippol. i. e. Marium.

Simota æquora. Sil. Ital. lib. 2.

Sinuosa. Valer. Flacc. 3. Argon. 277.

Spumantia. Claud. in laudibus Seren. 29. 124.

Spumosa. Sil. Ital. lib. 17.

Spumofum. Lucan. lib. 2. 627.

Stratum. Virg. 9. Ecl. 57. V. Silet æquor.

Sulcata, i. e. quasi in sulcos roſſis navium sciffa. Sen. Agam. 6.

Summum æquor faxi, h. e. Superficies ac planities. Lucret. lib. 3. 905.

Summa. V. Sternunt venti æquora.

Toto æquore aliquem agere præcipitem, i. e. Per totum campum urgen-
do persequi. Virg. 5. Æn. 456.

Turbida. Lucret. lib. 5. 998.

Tuta æquora tenere. Virg. 5. Æn.

Tranquillum. Claud. 5. Paneg. 10. 154.

Truculentum. Catull. in Argon. 64. 179.

Tumefacta. Sil. Ital. lib. 16.

Tumida. V. Placare æquora, & Sternunt venti æquora.

Vacuo æquore patent campi. Virg. 12. Æn. 710.

Valium æquor currere. Virg. 3. Æn. 191.

Ventofum. Ovid. in Ibin. 593. Et Virg. 6. Æn. 206.

Undivagum. Virg. de ortu Solis.

Undosum æquor. Virg. 4. Æn. 313.

Arare æquor maris. Virg. 2. Æn. 780.

Caneſcunt æquora. Ovid. 3. Epist. 65.

Ciere æquora imo fundo, i. e. A fundo commovere. Virg. 2. Æn. 419.

Commovere æquora dicunt venti. Lucret. lib. 2. 765.

Concurrunt æquora. Lucan. lib. 5. 607.

— motaque poſunt
Æquora ſubductis etiam concurrere ventis.

Conſcendere navibus æquor. Virg. 1. Æn. 381.

Currere æquora. Virg. 5. Æn. 235.

Egeret æquora fundo. Stat. 5. Theb. 393. h. e. Aquam marinam e
fundo navis egeret.

Evertere æquora ventis. Virg. 1. Æn. 43. Stat. 5. Theb. 704.

— en validis ſpumant everſa lacertis
Æquora.

Fervet æquor. Virg. 1. Georg. 327.

— fervetque fretis ſpirantibus æquor.

Frangere æquora vado. Lucan. lib. 2. 401.

Lustrare æquor navibus. Virg. 3. Æn. 377.

Mergere aliquem æquore. Virg. 6. Æn. 348.

Mergere aliquem ſub medio æquore. Virg. 6. Æn. 342.

Milicetur æquor magnis clamoribus. Virg. 4. Æn. 411.

Navigare æquor. Virg. 1. Æn. 67.

Percutere æquora multis claſſibus. Lucan. lib. 3. 287.

Permenſi claſſibus æquor. Virg. 3. Æn. 157.

Perſonat aliquis æquora. Virg. 6. Æn. 171. de Miſeno tubicine Æneæ,
Sed tum forte cava dum perſonat æquora concha
Demens, &c. Ubi Servius: Perſonat, perſonare facit: aut per
æquora ſonat.

Placare æquora. Virg. 1. Æn. 142. Et Ovid. 11. Met. 432.

Proſcindit navis æquor roſtro. Catull. in Argon.

— Quæ ſimulac roſtro ventofum proſcindit æquor.

Quieſcunt alta æquora. Virg. 7. Æn. 523.

Reſundere æquor in æquor. h. e. Aquam marinam e navi rejicere in
mare. Ovid. 11. Met. 488.

Egerit hic fluctus, æquorque reſundit in æquor.

Secare æquor. Valer. Flacc. 4. Argon. 271.

Secatur æquor puppe. Ovid. 11. Met. 432.

Silet æquor. Virg. 9. Ecl. 57.

— Et nunc omne tibi ſtratam ſilet æquor: & omnes
(Alpice) ventofis ceciderunt murmuris aure.

Spumefcunt remo æquora. Ovid. 2. Epist. 87.

Sternunt venti æquora. Virg. 5. Æn. 763. Placidi ſtraverunt æquora venti,
Rurſus v. 821. — tumidumque ſub axe tonanti
Sternitur æquor aquis: fugiunt vaſto æthere nimbi.

Superare æquor, Evadere, & velut vincere enatando. Ovid. in Ibin. 593.

Aut ubi ventofum ſuperaris naufragus æquor,
Contacta percas, ut Palinurus, humo.

Temperare. i. e. Regere. Virg. 1. Æn. 150.

— Et vaſtas aperit Syrtis, & temperat æquor.

Tenent venti æquora. Ovid. 11. Met. 433.

Tentare æquora fuga, Experiri an per mare poſſis aufergere. Virg. 2.
Æn. 176.

— Extemplo tentanda fuga canit æquora Calchas.

Tepent æquora. Stat. 1. Sylv. 2. 89.

Tingui æquore. Virg. 1. Georg. 246.

Arctos, Oceani metuentes æquore tingui. Idem 7. Æn. 811.

— Vel mare per medium, fluctu ſuſpenſa tument
Ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas.

Turbant æquora venti. Lucret. lib. 2. 1.

Verrere æquora. Virg. 3. Æn. 201. Et 5. Æn. 778.

Verrunt delphines caudis æquora. Virg. 8. Æn. 673.

Verrere æquora remis certantibus. Virg. 3. Æn. 668.

Verrunt æquora venti. Lucret. lib. 5. 267.

Vibrare æquora. Sen. Agam. 6.

Vorat æquore navem vortex. Virg. 1. Æn. 117.

— aſt illic ter fluctus ibidem
Torquet agens circum, & rapidus vorat æquore vortex.

Idem 3. Georg. 117.

— ac per aperta volans, oculo liber habenis,
Æquora, vix ſumma veſtigia ponat arena. i. e. Per campos patentis.

Æquor pro Terra. Virg. 1. Georg. 50.

— Ac prius, ignotum ferro quam ſcindimus æquor. Ubi Servius:
Æquor modo terram accipe, ab æqualitate dictum: unde & maria,
æquora dicuntur.

Æquor, Campus. Virg. 12. Æn. 333.

Ævum æquale. Virg. 3. Æn. 491.

Et nunc æquali tecum pubesceret ævo.

Æquales ævi. h. e. Ætate partes. Sil. Ital. lib. 3.

Æqualis ab omni parte. Ovid. 1. Met. 350.

Æqualis animis & annis. Ovid. 1. Met. 790.

— Fuit hic animis æqualis & annis

Sole fati Phæton.

Æqualis & impar, contraria. Cic. in Orat. 205. Idque quando, aut cur :

quibusque partibus, pluribus an singulis, imparibus an æqualibus.

Æqualis & nota memoria. Cic. in Bruto 244. Non puro existimare, te

ambitione me labi, quippe de mortuis, fed ordinem sequens, in memoriam notam & æqualem necessario incurro.

Æqualem ætatis suæ memoriam deposcit. Cic. 1. de Legib. 8. Ipse autem æqualem ætatis suæ memoriam deposcit, ut ea complectatur quibus ipse interfuit.

Peccata esse æqualia contendunt Stoici. Cic. in Parad. 3.

Par & æqualis. Cic. in Orat. 127. Sed erit rebus ipsis par & æqualis oratio.

Pares & æquales inter se iuribus. Cic. 1. de Orat. 83.

Parem & æqualem verbis vitam agere. Cic. in Sallust. 1.

Æqualis temperis. Plin. lib. 34. cap. 2. de ære Corinthio. Tertium in quo æqualis omnium temperis fuit. i. e. Metalla pari portione mixta.

ÆQUALITAS, ætis f. [ισότης] denom. Similitudo, paritas. Cic. in Topic. Multa autem sunt quæ æqualitate ipsa comparantur.

Ad æqualitatem redigere, pro Æquare. Plin. lib. 30. cap. 13. Carnesque excrecentes, ad æqualitatem redigit: explet quoque, & ad cicatricem perducit.

Exuere æqualitatem. Tacit. 3. Ann. 74. At postquam exuï æqualitas, & pro modestia ac pudore ambitio & vis incidebat, provenere dominationes.

Fraterna æqualitas. Cic. pro Ligar. 35. Quis est qui horum consensum confrangentem & pene confutum, in hac prope æqualitate fraterna non noverit.

Similitudo æqualitasque verborum. Cic. in Partit. 21. Habeatque similitudinem æqualitatemque verborum.

Æqualitas vestra, & pares honorum gradus. Cic. in Brut. 156. Simul illud gaudeo, quod & æqualitas vestra, & pares honorum gradus, & arcium studiorumque quasi finitima vicinitas, tantum abest ab obreccatione invidia, quæ solet lacerare plerosque, uti ea non modo non exulcerare vestram gratiam, fed etiam conciliare videatur. Æqualitas vestra, i. e. Vestrarum ætatum.

ÆQUALITER, [ἴσμενος] Adv. qualitates; five (ut alii volunt) quantitates. Liv. 2. Captivum agrum plebi quam maxime æqualiter darent. Ovid. 5. Fast. 109.

Gratia Pieridum nobis æqualiter adfit.

Æqualiter abrogare fidem, i. e. Tam uni quam alteri. Cic. 4. Acad. 36.

Æqualiter omnibus abrogatur fides.

Æqualiter irruere. Cic. pro Milon. Quanquam hæc quidem jam tolerabilia videbantur, est æqualiter in Rempublicam in privatos, in longinquos, in propinquos, in alienos suos irruerat.

Pariter æqualiterque. Cic. de Amicit. 56. Ut nostra in amicos benevolentia, illorum erga nos benevolentia pariter æqualiterque respondeat.

ÆQUO, [ἴσμενος] are. est Æquum, live Æquale facere, complanare. Plin. Æquato deinde pavimento, infunditur oleum. Virg. 1. Georg. 178.

Area cum primis ingenti æquanda cylindro.

Æquare solo urbes, domos, turres, ædificia, Usque ad superficiem terræ dirucere & complanare. Liv. 4. Bell. Pun. Solo æquata omnia inter salinas ac portam Carmentalem.

Æquare solo Dictatnam, metaphorice dictum pro Abrogare, omnino que abolere. Liv. 6. Solo æquande virt Dictaturæ, Consulatusque : ut caput attollere Romana plebes possit.

Amorem æquare, In amore respondere. Virg. 6. Æn. 474. de Didone apud inferos visa ab Ænea,

— conjux ubi pristinus illi

Respondet curis, æquatque Sichæus amorem.

Æquare cælum videtur pontus: i. e. Æque altus esse ac cælum. Ovid. 11. Met. 497.

Ducem vadentem æquare passibus. h. e. Incedere æque celeriter atque dux. Virg. 6. Æn. 263.

Formas veras imitamine æquare: h. e. Imitari & repræsentare. Ovid. 11. Met. 626.

Laborem operum æquare iustis partibus: h. e. Laborem æqualiter in omnes parti, suum cuique opus assignando. Virg. 1. Æn. de Didone 511.

Labores æquare lacrymis. Virg. 2. Æn. 362. Servius, Hypallage, pro Laboribus æquare lacrymas.

Nondum munia comparis æquare dicitur juvenca, ab Hor. 2. Carm. 5. 2. i. e. Juvenca nondum potest officia & labores comparis ex æquo præstare.

Nomen claris virtutibus æquare. Ovid. 2. de Ponto, 3. 1.

Numerum æquare cum navibus. Virg. 1. Æn. 197.

Nec prius abstitit, quam septem ingentia victor Corpora fundat humi, & numerum cum navibus æquet.

Æquare, cum dativo. Virg. 6. Æn. 785.

Imperium terris, animos æquabit olympo.

Æquare pondus, aut temperamentum. Plin. lib. 19. cap. 8. Eruca præcipue frigorum contemptrix, diversæ est quam lactuca nature, concitatrix Veneris. Idcirco jungitur illi fere in cibis, ut nimio frigori par fervor immitus temperamentum æquet. h. e. Æquale faciat.

Æquat pretia excellentium margaritarum. Plin. lib. 19. cap. 1.

Æquare quempiam re aliqua, est Ea in re illi se æqualem five parem præbere. Liv. 1. Quin ea arte æquasset superiores reges.

Æquare cursu. Liv. 1. Bell. Maced. Quantum equidem velocissimi pedites cursu æquare poterunt.

Æquare picturam alicujus. Plin. lib. 35. cap. 11. Eam enim picturam primus invenit: quam postea imitari sunt multi, æquavit autem nemo.

Æquare se cum alio, Parem se illi facere. Cic. in Lael. Qui sunt in amicitia conjunctionisque necessitudine superiores, se æquare cum inferioribus debent.

Æquare se alicui. Cic. in proœm. Off. 3. Ut non solum orationes meas,

sed hos etiam de philosophia libros, qui se iam illis fere æquantur, studiosè legas.

Æquari cum aliquo. Cic. 3. de Legib. 24. Inventum est temperamentum, quo tenores cum principibus æquari se putarint.

Æquare confereque fecerit alicujus cum alterius feceribus. Cic. 3. Ver. 21. Omnium ante damnatorum fecerit, furti, flagitii, si in unum locum conferantur, vis cum hujus parva parte æquari, confertique posse.

Æquare alicum alicui, pro Comparare. Liv. 4. Dec. lib. 1. Ne æquaveritis Annibali Philippum, ne Carthaginensibus Macedonas: Pyrho certe æquabitis.

Æquare, Cum æquitate, seu Æqualiter dividere. Liv. 6. Bell. Pun. Ita æquante fortuna suspensa omnia utrinque erant, integra spæ, integro metu.

Æquare, Continuare. Virg. 9. Æn. 308.

— felix si protinus illum

Æquasset nocti ludum.

ÆQUA RUS, Partic. [ἴσμενος] ut, Æquate auræ. Virg. 5. Æn. 844.

Æquate spirant auræ. Ubi Servius, Æquate, prosperæ: ut, Æquati classem procedere volis.

Æquata nox diel, h. e. Æqualis. Plin. lib. 2. cap. 19.

Æquati numero. Virg. 7. Æn. 698. Ibant æquati numero. i. e. Digesti in ordinem. Servius.

Æquato omnium periculo. Cæsar 1. Bell. Gall. 25. Cæsar primum suo, deinde omnium et conspectu remotis equis, ut æquato omnium periculo spem fuge tolleret.

Æquatis viribus, i. e. Paribus. Liv. 3. Bell. Pun. Deinde concursu facto, æquatisque viribus, atrox esse coepit pugna.

Vela æquata. Virg. 4. Æn. 587.

ÆQUALITIO, ðnis, f. Proprie dicitur Ipse æquandi actus: ut, Difficilis est ejus loci æquatio.

Æquatio, pro Æqualitate. Liv. 4. Nec excellere unum aut alterum ordinem in civitate, sed per æquationem ad dignitates fore creditit, ut multi essent, qui arma pro patria ferrent.

Æquatio bonorum. Cic. 2. Off. 8. Capitalis oratio est ad æquationem bonorum pertinens: qua pelle, que potest esse major? i. e. Ut non plura bona possideret unus quam alius.

Æquatio gratiæ, dignitatis, suffragiorum. Cic. pro Murc. 47. Ut omnes & dignitatis & gratiæ gradus tollerentur.

Æquatio juris. Liv. 1. Dec. lib. 8. Si fœdus est: si societas æquatio juris est: cur non omnia æquantur?

A E R

ÆER, æris, m. sine plurali, [ἀήρ] Unum ex elementis. Plin. lib. 2. cap. 5. Proximum spiritus: quem Greci, nostrique eodem vocabulo æra appellant. Vitalem hunc, & per cuncta rerum mensibem, totoque consertum: cujus vi suspensam, cum quarto æquatum elemento, librari medio spatio tellurem. Cic. 2. de Nat. Deor. 91. Principio enim terra sita in media parte mundi, circumfusa undique est hac animali spiritibusque natura, cui nomen est Æer. Græcum illud quidem, fed perceptum jam tamen usu a nostris: tritium est enim pro Latino.

Ær, Altitudo. Virg. 2. Georg. 123.

— ubi æra vincere summum

Arboris haud ulle jactu potuere figitæe. Nonius 4. 18.

Ær, Sonus, vel status aut spiritus. Varro Andabatis, Anima, ut conclusa in vesica, quando est arcu ligata, si perculeris, æra reddet. Nonius.

Ær, apud Homerum & Ennium genere foemino legitur. Gell. lib. 13. cap. 19. Ennius in Annali duodevicesimo, ære sulva dicit, non sulvo: non ob id solum, quod Homerus ἀήρα παθῆναι dicit, sed quod hic sonus (opinor) vocaliter est vitus & amoenior.

Ærem sunt qui dici putant ἀήρ τὴν ἀήρα, quod terram ferat, vel quod ab ipsa feratur. Aliis magis aridet ἀήρ τὸ ἀήρα, quod Spiro significat, unde & producit ultimam. Lucan. lib. 1.

— dum terra fretum, terraque levabit

Ær, & longi ventum Titana labores.

Æres, numero plurali dixit Vitruv. lib. 1. Novissè, inquit, oportet æres locorum, qui sunt salubres aut pestilentes. Lucret. lib. 4. 292.

Æribus binis quoniam res consistit utrinque.

Æstus æris. Ovid. 3. Amor. 2. 39.

Caliginis ær, i. e. Caliginosus. Lucret. lib. 4. 339.

Sonitus & ardore æris. Cic. in Topic. 20. Deinceps æri volatus avium atque cantus: deinde ejusdem æris sonitus & ardore.

Aspiratio æris. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Animantes autem aspiratione æris sustentantur, ipseque ær nobiscum videt, nobiscum videt, nobiscum sonat.

Vitium æris. Virg. 7. Ecl. 57.

Æret ager: vitio moriens litit æris herba.

Agitabilis ær, i. e. Mobilis, qui facile huc illuc impellitur. Ovid. 1. Met. 75.

Apertus. Lucret. lib. 3. 603.

Ater, i. e. Obscurus, cui Candens opponitur. Lucan. lib. 4. 74.

Callus lumine, i. e. Privatus. Lucret. lib. 4. 369.

Circumfusus. Ovid. 1. Met. 12.

Concretus, i. e. Densus. V. Ær fufus.

Craffus nobis offunditur. Cic. 4. Acad. 81. Dicit me acris videre, quam ullos pisces fortasse, qui neque videntur a nobis, & nunc quidem sub oculis sunt, neque ipsi nos suspicere possunt. Ergo ut illis aqua, sic nobis ær craffus offunditur. Hor. 2. Epist. 1. 244.

Densus. Hor. 2. Carm. 7. 13.

Densatus & laxatus, contraria. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Lucis egens. Ovid. 1. Met. 17.

Elifus, i. e. Impulsus. Ovid. 1. Met. 466.

Exilis. Stat. 6. Theb. 639.

Maxime frigidus. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Ipse vero ær, qui natura est maxime frigidus, minime est expers caloris. Ille vero & multo quidem calore admittit esse: ipse enim oritur ex respiratione avium. Earum enim quasi vaporem quidam, ær hibendus est. Is autem exiit motu ejus caloris qui aquis continetur: quam similitudinem

tudinem cernere possimus in his aquis quæ effervescunt subditis ignibus. Ovid. 1. Amor. 13.
 Aër fufus & extenuatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 10. Exin mari finitimus aër die & nocte distinguitur. Isque tum fufus & extenuatus sublime fertur: tum autem concretus, in nubes cogitur.
 Gelfidus. V. Tenuare aërem.
 Humidus. Lucan. lib. 4. 71.
 Immenfus. Tibul. lib. 4. 1. 19.
 Jucundior. Claud. in Nupt. Honorii & Mariæ. 238.
 Largus. Lucret. lib. 4. 892.
 Laxatus. V. paulo ante, Aër denfatus & laxatus.
 Liquidus, i. e. Purus. Virg. 1. Georg. 404.
 Liquidus & purus. Plin. lib. 2. cap. 23.
 Liquidum aëra lambere. Stat. 5. Theb. 524.
 Lucidus. Ovid. 1. Fast. 105.
 Madentem rore aëra fufpirare. Lucan. lib. 6. 370. h. e. Exhalare, vel fufum exhalare, emittere, expirare. defumine.
 Magnus. Virg. 1. Æn. 300.
 Mobilis. Lucret. lib. 4. 891.
 Morbidus. V. MORBUS.
 Nebulosus & rofcidus aër a flumine. Plin. lib. 21. cap. 7.
 Niger. Virg. 1. Georg. 428.
 Nimbofus diffilit aër. Lucan. lib. 5. 631.
 Nitidus. Stat. 1. Sylv. 3.
 Nudus, i. e. Apertus. Stat. 9. Theb.
 Obscurus. Virg. 1. Æn. 411.
 Pallote obftus. Lucan. lib. 5. 627.
 Pacatus, i. e. Tranquillus & ferenus. Lucret. lib. 3. 293.
 Pefifer aër favit. Claud. de Bell. Gild. 15. 514.
 Piger. Plin. 2. Epit. 17. Cryptoporticus patentibus fenestris Favonios accipit, transmittitque: nec unquam aëre pigro & manente ingravescit. i. e. Gravior fit inhabitantibus. Nam ubi aër quiescit ac filet, densior est & pestilentior.
 Placidus, Placatus. Lucret. lib. 3. 303.
 Pluvius. Stat. 5. Sylv. 1. 104.
 Pronus, i. e. Deorfum vergens. Ovid. 14. Met.
 Purpureus. Ovid. 6. Met. 47.
 Purus. Lucret. lib. 4. 328.
 Purus & tenuis: cui opponitur, Cælum crassum atque concretum. Cic. 2. de Nat. Deor. 42.
 Quietus. Virg. 5. Æn. 216.
 — mox aëre lapfa quieto
 Radit iter liquidum, i. e. Secat purum aërem. Servius.
 Rarus. Lucret. lib. 2. 106.
 Rofcidus. Plin. lib. 21. cap. 7.
 Stridulus. Lucan. lib. 7. 475.
 Tabificum aëra refolvere. Lucan. lib. 5. 3.
 Temperatus. Cic. 2. de Divin. Non verifimile solum, sed etiam verum esse censent perinde utcumque temperatus fit aër, ita pueros orientes animari atque formari, ex eoque ingenia, mores, animum, corpus, actionem vite, casus cujusque eventusque fingi.
 Tenebrosus. Virg. 5. Æn. 839.
 Tenuem aëra carpere. Virg. 4. Georg. 311.
 Tenuiffimus. Ovid. 15. Met. 248.
 Tepidus. Ovid. 1. Fast. 155.
 Torridus. Propert. lib. 2. 28. 3.
 Toto aëre ningit, i. e. Per totum aërem. Virg. 3. Georg. 367.
 Turbidus aër fpargitur. Claud. de Aponi balneis. 49. 35.
 Vacuus. Virg. 3. Georg. 109.
 Vagus. Tibul. lib. 4. 1.
 Violentior. Lucan. lib. 5. 717.
 Candefcit aër. Ovid. 6. Met. 49.
 Captare aëra auribus. Virg. 3. Æn. 514.
 Haud fignis ftrato furgit Palinurus, & omnes
 Explorat ventos, atque auribus aëra captat. Ubi Servius, Naturale enim est, ut a qua parte flaturus est ventus, ad eam auris admota frigidior fiat.
 Cogitur aër in nubem. Virg. 5. Æn. 20.
 Concipit aërem buccina, i. e. Vento inflatur infpirante & canentetubicine. Ovid. 1. Met. 119.
 Condenset fe aër. Lucret. lib. 1. 393.
 Difcutere aëra, i. e. In diverfas partes quaterere ac difjicere. Lucret. lib. 6. 831.
 Diffilit aër. Lucan. lib. 5. 631.
 Ducitur aër. Lucret. lib. 4. 936.
 Interioriorem etiam partem fpirantibus aër
 Verberat, hic idem cum ducitur, atque reflatur. h. e. Cum emititur & recipitur. Spirantibus, i. e. Animalibus.
 Findere aëra. Ovid. 4. Met. 666.
 Fluit aër. Lucret. lib. 5. 637.
 Lambere aëra. V. paulo ante, Liquidum aëra lambere.
 Mulcere aëra concentibus. Ovid. 1. Fast. 155.
 Odorata aëra fumis. Ovid. 15. Met. 734. — & odorant aëra fumis.
 i. e. Odoribus replent. Al. Adorant.
 Offunditur nobis aër. V. paulo ante, Aër crassus, &c.
 Permetiti. Lucret. lib. 6. 1140.
 Aëra permenfus multum, camposque natantes.
 Perrumpere. V. PERRUMPO.
 Pifcari in aëre. h. e. Stulta conari & præpoftera. Plaut. Afin. 1. 1. 86.
 Jube una me opera pifcari in aëre, venari autem jaculo in medio mari.
 Protrodere, Agere, Propellere. Lucret. lib. 4. 247. eodem fenfu dicuntur.
 Reflatur aër. Lucret. 4. 936.
 Refolvere aëra. V. paulo ante, Tabificum aëra refolvere.
 Rumpere. Ovid. 4. Met. 124. — icibus aëra rumpit.
 Savit aër pefifer. V. paulo ante, Pefifer aër.
 Secare aëra pennis. Cic. in Arat.
 Siler aër. Ovid. 7. Met. 187.
 Immotæque filent frondes, filet humidus aër.
 Temperare aërem. Virg. 3. Georg. 336.

Solis ad occafum, cum frigidus aëra Vesper
 Temperat, & falvus reficit jam rofcida Luna. Ubi Servius: Temperat, refrigerat.
 Tentare. Ovid. 6. Epit. 161.
 Cum mare, cum terras confumpferit, aëra tentet. i. e. Per aëra volet Medea.
 Tennare. Stat. 1. Theb. 338.
 Volvere. Lucret. lib. 4. 287.
 Aër etiam dicitur Tuborum cavitas, qua aëra trahunt fistule. Sen. 3. Quæft. Nat. 24. Facere folemus formas, in quibus aëre tenui fistulas ftruimus. [Nuge. Ær Ald. & codd. emendatioris.
 In plurali numero dixit Vitruvius 1. 1. Aëres locorum, qui funt falutares aut pestilentes. conf. Lucret. lib. 4. 291. & 5. 644.
 Aër & Æther in MSS. confunduntur obfervante Drakenb. ad Sil. 13. 527.
 AERIUUS, [ærius] Adj. Qui in Topic. 77. Deinceps aërii volatus avium atque cantus. i. e. Qui funt in aëre.
 Aditus aërios rumpere alicui. h. e. Iter per aërem. Ovid. 18. Epit. 44.
 Avis, Per aërem volans. Ovid. 1. de Arte Am. 26.
 Columbe. Ovid. 3. de Ponto 3. 19.
 Curfus, i. e. Volatus. Ovid. 6. Met. 709.
 Genus animantium pennigerum & aërium. Cic. de Univerf. 31.
 Grues. Virg. 1. Georg. 375.
 Iter aërium pervolare. Ovid. 2. Fast. 252.
 Palumbes. Virg. 3. Ecl. 69.
 — aëria quo congefere palumbes, i. e. Altius in aëre volantes.
 Venti. Catul. 64. 142.
 Vias aërias carpere. Ovid. 2. de Arte Am. 44.
 Volucres. Lucret. lib. 1. 12.
 Aërium, per Alto, fublimi. Virg. 1. Ecl. 59.
 Nec genere aëria celfabit turtur ab ulmo.
 Alpes aëria, Alta. Virg. 3. Georg. 474. Ovid. 2. Met. 226.
 Arces, i. e. Alta. Virg. 3. Æn. 291.
 Altra. Virg. 5. Æn. 518. al. leg. Ætheria.
 Acumen, i. e. Alum. Catul. 64. 240.
 Cupreffus. Catul. 64. 291.
 Murus, i. e. Altus. Valer. Flac. 6. Argon. 553.
 Quercus. Virg. 3. Æn. 680.
 Rupes. Virg. 4. Georg. 508.
 Spes. Arnob. h. e. Caffa, ut exponit Meurfus Exerc. Crit. p. 17.
 Mel. Virg. 4. Georg. 1.
 Protinus aëri mellis celestia dona
 Exequar. Mel aërium vocat, quia ex rore colligitur qui ex aëre defluit.
 AERIA, æ. f. Dea Juno ab aëris regno nuncupata. Mart. Capell. 2. p. 38. Eit & urbs Gallia. Strab. lib. 4.
 AERINUS, Adj. Cæruleus, vergens in aërium colorem. ut, Aves aërinæ Tertull. de Habitu Mulier. cap. 8. Vide Salmat. Exerc. Plin. pag. 399. 770.
 AERIPES, ædis. [æripes] Adj. fignificat Celerem, quasi aërios pedes habentem, h. e. leves. Virg. 6. Æn. 802.
 Fixerit aripedem cervam licet. Dnas fyllabas in diphthongum contraxit, metri gratia, Aripedem, pro Aripedem. Alii tamen quasi compofitum eflent non ab Aer, fed ab Æs, ἄριστος pedes interpretantur, i. e. folidos, indefatigabiles pedes habentem. Ita Homer. ἄριστος πεδῶν. Iliad. θ. v. 41. & v. v. 23. V. Scal. in Aufon. 1. 16. p. 48. qui ab Æs, æris, derivat, & AERIPES infra poft æs.
 ÆRA, æ. [æra] Herba est inimica fegetibus, de qua fic Plinius, lib. 18. cap. 17. Est herba quæ cicero necat & ervum, circumligando fe: vocatur orobanche: triticum fimili modo æra. Et paulo poft, Æra granum minimum est, in cortice aculeato. Cum est in pane, celerrime vertiginose facit: aiuntque in Asia & Græcia balneatores cum velint turbam pellere, carbonibus id femem injicere. Hactenus Plinius. Latini Lolium appellant. Virg. 5. Ecl. 37.
 Infelix lolium, & fteriles dominantur avena.
 ÆRINUS, Adj. [ærinus] i. e. Loliaceus, ab Æra. Plin. lib. 22. cap. 25. Ærina farina magis cæteris purgat ulcera vetera. Idem lib. 21. cap. 19. Panis vero cum melle & ærina farina. Sic enim Hermolaus legit, quem Calepin. fequitur: quanquam in aliis legatur, Avena farina.
 A. ER. A. i. e. Annus erat Augufti, quibus in unum contractis factum est barbarum vocabulum ÆRA. Auctor Genef. Sepulved. in lib. de Correctione Anni. Sed rectius alii ab Æs deducunt, cujus plur. Æra fuerunt Nummi, quibus utebantur calculatores ad rationes fubducendas. Nam pofteriores Latinorum fepe neutra pluralia in Genium convertunt; fic Æras appellantur, quæ Cicero & Lucilius Æra dixerant. Vid. Cic. apud Non. 3. 18. & Lucil. apud eundem 2. 42. V. Scalig. de Emendatione Temp. eo loco, quo de Hispanica, quam vocarunt, Æra difputat. Æram præterea pro Numero dato dixiffe veteres non uno exemplo Salmatus Exerc. Plin. p. 483. erudite oftendit. Scaligeri lentianiam approbat etiam Reinef. de Lingua Punic. in Epilog. Baron. Martyrol. p. 655.
 ÆRÆ, [Æræ] Oppidum est Macedoniae, cujus incolæ Ærei dicuntur. Alterum ad Hellefpontum a quo Gentile Ærates [Æræ] Tertium in Ionia. V. Steph. de Urbibus.
 ÆRANTHEMIS. V. ANTHEMIS.
 ÆRARIUM, & cætera id genus. V. æs, æris.
 ÆRERNERI, Julius Firmic. lib. 6. cap. 31. fub fin. Muficos faciunt, qui lyra vel harenarios, vel ærenervos dulci modulatione percutiant. Sed apparet locum eflē mendofum, legendumque, qui lyra vel citharæ nervos dulci modulatione percutiant.
 Potius dicerem Ærenervi, Corrupta vox apud Jul. Firmicum. V. in NERVUS. H. St.
 ÆREUS, & AERIPES. V. AER.
 ÆRICA, æ. f. interprete Theodoro, Pifcis est qui Græce Chalcis dicitur. Est autem Pifcis fluvialis carnivorus, qui quodammodo fridit, & ter in anno parit, gregatimque fua ova gurgiti altiori mandat congelta. Vitio infeltatur diro, ut pediculi fub branchiis innati plurimi interiant: quod nulli ex cæteris accidit. Author Ariftot. lib. 8. de Hift. Animal.
 ÆRIDES, [æridis] Genuæ funt & Beryllorum generis. Plin. 37. cap. 5.

ÆRIZUSA, æ. Jaspis aëri similis. Plin. lib. 37. cap. 8. Plurimæ ferunt jaspideum gentes. Smaragdo similem Indit. Cyprus duram glaucoque pingui: Perle aëri similem, ob id vocatur *Ærizaia*. Cælo autumnali matutino similis. Diof. s. 160. *æζιζου*, m.
ÆROMANTIA, [*æρομαντεια*] Divinatio ex aëre.
ÆROMELIA, [*æρομελια*] Liquor est in Syria præcipue, & Arabia sereno cælo ex aëre defluens, sub exortu Vergiliarum, plantisque adhærens, & deinde duritiam quandam colligens. A quibusdam ros Syriacus, a recentioribus Manna dicitur. Ruell. lib. 1. cap. 24.
ÆRÖPE, cs. Aëri uxor, a Thycite adulterio corrupta. Ovid. 2. de Trist. 391.
 Si non Aëropem frater secleratus amasset.
 Averfos Solis non legerimus equos. Male quidam hoc nomen per æ diphthongum scribunt. *Æροπη* Græce dicitur. V. Homerus & Callimachus.
 Fuit & altera Aërope Cephei filia, de qua vide in dictione Aphnaus Mars.
ÆRÖPES, [*æροπες*] Avis genus, quod parentes senio confectos alit, Aristotele teste, quod & de Ciconis memoratur.
 Item est gens Troezeniorum.
ÆRÖPUS, Martis & Aëropes filius, de quo Pausan. in Arcad.
ÆROPEUS, i. [*æροπευ*] Macedonie rex, si quando erat ab negotiis feriatu, *æροπευ*, i. e. mensilis, & lychnidia optime construere consueverat. Et propterea Cato dicere solebat, Non minus otii, quam negotii clarorum virorum rationem extare oportere. V. Cæc. Antiq. Lect. lib. 11. cap. 3.
ÆRUGO, inis. f. [*ἄρουγος*] Rubigo in ære. ut Ferrugo in ferro. Columel. lib. 7. cap. 5. Vel æris ærugine infriata. Plin. lib. 34. cap. 12. & lib. 28. cap. 7. *Æs* contactum grave virus odoris accipere & æruginem, magis si deerecente luna id accidat.
Ærugo, poetice translaturum, pro Linguæ mordacitate, seu Maledicentia, vel Livore & invidia. Martial. lib. 2. 10.
 Uteris ore aliter nimisque ærugine captus,
 Allatras nomen, quod tibi cunque datum est. Hor. 1. Serm. 4.
 — hic nigre fuccus loglobinis, hæc est
 Ærugo mera.
Ærugo, item translate, pro Immodico pecuniæ & lucri studio propterea quod co, tanquam ærugine quadam, ingenia præclara, & ad res majores nata, corrumpuntur ac depravantur. Hor. de Arte Poet. 330.
 — at hæc animos ærugo, & cura pecuni
 Cum semel imberberit, &c. Lambinus. Sic & Apul. 1. Met. sub fin. *Ærugini* intentum pro Avaro dixit.
Ærugo, metaphoricæ ad segetum rubiginem transfertur apud Theophrastum lib. 4. de Causis Plantarum. appellatur enim Græce *æροζου*. Est autem *Ærugo* incidentis segetibus humoris Putrefactio, quo vitio fricæ marcidæ sunt, & in pulverem foetidum confractiles. Ruell. lib. 2. cap. 16. de *Ærugine*, Erythron Græci vitium hoc appellant, plenilunio fere accidens: quod & Rubigo frequentius dicitur.
Ærugo mordax. Sedulius.
 Non mordax ærugo vorat, non tinca sulcat.
Viridis, Martial. lib. 10. 33.
 Ut tu, si viridi tinctos ærugine versus
 Forte malus livor dixerit esse meos. i. e. Livore & maledictis.
Ærugo rasilis, [*ἄρουγος*] & *Ærugo* Scolicia, [*ἄρουγος*] Medicamenta sunt, de quibus Galen. lib. 9. Simplicium medicam. *Ærugo*, inquit, gustantibus aërem qualitate æffert, digerens, detrahens, & liquans, non tengeram modo, sed & duram carnem. Horum confectioem & naturam vide plene apud Diofcor. lib. 5. cap. 51. & 52.
ÆRUGINO, ære. Vulg. Int. Jac. 5. 3. Aurum & argentum vestrum æruginauit. Habet & Fulg. Ep. ad Ven. & Salvia. de Avar. 1. p. 31.
ÆRUGINOSUS, a, um. Adj. *Æruginis* plenus. Sen. de Brev. Vitæ cap. 12. Majorem dierum partem æruginosus lamellis consumit.
ÆRUMNA, æ. f. [*ἄρουνα*] Parer onerosus. Felt. Aliqui dicitur ab *Ære*, quod æris causa maximi sunt labores. Isidor. lib. 10. in A derivat a *Rumina*. Charistus aut. Enn. per E simplex scripturasse, quod mentem eruat. Sed alii cum Festo rectius ab *æρου*, gero, tollo, quasi *æρουσθην*. Cic. 2. de Fin. 118. Vel Herculis perpeti ærumnas: lic enim majores nostri labores non fugiendos, tristissimum tamen verbum ærumnas etiam in deo nominaverunt.
 Æterna ærumna. Cic. post redit. in Senat. 33. Quod si mihi æternam esse proposuit ærumnam arbitrarer, morte me ipse potius, quam sempiterno dolore multassem.
 Graves. Sen. Herc. 4.
 Miseria & ærumna. Cic. 5. de Fin. 95. Ut ubi virtus sit, ibi esse miseria & ærumna non possit.
 Ornatus ærumnis alterius. Cic. pro Sylla, 50. Exuviis al.
 Affici ærumnis. Lucret. lib. 3. 50.
 Omnibus ærumnis affecti denique vivunt.
 Exolvere ærumnas duas uno labore. Plaut. Amph. 1. 2. 26.
 Uno ut labore exsolvat ærumnas duas. De Alcmena loquitur, quæ uno partu geminos edidit, al. legunt, Absolvat.
 Incidere in ærumnas. Cic. Fam. 14.
 Perpeti ærumnas. Cic. 2. de Fin. 118.
 Ærumnæ omnes te premunt. Cic. in Parad. 2.
 Levare ærumnas fletibus. Sen. in Troad. 86.
 Superare ærumnas. Plaut. Pers. 1. 1. 2.
 Superavit ærumnis suis ærumnas Hercules.
ÆRUMNABILIS, Adj. [*ἄρουναβιλης*] Apuleius lib. 1. de Afin. a pr. Mox in urbe Latia advena, studiorum Quiritium indigenum sermonem ærumnabili labore aggressus excolui. *Ærumnabili* Elmenh. ut metrum posebat.
ÆRUMNABILIS, e. [*ἄρουναβιλης*] *Ærumnis* plenus. Lucret. lib. 6. 1228.
 Illud in his rebus miserandum magnopere unum
 Ærumnabile erat.
ÆRUMNOSUS, a, um. [*ἄρουνος*] Plenus ærumnis. Cic. 4. Tusc. 82. At eos qui se ægritudini dederunt, miseros, afflictos, ærumnosos, calamitosos.
 Ærumnosissimus. Cic. 3. Att. 23. & pro Cluent. 201.
 Infelix & ærumnosus. Cic. 7. Verr. 161.
 Ærumnosa & miseriarum compos mulier. Plaut. Epid. 4. 1. 32.
 Salum ærumnosum. Cic. 3. Tusc. 67.
 Nec tam ærumnoso navigassem salo. i. e. Per mare in quo tot labores tolerandi fuerunt. Versus est Ciceronis ex Græco.
 Vol. 1.

ÆRUMNATUS, Adj. [*ἄρουνατος*] Plaut. Capt. 3. 4. 108.
 Tum igitur ego ærumnatus, deartutus sum miser. h. e. Maltis ærumnis affectus. Nomen fectum morte Plautino.
ÆRUMNULA, æ. dimin. Felt. Plautus *Ærumnulus* refert furellas, quibus reliquas fercinas viatores gerebant, quarum usum quia C. Marius reulit, MVLII MARIANI postea appellabantur. Apud Plautum hodie non existat, nisi in Stich. 3. 1. 9. pro Misericis cum Doula legas *Ærumnulas*.
ÆRUSCO, V. post *æs* infra.

Æ S

Æs, aris. n. [*ἄραξ*] Genus est metalli. Ejus tria sunt genera, Regulare, Coronarium, & Caldarium. Plin. lib. 34. cap. 8. In Cyprio coronarium (& regulare est, utrunque ductile. Coronarium tenuiter in laminas: taurorumque selle tinctum, speciem auri in coronis lustrionum præbet. Idemque in uncias additis auri scrupulis fenis, præcænti pyropi bractea ignescit. Regulare & in alitis fit metallicis: Itemque Caldarium. Differentia, quod Caldarium funditur tantum, maleis fragile, quibus regulare obsequitur, ab aliis ductile appellatur, quæ omne Cyprum est. Sed & in cæteris metallis cura dicitur a Caldario. Omne enim purgatis diligentius igni vitis, excelsisque, regulare est. In reliquis generibus palma Campana. Hæc Plinius. Ubi verba, quæ uncinulis inclusimus, omittit Harduinus. *Æs* coronarium, *du leton*. *Æs* regulare sive ductile, *Æran*. *Æs* Caldarium, *Cypure*.
Æris appellatione aurum etiam per synecdochen continetur, Ulpiano in l. etiani 159. de Verb. Sign. Cæc. Antiq. Lect. lib. 10. cap. 2.
Æris metalla invenit Cinyra, Agriopæ filius, idque in insula Cypro. Plin. lib. 7. cap. 56.
Æs, pro Galca area, per metonymiam. Ovid. 8. Met. 32.
 Cum vero faciem dempto nudaverat ære. i. e. Deposita galca.
 Sic *Æs*, pro Kolbris navium: sicut enim ex ære. Virg. 1. Æn. 35.
 Vela dabant læti, & spumas falis ære ruebant. Valerius quoque 1. Argon. 688.
 — & spumas vomit ære tridentii. Hor. igitur 1. Carm. 1. 13. cum vellet longam navem significare, & rostratum firmamque, Trabem Cypriam dixit: ut area accipitur, quod Cyprus olim metalla aris haberit, & in ea prima fuerit aris inventio, ut testatur Plin. lib. 34. cap. 2. [*Quin* potius Poëtica Synecdoche est, ubi Species insignis aliqua pro genere ponitur. Notum vero, Cyprum fuisse clatibus nobilem. Trabs autem per metonym. pro Navi. V. Schol. Cruquian. Sic *Æra* pro Operibus ex ære factis. Virg. 1. Georg. 480.
 Et moctum illacrymat templis ebur: æraque sudant. Idem in 3. Georg. 363.
 Æraque diffiliunt vulgo: vestesque rigescunt. Species metonymie: ut ferrum pro gladio. Hor. 4. Carm. 8. 2.
 Sic *Æs*, Pecunia ex ære facta. Vetere enim primum signatam pecuniam ex ære habuerunt. Cato, Fundum aribus suis emptum pollicebant. Ter. Phorm. 3. 2. 26. Ancillam ære emptam suo.
Æra, n. pl. Cic. Hortensio, Quid in, inquam, foles, cum rationem a dispensatore accipis, si æra lingua probasti, summam quæ ex his confecta sit non probare? Nonius.
Æs quando primum Romæ fuerit signatum, his verbis prodidit Plin. lib. 18. cap. 3. Servius rex, ovium bontaque effigie primus æs signavit. Idem lib. 33. cap. 3. Signatum est nauta pecuniam: unde & pecunia appellata.
Ære dirutus miles. Festus, *Ære* dirutum militem dicebant, cui stipendium ignominie causa non esset datum, quod æs dirucatur in fiscum, non in militis sacculum. Nonius. *Ære* diruti appellabantur milites, quibus propter ignominiam stipendium, id est merces mensuralis, aut annua, quæ esse in nummis æreis, subtraheretur. Hoc verbo Cicero facillime in Verrem usus est, 5. 33. Aleatoris Flaccitini castra commemorabantur in quibus cum frequens fuisset, tamen ære dirutus est. i. e. Quamvis non esset emanfor, sed frequens in castris aleatoris, tamen ære dirutus est. i. e. Stipendia perdidit, alea filicet omnia absumente. Idem 13. Philipp. 26. Fraudator creditorum Trebellius, homo diruptus dirutusque Q. Cælius. i. e. Tum herniosus, tum dissipato patrimonio expulcatus, atque omni ære exhaustus. Ludit enim Cicero per paronomasiam dirupti, i. e. Herniosi, & diruti.
Æs alienum Ulpian. l. 213. D. de Verb. Signific. *Æs* alienum est, quod non aliis debemus: æs suum est, quod aliis nobis debent. Cic. pro Quint. 15. Cum æris alieni aliquantulum esset relictum. Sallust. de Conjur. Catil. Simul quod æs alienum pro omnes terras ingens erat. i. e. Multi erant obæcati.
Æris alieni atque litis comes miseria. [*Gr. ἄραξ, ἄραξ ὁ ἀρε*] Chilonis Lacedæmonii oraculum apud Plin. lib. 7. cap. 32.
 Nexu ob æs alienum. V. NEXTO.
Æs meum alienum. Cic. 13. Att. 44. Si quid æri meo alieno superabit. h. e. Siquid mihi supererit, postquam æs alienum perolvero.
Æs alienum tuum. Cic. 13. Philipp. 36. Etenim quæ res egessit & æri alieno tuo, præter mortem Cæsaris, subvenire potuisset? i. e. Unde æs alienum dissolvisses: nisi ex morte Cæsaris tanta pecunia tibi accessisset?
Æs alienum afferre. Cic. 7. Fam. 23.
Æs alienum cogere, consistare, contrahere, facere: omnia hæc idem significant; h. e. *Ære* alieno se obligare, nempe se debitorum facere, pecunia vel mutuo, vel fenerator accepta. Plaut. Stich. 1. 3. 50. Alienum æs cogat. Cic. 1. Q. frat. 1. Nullum æs alienum novum contrahi civitatibus. Idem Att. 12. EN quibus mihi etiam æs alienum faciendum puto. Sallust. Quique æs alienum grande confaverat. Crescit tibi æs alienum. Cic. 6. Verr. 28. Metuisti ne æs alienum tibi cresceret.
 Devovere se pro ære alieno, Seipsum pro dissolvendo ære alieno sub hasta vendere. Cic. 11. Philipp. 13. Pro alieno se ære devovit.
Æs alienum dissolvere, Solvere creditoribus, & ab eis se liberare. Cic. pro Sylla.
 Donare æs alienum. Cic. ad Brut. 6.
 Ducite ex animis curam, atque alienum æs ne quis formidet effragitotorem suum. Plaut. Budeus.
 In ære alieno nullo esse, idem quod Nihil debere. Cic. 9. Verr. 11. At

hominem video auctorem fecisse nullam, vendidisse præter fructus suos nihil unquam, non modo in ære alieno nullo, sed in suis nummis multis esse, ac semper fuisse.

Exire ære alieno, Liberari debetis. Cic. 11. Philipp. 13. O hominem ridiculum, qui se exire ære alieno putaret posse, quum venderet aliena! **Ære alienum exonerare.** Paul. in l. profectitia. D. De iure dotium.

Habere, h. e. Debere. Cic. 5. Fam. 6. Itaque nunc me scito tantum habere æris alieni, ut eupiam conjurare, si quisquam recipiat. **Incidere in æs alienum.** Cic. 2. in Catil. 20. V. INCIDO.

Inveterescere eorum æs alienum non patiebatur Atticus, neque multiplicandis usuris crescere. Cornel. Nepos in Vita Attici. C. 2. **Laborare ex ære alieno.** Cæc. 3. Bell. Civil. 22. Interim Milo quos ex ære alieno laborare arbitrabatur, sollicitabat.

Levare se ære alieno. V. LEVO. **Liberare se maximo ære alieno.** Cic. 14. Att. 20. **Luere æs alienum.** h. e. Dissolvere. Curt. lib. 10. 2. 25.

Mimere. V. MINUO. **Obrui ære alieno.** V. OB RUO. **Obstringere omnes amicos ære alieno.** Cic. 11. Fam. 10. **Oppressus ære alieno.** Cic. pro Font. 1.

Perfolvere æs alienum. Plin. Epist. lib. 9. ad Paulinum. **Reddere causas æris alieni.** Sen. de Benef. lib. 2. cap. 8. **Relinquere æs alienum.** Cic. pro Quint.

Succurrere ari alieno. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 7. **Suscipere alicuius æs alienum, est Provinciam suscipere solvendi ejus creditoribus.** Cic. 2. Off. 55. Liberales autem qui suis facultatibus aut captos a prædonibus redimunt, aut æs alienum suscipiunt amicorum, aut in filiarum colloccatione adjuvant.

Vacillare in veteri ære alieno. Cic. 1. Catil. 21. **Æs circumforaneum, pro Fœneratario.** Cic. 2. Att. 1. Tusculanum & Pompeianum me valde delectant, nisi quod me ipsum illum vindicem æris alieni, ære non Corinthio, sed hoc circumforaneo obrucunt. **Æs vocat circumforaneum, quod ab argentariis fœnerantibus sumitur, qui tabernas habebant in porticibus circa forum.**

Æs grave. Servius in Æn. 6. Qui pro hoc, ære gravi donatus est: i. e. Massis. V. Gronov. de Pec. Vet. p. 241. seq. & Peculiarem Perizonii de eo argum. diatribam.

Æs signatum & Grave, opponuntur. Liv. Decad. 1. lib. 4. Patres bene ceptam rem perseveranter tueri, conferre ipsi primi. Et quia nondum argentum signatum erat, æs grave plautris quidam ad ararium convenientes, speciosam etiam collationem faciebant.

In ære meo est, aliter accipit Cic. 13. Fam. 62. Et mercurie semper sic animo habui, te in meo ære esse. i. e. Inter amicos meos esse. In ære animi meo est, idem est quod meum, & in bonis meis est, atque in censu meo. Idem 15. Fam. 14. M. Fabium quod mihi amicum tua commendatione das, nullum in eo facio questum. Multi enim anni sunt, cum ille in ære meo est, & a me diligitur &c.

Ære meo me læcessis: i. e. Jocantem joco excipis. Plaut. Pœn. 1. 2. 85. Enimvero ære meo me læcessis, ludos & delicias facis. **Æs militare, Pecunia que in stipendium militum de ærario a Tribunis ærariis adnumerari Quæstori solbat.** Aconius.

Ære publico fixum Senatusconsultum, quo libertinus fœstertii ter millies possessor, antequæ partimonia laudibus cumulabatur. Quia in æs incidebantur S. C. **Æra lupinis quid distent.** Hor. 1. Epist. 7. 23.

Nec tamen ignorat quid distent æra lupinis, i. e. Quantum pecunia differat a lupinis, legumine vilissimo. Acron: Quæ sit differentia inter bonos & malos. Erasmus in Chibadi. i. e. Novit discrimen rerum vilium & preciosarum. Agit autem Horatius de iis qui beneficia non ita conferunt in quosvis, veluti abiciant: sed ita collocant, ut expendant & ejus meritum ac dignitatem cui præstant, & precium muneris quod largiuntur.

Æris, pluraliter ab Ære. i. e. Æramento, dicit Cato. Festus. **Æris fiber.** V. FABER. **Æris hos, [ἄριστος ἄριστος]** Medicamentum est, cujus vires perstrinxit Galen. lib. 9. Simpl. Medicam. **Flos æris tenuiorum partium facultatis est, quam aut æs usum, aut squama. Merito itaque ex eo factis collyriis extergunt, auferuntque superciliorum magnas asperitates, quas vocant Sycoses.** V. ÆRAMEN.

Æris squama, [ἄριστος ἄριστος] Medicam est ad multa utile, cujus meminit Galen. lib. 9. Simpl. Medicam. & latissime Dioscor. lib. 5. cap. 49. **Æs usum, [ἄριστος κικαυμύθη]** Medicamentum est, cicatrici ulceribus inducende utile, de quo Dioscor. lib. 5.

Acuta æra, Acute fonantia. Hor. 1. Carm. 16. 8. **Ægineticum æs.** V. Deliacum æs. **Arguta.** Sil. lib. 17.

Circum arguta cavis tinnitibus æra, simulque Certabant rauco resonantia tympana fufu.

Canorum. Virg. 9. Æn. 503. **At tuba terribilem sonitum procul ære canoro Incrupuit.**

Cavum. i. e. Tuba ærea. Virg. 3. Æn. 240. **— dat signum specula Misenus ab alta Ære Cavo.**

Cavum æs, pro Valè æreo concavato. Ovid. 4. Met. 504. **Cavo ære clypeus.** Virg. 3. Æn. 286.

Ære cavo clypeum magni gemitans Abantis Potibus adversis figo. Servius, **Æris cavi:** ut Pulcra prole. **Concavum.** Ovid. 4. Met. 29.

— impulfaque tympana palmis Concavaque æra sonant, longoque foramine buxus.

Cordubense. V. Sallustianum æs. **Corinthia.** Plin. lib. 34. cap. 2. Ex illa autem antiqua gloria, Corinthium æs maxime laudatur: hoc casus miscuit. V. CORINTHIUS.

Crepitantia. Virg. 4. Georg. 151. **Decorum.** Virg. 4. Æn. 489. pro Orichalco, ut ait Servius. **Deliacum.** Plin. lib. 34. cap. 2. Antiquissima æris gloria Deliacum fuit. Et paulo post, Proxima laus Æginetica fuit. Infula & ipsa nec æs gignens, sed officinarum temperata nobilitata.

Ephyræia. Virg. 2. Georg. 464. **Illufasque auro vestes, Ephyræique æra.** Ubi Servius, Ephyræia æra: Corinthia, que laudat etiam Cicero: nam Ephyrus est Corinthus. **Exercita pulsa æra.** V. Tacent æra.

Fulvum. Ovid. 1. Met. 115. **Livianum.** V. Sallustianum æs. **Marianum.** V. Sallustianum æs. **Micantia.** i. e. Arma ærea. Virg. 2. Æn. 734.

Opefolum. i. e. Magno opere & artificio fabricatum. Ovid. 3. Epist. 31. **Paphium.** h. e. Cyprium: Paphos enim Cypri est oppidum. Ovid. in Ibin 440.

Raucum, pro Clypeo æreo, ad teli tactum, raucum sonum emittente. Virg. 2. Æn. 503. **Rauci æris canor.** h. e. Tubarum clangor. Virg. 4. Georg. 71. conf. 6. Æn. 165.

Recurvum. Lucan. lib. 1. 432. — quos ære recurvo Stridentes acure tubæ. h. e. Litui inflexi incitavere ad incundam pugnam.

Renidens. Virg. 2. Georg. 282. **Rotunda æra, pro Cymbalis.** Propert. 4. 7. 61. **Qua numerosa fides, quaque æra rotunda Cybebes Mithratisque sonant Lydia plectra choris.** Ea enim vera est scriptura, teste Turnebo: non ut editur, — quaque errat turba Cybelles.

Sallustianum, Livianum. Plin. lib. 34. cap. 2. Proximum bonitate suis Sallustianum in Centronum alpino tractu, non longè & ipsum ævi. Succellumque ei Livianum in Gallia. Utrumque a metallorum dominis appellatum: illud ab amico divi Augusti, hoc a conjuge: velocis defectus. Livianum quoque certe admodum exiguum invenitur. Summa gloria nunc in Marianum conversa: quod & Cordubense dicitur.

Saturnia æra, Vasa ærea, quibus utebantur tempore Saturni in sacris. Perf. 2. Sat. 59. **Aurum vasa Numæ, Saturniæque impulit æra.**

Sonans. Ovid. 12. Met. 46. de fama loquitur, — tota est ex ære fonanti, — tota est ex ære fonanti, — tota est ex ære fonanti.

Tota fremit, voceseque refert, iteratque quod audit. V. Burman, ad loc. qui legit, ex Ore sonanti. **Sonorum.** Claud. 3. Paneg. 119. **Strontia.** Virg. 4. Georg. 173.

Temesea, a Temese oppido Cypri, in quo præcipua æris bonitas & fertilitas fuit, ut tradit Strab. lib. 6. Ovid. 5. Fast. 441. Tinnula, Tinnientia ac resonantia. Ovid. 4. Met. 393. **Vetusta, Moneta vetus.** Ovid. 1. Fast. 220.

Unca. i. e. Hami. Ovid. 2. de Ponto 7. 10. **Qui semel est læsus fallaci piscis ab hamo, Omnibus unca cibus æra subesse putat.**

Concrepant æra. Ovid. 5. Fast. 441. **Conflare æs. h. e. Liquefaciendo commiscere.** Plin. lib. 7. cap. 56. **Æs conflare & temperare Aristoteles Lydum Scythen monstrasse: Theophrastus Delam Phrygem putat.**

Domare æra. h. e. Malleis tundendo mollire, & in longum latumve ducere. Stat. 1. Achil. 30. **Ducere aliquem ex ære. i. e. Ære fuso, aut malleis in laminas ducto exprimere, effigiare, representare: nam id quoque ducere significat.** Virg. 6. Æn. 849.

— ducent vivos de marmore vultus. Plin. lib. 7. cap. 37. **Edixit Alexander nequis ipsum alius quam Appelles pingeret, quam Pyrgoteles Coluperet, quam Lyttippus ex ære duceret.**

Ducere æs, Idem. Hor. 2. Epist. 1. 241. **Edicto vetuit, ne quis se præter Appellem Pingeret, aut alius Lyttippo duceret æra Fortis Alexandri vultum simulantia.**

Excudere æra spirantia. h. e. Statuas tam affabre effigere, ut animate videantur. Virg. 6. Æn. 848. **Excudent alii spirantia mollius æra.**

Incidere in ære, & in æs. V. INCIDO. **Mutari ære.** V. MUTO. **Tacent æra.** Stat. 1. Achil. 427.

ÆRAMEN, inis. n. Idem quod Æs. Comedianus Instruct. 20. Et Deos audetis æramine dicere fufos. Sic Flos æraminis apud Th. Priscian. 1. 22. i. e. Flos Æris, de quo supra.

ÆRAMENTUM, i. n. denom. [ἄραμεντα] Sunt autem Æramenta, Opera ex ære facta, quemadmodum Ferramenta ex ferro. Plin. lib. 35. cap. 15. In reliquo usu æramentis illinitur.

ÆRARIA, æ. [ἄραρια] Herba est, quam sic vertit Theodorus. Hermolau in Plin.

ÆRARIA, æ. Plin. lib. 34. cap. 13. Etiamnum in ærariis reperuntur, que vocant Pompholygem & Spodon. [Ubi Hard. In fornacibus, in quibus æs uritur. Cum vero alibi Ærarias fabricas & officinas dixerit, videtur hic quoque id nominis subintelligi. V. MOX ÆRARIUS. Varro de L. L. 7. 33. proprie ei loco vindicari, ubi æs lavatur. Et ubi lavetur æs, Ærarias, non Ærelavinas nominari. Has Cæsar de B. G. 3. 21. Ærarias Stricturas appellare videtur. Sic enim in Færnii libro esse, testatur Fulv. Ursinus. In editis omnibus Sectura. V. STRICTURA. Locum Varr. adnotarat jam H. St. & recte monuit, Ærarias, ærum, pl. num. scribendum fuisse.]

ÆRARIUM, ii. n. [ἄραριον ἄραριον ἄραριον] Pecunia publica uno in loco condita, tum locus, ubi reposita est. Alias Gaza quoque. Festus, Ærarium fane populis Romanis in æde Saturni habuit. Cic. 3. Tufc. 48. Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas fecisset, & effudisset ærarium, verbis tamen defendebat ærarium.

Nep. Aristid. C. 3. Ejus arbitrio cccccxx talenta quotannis Delum colata. Id enim commune ærarium esse voluerunt. Id. Att. C. 8. Excogitatum est a quibusdam, ut privatum ærarium Cæsaris interfectoris ab Equitibus. Ro. constitueretur, &c.

Ærarium populi, Ficus principis dicitur. Interdum tamen pro eodem a Jureconsultis usurpatur. Martian. l. 1. §. 5. D. Ad l. Cornel. de falsis. Paul. l. 13. D. de jure fisc. V. FISCUS.

Ærarium privatum de Principis ærario, ad distinctionem Publici, apud Vuleat. Gallican. in Avid. Cass. C. 7. Senatus illum hostem appellavit, bonaque ejus prosperit. que Antoninus in privatum ærarium congeri noluit, quare senatu præcipiente, in ærarium publicum sunt reata. H. St.

Ærarium publicum apud recentiores Historicos introd. cum satis sit dicere

ere *Ærarium*. Idem. [Sane & Vulcanum suspicior, *Ærarium* P. i. e. populi scilicet, quod scilicet aliquis in Publicum mutavit.

Ærarium rationes suas referrebat imperatores exercitum ex provinciis decedentes, i. e. Computos reddebat, ut nunc loquimur. Cic. in Pison. 61. Rationem ad *ærarium* recti continuo *Cæsar*, sicut lex tua jubebat. Budæus.

Ærarium militare. Suet. Aug. 49. 6. *Ærarium militare* cum vectigalibus novis constituit. h. e. Quod peculiariter accommodatum esset ad solvenda militum stipendia.

Ærarium publicum Urbis, fuit Saturni templum. Plutarch. in Quæst. Rom. p. 32. ed. Boxh. Cur Saturni templo utuntur loco *ærarii*, ibidemque contractum monumenta adferunt? An quia obtinuit opinio, regnante Saturno avaritiam apud homines, injustitiamque locum non habuisse? &c.

Ærarii præfectos hodie (ut *arbitror*) vocare possumus, quos *Theaurarios* dicunt: qui etiam *Quætores* vocitari possunt. Tribunos vero *ærarios*, quos *Receptores* generales appellant. Budæus.

Ærarium Sanctius ab antiquis dictum est, quod profus intactum erat, ex quo nihil promi licebat, nisi in summa & prope extrema reipublice necessitate. Liv. lib. 7. secundi belli Pun. Aurum vicinarium, quod in functione *ærario* ad ultimos casus servabatur, promi placuit. Cic. 7. Att. Attulit mandata ad Consules ut Romam venirent, pecuniam de functione *ærario* auferrent, statim exirent urbe relicta. Budæus. Caf. 1. Bell. Civil. 14. Quibus rebus Romam nuntiatis, tantus repente terror invasit, ut quum *Lucretius* Consul ad aperendum *ærarium* venisset, ad pecuniam *Pompeio* ex s. c. proferendam, protinus aperto functione *ærario* ex urbe profugeret.

ÆRARIUS, ii. m. [ἀραρίων] Qui *ærea* opera fabricatur. Plin. lib. 16. cap. 6. Carbo in *Ærarium* tantum officinis compendio.

ÆRARIUS fieri dicebatur, qui plebeius a *Consulis* in *Centuriam* tabulas referebatur, ac per hoc non esset in albo *centuriæ* suæ: scilicet ad hoc ut esset civis, sed tantummodo ut pro capite suo tributi nomine *æra* peteret. Hæc Budæus fere ex *Alconio* ad *Divinat. C. 3. Conf. Gell. 4. 20. & 16. 13.* Unde *ærarium* facere, & inter *ærarios*, five in *ærarios* referre & *ærarium* relinquere pro eodem leguntur: h. e. Ea ignominia quæpiam afficere, quod jus proprie ad *Centores* pertinebat. Cic. pro Cluent. 122. Ut alter in *ærarios* referri, aut tribu moveri jubeat, alter veter. Ibid. 126. Ut scribam jurati legerent eum, quum idem isti *centores* *ærarium* reliquissent. Liv. lib. 4. secundi Belli Pun. His, superioribusque illis equi adempti, qui publicum equum habebant, tribuque moti, *ærarii* omnes facti. Valer. lib. 2. cap. de *Centor*. *Salinator* vero quatuor atque triginta tribus inter *ærarios* referre non dubitavit. Ex *ærariis* eximere *Latini* dicebant, cum aliquem prædicta ignominia levabant. Budæus. Cic. 2. de Orat. 268. Is qui te ex *ærariis* exemit, lustrum condidit.

ÆRARIUS, a, um. Quod ad æs pertinet. Plin. lib. 33. cap. 5. Laudatiorum eandem in *ærariis* metallis, & proximam in argentariis fieri compertum est.

Ærarius faber, Qui opera ex *ære* fabricat. Plin. lib. 34. cap. 8. & cap. 1. A rege *Numa* collegio tertio fabrum *ærariorum* instituto. Fabrum pro fabricorum, per *syncope*.

Ærariam fabricam alii *Chalybas* monstasse putant, alii *Cyclopos*. Plin. lib. 7. cap. 56. V. mox *Officina*.

Ærarius lapis, ex quo æs coquitur. Plin. lib. 34. cap. 12. *Scolecia* fit & per se rata ab *ærario lapide*, de quo nunc dicemus. *Chalcitum* vocant lapidem, ex quo & ipsum æs coquitur.

Milites, ut ait *Varro* 4. de L. L. dicuntur ab *Ære*, quod stipendia faciunt.

Officina. Plin. lib. 18. cap. 10. *Æraria* fabrica, Idem. V. paulo ante.

Ærarios Quætores hodie vocare possumus eos quos *Mulctarum*, i. e. Emendarum *receptores* vocant. Tacit. 13. Ann. 28. V. *QUÆSTOR*.

Æraria ratio. V. *RATIO*.

Ærarii tribuni, a tribuendo *ære* sunt appellati. Hæc *Festus*. At *Varro* de L. L. lib. 4. *Tributum*, inquit, dictum a tribubus: quod ea pecunia que a populo imperata erat, tributim a singulis pro portione census exigebatur. Ab eo, quibus attributa erat pecunia, ut in militi reddant, *Tribuni ærarii* dicti. V. Cic. 1. Att. 16. *Tribuni non tam ærarii*, quam, ut appellantur, *ærarii*. Sic *MSS.* V. mox *ÆRATUS*. conf. ibi *Gram.* ex *urn*. 9. 1. qui *Ærarium* ut *Nummarium* vult esse corruptum *Ære*.

ÆRATUS, Adj. [ἀρατικός] Quod ære rectum vel instrutum est. Fit autem ab *Ære*, ut *Auratus* ab *Auro*. Cic. 4. Verr. 60. Jam vero lectos *æratos*, & *candelabra ænea*.

Abaci ærati. V. infra, *Offia ærata*.

Æratæ acies. V. *ACIES*.

Crates. Stat. 4. Theb. 110. Omnibus *æratæ* propugnans pectora *crates*.

Classes, Naves *rostris* *æratis* munitæ. Virg. 8. Æn. 675.

Clypeus. Sil. lib. 15.

Cuspis. Ovid. 5. Met. 9.

Fores. Tibul. lib. 1. 3. 72.

Homo *æratus*, *Ære* alieno obstrictus: qui ustitatus dicitur *Oberatus*. Cic. 1. Att. 16. Maculosi *Senatores*, nudi *Æquites*, *Tribuni non tam ærarii* ut appellantur, quam *ærati*. [Sic enim nonnulli legunt, sed præstat eam sequi lectionem, quam paulo ante proposuimus.] *Plautus* pro *Pecunioso* & *Bene nummato* posuit in *Nofsel. 4. 2. 9.* *Ferocem* facis, quia te *æratus* amat. Sed in *plerisque* exemplaribus legitur, *Ferocem* facis, quia te herus tam amat.

Naves, quæ & *Rostratæ* dicebantur. Navium enim *rostra* ex *ære* fiebant. Caf. 2. Bell. Civil. 3. Interim. L. *Nasidius* a *Cn. Pompeio* cum classe navium sedecim, in quibus paucæ erant *æratæ*, L. *Domitio* *Mallienibus* que subsidio missus. V. mox *Proræ*, *Puppis*.

Offia, *Camillo* inter crimina objecit *Sp. Carvilius Quæstor*, quod *ærata* offia haberet in domo. Nam *trichina ærata*, abacosse & *monopodia Cn. Manlius* *Asia* devicta prænum *invenisse triumpho suo* L. *Piso* author est. Plin. lib. 34. cap. 3.

Pila. *Propere*. lib. 4. 1. 76.

Portæ. Ovid. 8. Met. 41.

Postes. Virg. 2. Æn. 481.

Proræ. Virg. 9. Æn. 121.

— hinc *virginæ* (mirabile monstrum)

Reddunt se totidem facies, pontoque seruntur,
Quot prius *æratæ* flecterant ad littora *proræ*.
Puppis. Ovid. 8. Met. 103.

Securis. Virg. 11. Æn. 602.

Tela. Tibul. lib. 1. 10. 25.

Trichinia. V. paulo ante in *Offia*.

ÆREUS, Adj. [ἀραῖος] dicitur Quod ex *ære* factum est: quod & *Ahenum* etiam dictum est. Virg. 1. Æn. 448.

Ærea cui gradibus surgebant *limina*, nexaque *Æretabes*: foribus *carlo* *tridebat ahenis*. Loquitur de foribus templi. nam *prisci*, teste *Plin. lib. 34. cap. 3.* *limina* etiam ac *valvas* ex *ære* in templis *facitæ* vere.

Ærea *aima* & *tela* *tridebat ære* *vetustas* habuit: ut est apud *Homerum*: que *Combe* *puella* in *Kubara* *primum* invenit: unde *cognominata Chalcis* est. *Janus Parrhasius* in lib. 1. *Claudiani* de *Rapt. Proserp.* Idem tradit *Cælius* *Antiq. Lect. 1. 19. c. 10.* *Eustathii* testimonium asserens. *Cathis*. Sil. lib. 3.

Clypeus. Virg. 12. Æn. 541.

Cuspide ærea, vel *gladio æreo* *facta vulnera*, minus asserere *doloris*, *facilius* etiam *perlanari*, tradit *Aristoteles*: quod *medicam vim* *quandam* in se obtineat *as*, quam in *vulnere* *statim* *relinquat*. *Cæli*. *Antiq. Lect.* lib. 16. cap. 5.

Galea. Virg. 5. Æn. 490.

Rota. Virg. 5. Æn. 274.

Seculum æreum, five *Ætas ærea*, dicitur apud *poetas* pro *tertia illa ætate*, que *accessit* *Argenteæ*. Hanc *Ovidius* *Ahenam*, i. e. *Æratum* appellat. 1. *Met*.

Temo. Virg. 3. Georg. 173.

Vas. Plin. lib. 12. cap. 7.

Æreus, pro *Forti*, poëticæ. Virg. 5. Æn. 198.

— vastis *trinit* *icitibus* *ærea* *puppis*. Ubi *Servius*, *Ærea*, *fortis* ut; — & *junctio* *temo* *trabat* *ærus* *orbis*. Nam *puppis* *ærea* non est, sed *prora*. Sic in eodem *lib. Æream* *rotam* pro *forti*, idem *Servius* interpretatur.

ÆRIFER, Adj. [ἀραφίωρος] i. e. *Æsferens*. Ovid. 3. Fast. 740. Jamque erat ad *Rhodopen*, *Pangæaque* *flumina* *ventum*: *Æritæra* comitum *concreperat* *manus*. i. e. *Crepitacula ærea* *ferentes*.

ÆRIFEX, *icis*. m. [ἀραφίωρος] *Gloss. Gr. Lat.*

ÆRIFICIUM, [ἀραφίωρμια] Diction quod fit ex *ære*. *Varro* *πρὸς* *σημάντι*, *Nihil* sunt *musæ* *politis*, quasi *artificia* dixi. *Nonius*. 2. 10. Quem *locum* sic *citat Perotus*, *Politæ* enim quasi *artificio* *videbantur*. [At ap. eund. 4. 130. *Nihil* sunt *Musæ* *politis* *vestræ*, quas *artifice* *duxit*. *Hic* *Oedipo* *opus* *est* *divinator*. *V. tamen* *Mercer*.

ÆRIFODINA, s. f. *Varro* de L. L. 4. 1.

ÆRIPES, *edis*. [ἀραπίπυς] i. e. *Æreos* vel *Æratos* *pedes* *habens*. Ovid. 6. *Epist.* 32.

Narrat & *arripedes* *Martis* *arasse* *boves*. h. e. *Habentes* *pedes* *ær* *munios*. Ita enim *dicunt* *poetæ* *eos* *habuisse*. Idem 12. *Epist.* 93. Sed in utroque loco *Heinfius* *legit*, *Æripedes*. conf. supra *ÆCRIPES*.

ÆRISONUS, Adj. [ἀραρίωνος] *Stat. 1. Theb.* 265. — melius *votis* *Mureotica* *sumat*

Coptos, & *arisoni* *lucientia* *flumina* *Nili*. i. e. *Æris* *sonum* *dantis* *propter* *lustrum*, quod in *ludis* *facis* *utebantur*.

Ida arisona. *Valer. Flac. 1. Argon.* 704. *Et lib. 3. 28.*

Ærisono de monte *arant*, præfixaque *regum*. *Scuta* *videt*.

Urbes. h. e. *Resonantes* *propter* *crebros* *pelvium* & *tintinnabulorum* *arcuum* *crepitus* in *eclipti* *Lunæ* *pulsari* *solitorum*. *Claud. de Bell. Ger.*

ÆRO, [ἀραῖος] *ære*. significat *Æs* *miscere*, *Ære* *adultero* *live* *Ære* *orno*. *Priſcian.* de *speciebus* *verborum* *lib. 8.* A metallorum quoque *nominibus* *solent* *nasci* *verba*: ut *ab* *auro*, *libro* *auras*: *ab* *ære*, *æro* *æras*: *unde* *auratus*, & *æratas*. *Hujus* *verbi* *composita* *sunt* *Ubero*, & *Subero*.

ÆRŌSUS, a, um. [ἀραρόσος] *Festus*, *Ærosam* *appellaverunt* *antiqui* *Cyprum*, quod in ea plurimum *æris* *nascitur*.

Ærosam *aerum*, *Quod* *multi* *ær* *admissionem* *habet*. *Plin. 1. 33 c. 5.* *È* *diverso* *aerum* *contrahit* *se*, *hebetaturque*, & *difficiliter* *ferruminatur*.

Lapis, *Qui* *multum* *habet* *æris*, & *ex* *quo* *as* *fit*. *Plin. lib. 34. cap. 1.* ubi de *æris* *generibus*, *Fit* & *elapide* *æroso*, quem *vocant* *Cadmium*: *celebritas* *in* *Aſia*, & *quondam* *in* *Campania*, &c.

Pecunia *ærosa* *diffusa* & *Sevola* *in* *l. 102. D.* de *ſolutione*. *Que* *æs* *mixtum* *habet*. *Creditor*, *inquit*, *oblatam* *a* *debitore* *pecuniam*, *ut* *alia* *die* *accepturus* *diſtulit*, *mox* *pecunia* *qua* *illa* *reſp. utebatur*, quasi *ærosa*, *iusta* *principis* *ſublata* *est*. & *cæc.* Ita *Argentum* *æroſum* *vocat* *Schol. Juv. 9. Sat. 31.*

ÆRUSCO, *ære*. *Verbum* *vetus* *ac* *obſoletum*, significat *Æra* *undique*, *id* *est* *pecunias*, *colligere*. *Auctor* *Fest.* *Uſus* *est* *Gellius* 9. 2. de *medicabulo*. *Musonius* *arufcanti* *cupiam* *id* *genus*, & *Philosophum* *ſe* *offendant*, *dari* *juſſit* *miſſe* *nummum*.

Sani. 2. de *Clem. 6.* *Vultum* *quidem* *non* *dejecit*, *nec* *animum* *ad* *ærufcantis* *civis* *aut* *pannoſi* *aridam* *faciem* & *obnixam* *baculo* *ſeneſcentem*. *Sed* *in* *Frob. edit.* *non* *est*. *H. St. V. Grut. not.*

ÆRUSCATOR, *ōris*. m. *Mendicabulum* *vagum* *ſed* *proprie* *de* *præſtigia*. *rum* *artificibus* *dicebatur*. *Hodie* *id* *genus* *hominum* *ad* *fores* *ædium*, ubi *ludicra* *ſua* *edituri* *ſunt*, *conſtitunt* *certos* *homines*, qui *nenimem* *intromittant* *ſpectatum*, *niſi* *ſolutis* *nummis*. A colligendo itaque *ære*, five *nummis* *æreis*, *Ærufcator* *dicebatur*. *Gellius* 14. 1. *interpretatur*, *Cibum* *quæſtumque* *ex* *mendaciis* *captantes*, *atque* *id* *nominis* *de* *Chaldæis* *uſurpat*. *conf. Vulcat.* in *Caſſio*. *cap. 9.*

ÆRUSCATIO, *ōnis*. f. *Nefas* *hominum* *æræ* *adultentantium*.

ÆSA, [Æσα] *Thraciæ* *oppidum* *est*, *Pallenæ* *proximum*, *cujus* *incolæ* *diciuntur* *Æſei*. *Ex* *Stephano*.

ÆSÆCUS, [Æσακος] *Priami* *ex* *Alyſochoe* *nympha* *filius*, *quum* *amore* *Heſperis* *nympha* *Cæbrenii* *fluvii* *ſilie* *captus*, *eum* *ſiguentem* *perſequeretur*, *a* *ſerpente* *in* *pede* *icta* *interiit*: *tantoque* *dolore* *Æſacum* *affeſcit*, *ut* *moriturus* *ſe* *ſcopulo* *ſe* *in* *mare* *præcipitarit*. *Quem* *ſilicet* *Thetys*, *in* *mergum* *transformavit*. *Ille* *vero* *indignatus* *quod* *mori* *non* *poterit*, *ſe* *mergere* *nunquam* *deſiſtit*: *unde* & *Mergus* *a* *Latinis* *dicitur* *eſſe*. Ovid. 11. *Met.* 762.

Æſacus, *Fluvius* *Trojanus* *ad* *Idam* *montem*.

ÆSAGETUS, *Montis* *nomen*, *apud* *Homerum*.

ÆSATION, onis: vel **ÆSALUS**, i. [*ἄσαλον*.] Genus accipitris apud Plin. lib. 10. cap. 8. **Æsalona** Græci vocant, qui solus omni tempore appareat, ceteri hyeme absunt. Idem lib. eod. cap. 74. **Æsalon** vocatur parva avis, ova corvi frangens: cujus pulli infestantur a vulpibus. Invicem hæc catulos ejus ipsi lingue vellit. Quod ubi viderunt corvi, contra auxiliantur, velut adjuvius communem hostem.

ÆSAPUS, i. [*ἄσαπος*.] Troadis fluvius. Strab. lib. 13. Post Cyzicenum igitur urbem & **Æsāpum**, est Troadis initium, secundum Homeri descriptionem. Sunt qui **Æsepus** scribant penul. prod. quia Græce per *a* scribitur.

ÆSAPUS, teste Homero 6. Iliad. Filius fuit Bucolionis, maximi filiorum Laomedonis.

ÆSAPIUS, Adj. [*ἄσαπιος*.] Valer. Flacc. 3. Argon. 420. Anpicydes petit aditus **Æsapii** fluvium. Flumina.

ÆSAR, aïs. [*ἄσαρος*.] **Æsar** ponitur Theocrito, quem in Sicilia quidam esse affirmant. Alii vero in Calabria apud Crotonem. Hujus meminisse Ovid. 15. Met. 22. — Lapidolus **Æsar** undas.

ÆSARUS lib. 6. **Æsar** vocatur, juxtaque Crotonem locatur. **Æsar** Etrusca Lingua Deus; unde apud Suet. Aug. cap. 97. Illud omen, quod Cæsar, sublata ictu fulminis ex monumento litera **C**, post centum dies inter Deos referendus sit.

ÆSARÆUS, Adj. Ovid. 15. Met. 54. Invenit **Æsaræi** fatalia fluminis ora.

ÆSCHINES, mis. m. [*ἄσχινης*.] Atheniensis orator Demosthenis æmulus: cujus orationes tres extant, & aliquot epistolæ. Quum populus Atheniensis in duas factiones esset divisus: Quarum altera regi Perfarum faveret, ubi princeps erat Demosthenes: altera Philippo Macedoni, ubi **Æschines**: effectus pecunia uterque corruptus: orta sunt inter hos duos oratores inimicitia. Philostratus hanc dissensionem mavult diversitatis morum adscribere. Nam & **Æschines** potator erat, & dulcis, ac remissus, facetque pronuntians. Ille contra sobrius, gravique supercilio, insuper aquam potans, ac propterea ut diffidit & morosus taxabatur. Porro **Æschines** tandem Athenis discessit, minime quidem iustus, sed ut vitaret ignominiam quam acceperat suffragiis excidens in accusatione Demosthenis & Ctesiphontis: abiitque Rhodum: ubi quum aliquando publice legeret eam quam adversus Ctesiphontem habuerat orationem; admirantibus Rhodiis quoniam modo tanta facundia victa fuisset, putantibusque Atheniensis improbum tulisse iudicium. Atqui, inquit, nulla vos teneret admiratio, si Demosthenem contra hæc differenter audissetis. Quia re non solum inimici collaudavit eloquentiam, sed etiam sententias iudicum excusavit. Ex Philostrato & Volaterrano. Plin. lib. 7. cap. 30. & Val. Max. lib. 8. cap. 10. & Cic. 3. de Orat. 211. & in Bruto, Quintil. lib. 2. cap. 17. Idem lib. 10. cap. 1. Demosthenes plenus **Æschines**, & magis sulus & grandior similis, quo minus stricis: carnis tamen plus habet, minus lacerorum. De eodem V. Fabric. Biblioth. Græc. 2. 23. 31. & de aliis hujus nominis, 2. 26. 0.

Æschines philosphus, Charini lucanicas facientis, five (ut volunt) Lyfianæ filius, Atheniensis, a puero mitæ indolis, laborumque patientiffimus fuit. Quocirca & a Socrate nunquam discessit: atque idem Socrates de illo dicere solebat, Solus nos colere novit **Æschines**. Aiunt ipsum inopia adactum, venisse in Siciliam ad Dionysium, atque a Platone despectum; ab Aristippo fuisse illic commendatum: ibique prolatis dialogis quibusdam accepisse munera: demum Athenas reversum, ibique minime docere philosphiam suam ausum, quod illic Platonis & Aristippi esset clarissimum nomen, auditores sibi mercede quævisibile, deinde in defensionem innocentium se ad scribendas orationes judiciale convertisset. Socratem ferunt illi dixisse, quum premeretur inopia, ut a seipso usuras exigeret, libi subducendo cibaria. Ex Diog. Laert. A quo [*ἄσχινης* insuper VII. memoratur. Eum V.

ÆSCHERIO, onis. [*ἄσχιριον*.] Nomen proprium hominis Syracusani, in Herbitenibus decumis publicani, cui uxor fuit Pippa Verri adamata. Cic. 5. Verr.

Æschionem alium citat Plin. in indice lib. 10. Meminit & Varro. Nominis hoc & præceptor Galeni fuit, & alii. Hermol.

ÆSCHRODORA, æ. f. Nomen Meretricis apud Plaut. Pseud. 1. 2. 62.

ÆSCHRON, [*ἄσχιρον*.] Mitylenæus verficator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristotelis familiaris, maximeque ei dilectus, ut tradit Menæder Alexandrinus in lib. de Discipulis Aristotelis. Volaterran. V. Diog. Sicul. lib. 20. & Voif. de Poët. Gr. cap. 8.

ÆSCHYLUS, [*ἄσχυλος*.] Poeta tragicus Atheniensis. Hor. in Arte Poët. 278.

Post hunc personæ, palleaque repertor honeste **Æschylus**, & modicis intravit pulpita tignis, Et docuit magnæque loqui, nitiq; cothurno. Val. Max. lib. 9. cap. 12. eum appellat originem & principium fortioris tragediæ. Hic Athenis excedens, in Siciliam venit. Quumque audisset in factis esse, ut certo tempore ruina oppressus occumberet, quum fatalis dies venit, tectum vitans, in Sicilia monibus urbis, in qua morabatur, egressus, aprico in loco refedit: super quem aquila tetudinem ferens, elusa splendore capitis (erat enim capillis vacuum) perinde atque lapidi eam illitit, ut fracta tetudinis carne velletetur: eoque ictu extinctus est anno ætatis LXXVIII. Ex Val. & Volaterr. V. Plin. lib. 10. cap. 3. Et Quintil. lib. 10. cap. 1. Cic. 2. Tusc. 23.

Æschylus Gnidius, rhetor, Ciceronis præceptor, ornatore & faceto verborum genere usus est. Cic. in Bruto. 325.

ÆSCHYLEUS, Adj. Propert. lib. 2. 25. 41. Define & **Æschyleo** componere verba cothurno. Brouckh. cd. Define Achilleo. q. V.

ÆSCHYMONÈ, es. [*ἄσχυμονή*.] Herba est, Plinio ita dicta, quod appropinquante manu folia contrahit. Plin. lib. 24. cap. 17.

ÆSCHYNUS, i. [*ἄσχυνος*.] Verecundus, *δοτὶ τὸν αὐχλόνος*, Nomen adolescentis in Terentii Adclphi.

ÆSCULANUS Deus & **ARGENTINUS**, dicti sunt, **Æris** & **Argentæ**: i. e. Locupletandorum hominum potestatem habentes. Budæus lib. 5. de Aile, Quæst. Quæstorum ararii natio, ut deum **Æsculanum** summa veneracione coluit.

ÆSCULAPIUS, [*ἄσκληπιος*.] fuit Apollinis ex Coronide nympa filius, & idem medicine deus habitus. Serv. 6. Æn. Tarquinius apud Lactantium lib. 1. cap. 10. dicit cum incertis natum parentibus, expositum in sylvis, repertum a venatoribus, caprino (vel ut alii cantio) lacte nutritum, & cultoditum a cane, mox traditum Chironi, & sub eo medici-

nam didicisse. Cujas autem fuerit, non minor est controversia. Sunt qui Epidaurium faciant: alii Melfenium, sed Epidauri mantile. Medicinam plurimum auxit, & illustravit adeo, ut Androgeum Minois filium ab Atheniensibus interfectum, & Hippolytum dicatur ad vitam revocasse. Propert. lib. 2. 1.

Ferunt etiam **Æsculapium** ab Jove fulminatam: quod Hippolytum fuscitaret. Quum Romani favissima pestilentia laborarent, inspectis Sibyllinis libris didicerunt non aliter pristinam recuperari salubritatem posse, quam si ab Epidauri ubi plurimum colebatur, **Æsculapius** esset accersitus. Itaque missis Epidaurum legatis, **Æsculapius** prægrandis serpentis specie Romam navi advectus, in insulam Tiberinam ubi templum ei dicatum est, tranavit, adventuque suo pestilentiam dispulit. Val. Max. lib. 1. cap. 8. Ovid. 15. Met. Anguis **Æsculapius** (ait Plin. lib. 29. cap. 4.) Epidauri Romam advectus est, vulgoque passitur & in domiciliis. Quin & angui multæ inesse remedia creduntur, & ideo **Æsculapio** dicatur. Sunt qui putent serpentes **Æsculapio** propterea dicatos, quia fuerit vigilantissimi: qualem oportet medicum esse.

Æsculapius apud Syracusas sacrificiis anniversariis colebatur. Cic. 6. Verr. **Æsculapii** fons Athenis, in quo que immerfa sunt, in Phalerico reduntur. Plin. lib. 2. cap. 103.

Æsculapios multos facit Cic. 3. de Nat. Deor. 57. his verbis, **Æsculapiorum** primus Apollinis, quem Arcades colunt, qui specillum invenisse, primusque vulnus dicitur obligavisse. Secundus, secundum Mercurii fratrem: is fulmine percussus, dicitur humatus esse Cynoforus. Tertius, Artippi & Aethnoæ, qui primus purgationem alvi, dentisque evulsionem, ut ferunt, invenit: cujus in Arcadia non longe a Lufio flumine sepulcrum & locus ostenditur.

Afclepius pro **Æsculapio** legitur in Homericis versu, quem apud Theodoretum Cyrrhæitensem Zenobius Acciajolus Latinum fecit. Sic enim habet versus,

Huic homini pater est Afclepius arte medendi Clarus.

Epidaurius Æsculapius. Ovid. 15. Met. 723. Opifer deus **Æsculapius**. Ovid. 15. Met. 653.

Pergameus deus. Martial. lib. 9. de coma Earini. Pergami enim præcipua religione colebatur.

Phœbigena. Virg. 7. Æn. 773.

Ipse repertorem medicinæ talis & artis, Fulmine Phœbigenam Stygias destruit ad undas. Ubi Servius, Pœnigenam: matre Pœna genitum. Alii Phœbigenam legunt, ut Probos. Solutifer. Ovid. 2. Met. 642.

ÆSCULAPIUM, apud Virg. lib. 7. est templum **Æsculapii**, Græca imitatione. Nam Graeis *ἄσκληπιον* in neutro genere illius dei templum est. Quum autem exemplum illud prope singulare apud Latinos viderem, admonere lectorem placuit, qui fortasse cœtans, aliudque agens non animadvertisset. Minervam tamen & Dianam, de quibus S. l. V. apud Latinos similia ei sunt: sed locum Virg. v. scribamus. Item, inquit, Argilias de symmetris Corinthis, & Ionico Trallibus **Æsculapio**, quod etiam ipse dicitur sua manu fecisse, Turnebus. [Quin talia plurima occurrunt, Græcæ tamen fere originis, apud Latinos Cypriotes, ut Ptolemæum ap. Suet. Aug. 18. Ilium & Serapium ap. Lamprid. in Alex. c. 26. Tertull. Apolog. cap. 18. extr. Diavmum apud Curt. 7. 5. 28. ubi V. Freins. Ut alia onittant. Conf. Fabric. Bibl. Græc. 2. 1. 7. ubi de Homero.

ÆSCULUS, i. f. [*ἄσχυλος*.] Arbor glandifera, teste Plin. lib. 16. cap. 6. Jovi sacra, & lib. 12. cap. 1. Hæc, ut idem ait lib. 17. cap. 20. provenit cæsura triennio ferior, nimis morosa nasci. In quacunque terra feritur, nascitur e balano, sed non nisi æsculi, ferobe dodrantali. Idem lib. 16. cap. 4. Corona Civica ilignea primo fuit: postea magis placuit ex æsculo Jovi sacra. Variatque & cum quercu est, ac data ubique que ferat, custodito tantum honore glandis. Virg. 2. Georg. 29.

Altius ac penitas terra defigit arbor: **Æsculus** in primis: que quantum vertice ad auras **Ætherias**, tantum radice in tartara tendit. Ubi Servius: **Æsculus**, arbor est glandifera, que licet ab Etn dicta sit, tamen per *e* scribitur. Sunt tamen qui sine diphthongo scribant, ab *Esca* derivantes. Plin. lib. 16. cap. 31. V. Ruell. in **Æsculo**.

Maxima æsculus. Virg. 2. Georg. 16. Rigida. Hor. 3. Carm. 10. 17.

ÆSCULETUM, i. n. [*ἄσχυλετών*.] Locus æsculis conficius. Hor. 1. Carm. 22. 14.

Quale portentum neque militaris Daunia in latæ alit æsculetis.

ÆSCULETUS, Adj. [*ἄσχυλετός*.] Palladius lib. 1. tit. 9. Deinde ut axes quæne cum æsculeis non miscantur.

Frons æsculea. i. e. Corona. Ovid. 1. Met. 449.

— æsculeæ capiebant frondis honorem.

ÆSCULINUS, Adj. Idem. Axes æsculini. Virg. 7. 1.

ÆSEPIUS, V. **ÆSAPUS**.

ÆSERNIA, *ἄσερνία* Ptolemæo, Samnitum urbs in Italia, hodie Esertina. Strab. lib. 5. **Æsernia** & **Allife**, Samnitica sunt oppida.

ÆSERINUS, [*ἄσερνίος*.] Viri nomen, cujus meminit Cic. de Opt. Gen. Orat. C. 6. ex Lucilio. Et 3. Q. frat. 4. cum **Æserino** Samnite Pacideanus comparatus videret. Erant autem **Æserinus** & **Pacideanus** gladiatorum par, optime compositum longæque omnium nobilissimum. Quod in proverbium abiit, quo solems uti, cum duos in eodem genere artifices optimos, quorum alter alteri ambigam reddidit palmam, comparamus. V. & Non. Marc. 4. 425. & Eralm. Adag. ubi **Æserinum** pro **Æserino** scribit.

ÆSINA, V. **ÆSYMA**.

ÆSIS [*ἄσις*] vulgo **Esino** & **Fiumesino**, Umbriae fluvius in Italia. unde **Æsinates** populi. Plin. lib. 11. cap. 42. Cæsum **Æsinatum** ex Umbria mitti tradit. Strab. lib. 5. In his locis priores fuere Italiae termini atque Gallia, licet Imperatores sepe numero transposuerint. Antea quidem **Æsin** flumen terminorum fiebant: rursus Rubiconem fluvium. **Æsin** inter Anconem labitur & Senogalliam: ad Rubiconem inter Ariminum & Ravennam: uterque in Adriaticum excurrit pelagus. Sil. 8. 445. Hermol. in cap. 42. lib. 11. Plinii, **Æsini** quoque annis & urbis nomen in Umbria fectus: auctore Ptolemæo & cæteris: hodieque ita vulgo dicitur.

ÆSISTRUM, [*Αἰστῖνον*] Urbs Umbrorum, Ptolemæo: hodie Affisa.
ÆSIUM, [*Αἴσιον*] Vicus quidam in Umbria, qui ex Ocellis Ariminum permeant, via dextra occurrit. Strab. lib. 5.
ÆSTUS, [*Αἴστῖς*] Annis est in ora Bithynia. Plin. lib. 5, cap. 32.
ÆSOLANI, [*Αἰσολῶται*] Populi sunt in Latium, quorum meminit, Plin. lib. 3, cap. 5.

ÆSON, **ONIS**, [*Αἴσων*] Cretheus Æoli filius Æsonem genuit ex Tyro Salmonici fratris filia: Æson vero Jasonem: cuius rogatu Medea Æsonem in ahenorecotoium prifime iuvenuti restituit. Ovid. 7. Met. 285. & Volaterr. in Philologia.

ÆSONIDES, **Æ**, [*Αἰσωνίδης*] Jason, Æsonis filius. Ovid. 7. Met. 60.
ÆSONIUS, possess. [*Αἰσωνίου*] Ovid. 12. Epist. 134.
 Ausus as Æsonia dicere cede domo. Quandoque pro patronymico ponitur. Ovid. 7. Met. 156. — & auto

Heros Æsonius potitur, h. e. Jason Æsonides.
ÆSOPUS, [*Αἰσώπου*] Philoſophus fæſtivus apoloſus commentus Phryx genere, conditione ſervus, tempore Croci Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicavit. Floruit circa Olymp. 52. ante Chriſt. nat. Circiter 572. æqualis Solonis, Periandri, Chilonis, &c. Vita ejus a Maximo Planu de ſcripta, fide indigna eſt, & variis commentis repleta. Ceteriora parti poſſunt ex Fabricii Biblioth. Gr. 2. 92. qui & alios novem Æſopos commemorat. Cæterum quia Fabularum genus ab Æſopo maxime celebratum eſt, ad eum referuntur omnes, ejusque nomine inſignuntur, quod Fabius 5. 11. obſervat, ad quem locum V. Not. p. 440. Ed. Barm. Sic Phædrus Fabulas ſuas Æſopias nominat; quod ad exemplum Æſopi, non ab ipſo Æſopo, inventæ atque conſectæ eſſent. Præf. lib. 5. v. 10. Quoniam caperis fabulis, Quas Æſopias, non Æſopi nomino, &c. Proprie autem illæ Æſopæe fabulæ dicuntur, ubi res rationis expertes (ut arbores, fera, &c.) introducuntur loquentes; quo nomine ab aliis eas non tantum diſtinguit Philoſtratus, ſed cæteris omnibus præfert. V. eum de Vita Apoll. Thyanæ, 5. 5. & in Iconibus. Quo etiam pertinent, quæ Avienus præfat. Fabularum extrema ponit. Duxiſſe ex Thracibus genus, & tempore Pythagoræ vixiſſe Æſopum Heraclides in Polit. Tradit. p. 989.
 Fuit alius Æſopus, anagnoſtes Mitridatis eruditiffimus, ſcriptis de laudibus Mitridatis, & de Helena, & quod eſt Suidas. Præterea Æſopus tragædus amicitia junctus Ciceroni, qui ſæpe cum eo ad videndum in curia pronuntiam Hortenſium venit, teſte Valerio, & ad maximas opes ex hiſtorica pervenit, ſuique adeo luxurioſus ut feſtivarum centies ei patina ſeterit. Filium reliquit adeo divitem, ſimul & prodigum, ut in uniones acetoli liquefactos cenis adponeret, ut ſcribit Plin. lib. 10, cap. 51. de quo V. Cic. 7. Fam. 1. Plin. 10. 5. Valer. Max. 8. 10. 2. Hic Æſopus ab Horatio dicitur Gravis, 2. Epist. 1. 82. Que gravis Æſopus, que doctus Rolcius egit.

Æſt & **Æſopus** Libertus Demotheus, qui memoratur a Macrobo 1. Saturn. 2. Eſt item fluvius, qui Zeliæ præterlabitur, eodem Plinio auctore lib. 5. cap. 32. Sed hic rectius Æſapus, vel Æſepus dicitur. V. Supra.
Æſopi patina. Plin. lib. 10, cap. 51. Maxime inſignis eſt in hac memoria Clodii Æſopi tragici hiſtorionis patina, ſexcentis feſtibus taxata: in qua poſuit aſe cantu aliquo, aut humano ſermone vocales nummis ſex ſingulas coemptas: nulla alia inductus ſuavitæ, niſi ut in his imitationem hominis manderet, ne quæſus quidem ſolis reveritus illos opimos & voce moritos: dignus præter filio, a quo devoratas diximus margaritas. Hor. 2. Serm. 3. 239.

Filius Æſopi detractam ex aure Metellæ, ſcilicet ut decies ſolidum exſorberet, acetoo Diluit inſignem baccam.
 Erat autem Metellæ hujus Æſopi uxor. Plin. lib. 9. cap. 35. Clodius tragædi Æſopi filius, ne ſolus ſciet quid ſaperent margaritæ, ſingulos uniones convivis abſorbendos dedit.
Æſopi fabellæ, quæ fabulis nutralicrum proxime ſuccedunt, narrare ſermone puro, & nihil fe ſupra modum extollere, conſiſcant pueri. Quintil. lib. 1. cap. 9.
 Ne Æſopum quidem triviſti. De vehementer ſtupidis & imperitis dici ſolet, ut teſtatur Suidas. Extat apud Ariſtoph. in Avibus, Indoctus enim es, neque ſat ſolers, Neque triviſti ſaltem Æſopum. Nam antiquitus Æſopi fabellæ etiam vulgus idiotarum terebat. Haſ igitur qui non legiſſet, nihil ſcire videbatur. Eraſm. in Chiliad.

Æſopeus & **Æſopius**. Adj. [*Αἰσώπειος*] Sen. de Brevitate Vitæ, Non audeo, inquit, uſque teo ad producere, ut Fabellæ quoque, & Æſopeos logos, intentatum Romanis ingenii opus, ſolita tibi venuſtate connectas.
Æſopicus, aliud Adj. ut Æſopicus græculus. Proverbiſm dicit ſolium in eos qui aliena ſibi uſurpant, aliorumque bonis ſele venditant. Extat apud Lucianum in Pſeudologiſta. Eraſm. liſd. 1. 29.

Æſopicus ſanguis. Dicitur, aut ubi quis præter meritum acerba patitur: aut ubi propter læſam innocentiam, irati ſuperi pœnam immittere videntur. Natum ex hiſtoria, cuius meminit Platarch. in lib. πρῶτο τῶν λόγων τῶν βυβαίων πρῶτον κεφάλαιον, ubi & indicat dici ſolere, quoties ſero pœna datur.
Æſquiliæ, V. **EXQUILÆ**.
Æſtas, [*Ἔσθῃς*] Secunda eſt ex quatuor anni partibus: olim tamen pars erat anni dimidia. Tunc enim (teſte Servio) annus in duas tantum partes dividebatur: h. e. in æſtium, & hyemale ſolitiuum: ex quibus æſtatem ac hyemem intelligimus. Porro ſecundum hanc diſiſionem æſtas conſtat ſex menſibus, & incipit a verno æquinoctio: finitur autem æquinoctio autumnali. Virg. 3. Georg. 296.
 Incipiens, ſtabulis edico in mollibus herbam
 Carpere oves, dum mox frondofa reducit æſtas. Ubi Servius, i. e. Donec vernum tempus adveniat. Nam ver & æſtas, ſicut etiam hyems & autumnus, unum erant ſecundum rationem hemiſpherii. Varro 4. de L. L. Ab æſtu æſtas, hinc æſtium: niſi forte a Græco ἄρθρον. Plin. lib. 12. cap. 19. Austru ibi tam ardentem ſiant, ut æſtatibus ſylvas accendant.

Antiqui, auctore Servio, annos per æſtates numerabant. Virg. 2. Æn. 207. — nam te jam ſeptima portat
 Omnibus errantem terris, & fluctibus æſtas. i. e. Septimus annus. Æſtates, quæ decolorem cutem faciunt, ſinum vituli cum oleo & gummi manu ſubactum emendat. Plin. lib. 28. cap. 12. Æſtates appellans, maculas ſolares, quas Solis fervor & æſtas elicere ſolet.
Adulta ætas. V. **ADULTUS**.

Atrox. Claudian.
 Calida. Virg. de quatuor temporibus anni,
 Spica ferta gerit calidiffima folibus æſtas.
 Fervens. Claud. Pr. Conf. Stil. 461.
 Florens. Virg. de obitu Maccenatis.
 Formoſa melibus. Ovid. de Rem. Amor. 187.
 Frigida. Stat. 3. Sylv. 5.
 Frondofa. Virg. 3. Georg. 296.
 Gravis. Virg. 2. Georg. 377.
 — gravis incumbens ſcopulis arenibus æſtas.
 Ignea. Hor. 1. Carm. 17. 2.
 Iners: Homines inertes reddens. Stat. 3. Theb. 258.
 Iniqua. Columel. lib. 10. de cultu hortorum.
 Læta. Virg. 3. Georg. 322.
 At vero Zephyris quum læta vocantibus æſtas.
 Liquida. Virg. 4. Georg. 59. i. e. Serena.
 Mollior. Virg. 1. Georg. 312.
 Atque ubi jam breviorque dies, & mollior æſtas.
 Nova. Virg. 1. Æn. 430.
 Quis apes æſtate nova per florea rura
 Exeret ſub ſole labor. Ubi Servius, Æſtate nova: Bene nova, quia eſt & adulta, & præcepſecum jam Saluſtium. Dicitur autem æſtas nova, primo æſtatis menſe: adulta, ſecundo: præcepſe vel extrema, tertio.
 Nuda. Virg. de quatuor temporibus anni,
 Stabat nuda æſtas, & ſpica ferra gerebat.
 Peſtilens. Liv. Gravis peſtilensque omnibus animalibus æſtas.
 Pulverulenta. Virg. 1. Georg. 66.
 Salubris. Hor. 2. Serm. 4. 21. — ille ſalubres
 Æſtates peraget, qui nigris prandia moris Finiet.
 Serena. Virg. 6. Æn. 708.
 Ac veluti in pratis, ubi res æſtate ſerena
 Floribus inſidunt variis.
 Torrida. Virg. 7. Ecl. 47.
 Vaga. Claud. in Eutrop. 2.
 Sed vaga læciſvis fueret diſcurſibus æſtas.
 Ineunte æſtate. V. **INEUNDO**.

Ingruente æſtate. V. **INGRUO**.
 Æſtas & Ætas confunduntur a Librar. V. Drakenb. ad Sil. 3. 385.
Æſtiva, orum. pl. tantum. [*Ἔσθη*] Loca ſunt in quibus amenta & greges, & milites æſtivar: ſicut Hyberna, in quibus Hybernati. Liv. 3. Bell. Maced. Educto in æſtiva milite. Scil. Caltra. Haec enim vox ſubauditur, ut in Stativa, Hyberna. Quin ſæpe etiam exprimitur. Vide **CASTRÆ**. Virg. 3. Georg. 471.
 — nec ſingula morbi
 Corpora corripunt, ſed tota æſtiva repente. Ubi Servius, Loca poſſunt pro animalibus. Æſtiva autem ſunt loca umbroſa, in quibus per æſtatem pecora vitant ſolis calorem. Conf. Varro de R. R. 2. 2. Æſtiva Prætoris. Cic. 7. Verr. 95. Ac primo ad illa æſtiva Prætoris accedunt. Æſtivorum timor. Cic. 7. Fam. 14. Sin æſtivorum timor te debilitat, aliquid excogita, ut ſeciſſi de Britannia. i. e. belli adminiſtrandi per æſtatem timor.

Æſtivo, are. Ad æſtium vitandum alicubi morari. Plin. lib. 12. cap. 5. Intra ſepem eam æſtivar paſtores, opacam pariter & munitam vallo arboris. Varro de R. R. 2. 2. Nam mihi greges in Apulia hybernabant, qui in Reatinis montibus æſtivar. Stat. 4. Sylv. 4. 22.
 Nec non noſter amor, Lætiæ æſtivar in oris. Idem Theb. 5. 16.
 — Nudo juvat æſtivare ſub Æmo. Sic in Villis ſuis æſtivarant Romani proceres ac Caſares. Suet. Galb. 4. Veſp. 24.
 Abigere æſtivarum. Itaque greges ovium longe abiguntur ex Apulia æſtivarum. Varr. 2. de R. R. 1.
 Æſtivare etiam dicitur de piſcibus. Plin. lib. 9. cap. 15. Multi in Proponde æſtivar. De thynnis.
Æſtivirus, Adj. [*Ἔσθητος*] Quod æſtatis eſt, licet ab Æſtus, non ab Æſtas formatum lit.
 Æſtivi menſes. Cic. 5. Att. 14.
 Æſtiva animalia vocat Pulices & Pediculos Plin. lib. 9. cap. 47.
 Aqua. Ulp. in l. 1. D. de aqua quotid. & æſti. Æſtiva, inquit, aqua eſt, qua ſola uti æſtate expedit: ſicut dicimus Veſtimenta æſtiva, ſaltus æſtivos, caſtra æſtiva: quibus etiam interdum hyme, plerunque autem æſtate utimur.
 Aque æſtive, i. e. Tepidae. Propert. lib. 4. 25.
 Aura. Hor. 1. Carm. 22. 18.
 Aurum. Juv. Sat. 1. 28.
 Ventilet æſtium digitis ſudantibus aurum, Ubi V. Schol.

Colores. Columel. lib. 4. cap. 7.
 Candor. Claudian. Paneg. 1.
 Canis. Tibul. lib. 1. 4. Vulgo vocant, Dies Caniculares.
 Claſſes. Claud. de Bell. Gild.
 Dies. Cic. 7. Verr. 80. & 1. Q. frat.
 Falces. Claudian. de Sext. Conf. Hon. 389.
 Fervores. Columel. lib. 4. cap. 24.
 Ignes. Propert. lib. 3. 20.
 Jubar. Claudian. de Tert. Conf. Stil. 461.
 Leo. Claud. in Ruſſ. 1. 369. Nempæ æſtate viget Leo, fidus cœleſtis.
 Locus, in quem per æſtatem animi gratia fecedere ſolemus. Cic. 3. Q. frat. 1. Nunc hoc vel honeſtatem teſtudinis, vel valde bonam æſtium locum obtinebit. Locus valde deſtævatus.
 Lux. Virg. 4. Georg. 52.
 Nilus. Claudian. in Ruſſ. lib. 1. 185.
 Nives. Martial. lib. 5. 65.
 Nox. Hor. 1. Epist. 5. 11.
 Nubes. Virg. 4. Georg. 312.
 Orbis. Tibul. lib. 1. 2.
 Partes æſtivæ vitis. Columel. de Arboribus, 5. 4. Itaque optimum eſt vitigam partem relinqui, atque ita ſummas partes, quas æſtivas ruſſi dicit æſt, reſecare. Videtur ſignificare ſecundum illud incrementum in æſtivalibus, quod circiter menſem Auguſtum fieri ſolet, & quaſi partibus vitium quæ magis inſolæte ſunt.
 Partus. Plin. lib. 12. cap. 14. Autumnus tuſ legitur æſtivo partu. h. e. Ex eo quod produxit æſtas.

ÆS Æsivus. Claudian. Paneg. lib. 4. 43. scipellæ æsivæ. De poculis vitreis dictum, quod ea tempestate lagenam & potionem potius quam cibum & obsonium quaeramus. Propert. — vitrique æsiva suppellex Et Methymnæ Graja fida meri. Saltus hybernos æsivosque animo possidemus, quanvis certis temporibus eos relinquimus. Paul. in l. 3. ff. de Acquir. Possess. Sol æsivus. Plin. lib. 12. cap. 14. Et apud Virg. 4. Georg. 28. Soles. Stat. 4. Sylv. 4. Sopor. Claud. Eidyll. Nil. 41. Tellus. Sen. in Med. 10. Æsiva tellus floruit cantu meo. h. e. Tellus meis incarnationibus talis facta, qualis ætate solet esse. Tempora. Cic. 7. Verr. 30. Tabernacula quemadmodum confueverat temporibus æsivis, carbales intentæ velis collocari iussit in littore. Umbra. Ovid. 13. Met. 793. Solibus hybernis, æsiva gratior umbra. **ÆSTIVE**, Adv. Plaut. Men. 2. 1. 29. Cum infipio Marfupium, viaticati admodum æstive fumus. ubi Æstive viaticari, pro Tenentur admodum & parce, dicitur; joculari tractatione ab his, qui per æstatem leviter ac expedite ornati: quanquam aliter eum locum interpretatur Turneb. Adv. 18. 15. **ÆSTIVALIS**, e. Idem quod Æstivus. Hyg. Astr. 3. 24. Ap. Plat. Ficin. lib. 3. de Legib. H. St. **ÆSTIMO**, [*αἰσθάνομαι*, *μαθηματικὴ*] Ære. Considerare. Quintil. lib. 2. cap. 17. Consumptis affectibus, non repiens quod digne modo vultum patris posset exprimeret, velavit ejus caput, & suo cuique animo dedit æstimandum. Cic. 1. de Legib. 1. Sifenæ ejus amicus omnes adhuc nostros scriptores, nisi qui forte nondum eviderunt, de quibus æstimare non possumus, fidei superavit. Et 7. Verr. 23. Expendite hæc, atque æstimate. Unde dictum est Æstimare pro Taxare: ab Æs æris, & *αἰσθάνομαι* Græcæ, quod est pretium Latine. **Æstimare**, Videre, prospicere, & e loco sublimi considerare. Martial. 14. 64. Hinc septem dominos videre montes, Et totam licet æstimare Romanam, Albanos quoque, Tusculosque colles. **Æstimare**, cum ablativo pretii. Cic. 5. Verr. 216. Eodem tempore Antonius tribus denariis æstimavit post messem. De frumento loquitur. **Æstimare**, cum accusativo & ablativo. Quintil. lib. 11. cap. 1. Sic egit, ut qui penam suam honoribus summis esset æstimaturus. De Socrate loquitur. **Æstimare** item. Cic. 5. Verr. 22. Qua in civitate Caio Catoni clarissimo viro, Consulari homini, festentium xviii millibus his æstimata sit. Item æstimatam Catoni dicit, i. e. Eum damnum octodecim millibus nummum iudicio repetundarum. Idem in ultima actione, Non ex litibus æstimatis tuis pecuniam domum, sed ex tua calamitate cineri atque ossibus filii sui solatium vult reportare. Lites æstimatas, vocat pecuniam multatitiam, & nummarias sententias: ut hodie quum iudices certa summa, actorum dispendia & incommoda æstimantes, tantæ pecuniæ reos damnant. Id a juris authoribus, quanti interest actoris appellatur. Litis autem æstimatio ita appendix erat damnationis, ut hodie ex formula judiciali. i. e. quod Damna & interesse vocant. Hæc Budæus. Alconius, Repetundarum causa ita fe habet, ut si reus convictus sit atque damnatus, pecuniam reddat æstimata lite: h. e. in pretium redactis omnibus furtis: quam summam pecuniæ proscriptis ejus bonis fectores curabant. **Æstimare** nomina alicui. Cic. 3. Verr. 99. Illa sunt nomina, quæ Dola-bellæ necessario sunt æstimata. Pecuniâ. Cic. 7. Verr. 23. Deinde hæc expendite atque æstimate pecuniâ. vulgo Appretiare dicunt. Personas accusatorum æstimare, vel de dignitate, vel ex eo quod interest, vel ætate, vel moribus, vel alia justa causa. Ulpian. in l. si plures. D. De accusat. Pretium rei. Cic. 7. Verr. 23. Deinde crimen sine accusatore, sententia sine consilio, damnatio sine defensione: æstimare harum rerum omnium pretia. Ac si diceret, considerate quam parvi hæc sint momenti. In busdam leg. Æstimata. Carius. Cic. 10. Fam. 4. Etsi a te propter amorem carius sunt æstimata. Cic. ad Brut. 16. Valde care æstimas tuo annos. Flocci. Plaut. Mostell. Neque quod dixi flocci æstimat. h. e. Nihili facit. **Æstimare** magni & magno, h. e. Magni facere. Cic. 2. de Fin. 55. Magni enim æstimabat pecuniam. Ibid. lib. 3. 11. Ne ego istam gloriosam memorabilemque virtutem non magno æstimandam putem. Magni litem æstimare. Paulus in l. Puta. D. ad leg. Aquiliam, Qui convenitur, fateatur fe occidisse, & paratus sit æstimationem solvere, & ad verfarius magni litem æstimet. Non nihilo. Cic. 4. de Fin. 62. Non quia bonum fit valere, sed quia fit non nihilo æstimandum. **Æstimare** tanti, quanti, tantidem, pluris, & minoris. Cic. 6. Verr. Quanti hæc eorum iudicio, qui studiosi sunt harum rerum, æstimantur. Idem. Et aiebat se tantidem æstimasse. Idem 1. Acad. Ex iis alia plura esse æstimanda, alia minoris. Liv. Mancipia minoræ annis xx. quæ post proximum lustrium decem millibus æris, aut pluris venissent, ea quoque decem tanto pluris, quam quanti essent, æstimantur. Expendere atque æstimare aliquid. Cic. post red. in Senat. 14. Iidem expendunt atque æstimant voluptates: sententiamque dicunt & judicant: quantum cuique libidini tribuendum esse videatur. **Æstimare** ac dispicere. Columel. lib. 4. cap. 27. Quare prudentis est ac maxime callentis vitinoris, æstimare ac dispicere, quibus locis in animum debeant materias summittere. **Æstimare** aliquid. Plaut. Capt. 2. 3. 4. Nam ego te æstimatum huic dedi viginti minis. Bene de aliquo: Vulgus dicit, habere bonam opinionem de aliquo. Cic. 9. Att. Oratio fuit ea nostra, ut bene potius ille de nobis æstimaret, quam gratis ageret. Putarim hoc loco legendum, Exstimaret: unde & bonam exstimationem de aliquo dicimus. Aliquem ex artificio. Cic. pro Rosc. Com. 28. Nemo illum ex trunco corporis præcubabat, sed ex artificio comico æstimabat. Aliquid ex veritate, vel ex opinione. Cic. pro Rosc. Com. Sic est, vulgus ex veritate pauca, ex opinione multa æstimat. Large liberaliterque æstimare. V. LIBER, liberi.

ÆSTIMANS, antis. Partic. Cæsar. 3. Bell. Gall. 1. Perinde æstimans ac fidus elicit. **ÆSTIMOR**, æris. pass. Cæsar. 7. Bell. Gall. 14. Hæc si gravia aut acerba videantur, multo illa gravius æstimari debere. **Æstimata** pœna, ab antiquis ab Ære dicta est, qui eam æstimaverunt ære: ovem deculli, bovem centulli, h. e. Decem, & centum alibus. Festus. [Videtur legendum Quia pro Qui.] **ÆSTIMATORIUS**, Adj. [*αἰσθητικός*] ut Actio æstimatoria, quæ de æstimato proponitur, quoniam de nomine aliquid contractus ambigitur. Ulpian. in l. 1. D. de æstimat. action. Conveniret tamen aliquam actionem dari, daretur æstimatoria præscriptis verbis actio. **Æstimatoria** exceptio agere. Pomp. in l. Si tamen. D. de Ædilic. edict. **ÆSTIMATOR**, Æris. m. [*αἰσθητής*] Qui æstimat & considerat. Cic. 3. de Fin. 10. Et quia te æquilibrium habeo eorum studiorum quæ mihi communia tecum sunt, æstimatorem & judicem. In Orat. 141. Quis tandem id iustus rerum æstimator reprehenderit? **Æstimator**, Qui taxat. Cic. in Pison. 89. Unus tu dominus, unus æstimator, unus venditor. Idem Paradox. 6. isti callidi rerum æstimatores præta & areas quasdam magno æstimant, &c. **Æcerimus** alicujus rei æstimator. Cic. in Brut. De Cæsare & ipse ita iudico (inquit Atticus) & de hoc hujus generis æcerimus æstimatore hæpissime audivi, illum omnium fere Oratorum Latine loqui elegantissimè. De æcerimo æstimatore, i. e. de Cicerone. Immodicus æstimator futi. Curt. lib. 8. 1. 22. **Parcus** æstimator. V. PARCO. **ÆSTIMATIO**, Æris. f. [*αἰσθησις*, *αἰσθησις*, *διατήρησις*] i. e. Consideratio & Perpensio. Cic. 3. de Fin. 34. Quod pondus dignum habeat æstimatione. **Æstimatio**, Taxatio. Cæsar. 1. Bell. Civil. 87. Militibus æqua facta æstimatione, pecuniam pro his rebus solvit. **Æstimatio** census. Non æstimatione census, verum victu atque cultu terminatur pecuniæ modus: Cic. Parad. 6. **Facere** æstimationem. V. in FACIO. H. St. **Æstimationem** accipere. V. ACCIPIO. In æstimationem aliquid accipere. Cic. 13. Fam. 8. A M. Laberio C. Albinus prædia in æstimationem accepit. **Æstimatio**, pro Re æstimata. Cic. 9. Fam. 16. Nunc quum tam æquò animo bona perdas, non eo sis consilio, ut quum me hospitio recipias, æstimationem te aliquam putes accipere. Etiam hæc levior est plaga ab amico, quam a debitore. Alludit ad æstimationem possessionum, quam Cæsar, pulso ex Italia Pompeio, quum Romam revertisset, per arbitros causa debitorum fieri voluerat, ut si creditoribus facilis satisfacerent. Qua de re initio lib. 3. de Bell. Civil. his verbis: Quum fides tota Italia esset angustior, neque creditæ pecuniæ solverentur, constituit ut arbitri darentur: per eos fierent æstimationes possessionum, & rerum, quanti quæque earum ante bellum fuissent, æque eæ creditoribus traderentur. Hoc & ad æstimare novarum tabularum tollendum, minuendumque, qui fere bella & civiles dissensiones sequi consuevit: & ad debitorum tuendam exstimationem esse aptissimum exstimavit. Hactenus Cæsar. Sueton. etiam in Julio cap. 42. De pecuniis (inquit) mutuis, disjecta novarum tabularum expectatione, quæ crebro movebatur, decrevit tandem ut debitores creditoribus satisfacerent per æstimationem possessionum, quanti quæque ante civile bellum compararent, deducto summat æris alieni, siquid usura nomine numeratum aut prescriptum fuisset: qua conditione quarta pars fere crediti deberat. Hæc Sueton. Quum igitur Papirius ex eo Cæsaris decreto magnam a debitoribus plagam accepisset, æstimatis eorum possessionibus, non quanti venire tunc credent, sed quanti ante civile bellum fuissent: jocans Cicero: Ne credas, inquit, quum me hospitio recipias, æstimationem te aliquam accepturum. Et dixit, Æstimationem aliquam, tanquam si, Magnum aliquid damnum, dixisset. Papirius enim æstimationes, i. e. Prædia per arbitros inique æstimata a debitoribus accipiens, crediti iacturam non minimam fecerat. Deinde sequitur: Etiam hæc levior est plaga ab amico, quam a debitore. h. e. Et tamen, quod ab amico bona tua comedantur, non id tibi æque grave esse debet, atque illud est, quod debitorum causa perdidit: a quibus possessiones, quanti vendere nunquam poteris, accipendis tibi sunt. Idem 9. Fam. 18. Æstimationes tuas vendere non potes. h. e. Res æstimatas, significat enim possessiones pro æstimatione a debitoribus acceptas. Hinc est, quod ipse Cic. quandoque dicit accipere æstimationem, pro accipere a debitore possessionem, aut rem lege Cæsaris æstimatam, ut in exemplo superiore. Et 12. Att. 21. Ovia C. Lotti curanda sunt. h. e. negat Eros posse sine me. credo, quod accipienda aliqua sit & danda æstimatio. h. e. Accipienda mihi possessio aliqua, & domus, aut res a debitoribus meis, & ea Ovia, cui ipse debeo, tradenda. Et posthæc Cicero Æstimationem pro Re æstimata, æstimata, inquam, ab arbitris Cæsarianis, quanti ante civile bellum fuisset. adde Parei Lex. Plant. p. 55. **ÆSTIMABILIS**, e. [*αἰσθητός*] Quod æstimari potest: unde Inæstimabile, Quod nullo pretio potest æstimari. Cic. 3. de Fin. 20. Æstimabile esse dicitur, &c. **ÆSTIMIA**, æ, f. Obfol. sic Æstimias Festus exponit æstimationes & in XII Tabulis, Æstique æstimiam iudicati prædicato. **ÆSTIMUM**, ii, n. Hyginus de Lim. p. 152. Ed. Gref. Possessiones pro Æstimio libertatis assignatæ. Sæpius etiam apud Frontin. de Colon. occurrit. **ÆSTRÆUM**, Oppidum Macedonia: & ÆSTRÆI, Populi flum ejus urbis incolæ, teste Ptolemaeo. **ÆSTUARUM**, ÆSTUO, V. ÆSTUS. **ÆSTUS**, Æris. m. [*καύσων*, *πύρρον*, *θερμότης*, *κλόδος*] Festus, Æstus solis & æstivi temporis flagrantia. Virg. 3. Georg. 331. Æstibus & mediis vaporem exquirere vallem. **Æstus**, de calido ignis vapore dictum, qualis exit e fornace. Virg. 2. Æn. 706. — propiusque æstus incendia volvunt. Ibid. 759. — exuperant flammæ: furit æstus ad auras. **Æstus**, ut ait Nonius, est Martinus impetus & Commotio. Vulgo Maris fluxus & refluxus. Plaut. Afin. Quo magis te in altum capessis, æstus te in portum referet.

Virg. 1. Æn. 112. — Furit æstus arenis. Ab hac significatione legitimus æstuosum mare.
 Marinus, sive Maritimus æstus. Cic. 2. de Divin. 3. 4. De Nat. Deor. 2. 19.
 Reciproci æstus vis inenarrabilis. Plin. in Procem. lib. 32. & 2. 97.
 Valti æstus pelagi. Catul. Argon. 64. 127.
 Æstus maris accedent, &c. Plin. lib. 2. cap. 97. Æstus maris accedere & reciprocare, maxime mirum: pluribus quidem modis, verum causa in sole lunaque. Bis inter duos exortus luna affluit, bisque remeant vicenis quaternisque semper horis. Et primum attolente se cum ea mundo, intumescentes: mox a meridiano caeli fastigio vergente in occasum, residentes: rursusque ab occasu subter caeli ima, & meridiano contraria accedente, inundantes: hinc donec iterum exoriatur, se fortentes. Nec unquam eodem tempore quo pridie, exori: ut ancillante fidere, trahenteque secum avido haustu maria, & aliudque aliunde quam pridie exoriente: paribus tamen intervallis reciproci, fenisque semper horis, non cuiusque diei, aut noctis, aut loci, sed æquinoctialibus. Hactenus Plin.
 Æstus maris crescit, decedit, recedit. Plin. lib. 2. cap. 97. In ripa Bætis oppidum est, cuius putei crescente æstu minuuntur, augetur decedente. Et cap. 98. His addit Aristoteles, nullum animal nisi æstu recedente expire.
 Æstus reciproci vis inenarrabilis. Plin. lib. 32. in procem.
 Æstus maris modici, &c. Plin. lib. 2. cap. 97. Modici luna nova æstus, plenior ea exundant, plenaque maxime fervent. Inde mitescunt. Pares ad septimam primis. Iterumque alio latere dividua augentur. In coitu Solis pares. Plane eadem Aquilonia, & a terris longe recedente, mitiores, quam quom in Austros digressa, proprioque nifu vim suam exeret. Paulo post, Duobus æquinoctiis maxime tumentes, & autumnali amplius quam verno. Iuanes vero bruma, & magis solstitio. Veterum sententias de maris reciprocatione recensent Conimbric. lib. Meteor. Tract. 10. 5.
 Fervet æstu pelagus. Cic. 3. de Orat. 155.
 Æstu frangitur mare. Lucret. lib. 6. 143.
 Æstus pro Mari æstuofo. Virg. 2. Georg. 164.
 Tyrenusque fretis innititur æstus Averni.
 Æstus ulceris. Cic. 2. Tusc. 19.
 Jamjam absumor, conficit animam
 Vis vulneris, ulceris æstus. i. e. Ulceris inflammatio. Eodem modo calor ille febris intensissimus, Æstus quoque dicitur.
 Æstus, translatus ad Animum. Cic. de Clar. Orat. 281. Sed hunc quoque absorbit æstus quidam non insolite adolescentibus gloria: pro Vehementiori cupiditate & ardore quodam.
 Æstus animi. Firmic. lib. 3. cap. 5. Erunt autem semper tales, in æstu animi, & in maximis necessitatibus constituti.
 Inter æstus iracundiæ fluctare. Macrobi. 4. Saturn. 2.
 Magnoque irarum fluctu æstu. Virg. 4. Æn. 532.
 Ingeniū. Cic. 3. de Orat. 143. Quo quam ingressus esses, repente te quasi quidam æstus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu pene omnium abstraxit.
 Consuetudinis, Impetus, vis. Allusio est ad æstum maris. Cic. 2. de Legib. 9. Ne æstus nos consuetudinis absorbeat.
 Commovere æstus belli. Lucret. lib. 5. 1434.
 Et belli magnos commovit funditus æstus. h. e. Tumultus bellicos.
 Æstus, pro Amore. Ovid. 14. Met. 352.
 Ut primum valido mentem collegit ab æstu.
 Æstus, Agitatio, & difficultas. Quintil. lib. 11. cap. 1. Illic major æstus ubi quis pudenda queritur.
 Æstus, Dubitatio, sollicitudo. Plin. lib. 1. epist. penult. ad Pompeium Falconem. Erat hic quoque æstus ante oculos, si forte me appellasset. Idem alibi, Explicata æstum meum. i. e. Dubitationem, inquit Budæus. Pulchra significatio metaphorica. In hoc æstu periculorum, Justinus. V. παροξ. Βεδάου, ubi exp. ἰδὼν ἑβήσθη, ut ἰδὼν, ὡς ἰννοσα. H. St. Vid. Bud. Comm. p. 331. ed. Basf. 1530.
 Anceps æstus. Sen. Medea 12. Anceps æstus incertam rapit. h. e. Incertus animi furor & agitatio.
 Æstus, pro Ipla caloris vi, qualis æstate solet esse.
 Ardens æstus. Virg. de quatuor anni partibus.
 Calidi. Lucret. lib. 1. 301.
 Dubius. Claud. in Ruff. lib. 1.
 Fervidus. Hor. 1. Serm. 1. 38.
 Gravem æstum solari fluviis. Hor. 2. Carm. 5. 7.
 Horrifici. V. Eructare æstus horriferos, in FRUCTO.
 Ignavi. Ab effectu, quod Ignavos homines reddant. Ovid. 7. Met. 529.
 Incentos æstus avertere. i. e. Febrem. Virg. 3. Georg. 459.
 Letiferi. Ovid. 7. Met.
 Medii, h. e. Meridies, quo tempore sol ardet maxime. Virg. 3. Georg. 331.
 Mustulentus. Plant. Moit. 4. 2. 90. Mustulentus æstus nares attingit. Joco dictum de vapore vini recentis & mulsei.
 Nebulosus, V. NEBULA.
 Rabidi æstus. i. e. Calores. Aufon. 3. Sect. 3. ad Paulinum Epist.
 Rapidus. Virg. 2. Ecl. 10.
 — & rapido fessis mellioribus æstu
 Allia, ferpyllumque, herbas contundit olentes. Ubi Servius, Rapido æstu, Vehementi & ferventi.
 Sicci. Columel. de cultu hortorum lib. 10.
 Siderens. Ovid. 6. Met. 341. h. e. Solis ardores.
 Steriles. Claud. in fec. Conf. Hon. 277.
 — steriles juvat ire per æstus.
 Torrens. Plin. lib. 8. cap. 12. Elephantis frigidissimum esse sanguinem, ob id æstu torrente præcipue a draconibus expeti.
 Tremulus. Lucret. lib. 6. 875.
 Validus. Ovid. 14. Met. 352.
 Exæsturare æstus. Lucret. lib. 6. 816. & 2. 1136.
 Hos igitur tellus omnes exæstuat æstus. i. e. Ebullit & efflat.
 Æstu, febrique jactari. Cic. 1. in Catil. 31. Saepe homines ægri, morbo gravi, quom æstu febrique jactantur, li aquam gelidam biberint, prius relevari videntur: deinde multo gravius vehementiusque afficiantur.
 Influare æstum. Lucret. lib. 6. 859. de Sole.
 Laborare æstu. Columel. lib. 4. cap. 24.

Relevare æstus. Ovid. 3. de Arte Am. 697.

Secare. Virg. 8. Æn. 674.

Et circum argento clari delphines in orbem
 Fræquora verebant caudis, æstumque scababant. h. e. Maris agitationem. Servius naturam rem ostendit. Nam semper mare turbatur, quom delphines apparuerunt.

Solari æstum fluviis. V. Gravem æstum solari fluviis.

Solvi æstu. Lucret. lib. 1. 493.

Sustinere æstus. Ovid. 1. Met. 228.

Torrens æstu terra. Columel. lib. 4. cap. 19.

Æsti, pro Æstus. Pacuv. Chryl. Æsti forte ex arido. Nonius.

ÆSTUARIVM, ii. n. denomin. Æstuarium (ut Strabo ait) sunt Loca que marinis aquis referta sunt ex inundationibus pelagi, per quas saepe in mediterranea fluviorum iustar navigantes ascendunt: aliquando non nisi nando transiri possunt, a Grecis ἀεζυριον, h. e. Inundatio dicitur. Fæstus ait esse omnia, qua mare viciniam tum accedit, tum recedit. Cæc. 2. Bell. Gall. 28. Majores natu, quos una cum pueris mulicibusque in æstuarium placudes collectos dixeram. Plin. lib. 5. cap. 1. Affunditur autem huic æstuarium e mari flexuoso meatu. De ejusmodi æstuaris intelligitur Virgili periphralis in 2. Georg. 450.
 — qua vi maria alta tumescunt
 Obicibus ruptis: rursusque in seipsa residunt. Ubi Servius, Æstuarium Oceani accipimus, qua per Gallias & Hispanias in infinitum erumpit, contenta lege riparum, ad quas rursus recurrit.

Æstuarium, Quo vapores exhalantur, i. e. emituntur, sive sit hiatus naturalis, sive fossa manufacta: quod & Vaporarium & spiraculum dici potest. Vitruv. lib. 8. cap. 7. Lucerna accensa demittitur: que si permanserit ardens, sine periculo descendetur. Sin autem eripuerit flamen vi vaporis, tunc secundum puteum dextra ac sinistra effodientur lateraria, ita (quemadmodum per nares) spiritus ex æstuaris dissipabuntur. Eandem sententiam, sed brevius habet Plin. 1. 31. c. 3.

Æstuarium erant Meatus ab hypocausto perpetui unde calores occulti in cameras Cædarium ipsorum penetrabant. Quod tetigit Stat. 1. Syl. 5. 58.
 — ubi languidus ignis inerrat
 Ædibus, & tennem volvunt hypocausta vaporem. Baccius de Therm. Vet. cap. 9.
 ÆSTUO, [αεζυριον] are. Æstu fervere, & quasi Calore suffocari. Juv. 3. Sat. 103. — si dixeris, æstuo, fudat. Cic. 2. Tusc. Itemque Lycurgi, laboribus erudiunt juventutem, venando, currendo, esuriendo, sitiendo, algendo, æstuando. Columel. Ut a sole æstuante uvæ & a ventis protegantur.
 Æsturare, Exhalare: h. e. Emittere calidum vaporem, qui æstus dicitur. Virg. 6. Æn. 297.
 Turbidus hic cæno, vastaque voragine gurges
 Æstuat: atque omnem Coccyto eructat arenam. Sic, Fornax æsturare dicitur.

Aër æstuat. Propert. lib. 2. 29.
 Caloribus æsturare. Columel. 1. 4. cap. 8.
 Desiderio. Cic. 7. Fam. 18. Sed magis ut desiderio nostri te æsturare putarem. i. e. Vehementer me desiderare: quasi Cum quodam animi æstu, i. e. fervore.

Dies æstuat. Lucan. lib. 1. 16.
 Humor. Virg. 4. Georg. 308.
 Interea teneris tepcfactus in ossibus humor
 Æstuat.

Ignis. Virg. 4. Georg. 269.
 Æstuat ut clavis rapidus fornacibus ignis.

Mare. i. e. Agitatur. [αεζυριον, ζευσσει] Curt. Æsturare semper fretum: quoque arctius volucret inter insulam & continentem, hoc acrius turere. Æsturare, [αεζυριον] Angi, & cum agitudine animi sollicitum & perturbatum esse. Cic. de Arusp. Resp. 2. Exanguis atque æstuanus fe cæuria proripuit cum quibusdam fractis jam atque inanibus minis. Tralatio ducta a maris æstibus nunc accedentibus, nunc recedentibus. [Potius ab æstu & sudore laborantium in aliq. re.]

Æsturare in aurum. Claud. in Eutrop. lib. 1.
 Ille nec Eunuchis placidus, sed pejus in aurum Æstuat.

Pudor æstuat in corde. Virg. 10. Æn. 870.
 Insolenter æsturare. Catul. 22.
 Lenius. Ovid. 9. Met. 764.

Æsturare & tergiverfari. Cic. pro Flacc. 47. Hunc æstuantem & tergiverfentem judicio ille persequitur.
 Cupiditatibus æsturare. Firmic. lib. 3. cap. 8.

Dubitatio. Cic. 4. Verr. 74. Itaque æstuat ab dubitatione, verfabat se in utranque partem, non solum mente, verumetiam corpore.
 Æsturare invidia. Sallust. Cat. C. 32. Nanque pleraque nobilitas invidia æstuat.

ÆSTUANS, antis. Partic. [αεζυριαν] Catul. 58. Animo æstuanter rursus reditum ad vada pertic.
 Æstuantia refrigerare. Plin. lib. 17. cap. 4.

ÆSTUARIVM, Adj. Idem. Pallad. 11. 17.
 ÆSTUATIO, ðnis. f. [αεζυριον] in Æstuatione urbanorum civium. Plin. lib. 18. cap. 1. Quorum æstimatione & gaudio nos quoque relicta æstimationi suæ istis hominum turbis, pergamus excolere vitam. i. e. Vehementibus desideriis & cupiditatibus. hinc vero tres MSS. Libri Exultationem habent, Harduino testante.

ÆSTUOSUS, Adj. [αεζυριος, κενωριος, ζευζυριος] Quod æstu, i. e. calore plenum est. Columel. lib. 11. c. 2. Septimo Cal. Augutas Canicula apparet, caligo æstuofo.

Æstuosus Auster, Vulturinus & Favonius. Plin. lib. 2. cap. 47.
 Æstuofo & pulverulenta via iter conficiebam. Cic. 5. Att. 14.
 Calabria æstuofo. Hor. 1. Carm. 31. 5.

Caligo æstuofo. V. ÆSTUOSUS.
 Cæelum æstuosum. Columel. lib. 4. Cæelum neque nivale vinea, nec rursus æstuosum desiderat.

Fræta. Hor. 2. Carm. 7. 16. Ob æstus maritimos.
 Impotentia. Hor. Epod. 16. 62.

Jupiter. h. e. Jupiter Ammon, ad cujus oraculum in Libya Cyrenaica, Austro flante, hic agitantur & æstuant arene, ut mare fluctibus. Authores Pintius, Mela, Solinus, Catullus 7. Epig.

- Locus. Celf. lib. 8. Locus tamen æstuosus facilius invenitur. i. e. Regionibus calidioribus.
- Syrtes. Hor. 1. Carm. 22. 5. Sive per Syrtes iter æstuosas. Ubi Acron, Æstuosas, i. e. Procellosas, aut Nimbios fere verentes. Unde Virg. 4. Æn. 41. — & inhospitas Syrtes. Lambinus vero, Æstuosas, inquit, vocat, propter æstus maris accedentes & recedentes.
- Animal æstuosissimum. Columel. lib. 7. cap. 10. de fœ.
- Dies æstuosissimi. Plin. lib. 34. Non fit hoc nisi æstuosissimis diebus circa Canis ortum.
- ÆSTUOSE, Adv. Plaut. Bacch. 3. 3. 67. Acerrime atque æstuose absorbet.
- Æstuosus. Hor. Epod. 3. 18.
- Nec munus humeris efficacis Herculis Inarat æstuosus. Sunt qui pro Adj. habent.
- ÆSTYFER, æra, ærum. [πυρρός, κενός] Virg. 2. Georg. 352. Hoc ubi hiula sui findit Canis æstifer arva. Æstiferum canem vocat, quod Æstum astat, i. e. Calorem vehementissimum. Cic. in Arat. Æstiferus validis crumpit flatibus ignes. Ibid. Æstifer est pandens fœrentia sidera Cancer.
- Æstifer, h. e. Æstum ferens, seu patiens. Lucan. lib. 1. 206. — sicut fœquentibus herbis
- Æstiferæ Libyes viso leo comminus hoste. Stat. 3. Sylv. 3. 91. — quod mellibus Afris
- Verritur, æstiferi quicquid terit area Nili.
- Campi æstiferi. h. e. Æstum ferentes, seu patientes. Sil. Ital. 1. 1. 194.
- Æstifer ignis. Lucret. lib. 1. 661.
- Æstifer ignis uti lumen jacit, atque vaporem.
- ÆSYRTES, æ. Viri proprium. Ex hujus fœpulo ad Trojam extructo speculabatur Polites quid in suis navibus faceret Græci Trojam obsidentes. Homer. 2. Iliad. Strab. lib. 13.
- ÆSYMA, *ἄσυμα* Stephano, Urbs Thraciæ, patria Castianiræ, ex qua Priamus Gorgythionem suscepit, qui in bello Trojano ab Ajace fuit interfectus. Homer. 8. Iliad. 304.
- ÆSYMNETÆ, [*ἄσυνεταί*] dicebantur apud Græcos qui parem regiæ dignitati potestatem habebant: a quo nomine, Dictatoris imperium traxisse originem creditur. V. plura apud Alex. ab Alex. 1. 4. c. 23. [Translatum id nomen postea ad Agonothetas, ut docuit Ant. van Dale Diff. de Agonothetis &c. quæ est VII. Syntagmas doctiff. C. 1. p. 516.]
- ÆSYMNIUS, Viri Megarensis nomen & ejusdem nominis tumulus. Paulsan. in Attic.
- ÆSYMNIUS, Unus e principibus Græcorum ab Hecatore interfectus, teste Homer. 11. Iliad. 303.
- ÆSYRMUS, Urbs Thraciæ, teste Homer. 8. Iliad.
- ÆTA, Colchorum rex, Medææ & Absyrti pater. V. ÆETA.
- ÆTAS, ætis. f. [*ἄλτις*] ab Ævo ducitur, quasi Ævitas.
- Ætatem Varro dividit in infantiam, pueritiam, adolescentiam, juventam, senectam: quarum tamen singule trifariam dividuntur, ut prima pars viridis sit, deinde adulta, postea præceps. Hinc est quod Virgilius ait, — viriditas juventa. Serv. in 5. Æn. 295. Alii aliter describunt, de quibus Conforin. de Die Natal. cap. 14.
- Ætates sic hñavit Servius Tullius rex, quem census facendi gratia, illas quinque classes populi Romani instruxerit, ut pueros esse existimaret, qui minores essent annis septendecim. Inde ab anno decemoseptimo, quos idoneos jam esse republicæ arbitretur, milites scripsit: eosque ad annum quadragesimum sextum juniores dixit, supraque eum numerum seniores appellavit. Author Tubero l. 1. Histor. apud Gell. 1. 10. c. 28.
- Ætas infirma puerorum, puellarum, senioque confectorum hominum. 1. 122. D. de legat. 1.
- Ætas ædificiorum. 1. 58. D. de legat. 1.
- Ætas in vino. Plin. lib. 23. cap. 1. Sua cuique ætas vino gratissima, hoc est, media, unde Ætatem ferre, & Pati ævum, dicitur de fructibus non fugientibus. Budaus.
- Ætas pro Hominibus in ætate degentibus. Ovid. 2. Met. 418. Quum subit illa nemus, quod nulla ceciderat ætas. h. e. Nullius ætatis homines.
- Ætas, pro Juventute. Cic. 7. Verr. Erat ea navis plena juventutis formosissima, plena argenti facti atque signati. Paulo post, Si qui senes aut deformes erant, eos in hostium numero ducit: qui alicui forma, ætatis, artificieque habebant, abducit omnes.
- Or. in Salut. extr. omnium cubicularum in ætate pellex, pro Prima ætate. H. St. V. & Cort. ad l.
- Ætas, pro Solo anno interdum ponitur. Varr. Ætatem vix decimam ingressus. Virg. 3. Georg. 190. At tribus exactis, ubi quarta accesserit ætas, Carpere mox gyrum incipiat. Serv. i. e. Quartus annus. Nam Ætatem plerumque generaliter dicimus pro Anno, pro triginta, pro centum, pro quovis tempore.
- Ætas, pro Tempore. Plin. lib. 12. cap. 1. Hoc actum circa urbis captæ ætatem. Sic Ætate, Nostra ætate dicimus, pro Nostrò tempore.
- Ætas, pro Seculo, i. e. Centum annis. Cic. de Senect. 31. Tertiam enim jam ætatem hominum vivebat. De Nestore dictum, qui secundum poetas trecentos annos vixit. unde ipse apud Ovid. sic ait 12. Met. 187. — vixi Annos bis centum: nunc tertia vivitur ætas.
- Ætas pro 30. annis. Hor. Epod. 16. 1. Altera jam teritur bellis civilibus ætas. *γῆρας* est, quæ appellatur Græcis, 30. annorum, ut Lambinus Torrentiusque demonstrant. Stautius etiam pro Die ponit 3. Theb. 562. — quid crastina volveret ætas, Scire nefas homini.
- Ætas, pro Vita hominis frequenter & venuste accipitur. Est autem pars pro toto, per synecdochen: quia ætates fuit vitæ partes. Plaut. Rud. 4. 7. 10. — in ætate hominum plurimæ
- Fiunt transenne, ubi decipiuntur dolis.
- Ætas item aliter accepta. Virg. 8. Æn. 200. Attulit & nobis, aliquando optantibus ætas Auxilium, adventumque dei. h. e. Beneficium temporis, ait Servius. Nos vulgo tempus vocamus.
- Curfus ætatis. Cic. de Senect. 33. Curfus est certus ætatis, & via una naturæ, eaque simplex: suaque cuique parti ætatis, temperatitas est data.
- Fabulam ætatis peragere. Cic. de Senect. 64. Quæ sunt igitur voluptates corporum cum autoritatis præmiis comparandæ? quibus qui splendide usi sunt, ii mihi videntur fabulam ætatis peregrisse, nec tanquam inexercitati histriones in extremo actu corruisse. Congruenter autem vitæ tempora fabulis comparantur: quia sicut fabula quinque actibus conitatur, ita hominis vitæ quinque ætatibus seu gradibus. Facit ætatis implere. Ovid. 6. Epist. 36.
- Fervor ætatis. Cic. de Senect. 45. Epulabar igitur cum sodalibus omnino modice, sed erat tamen quidam fervor ætatis: qua progrediente, omnia fuit etiam in dies misiora.
- Flexus. Cic. 1. de Orat. 1. Si infinitus forensium rerum labor, & ambitionis occupatio, decursu honorum & ætatis flexu concitasset.
- Flore ætatis frui. Lucret. lib. 4. 1094.
- Florem ætatis tangere. Lucret. lib. 3. 771. Quoque modo poterit pariter cum corpore, quoque Confirmata cupitum ætatis tangere florem Vis animi.
- Florem ætatis pervadere. Lucret. lib. 1. 556.
- Freta ætatis, Fervores ætatis. Lucret. lib. 4. 1024.
- Homo id ætatis, id ætatis sumus, pro Eius ætatis. Cic. 6. Fam. 20. Ita viximus, & id ætatis jam sumus, ut omnia que non nostra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. V. & 3. Verr. 66. & 4. 37.
- Homo ætatis suæ, Qui major annis est. Modestinus in l. ex duobus. D. de negot. gestis. Ex duobus fratribus, uno quidem suæ ætatis, altero vero minore annis: quum haberent communia rustica prædia, &c.
- Idem ætatis, pro Eiusdem ætatis. Tacit. 13. Ann. 16. Mos habebatur principum liberos, cum cæteris idem ætatis nobilibus, sedentes vesci in aspectu propinquorum.
- Gravitas. Cic. de Senect. 33.
- Inbecillitas ætatis. Cic. ad Brut.
- Infirmatas. Cic. 16. Att. 5. Si quæ minus antea propter infirmitatem ætatis, &c.
- Lauginis primæ ætas. h. e. Juventus in qua barba incipit pubescere. Ovid. 21. Epist. 85. Quid mirum, si me primæ languinis ætas Abstulit, atque anni, quos vir amare potest? Lubricum. V. LUBRICUS.
- Maturitas. Cic. 4. Fam. 4. Etiam abest maturitas ætatis tamen personare ætatis ejus hujusmodi vocibus non est inutile.
- Peraçtio. Cic. de Senect. 86. Senectus autem peraçtio ætatis est, tanquam fabula.
- Robur ætatis quam maturimum. Tacit. 13. Ann. 29.
- Ruina. Ovid. 1. de Pont. 5. 6. Nec me si subito videas cognoscere possis: Ætatis facta est tanta ruina mea.
- Spatium. Cic. de Senect. 60. de Valerio Corvino. Itaque quantum spatium ætatis majores nostri ad senectutis initium esse voluerunt, tantus illi cursus honorum fuit.
- Spatium vestulum. Lucret. lib. 2. 1171.
- Specie ætatis uti. Ovid. 5. Fast. 353. Et monet ætatis specie, dum floreat, uti: Contemnunt spiam quam cecidere rose.
- Tempus ætatis. Cic. de Senect. 69. Breve tempus ætatis satis est longum ad bene honesteque vivendum.
- Tempus extremum. Cic. de Senect.
- Temporis futuri ætas. Ovid. 15. Met. 835.
- Tempus infinitum ætatis. Cic. 2. de Fin. 88. Quum enim summum bonum in voluptate ponat, negat infinito tempore ætatis voluptatem fieri majorem, quam finito atque modico.
- Tempus nostrum ætatis. Cic. 3. Q. frat. 5. Angor, mi suavissime frater, angor, nullam esse temp. nulla judicia; nostrumque hoc tempus ætatis, quod in illa autoritate Senatoria florere debet, aut foreni labore jactari, aut domesticis literis sustentari.
- Tempora ætatis queri. Propert. lib. 1. 7. 8.
- Tempus ultimum ætatis. Cic. 2. de Fin. 87. Neque expectat ultimum tempus ætatis.
- Ver breve ætatis. Ovid. 10. Met. 85. — citraque juventam Ætatis breve ver, & primos carpere flores.
- Adulta ætate filius, apud Cic. V. ADULTUS.
- Affecta ætas. V. AFFECTUS.
- Annua ætas. Plin. lib. 8. cap. 40.
- Avida. Senec. Et quicquid avida per tot annorum gradus Abscondit ætas.
- Aurea. Ita enim fuit appellata, quod optimis moribus illo tempore quo Saturnus regnavit, homines floruerint. De ætate aurea, argentea, &c. Hesiodus, cæterique poete passim. Ovid. 1. Met. 89. Aurea prima lata est ætas, que vindice nullo Sponte sua sine lege fidem rectumque colebat.
- Bona, pro Adolescentia: que videlicet felicitur vitæ præ existimatur. Cic. de Senect. Quod hi ipsis voluptatibus bona ætas fruitur, libentius primum parvulus fruitur rebus. Et Hor. 2. Epist. 2. 16.
- Confans. Cic. de Senect. 33. Ut enim infimatas puerorum, & ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis ætatis: sic senectutis maturitas naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat.
- Sic ibidem, Num ea jam constantis requirit ætas? Quæ Media dicitur. H. St. [Locum Cic. non invenimus.
- Consularis ætas. V. CONSULARIS IN CONSUL.
- Crastina. Stat. 3. Theb. 562. — quid crastina volveret ætas, Scire nefas homini.
- Decrepita. V. PROCVETA ætas.
- Dura. Hor. 1. Carm. 35. 35. i. e. Fetrea.
- Edax. Lucan. lib. 7. 397. Non ætas hæc carpit edax. Effecta. Stat. 6. Theb. 252.
- Extrema. Cic. de Senect. 46. Hujus extrema ætas in hoc beatorum quam media, quod autoritatis plus habebat, laboris minus.
- Ferox. Hor. 3. Carm. 5. 13.
- Firmam ætatem dici putat Galenus, eorum qui mediam consistentiæ seu vigoris ætatem, & senectutis agunt: quum jam crescendi ætas & tempus

pus exceffit, necdum tamen fenectutis fenfus ullus notabilis comparet.
 Ex Cael. Antiq. Lect. 26. 20.
 Flexibilis. Cic. ad Brut. 18. Videtur enim effe indoles: fed flexibilis
 etas: multique ad depravandum parati.
 Florens. Cic. de Senect. Tæmeritas eft videlicet florentis etatis, prudentia
 fenectutis.
 Fœcunda. Claud. 8. Paneg.
 Crescite virtutes, fœcundaque floreat etas.
 Futilis. Sil. lib. 16. 655. Puer ille, & futilis etas, Imbellesque anni & C.
 Grandior. Cic. 5. Philipp. 47. & Ovid. 6. Met. 28.
 Heroice. Cic. 5. Tufc. 7. Heroicis etiam etatibus Ulyffem & Nestorem
 accepimus & fuiffe & habitos effe fapientes.
 Imbecilla. Hor. 2. Ser. 2. 86.
 Accedent anni, tractari mollis etas
 Imbecilla volet. h. e. Senilis.
 Impenfa labori. Lucan. lib. 2. 569.
 — etasque impenfa labori Dant animos?
 Impia. Hor. Epod. 16. 9. hominum fcil. impii moribus.
 Improvida puerum. Lucret. lib. 1. 938. & Cic. 5. Tufc. 62.
 Incuriofa fuorum. Tacit. in Vita Agricole, Clarorum virorum facta mo-
 resque pofteris tradere, antiquitus ufitatum, ne noftris quidem tempo-
 ribus, quanquam incuriofa fuorum etas omiffit. i. e. Suos nihil curans.
 Inertior. Ovid. 4. Trift. 7. 3.
 Jam fubdunt anni fragiles, & inertior etas.
 Inferior. Cic. 4. Acad. i. e. Junior, & Pofterior. De Democrito, Quis
 hunc philofophum non anteponit Cleandri, Chryffippo, reliquisque in-
 ferioris etatis?
 Infima. Ovid. 6. Faft. 599. Quintil. lib. 1. cap. 3. & Cic. 5. de Fin. 43.
 Integra. Ter. And. 1. 1. 4. Egregia forma atque etate integra. Ut Virg.
 9. Æn. 255. — integer avi Afcanius. Nos Florem etatis
 non inepte appellamus.
 Invida etas. Hor. 1. Carm. 11. 7.
 — dum loquimur, fugerit invida etas.
 Irrevocabilis etas præterita. Lucret. lib. 1. 469.
 Iufte etatis homo. Ulp. in l. cum filiofam. ad finem. D. de legat. 3.
 Lacrymabilis. Stat. 2. Sylv. 1. 139. Scil. puerilis.
 Non te forma movere, non te lacrymabilis etas.
 Læfciva. Hor. 2. Epift. 2. 216.
 Legitima etas ad petendum magiftratum. Liv. 3. Decad. lib. 5.
 Longa etas magiftra. Ovid. 5. Epift. 96. Quintil. lib. 1. cap. 8. Longa
 etas fpatium dabit.
 Lubrica. Claud. de Rapt. Proferp. 226.
 Mala etas, pro Senectute. Afran. Vopifco.
 Si poffent homines delinquentis capi,
 Omnes haberent nunc amatores anus.
 etas, & corpus tenerum & morigeratio,
 Hæc funt venena formofarum mulierum.
 Mala etas nulla delinquentia invenit. Nonius. & Hor. 2. Epift. 2. 216.
 Matura. Claud. de Sext. Conf. Hon. 557.
 Maturiffima. ad Heren. lib. 4. 26. Hi fapienter faciunt, qui adolefcences
 maxime caftigant: ut quibus virtutibus omnem vitam tueri poffint, eas
 in etate maturiffima velint comparare.
 Mavortia. Claud. de Bell. Get. 35.
 Media. Plant. Aul. 2. 1. 37.
 Militaris, pro Robufta & apta ad militiam. Liv. Nec ullo jam qui milita-
 ris etatis effet, non aut cæfo, aut fugato. Pro Anno, quo militare fole-
 bant Romani, qui erat decimus feptimus.
 Pro Juvenibus. Liv. 25. 5. Igitur non militaris modo etas, aut viri tan-
 rum, fed fœminæ quoque puerique fupra animi corporisque vires ad-
 funt.
 Mobilis. Virg. 3. Georg. 165. — viamque infifte domandi:
 Dum faciles animi juvenum, dum mobilis etas.
 Mollis. Ovid. 1. de Arte Am. 10.
 Sed puer effe, etas mollis, & apta regi.
 Mollior luxu. Claud. de Bell. Ger.
 Nefcia fimulandi. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Nobilis. Claud. 22. Epig.
 Nubilis. Claud. 1. Pr. Conf. Stil. 69.
 Obnoxia injuriæ. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Omnis etas. Tacit. 6. Ann. 19. Jacuit immenfa frages, omnis fexus,
 omnis etas, illuftræ, ignobiles, difperfi aut aggregati.
 Otiofa & quietæ. Cic. de Senect. 82. Nonne melius multo fuiffet, otiofam
 etatem & quietam fine ullo aut labore aut contentione traducere?
 Opportuniffima. Cic. 7. Fam. 7. Imperatorem liberaliffimum, etatem
 opportuniffimam, commendationem certe fingularem habes. h. e. Com-
 modiffimam, & que munis publicis adhuc probe vacare poffit.
 Perpetuam etatem reperire. Lucret. lib. 3. 999.
 Pottera. V. Præfens etas.
 Prætextata. Gell. lib. 1. cap. 23. h. e. etas pueritiæ. Vide PRÆ-
 TEXTATUS.
 Prætoria, qua quis Præturam poterat petere, five Annus quadragefimus.
 Præfens. Hor. 2. Epift. 2. 42. — veteresne poetas,
 An quos & præfens, & poftera refpuit etas.
 Prætiofior. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 2. 185.
 — illic prætiofior etas, Aurea progenies habitat.
 In prima etate pudoris. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.
 Puellaris. Quintil. lib. 6. in proem.
 Robufta. Ulpian. in l. Si maritus fit. §. lex Julia. D. ad leg. Juliam de
 adulter.
 Robuftior. Claud. 7. Paneg. & Cic. 5. Philipp. 45.
 Senatoria. Tacit. 3. Hift. 9. Magnam eo die pietatis eloquentiæque fa-
 mam Vifpianus Mefala adeptus, nondum fenatoria etate.
 Senectæ etate. Plaut. Senectæ etate qui factus effe puer. pro, in fenectute.
 V. SENECTUS.
 Senior. Sen. OEth. 4.
 Sera. Ovid. 1. de Arte Am. 65.
 Seu te forte juvat fera, & fapientior etas.
 Simplex, h. e. Juvenilis. Stat. 9. Theb. 878.
 Strenua. Ovid. 1. Amor. 15. 3.
 Superior. Cic. de Senect. 62.

Teneris etatibus utilis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Ubertior. Ovid. 1. Met. 207.
 Velox. Stat. 2. Achil. 80.
 Vetus. Ovid. 5. Met. 96. V. mox Volatilis.
 At vetuftilla etas, cui fœcimus Aurea nomen.
 Vinofior. Ovid. 3. Faft. 785.
 Viridis etas. Plin. 1. Epift. 12.
 Volatilis etas. Ovid. 10. Met. 519.
 Labitur occulte fallitque volatilis etas,
 Et nihil effe annis velocius.
 Accedit etas vino, quum inveterafcit. V. ACCEDDO.
 Accedit illi plus etatis. Cic. 1. de Orat. 254. Solet idem Rofcius dicere,
 fe quo plus fibi etatis accederet, eo tardiores tibicinis modos, & cantus
 remiffiores effe facturum.
 Accipere etatem. V. ACCIPIO.
 Adimere etatem vino. Plin. lib. 23. cap. 1. Jam & patresfamilias etatem
 adimere vinis, que per fe cariem traxere.
 Adolevit etas. contrar. Vergit. Tacit. 2. Ann. 43. Nam fuam etatem verge-
 re: Druli nondum fati adoleviffe.
 Agere etatem delidiofe. Lucret. lib. 4. 1130.
 Agere etatem in aliquo loco, vel in re aliqua. Cic. in Bruto 172. Quum
 etatem ageret Athenis. Idem 2. de Legib. 3. Hic fere etatem egit in literis.
 Agere etatem. Cic. 5. Tufc. 77. In India qui fapientes habentur, nudi
 etatem agunt.
 Agere etatem regio cultu. Salluft. in Catil. Alios divites effe, ut regio
 cultu etatem agerent.
 Acta etas, vel Exacta, pro Extrema fenectute, que Decrepita dici-
 tur: quia tunc vite tempus propemodum exactum effe, i. e. Finitum.
 Cic. ad Brut. 2. De me poffum idem, quod Plautinus pater in Trinum.
 2. 2. 38. Mihi quidem etas acta ferme effe, tua illic refert maxime. Liv.
 Exacta etate Camillus. i. e. Senio confectus. V. mox Exacta etas.
 etas quiete & pure & eleganter acta. Cic. de Senect.
 etas ante acta. Lucret. lib. 1. 235.
 Antecellere etate. Cic. de Senect. 64. Multa in noftro collegio præclara
 funt: fed hoc in primis, quod ut quisque etate antecellit, ita fententia
 principatum tenet.
 Anteire aliquibus etate. Cic. 1. Tufc. 5. Nam Gelbam, Africanum, Læ-
 lium, doctos tuiiffe traditum effe: ftudiofium autem eum qui iis etate an-
 teibat, Catonem.
 Calens etate. Ovid. 3. de Arte Am. 571.
 Ita decent pueros etate & amore calentes.
 Coæfcit etas. Cic. de Senect. C. 18. extr. Ut enim non omne vinum,
 fic non omnis etas coæfcit.
 Compofta etas. Tacit. 13. Ann. 1. Virum etate compofta, infontem,
 nobilem.
 Confectus etate. h. e. Valde fenex. Virg. 4. Æn. 599.
 — confectum etate parentem. Cic. 2. in Catil. 20.
 Tertium genus effe etate jam confectum.
 Confirmata. Cic. 10. Fam. 3. Ego, Plance, neceffitudinem conftitu-
 tam habui cum domo veftra ante aliquotum quam tu natus es: amorem
 autem ergate ab incunte pueritia tua, confirmata jam etate familiarita-
 tem, cum ftudio meo, tum iudicio tuo conftitutam.
 Conferere etatem multo labore & ftudio. Quintil. lib. 2. cap. 20.
 Conterere etatem in re aliqua. Cic. 1. de Legib. 5. Ut mollent etatem in
 litibus conterere.
 Corroborata. Cic. pro Cælio, Et interdum multas vias adolefcentiæ lubri-
 cas oftendit, quibus illa inftitere aut ingredi fine cafu aliquo aut prola-
 pſione vix poffet: & multarum rerum jucundiffimarum varietatem de-
 dit, qua non modo hæc etas, fed etiam jam corroborata caperetur.
 Hæc etas, i. e. Adolefcentiæ.
 Decurfa. Cic. pro Quint. Quam honeftatem in iudicium tuum prope acta
 jam etate decurfaque attulit.
 Deficit me etas. Ovid. 12. Met. 448.
 Deflectere etatem. Cic. 9. Att.
 Degere etatem. Lucret. lib. 3. 508.
 Degere tempus etatis. Cic. de Senect.
 Degere omnem etatem fine dolore. Cic. 2. de Fin. 118.
 Degere etatem cum aliquo, i. e. Vivere. Plaut. Sic etatem agere, exi-
 gere, ducere dicimus.
 Devexa etas a laboribus ad otium. Cic. 9. Att. Et (ut verum loquar)
 etas jam a diuturnis laboribus devexa ad otium, domefticarum me re-
 rum delectatione mollit.
 Ducere etatem. Hor. 2. Epift. 2. 202.
 Effe ea etate. Cic. pro Cluent. Idem pro C. Rabir. Huic quidem afferet
 aliquam deprecationem periculi, etas illa, qua tum fuit.
 Emendare etatem. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Emerit etate fpes in pueris. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Exacta etas. Cic. pro Rofc. Com. Quum illis exacte etatis feveriffime
 fractum quem meruerunt retribuam.
 Exacta etate effe. Cic. de Senect. 66. M. quidem Valerium Corvinum
 accepimus ad centefimum annum vitam produxiffe, quum effet exacta
 jam etate in agris.
 Exceffit illi etas ex magifterio tuo. i. e. Defuit effe fub ferula tua.
 Extinguitur etas. V. Senectus etas.
 Fæffa etas. Tacit. 1. Hift. 12.
 Firmata. Cic. pro Cælio, 43. Virg. 4. Ecl. 37.
 Hinc ubi jam firmata virum re fecerit etas.
 Florere etate. Virg. 7. Ecl. 4.
 Ambo florentes etatibus, Arcades ambo.
 Formare etatem. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Frangitur etas, V. Senectus etas.
 Fugiens etas. Catull.
 Ne fugiens fecilis oblivifcentibus etas.
 Gerere etatem cum aliquo. Cic. 4. Fam. 5. Ut cum aliquo adolefcente
 primario conjuncta, etatem gereret. In correctioribus tamen hbris legi-
 tur, Ageret. q. V.
 Habere fati etatis. Cic. pro Rofc. Com. 149.
 Ingravefcens etas. Cic. 2. Fam. 7. Quare hoc animo in nos effe debe-
 bis, ut etas nofta jam ingravefcens, in amore atque in adolefcentiæ tua
 conquiefcat. V. & de Senect. 6.

- Iniens ætas, i. e. Initium adolescentiæ, Primi anni pubertatis, Prima adolescentia. Cic. 2. Off. 121. Invenit enim ætatis incipientia, fenum prudentia regenda est. Invenit autem ætatem, Adolescentiam vocaberunt antiqui, quod hæc sit veluti cognitio sui ipsius initium.
- Mutare ætatem. Quintil. lib. 1. cap. 3.
- Numerare. Propert. lib. 3. 7. 17.
- Obtinere. V. ΟΒΤΙΝΕΟ.
- Præcipitata ætas, pro Senili & vergente. Cic. 11. Fam. 28. An quod adolescentens præcætit, quum etiam errare cum excusatione possem, id nunc ætate præcipitata commutem? Præcipitata, quod jam videatur quodammodo præceptis in fatum ruere, ut ait Virgilius.
- Præcurrere aliquem ætate. Cic. in Orat. 176. Horum uterque Ifocratem ætate præcurrit. h. e. Ifocrate major natu fuit. [Vel potius tempore superior.
- Præterita ætas. Cic. de Senect. 5. Præterita enim ætas quanvis longa, quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset fultam senectutem. Procedere ætate usque ad. Cic. de Senect. 50. Livius usque ad adolescentiam meam processit ætate. h. e. Vixit, vitam produxit usque, &c.
- Progrediens ætas. V. Fervor ætatis.
- Progressa ætas. Sueton. in Claud. Caf. cap. 2.
- Progressus ætate. Cic. de Senect. 33. Nisi forte adolescentes, pueritiam: paulum ætate progressi, adolescentiam debeant requirere.
- Provecta. Cic. 1. Tusc. 94.
- Provectus ætate. Cic. de Senect. Eum colere cæpi non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provecum.
- Prudentiores ætate reddimur. Sumptum ex illo Telemachi apud Homer. 2. Odyss. — eram adhuc puer: ait ubi jam sum Grandior, & reddit me aliorum oratio doctum, Ipseque grandævitæ mi animus. Ex Eras. Chiliad.
- Senectus ætas. Cic. de Senect. 39. Ita senem sine sensu ætas senescit.
- Succedit ætas ætati. Cic. 11. Philipp. 39. Nihil enim semper floret: ætas succedit ætati.
- Tardus ætate. Ovid. 8. Met. 686.
- Traducere ætatem. Cic. de Senect.
- Transcendere ætatem ævum. Sen. Troad. 6.
- Transierunt hæc ætate. Quintil. lib. 1. cap. 4.
- Vergit ætas. V. Adolevit ætas. Tacit. 2. Ann. 43.
- Vivere tertiam hominum ætatem. V. Ætas pro Seculo.
- Volat enim ætas. Cic. 1. Tusc.
- Per ætatem, i. e. Ætatis progressu, & Ætate permittente. Cic. 13. Fam. Ut primum per ætatem iudicium facere poteris.
- In plurali numero hac voce usus est Virg. 7. Ecl. 4. Ambo florentes ætatibus. Vitruv. prof. lib. 9. Qui a duobus ætatibus doctrinarum abundantia faciuntur. Cic. 3. Fam. 4. Tuo duarum ætatum plurimi facio, Pompeium & Brutum. Et 14. Att. 12. Ætatibus nostris aliena res est. Conf. Quintil. 1. 1.
- ÆTATEM**, Adv. temporis. Ter. Eun. 4. 5. 8. Jamdudum ætatem lites sunt inter eos factæ maxumæ. Jamdudum ætatem, pro Longinquo tempore. Lucil. — ut multos mensesque diesque, Non tamen ætatem. Ætatem, Diu, longinquoque tempore ac prolixo, ut est ætas. Ter. Hec. 5. 1. 21. Nam neque ille hoc animo erit ætatem. Plaut. Afin. 3. Ut tibi superflus uxor ætatem fiet. Nonius Marcellus 2. 809. Ætatem positum pro Sæpe, ac diu. Plaut. Afin. 2. 18. Adeo ut ætatem ambo ambobus nobis sint obnoxii. Idem 2. 2. 8. Ætatem velim fervire, Libanum ut conveniam modo. Non autem vere adverbium est, sed nomen, subaudiatur præpositione **PER**, quæ continuationem significat, si temporis nominibus præponitur.
- ÆTATULA**, dimin. [ἐταίδιον] est Tenerior puerorum ætas, & quasi Ætatis tyrocinium. Cic. 5. de Fin. 55. Facile est hoc cernere in primis puerorum ætatulis.
- Ætatulæ indulgere. Suet. in Claud. cap. 10. Nihil amplius quam mouit, ut aut parcius ætatulæ indulgeret, aut certe cautius.
- Ætatula, pro ætate, blandimenti causa positum. Plaut. Pseud. 1. 2. 40. In munditiis, mollioribus, deliciisquæ ætatulam agit. h. e. Tempus ætatis jucundissimum.
- ÆTERNUS**, a, um. Adj. [αἰδιός, αἰώνιος, ἀθάνατος] quasi Æviterus, teste Varone, de L. L. lib. 5. cap. 2. proprie significat Quod sine caret. Nam ævum, inquit Servius, proprie æternitatis est. Idem enarrans illud Virg. 6. Æn. 727. Mens agit molem: Si, inquit, ut Cicero dicit in Tullianis, æternum est quicquid in æterno motu est: sine dubio etiam animus æternus est. Semper enim in motu est, adeo ut ne nobis quidem quiescentibus conquiescat. Virg. 1. Georg. 468.
- Impiæque æternam timerunt secula noctem. Cic. 4. Acad. Et quicquid est, mortale sit, an æternum.
- Æternum de eo dictum, quod finem habeat. Ter. Eun. 5. 2. 33. At nunc dehinc spero æternam inter nos gratiam Fore Thais. h. e. Donec vivemus.
- Ævum æternum. Ovid. 1. Met. 663.
- Aurum. Stat. 5. Sylv. 1. 189. Dicitur de statua aurea.
- Causæ. Cic. de Fato 28. Nec fit omne enutiatum, aut verum aut falsum est, sequitur illico causis immutabilibus, easque æternas.
- Consilia. Hor. 2. Carm. 11. 11. Ubi Acron, Æternis: i. e. Infinitis & diuturnis.
- Corpus. Lucret. lib. 1. 640.
- Decus æternam habere. Ovid. 3. Trist. 1. 46.
- Deus æternus. Cic. 2. de Fin. 88. Quid est igitur cur ita semper Deum appellet Epicurus beatum & æternum? Dempa enim æternitate nihilo beatorum Jupiter quam Epicurus.
- Dolorem æternum perferre. Lucret. lib. 3. 1003.
- Excubiæ divum. Virg. 4. Æn. 201.
- vigilemque sacraverat ignem, Excubiæ divum æternas. Servius, Definitio est æterni ignis.
- Exilium. Hor. 2. Carm. 3. 28.
- Fœdera. Virg. 11. Æn. 356.
- Honores. Hor. 2. Carm. 1. 15.
- Ignis. Ovid. 3. Fast. 420.
- Ignibus æternis æterni numina præfunt Cæsaris. Per ignes æternos intelligit ignem illum qui a virgibus Vestæ consecratis, perpetuo & summa diligentia colebatur & asservabatur. Unde & Hor. 3. Carm. 5. 11. æternam Vestam appellat. In æternum condita urbs. Liv. 3. Decad. lib. 8. i. e. Ut æterna sit Imperia. Virg. 1. Æn. 230.
- ò qui res hominumque deumque Æternis regis imperiis, & fulmine terras. Laborem æternum carpere. Catull. 59. 310. Leporem. Lucret. lib. 1. 29. Æternum da dictis, Diva, leporem. Luctu æterno tabescere. Lucret. lib. 3. 924.
- Mors. Lucret. lib. 3. 1102.
- Motus. Lucret. lib. 2. 1054.
- Mundus. Ovid. 5. Met. 239.
- Natura. Lucret. lib. 3.
- Nomen æternum emere sanguine. Ovid. 2. Amor. 10. 32.
- Nomen æternum tenere. Virg. 6. Æn. 235.
- æternumque tenet per secula nomen.
- Nox. Virg. 10. Æn. 746.
- in æternam clauduntur lumina noctem.
- Opus. Ovid. 3. de Arte Am. 83.
- Sed famæ invigilare juvat, quis nosset Homerum, Ilias æternum fi latuisset opus? i. e. Semper victurum.
- Pacem æternam exercere. Virg. 4. Æn. 99.
- Quin potius pacem æternam, pactosque Hymentæos Exercemus?
- Pergama. Virg. 8. Æn. 37. h. e. Nunquam famam neque nomen suum perditura.
- Posteritas. Ovid. 15. Epist. 374.
- Quies. Sen. Agam. 7. — & miseris libera mors vocet: Portus æterna placidus quiete.
- Regna. Lucan. lib. 1. 34.
- Sacerdos. Ovid. 3. Amor. 7. 20.
- Tempus. Lucret. lib. 3. 614.
- Ex æterno tempore. Cic. 1. de Fin. 17. Eumque motum atomorum nullo a principio, sed ex æterno tempore intelligi convenire.
- Ver æternum, i. e. Continuum & Immutabile. Ovid. 1. Met. 116.
- Ver erat æternum, placidique tepentibus auris Mulcebant Zephyri natos sine femine flores.
- Vesta æterna. Hor. 3. Carm. 5. 11. V. Ignis æternus.
- Virtus. Sallust. in Caecil. Virtus clara, æternaque habetur.
- Vitam æternam dare. Virg. 12. Æn. 880.
- Quo vitam dedit æternam? cur mortis adempta est Conditio? h. e. Immortalitatem.
- Urbs æterna, pro Roma. Ovid. 3. Fast. 72.
- Jam, modo qua fuerant sylvæ, pecorumque recessus, Urbs erat, æterna cum pater urbis ait. Æternam vocat, de qua Jupiter apud Virg. 1. Æn. 283. Imperium sine fine dedi. Vulcanus æternum fervare sub peccore. Virg. 1. Æn. 36.
- Perpetuus & æternus. Cic. 1. de Nat. Deor. 40. Idemque etiam legis perpetuæ & æternæ vim, quæ quasi dux vitæ & magistra officiorum sit, Jovem dicit esse.
- Æternus, pro Magno atque immenso. Virg. 8. Æn. 394.
- Tum pater æterno fatu devinctus amore. Et Curtius lib. 4. 1. 22. fere eodem modo scripsit, Abiit Corpus illuvie æternisque fordibus squalidum. Ex Turneb. V. ibid. Freinsch.
- Æternus & Sempiternus, pro eodem. Cic. post red. in Senat. 33. Quod i mihi æternam esse propositam ærumnam arbitraret: morte me ipse potius, quam sempiterno dolore multassem.
- ÆTERNIOR**, græc. compar. Plin. lib. 14. cap. 1. Nec est ligno ulli æternior natura, pro Durabilior, & minus corruptibilis. Idem de Cedro, Nullum æternius lignum.
- ÆTERNALIS**, e. Idem. Tertull. adv. Judæos, cap. 6. Lex æternalis. Inscript. apud Gruter. p. 752. n. 3. SOMNO ÆTERNALI SACRVM. & apud Reinef. p. 649. SOMNO ÆTERNALI.
- ÆTERNABILIS**, e. Idem. In Theod. Cod. aliquoties visitur. adde locum accit apud Non. 7. 64.
- ÆTERNITAS**, ætis. f. [αἰδιότης] Tempus sine carens. Cic. 1. de Nat. Deor. 21. Sed fuit quædam ab infinito tempore æternitas, quam nulla circumscriptione temporum metiebatur. Æternitatem ut deum coluerunt antiqui, cuius imaginem tempus esse dixerunt Pythagorici, Plato, & Hermes Trismegistus. Eam enim per tempus intelligimus. Describitur vero copiose & eleganter a poeta Claudiano in Panegyrico, de laud. Stilic. 2. 424. Vocatus carmen interpretatur in suis Genealogiis.
- Ad memoriam æternitatis. Cic. 12. Philipp. 34. Nec disperfis bustis humili sepultura crematos, sed contactos publicis operibus atque muneribus, easque extructione que fit ad memoriam æternitatis, ara virtutis.
- Immutabilis æternitas. Cic. de Univers. 5. Neque æternitate immutabili continetur.
- Ab omni æternitate. Cic. 2. de Divin. 19. Si enim nihil fieri potest, nihil accidere, nihil evenire, nisi quod ab omni æternitate certum fuerit esse futurum rato tempore; quæ potest esse fortuna? Rursum lib. 1. Animus vixit ab omni æternitate.
- Ex omni æternitate. Cic. 1. de Divin. 125. Fatum est ex omni æternitate fluens veritas sempiterna.
- In omni æternitate. Cic. 2. de Nat. Deor. 115. Ordo autem siderum, & in omni æternitate constantia, neque naturam significat, &c.
- Donare æternitatem alicui. Cic. in Pison. 7. Mihi populus Romanus universus illa in concione non unius diei gratulationem, sed æternitatem immortalitatemque donavit.
- Æternitate donare, Immortalem facere. Plin. lib. 2. cap. 7. Nec mortales æternitate donare.
- Mandare æternitati. V. MANDO.
- ÆTERNO**, [αἰδιός, ἀποβαλίζω] Ære. Varro rerum humanarum, lib. 2. Litterisque ac laudibus æternare. ex Nonio. Verbum antiquum est, pro Æternum sine immortale reddere. Hor. 4. Carm. 14. 1.
- Quæ cura patrum, quæve Quiritium, Plenis honorum muneribus tuas Auguite virtutes in ævum
- Per titulos memoresque fastos Æternet?
- ÆTERNO**, Adv. [αἰδιός] Idem quod Æternum. Plin. lib. 2. cap. 107. Viret æterno hunc fontem ignem contextens traxinus.
- ÆTERNUM**, Adv. pro Sempiterno. Virg. 6. Æn. 617. Idem 2. Georg. 400. — glebeque veris Æternam frangenda bidentibus. i. e. Perpetuo, semper. Serv. ÆΤΗΑΑ, [Αἰθια] Oppidum regionis Laconicæ, apud Steph.

ÆTHALIA, vel **ÆCHALE**, Insula [ἄθηαία, Αἰθάλια] ex Strab. lib. 5. descriptione, non procul abest a Corsica & Sardinia: qui etiam ferri Æthaliae meminit. Diocl. Sicul. lib. 6. cap. 4. Sequuntur post Liparam insule ad Tyrrhenum pelagus sitæ: in quibus una est nomine Æthalia, Populoniae opposita ubi, distans a continentis fluviiis ferme centum: que id nomen ab Æthalia, qui ei præfuit, duce sortita est. In ea effuditur petra, ex qua ferrum exciditur.

Æthalia, insula adiacens Italiae in mari Ligustico, ut auctor est Plin. lib. 3. cap. 6. Idem aliam quoque facit Æthaliae quæ & Chios dicitur, lib. 5. cap. 31.

ÆTHALIS, vel **ÆTHALIDES**, æ. m. (i. e. Fuliginosus) Præco, Mercurii filius, inter vivos modo, modo inter mortuos existens. Apoll. 1. Argon. 641. Fum se fuisse gloriabatur Pythagoras, ut refert Diog. Laert. Vita Pythag. adde Val. Flacc. l. 437.

ÆTHALUS, i. m. Uvarum genus in Ægypto. Plin. lib. 14. cap. 7. Euthalo conicit legendum Harduinus.

ÆTHALIONES, [ἄθηαλιῶνες] Cicadæ dictæ, παρὰ τὸ ἀθηαλὸν τὸ τὸ ἄλιον, h. e. Propterea quæ a sole adurantur. Cæc. lib. 17. cap. 6. ex Theocrit. interpret.

ÆTHEA, Una ex centum urbibus Laconicæ. Steph.

ÆTHER, æris. m. sine pl. [ἄθρη] Sunt qui Ætherem pro Elemento ignis accipiant, inter quos est Anaxagoras: alii pro Aere. Aristot. lib. 1. Meteor. hoc nomine Cælum intelligit: dictum, ut ipse putat, ἀπὸ τῆς ἀθρη: ut alii, ἀπὸ τῆς ἀθρη, a perpetuo motu. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Restat ultimus, & a domiciliis nostris altissimus, omnia cingens & coerens cæli complexus, qui idem Æther vocatur, extrema ora & determinatio mundi. Æther ex aere gignitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 84. Et quum quatuor genera sint corporum, vicissitudine eorum mundi natura est continuata. Nam ex terra aqua, ex aqua oritur aer, ex aere æther: deinde retrorsum vicillum ex æthere aer, inde aqua, ex aqua terra infima. Ætherem, Serv. in commentariis in Virg. tribus fere modis accipit. Pro Igne, i. e. Supremo elemento: pro Aere, & pro Jove, quom & ipsum dicit ætherem esse. Cæterum hoc unum constanter asserit, quod æther proprie sit ignis.

Æther & Dies, parentes Cæli, Cælum vero Saturni. Cic. 3. de Nat. Deor.

Æther, pro Jove. Lucret. lib. 1. 250.

Postremo pereunt imbres: ubi eos pater æther
In gremium matris terræ precipitavit. Virg. 2. Georg. 325.

Tum pater omnipotens fecundis imbribus æther
Coniugis in gremium lætæ descendit. Cic. 4. Acad. 126. Zenoni & reliquis fere Stoicis æther videtur summus deus, mente præditus, qua omnia regantur.

Æther, pro Aere. Virg. 1. Georg. 407.

— raptum fecat æthera pennis.

Æther, pro Cælo. Ovid. fecutus Aristotelem, 5. Trist. 2. 51.

Sic habites terras, & te desideret æther.

Æther, pro Diis; Ætherem, h. e. Cælum incolentibus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. — Phlegra nobis infensior æther. h. e. Multo magis sunt irati nobis dii quam gigantes.

Æther, pro Lumine. Valer. 5. Argon. 182.

— simul æthere plena coruscò, Pallas.

Flamma ætheris. Cic. 2. de Nat. Deor. 118. Quod astrorum ignis & ætheris flamma consumat.

Abditus tenebris æther, i. e. Obscuratum cælum caliginibus. Sen. Agam. 7.

Albus. Catull. de Bercynth. & Atty. 40.

Altus. Virg. 3. Georg. 358. de Sole: Nec quum invecus equis altum petit æthera. i. e. In cancro, quo altius nequit ascendere.

Altus æther: h. e. Aër. Virg. 4. Georg. 78.

— æthere in alto Fit fontus.

Altus æther, pro Cælo alto. Virg. 12. Æn. 436.

Apertus æther. Virg. 1. Æn. 591. ut Cælum v. 159.

Ardus, æther. Virg. 10. Æn. 102.

Attritus. Stat. 1. Theb. 354. Attritus subita face rumpitur æther.

Avius. Stat. 5. Theb. 14.

Aureus, pro Cælo splendido. Ovid. 13. Met. 587.

Clarus. Sen. Herc. 9.

Concussus mugitibus. Virg. 3. Georg. 150.

Diffusilis: h. e. Agitabilis, qui in omnes partes agitari potest & diffusit. Vel, quaquaversum diffusus. Lucret. lib. 5.

Sic igitur tum se levis ac diffusilis æther,

Gelidus. Virg. 8. Æn. 28.

Ignis. Valer. 1. Argon. 616.

Ignifer. Cic. in Arat.

At propter se aquila ardenti cum corpore portat,
Igniferum mulgens tremebundis æthera pennis. Lucret. lib. 5. 499.

— inde æther ignifer ipse.

Immensus. Cic. 2. de Nat. Deor. Aërem amplectitur immensus æther, qui constat ex altissimis ignibus.

Impulsus fonitu. Lucan. lib. 1. 152.

Incertus ducit nubila. Valer. 1. Argon. 307.

Innubilis. Lucret. lib. 3. 21.

Lævus. Stat. 5. Theb. 1. e. Siniter & adversus.

Lævus. Claud. in præfat. lib. 3.

Levis. Virg. 1. Georg. 409.

Liber nubibus æther, i. e. Serenus. Lucan. lib. 3. 522.

Liquidus æther, five aër. Virg. 7. Æn. 65.

Longus. Stat. 10. Theb.

Mirior. Claud. de Bell. Gild. 152.

Nitidus. Valer. 3. Argon. 467.

Perlucens. V. Tenuis ac perlucens æther.

Pervius, i. e. Aër penetrabilis. Ovid. 6. Met. 654.

Providus, h. e. Deorum providentia. Claud. 4. Paneg.

Rapidus. Lucret. lib. 5. 520.

Sacer. Ovid. 1. Met. 254.

Serenus. Lucan. lib. 1. 58.

Signifer. Lucret. lib. 5. 499.

Stellatus. Valer. 2. Argon. 42.

Summus æther, i. e. Cælum. Ovid. in Ibin 70.

Tenuis ac perlucens. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Tenuissimus. Cic. 2. de Nat. Deor. Sidera autem æthereum locum obtinent: qui quoniam tenuissimus est, & semper agitur & viget, necesse est quod animal in eo gignatur, id & sensu acerrimo & mobilitate celerissima esse.

Vastus. Virg. 5. Æn. 821.

Gravitate carens. Ovid. 1. Met. 68.

Ferit æthera clamor nauticus. Virg. 5. Æn. 140.

Mulcere æthera cantu, dicuntur volucres affluere ripis. Virg. 7. Æn. 34.

Obscurare æthera pennis dicuntur volucres. Virg. 12. Æn. 253.

Obumbrare ætheri telis. Virg. 12. Æn. 578.

Onerare æthera votis, i. e. Deos. Virg. 9. Æn. 24.

Purgatus æther, discitulis nubibus. Sil. lib. 12.

Plangoribus resonat æther. Virg. 5. Æn. 668.

Verberare alis æthera. Virg. 11. Æn. 756.

ÆTHERA, æ. [ἄθρη] pro Æthere vel Aere: poeticum est. Virg. 3. Æn. 185.

Nam neque erunt astrorum ignes, nec lucidus æthera
Sidera polus. Est autem Æthera Latine tornatura ab accusativo Græco Æthera per syncope. Cic. 2. de Nat. Deor. 117. Aërem complexum summam partem cæli que Æthera dicitur, & tum retinet ardorem tenuem, & nulla admixtione concretum, & cum aëre extremitate conjungitur.

Albens æthera. Sil. Ital. lib. 5.

Æthera flammea. Macrobi. 6. Saturn. 4.

Lenis. Valer. Flacc. 6. Argon. 748.

Liquida, i. e. Purus aër. Sil. Ital. lib. 4.

Rubra. Ennius apud Macrobi. 6. Saturn. 4. Virg. 12. Æn. 247.

Nanque volans rubra fulvus Jovis ales in æthera.

ÆTHEREUS, five **ÆTHERIUS**, Adj. [ἄθηρος] ut, Cælum æthereum dicitur, five Olympus æthereus, pro Cælo. Virg. 8. Æn. 310.

Primus ab æthereo venit Saturnus Olympo. Cic. 2. de Nat. Deor. Sidera autem æthereum locum obtinent. Locum æthereum pro Cælo dicit, que est stellarum sedes.

Puto ex errore esse **ÆTHEREUS**, neque enim est Græce ἄθηρος & ἄθηρος, & si diceretur & hoc per ei, esset illud & longum. H. St. [Hanc H. Stephani observationem ex Vetusissimo Codice MSS. Virgilii confirmat Aldus Manut. in Orthogr. ed. auctoribus P. 22.

Arcti æthereæ, i. e. Urse. Sen. Theyt. 5.

Ars ætherea, pro Divinatione. Stat. 6. Theb. 379.

Arx ætherea, Cælum. Ovid. 4. Trist. 3. 5. [Variant codices, sed quacunq; lectione standum sit, de Polo, Arctico exponendum.

Altra. Virg. 5. Æn. 838.

Aura ætherea vesci, pro Vivere. Virg. 1. Æn. 547.

Axis, Cælum. Ovid. 3. Fall. 368.

Cursus. Virg. 6. Æn. 536.

Dea, pro Pallade, quod in æthere, h. e. in cælo habitat. Ovid. 6. Fast. 427.

Domus, Cælum. Hor. 1. Carn. 3. 29.

Haultus. Virg. 4. Georg. 221.

Esse apibus partem divina mentis, & laustus
Æthereos dixere. h. e. Divinos spiritus.

Ignes, Coelestes: h. e. Siderales. Lucret. lib. 2. 1097.

Iter. Ovid. 5. Fast. 88.

Lux. Sen. Hippol. 8.

Nubes. Ovid. 15. Met. 804.

Pater, h. e. Jupiter. Stat. 3. Sylv. 1. 186.

Pax. Valer. 2. Argon. 84.

Plaga, h. e. Aëris regio. Virg. 1. Æn. 394.

Sedes æthereas sperare. Ovid. 5. Met. 348.

Semen æthereum, i. e. Divinum. Virg. 7. Æn. 281.

Solibus æthereis altoque recanduit actu. Ovid. 1. Met. 435.

Trophæa ætherea, i. e. Coelestia, & honori deorum dicata. Claud. 1. de Rapt. Proserp.

Vertex, Altus. Tibul. 1. 7. 15.

Via. Ovid. 15. Epist. 72.

Vindex æthereus, Jupiter. Ovid. in Ibin 476.

ÆTHEREA, que postea dicta est Æthiopia. Plin. lib. 6. cap. 30. Ætherios Æthiops nominat Strab. lib. 2.

ÆTHIENSIS, Populi Macedonia. Homerus in catalogo. Strab. lib. 9.

ÆTHICI, Thessaliae populi, accolæ Pindi. Strab. lib. 7.

ÆTHIOPE, Insula est maris Oceani, Macaria ante appellata. Plin. lib. 5. cap. 31.

ÆTHIOPIA, [ἄθηπία] Pars Africae, torridæ zone subiecta, inter Arabiam & Ægyptum. Sic dicta ab Æthiopo Vulcani filio. Plin. lib. 6. cap. 30. Prius dicta est Ætheria, deinde Atlantia, tandem Æthiopia. Æthiopiae duæ sunt, una circa ortum Solis: altera circa Oceanum, in Mauritania. Virg. 4. Æn. Plin. lib. 5. cap. 8. Verissimè est eorum opinio, qui desertis Africae duas Æthiopias superponunt, & ante omnes Homerii, qui biparitos tradit Æthiops, ad orientem, occasumque versos. Æthiopia etiam est vel superior, quam constituit regnum Abissinorum, vel inferior, quæ plura regna continet. V. Cellarii Geogr. Homer. Od. 4. v. 23. Plin. lib. 5. cap. 8. & 6. 30. & Melan. 3. 9. Æthiopia æstivos imbres non habet. Proinde in ea omni serunt mensis, ut in Ægypto & India. Plin. lib. 17. cap. 18.

ÆTHIOPIA, Diana cognominata est (teste Stephano) a regiuncula quadam Lydia, Æthiopian nomine, ubi colebatur: vel quod cum apud Æthiops ageret, eam Apollo abduxit. Alii παρὰ τὸ ἄθρη, ab ardore vellicet, quod Luna fit, ut Callimachus ait: aut quia fit Hecate, quam semper facibus esse instructam creditum est, ut Eratosthenes prodit. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 16. cap. 15.

ÆTHIOPS, [ἄθηπός] Vulcani filius: a quo Æthiopia dicta est.

ÆTHIOPS, opis. Qui ex Æthiopia est.

Æthiops non abscidit. Dicit solitum de iis qui nunquam mutantur sunt ingenium. Fertur Æthiops apologus de quodam, qui empro Æthiopi (cum eum colorem arbitrareretur non nativum esse, sed domini superioris accidisse neglectu) assidua lotura faciem divexavit, ita ut morbum

- morbum etiam adjungeret, colere nihilo quam antea fuerat, meliore. Ex Erasim. Chiliad.
- Æthiopes**, ut plerique volunt, nomen habent ab *αἴθρῳ* cremo, & *ἄψ* aspectus: quod Solis vicinitate torcentur. Sunt tamen qui hic dictos putant, quod eorum oculi frequentibus venulis ex calore sint sanguine. Author Vadian. in lib. 3. Pomp. Melæ. Æthiops vicini fideiis vapore torrenti, adfuitque similes gigni, barba & capillo vibrato, non est dubium, ait Plin. lib. 2. cap. 78. V. Diod. Sicul. lib. 4. cap. 1. Strab. lib. 15. Cæl. Antiq. Lect. lib. 9. cap. 15.
- Rubentes Æthiopes**: quia juxta mare rubrum sunt, ait Lactant. ad Stat. 5. Theb.
- Æthiops lectum est**: fed tantum Æthiops dicimus. Serv. in illud 7. Æn. 605. Hyrcanisve, Arabisve parant.
- ÆTHIOPICUS**, Adj. Æthiopia pfectans: ut, Oceanus Æthiopicus. Plin. lib. 6. cap. 30. Æthiopia naves. Idem 5. 9.
- ÆTHIOPIS**, Idis. [*αἰθῶνας*] Herba magica, nascens in Æthiopia, in Ida quoque monte Troadis, & in Messenia. Plin. lib. 27. cap. 4. Æthiopide herba dicunt amnes ac stagna ficari conjectu, tactu clausa omnia aperiri. Plin. lib. 26. cap. 4. Idem lib. 24. cap. 17. tradit Æthiopia in Merce nasci, ob id & Meroidem appellari, folio lactuce, hydro-picis utilissimum e multo potam.
- ÆTHLIUS**, Jovis filius, & pater Endymionis. Hesiod.
- ÆTHON**, [*ἄθων*] Unus ex equis Solis: sunt enim quatuor, Pyrois, Eous, Æthon, Phlegon. Alii alios etiam nominibus appellant. Bocar. lib. 4. Ovid. 2. Met. 154. Est & Æthon nomen equi Pallantis, apud Virg. 11. Æn. 89. Servius, Æthon nomen equi, quo & Aurora equus vocatur. Apud Homerum jugalis est equus Hectoris: apud Claudianum Plutonis, ad finem libri 2. de Rapt. Proserp.
- Æthon**, præterea Nomen est proprium viri, in quem extat Epigr. Martialis. lib. 12. 78.
- ÆTHONES**, [*αἰθῶνας*] dicuntur Quidam tripodes, ab ignis usu, & ad hoc ipsum comparati: alii Anathemati, qui ornatus gratia domibus dicati, vel templis, prorsum ignibus immaculati, intactique sunt: unde & ab Homero *αἰθῶνας* nuncupantur. Hos tamen intelligunt nonnulli, qui necdum ignibus sint admoti, æthonas vero jam flammis succensos. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 15.
- ÆTHRA**, [*ἄιθρα*] Pitthei filia, Thesei mater. Author Diodor. Sicul. lib. 5. cap. 5. & Plutarch. in Theseo. Ovid. in Ibin. 577. Utque nepos Æthrae, Veneris moribundus ob iram Exul ab attonitis excutitur equis.
- Fuit & alia hujus nominis**, præcipua comes Helenæ. Ovid. 10. Epist. 131. Et comitum primas Clymenecque Æthramque tuarum.
- ÆTHRA**, pro Æthera. V. ÆTHER.
- ÆTHRÆA**, Insula quæ nunc Rhodos dicitur. Plin. lib. 5. cap. 31.
- ÆTHRIA**, Insula maris Ægei non procul a Lemno, aliquando dicta Æria, postea Thafios. Plin. lib. 4. cap. 12.
- ÆTHRIA**, Urbs quæ postea dicta est Atria, a qua mare Atriacum, quod nunc Adriaticum. Atria (inquit Stephanus) Hetrufcorum, a Diomede condita est, Æthria primo nominata. Hinc & Hetrufcos dictos crediderim, ait Hermolaus in Plin. lib. 3. cap. 16.
- ÆTHRURIA**, V. HETRURIA.
- ÆTHUSA**, [*ἄιθυσσα*] Insula est in mari Libyco, quæ a quibusdam Ægudica dicitur. Plin. lib. 3. cap. 8.
- Est & Æthusa**, Porticus peritylos, foli exposita, unde & nomen habet. Cæl. lib. 12. cap. 3.
- ÆTHYIA**, Minerva cognominata, quasi *αἰθῶνα* dicas, i. e. Mergus, quod humana prudentia excogitatum sit navigare, mergi quadam imagine. Minervæ Æthyie meminit in Attic. Paulan. Cum (inquit) ab Apollinis & Dianæ agrestis templo descendis, Pandionis heroum occurrit, quem eo loco sepultum jam diximus, quem Minervæ Æthyie scopulum vocant. Hæc ille. Meminit & Cæl. lib. 14. cap. 18.
- ÆTHYSSEI**, Populi Libyæ, Marmaridis vicini. Steph.
- ÆTIA**, orum. [*ἄτια*] Libri nomen a Callimacho poeta conscripti: de quo Martialis. lib. 10. 4. Quo poemate sacrorum ritus & causas complexus est: unde nomen. Servius Æn. 1. & 3. meminit. Priscianus quoque Callimachi verum citat ex Ætisi lib. 1. Quippe *ἄτιον* causam significat: & Ætia eodem pene argumento, quo nostri Fati, constabant. Ex Jano Parrasio in lib. 3. Claud. de Rapt. Proserp. Domitius tamen apud Martialem legit Æthia, interpretaturque de opere Callimachi in Ibin.
- ÆTIOLOGIA**, [*ἄιτιολογία*] Latine, Causæ redditio dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 9. Sententiæ quoque & Chriæ, & Ætiologie. Quorum omnium similis est ratio, i. forma diversa: quia Sententia universalis est vox, Ætiologia personis continetur. Sed rectius legitur Æthologia q. V. Exemplum hujus Figuræ est in Ter. Eun. 1. 1. 34. Sed ipsa egreditur fundi nostri calamitas. Nam quod nos capere oportet, hæc intercipit. conf. Quintil. 9. 3. Iliodor. 2. 21.
- ÆTITES**, æ. m. [*ἄιτιες*] Plin. lib. 36. cap. 21. Ætites lapis ex argumento nominis magnam famam habet. Reperitur in nidis aqualium. Ajont binos inveniri, marem & foeminam: nec sine iis parere aqualis. Genera eorum quatuor. Paulo post, Ætites omnes gravidis adaligati mulieribus vel quadripedibus, in pelliculis ac sacrificatorum animalium, continent partus, non nisi parturiant removenadi: alioqui vulvæ excidium fit. Idem lib. 37. cap. 11. Ætites nomen habet a colore aquilæ candicante cauda. Rursum lib. 30. cap. 14. Lapis Ætites in aquilæ reperitur nido, cultodit partus contra omnes abortuum infidias. Lib. 10. cap. 3. Tribus primis & quinto aqualium generi inædificatur nido lapis Ætites, quem aliqui dixere Gagatem, ad multa remedia utilis, nihil igne dependens. Est autem Lapis iste pregnans: intus cum quatuor, alio velut in utero sonante. Sed vis illa medica nonnisi nido direptis.
- ÆTIUS**, [*ἄιτιος*] Nomen auctoris in medicina, cujus sedecim libri extant, & quedam epitole. Dicitur Ætius, i. e. Aquilinus, *ἄπιος ἄιτιος*: nam *ἄπιος*, aquila dicitur. Fuit ex Antiochia Syriæ, discipulus Eunomii, tempore Constantini magni imperatoris, pauper natus, ab initio aurihiam ob inopiam exercevit. Paulo post ob nobilis præceptoris commoditatem, qui nuper e Tyro venerat, sese literis & eloquentiæ studijs tradidit. Cumque elicit Christianus, & a Leontio præfule Antiocheno dianonatus ordini adfectus esset, Eunomianorum Arrianorumque sectæ se addixit. Quapropter Atheos vocatus, & ex Antiochia pulsus est. Ejus vitam Eunapius auctor Græcæ persequitur, Vola-
- terr. lib. 13. [Imo Oribasii, non Ætius vitam persequitur. Duos hic Ætios confundit Hæreticum nempe, Syrum genere Antiochenum alterum, alterum Medicum Amidenum, cujus extat Tetrabiblos. V. de utroque & aliis insuper Fabricii Bibl. Gr. Vol. 8. p. 138.]
- ÆTNA**, [*ἄιτνα*] Mons nocturnis muris incendiis. Crater ejus patet ambitu stadiorum viginti. Favilla Turronium & Catanam usque pervenit fervens: fragor vero ad Maronem & gemellos colles. Plin. lib. 3. cap. 7. 8. Idem lib. 2. cap. 103. ad finem, tradit Ætnam flagrare in tantum, ut quinquaginta & centena milia passuum arenas flammam globo eructet: ad ejus tamen radices exilire scaturireque fontes. V. Strab. lib. 6. & Solin. lib. 11. Nunc vulgus vocat *Monte Cibell*. Olivarius in Melam dicit nunc vulgo vocari *Volcar*: nec amplius eum flagrare. Constat hunc montem olim ab ea parte qua Eurus & Africus flant, spelunca habuisse plenas fulphuris, & usque ad mare deductas. Hæ spelunca recipientes in se fluctus, ventum creabant, qui agitatus ignem gignebat ex sulphure: unde erat (quod videbatur) incendium. Hoc autem verum esse illa comperat ratio: quia & aliis flantibus ventis, nihil ex se emittit: & pro modo flatum Euri vel Africi, interdum fumum, interdum favillas, nonnunquam evomit incendia. Ætnam describit. Virg. 3. Æn. 674. &c. Quem locum scribit Macrobius Saturn. lib. 5. cap. 17. & Gell. lib. 17. cap. 10. ex Pindaro de promptum a Virgilio.
- Ætnam & Athonem montes**, in molestiæ tædique proverbium abiisse testatur Lucilius apud Gell. lib. 16. cap. 9. Ætna quippe Enceladum gigantem sua mole premit, juxta poetarum fabulas. Est etiam ob crebra incendia gravis ex perniciosis accolis. Unde & Cic. de Senect. dixit, Unus Ætna gravis fulminere. Athon vero, live Athos, ob ingentem celsitudinem, sua umbra molestus est, quam in Lemnum usque trecentis distilat stadiis mittit. Obstat & navigantibus, quod toto longe dorso procedat in pelagus, qua continenti adheret. Unde & a Xerxe perfolius. Ex Erasim. Chiliad.
- Alta Ætna. Ovid. 4. Fast. 491.
- Fera. Propert. lib. 3. 2. 7.
- Gravis. i. e. Ponderosa. Claud. in præf. Paneg.
- Ignea. Ovid. 15. Met. 340.
- Ignifera. Stat. 1. Achill. 490.
- Impetus Ætnæ furit ignibus. Lucret. lib. 2. 593.
- Ingens. Virg. 3. Æn. 579.
- Rapida. Ovid. 5. Trist. 3. 75.
- Sicana. Hor. Epod. 17. 32.
- Sicanis, i. e. Sicula. Ovid. in Ibin. 598.
- Sicula. Lucan. lib. 1. 540.
- Trinacria. Virg. 3. Æn. 579.
- Typhos Ætna, a Typhoeo gigante sub Ætna sepulto. Ovid. in Epist. Sapphus, 11.
- Ætnat Ætna. Virg. in Ætna. 71.
- Ardens. Hor. de Arte Poet. 465.
- Excandescit Ætna. Virg. in Ætna.
- Fervens. Sen. Thyest. 7.
- Fumans. Stat. 11. Theb. 8.
- Immugit Ætna cavernis. Virg. 3. Æn. 674.
- Redundans. Claud. de Diis fratribus.
- Undans. Virg. 1. Georg. 472.
- quoties Cyclopus effervere in agros
 Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam:
 Flammarumque globos, liquefactaque volvere faxa?
 Vaporifera. Stat. 6. Theb. 716.
- ÆTNEUS**, Adj. [*ἄιτνειος*].
Caminis Ætnai, i. e. Crateres, vel Fornaces Ætnæ montis. Sen. Oeth. 9.
- Cyclopes Ætnei**. Virg. 8. Æn. 440.
- Deus Ætneus**, Vulcanus. Valer. Flacc. 2. Argon. 420.
- Frates**, Cyclopes. Virg. 3. Æn. 678.
- Fulmen**. Ovid. 3. de Arte Am. 490. Fabulantur enim poetæ Vulcanum & Cyclopas Jovi fulmen in Ætna fabricare.
- Ignes**, i. e. Tam magni, quantos habet Ætna, inquit Servius. Virg. 7. Æn. 786.
- Pastor**, Polyphemus. Ovid. in Ibin 269. & 2. de Ponto. 2. 115.
- Tellus**, Sicilia. Ovid. 8. Met. 260.
- Ætneus cantharus**, de Magnis & sedis usurpat Aristophanes in pace. Ætneum autem dixit, quasi prægrandem: vel quod in Ætna varii maximeque scarabei sint: vel Ætneum dixit, tanquam initar Ætnæ montis maximum. Porro scarabeus infecti genus, quod e itereore ut nascitur, ita nascitur.
- ÆTNEUSIS**, Adj. ut, Ager Ætneus. Cic. 3. Verr.
- ÆTNA**, Sicilia civitas, alio verbo Adranium dicta, quam fluvius ejusdem nominis alluit. Author Steph.
- Ætna**, Oppidum sane exile, montem conscensuros accipit atque transmittit. Hic enim primus montis ascensus inchoat. Strabo lib. 6.
- Ætna**, Urbs Siciliæ, quæ & Catania dicta est. Strabo lib. 2. Hujus conditorem Hieronem fuisse Pindarus inquit.
- ÆTOLIA**, [*ἄιτωλία*] Græciæ regio in tertio sinu Europe, Epiro, Acarnanæ, & Locris finitima, dicta ab Ætolo Martis filio. Cic. in Pison. Ætoliam, quæ procul a barbaris disjuncta gentibus, in sinu pacis posita, medio fere Græciæ gremio continetur, decedens miseram perdidit.
- Ætolia**, apud Ovid. 3. Amor. 5. 37.
- Nec tantum Calydon, nec tota Ætolia tanti. Hermolaus tamen in versum illum qui legitur apud Plin. lib. 35. cap. 10.
- Marcus Ludius Ætoliæ Ætolia oriundus: sic ait, Elotas per synalophen legitur, elia litera s & ad imitationem Græcorum, Ætoliæ penultima producitur.
- ÆTOLICUS**, Adj. [*ἄιτωλικός*] Liv. 4. Decad. lib. 7. Ætolicum magis ad Thermopylas bellum, quam regium fuit.
- Ætolica velitis**. Plaust. Pœn.
- ÆTOLUS**, five ÆTOLIUS, [*ἄιτόλιος*] Adj. ut, Ætolicus heros, Diomedes Tydei Ætoliæ regis filius. Ovid. 14. Met. 461.
- Arpi Ætoli**. Virg. 10. Æn. 28. Ubi Servius: De Ætolia Diomedes venit, qui Arpos in Ætolia condidit.
- ÆTOLUS**, ut scribit Plin. cap. 56. lib. 7. Martis fuit filius. Homeri autem enarrator, de Ætolo sic tradit, Ætulus filius Endymionis fuit: qui cade

cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem que postea ab ipso Ætolia dicta est, ibique genuit filium Pleuronem, a quo urbs Ætolia dicta. Huius autem duo filii fuerunt, Cures & Calydon, a quibus rursus aliis urbibus nomina data sunt.

Æ T U A T I I, [Αἰτωλῶν] Populi Gallie, de quibus sic Strabo, Rheno autem vicina omnium primi colunt Ætuatii, quibus fluminis origo vicina est, in Diadulla monte. Hæc ille lib. 4. [Forte legendum Ναιφάτου, vel Ναιφάτου.]

Æ T U S, [Ἄετος] olim appellatus fuit Ægypti fluvius, qui postea Nilus dictus est, ut ex Lycophrone annotavit Cæsar. Antiq. Lect. lib. 20. cap. 13. Quod nomen a Cyfuo velocitate illi impositum fuisse apparet, quod scilicet volatum aquilæ (quam Græci vocant ἄετος) propemodum æquare videretur.

Commemoratur & in Scythia fluvius nomine Ætus, qui quod Promethei agrum ubereum aliqui crebris exundationibus infestaret, fecit locum fabulæ, ut Promethei continuo renascens jecur, ab aquila excidi diceretur. Ex ejusdem Cæsar. lib. 7. cap. 27.

Æ V

Æ V U M, [αἰών] Servius, Ævum proprie Æternitatis est: que non nisi in deos venit. Ennius,

Romulus in cælo cum dis genitalibus ævum
Degit. Unde Cic. 1. Tusc. dixit, Agere ævum cum diis in cælo.
i. e. Æternum vivere.

Ævum sic definit Censorinus in lib. de Die Natali, cap. 5. Est enim immensum, sine origine, sine fine, quod eodem modo semper fuit, semper futurum est: neque ad quædam hominum magis quam ad alterum pertinet. Hoc in tria dividitur tempora: præteritum, præsens, futurum, ex quibus præteritum initio caret: exitu futurum: Præsens autem, quod medium est, adeo exiguum & incomprehensibile est, ut nullam accipiat longitudinem, neque aliud esse videatur, quam transacti futurique conjunctio: adeo porro instabile, ut idem sit nunquam: & quicquid transcurrit, a futuro decerpit.

Ævum, pro Ætate. Virg. 2. Æn. 633.
— Vos ô quibus integer ævi

Sanguis, ait. Ubi Servius, Plenam ætatem significat ex sanguine, qui non est integer nisi in juvenibus.

Ævum, pro Rebus aliquo ævo gestis. Virg. 8. Æn. 627.
Haud varum ignarus, venturique incertis ævi. Ovid. quoque 15.

Met. 11. — veteris non incertis ævi.

Ævum, pro Tempore. Virg. 8. Ecl. 28.
— ævoque sequenti

Cum canibus timidi venient ad pocula dame. Plin. lib. 10.
cap. 6. Umbrius aruspicum in nostro ævo peritissimus.

Ævo nostro accidit. Plin. lib. 2. cap. 13.
Ad hoc ævi, pro Ad hoc usque tempus. Plin. lib. 16. cap. 4.

Ævum, pro Vita. Hor. 2. Serm. 6. 97.
Vive memor quam sis ævi brevis.

Confectus ævo. h. e. Ætate. Virg. 11. Æn. 85.
Flos ævi. Ovid. 9. Met.

Gravior ævo. Virg. 2. Æn. 435.
Maturus. Virg. 5. Æn. 73.

Metas ævi transcendere. Stat. 5. Sylv. 3. 255.
Præfens ævum. Sil. lib. 17.

Reparator ævi immensi. Stat. 4. Sylv. 1. 11.
Robur ævi. Ovid. 15. Met.

Sator ævi Jupiter. Sil. 9. 306.
Situs ævi. V. S I T U S.

Tenor ævi. Stat. 3. Sylv. 3.
Terminus ævi angustus. Virg. 4. Georg. 206.

Venerabilis ævo. Stat. 11. Theb.
In ævum, Callistratus in l. liberorum. 202. D. de verb. signif. Etenim idcirco filios filiasque concipimus atque edimus, ut ex prole eorum earumque, diuturnitatis nobis memoriam in ævum relinquamus. i. e. In perpetuum.

Æquale ævum. V. Æ Q U A L I S.

Æternum. V. Æ T E R N U S.

Annosum. Lucan. lib. 9. 359. Plin. lib. 4. cap. 12.
Breve. Hor. 2. Carm. 16. 17. & 2. Serm. 6. 97.

Canum. Claud. 3. Paneg.
Conditio ab ævo. Plin. lib. 7. cap. 43. Tribuit ei pop. Rom. quod nunquam ulli alii a condito ævo.

Extento ævo vivere. h. e. In æternum. Hor. 2. Carm. 2. 5.
Vivet extento Procleius ævo.

Futuri ævi eventura videre. Tibul. lib. 3. 4. 47.
Grande ævum. Lucret. lib. 2. 1141.

Ignavum. Claud. 3. de Rapt. Proserp.
Immensum. Stat. 4. Sylv. 1.

Immortale ævo cum pace frui. Lucret. lib. 2. 646.
Incertum. Ovid. 15. Met. 874.

Longinquo ævo omnia fluunt. Lucret. lib. 2. 68.
Longum ævum prorogare. Hor. de Arte Poet. 346.

Magnum durare per ævum. Lucret. lib. 5. 62.
Memor. Virg. 9. Æn. 446. — liquid mea carmina possunt,

Nulla dies unquam memori vos eximet ævo.

Miserabile. Virg. in Epigr. de litera Y, v. 120.
At qui desidiam, luxumque sequetur inertem:

Dum fugit oppositos incauta mente labores:
Turpis inopsque simul miserabile tranfigit ævum.

Mutabile. Virg. 11. Æn. 425.
Occulto velut ævo crescit arbor. Hor. 1. Carm. 12. 45.

Parvum. Ovid. ad Liviam, 285.
Perbreve ævum. V. P E R B R E V I S.

Perpetuum. Lucret. lib. 5. 162.
Placidum ævum degere. Lucret. lib. 2. 1093.

Sempiterno ævo frui. Cic. de Somn. Scip.
Senius. Sen. Hippol. 742. Fama miratrix senjoris ævi.

Spatiosum. Ovid. 3. Met. 529.
Tenerum. Claud. 4. Paneg.

Velox. Sen. Herc. 3.

Viride. Ovid. 3. Trist. 1. 7.

Agere ævum securum. h. e. Sine sollicitudine & cura vivere. Lucret. 5. 83.

Agitare ævum sub legibus. i. e. Vivere. Virg. 4. Georg.

Colere vi ævum. h. e. Vitam traducere in mutua violentia. Lucret. lib. 5. 1144.

Consumere ævum in curis. Lucret. lib. 5. 1430.

Defunctum. Claud. 3. Epig.

Depereunt ævo omnia. Ovid. 1. Amor. 15. 32.

Ducere ævum per gradus. Sen. Hippol. 4.

Durare ævis. Plin. lib. 35. cap. 14. In Africa Hispanique ex terra præ-

rietes ævis durant, incorrupti imbribus, ventis, ignibus.

Exigere ævum studiis virilibus. Ovid. 12. Met. 208.

Festus ævum. Lucret. lib. 3. 459.

Finire ævum. i. e. Vitam. Ovid. 5. Met. 400.

Florens. Lucret. lib. 5. 1021.

Ineunte ex ævo. h. e. A principio ætatis & nativitatis. Lucret. lib. 3. 745.

Infractum. Sil. lib. 15.

Labens. Sil. lib. 17.

Notare ævum. Virg. 3. Georg. 100.

— animos ævumque notabis

Præcipue. Ubi Servius, Ante omnia ætatem magnanimitatemque requires.

Pacifici. Stat. 1. Theb. 319.

— hac ævum cupiat pro laude pacifici. h. e. Pro illo die totius vite vite libenter offerre velit tempora.

Pati. V. P A T I O R.

Peragere. Ovid. 15. Met. 485.

Perdere. Stat. 5. Theb. 136.

Prorogare. V. Æ V U M longum.

Rediens ævum. V. Æ V I conditor, in CONDO.

Renovare. Ovid. 7. Met.

Senescere ævo. Lucret. lib. 1. 326.

Soluti annis & ævo. Ovid. 8. Met. 712.

Tardans ævum. Stat. 6. Theb. 559.

Terere ævum. Claud. 3. Epigr.

Traducere leniter. Hor. 1. Epist. 19. 97.

Transigere in armis. Claud. 2. Epigr.

Vergit ævum. Plin. lib. 7. cap. 16.

Æ V U S, i. m. Idem apud veteres. Plaut. Poen. 5. 4. 14. Per quem vivimus vitalem ævum. Et Lucret. lib. 2. 561. & 3. 605. Ævum per omnem.

Æ V I R A S, æris. f. [αἰώνιος] antiqui pro ÆRAS q. V. vel Annositas dixerunt.

Varro Tithono, Quam voluntatem ævitatatis extrema attigit metam ævitas.

Gell. lib. 10. cap. 1. Si in jus vocat, si moribus ævitasque vitium esset, qui in jus vocabit, jumentum dato. Sunt autem verba ex XII. Tabul.

Cic. de Legib. 3. 3. Censores Populi ævitates, soboles, familias, pecuniasque censent. Ex iisdem.

Æ V I T E R N U S, a, um. Unde factum est Æternus. Hinc Æviterni dei appellantur, quod ævo sempiterno permanent: qualis Jupiter, quem sic vocavit Ennius. V. CRINITUM lib. 12. cap. ultimo. & Liliam de diis gentium, pag. 26. Ufus eo Apul. de Deo Socrat. p. 43. Prorsus & retro æviterni Dii. & Varro apud Priscian. 2. p. 593. Per æviternam hominum domum tellurum propero gradum.

Æ X

Æ X, [Αἶξ] Plin. lib. 4. cap. 11. Ægeō mari nomen dedit scopulus inter Tenedum & Chium verius quam insula, Æx nomine, a specie capræ, que ita Græcis appellatur.

Æ X O N E S, Populi fuerunt in Attica, dicacitate & intoleranda mordacitate insignes, ut αἰχμησῶν signatum inde verbum sit, quo significatur intoleranda mordacitas. Cæsar. Antiq. Lect. lib. 18. cap. 25. Hinc acerrimi conviciatores, Æxones vocantur.

Æ X O N E N S I S, Idem ac Maledicus. Suid. & Eust.

Æ Z

Æ Z A N U S, Tantalii filius, a quo Æzani populi. Herodianus apud Her., molauum in Plinium.

Æ Z I C A, Pars Thraciæ. Steph.

A F F

A F A N N A E, Locus Siciliae obscurus, unde vulgo dicitur, Abi ad Afannas, de rebus incertis, & extra locum positus. Fuit etiam Locus Amartidis tribus Atticæ, Buleng. de Theatr. 1. 42. ex Pitisc. Lex.

A F E R, Afri. V. A F R I C A.

A F F A B I L I T A S, V. A F F O R, aris.

A F F A B R E, Adv. [αἰσθητός, ἐπιτηδύς] i. e. Pulchre, ut ait Nonius. Cæterum, ut ex ipsa origine apparet, non modo pulchre significat, sed magis etiam artificiosè. Cic. 2. Verr. Deum denique nullum Siculis, qui ei paulo magis affabre atque antiquo artificio factus videretur, reliquit. Fit autem Affabre ab antiquo nomine Affabrum: quod (ut Festus ait) veteres dixerunt pro Fabrefactum, i. e. Artificiosè factum. Scribitur & antiquo more per d, Adfabre.

A F F A B U L A T I O, ðnis. f. [πρωτότυπον] dicitur Breve documentum, quod fabulis subnexum earum explicat utilitatem. V. Cæsar. lib. 18. cap. 7.

A F F A N I A, ærum. [ἄφρων] Dicitio Appuleiana, pro Nugis, a Fando inclinatam nomen. Is lib. 4. sic inquit, Hæc alias similes affanias oblatrantes, eos retrorsum adducunt pagani.

A F F A T I M, [ἄφρων, ἄφρον, ἀφρον, ἀφρον] Adv. qualitatè, primam tectè Gell. lib. 7. cap. 7. acuit. Festus, Affatim dictum a copia fandi, significat Abundanter. Liv. Affatim edi, bibi, lusi. Terentius affatim dixit, pro eo quod est, ad lassitudinem, hæc Fest. Servius ad l. Æn. 127. Fatiscunt, abundanter aperiuntur. Fatim enim abundanter dicimus: unde & affatim.

Lamprid. in Alex. Severo p. 225. Frob. in fine: Ipse cibo pluri non reficiebatur, vino neque parce, neque copiose, affatim tamen. H. St.

O 3 Affatim

Affatim diximus. Plin. lib. 17. cap. 24.
 Affatim materie. Liv. 2. Bell. Maced. Item affatim lignorum, apud eundem.
 Affatim est. Plaut. Bacch. 3. 3. 94. Tibi divitiarum affatim est. Idem Cistell. Altorum est affatim qui faciunt.
 Affatim profus. Cic. 16. Att. 1. H. S. LXX, fatis esse, affatim profus. Affatim satisfacere. Cic. 2. Att. 16.
 Vesci re aliqua. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Iisdemque feminibus & homines affatim vescuntur.
AFFECTATE, AFFECTATIO, &c. V. AFFICIO.
AFFERO, affers, attuli, allatum, [*ἄνωγειν, ἀποσφίρω, ἰσχυρίζομαι*] afferre. Apportare.
 Affere & Efferre, contraria. Cic. pro Quint. Itaque te obsecrat C. Aquili, ut quam exilitionem, quam honestatem in iudicium tuum attulisti, eam liceat ei secum ex hoc loco efferre.
 Affere ad os cibum manu. Plin. lib. 10. cap. 46.
 Aliquem. Plaut. Pseud. 2. 4. 21. Attuli hunc. P. quid attulisti? C. A. adduxi volui dicere. Plautinus jocus.
 Me, te, &c. Virg. 8. Æn. 477. — fatis huc te poscentibus affers. Fati necessitate factum est ut venires. Servius. Plaut. Amph. 2. 4. 6. Eius iustu nunc huc me affero. Periphrasis poetica, pro Venire vel accedere. Cic. pro Cœlio 57. Atque ita Cœlius ad illam attulit se.
 Sese a mœnibus. Virg. 3. Æn.
 Afferre & referre. Ter. in prol. Phorm. 22. Quod ab ipso allatum est, sibi esse id relatum putet. Ubi Donatus, Proverbiale est, Quod dedit, recepit. V. mox Ad defensionem aff.
 Afferre, pro Conferre. Cic. 2. de Fin. Negat Epicurus diuturnitatem quidem temporis ad beate vivendum aliquid afferre.
 Aliquid ad rempub. Cic. 1. Off.
 Aliquid ad communem fructum sive utilitatem, pro Conferre. Cic. pro Archia 12. Ut nihil possint ex his neque ad communem afferre fructum, neque in aspectum, lucemque proferre. Idem 1. Off. Et semper aliquid ad communem utilitatem afferendum.
 Afferre, pro eo quod est Nuntiare. [*ἰσχυρίζομαι*] Cic. 8. Att. Complures attulerunt, Cæsarem iter habere Capuum.
 Ad aliquem. i. e. Alicui nuntiare. Cic. pro Cœl. Rumor attulit ad aliquis aures. Cic. pro Lege Manil. Non ex praelio nuntius, sed ex ferone rumor afferret.
 Afferre, quod dici vulgo solet Allegare & adducere: [*ἀποσφίρω, ἀποσφίρω, ἀποσφίρω*] ut, Afferre argumenta, exempla, exculpationes. Cic. Nihil igitur afferunt, qui in re gerenda veritari fencitatem negant. Idem. 2. de Orat. An ætatem afferet? quadriennio minor est.
 Ad ea que dixi, affer, siquid habes. Cic. 7. Att. Plin. Jun. quanvis (ut opinor) citra veterum auctoritatem, Allegare exemplum dixit.
 Causam, vel Crimen in iudicium. Cic. pro Cluent. Simplex in iudicium causa, certa res, verum crimen allatum est.
 Ad defensionem. Cic. pro Cæcin. 85. Idque me non ad meam defensionem attulisse, sed illorum defensionis retulisse.
 Aliquid in contrariam partem. Cic. 2. de Orat. Aut si ita non refellas, afferendum est in contrariam partem, quod sit aut gravius, aut æque grave.
 In medium. Cic. 1. Off. In hoc naturam ducem debemus sequi, & communes utilitates in medium afferre. pro Afferre in commune: i. e. Communicare.
 Accessionem, i. e. Augere. Cic. 16. Att. Magnam attulit accessionem tua voluntas erga me.
 Acerbitatem. Cic. 1. Q. Frat. 1.
 Adjumentum alicui ad aliquam rem. Cic. 1. Off. 1.
 Res alienum attulit mihi hæc res. Cic. 7. Fam. 23.
 Amaritudinem alicui, i. e. Parere, generare. Plin. lib. 13. cap. 1.
 Angorem. Cic. 3. Tusc.
 Animum alicui. Cic. 7. Att. 13.
 Animum vacuum ad scribendum. Cic. 12. Att. 37.
 Animi magnitudinem ad causam alicuius. Cic. pro Milon.
 Argumentum afferunt, quod citissime afcias retundat. Plin. lib. 16. cap. 40.
 Auctoritatem voluminibus, pro Dare auctoritatem. Plin. lib. 24. cap. 17. Auctoritatem orationi affert. Cic. in Orat. 121.
 Auctoritatem peccandi afferre. Cic. 3. de Nat. Deor. 85.
 Auctoritatem in iudicium. Cic. 2. Att. 1.
 Bellum. Ovid. 13. Met. 5.
 Post modo qui rapta longum cum conjuge bellum Attulit in patriam.
 Calamitatem & cladem. i. e. Afficere calamitate, clade, dolore, & similibus. Cic. pro Cluent. 168. Ut ne cui innocenti moeror tuus calamitatem & falsum crimen afferret. Idem 2. de Nat. Deor. Qui risus classe devicta multas ipsi Claudio lacrymas, magnam populo Romano cladem attulit.
 Causam. Ter. Heaut. 4. 3. 23. Quid dicam? aut quam causam afferam? Quod per Allegare supra declaravimus. Quid cause prætexam?
 Causam belli civilis ad aliquem. Cic. Philipp. 2. Ego ad illum belli civilis causam attuli.
 Causam mortis voluntariæ. i. e. Præbere causam. Cic. 3. de Fin. 61.
 Causam, quoniam. Plin. lib. 16. cap. 25. Causam afferentes, quoniam in Thessalia, Macedoniaque plurima tunc ficæ exeat.
 Causas, quod. Cic. 11. Att. 15. Quoniam iustas causas affers, quod te hoc tempore videre non possim.
 Commutationem voluntatis. V. paulo post, Offensionem afferre.
 Compertum. Liv. 7. Quidam compertum attulerunt T. Quintium in Tusciano agrum colere. i. e. Pro certo nuntiarunt.
 Confidentiam. Cic. 8. Fam. 8. Quæ maxime confidentiam attulerunt hominibus.
 Conjecturam, Præbere occasionem conjecturæ. Cic. pro Rosc. Com. 20.
 Consecutionem voluptatis. Cic. 1. de Fin. 7. Ut enim quam cibo potioneque fames itisque depulsa est, ipsa detractio molestitiæ consecutionem affert voluptatis: sic in omni re, doloris amotio, succellionem efficit voluptatis.
 Consilium alicui. Cic. 15. Att. 1.
 Consilium in aliquam rem. Liv. 5. Bell. Pun.

Confolationem alicui malo. Cic. 10. Att.
 Constantiam. Cic. 1. Off. 69. Quæ affert tum constantiam, tum etiam dignitatem.
 Confectuendinm ferendi. Cic. 2. Philipp. 116.
 Contemtionem ad omnes afferre. Cæf. 3. Bell. Civil. 60. Facere ut omnes contemnant. V. paulo post, Offensionem afferre.
 Crimen falsum alicui. Cic. pro Cluent. & pro Rabir. Poth. 27.
 Cumulum aliquem artibus aliorum. Cic. 3. de Orat. 141.
 Curam. Cic. 7. Att. 5.
 Afferre delectationem. Cic. 7. Fam. 1.
 Dentes in dominum. Varro de R. R. lib. 2. cap. 9. de canibus Actæona devorantibus.
 Desperationem. Cæf. 1. Bell. Civil. 111.
 Detrimentum, ut supra, Afferre calamitatem. Cæf. 1. Bell. Civil. 82. & Cic. Att.
 Difficultatem alicui. Cic. 1. Q. frat. 1. Atque huic tuæ voluntati ac diligentie difficultatem magnam afferunt publicani.
 Dignitatem affert fortuna. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Dolorem. Plin. lib. 23. cap. 1. & Cic. 2. Tusc. 27.
 Dubitationem. Cic. 2. de Nat. Deor. Et 3. Off. 18.
 Afferre egestatem & luctum alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 13.
 Errorem animis. Cic. 1. de Divin. 36.
 Exculationem. Cic. 10. Fam. 4.
 Exemplum. Plin. lib. 8. cap. 6. Unum antiquitatis exemplum afferam & Cic. 7. Att. 12.
 Exilium. V. paulo post, Pestem atque exilium afferre.
 Expectationem. Quintil. lib. 3. cap. 8. & Cic. 3. Att. 18.
 Facultatem. Cic. 1. de Orat. 152. Qui a scribendi consuetudine ad dicendum venit, hanc affert facultatem, ut etiam subito si dicat, tamen illa que dicantur, similia scriptorum esse videantur.
 Fama afferitur. Liv. 4. Fama afferitur, summa vi ad bellum coortos.
 Fastidium alicui. Cic. pro Muren. 21.
 Fastidia cibo afferit hæc res. Columel. lib. 6. cap. 8. Solent etiam fastidia cibo afferre vitiosa incrementa linguæ, quas Ranas veterinariæ vocant.
 Fidem alicui rei. Plin. lib. 9. cap. 58. Verum omnibus his fidem Nili inundatio affert. h. e. Fidem facit.
 Fiduciam. Cæf. 8. Bell. Gall. 10.
 Finem tributorum. Cic. 2. Off. 76. Sic Afferre finem edicto prætoris. Florem afferre dicuntur arbores. Columel. lib. 11. cap. 2.
 Hilaritatem, vel iucunditatem, aut lætitiâ. Plin. lib. 26. cap. 11. & Cic. 3. Verr. 109.
 Honorem. Plin. lib. 17. cap. 1.
 Jacturam. Columel. lib. 1. cap. 2.
 Incrementum. Cic. 2. de Fin. 88.
 Inertiam alicui. Cic. 12. Fam. 20.
 Initium morbi. i. e. efficere. Cornel. Cels. in præmio lib. 1. Evidentes causas appellat, in quibus querunt initium morbi calor attulerit, a frigus: fames, an fatietas. Sic Morbum, ubi barbari Cautare. In medium afferre. V. Afferro. H. St.
 Interitum. Cic. 2. de Fin. 27.
 Laborem. Cic. 11. Att. 25.
 Labores afferre. Propert. lib. 1. 6. 23.
 Lacrymas alicui. Cic. 12. Att. 14.
 Lætitiam alicui. Cic. 4. Tusc. 2.
 Languorem alicui. Cic. 3. Off.
 Laudem alicui. Cic. 4. Tusc. 2.
 Laudi oratorie aliquid. Cic. 1. Tusc. Siquid oratorie laudi nostra atulimus industria, multo studiosius, &c.
 Levationem. Cic. 4. Fam. 6. Major mihi levatio afferri nulla potest. Literas. Cic. 1. Att. Nimum raro nobis abs te literæ afferuntur.
 Lucis aliquid rebus. Cic. 2. Att. 1.
 Luctum alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 3.
 Lumen memorie. Cic. 2. de Orat. 3. ordinem esse maxime qui memorie lumen afferret.
 Manus pro se quisque affert. Cic. 3. Verr. 67. i. e. Depugnat.
 Manus alicui. i. e. Vim inferre. Cic. 1. Off. 23. Nam qui iniuste impetum in quempiam facit, aut ira, aut aliqua perturbatione incitatus, is quasi manus videatur afferre focio. Pro eodem dicitur Injicere. q. V. Manus sibi. Cic. 10. Fam. 23. Manus, quas iustus in Lepidi perniciem armasset, sibi afferre conatus est. i. e. Sibi mortem conficere.
 Manus bonis alienis. Cic. 2. Off. 25. Quum enim dando egere cœperint, alienis bonis manus afferre coguntur. i. e. Aliena invadere: quod & Manus injicere dicitur.
 Manus vulneribus. Cic. 3. Att. 15. Sed non faciam ut aut tuum animum angam querelis, aut meis vulneribus sciepius manus afferam. quasi Dolores meos renovem. Notanda translatio.
 Medicinam. Cic. 2. Att. 35.
 Memoriam. Cic. 5. de Fin. 2. Cujus etiam illi hortuli propinqui non memoriam solum mihi afferunt, sed ipsum videntur in conspectu meo ponere. Pro eo quod est, Non solum me admonent.
 Metum alicui. Cic. 7. Verr. 62.
 Molestiam. Cic. 1. Att. 14. & 7. Fam. 13.
 Moram alicui rei, pro Impedire & retardare. Cic. pro Sext. 129.
 Morbum alicui. Plaut. Aïn. 3. 1. 29. Salvere me jubes, cui tu aliens affers morbum.
 Mortem uno ictu. Cic. 7. Verr. 117. & 4. Fam. 12.
 Motum animis. Cic. in Partit. 5.
 Munus Reip. Cic. 2. de Divin. 5.
 Necem. V. NEX. Plin. lib. 17. cap. 24. & Cic. in Vatin. 24.
 Necessitatem. Cic. 10. Philipp. 2. Sed mihi Patres conscritti, necessitatem attulit paulo plura dicendi, &c. i. e. Coegit.
 Nervos & industrium. Cic. pro Sylla, 24.
 Nuntium. Cic. pro Rosc. Amer. 19.
 Oblivionem tristiæ. Plin. lib. 25. cap. 2.
 Obscuritatem. Cic. 3. de Orat. 47. Ut oratio que lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.
 Obscuritatem luddibus alicuius. Cic. pro Deiot. 12.
 Odium. Plin. lib. 25. cap. 2. Pavorem aque, potusque omnis afferens odium. i. e. Generans.

Odiū in aliquem. Cic. in Pison. 93. Sic odiū n. quod in ipsum attulerunt, id in ejus imaginem ac simulacrum profulerunt. h. e. Domi conceptum illuc auferent.

Odiū alicui. Cic. pro Sylla 3. Mibi maiore hac res dolorem quam Q. Hortensio, mihi maius odiū afferre debet? i. e. Gignere, parere.

Offensionem. Cic. 1. Att. 14. Quidam accidit quod afficeret Q. fratrem meo, aut offensionem tam gravem, aut commutationem tantum voluntatis? Cæf. 3. Bell. Civil. 60. Magnam tamen hæc res illis offensionem & contempionem ad omnes attulit. Quod barbare dicunt, soluit, vel fecit eos esse in mala gratia & contemptu apud omnes.

Opem alicui, idem quod Ferre opem. i. e. Opitulari. Ter. Phorm. 3. 3. Operam afferre. Ovid. 2. de Arte Am. 673.

Auratus, aut vires, operamque afferre puellis.

Opinionem populo. i. e. In opinionem populum inducere. Cic. 2. Off. 46.

Otiū. Cic. pro Muren. 1. Eaque res vobis populoque Rom. pacem, tranquillitatem, otium, concordiamque afferat.

Pacem amicis. Cic. 1. de Fin. 47.

Pacem ad aliquem. Plaut. Amph. prol. 32.

Pavorem. V. paulo ante, Odiū afferre.

Pedem. Catull. 14. 22. Abite, unde (malum) pedem attulistis? h. e. Unde venistis? Velgo leg. Tulistis.

Periculum. Cic. 8. Fam. 10.

Perniciem. Cic. 2. Off.

Perturbationem rerum. Cic. 11. Fam. 10.

Peitem atque exilium. Cic. pro C. Rabir. 25.

Pestilentiam. Plin. lib. 10. cap. 28.

Pondus. Cic. 9. Att.

Quætionem. Cic. in Orat. 66. Nam etiam poëtae quætionem attulerunt, quidnam esset illud, in quo ipsi differrent ab oratoribus. i. e. In medium adduxerunt, proposuerunt.

Rationem quoniam. Plin. lib. 31. cap. 3. Sed hi rationem afferunt, quoniam levissima sit imbrum aqua. Et Cic. 4. Fam. 13. Reliquum est ut afferam rationes, quibus coner.

Religionem. Cic. 6. Verr. 78.

Repulsum attulit hæc res. Cic. 2. Off. 58.

Requiem. Ovid. 12. Met. 146.

Rumores afferunt. Cic. 16. Fam. 21. Gratos tibi optatosque esse, qui de me rumores afferantur, non dubito.

Spes rumoribus afferunt. Cic. 3. Att.

Salubritatem. Columel. lib. 5. cap. 10.

Salutem. Cic. 4. Fam. 3.

Satiætatem. Cic. in Orat. 209. Si enim semper utare, satietatem affert.

Scientiam. Cic. Afferat autem vetustas omnibus in rebus longinqua observatione incredibilem scientiam.

Seditiones. Cic. pro Sylla, Greges hominum perditorum, metum nobis seditionesque afferbant.

Sententiam. Cic. 5. de Fin. 72. Suam quisque videri voluit afferre sententiam.

Solacium. Cic. de Amicit. 104.

Solicitudinem. Cic. 10. Fam. 18. Ea nunc magnam affert solitudinem, magnamque habet casum.

Somnum. Cic. 9. Att. 6. Quod & fomnum inducere, & conciliare fomnum dicitur.

Spem maturæ decessionis. Cic. 1. Q. frat. 1.

Splendorem voci. Plin. lib. 20. cap. 6.

Sumptum alicui. Cic. 9. Fam. 16.

Supplicia. Plaut. Men. 5. 7. 14. In quibusd. leg. Ferre.

Suppicionem. Cic. in Pison. 12. 18.

Tabem. Columel. lib. 6. cap. 5.

Tædium. Liv. 4. Bell. Maced.

Terrorem, i. e. Terrere. Liv. 6.

Terrores ad aliquem. Cic. 6. Att. 8. pro Nuntiare.

Testimonium. Cæf. 3. Bell. Civil. 53.

Torporem. Plin. lib. 20. cap. 21.

Vim. Cic. 9. Att. 14. Armati, vim & manus afferrent.

Vim afferre alicui. Cic. 2. de Legib. 19. Sæp. Tarquinius vim Lucretiæ Tricipitini filiae attulit. h. e. Invitam stupravit.

Vim vitæ & corpori. Cic. pro Cæcin. 61. Sed perinde valebit quasi armatissimi fuerint, si reperientur ita parati fuisse, ut vim vitæ aut corpori potuerint afferre.

Vim & celeritatem afferre. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum vectiones, quorum celeritas atque vis nobis ipsis affert vim & celeritatem.

Vim in docendo. i. e. Ad credendum quodammodo cogere. Cic. 4. Acad. 117.

Vim oculis. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Vim sensibus. Cic. 2. de Fin. 16.

Vim afferre, aliter positum, pro Cogere. Cic. in Lælio, Vim hoc quidem est afferre. Quid enim refert, qua me ratione cogatis? Cogitis certe. Vinculum ad aliquid copulandum. Cic. 3. Fam. 4.

Vitam aliam affert hæc dies. Ter. And. 1. 2. 18. Nunc hæc dies aliam vitam affert, alios mores postulat. Vbi Donatus, Afferit, h. e. Recte & severe & inexorabiliter denuntiat.

Voluptatem. Plin. in proem. lib. 16.

Utilitatem. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Afferunt, imperf. [ἀφαιρέτω] Liv. 4. Volcos existisse prædatum afferunt. i. e. Nunciatur.

ALLATUS, Partic. [αλλοδαῖος, ἀλλογενής] ab Afferor. Plaut. Afin. 13. Allata peregre epistola.

Allatus est mihi, vel ad me, de morte ejus. Cic. in Bruto. Et 3. Fam. 10. Allatus nuntius. Cic. 15. Fam. 1.

ALLATURUS, [αλλογενής] Cæf. 8. Bell. Gall. 10. Timorem suum sperabat fiduciam barbaris allaturum.

AFFICIO, cæi, ectum, [ἀναίτημι, ἀφαιρέτω] Ære. ex Ad & Facio compositum, interdum ad corpus, sed sæpius ad animum refertur. Quicquid enim, teste Quintiliano, rationem vincit, affectus est. Ergo Afficere nos, aut animum nostrum dicitur, quicquid ita movet, ut rationem conturbet, & pene a statu mentis deiciat, sive sit bonum, sive malum. [Immo Quicquid movet, commovet, percillit animum simpliciter. Afficere aliquos in diversum, i. e. Variæ. Tacit. lib. 11. Cæterum is terror milites hostesque in diversum affectit.

Animos afficere. Cic.

Beneficiis afficere. Cic. 7. Verr.

Cæci. Liv. 5. Bell. Pun.

Calumitate. Cic. pro Rosc. Amer.

Commodis. Cic. pro Cluent.

Corpus afficere, pro eo quod est Macerare, domare. Cic. 1. Off.

Corpora famæ & luti afficiunt. Liv. 8. Bell. Pun. Ut prius astus a meridiano sole, laboreque handi sub armis, & simul funes, fatisque corpora afficerent, quam manus cum hoste conferrent.

Cruciati. Cæf.

Cura. Cic. Att.

Delectatione. Cic. Att.

Desiderio. Cic. 2. Fam. 12.

Difficultate. Cæf. Sic Cic. pro Quint.

Domicenio clientem. Martial. lib. 12. 78.

Errore mentis. Cic. Att.

Gloria. Cic. in Epist.

Honore. Cic. 1. de Nat. Deor. 38.

Ignominia. Cic. pro Rosc. Amer. 123.

Incommodo. Cic. 2. de Fin.

Injuriis. Cic.

Latitia. Cic. pro Milon. 78.

Literæ tuæ sic me affecerunt. Cic. 14. Att.

Lucro Afficere. Plaut. Amph. prol. 2.

Molestia. Cic. 15. Att. 1.

Muneribus aliquem afficere. Cic. 2. Fam. 3.

Nomine aliquo. i. e. Appellare. Cic. pro Deiot. Ut eum amplissimo regis honore & nomine afficeris.

Premio. Cic. pro Balbo.

Sepultura. i. e. Donare sepulcro, humare. Cic. 1. de Divin. Moneri visus est ne id faceret, ab eo quæta sepultura affecerat.

Solicitudine. Cic. 6. Att. 3.

Solicitudinem ex te afficit me. Cic. in Brut.

Stipendio afficere. Cic. pro Balbo. Idem in angustiis terrarum, victorem exercitum stipendio afficit. pro. Stipendium dedit ei.

Afficere, abselate, idem est ac Commovere, irritare. ut, Hoc magis afficit subaudi Animum. Cic. 14. Att. 13. Literæ tuæ sic me affecerunt.

AFFICIOR, æris, pass. [ἀφαιρέω] ut, Admiratione affici, h. e. In admiratione esse, cui opponitur Contemni. Cic. 2. Off.

Animis. Cic. 1. de Orat. 87. Et uti, qui audirent, sic afficerent animas, ut eos affici vellent Orator.

Ægitudine. Columel. lib. 7. cap. 5.

Doloribus pedum. Cic. 6. Fam. 19.

Exilio. Cic. Parad. 4.

Honore. Cic. pro Rosc. Amer. 147.

Laude. Cic. de Clar. Orat. 7.

Morte. Cic. de Invent. 3.

Macula. Cic. pro Rosc. Amer. 13.

Pœna. Ibid.

Timore. Cic. pro Quint.

Terminibus. Plin. lib. 29. cap. 5.

Voluptate. Cic. 5. Att. 20.

Voluptate animi. Cic. 3. de Fin. 37.

Vulneribus. Columel. lib. 4. cap. 11.

AFFICITUS, a, um, Partic. [ἀφαιρέω, ἀφαιρέω, ἀφαιρέω, ἀφαιρέω] ab Afficior: ut, Affectus pœna, premio. Cic. pro Balbo.

Affectus interdum absque illa affectionis voce ponitur. Ter. Hec. 3. 4. 45. Quoniam modo Philumena mea nunc te offendam affectam?

Affectus ad munus fungendum. Cic. 3. Tusc. 15. i. e. Aptus, sive, ut vulgo loquuntur, Bene dispositus. Idem in Topic. Ducuntur etiam argumenta ex his rebus quæ quodam modo affecte sunt ad id de quo queritur. i. e. Adjunctæ aut propinque aut aptæ.

Ærumnis affectus. Lucret. 3. 50.

Omnibus ærumnis affecti denique vivunt.

Animo. Cic. 1. de Legib. Oculi nimis arguti, quemadmodum anime affecti sumus, loquuntur.

Artibus affectus animus. h. e. Præditus, Quæ artes callent. Ejus contrarium, Animus inertis affectus. V. paulo post, Virtutibus affectus animus.

Beneficio. Cic. in Pison. 32. Quum tantis a vobis p. c. beneficiis affectus sim, tantis honoribus.

Desperatione. Cic. 14. Att. 22.

Difficultatibus. Cic. 13. Fam. 7. maximis oneribus pressum, summis affectum esse difficultatibus.

Honore, imperio. Cic. 1. Off. 149. Bene de Repub. sentientes ab obne meritis, aliquo honore aut imperio affectos, observare & colere debemus.

Inertis affectus animus. h. e. Ignorantia artium & imperitiæ præditus. V. Virtutibus affectus.

Inflammatione. Cæf. lib. 7. cap. 26.

Latitia. Cic. ad Brut. 4.

Molestia ex aliqua re. Cic. 1. Fam. 9.

Morbo. Cic. 1. de Divin. 63. Nam & idipsum vident, qui sunt morbo gravi & mortifero affecti, instare mortem.

Morte. Cic. 4. Fam. 12.

Munere deorum. Cic. 3. de Nat. Deor. 67.

Pestilentia. Liv. 5. Decad. lib. 1.

Præniis. Cic. in Pison. 90.

Senectute. Cic. 3. de Orat. 65.

Solicitudine. Cæf. 7. Bell. Gall. 40. Magna affectus solitudine hoc nuntio Cæsar.

Affecta sterilitate terra, quasi quodam morbo. Columel. in præf. 1. lib. 2. Valetudine. Cic. 4. Tusc. 81.

Virtutibus affectus animus. Cic. in Partic. 35. Animi autem spectantur, atque quemadmodum affecti sunt virtutibus, vitiis, artibus, inertis, aut quemadmodum commoti cupiditate, metu, voluptate, molestia.

Vitis. Cic. pro Muren. Non debes temere Consulenti populi Romani salutem vocare, sed conficere quibus præterea vitis affectum esse necesse sit eum cui vere itud obijci possit. Et 14. Philipp. 7.

Affectus, Profigatus, afflicus. Cic. ad Octavium, Subito prope jam affectum ac prostratam Remp. tuis opibus extulisti. [Nisi Afflictam legendum.

Affecta, ea proprie dicuntur, quae non ad finem ipsam, sed proxime finem deducta sunt. Cic. de Provinc. Conf. 19. Bellum affectum videmus, & (ut vere dicam) pene confectum. Ibid. 26. Nam ipse Caesar, quid est quod in ea provincia commorari velit: nisi ut ea quae per eum affecta sunt, perfecta Republicae tradat? Idem in Oeconom. Quom vno affecta jam prope astate, utras a male miferere tempus est. Ex Gell. lib. 3. cap. 16. & lib. 15. cap. 5. Sic Aedificia (ut ibidem scribit) quae prope absoluta sunt, affecta esse dici Latine possunt.

Affecta aetas, quae & Gravis dicitur, & Efficta, nempe ipsa senectus. Cic. 6. Verr. 91. Et i. de Orat. 200.

Animos affectos recreare. h. e. Imminutos, debilitatosque. Liv. 3. Decad. lib. 1.

Caelum affectum, i. e. Dispositum. Cic. 2. de Divin. Etsi ad rem pertinet, quomodo caelo affecto compositisque sideribus quodque animal oriatur.

Corpus, i. e. Laesum, debilitatum. Liv. 1. Dec. lib. 9. In corpore tamen affecto vigeat vis animi consilique.

Affectum corpus Celsi, corpus male habitum. h. e. quod indocte dicitur, Male dispositum.

Affectum malis medicamentis corpus. i. e. Vitiatum. Cels. lib. 3. cap. 22. de tabe quam Graeci καχεξία vocant, Quod fere fit, quum longo morbo vitata corpora, etiam si illo vacent, refectionem tamen non accipiunt: aut quum malis medicamentis corpus affectum est.

Corpora sic affecta. Cic. 1. de Divin. Jubeat igitur Plato sic ad somnum proficisci corporibus affectis, ut nihil sit quod errorem animis perturbationemque afferat.

Affecta tabo corpora. Liv. 4.

Affecta fides, Labefactata. Tacit. 3. Hist. 65.

Hyems, i. e. Pene finita. Sil. Ital. lib. 15.

Jamque hyeme affecta miferere coeperat annus.

Opes. Tacit. 2. Hist. 69.

Res, i. e. Labefactata. Liv. 1. Decad. lib. 6.

Spes, i. e. Imminuta, fracta. Valer. Flacc. 4. Argon. 60.

Vires corporis. Liv. 1. Decad. lib. 5.

Avide sum affectus de Fano: quod nisi fieri videro, incurfabit in te dolor meus. Cic. 12. Att. 40.

Graviter affectus. Cic. 14. Att. 19. Quem pridie Neapoli affectum graviter videram. i. e. Aegrotum.

Male affectus. Cic. 13. Fam. 68. Istam partem Reipublicae male affectam tueri.

Varie sum affectus tuis literis. Cic. 16. Fam. 4.

Affectus quum absolute ponitur, fere accipitur pro Languente. Propert. lib. 2. 21.

Juppiter, affecta tandem miserere puella. h. e. aegrotae Ovid. 2. Amor. 2. 21.

Ibit ad affectam, quae non languebit, amicam.

AFFECTISSIMUS, suprl. Patere. lib. 2. 84. Vigeat in hac parte miles atque imperator, illa marcebat omnia: hinc reges firmillimi, illinc inopia affectissimi. Legendum vero Remiges cum Lipio.

AFFECTUS, ūs. [διαφρασις, αφορμα.] V. AFFECTIO.

Affectus amoris. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Affectus metus. Quintil. ibidem.

Affectus, pro Amore. Plin. lib. 3. Epist. 10.

Exhibere alicui affectum parentis, i. e. Amorem paternum. Plin. lib. 2.

Epist. 1. Ille turo mihi relictus, affectum parentis exhibuit.

Affectus, pro Morbo. Cels. lib. 2. In quibus affectibus ea quoque genera exercitationum necessaria sunt.

Continuum affectum desiderant nonnullae materiae. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Dubii affectus. Ovid. 8. Met. 473.

Duros affectus mollire. Stat. 1. Theb.

Falsi. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Lenes. V. Concitati affectus.

Mites. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Perturbatores. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Pessimi. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Sanos affectus tenere, i. e. Temperatos. Sen. Hippod. 2.

Tacito affectu letari. Ovid. 7. Met. 147.

Truces affectus comprimere. Sen. Agam. 3.

Veri affectus. V. Ficti & imitati affectus.

Affectus vehementissimus quum invaluit, &c. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Advocare affectum. Quintil. lib. 4. cap. 2. Serum est enim advocare his rebus affectum in peroratione.

Affluere affectus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Commoti affectus. V. Concitati affectus.

Commovere affectus. Quintil. lib. 4. in proem.

Compositi affectus. V. Concitati affectus.

Concitati. Quintil. lib. 6. cap. 2. Affectus igitur hos concitatos, αφορμα: illos mites atque compositos, αφορμα esse dicuntur. In altero vehementer commotos, in altero lenes: denique hos imperare: illos persuadere: hos ad perturbationem, illos ad benevolentiam prevalere.

Effundere totos affectus. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Eruptum affectus. V. Ficti & imitati affectus.

Diligere fido & incorrupto affectu. Firmic. lib. 6. cap. 10. Fido & incorrupto affectu maritos diligant uxores.

Diligere tenero affectu. Firmic. lib. 6. cap. 32. Qui filios suos tenero diligit semper affectu.

Ferri toto cordis affectu. Firmic. lib. 5. cap. 7. Qui ad omne voluptatum genus toto cordis affectu sepiissime ferantur.

Ficti & imitati affectus. Quintil. lib. 11. cap. 3. Sed quum sint alii veri affectus, alii ficti & imitati: veri naturaliter erumpunt, ut dolentium, iracentium, indignantium: fed carent arte, ideoque non sunt disciplinae traditione formandi. Contra qui ethinguntur, imitatione artem habent.

Inducere iudicem in affectus. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Intrare in affectum. V. INTRO.

Mollire affectus. Stat. 1. Theb.

Movere affectus. Quintil. lib. 4. cap. 2. Idem lib. 6. cap. 1. Athenis affectus movere etiam per praconem prohibebatur orator.

Occupari affectibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Pati affectus. Quintil. lib. 6. cap. 2. Profuqui affectu dilectionis. Firmic. lib. 5. cap. 14. Homines tamen facient, qui fluitas mulieres ac temerarias summo dilectionis profequantur affectu.

Solvere affectus tristes. Quintil. lib. 6. cap. 3. Tenere affectus lenos. V. Sanos affectus tenere.

Tractare affectus. Quintil. lib. 6. cap. 1. ad finem.

Trahere affectus. Quintil. 1. 6. e. 1. Ex personis quoque trahitur affectus.

Verfatur affectus in periculis. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Affectus, pro Liberis, uxoribus, parentibus, & aliis simili propinquitate conjunctis accipitur in l. 26. lib. 12. Cod. Theod. & Capitol. in M. Anton. & in Gordiano.

Et in Clodio Albino Capitolini aut Spartiani in Epist. quam affert: Quod interim a te publicari nolo, ne aut ad ipsum Papirium, aut ad ejus affectus perveniat. H. St. Extat C. 10. extr.

AFFECTIO, ōnis. f. [αφορμα, αφορμα, αφορμα] Valla lib. 4. Cic. 1. de Invent. 36. Affectio est animi aut corporis ex tempore aliqua de causa commutatio, ut laetitia, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas, & alia quae in eodem genere reperuntur. Ibid. 1. 176. Affectio est quaedam ex tempore, aut ex negotiorum eventu, aut administratione, aut hominum studio, commutatio rerum: ut non tales quales ante habitae sint, aut plerumque haberi soleant, habenda videantur. Idem auctor, 1. Tusc. 43. & alibi, voluntatem hominis affecti ad virtutem, atque ipsam virtutem, animi appellari affectionem ait: qualis non est affectus, qui Graece dicitur αφορμα, quod ipse Cicero interpretatur, perturbationem malens dicere, quam morbum, quo nomine saepe utitur. At Quintilianus non perturbationem, sed affectum nominat: neque ipse aut solus, aut primus, sed plerumque ante eum, ut Seneca, Plinius, Rustilius, Columella, Valerius, Livius, alique multi.

Animi impetus, commotio, affectioque. Cic. 2. de Invent. 19. Illum impetum, & quendam commotionem animi, affectionemque verbis & sententiis amplificare debet.

Astrorum affectio. Cic. de Fato 8. Astrorum affectio valeat, si vis ad quasdam res.

Caeli. Cic. 2. de Divin. 92. Fac in puero referre, ex qua affectione caeli primum spiritum duxerit.

Distora & prava. Cic. 4. Tusc. 29. Affectio est illa quidem discrepans sibi ipsa dum est inlipiens, sed non distorta nec prava.

Firma corporis, i. e. Dispositio. Cic. 5. Tusc. Tu vero, Metrodore, qui omne bonum in visceribus medullisque consideris, & defineris summum bonum firma corporis affectione, explorataque spe contineri, fortunae aditus interclusisti?

Inconstans. Cic. 4. Tusc. 29. Vitiositas autem est habitus, aut affectio in tota vita inconstans.

Manens. Cic. 4. Tusc. 30. Vitia enim affectiones sunt manentes, perturbationes autem moventes, ut non possint affectionum manentium partes esse.

Affectio erga aliquem. Plin. lib. 8. cap. 54. Simiarum generi praecipua erga seetum affectio. Adnotavit H. St. Sic dicitur Affectus V. Affectus ex Firmico.

AFFECTIO, [επιθυμια, επιθυμια, επιθυμια] are. ab Affectu deductum verbum; significat Appeto, & Nimio affectu rem aliquam inveligo. In Rhetor. ad Herenn. 4. 31. Sic dicimus, affectat laudem undequaque. i. e. Venatur & captat. Affectat videri doctus. Affectat quietem, pro Cupit, non recte dixeris.

Affectare, est Pronum animum ad faciendum habere. Festus. Curorem alicuius. Stat. 11. Theb. 539.

Dextram. Virg. 3. Aen. 670.

Verum ubi nulla daret dextram potestas. Ubi Serv.

Dextram intendere, scilicet sic, ut possit navem tenere.

Diligentiam in supervacuis. Plin. lib. 17. cap. 1.

Iter. Cic. pro Rosc. Amer. Nunc vero quam viam munitet, quod iter affectet, videtis.

Regnum, Ambitiose ad regnum aspirare. Liv. 1. 46. & Plin. de Viris Illust. Spes. Ovid. 5. Met. 377. Adn. H. St. μετιστασην επιθυμιαν αρετας. Polyb. 1. 1. p. 4. Basil. de Hierone, Majores spes affectare.

Validius affectare aliquid. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Ad aliquid, pro Aspirare. Firmic. in praef. lib. 5. Hos Romanis tuis libris scripsimus, ne omni disciplinarum arte translata, solum hoc opus exitisse videatur, ad quod Romanum non affectasset ingenium.

Viam ad aliquid, est Ad aliquid magno affectu studioque tendere, aspirare: interdum in bonam, interdum in malam. Virg. 4. Georg. 562.

— viamque affectat olympo. i. e. Ad divinos honores aspirat.

Ter. Phorm. 5. 8. 71. Hic gladiatorio animo ad me affectant viam.

Affecto, cum infinitivo. Sil. lib. 4.

Dum prime decus affectat decerpere pugnae.

Affectare, pro eo quod est, Consulto aliquid facere. Ulpian. in l. Quod ait lex. D. Ad legem Juliam de adult.

Affectare aliquem damnis, Afficere. Plaut. Bacch. 3. 1. 9.

Pistoclere, tua flagitia, aut damna, aut despoliabilia,

Quaeis patrem, & me, teque amicosque omnes affectas tuos. Nonius.

[Immo jungendum cum inf. seq. Appellere. V. l.

AFFECTOR, aris. dep. [επιθυμια] Varro, Affectatus est regnum, pro Affectavit. Obsolete est.

AFFECTANS, antis. Partic. [επιθυμια] Ovid. 4. de Ponto 59.

Sic affectantes caelestia regna gigantes

Sic Ithya nubifero vindictis igne duros.

AFFECTATUS, a, um. Partic. [επιθυμια] ut Affectatus fermo, Affectata oratio: & Affectata verba dicuntur Nimis anxie, & (ut ita dicam) curiose quaesita. Ejusmodi autem fermo affectatus reprehenditur a doctis, & Grammaticis inter orationis vitia poluerunt. Plin. in Paneg. Affectata aliis castitas, tibi ingentia & innata. Stat. 5. Sylv. 2.

Nec tantum pietas, sed protinus ardua virtus

Affectata tibi.

Verfus affectata difficultatis, i. e. Studio quaesitae. Quintil. 1. 1. extr. conf. eund. 12. 10.

Affectata, vel Ad affectata femina vel in bonam partem dicitur, velut honorata: vel in malam, quasi ad extremum periculum adducta. Fest. ubi V. Scalg. & Ducer.

AFFECTATIO, ōnis. f. [ζηλοσ] Nimis studiose, i. e. Affectu nimio quaesita.

quæ sit diligentia. Alii sic: Affectatio, est Æmulatione five Appetentia rei, fere in malum sonans, quam Græci Cacozeliam appellant: i. e. Malam & perversam affectationem. Quintil. lib. 1. cap. 6. Nihil odiosius affectatione. i. e. Affectu conatuque emulandi alterius virtutem, quam affectu nequeas, refragante natura, vel nimio affectu nimioque conatu alterius virtutem emulandi, ita ut turpe fit ac deforme sic avide amulari. Affectatio frigida & puerilis. Quintil. lib. 4. cap. 1. Nimia. Quintil. in proem. lib. 1. In bonam partem usus est Seneca Epist. 89. cum Philosophiam sapientie amorem & affectationem definit. [Forte tamen Affectatio legendum.]

AFFECTATOR, oris. m. [*ἄφρατος*] Quintil. lib. 6. cap. 3. Noster vero non solum extra iudicia, fed in ipsis etiam orationibus habitus est nimius rufus affectator. de Cicerone.

AFFECTATOR imperii. Florus lib. 2. cap. 7. 2. Libertatis. Quintil. lib. 6. cap. 2.

AFFECTATRIX, icis. f. Ad simulatum fictumque studium referre videtur Tertull. adv. Her. c. 7. Itam sapientiam humanam, affectatricem & interpolatricem veritatis.

AFFECTATE, Adv. qualitatibus affectatus; i. e. Curiose, vel Cum affectatione: ut, Affectate scribit epistolas. Affectate loquitur, nos vulgo il- lud quoque assumptum.

AFFECTIOSUS, Adj. Amoris plenus. Tertul. de Anim. cap. 19. Infantia naturaliter affectiofa.

AFFECTUOSUS, Adj. Idem. Usi hoc nomine sunt avi posterioris autho- res. Macrob. 2. Saturn. 11. Piam affectuosamque rem fecisse. Cassiod. Ep. 5. 2. Tertull. adv. Marc. 5. 14.

AFFECTUOSE, Adv. Cassiod. Epist. 3. 4. Sidon. Epist. 4. 11.

AFFECTUS, **AFFECTIVUS**. V. AFFINGO.

AFFIGO, xi, xum, [*ἀφίστημι*, *ἀφίστημι*, *ἀφίστημι*] Ære. Ad aliquid figere. Liv. 8. Bell. Pun. Laceratosque verberibus, cruci affigi iussit. Adhafum affigere, h. e. Adhærere & consequenter curare. Lucret. lib. 4. 1236

Affigere aliquid ad rem aliquam. Cic. pro Rosc. Amer. 57. Sed si ego hos iudices, bene novi, literam illam cui vos usque eo inimici estis, ut etiam eas omnes oderitis, ita vehementer ad caput affigent, ut postea neminem alium nisi fortunas vestras accusare possitis.

Aliquid ad terram. Liv. 1. Decad. lib. 4. Cuspidem ad terram affixit. Ad rem, i. e. Cum re conjungere. Cic. 1. de Invent. Contentiniam cum ipso negotio fuit ea, quæ semper affixa esse videntur ad rem, neque ab ea possunt separari.

Aliquid animo suo familiaris. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Affigere arma. Plin. lib. 16. cap. 39. Cui viri fortes adfixerant arma. Humi affigere particulam divinæ auræ, pro Animum ad res terrenas de- mittere. Hor. 2. Serm. 2. 79.

Lecto aliquem. Hor. 1. Serm. 1. 81. Aut alius casus lecto te affixit. Sic legit cl. Bentleius; sed Lambini & Cruquii Codices exhibent, Affixit.

Literas pueris, h. e. Eorum memoriæ tenaciter infigere, facereque ut hæreant. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Oscula affigere. Claud. de Bell. Get. 619. Blanda cruentatis affigunt oscula dextris.

Terræ radicem. Virg. 2. Georg. 318. Rura gelu tum claudit hyems: nec femine iacto Concretam patitur radicem affigere terre.

Affigere per translationem dictum. Plin. lib. 30. cap. 1. Hunc enim maxime affixisse animis eam dulcedinem constat. Cic. 2. de Orat. Ea maxime animis affigi nostris, quæ essent a venis tradita, atque impressa. i. e. Tenaciter inhaerere.

Affigere & Affigere sepe miscent Librarii. V. Drakenb. ad Sil. 1. 674.

AFFIXUS, Partic. [*ἄφικτος*] Tibull. lib. 1. 3. 87. Ac circa gravibus pensis affixa puella. Lateri affixus. Virg. 10. Æn. 161. Affixa mundo sidera. Plin. lib. 2. cap. 8. Alicui. Cic. 3. Q. frat. 1. Dedit etiam alteram mihi, qua jubes eum mihi esse affixum tanquam magistro. i. e. Mihi inherere, & a me non discedere. In faxis. Cic. 2. de Orat. 196. Ut Ithacum illum in afferrimis faxulis tanquam nidulum affixam, sapientissimus vir immortalitati anteponeret. Affixus alicui in re aliqua. Cic. 1. Fam. 8. Quibus in rebus me ille affixum habebit. Affixum atque insum in animo & sensu. Cic. 7. Verr. 138. Sed in anima sensuque meo penitus affixa atque inlata est.

AFFINGO, inxi, ictum, [*ἐπιπλάττω*, *ἄφισπλάττω*] Ære. Idem quod simplex Fingere, aut Fingendo accommodare. Cic. 3. de Orat. 177. Nullam partem corporis sine aliqua necessitate affectam totamque formam quasi perfectam reperietis.

Addere & affingere rumoribus. Caf. 7. Bell. Gall. 1.

Affingere & Detrahere, contraria. Cic. 1. de Divin. 118. Parvis enim momentis multa natura aut affingit, aut mutat, aut detrahit.

Aliquid alicui. Cic. pro Lege Manil. 50. Sed de Lucullo dicam alio loco, atque ita dicam, Quirites, ut neque vera laus ei detracta oratione nostra, neque falsa affecta esse videatur.

Affingere alicui orationem. Cic. in Orat. 74. Poeta peccat etiam, quum probam orationem affingit improbo, sultove sapientis. Sic dicit *ἀφίστημι* *ἑνὶ ἄλλῳ*, Plato de Poeta, Politico. lib. 3. H. St. Affingere aliquid, pro Mendaciter addere. Cic. 3. Tusc. 80. Qui nihil opinione affingat, affumatque ad ægritudinem. Idem pro Cluent. 9. Faciamque ut intelligatis in tota illa causa, quid res ipsa tulerit, quid error affinxerit, quid invidia conflarit. Affingere hominum mores, pro Assimilare. Cic. 2. de Orat. In quibus describuntur hominum mores, & ita affinguntur, ut aut re narrata aliqua, quales sunt intelligantur.

AFFICTUS, Partic. [*ἐπιπλάττω*] Cic. 2. de Orat. 325. Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, ut non tanquam cicharædi proœmium affectum aliquid, sed coherens cum omni corpore membrum esse videatur.

AFFICTIVUS, [*ἐπιπλάττω*] formatum a supino Affictum. Varro 3. de R. R. cap. 12. pr. Actus secundi generis affectivus ad villam qui solet esse.

AFFINIS, e. Adj. [*ἀφισπλάττω*, *ἀφισπλάττω*, *πρὸς*] ex Ad, & Finis compositum. Affines, in agris, vicini sunt: in hominibus, Confinguitate conjuncti, ait Festus. Modestinus I. non facile. D. de grad. & affm. Affines

sunt (inquit) viri & uxoris Cognati: dicti ab eo quod duæ cognationes, quæ diversæ inter se sunt, per nuptias copulantur, & altera ad alterius cognationis finem accedunt.

Affinium nomina hæc sunt: Socer, focrus: Gener, nurus: Noverca, vitricus: Privignus, privigna.

Affinitas Cognatio, Necelludo. H. St. Videtur indicare voluisse horum nominum differentias esse declarandas. V. COGNATIO.

Affines, vocat Sallustius, Qui limiticos & conjunctos possident agros. Sic enim scribit, Interea parentes, aut parvi liberi militum, ut quisque potentiori affinis erat, fedibus pellebantur. Annotavit Turnebus.

Affinis, per translationem dicitur Alicujus rei particeps, & quasi Conjunctus ei. Jungitur autem genitivo vel dativo.

Affinis alicujus culpæ, & alicui culpæ. Cic. 2. de Invent. 129. Affinem esse alicujus culpæ. Idem pro Refo. Amer. 18.

Facinori. Cic. 4. in Catil. 6.

Negotiis. Plaut. Trin. 2. 2. 50.

Noxæ. Liv. 9. Bell. Maced.

Rei capitalis. Cic. 4. Verr. 94.

Rerum affinis quas fert adolescentia. Ter. Heaut. 1. 2. 39.

Sceleri, vel fecleris. Cic. pro Sylla. 70. & Author ad Herenn. lib. 4.

Suspicionis. Cic. pro Sylla 7. In quibusdam legitur, Suspicioni.

Turpitudini. Cic. pro Cluent. 127. Duos solos video autoritate Censuram affines ei turpitudini judicari.

Vincula affinia, h. e. Vincula affinitatis. Ovid. 4. de Pont. 8. 9. Jus aliquid faciunt affinia vincula nobis, Quæ semper manant illabefacta, precor.

AFFINIS, Subst. c. Cic. Post red. in Senat. 17. Tu misericos me affinem tuum constrictum ininicias Reip. tradidisti: tu affinem tuam &c.

AFFINITAS, icis. f. [*κνηθῶ*, *σφραγίς*, *πρῶτον*, *ἀεικέλιος*] denom. est Hominum affinium inter ipsos conjunctio. Cic. 1. Off. 54. Sequuntur connubia & affinitates: ex quibus etiam plures propinquæ.

Affinitatis conjunctio. Cic. pro Cluent. Affinitatis conjunctionem pignori fore putavit.

Arctissima affinitas. Patere. lib. 2. 100. Honoratum etiam matrimonio fororis sue filicæ, in arctissimum affinitatem receperat. Perpetua. V. PERPETUUS.

Affinitate sese devincire cum aliquo. Cic. in Brut. 1. 98.

Affinitates jungere. Liv. 1. Neque hospitium modo cum primoribus eorum, sed affinitates quoque jungebat.

Dirimere. Tacit. 12. Ann.

AFFIRMO, [*ἄφισπλάττω*, *ἰσχυρίζομαι*, *ἀφισπλάττω*] Ære. ex Ad, & Firmo, as, compositum. Cic. 4. Acad. Quid dubitamus igitur affirmare? Affirmare aliquid de bonitate vini. Cic. in A. Si vina. D. De peric. & commod. rei vendit. Si vina, quæ in dolis erant, venierint: eaque ante quam ab emptore tollerentur, sua natura corrupta fuerint: si quid de bonitate eorum affirmavit venditor, tenebitur emptori. Quod si nihil affirmavit, emptoris erit periculum.

Certum affirmare. Liv. 3.

Affirmo tibi. Cic. 2. Att. 15.

Affirmare asseratione. Cic. 13. Att. 23. Omni tibi asseratione affirmo, quod mihi credas velim, &c.

Fortissime. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Jurejurando. Liv. 29. 23. Data ultro citroque fide, eosdem amicos, inimicosque habituros jurejurando affirmatur.

Crimen, i. e. Verisimile reddere. Liv. 2. Pro certo. Liv. 1.

Temere de aliquo. Cic. ad Brut. 1.

Valde de aliquo. Cic. 7. Att. 8. Quid opus est de Dionysio tam valde affirmare? mihi nutus tuus non faceret fidem?

Affirmare, pro Confirmare, stabilireque. Tacit. 14. Ann. 22. 7. Iram Deum affirmavit.

Opinionem affirmare. Liv. Decad. 4. lib. 2. Vulgo credebatur, de industria rem in serum tractam, nec tempus dari possit Achæis Ætolisque ad respondendum, & eam opinionem ipse affirmavit, petendo ut summotis aliis, cum ipso imperatore Romano liceret sibi colloqui. Affirmavit, i. e. Confirmavit.

Affirmare se animo, h. e. Confirmare se, & animum firmum induere. Catull. 71.

Spem. Liv. 1. Ea res utique Trojanis spem affirmat. Alii hic legunt, Confirmat.

AFFIRMATUS, a, um. Partic. Liv. 4. Decad. lib. 8. Rhodiis affirmata, quæ data priore decreto erant. h. e. Confirmata. Rationibus aliquid affirmatum. Cic. 1. de Invent. 67.

AFFIRMATIO, onis. f. [*ἄφισπλάττω*] Actus ipse affirmandi. Plin. lib. 28. cap. 2. Constantissima annalium affirmatio.

Affirmatio & Dubitatio, contraria. Cic. 9. Fam. 17. Sed quum explorati nihil haberem: nec tibi sollicitudinem ex dubitatione mea, nec spem ex affirmatione afferre volui.

Affirmationis alicujus credere. Cic. 10. Fam. 21.

Affirmatione aliquid alteri recipere. i. e. Promittere. Cic. 10. Fam. 7.

Affirmatio relig. Cic. 3. Off. 104. Est enim jusjurandum affirmatio religiosa.

AFFIRMATE, Adv. [*ἄφισπλάττω*] Cic. 3. Off. 104. Quid autem affirmate quasi deo teste promiseris, id tenendum est. Quidam codices habent Affirmative. Gell. lib. 10. cap. 12. Affirmatissime scripserunt, simulacrum columbæ & ligno ab Archyta ratione quadam discipulinaque mechanismum factum, volasse.

AFFIRMANTER, Adv. Idem. Gell. 14. 1. Potuisset prædici affirmanter.

AFFIRMATOR, oris. m. Qui affirmat. Tertull.

AFFIXUS, V. AFFINGO.

AFFLATUS, V. AFFLO.

AFFLUS, Ævi, Ætum, [*ἀφισπλάττω*] Ære. Fletum simulate. Plaut. Perf. 1. 3. 71. Sed longe ab Athenis esse se gnatum autmet: & ut afflicat, quum ea memoret.

AFFLICTIO, V. AFFLIGO.

AFFLIGO, xi, ctum, [*κακῶς*, *ἀσπράττω*, *πυλῶναι*] Ære. ex Ad & verbo inustato Fingere; Proprie significat Ad terram tota vi proferre. Cic. in Pison. 93. Illi autem statuum istius perimilem, quam stare in loco celeberrimo voluerant, ne suavissimi hominis memoria moreretur, deturbant, affligunt, comminunt, dissipant.

Affligere ad terram. Plaut. Perf. 5. 2. 15. Affligam te ad terram, feclus.

Affligere & Levare, contraria. Cic. 12. Att. 49. Ut me levari tuus adventus, sic discessus affligit.
 Percellere atque affligere. Cic. pro Coelio, 80.
 Perdere & affligere. Cic. pro Rosc. Amer. 33.
 Affligere, projicere. Lactant. initio lib. 5. Divin. Instit. Et vix lecto fortasse principio, affligit, projicit, excreatur. De opere suo loquens. Videtur tamen prius esse Projiciat, quam Affligat, ut pote majus hoc. H. St. [Affligitur aliquid ad terram, Projicitur foras, ut Martial. de libro suo; Ibis ab excussio missus in atra fago.
 Affligit corpus fenectus. Cic. de Senect. 32. Non plane me enervavit, non affligit fenectus.
 Affligit hunc calamitas. Cic. pro Cluent. 101.
 Affligit levius. Quintil. in proem. lib. 6.
 Monumentum, i. e. Diruere & dejicere. Cic. pro Coelio 78. Qui Catuli monumentum affligit, meam domum diruit.
 Mores gravior. Plin. lib. 33. cap. 11.
 Opes alterius. Plin. lib. 2. cap. 12.
 Rem aliquam vituperando, cui contrarium, Augere laudando: Cic. in Bruto 47. h. e. Deprimere. Oratores enim parva extollere, & magna deprimere possunt. Hinc (ut Plutarchus est author) Socrates interrogatus quid esset Rhetorica, respondit. *Τὰ μὲν μικρὰ, μεγάλῃ τὴν δὲ μεγάλῃ, μικρὰ πικρῇ.*
 Affligere se. Cic. 2. Att. 19. Pompejus, nostri amores, quod mihi fummo dolori est, ipse se affligit; neminem tenet. [i. e. auctoritate & gratia ipsemet sese spoliavit. *αὐτὸς τὸν* se angere, vexare, excruciare, ut quidem Steph. exposuit, & ut Gallivulgo utuntur, suo affligit, nusquam id verbum mihi lectum est. Neque vero eo pertinet locus ex Or. pros. Rosc. Am. c. 12. quem in Lipsienfi Thefauro adductum video. Quo populus R. nihil vidit indignius, nisi ejusdem viri mortem; quæ tantum potuit, ut omnes cives suos perdidit & afflixerit. Idem censo de illo 4. Tusc. c. 15. Important enim ægritudinis anxias atque acerbas, animosque affligunt, ac debilitant metu. Servatur enim etiam in metaphoris ubique vis propriæ significationis verbi, quæ est dejicere, prosternere, humi affligere, cui opponitur Excitare, Erigere, ut in allatis exemplis gratia videre licet. Ad sic utebantur veteres verbo frequentativo. V. AFFLICTARE fe.
 Affligi frigoribus. Columel. lib. 2. cap. 10.
 Sententiis quæpiam. Cic. pro Muren. 88. i. e. condemnare. V. mox AFFLICTUS.
 AFFLICTUS, Partic. [*κακώδης*] Oppressus adversis rebus. Cic. pro Lege Manil. 23. Hunc in illo timore & fuga Tigranes rex Armenius excepit, diffidentemque rebus suis confirmavit: & afflicto exerit, perditumque recreavit.
 Afflictus, Dolore vehementer affectus. [vel potius prostratus ac destitutus amici (Palamedis) infando judicio, conf. v. 88, 89.] Virg. 2. Æn. 92. Afflictus vitam in tenebris luctuque trahebam.
 Afflictus atque everfus. Cic. pro Quint. 74. Ut per se afflictum atque everfum propinquum suum non modo honeste partis bonis, verumetiam communi luce privaret.
 Percussus & afflictus. Cic. pro Flacc. 16. Itaque ut hanc Græciam, quæ jandiu suis consiliis percussa & afflicta est, omittam.
 Calamitate afflictus. Cic. pro Sylla 15. Hic fe ita fractum illa calamitate atque afflictum putavit.
 Casu aliquo gravissime afflictus. Cic. 9. Fam. 11.
 Clamoribus magnis. Cic. 1. Att.
 Afflictus & prothigatus moerore. Cic. 2. in Catil. 2.
 Amicitia afflicta. Cic. pro Quint. 63.
 Animos afflictos recreare. Cic. 1. Att.
 Afflictus & fractus animus. Cic. pro Domo sua 97.
 Afflicta senio ut tempestate arbor. Columel. lib. 5. cap. 6.
 Mœstitia domus afflicta. Cic. 12. Philipp.
 Fides afflicta, Afflicta. h. e. Collabefacta diminutaque. Tacit. 1. Hist. Fortuna alicujus. Cic. pro Lege Manil. 24. Ut regum afflicta fortuna facile multorum opes alliciant ad misericordiam.
 Afflictus ac jacens homo excitatur. Cic. post red. in Senat. Qui mihi primus afflicto & jacenti dexteram porrexit.
 Navis afflicta ad scopulos. Cic. pro C. Rabir. 25. Nec tuas unquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos Sexti Titii afflictam navem videres.
 Afflictam & perditam provinciam erigere atque recreare. Cic. 5. Verr. 22.
 Pudor afflictus. Stat. 11. Theb. 164.
 Religiones eorum scelere prostratae afflictaeque sunt. Cic. 2. de Legib. 42.
 Res. Lucan. lib. 1. 497.
 Salus. Cic. 1. Fam. 6.
 Afflicta & prostrata virtus maxime luctuosa est. Cic. 2. de Orat. 211.
 Afflicta urbs pestilientia. Liv. 3.
 Excitare afflictos. Cic. 1. de Orat. 169. & de Arusp. Resp. 50.
 AFFLICTIO, ðnis. f. [*ἄφρασις*] Actus ipse affligendi. Cic. 4. Tusc. 16. ubi de Perturbationibus Ægritudinis subiectis: Lamentatio, sollicitudo, molestia, afflictio, desperatio. Sed emendati codices legunt, Afflictio. q. V.
 AFFLICTO, [*ἄφραστός*] Ære. Vehementer affligere. Cæf. 3. Bell. Gall. 12. Navis in vadis afflictaerunt. Idem 4. Bell. Gall. 29. Et onerarias, quæ ad anchoras erant deligatae tempestas afflictaebat. i. e. Concutiebat, & agitabat. Grecus utrobique reddit *κακώδης*.
 Afflicti de re aliqua. Cic. 11. Att. 1.
 Amore. Lucret. lib. 4. 1152.
 Morbo, quod & Morbo confictari dicitur. Liv. 9. Bell. Pun.
 Aliquem luxuria. Tacit. 13. Ann. Quod Italiam luxuria fevitiaque afflictaisset, veneno damnationem anteverit.
 Sese. i. e. Frequenter sese, & plurimum angere & excruciare. Cic. 3. Att. 12.
 Acerbissime afflicti. Cic. 11. Att. 1.
 Gravius vehementiusque. Cic. 1. in Catil. 31.
 Turpius afflictiat Resp. Cic. de Arusp. Resp. 40.
 AFFLICTIM. Adv. Mart. Capel. 1. 3.
 AFFLICTATIO, ðnis. f. [*πενιγιάντης*] Actus 4. Tusc. 18. Afflictatio, Ægritudo cum vexatione corporis. [Animi perturbatio scilicet secundum Desperationem omnium pessima. conf. 3. 27. ubi planissime orator eam describit.
 AFFLICTĀGO, ðnis. f. Hanc vocem Fr. Guyetus Comm. in Ter. Andr. r. 5. 16. Restituit veteris poete sepe nario apud Cic. 3. Tusc. 27. ubi in omnibus Libris est Afflictatio vel Afflictio.
 AFFLICTOR, ðnis. m. [*ἄφραστός*] Qui affligit, vel affligit. Cic. in Pison. cap. 27. Afflictorem & proditorem, non modo dignitatis & auctoritatis,

fed omnino ordinis ac nominis sui.
 AFFLICTATOR, Tertul. Adv. Marc. 5. 16. Iustum est afflictatoribus nostris rependi afflictationem.
 AFFLICTUS, ðs. [*ἄφραστός*] Idem quod Afflictio. Cic. 2. Tusc. 21. Effeminata virtus afflicti occidit. Sed sanior videretur lectio: Sic feminata virtus afflicta occidit. Quæ est in codd. emendaris.
 AFFLO, [*ἐπιπνοία*] Ære. est Spiritu, flatuque quasi contingere. Columel. lib. 8. cap. 5. Cavendum ne a Serpentibus afflatur. Liv. 10. Bell. Pun. Afflicta incendio estugerunt. Hor. 2. Serm. 8. 95.
 — velut illis
 Candida afflaret.
 Afflantur odores e floribus. Cic. de Senect. 59. Quum admiraretur Lyfander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam atque puram, & suavitatem odorum qui afflarentur e floribus. Vineta afflantur Noto. Stat. 5. Sylv. 1. 147.
 Anhelitus oris afflat vitas. Ovid. 5. Met. 617.
 Crinales vitas afflat anhelitus oris.
 Odores afflare. Propert. lib. 2. 29. 17.
 Afflabat tibi non Arabum de gramine odores.
 Ore alicujus afflari. Ovid. 7. Met. 29.
 At nisi opem tuleri, taurorum afflabitur ore.
 Afflare, de rumore dictum. Cic. 16. Att. 5. Sed tamen rumoris nescio quid afflaret. Ut sit sensus, Aliquantulus rumor incertus quasi veno quodam ad aures meas pervenerat.
 Afflare alicui, pro Afflari se Favere. Tibul. lib. 2. r. 80.
 Felix, cui placidus leniter afflat amor.
 Afflari auram alicui in aliquo crimine. Cic. 3. Verr. 15. Sperat sibi auram posse fe aliquam afflari in hoc crimine. i. e. Ab aliquo favore fe posse adjuvari.
 Afflare alicui aliquid mali. i. e. Flando immittere. Ad Herenn. 1. 4. 62. Circumspèctans huc & illuc, si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus afflare, quem ore attingere, dentibus inficere, lingua aspergere possit.
 Afflare alicui ventis fulminis. Virg. 2. Æn. 649.
 Fulminis afflavit ventis, & contigit igni. V. Servium ad loc. & Guther. de Vet. Jur. Pontif. 111. 2. Plin. Jun. Utrunque nostrum ille optimi cujusque spoliator & carnifex, stragibus amicorum, & in proximo jacto fulmine afflaverat. Hoc dicit quia periclitatus est sub Domitiano.
 Ignibus afflari. Ovid. 1. Trist. 8. 22.
 Afflari divino spiritu, quod vulgo Inspirari dicitur. Cic. pro Archia 19. Poetam natura ipsa valere, & mentis viribus excitari, & quasi divino quodam spiritu afflari.
 AFFLATUS, Partic.
 Numine dei. Virg. 6. Æn. 50.
 Peste. Sill. lib. 6.
 Sidere. Plin. lib. 2. cap. 41.
 Sole. Claud. de Bell. Gild. 348.
 AFFLĀTUS, ðs. [*ἐπιπνοία, ἐπιπνοιαρός*] Actus ipse afflandi. Plin. 1. 10. cap. 33. Perdices concipiunt mafculorum supervolantium afflatu.
 Afflatus benignus. Plin. lib. 37. cap. 13.
 Calidi. Stat. 10. Theb. 327.
 Divinus, Divina, ut ita dicam, inspiratio. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.
 Nemo vir magnus sine aliquo afflatu divino unquam fuit.
 Afflatu divino mentem alicujus concitare. Cic. 1. de Divin.
 Instinctus afflatusque divinus. Cic. 1. de Divin. 34. Oracula quæ instinctu divino afflatuque funduntur.
 Noxius afflatus. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Afflatus & terra. Cic. 2. de Divin. 117. Quid tam divinum, quam afflatus & terra mentem ita movens, ut eam providam rerum futurarum efficiat? Paulo ante, Anhelitus terra vocavit.
 Afflatus, pro H literæ aspiratione, seu nota aspirationis. Varr. 1. 3. de R. R. c. 1. Nec minus oppidî quoque nomen Thebie indicant antiquiorem esse agrum, quod ab agri genere non a conditore ei nomen est impositum. Nam lingua præfca & in Græcia Æoles Beotii, sine afflatu vocant colles Tebas: & in Sabinis quo & Græcia venerunt Pelagii, etiam nunc ita dicunt.
 AFFLĀTOR, ðris. Tertul. adv. Hermog. c. 32. de Sp. S. Qui super aquas ferebatur, liberator, & afflator & animator.
 AFFLŪO, xi, xum, [*ἐπιπνοία, επιπνοιαρός, επιπνοιαρός*] Ære. proprie Ad aliquod fluere. Columel. Ne quum a vertice torrens imbribus conceptis affluerit, fundamenta convellat. Plin. lib. 2. cap. 97. Bis inter duos exortus lunæ affluunt, bisque remeant. De maris æstibus loquitur.
 Affluere, de hominibus dictum. Liv. 9. Bell. Maced. Dimicantibus iis legio quinta supervenit: deinde ut quæque potuerant, copiarum afflucebant. Virgil. 2. Æn. extr.
 Atque hic ingentem comitum affluxisse novorum.
 Invenio admirans numerum.
 Amor affluit. Ovid. de Rem. Amor. 148.
 Affluit incautus infidiosus amor. h. e. Illabatur.
 Affluunt literæ, & rumor. Cic. 3. Q. frat. 3. Nihil ex istis locis, non modo literarum, sed ne rumoris quidem affluit.
 Affluere, per metaphoram pro Abundare. Plaut. Pseud. Frumento affluam. Cic. 2. de Fin. Affluere voluptatibus.
 Affluere ad. Cic. 1. de Fin. 39. Nam licet sola voluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam, & ad eos cum suavitate afflueret, & illabere-tur, & C. Tanquam de liquore dicit affluere: i. e. Leniter fluere.
 Divitibus affluere. Lucret. lib. 6. 12.
 Effuse affluunt opes. Liv. Decad. 1. lib. 3.
 AFFLUENS, Partic. [*πενιγιάντης*] Liv. 5. Bell. Maced. Quotidie affluens multitudine ad famam belli.
 Affluens & beatus. Cic. in Sullust. i. e. Copiosus & dives.
 Anni affluentes. Hor. 4. Carm. 11. 19. — quod ex hac
 Luce Mæcenas meus affluens
 Ordinat annos. Acron, Affluentes, i. e. Crescentes, aut Multos.
 Affluens, Abundans. ut Affluens opibus & copiis. Cic. pro Lege Agr. 2. 81. Et pro Cluent. 189. Affluens omni scelere domus.
 Bonitate affluens homo. Cic. pro Rosc. Com. 27. Largitus est scilicet homo liberalis, & dissolutus, & bonitate affluens Fannius Roscio?
 Homo omni lepore & venustate affluens. Cic. 7. Verr. 41.
 Otio nimio & ingenis uberrimis affluentes doctissimi homines. Cic. 3. de Orat. 54.
 Affluens hominibus & studiis locus. Cic. pro Arch. 4. Nam ibi natus est

est loco nobili, & celebri quondam urbe & copiosa, atque eruditissimis hominibus liberalissimisque studiis affluenti.

Unguentis affluens. Cic. pro Sext. 18.

Affluens, Affluenter, Affluentissime. pro Abundans, [ἀφροδίτη, πλούτος, ἐπιπλεονάζει] Cic. 1. Off. 153. Omnium rerum affluentibus copiis. Idem in Laelio, Ditor enim esse videtur & affluentior vera amicitia.

AFFLUENTER, Affluentius, Affluentissime. Adv. [ἀφροντος, ῥυθμῶν, ἐπιπλεονάζει] Cic. 5. Tusc. 16. Quoquo affluentius voluptates hauriat.

AFFLUENTIA, æ. f. [ἐπιπλεονάζει, ἐπιπλεονάζει] pro Abundantia. Cic. contra Rull. 95. c. 35. Ex hac copia atque omnium rerum affluentia, primum illa nata sunt: Argotantia &c. Plin. Paneg. c. 28. Instar ego pæspetui congiarii puto affluentiam annonæ.

Magnifica divitiarum affluentia copiosus. Firmic. lib. 5. cap. 3.

Verbosa sermonis affluentia. Firmic. lib. 8. cap. 10.

AFFËDIO, òdi, ofsum, [ἀφροδίσια] Ære. Fodiendo adjungere. Plin. lib. 2. cap. 68. ad finem, Furtoque, vicini caspitum nostro solo affodimus. V. ibi Harduin.

AFFOR, ætus sum, [ἀφορῆς, ἀφορῆς, ἀφορῆς] Æri. ex Ad & Fari compositum; Alloqui. Aiunt Grammatici primam personam in usu non esse. Est autem verbum apud poetas, licet inusitatum. Virg. 2. Æn. 775. Tum sic affari, & curas his demere dicitis. Cic. 2. Philipp. Qui locus est aut tam desertus, aut tam inhumanus, qui illos quo accesserint, non affari atque appetere videatur?

Affari (inquit Nonius) non solum pro Respondere vel Fabulari, sed etiam Rogare positum. Accius Tereo, Deum Cadmo generatum femel affare. Virg. 4. Æn. 424.

Affor, atque hostem supplex affare superbum.

Affari, Agere gratias. Virg. 2. Æn. 700.

Affaturque deos, & sanctum fidus adorat.

Affari dulci amore. i. e. Amice. Virg. 6. Æn. 455.

Nomine. Cic. de Clar. Orat. 253. Nam scripsit his verbis, quum hunc nomine esset affatus.

Verbis blandis. Stat. 1. Achil. 383.

Affari extremum. Virg. 9. Æn. 484.

Affari extremum miseræ data copia matri?

AFFËTUS, Partic. [ἀφροσύνη] Allocutus. Virg. 4. Æn. 632.

Tum brevier Barcen nutriticem affata Sichei.

AFFËTUS, ïs. [ἀφροσύνη, ἀφροσύνη] Alloquium, colloquutio. Virg. 4. Æn. 284.

Heu quid agat? quo nunc reginam ambire furentem Audeat affatu?

Affatu bonus. Stat. 1. Theb. 190.

Affatus malignus. Claud. 3. de Rapt. Proserp.

Affatus tacitus. Stat. 6. Theb. 632.

Affatus aliquid petere. i. e. Colloquium. Sen. Medea 4.

AFFËMEN, ïnis. n. Idem. Apul. 11. Met. p. 260. Orbis Dominam blando mulcentes affamine.

AFFËBILIS, Adj. [ἀφροσύνη, ἀφροσύνη] Qui se facilem præbet in congressibus humanis. h. e. In loquendo, audiendo, & respondendo. Cic. 1. Off. 113. Et in omni sermone omnibus affabilem & jucundum se esse vellet. Compar. Sen. Ep. 79. Alius erat affabilior.

AFFËBILITAS, ætis. f. [ἀφροσύνη, ἀφροσύνη] Ipsa virtus ejus qui affabilis est. Cic. 2. Off. 48. Comitas affabilisque sermone.

AFFËBILITER, Affabilis, Affabilissime. [ἀφροσύνη] Macrobi. 7. Saturn. 2. Comiter affabiliterque fufceptus. Gell. lib. 16. cap. 3. Hæc tum Phavorinus, multaque istiusmodi alia affabilissime dicebat.

AFFËRE, [ἀφροσύνη] ex Ad & Fore; Affuturum esse. Est et verbum ita defectivum ut ipsum verbum Fore. Virg. 1. Æn. 580.

Atque utinam rex ipse Noto compulsus eodem Afforet Æneas. Cæf. 5. Bell. Gall. 27. Hanc afforet biduo.

Affore, pro significatione præsentis videtur accepisse Stat. 1. Theb. 494.

— sensu manifesto numine ductos Affore. pro Adeffe.

Affore ab oris externis. Virg. 7. Æn. 270.

— generos externis affore ab oris. i. e. Venturos, affuturos.

AFFORMIDO, [ἀφροσύνη, ἀφροσύνη] Ære. Idem quod Formidare. Plaut. Bacch. 4. 10. 3. Magisque afformido ne is pereat.

AFFRANGO, [ἀφροσύνη] Ære. Ad five Juxta frangere. Stat. 5. Sylv. 1. 36.

— citius Trionida mæsti Deficient rores: aut exiccata fatiscet Mater Achilleis hemes affrangere bustis. V. ADFRINGO.

AFFRËMO, vel ADFRËMO, Ære. [ἀφροσύνη] Ad aliquid Fremere, stridere. Sil. Ital. lib. 14. 125.

Non aliter Boreas Rhodopes a vertice præceps, Quum sese immitit, decimoque volumine Pontum Expulit in terras, sequitur cum murmure molem Ejecti maris, & stridentibus affremit alis.

Valer. Flacc. 1. Arg. 528. Adfremit his, quasfatque caput.

AFFRICO, [ἀφροσύνη] Ære. Ad aliquid fricare. Plin. lib. 29. cap. 6. Anguim adeps erugini mixtus, ruptas oculorum partes fanat: & membrana five fenectus vernatione eorum exuta, ita affricitur, claritatem facit. Columel. lib. 7. cap. 5. Aut arbori affricat. subaudi Sese.

AFFRICTUS, ïs. [ἀφροσύνη] Actus ipse affricandi. Plin. lib. 31. cap. 6. Spumaque aquæ affricu verrucas tollit.

AFFRINGO, V. ADFRINGO.

AFFRIO, [ἀφροσύνη, ἀφροσύνη] Ære. ex Ad & Friare. Friare autem de rebus iis dicitur, quæ facile, & nullo, ut sic dicam, tritu comminuntur, & in pulverem rediguntur: ut resina inter digitos. Varro 1. de R. R. 57. Alius aliud affriat aut aspergit. V. FRIO.

AFFUI, AFFUTURUS, V. ADSUM.

AFFULGEO, si, [ἐπιπλεονάζει, ἐπιπλεονάζει] Ære. Ad aliquid fulgere: ut, Huic ædium parti raro sol affulget. Hinc varia metaphora.

Affulgere vultu nitenti. Sil. lib. 7. 467.

Affulit spes. Liv. 27. 28. Prima spes morte nuntiata Marcelli affulsit.

Affulit fortuna. Liv. 30. 30. Et mihi talis aliquando fortuna affulsit.

AFFUNDO, ïdi, ïsum, [ἐπιπλεονάζει] Ære. Affergere. Plin. lib. 12. cap. 21. Medici nucleis Arabice glandis tundunt, affusa eis paulatim calida aqua. Idem lib. 16. cap. 44. Vinumque illi affundere.

Affundi, fluxui aut maria dicuntur, quæ urbem, aut quidvis aliud aluunt. Plin. lib. 5. cap. 1. Affunditur huic autem æstuarium e mari fle-

xuoso meatu. Idem lib. 5. cap. 29. Mæander plurimis affusus oppidis. Affusa urbs mari, pro Affusum mare urbi. Plin. lib. 3. cap. 3. Cæsariæ. gulta, colonia immansis, amne libero affusa.

Affundo, pro Infundo. Tacit. 12. Ann. Frigida in aqua affunditur venenum. Idem lib. 5. de Phœnicæ. Ubi mors propinquæ, suis in terris fructu nidum, eique vinu genitalem affundere.

Affundere vinum. Plin. lib. 16. cap. 44.

AFFUSUS, Partic. [ἀφροσύνη] Prostratus, provolutus. Ovid 8. Met. 605.

— potui moriura videri,

Amplexuque pedes, affusaque poscere vitam. Lucan. lib. 7. 71.

— regesque tui cum suplice mundo Affusi, vincti fœcerum patiare rogamus.

Affusus tumulo. h. e. Juxta tumulum fufus, jacens, prostratus. Ovid. 8. Met. 539.

Affusque jacent tumulo: signatque saxo Nomina complexæ; lacrymas in nomina fundant.

Affusus, pro Infusus. Ovid. ad Livium, de morte Drusi, Aridaque affusa guttura tinsit aqua.

A F O

AFFËRIS, Adv. [ἀφροσύνη] Plin. 1. 17. c. 24. In ulcus penetrat omnis aforis injuria. Sunt qui divilim scribant, a foris. Alii negant esse Latinam vocem.

A F R

AFFRA, Avis. V. AFRICA.

AFRANIA, Licinii Buccionis uxor, prompta ad lites contrahendas, adeo ut pro crimine improbis faminarum moribus Afraniæ nomen objiciatur. Valer. Max. lib. 8. cap. 3. Hinc quævis Fœmina improbis moribus dici coepit Afrania.

Afranium Fabulum refricari dixit Cicero pro Cæc. c. 30. Al. Afranium.

AFRANIUS, [ἀφροσύνη] Poeta Latinus comicus, teste Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis, & disertus, quod in togatis excellit, inquit Quintil. lib. 10. cap. 1. Horatius hujus memini lib. 2. Epist. 1. 57.

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro. h. e. Afranii fabula togata dicitur fuisse similis comœdiis Menandri. Multa siquidem mutuatus est a Menandro, teste Cicerone lib. 1. de Fin. Aufonius quoque, Qui toga facundis fœnis agitavit Afrani.

C. AFRANIUS collega in consulatu Q. Metello Celeri, ut author est Plin. lib. 2. cap. 67.

L. AFRANIUS, alter dux Pompeianus notissimus. Lucan. lib. 4. 4.

Jure pari rector castris Afranius illis, Ac Petreius erat.

AFFRICA, [ἀφροσύνη] Tertia pars orbis, freto Herculo, ac Nilo a cæteris orbis partibus diducitur: Libya & Hesperia a Græcis appellata. Hanc ab initio (ut ait Sallustius) habitaverunt Getuli & Libyes asperi incultique, quibus citus erat caro ferina, atque humi pabulum velis percoribus. Hæc Volaterranus. Madian filius fuit Abrahamæ ex Cetura. Hujus filius Afer, hæc Apher, quum castra fixisset in Libya, & filiorum ejus filii habitarent in ea, terram illam ex ejus nomine Africam seu Africam vocaverunt. Author Josephus Antiquit. lib. 1. cap. 23. Alexandri Polyhistoris sententiam secutus. Alii dictam putant, quasi Sine frigore. Siquidem æ parvula est privativa, quibus horrorem frigus significat. Author Servius in 6. Æn. Quiddam ab Afro Libys Hercules filio dictam malunt. Solinus cap. 37. Scribitur per F, non PH, in Nummis & Lapidibus, ut ut Græcis posterioribus (nam veteres Ἀφρὴν vocant) est Ἀφρική.

Africa semper aliquid novi apportat. Proverbium, quod quadrat in homines lubrica fide, semperque novandam rerum avidos. Quod quidem ideo dicebatur, quod in Africa fitulosa regione, ad unum aliquem rivum plurimæ ferarum species bibendi gratia convenire coguntur, ibique varia mistura violentæ Veneris, varias monstrorum formas subindeque novas nasci. Ex Plin. lib. 8. cap. 16. Aristot. & Erasim. in Chil.

Ardens Africa. Lucan. lib. 9. 732. — dracones Peltiferos ardens facit Africa.

Feris & beluis frequens. Plin. lib. 5. cap. 9.

Fertilis. Hor. 3. Carm. 16. 31.

Pallida. Claud. de Bell. Gild. 374.

Vadosa. Stat. 4. Sylv. 5. 38.

Ultima. Hor. 2. Carm. 18. 5. Trabes, Ultima recife Africa. ut Cuning. edidit. [i. e. marmoris Numidici.]

AFFER, Afri. [ἀφροσύνη] Subst. Qui est ex Africa.

Dirus Afer. Hor. 4. Carm. 4. 42.

Dirus per urbes Afer ite Italas.

Discincti Afri. Virg. 8. Æn. 724. Ubi Servius, Vel habitum æerum ostendit, qui usque in talos fluebat: Aut discinctos dixit, inhabiles militia: ut contra, præcinctos, strenuos dicimus. Unde & Græce ἄφροδιτις appellatur, non qui bonam zonam habet, sed qui est strenuus.

Rebelles. Sil. lib. 15.

Sitientes. Virg. 1. Ecl. 65.

Tennes. i. e. Pauperes. Juven. 8. Sat. 120.

Vagus. Lucan. lib. 4. 684.

Armentarius Afer. Virg. 3. Georg. 344. — omnia secum Armentarius Afer agit. Armentarius vocat, quia in Africa armenta & greges abunde sunt.

AFFER, a, um, [ἀφροσύνη] Adj.

Afra avis. i. e. Libyca. Refertur a Suida de prægrandibus, quod ex ea regione deportentur aves immansi magnitudine. Horatius de prælata usurpavit, Epod. 2. 53.

Non Afra avis descendat in ventrem inæum. Nam gallinas prægrandes olim mittebat Africa, quas easdem Numidicas aves appellat. (v. mox Africanæ.) Acron videtur de struthione sentire, quæ & ipsa avis mira mole corporis esse fertur. Non incie jactetur & in hominem peregrino cultu notabilem. Et Plaut. Pen. c. 2. 21. Pœnum avem vocat ob inanities, alarum instar utrinque peniles. Proverbium extat in avibus Aristophanis. Interpres indicat convenire in barbaros ac meticalosus. Sunt enim prægrandes fere timidiores. Ter. Eun. 4. 7. 15. Hic nebulo magnus est. Erasim. in Chilian.

Murice Afro tinctæ lanæ. Hor. 2. Carm. 16. 35.

Serpentes Afri. Hor. 2. Serm. 8. 95. Hinc

AFFRICANUS, Adj. [ἀφροσύνη] Africanus Scipio, id nomen triumphale ab Africa devicta nactus. Hor. Epod. 9. 25. De quo vide in SCIPIO.

Africanus rumor. Cic. pro Deiot. 25. Mittebat qui rumores Africanos exciperent.

ciperent. Sic Bellum Africanum, Hirt. Africum tamen Suet. Jul. c. 56. Africanum mare [*Αἰθιοπία*] est e sinu Gallico, inter Maffilium & Narbonem ad regionem Africae oppidit: cuius meminit Strabo l. 2. Africanæ, absolute, dicuntur Pantheræ, quæ & Variæ. Africanæ quidem, quoniam in Africa sunt frequentes. Variæ, quoniam macularum varietate sunt spectabiles. Plin. l. 8. c. 17. Senatusconsultum fuit vetus, ne liceret Africanas in Italiam advehere. Primus autem Scaurus ædilitate sua Varias centum quinquaginta univcrfas misit. Africanæ, Gallinarum genus est prægrandium. Columel. l. 8. c. 2. Gallinarum genera sunt, vel cohortalium, vel rusticarum, vel Africanarum. Africanæ est, quam plerique Numidicum dicunt, Meleagridi similis: nisi quod rutilam galeam & crittam capite gerit: quæ utraque sunt in Meleagride carule. Varr. de R. R. l. 3. c. 9. Gallinæ Africanæ sunt grandes, variæ, gibberæ, quas Meleagridas appellant Græci. V. omnino Lud. Nonn. de Re Cib. l. 2. c. 25.

AFRICUS, i. m. subit. [*Αἴψ*] est Ventus ab Africa flans inter Austrum (qui etiam Libs vocatur) & Zephyrum. Plin. l. 2. c. 47. A meridie Aufer, ab occafu brumali Africus. Celer. Africus. Hor. l. Carm. 14. 5. Creber procellis. Virg. l. Æn. 86. Pestilens. Hor. 3. Carm. 23. 5. Protervus Africus. Hor. Epod. 16. 22.

Ire, pedes quocunque ferunt, quocunque per undas Notus vocabit, aut protervus Africus.

AFRICUS, Adj. ab Africo vento, [*Αἰθιοπός*] Hor. 3. Carm. 29. 57. Si mugiat Africus Malus procellis. i. e. ab Africo vento excitatis. Africa bella. Sil. lib. 17. 11. i. e. Punica.

AFRICIA, Genus quoddam liborum, quo utebantur in sacrificiis veteres. Arnob. l. 7. Quid scilla, quid frumen, quid africa, quid gratilla, catumem, consopium, cucubula? ex quibus duo quæ prima sunt, pultium nomina, sed genere, & qualitate diversa: series vero quæ sequitur, liborum significantias continet. Hactenus ille.

A G A

AG, Agit, vel Agrum, vel Agrippa.

AGA, Mons e quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemæus Abon five Aban vocant. Hermod. in Plin. l. 6. c. 9.

AGACTURI, [*Αγακτήρι*] Populi sunt in regione Thimanzorum, prope Nabathaes. Plin. l. 6. c. 28. Agacturi in montibus, oppido xx m. passuum, in quo fons Emischabales, quod significat Camelorum oppidum.

AGAGA, æ. Servus nequam. Petron. l. lib. 6. cap. 7.

AGAMANTES, Populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

AGALLIS, Corcyrææ Fœminæ nomen: quæ (ut Athenæus author est) illustris fuit arte grammaticæ, & inventionem pilæ adscripsit Nauticæ.

AGALLICHUM, [*Αγαλλίχον*] est Lignum quod ex India & Arabia deferunt, maculatum, odoratum, gustu astringens, & subamarum, cute aliquantum verficolor. Halitum manu committit: ventriculum frigidum juvat. Xylaloe Aetio & Actuario dicitur: id est, lignum Aloes, arboris, non herbæ. Quod vero ostendat officinæ, verius est Apalathum acre & austerum. Galen. lib. 6. Simpl. Meminit Ruellius lib. 1. cap. 76.

AGALMA, ætis. n. [*Αγάλμα*] Ornamentum, simulachrum. Mart. Capell. 6. p. 188. Qui agalmata firmant.

AGAMÉDES, [*Αγαμέδης*] Viri proprium. Cic. l. Tusc. Trophonius & Agamedes quum Apollini Delphis templum exædificassent, petierunt quod esset optimum homini. Qui ut illuxit dies tertius, mortui sunt reperi. Iudicavisse Deum dicunt, mortem esse optimum homini, Idem tradit Plutarchus in oratione consolatoria ad Apollonium.

AGAMÉDE, [*Αγαμέδη*] Oppidum Lesbii insulæ. Plin. lib. 5. cap. 31.

AGAMEMNON, ðnis. [*Αγαμέμνων*] Rex fuit Mycenarum, Pliithenis filius, five Atrei ex Aërope, fraterque Menelæi, natu major. Hic omnium Græcorum in Aulide congregatorum consensu imperator delectus, ad expeditionem Trojanam profectus est, Clytemnestra conjuge, ex qua jam liberos aliquot suscepit, ad regni administrationem, relicta. De quo Cic. pro Flacco. Sophocles in Electra, & Euripides in Orestea, necnon & Seneca in Agamem. Ovid. 3. Amor. 13. 31. necnon 15. Met. 855. Agamemno, idem qui & Agamemnon. Stat. l. Achil. 553.

Conclamant Danaï, stimulatque Agamemnon volentes. Agamemnonem regem regem vocat Cic. 9. Fam. 14. Et tamen non alienum dignitate tua, quod ipsi Agamemnoni regem regi fuit honestum, habere aliquem in consiliis capiendis Nestorem. Agomemnonis hostia. In duros & persulfu difficiles dicitur. Inde natum, quod Agamemnone rem divinam in Troia facturo, bos effugerit, vixque multo negotio comprehensus. Quadrabit etiam in eos qui nolentes & adacti quippiam agunt. Olim in sacris spectabatur, ut hostia lenis ac volens addaret. Quod si refractò sine profugisset, insantium omen habebatur. Videtur & huc posse referri, quod Agamemnon in Aulide filium Iphigeniam sacrificavit, sed admodum invitus. Recensetur a Zenodoto. Atrides Agamemnon, ab Atreo patre. Ovid. 13. Met. 655. Mycenæus. Virg. 11. Æn. 266. Tantalides, oriundus a Tantalò. Atreus enim filius fuit Pelopis, Pelops Tantalii. Ovid. 5. Fast.

AGAMEMNONIUS, Adj. Virg. 6. Æn. 838. Eruct ille Argos, Agamemnoniasque Mycenæ. Agamemnonis Orestes. Virg. 4. Æn. 471. & Ovid. in Ibin. 527. Agamemnonia puella, Iphigenia Agamemnonis filia. Possitellum pro patronymico. Propert. lib. 4. l. 111. Agamemnonii putei, de novis & admirandis operibus dicitur. Aiunt enim Agamemnonem & circa Anlidem, & passim in omni Græcia puteos effodisse, ne per actum inopia aquarum laborari possent. Author Zenodotus. V. Erafm. Adag.

AGAMNESTOR, [*Αγαμέμνων*] Nomen est Atheniensium regis.

AGAMUS, i. [*Αγάμος*] Experts matrimonii, cables. Dicitur tam de fœmina, cui non est maritus, quam de viro, cui non est uxor: ab æ particula privativa, & γάμος, quod nuptias significat. Hieronym. in Jo. vinian. lib. 1. Primus Adam monogamus, secundus agamus.

AGAMZUA, Mediæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 14.

AGANDEI, Populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

AGANIPPE, es. [*Αγανίππη*] Fons in Bœotia Apollini & Musis sacer. Unde & Aganippides dicuntur Musæ. ab ἀγαν, nimis, valde, & ἵππη, equus: quasi Valde ab equo formatus. Vocatur etiam Hippocrene. Plin. lib. 4. cap. 7. & Solin. cap. 12.

Aganippe Aonia. Virg. 10. Ecl. 12. Frigerans. Catull. 59. 30. Hyantæa. i. e. Bœotia. Hyantes enim populi sunt Bœotici. Ovid. 5. Met. 312.

AGANIPPÆUS, Adj. [*Αγανίππειος*] Propert. lib. 2. 3. 20. Et quoniam Æolio quum tentat carmina plectro, Par Aganippææ ludere docta lyre. Claud. in laud. Serron. 22. Fons Aganippæa Permessius educat unda.

AGANIPPIS, idis. [*Αγανίππις*] Ovid. 5. Fast. 7. Dicitur quæ fons Aganippidis Hippocrenes, Grata Medusæ signa tenetis equi.

AGAPE, es. f. [*Αγάπη*] Caritas, dilectio. Agapæ, f. pl. [*Αγάπαι*] Invocata Sacra Christianorum olim cum elemofinis exhibita. V. Suic. Thef. Tertullianus adversus gentes, de Cœna Domini loquens, cap. 39. Item Cyprianus lib. 3. ad Quirinum, cap. 3.

AGAPENOR, ðnis. [*Αγαπήνωρ*] ut scribit Hom. 2. Iliad. fuit Præfectus classis Agamemnonis.

AGAPETÆ, f. pl. [*Αγαπήται*] Virgines & Viduæ cum clericis cælibatum procellis cohabitantes, (uti Agapeti, *αγαπήται* cum Diaconis) quasi sorores spiritali amore conjunctæ. Cujusmodi Contubernia a patribus improbata, a conciliis damnata. V. Hieron. Epist. 2. & 22. item Schmid. Lex. Ecclæ. p. 26.

AGAPETUS, [*Αγαπήτης*] Synnæde, quæ est in Phrygia, episcopus. De quo vide Eusebium in Hist. Ecclæ. Agapitus, vel potius Agapetus apud Præneste puer XIII. annorum sub Aureliano principe martyrium passus est. Volaterr.

AGAPIUS Alexandrinus, educatus in eloquentia studiis, in medicinam commentarios edidit: Byzantii ludum aperuit, magna doctrinæ fama ingenique solertia. Fuit item Atheniensis alter philosophus, post Proclum, Marini Neapolitani discipulus. Suidas.

AGARENI, Populi sunt Arabiæ, ab Agara oppido, five ab Agare Saræ ancilla, Ismaelis matre. In Agareno Trajani expeditionem scripsit Dion Cassius lib. 68. sub fin.

AGARICUM, i. n. [*Αγαρίκον*] Fungus nascens in arborum truncis, præcipue Laricis, colore candido. Plin. lib. 25. cap. 9. & Dioscor. l. 3. c. 1.

AGARUS, [*Αγαρός*] Fluvius, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 5. in Sarmatia, quem Sagarim nominat Ovid. ex Pont. 4. 10. 47. Est item Agarum, ibidem, Promontorium in Sarmatia.

AGASIAS, [*Αγασίας*] ex Symphalo Arcadiæ oppido, vir fortis, & bello clarus: de quo Xenophon lib. 6. de Expedi. Cyri minoris.

AGASICLES, [*Αγασικλής*] Rex Lacedæmoniorum, roganti cuiquam quomodo quis abque fatellicibus tuto regnare posset, respondit, Si suis populis ita imperarit, ut parentes filiis. Plutarchus in Apophthegm. Lacon.

AGASOS, ðnis. m. [*Αγασός*] ab Agendo dictum. Festus, Agafones, equos agentes, i. e. minantes. Vox sequioris ævi, i. e. Ducentes. Plin. l. 35. c. 11. Pinxit & in una tabula, quaque maxime inclaudit, agadon cum equo. Curtius lib. 8. Acceptos ab agafonibus equos. Liv. Decad. 5. lib. 2. Et duo equi phalerati cum agafonibus. Plaut. Merc. 5. 2. 11. Egomet mihi comes clavator, equus, agafò, armerig. In Livio & Curtio sanitur pro Hippocome, seu equifone, & equorum curatore. Persf. 5. Sat. 76.

— Hic Dama celi, non tressis agafò. Hor. 2. Serm. 8. 72. — Ji patinam pede lapsus frangat agafò. Ubi Aterum, Agafò proprie dicitur Servus qui jumenta curat. Hic autem satyricæ ecarum ministrum agafonem appellavit.

AGASHENES, [*Αγασήνης*] fuit (teste Homero Iliad. 2.) Pater formosi Polyxeni, qui navibus sua gens præfuit in expeditione Trojana.

ACASTROPHUS, [*Ακαστροφός*] Pæonius fuit filius, & heros inter primos Trojanorum bellatores: sed a Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit. Homer. 11. Iliad.

AGASUS, [*Αγασός*] Portus in Apulia. Plin. lib. 3. cap. 11.

AGASYLLIS, [*Αγασυλλίς*] Frutex est, quem iuxta Cyrenen Africa gignit, ex quo fucus profuens in subjectas arenas decidit, quem Hammoniacum vocant. V. Dioscor. & Ruell. lib. 3. cap. 53. Falfo Plinius lib. 12. cap. 23. Metopon vocat. V. Salmat. in Solin. p. 249.

AGASYRTUS, [*Αγασυρτός*] Cognominatus est Pittacus Mitylenæus philosophus, quod obrectatoribus pateret, & fordidus esset. Author Laert. lib. 1. in Pittaco.

AGATASA, Insula. V. AGATHUSSA.

AGATHA, [*Αγάθη*] Oppidum provincie Narbonensis, quondam Maffiliensium. Ptolemæo eadem Agathapolis dicitur: unius diei itinera a Monspelo distans. Gallicæ *Agde*. Plin. l. 3. p. 4. Strab. Steph. &c. Fuit præterea hoc nomine Virgo (teste Volaterrano lib. 13.) Cathanensis; & Martyr sub Gallo manillis tortæ.

AGATHARCHUS, i. Pictor. Plutarch. in Pericli.

AGATHARCHIDES, [*Αγαθαρχίδης*] Historicus Samius, de quo Plutarch. in Pericli. Hiltor. conf. Voll. de Hist. Græc. 1. 20.

AGATHÆA, [*Αγάθηα*] Oppidum est Phocidicis. Stephan.

AGATHIAS, [*Αγάθιος*] cognomento Scholasticus, Smyrnæus patria, scripti post Procopium res gestas Justiniani principis, ejusque ducum Belisarii & Narsetes, collegitque in volumen diversa Epigrammata Græcæ nobilitum poetarum. Composuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantissimum. Hæc Suidas.

AGATHIRUM, [*Αγαθίριον*] Oppidum Siciliæ. Plin. lib. 3. cap. 8.

AGATHO, vel **AGATHON**, ðnis. vel ut nonnulli malunt **AGATHION**, ðnis. m. [*Αγάθων*] Tragicus idem & Comicus poetæ fœtendus anthetætis, a Pausania, & Euripide amatus, cum quo adhibitus quondam convivio ab Archelao rege, cujus erat familiarissimus, interrogatusque ab eo cum jam esset annorum xl. an adhuc amabilis esset? fane, inquit Euripides, nam non solum ver, sed autumnus quoque pulcherrimus rerum est. Author Elian. de Var. Hist. 13. 4. Add. 2. 21. & 14. 13.

Agatho, alter Athen. viri eximie fortitudinis, simul & magnitudinis, tempore Adriani principis, & Herodis Attici, de quo Philostratus in vita Herodis ait, Adolecens quum esset, in prima lanugine similibus ingenti Gallo, magnitudine octo pedum, vasta coma, hirsutus oculis, ac junctis, ut unus videretur, læta facie, naso aquilino, cervice torosa, pectore vasto, pulchreque compacto, cruribus brevibus, ac extra incurvatis. Erat ei tegmen lupina pellis, certamen cum apris, thois, lupis, tauris:

tauris: quorum omnium vulnera ostentare solebat. Vescabatur lacte asinino libentius, quod ei levius iucundiusque videretur. Craterem ei iussu Herodis allatum respuisset, dicens huius purum esse, quod odore muliebri offenderetur, quum esset castissimus. Volaterr. lib. 13.

Agatho, Tibicen etiam fuit, cantilenarum suavitate maiorem in modum aures delinens. Nec huiusmodi dissimilis musicae fuisse perhibetur. Laboravit enim infamia mollitiei. Hinc factum est proverbium, Agathonia cantio: quod recte dicitur de oratione blanda magis quam frugifera.

AGATHOCLES, [Ἀγαθοκλῆς] Sicilia tyrannus, ad regni maiestatem ex humili & fordido genere venit. Quippe in Sicilia patre figura natus, non honestiorem pueritiam, quam principia originis habuit. Plura Justin. lib. 22. & 23. Meminit & Caelius Antio. Lect. lib. 13. cap. 4. ubi etiam disputat cur eum Timæus appellaret Graculum. Huius exemplo ad modestiam omnes hortatur Aulonius elegantissimo hoc epigrammate, 8.

Fama est fictilibus comasse Agathoclea regem,
Atque abacum Samio saepe onerasse luto,
Fercula gemmatis cum poneret aurea valis,
Et miseret opes, paupericemque simul,
Quærenti causam, respondit, Rex ego qui sum
Sicania, figulo sum genitore factus.
Fortunam reverenter habe quicunque repente
Dives ab exili progrediere loco. Agathocles meminit Valer.

Maxim. lib. 7. cap. 4. & Plutarchus in Apophthegm. & rursus in lib. de Sera numinis vindicta.

Agathocles Lyfimachi filius, in eo bello quod cum patre gessit adversus Getas, Lyfimacho fuga sibi consulente captus est. Tandem patri redditus, Lyfandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem: argue in Asiam navibus transgressus, Antigonæ regnum in suam ditionem redegit. Ephefium præterea urbem ad mare condidit, in quam Lebadius Colophoniosque, deletis eorum urbibus, migrare compulit: ut Phœnix Colophonius poeta lambicus patriæ everfionem carmine deflevit. Author Pausan. in Attic. & Strab. lib. 13.

Agathocles Historici meminit Cic. 1. de Divin. 24.

AGATHODÆMON, ὄνις. m. [ἀγαθοδαίμων] Bonus genius, ut παροδαίμων malus. Lamp. Heliog. cap. 28. Ægyptios dracunculos Romæ habuit, quos illi Agathodæmonas vocant.

AGATHODÆMON, [ἀγαθοδαίμων] Nomen fluvii in inferiori Ægypto. Ptol. 4. 5. Item insule in Indico mari. Item nomen Alexandrini cuiusdam, qui de mundo scripsit. V. Voff. Gr. Hist. lib. 4. Denique nomen herbæ. Apul. de Herb. cap. 94.

AGATHON, [Ἀγάθων] Unus filius Priami, qui cum patre corpus Hectoris redempturo, ad Achillem profectus est, ut tradit Homer. ult. Iliad.

AGATHUSSA, ab aliis Agatasa corrupte. Insula, quæ inter Sporadas recensetur a Plinio 1. 4. c. 12. inter Cycladas a Stephano, quæ & Telos τῆλον, hodie Πισορία.

AGATHYRNUM, V. AGATHYRNUM.

AGATHYRSI, [Ἀγαθύρσιοι] Populi, teste Plin. lib. 4. cap. 12. cæruleo capillo insignes. Virg. 4. Æn. 146.

Creteque, Dryopesque fremunt, pictique Agathyrsi. Ubi Servius, Agathyrsi populi sunt Scythiæ, colentes Apollinem Hyperboreum. Picti autem, non signata habentes: sed pulchri, hoc est, cyanea comaplacentes. Pomp. Mela 1. 2. c. 1. Agathyrsi ora artusque pingunt, ut quique majoribus præstant, ita magis vel minus: cæterum iisdem omnes notis: & sic, ut abli nequeant. Ab Agathyrsio Hercules filio dictos vocat Herodotus lib. 4. Rufus Avien. ex Dionysio: Præcinctique sagis semper pictis Agathyrsi. Juven. 15. Sat. 125. Saurotæque truces, ad immanes Agathyrsi. Add. Solin. c. 25.

AGATHYRSUM, [Ἀγαθύρσιον] Siciliæ oppidum. Agathyrsiam vocavit Sil. 14. 206. Mille Agathyrsia dedit. Et v. 207. Agathyrsia manus geminoque Lacone Tyndaris. ubi V. Drakenb. Plin. lib. 3. cap. 8. ubi V. Hard. Strab. lib. 3. Agathyrsium vocat. Steph. ex Polyb. Agathyrsiam.

AGAVE, [Ἀγάπη] Cadmi & Hermionis filia nupsit Echioni Thebano, ex quo Pentheus suscepit filium: qui quum abitemus esset, ac propterea Bacchi sacra defecisset, ab ipsa matre reliquisse Menadibus in furorem a Baccho versis (inter quas erant Autonoe & Ino ipsius Agaves forores) membratim dilaniatus est, quum se putarent aprum interficere. Ovid. 3. Met. 725. Conf. Hygin. F. 184.

Agaves Statii poetæ Tragœdiæ, meminit Juven. 7. Sat. 86. — sed quum fregit subfessilia versu,

Esurit, intactam Paradi nisi vendat Agaven. i. e. Novam & nondum recitatam seu actam.

Bassaris Agave. i. e. Bacchi sacerdos. Bacchæ enim dicebantur Bassarides, a Bassareo Bacchi cognomento. Perf. 1. Stat. 101.

Cadmæa Agave, Possessivum pro patronymico. i. e. Cadmi filia. Tibul. lib. 3. 6. 24.

Pentheia Agave. Stat. 3. Theb. 109.

Thebana Agave. Lucan. lib. 1. 569.

AGAVI, [Ἀγᾶοι] Populi fuit septentrionales, quos Homerus circa initium v. Iliad. dixit gentem innocentissimam, ut quæ sine aliis divitiis equino vicaret lacte. Quidam legunt AGAUNI. [Ridiculus error, quum ἀγᾶοι Ἰσπανησῶν ἴβι v. 5. Illustres Equitumque, Scythiarum periphrafi sit. Causam tamen huic errori Græculus interpres præbuit, ex quo & Dionysii Perieg. Latinus interpres Rhemnius Fannius fortassis arripuit v. 299. ubi V. Camert.

AGAVUS, Unus e Priami filiis, apud Hom. ult. Iliad.

A G B

AGBARUS, V. ABGARUS.

AGBATANA, [Ἀγβατᾶνα] Herodoto ea est urbs quæ vulgo dicitur Egbatana. Steph.

A G D

AGDISTIS, Mons est, sub quo sita est urbs Pessinus, & in quo Aryn tumulatum fuisse fama est. Author Pausan. in Attic.

AGDISTIS, [Ἀγδίστις] Viri nomen, cuius hæc fertur fabula. Jovem enim dicunt in fomnis semen in terram effudisse, quæ in tempore

darmona edidit duplici pudendo, hoc est, virili & muliebri, nomenque illi imposuit Agdistin. Verum dii hunc Agdistin metuentes, illi virile pudendum absciderunt: atque exinde nata Amygdala, quæ matura cum facta esset, Sangari fluvii filiam aiunt cepisse, & in sinum posuisse, tam statim fructus evanuit: ipsa autem puella prægnans facta, cum peperisset, hircus puerum expositum enavit. Hinc puer ille Atys dictus, quoniam Phryges hircos Atysos nuncupant. Reliqua vide apud Pausaniam in Achaic. Agdistis etiam fabulam aliter narrat Arnobius.

AGDUS, [Ἀγδός] Petre nomen in Phrysiæ finibus, inaudite per omnia validitatis, Ubi Deucalion & Pyrrha, Themidis oraculo moniti, jactis post terga lapidibus, humanum genus reparare leruntur. Arnob. 1. 5.

A G E

AGE, [ἄγε, ἄγε] ex Imp. v. Ago, hortandi adverbium proprie, unde & jungitur verbo imperativo singulari, secunde personæ. Virg. 4. Æn. 569.

Eja age, rumpe moras. Idem 3. 362. Fare age. Ubi servus, Hortantis est Age. i. e. Dic celeriter.

Age, corripientis adverbium. Ter. Adel. 2. 2. 7. Age, scis quid loquer?

Age, excitandi adverbium, frequens est post Nunc in connexionibus poeticis. Virg. 4. Georg. 149.

Nunc age naturas apibus, quas Juppiter ipse Addidit, expeditiam. Sic 6. & 9. Æn. Et hoc genus observatur in translatione.

Age, pro Dic. Ter. Adel. 2. 2. 16. Age, novi tuum animum.

Age, cum verbo tertie personæ. Liv. 1. Decad. lib. 1. non ita procul a fine; Age sine, omnes citatis equis advolant Romam.

Age cum verbo plurali. Valer. Flacc. 3. 311.

Vos age funereas ad littora volvite lylvas. Plaut. Stich. 1. 3. 68.

Age licemini. Nonnunquam sine verbo imperativo ponitur. Cic. de Senect. Age, ista divina studia immitamus. Sed in hoc genere loquendi, fere non usurpatur nisi in transitionibus. Vide paulo ante, Age, excitandi.

Age age, contentientis. Ter. Heaut. 4. 3. 44. Age age, traducatur Bacchus. Cic. 5. de Fin. 8. Age age, inquit: satis enim scite me nostri sermonis principium esse voluisti.

Age jam. Cic. Tusc. Age jam, concedo non esse miseros qui mortui sunt.

Age nunc. Cic. pro Milon. Age nunc, iter expediti latronis cum Milonis impedimentis comparet.

Age porro. Cic. 7. Verr. 55. Age porro, tu qui te tam religiofam existimari voluisti interpretem fecerunt. Age porro, i. e. Verum esto, Ego, Ita sit sane. Idem 2. de Invent. 133. Age porro, quid si ipsi velint iudices adscribere, passuruse fit populus?

Age sane, inquam. Cic. 2. de Fin. i. e. Per me licet facias.

Age vero, teste Valla, proprie dicitur: non, Age autem. Cic. 1. de Invent. 3. Age vero urbibus constituitis. Idem pro Lege Manil. Age vero, cæteris in rebus qualis fit temperantia, considerate.

Age, vix contentientis adverbium. Ter. And. 4. 2. 30. Huc face, ad me ut venias, si quid poteris. d. Quid veniam? nihil habeo. c. Attamen si quid. d. Age, veniam. Ubi Donatus, vix contentientis est, Age veniam.

AGEDUM, hortantis Adv. Festus, Agedum significat Age modo. est enim Adhortantis fermo. Valla, Agedum, non lingularem tantum desiderat, sed etiam pluralem: neque id modo in carmine, ut Propertius, Vos agedum. sed etiam in prosa: ut Cic. pro Sylla 72. Agedum conferte nunc cum illius vita vitam P. Sullæ. Ter. Eun. 4. 4. 27. Agedum, hoc mihi expedi primum. Ubi Donatus, Agedum dicitur ἄγεσθαι est, & adjuvat ex animo loquentem. Plaut. Most. 1. 3. 125. Agedum contempla aurum.

Agedum, cum verbo tertie personæ. Liv. 1. Decad. lib. 7. Quem nunc (inquit) Roma fortissimum virum habet, procedat agedum ad pugnam.

AGESIS, V. infra, AGESIS suo loco.

AGITES, hortantis Adv. secundam personam pluralem imperativi proprie postulat, teste Valla. Plaut. Men. 5. 2. 113. Agite, equi, facitote sonitus ungarulum apparent. Virg. 1. Æn. 627.

Quare agite o rectis juvenes succedite nostris.

Agite interdum absolute ponitur. Plaut. Amph. 1. 1. 146. Agite pugni, jamdiu est quod ventri victum non datis.

Agite vero. Cic. 2. de Orat. Agite vero, ille inquit, ut vultis: sed nunc quidem, quoniam id temporis est, surgendum censeo & requiescendum.

AGITEDUM, hortandi Adv. Idem quod Agite: nisi quod hoc instantius hortatur, sicut & Agedum. Liv. 7. Agitidum ite mecum.

AGĒA, [ἄγῆα] Via in navi, dicta quod in ea maxima quæque res agi soleant. Festus, ex Gr. ἀγῆα. Isidor. 19. 2. Agiavia sunt loca in navi, pro quæ ad remiges hortator accedit, de qua Ennius:

Multa foro poner, & Agiavia longa repletur. Ita Gothoff. quidem edidit. Scal. ad Fest. legit: Multa forum, pontes & ageaque &c. At Scheff. de Mil. Nav. 1. 6.

Multa foro ponunt, agearia longa replentur.

Agear enim antiqua terminatione dixisse putat.

AGEDI, Populi circa Mæotic. Plin. lib. 6. cap. 7.

AGEDICUM, [Ἀγδίδικον] Ptolemaeo. alias AGENDICUM, Urbs Galliæ, vulgo sens.

AGELADES, [Ἀγελᾶδες] Nomen insignis statuarii, & magistri Polycleti, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8. Columella producit penultimam lib. 10. 29.

Neu tibi Dædaleæ, querantur munera dextre Nec Polycleteæ, nec Phradmonis, aut Ageladæ Arte laboretur:

AGĒLÆ, [ἄγῆλαι] Puerorum erant conventus apud Crætemos. Cæll. lib. 18. cap. 26.

AGELÆUS Panis, [ἄγῆλαι ἄγῆραι] a nostris Gregarius & Cibarius dicitur, ex farina parum bene cribrata confans. Cæll. Rhod. lib. 9. cap. 16. & Ruell. lib. 2. cap. 14.

AGELASRUS, [ἄγῆλασρος] Latine dicitur Non ridens, mœstus, morosus, quo nomine vocatus est Crassus, quem semel duntaxat in vita visisse scribit Lucilius. Cic. 5. de Fin. 92. Plin. lib. 7. cap. 19.

Ferunt Crassum avum Crassi in Parthis interempti nunquam risisse, ob id Agelatum vocatum.

AGELIA, Minerua dicta est, ab Agendo populos, ut Phurnutus scribit: vel ab ἀγελιας, i. e. Armentis bouum, quae illi sacrificabant, ut indomiti: vel quafi ἀγιστα δαιμον, h. e. Agens praedam. Meminit hujus Herodot. lib. 9. & Homer. cum alibi, tum in 2. Iliad. V. & Cael. Antiq. Lect. lib. 14. cap. 18.

AGELLUS, V. AGER. AGEMMA, ais. n. [ἀγήμεμα] Agmen Latine dicitur. Arrianus scribit Alam equitum fuisse, quae dicebatur ἀγήμεμα: quoniam & de pedibus Agema dici idem testatur Arrianus. Livius 5. Decand. lib. 2. Delecta deinde & viribus & robore atatis ex omni Cetratorum numero duo erant aemata: hanc ipse legionem vocabant. V. Lexic. Pitisci & Freins. Indic. Curtian.

AGENOR, [Ἀγηνωρ] Rex Phoenicum, Beli regis filius, Cadmi pater. Virg. 1. Aen. 338.

Punica regna vides, Tyrios & Agenoris urbem. i. e. Carthaginiem, quam condiderunt Phoenices, qui & Agenoridae dicuntur de sui regis nomine.

Agenor, Tyrie gentis gloria. Sil. Ital. lib. 1. Agenor imperiosus. Stat. 2. Achil. 358.

Fuit & Agenor, Antenoris filius, ut scribit Homer. in Iliad. AGENORIDES, α. [Ἀγηνωριδης] Cadmus Agenoris filius. Ovid. 3. Met. 7.

— profugus patriamque iramque parentis Vitat Agenorides. AGENOREUS, Adj. [Ἀγηνωρεος] Sil. Ital. lib. 17. 58. Littora Agenorea tenuerunt perida terrae.

Agenorea athena. Sil. lib. 7. Purpura Agenoreis saturata micabat athenis. i. e. Vasis Tyriis. Nam in Tyro purpura tingebatur.

Nepotes Agenorei. Sil. lib. 17. Sceptra ad Ageneores essent ventura nepotes. i. e. Carthagenenses.

AGENORIAM deam vocaverunt antiqui, quae ad agendum excitaret, ab agendo dictam. [Quae & STRENUA] August. 4. 11. de Civ. Dei. Reperitur & Agonus deus dictus, qui praesideret rebus agendis. Feft. v. Agonium. V. AGERONA.

AGEON, Locus erat apud Lydos, in quem alienas uxores virginesque producebant, easque stuprabant. V. Cael. Rhod. lib. 20. cap. 14.

AGER, gri. m. [ἀγρος, ἄγρος] Locus in rure, quem colimus five arando, five conferendo. Donatus. Ab agendo ager dicitur est, quod in eo multa agenda sunt. Varr. 4. de L. L. Ager dicitur est, in quo terram agebant, & ubi quidem agebant aliquid fructus causa. Hanc Varronis etymologiam Quintil. lib. 1. 6. reprehendit his verbis, Sed cui non post Varronem sit venia? qui agrum, quod in eo agatur aliquid, & graculos quia gregatim volant, dicitos Ciceroni persuadere voluit? (ad eum enim scribit) quum alterum ex Graeco fit manifestum ducti, alterum ex vocibus avium. Haec Quintil. Ter. Heaut. 1. 1. 94. Agrum hunc mercatus sum, hic me exerceo. Ager, inquit Ulp. est Locus qui sine villa est. 1. 27. D. de verborum significatione.

Ager, pro Territorio, caret plurali. Sallust. Cat. 7. 1. Reliquos Catilina per montes asperos in agrum Pistoricensem abducit. In hoc significato reticetur interdum. Cic. 13. Fam. 5. Is habet in Volaterrano possessiorem. Sic in Tusc. in Cuman. in Alban.

Agrorum bonitas. Cic. de Lege Agr. 2. 95. Campani semper superbi bonitate agrorum, & fructuum magnitudine.

Agri cultio, & Cultura agrorum. Cic. de Senect. 56. Num igitur horum senectus miserabilis fuit, qui se agri cultione oblectabant? Mea quidem sententia haud scio an ulla vira beator esse possit: neque solum officio, quod hominum generi univerfo cultura agrorum est salutaris: sed & delectatione quam dixi, & saturitate copioque omnium rerum quae ad vitam hominum & cultum etiam decorum pertinent.

Fatigatio agrorum. Columel. 2. de R. R. cap. 1. Neque enim prudentis est, adduci tanquam in hominibus nimia corporis exercitacione, aut oneris alicujus pondere: sic cultibus & agitationibus agrorum fatigationem succedere. V. FATIGIO.

Agri occupatori. Siculus Flaccus, Occupatorii (inquit) agri, quos quidam arcifinales vocant: ii autem arcifinales dici debent, quibus agris victor populus occupando nomen dedit.

Modus agri. Columel. 1. de R. R. cap. 3. Suaque lege C. Licinius damnatus est, quod agri modum, quem in magistratu rogacione Tribunitia promulgaverat, immoedica possidendi libidine transcendisset.

Molitio agrorum, folioque. Columel. in praefat. lib. 1. Accedit huc, quod ille quem nos perfectum esse volumus agricolam, si quidem artis consummate non sit, nec in univerva rerum natura sagacitatem Democriti vel Pythagorae non fuerit consecutus, & in motibus asrorum ventorumque Metonis providentiam, vel Eudoxi, & in pecoris cultu doctrinam Chironis ac Melampodis, & in agrorum folioque molitione Triptolemi aut Aristei prudentiam: multum tamen fi usu Tremellius, Safernasque & Stolones nostros aquaverit.

Possessor agrorum. Columel. in praef. lib. 1. Cujus praercepta si vel temere ab indoctis, dum tamen agrorum possessoribus, antiquo more administrarentur, minus iacturae paterentur res rusticae.

Sationes agrorum facere. Columel. 2. de R. R. cap. 2. Haec quum ita exploraverimus, agrorum sationibus faciendis expedieamus.

Vassitas agrorum. Columel. 1. de R. R. cap. 3. Mox etiam quum agrorum vassitatem victorie nostrae, & interncionis hostium fecissent, criminofum tamen fenatori fuit supra quingenta jugera possedisse.

Uncia agri. Varr. 1. de R. R. cap. 10. Ab hoc principio mensores nonnunquam dicunt in subdivisum esse unciam agri, aut sextantem, aut quid aliud, quum ad jugerum pervenerunt: id habet scrupula ducenta octoginta octo.

Almus ager, quod nos alat. Virg. 2. Georg. 330. Amenus. Hor. de Arte Poet. 17. Angustus, V. Ager laxus.

Apertus, V. Ager vacuus. Aquosus. Columel. 2. de R. R. cap. 16. Nec dubium, quin aquosus ager majorem herceris copiam, siccus minorem desideret.

Arduus, V. Ager confragosus. Benignus. Ovid. 1. Amor. 10. 56. Praebat Alcinoi poma benignus ager.

Calculosus. Columel. lib. 3. cap. 11. Simili quoque de causa probari solutam glaream, calculosumque agrum, & mobilem lapidem.

Caldus. Cato de R. R. cap. 6. In agro crasso & caldo oleam conditivam maxime ferito.

Campetris. Varr. 1. de R. R. cap. 6. Testur quum tria genera sint a specie simplicis agrorum, campetris, collinum, & montanum: est ex his tribus quartum, ut in eo fundo, in quo haec duo, vel tria sunt, ut multis locis licet videri.

Carbunculosus. Columel. 1. 3. c. 11. extr. Nam carbunculosum agrum nisi hertere juves, macras vineas efficere dixerunt. V. CARBUNCULUS. Collinus, V. Campetris ager.

Colonus. Cic. 5. Philipp. 5. Cognoscerent qui ager colonus esset, quo milites veterani deducti essent. i. e. In quem colonia deducta esset, & qui colonis esset assignatus.

Compactus, Qui in commune utendus relinquebatur. Cic. Topic. 12. Si compactus ager est, jus est compactore.

Confragosus atque arduus. Varr. 1. de R. R. cap. 18. Nam si est ita diffusilis ager, ut totus arari non possit, ut si sit confragosus, atque arduus clivis, minus multi opus sunt boves & bubulci.

Contentinus. Plin. lib. 18. cap. 6. Pompeius nunquam agrum mercatus est contentinum.

Copiosi. Varr. 1. de R. R. cap. 16. Aut etiam divitum copiosi agri & villes, &c.

Crassus & laetus. Cato de R. R. cap. 6. Ubi ager crassus & laetus est sine arboribus, eum agrum frumentarium esse oportet.

Cretosus, uliginosusque. Columel. 2. de R. R. cap. 9. Cultus. Hor. 4. Carm. 14. Varro de L. L. lib. 4. tradit Agrum cultum dici ab eo, quod ibi cum terra femina coalescebant. Contra autem Inconlitum, incultumque.

Diferetus. Ovid. 3. Met. 606. Discretus. Stat. 5. Theb.

Decumanus, Qui non erat eorum proprius, a quibus colebatur, sed publicus populi Romani, decumario conditione, ac pensatione agricolis a censoibus attributus. Cic. 6. Verr. 111. Omnis ager Siciliae decumanus est. V. DECUMANUS.

Dives. Virg. 7. Aen. 262. Divitis uber agri. Dotales. h. e. Agri qui dote acquiruntur. Ovid. 5. Fast. 209.

Effatus, Qui statim post pomorium litus, & intra quem auspicia determinabantur. Serv. Virg. 6. Aen. 197. V. & Gell. 13. 14.

Effecti, Continua fertilitate lassati, ait Servius. Virg. 1. Georg. 81. Egregios agros colere. Varr. 1. de R. R. cap. 16.

Empytheticus ager. Macror. in 1. penult. in principio. D. qui fatid. cogant. i. e. Fructuarius. V. EMPHYTEUSIS.

Exilis, V. Pefilens ager. Exollatus. h. e. Elapidatus. Nam lapides ossa terrae dicuntur. Perf. 6. Sat. 51. Exollatus ager juxta est.

Farrarius, Qui far producit, i. e. Fruges. Nam far veteribus fruges omnes significabant. 1. defuncta. §. de usufruct.

Ferax. Columel. 1. de R. R. cap. 4. Fertilis & jucundus, V. Jucundus ager. Flaventes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 321.

Focundus. Claud. in 1. Ruff. 190. Frigidus & macer. Cato de R. R. cap. 6. Qui ager frigidior & mactior erit, ibi oleam licinianam ferri oportet.

Fructuosus, V. Honestior ager. Frugifer. Lucan. lib. 1.

Frumentarius, V. Crassus & laetus ager. Columel. 2. de R. R. cap. 2. Et ideo Frumentarius ager, id est, pinguis, magis aliis qualitatibus aestimandus est.

Gelidi. Juven. 3. Sat. 322. Gelidos veniam caligatus in agros. Graminosus, V. Sylvester ager.

Gravidus. Virg. 2. Georg. 5. — tibi pampineo gravidus Autumnio Floret ager.

Hispidi. Hor. 2. Carm. 9. 1. i. e. Horridi propter vepres. Honestior. Varr. 1. de R. R. cap. 4. Necon ea, quae faciunt cultura honestiorem agrum, plerique non solum fructuosiore eundem faciunt: ut in ordinem sunt constituta arbuta atque olivera: sed etiam vendibiliorem, ut quae adjiciant ad fundi pretium.

Humidus, V. Sylvester ager. Jejunus atque exilis. Columel. 5. de R. R.

Imbecillior. Columel. 1. de R. R. cap. 3. Imbecillior agrum, quam agricolam esse debere: quoniam quum lit collectandum cum eo, si fundus praevalcat, alitid dominum.

Immunus & liber. Cic. 4. Verr. 166. Incultus, cui opponitur Cultus ager. Ovid. 7. Met. 504. Informis. Hor. 1. Serm. 8. 16.

Albis informem spectabant ossibus agrum. h. e. Foedatum & deturpatum.

Infrondes agri, V. INFRONS. Ingeniosus ager ad fegetes. Ovid. 4. Fast. 684.

Frigida Carcolis nec ovibus apta ferendis Terra, sed ad fegetes ingeniosus ager.

Infalubris. Plin. lib. 18. cap. 5. Aiebat neque succundissimis locis infalubrem agrum parandum, neque effectis saluberrimum.

Jucundus & fertilis. Cic. 2. de Lege Agr. 40. Juncolus. Plin. lib. 18. cap. 6.

Laxus, V. Pinguis ager. Lapidosus. Ovid. 8. Met. 799.

Lati. Virg. 8. Aen. 8. Laxus. Columel. 1. de R. R. cap. 3. Nec dubium, quin minus reddat laxus ager non recte cultus, quam angustus eximic.

Liber, V. Immunus ager. Limitatus, V. Limitatus ager, in LIMITO, as. Limosus. Columel. 2. de R. R. cap. 10.

Litigiosus. Ovid. 2. Fast. 660. ad Terminusum deum, Omnis erit line te litigiosus ager.

Lutosus. Columel. 2. de R. R. cap. 4. Macer, V. Frigidus ager. Madidi. Ovid. 1. Met. 422. Malignus.

Malignus. V. MALUS.
 Malus. Plin. lib. 18. cap. 5. Malus est ager, cum quo dominus luctatur.
 Mediocris. Columel. 2. de R. R. cap. 9. Jugerum agri pinguis plerunque modios tritici quatuor, mediocris quinque postulat.
 Mediterraneus. Suct. in Tiber. cap. 12. V. MEDITERRANEUS.
 Mellior, V. MELIOR.
 Miseri. Valer. 1. Argon.
 Montanus, V. Campetris ager.
 Nebulosus. Cato de R. R. cap. 6.
 Neglectus. Ovid. 2. Fast. 518.
 Nobiles, i. e. Famosi. Sen. Thyest. 1.
 Operosus. Ovid. 2. Amor. 16. 33.
 Opimi & fertiles. Cic. de Lege Agr.
 Optimus ager, qui sub radice montis situs est. Varr. 1. de R. R. cap. 7. Patrii. Ovid. 14. Met. 476.
 Patuli. Sil. lib. 7. Idem lib. 15.
 Perbonus. V. PERBONUS.
 Pestilens & exilis. Columel. 1. de R. R. cap. 4.
 Pinguis ac latus. Columel. 1. de R. R. cap. 4.
 Pinguis aut campestris. Columel. 3. cap. 14.
 Planus. Columel. 2. de R. R. cap. 4.
 Pœnitendus colono, V. Exercere agrum.
 Putris. Columel. 2. de R. R. cap. 2. Idem pinguis ac putris ager.
 Quæstorius, V. Quæstorius in QUÆSTOR.
 Quætuosus. Plin. lib. 18. cap. 5. Agroque, ut homini, quanvis quætuosus sit, si tamen & sumptuosus, non multum superest.
 Restibilibus, V. RESTIBILIS.
 Riguus. Columel. 2. de R. R. cap. 17. Potest tamen mediocriter acclivis, si aut pinguis est, aut riguus ager, pratum fieri.
 Rudis. In quo nondum ulla fuit seges. Columel. lib. 2. cap. 2. Sed jam expediendi rudis agri rationem, sequitur cultorum novalium cura.
 Salubrior. Varr. 1. de R. R. cap. 4.
 Secretus. Ovid. de Nuce, 87.
 Felix secreto quæ nata est arbor in agro,
 Et foli domino ferre tributa potest.
 Semimadidus nimbis, V. Lutosus ager.
 Serenus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 312.
 Siccus, V. Aquosus ager.
 Sterilis. Ovid. 1. de Arte Am. 450.
 Spurcus, V. Sylvestre ager.
 Suburbanus. Cic. 2. de Divin. 69. Ita aqua Albana deducta ad utilitatem agri suburbanum, non ad arcem urbemque retinendam.
 Sumptuosus, V. Quætuosus.
 Surcularius. Varr. 1. de R. R. cap. 2. Colonus in agro surculario ne capras compactæ aliter, Ne capra natum pascat.
 Sylvestre, five Sylvestris. Columel. in præf. lib. 1. Atque in his ipsis habere cognom, quid recuset collis, quid campestris positio: quid cultus, quid sylvestre ager, quid humidus, & graminosus, quid siccus, & spurcus, ratione quoque despiciere.
 Tabulius ager, ex tabulis appellatus ille est, qui intra quinqueagesimum lapidem his est assignatus qui mutam reipublicæ pecuniam secundo bello Punico dederant. Hic Trientius quoque dictus est, quia pro tertia pecuniæ parte datus erat. Cæc. Antiq. Lect. lib. 12. cap. 21.
 Temperatus, & minime humidus. Columel. 2. de R. R. cap. 8.
 Tepidi. Valer. 3. Argon. 218.
 Trites. Tibul. lib. 2. 3. 10.
 Tutelatus ager, unde ligna in reparationem publicorum vel mœnium, vel balnearum distrahebantur. V. Aggen. Urbic. de Limit. Agr.
 Vacuus & apertus. Columel. 2. de R. R. cap. 9. Inter cætera quoque non ignorare debemus quintam partem feminis amplius occupare agrum cultum arbutu, quam vacuum & apertum.
 Ueber. Columel. de R. R. cap. 1. Prudens agricola pingui & uberi dabit agro gracilem vitem.
 Vectigalis. Macer. in l. pen. in princ. D. qui fisisd. cogant.
 Viduus pecudibus. Columel. 2. de R. R. cap. 15.
 Viridis. Martial. lib. 7.
 Vitiferi. Sil. lib. 15.
 Uliginosus, V. Cretosus ager.
 Utilior frumentis. Columel. 2. de R. R. cap. 10.
 Alget ager. Martial. lib. 7.
 Anhelantes agri. Stat. 3. Sylv. 1.
 Acer anhelantes incendit Sirius agros.
 Arare agros, V. Immunis ager.
 Aret ferentatibus ager. Columel. 2. de R. R. cap. 8. Ubi æstivis ferentatibus ager aret.
 Assignare agros. Hor. 2. Epist. 1. 7. — aspera bella
 Componunt, agros assignant, oppida condunt. Acron, Agros assignant, dum distribuunt colonias. Colonias distribuere, est vacuas hominibus civitates, aliunde adductis habitatibus implere, & agros illis adjacentes dividere.
 Conciderere agrum fossione. h. e. Fossas in agro facere ad evacuandam aquam. Plin. lib. 18. cap. 6. Humidiore agrum fossione concidi atque sicari, utilissimum est.
 Conferere. Virg. 1. Ecl. 73.
 — en queis confævimus agros?
 Confitus arbutis. Columel. 2. de R. R. cap. 3.
 Contemptus. Ovid. de Nuce, 59.
 Desolare agros. Columel. 1. de R. R. cap. 3. Flagitiosum, quos hostis profugiendo desolasset agros, novo more civem Romanum supra vires patrimonii possidendo deredere.
 Divisi agri. Varr. 1. de R. R. cap. 20.
 Exercere agrum. Columel. 2. de R. R. cap. 2.
 Extricare. Columel. lib. 3. cap. 11. Ager si frutetis aut arboribus obfessus est, facile extricatur.
 Findere sarculo. Hor. 1. Carm. 1. 11.
 Induruit ager. Columel. 2. de R. R. cap. 4.
 Infamare agrum, V. INFAMIS.
 Infestari agrum quibusdam feminibus. Columel. 2. de R. R. cap. 14.
 Iteratur ager, V. ITERO, as.

Metari agros. Virg. 2. Georg. 274.
 — si pinguis agros metabere campi
 Denfa fere. Metabere, h. e. Eligis. Servius.
 Movere agros. Virg. 1. Georg. 124.
 — pater ipse, colendi
 Haud facile esse viam voluit: primusque per artem
 Movit agros, curis acuens mortalia corda.
 Multari agrum pessime. Columel. 1. de R. R. cap. 2. Nam illud vctus est, & Catonis, Agrum pessime multari, cuius dominus, quid in eo faciendum sit, non docet, sed audit villicum.
 Bene natus ager, V. NASCOR.
 Novare agrum, V. NOVUS.
 Obferere, V. ONSERO.
 Occare, V. Subactus ager.
 Onerati agri melibus. Ovid. 8. Met. 781.
 Parare agros. Columel. 1. de R. R. cap. 3.
 Percurrere, V. PERCURRO.
 Peruri agrum, V. Refrigescere agrum.
 Prolatere agros. Tacit. 2. Hist. 78.
 Profcindere. Columel. 2. de R. R. cap. 2.
 Refrigescere agrum. Columel. 2. de R. R. cap. 16. Nec ignorare colonos oportet, sicuti refrigescere agrum, qui non stercoretur, ita peruri si nimium stercoretur.
 Renovatus ager. Ovid. 1. Met. 110.
 Nec renovatus ager gravidis caneat aristas.
 Requies. Ovid. 2. de arte Am. 351.
 Da requiem: requies ager bene credita condit. i. e. qui requievit.
 Refolvere agrum, V. Confitus arbutis ager.
 Siccare agrum, V. Conciderere agrum.
 Stercorare. Varr. 1. de R. R. cap. 7.
 Sternere. Virg. 2. Æn. 306.
 In segetem veluti cum flamma furentibus Austris.
 Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
 Sternit agros, iterat fatis læta, boumque labores.
 Subigere, V. Confitus arbutis ager.
 Male subactus ager. Columel. 2. de R. R. cap. 4. Nam veteres Romani dixerunt male subactum agrum, qui, satis frugibus, occandus sit.
 Sulcare agros. Tibul. lib. 2. 3.
 Tertiatu ager, V. TERTIO, as, in TER.
 Tractare agrum, V. Lutosus ager.
 Vertere. Columel. lib. 3. cap. 13. In longinquis & remotis regionibus istud genus vendendi & subigendi agri minime usurpatur.
 Agros alienos irrigas, tuis siccantibus. h. e. Aliena curas negotia, tuis neglectis. Cum alienis uxoris rem habes, tua posthabita. C. de hereditibus & aqua. cap. Praef.
 Agrum optime colere non expedit. Apud præcos adagonis instar fuisse Plinius testatur lib. 18. cap. 6. Temerarius, inquit, videatur unam vocem antiquorum possuisse, & fortassis incredibile penitus existimant, nihil minus expedire, quam agrum optime colere. Paulo post, Imo hercle iudico modum, rerum omnium utilissimum. Bene colere, necessarium est: optime, damnosum. Huc facit illud Horatianum, in Arte Poet. 31.
 In vitium culpæ ducit fuga, si caret arte. Illud quoque proverbium Hebræorum, admonens, nequis nimium fit justus. Erasmus in Chiliad.
 Habet invidiam hic ager Syllanus, V. INVIDEO.
 Agrum imbecilliore esse oportet: subaudi, Quam agricolam. Columel. lib. 1. cap. 3. testatur apud agros agricolas huiusmodi proverbium fuisse celebre. Virg. sic explicat, 2. Georg. 412.
 — laudato ingentia rura:
 Exiguum colito. Non enim dubium quin minus reddat laxus ager non recte cultus, quam angustus eximie. Convenit in eos qui student imperio profundero, cum hoc ipsum quod habent non possint administrare: aut qui suscipiunt munus, cui gerendo sunt imparcs. Erasmus in Chiliad.
 In agro surculario capras. Varr. 1. de R. R. cap. 2. Dictum hoc veluti legem agriculturaliam asfert: Colonus in agro surculario ne capras compactæ. Deflecti potest ad eos qui noxiarum rerum aut hominum admittit, corrumpunt teneram ætatem: veluti, si quis sacris virginibus adiungat juvenes lascivos: aut adolescentibus addat lascivas puellas: aut si quis studiis admisceat voluptates studiis inimicas. Nam capra plantis omnibus non vulnere tantum, sed & veneno dentium pestifera est, præsertim oleæ & viti: unde & Baccho immolatur vindictæ gratia, Minervæ nihil caprini generis: quod ille vitis repertor dicitur, huic sacra est olea. Erasmus in Chiliad.
 Nihil ex agro dicis. i. e. Nihil humile, neque triviale. Quod enim parum elegans, parum expositum, id ex agro profectum dicitur: contra, quod festivum, quod lepidum, id urbanum ac civile vocant. Meminit Suidas.
 AGELLUS, dimin. ab Ager [*ἄγρος*]. Cic. 3. de Nat. Deor. 35. At enim minima dui negligunt, neque agellos singulorum, nec viticulas persequuntur. Ter. Adel. 5. 8. 26. Agelli hic sub urbe est pauculum, quod locitas foris.
 Parvus admodum agellus. Plin. lib. 17. cap. 6.
 Dulcis. Lucret. lib. 5. 1366.
 Usurpatur de Tenui possessione, vel Prædiolo. Nepos 19. 1. 4. Idem hic agellus illos aiet. Conf. Petron. cap. 48. Virg. 9. Ecl. 3. Hor. de Arte Poet. 117. Cic. 3. de Nat. Deor. 35.
 AGELLULUS, i. m. plus diminutivum apud Symmach. 2. Epist. 30. & Arnob. lib. 1. p. 12. Sed & Catull. Priap. Car. 20. v. 3.
 Agellulum hunc, finitrua tunc quem vides, Tuo.
 AGERCULUS, i. m. aliud dimin. Cathol.
 AGRĀLIS, e. ut, Testimonia sine vocabula agraria. Front. de Colon. p. 146.
 AGRARIUS, Adj. Quod ad agros pertinet: ut Lex agraria [*πρὸς ἀγροῦ νόμος*] & Agrarii homines: i. e. Fautores legis agrariae, & qui agros sibi dividi cuperent ad egestatem depellendam. Cic. in Catil. Qui agrarios concitare conatus est. Idem 1. Att. Huic toti rationi agrariae Senatus adversabatur.
 Agraria facultas. Cic. 2. Att. 11.

- Agraria lex.** Cic. 1. Att. Agraria lex a Flavio Tribuno plebis vehementer agitabatur auctore Pompeio, quæ nihil populare habebat præter aurorem. Res. Cic. 2. Off. 87.
- Agrariæ** etiam absolute dicuntur Stationes Agrariæ, de quibus Turnebus Adverf. 4. 7. & Stewech. ad Veget. 3. 8.
- AGRARIUS**, Subft. Qui vel leges agrarias rogant, vel promovent, vel agros possident, vel de agris litigant. V. Cic. contra Rullii legem. Idem 7. Philipp. 18. Non follicitabit rufus agrarios?
- AGRATICUM**, i. n. Cod. Theod. l. 7. tit. 20. nihil illis agratici nomine deferatur.
- AGROSUS**, legitur apud Varr. lib. 4. de L. L. ubi ait, Quare non cum de locis dicam, fi ab agro ad agrofum hominem, & agricolam pervenero, oberraro.
- AGRESTIS**, e. [ἀγρεῖος, ἀγροῖος, ἀγροῦτος] Quod ruficum est, & ad agros pertinet. Virg. 1. Ecl. 10.
Ludere quæ vellem calamo permiffi agrefti.
Alumnus agreftis. h. e. Agifthus: quia in agris, a capris nutritus fuit. Sen. Agam. 7.
Aper agreftis. Ovid. de Philom. Arbor. Cic. 7. Verr. Cultus. Stat. 6. Theb. Falx. Juven. 13. Stat. 39. Ferramentum. Liv. 1. Frondes. Hor. 3. Carm. 18. 14. Gaza. Virg. 5. Æn. 40. Latium. Hor. 2. Epift. 1. 157. Laurus. Tibul. lib. 2. 6. Lupi. Stat. 3. Theb. Numen. Sen. Hippol. 4. Nympha. Virg. 3. Æn. 34. Palaetra, Rufica luctatio. Virg. 2. Georg. Poma. Virg. 7. Æn. 111. Pubes. Virg. 1. Georg. 343. Salsus. Ovid. 14. Met. 872. Satyri. Hor. de Arte Poet. 233. Sparus. Virg. 11. Æn. 682. Stramen. Virg. 11. Æn. 67. Sylva. Ovid. 7. Met. 205. Tecta. Ovid. 4. Faft. 803. Tineæ. Ovid. 15. Met. 373. Tauri agreftes differunt a fylveftribus. Plin. lib. 8. cap. 21. Sed atrociffimos habent taurus fylveftres majores agreftibus. Agreftis, per metaphoram dicitur pro Duro, aspero, acerbo. Durus & agreftis. Cic. de Lege Agr. 94. Ligures montani, duri atque agreftes. Indoctus & agreftis. Cic. in Partit. 90. Hoc primum intelligamus, hominum duo esse genera: alterum indoctum & agrefte, quod anteferat femper utilitatem honestati: alterum expolitum, quod rebus omnibus dignitatem anteponat. Agreffe & inhumanum. Cic. 13. Att. 45. Exculto animo, nihil agreffe, nihil inhumanum est. Vastus & agreftis. Cic. 1. de Orat. 115. Sed funt quidam aut ita lingua hæfitantes, aut ita voce abfoni, aut ita vultu motuque corporis vasti atque agreftes, ut etiam fi ingenuis atque arte valeant, tamen in oratorum numerum venire non poffint. Animus agreftis ac durus. Cic. pro Archia. 17. Asperitas agreftis. Hor. 1. Epift. 19. Dominus agreftis ac furiofus. Cic. de Senect. 47. Donum agreffe. Sil. lib. 13. Immanitas agreftis. Cic. 1. de Divin. 60. Mufa agreftis, Ruficum carmen, ut ait Servius. Virg. 6. Ecl. 8. Negligentia agreftis & inhumana. Cic. 1. Off. 130. Adhibenda præterea munditia est, non odiosa neque exquisita nimis, tantum quæ fugiat agreftem & inhumanam negligentiam. Pectus agreffe. Dirum. Ovid. 15. Epift. 207. Quiddam agreffe. Cic. 3. de Orat. 225. Nam a principio clamare, agreffe quiddam est. Servos agreftes & barbaros. Cic. pro Milon. 26. Vita fera agreftisque. Cic. 1. de Orat. 33. Quæ vis alia potuit aut difperfos homines unum in locum congregare, aut a fera agreftique vita ad hunc humanum cultum civilemque deducere? Vox rufica & agreftis. Cic. de Orat. 39. Compar. Cic. 5. Tusc. 27. Quæ barbaria India vastior & agreftior. adde in Orat. 3.
- AGRESTIS**, Subft. pro Homine rufico. Virg. 9. Æneid. 11. Lydorumque manum, collectos armat agreftes. Duri agreftes. Virg. 1. Georg. 63. Tardi agreftes. Ovid. 9. Met. 346. Agreftium conventus. Cic. pro Muren. 61. Et quoniam non est nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut in aliquo conventu agreftium, audacius paulo de studiis humanitatis difputabo.
- AGRESTIUS**, Adv. Spartian. Hadr. cap. 3. Orationem in Senatu agreftis pronuncians rufus est.
- AGRESTINUS**, a, um. In agro nafcens; ut, Agreftina lilia. Commodian. Infruct. 67. v. 7.
- AGRESTITAS**, five **AGRESTITUDO**, Pontanus Dial. p. 40. H. St. **AGRICOLA**, e. C. [γεωργός, γηραιός, γεωργίος] quali Agrum colens: dicitur Qui quamlibet agriculturam exercet: & est nomen generale. Nam inter agricolas alii funt aratores, alii vinitores, nonnulli arboratores, multi etiam paffores: quales erant fere apud antiquiffimos, sed multum rufici et agreftes dicuntur agricola, sed multum etiam oppidani. Quod genus vitæ olim fuit in maximo pretio æque honore, præferentem apud Romanos. Cato de R. R. cap. 1. Bonus agricola, bonusque colonus. Ita lautabant antiqui virum bonum: ampliffimeque laudari exiftimabatur, qui ita laudabatur. Virg. 2. Georg. 408.
O fortunatos nimium, fua fi bona norint, Agricolas! Cic. 1. Tusc. 14. Arbores feret diligens agricola. Agricola affiduus. Cic. pro Rofc. Amer. 94. Avarus. Virg. 1. Georg. 47.
- Beati. Hor. 2. Epift. 1. 139. Crudus. Martial. lib. 12. 77.
Ebrius & crudus nil habet agricola. Ut optimus paterfamilias, & diligentiſſimus. Cic. pro Deiot. 27. Ut optimus paterfamilias, & diligentiſſimus agricola & pecuarius haberetur. Fortes. Hor. 2. Epift. 1. 139. Indocius cœli. V. **INDOCILIS**. Indomiti. Virg. 7. Æn. 521. Miferi. Virg. 12. Æn. 292. Negotioſus. Columel. lib. 9. cap. 2. ad fin. Studioſis quoque literarum gratiora funt ita in otio legentibus, quam negotioſis agricolis. Parcus. Stat. 5. Sylv. 1. Pauper. Propert. lib. 2. 19. 8. Periffiffimi. Columel. 11. cap. 1. Severi. Lucret. lib. 5. 1356. Turpis. Ovid. 1. de Arte Am. Validus. Columel. lib. 11. cap. 1. Agricola & ruficus. Cic. pro Rofc. Amer. Agricolium, pro Agricolam. Lucret. lib. 4. 590.
Et genus agricolium late ferticere, cum Pan &c. Agricola Deus, Vertumnus fcil. apud Tibull. 1. 1. 14. Ubi vide Broekhuif. & ad 1. 5. 27. item 2. 1. 36.
- AGRICOLATOR**, arti. dep. Agrum colere. Salvian. 2. contra Avarit. p. 73. Qui agricolantur, id libi fructuoſum eſſe exiftimant. Capitolina in Albino cap. 11. Agricolandi peritiffimus.
- AGRICOLATIO**, ônis. f. [γεωργία] Agrorum cultus. Columel. in præf. lib. 1. cap. 1. Agricolationis neque doctores, neque difcipulos cognovi. Idem lib. 1. cap. 9. & lib. 11. cap. 9. Agricolatio alcubi, fed videtur ex errore, ut apud Eraſm. in Proverb. Aratro jacularis, eſt, Agricolationis arma.
- AGRICOLATOR**, ôris. m. pro Agricola. Plin. lib. 1. pr. ubi fummatim inefſe dicitur lib. 18. Natura frugum & cerealium, ac ſtudia agricolatoris.
- AGRICOLATIM**, Adv. Ciceroni tributur a Barthio ad Stat. 6. Theb. 261. p. 443.
- AGRICOLARIS**, e. Ad agricolas pertinens. Pallad. de Inſtitionibus pr. Bis ſeptem parvos, opus agricolare, libellos.
- AGRICULTOR**, [γεωργός] Qui colit agros. Liv. 26. 35. Servos agricoltores Rempublicam abduxiffet. Fortaſſis legi debet ſeparatim, Agricoltores. Immo, inquit H. St. quem dicarur itidem Agricolatura conjunctim veriſimile eſt & Agricolitor ita dictum.
- AGRICULTURA**, e. f. [γεωργία, γεωργονία, γηραιονία] Cultus agrorum. Cic. 1. Off. 42. Nihil eſt agricultura melius, nihil uberius, nihil dulcius, nihil homine libero dignius. Plin. lib. 18. cap. 6. Sed vere duæ vocæ funt Agri cultura: unde etiam tranſponi poſſunt, & numero mutari. Cic. de Senect. 56. Hominum generi univerſo cultura agrorum eſt ſalutaris. Frequenti autem uſu factum eſt, ut ſæpius conjungerentur, & tanquam una vox Agricultura efferretur. Indifcreta agricultura. V. **INDISCRETUS**.
- AGRIPEſTA**, c. Cic. 15. Att. 29. Servulus autem dicere eum & agripetas ejectionis a Buthrotis. Idem 1. de Nat. Deor. 26. Ibi enim adoleſcens habitabat cum patre & fratribus, quod in eam pater ejus Neocles agripeta venerat. Videtur hoc nomen Agri pitoretore ſignificare, nimirum eum qui lege agraria petit agrum ſibi dari.
- AGERATON**, Herba eſt fernacea, duorum palmorum altitudine, origano ſimilis, flore bullis aureis. Hujus uſæ nidor urinum ciet, vulvamque purgat, tanto magis inſidentibus. Cauſa nominis non hæc, fed quoniam diutiſſime non marceſcit. Plin. lib. 27. cap. 4. Ruell. lib. 3. cap. 102.
- AGERATUS**, [ἀγροῦτος] Lapis eſt, quo coriarii olim utebantur in poliendis coriis: cujus loci hodie utuntur maſſa vitri. Meminat hujus lapidis Galen. lib. 9. Simpl.
- AGERŒCHUS**, Filius fuit Nelei ex Chloride uxore, ut eſt apud Hom. ſæ. Iliad.
- AGERŒNA**, [Ἀγροῦνα] Induſtriæ dea, ab Agendo [ut opinor] dicta. Hermolaus in Plin. lib. 15. cap. 29. Murce, dea ſocordia eſt: ut Streſna, Agerona, Stimula, induſtria. Pomponius & Auguſtinus auctores. V. **AGENORIA**.
- AGESANDER**, Statuarius inſignis apud Plin. lib. 36. cap. 5.
- AGESARCHUS**, i. m. Pater Epimenidis ſecundum quosdam, Laertio teſte, Ἀγροῦτος Suidas nominat. Sed recta opinor ſcriptio, quæ eſt apud Laertium, Ἀγροῦτος, ut ſit ab eodem composito vox, a quo Ἀγροῦτος. [Perperam in ed. Meib. Ageſarchus.]
- AGESIAS**, perperam, pro **HAGESIAS**, q. V.
- AGESIDAMUS**, Locrænis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum occidit, Olymp. Od. 10.
- AGESILÆUS**, [Ἀγροῦτος] Plutonis cognomen apud Æſchylum, ut teſtatur Athenæus in Dipnophiliſtis, & apud Lactant. 1. Divin. Inſtit. 11.
- AGESILAUS**, Lacedæmoniorum dux clariffimus, Archidami fuit filius, poſtquam Agis rex fratris ejus diem obit, adhuc juvenis ab Lacedæmoniis rex creatus, brevi itatura corporis, altero pede claudus, virtute præ cæteris præditus. Tiſſaphernem, qui principatum tenebat inter Perſas, in Alia vicit: Athenienſes quoque, & Bœotios, apud Coroneam Bœotia urbem gravi proelio fregit, & Epaminonda Victoris impetum reſpexit, ne Spartam expugnaret. Novillium Thaco, qui a Perſis deſecerat, in Ægyptum ſubſidio profectus, cum ab hoc ad Nectanebum tranſiſſet, ac jam in patriam reverti vellet, in itinere, major octogenario, morbo deſecit. Ejus Vitam deſcriptam a Xenophonte, Nepote, Plutarcho habemus.
- Ageſilai in ſummo imperio nemo unquam verbum ullum aſperius audivit. Tanta fuit tanti regis modieſtia. Cic. 1. Q. frat. 2.
- AGESINATES**, Aquitania populi Pictionibus juncti. Plin. lib. 4. cap. 19.
- AGESIPOLIS**, Lacedæmoniorum dux, qui Argivos magnis affectis cladiſus, ut ſcribit Xenophon lib. 4. Rerum Græcarum. Ejus meminit Liv. 4. Decad. lib. 4.
- AGESIS**, [ἄγεθις] Adv. excitandi, compositum ex particula **SIS**, quæ verbis imperativi modi apud veteres addebatur. Lucret. lib. 1. 266.

Nunc agelis, quoniam docui nil posse creati De nihilo. Cic. in Partit. 44. Agelis ergo, quoniam in confirmationem & reprehentionem diversas orationis fidem, & dictum de altero est, expono nunc de reprehendendo.

A G G

AGGARRIO, ire. Mart. Capell. l. p. 1. Nugulas ineptas aggarrire. AGGEMO, [ἀγγέω] ere. ex Ad & Gemo compositum. Ovid. i. Trist. l. 113. Aggemit & nostris ipsa carina malis. V. ADGEMO.

AGGER, Unum e Nili fluvij nominibus postquam ex lacu Heptagono profuxit, Author. Vitruv. apud Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 9. [In cod. Iunt. & aliis, quos inspicere mihi licuit, Eptabolus lacus, & fluminis nomen Nigir exprimitur, itaque necesse est Hermolus, ut ipsemet suspicatur, mendoso codice usus sit. locus est l. 8. c. 2.

AGGER, cris. m. [ἀγγερα] Virg. 9. Æn. 567. — & fossas aggere complent. Ubi Servius: Agger est cujuslibet rei conservatio, unde fossæ aut valles repleri possunt. Agger arenæ. Virg. l. Æn. 112.

Illiditque vadis, atque aggerem cingit arenæ. Agger, est Moles terræ circa fluviorum ripas, ipsi opposita fluminibus, ne inundatione vastent agros. Virg. 2. Æn. 496.

Non sic aggeribus ruptis cum ipumens armis Exiit: oppositibus evicit gurgite moles. Hujusmodi Aggeres, Cicero per periphrasin vocat Moles oppositas fluctibus, 2. Off. 14.

Agger, Vallum. Virg. 7. Æn. 159. — primasque in littore fedes, Castrorum in morem, in pinnate aggere cingit. Servius Fofam, cum vallum intelligi vellet ad labrum fossæ interioris. Agger camporum medius. Stat. 2. Theb.

Agger murorum, Virg. 10. Æn. 382. — Quin intra portas, atque ipsis prælia miscent Aggeribus murorum, & inundant sanguine fossæ. Ubi Servius: Agger proprie dicitur terra illa que vallo facto propius ponitur, sed abusive & muros & munimenta omnia aggerem dicimus, sicut modo Aggeribus murorum, pro munimentis. Cic. 15. Fam. 4. Vallo & fossa circumdedit: sed castellis, castrisque maximis sepi: aggere, vineis, turribus oppugnavi. Hic Agger jactus intelligitur. V. Lipf. Poliorcet. l. 2. Dial. 3. Aggerem jacere. V. JACIO.

Agger via. Virg. 5. Æn. 273. — Qualis fæpe viae depressus in aggeres serpens. Ubi Servius: Agger est mediæ viæ eminentia cossgerata lapidibus strata. Agger, pro Via. Sidorius, Carm. 24.

Antiquus tibi nec teratur agger: Cujus per spatium fatis vetuitum Nomen Cæsareum viget columnis. Idem l. 1. Ep. 5. Vel certe pervi pontes, quos antiquitas a fundamentis adusque aggerem calcabili fuisse crutatum crypticis arcibus invenit. i. e. Adusque viam & fæpe hic in prola etiam loquitur. Hoc autem ideo, quia viæ publicæ, ut quæ militari laborant erant munite, exaggerabantur, ut imber deflueret, minusque lutulentæ redderentur. Turneb. Adv. 11. 6. [Idem 28. 5. ex Vet. Onomat. Agger, Strata, Via publica. Sic enim distinguendum.

Agger adversus. Virg. 12. Æn. 446. — Vidit ad adverso venientes aggere Turnus. Servius: Aggere, i. e. Eminentia.

Alpini aggeres, i. e. Alpes. Virg. 6. Æn. 831. Aggeribus focer Alpibus, atque arce Monœci Descendens. Ubi Servius: i. e. A munimentis Alpium. Hæ enim, Italiae murorum exhibent vicem. [Conf. Herodian. 2. 11. 16.

Apricus agger. Hor. 1. Serm. 8. 15. — Cœctus. Propert. lib. 3. 11. 22. — Perfantum statuit Babylona Semiramis urbem, Ut solidum cœcto tolleret aggere opus.

Facti a milite aggeres. Ovid. 15. Met. 82. Gramineus. Virg. 7. Æn. 106. Herbofus. Ovid. 14. Met. 445. Incurvus. Ovid. 15. Met. 690.

Milvius agger. Stat. 2. Sylv. 1. Ubi pontem Milvium intelligit, ut opinor, Nivei aggeres. i. e. Nivis cumuli. Virg. 3. Georg. 354. Solidus. Stat. 4. Sylv. 4.

Subitus, i. e. Subito factus. Lucan. lib. 1. 512. Terreus. Varro 1. de R. R. cap. 14. — Terreno ex aggere builtum. Virg. 11. Æn. 850.

Thessalici. Sen. Oeth. 2. — Quo vastus Briareus, quo tumidus Gyges Supra Thessalicis confisit aggeres, Ut cœlo infareret vipereas manus, Hoc vultu riguit. h. e. Tres Thessaliæ montes a gigantibus accumulatos, ut in cœlum conficerent.

Tumuli compositus agger. Virg. 7. Æn. 6. — At pius exequijs Hæneas rite solutus, Aggere composito tumuli. Dictum est Græcorum consuetudine, qui νεκρῶν ἄριστάς dicunt. Exaggerare autem terram solebant, quoque altius educeretur, eo honorificum magis erat: atque a tumore illo molæque terræ Latini nomen tumulis partum est. Turneb. 4. 14.

Valtus. Sen. Theb. 1. Agger, metaphoricus. Cic. 10. Philipp. Effet vel receptaculum pulso Antonio, vel agger oppugnandæ Italiae, Græcia. V. Lipf. l. c. Construere aggerem. Lucan. lib. 2. 300.

Moliri aggere tecta, i. e. Domos terra construere. Virg. 7. Æn. 127. Sternere aggeres. Sen. Herc. 12.

AGGERBUS, ant. Catalect. Poet. Dum transeat axem aggeri velox tumuli. AGGERO, [ἀγγίζω] are. Accumulare. Columel. Omnes arbores frutiferae circumfossæ aggerari debent. Figure dictum, pro eo quod est. Terra circum arbores aggerari debet. Quod & Accumulare dicitur, vulgo Rebanasser. Idem de arboribus cap. 28. Stercoratam terram circa aggerato. Ab hoc fit, Exaggerare.

Aggerare, per metaphoram pro Augere & aggravare. Virg. 11. Æn. 197. — & his onerat dictis, atque aggerat iras.

Aggerate, pro Aggerando implere. Curt. 4. 2. 16. Exhaustiendæ esse regiones, ut illud spatium aggerare. i. e. Molibus jungeretur contentis, & aggere continuaretur.

AGGERATUS, a, um. ut, Trames inter paludes aggeratus. Tacit. 1. Ann. 63. 5. Aggerata interire vastitate. Arnob. lib. 1. p. 4.

AGGERATIM, Adv. April. 4. Met. p. 146. Fletur ac potatur incondite, pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingestis.

AGGERATIO, onis. f. Vitruv. 10. 22. Naves super aggerationem, que fuerat sub aqua, sederunt. Justin. 2. 1. 20. Ægyptus aggerationibus regum, five Nili trahentis limum recentissimam. Ita Gronov. ad Sen. Oeth. v. 1260. ex MSS. libris emendat, ubi alii legunt, Exaggerationibus: quidam diste, Ex aggerationibus.

AGGERO, vel potius ADGERO, fli, flum, [ἀγγερα] ere. ex Ad, & Gero; idem quod Aggerare five Congerere. Virg. 3. Æn. 63. — & ingens Aggeritur tumulo tellus.

Aggerere bona ad aliquem. Plaut. Trucul. l. 1. 2. 16. Cum corem aggerimus bona: alioqui etiam ultro ipsi aggerunt ad nos.

Aggerere, pro Ge ere, vel potius Fere, portare. Plaut. Caf. l. 1. 36. Ita te aggeranda curvum aqua faciam prope. Idem Rud. 2. 5. 27. Siquidem mihi ultro his aggerunda etiam est aqua. In utroque respexit ad mutam aquæ afferendæ copiam, & quasi cumulum. [Ridicule. Dic potius, ad molestiam adferre. Ceterum Differentia utriusque verbi Aggerere & Aggerere vel potius Adgerere, manifesta est. Illud ab Agger, cris. derivatum non nisi de ingenti fere, vel terræ proprie conpensione dicitur. hoc a Gero deductum vel de minima quoque adjectione dici potest. Phœd. 4. 19. 23. Qui dum quadrantes aggerat patrimonio. Singulos certe quadrantes intelligit corradentem, avarum. Male igitur, & infeste quidam ibi Aggeres legunt. Tacit. 2. An. 57. Amici, accendendis offensionibus callidi, intendere vera, adgerere fæssa, &c. i. e. adicere.

AGGERSTUM, i. n. Ammian. 9. 18. Ex aggestis erectis intrinsecus. Et 20. 11. Prunæ unius aggesti.

AGGESTIM, Adv. Vulg. 2. Maccab. 13. 5. Aggestim undique habens cineres.

AGGESTUS, ūs. m. [ἀγγεστος] Tacit. 3. Hist. 60. Et locus ipse castrorum placebat: late prospectans, tuto copiarum aggestu, florentissimis pone tergum municipiis. Adnotavit H. St. In Theat. Parisi. additur & ex Fabii Decl. exemplum. Sed in edit. 1536. nil comparat.

AGGESTIO, onis. f. Idem. Pallad. 12. 15. fin. Aggestione rectæ trabes. AGGLOMERO, [ἀγγελομερο] are. ex Ad, & Glomero; Implicare & conjungere dictum a Glomere. Virg. 2. Æn. 341. — Et lateri agglomerant nostro. Sic Nonius interpretatur, sed melius sic dicemus, Agglomerant, pro Agglomerantur: i. e. Adjunguntur, quasi globum futuri, de bello enim loquitur: in quo globus dicitur agmen confertissimum. Idem 12. Æn. — densi cuneis se quisque coactis Agglomerant. i. e. Denfantur, ut cuneatim dimicent. Sic Serv. Proprie tamen Agglomerare, significat idem quod Glomerare: ut, Agglomerare filum. i. e. Conglobare. Nam glomus proprie de filo dicitur. V. de GLOMERO.

AGGLUTINO, [ἀγγελομερο] are. proprie Glutine conjungere: ut, Agglutinare chartas. Cic. 16. Att. 6. extr. Itaque statim novum proœmium exaravi, & tibi misi, tu illud descababis, & hoc agglutinabis. Sed & preterminare (quod fit in metallis) nonnunquam accipitur. Plin. lib. 36. Fragmenta vitri teporata agglutinantur tantum. Idem lib. 33. cap. 5. Chrysoliam & aurifices sibi vendicant agglutinando aëro. Agglutinare ad aliquid. Plaut. Aul. 4. 10. 17. Ita mihi ad malum male res plurimæ se agglutinant, pro Aggerantur, accumulatur.

AGGLUTINATUS, 2, um. Vulg. Interp. Baruch. 3. 4. Agglutinata sunt nobis mala.

AGGRAVO, [ἀγγερα] are. ex Ad & Gravo, as; Valde, vel potius Natis, gravare, onerare, premere, Plin. l. 12. c. 17. Odor aggravans capita, sed citra dolorem.

Aggravare ictus. i. e. Gravioris facere. Plin. l. 28. c. 4. Quidam vero aggravant ictus, ante conatum simili modo salvia in manu ingesta.

Aggravare pondus. Plin. lib. 18. cap. 12.

Aggravare res. Liv. 4. 12. Unum adfuit bellum externum, quo si aggravatae res essent, vix opes deorum omnium restiti potuissent.

Reum. Quintil. lib. 5. cap. 7. Sparfa quoque plerunque colligimus argumenta, que per se nihil reum aggravare videantur.

AGGRAVATIO, onis. f. Salvian. de Gubern. 9. 176. Sicut sunt in aggravatione primi pauperes, ita in relevatione postremi.

AGGRAVESCO, [ἀγγερα] ere. ex Ad, & nomine Gravis factum verbum; Gravius fieri, aggravari, ingravescere. Ter. Hec. 3. 2. 2. Male me tu me Philumenæ magis morbus aggravavit. Ubi Donatus, Aggravavit, gravius fiat, proprie: quia morbi graves dicti sunt. Sic Aggravescens vulnus. Cic. 3. Tusc. 31.

AGGREDIOR, eris, essus sum, [ἀγγερα] edi. et Ad, & Gradior; Adire, accedere. Plaut. Curc. 2. 3. 59. Forte apicio militem: Aggredior hominem: saluto adveniens. Cic. 3. de Orat. 60. Non enim inde repellatur, quo aggredi cupiet. Ter. Hec. 5. 1. 5. Aggrediar, Bacchi salve. Ubi Donatus, Bene aggrediar, quasi rem arduam & incongruam feni, vel aggrediar, ut meretricem circum veniam Virg. Telibus aggredietur &c. [Hæc ille, more suo fortissimè magis, quam vere. Alias adire, vel adoriri dixit, ut Heaut. 4. 5. 9. Sane promiscue. Aggredi aliquem de re aliqua. Plaut. Merc. 2. 3. 5. Quin ego hunc aggredior de illa? Aggredi, est proprie, teste Donato, Ad dimicandum accedere.

Aggredi aliquem dictis. Virg. 4. Æn. 476. — Talibus aggredietur Venerem Saturnia dictis. Ubi Servius, Aggredietur, cum calliditate loquitur.

Aggredi, Adire quempiam dolose & infidiose: h. e. Decipiendi causa: quod etiam Adoriri dicitur. Plaut. Perf. 4. 3. 12. Hæc infidæ parate sunt: probe aggrediar virum. Ter. Phorm. 5. 7. 75. Itane agnis mecum? fati astute aggredimini.

Aggredi, [ἀγγερα] Incipere. Cic. 1. Off. 75. In omnibus autem negotiis, prius quam aggrediari, adhibenda est præparatio diligens. Plaut. Truc. 2. 5. 7. Nullam rem oportet dolose aggredi, nisi attente accuratèque exequare. Hic pro Sulcipere potest accipi. Et est vestite dictum Aggredi, pro Aggredi. Cic. 1. de Orat. 136. Cum aggredior accipiem causam. Aggredi ad aliquam rem, i. e. Aliquam rem tractandam suscipere. Cic. 2. de Legib. Priusquam aggrediamur ad leges singulas. Ad crimen. Cic. pro Cluent. 8. Aggrediar ad crimen cum illa deprecatione, judicis.

Vol. 1.

Ad injuriam faciendam. Cic. 1. Off. 34. Ad injuriam faciendam aggrediuntur, ut adipiscantur ea quae concupierunt.
 Aggredi dicere. Cic. 2. Off. De quibus dicere aggrediar, si pauca prius, &c. Neque enim artem grammaticam componere aggressi sumus, Quintil. 12.
 Aggredi ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. 139. Imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur Antonius: sed ita erat paratus, ut iudices illo dicente nonnunquam viderentur non satis parati ad cavendum fuisse.
 Aggredi, Invadere. Sallust. Ex lateribus ceteros aggreditur. Plaut. Amph. Martigenam ille aggressus belluam. Sic Aggredi urbem: quod est (si vernaculam linguam exprimere volumus) Dare assultum urbi.
 Aggredi aliquid, Suscipere aliquid negotium: & proprie de rebus arduis & difficilibus: ut, Aggredi bellum. Cic. 2. Att. Et tamen illud probem, magnum quid aggrediamur.
 Facinus. Hirt. de Bell. Hisp. 6.
 Opus magnum & difficile. Hirt. de Bell. Alex. 4.
 Honores. Virg. 4. Ecl. 48.

Aggredere o magnos (aderit jam tempus) honores. h. e. Incipe ad honores aspirare. Passive etiam Cic. apud Priscian. l. 8. p. 792. Hoc restiterat etiam, ut a te factis aggredere donis.

AGGRESSUS, a, um. Justin. 2. 8. 3. Inopinatus aggressus delevit. Virg. 2. Aen. 463. Turrim aggressi ferro circum. Idem 2. Aen. 163. Aggressi avellere Palladium. Passive Justin. 7. 6. 5. Facillime quibusque aggressus. Aggretus pro aggressus apud antiquos legitur; ut apud Ennium: Aggretus fari, Fest.

AGGRESSIO, onis. f. [ἀγρολη] Cic. in Orat. 50. Cumque animos prima aggressione occupaverit, infirmabit, excludetque contraria. Quasi Primo impetu. Metaphora ab oppidorum vel hostium aggressionem.

AGGRESSOR, oris. m. Ulp. l. 1. D. de fenusconf. Syllaniano, ad fin. Veluti siquis exclamavit, ut ad auxilium conveniretur: aut terruit aggressores, &c.

AGGRESSURA, ae. f. [ἰταρχέματος] Impetum praedonum significat. l. 5. C. de pignor. act. l. 4. D. fam. ercific. Pati aggressuram. Ulp. l. 3. D. de fenat. Syl. Si cum omnes domini aggressuram patenterunt, unus servus opem tulit: an sit excusandus, an vero (quia omnibus non tulit) plectendus?

AGGRESSUS, us. m. Firmic. lib. 2. cap. 10. Jupiter inconscitulum significat rerum aggressum, atque difficilem operum exitum. Ulp. in l. 17. §. si quis autem. D. ad Trebell.

AGGREGO, [συναγορεύω] are. ex Ad, & Grex gregis; interdum Congregare est, & quasi In gregem contrahere. Cic. in Catil. 30. Quod si ejecerit, secumque suos eduxerit, & eodem ceteros undique collectos naufragos aggregaverit.

Aggregare suam voluntatem ad dignitatem alterius. Cic. 1. Fam. 9. meamque voluntatem ad summi viri, de meque optime meriti dignitatem aggregassem.

Se ad amicitiam alterius. Caes. 6. Bell. Gall. 11. Qui se ad eorum amicitiam aggregaverant.

Aggregare filium eodem crimine ad patris interitum. Cic. in Vatin. 25. Huius etiam filium eodem iudicio & crimine ad patris interitum aggregare voluisti.

In numerum. Cic. pro Muren. 16. Quare ego te semper in nostrum numerum aggregare soleo.

AGGRESSIO, V. AGGREDIOR.

AGGRINAE, Populi Macedoniae vicini. Cic. in Pison.

A G I

AGIDUS, Urbis nomen Strab. lib. 14. Sed Nagidus legendum. V. Cafaub.

AGILLA, V. AGYLLA.

AGILIS, Adj. [ἀλαφρός, εύαγρός] ab Ago, agis; Qui sese facile agit. h. e. Qui levi & expedito est corpore. Plaut. Epid. 1. 1. 8. Corpulentior videre atque agilior. Hor. 1. Epist. 19. 89.

Oderunt hilarem tristes, tristitemque jocosi: Sedatum celeres, agilem gnavamque remissi.

Agilis classis. Liv. 10. Bell. Pun. Quae enim resistissent, agili & nautico instrumento aptae & armatae classis naves, tormenta machinasque portantes? Currus. Sen. Medea. 10. Video Trivia currus agiles. Currus. Stat. 4. Sylv. 3.

Dextra. Stat. 5. Sylv. 1.

Flamma. Sen. Hippol. 5.

Gressus. Sil. Ital. 3.

Fer gressus agiles mecum, & comitare vocantem.

Agilis industria hominis: qui opponitur Inligens & tarda opera. Columel. lib. 11. cap. 1. Ichthonachus, Malo, inquit, unius agilem industriam, quam decem hominum negligentem & tardam operam. Vetus exemplar habet, Agilem atque industriam, &c. ut sit adjectivum, industriam operam.

Pes. Sen. Hippol. 2.

Remus. Ovid. in Ep. Sapphus, 65.

Studium. Stat. 6. Theb.

Victoria. Nonius, Agilem, celerem, ab agendo. Silenn. Hist. lib. 4. Agilem dari, facilemque victoriam.

Vir. Ovid. 2. East. 516.

AGILITAS, [ἐλαφρότης, εύαγρία] denom. Levitas & velocitas corporis. Cic. 1. Att. 17. Nam si ita esse staturis, & irritabiles animos esse optimorum saepe hominum, & eosdem placeabiles: & esse hanc agilitatem, ut ita dicam, mollitiemque naturae, &c. Hic est, a corpore ad animum translatio. Plin. lib. 35. cap. 11. Lecythion agilitatis exercitator. Agilitas navium. i. e. Celeritas. Liv. 26. 51.

AGILITER, Agilius, Agillime. Adv. [εύκινότης] i. e. Cum agilitate. Columel. lib. 2. cap. 2. Detque requiem in summa, ut spe cessandi, totum spatium bos agilius enitatur.

AGILIS, Proprium viri, quem poetae cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuisse commemorant. Calepin.

AGINATA, ae. est Qua inferitur fcapus trutinæ. i. e. In quo foramine trutinæ agnata & se vertit. Unde Aginatore dicuntur, qui parvo lucro moventur. Festus.

AGINO, are. i. e. Villa negotiari, parvo lucro moveri; aginae instar, quae levi pondere huc & illuc impellitur. Gloss. Lat. Gr. Aginat, διασπασταί, σφίβας, μηχανάται, V. Petron. cap. 61.

Aginari huc trahere & legere licet ex Isidori Glossis pro Acinari; ubi Caubaubonus fecit Apinari, V. infra APINAE.

AGINUM, i. n. Urbs Aquitaniae praeflura ad Garumnam fl. Plin. 4. 19.

Aufon. Epist. 24. 79. Patria est Jof. Scaligeri, de qua ipse Lect. Aufon. 2. 10. vocaturque Polemaeo & Antonino Aginum: aliis Agennum: hodie Agen.

AGIPEDES, referente Festo Pompeio in dictione Pedarius, a Lucilio dicti sunt Senatores, qui in fenatu quidem sedebant, verum sententiam non dicebant, sed taciti in aliorum sententias pedibus discedebant: ideo Agipedes, quod pedum discessionem dicerent sententiam. V. PEDARIUS.

AGIS, [ἄγος] Eurythene filius, teste Strab. lib. 8. Rex Lacedaemoneorum, cum Atheniensibus cruentissima bella gessit: tandem a suis civibus occisus est in carcere, eo quod Lycurgi leges reducere, & bona publicare vellet. Author Plutarch. Meminit & Cic. 2. Off. 80. Quam aurem habet aequitate, ut agrum multis annis aut etiam seculis ante possessum qui nullum habuit, habeat: qui autem habuit, amittat? Ac propter hos injurie genus Lacedaemonei Lylandrum Ephorum expulerunt, Agin regem, quod nunquam antea apud eos acciderat, necaverunt.

Alius eodem nomine Lacedaemoneorum rex fuit, Archimadi filius, qui in bello contra Macedonas strenue pugnavit occubuit. De quo Diodorus & Justinus, itemque Curtius, 4. 1. 39. Plures Agides Spartanorum reges, numerant alii, eo quod commune hoc succedentium in regia dignitate nomen esset. V. Pausan. lib. 3.

Alius Agis, Poeta Argeivus & Alexandri adulator. V. Curt. 8. 5. 8.

Alius Lycius Agis, Virg. 10. Aen. 751.

AGITATIO, AGITATOR, V. AGO.

AGITE, AGITEDUM. V. AGE.

AGITO, V. AGO.

A G L

AGLA, [Ἄγλα] Hispania oppidum, in tractu Bético. Plin. lib. 3. cap. 1.

AGLAIAM, [Ἀγλαία] Quae & Pasithea a quibusdam appellatur; Una est Charitum, seu Gratiarum, filiarum Jovis & Eurynomes, ut est author Hesiod. in Theogon. Aut (ut alii malunt) Liberi patris & Veneris. Vide plura in dictione CHARITES.

AGLAIS, idis. Megacelis filia, tubicino vitam fovisse fertur. Galericulo, five adpositicia coma utebatur. Cenam sic fere apparabat, ut carniam minas absumeret duodecim, panum choenices quatuor, vini hauriret choa, i. e. (ut interpretatur Theodoros) Sextarium. [Est vero huius sextuplum] tanta vini mulierculae voracitas atque bibacitas. Ex Caesio Antiq. Lect. lib. 8. cap. 14. Aelian. V. H. 1. 26. Athen. l. 10.

AGLANTICE, es. Hegemonis Theffalis filia, quae cum in Ossa monte coitus Luna observaret, in iudicio convicta a mulieribus exilimantibus ab ea Lunam coelo deduci, gravissimis affecta supplicis, traditur ex Ossa praecipis data. ob quam calamitatem proverbio originem dedit, τὴν σελήνην κτασσομένη. Ovid. in Ibin 285.

Urque dedit salus e summo Theffalis Ossa. sic enim legendum est tibi, non Theffalis, ex Plutarcho & Tarrheo, Apollonii interprete.

AGLAÏPE, es. Una e tribus Sirenibus. Author Lycophronis interpres apud Hermol. in Plin. lib. 3. cap. 1. Interpretamur Latine, Aspectu splendidam.

AGLAOPHEMUS, i. m. [Ἀγλαόφημος] Praeceptor Pythagorae. Aug. Steuch. 2. de Perenni Philof. 9. e Proclo, Mut. Panf. cap. 66. de Ofc.

AGLAOPHON, [Ἀγλαοφών] Picior nobilissimus. Plin. lib. 35. cap. 9. & Cic. 3. de Orat. 26. Floruit nonagesima Olympiade.

AGLAOPHŌTIS, [ἀγλαοφώτης] Herba est jucundissimi coloris, qua magi utuntur ad evocandos daemones. Nascitur in marmoribus Arabiae: unde & Marmariticum quidam appellant. Plin. lib. 24. cap. 17.

AGLASPIS, Nomen legionis erat. Liv. 44. 41. Intervallum quod inter cetratos & phalanges erat, implevit legio, atque aciem hostium interrupit. Atergo cetratis erat, frontem adversus clypeatos habebat: aglaspides appellabantur. Apparet nomen esse a Splendore fcutorum. [Non legionis tamen Ro. fed hostium, Macedonum scil. phalangis. Ibid. Leucaspidis phalangis mentio subjicitur, Argyraspis nota ex Curtio.]

AGLAUROS, [ἄγλαυρος] Filia Cerpis regis Athenarum antiquissimi a Mercurio in faxum mutata, de quo Ovid. 2. Met. 739.

Aglauros levarum, medium possederat Herfe. Aglauro, Herfe, Pandroloque foribus, Mineram ceu depositum tradidisse Erichthonium aiunt, cistae inclusum, addito interdico, ne depositum perquirendi curiose essent: Pandrosomque in officio fuisse: reliquias duas, quoniam cistam resignaverant, visio Erichthonio furere coepisse, & ex arce, qua maxime locus praecipis erat, se deiecit. Author Pausan. in Attic. Qui & ibidem tradit Actaem primum in Attica regnasse. Quo vita functo, Cerpors ducta uxore illius filia, regnum suscepit: ex qua Herfen, Aglauro, Pandrosom, & Erychthonem liberos sustulit.

AGLAUS Plophidius, oraculo Delphici Apollinis iudicatus felicior Cyge rege tunc amplissimo. Senior hic in angulitissimo Arcadiae angulo parvum quidem, sed annuo victui large sufficiens praedium colebat, nunquam ex eogressus: atque (ut e vitae genere manifestum est) minima cupidine, minimum in vita mali expertus. Plin. lib. 7. cap. 46. Meminit & Cal. lib. 11. Antiq. Lect. cap. 65. Valer. quoque lib. 7. cap. 1. ad finem. Aglaus Arcas nominatur Juven. Scholiasta ad 14. Sat. 120.

A G M

AGMEN, ynīs. n. [ἄγμεν, πάγμεν] Pone in Ago. H. St. [Dicitur enim quasi Agimen ab Agendo. Annotat & quaedam h. l. ex Appiani Syriacis p. 76. ed. Paris. de Agemate Macedonum. Sed quae alterius loci. Vide A G E M A. nisi forte ex Graeco vocabulo Latium deducum putavit. Serv. Agmen proprie est Exercitus ambulans. Quicquid fuerit aliud, abusive dicitur. Virg. 8. Aen. 595.]

— it clamor, & agmine factio
 Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. Cic. 2. Tusc. Cum autem magno agmen ducere, laborabat Marius.

Agmen, Impetus, cursus. Liv. 1. Juvenes per mediam concionem agmine ingressi.

Equorum quatuor junctorum agmen unum fit. ex Gellio V. in QUADRIGAE. H. St.

Agmen, multitudo. Liv. 2. Nuntiatumque Coriolano, adesse ingenū mulierum agmen. Virg. 2. Aen. 68.

— Atque oculis Phrygia agmina circumspexit.
 Ipse actus etiam fere ductus exercitus frequentius Agmen vocatur. Suet. Caes. cap. 57. In agmine nonnunquam equo, saepius pedibus antebat. Sallust. Jugurth. cap. 45. Ne miles gregarius in castris, neve in agmine, servum aut jumentum haberet. Et ita quoque Tacitus Agric. 20. 2. Gall.

Gall. *l. Marebe*. Quemadmodum autem Agmen & motum ferri incessum ipsum exercitus aliquando denotat; ita similiter ad alia quoque haec vox transferitur; ut ad decursum nemumque fluminis. Virg. 2. *Aen.* 783. — leni sonat agmine Tybris. Leni impetu, interpretatur Servius, vel fluore. Item ad Serpentum motum sine volumina; Idem de jam desiccatis hujusmodi betula 3. Georg. 423.
 Cum medii nexu extremeque agmina cauda Solvuntur, tardosque trahit finis ultimus orbis.
 Idem 2. *Aen.* 212.
 — illi agmine certo Laocoonta petunt.
 Aligerum agmen. Virg. 12. *Aen.* 249.
 Armata agmina. Claud. 2. in Ruit. 76. Tacit. 3. Hist. 70.
 Attonitum. Stat. 5. Theb.
 Atrum. Virg. 12. *Aen.* 449. h. e. Pulveris nube coopertum. Servius.
 Catum. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 322.
 Reginum casto cinxerunt agmine matres Elysiæ.
 Celere agmen remorum. Virg. 5. *Aen.* 211.
 At lætus Mnethus, successeque acrior ipso Agmine remorum celeri, ventisque vocatis Prona petit maria.
 Citum. Tacit. lib. 1. 63.
 Clypeata. Virg. 7. *Aen.* 793.
 Condensa. Sil. lib. 2.
 Confertum. Virg. 3. Georg. 369.
 Densum agmen agere. Virg. 5. *Aen.* 834.
 Equestre. Ovid. 9. Epist. 100.
 Exanimata. Virg. 5. *Aen.* 805.
 Ferrata. Hor. 4. Carm. 13. 29.
 Fœminea. Virg. 11. *Aen.* 663.
 Fortissima. Lucan. lib. 7. 221.
 At medii robur belli fortissima densant Agmina.
 Fremientia. Val. 6. Argon. 183.
 Grande. Lucret. lib. 1. 435.
 Graniferum agmen spargere. h. e. Multitudinem fornicarum grana ferentium. Ovid. 7. Met. 638.
 Horrentia agmina. Hor. 2. Serm. 1. 13.
 Hostile. Ovid. 8. Met. 39.
 Immensum agmen aqum. Virg. 1. Georg. 322.
 Incompositum. V. INCOMPOSITUS.
 Infernum. Sen. Med. 12.
 Infestum. Sen. Herc. fur. 13.
 Longum. Virg. 5. *Aen.* 90.
 Molle. Tacit. 3. Hist. 40.
 Nigrum. Virg. 4. *Aen.* 404.
 Numerosum. V. Agmen carpi.
 Palantia. Sil. lib. 15.
 Parvum. Lucret. lib. 1. 435.
 Perpetuum. Cic. in Pison. 51. At meus quidem agmen perpetuum totius Italiae viderem.
 Pilata. Virg. 12. *Aen.* 121.
 Proccedit legio Aufonidum, pilataque plenis Agmina se fundunt portis. Ubi Pilata, retulit ad Romanos, qui pilis uti solebant in bello.
 Puerile. Virg. 5. *Aen.* 549.
 Pulverulenta. Virg. 4. *Aen.* 154.
 Quadratum. Cic. 2. Philipp. 108. Agmine quadrato cum gladiis fequantur scutati milites.
 Rapidum. Lucan. lib. 2. 491. — nec plura loquutus Devolvit rapidum nequicquam manibus agmen.
 Rauca. Stat. 5. Theb.
 Servilia. Lucan. lib. 2. 94.
 Ut primum fortuna redit, servilia solvit Agmina. h. e. Servis ad libertatem vocatis confecit exercitum.
 Tardum. Virg. 9. *Aen.* 47. i. e. Pedium, qui equitum comparatione tardi sunt. Servius.
 Terrestre. h. e. Turmæ militum per terram incedentium. Lucan. lib. 5. 708.
 Terrificum. Claud. Gigant. 75.
 Torvum. Stat. 8. Theb.
 Trepidum. Lucan. lib. 2. 392.
 Agere agmen equitum. Virg. 7. *Aen.* 804.
 Carpitur agmen. Plin. 3. Epist. ad Minutianum, numerosum agmen reorum, ita demum videbamus posse superari, si per singulos carperetur. Nam Carpi agmen dicitur, quum militum aliquis interceptur.
 Cingi agminibus. Ovid. 1. Trist. 4. 30.
 At simul intonuit, fugiunt, nec noscitur ulli, Agminibus comitum qui modo cinctus erat.
 Cogere agmen. Ovid. 2. Met. 114.
 — quorum agmina cogit Lucifer. Cicero Metaphoricus usus est, 15. Att. 13. Assentior tibi, ut nec duces fingo, nec agmen cogamus, faveamus tamen. Is cogit agmen, qui equum colligit exercitum, hoc videlicet curans, ne quis forte aberrans, aut reliquos sequi non valens, ab hostibus interceptur.
 Concitare. Ovid. 14. Met. 239.
 Conjurata agmina. Ovid. 5. Met. 151.
 Denfate agmina. Sil. lib. 8.
 Deturbare gladio. Sil. lib. 7.
 Devallata ferro agmina. Ovid. 13. Met. 255.
 Ducent agmina. Virg. 1. *Aen.* 490.
 Metere agmen. Sil. lib. 13.
 Partitum agmen. Virg. 5. *Aen.* 562.
 Prorumpunt agmina. Lucan. lib. 1. 493.
 Spargere agmen in arvis. Ovid. 7. Met. 638. de fornicis.
 Stipatum agmen. Gell. lib. 1.
 Tripartitum. Tacit. lib. 3. 74.
 AGMINĀLIS, Adj. [παραγωγος] Unde, Agminales equi, qui agmen exercitus sequuntur ad convehenda impedimenta. Bud. in Annot. post.
 AGMINĀTIUM, Adv. Solinus cap. 38. de elephantis Mauritanis; Oberant agminatim. Apul. 4. Milt. p. 146. Poculis agminatim ingestis.

AGNA, Æ. V. AGNUS.
 AGNASCOR, [παρονομαζω] alic. ex Ad, & Nascor: sed ð euphonice causa mutatum est in G. Cic. 1. de Orat. 241. Nunquid eo testamento, quod paterfamilias ante fecit, quam ei filius natus est, hæreditatem petit? nemo, quia constat agnascendo rumpi testamentum: ergo in hoc genere juris judicia nulla sunt. Ex verbis Ciceronis satis apparet, agnificos proprie dici, qui nascuntur alicui postquam testamentum fecerit. Paulus in l. qui in adoptionem. D. de adoptio. Qui in adoptionem datur, iis quibus agnascitur, & cognatus fit.
 AGNATUS, Partic. [παρονομαζω, παραγοντας] Agnatus dicitur quicquid ultra nature debitum natum est. Unde & agnascencia & agnata membra appellantur, que abundant. Plin. lib. 11. cap. 52. Membra animalibus agnata, inutilia sunt, sicut testis homini semper digitus.
 AGNATI, Subst. [ἀγναί, ἐκ πρὸς ἀδελφῶν οὐκ αἰμα] dicuntur qui per virilis sexus personas cognatione conjuncti sunt: quasi a patre cognati veluti frater eodem patre natus, filius fratris, nepos ex eo: item patruus, & patruus filius, nepos ex eo. Hactenus Caius in l. Sunt autem D. De legitim. tutor. Inter Agnatos & Cognatos hoc interest: quod in agnatis continentur cognati: in cognatis non utique agnati. Ut puta, frater patris, id est patruus, est agnatus, & cognatus. Matris vero frater, id est avunculus, cognatus est, sed non agnatus. Gentilium vero & agnationem & cognationem complectitur. Paulus in l. Jurisconsultus, de Gradibus & affinis. Inter agnatos & cognatos hoc interest, quod inter genus & speciem. Nam qui est agnatus, & cognatus est: non utique autem qui cognatus est, & agnatus est. Alterum enim civile, alterum naturale nomen est.
 Agnati, de diis. Cic. de Univerf. 35. Ex iis Saturnum & Opem, deinceps Jovem atque Junonem reliquos fratres inter se agnatosque usurpare atque appellare videmus.
 Agnati, de mutis etiam animalibus. Ulpian. in l. Vetus. D. de usufructu. Debebit ex agnatis gregem supplere, id est in locum capitum defunctorum. Haloander legit, Ex natis. Pand. Florent. Ex agnatis.
 Agnati & Gentiles. Cic. 2. de Invent. 148. Si furiosus est, agnatorum gentiliisque in eo pecuniaque ejus potestas esto.
 Ad agnatos & gentiles aliquid deducere. Varro 1. de R. R. cap. 2. Ad agnatos & gentiles est deducendum. Proverbiale antiquis fuit, quum furere aliquid aut mente captum esse significare volebant, ut dicerent Ad agnatos & gentiles deducendum esse. Unde Justinianus lib. 1. Institutionum de Curatoribus, Furcis quoque & prodigi, licet majores vigintiquinque annis sint, in curatione sunt agnatorum, ex leg. 12. tabularum. Budaus. Tacitus de Germ. 19. 6. Agnatos pro Liberis dixit. Numerum liberorum finire, aut quemquam ex agnatis necare, flagitium habetur. V. ibi Iulium; præcipue vero Colerum. l. 109.
 AGNATIO, Ænis. f. [ἀγναί] ab Agnascor: est Agnatorum consanguinitas. Cic. 1. de Legib. c. 7. Et quod in civitatibus ratione quadam, de qua dicitur idoneo loco, agnationibus familiarum distinguuntur status, id in rerum natura tanto est magnificentius, tantoque præclarus, ut homines deorum agnatione & gente teneantur.
 AGNELUS, AGNINUS. V. AGNUS.
 AGNITIO, V. AGNOSCO.
 AGNI CORNU, [ἀγνὸς κέρα] Promontorium est humile & valde expositum, prope Bolbiticum Nilotidum. Strab. lib. 17.
 AGNICIS, Fluvius in Tigrim influens. Plin. lib. 6. cap. 27. [Sed mendum esse docuit Hard. q. V. Nullus igitur hoc nom. h.]
 AGNITES, Æ: vel AGNITA, Æ. Herculapii cognomen apud Spartanos, cujus simulacrum ex agno, quæ planta est, erat excisum conformatumque. Cal. Antiq. lib. 10. cap. 5.
 AGNO, [ἀγνὸς] Una e Jovis nutricibus. Nymphas enim quæ Jovem educarunt, fuisse aiunt, *Θεοκυρα*, *Nedam*, & *Ἀγνὸν*. A qua & in Lyceo Arcadiæ fons appellacionem ducit, cujus ea fuit olim vis, ut re divina ibi a Lycei Jovis sacerdote curiosus peracta, & fufius precibus, quænoque ramo leviter aqua commota, mox densior farrigeretur vapor nebula allimilis, quæ non multo post effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Cal. Antiq. Lect. lib. 13. cap. 17.
 AGNOÏA, [ἀγνοία] Hæretici sunt, ab ignorantia dicti, quod esse novissimam horam Christo ignotam, opinantur. Cal. Rhod. l. 1. c. 14.
 AGNOMEN, inis. [ἀγνομία] est Quod extrinsecus aliqua ratione vel causa questum est: ut Africanus, Numantinus, & similia id aliquid & Cognomen, & Cognomen dicitur. Sic Priscianus & cæteri fere Grammatici. Cæterum, Cognomen id proprie dicitur, quod illi Agnomen vocant. Cic. 2. de Invent. 28. Nomen autem quum dicitur, cognomen quoque & agnomen intelligitur oportet. Nec inelegerat Adnomen scribitur, quod æque παραγοντας sonat. Capitolinus in Verbo c. 7. Nec aliud ei honorificentie adnomen adjunctum, quam quod Augusti filius est appellatus. ad Salmastium eo loco.
 Agnomen genitivum. Ovid. 3. de Pont. 2. 07.
 Adjectivæ probent genitiva agnomina Cotta:
 Si tu non esses, interitura domus. Ad nomina Heinff. divise, q. V. omnino.
 AGNOMENTUM, i. n. Idem. Apul. Apol. p. 310. Agnomenta ei duo indita.
 AGNOMINATIO, IVE ANNOMINATIO, Ænis. f. [παρανομασία] Figura, quæ similitudine litterarum deflectit vocem in contrarium, ut, Ter. And. 1. 3. 13. Incepto est amentium. haud amantium. Cic. in Ver. Sicilia te non Prætorum, sed Prædonem habuit. De hac figura V. Auct. ad Herenn. 4. 29. & Voll. Rhet. 5. 5. 1.
 Quintil. Inst. O. 9. 3. Huic nomen est παρανομασία, quæ dicitur Agnominatione. H. St.
 AGNOMONES, [ἀγνομῶνες] Equi dicitur vetuli, ex quorum dentibus ætas amplius dignosci non potest. Cal. Antiq. Lect. lib. 12. cap. 9. Obelo hæc notavit H. St. Nempe quia ar. ut Pollucem l. 1. S. 152. unde hæc Cælius descripsit, ex Suida & Hefychio ἀγνομῶνες legendum vidit, ut ibidem adnotavit Jungern.
 AGNON, [ἀγνων] Nom. Viri propri.
 Agnon Teius, Alexandri magni præfectus, qui aureis clavis crepidas suffigebat, ut scribit Plin. l. 33. c. 3. Plut. in Alex. p. 688. Clem. Al. l. 2. Pædag. Ælian. V. H. 9. 3. ubi Periz. V.
 Alius hoc nomine qui Artem Rhetoricam scripto impugnavit. de quo Quintil. Inst. l. 2. c. 17.
 Meminit Agnonis cujusdam etiam Plutarchus, de Solert. Animal. f. 908. de elephante in Syria, qui magistri sui fraudem, a quo dimidium hor-

dei demenfum quotidie ipfi detractum fuerat, ingeniofe prodidit. Tacet hunc fcriptorem in Hiftoricis fuis Voffius. Itaque Paralipomenis cum Hiftoricorum inferit Bernhardus a Mallincro. p. 3.

AGNOSCO, **ōvi**, itum, [*ἀγνοω*] ēre. *ex Ad & Noſco* eſt. Agnoſco & Cagnoſco, a plerique ita diſtinguntur, ut Agnoſcere dicantur olim notos: Cagnoſcere prius incognitos. Virg. 3. *Æn.* 82.

— & veterem Anchifen agnovit amicum. Varro, Vereor ne me quoque dum reverter, præter canem agnoſcat nemo. Sæpe tamen confunduntur. Ter. Eun. 5. 2. 8. Ita miſerrimus fui, fugitando, ne quis me cognoſceret.

Agnoſcit, qui Non repudiat, ſed libenter admittit, i. e. *αγαθός*. Cic. de Amicit. 9. Tu autem Fanni, qui nihi tantum tribui dicis, quantum ego nec agnoſco, nec poſtulo. h. e. Non admitto, ſed omnino rejicio.

Agnoſcere res alienum, & onus arſialieni. Ulpian. in l. ex factio. 35. D. de hered. inſtit. Unde f. o. quaſitum, arſi alieni onus pro qua parte agnoſci debeat. Et refert Papinianus, pro hereditariis partibus eos agnoſcere res alienum debere.

Leviter aliquid agnoſcere. Cic. 2. de Fin. 33. Nam ſunt & in animo præcipua quedam, & in corpore: quæ quum leviter agnovit, tunc diſcernere incipit.

Libens agnoſcere aliquid. Cic. pro Miſon. 39. Facti illius gloriam libens agnoviſet.

Comprobare agnoſcereque aliquid. Ulpian. in l. Quo enim. D. Rem ratam haberi. Rem habere ratam, hoc eſt comprobare agnoſcereque quod actum eſt a falſo procuratore.

Cibaria agnoſcere. Ulpian. in l. Sed & f. D. ad exhibend. Si apud officium fuerit depositus exhibendus: cibaria debet agnoſcere, qui exhiberi deſideravit, ſi non ſolebat poſſeſſor ſervum paſcere.

Crimen agnoſcere & amplecti. Plin. in Epift.

Crimen agnoſcere, ſuſcipere, conſiteri. Cic. pro C. Rabir. 18.

Debitorem agnoſcere, eſt ut idoneum accipere, ita ut qui delegat, liberatum ſit. Paulus l. Lucius. D. de adminiſtratione tut. Budaus.

Debitum. Paulus in l. Lucius Titius. D. de adminiſtrat. & per. tutor. eſt Ratam habere & approbare debitum ab alio factum, illudque in ſe recipere, & cum liberare qui tale debitum contraxit.

Hæreditatem. Ulpian. in l. Aristo. D. de jure deliberand. Aristo ſcribit: non ſolum creditoribus, ſed etiam heredi inſtituto Prætorum ſubvenire debere, hiſque copiam inſtrumentorum inſpiciendum facere: ut proinde inſtituere que poſſint, expediat, necne, agnoſcere hæreditatem. Nomina, idem quod Agnoſcere debet. Utitur Paulus in l. quum quaeritur. D. de adminiſtra. & peric. tutor.

Agnoſcere auribus. h. e. Auditu ipſo intelligere. Cic. 5. de Fin. 49.

Auribus ut noſtros poſſis agnoſcere cantus?

Oculus alienis. Plin. lib. 29. cap. 1. Alienis pedibus ambulamus, alienis oculis agnoſcimus.

Sonitum. Virg. 8. *Æn.* 531. — ſed Troius heros Agnovit ſonitum, & divæ promiſſa parentis. Ubi Servius, Agnovit ſonitum, h. e. Quid ſonitus ſignificaret.

Agnoſcere ex ſe. Cic. pro Planc. 35. Quanquam iudices (agnoſco enim ex me) perſulta in Plancium, quæ ab eo nunquam dicta ſunt, confeſcuntur. i. e. De me conſicio.

AGNOSCENDUS, Partic. [*ἀγνοώμενος*] Lucan. lib. 2. 193. Agnoſcendus erat.

AGNITUS, Partic. [*ἀγνοώμενος*] Valer. Flac. lib. 4. 437. — ſalve o mihi longum Expectata manus, noſtrique (ait) agnita votis.

Agniti natales, de nullis aliis quam de Ingeniis ſunt intelligendi. Author Pomponius in l. hoc ſermone 3. D. Si ingen. eſſe dic.

AGNITIO, **ōnis**. [*ἀγνίσις*] Plin. lib. 10. cap. 70. Piſces ſui cadaveris agnitionem fugientes. Cic. l. de Nat. Deor. 1. Quaſitio de natura deorum, ad agnitionem animi pulcherrima eſt.

AGNITOR, **ōris**, m. Vulg. Sirac. 7. 5. Non te juſtifies ante Deum, quoniam agnitor cordis ipſe eſt. *καθολογώτης*.

AGNITIONALIS, e. Tertull. adv. Valent. cap. 27. Subſtantivalis, non agnitionalis forma.

AGNOSCIBILIS, e. Idem. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 55. Lineamenta Petro agnoſcibilia ſervaverat.

AGNUS, [*ἄγνος*, *ἀγνός*] & in f. g. **AGNA**, [*ἄγνις*] Nonnulli aspirantes ſcribunt Hagnus: ſed uſus jam obtinuit ut priore modo ſcribatur. Feſtus, Agnus dicitur a Græco *ἄγνος*, quod ſignificat caſtum, eo quod fit hoſtia pura, & immolationi apta. Cic. 2. de Divin. 39. An cum in Æquielium miſimus qui afferat agnum, quem immolemus? &c.

Audaces agni. Hor. 3. Carm. 18. 13.

Inter audaces lupus errat agnos. Non ſemper audaces, ſed Faunalium die, quo videlicet non timeant lupum inter ſe errantem. Et hoc interveniente numine Fauni venire dicit, qui die feſto ſuo vult pecora, quæ ſub tutela ſua ſunt, fine periculo eſſe. Acron & Porphyr.

Autumnalis. Columel. lib. 7. cap. 3. Autumnalis agnus melior eſt verno, ſicut ait veriffime Ceſtus.

Chordi dicuntur agni, Qui poſt tempus naſcuntur ac remanſerunt in volvis intimis. vocant *ἀγνός*, a quo Chordi appellati. Varr. 2. de R. R. c. 1. V. l. l. Excertes herbe agni. i. e. Qui nondum herbam ederunt. Columel. l. 7. c. 3. Firmus, V. Editus agnus.

Formoſos agnos procreare. Varr. 2. de R. R. c. 2. Ilirius. Columel. lib. 7. cap. 2.

Hornus. i. e. Hujus anni. Propert. l. 4. 3.

Imbecillus, V. Editus agnus.

Immaturus. Columel. lib. 7. cap. 4.

Mollis. Martial. lib. 3. 58.

Petalci. Lucret. lib. 2. 368.

Præterea teneri tremulis cum vocibus hœdi Cornigeras norunt matres, atque petulci Balatum pecudis.

Pingues. Virg. 1. Georg. 341.

Robuſtus. Columel. lib. 7. cap. 3.

Saturior lactis agnus, V. Agnus immaturus. Varr. 2. de R. R. cap. 2. Ut agni futuri ſiant lacte.

Subrumi. h. e. Lactentes. Varr. 2. de R. R. cap. 1. & rurſum cap. 11.

Tencri. Virg. 3. Ecl. 103.

Nefcio quis teneros oculis mihi facinat agnos.

Tenerator, Contr. Validior. Colum. 7. 3. ubi de Agnis: Cavendumque ut tenerior ſeparatur a validioribus. V. Convaleſcit.

Vernus, V. Autumnalis agnus.

Admittere agnos ad matres. Columel. lib. 7. cap. 5.

Convaleſcunt agnos. Colum. 7. 3. i. e. confirmatur, validior fit ætate.

Depellere agnos a lacte. Virg. 3. Ecl. 15.

Depulſos a lacte domi quæ clauderet agnos.

Depulli agni a matribus. Varr. 2. de R. R. cap. 2. Quum depulli ſunt agni a matribus adhibenda diligentia eſt, ne deſiderio feſcant.

Deſiderant agni matrem. Varr. ibidem.

Diſjungere agnos a mamma. Varr. 2. de R. R. cap. 1. Fere ad quatuor meſes a mamma non diſjunguntur agni: hœdi, tres: porci, duos.

Editus agnus. i. e. Natus. Columel. lib. 7. cap. 3. Agnus autem quum eſt editus, erigi debet.

Emittendi a fepto agni. Ibid.

Eripere agnum lupo. V. LUPUS.

Lacſcivit agnus. Columel. lib. 7. cap. 3.

Luxurians agnus. Ibid.

Obiicere agnos canibus dicitur, qui imbellem & litium imperitum, calumniatoribus & exercitiis exponit, quod id animal omnium maxime ſit imbelles. Refertur a Diogeniano & Eraſmo in Chiliad. Ex *Æſopica* fabella petitum eſt delupo & agno adagium.

Senectutem agni deſiderio matrum. Varr. 2. de R. R. cap. 2.

Subiicere agnum ſub alterius mammam, ſi parum habet lactis mater. Varr. 2. de R. R. cap. 1.

Subrumare agnos. i. e. Rumæ ſeu mammae nutritrici ſubmittere. Columel. lib. 7. cap. 4. Diligenti cura ſervandum eſt, ut & ſuis quotidie matribus, & alienis non amantibus, agni ſubrumantur. V. Feſt. hæ voce.

Summittere agnum nutritrici. Colum. 7. 3.

Summovere agnos. i. e. E grege tollere, ut Janio vendas.

Sugere mammam matris dicuntur agni. Varr. 2. de R. R. cap. 1.

AGNA, **æ**, f. ab Agnus.

Aspera agna. Val. Flacc. 3. Argon. 706.

Aspera nunc pavidos contra ruit agna leones.

Coronata agna aliquid luſtrare, ſive expiare. Juven. 13. Sat. 63.

Humilis. Hor. 2. Carm. 17. 32. i. e. Humilium oblationi apta, Acron.

Lactens. Ovid. lib. 4. de Porto, 8. 41.

Mera. Varr. 2. de R. R. cap. 2. Oves primam oportet bonas emere, quaerta ætate, ſi neque vetulae ſunt, neque mere agnæ: quod altera jam nondum, altera jam non poſſunt dare fructum. i. e. primæ ætatis. Conf. c. 1.

Muta. Hor. 2. Serm. 3. 219.

Nivea. Juven. 12. Sat. 3.

— niveam reginæ cædimus agnam. h. e. Junoni deorum reginæ agnam candidam immolamus.

Nitida agna. Hor. 2. Serm. 3. 214.

Novella agna. Ovid. 1. de Arte Am. 118.

Parens agna. Ovid. 6. Met. 627.

Pulla agna. i. e. Nigra. Hor. 1. Serm. 8. 27.

Tenera agna. Stat. 8. Theb. de Leone, 576.

AGNA, **æ**. Menſure genus in agrorum dimenſione. Columel. lib. 5. cap. 16. Actus quadratus undique finitur pedibus cxx. Et paulo poſt, Sed hunc actum provinciæ Bætica ruſtici Agnam vocant. Alii legunt Acnam, ut eſt apud Varroem l. de R. R. cap. 10. Alii, Acnam.

AGNELLUS, **dimin.** [*ἀγνέλλος*] Plaur. Afin. 3. 77. Agnellum, hœdillum me tuum die eſſe.

AGNICIUS, **i**, m. al. dimin. Arnob. lib. 7. p. 217. Centum cædat boves, totidemque cum agniculis ſuis matres.

AGNINUS, **Adj.** [*ἀγνίνος*] Quod ex agno eſt, aut ad agnum pertinet: ut Agnina pellis, Agnina caro. Plin. lib. 20. cap. 4. Muris aranei morſus fanatur coagulo agnino in vino poto. Plaut. Aul. 2. 8. 4. Rogito piſces, indicant caros, agninam caram, bubulani, vitulinam. In his & ſimilibus ſubſtantivum nomen Caro ſubauditur.

Agninis lactibus canem alligare, eſt Geminam eadem re vel officio facere jacturam. Plaut. Pſeud. 1. 3. 85. Quia pol qua opera credam tibi, una opera alligem fugitivum canem agninis lactibus. Qui canem alligat inſteſtibus agninis, iſ non modo canem amittit, verum & prædam ultro dederit fugitivo. Sic qui credit aliquid homini male fidei, & rem perdit, & fruſtra obligatum habet eum, qui non eſt ſolvendo. Lactes enim dicuntur inſteſtina molliora. Eraſm. in Chiliad.

Agninæ pelles, & caprina. Ulpian. in l. Argumento. §. 1. D. de aur. & arg. legat.

Agnina vilis. Hor. 1. Serm. 15. 35.

— tabulas cœnabat omâi Vilis & agnina. Agninae autem potius quam Agnini legendum eſſe cenſet Turnebus, & autoritate veterum librorum, & opinione antiquorum impuſtus, qui agninam deſpicitui habebant, & viliffimam ducebant. Hinc indigne fert & ſtomachatur Plautinus paraſitus a Janiis vendi agninam pro arietina, Capt. 4. 2. 39.

Tum Janii autem (inquit) qui concinnant liberis orbas oves, Qui locant cæduntus agnos, & duplam agninam danunt. Apud Philonem quoque in preſbeticæ agninae carnes ut inſuaves vituperantur a Caligula.

AGNILE, **iſ**, n. Gloſſ. Gr. Lat. *ἀγνίος* *ἀγνός*, Agnile.

AGNĀLIA, **uni**, n. pl. Feſtum apud Romanos in honorem Jani; alias Agonalia. q. V. Ovid. 1. Fat. 325.

AGNOS, ſive **AGNUS**, Latine dicitur Vitex. Agnus (inquam) quod, auctore Galeno, caſtitate conſervet iis quibus aut eſtur, aut bibitur, aut ſubternitur. Herbari Agnum caſtum, appellat, utraque voce idem ſignificante. Ruell. lib. 1. cap. 141. & Plin. 24. 9. Matthiol. p. 59.

animum & videre, & audire non eas partes animi quæ quasi fenestræ sunt anime: quibus tamen mens nihil sentire queat, nisi id agat & adit. i. e. Nisi magnopere intendat. V. infra Agere, & advertere &c.

Agere & facere. Cic. 3. Philipp. 37. Quod agendum atque faciendum, id non modo non reculem sed appetam etiam atque despondeam.

Agere & Facere, item Actus & Effectus, quid differant, docet his verbis Quintil. lib. 2. cap. 19. Artium, inquit, alia potest sunt in inspectione, id est, cognitione & exsultatione rerum: qualis est Astrologia, nullum exigens actum, sed ipso rei cuius studium habet, intellectu contenta: quæ Theoretice vocatur. Alia in agendo, quarum in hoc finis est, & ipso actu perficitur, nihilque post actum operis relinquunt, quæ Practicæ dicitur, qualis est Salsatio. Alia in effectu, quæ operis quod oculis subijcitur, consummationem finem accipiunt, quam Practicam appellamus, qualis est pictura.

Agere & moliri aliquid. Cic. pro Muren. 82. Id quod (mihi crede) & agunt & moluntur.

Agere, pro Facere. Virg. 10. Æn. 514. Latumque per agmen Ardens limitem agit ferro.

Agere, facere. Liv. Permissum a Senatu Consulibus non efficit, agerent, facerent, ut e Republica ducerent.

Agere, pro Curare, tentare, laborare, pugnare, contendere. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Sin aliquid agitur nihil, nisi ut his nequid desit quibus satis nihil est: si hoc solum hoc tempore pugnatur. Paulo post, Etenim quid aliud hoc iudicio tentatur, nisi ut id fieri liceat? Idem i. Off. 41. Totius autem iniustitiæ nulla capitalior est, quam eorum qui tum quum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur. h. e. Illaborant & contendunt. Idem pro Domo sua, 11. Nonne id agendum nobis omnibus fuit, ut materiam subtraheremus furori tuo? h. e. Curandum.

Item pro Intendere, inquirere. Virg. 9. Ecl. 37. Id quidem ago, & tacitus Lycida mecum ipse voluto. Nonius.

Agere etiam, pro Congredi, dicitur de viro & muliere. Ulp. l. ff. s. de his qui sui vel al. jur. Si agente marito uxore concipiat. Et paulo post, Si ambo agant.

Agere, ad lites & iudicia relatum: ut, Agere furti. h. e. Actionem furti intendere: quod est, De furto apud iudicem accusare. Unde & Actor in iudicio dicitur, qui accusat. Cic. pro Cluent. Deinde aliquando cum servo Habitū furti agit.

Agere injuriarum. Cic. 2. de Invent. Agit is cui manus præcisa est, injuriarum. In his & similibus subauditur ablativus, Crimine, aut Actione.

Agere dicitur, qui exceptione utitur. Leg. 1. D. de except.

Agere pecuniariam litem adversum aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Agere, plus est quam Contrahere. Ulpian. in l. Labeo. D. de verb. & rer. signif. Labeo libro primo Prætoris Urbani definit, quod quedam agantur, quedam gerantur, quedam contrahantur: & Actum quidem, generale verbum esse, five verbis quid agatur, ut in stipulatione: five re, ut in numeratione pecunie. Contractum autem ultro citroque obligationem esse: quod Græci συστασις vocant: veluti emptioem, venditionem, locationem, conductionem, societatem. Gestum, rem significare sine verbis factam.

Agere, Applicare, admovere. Virg. 2. Æn. 441. — obfessumque acta testudine limen. Servius. Sic agere vineas & turres. Cæf. 3. Bell. Gall. 21. Quibus fortiter resistentibus, vineas turresque egit. Sic lib. 7. 17. Vineas autem & turres dicit machinamenta bellica ad urbes oppugnandas. V. l. i.

Agere, Advertere, attendere. Ter. And. 1. 2. 15. s. Hoccine agis, an non? D. Ego vero illic, Plaut. Afin. prol. 1. Vos hoc agite. Unde est illud Terentianum, Alias res agis: h. e. Aliud cogitas, non huc attendis. V. paulo post, Alias res agere.

Agere, pro Exigere. Ter. Adel. 1. 1. 27. Do, prætermitto: non necesse habeo omnia pro meo jure agere.

Agere, Fugare, expellere. Virg. 2. Georg. 130. Quo non præsentius ullum Auxilium venit, & membris agit atra venena. Nonius.

Agere, Gerere. Cic. 2. Fam. 8. Non ædèpol quantum egeris rem, neque quantum scicinus feceris, &c.

Agere, pro Gerere, quod est Ferre. Varr. Bimargo, Non Hercules potes qui agebas, sed conopron. Hadrianus Janius sic legit, Non Hercules potest, qui Augiæ egit ἄσπυρος, & rectius. Ex Nonio. Sed V. Mercer.

Agere, Movere, agitare, ut, Agere caudam. Columel. l. 6. c. 6.

Agere, Loqui. Ter. Adel. 1. 1. 53. Sed estne iupis de quo agebam?

Agere, pro Morari: ut, Agere in secessibus. Ulpian. in l. Quid tamen. §. i. arbiter jussit. D. de recept. arbit.

Agere, plus quam Commemorare. Cic. 2. Verr. 25. Omnia non modo commemorabuntur, sed etiam expositis certis rebus agentur.

Agere, pro, Regi, haberi. Virg. 1. Æn. 573. Tros, Tyritusque mihi nullo discrimine agetur. Servius.

Agere, Vexare, inquietare: quod utilitatis Agitare dicitur. Virg. 4. Æn. 465. — agit ipse furentem In formis ferus Æneas.

Agere, Urgere, persequi, ait Serv. Virg. 4. Æn. 71. — qualis conjecta cervæ sagitta, Quam procul incautam memora inter Cressia fixit Pastor agens telis. Ter. Adel. 3. 2. 21. Ceteros ruerem, agerem, raperem. Ubi Donatus, Agerem, Persequer, premerem. Sic Virg. 1. Æn. 191. — tum vulgus & omnem Miscet, agens telis, memora inter frondea turbam.

Letho dare, Nonio. [Inscite fatis. Potius est Circumagere, agitare, urgere.

Agere proprie significat Impellere, ante se pellere: quemadmodum Tibullus dixit l. 5. 3. Turbinem agere. Sic Agi animus dicitur, cum Turbat & inquietatur: Nepos 25. 9. 1. Naturalis bonitas, quæ nullis casibus neque agitur neque minuitur. Maxime vero & quasi proprie de pecoribus & armentis dicitur, unde & Agas est, & Baculus patoralis, Agolum appellatum, ut Festus dicit. Virg. l. Ecl. 12. — En ipse capellus Protenus ager ago: hanc etiam vix Tityre duco. Ago, inquit Servius, proprie: nam agi dicuntur pecora. Festus vel Paulus potius: Agere modo significat ante se pellere. i. e. minare. Virg. Et potum pastas age Tityre. Cetera cum insectis similia, apud ipsum legi malumus.

Agere radices. Cic. 2. Off. 43. Vera gloria radices agit, atque etiam pro-

pagatur. Nonius Porrigere exponit, [mallem exigere, adigere. V. infra Radicem agere.

Agere, absolute, pro Vivere. Tacit. 3. Ann. 19. Non modo apud illos homines qui tum agebant, etiam sequutis temporibus vario rumore jactata.

Agere inter homines. i. e. Vivere, vitam exigere. Tacit. 15. Ann. 74. Agere inter homines desit.

Agere, multis modis acceptum. Martialis in Attalum lib. 1. 80. Semper agis causas, & res agis Attale sanxer: Est, non est quod agas, Attale semper agis. Si res, & cause desint, agis Attale mulas. Attale, ne quod agas desit, agas animam. Ubi, Agis causas, significat Declamare. Agis res, Agis negotia. Agis mulas, Ducis. Agas animam, Moriare.

Agere & ferre, Agi, ferrique, Proverbialis figura est, translata a more militari, quod illic homines & iumenta aguntur, farsine feruntur. Hac autem utimur, pro eo quod est Diripere, Populati aut Vexare. Liv. de Bell. Maced. lib. 8. Tum demum fracta pertinacia est, ut ferri agique res suas viderunt. Ad hunc modum usus est Idem 4. Decad. l. 10. Transferuntur quandoque ad animum. Tacit. de Orat. cap. 8. Nunc principes in Cæsaris amicitia agunt feruntque cuncta. h. e. Pro arbitrio agunt quicquid volunt. Eadem in Chilitad. [Virg. l. 2. Æn. 374. Rapiunt incensa, feruntque Pergama. Sic Græci ἄσπυρος ἄσπυρος. V. Viger. 5. 4. 6.

Agere aliquem ad aliquid, Impellere, inducere, incitare. Liv. 9. Bell. Maced. Captas mentes velut furialibus stimulis ad omne scelus & omnem libidinem agerent. Unde ADIGERE, q. V. Hor. 2. Sermon. 7. 24. Siquis ad illa deus subito te agat, usque recuses.

Accurate aliquod agere. Plaut. Capt. 2. 1. 30. Accerrime. Cic. 2. de Orat. 137. Accurate agere cum aliquo, ut. Cic. 16. Att. 5. Egit mecum accurate, multisque verbis, tibi ut sponderem, se dignum & te & nobis futurum. Vulgo Tractare. V. Cum aliquid. [Aliter. 4. 2. Acta res est accurate a nobis, & si unquam in dicendo fuimus aliquid &c. de oratione.

Accurate & prudenter cum aliquo de re aliqua. Cic. 2. Fam. 14. Agi ad furores extremos. Val. Flacc. 7. Argon. 154. Agere ad populum. Cic. 1. Att. V. Cum populo. Omnia ad prescriptum. Cæf. 3. Bell. Civil. 51. Emulatus, pro Emulationibus. h. e. Emulari. Tacit. 13. Ann. 46. Ne in urbe emulatus ageret, provincia Lubitanie præficiatur. Etatem. Cic. de Clar. Orat. idem quod Degere, vivere. Etatem in literis. Cic. 2. de Legib. 3. V. A. T. A. S. Ævum. Ovid. 15. Met. 588. Ævum cum diis in caelo. Cic. 1. Tusc. Ævum per crimina. i. e. Vivere feclerate & dedecorose. Ovid. 10. Met. 243. Aliquem. i. e. Representare & exprimere alicujus personam. Cic. 2. Fam. 8. Itaque quem primum audivi, ego ille ipse factus sum, scis quem dico: egique illos omnes adolescentes, quos ille jactavit, i. e. Representavi. Idem pro Rosc. Com. 20. Nam Ballionem illum improbilissimum & perjurissimum lenonem quum agit, agit Chiarcam. Vide Agere partes.

Aliud agere. V. Alias res agere.

Ambages. Plaut. Pseud. 5. 1. 10. pro, Uti ambagibus.

Ambigue. Tacit. 3. Hist. 35.

Amicum. Plin. in Paneg. Tunc maxime imperator, quum amicum ex imperatore agit. Sic, Agere patrem, judicem, regem, consulem, & familia. V. Civem.

Amphidromiam agis. V. AMPHIDROMIA.

Animalia. V. Agere pecora.

Animam agere dicitur, qui est morti proximus; qui morbo, aut vulnere confectus, jam est in confinio mortis & vitæ. Cic. 1. Tusc. 19. Animam autem, alii animam, ut ferre noliti declarant nomine. Nam & Agere animam, & Efflare dicitur, &c.

Animum. Hor. in Arte Poet. 100. Et quocunque volent animum auditoris agunt. i. e. Impellant, afficiant, trahant & rapiant in quemcunque affectum volent. animo non inimico agere. Cic. 7. Verr. 149. Animo magno & forti rem aliquam agere. Cic. 8. Att. Annum, certum ætatis. Varro 2. de R. R. cap. 7. Liv. 3. Cic. de Senect. 5. Agitur annus. V. Agitur mensis. Apologum. Plaut. Stich. 4. 1. 32. Apud aliquos. Cic. 2. de Orat. 175. Aquas agit rivus. Ovid. 1. Fast. 404. Arbitrium alicujus rei. i. e. Statuere pro arbitrio. Liv. 5. Decad. lib. 4. Rhodios nuntio in orbe terrarum arbitria belli pacisque agere. Tacit. 4. Hist. 21. Proinde peruga Batavus arbitrium rerum Romanarum ne ageret, sed meritis sceleris penas expectaret. Astitit. Cic. 11. Fam. 28. Agere avem, pro Persequi, Venuleius eleganter dixit in l. ut. D. Quod vi aut clam. Auguriis divum agimur. Virg. 3. Æn. 5. Bella non agenda puero. Ovid. 1. De Arte Am. 182. Bene, Præclare mecum agitur, idem est quod in bona conditione sum. Cic. in Laelio 11. Cum illo vero quis neget actum esse præclare? Nonnunquam active. Valer. Max. lib. 5. Bene effissent Athenienses cum Miltiade, si cum post trecenta millia Persarum in Marathonense, in exitum protinus mississent, ac non in carcere & vinculis mori coegissent. Blanditiis agitur nihil. Ovid. 6. Met. 685. i. e. nihil impetratur, proficitur. Sic Multum, non multum, nihil agere. q. V. Agere canticum, dicitur tibicinem. Liv. 7. Venia petita puero ad canendum ante tibicinem quum ita stisset, canticum egisse aliquando magis vigente motu, quia nihil vocis usus impediabat. Captivos sub curribus. Martialis. lib. 8. 26. pro In triumpho dacere. Frequentius Ante currum agere. Carpentum. V. Currum. Causam, vel causas. V. ACROB. Plin. lib. 17. cap. 4. Quum causam apud Censores ageret. Censuram inter aliquos, pro Exercere. Sen. Epist. 67. Censura agitur. Ovid. 6. Fast. 647.

Circum agere. i. e. In circuitu. Virg. 1. Æn. 117.

— aut illam ter fluctus ibidem

Torque agens circum & rapidus vorat æquore vortex. [Anastro-
phe est, pro Circumagens.

Civem mirificum. Cic. 8. Fam. Epist. ult. Dum mirificum civem agis,
amici officium neglexisti. i. e. dum te prestat civem mir.

Colliculum agit olus. Columel. lib. 12. cap. 56. h. e. Emittit, pro-
ducit.

Communitur aliquid. Cic. 3. de Fin. 9. Sic equidem diligentius sepius-
que ista loquemur inter nos, agemusque communiter. i. e. tractabili-
mus.

Comilia. Liv. 10. Confilia secreta agunt. i. e. Tractant.

Confulem. Plin. in Paneg. 127. & Valer. Max. Sic, Agere Tribunitiam
potestatem. Liv. 4.

Contagia late. Ovid. 7. Met. 551. h. e. Corruptionem longe spargunt
& immitunt.

Contentione magna. Liv. 1. Decad. lib. 3. V. O. R. O.

Conventus. Cæf. 6. Bell. Gall. 44. Græc. Interpr. *συνέδριον*. V. CO-
NVENTUS. Conf. & infra Forum.

Convivam lætum, Late convivari. Hor. 2. Serm. 6. 111.

Crimen, idem quod Tractare crimen. Cic. 6. Verr. 48. Hic nolite ex-
pectare dum ego hoc crimen agam ostiatis. i. e. Nolo omnes familias,
quas hoc crimine vexarit Verres, recensere.

Cum aliquo re aliqua, fere declaratur per verbum Utor, aut per verbum
quod significationem habeat convenientem rei de qua agitur. Cic. 9.
Fam. 21. Veruntamen quid tibi ego videor in epistolis? nonne ple-
beio sermone agere tecum? Idem 1. Q. frat. 4. Non enim gladiis me-
cum, sed litibus agetur. i. e. Ille non uterur (vel illi non utentur)
gladiis adversum me, sed litibus. Aut, Non tractabor gladiis, &c.

Cum aliquo, pro De re aliqua tractare. Cæf. 1. Bell. Gall. 14. Is ita
cum Cæsare egit, si pacem populus Rom. cum Helvetiis faceret, in eam
partem ituros, atque ibi futuros Helvetios.

Cum aliquo, in alia significatione, pro eo quod est, Eum de re aliqua
solicitare: sive, ut alii interpretantur, Rogare, petere, suadere. Cic.
pro Plane. 92. Res vero ipsa publica si loqui possent, ageret mecum, ut
quoniam sibi servissent semper, nunquam mihi: jam mihi servirem,
consulerem meis. Sic

Cum Tribuno plebis. Cic. 7. Attic. 7. de Curione Tribun. pl. Nunquam
enim Curio sustinisset, si cum eo agi ceptum esset.

Cum aliquo, additis adverbis, per verbum Tractare declaratur: ut,
Pacificè egit mecum. i. e. Pacificè me tractavit, Non acerbe egit me-
cum, non inimice, &c.

Cum aliquo, item alio modo. Terent. Heaut. 4. 1. 29. Quid cum illis agas,
qui neque jus, neque bonum, atque æquum sciunt? i. e. Quod jus
ab illis obtineas?

Cum aliquo, in alia significatione. Plaut. Nihil ago tecum. h. e. Nihil
rei mihi est tecum. Indocte dicitur, Nihil habeo ad faciendum tecum.

Cum Patribus. Cic. 3. de Legib. 31. Cum populo Patribusque agendi jus
estto Consuli.

Cum populo. Gell. lib. 13. cap. 14. Cum populo agere est, Rogare quid
populum, quod suffragis suis aut jubeat, aut vetet. Concionem autem
habere, est Verba facere ad populum sine ulla rogatione. V. Gell. 13.
15. extr. conf. Manut. ad Kalend. Rom. p. 102. Cic. 5. Fam. 2. 22. &
Nep. 7. 8. 2. Ibi que præsentem vulgo agere cepit. i. e. loqui, verba
facere.

Cuniculos ad ærarium. Cic. 3. Off.

Curam. Liv. 2. Valer. lib. 1. cap. de Religione, Magna conservandæ re-
ligionis apud majores nobilis cura acta est. i. e. Magna adhibita est dili-
gentia. Agere curam, nihil aliud est quam Curare: quod & Gerere cu-
ram dicitur. ut, Age curam rerum tuarum: quod est, Cura res tuas.

Curam de se. Livius.

Curram, ut Agere Carpentum. Livius: 1. 48. Amens, agitantibus fu-
ris fororis ac viri Tullia per Patris corpus carpentum egisse fertur. H. St.
Cursum. Plin. lib. 5. cap. 24. Euphrates cursum ad occasum solis agit.
Pro eo quod est, Labitur.

Custodiam urbis, Urbem diligenter custodire, Ad ejus custodiam excu-
bare. Liv. 5.

Agere de. Cic. 1. Fam. 2. De cæteris rebus quicquid erit actum, scri-
bam ad te. Nisi adv. Scribam referitur potius.

De pace, & similibus, eleganter pro Tractare. Liv. 2. Bell. Mac-
ced.

De re aliqua ad fidem, est Ita componere actionem, ut fidem faciat, agen-
tique credatur. Liv. 3. Bell. Maced. Antiochus missis ad Quintium legatis,
qui ad fidem de societate agerent, omnia Asiæ legens pervenit in Ly-
ciam, &c.

De re aliqua fervere. Cic. 16. Att. 14. De summa autem, agi prorsus ve-
hementer & severe volo.

De loco superiore. Cic. 6. Verr. 49. Atque hæc agebantur in conventu
palam de sella, ac de loco superiore.

Agitur caput, fama, existimatio, fides, officium, fortunæ meæ. i. e.
In periculo versatur: nunquam autem agitur de capite, de fama, &c.
nam Agere de aliqua re, est Verba facere: sermonem, aut consilium
habere. Proinde in Lælio apud Cic. locus ille corruptus est, Et que
fortuna acciderit, ut minus justæ amicorum voluntates sint adjuvandæ,
in quibus eorum, aut de capite agatur, aut fama, &c. legendumque
ut scriptum reperit in cod. antiq. Aut caput agatur. & ita A. Gell. lib. 1.
cap. 3. Ex Lambino in illud Horatii, Nam tua res agitur, &c. Cic.
pro Plane. 79. Agitur studium tuum. Cic. 7. Philipp. 27. Agitur liber-
tas Pop. Rom. Cic. 6. Verr. 13. Aguntur injuriæ Sociorum. Cic. pro Le-
ge Manil. 6. Agitur gloria Pop. Rom.

Delectum. Plin. lib. 7. cap. 29. Ingeniorum gloriæ quis possit agere dele-
ctum per tot disciplinarum genera, & tantam rerum operumque varie-
tatem? Pro, Discernere ingenia, vel inter ingenia.

Desiderio alicujus rei agi. Liv. 9. Bell. Pun. i. e. Moveri, impelli,
accendi.

Diem vitæ extremum agere, Cic. 2. de Fin. & Ultimum diem, Liv. 5.
Hæc significant quempiam esse in extremo vitæ die.

Diem festum. Cic. 6. Verr. 106. Ubi ad hoc usque tempus Syracusanis
festos dies anniversarios agunt. Sic, Agere diem natalem. Agere diem
festum, & Festum diem observare: sive, ut vulgus loquitur, Solenni-

zare, vel Facere festum. Sic, Agere ferias, i. e. Feriari, apud Plau-
tum.

Diem unum bene agere ex philosophiæ præceptis. Cic. 5. Tusc. 5. Est
autem unus dies bene & ex præceptis tuis actus, pene toti immortalitati
anteponendus.

Diris agere aliquem. Hor. Epod. 5. 89.

Diligenter aliquid agere. Cic. 15. Fam. 4. Quod quum ab illo dili-
genter esset actum, ego in castra ad septimum kalendas Septembres
veni.

Diligenter omnia a nobis agentur. Cic. 1. Fam. 5.

Ensis agit plurima bello navali. Lucan. lib. 3. 570.

Equum agere in viam. Liv. 3. Bell. Pun.

Error agit aliquem. Ovid. 3. Fast. 555.

Ex æquo agere. Tacit. 4. Hist. 64. Aut ex æquo agetis, aut aliis impe-
ricabitis.

Ex animo res agitur. Author ad Heren. lib. 3. Hoc scire tamen oportet,
pronuntiationem bonam id perficere, ut res ex animo agi videatur. h. e.
Non fictè, non simulate. [Sic ex animo facere Ter. Andr. 4. 5. extr.

Ex diverso agere. Quintil. lib. 5. cap. 11. Aut adversari, aut ejus qui ex
diverso agit.

Ex fide bona agere. Cic. 3. Off.

Ex infidiis. Cic. 1. de Off. 109. i. e. Infidiose sive per infidias.

Ex sponso sive ex sponso agere. Quod recentiores dixerunt, Agere ex
stipulatu. Cic. pro Quint. 2. Sponsonem facere maluit: fecit, te judi-
cem C. Aquili sumpsit: ex sponso egit. Serv. Sulpitius apud Gellium,
Sed si post eas stipulationes uxor non dabatur, aut non ducedatur, qui
stipulabatur, ex sponso agebat.

Ex syngrapha cum aliquo. Cic. pro Muren. 35. Pergit sine vos, tanquam
ex syngrapha, agere cum populo? i. e. Populum veluti ex syngrapha
obligatum quasi in jus vocare, & cogere?

Exemplis agere. i. e. collatis utrinque exemplis. Plin. lib. 10. cap. 75.
Et si exemplis agatur, profecto paria fiunt.

Experimenta agere. Plin. lib. 29. cap. 1. Discunt periculis nostris, & ex-
perimenta per mortes agunt. i. e. Artis sue periculum faciunt, atque
ita eam approbant & confirmant. De medicis loquitur.

Fabulam, comœdiam, tragediam. Cic. 11. Philipp. 19. Quorum al-
ter commentatus est mimos, alter egit tragediam. Videtur Cicero de
autore tragediæ hic intellexisse, ut sit EGIT, pro FEGIT. Nam
poeta comœdiam five tragediam facit, qui componit eam: ut sæpe
apud Plautum & Terentium. Histrion vero comœdiam agit, qui eam
populo voce ac gestu præsentat: quod Ludere vulgo dicitur. Unde
appellata est Actio: & qui agunt, actores dicti. Ter. pro Eun. 22.
Nunc quam acturi sumus Menandri Eunuchum. In agendis autem fa-
bulis, alius alium personam agit, ut agit hic Simonem, ille Davum,
alius Pamphilum, aut Thaidem, &c.

Fama agit aliquid. Hor. 2. Carm. 2. 7.

Vivet exento Proculius ævo,

Notus in fratres animi paterni:

Illum aget penna metuente solvi

Fama superflus. Acron, i. e. Ducet per notitias omnium,
Familiariter agere. Cic. 15. Fam. 4. Agam tecum familiariter.

Folia agit ficus. h. e. Emittit. Columel. lib. 5. cap. 10. Sic Frondem,
Gemmas.

Fortuna nostra agitur per adversas procellas. Ovid. 5. Trist. 13.

Forum. Cic. 5. Att. 16. In ultimam provinciam fe coniecit, Tarsum
usque: ubi forum agit. i. e. Jus dicit. V. Conventum.

Frigora agunt venti. Virg. 1. Georg. 352.

Æstusque, pluviosque & agentes frigora ventos.

Frondem dicitur arbor. Plin. lib. 18. cap. 6. V. Folia supra.

Fugam, Fugere. Liv. 5. Bell. Pun.

Fundamenta. i. e. Ponere, vel Ducere. Cic. pro Milon. 76. Qui pa-
rientem sic per vestibulum fororis instituit dicere, sic agere funda-
menta, ut forem non modo vestibulo duerent, sed omni aditu
& lumine.

Gemmas agit vitis, aut arbor. Varro 1. de R. R. cap. 30. h. e.
Emittit, V. Folia.

Gestum in scena. Cic. 2. de Orat. 233.

Genialiter agere festum. Ovid. 11. Met. 95.

Graviter aliquid. Hor. 1. Epist. 1. 24.

Gratus agere præcipites. Val. Flac. 8. Argon. 106.

Gratus agere tacitos. Val. Flacc. 3. Argon. 441. i. e. Tacite.

Grates, poeticum magis quam oratorium. Cic. de Somn. Scip. 1. Et
grates (inquit) tibi ago summe Sol, vobisque reliqui Coelites.

Gratias furtive, In angulo ad auren. Sen. de Benef. lib. 2. c. 23.

Gratias remotis arbitris. Sen. lib. 2. cap. 23. Ingratus est, qui remotis
arbitris agit gratias.

Gratias alicui apud alium. Cic. 13. Fam. 66. Nero meus mirificas apud
me tibi gratias egit, prorsus incredibiles.

In aliqua re. Cic. 2. Att. 24. Bibulus Pompeium fecerat certiorum, ut
caveret infidias; in quo ei Pompeius gratias egerat. pro, Qua de re.
Graviter, leniter, prorsus, remissè, severe, urbane agere cum aliq. Cic. pro Cœ-
lio 33. Sed tamen ex ipsa quaeram prius, utrum me secum severe & gra-
viter & prorsus agere malit, an remissè ac leniter & urbane.

Hoc age. Præco in facris faciendis dicebat, Hoc age, quod significat, Ad
hoc solum attende animumque adverte, Author Plutarchus in Corioli.
Plaut. in Pers. Hoc age, optusne est hæc tibi empti? h. e. Animadvertet,
& intentus esto in hanc rem.

Hoc age. Ter. Phorm. 2. 3. 88. Te oblectet, tibi habe. n. minue vero
iram. n. hoc age. Ubi donatus, Hoc age, annuentis est.

Hoc agite. Ter. Eun. 1. 2. 50. Hoc agite amabo. Ubi Donatus,
Hoc agite, pro adverbio corripientis est positum: aut certe pro ad-
hortatione audientia præbenda. Sic Plaut. Hoc agite fultis specta-
tores. Et convenit velut nutu audientiam significantis, & gestu hoc
ipsum adjuvantis.

Hortatione, pro Hortari aliquem. Cic. 1. Q. frat. 1. Ac jam hoc
loco, non hortatione neque præceptis, sed precibus tecum fraternis
agam.

Hyemem agere sub tectis, i. e. Transigere. Liv. 5. Sic æstiva agere
sub tectis. Liv. 7. Bell. Pun.

Ictum, pro Impellere. Liv. 5. Decad. lib. 2.

Id agere, ut &c. Elegans formula qua studium, consilium, & conatus significatur, praefertim chandelinus. Cic. 4. Catil. 12. Qui id egerunt, ut gentem Allobrogum in vestigiis huius urbis collocarent. Nepos 2. 5. 1. Certiore enim fecit, id agi, ut pons dilloberetur.

Idus agende sunt tibi cum. Hor. 4. Carm. 11. 14. Acron: i. e. Celebranda. Diem vero natalem Mæcenatis significat, nimirum Idus Aprilis.

Imperium agere. Plin. lib. 7. cap. 28.

Impetus agitaliquem. Ovid. 2. Met. 203.

Agere in, pro esse. Virg. 5. Æn. 51.

Nunc ego Getulis agerem si fyrtibus exul. Ubi Servius, Si in Getulis fyrtibus agerem. i. e. Effem. Plin. lib. 8. cap. 25. Dies in terra agit, noctes in aqua.

In furore, pro Furiosum esse. Ulpian. in l. Patre furioso. D. De iis qui sui, vel alie. juris sunt.

In admirationem animum agit. Plin. lib. 25. cap. 1. i. e. Impellit, & quasi Rapiat atque trahit.

In arma. Liv. 6.

In crucem. i. e. Tollere. Cic. 7. Verr. 162. & 5. de Fin. 84.

In cruciatum & crucem. Cic. 7. Verr. Non tu hoc loco Gavium, non unum hominem nescio quem civem Romanum, sed communem libertatis & civitatis causam in illum cruciatum & crucem egisti.

In exilium. Plin. lib. 7. cap. 30. Et Liv. 5. Bell. Pun.

In fraudem. Virg. 10. Æn. 73.

In fugam, Fugare. Liv.

In furorem, in rabiem. Horat. Ep. 1. 9. 25.

— Numeros animosque fecutus Archilochi; non res & agentia verba Lycamben. H. St. Subaudiri nempe innuit in furorem.

In hoc agam, ut eum deleget mihi. Ulp. in l. Idemque. §. Si cui. D. Mandat.

In orbem agi. Virg. 2. Georg. 401.

In bona spe. Tacit. 12. Ann. ad fin. Crebroque volubat, ire in melius valeditum principis, quo miles bona in spe ageret.

Inconsiderate & negligenter. V. NEGLIGO.

Incuriosus. Tacit. 4. Hist. 28. Cæsar cohortes eorum in vico Marcoduro incuriosus agentes.

Inquisitio agitur. Plin. lib. 29. cap. 1. Inquisitio per parietes agitur.

Inter bonos bene agere. Cic. 7. Fam. 12. Ubi porro erit illa formula fiducia, Inter bonos bene agitur? Hac formula pertinet ad omnes contractus bonæ fidei. Monet autem vix bonos multa debere præstare, quæ etiam non sunt lingua nuncupata.

Itacunde. Cic. 8. Philipp. 17. Vehementer me agere fateor, itacunde nego.

Iter agere. Ovid. 2. de Arte Am. 84. de Icaro.

Judicium agi. Plin. lib. 9. cap. 35. Politer de quo iudicium agebatur. Iudicio agere cum aliquo. Scævola l. penult. D. de acquir. heredit.

Jure summo agere. Eudæus, Summo jure agere dicebant antiqui, pro eo quod est, Non ex æquo & bono, sed inquire quodam jure & præfæcto. Cic. pro Cæcin. 34. Non enim minus laborat Cæcina, ne summo jure egisse, quam ne certum jus obtinuisse videatur.

Laudes & grates diis. Liv. 7.

Legationem apud aliquem. pro Exequi legationis munus. Afconius. Legati agere dicuntur. pro eo quod est, Legationis munus exequi. Liv. 9.

Lege agere. Ter. Phorm. 5. 7. 91. Lege agere ergo. Ubi Donatus, Lege agito, dicebatur ei, cujus intentio contemptibilis adversario videbatur. Cic. 1. de Orat. Agerent enim tecum lege primum Pythagorei omnes. V. Lege agere in LEX.

Lege agere in hereditatem paternam. Cic. 1. de Orat. 175.

Leniter, V. supra, Graviter.

Lente agere, V. LENTUS.

Limes agendus. Ovid. 3. de Arte Am. 558.

Nec stabiles animos annis, viridemeque juventam Ut capias, aut limes agendus erit. h. e. Non iisdem artibus sefellere senem & juvenem. Proverbium.

Mandata agere, idem quod Mandata exequi. Cic. 9. Att. 8.

Mecum agit fortuna secundis rebus. i. e. Favet. Lucan. lib. 1. 310.

Mecum agit duris legibus. Non verbis polthac, sed verberibus agam tecum. Summo jure agit cum illo, & familia.

Menfis agitur. Plin. lib. 14. cap. 1. A Virgili vatis obitu xc aguntur anni. Ter. Hec. 3. 34. Tum postquam ad te venit, mensis jam hic agit septimus.

Menfuram alicujus rei agere. Plin. lib. 15. cap. 3. Amurcæ mensuram nemo agit. i. e. Nemo amurcam metitur, five ad mensuram redigit.

Morem. Sallust. Primum omnium, omittendum morem hunc, quem agitis impigre lingue.

Metus mortis est foras agendus. Lucret. lib. 3. 37.

Et metus ille foras præcepit Acherontis agendus Funditus, humanam qui vitam turbat ab imo. h. e. Expellendus omni ex parte.

Minerva pingui agere. Cic. in Lælio, 19. Agamus igitur pingui Minerva, ut aiunt. h. e. Omnia omni obscuritate & nimia subtilitate, hanc rem tractemus crassius: five (ut imperiti loquuntur) Loquamur grosso modo. Proverbiale est.

Modeste agere. Quintil. lib. 5. cap. 6.

Modice agere quippiam. Cic. pro Cælio. Nunc agam modice, nec longius progrediar, quam me mea fides & causa ipsa coget. V. MODUS.

Multum agit fæsus, atas, conditio: ut in fœminis, senibus, &c. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Non multum egerit. Cic. 7. Fam. Quod quidem si inter vos senes venale profecisset, egerit non multum. i. e. Non multum profecit.

Multum acti. Quintil. l. 7. c. 1. p. 592. Burm. Jam multum acti est. Posteralis non adfuisse & heres esse. [Sunt qui gen. putant ab ACTUM, ti, Alii Archaismum, Acti pro Actis. Forte Actum legendum.

Negotium suum. i. e. Rem privatum curare. Nam agere suum negotium dicitur, qui sic in propriis rebus est occupatus, ut nihil curet aliena. Cic. 1. Off. 29. Sunt etiam qui aut studio rei familiaris tuendæ, aut odio quodam hominum, suam fe negotium agere dicant.

Nihil agere. V. NIHIL.

Nihil aliud agit, nisi. Cic. 4. Acad. 7. Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi in utranque partem dicendo & audiendo eliciant, &c.

Nimbos agens Eurus. Hor. 2. Carm. 16. 23.

Noctem inter gaudia agere. Virg. 6. Æn. 514. i. e. Ducere.

Nugus agere, pro Nugari. Plaut. Cistell. 2. 3. 39.

Orbum agimus & naufragum & periclitantem: quorum inducere personas quid attinet nisi affectus assilimus? Quintil. Inst. 6. 2. extr.

Orationem. Cic. de Senect. Agere orationem, non est eam componere aut scribere, sed orationem palam habere, live pronuntiare. Nam in priore significato, Facere orationem, sicut Facere carmen, dicimus. Ofcitant. V. OSCITANTER.

Otia, i. e. In otio & tranquillitate vivere, vel otari. Virg. 3. Georg. 377.

Ipsi in defossis specubus secuta sub alta Otia agunt terra.

Pacem. Sallust. Licentate tuam pacem agere.

Pacem, pro Quietere. Sil. Ital. lib. 7.

Pacem nocte datam mortalibus orbis agebat.

Partes aliquas, live aliquam Personam. Cic. 7. Fam. 6. Et quando Medeam agere coepi, illud semper memento, Qui ipse tibi sapiens prodesse nequit, nequiquam sapit. Idem, Quum tibi prope necesse esset, eas agere partes. h. e. Suscipere inimicitias cum inimicis meis. Sed hoc traxit Cicero a fabularum personis: ut in comædia, Agere partes lenonis, est Lenonem agere. Ubi etiam Agere primas partes a persona dicitur, quæ præcipua est in ipsa comædia. Ter. prol. Phorm. Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cic. in Bruto, Quum Cotta princeps adhibitus esset, priores tamen agere Hortentium. h. e. Superiorem esse.

Partes alicujus vicillim. Ter. Phorm. 5. 7. Vicillim partes tuas acturus est. interpretatur Donatus, Mutuas operas tradere.

Partes lenitatis & misericordie. Cic. pro Muren. 6. Ego autem habeo partes lenitatis & misericordie, quas me natura ipse docuit, semper egi libenter: illam vero gravitatis severitatisque personam non appetivi, sed ab Republica mihi impostam, sustinui.

Plebem. Liv. lib. 3. His fere agere plebem, plebisque animos. i. e. Exercere & vexare.

Pœnas alicujus sceleris a se agere. Liv. 5. Bell. Pun. pro Exigere.

Pœnentiam agere dicitur, quem facti pœnitent: qui dolet se aliquid fecisse: qui rem factam, infestam cupit. Plin. in Epist.

Præ se agere aliquid. Stat. 3. Theb. Liv. 29. 28. 3. Pecora quoque præ se agrestes agebant.

Præcipitem ex. Cæf. 3. Bell. Civil. 46. 5. Et ex inferiore loco adversus clivum incitati cursu, præcipites Pompeianus egerunt, & terga vertere coegerunt. h. e. Eos a superiore loco expullos, in fugam verterunt.

Præcipitem de fundo. Cic. pro Cæcin. 60. Si glebis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris. i. e. deieceris de possessione.

Præcipitem, per metaphoram. Cic. 13. Philipp. Difficile est credere, eos qui me præcipitem egerint, æquissimas condiciones ferentem. i. e. De statu ac dignitate deiecerint, deturbant.

Præcipitem eum agunt pœnæ civium. Cic. 3. Verr. 7. Agunt eum præcipitem pœnæ civium Rom. quos partim securi percussit, partium in vinculis necavit &c. Hoc Sallustius dixit, Agitari conscientia scelerum.

Prædam & prædas. Liv. lib. 1. 17. Inde eos collecta juvenum manu hostilem in modum prædas agere. Agere prædas, est Prædari. h. e. Agros, vicos, aut loca alia populari, ut abigendo pecora, & auferendo quidquid pro libidine prædantium auferri potest.

Prædam, ad furtum etiam referunt. Plaut. Aul. Ne illic pulchram prædam agat, siquis illam invenit relictam auam onustam auri.

Præfate, V. supra, Graviter.

Properato agi ad mortem. Tacit. 13. Ann.

Quercus agere carmine. Virg. 4. Georg. 510. de Orpheo, Mulcentem tigris, & agentem carmine quercus. Servius: i. e. Moventem. [Ducere Horat. 1. Carm. 12. 12.

Quid ages? Ter. Phorm. 2. 2. 8. Quid ages? p. quid vis, nisi ut maneat Phanium, &c. Ubi Donatus, Non interrogantis, sed metuantis hoc dictum est.

Quid agis? Ter. Phorm. 1. 4. 39. Ab, quid agis? quo abis, Antipho? Ubi Donatus, Perturbati intercessores est dicere, Quid agis? ut alibi, Mea Glycerium, quid agis? cur te is perditum? Oratio illa, Quid agis, est prohibens, aut revocans: quasi tu dicas, Quid agere paras? Quid vis facere? Quid agas vide, Modus est loquendi, quo admonemus eos qui magna aut periculosa aggrediuntur. Ter. Eun. 2. 1. 18. Hui! Univerfum tridium? vide quid agas. Idem Phorm. 2. 2. 72. Senex adest, vide quid agas. Ubi Donatus, Non terrentis, sed excitantis est.

Quod agitur agamus. Cic. 11. Philipp.

Radicem deorsum agere. Columel. lib. 2. cap. 10. extr. Sed tennem radicem deorsum agunt. [Cels. de Med. 5. 28. 1. Idque vitium subter, actis quibusdam radicibus serpit. Ibid. §. 14. de Myrmecis: Quæ radices altius exigunt, majoremque dolorem movent. i. e. Desigunt.

Radices agit vera gloria, per metaphoram dixit Cic. 2. Off. 43. Vera gloria radices agit, atque etiam propagatur. h. e. Corroboratur & stabilitur, manetque diu, nec facile evertitur.

Remissius cum subjectis agere. h. e. Eos tractare remissius. Columel. lib. 11. cap. 1. V. supra, Graviter.

Res alias. Ter. Eun. 2. 3. 56. Desine, jam conclamatum est. c. h. alias res agis. p. Istud quo quidem. Ubi Donatus, Recte, quia dixit ille, Jam conclamatum est. Alias res agis: aut non attendis ad id quod dico, significat: ut nulla sit in eo attentio. Aut nugatorias res agis: hoc est, jocularis. nam hinc natum est, Hoc agite, amabo, quasi dicat, Vanas res agis. Cic. pro Cluent. 179. Ut hunc Oppianicum aliud agentem, ac nihil ejusmodi cogitantem, ad hanc accusationem detraheret.

Res alicujus. h. e. Curare. Cic. 12. Att. 33. Tuam in agendis nostris rebus diligentiam mirifice diligo.

Agere dicitur, de qua in foro ac iudicio disceptatur: & alius quidem jus suum persequitur, alius iudicat. Hinc Agi dicebantur Res, cum iudicium celebrarentur; qui dies ²⁷⁹ dicebantur Græcis, ut Calabonius ad Theophrasti Characteres observat. V. infra, ACTUS Rerum.

Retro aliud. Plin. lib. 36. cap. 5. Quod si quis horum familiarum ad proavum usque retro agat, inveniet artis ejus originem cum Olympiædem origine cœpisse. Retro agere, hic significat Ordine (ut dicitur) retrogrado recensere, five numerare. Sic, Retro agere carmen, aut orationem, est A fine incipiendo pronuntiare aut recitare. Sic loquitur Quintilianus. quod etiam dicitur Ordine præpostero fieri.

Reum. Plin. lib. 2. cap. 7. Una accufatur, una agit reu. Diftum de Fortuna.
 Rimas. Cic. 14. Att. 9. Tabernæ mihi duæ corruerunt: reliquæ rimas agunt. h. e. Diffunduntur ac diffoluuntur.
 Scintillas. Lucret. lib. 2. 674.
 Scintillasque agere, ac late differre favillam. i. e. Spargere.
 Se agere proprie dicitur, qui Ægre fe movet, aut gravate incedit. Virg. 6. Æn. 337.

Ecce gubernator fele Palinurus agebat. Idem 9. Æn. 696.
 -- is enim fe primus agebat. Ter. And. 4. 2. 25. Quid tu, quo hinc te agis? Ubi Donatus, Quo te agis: ut tarditatem difcedentis oftendat. Agere enim fe, tardi & triftes dicuntur.

Se pro equite Romano: i. e. Gerere fe, &c. Suet. in Claud. cap. 25. Libertinos qui fe pro equitibus Romanis agerent, publicavit.

Aguntque fe propugnatores fecleris, cunus turpe erat alios vindices fuiſſe. Juftin. l. 8. c. 2. Aliter agere fe pro eq. & Agere fe ap. Terent. H. St. Secula vitæ agunt. Ovid. 3. Met. 444.

Securum agere. i. e. Solum eſſe. Suet. in Tiber. cap. 60. Pifcatori, qui fibi fecretum agenti, grandem mullum inopinanter obtulerat, perficari eodem piſce faciem juſſit.

Secum aliquid. Cic. 1. Off. 4. Nulla enim vita pars, neque publicis, neque privatis in rebus, neque fi tecum agas quid, neque fi cum altero contrahas, vacare officio poteſt. i. e. Si ſolus agas negotium tuum.

Senatus agit. i. e. Habetur. Suet. in Caf. Diſt. cap. 88. extr. Senectutem honoratam agere. Liv. 4. Bell. Maced. Et quietam, Cic. 14. Att. 3. Tolerabilem, Cic. de Senect. 7. Hac & familia, per Exigere quoque & Tranſigere & Traducere efferuntur.

Severe, V. ſupra, Graviter.
 Sapienter agendum. Ovid. 13. Met. 377.

Silentium, pro Silere. Ovid. 1. Met. 349.

Simpliciter. Cic. 4. Acad. 112. Cum ſimplici homine ſimpliciter agerem. Solute agere, Leniter, & ofcitantur. Cic. in Bruto. 276.

Spumas. Cic. 6. Verr. 148. Nam quum ſpumas ageret in ore, arderent oculi. pro, Spumas ore emitteret, videlicet ex iracundia & furore.

Spumas ore. h. e. Emittere. Virg. 3. Georg. 203.
 -- & ſpumas ageret ore eruentas.

Stationem. Tacit. l. Hiſt. 28. Stationem in caſtris agebat Julius Martialis tribunus.

Stationes, Eſſe in ſtationibus. Liv. 3.
 Tabellis obſignatis, h. e. Aliquem convincere teſtimonio ſuarum literarum. Cic. 5. Tuſc. 33.

Sic Agere teſtibus. V. Jocus Martialis: Summis teſtibus iſta res agerur. Ex ambiguo. H. St. Lapiſus memoriæ. Nam v. eſt in Priap. Carm. 14. Magnis teſtibus &c.

Tempora. Ovid. 3. Faſt. 402.
 Quum croceis rorare genis Thithonia conjunx Cœperit, & quinta tempora lucis agat. h. e. Quum aurora quantum diem faciet, vel adducet.

Tempora belli, i. e. Tranſigere. Ovid. 13. Epiſt. 42.
 Triumphum, idem quod Triumphare, ſive Triumphum ducere. Cic. 14. Philipp. 13. Phariſæice vero pugne ne triumphum quidem egit.

Triumphum ex aliquo populo. Liv. 6.
 Triumphum de aliquo, quod frequentius. Plin. lib. 34. cap. 3. Qui de Perſe rege navalem triumphum egit. Cic. 7. Verr. 98. In portu Syracuſano de claſſe pop. Rom. triumphum agere piratam. Metaphoriſe, h. e. De capta Romanorum claſſe, triumphantis more gloriari.

Velis tumidis agitur. Hor. 2. Epiſt. 2. 201.
 Velis agi. Ovid. 1. Triſt. 2. 40.

Ver agit orbis. Virg. 2. Georg. 338.
 -- ver illud erat, ver magnus agebat Orbis & hybernis parecebat flatibus Euri.

Verberibus agit navis. Lucan. l. 3. 536. h. e. Ordinibus remorum impellit. Celſior at cunctis Bruti prætoria puppis Verberibus ſenis agit, molemq; profundo Invehit, & fummiſ longe petit æquora remis.

Verſum agere. Cic. 12. de Orat. 233. Nunquam agit hunc verſum Roſcius eo geſtu, quo poteſt.

Vehementer, V. Iracunde.
 Urbane, V. Graviter.

Vi. Liv. 4. Bell. Maced. & Cic. 1. Q. frat. 2.
 Viam. Virg. 3. Æn. 695.

Alpheim fama eſt huc Elidis anniem
 Occultas egiffe vias ſubter mare.

Vigilias noctu ad ædes ſacras. pro, Vigilare ad earum cuſtodiam. Cic. 6. Verr. 93. Sic in portu vigilas agere. Liv. 10.

Vitam ſine decretis. Cic. 4. Acad. 27. Agere vitam ruri. Liv. 7. Agere vitam graviter & ſapienter. Cic. 4. de Fin. 14.

Victimarii verbum. Nam Agere dicebantur, qui Maſtabant hoſtiam ſeu jugulabant: non quod antiquis *ἀγορεύω* fuerit maſtare, (ut ſentit Laurenbergius Antiquar. voce Agonalia p. 18.) ſed quia latiniſſime patet agendi vocabulum generale. Popæ enim ſeu Victimarii, ſive Minitri, non niſi juſti feriebant victimas. Itaque cum jam accincti quærerent, an agere deberent partes ſuas & ſuo deſungi munere, Agon? dicebant, ex quo diei Agonali factum nomen, qua de re Ovid. 1. Faſt. 317. ubi v. 319.

Nominis eſſe poteſt fuccinctus cauſa miniſter,
 Hoſtia cœlitibus quo feriente cadit:
 Qui calido ſtriſtos tincturus ſanguine cultros
 Semper (agone?) rogat, nec niſi juſtus agit. V. & Varr. de L. L. 5. 5. & recentioribus Politianum cap. 60. Miſcell. Alex. Neapol. 4. Gen. Diſt. 17. p. 225. Briſſon. 1. Form. p. 12. Roſin. 4. Antiq. 10.

Porro vox ſolemniſ Præconis adſtantes ad ſilentium hortantis, ubi Magiſtratus rem divinam facièbant, Hoc age! vel etiam Hoc agite! V. Torrent. ad Suet. Calig. c. 58. Galb. c. 20. Briſſon. l. c.

AGENS, entis. Partic. [*ἀγορεύων*] Cic. in Bruto 317. Acrem enim oratorem, incenſum & agentem, & canorum, concuſſum hominum forique ſtrepitus deſiderat.

Agentes imagines. Cic. 2. de Orat. 358. Utendum eſt imaginibus agentibus, acribus, inſignibus.

Agentes in rebus: quorum in Codice ſæpius & alibi etiam mentio fit. Officium erat genus ſub Imperatoribus, qui mittebantur per provincias, ut curſui publico & vehiculariæ rei, importandisque frumctis, quæ vel ex

canone, vel indictione præſtabantur, præſent: rimatique ſecreta domorum, & ſpeculantes omnia ad principes, qua reperiunt, referrent; Frumentarii dicti. V. Salmaf. ad Spartian. Hadrian. f. 28. & Calaub. f. 22. Itemque Turneb. Adverſ. 13. 10. Cujacium ad Tit. Cod. de Agentibus in rebus; & Panciroli. in Noſtr. Imper. Orient. c. 64. Eveteribus Hieronymus in Obad. v. 18. Eos, ait, quos nunc Agentes in rebus vel Veredarios appellant; veteres Frumentarios nominabant. Hoſce Curioſos appellat Lex Cod. 13. de Curſu publ. de quo infra ſuo loco. Uſus eorum & in exequendis ſcriptis Imperatoris. V. Ambroſ. de Off. 2. 9. Actus, a, um. Partic. [*πραγματούμενος*] ab Agor. Virg. 6. Æn. 236.

Hiſ actis propere exequitur præcepta Sybilla. i. e. Perfectis, & abſolutis. Cic. 6. Fam. 8. Actis hiſ rebus, litera a te mihi ſunt reddita. Acta ætas, pro Exacta. Plaut. Trin. 2. 2. 38. Mihi quidem ætas acta eſt, tua illuc referet maxime. Sic, Actum tempus, vita, dies, Hor. in Arte Poët. 173. Cic. pro Cluent. 17. Vos ne huius honeſtiſſime actam vitam matris crudelitati condonetis, rogamus. Idem 5. Tuſc. 5. Eit autem unus dies bene & ex præceptis tuſ actus.

Acta honeſte ſuperior æras. i. e. In rebus honeſtis tranſacta. Cic. de Senect. 62. Actus, Appulſus, Virg. 3. Æn. 708.

Sive errore vie, ſeu tempeſtatibus acti. Idem 6. Æn. 532.
 -- pelagine venis erroribus actus? Nonius.

Actus, Coactus, territus. Virg. 6. Æn. 379.
 Prodigis acti cœleſtibus oſſa piabant. Nonius.

Actus, Colluſus. Virg. 7. Æn. 224. -- quibus actus uterque Europæ atque Afia fatis concurrerit orbis. Servius.

Actus, Compulſus. Liv. 7. Bell. Pun. Elephanti quoque commiſſo jam certamine in prælium acti.

Actus multis calibus, i. e. Agitatus, vexatus. Virg. 1. Æn. 240.
 Actum augurium. Cic. 1. de Divin. 32. Id poſſetne fieri, conſulit. Ille augurio acto, poſſe reſpondit. Pro hoc uſitatus eſt, Captare augurium. Hic ergo videtur Acto, pro Peracto, i. e. Finiſto poſitum.

Imber actus cœlo. Virg. 2. Georg. 334.
 Actum, Admotum. Virg. 9. Æn. 505.

Accelerant acta pariter teſtitudine Volſci. Nonius. V. Agere, Applicare &c.

Acti jucundi labores. Adagium eſt. Unde dictum ab Juven. 12. Sat. 82.
 -- gaudent ubi vertice raſo

Garrula ſecuri narrare pericula nautæ. Hoc proverbio uſus eſt Cic. 2. de Fin. 105. Quid ſi etiam jucunda memoria eſt præteritorum malorum, ut proverbialia nonnulla veriora ſint, quam veſtra dogmata? Vulgo enim dicitur, Jucundi acti labores. Nec male Euripides (concludam ſi potero Latine, Jucundum enim hunc verſum noſtis omnes) Suavis eſt laborum præteritorum memoria. Eraſm. in Chiliad.

Actus reus criminis. Ovid. 1. de Arte Am. 324. V. Agere reum. Sitis acta omnibus venis. h. e. Calor ſitim generans, per omnes venas diſfuſus. Virg. 3. Georg. 482.

Sed ubi ignea venis
 Omnibus acta ſitis, miſeros adduxerat actus.

In parietes palus. Columel. lib. 8. cap. 3.
 Retro actus. Ovid. 12. Met. 253. i. e. Verſus.

Actum eſt, Proverbialia genus loquendi apud veteres, quo etiam hodie Deſperationem ſignificamus. Ter. And. 3. 1. 7. Quid ego audio? actum eſt, ſiquidem hæc vera prædicat. Ubi Donatus; Hæc res ſecundum jus civile dicitur, in quo cavetur nequis rem actam apud iudices repetat. Idem Adel. 3. 2. 27. Actum eſt. Ubi idem Donatus, Actum eſt (inquit) verba ſunt deſperationis. nam Actum eſt dicitur in ea re, de qua jam lata ſit ſententia. Cic. 14. Fam. 3. Nunc ipſe reliqua eſt in novis Trib. pleb. & in primis quidem diebus: nam ſi inveterat, actum eſt. Quum iudices de concilio dimittebantur, præco pronuntiabat, ACTUM EST I LICET.

i. e. Ire licet.

Actum eſt de. Cic. 12. Att. 25. Nam quod ſcribis *ἀγορεύω*, actum jam de iſto eſt, alia magis quæro. Liv. 2. Actumque de exercitu foret.

Actum habere quod quis egerit. Cic. 3. Tuſc. 30. h. e. Ratum.

Actum agere, i. e. Fruſtra laborare, proverbialis fermo eſt. Sim. Boſius ad Cic. 9. Att. 18. p. 123. Tu, (malum!) inquires, actum ne agas. Actum agere, inquit, apud hunc auctorem eſt, ea de re faciendâ cogitare, quam ante factam oportuit, & cuius gerendæ tempus jam præterit. Ther. Pharm. 2. 2. 72. Actum, aiunt, ne agas. & Cic. in Laelio, Præpoſteris utimur conſiliis, & acta agimus, quod veterum veteri proverbio.

Actum eſt: ſolet hodieque ſubſcribi tabulis, quibus, que ſuper re aliqua tractata conſtituta ſunt, comprehenduntur. In Teſtamento Galli Favonii Jucundi ſculpto in lapide; ACTUM VI K. QVINTILES SERV. GALBA L. AVRELIO COSS. In alio lapide: ACTVM P. ROMVLVS CIT. HISPAN. PROC. ET DOMITIANO VESPAS. F. ORBI IMPERANTE. [Conf. Suet. Jul. c. 20. 25.]

ACTA, orum. n. pl. Tabulæ ſeu Commentarii Imperatorum, ſenatus, populi, quibus perſcribentur, quo ſingulis diebus acta, geſta, judicata eſſent: item natiuitates, matrimonia, mortes, &c. Seges actæ materia eorum, qui condituri Hiſtorias; qui horum Actorum non raro mentionem faciunt. Hiſ conſciendis qui erant præpoſiti, Ab Actis & Actuarii appellati.

De illis plura Lipſ. ad Tacit. 5. Ann. Idem erant quodammodo, quod hodie, quæ vocantur, Novellæ. [Erant autem alia Populi, alia Senatus Diurna acta. Illorum pulcherrimum fragmentum exhibuit ad Suet. Jul. c. 20. Grav. q. V. & plenius Dodwell. in Prælect. Cambden. Male vero conſundunt multi cum Actis Senatus, unde ne factis ſibi conſtat Fabric. Bib. Lat. l. 4. c. 5. extr. & in Supplem. Hæc enim parum diſcrepant a Protercollis, quæ vocantur, ex Suet. Aug. c. 5. apparet.] Hanc publicam diligentiam privatum quoque annulati viriſindultri ac truſti, habere ſolebant commentarios, in quibus, quicquid per dies ſingulos dicent, facerent, & annotabant. Quo reſpicit Sen. de Benef. 2. 9. Beneficium in acta non mitto. Sueton. Diurnos commentarios, Aug. c. 64. Diurna, Tacit. 13. Ann. 31. & 16; 22. 6. Quotidiana, Voſſic. vocat in Aurel. c. 1. puta Acta, quod hic ſubaudiendum eſt. V. plura in Diurnis. Vellei. 2. 60. 4. Actorum commentaria; Appianus *ἀγορεύων* p. 142. V. Bernegg. ad Suet. Caf. 20. 1. Bœcler. de Actis Civitatis. Cic. 12. Fam. 8. & ſæpius Cœlius l. 8.

Acta belli & domus. Neſtor apud Ovid. 12. Met. 185.

Vitæ acta. Ovid. 4. Triſt. 9. 92.
 Forenſia. Lucan. ad Piſon.

Fortia. Val. Flacc. 6. Argon. 128.
 Horrificæ. i. e. Horrorem incutientia, nempe magica. Val. Flacc. 3. Argon. 423.

Immania Cæsaris acta condere, Grandia & præclara Cæsaris gesta desorbere. Ovid. 2. Trist. 335. & 9. Met. 247.
 Ingentia acta recensere. Stat. 2. Theb. 706.
 Mortalia. Ovid. 1. Trist. 2. 97.
 Nocturna. Ovid. 2. de Arte Am. 625.
 Patriis actis superbere. Ovid. 8. Epist. 43.
 Propiora. Stat. 5. Theb. 120.
 Canere acta longi temporis. Ovid. 1. Fast. 104.
 Circumducere acta. i. e. Antiquare & delere. Paulus l. 45. D. de Re iudicata, Acta apud fe habita, si partes consentiant, iudex potest ea die jubere circumduci: nisi vel negotium, vel lis terminata est.
 Cognoscere de alicuius actis. V. COGNOSCO.
 Communicare acta sua cum aliquo. Ulysses apud Ovid. 13. Met. 239.
 Comprare. Ovid. 5. Trist. 46.
 Condere. Ovid. 2. Trist. 335.
 Convellere. V. CONVELLO.
 Loqui acta. Ovid. 3. Fast. 170.

— mira quidem, sed tamen acta loqui.

Obligare fe in acta alicuius, & in acta alicuius jurare. Suet. in Tiber. cap. 26.

Referre in acta, V. REFERO.

Rescindere acta. Cic. 1. Philipp. 23.

Tollere acta. Cic. 6. Att. 1.

Vincere. Ovid. 11. Met. 223.

ACTUS, ßs. m. [*πράξις*] plerumque actionem significat. h. e. Omne quod agitur. Quintil. l. 2. c. 18. Quam ab actu, hoc est opere, recesserunt. Cic. in Sallust. 1. Quod si vi mea atque actibus huic conviciatori respondero. Idem 1. de Legib. 31. Nec solum in rebus, sed etiam in pravis actibus.

ACTUS, pro Dispensatione, administratione. Scæv. in l. 40. §. 3. D. de statu lib. Stichus servus meus actor, si rationem omnem actus sui heredi meo reddiderit, liber esto.

ACTUM gerere, pro Dispensatore esse, dispensationem administrare. Martian. in l. interdu. D. de publican. Cum is servus qui actum domini gessisse diceretur, in commissum cecidisset, venire non debuisset.

ACTUS. h. e. Gestæ & præclara facinora. Lucan. lib. 8. 807.

Adde actus tantos, monumentaque maxima rerum.

Sceleris actus. i. e. Perpetratio sceleris. Lucan. lib. 8. 668.

Septimius sceleris majus scelus invenit actu.

Herculei actus. Claud. 1. in Ruf. 284.

Humanos actus digerere. Stat. 5. Sylv. 8.

Actus placiti diis. i. e. Grati. Val. Flacc. 2. Argon. 5.

Priores actus. Claud. 8. Paneg. 145.

— actusque priores

Commendat repetitus honor.

Rapidus actus; Festina impulsio, Propera persequutio. Lucan. l. 9. 31.

Actus vitæ. Quintil. l. 11. c. 1. Etiam in cæteris actibus vitæ, non idem in foro, curia, campo, theatro, domi facere convenit.

Actus rerum, Suet. Aug. c. 32. Claud. c. 15. & c. 22. itemque Ner. c. 17. & Plin. 9. Epist. 25. sunt actiones Casarum & ipsi Judicariis diebus, five cum habentur Judicia, five aguntur res: qui Græcis *εἰρήνη*: de quibus Casaub. ad Theophrast. Charact. c. 6. & Torrent. ad Suet. Aug. c. 32. Sic, Actus forensis. Quintil. lib. 10. cap. 1.

ACTUS modo significat in comædiis & tragædiis Certa spatia canticorum: modo iter inter vicinos, Quatuor pedum latum: modo in Geometrica Minorem partem iugeris, id est, centum viginti pedum: modo Motum corporis, ut hiltionum & saltatorum, qui etiam ex hoc ipso Actuosi dicuntur. Author Festus. Varro de L. L. 4. 4. Actus, iter in agris, quod agendo teritur. Idem 1. de R. R. c. 1. Actus quadratus qui & latus est pedes centum viginti, & longus totidem. Plin. l. 18. c. 3. 1. Actus vocabatur, in quo boves agerentur, quum aratur, uno impetu iusto: [Hard. agerentur cum aratro] Hic erat cxv. pedum: duplicatusque in longitudinem iugerum faciebat.

ACTUS, in fabulis. Quintil. l. 5. c. 10. Nam & fabulæ ad actus scenarum compositæ, argumenta dicuntur. Cic. de Senect. 69. Neque enim hiltioni, ut placeat, peragenda est fabula, modo, in quocunque fuerit actus, probetur.

ACTUS & actiones. Cic. 5. Fam. 12. Secernas hæc quasi fabularum rerum eventorumque nostrorum: habet enim varios actus, multasque actiones & consiliorum & temporum.

Actus hominis, pro Partibus vitæ hominis, per translationem a fabularum actibus. Cic. pro Marcell. 28. Hæc igitur tibi reliqua pars est, hic restat actus: in hoc elaborandum est, ut Rempub. constituas. Idem 3. Verr. Itaque primum illum actum hiltius vitæ turpissimum prætermittam.

Actus est Genus servitutis apud Jurisconsultos, in prædiis rusticis, cum vicino per fundum vicini agere jumentum licet, nec non vehiculum. Modestinus in l. inter actum. D. de Servit. rust. præd. Iter est qua quis pedes velleque commearum potest: actus vero ubi & armenta trajicere, & vehiculum ducere licet.

ACTUARIUS Limes est, qui primus actus est & ab eo quintus quisque: quem si numeres cum primo, erit sextus: quoniam quinque centurias sex limites cludunt. Actuarius autem extra maximos, Decumanum & Cardinem latitudinem habent ped. xii. Per hos iter populo, sicut per viam publicam debetur. Ita enim cautum est lege Sempronii, & Cornelia, & Julia. Quidam ex hiltioribus sunt xii. pedibus, ut hi qui sunt per viam publicam [militarem] acti. habent enim latitudines viæ publicæ. Hæc Hyginus in libro de Limitibus constituendis. p. 152. Gæf.

ACTIVUS, a, um. [*εἰσπραξις*] denom. a nomine Actus: nomen est fictum a Grammaticis: ut, Activa significatio. Et, Verbum activum, quod, teste Prisciano, semper actum significat, & faciat ex fe passivum. Plura vide apud eundem l. 8. cap. de Gencribus verborum, a princ.

ACTORIUS, a, um. Idem quod Activus, ut, Ingenium actorum, Ter. tul. de Anim. cap. 14.

ACTUALIS, e. [*πράξις*] ut, Actualium vigor virtutum. Macrob. Somn. Scip. 2. 17. Philofophia actualis, hiltior. 2. 24.

ACTUOSUS, a, um. [*ὑπερβατικός*] denom. a nomine Actus: active & passively significat. Passive, est Kes laboriosa, quasi in qua plurimum agendum & laborandum est: ut, Actiosa comædia. Donatus in Terentium, Hæc scena actiosa est, magis in gestu quam in oratione constituta. Active, ut, Actiosa virtus, Actuosus ignis. l. e. Semper agens, nunquam cessans. Cic. 1. de Nat. Deor. 3. Virtus autem actiosa & deus vester nihil agens.

ACTUOSA vita, que in actione & labore versatur, non autem in studio & contemplatione, vulgo Activa dicitur: quod alii est Oshificum & Merc. torum, & eorum qui in Reipubl. administratione versantur. Apud Valerium. Actuosus dicitur, Qui motu corporis maxime exercentur, ut hiltiones & Saltatores. Arther Festus. V. ACTUS.

ACTUOSE, [*εἰσπραξις*] Adv. qualitat. Cic. 3. de Orat. Quid petam præfidi? quam leniter? quam remisse? quam non actuose?

ACTIO, ßnis. f. [*πράξις*] Actio de pace. Cic. 9. Att. 11. Dispersione enim Consulum actio de pace subblata. i. e. Pacificatio. Gratiarum actio gratulatioque. Cic. ad Brut. 3. Actium, quam vulgo dicimus Operationem. Cic. 1. Off. 19. Virtutis enim laus omnis in actione consistit. Privat deos omni procuracione atque actione Epicurus. Cic. 2. de Nat. Deor. 44. i. e. Deos agere aliquid negat Epicurus. Spoliare deos motu & actione divina, est Deos nihil agere asseverare. Cic. 2. de Nat. Deor. 102.

Mentis actio atque agitatio. Cic. 1. de Nat. Deor. 46. Actio corporis naturales. Celf. l. 1. Naturales corporis actiones appellant, per quas spiritum trahimus & emitimus, cibum potionemque & alimus & concoquimus: itemque per quas eadem hæc in omnes membrorum partes digeruntur. Vulgo Functiones. Consentanea appetitionibus actiones. Cic. 2. de Nat. Deor. 58. Dare curas & actiones honestas alicui. Cic. 9. Fam. 8.

Actio vitæ, pro vivendicatione, seu modo. Cic. 5. Tusc. 66. Si vitæ modum actionemque quarimus.

Actio Tragica seu scenæ, est ipsa per fe gestus representatio. Cic. in Orat. 86. Accedit actio non Tragica, nec scenæ, sed modica iactacione corporis: vultu tamen multa conciens: non hoc quo dicuntur os ducere, sed illo, quo significant ingenue, quo sensu quidque pronuntiant.

Actiones pro Actis. Cic. 3. Fam. 10. Qua denique facilitate, qua humanitate tulit contentionem meam pro Milone, adversante interdum actionibus suis.

Mandare scriptis actiones suas. Cic. 2. Off. 3.

Monitores actionum. Cic. in Sallust. 12. Quos ego habui omnium mearum actionum monitores.

Actio habet item alia significata. Valla l. 4. Actio dicitur tum ipsi pronuntiatio, tum oratio que habetur, tum oratio scripta.

Actio, de oratoris pronuntiatione, gestuque dictum. Cic. in Orat. 55. Est enim actio quasi corporis quedam eloquentia, quam contet & voce atque motu. Idem 3. de Orat. 219. Est enim actio quasi sermo corporis. Idem de Clar. Orat. 239. Actio Cn. Pompeii habebat & in voce magnum splendorem, & in motu summam dignitatem.

Ardenter actio. Cic. in Bruto.

Brevis & concisa actio. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Clamosa, V. CLAMO. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Facilis & favorabilis. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Liberalis. Cic. in Bruto.

Varia, vehemens, plena animi, plena spiritus, plena doloris, plena veritatis. Cic. 2. de Orat. 73.

Claudicat actio. V. CLAUDICO, in CLAUDUS.

Dominatur actio in dicendo. Cic. 3. de Orat. 212. Actio inquam in dicendo una dominatur: sine hac summus orator esse in numero nullo potest, mediocrius, hac instructus, fummos sepe superare.

Actio, pro Oracione, five quum habetur, five quum scripta est: ut Actiones Ciceronis in Verrem. Suet. Jul. c. 49. Præterea actiones Dolabellæ & Curionis patris &c. Easdem c. 9. Oraciones appellat.

Actio, pro Auctione. Ulpian. in tit. Qui hæred. hiltis. poss. Pro hærede gerit, qui rebus hæreditariis tanquam dominus utitur, velut qui actionem rerum hæreditariam facit, &c. i. e. Auctionem. Item in l. 2. §. tutor. §. procuracionem. D. pro empto. l. Si exiltimans. D. de usufruc. & l. 2. §. hn. de collat. bon. Cujacius. [Forse ex errore natum.]

Actio apud Jurisconsultos dicitur Jure persequendi in iudicio quod sibi debetur. Hæc Justinianus libro quarto. Ulpianus autem in lege vigesima quinta, D. de actionibus & obligationibus, duo actionum genera esse scribit: in rem, que dicitur Vindicatio: & in personam, que Condictio appellatur. In rem actio est, per quam rem nostram que ab alio possidet, petimus. In personam actio est, qua cum eo agimus qui obligatus est nobis ad faciendum aliquid, dandumve. Erat autem nihil aliud quam formula, quasi quis dicat rerum privatim agendarum modis, & forma jurisconsultorum, & pragmaticorum ingenis excogitata. Itaque vulgo Legis actiones vocabantur, quoniam earum rerum de quibus lex xii. tab. scripta erat, agendarum formam ritumque præscribebant. Hæc ex Hotomani lexico descriptimus, quæmadmodum & ea fere omnia que de actionum generibus sequuntur.

Actio ædium incensarum est in duplum ex xii. tabul. ut ex Iulii Pauli sentent. tit. 3. apparet. Incendiarii, qui consulo ignem inferunt, summo supplicio afficiuntur. Quod si per incuriam eorum ignis valerit, dupli compendio damnum ejusmodi sacri placuit. Hæc ille. Cæterum ista est actio, que incensarum ædium dicitur in l. Jurisgentium. D. de pact. de qua etiam in l. Qui edes. l. pen. D. de incendi. ruin. & naufr.

Pro accusatione. Pap. in l. 1. de crimin. stell. Actio stellionatus neque publicis iudiciis, neque privatis actionibus continetur.

Bonæ fidei actiones, concisa loquutione dicuntur, in quarum formulis Prator adiciebat, Ex bona fide. Cic. in Topic. 66. Stricti autem iudicii sunt, in quibus præfecte iudicium a Pratore definitur, & quasi ad vivum refecatur, ut Iudici a verbis formulæ, ne tantillum quidem recedere liceat. Cic. pro Rofc. Com. 24.

Actiones arbitrarie dicuntur, in quibus qui iudex datus est, non ad certam formulam ac summam, ut in strictis iudiciis, astringitur, sed, ut ait Imperat. §. 30. de Act. ei permittitur ex bono & æquo secundum cusque rei, de qua actum est, naturam, æstimare, quemadmodum actori fatidieri oporteat.

Commodati, est personalis actio, per quam id quod gratis aliquid utendum dedimus, reddi nobis postulamus. Imper. §. 2. Quib. mod. re contr. obligat.

Communi dividundo dicitur, que datur his, qui res quas vel voluntate, vel fortuna inter fe communes habent, per arbitrum dividi, & si quid alter alteri debeat, præstari postulant. Paul. l. 1. D. comm. dividund.

Conducti, five ex conducto, est actio in personam, per quam is qui vel rem utendam, vel opus faciendum conduxit, five recepit, ut vel re firma tecta utatur, vel operis perfecti mercedem consequatur, postulat.

Confessoria est, per quam rem nostram, ab alterius possessione, in dominium nostrum vendicamus. Imp. §. 2. de act.

Constitutoria est, qua cum eo agitur, qui vel pro se, vel pro alio solutorum se, sine ulla stipulatione constituit. Imp. §. 8. & §. 9. de action. & tot. tit. de const. pec. in D.

De albo corrupto est, qua quis de populo agere adversus eum, qui Prætoris edictum corrupit, potest, ut quinquaginta aureorum pœna multetur. Ulp. l. 7. D. de Jurisd. omn. iud.

De arboribus succis ex 12. tab. est actio in personam, per quam qui alienas arbores ceciderit, arvis viginti quinque damnetur. Hanc enim penam constitutam fuisse Plin. lib. 17. cap. 1. testatur. Paul. l. 28. §. 6. D. de jurejur.

De effuso, dejecto, suspensio, est actio in personam, quæ adversus eos intenditur, qui eum in locum, qua vulgo iter fit, aliquid effuderint, dejecerint, suspenderit, cujus casus aliqui nocuerit, nocere suspensum poterit. l. 1. & §. D. de his qui deiecer.

De in jus vocato vi exempto, est qua cum eo agitur, qui in jus vocatum exemerit, dolove eximendum curaverit, ut quanti ea res ab actore aestimabitur, damnetur. l. 1. & §. D. Ne quis eum qui in jus voc. est vi exim.

De in rem verso, est actio in personam, per quam pater, dominusve, cujus filius servusve cum aliquo, sine ipsius voluntate, contraxit, si quid in rem ipsius versum erit, totum præstare cogitur: aut si quid non sit versum, quatenus peculium patietur. Imper. §. 4. Inst. Quod cum eo qui in alien.

De iurejurando est, per quam is qui adversarii postulatu deberi sibi pecuniam juravit, ita cum damnari postulat, si planum faciat se illius postulatu jurasse. Imp. §. 12. Inst. de act.

De pastu pecoris ex l. 12. tab. est, cum in meo fundo pecus tuam depasturam est. l. Qui servandam. §. ult. D. de præf. verb.

De patre, patronove in jus vocato, est per quam filius emancipatus, aut libertus, qui patrem patronumve sine Prætoris venia in jus vocavit, pœna quinquaginta aureorum damnetur. l. pen. D. de in jus voc.

De peculio, est per quam is qui cum filio fa. servove contraxit, contra patrem dominumve ita agit, ut quoad peculium ferre possit, solvere damnetur. Imp. §. 10. Inst. de act. & tot. tit. D. de pecul.

Depositi directa, est personalis actio, per quam id quod apud al quem depositum, reddi nobis postulamus. §. 3. Inst. Quib. mod. re contrah. oblig. Contraria vero est, per quam qui depositum recepit, quod in eo tuendo alterandoque impendit, postulat. D. in tit. Depof. vel contra.

De tigno juncto est, qua utitur dominus adversus eum qui ipsius tignum, ædibus vineisve suis adjunxit, per quam non ipsum tignum, sed duplum consequitur. Ulp. l. 1. D. de tig. juncto.

De æstimate five æstimatoria, est actio in personam, per quam qui rem aliquam vendendam accepit, vel rem ipsam incorruptam reddere debet, vel ipsius æstimationem. Ulp. in l. 1. D. de Æstimate.

Empti, five Ex empto, est actio in personam per quam qui rem quampiam emit, venditorem, & quæ lingua nuncupata sunt, præstare, & si nominatim nihil convenit, rem tradere, eamque vel emptoris facere, vel evictionis nomine obligari, cogit. l. 2. D. de act. empt.

Exempta dicitur, cum agi posse desit. Ulp. l. 26. §. 4. D. Ex quibus causis majores.

Execratoria, est actio in personam, per quam navis exercitor, aut caupona, aut stabuli, dolum, aut furtum, quod in navi, aut caupona, aut stabulo non per ipsum, sed per aliquem eorum, quorum utitur opera factum erit, præstare cogitur. tot. tit. D. de Execr. actio.

Ex stipulatu est actio quæ ei competit, qui sibi aliquid incerti dari fierive stipulatus est, veluti Quicquid vini hoc anno ex vineis tuis colligetur. Inst. de verb. oblig. in princ.

Ex stipulatu doti exigenda, est actio in personam, per quam uxor dotem suam soluto matrimonio a marito condicit. l. penul. C. de jure dot. l. unic. C. de rei ux. act.

Familie eriscunde dicitur, quæ datur cohæredibus postulantibus, ut & hæreditatis dividatur, & si quid alter alteri debeat, præstetur. Ulp. in l. 22. §. 3. D. Fam. Erisc.

Finibus regundis est, quæ consubitus conceditur, postulantibus, ut quod cuiusque proprium sit, ab arbitro definiatur, & si quid ab altero commissum sit, refarciatur. Paul. in l. 1. D. finium regund.

Funeraria, est actio in personam, per quam is qui pro officio suo, veluti delectus a testatore, vel hæres scriptus, vel suo ordine cognatus, funeralium defuncti causa sumptus fecit, eos ab eo, ad quem ea res pertinet, recuperat. l. 12. §. 2. de Relig. & sumpt. funer.

Furti actione concepti tenetur is, apud quem furtum quæritum, & inventum est. Paul. l. 2. sent. tit. 11. §. 4. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Furti manifesti est, qua quadrupli pœna, ab eo qui manifestus fur est, exigitur. Nec manifesti autem, qua a non manifesto dupli. §. 5. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Furti non exhibitii adversus eum datur, qui furtivam rem apud se quæritam, & inventam non exhibuit. §. 4. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Furti oblati competit ei cui res furtiva oblata est, ut apud eum potius quam eum qui obtulit, conciperetur. §. 4. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Furti prohibiti adversus eum est, qui furtum quærere testibus presentibus volentem, prohibuerit. §. 4. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Furti, ope, consilioque facti, adversus eum datur, cujus ope consilioque furtum factum est. §. 9. Inst. de oblig. quæ ex delict.

Hæreditatis, est actio in rem, quæ in illos, qui ius pro hærede, vel pro possessore habent, vel rem hæreditariam, licet servinam, possident, intenditur. l. 9. D. de petit. hæred.

Hypothecaria, quæ & quasi Serviana, & utilis Serviana, interdum Serviana & pignoratitia vocatur, est actio in rem, per quam creditores, quibus res aliqua immobilis oppignerata est, rem illam, si forte in al-

terius possessionem incidit, sibi vendicant. §. 7. Inst. de action. Injuriarum actio. Cic. pro Cæcilio. 35. Actio enim injuriarum non ius possessionis assequitur, sed dolorem imminentæ libertatis, iudicio pœnaque mitigat. Add. Quintil. l. 7. c. 4.

Institoria, est actio in personam, per quam, qui institutoris opera utitur, i. e. Eius qui quæstuarie negotiationi præfatus est, ex contractibus cum eo factis, tenetur. l. 1. & tot. tit. D. de Instit. actio.

Internecini, de qua in l. Quicquid internecini. C. de accusat. l. fidor. l. 5. Etymolog. Internecini iudicium in eum datur qui falsum testamentum fecerat, & ob id hominem occiderat, & accusatorem ejus bonorum possessio sequebatur. Festus etiam lib. 9. Internecinum, inquit, testamentum est, propter quod dominus ejus necatus est. Quidam scribunt Internecinum.

Locati, five Ex locato, est actio in personam, per quam, qui quempiam vel in prædio colendo, vel in opere faciendo locavit, ea, quæ in contrahendo conveniunt, illum ex æquo & bono præstare cogit. l. 2. & 17. C. locat.

Mandati directa, est actio in personam, per quam qui alicui mandatum dedit, quanti sua interest, ob id quod alter vel non fecerit, vel non tempore renuciavit, ab ipso postulat. l. 2. §. 11. & l. 27. §. 2. D. Mandat. Contraria autem est, per quam, qui alterius mandatum suscepit, quod in eo conficiendo de suo impendit, ab altero postulat. tot. tit. D. Mandati, vel contra. Quintil. l. 7. c. 4.

Negatoria est, per quam actor negat adversario id licere, quod nisi sibi servitus deberetur, ei liceret. Imp. §. 2. Inst. de act.

Negotiorum gestorum, est actio in personam, qua qui alterius negotium sine mandato, ac sua sponte gessit, quicquid eo nomine illi vel abest, vel abfuturum est, a domino repetit, vicissimque illi actus sui rationem probare, & si quid, vel non ut oportuerit gesserit, vel ex his negotiis retinet, præstare cogitur. Caus. l. 2. D. de Neg. gest.

Noxalis, est actio in personam, per quam is cujus servus noxam aliquam commisit, aut litis æstimationem fuisse, aut ipsum hominem noxæ dedere cogitur. Imp. tit. de noxa. actio. Inst.

Noxalis de pauperie, est actio in personam, per quam is, cujus quadrupes, quæ cicurum numero sit, alicui damnus dederit, aut litis æstimationem præstare, aut ipsam quadrupedem noxæ dedere cogitur. l. 1. D. Si quadrupes.

Oneris aversi, erat actio in personam, quæ adversus nautam intendebatur, cujus in nave onus (id est, farcina aliqua) interversum, ac surreptum esset. Alfen. l. 31. D. Locat.

Pauliana, est qua creditor, cui bonorum debitoris damnati possessio data est, si quid in suam fraudem alienatum esse contendat, adversus possessorem utitur, ut si planum faciat rem in suam fraudem alienatam esse, adversarius de possessione decedat. Paul. l. 38. §. 3. D. de ufur. Perduellionis. V. Intendere actionem, infra.

Pignoratitia (ut ex verbi notatione intelligitur) actio est ad pignus persequendum instituta. Usurpatum ut proprie de ea, quæ debitori adversus creditorem, cui sua pecunia soluta est, repetendi pignoris causa conceditur, itaque sumitur sub tit. de Pigner. act. lib. D. 17. Improprie vero, pro Hypothecaria usurpatur, ut apud Modest. in l. Titius. 9. D. Quib. mod. pig. vel Hypoth.

Pœnariæ actiones dicuntur a Fabio, quæ a Jurisconsultis vulgo Pœnales, quibus pœnam committam persequimur, ut Furti, rapinæ, legis Aquilæ. Fab. lib. 4. cap. 3.

Popularem actionem dicimus, quæ suum jus populo tuetur, inquit Paulus in l. 1. D. de Popul. act.

Pro socio, est actio in personam, per quam, qui non fortuna, sed voluntate res communes habent, dirempta communione, quod ex dolo, culpave inter se debent, postulare possunt. l. 31. & sequent. D. pro Soc.

Publiciana duplex est, & altera alteri ex adverso respondet. Prior est, qua recuperamus rem, iusta ex causa aliquandiu a nobis possessam & ante usucapionem amissam, tanquam si ea a nobis usucapta esset. Posterior est, qua recuperamus rem ab alio absente usucaptam, tanquam si usucapta non esset. §. nanque. & §. seq. Inst. de actionib. l. 1. & passim. D. de public. in rem. act.

Quod iustum (inquit Theophilus) est qua de negotiis cum servo gestis agitur. §. 1. Inst. Quod cum eo qui in alien.

Quod metus causa, est in personam, per quam is, a quo per vim, vel metum res extorta est, quadruplum ab eo qui rem extortam possidet, consequitur. §. 26. Inst. de action.

Rei uxoriæ, erat olim actio in rem, per quam uxor dotem suam soluto matrimonio repetebat. Hodie vero in actionem ex stipulatu omnino transfusa est. l. unic. C. de rei ux. act.

Rescissoria, est in rem actio, quam Prætor ei, cujus rem adversarius, dum ex iusta causa abesset, usucapit, rescissa pro imperio, & pro nihilo habita usucapione, concedit. §. 5. Inst. de action.

Revocanda donationis dicitur, qua utitur is, qui rem quampiam donavit, adversus eum cui donavit, si eum ingratum probaverit. l. ult. C. de revoc. Donat.

Serviana est, per quam dominus prædii, ejus rei quam ei colonus pro mercedibus oppigneravit, possessionem, ab eo qui eam tenet, vendicatur. Pap. in l. 66. D. de Evict.

Servi corrupti competit in eum, cujus hortatu, consilio servus alienus fugerit, contumax factus erit, luxuriose vivere coeperit, aut denique quolibet modo deterior factus erit. Imperat. §. 21. Inst. de actionib.

Sequestraria, est actio in personam, quam is qui rem aliquam litigiosam apud sequestrum deposuit, eam, impleta depositionis conditione, ab ipso repetit. l. 9. §. 2. D. de dol.

Subidiaria est ea quæ contra magistratum instituta est, qui aut omnino a tutoribus, vel curatoribus fideiurari non curavit, aut non idonee passus est caveri. l. 1. & 4. C. de Magistr. conven.

Tributoria, est actio in personam, per quam is cujus servus in merce peculiari sciente domino negotiatus contraxit, in tributum, id est, ut merces æquabiliter creditoribus distribuatur, vocatur. l. 1. & tot. tit. de Tribut.

Tutele, & rationibus distrahendis, est quæ adversus tutorem in duplum datur, qui pupilli pecuniam interceptit, abtulit, furatus est. l. tres tutores. 55. D. de admittit. tutor. Quintil. l. 7. c. 4.

Vectigialis, est actio in rem, qua utitur is qui vectigalem fundum conduxit.

duxit, aduersus possessorem, & eos a quibus cum fundum conduxit. l. 1. D. Si ager uestig.
 Venditi, siue ex vendito, est actio in personam, per quam, qui rem vendidit, pretium, eiusque post rei traditionem, quauis pretiarum, usuras, itemque sumptus in rem factos, & quod inter contrahendum pactum fit, postulat. l. 13. §. 17. D. de actio. empt.
 Vi bonorum raptorum est, per quam, ab eo qui rem eripuit, quadruplum intra annum exigitur, in quo simplicium inest: post annum, simplicium duntaxat. Imp. Inst. vi bon. rapt. in princ.
 Actionis nomen saepe in iure delideratur, Graeco dicendi modo, ut titulo De tutela, & ration. distrahendis, Item de aqua, & aquae pluuiae aranda, Item Depositi, mandati, & familia, in quibus De actione addendum est. V. plura apud Ant. August. lib. 2. Emend. cap. 1.
 Actio & concio. Cic. 14. Att. 23. Dolabella & prima illa actio, & haec contra Antonium concio.
 Contentio atque actio. Cic. 10. Fam. 28. Hic dies meaque contentio atque actio.
 Formulae atque actiones. Cic. pro Muren. 9. Gloria militaris uestris formulae atque actionibus antependa est.
 Actoris actio. Cic. pro Cae. 34. Quid denique ad jus civile, aut ad actoris actionem & animaduersionem ages?
 Actio est in auctorem praesentem his uerbis, Quandoquidem te in iure confisco. Cic. pro Cae. 54.
 Adhibere actionem. Cic. 1. Off. 17.
 Cause actio maxime debilitatur loco. Cic. pro Deiot. 17.
 Civili actione aliquid repetere. Cic. 1. Verr. 18. Nam ciuibus quum sunt crepta pecunia, civili fere actione, & privato iure repetuntur.
 Competit actio in eum. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Componere actiones. Cic. 6. Att. 1. Nec uero pauci sunt auctores, Cn. Flauio Scribam fastos protulisse, actionesque composuisse. Conf. Expone.
 Concipere, V. CONCIPIO.
 Constituere. Cic. 9. Philipp. 11. Neque constituere litium actiones malebat, quam controasias tollere. de Sulpicio loquitur.
 Dictare, V. Dicto, in DICO.
 Dare actionem & postulare: dicitur & Judicium dare, in l. 14. v. 66. de Neg. gest. Cic. 4. Verr. 61. Admonitum istius inlimulare coeperunt Epicratem literas publicas corrupisse. Actionem ejus rei postulant. Ibidem, Edixit sese iudicium iniuriarum non daturum, quicquid ab eo peteretur, iudicem de sua cohorte daturum, ipsi autem nullius actionem rei sese daturum.
 Excludere. Cic. de Invent. 57. Praetoris exceptionibus multae excluduntur actiones.
 Excludere aliquem actionis iure. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Eximere actionem. Ulp. in Tit. Ex quib. caus. major.
 Exponere actiones. Cic. 1. de Orat. 186. Expolitis a Cn. Flavio primam actionibus, nulli fuerunt qui illa artificiose digesta generatim componerent. V. Componere.
 Habere actionem. Cic. pro Cae. 34. Siqui me exire domo mea coegissent armis, haberem actionem: siqui introire prohibuissent, non haberem? Inferre actionem cum aliquo, V. INFERO.
 Instituire actionem. Cic. pro Muren. 22. Tu actionem instituis, ille aciem infruit. V. INSTITUO.
 Intendere actionem perduellionis. Cic. pro Milon. 37. Diem mihi, credo, dixerat, multam irrogarat, actionem perduellionis intenderat.
 Integram actionem relinquere. Cic. pro Rosc. Com. 35. Qui de sua parte decidit, reliquis integram relinquit actionem.
 Mutare actionem. Cic. pro Cae. 140. Quare aut muta actionem, aut noli mihi instare ut iudicem.
 Postulare, V. paulo ante, Dare actionem.
 Praescribi in actionibus. Cic. 5. de Fin. 8. Quae quum Zeno didicisset a nostris, ut in actionibus praescribi solet, de re eadem fecit alio modo.
 Restituere actionem. Tranquillus. Claud. c. 14. Nam & is qui apud priuatos iudices plus petendo formula excedissent, restituit actiones. ubi V. Torrent.
 Suscipere. Cic. 14. Att. 11. Ego non dimitto istam curam, sed suscipiam omnem istam actionem.
ACTIOSUS, a, um. Obsoletum. Varr. 6. de L. L. Ut ab una faciendo, Factiosae dictae sunt: sic ab una agendo, Actiosae. V. Not. Gothofr.
ACTIUNCULA, æ. f. dimin. Plin. 9. Epist. 15. Retraho actiunculas quasdam.
ACTOR, oris. m. [ἄκτωρ?] Qui agit. Cic. pro Sext. 61. Dux & author & actor illarum rerum fuit.
 Actor fectus dicitur, idem qui Dispensator, nimirum, qui pecuniae domini tum exigenda, tum dispensanda praest. Ulp. in l. 37. D. de leg. 1. l. 5. §. 3. D. de dol. except.
 Actor, Qui ad iudicium provocat. l. 13. D. de Judic. Cui opponitur Reus.
 Actorem frustrare, h. e. Litem calumniose differre. Afric. in l. ult. D. de Procur.
 Actor, pro eo quem vultus vocat Directorem, siue Superintendentem. Ulp. ad fin. l. 1. de fer. corr.
 Actor comædiæ, [ὑποκριτής] Qui comædiam agit: ut fit in theatro. Cic. 1. Q. frat. 1. Tanquam poetae boni & actores indistriti solent: sic tu in extrema parte & conclusionem muneris ac negotii tui diligentissimus sis.
 Actor, [ἀγορεύων] ut ait Valla lib. 4. dicitur Orator qui agit causam, quique gestum uultus & corporis agit. Cic. 3. de Legib. Actor enim & moderator effingit non modo mentem ac voluntates, sed pene uultus eorum apud quos agit.
 Infirmus actor. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Mediocris actor caufarum. Hor. de Arte Poet. 369.
 — Consultus juris, & actor Caufarum mediocris.
 Summus. Cic. in Brut. Eodem anno etiam Moloni Rhodio Romae dedimus operam, & actor summo caufarum & magistrum.
 Actor dicitur qui & Syndicus, i. e. Qui uersitatus vel collegii alicujus causam agit. Caius, l. 1. §. 1. D. quod cuiuslibet uniuers. Quibus autem permiffum est corpus habere collegii, societatis, siue cuius alterius eorum nomine: proprium est ad exemplum Reipub. habere res communes, arcam communem & actorem siue syndicum: per quem tanquam in Republica quod communiter agi, fieri oporteat, agatur, fiat.
 VOL. I.

Actor publicus dicitur a Tacito, pro Seruo publico 2. Ann. 30. Mancipari, inquit, singulos actori publico iubet. Item a Plinio l. 7. Epist. 18.
 Actor, pro Villico. Columel. lib. 1. cap. 7. Ita fit ut actor & familia peccent, & ager saepius infametur.
ACTRIX, tris. f. Quae agit, actionem iudicariam instituit. Lege 41. Cod. de Liberali causa: Iubemus omnes epistolas actricis inanes ac vacuas esse: Forensis vox, Sicut ACTOR, qui actionem intendit.
ACTUARIUS, ii. m. [ἄκτωρ?] Qui acta publica, actionesve caudicorum in iudicio uelociter excipit: qui & Notarius a Quintiliano dicitur. Sueton. in Caes. cap. 55. Orationes aliquas reliquit, inter quas temere quaedam feruntur, ut pro Q. Metello: quum non immerito Augustus exilimabat, magis ab actuariis exceptam, male subfrequentibus uerba dicentis, quam ab ipso editam.
 Actuarus, adiectiuum est aliquando. Unde Actuariae naues, Celeres dictae, quod cito agi possent, ait Nonius. Budanus uero, Actuariae (inquit) naues Latinis dicuntur, quae remis aguntur, non uelis tantum Liv. 25. 30. In hoc tumultu actuarie naues instructae. V. NAUIS.
 Actuaria navigia, pro Nauibus actuariis. Caes. l. Bell. Civil. 27. Atque his exspecto loco actuaria navigia reliquit. Hinc
 Actuarium, absolute in neutro genere, uidetur Cicero accepisse pro Nauibus actuariis: ut 10. Att. 11. Quid tuore tempore anni actuaria fore censet? Emendati codi. Actuariolo.
 Actuaria minuta, pro Actuarioli. Cic. 5. Att. 9. Actuariis autem minutis Patras accedere sine his impedimentis, non satis uisum est decorum.
ACTUARIOLUM, dimin. ab Actuarium. Cic. 16. Att. 3. extr. Haec ego confendens e Pompeiano tribus actuariolis decem scalmis: i. e. Remigius earum nauicularum, quae uocantur actuarua uel actuariola. Conf. ibid. Ep. 6. V. & CORBITA.
ACTUO, [ἄκτωρ?] are. Gell. lib. 9. cap. 6. Ab eo quod est Ago & egi, uerba sunt quae appellant Grammatici frequentatiua, Actio & actitauit. Et paulo post, Actio producte in prima syllaba pronuntiandi: quoniam ex eo fit quod est Ago, & actus. Cic. de Clar. Orat. 246. Etiam M. Potidius municeps noster multas priuatis causas actitauit.
AGITO, [ἀγίτω, ἀνακίνησις, ἐλάω] are. significat Concutere, commouere. Virg. 1. Georg. 356.
 Continuo uentis surgentibus, aut freta ponti Incipiunt agitata tumescere. Sic Agitata uentis maria apud Cic. 2. de Nat. Deor.
 Agitare uerbis fastidia alicujus. Hor. Epod. 12. 13.
 Ciere & agitare. Cic. 3. de Nat. Deor. 23. Naturæ ista sunt, Balbe, naturæ non artificiosae ambulantis (ut ait Zeno) fit omnia cientes & agitantis motibus & mutationibus suis.
 Pulsari & agitari impulsione fempiterna. Cic. 1. de Nat. Deor. 115. Nec tamen uideo quomodo non ueretur iste deus beatus ne intercat, quum sine ulla intermissione pulsatur agiteturque atomorum incurulione fempiterna.
 Agitari & perterri. Cic. pro Rosc. Amer. 67. Nolite putare quemadmodum in fabulis saepenumero uidetis, eos qui aliquid impie scelerateque commiserint, agitari & perterri furiarum tuedis ardentibus. Sua quemque fraus, & suus terror maxime uexat: tum quumque scelus agit, amentiaque afficit: suæ malæ cogitationes, conscientiaeque animi terrent.
 Agitare & infectari. Cic. 1. de Legib. 40. Ut eos agitent infectenturque furia.
 Agitare, Persequi, ait Servius. Virg. 3. Georg. 415.
 Galbanocque agitare graui nidore chelydros.
 Agitare, Vexare. Virg. 3. Æn. 609.
 — quae deinde agitet fortuna, fateri. Ubi Servius, Hortamur fateri, quae cum fortuna uexet.
 Agitare, pro Agere, uel Litigare. Paul. in l. 73. D. de fideiuss. Postea uictio eo, dominus reuerfus iterum de ea re agitabat.
 Agitare, pro Administrare, Gubernare. Sallust. in Catil. c. 9. de Romanorum moribus loquens: In pace uero beneficiis magis quam metu imperium agitabant. Non desunt qui Turbare interpretentur. [Incepte. V. ibi Cort.
 Agitare, etiam pro moderari, sensu Maroniano, i. e. quo poeta dixit 3. Georg. 287. Lanigeros agitare greges. Sic Sallust. Jugurth. cap. 60. Agitare tela, quod Temperare dixit Apuleius. V. Barth. Adverb. 122. 3. & ad Stat. 4. Theb. p. 935.
 Agitare, pro Habitare, Incolere uel Vivere. Sallust. in Jugurth. c. 19. Super Numidiam Getulos accipimus, partim in tuguriis, partim incurulis uagos agitare.
 Agito, cum infinitiue. Valer. Flac. 2. Argon. 164.
 — totam inde per urbem
 Perfonat, ut cunctas agitent expellere Lemno. i. e. Consul- tent, Consilia incant.
 Agitare, translatum ad animum, pro Cogitare, commentari, reputare, tractare, interdum per se ponitur: saepius tamen cum adiecto: ut, Agitare secum, agitare animo, &c. Cic. 5. Verr. Quod si ille hoc unum agitare coepit.
 Agitare & exquirere rationes. Cic. 5. Tusc. 64. de Archimede, Alterius mens rationibus agitando exquirendisque alebatur cum oblectatione solertia: qui unus lauiusissimus paltus animum.
 Agitare facile. Ter. Adel. 3. 4. 56. Quam uos facillime agitatis. Bellissime est dictum (inquit Turnebus) loquutione honesta & antiqua. nam Facile agitare dicuntur diuites, quibus facile nulloque negotio omnia ad uitam degendam suppeditant. Eodem modo apud Porcium in uita Terentii.
 Tres per idem tempus, qui agitabant nobiles facillime.
 Sic & dii, quibus nihil deest *πῶν* *ἄκτωρ* a Graecis poetis, i. e. Facile uidentes, dicuntur: unde, ut fulpicio, emanauit illud loquendi genus. Haec ille.
 Agitare, absolute. Tacit. 11. Ann. 21. Postquam adoleuit, fectator Quæstoris cui Africa obigerat, dum in oppido Aduincto uacuis per medium diei porticibus secretus agit, &c.
 Animo agitare aliquid uel animis. Liv. 6. Bell. Pun. Nihil enim paruum, fed Cartaginæ jam excidia agitabat animo. Cic. pro Fonteio, Vos & saepius eandem rem animis agitate, & diutius uno quoque de teste cogitare potestis.
 Animo formidines. Liv. 10. Bell. Pun.

- Animo mensuram alicujus rei. Plin. lib. 2. cap. 1. Furor est mensuram ejus animo quosdam agitasse. De mundo loquitur.
- Cum animo aliquid. Sallust. ad Cæsarem, de Rep. Ord. Itaque mihi multa cum animo agitati, consilium fuit, famam modestiamque meam post tuam dignitatem habere.
- In corde aliquid. Plaut. Truc. 2. 5. 3.
- Mente aliquid. Liv. 7. Nunc quæ mente agitem, audite.
- In mente aliquid. Cic. 1. de Nat. Deor. Habet enim nihil aliud quod agitet in mente.
- Secum, idem significat. Ther. Phorm. 4. 3. 9. Ego quoque id quidem agitans mecum sedulo, inveni, opinor, remedium huic rei.
- Agitare rem aliquam fecretis imaginationibus, h. e. Animo versare, & fecum consultare. Tacit. 15. Ann. 36.
- Agitare ævum. Virg. 4. Georg. 154. de apibus, — magnisque agitant sub legibus ævum. h. e. Vitam transigunt.
- Animum curis agitare. Liv. His curis cogitationibusque animum agitaverat ab incunte ætate. 1. e. Exercuerat.
- Agitare caput. Columel. lib. 6. cap. 6.
- Choros, i. e. Choreas exercere. Virg. 4. Georg. 533.
- Cœtus. Sallust. Nequis in urbe cœtus nocturnos agitarit.
- Consilia, idem quod Tractare consilia. Liv. 4. Ibi fecereta consilia agitare; queri se a plebe adeo spretos.
- Convivium. Ter. Hec. 1. 2. 18. Agitare inter vos libere convivium. Ubi Donatus, Agere, est aliquid vel necessarium facere: Agitare, voluptarium. Plaut. Afin. 5. 1. 7. Hoc agitemus convivium vino & ferme tuavi.
- Custodiam, i. e. Custodire. Plaut. Rud. 3. 6. 20.
- Diem. Plaut. Perf. 5. 1. 17. Age acumbe, hunc diem suavam meum natalem inter nos agitemus amœnum. Hoc etiam dicitur per verbum Agere.
- Festos dies, Consumere dies festos in ludis, comotationibus, & aliis ejusmodi rebus voluptariis. V. Agere diem festum. Cic. 4. Verr. 154. Cujus nomine apud Siculos dies festi agitantur.
- Agitari diversum. Sallust. in Jugurth. Primo commotus, metu atque libidine diversus agitabatur. i. e. Modo huc, modo illuc impellebatur in diversas sententias.
- Equum calcaribus. Plaut. Afin. 3. 3. 118. Calcari quadrupedem agitabo adversus clivum. Allegoria est; quasi dicat, Um perinde vexabo atque equum, qui montem ascendens agitatur calcaribus.
- Feras, Curru fatigare: ut fit in venatu. Cic. 3. Off. 68. Suntne igitur insidie, tendere plagas, etiamvis excitaturus non sis, nec agitaturus? Ipsæ enim fera nullo insequente sæpe incidunt.
- Fugam, i. e. Fugere. Virg. 2. Æn. 640. Vos agitate fugam.
- Gaudium & lætiam. Sallust. in Catil. c. 48. Ciceronem ad cœlum tollere, veluti ex servitute erepta, gaudium atque lætiam agitabat.
- Ingenium per studia, pro Exercere. Sen. Epist. 109. Quia hoc tempus idoneum est laboribus, idoneum agitandis per studia ingenii.
- Jocos. Perf. 6. Sat. 5. Mox juvenes agitare jocos. h. e. Juveniles five juvenum amores describere.
- Justitiam agitare. Plin. Epist. Mihi autem egregium in primis videtur, ut foris, ita domi: ut in magnis, ita in parvis: ut in alienis, ita in suis agitare justitiam. i. e. Alidue exercere.
- Latrocinia. Tac. 12. Ann. 39.
- Mentionem de re aliqua. Liv. 1. Decad. lib. 7.
- Moras. Sallust. Ne moras agitare, aliud quam bellum mallet. i. e. Cunctando, differendo.
- Noctem apud aquam Marius Syllam cum equitibus agitare jubet. Sallust. in Jugurth.
- Pacem agitare. Sallust. in Jugurth. cap. 14. Læti pacem agitabamus. i. e. Pace utebamur. V. Cort. ad c. 109.
- Plebem seditionibus. Plin. lib. 14. cap. 4.
- Præcepta alicujus. Sallust. in Jugurth. c. 14. in oratione Adherbalis; Quæ præcepta patris mei quum agitem. [Verba hæc, Præcepta patris mei merito suspecta.
- Præsidium. Sallust. in Jugurth. Cohortes cum omni equitatu præsidium agitabant.
- Pulmonem agitare rifu perpetuo, i. e. Alidue ridere. Juven. 10. Sat. 31.
- Perpetuo rifu pulmonem agitare solebat Democritus.
- Quæstionem. V. QUÆSTIO.
- Rem aliquam sermonibus, pro Tractare. Liv. 3. Verfarent in animis fecum unamquamque rem, agitent deinde sermonibus, atque in medium quid in quaque re plus minusve esset conferrent.
- Republicam, pro Turbare. Sallust. in Catil. c. 38.
- Sacra, pro Agere, vel Frequentare agere. Catul. de Bercynth. & Aty. 24.
- Spes inanes. Ovid. 7. Met. 336.
- Vias. Sen. Hippol. 3. 964. Cur tibi tanta est cura, perennes Agitare vias ætheris alti? &c. Naturam alloquitur.
- Vigilias. Plaut. Trin. 4. 2. 27. i. e. Totam noctem vigilare.
- Vitam. Sallust. in Catil. c. 2. Et jam tum vita hominum sine cupiditate agitabatur. pro, Agebatur.
- Agitur, num hæc regula longius producenda sit. Paulus in l. 1. §. Veteres. D. de acquir. possess.
- Agitandum est corpus levi gestatione. Celf. lib. 3. cap. 6. Oppositum ibid. Concutere vehementibus gestationibus corpus.
- AGITANS, Partic. [ἀγῶνας] Cic. 2. de Fin. 45. Quod si rationem habeant a natura menti datam, & acrem & vigentem, celerissimeque multa agitantem, &c.
- AGITATUS, Partic. ut, Agitatus & exercitatus curis animus [ἀγῶνας] Cic. in Somn. Scip. 21. Sunt autem optime curæ de salute patriæ: quibus agitatus & exercitatus animus, velocius in hanc sedem & donum suam pervolabit.
- Agitatum & fluitans; cujus contrarium, Tranquillum & quietum. Cic. de Univerf. 7. Nam quum constitisset Deus bonis omnibus explere mundum, mali nihil admiscere, quoad natura patretur: quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumpti, non tranquillum & quietum, sed immoderate agitatum & fluitans: idque ex inordinato in ordinem adduxit.
- Jactatus atque agitatus injuriis. Cic. pro Quint. 10. Orat atque obsecrat, ut multis injuriis jactatum atque agitatum æquitatem, in hoc tandem loco consistere & confirmari patiamini.
- Tractatus & agitatus. Cic. 3. de Orat. 51. Verum enim oratori, quæ sunt in hominum vita, omnia quæstia, audita, lecta, disputata, tractata, agitata esse debent.
- Adoptio Theophrasti agitata est. Cic. pro Balb. 57.
- Res agitata in concionibus, jactata in judiciis, commemorata in Senatu. Cic. pro Cluent. 4.
- Sententia agitata. Cic. pro Domo sua, 9.
- AGITATOR, compar. ut, Agitator animus, pro Agilior. Sen. Epist. 109. Agitatorum mihi animum esse credebam. Loquitur de eo tempore, quo abinebat a carnibus.
- AGITATUS, ÷s. m. Macrobb. 2. 14. Spontaneo ferri agitato. Ident 7. Saturn. 8. extr. Aer liquidior fe factus agitatu flatus efficitur. conf. 1. 20. & 2. 16. Varro 5. de L. L. 5. Actio ab agitato facta.
- AGITATIO, ÷nis. f. [ἀγῶνας] Motus five Commotio. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Nec enim ille externus & adventitius habendus est tepor: sed ex intimis maris partibus agitatione excitatus.
- Agitatio & motus. Cic. 2. de Nat. Deor. 35. Agitatione & motibus linguæ cibis detruditur depelliturque.
- Agitationes fluctuum. Cic. pro Muren. 35. Quod enim fretum, quem Euripum, tot motus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctuum?
- Agitatio terræ. Columel. lib. 2. cap. 2. Actionem significat, & quasi excitationem; non qua fe exercet terra, sed qua exercetur ab agricolis. Nam & Virg. dixit 1. Georg. 99.
- Exercetque frequens tellurem.
- Agitatio mentis, est Alidius ille motus animi in rebus variis cogitandis, & quæ mentis ipsius exercitatio. Cic. 1. Off. 19. Tum agitatio mentis, quæ nunquam acquiescit, potest nos in studiis cogitationis, etiam sine opera nostra continere. Quintil. lib. 1. cap. 1. Sicut aves ad volatum, equi ad cursum, ad favitiam fera gignuntur: ita nobis propria est mentis agitatio, atque solertia.
- Agitatio spiritus. Plin. lib. 20. cap. 5. de cæparum purgamentis loquens, Et si jejuni quotidie edant, firmitatem valetudinis custodiri: stomacho utilia esse spiritus agitatione.
- Agitatio studiorum, quæ studiorum Exercitatio dicitur. Cic. de Senect. 21. An non in omnibus his studiorum agitatio vitæ æqualis fuit?
- AGITATOR, ÷ris. m. [ἀγῶνας] Hoc nomen fere, apud autores relatum invenio ad equorum curruumve rectorem. Cic. 13. Att. 21. Ut bonus sæpe agitator. Hic metaphoricè. Idem 4. Acad. 94. Ego enim ut agitator callidus, prius quam ad finem veniam, equos sustinebo. Virg. 1. Æn. 476. — & equorum agitator Achilles.
- Armiger Automedon. Hic etiam Auriga dicebatur, sicut & in facris certaminibus, qui bigas, aut quadrigas regebant. Virg. 1. Georg. 273.
- Sæpe oleo tardi costas agitator æscelli Vilibus aut onerat pomis. h. e. Agafo, ab agendo.
- AGITATRIX, ÷cis. f. Gubernatrix. Apul. de Dogm. Plat. 1. p. 6. Anima agitatrix aliorum, quæ natura sua immota sunt atque pigra. Arnob. 4. p. 141. Silvarum agitatrix Diana.
- AGITABILIS, e. Adj. [ἀγῶνας] Quod facile huc atque illuc agitatur & impellitur. Ovid. 1. Met. 75.
- Terra feras cepit, volucres agitabilis æer.
- AGOCÆ, es. Nomen urbis Æthiopiæ, quæ est sub Ægypto. Plin. lib. 6. cap. 29.
- AGOCÆ, [ἀγοαί, ἢ ἀγοαί] Fossæ sunt in metallis aurariis, per quas aqua aurum trahens ducitur, ulice fructice, qui illis inferni folet, aurum retinente. Plin. lib. 33. cap. 4. Hermol. Indices vocari tradit.
- AGOLUM, Pastorale baculum quo pecudes aguntur. Festus. V. ibi Dacer.
- AGON, Nom. Viri propr. V. AGNON. Sic enim Scribendum.
- AGON, ÷nis. m. [ἀγῶνας] Certamen, studium contentionis. Cic. 1. Att. 16. Kemoto illo studio contentionis, quem ἀγῶνας vos appellatis. Frequentissime hoc nomine appellabantur certamina ludicra, ut apud Græcos Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea: apud Romanos, Actiaca, Albana, Capitolina, Neroniana, de quibus vid. Pitisci Lexicon Rom. Ant.
- AGONES, [ἀγῶνας] dicti sunt apud Romanos, Qui percutiebant victimam, quod ex more prius quam ferient, populum rogabant. Agon? i. e. Agone? Agonum meminit Lactantius Statii enarrator. Quadrabit hæc vox in cunctiores, qui semper deliberant, neque quicquam aggreditur. Erasim. in Chilian.
- AGONALIA, Festa quotannis celebrata in honorem Jani. Ovid. 1. Fast. 317. V. supra in AGERE. sub fin.
- AGONALIS, e. Ovid. 1. Fast. 318.
- Janus Agonalis luce piandus erit.
- AGONAX, Zoroastri fuit preceptor. Plin. lib. 30. cap. 1. Hunc tamen alii Azonacem vocant.
- AGONIA, Hostia mactata in agonibus. Festus.
- AGONIS, idis. Mulier Lilybatana, liberta Veneris Erycinæ. Cic. 1. Verr. 55.
- AGONIUM, [ἀγῶνας] Dies appellabatur, quo rex hostiam immolabat. Festus.
- AGONIUS, Deus qui rebus agendis præsedebat. Idem.
- AGONENSIS, e. Adj. ut, Porta Agonenfis, i. e. Collina, apud Fesulum. Saliorum cognomen Agonienium apud Varr.
- AGONIZO, [ἀγῶνίζω] ære. Certare. Vulg. Sirac. 4. 27. Pro justitia agonizare.
- AGONISTA, æ. m. [ἀγωνιστής] Concertator, peritus certandi. Hinc AGONISTICUS, a. um. [ἀγωνιστικός] Ad agonas pertinens. Tertull. de Coron. Mil. cap. 13. Numquid & agonistice cause disputabuntur? Et Cyprian. Exhort. Mart. Agonistica corona.
- AGONOTHETA, five AGONOTHETES, æ. m. [ἀγωνοθέτης] Erant autem, Agonotheta, Agonum moderatores, præsidisque & judices. Decemviri erant sacrorum certaminum præfides lingui & singulis tribubus. Horum lictores dicebantur Malligophori, i. e. Flagitrici, ad summovendam turbam, & cohibendas seditiones. Spartian. in Hadrian. Multa

Multa in Atheniensis contulit, & pro Agnotheta refedit. Budæus. [Plenius de horum munere Van Dale Diss. 7.]

AGONOTHESIA, æ. f. [ἀγωνοθῆσια] Certaminis designatio. Theod. Cod. l. 12. tit. i. Nec cogit ad agonothesium volumus invitos. [Prædilectum officium est, five prædilectum ipsum in certaminibus. Quod multi, ob sumptus faciendos desugebant.]

AGONOTHÉTICUS, a, um. [ἀγωνοθητικός] ut, Fundi agonothetici juris, i. e. Qui fumptibus certaminum deputati erant. l. 14. Cod. de fund. patrim. Agonothetica possessiones, l. 5. C. de div. prædiis Urbis.

AGORACRITUS, Parius Statuarius, Phidias discipulus; ei ætate gratus. Itaque e suis operibus plerique nomini eius domale ferat. Condiscipulum habuit Alcamenem Atheniensem. Certare autem inter se ambo discipuli in Venere facienda: vicique Alcamenes, non opere sed civitatis suffragiis, contra peregrinum suo luvicentis. Quare Agoracritus ea lege signum suum vendidisse traditur, ne Athenis esset, & appellasse Nemelem. Id postquam est Rhannunte pago Atticæ: quod M. Varro omnibus signis pretrulit. Est & in Matris magnæ delubro in eadem civitate Agoracriti opus. Hæc Plin. lib. 36. cap. 5.

AGORÆUS, [ἀγοραῖος] non ab Ago deducitur, ut quidam falso existimare; sed Græca vox est, & a nostris Numdinarius dicitur. Agoræus apud Gellium pro Illiterato sumitur. Sic enim ait lib. 17. cap. 3. Referunt hoc ad illudendum, ex iis qui ibi aderant, unus atque alter, male homines literati, quod genus Græci ἀγοραῖους appellant.

Agoræus panis, i. e. Forensis, & venalitiis & Atticus vocari solet. Hic etiam Encryphas dicitur. Ruell. lib. 2. cap. 14.

Agoræa Minerva, i. e. Forensis, a Lacedæmonius culta. Author Pauf. & Cæli lib. 18. cap. 5.

Agoræus quoque Mercurius dicitur, quod ejus statua in medio esset foro. Itemque Agoræus Jupiter, eadem de causa.

AGORANŌMUS, i. m. [ἀγορανόμος] Ædilis dicitur. Plaut. Capt. 4. 2. 24. Mirumque adeo est, nisi hunc fecerunt sibi Ætoli Agoranomum. Sic dicitur ab ἀγορῆ & νόμος, quasi qui fori jus habeat. Hæbat enim curam annonæ forensis, copiarum cibariarum, ut scribit Dionys. Halicæ. lib. 5. Budæus in Annotat. Ædiles vocant Latini.

A G R

AGRA, æ. [ἄγρα] Mordacissimi serpentis genus, quo nomine vulgo Demofthenem vocabant, scurrilem quandam mordacitatem in eo notantes.

AGRA, [ἄγρα] Regia Leanitarum Arabiæ Populorum. Plin. lib. 6. cap. 28. Hinc Agræi, populi, Ἄγραίος Stephano.

AGRADATA, Persiarum rex, postea Cyrus a Cyro fluvio nuncupatus, Strabo lib. 15. V. Palmer. ad l.

AGRÆ, [ἄγρα] vel ut alii Ἡγεῖα, Locus Athenis extra urbem. Ubi Ilium trajecit (ait in Atticis Pausanias) locus occurrit, qui Agræ dicitur: & Diane Venaricis templum. quo loco primum Dianam venationem exercuisse, quam ex Delo venisset, fama est, quæ ratione ejus simulachrum arcum habet.

Significatur & Militum quoddam genus hoc nomine. Est & Agræ, arum. [Ἄγρα] Oppidum Mediterraneum Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.

AGRAGAS, [ἄγραγας] Mons est Siciliæ, muro cinctus, in cuius summa parte oppidum ejusd. nom. Unde & Cic. 4. Verr. 123. ait, Ad mare intra moenia ante oppidum expectabat. Virg. 3. Æn. 703.

Arduus inde Agragas ostentat maxima longe Mœnia. Oppidum celebrat Ptolemæus, Straboni, Plinio, quod & Agrigentum Latinis frequentius dicitur: unde Empedocles philosophus, & Phalaris tyrannorum sævissimus, originem duxerunt. Scribitur a nonnullis Acragas, V. Supra. Vulgo Gergenti.

AGRAGANTINUS, five ACRAGANTINUS, [Ἀκραγανθῖνος] Adj. Idem quod Agrigentinus. Lucret. lib. 1. 717.

Quorum Agragantinus cum primis Empedocles est. V. ibid. & mox in AGRIGENTUM.

AGRAMMATUS, i. m. [ἀγραμματός] Illiteratus. Vitruv. l. 1. Non debet nec potest esse Architectus Grammaticus, uti fuit Aristarchus, sed non Agrammatus. Cassiod. de Div. Lect. 1. 28. Multi agrammati ad rerum intellectum proveniunt, conf. Græce Modest. Jct. l. 6. §. ult. D. de Excusat.

AGRANI, Oppidum Mesopotamici maximum, a Persis dirutum. Plin. lib. 6. cap. 26.

AGRARIUS, V. AGER.

AGRAULOS, [ἄγραυλος] Nom. propr. uxoris & Filia Cecropis fuit, & Minervæ item cognomen. Harpocration. Latini videntur legisse Aglauros, ut apud Ovid. 2. Met. 560.

Populus etiam Athenis tribus Erechtheidis fuit Ἄγραυλῶν, teste Stephano: qui & sine æ aliquando Ἄγραυλῶν vocatur.

AGRE, [ἄγρα] Civitas est Lydiæ, apud Stephanum.

AGRESTIS, V. in AGER.

AGRÆUS, [ἄγραῖος] Apollinis & Cyrenes Hypseï filia filius fuit. Quatuor enim filios Apollinem ex Cyrene sustulisse produnt, Aristæum, Nomium, Eutochium, & Agreum. Justinus ex Trogo lib. 15.

AGRIA, æ. [ἄγρια] Species fœciæ, quæ asperior est, magisque prurit, & eo difficilior tollitur. Celsus lib. 5. 28. 16. interpretatur Feram fœciam. [Substantive nusquam sumitur hoc vocabulum sed fubintelligitur vox ψάγιον. V. infra AGRUS.]

AGRIAM, five Ariam appellat Theophrastus, sempiternæ frondis arborem, inter robur & ilicem mediam. Theodorus aquifolium five aquifoliam intellexit. Ruell. lib. 1. cap. 88.

AGRIACANTHA, [ἀγριακάνθα, ἢ ακάνθα ἄγρια] Spina est sylvestris, carduo similis, densis horrens spinis. Author Dioscor. & Ruell. lib. 1. cap. 6.

AGRICOLA, V. AGER.

AGRICOLA, Cognomen Virile Rom. Cn. Julius Agricola Forojulienfis, Cornelii Taciti focer: ejus vitam ipse Tacitus descripsit. Agricola, & Vitalis ejus servus, Martyres sub Maximiano Bononiæ passî, & a beato Ambrosio sepulti.

AGRIFOLIUM, Planta est Paliuro Africanæ similitudine respondens. Constat autem foliis petuicis, lauri, latioribus tamen, subpinguibus, & per ambitum aculeatis, cortice viridi, ramis lentis, ac flexilibus. Fructus ei rotundus, lucidus, ruber, rufum & cedrum bacis emulans. Hujus radicem cortice interius vitæ parant, quo etiam modo ex viturno conficiunt. Machioli in lib. 1. Dioscoridis.

AGRIGENTUM, V. AGRAGAS.

AGRIGENTINUS, [Ἀκριγανθῖνος] possess. Plin. lib. 31. cap. 7. Sal Agrigentinus ignium patiens, ex aqua exilit. Agrigentini luxuriæ nomine, pariter ac Tarentini, male audiebant apud antiquos. V. Diog. Laert. lib. 8. S. 63. & ibi Menag. Ælian. V. H. 12. 29. & ibid. Periz. Cæl. Antiq. Lect. lib. 13. cap. 11.

AGRII appellantur, qui & Cynamologi. Strabo lib. 16.

AGRIMENSORES, [ἀκριμειται] Cassiod. lib. 3. Ep. 52. Var. Lect. Agrimenfor (inquit) more vastissimi fluminis, aliis spatia tollit, aliis rura concedit. Unde apparet censitores, five agrimensores fluminum vice, ut hæc illorum vice, ex publico in privatum, & ex privato in publicum, & ex uno in alium addicere. I. ergo, 5. flumina. D. de acquirend. rer. dom. [Plenius de horum officio Gæsius Antiq. Agrar. c. 4.]

AGRIMONIA, Herba vulgo vocitata, verum est Eupatorium Græcorum. Ruell. lib. 3. cap. 95. Græce ἀκριμόνια.

AGRIOCARDAMUM, & Lepidium Paulus tradit appellari herbam quæ Libris exsiliatur. Ruell. lib. 2. cap. 105.

AGRIODOS, Unus ex canibus Actæonis. Ovid. 3. Met. 224.

AGRION Nardum, [ἀγρία νάρθη] Herba est folio cleris atri, quam Dioscorides Phu, 98: nonnulli etiam Nardum Creticum appellantur. Recentiores vocant Valerianam majorem.

AGRIONIA, Festa erant Dionysii apud Bœotios quotannis celebrata. Plutarchi in Problem.

AGRIOPH, es. f. Uxor Orphei. Alii constanter Eurydicen vocant, sed Agriopen Hermelianam Poëta, veribus, quibus Orphei descensum ad inferos describit, apud Athenæum lib. 13. fol. 597. Scripsit hoc idem (quod nempe Orpheo Uxor fuerit Agriopæ) Minnermus citatur, inquit Cerda ad Virg. 4. Georg. fol. 516. Sane Minnermus hic nominant Car. Steph. Dictionar. Voce Agriopæ, & Jos. Scalig. ad Virg. Cui. p. 27. Sed natus error est ex male inspecto Athenæo: qui proxime ante Hermelianactem etiam Minnermum mentionem injicit, sed de alia re.

AGRIOPHAGI, Populi Æthiopum versus Occidentem, qui teste Solino c. 43. folas pantherarum & leonum carnes edunt. Plin. l. 6. c. 39.

AGRYOPHILLON, [ἀγριοφύλλον] Herba est, quæ alio nomine Peucedanum appellatur. Dioscor.

AGRIORIGANOS, i. m. [ἀγριορίζανος] Sylvestre origanum. Diosc. 3. 34.

AGRIOSELINUM, [ἀγριοσέλιον] Herba est eadem cum Hippocelino Dioscorides.

AGRIPEA, V. AGER.

AGRIPALMA, Urtica fœtida, Urtica mortua vulgo dicitur officinis, quæ a multis putatur esse Galeopsis: optime cognita mulieribus quas sæpe triangulus uterus opprimat. Nanque suo gravi odore revocat, & velut exanimis recolligit. Ruell. lib. 3. cap. 119.

AGRIPPA, [ἄγριππας] Olim prænomen, postea cognomen Ro. Gell. lib. 16. cap. 16. Quorum in nascendo, non caput sed pedes primi extiterant, qui parvus difficillimus agerimusque habetur, Agrippæ appellati vocabulo, ab ageritudine & pedibus. [Sic quidem antiquiores illi, sed inter Juniores artis oblectantur peritos, secundum eum, quo capite parvus procedit, facillimum esse constat.] Plin. l. 7. c. 8. ab Ægro partu, i. e. Difficili, Agrippas dictos putat. Sic enim ait, In pedes procedere nascentem contra naturam est: quo argumento eos appellare Agrippas, ut ægre partos. Ex casu nascentium Quintil. lib. 1. cap. 4. brevis. Conf. Gloss. Philox. Aliter tamen Salmast. in Solin. f. 23. q. V.

Agrippæ plures memorantur in Ro. historia. Agrippa Silvius, Tiberini filius, Romuli, (five Arcmuli) Silvii pater, qui Albæ regnavit ab Alciano IX. Liv. lib. 1. cap. 3. Agrippa Menenius Lanatus, cum P. Postumio. A. V. 251. cof. qui dissidentem a Patribus plebem, cum in Montem Sacrum fecisset, fabella de membrorum corporis cum ventre dissidio proposita, reduxit, ac cum novarum tabularum, tum Tribunalium plebis creandarum auctor fuit, cui mortuo adeo exiguæ copiæ familiares fuerunt, ut sumptus funeri decisset. Liv. lib. 2. cap. 16. 32. 33. Agrippa Furius cum T. Quintio Capitolino Cof. A. V. 309. qui Æquos & Volcos vicit: & iterum A. V. 364. (nisi alius forte est) tribunus militum Cof. potestate creatus, Salpinates ad inducias petendas adegit. Liv. lib. 3. cap. 66. seq. & l. 5. cap. 32. Dion. Halic. lib. 5. & 6. Ant. Ro. Flor. lib. 1. cap. 23. ubi Camert. V. Nec minus illustris memoria M. Vipsanii Agrippæ, l. f. principis amicorum Cæsi Augusti. Cujus & gener factus est, ducta Julia, cum prius Pomponiam T. Pomponii Attici, defunctæque ea, Marcellam Sororis Aug. filiam in matrimonio habuisset. Urbem operibus, amplissimis ornavit, operam non solum adversus Antonium bello Peruino, verum etiam adversus S. Pompejum bello Siculo & adversus M. Antonium Actiaco bello Cæsari egregiam navavit, atque externa quoque bella pari successu confecit. Quare ab Augusto ad tertium consulatum prævectus, cum aliis honores, & in his triumphum etiam sibi oblatum detractasset, id quoque præcipue obtinuit, ut nummi cum imagine ejus, coronæ navalis insigni decorata, S. C. cuderentur. Decessit Ao. Jul. 34. Æt. L. egressus, relictiis Cajo & Lucio Cæss. & M. Agrippa Posthumo, Agrippinaque & Julia liberis. Ex quibus Agrippa minime tanti patris memoriæ respondit. Hæc ex Vellejo Pat. Seneca, Plinio, Plutarcho, Suetonio, Dione. De Duobus Agrippis Judæor. regibus V. in HERODES.

Agrippa, cognomento Castoris, vir in primis doctus: contra XXXIII. Basilidis hæretici volumina, quæ contra Evangelium ille scripserat, acerrime differuit. Author Hieronymus.

AGRIPPENSES, Bithynie populi. Plin. lib. 5. cap. ult.

AGRIPPEUM, [Ἀγριππῶν] in Ceramic theatrum, meminit in Alexandro sophista Philostratus. Cæl. lib. 7. cap. 19.

AGRIPPIAS, ædis. Urbs quæ prius Anthedon dicebatur, ab Herode postea dicta Agrippias. Josephus Antiquit. lib. 13. cap. 19. Idem tamen belli Judæici, lib. 1. cap. 16. sic ait, loquens de Herode; Anthedona quoque renovatam, quam bella subverterant, Agrippium vocavit.

AGRIPPINA, Cognom. Fcem. Ro. ab Agrippa deductum. Ejus nominis tres celebrantur. Duæ M. Agrippæ filia, altera ex Pomponia, Atticæ neptis, quæ Tiberio Cæsari primum, deinde Añio Gallo nupta fuit; altera ex Julia, Augusti neptis, quæ Germanico Cæsari nupta fuit, Caligulae mater, a Tiberio relegata & ad mortem denique radio arummarum adacta; Tertia hujus & Germanici filia, neptis M. Agrippæ, quæ ex Domitio Ahenobarbo prioris marito Nerone Cæsari genuit, dein Crispo Pallieno, ac tertius nuptiis Ti. Claudio Cæsari juncta, eodemque veneno necato, postremo a Nerone F. infidiis præventa, crudeli morte periit.

AGRIPPINA, [*Ἀγριππίνη*] Inignis urbs Germaniæ inferioris, metropolis, & colonia olim Romanorum. Hæc Pomponius. Colonia Agrippina (inquit Volaterranus) M. Agrippæ monumentum, qui hos populos a se victos ac volentes in citiorem ripam Rheni traduxit. Cornelius Tacitus tamen 12. Ann. 27. Rem ita prodidit: Agrippina, quo vim suam fociis quoque nationibus ostentaret, in oppidum Ubiorum, in quo genita erat, veteranos coloniamque deduci impetrat, cui nomen inditum ex vocabulo ipsius. Ac forte acciderat, ut eam gentem Rheno transgressam avus Agrippa in fidem acciperet.

AGRIPPINENSIS, e. Adj. ut Colonia Agrippinensis. Tacit. 1. Hist. 56. 4. &c. Et Agrippinenses, Incolæ, olim Ubi; Tacit. de Germ. 28. 8.

AGRIPPUS, [*Ἀγρίππυς*] Laconibus dicitur Olea sterilis. Hinc illud vulgi sermone tritum, Sterilior agrippa, de iis qui extremæ sunt paupertatis, neque quicquam facultatum possident. Quadrat & in ignavos, nullisque industriae homines. Auth. Zenodotus & Suidas.

AGRIS, Herba & dulcedine præcipua, & hominibus ac jumentis utilis: qua potissimum vesciebantur Ægyptii. Diodor. Sicul. lib. 2. cap. 1.

AGRIS, a, um. Adj. ex Gr. *ἄγριος* Ferus, agrestit. Tribuitur Animalibus, plantis, rebus naturalibus. Sic Agrium Nitrum, Plin. lib. 31. cap. 10. de Nitri generibus loquens. Minus etiam fit in Thracia, juxta Philippos, fordium terra, quod appellant Agrium. Tribuitur & morbis, ulceribus &c. V. Supra **AGRIA**.

AGRIS, [*Ἀγρίος*] Parthæonius, Martis filii, filius, qui ut vidit Oeneum fratrem orbem liberis factum, egentem regno expulit, atque ipse regnum possedit. Hyginus Fab. clxxv. Hinc corrigitur locus Ovidii in Heroid. Epist. 9. 153. qui in omnibus exemplaribus, quæ mihi videre contigit, corruptus est, & a nemine interpretum intellectus. Locus autem ille est:

Hæu devota domus! folio fedet acrior alto. Ubi pro Acrior, reponi debet Agrius, & hoc modo legi, — folio fedet Agrius alto. Quo & versus planus est, & sententia poetæ clara. Hic pater vult Theristæ Græcorum turpissimum, Ovid. 3. ex Ponto. 9. 9. Fuit etiam Agrius Puer, de quo Stat. 9. Theb. 266.

AGROLA & Hyberbius ad arcis Atheniensis radices domicilia habuerunt omnemque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam quam Cimon Miltiade filius construxit. Pausan. in Att.

AGRON, Primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit, ut scribit Herodot. lib. 1.

Agron, Medicus. V. **ACRON**.
Agron, Nini filius, a Græcis dicitur, quod in agris natus esset. V. Cæl. Rhod. lib. 23. cap. 5.

Agron Illyriorum rex, Pleurati F. ob ferocissimos Ætolos a se domitos, temulentia indulgens pleuritide morbo correptus, interiit. Author Polybius l. 2. c. 2. seq.

AGROSTI, [*Ἀγροστὶς*] Populi Arabia. Plin. lib. 6. cap. 33.

AGROSTE, es. [*Ἀγροστὴς*] Phalangii species apud Nicandrum.

AGROSTIS, [*Ἀγροστὶς*] Herba est geniculatiss. per terram ramulis serpens, folia habens oblonga & acuminata in modum parvæ arundinis, qua boves jumentaque pascentur: Latini Gramen appellant. V. Dioscor. lib. 4. cap. 26. 30. 31.

AGROSUS, a, um. Agris abundans. Varro 4. de L. L. 1. extr. Si ab Agro ad Agrorum hominem & Agricolam pervenero.

AGROSUS, Mons est, ubi nunc Roma, quem Faunus rex Evandro ex Arcadia pulso concessit, eumque ille postmodum Palatinum appellavit. Calp.

AGROTĒRA, [*Ἀγροτῆρες*] Dianæ cognomen est, quod templum ejus Agræ (vel in Agris) fuerit quæ est regiuncula terre Atticæ, prope Ilissium fl. ubi ferunt Dianam primum venationem exercuisse, quum ex Delo illuc venisset. Pausan. in Attic. pag. 17. & Cæl. lib. 8. cap. 7.

AGRYPNIA, æ. f. [*Ἀγρυπνία*] Pervigilium, infomnia. Mart. Capell. lib. 2. p. 27.

A G U

AGUMENTUM, teste Varrone, Quod ex immolata hostia defectum in jecore imponendo agendæ causæ. Hæc ille lib. 4. de L. L. 22. Sed apud Arnob. 7. p. 230. est Argumen, teste in Not. Gothofr. Vide **AUGUMENTUM**.

AGUNCULA, æ. f. Parva imago sive puppa: ut, Aguncula puellaris. Suet. Ner. cap. 56. ut vult Pareus Lex. Crit. p. 66. pro Incunula. Ubi & Cicroni 6. Att. 1. extr. vindicare conatur, Quinque Agunculae, ubi alii Plangunculae. Cafaub. ad Suet. 1. c. conjecit leg. Acuculae.

AGUNTUM, [*Ἀγυντων* Ptolemæo] Oppidum est Norici, quod & a Plin. recensetur lib. 3. cap. 24.

AGURIUM, V. **AGYRINI**.

A G Y

AGYIUS, Græcæ Ἀγυῖος, trium syllabarum vox, Apollinis epitheton, testibus Pausan. in Att. & Macrob. 1. Saturn. cap. 9. Steph. de Urb. v. Ἀγυῖος. quasi viis præpositus urbanis. Erat item eo nomine Columna fastigiata, atque in acutum delinens, prope janua erecta, Apollini sacra. Nam veteris moris fuit, Apollinem ut alexicacum colete

ante januam. Cui etiam sacra erant Agyiades aræ, quas quidam Therapnas nuncupant. Hæc. Cæl. lib. 6. cap. 18. V. etiam Lex. Pitif. Hor. 4. Carm. 6. 28.

Phœbe, qui Xantho lavis amne crines, Dauniae defende decus Cambræ

Lævis Agyicu. Ubi Acron, Agyiæ vero Atheniensis lingua Vici dicuntur: quo nomine ideo Apollo vocatus est, quia ex oraculi responso in vicis publicis urbis suæ, statuit altariibus, ei sacrificia infutuerant, unde Agyicus dicitur est.

AGYLLA, quæ nunc Cære [*Ἀγυλλὰ*] dicitur, urbs est Tusciæ, a nomine conditoris, quem Virg. 8. Æn. 479. ex Lydia venisse ostendit, quum ait,

Hand procul hinc faxo colitur fundata vetusto

Urbis Agyllinae fedes: ubi Lydia quondam

Gens bello præclara, jugis infedit Hetruscis.

Ubi Servius, Agylla civitas est Tusciæ, a conditore appellata, cui ex incictia Romana aliud est inditum nomen. Nam quum Romani euntes per Tusciam, interrogarent Agyllinos quæ diceretur civitas: illi, utpote Græci, quid audirent ignorantes, & optimum ducentes si prius eos laletarent, dixerunt *ἄγυγες*. quam salutationem, Romani nomen civitatis esse putaverunt, & detractata aspiratione, eam Cære nominaverunt, ut scribit Hyginus in lib. de Urbibus Italicis. Conf. Plin. lib. 3. cap. 5. Strabo lib. 5. V. **CÆRE**.

AGYLLÆUS, [*Ἀγυλλᾶϊος*] Qui ex Agylla est. Virg. 7. Æn. 652. — Agyllæa necquicquam ex Urbe fecutos. Codd. emend. Agyllina.

AGYLLÆUS, h. e. Herculis filius. Stat. 10. Theb. 243. Infupere Herculeum sibi jungit Agyllæa vates.

Agyllæus, luctator Cleonæus, statura prægrandis, nec minor Hercule, palæstra tamen a Tydeo victus. Stat. 6. Theb. 834. — levat ardua contra

Membra, Cleonææ stirpis jactator Agyllæus, &c.

AGYLLINUS, V. **AGYLLA** & **AGYLLÆUS**.

AGYRINI, sive **AGYRINENSES**, [*Ἀγυρινῶν*] ab urbe Siciliæ **AGYRIO**. Abest vero Agrium, five quod idem est, Agurium, a Centurpis XII mil. pass. ex Antonino. Stephanus Agrinam vocat. Hermol. in Plin. lib. 3. cap. 8.

AGYRTÆ, Athletae fici dicti. V. Lex. Pitifc. De Agyrtis & Metragyrtis, five mendicabulis & fcurris per ipseum religionis cum cymbalis & crotalis, ac simulachro Matris Magnæ discurrere solitis V. Van Dale Diff. 1. cap. 11.

AGYRTES, [*Ἀγυρτες*] Patrem interfecisse scribitur. Ovid. 5. Met. 148.

— & cæso genitore infamis Agyrtes. adde Stat. 9. Theb. 231.

A H

AH, [*ἄ, ἄ*] Interjectio, sæpius dolentis est: interdum tamen ad alios affectus explicandos accommodatur. Itaque pro sensus & materis conditione, particula hæc accipienda crit. Fit autem ab *Aha*, teste Prisciano, per apocopen: interdum vero geminatur: ut, ah ah.

Ah, dolentis. Virg. 1. Ecl. 15.

— ah, silice in nuda connixa reliquit.

Ah, flentis, aut lamentantis, inquit Donatus. Ter. Adel. 3. 2. 11.

Ah me miseram. Legitur & Ah ah, hoc loco.

Ah, indignantis sibi ipsi, & se ipsum arguentis. Ter. And. 3. 1. 12. Ah vix tandem sensi flolius.

Ah, desiderii. Plaut. Afin. 3. 3. 2. Ah, quanto amplius valerem, si hic maneres.

Ah, indignantis & romachantis alteri, cum reprehensione. Ter. And. 1. 5. 18. Nam quid ego dicam de patre? ah, tantamne rem tam negligenter agere?

Ah, leniter arguentis, sive reprehendentis. Plaut. Bacch. 1. 1. 31. Ah, nimium scrus es. Ter. And. 5. 2. 27. Ah, ne sevi tantopere.

Ah, oburgantis. Ter. And. 2. 1. 8. Ah, quanto fatius est, te id dare operam, qui istum amorem ex animo amoveas tuo, &c.

Ah, abnegantis. Ter. And. 3. 1. 11. Ah, ne me obsecra.

Ah, increpantis cum indignatione. Ter. Eun. 2. 1. 3. Satne hoc mandatum est tibi? P. Ah, rogitare? quali difficile fit.

Ah, quali corrigentis alterius dictum. Ter. Eun. 5. 2. 50. Tamen si pater. c. quid? ah volest, certo scio.

Ah, reclamantis, aut contradicentis. Ter. Hec. 5. 1. 17. Meum receptas filium ad te Pamphilum. B. ah. l. sine dicam. Cic. 2. de Orat. 185. Ah, Patres conscripti, non ego mihi illum iniquum ejero, verum omnibus.

Ah ah, inclamantis. Plaut. Most. 3. 1. 50. Scio te bona esse voce: ne clama: d. hercle ego vero clamabo. ra. ah ah, morem mihi gere.

Ah ah, fupspirantis. Plaut. Mil. 4. 8. 48. Habe bonum animum. P. ah ah, quum venit in mentem mores ut mihi mutandi sent.

A H A

AHA, [*ἄ ἄ*] Interjectio indignantis alteri, & ipsum arguentis. Plaut. Bacch. 4. 7. 11. Aha Bellerophonem jam tuus me fecit filius.

Aha, abnegantis. Plaut. Bacch. 1. 1. 54. Manum da, & consequere. B. aha minime.

AHALA, non Hala, Serviliorum cognomen teste nummo vetere, suffragantibus etiam fastis Capitolinis, & antiquis Inscriptioibus. Cic. etiam & Liv. in editionibus accuratioribus. Vide etiam Lex. Pitifc.

AHARNA, Oppidum Hetruriæ, cujus meminit Liv. lib. 10. Decad. 1.

A H E

AHENUM, i. n. [*Ἀηένιον*] Paul. in l. Quum de Iononis. D. de instruct. & instrum. legat. Nec multum refert inter cacabos & ahenum quod supra

foam pendet. Hic aqua ad potandum calefit: in illis pulmentarium coquitur. Virg. 1. *Æn.* 217.

Litore athena locant alii. Ubi Servius, Athenæ, quibus utebantur non ad elixandas carnes, sed ad fe lavandos. Heroicis enim temporibus carne non vecebantur elixa.

Athenum dicimus, per h interpositam inter a & e: non Aënum; ut sonus fit vividior, vegetiorque: teste Gell. lib. 2. cap. 3.

Athenum fæpenuorum habetur pro Amphimimo vale, in quo tingitur purpura. Unde multa habet epitheta ex his locis in quibus claruit usus purpure. Ut,

Agenoreum athenum. i. e. Tyrium, vel Sidonium. Agenor quippe rex fuit Phœnicie, in qua fuerunt Tyros & Sidon urbes purpura nobiles. Martial. lib. 10. in Cæium, 16.

Quicquid Agenoreo Tyros improba cogit atheno. Amyclæum, ab Amyclis urbe Laconicæ, in qua plurimus fuit usus purpure. Ovid. de Rem. Amor. 707.

Affyrium, i. e. Tyrium. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 24. 164. Getulum. Sil. Ital. lib. 16. h. e. Purpura que apud Getulos tingebatur.

Sidonium. Seneca. Tænareum, i. e. Laconicum, a Tænaro Laconicæ promontorio. Val. Flacc. 5. Argon.

Tyrium. Stat. 1. Sylv. 2. 151. Attens. Juven. 15. Sat. 81. — nec ardentis decoxit atheno, Aut verubus. h. e. Nec elixavit, nec affavit.

Calidum. Ovid. 7. Met. 279. Cavum. Ovid. 6. Met. 645. Fervens. Seneca. Thyest. v. 1061.

Parvum. Ovid. 8. Met. 645. Spumans. Sen. in Thyest. v. 60. Tepidum. Virg. 1. Georg. 296. Servius legit Trepidid. nec aliter Piet. ex MSS.

Undans. Virg. 6. *Æn.* 463. HENUS, vel AENUS, Adj. [*ἤνεος*] Pœticum pro *Æreus*: ut, Atheneæ proles pro *Ærea* ætate. Ovid. 1. Met. 125. Hor. 1. Epist. 60. — hic murus athenus cito,

Nil conscire sibi: nulla pallefcere culpa. h. e. Fortissimum ac tutissimum animi munimentum. Gellius tamen usus est lib. 16. cap. ultimo ad finem, Simulacra duo athenæ, &c.

Jugum athenicum. Hor. 3. Carm. 9. 11. i. e. Forte, ut ait Acron & Porphyri.

Signa. Hor. 2. Epist. 1. 248. Turris. Hor. 3. Carm. 16. 1. & Ovid. 2. Amor. 19.

HENUS, Adj. [*ἤνεος*] Idem quod *Æreum*, i. e. Ex ære factum: sed hoc proprie pœticum est.

Acus athena. Ovid. 2. Fast. 577. Cadus. Virg. 6. *Æn.* 228. Callis. Stat. 6. Theb. 226. Cor. Stat. 3. Theb. 280.

— fed scopulos, & athena pretando Flectere corda paro. Cornu arietis militaris athenum. Propert. lib. 4. 10. 33.

Crateres. Virg. 9. *Æn.* 165. Fores. Virg. 1. *Æn.* 453. Forma. Propert. lib. 4. 2. 61.

At tibi, Mamuri, formæ cælator athenæ, Tellus artifices ne terat Ofca manus.

Jugum. Val. Flacc. 7. Argon. 595. Labrum. Virg. 4. *Æn.* 22.

Lux. Virg. 2. *Æn.* 470. i. e. Splendor armorum. Manus. h. e. Fortis & dura, teste Acrone. Hor. 1. Carm. 25. 19.

Massa, pro Disco æreo. Stat. 6. Theb. 648. Moles, pro Clypeo laminis æreis gravi. Stat. 4. Theb. 47.

Porta. Stat. 10. Theb. 257. Postes. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 33. 74. Signa. Lucret. lib. 1. 318.

Thoraces. Virg. 7. *Æn.* 633. Trabes athenæ. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 33. 242.

HENIPES, five AENIPES, edis. Duras unguilas habens. ut, Ahenipèdes boves, Ovid. 6. Epist. 32. Tauri, 12. Epist. 93. V. Heinsum ad utrumque locum. Nam vulgo leg. *Æripes*. q. V. ut & *Æripes*. totidem modis enim scribitur.

HENOBARBUS cognomen fuit Domitiorum, quod primus tulit L. Domitius, & ad posteros suos propagavit. Causam autem & originem hujus cognominis persequitur Suetonius in Nerone, cap. 1. cujus verba adscribere supervacuum arbitror. Quidam scribunt sine aspiratione *Ænobarbus*, & nonnulli *Æneobarbus*. Sed in antiquis lapidibus & monumentis semper est *Æneobarbus*. Ita in nummis gentis Domit. & lapidibus capitol. V. Pitisc. Lex. & Fulv. Ursin. Fam. Rom.

HORUS, i. m. [*ἠορός*] Præcoci morte præventus. Tertull. de Anima, cap. 57.

A J A

AJAX, [*ἄϊας*] Telamonius filius ex Hefione filia Laomedontis, fortissimus Græcorum post Achillem. Sed Achille occiso, quum illius arma peteret, ab Ulyse eloquentia in judicio superatus, præ dolore infania correptus, in pecora Græcorum fœvit, credens Ulysem & Atridas esse, deinde ubi ad se rediit, pudore & indignatione adductus seipsum gladio transfixit. Hinc, Ajacis risus. In eos qui temere ac vecorditer ridet: id quod appolite dicitur in homines mortiferis voluptatibus gaudentes, brevi perituros: aut qui malefactis gaudent, mox penas daturi. Nec intemptive torquebitur in eos quibus risus oboriatur nulla de causa: quem vulgo dicitur ad infaniam, aut stultitiæ argumentum esse. Erasim. V. Sophoclis Ajax Mæstigophorus Tragedia.

Alter filij Ajax Oilci filius rex Locrensum, velox pedibus, & peritus hæcæ vibrandæ. Hic capta Troja Cassandra virginem & vatem in

templo Palladis violavit: quam ob causam domum repetens, fulmine a Pallade exultis est in mari cum sua navi, ut testatur Virgilius 1. *Æn.* 45.

Turbine corripuit, scopuloque infixit acuto. Ovid. in Ibin. Sen. in Agamemni. Philost. lib. 2. Iconum.

Ajax acerrimus. Virg. 2. *Æn.* 414. Fortis, Fortissimus in furore. Cic. 4. Tusc. 51. & 464. Heros ab Achille secundus. i. e. Virtute & fortitudine post Achillem primus. Hor. 2. Serm. 1. 193.

Impatiens contumelia. Cic. 1. Off. 114. Impatiens iræ. Ovid. 13. Met. 194. Invictus. Ovid. 13. Met. pr.

Moderator Ajax. de Oilci filio: nam Telamonijs erat ferocior. Ovid. 13. Met. 356.

Narycius heros, Ajax Oilci filius. Naryx enim, five Narycium, urbs fuit Loeridis: Ajax autem Locrensum rex. Ovid. 14. Met. 465.

Oilæus Ajax. Ovid. 12. Met. 622. Oilides. Propert. lib. 4. 1. 117.

Stolidum Ajacem Telamonium vocat Ulysses apud Ovid. 13. Met. 327. Telamone creatus. Ovid. 12. Met. fin. & 13. 266.

Telamonijs ab Jove tertius. Ovid. 13. Met. pr. Telamoniades, Telamonijs filius. Ovid. 13. Met. 231.

Telamonijs, Jovis pronepos. Ovid. 13. Met. 142. Telamonijs Ajacis cruor in florem hyacinthum. Plin. lib. 21. cap. 11.

Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum præferens ejus quem Apollo dilexerat: aut ex Ajacis cruore editi, ita difcurrentis venis, ut Græcorum literarum figura ΑΙ legatur inscripta. Meminit & Ovid. 13. Met. fin.

Telamonijs Ajacis sepulcrum. Plin. lib. 5. cap. 30. & Strabo lib. 13. Telamonijs heros, pro Ajace. Virg. in Culice, Hinc erat appolitus contra Telamonijs heros.

Ajax, Tragedia, quæ nomine inter Sophocleas, quæ extant, prima, *αἴας κρηταισθενης*. Ejusdem argumenti cum tragediam Augustus Cæsar scribere exortus esset, non succedente stylo, abolevit, quarentibusque, quid Ajax ageret, respondit; Ajacem suum in spongiam incubuisse: respiciens ad mortis genus quo Telamonijs Ajax perit. V. Suet. Aug. cap. 85.

Ajax, Unus e regis Antiochi elephantis. Plin. lib. 8. cap. 5. Antiocho vadum fluminis experienti renuit Ajax, alioquin dux agminis semper.

AIDONEUS, [*Αἰδωνεύς*] Pluto seu Orcus appellatus est, & tempore Lyncei regis Argivorum, atque Erechthei regis Atheniensium regnavit, ut scribit Eusebius. V. Animadv. Scalig. p. 39. Fuit autem rex Molossorum, cujus filiam nomine Perphonem, Thefeus conatus fuit rapere, non procul ab Acheronte fluvio: unde factus est locus fabule, Thefeum ad inferos descendisse, & Perphonem Ditis uxorem rapere voluisse. Plutarch. in vita Thefei.

AIGLEUCOS, [*αἰγληύκος*] ab *αἴ*, semper, & *γληύς*, dulcis. Ruell. l. 1. Inter dulcissima vinum est, quod Græci Aigleucos vocant. h. e. Semper m. Inter. Id eventit cura, quoniam fœvere prohibetur. Sic enim appellat nulli in vina transitum. Ergo mergunt protinus e lacu in aqua cados, donec bruma transeat, & consuetudo hæc agendi. Plin. lib. 14. cap. 9.

AIIA, [*Αἰα*] Civitas est, in Arabici sinus recessu sita, de qua Strabo lib. 16.

AINUS, i. m. [*Αἰνός*] *Æon* Valentini apud Tertull. adv. Valent. cap. 8.

AIO, [*ἄϊοι*] Verbum anomal. & defect. sic declinatur, Aio, ais, ait. Plur. aiunt.

Imperfect. Aiebam, integrum est. Quintil. lib. 6. cap. 4. Siculi aiebant in Delphico sedisse.

Perfect. Aisti. Plur. Aistis. Imperat. Ai. Plaut. Vel ai vel nega. Navius ap. Priscian. lib. 10. pr. An nata est sponsa prægnans? vel ai, vel nega.

Præf. Subjunct. Aias, aiat. Plur. Aiamus, aiant. Cic. de Fin. 70. Quasi ego id curem, quod ille aiat, aut neget. Gell. lib. 16. Sive aias, five neges, herebis in captione. Priscianus aiamus dixit lib. 1. de Construct. Plaut. Rud. 2. 4. 14. Vel tu mihi aias, vel neges.

Partic. Aiens. Cætera non sunt in usu: licet quidam ponant, Aiam, aies, aiet. Cic. in Topic. 49. Contraria aientibus, inquit, negantia.

Aio & loquor. Cic. 2. de Divin. cap. 32. Quid ergo Aius iste loquens, quum eum nemo norat, & aiebat & loquebatur, & ex eo nomen invenit: posteaquam & sedem, & aram, & nomen invenit, obmutuit?

Aio & Nego, contraria sunt. Nam Aio, proprie Fateor significat. Ter. Eun. 2. 2. 21. Negat quis, nego: ait, aio. Cic. 3. Off. 91. Diogenes ait, Antipater negat.

Ait. Ter. Eun. 1. 2. 59. Ait, si fidem habeat, se iri præpositum tibi. Ubi Donatus, Semper *AIT* dicimus, quum vel invisâ nobis & audientibus, vel vana dicta narraumus alicuius.

Ais, pro Inquis. Hor. 2. Serm. 72. Non sum mæchus, ais. Aiunt. Ter. And. 1. 2. 21. Omnes qui amant, graviter sibi dari uxorem ferunt. p. Ita aiunt. Ubi Donatus, Aiunt: hæc credunt, & loquuntur universi. Et est trepida confessio, & quali inviti responso.

Aiunt. Ter. Phorm. 2. 3. 72. Actum, aiunt, ne agas. Ubi Donatus, Aiunt dicimus, quum proverbium lignificamus.

Ut aiunt. Cic. 2. de Orat. 233. Et docebo fuis (ut aiunt) oratorem, &c. Idem pro Flacco, Vos oro & obtestor, Judices, ut totam causam quam maxime intentis oculis (ut aiunt) contempserim.

Quomodo aiunt. Cic. in Pison. 69. Iste claudus (quomodo aiunt) piam retinere.

Ain', pro Aine; sicut Viden', pro Videtne, & similia. Ter. And. 5. 3. 4. Ain'tandem, civis Glycerium est? Ubi Donatus, Ain', percontativum verbum est. Idem Phorm. 2. 2. 26. Ain tandem carcer? Ubi Donatus, Ain', *ἀποσπερφο*: nota est, quæ separat e ab n, & interimit s literæ sonum. Est enim integrum Aine.

Ain' tu? Ter. Hec. 3. 4. pr. Ain' tu tibi hoc incommodum evenisse iter?
Ubi Donatus, Ain' tu, pro Aisne tu. Et sic jam aliquid dixisse magis in
precedenti oratione, ex respondentis ferme contentu demonstratur. Cic. 6.
Att. 1. Ain' tu? Scipio hic Metellus proavum suum nescit Cenforem non
fuisse? Loquutio est ad ostendendam admirationem usurpata.
Ain' tu! Indignantis vox & stomachantis, atque adeo comminantis.
Plaut. Afin. 4. 2. 3. Ain' tu, apud amicam munus adolescentuli fun-
gare? Verba sunt Diaboli Demanetum abfentem, tanquam adefset,
præ furore, nec citra comminationem alloquuntis.
Ain' tandem? Cic. 3. de Legib. 14. Ain' tandem? etiam a Stoicis ista
tractata sunt?
Ain' vero, V. VERO.
AIENTIA, æ. f. [*αἰετία*] Mart. Capell. lib. 4. p. 115. Opponitur
Aientia negationi. Idem p. 119.
AISCOPES, [*αἰσκόπης*] Aves sempafiones: omnibus enim anni tempori-
bus conspicuntur. Sic Gaza vertit in Aristotele. V. de his Cæl. Antiq.
Lect. lib. 12. cap. 14.
AITHALES, n. [*αἰθάλης*] Herba, q. d. Semper virens. V. Apul. de Herb.
cap. 123. alias Aizoon. q. V.
AJUGA, V. ABIGA. & Voff. Etym. p. 15.
AIUS LOQUENS Deus Romanis creditus, de quo hæc Cic. 2. de Di-
vin. cap. 32. At paulo post audita vox est, momentis, ut providerent ne
a Gallis Roma caperetur: ex eo, Aio Loquenti aram in nova via confe-
cratam. Quid ergo? Aius iste Loquens, quum eum nemo norat, &
aiebat & loquebatur, & ex eo nomen invenit: posteaquam & sedem, &
aram, & nomen invenit, obmutuit? Meminit & Cic. 1. de Divin. 101.
cap. 45. Plutarch. in lib. de Fortun. Roman. Liv. 1. Decad. lib. 5. 50.
Loquuntium appellans. Templum Aio Locutio fieri. Sed ibi, Aio Lo-
cutio, legendum Sigonius suspicatur ad Epit. Liv. 5. V. etiam Gell.
lib. 16. cap. 17.
AJULLIUS Larinas, homo nequam. Cic. pro Cluent.

A I Z

AIZOON, [*Αἰζών*] Herba sic dicta, quasi Sempervivum. Ideo Græci sic
appellant, quoniam sempiternum sit fronde. Romani, Jovis oculum
& Sedum nominant. Duplex est Aizoon: Majus hodie Galli Joubarbam,
quasi Jovis barbam appellat: Minus vulgo Vermicularis, & Cauda mu-
ris, dicitur. V. Ruell. lib. 3. cap. 16. & Plin. lib. 25. cap. 13.

A L A

ALA, æ. f. [*πτερόν*] Qua aves volat. Virg. 1. Æn. 397.
Ut reduces illi ludunt fridentibus alis. De cygnis loquitur.
Ala, [*μυσαλά*] Pars hominis concava subter brachium, quæ & Axilla
dicitur. Plin. lib. 21. cap. 20. Halitus oris commanducata abolet, ala-
rumque vitia. Hor. Epod. 12. 5. & 1. Epist. 13. 12.
Ala, etiam in brutis. Plin. lib. 11. cap. 30. Elephas tantum sub armis
duas nec in pectore, sed citra, in alis occultas.
Ala in herbis dicitur, Cavus inter caulem & ramulos anfractus, unde si-
mulari nova proles egreditur, facta ab humanis alis translatione. Plin.
lib. 25. cap. 5. de Mercuriali herba, Alarum cavis multus.
Alæ foliorum. Plin. lib. 22. cap. 18. Quibusdam in locis viscum gignit
album sub alis foliorum.
Ala, de ranis marinis. Plin. lib. 9. cap. 51.
Ala, derivatur ab Axilla per contractionem, fuga literæ vastioris, inquit
Cic. in Orat. 153. h. e. Ut litera illa vastior x, quæ vim duarum con-
fonantium habet, & sonum quandam agrestem, fugeretur.
Alas hominis vellere. Juven. 11. Sat. 157.
Alæ, pro Velocitate, figurate, ab effectu: quia scilicet alæ avibus ve-
locitatem faciunt. Virg. 5. Æn. 319.
— & ventis & fulminis ocyor alis.
Alæ, arum. [*ἄλα*] vocantur ab alarum similitudine, Equitum ordines,
ut docet Cincius apud Gell. lib. 16. cap. 4. quod circum legiones dextra
sinistraque, tanquam alæ in avium corporibus, locabantur. Liv. 6.
Bell. Pun. Plusque aliquanto damni hæc alæ equitum amissâ Annibali,
quam Salapia fuit. Virg. 4. Æn. 121.
Dum trepidant alæ, saltusque indagine cingunt. V. Serv. in
loc. & Lips. 2. de Militia Rom. Dial. 6. & 7.
Alæ de pedestribus Copiis aliquando, Sociorum viz. usurpantur. V. H.
Rab. Schelium ad Hygini Gromat. de Castramet. Rom. p. 66. fq.
Alæ dicuntur etiam Columnarum ordines ad latera ædis apud Vitruv. 6. 4.
conf. Salmat. in Solin. p. 857.
Conamen alarum. Lucret. lib. 6. 835.
Remialarum. Ovid. 5. Met. 558.
Remigio alarum volare. Virg. 1. Æn. 305. de Mercurio. Idem 6. 19.
Verbera alarum. Virg. 12. Æn. 876.
Alæ atriorum. Vitruv. lib. 6. cap. 3.
Fati alas tardare. i. e. Morcem. Hor. 2. Carm. 17. 25.
Fulminis alæ. Virg. 5. Æn. 319.
Legionum. Cic. 11. Att.
Mortis, V. ATRÆ.
Sagittæ alæ. i. e. Pennæ. Virg. 9. Æn. 578.
— ergo alias allapsa sagitta. Servius.
Somni, V. MOLLES, infra.
Velorum. Virg. 3. Æn. 520. — & velorum pandimus alas.
Ventosior alis suis Cupido. Ovid. 2. Amor. 9. 49. ad Cupidinem.
Aëriæ alæ. Virg. in Cyri, v. 487.
Aëris potius sublimem sustulit alis.
Ambiguus alis volat hora. Sen. in Hippol. 11.
Assiduis alis circumvolare. Stat. 1. Theb. 51.
Atræ alæ mortis. Hor. 2. Serm. 1. 58.
Audaces. Ovid. 17. Epist. de Dædalos.
Bibulæ. Ovid. 1. de Arte Am. 233.
Vinaque cum bibulas sparsere Cupidinis alas.
Celeres alas commovere. Virg. 5. Æn. 217.
Decientes. Stat. 10. Theb. 460.
Denfæ. Virg. 1. Georg. 382.
Fringera. Stat. 5. Sylv. 1. 98. de Equitum ala viz.
Fulvæ Somni. Tibul. lib. 2. 1. ad finem. [legendum ex MSS. *Fulvæ cum*
Bræclia.

Grandes. Juven. 14. Sat. 171.
Hirsute. h. e. Pilosæ brachiorum axillæ. Hor. Epod. 12. 5.
— an gravis hirsutus cubet hircus in alis. Hircum appellat
alarum foetorem hircino similem.
Humentes. Stat. 10. Theb. 142.
Infernæ. Claud. 2. in Eutrop. 231. Nisi potius ad v. Tenebris pertinet adj.
Inignes. Virg. 4. Georg. 82. de apibus loquitur.
Lassatæ. Ovid. 1. Met. 308.
Loquaces. Claud. 2. Paneg. 22. 408.
Madidis cantus quæ Sofratus alis. Juven. 10. Sat. 178. Ubi Schol. V.
Madidis Notas evolat alis. Ovid. 1. Met. 264.
Molles alæ somni, i. e. Suaves. Sil. Ital. lib. 10.
Nigrantes. Ovid. 2. Met. 535.
Novæ. Ovid. 7. Met. 401.
Olorinæ. Ovid. 10. Met. 718.
Pares. Ovid. 2. Met. 708.
Pendentes, V. PENDEO.
Pernices. Virg. 4. Æn. 180. de Fama.
Plantares alæ Mercurii. Stat. 1. Theb. 304.
Plaufæ. Ovid. 14. Met. 577. Particip. V. in PLAUDO.
Præpes. Stat. 2. Theb. 39.
Rapidæ. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 36. 254.
Recentes. Ovid. 11. Met.
Roseæ alæ Pavonum. Claud. 1. in Eutrop. 21. 87.
Rutilantes. Claud. 1. Paneg. 29. 72.
Spatiantes. Ovid. 4. Met. 364.
Teneræ. Stat. 3. Theb. 541.
Trepidæ. Stat. 9. Theb. 840.
Veloces alæ. Ovid. 4. Met. 723.
Ventosæ. Virg. 12. Æn. 848.
— ventosæque addidit alas. De Diris.
Vifcatæ. Ovid. 1. de Arte Am. 391.
Volucris. Valer. Flacc. 7. Argon. 186.
Accommodare alas humeris. Ovid. 2. de Arte Am. 209. de Dædalos.
Addere alas alicui, dicitur figura proverbiali, qui verbis alicui addum
animum, & in spem bonam erigunt. Erasmus in Chiliad.
Assumere alas humeris. Ovid. 11. Met. 789.
Atterere alas in duris cotibus. Virg. 4. Georg. 203. de apibus.
Concutere. Claud. in Ruff. lib. 1. 3. 122.
Eriperè regibus apum. Virg. 4. Georg. 107.
Everberabat alis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Everberare alis aliquid. Virg. 12. Æn. 866. Clypeumque everberat alis.
Excucere alas, i. e. Deponere. Virg. 1. Æn. 689. de Cupidine loquitur.
Formare alas fulminis horrici. Valer. Flacc. 2. Argon. 97.
Frenatæ alæ signa moderari. Stat. 4. Sylv. 7. 47. i. e. Equestris.
Increpare alis. Stat. 10. Theb. 456.
Intigare alas vocibus. Virg. 11. Æn. 730.
Fertur equo, variisque intigat vocibus alas,
Nomine quemque vocans.
Insistere alis. Lucret. lib. 6. 836.
Imitari alas avium. V. IMITOR.
Movere. Sen. Hippol. 3. Ovid. 8. Met. 216.
Niti alis. V. NITOR.
Pandere alas ad solem æstivum. Virg. 4. Georg. 27. de apibus.
Plaudere alis. Virg. 5. Æn. 515.
Porrigere alas. Ovid. 8. Met. 544.
Portare alis sublimem. Virg. 4. Æn. 240.
Quarere alas. Virg. 3. Æn. 226. de Harpyis.
Scissæ alæ velorum. Claud. 4. Paneg.
Spargere alas coloribus. Virg. 7. Æn. 191. De Pico in avem mutato.
Strepitantes alæ. Tibull. l. 2. 2. 17. [Trepidantes meliores libri, quos
sequitur Bræckh.
Stridentes. Ovid. 4. Met. 615.
Sumunt alas pedes. Ovid. 11. Met. 337.
— jam tum mihi currere visus
Plus homine est: atque pedes sumpsisse putare.
Sumptis alis effugere. Ovid. 5. Met. 287.
Supervolitare tecta alis. Virg. 6. Ecl. 81.
Tardare alas fati. V. Fati alas, &c.
Trepidantes alæ. Ovid. 7. Met. 382.
Verberare alis æthera. Virg. 11. Æn. 576. de aquila.
Vertere alas ad aliquem. Sil. Ital. lib. 15.
Alas lupi querere. De his qui querunt ea quæ nusquam sunt. Aut ubi quis
verbo duntaxat territat, alioqui ne nunquam facturus quod minatur: ne-
que enim fieri potest ut lupus alatus inveniatur. Proverbium recentetur
a Suida.

ALARIS, e. [*ἀλαρίς*] denom. ab Ala: &
ALARIS, Adj. pro eodem; ut Equites alarii, & Cohortes alariæ. Liv.
10. 40. Cum cohortibus alariis. Idem 5. Bell. Maced. Qui præerat alatis
equitibus; & 35. 5. 40. 40. Crf. 1. Bell. Gall. 51. Omnes alarios in con-
spectu hostium pro castris minoribus constituit, quod minus multitudine
militum legionariorum, pro hostium numero valebat, ut ad speciem alariis
uteretur. [Ubi Græcus Int. *ἰππῶν*, Inficite. V. Lips. u. f. Idem r. Bell. Civil. 73.
Alarii Transpadani. Cic. 2. Fam. 17. Quod autem meum erat proprium,
ut alariis Transpadanis uti negarem, id etiam populo remississe scribit.
V. Grav. in loc.
ALATUS, Adj. [*πτερωτός*] Alas habens: Sic Mercurius a poetis indu-
citur alatis pedibus, propter talaria quæ illi attribuantur. Virg. 4.
Æn. 259.
Ut primum alatis tetigit magalia plantis.
Alati equi Solis. Ovid. 3. Fast. 416.
ALÆ, arum. Urbis Cilicicæ. Hermod. in Plin. 5. 27. Aliter Alafæ, vel Ha-
lesæ. q. V.
ALATA CASTRA, Regia Scoticæ. Ptolem. 23. V. infra.
ALYFER, i. Adj. [*πτερωτός*] Alatus. Ovid. 4. Fast. 562.
— & alifero tollitur axe Ceres. i. e. Curru alato.
ALYGER, Adj. ex Ala & Gero; Alatus. Plin. lib. 12. cap. 19. Aligerisque
propter tamen est poeticum. Virg. 1. Æn. 663.
Ergo his aligerum dictis affatur amorem.

Agmen aligerum, i. e. Aves. Virg. 12. Æn. 249.
 Aliger Arcas, pro Mercurio. Stat. 3. Sylv. 5. 50.
 Summi lovis aliger Arcas Nuntius.
 Genus aligerum. Sen. in Hippol. v. 338. Ignēs fentit genus aligerum.
 h. c. etiam aves fentiunt flammam amaris.
ALIPES, cdis. [αλιπες] ex Ala, & Pes. Ilne Alipes currus, i. e.
 Velox. Sil. Ital. lib. 7. 700. Alipedem planta currum premittit.
 Alipedes equi, i. e. Veloces. Virg. 12. Æn. 484.
 Alipedumque fugam cursum tentavit equorum. Sic Ovid. 2. Met.
 48. de equis Solis verba faciens.
 Alipedes, pro Fiquis velocibus. Virg. 7. Æn. 277.
 Infiltratos oftro alipedes, pictisque tapetis. Sic, Alipedes tur-
 mæ apud Sil. Ital. lib. 15. 554.
 Cervi, i. e. Veloces. Lucrēt. lib. 6. 765.
 Citus. Stat. 11. Theb. 198.
 Alipes deus, Mercurius alatos pedes habens. Ovid. 5. Fast. 100. & 11.
 Met. 312.
ALPILUS, i. [αλπιλος] Qui alarum pilos in balneo manu aut vol-
 fellis vellit. Sen. Epist. 56. Alpilum cogita, tenuem & frigidulam vocem,
 quo fit notabilior, fubinde experimentem, nec unquam tacentem nisi quum
 alas vellit, & alium pro fe clamare cogit. Cæc. lib. 30. cap. 19. & 16. 46.
 In Gloffis est ALPILARIUS, δραπακιστής, qui dropace, i. e. unguento
 epice pilos vellit. V. DROPAÆ.
ALABA, Oppidum Hispaniæ Tarraconensis. Sunt enim tres urbes in Tar-
 raconensi, Alaba, Alabon five Alabona, & Labana. Ptolem. author.
 Hermol. in lib. 3. Plin. cap. 3.
ALABENSES, ab Alaba: ALABONENSES, ab Alabone oppido non
 procul Cæsaraugusta. Hermol. in lib. 3. Plin. c. 3. [legendum Alabaneses].
ALABANDA, æ, five ALABANDA, orum. n. pl. [Αλαβάνδα] Urbs
 Carie, Stephano in Comm. de urbibus, ab Alabando, Euippi (al. Caris)
 filio, quem ex Callirhoë Mæandri filia suscepit, conditore, nomen for-
 titæ est. Siquidem est potquam in equestri prælio strenue navasset operam,
 Alabandus est dictus: i. e. Equo vincens. Cares enim sua lingua Ala
 vocant equum, Banda victoriam. Eamque vocem, ait Steph. Romanis
 in usu fuisse, ut Bandam victoriam dicerent. Hinc dicitur & Germanis ea
 vox, qua præpotentem & antiquæ nobilitatis principem, *Banderum*
 vocant, ut qui victor olim hoc honoris virtute bellica libi pepererit.
 Alabandæ quoque alterius in eadem Caria Stephano meminit. [Quantum
 alii Geographi usque mentionem faciunt.
 Alabandam, recenset Juven. 3. Sat. 70. inter urbes barbaricis deliciis ac
 luxu perditas,
 Hic alta Sicione, aut hic Amydone relicta,
 Hic Andro, ille Samio, hic Tralibus ab Alabandis. Stephanus
 quoque admonet, olim Alabandam inter Carie civitates opulentissimam
 ac florentissimam fuisse, ut proverbio locum fecerit: Alabanda Carum
 fortunatissima. Quod quadrabit, ubi volumus intelligi Fortunam am-
 plam, & vite genus voluptarium, aliteris & virtutis studio alienum.
 Veluti si dicat aulicus aut negotiator quispiam: Alii fe in literis macerent,
 alii cum paupertate philosophentur, Alabanda Carum fortunatissima.
 Poterit & per irrisionem usurpari: veluti si joceris in quempiam parum
 egrogium, qui tamen in gente vehementer barbara crassaque præcellere
 videatur. Erasmi in Chiliad.
ALABANDUS, [Αλαβάνδος] de quo paulo supra, pro Deo cultus est ab
 Alabandenfib. Cic. 3. de Nat. Deor. 50. Alabandenfes deum sanctum
 Alabandum colunt, a quo est urbs illa condita, quam quoniam nobi-
 lium deorum: apud quos non inurbane Stratonicum, quum quidam ei
 molestus Alabandum deum esse confirmaret, Herculem negaret: Ergo,
 inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules sit iratus.
ALABANDENSIS, & ALABANDUS, Adj. Cic. 13. Fam. 56.
 Alabandensis Apollonius. Cic. 1. de Orat. 75.
 Alabandensem illum Meneclæm, & ejus fratrem Hieroclem. Cic. 2. de
 Orat. 95.
 Qualis in historia Timæus, in dicendo autem pueris nobis Hierocles Al-
 abandens, magis etiam Meneclæ frater ejus fuit. Cic. in Bruto, 325.
ALABANDICUS, possess. Alabandici libelli, pro Barbaris & ineptis a
 Grecis capiuntur. Hermol. in Plin. V. Chil. p. 372.
 Alabandicos carbunculos vocat Plin. lib. 37. cap. 7. in Orthosia caute na-
 scentes, sed qui periculatorum polianturque, Alabandis.
 Alabandicus lapis terræ fæ nomine, quamquam & Mileti nascens, niger
 est, ad purpuram tamen magis aspectu declinat. Idemque liquatur
 igni, ac funditur ad usum vitri. Plin. lib. 36. cap. 8.
ALABANDIÆCUS, [Adj. Idem quod Alabandicus. Hermol. in Plin. ex
 Steph.
ALABASTER, m. five ALABASTRUM, f. & ALABASTRUM, n.
 [ἀλαβαστήριον, ἀλαβαστρον] Vas unguentarium ex alabastrite factum. Cic. 2.
 Acad. Quibus etiam alabaster plenus unguenti putere videtur. Merc.
 Putre esse. ap. Non. 15. 17. Adnotavit h. l. H. Sf. Alabastrum plena, Sic
 ap. Erasmi. citatur in Adag.
 Quod Cosmi redolent alabastra, focique deorum. Martial. lib. 11. 9.
 Unguenta optime fervantur in alabastris: odores in oleo. Plin. 13. 2.
 V. ALABASTRITES.
 Alabastrum figuram nonnihil exprimit Plin. lib. 9. cap. 35. de unionibus lo-
 quens. Elenchos (inquit) appellant fastigiata longitudine, alabastrum
 figura in pleniorum orbem desinentes.
 Alabastrum, ait Massarius in Plin. erat Vas unguentarium forma turbinata,
 sine anulis, quod ex lapide alabastrite fæbat, quoniam optime in eo
 fervantur incorrupta.
 Alabastrus, f. per metaphoram dicitur Calyx rose æntem qui fpanxia.
 Plin. lib. 21. cap. 4. ubi de rosa, Germinat omnis primo inclusa grano-
 fo cortice, quo mox intumescente, & in virides alabastrum fastigiato,
 paulatim rubescens deficit, ac sese pandit, in calycis medio sui stans
 complexa luteos apicis.
ALABASTRUM, fluvius Æliæ. Plin. lib. 5. cap. 30.
ALABASTRITES, æ. m. [ἀλαβαστήριος] est genus marmoris, alio nomi-
 ne Onyx: de quo sic Plin. lib. 36. cap. 7. Onychon etiam tum in Arabiæ
 montibus, nec usquam alibi nasci putavere nostri veteres. Deinde capite
 sequenti ita subjungit, Hunc aliqui lapidem Alabastriten vocant, quem
 cavant ad vasa unguentaria: quoniam optime ea incorrupta fervare dicitur.
 V. Georg. Agricola de hujus nomine.
 Alabastrites etiam Gemma est, nascens in Alabastrum Ægypti, & in Syriæ

Damaeco, candore intercincto variis coloribus: quæ cremata cum fossili
 sale ac trita, gravitates oris & dentium extenuare dicitur. Plin. lib. 37.
 cap. 10.
ALABASTRUM, Oppidum Ægypti. Plin. l. 5. c. 9. Idem l. 37. c. 8. Re-
 centissimi autores & circa Thebidas Alabastrum oppidum nasci dicunt To-
 pazium. V. Salmast. Exerc. Plin. p. 160. &c.
ALABETÆ, Pifces in Nili lacu natescentes. Plin. l. 5. c. 9. Alabes hic pifces
 Straboni dicitur l. 17. p. 566. quem & in Nilo nasci tradit. Multa hic pi-
 scis fluvialis forte est: nisi sit Lampetra. V. Gesner.
ALABON, V. ALABA. [Alabon five Alabus oppidi & Fluvii no-
 men in Sicilia, Alabis Silio. 14. 228. V. Geographos.
ALABURION, [Αλαβουρίον] Syriæ oppidum Stephano.
ALACHROÆ, Populi, qui & Lotophagi dicuntur. Plin. l. 5. c. 4.
ALACER, cris, circ. vel ALACRIS, cre. [Αλακρός, αλάκρου] Virg. 5. Æn. 380.
 Ergo alacris, cunctosque putans excedere pugna. Ter. Eun. 2. 3.
 Quid tu es tristis? quidve es alacris?
 Alacris, five Alacer (utrunque enim dicitur) est qui viget sensibus univer-
 sis: quod est indicium erecti animi atque sublimis. Nam c contrario La-
 cer dicitur, amputatis in corpore sensuum membris: hoc est, auribus,
 oculisque: quæ ad animum sepe transferuntur. Sicut enim plerumque fit,
 ut affectu animo sensibus non utamur erectis: hic alacer dicitur is cui
 omnis sensus in suo quisque loco degat: Ex quo illud intelligitur, aliud
 esse alacrem, aliud esse lætum. Sunt qui alacrem festinantem & propen-
 sum putant, quasi alis acrem. Hæc Afconius in Divinationem Ciceronis.
 Alacer & erectus. Author ad Heren. l. 2. 29. Num quum feras bestias
 videamus alacres & erectas vadere, ut alteri bestie noceant, &c. Ad-
 didit Erectas, quasi exponens Alacres.
 Alacer atque lætus Catilina. Cic. pro Muron. 49. Ille repente ex alacri at-
 que læto sic erat humilis atque demissus. Proprie Lætitia, animi est:
 Alacritas autem, corporis: quæ 4. Tufc. vocat lætiam getientem. Ita-
 que hominis propria Lætitia, quippe quæ opinione consistit: Alacritas au-
 tem communis omnium animantium. Idem 2. de Divin. 56. Galli gallina-
 cæ victores alacritate & quasi lætitia ad canendum excitantur.
 Alacer & promptus. Cic. 1. de Orat. 184. Erectum & cellum alacri &
 prompto ore ac vultu huc atque illuc intuentem.
 Alacer animo fum. Cic. 5. Fam. 12. Illa nos cupiditas incendit festi-
 nationis, quod alacer animo fumus, ut & cæteri, viventibus nobis,
 ex libris tuis nos cognoscant.
 Monitu. Sil. Ital. lib. 13.
 Odio. Stat. 1. Theb. 425.
 Alacer animus ad aliquid. Cæf. 3. Bell. Gall. 19. Nam ad bella susci-
 pienda Gallorum alacer & promptus est animus.
 Ad maleficiæ. Author ad Heren. 29. Si huic sit remissum, multos alacrio-
 res ad maleficiæ futuros.
 Ad tutandam rempublicam. Cic. in Somn. Scip. 4.
 Animus alacer. Sallust. in Catil.
 Certamen alacre. Sil. in Ital. lib. 1. 184.
 Annibalem voce, atque alacri certamine possit. i. e. Studio &
 contentione.
 Enses. Claud. in Eutrop. lib. 2. 281.
 Equum alacrem lætus affepit. Cic. 1. de Divin. 73.
 Legiones alacres. Cic. 1. Tufc. Quum legiones scribat Cato sepe alacres.
 Sylvæ. Virg. 5. Ecl. 58.
 Ergo alacres sylvas, & cætera rura, voluptas,
 Panaque, pastoresque tenet, Dryadasque puellas. Al. Alacris, relictus.
 Tauros. Claud. 2. de Laud. Stril. 21.
ALACRIMONIA, æ. f. Cathol. Idem ac Alacritas.
ALACRITAS, [Αλακρίτης, αλάκρου] Vigor, & animi erectio, nec non
 & lætitia getiens, quæ secundum Donatum, proprie est mutatio quadam
 vultus getientis in spem aliquam: & media est inter lætiam, atque criti-
 am. Cic. in Tufc. Virigiter temperatus, constans, sine metu, sine ægri-
 tudine, sine alacritate, nulla libidine vexatus. V. Nonium 6. 49.
 Alacritas & lætitia. V. Alacer atque lætus.
 Alacritas & cupiditas belli gerendi Cæf. 1. Bell. Gall. 41. Summaque alacri-
 tas & cupiditas belli gerendi innata est.
 Canum alacritas tanta in venando, quid significat aliud, nisi se ad homi-
 num commoditates esse generatos? Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
 Alacritas laboris in Laconicis canibus. Plin. lib. 10. cap. 63.
 Egrege alacritas animi. Cic. 1. Fam. 9.
 Inanis. Cic. 4. Tufc. 36. Cupiditas avidæ semper aliquid expectens, &
 inanis alacritas, id est lætitia getiens, non multum differunt ab amenia.
 Ingens. Liv. l. 3. Postquam ingenti alacritate clamor est subulatus.
 Innata. Cæf. 5. Bell. Civil. 92. Est quedam animi incitatio atque alacri-
 tas naturaliter innata omnibus, quæ studio pugne incenduntur.
 Additis mihi scribendis alacritatem. Cic. 16. Att. 3.
 Afferit mihi alacritatem summam Reipub. defendendæ frequentia vestrum
 incredibilis. Cic. 4. Philipp. 1.
ALACRITER, [Αλακρίτης] Adv. qualitatis. Plin. l. 20. c. 12. Sequitur ætas
 alacriter defendit. Hic pro Acriter positum est; ut plerique libi habent.
 At. Iustin. l. 6. 10. Repetito alacriter certamine. Ammian. Marc. 14. 8.
 In certamen alacriter confurgere.
ALACRE, [αλάκρου] pro Alacriter. Plaut. Amph. Verum quidem lo-
 co compelles me alacre. Poetice nomen posuit pro adverbio.
ALALCOMENAS, [Αλαλκομένης] Urbicula Cephaleniæ insulæ. Strab.
 lib. 9. Alalcomeniam Minevram vocat, & urbem ipsam Alalcomenas.
ALALIA, [τῆ Ἀλάλιæ] Urbs insulæ Cyni, Phocensium colonia. Herod.
 lib. 1.
ALAMENES, V. ALCAMENES.
ALANITICUS, Sinus maris Rubri. qui & Ælaniticus & Læniticus dicitur.
 Hermol. in Plin. l. 5. c. 11. Meninit & Plin. l. 6. c. 28.
ALANUS [Αλανός] Scythiæ fluvius, a quo Alani populi Plin. l. 4. c. 12.
 dicti sunt, juxta quos Roxalani. Ammianus 11. 6. scribit Alanos dici, quos
 præficus Massagetæ dixerunt. Hi carnibus vescuntur, & panem non manducant.
 Alano Ptolemæus in parte Scythiæ ponere videtur: Capitolinus in parte
 Daciæ: Marcellinus, Plinius, & Dionysius poeta in Sarmatia Europæ.
 V. Eustath. ad Dionyl. v. 105. Josephus lib. ult. ait inter Tanaim &
 Mæotidem habitare, ac inita cum Hyrcanis societate Medos suo tem-
 pore fuisse depopulatos. Hi demum fuerunt, qui uno fere tempore cum
 Vandalis Gallias, deinde Hispanias petierunt: sed brevi & ipsi Gothis,
 cum quibus eandem fere gentem & linguam esse Procopius dicit, ex-
 pulsi

pulsi regnum amiferunt. Author Volaterr. Alanorum amplissime meminit Egeffipus de Excid. Hierofol. lib. 5. cap. 50. V. etiam Barth. ad Briton. Aremor. p. 29. 30. 31. Ardentes Alanii. Valer. Flacc. 6. Argon. 42. Duri. Lucan. lib. 8. 223. Et fequeret duros æterni Martis Alanos. i. e. Semper pugnaces. Feri. Sen. Thyell. 8. Incauti Alanii calor. Claud. de Sext. Conf. Hon. 224. Miseri. Valer. Flacc. 6. Argon. 648. Patiens ditionis Alanus. Claud. de Bell. Get. 581. Gens Alana. Claud. de Bell. Get. 583.

ALANUS, Author vetustus; scripti parabolos quasdam verbis indoctis, que jam exstant. Cognominari solet Infulensis, ab Infulis oppido Flandriae ubi natus est. Titulus etiam Doctoris universalis ipsi tribuitur ob omnigenam eruditionem. De eo V. Henr. Gandav. de Script. Ecl. & ibi Miræum, f. 166. Trithem. de Script. Ecl. p. 99. Voff. de Poet. Lat. pag. 75.

ΑΛΑΠΑ, æ. Idem quod Colaphus. Sed hoc Græcum [κολάφει] Valla in Raudensem. Juven. 8. Sat. 192. — Ridere potest qui Mamercorum alapas.

Alapæ, mimorum. Martial. lib. 5. 62. O quam dignus eras alapis Mariane Latini! Te successurum credo ego panniculo. Mimi in Theatralibus spectaculis, quum dabantur, alios mimos ad risum excitandum alios cadere solebant, quod & Septimius Florens significat quum scribit, Insuper contumeliis alaparum sic obicit, quasi de præcepto domini ludat. Phædr. 2. 5. 25. Multo majoris Alapæ necum veneunt, i. e. Libertas carius a me redimitur. De hac Alapa manumissionis V. Barth. ad Briton. Aremor. p. 406. Et Burn. ad Petron. cap. 38. p. 164. [With. a Loon. de Manumissione. 1. 3. 2. Mirari tamen se ait Bentlejus tot egregios viros ita Phædrum interpretatos esse. Sane miramur nos aliter Bentlejum interpretari.

ALAPO, æ. Gloss. Gr. Lat. ραπίω, Expalmo. Etiam pro illo quod dicimus Alapam impingere, Glossatori veteri est Alapari; Vox scriptoribus probis ignota. Alapare aliquem non dixerit, inquit Vossius de Vit. Serm. p. 633. Sed colaphum alicui ducere, vel infringere. Usus est feruicioris ævi scriptor Bonaventura voce passiva, Part. 1. Stim. Div. Amor. cap. 13. de Salvatore. Sufinet alapari qui mundum palmaverat.

ALAPATOR, æ. m. Qui colaphos aliis gaudet incutere. Gloss. Lat. Gr. Alapator, κωμωγός.

ALAPUS, i. m. Parasitus propter mercedem Alapas ferens, in Gloss. Isidor. V. Barth. Adverf. 19. 22.

ALAPISTA, æ. m. Idem. Hinc Alapistarum strepitus apud Arnob. 7. p. 239. pro Mimis & Judionibus qui, finito spectaculo, ut loquitur Ter. tull. de Spectac. cap. 23. faciem suam contumeliis alaparum obijciunt: his enim alapis sibi invicem inflictiis spectatores ad risum commovebant. Ita locum Arnobii restituit Scaliger pro Salapitarum strepitu.

ALAPATHUS, [ἀλάπαθος] Herba purgatoria, quam Lapathon Dioscorides, & Latini Rumeicem appellant. Græci enim ἀλάπαθα, purgationes vocant. Ruell. lib. 2. cap. 49.

ALARTICUS, [Ἀλάρτιος] Nomen Gothorum regis, qui Romam obsedit, destruxitque. V. Zohm. 5. 38. Fuit & alter Alarticus, Gothorum rex quartus, creatus anno 854. qui etiam Romam urbem cepit: sed postmodum per fraudem in die Paschæ occisi sunt Gothi. Claud. de Bell. Get. 546.

Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno Alpibus Italiae ruptis penetraabis ad Urbem. V. Aimonium 1. 20. seq.

ALARIS, V. ALA.

ALARODII, [Ἀλαροδίοι Stephano] Populi sunt circa Pontum, de quibus Herodotus lib. 3.

ALARUM, i. n. Herba floribus cassiæ similibus. Isidor. 17. 9. ALASCI, Oppidum Africae Cyrenaica. Plin. lib. 5. cap. 5.

ALASIOR, Plutonis æquorum unus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 286. his verbis quatuor complectitur, cum alii tantum tres esse existiment: Orphneus crudele micans, Æthonque sagitta Ocyor, & Stygii crudelis Jethon Nycteus Armenti, Ditisque nota figuratus Alator.

Alator, Unus e fociis Sarpedonius Lyciæ regis, ad Trojam occisus ab Ulyssæ: id quod ipse testatur apud Ovid. 13. Met. 257. Alator, Nelei filius fuit, Nestoris frater. Author Aclepiades apud Parrhalium.

ALATA, [Ἀλάτα] Civitas est in Arabia felici, apud Ptolemæum lib. 6. cap. 7. Item altera ejusdem nominis in Arabia deserta, apud eundem lib. 5. cap. 19.

Alata Castra [Ἀλάτα κάστρα Ptolemæo] alio nomine Castrum puellarum, vulgo *Edenburg*, Scotiæ regia.

ALATERNUS, i. f. Arbor five Frutex, nullum semen aut fructum ferens: si sunt folia inter ilicem & olivam. Author Plin. lib. 16. cap. 26. & Columell. lib. 7. cap. 6.

ALATIUM, [Ἀλάτιον] Oppidum Hierapolis juxta Emesam, quod & Elatium dicitur. Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 23. & 26.

ALATI, ab Alatio oppido. Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 23.

ALATRIUM, Urbs Hænicorum. Hænici autem populi fuerunt, saxosa Campania loca incoletens. Volaterr. vulgo *Alatro*. V. Lex. Pitif. Scribitur & ALETRIUM. q. V. Hinc

ALATRINATES, Hænicorum populi. Liv. 1. Decad. lib. 9.

ALATUS, V. ALA.

ALAUDA, æ. [κερειθάλαις] Avis est, quæ teste Plin. lib. 11. cap. 37. Galerita dicitur: quod apicem habeat, hoc est cristam in capite ad similitudinem galeri. Varro appellat Galericum: & a Græcis dicitur Corydalus. Gellius 2. 29. Cassitam appellat. Ante Cæsarem Latinis hoc vocabulum incognitum erat, sed postea admissum. V. Bernegg. ad Cæs. Suet. cap. 24. 2. & Lex. Pitif.

Alauda, Legio quadam erat Romana. Plin. lib. 11. cap. 37. Atque ab illo (Apice) Galerita appellata quondam, posse Gallico vocabulo etiam legioni nomen dederat Alaudæ. Cic. 13. Philipp 3. Huc accedunt alaudæ, cæterique veterani feminatum iudicium tertia decurie, qui suis rebus exhaustis, beneficiis Cæsaris devoratis, fortunas nostras concupierunt.

V. etiam Cic. 16. Att. 8. Meminit & Sueton. Cæs. cap. 24. V. Caes. faub. ad loc. Torrent. item & Bernegg.

ALAUDIUM, i. n. Vox barbara, a Laudando, id est nominando auctore, profecta esse videtur, quod qui prædia eo jure habeant, laudare auctorem suum nemini teneantur, ut qui nullum solum dominum agnoscat nec patronum. Budæus. Alii scribunt Alodium. Sunt autem Alodium & Feudum verba contraria a Gothis derivata: quibus Ortenfius in libris de Feudis frequenter utitur. Alodium enim vulgo appellant, quod ab omni clientela liberum & solutum est, vel cuius causa nemini possessor fidem atque obsequium debet. Hotoman.

ALANUS, [Ἀλαωνῶν] Duorum fluviorum nomen est in Britannia, quorum alter est in orientali ejus insulae plaga: alter in meridionali. Ptolem.

ALAZIA, [Ἀλαζία] Oppidi nomen Straboni lib. 12. ALAZON, Ænis. Fluvius est Albaniam ab Iberia disteminans, in Cyrum amnem & Caucasii montibus defluens. Plin. lib. 6. cap. 10. Alazonius vocatur Straboni lib. 11. Val. Flacc. 6. 102.

— Tota non audit Alazonia ripa. ALAZONIA, æ. f. [ἀλαζονία] Jactantia, ostentatio. Ulpian. Interp. Demosth. ait, Alazoniam eorum esse qui plura promittunt quam præstare possunt.

A L B

ALBA, [Ἄλβα] Urbes hoc nomine duæ in Italia fuere. Conditæ ab Ascænio, filio Æneæ, Alba Longa dicta sub monte Albano, ab alba sue imposito nomine, Albanorum regum sedes fere Latii regia, quam Tullius Hostilius rex Romanus evertit. Virg. 6. Æn. 766. & 8. 43. Liv. lib. 1. 3. Afcanius abundante Lavinii multitudine, florentem jam, ut tum res erant, atque opulentam urbem matri, seu novæcæ, reliquit: novam ipsæ aliam sub Albano monte condidit, quæ a situ porrectæ in dorso urbis Longa Alba appellata. Hæc Celsa. Lucan. lib. 1. 198. Et residens celsa Latialis Jupiter Alba. Dardania, quia a Dardanis condita. Stat. 3. Sylv. 1. 61. Iliaca. Ab iis enim condita est, qui ex Ilio profecti sunt. Lucan. lib. 5. 400.

Trojana, a Trojanis condita. Stat. 5. Sylv. 2. 118. Alba, altera fuit in Martis ad lacum Fucinum, a qua Albenfes dicitur. Varro de L. L. 7. 18. Plin. 3. 12. quamvis etiam Albani quandoque vocentur. Meminit & tertie in agro Piceno sitæ æd. Procop. 2. Goth. 7. Cellarius Geogr. Ant. T. 1. p. 610. fed de qua minus conitat. His addi potest in Liguria Alba Pompeja ad Tanarum fl. vulgo *Alba di Monferrato*.

Extra Italiam, in Hispania Alba Urgao, in Dacia Provincia Alba Iulia vulgo *Weissenburg*. In Gallia Narbonensi Alba Helviorum Helvia & Alba Augusta dicta, quæ nunc *Vitruis*. Recentioris appellationis est Alba Græca, vulgo *Griechisch Weissenburg & Belgrad*, quondam Taurinum in Pannonia Inferiori; & Alba Regalis, *Stulovissenburg*, in Hungaria Inferiori. Est & Alba Hispanica Fl. de quo Plin. 3. 3. qui Melæ Clodius.

ALBANUS, Adj. Quod est ab Alba Latii urbe: unde Albani patres. Columnæ Albana. Suet. Aug. cap. 72. [i. e. Ex lapide Albano rubro ac molli, de quo Vitruv. 2. 7. Plin. 6. 21.

Forum Albanum Capuz fuisse, Val. Max. author. est l. 9. 1. 1. ext. Hermol. in Plin. lib. 34. cap. 11. [Nihil de foro Valerius ait nec Cic. 2. Agr. cap. 34. extr. Videtur potius Albana, æ. f. dicendum, ut SEPLASIA. q. V.

Lacus Albanus, apud Val. Max. lib. 1. cap. 6. 3. Mons Albanus. Liv. 1. 3. Secures Albana. Hor. in Carm. Secul. v. 54. Ubi Schol. Cruquian. Romanos magistratus, ab Albanis descendentes ut: Albanique patres, atque alte Mænia Roma.

Addit de Alba civitate morem esse traditum, ut damnati primo virgines cæderentur, deinde fecerit ferirentur. Tumuli Albani. Cic. pro Milon. 31.

Vinum Albanum, de quo fci Athenæus: Nascitur autem in agro Cumano, qui est in Campania, vinum Albanum quod appellatur, ad potitionis usum accommodatum, & læve ab annis quinque. Hor. 2. Serm. 8. 16.

ALBENSIS, ab Alba. [Ἀλβῶν] Quintil. lib. 1. cap. 6. Albenfium & Albanorum meminit. Plin. lib. 3. cap. 5.

ALBA Spina, [ἀκραιβά λουα] Herba est aculeata, folia habens chamaeleontis albi similia, quam officina Bedegamur appellant. Vid. supra ACANTHALEUCE. Et infra post ALBOR.

ALBANA, [Ἀλβανία] Ptolemæo. Urbs felicitis Arabiæ. ALBANIA, [Ἀλβανία] Regio ab Oriente sub mare Caspium surgens, per oram Oceani Septentrionalis usque ad Maetidas paludes per deserta extenditur. In ea Albania civitas, & Albanus fluvius. Apud hanc habentur canes ferocissimi, qui tauros & leones occidunt. Plin. lib. 8. cap. 40. Hæc Nomadico generi proxima est intr Iberiam & mare Caspium, ab ortu folis mari conjuncta, ab occasu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucasici montibus, australe Armeniam contingit. Ab his Albani orti sunt, quorum pars hodie in Peloponneso, pars in Macedonia fedet, juxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scanderbeck, qui multa adversus Turcas strenue ac feliciter gessit.

Albaniam Orientalem describit Plin. lib. 6. cap. 10. In Albania tradit Ifigonus Nicaeensis quosdam gigni glauca oculorum acie, a puertitia statim canos, qui noctu pliusquam interdiu cernant. Plin. 1. 7. c. 2. Ob hoc forte dicta est Albania. Meminit & Gell. l. 9. c. 4. Solinus c. 25. Albani, qui posteros fci Jafonis credi vulent, ab crine nascuntur. Canitrem habent aspiciunt capillorum. Ergo capillorum color genti nomen dedit. Justinus lib. 42. dicit eos ab Albano Italiae monte nomen retinere, quod inde sequuti fuerint Herculeum, quam extincto Geryone armenta ejus per Italiam duceret.

ALBANUS, [Ἀλβανός] ut, Albana porta, qua iter in Albaniam. Val. Flac. 3. Argon. 497.

Albanus tyrannus. i. e. Styru rex Albanie. Val. Flac. 5. Argon. 258.

ALBANENSES, Populi in conventu Clunienfi. Plin. 1. 3. c. 3.

ALBANOS, [Ἀλβανός] Flumen est in Armenia, quod per Albaniam una cum Calio fluvio decurrit. Plin. 1. 6. c. 13.

ALBANOPOLIS in Macedonia finibus civitas: unde Albani populi fuit in eadem Macedonia, Ptolemæo auctore. Strab. & Lex. Pitisc.

ALBARIUM, V. ALBUS.

ALBATEGNUS, vel Albatagnus, Galeni libros primus in Arabum converterit idioma, teste Joanne Serapione. c. 192. Idem scripsit commentarios in Aristotelem.

ALBAUS, V. ALBUS.

ALBEGMINA, Partes extorum, quæ diis immolabant. Festus. Scaliger Abiegnina legit. q. V.

ALBEDO, ALBEO, ALBESCO. V. ALBUS.

ALBOLUS, V. ALBEUS.

ALBESIA, Scuta dicebantur, quibus Albenfes, qui sunt Marfi generis, usi sunt. Hæc eadem Decumana vocabantur, quod essent amplissima, ut Decumani fluctus. Festus. V. Dempster. ad Rosin. Ant. Rom. 10. 10.

ALBEUS, & dimin. ALBOLUS, Sic perperam quidam scribunt & pejus alii ALBIUS, pro ALVEUS & ALVEOLUS q. V. de consuetudine literis V & B. Suo loco.

ALBI Montes, in Idæis Cræta inf. unde nives nunquam absunt. Plin. 6. 33. & 31. 3.

ALBIA, Fluvius, V. ALBIS.

ALBIA, Regnicula est montana Carnis finitima. Strab. l. 7. [Error videtur.

ALBIANUS, a, um. Adj. ut, Albanum iudicium. Cic. pro Cæcin. 28. Albanum negotium. Idem 14. Att. 18. & 20. Quod ad Albium pertinet.

ALBICERA Oliva, inter species olivarum, sive oleorum. Plin. lib. 15. c. 5. Eadem ALBICÆRIS Catoni de R. R. cap. 6. & Varro 1. de R. R. cap. 124.

ALBICERATA Ficus, [*Ἀλβικερῆς*] Pediculo minimo, latissima. Plin. lib. 15. cap. 18. Rationem nominis reddit Colum in Hort. Albuque, quæ servat flavæ cognomina ceræ.

ALBICI, [*Ἀλβικῆ*] Populi Mafiliensis vicini. Caf. 1. Bell. Civil. 34. Albicos barbaros homines, qui in Mafiliensium fide antiquitus erant, montesque supra Mafiliam incolabant, ad se vocaverant. Strabo lib. 4. p. 140. Post Sallies tenent Albienses, & Albici, & Vocontii montana in Septentrionem vergentia.

ALBICO, ALBIUS. V. ALBUS.

ALBIENSES, V. ALBICI.

ALBIGAUNUM, [*Ἀλβιγανόν*] Ptolemæo Liguria urbs, hodie Albinga, vulgo italis *Albenga*. Albingaunum vocatur Plinio lib. 3. cap. 5. [vel plenius potius Albium Ingaunum. V. mox ALBIUM Intemelium.]

ALBIFERUS Carthagenensis, Viri proprium, qui sic in vaticiniis generibus omnibus excellit, ut quid quisque egisset, aut omnino cogitasset, demonibus afflantibus responderet. Hæc ex Augustino refert Cæsar. Antiq. Lect. lib. 13. cap. 6.

ALBINIMINIUM, [*Ἀλβινιμίνιον*] V. mox ALBIUM Intemelium.

ALBINOVANUS, Cognomen viri proprium. Hor. 1. Epist. 8. 1. Cæso gaudere & bene rem gerere Albinovano Musa rogata refer comiti scribaque Neronis. V. Torrent. Ovid. 4. de Ponto, 10. 4. Duritie confers Albinovane mee? C. Pædo Albinovanus. Poeta erat Heroicus, ut ex Quintil. 10. 5. Et Seneca Suas. 1. cognoscimus. Martial. Epigrammatum scriptoribus accenset in epist. præf. lib. 1. Epigr. conf. lib. 2. 77. & lib. 5. 5. Seneca Philosopher Epist. 122. Fabulatorum elegantissimum vocat. Magni spiritus fuisse Ovidius innuit, Sidereum appellans, i. e. sublimem. Vixit enim ejus ætate, hoc est Augusto Imp. nec alius est ad quem Eleg. 10. lib. 4. de Ponto, directa est. Unde cognoscimus & Thesæi gesta Albinovanum, præter alia scripsisse. Condidit & de navigatione Cæs. Germanici carmen. V. Senecæ Suas. 1. Huic & illas Elegias duas que vulgo cum Ovidio edi solent, quarum altera in obitum Mæcenatis; altera de morte Drusi ad Liviam, scripta est, Scalliger tribuit: repugnante tamen, de ultima imprimis, Passeratio. De qua re V. J. H. Meibomii Mæcenæ cum notis in Pedonis Carmen. alius fuit ab isto Cæso Albinovano, quem Horatius familiarem habuit.

ALBINUS, Cognomen fuit gentis Postumia, factum ex alio ejusdem gentis, Albus. Utrunque autem a colore corporis inpositum est. V. Lex. Pitisc. & Fulv. Urfin. in Fa. Ro. L. Albinus, Gallos fugiens, ex rhæda uxorem filiosque descendere iussit: & Vestales, quæ cum sacris ipse pedibus fugitabant, inpositi. Author Liv. 5. 40. & Florus lib. 1. cap. 13. Valer. 1. 1. 10. [Plerique tamen codd. habent L. Albinus.]

Albini duo, A. & SP. inter oratores referuntur a Cicerone de Clar. Orat. 21. & 25. A. Posthumius Albinus, qui consul cum Lucullo fuit, res Romanas Græco sermone scripsit. V. Gellius, 11. 8. ex Cornel. Nepot. de Vir. Ill. Suidas, Macrobius. 1. Sat. Spurius A. V. C. 644. cum Q. Minucio Rufo Cos. Numidia præfuit. Sall. Jug. D. Clodius Albinus, Cæsaris appellatione a Septimo Severo accepta, impetii confors factus est, Sed ab eodem mox, ex Oriente post fuperatum Pescennium Nigrum reverso, insidias petitus, belli fortuna vario successu tentata, postremo voluntaria morte periit. Capitolin. Herodian. &c.

ALBINUS, i. [*Ἀλβινός*] dicitur, Qui calce pura parietem illinit. 1. 1. C. de exculat. artific. V. ALBARIUS.

ALBIOBUS, V. ALBUS.

ALBIONA, Ager trans Tiberim dicitur, a luco Albionarum: quo loco bos alba sacrificabatur. Festus.

ALBION & Bergion, [*Ἀλβιον* & *Βεργιον*] Gigantes, Neptuni filii, contra quos dimicavit Hercules, ut testatur Pomp. Mela, lib. 2. in Gallia descriptione, & Diodorus Siculus. Meminit & Plin. lib. 4. cap. 16.

ALBION, Britannia insula, sic dicta ab Albis rupibus, quas mare aluit. V. ANGLIA.

ALBIS, [*Ἀλβίς*] Fluvius est Germaniæ celebratissimus, in Oceanum defluens. Nunc vulgo Germanorum lingua dicitur, *die Elbe*, Oritur ex Boemia montibus, ejusque ostia hodie *Theslmarfi* & *Wilsjermarfi* tenent. Suscipit autem Muldam flumen, Pragensem præterlabens civitatem: deinde Egram: postea Salam atque Elteram, deum civitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum

vasto evolvitur ore. Itaque manifesto falsus est Tacitus, qui in Hermanduris (in quibus post Marcomanos, sive Bohemos, Misineses fuerunt primi) oriri scribit, de Germania, cap. 41. Quem recte Velleius 2. 106. 2. Semnonum Hermandorumque fines præterfluere notat. De hoc Lucan. lib. 2. 51. & Plin. lib. 4. cap. 14.

ALBIFUDO, V. ALBUS.

ALBIUM Intemelium, [*Ἀλβίον* *Ἰντεμῆλιον*] Oppidum Ligusticum. Nam cum Ligures partim Ingauni, partim Intemeli dicentur, eorum colonie ad mare deductæ, altera Albium Intemelium, quæsi Alpium Intemelium, altera Albingaunum vocatae sunt. Strab. lib. 4. Plin. lib. 3. cap. 4. & 5. Ptolemæo Albinimium. Hodie Vintimiglia.

ALBIUS Mons ultimus Alpium in finibus Illyrici & Pannoniæ. Vide Cellar. Geogr. Ant. l. 2. c. 8. 101.

ALBIUS, Nomen Gent. Rom. Hor. 1. Scrm. 4. 28. — ilupet Albius ære. h. c. Infano tenetur amore vaforum signorumque ære Corinthio factorum.

Albius Tibellus, Poeta elegiographus, facile omnium princeps, Horatio & Ovidio familiariter cognitus ac dilectus. natus est Romæ, ut quidam putant, Hærio & Pansa colli. equestri genere, Messalam Corvinum in expeditione Syriaca secutus ager Corcyræ substitit, uti ipse lib. 1. El. 3. testatur, deinde, resecta valetudine, Chalciam, Syriam, Ægyptum perstravit. Major Propertio, Junior Gallo. De tempore, quo diem obiit, omnia incerta, V. Jani Douis Sched. Sæculi. Brouckhoff. ad lib. 3. El. 5. 17. Petr. Critic. de Poet. Lat. Gyrall. de Poet. hist. Dial. 4. p. 163. ed. Baf. Ejus mortem elegantissima Elegia deservit Nafæ, que est Amor. 3. 9. Hor. 1. Epist. 4. 1. Albi nostrorum sermonum candide iudex.

ALBO, Ære. V. ALBUS.

ALBOGALERUS, [*Ἀλβόγαλῆρος*] a Galea nominatus: est enim Pileum capitis, quo Diales flamines, i. e. Sacerdotes Jovis, utebantur. Hæbat enim ex hostia alba Jovi casta, cui adhibebatur apex virgula oleagina. Festus. conf. Ruben. Elect. 2. 25. & Lex. Pitisc. Scalig. ad Fest.

ALBONENSES, Liburnie populi, in conventu Scardomitano. Plin. lib. 3. cap. 21.

ALBOR, oris. V. ALBUS.

ALBOSIA, V. ALBESIA.

ALBUCILLA, Deminutivum ab Albuca. Mulier multorum amoribus famosa, cui matrimonium cum Satrio Secundo conjugationis in Tiberium indicæ fuerat, delata est impietatis in principem. Tacit. 6. Ann. 47. & 48.

ALBUCUM, i. n. [*Ἀλβυκόν*] Herbæ genus: vulgo *Amphodillo*. Plin. lib. 21. cap. 17. Aphodelli mentionem & Homerus fecit. Radix ejus nâpis modicis similis est, neque alia est numerosior, lxxx. simul accervatis sape bulbis. Theophrastus & fere Græci, princepsque Pythagoras caulem ejus cubitale, & saepe duum cubitorum, foliis viridibus, Anthericon vocavere: radicem vero, i. e. Bulbos, Aphodelon. nostri illud Albucum vocant, & asphodelon Hafslam regiam. Ea est & caulis acinosi, ejus duo genera faciunt. Albucum est scapus cubitalis, & amplus, purus, lavis.

ALBUELIS, Uvæ genus est. Plin. lib. 14. cap. 2. Albuelis summis arboribus fertilior est, vifula imis. Quamobrem circa easdem latæ, diversitate nature locupleant. V. Columel. 3. 2.

ALBUGO, ins. f. [*Ἀλβυγο*, *Ἀλβυγο*] Macula in oculo. Plin. lib. 20. cap. 5. Idem lib. 21. cap. 26.

Albugo, Cicatrix est oculorum altiuscula, sicut utique in summo nabeula. Hermol. in Plin. 20. 5. & 24. 5.

ALBULA, [*Ἀλβυλά*] Fluvius Italiae, ex Apennino Romani flucns, alio nomine Tiberis. Virg. 8. Æn. 331. A quo post Itali fluvium cognomine Tibrim Diximus: amittit verum vetus Albula nomen. Plin. lib. 3. cap. 5. & Liv. lib. 1. 3. Dicitur autem est hic fluvius Albula ab albo aque colore: Tiberis autem a Tiberino Sylvio rege Albanorum, quod is in eo extinctus est. Festus.

Videtur Albus & Albulus generale Epitheton fuisse aquarum, earum præsertim quibus vel spuma vel sulphur album colorem adderet. Vide Cæsar. ad Virg. 7. Æn. 83. & 517. Ita forte capiendus locus Martialis infra citatus.

Albula, f. protulit Ovid. 4. Fast. 68. — & tanto est Albula pota deo. At m. Martial. lib. 12. ut. Quem Bromius, quem Pallas amat, cui rector aquarum Albula navigerum per freta pandit iter.

Albula, Aque medicatæ agri Tiburtini. Juxta Roman Albulæ aquæ vulneribus medentur: egelida hæc. Plin. lib. 31. cap. 2. ubi V. Hard. & Strabo lib. 5. Itaque in hoc significato dicitur Albula, æ; & Albulæ, arum. Stat. 1. Sylv. 3. 75. Illic sulfureos cupit Albula mergere crines.

ALBULARES, Fluvius est in quinta regione Italiae. Plin. lib. 3. cap. 13.

ALBUM, Promontorium Africa, v. m. pass. fæto a Mellaria Hispaniæ vicio discretum. Plin. in præc. lib. 3. Est & alterum ejusdem nominis promontorium in Phœnicæ, non procul a Tyro, de quo Idem lib. 5. cap. 19.

De Albo Decurionum, Prætoris, Judicum, & Senatorum. V. infra ALBUS.

ALBUMEN, ins. n. [*Ἀλβυμῆν*] Albus liquor ovi. Dicitur & ALBUM ovi & ALBOR ovi, Vitellus vero quod in ovo croceum est. Plin. lib. 28. cap. 6. & 20. 13.

ALBUMENTUM, i. Idem. P. Vegët. de Re Vet. 2. 57. V. Rhod. in Lexico scriben.

ALBUNEA, æ. [*Ἀλβυνῆα*] Nomen fontis & sylvæ in Tyburtinis montibus. Virg. 7. Æn. 82. Servius: Albunea est in Tyburtinis altissimis montibus, dicta ab aque qualitate quæ in illo fonte est. Unde etiam nonnulli ipsam Leucotheam volunt.

Albunea, decima Sibylla, Tyburti colitur ut dea, juxta ripas amnis Anienis, cujus in gurgite simulacrum inventum esse dicitur, tenens in manu librum. Lactant. lib. 1. cap. 6. Eam videtur Albunam appellare. Tibul. lib. 2. 5. 69.

Quasque Albuna sacras Tiberis per flumina fortes Portarit, sicco perlueritque sinu. Alii Albana legunt. Librum autem quem portavit, puto fortes fuisse, quas etiam aqua perhibet, siccas & sicco pectore gesserat. Turneb. Advers. 11. 26. Glossæ Cyrilli. Albunea Mater, *Ἀλβυνη*. Ergo, Albuna, Albuna, Leucothea, quæ & Mater, eadem

eadem Dea: quod confirmat alie Glossæ Philoveni. *Αλοφία*,
Albunea Mater, Matuta. V. Taubm. ad Virg. p. 764.
Albunea resonans. Hor. 1. Carm. 7. 12. Ubi Acron: Albunea delectabile
nemus est, consecratum Albunee nymphæ, a qua & nomen accepit.
ALBURNUM, i. [*σταγ δρύος*] quid sit declarat Plin. lib. 16. cap.
38. his verbis, Humor & cortici arborum est: qui sanguis earum in-
telligi debet, non idem omnibus. Et paulo post, Atque in toto cor-
pore arborum, ut reliquorum animalium cutis, sanguis, caro, nervi,
vena, ossa, medulla. Item paulo post, Proximi perisque adipēs.
Ii vocantur a colore alburnum: mollis ac pessima pars ligni, etiam
in robore facile putrescens, teredini obnoxia: quare semper ampu-
tabitur.
ALBURNUS, Lucanie mons a candore verticis dictus. Virg. 3.
Georg. 146.
Est lucos Silari circa, illicibusque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen Afilo. Similiter loci
hujus Deus Alburnus dicitur est. Tertull. contra Marc. 1. 18.
Alburnus, Nomen piscis apud Aufon, in Mofella, v. 126.
Quis non & virides vulgi foliata Tincas
Norit? & Alburnos prædam puerilibus hamis?
ALBUS, Adj. [*λευκός, λευκός, λευκός*] Nomen est coloris notissimi.
Sunt qui Album a Candido sic distinguant, ut album pallori conjunctum
sit, quale est linteum: candidum splendori, ut videmus in nive. Et
certe hæc est utriusque propria significatio: sed ab authoribus sæpe con-
funditur. Albo opponitur Atrum: Candido Nigrum. Festus, Album
quod nos dicimus, a Græco quod est λευκός est appellatum. Sabini tamen
Album dixerunt. Unde credi potest nomen Alpipum a candore nivium
vocitatum. [Ap. Fest. λευκός scribendum. V. Helych. & Suid.
Color deterrimus albis. Virg. 3. Georg. 81. De equis loquitur.
V. Serv. ad loc. Plaut. Capt. 3. 4. 115. Albo corpore & oculis nigris.
Quod nos Album, Hebræi *Labon* dicunt. Unde fere potest ut ex He-
bræa voce per primarum literarum transpositionem facta sit Latina.
Album vinum. Plaut. Album, an atrum vinum potas?
Albus, pro Pallido, interdum accipitur. Perf. Sat. 3.
Turgidus hic epulis, atque albo ventre lavatur:
Hotat. 2. Carm. 2. 15.
— & aquosus albo Corpore languor.
Albus, pro eo quod vulgo *Beretinum* vocant, ut est Pilus afinorum. Perf.
1. Sat. 59.
Nec manus auriculas imitata est mobilis albas. De auribus enim
alini loquitur.
Albus an ater sis, nescio. Solet dici de homine vehementer ignoto.
Cic. 2. Philipp. 16. Et quidem vide, quam te amarit is, qui albus
atere fueris ignorans, fratris filium præterit. Erafmus.
Alba, dicimus Felicia: sicut Infames, Nigris: propterea quod Pytha-
goras aiebat id quod esset colore candido, ad boni naturam pertinere;
quod atro, mali. Plutarchus in Vita Pericli. Univerfam multitu-
dinem partitus in octo partes, fortibus utebatur: & cui contigisset
alba faba, huic cæteris pugnantibus permittebat in conviviis atque
otio agere: quapropter etiam aiunt eos quibus res alique fuerit
succedunt, eum diem albo vocare, nimirum ab alba faba. Erafm.
in Chiliad. 1. 5. 54. Prov. Creta notare &c.
Albas pro Unionibus Lampridius & Venantius & alii mediæ Lati-
nitatis scriptores absolute dixerunt. V. Lamp. Flagab. cap. 21. &
ibi Salmat. Item pro Vestimentis talibus. Unde & in veteri Ec-
clesia Septimanam in albis appellavit, quæ proximè Paschalem se-
quitur, nam baptizandis Catechumenis Pascha olim destinata fuit, &
Baptizati velle candida indebantur. De Diaconorum Alba admi-
nistratione Cæne V. Pignor de Servis. pag. 50. seq. Du Fresne
in Gloss.
Album & nigrum novit. Duplicem in sententiam accipi potest. Aut,
Novit discrimen recti, pravique: aut, Novit id quod nemo vel indo-
ctus ignorat. Nam evidentiis esse albi nigricæ discrimen, quam ut
quisquam non videat. Videtur esse tractum a pifcis illis mortalibus,
qui duos tantum naturales colores noverant, Album & Nigrum, teste
Pompicio. Erafm. in Chiliad.
Alba avis, pro Re nova atque suspicata dixit Cic. 7. Fam. 28. Fit hoc
etiam frequentius quam solet, quod quasi albani avem videntur, be-
ne sententem civem videre.
Album calculum addere i. e. Approbare. Inde sumptum, quod anti-
quius missis in urnam calculis, ita ferebantur a iudicibus sententia,
ut albis abolverent, nigris damnaerent. Qui si forte fuissent æqua-
les, tamen liberabatur reus, ejusque rei causam Aristoteles copiosissime
reddidit in Problematicis. De calculorum more meminit Ovid. 15.
Met. 44. Plin. 1. Epist. 2. Confitebor & ipsi me & contubernales ab
editione non abhorre, si modo tu fortasse errori nostro album calculum
adjeceris. i. e. Si nostrum hunc errorem tuo iudicio comprobabis.
Erafm. in Chiliad.
Alba gallinæ filius. h. e. Feliciter natus. Juven. 13. Sat. 141.
— quia tu gallinæ filius alba. Vel quod Lata atque suspi-
cata Latini Alba vocant: vel quod proverbium alludit ad Fatalem illam
gallinam, de qua Suetonius in Galba, his quidem verbis: Liviam
olim statim post Augusti nuptias Veientanum suum reviventi, præ-
tervolans aquila, gallinam albam, ramulum lauri rostro tenentem
demisit in gremium. Quumque nutrirî altem, ac pangi ramulum
placuisse, tanta pullorum soboles provenit, ut hodie quoque ca-
villa Ad gallinas vocetur. Convenit igitur adagium in eos qui rara
& fatali quadam felicitate successu rerum utuntur. Huic diver-
sum est illud apud eundem Juvenalem, Nati illicibus ovis. Eras-
mus in Chiliad.
Albus Lucifer. Ovid. 3. Trist. 5. 57.
Pallor. Hor. Epod. 7. 15.
Quadrigæ. Plin. lib. 7. cap. 30. Platonî sapientia antistiti Dionysius tyran-
nus, alias sevitia superbieque natus, vittatam navem milit obviam:
ipse quadrigis albis egredientem in littore exceptit.
Senecta. Propert. lib. 3. 5. 24.
Sparlerit integras alba fenestâ comas.
Albe sententia, apud Senecam dicuntur, quæ Apertæ erant, faciles,
non obscuræ, non renchricosæ, quod quæ alba sunt nihil atrum, ni-
hil caliginosum habeant, sed clara quadam luce suffusa pelluceant.
Ejus verba sunt; Sententiæ, quas optime Pollio Añnius albas voca-

bant. Id Græco more factum esse suspicor, cum præsertim apud
Eusebium sæpenumero legamus λευκός τινος, pro clarissimo & facili-
mo. Tameb.

Stella Calloris & Pollucis. Hor. 1. Carm. 12. 27.

Dicam & Alciden, puerosque Ledæ,

Hunc equis, illum superare pugnis

Nobilem, quorum simul alba nautis

Stella refulit.

Acron: Alba, Serena. Nam fre-
quentius dum oritur, tempestates facit, sed hic prosperum posuit.
Porphyrius, Alba nautis stella, nunc candida & benigna.

ALBUM I, n. absolute positum pro colore albo. Virg. 2. Ecl. 41. & 3.
Georg. 56.

Album oculi. Celf. lib. 7. cap. 7. Ubi albo ipfius oculi palpebra inhaerit.
Idem lib. 2. cap. 8.

Album ovi pro Albumine, absolute dicitur. Plin. lib. 20. cap. 11. 3.
Cum ovi albo illitum. Sic idem sæpe alibi. Celf. lib. 6. cap. 6. Ovi
& album, & vitellus. V. supra ALBUMEN & ALBUMEN.

Album, absol. ac substantivè pos. pro Alba tabula, in qua atramento
scribebatur: quod ex Cic. 2. de Orat. 12. intelligitur; Sæ omnes
(inquit) singulorum annorum mandabat literis Pontifex Max. refere-
batque in album, & proponebat tabulam domi, potestas ut esset
populo cognoscendi. Ex quo loco & illud facile intellectum est,
non literas (ut Theophilus existimavit) sed tabulas ipfas albas fuisse:
quod etiam suspicari licet ex Plauti Perf. 1. 2. 22.

Si id fias, ne ita faxim usquam appareant,

Qui hic albo rete aliena oppugnant bona. Ut autem pontifi-
ces res gestas, sic prætores edicta sua in album referebant, & pro-
ponebant tabulam in publico, potestas ut esset populo cognoscendi,
quemadmodum anno quisque suo jus dicitur esse. Paul. lib. 9. D.
de Juris. Si familia aliquid absum corrupterit, non similiter hic
edicitur ut in furto. Album autem Latini dixerunt ut Græci λευκός.
Nam & Græci in albo leges scribebant, ut ex Demothene contra,
Timocratem intelligitur. Hotom. De Plautino loco non multum
abit Erafm. in Chil. 3. 7. 18. V. ad l. I. F. Gronov. Aliter Scalig.
ibid. Jan. Guil. Verit. 3. 13. Voff. Inst. Or. 4. p. 194.

Ad album adverfarium producere. lib. 1. D. de eden. Eum quoque
edere Labeo ait, qui producat adverfarium suum ad album. i. e.
Qui adducit eum ad album prætoris.

Ad album se transferre. Quintil. Inst. lib. 12. C. 3. Quorum alii se
ad album ac rubricas transtulerunt, & formularii, ac (ut Cicero
ait) legulei esse maluerunt. Hic Album dixit pro Jure prætorio, &
Rubricas pro Jure Civili: ut & Formularios ad prætorias reulit for-
mulas: Leguleios ad Jus Civile & xii. tabul. leges Turnebus.

Est etiam Album Decurionum, unde tit. in D. De albo scribendo, in
quo præcipitur quo ordine scribi debeant Decuriones. Ulpian. 1. 1.
D. de albo scrib. Decuriones in albo ita scriptos esse oportet, ut l. mu-
nicipali præcipitur. Ibidem: in sententiis quoque dicendis idem or-
do spectandus est, quem in albo scribendo diximus.

Album citharædorum. Suet. in Nerone, cap. 21. Sine mora nomen
suum in albo profertentium citharædorum julit adscribi.

Album judicium, Suet. in Claudio, cap. 16. Album judicium appel-
lat, in quo eorum nomina descripta erant, qui eorum erant Decuria-
rum, quæ unoquoque tempore judicabant. Hæc Budeus.

Album judicium, per metaphoram dictum a Plinio in præfatione lib.
1. Quum hanc operam condicerem, non eras in hoc albo. Alludit
enim ad morem eorum, qui causas acturi in foro, aut declamaturi,
auditores corrogabant, quasi futuros iudices eloquentiæ aut facundia-
rum. Budeus.

Mittere in album judicium. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 7.
Album Senatorium, in quo Senatorium nomina a Censoribus prescri-
bebantur. Albo Senatorio eradere aliquid. Tacit. 4. Ann. 42. 5.

Per istud Philosophia sunt nigrae & turpes, infamesque, etiam ad al-
bum sedentibus exceptiones. Seneca Ep. 48. extr. H. St.
ALBULUS, dimin. Adj. Catul. 27. v. 8. in Julium Cæsarem.

Ut albulus columbulus Dionæus. vulgo Albulus Columbus aut
Adoneus.

ALBARIUM, five Opus albarium [*λευκός*] dicitur Quod illinitur tectorio,
quum paries pingendus non est: & ex pura calce fit. Plin.
lib. 35. cap. 16. Eademque lacte diluta, & tectoriorum albaria in-
terpolantur. h. e. Tectoria quibus propter vetustatem color albus
induci solitus exolevissent, exalbantur renovanturque. V. Vitruv. 7.
2. & Pallad. 1. 14.

Albarium opus. Plin. lib. 36. cap. 23. Contra in albario opere, ut ma-
cerata calx ceu glutinum hereat. conf. 35. 16.

ALBARIUS, ii. m. Qui albarium facit. Leg. 2. Cod. Theod. de excus.
artif. V. ALBINUS.

ALBATUS, Adj. [*λευκός*] ab Albo. Varr. de L. L. 4. 14. ut, Al-
batus homo, i. e. Vestibus albis ornatus: cui contractum est, Atratus.
Hor. 2. Serm. 2. 60.

Ile repotia, natales, aliosve dierum

Festos albarus celebrat. Veteres albi convivium publica in-
bant, ut declarat locus Cic. in Vatin. 30. Atque etiam illud scire
cupio, quod consilio, aut qua mente feceris, ut in epulo Q. Ariti
familiaris mei cum toga pulla accumberes: quem unquam videris,
quem audieris, quo exemplo, quo more feceris, &c. Quis unquam
convavit atratus? &c. Cum ipse epuli dominus Q. Aritus albus ef-
fer, tu in templum Calloris te cum C. Fidalò atrato ceterisque fu-
riis tuis functum intulisti: quis tum non ingemuit? &c. hunc tu
morem ignorabas? nunquam epulum videras? Et cætera quæ se-
quuntur.

ALBERDO, Inis. f. Boethius lib. 2. de Differentiis topicis. Queratur
enim an albedo substantia sit: hic queritur an albedo substantia velut
generi opponatur, &c. Apud veteres, Cicero nem & aquales, aut
paulo minores, hæc vox non reperitur. Sever. demum Sulp. Hist.
Sacri. 1. 16. de Manna; & Glaciali albedine erat. Onomast. vet. Albedo,
λευκός, λευκός.

ALBEGMINA, V. ALBEGMINA.

ALBELIO, onis. I. Tegumentum capitis apud Juven. Schol. ut visum
Rutgerio Var. Lect. 6. 18. & Vollio de Vit. Serm. 1. 16. [Adducit qui-
dem Vollius Scholiastæ, unde hanc lectionem exculpit, hæc verba: aut
albedine

albédine cadurco cucullo. tanquam ad Sat. 9. v. 102. Ego vero nihil invenio ejusmodi. Sed ad v. 30. legitur: Veneti, ut albidum cadurcum cucullo. Nec aliter ex Schedis suis Schurzfl.

ALBELIUNCULUS, i. m. dimin. apud eund. Juven. Schol. [ad Sat. 8. 145. Sed editum est, Ardeliunculo. Henmin. conjiciebat Baro cucullo.

ALBERO, ui, [*Ἀλβέρου*] ēre. a nomine Albus; significat Album esse. Virg. 12. Ēn. 36.

— campique molles offibus albert. Plin. lib. 12. cap. 19. Damnatur inprimis ingente cinnamomum, aut cui albet cortex. Comæ albertes. Ovid. 4. de Ponto, 12. 30. & 2. de Art. Am. 666. Equi. Plin. in Paneg. Oliva. Ovid. 11. Epist. 14. Rosæ. Ovid. 3. de Arte Am. 182. Spumis albertibus frenâ oblita. Ovid. 15. Met. 519. Villi albertes. Ovid. 11. Met. 176. de villis interioribus auricularum asfinarum Mida. Vittæ. Ovid. 5. Met. 110. & 15. 676.

ALBESCO, [*Ἀλβέσκω*] ēre. Album fieri, aut Album esse. Cic. 4. Acad. 33. Quodque nunc quia a sole collucet, albescit & vibrat. Virg. 1. Georg. 367.

Flammam longos a tergo albescere tractus. Albescit fluctus in undis fractis. Sil. Ital. lib. 8. Albescit lux. Virg. 4. Ēn. 586.

Regina e speculis ut primum albescere luem. Vidit, &c. Ubi Servius: Hypallage est. Luce enim albescunt omnia, non lux albescit.

Albescit meffis ariftis maturis. Ovid. 5. Fast. 357.

ALBESCENS, Partic. [*Ἀλβέσκων*] ut, Albescens capillus, h. e. Se-nectus. Hor. 3. Carm. 14. 25.

Albescentes unde. Sil. Ital. lib. 8. 452.

ALBERO, [*Ἀλβέρο*] ēre. Albere, sive Album esse: sed Albere est rarissimum, [Albicare frequentius. Plin. lib. 27. cap. 5. Mutat colorem, sed ex nigro albicare incipit. Hor. 1. Carm. 4. 4. Nec prata canis albicant pruinis.

Albicatur, Candidatur & albescit. Varro, Cave canem. Ubi [forte Uti] rivus precipitatur in nemore, deorum rapitur, atque offensus aliquo a scopulo lapidoso albicatur. Author Nonius. Ex cujus interpretatione videtur Albicari esse pallivum: sed quia Albicare neutrum est: malim interpretari Albicatur pro Albicari, ut lit deponens.

ALBICANTER, Adv. inde Compar. Solinus cap. 43. de Hyacinth. Aut nubilo obducitur, aut albicantius in aquaticum eliquescit.

ALBICASSO, ēre. antique pro Albicare. Matus apud Gell. 15. 25. Jam jam albicaſſit Phœbus. Alii legunt Albicaſſit. [Rectius.

ALBICOLOR, oris. ut Albicolor campus. Corippus 17. 329.

ALBICOMUS, a, um. ut, Albicomus flores, apud Ven. Fortunatum.

ALBIDUS, [*Ἀλβίδος*] Aliquantulum albus. Columel. lib. 2. cap. 9. Granum quod extrinsecus albidum, intus etiam conficitur candidum, leve, &c. Plin. lib. 8. Epist. 20. Color cœruleo albidior, viridior & pressior. Albidum ulcus. Celsus lib. 5. cap. 26. Ulcus quod aut pallidum, aut albidum, aut lividum, aut nigrum est, id purum non est. Spuma. Ovid. 3. Met. 74.

ALBIDULUS, dimin. ut, Color albidulus. Palladius in Febuario, ubi de liquamine ex pyris.

ALBINUS, V. lupra.

ALBITUDO, [*Ἀλβιτός*] Idem quod Albor. Plaut. Trin. 4. 2. 32. Ubi habitat, & item alterum ad istam capitis albitudinem. Antiquum est, teste Nonio.

ALBO, [*Ἀλβόνος*] ēre. Album facio, Priscian in Perieg. cujus passivum, **ALBOR**, āri. Albus fio. Hæc Calep. Obſoletum. Utitatum magis compositum Dealbo & partic. Albatus.

ALBOR, oris. m. [*Ἀλβόνος*] ab Albeo, sicut Candor a Candeo, est quod vulgo dicitur Albedo. Varro, Qui vident alborem ejus admirantur. Conf. Lexic. Scribon. Rhodi h. v.

ALBUCCIUS, V. ALBUTIUS.

ALBUS Spinus, Arbor est aculeata, pruni magnitudine, flore albo, odorato, acinis quum pubescant viridibus, quum maturerunt, rubris, ligneo intus nucleolo. Sunt qui tradant hanc stirpem fulmine non ici, nec unquam de cœlo tangi. Aiunt quoque pisces marinos foris odore percussos, confestim corruptionis sentire contagia. Vultus deturbandus calculus utitur acino, singulari remedio exvino, quem peculiari vocabulo Senellam nominat. Ruell. lib. 3. cap. 12.

ALBUTIUS, vel potius **ALBUCCIUS** Hor. 2. Serm. 2. 48. & 2. 2. 67. Albuti senis, pro Albutii. Porphy: Hic est Albutius, qui & avarus, & elegans convivorum apparator, lævus est habitus in fervos: qui ob cupiditatem nimiam habendi alienam uxorem, suam veneno necavit.

T. Albutius, cujus M. Varro meminit, dicitur scriptissè Satyras Luciano stylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miscentem notat his verbis, Græcum te Albuti quom Romanum, atque Sabinum, &c. V. reliqua apud Cic. 1. de Fin. 3. & 5. Tusc. 37.

Albutium aliquid Seneca in Declamationibus dicit suo tempore fuisse nobilem declamatorem. [Idem ac seq.

Albutius Silus, Novariensis orator Romam venit, receptus in Planci oratoris contubernium. Jam vero senior ob vitium vomicie Novariam rediit: convocataque plebe caussis propter quam mori delinasset, in concione redditis, abstinnit cibo. V. Suet. Clar. Rhet. n. 6.

Albutius, philosophus, Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Fuerunt & alii plures eodem nomine apud Romanos, de quibus Cic. 3. de Orat. 171. de Provinc. Conf. 15. in Pison. 92.

ALCEA, æ. [*Ἀλκεία*] Cauda, proprie leonis. Plin. lib. 8. cap. 16. Nec in leone tantum intelligitur alcea, sed in equo etiam, & bove, & id genus alia que utuntur cauda ut adjutorio. Callimachus absurde etiam in musca alceam posuit. Cælius lib. 7. cap. 29.

Alcea, Herba etiam ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, ob insignem vim. Vulgus Bismalvam vocat, & Malvam sylvaticam: malvæ hortensis similis est; V. Plin. lib. 27. cap. 4. Scribitur & Alcea.

ALCEUS Athenienſis, Poeta Tragicus. Domitius Calderinus in Sappho Ovidii.

Alceus, [*Ἀλκείος*] Poeta Lyricus, patria Mitylenæus de quo Ovid. 15. Epist. 29.

Nec plus Alceus, confors patriæque, iſtæque, Laudis habet: quamvis grandis ille foent. De hoc meminit his verbis Quintil. l. 10. c. 1. p. 896. Burm. Alceus in parte operis aureo plectro merito donatur, quia tyrannos infectatur: multum etiam moribus confert: in eloquendo quoque brevis, & magnificus, & diligens: Homero similis: sed in lufus & in amores descendit, majoribus tamen aptior. Cic. quoque 4. Tusc. 33. Fortis vir in sua Re-publica cognitus, quæ de juvenem amore scribit Alceus? Idem 1. de Nat. Deor. 79. Nobis qui adoleſcentulis delectatur, etiam vitia sæpe jucunda ſunt. Nævus in articulo pectus delectat Alceum. At est corporis macula nævus: illi tamen hoc, lumen videbatur. Stab. lib. 13. Alcei pœnata *συνασπία* esse dicit, quod bella civilia & ſeditiones in iis pertractaret. quem militiam quoque exercitum ipse testatur, & Hor. 1. Carm. 12. 6. Eum vocans Ferozem bello, qui res bellicas gessit adverſus tyrannos, & Pittacum Mitylenæum vitium expulſit, ut aiunt Acron & Porphyr. Proinde Pugnam dicitur Politiano.

Alcei Camœne minaces. Hor. 4. Carm. 9. 7. Ubi Acron & Porphyrius, Minaces Alcei Camœne dicte ſunt, quoniam adeo amarus ſuit, ut austeritate carminis sui multos de civitate eſeret.

Alceus ſonans aureo plectro. Hor. 2. Carm. 13. 26.

ALCEUS ab ortu vocatus est Alcmena filius, cui poſt Herculis cognomen est inditum: non quod propter Junonem lit gloriam adeptus, ſicut Matris ait, ſed quia virtutem priſci illius Herculis Ægypti imitatus. Diodor. Sicul. lib. 1. cap. 2.

Alceus item fuit Amphitryonis pater, avus Herculis: unde Alcides dictus est.

Alceus, Omphales & Herculis filius. Domitius Calder. in Sappho Ovidii. V. etiam Herodot. 1. 7.

ALCAICUS Metrum, [*Ἀλκαϊκὸν ποίημα*] ab Alcæe poetæ Lyrico dictum est. Teltis Acron in Hor. 2. Carm. 13. Conſtat autem Alcæicum ex Epitrioto ſecundo, Chorianibus duobus, & Bacchio. quale est illud Hor. 1. Carm. 8. 4.

Oderit campum, patiens pulveris atque folis.

ALCAMENES Telecli F. & Succellor in regno Laconico, ex genere Agirdarum, ſub quo Meſſeniacum bellum exarſit, Clarus juſtitie & innocentie laude. V. Pauſan. Lac. & Meſſ. Phit. in Apophtegma.

ALCÆMENES, [*Ἀλκαίμων*] Nobilis Itaturnus fuit, Phidias diſcipulus, qui Agoracritum Parium condiscipulum in facienda Venere, populi Athenienſis fuſtragilis ſuperavit. Plin. lib. 36. cap. 5. & 34. 8. Pauſan. paſſim.

ALCANDER, dri, [*Ἀλκάνδρος*] Unus ex comitibus Sarpedonis Lycie regis, ab Ulyſſe ad Trojam occiſus. Ovid. 11. Met. 257.

ALCANNNA, officinis, Ligultrum Latinis, Gallis Troena vocatur. Ruell. lib. 1. cap. 94.

ALCANOR, Viri proprium, cujus meminit Virg. 10. Ēn. 335.

ALCAQUENGI, officina Mauritanis ſequente, vocant Halicacabum, rura noſtra Coecretum. Sunt qui Veſicariam appellent, quod folliculi ſpeciem veſicarum imitentur, vel quod veſica calculi medeatur. Coecretium quippe vinum propinatam magnam arenularum vien deturbat. Ruell. lib. 3. cap. 109.

ALCIMENES, [*Ἀλκιμῶν*] Poeta tragicus, Megarenſis. Suidas.

ALCIRMES, & Carmes lingua Punicæ, (an Arabica? H. St.) vocatur Coccus infectorius, ſeu Vermiculus, ex quo fit elegans ille rubor & coccineus color, quem inde Carmelinum dicimus vulgo *Cramoſi*. Ruell. lib. 2. cap. 136. Frequentius ſcribitur **ALCERMES** ſeu **ALCIRMES**.

ALCATHŒS, Urbs fuit ut quidam putant, eadem cum Megara, de qua Ovid. 7. Met. 443. & 2. de Arte Am. 421.

ALCATHOUS, Pelepis filius, qui cæcis Chryſippi fratris ſuſpectus, Megaram venit, occiſioſe leone, qui Cytheronius a loco dicebatur, multoſque & in iis Megaræ regis filium Eurippum necaverat: aſcius Megareo gener, in regno ſuſceſſit. Author Dircchidas. De hoc Alcatheo plura Pauſanias in Atticis.

Epigr. Græc. lib. 4. p. 351. *Εἰς τὸν ἐν Μεγάρῳ κηφιστὴν λίθον*
— ὅτε γὰρ περὶ τῆς ἐπιγραφῆς
Ἀλκᾶθρος, τὸτε φοιτῶν ἐπιμαρτὸν ἕως δουρίων
ἄλκῃ, λευκαῖαν ἐνὶ δρόμῳ κηφιστῆ. H. St.

Alius Trojanus, qui Anchisæ filiam, Hippodamiam uxorem habuit, occiſus ab Idomeneo. Homer. 13. lib. conf. Virg. 10. Ēn. 717.

ALCE, [*Ἀλκή*] Urbs Hiſpanie, quam Græcibus poſt debellatos Celtiberos oppugnata, ad deditionem compulſa. Liv. 4. Decad. lib. 10. 40. 48.

ALCE, [*Ἀλκή*] Canis nomen apud Xenophontem *πρὶ κυνῶν*. & Ovid. 3. Met. 217. & Columel. lib. 8. cap. 12.

ALCE, Nomen meretricis. Gell. lib. 4. cap. 11.

ALCEDO, inis. [*Ἀλκεδών*] Avis eſt dicta quæ Algedo, quod frigidiffimis temporibus nidificet. (Imo puto a Græco *ἄλκος*, ſive *ἀλκιδών*. H. St.) Dicitur a Græcis Halcyon. V. ſuo loco. Plaut. Præn. 1. 2. 142. Jam hercle tu peristi: niſi illam mihi tam tranquillam facis,
Quam mare est olim, quum alcedo pullos educit ſuos. V. Taubm. Feſtus, Alcedo dicebatur Antiquis pro Halcyone. conf. Varr. 4. de L. L. 13.

ALCEDONIA, pl. [*Ἀλκεωνίδες*] dicuntur ab Alcedine, ſicut ab Halcyone, Halcyonides, h. e. Tranquilli dies, quibus nidificant halcyones. Plaut. Caſin. prol. v. 26. Tranquillum est, alcedonia ſunt circa forum. Ubi interpres, Alcedonia, tranquillia tempora, vel tranquillidies. V. HALCYON.

ALCENOR, [*Ἀλκείος*] Vi. Argivus fuit, qui ea in pugna, qua trecenti Argivi cum totidem Lacedæmonis de ſibus certarunt, ſolus cum Chronio ex ſuis ſuperſuit, hoſtibus quoque omnibus, uno Othryæ excepto, ad intermedionem deſeſit. Herod. lib. 1.

ALCES, Bithynie fluvius. Plin. lib. 5. cap. ult.

ALCES, is; ſeu **ALCE**, es. [*ἄλκῆς*] Græcorum more (ut ait in Plin. Hermol.) Animal eſt in Septentrionalibus regionibus naſcens, ut author eſt Plin. l. 8. c. 15. Cæſar, ubi de feris Hercyniæ ſylvæ. 6. Bell. Gall. 27. Sunt item quæ appellantur alces: harum eſt confimilis capreis figura, & varietas pellium: ſed magnitudine paulo antecedit, multoque vitæ cornibus, & crura ſine nodis articulisque habent: neque quietis cauſa procumbunt: neque

neque si quo afflicta casu conciderunt, erigere sese aut sublevare possunt. His sunt arbores quo cubilibus, ad eas sese applicant: atque ita paulum modo reclinate quietem capiunt. quarum ex veltigibus, quum est animadversum a venatoribus quo se recipere consueverint, omnes eo loco, aut a radicibus subruunt, aut abscindunt arbores, tantum ut summa species earum stantium relinquatur. Huc quum se ex consuetudine reclinaverint, infirmas arbores pondere affligunt, atque una ipsae concidunt. Plin. lib. 8. cap. 15. Septentrio fert & equorum greges ferorum, sicut alinorum Asia & Africa: præterea alcen, ni proceritas aurium & cervicis distinguit, jumento similem. conf. Spanhem. de Usu & Pr. Num. Dist. 4. p. 196.

ALCESTE, [Ἀλkestίς] five **ALCESTIS**, filia fuit Peliae Theffalorum regis: quae persuasit a Medea fororibus, ut Peliam patrem jugularent, sola tantam impietatem abnuvit. Hanc Jason mortuo Pelia nuptiis dedit Admeto regi Theffaliae, ut testatur Diodorus Siculus lib. 5. cap. 3, quae pro viri salute se morti tradidit. Nam rege ægotante responsum fuit ab oraculo brevi moriturum, nisi quum amicum pro eo morti se traderet. Quod quum omnes recusarent, ipsa promptissimam se obtulit. Lege Euripidis tragediam ejus nominis. Meminit & Juven. 6. Sat. 651. V. ADMETUS.

Alceste Pagasæ, a Pagava urbe Theffaliae. Ovid. 3. de Arte Am. 19. Alceste Theffala. Claud. in Laudib. Seren. 22. 13.

ALCEBAS, Tharypi filius, a quo in Pyrrhum usque Achillis filium, quindecim virorum generationes sunt. Pausan. in Attic.

Alcetas Macedo, inter magnos vini potatores refertur, ab Æliano V. H. 2. 41. ubi V. Periz.

ALCESES, Arymbæ filius, Æacida fratre natu major, Epirotarum rex, sed impotens iracundia vir, atque idcirco a patre expulsi, quum in Epirotas quoque favere ac furere inciperet, noctu conspiratione facta, una cum liberis de medio sublatus est. Cui interfecto Epirota Pyrrhum Æacida filium substituerunt. Pausan. in Atticis.

ALCHIDAS Rhodius, Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamavit, atque in eo amoris vestigium reliquit. Plin. lib. 36. cap. 5.

ALCHIMILLA, æ. f. Herba Tabern. p. 248.

ALCHIONE, [Ἀλχιώνη] Mons Macedoniae. Plin. lib. 4. cap. 10.

ALCHYMIA, V. ARCHYMIA.

ALCIBIADES, [Ἀλκιβιάδης] Patre Clinia natus, matre Dinomache, ut Plutarchus, vel ut Plinius appellat, Demarate: Vir Atheniensis pulcherrimus, nobilissimus, & rei bellicæ peritissimus. Sed lingue vir balbutientis, & proinde taxatus ab Aristophane Comico duobus his versiculis, *Εἰτ' Ἀλκιβιάδης ἔπε σέως ἢς πρῶτος*
Ὀλῶς θάλασσαν, τὴν κρηλατὴν κρηλατὴς ἔχων.

Author Plutarch. Omni vitiorum genere deformatus; nisi quantum eum ab illis retraxit disciplina Socratis, cui se erudiendum tradidit. Vitam ejus copiose scripsit Plutarchus Graece, Latine perquam eleganter Cornelius Nepos. Multa de eodem historici passim, Thucyd. lib. 5. seq. Xenoph. hist. lib. 1. & de Dict. & Fact. Socr. Ælian. Var. Hist. Plutarch. in Apophthegm. Plin. lib. 34. cap. 8. & cap. 22. Alcibiadis Sileni, in proverbium abierunt: quae locebit uti vel de re quæ cum in speciem, & prima (quod aliis) fronte vilis ac ridicula videatur, tamen interius ac propius contemplanti lit admirabilis: vel, de homine, qui habitu vultuque longe minus præ se ferat, quam in animo claudat. V. Erasmus. Chil. 3. 3. 1.

ALCIBIADION, [Ἀλκιβιάδιον] duas hoc nomine plantas memorat Dioscor. lib. 4. cap. 24. & 27.

ALCIBION, [Ἀλκιβίων] Herba adversus serpentium morsus remedium habens. Plin. lib. 27. cap. 5.

ALCIDA, [Ἀλκίδα] Fera stupenda, ex terra nata, plurimum ignis ex ore vomens, primum in Phrygia apparuit, regionem quandam comburens, quæ hucusque exulta Phrygia dicta est. Deinde ad montem Taurum transgredens, sylvas continuas usque ad Indos incendio vastavit. Postmodum per mare in Phœniciam reversa, sylvas Libani incendit: perque Ægyptum in Libyam profecta, ad loca pervenit occidua. Postremo sylvis circa Ceraunia destructis, omnique incensa patria, quum homines partim flamma absumpti essent, partim timore patriam linquentes ad remotiora diffugerent loca, Minervam ferunt tum sapientia tum fortitudine ac viribus flectam, eam necesse, pellemque pectori circumdedit, tum vestitus rutæque corporis gratia, tum ad virtutis partæque gloriæ memoriam ostendendam. At vero Alcidae mater Terra commota, deorum hostes, gigantes peperit: quos postmodum Jupiter Minervæ Dionysique ac cæterorum deorum ope delevit. Author Diod. Sic. lib. 4. cap. ult.

ALCIDAMAS, Luctator insignis. Stat. 10. Theb. 500. & Ovid. 7. Met. 369.

Alcidamas Eleates, Philosophus, & Rhetor inprimis nobilis Iſocratis æqualis ac discipulus Gorgiæ Leontini. Hunc interemptores Rhetoricæ numerat Quintil. lib. 3. cap. 1. Meminit Laertius in Empedocle & Protagora. Is mortis laudationem scripsit, auctore Cic. 1. Tusc. 48. Extant ejus aliquot Orationes in Volumine Orationum Rhetorum Aldino. A nonnullis perperam vocatur Alcidamus. V. Fabr. Bibl. Græc. Vol. I. p. 900. not.

ALCIDES, [Ἀλκίδης] Hercules dictus ab Alcæo avo, patre Amphitryonis, Servio auctore: Sane Alciden (inquit) volunt quidam dictum, ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, i. e. a Virtute. quod non procedit: quia a prima ætate hoc nomen habuit ab Alcæo patre Amphitryonis. De quo Charon apud Virg. 6. Æn. 123.

Nec vero Alciden me sum lætatus euntem
Accepisse lacu, &c.

Clarus Alcides. Sen.
Clusus Alcides tempora hiati Cleoneo. i. e. Habens caput tectum pelle leonis Cleonæi. Val. Flac. 1. Argon. 34. Tale est illud Senecæ in OEth. Vallantque feri tempora dentes.

Deus. Sen. Octav. 4.
Ferus. Stat. 8. Theb. 5.
Infans. Ovid. 9. Epist. 133.
Lætus. Valer. Flac. 3. Argon. 633.
Magnanimus. Lucan. lib. 4.
Magnus. Virg. 5. Æn. 123.
Mortalis. Sen. OEth. 15.
Pius. Stat. 6. Theb. 282.
TRUX. Martial. lib. 9. 26. in Afrum.

ALCIMACHUS, Pictor nobilis. Plin. lib. 35. cap. 11. Alcimachus

pinxit Dioxippum, qui pancratio Olympia citra pulveris tactum (quod vocant ἀκρωτή) vicit: ἠοισίη Nemeæa.

ALCIMEDOR, Phylaci filia.

Fuit & Alcimedæ uxor Æsonis, & Jasonis mater, ut tradit Pherecydes. Quamquam Homeri enarrator Ælonem, ex Polymela Jasonem genuisse scribit. Val. Flacc. 1. Argon. 317. & Stat. 5. Theb. 235.

ALCIMEDES, Poeta tragicus, Megarenis, ut scripsit Suidas.

ALCIMEDON, Proprium nobilis artificis cælatoris, cujus meminit Virg. 3. Ecl. 37.

— pocula ponam
Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis.

ALCIMUS, Orator omnium qui in Græcia tum florebat, eminentissimus, Stilponis Auditor. Diog. Laert. lib. 2. in Vita Stilp. S. 114. [Si modo locus sanus est, Cum altum sit apud Antiquos de hoc tanto oratore silentium.]

Alcimus Lydororum rex, præcipua insignis pietate ingenioque mitissimo fuit. Proinde univervo ejus tempore Lydis altissima contigit pacis tranquillitas, & divitiæ affluentissime: & ita quidem, ut intrepide ageret uniusquisque, omninoque citra insidiarum ullum metum. Cal. lib. 10. cap. 69.

Alcimus, Æaci filius, memoratur a Theocriti Scholiaste.

Alcimus, Historicus, Siculus genere, qui, ut Athenæus auctor est lib. 10. scripsit Historiam Italicam, cujus etiam Festus Pompeius meminit in v. Roma. conf. Martial. lib. 1. 89.

Alcimus Rhetor, a Sidonio Apollinari, nominatus 5. Epist. 10. & 8. Epist. 11. V. Voss. c. 5. de Poet. Lat. p. 63. Inter Profectores Burdigalenses memoratur ab Aufon. Carm. 2. & ab Hieronymo in Chron. Enfeb. laudatur ad Ann. Christi CCCLX.

Junior eo fuit Alcimus Ecclius Avitus Archiepiscopus Viennensis qui Zenonis & Anastasi temporibus claruit, Poeta Christianus. Ut adeo inter Alcimum Rhetoricis Professore, & Alcimum Episcopum ac Poetam totius sit seculi intervallum. Hujus Poemata quære in Geor. Fabricii Poetis Christianis. Scorum editit Joach. Zehnerus, & emendatissime una cum Epistolis ejus Jac. Sirmundus.

ALCINOÏS, [Ἀλκινόη] Nautothi filius, teste Homero 7. Odyss. rex Phæacum in Corcyra insula justissimus, dicente Orpheo in Argonaut.

— κρηναίῳ δὴκίονεσσιν ἄβασίλειον. Fuitque diligens hortorum cultor. Quamobrem dixit Virg. 2. Georg. 87.

Pomaque, & Alcinoi sylvæ. i. e. Arbores pomiferæ. Hujus meminit Ovid. 12. Met. 565. Ferunt horum pomariorum tantam fuisse fertilitatem, ut maturis fructibus novi statim succederent. Stat. 1. Sylv. 3. 81.

Quid biferæ Alcinoi laudem pomariæ? vosque
Qui nunquam vacui proditis in æthera rami? Meminit & Plin. lib. 19. cap. 4.

Alcinoi mentiam vocat Gregorius Theologus ad Basilium, Mentiam luxu redundantem. Non ad Lotophagorum inopiam, sed Alcinoi mentiam. Erasmus in Chiliad.

Alcinoi apologus. dicitur de longis & anilibus fabulis. Refertur a Diogeniano, & Julio Polluce, lib. 6. Sumptum ex Homeri Odyssæa, ubi Ulysses in convivio Alcinoi Phæacum regis, prodigiosas ac ridiculas fabulas, & portentosa mendacia commemorat de Lotophagis, Lestrigonibus, Circe, Cyclopiis, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacum inscitia: ut sit Alcinoi apologus, facta narratio apud Alcinoum habita. Hoc proverbio usus est Plato de Republica lib. 10. Haud tibi fum narraturus Alcinoi apologum. Erasmus in Chiliad.

Alcinoos Corcyraeus, ab insula Corcyra, in qua regnavit. Martial. lib. 8. 68.

Alcinoos munificus. Ovid. 2. de Ponto 9. quod Ulysses hospitio suscepit.

Fuit item Alcinoos philosophus Platonius, qui epitomen composuit decretorum Platonis: sed hujus libelli verum parentem esse Arium Didymum, non, ut suspicabatur Præfatione in Alcinoum Jac. Carpentarius, Didymum Alexandrinum, docet Theoph. Raynaud. Theol. Nat. Dist. 1. n. 42. p. 61.

ALCION, [Ἀλκίων] Medicus, de quo Joseph. Antiq. Judaic. lib. 19. cap. 1. Scribitur Ἀλκίων, Alcyon.

ALCIPHROON, [Ἀλκιφρων] Magnæsius, Alexandri temporibus Philosophus. Suidas.

ALCIPPE, [Ἀλκίππη] Una ex Halcyoniæ gigantissimæ filiabus, quæ Halcyonides dictæ sunt. Suidas.

Alcippe, [Ἀλκίππη] Martis filia. De hac vide Pausan. in Att. f. 19. Gr.

Alcippe, Mulier quæ elephantum peperit. Plin. lib. 7. cap. 3. i. e. Puerum cum capite elephantino, ut forte portentum illud sit, quod Livius 27. 11. & Val. Max. 1. 6. 5. narrant.

Alcippe, Nomen est ruticæ mulieris proprium, cujus sæpe meminit Theocritus, & Virg. 7. Ecl. 14.

ALCIPPUS, [Ἀλκίππος] Civis Lacedæmonius, qui ex uxore Damocrita duas suscepit filias. Is summi & optime civitatis consuleret, & ea ageret quæ e Republica esse intelligeret, eorum invidiam in se concitavit qui adversas ei partes in Republica fovebant. Quorum falsis sermonibus persuasi Ephori, velle Alcippum leges dissolvere, exilio virum mularunt. Itaque exivit ille Sparta. Damocrita vero uxor, quæ se viro comitem una cum filiabus præbere vellet, prohibita est. Quin & ejus bona publicantur, ne dos virginibus superesset. Sed quam nonnulli puellas sibi ob paternam virtutem uxores postularent, Senatus consulto ab inimicis prohibiti sunt uxores illas accipere: quippe qui de ipsarum matre votum dicerent auditum, ut sibi quam occisime liberi ex filiabus orientur, qui patrem vindicarent. Quum igitur undecunque Damocrita impugnetur, communem quarumdam totius populi celebritatem observavit, ad quam mos erat, ut una cum virginibus domesticis omnibus atque infantibus mulieres convenirent. Quæ vero ex nobilitate essent, seorum ipse a cæteris in magno quodam androne pernoctabant. Illi ibi gladio sub veste accincta, comites secum filias educit, nocturne in templum proficiscitur: observatoque tempore, quo omnes mytheris intenti essent, quum occlusæ fores essent, magnam lignorum vim juxta eas consti-

confpiravit: quippe quæ ad manum præctoque forent, ad facorum usum convecta. Tum ignem immisit. Accurrentibus autem auxilio viris, filias ipsa suas, tum sese ipsam Damocrita gladio interfecit. Quapropter quomodo minime haberent, in quos iram effunderent, extra fines corpora Damocrita filiarumque projecit. Quamobrem irato deo, ingens ille traditur Lacedæmone terræ motus extitisse. Plutarch. in Narrat. Amator.

ALCIS, is. m. Numen apud Naharvalos, Germanicam gentem, cultum, quod Callorum ac Pollicem Romana interpretatione memorabant. Vide Tacit. de Germ. cap. 43.

ALCISTHÈNE, Pictrica nonien apud Plin. lib. 35. cap. 11.

ALCISTHÈNES Sybarita, præ deliciis vellem bujusmodi composuit, ut propofita ea ad spectandum in Lacinio promontorio, quo univerfa Italia, in Junonis panegyri, feu festo, concurrebat, maxime omnium quæ propofita sunt, admirationi cunctis fuerit: quam Dionysius Major nactus Carthaginensibus centum & viginti talentis vendidit. Athen. Deipnos. lib. 12. ex Aristotele.

ALCITHOË, [Ἀλκίθω] Mulier Thebana, Mincei filia, quæ Bacchum esse Jovis filium negabat: aliisque Thebanis mulieribus sacra Bacchi celebrantibus, lanificio una cum fororibus & ancillis operam dabat. Ira itaque Bacchi carum telex in hedera & vitem mutata, domoque incensa, ipsæ in vespertiliones sunt conversæ. Ovid. 4. Met. Fab. 1.

ALCMÆON, [Ἀλκμαίων] Amphiarai vatis & Eriphylii filius. Huic Amphiarai ad bellum Thebanum profectus coactus, nequitiam Eriphylii in se aperuit, eique future mortis via vindictam reliquit: qui defuncto patre memor præcepti, ut in patrem pietatem fervaret, impius in matrem factus est, eamque necavit. Ex Bocat. Huic fabula a cæteris additur, Quam postea ab matris cadem Alcmæon furis agitaretur, venisse eum ad fluvium Phlegæum, (al. Phegeum) a quo lustratus est. Et quom filiam ejusdem Alpheibœam amasset, donato illi monili, quod matris Eriphylii fuerat, uxorem illam duxisse. Cæterum, quam aliquando ad Acheloum fluvium post ea tempora fore venisset, placuisseque ipsi Callirhoë Acheloi filia, monile quo superiori conjugii dederat, etiam huic nuptiarum spe pollicentem esse. Ad quod repetendum quom proficeretur, a fratribus Alpheibœæ, Temeno, & Axione occidit esse: qui tamen & ipsi ab eodem mutuis vulneribus petiti, perierunt. Vel, ut Ovid. 9. Met. 18. Fab. tradit, a filii Callirhoë, quos Jupiter natos, statim viros fecerat, in ultionem patris occisi sunt. V. etiam Hygin. Fab. 73. & 245.

Amphiarides Alcmæon, Amphiarai filius. Ovid. 2. Fast. 43.

Amphilochi frater. Ovid. de Rem. Amor. 455.

Crudelis. Virg. 6. Æn.

Alcmæon Crotoniatis, Pirithi filius, Pythagoræ auditor, plurimum tamen in medicina versatus, videtur primus de naturæ ratione scripsisse, ut Phavorinus in omnimoda tradit historia. Animam dixit immortalem, moverique modo Solis. Diogenes Laert. l. 8. S. 83. & Aristot. l. 1. de Anim. 2. Alia ejus dogmata refert Aristoteles, l. c. & 1. Metaph. 5. ipsi alias parum consentiens, siquidem, ut est apud Laert. l. 5. adversus Alcmæonis dicta librum scripsit. A nonnullis dicitur Alcmæon, & confunditur cum Poëta de quo infra. [Alioquin utrunque nomen idem sonare, cum Alcmæon Doricum sit, Alcmæon vulgare, docuit Faber in Vit. poet. Gr.

Alcmæon Sophista, quem Cretus tanto auro donavit, quantum ille corpore suo efferre posset, quam lepidam Historiam Herodotus scripsit 6. 125.

ALCMÆONIUS, a um. Adj. ut Alcmæoniæ furis. Propert. l. 3. 4. 41.

ALCMAN, [Ἀλκμαν] Poeta lyricus Lacon, secundum alios Sardin, Damante patre genitus, vixit circa Olymp. 27. inventor amatorii carminis, scripsit lingua Dorica, author Suidas. Is morbo pediculari perierit, ut scribit Heraclides de Polit. qui & eum dicit fuisse Agelidis servum, sed propter ingenium libertate donatum. Quod autem ad morbum pedicularum attinet, testatur & Plin. l. 11. c. 33. & Aristot. 5. Hist. Anim. 31. V. Diodor. Sicul. l. 5. c. 6. Observa Vofio c. 7. de Poët. Gr. p. 13. duos hoc eodem nomine poetas fuisse Lyricos, unum Lacedæmonium, qui lingua scripsit Dorica, Messenium alterum. [Idem olim Suidas monuit. Sed junioribus quibusdam non perausit.

Alcman, Tibicen apud Æliam. Varr. Hist. 12. 50. Sed V. ibi Periz.

ALCMANES, Lege **ALCMENES**.

ALCMENA, [Ἀλκμενή] Electrionis filia, & Amphitryonis uxor, ex qua Jupiter dolo compressa genuit Herculem. Ovid. 9. Met. Fab. 5. V. Diod. Sicul. 4. 9. Hygin. F. 29. Plaut. in Amphit. Comœdia. Archaice Alcmæna. Imago ejus a Zeuxide picta. Plin. 35. 9.

Alcmene Argolis. i. e. Alcmæna Argiva. Ovid. 9. Met. 276.

Genitrix Alcideæ. Sil. Ital. lib. 8.

Mater Herculeæ. Stat. 10. Theb. 106.

ALCMENÆ, [Ἀλκμενῆ] Ithacæ insulæ civitas est, a qua Ulysses Alcmæneus a poetis appellatur. Stephan. Altera Illyria ibid.

ALCON, [Ἀλκων] Nomen viri proprium. Stat. 9. Theb. 121.

— sequitur Sicyonius Alcon.

Alcon, Faber argentarius, a patria Mylenis cognominatus. Ovid. 13. Met. 683.

Alcon, Cretensis fugitarius, comes Herculis, cujus quom filium draco invasisset, tanta arte direxit fugitum, ut ea currens in serpentis debeceret vulnere, nec transiret in filium. Hæc Servius enarrans illud Virg. 5. Ecl. 11.

Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Cotri.

Alcon Saguntinus, inficis Saguntinis, qui tum obfidione premebantur, precibus aliquid moturum se ratus, quum ad Annibalem noctu transisset, postquam nihil lacrymæ movebat, conditionesque tristes, ut ab irato vitore, ferentur, transfuga ex oratore factus, apud hostem manfit: morturum affirmans, qui sub conditionibus his de pace ageret. Liv. l. 21. c. 12. ubi reliqua V.

ALCORANUS, i. m. Vox Arabica notans lectionem, sive collectionem, seu, Scripture, qua Mahomedes cum Sergio monacho & quibusdam Judæis, ex Gentilismo, Judaismo, & Christianismo mixtas leges & summa religionis Turcicæ capita concinnavit.

ALCORHUS, Lege **ALCATHOS**.

ALCUTNUS, i. m. Caroli M. præceptor, qui apud Parisios primus literarum ludum aperuit. V. Voif. de Hist. Lat. 2. 30.

ALCMENA, æ. f. Tragedia Euripidis. Plaut. Rud. l. 1. 4. V. **ALCMENA**.

ALCYONE, [Ἀλκυώνη] Atlantidis filia ex Pleione, ut scribit Bocat. de Genæal. Deor. lib. 4.

Alcyone, uxor Cæcyis. V. **HALCYON**.

ALCYONEUS, [Ἀλκυονίδης] Antigoni filius, Diog. Laert. lib. 4. in Arcefilao. & lib. 7. in Zenone Citico.

Alcyoneus, [Ἀλκυονίδης] Gigas fuisse traditur, Porphyrionis frater, ab Hercule telis confossus: cujus & septem numerant, ab patris mortem in mare præcipitantes, ab Amphitrite in alcyones (ut quorundam opinio est) sunt mutata. Harum nomina sunt, Phostonia, Amthe, Methone, Alcippe, Pallene, Drymo, & Mterice. Ex Suida. Alii scribunt Halcyoneus.

ALCYONIUM, ii. [Ἀλκυόνιον] Plin. l. 32. c. 8. Fit in mari (inquit) ex nidis, ut aliquid exsultant, alcyonum alii ex cordibus squamarum crassifcendibus: alii e limo, vel quadam maris lanugine, Hæcille. Sunt tamen quifc dictum parent, quod alcyones super illud maris undis simul congestum nidificent. V. latius apud Diolcorid. & ejus interpret. Marhiol. lib. 5. & Celf. 5. 6.

A L E

ÆLEA, [ἄλεια, ποσειά, νεβία] est omnis ludus majori ex parte in fortune varietate consistens, & complectitur omnes lusus, tam simplices quam mistos, ut sunt Tesserarum, talorum vel taxillorum, cuborum, fætorum, astragalorum, chartarum vel foliorum, latruncolorum, equorum ligneorum. Sed proprie dicitur de Tesseris. V. Lex. Pictic. in Catil. 2. 10. Quod ti in vino & ælea comestiones solum & scorta quaerent, essent illi quidem desperandi, sed tamen ferendi, Martial. l. 14. 18. de Nubicis, Ælea parva nutes, & non damnosa videtur:

Sepe tamen pueris ablutit illa nates.

De Ælea & univerfa ejus ratione plurima collegit & observavit Salmastus ad Vopisci Proculum f. 468. & Gonfal. ad Petron. cap. 33. Romanis legibus vetitum fuisse, Ilor. 3. Carm. 24. 58. & Dig. Tit. de Aleatoribus, ostendunt. Attamen festis diebus, qui ludo & otio destinari, probro caruit ælea lusum videtur suadere Suet. locus Domit. cap. 21. Christianis primum in commune, dein seorsim Clericis interdicitum fuisse Canon. Apost. 43. & Can. Syn. 6. Item Novella Justinian. 123. docet.

Æleam Palamedes in castris Græcorum contra Trojanos reperit, dum otia miles ageret, ut author est Philott. in Heroicis. Volaterr. lib. 29. Philolog. Cælius tamen lib. 2. cap. 14. & ælea & tesserarum, & pile lusum Lydis inventionem tribuit, sequutus Herodoti autoritatem.

Ælea pro Fortuna & casu. Liv. Nec tam celerem æleam universi certamini cernens. Cic. de Divin. Non percipit æleam quandam inesse hostis deligendis?

Ælea non modo pro Fortuna, sed etiam pro Dubitatione & Periculo ponitur. Plin. in præf. l. 1. Utitur illa & M. Tullius, extra omnem ingenii æleam positus. h. e. Extra omnem dubitationem, & extra omnem periculum ut aliquis ei ingenio præferatur. Budæus lib. 1. de Affe: Extra omnem ingenii æleam, id est extra omnem discrimen judiciorum. Varro l. de R. R. c. 4. Quare si salubritas non est, cultura non aliud est, quam ælea domini vitæ, ac rei familiaris. Columel. in præf. l. 1. Maris & negotiationis ælea.

Ælea fati. i. e. Periculum & casus incertus. Lucan. lib. 6. 7.

Ælea ludo similem esse vitam humanam dixit Plato, teste Plutarcho. Ad quod respexisse videtur Ter. in Adel. 4. 7. 21. Vitam hominum perinde dicens esse, quasi quom ludas tesseris: ut quod jactu non cecidit, id arte ut corrigas.

Blanda. Ovid. 1. de Ponto. 5. 45.

Damnosa. Juven. 14. Sat. 4.

Fallax. Ovid. 4. de Ponto. 2. 41.

Festiva & honesta ælea lustrare. Gell. lib. 18. cap. 13.

Periculosa plenum opus æleæ. Hor. 2. Carm. 1. 6.

Perno, in qua aviditate lucri pernoscatur. Juven. 8. Sat. 10.

Præceps. Hor. 1. Epit. 18. 21.

Turpis. Juven. 11. Sat. 175.

Verita legibus. Hor. 3. Carm. 24. 58.

Adire æleam. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 11. Itaque ut æquiore animo adiret æleam, danda illis aliqua potestas fuit.

Decoquit ælea. Pers. 5. Sat. 57.

Hic campo indulget, hunc ælea decoquit. Pro hujus bona, H. St. Emere æleam. h. e. Incertum rerum eventum: quod fit quom captus piscium, vel avium, vel millium emitur. Pomp. in l. Nec emptio. D. de contrahen. empt. & vendit. Aliquando tamen & sine re venditio intelligitur, veluti cum quasi ælea emitur, quod fit cum captus piscium, vel avium, vel millium emitur. Emptio enim contrahitur etiam si nihil incidit: quia spei emptio est. Utus est quoque hæc loquutione Paul. in l. quom hereditatem. D. de Hered. vel act. vend.

Jacere æleam, est Rem periclitari, fortunæque arbitrio committere: siquidem Ælea, fortunæ ludus est magis, quam artis. Erasmus. Cæf. apud Suet. c. 12.

Sequi æleam. Varro: Sequentes æleam, non rationem. i. e. Eventus anticipis expectationem.

Subire æleam. V. **SUBEO**.

Ire in dubiam fertitii imperique æleam. Liv. 1. i. e. Ancæps fortuna est, dubiusque eventus, utrum dominaturi, an servituri simus.

ALÆARIUS, a, um. Idem quod Aleatorius. Ammian. 28. 4. Amicitie Romæ æleæ fole, &c.

ALÆARIUM, ii. n. Locus ubi luditur. Cathol.

ALÆATOR, Æris. m. [Ἀλκωτής] denomi. ab Ælea; Qui ludum æleæ, quasi artem quandam exercet. Cic. in Catil. In his quibus omnes aleatores, omnes adulteri, omnes impuri, impudicique versantur. Idem 2. Philipp. 27. Domus erat aleatoribus referta, plena ebriorum.

ALÆATORIUS, Adj. [Ἀλκωτικός] Quod ad æleam pertinet. Cic. 2. Philipp. 27. Suggestebat etiam sæpe, non enim semper iste felix, damnosa aleatoria.

Forum aleatorum, apud Suet. in Aug. cap. 71. Lusum per omnes dies, fortunæque aleatorum calcicimus. Verba sunt Augusti.

Ritus aleatorius, apud Gell. lib. 18. cap. 13.

ALÆATORIUM, ii. n. erat Locus ubi aleatores ælea ludebant & pile ludo feli vites integrabant. Erat prope Sphaeristerium. Sidon. Epit. 11. 2. Atque illic aleatorum lassis consumptio sphaeristerio faciat. Euljeng. de Lud. Prolus. pag. 4. & cap. 58. Savar. in Sidoniam.

ALFO, onis, m. Idem quod Alcaator, teste Festo ex Nævio, Pessimorum pessime, auctax ganeo, lurch, alco.

ALFOIA, dimin. parva Alea. Cathol.

AIRA, [Ἀίρα] Nomen oppidi in Arcadia, dictum ab Aleo conditore. Plin. lib. 4. cap. 6. & Stephan.

Item Minervæ cognomen, quæ circa hanc urbem colebatur, ut videre est apud Herodot. lib. 1. & Pausan. Arcad. Verum in duabus hisce potestibus significacionibus primam corripit, quam aliqui producit. Statius in Sylvis.

Aut Alea lucis vidit Tegæa sacerdos. Et 4. Theb. 288.

ALIBAS, æ. m. [Ἀλίβας.] Nomen proprium viri, qui apud Larissiam Theflaliæ urbem crudelissimè regnans, satellites adhibuit, a quibus tandem est interfectus. Ovid. in Ibin. 323.

Quosque putas fidos, ut Larissæ Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo. Ibid. 511.

ALFECERII, Gallie Narbonensis populi. Plin. lib. 3. cap. 4.

ALEBRIA, Veteres dixerunt pro Bene Aleantibus. Festus. Et Glof. Lat. Gr.

ALEC, V. HALEC.

ALECTO, us. [Ἀλεκτόν] Una est ex tribus Furiis. Tres enim a poetis describuntur, Alecto, Megera, & Tiphone. Porro Furie dicuntur a poetis filie Acherontis, & Noctis, ut notant Virgilio interpretes. Orpheus in hymnis canit eas esse Plutonis & Proserpine filias. Alecto significat idem quod Irrequieta, Non desinens, ab æ privativa particula, & λέγω, quieto, desino, cesso, quod nullum scelus inultum præcreat. Alecto facie torva & membris furialibus. Virg. 7. Æn. 415.

Atra Alecto. Virg. 7. Æn. 329.

Sata nocte. i. e. Noctis filia. Virg. 7. Æn. 324.

Atrox. Claud. 1. in Rufin. 3. 25.

Cocytia. Virg. 7. Æn. 479.

Dea. Virg. 7. Æn. 346.

Erinnys. Virg. 7. Æn. 447.

Inflecta venenis. Virg. 7. Æn. 341.

Invisi. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 33. 279.

Luctifica. Virg. 7. Æn. 324.

Sava. Virg. 7. Æn. 84.

Torquata colubris. Ovid. 2. Epist. 119.

Tritis. Virg. 7. Æn. 617.

Cincta facibus atris. Claud. 1. in Rufin. 49.

Mugit cruentum. Claud. in Rufin. 65.

Ale Alectus tridentis anguibus. Virg. 7. Æn. 561.

Ale Stygie Alectus. Virg. 7. Æn. 773. Idem eas appellat Fufcas, lib. eod. 408.

Oculi Hammei Alectus. Virg. 7. Æn. 448.

Os rabidum Alectus. Virg. 7. Æn. 451.

Voces rabide Alectus. Claud. in Rufin. 1. 44. Alectus, hic in præcedentibus, est genitivus casus, Græce Ἀλεκτόρος, quartæ contractæ.

ALECTOR, [Ἀλεκτόρ] Filius Anaxagoræ, Iphim genuit & Capaneum, qui fuit unus ex septem ducibus Argivorum apud Thebas. Volaterr.

ALECTORIA, æ. Lapis qui in ventriculo galli invenitur. Gallus enim, ἀλεκτορος dicitur. Plin. l. 37. cap. 10. Alectorias vocant in ventriculis gallinaceorum inventas crystallina specie, magnitudine fabæ: quibus Milonem Crotonissem vuln in certaminibus, invictum fuisse videri volunt. Solino vocatur Alectorius lapis. cap. 4. ad finem.

ALECTOROLOPHOS, [Ἀλεκτορολόφος] Herba est utilitibus utilis, foliis galli gallinacæ cristæ similibus, caulem tenue, femineque nigrum in siliquis habens. Latinis Critia dicitur, teste Plin. lib. 27. cap. 5. Alii Alectorolophen vocant.

ALECTRYON, [Ἀλεκτρυών] Adolefcens fuit, Marti adeo familiaris, ut adulterii quo Veneri ille commissæ fuerat, confici adhiberetur, foribusque custos apponeretur, ne Solis interventu deprehenderetur adulter. Verum cum ille fomno oppressus, negligentius excubias ageret, amantes, ejus fiducia in utranque autem dormientes, a Sole deprehenfi sunt, & apud Vulcanum delati, adamantinis catenis sunt impliciti. Qua de causa indignatus Mars, Alectryonem in avem sui nominis transformavit, quem Gallum Latini appellant: qui etiam hodie veteris negligentie memor, Solis adventum cantu suo præannuntiat. Lucian. in Micyllo.

ALECTRYONES, um. pl. Critati Carum milites dicti a Perfis, ut ex Plutarcho referunt Cafaub. & Bernegg. ad Suct. Cæf. 24. 2.

ALECUA, V. HALECUA.

ALEGENOR, Unus fuit filiorum Boethi: quatuor enim fuerunt, Hippodamus, Electrión, Archilycus, Alegenor, teste Dioid. lib. 5.

ALEIOS Campos, [Ἀλῆος πεδῆς] Strabo prope Mallum & Magaron constituit. Meminit & Plin. in Ciliciæ situ. Mentionem facit in Bellerophontis fabella Homerus. Expoſuit Eustathius, & ab errore quidem nuncupatos interpretatur, quia ἀλῆος Græcorum lingua, errare fit: quoniam per eos aberravit primum excuffus Pegaso Bellerophontes. Sunt qui Campos vacuos Latine sint interpretati. Nec defunt ex Græcis, qui Aleios dici campos putent non ab errore, sed ab oppido quod Alas nuncuparetur: adduntque inter Pinartum & Cydnum amnes collocari. Cælius l. 9. c. 47.

ALAMANNIA, [Ἀλαμαννία] Regio Alemannorum, pars Germanicæ quondam, quod nomen postea univerſe tributum fuit, atque etiam nunc ab exteris tribuitur. Claud. de 4. Conf. Honor. 449.

Imploratque tuum supplex Alamannia nomen. Ita occurrit in pluribus nummis, quod ideo præfert Spanhem. Sed ALAMANNIA in uno nummo auro, quem Nic Heinſius exponit ad Claud. l. c. conf. eund. de laudib. Stil. 1. 234. & Inſcript. Gruteri, p. 159. & 160. [In omnibus, quæ quidem viderim, monumentis antiquis gentis istius & regionis nomen cum simpliciter, non geminata, litera in prima Syllaba scribitur, id quod liquido apud Claudianum & Sidonium metri quoque ratio postulat: Si Mediobarbo Co. fidere licet in nummis sæpius, licet negaverit Oſiflius, ALAMANNIA scribitur. Græcis perpetuo Ἀλαμαννῶν vocantur. Ceterum de origine nominis Virorum doctorum conjecturis, quas magno numero jam protulerunt, non multum sane tribuerim. Præter eas, quæ mox proponuntur, alias V. apud Cellar. Geogr. Ant. 2. 5. 4. & 70. Guillim. de Reb. Helvet. l. 1. c. 3. Plantin. Helv. Ant. extr.

ALAMANNI, [Ἀλαμαννοί] sunt iidem qui Germani: dicti (ut quidam putant) a Manno Teutonici filio. Absurdum autem est quod alii existimant, dictos esse Alemannos a Lemno lacu. Nam constat eos qui ad lacum Lemannum confederant, non Alemannos, aut Germanos, sed Helveticos semper dictos esse a veteribus, neque inter Alemannos aut

Germanos ab iis unquam numeratos. Non minus absurdum videtur quod scribit Afinius Quadratus Italus, Alemannos esse ex varia gentium colluvie collectos, & eam ob causam Alemannos dictos, quasi ἀλμάνος, hoc est errantes. Nam verisimile non est, gentes quæ longe meliores regiones possidebant, in Alemanniam, terram olim incultam & asperam confluisse, ut recte Tacitus de Morib. Germanorum c. 2. disputat, qui contra, indigenas esse Germanos scribit. minimeque aliarum gentium adventibus & hoſpitibus mixtos. Itaque rectius multo nominis origo ex eorum lingua petitur. Illis enim AL, totum significat, & MAN, virum: ut Alemanni dicti sint quasi Toti viri & bellatores fortissimi. Cui rei & alia appellatio convenit. Nam quod inferiores Germani dicunt AL, hoc superiores dicunt GAB: Utrisque autem MAN, virum significat: ita ut vocabula Germani & Alemanni, eandem vim habeant. Non tamen & hoc ineptum est, Alemannos dictos esse ab usitata ad virtutem & fortitudinem adhortanti formula, *Alsmanner*: hoc est, ut Viri, ut viros decet, quomodo etiamnum in prælis fere mutuo cohortantur. Germanos autem, quasi Heermannos. i. e. Viri exercitus, viri milites, mutatione h, in g; quæ est etiam origo veteris appellacionis Hermionum, quæ est apud Plin. l. 4. c. 14. Qui Tacito Hermionis. [Falsum est, Afinium Quadratum Alemaniam nomen a variarum gentium colluvione accessere, cum is tantum de origine gentis locutus sit, de nomine quod additur ab Agathia profectum; tamenſi video Guillimannum quoque sic accepisse.] Alemanni etiam vocabantur Teutones & Teutoni, a Teutone five Tuifcone. V. mo loco.

ALEMANNICUS, a, um. Adj. ut, Tentoria Alemannica. Amm. Marcell. 27. 3. Tributum Alemannicum. Nicet. Alex. 1. V. Buleng. de Vectig. cap. 84. Gruteri Inſcr. ubi supra.

ALEMANNUS, Fluvius apud Rhyſos, originem a Rubro caſtro (*Rotenburg*) trahens. Hic ad *Kelber* oppidum jungitur Danubio. Vulgo *Atmolavel* *Atmyl* appellatur. Calepin.

ALEMBÛCUM, i. n. vel **ALEMBÛCUS**, i. m. Vas distillatorium. Vid. Reinef. Varr. Lect. 3. 18. p. 668.

ALEMÓN, ónis, m. Pater Myſcelli qui Crotonem condidit. Hinc **ALEMÓNIDES**, æ. m. ipſe Myſcellus. V. Ovid. 15. Met. 19. & 26.

ALEMŒNA, æ. f. Dea, de qua Terrull. de Anim. c. 37. Superſtitio Romana Deam finxit Alemonam, alendi in utero foetus.

ALEMUSII, Atticæ populi, apud quos est Cereſis legiferæ ac Proſerpinae templum. Pauſan. in Attic.

ALEO, onis. V. ALEA.

ALEON, Fluvius. Plin. lib. 5. cap. 29.

ALEOPETRA, Inſula in Mæotide. Calepin.

ALEOS, Amnis est Erythris viri Græciæ inter Megaram & Thebas, qui pilos gignit. Plin. lib. 31. cap. 2.

ALERIA, Corficæ colonia a Sylla dictatore deducta. Plin. lib. 3. cap. 6.

ALES, itis. absolute poſita. [*agvis*, *avis*] Avis dicta ab alarum magnitudine. Sunt enim Alites proprie majores aves, ut Gallinæ, anſeres, cornices, corvi, grænes, Plin. l. 10. c. 19. Nunc de ſecundo ordine dicamus, qui in duas dividitur ſpecies, ofcines & alites. Illarum generi cantus oris, his magnitudo differentiam dedit. Hoc nomen proprie fœmininum est. Martialis l. 14. 67.

Alitis eximix cauda ſuperba fuit. i. e. Pavonis. Sic ubique Plin. quantum quidem obſervare potui. Poetice tamen & in mafculino legitur. Virg. 12. Æn. 247.

Nanque volantes rubra fulvus Jovis ales in æthra. i. e. Aquila.

Alituum, genit. pl. per epenthem, pro Alitum. Virg. 8. Æn. 27.

Alituum, peccudumque genus ſopor altus habebat.

ALES & AVIS. Cic. 1. de Divin. Eademque efficit in avibus divina mens, ut tum huc tum illuc volent alites. Idem 2. de Nat. Deor. 64. Aves quædam & alites, & ofcines, ut noſtri Augures appellant, rerum augurandarum cauſa natas effe putamus.

Palladis ales, pro Noctua. Ovid. 2. Faſt. 89.

Pandionis ales. Lucan. ad Piſon. v. 255. Hirundinem intelligit, aut Luſciniam. Progne ſiquidem & Philomela filix fuerunt Pandionis.

Phaidis, pro Phafiano. Stat. 4. Sylv. 6. 8.

Cyllenius, pro Mercurio. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 440.

Cytherea, pro Columba. Sil. Ital. lib. 3. Est enim Veneri dicata.

Daulias ales, pro Philomela ſive Luſcinia, a Daulide oppido. Sen. Oeth. 3. v. 192.

Gangeticus, pro Phœnice. Aufonius in Ternario.

Phœbeus, pro Corvo. Ovid. 2. Met. 544.

Tegeticus, pro Mercurio. Stat. 5. Sylv. 1. 102.

Titanus, pro Phœnice. Claud. Epigr. in Phœnic. v. 7.

Argentæa, i. e. Alba. Ovid. 2. Met. 536.

Ales avida, pro Vulture jecur Tityi jugiter excedente. Sen. Herc. fur. 13. & Agam. 1.

Canorus, pro Cygno. Hor. 2. Carm. 20. 15. 16.

Criſtans, pro Gallo. Ovid. 1. Faſt. 455.

Flammiger, pro Aquila quæ Jovis fulminibus ſervit, ut exponit Lactantius. Stat. 8. Theb. 675.

Impiger, pro Mercurio. Stat. 1. Theb. 202.

Interrus. Sil. Ital. 5.

Longæva, pro Phœnice. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 33. 217.

Lugubris, pro Malo & infelicis auſpicio, ut interpretatur Acron. Hor. 3. Carm. 3. 61.

Matutine. Propert. lib. 1. 16. 46.

Miferabilis. Ovid. 11. Met. 733.

Potiore alite aliquid facere. i. e. Meliori auſpicio. Hor. 4. Carm. 6. 23.

Regia, pro Aquila. Ovid. 4. Met. 362.

Sæva. Sen. OEdip. 12.

Secunda alite aliquid facere. i. e. Proſpero auſpicio, ut interpretatur Porphyrio. Hor. Epod. 16. 24.

Secundis alitibus procedere. i. e. Felici & proſpero auſpicio. Claud. Paneg. 7. 9.

Valta ales, pro Struthio camelo. Claud. 2. in Entrop. 134.

Delata pennis ales in aliquem locum. Lucret. lib. 6. 821.

Lapſa ales ab ætère, pro Ave deorfum volante. Virg. 1. Æn. 394.

Alites volatu auſpicio facientes ille putabant: Buteo, Sangualis, Immuſculus, Aquila, Vulturius, Felix. V. eundem in Ofcines.

ALFS, Adj. omn. gen. [*álfur*, *πῆλεις*] ponitur a poetis pro Veloci. Sil. 12. 67. Alite vocatus equo. Virg. 8. Æn. 430. — Alitiſ auſtri.

Ales, irem adjective positum pro Alarus, i. e. Alas habens. Cic. 1. de Invent. Angues ingentes, alites, juncti jugo. Poeticum est.
Alesavis. Cic. 2. de Nat. Deor. 44.
 Inde est ales avis lato sub regimine caeli.
Curus. Sen. in Medea.
Deus, pro Mercurio. Ovid. 2. Met. 714.
Equus. Ovid. 3. Amor. 11. 24. pro Pegaso.
Paffus, Velox. Ovid. 10. Met. 587. — passu volat alite virgo.
Pegasus, Hor. 4. Carm. 11. 26.
Planta, h. e. Velox. Sil. Ital. lib. 4.
Plumbum ales, pro Glante plumbea, quae funda emittitur in hostem. Sil. Ital. lib. 3. 623.
ALESA, Civitas in Sicilia, Ptolemaeo. Hinc Alesinus, a, um. Cic. Fam. In Alesina urbe, &c. V. & Strab. lib. 6.
Alesia item oppidum est Ciliciae, Straboni lib. 40. al. Halefia.
ALESIO, [*πληθύνωμαι*] etc. Antiquum verbum ab Ailo, alis; idem quod Nutricari, crescere. Unde fit Coalescere, utitatum verbum pro Concrefcere. Varro 1. de R. R. cap. 44. Quae nata sunt (inquit) in fundo alescunt, adulta concipiunt.
Alescendo roborari. Varr. 2. de R. R. cap. 4.
Alescendi cacumen tangere. Lucret. lib. 2. 1128. [Lamb. Olefcendi. Sed quicquid dicunt Grammatici, ab hoc v. derivanda videntur, quae illi ab inusitato Olefco derivant, Adolefco, subolefco, exolefco &c. a, in u primum deinde in o mutato.
ALESIA, V. ALEXIA.
ALESIUM, vel Alesium est quod nunc Alesium vocant, Locus ad Amphilo- chidem proximus, in quo omnibus mensibus accolae forum congregant. Jacet autem in via montana, quae ex Elide ad Olympiam commeat. Prioribus autem saeculis agri Pisae civitas fuit, alias alio modo variatis locorum terminis propter Imperiorum permutationes. Strab. lib. 8.
Alesium, Oppidum Peloponnesi, ab Alesio filio Silleanis, *Σκιάδων* Steph. unius e prociis Hippodamiae.
Est & Alesius campus in Epiro, & mare Alesium, & promontorium, & fluvius.
ALESIUS, [*Αλσιος*] Mons Arcadiae prope Mantineam, sic ab errore Rheze nuncupatus. Pausan. apud Cael. lib. 9. cap. 47.
ALESUS, Nomen viri proprium. V. ALSIUM & HALESIUS.
ALETES, Nomen viri proprium viri Trojani, quasi *ἀληθής*, i. e. verax fuerit. De quo Virg. 1. Aen. 125.
 — quae grandaeus Aletes. Et 9. 246. Item primus Rex Corinthiorum, de quo Pausan. lib. 2.
ALETHIA, v. f. [*ἀλήθεια*] i. e. Veritas: Aeon haereticorum apud Tertull. adv. Valent. cap. 12.
ALETIDES, [*ἀλεθίδης*] Sacrificia quaedam Atheniensium, pro Icario & Erigone, quae occisilis agebantur. Cum enim in finibus Atheniensium multae virgines sine causa suspendio sibi mortem consciscerent, propter Erigonem, habito ab Apolline oraculo, sacrificium solenne instituerunt, quod publice privaticumque faciebant, & id Aletides appellabant, quod Erigone cum cane ignota & solitaria patrem Icarum mendica persequuta sit, quas Graeci *ἀλεθίδας* nominant: & *ἀλεθίης*, Mendicus, vagus, & erro dicitur. V. Hyginus. Fab. 130. & P. A. 2. 4.
ALETIUM, Oppidum Salentinorum in Italia, auctore Ptolemaeo, & Plin. lib. 3. cap. 11.
ALETINI, Salentinorum populi. Plin. lib. 3. cap. 11.
ALETINATES, Italiae populi, ab oppido ALETIO. quod & Alatrium scribitur. V. Supra h. v. Plin. lib. 3. cap. 5. ALETINI, apud eundem lib. 3. cap. 11. Fratres gemini fuerunt ex municipio Aletinati. Cic. pro Cluent. 20.
ALETINENSIS, Cic. pro Corn. Balb. 22.
ALETUO, mis. f. Corporis pinguedo. Auctor Festus, ab Aletendo, sed obsoletum.
ALEU, Insula nomen in Arabia, Plin. lib. 6. cap. 28.
ALEURON, i. n. Farina, proprie tritici: Alphon vero, hordei. hinc Aleurites panis apud Ruellium lib. 2. cap. 14.
ALEUS, Aphidantis filius, qui Minervae templum condidit apud Tegeam Arcadiae urbem, auctore Pausania.
ALEUS, Adj. [*Ἀλεύς*] ut Alea Minerva. Stat. 4. Theb. 288. Cael. Rhodig. lib. 9. cap. 47. vocat Haleam.
ALEX, eicis. f. sine plur. Genus est liquoris, quod Plin. Muriae vitium, & imperfectum nec colatam faciem appellat lib. 31. cap. 8. conf. Lister. ad Apic. 7. 2. p. 188. & 7. 6. p. 196. Scribitur & Alex. q. V.
ALECUA, vel ALECUA, dimin. Columel. l. 6. c. 8. & 8. 15.
ALEXATUS, a, um. ut, Jus alecatum. Apic. 7. 6.
ALEX, [*ἄλεξ*] Fluvius Rheginum agrum a Locrensi disterminans, per vallem profundam cursum habet. Strabo l. 6. apud quem scribitur Alex, Alecis: apud Theocritum vero Ales, Aletis. Hic fluvius Plin. Carcinas appellatur: Pausaniae & Aeliano Caeinus Volaterr. V. Cellar. Orb. Ant. p. 738. Periz. ad Ael. 8. 18.
ALEXAMENUS Aetolis, Nabisdi tyranni Lacedaemonii interfecto, mox ab Lacedaemoniis ipsis in regia obrucnatus. Liv. 4. Decad. l. 5.
ALEXANDER, *Ἀλεξάνδρος* nom. viri propr. Alexander Molothorum rex. Tarentinis, a quibus invocatus fuerat, infensus, publicum Graecorum conventum tractus illius, eorum compulsus odio, ad Thuriorum agrum traducere conatus est, cum in Herculea Tarentina telluris aede celebrari mox esset. Auctor Strab. lib. 6.
 Alexander Aphroditensis, [*Ἀφροδιτεύς*] sub Severo & Antonio Caracalla philosophiam professus, primus omnium Aristotelem antea viris doctis magis laudatum, quam intellectum, commentariis enarravit: e cuius schola viri docti emanarunt, Themistius, Ammonius, Simplicius, Philoponus, Olympiodorus, Aristoteles omnes commentatores. Volaterr. Alexander Aegyptus, interpres Aristotelis, Praeceptor Neronis. Franc. Patric. Tom. 1. Disc. Perip. lib. 3. f. 32.
 Alexander Aetolis, ex civitate Pleuronis, Grammaticus, idemque Poeta Tragicus, inter septem tragediae scriptores numeratus, qui cognominati sunt Pleias, tempore Ptolemaei Philadelphi. Suidas & Volaterr. Ejus meminit & Strabo lib. 14. Gell. 15. 20. Macrob. Sat. 5. 22.
 Alexander Ephesius, qui Lychnus est cognominatus, Orator magnus est habitus, & in Republica veritatus, & historiam scripsit, & carmina, in quibus de celestibus tractat, & terras continentes describit. Auctor Strabo l. 14.
 Alexander Epicureus. Plutarch. 2. Sympof. Q. 3.
 Alexander Epirotus, seu Rex Epiri. Liv. 8. 24.
 Alexander Grammaticus, Aetlepiade filius, ex Cotiaeo Phrygiae oppido,

de varia Historia five materia vrsintiquorum scripsit volumina, peritissimus atatis suae vir. Hemol. in Plin. lib. 4. cap. ult.
 Alexander e Seleucia Ciliciae, Magister epistolarius M. Antonii principis, Herodoti aequalis, docuit Romae & Athenis, cognominatus *Πλάτωνος*. Volaterr.
ALEXANDER MAGNUS, Philippi Macedonum regis & Olympiadis filius, forma fuit supra hominem angusta, cervix celsa, laevis oculis, & illustribus, malis ad gratiam rubefcentibus, reliquis corporis lineamentis non sine majestate quadam decorus. Praeceptoribus Aristotele & Callisthene usus, terrarum orbem victor i cragavit. Subegit Aham, Iberiam, Albaniam, Cappadociam, Syriam, & 330 ptum. Taurum, Caucasumque montes transgressus, Bactros domuit: Medis & Persis imperavit. Cepit Indiam, omnibus omnia ad quae Liber & Hercules accesserant. Victor omnium, vino & ira victus, morbo violentiae apud Babylonem exemptus est. Solinus c. 14. Seneca Epist. 83. Quamquam plures sint qui veneno extinctum censent. lege Plutarch. in ejus Vita, & Curt. l. 10. extr. Haud sufficere sibi unum orbem existimavit: ob eam causam Graeci *ἀλεξάνδρος* pro *δυναστεύς*, admirabile, dixerunt, ut ad l. 3. Siliii Hecinsus observat. Memorabile est quod refert Polyenus 4. 3. 1. cum decrevissent homines omnes, non homines, sed Alexandros appellare. Ejus gesta multi praeter Plutarchum & Arrianum apud Graecos scripserunt: apud Latinos Q. Curtius.
 Alexandri Ferula quid sit, docet his verbis Strabo l. 13. Alexander Homeri studiosus fuit: unde etiam Homericae poeseos emendatio quadam fertur, quae ex Alexandri ferula seu Nartheo dicitur, posterior Callisthenis & Anaxarchi correctio. Is enim quadam adnotavit, quae postea in ferulam convertit, quam in Persica gaza invenerat sumptuose instructam. Eandem sententiam habet Plin. lib. 7. cap. 37. & Cic. 5. Fam. 12. Fortis Alexander. Hor. 2. Epist. l. 241.
 Magnus. Hor. 2. Epist. l. 232.
 Alexander Milesius Polyhistor cognominatus, libertus Cornelii Lentuli, Grammaticus, Rome docuit. Syllae temporibus extinctus est ex incendio domus apud Laurentes, Suidas & Volaterr. V. etiam Hieron. Quaest. Ebr. cap. 25.
 Alexander Myndius, scriptor *διεγεγραμμένων*. Artemidor. 2. 71. Aelian. de Animal. 3. 23.
 Alexander Pheraev in Thessalia tyrannidem apud Pheraev exercuit. De hoc Cic. 2. Off. 25. Quid Alexandrum (inquit) Pheraev quo animo vixisse arbitramur? qui quam uxorem Theben admodum diligeret tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum & eum quidem comunctum notis Threicis, districto gladio jubebat anteire & praemittere: quae de stipatoribus suis, qui scrutarentur arcus muliebre, & ea quod in vestimentis telum occultaretur, exquirerent. O miserum, quid fieri- liorem & barbarum & ignominicum putaret, quam conjugem! Nec cum sefellit opinio: ab ea enim est ipse propter pellicus futicipionem interfectus. Ovid. quoque meminit in Ioin, v. 321.
 Inque tuo thalamo juguleris more Phaeae,
 Qui datus est leto conjugis ense fuae. Et Val. Max. lib. 9. cap. 14. Plutarch. & Nepos in Pelopid. cap. 5.
 Alexander Priami filius, qui postea Paris fuit appellatus. V. PARIS.
ALEXANDER SEVERUS, vel potius M. AURELIUS SEVERUS ALEXANDER, a Senatu Ro. occiso Macrino, cum Diadumiano F. Caesar appellatus, deinde ab Elagabalo confobroso suo, Mactae aviae artibus adoptatus, post ejus eadem Imperator salutatus est. Omni laudum genere inclutus, dum tendens ac propagandis Imperii Ro. finibus intentus est, devictis jam Parthis, in expeditione Germanica, Maximini scelere ac dolis, cum Matre Mamaea ad Moguntiam A. Aet. XXIX. Imp. XIV. occisus est.
ALEXANDRA, quae & Cassandrae dicitur, Priami filia, ac vates. Ejus nomine Lycophronis inscribitur poema de Alexandra Paride. Volaterr. V. CASSANDRA.
 Alexandra, Alexandri Judeae regis uxor, qui vir moriens administrationem regni reliquit. Hegeffippus l. 1. c. 12. de Excidio Hierosolym.
ALEXANDRIA, [*Ἀλεξάνδρεια*] Nomen est trium urbium ab Alexandro Macedone conditarum. Siquidem una est in Aegypto, ad ostium Nili sita, quod a nonnullis Canopicum dicitur, ut scribit Solinus cap. 45. Hanc describit amplissime Strabo lib. 17. Arrian. lib. 3. Ammian. lib. 22. Curr. lib. 5. Plin. lib. 5. cap. 10. Egeffipp. 4. 27. confert etiam, qui in laudem ejusdem plura collegit, Barth. nor. ad Zach. Mitylenaeum p. 285. feqq. & Lex. Pitisc. Hodie *Sandari* h. vulgo dicitur a Turcis. Aliam eodem nomine condidit in Asia, aliam item in Scythia super Tanaim. Dicitur item Alexandriae. Propert. lib. 3. 9. 33.
 Noxia Alexandria, dolis aptissima tellus. Sic. Hor. 4. Carm. 14. 35. Est praeterea Alexandria, Urbs Liguria ab Alexandro Pontifice condita. Alexandria, Civitas est in Margine regione, qua diruta a barbaris, Antiochus Seleuci filius eodem loco reituiti Syriam, interfluente Maeae, qui cortivatur in Zorale. Is maluerat illam Antiochiam appellari. Haec Plin. lib. 6. cap. 16.
 Alexandria, Urbs est ab Alexandro condita ad Tigrim fluvium, ubi milites inutilis reliquiae fertur. Alias Charax. Plin. lib. 6. cap. 27. Est & hoc nomine alia in finibus Sogdianorum, de qua Plin. eod. lib. cap. 16.
 Alexandria, Ariorum cognominata, quam praefuit Arius fluvius. Plin. lib. 6. cap. 23.
 Alexandria, Urbs Troadis, Romanorum colonia, olim Troas Antigonica dicta. Plin. lib. 5. cap. 30.
 Alexandria, Nomen est agonis. Strabo lib. 14. Chalcidibus lucus immineat, Alexandro Philippi filio dicitur. Hoc in loco certamen Alexandria nuncupatum, ab universa Ionia celebratur.
ALEXANDRINUS, Adj. [*Ἀλεξανδρινός*] Quintil. lib. 1. cap. 2. Ne Alexandrinis quidem delictis verba permittenda risu & osculo excipimus. V. patlo inita de his Delictis, quo pertinent.
 Alexandria Laurus, V. DAPHNITIS.
 Alexandriae Naves. Suet. cap. 98. & Sen. Epist. 77. pr. quae supportando frumento maxime, quamquam & aliis mercibus, in Italiam ab Augusto instituta classis fuit, de qua Lips. in Electis 1. 8. Niliacum Caratulum vocat Martial. lib. 12. 75. Eo interpretanda & Pharia Puppis apud Stat. 5. Silv. 5. 66.
 Lasciva autem & corruptissima ea Natio fuit. Unde Alexandria vita atque licentia apud Cael. 3. Bell. Civil. 110. pro corruptela militia proponitur. Alexandriae Deliciae tamen apud Quintil. supra, non de Mollitie gentis *ατλάς* interpretanda sunt, verum proprie, de pueris Alexan-

xandrinis, qui ob dicacitatem Romanis in deliciis erant. V. ibi Burr. p. 27. & ad Petron. cap. 31. 119. & Barth. ad Stat. Sylv. p. 107. seqq.

ALEXANDRIDES, æ. m. Hitoricos quires Delphicas descripsit. Confunditur quandoque cum Alexandride, nisi hoc unicum diversorum viro- rum nomen est. V. Kuffer. ad Aristoph. Plut. Schol. 926. & Cafaub. in Athenæum 6. 18.

ALEXANDRIUM, [*Ἀλεξάνδριον*] Judææ oppidum apud Josephum lib. 14. Antiq. Judaic. cap. 6. Meminit & Strab. lib. 16. Vulgo *Alexandrin*.

ALEXANDROPOLIS, Parthorum civitas, sic dicta ab Alexandro Ma- gno conditore, ut auctor est Plin. lib. 6. cap. 25.

ALEXSTERIUS, a, um. [*Ἀλεξστέρης*] Depulsorius, depellendi vim habens, ab ἀλεξω, arceo. Ut Alexeteriaarma. Plin. 32. 8.

ALEXETERIUM, ii. n. Remedium, amuletum apud Medicos. V. Cæl. Rhod. 6. 12.

ALEXIA, Ptolemæo Regiacum [*Ἰαλεξία*] Alexiam appellat Diodorus Siculus Bibl. lib. 4. & 5. ab Hercule conditam, totius Celticæ metropo- litem. Meminit Strabo lib. 4. & Florus 3. 10. 23. Hodie vicus est in Duc. Burgundie. *Alise* vocant. Eam Cæsar longa obfidione oppugnavit, ut apperet ex ejus lib. 7. de Bell. Gall. 6. conf. Plutarch. in Cæs. Vellei. 2. 47. Tacit. 11. Ann. 23. 3. V. Lex. Pitific.

ALEXICÆCUS, [*Ἀλεξικῆκος*] In malis adjuvor, defensor, malorum averfor ac depulfor, hominum defensor. Alexicaci Dæmones a veteribus dicebantur, qui noxas & diras arceve amolirique exsilimabantur: qui & ἀποπεμπταίοι & ἀποπέποιτοι: necnon λυσοί, & φύβοι appellabantur. Bud. & Cælius lib. 1. cap. 32. Contra dii mala inferentes, his nominibus vocabantur, ἀνιτρεοί, ἀποπέποιτοι, παλαμναίοι, auctore Polluce, 5. 26. Proprie tamen tribuebatur Epitheton istuc Herculi & Apollini. Pausan. in Attic. Alexicaci Apollinis simulacrum effinxit Calamis. Id deo nomen in- ditum aiunt, quod pestilentia, quam bello Peloponnesiaco in Attica grassaretur, oraculo Delphis reddito, populum liberavit. De Hercule V. Laclant. 5. 3. Varro 6. de L. L. 5. Cæl. Rhod. 16. 19. & Lex. Pitific.

ALEXIO, ðnis. Medicus, Ciceroni familiaris, cujus meminit Att. 15. 1. 2. & 7. 2: 13. 25.

ALEXIPHARMACON, i. n. [*Ἀλεξίφάρμακον*] est Genus pharmaci: quod nomen verti potest Auxiliare medicamentum, sive Remedium cam auxilio. Plin. lib. 21. cap. 20. Nec magis alia herba convenit medica- mento, quod alexipharmacum vocat. De Polio.

ALEXIPHŒBE, es. f. Nympha quæ peperit Æfacum, Priami filium. Ovid. 11. Met. 763. al. Alithoche. [Locus admodum vexatus.

ALEXIS, quem dicunt Alexandrum, Afini Pollionis fervus, sic dictus quasi sine responsione, ac superbus: quem Virgilius rogatus ad pran- dium, quum vidisset in ministerio omnium pulcherrimum, dilexit, eumque dono accepit. Hæc Servius enarrans illud Virg. 2. Ecl. 1. Formosum pastor Corydon ardebat Alexin. Apuleius, Apolog. p. 279. Elm. Quanto modestius tandem Mantuanus, inquit, Poëta, qui itidem ut ego, puerum amici sui Pollionis bucolico ludico laudans, & ablinens nomenum, sese quidem Corydonem, puerum vero Alexin vocat? Alexin autem nominavisse suspicatur de nomine illius pueri, quem epigrammate Plato laudarat, cujus initium est, Νῦν ὄπη περὶν Ἀλεξίς, &c. Turnebus. Adv. 29. 11.

Alexis, Statuarius nobilis, Polyclæti discipulus. Plin. lib. 34. cap. 8.

Alexis, Amanuensis Attici. Cic. 7. Att. 2. Alexin humanissimum puerum, nisi forte dum ego absum, adolefcens factus est (id enim agere vide- batur) salvare jubeas velim.

Alexis Thurius, [*Ἀλεξίς Θουρίης*] qui prius Sybaris dicebatur, Poëta Comicus ante Menandrum. Reliquit plures fabulas, habuit filium Ste- phanum, poëtam, & ipsum Comicum. Suidas. Meminit Gell. lib. 2. cap. 23. adde Voffium de Poëtis Græcis cap. 8.

A L G

ALGA, æ. [*Φῶκος ἢ γαλάσσον*] Herba quæ nascitur in aquis marinis. Dicta ab algore aquæ, vel quod crassitie pedes aliget. Plin. (locum non rep.) Littus non arenosum, sed alga & fluviorum fordidus plenum. V. Virg. 7. Æn. 590. Hor. 2. Serm. 5. 8. Et genus & virtus, nisi cum re, villior alga est. Virg. Ecl. 7. 42. Alga inutilis. Hor. 3. Carm. 17. 10. Marina. Palladius. Mollis. Val. Flacc. 1. Argon. 252. Rubra. Claud. de Magnete. v. 15. Viridis. Claud. in 1. Ruffin. 387.

ALGENSIS, e. denom. ab Alga. Plin. lib. 9. cap. 37. Lutenses & algenfes purpureæ. Quæ in limo & alga enutritur.

ALGIANUS, a, um. Idem. ut, Olea algiana. Columel. lib. 5. cap. 8.

ALGŒSUS, [*Φυκώδης*] Plin. lib. 32. cap. 9. Purgant & myaces: quo- rum natura tota in hoc loco dicitur. Acervantur muricum modo, vi- vuntque in algosis. h. e. In locis alga abundantibus. Aufon. Epist. 7. v. 42. Algofum litus.

ALGERRA, æ. f. Arabica numerorum scientia. V. Casp. Schotti Curs. Mathem. p. 527.

ALGEO, si, [*εργεῖν*] ẽre. Idem quod Frigere. Videtur tamen esse Frigere vehementius. Algeo, inquit Festus, ex Græco ἀλγῶ dicitur, i. e. Do- leo: ut sic Frigus. Dolor quidam membrorum rigore conjicitur. [Collectus conjiciebat Vulcan. forte, *Rigori conjunctus*.] Cic. 2. Tulc. 34. Itemque Ly- curgi leges, laboribus erudiunt juventutem, venando, curiendo, clu- riendo, sitiendo, algendo, aestuando. Hor. in Arte Poet. 413. Qui studet optatam cursu contingere metam, Multa tulit, fectique puer, fudavit & alit. Juven. 1. Sat. 74. — Probitas laudatur & alget. h. e. Friget virtus: quia pauci eam exercent. [Immo Alget inopia.] Algentes [*εργερότες*] pruinæ. Stat. 3. Theb. 469.

ALGESCO, ẽre. Prudentius Apotheof. v. 142. — rabiem flammarum algescere cogit.

ALGÏDUS, Adj. [*εργεῖν*, 14. noviss] Idem ac Algens, gelidus. Catul. 58. de Bercynthia & Aty, & v. vivens vocat algidum.

ALSIUS, [*εργερότερος*] compar. ab Alfus, unde & Alfosus. Cic. 4. Att. 8. Nihil quietius, nihil alius, nihil amoenius. Idem 3. Q. frat. 12. Jam apodyterio nihil alius, nihil mollius.

Alga corpora, Quæ frigus ferre non possunt. Lucret. lib. 5. 1014.

ignis enim curavit, ut alia corpora frigus Non ita jam possent coeli sub tegmine ferri. V. Giphæ. & Interpp. in loc.

ALSIŒSUS, Adj. [*εργερός*] Quod natura est frigiditatis, & facile a frige- gore læditur. Plin. lib. 20. cap. 13. Alfosisque crudam dederunt in cibo. Idem lib. 21. cap. 10. Abrotanum & adonium alfosia admodum sunt. Sic Alfosiam pecus. Varro 2. de R. R. 3. Quaque Aventinum tenet, Algidumque.

ALGISTICUS, [*εργεστικός*] Gell. lib. 19. cap. 4. Quod timor sit omnibus algesticus. i. e. Frigus inducit, algorem facit.

ALGOR, ðris. m. [*εργεῖν*, ψυξω] ab Algeo, sicut Calor a Caleo; Idem quod Frigus, five potius Frigus vehementius. Plin. lib. 14. cap. 2. Ætu magis, quam algore vexantur. Patiens algoris. Sallust. in Catil. c. 5. Corpus patiens inediæ, vigiliæ, al- goris.

ALGUS, ðs. Idem quod Algor. Plaut. Rud. 2. 7. 24. Tu vel fuda, vel peri algu. Idem, Paupertatem, algum, famem. Lucret. lib. 3. 733. — morbis, alguque, fameque. Nomen obsoleto, sine plurali. Nonius 2. 28. leg. algu, sed vel usus est corruptis libris, vel ipse mendosus est, atque apud eum legendum Algu pro Algor, & loci omnes qui ab eo preferuntur, sic sunt restituendi, ex Prisciano, & Charifio antiquis grammaticis. V. Lambin. in Lucret. & Lex. Parei.

ALGIDUM, [*Ἀλγίδον*] Italiæ oppidum, non procul a Tusculo in alto monte situm, ex æris algore propterea dictum, nunc *Koca di papa* ex veteris liti descriptionis existimatur, sylvaque proxima adhuc Alii sylvæ cognominatur. Volaterr. lib. 6. Strabo lib. 5. dicit Algidum esse oppidulum post montes Tufculanos, ad quos descenderat via Latina. Hor. in Carm. Secul. 69.

ALGIDENSIS, Adj. [*Ἀλγίδης*] Plin. lib. 19. cap. 5. Algidense raphani genus a loco, longum atque translucentum.

ALGÏDUS, [*Ἀλγίδος*] Mons ab Urbe XII. passuum millibus distans: ab alfidio frigore sic dictus. Et ab hoc quoque sylvæ Algida dicta est, huic monti subjacens. Cic. in Orat. c. 45. Vos qui accolitis Hiætrum fluvium atque Algidum. Plin. lib. 18. cap. 13. Eutrop. 1. 15. Algidus ferax. Hor. 4. Carm. 4. 58. Gelidus. Hor. 1. Carm. 21. 6. Nivalis. Hor. 3. Carm. 23. 9. Nam quæ nivali pascitur Algido. V. Lex. Pitific.

ALGOR, V. ALGEO.

ALGOROR, in verbis quibusdam, qui afferuntur in regulis Grammati- calibus: Gratulor & Lætor, Delector & Algoror, adde Glorior, Expurgifcor, Contentor quoque, Tritor Atque Verecundor &c. Paulo post in seq. Regula: Hæc solum casum non Deponentia possunt. H. St.

ALGOSUS, V. ALGA.

ALGUS, V. ALGEO.

A L I

ALIA, ALIAS, ALIBI. V. ALIUS.

ALIARTUM, Bœotiæ oppidum, a M. Lucretio Prætorè expugnatum. Liv. 5. Decad. lib. 2.

ALIBANTES, [*ἀλιβάντες*] Mortui dicuntur, πρὸς τὸ μὴ ἔχειν λείψα, h. e. Eo quod humido illo naturali destituti sint. Cæl. Antiq. lib. 3. cap. 12.

ALIBILIS, V. ALO.

ALICA, æ. [*ἀλιχία*] Potio: dicta quod corpus alat, ut ait Festus. Pultis hinc esse videtur intelligi posse ex Plin. 1. 18. c. 11. ubi ejus conficiendi multas rationes commemorat. Alica (inquit) hinc zea, quam semen appellavimus: tunditur granum ejus in pila lignea: ne lapidis duritia con- terat. Et paulo post, Alica adulterina fit maxime quidem e zea, que in Africa degenerat. Latiores ejus spicæ nigrioresque, & brevi stipula, pin- sunt cum arena, & sic quoque difficulter deterunt utriculos, sique dimidia modii mensura. posteaque gyphi pars quarta inspargitur: atque ut co- hæsit, farinario cribro subcernunt. Quæ in eo remanet Exceptitia ap- pellatur, & grandissima est, &c. Idem Plin. pro Frumentii genere po- suit lib. 18. cap. 7. ubi frumentorum genera & eorum rationem com- memorat. Aliqui (inquit) verna, milium, panicum, lentem, cicero, alicam appellant. Ibid. Tunica frumento plures. Horleum maxime hulum & alica, sed præcipue avena. V. quoque Ruell. lib. 2. cap. 26. & Palladium in Junio, cap. 12. Item Cels. 2. 18. 20: 3. 6. 7. & 4. 7. & Plin. 2. Epist. 1. 15.

ALICARIÆ Meretricis appellabantur in Campania, solite ante pistrina ali- cariorum versari, quæstus gratia: sicut hæ quæ ante stabula sedebant, dice- bantur Prostibula. Festus.

ALICARIUM, [*ἀλιχιαριον*] Qui alicam conficiunt, venduntve. Lucil. Sat. 15. apud Charif. lib. 1. p. 75.

ALICULA, [*ἀλιχιδιον*] dimin. ab Alica. Martial. lib. 12. 83. Mitebat Umber aliculam mihi pauper: Nunc mittit alicam: factus est enim dives.

ALICASTRUM, Genus faris est, ea forma ab Alica derivatum, qua Sili- quastrum a Siliqua. Columel. lib. 2. cap. 26. Semen trimestre, quod dicitur Alicastrum, idque pondere & bonitate præcipuum est.

ALICUBI, ALICUNDE. V. ALIUS.

ALID, pro Aliud. V. ALIUS.

ALICULA, æ. f. five ALLICULA. Alliculæ recensentur ab Ulpiano inter Pueriles vestes, in 34. ff. t. 1. 23. §. 2. D. de aur. & arg. ubi tamen in vulgatis libris legitur Alicubi. Legendum putat Hotomannus Allicule, ut manicatae tunice intelligantur, que pueris decore, grandio- ribus autem minus honeste apud Romanos erant: ut patet ex Gell. lib. 7. cap. 12. Nam ἀλιχίη est inquit Helyschius) 21 πῶς 21 εργερότος est. Id est, Allicx, est Tunica chirodota, id est, manicata. Velius Longus. Aliculam existimant dictam, quod alas nobis injecta conti- neat. Petron. cap. 40. f. Fragm. Trag. p. 12. Alica Subornatus. Vid. Schefferi Not. p. 83. Burr. p. 179. & Turneb. Adverf. 18. 23. & 28. 5.

ALIENATIO, ALIENATUS. V. post Alieno in ALIUS.

ALIENIGENA, æ. com. g. (vel om. secundum Probum) [*ἀλλοθῆνος*] significat

significant Externum, vel Alieni generis, vel Inter alienos genitum. Geil. lib. 2. cap. 24. Neque vino alienigena, sed patrio uisuro. Hic & in similibus Priscianus ait figurate neutro generi junctum esse. Cic. pro Font. 22. Iniquos aequis, alienigenis domesticis. Alienigenarum multitudine. Livius l. 39. pag. ima. Jam tum multitudinea alienigenarum Urbem onerante. H. St. Fft cap. 3. extr. Alienigenae dii. Cic. pro Cornel. 25. Hofes. Cic. 4. in Catil. 10.

ALIENIGĒNO, āre. Legitur in veteri Inscript. apud Fabretum, p. 69. Cum monumentum vendere aut alienigenare voluerit, pro Alienare.

ALIENIGĒNS, a, um. Adj. [*ἐξοπούλῳ*] Columel. l. 8. c. 16. Ne nos alienigeni pisces decipiant. Val. Max. 1. 5. ext. 1. Adijci nostris duo ejusdem generis alienigena exempla non absurde possunt. Hoc in loco ita sentit Priscianus declinandum esse. Probus tamen diceret esse a primo declinatu. Alienigena iustitia, pro iustitia exterorum. Valer. l. 6. c. 5. de Iustitia. Ligna alienigena. Lucret. lib. 1. 873. i. e. Ex elemento diversae naturae. Membra Centaurotum. i. e. Humana & equina. Lucret. l. 5. 878. Mores. Val. Max. 2. 6.

Res. i. e. Alienorum genitorum, sive naturarum diversarum. Lucret. lib. 1. 866. Studia. Val. Max. 2. 1. prop. fin. Terrae. Lucret. lib. 1. 870.

ALIENO, **ALIENUS**. V. **ALIUS**.

ALIFA, [*Ἀλίφα*] Samnitum urbs Ptolemaeo, V. infra. **ALIPHE**.

ALIFER, **ALIGER**. V. **ALA**.

ALIGMON, ōnis. Nomen fluvii. Claud. de Bell. Etr. 17. 41. Et fruttra rapidum damnant Aligmona Belli.

ALII, Populi sunt Elienses, vel E. L. E. I. alteri vocati: quos gefisse bellum cum Etolis ex Polybio cognoscimus. Plaut. Capt. 1. 1. 32. Pater Captivus commercatur Mios. i. e. Eleos mercatur. Eodem modo in prologo, 27. Cœpit captivos commercari hic Alios. Sic restituit Turnebus.

ALIMA, [*Ἀλίμα*] Medicamina dicuntur, quae famem aut sedant, aut prohibent obrepere. V. supra in dictione **ADIPSA**.

ALIMALA, [*Ἀλίμαλα*] Stephano, Locus est in Lycia.

ALIMENTUM. &c. V. **ALO**.

ALIMODI, V. **ALIUS**.

ALIMON. n. Auro, herba quae gustantēs esurire non patitur. Theodorus aliquando vocat Aleram, Albuicum. Dicitur & Alimos. Plin. l. 17. c. 24. Nec viscum prodest & cytilus: nec auro, quod alimon vocant Graeci. Sed. V. Hard. ad l.

ALIMONTIA Mytheria, apud Arnob. l. 5. p. 176. Quae sint incertum est, cum & lectio sit incerta.

ALIMUS, [*Ἀλίμος*] Frutex est sepimentis idoneus, similis ramno, sine spinis, foliis oleae, sed lactoribus. De hoc Dioscor. l. 1. cap. 105. Ubi Halimus cum aspiratione rectius scribitur. Plin. lib. & cap. 22. & Galen. lib. 6. Simplic. Medicam.

ALINDA, [*Ἀλίδα*] Urbis Cariae, in qua regnavit Auxa filia Hecatombi regis Cariae, auxilio Alexandri magni. Strab. lib. 14.

ALINDOIA, [*Ἀλινδοία*] Civitas Macedoniae. Stephanus.

ALIO, &c. id genus, V. **ALIUS**.

ALIPHĀNĒ vel **ALIPANTA**, Emplastra quae constant ex medicamentis non pinguibus. Cels. lib. 5. cap. 19. Sane *επιπύμα* id significat quod Impinguo: *α* vero particula est privativa. [Antiquiores editiones *Alipena* exhibent, Jo. Caesarius ex conjectura Aliparæ, Guil. Pantin. ex Actio *ἀλιπαντα* reposuit, probante Ronfleo. Henr. Steph. *ἀλίπη*, quamquam in Thef. Gr. *ἀλίπανα* agnoscit.]

ALIPES, V. **ALA**.

ALIPHĀNI, vel **ALLIFĀNI**, [*Ἀλιφανοί*] ab Aliphe urbe. Plin. lib. 3. cap. 5. Hinc Aliphana, Pocula grandiora apud Hor. 2. Serm. 8. 39. Invertunt Aliphanis vinaria tota. V. Sil. lib. 12. 526. Liv. 22. 13. Alifanus ager. Cic. 2. de Lege Agr. 65.

Tractus Alifanus. Cic. pro Planc. 22.

ALIPHE, es. [*Ἀλίπη*] Strabo lib. 5. Æfernia & Aliphe, Samnitica fuit oppida: alterum bello Marlico deletum, alterum superstes adhuc. Sil. Ital. lib. 8. 536.

Alifæ, & Clanio contemptæ semper Acerræ.

Sic enim scribendum nomen ejus oppidi ex lapidibus antiquis docuit Cellar. G. A. l. 2. c. 9. 110. V. Liv. 8. 25. 9. 38.

ALIPHĪRĒNI, Populi Arcadiæ, autore Plin. lib. 4. cap. 6. ab Aliphira oppido, cui nomen dedidit Lycacois filius creditur, ut tradit Hermolaus in Plin. Cic. 6. Att. 2. Arcadiæ cenfebatur esse Lepreon quoddam maritimum. Tene autem, & Aliphera, & Tritia *νοκλήσι* ei videbantur. Idque τῶν τῶν νῶν καὶ ἀλλήλων confirmabat, ubi mentio non fit istorum.

ALIPILUS, V. **ALA**.

ALIPTERIUM, [*ἀλιπτεριον*] Locus erat in balneis, in quo loti ungebantur. Cels. lib. 16. cap. 48.

ALIPTE, æ. m. [*ἀλίπτης*] Unctor, qui athletas certaturos ungebat, & magister ac præceptor athletarum dicebatur. Juven. 3. Sat. 76.

Grammaticus, rhetor, geometres, pictor, aliptes. Idem 6. 421. Cic. 1. Fam. 9. Sed vellem non solum salutis meae, quemadmodum medici: sed etiam ut aliptæ, virum & coloris rationem habere voluissent. V. Mercurialis de A. Gymnastica. Et Petr. Fabr. agonitico. De aliptis inter balnearios servos V. Pignor. Plenius Van Dale Dill. 8. c. 8.

ALIQVA, V. **ALIQUIS**.

ALIQUAMULTI, **ALIQUANDIU**. V. **ALIQUANTUS**.

ALIQUANDO, [*ἄπιστι*, *ἐπίσσι*] Adv. temporis, antep. acuit, sicut cætera ex Quando composita, teste Prisciano l. 15. p. 169. b. Ald. & significat, In aliquo tempore. Plin. lib. 3. cap. 11. Aliquando Syris vocitata. Aliquando, pro interdum. Cic. 3. Off. 3. Liceret ei dicere, honestatem aliquando cum utilitate pugnare.

Aliquando, pro Tandem. Cic. pro Cluent. Collegi me aliquando.

Aliquando tandem, vel Tandem aliquando. Cic. in 2. Catil. pr. Tandem aliquando Quirites, &c. Idem pro Quint. 94. Spes est & hunc miserum atque infelicem aliquando tandem posse consistere.

Aliquando, de tempore præterito. Cic. pro Cluent. 67. Ut etiam bestie fame dominante, plerunque ad eum locum, ubi passæ aliquando sint, revertantur.

Nonnunquam & aliquando. Cic. pro Cæcin. 14. Voluntarius amicus mulieris, &c. magis opportuna opera nonnunquam, quam aliquando fidelis. [i. e. Semel, unquam, ullo tempore. Ceterum Aliquando & Vol. 1.

Unquam quomodo differant pulcre docet Priscianus l. 17. p. 186. a. Aldin.

Aliquando & sero. Cic. pro Quint. 43. De rationibus & controversiis societas vult dijudicari. Sero. Verum aliquando tamen. Idem in Orat. 166. Aliquando, idque sero, &c.

Aliquando fore. Cic. 1. de Orat. 95. Non despero fore aliquem aliquando, qui, &c.

ALIQUANTUS, Adj. [*πῶτον*] ex Aliquis & Quantus, Idem pene quod Medioeris vel Medicus significat. Sallust. Jugurth. cap. 105. Timor aliquantus, sed spes amplior, quippe victoribus. Quali dicat, Aliquantum quidem timuerunt, &c. Idem. Romani signorum & armorum aliquanto numero, hostium paucorum potiti sunt.

Aliquanti, æ. a. plur. pro Aliquot: avi inferioris, ut Barthius Advers. 25. 12. observavit. Eurrop. 4. 11. 6. Aliquanta oppida. Palladius 1. 19. Aliquantis diebus. Oros. 3. 13. pr. V. Cur. poller. Cellarii p. 201.

ALIQUANTO, [*πῶτον*] Adv. quantitatibus, ex ablativo Aliquantum factum, Idem significat quod Aliquantum: sed comparativis proprie jungitur. Plin. lib. 21. cap. 6. Folio aliquanto latiore. Cic. 6. Verr. Aliquanto amplius quam ferre possent.

Aliquanto ante, Aliquanto post. Cic. 1. Off. 23. Ft aliquanto ante consistere quid accidere possit. Idem pro Cæcin. 4. Aliquanto post argenta diloluta.

ALIQUANTUM, [*ἄπιστον*] Adv. quantitatibus, positivo, aut verbo proprie jungitur. Plaut. Bacchid. Credo timida esse aliquantum fortior. Cic. 5. Fam. 13. Aliquantum labefactata atque convulsa.

Aliquantum, cum comparativo. Ter. Eun. 1. 2. 51. Ejus frater aliquantum ad rem est avidior. Liv. 1. Habitu formaque viri aliquantum ampliorem, augustioremque. In quibusdam exemplaribus habetur Aliquanto.

Aliquantum cum verbo. Cic. 2. de Fin. Quod quale sit, non tam definitione, qua sum usus, intelligi potest, (quamquam aliquantum potest) quam communi omnium iudicio. Idem ibid. lib. 3. 48. Qui procellit aliquantum ad virtutis aditum.

Aliquantum cum genitivo, ut, Aliquantum numerorum. Cic. pro Cluent. 126. Aliquantum agri in medio relicto est. Idem 1. Off. Aliquantum spatii.

Aliquantum animi videtur nobis attulisse Labiens. Cic. 7. Att. 13.

Aliquantum jam etiam noctis aliquant. Cic. 5. Fam. 26.

Aliquantum noctis, i. e. Obfcuritatis. Ovid. in Ibin, 63.

ALIQUANTULUM, dimin. [*ἄλιπον*] Ter. And. 2. 6. 16. Substritis visus esse aliquantulum.

Aliquantulum deflectere. Cic. in Lael. 40. Deflexit enim jam aliquantulum de spatio curriculoque conducto majorum.

Aliquantulum, interdum est nomen: ut, Aliquantulum frumenti, aliquantulum fimi. Plin. lib. 17. cap. 8. Et hic etiam potest esse adverbium, sicut Aliquantum. Cic. pro Quint. 15. Aliquantulum aris alieni.

ALIQUANTULO, Idem. Vopisc. Aurel. cap. 34. Etti aliquantulo tristior.

ALIQUANTULUM, [*ἄπισ μικρόν*] Adv. quantitatibus dimin. ab Aliquantum dimin. Plaut. Capt. 1. 3. 34. Foris aliquantulum etiam quod gulto, id beat.

ALIQUANDIU, [*ἐπὶ χρόνῳ*] Adv. temporis; Aliquo tempore, non autem longo admodum: quasi tu dicas, Aliquantum dia. Cic. 1. Acad. Aristum Athenis audivit aliquandiu. conf. Liv. 3. 70. Cels. 1. Bell. Gall. 40.

ALIQUAMULTI, **ARILIFIMUM**, pro Aliquot, i. e. Neque multum admodum, neque pauci. Cic. 6. Verr. 56. Sunt vestrum, iudices, aliquammulti qui L. Pisonem cognoverunt. Alia exemplaria habent, Sunt vestrum Iudices, quam multi, qui L. Pisonem cognoverunt. Apul. 1. Met. p. 113.

Apud Suet. in Claud. c. 20. princ. pro Quam multa fortasse legendum est, Quammulta, aut, Et Quammulta. H. St. unica voce. scil. V. Ca. fab. ad l.

ALIQUAMMULTUM, Adv. Apul. Apol. 1. p. 276. Hæc defensio aliquammultum a me remota est. Aldus legit Aliquamultum.

ALIQUAMPLURES, Tertull. Apol. cap. 12. Senecam aliquampluribus & amarioribus de vestra superstitione perorantem probatis.

ALIQUANTISPER, [*ὀλίγον χρόνον*] Adv. temporis, Ad temporis brevitate refertur, ut ait Valla lib. 2. Plaut. Pseud. 1. 5. 158. Aliquantisper concedere hinc mihi intro lubet. Ter. Heaut. 3. 3. 11. Concedas aliquo, ab ore eorum, aliquantisper. [Quod barbare dicitur, pro Aliquo tempore. Non est plane idem, ac Paulisper, ut plerique exponunt.]

ALIQUAPIAM, V. **ALIQUIPIAM** in **ALIQUIS**.

ALIQUATENUS, V. **ALIQUIS**.

ALIQUIS, a, od vel id. [*ἄς*, *ἑίς*, *ἐνθαῦτα*] ex Alius & Quis est compositum. Donatus, Aliquis vim habet pluralem, quamvis singulariter dicatur: non enim est aliquis, nisi de multis. Plaut. Merc. Aperite hoc alique. Ter. Adelph. 4. 4. 24. Aperite aliquis actutum ostium. Figuratae sunt orationes, pro Aperiat aliquis.

Alique, f, pro Aliqua legitur apud Lucret. lib. 4. 264. — herique perinde videtur

Corpore tum plagas in nostro, tanquam aliquæ res Verberet, &c. Alii Aliqua res legendum putant, aiuntque a ultimam vocalem esse longam, etiam si sit recti casus. Quidam docti legendum censent, Tanquam aliqua res, in sexto casu. Verberet autem, nempe Ventus. Ex Lambino.

Aliquis, incertam personam significat: & est idem quod Quispiam. Unde quemadmodum dicimus, Si aliquis: ita, Si quispiam. Ter. And. 4. 6. 18. Simul abitor jam esse aliquem amicum & delensorem ei.

Aliquis de nobis. Cic. 3. de Legib. 7. Puto potle, & quidem aliquem de tribus nobis. Idem pro Cæcin. Aliquis de familia.

Aliquid de. Cic. 1. Att. Ego tibi aliquid de meis scriptis mittam.

Aliquis ex. Plin. lib. 17. cap. 3. Aliquem ex privatis ad divimus iussisse.

Aliquis cum genit. v. Plin. lib. 13. cap. 4. Ex palmis, gentium aliquibus panis. Cic. 13. Att. 51. expectabam aliquem meorum.

Aliquis certus homo. Cic. 1. de Invent. 7. Demonstrativum genus est, quod tribuitur in aliquis certa persone laudem aut vituperationem.

Is aliquis. Cic. pro Ligar. 22. Aliquem fe imperatorem esse mauisse: atque is tamen aliquis, Ligarus non fuit.

Unus aliquis. Cic. 4. Verr. 120. Examinant unum aliquem diem. Idem 2. Off. 41. Nam quam premeret in initio multatudo ab his qui majores opes habebant, ad unum aliquem confuebant virtute præstantem.

Unum aliquem nominare. Cic. pro Cluent. 185.

Tres aliqui. Cic. 2. de Fin. 62. Tres aliqui aut quatuor.
 Aliquis, veniunt fibaudium ante relativum Qui, que, quo l. Cic. 2. Off. 7. Pramitebatur de stipatoribus suis, qui periclitarentur arcibus muliebres. i. e. Quosdam, five Aliquos. Hor. 2. Serm. 1. 1.
 Sunt, quibus in satyra videat minus acer. *Etiam ai. H. St.*
 Aliquorum res dicantur, etiam si non sint communes, sed alia unius, alia alterius. l. littus. §. fin. de verb. signif.
 Aliqui, pro Aliquo: vel pro Quocunque. sicut pro Quo, dicitur Qui. Plaut. Most. 1. 3. 18. Te, Scapha, donabo ego hodie aliqui. Aul. prol. v. 24. *Aut ture, aut vino, aut aliqui semper supplicat. & Truc. 5. 7. 30. Hoc vetulum est.*
 Aliqui Mantius in Epistola Cœli antique dici ait, pro Aliquis V. nostrum Pseudo-Ciceronem. H. St.
 Aliquo modo. Plaut. Stich. 4. 2. 41.
 Aliquo pacto. Ter. And. 5. 3. 13. Ubi Donatus; Aliquo pacto, Quoquo modo.
 Aliqua ex parte. Cic. 5. de Fin. 38. Idem pro Cluent. 67. Si modo velit aliqua ex parte liberaliter vivere.
 Aliquid, substantivum, ut, Insigne aliquod lucri. Aliquod vero adj. ut, Aliquod donum. Plaut. Capt. 3. 4. 54. Profecto jam aliquod pugna edidit. Cic. 2. Fam. 5. Grave est enim homini pudenti petere aliquod niagnum ab eo, de quo se bene meritum putet.
 Aliquid loci. Plaut. Rud. 2. 7. 13. Damih aliquid loci ubi condormiscam parum. pro Aliquem locum.
 Aliquid festus, pro Aliquantum festus. Plin. l. 5. c. 9. adverbialiter.
 Aliquid monstrum. Ter. And. 1. 5. 15. Ubi Donatus, Duplex contumelia, & MONSTRI, & ALIQUID: minus enim esset, Aliquod monstrum. Sic, Quid mulieris uxorem habes?
 In aliquo referam gratiam. V. 18.
 Aliquid alium juvare. i. e. In re aliqua. Virg. 10. Æn. 84. Nos aliquid Rutulos contra iuvissit, nefandum est.
 Est aliquid, pro Non profors contemendum est. Ovid. 13. Met. 241. Est aliquid, de tot Graiorum millibus unum A Diomedæ legi. Idem 6. Faust. 27. Est aliquid nupuisse Jovi, Jovis esse forem.
 Aliquem, vel Aliquid esse, pro eo quod est Existimatio præditum esse, In aliquo numero haberi. Cic. 1. Verr. 45. Ut tu tum aliquid esse videar. Ibid. Et Cæcilius tum denique fe aliquid futurum putet. Idem 3. Att. 15. Itaque fac ut me velis esse aliquem: quoniam qui sui, & qui esse potui, jam esse non possum. i. e. Velis esse me non profors obsecrum & abjectum.
 ALIQUILIBET, Cæl. Aurel. Chron. 1. 4. 70. Aliqualibet causa.
 ALIQUISPAM, Nomen inventurum, pro Quispiam, Aliquis. Cic. pro Sext. 29. Atque ille etiam, si aliquampiam vi pelleretur. Alia exemplaria habent, Alia quampiam vi expelleretur ex hac urbe, facile pateretur. Idem 3. Tusc. 9. V. etiam Gronov. ad Liv. 41. 7.
 ALIQUISQUAM, Idem Liv. 41. 7. Cic. 2. de Divin. 50. V. Gronov. Davif.
 ALIQUA, [A] Adv. per locum; Per aliquam partem, aut locum. Cic. 3. Verr. 67. Cuperet aliqua evolare si possit.
 Aliqua evadere. Liv. 6. Bell. Pun. Siqui evassissent aliqua.
 Aliqua, Aliquo pacto, aliquo modo. Ter. Phorm. 4. 1. 19. Vereor ne uxor aliqua hocreficcat me. Virg. 3. Ecl. 13. Et, si non aliqua nocuisses, mortuus esses. [In omnibus his exemplis fubintelligitur Via.]
 ALIQUATENUS, [A] Adv. quantitatis; Usque ad aliquam partem, five Aliqua ex parte. Usque ad aliq. finem. Plin. l. 27. c. 12. Caulibus pluribus ab una radice aliquatenus rubentibus. Aliquatenus se confirmavit. Columel. l. 4. c. 3. Aliquatenus lucidior. Quintil. l. 10. c. 1. Aliquatenus novare rem aliquam. Quintil. l. 3. c. 9. Aliquatenus novare. Quintil. ibid. Aliquatenus culpæ reus est. Caius in l. Ex maleficio. §. ultimo. D. de action. & oblig.
 ALIQUO, [A] Adv. Ad vel In aliquem locum. Ter. Heaut. 3. 3. 11. Aliquo profugiet militatum.
 Aliquo, quum significet In aliquem locum: interdum tamen additur ei accusativus cum præpositione In. Ter. Adelph. 3. 3. 32. Credo abductum in ganeum aliquo. pro In aliquod ganeum. Ibid. 5. 2. 11. In angulum aliquo abeam.
 Abigere aliquo. V. ABIGO.
 Abjicere aliquo. V. ABJICE.
 ALIQUOD, V. ALIQUIS.
 ALIQUORSUM, Versus aliquem locum. Adv. ex Aliquo, & Versus compositionem. [Si spiam legitur, pro Aliquo vorsum positum est, per Syncope.]
 ALIQUOVERSUM, Plaut. Caf. 2. 4. 8.
 ALIQUOSECUS, Ulpian. l. 1. de Off. Proconf. [Ex Thef. Lips. fup.]
 ALIQUOT, [A] Nomen numerale, pl. tantum num. indecl. ex Alii & Quot compositum; id significat quod vulgo dicitur, Nescio quot. Ter. And. 3. 3. 2. Aliquot me adiere. Ubi Donatus, Aliquot, h. e. Nec multi, nec pauci.
 Aliquot anni sunt, quum, &c. Cic. 9. Att. 11. Liv. 21. 11. Virg. 1. Ecl. 10.
 ALIQUOTARIAM, [A] Aliquot locis. Varro 1. de R. R. c. 2. In eo agro aliquotariam in singula jugera dena culcavi sunt. Vox inusitata.
 ALIQUOTIES, five, ut alii ferunt, ALIQUOTIENS, [A] Adv. numeri. Cic. 4. Verr. 24. Aliquoties ad focos literas de istius injuriis miserat.
 ALIQUOSQUE, Adv. Usque ad aliquem locum, vel Usque ad aliquod tempus.
 ALIS, pro Alius. V. ALIUS.
 ALISARNA, [A] Oppidum est Troadis apud Stephanum, a quo fit gentile Alifarnæus.
 ALISMA, *αἰς. n. αἰσθησις* Dioscoridi 3. 160. Herba est, quam alii Damafion, alii Lyron appellant. Plin. l. 25. c. 10. Ruell. l. 3. c. 71. tradit eam a recentioribus Pustoralem situlam vocari, quod singulari scapo rudis fistule & longitudine & effluem quandam videatur imitari. Officinæ, herbarii, rura, a similitudine & natalibus Plantaginem vocant aquaticam: est enim arnogiolo folio, sed angustiore; amarque situs aquosus.
 ALISONIA, *αἰς. m.* Annis qui in Mosellam delabatur: hodie contractus *die Eltz.* apud Anton. Edyll. 10. v. 371. ut Freher. ad l. legit, *Die Alf.* vel *Alb.* ut itatuit Scaliger. Auf. Lect. 1. 2. Sed incerta omnia, iudice

Cellario. q. V. Tom. I. p. 218.
 ALISTA, Herium appellat Heruria: Latium. Paradisi florem: Galli, Dei oculum: Rura nostra, *Cochlearia* nominant. Ruell. l. 2. c. 135.
 ALISTA, [A] Insula, Corficæ urbs, in latere Meridionali. Ptolem. Hodiæ *Amalia*.
 ALISTUS, [A] Ptolemæo] Oppidum Germaniæ, in tractu maritimo Saxonie.
 ALISUM, [A] Ptolemæo] Oppidum in Septentrionali plaga Germaniæ, non procul a Sicambria.
 ALITER, V. ALIUS.
 ALITURA, V. ALO.
 ALIURI, ALIUNDE. V. post Aliter in ALIUS.
 ALIUS, a, ud; gen. alius, dat. alii. [A] Priscianus 6. p. 717. Alius, & Alii & Alia in gen. inventur. Cæcil. l. 5. Nullius alia rei, nisi amicitie eorum causa. Gell. l. 4. Erat enim jus fenatori, ut sententiam rogatus, diceret ante quicquid vellet alius rei, & quoad vellet. Hic casus raro admodum legitur. Idem l. 17. c. 5. Neque alius modi isti sunt, quam cujus esse eos supra docuimus. V. Priscian. l. 6. f. 66. b. Ald. Alia, genit. f. Cic. 2. de Divin. 30. Sed si eadem hora alia pœndis, cur nitidum atque plenum est, alia horridum & exile, quid est quod declarari possit habitu extorum & colore? Gell. l. 17. c. 9. Infricipio alia, alia locum & nomen teneret. ita Plaut. Mil. 3. i. 204.
 Alii, in dativ. Quintil. l. 9. Non enim nescio cui alii prius: nec postea sibi uni, fed omnibus præcipit. V. Alius geminatum. col. seq.
 Alius vocativo caret, & ex eo composita: ut, Aliquis, Aliquantus.
 Alius, pro Alter, five Secundus. Cic. 6. Verr. 28. Tam te has phaleras a Philarcho Centuripino abtulisse dicebam, quam alius item nobiles ab Aritio Panormitano, quam tertias Cratippo Tyndaritano.
 Inter Alter & Alius. Alter, de duobus dicitur; Alius, de multis. hoc est, Alter, unus esse duobus; Alius, ex tribus aut pluribus. ut, Anibal in transitu Apennini amiserat alterum oculum. Non alium velim, quam te ipsum, iudicem. Nevius, Cui capere edendo, oculum alter profuit. Sallust. in Catil. c. 1. Animi imperio, corporis servitio magis utimur. Alterum nobis cum diis, alterum cum bellis commune est. Sed hæc duæ voces sepe confunduntur, ut videre est paulo infra.
 Alius Lylippo, pro A Lylippo, five Quam Lylippus: idque poetice. Hor. 2. Epist. 1. 240. Edicto vetuit nequis fe præter Appellem Pingeret, aut alius Lylippo duceret æra, Fortis Alexandri vultum simulantia. Idem. 1. Epist. 16. 20. & Sall. Jugurth. cap. 81. Aliud Bello mallet, ex Jani Palmerii emendatione. quum adfert Spicleg, in Sallust. in Face Crit. Gruteri. Tom. 4. p. 649. (quamquam plerique libri, Quam Bellum, habent) Ac ita Liv. 5. 54. Expertis alia experiri, & Phædrus 3. 1. 41. Si accusator alius Sejano foret. conf. Curt. 5. 4. 9. Agnoscas autem in his locutionibus absorptionem electivæ particulæ, illi similem quæ in comparativis est locutionibus. Ea nimirum vis est ablativi ut absorbeat particulas, Quam, Ac, Atque. Freqventius exprimitur præpositio a. Cic. 11. Fam. 2. Nos ab initio spectasse otium, nec quicquam aliud a libertate communi quævisse exitus declarat.
 Aliorum fit iudicium. Cic. 1. Off. 1. Nos autem quantum in utroque prefeceimus, aliorum fit iudicium.
 Alius, dictum de duobus, ubi sine conjunctione hoc nomen geminatur. Dubitatur uter excellat, Sallustius an Livius; & alius alium præponit. Loquendi compendium est, pro eo quod est, Alii præponunt alterum, alii alterum. Nec tamen habet licet dicere Alius alterum, auctore Valia. Sallustius in Catil. ubi de Cæsare & Catone, Genus, ætas, eloquentia, prope paria fuere, magnitudo quoque animi & gloria: sed alia alii. i. e. Diversa utriusque, alia Cæsari, alia Catoni.
 Alius geminatum cum verbo aut adj. plur. Plaut. Stich. 2. 2. 46. Alius alium percontamur, cuja est navis? Sallust. in Catil. Alius alio more viventes.
 Aliud equo, alium bovi. Cic. 5. de Fin. 26. Sed naturas esse diversas, ut aliud equo fit natura, aliud bovi, aliud homini, & tamen in omnibus summa communis.
 Alius alium. Ter. And. 4. 5. 39. Fallacia alia aliam trudit.
 Alius alium, pro Alii alios. Quintil. lib. 1. Præstat tamen ingenio alius alium. Sallust. in Catil. Alius alium hortari.
 Alius alio cum comparativo. Cic. 7. Att. 2. Venio ad epistolas tuas, quas ego sexcentas uno tempore accepi aliam alia jucundiorum. Cic. 7. Fam. 25. Habes Sardos venales, alium alio nequiorum.
 Aliud alio. Cic. 1. de Divin. 76. Simia, quam rex Molossorum in deliciis habebat, & fortes ipsæ, & cætera quæ erant ad sortem parata disturbavit, & aliud alio distipavit. i. e. Varios in locos disiecit.
 Alius alio modo. Cic. 2. de Divin. 89. Vni quandam esse aiunt signifero in orbe, qui Græce *ζῳδιακός* dicitur, talem, ut ejus orbis unaquæque pars alia alio modo moveat, immutetque coelum.
 Aliud alio tempore. Cic. 3. Q. frat. 1. 7. Quod multos dies epistolam in manibus habui propter commorationem tabellariorum, ideo multa connecta sunt, aliud alio tempore.
 Alii alii. Cic. 1. Off. Ut ipsi inter fe, alii alios prodesse possent.
 Alii sepius repetitum. Alius significat in priore, vel in primo loco. Cic. in Lælio 6. Divitias alii præponunt: bonam alii valetudinem, alii potentiam, alii honores, multi etiam voluptates.
 Alia Leucan, alia Leucanis alium portat. subauditur verbum Dicit, ut fit sensus, Alia Leucan dicit. In eos dicitur, quorum oratio dissona a factis. Ex Zenod. & Diog.
 Aliud stans, aliud sedens. Sallust. in Cic. Aliud stans, aliud sedens de Repub. sentis.
 Alius geminatum, interposita conjunctione Varietatem significat. Liv. 7. Bell. Pun. Alia atque alia religiones. i. e. Multæ religiones, eademque diversæ.
 Alius atque alius. Cic. in Orat. 72. Eadem res sepe aut probatur, aut rejicitur, alio atque alio elata verbo.
 Alio atque alio loco exoritur. Plin. lib. 2. cap. 10.
 Alius, pro Diverfus: ut, Aliud est anima, aliud corpus: vel sic, Alia res est anima, alia corpus. h. e. Anima & corpus res sunt diversæ inter fe. Ter. And. 1. 2. 18. Nunc hæc dies aliam vitam affert, alios more postulat. Ubi Donatus, Aliam vitam, pro Diverfam & contrariam.
 Alius, pro Diverfus, venisse jungitur adverbio Longe, & adverbis in o, more

more comparativorum: ut, Alius es multo, quam soles. Sallust. in Catil. Longe alia mihi mens est. Author Valla lib. 1.

Alius, pro Diverfus, sequente E. R. Cic. pro Cæcilio. 57. Non enim alia causa est æquitas in uno sermo, & in pluribus. Idem 2. Off. 62. Alia causa est ejus qui calamitate premitur, & qui res meliores querit nullis rebus suis adversis.

Alius & diverfus. Cic. 2. de Invent. 12. Quum communiter quædam de omnibus præcipi possint, separatim quoque alia sunt ejusque generis & diversæ præceptiones.

Alius geminatum, itidem pro Diverfus, & fere in diversis casibus sine conjunctione: ut, Alia alios delectant. Compensum sermonis est, pro Alia delectant alios: alia item alios. Sallust. in Catil. Sed in magna copia rerum, aliud alii natura iter ostendit. Virg. 1. Georg. 276.

Ipse dies alios alio dedit ordine Luna. Idem & Aliud, contraria. Cic. in Topic. 8. Comparationum duo genera sunt: unum de eodem & alio: alterum de majore & minore. Rursum ibid. Alius generi finitimum est illud quod appellari de eodem & altero diximus.

Alius ab illo, pro Diverfus ab illo, venisse dicitur. Idem in propria significatione, Alius sim ab illo quem putas. i. e. Non is, quem putas. Cic. 11. Fam. 2. Nos ab initio spectasse otium, nec quicquam aliud a libertate communi quæsisse, exitus declarat.

Alius ac, vel atque, pro Alius quam, eleganter dicitur: & in hoc genere loquendi pro Diverfus quoque accipitur. Ter. Phorm. 4. 4. 3. Aliud mihi respondes, ac rogo. Cic. in Orat. 237. Potest enim non solum aliud mihi ac tibi, sed mihi ipsi aliud aliis videri. Idem 1. Fam. 9. Non alius essem atque nunc sum.

Aliud ex alio, nonnulli exponunt per Post: ut sit, Aliud post aliud. Cic. 9. Fam. 9. Ne quoties aliud ex alio impedit, quali dicat, Sine intermissione & requie. Virg. 5. Æn. 494.

— Nos alia ex aliis in fata vocamus. Sic Alia super alia mox. Rerum causas alias ex aliis aptas & necessitate nexas videt. Cic. 5. Tusc. 70.

Ut aliud ex alio. Cic. 16. Att. 13. Tamen vide, si forte in Tusculano recte esse possum, ne id melius sit: (ero libentius: nihil enim ignora- bo,) an hoc, quum Antonius venerit. Sed, ut aliud ex alio, mihi non est dubium, quin quod Græci ἄλλοθεν, nos officium. Compensum est sermonis, in quo subauditur verbum aliquod præfenti sermoni conveniens. h. l. incidit, vel in mentem venit.

Ex alio in aliud vicissitudo atque mutatio. Cic. 5. Tusc. 69. Aliud in aliud peccare. Cic. 9. Att. 12. Vidi Pompeium plenum formidinis. Illo ipso die sentii quid ageret. Nunquam mihi postea placuit, nec unquam aliud in alio peccare desistit.

Alia super alia, significat Plura eodem ferme tempore, & quasi acervim aut fieri aut evenire. Plin. 1. 7. Epit. 8. Aliis super alias epistolis egit mihi gratias. Ubi V. Thomaf.

Alia super alia audere. Liv. 3. Quæ impie nefarique per biennium alia super alia es ausus.

Aliter dicimus, Alii super alios ceciderunt, & similia. Liv. 1. ab Urbe, Super alium alius, vulneratis tribus Albanis, expirantes corruerunt. Ubi tamen de duobus loquitur. Ibidem, Alios super alios trucidare.

Alii menses, pro Alia cœli temperie & constitutione. Nam locus calidus & frigidus non itidem videntur esse menses, sed diverfi. Manil. lib. 5.

— totumque volent trinare profundum Classibus, atque alios menses, aliumque videre. Phasim. Alius, partitivum nomen est, & genitivo jungitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Terreturum aliis denticulæ aperitatis venter.

Alius, relativum est, ut Grammatici loquuntur, substantiæ. Virg. 2. Ecl. 49.

Tum casta, atque aliis intextens suavis herbis. Ex quo sequitur, castam similiter herbam suavem esse. Sic Sallustius citante ibidem Servio, Leonem atque alias feras. Jug. c. 6.

Inter Alii relativum & Cæteri; sive reliqui. Alii, indefinite significat aliquos ejusdem generis de quo agitur, non autem omnes: Cæteri, sine exceptione omnes alios significat. Ter. Eun. 4. 7. 6. Cedo alios. Ubi Donatus, Non reliquos dixit: sed alios, quali multi sint. Sallust. in Catil. Omnes homines qui sese student præstare cæteris animantibus. Hinc dicimus omnia alia, & cuncta alia pro cæteris. Virg. 1. Æn. 347.

— scelere ante alios immanior omnes. Plin. lib. 7. in proemio, Principium in jure tribuetur homini: cujus causa videtur cuncta alia genuisse Natura. Interdum tamen ornatus gratia omnes cum cæteri conjungitur. Cic. Fam. 1. Cæteris satisfactionis omnibus: mihi ipse nunquam satisfactio. Satis erat cæteris: sed durior ac minus plena fuisset compositio.

Alius nemo, elegantius dicitur, quam Nemo alius: licet ordo naturalis exigat ut dicamus, Nemo alius. Sic, Aliud nihil, alius quidam, alius quisquam, alius illud.

Quicquam aliud. Cic. 11. Fam. 2. Non ab initio spectasse otium, nec quicquam aliud a libertate communi quæsisse, exitus declarat.

Alius quidam. Ter. Adel. 5. 2. 4. Est alius quidam paratoliter parvulus. Gell. Alius quidam veterum poetarum.

Quis alius, infinite possum pro Aliquis alius. Cic. 1. Off. 10. Si verum est Q. Fabium Labeonem, seu quem alium, &c.

Alius quisquam. Plaut. Amph. 1. 1. 244: Nec nobis, præter me, alius quisquam est servus Sostia. Sic, Nemo quisquam, apud Terentium.

Alius eleganter ap. Plaut. Epid. 2. 2. 28. in distributione. Tum captivorum quid ducunt fecum? E. pueros, virgines, Binos, ternos, alius quinque.

Alius aliter. Cic. 2. de Divin. 146. Quomodo autem distinguuntur vera somnia a falsis, quum eadem & aliis aliter evadant, & iisdem non semper eodem modo?

Longe alius. V. LONGUS, & supra hac col. Aliud, sequente particula NISI. Cic. de Senect. 5. Quid est aliud gigantum more bellare cum diis, nisi naturæ repugnare? Idem in Lælio, Amare autem nihil aliud est, nisi cum ipsum diligere, quem ames. In hoc genere nihil refert utrum QUAM æquatur, an NISI: sublatum autem nomine Aliud, non recte per QUAM sic dixeris: licet recte per NISI. Author Valla, lib. 3.

Alia, partim. Sallust. in Orat. Cottæ. Quam ad pop. Multa mihi pericula domi, militiae, multa adversa fuere: quorum alia toleravi, partim repuli deorum auxiliis & virtute mea. Dicere poterat, Alia toleravi, alia repuli.

Alia res agere. V. A. G. O.

Alia Omnia censere; & Iræ, Difcedere, vel Transire, in alia omnia, modus loquendi ex formis: Iræ, ut sic peccatus, qua magistratus Rom. Quibus more majorem senatum habere licuit, cum Senatus consultum per discessionem faciebant, utebantur. Qui hoc censetur, illic transire, qui alia Omnia in hanc partem. His verbis præter, (Hic, quum dicitur, scilicet magistratus) omnis videlicet causa, ne dicat, qui non censetur. Verba sunt Fetti L. 15. Negativa enim particula ἀνεπαρκῆς habita, ob eandemque rationem & Non infuita. Fufius de eodem more Plin. Jun. 1. 9. Ep. 14. q. V. Cic. Fam. 1. 2. Populatum est, ut Bibuli sententia discederet. Quatenus de religione dicebat, cuique rei jam obtulit non poterat, Bibulo assensum est; de tribus legatis frequentes erunt in alia omnia. Mem. l. 10. Ep. 12. de Sententia Servilii: Frequens cum senatus reliquit, & in alia omnia discessit. Hirt. 1. 3. de Bell. Gall. c. 53. Sententisque dictis, discessionem faciente Marcello, senatus frequens in alia omnia transit. V. Puffi Lex. v. ALIA.

Alis, pro Alius; & Alid, pro Aliud veteres dicebant. Lucret. l. 1. 263. Quando alid ex alio reficit natura. Idem lib. 5. ad fin.

Nanque alid ex alio clarescere corde videbant. Sic 3. 984. & alibi frequenter. Catullus de Coma Berentis, 66. v. 27.

An ne bonum oblitus es facinus, quam regium adpta es Conjugium, quod non fortior ausit alis. Sic enim est legendum. i. e. Audeat alius. Charif. l. 2. Veteres non tantum alius dicere sed etiam alis. Priscian. lib. 15. cap. de Adverbio, Alia vero assuntur dativo TER, penult. corrept. ut, Fortis, ferri, fortiter; Utiles, utili, utiliter. Paulo post, Aliter, quoque ab eo quod est Alis, alis, alii; pro Alius, alius, alii, secundum prædictam analogiam profertur.

ALIA, Adv. loci, Per locum significans. Donatus in Hec. Ter.

ALIAS, [ἀλλοθεν] Adv. temporis; Alio tempore. Hoc autem adverbium præter Latinarum regulam accentum habet circumflexum in ultima, testis Prisciano. Cic. in Lælio 1. Sed de hoc aliis. subaud. Agemus.

Alis, Alio loco vel modo. Ulp. in l. palm. D. de ritu nupt. Si qua in taberna, capona, vel alius pudori suo non parcat.

Alis, pro Aliter, vel Alioqui. Plin. l. 8. c. 25. de crocodilo, Unum hoc animal terrestre lingue ulu caret: unum superiore mobili maxilla imprimi morsum: alius terribile, peditatum ripante sedentium ferit. Sic idem passissime. Læcet Valla secundo in Poggium dialogo neget. Vir alius doctissimus. Macrobi. 5. Saturn. cap. 19.

Alis, pro Alibi. Plin. lib. 2. cap. 14. Ideus rubus appellatus est, quoniam in Ida, non alias nascitur.

Alis, geminatum, pro Interdum geminato. Cic. in Orat. 256. Sed alius ita loquitur: ut concellum est: alius, ut necesse est.

Alis, triplicatum. Plin. lib. 7. cap. 55. Alis immortalitatem animæ, alius transfigurationem, alius sensum inferis dando.

Alis, quadruplicatum. Cic. 1. de Invent. 99. Atque hic item ut in nostra persona licebit alius singillatim transire omnes argumentationes, alius ad partitiones singula genera referre, alius ad auditore quid desideret querere, alius hæc facere per comparationem suarum & contrariarum argumentationum.

Interdum & Alis. Cic. 3. de Orat. 204. Geminatio verborum habet interdum vim, leporem alius.

Alis aliud. Cic. 2. de Orat. 30. Itaque & illi alius aliud iisdem de rebus & sentiunt & judicant.

Quum sepe alius, tum. Cic. in Bruto. 144. Idque quum sepe alius, tum apud Centumviro in M. Curii causa cognitum est.

Sepe alius & maxime. Cic. 1. de Orat. 38. Quorum pater & sepe alius, & maxime Censor saluti Republicæ fuit.

ALIBI, [ἐν ἄλλοθεν] Adv. In loco significans: i. e. Alio in loco. Virg. 1. Georg. 55.

Hic fegetes, illic veniunt felicitus uvæ: Arbori factus alibi. Plin. l. 2. c. 3. Præterea vitis probatione alibi plautri, alibi urbi, tauri alibi, alibi litera figura, candidiore medio super verticem circulo. Idem 13. 1. & 34. 14.

Alibi, pro In re alia. Cic. 4. Acad. 103. Illud lit disputatum, non inesse in his propriam, quæ nusquam alibi esset, veri & certi notam. Plaut. Bacch. Atque ego si alibi plus perdidim, minus regere habeam.

Alibi de Persona. Ter. Hec. 3. 1. 14. Habebam alibi animum amori deditum. Alibi quam. Quintil. lib. 11. cap. 1. Pleraque quæ natura non sunt reprehendenda, atque ideo interim sunt necessaria, alii quam mos permiserit, turpia habentur. Aliquando QUAM amittitur. Ulp. l. 2. §. ignominia. D. de his qui not. inflam. Ignominia missis, neque in urbe, neque alibi ubi imperator est, morari licet. [Inmo nihil videtur omittum.]

ALICUI, [ἐν ἄλλοθεν] Adv. significat Aliquo in loco. Cic. 9. Att. Ita ut si falsus sit Pompeius, & confisterit alibi.

Hic alibi. Cic. pro Flac. 71. Omnino matrem, & magis eratum, si jam te crassi agri delectabant, hic alibi in Craustumino non in Capenati paravisses.

ALICUNDE, [ἐκ ἄλλοθεν] Adv. i. e. Ex aliquo loco. Ter. And. 2. 4. 3. Venit meditatatus alicunde, ex solo loco. Idem Adelph. 2. 2. 35. & Phorm. 1. 5. 75.

Alicunde, non semper Locum significat, sed sepe ad Rem aut Hominem refertur. Plaut. Perf. 1. 1. 44. Alicunde exora nutuum. i. e. Ab aliquo homine.

Procul alicunde. Cic. 4. Verr. 48. Non quæsit procul alicunde. ALIENUS, [ἀλλοθεν] dicitur Quod est aliorum, i. e. Quod nostrum non est. Ovid. 1. de Arte Am. 349.

Fertior leges est alienis semper in agris. Alienus cibus. Ter. Eun. 2. 2. 34.

Aliene domi esse. Cic. 1. Tusc. Alienum forum. Martial. in pref. lib. 12. Videor mihi litigare in alieno foro.

Alienus, Qui non est de nostris domesticis aut familiaribus. Plaut. Stich. 5. 2. 31. Apud me comant alii novem.

Item, Alieni homines, Qui nobis propinqui non sunt, nec ulla cognatione aut affinitate conjuncti. Cic. in Lælio 5. Itaque cives potiores sunt, quam peregrini: & propinqui, quam alieni. [Jungitur Extraneo synon. ap. Ter. Phorm. 4. 1. 13. & 16.]

Alieno more vivere. Ter. And. 1. 1. 125. Contrar. Suo modo. Aliena oratio. Plaut. Milit. 3. 1. 51. Et meam partem itidem tacere, quum aliena est oratio. i. e. Quum alius loquitur.

Orbis. Plin. lib. 12. cap. 1. Sed quis non iure miretur, arborem umbræ gratia tantum, ex alieno petitam orbe? i. e. Non nostro, sed peregrino & longinquo.

Res. Cic. in Lælio. & 1. Off. 30.

Alienum, absolute, pro Re aliena. Sallust. in Catil. 5. Alieni appetens, sui profusus.

Aliena jactis. Quoties res parum ex animi sententia cadit. Translatum ab iis qui ludunt alea, quibus jactentibus interdum ea cadunt quæ minime sunt ad victoriam accommodata. Proinde siquid frustrat nos spes, recte dicemus, Aliena jacere. Adagium refertur a Diogeniano. Largiri ex alieno. Cic. 3. Fam. 8. Quum & natura semper ad largiendum ex alieno fuerim restrictior.

Alienus, pro Alienigena, five eo qui non est nostrus. Plin. lib. 7. cap. 1. Tot gentium sermones, tot linguæ, tanta loquendi varietas, ut externus alieno pene fit hominis vice.

Alienus & Coniunctus atque amicus contraria. Cic. 3. Fam. 6. Ut tum factum alieni hominis, meum vero coniunctissimi & amicissimi esse videatur.

Alienus, pro Alienato. Ter. Hec. 1. 2. 83. Postquam hunc alienum ab se fe videt. At in Phormione, 3. 3. 12. Quid? ego vobis, Geta, alienus sum? i. e. Vos me alienum putatis, negligitis, ut alienum.

Alienus, Corruptus. Scribonius Largus Comp. 201. Si os scabrum, aut putre venustate vitii factum est, expurgat & educit quantum ejus alienum est. V. ALIENO.

Alienum, cum Negatione, q. d. Præter institutum. Cæf. 6. Bell. Gall. 10. Non alienum esse videtur, de Galliæ Germanicæque moribus, & quo istæ nationes differant inter se, proponere. V. Nep. 1. 6. 1.

Alienus loci dicuntur, qui vehementer ægrotantes aut mente capti delirant, nescientes quid dicant. Ovid. 3. Trist. 3. 19. ad uxorem, Quin etiam sic me dicunt aliena loquuntur,

Ut foret amentis nomen in ore tuum. Eodem sensu

Alienus, Qui aliena loquitur, vel mente captus. Firmic. lib. 3. cap. 6. Si cum Sole Mars & Saturnus fuerint inventi, facient alienos, deliros, cardiacos, aut phreneticos.

Alienum, quod alias dicitur Contrarium, Celsus sapius Inimicum i. e. Infallubre & noxium. Cels. lib. 4. cap. ult. Equitare, podagricis quoque alienum est. Conf. Sallust. Bell. Catil. cap. 56.

Alienus cibus stomacho. Cels. lib. 4. cap. 5. Sumendi cibi faciles, & stomacho non alieni. [Idem plenus l. 2. c. 25. de toto genere, cui opponuntur stomacho Aptæ & Idonea.]

Alienus, cum genitivo. Cic. 1. de Fin. 11. Quis alienum putet ejus esse dignitatis, quam mihi quisque tribuit, &c. Lucret. lib. 6. 68.

— alienaque pacis eorum. Idem 6. 1063. & 3. 832.

Aliena consilii domus. Sallust. in Catil. c. 40. Ille eos in domum D. Bruti perducit, quod for propinqua erat, neque aliena consilii propter Sempromiam.

Alienus, cum dativo. Quintil. in proem. lib. 1. cap. 5. Ego autem quum exitimem nihil arti oratorie alienum. Cic. pro Cæcili. 24. Quod illi causæ maxime est alienum. V. Tacit. 2. Hist. 74. 2. & Sen. præf. 4. Nat. Quæst.

Alienus, cum ablativo. Alienum amicitia nostra. Cic. 11. Fam. 27. Sum admiratus te, quicquam a me commissum quod esset alienum nostra amicitia, credidisse.

Alienum dignitate. Cic. de Provinci. Conf. 1. Sed alienum sibi videri dignitate imperii. V. mox a Dignitate.

Alienum ingenio suo. Plaut. Capt. 1. r. 31.

Alienum institutis meis. Cic. 5. Fam. 17. Non putavi esse alienum institutis meis, hæc ad te scribere.

Alienum majestate. Cic. 1. de Divin. 83. Neque hoc dii alienum ducunt majestate sua.

Alienum meis rationibus. Sallust. in Catil. c. 56. Alienum suis rationibus existimans, videri causam civium cum servis fugitivis communicasse.

Alienus sanguine regibus. Liv. l. 29. 29. Exstitit quidam Mezetulus nomine, non alienus sanguine regibus. i. e. Coniunctus sanguine regibus.

Alienus locus, pro Iniquo, Adverso, Incommodo. Cæf. 1. Bell. Gall. 16.

Alieno animo esse ab aliquo. Cic. pro Deiot. 24.

Alienum animum ab aliquo habere. Cic. in Lælio 8. Ab altero, propter probitatem ejus, non nimis alienos animos habemus. Sic pro Rosc. Amer. 136.

Alienum tempus, Minime aptum, vel opportunum tractandæ aut gerendæ rei de qua agitur. Cic. 15. Fam. 14. Sin majora, considera ne in alienissimum tempus cadat adventus tuus.

Alienum fortunæ suæ vultum gerere. i. e. Male convenientem. Sen. de Vita beata.

Alienum a dignitate. Cic. 9. Fam. 14. Est tamen non alienum a dignitate, quod ipsi Agamemnoni regi regum fuit honestum, habere aliquem in consiliis capiendis. Idem 4. Fam. 7.

A literis. Cic. 4. Verr. 64. Letilium quidam, homo non alienus a literis.

A sapiente. Cic. 4. Acad. 132. Si Polemoneus peccat Stoicus, rei falsæ asserenti, num quidem nihil esse dicitis a sapiente tam alienum?

A vita alicujus. Ter. Adel. 5. 8. 21. Absurdum atque alienum a vita mea videatur.

Alienus ab ætate nostra labor. Cic. 16. Att. 3. Movet etiam navigationis labor; alienus non ab ætate solum nostra, verum etiam a dignitate.

Ab amore nostro. Cic. de Perit. Conf. 1.

Alienus in re aliqua. Cic. 1. de Fin. 17. Epicurus in physicis, quibus maxime gloriatur, totus est alienus. i. e. longe aberrat.

Alienior, pro Alienus. Ter. Adel. 1. 2. 30. Alieniore ætate post faceret tamen.

Alienior hæres, Qui nulla necessitudine conjunctus est ei, cui succedit. Cic. pro Cluent. 162. P. Elii testamentum propinquus exheredatus quum esset, hæres hic alienior institutus est.

Alienior est a me. Cic. 2. Fam. 16. Sin a me est alienior, nihil tibi meæ literæ proderunt. i. e. animo a me alienato.

Alienissimi homines a Clodio. i. e. Minime & conjuncti & propinqui. Cic. pro Domo sua, 170. Quam legem esse homines alienissimi a P. Clodio judicarent, Piso & Cæcilius: eam nullam esse frater P. Clodii judicavit.

Alienissimum Reipub. tempus. Cic. de Clar. Orat. 2. Augebat etiam molestiam, quod magna sapientium civium, bonorumque penuria, vir egregius conjunctissimusque mecum consiliorum omnium societate, alienissimum Reip. tempore extinctus, & auctoritatis & sapientie suæ triste nobis desiderium reliquerat.

Alienissimum rusticæ vice, pro eo quod est, A vita rustica. Columel. l. 3. cap. 21.

ALIENITAS, ætis. f. Alienatio, Aliena rerum conflictatio. ut, Alienitatis obrulio. Cæf. Aurel. Tard. 5. 4. Idem de excrementis, Acut. 3. 3. Manens alienitas gravat, &c. Idem Acut. 2. 39. Ad mentis alienitatem detrahendam.

ALIENO, [ἀλλοτρίος] Ære. Alienum facere: verbum ex nomine Alienus. Plin. lib. 20. cap. 18. Sacopenium quod apud nos gignitur, in totum transmarino alienatur. h. e. Propter transmarinum fit alienum, & ab usu removetur. [Immo longe discrepat a transmarino, ut Hard. exp. Vendere & alienare. Cic. 6. Verr. 134. Pretio parvo ea quæ acceptiæt a majoribus, vendidisse atque alienasse. Rem quampiam aliter. Ulp. in l. Item de alienat. judic. mul. caus. fact. Item si res fuerint ufucapata ab eo, cui alienatæ sunt.

In perpetuum alienare: i. e. Ita ad alium transferre, ut nunquam ad nos redeat. Cic. de Lege Agr. 54. Venire vestras res proprias, & in perpetuum a vobis alienari. In his idem significare videtur quod Abalienare. Alienare vectigalia. Cic. de Lege Agr. 33. Permittitur infinita potestas innumerabilis pecuniæ conficiendæ de vestris vectigalibus non fruentis, sed alienandis.

Alienarimente. V. ALIENATIO & ALIENATUS. Plin. l. 28. c. 8. Aliquem sententis dicentis. Cic. 7. Att. Est sententias dicendo aliquem a favore avertere.

Quampiam a se, est Ab amicitia nostra, vel consuetudine disjungere, separare, & remove. Cic. 1. Att. Mirum in modum omnes a se bonos alienavit.

Ab aliquo voluntatem. Cæf. 7. Bell. Gall. 10. Cic. 3. Fam. 6. Conabantur alienare a te voluntatem meam.

Alienare sibi animum alicujus. Patern. lib. 2. cap. 112. extr. Agrippa miram pravitatem animi atque ingenii in præcipitia conversus, patris atque ejusdem avi sui animum alienavit sibi.

Alienare & Reconciliare, contraria. Cic. de Provinci. Conf. 21. Nonne uno tempore cum suis inimicissimis in gratiam rediit, quibus cum omnibus eadem Respublica reconciliavit quæ alienarat?

Alienare & immutare. Cic. 5. Fam. 8. Sed quædam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam a me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.

Plane alienari a Senatu. Cic. 1. Att. Summum erat periculum, ne si nihil imperassent, plane alienarentur a Senatu.

Ab interitu, hisque rebus quoq; interitum videantur afferre. Cic. 3. de Fin. 16. i. e. averfari, defugere interitum &c.

Alienari, pro Corrupti, quod vulgo dicitur Alterari. Cels. lib. 7. cap. 16. Si vero adhuc eam coloris sunt, cum magna festinatione succurrendum est. Momento enim alienarunt, externo & infueto spiritu circumdata. Loquitur de intestinorum vulneratorum curacionibus. [Gangræna vitiatas & corruptas partes hoc verbo denotare consuevit.]

ALIENATUS, Partic. [ἀλλοτριωμένος] Qui alienus est factus. Festus. Plaut. Merc. 3. 4. 26. Alienata est abs te mulier. Cic. in Lælio, cap. 21. Propter disensionem autem que erat in Reipub. alienatus est a collega nostro Metello.

Alienatus ad libidinem animus. h. e. A virtute ad libidinem abductus. Liv. 3. 48.

Alienatus mihi esse usus ædium. h. e. Mihi ablatus. Plaut. Merc.

Alienatus mente. Plin. lib. 28. cap. 8.

Sensu animus. i. e. Sic immutatus, sic dimotus ac dejectus a ratione, ut nihil rectum sentiat. Liv. 2. 12.

Sensibus. Liv. 5. Bell. Pun. 39.

ALIENATIO, ðnis. f. Cic. in Orat. 144. An quibus verbis factorum alienatio fiat, docere honestum est: quibus ipsa sacra retineri, defendique possint, non honestum est? Hoc positum est pro Abalienatione & ventione: in qua significatio frequens est hæc vox apud jurisconsultos. Dicitur & Alienatio in alia significacione, quasi Separatio atque disjunctio cuiuspiam ab alio: h. e. Quum ab alio quis alienat animum, studium, amorem, aut voluntatem. Cæf. 2. Bell. Civil. 31. Castrorum autem mutatio quid habet, nisi turpem fugam, & desperationem omnium, alienationem exercitus? Cic. in Lælio, 78. Ut non statim alienatio disjunctioque faciendi sit.

Alienatio ab aliquo ad alium. Cic. 1. Philipp. 1. Tuamque a me alienationem ad civis impios tibi gloriæ esse putavisti.

Alienatio mentis, est Tanta commotio percurbatioque rationis, ut homo non sit compos sui. Plin. lib. 21. cap. 21. Cels. lib. 4. cap. 2.

Alienatio, pro Mentis alienatione. Firmic. lib. 4. cap. 1. Luna aliis facit caducos, aliis alienationis decernit incommoda, aliis plerumque decernit infanias.

De sensibus variis v. Alienationis inter. Jctos V. Lex. Pitisc. in voce

ALIENATOR, oris. m. Imp. Cod. l. 1. §. l. 10. Orthodoxæ fidei venditor, vel quocumque modo alienator.

ALIMODI, pro Alismodi, apud Festum.

ALIO, [ἄλλο] Adv. loci. Ad alium locum significans. Plaut. Mil. Alio misum sum. Ter. Eun. 2. 2. 49.

Alio conferre animum. i. e. Ad aliam rem se convertere. Ter. Heaut. 2. 4. 10. conf. eund. 2. 2. 49.

Alio responsum interuum derivavit. Cic. 3. Verr. 139. h. e. Aliud respondit quam quod interrogabatur.

Alio servare aliquid. Cic. 2. de Fin. 27. Appellet hæc desideria nature, cupiditatis nomen servet alio. i. e. Ad aliud.

Alio transferre sermonem: i. e. Ad aliam (ut dicunt) materiam. Cic. 1. de Orat. 133. Sed (si placet) sermonem alio transferamus.

Alio me vocat vestra expectatio. Cic. pro Cluent. 63. Vocat me alio jam dudum tacita vestra expectatio, h. e. Ad aliud tractandum dicendumque. Quo alio. Cic. 9. Att. 20. Ex illius sermone statim, Arpinum me mihi eundem loci, in quo alio. i. e. In alquem alium locum.

ALIOQUIN, five ALIOQUIN. [ἄλλοτρίως, ἢ ἄλλοτρίως] Conjunctio significat Aliiter, five Alio modo, vel Quod si non, vel Præter hoc. Cic. in Orat. 48. Quorum ab Oratoris judicio delectus magnus adhibitus aliquin

quoniam quomodo ille in bonis hærebit & habitabit suis? Idem 2. de Legib. 62. Credo minimam olim sepulcrorum fuisse cupiditatem: alioqui multa exarent ampla majorum.

Alioqui, sine n. scribi debere; ut, Atqui pro Sed, tradit Caper Grammaticus in lib. de Orthographia & Latinitate. Ejus hæc sunt verba: Atqui carcat n. similiter Alioqui. Baptista Pius in illud Lucretii ex l. 3. 415.

Incolimus quoque alioqui splendidi orbis. &c. sic præcipit: Sequente vocali, imitatione Græcorum, dicimus Alioquin. Sequente vero consonante, ut servetur euphonia, Alioqui. Quod tamen perpetuum non est. Sic Curt. 4. 2. 5. Alioquin potens. & 7. 4. 8. Alioquin moderatus. & Cic. pallim. Item Alioqui ante vocalem. Plin. 3. Epit. 11. & 12. 2. Alioqui in summo discrimine. V. Burn. ad Quintil. præf. pr.

ALIOVERSUM, [ἀλλοῦ] Adv. loci, Versus alium locum significans, & est dictum per synopen pro Alioverfum. Plaut. Truc. 2. 4. 49. Ancillas habet, quoniam jam decimus mensis adventat prope, aliam ancillam ire. Aliorum, In aliam partem, ait Donatus. Ter. Eun. 1. 2. 1. Miserram me, vercore ne illud gravius Phœdria tulerit: neve alioverfum atque loci, acceperit. Conf. Feit.

ALIOVERSUM, [ἀλλοῦ] Adv. loci, idem quod Aliorum: sed hoc minime utitatum.

Alioverfum, In aliam partem. Plaut. Aul. 2. 4. 8. Atqui ego istuc, Anthrax, alioverfum dixeram, non istuc quod tu infimulas. Lactant. 1. 17. Stoici alioverfus deos interpretantur.

ALITER, [ἀλλως] Adv. qualitatis: i. e. Alio modo. Cic. 7. Verr. Aliter decernere in eadem causa non potestis.

Aliter, geminatum. Plaut. Epid. Aliter catuli longe olent, aliter fues. Cic. 3. Off. 68. Sed aliter leges, aliter philosophi tollunt ututias.

Aliter atque aliter nomen erumpens. Plin. lib. 2. cap. 93. h. e. Variis modis.

Aliter, pro Contra, Donato interprete. Ter. prof. And. 4. Verum aliter evenire multo intelligit. Virg. 2. Æn. 428. Diis aliter visum.

Aliter ac, pro aliter quam. Ter. Phorm. 3. 2. 45. Ego illi nihilo sum aliter ac fui. Cic. 1. Off. Aliter de illis ac de nobis iudicamus.

Aliter atque, idem quod Aliter ac. Ter. Adel. 4. 3. 6. Nunquam te aliter atque es, in animum induxi meum.

Aliter atque ut. Cic. 16. Att. 13. De Antonii itineribus, nescio quid aliter audio atque ut ad te scribam.

Longe aliter, V. LONGUS.

Multo aliter, V. MULTUS.

Non aliter nisi. Ulp. in l. extraneo. D. de vent. in possess. mittend. Extraneo posthumo hærede instituto, non aliter venter in possessionem mittitur, nisi mater aliunde se alere non possit. Nisi, hoc loco ponitur pro, Quam li.

Aliter quam. Plaut. Stich. 1. 1. 42. Atque aliter nos faciant, quam æquum est.

Sin aliter. Plaut. Amph. 1. 1. 54. Sin aliter sint animati. Ter. Adel. 3. 5. Sin aliter de hac re est ejus sententia.

Aliter, sequente ER. Cic. 10. Att. Quod de puero aliter ad te scripsit, & ad matrem de filio, non reprehendo.

Aliter, pro Alioqui. Cic. in Lælio 76. Qui negligendi quidem non sunt, sed alio quodam modo colendi. Aliter enim amicitie stabiles permanere non possunt.

ALIUBI, [ἀλλοῦ] Adv. loci, pro Alibi. Plin. lib. 10. cap. 30. Nec usquam aliubi candidæ nascuntur. Idem 34. 14.

Aliubi geminatum. Varro 1. de R. R. cap. 44. Ut ex eodem femine aliubi cum decimo redeat, aliubi cum quintodecimo.

Aliubi atque aliubi. Plin. lib. 9. cap. 54. Aquatilia genera aliubi atque aliubi meliora. Sen. de Benef. lib. 5. cap. 6.

Aliubi, ter repetitum. Plin. lib. 11. cap. 14. Aliubi enim favi cera spectabiles gignuntur, ut in Pelignis, Sicilia: aliubi mellis copia, ut in Creta, Cypro, Africa: aliubi magnitudine, ut in Septentrionalibus.

ALIUNDE, [ἀλλοθεν] Adv. Ex alio loco. Plin. lib. 13. cap. 16. Radice nihil crispus, nec aliunde pretiosiora opera. i. e. Ex nulla alia Trogetis arboris parte, quam ex radice.

Aliunde, ad hominem relatum. Cic. 10. Att. 1. Quod scribis, non quo aliunde audieris, sed te ipsum putare, me attractum iri.

Aliunde se alere. Ulp. in l. extraneo. D. de vent. in possess. mittendo.

Aliunde assumpto bono uti, non proprio, nec suo. Cic. 2. de Orat. 39.

Aliunde factum verbum. Cic. in Orat. 80.

Aliunde nota. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Aliunde pendere. Cic. 5. Fam. 13. Quam quidem laudem sapientie statuo esse maximam, non aliunde pendere, nec extrinsecus aut bene aut male vivendi suspensas habere rationes.

Aliunde petere copiam dicendi. Cic. 2. de Orat. 38. Hic nisi domesticis se intruxerit copias, aliunde dicendi copiam petere non possit.

ALIVM ODI, [ἀλλοῦ] quasi Alterius modi. Caesar. In Anticat. 1. teste Prisciano lib. 6. p. 66. b. ed. Aldi. Uno enim excepto, quem aliusmodi atque omnis natura finxit, suos quisque habebat charos. Adj. est indecl. om. gen. sicut Ejusmodi, & cætera eo modo composita. Cic. de Inv. Rhet. 1. 2. c. 6. ubi V. Camerar. & supra in ALIVS.

ALIUTA, Antiqui dicebant pro Aliter. Hinc est illud in legibus Numæ Pompili, Siquis aliuta faxit, ipsos Jovi facer esto. Festus.

ALKERMES. V. ALCARMES.

A L L

ALLABOR, æris, apfus sum, [ἐπιπέω, καταπίπτω] æbi. Juxta labi, sive fluere. Cic. 2. de Divin. 58. Et humor allapsus extrinsecus, ut in tectoriis videmus. Interdum ad alia refertur: sicut simplex Labi. Liv. 5. Bell. Pun. 16. Ad exta sacrificio perpetrato angues duo ex occulo allapsi edere jecur. Virg. 9. Æn. 578.

— ergo alis allapsa sagitta.

Allabi, de navigatione dictum. Virg. 6. Æn. 2. Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

Allapsi genibus. I. e. Ad genua prostratus, qualiter solent supplicandi. Sen. Hippol. 667.

ALLAPSUS, ùs. [ἐπιπέστος] ab Allabor. Hor. Epod. 1. 20. Ut affidens implumbus pulvis avis Serpentium allapsus timet.

ALLABORO, V. ADLABORO.

ALLACTO, ùre. Idem quod Lactare. Marc. Fmp. cap. 8. Mulier, que puerum allactat.

ALLAVO, [ἐπιδαίω] ùre. Idem quod Lavigare, lavare facere. Columel. lib. 4. cap. 25. de falce vitoria loquens, Nam quum in adversum pressa manu decitare quid debet, cultro utitur: quum autem retrahere, sinu: quam allevare, falpro: quam incavare, gestu. Ibid. Nam ea plagi que sic efficitur, uno vestigio allavatur.

ALLALIA, [Ἀλλαια] Conice infule oppidum, Phocensium opus, teste Herodoto. Gentile est Allalium, Ἀλλαιαῖον Steph.

ALLAMBO, [ἄλλομαι] ùre. Idem quod Lambo: & per metaphoram, Leniter attingo. Quintil. in Sepulcro incantato, Scitis ipsi quo exequiarum die labere extracta sit, quando filium tenuerit allambentibus flammis.

ALLANTE, [Ἀλλαντες] Duorum oppidorum nomen est, quorum alterum in Ærcadia, in Macedonia alterum collocatur. Inde Allantii, qui & Allantenses dicuntur a Plin. l. 4. c. 10.

ALLANTOPOREI, [Ἀλλαντοπορεῖς] sunt Qui facissima faciunt, que ἄλλαντος Græcis appellantur, sive ex cruore & adipis, sive ex carum conciliario itemque adipis mole, ipsorum sartura conficit, incensibus excepta. [Lat. Fatores q. V.]

ALLAPSUS, V. ALLABOR.

ALLASSON, ontis. c. [ἄλλασσον] Verficolor. ut, Calices allassontes. Vopisc. Saturn. cap. 8. V. Salmat. ad loc.

ALLATRO, [ἄλλοτρα] ùre. Adversus aliquid intrare: & ad canes proprie pertinet, sicut simplex Latrare. Dicimus enim allatraverunt eum canes: &, Allatratas est canibus.

Allatrare aliquid, per metaphoram, est Per inviliam criminari. Liv. 38. 54. Qui vivo quoque eo allatrare ejus magnitudinem solitus erat. Columel. in præf. lib. 1. Sed ne canium quidem (sicut dixere veteres) studium præstantius, locupletissimum quoque allatrandi. Sil. Ital. lib. 8. — nigro tunc allatraverat ore Victorem invidia & ventis jactat iniquis.

Allatrare maria oram aliquid per metaphoram. Plin. l. 4. c. 5. Tot sinus Peloponnesem oram lancinant, tot maria allatrant. Hoc, pro Undique alluunt posuit: sed ad fluctuum sonitum respexit: quasi sit canum latratibus comparandus.

ALLATUS, Partic. V. AFFEROR.

ALLAUDO, ùre. Poëticum verbum, pro Laudare, vel Valde laudare. Plaut. Merc. prol. 84. Agit gratias mihi, atque ingenium allaudat meum.

ALLAUDABILIS. Plaut. Perf. 4. 5. 1. Dedisti operam allaudabilem.

ALLECTO, ALLECTOR. V. ALLICIO.

ALLECTUS, V. ALLEGO, is.

ALLEGO, [ἀλλέω] ùre. (Placet ADLEGO, ut apud Livium, ut opponatur ALEGO, H. St.) est proprie Gravioris negotii causa quempiam mittere intercessorem, interpretem, sequestrem, internum: sed hoc in privatis rebus, sicut Legare in publicis. Plaut. Culin. prol. 52. Pater allegavit villicum, qui potceret tibi istam uxorem. Amicos allegere. Cic. 3. Verr. 149. Petite a me Rabonius, & amicos alleget: facile impetrat.

Ad aliquid. Cic. 15. Fam. 10.

Aliquem ad aliquod negotium, pro Mittere. Plaut. Epid. 3. 3. 46. Livius l. 36. (c. 11. a princ.) Quum patrem primo Alledgato, deinde coram ipse rogando fatigasset. Videtur esse pro Accerfendo. H. St. [Immo pro Submittendo, qui rogarent, ut in reliquis fere exemplis.]

Aliquem allicui rei. Plaut. Amph. 2. 2. 42. Alium ego isti rei allegabo, ne time.

Aliquem allicui. Cic. pro Rosc. Amer. 25. Chrysgonus & ipse ad eos accedit, & homines nobiles allegat ùs, qui peterent ne ad Syllam adirent.

Allegere. Budeus [ἠναλλογέω] sua jura allegere, & in jure discere; quod causificari Plaut. dixit: Cic. etiam & causari, & proterre: Quintil. & Jurisconsulti allegere appellant.

Allegere, pro Postulare in judicio. Ulp. in l. 1. §. his igitur. D. de postulan. His igitur personis: que non virtutis causa cum bestiis pugnauerunt, pro se Prætor permittit allegere, pro alio prohibet.

Allegere, Afferre, adducere, citare. Plin. in Epist. 3. 15. Adhibes preces, allegas exemplum. Stat. 2. Achill. 225.

Allegantque suos utroque a sanguine divos.

Litigatoris dignitatem. Quintil. l. 4. cap. 1. Nam tum dignitas ejus allegetur, tum commendatur infirmitas &c. V. Schulting. ad Decl. Quintil. 1. p. 1. seq. Huc pertinet Plin. l. 8. c. 1. de elephantis. Herbas lupini in coelum jacentes veluti tellure precibus allegera. Harduino non displicet Alligato, quod vestros edd. exhibent.

Dicitur etiam Preces allegere aliquid. Apul. de Deo Socr. p. m. 61. Cui igitur preces allegabo? V. Def. Herald. ad Tertull. Apol. Digressi. 2. 4. p. 278.

Allegere, Significare, nuntiare. Plin. Paneg. cap. 70. Hoc Senatui allegendum putanti. Symmach. 7. Epit. 89. & 9. 127.

Causam allegere. Ulp. in l. Tutor qui repertorium. D. de administ. tutor. Tutor qui repertorium non fecit, quod vulgo Inventarium appellatur, dolo facillè videtur: nisi forte aliqua necessaria & justissima causa allegeri possit, cur id factum non sit.

ALLEGANS. Plin. Epist. 3. 4. Allegantes patrocinii fœdus.

ALLEGATUS. Ter. And. 5. 3. 28. Ne credas, a me allegatum hunc senem. ubi Donat. Adhibutum. Cic. 2. Q. frat. 3.

ALLEGATIO, ònis. f. [ἐπιπέω] quasi Privata quædam legatio. Quod facilius intelliges ex interpretatione ipsius verbi Allegera. Cic. 3. Verr. 44. Odi immortales, quanta iste cupiditate, quibus allegationibus illam sibi legationem expugnavit! Id est, Amicorum intercessionibus, & velut legationibus. Ibid. 136. Quum tibi omnes ad istum allegationes difficiles, omnes aditus arcuos ac potius interclusos viderent.

ALLEGATUS, ùs. Idem. Plaut. Trinum. 5. 2. 18. Allegatu meo venit. conf. Gell. 13. 19. al. 20.

ALLEGAMEN, inis. n. Guil. Brit. Philipp. 2. 37. At comes hæc contra dabit allegamina regi.

ALLEGEO, cxi, ectum, [ἄλλομαι] ùre. In cœtum adjungere, ascribere, & cooptare. Nam & Legi dicebantur, qui in senatorum numerum ascriberentur: ut Sublegere, in locum demortui legendo substituire: quibus verbis Jurisconsulti uti sunt. Suet. in Cæs. cap. 41. Senatam supplevit, Patricios allegit.

Allegere in ordinem. Ulp. in l. 3. D. de Decurionibus, Spurius quoque posse in ordinem allegi, nulla dubitatio est.

Allecti in corporibus. Callistatus in l. Semper. D. de jure immunit. Eos qui in corporibus allecti sunt que immunitatem praebeant, ut naviculariorum, si honorem decurionatus agnovissent, compellendos subire publica munera accepit.

In decurias. Suet. in Tiber. cap. 57. Infantii sepe ut civitate donatum in decurias allexeret, negavit se allecturum.

Allegere inter Pratorios. Plin. l. 1. Epist. 14. Allectus enim a divo Vespatiano inter Pratorios, honestam quietem huic nostrarum, ambitioni dicam, an dignitati? constantissime praetulit.

ALLECTUS, [ἄλλετος] Partic. Allecti dicebantur apud Romanos, qui propter inopiam ex equotri ordine in Senatorum sunt numerum assumpti. Nam Patres dicuntur, qui sunt Patricii generis: Conscripti, qui in Senatorum sunt scripti annotati. Fuit Suet. in August. c. 2. Ea gens a Tarquinio Prisco rege inter Romanos generis allecta in Senatorum, mox a Servio Tull. in patricias transducta. V. & Alex. ab Alex. 4. 11.

Adlecti scenae. Adjuncti Comediorum numero. Marm. Praefect. FOR-TUNAE PRIMIG. ET ARNENO ADLECTO. V. Ferrer. Mus. Lap. p. 208. Turneb. Advers. 11. 9. Idem etiam dicuntur Parasiti Apollinis.

ALLECTIO. f. Tertull. adv. Haeret. cap. 43. Cura & allectio explorata. Allectio in clerum. Idem de Monogam. cap. 13. V. Capitolin. in Pertin. cap. 6.

ALLEGORIA, ἄ. [ἀλληγορία] Inverso a Quintil. l. 8. c. 6. dicitur. Cic. in Orat. 95. Jam quum fluxerunt Graeci continuæ translationes, alia plane fit oratio. Itaque genus hoc Graeci appellant ἀλληγορίαν, nomine recte, genere melius ille qui ista omnia translationes vocat. Idem 2. Att. 20. De Republica breviter ad te scribam: jam enim charta ipsa ne nos prodant, pertimesco. Itaque pothac si erunt mihi plura ad te scribenda, allegorisi obfuscabo. Allegoria vero fit continuatis non solum metaphoris, sed quibusvis aliis ejusdem generis tropis.

ALLEGORICUS, Quod significatum est per allegoriam. Arnob. 5. p. 183. Lex Allegorica tenebrosi ambiguitatibus explicata. Et p. 186. Sidon. 7. 6. In hac allegorica versatur Aegyptio.

ALLEGORICE. Adv. Idem Tertull. adv. Marc. 3. 5. extr. Duo argumenta allegorice cucurrisse. Arnob. 5. p. 183. Augustin. de Genesi ad tit. 4. 28. pr.

ALLEGORIZO, arc. Per allegoriam dicere. Tertull. adv. Marc. 4. 7. Quae Christus in homines allegorizavit. conf. de Resurr. Carn. cap. 27. & 30.

ALLELU-IA, Duæ sunt dictiones Hebraicae, quae significant, Laudate Dominum. ALLELU enim Hebraice est imperativi modi: IA autem unum est ex nominibus Dei. V. Iidor. 6. 19. Sidon. 2. Epist. 10. v. 26. Sirmond. ibi. Rectus Hallelujah.

ALLELUIA, Herba est, quam Trifolium acetosum, & Panem cuculi vulgus & officinae appellant. Plin. & doctis vocatur Oxy. Ruellius lib. 2. cap. 144.

ALLEVIARE, are. Levem facere. Vulg. Interp. Act. 29. 38. & Sarisb. 1. 5. Curarum gravium pondus alleviare. Cic. 1. de Invent. 78. Reprehensio est per quam argumentando adversariorum confirmatio diluitur aut infirmatur aut alleviatur. Alii, Allevatur. Camer. rectius Elevatur. Adnotatur H. St. Alleviare puro esse apud Vet. Interp. Bibl. aut saltem apud aliquem ex Ecclesiasticis. Hinc Galli *Alleger*, ut abbreviare *Allegger*.

ALLEVIATUS, ut, Alleviata Terra Zabulon. Vulg. Is. 9. 1.

ALLEVO, [ἐπιβάω ἐπιβάω] are. In altum tollere, vel De imo, & ubi quid jacet, atque projectum est, sursum tollere. Quintil. Vidi multos, quorum supercilium ad singulos vocis conatus allevarentur. Idem, Homini in aquam lapsu, atque ut allevaretur oranti. Hæc Valla lib. 5. cap. 81. Mann allevare, dixit Curt. 3. 12. 17. Ovid. 6. Met. 249. Evolat, ut gelidos complexibus allevet arcus.

Allevare afflictum. Quintil. in Partee palmato. c. 1. Translate.

Allevatur animum Artabanus. Tacit. 12. Ann. 51. i. c. Animo. Helenismus.

Dicitis erumnam aliorum. Cic. 3. Tusc. 71.

Onus. i. e. Onus aliqui levius facere. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Hoc onus si vos aliqua ex parte allevabitis, feram ut potero, studio & industria, Judices.

Solicitudines. Cic. de Clar. Orat. 12. Quod aliqua ex parte sollicitudines allevaret meas.

Allevor, quam loquor tecum absens. Cic. 12. Att. 39.

Allevatum corpus, per translationem. Dicitur, quum est imminuta corporis aegritudo. Cic. 7. Att. 1. Quod cum febre Romam venisset: bono tamen animo esse crepisse, quod Acatus ea quae vellem de allevato corpore tuo nuntiasset.

Naves turbibus atque tabulatis allevatae. Flor. 4. 11. 5. i. c. in altitudinem expreffe.

Idem tranfuit ad ambitionem: 4. 2. 10. C. Caesar eloquentia, & spiritu, ecce jam & consulatu allevabatur.

ALLEVIATIO, onis. f. [ἐπιβάω] Quintil. l. O. 11. 3. Humerorum ratio decens allevatio atque contractio est.

Translate Doloris mitigatio, diminutio [ἐπιβάω] Cic. 1. de Fin. 40. Dolor in longinquitate levis, in gravitate brevis foleat esse: ut ejus magnitudinem celeritas, diuturnitatem allevatio consoletur.

ALLEVIAMENTUM, i. b. [ἐπιβάω] Idem quod Allevatio. Cic. pro Sylla. 66. Et in adversis sine ullo remedio, atque allevamento permanere.

ALLEVIATOR, onis. m. Qui allevat. Tertull. adv. Marc. 4. 36. Destruitor superborum, allevator humilium.

ALLEVIATITUS, Vet. Interp. Irenæi 1. 34. In superiora allevatiatus abreptus.

ALLEX, Plaut. Ren. 5. 5. 31. Tunc etiam amator audes esse, allex viri? Hoc loco Allex viri, Facem & sordes quidam interpretantur: quod allex fœculentus fœculamentorum liquor fit, auctore Plin. lib. 31. cap. 8. Vitium (inquit illud) hujus est alex, imperfecta nec colata fœx. Alii ab Allicio deductum volunt: i. e. Quae allicere ad te viros soles. Secundum priorem sententiam substitantivum est, & declinatur Alex, allexis, scribiturque unico l. ut supra monstratum est. secundum posteriorem, adjectivum est Allex, allexis, Ab allicio, quod longe melius. [Conf. derivata ab ALLICIO, PELLICIO, & Hallex. Salm. q. v.]

ALLIA, f. [ἄλλια] Fluvius qui a Crustuminiis montibus prealto defluens alveo, Tiberino anni miscetur. Ubi magna strage Romani a Gallis duce Brenno profugati sunt. V. Liv. 5. 37. seq. & 6. 1. Lucan. lib. 7. 409.

— cedant feralia nomina Cannæ,
Et damnata diu Romanis Allia Fatis.
Allia febilis. Ovid. 1. de Arte Am. 413.
Gravis. Ovid. in Ibin, 219.
Infantium nomen. Virg. 7. Æn. 717.
— populique Latini,
Quosque fecans infantium interlucit Allia nomen. Servius: Allia fluvius haud longe ab Urbe est: juxta quem Galli Brenno duce, xv. Calendarum Augustarum die, deleto exercitu, post triduum deleverunt etiam Urbem excepto Capitolio.

ALLIENSIS, Adj. ut, Allienfis pugna. Cic. 9. Att. 5. Allienfis dies ex clade sc. funestus & inter nefastos relatus 15. Kal. Sext. ut apud Liv. 6. 1. & Aurel. Vict. cap. 23. Malo ergo omine Vitellius allienfis die pontificatum maximum cepit, Suetonio observante in Vita cap. 11. Deinde ad alios dies lugubres transferret, Cenot. Pisan. v. 26. DIEM EVM QVO DIE C. CAESAR OBIT QVI DIES EST A. D. VIII K. MARTIAS, PRO ALLIENSI LVGBREM MEMORIE PRODI. V. DIES.

ALLIARIA, ἄ. [ἀλλήριον] Herba est quædam, juxta sepes, & in agrorum marginibus nascens, quæ & odore & sapore ita abunde allium refert, ut merito fie vocetur. Hujus descriptionem vide apud interpretem Dioscoridis Mathiol. lib. 3.

ALLIATUS, V. ALLIUM.

ALLIATIO, exi, ectum, [ἐπιβάω] ēre. ex Ad & Lacio antiquo verbo compositum; est Blanditiis attrahere, sive potius inducere, atque invitare. Cic. de Amicit. 8. Allicit homines ad diligendum virtus.

Allicere & attrahere ad se. Cic. de Amicit. 28. Nihil est quod ad se rem ullam alliciat, & tam attrahat, quam ad amicitiam similitudo.

Allicere & excitare studia hominum. Cic. 2. Off. 20. Dicendum est quomodo hominum studia ad utilitates nostras allicere atque excitare possimus.

Permulcere atque allicere auditorem. Cic. 2. de Orat. 315. Prima est enim quasi cognitio & commendatio orationis in principio, quæ continuo cum qui audit, permulcere atque allicere debet.

Allici & teneri. Cic. de Petit. Consul. 42. Excelle dicendo: hoc etiam tenerentur Romæ homines, & alliciuntur.

Allicere & trahere ferrum, dicitur magnes. Cic. 1. de Divin. 86. Animos ad benevolentiam. Cic. 2. Off. 48. Aures. Lucret. lib. 6.

Allici beneficiis in aliquid, & compelli injuriis. Cic. 1. Fam. 9. Quum vero in hunc sensum & alliciat beneficiis hominum, & compellat injuriis: facile patior, &c.

Benevolentiam allicijus. Cic. 7. Verr. 81. Delectatione. Quintil. lib. 5. cap. 14. Juventem ad studia. Quintil. lib. 3. cap. 1. Delectatione aliqua. Cic. 1. Tusc. 6. Mentis hominum. Cic. 1. de Orat. 30. Opes ad misericordiam. Cic. pro Lege Manil. Peltem. Lucan. lib. 9. 847. — calidoque vapore Alliciunt gelidas nocturno frigore pestes.

Somnum, aut Allicere somnos; quod etiam dicitur Somnum invitare, & conciliare. Plin. l. 21. c. 18. & l. 9. c. 13. Ovid. 6. Fat. 681. Alliciunt finitus tempus, motusque merumque.

Voluntates alienas populi. Cic. pro Planc. 11. i. c. Alienatas.

ALLECTUS, Partic. [ἐπιβάω] ut Allectus consuetudine peccandi. Quintil. l. 7. c. 3. An etiam consuetudine peccandi sit allectus.

ALLECTOR, onis. m. [ἐπιβάω] ab Allicio; Qui allicit. Columel. lib. 8. cap. 10. Qui ab aucupibus in hunc usum nutriti, quasi allectores sint captivorum. De turdis loquitur.

ALLECTO, [ἐπιβάω] are. frequent. ab Allicio est; Frequenter allicere, h. e. blandimentis ad aliquid inducere, seu invitare. Columel. l. 2. c. 3. Ad aquam duci boves oportet, sibi loque allectari, quo libentius bibant. Allectare & invitare. Cic. de Senect. 58. Ad quem fruentum non modo non retardat, verum etiam invitatur, argue allectat fenectus.

ALLECTATIO, onis. f. [ἐπιβάω] Quintil. lib. 1. cap. 10. Et Chrypsius etiam nutritum, quae adhibentur infantibus, allectionis suum quoddam carmen assignat.

ALLECTIFICATIO, ecti, actum, [ἐπιβάω] ēre. Idem quod Allicere. Suet. in Vitell. c. 14. Nobiles viros, condicipulos & æquales suos, omnibus blanditiis tantum non ad societatem imperii allectifacatos, vario genere fraudis occidit. Verbum est dure compositum ex Allicere & Facto: sicut Calefacio, frige facio, & similia: si tamen verum est ita scripsisse Suetonium, quod vix crediderim. Hæc R. Steph. [Alii dubitandi causa non videtur. Dicitur enim eadem forma, ac Commonefacere, Condeciferare &c.]

ALLIEDO, iiii, illum, f. [ἐπιβάω] ēre. compositum ex Ad, & Lædo; est Ad aliquid impingere: ut, Allit caput ostio, vel ad ostium. Cæf. 3. Bell. Civil. 27. Et ex magno remigum propugnatorumque numero pars ad scopulos allia interferebatur. Lucret. l. 4. 298. Sic eliditur, ut siquis prius, arida quam lit, Creta persona, allidat pilave, trahive. Catul. 65. 67. Ipsius ante pedes fluctus falsis allidebant. Versus est fpondicus. Immo ibi legitur Alludebant. Et ita Mur. H. St. Sic & ff. Voff.

Allidi aliquis dicitur per metaphoram. Columel. l. 1. c. 3. Quippe acutissimam gentem Pœnos dixisse convenit, imbecilliforem agrum quam agricolam esse debere: quoniam cum fit colluctandum cum eo, si fundus valeat, allidi dominum. Pro, Allidi damno posuit: sed perseveravit in translatione allicitantibus: quorum victus a victore profectus, allidi humi folet. Adde Cic. 2. Q. frat. 6. Sed hoc incommodum consolatur quæstione damnationis inimicorum, in quibus me perlubente Servius allitus est, ceteri conciduntur. i. e. Laetus, quasi dicat, Aliquam fecit rem suarum jacturam.

ALLISIO, onis. f. Treb. Pollio in Tyr. Mario, cap. 8. Multa duorum digitorum allisione contrivit. conf. vulg. Interp. Is. 25. 11.

ALLIENSIS, Nomen proprium viri, qui Siciliam obtinuit cum Caesar in Africa bellum gereret. Hirt. de Bell. Afr. Memini & cujusdam Allienfi Cic. 11. Philipp. ubi fimum familiarem vocat, & cum scribit Dolabelle sui legatum.

ALLIGO, [ἀλλίσω, ἀλλίσω] are. Ad aliquid ligare: ut, Alligare vitem palis, vel ad palos. Columel. l. 4. c. 13. & 20. Unde & jocus ille Ciceronis apud Macrob. Quis alligavit generum meum eni? Alligare.

Alligare caput lana. Martial. lib. 12. 91.
 Alligat naves anchora morfu. Virg. 1. Æn. 169.
 Alligare vulnus, quod & Ligare, & Colligare dicitur. Cic. 2. Tusc. 39.
 Liv. 7. 24. V. Grænov. ad loc.
 Ad rem aliquam. Cic. 6. Verr. Ad statum Siculi te prætoris alligabatur.
 Ad palum alligare. Cic. 7. Verr. 71. V. PALUS.
 In rem aliquam. Cic. 1. Tusc. 67. & 5. 64. Archimedes Lunæ, Solis,
 quinque errantium motus in spheram alligavit.
 Alligare, pro Impedire. Virg. 4. Æn. 480.

Fata obstant, tristique palus inamabilis unda
 Alligat, & novis Styx interfusa coeret.
 Alligare iter. Stat. 4. Sylv. 3. 47. De Via Dom.
 Tunc umbonibus hinc & hiuc coactis,
 Et crebris iter alligare gomphis. V. GOMPHUS.
 Impediri in re aliqua atque alligari. Cic. 8. Att. epist. ult. Cedendum
 enim celeriter est, ne forte qua in re impediat atque alliger. h. e. Sic
 astringat, ut cedere non liceat. Ita plus esse voluit Alligari, quam
 Impediri.

Aliquem. Ter. Adel. 5. 3. 58. Eo pacto profum illis alligaris filium. Ubi
 Donat. Quis dicitur alligari ad aliquid, sine quo esse non possit. Ergo
 proprie ad amicam alligari adolefcentem dixit amatorem.
 Aliquem stipulatione. Cic. pro Rosc. Com. 35.
 Alligari beneficio. Cic. pro Planc. 81. Equidem nihil tam præprium homi-
 nis existimo, quam non modo beneficio, sed etiam benevolentie
 significatione alligati: nihil porro tam inhumanum, tam immane,
 tum ferum, quam committere ut beneficio non dicam indignus, sed
 victus esse videare.

Nova lege. Cic. pro Cluent. 148.
 Sacris, pro Obstringi. Cic. 2. de Legib. 51.
 Alligare se hæreditati. Pompon. in l. Duo. D. de Acquir. hæred.
 Alligare se crimini alicui. Cic. pro Flacc. 41. Ne L. Flaccus nunc se fe-
 lere alliget, quam jam telum illum effugere non possit. Ter. Eun. 4. 7.
 39. Andin' tu? hic furti fe alligat. Ubi Donat. Alligat, astringit, illa-
 queat, & obnoxium facit. [v. Crimine subauditur.
 Ad præcepta. Quintil. lib. 2. cap. 13. Eleganter pro Accuratissime obser-
 vare. V. Schulding. & Burman. ad Quintil. decl. 1. p. 13.
 Ad pœnam. Quintil. lib. 10. cap. 3.
 Alligare vitem. Columel. de Arb. 16. extr. Arbustivam vitem quum puta-
 re, tum alligare diligenter oportet. [Sic legendum.

ALLIGATUS, Partic. [αλλογισμένος].
 Alligatus, pro Obligatus; ut Alligata fœdere civitas. Liv. 5. Bell.
 Maced.

Alligatus nuptiis: i. e. aut Propter nuptias impeditus, aut Illi matri-
 monio obnoxius. Cic. pro Cluent. 35.
 Alligatus Cæsaris actis teneretur. Cic. pro Domo sua, 41.
 Alligatus & Solutus, contraria. Cic. 3. de Orat. 174. Ut verba neque
 alligata sint, quasi certa aliqua lege versus: neque ita soluta, ut va-
 gentur.
 Alligatus, Crimini obnoxius, & affinis. Cic. 2. Q. frat. 3. Sed idem
 Nerius index edidit ad alligatos Cn. Lentulum Vaccium & C. Corneli-
 um. Legendum existimo, Edidit alligatos, nisi quis Adalligatos uno
 verbo legendum censcat, quod & mihi magis probatur, cum Plin.
 Adalligare usurpet. Cuius tamen melior lûdori sententia videbitur,
 Alligatos ita explicantis: Testes sunt a quibus quaeritur veritas
 in iudicio: quos quisque ante iudicium libi placitis alligat, ne cui fit
 postea liberum, aut dissimulare, aut subtrahere se: & alligati appel-
 lantur. Ex Turneb. In codd. correctioribus legitur, Edidit ad alle-
 gatos.

ALLIGATIO, ðnis. f. [αλλογιότης]. Columel. lib. 11. cap. 2. Arbusto-
 rumque five putatio, five alligatio finienda est. adde Vitruv. 7. 3. & 8. 13.
ALLIGATOR, ðris. m. [αλλογιότης]. Qui alligat. Columel. 1. 4. c. 13.
 Deinde sequitur alligator: cuius officium est ut rectam vitem producat in
 jugum. Gloss. Gr. Lat. ðris.
ALLIGATÛRA, æ. f. [αλλογιότης]. Columel. de Arboribus, cap. 8. Infra
 insitionem & alligaturam falce acuta leviter vitum vulnerato. Utius hac
 voce sapius Ambrosius.

ALLIGAMEN, inis. n. Gloss. Gr. Lat. αλλογιόμας.
ALLIGAMENTUM, i. n. Idem. Gloss. eadem ðigma.
ALLINO, inî ivi & ðvi, itum, [αλλογιώ]. ðre. ex Ad & Lino, is;
 idem quod simplex Linere. Plin. Sunt qui leporino coagulo mel addant,
 & hoc sape allinant dentem.
 Adlino scribit nonnulli. Hor. in Arte Poët. 346.
 Vir bonus & prudens versus reprehendit inertes,
 Culpabit duros, incompitis allinet atrum
 Transverso calamo signum. Acron. i. e. Apponet.
 Allinere fordes alicui sententia. Cic. 2. Verr. 7. Nulla nota, nullus cor-
 lor, nullæ fordes videbantur his sententiis allini posse.
 Allinere vitia sua alteri, pro Linere vel Apspergere aliquem suis vitiis,
 dixit Sen. Epist. 7. pr. Dicitur etiam Allinire, uti simpl. Lino &
 Lino. In unum corpus omnia redacta curabis adlinire. Pallad. Mag.
 tit. 8.

ALLIUM, ii. [αλλογιώμα]. Genus oleris quo vescimur. Plin. lib. 19. cap. 6.
 Allium ad multa ruris præcipue medicamenta professe creditur: tenuis-
 simis, & quæ separantur in univèrsum velatur membranarum, mox pluri-
 bus coagmentatur nucleis, & his separatim vestitis: asperi saporis: &
 quo plures nucleî fuere, hoc est asperius. Tædium huic quoque halitu,
 ut cæpis, nullum tamen coctis. Virg. 2. Ecl. 11.
 Allia, ferpillumque herbas contundit olentes.

Ne alii quidem caput: subaudi Dedit, vel Apposuit, aut aliquid simile.
 Proverbialis est hyperbole, qua utitur Aristophanes in Vespis. Conve-
 niunt in fordium & valde parcum. Huc refer Plaut. Persf. 2. 3. 15. De
 avaris, Qui alium servo obligant cum fale. al. Salinum. V. Taubm. ad loc.
 Allii caput. Perf. 5. Sat. 189.
 Incusare deos inflantes corpora, si non
 Prædictum ter mane caput guttaveris alli. E superstitione anti-
 qua dictum est (inquit Turneb.) aliorum enim capita ad multarum
 nozarum depulsiorem valere animis vetustas imbiberat. Columella qui-
 dem etiam omnia, quæ incubantur, subterni utiliter adversus toni-
 trua putat.
 Allia ne comedas & fabas. Paroem. ap. Suid. h. e. Ne bellis neve in

iudiciis adfis. Erasmus putat referendum ad calculos fabariorum, quibus
 antiquitus ferebantur suffragia.
 Allium in retibus. De fordio commeatu dicebatur: hinc natum,
 quod Artici quoties navigationem aut expeditionem adornabant, com-
 mercabantur allia, eaque retibus imposta secum ferebant. In obsi-
 dionibus quoque urbium in pretio erat allium: unde illud apud
 Suidam, Perdo allia in obsidione. Locus est adagio, si quem ad-
 moneas, ut philosophia studium aggressurus, parat sese ad fruga-
 lem victum, ad vigilias ac labores, sine quibus non paratur eruditio.
 Allium sylvestre [αλλογιώδες] ubique, in montibus præsertim, & col-
 libus nascitur, nullis divium nucleis, sativo longe minus, sed odore
 & sapore illi perhelle: lotius angustioribus, gracilius cæule, in cuius ca-
 cumine flos emicat, ex rubro purpurascens, a quo nigrum gignitur fe-
 men. Hæc Mathiol. ad Dioscor. lib. 2.

ALLIATUS, Adj. [αλλογιώτης]. Plaut. Most. 1. 1. 45. Sine me alliatio
 fungi fortunæ meas. Sed ibi forte legendum in accusativo, Αλλογιώτης:
 ut sit sensus, Sine me allium fungi fortunæ meas. h. e. Peracto me,
 quem allium olere, & fœtere dicitis. Quidam tamen volunt ita ad Alliatum
 esse substantivum n. g. ut sit Moretum cui allium admixtum est.
 Ad hoc cibi genus Terentius respexit cum scripsit; Tute hoc iustitibi
 est omne exedendum, quod annotat Donatus a rusticis de alliato more-
 tarii dici solere: ubi mortarium cibum ipsum, i. e. Moretum vocat. V.
 Turneb. Adversf. 16. 17. & 19. 13. Gronov. ad Plaut. p. 497. & Taubm.
 p. 517. & ad Virg. p. 19. Ad. Barl. ad Luciani Tim. p. 161.

ALLOBROGES, [αλλοβρογες] Populus Gallia juxta Rhodanum, nunc
 Sabaudicenses & Delphinates, victoria Fabii & Catilinae conjuratione noti,
 ad tractum Lugdunensem sita, Ptolemæo auctore.
 Allobroges inideles rebus novis, id est conjuratione Catiline, cui se-
 ne confenserant, nec fidem tamen servarunt. Hor. Epod. 16. 6.
 Novisque rebus infidelis Allobrox. Cic. 1. de Divin. 21.
 At clades patriæ flamma ferroque parata,
 Vocibus Allobrogum Patribus Populoque patebat. Conjura-
 tionem quippe Catiline detexerant.

ALLOBROGICUS, Adj. [αλλοβρογικός] ut, Allobrogicum vinum, apud
 Cels. lib. 4. cap. 5.
 Allobrogica uva, apud Plin. lib. 14. cap. 2.
 Fuit etiam triumphale Cognomen Q. Fabio Maximo Æmilianî F. Paulli N.
 ob victoriam de Allobrogibus & Arvernis partam datum. Vellej. l. 2. c. 10.
 conf. Val. Max. 3. 5. 2. & 6. 9. 4. & Juven. 8. Sat. 13.

ALLODIUM, V. ALAUDIUM.
ALLOPOTHÛTA, [αλλοποθητα] Fig. Gramm. Latine dici potest, Aliter
 pœsita, aut Alia positio: a Prisciano lib. 19. dicitur Variatio. Confundit
 autem numerum, ut Virgilius, Pars in frustra fecerat. Causis, Tu mihi
 quodcumque hoc regni, pro hoc regnum. Genus, Virg. 3. Ecl. 83.
 Dulce fatis humor, depullis arbutus hædis,
 Lenta falix foeto peccori, mihi solus Amyntas. Ad dulce enim,
 quod est neutrum, tam masculina quam feminina reddidit.

ALLOPOTICUS, Adj. [αλλοποτικός] Alleoctio Virtus seu facultas est que
 cibum in aliud ex alio mutat. Macrob. 7. Saturn. cap. 4. Hæc virtus ci-
 bum mutat in succum ut ibidem ipse testatur.
ALLOPHÛLUS, [αλλοφύλος] Latine dicitur Alienigena, Alterius generis,
 Diversæ nationis, ἀλλο αλιud, & φύλος, gens, natio, contrar.
 ἀλλοφύλος. Ita LXX. Interp. & Vulg. & Sulpit. Sever. vocant Philisteos,
 f. Palestinos. V. Tertull. adv. Jud. cap. 4. adv. Marc. 4. 13. & Prudent.
 Hamartig. 500. qui ubique contra naturam Græcæ vocis corripuit penul-
 timam: quod etiam a Paulino factum est Natal. 8. 71.

ALLOQUOR, [αλλοκωμώω] ðqui. ex Ad, & Loquor,
 verbum notissimum. Varr. 5. de L. L. Alloquuntur mulieres ire aiunt,
 quum eunt ad aliquam loquuntur consulendi causâ. Alii (in quibus & H.
 St.) legendum censent Confolandi. Pro quibus facit Catulli carmen
 paulo post citatum in ALLOQUATIO.

Alloqui familiariter cum aliquo. Curt. lib. 6. [Non extat ap. Curt. Nisi
 fortassis in Amyntæ oratione l. 7. 1. 31. ubi hæc legitur: Quia pridie
 familiariter & sine arbitris locutus est nobiscum; in mendoso codice Al-
 locutus est lectum fuit: Quod plane αλλοκωμώω.
 Perparce. Plaut. Amph. 1. 1. 212. Alloqui te perparce liceat obscuro.

ALLOQUIUM, [αλλοκωμώω] i. e. Alloquutio. Plin. lib. 6. cap. 22.
 Hospitalis regis clementia sex mensium tempore imbutus alloquio.
 Alloquium, pro Solatio: ut, Egritudinis alloquia. i. e. (ut Latini lo-
 quuntur) Solatia, Græci enim solatium παρηγορίαν, & παρηγορίαν
 nominant: i. e. (verbum de verbo) Alloquium. Hor. Epod. 13. extr.
 Illie omne malum vino cantaque levato
 Deformis egritudinæ Dulcibus alloquiis. Lambin.

Benignum alloquium Liv. 1. 3. 4. Et ipse quoque fortunam benigno alloquio,
 conicite invirandi, beneficium quos poterat sibi conciliando adjuvabat.
 Blandum. Plin. Epist. 1. 8. Medici fudubres, sed voluptate carentes cib-
 os blandioribus alloquiis profecuntur.

ALLOQUUTIO, ðnis. f. [αλλοκωμώω] Venustus & usitatus est Allo-
 quium. Plin. Epist. ult. lib. 2. Mutat personam, vertit alloquutionem.
 i. e. Sermonem.
 Alloquutione solari aliquem. Catul. ad Cornif. 36. 5.
 Quem tu (quod minimum, facillimumque est)
 Qua solatus es alloquutione?
 Irascor tibi, sic meos amores
 Paulum quilibet alloquutionis
 Mælius lacrymis Simonideis. V. Pet. Victor. Var. Lect. 8. 23. &
 Muret. 2. 4.

Adloquutio Augg. in Numis celebratur, i. e. Conciones militares. V.
 Spanh. diff. 13. p. 627. Eq.
ALLOGIA, [αλλογία] Urbs Cræta, ut ex Polyhistore refert Stephanus.
 Gentile est ALLOGIATES.

ALLOFRIGES, [αλλοβρογες] Populi in tractu Septentrionali Hispaniæ
 Straboni lib. 3.

ALLOBET, seu ADLUBET unde
ALLOBENTIA, æ. f. Apul. 1. de Aur. Afin. post Princ. Jam Allubentia
 prociolis est fermonis & joci.

ALLUBESCO, ubi, ubitum. [αλλοβρογες] ðre. Antiquum verbum pro
 Placere. Et est ab imperfecto verbo Lubet, pro Libet. Plaut. Mil. 4. 2.
 13. Nimisque nitida femina hercle vero jam mihi allubescit primum.
 Apul. 9. Met. Si aquis allubescerem. Idem 7. Met.

ALLUCEO, U

ALLUCERO, xi, ēre. Sen. Epist. 92. Nisi aliquis igniculus alluxerit. Plaut. Pers. 4. 3. 46. Tibi fortuita faculam allucere vult. [V. ADLUCERO. utroque enim modo recte scribitur, nec debet supra in verborum suspecta Latinitatis numerum referri. Conf. Suet. Vitell. c. 8.]

ALLUCENS, entis. Aug. Conf. 11. 23. Dilucebant allucente misericordia tua, Domine.

ALLUCINOR, ALLUCINOR VEL HALLUCINOR, [παρορῶμαι] āri. Gell. lib. 16. cap. 12. Cloatius Verus in libris quos inscripsit Verborum a Græcis traclorum, non pauca hercle dicit curiose & fagaciter conquisita, neque non tamen quedam futilia & frivola. In his ponit Gellius, quod Alucinari factum scripsit ex eo quod dicitur Græce ἄλλυος. Unde Elucum quoque esse dictum putat, a litera in e conversa, tarditatem quandam animi & stuporem, qui allucinantibus plerumque usu venit. Nonius, 2. 406. Allucinari, aberrare, & non consistere atque dissolvi, obitupescere, atque tardari, honeste veteres dixerunt. Festus, Allucinatio, erratio. Columel. l. 7. c. 3. Nec sur aut bestia allucinantem patorem decipiat. Beemian in Origin. Hallucinor (ita enim potius scribendum, ut ait Gell. 2. 3. & a Nonio inter aspiratas ponitur, a Felto tamen non item), ab Hallax sive Hallus i. e. Maximus pedis digitus, formatur, ut a Balbus, Balbucino; a Sermo, Sermocino. Aliud (ut Scaligero visum est) videtur Allucinor. i. e. Videndo fallor, a luce aberro. V. de notione hujus vocis præter laudatos G. J. Voss. in Etym. & If. Voss. ad Catull. p. 90. Mercet. ad Non. Pric. ad Apul. Apolog. p. 140. Salmaf. Ex Plin. p. 1279. Fulgent. de Prisco Serm. 54. Allucino aliquid. Cic. 1. de Nat. Deor. 82. Ita enim a vobis quali dictata redduntur: quæ Epicurus oscitans allucinatus est. i. e. Effluviis tota via veritate aberrans. Allucinari (inquit Martus) est Errare, ac nisi ad lucem pervenire, sed non posse. Ille igitur aliquid allucinatur, qui lucem veritatis non attingit, sed errat.

Dicitur etiam de rebus inanitatibus. Cic. 2. Q. frat. 10. Sed quemadmodum coram cum fumus, fermio nobis deesse non solet: sic epistola nostræ debent interdum allucinari.

ALLUCINATIO, seu HALLUCINATIO, ōnis. f. Error. Sen. de Vita Beat. cap. 26. Vestras hallucinationes fero, quemadmodum Jupiter optimus maximus poetarum. Arnob. 6. p. 134. Fest. Nonius l. c.

ALLUCINATOR, f. HALLUCINATOR, ōris. m. Nugarum amator. Fest. ALLUCITÆ, Animalcula quedam; Hallucinari, inquit Fulgent. l. c. tractum ab Allucitis, quos nos ἀλλυπιας dicimus, sicut Petronius Arbitrifer ait, Nam centum vernales me allucite molestant. Voss. tamen l. c. Allucitas (sive ut scribi solet, Alucitas) interpretatur illos qui officia lucis noctisque pervertunt, qui in tenebris vivunt & interdiu stertunt, quos Cato ap. Sen. Epist. 122. Antipodas vocat.

ALLUCTOR, āri. Idem quod Luctari. Apul. 10. Met. Edit. Elemenh. p. 247. Me quidem mensam accumbere suffixo cubito, dein alluctari & etiam saltare sublati primoribus pedibus perdoctum.

ALLUDIO, āre. Plaut. Stich. 2. 2. 58. Quando adhibero, alludiabo. Et Pœn. 5. 4. 64.

ALLŪDO, si, sum, [ἀλλυδάω] ēre. quasi Ad aliquem ludere. Sic enim dicimus Aluci aliquid alludere, ut Arridere cuiquam. Alludunt parvuli parentibus & nutricibus. Plin. lib. 9. cap. 8. Hominem non expavescit, ut alienum: obvium navigis venit: alludit exultans. Et paulo post, ut alludens natantibus, impositosque portans. De delphinis loquitur. Alludere, est (inquit Valla lib. 4.) quum Alludi dicimus, & ad aliud festinantem latentem referimus, ut Virg. 7. Æn. 117. Nec plura alludens, ea vox audita, laborum Prima tulit finem. Serv. Alludens, aut certe ludentem significat: aut Alludens. i. e. Ad responsum fidem verba componens. Cic. 2. de Orat. 240. Galba autem alludens, variæ & copiosæ multas similitudines asserre.

Alludere ad mulierem. Ter. Eun. 3. 1. 34. Forte habui sortum: coepit ad id alludere.

Ad notam alludere. Justin. lib. 1. de Cyro infante: Quem ut in manum mulier accepit, veluti ad notam alludit.

Alludere philosophiæ, pro quasi Per lulum & non serio tractare philosophiam. Sen. Epist. 73. Adhuc est tertium genus, qui philosophiæ alludunt, & nondum quidem eam attingerunt.

Alludere, Favere, blandiri. Sen. Quum tibi alludit hujus vitæ prosperitas. Alludit unda. Plin. lib. 26. cap. 7. In faxis ubi alludit unda.

Alludentes undæ. Ovid. 4. Met. 342. h. e. Quæ alludere videbantur & blandiri. Quintil. Licitus est qua factus alludat. V. Heinf. ad Ovid. loc.

ALLUSTIO, ōnis. f. Arnob. 7. p. 229. Si manu viperam mulceas, nihil illi profit allusio. Vulgo est Ornatus in dicendo qui ex similitudine cuiusdam rei queritur.

ALLUO, [ἀλλυδάω] ēre. ex Ad & Lavo lavis, ut veteres declinabant. Fluvii dicuntur urbes alluere, qui eas præterlabuntur. sic & Maria terras allunt. Cic. 2. de Legib. Divisus æqualiter in duas partes, latera hæc alluit.

Alluit gentes Mæotis. Sen. OEdip. 5.

Alluuntur a mari moenia. Cic. 7. Verr. 95.

Flumen Sidentum quo alluunt oppidum Polemonium. Plin. lib. 6. cap. 4. V. lib. 3. cap. 1. & 4.

ALLUVIES, ēi. f. [ἀλλυβιας] Immoderata aquarum violentia, vel pluvialium, vel fluvialium, similitumque: que non tantum agros confundit, sed quandoque eripit, & nonnunquam funditus destruit. Columel. l. 3. c. 11. Vel etiam vales quæ fluminum alluvie & inundationibus concreverint. Alluvies item dici videtur Locus aquæ inundatione factus, vel quem fluvius alluit. Juv. l. 4. In proxima alluvie, ubi nunc vicus ruminalis est, (quam Romularem vocatum ferunt) pueros exponunt.

ALLUVIO, ōnis. f. [ἀλλυβιας] Idem quod Alluvies. Cic. 1. de Orat. 17. Alluvionum, circumlusionum iura.

Alluvio, est Incrementum latens, quod ita paulatim adjicitur, ut intelligere non possimus quantum quoquo momento temporis adjiciatur præterea. Insit. de rer. divif.

Alluvionum, quæ contingi solent in prædiis, quæ ripis quorundam fluminum terminantur, ea natura est ut semper incerta possessio, incertum sit ejus dominium, quod possessori per alluvionem adcreset. nam quod hodie possidemus, nonnunquam altero die vicini fundi dominio in alteram fluminis ripam translatum adquiritur. nec tamen, apud quem accrebit, remanet, sed plerumque redit ad priorem dominum cum augmento: sipe nec ad posterorem manet, nec redit ad priorem, sed in arena fluminis inundatione solvitur, ideoque suggestione culminis sui admittitur, ut iudicio agri membris finiatur. non de Ægyptiis solis, nec de limi tantum

alluvionibus loquimur, sed, quod salubre est orbi terrarum, atque omnibus provinciis, promulgamus, ut ea quæ per alluvionem possessioibus acquiruntur, neque ab ærario vendi, neque a quolibet peti, nec separatim censei, vel functiones exigi, perpetua lege valitura fandum; ne alluvionum ignoreare vitia, vel rem notiam possessioibus incidere videamur. Similiter nec quidem quæ paludibus antea, vel palcuis videbantur adscripta, si sumptibus ac laboribus possessorem nunc ad frugum fertilitatem translata sunt, vel vendi, vel quasi fertilia separatim censei, vel functiones exigi concedimus: ne hi dolenti diligenter operam suam agri dedisse cultura, ne diligentiam suam sibi damnosam intelligant. Hæc ex Frontino de Limitibus agrorum: quæ ille recitat ex epistola Theodofii & Valentiniiani imperatorum. Agerus autem & ipse in libello de Limitibus agrorum sic inquit, De alluvione observatio est, si in occupatorio agitur agrus: quidquid vis aquæ abtulerit, repetitionem nemo habet. quæ res necessitate ripæ muniendæ iungitur, ita tamen, ut sine alterius damno quidquam fiat. Si vero in divisa & assignata regione tractabitur, nihil amittet possessor: quoniam formis per centurias certus cuique modus adscriptus est: circa Padum autem cum ageretur, quod flumen torrens, & aliquando tam violentum decurrit, ut alveum mutet, & multorum late agros trans ripam, ut ita dicam, transferat: sæpe etiam insulas efficit. At Cassius Longinus, vir, prudentissimus, juris author, hoc statuit, ut quidquid aqua lambendo abtulerit, id possessor amittat: quoniam scilicet ripam suam sine alterius damno tueri debet. Si vero majore vi decurrens alveum mutasset, suum quisque modum agnosceret: quia non possessoris negligentia, sed tempestatis violentia abreptum apparet. Si vero insulam fecisset, a cujus agro fecisset id possideret: at si communi, quisque suum reciperet. Scio enim quibusdam regionibus cum assignarentur agri, adscriptum aliud per centurias & flumini. hoc autem providit author dividendorum agrorum: ut quoties tempestas fluvium concitasset, non per regionem excedens alveum vageretur, sed sine injuria cuiusquam delueret, &c. hos tamen agrorum est, hunc omnem modum qui flumini adscriptus est, resp. quibusdam vncdidit. hæc quæstiones maxime in Gallia tota moventur, quæ multis contexta fluminibus immodicas Alpium nives in mare transmittit, & subitarum regelationum repentinis inundationes patitur. Aliquibus locis impetraverunt possessores a præfide provincie, ut aliquam latitudinem flumini daret. nam & in Italia Pilsaro flumini latitudo est assignata eatenus, quousque alluebat.

ALLUVIOS ager, Quem paulatim fluvius efficit, &c. libello de Limitibus. conf. Hotoman. Comm. verb. juris.

ALLUVIUM, i. n. pro Alluvione f. Alluvie dixit Sidon. 2. Epist. 2. 2. conf. Iliad. 14. 8.

ALLUS, vel HALLUS cum aspirata. Pollex, proximum digitum scandens, quod velut insinuisse in alium videatur: quod Græce dicitur ἄλλυος. Festus. pedis μέγας δακτύλος. Gloss. Allex etiam scribitur.

ALMA, Mons est in Mœsia superiore, prope Sirmium, & Aureum, quem Probus imperator, Eutropio teste, opere militari vineis confecit. V. Cæli. Antiq. Lect. l. 18. c. 21. [Varie scribitur nomen montis istius, qui in Pannonia inferiore, Almus, Gr. ἄλμος ap. Eutrop. l. 9. c. 11. Nec Aureo junctus, qui in Mœsia Superiori. V. Cellar. O. A.]

ALMENA, [ἄλμωνα] Oppidum est ad Pontum Euxinum, a quo sunt gentilia Alminius & Almenites. Stephanus.

ALMITAS, ātis. f. Gloss. Lat. Gr. ἀναρτοβή.

ALMITES, ēi. f. Habitus almarum rerum. Fest. Gloss. Gr. Lat. ἀλμιτῆς ἄρτος. Apud Charif. l. 1. p. 25. Almites est ἀλμιτῆρα.

ALMO, ōnis. m. [ἄλμος] Fluvius, vel potius Rivus ante portam Capenam, urbi Romæ vicinus, apud quem Romani olim sacra Cybeles faciunt eodem ritu quo Galli in Phrygia. V. CYBELE. Almo Italus. Stat. 6. Sylv. l. Claud. de Bell. Gild. Lubricus. Ovid. 4. Fast. 337. Parvus. Lucan. lib. 1. 600. Sacer. Val. Flac. 8. Argon. Tepidus. Sil. Ital. lib. 8. 364. Prudent. in Romano 160. Rivulum vocat quod arguit parvum & exiguum amnem esse. adde Fr. Lindenbrog. ad Marc. p. 127. August. de Civ. Dei, 2. 4. Weitz. ad Prudent. p. 609. Almo etiam Deus illius fluminis, pater Laræ Nymphæ: ex qua Mercurius Lares genuit. Ovid. 2. Fast. 599. fabularum narrat.

ALMON, [ἄλμων] Oppidum Thessaliæ, Plin. 4. 8. Elmon alii vocant, & Bœotici civitas Steph. Est etiam Almon apud Virg. 7. Æn. 532. Pastoris nomen, filii Tyrrhæi, regi pecoris magistri.

ALMOPIA, æ. Macedoniæ pars, sic dicta ab Almope gigante, Neptuni, & Athamantidos Helles filio. Hinc Almopes, & Almopii, ejus regionis incolæ. Plin. lib. 4. cap. 10.

ALMOPES, opis. Gigas, Neptuni & Athamantidos Helles filius. Plin. l. 4. c. 10.

ALMUS, [ἄλμος] Sisyphi filius (ut inquit Scholiastes Apollonii) frater Porphyronis, ex cuius filia Chryso-gone, & Neptuno natus est Minyas rex Orchomeni. Idem tamen alio loco Minyæ matrem Herminippen Bœoti siam appellat.

ALMUS mons V. ALMA Supra.

ALMUS, a, um. [ἀλμος] Adj. ab Alendo dictum. Unde Festus, Alma, inquit Sancta sive Pulcra: vel Alens, ab alendo scilicet. Item Clerus, In-clytus. Vet. Gloss. Almus, ἄλμος, ἴσθδδδδ. Item alma, ἄλμος, ἄλμος, ἄλμος, ἄλμος. Utramque significationem dabunt loca citata. Plaut. Curc. 2. 3. 79. Invoce almam meam nutricem. Adorea alma. i. e. Gloria quæ alrix virtutum. Hor. 4. Carm. 4. 41. Ager almus. Virg. 2. Georg. 330. Parturit almus ager. Ubi Serv. Almus, ab eo quod nos alat. Carthago alma. Sil. Ital. lib. 13. 11. Ceres. Virg. l. Georg. 7. Dies. i. e. Clarissimus. Virg. 8. Ecl. 17. Nascere, præque dieni veniens age lucifer almum. Servius. Hor. 4. Carm. 7. 22. Faustitas. Hor. 4. Carm. 5. 18. Nutrit rura Ceres, almaque Faustitas. Fides. Cic. 1. Off. 104. ex Ennio, O Fides alma. Jubar. i. e. Dies. Val. Flacc. 5. Argon. 311. Liqueor. Lucret. lib. 2. 390. Lux. Virg. l. Æn. 306.

Ut primum lux alma data est. Alma lux dicta, quod alat universa: nam phisici dicunt omnia per diem crescere. Servius. Maiae almae filius, pro Mercurio. Hor. 1. Carm. 2. 43. Musae almae. Hor. 3. Carm. 4. 42. Nereides. Cic. in Arat. Hanc illi tribuunt praenam Nereides almae. Nox. Sen. Agam. 2. Idem in Troad. 6. Nutrix. Lucret. lib. 5. 231. Pallas. Lucret. lib. 6. 750. Alma parens, pro Venere. Virg. 2. Aen. 591. Martial. lib. 8. 21. — vigilat Memnonis alma parens. i. e. Aurora. Virg. 10. Aen. 252.

Alma parens Idaea deum. Ubi Servius, Alma proprie est Tellus, ab eo quod nos alat: abusive etiam aliis numinibus hoc epitheton datur. Pax. Tibul. lib. 1. 10. 69. Pacis simulacrum fingebatur manu spicam gerens: ideo Alma. nam pacis tempore agricultura floret. unde illi & spicae & poma & huiusmodi reliqua offerbantur. Sibylla alma. Virg. 6. Aen. 74. Quia scilicet virgo fuerit. Sol. Hor. in Carm. Secul. 9. Tellus. Columel. lib. 3. cap. 2. Quibus alma tellus annua vice velut aeternam quodam puerperio lata, mortalibus distenta musto demittit ubera. Venus. Virg. 1. Aen. 622. Vites. Virg. 2. Georg. 233. — pecorique, & vitibus almis Aptius uber erit.

A L N

ALNUS, i. f. [άλνυς] Arbor fruvialis, sive palustris, notissima, quae neque fert fructum, neque fenum. De hac multa Vitruvius lib. 2. cap. 9. Meminit & Plin. lib. 16. 18. & 31. Alta alnus. Sen. Hippol. 1. Alnus amica fretis. Stat. 6. Theb. 106. Electrifer. Claud. in Epithal. Hon. & Mar. 14. Fluminea. Sil. Ital. lib. 3. Longa. Ovid. 13. Met. 790. Procer. Virg. 6. Ecl. 63. Viridis alnus. Virg. 10. Ecl. 74. Dicunt enim alnos in Padi ripis primum visas, illicque spectatissimas & magna copia virere, ut ait Pausanias, ex historia quam narrat Ovid. 2. Met. Nam quum Phaethon impetratos a patre curris male regeret, fulmine Jovis in Padum f. Eridanum praecipitatus est. Quumque Phaethusa, Phoebe, & Lampetia, ejus sorores, ad hujus fluvii ripas, cum mensis quatuor impatientissime flevissent, tandem Jovis misericordia in populos arbores versa sunt, vel (ut mavult in Argonaut. Apollonius) in alnos: earum autem lacrymae in electra. Virg. 6. Ecl. 63. In alnos mutatas tradit hoc carmine, Tunc Phaethontiad as musco circumdat amarae Corticis, atque solo proceras erigit alnos. Idem tamen 10. Aen. 189. alteri subseribit opinioni, Nanque ferunt luctu Cyncum Phaethontis amati, Populeas inter frondes, umbramque sororum Dum canit, &c.

Alnus, pro Navigiolo: quia ex trunco alni excavatae fiebant huiusmodi scaphae. Claud. praef. 1. de Rapt. Proserp. 3. Qui dubiis ausus committere flatibus alnum, Quas natura negat, praebuit arte vias. Virg. 1. Georg. 136. — alnos primum fluvii fensere cavatas. Levis alnus. Virg. 2. Georg. 451. Alnus apta fluctibus. Lucan. lib. 3. 441. Sylvaque Dodones, & fluctibus aprior alnus. ALNEUS, Adj. ab Alnus; Quod fit ex Alno. Vitruv. 3. 3. Locus palis alneis configatur. ALNETUM, [άλνετόν] ut, Quercetum, Dumetum, Efculetum; Locus alnis confitus. Cu. Brito 8. 303. Difficiles ubi densa vias aencta tenebant.

A L O

ALO, ut, itum & altum, [αίλω] ere. est Rebus ad victum cultumque necessariis sustentare: quod vulgus dicit, *Inertentere*: ut, Alere familiam. Cic. Parad. 8. Multi ete audierunt quum diceres, Neminem esse divitem, nisi qui exercitum alere posset suis fructibus. Copias militum alere. Cic. pro Deiot. 22. Inter Alere & Educare. Nonius, Alere & Educare hoc distant: Alere est victu temporali vicium sustentare. Educare autem ad fatietatem perpetuam educere. Atticus in Andromeda, Alui, educavi: id facite, gratum ut sit seni. Inter Alere & Pascere. Idem Nonius alio loco, Pascere & Alere hoc distant, auctoritate Varronis *πασκωδιδωσαναλω*, ut sit Alere, sufficiens generis curam habere: Pascere, natos cibo faginare. Ter. And. 1. 1. 29. Aut equos alere. Alere & Nutrire, pro eodem. Nutririi est parvulorum ut crescant (unde nutrices dicuntur, nutritiique qui curam infantium habent, habueruntve) & aduulorum, ut vivant. Ali quoque in eodem significato. Unde lex illa xxi tabularum, Liberi parentes alant, aut vinciantur. At in rebus incorporeis frequentius ut crescant. Quintil. in praef. lib. 1. Sed alere faciundiam, vires augere eloquentiae possit. Perinde est ac si dixisset, Augere faciundiam, augere vires eloquentiae possit. Virg. 5. Aen. 231.

Hos successus alit. i. e. quasi Horum animos successus augetere facit. Haec Valla lib. 5. cap. 46. Alere quempiam de bonis alterius. Paulus in l. Nescennius. D. de negot. gestis. E contrario dicebatur: hoc recte dici, cum de suo alibi mater probaretur. at in proposito aviam, quae negotia administrasset, verisimile esse, de re ipsius nepotis cum aluisse. Alit binos foetus ubere. Virg. 3. Ecl. 30. Alunt rhombos aequora. Hor. 2. Serm. 2. 48. Aluntur vicium mortalium glandiferae arbores. Plin. in praef. lib. 16. Aluerit asperitate aquarum arbores. Plin. l. 12. c. 9. i. e. aqua falsa. Tellus alit faxa. Lucret. lib. 2. 1155. Nec mare, nec fluctus plangentes faxa creatur, Sed genuit tellus eadem, quae nunc alit ex faxa.

Alere aliquid & majus facere. Cic. 2. de Invent. 162. Consuetudine jus est, quod aut leviter a natura tractum, aluit & majus fecit usus, &c. Alere & sustentare. Cic. 2. de Nat. Deor. 301. Spiritus ductus alit & sustentat animantes. Ali & augeri. Cic. in Lel. 104. Sed nec illa extincta sunt, alunturque potius & augentur cogitatione & memoria. Cic. 3. in Catil. 26. Memoria vestra res nostra aluntur, fermionibus crescant. Ali & augetere. Cic. 2. de Nat. Deor. 51. Multaque a luna manant & fiunt, quibus & animantes aluntur, augetantque & pubescant, maturitatemque assequantur quae oriuntur et terra. Ali & crescere. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Sic enim res se habet, ut omnia quae aluntur, & quae crescant, continuant in se vim caloris, sine qua neque alii possent nec crescere. Ali & sustineri. Cic. 5. Verr. 11. Re frumentaria ex Sicilia alimur ac sustinemur.

Ali, apud Lucretium non est Nutririi plerumque, sed Altum, & aduulm evadere. Itaque crescant apud cum res, deinde aluntur. Nec vero prospera ordinis perturbationes videre potest id dicere, cum perspicue in ea notione quam dixi verbum illud ab eo usurperat: ut, l. 2. 1129.

Donec alescendi summum tetigere cacumen. V. ALESSCO. Iterum lib. 2. 546.

neque quod superest proficere alique. Rursum lib. 1. 192. Quaeque sua de materia grandescere, alique. Monuit Turneb. Ali ab. Lucret. lib. 1. 812. — atque alimur nos Certis ab rebus.

Viduitate & solitudine alicujus ali. Cic. pro Caein. 13. Aebutus iste, qui jam diu Cefennia viduitate ac solitudine aleretur, &c. Cibus alit. Lucret. lib. 1. 859.

Didit in venas cibum omnes, auget, alitque Corporis extremas quoque partes, unguiculosque. Agellus quum eum non satis aleret, ludimagister fuit. Cic. 1. de Nat. Deor. 75.

Ali victu. Lucret. lib. 4. 634. Pax aluit vites. Tibul. lib. 1. 11. 47. Ufus alit aliquid. V. Alere & majus facere.

Alere se consumptione & senio sui. Cic. de Univerf. 16. Amor alitur divitiis. Ovid. de Rem. Amor. 746. Aduciam alere. Cic. 2. de Invent. 4. Dicendi assiduitas aluit aduciam. Bellum. idem quod Bellum fovere. Liv. 31. 15. extr.

Capillum. Plin. lib. 24. cap. 15. Infantibus illita capillum alunt. Cogitatione ali. V. Ali & augeri. Consuetudo alitur. Cic. 14. Att.

Controversiam alere. Caef. 7. Bell. Gall. 32. Copiam verborum alere. Cic. in Orat. 27. Culpam. Propert. lib. 4. 4. 70. Flammam. Ovid. 10. Met. 173.

Furor estrenatus alitur impunitate diuturna. Cic. pro Sext. 82. Gloriam alere. Cic. in Bruto 32. Iocrates forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo est postea consequutus. Ira leones alit. Stat. 12. Theb. 740.

Memoria ali. V. Ali & augeri. Mens hominis alitur didendo. Cic. 1. Off. 105. Monstrum alere. Proverbium ubi quod occulti vitii latere significamus. Ter. And. 1. 5. 15. Aliquid monstri alunt.

Sitim alere. Ovid. 3. de Ponto, 1. 18. Spem alere. Cic. 1. in Catil. 80. Spe ali. Ovid. in Ibin, 128.

Staturam, vires alere. Caef. 6. Bell. Gall. 21. de Germanorum moribus, Qui diutissime impuberes permanserunt, maximam inter suos ferunt laudem. Hoc ali staturam, ali hoc vires, nervosque confirmari putant. Vitium alitur. Virg. 3. Georg. 454.

— alitur vitium, vivitque tegendo. Vulnus alere. Virg. 4. Aen. 2. At regina gravi jamdudum saucia cura, Vulnus alit venis: & caeco carpitur igni.

Alii formidine mortis vulnera vitae, i. e. vitia. Lucret. lib. 3. 64. Vitam alicujus alit posteritas. Cic. pro Marcello. 29. Illa vita est tua, Caesar, quae vigebit memoria seculorum omnium, quam posteritas alet. Alere in mollius more nutricum. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Plenus alit viva vox. Quintil. lib. 2. cap. 2. Pluribus rimore fastidio alitur stomachus. Quintil. lib. 2. cap. 12.

ALTUS, & ALIUS, [αλτος] Plin. Ovilio lacte altus. Cic. pro Planc. 81. Cui non locus ille motus, ubi ipse altus aut doctus est, &c. Natus & altus. Cic. in Bruto 50. Videtne igitur ut in ea ipsa urbe in qua & nata & alta sit eloquentia, quam ea sero prodierit in lucem?

Altus & renovatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 118. Stellae vaporibus aquarum aluntur his, qui a Sole ex agris tepescatis & ex aquis excitantur: quibus altae renovataeque stellae atque omnis aether refundunt eadem, & rursum trahunt indidem. Sed contractum hoc est ex Altus quo usus est Liv. 30. 28. Alito atque educato inter arma. Val. Max. 7. 2. 7. Et Curt. 8. 10. 8. Similiter in optimis Cic. codicibus.

ALENDUS, [αλενδος] Ovid. 2. de Arte Am. 152. Dulcibus est verbis mollis alendus amor.

ALTELLUS, i. m. dimin. Felti. an Paulus? Atcellus Romulus dicebatur, quasi Altus in tellure, vel quod tellurem suam aleret, five quod aleretur tellis: vel quod a Tatio Sabinorum rege postulatius sit in colloquio pacis & alternis vicibus audierit, locutusque fuerit. Sicut enim fit diminutive a Macro Macellus a Vastro Vafellus, ita ab Alterno Atellus. Ubi Scalig. & Dacer. V. [Sic sane ab Ager Agellus, a Sacrum sacellum, a Culter Cullus, a Lucrum Lucellum, Pulcher Pulcellus, aliaque similiter formantur a similibus, ab Alterno igitur potius, quam ab Alterno deducendum fuit, ut pro Gemello dictum videatur. Sed malle Grammaticus veteris alicujus auctoris locum promississet, unde de nomine isto Romuli satis constaret, quam ut tam anxie in etymon inquireret.

ALTUS, us. ni. Nutricatio. Macrob. 1. Saturn. 2. Rerum naturae altu nutritur universitas.

ALIVS, us. m. Idem. Donat. in Vita Virgillii; Parentibus quotannis aurum ad abundantem aurum mitebat.

ALIVLIS, c. [αλιβλις] ex flupio Altum, ab Alo. Sunt autem Altilia, Animalia quae inclusa aiuntur: five aves in corte aut aviario, five quadruped-

des in roborario, five pifces in vivario. Valla lib. 1. Altilis avis, altillis quadrapes, altillis piscis, qui fagina alius five altitus est, atque faginatus. Plin. l. 10. c. 50. Præter unam gallinam quæ non esset altilis. Aper altilis. Juen. 5. Sat. 115.

Cochlæe altiles, apud Plin. lib. 9. cap. 56.

Altília. pl. n. subst. Satur altitium. Hor. l. Epist. 7. 35.

Altillis, active, pro Alibili Macrobr. 7. Saturn. c. 4. In venis & arteriis, quæ sunt receptacula sanguinis & spiritus, tertia fit digestio. Nam acceptum sanguinem quodammodo defecant: & quod in eo aquosum est, venæ in vesicam refundunt: liquidum vero purumve & altilem sanguinem singulis totius corporis membris ministrant.

Altile, non solum Pingue ab alendo: verum etiam Opulentum. Plaut. Cistell. p. 572. Ed. Gronov. in fragm. Prohibet divitiis maxumis de altitili atque opima. Neniuis.

ALTILIARIUS. i. m. Qui altilia curat. Gloss. Lat. Gr. Altiliarius ἀλιλιάρης.

ALTOR, ὄρις. m. [αἰσφοδός, αἰσφοδός] Qui alit. Cic. 2. de Nat. Deor. 86. Omnium autem rerum quæ natura administrantur, feminator & fator & parens, ut ita dicam, atque educator, & altor est mundus. Sen. Herc. fur. v. 1247.

— live me altorem vocas, Seu tu parentem. Lactant. l. 1. 21.

Ovid. 11. Met. 101. Gaudens altore recepto.

ALTRIX, ἰσίς. f. [αἰσφοδός] Quæ alit. Plin. lib. 10. cap. 64. Altricem quæ habere per se vitam illam quæ fatis, arboribus contingat.

Altrix terra. Cic. pro Flacco 62. Et eorum eadem terra parens, altrix patria dicitur.

Altrix Apulia. Hor. 3. Carm. 4. 10.

Altrix bellorum Numidia. Sil. lib. 1. 218.

Romani nominis altrix. i. e. Lupa, quæ Romulum & Remum lacte aluit. Cic. l. de Divin. 20.

Altrix nix. Valer. 6. Alger. 325. conf. Plin. Paneg. cap. 28. Ovid. 11. Met. 683. & Apul. de Mundo cap. 57.

ALIBILIS, e. f. [αἰσφοδός] Quod facultatem habet alendi. Varro 2. de R. R. cap. 11. Est enim lac omnium rerum quas cibi causa capimus liquentium, maxime alibile. Rursum ibidem paulo post. Cafci quom moles sunt, magis alibiles, in corpore non resides, veteres & aridi, contra. Compar. Idem. 3. 9. Pulli alibiores.

ALUMNUS, i. m. [αἰσφοδός] & **ALUMNA**, æ. f. dicitur sicut Filius & Flia. Est autem Alumnus, Qui ab aliquo alitus est, & est nomen ad aliquod dictum. Refertur enim proprie ad nutricium, nutritivæ: ut, Alumnus meus, quem educavi. Cic. 4. Verr. 66. de Iupplicius, Italia autem alumnus suum servitium extremo fumo quoque supplicio hunc videret. Varro, Et ecce de improvido ad nos accedit cana veritas, Attice philosophiæ alumna. V. Nonium 4. 25. Serv. ad Virg. 4. Æn. 72. Caper. de Orthograph. Ildor. 10. in Apr.

Agrifcus ille alumnus evertet domum. Senec. in Agamem. 7. de Ægiffitho nutritio in agris.

Dulcis alumnus. Hor. l. Epist. 4. 8.

Indecores. Stat. Theb.

Juvenis. Ovid. 11. Met. 99.

Paivus. Hor. 3. Carm. 18. 4.

Artis alumnus. Stat. 6. Theb. 178.

Pacis. Cic. 7. Philipp. 8. Ego itaque pacis (ut ita dicam) alumnus.

Pictatis. Ovid. 14. Met. 443.

Ruris. Ovid. 3. Amor. 15. 32.

Nemorum. Stat. 10. Theb. 362.

Alumnus disciplina mæ. Cic. 9. Fam. 14.

Alumna bene constitutæ civitatis eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 45.

Pacis est comes, otique focia, & jam bene constitutæ civitatis quasi alumna quedam, eloquentia.

Alumnus ponitur interdum & active, pro Eo qui alit. Plin. l. 3. c. 5. Terra omnium terrarum alumna, eadem & parens, numine deum electa. De Italia loquitur. Licet tamen hic passive capere, Provincie enim Africa præsertim & Ægyptus alabant Italiam. Sed active [i. si dis placet] Curt. 9. 2. 28. Alumnus commilitonemque vestrum. Sic Stat. l. Silv. 3. 6.

— Nemeses frondentis alumnus. Flor. 3. 21. 12. Clens & alumna Urbis Ostia. quæ alit Romam commeatibus ex aliis regionibus eo convecctis. conf. eund. l. 4. 3. Virg. 11. Æn. 33.

— Caro datus ibat alumnus. i. e. domino, auct. Nonius. conf. Taubm. ad loc. Valla Eleg. l. 6. c. 1. [Cuius procul dubio sententia verior est, semper id nomen Passive sumi, ut vel ex hic adductis locis liquere putato; quanquam video Nonni sententia etiam in Lipsiensis Thesauri calculum adjectum, ubi perperam Servius ad Virg. 4. Æn. 72. pro Taubmanno adferitur. Verum prolixius hæc adducere alterius loci est.

ALUMNARI, [αἰσφοδός] Alere & Nutrire significat. Apul. l. 8. de Asino, p. 209. Quos ad tutelæ præsidia curiose fuerant alummati. Hinc Alummat, Educatus. Puellæ in penetralibus virginis alummate. Mart. Capell. l. 9. p. 302. Sed utrumque non satis receptum Latinis.

ALIMENTUM, [τροφή, διατροφή] Nutrimtum. Cic. de Univerf. 16. Nec vero desiderabat mundus alimenta corporis.

Alimenta & Cibaria differunt. Nam illorum nomine ea omnia continentur, sine quibus ali corpus non potest: horum vero tantum quæ ad cibum pertinent. Itaque Jabolenus Alimentorum legato & cibaria, & vestitium, & habitationem contineri tradit. l. 6. D. de alim. & cibari. Ulp. autem Cibarium legato ea contineri negat. l. 21. D. eod. ex Hotomanno.

Largum alimentum. Plin. l. 11. c. 14. Hoc quidem attingi vtant: ut largo alimento valida exeat soboles.

Liberalius alimentum. Celf. l. 8. c. 10. Liberalius alimentum, longa a vino abstinencia.

Alimenta mitia. Ovid. 2. Met. 288.

Alimenta perpetua. V. PERPETUUS.

Alimenta flammæ vel ignis. Ovid. 15. Met. 532. Plin. l. 14. c. 20. Fax vini siccata recipit ignes, ac sine alimento flagrat per se.

Alimenta ignis arida. Sil. Ital. lib. 17.

Alimenta lactis dare puero. Ovid. 3. Met. 315.

Alimenta nubium. Ovid. 1. Met. 271.

Vitiorum. Ovid. 2. Met. 769.

Alimentum virtutis honos. Vid. Max. 2. 6. 5.

Alimenta arcu expellere, Victum sibi arcu & fugitis quaerere. Tacit. 6. Ann. 43. Artabanus in Hlycanis repertus est, illuvie oblitus, & alimenta arcu expediens.

Alimenta reponere in hyemem. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Subministrare. Celf. lib. 8. cap. 1. Interque ea venæ discurrunt, quas his alimentum subministrare credibile est.

ALIMENTARIUS, Adj. Quod ad alimentum pertinet: ut Lex alimentaria, quæ probebat ut filii alerent parentes ad inopiam redactos. Cic. 8. Fam. 6. [i. iunio V. Manut. ad loc.]

Alimentaria causa. Ulpian. in l. Quom hi. §. si eidem. D. de transact.

Alimentaria ratio. Martian. in l. 4. D. Ad leg. Juliam peculat.

Alimentarius, Cui alimenta legata sunt: sæpe legitur in jure civili, V. Leg. 8. §. 9. & 24. D. de transact.

Alimentarii pueri, sunt Qui publice aluntur. Jul. Capitol. in Antonino Pio, cap. 8. Puellas (inquit) alimentarias in Faustina honorem Faustinae constituit. Gruter. Inscript. MXXII. 6. PVERI ET PVELLAE ALIMENTARI.

ALIMENTARIA, æ. f. [ἀλιμνία] Victus necessarius. Utitur frequenter Macrobr. Saturn. c. 4. & 6. Plaut. Perf. l. 2. 1. Quæstus alimoniz. Gell. lib. 17. 15. Naturalis alimoniz fundamentum. adde Suet. Calig. c. 42. Prudent. Cathem. §. 19. Plur. numero utus est Apul. 2. Met. a. pt. Non modo sanguinis verum etiam alimonizur focia.

ALIMONIUM, i. n. Nutrimtum. Varro l. de R. R. c. 8. Ubi enim natura humida, ibi altius vitis tollenda, quod in partu & alimonio vitum, non ut in calice, querit aquam, sed solem. Idem l. 3. c. 16. Hæc omnia vocantur mellis alimonia, alvos.

ALITURA, [ἀλιτρία] Nutricutio. Gell. lib. 12. cap. 1. Non partionem solam, sed alituram quoque feram, & favam criminatus est.

ALOË, es. f. [ἀλόη] Herba est amarillius succi. Unde per metaphoram dixit Juvenalis, 6. Sat. 180. Plus aloëis quam mellis habet. h. e. Plus amaritudinis quam dulcedinis. De hac herba sic habet Plin. lib. 27. cap. 4. Aloë scillæ similitudinem habet, major & pinguioribus foliis ex obliquo striata. Caulis ejus tener est, rubens medius, non dissimilis antherico: radice una, ceu palo in terram demissa, gravi odore, gustu amara, laudatissima ex India affertur: sed nascitur & in Asia, &c.

ALOËUS, per ὁ diphthongia [ἀλωεύς] fuit Gigas Titanis & Terræ filius, cujus uxor Hippodamia a Neptuno compressa, Otum & Ephialtem peperit, gigantes maximos, qui novem digitis per singulos menses crebescant. Hi Aloidea dicti sunt: quorum meminit Virg. 6. Æn. 582.

Hic & Aloidea geminos immania vidi Corpora, qui manibus magnum rescindere cœlum Aggressi: superisque Jovem detrudere regnis.

Aloeus impius. Lucan. lib. 6. 410.

Impius hanc prolem superis immisit Aloeus. V. Apollod. l. 1. Hygin. F. 28. Serv. ad loc. Virg.

ALOGIA, [ἀλογία] Latine Irrationalitas (ut ita dicam) interpretari potest, sicut scilicet vera ratio non subjungitur. Senec. de morte Claudii. Citius mihi verum dicitur, te tibi alogias excutiam. Ubi Interp. V. Aug. ad Cusulan. Epist. 86. Alogian immodicum conviviorum luxum appellat. Dicitur etiam Alogia, [vel potius ἀλογος]. V. H. St. Theol. Gr. cum principis liberalitate, gratiaque, necessitas reddendarum rationum cupiam remittitur. Hinc

ALOGII Crimen. Cum rationem quispiam reddere neglexerit eorum quæ in magistratu gesserit. Cælius lib. 8. cap. 3.

ALOGISTIA, [ἀλογιστία] Est (ut docet Cælius lib. 7. cap. 6.) cum Reddendarum rationum necessitas remittitur, quæ & Alogia dicitur.

ALOGISTA, [ἀλογιστής] Rationibus reddendis liber & solutus. Ut Alogisti tutores dicuntur qui administrationis suæ rationes non reddunt, in l. 5. §. 5. D. de admin. tut. Ita enim in vulgatis exemplaribus legitur: Quidam decedens suis filis dederat tutores, & adjecterat, eosque Alogistas esse vole. In exemplaribus autem Florentinis legitur, eosque Ancelogistos esse vole.

ALOGUS, Irrationalis. Aliter Lineæ alogæ, Spatia alogæ, Pedes alogi, ap. Mart. Capell. lib. 6. p. 232. & lib. 9. p. 321. & 329.

ALOGIANI, [ἀλογισται] Heretici fuerunt, sic vocati tanquam sine Verbo, propterea quod in τῷ λόγῳ, h. e. Dei filii, non Verbum appellatur, divinitatem non agnoscerent, Joannis Evangelium respuentes. Cæli. lib. 16. cap. 17.

ALOIDÆ, V. supra ALOEUS.

ALOITE, [ἀλοιτή] Herba est vim habens soporificam, quæ alio nomine Mandragora dicitur. Calep.

ALONE, infula inter Lebedum & Teon repente enata. Plin. lib. 2. cap. 87. Est & Alone, Oppidum Hispaniæ ad finem Illicitanum, ut apud Niclam legitur, qui vulgo *Golfo d'Alcane*.

ALONESUS, V. HALONESUS.

ALONIS, Populi Hæpotationiæ, Gordyæis juncti, per quos Zerbis fluvius in Tigrim cadit. Plin. lib. 6. cap. 26.

ALONTIGICELI, Hispaniæ populi in conventu Hispalensi. Plin. l. 3. c. 1.

ALONTIUM. V. ALONTIUM.

ALOPE, Græcis ἄλοπις, fuit Cereyonis filia, ut testatur Pausan. in Atticis, a cuius nomine cognominata Alope Thessaliæ civitas: de qua mentionem facit Hom. 2. Iliad. Meminit & Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 7. conf. Steph. Byzant.

ALOPECE, Infula est in Ponto Euxino, ut author est Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 5. cap. 31. Straboni l. II. ALOPECIA.

Alopeces, medicis Carunculae sunt lumbis circumjectæ, quas item ἄλοπις dixit summus ejusdem artis author Hippocrates: et: mi pŷas Hieronymus Renes interpretatur. Cal. Antiq. Lect. lib. 19. cap. 1. extr.

ALOPECIA, Infula, V. ALOPECE.

ALOPËCIA, æ. f. [ἀλωπεία] Morbus in capite humano & barba, ex vitio humorum, qui fit cum profluvio capillorum. Dicta vulpe, quam Græci vocant ἀλωπεία, quod ea crebro id genus morbi patitur. Plin. lib. 24. cap. 19. Lingua herba est, quæ circa fontes nascitur: cujus radix combusta & trita, alopecias emendat. Idem lib. 29. cap. 6. & lib. 13. cap. 22. Item Galen. apud Hippocrat. lib. 6. Sentent. Item Paul. Ægin. lib. 3. Sunt tamen qui a proprietate urine ejus animalis, hoc nomen ductum velint. Ubi enim id lotium fuerit assulum, e vestigio infructuosus efficitur locus, arefcentibus herbis, nec succrefcentibus novis. Cal. lib. 10. cap. 41. & 19. 8.

ALOPECIAS, Pifcis marini genus, apud Plin. lib. 32. cap. 11.

ALOPECIDES, [ἀλωπεκίδης] Canum genus, ex came & vulpe prognatum. Pollux.

ALOPECIS, Uva caudus vulpium imitata. Plin. lib. 14. cap. 3. & 7.

ALOPE-

ALOPECONEſus, Urbis Aſiæ, circa quæ nobiliſſima hæcuntur tubeis. Plin. lib. 19. cap. 3.
 Eſt præterea ejuſdem nominis Inſula ante Thraciæ Cherfoneſum, non procul a Cæclo ejuſdem Cherſoneſi portu. Plin. l. 4. c. 12. [Deceptum fuiſſe nomine, & Inſulam pro Oppido poſuiſſe Plinium Cellarius docuit Orb. Ant. Vol. I. p. 1065.]
ALOPECURUS, f. Herba. Plin. lib. 21. cap. 17. Alopecurus ſpicam habet mollem, & languinem denſam, non diſſimilem vulpium caudis, unde ei & nomen. V. Geſner.
ALOPÉCIOSUS, Deſtatio capilli laborans. Octav. Horatian. l. 6.
ALOROS, [Ἀλωροῦ, Ptolemæo,] Macedoniæ urbs, auctore Pomponio l. 2.
ALOSA, [Ἰπριός] Piſcis eſt, fic dictus a Gallis & Campanis, quem Hiſpani *Saxalus* appellant. In Italia vulgo *Li Cioppa*. Apud Ariftotelem vero, Strabonem, Ælianum, Oppianum & Athenæum Thriſſas legere eſt; quem vocem Aloſam interpretatur Gaza. Auſonius in Moſella, v. 127. Stridentemque focis obſonia plebis aloſas.
ALOSANTHUS, i. n. [ἄλωσάνθη] rectius Halofanthus, Flores ſali qui & Ambra nonnullis dicitur colligere in mari, Sperma ceti ſeu balaneæ vocat. V. Martioli. Commentar. in Dioſc. 5. 88.
ALOSANTHINUS, Flore ſali conditus. ut, Vinum Aloſanthinum. Dioſc. 5. 76.
ALPES, Alpium. [Ἄλπεις, ἢ ἄλπεινός ἐστι] A candore nivium dictæ ſunt: quia perpetuis fere nivibus abſeſunt. Sabini enim, Eſcilo teſte, pro Alpium dixerunt Alpium, unde credi poſſe, idem ait, nomen Alpium a candore nivium vocitatum. Cluverius Celticum vocabulum exiſtimat. Lege eum lib. 1. Germaniæ Vet. item in peculiari libro de Vindelicia & Norico. V. Serv. ad Virg. 3. Georg. 474. & ad 4. Æn. 442. Sunt montes excelli Italiam ſeparantes a Gallia & Germania. V. Strab. lib. 4. Cic. de Provinciæ Conſul. 34. Alpibus Italiam munierat ante natura. Haec cum exercitu primus Hercules Graiis tranſiit, unde & Graiis falſus appellata: deinde Hannibal Pœnus, qua de cauſa Pœninas vocatas nonnullis viſum, quos redarguit Livius 21. 38. qui potius a ſummo montis iugo quod Penninum incolæ vocabant fic dictas aſſerit. A tertio Cæſaris tranſitu Julias Alpe, appellatas vulgo Gonſal. ad Petron. cap. 121. p. 204. De Alpium altitudine Kupert. ad Flor. p. 344. Barb. ad 2. Theb. Stat. p. 269. De nivibus Alpiniſ iſpiſque Alpibus Polyb. 3. 55. Herodian. 2. 11. & 8. 1. & ad loc. pr. Becler.
 Alpes, Alps. ſing. num. Claud. in Sec. Conf. Stilich. 285.
 — extempore frondofa fertur ab alpe. Lucan. lib. 3. 299.
 Agmine nubiferam capto lupo evolat Alpem. Eodem numero dixerunt Ovid. 3. de Arte Am. 150. Lucan. l. 688. Juven. 10. Sat. 152. Sidon. 16. 95. & alibi.
 Alpium juga. Hor. Epod. 1. 11.
 Murus Alpium. Cic. 5. Philipp. 37. Ut ejus furorem ne Alpium quidem muro conibere poſſemus.
 Vallum Alpium. Cic. in Piſon. 81. Alpium vallum contra aſcenſum transgreſſionemque Gallorum obſidio & oppono.
 Aerie Alpes. Ovid. 2. Met. 226. Item Virg. 3. Georg. 474.
 Alæ. Catullus. 11. 9.
 Cæſta. Sil. lib. 1.
 Devenæ. Lucan. lib. 2. 429.
 Edomitæ. Claud. 2. in Ruſſ. 1.
 Gelidæ. Lucan. lib. 1. 183.
 Geminæ. Sil. 2. 333. i. e. Pyrenææ & Italicæ.
 Ilybernæ. Hor. 2. Serm. 5. 41.
 Inexuperabiles Alpes. V. INEXUPERABILES
 Infames frigorigibus Alpes. V. INFAMIS.
 Latebroſæ. Ovid. ad Liv. 15.
 Maritimæ. Tacit. 2. Hiſt. 12.
 Nubiſeræ. Claud. de Quart. Conf. Hon. 441.
 Patulæ. Sil. lib. 15. h. e. Perviæ & aperta.
 Rhæticæ. V. RHÆTIA.
 Særæ. Juven. 10. Sat. 166.
 Trepidæ. Claud. Bell. Get. 194.
 Ventofæ. Ovid. 2. Amor. 16.
 Lavare Alpes. Claud. de Sext. Conf. Hon. 266.
 Reclæſæ Alpes. Claud. de Bell. Get. 197.
 Alpidis Eurireſolutæ ſtatibus Alpes. Lucan. lib. 1. 219. præpter nives liquefactas.
 Tremuerunt Alpes. Virg. 1. Georg. 475.
 Armorum ſonitum toto Germania cælo
 Audiit inſolitis tremuerunt motibus Alpes.
 Tremendæ Apes. Hor. 4. Carm. 14. 12. Prudentius Paſſ. Laurent. v. 438. etiam Pyrenæos montes Alps appellavit: Sidonium montem Atho quem Xerxes perſedit, Carm. 2. 510.
 Turgida Silvofam currebant vela pro Alpem.
 Et Carm. 9. 44. Juxta frondiferæ cacumen Alpis. Unde & Vet. Gloſſ. ἔστιν ἰψήλας interpretatur. V. Scalig. Lect. Auſon. 2. 16. p. 133.
ALPINUS, [Ἄλπεινος, ἄλπεινός] Adj. Alpinae gentes, Liv. 21. 43. Item venti Alpini, ſtantes de Alpibus.
 Alpina arbor. Plin. lib. 16. cap. 81.
 Alpina bella. Lucan. lib. 8. 808.
 Alpium doſtum. Stat. 1. Sylv. 4. 58.
 Alpina geſta. Virg. 8. Æn. 661.
 — duo quiſque Alpina coruſcant
 Geſta manu. Alpina dixit, bonitatem materię demonſtrans. Conſtatenim materiam campeſtrem eſſe molliorem & tenaciorem: montanam duriciorem atque rigidiorẽ, & haſtilibus aptiorem. Nam & montium ficci & aridior habitus, lignum magis durat & adſtringit, & ventis ibi ad ſoliditatem & firmitatem tunduntur arbores. Turneb.
 Glaciæ. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 176.
 Alpina Juga pro ipſis Alpibus. Claudian. de iv. Conf. Honor. 105.
 Mures. Plin. 9. 37. V. MUS.
 Pruniæ. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 255.
 Rigor. Ovid. 14. Met. 794.
ALPICUS, Qui in Alpibus habitat. Nep. Hannib. 3. 4. Alpico conantes prohibere tranſitum concedit. Lambin. tamen ibi Alpinos. Inſcript. Vet. apud Spon. Miſcell. p. 84. PER MONTES ALPICOS.
ALPHA, Nomen primæ Græcorum literæ.
 Alpha penulatum. Martial. lib. 5. Epig. 27.

Quod alpha dixi, Codre, penulatum. Te nuper. conf. 2. 57.
 Videatur ſignificare Codrum fuiſſe primum penulatum: h. e. Inter plebeios & pauperes primum tenuiſſe locum.
ALPHAREUM, i. n. [Ἀλφαρέου] Dictum ab α, β, primis duabus literis. Tertull. de Preſcript. c. 60. Hieron. 1. Epiſt. 32. Plin. 37. 10.
ALPHABETARIUS, i. Tirz, Abecedarius. q. V.
ALPHABETICUS, a, um. Secundum ordinem alphabeti.
ALPHEA Diana, [Ἀλφειά Ἄγριος] Culta & nominata ab Eleis, ut docet Pauſanias, in Eliæ. Auct enim Alpheum Dianæ amore captum, cum precibus ad nuptias deſectere nequiverit. Quare ad infidias converſus, noctu ei vim inferre tentavit, una cum Nympbis ejus comitibus: quas infidias quum Diana ſenſiſſet, luto ſibi ac Nympbis faciem illeſcit. Ingreſſus Alpheus, quænam Diana eſſet mirrite diſcernere potuit: quare illuſus diſceſſit. Hinc Letrinæ Dianam Alpheam nominant. Alpheio [Ἀλφειῶν] etiam dicitur, ut apud Pindarum notant interpretes in Pythiis. Alpheæ Diana meminit & Strab. lib. 8. quo tamen loco Alpheonta legitur, cuius locum ait ad olium Alpei fuiſſe.
ALPHETAS, [Ἀλφειάς] dicitur Arethufa apud Ovid. 5. Met. 487.
 Tum caput Eleis Alpheus exultit undis.
P. ALPHENUS Varus Juriconſultus eos. fuit Anno U. C. 754. cum P. Vinutio, quem Pomponio l. 2. Dig. de Orig. Jur. 5. 44. Servii Sulpitii diſcipulum fuiſſe ferbit, plurimumque ex ipſius auditoribus autoritatis habuiſſe. Meminit hujus & Gell. lib. 5. cap. 5. Hor. urbane hunc deridet lib. 1. Serm. 3. 130. Quod abiecta ſurtina Komam venerit, tibi magiſtro lumen Sulpitio tantam ſibi Juris ſcientia exiſtimationem peperit, ut Conſulatum adipiſceterat. Plura V. in Doctiſſimo ad cand. l. comment. C. A. Kuperti. l. 3. c. 10. Alphemum item alterum ab hoc Lampridius inter Alexandri Imp. conſiliarios numerat, Ulpiani, Pauli, Pomponii æqualem.
ALPHESIROFA, Phægi filia, Alemæoni nupta, qui detractum occiſa: a fe matri Eriphyllæ monile nuptiale donum ei dedit. Quod cum poſtea, ut Callirhoæ donaret, ab ea repetitum veniſſet, a fratribus illius occiſus eſt. V. Propert. lib. 1. 15. 15. Conjunge Pauſan. in Arcad. Ita etiam vocatæ omnes elegantiores formæ puellæ. V. Muret. ad Propert. p. 152. & Gell. Cognat. Adq. 327.
ALPHESIBORUS, Paſtor quidam, cuius meminit Virg. 8. Ecl. 1.
ALPHEUS, [Ἀλφειός] Fluvius eſt Elidis civitatis Arcadiæ juxta Piſas (ubi colitur Olympicus Jupiter) deſtrens, longo tandem curſu in Achaia demergitur, & ibi a terra abſorptus, atque ſubter mare deſcendit, ex Graecia in fontem Arethufam apud Syracuſas in Sicilia ſe attollit, inde in mare Siculum cadit. unde Virg. 3. Æn. 694.
 — Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
 Occultas egreſſe vias ſubter mare: qui nunc
 Ore Arethufa thro Siculis confunditur undis. Servius: Elis & Piſa civitates ſunt Arcadiæ, in qua eſt ſons ingens, qui ex ſe duos alveos creat, Alpheum & Arethufam. Unde fit inſingitur conjuncti in exitu, quos origo conjunxit. Meminit & lib. 6. & lib. 8. Strab. Alpheum dictum exiſtimans, quod ἄλπεινος, i. e. Maculas albas & impetiginas dicit. Vide ſeq. quibus hunc Virgiliū locum Servius expoſuit, & Plin. 2. 102. Sen. Nat. Quaſt. 3. 26. Barth. ad 2. Theb. Stat. p. 575. Heinf. & Drakenb. ad Sil. 14. 54. Pauſan. Eliac. l. 1. p. 153.
 Alpheus celer. Sen. Hippol. 4.
 Alpheus actuat. Ovid. 2. Met. 250.
 Alpheus facer. Sen. Med. 121.
ALPHEUS, Adj. ut Piſe Alpheæ. Virg. 10. Æn. 179.
ALPHION, Lacus in Pyrrhæa, vitiliginis tollit. Plin. lib. 31. cap. 2.
ALPHIUS, Nomen viri proprium. Hor. Epod. 2. 67. extr. Vel ut in ventuſis membranis eſt, teſte Torrentio, Alſus. Proculdubio idem qui, ut Columel. l. de R. R. 7. anchor eſt, diſſiſſe fertur, Vel optima nomina non appellando ſeri mala. Flavi cuſdam Alſi mentio ſit apud Plin. 9. 8. unæ veritas ſcripturæ quam Torrentii membranæ præſerunt, egregie ſtabiliur.
ALPHOS quid lit, docet his verbis Celf. l. 5. c. ult. Vitiliginis tres ſpecies ſunt: ἄλφος vocatur, ubi color albus eſt, ſere ſubalper & non continuus, ut quædam quali guttæ diſperſæ eile videantur. V. VIRILIGO.
ALPINUS, V. ALPES.
ALPINUS, Malus quidem poeta fuit, qui Memnonis aurora filii bella deſcripſit: ſed tam male, ut ab Horatio, 1. Serm. 10. 36. dicatur, Memnona ſuis carminibus jugulare,
 Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona, &c.

ALSA, Fluvius eſt Venetiæ Aquileiam præterfluens. Plin. lib. 5. cap. 18.
ALSTIA Nomen vilæ, de qua ſic Andreas Alciatus in Annot. in Corn. Tacit. Cæcilium Plinium vicina Como urbe genitum Virginium Rufum tradidit. (l. 2. Ep. 1.) quapropter ſecum habuiſſe conjunctis poſſeſſiones, tum ſue vilæ nomen Alſiæ: ut dubie procul Virginium Mediolanenſis fuerit, quod offendunt frequentia marmoræ cur paſſim hic occurrunt Virginiū nomine inſcripto. Sed & Alſia adhuc ſervat nomen in Variſſi præfectura: unde & familia eiſt mea. Hætenus ille. Plin. lib. 6. Ep. 10. ad Albinum, Quam veniſſem in focus meæ villæ Alſientem, que ali-quando Ruſſi Virginiū fuit, &c. [Alſientis villam, & Alſientem ab Alſio dicitur, de quo infra.]
ALSIENE, es. [ἄλσειον] Herba eſt quam alii Myofota, Italia Muris auriculam vocat: quod nomen invenit a ſolis, quibus aures muſculorum imitatur. Hanc venaculo ſermone Centonem & Pavoniam appellant, eo quod anferibus gratum pabulum ſubmiſſit. Ruell. lib. 2. cap. 113. Dicta eſt Alſine, quod in lucis naſcitur quos Graeci ἄλση vocant, & nemoroſis opacitatibus gaudet. Nanque magna ex parte umbroſa ſequitur, & maxime parietes hortorum adamat. V. Plin. l. 27. 4. Apul. de Herb. cap. 81. Dioſcor. 4. 87.
ALSIUSUS, &c. V. ALGEO.
ALSIUM, [ἄλσιον] Urbis Tufcorum Ptol. vulgo *S. Severina*. Plin. lib. 3. cap. 5. Hard. Palz q. V.
 Alſium Phinius & Ptolemæus in littore ponunt, ubi nunc *S. Severa*: eſſeque nonnulli arbitrantur ipſum ex conjecturis, cum aliis, tum propinquatis. Nam Strab. XIII. miliaria diſtare dicit. Volaterranus. Sil. Ital. lib. 8. 475.

Necon Argolico dilectum littus Alefo
 Altium. Ab hoc Alefo conditore dictum putant, & subindicat
 poeta, Altium, quasi Alecium. Hinc Altienus Villa. V. ALSIA. &
 ALSIENSE apud Cic. pro Milon. 55. & Alia tellus Rutil. Itiner. v. 223.
 ALSUS, V. ALGEO.
 ALSUS, Nomen est pastoris apud Virg. 12. Æn. 304.
 — Podalirius Altium
 Pastorem, primaque acie per tela ruentem,
 Ense sequens nudo supereminet.

A L T

ALTANUS, [ἀλτάνος] Genus vite flatus e terra confurgens. Plin.
 lib. 2. cap. 43. Nanque & fluminibus ac sinibus, & e mari videmus, &
 quidem tranquillo, & alios quos vocant altanos, e terra confurgere. Flatus
 omnis (inquit Servius) i. e. & qui ripa est & qui pelagi, qui altanus
 vocatur, Hec ille in illud Virg. 7. Æn. 27. Quum vite posere. [Ubi
 planissime Ventum ab Alto five Pelago surgentem Altanum appellatum docet,
 contra ac Plinius, nisi forte traiectione hic laborat, scribendumque
 tranquillo, quos vocant altanos, & alios e terra confurgere. Servii certe sen-
 tentiam pulcre Hidorus confirmat l. 13. c. 11. q. V. locus enim prolixior
 est. Harduinus Servii verba male truncata ad Plin. exhibet, sicut hic quo-
 que antehac legebatur. V. & Vitruv. l. 1. c. 6. Ubi Altanum inter Aul-
 trum & Libonotum collocat.]

ALTARE, is. n. [ἄλταρ] Festus, Altaria, sunt in quibus ignis adoletur.
 Idem, Altaria ab Altitudine dicta sunt: quod antiqui diis superis in adifi-
 cis a terra exaltatis sacra faciebant: diis terrestribus in terra: diis inferis,
 in effossa terra. Virg. 2. Æn. 515.
 Hic Hecuba & nata nequiquam altaria circum. Ubi Servius, Su-
 periorum & aræ sunt & altaria: inferiorum tantum aræ. Plin. l. 15. c. 30. Ut
 ne propitiandis quidem numinibus accendi ex his altaria aræque debeant.
 Festa altaria. Sil. lib. 12.
 — sed enim ante omnes altaria fument, Festa Jovi.

Fumida. Ovid. 12. Met. 258.
 Religiosissima. Cic. de Arusp. Resp. 9. Ab altaribus religiosissimis fugatus.
 Thurea. Stat. 4. Theb. 412.
 Admotus altaribus. Liv. 21. 1. Fama est, Annibalem annorum ferme
 novem, pueriliter blandientem patri Amilicari, ut duceretur in Hispaniam,
 quum perfecto Africo bello exercitum eo trajecturus sacrificaret, altaribus
 admotum, tactis sacris iurejurando adactum, se quum primum
 posset, hostem fore populo Romano.
 Altaria adolere donis. Lucret. lib. 4. 1230.
 Altaria trædis castis adolere. Virg. 7. Æn. 71.
 Impositis ardent altaria fibris. Virg. 3. Georg. 490.
 Altarijbus numerum divorum augere. Virg. 7. Æn. 211.
 Altaria cumulari donis. Virg. 11. Æn. 50.
 Altaria molli vitta cingere. Virg. 8. Ecl. 64. ubi improprie & κρηνηφόρος;
 Nam sacra magica describit que inferis fiebant.
 Altaria culta. Claudian.

Cultaque jam tumidis lucent altaria flammis.
 Dicata altaria. Sen. Med. 1.
 Facere altaria pingua thure. Ovid. 2. de Ponto. 3. 99.
 Altaria fumant. Ovid. 1. Epist. 25.
 Argolici rediere duces, altaria fumant.
 Pateris altaria libant. Virg. 12. Æn. 174.
 Struere altaria donis. Virg. 5. Æn. 54.
 Vaporata altaria. Stat. 1. Theb. 556.
 Aliquam Altare est Aræ cacumen seu fummitas. Solin. cap. 9. Ed. Sal-
 maf. Ara est, cujus altaribus signa de extis inferuntur. Prudentius Altare
 cum Ara conjungit Hymn. Jejun. 203. & in Rom. 49. ubi Ilo Magister
 Aram plantiæ interpretatur. Vet. Gloss. Altarium, ἱερῶν.
 Metonymice apud Plin. 15. 40. Ne propitiandis quidem numinibus ac-
 cendi ex lauro altaria aræque debent. conf. Virg. 8. Æn. 285.

ALTAR, pro Altare Prudent. possuit. V. Barth. Advers. 8. 12. Pruden-
 tium imitatus Alcuinus Poëm. 241. f. 1735.
 ALTARIUM, pro Altare. Sulp. Sever. Hist. Sacr. 1. 19. Hieron. Epist. 83.
 ad Ocean. sub fin. Paul. Warnefeld. 2. de Gest. Longob. 13. Supra in
 ALTARE, ex Vet. Gloss.

ALTARIOLUM, Parvum altare. Cath.
 ALTERRAS, Antiqui dicebant pro Alias. — Festus.
 ALTET, æta, ætum; [ἄλτῆ] erius, æri. V. ALIUS. Vocativo caret:
 alter ex eo compositum Alteruter: proprie de Duobus dicitur, ut Alius de
 Multis.
 Alterius fors. Hor. 1. Epist. 14. 17.

Cui placet alterius, sua nimirum est odio fors.
 Altere in dativo protulerunt veteres. Ter. Heaut. 2. 3. 30. Hoc ipsa in
 itinere altere dum narrat, forte audivi. Columel. lib. 5. cap. 11. Ut al-
 tera delibetæ parti conveniat. Plaut. Rud. 3. 4. 4.
 Alter, partitiv. ideoque constructur cum genitivo: ut, Alter nostrum fallit.
 Aut cum ablativo cum præpositione: ut, Alter ex nobis fallitur. Cic.
 Duæ sunt ex opinione boni: quarum altera voluptas, altera cupiditas.
 Alter in plurali elegantiter usurpatur, non modo cum his nominibus que
 carent singulari numero, verum etiam cum aliis. Curt. 3. 7. 5. Alteris cas-
 tris pervenit ad oppidum. Cic. 13. Att. 22. Alteris jam literis nihil ad
 me de Attica. Idem 5. Tusc. ext. Ad Brutum nostrum hos libros altero-
 ros quinque mittemus. Virg. 3. Ecl. 71.

Aurea mala decem mifi: cras altera mittam. i. e. Altera decem
 que mihi restant. Cic. 4. Fam. 14. Binas a te accipi literas Corycæ das-
 tas: quarum alteris mihi gratulari: alteris dicebas te velle, quæ egif-
 sem, bene & feliciter evenire. In priore quoque loco potuit recte dici
 Quarum unis, ut, Idem 3. Fam. 9. Nam quæ ex itinere antequam ex Asia
 egressus es, ad me literas misisti, unde de legatis a me prohibitis profici-
 sci, alteras de Apameorum adificatione impedita, legi perinvitus.
 Alter bis positum si ad precedentia duo referatur capi plerumque sic debet
 ut eodem servato ordine prius prior, posterius posteriori respondeat. Cic.
 1. Off. 90. Philippum quidem Macedonum regem rebus gestis & gloria
 superatum a filio, facilitate & humanitate video superiorem fuisse. Itaque
 alter (Philippus) semper magnus, alter (Alexander) sepe turpissimus fuit.
 Plerumque dixi. Nam si quis putat ubique hoc observari, facile is errabit.
 V. Cic. pro Quint. init. & inhæsit alio.

Alter, pro Alius, post NEMO. Quintil. lib. 2. cap. 9. & lib. 7. cap. 1.
 Qui tantum inter se distat genere dicendi, ut nemo sit alteri similius.
 Alter pro Aliis, aut pro Quovis alio. Cic. ad Brut. 4. Non soleo mihi Brute
 (quod tibi notum esse arbitror) tenere affirmare de altero. i. e. De aliis
 affirmare. Idem in Lael. 67. Aperte enim vel odifse alterum, magis inge-
 nium est, quam fronte occultare sententiam. Sic legi in vetustis codici-
 bus: licet recentes immutaverint, Alium pro Alterum scribentes. Plaut.
 Truc. 1. 2. 58. Qui de altero obloquitur, ipsum se contueri oportet. Cic.
 3. Off. 13. Detrahere autem alteri sui commodi causa. In hoc genere
 præcipuum habet elegantiam genitivus Alterius. Cic. 2. Off. 22. Atque et-
 iam subiiciunt se homines imperio alterius, & potestati pluribus de causis.
 Alteri dimicant: alteri victorem timent. Cic. 6. Fam. 3.
 Alter etiam de duobus dictum, nonnunquam incertam personam signifi-
 cat: licet proprie ad certam personam referri debeat. Cic. in Lael. 8.
 Quanto id magis in homine fit natura, qui & se ipse diligit, & alterum
 anquirit, cujus animum cum suo commisceat?

Alter de duobus quando dicitur, de his maxime dicitur qui sunt pares: Se-
 cundus enim dicitur qui impar est atque inferior. Nep. Pelop. cap. 4. 3.
 Hæc fuit altera persona Thebis, sed tamen secunda ita ut proxima esset
 Epaminonda. Eumenius, Paneg. Constantii, cap. 14. Itaque Fronto Ro-
 manæ eloquentiæ non secundum sed alterum decus. h. e. Quod dixit
 Hor. 1. Carm. 12. Simile aut secundum. i. e. Alterum aut secundum.
 V. In sequentibus.

Unus & alter, venisse pro Duobus dicitur. Cic. pro Cluent. 38. Unus & alter
 dies intercefferat, quum, &c. i. e. Duo dies intercefferant. Idem, Nihil
 suspicari: dies unus, alter, plures, non referunt. Quasi tu dicas, Unus, duo,
 tres, deinceps. Idem 14. Att. 21. Ut remi gestam Dolabella: tantopere lau-
 darem, adductus sum tuis & unis & alteris literis. Virg. 3. Æn. 356.
 Jamque dies, alterque dies processit. Hic fubauditur Unus. In hoc
 genere, teste Valla, accipitur Alter pro Secundo ex duobus, pluribusve:
 ut, Unus, alter, tertius, quartus: una, altera, tertia, quarta literæ.
 Alter, Different, dissimilis, mutatus ab hoc, qui nunc est. Hor. 4.
 Carm. 10. 6.

— quoties te speculo videris alterum. Sic Græci ἄλλοθεν usurpant:
 ut author est Festus. Ex Lambino.
 Alter pro Secundus. Columel. lib. 5. cap. 6. Usque in alteram vel tertiam
 gemmam. Cic. in Orat. 175. Hæc & multa hujusmodi dicens, fidem facie-
 bat: quod est e tribus officiis oratoris alterum.

Altero quoque die: h. e. Secundo quoque die. Celf. lib. 4. cap. 12. Altero
 quoque die vinum vel aquam bibere.
 Alter & Neuter. Quintil. lib. 1. cap. 1. Ita fiet, ut quum equali cura lin-
 guam utramque tueri coperimus, neutra alteri officiat. i. e. Sibi invi-
 cem non officiant. Cæf. 1. Bell. Civil. 35. Quare paribus eorum benefi-
 cius, parem fe quoque voluntatem tribuere, & neutrum eorum contra
 alterum iurare.

Alter post utroque. Quintil. Quum enim utroque alteri obiciat: palam est
 utroque fecisse. Cic. in proem. Off. Eodemque modo de Aristotele &
 Iphocrate iudico: quorum utroque suo studio delectatus, contempfit al-
 terum.

Alter & altera. Cic. 3. de Nat. Deor. 51. Non vides Solem deum esse, Lu-
 namque: quorum alterum Apollinem Græci, alteram Dianam putant.
 Primus & alter. Cato cap. 157. Prima est levis, altera est crispâ.
 Unus & alter. Auth. ad Herenn. l. 3. 33. Duplices sunt similitudines, una
 sunt rerum, altera verborum.
 Alteri & utrique. Cic. pro Syl. 61. Ita charus utrisque est atque jucundus,
 ut non altero demovisse, sed utrosque constituisse videatur.

Alteræ menæ. Hor. 4. Carm. 5. 31. — & alteris
 Te mensis adhibet deum. Sensus est, Romani tui, Auguste,
 pro deo te colunt, & in mensa secunda, in qua solet libatio fieri,
 & deorum præcatio, te ut deum obsecrant, & tibi ut Laribus libant.
 Turneb.

Alter geminatum sine conjunctione. Liv. 1. Uterque vociferari: & certa-
 tim alter alteri obftrere. Sic dicimus, Alter alteri invidet, Alter
 alterum accusat, & familia.

Alter alteram non minuit. Ulp. in l. Neratius. D. De servo corrupt. Nec
 sufficit alterutra actione egisse: quia altera alteram non minuit.

Alter item geminatum, sed de pluribus dictum pro Alius. Suet. in Calig.
 cap. 56. Nec cessavit ex eo alterum alteri criminari, atque inter fe omnes
 committere. Plin. lib. 11. cap. 30. de fornicis, Et quoniam ex divo
 convehunt, altera alterius ignara.

Alter præterea in eusmodi geminatione cum verbo plurali figurate jungit-
 ur: sicut Alius, Quisque, Uterque. Cic. 3. de Fin. Quum alter alterum
 videremus. Pro eo quod est, Quum utroque nostrum alterum videret.
 Eadem figura uti possumus in verbo secunda persone: ut, Alter alterum
 docetis. i. e. Docetis vos mutuo. Sed hoc de duobus dictum
 intellige. Nam de pluribus, haud facile an loqui liceat, Alter alterum
 onera portare. Pro Alii aliorum.

Alter citra geminationem cum verbo quoque plurali legitur. Plaut. in
 Truc. 2. 4. 30. Quondam fuit, quum inter nos forderemus alteri. Hoc
 dirisule dici, pro eo quod erat, Quum alter alteri forderemus.
 Altera die quam. Liv. 1. Bell. Maced. Navibusque ex classe c. o. s. Cor-
 nelii lætis, altera die quam a Brundisio solvit. i. e. Secundo die, vel
 Duobus diebus postquam, &c. V. QUAM.

In altera jura cedere. Hor. 2. Epist. 2. 174.
 Alter, junctum numeralibus his que ordinalia dicuntur, pro Primus ac-
 cipitur. Cic. 12. Fam. 25. Liberalibus literas accipi tuas, quas mihi
 Cornificus altero & vicifimo die (ut dicebat) reddidit. h. e. Vicif-
 simo primo. Alii acriter contendunt idem valere quod Secundus: ut sit,
 Altero & vicifimo, idem quod Vicifimo secundo. V. Manut. Auctor
 Dial. de Orat. cap. 34. Alterum & Unum opponit in hac formula. Uno
 & vicifimo anno Cæfar Dolabellam: altero & vicifimo Aftinus C. Cato-
 nem his orationibus insecuit. Liv. 8. Ecl. 39.

Alter ab undecimo jam tum me ceperat annus. Super quo pariter
 sunt diversæ eruditionum sententiæ. Alii Duodecimum intelligendum
 contendunt: ut Signon. 1. Emend. 16. Perizon. Animadv. cap. 7. p.
 282. V. Burman. ad Petron. cap. 108. p. 497. Alii Tertiumdecim-
 um. Quæ sententia non tantum Manutii atque Scalgi, ad Alan. l.
 548. sed ex Vett. etiam Servii est. Alter enim, inquit, de duobus dicitur.
 Et ita Donatus illud Ter. And. 1. 1. 50. Unus & item alter. de Tribus in-
 terpretatur. Post unum, inquit, duo: ex quibus alter, ut sint tres. In-
 quit

quit enim post, Nam hi tres tum simul amabant: ut Alter ab undecimo. ergo alter non est secundus, sed tertius. Sed ut indubitatum est isthoc. Ter. loco Alter tertium designat ita est extra contrariam dari alia ubi secundum notet. Cic. pro Milon. fin. Centesima lux est haec ab interitu Clodii & ut opinor, altera. de quo tamen loco consulat Manut. & Grav. Alter, alter, tertius. Cic. 3. de Divin. 53. Joves tres numerant i qui theologi nominantur, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia: alterum patre Æthere: ex quo etiam Proserpinam natam ferunt, & Liberum: alterum patre Cælo, qui genuit Minervam dicitur: quam principem & inventricem belli ferunt. tertium Cretealem Saturni filium.

Primus, alter, tertius. Cic. in Partit. In primo conjectura valet, in altero definitio, in tertio ratio.

Proximus, alter, tertius. Cic. 1. Philipp. 32. Proximo, altero, tertio, denique reliquis consequentis diebus, &c.

Unus, alter, tertius. Cic. Unum, alterum, tertium annum Salsia quiescebat.

Alter quisquam, pro Quisquam alius. Plaut. Afin. 2. 4. 85. Neque me Athenis est alter quisquam, cui credi recte aequaque putent. Ille alter. Ter. Eun. 2. 3. 8. Ludum jocumque dices fuisse illum alterum, præter hujus rabies que dabit. Cic. De illo altero, quem scribis tibi visum esse non alienum.

Ecce autem alterum. Ter. Eun. 2. 3. 5. Ecce autem alterum, nescio quid de amore loquitur. Ubi Donat. Sic dicimus, quum propter alterum, de altero venit in mentem.

Alter ab altero adiutus. Cic. in Brut. 13. Liv. 5. 11. Noxii ambo alter in alterum causam conferunt. Atque hac ratione Alter bis positum idem valet ac Invenire, mutuo.

Alter ex duobus. Quintil. in proem. lib. 6. Prior, alterum ex duobus eruit lumen.

Alter pro altero. Cic. in Læl. 84. Omniaque alter pro altero suscipiet. De duobus amicis loquitur.

Alter ætas, Horatio, pro Grandi & amplo pretio ponitur: in quo Homerum est imitatus: apud quem Iliad. 1. Phœnix negat Achilli se ulla conditione passurum, ut ab eo distraherat, non, si deus ipse promittit, seneute absterfa atque ablata, adolescentiam & pubertatem. Hor. 1. Epist. 18. 18.

— pretium ætas altera fordet. Hæc Lambin.

Alterum tantum. Liv. 8. Alterum tantum ex Latino delictu adjecticebatur. i. e. Tantundem. Rursus lib. 10. 46. Militibus ex præda centenos binos asses, & alterum tantum centurionibus atque equitibus divisit. Cic. in Orat. 188. Pes qui adhibetur ad numeros, partitur in tria; ut necesse sit partem pedis aut æqualem esse alteri parti, aut altero tanto, aut sesqui esse maiorem. Plaut. Bacch. 5. 2. 65. Alterum tantum auri non meream. Idem Epid. 3. 4. 8. Etiam si alterum tantum perdendum est. Nep. 18. 8. 5. Altero tanto longior anfractus.

Alter quali abundat. Plaut. Epid. 1. 1. 24. Quem dices digniorem esse hominem hodie Athenis alterum?

Alter ab illo. Virg. 5. Ecl. 49.

— tu nunc eris alter ab illo.

Alter, pro Similis eleganter ponitur. Liv. 1. Bell. Pun. Sed pater ipse Amilcar, Mars alter, ut isti volunt. Cic. 7. Verr. 87. Alter Verres luxuria & nequitia. Idem 5. Fam. 8. Me sicut alterum parentem observat. Idem de Senect. 35. Alterum lumen civitatis. Sic altera patria, altera Komæ. Flor. 2. 6. 42. & 3. 5. 15.

Alter ego. Cic. 4. Att. 1. Pompeius ad omnia me alterum se fore dixit. Sic 2. Fam. 14. Dicerent iniqui, non me plane post annum de provincia decessisse, quoniam alterum me reliquissent. Et 7. Fam. 5. Vide quam mihi perlauserim, te, me esse alterum.

Alter idem. Cic. in Læl. 82. Est enim is amicus quidem, qui est tanquam alter idem.

Alter pro Alterutro. Non potest uterque sapiens esse quoniam tantopere dissentunt, sed alter. Cic. 2. Acad. 132. Hos tanquam medios nec in alterius favorem inclinatos miserat rex Philippus. Liv. 11. 20.

Alter & pro Non bono ponitur: ut in auguriis altera quam appellatur avis, quæ utique prospera non est. Sic Alter nonnunquam pro adverso dicitur & malo. Festus. Hinc P. Syr. Ames parentem si æquus est: si alter, feras.

ALTERNUS, Adj. [ἀλτῆρνος] Quod fit (alternatim, seu alternatis) vicibus, seu invicem, alterum post alterum. Cic. pro Arch. 25. Quod cpi-gramma in eum fecisset, tantummodo alternis verbis longiusculis. Virg. 7. Ecl. 18.

Alternis igitur contendere verbis ambo Cœpere. i. e. Dicere versus alternis vicibus.

Alternum, pro Variò. Virg. 5. Ecl. 14. Carmina descripti, & modulans alterna notavi. Ubi Servius, Alterna, varia: propter musicam, cujus sonus varius invenitur ex pedum dissimilitudine.

Alternum, pro Mutuo. Catull. 107. 6. Alternum hoc sanctæ fœdus amicitiae. i. e. Mutuum fœdus inter nos.

Alternus, pro Secundo. Virg. 12. Æn. 233. Vis hostem alterni fi congregiamur habemus. i. e. Secundus quisque. Sic, 12. Æn. 389. dixit.

Alternos longa nitentem cuspide greffus. Pro Passus alterius vulnerati pedis hastili sustentantem & fulcitem. Turneb.

Alternas ripas Starius dixit pro Ambas, 1. Silv. 3. 25. Quem ad loc. Gevart. 1. Lect. Papin. 24. p. 78. hanc interpretationem aliis exemplis adfuit. V. & Barth. ad Claud. p. 64.

Alternum, absolute positum. Camoæ. 3. Ecl. 59.

— amat alterna Camoæna. Ut puta versus alternos, aut cantus.

Alterna loqui. Hor. 1. Serm. 8. 40. Annis alternis: i. e. Altero semper ex duobus: Seu Altero quoque anno. Alternis annis ægrotat. Cato de R. R. cap. 59.

Brachia jacta alterna. Virg. 5. Æn. 376.

Civitates alterne rejectæ. Cic. 4. Verr. 2. Quod privatus a populo petit, aut populus a privato, Senatus ex aliqua civitate, qui iudicet, datur: quum alterne civitates rejectæ sunt. i. e. Alternatim a privato & a populo: quum privatus nunc hanc, nunc illam rejecit: populus similiter illam ac illam.

Confilia alterna rejecta. Cic. in Vatin. 27. Et quoniam crebro usurpas, legem te de alternis consiliis rejiciendis tulisse: ut omnes intelligant te non recte quidem facere sine fecere potuisse: quaero, &c.

Die quoque alterno. Celf. lib. 3. 21. Utilis quotidianus, aut alterno quoque die post cibum vomitus. Alterno quoque exhibendi libri emendati. Diebus alternis. Plin. lib. 8. cap. 16. Rares in potu, vesci alternis diebus. Loquitur de leonibus.

Judicium alternorum rejectio. Cic. pro Planc. Neque enim quicquam aliud in hac lege nisi editiois iudices ex sequutus. quod genus iudiciorum si est æquum nulli in re, nisi hæc tribuaria, non intelligo quomobrem Senatus hoc uno in genere tribus edi voluit ab accusatore, neque eandem editionem transferretur in cæteras civitates: de ipso denique ambitu, rejectionem fieri voluerit iudicium alternorum.

Manu alterna perire. Ovid. 5. Trist. 234. de fratribus qui se mutuo occiderunt; alter alterus manu.

Morte alterna fratrem redemit Pollux. Virg. 6. Æn. 121.

Pedem alterum facere, apud Papium esse videtur Clandicare: nam sic de elegia, cujus alter versus longior, alter brevior, dixit,

Quis inter vultu petulans elegia propinquæ Celsior affueto divasque hortatur, & ambit, Alternum factura pedem. Turneb.

Pede alterno terram quatere, pro Saltare. Hor. 1. Carm. 4. 7. Pedibus alternis insilere. Plin. lib. 10. cap. 2. de gruibus loquitur.

Pulsus Alternus. Plin. lib. 2. cap. 82.

Quies alterna. Quintil. lib. 1. Nam que sensu & anima cœrent, ut servare vim suam possint, alterna quiete recitentur. Ovid. 4. Epist. 89.

Quod caret alterna requie, durabile non est.

Sermonibus alternis aptus lambus. Hor. de Arte Poet. 81. i. e. Dramatico generi.

Tempore alterno. Lucret. lib. 5. 976.

Verbis alternis. Liv. 1. Decad. lib. 8. i. e. Altero quoque verbo, sive secundo quoque verbo.

Vice alterna. Columcl. lib. 3. cap. 2. Utraque candidi multi alterna vice annorum plus aut minus afferunt.

Vices per alternas ire. Ovid. 4. de Ponto, 2. 6.

Vicibus alternis. Senec. in Hippol. 1023. Vomiturque vicibus alternis aquas.

Alternis, [ἀλτῆρνος, παρὰ ἀλλῆς] quidam Adv. putant: sed verius est Adj. in quo interdum subauditur subit. V. ALTERNUS Adj. Alternis ablativus repetitur. interdum cum subit, interdum sine subit. Plin. lib. 8. cap. 30. Hyænis utraque esse naturam, & alternis annis esse mares, alternis feminas fieri, parere sine mare vulgus credit. Sen. Epist. 121. Alternis Catones, alternis Vatinii. i. e. Nunc Catones, nunc Vatinii. De iis qui sibi non constant, sed moribus vult variis. Videtur subintelligi, Vicibus, aut aliquid simile. Pin. Jun. ad Apollinar. Epist. 101. accipit pro Vario & alterno ordine. Sic enim ait, Alternis vicibus surgunt, alternis inserta sunt poma.

In ablativo Alternis, interdum subit. subauditur. Virg. 3. Ecl. 59. Alternis diecis, subaud. Vicibus aut Versibus. Idem 1. Georg. 71.

Alternis idem tonfas cessare novalis. subaud. Annis: i. e. Alternatim, ut Servius interpretatur. q. V. Alibi, ut sensus exigit, accipiendum erit.

Alternis facilis labor. Virg. 1. Georg. 79. i. e. Intermissis, subaud. Agris, Servius. Eadem porro ratione. Apul. 10. Met. p. 524. Ciliis alterna convivens. i. e. Alterna vice, alternatim.

ALTERNŌ, [ἀλτῆρνος, παρὰ ἀλλῆς, ἀναφαιστικῶ] Ære. Verbum ex nomine Alternus; est E duobus modo unum, modo alterum facere: & quasi alternis vicibus variare. Plin. l. 7. c. 13. Alii alique feminas tantum generant, aut mares: plerumque & alternant. Columel. l. 5. c. 6.

Alternare, quum ad animum refertur, est Nunc hoc, nunc illud animo agitare. Virg. 4. Æn. 287.

Hæc alternati potior sententia visa est. Ubi Servius, Alternati, varia mente tractanti. Hinc Alternare sententiis dicitur. Qui subinde variat: & nunc unum, nunc aliud dicit: cujusmodi est Testis vacillans & parum sibi conficiens. Ex Budæo.

Alternare cibum, pro Vicissim ditribuere. Plin. l. 10. c. 33. de hircundibus loquens, In factu summa æquitate alternant cibum.

Alternat fertilitas arborum. Plin. lib. 16. cap. 6. Arborum fertilitas omnium fere alternat, sed maxime figi.

Alternat species metusque fœdem. Ovid. 6. Epist. 38.

Alternat fructus. Plin. lib. 15. cap. 3. de olea, Sic quoque alternare fructus cogitur deculis germinibus.

Alternat fructus quedam arbores. Plin. lib. 16. cap. 38.

Alternare vices. Ovid. 15. Met. 409.

Alternare vices, & quæ modo femina terge Passa marem est, nunc esse marem nuremur hyænam.

Alternante aqua. Propert. lib. 2. 26. 54.

Alternantes, [ἐναλλάξ] Virg. 3. Georg. 220.

illi alternantes multa vi prælia mcent.

ALTERNATUS, Partic. [ἐναλλάξ] Plin. l. 29. c. 4. Canis unguibus adligatis cervino corio, nervisque cervi alternatis & dordacis.

Alternata conditio, que vulgo Alternativa dicitur. Ulp. in l. Qua sub conditione. D. de condition. infitit. Sed si sub iurjurandi conditione sit institutus, aut si decem dederit: hoc est, alternata conditione: ut aut pareat conditioni, aut juret, &c.

Alternatus ex diversis rebus. Sen. Epist. 44. Ex splendidissimis sordidissimisque alternata series. i. e. Conferata.

ALTERNATIO, Ænis. l. [ἐναλλάξ] Per vices successio. Festus. Apul. 10. Met. p. 243. Pedes incertis alternationibus commovere. Idem in Trismég. p. 95. Ordo & tempus innovationem omnium rerum que in mundo sunt per alternationem faciunt. conf. Macrobi. 7. Saturn. 5.

Jurisconsulti pro Disjunctione usurpant, quum dicitur illud ut illud. l. 7. §. quod autem. D. de injur. l. 2. §. 2. D. quod cert. loco Usurpatur etiam improprie pro rerum complexione, & ambarum rerum conjunctione: ut l. 9. D. de ser. corrupt. Qui cum extraneo agit, sive recepit, sive corrupit, agere potest: qui cum socio sine alternatione, hoc est, extraneus utroque casu tenetur, focius hoc uno duntaxat, si corrupit. Hotom.

ALTERNAMENTUM, i. n. Idem. Claud. Mamert. de Statu, An. 3. 8. Sine alternamento reciproci feris.

ALTERNĀTIM, [ἀλτῆρας?] Per vices. Quadrigrarius Annalium l. 3. Item gaudium atque ægritudinem alternatim sequi. Nonius. V. ex Servio in ALTERNIS. H. St.

ALTERNE, [ἀλτῆρας?] Adv. Idem. Plin. lib. 11. cap. 37. Supercellia homini & pariter & alterne mobilia. adde Sen. Quæst. Nat. 7. 12. Scrib. Larg. Comp. 181.

ALTERO, [ἀλλοτῆρας?] Jure. Variare, & quasi Alterum facere. Ovid. 1. Fast. 373. Ille suam faciem transformat, & alterat arte. Sed quum Alterare Heinio vix latum videatur, quæquam in glossis occurrit, reponit ille fide prætantillimorum Codd.

Ille sua faciem transformis adulterat arte. Lectionem receptam tueri voluit Pincier. Paregr. Oti. 2. 50. sed frustra. V. Burman. ad loc. Ovid. & Quintil. 10. 1. p. 882.

ALTERATIO, ðnis. f. [ἀλλοτῆρας?] Philosophi definiunt esse Progressionem ab una qualitate in alteram. Locus adducitur ex Quintil. 10. 1. fed perperam. V. Burman.

ALTERORSUS. Adv. In alterum locum. Apul. 9. Met. p. 230. Pudicissimam uxore alterorsus disclusa. Alii legunt Altrorsus.

ALTERPLEX, Duplex. Festus.

ALTERTRA, Alterutra. Festus.

ALTERUTER, ius. f. [ἀλλοτῆρας?] de Duobus dicitur: & est Unus ex duobus. Alter. Cic. 8. Att. 12. Si vobis videretur, alteruter vestrum ad me veniret.

In alterutram partem. Cic. pro Rosc. Com. 17. Dabit enim nobis jam tacite vita acta, in alterutram partem firmum & grave testimonium. Nep. 25. 2. 2.

Alterutrum latus. Plin. lib. 2. cap. 17.

Alteruter modus. Cels. 1. 2. c. 12. Id quod infunditur, neque frigidum esse oportet, neque calidum, ne alterutro modo ledat.

ALTERUTRINQUE, Adv. [ἀλλοτῆρας?] Plin. lib. 20. cap. 7. de lactuce facultatibus, Nec ulla res in cibis aviditatem incitat, inhibetque eadem: in causa alterutrinque modus est. Quidam legunt ex vetusto codice, In causa alterutraque modus est.

ALTRINSECUS, [ἀλλοτῆρας?] Adv. E regione, vel Ex altera parte. Plaut. Mil. 2. 5. 36. Quid illic astas? quin retines altrinsecus? Idem Pseud. 1. 3. 123. Pseudole, atstite altrinsecus, atque onera hanc maledictis.

ALTRORSUM, Adv. obsoletum. Plaut. Casin. 3. 2. 25. Verum autem altrorsum quum eam mecum rationem puto, ejus esset mecum postulatione. i. e. In alteram partem, vel Ex altera parte.

ALTERCANGENUM, sive ALTERCUM, Herba est apud Arabas, quæ a Græcis ἀλτῆρας, Hyofcyamus dicitur: i. e. Faba porcina. V. Plin. lib. 25. cap. 4.

ALTERCOR, [ἀλλοτῆρας?] ðri; & antique ALTERCO, ðre. Cum aliquo rixari sive litigare: quod proprie fieri dicitur, quum aliquid pertinaciter contra alterum defendimus. Cæf. 3. Bell. Civil. 19. Qua ex frequentia T. Labienus prodiit, summissa oratione loqui de pace, atque altercari cum Vatino incipit. Ter. And. 4. 1. 29. Cum patre altercati dudum. Ubi Donatus, legitur & Altercatus est: non enim alterco dicimus.

Altercantur inter se mulierum ritu. Liv. 3. 68. Hor. 2. Serm. 2. 57.

Altercane libidinibus tremis ossa pavore. i. e. Timore rixante cum libidinibus: quia scilicet pavore inde retrahit, quo libido trahit. Apul. 2. Met. p. 115. extr. Dum hinc & hujusmodi sermonem altercatur. i. e. Alternamus. V. Indic. Elm.

ALTERCATIO, ðnis. f. [ἀλλοτῆρας?] Jurgatio, ut ait Festus. Liv. 1. Inde cum altercatione congressi. Idem 5. Bell. Maced. Altercatio inde, non sermo fuit. Cic. 1. Fam. 2. & 4. Att. 12.

Altercatio, Litigandi genus in judicio. Cic. 1. Att. Clodium præsentem fregi in senatu cum oratione perpetua, plenissima gravitatis, tum altercatione ejusmodi, ex qua licet pauca degustes. Hujus altercationis artem & præcepta latissime docet Quintil. 1. 6. c. 4. Et l. 10. c. 1. Altercationibus atque interrogationibus oratorem futurum optime Socratici præparent. Altercationibus velociter currere. Quintil. 1. 2. c. 4.

ALTERCATOR, ðris. m. [ἀλλοτῆρας?] Patronus qui in judicio utitur altercatione. Quintil. lib. 6. cap. 4. Bonus altercator vitio iracundiæ caret. Altercator turbidus & clamorosus. Quintil. ibid.

ALTERCABILIS, e. ut, Altercabilem sermonem conferere. Arnob. 1. 5. p. 156.

ALTERCŪLUM, i. n. dimin. Idem quod Altercum, apud Apul. de Herb. cap. 4.

ALTERNATIM, ALTERNATUS, ALTERNATIO, ALTERNE, ALTERNO, ALTERNUS, V. ALTER.

ALTHEA, [ἄλθη] Thestii filia Oenei Calydoniæ regis uxor, Meleagri mater. Ovid. 8. Met. 447.

Quum videt extinctos fratres Althea referri. Hujus scelere Meleager filius extinctus est. Cujus facti postea poenitens, laqueo vitam finivit, ut tradit amplissime Diod. Sicul. 1. 5. c. 2. Ovid. tamen occubuisse, ait Acto per viscera ferro. V. MELFAGER. Sen. in Med. v. 779.

Pie foris impie matris facem. Ultricis Althea vides.

Althea, Oenei regis Ætolis uxor fuit, & mater Tydei, ut scribit Servius enarrans illud Virg. 6. Æn. 479.

Hic illi occurrit Tydeus, hinc inclytus armis Parthenopæus.

ALTHEA, [ἄλθη] Genus malvæ sylvestris, ab excellentia effectus a quibusdam ἀλθηθεῖα appellata, teste Plin. lib. 20. cap. 21. Hæc & Hibiscus vocatur Virg. 2. Ecl. 30.

Hædonumque gregem viridi compellere hibisco. Vulgo Bismalvan appellamus, Malvaviscum.

ALTHEMENES, [ἄλθη μῆνης] Cilli filius, qui Argos ædificavit, quo tempore Patrocles Spartam condidit. Strab. lib. 10.

ALTHEPUS, Neptuni filius fuit, qui, ut author est Pausanias in Corinth, post Orum regnavit apud Troezenios, a quo & Althepia sit terra cognominata. Ex Cæf. Antiq. Lect. lib. 12. cap. 9.

ALTILIA, Oppidum Liguria a Tranquillo commemoratum: hodie quoque Altheola vulgo appellatur. Volaterr. l. 4. in Liguria descriptione. [Verum ubi hujus Suetonius meminerit ipse viderit. Tiguliam forsitan intelligit, quæquam de hac quoque alium apud Suet. silentium.]

ALTILIS, V. ALO.

ALTINUM, [ἄλτινον] Venetiæ oppidum ad Ostium Silis fluvii. Meminit Plin. lib. 3. cap. 18. Strab. lib. 5. Altinum in palude cist, simulcum Ravenanæ situm habens.

ALTINUS, Adj. ut, Altinæ vaccæ. Columel. lib. 6. cap. 24.

ALTINĀTES, Altini incolæ. Plin. lib. 3. ad Maxim. Epist. 46. Arrianus Maturus Altinatium est principis.

Altinatæ lanas in tertio bonitatis ordine censet Martial. lib. 14. 155.

Velleribus primis Appulia, Parma secundis Nobilis: Altinum tertia laudat ovis.

Altinatæ oves laudantur Columel. lib. 7. cap. 2.

ALTIS, Lucus. V. Altius Jupitæ.

ALTISONUS, ALTITONANS, ALTITUDO, ALTIVOLANS, ALTIVOLUS, ALTO. V. ALTUS.

ALTOR, V. ALO.

ALTRINSECUS, V. ALTER.

ALTRIX, V. ALO.

ALTRORSUM, V. ALTER.

ALTUS, V. ALO.

ALTUS, a, um. [ἄλτος] Adj. notæ significationis: ut, Alta maceria pedes quinq. Cato de R. R. cap. 15. Et Virg. 12. Æn. 295.

Desuper altus equo graviter ferit.

Alti colles attolluntur. Plin. lib. 12. cap. 12.

Acervus altus. Lucret. lib. 3. 198.

Colum. Virg. 4. Georg. 227. Ovid. 2. Met. 64.

— & qua vix mane recentes Enituntur equi: medio est altissima cælo.

Cervices. Virg. 2. Æn. 219.

Gradus altos evadere. Virg. 4. Æn. 685.

Humus alta. Hor. Epod. 16. 52.

Iter altum ire. Virg. 4. Georg. 107.

Iter altius equi, tactus cæli cupidine. Ovid. 8. Met. 225.

Juba alta. Sen. Hippol. 10.

Montes. Virg. 3. Georg. 412.

Lunam altam suspiciens. Virg. 9. Æn. 403.

Nemora. Virg. 3. Georg. 393.

Nix. Hor. 1. Serm. 2. 104.

Præsepes. Virg. 7. Æn. 275.

Pedum quinquegenum altus. V. LATUS cum genitivo.

Torus altus. Virg. 2. Æn. 2.

Via alta atque ardua. Cic. 1. Tusc.

Via alta ad Argos collibus raptis. Sen. Hippol. 10.

Altissimus a nobis cæli complexus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Restat ultimus, & a domiciliis nostris altissimus, omnia cingens & coercens cæli complexus, qui idem Æther vocatur.

Editus in altum. Cic. 5. Ver. 98. Sic est hic ordo quasi propositus, atque editus in altum: ut ab omnibus ventis invidiæ circumflari posse videatur, De ordine Senatorio loquitur.

Ex altissimo dignitatis gradu præcipitari. Cic. pro Domo sua, 98.

In altissimo amplissimoque gradu dignitatis locati. Cic. 1. Philipp. 14.

In altissimo gradu positus alienis opibus. Cic. pro Sext. 20.

Altus, Præclarus & excellens.

Altus Æneas. Virg. 7. Æn. 568. Hor. 2. Serm. 5. 62.

Apollo. Virg. 6. Æn. 875.

Carchago. Virg. 4. Æn. 97.

Jupiter. Ovid. 2. de Arte Am. 38.

Mente alta præditus. Cic. pro Milon. 21.

Oratio alta & exaggerata. Cic. in Orat. 192.

Roma alta. Virg. 1. 7.

Spiritus altior. Ovid. 4. Trist. 1. 44.

Tapeta alta. Virg. 9. Æn. 325.

Vir altus & excellens. Cic. 3. de Fin. 29.

Vir altus & magnus. Cic. 5. Tusc. 31.

Vultus altus. Hor. 4. Carm. 9. 42.

Excelsus, altus, & humana despicens. Cic. 2. Tusc. 11. Te natura excelsum quandam videlicet, & altum, & humana despicentem genuit.

Altus, Profundus. Cæf. 8. Bell. Gall. 18. Altissimo flumine velut indagine munimus. Servius in 1. Æn. Altum, inquit, & superiorem & inferiorem altitudinem significat, nanque mensuræ nomen est altitudo.

Cupido. Tacit. 3. Ann. 52.

Enipeus. Virg. 4. Georg. 368.

Flumen. Virg. 4. Georg. 359. Curt. 7. 4. 13.

Fundamenta theatri. Virg. 1. Æn. 427.

Gemitus. Virg. 11. Æn. 633.

Gurgus. Virg. 6. Ecl. 76. Transl. Plin. 1. 10. c. 48. Apicius nepotum omnium altissimus gurgus.

Mare altum. Virg. 7. Æn. 799.

Mente alta repositum. Virg. 1. Æn. 26.

Otium. Plin. Epist. 180.

Pavor. Tacit. 16. Ann. 29. 1.

Puteus. Plaut. Men. 4. 4. 14.

Quies. Virg. 6. Æn. 522.

Radicibus altissimis defixa virtus Cic. 4. Philipp. 13. Virtus est una altissimis defixa radicibus, quæ nunquam ulla vi labefactari potest, nunquam dimoveri loco.

Silentia. Virg. 10. Æn. 63.

— quid me alta silentia cogis Rumpere? i. e. ut inquit Nonius, Ea quæ pressa & obscura sunt. Senec. ad Marc. cap. 5.

Somnus. Hor. 2. Serm. 1. 8.

Somnus altissimus. Liv. 7.

Sopor. Virg. 8. Æn. 27.

Spelunca. Virg. 6. Æn. 237.

Stirpes fruticis. Cic. 3. Tusc. 13.

Voce alta, idem est ac Canora, pleniore. Sen. Troad. 194. Hæc fatus alta voce dimisit diem. Et Catull. 43. 18. Conclamate iterum altiore voce.

Altum, Secretum, reconditum, ait Servius. Virg. 10. Æn.

Dolor altus. Virg. 1. Æn. 209.

Mens alta, & placida. Quintil. lib. 6. in proœm.

Pectus altum. Virg. 6. Æn. 600.

Altiores literæ, pro Majoræ doctrina. Sen. de Benef.

Altiora studia. Plin. Epist. 16. lib. 5.

Altissime Princeps. Claud. Epigr. 17. v. 11. De Maner. Honor. Imp.

Altum, absolute, pro Cælo. Virg. 1. Æn. 301.

Hæc ait, & Mai genitum demisit ab alto.

Jupiter ex alto perjuriam rider amantum. Ovid. 1. Art. Am. 633. pro E Caelo, poterat dicere E Caelo. II. St.
 Altum, [ἄλτος] Profundior maris pars, & a terra remotior, sive ipsum mare. Sallust. Et piscatoria scapula in altum navigat. Virg. 1. Æn. 34.
 Vix et conspectu. Sicula telluris in altum
 Vela dabant læti. Cic. 1. Off. c. 42. extr. Ut sæpe ex alto in portum, ex ipso portu se in agros possessionesque contulerit.
 Alto jactatus. Virg. 1. Æn. 3.
 Altum tenere. Virg. 3. Æn. 192.
 Ab alto urget in brevia & fyrtes. Virg. 1. Æn. 111.
 Ex alto emergere. Cic. 4. de Fin. 64. i. e. Emari. Quis enim ignorat, si plures ex alto emergere velint, propius fore eos quidem ad respirandum, qui ad summam aquam jam appropinquant?
 in altum abstrahere aliquem. Cic. 3. de Orat. 143. Repente tu quasi quidam ætus ingenii tui procul a terra abripit, atque in altum a conspectu pene omnium abstrahit.
 In alto tempestas magna est. i. e. In mari. Cic. 2. de Invent. 98. Quum magna in alto tempestas esset, vis ventorum invitis nautis Rhodiorum in portum navem coegit.
 Per altum ire. Virg. 3. Æn. 374.

ALTE, [ἄλτος] Adv. modo Excelsè, modo Profunde significat. Liv. 1. Ferrum haud alie in corpus descendisse. i. e. Non profunde.
 Altius cui opponitur Inferius. Ovid. 2. Met. 136.
 Alte cadere non potest. Cic. in Orat. 78.
 Alte cinctus. Hor. 2. Serm. 8. 10. Alte cinctum antiqui vocabant Streuum, fortè, virilem, minime mollem: credo quod genus illud cincturae hominum non esset delicatiorum. Nam præcinctura ut fluxior & laxior in Cæsare argumentum habuit molitudinis: & distincti quoque efficien- tiam habebantur. Sen. lib. 4. Epist. de Maxente, Alte cinctum putes dixisse. habuit enim ingenium & grande & virile, nisi illud in se discin- xisset. Ex Turneb. l. 15. c. ult. Conjunctionem extulit Phædr. 2. c. 11. Ex alticinctis unus artibus. [Gloss. H. Steph. ἄλτος] Alticinctus. Exceditque, & ad officium præstandum habilem denotat, veste altius fuscincta, uti Dianam Veneticum describit Minuc. Felix C. XXI. 14. & Nummi quoque veteres representant apud Osef. T. 50.
 Altius cogitare aliquid. Cic. in Orat. 82.
 Altius efferre caput. Virg. 3. Georg. 553.
 Altius exaggerata oratio. Cic. in Brut. 192.
 Alte extollere pugionem. Cic. 2. Philipp. 28.
 Alte extulit dextram. Virg. 5. Æn. 444.
 Altius imprimere sulcum. Cic. 2. de Divin. 50. Quum terra araretur, & sulcus altius esset impressus.

Altius ingredi. Virg. 3. Georg. 76.
 Continuo pecoris generosi pullus in arvis
 Altius ingreditur.
 Altius ordiri. V. ORDIOR.
 Altius penetrare. Cels. l. 5. c. 27. De fistulis & earum generibus loquitur.
 Altius ad vivum perficere. Virg. 3. Georg. 442. i. e. Olla & medullas penetra- vit. Servius.
 Altius perspicere. Cic. 2. Verr. 19. Indignum videbatur iis qui altius perspicerebant.
 Altius aliquid proficere. Plin. lib. 2. cap. 23.
 Alte petium prociuum. Cic. pro Cluent. 58. Incipit longo & alte peti- to prociuum respondere.
 Altius repetere narrationem sæpe legitur, quod Sallustius Catil. c. 5. Su- pra repetere dixit. In eo sensu est illud Virg. in 4. Georg. 286.
 — altius omnem

Expeditam, prima repetens ab origine, famam.
 Altius cura terpit. Plin. lib. 14. cap. 11.
 Alte subjectare arenam. Virg. 3. Georg. 241.
 Altius tollere se a terra. Cic. 5. Tusc. 37. Itaque & arbores, & vites, & ea quæ sunt humiliora, neque se tollere a terra altius possunt: alia semper vident, alia hyeme nudata, verno tempore tepefacta frondefunt.
 Verbum altius transferre. Cic. in Orat. 82.
 Alte oculis vestigare. Virg. 6. Æn. 145.
 Alte, Jugiter, diu, auctore Servio. Virg. 4. Æn. 444.
 — it fridor, & alte
 Conferunt tertam, concussio stipite, frondes.
 Alte, pro Longe. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 51.
 Invalidum dextro portat Titana læerto
 Nondum luce gravem, nec pubescensibus alte
 Crissatum radiis. i. e. Longe fulgentibus: Sic enim exponit Parrhasius, citans & illud Stat. in 1. Theb. 28.
 — ignipedum moderator eorum
 Ipse tuis alte radiantem crinibus arcum, &c.
 Superl. Plin. 8. Epist. 4. Ingenium altissime affurgit. Apul. 2. Met. p. 129. Collocantem altissime demergo.

ALTI CINCTUS, V. supra in ALTE.
ALTI COMUS, Tertull. de Judic. Dom. cap. 8. Alticomus umbra crispata cupressus.
ALTI GRADUS, vel **ALTE GRADIUS**, Alte gradiens. Tertull. de Vel. Virg. c. 17. Bestia quædam magic quam avis altegradia.
ALTI LOQUUS, Qui alte loquitur. Cathol.
ALTI LOQUIUM, i. n. Messala Corv. ad August. p. 7. Te persæpe alti- loquio tuo differentem dubitare animadverti.
ALTI PETA, æ. Paulin. Epist. 20. Levitas altipeta.
ALTI PETA, æcis. Strabo Gallus, Altipeta cucurbita.
ALTI PETA, ænis. ut, Altipeta Mercurius. Mart. Capell. l. 2. p. 32.
 Altipetens putò dictum fuisse, quod possit conferri cum τῆ ἀλτιπέτης. H. St.
ALTI PEX, sive **ALTI SPEX**, æcis. Augur, vel Aruspex. Nonius 4. 330. ex Accio v. Obscænum. [In editis & codicibus MSS. Altispinem vel Alcaispinem legitur, vox sine dubio corrupta. V. MERCER.]
ALTI SONUS, [ἄλτις] Nomen poeticum, Quod ex alto sonat. Cic. 3. Tusc. 44. Septum altisono cardine templum. ex Vet. poet.
 Altisonus Jupiter. Cic. 1. de Divin. 106.
 Hic Jovis altisoni subitò pinnata fatelles
 Arboris et trunco.
 Altisoni mariti prælia referens. Claud. Epist. ad Seren. 27. adde Juvén. 11. Sat. 179.
ALTI THRONUS, apud Fortun. & Juvén.

ALTI TONANS, [ἄλτις] Poeticum ad Jovem pertinens, quia ex alto tonat. Cic. 1. de Divin. 19.
 Nam pater altitonans stellanti nixus Olympo.
ALTI TONUS, Varro apud Prop. in Virg. 6. Ecl. 31. Quam quinque alti- tone fluminae zone cingunt.
ALTI TUDO, inis. f. Sublimitas.
 Arboris altitudo, ad quinque pedes. Plin. lib. 12. cap. 15.
 Altitudo ædium. Cic. 3. Off. 66.
 Immetitas altitudinum. Cic. 1. de Nat. Deor. 54.
 Altitudinem assumere. Cic. de Univ. 42. Id est, quum speculorum levitas hinc illincque altitudinem assumptis, &c.
 Altitudo, Profunditas. Plin. lib. 10. cap. 13.
 Altitudo fluminis, apud Cæs. 4. Bell. Gall. 17. & alibi.
 Altitudo maris. Cic. 9. Att. 17.
 Concavæ altitudines speculorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 99.
 Ingnita altitudo. Cic. 1. de Divin. 97. Delata etiam ad Senaturn labes agri Privernatis, quam ad infinitam altitudinem terra descendit. i. e. Profunditatem. Idem 6. Verr. 107. Spelunca altitudine infinita. In altitudinem mirandam depressus. Cic. 5. Verr. 67. de Lautamiis Syracusanis.
 In profundam altitudinem maris se immittere. Sen. Epist. 71.
 Altitudo plagæ. i. e. Profunditas. Cels. lib. 7. cap. 7.
 Elatio atque altitudo orationis. Cic. in Bruto, 66.
 Altitudo animi, pene idem significat quod Animi magnitudo. Cic. 1. Off. 88. In liberis vero populis, & in juris æquabilitate exercenda, est etiam facilitas & altitudo animi qua dicitur. Idem 3. Fam. 10. & 4. 13. & in Partit. 77. Altitudo animi in capiendis incommodis. Addendus in nostro locus Livii, qui hic omittitur, ubi tamen est exem- plum aptius. H. St. [Est autem is locus l. 4. c. 6. extr. Tribunos enim omnes patricios creavit populus, contentus eo, quod ratio habita plebei- orum esset. Hanc modestiam, æquitatemque & altitudinem animi, ubi nunc in uno invenieris, que tunc populi universi fuit?]
 Altitudo ingenii, apud Sallustium Jug. 95. 3. non est, quæ a Cicerone Animi altitudo dicitur, quædam scilicet animi excelsum & magnitudinem in magnis rebus gerendis, & incommodis capiendis, & fortiter ferendis; sed elegantia novitate, est profundus quidam atque demerius animi sensus, neque aliis patens, notusve, sed penitus reconditus, quæ (nisi sal- tor etiam a Grecis βαθυς dicitur. Ejus autem verba sunt, Ad simulanda negotia altitudo ingenii incredibilis. Turneb. 3. Adv. 15. Adde Cort. ad loc. & Grav. ad Cic. pro Mil. 21.)

ALTI VOLANS, [ἄλτις] Nomen poeticum, dicitur Quod in altum vo- lat. Cic. 1. de Divin. 107. ex Ennio,
 — at Romulus pulcher in alto
 Quarit Aventino, servans genus altivolantum. i. e. Avium.
 Recta Solis altivolans. Lucret. lib. 5. 433.
 Hic neque tum Solis rota cerni lumine largo
 Altivolans poterat, &c. Sic enim ex Macrobio legendum esse contendit Lambinus.
ALTI VOLUS, Adj. idem sign. Plin. l. 10. c. 19. Sunt fere omnes altivolæ præter nocturnas. Etc. 47. Gravioris omnes fruge vescuntur: altivolæ, carne tantum.

ALTI VULVUS, dimin. Sueton. Aug. cap. 53. Altivulva calcamenta.
ALTI VULVUS, Adv. Apul. 2. Met. p. 117. Fasciola prænitente altivulve.
ALTO, ære. Verb. inult. Inde
ALTATUS, a, um. Sidon. 2. Epist. 2. Sol per lineas altatus extremas in axem Scythicum porrigitur. Annotat h. I. H. St.
ALTIUS, Jupiter [ἄλτις Ζῆς] cognominatus est (ut Pindarici expo- sitores interpretantur) quod Altus, lucus fit sacer Jovi. Aristodemus vero locum circa Olympiam hoc nomine vocari prodidit, unde fit Jupiter vocatus Altius.

A L V

ALVEUS, i. m. in Gloss. Philoxen. ἄλτις. V. Serr. ad Virg. 8. Ecl. 55.
ALVEUS, i. m. [ἄλτις, ἄλτις] Continens fluminis inter utranque ripam. Virg. 7. Æn. 33.
 Affluente ripis volucres, ac fluminis alveo. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Alveus navigabilis.
 Alveo pleno fuit. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Alveus, pro Vase ligneo concavo. Liv. 1. 4.
 Alveus, pro Navi, seu fundo navis. i. e. Carina. Propert. 3. 7. 16.
 Portabat sanctos alveus ille viros.
 Alveo accipit ingentem Æneam. Virg. 6. Æn. 412. Liv. Decad. 3. lib. 7. Ibi que (adeo non armamenta modo, sed etiam alvei navium quassati erant) subductæ naves dum rescitur, aliquantum temporis triverunt. Sallust. in Jugurth. cap. 18. Hicque alveos navium inversos protuguriis habuere.
 Alveus, Solum vel Labrum balneare, apud Capitolin. in Albino, cap. 5. quod & Descensio dicebatur. Auth. ad Herenn. lib. 4. 14. In alveo descendere. conf. Cic. pro Cælio, 67. & Sen. Epist. 123. V. SOLIUM.
 Alveus, Vas in quo apes continentur & mellificant. Plin. lib. 11. cap. 16. Hoc alveis ex cornu laterne translucido factis, expertum est.
 Alveus fagineus. Ovid. 8. Met. 653.
 Alveus vernus. Tibull. lib. 2. 1. 49.
 Alveus, pro Ipsis apibus. Plin. lib. 11. cap. 16. Feruntque societate fraudata alveos mori.
 Alveus luforius. Plin. lib. 37. cap. 2. Transtulit alveum cum tesseriis luforio et gemmis duabus, latum pedes tres, longum pedes quatuor.
ALVORUS, i. [ἄλτις] dimin. πάλτιος idem. Primo Humini Curt. 6. 4. 4. deinde Vas est ligneum concavum. Liv. 8. Bell. Pun. Secures, falces, alveolos, molas. Columel. lib. 8. cap. 5. Torum ovorum nume- rum in alveolum ligneum conferat.
 Alveolum pignerare. Juvén. 7. Sat. 73.
 Cujus & alveolos, & lenam pignerat Atrous. De poeta intel- ligitur, qui dum Atræum tragœdiam scribit, oppressus paupertate cogit alveolos, i. e. Lances fuas & paropides, & lenam pignerare, i. e. Pignori opponere. Turneb.
 Alveoli, Tabula luforia. Cic. 5. de Fin. 56. Aut alveolum poscere, aut querere quæpiam ludum.
 Alveoli etiam in balneis sunt. Vitruv. lib. 5. cap. 10.
 Alveolum neutro genere, Festo.

Movens alvum vinum. id est, Quod alvum citat & movet. Cato cap. 115.
 Purgare. Plin. lib. 20. cap. 7. Idem succus alvum purgat.
 Reddit alvus fatis quotidie alvici. V. Liquida alvus.
 Reddere cum multo spiritu. Celf. lib. 2. cap. 7.
 Reddere alvo. Celf. lib. 7. cap. 27. Urgent enim febres ardentes, & aut virides, aut nigri vomitus: preter haec ingens flos, & lingua aspru-
 do, foreque adie tertio spumans bilis alvo cum ritione redditur.
 Reprimere. V. Alvus injicienda.
 Siffitur alvus ladano utroque. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Siffere alvum. Plin. lib. 20. cap. 7. Lactuca copiosiores alvum folvunt,
 modice siffunt.
 Solvere. Plin. lib. 23. cap. 8. Siliquae recentes, stomacho inutiles, al-
 vum folvunt; Eaedem siccae siffunt. Idem lib. 14. cap. 18.
 Subducere. Celf. lib. 3. cap. 4.
 Sublucit alvus. Celf. lib. 6. cap. 11.
 Subtrahere. Celf. lib. 3. cap. 4. Deinde eam materiam quae ledere vide-
 batur, ducendo, sepius alvum subtrahant. [Sed distinguendum est
 post alvum, ita ut id verbum ad v. materiam referatur.
 Succurrere alvo. Plin. lib. 20. cap. 23.
 Supprimere. Celf. lib. 4. cap. 19. Alia via est, ubi velis alvum sup-
 primere.
 Suppressa alvus. Celf. lib. 2. cap. 4. Alvus ex toto suppressa.
 Trahere. Plin. lib. 25. cap. 5. Trahit alvum, & bilem pituitasque.
 Trahere alvum, Aliter. V. TRAHO.
 Turbare. Plin. lib. 22. cap. ult. de Cicere & cicercula; Cicer
 si largius fumatur, alvus solvitur. Cicercula etiam unum magis in alvo
 proficit.
 Per alvum purgari si libeat. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Per alvum trahit bilem & pituitam. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Alvus, pro Excrementis alvi. Celf. lib. 2. cap. 6. de indicis mortis;
 Alvus quoque varia, pestifera est. Paulo post, Sed haec quidem potest
 paulo diutius trahere. In praecipiti vero jam esse denuntiat, quae liqui-
 da: eademque vel nigra, vel pallida, vel pinguis est. Plin. lib. 21.
 cap. 18. Liliæ radices e multo potæ, inutiliter sanguinem cum alvo tra-
 hunt. [Plura exempla ex Celfo supra occurrunt.
 Alvus, pro Fluxu ventris. Columel. lib. 6. cap. 7. Alvus, corpus ac
 vires carpit, operique inutilem reddit. subaud. Bovem.
 ALVUS, pro Alveo, i. e. Vase in quo apes mellificant. Varro 3. de R. R.
 cap. 16. Alvus ubi sint, alii faciunt ex viminibus rotundas, alii e ligno
 ac corticibus, alii ex arbore cava, alii fictiles, alii etiam ex ferulis qua-
 dratas longas pedes circiter ternos, latas pedem, sed ita uti cum parum sit
 qua compleant, eas coangulant: ne in vasto loco & inani dependant
 animum. Haec omnia vocant a mellis alimonia, alvos: quas ideo viden-
 tur facere angustissimas, ut figuram imitentur earum. Ab alvo cavo fagi
 demissus exercitus. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 126. loquitur de apibus.
 Promissive dicit Alvum & Alveum notat Gronov. ad Plin. lib. 21. cap. 12.
 & Gud. ad Phaedr. 3. 13.
 ALVINUS, Adj. [αλινικός] Qui alvo languescit. Plin. lib. 25. cap. 7.
 Adversaturque alvinis. Idem lib. 21. cap. 27. Alvinis imposita multum
 professe dicitur. Verum Cornarius ex vetusto codice primum exem-
 plum sic legit, Ac versatur alternis, secundum sic, In aluta impo-
 sita, &c.
 ALVÜLUS, i. m. Parva alvus. Cathol.

A L Y

ALYACMON, Fluvius Macedoniae. Claud. de Bell. Get. 176.
 Et frustra rapidum damnant Alyacmona Bessi.
 ALYATTES, [Αλυάτης] Creæ regis pater ditissimus. Strabo lib. 9.
 Ejus tumulus est apud Sardos ingens, super crepidine excelsa, factus
 a multitudine civitatis, cujus maximam partem ancillæ perfererunt,
 quæ (ut ait Herodotus) omnes meretricerunt. Nonnulli hanc sepul-
 cram meretricis monumentum dicunt. Idem Strabo lib. 13. conf.
 Herodot. 1. 16. & 26.
 ALYATTICUS, Adj. ap. Hor. tamen Subst. 3. Carm. 16. 41. vel pro Alyat-
 te ipso vel filio Cresfo. Sed receperunt Bentl. & Cuningam. Alyattici:
 ut Ulyssæi, Achillei.
 ALYBA, [Αλυβία] Regio non longe a Myfia, ubi argentifodine esse ab
 Homero traduntur. V. Strab. lib. 12.
 ALYBAS, antis, Italiae oppidum. gent. ALYBANTIVS, Qui ex Alybante est
 oriundus. Hinc proverbium, Alybantii hospitis munera, seu Alybantii amici
 xenia, quod Eustathius Homeri interpres putat recte dici posse,
 quoties sit ut aliquis falso jactet se magna largitum esse: ita verbis
 duntaxat, non re praestet beneficium. Nam apud Homerum ult.
 Odyss. lib. v. 301. Ulysses ignoto habitu cum Laerte patre colloquens, ad-
 simulat se Alybantium esse Aphidantem opulentissimi viri filium, &
 quendam Ulyssæm exceptum hospitio, muneribus amplissimis dona-
 tum a se dimississe. Erasim. Chilidai.
 ALYPON, [Αλυπον] Cauliculus est molli capite, non diffidens betæ,
 acre gustatu ac lentum, mordensque vehementer & acerrimus. Plin.
 lib. 27. cap. 4. Paulus Alypiam vocat. Actuarius tamen Alypiam vocat
 Turpet candidum. Auth. Kuell. lib. 3. cap. 151.
 ALYSOINI, [Αλυσόινια] Populi fuit Scythiae Asiaticæ, ut docet Hero-
 dotus lib. 4.
 ALYSSON, [Αλυσσον] Plin. lib. 24. cap. 11. distat a rubia, foliis tan-
 tum rarisque minoribus. Quippe nomen accepit, quod morfos a cane
 rabiem sentire non patitur potum ex aceto alligatumque. Mirumque
 est quod additur, infaniam conspecto eo frutice sanari. Vulgo
 Rubia minor. V. Diosc. 3. 89.
 ALYSSUS, sive ALYSSUS. Fons est Arcadiae in agro Cynethensium,
 cujus aqua pota morfos a rabida cane liberat, ob idque Alyssus vocatur.
 Hermolaus ex Pausania & Polybio.

ALYTARCHES, [Αλυτάρχης] Praefectus Maltigophoris. qui ad sum-
 mendum turbum, & cohibendas seditiones in sacris certaminibus
 adhibebantur. Alytarcharum autem fit mentio in l. ult. de expent.
 ludor. in Cod. Theod. l. 12. de jur. fsc. cod. l. 2. de cuprelli. lib.
 10. C. V. Ant. Vandale Diff. 7. cap. 1. sub fin.
 ALYTARCHIA, æ. f. Ipsum munus ad editionem ludorum pertinet.
 l. r. C. off. Com. or.
 ALYTIS, is. f. Herba perdicalis. Apul. de Herb. cap. 81.
 ALYXOTHORÉ, [Αλυξόθροη] Mater Æfaci, filia Dymantis, ut testatur
 Ovid. 11. Met. 763. Sed variant codd. V. not. ad loc.
 ALYZIA, [Αλυζία] Acarnanica civitas, a mari quodecim distans
 fadiis: ad quam dicitur Herculi portus esse, & cum luco sanum
 Herculis certamina continens, e quo lux quidam Lyippi opera
 Romam transtulit, Herculis labores, eo loco propter solitudinem ab-
 jectos. Strabo lib. 10. Cic. 16. Fam. 3. Tertio die abs te ad Aly-
 ziam accesseramus. Is locus est citra Leucadem stadia centum vi-
 ginti.

A M

AM, Amicus. AM. N. Amicus noster. AM. P. Amabilis persona: vel,
 Amicus principis.
 AM, Acculativa olim praepositio, nunc autem extra compositionem ob-
 soleta. Priscian. lib. 14. p. 1002. AM (inquit) πειρί Græcam praepo-
 sitionem significat. i. e. Circum. Verum quando componitur cum di-
 ctione incipiente ab a, e, i, u, interponitur h, euphonie causa:
 ut, Ambages, ambio, ambeus, ambigo, amburbium, ambarvalis,
 ambuffus. Si vero cum e, h, f, g, mutatur m in n: ut, Ancillus,
 anheho, anfractus, anquiro. V. Beaman. de Orig. L. l. p. 215.
 Cum p, remanet integra: ut, Amputo. Feltus, Am praepositio lo-
 quularis, significat Circum. Varro, Am pro Circum ponere solebant:
 ut Cato in Originibus, Oratorum an terminum, i. e. Circum termi-
 num. Quem locum tamen Scalig. ad Festum, voce Amtermini, legi
 Amterminum, ab Amterminis. Et Scaliger sententiam probat Voil.
 Etym. f. 21. & 116. Pontan. ad Macrobi. Sat. 1. 14. Verisimile est Latinos
 Ambisium (unde contractæ Am) Græcorum ἀμφί δεbere: eadem elemen-
 torum permutatione qua ducitur ambo ἀμφὶ τὸ ἄρσφω. V. AMBE.
 Non dubito, quin facta esset et Græca ἀμφί per apocopen. V. & in
 AN quæ notavi & ANQUIRO. AMBAGES & alia. H. St.

A M A

AMA, æ, [ἄμα] Falx messoria, ferculum. Item Instrumentum fossio-
 rium, quod Galli lingua vernacula *Luchetum* vocant, quo fossiles ag-
 garari utuntur, ἀπὸ τῆ ἀμάς, quod est ἄμαρτος ἐ τρεῖς. Est & Ha-
 ma cum aspiratione, fed aliud instrumentum significat. Amarus me-
 minit Ulpianus in l. quæstio est. D. de instructo & instrumto leg-
 ato. V. HAMA, & AMULA.
 AMABILIS, AMABILITAS, AMABILITER, AMABO. V. AMO.
 AMADOCIA, sive AMADOCI, orum. [Ἀμαδοκία] Montes sunt in Sar-
 matia Europæa, a quibus & accolæ Amadici dicuntur. Ptolem.
 Est item Amadocia, Civitas in Sarmatia, ut idem Ptolemæus au-
 thor est.
 AMADRYADES, V. HAMADRYADES.
 AMÆA, apud Træzenios Ceres appellata fuit: Proserpina Azefia, au-
 thore Diodymo. Inde proverbium, Amæa Azefiam reperit, de re diu
 multumque quæstia desiderataque. Nota est fabula de Proserpina a Plu-
 tone abducta ad campos Elysijs, & Cerere toto orbe querente filiam.
 Refertur a Plutarcho.
 AMAFANIUS, Philosophus. Cic. r. Acad. 5. AMAFINIUS Codd. alii.
 uti occurrit 4. Tusc. 6.
 AMALCHIUM, apud Plin. lib. 4. cap. 13. maris Oceani septentrionalis
 portus est. Scythiarum lingua significat hæc vox Congelatum.
 AMALOCIA, & AMALUSTA, æ. f. Herba chamæmelon. Apul. de
 Herb. cap. 23.
 AMALTHEA, [Ἀμαθία] Nutrix fuit Jovis infantis. Nam Mellissus
 rex Crete duas filias habuit, Amaltheam & Mellissam, quæ Jovem ca-
 rino lacte & melle nutriverunt, teste Lactant. lib. 1. Instit. Alii di-
 cunt Capram illam appellatam esse Amaltheam, ut Parthenius poeta
 Græcus, idemque fabularum scriptor: quæ propterea in caelum sublata,
 inter sidera cum geminis hædis fuit collocata. In ejus antem ortu &
 occasu maxima hunt pluvie. Hinc est illud Ovid. 5. Fast. 113.
 Nascitur Oleniæ signum pluviale capellæ. Porro Olenia dicitur,
 quia in Oleno urbe Bœotie, vel Achaie (ut alii volunt) nutrita
 est. Fuit autem traditum, ex altero Amaltheæ cornu suere ambrosiam,
 ex altero nectar, cibum & potum deorum.
 Amaltheæ cornu, idem quod Copie cornu. Utimur quoties astatim
 omnia superesse significamus. Translatum a fabula, quæ varie narra-
 tur apud auctores. Quidam ad hunc modum narrant: Rhea Jovem
 enixa, metu Saturni patris liberis recens natos devorare soliti, infan-
 tem in Creta occultit, nutriendum a duabus nymphis, Adrastea & Ida,
 Mellisii filiabus. Hæ nutricaverunt illum lacte ejusdem capræ, cui
 nomen erat Amalthea: quam Jupiter jam adultus ob acceptum benefi-
 cium in sidera retulit. Hujus alterum cornu nymphis nutricibus dedit,
 videlicet officii præmium, hanc adiciens fuculatæ, ut quicquid
 optassent, id illis ex eo cornu largiret fuppullulare. Ovid. 5. Fast. 116.
 paulo diversis fabulam narrat.
 Nais Amalthea Cretæ nobilis Ida, &c. Aliter narrat Diod. Si-
 cul. lib. 4. cap. 5. Et rursus aliter lib. 5. cap. 2. Vide locos ipsos.
 V. etiam Strab. lib. 10. Philostratus Dionem Iosophum appellat Amal-
 theæ cornu, velut omni genere virtutum expositum. Plutarchus
 irridens paradoxæ Stoicorum, qui suo sapienti tribunt univerfa,
 divitias, libertatem, sanitatem, regnum, Qui Stoicam (inquit)
 acceperit Amaltheam.
 Est & AMALTHEA Sibylla, de qua Lactant. 1. 6. Tibull. lib. 2. 5. 67.
 Quicquid Amalthea quicquid Mæpelia dicit.
 AMALTEA, & AMALTHEUM, Villa Attici in Epiro, studiis & li-
 bris dicata, nomen, quemadmodum Academia Ciceronis, inter Pu-
 tolos & Avernum lacum, in litore. Cic. 1. Att. 13. Velim ad me
 scribas cujusmodi sit ἀμαθῶν tuum, quo ornatu, qua τερψίσις: &
 quæ

que poemata, quasque historias de *αυλαθης* habes, ad me mittas. Articulus vel quæ copia librorum id nomen indidit ætymatio, vel quod legendis in eo libris animum pasceret suavissimo cibo, sicut suo prædilecti lacte Cætera Amalthea juveni pavit: vel ab utraque c. ufa. Gymnasia & ipse Cicerone extravit, Amaltheæ nomine, Attici exemplo, 2. Att. 1. Amalthea mea te expectat, & indiget tui.

AMANA, [*Αμωνα*] Civitas Medie. Prolem.

AMANDO, [*ἀμάνωμι*, *ἀμάνωμι*] are. Abligare, aliquo mittere, ut a nobis amoveamus. Cic. 7. Verr. 68. Denique Syracusas totas timet, amandat hominem, quo? Lilybæum fortalite.

AMANDATIO, *ónis*. f. [*ἀμάνωσις*] Cic. pro Rosc. Amer. 44. Tamen hæc attenda vita & rusticana, relegatio atque amandatio appellabitur?

AMANDRA, Regio ad Indum fluvium, in quatuor divisa populis, Pencilitis, Aragalitis, Geretas, & Afoos. Plin. lib. 6. cap. 20.

AMANIDES Portæ, [*Αμανιδες πύλαι*] Fauces, in quas Amanus mons definit a Tauris descendens. Strab. lib. 14. Aliter Amanicæ pylæ.

AMANIENSIS, Incola Amanii. Cic. 2. Fam. 10. Vexavi Amanienfes, hostes sempiternos.

AMANITA, *z*. [*ἀμανίτις*] Fungus, vel fungi species. Ægineta lib. 1. cap. 11. & Galen. lib. 2. de Alim. Facult. cap. 69.

AMANOIDES, Cilicium promontorium, Pomponio sic dictum, quod formam effligiemque Amanii circumnavigantibus exhibet, ut auctor est Hermolaus.

AMANS, **AMANTER**. V. AMO.

AMANTES, Populi. V. AMANTINI.

AMANTHES, Populi sunt in Africa, Troglodytis proximi, apud quos tum falis, tum carbuncolorum, gemmarumque copia est, adeo ut ex fale domos sibi frueret dicantur. Author Solinus.

AMANTIA, Civitas Macedonia, auctore Ptolemao. Meminit Cic. 11. Philipp. 26. Amantia dicta est, quasi Abantia, quoniam Abantes populi, redeuntes a bello Trojano, hic confitère. Volaterr. in descript. Macedoniae.

AMANTINI, [*Αμαντινῶν* Ptolemao,] Amantes Plinio, Populi sunt Pannoniæ inferioris, quæ hodie Hungaria dicitur. V. Plin. lib. 4. cap. 25.

AMAUENSIS, [*ἀμαυενσις*] Servus cuius opera & manu in scribendo utimur. Suet. in Neron. cap. 44. Ne dispensatoribus quidem, aut amanuensibus exceptis. Dicitur & A manu. V. A.

AMANUM, [*Ἀμανῶν*] Portus, ubi nunc Flaviobriga in Hispania citeriore. Plin. lib. 4. cap. 20. Vulgo, *Porta dalle Crisne*.

AMANUS, Portio montis Tauri ad Ciliciam, auctore Ptolemao. Amanus mons Syriam a Cilicia aquarum divortio dividit. Cic. 5. Att. 20. & Plin. lib. 5. cap. 22. Amanum montem hinc dictum putant, quod Ore ibi cum Iphigenia & Diane simulacra illuc veniens, a mania & furore fletu sic liberatus. Nam Amanus apud Græcos Sine infania dicitur. Volaterr. Nunc vulgo vocatur *Monte negro*, sive *Monte nuovo*. Lucan. lib. 3. 244. — duri populus nunc cultor Amanii

Amanus, Viri propriam. Sil. lib. 17.
Vergilio Caudinus, acerbo Sarris Amano Sternitur.

Amanus, Anaitis, & Amandatus, Perfarum sunt numina, in quorum templo annua festa celebrabantur, quæ dicebantur Saca. Strab. lib. 11. & 15.

AMARACUS, i. m. vel **AMARACUM**, [*ἀμαράκων*, *ἀμαράκων*] Herba quam Sampfuchum aliis dicimus vulgo *Mojorani*. Plin. lib. 21. cap. 22. Sampfuchum sive amaracum in Cypro fœdilatissimum & odoratissimum, & scorpionibus adversatur ex aceto & lade lillatum. Amaracum & Sampfuchum idem esse constat Plinii Dioscoridisque decretis. Verum Galeno & Paulo Amaracus ea est herba, quam majores dixere Parthenium, nunc officinæ vocant Matricariam. Ruell. lib. 3. cap. 34. Matricariam Senensis putat non Parthenium esse, sed Marum, quanvis opinionem Ruellii non improbet.

Mollis amaracus. Virg. 1. Æn. 666. — in altos
Idalæ lucos ubi mollis amaracus, &c.
Olenis suave amaracus. Catull. 59. 7.
Cinge tempora floribus
Suave olentis amaci.

AMARACINUS, Adj. [*ἀμαράκινος*] Quod ex amaraco factum est, ut, Amaracinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 22. ubi de Sampfuchum, seu amaraco, fit ex eo oleum quod Sampfuchinum vocatur, aut amaracinum, ad calefaciendos emolliendosque nervos.

Amaracinum. n. Absolute. Unguentum ex amaraco factum. Gell. in præf. Noct. suarum: Vetus adagium est: Nihil graculo cum fideibus, nihil cum amaracino fuit. Lucret. lib. 6. 973.
Denique amaracinum fugiat sus: & tinet orine
Unguentum. V. Erasim. Chil.

AMARANTUS, [*Ἀμαραντος*] Populi apud quos Phasis fluvius oritur: unde Amaranthus a quibusdam appellatur. Steph.

AMARANTUS, i. m. [*ἀμαράντος*] Flos, ab immortalitate nomen trahens, quia non marcescit, ex u priv. & v. *μαράω* Marcesco. Scribi debet sine aspirata. Plin. lib. 21. cap. 8. Amarantus non dubie vincitur. Est autem Spica purpurea verius quam flos aliusque, & ipse sine odore: mirumque in eo, gaudere decerpi, & lactus renasci. Provenit Augusto mense, durat in autumnum. Alexandrino palma, qui decerptus aservatur, mirumque, postquam defecere cuncti flores, madefactus aqua reviviscit, & hybernas coronas facit. Summa ejus natura in nomine est, appellatio, quoniam non marcescit. Hæc Plin. Tibull. 3. 4. 33.
Ut quam contextant amarantis alba puellæ
Lili.

AMARDIA, Populi sunt Hyrcaniæ ad sinum Scythicum Strab. lib. 11. p. 350.
Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 13. & 17.

AMARDUS, Medie fluvius Ptolemao, 6. 2.

AMARE, **AMARESCO**, **AMARITIES**, **AMARITUDO**, **AMAROR**, **AMARULENTUS**. V. AMARUS.

AMARIACE, Populi Lycianis vicini, latere Medie. Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 16.

AMARICE, [*ἀμαρίκιον*] dicitur & Erice, & Tamarice. Hermol. in Plin. lib. 10. cap. 16. Porro Tamaricen tradit Ruellius lib. 1. cap. 99. fructicem illam esse nocissimum, qui Myrice vocatur. Vulgo *Eryaria*, *Bryere*.

AMARITICO, [*ἀμαρίτιον*] Amarum, i. e. Asperum facio, & quasi Exacerbatio. Augustinus, Ipsi amaricaverunt Deum, qui peccando in eam ægritudine devenerunt. Vox est barbaræ & Latinis auribus inaudita.

AMARISUS, legi debet **ARIMASPUS**, de quo vide suo loco.

AMARUS, Adj. [*ἀμαρός*] Id quod est Dulci contrarium. Virg. 1. Ecl. 79.
— & salices carpetis amaras. Plin. lib. 12. cap. 9. Facilius hoc & crustulos, amariusque.
Amarus & Dulcis, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 31. Omne animal sentit & calida & frigida, & dulcia & amara.
Amara curarum, pro Amaris curis, seu potius Amaritudine (si dicere liceat) curarum. Hor. 4. Carm. 12. 19.
Spes donare novas largus, amaraque
Curarum eluere efficas.
Amaros amores experiri. Virg. 3. Ecl. 110.
Aptum. Virg. 6. Ecl. 68.
Baccæ amaræ. Virg. 2. Georg. 86. i. e. Asperæ. Nonius.
Calices amariore ingerere. Catull. 25. 2.
Cafus. Ovid. 5. Trist. 4. 15.
Fert tamen, ut debet, cafus patienter amarus.
Cortex. Virg. 6. Ecl. 62.
Dicta. Ovid. 3. Trist. 11. 31.
Dies. Titul. lib. 2. 4. 11.
Doctor. Prudent. de Calliano Martyre Hym. 9. 27.
Doctor amarus enim discenti semper ephobo
Nec dulcis illa disciplina infantie est.
Fibra. Virg. 1. Georg. 120.
Folia. Virg. 2. Georg. 314.
Fumus. Virg. 12. Æn. 588. Ovid. in Ibin, 219.
Hilioria. Hor. 1. Serm. 3. 88.
Hollis. Virg. 10. Æn. 900.
Inula. Hor. 2. Serm. 8. 51.
Lacus, qui dicantur in Ægypto. V. Strab. lib. 17.
Leges. Val. Max. lib. 7. 6.
Lingua. Ovid. 2. de Arte Am. 151.
Luctus. Ovid. 13. Met. 465.
Lues. Ovid. de Pulice.
Mellis. Ovid. 3. de Ponto, 1. 24.
Monitus. Ovid. 18. Epist. 115.
Mors. Propert. lib. 1. 19. 20.
Mulier. Ter. Hec. 4. 4. 88.
Noctes amaras exerceat in me Venus. Propert. lib. 1. 1. 33.
Os amarum dicitur Corn. Celso lib. 1. cap. 3. quum Amaroem quendam sentimus in lingua & palato.
Pericula ponti. Ovid. 5. Trist. 2. 29.
Rumores amari, i. e. Acerbi, auctore Nonio. Virg. 4. Æn. 203.
Isque amens animi, & rumore accensus amaro.
Sales. Quintil. lib. 10. cap. 1. in mentione Catlii Severi, Præterea ut amari sales, ita frequenter amaritudo ipsa ridicula est.
Scripta. Ovid. 4. de Ponto, 14. 37.
Sermo. Hor. 1. Serm. 7. 7.
Sonitus. Stat. 10. Theb. 547.
Succus. Ovid. de Rem. Amor. 227.
Umbra noctis amarior. Tibul. lib. 2. 4. 11.
Amaru rifu lento temperare. Hor. 2. Carm. 16. 16. Al. Læto.
Amariorum me facit senectus, i. e. Acerbiorum, austeriorum: & (ut vulgus loquitur) rudiorum. Cic. 1. 4. Att. 21.

AMARE, Adv. [*ἀμαρός*] Acerbe. Caius in l. Si quid. D. de Ædilit. edict. Hæc omnia videntur eo pertinere, ne id quod affirmavit venditor, amare ab eo exigatur, sed cum quodam temperamento. Plaut. Truc. 1. 2. 77.
Corda amare factis amaranis. V. AMAREFACIO.
Compar. Tertull. adv. Marc. 2. 10. Diabolus amarius punitur.
Superl. Sueton. Aug. cap. 70. & Tiber. cap. 54. & Lactant. 1. 21.

AMARITER, Idem. Hieron. ad Marcell. Epist. 23. ioit. Petrus amariter bens.

AMARUM, Idem. Apul. Met. 6. p. 178. Contortis superciliis fubridens amarum. conf. Amnian. 21. 9.

AMARÛLUS, Dimin. Apul. Flor. 4. Craterum bibi dialecticæ amarulum. Elmen. legit Austerulum. p. 363.

AMARESCO, [*ἀμαράσκωμι*, *ἀμαρίσκωμι*] ère. Amarum fieri. Palladius Januar. cap. 15. Amygdalus si rodatur, amarescit.

AMARITAS, *âtis*. f. *ἀμαρία*, Glossæ Philoxeni. Rei amare sapor, qui Dulcedini opponitur. Amariis succi. Vitruv. 2. 9.

AMARITIES, *ci*. Idem. Catul. 66. 18.
Multa fatis lusi, non est dea nescia nostri
Que dulcem curis miscet amaritatem.
Amarities ex Vitruvio in Lexico Constant. in *ἀμαρία*. H. St.

AMARITUDO, *inis*. f. [*ἀμαρίτιον*] Idem. Plin. lib. 11. cap. 37. Ideo tantam habent amaritudinem, ut a canibus non attingantur.
Iograta amaritudo. V. INGRATUS.
Prælate ad alia referetur, & conviciandi acerbitas est. Attendas ne in bilem aut amaritudinem vertat injuria. Plin. 6. Epist. 8.
Amaritudo animi. Lamprid. in Alex. Sever. cap. 20.
Carminum. Plin. lib. 36. cap. 5.
Iamborum. Auctor de Causis corruptæ eloquentiæ, cap. 10.
Studiorum. Quintil. Institut. 1. 1.
Temporum. Amnian. 21. 16.

AMARO, are. Amaram facere. Avienus Epist. ad Flav. Myrmecium, Hæc ut amice petam cogunt fastidia longis
Nata malis, & quod penitus fellitus amaranis
Ora sapor nil dulcem meo sinit esse palato.

AMAROR, *ónis*. m. [*ἀμαρότης*] Idem quod Amaritudo. Virg. 2. Georg. 248.

Ora Trifida tentantum sensu torquebit amaror.

Amaror tangit. Lucret. lib. 4. 225.

Quum timur miserī abfynthia, tangit amaror. adde lib. 6. 930.

AMARORICUS, apud Theod. Prisc. de Diet. cap. 9.

AMARULENUS, Adj. [αμαρῦλος] Valde amarus. Per metaphoram, Animi dolor in invidiam aut malevolentiam exacerbatus. Gell. lib. 3. cap. 17. Amarulentus librum malevolentissimum conscripsit.

AMARULENTIA, æ. f. [αμαρῦλότης] Vox nova.

AMARUFACIO, Ære. Nonnullis est compolitus apud Plaut. Truc. 1. 2. 77. V. supra in AMARE. [Id sane, ut ex Plauti consuetudine, placet.

AMARUSIA, [Αμαρυσία] Dianæ cognomen est, tractum (ut Pausanias in Att. videtur) ab Amaryntho Eubœæ vico, ubi summa cum veneratione colebatur Diana.

AMARYLLIS, Idis. [Αμαρῦλλίς] Nomen fuit puellæ rusticæ, de qua Virg. 2. Ecl. 14. Amarylli, vocativus Græcus est, qui brevis est quæsienscunq; in 14 terminatur nominativus, ut Pieris apud Hor. 4. Carm. 3. 18.

Dulcem quæ strepitum Pieri temperas. Virg. 1. Ecl. 37.

Mirabar quid inest deos Amarylli vocares.

Tenera. Ovid. 2. Trist. 537. V. Hinc ad loc.

AMARYNCEUS, Epeorum rex, in Buprasio sepultus. Strab. lib. 8.

AMARYNTHUS, [Αμαρῦνθος] Fluvius in Alpheum labens, Arcadiam terminans. Strab. lib. 8.

Amarynthus, Vicus est Eubœæ insule, juxta Eretriam, in quo Diana colebatur. Strabo lib. 10. Pausan. V. AMARUSIA.

AMASCO, Ære. Amare cupio. Gloss. Isidor. Diomed. p. 334. Ab Amo vet. inchoativo modo dixerunt Amasco. Inde

AMASCUS, i. m. Amator. Plaut. Truc. 3. 1. 13. Istos mundulos amascos.

AMASENUS, [Αμασηνός] Fluvius Volcorum. Est & alius in Sicilia eodem nomine: de quo Ovid. 15. Met. 280. Virg. 11. Æn. 542.

AMASIA, æ. f. ab Amasius. q. V.

AMASIA, [Αμασία] Germanicæ civitas est, auctore Ptolemæo, hodie Marpurgum. vulgari lingua Germanica Marburg. [Immo Mattium five Mattiacum caput Cattorum vocabatur.

AMASIA, sive AMASIAS, V. AMISIUS.

AMASTA, [Αμαστα] Oppidum Cappadociæ, quod Iris fluvius præterfluit. Strabonis Geographi patria, ut idem Strabo testatur lib. 12. Vide Steph. Plin. 6. 3. Spanh. de Usu & Præf. Num. diss. 9. p. 600.

AMASIS, [Αμασις] Rex Ægyptiorum, cujus tumulus fuit una pyramidum, docente Luciano lib. 9. 155.

Non mihi pyramidum tumulus evulsus Amasis.

Ante quem, Pomponio Mela teste 1. 9. triginta supra trecentos reges in Ægypto fuere: quare vtilitissimos hominum prædicant Ægyptios.

Hic legem condidit, ut quisque quotannis apud prædicam rationem vite redderet, demonstraretque unde viveret, aut quo questu sustentaretur, qui hoc non fecerit, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis transtulit ad Athenienses.

Fuit etiam Amasis pedium Darii dux contra Cyrenenses missus. auctor utriusque Herodotus. V. etiam Diodor. Sicul. lib. 2. cap. 1. & 2.

AMASIS, Germanicæ fluvius, a Ptolemæo, qui Plinio Amisus dicitur, & Pomponio Mela. Vide infra, AMISIUS, vulgo Ems.

AMASIS, [Αμασις] Amator. Plaut. Casin. 3. 3. 27. Miserimum hunc hodie ego habeo amasium. Gell. lib. 19. cap. 9. Audite, ac discite nostros quoque antiquiores poetas amasios ac venerios fuisse.

AMASIO, Ænis. Idem. Apul. 7. Met. p. 107. Festivus hic amasio.

AMASTUNCULUS, i. m. dimin. Petron. fragm. pag. 25. Burm. cap. 45.

AMASTUNCULA, æ. f. dimin. Petron. fragm. pag. 70. Burman. cap. 75.

AMASTRIS, Uxor fuit Dionysii Heraclidæ tyranni, & filia Oxyathris fratris eius Darii qui cum Alexandro bellum gessit. Ea e triumphum in colis unam confecit civitatem, nimirum de Sefamo, Cythoro, & Cromna. eamque de nomine suo appellavit. Strab. lib. 12. Hæc est

AMASTRIS, [Αμαστρίς] Urbs Ponti, five Paphlagoniæ, ut idem docet postea in peninsula, portus habet ex utraque isthmii parte. Sefamum olim nuncupatum docet Plin. lib. 6. cap. 2. Sil. lib. 14. 268. & Catull. 4. 13. Hodie semotivo. Inde

AMASTRACUS, ut, Amastriacæ oræ. Ovid. in Ibin, 329. & AMASTRIANUS, [Αμαστριανός] Strab. 1. c. & Steph.

AMATA, [Αματη] fuit uxor Latini regis, & foror Veniliæ deæ, ut auctor est Servius ad Virg. 6. Æn. 90. Hic 7. Æn. 343.

Celsa perit, taciturnaque obfedit limen Amata.

Amata, omnis virgo Vestalis, quæ a Pontifice max. capitur, ut vestalis fiat, appellatur: quoniam quæ prima capta est, hoc fuisse nomine traditum est. Gell. lib. 1. cap. 12.

AMATHA, Ærum. [Αμαθη] Regio Arabiæ: unde

AMATHÆI, Arabiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 28. Horum meminit Joseph. lib. 1. Antiquit. cap. 12. & Steph.

AMATHE, æs. [Αμαθη] Stephano] Oppidum est Phœnicæ, & alterum Sicilia.

AMATHUS, i. [Αμαθῦς] Fluvius Pylon urbem Nestoris patriam præterlabens, a cujus nomine Pylus ipsa Amathœia videtur appellata. Hic etiam Pamphus vocatur. Strab. lib. 8. Idem aliquanto post, tradit hunc nominari & Mamaum & Arcadium.

AMATHUS, unctis. [Αμαθῦς] Urbs est Cypri insulæ maris Ægæi, Venere sacra, unde tota insula Amathusia dicebatur, ut est apud Ptolemæum. Virg. 10. Æn. 51.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cythera, &c.

Amathus urbs, ab aquis calidis vocabulum sumpfit, quod aquarum vapor Syro sermone Amathus dicitur. Therma ergo Græce dicitur, eo quod calidum fontem habeat intra muros. Hegefit. de Excid. Hierosol. lib. 4. cap. 16.

Amathus fecunda metallis. Ovid. 10. Met. 22.

Gravida metallis. Ovid. 10. Met. 531.

AMATHUNTEUS, Adj. [Αμαθῦντες] ut, Amathunte bidentes. Ovid. 10. Met. 227.

— matris crederet illic

Lactantes vitulos, Amathunte bidentes.

Alia exemplaria habent Amathusiacas, ab Amathusia: & Amathus. Indus.

AMATHUSIA, [Αμαθῦσια] Insula in mari Cilicio, ab Amathunte urbe sic appellata, quæ nunc Cyprus dicitur. Plin. lib. 5. cap. 41. Inde & Venus Amathulia, ab urbe in qua colebatur. Tacit. 3. Ann. 62. 4. Delubra Paphiæ Venere auctor Acris: post filius ejus Amathus Amathulie Veneri, & Jovi Salmatorio Teucer posuerunt. adde Catull. 61. 51. & Ovid. 3. Amor. 15. 15. a quibus absolute Amathusia vocatur.

AMATHUSII, [Αμαθῦσιοι] Cyprii sunt, ab Amathunte urbe. Strab. lib. 8.

AMATHUSIÆCUS, & AMATHUSIAS, f. V. AMATHUNTES. AMATIO, AMATOR, AMATORIUS, AMATRIX, V. AMO. AMAEURŌSIS, [Αμαευρωσις] Obfuscatio, Visus in oculis impedimentum. Diof. lib. 7. cap. 17.

AMAXA, [Αμαξα] Stephano] Bithynicæ locus, a quo gentilia Amaxaus, & Amaxites.

AMAXIA, [Αμαξία] Ciliciæ urbs est, materia ad fabricandas naves maxime abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit. Strabo lib. 14.

AMAXITIS, is. f. Herba eadem quæ Agrostis. Apul. de Herb. cap. 77.

AMAXIOS, [Αμαξίος] Urbs Doridis, Plin. lib. 5. cap. 29.

AMAXITUS, Urbs Phrygiæ, quæ continue Lecto promontorio subjacet. Juxta Amaxitum ara est duodecim deorum, quam Agamemnon construxit. Hinc Amaxitani dicuntur, Amaxiti incolæ. Strab. lib. 13. Steph. Amaxitenfes: Apollodoro, Amaxiteni. Hermol. in Plin. lib. 5. cap. 30.

AMAZONES, [Αμαζόνες] Scythicæ præter feminæ primum juxta Tanaim fluvium habitantes, unde se postea ad Thermodontum fluvium Thraciæ transfulerunt; quod etiam Salustius testatur: Dein (inquit) campi Threilli quos habuerunt Amazones, ab Tanai flumine, incertum quam ob causam digresse. Hæc Sallustius. Dicuntur poro Amazones, quasi αμα ζωνες, quod simul vivant sine viris: vel quod unam manum exultam habent, quasi αρις μωλο. Hæc Servius ad Virg. 1. Æn. 490. Amazones tradunt Metrodoros Scæpius & Hyppocrates, septentrione versus, Gargarenibus esse finitimos, sub radicibus montium Caucaiorum, qui Ceraunia vocantur: & earum alias operari quæ ad rationem infitionemque pertinent: sed præcipuum pascendorum equorum curam habere: robustiores vero, in equis venationes ac bella exercere, omnes ab infantia dextram manumillam exultas, ut habilius liberiusque ad omnem usum brachio uti possint: sed in primis ad jaculationem uti arcu, securi, & pelta: et ferarum pellibus conficere galeas, subligacula, & alia operimenta: menses duos veris eximios habere, quibus montem proximum conscendant, qui eis distinguit a Gargarenibus, quo & illi more quodam per vetusto descendentes sacrificant, & prolis gratia cum mulieribus coeunt, idque obscure inter tenebras, in quantum incidierint: quis postquam prægnantes fecerint, remittunt illas. Eæ si feminam pepererint, secum retinent: si mærem, illis tollendum reddunt. Tradunt Gargarenes cum Amazonibus ex Themisifera in hæc loca conscendisse: pelta ab illis discissis, cum Thracibus & Euboïis quibusdam erabundis advenit eas bellum gessisse: quo composito, iis inter se conditionibus convenisse, ut in filiorum prole communicarent, viverent autem utroque separatim. Hæc & plura Strab. lib. 11. Justin. lib. 2. Diodor. quoque Sicul. lib. 3. cap. 11. Rursum lib. 5. cap. 2. Curt. 6. 5. Dionys. lib. 4. Plin. 6. 7: 14. 8. & 36. 5. Sex. Empir. lib. 3. Pyrrhon. Hypot. p. 155. Eustath. ad Hom. Il. 9. v. 189. Herodot. Melpom. 110. Inter Recentiores conferatur Goropius Becanus libro qui Amazonica inscribitur, & Perit. in Sing. Diatrib. de Amazonibus. Diodor. Sicul. etiam lib. 4. præter has Scythicæ Amazones ad Thermodontem fluvium habitantes, alias quoque facit in Libya, Hesperam Tritonidis paludis insulam habitantes.

Anus amazon fulgens pharetra. Claud. in Eutrop. 1. 240.

Belatrix. Lactant.

Ferox Argolicas turmas stravet. Sin. Troad. 6. i. e. Penthesilea. Sic interpres.

Mavortia. Val. 5. Argon. 89. — qualem Mavortia vidit Amazon. i. e. Bellicosa; vel potius ad id respexit poeta, quod Amazones generatas se Marte prædicabant, ut tradit Justin. lib. 2.

Pelata. Sen. Agam. 217. Martial. lib. 3. cap. 11.

Peltesera. Stat. 12. Theb. 751.

Non cum peliteris atque hæc tibi pugna puellis.

Primas mortalium amazonas equum scandere ausas, Lyxia oratori creditur. Hermol. in Plin. lib. 36. cap. 5.

Sæva. Claud. Fescen. 32

Securigeræ. Virg. de Laborib. Hercul. 6.

Threiciam sexto Ispolavit Amazona balteo. h. e. Hippolytam Amazonem, cui bello victæ balteum detraxit, quemadmodum ei mandatum fuerat ab Euriltheo. V. Diodor. Sicul. lib. 3. cap. 11.

Amazones bellantur pietis armis. Virg. 11. Æn. 660.

Amazones, pro pauperibus & tenuiori promissu quoque victu utentibus apud Græcorum scientissimos reperuntur, veluti qui Mazam, i. e. Panem, non habeant. Sed & Amazones ipse possent videri inde appellatorem ducere, quod nec Eustathio displicet, quoniam læcetes ac restudinis & id genus feris alerunt. Quomobrem etiam Sauromatidas, sive Sauroptidas nuncupatas volunt, quia σαυρατες, i. e. Læcetes concident, ac eis vescuntur: quantum illi quod in Sauromatica Scythia habitarent, dictas ita opinantur: quod Stephanus tradit. Cæll. lib. 5. cap. 31. Et Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 7.

AMAZONIDES, [Αμαζονίδες] i. e. Amazones. Virg. 1. Æn. 494.

Ducit Amazonidum Innatis agmina peluis, Penthesilea furens. Ubi Servius; Amazonidum derivatio est pro principalitate: sicut Scipiadus duos bello, pro Scipionibus.

AMAZONICUS, [Αμαζονικός] Adj. ut Amazonica parma. Plin. lib. 3. cap. 5.

Secures pelteque. Sneton. Neron. cap. 44.

Mons. sc. Pars Tauri. Plin. lib. 5. cap. 27. Mela 1. 19.

AMAZONIVS, Adj. Idem.
 Amazonio auro calatus balteus. Ovid. Epist. ult. 119.
 Genus. Sen. Hippol. 332.
 Pelt. latus intercludere. Stat. s. Sylv. 1. 131.
 Amazoniam pharetram victor habeto. Virg. 5. Æn. 311.
 Amazonio ritu. Claud. in Eutrop. 1. 499.
 Securis. Hor. 4. Carm. 4. 20.
AMAZONIUM, Amazonum castrum. Mela 1. 19.

A M B

AMBACTVS, i. apud Ennium (inquit Festus) significat Servum. Cæs. 6. Bell. Gall. 14. Ut quisque eel genere copiosè amplifsimus, ita plurimos circum te ambactos clientesque habet. Ab Ambigido dictus, quia mercedis gratia huc illuc circumageretur. Servum conductitium Vet. Gloss. *δολοι μαδοπιη*, interpretatur. V. Salmast. ad Vopisc. Carin. cap. 16. Chuvr. Germ. Antiq. 1. 8. Scalig. ad Fest.

AMBÄDEDO, V. **AMBEDO**.

AMBÄGES, f. [*περιλακη*, *περιλαγη*] Circuitus. De hoc nomine apud veteres tantum legi has tres voculas, Ambage, Ambages, & Ambagibus. Liv. 9. 11. extr. Et vix pueris dignas ambages fenes & consulares fallendæ fidei exquirere. Ibid. Sexto ubi quid vellet parens, quidve præciperet, tacitis ambagibus patuit. Idem. lib. 19. cap. 8. Sanguinarium illud responsum hac facti ambage reddidit.

Vide unde sit hic locus, Ex Plinio asseritur, Multiformi ambage. H. St. [Nimirum prior locus per errorem Livio adscribitur, cum sit Plinii, alter Ejusd. est l. 2. c. 9. a princ.

Ambages fallaciöse. Gell. lib. 14.
 Flexa ambage. Stat. 4. Theb. 645.

Labitur, & flexa dubios ambage resolvit.
 Multiformi. Plin. lib. 2. cap. 9. Multiformi hæc ambage torfit ingenia contemplantium.

Ambages obscuræ. Ovid. in Ibin, 377. de Sphinge.
 Nexæ. Stat. 1. Theb.

Affore quos nexis ambagibus augur Apollo.
 Succinere ambages. Pers. 3. Sat. 20. — quid istas Succinere ambages?

Ambage longa morari aliquem. Ovid. 7. Met. 520. — sine ullo Ordine nunc repetam, neu longa ambage morer vos.

Ambage verborum obscurum carmen magico demurmurat ore. Ovid. 14. Met. 57. de Circe loquitur.

Horrendas canit ambages. Virg. 6. Æn. 99. de Sibylla.
 Longæ ambages. Virg. 1. Æn. 345.

Millis ambagibus. Hor. 2. Serm. 5. 9.
 Positis ambagibus vera loqui. Ovid. 10. Met. 19.

Non abditæ ambage. Tacit. 6. Ann. 46. 4. V. **ADBITVS**.
 Ambage remissa. i. e. Millis ambagibus. Ovid. 7. Epist. 149.

Hos populos potius in dotem ambage remissa Accipe.
 Remota ambage. Ovid. 3. Fast. 337.

Per ambages fatigare. Quintil. lib. 3. cap. 11.
 Per ambages tenere. Virg. 2. Georg. 45.

— non hic te carmine hcto
 Atque per ambages, & longa exorfa tenebo. Quint. 61. b. Nec discentem per ambages fatigabit.

Per ambages aliquid tegere. Liv. lib. 1.
 Ambage variarum viarum ducit in errorem. Ovid. 8. Met. 161. de Dædalo.

Ambages aquoris remota. i. e. Longinquæ. Claud. Paneg. 1. 35.
 Ambages tecli resolvit. Virg. 6. Æn. 29. de Dædalo & Labyrintho.

AMBÄGO, inis. Idem. Vet. Gloss. Manil. 4. 304.
 Et verum in cœco est multaque ambagine rerum.

AMBÄGIO, onis. f. Idem ac Adagio. Varr. 6. de L. L. 3.

AMBÄGIÖDVS, Adj. [*περιπλοκη*] Gell. l. 14. c. 1. sub fin. Non enim comprehensa (inquit) neque definita, neque percepta dicunt: sed lubrica atque ambagiösa conjectatione nitentes, inter falsa atque vera pedetentim quasi per tenebras ingredienti eunt. [Nisi Ambagiösus scriptit.

AMBÄNTÄ, Populi sunt Asiæ, Ptolemæo.
AMBAR, V. **AMBARUM**.

AMBARRI, a Cæsare inter Galliæ Celticæ populos numerantur, 11. Bell. Gall. 11.

AMBARVÄLES, Hostiæ appellabantur, quæ pro arvis a duobus (vel potius a duodecim, ut notat Ant. Augustinus) fratris sacrificabantur. Festus. Servius, Ambarvalæ sacrificium dicitur, quod arva ambiat victimo. Ambarvalia, Sacra Romanis erant, cum per agrorum fines lustrò quodam hostia ducebatur; hinc illud Maronis, Ecl. 74.
 Hæc tibi semper erunt, & cum solennia vota
 Reddemus Nymphis, & cum lustrabimus agros. Neque veto id a rusticis tantum fiebat, sed & a Romanis fines agri Romani lustrantibus, qui inter quintum & sextum lapidem (ut author est Strabo) erant, quod sacrum Ambarvalia (ut inquit) vocabant, quod (ut opinor) circum agri Romani terminos sacrum fieret. Hæc Turnebus.

AMBARUM, i. [*ἀμβραρον*] Odoramenti genus, quod nos vulgo vocamus, *Ambrarone*. Hoc in maris alveo non secus atque in terra fungos oriri, ac deinde faventibus procellis e profundo elici, & in litus expui quidam tradunt. Nonnulli vero referunt piscem azelum nomine, Ambarum hoc avidissime profectui, ejusque esu necem hui itatum conscicere. Quod cum sciant piscatores, hujus rei periti, piscem hunc mortuum, undique fluctuantem, coniectis nncis, & fumbis extrahunt, & Ambarum, scisso animalis ventre, erunt. Alii alter historiam referent: de quibus vide Matthiol. ad Dioscorid. lib. 1. cap. 20.

AMBÄSTÄ, Populi sunt Asiæ. Et
AMBASTVM, Fluminis nomen in Asia, Ptolemæo auctore.

AMBÄXIOQVI, pl. Fæsto sunt Circumcinctos cateratim. Scaliger putat legendum Ambaxioqui. Vossius Ambaxiofi vel Ambaxies.

AMBE, Varro 6. de L. L. 3. Profectum verbum ab ambe. Quem locum enarrans Turnebus, Hoc verbi, inquit, sollicitos & anxios habet Grammaticos. Ego Ambure potè Circum, quod diminutum dicitur An, ut in Aquiro. Integram est incolume in explicatione Ancilium in libris antiquis. Nam editioium censores cum quoque locum violant, atque leserunt, Ancilia dicta ab Ambocisti. Dicitur & Ambu, ut in Ambubasis. Hæc ille. V. Voss. de Arte Grammat. 2. v. conf. a. m.

AMBÄDO, Ædi, Æsum, [*αμβέδο*] edere vellese. ex Am, & Ædo; i. e. Circumedere. Tacit. 15. Ann. 5. 4. Vis locustarum ambederat quicquid herbidum aut frondosum. Et l. 38. ff. de acquir. rer. domin. Flumen ambedit agrum. Plant. Merc. 2. r. 15.

Dicit capram, quam dederam servandam sibi,
 Sive uxoris dotem ambedisse, oppido
 Mibi illud videri mirum, ut una illæc capra
 Uxoris Simiæ dotem ambederit.

In novissimis eod. expreffum Ambadedisse, & Ambadederit, ita ut verbum sit decompositum Ambadedo. V. Acidal. ad loc.

AMBÄDENS, & **AMBENS**, ab Ambeffe. Tralate Luctet. lib. 5. 397.
 Ignis enim superavit, & ambens multa perussit.

AMBÄSUS, [*αμβέσος*] Partic. ut, Ambeffa mensis. Virg. 3. Æn. 256.
 Quam vos dira fames, nostrarque injuria cædis
 Ambeffa flammis subigat malis consumere mensas.

Ambefa flammis rohora. Virg. 5. Æn. 752.
 Ambetum multo velnore. Sen. Hippol. 12.

AMBÄST, Tertiae personæ verbum est, ut nullam aliam habeat declinationem. Author Festus. Hoc autem verbum potius videtur esse a Sum, es; quam ab Edo, es. [Contra censet Dacer. Nec sane video quid significet, si a Substantivo verbo derivetur.

AMBÄSTRIX, tricis. Ammian. Marcellin. 29. 17. (cap. 3. Valef.) Cum duas haberet ursa fævas hominum ambestrixes.

AMBÄGNI, Bos & Vervec appellabantur, quum ad eorum utraque latera agni in sacrificium ducebantur. Festus. Ambegnæ oves. Bæb. Macer, qui fastos dies scripsit, ait, Junoni, eas que geminas parerent oves, sacrificari cum duobus agnis altrinsecus alligatis, quas oves ambegnas vocari, quasi ex utraque parte agnos habentes. Ex Nonio. V. Varr. 6. de L. L. 1. & Voss. Etym.

AMBÄNI, [*Αμβανία*] Galliæ Belgicæ populi, Plinio 4. 16. Ptolemæo, Cæsari 2. Bell. Gall. 4. & Pomponio. Vulgo *Aments*.

AMBÄDENS, five **BIDENS**, [*δύοδενς*] Ovis dicitur quæ superioribus & inferioribus est dentibus. Festus.

AMBÄDEXTER, m. Qui sinistra æque ut dextra utitur. *ἀμφοδὲξος*, & *ἀμφοδὲξος* Græcis, *περιδὲξος* Synctio, Pro Ambiguo in Dion. p. 32. Appellatur etiam Ambimanus in Vet. Gloss. Symmachus Æquimanum dixit 9. Epist. 105. adde lisd. 10. 1.

AMBÄFIARIUS, Duplex ut, Ambifariæ fabulæ. Arnob. 5. p. 181. Ambifaria obtentione. Idem 182.

AMBÄFIARIAM, Adv. Apul. Apol. p. 276. Ambifariam dissolvere. & 4. Florid. p. 360.

AMBÄFIARIE, Idem. Claud. Mamert. de Statu An. 1. 3. Ambifarie subditum proposuit.

AMBÄFORMITER, Adv. ut, Ambiformiter dictum. Arnob. p. 183. h. e. Ambigue.

AMBÄGA, æ. f. [*ἀμβήγη*] Vasculi species. Apic. 67. Aves in ambigas subiacet. Cæs. Aurel. Tard. 4. 7. V. Athen. 9. 8. [Utrique Cælio falso v. Ambiga, æ, affingitur, cum sit Accusati. pl. nominat. Ambix, gis, vel cis. **AMBÄGATVS**, Galliæ Celticæ Rex, virtute & fortuna præpollens, de quo Liv. 1. Decad. lib. 5.

AMBÄGO, [*ἀμφιγάδων*] quasi Circumago, vel, In ambas tanquam partes ago.

Ambigere, Litigare & controversiam habere. Liv. 21. 31. Regni certamine ambigebant fratres. Ter. Heaut. 3. 1. 33. Vicini nostri hic ambigunt de finibus.

Ambigendi. Cic. 3. de Orat. 109. Omnis igitur res eandem habet naturam ambigendi, de qua queri & discipulari potest. Hic Ambigendi, videtur accipi passivè. Non enim res ambigit, sed ambigitur & controversitur.

Ambigitur aliquid ex contrariis scriptis. Cic. 2. de Orat. 110. Ex contrariis scriptis liquid ambigitur, non novum genus nascitur, sed superioris generis causa duplicatur. i. e. In controversiam vocatur.

Ambigere cum aliquo. i. e. Controversare. Cic. 1. de Invent. 122. Ambigunt agnati cum eo qui est secundus hæres. Vide totum locum.
 Ambigere patriam. Tacit. 6. Ann. 15. extr. Devisi plerunque itineribus ambigens patriam & declinans. h. e. Ambiens, & non ingrediens.

Ambigere verbum. Liv. 3. Decad. lib. 1. Et id de quo verbis ambigebatur. Ambigitur aliquid inter homines. Cic. 2. de Orat. 104. Nihil est enim quod inter homines ambigatur, in quo non aut quid factum sit, aut fiat, futurumve sit, quaeratur, aut quale fit, aut quid vocetur.

Ambigitur, imperf. Plin. lib. 16. cap. 40. de ipso simulacro deæ ambigitur. Cic. 3. Verr. 117. Si de hereditate ambigitur.

Ambigitur fæva de morte. Stat. 12. Theb.

Ambigitur aliquid idcirco quod. Cic. 2. de Orat. Quum idcirco aliquid ambigitur, quod aut verbum, aut verba sint prætermissa.

Ambigitur jus aliquod inter peritos. Cic. 1. de Orat. 142. In eo autem jure quod ambigitur inter peritissimos. i. e. Quod controversum est inter Jurisperitos.

Ambiguntur causæ propter scriptum. Cic. 2. de Orat. 110. Ita fit ut unum genus in suis causis quæ propter scriptum ambiguntur, relinquatur, si est scriptum aliquid ambigue.

Theodoros Gaza pro Participare, & Jam ad hujus, jam ad illius naturam accedere. Homo autem (inquit lib. 4. de Generat. Anim) cum omnibus generibus ambigit. Nam & uniparum animal, & pauciparum, & multiparum interdum est, & cæ. Idem de urtica pisce, Urtica (inquit) est ambigens & plantæ & animalis.

Vide an hic Plinium imitetur Gaza. H. St.

AMBÄGIÖSUS, Adj. [*ἀμφίβολος*] Dubius. Festus. Ambiguum est, quod in ambas agri partes animo potest. Ter. Hecc. 4. 4. 26. Ambiguum hoc mihi jam dudum fuerat.

Ambiguis cum genitivo. Tacit. 2. Ann. 40. 2. Ambiguis pudoris ac metus. Futuri. Idem. 1. Ann. 7. Tiberius cuncta per Consules incipiebat, tanquam vetere Republica, & ambiguis imperandi. h. e. Incertus an imperare deberet.

Ambiguis vitæ jacuit. Claud. 1. in Eutrop. 53.
 Ambiguis alis volare. Sen. in Hippol. 11. Volat ambiguis mobilis alis hora.

AQUÆ, i. e. Diversæ natura prædita. Ovid. 15. Met. 333.
 Est lacus Arcadiæ, Phœnum dixere priores,
 Ambiguis suspectus aquis, quas nocte tincto:
 Noctè nocent potæ, sine noxa luce bibuntur.

Dicis ambiguis animi sententia prætentanda mihi erat. Ovid. de Byblide, 9. Met. 587.
 Domus ambigua. Virg. 1. Æn. 661.
 Quippe domum timet ambiguum. Ubi Servius, Domum ambiguum, in qua habitat mutabilis femina.
 Error ambiguus. Stat. 5. Theb. 437.
 Favor. Liv. 21. Per ambiguum favorem haud dubie gratiam victoris spectantes.
 Fidei ambigua vir, i. e. Lubricæ, quise modo huc, modo illuc inclinat. Liv. 4. Bell. Pun.
 Fides. Liv. 6. 2. Per annos prope centum nunquam ambigua fide in amicitia populi Romani fuerant.
 Hæres tanti certaminis ambigua. Ovid. 13. Met. 129.
 Infans. Sen. Hippol. 5. Scelusque matris arguit vultu truci ambigua infans. Minotaurum intelligit.
 Ingenium. Plin. 4. Epit. 2. Erat puer acris ingenii, sed ambigui.
 Iter. Pers. 5. Sat. 34.
 Labor ambigua signota fortis, i. e. Dubii exitus. Sen. Hippol. 7.
 Lapsu ambiguo refluente, fluitque. Ovid. 8. Met. 163. de Mæandro fluvio Phrygie.
 Mares ambigui. Claud. 1. Eutrop. lib. 462.
 Eunuchi vestros habitus, insignia fumunt
 Ambigui Romana mares.
 Ambigua modo vir, modo femina. Ovid. 4. Met. 280. de Scythene.
 Nomen. Cic. 3. Tusc. 20. Ab Invidendo autem Invidentia recte dici potest, ut effugiamus ambiguum nomen invidiæ.
 Proles. Virg. 3. Æn. 180.
 Agnovit prolem ambiguum, geminosque parentes. Servius: Ambiguum: Non incertam, sed duplicem: ut in sequentibus probat, dicens, Geminosque parentes.
 Proteus. Ovid. 2. Met. 9. quia in varias se mutat formas, modo urfi, modo leonis, modo aque, modo ignis.
 Rem ambiguum primum videre, deinde distinguere. Cic. de Clar. Orat. 152.
 Scriptum. Cic. in Topic. 96. Id autem contingit, quum scriptum ambiguum sit, ut duæ differentes sententiæ accipi possint.
 Sensu ambiguo. Claud. 1. in Ruff. 16.
 Vates. i. e. Qui rem obscuris verbis involvit. Sil. Ital. lib. 7.
 Verba ambigua distinximus. Cic. in Orat. 102. vulgo Æquivoca dicunt.
 Verba ambigua perplexa voce jactis. Sen. Hippol. 5.
 Virginis. Ovid. 3. Amor. 12. 28. Ambigua captos virginis ore viros.
 Voces ambigua in vulgum spargere coepit Ulysses. Virg. 2. Æn. 98.
 Vultu ambiguo. Hor. 2. Carm. 5. 24.
 Ambiguum relinquere. Virg. 5. Æn. 326.
 Transeat elapsus prior, ambiguumque relinquat. Ubi Servius: Ambiguum, minus firmum ad celeritatem. Turnebus hunc locum melius exponit: Ambiguum (inquit) id est, Parem & ambigentem cum eo de cursu palma & victoria; & Relinquere hic est Præterire; quasi dicat, Prætereat eum qui cum eo juris est futurus ambigui, cum simul ad metam pervenerint.
 ΑΜΒΙΓΟΥΜ, i. n. [ἀμφίβολον] Cic. 2. de Orat. 102. Statim occurrit animo quæ sit causa ambigui.
 Ambiguum est. Ovid. 1. Met. 765.
 Ambiguum est, Clymene precibus Phæthontis, an ira
 Mota magis dicti tibi criminis.
 Non habeo ambiguum. i. e. Non dubito. Cic. 11. Fam. 11.
 In ambiguo esse. Tacit. in Vita Agric. 5. 4. Non sane alias exercitator magis in ambiguo Britannia fuit. h. e. In majore defectiois & rebellionis periculo. V. 128.
 In ambiguo servat. Hor. 1. Epit. 16. 28.
 In ambiguo verbum relinquere. Lucret. lib. 4. 1130.
 Ex ambiguo dicta, vel argutissima putantur: sed non semper in joco, sæpe etiam in gravitate verantur. Cic. 2. de Orat. 150.
 ΑΜΒΙΓΟΥΓΑΣ, ætis. f. [ἀμφιβολία] dicitur, Quum de re aliqua ambigatur. Cic. 2. de Invent. 74. Sed nobis ambiguitate nominis videntur errare. Ambiguitas nominis, est quæ minus docte Æquivocata dicitur. Ambiguitates exquirit. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Ambiguitatem explicare. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Solvere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 ΑΜΒΙΓΥΕ, Adv. [ἀμφιβόλως] Dubie. Cic. 4. Acad. Quid ambiguitate dictum sit.
 Ambiguitate agere. Tacit. 1. Hist. 3.
 Ambiguitate certare. Tacit. 2. Ann. 21. 5. h. e. Varia fortuna.
 Ambiguitate positum verbum. Cic. pro Cæcin. 81. i. e. Quod in eodem loco dupliciter aut varie potest accipi.
 Ambiguitate scriptum. Cic. 2. de Orat. 116.
 ΑΜΒΙΜΑΝΥΣ, Gloss. Vet. περιεργός. V. supra, ΑΜΒΙΔΕΧΤΕΡ.
 ΑΜΒΙΟ, ïvi, itum, (penult. longa, propter crasin vocalium ex Ambi, præter morem compositorum ex Eo) [ἀμβίω, περιεργός] ire. al. ex Am, & Eo, b interposita; significat Undique cingere, circumdare. Cic. de Univer. 26. Ut terram luna curfus proxime ambiret. Virg. 10. Æn. 243.
 — atque oras ambiit auro. De clypeo loquitur.
 Ambire maximo circulo. Plin. lib. 2. cap. 8.
 Ambire terram aquis Oceanus. Ovid. 5. Fast. 82.
 Ambire baculum nexibus. Ovid. 15. Met. 659.
 Muros mare ambiebat. Curt. 4. 2. 9. Ovid. 5. Met. 361. Ambibat. Vid. Freinsheim.
 Littora natatu. Stat. 3. Sylv. 2. h. e. Circuire.
 Ambire torrentibus. Virg. 6. Æn. 550.
 Ambibat fundamenta Siculae terræ. Ovid. 5. Met. 361.
 Vallum armis. Tacit. 1. Ann. 68. 1.
 Ambire, [ἀμύνειν, φιλοτιμᾶσθαι] Ambitionibus appetere, ut ait Nonius: vulgo Brigare dicunt: h. e. Magistratum vel honorem petere, & ad eam rem omni studio incumbere. Cic. 11. Philipp. 19. Quod li comitia placet in Senatu habere, petamus, ambiamus. Virg. 4. Æn. 283.
 — quæ nunc reginam ambire furentem
 Audeat affatu? Ubi Servius, Ambire, blanditiis circumvenire.
 Nonius interpretatur Interpellare.
 Ego ambio, eed periclitor. Plin. Epist. lib. 6. 6.
 Ambire palmam histronibus. Plaut. Amph. pro. 69.
 Ambit vocibus variis, i. e. Ambitiose circumvenit. Valer. 7. Argon. 256.

Ambire, cum Inf. pro Cupere. Stat. 2. Sylv. 1. 254.
 — hunc ipse choro plaudente Philetas,
 Callimachusque fenex, Umbroque Propertius antro,
 Ambissent laudare dicam.
 Ambit vitulam mater, pro Affectatur, & studiose comitatur. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 127.
 Ambitur lignis angulior infans. Claud. Paneg. 3. de Honor. Augusti. 150.
 ΑΜΒΙΕΝΣ, Partic. Curt. 7. 26. Sedes ambientibus ramis correctæ est. Sueton. Cæf. c. 18. Cum ambientur ut legibus solveretur multi contradicent.
 ΑΜΒΙΕΝΤΕΡ, Adv. Sidon. 7. Epit. 9. Ambienter expectare.
 ΑΜΒΙΟΥΣ, Partic. Ovid. 1. Met. 37.
 Jusit & ambitæ circumdare brachia terre. Cic. pro Planc. Populus
 Ædiles facit eos a quibus est maxime ambitus. Tacit. 3. Hist. 93. 3. Integris quoque rebus a Cæcina & primoribus partium jam Vitellium aspernentibus ambitus.
 ΑΜΒΙΟΥΣ, Ænis. f. [φιλόπυμος] Ipsa actio ambientis, ait Festus. Circuitus, ambitus. Solin. c. 48. Nam fuliginem intrinsecus favillaceam ambitio tantum extime cutis cohibet. Idem c. 35. Navigant autem vimineis alveis, quos circumdant ambitione tergorum bubulorum.
 Item Affectatio dignitatis aut honorum, ut Cic. 1. Off. 87. Miserima est omnino ambitio, honorumque contentio. Hoc prope epegeticum addidit Cic. Nam Ambitio, nihil aliud est quam Immoderata cupiditas honorum, aut gloriæ: sicut Avaritia, Cupido pecuniæ. Quod utrumque Sallustius multis verbis persequitur in Cautina, ubi de Corruptis Romanorum moribus agit.
 Ambitio, duplex. Cic. in Sallust. 6. Cedo si fuerim in honoribus petendis nimis ambitiosus, non hæc dico popularem ambitionem, cujus me principem confiteor: sed illam perniciosam contra leges, cujus primos ordines Sallustius ducit.
 Ambitio nutrix avaritiæ. Claud. 1. in Conf. Stilich. 114.
 Ambitione metiri omnia. V. METIOR.
 Ambitione labi. Cic. in Bruto, 244. Non puto, inquam, existinare te, ambitione me labi, quippe de mortuis.
 Cretata ambitio. Pers. 5. Sat. 177.
 Demens. Claud. 2. Paneg. 186.
 Impatiens. Stat. 1. Theb. 129.
 Impotens. Sen. Thyest. 4.
 Inanis. Hor. 2. Epit. 2. 207.
 Levis. Ovid. 1. Fast. 303.
 Mala. Hor. 2. Serm. 6. 18.
 Misera gravique solutus. Hor. 1. Serm. 6. 129.
 Prava. Hor. 1. Serm. 6. 51.
 Solicita. Ovid. 4. Trist. 10. 38.
 Timida. Cic. pro Milon. 437. Scio enim quam timida sit ambitio, quantaque & quam sollicita cupiditas Consulatus.
 Ambitio nostra nititur in Demotio. Cic. 1. Att. 1. Sane sum perturbatus, tum ipsius Satyri familiaritate, tum Demotii, in quo uno maxime ambitio nostra nititur.
 Ambitio mortis. Claud. in Seren. Regin. 166.
 Ambitio exarierat. Liv. 4. Decad. lib. 5. In exitu jam annus erat, & ambitio magis quam unquam alias exarierat Consularibus comitiis.
 Ambitionis manifestus aliquis. Tacit. 14. Ann. 29. Magna dum vixit veritatis illa, supremis testamentis verbis ambitionis manifestus.
 Ambitione relegata dicere possum, i. e. Sine amotione. Hor. 1. Serm. 10. 54.
 Ambitiones. Cic. 4. 132. Ut studia cupiditatesque honorum, atque ambitiones ex omnibus civitatibus tollerent. Idem 2. Tusc. 62.
 Ambitio præter notum significatum, Obsequium gloriosum significat. Sueton. in Othon. cap. 4. Nullo officii aut ambitionis in quemquam genere omisso. Budeus. [Cur gloriosum? conf. Sall. Jug. 45. & 86.
 Ambitio, pro Occupatione gratiæ. Cic. 1. Q. frat. 1. præsertim quum ii mores tantum jam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint. Tacit. 1. Hist. 1. 4. Sed ambitionem scriptoris facile averferis: obrectatio & livor pronis auribus accipiuntur.
 Ambitio, Contentio & flagitatio. Cic. 13. Fam. 5. Nam quum multi a me petunt multa, quod de tua erga me voluntate non dubitent, non committito ut ambitione meo turbem officium tuum.
 Ambitione summa a populo contenditur magistratus. Cic. 4. Verr. 131. Et propter magnitudinem potestatis hic magistratus a populo summa ambitione contenditur, i. e. Pettitur: de Censura loquitur. Nonnunquam est Officii ostentatio quædam Nep. 10. 2. 2. Magna eum ambitione Syraculas perduxit.
 ΑΜΒΙΤΙΟΥΣ, Adj. [προσηγορία, φιλόπυμος] propr. Qui multum ambiebat, multaque amplectitur. ut, Annis ambitiosus. Plin. 1. 5. c. 15. de Jordane loquens; Annis amoenus, & quantum locorum sitis patitur, ambitiosus. i. e. Magni ambitus, sive Multa ambiens. Lascivis hederis ambitiosior. Hor. 1. Carm. 36. 18. Ambitiosa oppida dixit. Solin. c. 17. pro Oppidis que magni sunt ambitus.
 Ambitiosus, & qui ambit, & qui ambitur dici potest, inquit Geil. 1. 9. c. 12. [Sed vellem, ut in aliis, sic in hac quoque voce accipitis hujus significationis exempla protulisset.
 Ambitiosus, Ambitione laborans. Cic. pro Flacc. 42. qui ita sit ambitiosus, ut omnes vos, nosque quotidie perfulcet. Hor. 2. Serm. 3. 165. — verum ambitiosus & audax.
 Amicitia ambitiose, Quæ plurimum ostentationis, nihil aut parum rei habent: cujusmodi nunc sunt inter aulicos. Cic. 1. Att. 13. Nam illæ amicitiose nostræ, fuscæque amicitia, sunt in quodam splendore forensi, fructum domesticum non habent.
 Atria. Martial. lib. 12. ad Client. 69.
 Atria si sapias ambitiosa colas.
 Amor. Ovid. 2. Amor. 4. 43.
 Ars. Plin. lib. 29. cap. 1. De arte medica loquitur.
 Cafa. Martial. lib. 12. 67.
 Et casa divitiis ambitiosa latet.
 Colus. Claud. Quart. Conf. Hon. 593.
 Decreta ambitiosa vocantur, Quæ per gratiam & favorem facta sunt. Ulpian. l. 3. ff. De minor. D. Severus hujusmodi Consulium vel Præfidum decreta, quali ambitiosa esse interpretari sunt.
 Diligentia. Ulpian. 1. Si bene collocata. D. De usuf. & fruct. Nam inter insolentiam curiosam, & diligentiam non ambitiosum multum interest. Diligentiam non ambitiosa est, justa & accurata, nec nimia, nec affectata, nec sanæ acupatitæ. Budeus. Dux.

Dux. i. e. Gratia aucupator. Liv. 4. Decad. lib. 9. Carminaque et militibus ea in Imperatore dicta, ut facile appareret, in ducem indulgentem ambitiosumque ea dici: triumphumque esse magis militari favore quam populari celebrem.

Felicitatio. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Gloria. Stat. 6. Theb. 435.

Homo. Cic. 13. Fam. 1.

Honor ambitiosus. Ovid. 8. Met. 277. i. e. Qui ambitiosus facit: ab effectu, vel Quem ambitiosus sectantur ambitiosi. Heinf. edidit Invidiosus q. V.

Imperator. Cic. pro Muren. 20.

Ornamenta. Hor. in Arte Poet. 447. De versibus loquitur.

Pauper. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Rogationes. Cic. 6. Fam. 12.

Sententia iudicis. i. e. Per gratiam & favorem lata. Suet. in Domit. c. 8. Ambitiosus in malis. Quintil. lib. 6. Non sum ambitiosus in malis, nec lacrymarum augere causas volo. & Ovid. 3. de Ponto, 1. 84.

Pro nostris ut sis ambitiosus malis.

In honoribus petendis. Cic. in Sallust. 6.

In laude. Martial. lib. 1.

In aliquem. Cic. 1. Q. frat. 2.

Ambitiosus etiam, Enixum dicunt, & Affectatum, quod Graeci περιπαροδοσιον dicunt, i. e. Ingenti studio facient. Tacit. 2. Hist. 49. de Othone loquens, Ambitiosus id precibus petierat, ne amputaretur caput, ludibrio futurum. Budaeus. Cic. Valent tamen apud Caesarem non tam ambitiose flagitationes, quam necessaria. Ita Amicitiae ambitiose, Rogationes supra. Praeceptor ambitiosus utilia praeferebat. Quintil. 1. 2. Idem 6. 5. Ambitiosus declamandi sudorem.

Ambitiosus pro Gratius posuit Iustin. 17. 2. 6. Ambitiosus apud populares. Et 30. 2. Ambitiose pulchritudinis scortum. [Poreft tamen & his locis accipi, pro Favorem captante & Valde blandiente. Videbis & tute tene utrumque locum.

AMBITIOSE, Adv. [περιπαροδοσιον] Per ambitionem. Liv. 1. Isque primus & petiisse ambitiose regnum, & orationem dicitur habuisse, &c.

Ambitiose agere. Cic. 7. Att. 3. Utrumque vero simul agi non potest, & de triumpho ambitiose, & de Repub. libere.

Ambitiose corrigere orationem. Cic. 15. Att. 1. Brutus noster misit ad me orationem suam habitam in concione Capitolina, petivitque a me, ut eam ne ambitiose corrigere ante quam eaderet. Ambitiose autem corrigere dicitur is qui in amici scriptis pauca mutat, quod vereatur ne eum offendat, ambitiosus in eius gratia retinenda. Alii aliter exponunt. Ambitiosus quam honestius defendere. Tacit. 4. Hist. 40.

Ambitiosus facere aliquid. Cic. 3. Fam. 7. Quum in isto genere multo etiam ambitiosius facere solemus, quam honos meus, & dignitas postulat. Ambitiose fovere aliquem. Liv. Decad. 4. lib. 8.

Ambitiosissime petere provinciam. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Ambitiose pro aliquo scribere. Cic. 13. Fam. 69.

Ambitiose tristis. Martial. lib. 1. praefat. Siquis tamen tam ambitiose tristis est, ut apud illium in nulla pagina Latinae loqui fas sit.

AMBITUS, us. m. [περιπαροδοσιον] Varro 4. de L. L. Ambitus iter, quod circumduco teritur, nam Ambitus Circuitus: ab eoque xlii. tab. interpretes, ambitum parietis, circuitum esse describunt. Festus, Ambitus proprie dicitur inter vicinorum adificia locus duorum pedum & semipedis ad circumuendi facultatem relictus, ex quo etiam honoris ambitus dici coepit est a circumduco, supplicandoque. Ambitus proprie dicitur Circuitus adificiorum, parens in latitudine pedes duos & semissem, in longitudinem idem quod adificium. Sed & eodem vocabulo, crimen avaritiae vel Affectati honoris appellatur. Haec tamen Festus. Nisi posteriora Pauli sunt descriptoria.

— Iethalisque ambitus Urbi,

Annua venali referens certamina campo.

Ambitus aedium. Cic. in Topic. 14. Quoniam P. Scævola id solum esse ambitus aedium dixerit, quantum parietis communis tegendi causa tectum projiceretur.

Aqua. Hor. de Arte Poet. 17.

Molli ambitu omenta pingues viscerum obtendunt sinus. Sen. OEdip. 370.

Navigatiois. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Nominum. Plin. lib. 15. cap. 30. i. e. περιπαροδοσιον.

Operis totius ambitus. Curt. 5. 1. 26. conf. 4. 8. 2.

Rotandus ambitus. Cic. de Univ. 23. Sic animus a medio profectus, extremitatem caeli a suprema regione rotando ambitu circumiecit.

Stellarum rotundi ambitus cognoscitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.

Metaph. Ambitus facere circa aliquam rem. Liv. 27. 27. extr.

Ambitu suo adfringere. Sen. Epist. 12.

Ambitus verborum. Columel. lib. 2. cap. 2.

Ambitus verborum, pro Periodo. Cic. in Bruto, 162. Comprehensio, & ambitus ille verborum (si sic περιπαροδοσιον appellari placet) erat apud illum contractus & brevis. Cic. 2. de Orat. 184. Quae si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus: sic enim has orationis conversiones Graeci nominant. Cic. in Orat. Perfecto completoque verborum ambitu gaudent aures meae, & curta sententia, nec amant redundantia. Idem ibid. Arguti, certique & circumscripti verborum ambitus conceduntur.

Ambitus, pro Affectati honoris, f. malis artibus petiti crimine. Lucan. l. 1. 179.

Ambitus & largitio. Cic. 2. de Orat. 105. Et de ambitu raro illud datur: ut possis liberalitatem ac benignitatem ab ambitu atque largitione sejungere.

Ambitus acrior. Tacit. de Germ. 37. V. ACER.

Immanis. Cic. 2. Q. frat. epist. ult. Ambitus redit immanis: nunquam fuit par.

Acculari ambitus. Cic. pro Coel. 16.

Damnari ambitus. Cic. de Clar. Orat. 183.

Judicium ambitus. Cic. pro Cluent. 114.

Lex ambitus: Quae de ambitu vindicando lata est: quales fuerunt multae: de quibus consule Ant. Augulin. de Legg. & Senatusconf.

Ambitus, pro Aucupatione gratiae, & vitiosa emerenda fama cupiditate, a Quintil. ponitur, lib. 4. cap. 1. Eit enim (inquit) nonnunquam pravis iudicibus hic ambitus adversus amicos. Idem lib. 12. cap. 7. Summovendum vero est utrumque ambitus genus, vel potentibus contra huiles venditandi operam suam, vel illud etiam jactantius minoris utilitue contra dignitatem attollendi.

Ambitus item Quaevis contentio nimia & dedita opera navata. Scri. Med. 399. — Seginis hic ibid dicit.

Tanto potius ambitu tanto datus. Tacit. 1. Hist. 19. 5. Ambitu remanenti aut eundi, ut quemque metus vel spes impulerat. Flor. 1. 16. Gemmis & argenteis armis, discolori veste usque ad ambitum ornata gentem. i. e. usque ad ostentationem exquisito luxu.

AMBITUS DO, inis. f. Circuitus. Apul. in Atelep. Tempus per alterius ambitudinem rediens.

AMBITOR, oris. m. Qui ambit. Paulin. Epist. 13. sect. 16. Aeterna laudis ambitor. conf. Lamprid. in Alex. cap. 28. & Salsian. lib. 5. de Gubern. p. 118. Baluz.

AMBIVUS, Nomen gent. Roman. ut L. Ambivius Turpio, actor comicus qui plerasque Terentianas fabulas docuit. Meminit autor Dialog. de Orat. cap. 20. & Symmachus 10. Epist. 2.

AMBIVIVUM, Idem quod Bivium. Varo apud Nonium 6. 15. Hic in ambivivum confendendum palutrem.

AMBLADA, ae. f. Pifidiae Urbs. Steph. & Strab. lib. 12. Hinc Ambladenfium vinum. Strab. l. c. p. 392.

AMBRO, ae, o. [αμβρο] Nomen est collectivum de duobus. Cic. 1. de Divin. 70. Quorum amborum generum una ratio est. Fit a Graeco αμβρο, ut ait Festus.

Uterque & Ambo, differunt. Utrumque fecisse dicimus, si & hic & ille fecerit divinum; ut, Uterque fecit domum: ergo duae domus factae sunt. Ambos fecisse dicimus, si duo conjunctim aliquid fecerint; ut, Ambo sibi monumentum constituerunt: h. e. Unum monumentum commune. Ter. prol. And. 10. Qui utramvis recte norit, ambas noverit. [Sed aliud Utervis, ac Uterq; Ambo (ait Sospiter lib. 1.) non est dicendum, nisi de iis qui uno tempore quid faciunt: ut puta, Eteocles & Polynices ambo perierunt: quali dicas, Una. Romulus autem & Africanus non Ambo triumphaverunt, sed Uterque, quali Diverso tempore. Ex Parrasio in Claudianum. [Sed hanc differentiam neglexisse optimos auctores satis apparet vel ex illo Tibulli 3. 5. 18. quod totidem verbis Ovid. 4. Trist. E. leg. 10. v. 6. expressisti, si fides MSS. Cum cecidit fatis consul uterque pari. Ambo & uterque. Cic. in Orat. 11. Vicinus amborum, in neutro excellens, utriusque particeps, vel utriusque (si verum quaerimus) potius expers.

Ambo una. Ter. Eun. 4. 4. 35. Una ambo abierunt foras.

Ambo, in accus. Hor. 2. Serm. 3. 180.

Præterea ne vos titillet gloria, jure Jurando obstringam ambo. Plaut. Rud. 3. 5. 7. Jube dum recedere istos ambo illic modo.

Ambo iter peragunt. Hor. 2. Serm. 6. 99.

Ambo convenimus. Virg. 5. Ecl. 1.

Ambo florentes ætatis. Virg. 7. Ecl. 4.

Ambo una feruntur junctis frontibus. Virg. 5. Aen. 158. de Centauro & Priiti navibus loquens.

Ambas buccas iratus inflat. Hor. 1. Serm. 1. 21.

Ambas palmas ad coelum tendit. Virg. 10. Aen. 596.

Ambabus manibus proverbiale est pro Sedulo, toto conatu. Ambobus pedibus fugere, Celeriter.

AMBO, oris. m. [αμβρο] Suggestus aut Cathedra unde verba fiunt. V. Bebel. de Aof. L. L. p. 50. από τῆς ἀμβροῦς, i. e. ἀμβροῦς.

V. Spelm. Gloss. in Scrib. & Voff. Etym. fol. 22. Phavorin. Lexic. in verb. Utuntur hac voce Scriptores Ecclesiastici. Pricifis Latinis ignota est. Bebel. in Facet. de Sacerdot. Cathedra illa concionatoria, quam indocti ambonem vocant.

AMBRACIA, [Ἀμβρακία] Nobilis est civitas Thesprotiae Epiri, ab Ambracie Thesproti filio, hodie vulgo Larra appellari dicunt, quae negat Hard. ad Plin. lib. 4. cap. 1. Qui Ambracia potius vocari docet hodieque. Aliquando dicta est Epua & Paralia. Hermolaus ex Steph. Meminit Plaut. Stich. 3. 2. 35. Hanc diu oppugnatum in dedicationem accepit M. Fulvius Consul. Roman. Liv. lib. 38. 9.

AMBRACIUS, [Ἀμβρακίος] Adj. Qui ex Ambracia est. Frondes. Stat. 2. Sylv. 2. 8.

Ora. Lucan. lib. 5. 652.

Pontus. Stat. 4. Theb.

Sinus, quo mersa est Acaernania, ut testatur Plin. lib. 2. cap. 90. Hodie Le gosse de Larra.

AMBRACIENSES, Ambraciae cives & incolae. Liv. 4. Decad. lib. 8. Ut Ambracienfes compelleret ad dedicationem. Sic ibidem iterum ac sapius.

AMBRACIOTE, Idem qui Ambracienfes. Aurel. Vict. in Fulv. Nobilior c. 52. Consul Aetolos Ambraciotasque in dedicationem accepit. Plin. 14. 7. Apollodoros Medicus in volumine quo fuit Ptolemeo regi quae vina biberet, laudavit Leucadium, Ambracioten & Peparethium. Graecum tamen potius, quam Latinum est.

AMBRICES, Tegulae, quae transversae, afferibus & tegulis interponuntur. Festus. Turnebus Adv. 14. 12. Regulas non Tegulas legit, id quod sensus, inquit, ipse declarat: sed & Francorum lingua, qua articulo addito tabellas quibus lacunaria rextur, aut aedes obducuntur Lambris vocat: quod cum sit, aedes Lambricari, pro Ambricari dicit. [Forte tamen Festus Ambrices, antiquo pro Imbricibus posuit, quod est tegularum genus. Huc enim ex Gr. ἰμῖνος facilius, quam potius desclititur, unde placet arcesse Grammaticis.

AMBRONES, fuerunt Gens quaedam Gallica, qui subita inundatione maris quum amississet sedes suas, rapinis & praedationibus se suosque alere coeperunt. Eos, & Cimbro, Tentonesque C. Marius delevit. Ex quo tractum est ut turpis vita homines Ambrones dicerentur. Festus. Ita Isidor. Ambro, Devorator, decoctor, luxuriosus, profusus. V. Chiland. & Scalig. ad Fest.

AMBRONINUS, a, um. Adj. Autor. Anon. apud Cathol. Tu habes lurconinam buccam & ambronina labia.

AMBROSIA, [Ἀμβροσία] Herba quam alii Botryn, alii Artemisiam vocant, teste Dioscor. & Plin. lib. 27. cap. 4.

Poetae fabulantur Ambrosiam appellari cibum, idemque Unguentum deorum: quemadmodum Nectar, potum. Hinc etiam dictam aiunt ex ἀσπυρνα & βροσις, mortalis: interpolito μ, vocalitatis immutata: vel quod mortales eam non edant: vel quod qui eam ederint, immortales evadant. Ovid. 1. de Ponto, 10. 11.

Nectar & ambrosiam latices epulasque deorum.

Ambrosia alendus, proverbiali figura dicitur, Qui est egregius & velut diis æquandus. Ulus est Cic. 2. de Orat. 234.

Ambrosia dulci dulcius. Catul. 9. 6. 2.
 Ambrosia salubris. Virg. 12. Æn. 419. — spargiturque salubris
 Ambrosia fucos, & odoriferam panaceam. [Nih accuf. ple. est Salubris h. l.]
 Ambrosia, Antidoti nomen, quod Zopyrus Ptolemæo regi composuit.
 Cels. lib. 5. cap. 23. 2.
 Ambrosia, Dionysii festum, apud Iones in primis, qua Lenæ & Choe
 dicebantur. Cels. lib. 28. cap. 25.
AMBROSIVS, [*Ἀμβροσιος*] Proprium nomen, quod interpretatur Divi-
 nus, seu Immortalis. In primis clarus hoc nomine episcopus Mediola-
 nensis, qui floruit seculo Christiano quarto, temporibus Valentiniiani,
 Gratiani, Theodoli & Honorii Impm. Numeratur inter 4. patres Latinos,
 quos, quia cæteros antecellunt, Cardinales vocamus. 7. reliqui sunt Hiero-
 nymus, Augustinus, Gregorius M. Cum Ambrosius ab Justina imperatrice
 persecutionem pateretur, instituit hymnos & psalmos more Orientalium
 decantari, ne populus morosis tædio contabesceret. Durand. l. 5. Ra-
 tional. p. 82. ex Augustin. quem vide 9. Confess. 7. Ipse quoque Ambro-
 sius (V. Cassandr. Epist. ded. in Hymn. Ecl.) hanc paucos hymnos venu-
 stissime conscripsit: quorum hæc fere ratio est, ut quarto quoque versu
 fentiam absolvant, ut alternis vicibus cantari possint. Qui canendi mos
 mire ecclesiis placuit. Hinc Hymni omnes hæcrationi composti, quorum
 in ecclesiis usus est, dicuntur **AMBROSIANI**, quemcunque tandem au-
 ctorem habeant. Tales multi sunt qui a nonnullis Ambrosio tribuuntur,
 nec vero ab illo composti sunt, sed ab aliis ad illius modulum. v. g. qui
 incipit, Magnæ Deus potentia, &c. item, Conditor, almæ fiderum, &c.
 inprimis, Te Deum laudamus, &c. Ambrosianus Hymnus dicitur.
AMBROSIVS, a. um. Adj. [*Ἀμβροσιος*] i. e. Ex ambrosia, vel Ad ambro-
 sium pertinens. Martial. lib. 4. 8.
 Temperat ambrosias quam tua cæra dapes. Virg. 1. Æn. 403.
 Ambrosiaque comæ. Ubi Serv. Ambrosia comæ, ut deorum unguento
 oblitæ. h. e. Ambrosia: aut certe abusive dixit, Divina comæ.
 Color ambrosius Apul. Miles. 10. p. 254. Corpus. 8. p. 205. Pedes 11.
 p. 258. pro Pulchris, quales corum sunt qui pascuntur ambrosia.
 Liguore ambrosio membra spargit. Stat. 9. Theb.
 Sine ambrosio puerum complexa. Claud. Epit. 22. v. 110. V. Barth.
 Advers. 24. 22.
 Succus Ambrosius. De Vinis. Sil. Ital. lib. 7. 210. Columel. lib. 10. c. 39.
AMBROSIVS, alterum Adj. [*Ἀμβροσιος*] ut, Ambrosiaca vitis.
 Plin. lib. 14. cap. 3. Sed sunt etiam insignes, uva non vino, ambro-
 siaca, duracina.
AMBRYVS, vel **AMBRYSSVS** Nomen duarum urbium, quarum una
 Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam Amphyrum rectius
 dici affirmant. V. Steph.
AMBUBAIÆ [*Ἀμβυβαίαι*] sunt, Porphyriore auctore, Mulieres impu-
 dicæ, vage ac viles: quibus nomen hoc cæsi vanorum & ebrietate balu-
 tiantium verborum videtur esse inditum. Acron vero sic: Ambubate di-
 cuntur mulieres tibicina lingua Syrorum. Et enim lingua eorum, tibia five
 symphonia, *Ambubata* dicitur. Dicta ab *Ambub*, quo vocabulo Syri *ἄμβου*
 significant. Inde *Ambubata*, ἄμβουβίαι, ut docet Scaliger. Conject. ad Varr.
 p. 54. & comment. in Copam. Virg. p. 256. Alii dicitis putant, quod a M,
 i. e. Circum **BAIAS**, Locum amoenissimum, & voluptatibus plenum,
 versarentur. V. Hadr. Turneb. 11. Advers. 23. & Lav. Torrent. Comm.
 in Suet. & Lex. Pitisc. Suet. in Neron. c. 27. Inter fortiorum totius urbis
 ambubaiarumque miseria. V. ibi Calaub. qui Scaligeri & Canini, qui pu-
 ram putam Syram tradidere hanc vocem, opinionem laudat ac confirmat.
 conf. Steph. le Moyne in notis ad Varia Sacra, p. 471. Hor. 1. Ser. 2. 1.
 Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
 Mendici, nirmi, balatrones, hoc genus omne.
AMBUBEAIA, [*Ἀμβυβείαι*] vel (ut aliis placet) **AMBUGIA**, Ægyptio nomine
 nobilior est quam Latine. Cichorium enim nemo nescit. Dicitur & Erraticus
 Intubus, flore cæruleo, qui nullo etiam die panditur, & cum eo cir-
 cumagitur in occasum, noctu semper compressus. Hæc Ruell. l. 2. c. 120.
 Idem l. c. 20. Erraticum vel agrestem intubum, cichorium, ambubeiam, &
 Græcis picrida, eandem esse herbam censuit, qui bonos auctores evoluerit.
 Ambugiam apud nos quidam appellaverit Intubum erraticum. Plin. l. 20. c. 8.
 Ubi Hermolans docet eam a Cornelio Celso vocari Ambubeiam. 2. 30. Alii
 putant Celsi codices, unius literæ perverfione, ex Ambuleia in Ambubeiam
 deflexisse, nomine videlicet ducto ab Ambulando: quod mire convenit
 cum voce Pliniana Erraticum. Vetus Budei codex membranaceus in il-
 lo Plinii loco habet Ambubulam. Sex alii codices Pliniani, & ipsi vetustii,
 atque adeo membranacei, qui apud nos sunt, habent Ambulam. V. Har-
 din. ad Plin. l. 20. c. 8. Conf. Lud. Non. de Re Cib. l. 1. c. 12.

AMBULACRUM, V. **AMBULO**.
AMBULO, [*ἄμβουλω*] Ære, ab Ambio deducitur, quod est Circuire; si-
 gnificat autem huc atque illuc ire, proprie tamen exercitacionis, aut animi
 causâ: quod & Deambulatio dicitur. Plaut. Men. 2. 2. 4. Convivæ am-
 bulant ante ostium.
 Ambulare, [*ἄμβουλω*, *βαδίζειν*] Ire, gradiri, incedere. Plin. lib. 10.
 cap. 65. Muræ Ægyptii bipedes ambulant, ceu Alpini. Plaut. Bacch. 4.
 8. 55. Cum illa neque cubat, neque ambulat.
 Ambulare pedibus. Plaut. Truc. 2. 6. 46.
 Ambulare passus quingentos, aut septingenta millia passuum. Plin. l. 20.
 cap. 2. Cic. pro Quint. 79.
 Ambulant aves. Plin. lib. 10. cap. 38. Ambulant alique, ut cornices: fa-
 liunt alique, ut passerles, merula, &c.
 Ambulant naves. Cato de R. R. cap. 1. Amnis, qua naves ambulant.
 Ambulare maria. Cic. 2. de Fin. 112. Quam Xerxes tantis clâssibus, tantis-
 que equis tribus & pedetribus copiis, Hellefpondo juncit, Athoque per-
 folio, maria ambulavisset, terraque navigasset, &c. Ubi nota ambulare
 ἄμβουλω (active) usurpâri.
 Ambulavit possessio per multos. Ulp. in l. Sed & si §. Perinde D. de petit.
 hered. l. e. Sæpius possessio mutata est, & ab uno ad alterum translata:
 qua in significacione sæpe hoc verbo JCI utuntur. Nam & Emptiones
 eodem modo per plures personas ambulasse dicuntur in l. fed ubi 15. D.
 de minor.
 Ambulare forotransverso. Cic. 3. de Orat. 131. M. vero Manlium nos et-
 iam vidimus transverso ambulante foro.
 In littore. Cic. in Bruto, 96.
 In sole. Cic. 2. de Orat. 60.
 Cum aliquo. Cic. 4. Acad. 5.
 Recte. Cic. 9. Att. 5. Si enim recte ambulaverit qui hanc epistolam tu-
 VOL. I.

lit, in ipsum tuum diem incidit.
 Eo modo autem ambulat Cæsar. Cic. 8. Att. 22. Eo modo autem ambulat
 Cæsar, & his diariis militum celeritatem incitat, ut timeam ne citius ad
 Brundisium, quam opus sit, accesserit.
 Ambulat demittis tunicis. Hor. 1. Ser. 2. 25.
 Ambular libera per tutas vias. Ovid. 1. Fast. 122. de Pace loquitur.
 Ambulet ante noctem cum facibus. Hor. 1. Ser. 4. 51.
 Ambulare erecto pectore. Claud. in Eutrop. 1. 307.
 Ambulare superbum. Hor. Epod. 4. 5.
 Licet superbus ambules pecunia,
 Fortuna non mutat genus.
 Ambulare in jus. Plaut. Curc. 5. 2. 23. Ambula in jus. Ter. Phorm. 5. 7.
 (al. 8.) 43. In ius ambula. Ubi Donatus, Ad iudicem eamus scilicet:
 nam Jus pro Loco est. Sed in quo Prætor jus redd. lit. Itaque in ius ire &
 ambulare, non est Ad iudicem ire (ut putat Donatus) sed Ad Prætorum.
 [Quid sibi velit hæc correctio Donati interpretationis non assequor. Ipse
 Donatus quidem paulo infra ad v. 88. In jus eamus. Ad prætoris, inquit
 fellam. Sed minus recte, ut eundem censo, in Fabula Græca vel Pala-
 tiata Prætoris mentio inicitur. Poterat melius veris ipsius Terentii ad
 iudices. V. Act. 1. Sc. 3. v. 79. & 2. 1. 57. Pertinebat enim Actio *ἑταίριον*,
 seu Neglectarum nuptiarum ad Heliastarum dicasterium Athenis.
 Ambulat hoc caput per omnes leges. Plin. lib. 10. cap. 60. quasi dicat,
 Irvagatum est, utpote in legibus passim repetitum.
 Bene ambulato. Plaut. Capt. 2. 3. 92. & ibid. a. 2. 119. Bene ambula &
 redambula: formula sunt bene precandi abituris.
 Dionysii Catopis præceptum est: Cum bonis ambula, i. e. Converse, ut
 in Boxhornius in Quæst. Rom. interpretatur. Quæ ratio loquendi veteri
 Bibliorum interpreti frequenter usurpata.
 Ambulari, pass. in tertiis perfer. Plin. l. 23. c. 1. Si statim bina stadia am-
 bulentur. Et impersonaliter. Varro 5. de L. L. 1. Sedatur, ambulatur. Conf.
 Gell. l. 2. c. 2. Ambulatur deducebantur milites ordine velo dimicatio-
 nis causa. Veget. 1. 27. Exercitium militare de quo V. Lex. Pitisc. in
 voce **AMBULATIO**.
 Ambulans cœna. i. e. Ambulatoria. Martial. lib. 7. 47.
 Pro mensis habet Annius ministris:
 Transcurrunt gabææ, volantque lanceæ
 Has vobis epulas habete lauti,
 Nos offendimur ambulante cœna.
 Ambulans fluvius. Plin. lib. 5. cap. 9.
AMBULATIO, ðnis. f. [*ἄμβουλις*] Cic. 5. de Fin. 1. Confutimus in-
 ter nos, ut ambulationem pomeridianam conficeremus in Academia.
 Ambulatione cibos perficere Athletas narrant. Plin. lib. 11. cap. 73.
 Ventum est in ambulationem. Cic. 1. de Orat. 28.
 Ambulatio, Locus ad ambulandum, idem quod Ambulacrum. V. Lex.
 Pitisc. Vitruv. lib. 5. cap. 9. Circa theatra sunt porticus & ambulationes:
 quæ videntur ita oportere collocari, ut, &c. Columel. lib. 1. cap. 6.
 Ambulationes meridiano æquinoctiali subjunctæ sint, & ut hyme plu-
 rimum solis, & æstate minimum recipient. Conf. Catull. 56. 6. & Buchn.
 ad Plin. Epist. n. 513.
AMBULATIUNCULA, dimin. [*ἄμβουλιον*] Cic. 2. Fam. 12. Cum
 una mehercule ambulatiuncula, atque uno sermone nostro omnes fructus
 provinciam non confero.
 Ambulatiuncula, Parva ambulatio. De loco dictum. Cic. 13. Att. 29.
 Tecta igitur ambulatiuncula addenda est.
AMBULATOR, ðris. m. [*ἄμβουλιος*] Qui huc & illuc sæpe ambulat.
 Cato cap. 5. Villicus ne sit ambulator. Columel. lib. 1. cap. 8. Villicus
 enim (quod ait Cato) ambulator esse non debet. Martial. lib. 1. 42.
AMBULATORIUS, ðris. f. [*ἄμβουλιος*] Cato cap. 143. de villicæ officio
 loquens, Ad cœnam ne quo eat, neve ambulator sit.
AMBULATORIUS, Adj. [*ἄμβουλιος*] ut, Turris ambulatoria, quæ ro-
 tis & machinis admoveatur muris, ad urbes oppugnandas: ut meminit
 Veget. 4. 17. Hirt. Bell. Alex. lib. 4. cap. 2. Prætera ambulatorias toti-
 dem tabularum confixerant. subaud. Turres. V. Vitruv. 10. 19.
 Ambulatoria porticus. Ulp. in l. ficuti. §. Competit. D. Si ser. vind.
 Ambulatorius, JCI ponunt pro Mutabilis & inconstans, quemadmodum
 & Ambulare pro Mutare, ut ante diximus. Hinc
 Ambulatoria actio, i. e. Mutabilis, a persona in personam transiens. l.
 fin. C. de furt.
 Conditio in l. servus 34. D. de statu lib.
 Potestas legis, l. erit. 10. D. de fund. dot. i. e. Mutabilis ad permittend-
 am alienationem.
 Voluntas testatoris usque ad mortem. l. quod si 4. D. de adm. leg.
 Ambulatoria voluntas. Cels. Calcagn. in Orat. pro Alphonso duce Ferr.
 p. 533. H. St.
 Ambulatorium operculum. Plin. lib. 21. cap. 14. de alveariis loquens.
 i. e. Quod facile huc & illuc moveatur.
AMBULATORIUM, i. n. Locus aptus ad ambulandum. Cathol.
AMBULACRUM, i. n. [*ἄμβουλιον*] Locus in ædificiis ad deambuland-
 um accommodatus. Festus, Ambulacra, ambulationes. Perortus
 dicit Xylitum Græce dici locum exercitacioni corporis accommodatum, Latine
 autem Ambulationem vel Ambulacrum. Plaut. Mostell. 1. 2. 69. Gynæ-
 ceum ædificare vulgè hic in fuis, & balneæ, & ambulacrum, & porticum.
 Longa ambulacra. Gell. lib. 1. cap. 2. Propulsiamus caloris incommoda
 Incorum umbra ingentium, Ionis ambulacris & mollibus ædium poti-
 cum refrigerantibus lavacris nitidis.
 Luculentum, V. **LUCULENTUS**.
AMBULATILIS, Adj. [*ἄμβουλιος*] hinc Ambulantes funduli Vitruvio
 lib. 10. cap. 13.
AMBULATÛRA, a. f. Veget. de R. Ver. 2. 5. Ambulaturæ gratiam perdere.
AMBULATUS, ðs. m. Idem. Arnob. lib. 1. p. 28. Christus scitur ambu-
 latum dedisse contractis. i. e. Ambulandi facultatem.
AMBULI, cognominati sunt a Laconibus Cætor & Pollux, quorum etiam
 atafuit eo in loco ubi & Jupiter & Pallas eodem cognomine colebantur.
 Pausanias.
AMBURFALE, vel **AMBURBIVM**, dicitur Sacrificium, quo urbem cir-
 cuit & ambit victima, ut ait Servius in Virg. 3. Ecl. 77. Festus vero, Am-
 burbiales (inquit) hostiæ dicebantur, quarum circum terminos urbis duce-
 bantur. V. Salmaf. in Vopiscum p. 361.
 Amburbalia erant quæ & Robigalia, ferie illæ, quibus supplicabatur ad ur-
 bis, agrorum & segetum calamitates avertendas, quarum exemplum fere
 Y jun

iam superest apud Catholicos. Veterem hunc titum solennem describit Lucanus lib. 1. 592. &c. V. Lex. Pitisc.

AMBUSTRO, sibi, flum. [περιβρίδω, περιβρίω] etc. Circum urere. Plaut. Epid. 5. 2. 9. Quana tangit, omne amburit. Amburi, de cadavere dictum. Cic. pro Milon. 77. Sine funere, oblitus cruore & luto, spoliatus illis supremi dei celestibus, quam concedere etiam inimici solent, amburetur etiam abjectus. h. e. Imperfecte crenaretur. De Clodio loquitur. Amburere ponitur etiam pro Comburare. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundinum pulli ad cinerem ambusti, multis morbis medentur. i. e. Combusti. [Quomodo fortassis legendum est. conf. l. 30. S. 12. Celf. l. 4. c. 4. Adscrisperat II. St. Immo non idem est.

AMBUSTUS, a, um. [περιβρίδω, περιβρίω] Vet. Gloss. Circum ultus, inquit Festus.

Ambusta fortunarum reliquie. Cic. pro Domo sua, 113. Qui denique ambustas fortunarum mearum reliquias suas domo comportari jubebrent.

Apud Valerium Caput est de Ambustis. Livius l. 22. (c. 35.) Tum exerta nobilitas, parum fuisse virium in competitoribus, L. Emilium Paulum, qui cum M. Livio consul fuerat, & damnatione collegæ & sua prope ambustus evaserat, infectum plebi, diu ac multum recusantem, ad petitionem compellit. Idem (c. 40. in oratione Pauli) Se populare incendium priore consultu semitium effugisse. Idem h. l. Semitius, (quod priore loco Ambustus.) Tracta metaphorâ, inquit B. ab invidia criminum, qua flagrare dicitur, vel a fulmine accusationis. H. St. [Ego vero potius, a fulmine Damnationis dixissim, quam Accusationis, ut hic Beroldus, hunc enim intelligi velle auctorem hujus animadvertionis Stephanum arbitror. Quamquam Livius loc. postea. a judicii quasi incendio accersit. Apud Val. Max. quidem lib. 8. cap. 1. de Judic. Publ. occurrit lemma, Ambusta, qui in discrimen capitis adducti, neque da- mnati, neque absoluti sunt: Verum quum non his proprie competat id verbi, sed omnibus, qui ære damnationem effugerunt, ut vel Pauli exemplo conitat, ab ipsius Valerii manu esse non puto.

Juga taurorum. Claud. de Bell. Get. 24. Sude ambusta truncus. Sen. Hippol. 10. Fervoribus ambusta Ariana regio. Plin. lib. 6. cap. 23. Incendio. Cic. 3. Verr. 70. Hic sociorum ambustus incendio. Fulminibus. Plin. lib. 3. Epist. 11. Pruinis lumina. Valer. 4. Argon. 70. de Prometheo. Aggere ambusto flagrantis ripe. Claud. l. 1. in Ruf. 120. Aquis ambusta, li statim ovo occupentur, pustulas non sentiunt. Plin. lib. 29. cap. 3.

Somipes. Claud. de Sext. Conf. Hon. 344. Illinere ambusta. Plin. lib. 24. cap. 10.

Illinere ambustis cruda cannabis. Plin. lib. 20. cap. 23. Offibus ambustis arva premit Iliaca. Ovid. ad Liviam, 434.

Igni ambusta vel frigore. Plin. lib. 24. cap. 8. Tacit. 13. Ann. 35. 5.

AMBUSTUS, Cognomen est Fabiorum. Primus hoc gessit Fabius Ebur- nus, quod fulmine esset ambustus, qui & Pullus Jovis idco dicebatur, ut scribit Festus. V. Signon. de Nom. Rom. cap. 5. Ab hoc Fabio tanquam hæreditarium ejus posterit retinuerunt. V. Lex. Pitisc.

AMBUSTULATUS, a, um. Plaut. Rud. 3. 4. 65. Te ambustulatum ob- jectum magnis avibus pabulum.

AMBUSTIO, ðnis. f. Plin. 23. 4 Myrtene oleum medetur ambustionibus.

AMBUVO, are. est Corpus salu reciprocare, prout Salii facere solebant, de quibus apud Fest. & Non. Lucilius.

Presul & amburvat, sic vulgo redumpruat inde. Ita emendat locum Scaliger. V. Voff. Etym. p. 568.

A M C

AMCSA, dicuntur Vasa que Calata appellamus, quod circumædendo talia hant. Festus. Buleg. de Conviv. 4. 11. Grapald. de Part. Dom. 11. 3. 10.

A M E

AMECUM, & AMECAM, pro Amico & Amica, antiqui dicebant. La- berius in lacu Averno mulierem fuisse amecabundam scripsit. h. e. Aman- tem Nonius. Festus in Amicitia: Ab antiquis Amecl & Ameca per e literam efferebantur. Tribuitur sic Plauto, & Amicus sive Amecus videtur per Syno- pen esse pro Amicæcus, quali qui erga alium Animo æquo est: apud Voff. Etym. in Amo, p. 25. & Scalig. ad l. Nam & in Gloss. Philoxeni Amicæcus, ἀμεκκό. Mulierem autem amantem Laberius non Ameca- bundam, ut nonnulli existimant, sed Amorabundam dixit apud Gell. lib. 11. cap. 15. V. AMICUS.

AMELETIDES, V. ANALECTIS.

AMELIUS, Philosphus Apamiensis, discipulus Plotini, magister Por- phyril. Volaterrantis. Verba ejus quibus Johannem Evangelistam bar- barum vocat, descriperunt Theod. 2. de Cur. Græc. Affect. Lud. Viv. ad 10. Aug. de Civ. Dei 29. & alii. [Tufeus filius, cognomine Geni- lianus, condiscipulus Porphyrii, teste Euzap. in ejus vita, ubi Fabric. V.

AMELLUS, i. Herba est, cujus meminit Columel. lib. 9. cap. 4. De ea sic scribit Virg. 4. Georg. 271. &c.

Est etiam flos in pratib, cui nomen Amello Fecere agricolæ: facilis quærentibus herba: Nanque imo ingentem tollit de cespite sylvam Aureus ipse: sed in foliis que plurima circum Funduntur, violæ subluceat purpura nigra: Sepe deum nexis ornatæ torquibus aræ: Aiper in ore fapor: tonis in vallibus illum

Palliores & curva legunt prope flumina Mellæ. In quem lo- cum sic scribit Servius. Mella (inquit) fluvius Gallie est, juxta quem herba hæc plurima nascitur, unde & Amello dicitur, sicut populi habitantes juxta Lemannum fluvium Alemanni dicuntur. Hermolans in Corollar. c. 59. Amellam, inquit, de quo & Virg. & Columel. frutescens fert apibus gratissi- mos, aureo & luteo colore, ab imo foliosos, floribus purpureis, aspero gustu. Cujus radicis flos ægrotis examini cum amineo vino dari præcipitur. Valerius Cordus in Diolcoicidum putat eandem esse herbam cum Chelido- nio minore.

AMEN, [אָמֵן] Dicitio Hebræa, que Vere aut Veritas significat: particula fervens cum aliquid confirmandum est. ut Num. cap. 5. Et dicebat mu-

lier, Amen, amen, i. e. Veritas: aut Verum hoc erit: aut Sit ita. Suidas exponit per ἀληθὲς, πιστοῦς. Gr. ἀμην in V. T. passim Septuaginta red- dunt ἀληθὲς, fiat. Particula est Afferendi, approbandi & optandi. Fortun. de P. V. v. ult. primam corripit, eandem producit Aufon. Ephesi. Orat. v. 85. AMEN, inis. n. ab ἀμην, vinculum, nexu, extrito altero m. ab ἀμην, nectō. Tribuitur Arnobio l. 7. p. 230. fed lectio variat. V. Herald. Ani- madv. p. 271. Hinc Amenium, de quo mox.

AMENIANUS, i. m. Fluvius Siciliæ, Ætnæ monti propinquus. Strabo l. 5. p. 166. Eundem referendum esse apud Ovidium pro Amalenis & Amife- nus evicere dudum Fulv. Ullinus, & Phil. Cluverius. Versus est 15. Met. 279. Necon Sicania volvens Amenianus arenas. Ubi vulgo Amatenus legitur, cujus nominis in Sicilia nullus est fluvius Amenianum per aliquot annos aquis defuit, & iterum fluere tradit & Strabo V. Heinfr. & Burn. ad l. Ovid.

AMENS, entis. Adj. [ἀμην, ἀμην, ἐκφρων] Idem ac Demens. Qui a mente sua discessit: ut ait Varro 5. de L. L. Est enim amens, non Qui mente caret, sed Qui aliqua perturbatione sic mente motus est, ut Orationem turbatam, quid agat, quidve dicat, cernere non possit. Ter. And. r. 3. 13. Nam incepto est amentium, haud amantium. Cic. 2. de Fin. An me (inquis) tam amentem putas, ut apud imperitos isto modo loquar? Vecors & amens. Cic. in Pison. 21.

Homo amentissimus, atque omnibus consiliis præcept & devius. Cic. 5. Philipp. 17.

Consilium amentissimum. V. CONSILIUM.

Amens animi. Virg. 4. Æn. 203.

Amens dolore, semianims procutit. Ovid. r. Trist. 3. 92. Burm. Gravis. q. V.

Amenti furore caeca. Catull. 62. 197.

Amens metus incubat. Lucan. lib. 2. 27.

Amens terror. Claud. in Ruf. 256.

AMENTIA, æ. f. [ἀμην, ἀμην] denom. ab Amens. Cic. 3. Tusc. 9.

Nec minus illud acute, quod animi affectionem lumine mentis carntem, nominaverunt amentiam, eandemque demantiam. His verbis satis ostendit Amentem & Dementem pro eodem accipi.

Amentia gravis. Ovid. 5. Met. 511.

Confligit sana mens cum amentia. Cic. 2. in Catil. 25.

Flagrare amentia. Cic. pro Cluent. 12.

Incidere in amentiam. Cic.

Preditus amentia. Cic. 4. Verr. 104.

Rapi amentia. Cic. 16. Fam. 12.

Teneri amentiam aliquem. Author ad Herenn.

Verfat amentia. Hor. 2. Serm. 3. 249.

Ludere par impar, equitare in arundine longa, Si quem delectat barbatur, amentia verset. i. e. Agitet.

AMENTO, are. Gloss. Gr. Lat. ἀμην, amento.

AMENTUM, i. n. [ἀμην] Lorum quo aliquid retinetur, aut ligatum est: ut, Solearum corrigiæ, & lora in quibusdam jaculis. Plin. l. 34. c. 6. Cor- nelia Græchorum matri sedens postea statua est, solisque line amento infignis. Festus, Amenta (inquit) sunt quibus, ut mitti possint, vincuntur jacula, five solearum lora: ex Græco quod est ἀμην, sic appellata: vel quia aptantes, ea ad mentum trahunt. V. Dacer. Vel quasi aplmentum, ab apere quod est ligare, jungere. Servius, Amentem est lorum quo mediâ fastigiat & jacitur. Virg. 9. Æn. 665.

Intendunt acres arcus, amentaque torquent. Liv. 7. Bell. Ma- ced. 41. Et jaculorum amenta emollierat. Plin. l. 7. c. 56. Jaculum cum amento seu ut invenisse Etolum Martis filium. Sen. Hippol. 6. Amientum digitis tendente prioribus, Et totis jaculum dirige viribus. V. etiam Ovid 12. Met. 321. & Lex. Pitisc.

Amentum, etiam Cachryn roboris significat. Ruell. lib. 1. cap. 86. Her mol. in Plin. lib. 16. cap. 8.

AMENTATUS, Adj. sive Partic. ab Amento, est Quod amentis ligatum est ut, Amentate soleæ, quibus scilicet utuntur mulieres: aut quod ament retinetur.

Amentatum jaculum. Cic. de Clar. Orat. 270.

Amentate hæc oratoris. Cic. r. de Orat. 242. In eo autem jure quod am- bigitur inter peritissimos, non esse dicitur oratori ejus partis quancunq; defendet, autorem aliquem invenire: a quo quum amentatas haitas ac ceperit, ipse æas oratoris lacertis viribusque torquet. Metaphorice dixit pro Argumentis aliunde petitis, quibus quasi telis, utitur orator.

AMENTO, [ἀμην] are. Lucan. lib. 6. 221.

Quum jaculum parva Lybis amentavit habena. i. e. Aut Jaculum amentatum contortit: aut ut torqueret, munivit amentum, quali habena.

AMENTATIO, sive AMENTATIO, ðnis. f. Actus amentandi, iter Actus jaculandi: deinde Jacula ipsa, five Tela. Tertull. ad Nation. 10. Quo machæris vestris admentationibusque cadatis.

AMES, V. AMMIUM.

AMERIA, [Αμερία] Oppidum est Umbriæ, patria Roscii Amerii quem defendit Cicero: vulgo Amelina. Americæ Cato ante Pericuri bellum conditam annis nongentis sexaginta quatuor prodidit. Plin. lib. 3. cap. 14.

AMERINUS, Adj. [Αμερινο] ut, Amerina falix apud Plin. lib. 24. cap. 9.

Amerina retinacula, pro Vinibus, per periphrasim. Virg. 1. Georg. 266. Ubi Servius

Amerina retinacula, Virgas de quibus vitales religantur. Que virgæ abur- dant circa Ameriam oppidum Italie, cujus crebram in Rosciana fecit Cicero mentionem.

AMERINA, ðrum. n. pl. Subst. Genus pyrorum. Stat. 1. Sylv. 6. 18.

Et massis Amerina non perustis. Plinius inter ferillimas Pyrorum ge- nera numerat, quem V. lib. 15. cap. 15.

AMERIAS, æ. m. Grammaticus fuit antiquissimus, Athenæo & Sophocli- atque Apollonii veteri Scholasticæ laudatus non raro. V. Casaub. cap. 1. Lect. Theor. p. 9.

AMERICA, æ. f. Terra illa nova, ab inventore secundario Americo Vi- sputio dicta, non sine injuria Christophori Coloni, quem alii corrupti voce Columbum vocant. Quandoquidem is A. C. 1492. primo insulæ Hispaniolam, Cubam & Jamaica detexit: quinquennio demum post viz. A. C. 1497. Americus Vesputius Florentinus ulterius est progressus. An vique janua per priorem illum patefacta, viaque monstrata. An v- que janua per priorem illum patefacta, viaque monstrata. An v- que janua per priorem illum patefacta, viaque monstrata. An v-

teribus fuerit cognita disquiri Bernegg. quest. ad Tacit. qu. 183. Ba- culus in Basilica p. 40. 41. Rupertus ad Val. Max. 4. 6. disert. 2. pa- 266. fe

206. seq. Aliique qui de origine gentium Americanarum scripserunt, v. g. Hornius, Zieglerus, Dapper. [Columbi nomen non corruptum esse apparet ex Vitæ ipsius descriptione, a Filio eius Ferd. Colombo Hispanice edita, & Italice ab Alf. Ullonredditi R. Venet. 1571.

AMERIMON, [ἀμεριμων] Herba est que alio nomine Aizoön majus appellatur. Plin. lib. 25. cap. 13.

AMERIOLA, Oppidum in Lario. Plin. lib. 3. cap. 5.

AMIS, itis. m. Festus; Amites, Perticæ aucupales. Hor. 2. Epod. 33. Aut amite levi rara tendit retia. Amites (inquit Porphyrio) hodie appellantur quoque Furcula quibus retia in venatione vel in aucupio suspenduntur. Pallad. l. 10. c. 12. Nunc in amicitibus apparetur aucupium nocturne, cæteraque instrumenta capture. Idem l. 7. c. 2. Vet. Gloss. amites, ἰσοπύρι ἰσθαλαύς: item Amies ἰσοπύρι. Que in Gr. Lat. Gloss. ἰσοπύρι ἰσθαλαύς interpretantur. Varo Lucanus appellat.

AMESTRATUS, [Ἀμεστράτος] Siciliæ oppidum, cujus incolæ dicuntur Ameltratinii Author. Steph. Horum meminit Cic. 5. Verr.

AMISFRIS, Regina fuit Persarum, uxor Xerxis, de qua multa Herodotus.

AMETHYSTUS, i. m. [ἀμethystός] Gemma, que purpurea est, colore violæ, dicta Amethystus, quasi Minime ebria, ἀπὸ τῆς αὐτῆς & μέθης, ebrius. Causam nominis (inquit Plin. l. 37. c. 9.) afferunt, quod usque ad vini colorem accendens, prius quam cum degulset, in violam desinit: fulgorque quidam in illa purpure non ex toto igneus, sed in vini colore deficiens. Perlucent autem omnes violaceo colore, scilicet purpurei faciles. Indicæ absolutum purpureæ colorem habent: ad hancque tingentium officinæ dirigunt vota.

Amethystus, Uvæ genus. Columel. lib. 3. cap. 2.

Amethystus purpureus. Ovid. 3. de Arte Am. 181.

Amethystum herbam qui existimant contra ebrietatem pollere, plane hallucinantur: & qui gentilem huic gemmam ita nominari, quod violentiæ refragetur: utraque enim a colore sibi nomen accepit. V. Plutarchum qui hujus opinionis auctorem obpugnat Aristotelem. De calculo satis convenit. Cæterum amethysti herbe folium meracioris vini colorem amulat. Ruell. lib. 1. cap. 14. & cap. 20.

AMETHYSTINUS, [ἀμethystινός] Nomen duriuscule derivatum ab Amethystino. Martial. lib. 2. 57. in fictum divitem.

Hic quem videlicet gressibus vagis lentum,

Amethystinatus media qui fecat septa. Hominem dicit amethystino colore ornatum, sicut Purpuratum dicimus. [Dicendum potius Amethystina gestare alluetum, sicut Purpuratus ὅτιν περὶ φασάδα σφραγίσ, qui Purpura fulgens incedit. Amethystina enim nunt. pl. substantivè usurpabant, ut Coccinea & Ianthina apud Martial. l. 2. 30. V. m. subiecta. Unde porro apparet nihil in hac derivatione durum inesse.

AMETHYSTINUS, Adj. [ἀμethystινός] Juven. 7. Sat. 135. Candidum vendunt amethystina. i. e. Vestes ex colore amethystino. Hoc autem dicit: Ideo purpurati, aut amethystinati incedunt caudicibus, ut suas operas carius vendant. Hic enim color maximo pretio, qui amictus ex purpura. Plin. lib. 9. cap. 41. Martial. Apophoret. Ep. 152. Inde cum Tyrio prohibitus a Nerone, Suet. cap. 32. De pretio violaceæ purpuræ, sive Amethystini coloris Nepos apud Plin. lib. 9. cap. 39. De tribus præcipuis purpuris V. Lex. Pitisc. in voce AMETHYSTINA.

Amethystinus color. Plin. l. 21. c. 8. Amethystinum colorem dicimus, qui in viola micat: & ipse in purpureum, quemque Ianthinum appellavimus.

AMETHYSTIZONTES [ἀμethystίζοντες] carbunculi. h. e. Quorum extremitus igniculus in amethysti violam exit. Plin. lib. 37. cap. 7.

AMEROR, oris. [ἀμερόρας] Matrem non habens, apud Tertull. de Præscript. c. 53.

A M I

sive opertus est: sicut Vestitus, quo vestimur. Est enim utrunque generale nomen. Cic. 5. Tusc. Mihi amictus est Scythium tegmen. Tibull. l. 1. 8. 13. Frustra jam vestes, frustra mutantur amictus.

Amictus dictum, quod Amjectum. i. e. Circumjectum, a quo etiam quod vestitus fe involvunt. Circumjecti appellant. Varr. 4. de L. L. 30. Amictus autem & Circumjectus more veteri a Varone dictum elegantissime cenfer Turnebus: cujus elegantia ignari has exterminaverunt loquutiones, & senii nostri balbutient inveniunt, Ad amictiendum &c. Observat. Broch. ad Tib. l. 1. 9. Vestes esse indumenta interiora, amictus, quicquid vestibus superinjicitur. V. etiam Lex. Pitisc. Conf. in AMICIRE ad fin.

Aurato amictu velatur. Ovid. 14. Met. 263.

Cæli amictus. Lucret. lib. 6. 1131.

Croceo amictu velatus Hymentæus. Ovid. 10. Met. 1.

Duplex. Virg. 5. Æn. 421.

Hæc fatus, duplicem ex humeris rejecit amictum.

Ferrugineus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 275.

Glauco amictu caput contexit. Virg. 12. Æn. 885.

Lineus. Tacit. 3. Hist. 74.

Levis. Catull. Argon. 62. 64.

Multo amictu nebula circumfudit dea gradientes. Virg. 1. Æn. 412.

Perlucens. Ovid. 4. Met. 313.

Purpureus. Hor. 1. Epist. 17. 27.

Sordidus. Virg. 6. Æn. 301.

Deponere amictus. Juven. 1. Sat. 142.

Lacessere fummos amictus. Stat. 2. Sylv. 1.

Lapsus ex humeris amictus. Ovid. 3. de Arte Am. 268.

Tectus plebeio amictu. Lucan. lib. 2. 18.

Tenuis amictus laniviavit. Ovid. 4. Met. 104.

Amictu crepto nuda. Propert. lib. 2. 1. 12.

Oneratus madido amictu. Claud. de Bess. Get. 351.

Pallefcit refugo amictu nox afflata rotis coruscis. Claud. de Pincen. 6.

Evitare amictu tela alicujus. Proverbial figura dictum est a Carull. 113. 7.

Contra nos tela ista tua evitamus amictu. h. e. Non armis, non clypeo, sed facile depellimus, non fecus quam mufcarum insultus.

Exoleverunt Græci amictus. Tacit. 14. Ann. 21.

Velavit amictu femineo. Stat. 2. Achill.

Amictus, pro Mado & ratione vestimenti corporis, & decore vestitus. Quintil. lib. 11. cap. ult. Est aliquid in amictu, quod ipsum aliquatenus temporum conditione mutatum est. Iterum, & Negligentior amictus, & solura ac velut labens unidique toga.

AMICULUM, [ἄμικϋλον] Feltes; Amiculum, genus vestimenti a circumjectu dictum. Cic. 2. de Divin. 143. Vifus est in somnis amicæ, esse amictus amiculo.

Amicula exuere. Curt. l. 5. 1. 38. Fœminarum convivia ineuntium in principio modestus est habitus: deinde summa quæque amacula exuunt, paulatimque pudorem profanant, ad ultimum illa corporum velamenta projiciunt.

Amictum purpureum. Liv. 27. 4. & 34. 7.

Amictum videtur appellare Curtius, Vestem quam Darius ut infigne regni gestabat. Sic enim de Dario fugiente ait l. 3. 12. 5. Insignibus quoque imperii, ne fugam proderent, indecere abjectis. Aliquantos vero post sic, Unus nanque & captivus ipadonibus amiculum quod Darius, sicut paulo ante dictum est, ne cultu proderetur, abjecerat, in manibus ejus qui repertum ferebat, agnovit. V. Lex. Pitisc.

AMICULATUS, a, um. Amictus, vestis tectus. Solinus cap. 65. (al. 52.) de India, Pars nudi, pars obfoœna tantum amiculati.

AMICTORIUM, [ἀμικτοριον] Vestimentum puellare, candidum & subtilissimum ex lino, de quo Martial. in dithichis, lib. 14. 149. Mammofas metuo, teneræ me trade puellæ, Ut possint niveo pectore lina frui. Hujus enim dithichi lemma est Amictorium. Gloss. Gr. Lat. ἄμικϋλον, amictorium, opertorium.

AMICÆ, æ. [ἀμικϋ, ἰταλῶς] Amicæ, vel Quæ amatur inhoneste. Hor. 1. Epist. 1. 20. — ut non longa, quibus mentitur amica.

Uxor & Amicæ opponuntur. Ter. And. 1. 3. 10. Sive uxor est, sive amica est, gravida est & Pamphilo.

Culta amica. Ovid. 2. de Arte Am. 175.

Dura. Ovid. 1. Amor. 9. 19.

Fallax. Ovid. 2. Amor. 9. 38.

Me modo decipiant voces fallacis amicæ.

Formosa. Ovid. 5. Fast. 339.

Magna. Juven. 4. Sat. 20.

Mollis. Ovid. 3. Epist. 114.

Tenera. Ovid. 1. de Arte Am. 465.

Venales amicæ ad munus. Propert. 2. 13. 21.

Infinuare se ad amicam alterius. V. INFINUO.

AMICULA, [ἄμικϋλα] dimin. ab Amica. Plin. lib. 3. Epist. 9. Miferat etiam epistolas Romanæ ad amiculum quandam. Cic. 2. de Orat. 240. Cum esset cum eo Tarracina de amricula risatus.

AMICUS, i. m. [ἀμικϋ] ex Am & Æquus, i. e. Utrique æquus: vel q. Animæquus. V. AMEGUS. vel ab Amando. Paulus in l. 221. ff. de verb. signif. Amicos appellare omnes debemus. non levi notitia conjunctos, sed quibus fuerint jura cum patref. bonellis familiaritatis quæstia rationibus. Amicus & Amator diff. Cic. 5. Verr. 145. Si hoc doceo, poterit te alia tunc antiquissimum non solum amicus, verum etiam amator absolvere? V. AMATOR.

Amicus, necessariusque communis. Cic. pro Cluent. 86.

Amicus ac pernecessarius alicujus. Cic. pro Flacc. 14.

Valde amicus alicui. Cic. 1. Fam. 8. Pompeium tibi valde amicum esse cognovi.

Amicus æquævus. Virg. 5. Æn. 452.

Bonus. Tacit. 4. Hist. 7. Nullum majus boni imperii instrumentum, quam bonos amicos.

Certus, V. CERTUS.

Chari amici. Hor. 4. Carm. 9. 51.

Communis. Manil. lib. 5. 66.

Indelastato properantia corda vigore,
Instar erit populi, totaque habitabit in urbe
Limina pervolitans, unumque per omnia verbum
Mane Salutandi portans communis amicus.

Sic restituit Turnebus: cum antea nullo sensu legeretur,
Inde relaxato prophanita corde videre. Communem autem amicum vocat sane perquam suavit, Eum hominem qui solet obire multa civium potentium limina, quotidianoque officio eos salutare.
Difcolor amicus infido scurrare. Hor. 1. Epist. 18. 4.
Dulcis. Hor. 1. Serm. 3. 69.
EX ANIMO AMICUS. Cic. 11. Philipp. 34. Pompeius unum Deiotarum in toto orbe terrarum ex animo amicum vereque benevolentem, unum fidelem populo Romano iudicavit. [Hic Amicus adject. videtur, ut & infrequenti exemplo.
Hercule amico dives. Hor. 2. Serm. 6. 12. i. e. favente, propitio.
Fidus. Hor. 1. Epist. 5. 24. — ne fidus inter amicos
Sit, qui dicta foras eliminet.
Ordinis inferioris amici. V. ORDO.
Inops. Perf. 6. Sat. 28.
Intentatus & novus amicus. V. INTENTATUS.
Jucundus. Hor. 1. Serm. 3. 93.
Lector. Ovid. 3. Trist. 1. 2. [Et hic est Adj.
Purus. Hor. 1. Serm. 6. 69.
Sterilis. Juvenal. 12. Sat. 96.
Tennis amicus. Lucan. ad Pison.
Rara domus tentem non apernatur amicum.
Verus amicus est tanquam alter idem. Cic. in Lael. 82. Hor. in Arte Poët. Amici Principum, dicebantur proceres, Consiliiarii Principum, eorumque domestici, familiares & ministri, V. Exempla in Nepote 1. 3. 2. & 21. 3. 1. Curt. 4. 1. 19. & c. Et in Notis J. G. Gravii ad Justin. 1. 4. & ad Cic. 15. Fam. 2. Hiavo sequiori & Comites appellati, a Comitando. Quod cum faciebant, hoc est, procedenti principi aderant officii causa, praecedere solebant; nam servi & minus honorata ministeria sequebantur: unde & Pedifsequi dicti. Illi enim Anteaambulones, item Antipedes appellati, ut notat Salmastius ad Treb. Poll. f. 336. & erant Amici isti seu Comites principum in diversis classibus distincti pro ratione honorum quos sustinebant. qua de re Lips. ad Ann. 6. Tacit. Not. 29. & Comm. ad Senec. de Benef. 6. 3. n. 229. Salmast. ad Spartian. f. 307. Marcell. ad Hor. 1. Epist. 9. videndi. V. COMES.
Ita Amicos Caesarum se vocabant Reges minores. V. Spanh. de Usu & Pract. Num. dist. 8. p. 425. Sed & Potentes & Magni amici principum funto, Qui gratia apud eos florent aulici, & primae admisionis purpurati; *mignos*. V. Burn. ad Quintil. 5. 12. p. 454. Sic & ipsi Patroni & quibus praefatum obsequia, Amici sepe dicuntur. Hor. Epod. 1. 1. Idem 2. Carm. 18. 12: & 1. Epist. 18. 44. Juven. 3. Sat. 57. & 6. 312. & Sen. de Brev. Vitae c. 7. V. Lex. Pitif. Adscribi aliquibus amicum. Cic. 5. Tusc. 62. Utinam ego (inquit) terci vobis amicus adscriberer.
EXONARE AMICOS. i. e. Honoribus augere. Plin. lib. 2. Epist. 13.
Facere amicos alicui. Cic. 1. Off. 35. Illud enim honestum quod fape dicimus, etiam in alio cernimus, tamen nos movet, atque illi in quo inesse videtur amicos facit. [Hic quoque adjectivum videtur.
Fungi munere propioris amici. Hor. 1. Epist. 9. 5.
Plorate squalorem causam dicentis amici. Juven. 15. Sat. 134.
Remanens amicus in duris rebus. Ovid. 1. Trist. 8. 23.
Rodere amicum absentem. Hor. 1. Serm. 4. 82.
Spoliari amicis charis. Claud. 1. Epist. 24.
AMICUS, Adj. [φίλος, φίλος] C. 2. Bell. Civil. 18. Quas Caesar esse amicos civitates arbitrabatur. i. e. Amicitia conjunctas.
Amicus consiliarius. V. CONSILIUM.
Amicus vires acquirit bello. i. e. Amicorum vires. Ovid. 7. Met. 459.
Amicus, i. cum re inanimata jungatur, significat Utile vel Gratum, ut, Amicus pratis humor, Amica frugibus aestas. Virg. 2. Aen. 255.
— tacite per amica silentia lunae. Ubi Servius; Amica, Sibi grata.
Amicus Musis. Hor. 1. Carm. 26. 1.
Amicum agmen. i. e. Amicorum. Ovid. 1. Epist. 45.
Animus. Ter. Hec. 3. 29. Hor. 4. Carm. 7. 19.
Arvum. Ovid. 4. de Ponto, 15. 21.
Aures. Hor. in Carm. Secl. 71.
Dicitis fatur amicos. Virg. 2. Aen. 147.
Manus. Ovid. 10. Epist. 122.
Numen male amicum. Virg. 2. Aen. 735.
Ops. Virg. 5. Aen. 41.
Pondus levant amicum. Stat. 10. Theb. 374.
Portus amicos intanum. Virg. 5. Aen. 57.
Quies amica. h. e. Grata, jucunda, placida. Claud. in praef. Sext. Conf. Hon. 25.
Sidus apparere amicum. Hor. Epod. 10. 9.
Sus amica luto. Hor. 1. Epist. 2. 26.
Tempus agit amicum sol. Hor. 3. Carm. 6. 43. h. e. Gratum laborantibus, nimirum quando occidit. Tunc enim dant se sequuti.
Tempus fraudibus amicum. Stat. 5. Sylv. 2. 39. i. e. Opportunum.
Vento amico navem ferri. Ovid. 1. Trist. 4. 17.
Vultu amico promittere spem. Ovid. 3. Met. 457.
Vultus amicos veneratur. Claud. Conf. Mall. Theod. 133.
Amicum est, pro Placet. Loquutio Graeca. Sic enim illi φιλῶν usurpant.
Hor. 2. Carm. 17. 2.
Nec diis amicum est, nec mihi te prius
Obire Maecenas, &c. Lambin.
Immo φίλος ἐστὶν δέον, non ἐφίλος ἐστὶν. H. St. [Videtur cavillatio, cum sepius Graeci omisso v. substantivo efferant, articulus autem cur adjectus sit nemo non videt. V. ipsius Steph. Thef. Gr. Ling.
Amicus sibi, is intelligendus est, non qui sit φίλος αὐτῶν (est enim hoc nomen odiosum, & in vitio locum habet: nisi ita accipias, ut eleganter explicat Aristoteles, pro eo qui optimam sui partem, i. e. mentem colit) sed qui suaviter & jucunde vivat, qui sibi faciat bene. Hor. 1. Serm. 2. 20.
— hic, vix credere possis
Quam sibi non sit amicus. Idem 1. Epist. 2. 101.
Quid minuat curas, quid te tibi reddat amicum. Lambin.
Compar. Cic. 8. Att. Neque enim ego amicior C. Caesari unquam fui, quam illi: neque illi amiciores Reip. quam ego. Amicior undis fraxinus. Stat. 9. Theb. 493.
Superl. Cic. 3. Fam. 3. Succesor conjunctissimus & amicissimus.
AMICULUS, i. m. [φάλαξ] dimin. ab Amicus. Cic. 5. Vetr. 79. Hor. 1. Epist. 17. 3.
Dixit docendus adhuc quae censet amiculum.
Amiculus dulcis. Catal. ad Alphenum 31. 2.
Jam te nil miseret dare tui dulcis amuli.

AMICUS, [φίλος, φίλος] Adv. i. e. Amici amore; quodd est, cum amore & benevolentia. Cic. in Lael. 97. Facis amice. Ibid. Et haec accipiendi amice.
Amice & benevole. Cic. 1. de Fin. 34. Quos tu paulo ante, cum memoriter tum etiam erga nos amice & benevole collegisti.
Familiarissime & amicissime vivere cum aliquo. Cic. 1. Verr. 29.
Amicé, cum dativo. Cic. 1. Off. 29. Haec praefcripta serventem licet graviter, magnifice amiofque vivere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitae hominum amice.
Amicissime. Cic. 5. de Fin.
AMICITER, Adv. pro Amice. Plaut. Perf. 2. 3. 3. Quia meo amico amiciter hanc commoditatis copiam danunt argenti minuti. & Pacuv. apud Nontium 11. 12.
AMICABILIS, c. [φιλῶν] Ut, Opera amicabilis, Affectio amicabilis. i. e. Amica. Plaut. Mil. 4. 4. Vos modo porro, ut occurreritis, operam date amicabilem. Alij legunt Adjutabilem.
Affectio amicabilis. Ulp. in l. idemque 10. D. Mandati. Et est verum, eum qui non animo procuratoris intervenit, sed affectionem amicabilem promittit in monendis procuratoribus & actoribus mandati non teneri. Haloander & Pandecta Florentinae habent Amicalem. Scammis amicabilibus deputari. Sidon. 1. Epist. 3. de quibus V. Lex. Pitif. vel Chimentell. de Honor. Bifell. cap. 22.
AMICALIS, e. Idem. Ulp. lege 10. Dig. Mandat. vel contra §. Si quis ea. Qui affectionem amicalem promittit. Apul. de Mundo, p. 75. in Divinis nominibus Hospitalis & Amicalis recentet. addé Sidon. 1. Epist. supra.
AMICARIUS, i. m. Qui amicus praebet. Diomed. 1. p. 313.
AMICOSUS, Qui multas amicas habet. ibid.
AMICO, [φίλος] are. Stat. 3. Theb. 470.
Ac prior Aelides solita prece nunc amicat. i. e. Amicum sibi facit, propitiat, placat, conciliat.
AMICITIA, [φιλία, φιλία] ab Amicus dicitur. Cic. in Lael. 20. Est autem amicitia, nihil aliud, nisi omnium divinarum humanarumque rerum cum benevolentia & charitate summa consensio. Idem 2. de Invent. 166. Amicitia, est voluntas erga aliquem, rerum bonarum, illius ipsius causa quem diligit, cum ejus pari voluntate.
Amicitia, pro Amicitiae genit. usus est Lucret. lib. 3. 83.
— Hunc vexare pudorem, hunc vincula amicitia Rumpere.
Amicitia adjuvix virtutum. Cic. in Lael. 85.
Amicitia, etiam inter res inanimas. Plin. 1. 10. c. 8. Amicitia est rutae cum fico. Id. in procem. 1. 20. Odis amicitiaque rerum furdarum ac sensu carentium.
Amicitia ambitiosa. V. AMBIO.
Amicitia pudice sanctus amor. Stat. 2. Sylv.
Charitas & amicitia hominum, gratuita est. Cic. 1. de Nat. Deor. 123.
Communes amicitiae. Cic. in Lael. 79.
Conciliatrix amicitiae, virtutis opinio. Cic. in Lael. 37.
Condimentum amicitiae haudquaquam mediocre, suavitas sermonum atque morum. Cic. in Lael. 68.
Dignus amicitia. Cic. in Lael. 81.
Exercita amicitia cum aliquo. Tacit. 15. Ann. 62.
Fautrix. ut Amicitiae non modo fautrices fidelissimae, sed etiam effectrices sunt voluptatum tam amicus quam sibi. Cic. 1. de Fin. 67.
Fideles in amicitis. Cic. 2. de Fin. 81.
Fines in amicitia qui sunt, & quali termini diligendi, constituendi sunt. Cic. in Lael. 56.
Fons amicitiae a natura constitutus bonorum inter bonos benevolentia. Cic. in Lael. 50.
Graves principum amicitiae. Hor. 2. Carm. 1. 4.
Gloria amicitiae excellens Laelius. Cic. in Lael. 5.
Immortales amicitias, inimicitias mortales esse debere, vulgi dictum & Proverbiū loco fuisse Livius docet 40. 46. V. etiam Quintil. Declam. 257.
Inaufae amicitiae gravis exitus immetabit. Tacit. 4. Ann. 74.
Jus amicitiae in eo est, ut unus quafi animus fiat ex pluribus. Cic. in Lael. 94.
Justa veraque amicitiae vetus est lex illa, ut idem amici semper velint. Cic. pro Planc. 5.
Leves amicitiae. Cic. in Lael. 100.
Locus amicitiae tibi esse potest, aut quis amicus esse cuiquam quem non ipsum amet propter ipsum? Cic. 2. de Fin. 78.
Mediocrates amicitiae. Cic. 2. de Fin. 84.
Necessitudo amicitiae conjunctionisque. Cic. in Lael. 73.
Nomen amicitiae sanctum & venerabile. Ovid. 1. Trist. 7. 15.
Novis amicitis indulgere. Cic. in Lael. 54.
Officiosum amicitiam nomine inquinans criminofus. Cic. pro Planc. 46.
Ornamentum amicitiae vercundia. Cic. in Lael. 84.
Par amicitiae Consularis. Cic. pro Domo sua, 27.
Parte amicitiae. Cic. 1. de Fin. 67. Ratio ipsa monet amicitias comparare, quibus partis confirmetur amicus.
Pestis in amicitis nulla major quam adulatio, blanditiae, assentatio. Cic. in Lael. 93.
Praefidium amicitiae firmissimum. Cic. 1. de Fin. 68.
Pratextata amicitia. V. PRATEXTA, in PRATENO.
Pyladem amicitia. i. e. Summa, & qualis fuit inter Pyladem & Orestem. Cic. 2. de Fin. 84.
Satietae amicitiarum esse non debent. Cic. in Lael. 69.
Semperterna amicitiae. Cic. pro Rabir. Polth. 32. Neque me vero penitet mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere.
Simulatio amicitiae. Cic. in Lael. 26.
Stabiles amicitiae permanent. Cic. in Lael. 76.
Strictae amicitiae. Firmic. lib. 5. cap. 10. Qui similia sibi principum strictas amicitias necessitudinesque conciliant.
Suavis amicitia. Lucret. lib. 1. 142.
Validus amicitia alicuius. Tacit. 12. Ann. 18.
Venenum amicitiae, odium. Cic. in Lael. 81.
Vera amicitia mihi dicitur & affluenter videtur esse. Cic. in Lael. 58.
Verae amicitiae temperatae sunt. Cic. in Lael. 32.
Vestita amicitia puer pueri vincit. Ovid. 4. de Ponto, 3. 12.
Vinculum amicitiae nullum est certius quam consensus & societas consiliorum & voluntatum. Cic. pro Planc. 5.
Vivis amicitiae. Cic. in Lael. 15.
Vfus amicitiae varius est & multiplex. Cic. in Lael. 90.
Vulgares amicitiae. Cic. in Lael. 78.
Accedere ad amicitiam. V. ACCEDERE. Accipere

Accipere aliquem in amicitiam. Liv. 4. Decad. l. 4. 12. V. ACCIPIO.
 Adiungere sibi amicitias aliquorum. Cic. 5. Fam. 20.
 Adreperere ad amicitiam. V. ADREPERO.
 Adscribere aliquem ad amicitiam. Cic. 3. Off. 45.
 Allicit & atrahit ad amicitiam similitudo. Cic. in Lael. 50.
 Amplecti amicitiam alicuius. V. EXUERE AMICITIAM.
 Aperire fores amicitiae. Cic. 13. Fam. 10.
 Appetere amicitias. Cic. in Lael. 46. V. APPETEO.
 Applicare se ad amicitiam alicuius. V. APPLICO.
 Avertere se ab amicitia alicuius. V. AVERTO.
 Carere naturali amicitia. Cic. in Lael. 82.
 Cernuntur amicitiae, charitate & amore. Cic. in Partit. 88.
 Claudicare amicitia videtur. Cic. 1. de Fin. 69. V. CLAUDICO.
 Coepere amicitiae perenne fœdus. Stat. 4. Sylv. 6.
 Colere amicitias. Cic. in Lael. 53.
 Comparare amicitias. i. e. Acquirere. Cic. 1. de Fin. 67.
 Complecti se concordia amicitia & charitate. Cic. de Univers. 13.
 Conciliat amicitias & conservat virtus. Cic. in Lael. 100. V. CONCILIO.
 Conferre se ad amicitiam alicuius. Cic. in Bruto 280. Quomodo Chalus initio aetatis ad amicitiam se meam contulisset.
 Confirmari potest stabilitas amicitiae. Cic. in Lael. 84.
 Conglutinare amicitias. Cic. in Lael. 32. Si utilitas amicitias conglutinaret, eadem commutata dissolveret.
 Coniungere, ut, Ad coniungendas amicitias quantum vim habeat studiorum ac naturae similitudo, scitis omnes. Cic. pro Cluent. 46.
 Coniungere, ut, Jucundissima ea est amicitia, quam similitudo morum coniugavit. Cic. 1. Off. 58.
 Connectitur amicitia cum voluptate. Cic. 1. de Fin. 67.
 Connectere amicitias. Plin. lib. 4. Epist. 15.
 Constituire amicitiam & Tollere, contraria. Cic. 2. de Fin. 78. Si utilitas amicitiam constituit, tollit eadem.
 Consequi amicitiam. Cic. in Lael. 84.
 Constituit amicitiam utilitas. V. CONSTITUO.
 Continere amicitiam. V. CONTINEO.
 Contrahit amicitiam virtus. Cic. in Lael. 49.
 Converterant se amicitiae in graves inimicitias. Cic. in Lael. 80.
 Convertere aliquem in amicitiam. V. CONVERTO.
 Dare terga amicitiae. Ovid. 3. Trist. 5. 6.
 Dat census amicitias. Ovid. 1. Fast. 218. — dat census honores,
 Census amicitias: pauper ubique jacet.
 Deposite amicitiae. Cic. in Lael. 79.
 Deferere jus amicitiae. Cic. in Lael. 35.
 Detrahere personam amicitiae dicimus, quomodo Aperte quae sentimus animo, tum facimus, tum loquimur apud amicos. Vultus enim ab animo discrepans, persona verus est quam vultus. Erasmi in Chiliad.
 Dimittere amicitias. Cic. in Lael. 76.
 Dirumpere amicitias. Cic. in Lael. 87.
 Discindere. Cic. in Lael. 76.
 Dissociat amicitias dissimulatio morum. Cic. in Lael. 76.
 Dissolvere. Cic. in Lael. 32.
 Diffuere amicitias. Cic. 1. Off. 120. Lael. 76.
 Gratia diffiluit, puto Horatius. H. St. [Immo Diffiluit. Ep. 1. 18. 42.
 An potius hunc locum, memoria lapsus, indicare cupiebat. 1. Ep. 3. 311
 — An male facta.
 Gratia nequicquam coit, ac rescinditur?
 Divelli amicitiam a voluptate non posse. Cic. 2. de Fin. 82.
 Durant amicitiae firmissime. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Elevare amicitias remissione usus. Cic. in Lael. 78.
 Esse in amicitiam & in amicitia alicuius. V. IN.
 Est mihi amicitia cum eo. Cic. pro Cluent. 117.
 Evertere funditus amicitiam. Cic. 2. de Fin. 80.
 Exardescit amicitia. Cic. in Lael. 200.
 Excludere fideles amicitias. Cic. in Lael. 54.
 Expetenda amicitia. Cic. 2. de Invent. 167.
 Expletum est amicitiae munus. Cic. in Lael. 69.
 Extinctae amicitiae. Cic. in Lael. 80.
 Exuere amicitiam alicuius. Tacit. 6. Ann. 8.
 Faciunt quidam, molestas amicitias quomodo ipsi se contemni putant. Cic. in Lael. 74.
 Fingere amicitias utilitatis causa. Cic. in Lael. 51.
 Frui amicitiae recordatione. Cic. in Lael. 15.
 Gerere amicitiam. Cic. 3. Fam. 8. Doctissimis hominibus auctoribus, quorum sunt de amicitia gerenda praclarissime scripti libri.
 Habere laxillimas amicitiae habenas, quas vel adducas cum velis, vel remittas. Cic. in Lael. 45.
 Impediri amicitiae rationem si summum bonum in voluptate ponatur. Cic. 1. de Fin. 71.
 Incepta amicitia a parvis. V. INCIPIO.
 Incidere in amicitias malorum. Cic. in Lael. 42.
 Incepit amicitias muliebres. Tacit. 5. Ann. 2.
 Indeclinata amicitia. Ovid. 4. Trist. 5. 24.
 Teque (quod est rarum) praesta constanter ad omne
 Indeclinatae munus amicitiae.
 Indulgere amicitias novis. V. INDLUGEO.
 Injuncta amicitiam cum eo. V. INJUNGO.
 Initiuere amicitiam cum aliquo. V. INSRITUO.
 Instituentur amicitiarum consuetudo. Cic. 1. de Fin. 70.
 Jungere sibi pares amicitias. Ovid. 3. Trist. 4. 44.
 Jungere amicitias & consuetudines cum aliquo. Cic. pro Deiot. 27.
 Manere amicitiam difficile est, si avirute coeeceris. Cic. in Lael. 37.
 Manere in amicitia. V. MANEO.
 Metiri, ut, Si metiare amicitiam sua charitate, nihil est praestantius.
 Cic. 2. de Fin. 85.
 Nasci amicitiam quidam volunt ab inopia. Cic. in Lael. 29.
 Oppresse amicitiae. Cic. in Lael. 80.
 Orta amicitia mihi videtur a natura potius, quam ab indigentia. Cic. in Lael. 27.
 Ortus amicitiae generosus. Cic. in Lael. 29.
 Peperit amicitiam natura ipsa. Cic. in Lael. 19.
 Pepererat amicitiam cum ea gente. Liv. 4. Decad. lib. 8.

Permanet amicitia usque ad extremum vitae diem. Cic. in Lael. 33.
 Permanet amicitiarum sua quiete stabilis & certa possessio. Cic. in Lael. 55.
 Petere amicitiam propter utilitatem. Cic. 2. de Invent. 68.
 Praecurrit amicitia iudicium. Cic. in Lael. 63.
 Probat amicitias utilitate vulgus. Ovid. 2. de Ponto. 3. 8.
 Profecte amicitiae ab nostro beneficio. Cic. 2. de Invent. 168.
 Proveci in amicitia longius. Cic. in Lael. 34.
 Quaerita amicitia utilitatis causa. Cic. 2. de Fin. 83.
 Quaerere praedia amicitiarum. Cic. in Lael. 46.
 Recipere aliquem in amicitiam. Cic. 2. Att. 20.
 Removere se ab amicitia alicuius. Cic. in Lael. 79.
 Renovata amicitia ac societatis. Liv. 4. Decad. lib. 4.
 Renuntiare amicitiam alicui. i. e. Directam significare. Tacit. 2. Ann. 70.
 Reperiri omnino institutum amicitiae non posse. Cic. 1. de Fin. 70.
 Repudiare amicitias gratiosorum. Cic. pro Plane. 46.
 Rogatus per amicitiam divosque. Hor. 2. Serm. 4. 88.
 Rumpe amicitiae vincula. Lucret. lib. 3. 84.
 Serpic amicitia nescio quo modo pro omnium vitam. Cic. in Lael. 88.
 Spernere veteres amicitias. Cic. in Lael. 54.
 Tollere amicitiam funditus et vita. Cic. in Lael. 48.
 Tollere amicitiae nodum amabilissimum. Cic. in Lael. 51. Idem ibid. 61.
 Ad tollendam amicitiam valet hoc praecceptum.
 Tuere amicitiam. Cic. 1. de Fin. 67.
 Vacillat stabilitas amicitiae. Cic. 1. de Fin. 66.
 Venire in amicitiam alicuius. Liv. 4. Decad. lib. 8.
 Violare amicitiam alicuius. Liv. 4. Decad. lib. 4. Vestram amicitiam ac societatem non violavi.
 Vocare amicitiam ad calculos. Cic. in Lael. 58.
 Amicitia, in plur. quoque dicuntur pro ipsis amicis. ut Cic. in Lael. 45.
 Fugendas esse inimicas amicitias. Et ibid. 46. Muliercule magis amicitiarum praedia quaerunt quam viri. conf. Suet. Tiber. cap. 51.
 AMICITIAE, Æi. Idem quod Amicitia. Lucret. lib. 5. 1018.
 Tunc & amicitium coeperunt jungere habentes
 Finitima inter se.
 AMICITIAM Deam, inter sua numina gentes collocare; & quasvis ejus aras non legamus, in quibusdam tamen scholiis ad Hebraeos quasdam sententias sic legitur. Apud Romanos inquit) Amicitiam pictura antiquitatis pulchre demonstrabat. Pingebatur enim juvenis forma, detecto capite, quae erat tunica rudi induta, in cujus fimbria scriptum erat, MORS & VITA: in fronte, ASTRAS & HYEMIS: habebatque latus apertum usque ad cor, & brachium inclinatum, digito cor ostendens: ibi scriptum erat LONGE & PROPE. Ejus explicationem vide apud Gyraldum in lib. de Diis gentium 1. 53. conf. Lex. Pictif.
 AMIDA, æ. f. Mesopotamiae oppidum, cujus mentio apud Ammianum sepe fit, qui lib. 18. 14. vocat civitatem Romanorum cladibus inclutam, puta, sub Constantio. V. Sex. Ruf. cap. 27. Hinc
 AMIDENUS, i. gentile, Amida oriundus.
 AMILCAR, f. HAMILCAR. [Amilcar] Dux Carthaginiensis cognomento Rhodo, al. Rhodanus. facundia solertiaque insignis, de sententia Carthaginiensium, qui ea tempestate creverunt Alexandri Magni potentiam timebant, in castra ad Alexandrum venit; sese exulenti fingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante: atque ita consiliis ejus exploratis, in tabellis ligneis cera desuper inductis omnia civibus suis perscribat: ut auctor est Justinus lib. 21. 6.
 Amilcar alius, Gisco f. qui a Syraculanis accessit fuit contra Agathoclem tyrannum eos oblatione prementem, ut idem auctor est, lib. 32.
 Amilcar item cognomento Barchas, pater Annibalis, qui primam secundum alium Annibalem inter Penos duces gloriam obtinuit. Hic ex Corn. Nepote, Livio, & ceteris historiae scriptoris notissimus est.
 Amilcarem alium Liv. lib. 31. memorat, qui dicit L. Furium Praetorem Gallos Infubres rebellantes, & Amilcarem Pannum in ea caecis vicisse. Plures occurrunt apud Livium & Polybium.
 Penult. gen. Amilcaris longam fuisse ostendit Gellius 4. 7. brevem vide apud Silium, lib. 13. 732.
 AMILUS, [Amilcus] Annis est in saltibus Mauritaniae, ad quem nitefcente luna nova, greges elephantorum descendunt: ibique se purificantes, solent inter aqua circumsparguntur, atque ita mutato sidere in sylvas revertuntur, vitulorum fatigatos praese ferentes. Plin. lib. 8. cap. 1.
 AMINÆUM, Amineum est Ptolemaeo, est Italiae oppidum in Campania, ubi fuit generosa vina. Amineum Ptolemaeus Falernum vocat, lib. 3.
 Amineae uvae. Columel. l. 3. c. 9. Amineae (inquit Bovaldus in Columel.) nomen est uvarum generosiorum, quas Servius ad 2. Georg. 97. tradit Amineas dici, quasi Sine nimio, id est rubore: nam album est vinum. Vid. Pierium ad loc. Macrobius vero 2. Saturn. 16. cenet ab Amineae regione nominari: fuerunt enim Amineae populi ubi nunc Falernum est. MS. liber Salernum habet, pro Falernum quod probabilis est, quia Virg. videtur Amineas uvas a Falernis separasse. V. Th. Gataker. in Advet. Misc. Poeth. c. 5.
 Amineum Lycaum, apud Serenium, v. 704.
 Amineae vinum. Lull. §. 1. D. de vin. oleo trit. leg. & apud Cat. de R. R. c. 5.
 Amineae vitum. principes sunt apud Plin. lib. 14. cap. 2.
 AMINULA, Urbs parvarum opum fuit in Apulia. Festus.
 AMIPSIAS, [Amipsias] Poeta Comicus Arheniensis. Suetlas. Meminit & Diog. Laert. illumque ait in Socratem scripsisse, & ipsum palliatum in fabula induxisse. V. Voß. de Poet. Gr. p. 35. seq. scribitur aliquando, Amepias.
 AMISENA, [Amisena] Regio Cappadociae, Strab. lib. 12. V. AMISON.
 AMISIUS, [Amisus] Fluvius est Germaniae, navigabilis, Pomponius Melæ 3. 3. & Plin. l. 4. c. 14. Strabo Amasium vocat, Ptolemaeus Amasium, qui Vidrum tamen alium, nescio an bene, juxta nominat. Hodie ENUS vocatur a Germanis, quasi Emilus corrupto vocabulo: quamquam verus est Latina illa nomina ex Germanis nota delictaque fuisse. Ortus hic Westphalis montanis, inter Frisios, & quos hodie Bremenfes vocant, Oceano miscetur. Haec Vadianus Pomponii interpres.
 AMISON, sive AMISUS, Amisus Stephano, Oppidum est insigne in confinio Paphlagoniae & Cappadociae, distans a Sinope cxxx. m. pass. Plin. lib. 6. cap. 2. Galatiae urbs Ptolemaeo. Alii rectius Ponto Galatico adscribunt. Simiso a Sabellico dicta.
 AMISSO, AMISSUS, &c. V. infra in AMITTO.
 AMITA, Pedicularum oppidum est. Est autem Pedicularum ager Brundisio conterminus. Plin. lib. 3. cap. 11.

AMITA, Æ. [*μεγάλη ἀμήτις*] Festus, Amita patris mei foror, quia tertia a me sit, atque avia videri potest. Dicta ex eo, quod ab antiquioribus Avita sit vocitata: vel Amita, quod a patre mea amata, ut docet ad Festum Scaliger. Hinc apud Propert. lib. 2. 6.

Me foror, & cum qua dormit amica simul. pro Amica quidam legunt Amita, quod est in MS. Palat. Videtur enim apud veteres secundam habuisse productam. Cic. pro Cluent. 30. Qui uxori suæ Cluentiæ, quæ amica huius Aviti fuit, &c.

Amita magna, Avi foror. Leg. 10. Dig. 6. 15. de Grad.

AMITINI, & Amitine, [*ἀμιτινῶν*] Fratrum naris & feminae filii. Nonius. Sunt fratris & fororis filii filiiaræ. Cajus in l. 1. D. de gradib. affinit. Amitini, amitine, l. e. Qui quæve ex fratre & forore propagantur.

AMITERNUM, [*Ἀμιτέρνον*] Urbis Vestinorum in Italia Ptolemao, hodie Aquila. Vulgo S. Vittorino. Natalibus Sallustii inclutum. Meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

AMITERNUS, Adj. ut, Amiterna cohors. Sil. Ital. lib. 8. Virg. 7. Æn. 710.

Amiternus ager. Martial. lib. 13. 20. de Napis, Hos Amiternus ager felicibus educat hortis.

AMITERNINUS, Idem. Columel. lib. 10. v. 422.

Quæque Amiterminis defertur Bunias arvis. Est autem Bunias idem quod Napus. Amitermina ubi, Plin. 14. 2.

Amiternini, Sabinorum populi. Plin. lib. 3. cap. 12.

AMITHAON, V. AMYTHAON.

AMITHOSCUA, Regio Arabia. Plin. lib. 6. cap. 28.

AMITINENSES, Italiae populi in tractu Hetruriae. Plin. lib. 3. cap. 9.

[Amitinenses retinendum putat Hard. AMITINUM in oppidis Latii antiqui occurrit ap. eund. l. c. S. 9.

AMITINI, V. AMITA.

AMITROCHITONES, [*Ἀμιτροχιτώνες*] Mitrochitones dicti sunt Siritæ prope Metapontum, quorum urbs Siris vocatur, cum nominis ejusdem fluvio. Sic autem appellati sunt ab adjacentibus populis, quod in tantam mollitiem collapsi essent, ut floridas illis tunicas gestare moris fuerit, quas etiam mitris, hoc est, cingulis eximii impendii præcingerent. Amitrochitones autem Homero discerniti nuncupantur. Hæc Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 9. V. Henr. Steph. Thef. v. MITOS.

AMITTO, in, isum, [*ἀμιττω*] ère. Dimittere. Ter. Heaut. 3. 1. 71.

Prius proditur te tuam vitam, & prius pecuniam omnem, quam abs te amittas filium. Ubi Donatus, amittas, pro Dimittas dixit. Nam quod nos dicimus Dimittere, antiqui etiam dicebant Amittere. Virg. 2. Æn. 148.

Quisquis es, amittis hinc jam obliviscere Graios.

Amittere & Retinere, contraria. Ter. Phorm. 1. 3. 27. Ego in eum incidi infelix locum, ut neque mihi ejus sit amittendi nec retinendi copia.

Amittere, pro Mittere. Plant. Capt. Prol. 36. Quo pacto hic servos suum herum hinc amittas domum.

Amittere, [*ἀποβάλλειν*] Perdere. Sallust. Jam pridem equidem nos vera rerum vocabula amittimus.

Amittere & perdere. Cic. 2. Verr. 13. Classes amittæ & perditæ.

Amittere quis dicitur id, cujus non substantiam, sed usum perdidit. ut Sil. lib. 4. 242.

Elisa incussis amittit calcibus ora. i. e. Calcatus ab equo ita est ut nosci non possit. V. Barth. & Drakenb. ad loc.

Amittere rem de manibus. Cic. 6. Verr. 44. Quod intellexisti te præda de manibus amittæ, testimonium tamen effugere non posse.

Hominem de manibus. Cic. pro Coel. 66. Cnr Licinium de manibus amiserunt? i. e. Comprehenfum abire permisissent.

E manibus. Liv. 9. Bell. Pun. Malinissam faucium prope e manibus inter tumultum amittit.

E conspectu. Ter. Eun. 2. 3. 1. Neque virgo est usquam: neque ego, qui illam e conspectu amisi meo.

Amores. Virg. 3. Georg. 227.

Animam. Plaut. Amph. 1. 1. 85.

Aspectum. Cic. 1. Tusc. 13. Quod iis sæpe usum venit, qui quum acriter oculis deficientem solem intuerentur, ut aspectum omnino amitterent.

Authoritatem. Cic. 4. Acad.

Causam. Cic. 9. Att. 4. i. e. Causa cadere, quod etiam Litam amittere dicitur.

Cives. Cic. pro Marcel. 17.

Civitatem. Cic. 1. de Grat. 182. Nam is ad suos postliminio rediisset, & amisset hanc civitatem?

Colorem. Ovid. 9. Met. 321.

Confidentiam. Plaut. Amph. 5. 1. 8.

Consilium. Ter. Eun. 2. 2. 10.

Corpus & vires. Cic. 7. Fam. 26.

Decorem. Cæc. lib. 2. cap. 2. Pejus tamen signum est, ubi aliquis contra consuetudinem emacuit, & colorem decoremque amittit, &c.

Dignitatem amittere. Cic. 1. Fam. 8.

Egestatem, ærumnas, &c. Sallust. Jug. cap. 14. §. 23. Non enim regnum, sed fugam, exilium, egestatem & omnes has, quæ me prenumt ærumnas cum anima simul amissisti.

Exultationem pudoris. Cic. 4. Verr.

Filium. Cic. 4. Fam. 6.

Florem amittit punica roribus nimis, & pruinis. Plin. lib. 16. cap. 26.

Fugam. Sallust. V. Egestatem.

Honestatem omnem. Cic. pro Rosc. Amer. 114.

Humorem. Cic. 3. de Nat. Deor.

Imperium. Plin. lib. 2. cap. 26.

Impetum. Sen. Oeth. 8.

Jus imperii & exercitus. Cic. 10. Philipp. 12.

Laudem. Plin. Epist. 177.

Libertatem. Cic. pro Domo sua 77.

Libidinem omnem. Plaut. Mil. 4. 8. 20.

Litem. Cic. pro Rosc. Com. 10. Ad iudicium hoc modo venimus, ut totam litam aut obtineamus, aut amittamus.

Lumen. Cic. 5. Tusc. 114.

Memoriam alicujus. Cic. pro Deiot. 12.

Occasionem. Cic. pro Cæcili. 15. & Ter. Eua. 3. 5. 56.

Oculos. Cæc. 3. Bell. Civil. 53.

Opes amittit. Ovid. 21. Epist. 66.

Opinionem. Cic. Att. Oppidum amittere & Recipere, contraria. Cic. de Senect. 1. Salinatori, qui amillo oppido fugerat in arcem, gloriantis atque ita dicenti, Mea opera Q. Fabi Tarentum receptisti: Certe, inquit ridens, nam nihil tu amississes, nunquam recepissem.

Ornamenta. Cic. 4. Fam. 6.

Patrem aut liberos. Plin. Epist. 84.

Piscem captum amittere. Plin. 2. de Nat. Deor. 124.

Prædam. Plaut. Mil. 2. 5. 47.

Receptum. Cic. 8. Att. 12. ad Domit. Neque ex omnibus oppidis contrahere copias expedit, ne receptum amittam. i. e. Locum in quem

possim me recipere. Revertentiam amittere dicitur imperator. Plin. in Paneg.

Salutem. Plaut. Merc. 3. 4. 5.

Sensum humanitatis omnem ex animo. Cic. pro Rosc. Com. 154.

Sensum amittit. Ovid. 10. Met. 499.

Spiritum. Cic. 3. de Nat. Deor. 35.

Vires. Ovid. 1. de Ponto. 2. 38.

Tempus. Cic. pro Muren. 43. & de Provinc. Conf. 17.

Virtutem & fidem nunquam amiserim. Cic. Post. red. in Senat. 38.

Vitam. Hor. 1. Serm. 1. 60.

Vitam amittit Decius, at non perdidit: te enim vilissima & parva maximam redemit. Author ad Heren. lib. 4. 57.

Vitam per dedecus. Cic. pro Rosc. Amer. 30. & pro Milon. 38.

AMISSIO, ðnis, f. [*ἀμισσις*] Rei alienius privati. Plin. lib. 17. cap. 2.

Colorem amissio. Cic. in Pison. 43.

Oppidorum turpis amissio. Cic. in Pison. 40.

Sensuum amissio. Cic. 3. de Fin. 16.

AMISSEUS, Partic. [*ἀμισσέως*] Virg. 2. Æn. 148.

Quisquis es, amissos hinc jam obliviscere Graios.

AMISSEUS, ðs, m. Idem quod Amissio. Nepos 7. 6. 2. Siciliae amissum culpæ suæ tribuebat.

AMISSIBILIS, e. August. 5. de Trin. 5. 4. Nihil accidens in Deo, quia nihil mutabile aut amissibile. Ibid. 15. 13. sub fin.

A M M

AMMANUS MARCELLINUS, Historicus Latinus, Antiochia oriundus, sub Imp. Gratian. & Valentin. scripsit Historiam, a principatu Cæsaris Nervæ exoritur usque ad Valentis interitum, libris 31. ex quibus posteriores 18. supersunt. V. Voff. de Hist. Græc. 2. 18. & de Hist. Lat. 2. 9.

AMMIENES, Populi Hispaniæ, Plin. lib. 4. cap. 22. ab Ammia civitate, cujus meminit Ptolemaeus. V. Hermol.

AMMIUM, i. [*ἀμμιν*] Semen est exile minus cumino. Plin. lib. 20. cap. ult. de theriaca Antiochi, Anethi & fœniculi feminis, & anisi, & ammi, & apii, &c. Meminit & lib. 20. cap. 15. Quidam cuminum Æthiopicum vocant: notum officinis omnibus semen, Amceos nomine. Ruell. lib. 3. cap. 45. Meminit etiam Dioscor. 3. 63.

AMMOCHRYSUS, [*Ἀμμυχρύς*] Gemma nomen. Plin. 1. 37. c. 11. Arenarum similitudo est in ammochryso, velut auro arenis mixto.

AMMODYTES, [*Ἀμμόδυτες*] Animal magnitudine cubitali, simile viperae. Vipera enim subhava est. Aetius Sermone 13. cap. 25. conf. Solin. cap. 40. & Lucan. lib. 9. 719.

AMMON, ðnis, f. [*Ἀμμών*] dictus est Jupiter ab Amnone quodam pastore, qui primus in Libya Jovitemplum ædificavit, auctore Pausania in Messeniacis. Ad Servium Ammonius nomen ab arenis ductum putat. Sic enim ait in illud 4. Æn. 168. Hic Ammonem factus, &c. Liber quum Indos peteret, & per Libyam exercitum duceret: fatigatus siti, Jovis patris sui imploravit auxilium. Et statim viso insequutoque ariete, velut duce fons inventus est. Unde factum est Jovi Ammoni ab arenis dicto simulacrum cum capite arietino. Quod ideo fingitur, quia satis involuta sunt ejus responsa. Sane ἀμμιν, arena Latine dicitur. De Amnone longe plura vide apud Diod. Sicul. lib. 4. cap. ult. Locum ipsum & Templum & Oraculum Lucan. lib. 9. 511. seqq. & Curt. 4. 7. describitur. Et quia Græce ἀμμιν juxta & ἀμμιν scribitur, ex æquo apud Latinos & Ammon & Hammon invenitur. Alii non ab Arenis nominis rationem petunt, sed ἀμμιν per aphæresin, proprio ab Ægyptiis vocabulo pro ὀμμιν appellatum volunt, quod Occultum sive Occultationem significat. Plat. in Phædro. conf. Voff. de Idolol. 1. 27. & 32. lib. 2. 11. Kircher. in Obelisc. Pamphil. 4. pag. 270. & OEdip. Ægypt. Tom. 1. Syntagm. 3. Ad Bochartus in Phaleg. 1. 1. a Cham, seu Ham, Noë filio deducit. Vid. Lex. Pitiæ.

Ammonis oraculum, in Africa Cyrenaica apud Melam, nunc vulgo dicitur *El cancaron de Mathona*, teste Oblivario in Melam.

Ammon corrigior. Lucan. lib. 3. 297.

Ammonis cornu inter sacratissimas Æthiopiæ gemmas, aureo colore, arietini cornus effigiem reddens, promittitur prædivina somnia representare. Plin. lib. 37. cap. 10. Et Solin. cap. 40.

Ammon Garavanicus. Sil. lib. 14.

Marmaricus. Claud. in Eutrop. 180.

Syrticus. Lucan. lib. 10. 38.

AMMONEO, V. ADMONEO.

AMMONIA, [*Ἀμμωνία*] Regio Mediterranea Libyæ, in qua Jupiter Ammon colebatur, ita dicta ab arenæ copia.

Ammonia Juno, i. e. Atræaria, culta in Græcia ab Eleis, de qua Pausan. in Eliac. p. 163. & Cæl. Antiq. Lect. lib. 18. cap. 38.

AMMONIA, Civitas. V. AMMONIACUS, Adj.

AMMONIUM, ðrum, m. pl. Populi Libyæ colentes Jovem Ammonem. Pausan. in Lacon. p. 100. Aphytæ colunt Ammonem non minus quam Ammonii Libyæ.

AMMONIACUM, [*Ἀμμωνιακόν*] Vulgo *Ammonio*, Metopii arboris lacryma: de qua sic Plin. lib. 12. cap. 23. Ergo Æthiopiæ subiecta Africa ammoniaci lacrymam stillat in arenis suis, inde & nomine etiam Ammonis craculo, juxta quod gignitur arbor, quam metopion vocant: retine modo aut gummi. Latini, ut ait Dioscor. 3. 98. γύμμι, i. e. Guttam vocant. [V. Rhod. Lex. Scrib. Gellio Ammoniacum thymia. V. in h. v.

AMMONIACUS, Adj. [*Ἀμμωνιάς*] ut, Ammoniacus fal, ab Ammonia civitate, quæ & Parætoniam dicitur, auctore Strabone, lib. 17. Columel. lib. 6. cap. 17. Ovid. de Medicam. Faciei, v. 94.

Cumque Ammoniacio mæfcula thura fale. Ammoniacum falem dici tradit Dioscorides, quafi Arenarium: cui fubfcribit Plin. lib. 31. cap. 7. de falis generibus loquens; Nam Cyrenæici (ait) tractus nobilitatur Ammoniacio, & ipfo quia fub arenis invenitur, appellato. V. Etium Matthioli.

AMMONIUM, i. n. Nomen coloris fufri, apud Varr. 3. de R. R. 2. Ubi tamen in correctis codd. rectius legitur Armenium.

AMMONITRUM, i. n. [*Ἀμμωνίτρων*] Mafsa vitri albi: de qua fic Plin. lib. 36. cap. 26. Jam vero & in Vulturno mari Italiæ arena alba nafcens, fex m. p. a litore inter Cumas atque Lucrinum, quæ molliffima eft; pila moleque teritur. Dein mifcetur tribus partibus nitri pondere vel menfura, ac liquata in alias fornaces transfunditur. Ibi fit mafsa quæ vocatur ammonitru: atque hoc recoquitur, & fit vitrum purum, ac mafsa vitri candidi.

AMMONIANS, i. m. Grammaticus, Syriani æqualis & amicus, cui afinus fuit fapientia auditor. Suidas. f. 206.

AMMONIUS, i. m. [*Ἀμμώνιος*] Tres hoc nomine Philofophi celebrantur: Quorum primus Ægyptius, præceptor Plutarchi Chæronei, fub Nerone, cujus ipfe fepe meminit: Stoica fic imbuerat, fed Platonicè magis fuit adductus. Secundus fuit nobilis ille Philofophus Alexandrinus, memoratus Ammiano 22. 42. Quem inter alios Origenes & Plotinus audire, quod in Plotini Præceptoris fui vita fcriptis Porphyrius. Commodo imperante relictiſſis faccis, in quibus frumenta circumferebat, philofophicæ vitæ fic tradidiffe auctor eft Theodor. lib. 6. de Cur. Græc. aff. Hinc fcilicet cognomen ipfi datum eft Saccas, *Σακκῆς*, ut habet Suidas. Tertius Ammonius Hermiæ filius, Procli difcipulus, præceptor Simplicii. Ammonios alios fuggerent Martyrologia.

AMMOTHEA, [*Ἀμμόθεια*] Nympha marina, Nerei & Doridis filia (ut placet Hefiodo in Theog.) ita dicta *ἀπὸ τῆς ἀμμοῦ καὶ θῆαν*, quali per arenam difcurrens.

AMMŪDĀTES, Deus olim apud Romanos; cujus mentio tantum fit apud Commodianum Inſtruct. 18.

A M N

AMNACUM, i. herba, quæ & Parthenium [*παρθηνίμυθος*] Plin. 21. 30.

AMNENSIS, e, Amnentes appellabantur Urbes litæ prope amnem; ut a Mari, Maritimæ: unde Interamnæ, & Antemnæ dictæ funt, quod inter amnes funt politæ, vel ante e hæbent amnes. Feftus.

AMNESIĀ, e. f. [*Ἀμνησία*] Oblivio injuriarum. Plutarchus in Politicis ait, Athenis communi omnium confenſu decretam fuiſſe amneſtiam: i. e. Injuriarum offenſionum que triginta viris Rempub. occupantibus ultro citroque illate acceptæve eſſent oblivionem. Val. Max. lib. 4. cap. 1. ext. 4. de Thraſybulo, Plebiſcitum interpoſuit, ne qua prætoriarum rerum mentio fieret. Hæc oblivio, quam Athenienſes Amneſtiam vocant, concuſſum & labentem civitatis ſtatum, in priſtinum habitum revocavit. Nepos in ejuſd. v. Præclarum hoc quoque Thraſybuli, quod reconciliata pace, quom plurimum in civitate poſſet, legem tulit, Ne quis antea dictarum rerum accuſaretur, neve mulcetur: eamque illi legem oblivionis appellarunt. Cic. 1. Philipp. 1. In quo templo, quantum in me fuit, jeci fundamenta pacis, Athenienſiumque renovavi vetus exemplum: Græcum enim verbum uſurpavi, quod tum in ſecundis diſcordiis uſurpaverat civitas illa, atque omnem memoriam diſcordiarum oblivione ſempiterna delendam cenſui. Per Græcum verbum, *ἀμνηſίας* vocem intelligendam perlique interpretes conſentiunt: diſſentiente tamen Mureto Varr. Leet. lib. 2. cap. 15. Tulit hanc legem Thraſybulus, quem civitatem Athenarum oppreſſam à triginta tyrannis, in liberatam vindicaverat. Vopifcus in Aureliano, Amneſtia etiam ſub eo delictorum publicorum decreta eſt de exemplo Athenienſium. De Thraſybuli Amneſtia fic ſcribit Oroſius lib. 2. cap. 12. Athenienſes revocati in unum, hæc prima fundamenta recuperate libertatis inſtaurant, propoſita juriſjurandi conſtitutione, uti diſcordie animoſitatesque præterite in oblivionem perpetuam atque in immortale ſilentium deducantur. Quod pactionis genus, Amneſtiam vocaverunt: I. e. Abolitionem malorum. Tale eſt illud Suet. in Claud. cap. 11. Imperio itabilito, nihil antiquius duxit, quam id biduum, quo de mutando Reip. ſtatu hæſitatum erat, memoriam eximere. Omnium itaque factorum dictorumque in eo veniam & oblivionem in perpetuum ſanxit ac præſtitit. Plura in hanc rem Bœclerus in Diſſert. de Amneſtia olim cum Velleio edita. Boſhorn. diſſert. peculiari. Fortſner. in Not. ad Tacit. 12. Annal. 19. Boſius ad Nepot. Thraſyb. cap. 3.

AMNIS, is. m. [*Ἀμνίς*] Fluvius. Feſtus, Amnis proprie dicitur a Circummando, quoniam Am, ex Græca præpoſitione ſumptum, quæ eſt *ἀμὸς*, ſignificat Circum: & Nare, fluere. Vel ab Ambitu, quod circumeat aliquid ſecundum Varr. 4. de L. L. 5. Amnis duabus conſtat ſyllabis, quarum prior eſt A, poſterior M N I T. Hoc ex Charifi verbis facile colligitur, lib. 1. cap. De ſyllabis. Syllabæ, inquit, poſitione longæ funt, quom correpta vocalis ſequentes habet duas conſonantes: hæ autem in eadem ſyllaba folent eſſe, ut Ars: aut in proxima, ut Amnis: aut in duas ſyllabas diviſæ, ut Arma.

Amnis, pro Torrente. Virg. 4. Æn. 164. — ruunt de montibus amnes.

Amnis vetuſte poſitum in ſcem. g. Plaut. Merc. 5. 2. 18. Neque ulla mihi obtabit amnis. Navius Lycurgo, ſed quali amnis ciſtopit, ſed tamen inflexa ſectitur. Varro *πρὸς πλάτωνα*, lib. 1. Propter hoc fluit amnis, quam olim Albulam dicunt vocitatum. Ex Nonio 3. 11.

Alti. Juven. 10. Sat. 177. Auriferi. Claud. 2. in Eutrop. 260. Caſtor bibendus amnis. Stat. 4. Sylv. 7. 12. Cavus. Aufon. Ingerit illa cavus amnes. Cœruleus. Stat. 1. Sylv. 5. 51. Circunſus. Ovid. 15. Met. 739.

Scinditur in geminas partes circunſluus amnis. Clamatus facris ululatus. Stat. 9. Theb. Clemētillimus. Ovid. 9. Met. 116.

Concitus imbribus. Ovid. 3. Met. 79. Frigidus. Claud. de Ter. Conf. Hon. 99. Fumidus. Virg. 7. Æn. 465. Fumidus atque alte fumis exuberat amnis. Gelidus. Claud. Epirg. 5. Gratiſſimus cœlo. Virg. 8. Æn. 64. loquitur de Tibride. Inflatus aquis. Liv. 3. Bell. Pun. Letharus. Virg. 6. Æn. 705. Liquidillimus. Ovid. 6. Met. 400. De Marſya Phrygiæ amne loquitur.

Lubricus. Ovid. 3. Amor. 6. 81. Magnus. Ovid. 1. Met. 574. Maligno amne radit arenas. Sen. Hippol. 1. v. 16. Mitillimus. Stat. 1. Sylv. 3. 24. Nubigena. Stat. 1. Theb. 365. Obliquus. Lucan. lib. 1. 220.

Primus in obliquum fonipes opponitur amnem. Oceani amnes. Virg. 4. Georg. 233. Sunt Aquæ Oceani terram ambiētes.

Papyrius. Ovid. 3. Trift. 10. 27. Nilum intelligit. Peregrinus. Ovid. 8. Met. 836. Perlucidus magis vitro. Ovid. 15. Epiſt. 157. Phaethontius. Sil. Ital. lib. 7. Padus intelligitur. Piſcoſus. Ovid. 3. Faſt. 581. Placidus. Ovid. 1. Met. 702. Sic vocat amnem Ladonis. Pronus. Virg. 1. Georg. 283.

Atque illum in præcepſo prono rapit alveus amni. Purus. Hor. 2. Epiſt. 2. 120. Quietus. Claud. Epirg. 46. Rapidus. Sen. Med. 411. Lucret. lib. 1. 15. Et rapidos tranant amneis.

Reſtius. Claud. Epirg. 22. Rigidus. Val. Flac. 4. Argon. 345. Riguus. Virg. 2. Æn. 485. Sedatus amnis. Cic. in Orat. 19. de Herodoto & Thucydide, Aliter enim line ullis falebris quali ſedatus amnis fluit: aſter incitator fertur.

Severus. Virg. 3. Georg. 37. de Cocyto zmne. Solutus. Lucan. lib. 2. 492.

Sonans. Catul. 32. 12. Spumans. Valer. 4. Argon. 195. Spumcus. Virg. 2. Æn. 496. Spumofus. Virg. 12. Æn. 524. Subactus. Claud. Epirg. 5. Taciturnus. Hor. 1. Carm. 31. 8. Torpens. Stat. 4. Theb. 172.

Tortuoſi amnis ſinus flexuſque. Liv. 7. Bell. Pun. Tumidus. Lucan. lib. 1. 204. Turbidus. Lucret. lib. 1. 287. Vadofus. Virg. 7. Æn. 728. Vagus. Claud. in Ruſſ. 2. 121. Vagi amnis ripæ. Sen. Hippol. 4. Valtos congerit. Val. 4. Argon. 717. Viridis. Sil. Ital. lib. 4. Vorticofus. Liv. 21. 5.

Deducunt amnes undas in mare. Ovid. 1. Met. 582. Deſluit amni ſecundo. Virg. 3. Georg. 447. Eliſo amne pellitur vapor ſpumcus. Claud. Epirg. 5. Epoti amnes arebant. Claud. 1. de Laudib. Stilic. 171. Evanuiffe amnes & exaruiſſe quosdam videmus. Cic. 1. de Divin. 38. Exhauſti amnes ſolibus. Stat. 3. Theb. 259.

Incurrit amnis validis cum viribus. Lucret. lib. 1. 970. Ruunt amnes. Virg. 4. Æn. 164. Rumpuntur amnes. Virg. 3. Georg. 428. Sedatis amnibus ſeptem altus furgens Ganges. Virg. 9. Æn. 31. Solutis amnibus jam nare juvat. Stat. 5. Theb. 15. Sonant amnes balatu & crebris mugibus. Virg. 3. Georg. 154. Sonuerunt Amnes teclis curſibus. Lucan. 4. 299.

Trajicere amnem. Liv. 21. 27. Tranare amnes. Virg. 6. Æn. 671.

AMNICŪLUS, i. m. dimin. Liv. 36. 22. AMNICŪLA, [*Ἀμνικίμυθος*] Ovid. 10. Met. 96. Amnicoleque ſimul ſabices, & aquatica lotos.

AMNICUS, Adj. [*Ἀμνικίμυθος*] ut, Amnica inſula. Plin. l. 3. c. 25. Inſula in Sao Matubarris, amnicarum maxima. Amnicæ herbæ, Solin. cap. 20. Amnicus liquor, Prudent. Perſiſt. 11. In. Amnica terga, Aufon. Moſell. v. 205.

AMNIGENUS, a, um. In amne genitus. Aufon. Moſell. v. 116. Et Val. Flacc. 5. 584.

AMNISUS, i. m. Fluvius Creta, ut Callimachi Scholiaſtes tradit ad Hymn. Diane v. 15. & Steph. ex Holſtenii emendatione. Inprimis Svanh. ad Callim. l. c.

AMNISFIDES, Nymphæ eidem Steph. ſive Amnifides, ut Call. l. c. brevius vocem formavit, — *Ἀμνικίδας ἐπιφορὸν νεμεθας*.

AMNIUM, [*Ἀμνιον*] Interior membrana appellatur ab Empedocle, qua factus in utero incluſus obregitur, a mollitie agnorum deducto nomine: exterior vero chorium Polluci: quequam alii diverſum tradant. Volaterr. & Galen. lib. de Feetuum Formatione.

AMNUS, Inſula Dolice in Arabia fluvius. Plin. lib. 6. cap. 28. *Ἄμνος*, [*Φιλία, ἐργα, ἀγαπῶ, ὁρῶ*] are. *Ἄμνος* per metach. vel ex con-tracto *μῶ*, i. e. Vehementer cupio, & a epita. factum videtur, & ſignificat Charum habere. Plus eſt quam Diligere. Cic. 9. Fam. 14. Quis erat qui putaret ad eum amorem, quem erga te habebam, poſſe aliquid accedere? tantum tamen acceſſit, ut mihi denique nunc amare videar, antea ditexiſſe. Idem, Sed tamen ut ſcires enim non a me diligi ſolum, verum etiam amari. conf. Nonium 5. 3. Factum hinc ut Amicitia quoque plus eſſe quam benevolentia cenſatur. Ila eſt amantis, hæc diligentis inquit Aufon. Pomp. 1. de Diſſ. Verb. p. 31. Catullo tamen minus eſt Amare quam Bene velle, Epirg. 72. ad Leſb. ubi Muretum vide p. 228. Amare item ac Diligere ſæpe confunduntur, ut

Amare nihil aliud est, nisi cum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quaerita. Cic. in Lael. 100.
 Amare plus quam Diligere, ut *φιλέω* plus est, quam *ἀγαπᾶν*. V. in Theof. locum Dionis: *ἡ ἐφίλειται αὐτῶν ὡς πατέρα, ἡ ἀγαπᾶται ὡς υἱόν*.
 de Caesare. H. St. [Habentur p. 175. ed. Gr. Paris. 1548. in M. Antoni Oratione. Hæcædem fortassis Græco Thefauro suo adleverat, nam in impt. non leguntur.]
 Amare se animo aliquem. Cic. 1. Q. frat. 1. Te autem ament ex animo, ac non fui commodi causa simulent.
 Amare se sine rivali. Cic. 3. Q. frat. 8. O dii, quam ineptus, quam se ipse amans sine rivali!
 Amo Phyllida ante alias. Virg. 3. Eclog. 78.
 Amat nos, charosque habet Pompeius. Cic. 2. Att. 20.
 Diligere, amplecti, amare aliquem. Cic. 1. Att. 8.
 Amari & diligi. Cic. 6. Verr. 51. Archagathus homo nobilis, qui a suis & amari & diligi vellet.
 Amare corde vel animo, pro Ex corde, five Ex animo. Plaut. Capt. 2. 3. 60. Certa fide. Ovid. 3. de Arte Am. 544.
 Certam aliquem. Cic. 3. Philipp. 18. Quem ego & frater meus certam amamus: omnibus horis in oculis, auribus, complexu tenemus.
 Mutuis animis. Catull. de Acme & Sept. 46. 20.
 Amorem tuum, pro Gratum habere. Cic. 9. Fam. 16. Delectarunt me tue litere, in quibus primum amavi amorem tuum.
 Amare amore. Cic. 15. Fam. 20. Cura ut valeas, meque ames amore illo tuo singulari.
 Amat nemus, scriptorum chorus. & fugit urbes. Hor. 2. Epist. 2. 77.
 Quippiam plus fuis oculis. Catull. 3. 4. & Ter. Adel. 5. 7. 5.
 Otia. Virg. 5. Ecl. 61.
 Amare sylvas. Ovid. 2. Met. 819.
 Ita me dii anent. Formula confirmantis, vel obtestantis. Ter. Eun. 3. 2. 21.
 Amare ut cum maxime. Ter. Hee. 1. 2. 40. Bacheidem amabat ut cum maxime, i. e. ut barbari dicunt, Sicut unquam. Latinius, Ut cum eam maxime amaret.
 Amare in matrimonium. Quintil. lib. 11. cap. 1. Pater ex meretrice natum, quod amet meretricem in matrimonium, abdicat.
 Amare, absolutum: pro Amore captum, vel potius amori meretricio implicitum esse. Ter. And. 1. 2. 20. Omnes qui amant, graviter sibi dari uxorem ferunt. Ibid. 1. 2. 14. Meum gnatum rumor est amare. V. Cort. ad Sall. Catil. 11. 6.
 Amare, pro Frui amore. Ter. Eun. 4. 2. 12. Certe extrema linea amare, haud nihil est. Ubi Donatus, Amare, modo frui amore dicit. Turnebus vero sic, Amare extrema linea, est amare impensissime, ducta translatione a curculis, vel stadiis, in quibus prima linea cursus erat in carceribus, ultima in fine, que & calx dicebatur, quod scilicet calce vel creta notaretur. Ultra autem calcem nihil superest, quo cursus tendatur, spatique palatrarum & curricularum lineis erant inclusa. Tertull. adv. Hermog. Adiciam & ego propter non intelligentes, quorum Hermogenes extrema linea est. Hæc ille. Alii hunc in modum. Quamvis abfim ab amica & videndi tangendique copia non sit, tamen ex longinquo etiam amare haud nihil est: h. e. Non extra spem potius positum. Extrema enim linea, unde instituebatur Cursus: primam autem & principem habebat alteram ad metam, a qua extrema ista longissime distabat. Hinc, Extrema linea amare, est Ex longinquo.
 Amare se in re aliqua. Cic. 4. Att. 16. Dices tu, Ergo hæc quomodo fers? Belle me hercle, & in eo me valde amo.
 Amare scipsum: h. e. Semirari, sibi placere. Cic. de Arusp. Resp. 19. Quam volumus licet p. c. ipsi nos amemus, tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pænos, nec artibus Græcos superamus.
 Credo igitur hanc me non amare, at ego me amavi, quod mihi jam pridem ulu non venit. Cic. 9. Att. 21. h. e. Feci quod magis ex animo meo fuit, quod jam pridem non feceram: quia potentibus in Republica post exilii tempora interivivi.
 Amas te quod, pro Places tibi quod. Hor. 2. Serm. 7. 31.
 — Ita te felicem ducis, amasque,
 Quod nusquam tibi lit potandum.
 Amo te ex. Plin. lib. 3. Epist. 9. Quem ego quum olim mutuo diligerem, ex hæc officii societate amare ardentius coepi.
 Amo te quod. Cic. 1. Att. 2. Te multum amamus, quod ea abs te diligenter parvoque curata sunt.
 Amo te de hac re, pro eo quod est, Ob hanc rem habeo tibi gratiam. Ter. Eun. 3. 2. 3. Ecquid nos amas de fidicina hac? Ibid. 1. 2. 106. Cic. 7. Att. 2. De Rauduscio Numeriano multum te amo.
 Amo te, Generalis est forma qua uti solent auctores, cum & gratiæ agendæ sunt, quod impetravimus optatum, & ostendendum est id multo gratissimum & jucundissimum nobis esse, eaque de re ad omnia amoris & benevolentia officia nos esse obstrictos, ut Ter. Heaut. 2. 2. 119. Adcl. 5. 8. 23. & sapius locutus est. & Plaut. Merc. 4. 8. 52. Pæn. 1. 2. 41. Sic Cic. 5. Fam. 21. V. Cafaub. ad Cic. 1. 1. f. apud Quintil. 6. 3. Jocus Dom. Afri legitur qui huc pertinet. Nam cum is quem Dom. defenderat, conspectum ejus vitalisset, ubi postea convenit, Amas, inquit, me, quod te non vidi. i. e. Gratiam mihi habes. Sic in præterito Cic. 13. Fam. 62. pr. Esti in Atillii negotio te amavi.
 Amant confocari. Hor. 2. Carm. 3. 9. i. e. Conjugi. Similiter 3. Carm. 16. 9.
 Amant jacere inter pulvillos sericos. Hor. Epod. 8. 16.
 Amet bibere toto anno palma. Plin. lib. 15. cap. 4.
 Amare nimis, pro Indulgere. Cic. 5. Att. 8. Nimis in isto Britum amantilli.
 Amat, pro Solet. Tacit. 4. Ann. 9. 3. Memoriam Drusi eadem quæ in Germanicum decernuntur, plerisque additis, ut ferme amat posterior adulatione. Tractum a Græcis, qui *φιλά* *φιλέω*, h. e. Amat fieri, pro Solet fieri, usurpant. Hujus locutionis meminit Quintil. lib. 9. cap. 3. Salust. Jug. c. 34. Terrebant cum clamore, vultu, sepe imperu, atque aliis omnibus, que ira fieri amat. Ubi Cort. V. & Vechner. Hellen. 2. 2. Cautè amer pauper. Ovid. 2. de Arte Am. 167.
 Crudelius amavit. Ovid. 3. Met. 442.
 Invitus amabo. Ovid. 3. Amor. 11. 35.
 Occulte amet. Ovid. 3. Trist. 4. 72.

Patienter amare. Ovid. 18. Epist. 4.
 Sapienter. Ovid. 21. Epist. 57.
 Tuto. Ovid. 2. Amor. 2. 65.
 Valde. Cic. 6. Att. 2. Mihi videtur matrem valde, ut debet, amare, teque mirifice.
 Unice amare patriam & cives suos. Cic. 3. in Catil. 11.
 Si me amas. Cic. 2. Q. frat. 10. extr. Amabo te, advola: conlabor te, & omnem abstergebo dolorem: & adduc, si me amas, Marium: sed appropriate.
 AMASSERE, Futurum infinitivi modi usitatum præfisc, nobis insolitum, pro Amaturum esse. Sic Expugnassere, pro Expugnaturum esse. que eo putavi notanda, quod a Grammaticis præterita neglectaque intelligam. Turnebus. V. EXPUGNO.
 AMABO, [*αἰσῶς* *ἔσθ*] Interj. blanditius & amantis. Cic. 7. Fam. 32. Urbanitatis possessionem, amabo, quibusvis interdictis defendam. Ter. Eun. 4. 4. 7. Habesne hominem, amabo? Idem 1. 2. 50. & 70.
 Amabo te, & Ama me, in eadem significatione. Cic. 5. Att. 17. Amabo te, incumbe in eam rem, & ad me scribe. Idem ad eund. lib. 6. epist. 1. Ama me, non libenter vidi: sed modo succenset, modo gratias agit. i. e. Mihi crede, vel certe. Hæc vox Amabo licet aliquando sine casu ponitur, semper tamen est verbum, & ex Adverbiorum numero, in quem vulgo refertur, expungendum. Hoc enim verbo major amoris cumulus promittitur si id quod petitum est impetretur. Ter. Plaut. & Cic. passim. V. Voff. de Analog. l. i. c. 2. Jani Doufæ Plaut. Expl. 13. c. 6.
 AMANDUS, a, um. Ter. Adelph. 4. 5. 75. Hic non amandus? Ovid. 1. de Arte Am. 615. — sibi quaque videtur amanda.
 Amanda vox. Hor. 4. Carm. 11. 34.
 Amandi præceptor. Ovid. 2. de Arte Am. 161.
 Amando perdere. Hor. 1. Carm. 8. 2.
 Amando lupare aliquem. Ovid. 14. Met. 641.
 AMANS, Particip. [*ἔσθ*] Qui vel Quæ amat, seu pudice, five impudice. Virg. 3. Georg. 315. — amantes ardua dumos.
 Amantes littera myrtos. Virg. 4. Georg. 124.
 AMANS, [*ἔσθ*] Nomen ex particip. Plaut. Afin. 5. 2. 7. Continentem, amantem uxoris maxime. Cic. 9. Att. epist. ult. Boni cives amantes patriæ.
 Studiosus, amans, observans. Cic. pro Rabir. Posth. 43. Veterem amicum suum, studiosum, amantem, observantem sui, labentem excepti, correre non sinit, fulsit & sustinuit, re, fortuna, fide.
 Amans cruoris. Ovid. 2. de Ponto, 9. 46.
 Amantes doloris. Cic. 2. Tusc. 36. Itaque industrios homines, illi studiosos, vel potius amans doloris appellant: non potius laboriosos.
 Amantior tui. Cic. 1. Fam. 5. Item, Amantior domini famulus. Colum. lib. 7. cap. 12.
 Amantissimus tui. Cic. 16. Fam. 7.
 Uxor amantissima. Tacit. Vit. Agric. 45. 8. Quod autem Amantissimum quandoque idem sit ac Intime amatus, contra Vullium ostendit O. Borrich. Cogit. de L. L. p. 45.
 Amans, pro Amatore, Ter. And. 1. 1. 49. Sed postquam amans accessit, pretium pollicens, unus & item alter. Ovid. 1. Amor. 9. 1.
 Militat omnis amans. Cic. tamen 4. Tusc. 27. Aliud est (inquit) amatore esse, aliud amantem. [Ubi Amatorem *τῶν ἐρωτησίων* intelligit, Amantem *τῶν ἐρώτων*. V. AMATOR.
 Amantum ardor. Lucret. lib. 4. 1070.
 Fluctuat incertis erroribus ardor amantum.
 Amantis nutus. Tibull. lib. 1. 8. 1.
 Cupidus amans. Ovid. 3. Epist. 26.
 Firmus & cupidus tandem cocamus amantes.
 Fictus. Ovid. de Rem. Amor. 755.
 Imprudens. Propert. lib. 1. 20. 3.
 Sæpe imprudenti fortuna occurrit amanti.
 Incautum amantem cepit dementia. Virg. 4. Georg. 488.
 Infomnis. Valer. 7. Argon. 23.
 Miser. Ovid. 1. Amor. 9. 28. & Virg. 4. Æn. 429.
 Neglectus. Ovid. 3. Amor. 8. 65.
 Oblitos amantes melioris fama. Virg. 4. Æn. 221.
 Palleat omnis amans. Ovid. 1. de Arte Am. 731.
 Pallidus color aptus amanti. Ovid. 1. de Arte Am. 729.
 Pallor amantium viola tinctus. Hor. 3. Carm. 10. 14.
 Perjuri amantes. Propert. lib. 2. 16. 47.
 Perjuria amantum ridet Juppiter. Tibul. lib. 3. 7. 17.
 Teneri amantes. Tibul. lib. 1. 2. 29.
 Amantium ira. Dicitur ubi qui non ex animo indignantur invicem: aut de iracundia neutiquam duratura. Ter. And. 3. 3. 23. Amantium ira, amoris reintegratione est.
 Ardet amans. Virg. 4. Æn. 101. Ardet amans Dido.
 Deludere amantem. Ovid. 2. Amor. 19. 32.
 Deferere. Ovid. 3. Met. 478.
 Excludere. Ovid. 1. Amor. 6. 31.
 Fallere. Virg. 4. Æn. 296. — quis fallere possit amantem?
 Flectere amantem. Ovid. 11. Met. 450.
 Fraudare spe. Ovid. 14. Met. 715.
 Ludere vana spe. Virg. 1. Æn. 352.
 Meminerunt amantes omnia. Ovid. 15. Epist. 43.
 Perdere amantem. Ovid. 9. Met. 546.
 Præcurrere amantes omnes una dies potuit. Propert. lib. 1. 13. 25.
 Recedere ab amante. Ovid. de Rem. Amor. 619.
 Solvat eo amantem. i. e. Ab eo. De Ænea loquitur Dido. Virg. 4. Æn. 479.
 Somnia tibi fingunt amantes. Sumptus ex Virg. in Pharmac. Servius admonet proverbialiter dictum a poeta. Nam quod quisque sperat, facile credit. — & tarde, que credita lædunt,
 Creditus, ut ait Ovid. 2. Epist. 9.
 Lumina amantia. Ovid. 19. Epist. 25.
 Nomen amantius indulgentiusque. Cic. pro Cluent. 12. Quo enim est ipsum nomen amantius indulgentiusque maternum: hoc illius matris que multos jam annos filium intersectum cupit, singulare scelus majore odio dignum esse ducitis.
 AMANTER, ius, illime. [*φιλανθῶς*] Adv. qual. i. e. Amice & cum amore. Cic. 12. Fam. Sed neque vehementer & amanter. Plin. Epist.

Epist. 111. Ut nos amicos paternos & amanter & modeste complectebatur. Cic. in Lael. 2. Quicumque conjunctissime & amantissime visisset. Amanter diligenterque aliquid conficere. Cic. 2. Att. 4. Amanter expectare adventum alicujus. Cic. 5. Fam. 19. Amantissime obsecrare alicquem. Cic. 6. Att. 1.

AMANTIA, z. f. Amor. Plaut. Truc. 4. 2. 4. Promoveustatem, amantiam, gaudia, copes amoret. Ita Lambinus cum Scaligero: alii aliter.

AMATUS, Partic. [ἀματῶς] Ovid. 5. Met. 636. — sed enim cognoscit amatus Amnis aquas.

Amate mihi non minus quam frater fratri. Ovid. 4. de Pont. 12. 22. Hor. 3. Carm. 27. 47. & Epod. 17. 20.

AMATIO, ōnis. [ἀματῶν] Amor venerens. Plaut. Poenul. 5. 2. 136. Acerba amatio est. Odiola. Caf. 2. 5. 20. Plural. Merc. 4. 3. 54. Cum tua hac amica, cumque amationibus. Nomen durissime fictum.

AMATOR, ōris. m. [ἀματῆς] & in bonam & in malam partem accipitur. In bonam. Cic. 14. Att. Amator pacis. Idem 7. Fam. 33. Vivamque tecum multum, & cum communibus nostris amatoribus. [Gronov. Nostris, Sic & Att. 1. 20. Vir bonus amatorque nostror. al. nostris. At Fam. 9. 15. Amorem tuum, familiarem meum. In malam. Ter. Eun. 4. 3. 23. Amatores audieram esse mulierum eos maximos. Idem And. 1. 1. 49. & 4. 3. 3. Amicum, amatorem, vitum in quovis loco paratum. Ubi Donatus Amicus animi est, Amator vero corporis. Idem Donatus alio loco, Aliud est Amator, aliud est Amicus: Amator, qui ad tempus: Amicus, qui perpetuo amat. Idem & alibi, Amator fingere potest: Amans vere amat. Cic. 5. Verr. 48. Poterunt te Alba tuus antiquissimus non solum amicus, verumetiam amator, abolvere?

Amator & Amans differunt. Cic. 4. Tusc. 27. Ut inter Ebrietatem & Ebriositatem interest: aliudque est, amare et amari, aliud Amantem. Hac differentia tamen confunditur, isque est Amans vel Amator, qui aut probanda animi inductione amat, aut amore Venereo ardet. conf. AMANS. Acer, V. ACER adj.

Blandus. Propert. lib. 2. 3. 16. Cæcum amatorem decipiunt vitia turpia amica. Hor. 1. Serm. 3. 38. Magnus amator mulierum. V. MAGNUS. Manifestus siam amator. Ovid. 1. Amor. 4. 39. Pauper. Ovid. 1. Amor. 8. 68. Plenus. Hor. 1. Epist. 20. 8. Pulcher. Propert. lib. 2. 17. 4. pro Egregio scilicet ac fidei. Ironia est. Uxorem ille tuus pulcher amator habet. Ruris juvenes. Hor. 1. Epist. 10. 2. Tener. Juven. 6. Sat. 547. Spondet amatorem tenerum.

AMATORCULUS, dimin. Plaut. Poen. 1. 2. 27. Vix agre amatorculos invenimus.

AMATRIX, ōis. f. [ἀματριά] Quæ turpiter amat. Plaut. Afin. 3. 1. 8. Satis dicaula es amatrix. Amatrices aquæ. Martial. lib. 7. 14. Sappho amatrix. Idem 7. 68.

AMATRICULA, z. f. Parva amatrix. Cathol.

AMATORIUS, [ἀματωρῶς] Adj. Amatorium, Quod ad amoris infantiam impollit: ut, Amatorium poculum. Sic Amatorium virus, apud Plin. lib. 8. cap. 22. & lib. 13. cap. 25. Efficacem in amatoris. Quintil. lib. 7. cap. 9. An amatorium venenum sit necne. Imitatio amatoria. Plin. lib. 28. cap. 2. Levitates. Cic. 1. de Fin. 61. Poësis. Cic. 4. Tusc. 71. Sermo. Cic. 2. Tusc. 72. Voluptate amatoria. Cic. 4. Tusc. 72.

AMATORIE, Adv. [ἀματωρῶς] Cic. 2. Philipp. 77. Erat enim amatorie scripta epistola. i. e. More amatorio. Plaut. Merc. 3. 3. 20.

AMABILIS, e. [ἀματωρῶς] Adj. Quod amari dignum est. Plaut. Afin. 3. 1. 84. Nimis bellæ es, atque amabilis. Cic. 5. Att. 19. Filiolem tuam tibi jam Romæ jucundam esse gaudeo, eamque quam nunquam vidi, tamen & amo, & amabilem esse certo scio. Amabilis, pro Grato. Cic. 11. Fam. 15. Mihi autem nihil amabilius officio tuo & diligencia. V. AMO. Amabiles mores oratoris. Cic. in Partit. 22. Amabile frigus. Hor. 3. Carm. 13. 10.

AMABILIOR, ōsimus. Cic. in Lael. 51. Amabilissimum nodum amicitia: tollere videntur.

AMABILITAS, denom. [ἀματωρῶν] Plaut. Stich. 5. 4. 51. Si amabilitas tibi nostra placet, si tibi ambo accepti sumus. i. e. Ea gratia que nos facit amabiles. Amabilitas, pro Amore videtur poni a Plaut. in Poen. 5. 4. 1. Qui amabilitati animum adjiceret. conf. Stich. 5. 4. 58.

AMABILITER, [ἀματωρῶς] Adv. Cic. 14. Att. 13. Sed mehercule si humaniter, & sapienter, & amabiliter in me cogitare vis, facilem te profecto præbebis. Hor. 2. Epist. 1. 148. Libertasque recurrentes accepta per annos Luit amabiliter donec, &c.

AMASSO, pro Amavero, scripsit Laberius. Item Plaut. Caf. 5. 4. 22. Curc. 4. 2. 22. Nil. 4. 2. 16. V. supra post AMO.

AMASCO, z. f. Amare, cupere, in Gloss. Isidor. & Diom. p. 334. Ab Amo veteres inchoativo modo dixerunt Amasco. Unde & **AMASCES**. i. Amator. ut, Plaut. Truc. 3. 1. 13. Itos mundulos amascos. Inde vero **AMASUS**, i. m. [ἀματωρῶς] Poëtæ amasi & Veneris. Gell. 19. 9. & 7. 8. & Plaut. Caf. 3. 27. Miserrimum hodie ego hunc habeo amasium. **AMASIO**, ōnis. m. Idem. Apul. 7. Met. p. 197. & Prudent. Peristeph. in Rom. v. 182. [ἀματωρῶς] utraque voce pro eo Qui amatur, qui Græcis ἀματωρῶς, utuntur: Sine veti. auctoritate.

AMASUNCULUS, i. m. dimin. Petron. Fragm. Trag. p. 25. Burm. c. 45. **AMASUNCULA**, z. f. Fragm. ejusd. Petron. p. 70. Burm. c. 75.

AMATRIO, ōre. Amare, cupere. Cathol.

AMODO, [ἀπὸ τῆς] significat Posthac. Apuleius, Nemo me amodo tam mane egredientem solum videbit. Quidam Grammatici citant, & illud Aufonii in Mosell.

Nobilibus repetenda nepotibus amodo cœptum Detextatur opus. At hî vehementer falluntur: puncto enim di-

stinguendum est post Nepotibus. Deinde legendum, At modo, &c. **AMOENUS**, c. s. Adj. [ἀμεινός] Servius: Amœbenum carmen est, quæties hî qui canunt, & equali numero versum utuntur, & ita se habet ipsa repetitio, ut aut majus, (al. malem) aut contrarium aliquid dicat, ad h. Virg. 3. Ecl. 28. Vis ego inter nos, quid possit uterque, vicissim Experiamur, &c. De hoc genere Carminis V. Scalig. Poët. 1. 6. Amœbens & Amœbensis, pedes sunt pentasyllabi: Prioris exemplum est — — — ut incredibiles: posterioris — — — ut mansuetilaret. Explicat Diomed. lib. 3. de Pedibus.

AMOBEBUS, ō. m. [ἀμωβῆς] Nomen proprium Citharœdi Atheniensis celeberrimi apud Polyæn. 4. 6. 1. Athen. lib. 14. Hinc Ovid. 3. de Arte Am. 399. Tu licet & Thamyran superes & Amœbea cantu. **AMOENIA**, V. in AMOENUS ad fin.

AMOENUS, Adj. [ἀμεινός] dicitur Quod sine fructu jucundum aspectu est: sed proprie dicitur de locis quæ naturalem jucunditatem afferunt. Servius, ad 5. & 6. Æn. Amœna, sunt loca solius voluptatis plena, quasi Amœnia: hoc est, sine fructu, ut Varro & Carminis docent. Felitus, Amœna dicta sunt loca, quæ ad amandam alliciant: id est, attrahant. Aliis dicta videntur ab ἀμεινός, melior, jucundior. Virg. 6. Æn. 638. — & amœna victa Fortunatorum nemorum. Cic. 7. Verr. 79. Amœno sanc, & ab arbitris remoto loco. Agros per amœnos. Hor. de Arte Poët. 17. Concilia piorum amœnia. Virg. 5. Æn. 734. Cultus amœnior Postumia. Virg. Vell. ap. Liv. 4. 44. pro Cultu corporis elegantiori. Domibus amœnis. Claud. in Prim. Conf. Stilich. 189. Facies hortorum amœna. Cyprian. lib. 2. Epist. 2. ad Donatum. Fluvius amœnus. Virg. 8. Æn. 31. Fontem propter amœnum afflident. Lucret. lib. 4. 1018. Portu amœno. Stat. 4. Sylv. 7. 28. Prædiola nostra satis amœna. Cic. 16. Att. 3. Rosæ amœni flores. Hor. 2. Carm. 3. 14. Rosaria amœna. Ovid. 5. Trist. 2. 23. Ruris amœni rivos. Hor. 1. Epist. 10. 16. Salicta amœna. Cic. 1. de Divin. 40. Surrentum amœnum. Hor. 1. Epist. 17. 52. Voluptas amœnissima. Cic. 4. Acad. 127. Amœna. pl. n. Substantive. Tacit. 3. Ann. 7. Per amœna Asiæ atque Achaia. Idem 3. Hist. 76. Noctu dieque fluxi, & amœna littorum personantes, de bello tantum inter convia loquebantur. Vet. Gloss. Amœnia ad ἀμεινός. Ubi tamen alii Amœna legunt.

AMONITAS, ōis. f. [ἀμωναία, ἀμωναίω] Jucunditas illa quæ ex rebus amœnis percipitur. Cic. 2. de Legib. 3. Præsertim hoc tempore anni & amœnitatem & salubritatem hunc sequor. Fontis gelidi amœnitatis. Plin. lib. 12. cap. 1. Loci. Cic. de Provinc. Conf. 29. Studiorum amœnitates æquere. Plin. in præfat. 6. Pro Munditie & Elegancia usus est Plautus Men. 2. 3. 6. & in Blanditiis amantum. Caf. 2. 3. 13. conf. Poen. 1. 2. 152. & 176.

AMOENUS, Adv. [ἀμεινός] Plaut. Mil. 2. 5. 2. Apul. 10. Met. p. 254. Compar. Gell. lib. 14. cap. 1. Superl. Plin. 4. Epist. 23. Habitare amœnissime. **AMOENITER**, Adv. Idem. Gell. lib. 20. cap. 7. Annianus poëta in fundo suo, quem in agro Falisco possidebat, agitare erat solitus vindemiam hilare atque amœniter. **AMOENUS**, [ἀμεινός] are. Delectationis officio. Cyprianus ad Donat. c. 1. Et dum in arbore & vitæ quas videmus, oblectant prospectu, oculos amœnatus, animam simul & auditus instruit, & pacifer obtutus. Adde Casiod. 2. 40. de Museo. Sidon. 1. Epist. 9. Jo. Surisb. 8. Polycr. 8. **AMOMATUS**, a, um. Salvian. lib. 7. p. 249.

AMOMIOR, [ἀμωμιός, ἀμωμιώω] Tri. ex Ab & Molior, quod est a Mole. Amoliri autem (inquit Donatus) dicuntur ea que cum magna difficultate & molimine summoventur & tolluntur e medio. Plin. l. 11. c. 10. Amoluntur omnia e medio. Ter. And. 4. 2. 24. Proinde hinc vos amolinini. In his exemplis passive significat, sicut & Donatus superius interpretatur. Ergo Amolinini, dixit Ter. quod Plaut. Pseud. 1. 5. 144. Amovemini. [Nihil prohibet tamen, quod minus transitivè accipias dictum, quod & elegantius puto, eo modo quo Sc. sq. v. 16. Move ocyuste. & Phorm. 3. 3. extr. Modo te hinc amove. Amoliri periculum. Plin. lib. 32. cap. 2. Amolior & amoveo nomen meum. Liv. 8. Bell. Pun. Amoliri, pro Refellere. Quintil. lib. 5. cap. 13. Videndum etiam an simul nobis plura aggreienda, an amolienda singula. Et lib. 7. Si omnia amoliri non poteram, tamen plura amolicebar. **AMOLITIO**, ōnis. Gell. 12. 1. V. CONSULESCO. **AMOLITUS**, a, um. Apul. de Deo Socr. p. 117. & passim. **AMOMETUS** de Scribis privatim condit voluimen, sicut Hecateus de Hyperboreis. Plin. lib. 6. cap. 17. V. Voff. de H. G. **AMOMIS**, [ἀμωμιός] Herba est, teste Plin. Amomum similis, minus tamen venosa, & durior, minusque odorata. V. l. 12. c. 13. & Diofcorid. l. 1. c. 14. **AMOMUM**, [ἀμωμιόν] est (inquit Diofcor.) Exiguus frutex ex ligno vite mox in seipsum convolutus. Exiguum quendam habet florem candidæ violæ similem, folia vero labruscæ viti, quam bryonia dicunt. Probabilissimum ex Armenia asertur, colore ad aurum inclinato, rubescente ligno & odoratissimum. Plin. l. 12. c. 13. Amomi uva in usu est, Indica vite labrusca: ut alii existimaverit, frutice myrsinosa, palmi altitudine, capiturque cum radice in manipulatim leviter componitur, primum fragile. Laudatur quam maxime punici mali foliis simile, nec rugosis, colore rufo. Secunda bonitas pallide. Herbaccum pejus, pellissimumque candidum, quod & vetustate evenit. Amomum, Gesnerius putat esse Piper hortense, ab olitorum gente sic dictum. Salmast. ad Solin. p. 284. observat videri veteres omne Aroma sanctum & inculpatum ἀμωμιόν appellasse (quod ἀμωμιόν Græce sit ἁμωμιόν & ἀμωμιόν) ut in Evange. μαρτύριον ἀμωμιόν, quæ sine dolo & minime adulterata. Sic ἀμωμιόν ἀμωμιόν. Thus incertum; i. & ἀμωμιόν simpliciter, sic ἀμωμιόν quasi κιννάμωμον ἀμωμιόν. unde Amomum pro Cinnamomo Avienus alique posuerunt: simpliciter & Cardamomum dicitur. Amomum pro Unguento quolibet ponitur apud Ovid. 1. de Pont. 9. 52. Stat. 3. Sylv. 3. 133. Martial. Ed. 5. 65. V. Lex. Pitifc.

- Afflyrium. Virg. 4. Ecl. 25.
 Crallum. Perf. 3. Sat. 104.
 Ferat & rubus asper amomum. Virg. 3. Ecl. 89. de impossibili dictum.
 Flagrans amomum. Sil. lib. 15.
 Mitis amomi feges. Claud. in Nupt. Hon. 93.
 Pingue. Stat. 1. Sylv. 2. 111.
 — nec pingui crimem deducere amomo.
 Pulvis amomi. Ovid. 3. Trist. 3. 69.
 Spirans amomum. Lactant. in Phœnice,
 Cinnama dehinc auramque procul spirantis amomi
 Congerit.
 Spiffum. Ovid. 21. Epist. 166.
 Succo amomi vivit. Ovid. 15. Met. de Phœnice.
AMOMIA, s. f. Ita recentiores vocaberunt illud omne quo defunctorum
 corpora medicantur & condiantur. Quod vulgo detroncato vocab.
 Momiam, vel Mumiam appellant. V. Salmad. ad Solin. p. 285. & Quen-
 fedt. de Sepult. Vet. p. 75.
AMOR, oris. [*ἔργος, κράτος, ἡσέος*] Est veluti Nodus & vinculum amicitiae:
 & parum videtur differre a Benevolentia. Cic. 1. de Nat. Deor. 123. Charum
 est ipsius verbum amoris, ex quo amicitiae nomen est ductum. Amor (in-
 quit Valla l. 4.) genus est: Charitas, species. Illud ad omnia pertinet: hoc
 autem ad homines demum, & quidem pro dignitate ac qualitate persona-
 rum. Maxima quidem charitas debetur parentibus, proxima filiis, &
 deinceps reliquis.
 Amor & Cupido, inquit Nonius, idem significare videntur: & est di-
 versitas. Cupido enim inconsiderata est necessitatis: Amor iudicii.
 Plaut. Bacch. Fragm. 3. 35. Cupido te conficit, anne amor? Idem
 Curc. 1. 1. 3. Discrevit, & vim ejusdem diversitatis expressit dicens,
 quot Venus, Cupidoque impetrat, fuaedetque amor.
 Pietas & amor in patriam, Cic. pro Flacc. 96.
 Charitas & amor, Cic. in Partit. 88. Amicitia autem, charitate & amore
 cernuntur. Idem 5. Tusc. 58. Coniuges autem, & liberi, & fratres, &
 alii quos usus familiaritatisque conjunxit, quanquam etiam charitate ipsa,
 tamen amore maxime continentur.
 Amore & charitate praestare aliquid. Cic. 12. Fam. 16. Filio tuo nos &
 charitate & amore tuum officium praestatos non debes dubitare.
 Acer amor. Amor gloriae nimis acer. Cic. pro Arch. V. ACER. adj.
 Aegrum amorem folans testudine. Virg. 4. Georg. 464.
 Amari amores. Virg. 3. Ecl. 110. opp. Dulces.
 Anxius. Cic. 2. Att. 24. Non ignoro quam sit amor omnis sollicitus & anxius.
 Ardentes amores excitaret fuis, sapientia, si videretur. Cic. 2. de Fin. 52.
 Advena amor multos torfit. Ovid. 1. de Arte Am. 176.
 Avidus, i. e. Cupidus explenda voluntatis. Catull. 66. 83.
 Aurcus. Ovid. 2. Amor. 18. 36.
 Blandum amorem incutens. Lucret. 1. 20. Venerem intelligit.
 Cæcus. Claud. 2. in Eutrop. 50. Virg. 3. Georg. 319.
 Cæcus fuit. Hor. 1. Carm. 18. 14. V. Erafin. in Proverb. Suum cuique
 pulchrum.
 Cæsto amori consuluit deus. Ovid. 1. Epist. 23.
 Cæstus. Ovid. 13. Epist. 30.
 Certus amor non est in hospitibus. Ovid. 16. Epist. 30.
 Civilis & opinabilis, Naturali oppositus. Gell. lib. 12. cap. 1. Quicquid
 ita educati liberi amare patrem atque matrem videntur, magnam fere
 partem non naturalis ille amor est, sed civilis & opinabilis.
 Clandestinus. Plaut. Curc. prol. 49. Malus clandestinus est amor.
 Conceffus. Ovid. 3. Amor. 10. 52.
 Confectus, V. CONSUESCO.
 Defecto amori vires reddere. Ovid. 9. Met. 154.
 Dissimulatus. Ovid. 15. Epist. 236.
 Dubius. Claud. de Nupt. Honor. & Mar. 26.
 Dulcis. Martial. lib. 8. 3. & Virg. 3. Ecl. 109. V. Amari supra.
 Dulci amore affatus. Virg. 6. Æn. 455.
 Dubitatus. Ovid. ad Liviam.
 Durus. Virg. 6. Æn. 259.
 Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.
 Effrenus. Ovid. 6. Met. 465.
 Externus. Ovid. 16. Epist. 102.
 Facilis. Propert. lib. 1. 13. 22.
 Fallax. Sen. Hippol. 5.
 Ferus. Ovid. 1. Amor. 2. 124.
 Festivus. Claud. Paneg. 7.
 Fictus. Lucret. lib. 4. 1186.
 Nec mulier semper ficto suspirat amore.
 Fidus. Ovid. 2. Epist. 21.
 Foedo amore afficiantur. Lucret. lib. 4. 1151.
 Foemineus. Ovid. 3. Amor. 2. 40.
 Fraternalis amor in aliquem. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Fugitivus. Ovid. de Rem. Amor. 2.
 Furtivus. Ovid. 6. Fast. 573.
 Gratus. Ovid. 2. Trist. 160.
 Gravi amore percussus. Hor. Epod. 11. 3.
 Ignavus. Stat. 3. Sylv. 2. 99.
 Inimatus, V. IMMATURUS.
 Impii amoris flammæ compescere. Sen. Hippol. 2.
 Impotens. Catull. 33. 12.
 Incertus. Hor. 3. Carm. 6. 23.
 Incredibilis amor in te meus cogit me, &c. Cic. 2. Fam. 1.
 Incustoditus. Sil. lib. 8.
 Indigno amore perire. Virg. 10. Ecl. 10.
 Infestus. Aufonius.
 Inficiendus. Ovid. 2. Amor. 17. 26.
 Ingeniosus. Ovid. 19. Epist. 28.
 Ingenius. Hor. 1. Carm. 27. 16.
 Iniquus. Propert. 1. 19. 22.
 Inops. Lucret. lib. 4. 1136.
 Infanus. Virg. 10. Ecl. 44.
 Iratus. Sen. Oeth. 4.
 Jucundus. Catull. 106. 1.
 Lascivi amoris præceptor. Ovid. 2. de Arte Am. 43.
 Legitimus. Ovid. 13. Epist. 30.
 Lentus me torret. Hor. 3. Carm. 19. 28.
 Libidinosi amores. Cic. 4. Tusc. 72.
 Longus, V. LONGUS.
 Luxuriosus. Ovid. de Rem. Amor. 746.
 Magnoque animum labefactus amore. Virg. 4. Æn. 395.
 Mali amoris folamen mors. Sen. Hippol. 12.
 Manufactus. Propert. lib. 1. 9. 12.
 Medicabilis nullis herbis. Ovid. 1. Met. 527.
 Meretricius, V. CONGLUTINO & MEREIO.
 Merus. Catull. 13. 9.
 Mirus. Virg. 7. Æn. 298.
 Misero amore periturus. Ovid. de Rem. Amor. 21.
 Moderatus. Ovid. 5. Met. 73.
 Mollis. Ovid. 21. Epist. 179.
 Muliebris. Cic. 4. Tusc. 71.
 Mutus. Hor. Epod. 15. 10. V. MUTUUS.
 Mutus amoribus bene fidum pectus. Hor. 2. Carm. 12. 15.
 Naturalis. Cic. 4. Tusc. 76.
 Novus. Cic. 4. Tusc. 74. Etiam novo quodam amore veterem amorem
 tanquam clavo clavum ejiciendum putant.
 Occultis in amoribus felix index. Ovid. 2. Fast. 81. de Delphino.
 Patrius. Virg. 1. Æn. 643. V. PATRIUS.
 Perditus. Catull. in Gell. 882.
 Peregrinus. Ovid. 9. Epist. 47.
 Perfidus. Claud. Epig. 25.
 Perpetuus, V. PERFETUUS.
 Pestifero amore victus. Sen. Theb. 1.
 Pinguis. Ovid. 2. Amor. 19. 25.
 Pius. Valer. 4. Argon. 2.
 Placidus. Tibull. lib. 2. 1. 80.
 Felix cui placidus leniter afflat amor.
 Placito amori pugnare. Virg. 4. Æn. 38. i. e. Reputare, vel, Cum amo-
 re placito pugnare. Servius.
 Polluto amore duri dolores. Virg. 5. Æn. 6.
 Præreptus matri, pro a matre. Virg. 4. Æn. 516. Carunculam intelligit in
 fronte pulli equini nascentem, quam statim nato admittit mater, alioqui
 factum ofura. V. SERVIVM, & infra HIPPOMANES.
 Primus. Ovid. 1. Met. 452. Primus amor Phœbi Daphne, &c.
 Properatus ferri. Stat. 2. Achill. 393. Ferri, genitivus est.
 Proprius. Lucret. lib. 4. 1135.
 Atque in amore mala hæc proprio, summeque secundo
 Inveniuntur.
 Pudendus. Ovid. 5. Epist. 44.
 Sceleratus habendi. Ovid. 1. Met. 131.
 Simulatus. Ovid. 1. Amor. 8. 71.
 Singularis amor tuus erga me. Cic. 9. Fam. 11.
 Socii amoris defertor. Ovid. 19. Epist. 157.
 Sollicitus. Ovid. 2. de Rem. Amor. 196. Virg. 10. Ecl. 6.
 Sterilis. Ovid. 1. Met. 496.
 Strictus. Ovid. 7. Met.
 Stultus & improbus. Hor. 1. Serm. 3. 24.
 Suavis. Lucret. lib. 1. 923.
 Suspectus. Ovid. 22. Epist. 84.
 Tacitus. Stat. 1. Sylv. 2. 271.
 Tener. Ovid. 2. Amor. 18. 69.
 Timidus. Ovid. 18. Epist. 172.
 Tolerandus. Claud. in Epig.
 Turpis meretricis. Hor. 1. Serm. 4. 111.
 Tutus. Ovid. 5. Epist. 89.
 Veri amoris non dissimulato. Ovid. 5. Epist. 61.
 Vefanus. Propert. 2. 15. 29.
 Errat qui finem vefani querit amoris.
 Vetus, V. NOVUS amor.
 Vilis. Claud. 1. in Ruff. 282.
 Vivus. Virg. 1. Æn. 721.
 Amor, pro Rei veneræ appetitu. Virg. 3. Georg. 242.
 — pecudes, pictæque volucres,
 In frædas, ignemque ruunt, amor omnibus idem.
 Col. præcedente, Foedo amore, & alia. H. St.
 Amor, pro Cupidine, quem poetæ amoris deum esse fingunt, sæpe
 usurpatur. Virg. 1. Æn. 663.
 Ergo his aligerum dictis affatur Amorem. Propert. lib. 2. 11. 1.
 Quicunque ille fuit puerum qui finxit Amorem.
 Apertus. Ovid. 1. Amor. 10. 16.
 Et nullas vestes, ut sit apertus, habet.
 Aridus. Propert. lib. 2. 2. 34.
 Aridus argutum sternuit omen amor. Sed Aureus Broeckh. q. V.
 Domitus. Ovid. 3. Amor. 11. 5.
 Gemini amores Veneri tribuuntur. Ovid. 4. Fast. 1.
 Alma fave vati, geminorum mater Amorum.
 Inermis erret. Tibull. lib. 2. 5. 106.
 Infamis deus. Tibull. lib. 2. 4. 38.
 Infidiosus. Ovid. 1. de Rem. Arifor. 148.
 Levis. Ovid. 3. Epist. 42. Amorem alloquitur,
 Tu levis es, multoque tuis ventolior alis.
 Nudus Amor. Ovid. 1. Amor. 10. 15.
 Phæretatus. Ovid. de Rem. Amor. 379.
 Pinniger. Lucret. lib. 5. 1074.
 Pulcher. Ovid. 3. de Pont.
 Purpurcus. Ovid. 2. Amor. 1. 38.
 Rebellis. Ovid. de Rem. Amor. 246.
 Sagittifer. Stat. 4. Sylv. 3.
 Savo Amore faucia Medea. Cic. pro Cæli. 18.
 Sævus. Ovid. 7. Epist. 190.
 Teliger. Seneca, Metuende matri teliger fave puer.
 Vagus. Seneca.
 Ventosus. Ovid. 2. Amor. 9. 49.
 Volitans. Tibull. 2. 5. 39.
 Impiger Ænea, volitantis frater Amoris. Id est Cupidinis, quia
 uterque Veneris filius fuit. V. Broekh. ad l.
 Volucæ. Claud. de Nupt. Hon. 153.

Amorem Amorum. Stat. 1. Sylv. 2. 54.
 Amores, pl. ad voluptatem pertinent, ut ait Servius. Virg. 1. Æn. 350.
 Clam ferro incautum superat, securus amorum
 Germanæ.
 Amores, pro amico, vel Amica. Cic. 6. Philipp. 12. Sed redde ad amores
 deliciasque nostras L. Antonium. Idem 16. Att. 6. Pilæ saltem dicis,
 & Atticæ, delicis atque amoribus meis. Est autem metonymia tropus
 Amorem, vel Amores dicere eos quos impense amamus. Sic Tit. Vesp.
 Amor ac delicia generis humani. audit Suet. in vita ejus. c. 1. Sic Curio
 est mihi in amoribus. Cic. 7. Fam. 32. V. Addicere am. & Esse in amorib.
 Noster amor. Virgil. H. St. Ecl. 7. 21.
 Nymphæ, noster amor. Libethrides.
 Amor amicitie. Cic. 4. Tusc.
 Argenti. Hor. 2. Serm. 3. 78.
 Auri cæcus. Virg. 1. Æn. 553.
 Edendi. Lucret. lib. 4. 867.
 Famæ ventris incendit animum. Virg. 6. Æn. 390.
 Flagitii & levitatis autor. Cic. 4. Tusc. 69.
 Habendi fenescit. Hor. 1. Epist. 7. 85. V. supra Sceleratus.
 Lactis. Virg. 3. Georg. 394.
 Laudum percussus. Virg. 9. Æn. 476.
 Sanguinis amor pro Crudelitate. Sil. lib. 1. 148.
 Ætus amoris. Ovid. 3. Amor. 5. 30.
 Ardor. Cic. 1. Off. 47.
 Boni conjugator amoris. Catul. in Epith. Jul. 59. 44.
 Calcaribus ictus. Lucret. lib. 5. 1074.
 Certamen peragere. Ovid. 3. de Pont. 89.
 Flammæ. Sen. Hippol. 2.
 Fœdera. Cic. pro Cœl. 34.
 Fructu egens. Propert. lib. 3. 20. 30.
 Furor amoris. Cic. 4. Tusc. 75. Maxime autem admonendus, quantus
 sic furor amoris.
 Irritamen munus. Ovid. 9. Met. 133.
 Pabula. Lucret. lib. 4. 1057.
 Pignus. Virg. 5. Æn. 538.
 Plagæ amoris, i. e. Retia amoris. Lucret. lib. 4. 1140.
 Poculum. Hor. Epod. 5. 38. h. e. Potio amatoria, philerum.
 Studium & ardor quidam amoris. Cic. 1. de Orat. 134.
 Vincula amoris arctissima cum aliquo. Cic. 6. Att. 2. De isto hæc dixerim;
 me vel plurima vincula tecum summæ conjunctionis optare, estis sunt amoris
 arctissima: tantum abest ut ego ex eo quo astricti sumus, laxari ali-
 quid velim.
 Vulnere eterno devictus. Lucret. lib. 1. 35.
 Abjicere amorem ab aliquo. Cic. 2. Philipp. 77. Omnem se amorem ab-
 jicisse illinc, & atque in hanc transfudisse.
 Abstulit amores meos. Virg. 4. Æn. 28.
 Abundare amore. V. ABUNDO.
 Accedere nihil potest ad amorem. V. ACCEDÓ.
 Addere amores. Ovid. 9. Epist. 47.
 Addicere amores. Ovid. 1. Met. 617.
 Quid faciat? crudele, suos addicere amores:
 Non dare, suspectum. h. e. Puellam sibi amatam:
 Adjutus amor satis. 3. Epist. Sabin. 21.
 Adolefcit amor. V. ADOLESCO.
 Æquare amorem. Virg. 4. Æn. 474.
 Alendus amor verbis dulcibus. Ovid. 2. de Arte Am. 152.
 Amittere amores. Virg. 3. Georg. 227.
 Amplecti amorem. V. AMPECTOR.
 Appetit me amor. V. APPEFO.
 Ardebat amore illius hospite. Cic. 4. Verr. 116.
 Ardebat amore femineo. Virg. 11. Æn. 782.
 Arsit amore verito fratris. Ovid. 1. de Arte Am. 283.
 Astrictum in amore esse. Lucret. lib. 4. 1180.
 Atteruatus amore liquitur. Ovid. 3. Met. 489.
 Aufferre amorem ab. V. AUFFERO.
 Augere amorem timor. Ovid. 12. Epist. 61.
 Bibere amorem. Virg. 1. Æn. 749.
 Captus amore. Virg. 6. Ecl. 10.
 Cecidit amor. Catull. 11. ad Fur. & Aurel. 22.
 Celare amorem. Ovid. 12. Epist. 37.
 Cernere amorem. V. Cernere hæreditatem, in CERNO.
 Commendo amores meos tibi. Catull. 16. 1.
 Commisso amori officium spondet. i. e. Promittit auxilium si suum amo-
 rem revelet. Ovid. 10. Met. 418.
 Committere amores alicui. i. e. Revelare. Ovid. 1. Amor. 12. 21.
 Componere amores. i. e. Versus de amore. Ovid. 2. Trist. 361.
 Denique composui teneros non solus amores
 Composito pœnas solus amori dedi.
 Concedere alicui. Ovid. 8. Epist. 52.
 Quem sibi permisit, genero concedet amorem.
 Conciliare amorem alicui. Cic. 2. de Orat. 207.
 Conciliat amores forma. Ovid. 6. Epist. 94.
 Conciliatur amor auro. Propert. 3. 13. 49. Et Ovid. 2. de Arte Am. 278.
 Conciliari amorem sentimus. Cic. 2. de Orat. 205. Ibid. Hæc res amorem
 magis conciliat, illa virtutis defensione charitatem.
 Concinnat amorem consuetudo. Lucret. lib. 4. 1278.
 Concipere. Ovid. 10. Met. 249.
 Conferre. V. CONFERO.
 Conjicere aliquem in amorem. V. CONJICIO.
 Conjuncti amore. Cic. 5. Tusc. 58.
 Connexus amore. Stat. 1. Achill. 174.
 Contexere amores. Catull. 59. in Argon.
 Dare ludum amori. Hor. 3. Carm. 12. 1.
 Miserarum est neque amori dare ludum.
 Dehgere amorem. Sen. Oeth. 524. — Hoc, inquit, magæ
 Dixere amorem posse dehgi malo. Ubi interpres, Dehgi, i. e.
 Aut fortiter figi, aut Resolvi a pectore in quo fuerat fixus. [Nugæ.
 Verbum magica superstitionis est, de quo vide f. l.
 Defuncta amore Levi. Sen. Hippol. 2.
 Deludet amorem suspentium fallax rumor. Claud. in pr. Conf. Silich. 190.
 Vol. 1.

Demere amores. Ovid. de Rem. Amor. 557.
 Deponere amorem. Catull. de Lesb. 74. 13.
 Deferens amor. Catull. 59. 129.
 Ducere amores in longum. Virg. 9. Ecl. 56.
 Durat amor. Ovid. 1. de Arte Am. 38.
 Effugere amorem. Ovid. 13. Met. 744.
 Esse in amore alicui. Cic. 6. Verr. 3. Unde igitur potius incipiam, quam
 ab ea civitate, que tibi una in amore atque deliciis fuit?
 Esse in amoribus alicui. Cic. 6. Att. 1.
 Videtur hic annotabile quedam H. St. de origine hujus loquendi formula;
 sed ea cultro ablata fuerunt, reliqua hæc autem leguntur: Potius de amo-
 re Venero, seu cupidineo; Amores autem & hæc delicia que vocantur.
 Cic. pro Cœlio, 600. edit. Lamb. (S. 34. Verb.) At vero in amore ac de-
 liciis tibi sint. Cic. alibi. V. indicem Lambini. Lingua Gall. olim
 Amours dicebant, pluraliter itidem.
 Esse in amore, sine dativo. Cic. pro Flacc. 18. Summo autem in amore
 esse propter nomen ipsum imperi non poterit?
 Excitare mirabiles amores. Cic. 1. Off. 14.
 Exhauritur amor. V. EXHAURIO.
 Exit corde amor. Stat. 4. Sylv. 4. 102.
 Exorare amorem. Ovid. 3. Amor. 11. 47. — facies exorat amorem.
 Exponere amores. i. e. Recensere. Ovid. 10. Met. 433.
 Exstitit tanto in me amore frater, &c. Cic. Post red. ad Quir.
 Facere amorem. Ovid. 1. Met. 469. cuius contrarium, Fugare amorem.
 Equæ fugitivæ prompti duo teli pharetra,
 Diverforum operum: fugat hoc, facit illud amorem.
 Fallere amorem inlandum. Virg. 4. Æn. 85.
 — Acanium genitoris imagine capta
 Detinet, inlandum si fallere possit amorem.
 Fallit amor. Ovid. 3. Amor. 4. 20.
 Ferire amorem fœdera turpissimorum. Cic. pro Cœl. 34.
 Fixus amor medullis. Sen. Oeth. 4.
 Flagrans amor. Hor. 1. Carm. 25. 13.
 Flagrare amore. Hor. Epod. 5. 81.
 Flagrat amor in molli pectore. Ovid. 15. Epist. 124.
 Frenare amores. Sen. Medea, 11.
 Fugandus amor omni parte. Ovid. de Rem. Amor. 358.
 Habere amorem in vcl erga aliquem. Cic. pro Domo sua, 103. Pro amore
 quem habetis in Rempublicam, & semper habuistis Idem 9. Fam. 14.
 Quis erat qui putaret ad eum amorem quem erga te habebam, posse ali-
 quid accedere?
 Habendus est amor alter. Ovid. 7. Epist. 17.
 Hæret amor. Ovid. 13. Met. 395.
 Jaciamur amoris in plagas. Lucret. lib. 4. 1140. h. e. In retia,
 ignescit amor. V. IGNIS.
 Impulsus amore hæc ad te scribenda putavi. Cic. 10. Fam. 3.
 Incensus amore alicuius. Catull. 62. 19.
 Incidere in amorem. V. INCIDO.
 Inducere aliquem in amorem. Catull. 28. 8.
 Indulgere amori. Ovid. 9. Met. 594.
 Inflammare amore animum. Virg. 4. Æn. 54.
 Inflammati esse debemus amore in patriam. Cic. 1. de Orat. 96.
 Ingenerare amorem. V. INGENERO.
 Inherescere amoribus erraticis. Firmic. lib. 5. cap. 16.
 Innatus in nobis amor cognitionis. V. INNASCOR.
 Infantie amor alicujus. V. INSANIC.
 Infans amoribus nuptarum. Hor. 1. Serm. 4. 27.
 Inlatus menti amor cognitionis. V. INSERO.
 Inspirat amorem tacitum. Stat. 1. Sylv. 2. 194.
 Intendere amorem pignorisibus suis. Claud. Epig. 22.
 Interrumpere iter amoris. V. INTERRUPTO.
 Irritare. Ovid. 1. Met. 461.
 Lædere. Ovid. 4. Met. 192.
 Largiri amori plusculum. V. LARGIOR.
 Languisset amor quem tegi volumus. Ovid. 17. Epist. 14.
 Levare amorem. Ovid. 14. Met. 13.
 Manet amor perennis conjugis castæ. Sen. Octav. 4.
 Mansit amor. Ovid. 11. Met. 13.
 Marcet amor fœgnis. Claud. Laud. Seren. Regin. 227.
 Mederi amori. Ovid. 9. Met. 774.
 Mentiri amorem. Ovid. 20. Epist. 183.
 — si non mentiris amorem. i. e. Fingis.
 Miscendus pudor amori. Ovid. 4. Epist. 9.
 Missum facere amorem. V. MITTO.
 Modus nullus adest amori. Virg. 2. Ecl. 68.
 Morem gerere amori. Ovid. 2. Amor. 2. 13.
 Nutrire amorem. Ovid. 1. Met. 496.
 Objicere amores alicui. Sen. Medea, 7.
 Oblitus amorum. Virg. 5. Æn. 334.
 Ostenderem ineam amorem. Cic. 10. Fam. 3.
 Partiri amorem. Stat. 2. Sylv. 1. 207.
 Perdidit te amor infelix. Ovid. 4. Met. 108.
 Præ se ferre amorem. Cic. 2. Fam. 1. Perpectum mihi quidem, sed ta-
 men dulcem est optatum amorem tuum præ te ferres.
 Potiri amore. Ovid. 10. Met. 428.
 Præsentit amorem aliquem mente. Ovid. 10. Met. 404.
 Præstitit amorem verem. Ovid. 4. de Ponte, 6. 23.
 Raptat me amor per deserta ardua. Virg. 3. Georg. 292.
 Reddere amorem fratribus. Sen. Theb. 2. 451.
 Reduxit amorem. Lucan. lib. 4. 236.
 — scelerumque reduxit amorem.
 Reparare. Sen. Agam. 3.
 Residet in aliquo amor erga alium. Cic. 5. Fam. 5. Siquid in te residet
 amoris erga me, id omne in Pomponii negotio ostendas.
 Respectare amorem alicuius. Catull. 11. 21.
 Respondere alicui in amore. Cic. ad Brut. 1.
 Refurgens amor. Virg. 4. Æn. 531.
 Revincere mentem amore. Catull. 59. 33.
 Savit amor. Virg. 4. Æn. 532.
 Saturare amorem. Catull. 66. 83.

Servare. Ovid. 4. Met. 270.
 Servire amori aliorum flagitiosissime. Cic. 2. Catil. 8.
 Solvere amores cantibus, aut herbis. Tibull. lib. 1. 2. 62.
 Spernere. Hor. 1. Carm. 9. 16.
 Spirare. Hor. 4. 13. 19.
 Sublevare. Cic. 4. Tusc. 73.
 Submittere amorem. Virg. 4. Æn. 414.
 Succensus amore. Ovid. 15. Met. 167.
 Sufficere amorem. Cic. 10. Fam. 1.
 Tenet me amor. Stat. 5. Theb. 70.
 Tentari amore. Ovid. 1. Amor. 2. 5.
 Testari amorem. Virg. 3. Æn. 487.
 Torqueri amore. Hor. 1. Epit. 2. 37.
 Torret me amor. Hor. 3. Carm. 19. 28.
 Transgredi amores. Stat. 1. Sylv. 2. 90.
 Translatos alio amorem. Hor. Epod. 5. 23.
 Vacat metu amor. Ovid. 1. Amor. 6. 60.
 Vincit didicimus feros amore. Sen. Hippol. 2.
 Vincit omnia amor. Virg. 10. Ecl. 69.
 Vitare amorem. Lucret. lib. 4. 1066.
 Vitare. Stat. 5. Sylv. 1. 57.
 Urit amor. Virg. 2. Ecl. 68.
 Ufa amoribus demeter. Ovid. 4. Met. 259.
AMORABUNDUS, Gell. lib. 11. cap. 9. Laberius mulierem arantem verbo inductus sic Amor abundans dicit.
 Utitur Beroaldus in Epist. præfixa Comm. in Sueton. Sed puto non aliunde quam hinc sumplit. Sic ille Infonus dicit in principio Comm. in vit. T. Vesp. Sueton. puto ex Apulejo. Sic palli antiqua confectatur. H. St.
AMORIBERUS, um. Amorem concilians. Ven. Fortun. Epithal. Sigib. Reg. 6. 2.
AMORIFICUS, a, um. Idem. Herba amorifica. Apul. de Herb. cap. 123.
AMORGE, V. AMURCA.
AMORGES, [*Ἀμοργος*] fuit ex Darii ducibus unus, qui a Caribus insidiæ circumventus, una cum Daurice, & Sifamace, & Myrfe Gygis filio, fuit obruncatus. Herod. lib. 5.
AMORGINE, [*Ἀμοργίνα*] Herba est, quæ notiore nomine Helxine dicitur. Dioscor. lib. 4. 37.
AMORGIS, dis. [*Ἀμοργίς*] Lini species tenuissima, bysso non dissimilis. Hinc Amorgina vestimenta, pro pretiosis & splendidis, multaque impense: quorum meminit contra Timarchum Æschines, & Athen. lib. 6. Non autem satis constat utrum ea vox lini speciem, an colorem, an utrumque significet. V. Ferrar. de Re Velt. 11. 4. 3.
AMORGOS, [*Ἀμοργος*] Insula una ex Sporadibus. Strab. lib. 10. & Plin. lib. 4. cap. 12.
AMORRHÆI, [*Ἀμορρηῖοι*] Populi dicti sunt ab Amor vel Hemor patre Sichem, vel ab Amorrhæo filio Chanaan.
AMOTUS, V. infra in AMOVEO.
AMOVEO, òvi, òtum, [*ἀποκινῶ, ἀποστέλλω, ἀποκινῶ*] Ēre. est De loco movere. Ter. Adelph. 4. 2. 14. Age, tamen ego hunc amovebo. Ubi Donatus. Proprie amovetur faxum de loco. Cic. 1. Att. 9. Effnebulonem illum, siquo factu potes, ex istis locis amove. In eodem significato legitur etiam Removeo. Amovere & Admovere, contraria. Auth. ad Heren. lib. 3. 32. Sive nimis procul amoveris, sive vehementer propæe admovearis.
 Ætas. Lucret. lib. 1. 226.
 Præterea quæcumque vetustate amovet ætas.
 Animum studio puerili. Plaut. Merc. prol. 41. h. e. Dimovere, abstrahere a studio, &c.
 Aliquem ab officio aliquo. Cic. de Arusp. Resp. 43. Saturninum Quæstorem a sua frumentaria procuracione Senatus amovit, eique rei M. Scaurum præfecit.
 Affentionem. Cic. in Læl. 91.
 Crapulam. Plaut. Pseud. 5. 1. 35. Inde huc exii, crapulam dum amoverem. Culpam a se. Liv. 4. 42.
 Culpas amovit. Hor. 4. Carm. 15. 11.
 Custode amoto. Propert. lib. 1. 11. 15.
 Jurgia amovere. Cic. 2. de Legib. 19.
 Libidinem, odium, invidiam, metum, cupiditatesque omnes. Cic. pro Cluent. 159.
 Ludo amoto quæramus ferâ. Hor. 1. Serm. 1. 27.
 Metum. Ter. And. 1. 2. 10.
 Molestiam a foribus. Plaut. Amph. 1. 2. 2.
 Opinionem. Ter. And. 3. 2. 30. & 1. 2. 10.
 Segnitiam a se. Plaut. Afin. 2. 1. 6.
 Sensum doloris amovere. Cic. de Provinc. Consul. 2. Præcipuum illum & proprium sensum doloris mei, a sententia dicenda amovebo, ad ulciscendi tempora referabo.
 Somnum ex pectore. Plaut. Pseud. 1. 2. 11.
 Suspicionem ab aliquo. Plaut. Trin. 3. 3. 54.
 Tactum impudicis a casto corpore. Sen. Hippol. 5.
 Virgas amovit ab omnium civium Romanorum corpore lex Porcia. Cic. pro C. Rabir. 12. i. e. Vetuit ne virgis cæderentur cives Romani per carnificem.
 Amotus pro dolom. Hor. 1. Carm. 10. 10.
 Amoveri in insulam, i. e. Deportari vel relegari. Tacit. 4. Ann. 31. At P. Sullium amovendum in insulam censuit.
 Amovere, pro Anferre, intervertere. Ulp. in l. rei communis. 45. D. pro socio. Rei communis nomine cum socio, furti agi poteit, si per fallaciam dolove malo amovit, vel rem communem celandi animo contracter. Idem in l. Si ego. D. de jure dotium. Agetur rerum amotarum, si amoventis animo maritus eas retineat: aut ad exhibendum, si non amovere eas comissus sit. Idem in l. Tutor. D. de furtis, Tutor siquid furtandi animo amoverit, furtum facit. Administrationem enim rerum pupillariam habet: intercepti autem potestas non datur.
AMOTIO, ònis. f. ut, Amotio doloris. Cic. 2. de Fin. 9. Augenda voluptatis finis est, doloris omnis amotio.

A M P

AMPRA, [*Ἄμπρα*] Oppidum Arabie, non procul a mari rubro, cujus meminit Herod. lib. 6. Gentile est Ampurum. Steph.
AMPRECHONIUM, [*Ἄμπρεχόνιον*] Vestimentum commune virorum & mulierum, ut tradit Pollux lib. 7. cap. 13. ubi Gualtherus vertit, Palliolium.

AMPEDICES dicebantur ab antiquis, quod circum penderent, quos nunc Appendices appellamus. Festus. Sed ibi ex MSS. legendum potius Ampedices. V. APPENDIX.
AMPELA, Civitas est Crete insulæ, apud Plin. lib. 4. cap. 12. Est item Macedonia oppidum. lib. 4. cap. 10.
AMPELITIS, dis. [*Ἀμπελίτις*] Terra est bitumini similis, circa Selenciam Syria nascens, quæ rutilci vitis illinere solent ad necandos vermiculos, oculis illarum depascentes, quos Ipsas, sive Scinpas vinitores Græci appellant. V. Plin. 35. 16.
 Fadem & Pharmacitis dicitur, quod vitium morbo medeatur. Dioscor. lib. 5. & Galen. lib. 9. Facult. Simplic. medic.
AMPELUS, i. m. Inter vitus ingenio, doctrina & eloquentia celebres apud Sidon. Apollin. Carm. 9. v. 305. Idem esse putatur cujus Librum Memorialium Cl. Salmatus subjecit Floro. Cujus Pref. V.
AMPELOCARPUM, Herba Aparine. Diosc. 3. 95.
AMPELODESMON, [*Ἀμπελόδεσμον*] vocant Siculi herbam, ex qua vincula molliora fiant alligandis vitibus. Plin. lib. 17. cap. 23.
AMPELOESSA, Oppidum est in Decapolitana regione, quæ Syriæ proxima est. Plin. lib. 5. cap. 13.
AMPELOPRASON, [*Ἀμπελόπρασον*] Herba est foliis porri, sed angustioribus, flore candido, radice bulbosa. Nascitur in vinetis, unde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 15. Vulgus Porrum vinearum vocat.
AMPELOS, [*Ἄμπελος*] Nomen pueri, qui quum a Baccho amaretur, ab eodem post mortem inter sidera relatus est. Fabulam habet Ovid. 3. Fast. 409. Item Macedonia oppidum. Plin. lib. 4. cap. 10.
AMPELOS AGRIA, [*Ἀμπελόσ ἀγρία*] Vitis sylvestris, ea mihi videtur, quam rura modo Viornam, modo Hardeam vocant, quod ramorum falces ea perinde quasi vinculo ligantes distringunt. Hanc Plinius rutilum esse potius quam Uvam Taminiam vocat. Ruell. lib. 3. cap. 153. Ampelos agria vocatur herba foliis duris, cineraci coloris, &c.
AMPELOLEUCE, es. [*Ἀμπελόλευκα*] Plin. lib. 23. cap. 1. Vitis alba est, quam Græci Ampeloleucen, alii Ophiothaphylon, alii Melothron appellant. Omnibus officinis & herbaris Bryonia & Vitis alba dicitur: vulgus, quod per dumos ferpat, Colubrinam vocat: dicitur & Ampelos leuce. Ruell. lib. 3. cap. 153.
AMPELOS Melana, [*Ἀμπελόσ μέλαινα*] Vulgo *Tomaro*, Latine Vitis nigra. Hanc Matthiol. Senen. putat esse Uvam Taminiam, quamvis Plin. contrarium sentiat, qui eam proprie Bryoniam vocari scribit, l. 23. c. 1. Ampelos Chironia, eadem Plin. ibid. & 25. 4.
AMPELUS, [*Ἀμπελος*] Insula, five Promontorium in Samo, authore Strab.
AMPELUSIA, [*Ἀμπελοσία*] Nomen est promontorii in ea Africa parte, qua Atlantem alluit Oceanus, a vitium copia impositum. Plin. l. 5. c. 1. Vulgo hodie *La punta alenjar*. Aliis dicitur *Capo de capero*.
AMPHAMIOΓΕΥΤΑ, [*Ἀμφαμιογευτά*] in Creta vocabantur Servi privati, qui iure belli in servitutum venissent, quamvis indicæ forent. Cæll. l. 18. c. 26.
AMPHAPALIA, Locus est Crete, apud Strab. in ipsius insule descriptione.
AMPHEMERINOS, i. [*Ἀμφημερίωνος*] Plin. lib. 28. cap. 16. ubi de febribus dicitur: Est (inquit) Genus februm, quod Amphemerinon vocant. Hoc liberari tradunt, siquis e vena auris alini, tres guttas sanguinis in duabus heminis aque hauriet.
AMPHERICUM, est Navigium quod impellitur ab utroque latere, remigibus quibusque duos simul concitantibus remos. Scheffer. de Nil. Nav. 11. 2.
AMPHI, [*ἄμφι*] Latine Circum significat. V. AM.
AMPHIANACTES, m. pl. Poetæ Dithyrambici, frequentissime hoc carminum proœmio vi. *ἀμφι μὴ Δία*; i. e. Adfis mihi rex Musarum Apollo. Quin & *ἀμφιγυνομένη* idem est ac *περικλυτή*. V. Suidam in hac voce, & Cæl. Rhod. 4. 5.
AMPHIARÆUS, [*Ἀμφιαράος*] OEclee, vel (ut alii) Lyncei & Hypermetreæ filius, Argivus vates & augur. Cic. 1. de Divin. 88. Amphiaræum sic honoravit fama Græciæ, deus ut haberetur, atque ut ab eius solo, in quo est humatus, oracula peterentur. Historiam Amphiarai latissime describit Diodor. Sicul. lib. 5. cap. 5. Pausan. quocum in Att. & Stat. 7. Theb. V. ALCEMÆON. De Amphiarai fano & loco ubi perit, qui *ἀργεῖα*, i. e. currus dicitur, V. Salmat. in Solin. p. 103. seq. Amphiaræus sublimis. Stat. 6. Theb. 327.
 Doctus futuri. Stat. 1. Theb. 108.
AMPHIARAEIDES, Ovid. 2. Fast. 43. Amphiarai Fil. Alcemæon, ab Acheo expiatus.
AMPHIAS, [*Ἀμφιάσος*] Tharsius fuit, qui quum ex hortulano potens esset, & in amicum quid degenerem nonnulla didisset, mox subjecit, Sed & nos de iisdem seminibus sumus. Quo dicto omnes pariter lætos fecit. Macrobo. 7. Saturn. cap. 3.
AMPHIBÆLUS, i. m. live AMPHIBÆALUM, i. n. Vestis genus quo exterius amiciebantur, apud Sulp. Sever. Dial. 2. de Vit. B. Martini c. 1. & Fortunat. de Vita ejusd. 3. 1. *Ἀμφιβάλω* corruptum ex *Ἀμφιβάλλω* ab *ἀμφιβάλλω*.
AMPHIBIUM, [*ἄμφιβιον*] Animal in terra, & aqua vivens. Varro 4. de L. L. 13. Græci ea que in aqua & in terra possunt vivere, vocant Amphibia. Columel. lib. 8. cap. 12. Venio nunc ad eas aves, quas Græci vocant *ἀμφιβία*, quia non tantum terrestria, sed aquatilia quoque desiderant pabula: nec magis humo, quam stagno confueverunt: ejusque generis anser præcipue, rutilcis gratus est. Amphibia Cic. 1. de Nat. Deor. 37. vocat Ancipites bestias. V. ANCEPS.
AMPHIBOLIA, AMPHIBOLOGIA, five AMPHIBOLON, [*ἀμφιβολία, ἀμφιβολοσμός, ἀμφιβολών*] Dubium five ambiguum dictum. Cic. 2. de Divin. 116. Illa amphibolia, quæ Cræsum decipit, vel Chrypsippum potuit fallere. Quintil. lib. 7. cap. 10. ubi dicit Amphibolias species esse innumerabiles, Figura est Grammaticis, que fit vitio compositionis quum in ambiguo posita est sententia. Latine dicitur Æquivocatio. Et modo fit per accuf. ut, Aio te Æacia Romanos vincere posse. Ter. And. 3. 25. Ego me amare hanc fateor. Ubi Donatus: *ἀμφιβολία* est. Modo per verbum commune: ut quum dicitur, Cato injulius criminatur: incertum est enim an ipse ab alio criminetur, an ipse alium. Modo per partic. ut, Vidi Itamam autem hastam tenentem, Modo per homonyma: ut siquis dicit aciem, nec exprimat oculi, vel gladii, vel exercitus. Potest etiam fieri alius modis. Virg. 4. Æn. 371.
 Que quibus anteteram? Ubi Servius, Amphibologia est, Quid prius, quid posterius dicitur? Idem l. Æn. 492.
 Aurea subnectens excite cingula mammæ. Ubi Servius, Amphibolon

bolon est hoc loco utrum ipsa aurea, an aurea cingula. Idem 4. *Æn.* 178.
— terra parens ira iracunda deorum Ubi Servius, Amphibolon est utrum sua ira, propter extinctos gigantes: an ira deorum iracunda, que extinxerat gigantes. Quintil. lib. 7. cap. 9. Alii in scripto & voluntate amphibologiam esse. adde Aur. Vict. cap. 35. Isidor. 1. 33. & Mart. Capell. 5. p. 149.
Lamb. in Cic. Rhet. ad Her. p. 11. (2. c. 11.) Amphibologiarum, & Amphibologias in omnibus fere libris fuisse testatur suis, in Annot. II. St. Ubi excus. Amphibologiarum & lib.

AMPHIBRACHYS, is. [*ἀμφιβραχῆς*] Pes est ex prima & ultima brevibus, media producta. Sic dicitur, quod in utraque parte brevis habeat. *Βραχῆς* enim brevis dicitur, ut Cypriod. V. Quintil. lib. 9. cap. 4.

AMPHICARPA, [*ἀμφικάρπη*] dicuntur Que geminum & utraque parte fructum ferunt. Ruell. lib. 2. cap. 123.

AMPHICAUSTIS, [*ἀμφικαύστις*] Hordeum montanum, quod & *ῥυφρον* Græcis dicitur. Ruell. lib. 2. cap. 16.

AMPHICEPHALUS, [*ἀμφίκεφαλος*] fuit Lectus cubicularis qui utrinque habuit pulvillum reclinando capiti. Etymol. V. Bulgeng. de Conviv. 1. 29.

AMPHICRATES, is. m. [*ἀμφικράτης*] Historicus, de viris illustribus scriptis teste Laertio in Aristippo. S. 101. Idem Rhetor, qui vitam voluntaria inedia finit, de quo Plutarch. in Lucullo, ut visum Jonio.

AMPHICTYO, [*ἀμφικτύος*] Deucalionis & Pyrrha fil. vel ut alii tradunt, ex Hellene nepos, qui pulso Craano fœderi Athenis regnavit, eademque Minerva consecravit. Hunc a Baccho quem hospitio acceperit, modum vini aqua temperandi accepisse ait Philochorus ap. Athen. l. 2. Ab Erichonio denique regno deturbatus creditur. Eundem Amphictyonum concilium, de quo mox dicitur, instituisse & nomine suo appellasse cum Græcorum scriptorum plerumque, tum Marmoris Arundel. auctoritate constat, quamquam aliter Androtion ita coërit, ap. Pausan. in Phoc. si Palmerio credimus Exerc. in Anct. Græc. p. 434.

AMPHICTYONES, [*ἀμφικτύωνες*] (inquit Suidas) Concessus quidam fuit Græcus, apud Theroptylas convenire solitus, ab Amphictyone Deucalionis filio filii dicitur, qui & ipse quomodo populus regeret, ad conventus convocasse dicitur. A primo loco dicitur *ἀμφικτύων* Πύλαια, Strab. l. 9. p. 289. & in Marmore Arundel. v. 9. & ab Livio 33. 5. conventus Pylæicus appellatur. Deinde etiam Delphis erat nonnquam congregatus, ut Strabo l. 6. & Pausan. in Att. p. 231. observant. Judicatum fuit bis in anno de rebus publicis, inquit Strabo, qui addit initio 12. tantum civitates hujus concilii fuisse participes, postea plures accessisse. Plura apud Budæum in Annot. prior. V. Strab. l. 9. 69. Item Erafmi Chil. C. 2. de Invent. 69. Accusantur apud Amphictyones, i. e. Apud communis Græciæ concilium. Plenus de hoc concilio ex Junieribus Ant. van Dale Dissert. Sexta, & Marsham. ad Secul. 9. ubi plura fuisse docet. q. V.

AMPHICTYONICUS, a, um. Adj. Dion. Halicarn. 4. 229. & Strab. ibid.

AMPHICYPELUM, i. n. Poculum utrinque infatum. V. Cæl. Rhod. l. 5. 6. & Alex. ab Alex. 3. 10. Vel duos habens fundus. Bulgeng. de Conviv. 4. 11. Tiraequell. in Alex. Gen. Dier. 3. 10.

AMPHICYTROS, [*ἀμφικύτρος*] Utrunque declivis & gibbosus. Sic Luna dicitur, quom in Solis triquetro semiambitur orbe. Hermol. in Plin. l. 3. c. 5. Amphicytros est luna, cum supra diametrum dichotomi est, antequam orbis conclusionem cingatur, vel de orbe jam minuens inter mediætatem ac plenitudinem insuper medium luminis curvat eminentiam. Hac Macrobi. Somn. Scip. i. 6. V. Gassend. l. 2. Inlt. Astr. c. 16.

AMPHIDĀMAS, [*ἀμφιδάμας*] Buftridis filius fuit, quem Hercules, quod paternæ crudelitatis in maclandis hospitibus se ministrum præberet, una cum patre interemit.

Amphidamas alter, Argonautarum in Colchica expeditione comes. Val. Flacc. i. 376.

AMPHIDĒE, [*ἀμφιδεία*] Ornamenta juncturam manuum, apud Peducem l. 5. c. 16. ubi etiam dicit eas pertinere & ad brachia, & ad pedes. & l. 7. c. 22. ad sinem, ubi Gualthero vertit, Redimicula. V. Th. Bartholin. de Amillis Vet. Sched. §. 1.

AMPHIDROMIA, w. f. [*ἡ ἀμφιδρόμια*] Apud Hesych. & Suid.

AMPHIDROMIA, orum. n. pl. [*τὰ ἀμφιδρόμια*] apud Plat. in Theet. & Athenæum l. 2. & 9. V. etiam Lex. Pitifc. Dies erat flatibus festus, quo natum puerum circum fœsus terebant, & propinquii, amici, & familiares dona dabant; quas ferias Tec. in palliata fabula intellexisse crediderim, quom inquit in Phorm. Porro autem Geta ferietur alio munere ubi heræ pepererit. Turneb. Amphidromiam agis. Adagiū, ad varios usus poterit accommodari, vel ad eos qui pueros olstant, ac circumferunt, ac munuscula captant, ambibuntque. Sumpunt a præfica consuetudine, qua mulieres qua in partu adfissent, & in obsterando juvissent, quinta post die manus abluere solebant, ac puerum curis laribus circumferre: quo die munuscula militabantur a cognatis. Erasm. in Chilliad. V. & Turneb. Adverf. 3. 6. & 21. [Quintus, vel 9. vel 8. vel 7. ab edito partu dies, Luntricus ideo dicitur, quod eo lustabantur cum puero femine, que manus puerperio adhibuerant. Docent plenus Th. Bartholin. de Puerp. Vet. p. 136. Stuck. Antiq. Conviv. l. 1. c. 16. Lomejer. Epimerid. c. 27. a princ.

AMPHIGENTA, [*ἀμφιγένεια*] Oppidum Peloponnesi, in tractu Messeniaco, cujus meminit Stat. 4. Theb. 78.

Huc parere dati, quos fertilis Amphigenia, Planaque Messene, montanaque nutrit Ithone. Meminit & Hom. 2. Il. v. 593.

AMPHILOCHUS, [*ἀμφίλοχος*] Amphiaræ & Eriphytes filius in Oropo Atticæ pro deo vates cultus, ut Liv. l. 45. 27. scribit, templumque vatum fontibus rivisque amicum habuit, ad quod visendum Paulus Æmilius victor prodit.

Amphilochus & Mopsus Argivorum reges fuerunt, iidemque augures. Cic. 1. de Divin. 88. Plenus Strabo l. 14. Pausan. in Attic. Lucian. Dial. Mort. p. 266. ed. Grav. & in Deor. Concil. p. 713. Ab hoc conditore dicitur

AMPHILOCHI, Acarnanie populi, Argos Amphilocheum incolentes. Strab. lib. 7. & Regio AMPHILOCHIA. Thucyd. l. 2.

Amphilochus, Atheniensis philophophus, & agricultrice scriptor, ut testis est M. Varro lib. 1. de R. R.

AMPHILYTUS, [*ἀμφίλυτος*] Ariolus ex Acarnania, qui Pisistrato tertio Athenarum tyrannidem repenti author fuit ut noctu Atheniensis invaderet. Herod. l. 1. c. 62. *Εἰρηνοῦ ἦναι περὶ τὴν ἡμετέραν Πισιστρατὸν Πισιστρατὸν Ἀμφίλυτον ὃν Ἀκαρναῖον, γρηγορολογὸν ἀνὴρ, ὅς ἐν ἀποπνοῦν γρηγορὸν ἐξέμαρτόν τινον πᾶσι λέγων.*
Ἐφῆκεται δ' ὃ βόλθον, τὸ δὲ εἶναι τὸν ἀμπίλυτον.
Ὅτι οὗ ἐὶν ἀμπίλυτον εἰς τὸν ἀνὴρ. i. e. Hic divino instinctu

actus Amphilytus Acarnon, ariolos, Pisistrato affuit, & ad eum accedens, hexametro eum ino vaticinatus est, iniquens,

Verriculum iactum est, expanfate reti, nocte,
Mox aderunt thynni claro fibi fidere lana.

AMPHIMACHUS, [*ἀμφίμαχος*] Cteat filius, unus ex quatuor duobus Epœorum. Author Hæmer. in Cat. I. Nov. v. 127.

AMPHIMACHUS, five **AMPHIMACHER**, [*ἀμφίμαχος*] Pes ex tribus syll. constans, prima & ult. long. med. corr. ut Pallid. Sic dicitur, quod utraque parte longum habeat syllabam: Et est contrarius Amphibrachi. Quintil. l. 9. c. ult. Ejus nomen frequentius est Græcicus, ut idem testatur.

AMPHIMANIA, & Amphitara idem significat. Plin. l. 8. c. 48. V. **AMPHITARA**.

AMPHIMALIS, [*ἀμφίμαλος*] Sinus est Cretæ insula, ut testis est Ptolemæus.

AMPHIMACHIA, [*ἀμφίμαχος*] Veltes erant liberorum, duas habentes manicas: Heteromachia autem, que fervorum veltes erant, unam tantum habebant manicam. Utraque nomen accepit a manicis, quæ Græcis vocantur *μαγδάλα*. Alex. ab Alex. l. 5. c. 18. V. etiam Poll. 7. 13. & Lex. Pitifc.

AMPHIMIDON, [*ἀμφίμιδων*] Nomen Libyci cuiusdam Centauri, qui in aula Cephæi regis ad verfus Perseum pugnavit, occisus est. Ovid. 5. Met. 75.

Ecce Syenites genitus Methione Phorbæ,
Et Libys Amphimedon, avidi committere pugnam.

Amphimedon alter, Procus Penelope's a Telemacho occisus. Homer. Odyll. 22.

AMPHINOME, [*Ἀμφινόμη*] Nymppha, a circumpascendo, quod proprium est aquarum, qua ripas & litora circumpaque depascuntur. Calcp. V. l. 7. Amphinomealia, Mater Jafonis, que se ipsam gladio transfixit. V. Natal. Com. 6. 7.

AMPHINOMUS, [*Ἀμφινόμος*] Unus procorum Penel. ab Ulyssis filio occisus Hom. Odyll. 22. Alius ejusd. nom. Scriptor Geometricus. Vido. Voff. de Mathemat. cap. 57. n. 17. V. **ANAPTIAS**.

AMPHION, onis. m. [*Ἀμφίων*] Jovis & Antiope's vel secundum aliquos, Mercurii filius, a quo accepta Lyra, adeo dulciter canebat, ut luxa ad fruentibus muros Thebanos transiit dicitur. Hor. in Arte Poet. v. 394. Quod ideo nectum, quia eloquiū suavitate homines rudes & incultis moribus, ad obsequium civis pellexit disciplinam. Ferunt hunc invenisse Musicam. De Amphione lib. 1. Apoll. Rhod. in Argon.

Amphiona, accus. Græc. Stat. 8. Theb. 233.

Amphionis arces. Ovid. l. 5. Met. 427. Thebas intelligit.

Amphion & Zethus gemini fratres. Hor. l. 1. Epist. 18. 41. Pausan. l. 2.

Corinth. Suid. v. Antiope. Hygin. F. 7. Apollod. l. 3. Propert. V. infra.

Acer. Stat. 10. Theb. 382.

Docilis. Hor. 3. Carm. 11. 2.

Direæus. Virg. 2. Ecl. 24.

Extinctus cum stirpe. Ovid. 6. Met. 402.

Ferus. Stat. 10. Theb. 443.

Mellis lacrymis. Propert. lib. 3. 15. 29.

Et durum Zethum, & lacrymis Amphiona mollem.

Vindex justillimus Matris vocatur ab Ovid. 3. de Arte Am. 323. quia Lycom. Theb. Ægypt. regem, qui eam ob adulterii suspicionem repudiaverat, interfecit. V. Boccac. General. Deor. 5. 30. De eodem, V. Nat. Com. 9. 15. Solin. cap. 12. & Clem. Alex. Protept. pr.

Amphion alter, unus ex Argonautis. Val. Flacc. l. Argon. 367.

Amphion, Q. Catuli libertus, & sanguine Quiritium, & profcriptionum licentia datus, ut & plures alii eundem farinæ homines. V. Plin. l. 3. c. 18.

Fuit & hoc nomine quidam pictor nobilis, cui Apelles cedebat de dispositione, ut idem Plin. author est lib. 35. cap. 10.

AMPHIONIUS, Adj. [*Ἀμφιώνιος*] ut, Amphionia lyra. Propert. lib. 1. 9. 10. Canes, Sen. Oedip. v. 178.

AMPHIPHONES, vel potius **AMPHIPHONTES**, [*ἀμφίφωνες*] Placentiæ genus est, cui circumponebant affigebantque cereos circumquaque accensos, teste Pausan. apud Euristh. in Iliad. 10. Has autem placentas Diane offerebant Munychiæ, ut refert Cæl. Rhod. l. 9. c. 16. V. Suid. Poll. 6. 11. Athen. l. 14.

AMPHIPOLIS, [*Ἀμφίπολις*] Civitas in ea parte, qua Thraciam Macedonia contingit: dicta quod eam Strymon amnis circumfluat. V. Plin. 4. 10. Liv. 45. 9. & 19.

AMPHIPPI, Plinio Desultores. V. Lex. Pitifc. Ælian. in lib. de Instruendis aciebus, verba faciens de phalange que Antifimos dicitur: Valet (inquit) hoc instruendi genus potissimum contra barbaros, qui loca Histro amni vicina incolunt, quos Amphippos cognominant, a mutatione equorum: ex aliis enim equis in alios transilire consueverunt. V. Cæl. Rhod. 11. 64. & 21. 30. Scalig. in Manil. v. 85.

AMPHIPROBÆ, erant Naves que utrinque proras habebant. Calcagn. de Re Naut. cap. 12.

AMPHIPROSTYLUS, [*ἀμφίπροστυλος*] Ædificii species, omnia habens ea que prostylos: prætereaque habet in postico ad eundem modum columnas, & fastigium. Vitruv. lib. 7. 1. & Bald. p. 6.

AMPHIPYROS, [*ἀμφίπυρος*] Diame cognomen est apud Sophoclem in Trach. ea videlicet causa, quod utraque manu fœdit. Eadem & Hecate exillimatur. Author Cæli. l. 11. c. 26. Adde Ovid. Fast. 4. 493. Oiscl. Thef. Num. tab. 51.

AMPHIROE, [*Ἀμφίροη*] Nymppha ab undecunq. fluendo. Hæliod.

AMPHIRREUSIS, is. f. [*ἀμφίρρησις*] Tympanum, five rota in machina tractoria. Vitruv. 10. 4.

AMPHIS, idis. m. Poeta Græcus, cujus est illud apud Stob. Serm. 33. *ὅς ἐστὶ κρείττων τῶν σιαπῶν ὄδων ἐν τῷ ἔθῳ*. Nihil est quoquam præstantius quam tacere.

AMPHISBÆNA, [*ἀμφίβιονα*] vel **AMPHISBÆNA**, w. Genus serpentis. Plin. l. 20. c. 20. & l. 8. c. 23. Solin. c. 40. Ruell. in Veterin. dicit eam vocari & Cæciliam, nomenque habere a cæcitate. Vulgo *Envyng*. Amphibæna gravis. Lucan. 9. 719.

Et gravis in gemitum furgens caput amphibæna. Dicta Amphisbæna, quod ex utraque parte progreditur. V. Matthiol. & Dioscor. 6. 48.

AMPHISCHIA, [*ἀμφίσχημα*] appellatur Illi qui sub æquinoctiis lib. habitant circulo, eo quod quadruplici verberentur umbra. Nam sole existente in altero puncto uter quoque æquinoctium, h. e. in principio Arietis, aut Libra, umbra eorum maturina jacitur versus occidentem, vespertina versus orientem. Sole autem Cancrum aut aliud quoddam ex cæteris lignis septentrionalibus perambulante, umbra habet australem: contra vero septentrionalium, sole sub Capricorno aliquove australium signorum iter faciente.

AMPHISPHYRA, [*ἀμφίσφυρα*] Genus calceamenti muliebris, Polluc. lib. 7. cap. 22.

AMPHISSA, [Ἀμφίσσα] Urbs est in Locris, qui Ozolæ vocantur, ab Amphissa Macaris & Apollinis filia nomen habens. Hermod. in Plin. l. 4. c. 3.
AMPHISSA, Urbs Phocidis. Lucan. lib. 3. 172.
AMPHISSUS, a, um. Adj. ut, Amphissia faxa. Ovid. 15. Met. 703.
AMPHISTRATUS, [Ἀμφίστρατος] Staturarii nomen apud Plin. l. 36. c. 5.
AMPHISTRATUS, & Rhecus. [Ἀμφίστρατος ἢ Ρήκος] Lacinum ducere fuere, qui Heniochion inhabitarent: quom fide dictam scribunt, quod hi aurige Catoris & Pollucis effluent, qui Grecis ἄνδρες dicuntur. V. Strab. l. 11. & Justin. 42. 3. 3. At Plin. Amphitrus & Telchius. l. 6. c. 5. ubi Hard. V.
AMPHITANE, [Ἀμφιτανία] Gemma, quæ alio nomine dicitur Chrycolia. Invenitur in ea Indis parte, in qua formice erunt aurum, colore auri, figura quadrata, traditurque natura ejus eadem que magnetis, nisi quod aurum quoque trahere dicitur. Hæc Plin. lib. 37. cap. 10.
AMPHITAPA, [Ἀμφιτάπητος] Amphitapæ vettes dicuntur utrinque habentes villos. Lucil. Sat. lib. 1. Pila atque amphitapæ villis ingentibus molles. Idem lib. 6. Pluma, atque amphitapæ, & liquid aliud deliciarum. Varro Manio, Alterum bene acceptum dormire super amphitapæ bene molli. Ex Nonio 14. 24. Dicitur & ἀμφιτάπων. Idem autem significat Amphimaxillum & Amphitapum, five Amphitapa. Utitur hæc voce Ulp. in l. 23. §. 2. Vestis. D. de auro & argent. leg. V. etiam Ferrar. de ke Vest. l. 18. & 2. 14. & Lex. Pitisc.
AMPHITHALÆMUS, Cubiculi genus. Vitruv. lib. 6. cap. 9. conf. Bald. Lex. p. 6. V. THALAMUS.
AMPHITHEATRUM, i. n. [ἀμφιθέατρον] Ædificium fuit, spectaculo gladiatorum potissimum destinatum, forma rotunda, & veluti ex duobus confians theatris: unde amphitheatri nomen impositum. Per Synecdochen etiam Arena & Cavea nominabatur. Cum illud proprie aream seu imam partem i. e. fundum, ejus, ubi gladiatores pugnabant, hoc ambitum, ubi spectantium sedilia erant denoret, pariter atque in Theatro. V. de fingulis s. l. Quantum autem nomen ipsum Græcum sit, fides constat tamen a Romanis primum Amphitheatra fuisse ædificata, & quidem lignea primum, & lapide lub Augusto demum principe a Statilio Tauro. In isdem & Venationes edite, ut in Circo, unde Dionii ἑστῶν κωνηστῆσεν i. e. Venatorum theatrum dicitur l. 43. nonnunquam & noxiorum traductorum supplicia exhibitâ ibidem fuerunt. V. Isidor. 8. 52. & Lipsi. de Amphitheatro. cap. 2. & præcipue Lex. Pitisc. Omnium munificentiam supergressus est Vespasianus cum Tito filio, extracto in Urbe media Colossæo amphitheatro stupendæ magnitudinis, cujus imaginem ex nummo Titî exhibet Oitel. tab. 101. De quo Martial. de Spect. l. v. 7.
 Omnis Cæsareo cedat labor amphitheatro.
 Translate usurpat in Descriptione ville sue Tulculanæ Plin. Sec. l. 5. Ep. 6. Regionis forma pulcherrima, imaginare amphitheatrum aliquod immensum, & quale sola rerum natura possit effingere. Lata & diffusa planities montibus cingitur, &c.
AMPHITHEATRĀLIS, Adj. [ἀμφιθεατρικός] Quod ad amphitheatrum pertinet: ut, Amphitheatrales ludi, qui in amphitheatro hebant. Sic Amphitheatrale spectaculum. Plin. l. 11. c. 24. i. e. amphitheatro dignum. Amphitheatralis pompa. Claud. Conf. Mall. Theod. 293.
AMPHITHEATRĪCUS, Idem, unde Amphitheatrica charta, ita dicta a loco confectura, cui quartus locus tribuitur a Plin. lib. 13. cap. 12. Spectaculum. Symmach. 4. Ep. 8.
AMPHITHETUM, [ἀμφίθητον] erat Poculi genus ita factum, ut quavis ex parte possum faret, nullumque certum haberet fundum. Hefychius dicit Amphithetum esse poculum quod ob magnitudinem tollitur ac reponitur. Id nautæ Hollandi vocant *beufum*. Hinc figura proverbialis, Ex amphitheto bibiliti, in eum qui meracius ac largius potarit. Erasmi. Amphit. thei meminit & Calius lib. 14. cap. 60. & Hom. ꝑ. ll. v. 270.
AMPHITHOË, es. [Ἀμφιθήοις] Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ut post Hesiodum tradit Hyginus in Præf. fabular. poetiar. C Sed Amphitrite apud Hyginum legendum probabiliter suspicatur Scheff. Sic enim apud Hesiod. V. mox, & apud Apollod. Aliaest Amphithea uxor Adrastræ ai. eund.
AMPHITRĪTE, [Ἀμφιτρίτης] Oceani & Doridos filia, quæ fingitur a peccis esse uxor Neptuni, & significat mare, a τῆσάν quod est terrere. Mare enim circum se navigantes percundi terrore insequitur. alii a τῆσάν strido vel τῆσάν, derivant. V. Apollod. Hygin. & Hesiod. in Theog. v. 243. Ovid. l. 1. Met. 13. pro Mari posuit, quod non rarum apud poetas:
 — nec brachia longo
 Margine terrarum porrexerat Amphitrite.
 Amphitrite dives aquis. Ovid. 5. Fast. 731.
 Amphitrite Nereia. Claud. in Rapt. Proserp. l. 104.
 Amphitriten rudem prima imbut curfu. Pallas foecit. Catull. in Argon. 11.
AMPHITRĪTO, es. [Ἀμφιτρίτης] Princeps Thebanus Alcei Fil. Alcmena Hercules matris maritus, a τῆσάν, i. e. Gemo, vel τῆσάν Vexo: quoniam hæc incurrit. Ovid. 9. Ep. Her. 44.
 Nec pater Amphitryon, nec pater Hyllus adest. Plaut. pro. 98. tamen Amphitryon scribit, quia vultuiflomi Romani peregrinas literas non admittebant, ut Phryges, pro Phryges. Unde & patronym.
AMPHITRYONIDES & per Erythrethi Amphitryoniades, Sic a poetis dicitur Hercules.
 Amphitryonjæde. Ovid. 15. Met. 49.
 Amphitryoniades falsiparens. Catul. 69. 112. Falsiparens dicitur propter fabulum Jovis Amphitryonem simulantis.
 Amphitryoniades vidit cum vinceret Hydram. Lucan. lib. 9. 644.
AMPHITRUS, [Ἀμφιτρίτος] Alter ex Catoris & Pollucis aurigis. Vid. AMPHISTRATUS.
AMPHORA, [ἀμφορεύς] Genus vasis vinarie, ex ἀμφὶ & θῆρα quod utrinque ferretur duabus ansis. Latine Quadrantal appellabatur, ut Festus & Volusius Mac. J Crus docent. Fictiles fuisse offendit illud Horatii in Arte Poet. v. 21.
 — Amphora cœpit
 Infituū corrente rota, cur & jucus exit? Vino condendo eas maxime intervissæ ex Cic. Hor. & JCrus constat: quanquam ad alios usus sæpe transferbantur. V. Julian. l. 206. D. de V. S. Nepot. 23. 9. 13. & Lex. Pitisc. Budeus l. 5. de Ale. sic ait, Hac ratione usus, commisit me arbitror (nec tenere, ut spero) amphoram esse octavam partem ejus vasis, quod modum vini dicimus. Modium vini Parilinum tricenos fenos sextarios nonstos capis. Sextarius autem octonas eas, quas pintas dicimus. In aridus autem pro amphora quadrantem sextarii habemus, id est ternos bossellos: pro quibus vas trimodum habemus, dimidiatum mcdmimum. Hæc genus Budeus. Cic. pro Font. 9. Itaque Titulum Tolosa quatermos denarios in singulas vini amphoras portorii nomine exegit.

Amphoram in cervicem gracilescere solitam, ex Catone intelligimus, quârit inquit c. 88. Amphoram defracto collo puram inpleto aque pure.
Amphora mellis. Cic. 4. Verr. 181. Amphora nardini, apud Plaut. Navis trecentarum amphorarum. Liv. 1. Bell. Pun.
Amphoram cessantem. Hor. 3. Carm. 28.8. Cui opponitur Prompta. Hor. 1. Carm. 36. 11.
Amphora Læthyronia. Hor. 3. Carm. 16. 34. i. e. Formiana.
Mamertina. Martial. lib. 13. 117.
Pretiosa. Martial. lib. 1. 19. 8.
 Amphora non meruit tam pretiosa mori.
Amphoris puris condit mella. Hor. Epod. 2. 15.
AMPHORĀLIS, Adj. [ἀμφορεύς] ut, Amphorale vas: h. e. Unius amphoræ capax. Plin. l. 37. c. 2. Idem Xenocrates author est, vas amphorale vitum, & aliqui ex India crystallum sextariorum quatuor. V. Lex. Pitisc.
Amphorarium vinum, Quod e dolis in amphoras diffusum est. l. ut. ut. §. 1. D. de vitic. vin. & oleo legat. V. Lex. Pitisc.
AMPHORITES, Certamen fuit in Ægina Æaci, quo laudes Dionysii canebant, descriptum Nat. Com. 5. 4.
AMPHORYDES, ἀμφορέϊδες a Græcis appellantur, quæ Autium ligamenta verbit Fabius, quæ in Grecia pugilibus tribuebantur & Iuctatoribus. Ejus verba sunt: Palliolium fici fascias quibus crura vestiuntur, & focalia, & aurium ligamenta, sola excusare potest valetudo. Ex Turneb. Adverf. 7. 10. Poll. 2. 17. conf. Cæl. Rhod. 2. 29. Casp. Bartholin. de In aurb. Vett. p. 18.
AMPHRYSUS, [Ἀμφυρῦς] Fluvius Theffaliæ, juxta quem Apollo pavit armenta regis Admeti. Lucan. lib. 6. 2.
 Pastor ab Amphryfo. Virg. 3. Georg. pr. Apollinem invocat, qui apud Amphrycum Theffaliæ fluvium divinitate spoliatus a Jove irato, ob occisum Cyclopas, Admeto regis armenta pavisse dicitur. Unde & Nomiis vocatus fuit. ex Serv. ad loc. & 6. Æn. 398.
Amphryus lenis. Ovid. 1. Met. 580.
Amphryi gramina. Ovid. 7. Met. 229.
AMPHRYSIACUS, Adj. [Ἀμφυρῦς] ut, Amphrysiacum gramen. Stat. l. Sylv. 4. 105.
AMPHRYSIUS, Adj. [Ἀμφυρῦς] ut, Amphrysia faxa. Ovid. 15. Met. 703.
Amphryia vates. i. e. Apollinea. Virg. 6. Æn. 398. de Sybilla, & est longe petuum epiteton, ut ait Serv.
AMPHRYSUS, Urbis nomen. V. AMBRYSUS.
AMPTRA, [ἀμπτρα] Primum certandi periculum in battuione puerorum qui bellicos motus in pompa Circeni agitabant. Argol. in Panvin. de Lud. Circ. 11. 2. V. ANACRUSIS.
AMPTRUARE, Veteri verbo præful Saliorum dicebatur, cum in saltatione motus edebat, girumque ad saltum dederat, qui mox alii, qui in choro erant, eodem gestu motus reddebant, quod redantruare dicebant. Hinc versus ille,
 Præful ut amptraut, sic vulgus redantruat ipsum. Lingua Gallica vocabulum habet Pirutare, quod veterem redolet originem. Turnebus Adv. 17. 8. V. AMPTRUARE.
AMPIUS, i. m. Nomen Gent. Romanum. Cic. 6. Fam. 12. Ampii Balbi familiaris sui studium in virorum fortium factis memoria prodendis commemorat. Ampia etiam filia ejus ibid. mentionem facit.
AMPLEX, V. AMPLUS.
AMPECTOR, exus sum, [ἀμπεκτορ, ἀμπεκτορῶσα, ἀμπεκτορῶσα, ἀμπεκτορῶσα] ecti. ex Plecto compositum teste Prisciano: & est verbum notæ significationis. Plaut. Rud. l. 5. 16. Amplectimur tibi genua egentes opum.
Amplecti circum.. V. CIRCUM.
Amplecti pro Tenere. Virg. 3. Æn. 351.
 — Scæraque amplector limina portæ. Ubi Servius, Amplector pro Teneo: ut, 2. Æn. 490.
 Amplexaque tenent polles, atque oscula figunt. Et postes dormium, & portarum limina amplecti solebant, qui profugi exulatum ibant, aut peregrinatum, diu abfuturi domo. Quod & faciebant in patriæ imagine & assimilatione, ut in coloniis, ut apud Maronem Æneas, Turnebus. l. 22. c. 28.
Amplecti artem cui contr. Repudiare. Cic. 1. de Orat. 110. Tum Antonius vehementer se absentire Crasso dixit, quod neque ita amplectetur artem, ut ii solerent, qui omnem vim dicendi in arte ponerent, neque rursum eam totam, sicut plerique philosophi facerent, repudiaret. Idem 2. de Orat. 274. Nec quod jus civile, Crasse, tam vehementer es amplexus. h. e. Quod tanto studio animum ad eam rem appulisti.
Amplecti pro Complecti, five Comprehendere. Virg. 2. Georg. 42.
 Non ego cuncta meis amplecti veribus opto. Ubi Servius; i. e. Non fum univërfa dicturus. Cic. pro Rosc. Com. 36. Quod ego pluribus verbis amplecterer, si non &c.
Amplecti aliquid, pro Cognoscere & intelligere. Cic. 4. Verr. Verum ut rotum genus amplectamini iudiciorum, prius iura Siculozum, deinde istius instituta cognoscite. Hæc & Complecti, & Animo complecti dicitur: i. e. Animo comprehendere, seu percipere.
Amplecti cogitationem aliquam. Cic. 12. Att. 15.
Amplectitur cognitionem mens nostra. Cic. 4. Acad.
Amplecti consilio. Cic. pro Font. 15. Quæ judex non amplectatur omnia consilio. i. e. Comprehendat, vel non percipiat.
Amplecti Recipere. Cic. 2. Tusc. Quod honestum, quod rectum, quod decorum appellamus, quod idem interdum virtutis nomine amplectimur. Idem 5. Fam. 19.
Amplecti aliquid, pro Vehementer amare. Sallust. in Jugurth. C. 7. extr. Igitur Imperator omnes fere res asperas per Jugurtham agere, in amicis habere, magis magisque eum in dies amplecti. Cic. 6. Fam. 6. Me amicitissime quotidie magis Cæsari amplectitur. Pro eodem Complecti, & Complecti amore dicimus.
Amplecti fe. Hor. l. Ser. 2. 53. — Verum hoc se amplectitur uno,
 Hoc amat, hoc laudat.
 Diligere, amplecti, amare aliquid. Cic. 1. Att. 10.
Amplecti amore. Cic. 7. Att. 1. Omnem tuum amorem quo me es amplexus.
 Tanto amore suas possessiones amplexi tenebant, ut ab his membra divelli citius ac distrahi posse dicerent. Cic. pro Syll. 59.
Amplecti plebem. Cic. pro Milon. 73. Qua nimis amplecti plebem putabatur. i. e. Fovere, ad demerendum videlicet ejus favorem.

Amplecti virtutem alicujus. Cic. 10. Philipp. 18. Quæ (maius) est ista ratio semper optimis causis veteranorum nomen committere? quorum etiam amplēcter virtutem, ut facio: tamen illi essent arrogantes, non posse ferre fastidium.

Nobilitatem, dignitatesque hominum amplecti. Cic. 4. Fam. 8. Favet ingenii, nobilitatem vero & dignitates hominum amplectitur.

Amplecti alicuius amplitudinem officii. h. e. Demereri, profequi. Cic. 5. Fam. 8. De me hic existimēs, ac tibi persuadēs veli, non me repentina aliqua voluntate, aut fortuito, ad tuam amplitudinem meis officiis amplectendam incidisse, sed &c.

Amplecti memoriam, fidem, religionem. Cic. pro Rosc. Com. 7. Hæc parvi temporis memoriam, illæ perpetuæ existimationis fidem & religionem amplectuntur.

AMPLECTO, act. Usus est Plautus Rud. 3. 5. 36. Amplectitote crura fratribus. Hinc

AMPLECTENS, Virg. 10. Æn. 523. Ovid. 6. Met. 99. conf. Propert. 2. 9. 9.

AMPLEXUS, Partic. ut, Amplexu jugerum soli quercus. Plin. 1. 16. c. 31.

Amplexi habent, pro Amplexi sunt. Lucret. lib. 1. 1068.

Amplexi quod habent perverte prima viui. i. e. Quia amplexi sunt, & tenent perverte prima elementa, & primas vias naturæ investigandæ. Simile est illud ejusdem lib. 6. 899.

Semina habent ignis tedæ, stuppæque tenentes. Phrasis est Græca.

Simulacra. Virg. 2. Æn. 157.

— Divum amplexæ simulacra tenebant. Hoc ex more veteri, quo in magno discrimine & metu desperationeque salutis solabant amplexi, deorum simulacra.

Amplexus, pass. apud Priscian. l. 8. p. 791. Petron. in fragm. Burm. p. 671.

Animam nostro amplexam in petiore. πεπλησμενην Prisc. l. c. q. V.

AMPLEXOR, [μεπλησμενη] ari. frequent. ab Amplector, fere pro primitivo ponitur. Cic. 1. Acad. 33. Quas mirifice Plato amplexatus erat. De Ideis loquitur.

Amplexari aliquem, & in manibus habere ac fovere. Cic. 1. Fam. 9. Erat hoc mihi dolendum, sed multo magis illud, quod inimicum meum (meum autem? imo vero legum, judiciorum, otii, patriæ, bonorum omnium) sic amplexabatur, sic in manibus habebant, sic fovebant, &c.

Amplexari ac tueri judicium alicujus. Cic. ad Brut. 11.

Autoritatem Censoris. Cic. pro Cluent. 124.

Otium. Cic. pro Sext. 98. Neque enim rerum gerendarum dignitate, homines ita offerri convenit, ut otio non prospiciant: neque ullum amplexari otium, quod abhorreat a dignitate.

Virtutum. Cic. 2. de Fin.

Voluptatem. Cic. 3. de Orat. Nec voluptatem tuentur, quam amplexari possunt. [Ubi Nonius Amplexare legitur videtur, si Merceri κελειν sequimur p. 470. tametsi ea quoque Amplexari exhibeat. V. loc.

Totum me amplexatur Appius. Cic. 2. Q. frat. 14.

Amplexari inter se. V. INTER.

AMPLEXO, vestitus pro Amplexor. Accius Mæmone, Postremo amplexa, fructum quem dii dat cape. E. Nonio 7. 14. Plaut. Pen. 5. 4. 60.

Hanc amabo atque amplexabor. conf. Petron. cap. 61. & Parei Lex. Plaut. p. 84. Hinc pass. Lucilius apud Priscian. 8. p. 791. Quin amplexetur

[κελειν] qui velit, ego non finam me amplectere.

AMPLEXUS, us. [κελειν] Plin. lib. 10. cap. 72. Dracones amputata ovi parte ceu ferro, reliquam que amplexu tenentur, forbent.

Avidi amplexus. Ovid. 7. Met. 143.

— avidisque amplexibus hærent.

Densis amplexibus. Valer. 4. Argon. 325.

Mollis. Virg. 8. Æn. 388. Cunctantem amplexu molli fovet.

Mutum amplexu jungi. Plin. 2. 65.

Pudici. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 277.

Rapidi. Sil. 17.

— & rapidis amplexibus arma virosque Corripit.

Turpis amplexus. Claud. Epigr. 22.

Accipere amplexus. Ovid. 13. Epist. 154. Contr. Dare. q. V. mox.

Arceat ab amplexu charo custodia. Ovid. 9. Met. 750.

Dare amplexus. Virg. 1. Æn. 687. Et ultimum, vel supremum amplexum dare. Sen. Medea, 7.

Diffipare. Stat. 3. Sylv. 2. 57.

Diffipat amplexus, atque oscula fida revellit.

Excutere. Ovid. 9. Met. 52.

Hærete. V. Avidi amplexus.

Ire in amplexus. Ovid. 16. Epist. 86.

Jungi amplexu. Plin. lib. 2. cap. 65. al. Implexu.

Occupat amplexibus longis. Ovid. 3. Met. 48. de Serpente loquitur.

Occupare amplexu. Ovid. 3. Fast. 509.

Petere amplexum. Ovid. 14. Met. 69.

Perfrui amplexu. Ovid. 16. Epist. 214.

Ruit in amplexus. Sen. Hippol. c. v. 705.

Satiari amplexu petito. Stat. 1. Sylv. 2. 36.

Serpentis amplexus. Cic. 1. de Divin. 79. Fuerunt dormientem circumplicatum serpentis amplexu.

Solvere amplexus. Valer. 1. Argon. 351.

Subtrahere amplexu se. Virg. 6. Æn. 698.

Tenere dulci amplexu. Lucret. lib. 5. 320.

Tendite ad amplexus dulces parentum. Valer. 1. Argon. 237.

De concubitu hæc vox interdum adhibetur. V. Drakenb. ad Sil. 11. 399.

AMPLIFICARE, AMPLIO, AMPLITER, AMPLITUDO, AMPLIUS, AMPLIO. V. AMPLUS.

AMPLUS, [μεγαληθος, ελατις] Adj. authore Victorino, dicitur Quod late patet, & per multa diffusitudo: ut Ampla domus.

Ædes ampla. Claud. 4. Paneg. 1. v. 3.

Atria. Virg. 1. Æn. 726.

Porticus amplis. Virg. 3. Æn. 553.

Magnitudo ampla. Plin. lib. 12. cap. 26.

Locus amplus, opponitur Angusto. Auth. ad Heren. lib. 3. 31. Loci præter modum amplii vagas imagines reddunt: & nimis angusti sæpe non videntur posse capere imaginum collocationem.

Theatrum magnitudine amplissimum. Cic. 1. Q. frat. 1.

Amplissimum magnitudine ævellane nucis, de factuario. i. e. Quo majus non invenitur. Plin. lib. 12. cap. 8.

Amicitia, i. e. Magnifica & honorifica. Cic. 3. Fam. 10.

Ampla atque potens civitas. Cic. 2. de Invent. 165. Cæf. 4. Bell. Gall. 3.

Quorum fuit civitas ampla atque florens.

Decora. Stat. 6. Theb.

Divitia. Hor. 2. Serm. 2. 101.

Familia ampla & honesta. Cic. pro Muren. 15.

Frusus. i. e. Magnificum. Cic. 4. Fam. 12. Frusus C. Marcello satis amplum faciendum curavi.

Gloria amplus. Cic. 8. Att. 11. Huic moderatori Reip. beata civium vita propolita est, ut opibus firma, quibus locuples, gloria ampla, virtute honesta sit.

Homines. Cic. 3. Philipp. 20. Convenerunt corrogati & quidam amplii homines, sed immemoratis dignatis suæ.

Honores. Hor. 1. Serm. 6. 11.

Alunus. Ovid. 3. Trist. 8. 21.

Occasio ampla, pro Maxima. Cic. 4. Verr. 61.

Orator amplus & grandis. Cic. in Orat. 30.

Oratione Pompeius satis amplus. Cic. in Bruto, 239.

Pignora. Epist. 2. Sabin. 55.

Pœna. Propert. lib. 3. 6. 32.

Præmiis parum amplis afflicere alicui. Cic. pro Milon. 8.

Res pecuaria ampla. Cic. pro Quint. 12.

Festertium amplum. Solinus c. 40. Denique basilici reliquias amplo festertio Pergameni comparavit. Amplum festertium, pro Magna numerorum summa posuit, haud vulgari celebrique dicendi formula, credo, vel quia festertium n. g. nummus est omnium apud Romanos maximus, vel potius quod summas ad festertiorum rationem revocare solebant: unde & centum millia festertium, & decies festertium dicebant: ut proinde amplum festertium, pro immensa summa, a posteriori hæc causa manasse suspicio sit. Verba sunt Turnebi. Adv. l. 19. extr.

Signum admodum amplum & excelsum cum stola. Cic. 6. Verr. 74.

Spolia. Virg. 4. Æn. 93.

Spes. Propert. lib. 3. 22. 41.

Status. Cic. 3. Att. 10.

Magnum & amplum. Cic. 6. Fam. 7. Si quid rogatus fueris, ut facias (quanquam id magnum & amplum est) perficias.

Magna negotia, & ampla & expedita. Cic. 1. Fam. 3.

Magna & ampla pars. Cic. 1. de Invent. 6.

Chara & ampla. Cic. de Legè Agr. 10. Omnia quæ vobis chara atque ampla sunt, in fidem & patrocinium mei Consulatus collata esse video.

AMPLIOR, us, Comp. Quod latius patet, atque diffusius.

Ampliolem esse pro alicuique, i. e. Studio & industria ejus honoratiorem. Cic. in Læl. 171. Suos omnes per se esse ampliores volebat.

Ampliolem honore alicui tribuebat Pompeius, quam ipse erat confertus. Cic. de Provinc. Conf. 2.

Amplior patrio decore. Sil. lib. 3.

Amicus amplior. Sall. Catil. c. 59. a princ. Quo militibus, exaquo periculo, animus amplior efflet. i. e. major animi fiducia. Conf. c. 49. extr.

Ira ampliores. Ter. Hec. 3. 1. 9. i. e. Majores.

Morbis amplior. Ter. Hec. 3. 1. 50. Si fosse morbus amplior factus sit, pro Auctus sit.

Munus adilitatis amplius aut gratius. Cic. 3. Verr. 14.

Præmiis amplioribus ad perfidendum commoveri. Cic. 1. de Orat. 13.

Victima amplior. Sen. Herc. fur. 11.

AMPLIUSCULUS, a, um. dimin. Apul. Apol. p. 322. Ampliuscula fortuna devolutus.

AMPLIUSCULE, Adv. Sidon. Apoll. 8. Epist. 16. Ampliuscule scribi depoposcit.

AMPLISSIMUS, Quod latissime patet, ut, Amplissima insula. Plin. 1. 6. c. 20.

Amplissimum alicui videri. Cic. pro Rosc. Amer. 83. Is mihi videtur amplissimus, qui sua virtute in altiore loco percipit, non qui ascendit per alterius incommodum & calamitatem.

Arbor amplissima. i. e. Latissime patens, & maxime diffusa. Plin.

Civitas amplissima. Cic. 6. Verr. 108.

Cives amplissimi. Cic. 7. Att. 15. i. e. qui in summo splendore sunt.

Collegium Decemvirale amplissimum. Cic. 6. Verr. 108.

Curia amplissima. Cic. 6. Verr. 119.

Dona amplissima Imperatorum. h. e. Maxima & honorificentissima.

Plin. lib. 18. cap. 3.

Familia amplissima, & Amplissimo loco natus: pro Nobilissima familia, aut Nobilissimo loco. Cic. 6. Att.

Fortunas amplissimas amittere. Cic. 7. Verr. 18.

Gymnasium. Cic. 6. Verr. 119.

Locus ad agendum amplissimus, ad dicendum ornatissimus. Cic. pro Lege Manil. 1.

Locus amplissimo natus. Cic. 7. Verr. 108.

Ordo amplissimus [ορδο] vocabatur Ordo Senatorius: nempe omnium maximus & nobilissimus. Cic. pro Domo sua, 7. Quid quum Senatui pro me non modo propugnare, amplissimum ordinem, sed etiam plorare & supplicare murata veste prohiberent, ne tum quidem vis erat? Absol. Suet. Vesp. c. 2. extr. Egit & gratias ei apud amplissimum ordinem, quod se honore cæna dignatus esset.

Pecuniam amplissimum possidere. Cic. pro Rosc. Amer. 86.

Sedes. Claud. de Conf. Mall. Theod. 23. i. e. Confessus Senatus.

Testimonium. i. e. Gravissimum & magni ponderis. Plin. 1. 7. c. 30.

Vir amplissimus & ornatissimus. Cic. pro Rosc. Amer.

Virtute cognita & præcæta fide amplissimus. Cic. pro Cæcin. 104.

AMPLE, [μεγαληθος] Adv. Cic. 2. de Fin. Si hæc quidem satis ample, satis honeste dici putas.

Elate & ample loqui non est ausus, quum humiliter demissequerentur. Cic. 5. Tuic. 24.

Sublate amplexue dicens orator. Cic. in Brut. 201.

Exornat ample magnificeque trichinum. Cic. 6. Verr. 62.

AMPLIUS, [πλεον] compar. In ea significatione quæ ipsam vulgo usurpamus. Virg. 3. Æn. 192. — nec jam amplius ulla

Apparet terræ. Plin. l. 12. c. 14. Ferunque tria millia non amplius esse familiarum. Cic. 4. Acad. 81. At amplius non desideramus.

Amplius morando. i. e. Diutius. Sallust. in Jugurth. cap. 25. Ne amplius morando Scævum, quem plurimum metuebat, incenderet.

Hoc amplius, pro Etiam, vel Ultra, seu Præterea. Cic. ad Brut. 5.

Cui quum essem assensus, decrevi hoc amplius, ut tu, &c. Idem pro Cæcin. 24. Etiam hoc amplius. Idem. 9. Fam. 25. Obtemperare cogito

gito præceptis tuis. hoc amplius, navicularum habere aliquid in ora maritima.

Ne amplius. Lucret. lib. 4. 872.

Utere ne possit calor amplius aridus artus.

Nihil amplius. Cic. 7. Verr. 127. Sese ipsum abs te repetit, nihil amplius. Idem pro Plane. 17. Nihil dico amplius.

Nihil amplius quam. Cic. 2. de Nat. Deor. 33. Quibus natura nihil tribuit amplius, quam ut ea alendo arque augendo tueretur.

Quid vis amplius? quid inquisieris? Cic. pro Rosc. Amer. 145. Idem 32. Quid vultis amplius?

Quidnam amplius desideratis, Iudices? Cic. 1. de Invent. 160.

At ego amplius dico, h-s quadringentes accepisse te arguo. Cic. 4. Verr. 29.

Amplius deliberare. Ter. Phorm. 2. 3. 17. Ego amplius deliberandum censo. Verba sunt advocati sententiam dicentis.

Amplius pro Plus, eleganter usurpatur: & eandem vim constructionemque habet, nominativo enim adiungitur. Cæf. Amplius octingenta. Cic. pro Rosc. Com. 8. Amplius sunt sex menses. Ibidem 8. Amplius triennium est. Vingt amplius auctor Græci veteres prodidere. Plin. l. 2. c. 45. Genitivo. Plaut. Cist. 5.4. Gaudeo tibi mea opera liberorum esse amplius, pro, Plures liberos.

Acculatio. Virg. 1. Æn. 687. — noctem non amplius unam Falle doleo. Cic. 7. Verr. 95. Qui quum amplius centum cives haberet ex conventu Syracuram. Cæf. de B. G. 4. 37. Amplius horas quatuor fortissime pugnaverunt. Al. Horis. Ceperunt amplius tria milia hominum. In singulis subaudi Quam: pro Plus quam.

Ablatio. Liv. Pugnatum amplius duabus horis est.

Aliquanto amplius amplexus sum animo. Cic. 4. Verr.

Amplius opinione morabatur. h. e. Diutius quam putabatur. Sallust. in Jugurth. c. 53.

Judiciorum formula est, cum iudices **AMPLIUS** pronunciabant, significans Amplius de eare deliberandum esse. Cic. in Brut. 86. Cum consul, te audita. Amplius de consilii sententia pronunciavissent. Idem 3. Verr. 26. Verum (ut opinor) Glauca primus tulit ut comprehenderetur reus: antea, vel iudicari primo poterat, vel amplius pronuntiar. Hinc & Reus & Causa Ampliari dicitur. V. **AMPLIO**.

NON **AMPLIUS** SE PETITURUM, Stipulationis formula, de qua Brisson. lib. 5. V. Lex. Pitife.

AMPLISSIME, [*ἀμύσσητα*] ut, Amplissime gerere honores. h. e. Cum summa amplitudine ac dignitate. Cic. 4. Verr. 112.

Amplissime dati militibus agri. Cic. 5. Philipp. 54.

Amplissime decernere de alicujus salute & dignitate. Cic. pro Domo sua, 74.

Cum amplissime ac honestissime ex Pretura triumphasset. Cic. pro Muren. 15.

AMPLITER, Adv. [*ἀμύσση*] pro Ample, ap. Plaut. & antiquiores. V. Non. 11. 19.

Ampliter acceptus. i. e. Cum magno apparatu & copia. Plaut. Merc. Profl. 98.

Ampliter apponere in cæna, Copiose & abundanter. Plaut. Mil. 3. 1. 163. Sumpsum facere, pro Maximum sumpsum facere. Plaut. Stich. 5. 4. 10. Ampliter fieri futuri, pro Abundanter. Plaut. Pseud. 1. 3. 162.

Ampliter mentiri. Plaut. Merc. 4. 2. 12. quod Cic. dixit Admodum mentiri.

Ampliter tellis. Plaut. Amph. suppos. v. 58. sc. Di. voltr.

Ampliter occupatus, pro Occupatissimus, vel Maxime occupatus. Plaut. Cist. 2. 3. 54.

AMPLITUDO, ōnis. f. [*μεγαλειότης, τὸ μεγαλύν*] denom.

Amplitudine stadiorum sexaginta. Plin. lib. 6. cap. 26.

Amplitudo corporis. i. e. Crassitudo ac latitudo ad proportionem proceritatis. Plin. Epist. 102.

Amplitudo corporis, pro Altitudine seu statura Plin. l. 7. c. 16. Orestis corpus oraculi iussu, restitum septem cubitorum fuisse, monumentis creditur. Et paulo post, Nævi Pollionis amplitudinem annales non tradunt.

Amplitudo modica simulacri. Cic. 6. Fam.

Amplitudo urbis, Late patens magnitudo. Plin. lib. 6. cap. 16.

In amplitudinem adolefcere. Plin. lib. 12. cap. 1. Platanos non potuisse in amplitudinem adolefcere, apud auctores invenitur. Pro Dilatari, extendi, crescere in latitudinem.

Amplitudine opum nulli provinciarum postferenda. Plin. lib. 3. cap. 4.

Amplitudo, est (ut scribit Cic. 2. de Invent. 166.) Potentiæ, aut Majestatis, aut aliquarum rerum magna abundantia.

Amplitudines bonorum. Cic. 4. de Fin. Amplitudines quedam bonorum excitebantur.

Amplitudinem suam retinere. Cic. 4. Fam. 4. Possum confirmare, te & senatus & pop. Rom. studio amplitudinem tuam retenturum. i. e. Dignitatem.

τὰ ἀμύσση, vel ἡ ἀμύσσηθεν verterem. Hemmingus male τὸ πλεγμαίνον, in Libello de Leg. Nat. H. St.

Amplitudo animi. Cic. 2. Tusc. 64. Hoc igitur tibi propono, amplitudinem animi, unam esse omnium rem pulcherrimam.

Honores & amplitudo alicujus. Cic. 4. Fam. 112.

Autoritas & amplitudo. Cic. pro Rosc. Amer. 2. Isti in quibus summa autoritas est atque amplitudo.

Nobilitas & amplitudo. Idem ibid.

Amplitudinem civitatis detrimentum afficere. Author ad Heren. l. 2. 14.

Amplitudinem ac gloriam alicujus amplificare. V. **AMPLIFICO**.

Amplitudinem nominis dare postferis suis. Cic. pro Muren. 16.

Illustrabit tuam amplitudinem hominum injuria. Cic. 1. Fam. 6.

Ad summam amplitudinem pervenire. Cic. in Brut. 280.

Amplitudine summa dignus. Cic. pro Muren. 16.

Ad amplitudinem tuam conferimus omne nostrum consilium, studium, officium, operam, laborem, diligentiam. Cic. 10. Fam. 1.

Ad claritatem amplitudinemque aptior est eorum vicia, quæ fide ad Rempublicam & ad res magnas gerendas accommodaverunt. Cic. 1. Off. 70.

Splendor omnium & amplitudo harum rerum duarum, &c. Cic. 1. Off. 67.

AMPLIO, [*μεγαλύνω*] are. Amplius reddere, Augere. ut, Ampliare atatis spatium. Lucan. lib. 3. 276.

Nunc huc, nunc illic, qua se flecitur, amplet orbem.

Ampliare dotem. Julianus in l. Si servo. D. de jure dot. & Florentinus in l. Si inter D. de pact. dotat.

Plagam. Celf. lib. 7. cap. 5. Amplianda scapello plaga est.

Rem. Hor. r. Scrm. 32.

Servitia. i. e. Augere numerum fervorum. Tacit. 2. Hist. 78.

Virtus ampliatur. Quintil. lib. 8. Annibalis bellicis laudibus ampliatur virtus Scipionis.

Ampliare, [*ἀμύσση*] Verbum est ad judicia pertinens, i. e. **AMPLIUS** pronunciare, ut supra. Unde

Ampliatii rei sunt, Quorum damnatio differret, aut quia coram sistendi testes sunt, & cum illis committendi: aut quia nondum plane liquet aut de crimine, aut de poenæ modo. Cic. 3. Verr. 26. Ut etiam lex ampliandi faciat potestatem. Author ad Heren. lib. 4. 48. Quid fuit Iudices, quare istum hominem nefarium ampliaveritis? Valer. lib. 8. Scipio Æmilianus Cottam apud populum accusavit: cujus causa gravissimis testimoniis erat confossa, septies ampliata, & ad ultimum octavo judicio absoluta est. Budæus. V. & Liv. 43. 2. & 4. 44. & Lex. Pitife. & mox **AMPLIATIO**.

Ampliatius, item Auctus. Vet. Gloss. *ἄμύσση*.

Ampliatius honor. Hirt. Bell. Hisp. cap. 42.

Solum. Marm. Ancyr. p. 81.

Vulnus. Celf. 7. 5. 6.

AMPLIATIO, ōnis. f. [*ἀμύσση*] Actus ipse ampliandi, qui fit in judicio. Ampliationis nota a judicibus in tabella scribebatur N. L. i. e. Non liquet. Author Aconius de Præf. Urb. p. 76. Sen. Controv. 1. 3. Apud Philosophos est tanquam Extensio termini, & opponitur Restrictioni. Tertull. de Bapt. cap. 13. & de Refurr. cap. 58. De sensu verbi judicialis & distinctione intrinsecam Ampliationem & Comprehensionem, V. Lex. Pitife. & supra Diutius diem, in **DIES**.

AMPLIFICATIO, [*μεγαλύνω*] are. Amplum facere, Valde augere, & quasi Dilatare: ut, Amplificare ædem, vel urbem. Liv. 1. 44.

Augere & amplificare. Cic. 1. de Orat. 143. Ea que pro nobis essent, amplificanda & augenda: quæque essent pro adversariis, infirmanda atque frangenda.

Amplitudinem ac gloriam alicujus amplificare. Cic. Anteq. iret in exil. 6.

Amplificare & Minuere, contraria. Cic. 4. Acad. 5. Vereor interdum ne talium personarum, quum amplificare velim, minuam etiam gloriam.

Autoritatem amplificare. Cæf. 2. Bell. Gall. 2. 14. Cic. 1. de Invent. Virtute amplificata autoritas.

Ornare aliquid & amplificare. Cic. 5. Fam. 2.

Dignitatem amplificare. Cic. 11. Fam. 5.

Dolorem, quod & exaggerare dicitur. Cic. 2. Tusc. 50.

Facultatem differendi amplificavit tibi Academia. Cic. 2. de Nat. Deor. 168.

Fortunam. i. e. Conditionem & vitæ genus. Cic. in Lael. 59.

Gloriam alicujus. Cic. 4. Acad. 5.

Orator amplificat atque ornatur dicendo, ea que vulgo expetenda atque obtabilia videntur. Cic. 1. de Orat. 221.

Orationem exaggerare & amplificare. Cic. 3. de Orat. 103.

Pretium. Cic. pro Domo sua, 23. Gabinio pretio amplificato, Syriam nominatim dedidit.

Rem ornando. Cic. 2. de Orat. 202. Summa autem laus eloquentiæ est, amplificare rem ornando: quod valere non solum ad augendum aliquid & tollendum altius dicendo, sed etiam ad extenuandum atque abjiciendum.

Rem familiarem amplificare. Cic. 1. Off. 25.

Remp. amplificare. Cic. 2. de Nat. Deor. 8. Quorum exitio intelligi potest, eorum imperis Remp. amplificatam. Conservare atque amplificare Rempublicam. Cic. pro Lege Manil. 49.

Sonus amplificari. Cic. 2. de Nat. Deor. 144.

Verbis, aut dicendo aliquid amplificare. Cic. 1. de Orat. 221.

Virtutem laudibus amplificare. Cic. 5. de Fin. 72.

AMPLIFICANS, Partic. [*μεγαλύνων*] Cic. 5. de Fin. 72. Et virtutem ipsam suis laudibus amplificantis.

AMPLIFICATUS, Partic. [*μεγαλυνθείς*] Cic. pro Domo sua, 8. A populo Romano semper defensus, amplificatus, ornatus.

Amplificatus honore. Cic. 3. de Legib. 32. Gratia. Cæf. 2. Bell. Gall. 14.

AMPLIFICATIO, ōnis. f. [*μεγαλύνω*] Ampla & copiosa rei alicujus dilatatio: five, ut vulgus dicit, Augmentatio. ut, Amplificatio pecunie. Cic. 2. de Divin. 33.

Amplificatio honoris & gloriæ. Cic. 2. Off. 41.

Amplificatio rei familiaris. Cic. 1. Off. 25.

Amplificatio apud Rhetores, dicitur Ubiqua argumenta ipsa, cum verbis tum rebus amplissime dilatantur, ad ipsos magis efficiendos auditores. Vid. Quintil. diffusæ de Amplificatione tractatam, lib. 8. cap. 4. & Cic. in Partit. 17. & Auth. ad Heren. lib. 3. 23.

AMPLIFICATOR, ōnis. m. [*μεγαλυντής*] Cic. 3. Tusc. 10. Nec vero Pythagoras nominis solum inventor, sed rerum etiam ipsarum amplificator fuit.

Amplificator dignitatis. Idem 2. Fam. 9.

AMPLIFICATRIX, Pacat. Pan. Theod. cap. 8.

AMPLIFICARE, Adv. [*μεγαλύνω*]

Amplificare decorata vestis. i. e. Magnifice Catul. Argon. 62. 265. Sed ibi Grav. legit Amplificare.

AMPLIFLUUS, a, um. Strab. Gall. Hirt. præf.

AMPLIVAGUS, a, um. [*πλωταίσις*] Quod in amplum vagatur. Cic. 3. ad Heren. 31. Amplivagus imagines reddunt.

AMPLIO, vultus pro **AMPLIO** vel **AMPLIFICO**. Pacuvius Teucro, Ubi postea pro sua parte facti confecta canant, qui causam humilem dictis implant. Ex Nonio, 10. 14.

AMPLUSTRE, V. **APLUSTRE**.

AMPON, [*ἀμύσση*] Funis inter utrumque bovem vel equum temonis vice potentes: funis qui per jugum jumentorum trahitur, uti quo trahi ferre solent a jumentis onera. Hermol. in Plin. l. 8. c. 44. V. H. St. Theod. Gr.

AMPSAGA, [*Ἀμψαγά* Ptolem.] Fluvius est Mauritanie Cæsariensis, cujus meminit & Plin. lib. 5. cap. 2.

AMPALIS, [*Ἀμψαλίς*] Civitas Sarmatiæ in Asia. Ptolem.

AMPSIVARI, Forte legendum **ANGRIVARI** aut **ANSIBARI**. Nerone imperante Frisiorum agros occupavit: Ex his collecti milites. V. Panciroll. Not. Dign. Imp. Occid. cap. 21.

AMPULLA, ἄ. f. [*ἄμφοδος*, λέουδος] Vas est vitreum, aut ex alia materia, maxime tamen vitreum, ventre amplo, & quasi infl. to: cuius olim fuit usus tum in balneis ad oleum, tum in mensa ad aquam, vel potione: item ad res alias. V. Lex. Pitisc. Casaub. ad Theophr. Char. c. 6. Turneb. Adv. 4. 1.

Ampulla, in balneis. Cic. 4. de Fin. 30. Si ad illam vitam que cum virtute degatur, ampulla aut strigilis accedat, sumpturum sapientem eam vitam potius, quam hæc adiecta sint. Plaut. Stich. 1. 3. 78. Rubiginosam strigilem, ampullamque rubidam. Conf. Perf. 1. 3. 44.

Ampulle quibus non bians nec statim patens exitus. Plin. Epist. 20. l. 4.

Ampulla, in mensa. Suet. in Domit. cap. 21. Prædebatque ad farietatem, ut non temere super cœnam, præter Matianum malum, & modicum in ampulla potiuiculanum fumeret. Martialis lib. 14. 110. Potiora in lemate dicitur.

Ampulla, ad alios usus. Plin. 1. 20. c. 14. Cum furculis suis in ampullis vitreas aceti utrisque dejectis. Quod Vitruvius adiecit, satis ostendit esse & ampullas ex alia materia. Sic & Martialis lib. 6. 35. 3.

Ampulla per translationem. Hor. in Arte Poet. 96.

Projicit ampullas, & sequepedalia verba. Ubi interpret, Acron, Ampullas, inflata & superba verba: adhuc enim ampullas vocamus, quasi inflata vasa. Plinius Commentator Cratichuanus: Irata verba, inflata, grandia omittit & orationem tumidam arrogantemque. ac p. p. Falstosa, pompatica. metaphora ab ampullis, que vasa sunt ventricosa. Conf. Turneb. l. 9. c. 3. V. AMPULLOR.

AMPULLACEUS, ἄ. um. [*ἄμφοδουράδος*] Adj. Inquod ex ampulla est: ut, Fructus ampullaceus. Columel. 1. 8. c. 2. extr. Impedienda est itaque prociatas ejus ampullaceo corio: lig. cum in orbiculum formatum est, media pars ejus rescinditur, & per excisam partem galli pes infertur. Ampullaceum videtur Plaut. Men. 5. 2. 50. vocare Mulierem magnificentulam. Carmen sic fertur, Quando teauratum & velitum habet, ampulla spem. Ampullaceam & metro congruit & sensui. Etiam, in pro. verb. Ampullacea. [Sed emendatior libri exhibent: b. habet, ancillas, penum Recte præhabet &c.

Ampullacea pira; sic a collo nuncupata. Plin. lib. 15. cap. 15.

AMPULLARIUS, i. m. [*ἀμφοδουράδος*, *ποσειδωνοποιός*] Ampullarum artifex. Plaut. Rud. 3. 5. 51. Postea aspicio neum, quando ego tum inspectavero, Ni erit tam sincerum, ut quisvis dicat ampullarius optimum esse opere faciundo corium, & lincerissimum. Quo ex loco apparet, Ampullas etiam ex corio fieri solitas. V. ibi Wouwer. Inscript. Grut. p. 643. n. 10. C. LVCIVS PHILOMVSVS AMPVLLARIVS.

AMPULLARIUS, Adj. ut, Ampullariæ unctioes. Plaut. Stich. 1. 3. 74. Vel unctioes Græcas fudatorias, vel alias malacas ampullarias. Ubi interpret, Ampullarias: i. e. Quibus in balneis, fruaris ubi ampulla & strigiles adhibentur corporibus. Sed emendatum legitur Crapularias.

AMPULLOR, [*ἀμφοδουράδος*, *ποσειδωνοποιός*] ἄνι. Turgere & inflari in genere scribendi. Hor. 1. Epist. 3. 14.

An tragica defavit & ampullatur in arte? Grandiloquentiam significat. [Apud Polluc. 4. S. 114. ἀμφοδουράδος ἰσοκράτης, Ampullans actor. Quamquam illud ad vocis clangorem & boatum pertinet. V. Turneb. l. 27. c. 26. extr. Suid, & Helych. & supra in AMPULLA.

AMPULLESCO, [*ἀμφοδουράδος*] ἔρε. Cælius Rhodig. l. 30. c. 24. ut novum quibusdam annotavit, quod tanquam ab Ampullo derivant. [Verum nec quid significet verbo explicuit, neque analogia satis respondet, quæ Ampullacere posceret, V. Priscian. de Specieb. Verb. l. 8.

AMPULLA MVS, il. n. Flos mali punicum cum parvulo fructu a similitudine ampullæ. Cælar. Aurel. Tard. 4. 3.

AMPULLIGER, [*ἀμφοδουράδος*] Ampullam ferens. ut, Ampulligeri servi, de quibus Turnebus Adverf. 4. 1. Pollux 3. S. 154. Unde liquet Ministrum fuisse balnei.

AMPŪTO, [*ἀμφοδουράδος*, *ἀμφοδουράδος*, *ἀμφοδουράδος*] ἄρε. Proprie est Circumcidere, quasi Circumputare. sæpe tamen accipitur pro Abscindere vel Resecare: ut, Amputare ramos arborum. Festus, Amputata, i. e. Circumputata dicuntur, ab eo quod antiqui Putum pro Puro dicebant. Cic. 5. de Fin. 39. Que sit scientia atque ars agricolarum, que circumcidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur.

Amputat artus fractos rigor. Sil. lib. 3.

Amputat humeros trunco tenus. Sen. Thyest. 759.

Circumcidit & amputat multitudinem questionum. Cic. 4. Acad. 138.

Amputare ramos miserarum. Cic. 3. Tusc. 13.

Amputata circumcidatque inanitis, pro Sublata. Cic. 1. de Fin. 44.

Amputandæ narrationes, i. e. Superflua quæque excis rescandæ: ut sint breves, & nihil redundet.

Amputa longa colloquia. Sen. in Med. 7.

Amputare quicquid est peliterum. Cic. 8. Philipp. 15. In corpore siquid ejusmodi est quod reliquo corpori noceat, ut ac secari patitur, ut membrorum aliquod potius, quam totum corpus inereat: sic in Republica corpore ut totum saluum sit, quicquid est peliterum amputetur.

Infracta & amputata loquuntur, & eos vituperant qui apta & finita pronuntiant. Cic. in Orat. 172.

AMPŪTATIO, ὄνις. f. [*ἀμφοδουράδος*] Ipse amputandi actus. Cic. de Senect. 53. Propagatio vitium fermentorumque ea quam dixi, aliorum amputatio & aliorum immisio.

AMPŪTATORIVS, ἄ. um. Theod. Priscian. de Dieta, cap. 10. Originum est amputatorium, & ficcatorium, & extenuatorium.

AMPŪCYVS, [*ἀμφοδουράδος*] Titaniorum filius, qui ex Chloride, ut ait Apollonii Commentator ad 1. 65. Mopsam augurem suscepit. Ovid. 12. Met. 450. dicitur AMPŪCY.

Ampyca quid refertam, qui quadrupedantis Ocellis, &c. Idem 5. 185. [Sic & Pausania vocatur in Eliac. Sed Ampyca Hygino constanter, quem V. F. 14. 173. & 128. Ubi perperam Scheff. Elati filium facit, & quidem falso Pausaniam adducens, ex quo Ampyca potius ap. Hygin. pro Ampyco, quam Ampyco legendum est. V. in Arcad. p. 238. extr. Sylb. Alius Ampyx Pelice fil. p. eund. in Achaic. p. 224.

AMPŪCIDES, [*ἀμφοδουράδος*] Mopsam Ampyci filius. Ovid. 8. Met. 316. Ampycidesque sagax.

AMPŪCY, cos. [*ἀμφοδουράδος*] Proprie est Capitis obligamentum, ac auro & lapillis splendicans lorum, capiti circumjectum fœmineo. Verum metaphorice auro litum he nominant fremum: ex quo & *ἀμφοδουράδος ἰσώπος* Homerus appellat. Significat & Operculum lagæne apud Aristoph. vel (ut alii) Catenam auream a fronte protensam, qua comæ colliguntur, *παρθῆ τῷ ἀμφοδουράδος* πῆς τοῦ ἄμφοδουράδος. V. Cæl. lib. 13. cap. 17.

AMANCTVS, [*ἀμφοδουράδος*] ut ait Vibius Sequester, Fons est Lucanie, quod inferis erumpens, ut hominum fert opinio. Cic. 1. de Divin. 79. Quod enim non videmus quam sine varia terrarum gente? ex quibus & mortifera quedam pars est, ut & Amfanti in Iliripin, & in Alia Plutonia que videmus. Virg. 7. Æn. 565.

Est locus Italie in medio sub montibus altis Nobilis, & fama multis memoratus in oris: Amfanti valles, &c. Addit & nominis rationem Servius, Loci (inquit) Amfanti, i. e. Omni parte facti. Locum nos aliquando spectavitimus (ait Janus Parrhasius in Claud.) quum Dauntis & Sidentinis, quibus tum dicebamus, Neapoli pereremus. Incole, Mephitim vocant, a Fregeoto non procul. Nec abest a vero Donatus, qui statuit ad Calorem. Nam Calor amnis, qui Samnitis intersectat, illic præterfluit. Ut vero Canulo proximum diceret, urbis illius nobilitas efficit, quum cætera proximi regione oppida obscura sint, nec ejus generis unde locorum notitia peti debeat. conf. Claud. de Rapt. Proferp. c. 2. 50. Plin. l. 2. c. 93. Sidon. 3. Epist. 13.

AMSEGETES, dicuntur quorum ager viam tangit. Festus. Leg. 12. Tab. Amsegetes viam munijunt, si via immunita efficit, qua volent junctum agito. Hæmin. ad Bergier. de Vis Milit. 11. 8. §. 2. & Auctor. Misc. defens. pro Salmas. ad Jus Att. & Roman. p. 815.

AMSTELRODAMVM, AMSTELODAMVM, vel AMSTRODAMVM, i. n. Urbs Belgii federati primaria & emporium toto orbe celeberrimum. Nomen habet ab Amstelæ fluvio qui per eam labitur. Maximis alii lignis inveniuntur pleraque ejus edificia. Miraculum mundi ob pulchritudinem opesque vocat Morerius.

A M T

AMTERMINI, (inquit Festus) Qui circa terminos provincie manent. Unde Amiciri, Amurbium, Ambarvalia, Amplexus dicta sunt. V. Dacer. ad l. AMTESOR, V. ANTESOR.

AMTRUO, vel interpos. p. AMTRUO, are. ab Am, circum, & Truo, moveo: idem ac Motus edere, qualiter factum in Saborum exultationibus, ubi præsul Amptuare dicitur. Unde Lucil. apud Fest. uti Scallig rebtur? Præsul ut amtruat, inde & vulgi redamtruat olivi. Vel ut P. Membr. Præsul ut amptuat hinc & vultu, redamtruat inde. V. And. Dacer. Emend. in Fest. p. 427. Aliis placet Ampiruo. V. Turneb. Adverf. 17. 8. & 25. 18. & Voff. Etym. in TRUA, p. 533. conf. Andruare apud Fest. V. Lex. Pitisc.

A M U

AMULA, re. [*ἀμφοδουράδος*] Vasculi genus ad aquam gestandam: quod religionis & expiandorum malorum causa gestabatur, dictum quasi Amolia, ab Amoliendis periculis. In Enofolier. vel est Dimin. ab Hamo pro Hamula. Antiquo enim modo scribitur. V. Hierol. Macri & Gloss. da Fresne v. AMA. & infra HAMA.

AMULETUM, i. [*ἀμφοδουράδος*, *ἀμφοδουράδος*] Omne genus remedii, quod gestatum, suspensum, plantaturve alicubi ad aversum mala medicamenta, & præsertim contra veneficia putatur valere: ab Amoliendo dictum. Plin. l. 25. c. 9. de cyclamini radice loquens, Nascitur in umbris, a nostris tuber tenere nominatur, in omnibus ferenda domibus, si verum est, ubi fata sit, nihil nocere mala medicamenta: amuleto vocant narrantque & ebrietatem præsertim, addita in vinum. Idem l. 37. c. 3. Infantibus fuccinum alligari auleteri ratione prodest. V. infra PHYLACTERIA. & Barth. ad Script. Ven. p. 135. ff. conf. Lex. Pitisc.

AMULIVS, [*ἀμφοδουράδος*] Proca filius & Numitoris frater qui pulso eo Albæ regnavit, Romuli & Remi major patruus, a quibus etiam obruncatus est. V. Liv. l. 1. 3.

Amulius trajectus ense Romuleo cadit. Ovid. 3. Fast. 67.

Amulius, Pictor quidam. Plin. lib. 35. cap. 10. Fuit & erat gravis ac severus idemque floridus, humilis rei pictor Amulius. Hujus nuper Minerva, spectantem aspectans quacunque aspiceret.

AMURCA, re. f. vel ut MSS. AMURGA. [*ἀμφοδουράδος*] Olei fordes que præcedunt. Virg. 1. Georg. 194. — & nigra perfundere amurca. Ubi Serv. Amurca, ex olei fordibus: sed iis que præcedunt: nam fordes que oleum sequuntur, fæces [an Fraces?] vocantur. Et Amurca per e scribitur, & per g pronuntiat ut C. Gaius: Cn. Gneus. Columel. lib. 12. cap. 50. Et inimicissimale oleum Amurca. Scabiei medetur fec. Cat. de R. R. cap. 96.

Amurca Palladia, ab Oliva arbore, que Licra est Palladi. Columel. lib. 10. Palladia sine fruge filis conspergere amurca.

Amurca & fæces. Columel. l. 12. c. 50. Villica debet adhibere curam, ut si que fæces aut amurca in fundis vasorum subsederint, statim emendantur.

Amurca & fraces. Cato cap. 64. Oleum quam diuissimè in amurca & in fracibus erit, tam deterium erit. De amurca condenda, Vide Varr. 1. de R. R. 61.

AMURCARIA [*ἀμφοδουράδος*] Dola. In que amurca infunditur. Cato cap. 10. Dola quevis vinacea condat decem, amurcaria decem.

AMUSTIVM, vel AMUSTIVM, Ventis reperiendis excoctum organum, ut ait Cælius lib. 20. cap. 24. Est autem Deformata tabula, cujus ad regulam & libellam summum libramentum sit lavigatum & positum, exactis etiam (si ita videbitur) ad normam angulis. Vitruv. lib. 1. cap. 6. Collocetur ad libellam marmoream amustum mediis mœnibus: aut locus ita expoliatur ad regulam & libellam, ut amustum non desideretur. Vide Plin. lib. 18. cap. 34. & Voff. Etym. f. 27.

AMUSSIS, is. f. [*ἀμφοδουράδος*] ex Am & Assis, vel Affer. Filium est quod fabri materiarij rubrica oblinunt, aut alio colore, sic Budæus. Festus autem v. Amullum Regulam vocat, ad quam aliquid exaquatur. Ex quo videtur innuere Amullum & Normam idem esse. Idem v. Examullum, alios docet Ferramentum fabricorum, quo in poliendo utuntur interpretari. Utramque expolitionem asserit Nonius l. 28.

Ad amullum aliquid facere, frequens est apud auctores, pro eo quod est Exquilita diligentia, atque exactissima cura. Gell. lib. 1. cap. 4. ut judicium factum esse ad amullum diceret. Translatum a fabricis lapidariis aut lignariis, qui funiculo illo regulari, operis æqualitatem explorant. Erasimus.

Ad amullum lapis est applicandus, non amussis ad lapidem. h. c. Vita nostra ad leges est corrigenda, non leges ad mores nostros trahebant. Id faciatis quod honestum sit: non id rectum existimemus quod fecimus. Utitur Plutarchus in commentariolo cui titulus, Quo pacto quis intelligere possit se proficisse.

Numerus ad amullum. Varr. 2. de R. R. 1. i. e. Quum nihil nec superet, nec deest. Budæus.

Alba amulli. h. c. Nullo delectu, ac circa discrimen. Nonnulli sic efferrunt

runt adagium, In albo lapide, amulsis albo. Uicitur Plato in Charmide, ubi Socrates ait se erga formosos adolefcetes perinde esse ut albam amulsim in albo lapide, propterea quod neque didiceret fatis inter formas, & omnes ex aequo amaret. Hinc.

AMUSSITATUS, a, um. [*αμυσσιτάτος*] i. e. Exactissimum. Plat. Mil. 3. 1. 38. In hoc amulsitata sua libi ingenia indoles. Ex Nonio.

AMUSSIM, Adv. [*αμυσσιμός*] Festus, Amulsim, Regulariter. Tractum a regula ad quam aliquid exaequatur, quae Amullis dicitur. Quidam Amulfim esse dicunt Tacite, quod Mutire interdum dicitur, loqui. q. V. Conf. ADAMUSSIM & EXAMUSSIM.

AMUSUS, [*ἄμισος*] Inelegans & indoctus, & a Muls alienus. Antiquius enim nihil eruditum habebatur sine musica. Unde apud Comicos qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Haec Erasmus. Vitruv. l. 1. c. 1. Nec musicus, ut Aristoxenus: sed non amulos. Vid. Symmach. l. Epit. 14. & Agrestes Mulae, in MUSÆ.

A M Y

AMYCLA, [*Ἀμύκλα*] Una ex filiabus Niobes, quam tradit Pausanias in Corinth. cum Meliboea forore servatam, implorata Latonæ venia. Homer. tamen omnes interire tradit. Hermol. in Plin. lib. 36. cap. 5.

AMYCLÆA, [*Ἀμύκλας*] Oppidum inter Cajetam & Tatracinam constitutum, a Laconibus, qui comes Castoris & Pollucis fuerunt, & cum Glastuco Filio Minois in Italiam venerant & multi cum Aufonijs, ab Amyclis provincia Laconice civitate nomen ei indiderunt. Quum autem secundum Pythagoram factam a corde omnium animalium abstineret, & ex vicinis paludibus natus serpentes occidere nefas putarent, & ab iisdem intercepti sunt. Unde Amyclas tacitas dicit poeta, id est, Pythagoras: Nam Pythagorica virtus est, quinquennale silentium. Cicero propter nimiam modestiam perse illos ait, dum a frinitis accipiunt injurias & tacent eas. Est & alia expolitio: Quum frequenter falso nuntiarentur hostes adesse, & inani terrore civitas concuteretur: lata lege cautum est, nequis unquam hostis nuntiaret adventum. Postquam cum vere hostis veniret, nullo nuntiante, ex improvviso civitas capta est. Unde tacite Amyclæ dicte sunt, quod perire silentio. Lucilius, Mihi necesse est loqui: nam scio Amyclas tacendo perisille. vel Tacitis, de quibus tacetur, i. e. ignobiles & non dignæ aliqua opinione: vel Hypallage est, prope Tacite. Hactenus Servius in illud 10. Æn. 563. — et tacitis regnavit Amycis. Ubi vide & Cerd. Adde Pervig. Ven. extr. ibique And. Rivin. not. Hinc proverbium, Amyclas perdidit silentium, ad varios usus accommodare licebit, veluti sibi quibus pecuniam creditam perdidisset, quod non appellasset debitorem, aut jure præscriptiõnis excidisset a possessione, Amyclarum silentium appelleret: aut siquis audacious agens causam suam, iustusque tacere, responderet, Amyclas perdidit silentium. Erasm. Chiland.

AMYCLÆA, arum, Peloponnesi civitas, Tyndari filia, Castoris & Pollucis patria, ad exis uribus quas olim Lacedæmonii centum tenuerunt, insitutus etiam communibus sacris pro singularum salute, quae Hecatombas ab earum numero memorantur. Author Eustath. Nomen indidit Amyclas Lacedæmonis filius, Hyacinthi pater & Daphnes puella, quorum matrem Diomedem interpres Nicandri nominat.

Amyclis (ut in tota fere Laconica) summa veneratione Apollo colebatur. Hinc Amyclæ Apollineæ. Stat. 4. Theb. 223. Armiferae. Ovid. 2. de Arte Am. 5. Antiquæ. Ovid. 8. Met. 314. Ledaæ. Stat. 7. Theb. 161. & Sil. lib. 2. 434. V. Meurf. Misc. Lacon. 4. 2. 3. T. 10. Thef. Gronov. Tetricæ. Stat. 5. Sylv.

Therapnæe, a Therapnis urbe Laconica. Martial. lib. 9. 106. Trepida. Claud. Bell. Get. 193.

AMYCLÆUS, Adj. [*Ἀμύκλειος*] Ita dictus Apollo ob Fanum ei Amyclis dicatum. Strab. 8. p. 250.

Amyclæa athena. Ovid. de Rem. Amor. 707. i. e. Laconica. V. PURPURA. Arena. Stat. 1. Sylv. 2. 223. i. e. Laconice. Canis. Virg. 3. Georg. i. e. Laconicus. Serv. Olores. Stat. 1. Sylv. 2. 142.

AMYCUS, [*ἄμυκος*] Filius fuit Neptuni & nymphæ Melies: qui a Poluce victus est pugilari certamine. Serv. in 5. Æn. 373. — qui fere Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat. Bebrycia autem, Bithynia est, ut ibidem testatur Servius. Amycus inops. Valer. 4. Argon. 296. Amyci portus. Plin. lib. 16. cap. 44. in Ponto portus est, Amyco Bebrycum rege interfecto clarus.

AMYCTIUS, a, um. [*ἀμυκτιός*] ab ἀμύκτιο lancino, vellico, vexo. Exulcerans, vellicandi vim habens. ut, Amyctica malaginata. Oct. Hor. 2. 5. Sic & Medicamina vocat Cael. Aurel. Tard. 2. 6.

AMYDON, ðnis. [*Ἀμύδων*] Præonia civitas, quae Trojanis auxiliis misit, ut tradit Homer. 2. Iliad. Juvén. 3. Sat. 69. Hic alta Sicyone, ast hic Amydone relicta.

AMYGDALA, & R. [*ἀμυγδαλία, ἀμυγδαλή*] Arbor est, cujus fructus Nux Græca, & Nux Thaba, & Amygdala, five Amygdalum dicitur. Macrob. 2. Saturn. 14. Columel. l. 5. c. 10. Amygdala vel parum terax erit, forata arbore lapidem adjecto. Plin. l. 16. c. 25. Floret prima omnium amygdala mense Januario. Plur. Amygdalæ, arum. Columel. l. 11. c. 2. [Eandem Latine Nuxem longam vocari & Nucidam, quasi minore nucem, auctor est Id. l. 17. c. 6. V. omnino Lud. Nonium de re Cib. l. 1. c. 44. Inf. v. NUX.]

AMYGDALUM, [*ἀμυγδαλίς*] i. n. plur. Amygdala, pro Fructu. Pallad. 2. 15. Græci afferunt nasci amygdala, &c.

AMYGDALACEUS, [*αμυγδαλίης*] Adj. Plin. l. 26. c. 11. Amygdalaceo folio, flore rosaceo. h. c. amygdalæ folium referent.

AMYGDALÆUS, a, um. [*ἀμυγδαλέος*] Idem quod Amygdalinus. Pal. l. 1. 14. Quin & Amygdaleos fubeunt pittacea ramos.

AMYGDALINUS, Adj. [*ἀμυγδαλίης*] Id quod est, vel fit ex amygdalis: ut, Amygdalinum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. Nux. Seren. Samon. Carm. 26. 12. Amygdalina pruna. Plin. l. 15. c. 13. Nuper in Bætica, Malina appellari cœperunt, malis infusa, & alia Amygdalina, amygdalis. His intus nucleus amygdalæ est, nec aliud pomum ingeniosius geminatum est.

AMYGDALITES, Plin. lib. 26. cap. 8. Idem quod AMYGDALOIDES, [*ἀμυγδαλοειδής*] Apuleio de Herb. cap. 108. Dioscor. 4. 159. Herba ex genere tithymali, a similitudine amygdali, quæ & Corymbites dicitur, & Platyphyllus a latitudine foliorum.

AMYLUM, i. n. [*ἄμυλον*] Quid significet, Cato c. 86. docet hic verbis,

Amylum sic facito, Siliginem purgato bene: postea in alveum indat: eo unquam addat bis in die. Die decimo unquam exliccato, exstergito bene, in alveo puro miscebo bene, facito tanquam fex fiat. Id in linteum novum indito, exprimito cremorem in patinam novam, aut in mortarium: id omne ita facito & reficatio denuo. Eam patinam in sole ponito, ut arelat: ubi arebit, in patellam novam indito, inde facito eam lacte coquat. Columel. l. 12. c. 55. Amylum, hinc appellatur, quod sine mola fit. Siquidem μύλος Latine molla est. Officinis hodie, mutata licet, communiter Amydum vocatur. Ruell. lib. 2. cap. 31.

AMYLO, are. Idem ac Amylum infundere, amylo obligare ut loquitur Apicius 2. 2. & S. 2: 7. 5. & 7. 6. conf. eund. 7. 7. & 8. 3. Hinc

AMYLATUS, a, um. Partic. Amylo confectus, ut Licia amyliata Apic. 2. 2. Lac amylatum Cael. Aurel. Tard. 2. 13.

AMYLATUM, i. n. Idem 2. 2.

AMYMON, ðnis. [*ἄμμων*] Latine Inculpatus dici potest, & significantius, qui nihil unquam ritu & subfannatione dignum admittit: quasi ἀμύμων, ac si dicas, in quem nihil obtrectatoribus aut cavillatoribus licet. Budæus.

AMYMONES, es. [*Ἀμμωνίαι*] Danaï regis filia fuit, quæ dum in sylvis jaculando se exercebat, Satyrum percussit imprudens, qui impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id ab eo passa est quod a Satyro formidat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander sculpi voluit. Amymonias aquas interpretatur Argivas Cael. l. 14. c. 38.

Amynone triffis. Stat. 6. Theb. 288. Amynone, Fons apud Argos, ab Amynone Danaï Argivorum regis filia, in quem conversa fuisse dicitur, appellatur. Ovid. 2. Met. 239. — querit Boœtia Dircen, Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas.

AMYMONES & mulieris & fontis mentionem facit Strabo l. 8.

AMYNTAS, [*Ἀμύντας*] Pater Philippi Macedonis, Nep. 2. 2. 1. Fuit & plurium Macedoniae regum, & ducum Alexandri M. nomen, quod passim legitur apud Diodor. Justin. & Curt. item Nomen pastoris. Virg. 3. Ecl. 28. At mihi sese offert ultro meo ignis Amyntas. Amynta, vocativ. Virg. 3. Ecl. 73. Quid prodest quod me ipse animo non spernis Amynta?

AMYNTERIA, [*Ἀμύνθηρα*] Arma tutoria: quod genus sunt thorax, galea, gladius, machæra, quibus vim propulsumus, & pugnantis hosti resistimus. Hoc nomine etiam dici possunt in navi malus, rostrum, antenna, carthelium, clavus, anchora, &c. Item, in feris dentes, unguis, aliaque quibus vim propulsumus. Budæus.

AMYNTICUS, [*Ἀμύντικός*] Depulsorius. ut, Emplastra amyntica. Th. Prisc. 2. 26. V. Reinef. Var. Lect. 3. 12. p. 555.

AMYNTOR, [*Ἀμύντωρ*] Dolopum Rector. Ovid. 12. Met. 364.

AMYNTORIS, æ. m. Phœnix, præceptor Achilles. Ovid. in Ibin, 259.

AMYRIS, [*ἄμυρις*] Genus arboris est (ut inquit Hieronymus) quod Latini putantes Myrrham dictum, Unguentum interpretati sunt. De cuius arboris notitia hoc solum ad nos pervenire potuit, quod odorem solum habeat suavem, nullum tamen offerat fructum.

AMYRIS, Civitatis Sybaris incolæ, de quo hæc narrantur. Quum Sybaritæ florenter opibus, quendam Delphos amandarent qui de rerum suarum successu scificiter oraculum. Responsum est, Evertendam Sybaritum fortunam, ubi plus honoris habere cœpissent hominibus quam diis. Eventit deinde ut servus a domino vapulans, nequicquam ad deorum aras confugisset: post ad heri monumentum confugens, liberaretur a plagis: Quod simulatque confecerit Amyris, collectis rebus suis in Peloponnesum demigravit, reliquis interim Sybaritis hominem velut insanum identibus. Inde proverbiali figura dicitur Amyris insanit, ubi quis sub infantie prætere rebus suis confulit: Aut ubi quis solus vulgo periculum prospiciens, in tempore sibi caver, creditus interim vulgo desipere: deinceps rerum eventus docet illum unum sapuisse. Citatur ab Eustathio Iliad. 2. V. Erasm. Adag.

AMYRUS, i. m. Thesaliae fluvius. Val. Flacc. 2. 11.

AMYRUS, [*ἄμυρος*] i. e. Hautium: quasi dicas Citra factum, non occluso fore, aut contractis labris. Vel quasi ἀμύρωσι, sine respiratione, ut qui inter bibendum spiritum non recipiunt, sed potum in alvum non secus atque in dolium insundunt. Unde etiam productur verbum ἀμύρωσι, eo modo bibere, quod nos Latine, nec inepte, Amyrtizare dixerimus. Ex Cael. l. 7. c. 26. & Erasm. Chiland. V. etiam Parrhat. de Rebus per epistolam quaeritis. Ep. 26. (Tom. I. Lamp. Crit. Græc. p. 754.) & Petr. Crinit. in Ep. Politian. l. 12. p. 507.

AMYRTIS, idis. [*ἄμυρις*] Genus arbor potandi, quo se magnis & meracis poculis multo invitabat, quod dicebant ἀμύρωσι, quod cum facere solebant Thracæ, idcirco περὶ τῶν ἀμυρωσίων appellabant. Hor. 1. Carm. 36. 14. — nec multi Damalis meri Baffum Thracia vincat amyrtide. Alii Amyrtim gemmam voluit esse, quæ præfenti usi Amethysti dicitur. Meminit Cael. Rhod. lib. 7. cap. 26. & lib. 28. cap. 6.

AMYRTHÆON, ðnis. [*Ἀμύρθων*] Melanipodis pater, Crethæi filius, Ælonis frater; qui Pyli habitavit uti tradit Apollodor. Bibliothecæ l. 1. c. 9. Stat. 3. Theb. 452. — Iuxtaque Amyrthæone cretus Jam senior, sed mente virens, Phœboque, Melampus Allociat passus. AMYRTHÆONIUS S. Adj. [*Ἀμύρθωνιος*] ut, Amyrthæonia domus Propert. 2. 2. 18. Mox Amyrthæonia tupta futura domo. Amyrthæonius Melampus. Virg. 3. Georg. 550. & Tibull. 4. 1. 120. V. & MELAMPUS.

AMYTHAONIA, [*Ἀμύθανία*] Elidis pars est, teste Stephano, ita dicta ab Amythæone Crethæi filio.

AMYZON, [*ἄμυζων*] Carie oppidum est, cujus meminit Plin. 5. 29.

A N

ANN, Actionem mandat. ANN. vel A. N. Annis, vel Annos. AN. T. Ante, Antecor. AN. T. C. Ante terminum constitutum.

AN, [*ἤ, μή*] Adv. interrogat. & semper duplicem interrogationem denotat, etiam si tantum semel ponatur, quia tunc secunda subauditur interrogatio cum particula negativa. Ter. Adelp. 1. 2. 48. An ego toties de eadem re audiam? subaudit. An non: quæ est secunda pars quaestionis. Sic in cæteris. Idem Eum. 5. 5. 21. Obsecro an is est? An, dubitandi. Ter. Adel. 4. 5. 33. Haud scio an illum nunc misere amat. Ibid. 2. 1. 41. Vide utrum vis, argentum accipere, an causam meditari tuam. An, primo loco positum. Cic. 2. Philipp. 34. An tu Narbonæ in mensas hospitium quum vomeres, Dolabella pro te in Hispania dimicaret? An

An, secundo loco positum. Cic. 5. Verr. 28. Eravi, an potius infarivit Apronius? Et hic, & in similibus subaudi An vel Utrum. Et hoc genere loquendi, posterior pars affirmatur; est enim correctio speciei. An, ter repetitum. Cic. in Orat. In quo quatuor est, in toto est circuitu illo orationis, an in principis solum, an in extremis, an in utraque parte numerus tenendus sit.

An, quater repetitum. Cic. 1. de Orat. 209. Refert etiam qui audiant: Senatus, an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an singuli.

An, saepius repetitum interrogazione, sic, Ex tu Stoicus, an Epicureus, an Peripateticus, an Academicus? Recte per An sic interrogatur, si conserit illi te esse philosophum ex aliqua illarum sectarum, nec cuius sit ignominis, de ipsa interroget: & ad singulas particulas binæ interrogatioes sunt. Ex Valla. Cic. 4. Verr. 17. Postulo mihi respondeat qui sit iste Verrius, mercator, an arator, an pecuniarus.

An, præcedente Utrum. Cic. 1. Fam. 7. Multum enim interest, utrum laus imminuatur, an salus deferatur. Idem 7. Fam. 16. Id utrum Romano more loquatur sit, an quo modo Stoici dicunt, postea videro.

An, pro Aut, interitum vitæ accipi. Cic. in Bruto, 89. Summa venectate M. Cato legem suadens, in Galbam multa dixit: quam orationem in Origines fuis retulit, paucis antequam mortuus est, an diebus, an mensibus. Genus est loquendi, quod in re patrum certa veteres usurpabant. Figura est, qua utimur, quum ex duabus rebus ut sit, incerti sumus. Item 1. Att. 2. Nos hic ad te mentem Januarium expectamus, ex quodam rumore, an ex literis tuis ad alios missis? Et alibi frequenter.

An & Ne conjungi solent pro An. Ter. And. 5. 2. 10. Anne est intus Pamphilus? Cic. in Pison. 1. Nam quid ego de Consulatu loquar? parto vis, anne gesto? Idem pio. Corn. Balb. 54. Anne de nobis trahere spolia, federatis licetbit, de hostibus non licetbit?

Anne, dubitanti. Cic. 4. Acad. 48. Non internoscit vera illa visa sint, anne falsa. Idem lib. eod. 35. Quomodo interrogatur, tria pauca sint, anne multa.

An & Ne, interpositis aliquot dictionibus. Cic. 1. de Fin. 12. An parvus ancilla sine in fructu habendus.

An & Non juncta, primo loco ponuntur pro Nonne. Ter. And. 3. 5. 15. Annon hoc dixi esse futurum?

An Non, dubitanti. Plaut. Mil. 4. 8. 26. Tentabam spīrare an non aure, pro Necne.

An non, in secundo membro positum, Tarditatem increpat. Ter. And. 1. 2. 15. Hocne agis, an non?

An nondum. Ter. And. 1. 2. 30. Intellexisti an nondum etiam ne hoc quidem? Idem Heaut. 3. 3. 36. Reperisti tibi quod placeat, an nondum etiam?

An vero. Cic. 1. de Orat. An vero si de re ipsa, si de finibus controversia est, &c.

An, pro Circum veteres ponere solebant: ut Cato in Originibus oratorum, An terminum, i. e. Circum terminum. Ita Macrobi. 1. Saturn. cap. 14. Scribendum certe An per m, non per n.

V. M. In verbis quibusdam AN, non AM, ut Ancifus, Anquiro, Anfiactus. V. ANCFUSA. H. St.

A N A

ANABŪRA, [*Ἀνάβουρα*] Pifidie oppidum, apud Strab. lib. 12.

ANACACABEA, [*Ἀνακακῆβη*] Arbor que & Lotus dicitur, Actius. Galli *Asian* & *Alberum* appellant. Ruell. lib. 2. cap. 95.

ANACALYPTERIA, plur. [*Ἀνακαλυπτήρια*] Dies festus fuit post nuptias, quum sponsa revelabatur, ut ab omnibus conficeretur: tamen Munera etiam significant, que eodem die sponse exhibebantur, non his dissimilia que Repotia a nostris dicta sunt. Vide Girald. in lib. De diis gentium. & Cael. 1. 11. c. 60. Alex. ab Alex. 2. 5. Ez. Spanh. ad Callim. p. 180.

ANACAMPSPERIS, [*Ἀνακαμψέρις*] Herba cuius omnino tactu redeunt amores vel cum odio depositi. Plin. lib. 24. cap. 17. ad finem.

ANACARDIUM, [*Ἀνακάρδιον*] Arbor Indis familiaris, fructu, avicule coreculo non dissimili, unde nomen putant inditum, rubente intus crure, quo veluti sanguine fecat. Nomen Anacardi officinis retinuit. Ruell. lib. 1. cap. 37. V. Mathiol. in Diosc. 1. 121.

ANACE, [*Ἀνακῆ*] Oppidum Æchiæ apud Stephanum.

ANACEPHALOSIS, [*Ἀνακεφαλῶσις*] Figura est, qua rerum capita summum repetuntur. Sic vocant oratores, quim ea que ipsarum ac filius dicta sunt, parvis repetuntur, ut simul iudici renouentur. Eademque ferè partem constituit Peratorum nisi Epilogi. Quintil. I. 6. c. 1. Rerum repetitio & congregatio, que Græce dicitur *ἀνακεφαλῶσις*, a quibusdam Latinorum Enumeratio, & memoriæ iudicis reficit, & totam simul causam ponit ante oculos, & etiam si per singula minus moverat turba valet. Vultus imperitum Recapitulatiorem vocat.

ANACES [*Ἀνάκης* & *Ἀνακίς*] Joris filii appellati sunt. Cic. 5. de Nat. Deo. c. 21. Diofcuri etiam apud Grajos multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatres, Eubuleus & Dionysius. Secundi Jove tertio nati ex Leda Castor & Pollux. Tertii dicuntur a nonnullis Alis & Melampus, Eomolus, Atræi filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cic. Suis constat autem id nomen potissimum Castori & Polluci a Grecis tributum. De cuius etymologia, cum inter ipsos Greculos parum conveniat, dispartire hoc loco nihil atinet. V. Henr. Steph. Thef. Gr. & Victor. ad Cic. Barl. ad Lucian. Tim. p. 79. & ibid. Scholiast. De his plura Theoric in Idyllo Diofcuri inscripto, & Plutarch. in Theseo. Eorum ædificia Athenis *Ἀνακείων* dicta, de qua Lucian. d. l. & Suid. Et seltum *Ἀνακίαι*. De quo Meurs. in Græcia Feriata.

ANACHARIS, [*Ἀναχάρης*] Philosophus ex Scytharum genere, sapientiæ admirande, ut scribit Cic. 5. Tusc. Floruit Scelonis temporibus. Cuius imaginibus inscriptum est, Lingua, ventre, pudendis, abstinentium esse. Plin. tradit Anacha. in invenisse rotam figuli, cuius circuito vasa formantur. Sed h (ut inquit Seneca) apud Homerum longe antiquior invenitur figuli rota, non video quomodo Anacharis esse alioth hujus rei potuit. V. Fabric. Bibl. Gr. 2. 8. p. 371. Ibat nudus pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulimento habebat. Hic leges anacearum telis quam simillimas esse dicebat. Interrogatus autem quo pacto abitemus quis fieret, respondit, si ebrioforum motus sibi ante oculos ponat. conf. Laert. Clem. Alex. Strom. 1. p. 308. & Sidon. Carm. 2. 165.

ANACHIS, Deus genitus Ægyptiis. Hinc enim quatuor fuisse putant, quos simulque in lucem editus fuisse homo, illius pervigilem curam agere opinabantur, quorum nemina sunt Dymon, Tychis, Heros, & Anachis. Ex Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4.

ANACHITES, [*Ἀναχίτης*] Plin. lib. 3. cap. 4. ad fin. Adamas & venena irrita facit, & lymphationes abigit, metusque vanos expellit a mente, & ob id quidam cum Anachiten vocaverit.

ANACHORESIS, [*Ἀναχῶρησις*] Eremus, secessus: unde Monachi, eremum incolentes, & quicumque procul ab hominibus recesserint, *ἀναχωρηται* vocantur. Cassian. in Col. Cuius secessores Anachoretæ: i. e. Secessores merito nuncupantur, eo quod nequaquam contenti hac victoria, qua inter homines occultas infidias diaboli calcaverunt, aperto certamine ac manifesto conflictu demonibus congredi cupientes, vastos eremi recessus penetrare non timeant. V. Hieron. Epist. ad Eustoch. 22. cap. 15. Sidon. Epist. 7. p. 191. & Sulp. Sever. Dial. 1. de Virtutibus Monach. cap. 9 & 17.

ANACOEŌSIS, [*Ἀνακοῆσις*] Communicatio Latine. Schema est, quum ut ipsos adversarios consilium, aut cum iudicibus deliberamus. Julius Rufinianus.

ANACLASIS, [*Ἀνάκλασις*] Reverberatio, reflexio. Numeratur & apud P. Rutilium Lupum inter figuras sententiarum. [Nisi fortassis Antanacclasis est, de q. V. f. l.]

ANACLINFERIUM, [*Ἀνακλιντήριον*] quasi Accubitum; Lectulus est super quo quiescimus interdu, qualia celebrantur Florentia Tuscanica, & apud Lampidium in Hellogabulo Accubita, ab aliis Stribadia. V. Casaub. ad Spartian. in Ælio Vero cap. 5. p. 45. & Salmat. ad eund. p. 63. V. Supra ACCUBITUM.

ANACOLLASMUS, i. m. [*Ἀνακολλησμός*] Medicamentum ventrifuum, Cael. Aurel. Tard. 2. 14. n. 213.

ANACOLLEMA, artis. n. [*Ἀνακολλημα*] Cataplasma restringens. Veget. 2. 17.

ANACOLŪTHOS, i. [*Ἀνακολύθος*] Inconsequens. Vocant autem Grammatici *ἀνακόλυθο*, vitium orationis, quando non redditur quod superius respondet. Virg. 2. Æn. 111.

Millia quot magis nunquam venerit Mycenis. Ubi Servius, Subardi TOR. & est anacoluthon. nam dixit QUOT, quum non premiserit TOR. Idem 3. Æn. 541.

Sed tamen idem olim curru succedere fuerit. Ubi Servius, Sed tamen, anacoluthon: nam QUANTUM non premisit.

ANACREON, onris. [*Ἀνακρέων*] Poeta Lyricus, ex Teo urbe Ionum, a quo genus carminis Anacreontium dictum. Hor. 4. Carm. 9. 9. Nec, liquid olim fuit Anacreon, Delevit atas.

Anacreon poeta, acino vasa puelle stragulam etc. V. Plin. lib. 7. cap. 7. Valer. Max. lib. 9. cap. 12. Ælian. Hist. Var. 9. 4. Voff. & Fan. Faber de Poet. Græcis, Fabric. Bibl. Gr. 2. 15. 12. p. 567.

Anacreon Teius. Hor. Epod. 14. 10.

ANACREONTIUS, Adj. [*Ἀνακρεόντιος*] Quintil. lib. 9. cap. 4. Anacreontium protinus colon efficit. Reill. 19. 9.

Anacreontius versus ut plurimum recipit lambum vel Anapæstum, vel Spondeum in prima regione: in secunda & tertia lambum: postremo loco syllabam Catalecticam, ut,

Ὄσα μοι δὲ δὲ Ἀπρίδων,
Ἐπὶ ἀσπιδίων πρηνέων.
Χαίρετε λοιπὸν ἄνθρωποι.

Canam libens Atridas.
Teneris sperque myrtis.
Nobis valete posthæc.

Inveniuntur quidem alii pedes, sed non videntur legitimi.

ANACREONTICUS, a, um. Idem
ANACRISIS, [*ἄνακρσις*] Quæstio de reo habita, five ea per tormenta fieret, five line tormentis. Item Interrogatio testium, quam vulgus Informationem vocat. I. Divus Adrian. D. de custod. & exhibit. reor. Vide Bud. in comment.
ANACRŪSIS, [*ἄνακρσις*] Certaminis præludium: Impera primum certandi periculum: Catacleufmus, certamen ipsū. Ex Cæl. lib. 16. cap. 19. & Bud. V. supra AMPIRA.
ANACTES, [*ἄνακτις*] unde, & cur sic dicantur Reges, docet Cæl. Antiq. Lect. lib. 17. cap. 20. Sed & Anactes apud Cyprios dicebatur Magister honorificus, ad quem referebatur quotidie ab exploratoribus quibusdam quequid audissent, idque in Reip. commodum fuerat institutum. Eustath. Iliad. v. annotat.
ANACTORIUM, [*Ἀνακτοριον*] Stephano, Oppidum est Acarnaniæ, ad finem Ambracium. Min. lib. 4. cap. 1. Anactoria Civitas.
 Fuit item hoc nomine appellata quondam Ionica Civitas nobilissima Miles, ut testatur idem Plin. lib. 5. cap. 29.
Anactorion, [*ἄνακτοριον*] etiam Herba est, quæ notioribus nominibus *ζυφί* & *Gracis*, & Latinis Gladiolus appellatur. Dioscor. lib. 4. Apul. de Herb. cap. 10. & 78.
ANACTORIUS, a, um. Idem quod Acarnanius. ut, Anactoria ora. Sil. lib. 15. 299.
ANACTOREON, [*Ἀνακτορον*] ut scribit Hefychius, fuit templum Cereris in Eleusine. Pollux 1. S. 17. & 9. 15. Anactorum *ἄνακτορον* pro *ἄδυτο* accipit, vel potius pro loco oraculo consecrato. V. Henr. Steph. Thef. Gr.
ANADĒMA, vel **ANADESMA**, *ἄις*, n. utrunque enim reperitur [*ἄνδ-ἄμα*] Lucret. lib. 4. 1122.
 Et bene parta patrum, sunt anademata, mitra. h. e. Quæ bona magno labore a majoribus parta sunt & acquisita, ex iis venditis anademata comparantur emunturque. Paul. in l. 26. quanvis. D. de aur. & arg. legat. Ornamentorum esse constat, quibus uti mulieres venustatis & ornatus causa cœperunt: neque referre, si quædam eorum alium quoque usum præbent, sicuti mitra & anademata: quanvis enim corpus tequeat: tamen ornamentorum, non vestis esse. Suidas p. 228. dicit esse capitis ornamentum. Ducitur ab *ανάδη* verbo, quod coronam, ligo, redimio, significat. [V. & Polluc. Hefych. & Interpret. ad Virgil. 9. *Æn.* v. 616. Qui rectius Latina voce Kedimicula mitre dixit.
ANADENDROMALACHE, [*ἄναδένδρουμαλάχη*] Malva arboreascens, quam Galen. 4. Therapeutice eandem facit cum Althæa. Dicitur & Hibiscus. Apul. de Herb. cap. 38.
ANADIPLOSIS, f. [*ἄναδιπλωσις*] Dicit potest Reduplicatio. Est enim congeminationo dictionis in ultima parte verbi, & prima sequentis. Virg. 8. *Ecl.* 55. Centert & cygnis ulule: fit Tityrus Orpheus, & Orpheus in Ilyris, inter delphinas Arion. V. Item 6. *Ecl.* 20. & 10. *Æn.* 180.
ANADYOMENE, [*Ἀναδυομένη*] Plin. 1. 35. c. 10. Venerem exeuntem e mari divus Augustus dicavit in delubro patris Cæsaris, quæ Anadyomene vocatur, versus Gracis tali opere dum laudatur victo, sed illustrato: cur jus inferiorum partem corruptam qui refecerit, non potuit reperiri. Verum ipsa injuria cedit in gloriam artificis. Conseniit hæc tabula carie: aliamque pro ea Nero principatu substituit suo, Dorothei manu.
ANÆA, [*Ἀναία*] Urbe Carie, a qua Adj. Anæus. Oppidanus ejus loci Thycedius Anaites pronuntiat, dicta ab
ANÆA, Una Amazonum, quæ nomen urbi dedit, testis Steph. & Hermolaus in Plin. lib. 20. cap. 36.
ANAITICA, [*Ἀναίτικη*] Regio majoris Armeniæ. quæ ab Euphrate aluitur. Plin. lib. 5. cap. 23. Dicta ab Anaitide Dea & Ejus cultu.
ANAITICUS, a, um. gent. Plin. 1. 16. c. 36. Calami probatores Gnidii, & qui in Asia circa Anaiticum lacum nascuntur.
ANAITIS, idis [*Ἀναίτις*] Dea ab Armeniis obsecrata religione culta. Anaitidem deam colunt in primis Armenii, ita more condito, ut vel nobilitate prestantes ejus ministerio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde augustiniores factæ, mox traduntur viris, nemine non conjugi id genus alacriter admittente. Hæc Plin. lib. 33. cap. 4. conf. Strabo lib. 11. & 12. & 15.
ANAGALLIS, idis, f. [*ἄναγallis*] Herba est que in duo genera dirimitur. Fœmina flore cœruleo conspicitur, mas puniceo. Hodie *Morgelina*, five *Gallia marjolis* vulgo nominatur. Ruell. lib. 2. cap. 109.
ANAGLYPHA, *δρυμ.* n. [*ἄναγλυφα*] dicuntur Vala calatraris eminentibus & expressis ornata, quæ & Toremata vocantur. Plin. lib. 33. cap. 11. Nunc anaglypha, in asperitate quoque excilla, circa linearum picturas figurantur. Hujus generis sunt illa fagina pocula de quibus Virg. 3. *Ecl.* 37. seqq. Idem 5. *Æn.* 267. ubi Serv. V. mox subjecit.
ANAGLYPTA, *δρυμ.* [*ἄναγλυπτά*] Idem. Martial. lib. 4. 59.
 Nec mensis anaglypta de paternis. [Et apud Plin. Hæriduinus Anaglypta legit. Ovid. 5. *Mét.* 81. Altis Extantem signis cratera. & 12. v. 235. Forte fuit juxta signis extantibus asper Antiquus crater. Juven. Sat. 1. 75.
 Argentum vetus, & stantem extra pocula caprum.
 Ubi Schol. Emblematicum opus, indicante SchurzH. ex MSS.
ANAGLYPTES, *ε.* [*ἄναγλυπτες*] Sculptor dicitur talium operum.
ANAGLYPTICÆ, [*ἄναγλυπτικῶν*] Ars eadem scripendi. V. Cæl. Rhod. 29. 24.
ANAGLYPTICUS, a, um. i. e. Calæus. Sidor. 13. *Epist.* 9. Geruli caput plicantes anaglyptico metallo.
ANAGNIA, [*Ἀναγνία* Ptolemao,] Civitas Hemicorum in Latio, ubi Antonius forore Augusti contempta, & Cleopatra in uxorem ducta, motam ferrii fuisse. Virg. 7. *Æn.* 684. — quos dives Anagnia pascit, &c. conf. Sil. Ital. lib. 8. 393. & lib. 2. 533. & Cic. 16. Att. 8.
ANAGNINUS, a, um. Adj. Plin. 3. 5. Cic. 12. Att. 1. & 15. 26.
ANAGNOSTES, *ε. m.* [*ἄναγνώστης*] Nep. 25. 13. 7. In familia erant pueri literatissimi, anagnoste optimi. Obtinuit apud veteres, qui in re aliqua essent, & paulo elegantiorum vivendi rationem instituerent, ut inter alia ministeria haberent pueros, qui cœnantibus legent eruditiorum hominum, quos vellent libros. Hos Anagnostas ex re ipsa vocabant Græco vocabulo. Lectores Latine appellavit Suetonius Aug. c. 78. (ex quo loco cognoscere non tantum in Cœna, fed noctu etiam, cum expergefactis somnus recuperari statim non posset, fuisse adhibitos veterum) Plin. 8. *Epist.* 1. & 3. 5. Iterum Nepos 25. 14. 1. Nemo in Convivio ejus aliud acroama audivit, quam anagnosten, neque unquam sine lectione cœnatum est, ut non minus animo, quam ventre delectarentur convivæ. Ubi habes, quæ ratio fuerit pulcherrimi hujus instituti. Anagnostas in theatris apud Græcos legisse

Poetas ex Gellio 18. 5. cognoscere est. V. Pignor. de Servis. & Meursi. Auc. Philolog. cap. 4. supra V. ACROAMA & infra LECTOR.
ANAGNŪTES, Populi dum Vallie Aquitanicæ. Plin. lib. 4. cap. 19.
ANAGOGÆ, *ε. f.* [*ἄναγωγή*] Recessus fubilis, five Excessus, aut superior intelligentia. Figura, quasi Subductio, quum sensus ad aliora tollitur. utitur Hieronym. prol. in Nahum. V. de hoc & seq. vocab. Succi Thef.
ANAGOGICA, [*ἄναγωγικῶν*] Mystica sunt, quæ hominem mortalem sublimata divinaque meditando in cœlum subvehunt. Est sensus anagogicus dicitur, quum sensus literalis (ut vocant) in spiritualem vertitur. Bud.
ANAGRAMMA, *ἄις*, & **ANAGRAMMATISMUS**, i. m. Ingeniosa permutatio, vel transpositio literarum, in una pluribusque dictionibus, unde alia sententia generatur. ut Laudator per Anagr. Adulator. Galenus per Anagr. Anagrus. V. Voll. *Etym.* p. 240.
ANAGRAPHÆ, [*ἄναγραφή*] Per scriptio & acta. Sic etiam appellatur Commentarius & brevium, & liber census peracti. Budæus Comment. Ulp. in l. ult. D. de reb. author. judic. post. Anagraphen vocat, quod alibi Inventarium, & Repertorium, & Synopsin appellat.
ANAGYRIS, [*ἄναγυρίς*] Herba que odore tetro proverbium peperit, in eos jactari solitum, qui obtutaria sibi commovent. Vulgo *egleola*. Meminit Dioscor. lib. 3. V. Matthioli in Diosc. 3. 149. V. & Erasim. in proverbio, Anagryrin commoves.
ANAITES, V. paulo ante ANÆA & ANAITICA. & seq.
ANALPHABETUS, [*ἄναλφάβητος*] A Græcis dicitur, Qui ne elementarias quidem literas novit, quas Fulgentius Abecedarias appellat in tertio Mythologicon. V. ABECEDARIUM.
ANALECTA, *δρυμ.* n. [*ἄναλεκτα*] Reliquia sub mensa, quæ quod colligi debeant, id fuit fortitæ nomen. Cæl. 1. 13. c. 31. Martial. 1. 14. 82.
 In pretio scopis testatur palma fuisse;
 Sed pretium scopis nunc analæta dabunt. V. Voll. *Etym.* p. 27.
 Translate hinc inde excerpta & in unum consecratina librum Analæcta dicunt: alii lat. vocab. Collectanea.
ANALECTES, *ε.* [*ἄναλεκτες*] Qui colligit ut veritate analæcta. Sen. *Epist.* 27. per translationem, Sicut illi ut Grammaticos haberet analæctas. De Calvino loquens, qui seruos literatos in conviviis ad pedes habebat, ut verbus suos referret, fuggerent. Sed quid sunt Grammatici analæcta? Quidam interpretantur Doctissimi, qui omnia ad manum & in numero habent, alii eos qui minutissima quæque colligunt ex authoribus. Ego (inquit Turnebus) neutris assentior: quid enim esset in eo sensu leporis & argutiæ? Potius exillimaverim fanna quandam derisum ab eo Sabinum fuisse. Ut enim analæcta servi dicebantur, qui reliquias cœnæ, aut ea que ceciderant de mensa, colligere solbant (cœnæ autem analæcta dicebantur) sic cum ipse Sabinus inter cœnandum in verbibus, quos subiectos referebat, subinde excideret, Quadratus festivo dixit, ei grammaticis analæctis opus esse, qui colligerent cum cadentem, & verba quoque ei excidentia inter cœnam redderent. Hæc ille. conf. Cæl. Rhod. 7. 52. & Wowerium cap. 13. Polymath.
ANALECTIDES, [*ἄναλεκτιδῆς*] dicuntur, Quibus e xylyno lino, vel quavis materia, puellæ tanquam pulvillis conspiciunt scapulas prominentes, ut videri habitores possint. Ovid. 3. de Arte Am. 273.
 Conveniunt tenues scapulis analæctides alis:
 Angulum circum falcia pectus eat. Cæl. 1. 13. c. 31. Apud Ovidium corrupte legitur Amelctides. Varia Monstra lectionum profert. Hæc qui Analæctides tuetur, eum V. Scaliger Omelctides & Turneb. Adverf. 4. 23. Ometides.
ANALEMMA, [*ἀναλέμμα*] est Ratio conquisita Solis curfus, & umbra crescentis, abrumæ observatione inventa, e qua per rationes architectonicas circinice descriptiones ejus inventus effectus in mundo. Vitruv. 1. 9. c. 4.
ANALEPSIS, V. EPANALEPSIS. H. St.
ANALEPTICÆ, *ε. f.* [*ἄναλεπτικῶν*] Restauratio virium. V. Turneb. Adverf. 16. 15. Calio Aurcl. Refumptio.
ANALIMŌTICUS, a, um. [*ἀναλιμωτικός*] Famem pellens; ut cibi analimotici. Th. Prisc. 2. 24.
ANALITE, [*Ἀναλίτις*] Populi Arabiæ; Plin. lib. 6. cap. 28.
ANALOGETICI, V. post ANALOGISTA.
ANALŌGIA, *ε.* [*ἀναλογία*] Proportio. Cic. de Fin. 3. 21. Quod Analogia Stoici, nos appellamus Conventientiam, si placet. Sed hic alii legunt Homologiam. Quintil. 1. 1. c. 6. & 10. Analogia præcipue quæproximæ ex Græco transferentes in Latinum proportione vocaverunt. Ejus hæc vis est, ut id quod dubium est, ad aliud simile, de quo non queritur, referat, ut incera certis probet. Cic. de Univerf. 12. Id optime assequitur quæ Græcè *ἀναλογία*, Latine (audendum est enim, quoniam hæc primum a nobis novatur) Comparatio, Proportiove dici potest.
 Analogia, est Verborum numerum declinatio similibus, non repugnante consuetudine comuni. Varro lib. 3. de Analogia.
 Analogiam facere. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Analogia tueri dictum. Quintil. ibid.
 Analogia apud Euclidem est Similitudo rationum: sed geometrica tantum ibi definitur, ut si dicas, Ut hæc sunt quatuor ad duo, sic octo ad quatuor: & Quatuor est longior pes Herculanus alterius alicujus pede, tanto item stadium Herculanum pede fœcendentis commensum, longius est eo stadio quod alterius pede toris transmissum est.
ANALŌGUS, a, um. [*ἀναλόγος*] Consentaneus, proportioni respondens, a Philosophis & Grammaticis usurpat. Vulgo Proportionalis.
ANALOGICUS, a, um. [*ἀναλογικός*] Idem, ut, Libri analogici Cæsaris, apud Gellium 4. 16. intelligit Libros II. de Analogia. de quib. Suet. c. 56. in vita. Senarius analogicus. Mart. Capell. 7. p. 240.
ANALOGISMUS, [*ἀναλογισμός*] E similitudine argumentum: de quo Galenus in optima secta, & in Empiricæ sectæ compendio.
ANALOGISTA, [*ἀναλογιστής*] Tutor dicitur qui rationibus reddendis liber est, qui administrationis suæ rationes non reddit. in l. 5. §. 5. D. de adm. tutel. Sic enim legitur in exemplaribus vulgatis: in Pandectis Florent. est Aneclogistis, [*ἀνεκλόγητος*] probe. Idem plerunque dicuntur *ἀνοπώρητοι*. Analogistæ de his qui analogia nituntur, & eam sequuntur ac defendunt. Notis in libr. septimum Varr. de L. L. Vertrianus Maurus. H. St.
ANALŌGETICI, [*ἀναλογητικοί*] Philosophi quidam appellabantur apud Laertium lib. 1. S. 17. Ubi Menag. V.
ANALYSIS, [*ἄναλυσις*] Resolutio, Retextio complexionis ad ipsius principia. Quum compositum aliquid in suas simplicissimas partes, vel in sua principia resolvitur, ut Aristoteles ostendit primo Analyt. ut patet item in elementis Euclidis 13. p. 1. 2. 3. 4. 5.

ANALYTICUS, a, um. [ἀναλυτικός] Resolutorius. unde Analytica & n. pl. Analytica. quo nomine inscribuntur quatuor libri Aristotelis in Organico.

ANAMASCHALITES, [ἀναμασχαλιτες] Ornamentum pectoris capsipillorum, apud Pollucem lib. 5. cap. 16. ex Philippide comico ἐναμασχαλιτες.

ANANĒSIS, is. f. [ἀνανήσις] est Commemoratio ejus rei qui un oblitus fuisse nos fingimus. V. Idior. 2. 21. Quintil. lib. 9. cap. 2.

ANANCĒUM, Urnale poculum interpretatur Turnebus, Advers. 21. 12. Nam cum ἀνάγκη sit urna judicialis, quidni Urnale poculum Anancēum dicitur? Plaut. Rud. 2. 3. 33. Credo herae anancēo datum quod biberet. Hoc vocabulum reperitur in Varrone apud Nonium, 15. 36. Ad Sybaritanam pradam, in qua sunt tripodēs, craterae, anancēa pocula nobilium Tarentinarum. V. Taubm. ad Plaut. l. c. [Ita quidem Canterus legit. Sed Gothof. Anancēa populo, Mercator. Anancēa pop. ad Pollucem proceras, cui l. 8. S. 17. ἀνάγκη est Vas forense, Clepsydram judicis exp. Hefych.

ANANCĒUS, [ἀναγκῆς] Itelegum rex fuit, qui quum Ionie partem quandam teneret, ab Ionibus demum ejecti, in Cariam evaserunt. Author Strabo lib. 14.

ANANCHITIS, Gemma: de qua sic Plin. lib. 37. cap. 11. Ananchitide in hydromantia dicunt vocari imagines deorum. Ananchitis scribi debere cenfer Turnebus, nomenque esse adeptam a necessitate, quod deos cogebat, eorumque evocabat imagines: ut Synochitis a continendo, quia ea evocata inferorum tenebantur umbræ. Hæc ille.

ANANTAPODŌTON, [ἀνανταποδόντων] Schema Græcum. Atticæ lingue proprium, Oratio scilicet uno membro defecta. Hoc autem schema tribus modis usurpatur, in principio, in medio, & in fine, ut docet interpres Aristophanis. Exemplum ejus quod fit a fine, invenimus & apud Cic. 7. Att. 36. Responsa Pompeii gratia populæ & probata conioni esse dicuntur. Ita putaram; Quæ quidem illi felle repudiari, jacebit: si acciperit. Utrum igitur (inquit) mavis? Respondere, si quemadmodum parati effemus scirem. Quorum verborum hæc ferme sententia est, Cæsar in bello civili ad Pompeium, & ad Senatum legatos miserat. His Pompeius pacis conditiones tulit ad Cæsaem referendas: quod factum Pompeii gratum populus habuit, ut in concione declaravit: hoc autem ita futurum Cicero prævidisse se dicit, Si igitur (inquit) Cicero Cæsar conditiones latas non acciperit, nihil respondebit, sed rem armis geret: si acciperit, legatos iterum mittet. Quam clausulam, aut aliam non absumilem Cicero figurate reticuit. Bud. in prioribus Annotationibus. Atqui hæc nota vitandi vitii est, non imitanda laudis forma, nec idæe rhetorice eloquentiosis figura. Hæc Ramus.

ANAPĒSTUS, [ἀναπῆστος] Pes ex duabus syllabis brevibus, & tertia longa: ut Venēri. Cic. 2. Tusc. 36. Sed adhibetur ulla sine anapæstis pedibus oratio. Idem 3. de Orat. 182. Ubi etiam pes herous a Cicero dicitur.

ANAPĒSTUM, i. n. & ANAPĒSTUS, i. m. pro Genere carminis. Cic. 4. Tusc. 57. Nec siletur illud præsentissimi regis Anapæstum. Idem in Orat. 190. Elegit ex multis libroris libris triginta fortasse versus Hieronymus, Peripateticus in primis nobilis, plerosque senarios, fed etiam anapæta. Anapæstus Aristophanes: Axena ponti per freta Colchos denique delatus ad hæsi. Recipit pedes quatuordecim temporum. Omnes implet pedes, præter senipcedem. Anapæstus octonarius: Ore beato lumine volitans: qui per cælum candidus equitas. Recipit eosdem pedes, præter semipedem. Auctor fragm. quod Centorino tribuitur, p. 162. ed. Lindenbr.

ANAPĒSTICUS, Adj. ut, Anapæsticus versus, qui constat ex Anapæstis. Cic. in Orat. 190.

ANAPAVŌMĒNOS, m. [ἀναπαυόμενος] Quiescens. Plin. lib. 35. cap. 10. Satyrus hiecit, quem Anapavomenon vocant, nequid desit temporis ejus securitati, tibus tenens.

Anapavomenos, Fons est in Dodone Jovi sacer, de quo Plin. l. 2. c. 107. sic scribit, In Dodone Jovis fons quem sit gelidus, & immerfas faces extinguit, si extinctæ admoventur accendit. Idem meride semper deficit: qua de causa Anapavomenon vocant. Mox incredens ad medium noctis exuberat: ab eo rursus sensim deficit. q. d. Interquiescens.

ANAPAVŌMENE, f. [ἀναπαυόμενη] Mortuum denotat apud Plin. l. 35. c. 10. Pinxit & currentes quadrigas, & suspicantem pene cum voce. Et venatores cum captura. Et Leontionem pictorem. Et Anapavomenem propter fratris amorem. [Quid si Anpachomenen, ἀναπαυόμενην;]

ANAPHE, [ἀναφή] Insula est una Sporadum, inter Thersasiam & Aftypaleam, quam Plin. l. 2. c. 8. enumerat inter eas que diu aquis tectæ tandem emerferunt. Amnian. 17. 7. Ovid. 7. Met. 461.

ANAPHŌRA, seu EPANAPHŌRA, [ἀναφήρα] Figura quam nos Relationem seu Repetitionem dicere sollemus: que fit quoties per singula membra eadem pars orationis repetitur, hoc modo, Verres calumniatoris apponbat, Verres adesse jubebat, Verres cognoscebat, Verres judicabat. Cic. 3. Verr. 27. Virg. 1. Æn. 665.

Nate, meæ vires, mea magna potentia solus;
Nate patris fummi qui tæta Typhoea temnis. Idem 4. Æn. 369.

Anaphoræ etiam & Epanaphoræ, Scansiones seu Ascensiones signorum cœlestium vocantur ab Oriente circumactu mundi quotidiano factæ: quia non æquales ubique ascensionis sunt. ex inclinatione cœli varia, nunc majores, nunc minores. Firmicus, Sed istis tandiu vitis laborabit, quoad signi ejus fuerit anaphora completa. Plin. l. 7. c. 49. Negavere illi quantum x partium exortivam mensuram (quod anaphoras vocant) transgredi, & has ipsas incidi occurfu maleficorum siderum, aut etiam radiis eorum, Solisque?

ANAPHORICUS, a, um. [ἀναφορικός] i. e. Relativus. ut, Prologus anaphoricus. Vitruv. 9. 9. Anaphorica Horologia: ita legit Baldus in Lex. Vir. p. 7. Al. Anaphorica.

Anaphoricis, [ἀναφορικοί] dicuntur apud Paulum Æginetam, Ægri pituitam crassiflorem rejectantes & pectore. Nam ἀναφορικός, Surfum ferri significat. Cæl. Antiq. Lect. l. 16. c. 3. Firmic. l. 3. c. 13. Mercurius cum Marte anaphoricus faciet, cardiacos, oligochronios, & infelices.

ANAPHORON, [ἀναφορον] Lignum utrinque cavum, quo onera gestantur. Instrumentum quo aliquid portatur, ac solum a terra tenetur, cuiusmodi est quo mulieres in quibusdam locis aquam & humine gestant. Hoc Allactum etiam dicit, a tralatione quæ fiet a fatigatis de humero in humerum. Cæl. lib. 16. cap. 3. & Bud.

ANAPHYSEMA, [ἀναψησέμα] Evaporatio, de qua sic Cæl. lib. 20. cap. 19. Terræ autem anaphysema: hoc est, cum tumore efflat, ex imo flatus est, vel effractorie vomitu terre sese, eruptione facta, attollens. Et Apuleius, Anaphysemata (inquit) Græci eos nuncupant spiritus, qui de fundo vel hiatus terræ explodi, ad superna maris solent devenire.

De mundo p. 242. V. plura apud Cæl. l. c.

ANAPIAS & Amphimonus fratres, de quibus Sen. 3. de Benef. Vicere (inquit) Sicili juvenes: quum Ætna majore vi peragrata, in urbes, in agros, in magnam insulam partem et studiffi incendium, vevserunt parentes suos: discessibile creditum est ignes: & utrinque flamma recedent, limitem adaptum, per quem transcurrerent juvenes, dignissimi, qui magna tæta auderent. Meminit Val. Max. l. 5. c. 4. ext. 4. Anapum vocans. Cæl. quoque l. 6. c. 30. & Claudian. Epigr. 35. [Meliores codd. Valerij Anapius vel Anaphius. V. ibi Coler. Oiscl. ad Sel. Num. tab. 76. ubi eandem historiam ex Pompeje senice denario, post Fulv. Urinum, illustat.

ANAPIS, [ἀναπῖς] Sicilie fluvius, leniter decurrens, decem stadiis a Syraculis in mare deliciens. Ovid. 5. Met. 417.

Præterit & Synanen, & fontes lenis Anapis. V. 2. de Pont. 10. 26. & 4. Fast. 469. conf. lib. 14. 516.

ANAPLĒRŌSIS, is. f. [ἀναπληρωσις] Repletio chirurgica. Hinc

ANAPLĒROTICUS, a, um. ut, Anaplerotica medicamenta, que alta vulnera carne complent. Veget. de Re Vet. 2. 26.

ANAPŌRICUS, a, um. [ἀναπρωρικός] i. e. Regrediens. ut, Horologia hyberna anaprica. Vitruv. 9. 9. V. ANAPHORICUS.

ANARCHUS, i. m. [ἀναρχος] Principio carens, ut Ambros. lib. Hexæm. interpretatur. Sed & Anarchus dicitur qui sine imperio est.

ANARCHIA, æ. f. Status sine rectore: item Subverfio imperij ordinumque confusio.

ANARIACÆ Straboni, Anariaci Plinio, ἀναράκια Stephano, Populi sunt ad mare Caspiam, ad ortum incolentes, quorum oppidum Anariaco commemoratur a Stephano.

ANARRHINUM, [ἀναρρῖνον] quod & ANTIRRHINUM, Herba est Anagallidis similis, radice nulla, aut perexigua, femine vitulinas naves imitante: unde & nomen habet. Galenus Bucranion appellat: Galli, *Oculum casti*. V. Plin. l. 25. c. 10. & Ruell. l. 3. c. 131. conf. Apul. de Herb. c. 86.

ANARTES, ium. m. pl. Ptolemeo Anarti, ἀναρται. 3. 8. Populi Dacis vicini; nunc Walachi, Servij, Bulgari. V. Cæf. 6. Bell. Gall. 25.

ANAS, ætis. f. [ἀνάς] Avis natando dicta, auctore Varr. 4. de L. l. 14. Plaut. Capt. Aut anates, aut coturnices dantur quibuscumque ludent. Martial. lib. 13. 52.

Tota quidem ponatur anas, sed pectore tantum,
Et cervice sapit, cætera recte coco. Cic. 2. de Nat. Deor. 124.

Anatomova gallinis sepe supponimus. Anates Pontice edundis vulgo venenis viciant: Et proinde solius erat Mithridatis earum sanguinem misce-re medicamentis que digerendis venenis valent, ut scribit Gell. l. 17. c. 16.

ANATICŪLA, dimin. [ἀνατίκυλα] Aut est Parva anas, aut potius Aquilinis avicula vulgo nota, anati forma perimilis, sed multo minor. (Mercurum poterat suo nomine appellare.) Plaut. Atn. 3. 3. 103. Dicitur me anaticulam, columbam, vel catellam. Cic. 5. de Fin. 42. Serpere anguiculos, evolare merulas, nare anaticulas, corribus uti videmus boves.

Anaticulum Pontanus 161. in Dial. H. St.

ANATĒNUS, Adj. denom. [ἀνατήνως] Plaut. Rud. 2. 6. 49.

Utinam fortuna nunc ego anatina uterer,
Ut postquam evixissem æqua æqua, arerem tamen.

Substantive Petronius, cap. 56. Mihi jubent sepe anatınam parari, i. e. carnem anatınam. V. ibi Not. Burm. p. 275.

ANATĒRIUS, Adj. [ἀνατήριος] Custos anatımum. Item, Anatariæ plumæ: & Anataria aquila, que anates circa lacus venatur. De Anataria aquila, Plin. lib. 10. cap. 3.

ANATEM, Morbum anatum dicebant: i. e. Vetularum: sicut Senium, Morbum senium. Festus. [Si locus sanus est.

ANAS, pro Fluvio, V. ANA.

ANASA, [ἀνασα] Oppidum Carmanie. Plin. lib. 6. cap. 28.

ANASARCA, æ. f. [ἀνασαρκα] Hydrops toto corpore diffusus, apud Medicos. [Τῶν ὑπὸ σάρκα vocat Cællus l. 3. c. 21. Sic enim ibi scribendum est, & λευκοφλοιμοῦ.]

ANASCĒVE, es. f. [ἀνασκήνη] destructio rei propositæ, cui opponitur Catastrove. V. Idior. 2. 12. & Quintil. 2. 4.

ANASPHOROS, [ἀνασφήρος] A quibusdam vocatur herba, quam Græci πείθερα, Latini filicem appellant. Legitur hoc nomen in quibusdam Dioscoridis exemplaribus: quod tamen nonnulli, ut pleraque alia herbarum nomina apud eundem, inter notha referre malunt.

ANASSUM, [ἀνασσον] Flumen est in decima regione Italie, quo Varranus defluit. Author Plin. lib. 3. cap. 18.

ANASTASIS, is. f. [ἀνάστασις] Refurrectio. Lactant. 7. 23. De anastasi Philosophi quoque dicere aliquid conati sunt. Medicis Anastasis est Ex-furrectio, cum æger ad egerendum surgit.

ANASTOMŌSIS, f. [ἀναστομωσις] Apud medicos vocatur Apertio venarum, five Sanguinis rejectio, que fit alicujus venarum ore patefacto. Her-mol. in Glossæ. Cæl. l. 4. c. 4. de Tusu. Meminit & Cællus l. 7. c. 22.

ANASTOMŌTICA, dicit videntur Cibaria que appetentiam conciliant, & edendi prolium excitant, cuiusmodi sunt sale conditæ oliivæ, quas co-lymbadas nuncupant. Cæl. Antiq. Lect. l. 13. c. 1. ex Athenæo. Ad Cællus 5. 18. 25. Αναστομωτική malagma ita vocatur, quæ aperienti vim habent. Conf. c. 4. ejusd. lib. Cæl. Aur. Acut. 3. 4. S. 40.

ANASTRŌPHE, es. f. [ἀναστρόφη] Inversio dicitur. Est enim (ut docet Diomedes) Duorum verborum ordo præpositus, ut, Italian contra, pro Contra Italian. Saxa per &c. Virg. 3. Georg. 276.

Anastrophe, inversio vitium. Quintil. lib. 1. cap. 5.

ANATARIUS, V. ANAS.

ANATHĒMA, ætis. n. [ἀνάθημα] Anathemata dicuntur Donaria: h. e. Dona que dicata diis, suspenduntur in parietibus & columnis templorum: cuiusmodi nunc videntur potissimum juxta monumenta divorum statue argenteæ, quæ aurei, pocula gemmata: dicta ab ἀνάθημα, h. e. Aseponendo, five suspendendo: aut quod nefas esset ea movere loco. Hoc vocabulo etiam Statue significantur, templa, basilicæ, porticus, & alia urbis ornamenta. Erasmus in 21. cap. Lucæ.

ANĀTHĒMA, ætis. [ἀνάθημα] Anathemata, dicti sunt Homines sacri, quorum capita diis inseris dicata sunt, & devota: quemadmodum Latini veteres SACRUM etiam in malum sensum usurpabant. Dedeus. Divus Hieronymus in 1 caput Epistolæ ad Galat. Anathema dicit verbum esse proprie Judæorum: interoreturque Detestationem. Idem ad Hebræos quæst. 9. tradit interdum significare quod Occisionem. Idem Zachar. Proph. cap. 14. interpretatur Maleficionem & Abominationem. V. Salmast. Exerc. Plin. p. 767. Suiceri Theaur.

ANATHEMATIZARE, [*ἀναθεματίζειν*] Devovere, detestari. Hieron. Epist. 75. Si hoc quoddam non anathematizarem. i. e. Detestarer. Salmast. in Tertull. de Pallio. p. 225. tetatur in prificis libris etiam Anathemare & Anathematus repertio pro Anathematizare &c. quod ex Glossis & exemplis confirmat C. du Fresne.

ANATHYMIASIS, is. f. [*ἀναθυμίασις*] Vapor & exhalatio. Petron. c. 47. Anathyiasis fit in cerebrum fit, in toto corpore fluxum facit. Sic Octav. Horat. 2. 1. Quibus ex Anathyiasis caput fuerit inquietatum.

ANATINUS, V. ANAS.

ANATIS, apud Persas Diana dicta est. Ejus templum Ecbanis fuit, cuius sacerdotis procul a virili contagio in perpetua virginitate degunt. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 12.

ANATIS, ios. Fluvius est in Africa, de quo Plin. lib. 5. cap. 1.

ANATOCISMUS, i. m. [*ἀνατοκισμός*] est Usuræ anniversaria renovatio, & quas usuras usurarum vocant. Cic. 5. Att. 21. Interim quum ego in edicto translatio centelimas me observatum habere cum anatocismo anniversario, ille ex syngrapha postulat 1111. Ibidem. Clamare omnes qui aderant, nihil impeditur Scaptio, qui centelimas cum anatocismo contentus non esset. Budæus. Anatocismus, usurarum in singulos annos quasi regeneratio.

ANATOLE, [*ἀνατολή*] Locus unde exoritur sol, & ipse solis exortus. item Una horarum, quarum diversa nomina apud Hyginum Fab. 183. Polluc. l. 2. est Candidus ille semicirculus, qui in unguam radicibus emicat.

ANATOME, [*ἀνάτομη*] Græcis, Incisio Latinis dicitur ut Celfo. Aliis Dissectio, confectio, maxime corporum membrorumque humorum, quam medici faciunt. Gell. 10. 10. De inventione Anatomies V. Plinii Valer. locum apud Barth. Advers. 3. 4. Vulgo Anatomia dicitur.

ANATOMICE, es. & **ANATOMICA**, æ. f. Idem. Macrobius 7. Saturn. 15. Plato nec anatomica quæ Medicinæ propria est, abstinuit.

ANATOMICUS, [*ἀνατομικός*] Anatomie peritus. Macrobius 7. Saturn. cap. 13. Sed libris anatomicorum postea consultis, verum reperi. Amian. 28. 26.

ANATONUS, a, um, [*ἀνάωνος*] Surfum tendens. ut, Capicula altiora, quæ Anatona dicuntur. Vitruv. 10. 15.

ANAUDDOMA, atis. [*Ἀναυδύουσα*] Oppidum est Syenitarum, Plin. l. 6. c. 29.

ANAURUS, [*Ἀναυρὸς*] Fluvius Thessaliæ, quasi Absque aura dictus. Lucan. lib. 6.

Quique nec humentes nebulas, nec rores madentem
Aera, nec ventos tenues suspirat Anaurus. Fluit ex Pelio,
Thessalia monte. Sunt qui etiam Nilum hoc nomine vocent, quod nullas
aspiret auras: ut testatur Plin. lib. 5. cap. 9. De hoc fluvio live potius
torrente vide plura apud Apollonium Argon. lib. 6.

ANALISIS, [*Ἀναλύσις*] Alatorum Henochiarumque rex, proculus fuit Medæe.
Sed pater virginis Æetes, Styro Albania regi repudiatio illi, filiam despondere
maluit: a quo Anaulis potes quæ forte fortuna se rivali obculisset,
interfectus fuit. Historiam habet Valer. Flac. 6. Argon. 44.

ANAX, [*Ἄναξ*] Proprium viri nomen, qui fuit Cæli & Terræ filius: a quo
Miletus olim dicta fuit, Anactoria. Cæli lib. 5. cap. 1.

ANAXAGORAS, [*Ἀναξαγόρας*] Clazomenius philosophus fuit, in physici
præcellens. Hic non modo generis gloria & divitiis, verum animi
quoque magnitudine clarissimus fuit: quippe qui totum patrinionium suis
sponte reliquit. Et quum ab eis negligentia inhumilaretur, Quid ergo
(inquit) non vos ista curatis? Mox abscedens ad speculationem rerum
naturæ se contulit, studio doctrinarum flagrans, rei & private & publicæ
omnino negligens & incuriosus, adeo ut euidam ipsum ita compellanti,
Nullane tibi patriæ cura est? dixerit, Mihi vero patriæ cura & quidem
summa est, digitum in cælum intendens. V. Laert. Hic quum post diuinam
peregrinationem in patriam revertisset, possessionesque desertas vidisset:
Non estem, inquit, ego salvus, nisi istæ perisissent. V. Val. Max. 8. 7. ext. 6.

Anaxagoras nivem nigram dixit esse: ferres me, si ego idem dicerem? Cic. 4. Acad. 72.

ANAXAGORÆ ὁμοιωματα. Lucret. lib. 1. 830.

Nunc & Anaxagoræ ferretur ὁμοιωματα. h. e. Similares particulas,
eandem cum toto rationem obtinentes, quas principia esse rerum
Anaxagoras docuit. Laudatur a Lactantio 1. 5. quod Deum esse dixit
infinitam mentem que per se ipsam moveatur. Lainpici obiit: ubi
rogantibus eum principibus, numquid fieri mandaret, iussisse ferunt ut
pueri quotannis eo quo defecisset mense ladder permitterent, qui mos
Lainpici diu est servatus. Periclis præceptor fuit, itaque plurcula de eo
habet Plutarch. in illius Vita. p. 295. item p. 308. addè Fabric. Bibl. Gr. 2. 23. 7.

ANAXANDER, [*Ἀναξανδρῶς*] Pictor non ignobilis, apud Plin. l. 35. c. 111.

ANAXANDRIDES, [*Ἀναξανδρίδης*] Poëta Græcus, comediarum scriptor,
patria Rhodius, qui tempore Philippi Macedonis floruit. Docuit fabulas
sexagintaquinque, vicir una. Suidas. V. Voff. de Poet. Gr. cap. 7. p. 48. & Kuffer. ad Aristoph. Plut. p. 926.

ANAXARCHUS, [*Ἀναξαρχος*] Nomen proprium philosophi Abderite,
sectatorisque Democriti. Hic habitit inimicum Nicocreonem Cypritarum,
a quo comprehensus, conjectusque in pilam pitane, sive mortuarium
faxem, quod Græci ἄλυσος vocant, ibique ferreis malleis contusus,
adeo toleranter pertulit asperissimos illos cruciatus, ut verbum illud
memorable duplicaverit, Tunde tunde Anaxarchi fullem: Anaxarchum
enim non tundis. Ovid. in Ibin 571.

Aut ut Anaxarchus pila minuaris in alta. V. Diog. Laert. in
Vita ejus. Cic. 3. de N. D. c. 33. & 2. Tusc. 22. Ad ultimum amputatione
linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abscondit & commanducatam
linguam in os ejus ira patulum conspissit dicitur. Testis Val. Max. 3. 3. ext. 4.

ANAXARETE, [*Ἀναξαρέτις*] Puella fuit Cypria, ex Salamine oppido, forma
inignis, & regia stirpe superba, quam quum Iphis, infima sortis juvenis
perditissime amaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia,
sefe ad fores ejus suspenderit: cuius fanus quum Anaxarete ficcis immotis
oculis intererit, infaxum est conversa. Ovid. 14. Met. 699.

ANAXENOR, [*Ἀναξενὸς*] Citharædus fuit, quem Magnetiæ civitas valde
extulit, sed magis M. Antonius, qui quatuor civitatum ei tributa legenda
præbuit. Author Strabo lib. 14.

ANAXILLAS, [*Ἀναξίλλας*] Poëta comici nomen, cuius meminist Suidas.
V. Voff. de Poet. Gr. p. 49. [Anaxillas idem nomen ac seq. Anaxillus.

ANAXILLAUS, [*Ἀναξίλαος*] Meffenus, qui Meffanam in Sicilia condi-

dit, fuit Rheginorum tyrannus. Is quum parvos relinqueret liberos, Mycitho servo suo commendasse contentus fuit. Is tuciam tam sanctè gelit,
interdum tam clementer obtinuit, ut Rhegini a servo regi non dedignarentur.
Perducltis deinde in eratem pueris, & bona & imperium tradidit: ipse parvo viatico sumpto profectus est: & Olympice cum summa
tranquillitate convensit. Macrobius. 1. Saturn. cap. 11. Jultin. 4. 2. 4. addè
Spanh. de Usu & Præst. Num. diff. 8. p. 557.
Abus ejus nominis Medicus laudatus. Plin. 19. 1. 25. 13. & 30. 8.
Item Historicus. V. Dion. Halicarn. Ant. Rom. pr.
Fuit præterea Anaxillus quidam ex Lacedæmoniorum principibus, qui
una cum Lycurgo in vincula conjectus fuit, & paulo post cum eodem
absolutus. V. Plutarch. in Alcibiade.

ANAXILIDES, [*Ἀναξίλειδης*] Nomen philosophi, de quo Hieronymus
contra Jovinianum scribit, quod in libro secundo philosophiæ afferat Potroam
matrem Platonis phantasmate Apollinis fuisse oppressam, quod
que sapientie principem non alicer arbitretur, nisi de partu virginis editum.
V. & Laert. l. 3. S. 2.

ANAXIMANDER, [*Ἀναξίμανδρῶς*] Praxiadis fil. Mileficus philosophus,
Thiletis sodalis, primus terre marisque circuitus descripsit, & sphaeram
insuper constraxit, ut inquit Laertius. Hic dixit infinitatem rerum omnium
generationis atque corruptionis causam esse. Præterea sphaeræ formæ esse
terram afferit in centro mundi collocatam. V. Fabric. Bibl. Gr. 2. 23. 8.

ANAXIMENES, [*Ἀναξίμανης*] Philosophus fuit, Eurifrati filius, Mileficus:
Anaximandri discipulus, successoreque, qui eo die obiit, quo Sardes captæ fuerant. Hic principium rerum aera opinatus est, quem
genere infinitum, qualitatibus finitum ait, cujus condensatione ac rarefactione
cuncta gigni putavit. Motum vero ab æterno esse dixit: terram ex ære
constipatam primum omnium factam latam, nigram, idcirco non abque
ratione super ærem contineri: Solem, Lunam, cæterasque stellas a terra totum
habere. Calep. V. Diog. Laert. l. 2. & ad eum V. D. D. notata. Fabr. Bibl. Gr. 2. 23. 9. Qui alios ejusdem nominis duos
memorat, sed Lampiscenos, Oratoreum unum, Historicum alterum,
prioris e fore nepotem: quanquam dubium est annon prior simul fuerit
Historicus; qui, ut e Suida discas, discipulus fuit Diogenis Cynici,
præceptor Alexandri magni. V. Voff. l. 6. de Hist. Gr. 10. p. 75.

ANAXO, [*Ἀναξὸς*] Nomen quiddam filia fuit, quam quidam Alcmenes
matrem faciunt, non Lydicem forem Pithei, ex Pelope & Hippodamia,
ut habet Plutarch. [Imo Alcæi & Hipponomes filiam facit Apollod. l. 2.

ANAXYRIDES, [*Ἀναξυρίδης*] Vestes sunt, & braccæ longis femoralibus
atro pictæ, intonsæ, & varii coloris, quas Gallis familiæ esse scribit
Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 10. conf. Polluc. 7. 13. & 22. & 10. 40.

ANAXYRIS, idis. f. [*Ἀναξυρίς*] Genus quoddam Lapathi seu rumericis,
ita dictum quod folia ejus certum calceorum genus imitentur; alias
Oxiacis. V. Diof. 2. 106.

ANAZARBA, [*Ἀναζάρβα*] Stephano, Oppidum est Ciliciæ, Dioscoridis
patria. Inde

ANAZARBENTIS, Populi de quibus Plin. lib. 5. cap. 27. V. Spanh. de
Usu & Præst. Num. diff. 9. p. 55.

ANCÆSA, (nisi potius Ancaea) Dicta sunt ab antiquis Vasa quæ Cælater
appellamus: quod circuncidendo talia sunt. Ipsum quoque Cælare verbum
eodem causa est dictum, & litera cum l permutata. Festus.

ANCÆUS, [*Ἀναξίδης*] ut scribit Aristomenes, fuit agriculturæ studiosus:
quum autem vineam plantaret, nimium gravi labore servos premebat:
quare illorum quidam dixit, dominum ex illa vinea fructum nunquam
percepturum. Ancæus vero postquam vasa sua matura, legum
vindemiabat: servumque jussit vinum sibi fundere. Poculum
igitur quum ori apponeret, dictum illius in memoriam revocavit.
Cui servus,
Multa cadunt inter calicem, supremaque labra. His vero dictis
quum accurrit, nuntians quum maximum aprum vineam ingressum,
illam pervertere totam. Tunc Ancæus poculum quum abjecisset,
ad aprum festinavit, a quo percussus interit. Unde natum est proverbium
in eos quibus præter spem aliquid evenit. quod sic e Græco in
Latinum Cato vertit, Multum interest inter os & offam. Apud Gell. 13.
17. V. Erafm. Chil. l. 5. 1. De Ancæo Ovid. 8. Met. 407.
Ancæus Parrhasius. Ovid. 8. Met. 315.
Ancæi vulnera. Ovid. 8. Met. 518. de Meleagro,
Meeret, & Ancæi felicia vulnera dicit.

ANCALE, es. f. [*Ἀναξίδης*] Poples. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Ad ancælen
perveniens atque furam.

ANCARIA, vel **ANCHARIA**, Dea ab Ancælianus populus colebatur, ut
patria & tutelaris, ne hostium vastarentur incurfu. V. Alex. ab Alex.
lib. 6. cap. 4. Et Burm. ad Quintil. 4. 1. p. 315.

Ancarius, Lucilius, apud Nonium l. 78.

Hæc eadem rudet e rostris atque ejulabit
Concurans velut Ancarius, clareque queritans. conf. Turnebi
Advers. 17. 23. Quem tandem hic Ancarium intelligimus? Ancæra
urbis Italiæ fuit (ait Turnebus) in qua, vel aliqui patresfamilias
suerant operosi & quæstulosi, qui servorum familias habuerunt: vel
urbis ipsa, quod ex eo suspicor, quod a familia Ancæriana lib. 9.
Varenum scribit Fabius interfectum fuisse. Servi autem illi opifices
& operarii sæpe consuebant, & per urbem, aut agros re aliqua
amilla, aut usupium relicta, contentari & quietabandi vagabantur,
quod illis verbis significare voluit poeta Lucilius. Tertull. tamen
in Apolog. c. 24. Ancæriam Ancæliorum deam scribit fuisse, ut Ancærius
putare possimus esse furiosos, ab illa dea errore immisso correptos.
Nam ut de furioso loqui videtur Lucilius, possit & Ancarius
intelligi, aliquis de familia Ancæriæ sacra. Hæc ille. addè Voff. in
Pomp. Melam, p. 48.

ANCEPS, Plur. [*Ἀναξίδης*] Adj. a Capite derivatum, abl. est accipi-
te vel l. Itis. Ancepites, & ia; gen. ium & per s'nc. um. Festus,
Anceps significare videtur Id quod ex utraque parte caput habeat, ut
Secures & bipennæ. Sed magis a Capiendo, quod ex utraque parte
aque capiatur, appellatum est. Charif. lib. 1. Anceps veteres
cum ratione dixerunt, ne genitivo ancepitis duabus videtur syllabis
crebere. V. Priscian. lib. 7. p. 754. Plant. Rud. 4. 4. 114. Post
altrifexum esse securicula anceps.

Anceps, Acutum ex utraque parte. Lucil. lib. 29. Vecte atque ancipi
tero ellringam cadentes. Nonius 4. 32.

Ancēps muerō. *Lucret. lib. 2. §19.*
Ancēps securis. *Ovid. 8. Met. 197.*
Ancipiti imagine. h. e. Duplici forma. *Ovid. 1. Fast. 95. De Jano, qui bifrons fuit.*
Ancēps, Duplex. *Lucil. l. 29. Nemo hos ancipites [f. Ancipiti] ferro effringet cardines. Varro de Vita Pop. Rom. l. 4. Ancēps bellum. Nonius. l. c. Ancipites bestie, quæ Grace Amphibia dicuntur. Cic. 1. de Nat. Deor. 104. Bestiarum autem terrene sunt alie, partim aquatiles, alie quasi ancipites, in utraque seculi viuentes. V. AMPHIBIUM.*
Ancēps, Dubius. *Virg. 5. Æn. 654.*
 At matres primo ancipites, oculisque malignis
 Ambigua, spectare rates.
Ancēps & incertus. *Cic. pro Marcello. 15. Quem esset incertus exitus, & ancēps fortuna belli. Idem in Orat. 18. Ancipites dicendi incertosque casus non extimescit.*
Ancēps & varius. *Cic. 5. Fam. 12. At viri sæpe excellentes ancipites varique casus habent admirationem.*
Animus ancēps. *Liv. 4. Bell. Pun.*
Ancipites animos tenere. *Lucan. lib. 9. 46.*
Bonum. *Sen. Hippol. Ancēps forma bonum mortalibus. i. e. Incertum: quia propter formam alii perierunt, alii gratiam & favorem inveniunt.*
Causa. *Plin. lib. 28. cap. 2.*
Causa ancēps belli. *Lucan. lib. 9. §85.*
Causa. *Cic. 2. de Orat. 86.*
Cibus, Dubius & periculofus: nempe in cuius esu vita periclitatur. *Plin. lib. 22. cap. 23. Voluptas tanta ancipitis cibi. De fungis loquitur.*
Contentio. *Cic. pro Lege Manil. 9.*
Cura ancēps propter incertos exitus prælorum. *Cic. 12. Fam. 10. & 1. Off. 9.*
Diffutationes ancipites, in quibus de universo genere in utranque partem differere copiose licet. *Cic. 2. de Orat. 205.*
Formidine ancipiti. *Virg. 3. Æn. 47. Ab effectu: reddit enim formido dubios & incertos.*
Fortuna pugna. *Virg. 4. Æn. 603. & Stat. 6. Theb.*
Fortuna belli. *Cic. pro Marcello. 15.*
Favore vario ancipites. *Lucan. lib. 2. 448.*
Lapsum rerum ancipites. *Claud. in Pr. Conf. Stilich. 142.*
Marte ancipiti. *Liv. 21. 1. Bellum ancipiti Marte gestum est. i. e. Dubio utrinque prælio: quia videlicet incertum fuit utra pars victrix esset.*
Morbi ancipites. *Plin. lib. 7. cap. 45.*
Pavor. *Valer. 3. Argon. 74. Ab effectu: reddit enim dubios & incertos pavor.*
Prælium. *Liv. 3. Bell. Pun.*
Via. i. e. Incerta, quæ scilicet huc vel illuc ducat. *Cic. in Somn. Scip. 2. Jus. Hor. 2. Serm. 5. 34. Acron: Jus ancēps. i. e. Controversum vel obscurum: quod potest utrique parti prodesse, pro ingenio interpretantur.*
Vocabula ancipitia, quæ & in benam & in malam partem accipi possunt. *Gellius lib. 12. cap. 9. Est figurariam videre atque animadvertere in veteribus scriptis pleraque vocabula, quæ nunc sermonibus vulgi unam certamque rem demonstrant, ita fuisse media & communia, ut significare & capere possent duas inter sese res contrarias. Ex quibus quadam satis nota sunt, ut tempestas, valetudo, facinus, dolus, gratia, industria. Hæc enim fere jam vulgata est ancipitia esse, & utraque verus dici solet.*
ANCHÆTES, Nomen ducis in exercitu Persæ contra Æcetem Colchorum regem, fratrem Persæ. *Valer. 6. Argon. 132.*
Doctus & Anchates, patulo vaga vincula gyro
 Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.
ANCHÆMOLUS, [*Ἀνχέμουλος*] Rhoeti Marrubiorum regis filius fuit: qui cum Casperia novæcæ stuprum intulisset a patre ad supplicium petitus, ad Turnum in militiam profugit. Hæc Serv. in Virg. 10. Æn. 389.
 Hinc Sthenelum petit, & Rhoeti de gente vetusta
 Anchemolus, thalamos ausum incettare novæcæ.
ANCHÆSITES, Ventus ab Anchisi portu Epiri spirans, cujus mentio est apud Halicarnass. *Cic. 7. Att. 2. Flavio ab Epiro lenissimus Anchæsites. Antea legebatur Anches mites: sed sic restituit Turnebus Adv. 20. 16. Sed V. ONCHESMITES.*
ANCHÆSMUS, [*Ἀνχέσμους*] Mons Atticæ, in quo est Jovis Anchæmii statua. *Paulin. in Atric.*
ANCHÆLE, [*Ἀνχέλη*] Civitas Ciliciæ, de qua Strabo lib. 14. p. 462. Post Zephyrium (inquit) Anchiale supra mare, Sardanapali opus. Ex hac urbe fuit Athenodorus, qui non a Sardanapalo, sed ab Anchiale Japeti filia conditam vult. Cydnei matre, a quo nomen vicino flumini. Ex Steph. q. V.
ANCHÆLOS, [*Ἀνχέλωλος*] Urbs Thraciæ, sita in intimo sinu, atque ubi pontus alterum fluxum angulo finit, non procul a magna Apollonia. Hæc Pompon. 2. 2. Ovid. 1. Trist. 9. 36. Ammian. 22. 19.
ANCHÆLUS, Nomen divinum Judæorum putatur esse apud Martial. *lib. 11. 94. Scalig. Emend. Temp. Prolegom. Salmat. de Hellenist. p. 205. conf. Sam. Petit. Var. Lect. 1. 16. p. 73. & H. Voss. ad Melam, p. 48. & præcipue Cl. Spenceri Dissert. de hac voce & Mart. loco, qui servi nomen esse statuit.*
ANCHILOPS, ὀπισ, [*Ἀνχίλωπος*] Tumor est in majore oculi angulo confurgens, atque humoris collectionem habens, curatu difficilis, antequam rumpatur. Dicitur autem ab ἄνχι, quod est prope, & ὀπί, oculus, quod prope oculum sit. *Galen. lib. de Finit. medic. qui illi adscriptus est, ut quidam putant. [V. BELLIOPS, nam vitium idem est, aut gradu tantum ab eo differt, si Paulum audimus. l. 3. c. 22. conf. Gorrhai Def.*
ANCHIMOLUS, [*Ἀνχίμουλος*] Sophista apud Elidem fuit, aquæ potor, ac facis modo solitus vestigi, nec tamen aliis imbecillior habebatur. *Æt. Cal. lib. 6. cap. 4.*
ANCHISES, [*Ἀνχίσιος*] Pastor Trojanus, filius Cappyos, Affaraci nepos, ex Veneris concubitu pater Æneæ.
 Ex Fabio colligi videtur, dictum fuisse Anchisæ & in recto. Vide quæ in Appendice ad Varonem dixi c. 24. H. St. Locus Fabii. l. 1. Inf. c. 5. p. 67. extr. Buim. ubi & hunc V.
Anchisæ, genit. *Virg. 5. Æn. 535.*
 Ipsius Anchisæ longævi hoc munus habebis.
Anchisæ, vocat. *Virg. 3. Æn. 475.*
 Conjugio Anchisæ Veneris dignate superbo.

Anchisæ, abl. *Virg. 6. Æn. 322.*
 Anchisæ generatæ, deum certissima proles. Sibylla Æneam alloquitur.
Dardanius. *Virg. 1. Æn. 404.*
Magnanimus. *Ovid. 14. Met. 118.*
Magni anchisæ animam vocabat. *Virg. 8. Æn. 98.*
Phryx. *Ovid. 16. Epith. 197.*
Pius. *Ovid. 13. Met. 640.*
ANCHISÆUS, Adj. [*Ἀνχίσιος*] *Virg. 5. Æn. 761.*
 — tumuloque sacerdos
 Et hicus late facer addit Anchisæo.
ANCHISÆIDES, patronim. [*Ἀνχίσιδης*] *Virg. 8. Æn. 521.*
 Æneas Anchisæides & fidus Achates.
Anchisæides magnanimus. *Virg. 5. Æn. 407.*
Anchisæide, vocat. *Virg. 6. Æn. 348.*
 Dux Anchisæide, nec me deus æquore merbit, &c.
ANCHISTRUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. *Ἀνχίστρον* hamus, uncus. *Isidor. 4. 11. inter instrumenta medica referit & Angitrum vocat. Cæsar. Aurel. Tard. 5. 1. Anchistris ex utraque parte entem prætendunt. Hamulum Cellus vocat.*
ANCHOLIA, [*ἄνχολος*] vulgo dicta Viola cœrulea. *Ruell. Calathianum putat esse, lib. 2. cap. 129.*
ANCHOA [*ἄνχουα*] V. ANCHIA.
ANCHOMANES, is. f. Herba, qua & Dracontea. *Apul. de Herb. c. 14.*
ANCHORA, vel **ANCORA,** [*ἄνχουρα*] Dens ferreus, quo firmantur ac retinentur naves. *Virg. 1. Æn. 169.*
 — hic lelas non vincula naves
 Ulla tenent, unco non alligat anchora morfu. Ubi Servius, Hoc nomen quam in Græco, unde originem ducit, aspirationem non habet, in Latino aspiratur, quod est contrarium: nam magis Græcorum est aspiratio. sed hoc in paucis nominibus invenitur. *MORSUM* autem de anchoris bene dixit, quum alio loco inveniamus 6. Æn. 3.
 — tum dente tenaci Anchora fundabat naves.
Anchoris solutus, de phælo. *Cic. 1. Att. 10.*
Anchoræ, inquit Nonius, Vincula quibus antennæ tenentur. *Lucilius, Armamenta tamen, malum, vela, omnia servo: Funis enim præcisus cito, atque anchora soluta. Quo loco Turnebus his verbis, anchoras in Nonio legimus vincula esse, & sed. vel (ut apud Isidorum est) Anquina scribi debet, ut in Cinnæ versu, vel (ut suspicor) utrobique Angina. Quia enim ille funis angit & adstringit, ideo (ut conficio) Angina dicebatur: quod innuere videtur Isidorus, qui Funem interpretatur, quod antenna constringitur. Hæc ille. [Videtur potius pro Antennæ apud Nonium Anchoræ scribendum, ita ut nihil aliud indicare voluerit, quam id nomen etiam funi tribui anchorario, quod cum ex verbis Lucilii liquere puto, tum ex gemino Cic. loco hic adjecto, ne alia addam. Penultimam aurem in Anchora more Græcorum produxit. S. in in præcisus more vet. eusum ultimam brevem relinquit. Solet autem ejusmodi *ἄνχουρα* diligenter Nonius excerpere.*
Anchora figitur. *Ovid. 1. Met. 297.*
 Jacere Anchoras ante portum. V. JACIO.
Anchora de proa jacitur. *Virg. 6. Æn. v. ult.*
Anchora pacta littoribus. *Ovid. 2. Epith. 4.*
 Littoribus nostris anchora pacta tua est. i. e. Promissa. Pollicitus es te ad nostra littora renavigaturum.
Præcidere anchoras: i. e. Funes anchorarios. *Cic. 7. Verr. 87.*
Sidunt anchoræ. *Plin. lib. 6. cap. 22.*
Solvere anchoram. *Cic. 1. Att. 10.*
Stare in anchoris, vel ad anchoras. *Cæf. 5. Bell. Gall. 10. Et Flor. 2. 27.*
Sublatæ anchoræ sunt. *Quintil. lib. 4. cap. 2.*
Sublatis anchoris digressus. *Cæf. 4. Bell. Gall. 33.*
Vellere. *Liv. Decad. 3. lib. 2.*
De anchora in nummis Regum Seleucidarum. V. Spanh. de Ufu & Præf. Num. diss. 7. p. 404. seq.
Anchora metaphoricæ ponitur pro Refugio, Præsidio, Munimento, & non semel pro Fundamento apud Plin. Apul. Solin. Ita pro Patrocinio amici. Ovid. 5. Trist. 2. 41.
ANCHORAGO, vel **ANCORÆGO,** inis. f. Nomen piscis. *Cassiodor. 12. Ep. 4. V. SALMO, idem enim esse creditur. Voss. de Orig. Idol. 4. 29.*
ANCHORALIS, e. [*ἄνχουραλος*] Adj. *Apuleius lib. ult. Met. 205.*
 Navis absoluta strophis anchoralibus, pelago redderetur.
ANCHORÆLE n. subst. Funis cui alligata est anchora. *Plin. lib. 16. cap. 8. Liv. 7. Bell. Maced. & 22. 11.*
ANCHORARIUS, Adj. aliud [*ἄνχουραῖος*] Quod ad anchoram pertinet, ut Anchorarii funes. *Cæf. 2. Bell. Civil. 9.*
ANCHORARIUS Mons. *Plin. lib. 13. cap. 15. Anchorarius mons vocatur citerioris Mauritanie, qui laudatillimum dedit cedrum, jam exhaustus.*
ANCHURUS, Midæ filius, de quo sic Plutarch. in Parallelis cap. 9. p. 306. Circa Cælanon Phrygiæ oppidum terre hiatus cum aqua domos complures ipsi cum mortibus absorpsit in profundum. Midas rex oraculo munitus ut res eo pretiosissimas conjiceret, ita enim futurum ut terra coiret: auro & argento injecto nihil opus attulit. Anchurus regis filius quum nihil in vita humana pretiosius anima fecum ipse verisset, datis genitorum complexibus & Timotheæ uxori, equum ascendit, inque hiantem locum concitato equo se conjecit. Postquam in unum terra rediit, auream Jovis Idæi aram eo in loco dedicavit. Hujus rei testis est Callisthenes 2. Metam.
ANCHŪSA, [*ἄνχουσα*] Herba; de qua sic Plin. lib. 2. cap. 20. Et anchusæ radix in usu est, digitali crassitudine. Finditur papyri modo, manuseque inficit sanguine colore: præparat lanis pretiosis coloribus. Anchusam hodie Gallia *Charentam* vocat, multieribus non ignotam quæ colorem faciei nativum siccio mentiuntur, quæque vernaculum genarum pallorem hoc infectu occultant. Certe malas eleganti commendat purpurillo. *Ruellius lib. 3. cap. 85. V. Dioecor. 4. 65.*
ANCHYLE, es. V. ANCYLE.
ANCYLE, is. n. [*ἄνχουλος*] Plutarch. in Numa cap. 25. Scutum breve. *Virg. 7. Æn. 188. — Ievaque ancile gerebat. Ubi Servius, Ancile, Scutum breve. Regnante Numa, cœlo hujusmodi cuturam lapsum est: & data responsa sunt illic fore summam imperii ubi illud esset. Quod ne aliquando posset anteri, aut ab hoste agnosci, per Mamurium fabrum multa similia fecerunt: cui & diem consecravit, quo pellem virgis feriant ad artis similitudinem. Dicimus autem hoc Ancile, & hæc Ancilia, pluraliter. Ancillorum vero usurpavit Horat.*
 Idem

Idem Servius l. 8. v. 664. Ancile autem dicitur aut quasi undique circumcum-
 fum, aut quasi περιεχόμενον: h. e. Undique labrum habens. Hactenus Ser-
 vus. Varr. 6. de L. l. 3. Ancilia dicta ab Ancifu, quod ea arma ab utra-
 que parte, ut Thracum, incisiva. Liv. 1. Salios item quodecim Marti Gradi-
 vo legit, tunicaeque insignis dedit, & super tunicam aneum pectori tegu-
 men, coelestiaque arma, quae ancilia appellantur, ferre. Historiam five fabu-
 lam de lapsis caelo Ancilibus, habes apud Dionys. Halic. 2. Ant. Rom. Ovid. 3. Fast. 372. feq. Plutarch. d. l. Lactant. 1. 21. extr. Vet. Gloss. Ancilia
 ἀντιπύ. Figuram eorum habes apud Guther. de Jure Pontif. 1. 11. Rofin. Ant. R. l. 3. c. 20. Oifel. Thef. tab. 111. Car. Neap. ad Fast. Ovid. 3. 377. conf. Camerar. Cent. 1. H. S. c. 60. & Cent. 2. p. 41. ad etiam Mureti Var. Lect. 13. 17. de vocis derivatione.
 Ancilia lapsa caelo. Virg. 8. Aen. 664.
 Ancillorum oblitus. Hor. 3. Carm. 5. 10.

Atma ancilia. V. in ARMA.
 ANCILLA, [ἀντίπυ, αἰκίνη, ἑρασπια, ἑρασπια] Mulier serva. Dicta autem
 (inquit Festus) Ancille ab Anco Martio rege, quod is bello magnum
 fecerunt numerum cepit. Sive idcirco appellatur, quod antiqui
 Anculare dicebant, pro Ministrare: ex quo dii quosque ac deae quos ancilla
 colunt, appellantur Ancilli & Anculae. conf. Voss. Etym. p. 28. [Vete-
 rus Ancillus, a, uni. adjective dixisse suspicatur haud injuria Curtius ad
 Sall. Jug. c. 12. 5.
 Mulier ancilla. V. MULIER.

Terra mortuorum semper ancilla. Plin. lib. 2. cap. 63. Cic. 5. Verr. Hun-
 servi ancillaeque amant.
 In ancillam delinquere. Ovid. 2. Amor. 8. 9.
 Ancillae etiam Viri vocati. sane Fufidius, apud Sallust. Fragm. c. 5. quod
 praefaret populum & adularetur serviliter, acerrimo convicio ancilla turp-
 is a M. Em. Lepido appellatur & honorum omnium dehonefamentum.
 Quae verba mirifice confirmant Lectionem veterum Codicum, in quibus
 quidam Treb. Poll. locus ita conceptus est, in Vita Claud. c. 5. Gallus
 Antipater, ancilla honorum & historico-rum dehonefamentum, &c. Neo-
 mo enim non videt hae Pollionis verba ex Sallustiano loco expressa esse.
 Quod neque Salmastius neque Cafabonus adverterunt; qui eam lectio-
 nem protulerunt primi: Salmastius autem praecipue interpretatus est
 p. 327. [Qui hanc animadversionem Lipsiensis thesauro adpersit, unde
 hic descripta est, Ancillam horum, Mlentatorem fumarum potestate
 exponit, quod cum sane durum sit atque insolens loquendi genus,
 neque satis, Aureoli laudum buccinatorum conveniat, suspicari quis possit,
 aliter distinguendum: Ancilla, honorum & hist. Sed ne sic quidem
 locus sanus videri potest, epitheton enim, quod Sall. adjecit, desideratur
 nec satis apte Honores & historici deinceps conjunguntur. Quare cum in
 editis omnibus, atque etiam in Cl. Obrechtii codice expressum sit: An-
 ancillarum, docto & cordato lectori djudicandum relinquo, an fortasse
 scripserit Pollio, Ancilla vitorum; Caterum haec & similia, quae ad l.
 Sall. Curtius congescit per Sarcasinum dicta sunt, quibus illud Virgillii ad-
 dendum fuisset 9. Aen.

O vere Phrygiae, neque enim Phryges, ite peralta Dindyma.
 ANCILLARIA, dimin. [ἑρασπιαίων] Ter. Eun. 1. 2. 85. Nonne ubi mi-
 hi dixi cupere te ex Ethiopia ancillulam? Cic. 1. de Orat. 55. Juris scien-
 tiam eloquentiae tanquam ancillulam pedessequamque adjunxisti. Adde
 Sen. Controv. 21. Plaut. Rud. Prot. 73. & Ovid. de Rem. Amor. 639.
 ANCILLARIS, Adj. [ἑρασπιαίωνος] Quod ad ancillam pertinet. Cic. 5. Tusc.
 Sordido, Ancillarij artificio. Ancillaris adullatio Ammian. 26. 17. Sallust. in
 Cic. fub fin. Qui in infidias in civitate fecit ancillares? Apparet ex
 adversaria oratione legendum esse — fecisti, ancillaris &c. cum in ea scri-
 tur, Nulli privatim ancillatum esse: idque de Pompeio intelligendum ar-
 bitror, cui infidiam Cicero nem fuisse opinio fuit, quod & Pompeium a Cicero-
 ne abalienarat; ut ab eo desitutus fuerit, cum armis pulsus a Clodio est:
 reversus tamen ab exilio modis omnibus sibi Pompeium colendum, & ei
 inserviendum esse putavit, quod hic ei obijcitur. Ex Turnebo. Paul. quo-
 que Manutius Ancillaris legendum censet. Ut & Cort. q. v.
 ANCILLARIUS, ii. in Vet. Gloss. ἀνοσπεπίς. V. in seq.
 ANCILLARIDULUS, [ἀνοσπεπίς] Nomen joco fictum a Martiale l. 12. 58.
 Non est fictum, inquit H. St. quum in Seneca dicantur matronae illo
 usae. [Nimirum Dimin. ab Ancillarius, quod Ancillarum amori dedi-
 tum denotat & obnoxium.]

Ancillariolum tua te vocat uxor, & ipsa Lecticariola est: etlis Aulada pares.
 Sic & apud Sen. lib. 1. de Benef. 9. Siquis nulla se amica fecit infignem,
 nec alienae uxori annulum praestat: hunc matronae humilem, & fordide
 libidinis, & ancilliarium appellat. [Errant enim qui hic id nominis
 pro Uxorio positum putant, & repugnat analogia in his quae similiter ter-
 minantur adjectivis. V. Muret. ad l. Docet Philofofus, Matronas luxu
 perditas hac voce exprobrare matris ancillarum amorem confesse, si
 non adulteris & meretricis amonibus foris infames fuerint, perinde
 quasi ea fama delectantur ipsae.]

ANCILLATUM, i. n. Humilis submissio. Arnob. 7. p. 221. Salutet ac-
 clivis, ancillatum servuli pavibus hic trepidationibus imitatus. conf. Sal-
 maf. ad Solin. p. 833. [Probabili conjectura emendat V. C. Ancillatum, in
 Thef. Lipsi.]

ANCILLOR, [ἀνοσπεπίς] āri. Dicitur quum viri ancillarum more praeter
 dignitatem servitio alicujus se subiiciunt. Cic. in Sallust. cap. ult. Non
 enim uni privatim ancillatus sum, neque me addixi. Titinius Praelia,
 Verum etiam dotibus delinito ultra etiam uxoris ancillatur. Non.
 Dicitur etiam de inanimatis rebus quae aliis serviunt. Plin. lib. 2. cap.
 97. Nec unquam eodem tempore, quo hodie refful, ut ancillante
 fidere, trahenteque secum avido haustu maria.
 Vet. Gloss. Ancillor. ἀνοσπεπίς. Aliam etiam notionem veteres Glossae sug-
 gerunt, cum Ancillare (ita enim legendum, non Antillare) ἀνοσπεπίς,
 ἡ ἀνοσπεπίς, interpretantur. Itaque Ancillati etiam pro Fellicem esse &
 libidinis causa fe vico addicere significat. Nemp quia has vices ancilla
 & famula sustinere solebant fere. Sed quid est ἀνοσπεπίς? Utrumne ἡ ἀνο-
 σπεπίς non foeminam tantum quamlibet, sed & aliquando ancillam no-
 tat? Et ita ἀνοσπεπίς est ancillam agere fe famulari? An pro ἀνοσπεπίς ἡ ἀνο-
 σπεπίς tefcibendum? [Hac quoque ex Lipsiensis thesauro tranfcripta.
 Sed miror V. C. non vidisse legendum potius ἀνοσπεπίς, dictumque de
 Molibus & effoeminatis. V. Cael. Auct. Tard. pass. 4. 9.]

ANCILLATUS, us. fubit. V. ANCILLATUM.
 ANCIPIES, V. ANCEPS.

ANCISUS, ūs. m. Varro 6. de L. L. 3. Ancilia dicta ab Ancifu.
 ANCISUS, a, um. i. e. Amputatus: nam An five Am est Circum. Lu-
 cret. lib. 3. 660.
 Omnia iam foerum cernes ancifa recenti
 Vulnera tortari.

ANCLA, & f. contracte pro Ancula: Instrumentum quo aqua ministratur;
 alias Antia, fc. Hauftrum. Vetus de Ancula Epigramma producit a Sal-
 malo in Vopifci Bonofum p. 478. In Suct. Tiber. cap. 51. Anciam legit
 Pareus Lex. Crit. p. 445.

ANCLABRIS, orum. apud Festum sunt Vasa aenea quibus utuntur sacer-
 dotes in sacrificiis.

ANCLARRIS, est (inquit Festus) Mensa ministris apta divinis: Idem
 alio loco, Anclabris, ex qua in sacrificando diis anclatur, q. e. Hauri-
 tur, ministraturque.

ANCLARE, Populi circa Meotim, Plin. lib. 6. cap. 7.

ANCLOR, āre. secundum Festum in Ancilla, antiqui dicebant pro Mini-
 strare, & quia idem qui haurit ministrat Anciare etiam Festus exponit pro
 Haurire. Turneb. (Idem & Muret. H. St.) Multi censent pro Anciare &
 Exanciare, dicendum esse Antlare & Exantlare, a verbo Graeco ἀντλάω,
 a quibus diffinitio: & Anciare puto esse Ancuhare: i. e. Haurire. Unde &
 Ancillarum nomen. Liv. Andron. Florem anculantem liberi esse carchelsis.
 Quod si ab ἀντλᾶν deducitur (ut Festo videtur) certe litera mutatur.
 Haec ille. Adverf. 2. 10. V. Voss. Etym. p. 28.

ANCON, ōnos. m. [ἀγκών] Locus ubi ofsa humeri & brachii componun-
 tur, Latine Cubiti flexura.

Est & eo nomine Nilij pars destinata navigantibus. Eo etiam nomine finum
 maris appellat Lucanus lib. 1. 421. Tarbelicus Ancon. ex emend. Sca-
 lig. Auf. Lect. 1. 5. V. tamen Cellar. N. O. A. 2. 1.

Item urbs agri Piceni, Graecis ἀγκών, Latine ANCONA, quae est terminus Gal-
 liae Cisalpinæ & Italiae. Mela l. 2. c. 4. Illa in angulo duorum promon-
 toriorum ex diverso coeuntium, inflexi cubiti imagine sedens, ac ideo a
 Graeis dicta Ancon, inter Gallicas Italicasque gentes quasi terminus inter-
 est. Est item in foribus pars, a qua alio nomine ἀγκωνίδα vocant. Vitruv. 4. 6.
 Dulcis Ancon est etiam Abominantis fermio. V. Erafm. Adag. p. 164. Ex Plat.
 Suid. & Athenaeo, ex cuius l. 12. ostenditur Anconem locum Sardis fuisse
 voluptatum ministris paratum, sed in eo complures naufragium fece-
 rife, &c.

Erat postremo hoc nomine perobscurum Carthagenensibus domicilium, in
 quod detrudebantur quibus iratio factus est tyrannus.

Ancona Vitruv. appellat Confluxum qui rectum angulum describit:
 l. 8. c. 6. de chorobate loquens quo aquae perlabantur, Ea (inquit) regula
 habet ancones capitibus extremis, aequali modo perforatis, in quae regule
 capitibus ad normam coagmentatos, & inter regulam & ancones a cardi-
 nibus compacta transversaria.

Ancones, [ἀγκώνες] Calices sunt non rotundi, sed in cubitum flexi, &
 angulum habentes, unde & illis nomen tributum. Nem peccula varias
 formabantur figuris. Paul. in l. 13. D. de instr. leg. ut instr. leg. ut dolia,
 vasa, ancones, calices, &c. adde Turneb. Adverf. 18. 27.
 Sunt & Ancones, Ferramenta ex quibus retia aliaque suspenduntur.
 Gratus Cyneq. v. 87.
 Lineaque ex tritis lucent anconibus arma.

Ita Ferri Ancones apud Vitruv. 10. 13.

ANCONISCI, [ἀγκωνίσκος] Instrumenta tortoria: Item Ferramenta one-
 ribus sustinendis idonea, quae a Gallis corrupte ἀγκωνες vocantur, cu-
 jusmodi in cellarum vinariorum columnis videmus, quibus incumbunt li-
 gna quae dolia ferunt. Dicta a similitudine cubiti, quem Graeci ἀγκών
 vocant. Nam ut plerique dormientium cubitis, ita hae ferramentis one-
 ra inniuntur. Dimin. Graec. est ab ἀγκών.

ANCTERES, [ἀγκυρῆες] Vincula sunt, quibus vulnerum labra constringuntur,
 ne latior fiat cicatrix. Galen. 3. Therapeut. Item pars colli,
 suffocatio maxime obnoxia. V. Cael. Rhodig. lib. 4. cap. 2.

ANCTITO, āre. frequent. ab Ango [ἀγκυρῆω] Budaeus.

ANGTUM, V. ANGO.

ANGULARE, [ἀγκυρῆω] pro Ministrare dixerunt antiqui, auctore Fe-
 sto. V. ANCILLA.

ANCULI & ANCULAE, Dii deque ancillarum putabantur. Festus.

ANCULENTAE, Foeminae menstruo tempore appellantur: unde tra-
 hitur Inquinamentum. Festus.

ANCUS, appellatur, qui aduncum brachium habet, ut exporgiri non
 possit. Festus. Ab Ancone, i. e. Cubito incurvo.

ANCUS MARTIUS, Nume Pompilii nepos ex filia, & quartus Romano-
 rum rex. Virg. 6. Aen. 815.
 — quem juxta sequitur jactantior Ancus. Hor. 4. Carm. 7. 15.

ANCŪLA, & f. [ἀγκυρῆω] Contractio articulorum. Celf. lib. 5. 18. & 28.
 Item Ametum. V. Suid. & Cael. Rhod. 11. 52. Galen. lib. de Finit.
 Medic. Dicitur & Ancylosis. V. Rhod. ad Scrib. 11. 255. Gott. Def.

ANCYLOBLEPHARON, i. n. [ἀγκυλοβλήφαρον] Vitium in oculis. Celf.
 lib. 7. 7. 6. V. ANCYLOSIS.

ANCYLOGLOSSUM, [ἀγκυλόγλωσσον] Vitium linguae, cum quis non
 expedite loqui potest, propter id quod vulgo Filicium vocant non inci-
 sum, Paulus Aegineta.

ANCYLOSIS, [ἀγκυλωσις] Vitium est, quo cohaerescunt palpebrae cum
 albo oculi, vel nigro, exulceratione. Est si nigro cohaerent, vitium omnino
 prohibetur: si albo, visum. Ex Hagog. Gal. adscripta. Sic & Act. l. 7.
 c. 66. Sed Aegineta. 4. 55. Synonymum τῆ ἀγκυλῆς junxit. Vid. & AN-
 CYLOBLEPHARON.

ANCYLOFOTOMUM, [ἀγκυλοφώτων] vel Anclotomus, m. Instrumentum
 chirurgicum, quo vinculum nervosum, quod Filum vulgo vocant, in
 pueris haesitantibus eximitur. Bud. Annot.

ANCYRA [ἀγκυρα] Tectofagum, qui quorundam Galatiae partem. Phry-
 giam majorem versus tenuerunt, castrum erat, posteaquam ab Augusto
 Caesare colonis frequentata est, caput gentis; Sub Christianis Imp. sedes
 Metropolitani. Strab. l. 12. Hinc synodus Ancyritana in iure Pontificio
 saepe nominatur. Urbem memoratam videtas a Curtio, 3. 1. 22. & Plin.
 lib. 5. cap. ult. ubi V. Harduin. Hodie *Ancyris*.

Alterum quoque fuit ejusdem nominis Lydia versus, circa Blayrum
 Mlagne Phrygiae oppidum. Strab. lib. 12. Plin. l. 5. c. ult. Haec quoque
 Episcopi sedes.

ANCYRANUS, Adj. [ἀγκυραῖος] ab Ancyra, quae secundum Ptole-
 maeum & alios, Metropolis est Tectofagum Bithynia populorum.
 Claud.

Claud. 2. in Eutrop. 416. — Ancyranique triumphii. Omittit mentio non debet luculentii illius monumenti Ancyrani, five lapidis antiqui, in quo Coloni conditoris sui Angusti rerum gestarum Indicem sive breviarium perferibi curarunt, cuius etiam nunc infigne extat fragmentum, quod certatim VV. DD. illustrarunt. V. Fabric. Bibl. Lat. l. 4. c. 5. Plura de Ancyra J. C. Caffaub. in pref. Animadv. ad idem Monum. Suetonio adject.

ANCYROMACHUS, [ἀγκυρομαχος] Genus navigi est, ita dictum quod anchoris, & reliquis navigii instrumentis vehendis fit aptum. Calep.

A N D

ANDĀBĀTA, [ἀναβάττα] Cic. locus est in 7. Epist. Fam. 10. qui unius litera abundantia obscuritatem habere videtur: eum ita ut in libro vulgo circumfertur subscribam, Qui neque in Oceano natum volueris, studiosissimus homo natandi: neque spectare elledarios, quem antea ne andabatam quidem defraudare poteramus. Ego (inquit Turnebus Adv. 19. 8.) ditione ea diutius perpensa, tandem in hanc sententiam discessionem feci, ut putem andabatam auferendi causam legendum esse. Dicit enim (ut opinor) Tu, qui ita studiosus eras Romae spectaculorum Circientium, ut in multam noctem spectator sederes, ut andabatam pugnantem in tenebris videres, noluisse in Britanniam trajicere, ut Britannorum videres elledarios, qui andabatam similes sunt et curru pugnantibus. Olim autem post curricula Circensia, sero noctisque tenebris depugnabant interdum homines et curru, Heroum antiquorum more: qui interpolato verbo Graeco, pro Anabatam Andabatæ dicebantur a Latinis. Duo autem homines fesebant in curru (ut Graeci scribunt) auriga & παραβάτης, qui idem etiam αναβάτης, i. e. Alcenfor dicebatur, & (ut plerunque fit) corrupta & degenerante voce, Andabatæ. Cum autem noctu pugnantem, nec se prope viderent, ut ludicrum etiam augetur, interdum oculis clausis dimicare cogebantur. Hæc ego eo adscripsi, quod eruditissimos viros hæc velut in falebra hæere videam, adeo ut non desierit qui coniecerit populos fuisset, qui clausis oculis pugnare soliti sint. Tam amentes habere hostes, ut cæci dimicare velint, nemo est (ut opinor) qui non optaturus sit. Sed plenus & accuratus de hoc gladiatorum genere Juss. Lips. Sat. 2. 12. conf. Alex. Gen. Dier. 6. 22. Cal. Rhodig. 11. 11. Schott. Not. Cic. 4. 19. Thys. de Glad. p. 227. Laurent. Polym. 4. 9. Erafm. Chil. 2. 4. 33.

ANDACOQUA, Atris planta est eadem que Dioscoridi Ægyptia lotus: e cuius femine, quod papaverum modo capitibus quibusdam includitur, Arabes sibi oleum conficiunt, quod miris laudibus eferunt, illud que oleum de Andacoqua appellant. Ex Mathiol. in Dioscor. lib. 3. cap. 106. extr.

ANDALUSIA, æ. f. Regio Hispaniæ, regno Castellæ annexa, olim Vandalitia dicta, cuius primaria urbs Hispalis. In hac provincia poetæ constituerunt campos Elysius.

ANDANIA, [Ἀνδανία Stephano] Oppidum est Peloponnesi, in tractu Melleniaco, cuius meminit & Strab. lib. 8.

ANDANIS, [Ἀνδανίς] Fluvius est Carmania regionis, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

ANDARÆ, [Ἀνδάρη] Populi India, plurimis vicis, & xxx oppidis, que muris turribusque muniuntur. De his vide apud Plin. l. 6. c. 19.

ANDEGAVI, [Ἀνδῆγαυοί] Gallie populi, V. ANDES.

ANDEGAVUM, i. n. Andegavorum urbs præcipua, olim Juliomagus, hodie Angers.

ANDELVS, [Ἀνδάλου] Civitas est Hispania, non procul a Pompeiopolis, quæ vulgo Pamplona appellatur, metropolis regni Navarra. Calep.

ANDES, [Ἀνδῆς] Populi inter Celtas Carnutibus & Turonibus finitimi, ac ducatu Bituricensi, Oceanoque proximi, quos Ligeris flumen alluit. Andos Lucan. l. 1. v. 438. Andegavos appellat Plin. l. 4. c. 18. Andecauros Tac. Ann. 3. 41. Andes vocat. Cæ. 2. Bell. Gall. 35. & 3. 7.

Andes, Vicus non procul a Mantua, Virgili patria, teste Donato in Vita.

ANDINUS, Adj. [Ἀνδίνου] unde Virgil. Andinus.

Andinus cantus. Sil. lib. 8. 594.

Mantua mularum domus, atque ad sidera cantu Eiecta Andino. i. e. Virgiliano.

ANDIGISTA, [Ἰμμο Αἰδιστίς] Matris deum nomen est apud Pessinuntios, ubi templum maximum habet magnæ venerationis. Strab. l. 12.

ANDIRĀA, æ. f. [Ἀνδύρα] Mater deum cognominata a loco, de quo Strab. l. 13. Sub Andira (inquit) templum est matris deam Andirinæ sacrum, & subterraneum antrum Palean usque. Est autem Palea, habitatio quamdam hic appellata, quæ ab Andiris distat stadiis centum & 30. Subterraneum hunc meatum torrens [Immo hircus V. Caff.] quidam in os ejus incidens aperuit: qui postera die a pastore apud Andiram fortuito reperitus fuit. Hæc Str.

ANDIZETIA, [Ἀνδίζηται] Populi sunt Pannoniorum, ut refert Strab. l. 7.

ANDOCIPES, [Ἀνδοκίπιδος] Unus ex decem præcipuis Atheniensium rhetoribus, Leogori filius, qui fuit ex Telemachi, & Nausicæ posteris, ut ex Hellanicis sententia tradit Suidas. V. Fabr. Bibl. Gr. 2. 26. 3.

ANDRACHNE, [Ἀνδράχνη] Herba est, que a Latinis Portulaca dicitur. Plin. lib. 13. cap. 22. Columel. 10. 376. Apul. de Herb. cap. 103.

Andrachne agria, [Ἀνδράχνη ἀγρία] Herba est majori Sempervivo similis, sed foliis minoribus, quæ a Latinis Illecebra appellatur, & Portulaca sylvestris. Ruell. lib. 2. cap. 140. Plin. 25. 13.

ANDRAMIS, itis. [Ἀνδράμις] Rex Lydorum fuit, qui primus castravit & eunuchas fecit mulieres. Author Alex. ab Alex. l. 2. c. 25.

ANDRAPODON, [Ἀνδραποδόν] Latine Mancipium. Sunt enim servi tanquam pedes dominorum, qui capitis rationem habent. Diog. Laert. de Diogene Cynico sic scribit: Rogatus cur mancipia Andrapoda dicerentur: quia Pedes (inquit) habent virorum, animum autem, quem tu nunc habes, qui hoc interrogas.

ANDRAPODISTA, [Ἀνδραποδιστής] Plagiarius. Dicitur autem andrapodista (ut interpres Aristophanis ait) ab eo quod homines vendat: nec solum (ut idem interpres author est) andrapodista est, qui liberos per imposturam, vel circumveniendi in servitutem conjicit, verum etiam quisquis ministrum aut servum a suis heris ac dominis abstrahit, ut alio deducat, dividatque.

ANDREMŌN, Nomen est ejus qui Colophonem edificavit. Strab. l. 14.

ANDRIA, [Ἀνδρία] Phrygiæ oppidum, apud Plin. l. 5. c. ult. Stephanus præterea Andriam in Elide collocat, & alteram in Macedonia.

ANDRIA, Terentii Fabula cui ab occasione Andriæ cuiuspiam mulierculæ nomen est. Exemplum est honestæ educationis & obedientiæ liberorum.

ANDRIACA, [Ἀνδριάκη] Oppidum est in Media: & alterum in Lycia, Ptolemæo. Rursum aliud in Thracia, Straboni.

ANDRICVS, Ciceronis servus. Cic. 16. Fam. 20.

ANDRICVS, [Ἀνδρική] Ciliciæ mons, Strab. lib. 14.

Quo etiam nomine dictum est Flumen quoddam ejusdem regionis, non procul ab Amari portis apud Plin. l. 5. Apud Strab. Andricus legitur.

ANDRIMACHIDA, [Ἀνδρομαχίδα] Populi fuit in Africa, apud quos per multa secula vixit usus, ut virgines nupturas regi in primis offerrent, ut illarum pudicitiam ante solennia nuptiarum delibaret. Alex. ab Alex. l. 1. c. 24.

ANDRIUS, i. [Ἀνδρῆς] Fluvius est, qui ex quadam Carifene montana regione, quæ Dardanice adiacet, influit in Scamandrum. Strab. lib. 13.

ANDROBIUS, [Ἀνδρόβιος] Nobilis pictoris nomen, qui Scyllin (urnatorem) pinxit, anchoras classis Perficæ incidenter. Plin. l. 35. c. 11.

ANDROBVLVS, i. [Ἀνδρόβουλος] Sculptoris nomen. Plin. l. 34. c. 8.

ANDROCLEVS, Philolophus fuit, Porphyrii discipulus, cujus ipse Porphyrius mentionem facit, ut refert Volaterranus. [Videtur vitiosus codice usus Volat. ac scribendum Androcyledes, quem in Pythagoricorum Catal. memorat Fabric. quæquam locum Porphyrii præterat.

ANDROCLVS, [Ἀνδρόκλος] Nomen proprium filii Codri, Atheniensium regis, qui Ephesum condidit, & Ionum regiam libi constituit. Strab. l. 14. V. MOX ANDRODVS.

ANDROCOPIVS, [Ἀνδροκόπιος] Nomen ejus qui Lebedum condidit, loco quodam occupato nomine Aita. Strab. lib. 14.

ANDROCLAS, ANDROCLVS, V. ANDRODAS, ANDRODVS.

ANDROCYOES, [Ἀνδρόκυος] Medicus fuit sapientia clarus, cujus extata epistola quædam ad Alexandrum magnum scripta, apud Plin. his verbis, Vinum potaturus, rex, memento te bibere sanguinem terræ: sicut cicuta homini venenum est, sic cicuta vinum. Plin. lib. 14. cap. 5.

Fuit & hoc nomine Pictor quidam nobilis, de quo idem Plin. l. 35. c. 9. V. & ANDROCLEVS.

ANDRŌDĀMAS, [Ἀνδρόδῆμας] Lapis est ex genere hematitum, colore nigricante, pondere ac duritia insignis, qui attritus coti succum reddit sanguineum. Plin. lib. 36. cap. 20.

Est præterea Androdamas, Gemmæ nomen, quæ argenteum nitorem habet ut Adamas, quadrata, & semper tessellis similis: cui Magi putant nomen impostum ab eo quod impetus hominum & iracundias domat. Plin. lib. 37. cap. 10. Solin. cap. 36.

ANDRODAMVS, Rheginus, qui leges condidit Chalcidensis, qui sunt in Thracia, ut scribit Aristoteles.

ANDRODAS, Annus sexagesimus tertius. Firmic. l. 4. c. 14. Septeni anni, ac noveni, per omne vitæ tempus multiplicata ratione currentes, naturali quadam & latenti ratione, variis hominem periculorum discriminibus semper afficiunt. unde & sexagesimus tertius annus, quia utriusque numeri summam pariter excipit, Androdas appellatus est. Novies enim septeni anni, sexaginta tres hunc, & rursus septies novem, simili modo sexaginta tres. Quia itaque utriusque numeri cursus, in hoc anni æquata ratione occurrit, grande semper periculi discrimen imponit. Si enim septeni & noveni anni, qui hebdomatici a Grecis, atque enneatici appellantur, gravia semper hominibus indicunt pericula, quid auctus faciet sexagesimus tertius, qui utriusque numeri multiplicatam, & invicem sibi obligatam perficit summam? Hæc igitur ex causa Androdas (alii leg. Androclaus V. Rigalt. Observ. ad Terull. de Idol. f. 203) ab Ægyptiis dictus est, quod omnem vitæ substantiam frangat, atque debilitet. Hæc Firmicus.

ANDRODVS, Dacus servus, Rome in circo maximo agnitus, a leone, cuius pedem vulneratum aliquando curaverat in sylvis. Ejus historiam lectu dignissimam V. ap. Gell. l. 5. c. 14. Forte ad hunc ipsum narratio similis pertinet apud Sen. 2. de Benef. 19. Ceterum rectius Androclous vocatur hic servus in melioribus Gellii editionibus, & apud Ælian. Hist. An. 7. 48.

ANDROGŌNS, V. Panvin. de Lud. Circ. 11. 3.

ANDRŌGŌVS, [Ἀνδρόγῶνος] Præclara indolis adolefcens, Minois Cretensium regis hlius fuit, qui ab Atheniensibus & Megarensibus per invidiam occisus est, quod palæstra cæteros superaret. Quapropter suscepto a Minoe adversus hos populos bello, primo Megarenses subegit, deinde Athenienses sibi tributarios fecit, & in Andree memoriam pueros Athenienses Minotauro cepit obijcere.

Androgeos, ult. prod. nomin. Græcus & Atticus, declinat ut enim, ὁ Ἀνδρόγῶνος, τὸ Ἀνδρόγῶνος, &c. Virg. 2. Æn. 370.

Primus fe Danaum magna comitante caterva Androgeos offert nobis, &c.

Androgeos, genit. Atticus. Virg. 6. Æn. 20.

In foribus, lethum Androgeos, &c.

Androgei, genit. Latinus. Virg. 2. Æn. 392.

— sic fatus: deinde conatent Androgei galeam, clypei que insigne decorum Induitur.

Androgea, accus. a nomin. Androgeon. Propert. lib. 2. 63.

Et deus extinctum Creffis Epidauris herbis Restituit patriis Androgea focis. V. MINOTAURVS.

ANDROGŌNVS, Adj. [Ἀνδρόγονος] ut Androgonæ cædes. Catul. Argon. 77.

Androgonæ pœnas exsolvere cædis.

ANDRŌGŌNVS, [Ἀνδρόγονος] Qui utriusque habet sexum, femine scilicet ac masculi. Cic. 1. de Divin. 98. Quid ortus androgyni? nonne fatale quoddam monstrum fuit? Plin. l. 7. c. 2. Androgynus esse utriusque naturæ Calliphanes tradit. Gell. l. 9. c. 4. Gignuntur homines utriusque sexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim Androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis. Liv. 7. Bell. Pun. 11. Sinu esse vatum ambiguo inter marem & foemina sexu infantem, quos Androgynos natus, ut pleraque faciliore ad duplicanda verba Graeco sermone appellat. Androgynafemina dicta Amædia, quia virilem animum gerebat. V. Valer. Max. 8. 3. 1.

ANDROGŌNI, [Ἀνδρόγονοι] Populi fuit in Africa supra Nafamonas, ut l. 7. c. 2. Plin. scribit, utriusque naturæ, inter se vicibus coeuntes, dextera mamma his virilis, læva muliebri. Quidam Androgynæ scribunt.

ANDROLEPSIA, æ. f. [Ἀνδρόλεψια, ἀνδρολεψία] Perlonarum pignératio est. Moris autem antiquissimi fuit, ut qui eadem perpetraffent, si cum in externam urbem profugissent, ad prenam expositi non dederentur ius ad quos facinus admiffum pertinebat, ipfis ut premitteretur pignerandi postestas, quam Androlepsiam, & neutro genere Adrolepsiam Graeci, Hermolaus Barbarus Clangationem, Juris interpretes Repressilla vocant. Ex Budeo.

ANDRŌMĀCHE, [Ἀνδρομάχη] Hectoris Trojani uxor, quæ a virili pugna nomen sortita est. Fuit enim virili animo septa, & quadam veluti virago. Andromaches, genit. Virg. 3. Æn. 486.

— & longum Andromaches testentur amorem. legitur etiam Andromachæ.

ANDROMACHA Nomen, Tragediæ ab Ennio scriptæ. Cic. r. de Divin. 13. conf. Varr. 6. de L. L. 5. Hinc proverbialis locutio, Nihil ad Andromacham. Tertull. de Pudic. cap. 8.

ANDROMACHUS, [Ἀνδρόμαχος] Adulator Crassi, a quo tamen Crassus ipse Parthis proditus est. Author Plutarch.

Fuit & Andromachus philosophia, & Neapoli Syriæ, filius Zonæ, qui Grammaticam docuit Niconide, Diocletiani principis tempore. Suidas.

ANDROMAS, [Ἀνδρόμαχος] Vocare solent Atrum illud quod appellatur Democriti aciumilla peculiatum. Hermol. in Plin. lib. 26. cap. 22.

ANDROMÈDE, [Ἀνδρομέδη] Cephei & Cassiope filia, a Perseo amata, & in uxorem ducta, que Minervæ beneficio inter astra collocata dicitur, propter Persei virtutem, quod eam cito expositam a periculo liberarat. Oritur in parte Piscium duodecima. V. Cic. 2. de Nat. Deor. 43. Manil. 5. 533. seq. Hygin. Fab. 64. & Afr. 2. 11. Plin. 5. 31. & Salmaf. in Solin. p. 401. seq.

Andromede Cepheia. Propert. lib. 1. 3. 4.

Andromedes, genit. Hor. 3. Carm. 29. 17.

Jam clarus oculatum Andromedes pater Offendit ignem.

Andromedæ, genit. Latinus. Propert. lib. 3. 21. 29.

Non hic Andromedæ resonant pro matre catena.

ANDROMON, Nomen est ejus qui Colophonem edificavit.

ANDRON, ònis. m. [Ἀνδρόν] est Spatium illud quod est inter duos parietes in quod pluvia descendit. Plin. lib. 2. Epist. 17. Tam alti, ab utique secreti illa ratio, quod interjacent andron parietem cubiculi hortique distinguunt, atque ita omnem fontem media inanitate consumit.

Andron, [Ἀνδρόν, Ἀνδρόν] Locus domicilii appellatur angustior longitudo, in quo viri plurimum morantur: ut Gynæceum a mulieribus hæc Festus. Vitruv. l. 6. c. 10. Inter hæc peristylia & hospitalia, itinera sunt, que Mesaulæ dicuntur, quod inter duas aulis media sunt interposita. Nostris autem eas Andronas appellant. Sed hoc valde est mirandum, nec enim Græce nec Latine potest id convenire. Græci enim Ἀνδρόν appellat cœtus, ubi convivia virilia font esse, quod eo mulieres non accedant. Hæc Vitruvius. Patavini hodie Viam arcitionem Andronem vocant. conf. & Cæ. Rhod. 27. 24. [Androna Plinius Romano more dixisse videtur pro Mesaula, vel potius Mesaulio, que pars ædium tecta, an sub dio fuerit non satis constat. Cæterum apud Græcos videtur Andron duobus modis accipi, modo videlicet pro parte ædium privataram, que & Andronitis dicitur, conviviis virorum potissimum destinata, modo pro ædificio publico, virorum conventibus frequentato. Id colligere licet ex collatis irvicem locis Pollucii l. 1. s. 79. & 6. 7. & 9. 46. Apud Vitruv. suspicor Mesaula vel Mesaulia legendum, quomodo Græci efferunt.

ANDRON, Nom. Vir. propr. Andron Catanæus, ut scribit Theophrastus, tibi incinens primus omnium motiones corporis, & rhythmos excogitavit: unde ἄνδρ' ἔχθ', i. e. Sicillifare, positum invenias pro Saltare. Ex Cæ. l. 5. c. 4. Multos alios hic appellatos docet Voss. 3. de Hist. Gr. p. 321. & Jonius 1. de Script. Philof. Hist. p. 40. seq. E quibus sunt Alexandrinus, Halicarnassensis, Teius, Medicus item & Musicus. V. Fabric. in Elencho Medicor. Bibl. Gr. Vol. 13.

ANDRONICUS, [Ἀνδρόνικος] Rhodius, Philosophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.

Fuit & alius Pompilius Andronicus, Grammaticus desidiofior in professione Grammatica ex quo minus idoneus ad tuendam scholam fuit, ut refert Sueton. c. 8. de ill. Gram. V. & Voss. de Hist. Lat. l. 10. p. 47.

Andronicus item alius fuit, Historicus, qui Alexandri res scripsit, Author Volaterr.

Fuit item Livius Andronicus cognomto, poetarum Latinorum vetustissimus, cujus vitam vide apud Crinitum. V. etiam Gyrard. Dial. 8. de Poët. Hist. f. 297. Fuit & alter Andronicus Poëta tempore Juliani Cæs. Imp. Vid. Idem f. 298. Etiam inter Græcos orientis Imperatores 4. Andronici memorantur seculis Christ. 12. & 14.

ANDRONTIS, idis. f. [Ἀνδρόντις] Idem ac Andron Locum in domo ubi soli viri solent versari. Vitruv. l. 6. c. 10. Hæc autem peristylia domus, andronitis dicuntur, quod in his viri sine interpellationibus mulierum versantur.

ANDRONIUM, Medicamentum est vix inflammationis curandæ utile: ab Androne auctore. Ejus confectioem vide apud Celsum l. 6. c. 14.

ANDRONORUS, [Ἀνδρόνορος] Legislator fuit Chalcidenstim, eorum qui in Thracia sunt. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 10.

ANDROS, [Ἀνδρῶς] vel Andria. Insula, una cycladum, inter Eubœam & Tenon, cum oppido ejusdem nominis, de qua Ovid. 13. Met. 661.

Et totidem natis Andros fraterna petita est. Hæc primo dicta fuit Cauros, postea Antandros, & aliis nominibus, ut tradit Plin. 4. 12. Nunc vulgo dicitur Andra, aliis Andria.

ANDRIUS, a, um. Adj. Gentile. V. ANDRIA.

ANDROSACES, [Ἀνδρόσακες] Herba est in maritimis Syriæ locis copiosissime proveniens, alba, carens foliis, folliculis in cirris habens, & in his femem. V. Plin. lib. 27. cap. 4. & Dioscor. 3. 133.

ANDROSÆMON, [Ἀνδρόσαμων] Herba est similis hyperico, cauliculis tamen majoribus, ac magis rubentibus. Florem habet lutei coloris, qui digitis attritus, succum emittit sanguini similem. Unde & nomen habet. Plin. lib. 27. cap. 4.

ANDROSPHINX, ingis. f. [Ἀνδρόσφιγξ] Nomen ab Homine & Spingie deductum, quod pro Admodum versipelli, cujusque ambages dissolvere ne perficaciores quidem possint, sumitur. Budæus Curiam sic appellavit, ut a qua fe explicare nulli sit facile.

ANDRUARE, i. e. Recurrere, a Græco verbo ἀναδρᾶν. Hinc & Drua vocata est. Festus. V. AMTRUO.

ANECDOTUS, i. m. [ἀνεκδοτός] Ineditus. Cic. 14. Att. 17. Librum meum anecdoton nondum perpollivi. Idem 2. Att. 6. abfolute Anecdota sua dixit.

ANCELOGISTUS, i. m. [ἀνεκλόγητος] Liber & solutus a ratione reddenda, ut Tutores anecdotisti l. 5. §. 7. ff. de Admin. Tut. V. ALOGISTA.

ANELLUS, V. ANNULUS.

ANEMO, Fluvius est in octava regione Italiæ, apud Plin. lib. 3. cap. 15.

ANEMONE, es. f. [ἀνεμώνη] Herba: de qua Cic. Plin. lib. 27. cap. 12. Othone in Syria nascitur, similis erucæ, perforatis crebro foliis, flore croci: quare quidam anemone vocaverunt.

Anemone Nicander ex Adonis creatore natam prodidit. Theocritus in Bucolicis, lacrymis Venereis Adonidem Iugentis prodidisse finxit, & quæ dicitur epitaphium carmine hoc,

Quotque cruoris agit guttas hic cæsus Adonis,
Tot Venus effundit lacrymas: quæ singula flores
Cespitè demittunt: lacrymæ pariunt Anemone,
Sed cruor ille rosam creat. Flos nunquam se aperit, nisi vento
spirante, unde & nomen accepit. Ejus multæ sunt species. Ruell. lib. 2. cap. 107. & Cæ. lib. 19. cap. 4. V. Plin. 21. 11. 16. & 23. Apul. de Herb. cap. 53. V. PHENON & ADONIS.

ANEMORFA, Homero [Ἀνεμορφοί] Oppidum Phocidis, quod postea Anemoleam appellavit. Strab. lib. 9.

ANEMOPHROS, [ἀνεμοφροσ] Herba est ex naporum generibus, quæ receptiore nomine Bunion appellatur. Calepin.

ANEMOTIS Minerva, [Ἀνεμότης Ἀθήνη] i. e. Ventosa. colebatur in civitate Methone, ubi & templum & simulacrum habuit, quod Diomedes dicatè fertur, ut Pausan. docet: dicta, quod ibi dea molestum ventum fedarit. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 22.

ANEMURIUM, i. [Ἀνεμύριον] Ciliciæ promontorium, ubi continens Crommyo Cyprî promontorio appropinquat ad Itadia ccccl. Strab. l. 14.

ANEMYTAS, [Ἀνεμύτας] apud Tarentinis Afinus erat qui ventis sacrificabat. Eym.

ANENAOETOS, Æon hereticorum. Tertull. adv. Val. cap. 35.

ANEO, Ære. Verulam heri, ejus mores imitari, Philox. Gloss. γρηῖ anet, & Flav. Caper. lib. de Orthogr. Sordet, acet, anet, &c.

ANESCO, Idem. ibid.

ANERINASTUS, [ἀνερίνας] Incapificatus, proprie de ficu, cui non adhibiti sunt ἔρανοι, h. e. Caprifici fructus, ut ad maturitatem perveniat. Proverbio dici solet in inutilem, & a quo nihil frugis expectandum sit. de quo Erasmus in Chil.

ANETHMATICI Tripodes. V. in Æthones tripodes.

ANETHUM, [ἀνῆθον] Herba boni odoris. Plin. lib. 20. cap. 18. Anethum quoque rictus movet, & tormina sedat, alvum fistit. V. Columel. 11. 3. Pallad. Febr. 2. 24. Apul. de Herb. cap. 121.

Anethum bene olens. Virg. 2. Ecl. 48.

Narcissum, & florem jungit bene olentis anethi.

ANETHATHUS, a, um, Anetho conditus. ut, Anethathus pullus. Apic. 6. 9. Anethathum jus. Idem 7. 6.

ANETHINUS, a, um. [ἀνεθίνος] ut, Unguentum anethinum. Diosc. 1. 52. Vinum anethinum. Idem 5. 41.

ANETHICUS, a, um. [ἀνεθικός] Vocab. Medicum, i. e. In remissione, ut, Anethicis temporibus, & Per intervalla anethica. Th. Priscian. 3. 3. & 25. V. Reinf. Var. Lect. 3. 11.

ANETIS, Dea quædam in Armenia. Armenis autem lex erat ut virgines in fano vetustissimo & sanctissimo Anetidis dec profitterentur: ubi ipsius statua ex folio auro fira erat, quam Antonius expulavit: quibus emertitis, cuiusvis præcipui hominis conjugium sortiri fas erat, nemine abnuente, aut tale conjugium detrectante. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

ANERISMA, [ἀνερίσμα] Tumor ex arteriæ dilatatione causam trahens. Fit autem cum vulnerata arteria pellis non superinducitur, sed ferit iterum materia, ac redit eodem. In lib. de Fin. Galen. adscript. hoc pacto definitur, ἀνερίσμα est Venosi vasculi, h. e. venæ, dilatatio, aut spiritus materie per carnem dissipatio, que desiliens spargitur: soletque hæc confequi, ubi caro eum locum qui est circa præcitam arteriam non implet, sed vacuum relinquit. Galen. 1. Ther. Sed V. Juniores Chirurgos.

ANEURISMA, [ἀνερίσμα] Dilatatio que referatis arteriis fit cure integra ac conglutinata, Galen. & Paulo testis.

ANEXETASTUS, [ἀνεξέταστος] Rationibus reddendis, five subducendis solutus. Scæv. in l. 23. §. 2. D. de pecul. legat.

ANFRACTUS, ùs. m. vel ANFRACTUM, five AMFRACTUM, in [ἀνέκδοτος, ἀνεκδοτός] Sinuosus quidam reflexus: cujus figuram videmus in testis cochlearum, in cochleide, & fere in arietum cornibus. Plin. lib. 11. cap. 37. Convoluta (inquit) in anfractum cornua arietum generi. Varro 6. de L. L. 2. Anfractus est ab origine flexum duplici: dictum ab Ambitu & Frangendo. Ab eo leges jubent in directo pedum VIII. esse: in anfractu XVI. i. e. in Flexu. Nonius 3. 16. Anfractum masculino genere dici putat: Neuter Accius Euryface, Super Oceani itagna alta patris terrarum anfract revifam. Varro Parmenone, Cavo fonte ut quum irrigavit cavata aut riu in anfracta in sylvam vocans.

Anfractus, Viarum flexus. Cæf. - Bell. Gall. 46. Oppidi murus ab planitie atque initio ascensus, recta regione, si nullus anfractus intercederet, mox passus aberat. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quid enim pulchrius ea figura que sola omnes alias figuras complexa continet? que que nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminentis, nihil lacunosum? Loquitur de figura cœli, que spherica est.

Anfractus annui. Cic. 2. de Legib. 19. Itaque, ut ita cadat in annuis anfractibus, descriptum esto.

Curvi. Claud. in Conf. Prob. & Olybr. 105.

Anfractus Solis. Cic. in Somn. Scip. 1. Quum ætas tua septenos octos Solis anfractus reditusque converterit.

Anfractus infinitos habere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Metaphorice, ut Anfractu non longo circumscripta oratio, sed ad spiritum vocis apto. Cic. in Partit. 21.

Circuitio & anfractus. Cic. de Divin. 127. Jam vero quid opus est circuitio & anfractu, ut sit utendum interpretibus somniorum, potius quam directo?

Anfractus judiciorum. Cic. pro Cluent. 159. Et vitam illam tranquillam & quietam, remotam a procellis invidiarum, & hujuscemodii judiciorum anfractu sequi maluisse.

Anfractus, seu Circuitu. Lucan. lib. 1. 600.

Dumque illi circumfusa longis anfractibus urbem Circumeunt. Loquitur de supplicatione in qua populus longo reflexo ambico urbem circumibat.

Anfractus litorum flexuosus. Plin. lib. 3. cap. 1.

Mollis equi levioris. h. e. Circumactio & flexus equi modo hac, mod illac. Valer. 6. Argon. 240.

Torti. Claud. de Sext. Conf. Hon. 519.

Anfractu blando sinuoso littora. Valer. 2. Argon. 452. Blando, i. Mollis, nec duricilli.

Anfractu opaco. Lucan. lib. 4. 166. i. e. Flexu & circuitu umbroso.
 Anfractu riparum incurvus Helios. i. e. Flexu. Stat. 4. Theb.
 Inmenfi. Valer. 7. Argon. 523.
ANFRACTUS, Adj. [*ἀνφράκτος*] Circum fractus. Varr. 6. de L. L. Ut signum cadens in pectore, quod est terrarum anfractarum visum. Anfracta undique spatia. Ammian. 29. 5.
ANFRAGOSUS, a, um. Gloss. Gr. L. ἄνφραγος ἄνφραγος, Amifragosus locus.

ANGARIA, ἄ, [*ἀγγαρία*] Coactio, servitus. Suid. indicat vocem esse Perficam: quod apud illos regii nuntii ἀγγαροὶ dicerentur. Unde & qui literas invicem tradunt perferendas (nam certis itinerum spatii mutabatur) ἀγγαροὶ dicuntur, quos eodem ἄγγαρος appellant. Velocius ire credebantur nuntii huiusmodi, quam si grum volatus. Deinde translata vox est ad quosvis, qui servorum aut iumentorum ritu onera bajulant. Erastus & Caelus. Budæus. Apud Perfas erat ἀγγαροὶ ὄροντες, cursus pernicitissimus equitum, ut scribit Herodotus in octavo. Unde nomen Angarie & Parangarie (V. in PARANGARIE, ubi breve remittit. H. St.) in libris juris leclitatum manavit. Est enim nomen Perficum: nostrates, postas, quasi positos collocatosque certis in locis & semper in proximitate excubantes appellant. Jacob. Nicell. in med. syl. Angarum, lingua Perfarum, servum significare, & operarium scribit. V. Salmast. ad Capitol. in Pio. cap. 12. necnon Stewech. ad Veget. 1. 3. & 2. 8. Usus est ea voce Nigidius Ciceroni aequalis apud Gell. 19. 14. Scribitur & Anguria. V. Scheffer. de Re Vehic. cap. 26. & Pitisci Lex. Antiq. h. l. c. 1002.
 Angariarum exhibitio. I. Sont muner. 17. D. de Vacat. & excusat. muner. Sunt munera, que rei proprie coherent: de quibus neque liberi, neque artes, neque merita militie, nec ullum aliud privilegium iure tribuit excusationem: ut est prædiorum collatio, viae sternende, angariarumve exhibitio, hospitii suscipiendi munus. Meminit & Cæl. 1. 13. c. 8.
 Angariarum præditio, & recipiendi hospitii necessitas & militibus, & liberalium artium professoribus inter cætera remissa sunt. Paulus in l. 10. D. de Vacat. & excusat. muner.
ANGARIO, [*ἀγγαριος*] are. Adigere, compellere, cogere. Peregrinum est verbum. Ulp. in l. Via sternende. D. de Privileg. veter. Nec contributionibus que in possessionibus sunt, veteranos esse excusatos palam est. Sed & naves eorum angariari posse Helio Firmo, & Antonio Claro veteranis rescriptum est. V. Panciroli. de Magistr. munic. c. 23. & Beza ad Matth. 5. 41.
ANGARIALIS, e. Theod. Cod. l. 8. tit. 5. Angarialum habere copiam.
ANGARIS, Mons est Idumææ, apud Plin. lib. 5. cap. 13.
ANGELIA, [*ἄγγελια*] Mercurii filia, ut apud Pindarum in quodam Olymp. hymno legitur, quod & interpretes notant. V. Cæl. lib. 18. cap. 6.
ANGELICA, Radix vulgo herbariis nota, Laferpitium est Gallicum. Ruell. lib. 3. cap. 52.
ANGELUS, [*ἄγγελος*] Græca dictio, Latine Nuntium significat usus est hac voce Sen. Epist. 20. Ego angelus Epicuri. V. Lipsium. Nos utimur pro Spiritibus bonis quos Deus ad sui ministerium creavit, eam ob causam dicitur Angeli, quod Deus ad bonos & pios eos mittere consuevit ut illos amialis & periculis conservent. Exempla apud Script. Ecclesiast. passim. V. Suicri Thef.
ANGELICUS, a, um, ut, Angelica excubie. Paulin. Epist. 28. p. 1. Carmen angelicum. Alcim. Avit. 1. 190. i. e. Angelorum.
 Angelicum metrum Diomedii, celeritate nuntii aptum.
 Angelicus versus numeros & syllabarum coarctat hexametrum: ut Hectoris Andromache Pyrrhin' connubia feras? Fragma. Anonymi Confirio de Die Natali subiect.
ANGERONA, [*ἄγγελων*] Silentii dea, cui sacrificabatur ad diem XII Calend. Januarii, ore obligato obnigatoque simulacrum habebat. Plin. l. 3. c. 5. Angeroniam vocat Macrobi. 1. Saturn. c. 10. Divæ (inquit) Angeronie pontifices in sacello Volupie sacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dicit ait, quod angores ac animorum sollicitudines propitiatia depellat. Maffurius adiecit, simulacrum ejus deæ ore obligato atque obnigato in ara Volupie propterea collocatum, quod qui suos dolores anxietatesque dissimulant, perveniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Julius Modestus, & Festus, Angeronæ deæ sacra a Romanis instituta fuisse dicunt, quum angina omne genus animalium consumeretur: cujus festa Angeronalia dicebantur. V. Pitisci Lex. in vocibus istis.
ANGINA, V. ANGO.
ANGINA, Fumis. V. in ANCHORA, & ANQUINA.
ANGIPIORTUS, [*ἄγγιπός, ἄγγιπός*] Priscianus, a portu compositum tam m. quam n. gen. invenitur, & 2dæ decl. hic Angiportus, & hoc Angiportum, his Angiportis. Sic Plin. in primo Artis Gramm. Ter. quoque in Adel. 4. 2. 39. Id quidem angiportum non est pervium. Idem Phorm. 5. 6. 52. Sed hinc concedam in angiportum hunc proximam. Hactenus Priscianus l. 6. Angiportus (inquit Festus) iter compendiarium in oppido, eo quod sit angustus portus, i. e. Aditus in portum. Varr. 4. de L. L. 32. Angiportum & id angustum, ab angendo & portu. Donatus in Adel. Ter. 4. 2. 39. Angiportum, id est, angusta & curvata: quasi angiportus: ut Angitia, aut anguitia. Alii quod inter portus fit locus angustus. h. e. Intra domos. Nam domos, vel portus, vel insulas veteres dixerunt. Cic. 4. Verr. 41. Ut omnibus in angiportis prædones improbissimi statue ponantur. Idem l. de Divin. 69. Ex horreis directum estusumque frumentum vias omnes angiportusque contraverat.
 Angiportus. Hor. 1. Carm. 25. 10.
 Febis in solo levis angiportus.
ANGITIA [*ἄγγιτια*] vel ut alii legunt **ANGUITIA**. Ætæ filia, & foror Medæe, que prima Marfis remedia contra venena fertur offendisse. Silius lib. 8. 449.
 Ætæ prolem Angitiam mala gramina primam
 Montivallæ ferunt, tactuque donare venena. V. Heinſ. & Drakenb.
ANGLIA, [*ἄγγλια*] que Britannia ab eruditiss dicitur: insula insignis in Oceano, que undique a circumfuso mari complexa est, nusquam juncta continenti, sed ab omni ore nostro divisa: que quondam ab incolis rupibus, quas mare abluit, Albion dicebatur. Hanc primum Troës invenissent, qui Troja disjecta fugerunt excisam patriam, Palladisque oraculo clausæ in hanc insulam migraverunt, atque gigantes tum insulam tenentes, multis victos præliis expugnaverunt. Hanc postmodum longo temporum tractu, Saxones, qui sunt illustres Alemanniæ populi, oppressere, agrosque & opes inter legatos Saxonum regina Angella divisit. Atque ut lingua pa-

riter & gentis memoria in devicta insula sempiterna foret, ab Angela, cuius ductu victa est, Angliam tellurem illam vocaverunt. Quanquam plerique Angliam veluti nostri orbis Angulum, prædicent dictam. Situs ipsius est, ut contra aspectum Gallie & Hispanie sita sit. Ejus ambitus quadragies octies, & septuaginta quinque millibus passuum conitat. De hac celeberrima insula V. in Britonum historia, & in dictione **FRI TANNIA**. [Multo verisimilius Anglie nomen ab Anglis, Germanica populo, qui se in occupanda hac insula Saxonibus junxerunt, accepit. V. ANGLIUS.]
ANGLIA NOVA, hodie dicitur Regio America septentrionalis inter Novam Franciam & Novum Belgium, a Richardo Grenvillio detecta Ann. 1585. quam in honorem regine Elizabethæ dixerunt **VIRGINIA**.
ANGIUS, **ANGILICUS**, & **ANGLICANUS**, a, um. Geographicis usitate voces.
 Anglorum Germaniæ populorum Tacit. Germ. 40. 2. meminit, quos habitasse ad Albin Ph. Cluv. Germ. Vet. 3. 27. scribit.
ANGO, is, xi, [*ἄγγος*] etum, teste Prisciano, quod exolevit, Angere. Proprie significat Prælocare, sive Strangulare, ut author est Diomedes, lib. 1. p. 361. unde & Angina dicta est. Gell. lib. 1. Ea res animum ejus anxio. Lucan. lib. 6. 107. — nec meritis ancitur undis.
 Angit oculos spongiarum filipes prætractæ, & quasi excæcant, nec partiantur asparagum emittere. Columel. lib. 11. cap. 3.
 Ardeole in coitu anguntur. Plin. lib. 10. cap. 60.
 Angi (*ἀγγιστος*) per metaphoram, est Dolere, aut Cura, aliave animi agritudine premi, torqueri, cruciari. Cic. 1. Att. 15. Multa sunt enim que me sollicitant, anguntque. Idem de Senect. 66.
 Angere sese animi. Plaut. Epid. 3. 1. 6.
 Angi aliqua re, ut animo, curis, &c. Cic. 16. Fam. 13. & de Clar. Orat. 4. Angere aliquem incommodis. Plaut. Cælin. 2. 1. 11.
 Incommodis angit. Cic. in Læl. 10. Suis autem incommodis graviter angit, &c.
 Angebatur ad impensas regis animus. Liv. 1. ab Urbe.
 Angi de re aliqua, i. e. Ob, live Propter. Cic. 2. Att.
ANGOR, oris. m. [*ἄγγωρία*] Cic. 4. Tusc. 18. Angor, est Ægritudo prementis. Festus, Angor, i. e. Animi vel corporis cruciatu proprie a Græco ἀγγωρία, i. e. Strangulatione dictus. Unde & Faucium dolor, Angina vocatur. Cic. 1. de Fin. 49. Sic robustus animus & excelsus omni est liber cura & angore, quum & mortem contemnit.
 Angor me afficit de. Lucret. lib. 3. 865.
 — nec iam de illis nos afficit angor.
 Capere angorem. Cic. in Læl. 48. Quamobrem angor iste qui pro amico sepe capiendus est, &c.
 Confici angoribus. Cic. 2. Att. 37.
 Dedere sese angoribus. Cic. 2. Off. 2.
 Dissolvit se animus angore. Lucret. lib. 3. 916.
 Implicatus angoribus & molestiis. Cic. 5. Tusc. 3.
 Levandis angoris & doloris causa aliquid perscribere. Cic. lib. 6. Epist.
 Levare curam & angorem animi sermone. Cic. 1. Att. 15.
 Vacuitas ab angoribus. Cic. 1. Off. 73.
 Angor, pro Angina. Plin. l. 8. c. 27. Pantheras perficata carne aconitio (Venenum id est) barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor: quare Pardalanches id venenum appellaverunt quidam. Angor, i. e. Angina.
ANGINA, æ. f. [*ἀγγίση, ἀγγίση*] Genus morbi acutissimi, quo fucies angulus ac strangulatur: alio nomine Tonillæ. Medicorum vulgo *Squammantum* vocat, quum Hippocrates e Galenus Synanchen appellavit. Plin. l. 20. c. 1. Illius anginas & arterias cum melle & oleo veterant. Plaut. Trin. 2. 4. 13. Sues moriuntur angina acerime. conf. Moll. 1. 3. 60. Anginam vniariam habere dicuntur, qui vino suffocantur. Festus.
 Angine perunguntur intus palimpsesta liquida. Plin. lib. 24. cap. 7.
 Ad anginas utuntur herbari polygono. Plin. lib. 23. cap. 12.
 Abolet anginas manarum salutarum ex capitibus cinis ex melle illitus. Plin. lib. 32. cap. 8.
 Adversatur anginæ pix. Plin. lib. 24. cap. 7.
 Adversus anginas succo præcipuo. Plin. lib. 24. cap. 19.
 Curari anginam eximie tradunt herba proserpinaca. Plin. l. 27. c. 12.
 Finita est si subito in pulmonem id malum transit. Cels. l. 2. c. 7.
 Discutiunt anginas violæ ex aqua portæ. Plin. l. 21. c. 19. & 23. 2.
 Gargarizatur laser in angina. Plin. lib. 22. cap. 23.
 Hebetant anginam nuce juglandis cum ruta & oleo. Plin. l. 23. c. 8.
 Illini efficacissime anginam tradunt hominis sanguine ex quacunq; parte emissio. Plin. lib. 28. cap. 4.
 Medetur anginis suum. Plin. lib. 25. cap. 5.
 Pollet efficacissime contra anginas herba que gignitur supra simeta ruris. Plin. lib. 24. cap. 19.
 Angina toto anno non periclitari, si quis pullum hirundinis ederit. Cels. lib. 4. cap. 4.
 Prodest anginis omphacium. Plin. lib. 23. in præfat.
 Profluisset contra anginas oxymeli calidum gargarizatum fatentur. Plin. lib. 23. cap. 2.
 Salutaris est contra anginas herba que vocatur Britannica. Plin. l. 25. c. 3. Suum anginas sanat peculiariter sideritis. Plin. lib. 26. cap. ult. ad fin.
 Sedat anginas anilum cum melle & hyssopo ex aceto gargarizatum. Plin. lib. 20. cap. 17. Sic lib. 32. cap. 4.
 Strangulari angina. Cels. lib. 2. cap. 10.
 Succurritur anginis citissime felle asferino cum elaterio & melle. Plin. lib. 30. cap. 4.
 Utile est contra anginas misy. Plin. lib. 34. cap. 12.
 Utilissimum anginis est mel. Plin. lib. 22. cap. 24.
ANGONES, [*ἄγγωνες*] Tela magnitudinis medice. De his sic Agathias apud Cæl. l. 18. c. 21. Francisc (inquit) tela sunt, que angonos vocant ipsi, quibus res magnas ubi opus fuerit gerunt: eorum pars major obducta ferro est: in parte superna, circa ferri aciem ipsam, recurva: extant utrinque, tanquam hami, laminule quedam arcuate præacuteque, sed prone ac in ima reclinate.
ANGRUS, [*ἄγγρος*] Fluvius est ex Illyricis, versus Boream fluens. Herod. lib. 4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus, planitie Triballiam interfluens, Brongium intrat: Brongium iste, litrum.
ANGUEUS, **ANGUESUS**, **ANGUICOMUS**, **ANGUICUIA**, **ANGUICULUS**, **ANGUIFER**, & **ANGUIGENA**. V. ANGUIS.
ANGUILLA, æ. f. [*ἄγγιλος*] Piscis: de quo Plin. lib. 9. cap. 51. Anguilla atterret se scopulis, ea strigmenta vivificant, nec alia est eorum procreatio. Esti mare subeunt tamen sunt fluviales. Buleng. de Conviv. 11. 30. B b 2 Anguil-

Anguillis binæ piannæ vice pedum. Plin. lib. 9. cap. 20.
 Non fluitant anguille exanimæ. Plin. lib. 9. cap. 21.
 Palfucitur noctibus anguille. Plin. lib. 9.
 Anguilla exemptæ aquis diutius vivunt. Plin. lib. 9. cap. 57.
 Anguilla est, elabitur. Plaut. Pseud. 2. 4. 57. Dicitur per metaphoram.
 Quæ figura etiam dicitur Anguillam cauda tenere, in eos scilicet qui lubrica sunt fide. V. Chil. V. & Luciani Timona p. 114.
 Anguillis crassius terguis, coque verberari folitos tradit Verrius prætextatos. Plin. 9. 23. Ubi Harduinus laudat Ildor. in Gloss. 5. 27. Anguilla est, quæ coercentur in scholis pueri, quæ vulgo Scutica dicitur.
 ANGUILLARIUM, ii. e. Locus ubi anguille abundant. Cathol.
 ANGUILLARIUS, Adj. ut. Anguillarum locus, in quo aluntur anguille.
 Procul. in l. Rutilla Polla D. de contrah. empt. V. ANGULARIUS.
 ANGLUIS, is. [ἀγλῆς] abl. e vel i. tam n. quam f. gen. fæpius tamen m. Est autem Serpentis genus vulgo notum.
 De maf. Plaut. Amph. Devolant angues jubati deorfum in impluvium duo. Virg. 3. Ecl. 93.
 Frigidus, a quo pueri fugite hinc, latet anguis in herba. Servius:
 Angues, aquorum sunt: Serpentes, terrarum: Dracones, templorum.
 Idem, Delubra ad fumma dracones. Sed hæc significatio plerunque confunditur.
 De fecm. Varro Atacinus, ap. Non. 3. 9.
 Cujus ut apexit torta caput angue revinctum. Val. Max. lib. 1. cap. 6. Subito ab una parte aræ prolapsam anguem prospexit: qua vifam, &c. Tacit. 11. Ann. 11. Unam omnino anguem in cubiculo vifam narrare folitus est.
 Angue & angui. Stat. Angue ter excuffio. Hor. 1. Epist. 17. 30.
 Alter Miletii textam cane pejus & angui Vitabit chlamydem. Priscianus.
 Aliger anguis. Valer. 1. Argon. 224.
 Ater. Ovid. 4. Met. 453.
 Atrox. Stat. lib. 6. 156.
 Avidus. Ovid. in lbin, 288.
 Cæruleus. Virg. 4. Georg. 482.
 Criftatus. Sen. Herc. fur. 4.
 Criftis præfignis. Ovid. 3. Met. 32.
 Ferus. Ovid. 11. Met. 56.
 Frigidus. Virg. 3. Ecl. 93.
 Gorgonius. Ovid. 3. de Arte Am. 504.
 Intortus capillis Eumenidum. Hor. 2. Carm. 13. 36.
 Lethifer. Stat. 5. Theb. 628.
 Lubricus. Virg. 5. Æn. 84.
 Lucidus. Virg. 1. Georg. 205. De Sidere.
 Maculofus. Virg. 3. Georg. 427.
 Martius. Ovid. 3. Met. 32.
 Minax. Stat. 4. Theb. 96.
 Purpureus. Claud. 2. in Ruff. 177. de Dracone militari signo.
 Salutifer. Stat. 3. Sylv. 4. 25.
 Squalens. Sil. Ital. lib. 13.
 Squameus. Virg. 2. Georg. 154.
 Terribilis. Ovid. 3. Amor. 6. 14.
 Teter. Claud. Laud. Herc. 42.
 Tortus. Ovid. 2. Met. 138. & Virg. 3. Georg. 38.
 Torvus. Virg. 6. Æn. 571.
 Trux. Ovid. 4. Trift. 7. 14.
 Tumidus. Ovid. 5. Trift. 2. 14.
 Venenatus. Ovid. in lbin, 481.
 Venenofus. Ovid. in Philon.
 Viridis. Claud. 2. in Eutrop. 186.
 Anguis abundat fpmatu. Papinius. Sylv. 1. 4. 102.—quoque anguis abundat fpmatu. De faliva anguim fscilicet intelligendum, qui lingendo egros fanabant fua fpmata. Meminit Ariftophanes. Turneb.
 Emerit anguis ab infima ara. Cic. 1. de Divin. 73.
 Anguim fenectus [ἀγλῆς ἀγλῆς] est Anguim fefe verno tempore expofiantium pellis & exuvium. Diof. lib. 2. cap. 17. Senectus anguim (inquit) in vino decocta, dolor aurium, infufu: & dentium, collutione, auxilio est. De hæc differit Arift. lib. 8. de Hift. Animal. c. 17. & Galen. lib. 11. Simplif.
 Anguis fenectum exuunt, eamque protinus devorant. Plin. 1. 8. c. 31.
 Uitur fæpius eadem voce, ut 29. 6. V. Indicem Hard.
 Anguis hiberno fite membrana corporis obducta, fœniculi fucco impedimentum illud exuit, nitidusque vernat. Plin. lib. 8. cap. 27.
 ANGLIUS, a, um, ut videntibus procul Angueos lapfus nentiat. Solin. cap. 24. Vulg. 37. de Libya æliuria.
 ANGLUSCO, Ære. i. e. Anguim ritu juvenefcere. Tertull. de Pall. c. 3. Serpente paffus veneno anguefcit in juvenetem. Ita Scaliger. pro Languefcit, Sed nihil mutandum contendit Salmat.
 ANGLICOMUS, a, um. [ἀγλῆς ἀγλῆς] Angues loco crinis habens. Ovid. 4. Met. 698. Gorgonis anguicomæ.
 ANGLICULUS, [ἀγλῆς] dimin. ab Angui. Cic. 5. de Fin. 15. Serpere anguiculus, nare anaticulas.
 ANGLICULA, Græce ἀγλῆς dicta, Ornamentum junctarum manuum apud Pollucem lib. 5. cap. 16. V. OPHIS.
 ANGLIFER, Subft. [ἀγλῆς ἀγλῆς] Sidus est cœleste: de quo fic Columel. lib. 11. cap. 2. Anguifer qui a Græcis dicitur ἀγλῆς ἀγλῆς, mane occidit, tempeftatem fignificat. V. ANGITENENS.
 ANGLIFERA, a, um. Adj. Angues ferens, ut Anguifera cauda Cerberi. Sen. Herc. fur. 812.
 Anguifera domus. Stat. 2. Sylv. 2.
 Anguifera Lerna. Stat. 2. Sylv. 1. 181.
 Anguiferum caput. Prudent. Hamart. 131.
 ANGLIGENA, æ. [ἀγλῆς ἀγλῆς] Ovid. 3. Met. 531.
 Quis furor anguigenæ, proles Mavortia, veftras Attollit mentes? i. e. Auter. Verba funt Penthei conantis deterrere Thebanos a facrificiis Bacchi celebrandis. Thebanos autem vocat Anguigenas, & prolem Mavortiam, quod a draconis dentibus, qui in tutela Martis erat, originem ducant: ut lib. 7. Met. fabulatur Ovid.
 ANGIENÆ. [ἀγλῆς ἀγλῆς] Populi quidam non procul ab agro Priapenti, quos antiqui finxerunt cognitionem quandam cum ferpentibus habere. Frodium enim est mares ferpentum moribus remedio esse, i. eos conti-

nua attigerint, quemadmodum incantatores, ac prælo livorem transfere-
 re, poftca tumorem ac dolorem fedare. De his plura apud Strab. l. 13.
 ANGLIUS, Adj. [ἀγλῆς ἀγλῆς] ut. Pellis anguinea.
 Anguineus cucumer, dicitur a Columel. lib. 2. cap. 9. 8. i. e. Ob-
 longus, & ad anguis fimilitudinem contortus. Erraticus Plinio dicitur,
 lib. 20. cap. 2.
 Anguinea come Medufæ. Ovid. 4. Trift. 7. 11.
 Anguilla Eumenidum. Catul. in Argon. 65. 193.
 ANGLIUS, [ἀγλῆς ἀγλῆς] aliud Adj. ut, Anguina cervix. Cic. 2. de Di-
 vin. cap. 64. extr.
 Anguina vernatio, pto Pelle quam verno tempore angues exuunt. Plin.
 lib. 30. cap. 3.
 ANGLINUM, Subft. Plin. lib. 29. cap. 3. Angues innumeri ætate con-
 voluti, falvis faucium corporumque fpmis, artificio complexu glome-
 rantur: Anguim appellatur.
 ANGLIMANUS, [ἀγλῆς ἀγλῆς] Anguimani vocati funt elephantis: quia
 proboscis eorum, quæ manus vocatur, in omnem partem anguim mo-
 re, facile flectitur & vertitur. Lucret. lib. 5. 1302.
 Anguimanos belli docuerunt vulnera Peni
 Sufferre, & magnas Martis turbare catervas.
 Idem lib. 2. 536.
 Sic uti quadrupedum cum primis effe videmus
 In genere anguimanos elephantos. adde Lactant. de Opif.
 Dei cap. 5. fub fin. V. MANUS.
 ANGLIPÆDES, [ἀγλῆς ἀγλῆς] a poetis dicti funt Gigantes, quafi Loriepe-
 des: propterea quod pedes tortuofos habuiffe finguntur, ficut angues fe-
 fe tortuofos faciunt. Ovid. 1. Met. 184. [Immo Anguineis pedibus fe-
 bebantur. V. Apollodor. l. 1. Macrobr. Sat. 1. 20. Nonni Dionyf. l. 2.
 a princ. de Typhæo.
 ANGLITENENS, entis. [ἀγλῆς ἀγλῆς] Sidus cœleste, quod & Anguifer
 dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 42. Atque hæc quidem a tergo: propter
 caput autem anguitenens,
 Quem claro prohibent ἀγλῆς nomine Grai:
 Hic preffu duplici palmarum continet anguem.
 Dicitur & Serpentarius. V. Hygin. Poët. Afr. 2. 14. & 3. 13.
 ANGLITIA, V. ANGITIA.
 ANGLUS, [ἀγλῆς ἀγλῆς] est Magnitudo in communi fectione terminorum:
 ut Superharicus in communi fectione linearum quibus terminatur: ut
 Solidus, in communi fectione fuperficierum quibus terminatur. Vide
 Euclid. 8. d. 1. & 11. d. 11. Angulus dicitur est (ait Varro l. de L. L.)
 quod in eo locus anguftiffimus fit cujus loci is est angulus. Vel dicitur ab
 eo quod est ἴσος, i. e. prope: quia ex diverfo coacta, faciunt anguli
 formam. Fættus.
 Angulus inhi aliquid eligas provincie, reconditum ac derelictum.
 Cic. 5. Verr. & 2. in Catil. 8.
 Devius angulus. Claud. 2. de Laud. Stil. 179.
 — quis devius effe
 Angulus, aut regio, quæ non pro numine vultus
 Dilectos coleret.
 Extremus. Ovid. 13. Met. 883.
 Intimus. Hor. 1. Carm. 9. 22.
 Obtufus. Lucret. lib. 4. 356.
 Angulus nihil incifum habens figura. Cic. 2. de Nat. Deor. 47.
 Ad omnes literarum angulos aliquid revocare. Cic. pro Cæcin. 84.
 Anguli oculorum bini funt, uni ad nares: alteri ad tempora pertingunt.
 Ex Plin. lib. 11. cap. 37.
 Translate in Angulo, i. e. in Occulto effe, ut Plato in Gorgia βῶν βίαν
 ἐν γωνίᾳ. Vitam in angulo degere. Ita Cic. 1. de Orat. 13. Ut de his re-
 bus omnibus in angulis confumendi otii caufâ differant. V. Interpret.
 ad Actor. 26. 26.
 Pro Seceffu ufurpavit Hor. 2. Carm. 6. 14.
 Ille terrarum mihi præter omnes Angulus ridet.
 ANGLULUS, dimin. [ἀγλῆς ἀγλῆς] Parvulus angulus. Lucret. lib. 2. 428.
 Angullis prolantibus. Quidam legunt Angullis: alii Angululis.
 ANGLULARIS, Adj. [ἀγλῆς ἀγλῆς] est Angulus undique angulos habet, cujus-
 modi effe Forma quadrata, aut triangularis. Cato de R. R. cap. 14. Pila
 ex lapide angulari. i. e. Quadrato, ut exilitimat Budæus.
 Angulares ordines. Columel. lib. 5. cap. 3. Extremos ordines, quos vo-
 cant angulares. De mentura agerum loquitur.
 ANGLULARIS, is. Valis coquinarum genus, a forma angulari fic dict. apud
 Apic. 5. 3. 6. & 7. 4.
 ANGLULARIUS, Adj. pro Angularis. i. e. Quadratus, vel Triangularis.
 Procul. in l. 69. D. de contrah. empt. Rutilla Polla emit lacum Sabatenem
 angularium, & circa eum pedes decem. [Anguillarium. Haloand. Vid.
 Cellar. N. O. A. 2. 9. 2. 200.
 ANGLULO, Ære. Apud Fortunat. lib. 4. Carm. Paffive Ambrosius Epist. 42.
 Tom. 3. Op. l. 144. de ferpente: Tortuofus angulatur antraclibus.
 ANGLULATUS, [ἀγλῆς ἀγλῆς] Adj. Cic. 1. de Nat. Deor. 66. Effe corpufcu-
 la quedam lævia, alia afpera, rotunda alia, partim autem angulata.
 conf. Lactant. de Ira Dei 10. 8.
 ANGLULATIM, Adv. Apul. 3. Met. p. 130. Idem 9. p. 237. Sidon. 7.
 Epist. 9.
 ANGLULATILIS, e. Auth. de Limit. Goef. p. 303. [Imo Quatuorangu-
 latus, voce compofita.
 ANGLULOSUS, [ἀγλῆς ἀγλῆς] aliud item Adj. i. e. Plurimos habens angulos.
 Plin. lib. 37. cap. 12. Figura oblonga maxime probatur, deinde quæ vo-
 catur lenticula, poftca cycloides & rotunda, angulofis minima gratia.
 Angulofa hædere folia rotundantur. Plin. lib. 16. cap. 23.
 Angulofus recessus maris Ægei. Plin. lib. 4. cap. 4.
 Angulofus urbis procurfus. Plin. lib. 5. cap. 10.
 ANGLUSUS, Adj. [ἀγλῆς ἀγλῆς] ab Angulus, inquit Perottus: h. e. Arctus,
 quod anguli femper coarctantur: live (quod improprie dicitur) Strictus.
 ut, Angula domus. Cic. 1. de Fin.
 Anguftioribus foliis herbe. Plin. lib. 13. cap. 21.
 Anguftum & Latum, contraria. Cic. 4. Acad. 92.
 Aftus angufti. Virg. 4. Georg. 35.
 Animi angufti & parvi est, amare divitias. Cic. 1. Off. 68.
 Animi angufti & demiffi est, triumphum honorem contemner. Cic. in Pifon.
 Aqua angufta. Ovid. 3. Trift. 10. 42. de Fretto.
 Clavus anguftus, Equeltris ordinis erat: ut, Latus clavus Senatorii:
 quod

quod sic confirmat Lampridius in Alex. c. 27. Tum satis esse conſtituit, ut Equites Romani a Senatoribus clavi qualitate diſcerentur. Addam & Patereuli teſtimonium de Mæcenate, qui in Equeſtri ordine ſemper manſit, ſe ſeribentis, Quippe vix anguſto clavo pene contentus, nec majora ſequi potuit, ſed non tam optavit. l. 2. c. 88. V. MOX ANGUSTICLAVIUS & infra CLAVUS.

Dies anguſta. Stat. 1. Theb.
 Differentia anguſta. Plin. lib. 21. cap. 5.
 Diſputationibus anguſtis & conciliis illigati. Cic. 2. de Orat. 61.
 Fauces anguſtiſſimæ. Cæſ. 1. Bell. Civil. 25.
 Habentis anguſtis equum compeſcere. Tibull. lib. 1. 4. 11.
 Interrogantibus anguſtis pungere. Cic. 4. de Fin. 7.
 Littus anguſtum. Virg. 3. Æn. 419.
 Menſa. Sen. Theſt. 5. Tutuſque menſa capitur anguſta cibus.
 Nox. Ovid. 3. Amor. 7. 25.
 Odoris anguſti roſa. Plin. lib. 21. cap. 4. i. e. non late ſe ſpargentis.
 Oratio anguſta. V. COLLATO.
 Pauperies anguſta. Hor. 3. Carm. 2. 1.
 Anguſtam, amici, pauperiem pati
 Robuſtu acri militia puer
 Condiſcat.

Pace anguſta frui. Ovid. 2. de Ponto, 5. 18. emend. codd. Anguſta.
 Pectore anguſto ingentes animos verſant apes, ait Virg. 4. Georg. 83.
 Rebus anguſtis. Hor. 2. Carm. 10. 21. i. e. Adverſis.
 Rebus anguſtis animoſus atque
 Fortis appare.
 Saxum anguſtiſſimæ. Lucan. lib. 8. 862.
 Semite anguſtiſſimæ. Cic. 2. de Lege Agr. 95.
 Temporis anguſti manſit concordia diſcors. Lucan. lib. 1. 98.
 Umbrae innum anguſtiſſimum. Plin. lib. 2. cap. 11.
 Adducere in anguſtum. Cic. de Amicit. 20. Contracta res & adducta in anguſtum.
 Claudi in anguſtum. Ovid. 13. Met. 407.
 Concludi in parvum & anguſtum locum. Cic. 1. Off. 53.
 Contrahere, in anguſtumque concludere perturbaciones animi. Cic. 4. Acad.

In anguſtum oppido nunc meæ coguntur copiæ. Ter. Heaut. 4. 2. 2.
 Tenuari in anguſtam ſubtilitatem venas, adeo ut ſanguis penetrare non poſſit, tradit Plin. lib. 11. cap. 37.
 In anguſtum venire. Cic. pro Planc. 54.
 In anguſto noxa eſt. Cæſ. lib. 8. cap. 4. Si in anguſto noxa eſt, duo: ſi latius patet, tria.
 Anguſta viarum. Virg. 2. Æn. 332. Ubi Servius, Anguſta viarum, Vicos anguſtos: ut eſt, Et ſtrata viarum. Tacit. 4. Hiſt. 35. Qui pontes & viarum anguſta inſiderent.

Anguſtus, pro Paupere: ut Legatarius anguſtus, in l. penult. D. de Uſu habitatione.
 ANGUSTE, Adv. Arcæ: ſive (ut ita dicam) Stricte: ut Anguſte federe, apud Macrobi. 2. Saturn. 3.
 Anguſtiſſimi diſfunduntur radices. h. e. Minus late diſfunduntur. Varro 1. de R. cap. 37.
 Anguſte uti aliqua re. Cæſ. 3. Bell. Civil. 16. Ad rem frumentariam expediendam, qua anguſte utebatur.
 Anguſte ſcriptum. i. e. Tenuiter, arcæ, exiliter: cui contraria ſunt, late, diſſe, copioſe. Cic. pro Muren.
 Breviſ & anguſtus concludere; cui contrarium eſt, Uberius & fauſtus diſputare. Cic. 2. de Nat. Deor. 20.
 Anguſte & exiliter dicere, eſt Atticorum. Cic. de Clar. Orat. 288.
 Preſſe & anguſte rem definire. Cic. in Orat. 117.
 Anguſtiſ pabulari, eſt Minus habere ſpatiū locorum ad pabulandum: veluti quum milites ita premuntur ab hoſtibus, ut late pabulatum ire non liceat. Cæſ. 1. Bell. Civil. 59.
 Ut anguſtiſſime Pompeium contineret. i. e. Uteum premeret atque arcæret intra anguſtos limites. Cæſ. 3. Bell. Civil. 45.

ANGUSTICLAVIUS, Dignitatis nomen, Equeſtri ordini conveniens: ut Laticlavium Senatorio. Hinc patrem ſuum tribunum anguſticlavium fuiſſe Othoniano bello Suetonius dicit, Oth. cap. 10. V. CLAVUS & paulo ſupra in ANGUSTUS.

ANGUSTO, [ἀνγύστω] Arc. Anguſtum ſeu Arcum facere. Lucan. l. 5. 233. Qua maris anguſta fauces ſaxoſa Carifos. Sen. in Conſolat. ad Albinum. Si deſiderabit fervorum turbam, quæ domum quanvis magna anguſtet.

ANGUSTANS, [ἀνγύστω] atus, & aridus. Partic. Catul. Argon. 65. 357. Cujus iter cæcis anguſtans corporum acervis. Cic. in Somn. Scip. 16. Omnis enim terra quæ colitur a vobis, anguſtata verticibus, lateribus laterior. Plin. lib. 17. cap. 8. Puteis ore anguſtat. Sen. de Tranquil. vite, lib. 1. cap. 8. Anguſtanda certe patrimonio ſunt, ut minus ad injurias fortunæ ſinus expoſiti.

ANGUSTIA, æ. [ἀνγύστω, στενοχωρία] frequentius pl. ANGUSTIÆ, arum. Sunt Loca adeo anguſta & diſſicilia, ut vix tranſiri queant: quales ſunt vix in quibusdam montibus. Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 49. Caſtra anguſtiſ viarum quam maxime poteſt, contrahit.
 Anguſtiæ locorum. Ulp. l. 2. §. ult. D. Quemad. teſtam. aperiant.
 Anguſtiæ orationis. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Anguſtiæ autem concluſæ orationis non facile ſe ipſa tutatur.
 Anguſtiæ ærarii, Quum pauca admodum pecunia eſſet in ærario. Cic. 2. de Lege Agr. 36. Sic, Anguſtiæ pecuniæ publicæ, Idem 12. Fam. 29.
 Rei familiaris anguſtiæ. Cic. in Partit. 112.
 Ex ſuis anguſtiſ, alterius ſuſtentare tenuitatem. Cic. 16. Fam. 21.
 Pectoris anguſtiæ. Cic. in Piſon. 24. Magnum nomen eſt, magna ſpecies, magna dignitas, magna majeſtas Conſulis: non capiunt anguſtiæ pectoris tui, non recipit levitas iſta, non egeſtas animi, non infirmitas ingenii ſuſtinet, non inſolentia rerum ſecundarum tantam perſonam tam gravem, tam ſeveram.
 Anguſtiæ & fauces. Cic. 2. de Lege Agr. 26. In anguſtiſ atque faucibus Græciæ Corinthus eſt poſita. Iſthmi periphrasiſ.
 Anguſtiæ temporum, Ubi diſſicilia, & quaſi maligna ſunt tempora aut propter bella, aut famem & rerum penuriam, aliudve incommodorum genus. Cic. 1. de Orat. 3. Sed tamen in his vel aſperitatibus rerum, vel anguſtiſ temporis, obſequar ſtudiis noſtris. Idem 3. Verr. 148. Diem

præſtituit operi faciundo Calend. Decemb. locat circiter Idus Septemb. anguſtiſ temporis excluduntur omnes. Hoc ad temporis brevitatem referendum.
 Anguſtia temporis, dicitur etiam ſingulariter. Paul. in l. Non enim. D. ex quib. cauſ. major.
 Verborum anguſtiæ. Cic. pro Cæcin. 84. Et me ex hoc (ut ita dicam) campo æquitatis: ad iſtas verborum anguſtiſ, & ad omnes literarum angulos revocas.
 Anguſtiæ etiam dicuntur, Quum quis tantis difficultatibus premitur, ut neſciat quæ ſe vertere debeat. Cic. de Fato 17. Anguſtiſ urgeri.
 Adductus in ſummas anguſtiſ. Cic. pro Quint. 19.
 Anguſtia videtur dictum pro Angore a Vepiſco. V. in FAMILIARIS. H. St.

ANGUSTITAS, [ἀνγύστω] Vctuſtum nomen pro Anguſtiſ. Accius Alpheſibœa, Sed anguſtitatem incluſim ac ſaxis ſqualidam. Idem in Pæona, Saxum id facit anguſtitatem. Nonius 2. 38.

A N H

ANHÆLO, [ἀνῆλων, ἰσχυρῶς] Arc. ex An & Halo compoſ. n in n muta. Eſt quum ex curſu, aut alio quovis labore vehementi, crebris quaſi ſingulibus ſpiratur ac reſpiratur. Columel. lib. 2. cap. 3. Sed ante ad præſepia boves relegari non expedit, quam ſudare atque anhelare deſiderit. Ovid. de Rem. Amor. 394.
 Principio clivi noſter anhelat equus.
 Anhelare, pro Emittere. Cic. 2. de Nat. Deor. 111.
 Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans. De Capricorno loquitur.
 Annis anhelat vapore. Plin. lib. 5. cap. 9. Phialam appellari fontem ejus, mergique in cuniculos ipſum annem, vapore anhelantem, tumidis cautibus ubi conditur.
 Anhelans campus. Stat. 11. Theb. 17.

— & anhelantem cæleſti ſulphure campum. h. e. Odoris vapore ſulphurei exhalantem poſt vibratum e celo fulmen. Virg. 5. Æn. 254. Acer anhelantiſ ſimilis.
 Anhelare prælium. h. e. Anhelatum ducere frequentiore præſiſtitudine contracta in prælio. Stat. 11. Theb. 7. de Jove,
 — Phlegra ſeu feſſus anhelat
 Prælia, & Encelado fumantem impreſerit Ætnam.
 Anhelare ſcelus, per tranſonem. Cic. 2. in Catil. 1. Tandem aliquando, Quiritis, Catilinam furentem audacia, ſcelus anhelantem, peſtem patriæ nefarie molientem, &c. h. e. Ad ſcelus omni conatu aſpirantem. Author ad Herenn. lib. 4. 68. Anhelans ex infimo pectore crudelitatem.

ANHELATUS, Partic. Ovid. 12. Epit. 15.
 Iſſet anhelatos non præmedicatus ad ignes.
 Anhelata verba. Cic. 3. de Orat. 38. Nolo exprimi literas putidius, nolo obſcure negligentius, nolo verba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata gravius. Sil. lib. 14. 380.
 ANHELANTER, Adv. Cum anhelitu; item Feſtinanter, cupide. Ammian. 16. 15. (Valeſ. 10.) Anhelanter avido ſtatu, ita Lindenbrogius alique legunt.
 ANHELATOR, ðris. m. [ἀνῆλων] Suſpirioſus: quod vitium conſiſtit in ſpirandi diſſicultate. Plin. lib. 22. cap. 23. Anhelatoribus, & in tuſſi vetuſta cum porro ex aceto datur.
 ANHELATIO, ðnis. f. [ἀνῆλων] Spirandi diſſicultas. Plin. l. 21. c. 21. Prodeſt & orthopnoicis, & anhelationi. Idem lib. 23. cap. 1. Anhelationibus, luxatis, in fuccida lana impoſitum. V. Harduin.
 ANHELITUS, ðs. m. [ἀνῆλων] Ipſe ſpiritus anxie actus.
 Æger anhelitus. Virg. 5. Æn. 432.
 — vaſtoſ quatiæ ager anhelitus artus.
 Ariçus. Ovid. 10. Met. 663.
 Aridus a laſſo veniebat anhelitus ore.
 Creber. Virg. 5. Æn. 199. — tum creber anhelitus artus
 Aridaque ora quati.
 Sublimis. Hor. 1. Carm. 15. 31. Sublimi fugies mollis anhelitu.
 Captare anhelitum. Ovid. 4. Met. 72.
 Movere anhelitus. Cic. 1. Off. 131. Ne in feſtinationibus ſuſcipiamus nimias celeritates: quæ quum ſunt, anhelitus moventur, vultus mutantur.
 Recipere anhelitum. Plaut. Epid. 2. 2. 21.
 Reddere & recipere anhelitum. Plin. lib. 9. cap. 7. Nec piſcium branchias habentes, anhelitum reddere, ac per vices recipere exiſtunt.
 Anhelitus terrarum, Spiritus vehementer impulſus. Cic. 1. de Divin. 114. Credo etiam anhelitus quæſdam fuiſſe terrarum, quibus inflata mentes, oracula funderent.
 Anhelitus vini, Spiritus foetidus, crebro eructatus ex nimia vini potatione. Cic. Poſt red. in Senat. 15. Non te illius unguentorum odor, non vini anhelitus, non froſ calamitriſ nota veſtigiiſ, in eam cognitionem adducebat?

ANHÆLUS, Adj. [ἀνῆλων] Quicquid anhelat. Virg. 2. Georg. 135.
 — & ſenibus mendicantur anhelitus. i. e. Suſpirioſus. Idem 12. Æn. 790. — Martis anhelu. i. e. Belli, quod anhelus ſive anhelantes facit. Idem 1. Georg. 250.
 Noſque ubi primus equis oriens aſſavit anhelis. Ubi Servius;
 Anhelis, Curſu anhelantibus.
 Febres anhelæ. Ovid. 1. de Ponto, 10. 5.
 Siſis anhelæ. Lucret. Pb. 4. 873.
 Tuſſis anhelæ ægros quatiæ tuces. Virg. 3. Georg. 497.

ANHÿDROS, l. m. [ἀνῆδρος] Herba, notiori nomine Narciſſus. Apul. de Herb. cap. 55. In Lugd. cod. Anaydros editum.

A N I

ANIATROLOGËTOS, [ἀνιατρολόγητος] dicitur Rationis medicæ imperitus. Vitruvius, Neque vero debet, nec poteſt architectus eſſe grammaticus velut Ariſtarchus, ſed non agrammaticus: nec muſicus ut Ariſtæxenus, ſed non amuſos: nec pictor ut Apelles, ſed graphidos non imperitus: nec plaſtes quemadmodum Myron ſeu Polyctetus, ſed rationis plaſticae non ignarus: nec denuo medicus ut Hippocrates, ſed non aniatrologetos: nec in cæteris doctrinis ſingulariter excellens, ſed in his non imperitus. Ex Budæo. V. Baldi Lex. Vitruv. p. 8.

ANICETUM, i. V. ANISUM.

ANICHTIA, [*Ἀνίχτις*] Oppidum est Græciæ juxta Cephissum amnem. Plin. lib. 4. cap. 7. [Sic extat in corruptis Plinii codd. Sed vera lectio Anchoa. V. Hard.

ANICIUS, ii. m. Nom. gent. Rom. Hujus nominis plures claruisse ex Ciceroe aliisque conflat. In his Anicius Ædilis curulis de quo Plin. 33. 1.

ANICIANUS, a, um. Adj. ut Aniciana lapidicina. Plin. 36. 22. Aniciana lectica. Cic. 2. Q. frat. 10. Aniciana pyra. Columel. l. 5. c. 10.

ANICULA, ANICULARIS. V. ANUS.

ANIEN, V. ANIO.

ANIENSIS Tribus. Cic. pro Planc. 54. Et 8. Fam. 9. V. TRIBUS.

ANIENUS Deus, qui Anieni præsit, ut Tiberinus qui Tiberi. Stat. 1. Sylv. 3. 70.

Illis ipse antris Anienus fonte relicto

Nocte sub arcana glaucos exutus anictus. Sicenim legendum

censet Turnebus, non Anieni, neque Anien.

ANIGRIADES vel potius Anigrides Nymphæ, [*Ἀνιγρίδες νύμφαι*] ab Anigro flumine nuncupate, test. Strab. & Pausan. in Eliac. Anigrædum nympharum in Samico specus fuit, hauri procul a flumine Anigro, in quem ingressi vitiliginibus laborantibus, hujuscemodique cæteris morbis, si nymphis his sacra spondissent, Anigrumque fluvium innatassent, sanabantur. De his plura apud Pausan. V.

ANIGRUS, [*Ἀνίγρος*] Fluvius Theffalici, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lavantur vulnera sua: quamobrem quum primo habuissent aquas dulces atque potabiles, habuit postea fetidas atque turpes. Pausan. l. c. Ovid. 15. Met. 282.

ANILIS, ANILITAS, ANILITER. V. ANUS.

ANÍMA, [*ἄνιμος, ψυχή*] ut ait Nonius, est secundum consuetudinem, Spiritus quo vivimus. Virg. 4. Georg. 238.

— animasque in vulnera ponunt. Idem Nonius alio loco, Animus, est quo sapiamus: Anima, quo vivimus. Accius Epigon. Sapiamus animo, Irsumur anima: sine animo anima est debilis. Cic. 1. Tulf. 19. Animum autem alii animam, ut fere nostri declarant nominari; nam & Agere animam, & Efflare dicimus: & Animofos, & Bene animatos, & Ex animi sententia. Ipse autem Animus ab Anima dictus est. Anima, dicta est a nomine Græco *ἄνιμος*, i. e. Ventus. Putabant enim nonnulli veteres Animum nihil aliud esse quam ventum. Lambin. Philo-Iosophorum doctrinas de anima V. in Lex. Pitifc.

Animâ, pro Animæ; antiqua diæresis, frequens Lucretio.

Animadum ægroto est, spes esse dicitur. Cic. 9. Att. 12.

Animâ purpurea. Virg. 9. Æn. 349. Purpuream vomit ille animam. Ubi Servius, Purpuream, secundum eos qui animam dicunt esse sanguinem.

Recens, i. e. Quæ nunc primum exit e corpore. Ovid. 15. Met. 846. Curvæ animæ. Perf. 2. Sat. 61.

O curvæ in terras animæ, & cœlestium inanes!

Vivax anima, Quæ difficulter e corpore discedit. Ovid. 12. Met. 508.

Animâ pro Vita ut plurimum accipitur. Juven. 8. Sat. 83.

Summum crede nefas animam prætere pudori. de testibus loquitur. Sallust. in Catil. Denique quid reliqui habemus præter miseram animam?

Animam absumere letho. Virg. 3. Æn. 654.

Animam hanc accipite. Virg. 4. Æn. 652.

Adimere alicui animam, pro Occidere. Plaut. Mil. 3. 1. 137.

Agere, pro Mori. Cic. 8. Fam. 13.

Amittete, Mori. Author ad Herenn. lib. 4.

Animâ avellitur infans. Stat. 5. Sylv. 5. 9.

Auferre animam alicui, Occidere. Virg. 9. Æn. 443.

Carere anima. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Carent morte animæ. Ovid. 15. Met. 158.

Claust animam dolor. Lucan. lib. 8. 59. h. e. Interclufit anhelitum.

Claudere animam laqueo. Ovid. 7. Met. 604. h. e. Strangulare.

Colligere in orbis æternos. Lucan. lib. 9. 9.

Concedere alicui, Siner eum vivere. Ovid. 5. Met. 222.

Condere sepulcro. Virg. 3. Æn. 67.

Crederet animam non uni mori. Lucan. lib. 3. 751. h. e. Non esse contentum uno genere mortis. Gladio enim transixus in mare etiam se præcipitem dedit.

Dare. Virg. 4. Georg. 204.

Diffunditur anima e corpore dissoluto, quemadmodum humor e vase quassato. Lucret. lib. 3. 438.

Dimiffa anima, corpus caret undique sensu. Lucret. lib. 3. 357.

Divisitque animam. Lucan. lib. 3. 591.

Ducere de cœlo. Cic. pro Rosc. Amer. 72.

Edere. Cic. pro Sext. 83.

Efflare. Cic. pro Milon. 49.

Effringere. Sen. Oeth. 11.

Effundere. Virg. 1. Æn. 98.

Elidere. Ovid. 12. Met. 508.

Eripere alicui. Ovid. 6. Met. 540.

Exhalare. Ovid. 6. Met. 247.

Expellere. Ovid. ibid. 618.

Exspirare. Ovid. 5. Met. 106.

Exprimere. Sen. Oedip. 4.

Extinguere alicui. Ter. Adel. 3. 2. 16.

Exturbare. Ovid. 15. Met. 175.

Exuere. Ovid. 14. Met. 777.

Ferrire. Lucret. lib. 4. 885.

Finire. Ovid. 7. Met. 591.

Fundere. Lucret. 3.

Inspirare animam dicitur Deus. Lucan. lib. 7. 769.

Interclufa anima, creditus est mortalitatem explevisse. Tac. lib. 6. 50. de Tiberio.

Linguebant dulces animas. Virg. 3. Æn. 140.

Mittere, pro Mori. Lucret. lib. 6. 1232.

Mittere sub tartara. Virg. 4. Æn. 243.

Nasci animas cum corporibus, & item cum corporibus extingui, putabant Epicurei. Lactant. de Opific. Dei, cap. 4.

Negotiantur medici animas nostras. Caro apud Plin. lib. 29. cap. 1. Nec dubium est, omnes istos famam novitate aliqua accupantes, animas statim nostras negotiari.

Obiectare periculis. Virg. 12. Æn. 230.

Profundere per vulnera. Ovid. 1. Epist. Sabin. 77.

Projicere. Virg. 6. Æn. 436.

Reddere animas ademptas dicitur Æsculapius; i. e. Vitæ restituere.

Ovid. 2. Met. 644.

Relinquam animam potius, quam illas deferam. Ter. Adel. 3. 4. 52.

Refumere. Sen. Oeth. 1.

Seducere artus ab anima dicitur mors. Virg. 4. Æn. 385.

Singulare animam. Stat. 5. Theb.

— politique patrum super ora gementum

Semineces pueri, trepidas in limine vitæ Singultant animas.

Spoliare ferro animam. Sil. lib. 13.

Sobducere morti. Ovid. 1. Trist. 3. 129.

Tradere funeri. Sen. Troad. 5.

Trahere. Tacit. 1. Ann. 42. Meque precariam animam inter infensos trahere.

animam debet. Ter. Phorm. 4. 3. 56. Quid si animam debet? Donatus

proverbium esse admonet de eo qui immoedo ære alieno teneatur, ut plus quam omnes facultates debeat, ac denique seipsum debeat. Sic Erasmus.

Animæ plur. i. e. Homines. Cic. 16. Fam. 14. Vos meæ charissimæ animæ quam sæpissime ad me scribite. Hor. 1. Serm. 5. 41.

— animæ, quales, neque candidiores

Terra tulit, &c. Sic loquuntur Græci, *ψυχαί*. Lambinus.

Animæ meæ pars, sive Animæ meæ dimidium. Sic dicimus de illis quos privato quodam & singulari amore prosequimur. Hor. 2. Carm. 17. 5.

Ah, te meæ si partem animæ rapit

Maturior vis, quid moror altera?

Animâ, Hælitus oris, sive spiritus. Virg. 2. Georg. 134.

— animas & olentia Medi

Ora fovent illo, & fenibus medicantur anhelis. Plaut. Afr. 5. 2. 44. An fœtet anima uxori tuæ? Ter. Phorm. 5. 6. 28. Animam compressi, auream admovi.

Animam puram conservare. Cic. 5. Verr. 139. Quæ non modo animum integrum, sed ne animam quidem puram conservare potuisset. Notat anhelitum Verrii fuisse putidum.

Spiritus & anima. Cic. 1. de Orat. 261. Deinde quum spiritus ejus esset angustior, tantum continenda anima est affluuntus, ut, &c.

Interclufio animæ, atque angustia spiritus atulerunt clausulas, atque interpuncta verborum. Cic. 3. de Orat. 179.

Attrahens atque reddens animam pulmo spirandi officina. Plin. lib. 11. Animam tenere, Spiritum continere. Retenit *son halcine*. Ovid. 1. Fast. 425.

Surgit amans: animamque tenens, vestigia furtim

Suspensio digitis fert tacturna gradu.

Animâ putei, pro Aqua. Plaut. Amph. 2. 2. 41. Ni ego illi puteo, si occupo, animam omnem intertraxero. Fortasse pro Halitu & vapore procedente ex puteo. Nam si pro Aqua, Plautinum certe, & nimis dure figuratum est.

Si Plautinum, tanto magis illi convenit, ideo amplectenda hæc expositio. H. St.

Animâ, Ventus: ut, Anima follis. Plaut. Aul. 2. 4. 26. Lucret. l. 5. 237. Animæ aurarum leves. Et apud Hor. 4. Carm. 12. 2.

Impellunt animæ lintea Thraciæ. Usitatum poetis est (ait Acron) animas hatus ventorum dicere: ut Virg. 8. Æn. 403.

Quantum ignes animæque valent. h. e. Veni, Servius. Animas secundas prece querere. i. e. Ventos propitios. Lucret. l. 5. 1220.

Animâ, Aer. Varr. de R. R. cap. 4. ex Ennio, Aqua, terra, anima & sol. Virg. 6. Ecl. 31.

Nanque canebat, uti magnum per inane coacta

Semina, terrarumque, animæque, marisque fuissent. Servius.

Varro, Anima ut conclusa in vesica, quando est arcte ligata, si percularis, æira reddet. Lucret. lib. 6. 129.

— plena animæ vesicula parva.

Animas, pro Corporibus posuit Virg. 11. Æn. 24.

Ite (ait) egregias animas, quæ sanguine nobis

Hanc patriam peperere suo: decoratæ supremis Muneribus.

In quo etiam hoc unum est, quod patriam posuit pro Regione, vel Terra, cum patria sit civitas vel urbs parentum. Nonius.

Animam pro Animalis quovis usurpavit. Lactant. 3. 8. Ab hisse igitur præcepta vivendi petemus, qui hoc idem sentiunt quod animæ rationis expertes. De Aristippo loquitur & similibus qui summum hominis bonum in corporis voluptate ponebant.

Coelenus, lib. 3. Controv. & Schol. Gram. p. 55. dat. & abl. plur. Animabus, Ciceronianum esse negat: Ita enim Cic. 14. Fam. 14. Tullius Terentia & Pater Tulliola, duabus animis suis. V. Voff. de Anal. 2. 4.

ANIMŪLA, æ. dimin. [*Ἀνιμουλά*] Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 5. In unius mulercule animula li jactura facta est, tantopere commoveris? De filia Ciceronis mortua. Cic. 9. Att. 7. Quæ mihi quiddam quali animula restitlarunt. ex conj. Lamb. nam codd. valde inquinat. Spartian. in Vita Hadrian. Imp. cap. 25. Animula vagula, blandula, &c.

ANIMAL, Ælis. n. [*ἄνιμος*] ab Anima est: & est (ut philosophi definiunt) Substantia animata sensibilis. Plin. lib. 10. cap. 63. Bipedum solus homo animal gignit. Ovid. 1. Met. 84.

Pronaque quum spectent animalia cætera terram, Os homini sublime dedit, cœlumque tueri Jusfit.

ANIMANS in eodem, ponendum convenit sub eadem radice, sub qua & Animal. H. St.

Animal providum & sagax, homo. Cic. 1. de Legib. 22.

Deus animal unum aspectabile, in quo omnia animalia continentur, efficit. Cic. de Univ. 9. de mundo loquitur.

Unum animal est Alexander. V. UNUS.

ANIMĀLIS, e. Adj. [*Ἀνιμουλός*] Quod est ex animalis, aut quod habet animam. Lucret. lib. 1. 127.

Unde animalis genus generatim in lumina vitæ

Redducit Venus.

Animalia corpora. Lucret. lib. 2. 726.

Animalis dii. Servius in Æn. ex Labeone: Labeo in libris qui appellantur de Diis animalibus, ait esse quædam sacra, quibus animæ humanæ vertantur.

vertantur in deos, qui appellantur Animales, quod de animis fiant. Hi autem sunt Dii penates & viales. conf. Herald. ad Arnob. p. 154. Salmal. Exerc. Plin. p. 64. Kirchham. de Fun. Rom. 4. 13. & Lex. Pitisc.

Hofia animalis, dicebatur, quod eius anima tantum faceretur, opponitur que Consultatorie. V. Macrob. l. 3. cap. 5. & Lex. Pitisc.

Intelligentia. Cic. 4. Acad. 119. Erit enim perfectum etiam solem, lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse: quod quaedam animalis intelligentia per omnia permeat & transeat.

Animalis res, cuius contrarium est Inanimatum. Quintil. lib. 8. 17. Animales, Spirabiles. Cic. 1. Tusc. 40. de Animis: Sive illi sint animales, id est Spirabiles. five ignei.

Spiritus. Plin. lib. 8. cap. 42. Equas Favonio flante oberfas, animalcm concipere spiritum: idque partum ferit.

Animalis sonus. Cic. 2. de Divin. 133.

Animalia vincula, pro Nervis. Cic. de Univerf. 20.

ANIMALCULUM, i. [Ζαϊδιον] dimin. Parvum animal. Erasim. in Proverb. Ut herba follicitalis: De ephemero animalculo nobis alias dictum est. Voffius de Viris L.S. 3. 1. mavult cum Claftris fcriptoribus Belsioli, vel in ratione præditis Homulius. Ipse tamen saepe hac voce ufus est, ut de Idol. lib. 4. cap. 72. & 6. 4. Alique recentiorum, viz. Salmal. in Solin. F. 177. Freinshem. Suppl. Liv. 90. 1. [Adjectiva in *alis*, e. Deminutiva non habent. Animal autem per apocopen, pro *Animale*, is. unde & n. g. fervat.

ANIMALITER. Adv. August. 1. Retract. cap. ult. n. 67.

ANIMABILIS, V. ANIMUS.

ANIMADVERTO, ti, sum, [διανοιη, επινοια, σκοπις, φρεσιν] cre. est Animum ad rem aliquam advertere, aspiciere: h. e. De improvifo quippiam intueri. Unde pro Considerare, curare, observare, & advertere ponitur. Plaut. Animadverto hominem (subalbidum), tremulum. i. e. Aspicio. Cic. 1. de Divin. 79. Exspectata nutrix animadvertit puerum dormientem circumspicatum serpentis amplexu.

Animadvertere rem aliquam, Curare, observare. Ter. Phorm. 3. 1. 3. Cic. 8. Att. 19. Non enim pro tua prudentia debes illud folum animadvertere. Curare & animadvertere. Cic. 1. de Nat. Deor. 3. Nec omnino curant, nec quid agamus animadvertunt.

Attendere & animadvertere. Cic. 1. in Catil. 20. Quid est, Catilina, cecidit attendis? equid animadvertis horum silentium? Cognoscere & animadvertere. Cic. 1. de Nat. Deor. 14. Sed ut adfint, cognoscant, animadvertant.

Vigilare & animadvertere. Cic. 6. Att. 1. Deinde me obsecras amantiffime, ne oblivifcar vigilare, & ut animadvertam quae fiant.

Animadvertere & affimare aliquid. Liv. in praef. Animadvertere & attendere, attentum esse ad audiendum spectandumque. Ter. prol. Eun. 44. Cum silentio animadvertite.

Animadvertitur in. Cic. de Amicit. 27. Quod quidem quale fit, etiam in beltiis animadverti potest.

Animadvertuntur fues a facie, & progenie, & regione coeli. i. e. Considerantur. Varro 2. de R. R. cap. 4.

Inter Intelligere & Animadvertere: Intelligitur aliquid argumentis: Animadvertitur sensibus praesenti animo utentibus. Plerumque enim advertimus rem aliquam oculis, aut quovis sensu corporis, absque animi intentione. Afcenius.

Animadvertere, & discere. Cic. 3. Fam. 5. Animadverti enim & didici est tuis literis, &c.

Animadvertere in aliq. [παραλαβω] est Punire: sed cum hac differentia, quod Punire, est quorumcumque, five iure, five injuria: Animadvertere, est ejus qui in alterum habet potestatem ordine ac rite: i. e. Cum animadvertione puniendi: sed hoc proprie refertur ad personas Animadverto pro Intueor, & personam, & rem dicimus. Haec Valla lib. 3. c. 69. V. Lex. Pitisc. Cic. 5. Verr. 110. Potestas erat illi homini integro atque innocenti data, ut in Aptonium quem animadvertisset, sese graviffima levaret infamia.

Animadvertere injuriam, facinus, peccatum. Ter. And. 1. 1. 129. Ea primum ab illo animadvertenda injuria est. Ubi Donatus, Nota participium a passivo. Animadvertenda, castiganda, vindicanda est.

Facinus animadvertendum. Ter. And. 4. 5. 28. Peccata. Cic. pro Rosc. Amer. 116. Atqui ea sunt animadvertenda peccata maxime, quae difficillime praecaventur. Utrum observanda, an punienda? nam hic utroque modo potest intelligi.

Animadvertere gladio in aliquem. Ulpian. in l. aut damnum. D. de pœnis. Vita admittit: ut puta si damnatur aliquis, ut gladio in eum animadvertatur, sed animadverti gladio oportet, non securi, vel telo, vel fuste, vel laqueo. Verberibus in aliquem. Sallust. in Catil. cap. 51.

Ultimo supplicio animadvertendum est in servos, qui spadoes fecerint. Ulpian. in l. 4. D. ad leg. Corn. de fœciariis.

Animadvertere, absolute positum. Cic. 3. Verr. 44. In Achaia magistratum Stecyonium nummos poscit: ne fit hoc crimen in Verrem, fecerunt alii. Quum ille non daret, animadvertit.

ANIMADVERSIO, ðnis. F. Consideratio & iudicium: ut, Res animadversione digna. Cic. 1. de Fin. 30. Interesse enim inter argumentum conclusionemque rationis, & inter medicorem animadversionem atque admonitionem: altera, occulta quaedam & quasi involuta aperiri, altera prompta & aperta indicari.

Animadversio, pro Studio. Cic. pro Arch. 16. Et fi ex his studiis delectatio sola peteretur, tamen (ut opinor) hanc animadversionem humaniffimam atque liberaliffimam iudicaretis. Budeaus.

Notatio naturae, atque animadversio peperit erum. Cic. in Orat. 183. Excitare animadversionem. Cic. 1. Off. 101. Ex quibus illud intelligitur, appetitus omnes contrahendos sedandosque esse, excitandamque animadversionem & diligentiam, ut nequid temere ac fortuito, inconsiderate negligenterque agamus.

Animadversio, Punicio, [παραλαβω] ut, Animadversio in fœcleratos servos. Cic. 1. Philipp. 5. Idem 3. Verr. 55. Improbum, sed non inaudium genus animadversionis videte.

Animadversio & castigatio. Cic. 1. Off. 58. Omnis autem animadversio & castigatio contumelia vacare debet.

Extraordinaria animadversio temeritatem aliquorum coercere. Ulp. l. ult. D. de Furt.

Si quid erit quod majorem animadversionem exigat. Venuleius l. Si quid erit, D. de Offic. Proconf. Haec autem gravior & major animadversio, est puniatio infamiae.

Nocentes qui duriore animadversione indigent. Modestini. l. Custodias. D. de public. iudiciis.

Gravioere animadversione indigent. Ulpian. in l. 1. D. de Offic. Praefecti Urb. Capituli animadversione puniri. Iustin. sub fin. Inti.

Animadversionem & supplicium remittere alicui. Cic. 5. Fam. 10. Animadversionem effugere. Cic. in Orat. 195.

Animadversio pro Multa & condemnatione, ut interpretatur Eudæus. Cic. pro Cluent. 129. Majores nostri nunquam iudicium nominaverunt, neque perinde ut rem iudicatum obseivaverunt animadversionem & auctoritatem censoriam. V. Lex. Pitisc. in voce.

ANIMADVERSUS, Partic. [διανοησας] Perfectus, cognitus, intellectus. Cæf. 8. Bell. Gall. 77. Hac re animadversa, Cæfar jubet signa converti. Virg. 3. Georg. 123. His animadvertis, i. e. Cognitis, intellectis.

Animadversa ac notata a peritis. Cic. 1. de Orat. 109. Animadversa flagitia. i. e. Punita. Sueron. in Neron. cap. 16. Multa sub eo & animadversa levare, & coercita.

Animadversus, Qui supplicio affectus est. Paulus l. ult. D. de cadav. puniit. Corpora animadversorum quibuslibet potentibus, ad sepulturam danda sunt. i. e. Supplicio affectorum.

ANIMADVERSOR, ðris. m. [ανανοησας] Observator. i. e. Qui diligenter considerat, & expendit ut aliquid sciat, cognoscit, & discernat. Cic. 1. Off. 146. Itaque, ut in fidibus multorum aures vel minima festinant: sic nos, si acres ac diligentes esse volumus, animadversoresque viciorum, magna saepe intelligentium ex parvis.

ANIMADVERSUS, ðs. m. Lamprid. in Sever. cap. 75. In animadversibus asper. V. Salmal. in H. A. p. 205.

ANIMAL, V. ANIMA.

ANIMANS, V. ANIMARE in ANIMUS.

ANIMATIO, ANIMATUS, V. Animus in ANIMUS.

ANIMO, as; ANIMOSUS, V. ANIMUS.

ANIMULA, V. ANIMA.

ANIMULUS, V. ANIMUS.

ANIMUS, i. [ψυχη, θυμος, θυρα] V. ANIMA. Animus, (teste Servio) consilii est: Anima, vitae. Sallust. Catil. cap. 51. Haud facile animus verum providet, ubi illa officium. Ter. Adel. 4. 5. 21. Animum male est. Ibid. 4. 4. 3. Animus timore obstupuit.

Animus, pro Anima, fere a Cicerone dicitur, ut in Catone, Qui si in hoc erro, quod animos immortales credam, libenter erro.

Immo hac in re utrumque dicitur. H. St. Animum vel Animam cum multis Verbis ἀναλόγως dicere possumus, at non & Animam accendere, incendere, inflammare, ut dicitur Animam accendere &c. Idem. [Immo cum pauciffimis verbis promiscue utimur. conf. utriusque v. exemplum.

Animus, pro Memoria. Virg. 9. Eccl. 51. Omnia fert ætas, animum quoque. Servius. Ubi notas vide Jac. Pontani f. 200.

Animi, pro Cogitationibus. Plant. Epid. 1. 1. 43. Quot illic homo animos habet? Ter. Heaut. 3. 1. 9. Novi ego amantium animos, advertunt graviter que non censetas.

Animus, Voluntas. Ter. And. 1. 1. 137. Mala mens, malus animus. Id. Heaut. 1. 2. 15. Timet omnia: patris iram, & animum amice se erga ut fit sue.

Animus ac voluntas. Cic. 7. Verr. 181. Ita diffidit a nobis animo ac voluntate. Animus, hic ad appetitum refertur: Voluntas ad ratiorem. Statutum cum animo ac deliberatum habere. V. DELIBERARE. Apud animum meum V. APUD. Animo & spe confidere. V. Confidere animo infra. Videndum, quo animo quis illud fecerit, Benevolo, an Insuperbo aut Insuperbo. V. BENE V. INFEN. INFEST. Vulgo Et intentione. Facile animo gratificandi uti. V. item Sic animatus, Hoc animo in nos esse. Habere in animo, i. e. Propondere V. HABEO. H. St. Egrotatio animi. V. Egrotatio, in ÆGER.

Æstus animi. V. ÆSTUS. Amplitudo animi, & quasi quaedam exaggeratio quam altiffima. Cic. 2. Tusc. 64.

Ardor animi confedit. V. ARDEO. Ardor animi lacrymas siccataverat. Ovid. 8. Met. 469.

Aferitatem animi five animæ dulciore succo mitigari. Plin. l. 22. c. 24. Candor animi. Ovid. 3. Trist. 6. 7.

Commotio animi. Cic. 5. Tusc. 42. Conjectura animi. Quintil. lib. 1. cap. 2. Constantia animi. Ovid. 11. Met. 295.

Curas animi levare. Catul. ad pass. Lesb. 2. 10. Vel, E pectore solvere. Lucret. lib. 4. 906. Et, Alio traducere. Lucret. lib. 4. 1065.

Defectio animi. Cic. 3. Att. 18. Omnia mittit spei plena, metuens (credo) defectionem animi mei.

Excellitas animi & magnitudo. Cic. 3. Off. 24. Firmitas, vel Firmitudo animi. Quintil. l. 6. in proœm. Et Cic. 5. Fam. 13. Fluctus animi pellere. Sen. Herc. fer. 12.

Gravitas & altitudo animi. Cic. 4. Fam. 13. Habitus animi femel constitutum difficile est nobis mutare. Quintil. l. 4. c. 2. Et Tacit. 1. Hist. 8. Habitus animorum.

Impetu animi in aliquod incumbere. Cic. 10. Fam. 5. Imago vultus animi, indices oculi. Cic. 3. de Orat. 219.

Incendia animorum restincta. V. INCENDO. Ingenium animi. V. INGENIUM. Magnitudo animi. Cic. 1. Fam. 9.

Magnitudinem inflectere animi. Cic. 1. Fam. 7. Magnitudinem animi tui ne unquam inflectas quibusquam injuria.

Medicina animi, philosophia. Cic. 3. Tusc. 1. Mens animi meoore perturbata. Lucret. lib. 6. 1181.

Morbi animi. Cic. 3. Tusc. 5. Motus animorum. Virg. 4. Georg. 86. Nervus atque robur animi. Cic. 6. Fam. 1.

Nubes animi. Ovid. 1. Trist. 3. 13. Oblectatio animi. Cic. 1. de Orat. 118. Partes animorum. Cic. in Orat. 15. Gnatum quibus orationis modis quæque animorum partes impellerentur: h. e. Appetitus & ratio. De quibus ipse Cic. 1. Off. 101. locatit, Duplex est enim animorum vis atque natura. Una pars in appetitu posita est, quæ ἀσθη Græcæ, quæ hominem huc illuc rapit: altera in ratione, quæ docet & explanat, quæ faciendum fugiendumque. Ita fit, ut ratio præsit, appetitus obtemperet.

Pax animi. Ovid. 11. Met. 624. Permotio animi. Cic. 2. de Orat. 216.

Perturbationes animi. Cic. 5. Tusc. 43.
 Pravitas animi atque ingenii. Patere. lib. 2.
 Præstantia animi. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Rectum animi fervare. Hor. 2. Serm. 3. 201.
 Remissio ac dissolutio animi. Cic. 2. de Orat. 22.
 Robore incredibili animi septus. Cic. pro Milon. 102.
 Sanitas animorum. Cic. 3. Tusc. 8.
 Præterantare animi sententiam. Ovid. 9. Met. 587.
 Splendor animi. Cic. in Bruto, 267. P. Lentulo instrumenta naturæ deerant: sed tantus animi splendor, & tanta magnitudo, ut sibi omnia que clarior virorum essent, non dubitaret aspicere. Lentulum commendat a liberalitate, & animi magnitudine: quas illi virtutes l. i. Fam. sæpe tribuit.
 Sublimitas animi. Plin. lib. 7. cap. 25.
 Subtilitas animi. Plin. lib. 11. cap. 39.
 Tenor animi. Plin. lib. 7. cap. 19.
 Terrorem & tenebras animi discutere. Lucret. lib. 1. 147.
 Vigor animi. Ovid. 16. Epist. 51.
 Vis animi. Lucret. l. 3. 451. Consilium quoque majus, & auctorior est animi vis.
 Vicio ægrotare animi. Hor. 2. Serm. 3. 307.
 Vulnus animi grave habere. Ovid. 9. Met. 539.
 Animus acclivis fallis. Hor. 2. Serm. 2. 6.
 Acer & præfens animus. Cic. 2. de Orat. 84.
 Acri & attento animo intueri. Cic. 1. de Fin. 57.
 Acres animi incaluerunt. Ovid. 2. Met. 87.
 Acres animos convertere ad aliquid. Virg. 11. Æn. 800.
 Acrior animus. Quintil. lib. 1. cap. 3. V. ACER.
 Acerbis animis fervire. Virg. 5. Æn. 462.
 Advertis animis accipere. Tacit. 3. Ann. 29.
 Eger animus, Animi, Animo, vel Ab animo. V. ÆGER.
 Æquus. Hor. 1. Epist. 11. 30. V. ÆQUUS.
 Æquo animo. Lucret. lib. 1. 43.
 Æquis animis. Hor. in Arte Poet. 250.
 Alienus animus vel alienatus. V. ALIENO.
 Alienum animum habere ab re aliqua. Cic. de Amicit. 28.
 Altiore animo esse. Cic. 5. de Fin. 57. Qui altiore animo sunt, capefunt Remp. honoribus, imperiisque adipiscendis.
 Altissimi animi. Cic. 1. Tusc. 34. Idque in maximis ingentis, altissimisque animis & existit maxime, & apparet facillime.
 Amicus. V. AMICUS.
 Amplus, & excelsus, & patiens incommodorum. Cic. 1. de Invent.
 Ancipites. Lucan. lib. 9. 46.
 Angustus atque demissus. Cic. in Pison. 57. V. ANGSTUS.
 Anxius. V. ANXIUS.
 Apertus & simplex. Cic. 1. Fam. 9.
 Asper. V. ASPER.
 Atrox. Hor. 2. Carm. 1. 24.
 Attonitis animis herere. Virg. 5. Æn. 529.
 Attonitis animis inhiare. Virg. 7. Æn. 814.
 Avarus laudis. Hor. 2. Epist. 1. 179.
 Avari animi irritamen opes. Ovid. 13. Met. 434.
 Audax. Liv. Decad. 4. lib. 3.
 Aversissimus. V. AVERTO.
 Benevolus. V. BENEVOLUS.
 Benigno animo & clementi. Ter. Hec. 3. 5. 22.
 Bilinguis. V. Bilinguis, in BIS.
 Bonus. V. BONUS. Quare bono animo es: video enim, &c. Cic. 5. Att. 20.
 Cæcus. V. CÆCUS.
 Capax ad præcepta. Ovid. 8. Met. 243.
 Capaci animo majora concipere. Ovid. 15. Met. 5.
 Celer. Virg. 4. Æn. 285.
 Celsior. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Certus & confirmatus. V. CERTUS.
 Clementi animo ignoscere. V. CLEMENS.
 Cœlestis ex alto domicilio depressus. Cic. de Senect. 77.
 Commotior. V. COMMOTIO.
 Communi animo esse. V. COMMUNIS.
 Commutabilis. Cic. de Amicit. 94.
 Compos. V. COMPOS.
 Consciens animus se remordet. Lucret. lib. 4. 1129. V. CONSCIENS.
 Constantior. Ovid. ad Pison.
 Credulus. Sen. in Troad. 1.
 Cupidus animus litium & rixæ. Hor. 3. Carm. 14. 26. V. CUPIDIO.
 Degeneres animos timor arguit. Virg. 4. Æn. 13.
 Delibatos habemus animos ex divina mente. Cic. de Senect. 78.
 Demissus. Vide paulo post, Timido animo, & supra Angustus.
 Dociles. Hor. in Arte Poet. 336.
 Duriore animo ad pleraque robur ipsam facit. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Animos nil magnæ laudis egentes 5. Æn. 751. de turba bello inutili.
 Excelsus. V. paulo post, Magnus & excelsus animus.
 Exiguus. V. paulo post, Minutus, &c.
 Expertus bellis animus. Tacit. in Vita Agric. 41.
 Faciliore animo abuti. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Faciles juvenum animi. Virg. 3. Georg. 165.
 Felix. Juven. 14. Sat. 119.
 Ferax. Lucan. ad Pison.
 Feroc. Sen. in Medea, 12.
 Fidelis. Ter. Hec. 3. 5. 22. Quam fideli animo & benigno in illam & clementi fui.
 Fortis atque obfirmatus. Plaut. Amph. 2. 2. 15. Perferam usque ejus abutum animo forti atque obfirmato.
 Fractus. V. paulo post, Timido animo, &c.
 Generosior celliorque. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Gravior natu. V. NASCOR.
 Hoc animo sum. Cic. 3. Fam. 5. Quod quibus adhuc non satis est respectum, ii mihi nolle magis hoc animo nos esse, quam non intelligere videntur.
 Hostilis. Sen. in Octav. 1.
 Humani animi. i. e. Hominum animi. Hor. 1. Serm. 8. 20.
 Humilis & Pertinax, contraria. Cic. 4. Fam. 7.
 Jacens. Quintil. lib. 6. cap. 4. V. JACEO.
 Idem animus omnibus. Virg. 3. Æn. 60.

Jejuno animo. V. JEJUNUM.
 Impatiens animus. Ovid. de Rem. Amor. 124.
 Impotens. Ter. And. 5. 3. 8. Et Sen. Hec. fur. 6.
 In animo alicujus validum esse. Tacit. 4. Ann. 12. Prisca in animo Augustæ valida.
 Inanis. Virg. 2. Georg. 285.
 Incertus. V. INCERTUS.
 Infensio atque inimico animo. V. INFENSUS.
 Infecto animo. V. INFESTUS.
 Infirmus. V. paulo post, Minutus, &c.
 Infirmior rebus dubitis animus, desperatis est confirmatus. Cic. 5. Fam. 21.
 Infixus animus in patriæ charitate. V. INFIGO.
 Inflatus. V. INFLO.
 Infractus animus. V. INFRINGO.
 Infragilis. Ovid. ad Liv. 354.
 Ingentes tollere animos. Virg. 3. Georg. 206.
 — nanque ante domandum
 Ingentes tollent animos.
 Ingentes animos angusto in pectore versant. Virg. 4. Georg. 83.
 Inimicus. V. paulo ante, Infensio atque, &c.
 Iniquo animo. Ter. Eun. 2. 1. 6.
 Iniquis animis. Virg. 10. Æn. 7.
 Insatiabilis. V. INSATIABILIS.
 Intracti religione animi. V. INTRACTUS.
 Instabiles annis animi. Ovid. 3. de Arte Am. 557.
 Intemperans. V. INTEMPERANS.
 Intractabilis. V. paulo post, Tristis, &c.
 Invidius. Plin. lib. 7. cap. 25.
 Iracundus. V. IRA.
 Lætus in præfens animus, quod ultra est, Oderit curare. Hor. 2. Carm. 16. 25.
 Latens. Juven. 9. Sat. 18.
 Lenissimam vir animi. Patere. lib. 2.
 Liber religione. V. LIBER adj.
 Liber terrore. V. LIBER adj.
 Liquidus & tranquillus. V. LIQUOR.
 Lubenti animo. V. LUBER.
 Magnus animo. V. MAGNUS.
 Magnus & excelsus. Cic. 1. Fam. 9.
 Magnus & fortis. Cic. 8. Att. 19. Magno fortique animo. Idem 6. Fam. 14.
 Magni animi plenum pectus. Ovid. 5. Met. 184.
 Maximi homo animi. Cic. pro Font. 31. & Liv. 8. Bell. Pun.
 Mares animi, h. e. Viriles & fortes. Hor. in Arte Poet. 402.
 Meliore animo aliquid ferre. Ovid. 9. Met. 432.
 Memori animo notare. Ovid. 9. Met. 777.
 Meo quidem animo, vel Animo meo. Cic. 1. de Invent. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ studendum. Ter. Adelph. 5. 6. 4.
 Hominem maximi pretii esse hodie te judicavi animo meo. h. e. Secundum animi mei sententiam.
 Minaces. Ovid. 6. Met. 688.
 Minacem animum in aliquo frangere. Justin. lib. 1. de Cyro puero.
 Minutus. V. MINUO.
 Minutus, infirmus, & exiguus. Juven. 13. Sat. 190.
 — quippe minuti
 Semper & infirmi est animi, exiguique voluptas Ultio.
 Mitis. Juven. 14. Sat. 15.
 Mobiles. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Mollis. V. MOLLIS.
 Muliebris. V. MULIER.
 Multiplex. Cic. de Amicit. V. MULTUS.
 Mutabilis vulgi. V. MUTO.
 Mutuus animus. Hor. 4. Carm. 1. 30.
 Mutuus animis amare. Catull. 43. 20.
 Obfirmatus. V. paulo ante, Fortis, &c.
 Obnoxius. V. Obnoxium & trepidum agere, in OBNOXIUS.
 Obstinatus. Liv. 6. Decad.
 Omiffus. Ter. Heaut. 5. 2. 9. Te vidi animo esse omiffus: i. e. Negligenti.
 Donatus.
 Otiosus. Ter. And. 5. 2. 1. Animo jam nunc otioso esse impero. h. e. Volo esse animo securo, sine cura & solitudine.
 Parvus animus. Hor. 1. Serm. 2. 10.
 Parvo & pravo animo. Cic. 1. Att.
 Perattentus. V. PERATTENTUS.
 Pertinax. V. paulo ante, Humilis.
 Placidioribus animis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Plenus culpa. Sen. in Hippol. 2.
 Præfens. Ter. Eun. 4. 6. 32. Fac animo hæc præfenti dicas. Hæc non dicentur a Thæide, nisi in illius vultu pavor nimius appareret. Donatus.
 Præfens animus & acer. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Præfens animus in pectore. Virg. 5. Æn. 363.
 Prævus. Cic. 1. Att.
 Promptus & alacris ad defendendam Rempub. Cic. 3. Fam. 11.
 Pudicus. Ovid. 7. Epist. 5.
 Pusilli animi homo. Hor. 1. Serm. 4. 18.
 Resides animi. Virg. 1. Æn. 722.
 Robustus & excelsus. Cic. de Fin. 49.
 Robustior annis animus. Stat. 5. Sylv. 2.
 Rudis. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Rudes atque agretes. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Sagax. Lucret. lib. 1. 403.
 Segnes animos provocare. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 30.
 Stabili animo & firmo & magno. Cic. 3. de Fin. 29.
 Stomachofus. V. STOMACHUS.
 Studiofus animus. Plin. lib. 6. Epist. 16. Non verit ille consilium: & quod studiofio animo inchoaverat, obit maximo.
 Subdulus ac versutus. Patere. lib. 2.
 Supinus animus. Catull. 18. 25.
 Sulpicacem animum pertrinxere. Tacit. 1. Ann. 13.
 Sylvestrem animum exuere. Virg. 2. Georg. 51.
 Teneriore animo videri. Cic. 6. Fam. 21.
 Timido animo, humilis, demisso, fractoque aliquid facere. Cic. 3. Off. 115.
 Tuto

Toto animo dedere se licui. Cic. 5. Tusc. 111. Huic discendi, querendique divinae delectationi toto se animo deditissent.
 Tortor animus quat occultum flagellum. Juven. 13. Sat. 195. V. VERBER.
 Tranquillissimus. Cic. 7. Att. 7.
 Tritis & intractabilis. Sen. Hippol. 2.
 Truces animos cupido involat eundi in hostem. Tacit. 1. Ann. 49.
 Turpificatus animus. V. TURPIFICATUS.
 Vacuo animo esse. Cic. in Brut. 20. Nunc vero, si es animo vacuo, expone nobis quod querimus. Subaudiri potest, A curis. V. VACUUS.
 Vagus. Catull. 61. 4.
 Valentes. Virg. 7. Æn.
 Velox. Hor. 1. Epist. 12. 13.
 Virides ausis. Silius lib. 1.
 Virilis. Ovid. 13. Met. 165. Viriles animos gerere. Sen. Agam. 13.
 Vividus. Tacit. 13. An. 3.
 Veger animi. Tacit. 3. Hist. 58.
 Sic cum Genet. Felix animi, Infelix animi, Præstans animi, Discrucior animi, Angi animi V. f. l. H. St.
 Amens animi. Virg. 4. Æn. 203.
 Equus juvenis calidus animis. Virg. 3. Georg. 119.
 Captus animi. Tacit. 3. Hist. 73.
 Diversus animi. Tacit. 4. Hist. 84. Qui diversus animi, modo nomen pavescere, modo nimis adversantis populi terreri, sæpe, &c.
 Dubius animi. Virg. 3. Georg. 289.
 Ferox animi. Tacit. 1. Ann. 32.
 Fidens animi. Virg. 2. Æn. 61. Tacit. 4. Ann. 59.
 Immodicus animi. Tacit. 1. Hist. 53. Corpore ingens, animi immodicus.
 Incertus animi. Tacit. 6. Ann. 46.
 Infelix animi. Virg. 4. Æn. 529.
 Ingens animi femina. Tacit. 1. Ann. 69.
 Inops animi. Virg. 4. Æn. 300.
 Integer animi. i. e. Sanus mente. Hor. 2. Serm. 3. 220.
 Largus animo. Tacit. 2. Hist. 59. Genere illustri, largus animo, & par opibus.
 Maturus animi. Virg. 9. Æn. 246.
 Hic annis gravis, atque animi maturus Alethes.
 Maturus animo & ævo. Ovid. 8. Met. 617.
 Mitior animo. Hor. 3. Carm. 10. 18.
 Præstans animi. Virg. 12. Æn. 19.
 Promptus animi. Tacit. 2. Hist. 23.
 Turbidus animi. Tacit. 4. Hist. 48.
 Validus animi, & corpore ingens. Tacit. 15. Ann. 53.
 Victus animi. Virg. 4. Georg. 492.
 Aberrat animus a sententia. V. ABERRO.
 Abhorre animo ab aliqua re. Cic. 7. Philipp. 4. Ex quo intelligi potest, animo illos abhorruisse semper ab optimo civitatis statu, non voluntate fuisse populares.
 Abjicere animum, pro Animum dejicere ac deprimere, & pene desperare.
 Unde Abjectus animus, & Homo abjecto animo. V. ABJICIO.
 Quintil. lib. 3. cap. 10.
 Accendunt hæc animos. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Accessit animus nobis. Cic. 5. Att. 20. Rumore adventus nostri & Cassio qui Antiochia tenebatur, animus accessit, & Parrhis timor injectus est.
 Accinctus animus in magnos usus. V. ACCINGO.
 Accipere animis dicta alicuius. Virg. 3. Æn. 304.
 Accipere animum quietum in aliquem. Virg. 1. Æn. 303.
 Accipere animo. V. ACCIPIO.
 Accommodare animum literis. V. ACCOMMODO.
 Accommodare animum quum legem & irascimur. Quintil. 6. 2.
 Addere animos alicui. Cic. 7. Att. 2. Sed hæc, opinor, sunt in his libris, quos tu laudando, animos mihi addidisti.
 Additus furor animis. Virg. 2. Æn. 355.
 Adest animus. V. ADSUM.
 Adeste animo, vel Animis. V. ADSUM.
 Adhibete animos. Ovid. 15. Met. 219.
 Adjicere animum ad virginem. Ter. Eun. 1. 2. 62.
 Adjicere animum alicui rei. Liv.
 Adjicere animos. i. e. Audaciam addere. Ovid. 7. Met. 121.
 Adjungere animum, & animos. V. ADJUNGO.
 Adjungere animum ad aliud studium. Ter. And. 1. 1. 29.
 Adlevatur animum. Tacit. 6. Ann. 43.
 Adrepre animis. Tacit. 3. Ann. 50. Nec quicquam grave ac ferium ex eo metuas, qui suorum ipse flagitiorum proditor, non virorum animis, sed muliercularum adrepre.
 Advertere animum. Ter. prol. And. 8. Nunc quam rem vitio dent, quæso animum advertite. Antiquè dictum, pro Animadverte. Tacit. 13. Ann. 49. Qui animum etiam levissimis adverterent.
 Advertere animos monitis. Ovid. 15. Met. 141.
 Advertite animis vestris que dicam. Virg. 2. Æn. 712.
 Advocare animum. V. ADVOCO.
 Equare animos Olympo. Virg. 6. Æn. 783.
 Estimare animum. Curt. lib. 6. Bucephalum Alexander non eodem quo cæteras pecudes animo estimabat.
 Affectus animo. V. AFFICIO.
 Afferre animum. Cic. 12. Att. 7.
 Affigere animo suo quod composuerimus. Quintil. L. 2. c. 7. 2. de ediscendo.
 Agere animum. V. AGO.
 Agi animis in funera. Virg. 7. Æn. 42.
 Agitare animum spe & metu. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Agitare aliquid animo. i. e. Cogitare. Cic. 6. Fam. 1. V. AGITO.
 Alienare judicium animos. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Allevare animum. Sen. Troad. 10.
 Allevare a mœnore. Curt. lib. 4.
 Allicere ad benevolentiam. V. ALLICIO.
 Amovere. V. AMOVEO.
 Angere animum, & animo angere. V. ANGO.
 Angere animum curis mordacibus. Lucan. lib. 2. 681.
 Aperire animum. V. APERIO.
 Apparare. V. APPARO.
 Appellere ad scribendum. Ter. prol. And. 1.

Applicare. V. APPLICO.

Ardet mihi animus. V. ARDEO.

Ardentibus animis sonare jurgia. Juven. 15. Sat. 52.

Arrigere animos. Virg. 12. Æn. 251.

Arrecti ad bellandum animi. Liv. lib. 8. ab Urbe, fin. V. ARRIGO.

Ne tanta animis astutescitis bella. Virg. 6. Æn. 833.

Attendere animum & animos. V. ATTENDO.

Attendere animo æquo. V. ATTENDO.

Attento animo intuenti. V. ATTENDO.

Avertere tædio animum discitentis. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Avertere animum ab. V. AVERTO.

Auferre animum ad contemplationem. V. AUFFERO.

Augere animos & adjicere. Ovid. 7. Met. 121. V. AUGEO. Tacit. 2.

Hist. 4. Titus auctus animo ad patrem pervectus.

Cadunt animi. Ovid. 11. Met. 537.

Cadere animis. Cic. 6. Fam. 1.

Cadit animus, vel Cadere animo. V. CADO.

Cæcare animos. V. CÆCO.

Caligante animo. V. CALIGO.

Capere animos aliorum. Cic. pro Lege Manil. 66. Que civitas in Asia quæ non modo unius Imperatoris aut Legati, sed unius Tribuni nuditum animos ac spem capere possit?

Capere animum. V. CAPIO.

Cepit animum dementia. Virg. 5. Æn. 465.

Cernit animus. V. CERNO.

Circumspicere animo. V. CIRCUMSPICIO.

Coercere animos. Sen. Hippol. 2.

Cogitare animo, vel In animo secum. Ter. Adel. 3. 4. 55. Hoc tu facito, tecum animo cogites. Satis erat, Tecum cogites: sed vel ornatus vel majoris emphaseos gratia addidit Animo.

Cohibere animum. V. COHIBEO.

Colligere animo & animum. V. COLLIGO.

Commiscere animum alterius cum suo. V. COMMISCO.

Commotus animus metu. Ter. And. 5. 4. 35.

Commoveri animo. V. COMMOVO.

Complecti aliquid animo. Cic. 5. Fam. 17.

Complere animum voluptate. V. COMPLEO.

Componere animos. V. COMPONO.

Comprehendere aliquid animo. Cic. 1. de Nat. Deor. 115.

Comprimere animos. Cic. pro Flacc. 53. Remittant spiritus, comprimant animos suos, sedent arrogantiam.

Concidere animo vel animis. V. CONCIDO.

Conciliare animum sibi. V. CONCILIO.

Concipere aliquid animo. Ovid. 2. Met. 77. Tacit. 2. Ann. 39. Et fraude aut vi raptum Agrippam ferre ad exercitus Germanicos non servili animo concepit.

Concipere imagines animo. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Concipere iras animo. Ovid. 1. Met. 166.

Conferre animum alio. V. CONFERO.

Confidere animo. V. CONFIDO.

Tamen non deterrebat, Animoque & spe confidebat. Cæf. H. St. vel potius Hirt. de Bell. Afr. cap. 1. extr.

Confirmare animum. Sen. Octav. 4. V. CONFIRMO.

Confirmare animum trepidum. Juven. 13. Sat. 106.

Confundere ac fatigare animum. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Considerate cum vestris animis. Cic. 5. Verr. 29.

Considerare secum in animo, & cum animis. V. CONSIDERO.

Consistere animo tranquillo. V. CONSISTO.

Constatere animos, & animo consternari. V. CONSTERNO.

Consultare animum suum, ne quid dicamus naturæ adversum. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Contemplari animo. V. CONTEMPLOR.

Contendere animum in curas. Ovid. 1. de Ponto, 5. 11.

Contrahere animum, aut demittere. Cic. 1. Q. frat. 1.

Contundere arte animos. Ovid. 1. de Arte Am. 12. V. CONTUNDERE.

Conversi animum. Tacit. 1. Hist. 85. Animum vultumque conversi.

Convertere animum. V. CONVERTO.

Convertere fe aliquo animo & cogitatione. V. CONVERTO.

Corrumperre animum. V. CORRUMPO.

Crederre animum suum alicui. V. CREDO.

Creverunt animi. V. CRESCO.

Debilitare animos. V. DERILITO.

Deditus amoris animus. V. DEDO.

Deducere curas animo. Hor. 1. Epist. 2. 49.

Defecerat eam animus. Plaut. Mil. 4. 6. 47.

Defectus animo. Plin. lib. 20. cap. 14.

Deficere animis. Curt. lib. 4.

Deficiunt animi. Hor. in Arte Poet. 27. V. DEFICIO.

Defigere & intendere animum in aliquam rem. Cic. 4. Acad. 46. Adversantur enim, primum quod parum defigunt animos & intendunt in ea que perspicua sunt.

Defuit illis animus. Cic. 7. Verr. 134. Animum illis non copias defuisse.

Delusit animum hoc uno responso. Virg. 6. Æn. 344.

Demittere animum. Tacit. 16. Ann. 24. & Cic. 5. de Fin. 42.

Depondere animum. Plaut. Milit. 1. 1. 6.

Deponere curas animo. Virg. 4. Georg. 531.

Deprendere animum furtim blanditibus. Ovid. 1. de Arte Am. 619.

Derivare a curis animo. Lucret. lib. 2. 365.

Destruit longius ævum ingentes animos. Lucan. lib. 8. 27.

Detegere. Lucan. lib. 5.

Diffundere, i. e. Latos reddere. Ovid. 1. de Arte Am. 218.

Dimittere. Curt. lib. 5. Ne milites desides otio dimitterent animos.

Dimovere loco. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Distendit ea res animos Samnitium. V. DISTENDO.

Dabit spes animum. Lucan. ad Pison.

Dant animos vina. Ovid. 12. Met. 242.

Dare majorem animum alicui. Cic. 11. Fam. 9. Abjectiore animo me futurum, quum Resp. majorem etiam mihi animum, quam unquam habuisssem, darct.

Dare in luctus animum. Ovid. 2. Met. 384.

Domare rigentem animum. Sen. Hippol. 4.

Ducere

Ducere animo. Virg. 6. Æn. 690.

Sic equidem ducabant animo, rebarque futurum.
 Ducere animos solent Æsopi fabulæ, præcipue rusticorum, & impe-
 ritorum. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Efferre animos infolentia dominatus. Cic. pro Domo sua, 141.
 Ejicere animum de aliquo. Ter. Heaut. 5. 2. 2. — Ut pater
 Tam in brevi spatio omnem de me ejecerit animum patris?
 Emendare animum. Propert. lib. 3. 21. 25.
 Enervatus amore animus. Patere. lib. 2.
 Erigere animum. V. ERIGO.
 Error animi relanuit. Ovid. 1. Amor. 10. 9.
 Esse alacrem animo. Cic. 5. Fam. 12.
 Esse bono animo. Ter. Adelph. 4. 2. 4. Cic. 5. de Fin. 69. Tamen ex illa
 investigatione nature consequi volebat, ut esset bono animo.
 Est eo animo in me. Cic. 11. Att. 13. Quod certiorum te vis fieri quo quis-
 que in me animo sit, aut, &c.
 Est male animo. Plaut. Amph. 2. 2. 92. Ter. Adelph. 4. 5. 21.
 Est animus, Cum Inf. Virg. 4. Æn. 619.
 Perficere est animus, finemque imponere curis.
 Est animus reditus, i. e. Animus est redeundi. 2. Epist. Sabin. 106.
 Est mihi animus ad aliquid faciendum. Curt. lib. 5. Paucis ad morien-
 dum, pluribus ad fugam animus fuit. Liv. 3. Decad. lib. 1.
 Est animus in navi meus. i. e. De navi cogito. Plaut. Perf. 4. 6. 27. Sic,
 Animus est in hortis. Cic. 12. Att. 20. Est animus in patinis. Ter. Eun. 4. 7. 46.
 Exacuere verbibus animos in bella. Hor. de Arte Poet. 403.
 Exasperare animum. V. EXASPERO.
 Excitare animum. Virg. 1. Æn. 26.
 Excitare animum. Sen. Herc. fur. 5.
 Excitare animum. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Exercere in armis animos. Ovid. 1. Amor. 8. 41.
 Eximere onus animis. Hor. 1. Epist. 5. 18.
 Expedit metu animum. Hor. 3. Carm. 24. 8. Liv. lib. 8. Et expedire
 tela animosque equitibus iussit.
 Explorare. Virg. 2. Æn. 586. Ter. And. 1. 2. 17.
 Explorare. Ovid. 1. de Arte Am. 456. Tacit. 1. Hist. 15. Secunda res
 acrioribus stimulis animum explorant: quia miseriæ tolerantur, felicitate
 corrumpuntur.
 Exultare animum. Stat. 10. Theb.
 Facere animum judicis mitem. Quintil. lib. 3. cap. 9.
 Facere animos. Liv. 1. e. Addere.
 Fateri animum clamore. Ovid. 1. de Arte Am. 115.
 Fatigare. Hor. 2. Carm. 11. 12.
 Favere linguis & animis. Ovid. 1. Fast. 71.
 Ferre vel pati aliquid iniquo animo. V. INIQUUS.
 Fingere animos audientium concitandis componendisque affectibus.
 Quintil. lib. 3. cap. 4.
 Firmare animum præsentis pignore. Virg. 3. Æn. 611. Ovid. 9. Met. 744.
 Tacit. 15. Ann. Animum ad verbum supra firmat.
 Flagrans animus. Juven. 1. Sat. 152.
 Flectere animum. Virg. 4. Georg. 516. Et Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Flectere ab ira animum. Sen. Medea 4.
 Formare puerorum animos. Quintil. lib. 1. in Procem.
 Frangere animum. Ovid. 8. Met. 508.
 Fractiore esse animo. Cic. 11. Att. 12.
 Fractus animus. Cic. 1. Fam. 9.
 Generatus a deo animus. Cic. de Divin. 82.
 Gerere animum infirmum. V. INFIRMUS.
 Gerere morem animo. Ter. And. 4. 1. 17.
 Gerere anim. in aliq. Nec unus in te ego hos animos gessi. i. e. Talem
 affectum. Liv. 2. ab Urbe.
 Habere bonum animum. Plaut. Aulul. 2. 2. 15. Et Liv. 4. Bell. Maced.
 Habere fortem animum. Cic. 6. Fam. 13.
 Habere magnum animum. Cic. 11. Fam. 23. Tamen tribus tantis exer-
 citibus propriis Reipublicæ valentibus, magnum animum habere debe-
 bas, quem & semper habuisti.
 Habere animum eundem in difficultatibus suis, quem &c. Cic. Anteq. iret.
 in exil. 11.
 Habere statum cum animo & deliberatum. Cic. 5. Verr. 95.
 Hilarare animum. Catul. 61. 18.
 Horret animo meminisse. Virg. 2. Æn. 12.
 Imbiberè animo opinionem. V. IMBIBO.
 Imbuere animos errore. V. IMBUEO.
 Imminere animis in rem aliquam. V. IMMINEO.
 Impellere animos in spem metumque. V. IMPRILLO.
 Impellere animum ad aliquid faciendum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Imperare animo nequeo. V. IMPERO.
 Implere veris animum. Virg. 3. Æn. 434.
 Imprimere animo oratio. V. IMPRIMO.
 Incalere animi. Ovid. 2. Met. 87.
 Incendere animum amore famæ. Virg. 6. Æn. 890.
 Incendere animos bonorum. V. INCENDO.
 Inclinare animum ad rem aliquam. V. INCLINO.
 Inclinator ad pacem animus. V. INCLINO.
 Inculcare animis. V. INCULCO.
 Indipisci animo. V. INDIPISCO.
 Inducere animum. Ter. And. 3. 3. 40. Si istuc animum induxi esse utile.
 h. e. Si tibi persuasisti. Cic. 4. Fam. 8. Tu quoque animum inducas, si
 fiscaliqua Resp. in ea te esse oportere.
 Inducere animum cantare. Hor. 1. Serm. 3. 2.
 Inducere in animum. Ter. Adel. 4. 3. 6.
 Indulgere animis. Ovid. 7. Met. 566.
 Inducere animum bonis artibus. Tacit. 15. Ann. 45.
 Inducere magnum animum. Tacit. 11. Ann. 7.
 Infamare mitem animum vano timore. Ovid. 3. de Ponto 6. 43. Timore
 scil. scivitiæ ejus.
 Infestare rudes animos superstitione. V. INFESTUS.
 Infigere animis. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Inflammare animum alicuius. V. INFLAMMO.
 Inflat animum tumor. V. INFLO.
 Inflexere animum. Cic. 1. Fam. 7.
 Influere in animos. V. INFLUO.

Informatus animus bene a natura. V. INFORMIS.

Infringere animos. V. INFRINGO.

Infundere animos. Ovid. 1. Met. 364.

Inhabitat animus in oculis. V. INHABITO.

Inscribere in animo orationem. V. INSCRIBO.

Incultum in animo. V. INCULTO.

Insidare in animo. V. INSIDEO.

Insinuare alicuius animo alterius. V. INSINUO.

Insistere mente & animo in rem aliquam. V. INSISTO.

Insitum & innatum animis. V. INSERO.

Inspirare animum. Virg. 6. Æn. 12.

Instaurati animi. Virg. 2. Æn. 451. V. INSTAURO.

Instituere ad cogitandum. Ter. Phorm. 1. 5. 10.

Intendere animum. Tacit. in Vita Agric. 18. Monam infulam redigere in
 potestatem animo intendit.

Intendere animum ordini rerum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Intendere animum studiis & rebus honestis. Hor. 1. Epist. 2. 36.

Intendere animum in rem aliquam. Quintil. 1. 2. c. 2. & 3. 11. Conf. INTENDO.

Intento intueri animo quiddam. V. INTUEOR.

Intravit animos pavor. Tacit. in Vita Agric. 5. Intravitque animum mili-
 taris gloriæ cupido.

Invasit in animum. V. INVADO.

Invigilant animo curæ. Stat. Theb.

Invitare pretis animos. Virg. 5. Æn. 292. V. INVITO.

Involat truces animos cupido. Tacit. 1. Ann. 49.

Irrumpunt in animos extrinsecus imagines. V. IRRUMPO.

Judicare animum suo. V. JUDICO.

Juvandis animis natum poema. Hor. in Arte Poet. 377.

Labant animis. V. LABO, AS.

Labantes animos confirmare. Lucan. lib. 4. 249. Curt. lib. 5.

Labefactus vulnere animus. Ovid. 10. Met. 375.

Laborare animo. V. LABOR, ORIS.

Lactare animos. Ter. And. 5. 4. 9. Solicitando & pollicitando eorum
 animos lactas.

Lætanti animo. V. LÆTUS.

Lapsum animi. V. LABOR, ERIS.

Latentes animi sub vulpe. Hor. in Arte Poet. 437.

Laxare animum a laboribus. V. LAXO.

Lenire animum. Hor. 3. Carm. 14. 25.

Levantur animi exercendo. Cic. de Senect. 36.

Levare animum mutationibus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Libere animos errore. V. LIBER, ERIS.

Lingui animo. Curt. lib. 4. 6. 20. Lingui deinde animo, & submitti genu
 cepit. De Alexandro, ob sanguinem e vulnere latus manantem debilitato.

Linquente animo, in eum a quo tenebatur, incubuit. Curt. lib. 6. 9. 33.

Linguentem revocavit animum, & nudum hostis latus subjecto mucra-
 ne hausit. Curt. lib. 9. 5. 11.

Lustrare animos. V. LUSTRUM.

Mandare animis. Cic. 1. in Catil. 27. Penitus animis vestris mentibusque
 mandate.

Marcet animus. V. MARCEO.

Metiri animo. Ovid. 2. Met. 188.

Micat animus. V. MICO.

Ministrat animum Deus. Virg. 5. Æn. 640.

Minuere animos. Sen. Medea, 3.

Miscere animum alterius cum suo. Cic. de Amicit.

Mitigare animum. Sen. Medea, 6.

Mollire animos. Virg. 1. Æn. 57.

Movere animum. Virg. 3. Georg. 521.

Movere multa animo. Virg. 3. Æn. 34.

Mulcere animos admiratione. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Mutare animum. V. MURO.

Natus animo leni. V. NASCO.

Noscere animum alicuius. V. NOSCO. Noratis animos ejus ac spiritus
 tribunicios. Cic. pro Cluent. 109.

Nudare animos. V. NUDUS.

Obrepere in animo. V. OBREPO.

Occurrere animum. V. OCCURRO.

Occupare animum vel animos. V. OCCUPO.

Obfirmare animum. V. OBFIRMO.

Oblectare animum. Lucret. lib. 2. 363.

Obitare animis. Stat. 11. Theb.

Obstupere animis Rutuli. Virg. 9. Æn. 123.

Occupare animum in re aliqua. Ter. prol. Hec. 5.

Occupare animos judicium. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Offendere animum alicuius. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Omissus animus. V. OMITTO.

Parare animos. Ovid. 1. de Arte Am. 237. V. PARO.

Parati animi. Virg. 2. Æn. 799.

Pascere animum. Virg. 2. Georg. 285.

Pascere animum pictura. Virg. 1. Æn. 464.

Pendere animi. V. PENDEO.

Peragere secum animo aliquid. Virg. 6. Æn. 105.

Perculso & abjecto esse animo. Cic. 3. Att. 2.

Percutere animum. Lucret. lib. 2. 885. i. e. Percellendo sollicitare.
 V. PERCUTIO.

Perfundere animum religione. V. PERFUNDO.

Pergere animo forti. V. PERGO.

Perire ab animo. V. PEREO.

Permovere animos. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Perinulcere animos. Lucret. lib. 5. 21.

Perfervere animo. Quintil. lib. 4. in Procem.

Perpicere animum alicuius. Cic. 1. Fam. 9. Quorum quidem animum tu non
 perspexisti solum, quum de me ageres, sed etiam confirmasti atque tenuisti.

Ponere animos. Sen. Troad. 8.

Postidere judicium animos. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Præcipere animo. Tacit. 3. Ann. 57. Præcipere animi orationem Patres.
 Prægravat animum corpus hebetem vitæ onulatum. Hor. 2. Serm. 2. 78.

Præstitare animum. Cic. 1. Fam. 9.

Premittit ratione animus, vincique laborat. Perf. 5. Sat. 39.

Prohibere ludo animum. Virg. 4. Georg. 105.

Promete

Promere animos & vires. Virg. 5. Æn. 191.
 Proficere animis. Cic. 5. Verr. 218.
 Pulvere animum. Lucret. lib. 4.
 Quatere stabilem animum. Patere. lib. 2. Tantus hujus belli motus fuit, ut stabilem illum & firmatum tantorum bellorum experientia Cæsaris Augusti animum quateret, atque tereretur.
 Recipere. Ter. Adelp. 3. 2. 26. Quid festinas mi Getæ? animum recipere.
 Recolligere animum alteri, pro Abalienatum in gratiam restituere. Cic. 1. Att. 5. Quod scribis, etiam si cujus animus in te esset offensus, a me recolligi oportere, quid dicas: neque id neglexi.
 Recurabant animo vetera omina. Tacit. 2. Hist. 78.
 Reddere alicui animum. Hor. 1. Carm. 16. 28.
 Reddere animum finitis amoribus. Hor. 1. Carm. 19. 4.
 Rediit animus. Ovid. 6. Epist. 31.
 Referre animum a parvis ad majora. Ovid. 3. de Arte Am. 499.
 Reficere animos. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Refringit & abjicit animum pudor vapulantibus juvenibus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Regere. Hor. 1. Epist. 2. 62.
 Regere dictis animos. Virg. 1. Æn. 153.
 Relevare. Ter. Adelp. 4. 3. 11.
 Reliquerat animus hanc modo, i. e. Defecerat eam animus. Plaut. Mil. 20.
 Rectituere animum. Sen. Hippol. 8.
 Retardare animos alicuius, atque impetus. Cic. 1. Verr. 33. Sunt alia magis occulta furta, quæ ille, ut istius (credo) animos atque impetus retardaret, cum Quæstore suo benignissime communicavit.
 Revocare animos, moestumque timorem mittite. Virg. 1. Æn. 202.
 Revocare a metu animos perterritos. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Revocare ab ira. Ovid. 2. Trist. 557.
 Sævire animis. Sen. Herc. fur. 6.
 Sedet animo fixum immotumque. Virg. 4. Æn. 15.
 Solari animum dolentis. Sen. Octav. 2.
 Solicitudine. Celf. lib. 3. cap. 22.
 Solvere arcum animum. Hor. 2. Serm. 6. 83.
 Sperrare animo alicui. Virg. 1. Ecl. 74.
 Stare animo, i. e. Sanum esse animo. Hor. 2. Serm. 3. 213.
 Stimulatus animus furenti rabie. Catull. 61. 4.
 Subiunt animos juvenum majora intellectu, velut parum aptos. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Subigere animum. Hor. 2. Carm. 1. 24.
 Submittere animos. Stat. 4. Theb. V. SUBMITTO.
 Sumere animum. Ovid. 1. Fast. 147. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Sumere obsequium animo suo. V. OBSERVIUM.
 Surrexerat intentio animis. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Suscipere animum. Cic. Videte quem vobis animum suscipiendum putetis. Pro L. Manil. 11.
 Suspendere animos. Ovid. 7. Met. 308.
 Sustainere. ut, Animus, qui in ardore pugne corpus sustentaverat, liquit. Curt. lib. 8. 2. 38.
 Tangit honor animum. Virg. 12. Æn. 58.
 Tenere animos incertos. Sen. Thyest. 8.
 Tenere animos novitate. Ovid. 4. Met. 284.
 Tentare precando. Virg. 4. Æn. 113.
 Terrere. Virg. 2. Æn. 755.
 Terrificare. Virg. 4. Æn. 210.
 Tollere animos, i. e. Superbire. Plaut. Truc. 2. 8. 10.
 Tollere dictis. Virg. 9. Æn. 127.
 Torpere animo. Hor. 1. Epist. 6. 14.
 Defixis oculis, animoque & corpore torpet. i. e. Hebet. Vel potius Stupore hæret & deficit. exp. Vet. Schol.
 Tremere animo. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Tumere animis. Sen. Troad. 12.
 Turbare animos. Virg. 1. Æn. 157.
 Valere animo. Cic. 7. Fam. 1. Sin hæc quæ cæteri mirantur, contemenda duxisti: & quum per valetudinem potes venire, tamen noluisse: utrunque lætor, & sine dolore corporis te fuisse, & animo valuisse, quum ea quæ sine causa mirantur alii, neglexeris.
 Verfare animum in omnes partes. Virg. 4. Æn. 286.
 Verfare alicui animo. Tacit. 2. Hist. 78.
 Vertere animum ad jura civilia. Ovid. 15. Met. 832.
 Vexare animos. Sen. Agam. 2.
 Alia ex aliis cura fatigat
 Vexatque animos nova tempestat.
 Videre animo. Ovid. 16. Epist. 37.
 Vince animos iramque tuam, qui cætera vincis. Ovid. 3. Epist. 85.
 Vocant animum in contraria cura. Virg. 12. Æn. 487.
 Volutare animo eventus. Virg. 6. Æn. 157.
 Uti animo suo. Curt. lib. 7. 7. 18. i. e. Animi sui impetum sequi.
 Animus, pro Libidine a ratione averfa, more Græco, qui ψυχήν ita accipitur. Plaut. Trin. 2. 2. 24. &c. Si animus hominem perculsit, actum est.
 Ter. Adelp. 1. 1. 8. Uxor, si cesses, aut te amare cogitat, aut te amari, aut potare, aut animo obsequi. Sic & apud Horat. 4. Carm. 7. 19.
 Cuncta manus avidas fugient heredis, amico
 Quæ dederis animo. i. e. Quæ in curando corpore, & explenda libidine consumpseris. Lambinus.
 Animi, Vocabulum ad Bestias quoque translatum legas apud Cic. 1. Tusc. 80. Quarum animi sunt rationis expertes. Et Apul. de Deo Socr. p. 54. Equum ipsum nudum & solum corpus ejus & animum contemplantur. V. supra Calidus animis.
 Animus ad aliquid. Cic. 5. Verr. 130. Quum ejus animus ad persequendum non negligentia tardaret, sed conscientia sceleris, avaritiaeque suæ refrenaret.
 Apud animum. V. APUD. Certum apud animum constat. V. CONSTO.
 Cum, vel In animo cogitare. V. COGITO.
 Ex animo & Simulate, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 168. Ex animo aliquid facere. Cic. 9. Fam. 16. Ter. Eun. 1. 2. 95. Et Adelp. 1. 1. 47. & Cic. 11. Fam. 22.
 Bene velle alicui ex animo V. IN BENE. Videtur autem intelligi Ex toto animo. H. St.

Ex animo suo colligere aliquid. Ovid. 11. Epist. 88.
 In animo habere. Cic. 8. Att. 10. Et pro Rosc. Amer. 91.
 In animo inlittere. V. INSTITUTE.
 Ut nihil est in animo facere, i. e. Ut decrevi, ut proposui. Cic. 5. Att. 14. V. 18.
 In animis & judicio alicuius esse. V. 18.
 Multum animi habere ad inalecendum. Cic. 2. de Orat. 84.
 Sine animo miles. Cic. 1. Att.
 Animo procuratoris non intervenit, sed affectionem amicalem promittit. Ulpian. in l. Idemque. D. Mandati. i. e. Non tanquam procurator, sed ut amicus.
 Animo uxoris habere mulierem. i. e. Tanquam uxorem. Ulp. in l. Si uxor. §. Sed & in ea. D. ad leg. Jul. de adult.
 Animi causa. Cic. 7. Philipp. 18. Et qui illud animi causa fecerit, hunc prædæ causa quid facturum putatis? Plaut. Epid. 1. 1. 43. Cur eam emit? r. animi causa.
 Anime mi. Vox blandientis. Plaut. Afin. 3. 3. 74. Da meus ocellus, mea rosa, mi anime. Ter. And. 4. 2. 2. Anime mi, noli te macerare.
 ANIMULUS, [ψυλλος] dimin. ab Animo, blandiendi causa. Plaut. Casin. 1. 1. 46. Mi animule, mi Olympio. mea vita. Et Men. 2. 3. 11.
 ANIMOS, [ἄνθρωπος] Ære. Addere animum, incitare, accendere. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 386. — Animare ad criminata taxos. Animare, ut animet: h. e. accendat. Nain Zenoni Stoico animus ignis videtur, ut inquit Cicero. Hactenus Janus Parthenius.
 Animare aliquid, Animam ei dare. Ovid. 4. Met. 619.
 Gorgonci capitis guttae cecidere cruenta,
 Quas humus exceptas varios animavit in angues. h. e. In serpentes vivos formavit, quæ mutavit. Sic
 Animari [ζωοποιέω] dicuntur in utero corpora: tuncque ab Anima formatur. sive ab Animo, quum pro anima capitur. Colum. lib. 8. cap. 5.
 Diebus quibus animantur ova, & in speciem volucrum conformantur. h. e. Animam vitalem accipiunt. Plin. lib. 7. cap. 15.
 Animari atque formari. Cic. 2. de Divin. 89. Perinde utcunque temperata sit aer, ita pueros orientes animari atque formari.
 ANIMANS, antis. [ἄνθρωπος] Nomen ex partic. absolute positum pro Animali, nunc in f. nunc in n. rarius in n. legitur. Def. Cic. 1. de Legib. 26. Nam quum cæteras animantes abjicisset ad pastum, solum hominem erexit. De m. Hor. 2. Serm. 1. 40. Querquam animantem. Cic. de Univ. vers. 15. A quo enim animante omnes reliquos contineri vellet animantes, hunc ea forma figuravit, qua una omnes reliquæ formæ concluduntur. In n. Cic. de Univ. 32. Nullius profecto eorum quidem quæ sunt nobis nota animantia.
 Lactantius fœm. genere passim, ut Cætera animantes 69. Alias animantes 293. H. St. [V. Voss. de Analog. 1. 6. & 33.]
 ANIMÆQUUS, a, um. [ἄνθρωπος] Moderatus, tolerans, minime querulus in adversis, denique omnia æquo animo ferens. Calep. Gloss. Lat. Gr. Animæquus ἰσοψύχως. V. QUUS & EQUANIMUS.
 ANIMATUS, a, um. [ἄνθρωπος] Partic. Cic. 1. Tusc. 54. Animatum quod est, id motu cietur interiore & suo. Apud Claud. de 3. Conf. Hon. 114. Saxa Orpheis animata modis. Lucret. lib. 4. 146. Vitaliter animata. Animatus, [ἄνθρωπος] Aliqua voluntate, aut animo affectus. Cic. 11. Fam. 28. Ita paratus atque animus esse debes: i. e. Sic animo affectus: & (ut ita loquar) dispositus. Plaut. Amph. 2. 2. 130. Ita animatus fui, itaque nunc sum: ut ea te pater donem.
 Infrime animatus. Cic. 15. Fam. 1. His rebus allatis, etsi intelligebam focios infrime animatos esse, novarum rerum expectatione suspensos: sperabam tamen, &c.
 Animatus melius, quam paratus. Cic. 6. Fam. 6.
 Hostili animo adversus Rempublicam, vel principem animatus. Ulp. in l. ult. D. ad leg. Jul. majest.
 Animatus erga, vel in alicui. Cic. 15. Att. 12. Videbaturque erga nos. Itrosque ita fore, ut nos vellemus, animatus. In hac significatione sæpius ponitur cum adverbio Bene vel Male.
 Male animatus erga alicui. V. MALUS adj. Suet. in Vitel. cap. 7.
 Male animatus erga principem exercitus.
 Animatus sum, cum infan. Plaut. Pseud. 5. 2. 25. Nempe ita animati estis, vos vincere hoc duritia tergi. Idem Trucul. Siquid animatus est facere.
 ANIMATIO, ðnis. f. [ἄνθρωπος] Cic. de Univ. 31. Erant autem animantium genera quatuor, quorum unum divinum atque cælestis, alterum pennigerum & æreum, tertium terrestre, quartum divina animationis. h. e. Animam habens divinam, seu divino animo præditam. Hominem significat.
 ANIMATOR, ðris. m. Qui vitam dat. Tertull. adv. Herm. cap. 32. Prudent in Rom. 788.
 ANIMATRIX, Tertull. adv. Gnost. cap. 12.
 ANIMATORIVS, a, um. Gloss. Gr. Lat. ζῳοποιός, olla animatoria, i. e. Pertusa.
 ANIMATUS, ðs. m. Idem quod Animatio. Plin. lib. 11. cap. 37. Volare quidem aliqua, & animatu carere in ipso spiritu viventia docuimus.
 ANIMABILIS, e. Adj. Cic. 2. de Nat. Deor. 91. Principio enim terra fuit in media parte mundi, circumfusa undique est hæc animabilis spirabilis que natura, cui nomen est aer. Dictione Spirabilis interpretatur quid significet Animabile: ut enim Spirabilis aer dicitur, unde potest duci spiritus, sic Animabilis, unde anima.
 ANIMATUS, [ψυχήν] significat Animo tenus, vel tanquam ipsum animum, quemadmodum Oculitus & Medullitus. V. Nominus 2. 608.
 ANIMOSUS, a, um. Adj. [ἄνθρωπος] Magno animo præditus, Habens in se animi vehementiam. Cic. 2. Tusc. 11. Videre quid esset fortis & animosi vici. Idem 1. Tusc. 19. Animum autem alii animam, ut fere nostri declarant nominari. Nam & agere animam, & effare dicimus, & animosos, & bene animatos. Idem de Senect. 72. Ex quo fit ut animosior etiam senectus fit quam adolescentia, & fortior. Fortes & animosior. Cic. pro Milon. 93.
 Bella animosa gerebant juvenes. Ovid. 5. Fast. 59. i. e. Animose, vel magno animo, vel ipsi animosi, vel cum laude magnanimitatis & fortitudinis.
 Colla animosa præbere securi. Ovid. 4. Trist. 2. 45.
 Corruptor. Tacit. 1. Hist. 24.
 Contentio. Plin. lib. 10. cap. 29.

Equus. Ovid. 4. Trist. 6. 3.
 Euri. Virg. 2. Georg. 441. i. e. Vehementes.
 Frigus. Stat. 6. Theb. 395.
 Leones. Claud. de Bell. Gild. 423.
 Pectus. i. e. Nodofum & emicans. Virg. 3. Georg. 81.
 Luxuriatque toris animofum pectus. De equis. Servius. [Imo
 Animof i. c. generofii pulli. V. ANIMUS.
 Pericula. Martial. lib. 12. 14. Audacis plena.
 Vento animofa impulfa janua. Ovid. 1. Amor. 6. 51. i. e. Vehementi.
 Allufit ad ventos, qui & animæ dicuntur.
 Animofus in armis. Ovid. 13. Epist. 91.
 Animofus rebus angultis. Hor. 2. Carm. 10. 21. i. e. In rebus adverfis
 magnanimus.

ANIMOSE, [ἄνιμος] Adv. Magno animo. Cic. 4. Philipp. 6. Nec
 folium id animofè & fortiter, fed confiderate etiam fapienterque fecerunt.
 Idem 3. Tufc. Animofè defendere.
 Craviter, magnifice, animofèque vivere. Cic. 1. Off. 62.
 Animofiffime alicui comparare, feu emere. Suet. in Caf. cap. 47. Gem-
 mas, toreumata, figna, tabulas operis antiqui, femper animofiffime
 comparaffe. i. e. Sine ullius pretii refpectu. V. Torrent. & Cafub.

ANIMOSITAS, animus. [ἄνιμος] est Vehementia & impetus animi,
 fedem habens in corde, quam Speufippus definit effe Impetum violentum
 partis animæ irrationalis, abfque ratione & ordine mentis. Firmic. l. 8.
 c. 12. Ad falutandum aptus, & qui fenicas artes ftudiofa animofitate
 perdidit. Macrobr. Somn. 2. 12. in plur. Animofitates dixit, & Auguft.
 Epift. 162. Equi animofitates. Sidon. 4. 3. conf. 7. 1. Et Arnob. 3. p. 100.
 ANIO, animus, vel ANIEN, animus. [ἄνιος] Fluvii nomen in Tiberim
 influentis: quem dictum putant ab Anio Hetrufcorum rege ibi feputo.
 Plin. lib. 3. cap. 12. Anio in monte Trebranorum ortus, lacus treis amoni-
 tate nobiles, qui nomen dedere Sublaqueo, defert in Tiberim.
 Strabo lib. 5. Anio ex Alba decurrens, præter Latinam Marforum
 urbem, & propinquum illi campum, quouique Tiberim intret. Ibid.
 paulo poft. In Romæ confpectu funt Tibur, Præneste, & Tufculum.
 Tibur quidem Herculeum est, & catarrhacla, id est Defcensus, est
 quam facit Anio, ubi navigabilis effe incipit, quæ e fublimi pro-
 fundam in vallem præceps defertur, & per urbi ipsi vicina memora.
 In hac planitie Anio fluit, & quæ nuncupant Albulas, aquas frigi-
 das multis & fontibus edentes, varios ad morbos falutares cum potu,
 tum iniectionibus admiffas. Hæc Strabo. Ex Aniense duo aquarum
 ductus Romam perdecebantur: quorum alter Anio vetus, alter Anio
 novus nuncupabatur. De quibus Frontinus lib. 1. de Aquaduct. Vid.
 Etiam Lex. Pitufci.

Gelidus Anio. Virg. 7. Æn. 682.
 Quique altum Præneste viri, quique arva Gabinæ
 Junonis, gelidumque Anienem, & rofcida rivis
 Hernica faxa colunt. Anio (inquit Servius) fluvius haud lon-
 ge ab urbe est: fed hic euphonia fequitur est. Nam Ennius Anionem
 dixit juxta regulam.

Pomifer. Propert. l. 4. 7. 81. Ramofis Anio qua pomifer incubat arvis.
 Pomifos & Spumifer Brockh. q. V.
 Præceps. Sil. Ital. lib. 12.
 Præceps ad ripas immani turbine fertur,
 Sulphureis gelidus qua ferpit leniter undis,
 Ad genitorem Anio labens line murmuræ Tibrim. Præcipitem
 vocat propter catarrhaclam quam facit. Hor. 1. Carm. 7. 13.
 Et præceps Anio, & Tiburni lucus, & uda
 Mobilibus pomaria rivis. Præceps Anio, (ait Acron) aut
 per devexa cadens, aut rapidus.

Anien etiam dicitur. Stat. 1. Sylv. 5. 25.
 Quas præceps Anien, atque exceptura natatus
 Virgo juvat.
 ANIENUS, i. Eufdem fluvii nomen. Propert. lib. 4. 7. 86.
 Hac Tiburtina jacet aurea Cynthia terra,
 Accellit ripæ laus, Aniense, mæ. conf. Stat. 1. Sylv. 3. 70.
 ANIENUS, a, um. Adj. [ἄνιενος] ut, Aniena fluenta. Virg. 4.
 Georg. 369.
 Unde caput Tiberinus, & unde Aniena fluenta.

Lympha Aniena. Propert. lib. 3. 15. 4.
 Nox media, & demina mihi venit epiftola noftre,
 Tibure me miffa juffit addeffe mora.
 Candida qua geminas oftendunt culmina turres,
 Et cadit in patulos Lympha Aniena lacus.

ANIENTOLA, æ. [ἄνιενος] Qui accollit Anienem. Sil. 4. 225.
 Quoſque ſub Herculeis taciturno flumine muris
 Pomifera arva creant, Anienicolæ Catilli.

ANIENSIS, e. Adj. Ut Anienſiſtribus. Cic. pro Planc. 22. & 8. Fam. 8.
 V. TRIBUS.
 ANISOCYCLA, ðrum. [ἀνισκύκλα] Organa ex multis inæqualibus cir-
 culis. Vitruv. 10. 1. V. Bald. Lex. p. 8.

ANISTUS, Lacon & Philonides, Alexandri magni curſores, a Sicyone
 Elin uſque mille ducenta ſtadia uno die tranſierunt. SOLLUS cap. 6.
 ANISUM, i, & ANISUS. (Th. Prifcian. de Diet. c. 10.) [ἀνισος, ἀνι-
 σος] Herba. Plin. l. 20. c. 17. Et aniſum adverfus ſcorpiones ex vino bibi-
 tur. Pythagoræ inter pauca laudatum, ſive crudum, ſive decoctum. Item,
 Viride omnibus quæ conſiduntur, quæque intinguntur, deſideratum. Et
 paulo poſt: Quin ipſum oriſ habitum jucundiorẽ facit, fetoremq;
 tollit manducatum, natutinus cum ſmyrno & melle exiguo, mox vino
 collatum. Et paulo poſt: Ob hæ cauſas quidam Anicetum vocaverẽ,
 conf. Celſ. 2. 71. Columel. lib. 12. cap. 15. Pallad. Febr. t. 14.

ANISUM, [ἄνισος] Urbis eſſe videtur Siciliæ, Ovid. 4. Faſt. 467.
 Jamque Leontinos, Anifænaque flumina curſu præterit. Ut
 flumina Anifena, aut Aniſum flumen quod Aniſo præterlabitur. Niſi flum-
 en Aniſenum dicat, pro Aniſo flumine. [ANISUS vel Anafus H. Nor-
 ci, de quo Geogr. V. hodie Enos. Apud Ovid. autem Amnena legendum.
 V. Supra AMENANUS.

ANITUS, Viri Præneltini nomen, qui una cum Cn. Flavio Appii Cæci
 ſcriba, adilis curulis fuit, eo anno quo uſus annulorum etiam plebi permif-
 ſus eſt, quam antea ſoli Senatores & Equites annulos geſtarent. V. Plin.
 lib. 33. cap. 1.

ANISUS, Apollinis fuit filius, & rex in Delo, qui habuit Andrum filium.
 Virg. 3. Æn. 80.

Rex Anius, rex idem hominum, Phœbique facerdos.
 Plura de eo Diod. Sicul. lib. 5. p. 220. Filia ejus ex Dorippe fuere tres,
 de quibus Ovid. 13. Met. Fab. 4. & Serv. ad Virg. V.

ANNA, [Ἄννα] Dea, ab Annis quibus præſidebat, vocata eſt, & illi menſe
 Martio privatim & publice ſacrificabant, quo eis annare & perennare li-
 ceret. Fuir enim Beli filia, foror Didonis, quæ poſtquam mortuum ſore-
 rem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Gætulorum rege occupatam, relicta
 fede priſtina ad Batur regem, qui Melita inſulam imperabat, curſum arri-
 pit. A quo jure veteris hoſpitii benigne ſuſceptra, dios, & ultra, annos
 ſibi manſit. Sed quum Pygmalionem fratrem jam cum armis adventare di-
 dicitſet, Battus veritus potentiam illius, Annam ut inde abiire hortatus eſt.
 Mox igitur mare ingreſſa, dum Cænam navigare contenderet, vi tempe-
 itatis acta in Laurentem oram pervenit, ubi jam Æneas pacatis rebus, &
 ducta uxore Lavinia, imperabat. Hic tum forte ſolo Achate comitatus, in
 litore nudis pedibus ambulabat. Qui quum errantem Annam apſexiſſet, &
 vix ſibi perſuadere poſſet eam eſſe tandem agnitam compellat. Timuit
 illa principio, fororis caſum ante oculos ponens: poſtea vero ab illo ben-
 igne invitata, in regiam cum eo proſecta eſt. Cui mox Lavinia amorem
 conjugis ſuſpectum habens, tendere inſidias cepit. Sed Anna in ſomnis
 a Didone monita, ut inſauftam domum relinquereſt, ſtatim per fenestra-
 m exiit. Quoſque citato curſu ad Numanium annem perveniſſet, in eum
 fe præcipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam queritantes
 per Laurentem agrum proficiuntur. Apparent veſtigia pedum uſque
 ad Numanium annem, ultra nihil videtur. Quod dum admirandis ſe-
 cum animis volutant, ipſa loqui viſa eſt:

— placidi ſum nympa Nunci:
 Amne perenne latens, Anna Perenna vocor. Ovid. 3. Faſt. 146.
 & 523. 543. & ſeq. Quapropter læti convivia celebrantur, eam pro dea
 venerantes: quem ritum poſtea longiſſimo tempore ſervarunt. V. Sil. 8.
 85. & Macrobr. 1. Saturn. 12. & Lex. Pitufi.

ANNÆUS, Nomen Gentis Ro. Ex qua multi illuſtres viri exiterunt. Inter
 ingenia quidem Seneca, Lucanus, Florus, de Quib. V. f. l. Ap. Tac. 16.
 Ann. Annæus Mella Lucani pater, & 13. Annæus Serenus, Præfectus vigi-
 lum Neronis, qui ſungi quodam genere utiſ in cibo, interemptus eſt,
 Ut tradit Plin. lib. 22. cap. 23. Memoratur præterea Annaus Gallio, Statius
 Senecæ notus medicus, alicque. Scribitur & ANNEJUS.

ANNALES, ANNALIS, ANNARIA, V. ANNUS.
 ANNARUS, [ἄνναρος] Babyloniorum ſatrapes, qui inter cæteros helluo-
 nes tanti lucis fuiſſe proditur, & tam profunda gulæ, ut ſtola melleſtri
 amictus, mero & unguento madens, centum & quinquaginta pſalteria
 ſimul accubantibus, velut officina nequitiæ, magnis effuſionibus cœni-
 taret. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 22.

ANNASCOR, V. ADNASCOR, & AGNASCOR.
 ANNATO, V. ADNATO.
 ANNAVIGO, ANNAVIGATIO, V. ADNAVIGO.

ANNECTO, xui, xum, [ἀννετέω] Ære. Simul neſtere, alligare. Plin.
 lib. 10. cap. 37. Epithoſas annexas earum pedibus. Idem lib. 4. cap. 1.
 Inſulam continentis annexens. i. e. Conjungens.
 Mentum annexere pectori, & caput ſcapulis. Celſ. lib. 4. cap. 3. Mor-
 bus qui modo caput ſcapulis, modo mentum pectori annexit.
 Anneci ad. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Paulo ſupra quam ad linguam ſto-
 machus annexitur. Pro eo quod eſt, Lingue annexitur.

ANNEXUS, a, um, ut, Annexus in re aliqua. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Cor annexum in lana ovium nigre.
 Annexam ſcapam puppi funiculus trahebat. Cic. 2. de Invent. 154.
 ANNEXUS, us. Tacit. 3. Hiſt. 34. Igitur numero colonum, opportuni-
 tate fluminum, uber agri annexu connubiisque genitorum adolevit, ſo-
 ruitque.

ANNELLUS, V. ANNULUS.
 ANNÉAL, vel HANNÉBAL, aliſ. Juven. 6. Sat. 169. aliſ. Gell. 4. 7.
 [ἄννέος] Nomen Ducis Carthaginienſis præſtantiffimi. Qui a pueritia cum
 Hamilcare patre in caſtris verſatus, quum minor vigintiquingue annis eſſet
 imperator electus, Hiſpaniam bello ſubegit, Alpes tranſiit, quæ illæ
 videbantur, Romanorum duces tribus præliis vicit, Romanosque maxi-
 ma clade apud Cannas aſſecit. De hujus ingenio, V. Liv. 21. 4. De
 auctoritate, Idem 28. 12. de morte 39. 51. & 56.
 Alius Hannibal vel Hannibal, Giſconſis filius fuit, quem nonnulli Aſdrubale
 natum & ſeniorẽ appellatum tradunt, fed falſo, ut docuit Caſaub. ad
 lib. 1. Polyb. p. 186.

ANNIBALIS Galtra, dicitur Portus quidam magnæ Græciæ, in ea penin-
 ſula quam Termetus ſinus eſſicit. V. Plin. lib. 2. cap. 10.
 ANNICERIS, [ἄννικέρος] Philoſophi nomen Cyrenenſis, Ariſtippi di-
 ſcipuli, apud Strab. lib. 17. Qui Ureanicaem ſectam emendavit, & ab
 ea Anniceriam introduxit. V. plurimæ eund. Et Cic. 3. Off. 33. Et
 Laert. in vita Ariſtippi. Idem alius fuit, qui Platonem a Dionyſio re-
 nundatum redemit, de quo Laert. in Plat. ambigitur, equorum agitatione
 accurrum nimio ſibi placens, ac ſepenumero ejus rei moleſtus oſten-
 tator. De hoc, & Platonis de eodem judicium vide apud Cæſ. Antiq.
 Leſt. lib. 17. cap. 31. Eſtlian. V. H. 2. 27. ubi V. Periz.

ANNICULUS, ANNIFER, V. ANNUS.
 ANNILIA TOR, Gloſſ. Gr. Lat. ἀννιλιανός.
 ANNITOR, ANNISUS, & ANNIXUS, ANNISURUS, & ANNIXU-
 RUS, V. ADNITOR.

ANNIVERSARIUS, V. ANNUS.
 ANNUS, Nomen gentis Romanorum cujus nominis multi apud Cic. oc-
 currunt. V. Fulv. Urſ. Familias.
 Annia Romana vidua, quam cum propinqui monerent, ne alteri vi-
 ro nuberet, negavit fe facturam, ne ſi bonum nacla eſſet, perdere, ut pro-
 trem, timeret, ſi malum, amiſſi deſiderium augeret. Ex Eſtiani
 Apophth.

ANNO, V. ANNUS & ADNO.
 ANNOMINATIO, Cicconii dicitur, quæ περινομια Græcis. V. Voſſ.
 Rhet. 5. 5. 1.
 ANNONA, ANNOſUS, V. ANNUS.
 ANNOTINUS, V. ANNONA, in ANNUS.
 ANNŌVS, [ἀννός] Ære. eſt proprie Notam aliquam
 adijcere: ut quum in ſcribis noſtris alicui ſignamus, ut invenitur faſtilius.
 Author Corn. Fronto, ſcribitur & Adnoto. Anno.

Annotare etiam dicitur, qui memoria causa aliquid refert in commentarium suum. Columel. lib. 12. cap. 3. Secret unde daret, & meminisset, etque annotaret, quid, & quando, & cui dedisset. Quintil. lib. 1. De quibus in Orthographia pauca annotabo.

Annotare dicuntur scriptores, quom aliquid memorie produnt. Plin. lib. 7. cap. 48. Qua in re & illud annotare succurrit. Legere, adnotare, excerpere aliquid ex libro. Plin. Epist. 5. lib. 3.

Annotare aliquid cursum. V. CURRO.

Annotatum est. Plin. lib. 2. cap. 25. Brevissimum quo cernerentur spatium, septem dierum annotatum est, pro, Observatum est ac deprehensum, aut a scriptoribus memoria proditum. Utrouque enim modo verbum accipitur. Sic idem lib. 28. cap. 2.

Annotari. Plin. lib. 3. cap. 5. Hæc littora fontibus calidis rigantur: præterque cætera in toto mari conchylio & pisce nobili annotantur: i. e. Notabilia sunt, vel insignia.

Annotare, pro Decernere. Suet. in Calig. 27. Quom ad figinam ferarum numeri præparatarum carius pecudes compararentur, ex noxiis lanianos annotavit. Budeus.

Annotariæ dicitur, qui absens in reos refertur. Nam in gravioribus criminibus, Magistratus, qui absentem in reos recipiebat, edicta proponebat, quibus illi denuntiabat fore, ut nisi intra annum adesset, ejus bona publicarentur, uti Martianus docet l. 1. & 2. D. de requir. reis.

Annotare quoque est, quom præses notat qua quemque poena damnatum censetur dignum, idque ad Imperatorem rescribit. l. 1. D. quando appell. & l. 6. §. præfides. D. de interd. & relegat. Hotomanus.

ANNOTATUS, a, um. Plin. 2. 25. Spatium septem dierum annotatum.

Annotatus censibus, idem quod Ascriptitius, Censibus adscriptus. in l. Si quis. & l. Quisquis. C. de episc. & cleric.

ANNOTATIO, ðnis. f. Gell. Notæ ad aliquam rem adjectio, Observatio. Annotationes facere. Fest. Præf.

Annotatio item est, Absentis in reos relatio. Macer. in l. 4. D. de requir. reis. Dicitur etiam Principis rescriptum sua manu subnotatum. l. jubemus. 10. C. de sacros. eccles. Hotom.

ANNOTATIUNCULA. Gell. lib. 17. extr. Quom finem proposuerimus annotatiunculis illis bellum P. secundum.

ANNOTATOR, ðris. m. [ἐπισημαστής] Qui aliquid annotat. Plin. in Paneg. cap. 49. Non enim ante medium diem distentus, solitaria cena spectator annotatorque convivis tuis immixtus? h. e. Observator, ut vide licet notes, & observes quantum quisque aut edat, aut bibat.

ANNOTATUS, ðs. m. Val. Max. 9. 12. ext. 1. Mortes dignæ annotatu.

ANNOTAMENTUM, Idem quod Annotatio. Gell. 1. 7. Veterum locutionum copiam his annotationibus imperferimus.

ANNUATIM. V. ANNUS.

ANNULUS, i. m. [δακτυλίον] Notæ significationis. Cic. 5. Verr. 185. Scæpe enim nostri imperatores, superatis hostibus, optime Republica gesta, scribas suos annulis aureis in concione donantur. Annulus aureus, insignis erat equestris ordinis. Hor. 2. Serm. 7. 53.

— Projectis insignibus, annulo equestri, Romanoque habitu.

Annulus signatorius. Valer. lib. 8. cap. 14. 4. de L. Sylla

Convertere annuli palam ad palmam. Cic. 3. Off. 38. V. PALA.

Detrahere annulum & Induere, contraria. Cic. 3. Off. 38.

Fulget annulus ingens. Juven. 7. Sat. 140.

— Ciceroni nemo ducentos

Nunc dederit nummos, nisi fulserit annulus ingens.

Imprimere annulo sigilla. Cic. 4. Acad. 85.

Induere digitis annulum. Plin. lib. 33. cap. 1.

Annuli etiam sunt Crispati in orbem crines. Martial. lib. 2. 66. Sumuntur & pro Vinculis five Compedibus. Idem lib. 3. 29. Et l. 11. 38. conf. Colvii Not. in Apul. p. 130. & Kirchin. de Annulis, c. 1. & Pitisci Lex. in voce.

ANNELLUS, dimin. [δακτυλίδιον] Hor. 2. Serm. 7. 9.

— sæpe notatus

Cum tribus anellis. V. Lambin. p. 217. Cic. 5. de Fin. 3. Epituri imaginem non modo in tabulis nostri familiares, sed etiam in poculis, & in anellis habent. Sic legit Nonius: nunc Annulis legitur. Vid. Laurenb. Antiq. p. 28.

ANNULARIUS, i. m. [δακτυλολόγος] Annulorum artifex. Cic. 4. Acad. 85. An tibi erit querendus annularius aliquis, quoniam gallinarium inventisti Delicacum illum qui ova cognosceret?

ANNULARIUS, a, um. Adj. ut, Annularis scælae, apud Suet. in Aug. cap. 72. Scælas annularias dici suspicatur Beroaldus, quæ in cochleæ formam figurantur, & orbiculata figura intar annulorum rotundantur.

ANNULATUS, a, um. [δακτυλωτός] i. e. Annulis ornatus. Plaut. Pcen. 5. 2. 21. Quia incedunt cum annulatis auribus. De iis loquitur, qui in perforatis auriculis annulos gestant. V. INAURIS.

ANNULARIS, e. [δακτυλιώδης] ut, Annularis digitus. Gell. l. 10. c. 10. Macrobr. 7. 13. Annulare coloris genus candidum ex Creta, &c. Vide Plin. 35. 6. extr.

ANNUMERO, [ἀριθμίζω] ðre. Proprie significat Numero aliquid addere, vel Ad numerum adungere. Cic. 2. de Divin. 3. Atque his libris annumerandi sunt sex de Repub. Ovid. 4. de Pont. 16. 4.

— & mihi nomen

Tunc quoque, quom vivis annumeraret, erat. i. e. Nominaret.

Annumerare, interdum significat idem quod simplex Numerare. Cic. 1. de Nat. Deor. 2. Ut eorum molestum sit annumerare sententias.

Computare & annumerare literas. V. LITERA.

Verba lectori. Cic. de Opt. Gen. Orat. 14.

Annuerare, dictum de pecunia. Plaut. Merc. Prol. 88. Talentum mihi argenti ipse annumerat sua manu. Cic. 5. Verr. 195. Quom tibi Senatus ex ærario pecuniam prompserit, & singulos tibi denarios annumerasset. Annuerari cum aliquo. Cic. in Sallust. 4. Una cum illis annumeratus es. Annuerare in. Cic. pro Rosc. Amer. 89. Verum ego forsitan propter multitudinem patronorum, in grege annumerer. Ovid. 5. Trist. 4. 20.

Se quoque in exemplis annuerare solet.

ANNUMERATUS, a, um. Macrobr. in Somn. Scip. 1. 6. Varr. 2. de R. R. 2.

ANNUMERATIO, ðnis. f. Modest. Jct. l. 13. §. 2. de Excusat. Annueratio dicitur.

ANNUNTIATIO, [ἀγγελία] ðre. Idem quod Nuntio. Cic. 5. Att. 11. Que mihi annuntiabantur. V. ORNUNTIO.

ANNUNTIARE e longinquo. Plin. lib. 7. cap. 52. V. LONGINQUUS.

Annuntiare futurum alicui, pro Salutem dicere. Cic. 12. Att. 1. Eique interea (ut scribis) salutem annuntiabis.

ANNUNTIATIO, ðnis. f. Cic. de Fato cap. 12. Hæc annuntiatio vera esse non potest.

ANNUNCIATOR, ðris. m. Tertul. adv. Marc. 4. 7. Augustin. Tom. 10. Serm. 14. de Sanctis.

ANNUNTO, ui, [νύω] ðre. proprie Nutu (i. e. signo capitis) assentiri. Virg. 9. Æn. 106.

Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum.

Annui, præteritum antiq. Ennius,

Annuit scæpe mecum decernere ferro. i. e. Annuit Turneb.

Annuerare toto capite aliquid. Cic. 2. de Orat. 285.

Vellere signa annuo superi. Virg. 11. Æn. 20.

Annuerare, Alfirmare. Plaut. Bacch. 2. 2. 9. Ego autem venturum annuo. Potest hic accipi pro eo quod est, Promitto.

Annuerare, Verbo ipso assentiri. Ter. Eun. 4. 5. 31. Ne abscedam imperat: in interiore parte ut maneam solus cum sola. annuo.

Annuerare, pro Nutu sciscitari. Tacit. 15. Ann. 58. Idem Subrio Flavio assententi annuentique an inter ipsam cognitionem dilingeret gladium, eademque patraet, renuit, infregitque impetum. Budeus.

Inter Annuerare & Innuere. Innuere est tacite significare. Ter. Adcl. 2. 1. 20. Non innueram: verum in istam partem potius peccato tamen.

Annuerare, Concedere. Virg. 12. Æn. 841.

Annuit his Juno, & mentem lætata retorfit. Verum hæc differentia sæpe confunditur. Nonius.

Inter Nutare, & Annuerare, & Nictare veteres hoc interesse voluerunt; ut, Nutare capitis: Annuerare vel Innuere, narium vel labiorum: Nictare, oculorum significantiæ esse decreverint. Plaut. Afin. 4. 1. 39. Nec illa ulli homini nutet, nictet, annuat. Ex Nonio.

Annuerare alicui, Promittere. Virg. 1. Æn. 250.

Nos tua progenies coeli quibus annuis arcem.

Annuerare aliquem, Nutu significare. Cic. 3. Verr. Erepta est facultas eorum quos iste annuerat.

Significare & annuerare. Cic. 5. Verr. 213. Hoc enim mihi significasse & annuisse visus est.

Annuerare, i. e. Favere. Virg. 1. Georg. 40.

— atque audacibus annue ceptus. Ovid. 7. Met. 178.

— & præses ingentibus annuat ausis.

Superest ut promissis Deus annuat. Plin. Epist. 22.

Si Deus annuerit, i. e. Faverit, vel dederit quod optamus. Plin. Ep. 144. Ore sereno vel facili annuerare. Martial. lib. 2. 24.

— quod si Deus ore sereno

Annuerit, felix Candide solus eris.

Quibus facili Deus annuet ore. Propert. lib. 1. 1. 31.

Annuerare, Concedere. V. ABNUERE.

Annuerare victoriam. Virg. 12. Æn. 187.

Si nostrum annuerit nobis victoria Martem. pro, Si Mars annuerit victoriam.

Annuerare nutum. Liv. 7. 30. Annuit p. c. nutum nomenque vestrum invictum Campanis, & jubete sperare incolumem Capuam futuram. Hoc eadem figura dictum est, qua Vivere vitam, & Servire servitum. [Qua Latini rarius, Græci frequentissime, præferunt Attici utuntur.

ANNUTO, vel ADNUTO, [ἀνανύω] ðre. frequent. Fest. Plaut. Merc. 2. 3. 100.

ANNUTANS, Apul. 10. Met. extr.

ANNUS, i. m. [εἰσπραξις, ἔτος] Quid sit, vulgo notum est. Festus, Annus ex Græco venit, quem illi ἔτος dicunt. & quod nos Triennium, illi dicunt τριετής, τριετηνός. Servius, Annus dicitur quasi Anus: unde Anulus, quod in se redeat: ut est,

Atque in se sua per vestigia volvitur annus. Vel ἀπὸ ἀναπέδω, i. e. Ab Innovatione: quod videlicet assidue innovetur & alter fiat. Tria sunt genera annorum: aut enim lunaris annus est xxx. dierum, aut solitarius x11. mensium. Aut secundum Tullium, lib. 2. de Nat. Deor. Magnus, qui comprehendit 12554. annos. ad Æn. 1. v. 269. V. VOFF. P. 4. Inf. Orat. p. 196. & Pitisci. Lex.

Novitas anni. Ovid. 1. Fast. 160.

Series annorum & fugat temporum. Hor. 3. Carm. 30. 5.

Spatia annorum. Propert. lib. 3. 21. 31.

Tempora vertuntur annorum. Lucret. lib. 5. 1183.

Via anni, solisque. Virg. 6. Æn. 797.

— jacet extra sidera tellus,

Extra anni solisque vias.

Vices annorum. Sen. Oeth. 11.

Fortior annis. Ovid. 3. Amor. 7. 42.

Gravis annis. Virg. 9. Æn. 246.

Integri annorum. Stat. 1. Theb. 415.

Juvenilior annis. Ovid. 14. Met. 639.

Silensusque suis semper juvenier annis. h. e. Quam pro ætate.

Qui quom sit senex, agit tamen juvenem.

Maturior annis Remulus. Ovid. 14. Met. 617.

Maximus. Virg. 2. Æn. 339. i. e. Annosissimus.

Obscurior annis. Virg. 7. Æn. 205. h. e. Res minus nota propter temporis longinquitatem.

Phartus annus. Claud. de Bell. Gild. 57.

Phrygius. Stat. 5. Theb. 752.

Extremo anni. Tacit. 6. Ann. 27. Extremo anni mors Ælii Lamiae funere Cenforio celebrata.

Exitu anni. Tacit. 5. Ann. 11.

Fine anni. Tacit. 15. Ann. 47. Fine anni vulgantur prodigia.

Initio statim anni. Liv. Decad. 1. lib. 2.

Principio anni. Liv. Decad. 1. lib. 2.

Anni apti lubus. Ovid. 15. Epist. 21.

Alternis annis. V. ALTERNUS.

Bellicolior annus, in quo plus bellorum geritur. Liv. 10.

Bini anni. V. BINI.

Breves. Hor. 4. Carm. 13. 23.

Celeres. Stat. 3. Sylv. 3. 20.

Climactericus. V. CLIMAX.
 Consumptus. Sil. lib. 15.
 Dilectus annos folertia temperat. Claud. de Piis Frat. 23.
 Emeriti. Ovid. 15. Met. 226. i. e. Senectutis anni.
 Extremus. Virg. 3. Georg. 304.
 — extremoque irrorat Aquarius anno.
 Faustus. Ovid. 1. Fast. 63.
 Fertili. Propert. lib. 4. 8. 14.
 Festior annus eat. Claud. de 3. Conf. Hon. 3.
 Florentes. Stat. 3. Sylv. 5. 23.
 Focundus. Ovid. 3. Amor. 10. 37.
 Formosissimus. Virg. 3. Ecl. 57. de Vere.
 Fugaces labuntur anni. Hor. 2. Carm. 14. 1.
 Gravissimus & pessimissimus. Cic. 5. Fam. 16.
 Hybernus. Hor. Epod. 2. 29. h. e. Hybernium tempus anni. Porphyri.
 Ignavi. Ovid. 1. Amor. 15. 1.
 Immunes. Lucan. lib. 8.
 Impubes. Ovid. 9. Met. 416. — facietque viros impubibus annis.
 Incipientis anni primum diem, lætis precationibus invicem faultum
 ominamur. Plin. lib. 28. cap. 2.
 Iners annus, Inertia, vel inerti & nihil agendo consumptus. Ovid. 1.
 Fast. 168.
 Imbellem annum agere. V. IMBELLIS.
 Infamis annus pestilentia. V. INFAMIS.
 Insequens annus. V. INSEQUOR.
 Intercalaris. V. INTERCALARIS.
 Judicialis. In quo multa, & quidem severa iudicia facta sunt. Cic. in Bruto;
 243. Q. Arius quum omni jam fortuna prospere functus, labores etiam
 magnos exceperit: illius judicialis anni severitatem, quasi solem non tulit.
 Justos annos peragere. Ovid. 10. Met. 36.
 Juveniles. Ovid. 8. Met. 632.
 Lethifer. Virg. 3. Æn. 139.
 Locuples frugibus. Hor. 2. Epist. 1. 137.
 Longus. Ovid. 1. Met. 273. Idem 4. ex Pont. 4. 23.
 Lucifer. Val. Flac. 3. Argon. 454.
 Magnus. V. MAGNUS. Dicitur hic etiam Vertens. V. VERTO.
 Magnum sol circumvolvitur annum. Virg. 3. Æn. 284.
 Melioribus natus annis. Virg. 6. Æn. 649.
 Magnanimi heroes, nati melioribus annis.
 Minor annus geminis mensibus. Ovid. 3. Fast. 100.
 Molles. Ovid. 1. Epist. 11. i. e. Pueriles.
 Nitidissimus. Ovid. 5. Fast. 207.
 Novus incipit. Ovid. 1. Fast. 149.
 Nubiles. Ovid. 14. Met. 335.
 Par annus diversis quatuor temporibus. Virg. 1. Georg. 258.
 Piger. Tarde procedens, Diu durans. Hor. 1. Epist. 1. 21.
 Plenus. Hor. 3. Carm. 18. 5. h. e. Completus.
 Plenis annis nubilus virgo. Virg. 7. Æn. 53.
 Pomifer. Hor. 3. Carm. 23. 8.
 Præceptis. Sen. O. R. 8.
 Primis annis eximenda vitia. Quintil. l. 1. c. 1. Et Virg. 8. Æn. 511.
 Proni. Hor. in Arte Poet. 60.
 Pubescentes. Stat. 1. Theb. 21.
 Pueriles. Quintil. lib. 1. cap. 11. Ovid. 5. Epist. 157.
 Robustior. Ovid. 15. Met. 206.
 Romanus. Ovid. 3. Fast. 75.
 Rudes. Sen. Thyest. 3.
 Rudibus annis aliquid percipere. Quintil. lib. 1. cap. 1. & 15.
 Seniles. Ovid. 7. Met. 163.
 Seri. Ovid. 9. Met. 434.
 Sidereus. Valer. 3. Argon. 401.
 Sitiens. Plin. lib. 13. cap. 4.
 Steriles annos transmittere. Stat. 4. Sylv. 2. 12.
 Teneri. Ovid. 4. Epist. 25. Et Perilius 5. Sat. 36.
 Turbulentior. V. TURBULENTUS. IN TURBA.
 Velox in terga revolvitur annus. Stat. 5. Theb. 460.
 Absolutus perfectusque. Cic. de Univ. 29.
 Accessit annus tertius desiderio & labori. V. ACCEDO.
 Accessio annorum. V. ACCEDO.
 Addere annum labori. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Addere annos. Ovid. 7. Met. 168.
 Addere duos annos ad duo lustra. V. ADDO.
 Adolere ter fenos annos. V. ADOLEO.
 Æquare annos. Ovid. 15. Met. 838.
 Affluentes. Hor. 4. Carm. 11. 20.
 Agere annos. Ovid. 9. Met. 430. V. AGO. Cic. de Senect. 32.
 Aperit annum Taurus auratis cornibus. Virg. 1. Georg. 217.
 Cedere annis dicuntur vina. V. CEDO.
 Circumagere se annus. V. CIRCUMAGO.
 Colligere annos. V. COLLIGO.
 Complevit annos centum. V. COMPLEO.
 Conficere annum, i. e. Transigere. Cic. de Clar. Orat. 176.
 Crescentibus annis. Ovid. 1. de Arte Am. 61.
 Defecti anni. Ovid. 1. Epist. Sab. 83.
 Egressus quintum annum. Quintil. lib. 6. in proem.
 Esse annis æqualem alicui. Ovid. 1. Met. 750.
 Eunt anni more fluentis aque. Ovid. 3. de Arte Am. 62. & Hor. 2. Ep. 2. 55.
 Excedere annos centenos. V. CENTENI.
 Exeunte anno. Cic. 1. de Divin. 53. Quinto autem anno exeunte ad Syra-
 cusas occidit.
 Exigere annum cum aliquo. Virg. 1. Æn. 75.
 Expectat annum milleimum. Proverbum in illos dici solitum, qui felicitatem
 concipiunt nunquam futuram. Natum autem sic serunt; Taciti &
 Floriani Imperatorum statuas Interannæ disjectis fulmine, ab aruspibus
 responsum tulerunt, ex eorum familia proditorum Imperatorem post
 annos mille qui terram omnem que Oceano ambitur, suam faceret, moxque
 Senatui relinqueret imperium, antiquis legibus victurus, ac post centum &
 viginti annos moriturus herede nullo. Diaque sic a posteris expectatum
 hoc, ut in proverbii vicem verum sit, Annum milleimum expectat.
 Ex Cæl. l. 2. c. 12.

Expleto anno ætatis undevigesimo. Quintil. lib. 6. in proem.
 Extendere suos annos. Sen. Troad. 6.
 Exuberat annus pomis. Virg. 2. Georg. 516.
 Ferre annos dicuntur vina quedam, & vetustate proficere. Quintil. l. 2. c. 4.
 Felli. Sen. Hippol. 12. Solamen annis unicum fellis hera.
 Fracti. Sen. Hippol. 12.
 Habere annos. Cic. pro Cæcin. 54. Isque jam annos viginti haberet.
 Implere annum. Ovid. 9. Met. 338.
 Implet annum Luna mensibus. Ovid. 3. Fast. 657.
 Sunt quibus hæc Luna est, quia mensibus implet annum.
 Impleverat jam annum quinquagesimum. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Incipit annus vicefimus. V. INCIPIO.
 Indefessi anni. Sil. lib. 13.
 Infignere annum cladibus. V. INSIGNIS.
 Intercessit annus. V. INTERCEDO.
 Interferunt anni decem. V. INTEREST.
 Irrorat annum flabibus Zephyrus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 75.
 Labuntur anni. Hor. 2. Carm. 14. 1.
 Eheu fugaces, Posthume, Posthume, Labuntur anni.
 Labens annus cælo. Virg. 1. Georg. 6.
 — labentem cælo qua ducitis annum.
 Labens annus tacite. Ovid. 1. Fast. 65.
 Marcet corpus annis. Lucret. lib. 3. 959.
 Metiri annum longum. Ovid. 4. Met. 226.
 Natus annos decem. V. NASCOR.
 Obire annum petitionis. V. OBEO.
 Perfecti anni. Ovid. 15. Met. 817.
 Referre alicui præteritos. Virg. 8. Æn. 560.
 O mihi præteritos referat si Jupiter annos. i. e. Reddat.
 Recolligere annos primos. Ovid. 7. Met. 216. i. e. Recipere.
 Recurrentes anni. Hor. 2. Epist. 1. 147.
 Rediens. Hor. 2. Serm. 2. 83.
 Relinqueret annos. Stat. 2. Sylv. 1. 109.
 Renovare annos. Ovid. 9. Met. 424.
 Resumeret annos virides. Stat. 3. Sylv. 1. 161.
 Servare annos. Ovid. 8. Met. 459.
 Silentes anni. Claud. de Conf. Mall. Theod. 157. Annos quinque intelli-
 git, quos totos fiebant novi discipuli Pythagoræ; solum ea quæ diceren-
 tur audientes.
 Superare annos memores. Stat. 10. Theb. 440.
 Tacitis annis senescimus. Ovid. 6. Fast. 771.
 Venientes anni & Anni recedentes, contraria. Hor. in Arte Poet. 175.
 Multa ferunt anni venientes commoda secum,
 Multa recedentes adimunt.
 Vergeret annis. Tacit. 13. Ann. 19. Sextium Africanum nobilem juvenem
 a nuptiis Silanæ deterruerat Agrippina, impudicam & vergentem annis
 dictitans. i. e. Senescerentem.
 Vertit se annus. Juven. 7. Sat. 242. — quum se verterit annus.
 Vertens annus. Cic. 13. Philipp. 12. Apparuisse nomen deorum intra finem
 anni vertentis. Non toto vertente anno. Suet. Calig. c. 37. i. e. Nondum
 finito & converso anno. Vertens annus quid sit, ostendit his verbis Vitruvius
 l. 9. c. 4. Sol autem signi spatium, quod est duodecima pars mundi, mensis
 vertente vadens transit. Ita duodecim mensibus duodecim signorum in-
 tervalla pervagando, quum redit ad id signum unde coeperit, perficit spatum
 vertentis anni. Eadem figura Plautus mensis vertentem dixit in
 Perf. 4. 4. 76. Si hanc emeris, nunquam hercle hunc mensis vertentem
 credo, fervibit tibi.
 Vivere annos bis centum. Ovid. 12. Met. 188. — vixi
 Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas.
 Volvitur annus in se. Virg. 2. Georg. 402.
 — redit agricolis labor actus in orbem:
 Atque in se sua per vestigia volvitur annus.
 Volvens annus. Ovid. 5. Met. 565.
 Jupiter ex æquo volventem dividit annum.
 Volventibus annis. Virg. 1. Æn. 234.
 Certe hinc Romanos olim volventibus annis. i. e. Volubilibus.
 & est participium pro nomine. Volvens enim est, Qui volvit: Volubi-
 lis autem; Qui volvitur. Servius.
 Ante annos occidere. Ovid. 2. Amor. 2. 46.
 In annum, & in hunc annum. V. IN.
 In annum decimum durare. Ovid. 12. Met. 76.
 In annos singulos. V. IN.
 In annum vententem curas extendere. Virg. 2. Georg. 405.
 In annos patrios inquirere. Ovid. 1. Met. 148.
 Filius ante diem patrios inquit in annos.
 In notium annum premere opus aliquod. Hor. in Arte Poet. 388.
 Inter tot annos. V. INTER.
 Intra quatuor annos. V. INTRA.
 Per annos longos deservire. Ovid. 1. Amor. 3. 5.
 Per annos durare. Virg. 2. Georg. 100.
 — aut totidem durare per annos.
 Per annos mille. Virg. 6. Æn. 748.
 Per annos ferre. Virg. 3. Georg. 47.
 Cæsar, & nomen fama tot ferre per annos.
 Sub annis primis. Ovid. 12. Met. 181.
 Annus meus, noster, vester, &c. Annus quo mihi aut vobis per leges licet
 Consulatum aut alium magistratum petere. Cic. 1. Att. 1. Nemo est enim
 ex iis qui nunc petunt, qui si in nostrum annum reciderit, firmior candidatus
 fore videatur. Contra Rull. 2. 4. Est illud amplissimum. Quirites, quod
 honore ex novis hominibus primum me, multis posthabitis, affectis: quod
 prima petitione, quod anno meo. Porro ad petendum Consulatum legitimum
 erat annus ætatis quadagesimus tertius. Cic. 5. Philipp. 48. Quid Ma-
 cedo Alexander, quum ab incunte ætate res maximas gerere coepisset,
 nonne tertio & trigesimo anno mortem obit? quæ est ætas nostris legi-
 bus decem annis minor, quam Consulatus.
 Aliquando Annus, Proventum anni, five Annonam significat. Stat. 3.
 Sylv. 2. 22. — Pharium gravis intulit annum. Nam Annus
 Pharius, Ægyptiacum frumentum est. Lucan. lib. 3. 450.
 — curvoque foli cressantis aratro
 Agricole raptis annum flere juvenis. Conf. v. 70. Tacit.
 de.

de Germ. 14. 7. Nec arare terram & expectare annum tam facile perficietur, quam provocare hostem. conf. Dempster. ad Rofin. 7. 18. p. 734.

ANNALIS, is. m. Nomen ab Anno derivatum. Gell. lib. 2. cap. 1. Potissimum igitur verba ipsa Quadrigari ex annali ejus v. l. transcripserunt. Sic idem sepe alibi. Cic. 12. Att. 24. Quibus coss. Carneades & ea legatio venerit Romam, scriptum est in tuo annali. Plin. lib. 7. cap. 28. Q. Ennius T. Cæcilius Teucrum, fratremque ejus præcipue miratus, propter eos sextum annum adject. Subauditur nimirum Liber. Quod & addit Quintil. loco, qui infra allegabitur. Frequentius tamen

ANNALIS, ium. pl. [ἀνάληξις] Servius: Inter Annales & Historiam hoc interest: Historia est eorum temporum quæ vel vidimus, vel videre potuimus; dicta δὲ τὴν ἱστορίαν, i. e. Videre. Annales vero sunt eorum annorum & temporum, quæ ætas nostra non novit. Unde Livius ex Annalibus & Historia constat. Hæc tamen confunduntur licenter. ut, Virg. 1. Æn. 373.

Et vacet annales nostrorum audire laborum. pro Historia inquit Annales. Hactenus Servius. Gell. lib. 5. cap. 18. Historiam quidam esse aiunt rerum gestarum vel expositionem, vel demonstrationem, vel quo alio nomine id dicendum est: Annales vero esse, quum res geste plurimum annorum observato cujusque anni ordine, deinceps componuntur. V. plura ibid. & ad eundem loc. Phil. Carol. Animadv. Voff. de Hist. Lat. 5. p. 21. & de Arte Hist. a princ. J. F. Gronov. Obs. ad Scriptt. Eccl. c. 9. & princ. Notar. ad Tacitum, qui Servii opinionem in operis gemini inscriptione secutus est. Quo alludere videtur Juven. 2. Sat. 102.

Res memoranda novis annalibus atque recenti Historia.
Annales Pop. Rom. & monumenta vetustatis. Cic. pro Domo sua 86.
Annalium monumenta. Quint. lib. 2. cap. 4.
Annalium ordo. Cic. 5. Fam. 12.
Ex annalibus cognoscere. V. COGNOSCO.
Ex annalium vetustate eruenda est memoria nobilitatis tue. Cic. pro Muren. 16.
Annales præfatos volvere. Claud. in 2. Conf. Stilich. 184.
Annales, pro Factis, i. e. Pontificum monumentis, dierum & totius anni descriptionem & ordinem continentibus: quum tamen hæc duo inter se differant. Ovid. 1. Fast. 7.
 Sacra recognoscit annalibus eruta præficus.

ANNALIS, e. Adj. [ἀνάληξις, ἀνάληξις, ἀνάληξις] Annale tempus. Varr. 1. de R. R. cap. 27. Et quoniam tempora duorum generum sunt: unum annale, quod sol circuitu suo finit: alterum menstrinum, quod luna circumiens comprehendit. De anno & mense intelligit. Inde Legem annalem dixerunt, Quæ præscribat legitimam ad petendum magistratum ætatem, quæ & Annaria dicebatur. Cic. 3. de Legib. 8. Civitatem annali lege servant. Idem 2. de Orat. 52. Ut olim Rufca quum legem ferret annalem.
Annalis, cognomen familia Romanae. Liv. 40. 44. Eo anno rogatio primum lata est ab L. Villio Trib. plebis, quot annos nati quemque magistratum petere caperentque. Inde cognomen familiae inditum, ut Annales appellarentur. V. Gronov. Hinc jocus Cic. ap. Quintil. lib. 6. cap. 3. de risu. Dissimulavit, inquit, Cicero quum Sextus Annalis testis reum læsisset, & infatere identidem accusator e, Dic, M. Tullii, nunquid potes de Sexto Annali? Versus tuum dicere cepit de libro Ennii Annali sexto.

Qui potis ingentis causis evolvere belli? V. Burm. ad loc.
ANNALIA, n. pl. Vota solennia. Grut. p. 116. n. 2. AVGVSTORVM ANNALIA FELICITER. Conf. DECENNALIA, QUINQUENNALIA &c.
ANNARIUS, a, um, ut Annaria lex, dicebatur ab antiquis, Ea qua finiuntur anni magistratus capiendi. Hæc Festus. Eadem Annalis & a latore Villia.
ANNICULUS, [ἀννικῦλος] Adj. est, non autem dimin. i. e. Unius anni, ut, Anniculus puer. Anniculus taurus. Varro 2. de R. R. cap. 5. Habeo tauros totidem quot Atticus, ad matricem septuaginta, duo: unum anniculum, alterum bimum.
Anniculus etiam de inanimatis dicitur. Plin. Jun. Ergo plantaria insitunt, anniculusque transferunt, & iterum bimas. Plin. l. 9. c. 41. Anniculo grano languidus fuscus: Idem a quadrimo evanidus. de Cocco. Sic Semen. 18. 24.

Annica ætas. Columel. lib. 7. cap. 9. Quam salacissimos oportet esse mares, qui & annica ætate commodè progenerant.
ANNIFER, Adj. [ἀννιφόρος] Plin. l. 16. c. 26. Cedrus & juniperus & ilex anniferae habentur, novusque fructus in his cum annotino pendet.
ANNIVERSARIUS, [ἀννιβερίος] Adj. Quod singularis annis fit. ut, Anniversaria sacra. Cic. 6. Verr. 84.
Anniversarii armis assuefecer. Liv. 4. 45.
Anniversaria febris, quæ singularis anni itato tempore recurrit. Cic. 2. de Nat. Deor. 97.
Anniversarii vicini. Varro 1. de R. R. cap. 16.

ANNIVERSARIE, Adv. Vertente quovis anno. Augustin. Epist. 118. extr.
ANNO, [ἀννός] Adv. Ante annum: cui opponitur Horno. Plaut. prol. Amph. 91. Histriones anno cum in profecio Jovem invocantur. Et Truc. 2. 4. 38. Quasi uxorem me habebat anno, dum hic fuit. conf. Id. Men. 1. 3. 22. & V. Gronov. p. 9. Taubm. p. 15. 701. & 1415. Parei Lex. Crit. p. 95.
ANNO, Ære. Macrob. 1. Saturn. 12. Annate perennareque commode.
ANNONA, a. [ἀννός, ἀννός] Anni alimentia est: nec frumenti solum, sed etiam aliarum rerum. Columel. lib. 9. Vel lactis annona. Cic. 2. Off. 57. In caritate annona, asse modium dedit. Idem 2. de Divin. 59. Ad si Epicuri de voluptate liber corrossus esset, putarem annam in macello cariore fore.
Acris annona. Tacit. 4. Ann. 6. Plebes acri quidem annona fatigabantur. Archior. Suet. Claud. 10. Archiore autem annona ob aliduas sterilitates, detentus quondam medio foro a turba, &c.
Annona salaria. V. Salarium, in SAL.
Compressam annonom vocat, Liv. lib. 8. Decad. 4. quoni pretium per coemptionem est actuum.
Difficultas annonæ, summaque inopia rei frumentarie. Cic. pro Domo sua, 12.
Facta durior annona. Cic. pro Domo sua, 115.
Fecundæ annonæ provincia. Tacit. 1. Hist. 11.
Gravi annona conficiantur. V. CONFILIGO.
Gravitas annonæ. Tacit. 6. Ann. 13.

Incendium annonæ. Quintil. in Paltu cadav. p. 244. Purm. Etiam siquid reliquum erat, ut carius quidam venderent, ad annonæ incendium supplicium est. i. e. Ad annonæ pretium augendum. Romani magnam caritatem annonæ eloqui fidentes, ab incendio igneque (quo nihil vehementius & acrius est) mutuo verba fumbant. Turnebus. V. mox Incendere annonom.
Laxior annona. Liv. 1. Decad. lib. 2. Urbi cum pace laxior annona rediit, ex advecto ex Campania frumento.
Moderator annonæ. Patere. lib. 2. 26.
Utilitas nec opinata consequuta est annonom carissimam. Cic. pro Domo sua, 4.

Ex iunna inopia & caritate rei frumentarie condequuta est annonæ vilitas. Cic. pro Lege Manil. 45.
Attentare annonom, & vexare vel maxime Dardanarii solent. Ulp. in l. Antoniam attentare. D. De extraordin. crimini.
Communita annona. Cic. pro Domo sua, 115.
Convalefcit annona. Suet. in Aug. 42. i. e. Vilior facta est.
Crescit annona. Cæf. 1. Bell. Civil. 52. Histamen omnibus annona crevit, &c. Jamque ad denarios quinquaginta in singulos modios annona pervenerat.
Excandefacere annonom. V. EXCANDEFACIO.

Flagellare annonom. Plin. lib. 33. cap. 13. Pretia rerum, quæ usquam posuimus, non ignoramus alia in aliis locis esse, & omnibus pæne annis mutari, prout navigationes consistunt, aur ut quisque mercatus sit, aut aliquis prevalens mancipis annonom flagellet.
Incendere annonom. Varro 3. de R. R. cap. 2. h. e. Caiorem facere. V. supra Incendium.
Inferre caritatem annonæ. Plin. lib. 18. cap. 28.
Ingravescit annona. V. INGRAVESCO.
Laxat annona. V. LAXUS.

Levare populum in annona caritate, frumento suppeditato. Liv. 26. 40.
Levare ibis annonom. V. LEVIS.
Non habet pretium annona. Cic. 5. Verr. 227.
Onerant annonom etiam stateræ adulterine. Ulp. in l. Annonom. D. de extraordin. criminibus.
Prodesse annonæ. Hor. 1. Epist. 16. 72.
Urit populum annona. Patere. l. 2. 77. 1. Tum exoptulante consensu populi, quem gravis urebat infesto mari annona, cum Pompeio quoque perierit. Annona, pro Menstrua vel Annua mercede ac stipendio. Veget. de Re Milit. 1. 13. Torques aureos solidæ virtutis premium fuit: quem qui meruisset, præter laudem, duplas consequitur annonas. V. Meurf. Auct. Philol. cap. 29. p. 161. & Lex. Petic.
Annona civiles. l. 14. C. de sacrosan. eccl.

ANNONARIUS, a, um. Adj. [ἀννοναίος] Quod ad annonam pertinet. Veget. 3. 3. Anteigitur, quam inchoetum bellum, de copiis expensisque solers debet esse tractatus, ut pabula, frumentum, cæteraque annonarie species, quas a provincialibus consuetudo deposcit, maturius exigantur. Annonaria causa. Hermog. in l. Aufertur. D. de jure fisci. Ut debitoribus fisci, quod fiscus debet, compensetur, sepe constitutum est: excepta causa tributaria, & stipendiorum, & item pretio rei a fisco emptæ, & quod ex causa annonaria debetur.
Annonaria provifio. Trebell. Poll. de 30. Tyrann. cap. 18. Annonaria regio. Idem cap. 24. extr. ubi V. Cafaub.

ANNONOR, Æri. Capitol. Gordian. cap. 29. Loca in quibus milites annonari non possunt. V. Salmat. p. 266.
ANNOSUS, Adj. [ἀννώσιος] Qui multos habet annos. ut, Annosus annus. Ovid. 2. Fast. 571.

Ecce anus in mediis residens annosa puellis.
Ævo amoso degit gens Hyperborcorum. Plin. lib. 4. cap. 12.
Brachia ultimi annoa. Virg. 6. Æn. 282. Et 10. 766. Annosa ornus.
Falernum annofium. Martial. lib. 6. 27.
Merum. Tibul. lib. 3. 7. 26.
Mundus. Sen. OEdip. 5.
Palatum. Hor. 2. Serm. 3. 274.
Robore annofo lucus. Sil. lib. 3. Et apud Virg. 4. Æn. 441.
Senex. Ovid. 1. de Arte Am. 14.
Senectus. Ovid. 7. Met. 237.
Vetustas. Ovid. 5. Trist. 2. 11.
Volumina vatum. Hor. 2. Epist. 1. 26.

ANNOSTRAS, Ætis. Antiquitas. Cathol.
ANNOTINUS, Adj. [ἀννώτιος] ab Annos; Quod est unius, (vel petius superioris) anni. Columel. l. 4. c. 24. Ungues custodiam annotinos refectat. Al. Hornotinos legunt, ut indicat Beroald. conf. Plin. lib. 26. V. supra in ANNIFER.

ANNOTINUS, Adj. ab Annona; Quod ad annonam pertinet. ut, Naves annonæ, Quibus annona comportatur. Cæf. 5. Bell. Gall. 8. Multitudine navium perterrita, quæ cum annotinis privatisque, quas sui quisque commodi causa fecerat, amplius occingentæ uno erant vilæ tærent. [Male hæc disjunguntur, quasi Cæfar hæc vocem alio sensu ultrapaverit, ac reliqui auctores utuntur, & origo ejus liquido indicat. Derivatur enim ab Adv. Anno, quo de supra V. ut ab Horno hornotinus, a Sero serotinus. Itaque naves Annotinas recte Græcus interpretes ἀννώτιος ἡρώς convertit. i. e. Anno superiori confectas. Duas enim classes Cæfar duobus annis deinceps ædificaverat.]

ANNUS, Adj. [ἀννός, ἀννώσιος] Quod unius anni spatium continet. Plaut. Aul. 5. 2. 36. Vita ænoris annua.
Annuum est aliquid fieri. Plin. lib. 11. cap. 39. Quadrupedibus pilum cadere atque subnasci annum est.
Annæ vices. Plin. de Viris illust. 1. Quibus regnum annis vicibus habendum reliquit, & ut alteris imperarent. Plin. lib. 10. cap. 20. Cauda pavonis annis vicibus mixta cum foliis arborum.
Annua vice, pro Annuis vicibus. Plin. l. 2. c. 39. Quis enim ætate & hyemes, quæque in temporibus annua vice intelliguntur, siderum motu fieri dubitet? Annua dies: pro Unius anni tempore. Cic. 12. Att. 5. Perdere malo est præter ipsam turpitudinem hoc ipsem puto perdere) aut delegatione in mancipio annua die, quis erit, cui credeat? &c. Idem 7. Fam. 24. sic apud jurisconsultos legitur, Annua, bima, trima die, pro anno, biennio, triennio. Pomp. in l. 8. §. 3. D. de pignor. actione. & l. 3. D. de annis legat.
Annæ copie. Tacit. in Vita Agric. 22.
Interdicta annua, & Judicium annum. Paulus in l. Ex quibus. D. De interdict. seu extraord. crimin. Tempus.

Tempus. Cic. 6. Att. 5. Eft annuum tempus, prope tamen emeritum habebamus (dies enim xxxiiii. erant reliqui) follicitudine provinciae tamen vel maxime urgebamur.

Ufus annuus. Africanus in l. Cum quaereretur. D. de leg. 3. Quod ad ufum annuum opus eſſet.

Annuum, Quod lingulis annis fit: dictum quaſi Anniverſarium, ut Anna ſacra. Virg. 1. Georg. 338.

Annua febris. i. e. Anniverſaria. Valla lib. 4. Sic Propert. lib. 3. 3.

Annua certamina. Lucan. lib. 1. 180.

Cultura. Hor. 3. Carm. 24. 14.

Cura annua milio venit. Virg. 1. Georg. 216.

Liba annua. Ovid. 1. Faſt. 676.

Sumptus. Cic. 15. Att. 29.

Orbis. Virg. 5. Aen. 46.

Annuus exactis completur menſibus orbis. Ubi Servius, Annuus orbis, quia menſes in fe recurrit & annum faciunt.

Annuum, abſolute poſitum ſignificat Salaria ſeu Mercedem, vel Alimenta in ſingulos annos. Ulp. D. de Annuis leg. & fideicommiſſ. l. Si cui annuum fuerit relictum line adjectione ſummæ, nihil videri huic relictum Mela ait. Sueton. in Tiber. 50. Peculio conſeſſo a patre, præbitis quoque annuis fraudavit, pro ſpeciem publici juris. Idem Vcip. cap. 13. Plin. 10. Epit. 40. Atque etiam ut publici ſervi annua accipiunt. V. ANNONA.

ANNUALIS, e. Ad annum ſpectans: ut, Annualibus cauſis. Arnob. 1. p. 22.

ANNUATIM, Adv. Per ſingulos annos. Valla lib. 6. citat locum Plin. lib. 12. cap. 18. in quo ſic nunc legitur, Herodoto teſte, qui tradit ſingula millia talentum annua thuris Arabes penſiſſe regibus Perſarum. Ubi Valla fuiſſe mendum ſubdubitat. In Onomaſt. vet. κατ' ἐξ' exponitur.

ANNUTRIO, V. ADNUTRIO.

A N O

ANODŸNON, [ἀνόδνον] Anodyna vocatur, Quæ levationem doloris ſomnum accendoſo moliantur, ut ait Hermolaus in Plin. Celf. lib. 5. cap. 25. Anodyna vocant, Quæ ſomno dolorem levant. Idem lib. 6. cap. 6. Sitantum mali eſt, ut ſomnum diu prohibeat, eorum aliquid dandum eſt quæ ἀνόδνα Græci vocant.

ANOMALIA, æ. [ἀνομαλία] Latine dicitur Inæqualitas, & eſt Analogiæ contraria. Gell. lib. 2. cap. 25. In Latino ſermone ſicuti in Græco, alii analogiam ſequendam putaverunt, alii anomalam: ἀναλογία, eſt ſimilium ſimilis declinatio, quam quidam Latine Proportionem vocant: ἀνομαλία, eſt inæqualitas declinationum conſuetudinem ſequens.

ANONIS, is, vel idis, f. [ἀνώνις] Herba eſt quæ & Ononis, dicitur, vulgo Arreſta bovis, vel Remora ararati, Arreſtebarum, quod in opere arantes boves ſubinde fiſtat, durisque & alis radicibus ararum remoretur. Plin. lib. 27. cap. 4. Anonin quidam Ononida malunt vocare, ramoſam, ſimilem ſcenogæco, niſi fructicolis hirſutiorque eſſet.

ANONYMUS, [ἀνώνυμος] Sine nomine: ut ἀνώνυμος herba apud Plin. lib. 27. cap. 4. Anonymos a non inveniendi nomine nomen invenit: a fertur e Scythia, &c.

ANONYMI, Populi in Africa, Atlantes dicti ſunt, quia propriis nominibus nullis inter fe diſtinguuntur. Meminit Plin. lib. 5. cap. 8. Solin. cap. 44. Mela. 1. 8. [Omnes tamen Atlantes eos appellant, Anonymos, quoad ſcio, nemo.

ANORPÆA, [ἀνόρπαια] ap. Homer. Od. λ. Avis ex aquilarum genere, fulicæ ſimilis, Item Tegula perforata, quæ infumibili ſpiraculo imponitur, & conſpectum excedens, ſublimis, quam viſu aſſequi nequeas, ab Euaſth. exp. V. H. Steph. Theſ. Gr.

ANORMIS, e. [ἀνόρμιος] quaſi Sine norma: h. e. Ab aliorum norma remotus. Hor. 2. Scrm. 2. 3.

Ruſticus, anormis ſapiens, craſſaque Minerva. i. e. Ultra normam philoſophiæ peritus. Aut abnormi, recta. Sic Acron interpres. Sed poeta videtur potius eum ſignificare, Qui auſteritate vitæ & inconditis moribus ab aliorum vita fit alienus, & ab omni civilitate abhorreat. Loquitur enim de quodam philoſopho. [Conf. ABNORMIS. Sicerianus ſcribendum. Ap. Acr. legendum Ab norma recta. Schol. Cruquianus: Non ultra modum & normam ſapientiæ Stoicæ. Legendum *intra* pro *ultra*. Sed quaſi intelligi Sophum velit Flaccus, fatiſ, ipſe explicuit, dum adiecit, Craſſaque Minerva.

A N Q

ANQUINA, æ. Funis navis, quo ad malum antenna conſtringitur. Iſidor. 19. 4. Cinna poeta, Atque anquina regit ſtabilem fortiſſima curſum. Angina legendum putat Turnebus. V. in ANCHORA.

ANQUIRERE, ſivi, ſitum, [ἀνακρίνω] Ære. Antiquum eſt verbum. Liv. 2. Bell. Pun. 52. Seu legibus, ſeu moribus mallet, anquireret. i. e. deſt li-nea (ut vulgo loquimur) Faceret in quaſitionem ſive informationem: quod Cicero tum Quærere, tum Inquirere in aliquem dicit. Ex Budæo.

Anquirere de aliquo crimine. i. e. Quærere & iudicare. Liv. 6. ab Urbe, Sunt qui Duumvros, qui de perduſſione anquirerent, creatos, auctores ſunt.

Anquirere capite: quod indocte dicitur, Criminaliter contra aliquem procedere. Liv. 8. 33. Capite anquiſitum ob rem bello male geſtam de imperatore nullo ad eam diem eſſe. Ex Budæo.

Capitis anquirere, idem quod Capite anquirere. Liv. Decad. 1. lib. 2. In multa temperarunt Tribuni: cum capitis anquiſiſſent, duo millia æris damnato multam edixerunt.

Anquirere pecunia. Liv. 6. Bell. Pun. Bis eſt accusatus, pecuniaque anquiſitum. Ex Budæo.

Anquirere, pro Exquirere, ſive Diligenter quærere. Cic. de Fato, 17. Sed ad illam Diodori contentionem, quam ἀνὸς ἀνακρίνω, appellant, revertamur: in qua quid valeat id quod fieri poſſit, anquiritur.

Anquirere, eſt Circum quærere. Feſtus.

ANQUISITUS, a, um, ut, Pecunia anquiſitus. Liv. 26. 3.

ANQUISITE, Adv. ut, Anquiſite fatiſ, fatiſque ſollicitè aliqui quærere. Gell. 1. 3.

ANQUISITIO, ònis, f. Vatr. 5. de L. L. 9. In eodem commentario anquiſitionis. V. Pitifci Lex.

A N S

ANSA, æ. [ἀνάσσω, ἀνάσσω] eſt Qua vas, aut quidvis aliud manu teneri ſolet. Virg. 6. Eccl. 17.

Et gravis atrita pendeat cantharus anſa.

Dura anſa. Ovid. 8. Met. 653.

Panda urci anſa. V. URCEUS.

Tortiliſ. Ovid. 16. Epit. 232.

Anſa, Qua conſtringitur calcei. Tibull. 1. 8. 14.

Anſaque compreſſos alligat arcta pedes.

Anſa per metaph. pro Occaſione. Cic. pro Planc. 84. Si locus habet reprehentionis anſam aliquam.

Dare anſam, Præbere occaſionem. Cic. pro Sext. 22. Deinde etiam ſermonis anſam dabit.

Anſam dare ad reprehendum. Cic. in Læl. 60.

Anſam contentionum retinere. Cic. pro Cæcin. 18. V. Lex. Pitifci.

ANSULA, æ. dimin. [ἀνσίλον] Anſulas videtur poſuiſſe Valerius pro Corrigiſ crepidarum lib. 8. cap. 13. Mirificæ & ille artiſtex, qui in opere ſuo moneri fe a futuro de crepidæ & anſulis paſſus, de crure etiam diſputare incipientem, ſupra plantam aſcendere vetuit.

ANSATUS, Adj. [ἀνασπίς] Quod anſam habet. ut, Vas anſatum. Columel. lib. 9. cap. 15.

Anſatus homo. Plaut. Perf. 2. 5. 7. Anſatum hominem joco dixit, Qui incedit utroque brachio in anſam modum ad latera applicato ſive (ut ipſemet loquitur) Qui ſubnixis aliſ fe inferit.

ANSATÆ, Subſt. Jaculamenta cum anſis, inquit Nonius. 18. 30. Ennius lib. 5. Anſatas mittunt e turribus.

ANSANCTUS, V. AMSANCTUS.

ANSEGETES, V. AMSEGETES.

ANSER, ætis, m. [ἄνσῆρ] Avis noſſiſſima. Anſerum autem alii domeſtici, alii agreſtes. De utriſque Plin. lib. 10. cap. 22. Virg. 1. Georg. 119. Improbans anſer. i. e. Inſatiabilis, Nulli probandus, inquit Servius. Anſeris medulla. Author obſceni carminis,

Quidam mollior anſeris medulla. Et Catull. 23. 2. Vel anſeris medullula. Quem locum quidam de molliſſima anſerum pluma accipiunt, quæ interior eſt, & corpori proxima: ſed cum intelligam anſeres in deliciis olim Romanis fuiſſe, quos atiles ſaginatoſque tenerioris ætatis apponere ſolebant, quorum teneriſſimis pulpiſ etiam tenerior eſſet medulla, inducor ut credam anſeris medullam, pro molliſſima & teneriſſima re uſurpari ſolitam eſſe, cum Rom. judicio teneritatem carnis longe ſuperaret mollitudo medullæ. Turneb. V. Pitifci. Lex.

Anſeres plumigeri. Plin. lib. 10. cap. 22.

Argutus. Martial. lib. 3. 58.

Sagax. Ovid. 11. Met. 599.

Sollicitive canes, canibuſque ſagacior anſer. Strepit anſer. Virg. 9. Ecl. 35.

— argutus inter ſtrepere anſer olores.

Velluntur anſeres quibuſdam locis biſ anno. Plin. lib. 10. cap. 22.

Anſeribus cibaria publice locabantur Romæ, & canes alebantur in Capitolio, ut ſignificarent ſi ſures venirent. Cic. pro Roſc. Amer. 56.

ANSER, Cognomen poetæ, quem Ovid. Procacem vocat lib. 2. Trift. 435. Cinna quoque hiſ comes eſt, Cinnaque procacior Anſer. Meminit & Propert. 2. 34. 84.

ANSERARIUS, i. m. Columel. 8. 14. De anſeribus educandis & anſerario conſtituendo. Gloſſ. Lat. Gr. Anſerarius, ἀνσῆροποιός. [Apud Colum. Anſerarium, ii. n. g. ἀνσῆροποιόν, ut ipſe docet, ſi. e. Locum cuſtodie anſerum denotat. In Gloſſ. Anſerarius eſt Anſerum cuſtos.

ANSERCULUS, dimin. [ἀνσῆρον] Columel. lib. 8. cap. 14. Ne noceri poſſit excuſſis anſerculis quos enecat urtica.

ANSERINUS, Adj. [ἀνσῆρος] Quod eſt anſeris: ut, Jecur anſerinum, Adeps anſerinus, apud Plin. ſtepiſſime, lib. 20. cap. 6. & Columel. lib. 8. cap. 5.

Anſerina lana. Ulp. in l. Si cui lana. D. De leg. 3.

ANSIBARII, orum. Populi Germaniæ inſt. Tacit. 13. Ann. 55. 1. & 56. 4. quos Ammianus 20. 10. Anſuariorum vocat. V. ibi Lindenbr.

ANSULA, V. ANSA.

A N T

ANTACÆI, [ἀντακῆϊοί] Piſces ſunt delphinos magnitudine æquantes, quos ad Mæotim & Borytheneſis oſtia in glacie eſſiodi author eſt Strabo l. 7. Eorum naturam vide apud Elianum lib. 13. cap. 7. Hiſt. Anim.

ANTACHÆTES, [ἀνταχῆτης] Gemma ex Achate generibus, myrrham redolens cum uritur, & ob id mulieribus grata. Plin. lib. 17. cap. 10.

ANTACITES, [ἀντακῆτης] Amnis, Aſie lateræ, ad Tyrambem oppidum: & ab eo piſces Antacæi, ſallamentum Athenæo, cæteriſque nobile: nam & in hodiernum uſque diem a Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis invehuntur. Annem hunc Ptolemæo corrupte Atticitum, pro Antacite legitimus. Importantur & Antacæi ex Borythene, ut inquit Herodotus. Hæc Hermol. in Plin. lib. 6. cap. 7.

ANTE, ærum. plur. [ἀνταγῆδες] Feſtus, Antes ſunt Extremitates vinearum. Unde etiam nomen trahunt Antæ, quæ ſunt Latera oftorum. Idem, Antes ſunt quadraturæ: unde & Antæ dictæ ſunt Quadræ columnæ. V. Pitifci. Lex. in voce. Dacer. ad Feſt.

Anta in ſingulari legitur apud Vitruvium: ut Anta fixa.

ANTARIUS, Adj. ut, Antarius vinus. Vitruv. lib. 10. cap. 3. Hiſ explicatiſ antarii ſines ante laxi collocentur. Sunt qui Antari legunt.

Antarium bellum veteres appellabant, auctore Feſto, Quod ante urbem geritur. V. Bernegg. ad Suet. Aug. cap. 1. 2. Dacer. ad Feſt.

ANTÆA, æ. Dea quæ Antii celebratur, eadem quæ Fortuna. de qua Hor. 1. Carm. 35. 1. V. Antium & D. Heinf. ad Heſiod. Op. & Dies. p. 236.

ANTÆAS, æ. [ἀνταῖας] Scythiarum rex, Iſmeniam tibicenim bello captum juſſit ſuper cenam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, jurejurando affirmavit, ſuavius fe interdum equum hinnientem adſpici: uſque adeo aures habebat a muſiſ abhorrentes, animique in præſepiſ. Hæc Plutarch. in lib. de Alexand. fortunæ & virt.

ANTEOPOLIS [ἀνταῖοπολις] Ægypti oppidum, cujus incolæ dicuntur Antæopolitæ. Steph.

ANTÆUS, [ἀνταῖος] Gigantis fuit nomen, Neptuni ex Terra filii, magno ac procerò corpore: quippe qui cubitiſ quadraginta adoleverit in Libya, apud Lixum oppidum, a flumine Mauritanie epuſdem nominis ita vocatum, qui locus Antæi regia dicitur, robore ac fortitudine nemini cædentis. Hiſchoſpites ſecum luçtari cogebat, & deſaſtiſſos certamine interficiebat, cum ipſe, quoties membra labore deſeſſa eſſent, tactu terræ matris,

terra matris vires refumebat. Quod cum animadvertisset, Hercules, peccatori adstrictum expirare cum coegit. Scribit Plutarchus in vita Sertorii, hunc apud Tingin oppidum Libyæ, effosso sepulchro, Antei cadaver invenisse. Eufebius lib. de Temp. scribit Antreum palastricæ artis fuisse peritissimum, & quoruncunq; certaminum. Sen. OEdi. v. 24. Nullus Antæus Libys Animam refumit. Hunc Stat. 7. Theb. Terrigenam Libyn dicit, — Hercules preflum sic fama lactaris

Terrigenam fudafse Libyn. V. Lucan. 4. 590. & Sil. 3. 40. Alium Antæum memorat Pindari scholiastes ad Pyth. 9. Stroph. 5.

ANTAGONISTA, æ. m. [ἀνταγωνιστής] Adversarius in certamine quocunq;. Dicitur & Antipalus ἀντιπαλος. V. f. l.

ANTAGORAS, [Ἀνταγόρας] Poeta quidam fuit non ignobilis, cujus festivissimum fertur responsum. Hic enim gulæ nonnihil impartendum ratus, congrum intentus coquebat: admonitus super ea re Antigonum, illicque assultens retro, leniter retractum interrogavit, Putafne, inquit, o Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carne celebrandis distentum, quo pacto congrui melius saperent, penitasse? Huic ille, An opinaris (inquit) o rex, Agamemnonem, qui tantarum rerum onus incumberet, follicitus perferutatum, & equis in exercitu congrum coquebat? Cal. Rhod. lib. 7. cap. 8.

ANTALCIDES, [Ἀνταλκίδης] Nomen fuit proprium viri Lacedæmonii, qui præ cæteris visus est honore præstitisse. Plutarch. in vita Pelopidæ.

ANTANACLASIS, [ἀντανάκλασις] Figura est: de qua sic Quintil. Antanacclasis, ejusdem verbi contraria significatio. Quum Proculus quereret de filio, quod is mortem suam expectaret, & ille dixisset, se vero non expectare: Imo (inquit) rogo expectes. Non ex eodem, sed ex diverso vicinum accipitur, quum supplicio afficiendum dicas, quum supplicatione dignum iudicaris. Hæc Quintil. lib. 9. cap. 3. Hic tamen ex ambiguo locus quidam est, & nulla est figura. Ramus.

ANTANDROS, [Ἀντανδρος] Teste Strab. lib. 13. Phrygiæ urbs ad Meridiem posita, quam habitavere Leleges, finitimi Cilicibus. De qua Plin. lib. 5. cap. 30. Rursus in litore Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cimimeris, & Alios, eadem Apollonia. Virg. 3. Æn. 5.

— classemque sub ipsâ Antandro & Phrygiæ montibus Ida. Causarum nominis reddit Mela l. 18.

ANTANDRUS, [ἀντανδρος] Qui in alterius locum succedit, quem Latini Succedaneum vocant. Ulp. l. 3. §. 8. D. de adjuv. tutor. Nec patiuntur succedaneos fide esse alii periculi.

ANTAPOCHA, V. APOCHA.
 ANTAPODOSIS, [ἀνταποδοσις] Latine dicitur Retributio. Figura, quæ fit quoties commemorantur ea quæ non sunt ante prædicta. Virg. 9. Æn. 454. — & primis una totæ cæperemtis

Serranoque Numaque. Neque enim Numam induxit occisum. Servius. Quintil. lib. 8. cap. 3. Antapodosin interpretatur Redditionem contrariam in comparatione: idque rectius quam Servius: nulla enim hic figura est. Ramus. [cap. Serv. videtur Anantapodosin legendum. V. ANANTAPODOTON.]

ANTARADOS, [Ἀνταράδος] Oppidum est, & Insula ejusdem nominis in ora Libano monti subiecta, de quibus Plin. lib. 5. cap. 20.

ANTARCTICUS, [ἀνταρκτικός] Polus est australis, Arctico videlicet oppositus, qui terræ objectu a nobis cerni non potest. V. Varr. 8. de L. L. 18. & Hygin. Poet. Astr. l. 6. & ARCTICUS. f. l.

ANTARIUM Bellum. V. supra ANTARIUS, post ANTÆ.

ANTAXON, [ἀντάξων] dicitur Plaga illa mundi & pars, quæ est sub contrario axe, unde & nomen habet. Cic. enim l. Tusc. 68. Globum terræ eminentem e mari, fixum in medio mundi universi loco, duabus oris distantibus habitabilem & cultum, quarum altera, quam nos incolimus, huius axe posita sit ad stellas septem, unde horrifera Aquilonis frigidus gelidus molitur nives: altera australis, ignota nobis, quam vocant Græci ἀντάξων. Turneb. ἀντάξων Ciacc. & Urin. cum omnib. Græcis & Latinis Geographis & Astronomis legendum contendunt, quomodo jam VV. DD. ediderunt.

ANTE, [ἀντί, πρό, ὀπίσθι, ὑποσθίσι] Præp. accus. notæ significationis. Jungitur autem accusativo temporis, loci, personæ & rei. ut, Ante duos annos, Ante templum, Ante iudicem, (i. e. Coram iudice) Ante muros, Ante Romulum, & similia, pro Ante Romuli tempora, sive regnum. Virg. l. Georg. 125.

Ante Jovem, nulli subigebant arva coloni. Sic in 2. Georg. 536.

Ante etiam sceptrum Dictæi regis. Præterea dicimus, Ante me venit, Ante me natus est, Ante me fecit, h. e. Antequam venerim, &c. Virg. 11. Æn. 424. — cur ante tubam tremor occupat artus? i. e. Antequam tuba sonet. Plin. in Pref. Hoc ante me fecit in literis nostris Valerius Soranus. Tale est illud proverbium, Ante victoriam canere triumphum. Ante cœnam. Macrobi. Sat. 2. 9. Ex indice Metelli pontificis: Cœna hæc fuit: Ante cœnam, echinos, olivæ crudas quantum vellent &c. Mox sequitur, In cœna, lumina, sinciput aprungum, patinam piscium &c. Cœna quædam pars olim Ante cœnam vocabatur: ea erat tanquam primi cœnæ mistus, primusque gustus, & tanquam prima mensa: altera cœna, quæ erat secunda mensa, in secundis ferculis posita, non tamen in bellariis. Turneb.

Ante cibum: cui Præfatus, vel Cœnatus opponitur. Hor. l. Serm. 10. 60. Ante hoc factum. Plaut. Mil. 4. 8. 64.

Ante lucem, & Ante noctem. Ante lucem: i. e. Difculto, melius quam ante diem dicimus. Nam ante diem, pro Ante tempus dici solet: præterquam si de certo die loquamur. ut, Ante diem decimum: vel, ante festum Calend. Novembr. i. e. Sexto die ante Calendas Nov. Rursus Ante noctem pro Crepusculo dicitur potius, quam Ante tenebras. Author Valla, lib. 4. Plaut. Trin. 4. 2. 43. Cic. 2. de Invent. 15. Multo ante lucem surrexit.

Ante diem tertium. i. e. Nudiustertius, inquit Budæus. Videtur compendiosa loquutio, pro Ante diem tertium finitum: Sicut, Post diem tertium, pro Post diem tertium ceptum. Sic, Ante diem octavum Idus Novemb. i. e. VIII. Idus Novemb. Cic. 16. Fam. 5. Inde ante lucem proficiscentes, ante diem VIII. Idus Nov. has literas dedimus. subaud. Finitum. i. e. Octavo Idus Nov. Plin. l. 15. c. 18. de ficorum generibus, Quum inter omnes recens esse constaret, Atque, tertium (inquit) ante diem scitote decerptum Carthagine, tam prope a muris habemus hostem.

Ante diem certam, pro Ad certam diem. Cic. 6. Att. 21. Statim de militibus, ut ex Cypro equites ante certam diem decederent.

Ante diem XVI. Calend. Maii. Cic. 2. Att. 8. Puta (inquit) Paulus Ma-

nutius) dictum XVI. Cal. Maii. Nam idem significat quasi Decimofexto die ante diem Cal. Maii: ut tamen in Judantur Kalendæ Maii. Itaque 16. Fam. 3. Post diem Nonas Nov. constituit ante diem VIII. Idus Nov. i. e. VIII. Idus Nov. Est enim concisa loquutio, cum dicimus VIII. Idus, quum vero, ante diem VIII. Idus plenior. Nam est ante diem Idus octavo die: ut & qui primus Iduum est dies, & qui extremus, intra numerum recipiantur. Ante diem VIII. Non. veteres dicebant, i. e. Die tertio ante Nonas. Nam cum dicitur, VIII. Non. concisa loquutio est, quæ integra esset si diceres, VIII. die ante Nonas, quæ non admodum utebantur antiqui, sed ejus loco ante diem VIII. Nonas.

In ante diem. Cic. 2. Att. 21. Comitia Bibulum cum Archilochio edicto in ante diem XV. Calend. Novemb. distulit.

Ex ante diem Non. Jun. Cic. 3. Att. 17. De Quinto fratre nobis nuntii tristes, nec varii venerunt ex ante diem Non. Jun. Idem erat ac si dixisset, Ex Nonis Junii: sed figura usus est quæ & M. Varro l. de R. R. Conf. supra A. D. in A. litera.

Ante, cum accus. loci Virg. 5. Ecl. 70. Ante focum, si frigus erit.

Ante, cum accus. perf. Cic. 6. Verr. Ante hocce deos orant tabulæ. Idem 2. Verr. 9. Caulam interea ante eum diceret.

Ante ora. Virg. l. Æn. 96. Quis ante ora patrum, Trojæ sub mœnibus altis Contigit oppetere.

Ante oculos. Cic. 14. Fam. 2. Nam mihi ante oculos dies noctesque verfaris. Virg. l. Æn. 773.

Et per metaph. ad animum refertur, Cic. 1. de Orat. 192. Omnia enim sunt posita ante oculos.

Ante Oculos & Ora, idem significant: sed hæc duo per auxelin conjunguntur. Virg. 2. Æn. 531.

Ut tandem ante oculos evasit, & ora parentum Concidit.

Ante oculos coram. Ter. Eun. 4. 7. 24. Quæ mihi ante oculos amatorem coram adduxisti tuum? Ante oculos minus est quam Coram. nam Coram propriè quæritatem significat: Ante oculos potest etiam de remotiore loco intelligi, modo extra conspectum non sit.

Palam ante oculos. Cic. 7. Verr. 64. Quam libenter cum palam ante oculos omnium esse patiatur.

Ante pedes esse dicitur; Quod nobis est præfens. Et est loquutio proverbialis. Ter. Adelphi. 3. 3. 33. Isthuc est sapere, non quod ante pedes modo est, videre, sed etiam illa quæ futura sunt prospicere.

Cic. pro Rofc. Amer. 12. Ut non modo clam, verum etiam hic in foro ante tribunal tuum M. Fanni, ante pedes vestros judicis, inter ipsa subfella cædes future sint.

Ante alios, vel Ante alios omnes: Comparationem significat, sive potius Excellentiam: & (ut ita dicam) Superlationem: ut sit, Ante alios, i. e. Cæteris aliqua re præferendus. Et proprie, teste Valla, positivo gaudet. Plin. lib. 12. cap. 16. Sembracena ante alias hilaris. Hic subaudiatur, Omnes. Virg. 11. Æn. 416.

— ante alios fortunatus. Idem 3. Æn. 321. O felix ura ante alias Priamæa virgo.

Ante alios, compar. junctum. Virg. l. Æn. 351. Pygmalion scelere ante alios immanior omnes. i. e. Præ cæteris omnibus immanis.

Ante alios, cum Iuperli. Virg. 4. Æn. 141. — petit ante alios pulcherrimus omnes Turnus.

Plaut. Afin. 5. 2. 8. Scito illum ante omnes minimi mortales pretii. hic Alios subaudiendum.

Ante alios, citra ullum gradum compar. Plaut. Trin. 4. 1. 5. Tibi ante alios deos gratias ago atque habeo summas.

Ante cunctos claritate Peneus. Plin. lib. 4. cap. 8. Ante me illum diligo. i. e. Plus quam me. Cic. 8. Att. 24. Cave putes hoc tempore plus me quamquam cruciari, quod cum quem ante me diligo, videre in Consulatu quidvis potius esse, quam consulere.

Ante omnia, In primis, præcipue. Quintil. lib. 1. Ante omnia ne sit vitiosus sermo nutricibus. Virg. 2. Georg. 475.

Me vero primum dulces ante omnia Musæ Accipiant.

ANTE, Adv. temp. [ἀνταρρον] Plaut. Trin. 5. 2. 17. Neque cum ante usquam conplexi prius. Cic. 14. Att. 22. Idipsum quod me mones quadruidio ante ad eum scriperam.

Ante & Post, contraria sunt. Cic. 4. Acad. Ante & Retro, similitèr contraria. Cic. 5. de Fin. 35. Ante interdum vacat in oratione. Ter. And. 1. 5. 4. Nonne oportuit præfisse me ante? adde Liv. 40. 4.

Ante, sicut & Post proprie jungitur adverbis in o desinentibus: ut, Paulo ante, Multo ante. Ter. Eun. 4. 5. 7. Sed Thais multo ante venit? V. MULTUS.

Longe ante videre mala venientia. Cic. 3. Tusc. 28. V. LONGUS.

Ante, cum genit. ut, Ante malorum. Virg. l. Æn. 198.

O focii neque enim ignari sumus ante malorum. Ubi est advertendum, Ante malorum, compendio orationis dictum, velut desiderato articulo, aut subaudito: etiam articulum supplementa Latinus sermo recusat. Sed profecto dictum est ac si Græce diceres, ἢ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν κακῶν. Id igitur valet, malorum quæ ante perpelli sumus. Simile est illud Ovidii, l. Met. 20.

Frigida cum siccis, sine pondere habentia pondus. i. e. πῆζα ἢ ἕρποντα τῶν ἀνῶν βλάστης. Turnebus.

Ante, cum abl. aut est Prepositio antique posita, aut potius Adverbium. Author Servius. Plin. lib. 4. cap. 16. Reperta multis ante feculis. i. e. Reperta multis feculis ante illud tempus. Cic. 1. Tusc. 7. Et paucis ante diebus quomodo facile possit educi et custodia, noliut. In hoc loquendi genere interponi solet ipsum Ante, ut exempla demonstrant: aut certe postponi. Livius, Quis igitur nesciat novam istam legem esse xx. annis ante latam?

Ante adverbialiter numerandi vim habens significat primum. Cels. lib. 7. cap. 29. Id agendum est ut ante caput, deinde reliqua pars auferatur. Idem lib. 5. cap. 26. Ante dicam de his, &c. tum de his. conf. 6. 6. & 18. & Plin. 34. 13.

Ante, compositionem ingreditur: ut, Antecedo, antefero, antepono.

ANTEA, Adv. temp. [ἀνταρρον, ἀντί, ἄντι] Ante, id, sive, Ante illud tempus: quasi Ante ea. Hor. Ep. l. 11. 2.

Petti, nihil me, sicut antea, iuvat
 Scribere vericulos, amore percussum gravi.
 Nunc primum & Antea, contraria sive relativa. Cic. 5. Verr. 135. Non hoc nunc primum audit, privatus de inimico, reus ab accusatore: jam antea in sella sedens Praetor.
 Anteaquam. Cic. 15. Att. 17. Anteaquam per literas Aitici nostri, de tua summa, &c. certior factus essem.
 Anteaquam, pro Antequam. Cic. 3. Att. Anteaquam ad me scripsissetis.
 Antea & Postea, tanquam Relativa aut Reciproca interdum leguntur. Cic. 1. Fam. 9. Appius in sermonibus antea dicitur, postea dixit etiam in Senatu palam.
 Ante & prius. Cic. 15. Att. 13. Quod ad te antea, atque adeo prius scripsi.

ANTEACTUS, [*ἄντεχθής*] Partic. sine verbo, ex Ante & Actus; Praeteritum significat: ut, Anteaacta vita. Cic. 5. Verr. 146. Nihil putas valere in iudiciis conjecturam, nihil suspitionem, nihil anteaactae vitae existimationem.
 Anteaacta aetas. Lucret. lib. 1. 234.
 Vetulus. Lucret. lib. 3. 985.
 Ex anteaacta vita facere iudicium. Cic. 2. de Invent. 36.
 Anteaactis male credere. Ovid. 12. Met. 115.

ANTEAMBULO, *ōnis*. m. [*ἄντεμυλλός*] ab Ante & Ambulare, Qui aliquem superiorem honoris causa praecedens comitatur. Martial. lib. 10. 74.
 Anteaambulones & togatulos inter
 Centum meretor plumbeos die toto.
 Anteaambulo aliquis. Martial. lib. 2. 18.
 Sum comes ipse tuus, tumidique anteaambulo regis. Suet. in Vesp. cap. 2. Dum cum identidem per contumeliam anteaambulonem fratris appellat.

Anteaambulones Atrati dici possunt, qui Graece Codonophori, i. e. Tintinnabula gestantes: quod honorarium funera praecedant cum tintinnabulis. Ex Budæo. V. Pitisc. Lex. Hier. Mag. de Tintinn. c. 10. extr.
 ANTEBASIS, Id quod Basi opponitur. apud Vitruv. 10. 15. & 17.
 ANTEBELLO, are. Gloss. Gr. Lat. *ἄντεβέλλω*, Antebello.
 ANTECĀNIS, [*ἄντεκάνης*] Nomen sideris. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.
 Antecanem, Procyon Graio qui nomine fertur.

ANTECANTAMENTUM, i. n. Quod ante canitur, sive praecinitur. Apul. 11. Met. p. 261. Interim majorum antecantamenta votorum. Bonaudus: Ut, Anteaqua dicuntur praefamina, sic & Antecantamenta sunt illa quae praecinantur ante vota & preces legitimas. V. Jul. Flor. p. 370. Pricæus, p. 245. legit Antecantamina.

ANTECAPPIO, cēpi, captum, [*ἄντεκαπία*, *ἄντεκαπία*] ěre. Praevenire, occupare. Tacit. 4. Hist. 66. Quia postem Mose fluminis antecaperat. Sallust. in Catil. cap. 55. Consul optimum factu ratus noctem quae instabat antecapere, nequid eo spatio novaretur. Ibid. cap. 13. Non famem aut sitim, neque frigus, neque lassitudinem oppertiri: sed ea omnia luxu antecapere.
 Antecapere multa. Sallust. Cat. c. 32. Ac prius quam legiones scriberentur, multa antecapere, quae bello usui forent. *¶* Multa expunxit Cort.
 Tempus. Sallust. Jugurth. cap. 21. Maximeque festinans tempus legatorum antecapere. i. e. Legatos praevenire.

ANTECAPTUS, Partic. [*ἄντεκαπτός*] Liv. 5. 38. Non loco castris ante capto, non prænunitio vallo. V. Gronov.
 Antecaptus, etiam legitur, si locus nondum vacat. Cic. 1. de Nat. Deor. cap. 16. Quam appellat *ἄντεκαπτός* Epicurus. i. e. Antecaptam animo rei quandam informationem.

ANTECĒDO, *ssi*, flum, [*ἄντεκείμαι*] ěre. Idem quod Praecedere, h. e. Ante aliquem incedere. cum dat. vel accus. construitur. Columel. lib. 7. cap. 6. Ut antecedit gregem. De magistro pecoris loquitur.
 Antecedere aliquem biduo. Cic. 11. Fam. 13.
 Ad explorandum. Liv. 2. 6. Brutus ad explorandum cum equitatu antecessit.

Antecedere quempiam itinere. Caes. 7. Bell. Gall. 33. Ne contra suam voluntatem dimicare cogretur, magnis itineribus antecessit.
 Antecedere, per metaph. pro Antecellere, superare, excellere. Cic. 1. Off. 105. Quantum natura hominis pecudibus reliquisque bestiis antecedit. Caes. 3. Bell. Gall. 8. Et scientia atque usu nauticarum rerum ceteros antecedunt. Cic. de Senect. 59. Neque enim solum honore antecedentibus.
 Antecedere alteri, vel alterum aetate. Cic. de Clar. Orat. 52.
 Aliquem aetate & usu rerum. Cic. 6. Verr. 138.
 Pretio. Plin. lib. 16. cap. 4. Cedunt his murales vallaresque, & aureae, quanquam pretio antecedentes. i. e. Pretiosiores. De coronis militarium loquitur.

Antecedere [*ἄντεκείναι*] quia excellentiam significat, ideo construitur cum adv. quae compar. aut superl. adijungi solent: qualia sunt, Ut & Ita, Multo & Longe. Cic. 6. Verr. 143. Ut quisque honore & aetate antecedit: ita primus solet sui sponte dicere, & longe antecedere.
 Antecedere, cum accus. rei. Plaut. Pseud. 1. 5. 118. Virtutem regis Agathocli antecesseris.
 Antecedere, dictum de tempore. Ter. Phorm. 3. 2. 40. Jamne ea praeritit? D. Non, verum ei haec antecessit. Loquitur de praestituta die. Plin. lib. 13. cap. 8. Pomo antecedens anni detracto.
 Cibum semper antecedere debet exercitatio, ait Cels. lib. 1. cap. 2.

ANTECĒDENS, Partic. [*ἄντεκείων*] ut, Antecedens annus. Plin. lib. 13. cap. 8. Hor. 3. Carm. 2. 31.
 Antecedens dignitate. Cic. 2. de Invent. 66.
 Antecedens & Insequens, contraria. Cic. ad Octav. Et quae non insequens hora antecedit calamitosior, Pop. Rom. illuxit?
 Antecedens, Praecedens. Cic. de Partit. 7. Alia ex antecedentibus, alia ex consequentibus.
 ANTECESSUS, *is*. m. [*ἄντεκείσις*] pro Anticipatione poni videtur a Sen. Epist. 119. Bene credi tibi scio: itaque in antecessum dabo. i. e. Antequam debeat. Idem de Benef. lib. 4. 32. Aliis post longam diem repono, aliis in antecessum. Item Epist. 7. extr. Ex quibus duo tibi in debitum voluntur: tertium in antecessum accipe.
 ANTECESSUS, a, um. Petron. cap. 17. Ubi antecessa latrocinia didicistis. al. Antecessura.

ANTECESSOR, *ōris*. m. [*ἄντεκείων*] Qui antecedit. Hirt. de Bell. Afr. cap. 12. Interim quam iam Caesar progressus esset e castris circiter millia passuum tria, per speculatores & antecessores equites nuntiatur ei copias hostium haud longe a sese visas. Suet. in Vitell. cap. 17. Irtruperant jam agminis antecessores & singula rimabantur. [Idem qui infra Antecursorios vocantur.
 Antecessor, Prior Magister, cui alter succedit, qui alibi Deceffor dicitur. Paul. l. 55. D. de Judic.
 Antecessores in eccle. Justiniani, quo juris autoritas confirmatur. Homines legum peritos & juris (etiam non sint professores) dici existimo, ab honore, quod alius qui jus non didicere antecedit. Sic Apostolorum principes Tertull. vocat Antecessores, ut lib. 5. adv. Marc. Quam Paulus sciret se non in vacuum cucurisse, quam dexteram ei darent antecessores. & lib. 1. Tunc primum cum antecessoribus Apostolis conferebat. Nec vero eos laudo qui Antecessores esse legendum contendunt, quae vox Latinae hominibus insolens & inaudita est. Nam Helychium, in quo *ἀντεκείων* scribitur, non satis locupletem & idoneum testem arbitror, cum praefertim verba Latina ore Graeco plerumque corruptis concipiat sciam. Turnebus. V. Lex. Pitisc.

ANTECESSIO, *ōnis*. f. [*ἄντεκείωσις*] Cic. 1. Off. 11. Consequencia cernit, causas rerum videt, earumque progressus & quasi antecessiones non ignorat.
 Antecessio in locis. Cic. in Topic. 53. Quum tripertito igitur distribuatur locus hic, in consecutionem, antecessionem, repugnantiam.
 ANTECESSIVUS, a, um. Tertul. de Virg. Veland. cap. 4.
 ANTECELLO, ul. [*ἄντεκέλλω*] ěre. Praefare, excellere.
 Antecello tibi haec re. Cic. 1. Off. 11. Omnes participes fumus rationis, praestantiaque ejus, qua antecellimus bellis.
 Antecello illum haec re. Cic. pro Corn. Balb. 1. Qui eloquentia ceteros antecellit.

Antecellere aliis in re aliqua: quod & Praefare dicitur. Cic. 1. de Invent. 5. Quare praclarum mihi quiddam videtur adeptus is qui, qua re homines bellis praefert, ea in re hominibus ipsis antecellit.
 Antecellere cum adv. fictum dictum est de Antecedere. Cic. 1. de Senect. 64. Quod ut quisque aetate antecellit, ita sententiae principatum tenet. Cic. 6. Verr. 118. Quae longe ceteris antecellunt. Idem pro Lege Manil. Facile omnibus terris antecellat.
 Antecellere longe vel multum alicui rei ad honorem. Cic. pro Muren. 29. Non solum illa gloria militaris vestris formulis atque actionibus anteposenda est, verumetiam dicendi consuetudo longe & multum isti vestrae exercitationi ad honorem antecellit.

Antecelli. Auth. ad Heren. lib. 2. cap. 30. An ad pares, hoc est in eisdem partibus animi, corporis, fortunarum positos: an ad inferiores, qui omnibus his rebus antecellunt?
 ANTECELLENS, Partic. [*ἄντεκέλλων*] Cic. pro Muren. 36. Q. Catulum humanitate, sapientia, integritate antecellentem.

ANTECOENIUM, [*ἄντεκόνη*] quali, Ante coenam: Cibum inter prandium & coenam sumptus: alio nomine Merenda. Apul. 2. Met. p. 121. Porrus gladiatoris Veneris antecoenia. V. Lips. Misc. 1. Ep. 65. & Lex. Pitisc. V. & Iliod. l. 20. c. 2. & Lud. Nonnium de Re Cib. l. 1. c. 4.
 ANTECURSOR, *ōris*. m. [*ἄντεκέρσις*, *ἄντεκέρσις*] ab Ante & Cursor. Caes. 1. Bell. Civil. 16. Ibi cum antecursoribus Caesaris praelio commisso. Idem 5. Bell. Gall. 45. Hora circiter tertia ab antecursoribus de Cralli adventu certior est factus.

ANTECURSORIUS, a, um. ut, Antecursoria potio. Apul. 9. Met. Antedextera, una voce dicebantur & Aves & fulmina. Jo. Bapt. Bellus de Part. Templ. Augur. cap. 7. V. Et Lex. Pitisc. in ANTICA.
 ANTEDICO, *xi*, *ctum*, [*ἄντεδίκη*] ěre. Praedicere. Cic. 2. de Divin. 17. Haec qui antedictum, quam rationem sequantur, vides. Idem 1. Philipp. 26. Atque ego hoc dico de futuris: quod est augurium, (al. Amicorum) antedictere ea quae vitari possunt. [Emendati tamen codices divinum scriptum exhibent, ut & Ante expectatum ap. Virgil. Ante factis ap. Liv. &c.
 ANTEDICTUS, a, um. ut, Antedictus perfluga. Ammian. 16. 12.
 ANTEDE, *ivi*, [*ἄντεδει*] ire. Praecedere, sive Antecedere. Cic. 2. Off. 112. Barbarum districto gladio jubebat anteire.
 Anteire vehiculo. Suet. in August. cap. 65.
 Anteire ventos. Sil. lib. 16.
 Anteire, per metaph. pro Antecellere & anteponi. Hor. 1. Epist. 2. 70. Strenuus anteis. Plaut. Amph. 2. 1. 18. Virtus omnibus rebus anteit profecto. Virg. 2. Aen. 84.
 Qui candore nives anteirent, cursibus auras.
 Anteire ceteris virtute. Cic. 2. Off. 37.
 Anteire claritudine generis. Tacit. 12. Ann. 6.
 Anteire aetate, i. e. Aetate praecedere, majorem natu esse. Cic. 9. Philipp. Sed quom Servius Sulpitius aetate illis anteiret.
 Anteiri ab aliis. Tacit. 2. Hist. 101. Emulationem etiam, invidiaque, ne ab aliis apud Vitellium anteirentur, pervertisse ipsum Vitellium videntur.

ANTEEXPECTATUM [*ἄντε ἐκπῆξις*] Adv. temp. Virg. 3. Georg. 348.
 Antexpectatum positus sed in agmine castris. Ubi Servius, Antexpectatum, dicto citius: i. e. Ante quam ejus expectetur adventus. Et est una pars orationis. h. e. Adverbium. V. Pier. & supra ANTEDICO.
 ANTRACTUM, i. n. [*ἄντρακτός*] Liv. 7. Bell. Maced. 53. Vos modo id dicere & conviens esse antefactis, dicent. Videtur esse *ἄντρα*, ut legatur sic, Ante-factis. Vitruv. 9. 7. Antefacta & futura ex rationationibus astrorum explicare.

ANTEFACTUS, a, um. Gell. 17. 7. Utrum ne in Postfacta modo furta lex valeret, an etiam in antefacta.
 ANTEFĒRO, *tūli*, *latum*, *ferre*. Virg. 6. Aen. 677.
 Dixit, & anteculit gressum. V. ANTEGREDIOR.
 Anteferre, Praeferre, anteponere. [*ἄντεφέρω*] Cic. 3. Tusc. 46. Tenuem victum antefert copioso.
 Anteferre alterum alteri de re aliq. Cic. pro Corn. 45.

ANTELATUS, [*ἄντελατός*] Partic. ab Antefero. Cic. de Provine. Conf. 27. Quum ipse ceteris omnibus esset omni honore antelatus.
 ANTEFERENDO. Hor. 2. Epist. 1. 19.
 Te nostris ducibus, te Graeis antefereundo.

ANTEFIXUS, a, um. Vitruv. 10. 15. Antefixa latitudo foraminis. Liv. 26. 23. Quae in antefixis erant. & 34. 4. Antefixa hiltia deorum. V. Gronov.
 Antefixa, Quae ex opere figlino tectis affiguntur sub stillicidio. Festus. V. Lex. Pitisc.

ANTEGENITALIS, e. Adj. [ἀνεγεννητικός] quasi ab Ante genitus factum. Plin. lib. 7. cap. 55. At quanto facilius certiusque sibi quenque credere, ac specimen securitatis antegenitali fumere experimento? h. e. Sumpto ab iis qui ante nos geniti sunt.

ANTEGESTUM, Paulus in l. quoties D. de pecul. Non tantum autem qui vis creditor cum venditore ex antegesto agere potest, sed & ipse emptor.

ANTEGREDIOR, effus, sum, [ἀντιβαίνω, ἀντιβόλαια, ἀντιβόλα] cdi. ex Ante & Gradior: significat Præcedere. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Lucifer Latine dicitur, quoniam antegreditur Solem: quoniam subsequitur autem, Hesperos. Idem de Fato 19. Sed interest inter causas fortuito antegrefas. Idem 1. Off. 94. Quicquid enim est quod deceat, id tum apparet, quoniam antegressa est honestas.

ANTEHÆRO, ui, itum, [ἀντεῆρα] Ære. Præferre. Tacit. 4. Ann. 11. extr. Peteremque ab iis quorum in manus cura nostra venerit, ne divulgata atque incredibilia avide accepta, veris, neque in miraculum corruptis antehæbeat.

Ut **POSTHÆRO**. Cajum se, ejusque foretes se ipsis & liberis suis antehæbituros. Xyl. apud Dion. p. 395. l. 59. Germ. H. St. [Sic reddidit Gr. ἀντιβαίνω.]

ANTEHAC, [ἀντεῖ] Adv. temp. i. e. Ante hoc tempus: quasi Ante hæc Cic. 1. Fani. 7. Atque antehac quidem sperare saltem licebat: nunc etiam illud ereptum est. Ter. And. 1. 2. 16. Nam quod antehac fecit, nihil ad me attingit. Ubi Donatus, Antehac, pro Ante hæc, consuetudine magis quam ratione dicitur.

Usque antehac. V. USQUE.

Antehac nunquam. Ter. And. 5. 4. 14.

Antehac, pro Ante illud tempus. Sallust. in Catil. cap. 25. Libidine sic accensa, ut sæpius peteret viros, quam peteretur. Sed ea sæpe antehac fidem prodiderat, creditum abjuraverat.

ANTELIUS, reclus ANTHELIUS, i. m. [Ἀνθελῖος] Idolum Athenis ad ædium fores erectum versus solem. Helych. Plur. Antelii Dæmones, Ostorium prædites. Tertull. de Idol. cap. 15. & de Cor. Mil. cap. 13.

ANTELLA, æ. f. quasi Antefella, sicut & Pottellam, quasi post fellam. Isidor. 20. 16. Conf. ANTELENA.

ANTELOGIUM, i. n. Vox neque plane Latina, nec Græca: pro eo quod Proœgium. Plaut. Men. prol. 13. Huic argumento antelogium hoc fuit. conf. Aufon. præf. Ep. 16.

ANTELOQUIUM, [ἀντιλογία] Primum in loquendo locus, seu Principatus loquendi. Macrob. 7. Saturn. cap. 4. Hoc assensio omnes, Prætexta to anteloquium detulerunt. i. e. Primas loquendi vices, ait Budeus. Idem 1. Saturn. cap. ult. Sed & Eustathius, & post hunc Nicomachus meminerint, crastina dissertatione servari sibi anteloqui functionem. conf. Symmach. 1. Epist. 71. & 8. Epist. 23.

ANTELOCANUS, a, um, [ἀντελοκανός, ἀντελοκάνος] Quod est vel sit ante lucem. Cic. 15. Fam. 4. Eranam autem &c. ex antelocano tempore usque ad horam diei decimam magna multitudo hostium occisa, cepimus. Sic Varro 1. de R. R. cap. 13. Antelocanis temporibus.

Antelucanæ cœnæ. Cic. 2. in Catil. 22. Quorum omnis industria vitæ & vigilandi labor in antelucanis cœnis exprimitur. Antelucanas cœnas invidiose dixit, pro cœnis quas a principio noctis ad ortum fere solis producebat Catilina cum focis.

Antelucana industria. Cic. 4. Tusc. 43. Cui non sunt audita Demosthenis vigilia? qui dolere se aiebat, siquando opificum antelucana victus esset industria.

Antelucana lucubratio. Columel. lib. 11. cap. 2.

Antelucana officia. Plin. 1. 3. Epist. 12. pro his, qui ante lucem officium salutationis obibant.

ANTELUCO, Ære, five ANTELUCO [ἀντελοκου] significat Ante lucem vigilo. Calep. sine auct.

ANTELUCO, vel ANTELUCO, & ANTELUCCULO, Adv. quasi, Antelucem. Apul. Mil. 9. p. 223. Optimum itaque factu visum est anteluculo furtim evadere. Idem 1. p. 107. 108. &c.

ANTELUDIUM, i. n. Apul. lib. 11. post pr. Ecce pompæ magna paulatim procedunt anteludia, &c. Eleganter (inquit Beroaldus) anteludia pompæ sacrificialis appellat ea præludia, quæ in hujuscemodi spectaculis præmitti solent, quibus oculi spectatoorum mirum in modum capiuntur. Apud nos hodieque in pompa ceremoniali qua deo nostro quotannis peculiariter superstitiose dedicatur, solent id genus anteludia præcedere, & oblectationis ludicre vagari, in quibus Prophete & Apostoli præsentantur, alati pueri concinunt, feminarum chorus inducitur, pegmata obambulant, & historia Judaica consistitur: in qua hic Herodem agit, ille reginam fingit, alii satellites regis præsentant. Hæc ille. V. Lex. Pitisc.

ANTEMALA [ἀντεμάλια κακῶ] Figurate dictum, pro eo quod est, Mala antea, i. e. Præterita: sicut apud Ter. And. 1. 2. 4. Semper lenitas, pro Perpetua lenitate. Virg. 1. Æn. 202.

— neque enim ignari fumus ante - malorum. Ubi Servius, Ante - malorum, ἰσθίς est: Ut alibi, Coeli subter - labentia signa.

ANTEMERIDIANUS, [ἀντεμεριδιανός] Adj. Quod est vel sit ante meridiem. Plin. lib. 36. cap. 15. Antemeridiano ludorum spectaculo edito. Antemeridianis tuis literis heri statim rescripti. h. e. Quæ mihi ante meridiem reddite fuerant. Cic. 13. Att. 23.

Antemeridianus sermo. Cic. 3. de Orat. 21.

ANTEMITTO, Ære. Solin. cap. 38. de Elephantis. Flumen transituri minimos antemitunt. [Ita Salmast. Alii tamen hoc & seq. Caf. 1. dividunt. V. ad Caf. Cellar.

ANTEMISSUS, a, um. Caf. 1. Bell. Civil. 51. Imprudentes antemissis equitibus aggreditur. Apud Sic. Flacc. Frontin. & alios, Arbores antemisse sunt, quæ observationem finium præstant. V. Script. Gromat. Gæssii, p. 4. 10. 40. 45. 254. &c.

ANTEMYNÆ, arum, [Ἀντεμύνας] Urbs Italiae: de qua sic Virg. 7. Æn. 631. Quumque adeo magna politis incudibus urbes Tela novant, Atina potens, Tiburque superbum, Ardea, Crustumique & Turrigere Antemæ. Ubi Servius, Turrigere, Bene murata. Antemæ autem dicte sunt quod eas annis præterfluit, quasi Ante annum posite. V. Lex. Pitisc.

ANTEMONENS, entis. Conjuncte quidam legunt apud Val. Flacc. 5. 259. Interea augurii monstris minacibus urbem Territat antemonens semper deva. Sed divissim Heinf. & Burm.

ANTEMYRÆ, is. n. Exteriori propugnaculum. Vulg. Interp. Thren. 2. 8. Hieron. Hom. 2. in Cant. an apud antiquiores extet non constat.

Vol. I.

ANTEMURANUS, a, um. Ammian. 21. 22. (Valef. p. 280.) Antemuranum vallum.

ANTEMUS, antis. [Ἀντιμύς] Fluvius est Colchidis, Coraxos urbem præterfluens. Plin. lib. 6. cap. 5.

ANTENNA, æ. [ἀντήνα] Lignum per transversum in malo positum, in quo velum alligatur. Plin. lib. 7. cap. 56. De rerum inventoribus. Vela Icarus, malum & antennam Dædalus. Liv. 10. Bell. Pun. Malis antennisque de nave in navem trajectis.

Antenna alii per mn. H. St.

Antennam demittere. Ovid. 3. Trist. 4. 9.

Disiectare. Lucret. lib. 2. 553.

Gemunt antennæ. Hor. 1. Carm. 14. 6.

Præstare antennæ. Sen. OEdip. 11.

Subnectere velum antennis. Ovid. 11. Met. 483.

Velata antennæ, & Antennæ cornua obvertere. Virg. 3. Æn. 549.

Cornua velatarum obvertimus antenarum. Vet. Gloss. Antenna *κίγας πλοῖς*. V. Descriptionem in Lex. Pitisc. Scheff. de Mil. Nav. 1. 2. c. 5. p. 142.

ANTENOR, Æris. [Ἀντινάος] Trojanus heros, qui patriam prodidisse existimatur: quia & auctor reddendæ Hecleæ fuerat, & legatos qui propterea venerant, suscepit hospitio, & Ulysseni habitu falso conivium, non indicavit. Hinc, capto Hio, incolumis dimissus Venetiam venit, urbemque in ea condidit Antenoræam primo dictam: postea Patavium, hodie *Padova*. Ovid. 4. Fast. 75. Adjice Trojanum suaforem Antenora pacis. Virg. 1. Æn. 242.

Antenor potuit mediis clapsus Achivis Illyricos penetrare sinus. Idem 247.

Hic tamen ille urbem Patavi sedesque locavit. V. Serv. ad loc.

Liv. a princ. & Docta diff. *L'Antenor Di Lorenzo Pignuolo*. 4. Pad. 1625.

ANTENORÆUS, a, um. Adj. Martial. lib. 1. 77.

Flacce Antenoræi spes & alumne Iaris.

ANTENORIDÆ, arum. m. Filii Antenoridis. Virg. 6. Æn. 484. Item incolæ urbis Antenorææ. Meff. Corv. p. 7. Utramque gentem Italicos & Phrygios Antenoridas cognominari statuit.

ANTEOCCÛPO, [ἀντεοκκῦπω] Ære. Prooccupare. Cic. in Orat. 138. Ut anteooccupat quod putat opponi. In codd. emend. rectius legitur sejunctum.

ANTEOCCUPATIO, Æris. f. [ἀντεοκκῦσις] V. OCCUPATIO. Cic. 3. de Orat. 205. Hic quoque dividitur reclus, Antè occupatio.

ANTEPAGMENTA. V. ANTEPAGMENTA.

ANTEPANNI, erant Fasciæ vel Lora, quibus anterior pars vestis prætegebatur. V. Pitisc. Lex.

ANTEPÆRO, Ære. Propert. 1. 8. 36.

Et quas Elis opes antepararat equis.

ANTEPARTUS, a, um. Næv. apud Charif. p. 189. Anteparta patria peregre prodigere. Plaut. Trin. 3. 2. 17. Virtute majorum anteparta prodigere.

ANTEPÆDES, um. Antambulones. Juven. 7. Sat. 143. Togati antepedes, ubi Vet. Schol. tamen dividit. Salmast. in Treb. Claud. c. 14. p. 390. conjungit.

ANTEPENDÛLUS, a, um. ut, Antependuli crines. Apul. 2. Miles. p. 125.

ANTEPENDÛLIMUS, a, um. Mart. Capell. 3. p. 60. Vox trita Grammaticis.

ANTEPILANI, plur. Liv. 8. Hoc triginta manipulorum agmen Antepilanos appellabant: quia sub finibus jam alii quindecim ordines locabantur, ex quibus ordo unusquisque tres partes habebat: earum unamquamque primum pilum vocabant, tribus ex vexillis constabat: vexillum centum octoginta sex homines erant. Idem, Nam & toratii procurabant inter antepilanos. V. Lex. Pitisc.

Metaphorice Antepilanus Ammian. 28. 10. pro Insigni parafata & auxiliatore dixit. Incruento certamine cum Maximino, velut antepilano suo contendens.

ANTEPOLLEO, ui, Ære. Apul. 1. Met. p. 104. Quæ civitas cuncte Thefsaliæ antepollet. Idem cum 4to casu 7. Met. p. 189. Toto vertice cunctos antepollebat.

ANTEPONO, sui, situm, [ἀντεπῆναι] Ære. Ante aliquem apponere. Plaut. Curc. 1. 1. 73. Quid antepones Veneri a jentaculo. Item Men. 2. 2. 2. Anteponere, per metaph. Præferre, præponere. Cic. in Læl. 23. Ut amicitiam omnibus rebus humanis anteponatis.

ANTEPOSITUS, a, um. ut, Anteposita propugnacula. Tacit. 12. Ann. 56. 3. Anteposita vigilie. Idem 1. Ann. 50. 5.

Prælatus. Idem 12. Ann. 69. 5. Antepositis filio privignus.

ANTEQUAM, [ἀντιπρὶν, ἀντιπρὶν ἢ] Adv. temp. quod modo junctum legitur, modo disjunctum, aliquo scilicet v. interjecto. Junctum, construitur cum subjunctivis. ut, Antequam venisses. Cic. 1. Philipp. Antequam de Rep. p. c. dicam. Disjunctum cum finitivis, id est, Indicativis. Virg. 4. Æn. 27.

Ante pudor quam te violo, aut tua jura resolvō. Author est Diomedes & ira legendum illud Virgilianum contendit Pierius. Illa tamen differentia (nisi forte corrupta sunt authorum loca) non semper observatur. Nam & conjunctum Indicativo etiam, & separatim Conjunctivo additum quoque legitur. Cic. pro Muren. Antequam pro Murena dicere instituo. Idem ad Att. Antequam discedimus. Virg. 4. Georg. 306.

Ante novis rubeant quam præta coloribus.

Cic. pro Rabir. Quæ causa ante mortua est, quam tu natus esses.

Nunquam, antequam. Cic. in Parad. 6. Nunquam eris dives, antequam tibi ex tuis possessionibus tantum reficiatur, ut eo tueri sex legiones, &c.

ANTERIDION, i. n. [ἀντεριδιόν] Fulcimentum. Vitruv. 10. 17.

ANTERIS, idis. f. [ἀντερίς] Lignum, vel Pila structuram inclinatam fulciens, Tibicen Latine dicitur: ut,

Nos urbem incolimus tenui tibicine fultam. Vid. Bald. Lex.

Sunt etiam Anterides, Structuræ lapideæ, ædificia editoria utrinque fulciantes, qui Arcus obnites velum vocantur. Publica vertitur a Vallia. Bud. & Cæl. l. 16. c. 11. Erismæ utiam Vitruvii dicuntur lib. 6. cap. ult. Galli vocant *Arce bontans*, vel *Pilier bontans*. V. Pitisc. Lex.

ANTERIOR, us, [ἀντερότερος] Compar. teste Prisciano ab Antè formatum, sine Superl. Significat autem Quod ante est, five Quod præcedit. Unde & nonnunquam pro Priore accipitur. Caf. 3. Bell. Civil. 63. Milites in anteriorem vallum tela jaciebant. [Ita Faërn. Sed Ciacc. ex MSS. Exteriorum. Quæ lectio etiam a Gronovio Obf. l. 3. c. 18. sub fin. firmatur.] Justin. 8. Cod. t. 18. l. 1. Anterior tempus. Sulp. Sever. 1. 52. Ammian. 16. 8: 25. 3. & 30. 5. sæpe eo usus est Sidonius. V. Cellar. Antibarb. p. 101. Et Cur. Post. p. 174.

Anterior, adverbialiter. Brevar. Fidei adv. Arian. ed. Sirmond. p. 82. Cessit Quæstio

Quæstio de Patre anterius nominato. Onomast. vet. Anterius, *ἄντερως*.
ANTERMINI, V. **AMFERMINI**. Nam rectius prima per m scribitur.
ANTEROS, ótis. [*ἀντέρος*] Gemma est & genere Jaspidum, ad viciniam
 crystalli descendens, albicante purpure defectu. Has quidam malunt Pæ-
 derotas vocari, multi Veneris gemmam, quod maxime videtur decere &
 species & colos. Hæc Plin. lib. 37. cap. 9. V. Harduin.
ANTEROS, ótis. [*Ἀντέρος*] Veneris & Martis filius. Cic. 3. de Nat. Deor. 60.
ANTES, num. m. plur. tant. Virg. 2. Georg. 417.
 Jam canit effectos extremus vinitor antes. Ubi Servius, Antes, alii
 Extremos vinearum ordines accipiunt: alii Macerias, quibus vineeta clau-
 duntur. Dicuntur autem Antes, a lapidibus eminentioribus, qui interpo-
 nuntur ad maceriam sustinendam. Nam proprie Antes sunt Eminentes la-
 pides, vel Columnæ ultimæ quibus fabrica sustinetur, & appellantur Antes
ἀπὸ τοῦ ἀντιμαχῆ: ad quem Etymologiam etiam extremos ordines vinearum
 postissimum trahere, quia antefant. V. etiam Sidon. 8. Epist. 8. Translate
 usurpatur hæc vox a Catone, in fragmento quod afferunt Servius & Philargius
 ad superius Virg. Carm. ex lib. 1. Rei Milit. Pedices quatuor agrini-
 bus, equites duobus antibus ducas. i. e. Pedices quadrato agmine ducas,
 cujus agminis latera equites regant, veluti due lineæ que etiam ala dicitur.
 Antes cum Antis & Anteridibus confundit Sidon. lib. 15. ut & Ser-
 vius supra. V. Salmat. Exerc. Plin. f. 1216. & Lex. Pitifci.
 Ab *ἀντιμαχῆ*, Scribendum esset Anthes. H. St. V. **ANTERIS**.
ANTESCHOLANUS, i. m. Petron. 81. Veritius ne Menelas anteschola-
 nus solum me in diversorio inveniret. V. Burn. & Gonsal.
ANTESTIGNANUS, [*ἀντισηγανός*] Perottus, Antesignani dicti sunt milites,
 qui ante signa in acie constituuntur. Caf. 1. Bell. Civil. 43. unius legio-
 nis antesignanos præcurrere atque occupare cum tumulum jubet. Cic. 2.
 Philipp. 71. Fueras in acie Pharfalica antesignanus. V. Lex. Pitifci.
ANTESTINISTER, tra, trum. indivise legendum apud Virg. 9. Ecl. 15.
 V. Serv. ad l. & Pitifci. Lex. Emendati tamen codd. dividunt.
ANTESTIUS, V. **ANTIUSTIUS**.
ANTESTO, itēti, [*ἀντισηγανός*] Ære. proprie Stare ante: sed per metaph.
 per Antecellere accipitur. Cic. 2. de Invent. 2. Etenim quodam tempore
 Crotoniate multum omnibus corporum viribus & dignitatibus antesteterunt.
 Claritudine vocis & venustate alicui antestare. Gell. lib. 2. cap. 7. Histrion
 in terra Græca fuit fama celebri, qui gestus & vocis claritudine & venu-
 state cæteris antestabat.
 Antestare cum accusat. Apul. Qui robore cæteros antestabat. adde Barth.
 Adverf. 34. 6. V. **ANTIUSTO**.
ANTESTOR, [*ἀντισηγανός*] Æri. dep. ex Ante & Testor compof. Est autem
 ex more antiquo Romanorum ejus verbi hæc significatio. Qui adversario
 manum injicere volebat, ut in præsentia illum in jus traheret videlicet
 quia ipsi enim vadanti non parissent: prius alicum de præsentibus antesta-
 batur: hoc est testem capiebat, ejus auriculum tangens, & sic interrogans,
 Licetne antestari? Si ille responderet, Licet: tum injecta manu adversaria-
 um ad prætorum portæhebatur. Et nisi sic antestatus esset, qui manus inji-
 cere adversario volebat, injuriarum poterat accusari. Ex Acron & Porphyri.
 in Hor. cujus verba hæc sunt 1. Serm. 9. 76.
 — Et quo tu turpissime? magna
 Exclamat voce, & licet antestari? ego vero
 Oppono auriculum, rapit in jus, &c. Sic Plaut. Poen. 5. 4. 59. &c.
 Ite in jus, ne moramini, antestare me atque duce. a. g. ego te antesta-
 bor: postea hanc amabo atque amplexabor. i. e. Me voca testem (inquit
 Budeus) & advocatum. V. Parei Lex. p. 98. & Pitifci. Lexic. Nonnulli
 ANTESTARI & ATTESTARI per eodem accipiunt. q. v.
ANTEVENIO, Æni, entum, [*ἀντιβηνω*] Ære. Idem quod Aliquem præve-
 nire. Sallust. in Jugurth. c. 48. Magnis itineribus Metellum antevenit.
 Antevenire, est etiam alicui malo nobis imminente occurrere. Plaut. Mil.
 2. 2. 66. Viden' hostes tibi adesse? Et paulo post, Anteveni aliqua.
 Sallust. Jugurth. cap. 88. Explorare itinera regum: consilia & insidias
 eorum antevenire.
 Antevenire, absolute positum. Plaut. Trin. 4. 2. 66. Tempori huc hodie
 anteveni.
 Antevenit beneficium. Tacit. 4. Ann. 18. 3. Nam beneficia eo usque læta
 sunt, dum videntur exsolvi posse: ubi multum antevenire, pro gratia
 odium redditur.
 Antevenire, per metaph. pro Antecellere, præstare. Plaut. Caf. 2. 3. pr.
 Omnibus rebus ego amorem credo, & notoribus nitidis antevenire. Sal-
 lust. in Jug. c. 4. Etiam homines novi, qui antea per virtutem soliti erant
 nobilitatem antevenire.
ANTEVENTUS, a, um. Cato apud Nonium 2. 143. Quod compluribus
 usu venit, omni tempore anteventum est.
ANTEVENTULUS, Adj. Crines Anteventuli & propenduli. Apul. 1. Florid.
 p. 342.
ANTEVERTO, ti, sum, [*ἀντιστρέφω*] Ære. Præcedere. Cic. pro Milon. 40.
 Vidit necesse esse Miloni proficisci Lanuvium illo ipso quo profectus est
 die: itaque anteverit.
 Antevertere alicui. Ter. Eun. 4. 5. 12. Miror ubi ego huic anteverterim.
 Antevertere, per metaph. pro Prævenire. Caf. 7. Bell. Gal. 7. Qua re nun-
 tiata, Cæsar omnibus consiliis anteventendum existimavit, ut Narbonem
 proficisceretur. Tacit. 13. Ann. 30. 3. Damnationem veneno antevertere.
 Mærotes mihi anteventurum gaudis. Plaut. Capt. 4. 2. 60.
 Antevertere, Præferre, præponere. Plaut. Bacch. 3. 5. 1. Rebus aliis antevor-
 tam Bacchis quæ mandas mihi. Sed in Ed. Gronov. Antevortat depon.
 Antevertere, etiam relatum ad feronem. Cic. in Lael. 16. Atque id ipsum
 quom tecum agere conar; Pannius antevertit.
ANTEVERSIUS, ónis. f. Ammian. 21. 5. Expertus quid in rebus tumultu-
 osis anteverbo valeat & prægressus.
ANTEVOLAT, [*ἀντιπτερόμαχος*] Ære. Stat. 3. Theb. 427. Fama
 Antevolat currum. Virg. 9. Æn. 47.
 — antevolans tardum præcesserat agmen. Sil. lib. 12. 600.
 Fulvius antevolans agmen.
ANTEVORTA, Dea Romanorum, dicta quod futura prospiceret. Vide
 Macrobi. 1. Saturn. 7. & Lex. Pitifci.
ANTEURBANUS, Adj. [*ἀντιουρβανός*] ut, Anteurbana prædia, Urbi pro-
 pinqua. Festus. [*Frequentius Suburbana.*]
ANTEUS, V. **ANTIUS**.
ANTEZYGMENON, n. [*ἀντιζυγμῶνον*] Sic enim scribendum est, a præf. Perf.
 non ut vitiose in Lexic. Liptieni extat, *ἀντιζυγμῶνον*. Nam si a præfenti foret
ἀντιζυγμῶνον potius dicendum esset. Est autem figura, qua plura diversa
 in uno membro conjungimus. apud Mart. Capell. l. 5. p. 176.

ANTHALIUM, [*ἀνθάλιον*] Malum est rotundum, magnitudine mespili,
 in locis Ægypti arenosis nascens, non procul a Nilo, quod bellariorum vi-
 cem in secundis mensis apud Ægyptios obtinet. Plin. lib. 20. cap. 15.
 Theophr. Anthali malum vocat, ab Anthalo planta, in qua nascitur, quam
 Plinius Cyperi folia habere tradit.
ANTHARIS, Rex Longobardorum, Theolindæ maritus, cum sex regna-
 fer annos, in insidis domesticorum apud Ticinum extinctus est, venenato
 poculo. Author Paul. Diacon. de Reb. gett. Longobard.
ANTHEDON, ónis. f. [*ἀνθηδών*] Mespili arboris genus, pomum ferens
 minus cæteris, sed odore præstantius, & quod diutius fervecit. Flos amy-
 gdalæ flori similis, folium magna ex parte fissum, quod antequam decidat,
 valde rubescit. Plin. lib. 15. cap. 20.
ANTHEDON, [*ἀνθηδών*] Urbs est Bœotice, habitata quondam Thracibus,
 de qua Pompon. & Strabo lib. 9. Sita est in extremo litore Bœotice, e re-
 gione Eubœe insula. Unde Homerus *Ἀνθηδὸν ἐξ ἀπείρου*, h. e. Ulti-
 mam, vel extremam Anthedonem appellat. Ovid. 7. Met. 232. & 13. 905.
 Item Portus Peloponneti. Plin. lib. 4. cap. 5.
ANTHEDONIUS, a, um. Stat. 9. Theb. 291.
ANTHEMA, [*ἀνθημα*] Saltatio quædam idiotorum erat, quam saltantes
 sic fere pronuntiabant, Ubina mihi rosæ? ubi violæ? ubi apia florentia?
 Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 4. ex Athen. Deipnol. 14. 7.
ANTHEMIS, idis. f. [*ἀνθῆμις*] Aliquibus Eranthemum vocatur, quon-
 iam vere floreat: aliis Chamæmelon, quoniam odorem habeat mali, vulgo
Camomilla. De hac multa Plin. lib. 22. cap. 21.
ANTHEMIS, [*Ἀνθημις*] Insula est Thraciæ adjacens, quæ & Imbrasia
 aliquando vocata fuit, & Parthenia a Parthenio fluvio. Notiore nomine
 Samoethracia appellatur. Strab. lib. 10.
ANTHEMUM, i. n. [*ἀνθημῶν*] Herba. Plin. lib. 26. cap. 8. V. Hard.
ANTHEMUS, untis. [*Ἀνθημῶν*] Flumen est in Colchica regione, cujus
 meminit Plin. lib. 6. cap. 5.
ANTHEMUSTA, [*Ἀνθημυστία*] Oppidum est Mesopotamiæ, ad Aborrhæm
 flumen situm. Strab. lib. 16.
ANTHERA, æ. f. *ἀνθηρὰ* scil. *βοτάνη*. i. e. Herba florida. Ita dicitur Sa-
 mem croceum & rubrum in quibusdam floribus, ut rosas, crocus, liliis.
 V. Reinef. Var. Lect. 3. 12. p. 541. Medicamenta etiam quadam arida
 Antheras vocant, de quibus Plin. 24. 9. Celf. 6. 11.
ANTHERON Dicendi genus floridum [*ἀνθηρὸν*] appellari docet Quintil. 12. 10.
ANTHERICUS, [*ἀνθηρικὸς*] Scapus est, sive Caulis Aphrodeli herbæ,
 quam Hæstulam regiam quidam hodie appellant. Plin. lib. 22. cap. 22.
 Anthericum metere, Proverbial figuræ dicebantur, qui laborem inanem
 ac sterilem caperent. Anthericus enim herbæ genus est quod meti non
 potest, sed veli manibus necesse est, velut & linum. Erasim. Chilid.
ANTHERINUS, i. Sculptor insignis fuit, e Chio insula, cujus filii Βηρ-
 παλ & Antherinus clarissimi in æscientia fuerunt. Plin. lib. 36. cap. 5.
ANTHES, [*ἄνθης*] Proprium viri nomen, qui (ut author est Strabo l. 8.)
 condidit Halicarnassum.
ANTHESPHORIA, orum. n. pl. [*ἀνθησφορία*] Festa Proserpinæ, sic
 dicta quod Pluto eam flores legentem rapuisset. qua de re Ovid. 5.
 Met. 591. seq. & Claud. 2. de Rapt. Proserp. 137. seq. conf. Cæl. Rhod. 14. 21.
 Latine Floriferum. q. v.
ANTHESTERIA, orum. n. pl. [*ἀνθηστέρα*] Festa floralia, sive eadem
 Græcis, quæ Latinis Saturnalia, quibus domini servis ministrabant. Vid.
 Hefych. Hinc Prov. *ἄνθ' ἀνθηστέρα*, non amplius Anthestheria. Vide
 Chit. Macrobi. 1. Saturn. 12. scribit Athenienfes Aprilẽm *ἀνθηστέρα* ab
 Anthestheris vocasse, quod hoc tempore cuncta & florant.
ANTHEUS, Antenoris filius, quem Paris amavit, & imprudens inter-
 fecit. Quo nomine dictus est & unus e duobus Ænæ: de quo Virg. 1.
 Æn. 510. Anthea, Sergestumque videt.
 Fuit & hoc nomine Staturarius quidam satis probatus, Olympiade cen-
 tesima quinquagesima quinta. author Plin. lib. 34. cap. 8.
 Item alter Medicus, qui ex calvaria suspensio interempti catapotia fecit
 contra canis rabidi morsus. Plin. lib. 38. cap. 1.
ANTHIA, [*Ἀνθία*] Urbs fuit propinqua Pylo, sub ditione Agamemno-
 nis, una eorum quas ille Achilli obtulit ut secum in gratiam rediret. Au-
 thor Homer. 9. Iliad.
ANTHIAS, [*ἀνθίας*] Piscis nomen est, qui circa Chelidonia Asiæ insu-
 las capitur, cujus naturam vide apud Plin. lib. 9. cap. 59. Conit. Land.
 in Numism. p. 130. & Casp. Schoet. Phys. cur. 10. 6.
ANTHIUS, [*ἄνθιος*] i. e. Floridus Bacchus: Athenis cultus fuit. Pa-
 trentes quoque Anthei Dionysii simulacrum habuere: ut Pausan. docet.
 Catullus,
 At pater ex alia florens volitabat Iacchus. Unde & illi Anthi-
 næ vestes, ut Phurnutus & Diodorus notant, adscribuntur.
ANTHINUS, a, um, [*ἀνθίνος*] i. e. Florens. ut, Anthinum mel
 [*ἀνθινὸν μέλι*] vocatur, quod Vere factum est, quoniam ex floribus savi
 construuntur, quos Græci *ἀνθῆ* appellant. Mel vero æstivum vocatur
ἀνθῆ, quod Græci omnes fructus æstivos nominant *ἀνθῆ*. Plin. l. 11. c. 14.
ANTHIS, idos & Stagonion, Meretricula quadam fuerunt Aphæ cogno-
 minate, quod minutule forent, albaque, ac oculis grandioribus, ut
 ex Apollodoro refer. Cæl. lib. 8. cap. 19.
ANTHIUM, [*ἄνθιον*] Oppidum Thraciæ, de quo sic Plin. in Thraciæ
 descriptione. Athice regio (inquit) oppidum habuit Anthium, nunc
 est Apollonia.
ANTHROLOGICA, òrum. n. [*ἀνθρολογικὰ*] Libri de floribus tractantes.
 Plin. lib. 21. cap. 3. De floribus extra supradictos scripsit Theophrastus
 apud Græcos. Ex nostris autem inscribere aliqui libros anthologicos.
ANTHORA, æ. f. Herba. Tabernum. p. 321. V. **ANTURA**.
ANTHORES, Nomen est proprium viri, de quo Virg. 10. Æn. 778.
 Egregeum Anthorem, læus inter & illia figit,
 Herculis Anthorem comitem, &c.
ANTHRAX, acis, & Græce *ἀνθράξ*. [*ἀνθράξ*] Carbo accensus seu Pruna.
 Sic vocatur item Abcessus quidam ex atra bile, rubore sublivido, quo non
 aliter pejus. Latini Carbunculum, quin & Carbonem vocant. Ex Lexico
 Græco. Vitruvio 7. 8. Mimi gleba est.
ANTHRACINUS, Adj. [*ἀνθράκινος*] a nomine Anthrax derivatum: an-
 tiqui per Atro dixerunt. Unde Anthracina vestes, i. e. Lugubres. Varro
 de Vita Pop. Rom. l. 3. Propinque adolefcentula etiam anthracinis, proxima
 amicum nigello, capillo demisso sequenter luctum. Ex Nonio 16. 14.
 Anthracina fortuna. Plaut. Rud. Rectius Anatina. q. v.
ANTHRACITES, æ. m. [*ἀνθράκίτης*] Gemma scintillans. Plin. lib. 37.
 cap. 11.

cap. 11. Eadem Anthracis Solin. cap. 37. extr. Ed. Salmat. Est & alius lapis Anthracites in Thesprotia fossilis, Plin. 37. inter carbunculorum genera referendus. Et rufus alius haematitis lapis hic dicitur, eodem Plin. auctore 36. 20. V. Salmat. in d. l. Solin. p. 541.

ANTHRISCUM, [ἀνθρίσκον] Herba est frandici adeo similis, ut eadem videri posset, nisi tenulioribus & odoratoribus foliis ab ea distingueretur. Peculiaris ejus laus est, quod fatigato Venere corpori succurrat, jamque lenio marcescentes coctus excutit, & alba seminarum sicut profusiva. Plin. lib. 21. cap. 15. & 22. 22.

ANTHROPUS, [ἀνθρωπος] Latine Homo, Æon hereticorum apud Irenæum 1. 1. Hinc

ANTHROPOGRĀPHUS, i. m. [ἀνθρωπογράφος] ita Dionysius nil aliud quam Homines pingens cognominatus est. Plin. 35. 10.

ANTHROPOMORPHITÆ, [ἀνθρωπομορφίται] dicti sunt, Qui simplicitate rustica, Decum ἀνθρωπομορφον esse, h. e. humanam formam & membra habere arbitrabantur. Unde & Anthropomorphitica hæresis. Vide Cæl. lib. 8. cap. 19. & Ildor. 8. 5.

ANTHROPOMORPHON, [ἀνθρωπομορφον] a Pythagora dicta est Herba quædam fominifera, quam alio nomine Mandragoram appellamus, ab humana nimirum forma imposito nomine, quam radix ejus utcumque videtur imitari.

ANTHROPOPHĀGI, Populi Scythiæ [ἀνθρωποφάγοι] qui carne humana vescerantur. Plin. 4. 12. 6. 17. & 30. 7. 2. Strabo lib. 4. Gell. 9. 4. Pices etiam pretiosi Anthropophagi Athenæo & Eustathio dicti sunt, quod lurconum & prodigiorum opes absumant.

ANTHROPTHYSIA, æ. f. [ἀνθρωποθύσια] Crudelitas pro hostia mandandi homines, de qua V. Plut. de Superstit. p. 297. scq. & qui laudantur a Drakenb. ad Sil. 4. 767. Et a Marshamo in Can. Chron. plur. loc.

ANTHUS, [ἀνθος] Avis est, quæ adventu equorum herbas pabulo pulsa, ut injurias ulciscatur, hinnitus irridendo imitatur. Plin. 10. 42. conf. 10. 74.

ANTHYLLION, [ἀνθύλλιον] Herba est lenti simillima, quæ in vino pota, vesicam vitici liberat, & sanguinem sistit. Plin. 26. 8. & 15.

ANTHYLLIS, [ἀνθύλλισ] Herba est chamapiptosis similitudine, flore purpureo, gravi odore, radice intubi. Plin. lib. 26. cap. 8. Et 21. 29. Eadem est herba cum priori ut quibusd. placet. Vid. etiam Diofco. 3. 153.

ANTHYPOPHŌRA, æ. f. [ἀνθυποπόρα] Figura fœntientis, Objectio, oppositio, cum tacite occurritur rationi. Ut Virg. 4. Æn. 603. Verum anceps belli fortuna; fuisse; conf. Quintil. 9. 2. & 3. Sen. Controv. 1. 7. Deinde Anthypophoram sumptit. V. Rufin. de Schemat.

ANTIA, Leontino teste, Filia fuit Amphianasse, & uxor Præti Argivorum regis, Abantis filii. V. Bocat. lib. 2. cap. 31.

ANTIALEX, V. ANTIUS.

ANTIÆDES, um. f. pl. Gr. ἀντιάδης. Tonfilla indurata. Celf. 7. 12. & 1. 14. §. 8. ff. de Ædili. Edict.

ANTIÆ, arum. [ἀντιάεις] Muliebres capilli demissi in frontem, appellati ex Græco videntur, quod enim nos contra, illi ἀντί dicunt. Festus. V. Apul. in Florid. de Apoll. p. 342.

ANTIÆS, atis. V. ANTIUM.

ANTIBACCHIIÆ, Insule sunt in sinu Æthiopico, Bacchiis oppositæ, quarum meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

ANTIBACCHÏUS, [ἀντιβακχίος] Pes metricus, Bacchio contrarius: confat enim duabus longis, & ultima brevi, ut auditè. Alio nomine Palimbacchius dicitur. Vide Quintil. 9. 4. & Ildor. 1. 16.

ANTIBASIS, Idem quod Antebasis. V. supra.

ANTIBOREUM, i. n. Horologium, alias Æquinoctiale dictum quod in plano Æquatoris boream respicit. Vitruv. 9. 9.

ANTICUS, a, um. Unde Pars antica, Servius in Virg. 9. Ecl. 15. Augures designant spatia lituo: & eis dant nomina: ut prima pars dicitur antica, posterior politica: item dextra & sinistra. Varro 6. de L. L. Ejus templi partes quatuor dicuntur, Sinistra, ab Oriente: Dextra ab Occasu: Antica ad Meridiem: Postica ad Septentrionem. Loquitur de templo augurali. Cic. de Univerf. 32. Quod in anticam partem pelleretur. V. Lex. Pitific.

Anticum Veteres etiam pro Janua pofuere. Fest. Vel potius pro ostio anteriore. V. eund. v. Posticum.

ANTICANIS, V. ANTECANIS.

ANTICANTHARUS, [ἀντικανθάρω] A quibusdam appellatur flos, quem Romani Lilium agreffe vocant.

ANTICATEGORIA, [ἀντικατηγορία] Latine dici potest Recriminatio, five Mutua accusatio: & est genus controversiæ judicialis. Quintil. lib. 3. cap. 12. Adjecerunt quidam numero mutuum accusacionem, quæ ἀντικατηγορία vocatur. Et paulo post, Duo erunt genera ejus, alterum quo litigatores idem crimen invicem intentant: alterum, quo aliud atque aliud. conf. Mart. Capell. 5. p. 152.

ANTICATO, [ἀντικατόν] Liber Cæsaris contra Catonem. Quintil. lib. 1. Plut. in Cæf. & Suet. c. 66. Juven. 6. Sat. 337. — duo Cæsaris Anticatones.

ANTICELLUM, Herba est lenti simillima, quæ & Anthyllion dicitur. Plin. lib. 22. cap. 29.

ANTICHER, [ἀντιχέρ] V. POLLEX.

ANTICHRESIS, [ἀντιχρησις] Mutuus usus. Sic enim in contractus dicitur, quo pignus ita datur, ut quoad debitor satisfaciatur, creditor eo utatur, fruatursuræ nomine. Martian. in l. 33. D. de pignorat. action. V. Lex. Pitific.

ANTICHRISTUS, i. m. Qui se Christo opponit vel pro Christo vendicat. Tertull. de Præf. cap. 4. conf. cap. 33. & de Anima cap. 50. & adv. Marc. 1. 20. Lactant. de Mort. Perf. 2. 8. Prudent. Cath. 6. 102.

ANTICHTHON, ðnis. f. [ἀντιχθών] Orbis terræ toto globo nostro oppositus in Cælo Figmentum fuit Pythagoreorum, qui cum ob denarii numeri perfectionem crederent decem quoque minus univervi orbes numerari oportere, neque notos tamen plures haberent quam novem (viz. septem Planetarum, in quibus solem putarunt mundi Centrum obtinere immobilem; octavus Stellarum, quas fixas vocant; nonus terræ, seu Elementaris naturæ) decimum ab ingenio finxerunt, nomen illi dederunt ἀντιχθών, quæ terræ sit nostræ plane positæ ex adverso, sic, ut illam visui nostro Sol interpositus semper ædimat. Intelligi hæc possunt ex Aristot. de Cæl. 2. 13. & 1. Me-

taph. 8. Fallitur Cæl. Rhod. quæ 22. Lect. Ant. 14. per Antichthonem eos ait intellexisse Lunarem sphaeram: tamen hæc illi opinio-nem Simplicius præverat. (De quo V. Philopof. Altorf. pag. 470.) Quod autem Clem. Alex. 5. Strom. l. 447. Ed. Heinf. Antichthonem hanc de Cælo beatorum interpretatur, in eo mori suo est obsecutus gentilium doctrinas fludenti ad sensum Relig. Christianæ. Meminerunt ἀντιχθών alias Plutarchus 3. de Plac. Phil. 9. & 11. item Porphy. in Vita Pythæ.

ANTICHTHONES, [ἀντιχθώνες] Plin. cap. 22. lib. 6. Populi ad Taprobanem insulam habitantes: in zona hyemali. Dicti ab ἀντί quod est Contra: & χθών, id est Terra: quod contraria parte adversis vestigiis stent contra nostra vestigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Petron. fragm. pag. 674. Alucias vocat. conf. Cæl. Rhod. 5. 32. Martianus tamen Antichthones separat ab Antæcis & Antipodibus. Quæ de re Macrobi. 2. de Sonn. Scip. & Plin. cap. 65. lib. 2. V. & Schoran. Bibl. H. S. de 2da Mundi ætat. fol. 154. Sunt vero nonnulli qui credant fabulosi esse omnia quæ de Antipodibus ab aliis sunt relata: ut Augustinus cap. 9. lib. 16. de Civit. Dei: & Lactant. cap. 24. lib. 3. his assentiunt Lucret. lib. 1. Alii autem intelligunt (ut inquit Servius in 6. Æn. 532.) qui sub terra esse inferos volunt, secundum Choro-graphos & Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ esse, quæ aqua & aere sustentatur, quod si ita est, ad Antipodes potest navigatione perveniri: quæ quantum ad nos spectat, inferi sunt, sicut nos illis. Hinc est quod terram esse inferos dicimus: quanquam illud fit, quia novem circuli sunt. Tiberianus etiam inducit epistolam vento allatam ab Antipodibus, quæ habet, Superi Inferi salutem. Sunt (ut etiam Strabo retulit lib. 1.) qui Orientis extremi, & maxime ad Occafum inclinatæ regionis incolæ, quales sunt Indi atque Hispani, Antipodas esse contendunt. Ratione consimili Antipodas esse, qui tum extremam Meridici, tum Septentrionis partem ultimam incolunt. De his & Cic. Acad. lib. 4. 123. Nonne etiam dicitis esse e regione nobis, e contraria parte terræ, qui adversis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis? Declinat autem Antipus, odis, vel odos. V. Apul. Met. 1. p. 106. Et. If. Voff. Observ. ad Melam p. 2.

ANTICIPIO, [ἀντικίπιο] Ære. Pofuerunt veteres pro Prævenire: h. e. Antecapere. Cic. 8. Att. 14. Quid igitur proficis, qui anticipes ejus rei molestiam. quam triduo sciturus sis? Anticipare mortem. Suet. in Tiber. cap. 11. Quam addidit unam ex reis T. Carnulium, anticipasse mortem, exclamavit, Carnulius me evasit.

Anticipare uno die. Plin. lib. 2. cap. 47.

ANTICIPĀTUS, a, um. Suet. in Claud. cap. 21. Fecit & seculares ludos quasi anticipatos ab Augusto.

Anticipatum mentibus humanis. Cic. 1. de Nat. Deor. Primum quod ita sit informatum, anticipatum mentibus nostris, ut homini quam de Deo cogitet, forma occurrat humana.

ANTICIPATIO, ðnis. f. [ἀντικίπιο] Cic. 1. de Nat. Deor. 76. Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipacionem quandam deorum, quam appellat περιέλευν Epicurus: i. e. Antecceptam animo rei quandam informationem: sine qua nec intelligi quicquam, nec quæri, nec disputari potest? Anticipatio a Servio dicitur figura, quæ Græce Prolepsis. Hanc alii Præsumptionem appellantur. V. PROLEPSIS.

ANTICIPATOR, ðris. m. Aulon. Ephemer. v. 9. Ipse Dei verbum, verbum Deus, anticipator Mundi quem facturus erat.

ANTICLEA, æ. f. [ἀντικλέα] Mater fuit Ulyffis, quæ cum duceretur ad Laertæ nuptias, ab Sisypho latrone Æoli filio, capitur & contempitur. Alii dicunt, cum Laertæ jam nupsisset, & ad oraculum pergeret confultura, captam a Sisypho latrone, (& ut multi putant) ex eo Ulyffem concepit. Quod Ajax apud Ovid. 13. Met. 31. vitio veritæ Ulyffii, — & sanguine cretus Sisyphio.

ANTICRAGUS, [ἀντικράγος] Mons Lyciæ, Crago oppositus, teste Strab. lib. 14.

ANTICRA, V. ANTICA.

ANTICYRA, [ἀντικύρα] Insula ad sinum adjacens Mælezum & Oetant montem, cujus meminit Strab. lib. 9. ubi auctore Plin. helleborum utilissime sumitur. Ovid. 4. de Ponto 3. 54. I, bibe, dixiffem, purgantes pectora succos, Quicquid & in tota nascitur Anticyra, Unde quoties Infantum hominem significare voluerunt, Anticyra egere scribunt. Hor. 2. Serm. 3. 166. — verum ambitosius, & audeax, Naviger Anticyram. Idem ibid. 82. & Arte Poet. 300. V. Gell. 17. 15. Est & Anticyra, vel Anticirra Civitas juxta Cirrham in Phocidæ regione, in Cerinthum conversa finium, ab Anticyro quodam Herculis ætate; Caparriffus ab Homero dicta. Meminerunt Strabo, Steph. Livius l. 32. c. 18.

ANTICYRICON, [ἀντικυρικόν] Sesamoidis herbe species, similis Eriogoni, quæ in Anticyra insula crefcit. Plin. lib. 22. cap. 25.

ANTIDEA, Adv. Liv. lib. 32. Si antidea Senatus heri fuiffet. De h. & seqq. V. in litera D.

ANTIDEO, ðre. pro Antæire, apud antiquos. Plaut. Perf. 5. 2. Qui fuit, qui fuerunt, quique futuri fuit posthæc, ego selus omnibus antideo facile miserimus hominum ut vivam. conf. Cit. 2. 1. 3. Et Trin. 2. 4. 145.

ANTIDHAC, Adv. Plaut. Aul. 2. 8. 26. Jam subveniffet antidhac. conf. Plend. 1. 1. 14. &c. V. Paref Lex. Plaut. p. 99.

ANTIDORUM, i. [ἀντιδορόν] Latine Remuneratio: quo nomine Ulpianus usus est in l. 25. §. 8. D. de pet. hered. Plane (inquit) siantidorum acceperunt, dicendum est eatenus locupletiores factos, quatenus acceperunt velut genus quoddam hoc est permutacionis.

ANTIDŌTUS, i. [ἀντιδοτόν] Remedium, compositio ex variis medicinis, quæ datur contra venena, aliqui nocitura. Et perinde sonat si dicas, Contra datum: ab ἀντί & δίδωμι. Quintil. lib. 7. cap. 3. Ille datum ei venenum dixit: sed fe antidotum daturum. Dare aliquid pro antidoto. Plin. lib. 32. cap. 4. Pro antidoto dari dicuntur. Gell. lib. 17. cap. 16. Hujus regis antidotos celebrantiffima est, quæ Mitridatios vocatur.

ANTIDŌTUS, [ἀντιδοτός] Pictor vni nobilis, Euphranoris Isthmii discipulus, qui maxime inclaudit discipulo Nicia Atheniensis: cui fuit peculiare diligentiffime mulieres pingere. Plin. lib. 35. cap. 11.

ANTIGĒNES, [*Ἀντιγένης*] Puer fuit rusticus. Virg. 5. Ecl. 89. At tu fume pedum, quod me cum sepe rogaret Non tulit Antigēnes.

ANTIGĒNĒDES, [*Ἀντιγένης*] Autore Suida, Thebanus musicus tibicen, Philoxeni discipulus. V. Gell. lib. 15. cap. 17. & Valer. lib. 3. cap. 7. ext. 2. Apul. Flor. lib. 1. p. 342.

ANTIGĒRIO, Veteres pro Valde & pro Statim utebantur, quasi Antequam res gereretur. Festus. V. Voff. Eym. p. 32. Inter obsoleta referunt Quintil. 1. 6. extr. conf. 8. 3. p. 687. & ad Feit. VV. DD. not.

ANTIGĒNE, es. [*Ἀντιγένη*] Filia Laomedontis & Priami foror: quam ob superbiam formæ Juno convertit in ciconiam. Ovid. fabulam describit 6. Met. 93. Fuit & alia Antigone. OEdipi regis Thebanorum ex Jocaſta, uxore eadem ac matre, filia, quæ patri cæco & a Creonte in exilium acta viæ dux exitit, ut Sen. in Oedip. & Stat. in Theb. 12. 350. seq. memorant. Quam quum postea jugulari fecisset Creon, Harmon amator ad mortuæ tumulum fe interfecit. Sophocles in Antig. & Propert. lib. 2. 8. 21. conf. Hygin. Fab. 67. & 72.

ANTIGŌNĪA, [*Ἀντιγόνεια*] Oppidum Troadis, Romanorum colonia, quæ & Troas, & Alexandria dicta est. Plin. 1. 5. c. 33. & Strab. l. 13. Est præterea ejusdem nominis, Oppidum in Arcadia, non procul a Tegea. Plin. lib. 4. cap. 6.

ANTIGŌNŪS, i. [*Ἀντιγόνος*] Nomen proprium Ducis Macedonum, & Alexandri Magni ex pellice fratris, qui primus post obitum Alexandri M. in Asia regium nomen assumpſit, & duodeviginti annis regnavit, multisque bellis varia fortuna gelſis, postremo ad Ipsum Phrygiæ oppidum in prælio adversus Seleucum, Cassandrum & Lyſimachum occubuit, relicto filio Demetrio Poliorcete. Ao. ult. olymp. 119. Mundi 683.

Fuit Antigonus alter cognomine Gonotas, huic nepos ex filio Demetrio Poliorcete, pullis Epirotis Rex Macedoniæ. obiit Ao. tertio olymp. 134. Mundi 3742.

Antigonus hoc nomine tertius, Macedoniæ rex, secundus nepos, cognomine Doſon, (quasi cunctatorum in representando promiſſo dicas quod subinde potentibus quippiam *δύσως* reponderet) tutor fuit Philippi ejus quem Romani debellarunt, post eum vitricus & in regno antecessor. Hunc Servatorem Græci & Benefactorem vocarunt, in Achaicum sædus receptum. Plura de eo V. in Arato, & Cleomene Plutarchi, & apud Polybium, ac Justinum. l. 28. Obiit ineunte olymp. 139.

Antigoni duo in Judaica historia clari, alter Jo. Hircani F. a fratre Aristobulo occisus, alter Aristobuli II. filius, qui a Pompeio cum patre Romanam abductus, mox Parthorum ope in regnum restitutus, deinde ab Herode superatus, M. Antonii jussu capitali supplicio affectus perit. Est & hoc nomine Author quidam apud Plin. l. 35. c. 10. qui de pictura scripsit. V. Voff. de Hist. Gr. l. 13. p. 63. Fabric. Bibl. Gr. 3. 27. 8.

ANTIĞRAPHUM, i. [*ἀντιγράφον*] Quod ex archetypo effectum est, de tabula ad imitationem alterius depicta.

ANTIĞRAPHUS, i. [*ἀντιγράφος*] Inter notas criticas Semicirculus qui dextram spectat & punctum infra se habet. Significat in translationibus vel inter ipsos translatores diversum sensum haberi. V. Iliodor. l. 20.

ANTIĞRAPHARIUS, i. m. Idem quod Antigrapheus. V. Justinian. de Confir. Digest. Ep. 2. §. 9.

ANTIĞRAPHEUS, quatuor syll. [*ἀντιγραφεύς*] Antigrapheus dicebantur a Græcis observatores illi, quos vulgo Galli *Contrarotulatores* dicunt: actaque eorum *ἀντιγραφα*, quasi Contra scripta. Nos Antigrapharios appellare possumus. Hos Cicero Custodes appellat in oratione de Lege Agr. & de Reditu suo: & Ulpian. l. 3. D. de Administ. tutor. Budeus. V. Wolff. Annot. ad Demost. Tom. 5. p. 363.

ANTIĞRŌMĒNA, ōrum. n. [*ἀντιγράμματα*] Latine quasi dicas, Contradictiones. Plin. lib. 20. cap. 8. Petronius Diodorus, qui Antilegomena scripsit. [Sed Hard. ex MSS. *ἀντιγράμματα* i. e. Florilegia exhibet.

ANTILĒNA, æ. f. [*ἀντιλένη*] Quia pectus equi, aut jumenti, five alterius animalis cingitur: sicut Pollenena, quæ sub cauda ponitur. Perottus. in Gloss. Iliad. Antella q. V. etiam Lex. Pitisc.

ANTILEPSIS, [*ἀντιλήψις*] Græcis dicitur, quam Latini Intercessionem vel Interjectionem nominant. Immo V. H. Steph. Theſ. Græcum.

ANTILIBANUS, [*Ἀντιλίβανος*] Mons est Libano oppositus, non procul a Sidonio mari incipiens, & ad montes Arabiae desinens, qui sunt supra Damascum. V. Strab. lib. 16.

ANTIŁŌCHUS, [*Ἀντιλόχος*] Nestoris ex Eurydice filius interfectus in bello Trojano a Memnone Auroræ filio, ut tradit Homerus. & Ovid. l. Epist. 15. Juven. 10. Sat. 252. Hor. 2. Carm. 9. 13.

Antiochus, Amphiarai filius, celebris in Cilicia præstigiator, de quo Lucian. Pseudom. p. 759. ed. Græv. T. 1.

ANTIŁOGIA, [*ἀντιλογία*] dicitur proſt. Contradictio, refragatio, vel quasi Contraria oratio.

ANTIŁMACHUS, i. m. [*Ἀντιμαχός*] Colophonius poëta Græcus. Is quum poëma quoddam obſcurum in auditorio recitaret, atque omnes præter Platonem (quod minime illud intelligerent) discelsissent, Legam, inquit, nihilominus: Plato enim mihi unus instat est omnium. Author Cic. de Clar. Orat. 191. Catul. 96. 10.

At populus tumido gaudeat Antimacho. De eodem Plutarch. in Lyſandro: Antimachus (inquit) Colophonius, & Niceratas Heraclæotes, Lyſandria poemata certatim agebant: e quibus quum Nicerato Lyſander coronam donasset, Antimachus dolore percitus, scriptum a se carmen abolevit. Tunc juvenis adhuc Plato Antimachi poeticum admiratus ingenium, qui superatam seſe moleſte ferebat, revocatum mitigabat, ignaris ignorantiam malum esse præſatus, quemadmodum cæcitate non videntibus. Hæc ille. Colophonius etiam a Suida & Athenæo appellatur. Clarium tamen facit d. I. Cicero: Nec enim (ait) postdem Demosthenes dicere, quod dixisse Antimachum Clarium poetam ferunt, &c. ubi quidam legunt, Clarum poetam. Atqui Ovid. l. Trist. 5. sic de eodem canit, Nec tantum Clario Lyde est dilecta poëta. Qui locus ut de Antimacho intelligatur, facit Plutarchus in Consolatoria ad Apollonium, sic inquit, Ufus est hujusmodi inductione & Antimachus poëta. Lyde enim uxore sua defuncta, quam vehementer diligebat, doloris solamen sibi fecit Elegiam Lyden denominatam. Nam cum heroicis calamitates recensisset, alienis malis suum sibi minorem reddidit dolorem. [Huc pertinet Lyda Antimachi vice Solamen in adversis, colligente J. L. W. 1669. in 8vo ed. libellus.] Nicanter quoque (quem Suidas Colophonium fuisse dicit) in fine Theriacon de seipſo sic ait,

— τὴν ἑρπύλη Κλάρου κἀόπιστον πολέχη, quem Clari nivale oppidum

educavit. Vicina sane admodum fuerunt Colophon & Clari Apollinis oraculum: imo vero & in ipsa Colophone fuit Apollinis Clari templum. Plin. l. 2. c. 103. Colophone in Apollinis Clari specu lacuna est, cuius potu mira redduntur oracula. Plin. quoque lib. 12. Epist. 23. hoc ipsum multorum testimonium confirmat.

Antimachos quoque alios duos Suidas ponit, alterum Ægyptium, patria Heliopolitanum, alterum poetam Melicum cognomine Pſecadam.

Fuit item præter hos, etiam alius Antimachus Trojanus, qui donis Alexandri auroque corruptus, impeditum fuit quominus Helena redderetur, quin pro concione Trojanos hortatus est ne Menelam, quum legatus in urbem venissem cum Ulyſſe, redire ad suos sinerent, sed in urbe retinerent trucidantemque, Author Hom. Il. 11.

ANTIŁELON, [*ἀντιέλλων*] Herba est Dioscor. quam alio nomine Mandragoram appellamus.

ANTIŁENĒDES, idæ. [*Ἀντιλένης*] Mytilenæus, Alcæi poëtae frater, cujus ille virtutem carminibus suis celebravit, testis Strabo lib. 13.

ANTIŁETAŁOLE, [*ἀντιέταλλος*] Latine dicitur potest Ex adverso mutatio. Figura, qua verba declinata repetuntur: ut, Non ut etiam vivo, sed ut figuram edo. apud Catonem. V. Quintil. 9. 3. Iliodor. 2. 21. & Voff. Rhet. P. 2. p. 404.

ANTIŁONIUM, i. n. Ita Stibium appellat Officinæ. V. STIBIUM.

ANTIŁAULUM, erat Quod a nautis exigebatur, Moscopulus, qui vectigalia e mari & antiſaula exigunt. Buleng. de Vectig. cap. 86.

ANTIŁOR, [*Ἀντιόρος*] Stephano Urbs Ægypti, ad Nilum sita, ita dicta ab Antinoo Adriani Amalio, ut scribit Hieronym. in Jovinian. Dicitur & Antinoo vel Antinooopolis. V. infra ANTIŁINOS.

ANTIŁOMĪA, æ. f. [*ἀντινομία*] Inquit Budeus, Non est quum lex legi contraria est ipſo jure, quia altera alteram tolleret: sed quum due leges casu colliduntur, & eventum. Quintil. l. 7. c. 8. Proximum est de legibus contrariis dicere, quia inter omnes artium scriptores conſtat, in antinomia duos esse, scripti & voluntatis, status, &c.

Appellat ita & Doſma eorum qui negant ad Ecclesiam Christianam pertinere Moralibus V. T. legis usum: quorum seculo 16. princeps fuit Johannes Agricola Iſlebius: ipsi vero appellati Antinomiani.

ANTIŁŌS, i. [*Ἀντιόσος*] Bithynicus adolescens eleganti forma, ab Adriano principe, adeo amabat ut templum ei mortuo apud Mantineam conſtituerit, ut scribit Pausan. in Arcad. Cum antea jam ab Ægyptiis in urbe de nomine ejus appellata, fuisset consecratus. V. Spartian. in ejus vita cap. 14. quæque Cafaub. Salmasiusque annotarunt. Item Spanh. de Usu & Præſt. Num. diff. 11. p. 329. seq.

Fuit quoque alius hoc nomine, Penelopes procus, de quo multa Homer. in Odyll. & Propert. lib. 4. 5. 8.

Penelopes quoque neglecto rumore mariti Nubere lascivo cogeret Antioo. Add. Ovid. l. Epist. Sabin. 47.

ANTIŁOCHĪA, æ. f. five ANTIŁOCHĒA. [*Ἀντιόχεια*] est Syriae pars, ut author est Plin. in Syriae descriptione, & item Pomponius. Quæ & Antiochene ac Seleucis dicitur.

Antiochia, totius Syriae metropolis erat, ad Orontem fl. posita, prius Reblata dicta. Eam Servus Abraham adificasse, sacra docent volumina. Postea Justiniani principis tempore, Theophilus est dicta. Hic, ut quidam perhibent, prima sedes episcopalis Petri apostoli, Christianique primum appellati, qui Christi Dn. disciplinam amplexi fuerant. Act. 11. 26. Mementi & Cic. pro Archia.

Est præterea Insula maris Mediterranei, Strongyle insula proxima, auctore Plin. lib. 6. cap. 13. De aliis ejusdem nominis urbibus Geographos consule.

ANTIŁŌCHUS, [*Ἀντιόχος*] Hor. 3. Carm. 6. 35. Pyrrhumque, & ingentem cecidit Antiochum, Hannibalemque dirum. Nomen fuit regum Syriae: fere enim hoc nomine omnes vocati sunt, ut Antiochus Soter, Theos, Hierax, Magnus, Eusebes, Epiphanes, Philopator, Grypus, Sideres, Cyzicenus, Asiaticus, &c. de quibus Appianus copiosus in Syriaica.

Fuit præter hos Antiochus Ascalonita, ex vetere Academia, dicendi peritissimus, Luculli præceptor, de quo Plutarchus in Lucullo: Ciceronis item & Bruti.

Item Antiochus Syracusanus Xenophanis filius, historicus: librum de Italia edidit qui sæpe allegatur a Strabone, ac Diodoro lib. 12. Vid. Voff. de Hist. Gr. p. 456. & 504.

Denique Antiochus literatus T. Pompon. Attici servus de quo Cic. l. Att. 33.

ANTIŁCHENSIS, e; & ANTIŁCHĒNŪS, a, um. gentilia. Tacit. 2. Hist. 82. l. Apud Antiochenſes aurum argentumque signatur. conf. Cæſ. 7. Bell. Civil. 102. Gell. 7. 19. Antiochena pecunia: quanquam hæc ab Rege potius quam urbe ibidem denominatur.

ANTIŁCHUS, idis. f. gentile. [*Ἀντιόχης*] Steph. Byzant. etiam Proprium reginarum nomen.

ANTIŁCHICUS, a, um. Adj. ut, Bellum Antiochicum. Paterc. l. 2.

ANTIŁŌPA, æ. [*Ἀντιόπη*] Nyctei regis filia, & uxor Lyci Thebanorum regis, auctore Lactantio. Hæc, ut ferunt fabule, propter formam a Jove adamata est, ex quo Zethum & Amphionem suscepit. Propert. lib. 1. 4. Antiopa, Tragedia Pacuvii. Pers. l. Sat. 77.

Sunt quoque Pacuviusque, & verrucosa moretur Antiopa, arumnis cor luctificabile fulta.

ANTIŁS, i. e. Execrabilis. Festus. Antos legit Scalig. ex Vet. Gloss. Lat. Gr.

ANTIŁPAGMENTA, Valvarum ornamenta, que antea appanguntur: i. e. Alſturgunt. Hæc Festus. Alii Antepagmenta scribunt. Est quia Antepanguntur, dicit voluit. Plaut. Interp. Afin. 2. 4. 20. & Salmast. Exerc. Plin. E. 1217. V. etiam Vitruv. 4. 6. & Lex. Pitisc. Cato de R. R. c. 14. Pilam fulſioniam unam, antepagmenta, vasi torcula duo.

ANTIŁPARASTASIS, [*ἀντιπαράστασις*] Figura Rhet. est quibusdam, habens confessionem quandam conjunctam cum majori infictione. V. Voff. Inf. l. 9. p. 145.

ANTIŁPĀTRĒ, [*Ἀντιπατρῆς*] Ioli filius fuit e Paliura civitate Macedoniæ, miles Philippi, deinde inter Alexandri duces, & regni ſuccedores, discipulus & ipſe Aristotelis, vi præter ſcientiam rei militaris, literarumque, ut tradit Suid. De hoc Antipatro scribit Plutarch. multa in Phocione & Alexandro. Antipater alius Sidonius poëta nobilis, qui ex tempore innumerabiles pene versus faciebat, ut testatur Cic. 3. de Orat. 50. & Quintil. 10. 7. Item Antipater Tyrius, Philoſophus Stoicus, & Catonis Uticensis præceptor, ut author est Plutarchus in Catone.

Alius item Tarſenſis Philoſophus, ut idem author est.

Fuit item Sculptor egregius, qui Satyrum in phiala gravatum somno collocavisse verius quam caelasse dicitur. Plin. lib. 33. cap. 12.

Fuit præterea Antipater Herodis regis pater, Alcalonius, vir maximus, & potentia præditus, de quo Volater. in Hist. Hierosol.

Fuit & Antipater Hieropolitanus, Sophista nobilis, præceptor liberorum Severi principis, cujus etiam res gestas scripsit, ac magister epistoliarum fuit, ut est author Philostratus.

ANTIPATER, [Ἀντίπατρος] Jovis epitheton, apud Theocritum in Filiala, v. 3. quod hostilissimo patrem regno exuerit, & ad inferos detruserit, ut apud Æschylum innuit Prometheus. V. Grec. Schol.

ANTIPATRI dicebatur Collegium eorum qui Antipatri memoriam celebrabant. Buleng. de Conviv. 1. 15.

ANTIPATRIS, idis. f. Oppidum Palestine juxta mare mediterraneum, ab Herode in memoriam patris, inter Hieros. & Cæsaream conditum. V. Act. Apost. 23. 31.

ANTIPATHES, [ἀντίπαθος] Gemmæ nigre species, non translucentis, idque in lacte decocta, myrrha simile facit. Plin. lib. 37. cap. 10. Diof. 5. 140. Corallii genus est. Apul. Apol. p. 294. pro Philito usurpat.

ANTIPATHIA, æ. [ἀντίπαθια] Plin. lib. 32. cap. 2. Quod ad reputantiam rerum attinet, quam Græci antipathiam vocant, nihil est usquam venenatius, quam in mari patinaca. Idem 24. 9. Mirabilis antipathia. De causis Antipathias lege Sext. Empir. lib. 1. Pyrrhon. Hypotyp. p. 10. Antipathia etiam est Quædam temperatura ferri rubigini resistens apud Plin. lib. 34. cap. 15. A rubigine vindicatur cerullâ & gypso & liquida pice. Hac est temperatura, a Græcis Antipathia dicta.

ANTIPELARGIA, [ἀντιπελαργίος] est Mutua acceptorum beneficiorum compensatio. Græci enim ἀντιπελαργίον vocant, de nobis benemeritis officiorum vicissitudine respondere. Sumpta est metaphorâ a Ciconiis, quas illi πελαργίος vocant. Illis enim naturalis quedam pietas infusa est, qua parentes senio defectos alunt, & cum libi hyemem mutanda sedes est, eos inter se medios recipiunt, & deficientes alii suscipiunt. Quod etiam Latini quidam ad imitationem Græcorum Ciconiare vocaverunt.

ANTIPERISTASIS, [ἀντιπεριστάσις] Latine dicitur Circumobstantia, reciprocatio, compressio undique circumfusa. Dicitur etiam Antiperistasis in humano corpore, cum e loco superiore spiritus infra coercetur, & vice versa. idque fit per consensum & cognationem partium, & hoc per συμπερίστασις. Ex Lex. Græc.

Alii, sic Antiperistasis dicitur, per quam ubi calidum est, inde frigus expellitur: ubi frigidum est, inde calor extruditur. Hinc putei per hybernum tempus calent: quia illo se calor contulit, cedens frigori superiora possidenti.

ANTIPHRANES, is. m. [Ἀντιφρανής] Græcus Medicinæ professor, ex quo dictum Clemens Alex. lib. 2. Pædag. retulit. viz. Una morborum causa est ciborum varietas.

Alius Olymp. 93. mediæ Comediæ Poeta. Voff. de Poet. Gr. p. 41.

Alius, Scriba equitum Alex. Mag. Curt. 7. 1. 15.

ANTIPHRATES, [Ἀντιφράτης] Fuit Iulius notius Sarpedonis, ut est apud Virg. 9. Æn. 696.

Fuit item Antiphates rex Læstrygonum, a quibus Ulysses, ejusque socii ad unum disceptati essent nisi funibus anchorarum præcisus quamprimum e portu solvissent, festoque in altum recipientes: quo ex periculo tamen non omnes naves servate sunt, sed aliquot cum vectoribus perierunt. Narratur hæc ab Ulyssæ Odysse. i. Meminit Hor. de Arte Poet. V. etiam Sil. 8. 531. & quæ ibi adnotavit Cellar.

ANTIPHELLOS, [Ἀντιφελλος] Urbs est, quæ quondam Habessus, atque in recessu Phellus nuncupata est. Plin. lib. 5. cap. 27.

ANTIPHERNA, [ἀντιφέρνη] dicitur Etæ quæ maritus constante matrimonio uxori suæ quasi remunerandæ dotis causa largitur. l. ult. C. de donat. ante nupt. Hottom. de Vet. Rit. Nupt. cap. 6.

ANTIPHÉRON, ontis. m. [Ἀντιφείρων] i. e. Obvium se ferens; qualem ex Aristot. describit Seneca Nat. Quæst. 1. 3. Qui hoc genere valetudinibus laborat ut ipse sibi videatur occurrere, ut ubique imaginem suam cernat.

ANTIPHILUS, [Ἀντιφίλος] Pictor nobilis, in Ægypto natus, qui a Cæsidemo didiciat artem pingendi Gryllos, quos vocant, ridiculo habitu. De hoc Plin. lib. 35. cap. 10. V. GRYLLUS.

Fuit & Apellis quidam æmulus, qui, cum apud Ptolemæum Apellem esset calumniatus quod cum Theodota consensisset, qui in regem conspirationem fecerat, & a quodam conjurationis consilio regi innotuisset, Apellem inique nimirum, Ptolemæum posito furore, Apellem talentis centum donavit, eique in servitum calumniatorem Antiphilum addixit. Author Lucianus ἀντιφίλος.

ANTIPHON, ontis. m. [Ἀντιφών] Rhamnusus orator antiquus. Quintil. lib. 3. cap. 1. Hoc neminem melius oravisse causam capitis, quam se ipse defenderet, locuples est author Thucydides. Hujus meminit Cic. in Bruto. Sciendum ex Hermogene de Form. Orat. 2. 2. p. 496. cum plures fuerint Antiphontes ex his duos Atheniensis fuisse, quamquam confundi passim eos videas, quos Suidas distinguit, qui & tertium videtur adijcere. Ab utroque distinguendus est & ille Antiphon qui Philippum magnum, sive Platonis ætate (ut habet Voff. cap. 54. de Scient. Malth. p. 327.) quadraturam circuli invenire studuit. Mentio ejus apud Aristot. 1. Soph. Elench. 2. & 1. Physf. 2. forte & 2. Physf. 1. conf. de illo & novem aliis Fabr. Bibl. Gr. 2. 26. 2.

ANTIPHONA, æ. f. Scil. Cantio. [ἀντιφωνῶ] Vox reciproca, duobus choris alternatim psallentibus, interprete Isidoro 6. 19. De antiphonarum origine & progressu V. Spelmani Gloss.

ANTIPHRAISIS, f. [ἀντιφρασις] Figura est quæ per contrarium verba dicuntur: ut Parca, quia nemini parcant. sic Manes, quia non sunt boni. Manum enim, antiqui Bonum dicebant. Ex Donato & Servio. Vid. plura exempla apud Quintil. lib. 8. cap. 6. Gell. 11. 1. & 19. 7. Sed in his caute agendum ne fingamus Antiphrafin ubi nulla est: uti factum in Lucio, Ludo, Dis, &c. ostendit æque ridet Quintil. l. 6. p. 80. Imo sunt eruditi qui negent ullum vocabulum esse per antiphrafin dictum, ut Luc. Joann. Scoppa, 1. Collect. 18. Quem secutus Vossius ἀντιφρασις vocat inane Grammaticorum commentum f. 196. Etymol. voce Lucus.

Item ap. Rhett. est Figura sententiæ, cum quædam negamus nos dicere, & tamen dicimus: ut apud Lucillum,

Non tango quod avarus homo est: quodque improbus, omitto.

Et apud Virg. 2. Georg. 16.

Quid memorem portus, Lucinaque addita claustra? Latine dicitur Omillio. Hac Jul. Ruin. in lib. de Schematis.

ANTIPHUS, [Ἀντίφους] Priami filius ex Hecuba, quem Agamemnon una cum Ifo fratre, sed illegitimo thoro nato, in bello Trojano interfecit. Apollod. l. 3.

Fuit & Antiphus alter, filius Theffali, [Hygin. F. 97. Corrupte Mnescyli] & nepos Herculis. qui cum fratre Phidippo duæ triginta navium cum aliis Græcis ad Trojam navigavit, ut est apud Homer. Il. 2. v. 185. Alius Pylænis fil. ibid. v. 371.

ANTIPHOBES, um. [Ἀντιφῶβος] V. ANTICHTHONES.

ANTIPOLIS, is. f. [Ἀντιπολις] Gallie Narbonensis urbs, Ptolemæo, vulgo Regni. V. Plin. 3. 4. Tacit. 2. Hist. 15. 3. est etiam Transiberiana Regio in parte Romæ, quæ nunc Janiculum. Plin. 3. 5.

ANTIPOLITANUS, a, um. Adj. ut, Antipolitani thynni. Martial. lib. 3. 89. & 13. 103.

ANTIPRŌSIS, is. f. [ἀντιπρός] Figura est grammatica, poetis permissa, quum casus pro alio casu ponitur. ut, It clamor celo, pro In celum.

ANTIPYRGUS, [Ἀντιπυργῶ] Ptolemæo urbs Marmaticæ. Straboni Tetrapsyrgia. vulgo *Lucbo*.

ANTIQUUS, a, um. [ἀρχαῖος, παλαιός] ior, istimus. Virg. 1. Georg. 209. Antiquasque domos aviunt. Ubi Servius, Aut revera antiquas, aut charas. V. infra.

Quidam statuunt idem significare ac Vetus; aliis videtur Antiquum majus, Vetus minus esse. Ajunt nempe Veteres esse qui paulo ante nos vixerunt; Antiquos, qui ante veteres vixerunt. Distinctionem etiam petunt a Plauto, qui hæc duo conjungens, vetus, uti minus, priore loco ponit. Trin. 2. 2. 99. Historiam veterem atque antiquam hæc mea Æneactus sustinet. Quod tamen contra se habet in Bacch.

Antiquum, & jam obsoletum. Cic. 3. Verr. 66. Vercor ne hæc forte cuiquam nimis antiqua & jam obsoleta videantur.

Antiquo opere ac summa arte perfecto. Cic. 6. Verr. 72. Item 2. Verr. Affabre atque antiquissimo artificio factus deus.

Cædus antiqua. Virg. 7. Æn. 178.

Antiquillimæ cuique epistole respondere. Cic. 9. Att. 9. Tres epistolas tuas accepti postredie Idus. erant autem illæ tertie pridie Idus date. Igitur antiquillimæ: cuique primum respondebo.

Antiquior dies adscripta literis. Cic. 3. Q. frat. 1. Nam mihi uno die tres sunt redditæ, & quidem, ut videbantur, eodem abs te date tempore: una pluribus verbis, in qua primum erat quod antiquior dies in cuius fuisse adscripta literis, quam in Cæsaribus.

Censu antiquo dives. Hor. 2. Serm. 3. 169.

Inter Senes, Veteres, & Antiquos. Senes, vocantur quantum ad privatam ipsorum vitam, quod usque ad senilem ætatem vixerunt. Veteres, quantum ad publicum tempus, quod alia ætate vixerunt, etiam si ad senium non pervenerint: unde quidam juniores, fuerunt seniores veteribus. Antiqui, utrique dicuntur: sed magis veteres quam senes. Hæc Valla lib. 4. Cic. in Læl. 20. Plus apud me antiquorum autoritas valet.

Nobilibus antiquis ortus. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Strips antiqua. Virg. 1. Æn. 626.

Antiqui officii homo, pro Sincero & minime fallaci. Cic. pro Quint. 66. Quid tum? tu aliquem patronum invenies hominem officii officii, qui splendorem nostrum & gratiam negligat? Idem pro Rosc. Amer. In qua muliere etiam nunc, quasi exempli causa, vestigia antiqui officii remanent. Quasi exempli causa. i. e. Ut quasi testimonio sit, clement fuisse homines tanto officio & probitate præditos. De antiquis ferre ita loquimur, quasi omnes æquabiliter essent viri boni. Eodem modo dicuntur Antiqui homines, qui predicti sunt moribus antiquis. i. e. Optimis & probatissimis, quales scilicet antiquorum fuerunt. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Homines antiqui, qui ex sua natura cæteros fingerent. V. Pittif. Lex.

In eodem sensu dicitur, Homo antiqua virtute ac fide. Ter. Adelph. 3. 89.

Antiqui mores. Plaut. Capt. 1. 2. 20. Ille demum antiquis est adolevens moribus. Et apud Ennium.

Moribus Antiquis res itat Romana virisque. Adscripti H. St. puto est ap. Cic. Nimirum asferunt ex hujus l. 5. de Rep. ab August. l. 2. c. 21. de C. D.

Antiqua disciplina V. in Disciplina. V. in Nizolio didascalo, ubi de Nizolio dicente, Bonis temporibus a Cicerone dicit pro Antiquis. V. Mores. H. St.

Antiquus etiam dicitur, Qui nobis ex longo & diuturno tempore conjunctus est, ut, Antiquus amicus, Antiquus hospes. Plaut. Bacch. 2. 3. 27. Antiquus, qui verbis antiquis & prisus utitur. Dicitur & Antiquarius. Cic. in Brut. 137. Fuerunt etiam in oratorum numero mediocrium L. & Sp. Mummii fratres, quorum extant amborum orationes: simplex quidem Lucius & antiquus, Spurius autem, &c. Sic Lælius dicitur Vetusior in eodem Bruto. V. Vetusius, in Verrus.

Antiquum pro Pristino. Ter. Adel. 5. 3. 26. Eandem illam rationem antiquam obtine.

Antiquum, absolute. Plaut. Mostel. 3. 2. 102. Antiquum obtines hoc tuum, tardus ut sis. Ter. Andr. 4. 6. 22. Optime hospes pol Crito antiquum obtines. i. e. Quod antiqui solebant. Aut certe est ellipsis, ut subaudiamus Ingenium, vel animum, vel morem, vel institutum. Ex Donato. [Immo puto laudat simpliciter ab Ant. H. St.

Antiquum, Nobile. Virg. 1. Æn. 531.

Terra antiqua, potens armis. Ubi Servius, Antiqua: i. e. Nobilis.

Antiquum, Magnam. Virg. 2. Georg. 174. — res antiquæ laudis & artis. Ubi Servius, Antiquæ laudis, vel Magnæ, vel quod apud majores in ingenti honore fuerat agricultura.

Antiquum, pro Charo. Virg. 2. Æn. 137.

Nec mihi jam patriam antiquam ipse velle vendi. Turnebus vero existimat non transfugam simulet, qui jam solum mutare & patriam, velut novam novasque fedes exilii quaerit, eum appellare patriam Antiquam, patriam Pristinam, cujus solum verterit, & cujus amiserit jus. Est enim Antiqua patria, a qua demigratum est vel a colonis, vel exulibus, vel transfugis. Sic Tyrus Didus antiqua patria dicitur Virg. 4. Æn. 670.

- Antiquus amicus. Ovid. 2. de Ponto 93.
 Antiquus, non modo Vetus, sed etiam Potius ac Venerabilis significat. Tractum ab honore qui senectuti exhibebatur. ut, antiquior cura, Quintil. lib. 4. Cic. 10. Att. 8. Itaque qui nunquam id egit ut Hispania perse teneretur, navalis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. i. e. Potissima, & cordi in primis fuit. Budaeus.
 Nihil antiquius iudicare salute & libertate Reipubl. Cic. 10. Fam. 34. Nihil habere antiquius, Nihil sibi esse antiquius. Cic. 11. Fam. 33. Nec habui quicquam antiquius, quam ut Panfam Itatim convenirem.
 Nihil antiquius vita existimare, & omnia libertate posteriora ducere. Cic. 13. Philipp.
 Antiquissimum fit nobis, &c. Cic. Att. Non possum comodiore scribere quam tu scribis. officium fit nobis antiquissimum. i. e. Potissimum, singulare, praecipuum.
 De Tullia mea tibi antiquissimum esse video: idque ita ut fit: te vehementer rogo. Cic. 12. Att. 5.
 Antiquissimum habere. Cic. 2. Q. frat. 1. Isque iudiciorum causam suscepit, antiquissimamque se habiturum dixit.
 Carius & antiquus. Cic. 1. de Invent. 69. Quid hunc tanta Thebanorum gloria, tam claro atque exornato trophaeo carius atque antiquus habere convenit?
 Sanctus & antiquus est hoc mihi. Cic. 12. Att. 20.
 ANTIQUARIUS, a, um. Adj. [*ἄντιμαρτυρῶν*] unde Antiquarii homines dicti sunt, Qui voces praefas & iam diu delitas curiosae confectantur. Quo verbo Suetonius usus est in Augusto, cap. 86. Cacozeos & antiquarios, ut diverso genere vitiosos, pari fastidio ferebat. Budaeus.
 Antiquarii etiam dicuntur antiquitatis nondum exoletae studiosi perituros: quorum scripta jucunda quadam redivivae interdum antiquitate veluti distincta sunt: qualis fuit olim Sallustius, & nuper Theodorus Gaza. Juven. 6. Sat. 454.
 Ignotusque mihi tenet antiquaria versus. Budaeus.
 Antiquarius etiam dicebatur, Qui bibliothecae Codices vetustos scripsit. Loisey. de Biblioth. cap. 13. Sidon. 9. Epist. ult. & Theod. Cod. l. 2. de Stud. Liberal. &c. V. Guther. de Off. Dom. Aug. 3. 7. & Scalig. Lect. Aufon. 2. 11. & 13.
 ANTIQUE, Adv. Hor. 2. Epist. l. 66. Nimis antequae dicere. Compar. Tacit. de Germ. 5. 6. Simplicius & antiquus.
 Superl. Solin. cap. 17. Titanas in ea antiquissime regnasse.
 ANTIQUITAS, [*παλαιότης*] denomin. Vetus.
 Antiquitatis auctoritas. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Ultima antiquitas. Cic. 1. de Fin. Quod quam magnum fit, fictae veterum fabulae declarant: in quibus tam multis, tamque variis ab ultima antiquitate repetitis, tria vix amicorum paria reperiuntur.
 Desiderare antiquitatem generis. Cic. Frag.
 Antiquitas generis ex clarissimo municipio profecta. Cic. pro Font. 31.
 Antiquitas, pro Ipsis antiquis. Plin. lib. 12. cap. 19. Cinnamomum & casias fabulosa narravit antiquitas. adde Curt. 3. 22. Cic. 2. de Divin. 33. & 1. Tusc. 12.
 Antiquitas, in alia significatione. Sallust. teste Servio, Tantum antiquitatis curaque majoribus pro Italica gente fuit. i. e. Antiqui & praecipui amoris fide charitatis: ab eo quod est Antiquum pro Charo. V. J. F. Gronov. ad Liv. 1. 32. pr. qui hunc locum Sallustii confirmat.
 ANTIQUITUS, Adv. temp. i. e. Ab antiquo tempore. Cef. 1. Bell. Civ. Qui in eorum fide antiquitus erant. Idem 2. Bell. Gall. 4. Antiquitus transducti. Et 6. 4. V. ad ANTIQVUS H. St. not.
 Antiquitus duravit hic mos usque ad nostra tempora. Quintil. lib. 1.
 Antiquitus scilicet. Plin. lib. 18. cap. 18.
 Antiquitus institutum. Aurelius in princip. D. De offic. Praef. Praetor. Jam inde antiquitus. Plin. in Paneg. cap. 31. Video enim jam inde antiquitus maritus deatam.
 Non adeo antiquitus placuit. Plin. lib. 2. cap. 2.
 ANTIQVO, [*ἀντιχρονία, κληρονομία*] are. Abrogare, abolere, five (ut Nonius interpretatur) Obsolescere & memoria tollere: ut, Antiquare legem. Cic. 3. de Legib. 38. Vos item, ut video, legem antiqua sine tabella. Sic, Antiquare rogationem, idem Cic. 1. Att. 11.
 Antiquare, est In morem pristinum reducere. Festus. i. e. Ut nihil innovetur. V. Not. Daceri.
 Antiquare & Abrogare, inter se differunt. Antiquatur enim lex, quum populus eam perferri non patitur, suffragis improban. Abrogatur autem vetus lex, quam scilicet antea latam populus suffragis tollit. Hoc exempla declarant, siquis utriusque verbi vni suis locis accurate perpendat. Hec Paul. Manut. in Calep. [Utebantur autem Solenni ac tralatitio hoc verbo, quum Rogationem rejiciebant, quod in tabulis littera A notabant, Antiquo. V. A lit.
 Antiquari pass. Liv. 4. Sic Cic. 2. Off. 73. Quum legem Agrariam ferret, quam tamen antiquari facile passus est.
 ANTIQUATIO, onis. F. Abolitio, abrogatio. Gellius, Facta mox est antiquatio legis. Et Cod. 6. t. 56. l. 4.
 ANTIQUATUS, a, um. Adj. ut, Antiquata lex. Liv. 5. 55. Antiquorum antiquata dilectio. Sidon. 5. 9.
 ANTIARRHINUM, V. ANARRHINUM.
 ANTIARRHIUM, [*ἀντιρρῖον*] Promontorium est Aetoliae, situm ad ipsum sinus Corinthiaci ostium, e regione Rhii, quod est Achaiae promontorium, ab Antirrhio septem tantum stadiorum freto divifum. Thucydides utrunque Rhium appellat, cognominibus tantum eo distinguens. Nam quod in Peloponneso est, Achaicum cognominat: alterum Molyericum, a vicina urbe Molyeria. Strab. lib. 8.
 ANTISCHI, [*Ἀντίσκια*] Populi lunt apud Meroen Aethiopiae partem, aequinoctiali proximam circulo, ubi illud dicitur venire, ut per nonaginta dies umbrae nostrae in contrarium cadant, unde & nomen sortiti sunt. Cael. lib. 1. cap. 22. Et Ammian. 22. 15. V. Astronomos.
 ANTISCIUM, i. & ANTISCIA, orum. [*ἀντίσκια*] Sunt [inquit Pontanus lib. 1. cap. 20. de Reb. Coelest.] Mutuae partium Zodiaci consensiones, cum gradus unus signi, gradui alterius contrariam umbram jaciunt. Hinc est eod. Trapezuntinus, in lib. de Antiscis, scribit, *ἀντίσκια* recte Contrarias umbrationes appellari posse.
 ANTISCORODON, [*ἀντισκορόδον*] Herba est ex generibus Allii, qua & Ulpicum & Allium Cyprum appellatur. Plin. lib. 19. cap. 6.
 ANTISIGMA vocabatur, qui ex altera parte ponebatur Semicirculus, five semitortundus suggestus, ut Apulejus loquitur, qui media interposita rotunda mensa integrum efficiebat circulum. Urfin. Append. ad Ciaccon. de Triclin. p. 256. V. SIGMA.
 ANTISIPHISTES, æ. M. Quintil. lib. 11. cap. 3. p. 1026. Burm. Urbaneque Virginius interrogavit de quodam suo antisiphiste, quot millia passuum declamasset. Antisiphistes igitur ut Antagonistes dicitur. Vide Suet. Tiber. cap. 11. & de Illust. Gram. cap. 9.
 ANTISPASTUS, i. m. [*ἀντισπαστος*] i. e. in contrarium abstractus. In Poetica est Pes constans prima & quarta brevibus, secunda & tertia longis: ut Alexandr. V. Grammat. Antispastum bene in clausula poni docet Diomedes, p. 467.
 ANTISPASTICUS, a, um. Adj. ut, Antispasticum metrum, Diomed. p. 505. & Victorin. p. 2531. &c.
 ANTISPODA, five ANTISPODIA, *ἀντισποδία* Dioscoridi, *ἀντισπόδα* Galeno. Vocatur a medicis Omnia ea quae eandem cum spodio habent facultatem quaque in spodio inopia pro eo possunt supponi. Diosc. lib. 5. cap. 43. & Plin. 34. 13.
 ANTISSEA, [*Ἀντισσα* Stephano.] Oppidum in Lesbo insula: Sunt enim in ea insula oppida quinque, Antifisa, Pyrrha, Ereffos, Cirava, Mitylene. Verba sunt Pomponii. 2. 7.
 ANTISTASIS, [*ἀντιστάσις*] Schema, quod Latinis Intentio dicitur, cum idem repetitur in contrario sensu: ut, Ex illo Corydon Corydon est tempore nobis. Jul. Rufinian. V. Quintil. 7. 4.
 ANTISTITES, itis. c. [*ἀντιστάσις*] Ab antiquo verbo Antisto, pro Antesto, quod ceteris antestet, id est antecellat. Erant autem Antistites apud antiquos Primarii singulorum temporum sacerdotis, qui sacris praerant, & de futuris atque agendis responsa dabant consulentes. V. Pitic. Lex. in voce. Liv. 1. Potius ab Evandro docti, antistites sacri ejus per multas etates fuerunt. Loquitur de sacris Herculis. Cic. pro Domo sua, 2. Antistites deorum.
 Antistes, f. Valer. lib. 1. cap. de Servata Relig. Ne dea vetustis ritibus perita desisset antistes. V. Pitic. Lex.
 Antistes ceremoniarum & sacrorum, Praefecti ceremoniis. Cic. pro Domo sua. 104. Juven. 2. Sat. 113.
 Antistes, per trans. dicitur, Qui in re aliqua excellit, atque principatum tenet. Unde, Serv. Sulpitius, teste Quintil. lib. 11. cap. 1. Juris antistes appellatus est. Et Plato, Sapientiae antistes, apud Plin. lib. 7. cap. 30.
 Antistes artis. Cic. 1. de Orat. 202.
 ANTISTITA, æ. Gell. lib. 13. cap. 19. Sacerdotes quoque foeminas M. Cicero antistitas dicit, non secundum grammaticam legem antistites. Nam quum insolentias verborum a veteribus dictionum plerumque respueret: hujus tamen verbi in ea parte fontis delectatus, Sacerdotes (inquit) Cereris, atque illius fani antistita. Cic. 6. Verr.
 Ictave barbarico Cybeles antistita buxo. Virg. in Ciri. 166. & Ovid. 13. Met. 410. — trachisque comis antistita Phoebi.
 ANTISTITUM, i. n. [*ἀντιστάσις*] Excellentia, & apex, & quasi Antistitis dignitas. Mart. Capell. 12. Antistitio preminebat Athanasia.
 ANTISTATUS, us. m. Idem. Tertull. adv. Valent. cap. 13. Angelorum comparatius antistatus.
 ANTISTHENES, [*Ἀντισθένης*] Socraticus philosophus, acutus magis quam eruditus, praeceptor Diogenis, & proinde Cynice Sectae dux atque aures, patientiam & duritiam in Socratico sermone adamavit, ut scribit Cic. 3. de Orat. 59.
 Fuere item alii tres; unus de schola Heracliti, alius Ephesus, tertius Rhodius historicus, ut tradit Diogenes Laertius.
 ANTISTIVUS, in Numinis ANTESTIVUS, Nomen Gentis Romanae Plebeae. V. Fulv. Urfin. Ex hac memoratur L. Antistivus disertus homo L. Matrini Spoletini accusator. Cic. pro Corn. Balb. 48. Fuit & alius Antistivus Piso orator. Cic. in Brut. 308.
 C. Antistivus Vetus, qui Consul est creatus nono Tiberii principatus anno, quo anno in unitatem venit equestris ordo, annulorumque auctoritas forma constituta est. V. Plin. lib. 33. cap. 2. & Fast. consular.
 ANTISTO, [*ἀντιστάσις*] are. Verberes dixerunt pro Antestare, i. e. Antecellere. Cato de R. R. 156. Bractes est, quo omnibus oleribus antistat. Lucret. lib. 5. 22.
 Hercules antistare autem si facta putabis, &c. Tacit. 2. Ann. 37. Sed ut locis, ordinibus, dignationibus antistat. Q. Claudius apud Gell. 9. 13. Nepos 3. 1. 2. adde Barth. Adverf. 34. 6.
 ANTISTANS, antis. Catull. 9. 1.
 — omnibus & meis amicis,
 Antistans mihi nullibus trecentis. [V. ANTESTO, quae verior Scriptura videtur.
 ANTISTOCHON, n. [*ἀντιστόχων*] Figura dictionis est quum litera ponitur pro litera, ut, Magalia pro Magaria; Sella pro Seda; & Melitor pro Meditor. Quidam scribunt Antistichon. Exempla pluvula V. ad singulas fere Alphabeti litteras hujus operis. Conf. ANTITHESIS.
 ANTISTRÉPHON, onis. n. [*ἀντιστρέφων*] Quoddam argumentationis genus quod Reciprocum latine dicitur auctore Gellio 5. 10. & 11. Vide Gesner. Chrestom. Cic. p. 77. [Vitium potius argumentationis, & nominatum quidem Dilemmatis, quam peculiare genus argumentationis est.
 ANTISTROPHA, qua Lyrici carminis auctores utuntur, est, quum ab levis in dextra obvertuntur, cujusmodi errantium vertigo, ab occasu in ortum: Strophae vero, ubi a dextris in levem feret conversio, hic & mundi intelligentis motus ab exortivis partibus ad occiduos: ac Epodus, ubi in uno consistentes loco carmina concludunt. Ex Cael. Antiq. Lect. l. 8. c. 8. V. Mar. Victorin. p. 2501.
 ANTISTROPHIE, es. f. [*ἀντιστροφῆς*] Latine Conversio: species est repetitionis, quum in eandem partem orationis saepius definitur. Cujusmodi est hoc pro Fontico, Frumenti maximus numerus e Gallia, pediatas amplissime copiae e Gallia, equites numero plurimi e Gallia. Huic figure contrariae est Epanaphora. Ex Aquila Romano, de Figuris. conf. Mart. Capell. p. 175.
 ANTITAVRUS, [*Ἀντιταύρος*] Mons Tauro oppositus. De quo Strabo lib. 11. Taurus itaque Septentrionem versus in multos quasi ramos dividitur, quorum unus est Antitaurus: sic enim is appellatur. Is Sophanem comprehendit in convalle quadam, quae inter cum jacet, atque Taurum ultra Euphratem. Denique ut idem lib. 12. refert, in eo valles sunt profundae & angustae, in quibus flua sunt Comana civitas memorata digna, & Bellone sanum, quod illi Comana vocant. Sunt qui Auritaurus legi debere contendunt. [Inscite satis.

ANTITHEI, [*Ἀντιθεοί*] Quidam mali dei, quos a Magis confingi ait Arnobius 4. p. 134. Hicque spiritus esse dicuntur qui in actionibus humanis sæpe obrepant, seque deos fingant, & infcios mendaciis & simulationibus deludant. V. Lactant. 2. g.

ANTITHESIS, is. f. [*Ἀντιθέσις*] Oppositio. Figura est dictionis, quum una litera pro alia ponitur: ut. Olli pro Illi. V. Hidor. 1. 34. & supra **ANTISYRCHON**. Nam eadem fig. videtur. Alii Metalepsin vocant Grammatici.

Est & antithesis, five Syncripsis, Figura Rhetorica apud Julium Rufin. quum res acque personæ inter se contraria comparantur. V. voc. seq.

ANTITHÉTON, i. n. [*Ἀντιθέτων*] Latine Oppositum, five expressius, Contrapositum. Quintil. 9. 3. Ovid. 1. Met. 19.

Frigida pugnant calidis, humentia siccis, &c. Perf. 1. Sat. 86.

— Crimina raris

Librat in antithetis. Cic. in Orat. 166. Semper hæc quæ Græci antitheta nominant, quum contrariis opponuntur contraria, numerum oratorum necessitate ipsa efficiunt. V. Hidor. 1. 25. & Mart. Capell. 5. p. 175.

ANTIUTYRUM, [*Ἀντιυτήριον*] Exemplar similitis format, vel contrarium, a Theologis dicitur id quod per tyrum significatur. V. Suic. Thef.

ANTIUESTRUM, Promontorium Britannia, quod etiam dicitur Bolerium apud Ptolemæum. Diodoro Bellarium. vulgo *S. Barin*, vel *The Lan' End*: in Cornubia f. g. Cornwallia.

ANTIUM, [*Ἄντιον*] Oppidum vetus in Latio juxta mare, cujus meminit Ptolemæus, nunc penitus dirutum: vulgo *Nectano*. Caput quondam Volturnum, deinde colonia P. R. Etat ibi antiqua religione nobile templum Fortunæ, ut Hor. refert 1. Carm. 35. 1.

O diva, gratum quæ regis Antium. Huc fe nobiles Romanos animi causa contulisse, tradit Strabo lib. 5. Aberat autem Roma Antium stadiis CCCVII, h. e. Milliaris XXXVIII, cum dimidio. V. Strab. Hujus oppidi capturum navium rostris suggestit in foro Romano adornatus, templumque id Rostra appellatum. Liv. 8. 14. extr. V. Lex. Pitifc. & infra **ROSTRA**. Hinc

ANTIAS, acis, Gentile, quod nobili Historico Valerio cognomen hæsit, de quo Voss. de Hist. Lat. l. 1. c. 10. Pl. **ANTIATES**. Hæc plurimum classe valuisse, & sæpius belli fortunam cum P. R. tentasse docent rerum Romanarum scriptores. Victi tandem ac triumphati fuerunt a C. Duillio cos. de quo V. in **DUILLIIS**.

ANTIANSUS derivat. ap. Plin. l. 3. c. 6. Sueton. in Calig. c. 57. Monuerunt & fortes Antianæ, ut a Cassio caveat. Sed codd. variant, emendatque **ANTIATINÆ** exhibent. Ubi Torrent. V. Conf. Macrobr. Sat. 1. 23.

ANTIUS Nom. gent. Ro. plebej. de qua V. Fulv. Urif. Antii clari extiterunt, Sp. Antius Legatus Romanus a Veientum rege interfectus cui statua in rostris fuit posita. Cic. 9. Philipp. c. 2. Antius Senator in dicenda sententia liberissimus; Cic. 4. Att. 16. C. Antius Restio qui legem tulit ne quis magistratus temere fors conaret, quam ne contemnere videretur nunquam ipse foris cœnare voluit. Macrobr. 3. Saturn. 17. conf. Gell. 2. 24. & Lex. Pitifc. in voce **LEX**.

ANTIZEUGMENON, V. **ANTEZEGMENON**.

ANTLIA, æ. [*ἄντλια*] Machinula ad hauriendam aquam excogitata. Martial. lib. 9. 14. 3.

Curta laboratas antlia tollit aquas. In antliam condemnari Suet. Tiber. c. 51. est Ad exhauriendam sentinam, vel aliam aquam damnari: de quo supplicij genere locus est apud Artemidor. Oneirocrit. 1. 50. De re ipsa consule Lips. Elect. 2. 15. & Pithæum Adv. subsec. 2. 16. vel quod omnium observationes continet, Lex. Pitifc. Hodie a Physicis Guericiana exhauriendo aeri machina vocatur Antlia pneumatica. V. **ANCLA** supra.

ANTLO, ære, Haurire, a Græco *ἀντλῆ* descendit. Liv. Andronic. Florem antlabat Liberi ære carchesium. Festus. V. **ANCLIO**.

ANTOBORGES, Populi fuit Aquitania, Narbonensis provinciæ contermini, non procul a Cadurcis populis: V. Plin. lib. 4. cap. 19.

ANTOCIDES, is. m. Orator Atticus antiquissimus. Quintil. 12. 10.

ANTOCCI, [*Ἀντόκκι*] m. pl. sunt Qui trans æquinoctialem parallelum; æqua latitudine ab eodem distant nobis in hemispherij sui conformi latere sunt siti quibus nostri Antipodes Pericci sunt. Antrecci autem dicuntur quod non contrariam, ut Antipodes, sed diversam Austrini lateris terram habitent: cum quibus nobis convenit in usitate dici, imo Meridiei propter unitatem Meridiani: verum cum apud nos longissimus est dies, apud illos est brevissimus propter contrariam latitudinem.

ANTONINOPOLIS, Urbs in Mesopotamia. Amnian. 18. 9.

ANTONINUS, i. m. Cognomen aliquot Rom. Imperat. Inter quos duo celeberrimi, T. Aurelius Fulvus Boionius Antoninus ab Hadriano adoptatus, & clementia & lenitate Pater appellatus, quique illi successit M. Aurelius Ant. Philofophus: qui sanctitate vitæ omnibus principibus antecellit, ut de eo scribit Capitolinus, qui utriusque vitam exsequutus est. Posterior de se ipso libros 12. Græce scripsit magna refertos sapientia: qui ad nos pervenerunt. V. Voss. Hist. Gr. p. 226. Caterum Commodus, Caracallæ, Diadumeniano & Elagabalo, aliisque tributum est hoc immodicum cognomen, quoniam populo ac militibus pergratum putabatur. V. Spanh. de Usu & Fr. Numm. Diff. 12. p. 506.

ANTONINIANÆ, a, um. ut, Thematæ Antoninianæ. Eutrop. 8. 10. Sodales. Capitol. in Marc. cap. 15. V. Pitifc. Lex.

ANTONIA, Gens antiquitatem sui generis ad Antorem Herculis filium retulit, ut author est in Antonio Plutarchus: quod ipsum apud Appian. lib. 3. de Bell. Civil. confirmat Augustus, his verbis: Adoptasset (inquit) te Cæsar, Antoni, si scivisset æquo animo ex Heraclidarum gente translatum ad Hæcadas. Secunda hæc Aboriginum patricia gens est, nec præterea uliam apud antiquos reperio. Familia vero hujus gentis duæ sunt. Una Merendarum: altera (quod equidem sciam) cognomine caret, & hæc plebeia fuit. Tribunalium enim plebis M. Antonium gefisse Plutarchus scribit: & C. Antonium Ciceronis in consuluatu collegam, Pædianus in ea contra Cætilnam, plebeium nobilem appellat. Unum tamen eundemque ortum habent, & tanquam ex eodem fonte fluxerunt. Fieri enim facile potuit, ut hæc familia ad plebem transfierit, ut Octavia & alia complures. Hæc ex R. Streinii l. de Stemm. Gent. & Famil. Rom. V. etiam Lex. Pitifc.

M. ANTONIUS Orator, bello civili Mariano occisus est: ut author est Plutarchus in Mario. Cic. 3. de Orat. Patern. lib. 2. Florus lib. 3. cap. 21. Hic duos reliquit filios, M. & C. quorum hic collega fuit Ciceronis in Consuluatu. Cætilnam præbio vicit: inde in Macedoniam profectus, ibi a Dardanis oppressus, amisso exercitu profugit. Romam reversus repetundarum damnatus est. Epitom. Liv. 103. Sallust. in Catil. Flor. l. 4. Appian. l. 1.

Ille constitutus fuit curator tuende totius oræ maritimæ, & quum in eo impetio bellum Cretensibus inferret, turpissime victus interit. Epit. Liv. 79. & 77. Vell. l. 2. Flor. l. 3. c. 7. Hic tres reliquit filios, M. L. & C. Marcus, Magister equitum C. Cæfare Dicitur, & tandem consul cum eodem. Interfecto Cæfare hostis a Senatu judicatus, ad Mutinam victus ab Hirtio & Cæfare Octavio in Galliam confugit: M. Lepidum cum legionibus sibi junxit, ac Triumvir R. P. Constitutende in quinquennium cum Cæfare & Lepido factus profcriptionis Syllana revocande in primis auctor fuit, & acerbissime exercuit. Brutum & Cassium apud Philippos vicit. Deinde ad Orientem ordinandum profectus, Parthis bellum intulit: Verum duabus legionibus amissis, re male gesta, in Armeniam reverfus est. Ab Augusto ad Actium classem victus Alexandriam profugit, ibique seipsum interemit. Hæc summam ex Plutarcho. Epit. Liv. 116. & seq. Dione, Floro, Suetonio & Cicerone.

L. ANTONIUS triumviri frater, Ao. U. C. 712. cum P. Servilio Vatia Isaurico consulatum adeptus, cum ejus honoris ac fraternæ potentie fiducia, adjuvante Fulvia M. fratris uxore, res novas moliretur, ab Octaviano Cæfare Perusia obsessus, ac fame ad dedicationem compulsus, novissime pro spei vite habuerit. Exiit, auctoribus & Freinsih. suppl. Livian.

Antonius Julianus, Rhetor Romæ perquam fuit honesti arque humani ingenii: doctrina quòque ista utiliore ac delectabili, veterumque elegantiarum cura & memoria multa fuit. Ad hæc scripta omnia antiquiora tam curiosè spectabat, aut virtutes pensabat, aut vitia rimabatur, ut judicium ab eo factum examulim diceret. Gellius 9. 15.

Antonius Gniphio, ingenium in Gallia natus, sed expositus, & a nutritore suo manumissus, Romæ docuit rhetoricam, & poemata in domo Julii Cæsaris pueri adhuc. Cuius etiam scholam Cicero & clari viri frequenter dicuntur. Fuit aliquo niti fœculique natura: nec unquam aliud de mercedibus pactus, coque plura ex discentium liberalitate consequutus est. Vixit annos 60. Suet. de Illust. Gramm. cap. 7.

Antonius Cæstor, Rei herbariæ peritissimus Plinii temporibus. Is centesimum excedens ætatis annum, nullum corporis malum expertus, ac ne ætate quidem memoria aut vigore concussus, hortulum habebat, in quo herbe plurimæ alebantur, & diversi generis, ut testatur Plin. l. 25. c. 2.

Antonius Musa, [*Ἀντώνιος Μύσα*] Dion. 350. in fine H. St.] Medicus fuit Augusti excellens, cujus meminit Hor. 1. Epit. 15. 3. & Plin. lib. 19. cap. 8. 29. 1. & 30. 13. Hujus statua ænea collocata fuit juxta signum Æsculapii, ut scribit Suet. in Aug. cap. 59. Medico (inquit) Antonio Musæ, cujus opera ex accipit morbo convalescerat; itatum ære collato, juxta signum Æsculapii itaturum.

Antonius Eremita, fec. 3. natus vitam ultra centesimum annum extendit. Moriens iussit corpus componi loco occulto qui ab Ægyptiis ignoraretur ne promi ad superstitionem ejus reliquias colerent. Eius vita descripta tribuitur Athanasio. V. Barth. Advers. 57. 1. & Voss. Hist. Gr. 3. 18.

Antonios alios V. apud Lex. Pitifc. Extant Antonii Sanderi de Claris Antonii libri 3. Hæc in 4. 17. 14.

ANTONIASTER, tri. m. dimin. Ex Antonio, ut Priscianus p. 617. refert ex Cic. Orat. pro Var. extr. p. 3891. ed. Fragm. Cic. Verburg. ubi V. not.

ANTONIANUS, a, um. ab Antonio deductum. Cic. 12. Fam. 14. Antoniano latrocínio liberata Respub. Veliei 2. 74. 3. Antonianæ partes.

ANTONOMASIA, [*Ἀντωνομασία*] Figura est, que fit quoties pro nomine proprio id ponitur quod potest esse cum proprio nomine, & epitheton dicit. Ut, Saturnia, pro Junone. Virg. 1. Æn. 23. ex Servio. Quintil. autem lib. 8. cap. 6. Antonomasia est, que aliquid pro nomine ponit: ut, Pelides, pro Achille. At in exemplo Quintilianii syncloche est; & in exemplo Servii neque figura neque tropus. Ramus. V. Quintil. 9. 1. & Voss. Rhet. qui ad Synclochen rejicit.

ANTOR, [*Ἄντορ*] Centauri cujusdam nomen. Val. Flac. 1. Argon. 146. — ardenti peragit Clavis Antora quercu. Al. Actora.

ANTORIDES, [*Ἀντοριδῆς*] Pictor, Aristippi, filii Aristidis Thebani, discipulus: de quo Plin. lib. 35. cap. 10.

ANTRÆ, ærum. Convalles, vel Arborum intervalla. Festus. Ubi Scalig. V. **ANTRONIA**, [*Ἄντρον*] Pomponio Melæ, Civitas est Magnæ, regionis Theffaliæ, quæ a Stephano & Strabone Antron dicitur: ab Antreis nimirum utroque nomine deducto, quorum magnam circa hanc urbem copiam fecerant molarium lapidum fodina. Circa hanc urbem procerissimi gignebantur asini: unde factum est ut Antronius asinus, proverbio dicitur de Homine corpulento & robusto; in quo tanien ingenium & animi vigor defideretur.

ANTRONIS Asinus, [*Ἄντρον ἄσινος*] Castellum in Phthiotica plaga, de quo sic Strabo lib. 9. Ad Antronem vero munitum castellum est, in transitu in Eubœam, quod Antronium asinum vocant.

ANTRUM, i. n. [*Ἄντρον*] Græce [*Ἄντρον*] Latine autem Caverna dicitur. Virg. 6. Æn. 42. Excivum Eubœicæ latus ingens rupis in antrum. Mart. l. 13. 60. Gaudet in effosis habitare cuniculus antris.

Antrum pro fuisse. Cavum. Virg. 4. Georg. 44. — exseque arboris antro. De apibus loquitur repertis: Abdita antra. Ovid. 13. Met. 47. Cæcum. Lucan. lib. 4. 301. Cavum. Virg. 3. Æn. 641. Curvum. Sil. lib. 6. Frigida. Ovid. 5. Met. 349. Furva. Ovid. 5. Met. 541. Gelida. Virg. 4. Georg. 509. Immania. Virg. 6. Æn. 11. Inferna. Propert. lib. 3. 5. Nigrantia. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 42. Obscura. Ovid. 4. Met. 100. Opaca. Sen. Hippol. 4. Rorantia fontibus. Ovid. 3. Met. 177. Vasta. Virg. 1. Æn. 56. & 3. 431. Uda. Martial. lib. 10. 35. Viridia. Virg. 1. Ecl. 76. Occulit se antro. Val. Flacc. 8. Argon. 315. Subire antra. Ovid. 1. Met. 121. & 124. 417. Antia simul si beunt. Succedere antro. Virg. 5. Ecl. 19. In antra claudi. Ovid. 14. Met. Antra celeberrima apud antiquos V. in Lex. Pitifc.

ANTRVO, ære. in Gloss. vet. redditur *περὸ ἀντροῦ*, i. e. in antro five spelunca versari. Sed V. Festum, ubi Dacenus pro *περὸ ἀντροῦ* legit *περὸ ἀντροῦ*, i. e. citato cursu ferri, motus edere, ut componitur cum *ἀντροῦ* q. V. supra.

ANTURA, s. f. Herba. forte eadem quae supra ANTHORA. Macell. Emp. cap. 8. Tura&antura herbae. ANTUS, V. ANTHUS.

A N U

ANUBIAS, adis. [Anubias] A quibusdam dicitur herba, quae notiore nomine Conyza appellatur, & vulgo Camicaria, seu valicaria. Legitur haec vox in quibusdam Dioscoridis exemplaribus, quam tamen a peritoribus inter nomenclaturas nothas, falsoque Dioscoridi attributas scio numerari. ANUBIS, is, & idis. [Anubis] Aegyptiorum deus, qui canino capite pingitur. Hunc voluit esse Mercurium, quia nihil est cane facilius. Author Servius enarrans illud Virg. 8. Aen. 698. Omnigenumque deum monstrat, & Iarrator Anubis. Ovid. 2. Amor. 13. 11. Per tua sacra precor, per Anubidis ora verendi. Propert. lib. 3. 11. 41. Ausa Jovi nostro Iatrante opponere Anubin.

ANULUS, V. ANNULUS. ANULUS, V. FLUVIUS Mauritaniae, apud Plin. lib. 8. cap. 1. Legitur in MSS. Amilus. V. Hard. ANUS, is, f. [anus] Vetulam significat. Festus, Anus dicta est ab annorum multitudine: quoniam antiqui non geminabant consonantes: vel quod jam sit sine sensu, qui Graece dicitur ανος. Cic. 1. Tusc. 48. Quae est anus tam delira, quae timeat ista? Ovid. 3. Fast. 668. Pauper, sed multae fedelitatis anus. Anus, genitivus antiquus pro Anis. Varr. Cato, vel de Liberis Educand. Eam nutricem oportet esse adolescentem. Anus enim ut sanguis deterior, sic lac. Ex Nonio. V. Gell. lib. 4. cap. 16. ubi abunde. Annofa anus. Ovid. 2. Fast. 571. Curva. Ovid. 1. de Arte Am. 766. Delira anus. Cic. 2. de Divin. Frigida. Ovid. 3. de Arte Am. Grandava & defecta. Sen. Oeth. 15. Tremens. Ovid. 8. Met. 660. Vivax. Ovid. 13. Met. 519. Anus, plur. Hor. Epod. 17. 60. & 1. Serm. 4. 38. Sumitur & adjective: ut, Amphora anus. Martial. lib. 6. 27. Charta anus. Catull. 69. 45. Fama anus. Idem 79. 10. Ficus anus. Plin. 15. 19. Terra anus. Idem 17. 5. Est & Anus, Cutis superans umbilicum, cujus rugae fenii indicium faciunt. Tralate significat Emaculatam, deformem, inutilem: ut observat Barthius in Comm. ad Claud. in Eutrop. 1. 9. — trabeata per urbes Ostentatur anus, titulumque effeminat anni.

ANICULA, ae. [Anicula] dimin. Cic. pro Flacc. Aniculae minime suspiciose purgat se. Ter. Phorm. 1. 2. 48. & And. 1. 4. 4. Hoc dimin. per contemptum dicitur, sicut Muliercula, Meretricula, Pauperculus: quasi Anus abjectissima. Ab anu Anicula, Anicella. Varro l. 8. p. 116. mæ edit. post. H. St. ANICLA, ae. f. pro Anicula, Prudentius Perist. 10. 149. ANICELLA, ae. f. Aliud dimin. apud Varr. 8. de L. L. 45. & Sen. Ep. 77. ANILIS, e. [Anilis] Adj. ut, Anilis aetas. Columel. lib. 2. cap. 2. Cure aniles. Virg. 9. Aen. 489. Fabulae. Quintil. lib. 1. cap. 8. Hor. 2. Serm. 6. 77. Cleomedes l. 2. de Epicuro: Αλλά γάρ μνησθεις γεωδεις προσδου. Nuxæ aniles, γεωδεις ληθεις. V. in Regitro in Luna defectus, de aniculis creditibus Luna defectum contingere, οπ παρακλιεις ανι, αι κρηταισσαι αυτην. H. St. Incertum quem auctorem respexerit. Apud Cic. 1. Tusc. 93. Ineptiae aniles. V. & Erasim. in Prov. Aniculae deliramenta. Add. 1. Timoth. 4. 7. Passus. Ovid. 14. Met. 533. Quæstus. Ovid. 9. Met. 276. Rugæ. Ovid. 14. Met. 96. Superfitiones. Cic. 2. de Divin. 125. Codd. emend. Superfitionem imbecilli animi atque anilis. Studium. Virg. 4. Aen. 641. — illa gradum studio properabat anili.

ANILITAS, ætis. f. [Anilitas] Sicut a Sene senectus, ita ab Anu anilitas nominata est. Isid. 11. 2. Cana anilitas. Catull. 62. 102. & 59. 162. In Gloss. Hidor. Anilia est Amentia, fatuitas. Malim ibi Anilitatem esse Anum delirium. ex Thef. Lips. ANITAS, ætis. f. Idem. Gloss. Gr. Lat. ανιτης. Anitas. V. Fest. qui Anatem exhibet, nisi vox mendosa est: Anatem morbum anium dicebant, i. e. Vetularum, sicut Senium morbum senum. Add. Elmenh. Indic. in Apul. v. Anilitati. ANRO, ære. Vetulam heri. Philox. Gloss. & Flav. Caper. de Orthogr. pr. ANESCO, ære. Caper. ibid. ANILITOR, æri. Idem. apud Apul. de Mundo. p. 67. extr. Elmenh. ANILITER, Adv. [Anilitas] Cic. 3. de Nat. Deor. 92. Neque id dicitis superfitione atque aniliter: sed physica, constantique ratione. i. e. Secundum aniles superfitiones. ANICULARIS, e. Idem quod Anilis. Augustinus, Quoni hæc loquor, anicularia tibi videntur hæc verba. ANICULOSUS, a, um. Idem. in Cathol. Jo. de Janua. ANUS, i. m. [Anus] est Exitus five Foramen per quod evacuat alvus: alio nomine Podex. Cic. 9. Fam. 22. Anum appellas alieno nomine: cur non suo potius? Cels. lib. 7. cap. 30. Ne anus ipse supputet. ANITERGIUM, i. n. P. Damian. l. Epist. 9.

A N X

ANXA, Oppidum in ora Senonum, quæ ante Gallipolis dicebatur, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 11. ANXIUS, a, um. [Anxius] ab Anglo, is; pro Solicito aut Mæsto fere accipitur. Proprie tamen quid sit Cic. 4. Tuf. 27. offendit his verbis, Itaque dicimus gravedinos quosdam, quosdam torminosos: non quia semper sint, sed quia sepe sint: alii ad metum: alii ad aliam perturbationem proclives. Ex quo in aliis anxietas, unde anxii: in aliis iracundia dicitur, quæ ab ira differt. Estque aliud iracundum esse, aliud iratum: ut differt

Anxietas ab Angore. Neque enim omnes anxii qui anguntur aliquando, neque anxii semper anguntur. Anxie ægritudines & acerbe. Cic. 4. Tusc. 34. Anxio animo esse. Cic. 2. de Fin. 15. Anxius sum de aliqua re. Quintil. lib. 5. Anxia cura, Quæ nos facit anxios. Plin. lib. 6. cap. 8. Oratio, i. e. Curiosus elaborata. Gell. lib. 15. cap. 7. Senes. Cic. de Senect. 65. Anxius, cum gen. Plin. l. 15. c. 18. Nepotumque securitatis anxius. h. e. De fuorum nepotum securitate folicitus. Silius, Anxia facti. Ovid. 1. Met. 623. — & fuit anxia furti. i. e. Fuit folicitæ se sibi furto auferretur. Idem 19. Epist. 39. Anxia sunt vitæ pectora nostra tuæ. i. e. De tua vita folicitus est meus animus. Anxius gloriæ alterius. Liv. 5. Bell. Pun. Anxius mentis. Ovid. ad Liviam, 398.

Tu quibus auditis anxia mentis eras. h. e. Animo anxia. Anxia potentia. Tacit. 4. Ann. 8. Et 2. Ann. 75. Anxia fui. Anxium, cum accuf. Liv. Decad. 1. lib. 8. Stupentes Tribunus, & suam iam vicem magis anxios, quam ejus qui auxilium ab fe petebatur, liberavit onere contentus populi Romani. Anxius, cum abl. ut Anxius curis. Liv. 7. Bell. Pun. Ovid. 9. Met. 275. Anxium habere aliquem dicitur res. Hirr. lib. 5. Mirifice hostium leviss armatura anxium ac folicitum habebat. ANXIE, [Anxie] Adv. qual. Solicite, curiose, & cum anxietate. Salust. in Jugurth. neque tam anxie laboratum fuisset. Plin. lib. 11. cap. 52. Ne in fe quisque & aurgia anxie querat. Virtam anxie doctus. V. Doctus, in DOCTO. Anxie diligens. Macrobr. 6. Saturn. cap. 7. Dicas volo, quid sit, quod quem Virgilius anxie semper diligens fuerit in verbis pro causa merito vel atrocitate ponendis, incuriose & abjecte, &c. ANXIETAS, ætis. f. [Anx] Plin. lib. 7. cap. 53. Quem eventui anxietate diximus mortuum. Juven. 13. Sat. 211. Perpetua anxietas. Anxietas animi. Ovid. 1. de Pont. 5. 8. ANXIÛDO, inis. [Anxiudo] pro Anxietate. Cic. 2. de Repub. Quartæ anxitudo, prona ad luctum, & mœrens, semperque ipsa fe folicitans. Accius Armorum judicio, Ubi cura est, ibi anxitudo. Nonius, 2. 32. Paul. Nolan. Ep. 14. Ed. Paris. n. 3. ANXIFER, [Anxifer] Adj. poet. quali ferens, five Afferens anxietatem. Cic. 2. Tusc. 21. Nunc dolorum anxiferi torquent vertices. Anxiferæ curæ. Cic. 1. de Divin. 22. Tu tamen anxiferas curas requiete relaxas.

ANXIO, ære. pro Angere. Anxietatem adferre. Apul. 4. Met. p. 155. Ed. Elmenh. conf. Vulg. Pf. 60. 3. & 142. 4. ANXIÛSUS, a, um. Cæl. Aurel. Tard. 3. 7. Quod est dormituris anxiosum. ANXUR, ïris. tam m. quam n. Urbis est Italiae, quam nunc Terracinum dicunt, vel Terracina. Martial. lib. 5. 1. Sive salutariferis candidus Anxur aquis. Candidus, a candore fa-xorum, inquit Domitius. Hor. 1. Serm. 5. 26. Impolitum faxis late candidibus Anxur. Mons (inquit Porphyrio) in quo Terracina constituta erat, saxa habet calci coenædæ apertissima: ergo a calce videtur candida dixisse. Plin. l. 3. c. 5. A Circeis palus Pontina est, quem locum viginti trium urbium fuisse Mutianus ter Consul prodidit. Dein humen Ufens, supra quod Terracina oppidum, lingua Volcorum Anxur dictum. Servius in 7. Aen. sub fin. Circa hunc tractum Campanie colebatur puer Jupiter, qui Anxurus dicebatur, quasi ανος ευρος, id est, sine navacula, quia barbam nunquam rafisset: & Juno virgo, quæ Feronia dicebatur. Est autem Fons in Campania juxta Terracina, quæ aliquando Anxur dicta est. Hæc ille. Scaliger ad Festum monet in vet. Ed. Hor. l. c. esse Anxur, pro Anxur, quæ lectio ipsi placet. Nam, inquit, certissimum est ex Servio veteres ita dixisse hoc Jovem imberbeni, five εβρεος, qui ibi colebatur: & in nummo argenteo Panse, ab uno latere IOVIS AXVR. VIBIVS C. F. C. N. ab altero PANSQA. Quare & pro ANXURUS, i. m. quod Jovis est Epitheton. Virg. 3. Aen. 799. Circæumque jugum quævis Jupiter Anxurus arvis Præfedit. Axurus dicere jubet ad illum locum Cerda, f. 140. favetque etymologia quam suppeditat supra Servius. Nam εβρεος, citius dicerent Græci quam εβρεος. Barbarum Jovem representant numisma quadam qui inscriptum IOVIS AXVR, unde Constant. Landus, p. 83. numism. Servium hic deceptum suspicatur. De varietate MSS. circa hæc voces V. Drakemb. ad Sil. 8. 391. V. etiam Lex. Pitif. H. St. hic & ad Enarratorem Horatii a Cruquio editum lectorem remittit p. 361, 362. qui Servio adtipulatur.

A N Y

ANYGER, five ANYGRUS. V. ANIGRUS. ANYPARXIA, f. [Anyparxia] i. e. Facultatum absentia, opum defectus. Ita ex MSS. elicit Oplopæus apud Sen. Epist. 87. pro ανπεια. ANYTUS, Vir Atheniensis, Socratis inprimis inimicus & accusator. de quo Plato, Plutarch. Lucian. Diog. Laërt. Aelian. alique, qui de Socratis morte scriperunt.

A O I

AOI Dei, [Aoi] Dicebantur ex cursu trajicientes in Samothracem stagnum, & Cilices, ab Aoo Cephal præterfluente fluvio. Authores Hefychius & Phavorinus.

A O N

AON, ðnis. m. ut dicit Lactantius, fuit Neptuni filius, & ab eo dictam affirmat Aonium, quæ quidem pars est Bœotie. Inde & populi Aones dicit, & Aones montes. Virg. 6. Ecl. 65. Addit Perotus Aonem filium reliquisse Dymanem, qui patri in imperio successit. AONIA, [Aonia] Pars montana Bœotie, & ab Aone Neptuni filio, ut dicit Lactantius: in qua est fons Aganippe, qui dicitur Aonius fons. Item Aonides vocantur Musæ, quibus ille fons dicatus est. Unde Juven. 7. Sat. 48. Fontem Aonidum vocat. AONIUS, a, um. [Aonius] i. e. Bœotius, ut placet Servio ad Virg. 3. Georg. 11. Aonio rediens deducam vertice Musas. Deus Aonius. Ovid. 1. de Arte Am. 312. Lyra Aonia. Ovid. 1. Amor. 1. 12. Urbes Aoniae. Idem 3. Met. 339. & 2. 380.

Αδραστus, i. m. [Ἄδραστus] i. e. Invisibilis: Non hereticorum. Tertull. contra Val. cap. 35.
ΑορισTus, i. m. ἀορισTus, i. e. Indefinitus, scil. ἄσπασTus, tempus incertum, atque adeo indefinitum significans apud Græcos gramm.
Αορνos, [Ἄορνος] fuit Petra apud Indos præcept & invidia. monumentis historico-rom celebrata. Ita dicta ob admirandam altitudinem, quasi ipsi etiam avibus inaccessa. Scribit Plutarchus Alexandrum, quum intellexisset hanc petram teneri ab homine metallicoso, dixisse, Nunc locus iste facilissimus esse captus. V. Curt. R. 11.
 Est & Aornos, Locus in Epiro, ita dictus a pestifera avibus exhalatione, teste Plin. in proem. lib. 4.
 Hoc etiam nomine dictus fuit Laeus inter Puteolos & Baias, qui postea Avernum esse appellatus. Virg. 6. Æn. 242. q. V. infra.
Αδρος, [Ἄδρος] Crete civitas ab Aora nymphæ ita appellata, quæ alio nomine Eleuthera dicitur, ab Eleuthero ex Curetibus. Ex Stephano.
Αδρος, V. ΑΗΡΟΣ.
Αορσι, [Ἄορσι] Populi, teste Ptolemaeo lib. 6. cap. 14. non procul a Jaxarte fluvio, qui in Hyrcanum mare influit.
 Alios Plin. lib. 4. cap. 12. in Europa collocat. Strab. lib. 11. Aorfos dicit Tanaim fluvium accolare.
ΑορTα, [ἌορTα] Arteria est omnium maxima, ex sinistro cordis ventriculo exorients, spiritum vitalem in totum animantis corpus deferens, natiivumque calorem per diatholæ & sylvolen temperans, ut tradit Galenus de Diffect. arter. & lib. 16. de Usu partium. Sed aliter Juniores Anatomici. q. V.
ΑοTι, [ἌοTι] Populi sunt in finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Istro. Meminit horum Plin. lib. 4. cap. 11.
Αδus, [Ἄδus] Fluvius est in ea parte Macedoniae quæ Mari Adriatico adjacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Ætanum appellent, teste Plin. lib. 3. cap. 23. V. Liv. 32. 5.

A P

ΑΡ. Apud. ΑΡ. ΙVΔ. Apud judicem. ΑΡΡ. Appius, vel Appellat.
ΑΡΑΙ [Ἀραίοι] Populi in Æthiopia sub Ægypto, Memnonibus Austrium proximi. de quibus Ptolem. lib. 4. cap. 8.
ΑΡΑΓΕ, [Ἀραγε] tractum (ut quidam volunt) a verbo Græco ἀπάγω, quod est, Abduco, abigo. Nonnulli dicunt esse Verbum imperat. fec. perf. sing. alii Adv. alii vitantis Interj. volunt. Utcuque est, vox est apud Comicos usitator, qua modo ut adverbio, modo ut verbo utimur, significantes scilicet Rei aliquid fastidium. Ejus igitur usus clarius patebit exemplis. [V. Primitivum AGE, cui quodammodo contrarium est, nec dubitare licet quin sit ex Græco ἀπάγω, de quo V. Henr. Steph. Thef. Apage, absolute positum. Plaut. Amph. I. 1. 154. s. Apage, non placet me hoc noctis esse, coenavi modo. Quasi dicat, Abiit a me istud. Apage te a dorso meo. Plaut. Catin. 2. 8. 22. i. e. Te remove, vel procul esto. Apage illum a me, Idem Caf. 2. 8. 23. Apage te. Ter. Eun. 5. 2. 65. subaud. A me. i. e. Hinc, vel a me recede. Cic. 5. Fam. 10. Apagete cum nostro Sexto Servilio. Apage istiusmodi salutem, cum cruciatus quæ advenit. Plaut. Merc. I. 2. 33. Apage, apage te a me. Plaut. Mostel. 3. 2. 8. Apage a me, apage. Plaut. Bacch. I. 1. 40.
ΑΡΑΓΕSIS, h. e. Apage si vis: ita dicitur, ut Agefis, Videlis, Cavelis, & alia verba ejusmodi. Ter. Eun. 4. 6. 19. Num formidolosus obsecro es mi homo? c. ΑΡαγεSis, ego formidolosus? Cic. 2. Tusc. 42. De exercitatione & conductudine & commentatione dixi. ΑΡαγεSis, nunc de ratione videamus. Quasi dicat, Facessant ista, in codd. emend. legitur Agefis, Ant. Augustin. ΑΤαγεSis. Plaut. Pœn. I. 2. 15.
ΑΡΑΛΑ Ova, [Ἀραλά οἶα] apud Apic. 7. 17. & Scrib. Larg. Comp. 104. Marc. Empir. Statim dare debes lentem & betam coctam vel aliam vel ova apala. [V. Rhodii Lexic. Scrib. Etiam Celso tribuunt hanc vocem I, 4. c. 6. Ubi tamen Lindenius, E pullis, mollibusque vis, edidit, qui locus vis fanus videtur. Illud fatis constat, Celsum alias Latina voce Mollia vocare & a Sorbilibus distinguere, quæ Mollia vulgo Germani vocant. V. lib. 2. c. 18. & 26.
ΑΡΑΛΕSΤRΙ, [Ἀραλεστοί] Ab antiquis dicti sunt Qui palæstram, i. e. decemtam istam, qua status, motus, flexusque corporis, ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporemque præ se ferunt, non didicerunt. Cic. in Orat. 229. Itaque qualis eorum motus, quos ΑΡαλεSΤRos Græci vocant, talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias. Budæus. V. Quintil. 9. 4. [Apud Cic. etiam in Verburgiana, vitiose scribitur ἀραλαστοί, id enim Invisibiles fide Ineluctabiles significat, ut δρασTισTus, Qui difficulter superatur: At ἀραλαστοί Experts palæstræ, sive in arte palæstrica non exercitatus, seu qui palæstram non attingit.
ΑΡΑΛΑR, ΑΡΑΛΑRΕ, is. N. Idem fere quod Cochlear, vel Patina, in quo ova aliaque obsonia apponuntur. Isidor. Gloss. ΑΡαλαR Cochlear. Aufon. in Epist. 21. ad Paulin.
 Majorum mensis apalaria fuccus inundet. Sic Salmastus legit. Hist. Aug. p. 340. contracte legitur Appalaria apud Scaliger. Lect. Aufon. 2. 28.
ΑΡΑΜΕΑ, vel ΑΡΑΜTΑ. [Ἀραμεία] Insula est Tigri fluvio circumfusa: sic dicta (ut scribit Plin. lib. 6. cap. 27.) ab Antiochi matre. Alias ΑΡαμεία Mefenes.
 Est & ΑΡαμεία Bithyniæ oppidum, quam Nicomedes cognomento Epiphane, Bithyæ regis filius, de matris ΑΡαμης nomine, ΑΡαμεία vocari voluit: quæ Myrlea, a Myrlo Colophoniorum duce dicebatur, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 32. al. ΑΡαμεία col. V. Lex. Pitif. Hodie ΑΡαμεία vocatur. V. Strab. 12. 397. & Cic. 5. Att. 20.
 Tertia est ΑΡαμεία Urbs minoris Asiæ & una Phrygiarum urbium maxima, quondam Celenæ dicitur Cibotus dicta teste Plin. I. 5. c. 29. a Seleuco Nicatorum condita. Idem I. eod. c. 30. Hinc
ΑΡΑΜΕΙ, m. pl. ΑΡαμεία Incolæ. Plin. 10. Epist. 57. &
ΑΡΑΜΕΝUS, a, um, ut, Vinum ΑΡαμενium. Plin. 14. 7. V. & Avien. Perieg. v. 1093.
ΑΡΑΜΕSΤRΕ, Oppidum in ea Italiæ parte quæ olim magna Græcia dicta est. Hujus incolæ dicuntur ΑΡαμεSΤRοi, quorum meminit Plin. I. 3. c. 11.
ΑΡΑΝΑR, i. e. Panem præbere, barbarum est: ex quo fonte etiam ΑΡΑΝΑRium, & ΑΡΑΝΑRium, V. Gloss. du Fresne.
ΑΡΑΝΤHISMUS, [Ἀραντισμός] Linea exilis, & visum effugiens apud pictores, Galen. teste, lib. de Diffect. venar. cujusmodi lineæ a Protegne & Apelle ductæ sunt, apud Plin. lib. 35.
ΑΡΑΡCTIAS, [Ἀραρκτηάς] Ventus ab Arcto flans: h. e. a Septentrione.

Plin. lib. 2. cap. 47. Gell. 2. 22. Apul. de Mundo, p. 241.
ΑΡΑΡINR, [Ἀραρίνη] Ramis multis & parvis fruticat, asperis, quadrangulis, per intervalla orbiculato foliorum ambitu, ut in Rubia: flos albus, fœmen durum, rotundum, concavum, album, umbilici figura, asperitate velium tenaci. Ea alio nomine Philanthron dicitur. Galli vocant Grateron. V. Diosc. lib. 3. cap. 88. Plin. 27. 5.
ΑΡΑΡNI, [Ἀραρνή] Scythiæ populi, ex Nomadum gente, Hyrcanis, & eorum mari proxime adjacentes: de quibus plura apud Strabonem lib. 11.
ΑΡΑΡTHENII, Populi sunt circa Maotin. Plin. lib. 6. cap. 4.
ΑΡΑΡTIOLOGIA, æ. f. [Ἀραρτιολογία] Ratio est qua summa impendiorum justiorum subducitur cum pecunia quæ in numerato habetur. Velut qui domum ædificare instituit, rationem impense futura: cum pecunia sua colligit, ut ex eo videat quatenus ædificare possit: quod si summe adequent inter se, jam securus esse operis. Hanc rationem Cicero Quadrantem appellat, quam nihil nec excurrit, nec deest. Nam lingua nostra vernacula, Latine lingue imitatione, Rotundam rationem vocamus. Hor. I. Ep. 6. 34. Mille talenta rotundenter, totidem altera, porro Tertia succedant. Ex Budæo.
ΑΡΑΤR, [Ἀρατῆ] Genus intubi apud Theophrastum, quam Theodoros Fraudem vertit, eo quod gustantes amaritudinem decipiat.
ΑΡΑΤHES, [ἈρατῆS] Latine dicitur Sine affectuibus. Plin. I. 7. c. 19. Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quandam, torvitatemque nature duram & inflexibilem, affectusque humanos admittit, quales ἀπαθῆS Græci vocant, multos ejus generis experti.
ΑΡΑΤHIA, æ. f. [Ἀρατῆια] dicitur Vitium illud nature, quo immobiles & intrepidi fe ad omnia præbent homines. Usus est Gell. I. 19. c. 12. ubi ait, Sic isti asperius fectatores, qui videri fe esse tranquillos, & intrepidus, & immobiles volunt, dum nihil cupiunt, nihil dolent, nihil irascuntur: omnibus vehementioribus animi officiis amputatis, in corpore (medius torpore, Lips. n. 19. ad Tacit. de Germ.) ignava, & quali enervata vitæ confenscunt. Seneca Gr. vocem reddit Impotentiam. Epist. 9.
ΑΡΑΤOR, oris. m. [Ἀρατορ] dicitur Sine patre. Tertull. de Præscript. cap. 53. de Melehis. quo nomine a poetis Vulcanus dicitur, quem illi hinc a Junone sine patre esse edidit. Dicuntur etiam ΑΡατορες, qui in certo patri nati sunt, quos Latini Spurius vocant. V. Plutarch. in Problem. & §. 12. Instit. de Nupt.
ΑΡΑΤURIA, orum. n. pl. [Ἀρατῆρια] Festivitas Athenis celebrabatur, in qua Sitalci Thracum regis filii civitati adscriptus est. Quatuor autem dierum ea fuit: primum diem δεσπῆιον appellabant, quod fodales ad vesperam in unum coacti epularentur: secundum ἀνάρρῆιον, a sacrificando: (nam Jovi sodali, & Palladi sacra faciebant:) tertium κορυβῆιον, i. e. Puellarem, vocabant (quod scilicet pueros & puellas sodalitati adscriberent: quartus dies ἐπιθύσι dictus est. Ex Suida; apud quem vide latere quæ causa horum festorum fuerit, & apud Euseb. in lib. de Temp. ibique Scalig. Animadv. p. 56. extr.
ΑΡΑΤURIAS Venus, [Ἀρατῆουρίας Ἀφροδίτη] De hac ita in undecimo scribit Strabo, ubi de Phanagoria agit. Phanagoria est (inquit) insigne Venæ ΑΡατῆριαe templum. Id nomen interpretatur, fabulam quandam afferentes, quod quum gigantes Venæm adorarentur, illa Hercule invocato, tandu in latebris quibusdam latitavit, donec gigantes sigillatim excipiens dolo, Herculi occidendos exhibuit. Hinc est ΑΡατῆριον templum ipsum Venæ nuncupatum, & proinde Stephanus & Strabo eod. lib. 11. p. 341. Hinc
ΑΡΑΤUROS oppidum Ponti. Phanagoria & pene desertum ΑΡατῆριον. Plin. lib. 6. cap. 6. Ubi de oppidis in aditu Bospori.

A P E

ΑΡΕ, apud antiquos dicebatur Prohibe, compefco. Festus. ΑΡε κἀλοσον, Gloss.
ΑΡΕΠΙΟΤES, æ. m. [Ἀρεπιότιος] Nomen venti. Plin. lib. 2. cap. 7. ab Oriente æquinoctiali, Subfolanus, ab Oriente brumali, Vulturinus: illud ΑΡεπιότιον, hanc Græci Eurani appellant. Catull. ad Furium, 26. 3. Nec lævi Borææ, ut ΑΡεπιότæ. Gell. lib. 2. cap. 22. Sen. Nat. Quæst. 5. 16.
ΑΡΕLLA, æ. m. [Ἀρεπιδεμῶ] Nomen fictum ab ΑΡiv & Pellis. Dicitur de Judæis: qui circumcidi solent. Hor. I. Serm. 5. 100. — credat Judææ appella. Alcim. Avit. 5. 361. Bermanus de Orig. p. 976. Sed nomen peregrinum ἀρεπιδῆS sive ἀρεπιδῆS fœvile Romanis fuit. Hinc Cic. 7. Fam. 25. 4. Ne ΑΡελλæ quidem liberto tuo dixeris. conf. Idem 10. 17. 5. & 12. Att. 19. Videtur ergo rectius ΑΡεlla nomen proprium statui, quo natus Horatii tempore Judæus quidam Romæ fuerit. Nam græcis nominibus etiam tunc nuncupatos Judæos bene notum est. V. Salmast. Offileg. L. Hellenist. p. 384. & ad Hor. Lambin. atque Xylindr.
ΑΡΕLLES, is. [ἈρελλῆS] Pictor eximius, patria Cous. Ovid. 3. de Arte Am. 401. & teste Quintil. lib. 12. de Instit. Orat. ingenio & gratia, quam in se maxime iactabat, præstantissimum. Nam (ut ait Plin. I. 35. c. 10.) omnes prius genitos futurosque postea superavit, & picturæ plura folus prope, quam ceteri omnes contulit, voluminibus etiam ad Perseum discipulum suum editis, quæ doctrinam eam continerent. Is moriens Cæm Venere inchoatum reliquit, quam nemo pictor inventus est qui perficere auderet. Meminit & Cic. I. Fam. 9. Hor. 2. Epist. 1. 238. V. Sext. Empir. I. Pyrrh. Hypoth. cap. 12.
 Fuit & ΑΡεlles alter & fectatoribus Marcionis, de cujus hæresi scribit Euseb. Hist. lib. 5.
ΑΡΕLLIUS, Adj. [ἈρελλῆS] ut, ΑΡεllo colore signatus. Sat. 5. Sylv. I. 5.
ΑΡΕLLICON, ðms. [Ἀρελλῆικον] Proprium viri nomen. Strab. I. 13. E. Scepsi fuere philosophi ΑΡεlliconi, Eraustus, Corificus, & Neleus Corifici filius, qui Aristotelem & Theophrastum audivit, & successior fuit bibliothecæ Theophrasti, in qua Aristoteles inerat: quam, quum postori Nelei (ad quem pervenerat) in fossa quadam occulissent, tineis & humiditate labefactos, tandem ΑΡεlliconi Teo tradiderunt, magno emptos argento. ΑΡεllicon (ut qui magis librorum studiosus esset quam sapientie) volens corrosiones emendare, eos transcribendis dedit, scriptura non recte suppleta: quapropter libros edidit erroribus plenos. Hujus bibliothecam Sylla postea, quum Athenas cepisset, Romam advexit. De hoc plura Strab.
ΑΡΕLLINEM antiqui dicebant pro Apollinem. Festus.
ΑΡΕLLO id est Amoveo, ut quidam ex recentioribus Grammaticis. An is est Despaterius? H. St. Immo ΑΡΕLLIO. q. V.
ΑΡΕΝΕSΤRΕ, Ptolemæo, ΑΡαλιæ urbs, vulgo Μανφροδονια.
ΑΡΕΝΑΤIUSMUS, i. [Ἀρενατίσμος] Latine ΑΡαβανatio dici potest, quasi Annuum, vel in plures annos exilium ob eadem non voluntarium. Tradunt

dunt enim morem fuisse apud vetustissimos, ut qui non voluntariam eadem admisisset, is exulare patria: ad eedem locupletis hominis se conferens, ibi operus federet in limine, oraretque, & postulare admittisse caedis expiantum. Causa autem exilii voluntarii erat, quod viros homicidae, ut impuros & detestandos existimabere, ideoque vitandos & averfandos. Hujus expiationis exemplum videre licet apud Herodot. lib. 1. quo in loco Croci meminit, nuptias filii sui celebrantis, qui Adraftum Midae Phrygis filium, a caede fraterna expiavit. Ex Budaëo in annot. in Pand.

APENNINUS, [*Ἀπέννινος*] Strabo] Mons est qui ab Alpibus profectus, universum Italiam usque in Siciliam dividit. M. Cato Peninum montem eum nominare videtur, per quem Annibal exercitum trajecit in Galliam. Hinc Apenninus dicitur, quod radices sub Penino transitu Annibalis habeat. Hæc Vadianus Pomponii interpret ad l. 2. c. 4. Hujus montis meminit Lucan. lib. 2. [Sed longe distat ab Alpibus Pœnis, vel Pœnis potius, Apenninus, quippe qui ab Alpibus Matimidis oris totam pene Italiam perpetuo jugo dividit. Celsus Apenninus. Hor. Epod. 16. 29. Longus. Perf. 1. Sat. 95. Nivalis. Claud. de 4. Conf. Honor. 105. Nubifer. Ovid. 2. Met. 226.]

APENNINIGENA, [*Ἀπέννινος*] Qui Apenninum inhabitat, aut in Apennino versatur. ut, Apenninigenæ pastores. Claud. 4. de Sext. Conf. Hon. 505.

Apenninigenis cultas pastoribus aras.

APENNINICOLA, æ. [*Ἀπέννινος*] Idem. Virg. 11. Æn. 700.

Apenninicole bellator filius Auri.

APERESIA æ. f. [*Ἀπέρεςια*] Ventriculi vitium est, quod Latini Cruditatem appellant, quum scilicet cibi in ventriculo non immutantur, sed fedes ferè egerunt, quales sunt ingelii. Gal. lib. de Sympt. diifer.

APERER, ri. m. [*Ἀπέρες*] Porcus ferus, sive fylvester. Juven. 1. Sat. 141.

— quanta est gula, quæ sibi totos

Posit apros, animal propter convivia natum. Varro 4. de

L. L. Apri ab eo quod in locis aperis: nisi a Græcis, quod hi *Ἀπέρη*.

Aper acer. Virg. 10. Ecl. 56.

Cruentus & indomitus, apud Claud.

Durus. Propert. lib. 2. 13. 54.

Frendens. Ovid. 1. de Arte Am. 46.

Fulvus. Ovid. 2. de Arte Am. 173.

Hirtus. Ovid. 1. de Arte Am. 762.

Hispidus. Sen. Agam. 1.

Milliarius. V. Milliarius, in MILLE.

Nemorivagus. Catull. 61. 72.

Setosus. Virg. 7. Ecl. 29.

Sævus. Virg. 3. Georg. 248.

Spumans. Virg. 1. Æn. 324.

Timendus dente. Ovid. 4. Epist. 104.

Torvus. Ovid. 2. de Arte Am. 190.

Trux. Ovid. 10. Met. 715.

Vastator. Ovid. 9. Met. 192.

Violentus. Ovid. 9. Met. 338.

Agitare aprum latratibus. Sil. lib. 16.

Ferire aprum. Ovid. 3. Met. 715.

Figere apros. Ovid. 2. de Arte Am. 190.

Habent apri fulmen in dentibus. Ovid. 10. Met. 550.

Irafcitur aper. Ovid. 7. Met. 545.

Immittere fontibus apros. Virg. 2. Ecl. 59. V. Erasmi Chiffaz.

Predator aprorum. Ovid. 12. Met. 360.

Premere cursum apri. Virg. 1. Æn. 328.

Sectari apros. Virg. 3. Ecl. 75.

Superare viribus aprum. Hor. 1. Epist. 19. 51.

Turbare aprum latratibus. Virg. 3. Georg. 412.

APERER, Picis apud Ennium. V. Hæffelin not. p. 147.

APERER, Nomen etiam proprium Romanis: v. g. M. Aper celeberrimum fori ingenium ut auctor Dial. de Orat. cap. 2. laudat. & Apri Consulis Rom. in Commodo Lamprid. sæpe fit mentio. cap. 2. cap. 12. &c. Vide etiam Lex. Pitisc.

APRARIIUS, a, um. ut, Retia apraria. Paulus in l. 22. fundo legato. D. de fund. instruct.

APRICULUS, sive **APERULUS**, i. m. Parvus aper. Cathol. Item Picis; ex Ennio apud Apul. Apol. 1. p. 158. & 162.

APERINUS, a, um. [*Ἀπέρινος*] Sic dicit debet secundum analogiam: ut a Caper vel capra dicitur Caprinus. Antiqui tamen, (ut appareat ex vetustis codicibus) per u vocalem in secunda, & per g in tertia scripserunt, Aprugnus. Plinius utroque modo promiscue usurpat.

Aprugnum callum, Plin. lib. 8. cap. 51. Jam Catonis Censoris orationes aprugnum exprobrant callum. In tres tamen partes divisio, media ponebatur, lumbus aprugnus appellata. Plaut. Perf. 2. 5. 4. Quæ dixi ut nuntiares, fatin' ea tenes? s. o. magis calleo, quam aprugnum callum calleo. Festive sic responderet, ludens homonymia hujus dictionis Calleo: quæ & scire, & callosum esse significat. Eandem habet in Pœn. 2. 2. sententiam, & pene verba eadem.

Aprinum vel lullium fel. Plin. lib. 28. cap. 16.

Fel aprugnum. Plin. lib. 28. cap. 19.

Finium. Plin. lib. 28. cap. 13. & cap. 17.

Lumbus aprugnus. Plin. lib. 8. cap. 51.

Pulmo. Plin. lib. 28. cap. 16.

Vesica. Plin. lib. 21. cap. 15. Urinæ incontinentiam cohibet vesica aprina, si assa mandatur.

Aprugna: subaud. Caro. Spartian. in Æl. Ver. cap. 5. Capitol. in Max. Jun. cap. 2. Cibi avidus, maxime fylvestris: ita ut non nisi aprugnam, anates, grues & omnia captiva ederet. H. St.

APRINUS, a, um. Idem. Hygin. Fab. 69. Unus aprinea pelle operatus, alter leonina.

APERIMETROS, [*Ἀπέριμετρος*] Propr. Ambitu nullo circumscriptus, Incomprehensibilis: ut, Deus aperimetros. Apul. de Dogm. Platon. p. 49.

APERIO, ui, tum. [*Ἀπέριος*, *πενήριος*, *ἀπείριστος*] Ire: ex Ad & Pario, teste Prisciano: i. e. Patefacere, ut Aperire ofium. Ter. Adelph. 2. 1. 13.

Aperi fores. Sic Aperire ararium. Caf. 2. Bell. Civil. 14.

Literas. Cic. 3. Att. 10. Sic, Aperire testamentum. Plin. 1. 7. c. 52.

Aperire & Claudere, contraria. Cic. 2. Off. 54.

Aperire cavernas. Ovid. 15. Met. 345.

Aperire, Declarare, ostendere: ut, Aperire sententiam suam alicui. Cic. in Orat. 84. Plin. l. 2. c. 11. Certior ex utroque vastitas folis aperitur: ut non fit necesse amplitudinem ejus oculorum argumentis atque conjectura animi scrutari.

Argumentum aperire. Ter. Adel. prol. 23.

Conjunctionem. Cic. 2. Catil. 6.

Confectuetudinem. Cic. pro Marcel.

Dolum. Plaut. Mil. 2. 6. 47. Si hic non videbit mulierem, aperitur dolum: Naturam vel mores. Sallust. in Catil. c. 53. extr.

Aperire & explicare. Cic. 1. de Fin. 52. Totam rem aperiam: eaque ipsa quæ ab illo inventore veritatis, & quasi architecto beatæ vitæ dicta sunt, explicabo.

Aperire animum. Cic. 11. Fam. 28. Trebatio nostro magnas gratias ago, quod tum erga me animum simplicem atque amicum aperuit.

Se. Ter. Andr. 4. 1. 8. Post ubi tempus promissa jam perfici, tum necesario se aperuit.

Aperire, pro Efferecarcanum, prodere, & denuntiare. Liv. Rem Annibali aperit.

Fontes. Cic. ad Brut. Ep. 10. Nec in Senatu sceleratissimorum consiliorum fontes aperire dubitavi. i. e. Demonstrare. Alioquin & Fontes aperire dicitur is, qui recludit, emittit. V. infra Aperire fontes Philosphia.

Aperire de re aliqua. Cic. ad Herenn. 250.

Aperire, Solvere, explicare: ut, Aperire ænigma. Plaut. Sic Aperire res occultas. Cic. 1. de Fin. 30.

Dubia. Cic. 4. de Fin.

Futura. Virg. 6. Æn. 12.

Involuta. Cic. 1. de Fin. 30.

Aperire, Nudare, detegere: ut, Aperire caput, aut aliam partem corporis. Cic. 2. Philipp. 77. Homo misericos ferre non potuit, caput aperuit, in collum invadit. Idem 1. Off. 129. Venertur enim ne siquo casu venerit, ut partes corporis quadam aperiantur, aspiciantur non decore.

Aperuit aciem dies. Tacit. 4. Hist. 30.

Aperire caput, pro Vulnerare. Juven. 9. Sat. 98.

Fuite aperire caput, candelam apponere valvis. i. e. Caput frangere.

Aperire, Mitigare, placare. Virg. 1. Æn. 150.

Et valet aperit fyrtes, & temperat æquor. Nonius.

Aperire, Offendere. Virg. 6. Æn. 406.

— aperit ramum qui veste latebat. Idem 3. Æn. 205.

Quarto terra die primum se attollere tandem

Vita: aperire procul montes, ac volvere fumum. Hæc Nonius & Servius. [Sed Syrtis aperit eodem modo dicitur, ac Aperire montes. i. e. in conspectum proferre, Obrutas enim fluctibus Neptunus in aperum produxisset intelligitur Syrtis.

Delitelcere & Aperire se, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 53.

Occultare & Aperire, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 52. Tum occultantur, tum rursus aperuntur.

Aperire viam, Dare aditum. Virg. 11. Æn. 864.

Nec focus aperire viam, nec mœnibus audent.

Aperire viam incendio, Dare aditum ad faciendum incendium. Liv. 6. 2.

Aperire cursum alicui ad laudem. Cic. 14. Philipp. 17.

Aperire reditum ad. Cic. 6. Fam. 11. Quando tibi virtus & divinitas tua reditum ad tuos aperuit.

Fugam aperire inclusis. Claud. de Bell. Get. 97.

Aperire iter alicui in aliquam regionem. Liv. 7. Bell. Pun.

Claudere & aperire res familiarem. Cic. 2. Off. 54. Quam ob rem nec ita claudenda est res familiaris, ut eam benignitas aperire non possit: nec ita referenda, ut pateat omnibus.

Aperire iter ferro. Sallust. Cat. c. 58. Quocunque ire placet, ferro iter aperiendum est.

Aperiri cœlum dicitur a poetis matutino tempore, quum fit dies: Claudi vero noctu, quum finitur. Ex Servio in illud Virg. 10. Æn. 1.

Panditur interea domus omnipotentis Olympi.

Aperire diem. Liv. 2. Bell. Pun. Quum calefcente sole dispulsa nebula aperuisset diem.

Aperire locum suspitioni aut crimini, Dare occasionem suspitionis aut criminis. Cic. 7. Verr. 103.

Aperire fenestras, sive fenestram. V. FENESTRA H. St.

Occasionem. Liv. 9. ab Urbe. Occasionem ad invadendum. Liv. 4. ab Urbe.

Aperire fores amicitie. Cic. 13. Fam. 10. Sed tamen in omnibus novis conjunctionibus interest, qualis primus aditus sit, & qua commendatione quali amicitie fores aperiantur.

Aperit florem suum arbor, sive herba. Plin. l. 12. c. 11. Quem (florem) noctu comprimens, aperit incipit folis ortu, meridie expandit.

Aperire fontes philosophiæ, translate. Cic. 1. Tusc. 6. Multo studiosius philosophos fontes aperiemus. Quod Virg. 2. Georg. 175. Recludere fontes dixit. V. supra, Aperire fontes.

Aperire ludum docendi. Sueton. de Clar. Rhet. c. 4. Ad id tempus Epidius calumniam notatus ludum docendi aperuit. Cic. 9. Fam. 18. Quod ut Dionys. tyrannus, quum Syraculis expulsi esset Corinthi dicitur ludum aperuisse.

Aperire & Operire contraria. Plaut. Capt. 3. 3. 9. Opera qua fuerit, aperta sunt.

Aperire parietem dicitur qui fenestras vel januas in eo facit. I. pen. & ult. §. ult. D. de servitut. urban. præd.

Aperibo, Futurum antiquum, pro Aperiam. Pompon. Vernionibus, Aperibo, non possum civem pati: orcus est quem amare capi, pinguis non pulcher puer. Nonius 10. 14.

APERATUS, Parric. sive Nomen ex Partic. unde Apertior & Apertissimus: significat, Patens, manifestum, evidens. Cic. in Lael. 97. In qua nisi (ut dicitur) aperitum pectus videas, tuumque ostendas.

Aperta pericula. Virg. 11. Æn. 360.

Cœlum. i. e. Purum & serenum, inquit Servius. Virg. 1. Æn. 587. — cœloque inverdus aperto. Sic Apertus aer sive aether. Ib. 591.

Scindit se nubes, & in æthera purgat apertum.

Serenum. Virg. 1. Georg. 587.

Nec minus ex imbrī soles & aperta serena. Ubi Servius, Aer enim densatur nubilo, & rarefcit sereno.

Æquora, Lata planities. Virg. 3. Georg. 333.

Campus; Planities, & latissime patens. Virg. 2. Georg. 230. Liv. 9. Bell.

Bell. Maced. Sic Apertum inare, apud eundem s. Bell. Pun. opponitur Claudio mari, de quo f. l.

Aperta & Dabria, & contraria. Lucret. lib. 4.

Aperte similitates, & Obscuræ contraria. Cic. pro Lege Manil. 71.

Aperte naves. V. Constrate naves, in NAVIS, & in CONSTERNO.

Apertum omnibus. Cic. 2. Fam. 2.

Aperta res, & simplex. Cic. pro Cæcin. 5.

Quis apertior in iudicium adductus est? Cic. pro Cluent. 48.

Apertus dolor, & Hebes, contraria. Cic. 8. Att. 7. Invite epi Capuam: non quo minus illud defugerem, sed sine causa, in qua nullus esset ordinum, nullus apertus privatorum dolor, bonorum autem esset aliquis, sed hebes.

Apertum & peripicuum. Cic. 2. de Nat. Deor. 4.

Aperta interrogatio concludere. Cic. 4. Acad. 27.

Apertum, Quod fraude vel infidiis caret. Virg. 11. Æn. 904.

— falsus ingressus apertos. Sic Apertum pectus. Vide paulo ante APERTUS.

Aperti & simplices homines, *Ἀκίβηλοι*, Qui nihil habent simulatum, qui sunt minime fraudulentum. Cic. 1. Off.

Apertum, Patefactum. Virg. 8. Æn. 585.

Jamque adeo exterat portis equitatus apertis. Nonius.

Apertum, absolute. Liv. Et catris in aperto positus: i. e. In loco undique patenti.

Per apertum fugere. Hor. 3. Carm. 12. 10.

In apertum proferre. Cic. in Parad. 1. Hoc tamen opus in apertum ut proferas nihil potuisti. V. IN.

APERTA, æ. m. Apollinis cognomen, quia patente seu aperta cortina responsa ab eo dentur. Falt. & Pacuv. Apertat futur dictio. V. DACER.

APERTS, ius, illime. Adv. q. m. Evidenter, manifeste. Cic. in Læl. 99.

Aperte enim adulantem nemo non videt, nisi qui admodum est excors. Dicere aperte. Ter. Eun. 5. 1. 3. Non tu istuc mihi dictura aperte es? Explicare. Cic. 4. Verr. 156.

Dolorum ferre, vel lætiam. Cic. 14. Att. 13.

Falsum. Cic. 2. de Orat. 306.

Odisse. Cic. in Læl. 67. Aperte enim vel odisse alterum magis ingenium est, quam fronte occultare sententiam.

Aperte palamque dicere. Cic. 2. Verr. 18.

Aperte mentitur. Cic. 4. Acad.

Aperte, ita ut res sese habet, narrato. Ter. Heaut. 4. 3. 24.

Apertissime infanire. Cic. 4. Acad. Atis ita si sentit, non apertissime infaniet?

Aperte & palam, & Ex infidiis, contraria. Cic. in Brut. 6.

Aperte & Tecte, contraria. Cic. 1. Att. 11. Et tamen ab illo aperte & tecte quicquid est datum, libenter accipi.

APERTO, ðnis. f. [*ἀπέρτος*] Varr. 1. de R. R. cap. 63. Sub terra qui habent frumentum in his quos vocant *σπηρτες*, quo cum periculo introituro recenti apertione, ita ut quibusdam interclusa sit anima, aliquanto post promere quam aperuerint, oportet. Pallad. 1. 6. Apul. 11. Met. p. 266.

APERTOR, ðnis. m. Tertul. seu Cyprian. l. 2. Carm. adv. Marc. v. 108. Quem visum Johannes Baptistam primum apertor.

APERTORIUM, i. n. Conf. Afer. 4. 17. Apertorium intus & extra habere.

APERTIBILIS, seu APERIBILIS, e. Cæl. Aurel. Acut. 3. 3. Idem 3. 4. Al. Apceptibile.

APERITIVUS, five APERTIVUS, a, um. Idem. Conf. Afer. 5. 3. & Cæl. Aurel. Acut. 3. 4.

APERTO, ðre. frequent. Plaut. Men. 5. 5. 12. Quæso cur apertas brachium. Et Arnob. lib. 2.

APERTULARIUM, i. m. Hidor. Effractor, five Qui aperta aperit. Vet. Gloss. Apertularius, *ἄπέρτουλαριος*.

APERTURA, æ [*ἀπέρτης*] quasi OS quoddam in ædificiis. Vitruv. lib. 5. cap. 5. Contraque eas cellas relinquuntur aperturæ. Idem lib. 10. cap. 9. Circa frontem ejus figurat tabulæ, relictis semipedalibus aperturis ad aquam intro concipiendam.

APES, is, vel APIS, is. f. [*μέλισσα*] Animal volucre, de insectorum genere vulgo notissimum: cuius est mellificare proprium. Unde illud Virg. ex vita ejus, Sic vos non vobis mellificatis apes.

Apes ab eo dicte, quod sine pedibus nascuntur. Unde Virg. Georg. 4. 30. Trunca pedum primo. Author Probus, & Priscianus.

Apis in nom. Columel. lib. 9. cap. 3. Nam quanto grandior apis, atque rotundior, tanto perior. Ovid. 5. Trist. 4. 30. — dulcior illo Melle quod in ceris Attica ponit apis.

Apes cur putentur Musis dicatæ, V. Mutantur volucres in MUSA.

Apium in gen. plur. Juven. 13. Sat. 68.

Examenque apium longe confederat una. Sic bis aut sæpius Varro 3. de R. R. cap. 16. Columel. modo uno, modo altero: sed frequentius Apum dicit; lib. 9. ubi de apibus.

Fera apes. Paulus in l. 26. D. de furtis. Si apes feræ in arborem fundi tui apes fecerint, & quis eas vel favam abstulerit: cum non teneri tibi furti, quia non fuerint tæe.

Florigæ. Ovid. 15. Met. 366.

Fæta. Virg. 4. Georg. 139.

Melliteræ. Ovid. 15. Met. 389.

Leves. Tibul. lib. 2. l. 49.

Parca. Virg. 1. Georg. 4.

Populatricæ Hyemeti. Martial. lib. 13. 104.

Sedulæ. Ovid. 12. Met.

Abortus apium. Plin. lib. 11. 16.

Aculeum zpis sine clamore ferre non possumus. Cic. 2. Tuic.

Bombus apum. Plin. lib. 11. cap. 10.

Aggerant flores pedibus, & comportant. Plin. lib. 11. cap. 6. & 10.

Conduunt examina apes. Virg. 2. Georg. 452.

Fingunt apes favos. Cic. 1. Off. 157. Vel Confingunt, aut Construunt. Plin. lib. 11. cap. 5.

Incubant, & abortiunt. Plin. lib. 11. cap. 16.

Insidunt floribus. Virg. 6. Æn. 708.

Moliuntur examen. Claud. de Bell. Get.

Mellificant. Plin. lib. 11. cap. 10.

Revocare apes tinnitu. Claud. de Sext. Conf. Hon. 267.

Stridunt apes. Virg. 4. Georg. 556.

Quæ ex apibus omnia ceperint, V. apud Interpretes SIL. lib. 8. 637.

APICULA, æ. f. [*μελισσοπέλαγος*] dimin. Plin. lib. 7. cap. 21. & Plaut. Curcul. l. 1. 10.

APICULUS, a, um. [*μελισσοπέλαγος*] ab Apes. ut, Apianæ vites, quæ ab apibus dicte sunt: quia earum uvæ apes maxime infectantur. Apiana uva, vulgo *le majestadeu*. Plin. lib. 14. cap. 2.

APIARIUM, i. n. [*μελισσοπέλαγος*] denom. ab Apes; Locus ad nutriendas apes proprie accommodatus. Columel. lib. 8. cap. 14. Nos similiter appellamus apum cubilia, apiaria. Sic idem lib. 9. cap. 3. & 5. & alius. Gell. lib. 2. cap. 20. Apiaria quoque vulgus dicit loca, in quibus sunt siti alvei apum. V. ALVEAR.

APIARIUS, i. m. [*μελισσοπέλαγος*] Qui custodiendis curandisque apibus præfectus est: licet Aviaris, qui avibus. Plin. lib. 21. cap. 10. Proventum enim sperant apiarii, large florent eo. Sic Columel. lib. 9. Hinc autem Varro Mellarium vocat lib. 3. cap. 16.

APIATUS, a, um. [*μελισσοπέλαγος*] ut, Mensa apiata. Plin. lib. 13. cap. 15. de mensis cedrinis loquens, Magna vero post has gratia extra prædictas crispis, densa veluti grani congerie: quas ob id a similitudine apiatas vocant. i. e. Quæ stercoreis apum infectæ videntur. Alii hoc Adj. in quibus & Harduntus in notis ad l. Ad apium referunt, cujus feminis similitudinem referant macula.

APIASTER, tri. m. seu potius APIASTRA, æ. f. Avis apum avida. Gaza virili genere usurpavit, fœmine alii, ut Servius ad verba, Virg. 4. Georg. 14. — meropesque etiamque volucres. Meropes, inquit, aves sunt virides, & vocantur apiastra, quia apes comedunt. Onomast. Vet. Apiastra *μελισσοπέλαγος*.

APIASTRUM, i. n. [*μελισσοπέλαγος*] Herba est apibus gratissima: quam nonnulli Apium sylvestre esse dicunt. Plin. lib. 20. cap. 11. Apiastrum Hyginus quidem meliphosphylon appellat. Varro 3. de R. R. cap. 16. Et cytho obvivelle, & apiastro: quod alii meliphyllon, alii meliphosphylon, quidam melinon appellant.

APESUS, V. APHESAS.

APEX, icis. m. [*κερεια*] proprie dicitur Virga in summo Flamini pileo lanata: h. e. In cujus extremitate modica lana est, quod primum constat apud Albam Arcanum strauille. Hæc Servius in 2. Æn. 664. Item 8. Æn. 683. Apices lanigeri. Festus, Apex, qui est sacerdotum insignie, dicitur ab eo quod comprehendere vinculo, antiqui Apere dicebant. Valer. lib. 1. cap. 1. De Observata religione, ex. 4. Ad Sulpitio inter sacrificandum apex e capite prolapsus sacerdotium abstulit. Possent tamen hic accipi pro Ipso pileo Flamini: ut fit pars pro toto. V. Scalg. in Varronem p. 124. Ed. A. 1573. p. 133. Soler. de Pileo, Philip. Ruben. Elect. l. 2. c. 25. Apex, de Summo vertice in homine. Virg. 2. Æn. 682.

Ecce levis summo de vertice visus Iuli

Fundere lumen apex. [V. Serv. ad l. Apex h. l. est Ignea ligula, seu flammula. Sic Actor. 2. 3. *διαμελλέδωρον γλώσσι πνεος*, sunt apices, seu flammulæ, quæ apostolorum capitibus insidere vise sunt. Sic

Flammeus apex exarist comis. Ovid. 6. Fast. 636.

Lucidus apex. Ovid. 4. de Pent. 54.

Apicem ducere. Ovid. 10. Met. 279.

Apex, Cujuscunque rei summitas, ut, Apex falcis, qui Mucro dicitur. Columel. lib. 4. cap. 25. de figura falcis, Ejusque velut apex pronus imminens, mucro vocatur.

Montis apex. Sil. lib. 12. 709.

Micuere coniferi apices. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 398.

Apex, Avium crista, ut in pavone, galericia, upupa, & gallinaceo genere. Plin. lib. 11. cap. 37. In capite paucis animalium, nec nisi volucribus, apices diversi quidem generis. Phœnicis plumarum serie, e medio eo exeunte alio: pavonibus, crinitis arbutulicis, &c.

Capitis apex. Claud. de Locust. Frag. v. 1.

Apex, Accentuum nota, quæ vocalibus superponitur. Quintil. l. 1. c. 7. Ut longis syllabis omnibus apponere apicem ineptissimum est: quia plurimæ naura ipsa verbi, quod scribitur, patent: vel inter necessarium: quum eodem litera aliam atque alium intellectum, prout correctæ vel producta est, facit. Ut, Malus, utrum arborem significet, an hominem non bonum, apice distinguitur. Aut flexa pro gravi, aut gravis pro apice circumducta sequetur.

Hinc, Apices ipsæ aliquando Literæ sunt. Prudent. Perist. 3. v. 136.

Scriberis, ecce, mihi Domine:

Quam juvat hos apices legere,

Quia tua, Christe, tropæa notant! conf. 9. v. 33. Sic, De apicibus juris disputare, l. 29. §. 4. ff. mand.

Apices quoque dicuntur imperatoris Evocatoris literæ, rescripta & mandata. Hor. 3. Carm. 21. 19.

Iratos tremens regum apices. Sed hic forte simpliciter cum Lambino, Apices de Majestate fastigioque intelliges. Dignitates exp. & Schol. Cruquian. Huc vero pertinet omnino Sidon. Epist. 1. 5. Mihi publicus cursus usui fuit, utpote facris apicibus accito. Etiam pro Quavis epistola Sidon. 6. Epist. 8. Apicum oblator, Qui adfert literas.

Apex per metaphoram, pro Culmine & decore. Cic. de Senect. 60. Apex autem senectutis est autoritas: quanta fuit in M. Cæcilio Metello, quanta in Attilio Calatino. i. e. Summa dignitas, & quasi honoris fastigium.

Apex etiam pro Episcopatu & Episcopo utitur Sæon. Apoll. 4. Pro sui status apice, h. e. Episcopatu Tholosano. [Immo pro Episcopatus dignitate & fastigio.

APICULUS, i. m. dimin. [*κερεια*] Parvus apex, quod & Apiculum dicitur. Festus, Apiculum, sicut est quo Flamines velatum apicem gerunt.

APICATUS, a, um. Apice, i. e. Pileo tectus. Ovid. 3. Fast. 369.

His etiam conjux apicatis sancta Dialis

Lucibus impexas debet habere comas.

APEXHËONIS, E Genus farciminis, h. e. Fartum quoddam intestinum. Varro 4. de L. L. 22. Quod in hoc farcimine summum quiddam eminet, ab eo quod in capite apex, Apexabo dicta. V. Ludov. Nonn. de Re Cibar. 2. 14. extr.

APHACA, æ. f. [*ἀφάκη*] Herba est in arvis nascens, paucis altior lente, tenuis foliis: siliquis lentuicula majores fert, in quibus terna quaternave semina nigra lente minorâ continentur, quæ adstringendi vim habent. Dioscor. lib. 2. cap. 142. & Plin. lib. 27. cap. 5.

APHACE, vel APHACA, ðrum. n. pl. [*ἀφάκη*] Locus inter Heliopolin & Byblum, urbes Egypti. Hinc

APHACITIS, icis. f. [*ἀφάκη*] Venus, ibi templum habens. V. Zefim. l. 58. cum Nor. Cellar. & Cassiod. in Tynpart. 2. 20. adde Selden. de Diis Syris 2. 3. ubi etiam apud Macrobi. 1. Saturn. 21. pro Archide legi vulg Aphacitida, & huc refert Phæactin filiam Veneris.

APHNA, α . f. Nomen Dianæ, sub quo apud Æginetas culta fuit. Virgilius, (vel quisquis auctor est) in Ciri v. 303. ad Dianam, — nomen Aphææ Virginis adignant, &c. confule, quæ Scaliger adnotavit, ut etiam hujus nominis, perperam in libri depravati, restitutionem debemus.

APHANNÆ, [Ἀφάνης] Locus erat, ut Stephanus tradit, Sicilia, vehementer obscurus & ignobilis, unde & nomen adductum apparet. Hinc natum proverbium, *ἡ ἐν ἀφάνης*, Aut in Aphannis: de incertis, & quæ nusquam sunt. V. Erafm. Chilid.

APHARESIS, f. [Ἀφάρης] verti Latine potest Abscisio: Figura est dictionis, de qua sic Diomedes, Apharesis, est ablatio de principio dictionis, contraria Protheli, quum aut litera amputatur: aut syllaba auferitur. Litera; ut, Roti omnia late, pro Eruit. Syllaba; ut, Temere divos, pro Contemnere; & Linqvere castra, pro Relinqvere.

APHAREUS, trifyll. [Ἀφάρης] Pater Lyncei, a quo Adj.

APHAREÛS, ut, Aphareia proles. Ovid. 8. Met. 304.

APHAREÛS, ci. m. Pinnula est sub ventre thynni feminae, quæ mascululo deest. Author Aristot. lib. 5. de Hist.

APHEDANTES, sive **APHIDANTES**, [Ἀφιδαντες] Populi in Molofis (inquit Stephanus) ab rege qui Aphidas nomen fuerit.

APHESAS, antos, anta, in accusat. [Ἀφης] Montis nomen qui Nemææ superjacet, ubi Theseus Jovi primum operatus creditur. Dicitur ab heroe cui Aphesas nomen erat. Statius 3. Theb. Mons erat audaci seductus in aethera dorso, Nominè Lernæi memorant Aphesanta coloni, Gentibus Argolicis olim facer.

APHETÆ, [Ἀφεται] Civitas est Magnesiæ juxta Pagafas, Phææ pelagiciæ emporium: sic dicta, quali Emiffa, quia hinc emiffi fuerint Argonautæ. Strabo lib. 9. Steph.

Aphetæ afrologis sunt Annorum distributores, &c. V. Cæl. Rhod. 21. 5.

APHETERIA, [Ἀφητεια] Græci dicunt Carceres unde eque emittuntur ad cursum. Sunt & Apheteria, ut (inquit Suidas) Organa ad expugnandas urbes accommodata.

APHETES, α . m. [Ἀφητες] Signum dans in circo emittendis quadrigis. V. Salmat. in Solin. f. 516. b.

APHETICUS, α . um. [Ἀφητικός] ut, Loca aphetica in coelesti templo, unde vitalem aufpicanur decursum. Cæl. Rhod. 21. 5.

APHETOR, [Ἀφητορ] Delphis quinque pontifices pro omnem vitam facri erant, qui *Οσιος* dicti, quorum primus qui hostiam immolabat, Hostiter: qui vero eadeb oraculum, Aphetor nuncupati sunt: qui una cum prophætis sacra obibant, divinasque predicationes & ceremonias, & quo cultu, quibus quæ exemplis fierent sacra, prædicabant. Hæc Alex. ab Alex. l. 2. c. 8.

APHIDANTES, V. **APHEDANTES**.

APHIDNÆ, arum. [Ἀφιδναι] Vicus celestis Atticæ. Sen. Hippol. v. 20. Parvas alius Calcet Aphidnas. Est & hoc nomine Lacedæmoniorum vicus: Lacedæmonias Aphidnas Avienus vocat, Arat. v. 372. adde Steph. de Urbibus.

APHNEUS Mars [Ἀφνης Ἀφης] cognominatus est in Arcadiæ monte Cresio. Inde vero denominationem sortitus (ut Tegeate memorant) quod cum Aëropen Cephei hiliam Mars compressisset, ipsa ex partu interit: nihilo tamen minus infans defunctæ matri inhæbaret, & copiose manans ex maternis mammis lac utcunque exstugebat, quod ex Martis nutu fiebat. Qua ex re Mars Aphneus, i. e. Dives, cognominatus fuit, & puer, Aëropus a matris nomine nuncupatus. Author Pausan. in Arcad. Memint. Cæl. Antiq. Lect. lib. 20. cap. 25.

APHORISMUS, i. m. [Ἀφορισμός] est Plurium rerum summam facta traditio, quaque ad regulam exacta rerum doctrina. Galen. ait Aphorismum doctrinæ genus esse, quod omnes rei proprietates brevissimis verbis circumscribit.

Aphorismus item, vel Diorismus, Figura Rhetorica apud Julium Rufinianum, emendationis species, quæ temere dixeris, Reprehendens: ut, Quamquam illa non pœna, sed prohibitio sceleris fuit. Cic.

APHORME, [Ἀφωρμη] dicitur Pecunia quæ apud argentarios illos & menularios deponebatur, qui non tam pecuniarum permutationem quam majorem negotiationem exercebant, quibusque olim moris erat pecunias custodiendas dari, feneratoro interdum, interdum gratuito. Budæus in Annot. ad Pand.

APHRACTUM, i. n. [Ἀφρακτον] vel **APHRACTUS**, m. est Genus navigii oblongum, undique apertum: i. e. neque septum, neque rectum: quo maxime urebantur Rhodii. Cic. 6. Att. 8. Nos Rhodiorum aphractis, cæterisque longis navibus tranquillitates aucupatur ieramus. Eidem, Nostri aphracta Rhodiorum: nihil est quod minus fluctum ferre possit. Eidem lib. 5. 13. Navigavimus sine timore, & sine naufæ, sed tardius propter aphractorum Rhodiorum imbecillitatem.

Aphracta, [Ἀφρακτα] a Polluce lib. 7. cap. 22. Calcei muliebres dicti. Forte ab harum navicularum similitudine.

APHREATUM, i. n. Lat. Spumeum, genus eduli, Isidor. 20. 2.

APHREICA, V. **APAFICA**.

APHRESSA, α . f. al. Dracontea. Apul. de Herb. cap. 14.

APHRODES, α . m. [Ἀφροδης] Papaver spumeum, sive laticum. Plin. l. 27. c. 12. Peppos, quam aliqui lycen, alii meconion aphrodes vocant, ex una radice tenui fructicat, foliis rute paulo laticioribus, semine sub foliis rotundo, minore quam candidi papaveris. V. Apul. de Herb. cap. 53.

APHRODISIACÆ, es. [Ἀφροδισιακῆ] Gemma est. Plin. lib. 37. cap. 10. Aphrodisiacæ ex candida ruti est.

APHRODISIACUM, i. n. Medicamentum Veneris cœstrum excitans.

APHRODISIAS, [Ἀφροδισιας] Insula est in mari Persico, ubi Persis a Carmania dispelcitur: sic dicta quod in ea Venus quam religiosissime colebatur. Alio nomine *Κελυβας* dicta. Insulae hujus meminit Plin. lib. 6. cap. 25. Est præterea Aphrodisias Ciliciæ oppidum, teste Stephano. Est item Insula in Oceano Hispanico, non procul a Gadibus, de qua Plin. lib. 4. cap. 22.

Aphrodisias herba dicitur acorum. Apul. de Herb. cap. 6.

APHRODISIUS, α . um. [Ἀφροδισιος] Venerus, Adj. ut, Juramentum aphrodisium pro Vano, & nullis momenti; Aphrodisia opera pro Lascivis, amatorisque. Videatur Taubm. ad Plaut. p. 1050. Scip. Gentil. ad Apolog. Apulei p. 400. Cæl. Rhod. 16. 18.

APHRODISIUM, [Ἀφροδισιον] Imaginucula, item templum Veneris.

APHRODISIA, Plur. [ἱεὶς Ἀφροδισια] Sacrificia Veneris, & Res Veneræ. Item festum Veneris. Plaut. Pen. l. 1. 63. Ego in ædem Veneris eo: nisi

quid vis Milphio: Aphrodisia hodie sunt. conf. l. 2. 45. &c.

APHRODISIUM, Caric promontorium est Pomponio, quod Aphrodisias Plinio appellatur.

Est & Aphrodisium Ptolemæo, Urbs Africae, quæ vulgo *Africa* dicitur.

Est præterea Aphrodisium, Hispaniæ Tarraconensis promontorium, eodem auctore.

Nec non & Cypri urbs, ubi Venus colebatur.

APHRODITE, es. Venus dicta est: quod e maris spuma fit nata. Græce Ἀφροδιτη. Aristoteles putat Venerem idcirco Aphroditem dici quod spermatibus natura fit spumosa, h. e. ἀφρώδης, spuma enim alba est. Didymus vero *πᾶσι τοῖς ἀφροῖς τὸ δάκτυλον*, i. e. A vitæ mollietie.

APHROGALA, α . f. Spuma vel Flos lactis.

APHRON, ðnis. m. Plinio Herba est ex generibus papaveris, foliis (si proprius intuearis) passerum speciem representantibus, radicem habens in summa terræ cute, semine spumoso. Hæc Plin. sed fortasse perperam, lib. 20. cap. 19. A Diofcoride vocatur *μικρὸν ἀφρώνης*, hoc est Spumeum papaver, lib. 4. 62.

APHRONITRUM, i. n. [Ἀφρώνιτρον] Spuma nitri est: de qua Plin. lib. 31. cap. 10. & Martial. lib. 14. 38.

Ruficus es, nefcis quid Græco nomine dicar: Spuma vocor nitri, dicor & aphronitrum. Stat. 4. Sylv. 9. 37. Aut panes viridantis aphronitri. Illo in balneis antiqui cutem detergebant. Baccius de Therm. Vet. cap. 16. Voss. Lex. Etymol.

APHROCORON, [Ἀφροκορον] Genus est allii majoris incrementi, quod a Plinio Ulpicum vocatur, lib. 19. cap. 6. Ulpicum quoque in hoc genere Græci appellaverunt allium Cyprium, præcipue Africa celebratum inter pulmentaria ruris, grandis allii. Tritum in oleo & aceto mirum quantum increfat fuma.

APHROSELENUS, i. m. [Ἀφροσελων] Lapis alio nomine Selenitis dicitur, quoniam nocte invenitur lunæ imaginem reddere, quæ cum ea quidem augetur, & decrevit. Nascitur in Arabia, candidus, translucens, levis. Hujus ramenta comitialibus in potum dari jubent. Diofcorid. lib. 5. cap. 116.

APHTHÆ, arum. f. [Ἀφθαι] Exulcerationes sunt in summo ore, infantibus peculiariter vitio lactis calido humore corrupti, quanquam & adultis id accidit. V. Cels. 6. 11.

APHTHIPIHUS, i. m. [Ἀφθιπιθος] Quem oris vexat affectio prædicta. V. Cæl. Rhod. 20. 9. ex l. 10. §. ff. de Edil. edict. [Analogia Aphthicus, ἀφθικός, postulare videtur, quod miror non animadvertit Henrico Stephano in Thef. Gr. Sed V. viris doctis cum ad hanc l. D. tum ad A. Gell. 4. 2. notata.

APHTHONIUS, i. m. [Ἀφθώνιος] Sophista, qui scripsit Progymnasmata, i. e. præexercitamenta, in artem Hermogenis, quæ Græc. Lat. exstant.

APHYA, α . f. [Ἀφύη] Pifcis genus, minimum & inutile: quod ad motum igni protinus decoquitur. Unde proverbium, Aphya ad ignem: In ea quæ celeriter intereunt aut consumuntur, sive quæ facile ac statim conficiuntur. Latine Apua dicitur. Plinius. V. APUA. Cic. 4. Att. 11. Aphyam populi vocat Sentinam & fordes populi. Quare (inquit) ut homini curioso ipsa perscribere ad me quid primus dies, quid secundus, quid Censores, quid Appius, quid illa populi aphyæ, denique etiam quid ea te fiat, ad me velim scribas. Etiam metricalia quedam Aphyæ, i. e. Apuæ cognominatæ. Cæl. Rhod. 5. 19. Ap. Cic. in emendatis codd. excusum Apuleja. V. not. ad l.

APHYDNA, V. **APHIDNÆ**.

APHYSEMOM, ðnis. [Ἀφυσσημων] Casiæ genus, Diofco. l. 12.

APHYTHACORAS, Ctelias referente Plinio, arbores quasdam esse voluit juxta Hyavbarum Indiæ fluvium, electrum ferentes: vocæque hæc prædulcem fupparitatem significari tradidit. Author Plin. lib. 37. cap. 2. sub fin. Harduinus legit Siptachora.

APIA, Plin. lib. 4. cap. 4. Peloponnesus, Apia ante appellata, & Pelasgia, peninsula haud ulli terræ nobilitate postferenda, &c. Hæc ille. Ubi V. Hard.

APIANUS & **APIARIUM**. V. APES.

APIASTELLUM, i. n. dimin. ab Apiastro, quod deriv. ab Apio. Herba scelerata & Brionia. Apul. de Herb. cap. 8. & 66.

APIASTRUM, **APIATUS**. V. APES, & **APIUM**.

APICA, α . f. [Ἀπικα] dicitur Ovis quæ ventre glabrum habet, ut ait Festus. Plin. lib. 8. cap. 48. In ipsa ovis fatiis generalitatis offenditur brevitate crurum, ventris vestitu, quibus nudus esset, apicas vocabant damnabantque. Idem scribit Varro 2. de R. R. cap. 2. Apice erant Veltes sine villis. Calcagn. Quæst. Epist. 3. 1.

APICIUS, i. m. Eo nomine tres fuerunt Romæ, omnes gulæ studio infames, & artis coquinariæ studiosi. Primus vixit anno ab U. C. 649. Alter sub Tiberio vixit. Senec. ad Helv. cap. 10. Hic ille est, qui cum HS millicies (duos miliones & femis) in culinan congestis, neque plus centies HS de patrimonio supereile intelligeret, veneno vitam finit, metuens ne sibi efutendum deinceps esset. V. Dio Cassius lib. 57. & Martial. lib. 3. 22. Scientiam popinæ profectum inficisse feculum disciplina sua, Seneca ibidem prodit. Quæ eum aliquid de coquinaria scripsisse non obscure argunt. Vetus Schol. Juvenalis de Jucellis scripsit ad Sat. 4. v. 23. notat. Exstat de Re culinaria liber ipius nomine, dignus lectione ob linguarum, quæ habet; sed qui vel alterius Apicii est, vel alicuius interpolatus accessitioribus; quia in libro suo encycloclorum Comodianorum meminit. V. Lamprid. Hellog. cap. 18. & 20. & ibi Casaub. Casp. Barth. Adverf. 34. 18. & 26. 16. Voss. de Analogia l. 14. Tertius Apicius sub Trajano vixit, ut Casaub. ad Athenæum l. 6. observat.

Apicius pro Quovis guloso, apud Juven. 11. Sat. 3. & Martial. lib. 10. 73.

APICIUS, α . um. Adj. ut, Uve Apicia. Cat. de R. R. cap. 24. Vinum Apicum, Idem cap. 6. & Varr. l. de R. R. 25.

APICIANUS, α . um. Idem, ut, Apiciana coctura. Plin. lib. 19. cap. 8. Apiciana condimenta. Tertull. de Anima, cap. 33.

APICULA, V. APES.

APICULUS, V. APES.

APLODANTUS, i. m. [Ἀπλοδάντης] Fluvius unus et præcipuus Theſſaliæ qui tale fluere dicitur, quosque illi commiſcetur Enipeus, ut ſcribit Herodotus, lib. 7. Ovid. 7. Met. 228.

Multa quoque Apidani placentur gramina ripis. Val. Flacc. 1. 357. & Lucan. lib. 6. 373.

APILAS, [Ἀπῖλας] Flumen eſt in ora Heraclea, Plin. lib. 4. cap. 10.

APILASCUS, idis. Plin. lib. 33. cap. 4. Nam aurum quod ad pilas cadunt, Apilascum vocant. Ita codd. vulgat. Sed V. Hard. qui hanc vocem non invenit in MSS.

APINA, æ. (vel APINÆ, Ærum. pl. tantum) Urbs Apulia. Tricas & Apinas vulgo res futiles ac nugatorias dicebant. Martil. lib. 1. 114.

Quæcumque luſi juvenis, & puer quondam, Apinasque noſtras. Idem lib. 14. 1.

Sunt Apina, Tricæque, & liquid vilis iſtis. Tractum eſt proverbium ab Apina urbe Apulia. Plin. lib. 3. cap. 11. Diomedes ibi delevit gentes Minorum Dardorumque, & urbes duas, quæ in proverbium ludicrum vertère, Apinam & Tricam.

APIOLA, Oppidum Latiorum, captum a L. Tarquinio rege, ex cujus præda Capitolium inchoavit. Plin. lib. 3. cap. 5.

APIOS, i. m. [Ἀπίος] Herba eſt, iſchæa etiam dicta, quæ folio conſtat rutaceo, brevi, caulibus tenuis aut quatenus humi proſtratis, radice qua aphodelus, verum ſquamofa. Nafcitur in montibus: legitur Vere. Datur ad expurgandum corpus, quod altera radice parte ſuperius, altera inferius purget. Hæc eſt Theophrast. l. 9. c. 10. de Plant. hiſtor.

APIŌCĀLUS, i. m. [Ἀπιόκαλος] i. e. Decoris expertus, ineptus. Gell. 21. 7. V. H. St. Theſt. Gr.

APIS, iſ. V. APES.

APIS, idis, vel iſ. [Ἀπῖς] Qui etiam dictus eſt Serapis, a quibusdam Oſiris. Auguſtin. lib. 18. cap. 5. de Civit. Dei. Rex Argivorum Apis navibus tranſvectus in Ægyptum, quem ibi mortuus fuiſſet, factus eſt Serapis omnium maximus Ægyptiorum deus. Cur non Apis etiam poſt mortem, ſed Serapis appellatus ſit, rationem Varro reddit. Quia enim arca in qua mortuus ponitur (quod omnes jam ſarcophagum vocant) ἀπῖος dicitur Græce, & ibi eum ſepultum venerari cœperant, priusquam templum ejus eſſet extructum; velut Soros & Apis, Sorapis primo, deinde una litera (ut fieri ſolent) commutata, Serapis dictus eſt. Hæc Aug. Apud Ægyptios etiam Apis, Boſ dicitur, & pro nomine colitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 82. Quid igitur cenſes Apin illum famorem Ægyptiorum bovem, nonne deum videri Ægyptiis? Ovid. 2. Amor. 13. 14.

Et comes in pompa corniger Apis erat. Lucan. lib. 9. 160.

Et facer in cineres Magni maſtabitur Apis. Hunc enim mirabili vanitate decepra Ægyptus, in honorem ejus divitiis affluentibus, alebat: quoniam eum ſine ſarcophago vivum venerabat, Apis, non Serapis vocabatur. Quo hove mortuo, quoniam quarebatur & reperiebatur vitulus coloris ejusdem, mirum quoddam, & divinitus ſibi procuratum eſſe credebat. V. Strab. lib. ult. & Plin. l. 8. c. 16. Macrobi. Sat. 1. 21. c. Junioribus Marſham. Can. Chron. ad Sec. 4. Conf. OSIRIS, & SERAPIS.

Eſt etiam Apis, Vicus in Africa, quia nobilis religione Ægypti locus eſſet.

APICOR, eris, aptus fuſ. [Ἀπίκωρος] iſci. Antiquum verbum, unde fit Aptus, a. um. Nonius, Apifici, Inv venire. Siſenna Hiſt. lib. 4. Itaque poſtero deligato ſignum redeuntis apificitur. Junius ſic legit, itaque poſtero die legatos Signum redeuntis apificitur. Mercer Iguvium. Ex eo composita in uſu ſunt, Adipifcor & Indipifcor.

Apifici, Indipifici. Lucil. lib. 26. Ut ego eſſutiam, quod ego te inprimis cupere apifici intelligo. Nonius.

Apifici, pro Adipifici. Feſtus. Lucret. lib. 1. 448.

Nec ratione animi quam quiſquam poſſit apifici. In hac ſignificatione ſæpe apud Jctos ponitur. Ulp. l. 25. §. 3. de hered. pet. Quod ſi ab initio quidem juſtam cauſam habuit apificende poſſeſſionis.

APISION, i. n. Herba alias ſtatis. Apul. de Herb. cap. 69.

APISTOS, lege Apſyctos, & V. ſuo loco.

APIUM, i. n. [Ἀπίον] Herba cuius multe ſunt ſpecies. Plin. l. 19. c. 7.

Contra, plura genera ſunt eorum que, diximus, dicemusque inprimis de apio. Deinde ſe ſubjungit capite proximo, Id enim quod ſpontè in humidis naſcitur, helioſelinum vocatur, uno folio, nec hirsutum. Rurſus in ſiccis, hippoſelinum, pluribus foliis ſimile helioſelino. Tertium eſt oreoſelinum, & cicutæ foliis, ſemine anethi, minuitore tamen, &c.

Apio coronabant victores in Nemeæo certamine. Plin. lib. 19. cap. 8.

Ab æquinoctio verno ſeritur apium. Et paulo poſt, Honos ipſi in Achaia, coronare victores ſacri certaminis Nemeæ. Juven. 8. Sat. & Pitiſc. Lex.

Amarum apium. Virg. 6. Ecl. 68.

Udum. Hor. 2. Carm. 7. 24.

Vivax. Hor. 1. Carm. 36. 16.

Gaudet apio ripæ. Virg. 4. Georg. 121.

Opus eſt apio. Plutarch. in Sympoſ. Ita loquebantur quoties morbum capitalem inſuebant, & vitæ periculum imminere. Nam olim monumenta deſunctorum apio coronabantur. Inde Proverbium, Apio indigere, de iſis qui deſperate decubant, de quo Suid. & Plutarch. in Sympoſ. & vita Timoleontis. Horatius tamen & ad conviviorem coronas Apium adhibet, 1. Carm. 36. 15. & 4. Carm. 11. 3. ubi Vid. Interpretes. Hinc

APIACIUS, a. um. Ex Apio conſectus; ut, Apiacia corona. Hygin. Fab. 74. Hinc & APIASTREM & APIATELLUM & APIATUS derivata, de quibus V. ſupra.

APLANES, iſ. [Ἀπλανής] dicitur Non vagus, increbibilis. Macrobi. lib. 2. cap. 4. in Somn. Scip. Prima illa ſtellifica ſphæra, que proprio nomine cœlum dicitur, Aplanes apud Græcos vocatur, arcens & continens cæteras, & lib. 1. paſſim.

APLUDA, V. APPLUDA.

APLUSTRE, & **APLUSTRUM**, pl. tia, & ra. Navium ornamenta. Quæ quia erant amplius, quam eſſent neceſſaria uſu, etiam Ampluſtria dicebantur, ut tradit Feſtus. Ergo ab Amplius, Ampluſtre dictum, volunt Grammatici, ſed verius ex græco ἀπλωστρον, apluſtre & apluſtrum: pro quo vetuſtiſſimi Ampluſtrum dixerunt. Erat Tabula affixa ad ſummum puppis ornamenti cauſa, interdum in ſcuti aut clypei modum, de cujus apice

pinna ac criſta eminebant. Addebantur aliquando & tenæ, aut vela parva. Vetus ſcholiaſtes Juven. 10. Sat. 116. Ubi Victæ tiremis apluſtre memoratur. Tabulatum exponit, ad decorandam ſuperficiem navis appoſitum. Plura Salmat. Exercit. Plin. p. 402. Rutil. Itinerar. l. 513. adde Dan. Heinf. & Drakenb. ad illud Silii lib. 10. 325.

— Iacrocque apluſtria velo. conf. Lucan. lib. 3. 586. V. Schœff. de Mil. Nav. l. 2. c. 6.

APLYSIA, æ. f. [Ἀπλυσία] Illotarias vertit Theodoros. Spongiarium genus viliffimum, maximas habens fitulas & reliquam partem admodum ſpiffam: ita dictum quod elui non poſſit. V. Plin. lib. 9. cap. 45.

APNOEA, [Ἀπνοία] Affectio quædam eſt, nulla, ut vilis indicat, ſpiratione facta: quod tamen fieri nequit, aut ea que per univerſum ſit corpus, tranſpiratione, tunc ſufficere poteſt. Cal. l. 4. c. 2. Galen. l. 4. de Locis affect.

APOBATE, es. [Ἀποβάτης] Athenienſibus Ludus erat equeſtris, quo Phocionis filius ſepiffime luſit, & victor fuit. Alex. ab Alex. l. 3. c. 21.

Apobate Curſores quinam fuerint. V. Pitiſc. Lex.

APOCALO, iſre. [Ἀποκαλό] i. e. Avocare: ut, Ego me apocalo, i. e. Recedo, abeo. Petron. cap. 67. Apocalemus nos. Idem cap. 62. Ita Nodot. legit. & explicat, Alii legunt Apocolo & Apocolianus. V. Interpret. ed. Burm. [Videtur Apocolo legendum priori loco, ut ſic ſolaciariter dictum Aboculare ſe, pro ſubducere ex oculis. De altero loco V. que infra in V. ARGUS dicemus. Miror quid hæc tibi velint in Cangi. Gloſſario: Aboculo librum legere, claſſis oculis in Petronii Fragmento. Locus eſt c. 75. Ubi puer, ceu frugi laudatur, qui librum aboculo legit, pretium ſibi de diaris fecit. Aboculus vox imae plebeulca, cuiusmodi quam plurimæ apud Petronium, Cœcum denotamus, unde ſine ſubio Gallorum avoculo manavit, quod ipſentem Cangiſus agnoſcit. Nodum igitur in ſcirpo querunt, qui hunc locum alienis interpretamentis, vel conjecturis tentant, cum ſententia plana ſit: Diurna enim mercede puer cœco librum legiſſe narratur, indeque libi pretium, i. e. lucellum, peculium facile, eſt. ¶ Pretium facere alibi eadem notione fruſtra quaſiveris.

APOCALYPTIS, iſ. f. [Ἀποκαλύπτεις] Lat. Revelatio. Sic autem inſcribitur Liber revelationum divinarum de ſtatu eccleſiæ Novi Teſtamenti, quas Johannes Theologus accepit in iſula Pathmo. Auguſt. de S. Triu. cap. 49. Apocalypſis eos laudat, in quorum ore non ſit inventum mendacium. conf. idem de Civ. Dei. l. 20. 17. Tertull. adv. Marc. 4. 5. Apocalypſin Johannis Marcion reſpuit. conf. Iſidor. 6. 2.

APOCALYPTICUS, a. um. [Ἀποκαλυπτικός] Adj. ut, Apocalypſticus liber.

APOCARTERESIS, iſ. f. [Ἀποκαρτερήεις] Propoſitum & electio mortis pro mediæ & famem. Tertul. Apol. cap. 46. Lycurgus apocartereſin optavit, quod leges ejus Lacones emendatiſſent. V. Quintil. l. 8. 5. & ibi interpretes.

APOCAFASTAS, iſ. f. [Ἀποκαφάſτας] Reſtitutio in priſtinum ſtatum; item Circuitus ſolis, lune & ælrorum. V. Columcl. 3. 6. & Apul. Aſclep. p. 84.

APOCASTASTICUS, a. um. i. e. Redintegratus. V. Sidon. 8. Ep. 11. & Mart. Capel. lib. 7. p. 240.

APŌCHA, æ. f. [Ἀπόχη πάρος τῆ ἀπόχην] a Recipiendo; eſt Scriptura ſive Cautio, in qua creditor ſe pecuniam accepſiſſe teſtatur. Ulp. in l. Si accepto latum. 19. D. de acceptil. Inter acceptilationem & apocham hoc intereſt: quod acceptilatione omnimoda liberatio contingit, licet pecunia ſoluta non ſit: apocha non alias quam ſi pecunia ſoluta ſit. Apocha igitur ſchedula eſt quam vulgo *quitanciam* vocant: Antapocha vero eſt quam debitor dat creditori.

APŌCHO, iſre. in Cod. Theodof. l. 1. & 3. de Tribut. in ipſis ſpec. inferendis; ibi apochandi licentia notatur; hic præſumptio apochandi damnata eſt. Videtur autem idem eſſe quod Species adærare, pecuniarum pro ſpeciebus dare.

APŌCOPE, es. f. [Ἀπόκοπη] Latine dici poteſt Abſciſſio, amputatio, Grammatica figura eſt dictionis, quam ab ejus fine detrahatur aut litera aut ſyllaba. ut, Cura peculii, pro Peculii. Huic contraria eſt Parage.

APŌCŌPUS, i. m. [Ἀπόκοπος] Excubitus, ſpado, qui amputata eſt virilitas. Firm. l. 3. c. 14. In octavo ab horoſcopo loco, Mercurius cum Venere, ſive ſextimi ambo, inefficæce & apocopus reddent, & qui nihil agere poſſint. [conf. Suid. Videtur potius a v. κόπος, ut κόπος, ut κώπος, & familia, quam a v. ἀπόκοπος, cum H. St. in Theſt. Gr. derivandum. Ineptum enim ad opus virile ſeu Frigidum duntaxat denotat.

APŌCRISTARII, erant Reſponſales magiſtrorum præſentium, qui illorum nomine cauſas Palatinorum judicabant. Pancroll. Not. Dign. Imp. Orient. Buleng. de Imp. Rom. 4. 21. Item pro Pontificis aut Episcopii legato Apocriſtarius uſurpatur a mediæ avi ſcripturis. Beda Hiſt. Eccleſ. l. 1. & Conſtit. Novell. 123. 25. V. Gloſſaria Medicæ Latine.

APŌCŌRUS, a. um. [Ἀπόκορος] Durus, aſper, rigidus; ex ἀπό & κορός, pulſo, crepo. Firmic. Matth. 7. Miſeri, apocroti, oligochronii, infelicæce.

APŌCYNON, i. n. [Ἀπόκυνον] Oſticulum, quod canum impetus cohibet, in rana ſiniſtro latere. Plin. l. 32. c. c. Et aliud eſſe (oſticulum) in ſiniſtro latere, quo deſecto (in aquam) Fervere videatur, apocynon vocari. Canum impetus eo cohiberi &c. Eſt item Apocynon Cynoſtrambe, vel Cynomorum a quibusdam dicta Braſſica canina, longis viticulis confiſis; male olentibus, lentis, vitiumque modo obſequioſis, fractu ſere inviſis: cuale celerrime interimit, hominibusque eſt venenum. Ex Dioſc. l. 4. c. 76. & Galen. l. 6. ſimplic.

APŌDES, um. V. APUS.

APŌDERMUS, a. um. [Ἀπόδερμος] i. e. Ex nucibus amygdalis decoratit conſectus; ut, Apoderum ſiſtium. Apic. 2. 2.

APŌDIXIS, iſ. f. [Ἀπόδειξις] Quintil. l. 5. c. 10. Apodixis eſt evidens probatio: ideoque apud Geometras γεωμετρικὰ ἀπόδειξις dicuntur. Plura ibid. Gell. l. 17. c. 5. Latine Petronius ſcriptit c. 132. Rogo te, mihi apodixin deſunctorum redde, quod Cujacio eſt: Remiſſio ſenilis eratis, ſeu Liberatori, Pitheo Apocha: Wooweyre libellus, quo offendit quæſiam ſe deſunctum eſſe: oppido ridicule, ut quidem forte aliud agens protulit Wooweyrus, quaſi vero mortuus bonæ ſe hîde mortuum eſſe ſcripſiſſe teſtari caveoque poſſit. Luculentè offendit Gronov. Obſerv. 4. 13. ſignificare hoc loco Leve tantum ſpecimen, velut ceremonie cauſa editum. Ut adeo formula in reſequiffima a Petronio adhibita ad alia multa honeſte tranſferri poſſit.

APODICTICUS, a, um. [ἀποδικτικός] i. e. Demonstrativus. V. Geil. 17. 5. & Mart. Capell. lib. 5. p. 152.

APODOSIS, is. f. [ἀποδοσις] Figura oratoria, quæ τὴ ἀποδοσις respondit. Latine Redditio dicitur. Ter. And. 1. 5. 43. Adeon' me ignavum putas, adeon' porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum, ut neque me confuetudo, neque amor, neque pudor commoveat, neque commoneat ut ferrem fidem? Ubi Donatus, Ut neque me confuetudo, &c. Apodosis autem superiora: Confuetudo adversus feritatem: Amor adversus inhumanitatem: Pudor adversus ingratum animum.

APODYTERIUM, i. n. [ἀποδυτήριον] quasi Latine dicas Exutorium; erat enim Locus ante balnei five hypocausti ingressum, ubi loturi se exuebant: h. e. veltimenta deponabant. Cic. 3. Q. frat. 1. In balneariis, alta in aleum apodyterii angulum promovi, propterea quod ita erant posita, ut eorum vaporarium, ex quo ignis erumpit, esset sub tectum cubiculi. Plin. l. 5. Epist. 6. Inde apodyterium balnei laxum & hilarare excipit cella frigidaria.

APOENINUS, V. APENNINUS.

APOGÆUS, i. m. [ἀπογαῖος] Ventus a terra flans. Plin. lib. 2. cap. 43. V. Harduin. Altronomis Apogæum locus planetæ altissimus, & a terra quam maxime disjunctus.

APOGRAPHUM, i. n. [ἀπογραφή] Exemplum & descriptio libri, & imago tabule. Latine descriptum & Exscriptum dicitur. Unde Cic. 12. ad Att. 52. extr. libros suos philosophicos Apographa vocat: quasi Scriptorum Græcorum imagines & exempla. Plin. l. 3. c. 111. Hujus tabula exemplar, quod Apographon vocant, L. Lucullus duobus talentis emit. Barbare Copia. V. Du Fresne.

APOLACTIZO, [ἀπολακτίζω] āre. Calcibus invadere. Unde per translationem significat Parvifacere, parvipendere. Plaut. Epid. 14. ἀπολακτίζω inimicos omnes.

APOLAUSTUS, i. m. [ἀπολαυστὸς] Voluptati fervens. Capitol. in Vero, cap. 8. Habuit & Agrippam hiltionem, quem apolaustum nominavit. conf. Lamprid. in Commod. cap. 7.

APOLECTUS, i. m. [ἀπολεκτός] Delectus, five Selectus, a verbo Græco ἀπολέγω, quod Deligo significat. Apolecti igitur, Delecti, eximii, selecti. Liv. 36. 28. extr. Ubi quum in concilio delectorum, quos apolectos vocant, Phæneas, & quæ imperarentur, & quæ ipsis prope accidissent, exposuisset. Item 35. 34. Concilium quidem univerſæ gentis Ætoli post dimissos Romanos non habuerunt. Per apolectos autem (ita vocant sanctius concilium, quod ex delectis constat viris) id agitabant, quomodo res in Græcia novarentur. Gronov. habet Apolectos.

APOLECTUS, [ἀπολεκτός] Genus piscis ex pelamidum genere. Plin. lib. 9. cap. 15.

APOLLIS, c. [ἄπολλις] Latine Eum significat qui jus civitatis amisit. Martians in l. Quidam. 17. D. de pœn. Item quidam ἀπόλλις sunt, hoc est, sine civitate, ut sunt in opus publicum perpetuo dati & in insulam deportati.

APOLLIO, inis; & Apollus, o. fec. Gr. declinationem: [Ἀπόλλων] creditus fuit Deus, quem Græci etiam Φαίδων, h. e. Solem, appellant. Cui (ut Macrobius inquit) variae fuerunt potestates. Nam fuit author carminis, præfæs vaticinii, sagittandi peritiam habuit, artem medicinæ percullit, & chorde vocalis. Idem dicitur Liber, quod libere vegetur per ærem. Dicitur Apollo ab α, sine, & πολλί, multi: quod solus ipse luceat. Porphyrius ait eundem esse Solem apud superiores: Liberum patrem in terris: Apollinem apud inferos. Unde etiam tria insignia circa ejus simulacrum videmus, Lyram, quæ nobis cælestis harmonie imaginem monstrat: Gryneum, quod terræ numen ostendit: Sagittas, quibus infernus deus judicatur & noxius. Unde & Apollo dicitur ἀπό τῆ ἀπολλων. [Hæc ex Serv. ad Ecl. 5. Virg. v. 66. Prov. Gryneum vero Gripeum legitur in Servii codd. Quod monstrum vocabuli est, nisi forte Gryphicum pro Gryphe s. Grypho positum. Hoc enim Apollini factum fuit fabulosum animal, ut ipse Servius ad Ecl. 8. v. 27. docet, ac testatur nummus Gallieni ap. Oisfel. Tab. 87. 7. conf. Spanhem. de Pr. & Uf. Numifm. Diss. 5. 10.] Euseb. de Evang. preparat. Apollo vocatur quod ἀπό τῆ ἄλλοι, i. e. Ægrotationibus homines salvat atque liberat: quam obrem ardentissimum etiam Solem Apollinis nomine appellant. De Apolline multa apud Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Actiacus Apollo. Ovid. 13. Met. 715. Angur. Virg. 4. Æn. 376. Belenus Apollo, Deus fuit patrii Aquilejensibus Italia. V. Capitolin. Herodian. & Pitisc. Lex. Delius. Virg. 4. Æn. 162. Flavus. Ovid. 1. Amor. Eleg. ult. 35. Formosus. Virg. 4. Ecl. 57. Gryneus. Virg. 4. Æn. 345. Palatinus. Hor. 1. Epist. 3. 17. Quia templum ei excitavit, dedicavitque Cæsar Augustus in Palatio, ut scribit Sueton. eodemque loco bibliothecam libris omnis generis instruxit. Pulcher. Virg. 3. Æn. 119. Pallator citharæ. Val. Flacc. 5. Argon. 693. Tymbræus. Virg. 4. Georg. 323. Vates. Val. Flacc. 4. Argon. 445.

APOLLINEUS, a, um. Adj. ut, Apolline ars, pro Arte medica. Ovid. 3. Trist. 3. 10. Apolline ars, etiam pro Arte vaticinandi accipitur ab Ovid. in Ibin, 264. — Apolline clarus in arte senex. Tiresiani vatem intelligit. Cantus Apollinei. Ovid. 11. Met. 155. Crinis. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 310. Frater Apollincus, Cupido. Ovid. 9. Met. 454. Testudo. Lucan. ad Pison. 155. Vates, Orpheus. Ovid. 11. Met. 8.

APOLLINARIS, e. Adj. ut, Ludi Apollinæres, qui in honorem Apollinis fiebant: de eorum origine V. Liv. 25. 12. Macrobi. 1. Saturn. 17. & Spanheim. de Ufu & Præf. Num. diss. 10. p. 123. & Pitisc. Lex.

APOLLINARIS, [Ἀπολλινᾶριος] Nom. Viri propr. De claris Apollinaribus V. Fabric. Bibl. Gr. Vol. 7. p. 659. seq. C. Sulpitius Apollinaris, qui argumenta fabularum Terentii paucissimis verbis exposuit, Pertinacis imperatoris præceptor fuit, teste Capitol. c. 1. a Fabricio d. l. omittis.

APOLLINAR, aris. n. pro Fano vel Loco Apollinis; ita Gronovio legi placet apud Liv. 3. 63. Ubi nunc ædes Apollinis est, jam tum Apollinar appellabant. Vulgo Circum jam tum Apollinarem. Sed Apollinar forte ut Lupanar & similia.

APOLLINARIA, æ. f. Herba, quæ & Strychnos, Apul. de Herb. c. 74. Apollinaris dicitur Plin. 10. 26. 14.

APOLLINARISTÆ, arum. m. [Ἀπολλινᾶριστοί] Heretici ab Apollinari Alexandrino ejusque filio homonymo dicti, horum heterodoi in amplexi. V. Iudor. 8. 5. Reinef. Var. Lect. 2. 17. p. 278. quo ipso loco, quem Ἀπολλινᾶριος Græce laudaverat, Latine Apollinarem vocat.

APOLLODORUS, i. m. [Ἀπολλόδοτος] Atheniensis Pictor insignis nomenagefima tercia Olympiade, de quo Plin. lib. 35. cap. 9. Fuit & alter hoc nomine Statuarius, eidem Plin. lib. 34. cap. 8. Item Medici duo, quorum Citicæus unus, alter Tarentinus dicitur est. Plin. lib. 20. cap. 4.

Fuit & Atheniensis Grammaticus Afclepiadis discipulus, Panæti Rhodii philosophi discipulus, & Aristarchi grammatici. Is primus genus metri Triambici invenit, ut testatur Suidas. Scripsit quoque Historiam Athenensium usque ad reditum Heraclidarum, ut est author Diodorus Siculus. Fuit & alius Apollodorus Atheniensis Grammaticus: cujus libri bibliotheca, five de origine Deorum extant, de quibus multa Salmast. Exercit. Plinian. Apollodorus item alius Tarfensis, Tragicus, cujus tragedias Suidas recenset. Apollodorus item Atheniensis Poëta comicus, tempore quo & Menander, fuit: Fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas.

Præter hos, Apollodorus Pergamensis extitit Cæsaris Augusti præceptor & familiaris: scriptus de arte Rhetorica.

APOLLONIA, [Ἀπολλωνία] Nomen fuit plurium urbium, quarum una fuit in Epiro. Plin. lib. 4. Alia, eodem teste, fuit in Creta. Alia item in Syria, ut idem Plin. lib. 5. docuit. Alia præterea, teste Herodoto, lib. 4. fuit in Thracia. Apollonia Syriæ, hodie Bonandria. Apollonia autem Epiri, hodie Velona, La Valona, ex qua in Italiam trajectus brevis. Apollonia item Insula est Europæ. Item est Insula in Ponto quæ Thynnias dicta est, ut ab alia quæ est in Ponto distingueretur.

APOLLONIATÆ, arum. m. [Ἀπολλωνιάται] Cives Apolloniæ, qui varii sunt, prout urbes hujus nominis diversæ. Plin. 5. 30. & alibi. Apolloniatum oppidum. Idem 3. 11. de Epiro.

APOLLONIATICUS, a, um. Adj. ut, Bitumen Apolloniaticum. Plin. lib. 35. cap. 15.

APOLLONIENSIS, e. Adj. [Ἀπολλωνιάτης] Cic. 3. Verr. 103. conf. Tacit. 2. Ann. 47. 4.

APOLLONIS, idis. f. Urbs Asiæ minoris prope Pergamum & Sardes. Unde, APOLLONIDENSIS, Asiæ populi. Cic. pro Flacc. 71. 79.

APOLLONIDES, Gemmarum sculptor. Plin. lib. 37. cap. 1.

APOLLONIUS Rhodius, dicitur quod in Rhodo agitare, Alexandriæ autem natus, Callimachi discipulus, æqualis Eratosthenis grammatici, cujus etiam successore in præfectura bibliothecæ apud Ptolemaum Evergetem. scripsit Argonautica versus hexametro. Fuit item Apollonius Alexandrinus, cognomento Dyscolus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipse grammaticus, filiumque erudit. Scriptus de Compositione partium orationis, & alia complura in arte grammatica, Apollonius Aphrodisæus historicus scripsit res varias de Tralibus, de Orpheo, ejusque mytheris.

Apollonius Molo-Rhodiis, Præceptor Ciceronis, Romæ docuit, quo legatus venerat de premiis Rhodiorum, Dictator Sylla, orator unus in causis, scriptorque præstantissimus, & in dicendis animadversendisque vitis, & insititendo docendoque præstantissimus, ut ait Cic. in Brut. V. Suet. Cæf. cap. 4. & ibi Casaub.

Apollonius item fuit Alabandensis (Alabanda autem oppidum est minoris Asiæ) dicendi magister: qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos quos judicabat non posse oratores evadere, operam apud se perdere, dimittebatque quenque ad quancunque artem putabat esse aptum, ut scribit Cic. 1. de Orat.

Ad hos, Apollonius quidam fuit Nysæus Panæti Stoici familiaris. Strab. 1. 14. Apollonius, præterea Herophilus appellatus, quod Herophilii discipulus fuit, scripsit de Unguentis, ut est author Athenæus. Apud Plin. tamen Apollodoros scribitur.

Philoftratus præter hos, duos ponit inter sophistas Apollonios, Naucraticum unum: alterum Atheniensem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docere Athenis.

Apollonius item Tyanens philosophus, cujus vitam Philoftratus scripsit, & ante hunc damis Apollonii ipsius peregrinationis comes.

APOLLOEUS, i. m. [Ἀπολλοεύς] Latine Fabula dicitur, in qua inducuntur muta animalia loquentia: cujusmodi fabule Æsopice sunt, & de Cæficia apud Gell. lib. 2. cap. 29. Et apud Hor. 1. Epist. 73. Olim quod vulpes ægrotæ cauta leoni Respondit, &c. Cic. 2. de Orat. 264. Et ad hoc genus ascribamus etiam narrationes apologorum. Quintil. lib. 5. cap. 11. circiter medium. Apologum agere. V. AGO.

APOLLOGO, [ἀπολογία] āre. Convocatio notare, rejicere, repudiare. Sen. Epist. 47. Ipse illum invicem aplogavit, & non judicavit domo sua dignum. In ed. Thef. Lugd. additur: Gallice *Bravard*, Italice *Morteggiare*. Adscribit H. St. 27. quia ita exponat. [Vox suspecta, V. Lipf. & Grut. not. ad l. AVOLOGATO, 6nis. f. [ἀπολογία] Quintil. l. 5. c. 11. Nostorum quidam non fine recepto in usum nomine Apologationem vocant. De fabulis loquitur.

APOLOGIA, [ἀπολογία] Latine dicitur Defensio vel excusatio, purgatio & oratio qua se quis defendit, five illud apud judicem lit, five non. V. Apul. Apol. 119. Cur Defensiones Apologiae dicte V. apud Scalig. l. 3. Poët. c. 83.

APOLOGETICUS, a, um. [ἀπολογητικός] Defensorius, ad defensionem pertinens. Quo titulo extat Tertulliani liber ad Scapulam, quo Christianam religionem defendit.

APOLOGISMUS, [ἀπολογισμός] Idem quod Apologia. Cic. 16. Att.

APONUS, i. m. [Ἀπώνος] Vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patavium, ubi & aquæ calidæ variis morbis aptæ Claudiani elegiaco carmine laudate, & a Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teste Caffiodor. Ejus aqua non modo salubris, sed & fœdica credita. Idem Claudian. principio cæceminis, Fons Antenoræ vitam qui porrigit urbi. Etv. 4. Quum tibi Phœbeus carmina dicitur honos. Adde Sil. l. 12. 219. Unde consulantur Tiberius fortes in eum lantum coniecit. V. Suet. Tiber. cap. 14. Videturque huc refertur Lucanus lib. 7. 192. cum necito

nefcio quem augerem de Pompeii clade ad Aponi fontem predicere facit.
APONINUS, a. i. m. Adj. ut Aponine fortes, quoniam Cafanbonus & C-
uterus legant in Vopifci Firmito, cap. 3. ubi vulgo legitur Apenninis: id
quod idem Cafanbonus etiam in Claudio Pliionis, cap. 10. ad hunc
modum correxit, Quam in Aponino de fe confuleret, non Apeano;
& interpretatur in Aponi fonte.

APOMPTICI, [ἀπομπτικοί] Hymni funt, qui peregrinationem dei
alicujus spectantur, ut apud Bacchylidem. Hymnorum multiplices
variasque species V. apud Gal. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 5.

APOPHĀSIS, is. f. [ἀποφήσις, ἀπὸ τῆς ἀπόφθεμις] Latine dicitur Negatio.
Figura Rhetorica, de qua fe Quintil. lib. 9. cap. 2. Quaedam vero genera
hujus figurę nullam cum tropis habent societatem: ut illa statim prima,
quę dicitur a negando, quam nonnulli vocant ἀποφήσις. Hujus autem
figurę ipse hoc ponit exemplum, Non agam tecum jure fummo: non
dicam quod forsitan obtinerem.

Apophalis, ἀπὸ τῆς ἀποφάνειδος, est Annotator bonorum & commentarius,
& recensio, indexque eorum quę reperita funt. Icti Inventarium vocant
& reperitorium: quod ἀποφάνειδος proprie dicitur. Budaus.

Apophasis, Sententia, dictum, responso. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de appellat.

APOPHLEGMATISMUS, i. m. [ἀποφλεγματισμός] est Remedium quod
in ore retentum vel manducatum, ad linguę subditum, noxios quosque
humores ex capite detrahit. Horum confectionem vide apud Galen. l. 2.
de Compof. medic.

APOPHLEGMATIZO, are. Verbum est apud Th. Priscian. 2. 3.

APOPHORETA, õtum. n. [ἀποφώρα] erant Munera Saturnalia, &
proprie illa quę pro xenis remittebantur. Suet. in Vespaf. c. 19. Sicut
Saturnalibus dabat viris apophoreta, ita & Calend. Martii feminis. Tur-
nebus vero hoc nomine significat eximiam Munera quę convivis dantur,
ut ea domum referant, unde & Apophoreta funt appellata: Hoc ex Mar-
tiale lib. 14. l. 6. probat, ubi ait,
Præmia convive dei sua quisque suo. Hic enim versus Apopho-
reta explicat. Sed luculentissime omnium D. Ambrosius in Exhortatione
ad virgines ita scribens; Qui ad convivium magnum invitatur, apopho-
reta secum portare conſueverunt. Ego ad Bononienſe invitatus convi-
vium, ubi sancti martyris celebrata translatio est, apophoreta vobis plea
sanctitatis & gratię reservavi.

Apophoreta quoque dicta fuiffe, Quę Ludorum aut Spectaculorum edi-
tores post ea finita mitterent amicis, docebit Lipsius Saturnal. 1. 16.
& Symmachii locis quibusdam, qui & Apophoreta vocat. conf. Petron.
cap. 40. 56. 60. Isidoro est Vas escarium, quo poma, vel tale quid,
erat enim planum, ferebatur. V. Voll. Lex. Etymol.

APOPHΘEGMA, õtis. n. [ἀποφθεγμα] Sunt (inquit Erasmus) Dicta
acuta quedam, & brevia, non cujuslibet quidem. fed Oratorum, Ducum,
Legatorum, Imperatorum, ac, ut semel dicam, Illustrium virorum. Cic. l.
Off. 104. Multaque multorum facete dicta, ut ea que a sene Catone col-
lecta funt, quę vocant ἀποφθεγμα.

APOPHΘEGMATICUS, a. um. [ἀποφθεγματικός] ut, Genus dicen-
di apophthegmaticum. Quintil. lib. 6. cap. 3.

APOPHYGIS, is. f. ex ἀποφύγι, est Effugium sive Remedium columnę:
annulus, scilicet ferreus affixus, ne ad pondus findatur. Vitruv. 4. 7. conf.
Bald. Lex. p. 11. Hodie fere sub eo nomine venit mollis & cava membro
in columnis commiffura superior vel inferior.

APOPLĀNESIS, is. f. [ἀποπλάνησις] i. e. Aberratio, quę est hujusmodi
dicendi ratio, Qua differendo, obſcurendo, tergiverſando Judicem in
errorem trahimus. Quod Cicero fecit in causa Cluentii, qui reus erat vene-
ficii. V. Turneb. ad Quint. 2. 17. p. 194. Bum.

APOPLEſIA, ð. [ἀποπληξία] Alii Stuporem corporis & mentis, alii
Subitam percussione interpretantur. Genus est morbi, de quo sic Celf.
lib. 3. cap. 26. Atonitus quoque raro videmus, quorum & corpus & mens
stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo, ἀπὸ πλῆξις hunc
Græci appellant. Idem cap. proxime sequenti, At resolutio nervorum
frequens ubique morbus est: sed interdum tota corpora, interdum par-
tes infestat. Veteres authores illud Apoplexiam, hoc Paralyſin nomi-
naverunt: nunc utrunque Paralyſin appellari vident.

APOPLEXIS, is. f. [ἀποπληξίς] Idem sonat. Capitolinus de L. Vero
c. 9. Morbo, quem Apoplexiam vocant, correptus Lucius. Et in vita Marci
c. 14. Lucius apoplexi arreptus perit, ut Palatinus habet, quamvis Regius
Apopleſia, quod ex Apoplexia est. De eodem Eutropius 8. 5. Obiit subito
sanguine ictus, casu morbi, quem Græci ἀποπληξίαν vocant. conf. Ter-
tull. de Anim. cap. 53.

APOPLECTICI, [ἀποπληκτικοί] sunt Quorum videlicet & corpus & mens
stupet ictu fulminis aut morbo. Celf. l. 3. c. 26. vocat Atoniticos. Jul. Fir-
mic. l. 3. c. 6. Sed mortem nihilominus decernit biathanatam, aut repentinam,
sicut apoplectici interire conſueverunt.

APOPOMPEI Dæmones. V. in ALEXICACI Dæmones.

APORIA, ð. [ἀπορία] Indigentia, vel dubitatio, & consilii inopia. Cic. 7. Att. 2.

APORIATIO, õnis. f. Idem. Tertull. de Præscript. cap. 49. De aporia-
tione conceptus atque prolatus.

APORON, [ἀπορον] Controversiæ genus inexplicabile: cujus exemplum
proponitur a Gellio lib. 9. cap. 15.

APOSCFEYON, õntis. m. Scopum intuens: ab ἀποσκοπιών, i. e. sco-
pum confidero. Plin. l. 35. c. 11. Antiphilus laudatur nobilissimo satyro
cum pelle pantherina, quem apofcopeonta appellant. Ita Hard. Alii
ἀποσκοπιών.

APOSTOPĒSIS, is. f. [ἀποστοπίσις] Figura est Rhetorica. Quintil. l. 9. c. 2.
Apostopieſis, quam Cicero Retenticiam, Celfus Obſcitantiam, nonnulli In-
terruptionem appellant: est Figura sententię, quę sententia inchoata fe in-
terrumptitur, ut ejus tamen intermissa pars intelligatur. Virg. l. Æn. 135.
Quos ego: sed motus præstat componere fluctus. Cic. pro Mil-
lon. An hujus illi legis, quam Clodius a fe inventam gloriatur, mentio-
nem facere ausus effit vivo Milone, ne dicam Consulē? De nostrum enim
omnium, non audeo totum dicere.

APOSPASMATA, n. pl. [ἀποσπασμάτια] Fragmenta, reliquię. ut,
Apospasmata legis agrarię. Cic. 2. Att. 1.

APOSPHRAGISMA, õtis. n. [ἀποσφραγισμός] Forma sigilli expressa.
Plin. 10. Epist. 16. Signata est annulo meo, cujus aposphragisma quadriga.
Signum inculptum interpretatur ibi Bchnerus.

APOSPLENOS, i. m. Rosmarinus dicitur, Apul. de Herb. cap. 79.

APOSTASIA, ð. f. [ἀποστασία] Latine Defectio, cum quis a suo duce,
a sua religione, aut a suo vitæ instituto deficit, & aliud ingreditur.
Vol. I.

APOSTASIUM, i. n. [ἀποστασίον] Edictum vocabatur apud Athenienses,
quo cautum erat ut contumax ingratusque libertus sub mancipio esse & ser-
vire cogeretur, quoniam liber esse necessit. Alex. ab Alex. l. 3. c. 20.

APOSTATA, ð. m. [ἀποστάτης] Qui abſcedit ab eo quod tuendum su-
ſcepit, i. e. Transfuga & defector. Unde Apostatas dicunt Dogmatif
Evangelicis proditores. Budaus.

APOSTATICUS, a. um. ἀποστατικός reus, aut ad apostatam pertinens.
Sedul. c. 374. in Joan. c. 20. 1. — formidine rufus

Plebis apostaticę, Dominum quę cæca negasset.
Augustinus eleganter ad Lapsum humani generis tranſiit Enchirid. c. 99.
Univerſum, inquit, genus humanum tam juſto judicio in apo-
ſtatica radice damnatum.

APOSTATICE, Adv. Jultin. 1. Cod. 1. Epist. §. 1. Contradicere Judaicę
& apostaticę auli funt.

APOSTATO, [ἀποστατο] are. Rebello, abſiſto, & oppugno quod antea
defendebam. Cyprian. ad Corn. Fos qui velut apostataverunt, & ad ſecu-
lum, cui renuntiaverunt reverſi, gentiliter vivunt, vel ad hereticos
transfuga facti, contra eccleſiam perniciosa arma ſuſcipiunt.

APOSTEMA, õtis. n. [ἀποστήμα] Latine Abſceſſus, Suppuratio: quę fit
ex concuſu mali humoris in aliquam partem corporis. Plin. l. 20. c. 13.
Caro ejus interior sine femine, clavis pedum, & suppuracionibus, quę
Græci vocant apostemata. Celf. lib. 2. cap. 1. Abſceſſus corporis, quę
apostemata Græci nominant.

Apostema, item proprie Spatium seu intervallum, quo res diſtant inter
ſe ſignificant.

APOSTOLUS, i. m. [ἀπόστολος] Latine ſonat Miſſus aut Legatus, a
verbo Græco ἀποστέλλω, quod est Cum mandatis emittio.

Apostoli item dicuntur Libelli, sive Literę dimiſſorię, quę ab eo a quo ap-
pellatum est, ad eum qui de appellatione cogniturus est, testando appella-
tionis causa dantur. l. dimiſſorię. D. de verb. ſignif. & l. 1. D. de li-
bel. dimiſſ.

Apostoli ἑσθητοῦ vocantur viri illi duodecim, quos Evangelii per orbem
universum predicandi causa Christus ablegavit. Tertull. de Præscript. c. 20.
Horum nomina recenset Lucas Act. 1. 13. omiſſio Juda, quibus post clec-
tum in locum istius Matthiam, tertius decimus accessit Paulus, cui ipſi
quoque id nomen, præcipue tribuitur. V. Suic. Theſ. Fabric. Bibl.
Antiquar. c. 13. 10.

APOSTOLE, fuit Tributum, quod ad Imperatorem mittebatur a Judæis,
Julian. Epist. ad Judæos. Melius vobis fieri cupiens fratrem Julium Pa-
triarcham monſi, ut miſſio tributi quę vocatur Apostole, vobis remitte-
retur. Exactor tributi dicebatur Apostolus. l. 14. & 18. C. Theod. de
Judæis. Buleng. de Vectig. cap. 54.

APOSTOLA, ð. f. Fœmina Chriſtum prædicans. Radulphus Ardens Homi-
li. in die S. Pafch. p. 367. & in Ver. Chronico quod deſcribit Silveſter
de Prier. in aur. rof. fer. 5. infra Off. Pafchæ, Magdalena ſic loquens in-
ducitur: Ego prædicatrix & apoſtola fui.

APOSTOLICUS, a. um. Adj. ut, Symbolum apoſtolicum. Prudent.
Hamartig. v. 522. Oris apoſtolicis teſtis ſententia prodit.

Apoſtolicus viri, & interdum ſimpliciter, quatuor ſubſtantive, Apoſtolicus
vocabantur Apoſtolorum fideles & conſtantes in Evangelio prædicando
diſcipuli, atque adjuutores. Tertul. de Præſcript. Adv. Hæret. cap. 32.
Apoſtolicus etiam uſurpatur pro Papa, vel etiam pro Epifcopo. Scriptor ap-
pendicis ad Eutropium, p. 163. & in epiſtaphio Trophimi primi Arela-
tenſium epifcopi:

Trophimus hic colitur, Arelatis præful avitus,
Galliæque primus ſenſit apoſtolicum. V. Gloſſar. Lat. medii ævi.

APOSTOLATUS, is. m. Officium apoſtoli. Tertul. Adv. Marc. l. 20.
Petrum cæterosque columnas apoſtolas, a Paulo repreſentatis oportunt.
Et pro Officio ſummi Romanorum Pontificis. Paulus Warneſ. 4. Longob.
c. 30. Gregorii in locum ad apoſtolatus officium Sabinianus eſt ordinatus.

APOSTORPHĒ, es. f. [ἀποστορφή] Lat. Verſio: Figura Rhetorica eſt,
quam ſæmo a recto & iſtituto ordine in diverſum ac contrarium vertitur.
Virg. 2. Georg. 170.

Sciudadas duros bello, & te maxime Cæſar. Idem 2. Æn. 55.
Impulerat ferro Argolicas fredate latebras:

Trojæ nunc ſtates, perfidique arx alia maneret. Ex Ruſin. Quint.
l. 4. l. 9. 2. & 3. Sermo a perſona judicis averſus, qui ἀποστορφή dicitur.

APOSTROPHUS, i. m. [ἀποστροφή] Lat. Averſio, & eſt Circuli pars dexte-
ra, ſed ad ſummam literam conſonantem apoſſita, cui vocalis ſubtracta eſt,
& ſit ita. Hac nota deeſſe oſtendimus parti orationis ultimam vocalem,
cujus conſonans remanet: ut, Tanton' me crimine dignum, pro Tantonē.
Sic, Ain', viden', pro Aifine, Videtne, & ſimilia. Ex Diomede lib. 2.

APOTELĒSMA, õtis. n. [ἀποτέλεσμα] Effectus horroſcopi, h. e. Quic-
quid cælum ex aſtorum compoſitione & aſpectu mutuo aſſectum, in na-
tali hora cujuſque efficit.

Dicuntur etiam Apoteleſmata, Mathematicorum ſeu astrologorum reſponſa.
Latini Prædictiones, vel Juſticia vocant. Firmic. lib. 1. cap. 1. No-
bis fidem ſuam aſtologia, reſponſionum apoteleſmatumque divinis vs
maniſiſſimis auctoritatibus comprobavit. Hinc.

APOTELĒSMATICA post Homari atatem dicti ſunt, qui nunc Mathema-
tica & Chaldæi vocantur, quorum curioſitas nihil reliquit quod planetarum
non ſubjiceret potestate, ut in 1. lib. Iliad. annotavit Euthathius. Vide
Voſſ. de Mathem. Scient. p. 201.

APOTHECA, ð. f. [ἀποθήκη] Latine Repoſitorium: ſed apud Latinos
privatum pro Cella vinaria poſi ſolet. Plin. l. 23. c. 1. Vinum ſi ſit ſumo
iveteratum, inſaluberrimum eſt. mangones ſita in apothecis excogitaverit.
Sic idem ſæpe alibi. Videtur tamen Cella diſſerre: ut lit Apotheca Ma-
jus quoddam repoſitorium: Cella vero Minus, ad uſum ſcilicet quotidia-
num. Columel. l. 1. c. 8. Pars autem fructuaria, dividitur in cellam olea-
riam, torculariam, cellam vinariam, deſtinatoriam, foſſilia, palcataria &
apothecæ, & horrea. Cic. in Vatin. 12. Quum omnium domos, apothecæ,
navesque ſuraciſſime ſerutarere.

Apotheca eſt etiam Librotum, qui commercii, aut alterius rei causa haben-
tur, non uſus, l. 12. §. 34. ff. de inſtr. vel inſtr. leg. ubi a Bibliotheca di-
ſtinguitur. V. Bynckesh. Obſ. Jur. Rom. 3. p. 228. [Apotheca Græcis
locum denotat, ubi quid, cujuſcuſque generis ἀποθήκη, i. e. reponitur,
conditur. V. Henr. Steph. Theſ. Græc. Unde & in N. T. apud Matth.
& Lucam pro Horreo frumentario ponitur. Et apud hunc quidem XII. 24.
Græca, οὗς ἐκ τῆς κερταῖον ἐστὶ ἀποθήκη, Vulg. reddidit: Quibus non eſt cella-
rum, neque horreum. An ſimiliter ac Columella, majus repoſitorium a mi-
nori

norī distinguens. Sequiori demum ævo pro Mercatorum, ac præcipue Pharmaco-politico tabernis usurpari cœpit. V. Du Fresno Gloss. Voss. de Vit. Scim. l. i. c. 32.

ΑΡΘΗΡΟ, Ære. Fortunat. lib. 4. Carn. Quod iste torcularē in sietu, isto apothecaret in fructu.

ΑΡΘΗΡΩΣΙΣ, is. f. [ἀρθήρως] Latine Consecratio, sive (Servio in-terprete) Relatio inter deos, aut in divorum catalogum, quæ quibus ceremoniis apud Rom. fieri consueverit, eleganter scribit Herodianus in principio lib. 4. τὴν μὲν Μάρων ἑορτήν. V. Plin. Paneg. c. 10. 11. & Pitisc. Lex. & qui auctores plures indicat, Fabric. Biblioth. Antiquæ. c. 8. 2. Conf. CONSECratio.

ΑΡΘΗΡΩΜ, i. n. Ilicium ex nucleis & amygdalis depilatis, apud Apic. 2. 2. Ita autem dicitur, quoniam ad istos fructus decorticandos calida opus est. Sed Humelbergius legit Apodernum, quod sit excoriatum illicium.

ΑΡΘΗΡΩΣΙΣ, is. f. [ἀρθήρως] Depositio, abscissio. Quod apud Vitruv. 4. 1. in columnis apothesis dicitur, ibid. c. 7. Apophygis nominatur. q. V.

ΑΡΘΡΟΠΑΙ ΔΑΜΟΝΕΣ. V. in ALENICACI Dæmones.

ΑΡΟΧΥΟΜΕΝΟΣ, [ἀροχύωμι] Distinguens se, ἀροχύωμι enim, Distringor significat Latine. Signum fuit, Lylippi opus, ante thermas Agrippæ, de quo Plin. lib. 34. cap. 8.

ΑΡΟΖΕΜΑ, æ. f. [ἀροζέμα] Decoctum, sive Decoctionem significat, a verbo ἀροζέω, fervefacio, decoquo. Sic Arozema apii, Macer lib. 1. cap. 13. & 21. ubi Comarius annotat, male olim lectum Aproxima. conf. Iliodor. 20. 3.

ΑΡΟΖΥΜΟ, vel potius ΑΡΟΖΥΜΟ, Ære. Decocto curare. Octav. Hor. 1. 29. Vulus tam diu ΑΡΟΖΥΜΑΝΟΝ, sive, vel infundendum donec sanguinem eliciat.

A P P

APPARATUS, V. APPARO, as.

APPAREFO, ii, itum, [φάρισσος] Ære. Videri. Virg. I. Æn. l. 118. Apparent rari nantes in gurgite vasto. Ubi Servius, Aliud (inquit) est Parere, & aliud Apparere. Parere enim est Obcedere; ut, Parer amor dicitis. Apparere autem, Videri: ut i. Georg. 404.

Apparet liquido sublimis in ære nitus. Et hæc observatio diligenter custodiri debet: licet eam auctores metri causa vel clausule plenarumque corruptant. Cic. pro Flacc. 29. Siqua usquam navicula prædonum apparuisse.

Apparere, Manifestum & evidens esse. Plin. in præf. lib. 11. Quo apparuit fumam artis securitatem auctori placuisse. Ter. Adel. 5. 9. 6. Docui, monui, bene præcepti semper quæ potui omnia. D. Res apparer. Dicitum per ironiam.

Opera apparer. Plaut. Pseud. 3. 2. 60. Pro pretio, facio ut opera appareat. Promissa apparent. Ter. Eun. 2. 3. 18. Fac his nunc promissa appareant. Eminere & apparere: cui contrarium Occultari, opprimi & abscondi. Cic. pro Rosc. Amer. 121. Est quiddam quod occultatur: quod quo studiosius ab ipsis opprimitur & absconditur, eo magis eminet & apparer.

Apparet & Obscurum est, contraria. Cic. 5. Fam. 19. Quid rectum sit, apparet: quid expedit, obscurum est.

Apparet aperte. Lucret. lib. 2. 140.

Ut apparet. Cic. pro Flacc. 38. Sive hoc Romæ confectum est, ut apparet: sive missum domo est, ut dicitur.

Quum apparet. Cic. 4. Fam. 7. Quid sentiam nihil attinet dicere, quum apparet ipse quid fecerim.

Apparent data esse ut ad, &c. Cic. 3. de Fin. 23. Membra nobis ita data sunt, ut ad quandam rationem vivendi data esse appareant. Appareat. H. St. emendat, quomodo & alii codd. exhibent.

Apparet atque extat utrum simus earum rerum rudes, an didicerimus. Cic. 1. de Orat. 72.

Ne velligium quidem eloquentiæ apparet in eo. Cic. de Orat. 37.

Nihil apparet in eo ingenium, nihil moderatum. Cic. 3. Philipp. 28.

Apparet, cum præpositione Ex, aut sine ea. Cic. 5. Verr. Ex quo facile apparet, quæ merces Decumanis, quæ Prætoris præda esse videatur. Plin. l. 12. c. 2. Myrobalanum cotamune est, nascens unguento: ut ipso nomine apparet.

Apparet, cum oratione infinitivi modi. Ter. Eun. 3. 2. 33. Apparet servum hunc esse domini pauperis. Hic autem accusativus sic verus potest in nominativum, Hic apparet esse servus domini pauperis. [Judicium docti lectoris esto.

Apparet ad. Varro l. 1. de R. R. c. 40. Illud quod apparet ad agricolas, id videndum diligenter. Figurate, pro eo quod est, Apparet agricolis.

Apparere domi. Plaut. Capt. 2. 3. 97. At ego mox apparebo domi. i. e. Adero.

Apparere in aliquo loco. Cic. pro Sylla 5. An vero in quibus subselliis hæc ornamenta ac lumina Reipub. viderem, in his me apparere nollem?

Apparet, pene in eadem significatione, etiam de re inanimata dictum legitur. Plaut. Amph. 2. 2. 161. Hic patera nulla in cistula est. A. M. Quid ego audio? s. Id quod verum est. A. M. At cum cruciati, nihil apparet, tuo. h. e. Nihil extat patera. Deinde respondet Menaena, Hanc quidem apparet. quali dicat, En adest ipsa.

Apparere, Adventum repentinum videtur interdum significare. Cic. 10. Fam. 20. Quum equites Antonii apparuissent.

Apparere in ejus nomine etiam dicitur liber, Cui dedicatur publicatur. Cic. in Parad. 1. Accipies igitur hoc parvum opusculum lucubratum jam his contractoribus noctibus, quoniam illud majorum vigiliarum munus in tuo nomine apparuit. Jam enim & libros de Finibus bonorum & malorum, & Questiones Tullianæ Cicero dicaverat Bruto.

Apparere, Adesse, præsto esse: dicitur de ministris qui magistratibus semper in conspectu sunt, ut de lictoribus, accensis, &c. Cic. pro Cluent. 147. Quid tibi autem illi scribe, quid lictores, quid cæteri, quos apparere huic questionibus video, volum?

Apparere alicui, est quod Suet. de Clar. Gramm. c. 9. dicit Apparituram facere. Liv. 2. Quatuor & viginti lictores apparere consulibus. Valer. lib. 1. cap. 2. Proximo lictori, ut tibi appareret, imperavit.

Apparere ad locum. Virg. 12. Æn. 851.

Hæc Jovis ad folium, siveque ad limina regis Apparent. i. e. Præsto sunt ad obsequium. Unde etiam Apparitores constat esse nominatos. Servius.

APPARESCO, Ære. Idem. Ennod. 7. cap. 19. Apparescere in foribus.

APPARENTIA, æ. f. Tertull. adv. Marc. l. 19. extr. Ab apparentia Christi usque ad audaciam Marcionis. V. Firmic. 5. 8.

APPARITIO, Ænis. f. [Φαντασία] Visio, visum aliquid.

Apparito pro Præstatione officii, [δραση Φαντασις] sive Præsentia ad obsequium: cujusmodi solet esse apparitum erga magistratus. Cic. 13. Fam. 54. extr. & Ulp. in l. 23. D. quod met. causis. V. APPARITURA.

APPARITOR, Æris. m. [κληρονος, δραση Φαντασις, παντοδωτος] Minister magistratus: ut, Lictor, Viator, Accensus, &c. Cic. 5. Verr. 61. Apparitores a Prætorē assignatos habuisse Decumanum. Idem 2. Philipp. 82. Quis unquam apparitor tam humilis, tam abjectus?

Apparitor regis. Liv. 1. 48. Fit fuga, regis apparitorum atque comitum.

Apparitoris autem nomine, Omnes intelliguntur qui magistratui apparere solent, ejusque imperio præsto esse, veluti Scribæ, Accensi, Interpretes, Lictores, Viatores, Præcones. De Scribis quidem, Cic. 5. Verr. 184. Tu ex pecunia publica h-s tredecies scribam tuum permisso tuo quum abstulisse fateare, reliquam tibi ullam defensionem putas esse? Paulo post, In eadem civitate apparitori tuo, esse concessum, ut h-s uno nomine tredecies auferret? De interpretibus, testis est epistola 55. Fam. l. 13. Quum multa mihi grata fuisset, quæ tu adductus mea commendatione fecisti: tum in primis: quod M. Marcium amici atque interpretis mei filium liberalissime tractavisti. In fine, Ego quum ante itudiose commendabam Marcium, tum multo nunc itudiosius, quod in longa apparitione singularem & prope incredibilem patris Marcii fidem cognovi. De Lictoribus autem, 1. ad Q. frat. 1. Sic lictor non suæ fide tuæ lenitatis apparitor; majoraque præferant faeces illi ac fecures dignitatis insignia, quam potestatis. Et apud Gell. lib. 2. cap. 2. ex libro Quadrigarii, quod postea quam lictor ille qui apparebat, cito intellexit, Maximum Proconsulem descendere jussit.

Apparitores etiam Pontificum Lictores sunt. Fragmentum marmoris in via Appia,

**APPARITORI
PONTIFICVM
PARMVLCARIO.**

Idem Pontificum Calatores dicti, qui & comitia calabant, & a Pontificibus sacra facturus præmittebantur. V. Guth. de Vet. Jur. Pontif. 11. 13. & Pitisc. Lex.

APPARITURA, æ. [δραση Φαντασις] Apparitio, Actus ipse alicui apparendi. nomen hic formatum ut Scriptura. Unde, Apparituram facere dicitur Qui est apparitor. Suet. de Clar. Grammat. c. 9. Orbilius apparituram magistratibus fecit.

APPARO, [διαπιστώω, παρασπώω, κατασπώω, ἔξαργύω] Ære. Valla lib. 5. Præparare & Apparare ita differunt: quod Præparare, est Ante parare sibi quæ utilia sunt, aut fore credit: Apparare, Ad dignitatem quandam, ac verius pompam. Ideoque oratores præparant, quibus obtinere causam possunt. Cic. 3. Off. 58. Erat opipare a Pythio apparatum convivium.

Aggerem apparare. Caf. 7. Bell. Gall.

Bellum. Cic. pro Lege Manil. 35. Pompeius extrema hyeme bellum apparavit.

Crenam. Ter. Heaut. 1. 1. 74.

Convivium. Ter. Adel. 5. 9. 8. Et Cic. 6. Verr. 44. Ornare & apparate convivium.

Crimina apparare in aliquem. Cic. 2. Q. frat. 3.

Crimina infonti. Sen. Hippol. 6.

Fabricam. Plaut. Pen. 5. 2. 139. Nunc hoc consilium capio: & hanc fabricam apparo. i. e. Hanc fallaciam paro. quasi magno cum molimine & apparatu.

Fugam. Hirr. de Bell. Alex.

Iter. Cic. pro Milon. 29. Qui illud iter ad cædem faciendam apparaffet.

Ludos. Cic. 3. Q. frat. 8. Ludos apparat magnificentissimos: sic inquam, ut nemo sumptuosiores.

Nuptias. Ter. And. 4. 1. 43.

Prandium. Plaut. Men. 2. 1. 13.

Apparare, pro Parare. Plaut. Epid. 3. 2. 18. Nunc iterum ut fallatur pater, tibi que auxilium apparetur. Sic, Apparare prælidium apud cund. in Rud. 3. 3. 21.

Apparatus sum, ut videtis. Plaut. Merc. 5. 2. 10.

Apparare, cum infinitivo. Plaut. Afin. 2. 4. 28. Vah dclenire apparatus. pro Paras.

Apparare animum, pro Præparare. Ut, Cic. 1. ad Heren. 4. Per quod animus auditoris vel judicis constituitur, vel apparatur ad audiendum.

Apparatur, imperf. Ter. Eun. 3. 5. 35. Dum apparatur, virgo in conclavi fedet. i. e. Dum sit ejus rei apparatus. De balneo loquitur.

APPARATURUS, a, um. Partic. [παρασπώω] Unde Apparator, & Apparatilimus. Cic. 7. Fam. 1. Ludi apparatissimi, sed non tui Romachi.

Domus instructa & apparata omnibus rebus. Cic. 1. de Invent. 58.

Apparatus & meditatus. Cic. 1. de Legib. Atque ad illam causarum operam, ad quam ego nunquam nisi apparatus & meditatus accedo.

Oratio apparata, & apparata verba. Cic. 1. ad Heren. 11. Ut non apparata oratio esse videatur. Ibid. Item vitiosum est, quod nimium apparatis verbis compositum est. Utrobique loquitur de Exordio seu Præmio vitioso.

APPARATE, [παρατετακτισμένος] ius, iissime. Adv. qualitatis. Cic. 13. Att. 50. Itaque & edit & bibit ἀδύως, & jucunde: opipare, sanc, & apparate. Liv. 1. Bell. Maced. Ludi magnifice apparatque facti. Plin. lib. 1. Epist. 15. ad Erutium, Potes apparatus cœnare apud multos, nusquam hilarius, simplicius, incautus. subaud. Quam apud me.

APPARATUS, Æs. m. [παρατετακτισμένος] Cic. 3. de Orat. Illa quæ in apparatu fori, appellatur insignia.

Apparatus, & ornatus. Cic. in Vatin. 31. Sed omisso epulum, Pop. Rom. festum diem, argento, veste, omni apparatu ornatumque visendo. Magnifici apparatus. Cic. 1. Off. 25. V. MAGNUS.

Minorem apparatum habentia præcepta dicendi. Cic. de Clar. Orat. 263.

Nullo apparatu, pure & dilucide dicere. Cic. 1. de Orat. 229.

Apparatus Perficus. V. PERSIA.
Belli apparatus. Cic. 4. Acad. 3. De hoc autem Valla lib. 5. Apparatus (inquit) videtur interdum significare & apparatus ipsum, & preparationem: ut Apparatus belli, quasi Præparatio.
Epularum apparatus. Cic. in Brut.
Triumphii apparatus. Cic. 6. Att. Dices nummos mihi opus esse ad apparatus triumphii.
APPARATIO, Ænis. f. [*παρεσκευα*] Idem. Cic. 2. Off. 56. Est enim multus in laudanda magnificentia, & apparitione popularium munerum. Idem 1. de Invent. Propterea quod ex his suspicio quedam apparitionis, atque artificiosæ diligentie nascitur.
APPARATOR, Æris. m. ut, Apparatores ludi. Liv. 44. 9.
APPARATORIVM, i. n. Inscripção vetus, HOC APPARATORIVM PERTINET AD MONVMENTVM C. AQVILI DIONYSI, &c. apud Reines. p. 818. quem hic interpretantem invenies, de Loco ubi rogus apparatus fuit. Huic contrarius Fabrettus Inscrip. p. 232. asserit, Apparatorium Ædificium aliquod sepulchro annexum fuisse, ad lustrationem sepulchri & cœnas sociales paratum.
APPELLO, [*απελλω*] Ære. ex Ad, & Pello, is; mutata conjugatione: proprie significat Nominare, i. e. Nomen imponere. Cic. pro Cæcin. 54. Utimur eodem jure in ædibus, quæ in lege non appellantur.
Appellare nutu & significatione. Cic. 1. Fam. 9. Quidam homines, & idem illi, quos sæpe nutu significationeque appello.
Appellare, Dicere. Cic. in Læl. Nec dubitare illum in omni sermone appellare sapientem.
Appellare & existimare. Cic. in Læl. Unum te sapientem appellant, & existimant.
Appellare, Vocare. Plaut. Trin. 4. 2. 82. Si appellasses, respondisset nomine.
Appellare nomine vel nominatim. Cic. 7. Verr. 63. Appellabantur a multitudine mulieres nominatim. Cic. 4. Acad. 1. Me autem nomine appellabatur. Idem 9. Fam. 22. Placet Stoicis vix quamque rem nomine appellare.
Appellare nomine, aliter. Cic. pro Cæcin. 55. Servos non numero distinguunt, sed appellant uno familie nomine.
Appellare nomine, adhuc aliter. Cic. pro Cæcin. 55. De liberis quisquis est, procuratoris nomine appellatur.
Nomen appellare. Cic. de Univ. 29. Cæterorum fidem ambitus ignorantes homines præter admodum paucos, neque nomen appellant, neque inter se numero committuntur.
Nomen mortui viri cum lacrymis identidem appellare. Cic. 2. de Invent. 78.
Appellare auctores. Plin. lib. 28. cap. 1. Fides tantum auctores appellat. h. e. Fides fit penes auctores. Non enim hic fidem meam obtingit, sed ad auctores relego lectorem.
Appellare, Alloqui, & verba cum aliquo facere. Plaut. Poen. 5. 2. 30. Vin' ut appellem hunc Punice? i. e. Punico sermone eum alloquar. Est autem ejus qui verba prior facere incipit. Cic. 1. Philipp. 31. Te autem M. Antoni absentem appello. Ex Budæo.
Appellare, Familiariter respondere, interprete Nonio. Lucil. lib. 27. Quam mei me adempti servuli, non dominam ego appellem meam?
Appellare & interpellare. Cic. 2. Q. frat. 9. Tu vero ut me & appelles & interpelles, & obloquere & colloquere velim.
Appellare blande. Plaut. Cælin. 2. 3. 12. Blande hac mihi (mala res) appellanda est uxor mea, Mea amenitas, quid tu agis? Cic. pro Cluent. 72. Appellat hilari vultu hominem Balbus, ut blandissime potest.
Appellari aliquem. Cic. contra Rull. 62.
Comiter unumquemque appellare. Cic. 13. Philipp. 4.
Honorificentissime aliquem. Cic. 6. Fam. 6.
Superbius aliquem. Cic. pro Lege Manil. 11.
Appellare de re aliqua, in eodem significatu. Plaut. Aul. 2. 2. 23. Est quod te volo de communi re appellare mea & tua. quasi dicat, Tecum agere.
Appellare literis quempiam, quasi Alloqui per literas. Cic. 15. Fam. 20. Quo tolerabilius feramus igniculum desiderii tui, crebris nos literis appellato. i. e. Sæpe ad me scribitis.
Appellare, interdum est Nomen alicujus efferre & prodere. Cic. 3. Verr. De quo judicio si velim dicere omnia: multi appellandi, lædendique sunt. i. e. Nominatim prodendi.
Appellare, pro Interpellare: ut Tacitum aut legentem appellare. Hor. 1. Serm. 3. 63.
 Simplicior siquis, (qualem me sæpe libenter
 Obtulerim tibi Mæcenas) ut forte legentem,
 Aut tacitum appellet: quovis sermone molestus, &c. Cic. in Brut. 18. Videor enim jam te ausurus appellare, quoniam longo intervallo modo primum animadverti paulo te hilariorem. Lambin. Quidam Impellat legunt in Horatio, sed mendose.
Appellare aliquem, pro In judicium vocare. ut, Appellare aliquem de aliqua causa. Cic. 1. Off. 89. Cavendum est etiam ne iisdem de causis alii plectantur, alii ne appellentur quidem.
Appellare aliquem in litibus æstimandis. Cic. pro Rabir. Posth. 9. V. loc. Fœminam appellare de stupro. Quintil. lib. 4. cap. 2. p. 343. Burm.
Appellare virginem vel matremfamilias, est Blanda oratione pudicitiam ejus attentare. Ulp. 1. Item apud Labeonem. D. de injuriis.
Appellare, cum infinitivo. Liv. 1. Decad. 1. 3. Virgini, &c. manum injecit, serva sua natam, (servanque appellans) esse. [Si sic distinguas, non est cum inf. Appellare, Creditoris est debitum flagitantis a debitore. Cic. pro Quint. 39. Biennio jam confecto fere, appellas. Idem 1. Att. 6. Tulliola delicie nostræ tuum munusculum flagitat: & me ut sponsorem appellat. [V. mox quæ ex Quintil. H. St. atulit. Translate eleganter Plin. de Alvo. 26. c. 8. Pellimum corporum vas, infat ut creditor, & sæpius die appellat. Appellare de pecunia aliquem. Cic. 2. Philipp. 71. Appellatus es de pecunia quam pro domo, pro hortis, pro sectione debebas.
Appellare ad diem & horam. Sen. 1. de Benef. cap. 2. Nec avarus exactor ad horam & diem appellat.
Appellari pecunia. Quintil. 1. 5. c. 13. Eras hæres & pauper, & magna pecunia appellaberis creditoribus. [H. St. addit præpositionem h. l. De pecunia. Fortassis scripsit Fabius Magnæ pecunie, ut Æ Nominis subaudiatur, sitque constructio similis, ac in Arceffo, aliisque id genus verbis, Græcorum imitatione, cum genet. Idem quædam ex Seneca in summa p. annotat, quæ bibliopegi cultro ablata fuerunt, duobus duntaxat his vocabulis reliquis: De Benef. c. 22. Suspicio, ex duobus subjectis locis alterum fuisse. Senec. de Benef. 5. c. 22. Segnes & tardi, lenta nomina, non mala. Hos ego non appellabo, sed commonefaciam, & ad officium aliud

agentes educam. forte Reducam. Idem 1. 7. c. 22. Quod debes, quare cui reddas: Et si nemo posset, ipse te appella. Adscripti & hæc verba: Appellare Declam. c. l. x. x. l. i. Puto Quintilianum Decl. 273. indicare voluisse, ubi de Debitore ac Sponsore appellato. Visi fere, quam sponsorem appellare non possis? debitorem appellare non potes.
Appellare solum. Plin. 1. 16. c. 33. h. e. Terram, velut debitorum, cultura sollicitare, ut fructum pariat. Enicat illa vero, etiam non appellato solo, ac sponte. de Cupressu.
Appellare, Auxilii gratia quempiam implorare. Cic. pro Milon. Vos, vos appello fortissimi viri, qui multum pro Repub. sanguinem effuditis: vos in viri, & in civis invicti appello periculo, centuriones, vosque milites.
Appellare, & implorare. Cic. pro Quint. 94. Quid agendum est? qui deus appellandus est? cujus hominis fides imploranda est?
Aliquem vultu appellare. Cic. pro Flacc. 106. Me vultu appellat, meam quodammodo fens fidem implorat.
Deum usurpare & appellare. Cic. de Univ. 35. Jovem atque Junonem reliquos fratres inter te, agnatosque usurpare atque appellare solemus.
Deum appellare, Teltari deum. Cic. ad Octav. Nam per deum immortaliū fidem (nisi forte frustra eos appello, quorum auris, atque animus a nobis abhorret) perque Fortunam populi Romani, &c.
Appellare aliquem victorem, Pronuntiare. Virg. 5. Æn. 540.
 Et primum ante omnes victorem appellat Aæctem. h. e. Eum victorem pronuntiat.
Regem. Cic. 5. Att. 17. Deiotarus filius, qui rex ab senatu appellatus est. [Morem solennem respicit, quo bene meriti de pop. Ro. dynaste, Reges & Amici ac Socii a S. P. Q. R. vel per provinciarum præfides, vel per propterea missos legatos, appellari consueverunt. Quem honorem multi quoque reges ingenti pecunia ab Romanis principibus redimebant V. Liv. 1. 31. c. 11. sub fin. Cæf. de Bell. Gall. 1. c. 43. pr. & Civ. 1. 4. Sall. Jug. c. 65. Cic. de Har. Resp. 29. ad Fam. 2. 17. & 15. 2. Pro L. Manil. 12. ibidemque Urfin. & qui unus omnium instar esse potest, Ez. Spanhem. de Præst. Num. Dist. 8. S. 4. Infra APPELLATIO. Sicut autem regibus hoc ipso Regio nomine patrociniū suum & amicitiam Romani debebant, ita liberos populos Socios & Amicos, itaque Fratres ac Confanguineos appellare honoris causa consueverunt, sedere antiquitus junctos V. Cæf. de Bell. Gall. 1. 33. Strab. 4. de Ædibus, Tac. 11. Ann. 25. Eumen. Paneg. Flav. nom. c. 2. & Interpret. ad sing. loca. CONF. FRATER. Appellare literas faverit, i. e. Literas neque putidius neque obcurius, sed dulci sono exprimere, ita ut neque expresse nimium, neque oppresse sint. Cic. in Brut. 133. Fuit in Catulo sermo Latinus: quæ laus dicendi non mediocri, ab oratoribus plerisque neglecta est: Nam de sonovocis, & suavitate appellandarum literarum, quoniam filium cognovisti, non expectare quid dicam. Idem de Catulis ambobus scribit Cic. 1. Off. 133. Appellare, est A sententia inferioris judicis ad superiorem provocare: aut etiam extra judicium implorare superiorem potestatem in injuria, qua fit nobis ab inferiore magistratu Ulp. l. 1. D. de appellation. Qui appellat, majorem judicem debet appellare. Semper autem conjunctum accusativus, idque vel sine præpositione, vel ea interveniente. Cic. pro Planc. 24. Appellavi populum: tribus submissi me. Liv. 2. 55. Ad Voleronom lictor missus est a Consulibus. Volero appellat Tribunus.
Appellare ad Tribunus. Cic. 13. Att. Ad tribunos quod appelles, valde probo. Aliquando additur verba persona, a qua appellatum est. Cic. pro Quint. 64. Cujus procurator a Prætoro ad Tribunus appellare ausus. Veteres libri non agnoscunt Ad. Quintil. l. 11. c. 1. Modo & apud eos, a quibus appellatum erit, si forte ad eodem remittitur, adjiçenda ratio. V. & PROVOCARE f. l. & MOX APPELLATIO.
A literis pridem sibi editis appellare. Macer in l. ult. D. quando appelland. A sententia appellare. Paulus in l. ult. D. quæ sentent. sine appellat. rescind. Ab exsecutore sententia appellare non licet. sed ab eo qui male sententiam jam interpretari dicitur, appellare licet. Macer l. 4. D. de appellation. Adversus aliquem appellare. Paulus l. 1. D. An per al. cau. appell. red. poss. Alieno nomine appellare. Ulp. l. 1. §. Tutores. D. quando appellan. Contra adversarium appellare. Ulp. l. 3. D. de appellation. Contra prolatam sententiam injuntam appellare. Modestinus in l. præses, D. de re judicat. Ex sententia aliqua appellare. Modestinus in l. Si expressum. D. de appellation. Frustra appellare. Ulp. l. 1. §. siquis tutor. D. quando appell. In aliena causa ei, qui in judicio expertus non est, appellare non liceat. Macer in l. 2. D. quando appellan. Non julte appellare. Papius in l. 1. imperatores. D. de appellation. Per procuratorem appellare. Macer l. 4. D. de appellation. Procuratorio nomine appellare. Macer in l. 2. D. quando appellan. Pro hac causa appellare. Macer in l. 1. in fine. D. quæ sentent. sine appellat. rescind. Viva voce apud acta appellare. Macer l. 2. D. de appellation. & Martianus in l. A sententia. eod. tit. De tempore appellandi a jure antiquo constituto V. Pifit. Lex. Appellare pro Applicare, apud vetustissimos. Afranius apud Nonium, 4. 12. V. APPELLO, Ære.
APPELLATUS, a, um, ut, Rex appellatus. Nepos 18. 13. 2.
APPELLATIO, Ænis. f. [*απελλωσις*] Sæpius idem quod Nomen significat. Plin. l. 7. c. 13. Metellus Macedonicus quum sex liberos reliqueret, undecim nepotes reliquit: nurus vero generosque, & omnes qui vel patris appellatione salutarent, viginti septem.
Ignominiosa. V. IGNOMINIA.
Probrofa appellatio. Gell. lib. 1. cap. 5. Maledictis appellationibusque probrobris jactatus est.
Appellationes navium & telorum vocabula. Gell. 10. 25. ubi vides, Appellationem & Vocabulum synonyma haberi: cum tamen alii inter hæc duo discrimen fecerint, dixerintque Vocabula nomina eorum esse, quæ corpus & speciem habeant: Appellationes contra, quæ non habent; de quo Quintil. 1. 4. p. 46. & ibid. p. 49. Appellationes verbi sunt nomina a verbis derivata. Et existimavit Heraldus, ut Casaubonus notat hæc respectu Cæsarem illo dicto, quod, Nihil esse remp. appellationem modo, sine corpore & specie, pronuntiativo, ut Sueton. in ejus vita cap. 77. refert. Regum appellationes venales erant: fervorum omnium vicatim celebrabatur tota Urbe descriptio. Cic. pro Domo sua, 129. Ubi Grav. V. & paulo supra Appellare Regem.
Appellatione eadem lignare. Quintil. lib. 4. 1.
 F f 2

Appellatio item est, Provocatio a minore iudice ad majorem. Plin. 1.6.c.22. Nec nisi plurimum sententia quenquam capite damnari: sic quoque appellacionem esse ad populum. V. in ipso verbo paulo supra.

Appellatio Tribunorum. Cic. pro Quint. 65. Videtur intercessisse appellatio Tribunorum, non more, sed auxilii causa? Quo loco Turnebus, Appellatur Tribuni (inquit) more & instituto, & exemplo, quum eorum intercessio postulatur, liquid inique a Pretore, verbi gratia, decernatur: at quum auxilii causa appellantur, id vero non fit more in causis: quia qui id facit, de causa sua cognosci non vult. Qui autem auxilii causi Tribunos appellabat in litibus, is fe a quo iudicio certare non posse clamabat. Obijcit Vatinio Cicero quod appellatur Tribunos, ne causam diceret. Alconius Antonium dicit appellasse Tribunos ne causam diceret, iuraficque ideo fe egerat, quod a quo iure uti non posset.

Adm'etur eius appellatio. Ulp. in l. Si cuius. D. de appellacione. recipiend. Cognoscere de appellacione. l. unic. D. delibell. dimissor. Denegare auxilium: appellacionis. Scævola in l. ult. D. de appellacione. Exsequi appellacionem, i. e. Persequi. Scævola in l. negotiorum. D. de appellacione.

Explicare appellacionem. Scævola in l. negotiorum. D. de appellat. Evanesce appellatio. Macer D. Si penden. appellat. Appellatore defuncto, siquidem sine herede, cuiuscunque generis appellatio fuerit, evanesce. Fiat ab ipso appellatio. Ulp. l. §. Sed etfi. D. quando appellan. Interponere appellacionem. Scævola in l. ult. D. de appellacione. & Ulp. in l. Quum ex causa. eod. tit.

Pendet appellatio, & Pendente appellacione. Papyrius in l. Imperatores. D. de appellacione.

Peragere appellacionem, i. e. Persequi. Macer D. si penden. appellat. Quod si appellatori hæres existerit: cogendus non est peragere appellacionem. Persequi causam appellacionis. Paulus in l. penult. D. de appellat. Probare merita appellacionis. in l. penult. D. de appellacione.

Pronuntiare de appellacione. Ulpian. D. nihil innova. appellacione. interpo. Recipere appellacionem alicuius. Macer l. 4. D. de appellat. recip. Reddere causas appellacionis. Scævola in l. ult. D. de appellacione. Remittitur necessitas appellacionis, quum contra sacras constitutiones iudicatur. Macer in l. 1. D. quæ sentent. fine appellat. rescin. Uti auxilio appellacionis. Macer in l. Servi. D. de appellacione.

APPELLATIVUS, a, um. [ἀποθηρευτικός] Adj. est fictum a Grammaticis: ut quum dicunt Appellativum nomen. Priscian. l. 2. Appellativum nomen naturaliter commune est multorum, quos eadem substantia, five qualitas, vel quantitas generalis vel specialis jungit. Generalis; ut, Animal, corpus, virtus. Specialis; Ut, Homo, lapis, grammaticus, albus, niger, magnus, brevis.

APPELLATOR, oris, m. [ἑπικλητὴς] Qui appellavit: h. e. Qui ab aliquo iudice ad alium provocavit. Cic. 6. Verr. 145. Quæstor Prætorem appellat. Et paulo post, Quo quidem die nihil agrius factum est multo labore meo, quam ut manus ab illo appellatore abtinerentur.

APPELLATORIUS, a, um. Adj. Quod ad appellacionem pertinet. ut, Libelli appellatorii. Ulp. l. 1. §. ult. D. de appellat.

Tempora appellatoria. Tempora illa dicuntur intra quæ appellatio interponi potest. l. si cuius. D. de appell. recipiend.

APPELLIGO, [ἑπικαλύπτω] Ære. Festus, Appellitavisse (inquit) pro Appellavisse. Aul. Apol. p. 270.

APPELLO, illi, ulsum. [ἀποκαλύπτω, ἀποκαλύπτω] Ære. Proprie dicitur, Quum ex pelago aut freto quis ad litus accesserit, ait Donatus. Est autem verbum activi generis: & proprie dicimus, Navis appulsa est, non autem appulit: sed, Homo aut ventus navem appulit. Author Laur. Valla in Poggium. Cic. 7. Verr. 86. Postquam paulum protracta classis est, & Pachynum quinto die venisse appulsa est. Ibid. Appellitur navis Syracusas. Appellere navem aut classam ad locum aliquem. Cic. 3. de Nat. Deor. Qui quum ad Peloponnesum classam appulisset. Appellere, interdum videtur absolute poni. Liv. 8. Eo anno Alexandrum Epiri regem in Italian classe appulisse constat. Quintil. l. 7. c. 4. Pater eius a transmarina peregrinatione, quum ad litus idem appulisset: lecto nomine suspensus sit. In priore potest subauditi Se accusatus: in posteriore vero Navem aut Se. Sed utcuque est, honesta est huiusmodi locutio. V. omnino Perizon. ad Sancti Minerv. l. 4. c. 4. n. 73.

Appellit se homo. Ter. And. 4. 6. 12. Haud auspicato huc me appuli. Verba sunt Critonis, qui navi Athenas venerat.

Appellere aliquem alicui loco. Virg. 3. Æn. 715.

Hinc me digressum vestris deus appulit oris. pro Ad vestras oras. Ad scopulos, dictum per metaphoram. Cic. pro C. Rabir. 25. Nec tuas unquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos Sexti Titii afflictam navem, & in quibus C. Deciani naufragium fortunatum videres.

Ad aliquem. Cic. 1. de Divin. 44. Vifus est in fornix pastor ad me appellere. subaudi Gregem.

Appellere, Applicare, admoveere. Cæs. 1. Bell. Civil. 26. Contra hæc Pompeius naves magnas onerarias, quas in portu Brundisino deprehenderat, adornabat. Ibi turres cum ternis tabulatis erigebat: easque multis tormentis, & omni genere telorum completas, ad opera Cæsaris appellabat: ut rates perumperet, atque opera dilatabaret.

Ad aquam animalia, i. e. Potum agere. Varro 2. de R. R. cap. 5. Æstate ad aquam appellendum bis, hyeme semel. i. e. Appellenda sunt. Sic enim fere Varro loquitur. Est autem illud de vaccis dictum.

Appellere animum ad aliquid. Ter. prol. And. 1. Animum ad scribendum appulit. h. e. Adhibuit, adjunxit, applicuit: quod est Se ad scribendum contulit.

Ad uxorem animum appulit. Ter. And. 2. 6. 15.

Mentem ad philosophiam. Cic. 2. de Orat. 154. Timide tanquam ad aliquem libidinis scopulum, sic tuam mentem ad philosophiam appulisti. Aliquem ad aliquem vel aliquid. Plaut. Rud. 4. 3. 104. Ad ignotum arbitrium me appellis. Videtur autem dictum pro Cogis, compellis, adducis. Idem Alfn. 2. 3. 43. Argenti viginti minæ, me ad mortem appulerunt. quasi dicat, Pene ad mortem usque me compulerunt.

APPULSUS, a, um. Partic. [ἀποκαλύπτω] ut, Appulsa aquæ. Cic. 7. Verr. 51. Ut eos qui essent appuli navigiis interficere possent.

APPULSUS, us, m. [ἀποκαλύπτω] est Accessus qui fit navigio. Liv. 7. Bell. Pun. Ut Aitalum, quem classe Eubeam periturum audierat, portibus ab littoribus appulsi arceret. i. e. Ut prohiberet eum, ne ad portus aut littora classem appelleret.

Appulus Solis, per metaph. pro Solis accessu, cui opponitur Abfcessus Solis. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Atque terræ maximas regiones inhabitabi-

les incultasque videmus: quod pars earum appulsi folis exarserit, pars obrigerit nive, pruinaque, longinquo folis abfcessu. Sic, Appulus caloris & frigoris.

APPENDO, di, sum. [ἀποτίω, προσορτήω, ἑσπερῶ, κερμαίζω] Ære. Verbis activi generis; Suspendere. Plin. Atque uvas jam maturas ad Solem appendere. Valla lib. 5. Appendere, est tum Suspendere (ut notum est) ut Appendi uvas: tum ad Lancem, stateramve ponderare.

Appendo aurum vel pecuniam. [προσορτήω, ἑσπερῶ] Cic. 6. Verr. 56. Aurum iulit vocari in foro, ad fellam Cordubæ: & ei palam appendit aurum. Idem 2. Philipp. 97. Ut jam appendantur, non numerentur pecunia.

Annunimare & appendere. Cic. pro Rosc. Amer. 114. Tibi optima fidei uas omnia concessit, annunimavit, appendit.

Appendere mutuo, pro Dare mutuo. Plin. lib. 9. cap. 55. Sex millia numero muranarum mutuo appendit.

Appendere per metaphoram translatum ad incorporea. Cic. de Opt. Gen. Orat. 14. in proemio orationum Æchinas ac Demosthenis, quas ipse tranfultit. Non enim verba me annunimare lectori putavi oportere, sed tanquam appendere. Ex Valla, lib. 5.

APPENSUS, Partic. [προσορτήω] Suspendus. Cic. 5. Tusc. 62. In hoc medio apparatu fulgentem gladium e lacunari feta equina appensum de mitti iulit, alii legunt Aptum.

Appensum aurum. Liv. 5. 38.

APPENSUS, us, m. Apul. de Mundo, p. 235. Ætheris mensu appensuque distincta est natura.

APPENDIX, icis, al. icis. f. [ἀποθήκη, προσθήκη] proprie Ædificium quod alteri adiungitur, & quasi appenditur: cuiusmodi formam ante ædium Tabernas, aut Officinas videmus. Festus, Appendices dicebantur ab antiquis, quod circumpenderent: quas nunc Appendices appellamus.

Appendix per metaphoram dicitur. Quod alii est adjunctum, quasi ex alio pendeat. Cic. in Hortens. Vidit enim, quod videndum fuit, appendicem animi esse corpis: nihilque esse in eo magnum. Hæc Nonius. Budæus, Appendix dicitur quicquid ita accedit rei, ut pars eius sit, aut rei hæreat, ut uva in vite. Varro primo de R. R. cap. 16. Relinquitur altera pars, quæ extrafundum est: cuius appendices vehementer pertinent ad culturam, propter affinitatem.

Appendix, dictum in acie militum. Liv. 21. 5. In ripa elephantis ante quadraginta disposuit. Carpetanorum cum appendicibus Olcadum Væcorumque centum millia fuere. Appendices dixit, quasi Milites additos ad iustum aliorum numerum.

Appendix, Spina. Plin. l. 24. c. 13. Spina est appendix appellata, quoniam bacca puniceo colore in ea appendices vocantur. Plura apud eundem. De quantitate penultimæ in obliq. casib. V. Borrich. in Cogit. p. 310. & Analect. part. 2. p. 30. seq. qui producendam esse contra vulgarem usum contendit.

APPENDICULA, æ, f. [προσορτήω] Cic. pro Rabir. Posth. 8. Est enim hæc causa, quo ea pecunia pervenit, quasi quædam appendicula causæ iudicatur, atque damnatur.

APPETRO, ivi, & ii, per sync. itum. [ἀπείρωμαι, ἐπιείρωμαι, ἀρῶμαι] Ære. Vehementer aliquid cupere, desiderare. Stat. 1. Theb. 235.

— & immerita gremium incitare parentis Appetit.

Cupide appetere agros alienos. Cic. pro Rosc. Amer. 50. Nihil sibi appetit præcipue Pompeius. Cic. 2. contr. Rull. 60.

Appetere & deposcere: cui Refutare contrarium est, vel Abnuere. Cic. 3. Philipp. 33. Id non modo non recufem, sed appetam etiam atque deposcam. Sen. Theyst. 5. Nec abnuendum, si dat imperium Deus: nec appetendum.

Appetere & Declinare, vel Refugere, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 33. Appetuntur autem que secundum naturam sunt, declinantur contraria: & omne animal appetit quædam, a quibusdam refugit.

Appetere alicui, & Reservare, veluti opposita. Cic. 6. Verr. 121. In hac partitione ornatus, non vult victoria Marcelli Populo Romano appetivi, quam humanitas Syraculanis reservavit. Appetivit, h. e. Acquisivit. [In Immo potius Acquirere studuit, cupivit.

Amicitiam appetere. Cic. 1. Bell. Gall. 40.

Bona. Cic. 4. Tusc. 13. Quoniamque ut bona, natura appetimus: sic & a malis, natura declinamus.

Inimicitias. Cic. pro Milon. 101. Ego inimicitias potentum pro te appetivi. Laudem. Cic. 6. Verr. Non alienam mihi laudem appeto. Sic, Appetere gloriam, apud eundem.

Mortem. Cic. de Senect. 62.

Regnum. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 4. Et eam ob causam, quod regnum appetebat, ab civitate erat interfectus. Cic. pro Domo sua 101.

Voluptatem. Cic. 1. de Fin. 51. Omne animal, simul atque natum est, voluptatem appetit.

Appetere ad. Cic. 2. de Legib. 152. Qui fit quod ad jus pontificium, civile appetatis, quæro.

Appetere libi aliquid de. Cic. 3. de Orat. 126. Quantum illi ipsi oratores de præclarissimis artibus appetiverunt.

Appetere quidpiam in aliqua. Martial. lib. 1. 11.

Adeone pulchra est? imo fœdus nil est? Quid ergo in illa appetitur, & placet? tuffit.

Appetere, pro Desiderare. Hirt. de Bell. Alex. 19. Neque se tuto discessurum arbitraretur: si conditiones quas rejecerat, rursus appeteret.

Appetere pro avaritiam. Cic. pro Rosc. Com. 55. Et Roscium quicquam pro avaritiam appetisse.

Europam appetere conatur. h. e. Pervenire in Europam. Cic. Ep. ad Brut. 2. Adeone copiis abundat, ut is qui ex Asia fugere dicebatur, Europam appetere conetur? [i. e. Invadere, occupare, vel potius.

Appetere, ad alterius perniciem interdum refertur, quod utilitatis dicitur Petere, invadere, aggredi: ut, Appetere vitam hominis: i. e. Conari eum perdere, fe interficere. Cic. 2. Bell. Civil. c. 35. Humerum apertum gladio appetit. Liv. 7. ab Urbe, Sed quoticunque certamen initum est, levans fe alius, os oculosque hostis, rostro & unguibus appetit.

Appetere dextram oculis, Oculari. Plin. lib. 11. cap. 145. Inest & aliis partibus quædam religio, sicut dextra oculis adversa appetitur, in fide porrigitur.

Appetere aliquid manibus, est Conari aliquid manibus apprehendere. V. APPETITIO.

Mammam Cic. 2. de Divin. 85. Puer Juppiter cum Junone in gremio Fortunæ sedens, mammam appetens, &c. Sic

Magnam appetens. Cic. 2. de Nat. Deor. 100.
 Appetens genas. Ovid. 3. de Arte Am. 568.
 Appetens genas tenens appetet ungue genas.
 Ovid. Tibull. lib. 1. 6. 70.
 Appetens, neutri. relatum ad tempus, pro Appropinquare, insitare, advenire. Liv. 5. Bell. Pun. Comitiorum consularium jam appetebat tempus.
 D. Multi appetebat. Plin. lib. 5. Epist. 1.
 Fata Veiorum appeteabant. Liv. 5. alii Veios: Gronov. Veis.
 Meridies appetit. Plaut. Molt. 1. 1. 119.
 Non appetit. Liv. 5. Tacit. 2. Hist. 19.
 Propinqua partitudo cui appetit. Plaut. Aulul. 1. 1. 36. i. e. pariendi tempus.
 Appeti, pass. Cic. de Senect. 63. Salutari, appeti, decedi.
APPETENS, Partic. [ἀπετησῶν] Salut. in Catil. Alieni appetens, sui profusus.
 Edendi appetens. Gell. lib. 16. cap. 3.
 Glorie appetentes. Cic. pro Lege Manli. 7.
 Homo non cupidus, neque appetens. Cic. 2. contr. Rull. 20.
 Luce adpetente, i. e. appropinquante, sub lucem. Tacit. 4. Ann. 5. 11.
 Homo hominum appetens. Cic. 2. de Fin.
 Homo tui appetentissimus, i. e. Cupientissimus. Plin. Epist.
 Appetentissimus alci. rei. Cic. 2. Tusc. 58. Sumus enim natura studiosissimus, appetentissimus honestatis.
APPETENTER, Adv. Cic. 1. Off. 33. Ut ne cupide quid agerent, ne appetenter. al. Nec appetenter. conf. Turneb. 26. 32. Apul. 7. Met. p. 192. Appetenter fumere. [Ap. Cic. legend. Neve appetenter.
APPETENTIA, æ. [ἀπετησία] Idem quod Appetitus: sed Appetitus frequentius est: & in quibusdam videtur habere usum diversum. Nam cibi Appetentiam potius dixeris quam Appetitum. Cic. 4. Tusc. 5. Ut agritudo quasi morium aliquem doloris efficiat: metus recessum quandam animi & fugam: lætitia profusam hilaritatem, libido effrenatam appetentiam efficit.
 Artium liberalium appetentia. Plin. lib. 23. cap. 19.
 Ciborum appetentia invitatur vino. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Ciborum appetentiam præstat hæc herba, vel facit. Plin. 1. 20. c. 17. Idem. Cibi appetentiam faciunt lactucæ. [Celsus vice Cibi cupiditatem dicit.
APPETITIO, ðnis. f. [ἀπετησις] Conatus quidam aliquid apprehendendi. Cic. 1. de Divin. 46. Nam quum dormienti ei Sol ad pedes visus esset, ter eum scribit frustra appetivisse manibus, quum se convolvens Sol elaberetur & abiret. Ei magos dixisse, ex triplici appetitione Solis xxx. annos Cyrum regnaturum esse portendi. h. e. Ex triplici conatu apprehendendi Solem.
 Appetitio, [ἀπετησις] pro Appetitu vel Appetentia. Cic. 4. Acad. 24. Nam aliter appetitio (eam enim esse volumus appetitum) qua ad agendum impellitur, & id appetitum quod est visum, moveri non potest.
 Alieni. Cic. 3. Off. 30.
 Animi. Cic. in Topic. 62. Atque etiam esse causam diffimilitudo: quod alie sunt, ut sine ulla appetitione animi, sine voluntate, sine opinione suum quasi opus efficiat.
 Ciborum appetitio. Gell. lib. 16. cap. 3. Quod quum antehac semper edundi fuerit appetens, nunc post imperatam inedia tridui, omnis ejus appetitio pristina elanguerit.
 Principatus appetitio. Cic. 1. Off. 13. Huic veri videndi cupiditati adjuncta est appetitio quedam principatus.
APPETITOR, ðris. m. Qui appetit. Lamprid. Alex. Sever. Boni lintheaminis appetitor fuit. Ammian. 25. 5. Laudum intemperans appetitor. Item Arnob. 4. p. 136. & Augult. Serm. 1. feria 2. Pentec. de Christianis.
APPETITUS, a, um. Desideratus. Cic. in Pison. 68. non fugit ejus amicitiam, cum esset præsertim appetitus.
 Idem ac Invalis. Cic. pro Quint. 98. Ignominia omnibus appetitus. conf. eund. pro Rosc. Amer. 30. & pro Domo Via 13. Eutrop. 7. 12. de Vitellio: Stercore in vultum & pectus ab omnibus obvis appetitus.
APPETIVUS, ðs. m. est Immenfa & immoderata cupiditas. Sic Valla. Cic. 1. Off. 101. Duplex est animorum vis atque natura. Una pars in appetitu posita est, quæ est appetitio Græce: quæ hominem huc atque illic rapit. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum, fugiendumque. Ita fit, ut ratio præsit: appetitus obtemperet. Et paulo post, Efficiendum autem est ut appetitus rationi obediant: eamque neque præcurrant neque temeritatem, nec propter pigritiam aut ignaviam deserant: sintque tranquilli, atque omni animi perturbatione careant. In singulari numero Appetitum dixit, pro illa parte animi, quæ Rationi opposita est, & vulgo Sensualitas appellatur. In plurali vero Appetitus vocantur Animi affectus five animi affectiones: quæ non satis Latine Passiones dicuntur.
 Contrahere & sedare appetitus. Cic. 1. Off. 103.
 Animi appetitus reguntur, remittuntur, continentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 33. Addidit rationem qua regerentur animi appetitus, qui tum remitterentur, tum continentur.
 Voluptatis appetitus. Cic. 1. Off. 105.
APPETIBILIS, e. [ἀπετησιβής] Desiderabilis. Apul. 2. Dogm. Plat. p. 19. Sollicitudinem & laborem appetibiles ducebat esse. Macrobi. 1. Saturn. 1. Venustate appetibilis.
APPETISSO, ære. i. e. Appetere. Accius apud Nonium 4. 8. Cur vetera tant ex alto appetitis distidia?
APPETONES, ab Appetendo disti. Laberius Virgine, Alienum appetitum via perditæ divercualis. Antiquum. Nonius, 2. 40.
APPĪA Via, [Ἀππινα ὁδός] est a Roma in Campaniam, & ad mare usque Brundisium, quam Appius Claudius consul lapidibus stravit, ut auctor est Cic. pro Milon. Appia, pro Via Appii vel Appiana. Hor. 1. Serm. 5. 6. — minus est gravis Appiataribus. Et in Epod. 4. 14.
 Et Appiam mannis terit. V. Liv. 9. 29.
 Fuit etiam Aqua Romæ quæ appellabatur Appia, quod ab eodem App. Claudio in Urbem esse introducta. Menenius Cic. pro Cœl. 34.
 Appia Phrygiæ, de q. V. in APPĪANI.
APPĪAS, patronym. f. unde, Appiades dæx. Ovid. 3. de Arte Am. 452.
 Has Venus e templis multo radiantibus auro,
 Læta videt lites, Appiadesque dæx. Et rursum de Rem. Amor. 660.
 Turpe vir & mulier, juncti modo, profinus hostes:
 Non istas lites Appias ipsa probat. Appiades dæx sunt (ut Grammatici putant) Pallas, Pax, Concordia, Vesta, Venus, quarum

templa prope forum Cæsaris erecta sunt. Sic autem appellatæ ab aqua Appia, quæ in idem forum deducta esset. Turnebo vero non videtur factis esse causæ in aqueductu, at tot vicinorum templorum numina inde nomen mutuatur. Sed nec Venus in Appiadicibus numeranda videtur quum ab his diserte a poeta separatur. Dein subiungit, Ego putem, quum eo in loco falleret aqua Appia, ac sub Venus intertempla ejus lacus ac saliens esset, vel Musarum, vel Nympharum potius, quæ in aqueductibus solent ore & mammis aquam evomere, vel aliarum certe dæxarum, quarum nomina nec minus, lignis, aqueductum illic ornatum fuisse. Quum autem Venus præsit fœderibus amorum, Appiades autem illa dæx sub templo Venus posita essent, eas quoque velut Venus contubernales & ejusdem templi confortes, amorum fœderibus ceu faciales præesse voluisset Ovidium, nec talia jurgia litesque probare dixisset. Illud autem ita fe habere ut dixi, apparet e veribus Ovid. 1. de Arte Am. 82.
 Subdita, qua Venus facta de marmore templo Appias expressis aera pulsat aquis. Hic locus fidem facit sub templo Venus fuisse aque Appie salientem: illudque Appii monumentum, ut credibile est, deorum lignis, & (ut reor) Nympharum, ornatum erat, quæ Appiades dæx sunt. Hæc Turnebus. Huc alludit Cic. 3. Fam. 1. quum dixit, Non vultum Pallada sed etiam Appiada nominabo. V. Heinf. & Burn. ad Ovidii priorum locum.
APPĪANUS, a, um, Adj. ab Appius ut Appiana mala. Plin. lib. 15. cap. 14. ubi de malorum generibus, Ergo, (inquit) habent originem a Matio, Gestioque & Manlio, item Claudio. Quibus cotoneo insito ab Appio e Claudia gente, Appiana sunt cognominata. Odor est his cotoneorum, magnitudo quæ Claudianis, color rubeus.
APPĪANUM, i. n. est Pigmenti, five Coloris genus, cujus meminit Plin. lib. 35. cap. 7.
APPĪANI populi, ab APPĪA, Phrygiæ oppido, in conventu Synnadeni. Plin. 5. 29. & Cic. 3. Fam. 7. & 9. Appiani legati ibid.
APPĪANUS, [Ἀππιανός] Nomen celeberrimum historici Alexandrini, qui xxiv. libros historiæ Romanæ composuit: quorum novem tantum ad nos pervenerunt. vixit autem Adriani principis temporibus, ut ipse auctor est in Syriaca.
APPĪNGO, [ἀππιγγέω] ðre. Cic. 2. Att. 9. Epistulam superiore m re-titit nobis: & appingere aliquid novi. h. e. Adde, adscribe. Hor. de Arte Poet. 30.
APPĪON, pel potius APĪON [Ἀππιών] fuit Grammaticus celebris, cogn. Plistonices, Posidonii filius, cui nomen & Mochthus, genere Ægyptius Oasitanus, quamquam Alexandrinus audire mallet, qui (ut Seneca Epist. 88. scribit) sub C. Cæsare tota circulat est Græcia. Hunc Tiberius Cæsar per contemptum Vicalum mundi appellabat, quoniam publica famæ tympanum potius videri posset. Immortalitate a se donari scripsit, ad quos aliqua componebat. Josephus scribit, fuisse malum & indoctum, totiusque vitæ temporibus importunum calumniam omnium, cor asini habuisse. Floruit temporibus Dionysii Halicarnassensis & Josephi. Facili atque alacri facundia fuit, ut est auctor Gell. lib. 6. cap. 8. Is de laudibus Alexandri Macedonis quoque scripsit. V. Voll. de Hist. Gr. 1. 2. c. 7. & Append.
APPĪUS, Prænomen est gentis Claudie, introductum ab Actio, vel Atta Claudio. Nam quum is Regillo Sabinorum oppido a seditionis hominibus pulsus, Romam cum magna clientum manu profectus esset, Appius Claudius est appellatus. quod prænomen apud ejus posteros deinceps mansit: de quibus vide in dictione CLAUDIA. De Atta Claudio vel Claudio, Claudius gentis princeps, V. Torrent. & Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1.
 — Cenforque moveret
 Appius, ingenio si non effem patre natus.
 Horat. 1. Serm. 6. 21.
APPĪFAS, ætis. f. Cic. 3. Fam. 7. Illud idem Pausania dicebat te dixisse, Quid ni? Appius Lentulo, Lentulus Appio processit obviam, Cicero Appio noluit. Quælo, etiam tu has ineptias, homo (mea sententia) summa prudentia, &c. Ullam Appietatem aut Lentulitatem valere apud me plus, quam ornamenta virtutis existimas? Quum consequutus nondum eram, quæ sunt hominum opinionibus amplissima, tamen ista vestra nomina nunquam sum admiratus: viros eos, qui ea vobis reliquissent, magnos arbitrabar. Paulo post. Tu si aliter existimas, nihil erabis, si paulo diligentius (ut quid sit ἀππιανός, quid sit nobilitas intelligas) Athenodorus Sandonis filius quid de his rebus dicat, attendens. Videtur Cicero his fictis nominibus intelligere vel Nominum celebratam, vel potius Familiarum nobilitatem.
APPLAUDO, si, sum, [ἀππιαινω] ðre. est Manuum plausu favorem ostendere. Plaut. Pseud. 5. 2. 32. Si vultus applaudere, atque approbare hunc gregem & stabulum, in crastinum vos vocabo.
 Applaudere alicui, Idem ac Plaudere. Cic. pro Sext. 115. Quid ego nunc dicam, quibus viris, aut cui generi civium maxime applaudatur? Imperf. est. Antiqui per o in secunda scribebant, Applodo, sicut & Plodo, quod nunc Plaudo scribimus.
APPLAUSOR, ðris. m. [ἀππιαινωτής] Qui applaudit. Plin. in Panegy. c. 46. 4. Idem ergo populus ille aliquando scenici imperatoris spectator & applausor.
APPLAUSUS, a, um. Partic. [ἀππιαινωσῶν] ut, Applausum corpus. Ovid. 4. Met. 352.
 Ille cavus velox applauso corpore palmis
 Desilit in latices. h. e. Percussio. Sil. lib. 16. de Camphaso equo,
 Camphasus ipse asper, nec qui cervicis amaret
 Applausæ blandos sonitus, &c.
APPLAUSUS, ðs. m. [ἀππιαινωτής] Cic. 2. de Divin. 104. Ennius qui magno applausu loquitur, assentiente populo, &c. Legitur & Plausu.
APPLICO, avi & ui, aum & itum, [ἀππιαινω, ἀππιαινωτής, πρὸς τὸν ἀππιαινω] ðre. Cic. 4. Acad. 65. Ad hæc potissimum philosophiam me applicavi. In Bruto 316. Meque ad Molonem applicavi. Pro Cluent. 46. Oppianicus se ad Staleni familiaritatem applicavit. Idem 2. Philipp. 26. Si ille ad eam ripam quam constituerat, non ad contrariam navim applicuisset. Ovid. 4. Fast. 851.
 Ofculaque applicuit postmo supra feretro.
 De navigatione dictum, idem quod Appellere significat. Virg. 1. Æn. 616. — que vis immanibus applicatoris? fœudavit Te, accusativus.
 Ubi Servius dicit aut per d, aut per duplex p indifferenter scribi posse.
 Classem in locum alieum. Liv. 7. Bell. Maced.
 Naves applicare ad terram. Cæs. 3. Bell. Civil. 101.
 Naves terræ. Liv. 8. Bell. Pœn.

Applicare, absolute possum. Justin. lib. 2. Igitur quem Hercules ad litus Amazonum applicuit. Hirt. de Bell. Hisp. 47. Item quarto die navigatione confecta, insequuntur: qui imparati a Carceta profecti line aqua fuissent, ad terram applicant. In his potest accusativus Se vel Naves subaudiri: utin verbo Appellere diximus.

Applicate [*ἰσχυροῦ, ἀσπασμοῦ, ἀσπασμῶν*] pro Admovere, cum dativo. Liv. 2. Bell. Maced. Cornelius eidem flumini castra applicuit. i. e. Prope flumen posuit.

Arma corporibus. Liv. 3.

Aures vocibus. Hor. 1. Carm. 11. 8. Votis Idem Carm. Secul. 72. — Votis puerorum amicas Applicat aures.

Catulos applicare Itomacho ac pectori. Plin. lib. 30. cap. 7.

Remos vadis. Ovid. 3. Trist. 9. 10.

Scalas applicare. subaudi Muris, vel Ad muros. Liv. 6. Bell. Pun. Se ad aliquem. Cic. in Lael. 8. Deinde ut requirant atque appetant ejusdem generis animantes, ad quas fe applicent. i. e. Adjungant. Ter. And. 5. 4. 21. Num ille egens forte applicat primum ad Chrysidis patrem fe. i. e. Ex naufragio ad illum fe recipit.

Aliquo. Vet. poet. ap. Cic. 3. Tusc. 44. Quid petam praesidi, aut exsequar? quoque nunc auxilio aut fuga Freta sim? arce & urbe orba sum? quo accedam? quo applicem? Quasi dicat, Quo me verum? quo confugiam auxilii gratia?

Applicare fe, & propius admovere, live adungere ad aliquid. Cic. in Lael. 31. Facta significatione probitatis: quum qui appetiverint, applicant sese & propius admovent subaud. Ad eam. Ibid. 49. Si qua significatione virtutis eluceat, ad quam se similis animus applicet & adjungat.

Se ad amicitiam fidemque populi Rom. applicuit. Cic. 4. Verr. 2.

Se ad arborem applicare. Caef. 6. Bell. Gall. 26.

Se ad ductum alterius applicare. Cic. 3. Fam. 21.

Se ad familiaritatem alicujus. Cic. pro Cluent. 46. Qui se ad hominis egentis, &c. familiaritatem applicavit.

Se ad flammam. Cic. 5. Tusc. 77. Cumque adflamas fe applicaverint, sine gemitu aduruntur.

Se ad aliquod studium, quod etiam Appellere dicitur. Cic. 1. Off. 115. Itaque fe alii ad philosophiam, alii ad jus civile, alii ad eloquentiam applicant.

Se ad convivia. Cato apud Gell. 11. 2. Si quis in care studebat, aut sese ad convivia applicabat: gratior vocabatur.

Se ad doctorem. Cic. in Bruto 316. Meque ad eundem, quem Romae audiveram, Molonem applicavi. Paulo ante dixerat, Eodem anno etiam Moloni Rhodio dedimus operam.

Servum applicare rei communi. i. e. Praeficere. Pompon. in l. f. id quod. D. fam. c. c. c. Dolus quem servus hauris admittit in iudicium familiae eresciunde non venit, nisi domini culpa in hoc erat quod non idoneum servum rei communi applicuerit.

Applicare, Ad aliquem usum quidpiam accommodare. Columel. lib. 11. cap. 2. Sarmentum atque arbutorum ramos e fegetibus, aut rubos nunc egerere, & ad sepem applicare oportet. Cic. 2. de Fin. 37. Ut ad honestatem applicetur.

Sic & cum dativo. Columel. lib. 3. cap. 10. Qui nullum alium laborem ferre queat, huic officio applicatur.

Animum ad frugem. Plaut. Trin. 2. 1. 34.

Animum egrotum ad deteriore partem. Ter. And. 1. 2. 22.

Applicuit sibi ea animus. Sen. 1. de Benef. c. 11. Posthaec habebimus conjunctione ac sanguine, usque & consuetudine longa, chara, ut liberos, conjuges, ceteraque quae usque eo animus sibi applicuit, ut ab illis quam a vita divelli gravius exsiliemet.

Applicare annum. Martial. lib. 6. 28. Bis fenis modo mestibus peractis, Vix unum puer applicabat annum. i. e. Vix ad tertium decimum annum accedebat.

APPLICATUS, a, um. Partic. [*ἄσπαστος*] Caef. 3. Bell. Civil. 101. Applicatis nostris ad terram navibus. Plin. lib. 30. cap. 5. Stomachi dolorem sedant applicati sepius.

Applicatae aures. Varro 2. de R. R. cap. 7. Si est oculis nigris, naribus non angustis, applicatis auribus. Quasi dicat, Brevibus, non oblongis & pendebitis. De equo dictum.

Fistula per quas aqua ducitur applicatae aedibus. Pompon. in l. f. fistulae. D. de servit. urb. praed.

Ferrum applicatum. Columel. 1. 4. c. 24. Pressius enim si abnodes applicato ferro, aut tota tollitur, aut convulserunt.

Applicatus, & occupatus. Cic. 4. de Fin. 14. Quid enim dicis, omne animal simulatque fit ortum applicatum esse ad fe diligendum, esseque in fe conservando occupatum.

APPLICATUS, a, um. alt. Partic. [*ἄσπαστος*] Sil. lib. 15. Proximum applicito saxois aggere sylvis Tendebat. Plin. 1. 2. Ep. 17. Applicitum est cubiculo hypocauftum perexiguum. i. e. Junctum.

APPLICUS, icis, ut, Complex, Supplex, icis. Compar. Apul. 10. Met. p. 249. Appliciore nexu adhaerebat. pro Applicatore.

APPLICATIO, onis. f. [*ἄσπαστος*] Ipse applicandi actus. Cic. in Lael. 27. Quapropter a natura mihi videtur potius, quam ab indigentia orta amicitia: applicatione animi magis cum quodam sensu amandi, quam cogitatione quantum illa res utilitatis esset habitura.

Applicationis jus fuisse videtur, ut qui peregrinus sese in civis alicujus Romani quasi patris fidem & clientelam ita dedisset, si is intestato mortuus esset, ejus haereditatem patronus obtineret. Cic. 1. de Orat. 177. Quid quod item in Centumvirali iudicio certatum esse accipimus? qui Romam in exilium mississet, cui Romae exulare jus esset, si fe ad aliquem quasi patronum applicisset, intestatoque esset mortuus, nonne in ea causa jus applicationis, obsecrum sane & ignotum, patefactum in iudicio, atque illustratum est a patrono?

APPLUO, o, si, sum, [*ἄπλυτος*] ere. Collidere. Spartianus in Get. c. 3. Allatum ovum appllosum ad terram fregit. Conf. Hygin. fab. 126. Apul. 6. Milef. p. 184. V. APPLAUDO.

APPLURO, o, si, sum, [*ἄπλυτος*] ere. ex Ad, & Ploro; Deponere apud aliquem suos fletus. Hor. Epod. 11. 17. Contraque luctum, nil valere candidum Pauperis ingenium, querebar appllorans tibi.

Applorare, Aliquem vel juxta aliquem desere. Sen. 4. Nat. Quare.

Quum jam appllorares, merfosque atque obrutos tanta mole crederis, longe ab eo, in quem ceciderat, loco navigant.

APPLUDA, ae. Genus est minutissimae paleae, frumenti, five panici: de qua Navius, Non herce appluda est hodie, quam tu, nequior. Sunt qui Appludum Sorbitionis liquidissimam genus putent: quod flatu dejiatur, & quasi appllodatur. Haec Festus. Gell. 1. 11. c. 7. Legebat autem ille, applludam veteres rusticos frumenti furfurem dixisse. Plin. 1. 18. c. 10. Milii & panici & fesamiae applludam vocant purgamenta, alibi aliis nominibus Nonius, Appludas frumenti furfures dicunt rusticis veteres. Antiquum.

APPLUMBRO, [*ἄπλυτος*] ere. Idem quod simplex Plumbare. Ulp. in l. 2. D. de sepul. viol. Idem quare si itatua neque appllumbata fuerit neque affixa, an pars monumenti effecta fit, &c.

APPLUO, ui, titum, [*ἄπλυτος*] ere. ex Ad, & Pluere: Idem quod Pluere, vel Juxta pluere. Plin. 1. 9. c. 16. Quippe & harundines quavis in palude prognatae, non tamen tamen imbre adolefcunt: & alias ubicunque pices in eadem aqua affident, nisi applluat, exanimantur.

APPRONO, fui, situm, [*ἄπρονος*] ere. Ovid. 1. Amor. 5. 2. Appofui medio membra levanda toro. Proprie significat, Prope vel juxta ponere.

Apponere ante. Ter. And. 4. 4. 4. Accipe a me hunc ocyus atque ante nostram januam appone. De puero loquitur.

Ad aliquam rem notam apponere. Cic. in Pison. 73.

Ad ignem. Plaut. Men. 2. 2. 55. Ire hercle melius est fe intro, atque accumbere, dum ego haec appono ad Vulcani violentiam. Metonymia, pro Ad ignem.

Ad os manum. Cic. 8. Fam. 1.

Ad nares reticulum. Cic. 7. Verr. 27.

Apponere, cum dativo. Liv. 4. Bell. Maced. Non sustinuit impetum eorum flatio, quae porta appolita erat.

Machinam apponere. Cic. 3. Verr. 145. Omnes illae columnae, quas dealbatas videtis, machina appolita, nulla impensa dejectae sunt. i. e. Ad mota, adhibita, applicata.

Notam apponere alicui rei. Cic. 13. Fam. 6. Reliquis epistolis tartum faciam, ut notam apponam eam quae mihi tecum convenit.

Apponere de suo. Plaut. Mil. 3. 3. 31. Ad tua praeccepta: de meo nihil his novum ipse appofui, pro Addidi.

Postulare gratiae apponi sibi. Ter. And. 2. 1. 33. Neutiquam officium esse liberi puto, quum is nihil promeretur, postulare id gratiae apponi sibi.

Apponere aliquo liquore. Hor. 1. Carm. 9. 15.

Apponere cibis aliquid, i. e. Indere, immittere, imponere, addere. Plaut. Pseud. 3. 2. 25. Non ego item cenam condio ut alii coqui. Et paulo post, Indunt coriandrium, feniculum, allium, atrum olus: apponunt rumericum, brasicam, betam, blitum.

Apponere mensam. Plaut. Afin. 5. 1. 2. Pueri, mensam apponite. Cic. 14. Att. 6. Haec ad te scripsi appolita secunda mensa. Sic cum adverbio in loco. Plaut. Mostel. 1. 3. 150. Cedo aquam manibus puer: appone hic mensulam.

Mensam alicui. Plaut. Perf. 3. 1. 26. Mensa inanis si nunc apponatur mihi. Aliquid epulandum mensis. Virg. 4. Aen. 602.

Appolitas mensas instruere. Ovid. 8. Met. 570.

Alicui subaud. Cibos. Cic. 5. Tusc. 92. Xenocrates adduxit legatos ad cenam in Academiis: iis appofuit tantum quod fasis esset nullo apparatu.

Pocula. Ovid. 5. Trist. 3. 50.

Ampliter. Plaut. Mil. 3. 1. 160. Sed iidem homines nunquam dicunt (quanquam appofuit esse ampliter) jube illud demi, tolle hanc patinam. In vasis. Cic. 6. Att. 1. Quid te in vasis fictilibus appofuitur putem? In epulis. Plin. 8. 51. Solidum aprum Romanorum primum in epulis appofuit P. Servilius Rullus. Sic, Apponere in cenis, Idem lib. 36. In epulis, non modo vinum aut cibum apponi dicitur, sed etiam vasa, & alia supellex necessaria. Cic. 6. Verr. 48. Appofuit patellam, in qua sigilla erant egregia. Ibid. 49. Cenabat apud eum: argentum illi caeterum purum appofuerat. i. e. Vasa ex argento puro.

Annos apponere, & Demere, contraria. Hor. 2. Carm. 5. 15. — & illi, quos tibi demperit, Apponet annos.

Apponere modum vitis. Cic. 4. Tusc. 41. Qui enim vitis modum apponit, is partem suscipit vitiorum. i. e. Qui dicit vitia posse esse moderata: ut Moderata injustitia, moderata intemperantia.

Accusatorum apponere alicui. Cic. 3. Verr. 74. Apponitur his tamen accusator. i. e. Ex composito adhibetur.

Calumniatorem. Cic. 3. Verr. 27. Dionem evocavit: calumniatores ex inu suo appofuit, qui illam hereditatem Veneri Erycinae commissam esse dicerent.

Custodem apponere alicui, pro Adhibere. Cic. 1. Verr. Custodem, inquit, Tullio me apponite.

Licitatorem. Cic. 3. Off. 61. Non licitatorem venditor, nec qui contra se liceatur, emptor apponet. Idem 1. 3, in Verr. 99. Appofuit erat ab isto Ventulcius quidam qui emeret. Is liceri non desistit.

Mancipem. Cic. 3. Verr. 141. Si res abiret ab eo mancipi, quem ipse appofuisset, sibi nullam praedam esse.

Pravaricatorem sibi. Cic. 2. Philipp. 25. Jam vereor p. c. ne, quod turpissimum est, pravaricatorem mihi appofuisse videar.

Apponere, interdum pro simplici accipitur. Cic. 2. de Invent. 14. Gladium prope appofuit et vagina eduxit.

Apponere etiam pro Deponere usurpatur. Plaut. Pcen. 4. 2. 35. sv. Atonus urget. m. t. At tu appone & respice ad me. Ter. Heaut. 1. 1. 36. At istos rastro interea tamen appone. [Quasi ex Ab & Pono. potest tamen pro Sepone, juxta pone, accipi, velitem pro simplici, Pone.

APPROSIUS, a, um. Partic. [*ἄπρονος*] Cic. 1. de Divin. 79. Noctu lumine appofito experrecta nutrix animadvertit puerum dormientem circumplicatum serpentis complexu. i. e. Admoto, adhibito.

Appofitus ad Plin. lib. 8. cap. 28. Aure ad glaciem appofita.

Appofitus, cum dativo. Plin. lib. 12. cap. 1. Nunc est clara in Lycia gelidi fontis focia amenitate, itineri appofita. [Et pro Partic. & pro Nominative ad, haberi potest.

Appofitus in locorum defer. est Adjacens. Tacit. 2. Ann. 7. 1. Castellum Luppiae flumini appofitum. & Curt. 4. 1. 20. Appofita urbi regio. Adde 10. 10. 4. & V. Gronov. ad Sen. Epist. 4.

Appofitus ac propinquus. Cic. 2. de Inv. 165. Fidentiae contrarium est Diffi-

Diffidentia. & ea re vitium est: Audacia non contrarium, sed appositum est ac propinquum, & tamen vitium est.

APPPOSITUS, Adj. nom. ex paten. [*ἄποσιτος*] Idem ac Appus & accommodus ad aliquid: ut, Homo appositus. Cic. 7. Verr. 107. Homo bene appositus ad istius audaciam.

Compar. Cic. 6. Verr. 126. Ut nullo appositior ad deferenda quam ad auferenda signa esse videatur.

AGER appositus ad vitem. Varro 1. de R. R. c. 73. Nam ut alius est ad vitem appositus, alius ad frumentum: sic de ceteris, alius ad aliam rem.

Locus ad tolerandam calamitatem. Cic. 3. Att. 13. Ab ipso loco minime appositus ad tolerandam in tanto luctu calamitatem.

Tempus appositum ad agendum. Cic. 3. Verr. 10. Menses mihi tres quum eripuissetis, ad agendum maxime appositus.

Appositus aptus, cui aliquid fiat. Varro 2. de R. R. c. 7. Quod qui huiusmodi sit, & cum esse ager ad medendum est appositus. i. e. Aptus curationi. Nam gerendi verbum hic passive positum est.

Cum derivato. Quintil. lib. 4. Quo loco tamen iudicis natura noscenda est; juri magis, an æquo fit appositus. i. e. Accommodatus.

APPPOSITUM, i. n. absolute dictum. Cic. 2. Q. frat. Sed habet profecto quoddam Sardinia appositum ad recordationem præterite memorie. Si legeris Quidam, quod absolutum est, alterum erit adjectivum.

Pro Repposito. Sen. de Benef. 4. ut multa etiam ex appposito & acquisito pendenda sint.

Pro Epitheto Quintil. 8. 6. Ornat enim *ἰσότητος*, quod recte diximus Appositum. Idem 5. 10. V. EPITHETON.

APPPOSITUS, ūs. m. [*παρῳδία*] Plin. 1. 24. c. 5. Abortus non exeuntes trahit appositu vel suffitu. i. e. Si apponatur. Quod ipse alibi Admotu dicit.

APPOSITIVE, Adv. qualit. [*ἀποσῖτως*] Aperte, accommodate, convenienter. Cic. 8. Att. 7. Cætera apposite tibi mandato.

Apposite ad. Cic. 1. de Invent. 6. Dicere apposite ad persuasionem. Et paulo post, Curare apposite ad sanandum.

APPOSITIO, ōnis. f. [*παρῳδία*] Cic. in Parad. 1. Sed hæc videri possunt obscuriora, quum sine appositione exemplorum lentius dispartantur. Pro eodem dicitur Exemplorum positio.

Appositio, Figura constructionis apud recte notiores Grammaticos. quam veteres Epexegetin (id est, expositionem, live interpretationem) vocabant. ut, Urbs Roma: quali tu dicas, Urbs quæ est Roma, & c. Quæ Roma dicitur. Sic, Fluvius Tiberis, Mensis Januarius, &c. At hic figura nulla est, quum ordinaria oratio sit, nec interest utrum speciale nomen generali præponatur. Ramus. Liv. 1. Super Nunicum flumen. Idem, Prope Tiberim fluvium.

APPOSITIVUS, a, um. ut Coma appositiva, *κίχρη ἰσότητος*. Vide in CORYMBION. H. St.

APPORREGO, exi, ectum, [*παρῳδία*] ēre. Juxta porrigere. hinc

APPORRECTUS, a, um. Ovid. 2. Met. 561.

Infantemque vident, apporrectumque draconem.

APPORTO, [*ἀπορῳδία*] ēre. ex Ad, & Porto; Idem quod Afferre significat: & ei contrarium est, Apportare. Sæpius ramen pro Adverbe accipitur. Plaut. Stich. 3. 1. 11. Magnasque apportavisse divitias domum.

Apportare ad locum. Cic. 5. Verr. 160. Qui instituerunt semper ad ultima ac difficillima loca apportandum frumentum imperare.

Ab aliquo. Cic. 7. Verr. 126. Quod signum, quæ tabula picta est, quæ non ab hostibus victis capta atque rapportata sit?

De, vel Ex aliquo loco. Varro 3. de R. R. c. 14. Genera cochlearum sunt plura: ut minuscule albule, quæ afferuntur e Reatino: & maxime, quæ de Illyrico apportantur: & mediciores, quæ ex Africa afferuntur.

Undique. Cic. 1. Off. 151. Multa undique apportans. De mercatura loquitur.

Aliquid machina, aut alio instrumento. Cic. 3. Verr. 147. Lapis aliquis cædendus, & apportandus fuit machina sua. Sic Apportare vehiculo, & similia, dicere poteris.

Apportare, Nuntiare. Ter. And. 5. 2. 17. Quidnam apportas? i. e. Quid nuntias, quid affers novi?

Bonum apportare, & afferre gaudium. Plaut. Stich. 2. 1. 23. Tantum a portu apporto bonum, tantum gaudium afferro grande.

Nuntium. Ter. Heaut. 3. 1. 58. Nuntium apporto tibi, cujus maxime te fieri participem cupis.

Rem novam. Plaut. Most. 2. 2. 35.

Res apportat aliqua novi. Ter. Adel. 5. 4. 2. Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad vitam fuit, quin res, ætas, usus semper aliquid apporet novi.

Apportare, pro Afferre in alia significatione: ut, Apportare damnum. Ter. Heaut. 4. 4. 25.

Malum. Ter. And. 1. 1. 26. Hei! vereor, nequid Andria apporet mali.

Morbos. Lucret. lib. 5. 221.

— cur anni tempora morbos

Apportant?

Apportare vitia dicitur senectus. Cic. de Senect. 25.

APPORTATIO, ōnis. f. Vitruv. 2. 9. Cujus materiei si esset facultas apporationibus ad urbem &c.

APPOSCO, apposco, [*ἀποσῳδία*] ēre. ex Ad, & Posco; Insuper poscere. Ter. Heaut. 4. 7. 10. Porro hæc, talenta dotis apposco tunc. V. ADPOSCO.

APPOSITUS, V. APPONO.

APPOTUS, [*ἐπιπαρῳδία*] ex Ad, & participio Potus dicitur, pro Valde potus: i. e. Qui multum potavit. Quod si Appotare lectum fuerit, dicemus ab eo factum Appotus. Plaut. Curcul. 2. 3. 75. Postquam cœnati atque appoti, talos poscit in manum. Idem Rud. 2. 7. 8. Si probe appotus stem. Scribitur & per d, Adpotus.

APPREHENDO, di, sum, [*ἐπιλαβῶν*] ēre. ex Ad, & Prehendo; quasi Ad se prehendere: ut, Apprehendere manum alicujus, aut Alichem manu apprehendere. Cic. pro Quint. 97. Ipsi Sixti Navii lacrymans manu apprehendit.

Manu apprehendere aliquid. Plaut. Amph. 5. 1. 64.

Morsu. Plin. lib. 11. cap. 24.

Apprehendere, per metaphoram. Cic. pro Cluent. 62. Sed ut quidque ego apprehenderam, stultim accusator extorquet e et manibus.

Regionem. Cic. 10. Att. 7. Necessè est enim, ad id quod maxime velim pelli istum ab Hispania, aut trahi id bellum: aut istum (ut confidere videtur) apprehendere Hispanias.

Apprehendere, ad mensuram relatum. Plin. 1. 20. c. 15. Siftit & vomitorio. naufeasque ex vino, quantum apprehenderint tres digiti. Vulgo Paquillum vocant, Gr. *ἄραριον*.

Apprehendere aliquid, pro Capere. Ulpian. 1. 3. ad leg. aquil. D. Sin autem (vir) quum possit apprehendere, maluit occidere, magis est, ut injuria fecisse videatur.

Apprehendere, per contractionem legitimus in versu. Stat. 3. Sylv. 4. 43.

— & apprensâ transisset fortius urna. Sil. lib. 16.

— nisi que apprehendere primos. Sic Prendere 4. V. f. l.

APPREHENSIO, ōnis. f. ut, Varia pallionis apprehensio, i. e. Cognitio. Cæc. Aurel. Acut. 1. 8. 57. Sic, Apprehensio, scil. are. Macrobr. 3. Saturn. 2.

APPREHENSIBILIS, e. Cæc. Aurel. Acut. 3. 15. 123. Manifesto esse apprehensibile. Et Tertul. adv. Valent. cap. 11.

APPREHENSIO, vel **ADPRENSIO**, ære. Grætius Cyneg. v. 239.

— Collasve adpresat naribus auras.

APPRETIO, are. Pretio asfirmare, five Pretiosum reddere, & hinc

APPRETIATUS, a, um. apud Ecclesiasticos auctores.

APPRI-MUS, [*πρῶτος*] Adj. five per d, **ADPRIMUS**, i. e. Longe primus. L. Livius in Odyssæa, Ibi denique vir summus, adprimus Patroclus. Ex Gell. 1. 7. c. 7. Virg. 2. Georg. 134. — Hos apprima tenax.

Ubi Servius, Apprima, i. e. Maxime. ad Jof. Scaliger, & Gell. inus Apprime legendum dicunt. Est nomen pro adverbio, sicut, — & peje terram Crebra ferit, pro Crebro. [Imo Ad prima Serv. ut In primis, divisit.

APPRIME, five per d, **ADPRIME**, [*ἐπι πρῶτον*] Adv. intensivum: i. e. Epitafin (quam intentionem dicimus) significans. Fit autem adverbio nomine Apprimus, teste Gellio 1. 7. c. 7. qui dicit non satis commode ad in hac dictione, sicut neque in Adpotus accentu acuto pronuntiar. Ter. And. 1. 1. 34. Nam id arbitror apprime in vita esse utile, ut nequid nimis. Ubi Donatus, Adiectio (inquit) est continuationis Apprime.

Apprime doctus homo. Varro 1. de R. R. cap. 2. Sic Apprime nobilis.

Apprime probus, & similia apud Ter. Eun. 5. 5. 10. Plaut. Cist. 1. 2. 6. & Rud. 3. 4. 30.

Apprime, cum superl. Cic. 3. de Fin. 32. Id apprime rectissime dicitur. Gruterus ex Palaëo Cod. Adprime legit.

APPRIMO, essi, effum, [*πρῶτον*] ēre. ex Ad, & Fremo. Plin. lib. 24. cap. 11. Sedare ventris dolores asseveravit immorsam, ita ut tunica cinctuque corpori apprimeretur. i. e. Ad corpus premeretur. Idem 1. 8. c. 316. Fœtus rigentes apprimendo pectori forent, non alio incubitu quam ova volucres. De uris dicitur.

Apprimere carnem ad ossa. Plin. lib. 26. cap. 1. hinc

APPRESSUS, a, uia. Tacit. 2. Ann. 21. 1.

APPROBO, [*δοκιμάζω, ἰσχυρίζομαι, ἰσχυρίζομαι*] ēre. Idem quod simplex Probare, aut etiam Vehementer probare. Approbamus autem proprie quæ placere aut rata habere ostendimus. Ovid. 1. de Pont. 6. 62.

An verear ne non approbet illa Geres? Cic. 4. Acad. 14. Nec tamen ego is sum, qui nihil unquam falsi approbem.

Assensu omnium approbatum. Cic. 3. de Fin. 29.

Autoritate approbare aliquid. Cic. pro Deiot. 30.

Consensu & una voce approbavit populus. Cic. in Pison. 9.

Clamore approbare aliquid. pro Archia, 24.

Approbare & laudare. Cic. pro Sext. 74. Cn. Pœmpeius approbata, laudatæ Cotte sententia, dixit, &c.

Approbare & Improbare, veluti contraria. Cic. 4. Acad. 96. Hoc negas te posse nec approbare nec improbare.

Facere aliquid Mufis approbantibus. Cic. 7. Fam. 24. Idem 1. Fam. 9.

Diis hominibusque approbantibus.

Dii approbent. Cic. 6. Att. 6. Id quidem dii approbent ita velim, teque ita cupere certe scio.

Approbare, est Efficere ut probum rectumque judicetur id quod quis facit aut dicit. Hoc tamen Cicero fere Probare dicit. Ut in Verrum, Non vereor ne hoc meum officium P. Servilio judici non approbem. Plin. in prefat. lib. 4. Quum Tribunes appellaret L. Scipio Asiaticus, inter quos erat Gracchus, hoc attestabatur vel inimico judici se approbare posse. V. simpl. **PROBO**.

Approbari opus, live Probari dicitur, quum ex lege, & pactione redemptionis factum esse judicatur. Paulus in l. 6 in leg. 27. D. locati. Si in lege locationis hoc comprehensum est, ut arbitratu domini opus approbatur: perinde habetur ac si viri boni arbitratu comprehensum esset. Vitruvius, Redemptor ad tempus opus manu factum subtiliter regi approbavit: & ad factam pondus coronæ visus est prestiffisse. Unde Probatum live Approbatum opus dicitur, Quod magistri officiorum evocati inspectum, retulerunt esse idoneum, & recte factum.

Approbare, est etiam Dicta nostra rationibus, aut alio modo confirmare: ut fieri solet in argumentatione, quod & Probare dicitur. Cic. 1. de Invent. 90. Hoc qua perspicue verum est, nihil attinet approbari.

APPROBATIO, ōnis. f. [*δοκιμασία*] Catul. 43. 9.

— amor similes entre,

Dextram Re-nuit approbationem. Cic. 2. Tusc. 3. Effectus eloquentiæ, est audientium approbatio. i. e. Assensus & applausus.

Movere approbationem, i. e. Excitare. Cic. 1. Off. 80. Sic hoc decorum quod elucet in vita, movet approbationem eorum quibuscum vivitur.

Approbatio, Probatio. Cic. 1. de Invent. 67. Approbatio est per quam id quod breviter expofitum est, rationibus affirmatum probabilibus & apertis fit.

Approbatio, aliter item acceptum. Cic. 4. Acad. 52. Ne vinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt, qua sobrii. Dubitant, hæsitant, revocant se interdum. i. e. Non tali mentis firmitate, certitudine, constantia.

APPROBATOR, ōris. m. [*δοκιμαστής*] Cic. 6. Att. 7. Quamvis non fueris suavor & impulsor prosecutionis meæ: approbator certe fuisti.

Subscriptores approbatoresque habere. Gell. lib. 5. cap. 21.

APPROBUS, five per d, **ADPROBUS**, Adj. [*πρῶτον*] pro V Ide probus, lectum est apud veteres. Cæcilius Triumpho, Heracles hospes est mihi, adolescens adprobus. Ex Gell. lib. 7. cap. 7.

APPROBRE, Adv. qual. [*προδοκιμασι*] pro Valde probe. Gell. 1. 7. c. 7.

APPROBRO, ære. Apul. Apol. p. 275. Approbrare crimen alicui. al. Opprobare.

APPROMITTO, sive per **O**, **ADPROMITTO**; ἄρι, ἴψου. [ἐπιρῶδαι] ἔρε. est Quod quis promiserit, idem promittere: quasi Alienum promissum similiter promittendo confirmare. Cic. 5. Att. 1. De Oppido factum est ut volui: & maxime quod **DCCC** appromissisti: quae quidem ego utique vel verifera facta solvi volo. Idem pro Rofc. Amer. 26. Quum id ita futurum T. Rofc. Capito, qui in X legis erat, appromitteret, crederat. Prius dixerat, Et omnia Chrylogonum quae vellent, esse facturum pollicerentur.

APPROMISSOR, ὄρις. m. [ἐπιρῶδης] est Qui quod suo nomine (alter) promissit, idem pro altero quoque promittit. Haec Festus. Ulpianus Appromissorem vocat Fideiuberem. I. in omnibus, D. Solutio. In omnia (inquit) speciebus liberationum etiam accelliones liberantur: puta adpromissores, hypothecae, pignora, praeterquam quod inter creditorem & adpromissores confusione facta reus non liberatur.

APPRONO, ἄρε. Apul. 1. Milet. p. 111. (Pric. 14.) Complicitus in genua apronat se. i. e. Profertur.

APPROPERO, sive per **D**, **ADPROPERO**, [ἐπιπρορῶδαι] ἄρε. Idem quod Propero, aut Valde propere, accelero. Ter. And. 3. r. 17. Postquam ante otium me audivit stare, appropereat. Cic. 4. Att. Quare appropere & vale. Gradum appropere. Plaut. Trin. 4. 3. 3. Stultitiam abde: gradum appropere.

Mortem. Tacit. 16. Ann. 14. Interfiscis venis mortem appropereavit. Appropereare ad cogitatum facinus. Cic. pro Milon. 46.

APPROPERATUS, a, um, ut, Appropereato opere. Liv. 27. 26. Opus adeo approperatum est. Idem 4. 9.

APPROPINQUO, [ἀπρροπινῶδαι] ἄρε. est aut Loco, aut Tempore propinquum fieri: quod & Propinquare dicitur apud poetas. Suet. in Neron. cap. 49. Jamque equites appropinquabant. Caes. 2. Bell. Gall. 10. Heudius hinc Bellovacorum appropinquare cognoverant. Venire & appropinquare. Cic. 3. Q. frat. 8. Sed ejus rei maturitas nequedum venit, & tamen jam appropinquat.

Impendere, instare, appropinquare. Cic. 2. in Catil. 11. Quibus ego confido impendere fatum aliquod, aut instare jam plane, aut certe jam appropinquare.

Appropinquare ad summam aequam. Cic. 4. de Fin. 63. Quis ignorat si plures ex alto emergere velint, propius fore eos quidem ad respirandum, qui ad summam aequam appropinquant? Hirt. de Bell. Hisp. Ad quos celerius quam ipsi opinati sunt, appropinquavit.

Appropinquat tempus, ut Hyems, aestas, nox, &c. Caes. 3. Bell. Civil. 9. Jamque hyems appropinquabat. Val. Max. lib. 4. cap. 7. de Damone & Pythia, Appropinquante definita die.

Appropinquare etiam res aliqua dicitur, cujus tempus appropinquat. Cic. 2. Fam. 5. Sed tamen quam appropinquare tuus advenus putaretur. Judicium appropinquat. Cic. pro Cluent. 19. i. e. Dies iudicii. Mors illi appropinquat. Cic. 5. de Fin. 31.

Occasus urbis appropinquat. Cic. 3. in Catil. 19. Appropinquare alicui honori, aut dignitati. Caes. 5. Bell. Gall. 43. Erant in ea legione fortissimi viri Centuriones, qui jam primis ordinibus appropinquarent. h. e. Quibus inflabat tempus ut primos ordines ducerent in exercitu.

Appropinquat ut videat. Cic. 3. de Fin. 48. Nec catulus ille qui jam appropinquat ut videat, plus cernit quam is qui modo est natus, i. e. Cui appropinquat cernendi tempus.

APPROPINQUATIO, ὄνις. f. [ἀπρροπινῶδαι] Cic. de Senect. 66. Quarta restat causa, quae maxime angere, atque sollicitam habere nostram aetatem videtur, appropinquatio mortis. Idem 5. de Fin. 32. Et angantur appropinquatione mortis confecti homines senectute.

APPROPIO, ἄρε. & **APPROXIMO**, ἄρε. utuntur Scriptores ecclesiastici.

APPULIA, & **APPULUS**. V. **APULIA**.

APPULSUS, V. **APPELLO**, is.

A P R

APRARIUS, a, um. Adj. ab Aprer: ut, Retia apraria, l. 22. ff. de instr. leg. **APRICEUS**, a, um. Adj. [ἀπρροπινῶδαι, ἀπρροπινῶδαι] Duobus modis dicitur: alter enim Locum apricum dicimus, aliter Hominem, aut Avem. Virg. 5. Aen. 128.

— & apricus statio gratissima mergis. i. e. Sole gaudentibus. Sane Apricus locus dicitur Sole calens, quod est Opaco & abdito contrarium: & Apricos dicimus, Locis apricus gaudentes. Virg. 9. Ecl. 49. Duceret apricus in collibus vasa colorem. Perf. 5. S. 179.

— nostra ut Floralia possint Aprici meminisse fenes. Haec Servius in 5. Aen. Est autem sciendum Apricum non dici nisi respectu frigoris. Nam in aetivo calore nihil proprie Apricum dicitur.

Apricus locus, a Sole apertus, a Graeco vocabulo **φεικω** appellamus, quasi **ἄνεσ φεικω**, i. e. sine horrore, videlicet frigoris. Unde etiam putatur Africa appellari. Author Festus. V. **AFRICA**. Idem quoque sentit Servius in 5. Aen.

Campus apricus. Hor. in Arte Poet. 162. Colles. Virg. 9. Ecl. 49. & Plin. lib. 35. cap. 4. & lib. 6. cap. 17. Dies. Columel. lib. 9. cap. 14.

Flatus. Columel. lib. 1. cap. 5. Aedificium fere pestilens habetur, quod est remotum ac sinistrum foli, & apricus flatus.

Flores necesse apricos. Hor. 1. Carm. 26. 7. Littora. Martial. lib. 1. 50.

Pratum. Hor. 1. Epist. 14. 30. Recessus montium. Plin. 10. cap. 24. Terrae. Virg. 6. Aen. 312.

In apricum proferre. Hor. 1. Epist. 6. 24. Quicquid fuit terra est, in apricum proferet aetas.

Spatiarum in aprico. Hor. 1. Serm. 8. 15. Apricum & Opacum, veluti contraria. Cic. in Partit. 36. In locis autem & illa naturalia: maeritimi an remoti a mari, plani aut montuosi, leves an asperi, salubres an pestilentes, opaci an aprici.

Apricior, [ἀπρροπινῶδαι] Columel. lib. 11. cap. 3. Nonnulli hanc eandem locis apricioribus a Calendis Martiis deponunt. Apriciflimus, Idem l. 9. c. 14. Dum adhuc Autumni reliquiae sunt, apriciflimo die purgatis domiciliis.

APRICOR, [ἀπρροπινῶδαι, ἀπρροπινῶδαι] ἄρι. In aprico esse. Varro Myrtilis, Licet videre multos quotidie hyeme in Sole apricari. Ex Nonio. Cic. 5. Tulc. 92. Alexandro roganti ut diceret siquid sibi opus esset, Nunc quidem paulatim (inquit) a Sole abis. Ohiberent videlicet apricanti. Columel. lib. 8. cap. 4. Paulinus lambo activa forma posuit, atque etiam Pulladius l. 38.

APRICATIO, ὄνις. f. [ἄπρροπινῶδαι] Cic. 7. Att. 11. Sibi habeat suam fortunam. unam mehercule tecum apricationem in illo Lucretino tuo sole malim, quam omnia istiusmodi regna. Apricatione calefcere, vel igni, apud Cic. de Senect. 57. Quo in loco dicit Nonius Marcellus, Apricationem positum pro Apricitate. Ad apricationem egredi. Columel. lib. 8. cap. 8. Et recipiat ad apricationem egredientes columbas.

APRICITAS, ἄτις. f. [ἀπρροπινῶδαι] est Hybernus ille tepor in locis apricis. Columel. lib. 8. cap. 15. Quum apricitate diei gelintur aves. Idem lib. 7. cap. 4. Si diei permittit apricitas. Apricitatis inclytae regio. Plin. lib. 6. cap. 16.

APRIES, [Ἀπριεῖς] Pfammis Aegypti regis filius, qui in regno successit. Hic ab Aegyptiis, qui ab ipso ad Amasium defeecerant, strangulatus est, & sepulchus in paternis monumentis. Quirit H. St. an Pfammidis dicendum sit. Quod miror, cum Herodotum sepius legerit, ap. quem **Ἰφθαμίδης** genet. in Euterpe his occurrit, caeterum varie scribitur nomen. Syncello & Africano Pfammuthis, Eusebio Pfammites & Pfammus. Sic & qui Apries Herod. & Diod. Sic. Africano est Vaphris, Euleb, & Sync. Vaphres, Vulgat. Hieremie Ephrae. V. Marsh. Can. Chron. ad Sec. 18. de Clade Aegypti.

APRILIS, is. m. abl. Aprili. [Ἀπριλίῳ, Ὀυερηλιῶν] Mensis nomen. Sic autem dicitur (teste Servio) ab Aperiendo, quasi terras tepore aperiens. Alii (ut Varro scribit) quia Veneri dicatus esset, quae dicitur Aphrodite. Hor. 4. Carm. 11. 16.

— idus tibi sunt agenda, Qui dies mensiem Veneris marinae Findit Aprilium. Hic mensis habuit primum ex constitutione Romuli triginta dies: mox Numa eum ad novem & viginti redegit; Caesar ad triginta restituit. Habet Nonas 5, & Idus 13.

Aprilis, Adjective quoque accipitur: ut quum dicimus Calendis Aprilibus. Tametsi etiam pro mense nonnulli, sicut & caetera mensium nomina, adjectivum esse volunt: ut subaudiatur abolitum Mensis, si exprellum non fuerit. Cic. 1. Fam. 9. Quinctiam Marcellino & Philippo Confulibus Nonis Aprilibus mihi est Senatus assensus.

APRINUS, sive **APRUGIVUS**. V. **APRUS**.

APRONIA, [ἀπρροπινῶδαι μέλαινα] Herba est, quam aliqui Nigram bryoniam vocant, foliis hederis, similibus proximis, sed maioribus: caules habet cognatos: caprosili fere arbores, quasi adminicula comprehendit: fructus racematum coherent, qui inter principia virent, & post maturitatem nigrescunt: radix foris nigra, intus buxoco colore nitet. Dioscor. lib. 4. cap. 177. & Plin. lib. 23. cap. 1.

APROXIS, Herba est, cujus radix e longinquo concipit ignes, ut naphtha. Plin. lib. 24. cap. 17.

APRUOCO, ὄνις. f. Herba, alias Saxifraga. Apul. de Herb. cap. 97.

A P S

APSIS, ydis. f. [ἄψις] (Gaza tamen lib. 3. Gramm. contendit scribendum **ἄψις** cum aspiratione) Curvatura rotae, i. e. Lignum supra rotas, tenens scalas, vel in quo figuntur radii, Ligneus rotae circulus. Homer. Iliad. 5, pro Foramine retis fere plaga usurpat.

Apides, etiam dicuntur Circuli in stellis, teste Plin. lib. 2. cap. 15. his verbis, Plurimus de causis hae omnia accidunt, prima circularum est, quos Graeci apidas in stellis vocant. Apis, Fornicis curvatura, seu Testudo & camera. Plin. lib. 2. Epist. 17. Adnectitur angulo cubiculum in apida curvatum.

Apides argenteae. Ulpian. in l. cum aurum. §. idem Pomponius. D. de aur. & arg. legat. Sed nec aurea emblemata, quae in aptidibus argenteis essent. Apides autem. Lances sunt rotundae, ut ait Turnebus, quae & Parapides etiam dicuntur. Dicitur etiam Apida, a, quod ad Spartanum Salmasius observat p. 148.

APSORUS, [ἄψωρῶδαι] Urbs Ponti Cappadociae, Ptolem. lib. 5. cap. 6. Hodie **Arcaui**.

APSORUS, [ἄψωρῶδαι] Insula in mari Adriatico, adjacentes Liburniae, in qua civitas eodem nomine. Ptolem. lib. 1.

APSUS, [ἄψωδαι] Fluvius est in ea parte Macedoniae, quae mari Adriatico incumbit, non procul a Dyrrhachio, de qua Strab. l. 7. Lucan. l. 5. 462. Tellus quam volucer Genusus, quam mollior Apfus Circumeunt ripis.

APSYCTOS, [ἀψυκτῶδαι] Gemma est nigra, & ponderosa, rubentibus venis distincta: ita dicta, quasi Irrefrigerabilis. Nam semel igni excafcata, septem diebus calorem servat. Author Plin. 36. cap. 10.

A P T

APTERA, ὄνις. n. [Ἀπτερα] Civitas est Lyciae regionis, Stephano: & oppidum in Creta, a Syrenibus vocatum, quod victa ibi cantu a Mulsis, praeter moerore exute pennis in mare delapsissent, **ἄπτερος** enim dicitur Implumis Latine. Apteron vocat Plin. 4. cap. 12.

APTE, & **APRO**, as. V. post **APTUS**.

APTOTUM, i. n. [ἄπτωτον] Sine casu. Sunt enim Aptota, Nomina quae neque per casus, neque per numeros declinantur: ut Frugi, nihil, nequam, fas, nefas. Author Donatus in secunda editorie. Haec Latine dicuntur Indeclinabilia.

APFUCHI, [Ἀπφύχι] Fanum in Cyrenaica regione. Ptolem. l. 4. c. 4.

APTUS, a, um. [ἄπτωτος, ὀπτις, ἀπρροπινῶδαι] Partic. ab antiq. verbo Apfocor. Unde est adj. Aptus, aptior, aptissimus. Cic. in Lael. 2. Caetonem induxi senem disputantem: quia nulla videbatur aptior persona, quae de illa aetate loqueretur. i. e. Accommodator, & convenientior: ut, ut dicit Isidorus, Magis propria. Idem de Senect. 9. Aptissima omnino sunt, Scipio & Laeli, arma senectutis, artes, exercitationesque virtutum. Alludit ad Armi militum, quae Aptae dicuntur, quum bene connexa & coherentia sunt. V. Apta arma. Saepe usus est cum Ad & accusativo, ut, Actio congruens & apta ad animos permovendos, Cic. in Partit. 54.

Animi ad percipiendum apti. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Calcet habiles & apti ad pedem. Cic. 1. de Orat.
 Caltra erant ad bellum ducendum aptissima. Caf. 2. Bell. Civil. 37.
 Commiffure apte ad stabilitatem. Cic. 2. de Nat. Deor. 119.
 Homo aptus ad dicendum. Cic. 1. Tusc. 5.
 Verba apta ad noſtram confuetudinem. Cic. de Opt. Gen. Orat. 14.
 Timarchides natus atque aptus ad Verriſ flagitioſas libidines. Cic. 4. Verr. 134.

Etiã cum præpoſitione In, ut, In aliquid aptus. Liv. 8. Bell. Maced.
 Aptus cum infinit. paſſ. Ovid. 1. de Arte Am. 10.
 Sed puer eſt, ætas mollis, & apta regi.
 Aptus huc. Celf. lib. 5. cap. 10. Rubrum quoque emplaſtrum, quod ethe-
 ſium (Lind. Ephæſum) vocatur, huc aptum eſt.

Aptum eſſe, & decere. Cic. 3. de Orat. 208. Nunc quid aptum ſit, hoc eſt quid maxime deceat in oratione, vidcamus.
 Conſtruitur frequenter cum dativo, ut,
 Æger curationi aptus. Celf. lib. 2. cap. 12.
 Ætas hæc apta meis moribus. Ovid. 3. de Arte Am. 122.

Anni lubus. Ovid. 2. Amor. 3. 21.
 Aquæ remigio. Ovid. 2. de Arte Am. 126.
 Cibis ſtomacho: cui contrarium eſt, Alienus. Celf. l. 2. c. 24. Synon.
 Idoneus ibid. jungitur.

Color pallidus amanti. Ovid. 1. de Arte Am. 729.
 Dies quartus aptiſſimus eſſe conſuevit in pluribus ad initium cibi. i. e.
 Plures ægri die quarto recte comedere incipiunt. Celf. lib. 3. cap. 4.
 Ingenium aptius flammis. i. e. Amoribus. Ovid. 14. Met. 25.

Locus aptus equis. Hor. 1. Epit. 7. 41.
 Lycium aptiſſimum medicinæ quod eſt ſpumofum. Plin. l. 12. c. 7.
 Naves apte inſtructæ remigio. V. NAVIS.
 Palus remis. Hor. in Arte Poët. 65.
 Puella oculis. Ovid. 1. de Arte Am. 44.

Quærenda eſt oculis apta puella tuis.
 Papaver ſomno. Celf. lib. 2. cap. 12.
 Tempus præcibus. Ovid. 2. de Pont. 2. 69.
 Tempus inſidiis aptum. Tacit. 2. Hiſt. 16.
 Uber aptus. Virg. 2. Georg. 234.

— peccorique & vitibus almis
 Aptius uber erit. Agri ſcilicet.
 Verba joco. Ovid. 15. Epit. 48.
 Vinum frigidum aptiſſimum eſt potui. Celf. lib. 4. cap. 5.
 Umbra palioribus apta. Ovid. 1. Met. 681.

Aptum, Neceſſarium, Nonio. 4. 3. Cic. de Repub. lib. 4. 3. Eademque
 objectu ſuo umbram noctemque efficiat, cum ad numerum dierum apte
 tum ad laborum quietem. [Sic legendum videtur cum Merc. Sed cur
 Neceſſarium exp. Nonius non aſſequor.

Aptum, Conjunctum. Virg. 4. Æn. 482.
 Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum. Ubi Servius,
 Satis perite loquitur. Nam Aptum Conjunctum dicit, ἀπὸ τῆς ἀπτεῖδος,
 non autem ſtellis inſignitum. Axis enim non habet ſtellas, qui eſt me-
 dius inter Septentriones. Idem Servius in 6. Æn. hoc ipſum pro Vici-
 no interpretatur. Idipſum quoque eſt quod Nonius Marcellus Aptum,
 i. e. Connexum & colligatum exponit. Budæus autem Conſertum,
 coagmentatum, & compactum. Lucr. lib. 3. 857. — conjugioque
 Corporis atque animæ conſiſtentiſſimus uniter apti.

Aptum ex aliqua re. Cic. de Fato 34. Quod ſi concedatur nihil poſſe
 evenire niſi cauſa antecedente: quid proficiatur ſi ea cauſa non ex æteri-
 niſſis cauſis apta ducatur?

Aptus ex ſeſe iſe dicitur, qui nullius ope indiget, ſed qui omnia apud ſe
 habet. Cic. in Parad. 2. Nemo poteſt non beatiffimus eſſe, qui eſt to-
 tus aptus ex ſeſe, quique in ſe uno ſua ponit omnia.
 Apta illi omnia ex ſeſe. Cic. 5. Tusc. 36. Nam cui viro ex ſeipſo apta
 ſunt omnia, quæ ad beate vivendum ſerunt.

Apta & Diſſoluta, contraria. Cic. 1. Off. 129. Nec vero hiſtrionibus,
 oratoribus concedendum eſt, ut hiſ hæc apta ſint, nobis diſſoluta.
 Apta diſſolvere & Diſſipata connectere, contraria. Cic. in Orat. 235. Fa-
 cilis eſt apta diſſolvere, quam diſſipata connectere.

Inter fe apta. Cic. 2. de Invent. 46. Hoc modo ſi diligenter attendamus,
 apta inter fe ſeſe intelligimus hæc quæ negotiis, & illa quæ perſonis ſunt
 attributa.

Connexa inter fe & apta. Cic. 2. de Nat. Deor. 99. Quis enim hunc ho-
 minem dixerit, qui quum tam certos cœli notus, tam ratos aſtrorum
 ordines, tamque inter fe omnia connexa & apta viderit, neget in iis
 ullam inſe rationem?

Aptum aliquo vinculo. Cic. 5. Tusc. 62. Fulgentem gladium e lacunari,
 ſeta equina aptum demittit juſſit.
 Aptus validis nervis. Lucret. lib. 5. 926.

Apta arma. Salluſt. lib. 3. Hiſt. apud Nonium, Quod ubi fruſtra tenta-
 tum eſt, focordius ire miles, obrepere non aptis armis, ut in principio
 laxiore agmine. i. e. Male conjunctis, non bene coherentibus, &
 quali diſſolutis.

Aptus, Concinnus, attriſtus, expeditus. Cic. 1. Acad. 8. Nihil deſini-
 unt, nihil partiuntur, nihil apta interrogatione concludunt. h. e.
 (enarratore Turnebo) Nulla rationis conſeſſione utuntur, quæ in diſ-
 putationibus Dialecticorum interrogatione efficitur: quam aptam, i. e.
 Concinnam eſſe vult: in quo ineſt etiam expediti & attriſti ſignificatio:
 ut apud Livium, Profectus apto exercitu. Simile eſt illud Hor. 1.
 Carm. 12. 43. — & avitus apto

Cum lare fundus. Et illud Catull. 26. 2.
 Apris farcinulis & expeditis. Significat enim Horatius Par-
 vum & concinnum larem: Catullus Curtam & attriſtam farcinam.

Aptus mihi homo, Commodus, opportunus, jucundus, & ſuavis: cui
 opponitur Ineptus. Cic. ad Corneliū. O hominem ſemper illum quidem
 mihi aptem, nunc vero etiam ſuavem!

Aptus, pro Adeptus apud Feſtum & Nonium legitur, ex Pacuvio &
 Lucilio.

APTE, [ἀπτεῖς] Aptus, Aptiffime. Adv. qualitat. Convenienter &
 accommodate. Cic. 1. de Fin. 29. Quum incidit ut id apte fieri poſſit.
 Plin. lib. 16. cap. 25. Ratio aptius reddetur ab hoc tertio volumine.
 Idem lib. 19. cap. 5. Parilius tamen aptiffime.

Convenit apte ad pedem cothurnus. Cic. 3. de Fin. 36.
 Vol. I.

Dicere. Cic. 1. Off. 4. Quod eſt oratoris proprium apte, diſtincte, or-
 nate dicere.
 Apte dicere ad tempus. Cic. in Partit. 30. Si quando tempus ipſum, aut
 res, aut locus in perorando dederit occaſionem nobis aliquam ut dica-
 mus aliquid ad tempus apte, ne derelinquamus.

Docere. Ovid. 1. Amor. 8. 88.
 Apte fieri, cui opponitur Diſcrepare ab officio. Cic. 1. Off. 146. Sed fa-
 cile judicabimus quid eorum apte fiat, quid ab officio naturaque diſcrepet.
 Apte locare. Liv. 4.

Apte, Conjunctum: & (ſi licet dicere) Connexe. Cic. in Hortenſ.
 apud Nonium, Altera eſt nexa cum ſuperiore, & inde apteque pen-
 dens.

APTITUDO, ſinis. f. [ἀπειρίτης] eſt Conventientia, pulchritudo, ele-
 gantia. author Calepin. Improbatur Voſſius de vir. L. L. 3. 1.
 APTOS, [ἀπτεῖς, ἀπτεῖς, ἀπτεῖς, ἀπτεῖς] ære. Accommodare ſigni-
 ficat. Dicimus autem Aptare alicui rei, & ad rem aliquam. Virg. 3.
 Æn. 472.

Intera claſſem velis aptare iubebat. Celf. lib. 1. cap. 11. Ei
 rei commode aptatur. Cic. 3. de Orat. 161. Hoc verbum eſt ad id aptum,
 quod ante dixerat. i. e. Aptè accommodatum.
 Claves aptare foribus. Martial. lib. 9. 47.
 Ad fidei commiſſa eam ſtipulationem aptari debere. Ulpian. in l. 1. §. 1. 1.
 D. Ufuſ. quemad. caveat.

Aptari virtutibus. Cic. 4. de Fin. 4.
 Aptā quadam ad naturam aptare. Cic. 4. de Fin. 46.
 Aptanda ad vitam fuerant quæ dicuntur. Quintil. lib. 3.
 Aptare, Componere, parare, teſte Nonio. Virg. 10. Æn. 588.
 — projecto dum pede laevo
 Aptat ſe pugna.

Aptare, pro Parare. Pompon. apud Nonium, Heus aptare pueri mun-
 de atque ampliter convivium.
 Idonea aptare bello. Hor. 2. Serm. 2. 111.

Quidpiam aptare in re aliqua. Columel. lib. 8. cap. 10. Sed in eo trans-
 verſe perforatis parietibus adverſis aptantur.
 Aptare, abſolute poſitum. Columel. lib. 12. cap. 54. Quum autem
 eam tabulam ſi aptaveris, gravi pondera ſuperponito.

Aptare, Aptè locare. Virg. 11. Æn. 8.
 — aptat orantes ſanguine criſtas. Servius.
 Aptare oportune. Quintil. lib. 6. cap. 3.

APTARUS, a, um. [ἀπταρῦς] Plin. lib. 28. cap. 13. Sanguis hircinus
 aptarus.
 Ad autoritatem oratoriam aptatus. Sen. lib. Controverſ. 6.
 Ad delectationem aptatus. Quintil. lib. 2. Sunt hæc ad popularem apta-
 ta delectationem.

APTATUS, ſus. m.
 APTATIO, ōnis. f. Idem. Gloſſ. Cyrill.
 APTATOR, ōnis. m. Eadem gloſſa.
 APTABILIS, e. hinc
 APTABILITER, Adv.
 APTABILITAS, ſinis. f. uſi ſunt Eccleſiaſtici ſcriptores.

APUA, Plin. lib. 31. cap. 8. de garo loquens ſic ait, Cæpit tamen &
 privatim eſt inutili piſciculo minimoque conſici: Apum noſtri, A-
 phyen Græci vocant: quoniam is piſciculus & pluvia naſcitur. Vide
 APHYA.

APUANUS, vulgo *Geneveſi*, Ligures ſunt, teſte Liv. 39. 32. Sempronius (in-
 quit) a Piſis profectus in Apuanos Ligures, vaſtando agros &c. aperuit fal-
 tus. Add. 40. 41.

APUD, [ἀπὸ, ἀπὸ] Præpoſitio accuſativa, proprie juxta ſignificat.
 Unde Nonius, Error (inquit) conſuetudinis Apud pro In utitur. Ita-
 que vitioſe dicimus quum in foro noſſe: dicamus, apud forum fuiſſe:
 quum Apud juxta ſignificet. Turpilus Leucadia, Utinam nunc apud
 ignem aliquem magnum affidam. Cic. 3. de Rep. Apud focum ſedens.
 Idem 2. de Orat. 12. Quum etiam tum in lecto Craſus eſſet, & apud
 eum Sulpicius ſedecret. Hæc ex Nonio.

Apud Mutinam, pro Ad. i. e. In obſidione. Suet. in Auguſt. cap. 77.
 Meminit & Nonius.
 In veteri inſcriptione Rome: VT ET EGO POSSIM DVLCIVS
 ET CELERIVS APVD EVM PERVENIRE, ubi Apud man-
 iſſe pro Ad ponitur.

Apud, unam habet ſignificationem in loco, ut Apud Nuntiantiam.
 Adjungitur tamen etiam perſonis: ut, Apud amicum, apud Athenien-
 ſes, & ſignificat ἀπὸς Græcum, quando locum apud illos demon-
 ſtrat. Ea autem præpoſitio in compoſitione non invenitur. Prifcian. l. 13.

Apud, mutuum loci & perſonæ conjunctionem ſignificat. ut quum dici-
 mus, Cæno apud amicum. Author Feſtus.
 Apud pro In, etiam dictum invenimus, ut Ter. And. 2. 1. 7. Apud fo-
 rum modo & Davo audivi. Marcus Tullius de ſignis, Cœnam illi dabat
 apud villam in Tyndartiano. Idem 6. Verr. 149. Qui nunc apud exerci-
 tum cum L. Lucullo eſt, pro In exercitu.

Apud me domi, pro eo quod eſt, Domi meæ. Ter. Heaut. 3. 1. 21. Sic
 in Eun. 5. 2. 1. Apud Antiphonem domi.
 Apud fe ruri. Cic. 1. de Orat. 214. Quem non longe ruri apud fe eſ-
 ſe audio.

Apud, junctum accuſativo perſonæ, quandoque Locum ſolum notat.
 Cic. 5. Att. 7. Ego quum triduum cum Pompcio. & apud Pompeium
 fuiſſem, proſequebar Brundifium, &c. i. e. Domi ejus. Sic apud
 quempiam cenare, aut eſe poſſum, eo tamen abſente.

Apud me in mei generi Craſſipedis hortis cenavit. Cic. 1. Att. 9.
 Tecum apud te. Cic. 4. Att. 9. Tecumque apud te ambulare, quam
 cum eo, quocum video eſſe ambulandum, malo ſcilicet.

Secum & apud fe. Cic. 5. Att. 6. Pomponius a me petierat, ut ſecum
 & apud fe eſſem quotidie.

Rurſus hæc præpoſitio conſtructa cum accuſativo perſonæ ſæpenume-
 ro Solam perſonam ſignificat. Ter. Eun. 1. 2. 10. Aut quia ſum apud
 te primus. i. e. Tecum, vel in amore tuo, vel tibi primus. Item
 ibid. 1. 2. 7. Sine illum priores partes hoſce aliquot dies apud me
 habere.

Nonnunquam per Inter, vel per In Cic. pro Font. 32. Studiis militari-
bus apud juvenem obolebitis. h. e. Inter juvenes: aut In juvenum
moribus. Tale est quom dicimus, Mos fuit apud Romanos. Sic de li-
millibus dicendum. Cic. 4. Verr. 48.
Apud majores vel patres nostros, pro Temporibus majorum vel patrum
nostrorum. Cic. 2. Off. 85. Apud majores nostros factitata. i. e. A no-
stris majoribus. Idem in Lael. 6. Scimus L. Acilium apud patres nostros
appellatum esse sapientem.
Apud posteros. Tacit. 1. Ann. 32. Memoriam apud posteros adeptus.
Apud Platonem, Agathoclem &c. scriptum esse dicimus, Quod Plato vel
Agathocles scriptum reliquit. Cic. 5. Tusc. 34. Huius sententiae gravi-
tas a Platonis auctoritate repetitur, apud quem sepe haec oratio usurpata
est. Idem 1. de Divin. 50. Apud Agathoclem scriptum est.
Apud te. pro Tibi. Plaut. Poen. 1. 1. 24. Cur ego apud te mentiar? Cic.
in Lael. 89. Apud quem evomitur visus acerbitatis suae.
Apud, pro In, cum accusativo persone. Plaut. Mil. 3. 1. 43. Quum
apud te exemplum experiundi habebas. i. e. In te ipso.
Apud illum fuit usus juris, vel in illo. Cic. in Bruto 158. Sic enim ex-
tremo juris civilis magnum usum & apud Scævolum, & apud multos
fuisse, artem in hoc uno.
Apud duas civitates relinquit. Cic. 6. Att. 7. Ut confectas rationes lege
Julia apud duas civitates possim relinquere.
Apud Achaia, Apud Asiam. Tacit. 4. Ann. 13. Ut civitati Cibratae
apud Asiam, Egicensi apud Achaia motu terra labefactis subveniretur.
Apud matrem recte est, eaque nobis curae est. Cic. 1. Att. 4. & 3. Q. frat. 7.
i. e. Recte habet, recte valet.
Apud me minimum valet. Cic. 1. Fam. 9. Non modo non praemiis
quae apud me minimum valent, sed ne periculis quidem compulsus
ullis.
Apud me qui amicitia & beneficiis & dignitate plurimum possunt. Cic.
pro Rosc. Amer. 4.
Apud aliquem dicere, Accusare, verba facere, idem quod Coram. Cic.
5. Philipp. 12. Pavet animus apud consilium illud pro reo dicere.
Sic 2. de Invent. 69. Thebani accusantur apud Amphictyones. Et
4. Att. 2.
Apud aliquem gratias cuiquam agere. Cic. pro Sext. 9. Conventus ille huius
apud me P. Sextio maximas gratias egit.
Quum aliquem apud te laudaro tuorum familiarium. Cic. 2. Att. 25.
Quum de me apud te loquor. Cic. 1. Att. 3. h. e. In literis quas ti-
bi mitto.
Queritur apud me per literas. Cic. 5. Att. 21.
Apud nos imperium tuum est, Poëticè dictum, pro In animo meo,
vel in memoria. h. e. Memoria teneo id quod imperasti. Plaut.
Mil. 4. 4. 60.
Apud animum meum. i. e. Mecum vel In animo meo. Sallust. Equidem
ego sic apud animum meum statuo.
Cum animo itatum & deliberatum. V. ANIMUS. H. St.
Apud te esse, non tantum significat Esse domi suae, quod notum est:
(Queritur exemplum huius signific. H. St.) sed per metaphoram longe
aliter accipitur. Ter. And. 2. 4. 5. Proin tu face, apud te ut fies. i. e.
Praesenti & minime turbato animo. Ter. Heaut. 5. 1. 47. Praeracundia,
Menedeme, non sum apud me. Idem Hec. 4. 4. 85. Num tibi videtur
esse apud sese? Idem in And. 5. 4. 36. Vix fum apud me: ita animus
commotus est metu, spe, gaudio, mirando hoc tanto, tam repentino bono.
Apud, hoc praecipue ab Ad, differt, quod post verba motus nunquam
adhibetur. Nemo enim recte dicat, Eo apud patrem: sed Ad pa-
trem. V. AD.
Inter Apud & Penes: Apud, personam cum loco significat: Penes, per-
sonam ac potestatem. Author Festus. In eandem sententiam Ulpianus
in l. Penes. de Verb. & rerum signif. Penes te (inquit) amplius est quam
apud te. Nam apud te est, quod qualitercunque a te teneatur: Pe-
nes te est, quod quodammodo possidetur.
Apud, aliquando postponitur suo casui. Tacit. 6. Ann. 31. Ripam apud
Euphratis. Et 4. Ann. 5. Misenum apud, & Ravennam.
In Lapidibus Apud interdum scribitur pro t. ut Ser. pro Sed. V. Cellar.
Orthogr. p. 88.
APULEIUS, sive APPULEIUS, i. m. Multi hoc nomine fuerunt, quod
Onomasticon Glandorpii docebit, sed in his maxime celebris L. Apuleius
Madaurensis, Orator & Philosophus, qui floruit sub Antoninis Impera-
toribus. fuit & alius Tiberii avo Apuleius Celsus, Medicus celebris.
APULIUS, a, um. Adj. ut, Apuleialex. Cic. 2. de Orat. 107. & 201.
APULIA, sive APPULIA, [Ἰταπυλία] Italiae regio, mari Adriatico
contermina, inter Dauniam & Calabriam. Huius descriptionem vide
apud Plin. lib. 3, cap. 11. Cic. 1. de Divin. 97. Apulia maximis terrarum
motibus conquassata. vulgo *Le pays de Pouille*.
Siticulosa Apulia. Hor. Epod. 3. 16.
Apulia, primam frequentius producit, secundam semper. Martial.
14. 155.
Velleribus primis Apulia, Parma secundis.
Interdum primam corripit. Hor. 3. Carm. 4. 10.
Altricus extra limen Apuliae. Versus est Alcaicus dactylicus.
APULUS, sive APPULUS, a, um. Adj. [Ἰταπυλίος] ab Apulia, primam
semper producit, secundam corripit. Lucan. lib. 5. 380.
Apulus Hadriacas exit Garganus in undas. Martial. lib. 8. 28.
Appula Lectici tibi floruit herba Phalanthi.
APUS, ödus. f. [ἄπυρος] dicitur ab α privativa particula, & πῶδες, πῶδες,
quod Latine est Pes, quasi Sine pede: Nomen est aviculae. Plin. lib. 10.
cap. 39. Plurimum volant quae apodes vocantur, quia carcant usu pe-
dum. Ab aliis Cypseli appellantur, hirundinum speciem.

A P Y

Dulcis & apyrinus fructus. Columel. lib. de Arboribus cap. 23. Sic idem
lib. 5. cap. 10. V. Henr. Steph. Tef. Gr.
APYROS, ἄπυρος & π. ο. ν. [ἄπυρος, ο.] Quod ignem non expertum
est, ut, Vivum alumen, quod Graeci apyron vocant. Plin. lib. 35. cap.
15. Celf. lib. 5. cap. 18.
APYROTOS, i. f. [ἄπυροτος] Nomen gemmae, habet alio nomine Car-
bunculus dicitur. Plin. lib. 37. cap. 7. Principatum habet carbunculi, a
similitudine ignium appellati: quum ipsi non sentiant ignes, ob id a qui-
busdam Apyroti vocati.

A Q U

AQUA, ἄ. f. [ὕδωρ] Unum est e quatuor elementis: de quibus Plin.
lib. 2. cap. 5. V. ARR.
Dea aquarum natura, & mirabilibus, notatu dignissima, lectuque jucun-
dissima invenies apud Plin. 11. Item lib. 2. cap. 103.
Aqua dicta est, quod Aequa summa, a qua Varr. 4. de L. L. Festus
autem, Aqua, inquit, dicitur A quae juvamar.
Aqua pedibus, & manibus. Illud attendendum (inquit Turnebus)
aquam, qua manus initio coenae vel prandii lavamus, vel pedes ablu-
imus, aquam elegantius pedibus & manibus a veteribus appellatam fuisse,
ut reor, quod aquam pedibus cum poscerent, & manibus, tantum verbo
solabant, Aqua pedibus, Aqua manibus, nullo adjecto dicerent.
Meminit Capet Grammat.
Aqua, genitivus, quo utuntur poetae, dividentes diphthongum per
Diacriton. Cic. 1. de Divin. 15. Apud Lucret. saepe, lib. 1. 284. &
alibi.
Agmen aquarum. Virg. 1. Georg. 322.
Arcus aquarum. Ovid. 11. Met. 569.
Ecce super medios fluctus niger arcus aquarum
Frangitur, & rupta merum caput obruit unda.
Auror aquae cornix. Hor. 3. Carm. 17. 12.
Corpus undam aquae. Lucret. lib. 2. 232.
Cumulus aquarum. Ovid. 15. Met. 508.
— cumulusque immanis aquarum
In montis speciem curvari & crescere visus.
Cursus aquarum frenare glacie, dicitur hyems. Virg. 4. Georg. 136.
Decursus aquae ex montibus. Lucret. lib. 1. 284.
Dominus aquarum. Sic se appellat Achelous apud Ovid. 9. Met. 17.
Ductor aquarum. Tybris. Stat. 3. Sylv. 5. 111.
Haultus aquarum. Virg. 4. Georg. 229.
Humor aquae dimittit saepe saporem. Lucret. lib. 2. 197.
Imbrium aqua. Plin. lib. 31. cap. 3.
Incurfus aquarum. Ovid. 11. Met. 730.
Limes aquarum. Ovid. 18. Epist. 133.
In margine aquae federe. Ovid. 2. Fast. 464.
Mons aquae. Virg. 1. Aen. 109. de fluctu ingenti.
— inquitur cumulo praeruptus aquae mons.
Motus aquarum ingens. Virg. 4. Georg. 365.
Odor aquae nullus esse debet. Plin. lib. 31. cap. 3.
Pauper aquae fluvius. Sic Horatius Daunum vocat fluvium Apuliae, ob
ingentes calores exhanitum fere semper. 3. Carm. 30. 11.
Potiores aquae. Hor. 1. Epist. 19. 3.
Rex aquarum Neptunus. Ovid. 13. Met. 656.
Rivus pura aquae. Hor. 3. Carm. 16. 29.
Splendor aquae. Lucret. lib. 4. 212.
Strata aquarum. Lucret. lib. 6. 1262.
Sulcus aquae, i. e. Sulcus aquarum repletus. Ovid. de Nuce, 66.
Temperies aquarum. Ovid. 4. Met. 344.
Vis aquae subira. Lucret. lib. 1. 287.
Adversa aqua. V. ADVERSO.
Amara. Plin. lib. 31. cap. 3.
Ambigua, i. e. Diversa praedita natura & vi. Ovid. 15. Met. 333.
Avernalis. Hor. Epod. 5. 26.
Bituminata. V. BITUMEN.
Blanda. Ovid. 4. Met. 344.
Brevis. Ovid. 18. Epist. 174.
Celestis, i. e. Pluvia. Hor. 3. Carm. 10. 19. V. COELUM.
Coerulea. Ovid. 8. Met. 229.
Calda. V. CALDUS.
Cana. Ovid. 2. Epist. 16.
Cisterna. V. CISTERNA.
Collina. V. COLLIS.
Concordes aquae. V. CONCORDS.
Crassae. Ovid. 3. Amor. 6. 8.
Curva. Stat. 5. Theb.
Decocta. Plin. lib. 31. cap. 3. V. DECOQUO.
Deterrima. Columel. lib. 1. cap. 5.
Dulces. Virg. 4. Georg. 61.
Egelida. Plin. lib. 31. cap. 2.
Exilis. Plin. lib. 31. cap. 3.
Eximia. Columel. lib. 1. cap. 5.
Ferraria. Plin. lib. 28. cap. 16. Quidam urinam equi aquae ferrariae ex
officinis miscent.
Fluvialis aqua, i. e. A fluvio petita. V. FLUVIUS.
Foetida. Plin. lib. 31. cap. 3.
Fontana. V. FONTS.
Gelida. Ovid. 2. Fast. 220.
Hyberna. Ovid. 2. Fast. 206.
Incerta, Quae nulla certa via feruntur. Ovid. 8. Met. 166.
Intercus, [ἰντερκουσ, ἰντερκυλ] Aqua inter cunam, Cello l. 3. c. 21. Vide
HYDROPS. Lucil. lib. 28. Aquam te in animo habere intercutem. Cic.
3. Off. 92. Siquis medicamentum cuiquam dederit ad aquam intercutem.
Ex Nonio. Sunt autem duae dictiones, quarum Intercus nomen est ad-
jectivum q. V. unde & Morbum intercutem dicimus. Qui morbus vo-
catur Aqua subter cutem fusa. Plin. lib. 7. cap. 18.
Invitis aquis ire, vel navigare. Ovid. 12. Epist. 126.
Irrigua. Ovid. 2. Amor. 15. 2.
Jugis. V. JUGUM.

Lethæis aquis scripta dare. Ovid. 3. de Arte Am. 340. l. e. Oblivioni.
 Limosa. V. LIMUS.
 Manans. Columel. lib. 1. cap. 5.
 Marina. V. MARE.
 Medice aqua, Quibus ad medendum utimur. Claud. Eidy. Aponus, 86.
 Mediocris aqua lacus. Ovid. 6. Met.
 Mollis. Ovid. 1. de Arte Am. 476.
 Mulfa aqua, Quæ ex melle ad potum, præsertim ægotantium conditur.
 De hac Plin. lib. 22. cap. 24. V. MULSUS.
 Nitrosa. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Nivalis aqua, i. e. Ex liquefacta nive. olim delicatior mensis apponebatur, ut scriptores interdum meminerunt. Gell. lib. 19. cap. 5. Is nos aquam multam ex diluta nive bibentes coorcebat, severiusque increpabat. Et paulo post, Qui aquam nivalem frugibus sane & arboribus fecundam diceret: sed hominibus potu nimio infalubrem esse. De hoc etiam Plin. lib. 19. cap. 4.
 Olens jucunde. Plin. lib. 3.
 Palustris. V. PALUS.
 Pestilens. Columel. lib. 1. cap. 5.
 Pigna. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Pieris aquis rigantur ora vatum. Ovid. 3. Amor. 9. 26.
 Pluvia aqua, & Aqua cœlestis, pro eodem sæpe dicitur apud Plinium. Cic. pro Muren. 22. Ille tenet & scit, ut hostium copias, ut aquæ pluviz arcantur. Sic idem in Topic. 19. Ovid. 3. de Arte Am. 174.
 Pluvialis. Ovid. 8. Met. 335.
 Maxime probabilis aqua. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Probatissima potui. Columel. lib. 1. cap. 5.
 Puteana & Putealis. V. PUTEUS.
 Quæta. Hor. 1. Carm. 31. 8.
 Quotidiana aqua ab Æstiva usu tantum differt, non jure. Quotidiana, Ea est quæ duci assidue solet, vel æstivo tempore, vel hyberno, etiam si aliquando ducta non est. Ea quoque dicitur quotidiana, Cujus servitus intermissione temporis divisa est. Æstiva autem ea est qua æstate sola uti expedit, sicut dicimus Vestimenta æstiva, salus æstivos, castra æstiva, quibus interdum etiam hyeme, plerunque autem ætate utamur. l. 1. §. 1. De aqua quotid. & æstiva.
 Rapida. Catull. 68. 4.
 Rauca. Ovid. 18. Epist. 26.
 Recens. Virg. 6. Æn. 635.
 Refes. V. RESES.
 Resipiens aliquid. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Rosacea aqua, Quæ fit ex rosis, apud Plinium sæpissime. Sed suppresso nomine Aquæ, sæpius dicitur Rosacea. Immo Rosaceum, & subauditur Oleum, quod & Rosa. V. utramque v.
 Sacra aqua. Hor. 1. Carm. 1. 22. Aquam facram dixit, vel Numini alicui consecratam, vel quod perpetuum fere apud poetas, fontium epitheton sit, Sacros appellari. Ex Acrone & Porphyrione. Vel dicta est Sacra, quod Aquæ rem sacram Perfæ faciebant hoc modo: Ad lacum, vel flumen, vel fontem accedebat, & scrobem faciebant, ibique hostiam jugulabant, caventes ne quid proxime aquam sanguine contingeretur, ac si id accideret, omnia polluerentur: postea immolatis carnis super myrto lauroque impositis, eas Magi virgibus subtilibus cremabant, & imprecationibus quibusdam factis, oleum lacte & melle mixtum inspergebant, non in ignem, neque in aquam, sed super terram. Imprecationes per multum tempus faciebant fasciculum virgarum myricinarum tenuium tenentes. Hæc Strab. lib. 15.
 Salmaciæ. V. SALMACIS.
 Salubres. Hor. Carm. Sec. 31.
 Serena. Lucret. lib. 4.
 Servam aquam bibere: i. e. Aquam quæ fervis propinatur. Ovid. 1. Amor. 6. 26.
 Simplex. Ovid. 2. Amor. 6. 32.
 Pellebatque fitim simplicis humor aquæ.
 Stagnans. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Tenuis. Virg. 3. Georg. 335.
 Tepida. Ovid. 8. Met. 684.
 Tumidarum aquarum victor. Ovid. 19. Ep. 181. Sic Hero Leandrum vocat.
 Turbidus imber aqua. Virg. 5. Æn. 696.
 Vadose. V. paulo post, Jactari vadosis aquis.
 Vasta. Ovid. 19. Epist. 164.
 Uberibus aquis fecundus specus. Ovid. 3. Met. 31.
 Vilissima rerum. Hor. 1. Serm. 5. 88.
 Virides. Ovid. 1. de Arte Am. 402.
 Vitiosa. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Vitrea. Stat. 1. Sylv. 3. 74.
 Volubilis. Hor. 4. Carm. 1. 40.
 Addere aquam flammæ, pro Extinguere ignem. Tibul. 2. 4. 42. V. ADDO.
 Aspergere aquam. V. ASPERGO.
 Atfrictis aquis torpent fluvii. Claud. in præfat. 2. de Rapt. Proserp. 18.
 Affilientis aquæ vereri tactum. Ovid. 6. Met. 107.
 Assuecere aquis. Ovid. 3. Trist. 3. 7.
 Canet aqua. Ovid. 5. Epist. 54.
 Cedo aquam manibus. V. CEDO.
 Coercere aquas. V. paulo post, Quatere aquas.
 Concipere. Ovid. 1. Met. 271.
 Concipit Iris aquas, alimenta que nubibus affert.
 Concitate everfas aquas dicuntur venti. Ovid. 7. Epist. 42.
 Confluit aqua. V. CONSISTO.
 Deducere. Cic. 2. de Divin. 69. Aqua Albana deducta ad utilitatem agri suburbani.
 Ducere. V. DUCO.
 Eluctari aqua dicitur, quum vi expressa, veluti ab uvis, lente egreditur. Virg. 2. Georg. 244.
 Ad plenum calcenat: aqua eluctabitur omnis
 Scilicet, & grandes ibunt per vimina gutta.
 Eruta remis aqua. Ovid. 5. Epist. 54.
 Expressæ aquæ dicuntur, Quæ vi impulsæ loco aliquo erumpunt. Ovid. 1. de Arte Am. 82.
 Frangere aquas: i. e. Dirimere seu dividere dicimur, quum innatamus. Claud. Nupt. Hon. 133.
 VOL. I.

Fumat aqua de sulphure. Ovid. 1. de Arte Am. 256.
 Fundere aquas dicuntur fluvii. Ovid. 15. Met. 282.
 Fundere aquas in mare. Ovid. 3. Amor. 2. 34. Paroemiam sapit.
 Hæret aqua. Cic. 3. Off. 118. Dicit ille quidem multa multis locis: sed aqua hæret, ut aiunt. Significat Epicurum parum secum in disputando consistere, seque ipsum involvere. Idem 2. Q. frat. 7. In hac causa mihi aqua hæret. Translatum a clesphydris ad ipsos oratores. V. HÆREO.
 Haurire aquas. Ovid. 3. Met. 188.
 Haurire aquam turbatam limo. Hor. 1. Serm. 12. 59.
 Jactari vadosis aquis. Lucan. lib. 8. 698.
 Immori aquis. Ovid. 7. Met. 570.
 Impligrare aquas cœlestes. Hor. 2. Epist. 135.
 Inclinantur aquæ ad littora. Ovid. 11. Met. 208.
 Incoquere cum aqua. V. INCOQUO.
 Infestare aquas. Ovid. 2. Amor. 11. 19.
 Quas Scylla infestet, quasve Charybdis aquas.
 Inficere. Ovid. 9. Epist. 142.
 Infusata aqua abscondi. V. INFUSCO.
 Innare aquas. V. INNO.
 Inquinata cadaveribus aqua. Cic. 5. Tusc. 97.
 Interdici aqua & igni solet damnatis, quia videlicet hæc duæ res humanam vitam maxime continent. Itaque funus profectu, ignem supergrediebantur aqua aspersi: quod purgationis genus vocabant Suffitionem. Hæc Festus. De hoc autem per multa eleganter scribit Lactantius Divinarum Inst. lib. 2. c. 10. extr.
 Interdictis aquis imminet ager. Ovid. 3. Amor. 4. 18.
 Nitimur in vetitum semper, cupimusque negata,
 Sic interdicitis imminet ager aquas.
 Interponere aquam vino. V. INTERPONO.
 Intra facta aqua. V. INTERO.
 Involvere aqua. Virg. 6. Æn. 336.
 Irrigare aquam. V. IRRIGO.
 Jungere ignibus aquas. Sen. Hippol. 4. De re impossibili.
 Labuntur altis ripis aquæ. Hor. Epod. 2. 25.
 Lacerare cautes dicuntur aquæ, poetica phrasi, Quum illas assiduo fluctuum impulsu verberant. Sen. Hippol. 4.
 Mergere aqua. Ovid. 3. Amor. 1. 58.
 Mergere aliquid in aquam. V. MERGO.
 Mergi aquis. Ovid. 5. Met. 595.
 Mollire ferventibus aquis. Ovid. 1. Met. 228.
 Perdere aquam. Quintil. l. 11. c. 3. de pronuntiatione, Temporibus præfinitis aquam perdit: i. e. Tempus. Sumptum ab horologis quæ aqua olim hebant, ad quæ tempus orandi dabatur. V. CLEPSYDRA.
 Perfluunt aquæ fertile Tybur. Hor. 4. Carm. 3. 10.
 Permisseri dulci aqua. V. PERMISSCO.
 Petere & Sumere aquam revercendus sermo est, pro Ventrem ac Vescicam exonerare; Nam id qui fecissent lavabant manus, ut & post omne nequam facinus. V. Scalig. ad Propert. 4. 3. 36. & Grut. ad Mart. 1. Epigr. 109. Plaudere aquas natatu. Stat. 1. Sylv. 3. 74. h. e. Percutere.
 Poscere aquam & terram apud Græcos idem est, ac Bellum alicui inferre. Hinc Liv. 35. 17. Perfæ aquam & terram a Lacedæmonis petierunt. V. Chliad. Erafmi.
 Postulare aquam a pumice; proverbialiter utitur Plaut. Perf. 1. 1. 42. Significat Frustra petere vel ab egente, vel tenace & avaro.
 Præbere aquam. Hor. 2. Serm. 2. 68.
 Præcipitari in aquas, a poetis dicuntur sidera quum occidunt. Ovid. 4. Fast. 164.
 Scorpius in virides præcipitatur aquas.
 Præcipitari aquis dicitur lux, & aquis nox exire, quum advesperascit aut noctescit. Ovid. 4. Met. 92.
 Prætervehi aquis rectis. Stat. 5. Theb. 473.
 Properantis aquæ ambitus. Hor. de Arte Poet. 17.
 Quatere aquas & coercere Neptunus dicitur. Ovid. 18. Epist. 48.
 Refrenare. Ovid. 6. Epist. 87.
 Refundit arcus aquas alio de fonte raptas: i. e. Iris. Stat. 4. Theb. 834.
 Retorquet in se lapsas aquas Mæander. Ovid. 9. Epist. 56.
 Secare. Ovid. 3. Amor. 12. 34.
 Aut fecat imposita virgine taurus aquas. De Europæ vectore.
 Sistere. Ovid. 3. Amor. 6. 2. Virg. 4. Æn. 489.
 Sistere aquam fluvii. Dativus est Fluvii.
 Sorbere. Ovid. 2. de Arte Am. 352.
 Terraque cœlestes arida sorbet aquas.
 Sternere aquas dicuntur dii æquorum vel fluviorum, quum tranquillitatem inducunt. Valer. 2. Argon. 591.
 Sternere aquis æquor. Virg. 8. Æn. 89.
 Subeunt lucos aquæ & aura amœna. Hor. 3. Carm. 4. 8.
 Succedere aquæ. Ovid. 11. Met. 142. Rex iustæ succedit aquæ: i. e. Sub aquam se demittit.
 Temperare aquam ignibus. Hor. 3. Carm. 19. 6.
 Truncare aquas locas. Claud. in Bell. Gigant. 70.
 Turbare. Ovid. 3. Met. 475.
 Versare aquas dicitur navis. Ovid. 13. Epist. 98.
 Vertendis aquis apta sidera. i. e. Commodum tempus navigationi.
 Ovid. 1. Amor. 9. 14.
 Volvere aquas in mare dicuntur flumina. Ovid. 1. Amor. 15. 10.
 Unctam aquam convivis præbere. Hor. 2. Serm. 2. 68.
 — nec sic ut Nevius, unctam
 Convivis præbebit aquam. In avaros & fordidos dici poterit.
 Scribere in aqua. Proverbiale. Catull. 68. 4.
 — sed mulier cupido quod dicit amanti,
 In vento, & rapida scribere oportet aqua. h. e. Oblivioni dare.
 Aqua in singulari ponitur frequenter antiquis pro Aquæ ductu, cujusmodi inter Romanæ magnificentiæ opera celebrantur, a P. Victore de Reg. Vrb. Ro. xxiv. Aqua nempe Albudina, Alexandrina, Argentiana, Albia, & (quæ & Alsetina, Halsetina & Augusta) amnia feu Annia, Anio novus, Anio Vetus, Antonianina, Appia, Aurelia, Cerulea, Cimina, Claudia, Crabra, Damnata, Herculeia f. Herculeana, Julia, Marcia (quondam Auleja,) Sabatina, Septimiana, Severiana, Tepula, Trajana, Virgo. V. & S. Jul. Frontin. de Aquaed. U. R. & plenius de singulari in Lexico Pitifci. De Marcia ac Trajana in Nummis Oüel. Tab. 108.
 G g 2

Aquas in plurali cum dicunt, Aquas calidas & medicatas intelligunt, ut Bataanas & Puteolanas. Cic. pro Planc. 65. Defecti stomachari, & me unum ex his feci qui ad aquas venissent. Idem 15. Fam. 24. Puto utrunque ad aquas. Varro 1. 2. de Analog. Sic & aquae calidae, a loco, & aquis quae ibi scaent, quum ut colenter venissent in usum nostris, quum aliae ad alium morbum idoneae essent: haec quum plures essent, ut Puteolis, & in Tulsis, quibus utebantur, multitudinis potius quam singulari vocabulo appellabantur. Hinc nomen inventum variis locis propter aquas nobilibus. Ut

AQUA Augustae, [Υδρα Αουγουστας] Ptolemæo, Tarbellicæ Antonino, Urbis Aquitanie in Gallia, vulgo *Batona*.

AQUA calidae, Urbis insulae Britanniae, Ptolemæo, Aquæ Solis Ant. It. vulgo *Bath*. eff. & urbs ejusdem nominis Ptolemæo, Vicus aquarius aliis dictus, vulgo *Urb*, *Vique*.

AQUA mortuae, Oppidum Galliae Narbonensis opere C. Marii, centum passus a Rhodani ostiis deducta, ut ait Plin. Vulgo *Signes mortes*.

AQUA Sextiae Salyum, live Salyorum, vel Salviorum, Galliae Narbonensis urbs, nunc Aqueensis civitas, quam C. Sextius Procos. reductis in potestatem Salyibus edificavit, nomen a conditore & aquis calidis adeptæ. Author Strab. Vulgo *Aix en Provence*. Plin. lib. 3. cap. 4.

Huc pertinent præterea in Italia Aquæ Apollinares, Aqua viva, Aquæ Cumanæ, Aquæ Cutiliæ, Aquæ Sinuëllanæ, Aquæ Stratiellorum, Aquæ Taurini, in Hispania Aquæ Bilbilitanæ, Aquæ calidæ, Aquæ Celeniæ vel Ciliæ vel Quintianæ, Aquæ Flaviæ, Aquæ Querquernæ, Aquæ Voconie; in Gallia Aquæ convenarum, Aquæ Helvetiæ vulgo *Baden*; in Dacia Aquæ Dacicæ, in Mœsia Mœsiciæ, in Pannonia Pannoniæ; in Epiro Aquæ Regiæ; in Africa item eodem nomine oppidum, & alterum Aquæ Calidæ. de quibus singulis Celsiarum adi.

AQUILA, æ. f. dimin. [ἄκυρα] pro Rivulo vel Piscinula, ad differentiam fluminis. Cic. 1. de Orat. 28. Platanus mihi videtur non tam ipsa aquila, quæ describitur, quam Platanus oratione crevisse. Plaut. Curcul. 1. 3. 3. Mane fufundam aquilam.

AQUILA, Oppidum Hetruria. Unde Aquilenfes & Aquefnes Plinio & Ptolemæo dicti.

AQUA DUCTUS, is. m. [ἀκὴρ, ἄκρην, ἀκρότης] nomen ex genitivo & nominativo compositum, dictumque ab Aqua duenda. Est enim Aquæ ductus, Aquarum deductio. h. e. Quum alicunde aqua derivatur, ut per cuniculos impolitis canalibus alio inducatur, live ad bibendum, live ad irrigandum. Extat Julii Frontini liber de Aquæ ductibus Urbis Romæ. q. V. & quæ supra in AQUA.

AQUA DUCTUS, Cuius est jus aquæ duenda. Ulpian. l. 1. D. de Servit. rustic. præd. Servitus rusticorum prædiorum sunt hæc: Iter, actus, via, aquæ ductus. Et paulo post, Aquæ ductus, est jus aquæ duenda per fundum alienum. Rectius divisè scribitur. Nam & Aquarum ductus legitur.

AQUA DUCTIO, ðnis. f. Significat non Jus aquæ duenda, sed Ipsam ductiõnem. in l. Si autem. 10. D. de aqua pluv. arc. In melioribus libris hoc quoque divisè scriptum invenitur, ut & seq.

AQUA HAUSTUS, is. m. est Jus hauriendi aquam, & portandi per agrum, fundum, seu prædium alterius, ratione servitutis. Differt autem ab Aquæ ductu, quod hic fit in fistulis & meatibus subterraneis: Ille vero per animalia, portando. l. si prius. §. 1. & 2. D. de aqua pluv. arcend.

AQUA LIBRATOR, ðnis. m. Idem ac Aquilex, Librator, q. V. Cod. Theod. l. 13. t. 4. Aquæ libratores, vitriarii, eborarii. [Videtur divisè legendum Aquæ lib. Alioquin Aquilibrator dissident, ut alia ejusmodi, quæ infra sequuntur.

AQUA LICIUM, ii. n. [ἀκὴρ λικία] dicitur, Quum aqua pluvialis remediis quibusdam elicitur: ut quondam (si creditur) manali lapide in urbem ducto. Hæc Festus. Hoc hebat in magnis siccitatibus.

AQUAGIUM, ii. n. [ἀκὴρ ἀγίον] quasi Aquæ agium, i. e. Aquæ ductus, appellatur. Hæc Festus. Pomponius. l. Hoc juve. D. de aqua quotid. Is qui jus aquæ quotidianæ habet, vel fistulam in rivo ponere, vel aliquid aliud quidlibet facere potest, dum ne fundum domino, aut aquagium rivalibus detentis faciat.

AQUALICUS, i. m. [ἀκὴρ λικία] Alnus, quo fordes defluunt. Item genus quoddam Latî intestini, ex quo farcimina fieri solent. Apicius, Reple aqualicum sic, ut laxamentum habeat, ne dissiliat in coctum.

AQUALICULUS, i. m. [ἀκὴρ λικία] ab Aqua dicitur: & proprie Vas est in quo porci forbent. Per metaphoram vero Inferiorem ventris partem in quam fordes confluant. Perf. l. Sat. 57. — quum tibi Calve

Pinguis aqualiculus propenso se squipede extet. V. Casaub. ad Perfii loc. & Mercurialis. Var. Lect. 1. 1. qui & 6. 1. monstrabit nonnquam pro Toto ventre accipi Aqualiculum.

AQUALIS, e. Adj. Idem ac Aquaticus. Sidon. 8. Epist. 6. AQUALIS, is. m. [ἀκὴρ λικία] Varro 4. de L. 1. Et ab Aqua Aqualis dictus. Vas est aquarium, quo aqua & manibus datur, & mensiæ fertur. Ejus autem accuratius melius per tertiam vocalem in im definit. Plaut. Curcul. 2. 3. 33. Datin' isti fellam, ubi assidat cito, & aqualim cum aqua?

AQUANUS, a, um. Idem ac Aqualis. Tertull. de Carne Christi, c. 9.

AQUARIUM, & per dimin. AQUARIOLUM, i. n. [ἀκὴρ ἀγίον] Locus in quem fordidæ aqua jectur: qui & Lavatrina a lavando appellatur. Nec in culina tantum sunt ejusmodi aquaria, sed in tricliniis quoque & cubiculis, & cenationibus cum dignitate & elegantia.

Aquarium, Locus in flumine aut alia quavis aqua, ad quem animalia potum aguntur. Cato de R. R. cap. 1. Si poteris, sub radice montis fieri, in meridient spectet, loco salubri, operariorum copia fiet, boumque ibi aquarium.

AQUARIUS, a, um, [ἀκὴρ λικία] quod ad aquam pertinet, ut, Cotes aquariæ. Plin. lib. 18. cap. 28. Italia aquarias cotes dedit, limæ vice impetrantis ferro.

Aquarius fulcus, Qui fit ad aquas ex agris educendas. Columel. l. 12. c. 8. Cavebiri tamen ut patentes liras, crebrosque fulcos aliquos, quos nonnulli Elices vocant, faciamus: & omnem humorem in colliquis, atque inde extra segetes derivemus.

Aquaria provincia. i. e. Onus aquæ duenda. Cic. in Vatin. 12. In eo magistratu, quum tibi magno clamore aquaria provincia forte obtigisset. Cæsar. Rhodig. l. 18. c. 40. Aquaria (inquit) provincia in Cicerone adversus Vatium, cura est Quæstoris, præfecti mercibus que vel mari vel omnino aquis subvehuntur, nequid exportetur. Sed & publicis aquis præfici solitos quosdam scimus: de quibus quancunque fit senatus-

consultum factum, ut quum ejus rei causa extra urbem forent, lictores binos, & servos publicos totidem, architectos singulos, & scribas, & librarios, accensos & præcones totidem habere liceret. Hocce dicti quandoque Aquarum curatores animadverto, interdum & Aquarios. Julius Frontinus, Ille aquariorum tollendus reditus, quem vocant Punctam. Et mox docet, fuisse quandam qui appellatur A punctis. Alibi Frontinus Aquariorum fraudem nominat, quos aquas ex publicis ductibus in privatorum usum derivare deprehendisset. Super qua re Cælii Rufi edita quoque legatur oratio, cui titulus fuit De aquis, ubi aquariorum dolo, irriguos agros, tabernas, cœnacula perpetuis salientibus coarguebat instructa. Hæc Cælius.

Aquarii moduli. V. Modulus in M O D U S.

De Aquariis hereticis, qui aqua pro vino in Sacro calice utebantur, Cyprian. Ep. 63. Epiphani. hæc. 46. Cæsar. Rhodig. 18. 40.

Aquarius, [Υδραγωγός] eff. & Cœlestis signum in Zodiaco circulo, de quo multa scribit Hyginus. Servius ad 1. Æn. 23. dicit secundum fabulas hunc fuisse Ganymedem, qui ab Jove raptus, & inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit. Plin. l. 18. c. 26. Hor. 1. Serm. 1. 36. Aquarius levis. Ovid. 2. Fast. 457.

Jam levis obliqua subfedit Aquarius urna.

AQUARIOLUS, i. m. Metrelicia minister per diminutionem ad contemptum fidi dicitur. Festus. Aquarioli dicebantur mulierum impudicarum fordidæ affecle. Talem designat Lampridius Commodæ cap. 2. V. ibi Casaub. & Salmast. ad Vopisc. p. 515. Idem & Lenonium vices vangebantur & conditiones metreticibus conciliabant. Tertull. Apol. cap. 43.

Aquarioli præterea dicuntur, Qui uxoris suæ stupra aquo animo patiuntur. Apul. in Magia Apolog. p. 323. extr.

AQUATICUS, a, um. Adj. [ὑδατικός, ὑδατοφιλός] est Quod in aquis, aut circa aquas vivit: aut aquas, live aquosa loca frequat: ut, Avis aquatica. Plin. lib. 10. cap. 11. Uti anferes, & aquaticæ fere aves.

Aquaticum, dicitur etiam, Quod in aquis aut prope aquas nascitur. Plin. l. 16. c. 40. Frigidissima, quæcunque aquatica. Dictum de arboribus. Aquatica lotos. Ovid. 9. Met. 341.

Aquaticus etiam dicitur Aufer, quod pluviam inducat. Ovid. 2. Met. 853.

AQUATILIS, e. Adj. [ὑδατοφιλός] Idem quod Aquaticus. ut, Belta aquatilis, Degens in aquis. Cic. 1. de Nat. Deor. 151. Beltaiarum autem terrena sunt alie, partim aquatiles, alie vulgi ancipites in utraque sede viventes.

Humor aquatilis, pro eo quod vulgo Humor aqueus dicitur. Varro 1. de R. R. cap. 64. Amurca quum ex olea est expressa, qui est humor aquatilis, ac recementum, &c.

Musculi, i. e. Parvi mures in aquis nascentes. Plin. lib. 2. cap. 103. Pecos aquatiles, duriuscule dictum per metaphoram pro Piscibus. Columel. lib. 8. cap. 17. ubi loquitur de positione piscinæ, & hac ratione italicis ordintatis, aquatiles peces inducimus.

Absolute Aquatilia, [ὑδατοφιλία] subaudi Animalia; Plin. lib. 9. cap. 12. Aquatilium tegumenta plura sunt, &c. Ibidem cap. 52. Aquatilium omnium foetus inter initia vili carent.

AQUILENTUS, a, um. Plenus humoris. Varro apud Nonium 4. 318. de Luna: Tum tremula aquilenta apud alta littora oritur. V. Turneb. 29. 28.

AQUOR, ætus sum, [ἀκὴρ ὄρω, ὑδατοφιλία] Æti. live AQUO, ære. Aquam haurire, petere. Virg. 4. Georg. 193.

Sed circum tute sub mœnibus urbis aquantur. Ubi Servius: Aquam haurient ex vicino. Liv. 44. 40. Cæsar. 8. Bell. Gall. 41. Nec sine periculo possent aquari oppidani.

Aquatum egredi. Sallust. in Jugurth. cap. 93. Quidam Ligus miles gregarius caltris aquatum egressus, haud procul ab latere castelli animadvertit repentes inter faxa cochleas.

AQUATIO, ðnis. f. [ὑδατία] Aquandi actus. Cæsar. 4. Bell. Gall. cap. 11. Tamen sese non longius millibus passuum quatuor aquationis causa processerunt eo die dixit.

Aquatio, Aquarum pluvialium abundantia. Plin. lib. 32. cap. 7. Et hoc utebatur in multis variisque per aquationes Autumni nascentibus.

Aquationem etiam per Irrigatione Palladius Febr. 4. 7. usurpat. Annotavit & Rhodiginus.

AQUATINIVM, ii. n. quasi Aquam tenens, Poculi fictilis genus in sacrificiis. Ubi apud Festum est Atanuvium, ita corrigi Barth. Advers. 40. 11.

AQUALFOR, ðnis. m. [ὑδατοφιλός] Qui aquandi ministerium, præsertim in exercitu, facit. Liv. 41. 1. Cæsar. 1. Bell. Civil. 73. Hæc consultantibus, eis nuntiatur aquatores ab equitatu premi nostro.

AQUATUS, a, um. est, Quod aquatiliem humorem natura mistum habet. Ex quo formatur comp. Aquator. Plin. lib. 28. cap. 9. Omne autem verum aquatus æstivo. De lacte dictum.

Aquatium, pro Diluto. Sen. 1. Nat. Quæst. Interest quomodo sit mæstrata purpura, crassius medicamentum, an aquatus traxerit. Ubi Crassum medicamentum opponitur Aquato.

Aquatius ovi liquor. Scribon. Larg. 33. Cum ovi aquato liquore. Super. idem 26. Cum ovi albo, id est Aquatissimo.

AQUIDUCUS, a, um. [ὑδατογωγός] Cæsar. Aurel. Tard. 3. 8. Aquiduca medicamenta, quæ Greci Hydrogaga vocant.

AQUIFUGA, æ. e. Hydrophobus. Cæsar. Aurel. Acut. 3. 9.

AQUIGENUS, a, um. Natus in aquis. Tertull. adv. Marc. 2. 12.

AQUILEGIUM, i. [ὑδατοφιλός] Collectio aquæ. Plaut. Si placet, aquilegio me juvabo. In vet. onomat. ἄκυρα; [Plauri locum non invenimus.]

AQUILEX, ægis. ab Aquis legendis dicitur est, ut author est Marcellus: Artifex invenientorum fontium, aquarumque colligentiarum ad aqueductus: Idem videtur cum eo qui Librator vocatur in l. 1. C. de Excusat. artificum, ab aquis librands dicitur. Plin. ad Trajanum de aqueductu Nicomedensium loquens, lib. 10. Epist. 38. In primis necessarium est mitti a te vel aquilegem, vel architectum, ne rursus eveniat quod accidit. Vide AQUA LIBRATOR, & LIBRATOR.

AQUALICIA Festa dicebantur, quibus Jovi pro aqua & cælo elicienda faciebant. Horum meminit Tertull. in Apologet. cap. 40.

AQUOSUS, a, um. [ὑδατοφιλός, ὑδατοφιλία] Quod copiam aquæ habet: ut Aquosus

Aquosus campus. Liv. 9. Plin. lib. 18. cap. 17.
 Crystallus aquoia. Propert. lib. 4. 3. 52.
 Crystallusque tuas ornet aquosa manus. Aquosam dixit, vel ob similitudinem & perspicuitatem, vel quia re vera crystallus ex aquae concrezione fit, ut habet Plin. lib. 37. cap. 2.
 Languor, de hydrope. Hor. 2. Carm. 2. 15.
 Nubes. Virg. 6. Æn. 52. Ovid. 4. Met. 621.
 Orion. Virg. 4. Æn. 429.
 Pifcis. Virg. 4. Georg. 234. Ubi Servius, Australem Pifcem significat, qui Aquarii undam fuscipit: unde & Aquosi addidit. Tuncetiam Pifcis hic oritur, quo tempore Pleiades occidunt.
 Aquosior. Plin. 1. 18. c. 17. In cretoso & rubricoso & aquosiore agro adorem.
AQUICELUS, i. m. Vocem hanc figgerit Plin. lib. 15. cap. 10. In melle decoctos nucleos (pinea) Taurini aquicelos vocant.
AQUIFOLIA, æ; & **AQUIFOLIUM**, ii. n. quai Aquifolia, ab Aculeis foliorum, Arbor fylvestris, habens aculeata folia, quæ non decidunt, ferens baccas sine fucco. Plin. 1. 24. c. 13. Aquifolia arbor in domo aut villa lata, veneficia ardet. Dicitur & Aquifolium in neutro genere pro eodem. Plin. 1. 16. c. 25. Cæteræ Vere conceptæ, aquifolium, terebinthus, palturus, castanea, glandes.
AQUIFOLIUS, a, um. Plin. 16. 43. Cato vectes aquifolios, lauros, ulmeos fieri jubet. V. Cat. de R. R. cap. 31.
AQUILA, Urbis Brutorum, ex ruinis Furconii antiquissimi oppidi, a Longobardis ædificata, ut scribit Volater.
AQUILA, [*ἄquila*] Nom. Viri propri. in N. T. Aquila Philof. qui Dialecticos commentarios conscripsit de Syllogismo. Alius item Grammaticus, Musicus. Suid. Notior his Aquila Sinopenfis Ponticus, cuius extabat Græca bibliorum versio. V. Fabric. Bibl. Gr. Vol. 2. p. 332.
AQUILA, æ. [*ἀετός*] Avis olim Jovi sacra. Ejus sex sunt genera. Vid. Plin. lib. 10. cap. 3.
 Aquila unde dicitur, V. **AQUILUS**.
 Anataria aquila apud Plin. i. e. Anatum insectatrix, quam Aristoteles Nefophonon appellat, & Leporaria, quam ille Lagophonon: a necandis leporibus & anaticibus indicis nominibus. Budæus.
 Feroces aquile. Hor. 4. Carm. 4. 32. — nec imbellem feroces Progenerant aquilæ columban.
 Fulva. Virg. 11. Æn. 752.
 Aquilæ clangunt. In elegia de Philomela.
 Aquila etiam fuit Signum militarium legionum Romanarum, isque Aquilifer dicebatur qui eam gestabat. q. V. Cic. 2. in Catil. 24. Quum Aquilam illam argenteam (cui etiam sacrarum scelerum domi suæ fecerat) scirem esse præmissam. Ovid. 5. Fast. 586.
 Romanæque aquilæ lignifer hostis erat. Lucan. lib. 1. 6.
 — infestisque obvia signis
 Signa, pares aquilæ. Idem lib. 1. 244.
 Ut nota fulgere aquilæ, Romanæque signa. Cic. 10. Fam. 30.
 Aquilæ duæ, signa sexaginta sunt relata Antonii.
 Aquila est etiam Sidus celeste. V. Plin. 18. 27. & 29. & Kepler.
 Aquilæ sunt & in ædificiis, Summæ videlicet partes, quæ fastigium constituunt, quod aquilarum alas referant. Tacit. 3. Hist. 71. 7. Inde lapsus ignis in porticus oppositas ædibus: mox infestissimum fastigium aquilæ veteris ligno traxere flammam alueruntque. V. Lipsium ad locum, & Schol. Aristoph. ad Aves, v. 1110.
 Aquila etiam Pifcis ex genere planorum. Plin. lib. 9. cap. 24.
 Aquilæ fenestras, Proverbum quod in fenestris dicebantur bibaces magis quam edaces. Nam Plin. 1. 10. c. 3. refert aquilas neque senio, neque ægritudine oppetere, sed fame, in tantum superiore accrescente rostro, ut adunitas aperiri non queat: eoque aquilam tantum in fenestris bibere, aut de præda sanguinem sugere, quum nulla fere aves aduncis unguibus, potu utantur, præter tiniculum & milvum: quanquam uti quoque perquam raro bibant. Author Aristot. lib. 8. de Nat. Animal. Ter. Heaur. 3. 2. 10.
 — Vifa vero est, quod dici solet, Aquilæ fenestras.
 Aquila non capto muscas. Proverbi faciem habet: pro, Summi viri negligunt minutula quæpiam: Animus excelsus res humiles despicit. aut, Egregie docti nonnunquam in minimis labuntur; & Maximis negotiis occupati, ad pusilla quædam convenerunt. Erasmus.
AQUILINUS, a, um. [*ἀετίνος*] Quod ad aquilam pertinet, ut Quod est aquilæ simile: ut, Aquilinus nasus, i. e. Aduncus, intar rostri aquilini: & Aquilina ungula, h. e. Rapaces. Plaut. Pseud. 3. 2. 62. An tu venire postulas quenquam cocum, nisi sit milvinus, aut aquilinus unguis?
AQUILIFER, æri. [*ἀετφόρος*] dicebatur Signifer primarius in Romana legione, ab Aquila, quam ut ait Plinius. 1. 10. c. 4. Romanis legionibus Marius in secundo consulatu suo proprie dicitur. V. L. Caf. 5. Bell. Gall. 37. Ex quibus L. Petrosidius aquilifer, quum magna multitudo hostium premeretur, aquilam intra vallum projecit.
AQUILEGIUM, **AQUILEX**, **AQUILICUM**. V. post **AQUA**. f. l.
AQUILEIA, [*Ἀκυλεια*] urbs a Gallis condita in Italia, a Romanis dein capta & munita ut incumbens Barbaris opposita esset: emporium Illyricarum gentium. Liv. 10. Bell. Maced. Aquileia colonia Latina eodem anno in agro Gallorum, est deducta. Hactenus Livius. Hæc urbs non prius caput exultit, quam subactis Pannoniis, ex quibus tanquam claustris ad Danubium patefactis, rutum id cepit esse iter, quod (teste Franquillo) Augustus sæpe frequentavit. Aquileiense fides probata est Maximino patris & filii bello, ut scribit Capitolinus. Aquileia, hodie *Sigar* castellum vulgo. Sil. lib. 8. 605.
 Necnon cum Venetis Aquileia perferit armis. Superfluit Drahenb. q. V. Martial. 4. 25.
 Et tu Lædeo felix Aquileia Timavo.
AQUILIFER, **AQUILINUS**. V. **AQUILA**.
AQUILINA, vel **AQUILEGIA**, [*Ἀκυλινία*] Herba est eadem cum Chelidonio majori, paulo tamen rotundioribus foliis ac mollioribus, caule cubitali, recto & tenui, &c. Reliqua vide apud Matthioli in Diose l. 2. c. 176.
AQUILIA, sive uno L. **AQUILIA**, Gens fuit Romæ Patricia, ab Aquilo, i. e. Nigro colore, ita dicta. Hæc familia paucos habuit viros claros. Proderunt tamen ex ea nonnulli Consules, ut C. Aquilius Tullus, qui Consul fuit cum T. Scincio Sabino, anno ab U. C. cclxxvi. ut author est Dionys. l. 8. & Liv. l. 2. Item M. Aquilius Gallus qui c. o. s. fuit cum C. Mario anno dclii. ut author est Calliodorus. Hujus filius fuit C. Aquilius Gallus, Ciceronis in prætura collega, ut ipse author est in oratione pro Cluent. & 3. Or. 60. Summus hic fuit. Jurisconsultus, teste Cicerone pro Quint. & pro Cæcin. & Pomponio in l. 2. D. de orig. Jur. Ubi V. Rupert. conf. **ACILIUS**.

AQUILIO, Ænis. m. [*Βορέας*] Ventus est (inquit Servius) qui de alto flat, i. e. a Septentrione, & tempestates gravissimas facit. Festus, Aquilo ventus a vehementissimo volatu ad instar aquilæ appellatur. Plin. 1. 2. c. 47. A Septentrionibus Septentrio, interque cum & exortum follicitum Aquilo, Aparchias dicti & Boreas. Cic. 6. Verr. 107. Spelunca quædam conversa ad Aquilonem.
 Aquilonis vim pulchre describit Ovid. 3. Trist. 10. 17.
 Defusus Aquilo ab oris Hyperboreis. Virg. 3. Georg. 196.
 Frigidus. Virg. 2. Georg. 404.
 Impotens. Hor. 3. Carm. 30. 3. h. e. Valde potens. Acron. & Porphy.
 Nivofus. Sen. Oeth. 7.
 Aquilone atri fluctus: i. e. Quos Aquilo flans atros fecit. Virg. 5. Æn. 2. Secundo aquilone agi, pro Aura secunda. Hor. 2. Epit. 2. 201.
 Non agitur tumidis velis Aquilone secundo:
 Non tamen adversis ætatem dicimus Austris. h. e. Non sumus in summa felicitate & prosperitate, sed nec in summa calamitate.
 Infurgit Aquilo. Hor. Epod. 10. 7.
 Radit terras Aquilo. Hor. 2. Serm. 6. 25.
 Aquilones. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Itaque & Aquilonibus reliquisque frigoribus adjectis, durefcit humor, & idem vicissim molitur tepescit, & tabescit calore. V. Plin. lib. 2. cap. 47. Aquilones hic dicuntur venti, qui octo ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perstant diebus xl., quos vocant Etesias & Proëtrios.
 Aquilonibus obicere aliquem. Hor. 3. Carm. 10. 4.
 Aquilonibus mediis per altum ire: i. e. Media hyeme, vel in tempestatibus quibus crebrior hic ventus est & vehementior, per æquor navigare. Virg. 4. Æn. 310.
 Quinetiam hyberno moliris fidere classem,
 Et mediis prosperas Aquilonibus ire per altum.
AQUILONALIS, e, Borealis. Cic. de Nat. Deor. 2. 50. Regio Aquilonalis. Sed hanc lectionem refutit Victorius, & ex MSS. mutat in Aquilenta. Sed Davilius suspicatur faniorem esse lectionem, Aquilonia. V. Notas eius in loc.
AQUILONARIUS, Adj. [*Ἀκυλωνος*] Vitruv. 9. 6. Pifcis aquilonaris, de Sidere.
AQUILONIUS, Adj. [*Βορέος*] ut, Aquilonia loca, in quibus flat Aquilo: i. e. Frigida. Plin. lib. 27. cap. 13. Omnes vero herbæ, vehementiores effectu viribusque sunt in frigidis locis, ut in Aquilonis.
 Hyems Aquilonia. Plin. lib. 17. cap. 2.
 Luna, Quæ digressa est in Aquilonem. Plin. lib. 2. cap. 97.
 Proles. Propert. lib. 1. 20. 25. Et, Aquilonia pignora, idem. h. e. Filii Aquilonis. Stat. 5. Theb. 432.
 Situs. i. e. Aquiloni expositus. Plin. lib. 15. cap. 19.
AQUILONIA, æ. Oppidum Hirpinorum in Italia. Liv. 10. 38.
AQUILONI, Populi in sexta regione Italiae, quorum meminit Plin. 1. 3. c. 11.
AQUILONIGENA, æ. C. Poetica septentrionalium cognominatio. Aufon. Mosell. v. 407. Aquilonigenasque Britannos.
AQUILUS, a, um. [*ἀετίνος*] Festus, Aquilus color est Fuscus & subniger: a quo Aquila dicta esse videtur: quamvis eam ab Acute volandis dictam velint. Aquilus autem color ab Aqua est nominatus. Nam quum antiqui duos omnino naturales noscent, id est, Album & nigrum, intervernerit autem is quoque qui ita nigrus similis est, ut tamen ab utroque proprietatem trahat, potissimum ab aqua cum denominaverunt, cuius incertus est color. Hactenus Festus. Plaut. Pœn. 5. 2. 152. Statura autem magna, corpore aquilo. i. e. Fusco & subnigro. Suet. in Aug. cap. 79. Nasum & affummo eminentiorem, & ab uno deductiorem, colorem inter aquilum candidumque. Varro apud Non. 10. 2. Atque Hellegus fluctu quam lavit ante aquilo. Hinc Aquili Dii quidam dicti quasi Nigri, de quibus Arnob. 3.
AQUIMINALE, is. [*ἄκιδια*] Vas aquarium. Paul. 1. 3. in princ. D. de supell. legat.
AQUIMINARIUS, vel **AQUIMINARIUM**, i. [*ἄκιδια*] Vas potorium. Pompon. in l. in argento. D. De aur. & argent. legat. De Aquimario Cassius ait, consultum se respondisse: quom alteri argentum potorium, alteri escarium, legatum esset, escario cedere. Idem in l. Cum aurum. §. Si cui. D. de auro & argento leg. Sicuti forte escarium argentum legatum sit, id solum debebit quod ad eupulandum in ministerio habuit: id est, Ad esum & potum. Unde & de aquimario dubitatum est: & puto contineri. nam & hoc propter escam paratur. Paulus genere neutro enuntiat in l. 3. D. de supell. legat. Supellectile (inquit) legata hæc continentur, mensæ, trapezophora, vasa aquaria, pelves, aquimaria, candelabra, &c. Paulo potit, Nam & pelves argenteas, & aquimaria argentea in supellectili esse non dubitatur. Alciat. Parerg. lib. 8. cap. 4. putat fuisse scutellæ certam speciem, potioni quidem aptam, sed quæ tamen magis cibo capiendæ usui esset.
AQUINIUS, Malus quidam poeta fuit, de quo sic Cic. 5. Tusc. 63. Adhuc neminem cognovi poetam, & nihil fuit cum Aquinio amicitia, qui sibi non optimus videretur. Hinc apud Catullum, Cætos Aquinos, male scriptum arbitror, pro Cætos Aquintos: est in modulando versu verba conjugendæ sunt, ut earum cætu una comprehendantur syllaba. Turneb.
AQUINAS, aûs. Adj. gentile ab Aquinum. Sil. lib. 12. 528.
 — mox & vicinus Aquinas. Sic aquinatem fucum vocat Hor. 1. Epist. 10. 27.
AQUINUM, [*Ἀκύνιον*] Latinorum oppidum, quod Melpha fluvius aluit, ut author est Strabo. vulgo *Signino*. Cic. 2. Philipp. 106. Quum Romam proficiscens, ad Aquinum accederet, obviam processit magna fane multitudo.
AQUIPENSER, V. **ACIPENSER**.
AQUISGRANUM, Germanie nobilissima civitas, prius Vegerra dicta: Caroli Magni sepulchro nobilitata. vulgo *Aix en Allemagne*, Germani *Aachen* vocant.
AQUITANIA, [*Ἀκυτανία*] Tertia pars Gallie, de qua sic Plin. lib. 4. scribit, Gallia (inquit) omnis Comata uno nomine appellata, in tria populorum genera dividitur, amibus maxime distincta: a Scæde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garunnam, Celtica, eademque Lugdunensis. inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitania, Aremorica ante dicta. vulgo *Guienne*, quasi *Aquienne*.
AQUITANUS, Adj. ut Aquitanæ gentes, apud Tibull. lib. 1. 8. 3.
 Hunc fore Aquitanas possit qui vincere gentes.
 Aquitani Subit. Caf. l. 1. c. 1. de Bell. Gall. & passim.
AQUITANICUS, [*Ἀκυτανικός*] Adj. Idem. ut, Aquitanicæ gentes, apud Plin. lib. 4. cap. 19.

AQUITES, Sacerdotis nomen apud Phafidem. Valer. Flacc. lib. 6.
— magnique sacerdos
Phafidis, Arctois Aquites errabat in agris.
AQUOR, aris; **AQUOSUS**, **AQUULA**. V. **AQUA**.
AR me, pro **Ad me** antique dictum. Plaut. Truc. 2. 2. 17. **Ar me** adven-
nas. V. in **ARFERIA**.
ARA, æ. [*ἄρα*] Servius, Novimus aras & diis esse superis & inferis con-
secratis: Altaria vero esse superorum tantum deorum, quæ ab altitudine
constat esse nominata. Macrobius 3. Saturn. c. 2. Multifariam legimus quod
litare sola non possit oratio, nisi is qui deos precatus, etiam aram manibus
apprehendat. Inde Varro Rerum Divin. l. 5. dixit Aras primum Anfas di-
ctas, quod esset necessarium a sacrificantibus esse teneri. Ansis autem teneri
solere vasa quis dubitet? Commutatione ergo literarum, aras dici coe-
ptas, ut Valesios & Fufios dictos prius, nunc Valerios & Fufios dici. Hæc
omnia illo Poeta exequutus est versus, 4. Æn. 219.
Talibus orantem dictis, arasque tententem
Audiit omnipotens. Hæc Macrobius Varro 4. de L. L. Ubi frum-
ta secta terantur, & arefcent, Ara, propter horum similitudinem, loca in
urbe pura, Aræa, a quo potestatem Arædum esse, quod pura: nisi po-
tius ab ardore. Serv. in 2. Æn. Ara dicitur a precibus, quas Græci *ἀρα*: di-
cunt: ut contra Imprecatio *ἀρα* dicitur.
Ara V. **HARA**. Unde Aruspex. H. St.
In aram confugere, Salutis asyllum petere, quam Canonici Immunitatem
Ecclesiæ appellunt. Galli autem *Franchisiam*. Cic. 1. Tuscul. 85. Primum
autem tanta progenie orbatum quem in aram confugisset, hostilis manus
incrementi.
Aram tangere pellex, lege Numæ tenebatur: si tetigisset, solutis crinibus
agnum cædere jubebatur: tum sacerdos versus ad Orientem, meditato &
solemni precationis carmine, verbis præfixis ex annualium vetustate erutis,
numina & deos precatus, vota effundebat: quam precationem plerum-
que ter repetebat. Ex Girald. in lib. de Diis Gent. Syntag. 17.
Usque ad aras esse anulum, Periculis apophthegma, quo admonetur
nonnunquam quo confilium amicorum commodis, eorumque voluntati
morem geramus, fas videtur paulum a recto deflectere: verum eatenus,
ne propter hominem alicui, numinis reverentiam violemus. Olim
enim iurantes, aram manu contingebant, ut ostendit Cic. pro Flacc.
90. Meminit Plutarch. & Gell.
Aras veteres tenebant quam a diis aliquid peterent. Virg. 6. Æn. 124.
Talibus orabat dictis, arasque tenebat. Quo loco Servius, Ro-
gabam enim deos, ararum anfas tentens.
Ab aris pulvinaribusque detrahere. Cic. de Arusp. Resp. 28.
Ab aris fociisque innocentem projici, & vitam degere in exilio. Cic. An-
teq. iret in exil.
Pro aris focique certare. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Est mihi tecum pro
aris & fociis certamen, & pro deorum templis atque delubris.
Ara, Coeleste sidus. Ovid. 2. Met. 119. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.
Inde Nepæ cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet spiritus Austris. V. & Manil. l. 410.
Ara dicuntur Saxa quæ inter Africam & Sardiniam medio mari eminent.
Ara dicitur propterea quod ibi Afri & Romani fœdus invenerunt, finesque im-
perii sui illic esse voluerunt. Hæc fere Serv. in illud Virg. 1. Æn. 108.
Tres Notus abreptas in faxa latentia torquet,
Saxa vocant Itali mediis quæ in fluctibus, aras.
Ara cœlestium. Sen. Agam. 6.
Ara deorum ignotorum Epimenidis vatis Cretenfis fusione in Attica ere-
ctæ fuerunt: de quibus vide Paulsan. Diog. Laert. Suid. & pterosque alios.
Meminit etiam harum D. Lucas in Actis Apost. c. 17.
Ara interdum idem est ac Urna, Basis fœnis Cippus funebris. Fabrett. Inscript.
p. 76. QVI HANC ARAM LAESERIT. Et p. 107. SI QVIS EI ARÆ
SIVE SEPULTURÆ MANUS INFERRERE VOLVERIT.
Aram legum, Cic. 4. Verr. 72. vocat Prætoris tribunal, & iudicium subfella.
Frigida ara, i. e. Sine ignibus. h. e. In qua non sacrificatur. Valer. 2.
Argon. 98.
Fumida. Ovid. 3. Trist. 13. 15.
Fumosa. Ovid. 2. Amor. 13. 23.
Gramineæ. Virg. 12. Æn. 119. Romani enim moris fuerat, cespitem aræ
superimponere, & ita sacrificare. Gramineas autem ideo, quia & de bello
res agitur, & Marti sacrificatur, cui gramen est consecratum, quod secundum
Plinium in Nat. Hist. est humano cruore procreatur. Hæc Serv.
Herbosa. Ovid. 15. Met.
Mœstæ. i. e. Quæ mœstos reddant: utpote destinatæ alicujus morti, aut
peragendo funeri. Virg. 5. Æn. 61.
Ex quo reliquias, divinitusque offa parentis
Condidimus terræ, mœstasque sacravimus aras.
Sacrificæ. Valer. 8. Argon. 243.
Sanctæ. Ovid. 3. Met. 733.
Sepulcrales. Ovid. 8. Met. 480.
Sita alicui. Tacit. 2. Ann. 8. Et aram Druso sitam disjecerat. Ut 3. Ann.
18. Urbs Philippopolis a Philippo Macedonia sita.
Sopitas aras ignibus excitare. Virg. 8. Æn. 549.
Sylvestres. Stat. 5. Theb. 512.
Testibus aris aliquid agere. Stat. 1. Achil. 349.
Thuriacæ. Lucret. lib. 2. Ovid. 3. de Arte Am. 393.
Thuriferæ. Stat. 1. Achil. 520.
Adolere aras. Tacit. 14. Ann. 30. Nam cruore captivo adolere aras, & ho-
minum fibris confulere deos fas habebant.
Adorare. Sen. Agam. 6.
Calent aræ thure. Virg. 1. Æn. 417. Claud. in Pr. Conf. Stil. 12.
Cingere aram coronis. Ovid. 3. Trist. 13. 21.
Colere victimis. Sen. Herc. fur. 11.
Dare thura aris. Ovid. 2. Amor. 13. 23.
Destinare alicquem aræ. Virg. 2. Æn. 129.
Exhalat odores ara. Lucret. lib. 2. 417.
Exorare aras. i. e. Deos exorare, quos ante aras stantes, manuque illas ten-
entes, rogabant. Ovid. 7. Met. 591.
Facere honorem aris. Virg. 5. Æn. 762.
Imbuere aram. Virg. 1. Ecl. 8. — illius aram
Sepe tener nostris ab ovis imbuet agnus. V. **IMBUO**.
Imponere dona aris. Virg. 1. Æn. 453.
Imponere honorem aris. Virg. 1. Æn. 49.

Incendere aras votis. Virg. 3. Æn. 279. Votis, i. e. Rebus quas vovera-
mus. Serv. id est vota facientes. [Videtur tertius casus Votis, pro Ad
vota faciendâ. conf. v. 543. seq. ejusd. libri.
Inceffare aras. i. e. Polluere. Stat. 5. Sylv. 5. 4.
Inferre dapes aris. Valer. 3. Argon. 120.
Inquinare aras. Sen. Oeth. 13.
Mactare aris honores. Virg. 3. Æn. 118. Honores, i. e. Victimas honori
deorum, aut honorandis diis convenientes. Nisi Mactavit ad Taurum
potius referre velis, & postea, Honores meritos, per appositionem
(quam vocant) inferre.
Ornatæ torquibus aræ. Virg. 4. Georg. 276. i. e. Coronis, fertis.
Placare aras odoratis ignibus. Ovid. 15. Met. 574.
Ponere aras. Hor. 2. Epist. 1. 167.
Promittere aris. i. e. Vovere aliquid. Stat. 6. Theb. 610.
Spargitur cæde ara. Ovid. 4. Trist.
Succendere aras. Sen. Oeth. 7.
Tangere. Virg. 12. Æn. 201.
Tango aras, mediosque ignes, & numina testor. V. Macrobius
in **ARA**, paulo ante.
Tener. V. paulo ante Aram tener.
Tinguere sanguine votivo. Ovid. 21. Epist. 93.
Verbenis ara vincita. Hor. 4. Carm. 11. 6.
Violare aras. Sil. lib. 17.
Vovere Aras & facrare. Sil. lib. 16.
Forfan sacraffet, Zephyro quas voverat, aras.
Ad aras libare. Virg. 7. Æn. 245.
Altare ante aras. Ovid. 8. Met. 489.
In aris animam fluere. Ovid. 7. Met. 591.
De ararum variis generibus V. Pitisc. Lex. Rom. Antiq.
ARABARCHES, [*ἀραβάρχης*] Extat Imp. Val. Græc. Theod. constitutio
m. l. 9. c. de Vectig. & commisi. in hæc verba, Usurpationem totius
licentiæ subvovemus, circa vectigal Arabarchiæ, per Ægyptum atque Au-
gustanæam constitutum: nihil super transductione animalium quæ sine
prohibitione solita minime permitienda est, temerarie per licentiam ven-
dicari concedimus. Quæ verba indicant Arabarchen, præfectum fuisse
exigendo vectigali de pecuariis quæ ex Arabia in Ægyptum devehebantur:
ut sit illud nomen officii publicanorum. Merito ergo Juven. 1. Sat. 130.
T. Alexandrum natione Ægyptium, ut Tacitus 1. Hist. 3. scribit, taxans,
Arabarchen appellat:
Atque triumphales, inter quos ausus habere
Nescio quis titulos Ægyptius, aut Arabarches. Ut non imme-
rito damnandi sint qui simpliciter Mollem accipiunt. Quapropter & Cic. 2.
Att. 17. appellat Arabarchen M. Antonium, quasi Ægyptium publicanum.
Extorquebat enim ab illis ingentia vectigalia, unde pecuniam conflaret,
quam deinde prodigeret: ut est apud Plutarchum. Alciatus lib. 1. Præ-
teritiorum. Paulus Manutius non Antonium significari putat, sed Pom-
peium. V. Cn. Pompeius in POMPEII.
ARABIA, [*Ἀραβία*] Asiæ regio est. Ea autem triplex est, Petrea, Deserta,
Felix. Petrea sic dicta a Petra ventutillimo oppido, Ægypto Judæaque
confinis est, auctore Ptolemæo: Straboni autem ac Plinio alio nomine Na-
bathea dicitur. Post Petream Arabia Deserta Ptolemæo vocata, Straboni
autem Scenitis, ubi & Scene urbs. Plinio, *ἀπὸ τῆς σκηνῆς* dici placet, quod
gens vasa & sine iediciis in tentoriis habitat. Hæc a Meridie montibus
Arabia felix cincta est, a Septentrione Mesopotamiam habet: ab Occi-
dente, Petream. Arabia felix Meridies versus, inter duos sinus Arabicum,
& Persicum, veluti penisula excurrit, quæ (ut Strabo scribit) bis ut India,
ferit ob fecunditatem, fluminibus scatet. de hac vide Plin. l. 6. c. 28.
ARABIS, *ἄβις*. Adj. [*Ἀραβία*] Qui Arabiam incolit. Hor. 1. Epist.
7. 36. — nec
Otia divitiis Arabum liberrima muto.
Arabes, vel Arabas, accusativus pluralis. Catul. 11. 5.
Sive in Hyrcanos, Arabasque molles, &c.
Arabum beata gazæ. Hor. 1. Carm. 20. 1.
Arabas palmiferos dixit Ovid. pro Arabia palmifera, & palmarum ferace,
10. Met. 478.
Arabas mollis. Claud. de 4. Conf. Hon. 257.
ARABICUS, Adj. [*Ἀραβικός*] ut Arabicus odor. Plaut. Mil. 2. 5. 2.
Arabicus Lapis, [*λίθος Ἀραβικός*] teste Dioscoride, ebori similis est, qui
tritius illius hæmorrhoidas efficit, ejusque cinis dentificio optimus
est. Hæc ille lib. 5. cap. 106.
Arabicus Sinus, [*Ἀραβικός κόλπος*] Fluminis instar angustus est, atque
prolixus ad stadia decem millia usque ad æstium, eo profusus angusto
existente. Hæc Strab. lib. 2.
ARABIS, Adj. [*Ἀραβία*] ut Arabicus odor. Plaut. Pan. 5. 4. 6. Pro-
pert. lib. 2. 2. 25.
Nec fiqua Arabum lucet bemyce puella. i. e. Serico quod in Ara-
bia bomyces texunt. Sed hic Arabio legendum est, productionis causa.
ARABUS, Adj. Idem. Virg. 7. Æn. 605.
— Hyrcanisve Arabisæ parant.
ARABICE, Adv. [*Ἀραβικῶς*] ut Arabice olere: i. e. Ex odoribus Ara-
bicis. Festus.
ARABICA, [*Ἀραβική*] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Arabica ebori si-
millima est, & hoc videtur, nisi abnueret duritia. Putant contra do-
lores nervorum prædesse habentibus.
ARABILIS, V. **ARO**.
ARABIS, Fluvius. V. **ARRIS**.
ARABIS, five Draba. [*ἀραβίς ἢ δραβὴν*] Herba est ad cubiti altitudinem
affurgens, foliis lepidio non fere dissimilibus, & umbella sambuci. Hæc
in campetribus præsertim, & agrorum marginibus nascitur. Plura vide
apud Dioscor. lib. 2. cap. 151.
ARABIS, [*Ἀραβίς*] Oppidum a Nicanore præfecto Mesopotamiæ con-
ditum. Plin. lib. 6. cap. 26.
ARABUS, [*Ἀραβός*] Apollinis fuit filius ex Babylone (ut inquit Plin.
lib. 7. cap. 66.) quem medicinæ artis quidam voluerunt extitisse re-
pertorem.
Est & Arabus Lapis, quem Diosc. Arabicum vocat. V. in **ARABICUS**.
ARACHNE, Puella Lydia lanifici peritissima, ægre ferens opus suum a Pal-
lade quæcum certamen suscepit, contractum, laqueo gulam sibi fregit:
quam Pallas in araneam mutavit. Author Ovid. 6. Met. A Græcis *ἀράχνη*,
& Latinis Aranea dicitur. Virg. 4. Georg. 247.

In foribus laxos suspendit aranea casset. & (ut notat Servius) Araneae etiam ab antiquis dicebatur. V. Plin. 7. 56. & Mox ARANEA.

ARACHOSIA, [*Ἀραχία*] Una est Satrapia ultra Indum fluvium, cuius meminit Plin. in descriptione Indiae. & Strab. lib. 11. Scribitur & Arachofia sine aspiratione.

ARACYNTHUS, [*Ἀρακύνθος*] Fluvius est Epiri, non procul a Nicopoli, in sinum Ambracium influens. Meminit huius fluvii Plin. lib. 4. cap. 1. & Ptolem. lib. 3. cap. 14.

ARALIAE Ficus, dicuntur Albæ, pediculo minimo, latissimæ, de quibus Plin. lib. 15. cap. 18.

ARACIONA, Planta est sponte nascens, quæ cum sit radicibus ramosis ac multiplicibus, nec folium nec herbarum ullam, aut quidquam aliud supra terram habet. Plin. lib. 21. cap. 15. Codd. emendat. Arachidna.

ARACOS, Herba est sponte proveniens, de qua Plin. lib. 21. cap. 15.

ARACYNTHUS, [*Ἀρακύνθος*] Mons est Minervæ sacer: quem quidam in Attica regione esse dicunt, quod Virgilium tetigisse asserunt, quomodo ait 2. Ecl. 24.

Amphion Dircaeus in actæo Aracyntho. Alii in Bœotia esse dicunt: & more pastorali Virgilium esse loquentum, qui locum unum pro altero sæpe ponunt: ut similiter apud Theocritum sæpe conspicitur. Nonnulli vero in Arcadia esse dixerunt. Solinus vero & Plin. lib. 4. Acarnania montem dicunt: unde existimo & in Attica, & in Bœotia, & in Arcadia, & in Acarnania ejusdem nominis montes fuisse.

Aracynthi rupes. Propert. lib. 3. 15. 42.

ARADII, [*Ἀραδία*] Phœnicum populi, ab Arado civitate, qui cum cætera Phœnicia, Syriaci regibus ut amicis obtemperabant. De his plura Strab. lib. 16.

ARADŪCA, [*Ἀραδύκα*] Urbs Lusitania, quæ vulgo ab Hispanis *Arzua* dicitur. Ptolem. lib. 2. cap. 5.

ARADUS, [*Ἀραδός*] Phœnicia civitas Tripoleos, non procul a Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimum oppidum sic dictum est a tribus oppidis, Tyro, Sidone, atque Arado, ut auctores sunt Plinius & Strabo. Arado opposta est Antaradus in Meridum, quæ hodie *Tortosa* dicitur, amenissima civitas, sita non procul a Damasco. Ptolem. in Tab. Aftæ 4. Apud Melam insula est & Oppidum. Sic enim ait lib. 2. cap. 7. de Mediterranei maris insulis: Arados etiam in Phœnicæ est parva, & quantum patet tota oppidum, frequens tamen, quia etiam subter aliena tecta fedem ponere licet. Olivarius dicit eam nunc vulgo vocari *Ar*.

ARÆ FLAVIÆ, Germaniæ urbs ad Danubium Ptolemæo, vulgo *Nordlingzn*.

ARÆTHYRÆA, [*Ἀραθύρεια*] Regnicula est Achaiæ proprie dictæ, postea Alopis dicta, urbem habens ejusdem nominis, quam Homerus in Catalogo ab amenitate commendat. De hac Plin. lib. 4. cap. 5. & Strab. lib. 8.

ARAGUS, [*Ἀραγός*] Fluvius, de quo Strab. lib. 21. Sed præcipue Aragum dicunt in partes multas divisum, regionem Massagetarum aluere. aliis ostiis in aliud mare exeuntem, Boream versus, uno aut solo Hircanum sinum versus.

ARAMÆI, [*Ἀραμαῖοι*] dicti sunt Scythæ, alio nomine Sacæ a Persis appellati. Plin. lib. 6. cap. 17.

ARANEÆ, æ. [*Ἀρανεῖα*] Tela quam araneus facit. Ovid. 4. Met. 178.

— non illud opus tenuissima vincant
Stamina, nec summo quæ pendet aranea tigno. Catull. 13. 8.

— nam tui Catulli
Plenus fasculus est araneorum.

Aranea, pro Ipsa animalia etiam accipitur. Ovid. 6. Met. 145.

Stamen & antiquos exercet aranea casset. Virg. 4. Georg. 247.

In foribus laxos suspendit aranea casset. Ubi Servius, Virg. quidem confundit: tamen sciendum majores Animal ipsum masculino genere appellasse, hic araneus: Retia vero quæ faciunt, feminino genere appellata, hic araneus: Retia vero quæ faciunt, feminino

Immo & n. pl. Araneus, a, um, veteres Adjective usurpasse verisimile est. Vid. viris doctis not. ad Phædri 2. 8. 23. & quæ hic sequuntur.

Arida aranea. Juven. 14. Sat. 61.

Aranea, pro Lanugine illa, qualis in virgultorum summitatibus enascitur, eaque corruptit. Salicis fructus ante maturitatem in araneam abit. Plin. lib. 24. cap. 9. h. e. In lanuginem araneæ similem.

ARANEUS, i. m. ipsum insectum. Catull. 23. 2.

Nec cimex, neque araneus, neque ignis.

Aranei tenuia fila. Lucret. lib. 3. 384.

Araneorum genera & naturam leges apud Plin. lib. 11. cap. 24.

Est & Araneus, Marium animal. Plin. lib. 32. cap. 11.

Araneus mus, Animal in Italia frequens, de quo Plin. l. 8. c. 58. In Italia muribus araneis venenatus est mortuus. Columel. lib. 6. cap. 17. Musque araneus, quem Græci *μυρδάνος* appellant, quamvis exiguis dentibus, non exiguum pestem molitur. V. MUS.

ARANEUM, i. n. Pl. ARANEA, Tela araneorum. Phædr. 2. 8. 23.

— Tollere hæc aranea
Quantum tæte laboris? Item vitium peculiare olivis & vitibus, quomodo veluti telæ involvunt fructum & absument. auctore Plin. lib. 17. cap. 24.

ARANEOLA, æ. f. dimin. [*Ἀρανεόλιον*] Parva aranea. Cic. 2. de Nat. Deor. 113. Data est quibusdam bestis etiam machinatio quædam atque solertia, ut in araneolis.

Araneolus etiam masculino genere dicimus. Virg. in Culice, 2.

Atque ut araneoli tenuem formavimus orfium.

ARANEOSUS, Adj. [*Ἀρανεώδης*] ut, Situs araneosus, Locus araneorum telis plenus. Catull. 25. 3. ad Thallum, quem vocat molliorem situ araneoso.

Araneosa lanugo. Plin. lib. 12. 1. Foliis araneosa lanugine obductis.

Araneosus, Araneorum faciem habens: ut, Araneosus caulis. Plin. lib. 21. cap. 15. In Ægypto nobilissima est colocasia, quam cyamom vocant aliqui. Hanc e Nilo metunt, caule, quomodo coctus est, araneoso in mandendo. h. e. Habente fila frequentissima, telam araneorum representantia.

Vomitus. Plin. lib. 29. cap. 4. Pejor utroque est cœruleus, lanugine nigra caliginem concitans, & vomitus araneosus. h. e. In quibus telæ araneæ conspiciuntur.

ARANUM, [*Ἀρανον*] Oppidum in Æthiopico sinu. Plin. lib. 6. cap. 29.

ARAPENNIS, V. AREPENNIS.

ARAR, five ARÆBIS, [*Ἀραρ*] Fluvius est Gallie, atque ex eodem ex quo Rhodanus, monte exiens, in quem ipsum juxta Lugdunum immergitur: qui adeo lenis fuit, ut nescias in utram partem descendat: clarus ponte Cæsaris uno die militum opere fabricato. Lucan. lib. 6. 475.

— Rhodanumque morantem
Præcipitavit Arar.

Araris dicitur, sed per Apocopen Arar, ut testatur Priscianus in secundo. hodie Sagona, vulgo *La Saone*. Virg. 1. Ecl. 63.

Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim.

Arar pigerimus unde. Sil. lib. 15. 501.

ARARICUS, Adj. ut, Araricus nauta. Gruter. Inscr. p. 375. n. 3.

ARARUCÉLES, Populi in Cyrenaica regione. Plin. lib. 5. cap. 5.

ARARENA, [*Ἀραρηνά*] Nomadum regio est, ex magna parte deserta, cuius Sabus rex fuit, ut auctor est Strab. lib. 16.

ARARUS, [*Ἀραρός*] Fluvius Scythiæ Europæ, in Istrum influens, cuius meminit Herodot. lib. 4.

ARAFIA, [*Ἀραφία*] Insula est contra Persidem, cum monte præalto, Neptuno sacra. Plin. lib. 6. cap. 25.

ARATIO, ARATOR, ARATRO, ARATRUM. V. ARO.

ARATOR, Poeta Christianus, Romanus subdiaconus fuit, qui Apostolorum acta hexametris versu composuit, ut notat Volaterranus.

ARATHUS [*Ἀραθός*] Fluvius est Epirotarum, qui præter Tolgum urbem labitur. Oritur autem ex monte Stympeo, ab illius radice. Strab. lib. 7.

ARATUS, [*Ἀρατός*] Poeta Græcus antiquissimus, qui optime de Astrologia, iudicio Cicero scripti, cuius Phenomena ipse Cicero veritatem adolefcens, ut scribit lib. 2. de Nat. Deor. Huius meminit Stat. 5. Sylv. 3. 23. & Ovid. 1. Amor. 15. 16.

ARATĒUS, Adj. Cinna apud Iliod. 6. 12.

Hæc tibi Arateis multum invigilata lucernis Carmina. 3
Absolute. Cic. 2. de Divin. 14.

ARATIUS, Adj. Idem, ut, Aratum carmen. Cic. 2. de Legib.

ARAVISCI, [*Ἀραβισκοί*] Pannonia populi. Plin. lib. 3. cap. 25.

ARAVURIUS, [*Ἀραβυρίων*] Fluvius est Gallie Ptolemæo: Straboni Rauraris, Melæ Aravuris appellatus. Is etiam prope Massiliam Petrosus vocatur, quod lapidibus sit maxime refertus. V. interpretes Pomponii ad 2. 5.

ARAVSIO, [*Ἀραβυσίον*] Oppidum Gallie ad Rhodanum, nunc Orange dictum.

ARAVRACA, Urbs Armeniæ minoris.

ARAXES, is. m. [*Ἀραξῆς*] Armeniæ fluvius, ex eodem monte ex quo Euphrates nascitur, contrario tamen ei cursu, versus Orientem tendens, usque ad Atropatiam: deinde in Boream conversus, Azaram præterlabens, in mare desinit Hircanum, ut auctor est Strabo. Herodotus tamen secus visum est. Porro Araxem *ἄραξ τῶ ἀράρατος* vocari, quod opera & labore Jafonis, instar Penæ Thesalici, montium continuationem dirupit, Stephanus & item Strabo l. 11. auctores sunt.

Armenius Araxes. Lucan. lib. 7. 188.

Barbarus. Lucan. lib. 1. 19.

Gelidus. Sen. Hippol. 1.

Pontem indignatus Araxes. Virg. 8. Æn. 728. non ab re dictum est: non (ut refert Iliodorus) cum Alexander eum transgredi vellet ponte fabricato, tanta vi inundavit, ut pontem dirueret. Servius notat id Xerxes conatum fuisse facere.

Potare Araxis aquam. Propert. lib. 3. 11. 8.

Potabis galea festus Araxis aquam.

Pharetratum Araxem dixit Stat. 5. Sylv. 2. 32. pro Populis Araxem accoletibus. h. e. Armeniis.

ARAXINUS Campus, [*Ἀραξινὸν πεδῖον*] Armeniæ convallis quædam est, per quam Araxes fluens, ad extrema Albaniam, & in mare Caspium egreditur. Strab. lib. 12.

ARAXUM Plinio, *Ἀραξόν* Ptolemæo, Promontorium in occidua parte Peloponnesi, non procul a Patris. Vid. Plin. lib. 4. cap. 8. & Ptolem. lib. 3. cap. 6.

ARBA, [*Ἄρα*] apud Plin. lib. 3. cap. 21. Insula est ante Illyricum. Ptolem. vero lib. 2. cap. ult. Arbam, Civitatem esse tradit Scardonæ, quæ est insula Illyrico adjacens.

ARBÆCES, Medorum primus Rex. Justin. 1. 3. V. Interpp.

ARBĒLA, [*Ἀρβήλα*] Oppidum Assyriæ inter Capron fl. & Lycum, ubi Darius Alexander debellavit. Strabo lib. 16. Curt. 4. 9. 9.

Arbela item vicus Galilæ & Siciliæ oppidum. V. Geographos.

ARBELITIS, [*Ἀρβελίτης*] Regio circa Arbela Assyriæ. Plin. lib. 6. c. 13.

ARBI, [*Ἄραβιον* Stephano] Populi sunt Indis finitimi, non procul ab Arianis & Gedrosiis: ita dicti ab Arbi vicino fluvio. Plin. lib. 6. cap. 23.

ARBILLA, Arvina, i. e. Pinguedo corporis. Festus. ubi Scal. V.

ARBIS, [*Ἄραβιον*] Fluvius est in finibus Carmaniæ, non procul ab Arianis & Gedrosiis. Plin. lib. 7. cap. 2. Unde forte Arbi populi dicti, de quibus paulo ante.

ARBÏTER, tri. [*ἀρβίτης, διαζυγίμων, ἰπικητής*] Festus, Arbitrari dicitur Judex, quod totius rei habeat arbitrium & facultatem: ut, Arbitrari pugnæ, apud Hor. 1. Carm. 3. 11.

De discrimine Arbitri & Judicis. V. Cic. pro Rosc. Com. c. 4.

Arbitri & testes legum & iudiciorum, Castor & Pollux. Cic. 7. Ver. 136.

Capere arbitrum. Ter. Heaut. 3. 1. 94.

Cedo quemvis arbitrum. V. CEDO.

Sumere, pro Eligere & accipere. Cic. pro Rosc. Com. Eundemne tu arbitrum & iudicem fumebas?

Arbitrum in aliquam rem esse. Cic. pro Rosc. Com. 12. Quis in hanc rem fuit arbitrator? utinam is quidem Romæ esset.

Ad arbitrum. V. AD PRÆPOSITIONEM.

Ut aliquo arbitro. Cic. 13. Fam. 26. Sic præscripsimus iis quibus ea negotia mandavimus, ut omnibus in rebus, quæ in aliquam controversiam varentur, te arbitro uterentur.

Adeo ad arbitrum. V. ADEO.

Arbitrari datus quibusdam de re aliqua. Cic. 1. Off. 33. Nec noster quidem probandus est: si verum est, Q. Fabium Labeonem arbitrum Nolanis & Neapolitanis, de finibus a Senatu datum.

Arboribus positis facta via limite quadret. Ubi Servius, Arboribus positis, Vitibus ordinatis.
 Arbor, quod a Robore derivatum, illius declinationem servans corripuit penultimum genitivi. Pluicain. lib. 6.
 Arbor a Frutice ita differt, ut Frutex ab Herba, auctore Valla lib. 4.
 Arbor etiam in nomin. dicitur. Hinc Festus, Arborem pro Arbore antiqui dicebant, & Roborem pro Robore. Virg. 4. Georg. 24.
 Obvicia hospitii tenent frondentibus arbor. De apibus. Idem 2. Georg. 150. — bis pomis utilis arbor. Vid. Quintil. 1. 4. Virg. 3. Ecl. 56.
 Arbor fici. Cic. pro Flacc. 41. Homini enim Phrygi, qui arborem fici nuncquam vidisset, fiscinam ficorum objecit. Sic, Arbor mori. V. MORUS.
 Arbore foles defendere. Stat. 3. Sylv. 1. 70.
 Ad arboris umbram se conferre. Ovid. 4. Met. 116.
 Arbor, pro Malo navis. Juven. 12. Sat. 32.
 Quum plenus fluctu medius foret alveus, & jam Alternum puppis latus evertentibus undis Arboris incertæ, &c. Et Virg. 5. Æn. 504. ad quem V. Erythraei Indicem ad voc. Mali.
 Arborem pro Remo posuit Virg. 10. Æn. 207.
 It gravis Auletes, centenaque arbore fluctum Verberat assurgens. i. e. Centum remis. Sed Arbore dixit, ut ostendat magnitudinem navis, ait Servius.
 Arbores, in torculari Cato c. 12. & 18. vocare videtur, quas vulgo Gemellas posteriores solemus dicere; ut Stipites, Anteriores gemellas. Turnebus.
 Abortus & pumiliones arborum. Plin. lib. 12. cap. 2.
 Conceptus arborum, Partus educatio. Plin. lib. 16. cap. 25.
 Proceritas arborum. Cic. de Senect. 59.
 Truncus, rami, folia arborum. Cic. 3. de Orat. 177.
 Æmula gummi arbor. V. ÆMULUS.
 Afflicta senio, vel tempestate. V. AFFLIGO.
 Ampla. V. AMPLUS.
 Bifera. V. Bifer, in BIS.
 Bruta. V. BRUTUS.
 Cælebs. V. CÆLEBS.
 Crassa pedes tres. V. CRASSUS.
 Cædua arbor dicitur, Quæ excisa repullulat, sive ab eodem stipite, sive ex stirpibus: ut Salix, arundo, cornus, fraxinus, æsculus, quercus, laurus, alnus, bæula, sambucus, populus, multaque id genus species. Alciat. De verb. lignif. V. CÆDUUS.
 Cremiales, [διδυμα φειγαρα] Ad cremandum deservientes. Inde Cremium dicitur, ad differentiam arborum quæ structuris ædificiorum aptæ, majoris sunt æstimationis. I. fructus. §. Si fundum viro. D. Solut. matr. Exese arboris antrum. Virg. 4. Georg. 44.
 Fertilis pomis aureis. Sen. Agam. 9.
 Felix, fœcunda & ferens fructum. Ovid. 3. de Pont. 1. 19. V. Macrob. 2. Saturn. cap. ult. & Gell. 10. 15. & mox Infelix. Liv. 5. 24. Nulla felix arbor, nihil frugiferum in agro relictum.
 Frugifera. in l. 13. §. fructuarius. D. de usufr. & Fructifera apud Paulum, lib. 5. sentent. tit. 20.
 Inanis arbor, i. e. Excavata vel Exefa. Ovid. 3. Fast. 743.
 Incurva. V. INCURVUS.
 Indocilis nasci. V. INDOCILIS.
 Infelix. Plin. lib. 24. cap. 9.
 Infelix arbor, pro Furca & cruce: ut, Infelici arbori suspendito, apud Liv. 1. 26. & Cic. pro C. Rabir. 13. Ubi Turneb. V. & supra Felix.
 Jovis arbor. i. e. Quercus. Ovid. 1. Met. 106.
 Lanigera. Plin. lib. 12. cap. 10.
 Mites. Plin. lib. 16. cap. 19.
 Novella & Vetula, contraria. Cic. 5. de Fin. 39.
 Odera. tic Ovid. vocat arborem Myrrhæ, 1. de Arte Am. 287.
 Opaca comas. Ovid. 3. Trist. 1. 40. Virg. 6. Æn. 136.
 Patula. Stat. 3. Sylv. 1. 70.
 Peregrina. V. PEREGRINUS.
 Pomifera. l. 45. §. pen. D. de Jur. fisc. Plin. in præem. lib. 16.
 Sylvestres. Plin. lib. 16. cap. 19.
 Terminales, Quæ pro terminis & finibus observantur, quales olim habebantur Arbore antemissa, & peregrina, quæ & Finales appellantur. Vid. Sicul. Flacc. Hygin. & alios auctores de Limitibus.
 Turpis sine frondibus. Ovid. 13. Met. 847.
 Uberrima pomis. Ovid. 4. Met. 89.
 Vetula. V. paulo ante, Novella.
 Viduas arbores, Non adjunctas vitibus, dicit Hor. 4. Carm. 5. 30.
 Umbrosa coronæ Herculeæ. i. e. Populus. Virg. 2. Georg. 66.
 Urbana. Plin. lib. 16. cap. 19.
 Cædere arbores. Ovid. 9. Met. 230.
 Cædere arbores exiccatas. Cic. 2. de Divin. 13.
 Canescit arbor. V. CANESCO.
 Castrare arbores. V. CASTRO.
 Circumcidere. V. CIRCUMCIDO.
 Cludere relictibus. V. CLUDO.
 Collocare se in arborem. V. COLLOCO.
 Collocare arborem. Columel. lib. 2. cap. ult. V. COLLUCE.
 Contorquet arbores Eridanus. V. CONTORQUEO.
 Culta arbor. V. COLO, is.
 Decerpere arbore factus. Virg. 6. Æn. 141.
 Decidunt arboribus folia. V. DECIDO.
 Desfringere ex arbore plantas. Virg. 2. Georg. 300.
 Demittere arbores. Columel. lib. 5. cap. 9.
 Deponere. Columel. lib. de Arboribus, cap. 16.
 Detrahare arboribus poma. Tibul. lib. 1. 5. 32.
 Excisa, non evulsa est arbor: itaque quam fructuetur vides. Cic. 15. Att. 4.
 Florere dicuntur arbores. Cic. 1. de Divin. 16.
 Inarare arbores. V. INARO.
 Induerat se pomis arbor. Virg. 4. Georg. 142.
 Inheret collibus arbor. Hor. Epod. 12. 20.
 Incendere in arborem. V. INSCENDO.
 Inferere arborem. Columel. lib. 6. cap. 11.
 Legere ex arbore mala. Virg. 3. Eclog. 51.

Luxuriantur arbores. V. LUXUS.
 Maritare arborem. V. MARITUS.
 Nutant arbores. V. NUO.
 Procumbit arbor. Lucan. lib. 3.
 Recreari. ut, Arborætica recreatur aura. Hor. 1. Carm. 22. 18.
 Comæ arboribus redeant. i. e. Frondes. Hor. 4. Carm. 7. 2.
 Senescentes cum Luna arbores. Cic. 2. de Divin. 17.
 Serere arbores, & Sata arbores. Cic. de Senect. 24. & 59. Hor. 1. Carm. 18. 1.
 Sustollere se dicitur arbor, dum crescit. Virg. 2. Georg. 57.
 Vellitur solo arbor. Virg. 3. Æn. 27.
 Vigere, & Senescere dicitur arbor. Cic. 5. de Fin. 39.
 Vivere arbor & Mori dicitur. Idem ibid.
 ARBOR FELIX oppidi in Helvetiis nomen, cujus in Itin. Anton. mentio fit. V. Guillim. de Reb. Helvet. l. 1. c. 11.
 ARBORARIUS, Adj. ut, Arborarius picus, Qui in arboribus nidificat. Plin. lib. 30. cap. 16. Eoque qui arborarii picii rostrum habeant, & melia eximant, ab apibus non attingit. Conf. ARBORIUS.
 ARBORATOR, Græc. m. [ἀρβορατής] significat Putatorem arborum. Plin. lib. 18. cap. 33. Frondem medio die arborator ne cadito. Columel. lib. 11. cap. 1. Nam & arator reperitur aliquis bonus, & optimus fossor, aut fœmifector, nec minus arborator, & vinitor.
 ARBORESCO, [ἀρβορέσκω] cre. In arborem crescere, ait Perottus. Plin. lib. 19. cap. 4. Namque tradunt auctores in Arabia malvas septimo mense arborefcere, baculorum ufum præbere exemplo.
 ARBORÆTUM, i. n. [ἀρβορέτιον] Idem quod Arbutum. Gell. lib. 17. cap. 2. Convalles (inquit) & arboretæ magna erant. Arboretæ ignobilis verbum est, Arbuta celebratius.
 ARBOREUS, Adj. [ἀρβορέος] Quod est arboris. Virg. 1. Georg. 55. Arborei fetus alibi. i. e. Poma, ut ait Servius.
 Arborea coma. Propert. lib. 3. 16. 28.
 Cornua cervorum. Virg. 1. Æn. 190. Quæ sunt velut arbores.
 Arborea amplitudo arundini Indicæ. i. e. Arboris amplitudinem habens. Plin. lib. 16. cap. 36.
 Arborem ebenum, pro Ebano arbore. Plin. lib. 12. cap. 4.
 Frondes. Ovid. 4. Met. 408.
 ARBORIUS, Adj. ut, Arboria falx, Cædendis arboribus apta, apud Catonem de R. R. cap. 11. In quibusdam leg. Arboraria.
 ARBUSCULA, æ. [ἀρβυσθόλη] dimin. ab Arbore. Varr. 3. de R. R. c. 15. In eo arbusculæ esse oportet, quæ ferant glandem. Columel. l. 11. c. 2. Arbusculæ crinitæ pavonum. Plin. lib. 11. cap. 17. Veluti arbusculæ vite. Columel. lib. 4. cap. 4. Vinearem provincialium plura genera esse comperi: sed ex his quas ipse cognovit, maxime probantur veluti arbusculæ, brevi cruce, sine admiculo persistentes. Arbusculæ, præter notam significationem, Machinulam significat quæ ἀρβυσθόλη dicitur Græcè. Vitruv. lib. 10. cap. 17.
 ARBUSCULA, Proprium nomen muliericæ cujusdam mimæ, quæ quum a populo exploderetur, ab equite autem laudaretur, contentam se esse dixit bonorum testimonio, sic habent interpretes. Hor. 1. Seru. 10. 77. Hujus meminit & Cic. 4. Att. 15. Queris nunc de Arbuscula, &c.
 ARBUSCUM, i. n. [ἀρβυσθόν] Valla in Raud. Arbuta sunt arbores multæ ad fructum confite, ut olivetum, avellanetum, amygdalotum: vel vites arboribus applicitæ. V. Plin. lib. 17. cap. 23. Columel. lib. de Arboribus, cap. 16. Igitur qui arbutum constituere volent, ante annum quam deponant arbores, serobes faciant quatuor pedum quoquo versus. Ibidem plura.
 Arbuta alta. Lucret. lib. 6.
 Arbutio confitus ager. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Resonat arbuta cicadis. Virg. 2. Ecl. 13. Et arbuta cantu rumpunt cicada. Virg. 3. Georg. 328.
 Inventum. V. INVENTUS.
 Læta. Lucret. lib. 2. 347.
 ARBUSATIVUS, Adj. ut, Arbutivæ vites, Quæ arboribus applicantur. Columel. de Arborib. cap. 16.
 Arbutivus locus, pro Arbutio. Columel. lib. 3. cap. 13. Sic Arbutiva positio. Idem lib. 4. cap. 1.
 Arbutivum genus. Columel. lib. 12. cap. 41. Mustum livivum de Jacu statim tollito: hoc autem erit quod dekillaverit, ante quam nimium calcetur uva. sed de arbutivo genere quod sicco die legeris, id factio.
 ARBUSIVUS, Adj. etiam dicimus. Plin. lib. 10. cap. 29. Transpadana Italia juxta Alpes Larium lacum appellat, amicum arbutio agro, ad quem Ciconiæ non permeant. Sic enim reposuit Beatus Rhenanus, ad exemplaris Murbaensis recognitionem.
 Comparativo usus est Tertullianus in fine lib. 2. adversus Marcionem scribens, Deum res suas arbutiores in primordiis procurasse, bona ac rationabili æmulatione maturitatis. Arbutiores, h. e. Luxuriantiores.
 ARBUSTO, [ἀρβυσθόλιον] Græc. Agrum arboribus conferre ad maritandas vites. Plin. lib. 17. cap. 23. Transpadana Italia præter supra dicta, cornu, populo, tilia, æcere, orno, carpino, quercu arbutat agros.
 ARBUTUS, i. f. [αρβυσθόν] Valla in Raudensem, Arbutus est arbor illa quæ poma, instar cerasorum seu fragorum fert: Arbutum vero ipsum pomum. Servius, Arbutus est genus arboris frondibus raris. Idem alio loco, Arbuta sunt rubra poma sylvarum, quæ Plinius unedones vocat: quod asperitate sua plura edi non possunt. Plin. lib. 15. cap. 24. Aliud corpus est terrestribus fragis, aliud congeneri eorum unedoni: quod solum pomum simile fructu terre signitur. Arbor ipsa fruticosa, fructus anno maturefcit, pariterque flores subnascens, & prior coquitur. Mas fit, an femina sterilis, inter arbores non constat. Pomum in honorem, ut cui nomen ex argumento fit unum tantum edendi. Duobus tamen hoc nominibus appellat Græci, comaron & mimæcyclon. Ex quo apparet rotidem esse genera & apud nos. Alio nomine arbutus vocatur. V. Harduin. Dioscorides l. 1. 175. Comarus, (seu Arbutus, sive Unedo,) arbor est Cotoneæ malo non dissimilis, tenui folio: cujus fructus pruni magnitudinem implet, nullo in usus nucleo: huic memaculo nomen est. Maturus autem flavet, aut rubescit: in usu acerofus. Gr. ἀρβυσθός. Pro Acerofus, Hermolus verit, In ore commanducantis in acus & furfures solvitur. Sunt qui Arbutum & Unedonem diversas putent arbores, ille que ex Theophrasto & Galeno. V. Hermol. Corol. cap. 185. & Cornarium in cap. 1. lib. 2. Galeni De compositione Pharmacorum secundum

dum locos. Matthiolum quoque & Amatium Lusitanum in Dioscoridem. Columel. lib. 5. cap. 8. Virg. 7. Ecl. 46.
 Et quæ vos rara viridis tegit arbutus umbra. Et 2. Georg. 148.
 Dant arbuta sylvæ.
 Horrida arbutus. Virg. 2. Georg. 69.
ARBUTEUS, Adj. [ἀρβυτέος] Ex arbutu factum. Virg. 1. Georg. 166.
 Arbuteæ crates, & mystica vannus lachri.
 Arbuteos tætes legere. Ovid. 1. Met. 104.

A R C

ARCA, Syria Cœles urbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros. Ejus meminit Joseph. 5. Antiq.
ARCA, æ. [κιβωτός, λέγειται] In qua includuntur quæ celata & abscondita volumus. Dicta (ut inquit Varro lib. 4. de L. L.) quod ab ea clausa arceantur fures. Cic. in Parad. 6. Animus hominis dives, non arca, appellari solet.

Arca habere dicebatur veteribus, Qui bene nummatus erat: cui vero nihil numerum erat, is arcan non habere dicebatur: sed multo is pecuniosior, cui arca plures. Catull. 21. 1. de paupere,
 — cui neque servulus, neque arca. Et Cic. 1. Att. 7. Confidito arcæ nostræ. Hinc quod apud eundem, 9. Fam. 20. legitur, Nos jam ex aris tantum habemus, ut Verrium, &c. Turnebus Arcis reponendum esse contendit, levi mutatiuncula & ferenda.

Arca, pro Monumento vel loco in quo mortui conduntur in terra. Plin. lib. 13. cap. 13. Hemina vetustissimus author annalium prodidit Terentium scribam agrum suum in Janiculo repastinantem, offendisse arcam in qua Numa qui Romæ regnavit, situs fuisset.

Arca, Locus est arctior in carcere. Cic. pro Milon. 61. Subito arrepti in quæstionem, tamen separantur a cæteris, & in arcas conjiciuntur: ne quis cum iis colloqui possit.

Arcas appellat Vitruvius Tabulationes intra aquam circumdatas. ab Arcensis aquis ab opere. Alii Aquaria septa vocant.

Ferrata multus in arca ficus. Juven. 14. Sat. 259.
 Ferrata arca. Idem. 11. Sat. 26.
 Lapidea. Plin. de Viris illustri.

Patula. Juven. 13. Sat. 74.
 Vestliaria, In qua reponuntur vestes.

ARCARIUS Servus dicitur, Cui arca, in qua pecunia domini condita est, procuratio commissa est. Idem qui Actor aut Dispensator, [οἰκονόμος] Scævola l. 41. D. de fideicom. libert. Stichus arcarius probante domino nomina fecit, & rationes a domino scriptas exhibet, nec postea nomen ullum fecit.

ARCULA, æ. f. dimin. [λαργύκιον] Parva arca. Cic. 2. Off. 25. Præmittebatque de stipulatoribus suis, qui perfrutarentur arculas multas, & ne quod in vestimentis telum occultaretur, exquirent.

Arcule fagineæ vel tiliacæ. Columel. lib. 12. cap. 45. Itaque possunt alia genera malorum, sicut orbiculata, festiana, melimela, mariana, hoc liquore custodiri: sed quia videtur in melle dulciora fieri sic condita, nec proprium saporem servare, arcule fagineæ, vel etiam tiliacæ, quales sunt in quibus vestimenta forensia conduntur, huic rei paulo ampliores preparari debent.

Arcule loculate pictorum, ubi diversi sunt colores. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Et cæteri pictores ejusdem generis loculatas magnas habent arculas, ubi diversi coloris sint ceræ. [Sic legendum videtur.

Arcula, item dicebatur Avis, qui in auspiciis vetabat aliquid fieri. Festus. Fulv. Urlin. ex MSS. Arciva, probantibus Scalig. & Dacer.

ARCULUS, i. m. Putabatur Deus, qui tutelam gereret arcarum. Festus.
ARCULARIUS, i. m. Qui arculas conficit & vendit. Plaut. Aulul. 3. 5. 45. Textores, limbolarii, arcularii ducuntur.

ARCELLA, æ. aliud dimin. [λαργυκίδιον] teste Festo. Videri potest diminutivum ab Arcera plausivi genere: unde Arcella vitis, quæ in formam arcerae disposita est. Columel. lib. 3. cap. 21. de distinctis generibus vitium loquens, Hinc pares his heluolæ respondent, illinc arcellæ, rursus illinc spionie, basilicæque conveniunt.

Arcelatam vitem legitimus apud eundem l. 3. c. 2. his verbis, Unam etiam præcoem vitem nobis ante hoc tempus incognitam Græca consuetudine dracontion vocitari comperimus, quæ fecunditate, jucunditate, arcelatæ, basilicæque & bituricæ comparari possit, generositate vero amineæ. Fortasse ab Arcus similitudine Arcelatam vitem dixit. Lapsus enim facilis fuit literæ u in e. Ut Arcellatæ legendum ut ab Arcella veniat. Paulo ante hæc Columellæ verba, Arcelaca major legitur: pro quo Arcellata major aut Arculata legendum fortasse est.

ARCADIA, [Ἀρκάδία] Peloponnesi regio & Achaia pars, a mari undique remota: ab Arcade Jovis filio ex Calistone Lycaonis Arcadia regis filia sic appellata. Hæc (ut Eustathius docet) aliquando dicta est Pelasgia, a Pelasgo rege magno & sapiente viro, qui vite cultoris author eis fuit, & victum ex stirpibus herbarum, arborumque frondibus transfudit ad glandem, maximeque ad fagineam. Aliquando etiam Lycaonia, aliquando Gigantida, & aliquando Parrhasia vocata fuit. Arcas autem quom Pelasgos in deditionem redegit, eorum regionem Arcadiam nominavit. Scribit Plinius hanc totam montosam, in qua sunt amini cæteris majores ac præstantiores. In ea Erymanthus fluvius, Lerneæ palus, & lapis asbestos, ut ait Plin. lib. 13. cap. 10.

Arcadium me postulas. Notat hoc proverbium Cic. 10. Att. 5. Quod mihi mandas de quadam regendo, Ἀρκάδιον: tamen nihil prætermittam. Diogenianus hujus adagii duplicem ostendit usum. convenire enim vel in magna, vel inutilia petentem. Unde sit natum, non indicat. V. Erasim. Id ortum est ex eo quod Lacedæmonii, quæ præstantissimos se Peloponnesiorum arbitrarentur esse, seque adeo dignos judicarent qui in cæteros imperium haberent, Apollinem Pythium consuluerunt, an tota Arcadia, quæ erat præcipua Peloponnesi pars, si enim bello appetrent, potiri possent. Quibus respondit Apollo illud oraculum quod extat apud Herodotum lib. 1. Ἀρκάδιον μὲν αἰνῆς, &c. quo negavit se posse ipsis concedere Arcadiam.

ARCADICUS, Adj. [Ἀρκάδικος] Quod est ex Arcadia, ut Arcadici mores. Arcadicus juvenis. Juven. 7. Sat. 160. — culpa docentis
 Scilicet arguitur, quod lava in parte mamillæ
 Nil salit Arcadico juveni. i. e. Obtuso, tardo, & asinino.
 Apollinum apud Philostratum lib. 3. Rudes sunt Arcades, & suisibus simil-

lini, cum ob alia multa, tum quod arborum fructibus ut plurimum turgent. Fulgentius lib. 1. Mythologicón in fine Epist. fenfus Arcadicos dixit, pro Pinguibus, rudibus, & subfruticanis. Varr. lib. 2. cap. 1. Afini Arcadici in Græcia nobilitati. Idem tradit Plin. lib. 8. cap. 43. In summa, Arcades olim male audierunt propter stuporem ingenii. Quæ de re vide Erasimum in adagio, Arcadicum germen. Præterea notum est illud Perf. 3. Sat. 9.

— Arcadizæ pecuaria rudere credas. h. e. Afinos.
ARCAS, ædis. n. propr. [Ἄρκας] Filius Jovis & Calistonis, a quo Arcades denominati sunt: quos, quia vetustissima gens est, fabulantur ante Solem & Lunam ex arboribus esse natos. Ovid. 1. Met. 468.

ARCAS, ædis, vel ædos n. gent. [Ἄρκας] Ovid. 5. Fast. 643.
 Arcadis Evandri nomen tibi sæpe refertur.
 Arcada, accusativus Græcus. Stat. 6. Theb. 561.
 Arte cantandi fuerunt celebrati a Virg. 10. Ecl. 30.

— foli cantare periti Arcades.
ARCADIUS, aliud Adj. [Ἀρκάδιος] ut, Arcadius deus, Pan. Propert. lib. 1. 18. 20. Et Arcadium fidus, Urfa vel Arctos. Sen. OEdip. 5. Nemora. Sen. Herc. fur. 4.

ARCADIUS, [Ἀρκάδιος] n. propr. Theodosii filius Romanorum imperator fuit cum Honorio fratre, quo tempore Gothi Romam ceperunt. Fuit præterea hoc nomine Grammaticus Antiochenus, qui librum de Orthographia, & alterum de Syntaxi conscripsit. Suidas.

ARCANUM, i. n. [ἀρκανόν] Nonius, Arcanum dicitur Secretum vel Absconditum: quod quæ in arctis sunt, celata sunt & abscondita. Festus, Arcani sermonis significatio trahitur five ab arce, quæ tutissima pars urbis est: five a genere sacrificii, quod in arce fit ab auguribus, adeo remotum a notitia vulgari, ut ne literis quidem mandetur, sed per memoriam successorum celebretur: five ab arca, in qua quæ clausa sunt, tuta manent: cujus ipsius origo ab arcendo pendet.

Arcana & occulta. Cic. 2. de Fin. 85.
 Arcanum prodere. Juven. 9. Sat. 115.
 Arcanorum celantissimi Perfæ. Curt. 4. 6. 5.
 Arcana fatorum volvere. Virg. 1. Æn. 262.
 Arcanum alterius scrutari. Hor. 1. Epist. 18. 37.

ARCANUM, nomen villæ Quinti Fratris. Cic. 7. Att. 5. & 10. 2.
ARCANUS, a, um. [ἀρκανός] Adj. ut, Arcana popina. Martial. 1. 5. 85.
 Arcana cubilia. Plin. in Paneg. 49.

Nox. Ovid. 9. Epist. 40.
 Præcepta. Plin. lib. 29. cap. 1.
 Arcanus, Qui quæ audit, tacet & continet optime. Plaut. Trin. 2. 4. 154.
 Arcanæ falivæ. Propert. 4. 7. 37.

Aut Nomas arcanas tollat verfuta falivas,
 Dicer damnatas ignea testa manus. Sensus est, Quæstionem habe de Lygdamo, aut de Nomade, quæ te amatorio veneficio nunc delinuit. Ea si arcanas suas renoverit falivas, quas clam ad incantandum mentem cibo immixtas tuo adhibet, & ignea testa uratur, de scelere veneficii perperato confitebitur. [Exegefis ipso contextu obscurior. Ducat edidit rectius Brœkhuf. Legendum puto Ut pro aut. Quippe de Ancilla loqui videtur, quæ necem domine indignè ferens, fcreatu vasa novæ domine subinde artes probebat, & propterea variis cruciatibus ab eadem frivolus de causis torta fuit.

Sensus, Secretus & absconditus. Virg. 4. Æn. 422.
 Tabellæ, Quibus secreta nostra committimus. Ovid. 2. Amor. 15. 15.
ARCANE, [ἀρκανός] Adv. arcानी, arcanissime. i. e. Secrete.
 Arcानी aliquid judicare. Columel. lib. 3. cap. 2.

ARCANO, Adv. [ἀρκανόν] i. e. Secrete, seorsum. Cæf. 1. Bell. Civil. 19. Ipse arcano cum paucis familiaribus suis colloquitur.
 Cic. ad Attic. l. 16. Ep. 3. Lege arcano convivis tuis: Sed si me amas hilaris & bene accipies. H. St. V. Lamb. & Popm. ad loc.

ARCARIUS, V. ARCA.
ARCATUS, V. ARCUS.

ARCEBION, Herba quam alii Enchusam, alii aliter: parvo frutice, flore purpureo, asperis foliis & ramis, radice messibus sanguinea, cætero nigra, in sabulosis nascens, efficax contra serpentes, maximeque vipersas, & radice, & foliis, æque cibo ac potu. Verba sunt Plin. lib. 22. cap. 21.

ARCELLA, V. ARCA.
ARCEO, ui, Ære, sup. caret. [ἀρκεῖν] proprie Abigere, vel A loco expellere. Arcere, ut ait Valla lib. 6. Vetare ne accedant ii qui veniunt. Virg. 1. Æn. 31. Arcebat longe Latio. de Junone.

Recipere & Arcere, contraria. Cic. 5. Philipp. 37. D. Brutus non ut Consulẽm recepit, sed ut hostem arcuit.
 A limine aliquem. Ovid. 6. Fast. 482.
 A tectis ac mœnibus urbis arcibus Catilinam. Cic. 1. in Catil. 33.
 A progressu. Cic. 11. Philipp. 4. Brutus Antonium in Galliam invadentem a progressu arcuit, a reditu refrenavit, &c.
 Adu. Liv. 1. Bell. Maccd. Non terra modo addeuntẽ aditu arcebant, sed navium quoque stationem infestam hosti facebant.
 Aquam arcere. h. e. Curare ne influat. Paulus in l. 2. sub finem. D. de aqua pluv. arcend.
 Aquas pluvias. pro Murcn. 22.
 Eurorem arcere. Lucan. lib. 2.
 Frigora pellibus. Ovid. 3. Trist. 10. 19.
 Ferros fuis externos. Ovid. 4. Met. 647.
 Ferro contumeliam. Liv. 1. ab Urbe, Ferro igitur eam arcere contumeliam: statuunt.
 Finibus uti arcere scelus aliquod. Cic. de Arusp. Resp. 4.
 Homines ab injuria. Cic. 1. de Legib. 40.
 Reditu. Cic. 2. Tuicul. 89. Arcens cum reditu tyrannum, quem ipse expulerat.
 Sacris. Plin. lib. 7. cap. 28.
 Solem. Plin. lib. 12. cap. 1. Commendatio platani non alia major est, quam solem effatẽ arcere, hyeme admittere.
 Veterno aliquem. Hor. 1. Epist. 8. 10.
 Arcere transfertur ad incorporea, & dicitur Arcere homines a scelere, & Arcere scelus. Cic. in Parad. Que vis enim est quæ magis arceat homines ab improbitate, quam si fenserint nullum in delictis esse discrimen? Virg. 8. Æn. 73.
 Accipite Ænean, & tandem arcete periclis,
 Arcete,

Arctare, significat Continere, ut ait Festus. Ovid. 9. Met. 750. — e terra corpus relevare videntem

Arctui. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. de alvo. Est multiplex & tortuosa, arctetque & continet, five illud est aridum, five humidum, quod recipit. Idem in Somn. Scip. 9. Summus ipse Deus arcens & continens ceteros.

Arctere, pro Repetere, & arcessere, quasi Arciere, i. e. Adciere. Festus, Saguina, vocatur verbenæ, i. e. Herbe puræ: quia ex loco sancto arcebantur. i. e. (ut interpretatur Turnebus) Petebantur. Et alio loco, Noverca dicitur, quam quis sublati liberis novam uxorem ducit, arcedæ familie gratia: ubi tamen videtur interpretari Coercere Festus. Ab illo autem Arceo Arcesso deduci existimo. Turneb.

ARCEA, æ. [ἄρκα ἀρκων] Nonius, Arceia, Plautum est rusticum, tectum undique quasi arca. Hoc vocabulum & apud Varronem & M. Tullium invenitur. Gell. lib. 20. cap. 1. Arceia autem vocabatur plautum tectum undique & munitum, quasi arca quedam magna vestimentis instrata, quæ nimis ægri aut fenes portari cubantes solebant.

ARCRANEVS, Adj. ut, Fulminarcranea, Quæ in occulto fiunt. Sen. 2. Nat. Quæst. 49. al. Attæreana.

ARCESILAS, vel **ARCESILAUS**, [Ἀρκεσίλαος, Ἀρκεσίλαος] Polemonis discipulus (non Crantoris, ut scribit Basil. Faber) secunda five mediae academie conditor. Fuit in disputando pertinacior, & magno ingenii acumine, ut scribit Cic. 5. de Fin. 94. Idem. 4. Acad. 15. Is constitutam philosophiam, ut Gracchus Rempublicam, excrit. Et paulo post, Conatus est clarissimum rebus tenebras obducere. Lactantius hunc appellat Ignorantia magistrum, ut qui constituit novam non philosophandi philosophiam. Lactant. 3. 4. & 6. Vocatur a Diog. Laertio, Arceilaus. [Arceilaum cum nominatim Crantoris auditorem faciat Diog. Laert. l. iv. S. 28. Quanquam Cic. l. 3. de Or. 67. & 5. de Fin. 94. Polemonis discipulum asserat, non erat Faber, vel potius Lipsiensis lexicis concinnator reprehendendus. V. Aldobr. ad Laert. & Jonf. de Script. H. Ph. l. 1. c. 10. Fabric. in Catal. Platonior. & Peripateticorum.

Arceilaus, Unus fuit & quinque ducibus Beotorum, qui ad Trojam cum quinquaginta navibus advennerunt, ut offendit Homer. 2. Iliad.

Fuit & Plastes, five Sculptor eximius. Plin. lib. 35. cap. 12. de Varrone loquens, subiungit: Idem celebrat Arceilaum L. Luculli familiarem, cuius proplamata pluris venire solita artificibus ipsis, quam aliorum opera. Hæc ille.

Fuit item Sculptor Arceilas nomine fama nobilis, præsertim Dianæ simulacro, in quod extat Simonidis epigramma.

Fuit item alius Arceilas, Thiracis filius, Pictor, de quo Plin. 35. 11. Fuit item Arceilaus Parisi encaustica picturæ peritus, de quo Plin. lib. 35. cap. 11. Videtur idem cum antecedente.

ARCESIUS, [Ἀρκεσίος] Jovis fuit filius, Laertis pater, Ulyssis avus. Ovid. 13. Met. 144. Nani mihi Laertes pater est, Arcesius illi, Juppiter huic, &c.

Fuit & alius, cuius meminit Homer. Odyss. 8.

ARCESSO, Ivi, itum, [ἀρκεσσω] Ære. significat Ad vocandum ire, vel Vocare. Plaut. Capt. 5. 4. 30. Eamus intro, ut arcessatur faber. Arcessere ab aratro. Cic. pro Rosc. Com. 50. Quam ab aratro arcesserantur qui Consules fierent. Ad societatem. Cic. Att. Sterit pugnandum, arcessam ad societatem laboris.

Arcessere, [ἄρκεσσειν] Evocare. Virg. 6. Æn. 119. Si potuit manes arcessere conjugis Orpheus. Servius.

Arcessere votos. Ovid. 2. Amor. 2. 37.

Arcessere, Asciscere, & attrahere. Valer. lib. 4. cap. 7. de C. Volumnio, Ut nimia pietate causam sibi mortis arcesseret. Hæc Budæus. Plaut. Amph. 1. 1. 71. Illic homo a me sibi malam rem arcessit jumento suo. i. e. Sibi ipse malorum est author.

Arcessere a capite. Cic. in Topic. 39. Quum autem a genere ducitur argumentum, non erit necesse id usque a capite arcessere. A capite arcessere argumentum, his verbis Cicero significat, A capite & origine rei argumentum eruere: ut 5. de Fin. A capite ducere. Budæus. Idem 2. de Orat. 117. Et tardi ingenii est, rivulos consecrari, fontes rerum non videre: & ætatis est, usque nostri a capite quod velimus arcessere, & unde omnia manant videre. Translatio est ab aquaductibus.

Arcessere res ex medio, pro, Res fumere & petere de medio, non ex longinquo aliquo aut grandi vita ferre. Hor. 1. Epist. 1. 168. Creditur, e medio quia res arcessit, habere Sudoris minimum, &c. De Comædia. In quibusdam legitur, Accessit, plane corrupte. Lambin.

Arcessere, interdum Accusare significat, & ablativo jungitur cum genitivo. Cic. pro Deiot. 30. Non sicto crimine insectari, non expetere vitam, non capitis arcessere.

Judicio capitis arcessere. Cic. 2. Off. 51.

Aliquem judicio. Cic. pro Flacc. 14. Sermo est tota Asia dissipatus Cn. Pompeium quod L. Flacco est vehementer inimicus, contendisse a Lælio patrono amico ac pernecessario, ut hunc hoc judicio arcesseret. i. e. Deterreret & postularet. Budæus.

Arcessere crimine aliquo in periculum capitis. Cic. pro C. Rabir. reo, 26. An non intelligis, primum quos homines, & quos viros mortuos summi sceleris arguas? Deinde quot ex his qui vivunt, eodem crimine in summum capitis periculum arcessas?

Arcessere, pro Juberet asseri. Hor. 1. Epist. 3. 6. Sin melius quid habes, arcessit, vel imperium fer.

Sic utitur Cic. 16. Att. 11. Ego autem & ejus librum arcessivi, & ad Athenodorum Calvum scripsi, ut ad me πειραστικὰ mitteret. Quod autem verbo Arcessere, pro Arcessere visum utitur, errat. nam vitiosa scriptura est, & ubicunque Arcessere scriptum est, Arcessere restitendum. Ex Lambino.

Imo non idem significat, quod Arcesso. Apud Acronem, aut Pseudo-Acronem & apud Commentatorem anonymum Horatii, in hunc locum Ep. 2. l. 227. — Commodus ultro

prepositione & Cio verbo, quod est voco, quia antiqui dicebant Ar pro Ad. H. St. V. ACCORSO, & ARCIO.

ARCESSIO. Ære. Idem. Cass. 5. Bell. Gall. 11. Aliis arcessiri jubet.

ARCESSIVUS, Partic. [ἀρκεσσιμῶδης] ut, Arcessitum dictum. Cic. 2. de Orat. 256. Cavendum est ne arcessitum dictum putetur. Hor. 2. Serm. 3. 261. Quo redituras erat non arcessitus. Suet. Claud. 21. Frigidæ & arcessiti Joci. Propert. 3. 15. 13. Bacchi donis arcessitus fonnus. Vid. Burman. ad Petron. cap. 37.

ARCESSIVUS, Æs. m. Plaut. Stich. 2. 2. 3. Tuo arcessitu huc venio. Cic. 1. de Nat. Deor. Ad eum ipsius rogatu arcessitum veni.

ARCESSITOR, Æris. m. Qui arcessit. Plin. 5. Epist. extr. Nemo arcessitor ex proximo.

ARCTO, vel **ARCTO**, [ἀρκτος, ἀρκτῶδες] Ære. significat Constringere. Columel. lib. 12. cap. 43. Nonnulli adjecto desituto, contenti sunt trans-versas peticas arctare.

Arctare, Angustius facere. Martial. lib. 2. 50. Atriaque immo diuis arctat imaginibus.

ARCTATUS, Partic. [ἀρκεσσιμῶδης] Angustus. ut, Arctatus pontus. Lucan. l. 5. Arctata navis. i. c. Angusta. Cic. pro Rabir. 39. Quibus quum multæ naves referre fuissent, una non patuit, parva arctata.

ARCTUS, a, um, Adj. [ἀρκτος] Scribitur & **ARBUS**. Animum arctum solvere, i. e. Angustum & sollicitum. Hor. 2. Serm. 6. 32. Catena arcta. Ovid. 3. Fast. 306. Cavus. Hor. 1. Epist. 7. 33. Compages. Virg. l. Æn. 297. Convivia. Hor. 1. Epist. 5. 29. dixit, ob numerum discumbentium, quod anguste illis sedendum esset. Fames arcta urgebat. Sil. lib. 5. Arctæ equum compefcere. Tibull. lib. 4. 1. 91. Arctato al. Fortuna arctior impensis. Stat. 5. Sylv. 3. 118. Leges. Plin. lib. 16. cap. 4. Et apud Lucret. lib. 5. 1146. Arcta jura. Parnices. Virg. 4. Georg. 297. Arcta propinquitatè complexi, Item Arcta familiaritatè. Utrumque ex Plinio Jun. V. in COMPLECTOR & in PROPINQ. H. St. Rebus in arctis opem ferre. Ovid. 3. de Pont. 2. 25. Res arctè dicuntur, Quum in periculo & discrimine versentur. Sil. lib. 7. Somnus arctior. Cic. de Somn. Scip. 1. Ut cæbitum discessimus, me & festum de via, & qui ad multam noctem vigilassem, arctior quam solebat, fonnus complexus est. Theatrum arctum vocat Hor. 2. Epist. 1. 60. hominibus referunt. Et apud Stat. 11. Theb. 273. Arcta civibus urbs. Turba arcta circumstare alicquem. Tibull. lib. 1. 2. 99. Vincula arctissima. Cic. 6. Act. 2. Arctissimum societatis vinculum.

ARCTE, Æs, Ære. Adv. [ἀρκεσσειν] i. e. Stricte. Columel. lib. 2. cap. 2. Igitur in opere boves arctè junctos habere convenit. Sic apud eund. l. 6. c. 2. Arctè religare ad stipites. Accubare arctè poteris. Plaut. Stich. 4. 2. 39. i. e. Anguste. Complecti arctius. Cic. 1. de Divin. 103. L. Paulus arctius puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia. Continere arctius. Cic. 2. de Nat. Deor. Ob eamque causam calorem insitum in terris contineat arctius. Diligere arctè. Plin. lib. 2. Epist. 15. Dormire arctè & graviter. Cic. 1. de Divin. 59. Premere arctè. Lucret. lib. 4. 1173. Serere arctissime. Plin. lib. 12. cap. 3. Tenere aliquid arctè, & defendere. Cic. in Parad. 1. Nilud arctè tenent, accuratèque defendunt, voluptatem esse summum bonum.

ARCHÆANAX, [Ἀρχαῖανῶς] Mitylenæi cujusdam nomen, qui ex lapidibus vicinarum urbium devastatarum, Sigillum construxisse dicitur, quod postea Atheniensis misto Phrynone olympionice occupavit, quum Lesbii de Athenis fere Treode disceperant. Sic Strabo lib. 13.

ARCHÆOPOLIS, Ædis. [Ἀρχαῖοπολις] Civitas Mæoniæ, substituta Sipylo, quæ caput illius regionis erat. Plin. lib. 5. cap. 29.

ARCHÆUS. V. **ARCHIACUS**.

ARCHAGATHOS, [Ἀρχαγάθος] Medicus ex Peloponneso, Lyfanie filius, qui primus e medicis Romam venit, L. Æmylio, & M. Livio COSS. anno urbis DXXX. cui & Jus Quiritium datum est, & taberna in comito Acilio. Hic primo Vulnerarius cognominatus est, mireque græx adventus ejus initio fuit: mox a levitia secandi, urendique, Carnifex appellatus. Hæc Plin. lib. 29. cap. 1.

ARCHAIACUS. V. **ARCHIACUS**.

ARCHAISMOS, f. [ἀρχαϊσμός] Latine Antiqua loquutio dicitur. Figura est grammaticis, vetulte aliquid dictum significans.

ARCHANDER, [Ἀρχανδρῶς] Pthii Achæi filius, & Danaï gener: de quo Herodot. lib. 2.

ARCHEDEMUS, [Ἀρχεδέμος] Stoicus philosophus fuit, ab Alexandria oriundus, ut refert Strab. lib. 14.

ARCHEDICUS, [Ἀρχεδίκος] Poeta comicus. Scripsit contra Demochæron Demothensium propinquam. Fabule ipsius Theofaurus & Diamartanon. Author Athenæus in Dipnosophistis.

ARCHELAIS, [Ἀρχελῆος] Colonia Claudii Cæsaris in Cappadocia, quam præfuit Halys fluvius. Plin. lib. 6. cap. 3.

ARCHELÆUS, [Ἀρχελῆος] Mileus, Anaxagoræ discipulus fuit. ut scribit Cic. 5. Tulf. & Socratis præceptor. Primus Phycum philosophiam Athenas invexit: quapropter appellatus Phycus fuit. Hic vitia & virtutes, non natura, sed lege constare dixit. Fuere item tres alii: unus, Cherographus, qui omnem ab Alexandro peragrata terram descripsit. Alius, qui Phycen carmine scripsit. Tertius, qui de Oratoria scripsit, ut est author Diogenes Laertius. Jengatur his Archelaus summus Astrologus, Panætiæ æqualis, qui Astrologiam judicarianam contemnit, teste Cic. de Div. l. 2. c. 42. Archelæi item in Cappadocia regnaverunt: ex his ille qui superatus a Sylla est, quod Mithridati auxilium tulisset: alterum Romæ retinuit Tiberius.

Item Archelaus Herodis, de quo in historia Hierosolymitana. Præter hos, Archelaus Macedoniæ rex Perdicæ filius, suo tempore fortunatissimus judicatus, ut scribit Cic. 5. Tulf. 35. Archelaus item, Mithridatis regis Præfectus fuit, qui quum in terra

Attica ex Piræo adversus Syllam propugnaret, turris quedam lignea defendendi gratia structa, quam ex omni latere circumplexa igni foret, ardere nequivit, quod ab oc alumine oblitâ fuisset. Hæc Gell. ex veteri historia lib. 15. cap. 1.

Archelus item fuit Presul Mesopotamie, qui librum disputationis contra Manichæum Syro fennone composuit sub Probo imperatore. Authoꝝ Hieronymus.

ARCHEMORUS, [Ἀρχέμορος] Lycurgi regis Nemeæ filius, a serpente infans necatus, dum nutrix, quæ fidentibus Argivis fontem ostenderet, eum dimississet in gramine. In cujus honorem instituti sunt ludii Nemeæ, ut author est Archelus poeta lib. 1. Epig. Græcorum.

ARCHETYPUS, i. m. [ἀρχέτυπος] Prima forma est, ex qua exprimuntur simulacra, ab αρχη, Principium, & τύπος, Figura & umbra, & veluti imago & symbolum veritatis. Plin. lib. 5. Epist. 10. ad Antonium, Ut pictores pulchram absolutamque faciem raro, nisi in pejus, effingunt, ita ego ab hoc archetypo labor & decido. Sic, Pocula archetypa apud Martialem, lib. 13. 14. Varro 3. de R. R. cap. 5. In quo dixeris longe pervasisse non modo archetypum inventorius nostri ἀρχέτυπος. Cic. 16. Att. 33. Idem ἀρχέτυπος mihi ad re retractatus, & quidem ἀρχέτυπος ipsum crebris locis inculcatum & refectum.

Decidere ab archetypo. V. DECIDO. Archetypæ rugæ. Martial. l. 7. 10. De libellis suis manu sua emendatis. Archetypamici, per metaphoram pro Veris & germanis. Martial. l. 12. 70. Et jubet archetypos pluteum fervare Cleanthas. Juven. 2. Sat. 7. Imagines.

ARCHYZOSTIS, ἀρχυζωστής Diofcori. Herba est, quam Latini Vitem albam vocant. De qua V. Plin. l. 23. c. 1. & Ruell. l. 3. c. 163.

ARCHIAS, [Ἀρχίας] Poeta Antiochenus, Romæ fuit in amicitia multorum clarorum oratorum, præsertim Lucullorum: & a nonnullis Græcis populis honoratus, & eorum civitatis donatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic quum discederet a Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, & adscribi in eandem fœderatam Romanis civitatem voluit; quod & sua virtute, & Luculli amicitia facile impetravit. Deinde e lite mota de civitate Romana, quam lege Plautia, ut fœderatæ civitati adscriptus, usurpare potuit, Cicero ipsum defendit, ubi multa de laudibus poetica dixit. Fuit item Archias, qui condidit Syracusas, ut scribit Volaterranus. Rursum Archias, fuit Hyblaens quidam, Præco celeberrimus: qui præconium vicit tribus deinceps Olympiadibus & Pythico certamine. Pollux lib. 4. S. 92.

Item Artifex quidam, qui breves lectos studuit facere. V. hic subjecta. ARCHIACUS, denom. ab Archia ultimo memorato: ut, Archiaci lecti. Hor. 1. Epist. 5. r.

Si potes Archiacis conviva recumbere lectis, &c. Quo loco Turnebus Adv. 1. 18. putat Archiacos lectos, esse Humiles, parvos, inelegantes, non sumptuosos, ab Archia artifice sic vocatos, ut Seneca ap. Gell. 12. 2. vocat lectos Soterici, de artificis nomine, rudes, impoliti inelegantes, antiquos. Lambinus vero Archiacus legit, id est, Antiquo modo & more fabricatis, sed perperam; ut fuscè ostendit Bentleius in locum.

Lectus archiacus, ad vetustum morem ex ligno compositus, non ex argenteo vel ebore concinnatus, Cruiquus p. 530. Sed male ab illo dicitur: ἀρχαῖος enim & ἀρχαῖος idem Græcis notat, nimirum antiquarium, simplicitatis antiquæ studiosum. Sed magis mirum, quod ipse Enarrator Archæas comœdias dicit, utens voce illa ARCHÆUS, tanquam & ipsa Latinis usitata, in Sat. 4. libri 1. prime. Hi primi, inquit, Archæas comœdias scripserunt. Id est que tandem dictæ sunt Archææ. H. St.

ARCHIATER VEL ARCHIATRUS, i. [ἀρχιάτρως] Latine dicitur Prætor & princeps medicorum. Alciatus Codice de Comitibus & Archiatriis, interpretatur Medicum principis. αρχή enim principem, ιατρῆς medicum significat. V. Marfil. Cognat. Var. obs. l. 2. c. 15. To. 3. Fac. cr. Grut. Hier. Merc. Var. lect. 4. 1. Cang. in Gell. l. 2. c. 15. Vit. Serm. 1. 33. inprimis I. H. Meibomii Comment. in Calliod. formul. Comitum Archiatrorum. 4. Helmit. 1668.

ARCHIBIUS, [Ἀρχιβίως] Alexandrinus grammaticus, qui docuit Romæ sub Trajano principe.

Fuit etiam alter ejusdem nominis Grammaticus, qui commentarios conscripsit in Callimachi epigrammata. Utriusque meminit Suidas.

ARCHIBUCOLI, Antilles Dei Liberi. Guther de Vet. Jur. Pontif. 1. 7.

ARCHIDAMUS, [Ἀρχίδαμος] IV. memorantur hoc nomine reges Lacedæmoniorum, quorum clarissimus Zeuxidamus F. qui Messenios Peloponneso expulit, & impressione in Atticam facta Peloponnesiaci belli fundamenta jecit. V. Paus. & ex Juniorib. Meurf. de Reg. Lac.

ARCHIDAMICUS, [Ἀρχιδάμικος] Adj. Hinc, Archidamium bellum, quod proverbio olim dicebatur de Bello sævo crudelique, epitheto sumpto ab Archidamo duce Lacedæmoniorum, qui Atticam decem annis vexavit, & Acarnenibus gravissimam noxam inflixit, succitis omnibus arboribus, ut testatur Synellus in Enconio calvitii. Suidas. Memorat Archidami fœvitiâ Pausanias in Laconicis.

ARCHIDICASTES, α. [ἀρχιδικαστής] inter municipales magistratus dicitur, qui iudicibus præest. Budæus ex Strabone.

ARCHIGALLUS, [Ἀρχιγάλλος] Sacerdotum Cybeles magnæ matris deorum dicebatur antistes. Plin. lib. 25. de picturis Parrhasii: Pinxit (inquit) & Archigallum: quam picturam amavit Tiberius princeps, atque (ut author est Decius Eucleo) LX. H. S. vestitam, cubiculo suo includit. Est item Archigalli mentio apud Jul. Firmicum, lib. 3. cap. 6. Meminit & Tertullian. in Apologetic. V. Ant. Van Dale Diff. 1. de Sac. Taurobol. sub fin.

ARCHIGENES, [Ἀρχιγένης] Medicus fuit ex Apamia Syriæ civitate, Agathini discipulus, qui rem medicam Romæ exercuit Trajani temporibus. Hæc Suidas. In hunc Archigenem, tanquam in hominem imperitium sæpissime invehitur Galenus. Meminit ejusdem & Juven. 7. Sat. 235.

— tunc corpore sano Advocat Archigenem, onerosaque pallia jactat. [Sic enim legendum Græca terminatione, ne in metri leges peccetur.

ARCHIGERONTES, [ἀρχιγέροντες] Principes seniorum, seu summi fenes. Alciatus in l. 5. C. de epis. audient. Sunt qui legi velint Archigertones, ut pro Eo qui principatum laborum tenet sumatur, sicut in opificiis, regnis, & publicis adhibentur.

ARCHIGRAMMATRI, [ἀρχιγραμματίς] dicuntur Scribarum principes. Unde scribit Plutarch. Eumenem Cardianum fuisse archigrammatem Alexandri magni. Vulgo Cancellarii vocantur.

ARCHIGUBERNUS, [ἀρχιγυβερνήτης] Princeps gubernator, omnium gubernatorum primus. Javolenus in l. 46. D. ad S. C. Trebell.

ARCHILOCHUS, [Ἀρχιλόχος] Poeta Græcus iambicus, qui persequutus est Lycamben socerum suum, quod ei filiam Neebulen pactam alii locaverat, cumque una cum filia ad loquendum, eb jamborum petulantiam in eos scripturum compulset. Acron. in Hor. Epod. 6. 13. Ex quo Hor. in Arte Poët. 79.

Archilochum proprio rabies amavit iambo. Quintil. l. 10. c. 1.

Archilochus primus inter eos qui iambos scripsere: summa in hoc vis eloquentiis, cum valide, tum breves vibrantesque sententiæ, plurimum sanguinis atque nervorum, adeo ut videatur quibusdam, quod quoquam minor est, materia esse, non ingenii virium. Emericit regnante Komulo. Cic. 16. Att. 1. Et ut Aristophani Archilochiambas, sic epistola longissima itaque optima videtur.

Fuit item Archilochus, Nestoris & Eurydices filius, ut docet Homer. in Odyss.

ARCHILOCHTUS, Adj. [Ἀρχιλόχτος] Cic. 2. Att. 21. Archilochia in Pompeium edicta Bibuli populo ita sunt jucunda, ut eum locum ubi proponitur, præ multitudinem eorum qui legunt, transire nequeamus. Item in fine superioris epistolæ. Archilochia, i. e. Archibifama: quales Archilochi poete iambi.

ARCHIMAGISTER, [ἀρχιμάγιστρος] Princeps & magister coquorum, qui præest coquina. Juven. 9. Sat. 109.

Emixerunt pariter librarius, archimagistri, Carptores. Conf. Sidon. l. 2. Ep. 9. Macri Hierolex.

ARCHIMANDRITA, [ἀρχιμανδριτῆς] Id significat quod dicimus Abbatem. Prisci enim illi monachi eremos colentes ἐν ταῖς κελύδοις, id est in speluncis & cavis montium, habitabant. Alciatus. Utrius Sidonius Apollinaris hac voce. V. Macri Hierolex. & Cangii Gloss. conf. MANDRA.

ARCHIMÉDES, [Ἀρχιμήδης] Syracusanus, Geometra nobilissimus tanta in ipsa scientia dulcedine dicitur versatus, ut sæpenumero invitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere constitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inferebret. Multa in Mathesi inventa præclara. Primus ostendit quomodo argenti auro admitti per fraudem mensura deprehendi possit. Vitruv. 9. 3. Spheram, in qua motus siderum spectabantur, confecit. Cic. 1. Tusc. 63. De quo plura apud Plutarchum in vita Marcelli. V. Polyb. lib. 7. & Fabricii Bibl. Gr. l. 3. c. 22.

Fuit & alter Archimedes Grammaticus, genere Trallianus, qui commentarios in Homerum & Mechanica scripsit. Author Suidas.

ARCHIMÉDEUS, Adj. Cic. 12. Att. 4. ἀρχιμήδεις ἀπὸ Σίλωνος est. De Re difficili.

ARCHÉMIA, seu ALCHÉMIA, seu ALCHYMIA, [ἀλχημία] est Auri vel Argenti confectio scientia. Sic dicta quasi ἀργεννη χημία, i. e. Argenti preparatio. Unde Jafonius χρυσου κημιον ἐστίν, i. e. Aurei velleis pellem, intelligi librum volucere philosophi, veterum more in pelle confcriptum, quo auri præparandi ars (que χημία vocatur) contineretur. Hujus autem artis libros quum diligenter conquississet Diocletianus, exuffit, ne amplius Ægyptii ex hujusmodi artificio ditescerent. rebusque innovandis studerent. Cæc. l. 7. c. 3. De Origine & progressu hujus artis extant O. Borrichii & Herm. Conringii scripta amobæa. Scientia Alchymia ap. Firm. 3. 15. V. & Scalig. ad Manil. p. 293. ed. Arg. & ad Cul. Virg. p. 43. Voff. Etym. Salmat. Exerc. Plin. p. 772. Lambec. de Bibl. Cæcil. 6. p. 174.

ARCHIMUS, [ἀρχιμύς] Latine dicitur Princeps histrionum. Tranquillus in Vespasiano, cap. 19. Fovit archimus personam ejus ferens, imitansque (ut est mos) facta ac dicta vari, interrogatis palam prolatoribus quanti funus & pompa constaret, ut audivit testertium centies, exclamavit, centum sibi testertia darent, ac se vel in Tiberim projicerent. Verba funi histrionis significantem extremam principis parolioniam. Bud.

ARCHINUS, [ἀρχίνος] Summus magistratus, & Magister populi dicebatur apud Thebanos, cujusmodi erat Dictator Romanis, Diæceses Ægyptiis, & Pœnis Sufetes. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 23.

ARCHIPLAGUS, hodiernum nomen Maris Ægei.

ARCHIPRATA, [ἀρχιπράτορος] Prædonum dux. Cic. 7. Verr. 63. Archipratam ipsum videt nemo, de quo supplicium sumi oportuit. Idem 2. Off. 40. Ille qui archipratâ dicitur, nisi æquabiliter prædam dispartiat, aut occiditur a focis, aut relinquitur.

Archipratâ quisquam vel latronum ductor, si suos ad grassandum cohortetur. Lactant. de Falsa Sap. l. 3. p. 165. edit. Plant. H. St. Legitur cap. 17. sub fin.

ARCHIPPE, [Ἀρχίππος] Marforum oppidum, a Marfya Lydorum duce conditum, quod lacu Fucino haustum scribit Plin. lib. 3. cap. 12.

ARCHIPPUS, [Ἀρχίππος] Philosophi nomen, qui Thebis scholas habuit, ut scribit Hieronymus, & Pythagoræ auditor fuit. V. Fabricii Bibl. Græc. l. 2. c. 13.

Fuit & alius Archippus, Poeta comicus, quem memorat Volsius de Poëtis Græcis.

ARCHIPPOCOMUS, [ἀρχιπποκόμος] Hippocomorum præfectus. Hippocomi autem funt homines equorum cura præfecti, quales scutarii in comitatu regis vocantur. Budæus.

ARCHITECTUS, i. Is est (inquit Budæus) quem Græci ἀρχιτέκτων vocant, quasi Structurum (qui Græce τεκτωνίς dicitur) princeps. Plin. l. 34. c. 14. de magnæ, Eodem lapide Diocrates architectus Alexandriæ ferrosque templum conæmarare inchoaverat, ut in eo simulacrum ejus erigere pendere videretur. Cic. 1. de Orat. 62. Philonem illum architectum, qui Atheniensibus armamentarium fecit, conat perdidit populò rationem operis sui reddidisse.

Architectus, per translationem: ut, Architectus deus. Plant. Amph. ProL. 45. Dedit regnator, architectus omnibus.

Architectus, quali Machinator & fabricator. Cic. 1. de Lege Agr. 11. Nunc quisnam tam abstusius usquam nimium videtur, quem non architecti hujus leges offecerint?

Architectus beate vitæ. i. e. Inventor. Cic. 1. de Fin. 52. Faque ipsa quæ ab ipso inventore veritatis, & quali architecto beate vitæ dicta sunt, explicabam.

Princeps & architectus sceleris. Cic. pro Cluent. 60. Ipsum principem atque architectum sceleris absolvent.

Architectus & machinator. Cic. pro Rosc. Amer. 132. Ex iis quæ nunc maxime sunt, nonne quis potest intelligere omnium architectum & machinatorem unum esse Cythogonum?

Architectus verborum. Cic. de Clar. Orat. 118. Ut omnes fere Stoici prudentissimi in differendo sunt, & id arte faciunt, sicutque architecti pene verborum: iidem traducti a disputando ad dicendum, inopes reperiuntur.

ARCHITECTIO, ōnis. f. Plin. l. 10. c. 71. In quo vel præcipua nature architectio. Sic Stephanus. Sed Harduinus ex MSS. reponit, Architectivus.

ARCHITECTON, ōnis. [ἀρχιτεκτων] Idem quod Architectus. Plaut. Pænul. 5. 2. 150. Me dolis jam superat architectonem. Per translationem dictum.

ARCHITECTONICÆ, es. f. Ars ædificandi. Quintil. 2. 21. Aliæ quoque artes habent multiplicem materiam, ut architectonicæ.

ARCHITECTONICUS, Adj. [ἀρχιτεκτωνικός] Ad architectonem pertinens. Vitruv. lib. 9. cap. 4. E qua per rationes architectonicas, circinice descriptiones est inventus effectus in mundo.

ARCHITECTOR, ōnis. [ἀρχιτεκτων] i. e. Architectus. Plaut. Mostel. 3. 2. 73. Nam sibi laudasse adeis ait architectorem, &c.

ARCHITECTOR, [ἀρχιτεκτων] ōni. Constat, fabricare. Vitruv. lib. 9. cap. 4. Namque in his locis naturalis potestas ita architectura est, collocavitque cardines, tanquam centra.

Situm loci ad sum arbitrium architectari & fabricari. Author ad Heren. lib. 3. 2. Cogitatio enim quamvis regionem possit amplecti, & in ea situm loci cuiusdam ad suum arbitrium fabricari atque architectari.

Architectari voluptates, per metaphoram. Cic. 2. de Fin. 52. Cur tandem sapientia tantopere laudatur? an quod ita cullida est, ut optime possit architectari voluptates? Id est, formam & rationem fruendarum voluptatum comminisci & præscribere. Budæus. Nonius, in hunc locum interpretatur, Componere.

ARCHITECTURA, æ. f. [ἀρχιτεκτων] Idem quod Architectonicæ. Cic. 1. Off. 151. Quibus autem artibus aut prudentia major inest, aut non mediocriter utilitas queritur, ut medicina, ut architectura, hæc sunt iis quorum ordini conveniunt, honestæ.

Architectura Ipsum ædificium & opus interdum significat. Plin. lib. 11. cap. 24. Specus ipse qua concameratur architectura?

ARCHITRICLINIUS, Magister convivii, sive Arbitr. bibendi, [ἀρχιτρικλινος] dictum ἀπὸ τοῦ ἀρχῆς τῶν περικλινῶν. h. e. A principatu vel ductu tricliniorum: quod triclinii præfuit. Hujusmodi munus obit ille qui convivio præfuit in nuptiis, ubi Christus interfuit, cum aquam in vinum convertit. Valla lib. 3. cap. 34. Triclinium a tribus toris mensis appellatum est. Ibi enim comedeant, præcipue in convivium accepti, quum res ipsa postulare tres toros mensasve extrui. Qui autem huius ministerio præerat: architriclinium vocabatur. V. TRICLINIUM f. l. Petr. Ciacc. de Triclin. p. 104. & Fulv. Ursi. in Append. p. 344. ed. Amst. Macri Hierolex.

ARCHIVUM, [ἀρχῖον] Palatium Domus principis, Plautum. Hinc factum, ut Cella in qua instrumenta publica, quali in principis custodia reconduunt, Archivum appelleretur. Ulp. l. 9. §. 1. D. de pœnis. Solet & sic ne eo loci sedeant, quo in publico instrumenta deponuntur, archio forte, vel grammatophylacio. Hinc interpositum Digammate, more antiquiorum dicitur.

ARCHIVUM, Chartophylacium, in quo scribæ & actuarii acta publica condunt. Corrupte Archivum, Arcivium, Arcibum. V. Macri Hierolex. & Cangii Gloss. Lat.

ARCHON, ōntis. [ἀρχων] Magistratus Atheniensis, præfes eorum qui jus dicent, Prætori similis apud Romanos. Vell. Patenc. l. 2. Codi filius Medon primus Archon Athenis fuit: ab hoc posteri apud Atticos dicti Medonidæ. Idem cap. 8. Archontes perpetui Athenis esse desierunt, cum fuisset ultimus Memæon, cœperuntque in duos annos creari; quæ consuetudo in annos LXX. mansit; ac deinde annis magistratus publica commissa est Republica. Suidas novem fuisse Archontes auctor est, & inter eos numerat Themothetas: idem sentire videtur enarrator Demothetis: quippe qui Archontis etiam Themothetas appellet. Sed unus erat princeps collegii & præfexus, qui Hegemon & Prytanis vocabatur Athenis. Prytanis autem erant numero quinquaginta, decimam partem concilii & curiæ quinquagenariæ efficientes, in orbem ποταμοειδῆς, in singulos menses vice mutantes. Verum is Archon, qui inter Archontes peculiarem appellationem retinuit, etiam Prytanis dictus est. Quemadmodum autem Romæ Prætor iudicibus præerat, atque ideo Quæstionis iudex dictus est, & Quæstor: ita hic Archon Athenis τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς præsidebat. Hæc Budæus in comment. Græcic. Cic. de Fato 19. Morietur Epicurus quum duos & septuaginta annos viveret, archonte Pytharato. De Archontibus Athenienium extant libri 14. Jo. Meurfii, 1621. Lugd. Bat. edit. & auct. in Tom. 4. Ant. Græc. Jac. Gronovii. De Prytanibus infra f. l.

ARCHYRAS, [Ἀρχύρας] Tarentinum philosophus, cuius meminit Cic. 3. de Orat. 6. Pythagoricus fuit, Tarentinorum: Republicam rexit, exercitus ductando, nec unquam superatus, ut auctor est Aristoxenus: scripta ejus non feruntur, nisi quedam ad Platonem epitola, ejus in Geometria discipulus. Cic. 5. Tusc. hunc vocat Doctum & plane sapientem. Ejus vitam exhibet Laërt. l. 8. S. 79. seq.

Archytæ cujusdam Geometræ & Astrologi meminit Hor. 1. Carm. 28. 2. qui naufragio tandem perit. [Idem cum superiore, ut censet Menag. ad Laërt. & plerique Horatii interpretes.

Fuit item Archytas alius, Mitylenæus musicus: cui quum probro daretur quod non exaudiretur; respondit, instrumentum pro me loquitur.

Fuere præterea alii duo: Unus qui de agricultura scripti, alter poeta epigrammatum. Author Diogenes. l. c.

Archytæ crepitaculum. Proverbium in hominem vehementer garulum & obstreperum jaciebatur. Siquidem Archytas crepitaculi genus areum excogitavit, quod pueris lulantibus daretur, nequid interim ex vasis doctificis contingeret. Ejus autem organi Tarentinum philosophum fuisse opificem contentaneum est, utpote qui fertur in mechanicis mire præcelluisse: cuius & columba lignea celebratur, ita ratione mathematica librata ut volaret. Meminit Aristot. lib. 8. Politic. Gell. 10. 12.

ARCINALIS, c. Sic Flaccus de Cond. Agr. p. 3. Agri dicuntur occupatorii, quos quidam Arcinales vocant. Ut quisque virtute colendi occupavit, arcendo vicinum arcinalem dixit. Adde Rigaltii Observ. & Gloss. agrim. & Gocium, p. 127.

ARCINIUS, Idem, Varro apud Frontin. Ager arcinius ab arcendis hostibus appellatur.

ARCILLALIS, Oppidum Hispanicum in tractu Batico. Ptolem.

ARCIMA, V. ARCIRMA.

ARCINNA, [Ἀρκιννα] Oppidum est Dacie. Ptolem.

ARCIO, ōni, itum, ōre. pro Indere & adigere accepisse videtur Catto, cap. 40. Sed emendati codd. Arto pro Arcio exhibent. Caterum de Arcio V. in ARCESSO.

ARCION, Herba est, radice alba & grandi, folia habens majora cucurbitis, & hirsutiora, nigrioraque & crassiora. Plin. lib. 25. cap. 9.

ARCIPOTENS, tis. Val. Flaccus 5. 17. Arcipotens Apollo.

ARCIRMA, [Ἀρκίρμα] V. Gloss. Scribitur & ARCIRMA, & ARCIRMA & ARCUMA. q. V.

ARCIRRELIUM, i. n. Sella in arcus similitudinem. Petron. cap. 75. Vid. Budæus. ad loc.

ARCIPOTENS, tis. Adj. [Ἀρκίποτος] pro Polline, ab arce f. Acropoli in qua sedebat. Virg. 3. Æn. 75.

Quam Arcitenens oras & littora circum, &c. Vel potius ab Arcu. utro. quod semper cum arcu & phætra pingeretur Apollo. Nævius 2. Bell. Pœn. Deinde pollens digitis, inclytus, arcitenens, sanctusque Delphis prognatus Pythius Apollo.

Arcitenens, Sagittarius. Cic. in Arato, v. 181. de coelesti fidere.

ARCIVUS, Adj. Aves arcivæ, quæ in auspiciis aliquid fieri vetabant. Festus. V. ARCUA.

ARCOPIETHALMON, [ἀρκοπιθαλμον] A quibusdam appellatur herba quæ Chrysozon Diofcoridi dicitur. Est tamen hæc nomenclatura ex iis, quæ inter notha Diofcoridis a doctioribus numerantur.

ARCOPHYTON, [ἀρκοφύτον] ex iis nomenclaturis, quæ becchio seu tusilagini herba in quibusdam Diofcoridis exemplaribus tribuuntur.

ARCE, Adv. V. Arcus in ARCO, supra.

ARCTICUS, V. ARCEOS, infra.

ARCTION, [Ἀρκιον] Galen. Herba est verbafo similis, radice tenera, candida, dulci: caule oblongo & molli: femine cynino simili: facultatis est admodum tenuiorum partium, & ob id efficacitatis extergentis: tamen modice. Hæc Galen. lib. 6. Simplic. V. & Plin. l. 27. c. 5.

ARCTO, as. V. ARCEO, supra.

ARCTOMYS, [ἀρκτόμυς] Animal habens similitudinem muris & urfi.

ARCTONNESUS, [Ἀρκτόνησος] Oppidum est Milefiorum, ad Propontidem situm, quod alio nomine Cyzicum appellatur. Plin. lib. 5. cap. ult.

ARCTON, [Ἀρκτών] Mons qui imminet Cyzico, imdictus a Jovis nutricibus, quas illic in arctos, i. e. in urfas, migrasse tradunt.

ARCTOPHYLAX, acis. m. [Ἀρκοφύλαξ] h. e. Custos Ursæ: stella quæ & Arcturus, h. e. Cauda Ursæ, sive Bootes dicitur. V. f. l. Cic. 2. de Nat. Deor. 109.

Arctophylax, vulgo qui dicitur esse Bootes, Quod quasi temone adjunctam præ se quatit Arctum. conf. Manil. l. 35.

ARCTOS, vel **ARCTUS**, i. f. [Ἀρκτός] Latine Ursæ dicitur, Signum coeleste.

Arcti, due sunt, quæ Septentrionali polo nixæ veniunt, Arctico circulo claufe, & ita collocatæ ut utraque respiciant, alterius contegat caput; sed caput ejus quæ superior est, ad caudam inferioris contendat: alteram, majorem ursam sive Helicem: alteram minorem Ursam, sive Græcorum lingua, Cynosuram, i. e. Canis caudam, nominant. Illam Græciæ populi notare soliti, hanc Sidoiæ afficientes astidæ navigant. Ovid. 3. Fast. 106. Estæ duas Arctos, quarum Cynosura petatur Sidoniis, Helicem Graia carina nitent. Helicem scribit Hesiodus Calisto, Lyeconis Arcadiæ regis filiam fuisse. de qua V. f. l. Cic. 2. de Nat. Deor. 105. ex Arato: Extremusque adeo duplici de cardine vertex Dicitur esse Polus.

Hunc circum arctos (al. Gr. ἀρκτός) duæ feruntur, nunquam occidentes. Ex his altera apud Græcos Cynosura vocatur; Altera dicitur esse Helicæ;

Cujus quidem clarissimas Stellas totis noctibus cernimus, &c. Arcti geminæ, i. e. Ursæ major & minor. Ovid. 3. Met. 45. Et Virg. 1. Georg. 245.

Gelidæ. Virg. 6. Æn. 16.

Sicca. Ovid. 1. Trist. 2. 29. quod æquore non tingitur. Virg. d. l.

Arctos, Claudianus dixit pro Illis qui Septentrionalem regionem inhabitant sub Arctis positam, Conf. Hon. 6. 336.

Atque indignantes in jura redegerit Arctos.

ARCTICUS, Adj. [Ἀρκτικός] ut, Polus Arcticus: i. e. Septentrionalis, sive Borealis. Cui oppositus est Antarcticus polus. h. e. Meridionalis.

ARCTOSUS, Adj. [Ἀρκτός] ab Arcto, Idem quod Septentrionalis. Martial. lib. 10. 6.

Felices quibus urna dedit spectare coruscum, Solibus Arctois, sideribusque duccem.

Arctos orbis. Lucan. lib. 1. 53.

Polus. Sen. OEth. 8.

Sedes. Sen. 1. Herc. OEth. 12.

ARCTURUS, [Ἀρκτούρος] Stella est (inquit Servius) post eandem majorem Ursæ posita: unde Arcturus dicta est ἀπὸ τοῦ ἀρκτός, ὃς ἀρκτός. Virg. 1. Georg. 204.

At si non fuerit tellus fecunda sub ipsum Arcturum, &c. Idem Servius, Arcturus, Stella est in signo Bootæ post Septentrionem, cujus orius & occasus tempestates gravissimas facit. Plin. l. 17. c. 8. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. Illic enim Booti — subter præcordia fixa videtur Stella micans radiis Arcturus nomine claro. Hor. 3. Carm. 1. 27. Nec sævus Arcturi cadentis Impetus, aut orientis Hædi. V. ARCTOPHYLAX & BOOTES.

ARCTUS, V. ARCEO, supra.

ARCURIUS, ARCURATUS, Adj. V. ARCUS, infra.

ARCUBIÆ, Qui excubabant in arce. Festus. eadem forma ac Excubiæ.

ARCULA & **ARCULARIUS**, V. ARCA.

ARCULATA & **ARCULUM**, V. ARCA.

ARCUMA, inquit Festus, Genus est plautri modici, quo homo gestari possit. χιρμαξίον Chiramaxion Petron. q. V. & supra ARCIRMA.

ARCUO, as. V. infra.

ARCUS, ōs. m. [ἄρκος] quo sagitte emittuntur. Virg. 11. Æn. 575.

Spiculaque ex humero parvæ suspendit, & arcum Pro crinali auro, pro senge tegmine pallæ.

Aduncus. Ovid. 4. Epist. 39.

Cornuus. Ovid. 1. Met. 697.

Flexibilis. Ovid. 3. Amor. 3. 29.

Lexus, pro Non tensio. Sil. lib. 3.

Lethifer. Virg. 10. Æn. 169.

Minax. Hor. 3. Carm. 26. 8.

Sinuatus. Ovid. 8. Met. 387.
 Sinuofus. Ovid. 1. Amor. 1. 23.
 Sonans. Virg. 5. Æn. 521.
 Trux. Stat. 3. Sylv. 1. 34.
 Vafius. Sen. Herc. fur. 11.
 Adducere arcum. Virg. 5. Æn. 507.
 Colibere cervos arcu. Hor. 4. Carm. 6. 34.
 Compescere arcum. 1. e. Continerere ne jaculetur. Claud. 2. de Rapt. Pro-
 ferp. 232.
 Contentus, i. e. Tensus. Ovid. 6. Met. 286. Et 2. de Arte Am. 191.
 Corripere manu arcum. Virg. 1. Æn. 187.
 Curvare. Stat. 1. Achil. 487.
 Curvatur in arcum portus. Virg. 3. Æn. 533. i. e. in formam arcus, seu
 hemicycli.
 Dirigere tela arcu. Hor. 4. Carm. 9. 18.
 Dirigere arcum in aliquem. Perf. 3. Sat. 60.
 Emittere arcu sagittam. Plin. lib. 9. cap. 8.
 Expedire alimenta arcu. Tacit. 4. Ann. 28. Illuvie obfuit & alimenta
 arcu expediens. Significat illum venatu tolerasse vitam.
 Expellere sagittam arcu. Ovid. 8. Met. 381.
 Fallit arcus dexteram. Sen. Oeth. 13.
 Flectere arcum coactis cornibus. Sen. Herc. fur. 11.
 Fugam dat sagittis arcus. Sen. Oeth. 13.
 Intendere arcum. Sen. Oeth. 4. V. INTENDO.
 Intentus arcus. Cic. pro Sextio, Fuerat ille annus tanquam in Reip. ma-
 gno metu & multorum timore arcus intentus in me unum.
 Lentare arcum, pro Curvare. Stat. 1. Achil. 436.
 Librat telum arcus. Sen. Oeth. 13.
 Lunare arcum, i. e. In Lune speciem cornua contrahere. Ovid. 1.
 Amor. 1. 23.
 Minatur arcus, & ferit. Hor. in Arte Poët. 350.
 Non semper feriet quodcumque minatur arcus.
 Obvertere arcum in aliquem. Ovid. 12. Met. 605.
 Petere aliquem arcu. Stat. 5. Theb. 380.
 Porrigere arcum, Fateri se victum. Ovid. 2. Fast. 227.
 Nunc petit Arminius pacem, quum porrigit arcus
 Partius equis, timida captaque signa manu.
 Protendere arcum ab alto. Sil. lib. 13.
 Remissus arcus, pro Non tenso. Hor. 3. Carm. 27. 68.
 Retendere arcum lentum. Ovid. 2. Met. 419.
 Retendere arcum, pro Tensum laxare. Stat. 4. Sylv. 4. 30.
 Retentus arcus. Ovid. 3. Met. 166.
 Sinuare patulos arcus. Ovid. 8. Met. 30.
 Stringere aliquem arcu. Stat. 1. Sylv. 2. 80.
 Sumere manu arcum. Ovid. 2. Met. 414.
 Suspendere humeris. Virg. 1. Æn. 318.
 Temperare nervis. Ovid. 10. Met. 107.
 Tendere. Hor. 2. Carm. 10. 19.
 Tendere aliquo. Perf. Sat. 3. 60.
 Tensus arcus. Stat. 3. Sylv. 1. 51.
 Arcus transfertur ad structuram & aedificii fornix. Ovid. 3. Met. 30.
 Efficens humilem lapidum campagibus arcum. Tacit. 2.
 Ann. 64. Structi & arcus circum latera templi Martis ultoris. Sed Ci-
 cero Fornicem, non Arcum, plerumque scribit. [Arcus Tacitus mar-
 moreos intelligit, qui proprie Triumphales vocantur, de quibus in-
 fra. Conf. Suet. Claud. 1. & 11. Alter Fornices ap. Ciceron.]
 Arcus dicitur in nubibus, quam Irim poëta appellat. Cic. 3. de Nat. Deor.
 51. Cur autem arcus species non in deorum numero reponatur?
 Bibit ingens arcus. Virg. 1. Georg. 380. Ovid. 1. Met. 271.
 Concipit Iris aquas, alimentaque nubibus affert. Veterum opi-
 nio fuit arcum, qui Iris appellatur, aquam suis cornibus haurire e fon-
 tibus, & bibere. Turneb.
 Coelestis arcus. V. COELUM.
 Coloratus quodammodo arcus ex nubibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 51.
 Colores varios trahit arcus. Virg. 5. Æn. 83.
 Imbrifer. Tibul. lib. 1. 4. 44.
 Ingens arcus sub nubibus. Virg. 9. Æn. 15.
 Pluvius. Hor. in Arte Poët. 18.
 Rubens arcus variata luce. Claud. Eidyll. Nitus, 4.
 Veteres scribebant Arqum. Lucret. 6. 525.
 Tum color in nigris exillit nubibus arqui. Hunc verum pro-
 fert Nonius 5. 14. ut ostendat Arqum, dici Irim; Arcum, Suspendium
 fornix.
 Priscianus lib. 6. Arcus, arci, pro Iride declinari docet. Cic. 3. de Nat.
 Deor. c. 20. Cur autem arci species non in Deorum numero reponatur?
 Sic scriptum legitur in Ed. Davif. Sed omnes fere libri, & vulgati &
 MSS. habent, Arcus.
 De arcu triumphali V. Pitife. Lex. Rom. Antig. Oifel. Tab. 96.
 ARCUARIUS, ii. m. Arcuum militarium artifex. Aurel. Arcad. in l. ult.
 D. de jur. immunit. Veget. de Re Milit. 2. 11.
 ARCLATA, Vocabant antiqui Circulos, qui ex farina in sacrificiis fie-
 bant. Festus.
 ARCULUM, i. n. appellabant Circulum, quem capiti imponebant ad su-
 flinenda commodius vasa, quae ad sacra publica capite portabantur. Festus.
 ARCULUS, Deus qui tutelam gereret arcarum. Festus.
 ARCUO, [ἀρκεύω] are. In modum arcus curvare. Plin. lib. 29. c. 6.
 Illam autem quae non arcatur, fepa Graeci vocant, alii scopolendram.
 De multipedis terrae veribus loquitur.
 ARCUATUS, ARCUATILIS, V. ARQUATUS & C.
 ARCUATUM, Adv. In modum arcus. Plin. lib. 29. cap. 6. Millepeda, ab
 aliis centipeda aut multipeda dicta: animal est e veribus terrae pilosum,
 multis pedibus arcuatum repens, tractaque contrahens sese.
 ARCUATIO, onis. f. Frontin. de Aquaduct. Rom. 1. p. 228.
 ARCUBALISTA, a. f. Veget. 2. 15. Ad arcubalistas dirigere sagittas.
 Gallis Arbaleste.
 ARCUBALISTARIUS, i. m. Veget. 4. 21. Arcubalitarii sagittis submo-
 vent hostes.

circa calamos, quibus adheret. De hac vide latius apud Galenum, lib.
 de Simplicib.

ARDALIDES, Musae cognominatae sunt ab Ardalo Vulcani filio, qui quum
 ad Troezenos tibiam & musas detulisset, casus ita appellavit. Plutarch. in
 Symp. & Steph. Addit Pausanias, apud Troezenios veterem fuisse aram,
 super quam Musis & Somno non feram faciebant, quod feliciter Somnum
 esse deum Musis praecipue amicum arbitrabantur.
 ARDANIUM, [ἀρδάνιον] Vas sigillum est (inquit Pausanias) unde po-
 tant bruta; quod ante januum proponebatur. ab ἀρδα, quod est, Rigo.
 Sed & Vas, unde aspergerit aqua templum ingressi, dicitur Ardanium po-
 tesse. Haec Caes. lib. 5. cap. 2.
 ARDEA, [Ἀρδία] Urbis nomen in Latio: a fervore regionis sic dicta, quae
 decem & octo miliaria ab Urbe est posita. Martial. 4. 60.
 Ardea follicitio, Peltanaque rura petantur.
 Quique Cleoneo videre fervet ager. Vel forsitan a Situ arduo
 dicta est; ut vult Servius in Virg. 7. Æn. 411.
 — locus Ardua quondam
 Dicitur avis, & nunc magnum tenet Ardea nomen.
 Dicta quoque est Daunia, a Danaë Persei matre. Vel a Dauno Pilumni
 filio, qui eam condidit, ut quidam existimant. Vide fabulam apud
 Ovid. 14. Met. 573.
 ARDEAS, atis; vel ARDEATINUS. Adj. [ἀρδαίον] Cic. 3. de Nat.
 Deor. 47. Cui in agro Ardeati rem divinam facere solemus. Legitur & Ar-
 deatinus ager. Columel. 3. 9.
 ARDEA, [ἰσχυρίδις] vulgo Heron, ut quidam putant. Avis est, sic dicta
 quasi Ardua, inquit Servius: quae quum altius volaverit, significat tem-
 pestatem. Virg. 1. Georg. 364.
 Atque alcam supra volat ardea nubem.
 ARDEOLA, dimin. ab eodem.
 ARDELIO, onis. m. [ἀρδελίον] ab Ardeola deducitur, sicut a stella
 stellio, a tabella tabellio. Est autem Ardelio, Homo inquietus, & huc at-
 que illuc semper volitans, faliens, manus iactans, togam modo deiciens,
 modo reponens, & omnibus negotiis sese immiscens, qualem fuisse Acta-
 tum legitur, ad quem sic scribit Martial. lib. 2. 7.
 Nil bene quum facias, facis atamen omnia belle:
 Vis dicam quid sis? magnus es ardelio.
 Pulchre haec nunc describitur a Phaedro, 2. Fab. 6.
 ARDEO, si, sum, [ἀρδῶμαι, κείρομαι, αἰσθάνω] Ere. ut author est No-
 nius, ignescere & concremari. Virg. 2. Æn. 311.
 — jam proximus ardet Ucalegon. Plin. 1. 12. c. 14
 Thus probatur carbone, ut flamm ardeat. Virg. 4. Georg. 426.
 Jam rapidus, torrens fitientes Sirius Indos, Ardebat.
 Arsi, praeteritum. Hor. 1. Serm. 8. 44. — largior arserit ignis.
 Ardere in immensum. Ovid. 2. Met. 220.
 Ardēt altaria, impositis fibris. Virg. 3. Georg. 490.
 Incendere, & ardere. Cic. 2. de Orat. 188. Tanta vis animi; tantus im-
 petus, tantus dolor, oculis, vultu, gestu, &c. ut mihi non solum tu
 incendere iudicem, sed ipse ardere videaris.
 Ardere incendio: per translationem. Cic. in Orat. 34. Omnibus terris, un-
 Gallia communi non ardet incendio. Quod Conflagrare alio loco dicit.
 Ardere, Fulgorem & splendorem emittere. Virg. 4. Æn. 262.
 — Tyrioque ardebat murice laena. Columel. 1. 9. c. 3. de apibus
 Virgilius (4. Georg. 99.) maxime probat parvulas, oblongas, leves, nitidas
 Ardentes auro, & paribus litis corpora guttis. Virg. 11. Æn. 602.
 — campique ardeat arborum. Idem 7. Æn. 644
 — Quibus itata jam tum
 Floruerit terra alma viris, quibus arserit armis. Ubi Servius
 Aut splenderit, aut amore flagraverit. [Incit. Quis enim necesse Bell
 Incendia vocari, atque ignibus comparari, omniaque hinc verba illu-
 transferri? V. mox Ardere bello, Ard. incendio supra.]
 Ardēt oculi. Cic. 6. Verr. 148. Quum spumas ageret in ore, arderent oculi
 Ardere, Festinare veluti cum ardore quodam. Virg. 12. Æn. 71.
 Ardet in arma magis. Nonius. Idem 1. Æn. 423.
 Instant ardentes Tyrii. Ubi Servius, Ardentes, multum festinantes
 Ardeo abire. Virg. 4. Æn. 281.
 Ardet abire fuga. Cupiditate felicit. Sic
 Avidi conjungere dexteras Ardebant. Virg. 1. Æn. 515. & 584.
 — Jam dudum erumpere nubem Ardebant.
 Ardere aliquem, pro Impatienter amare, Servius. Virg. 2. Ecl. 1.
 Formosum pastor Corydon ardebat Alexim.
 Ardere aliquid, sive aliqua. Hor. Epod. 14. 9.
 Non aliter Samio dicunt ardeat Bathyllo Anacreonta Teium.
 Ex aequo ardere, pro Se invicem amore completi. Ovid. 4. Met. 62.
 Ex aequo capris Ardebat mentibus ambo.
 Ardet in illa. Ovid. 8. Met. 50. Et 9. 724. Ardere in virgine.
 Feliciter ardere. Ovid. de Rem. Amor. 13.
 Siquis amat quod amare juvat, feliciter ardet.
 Ardebat amore illius hospite. Cic. 4. Verr. 116.
 Ardere, Furere, vel trahi. Virg. 10. Æn. 514.
 Ardere, Accensum esse. Virg. 9. Æn. 652.
 Atque his ardentem dicitis affatur Iulum. Ubi Servius. Arden-
 tem desiderio dimicanti.
 Animus mihi ardet. Cic. pro Cael. 37. Nunc enim demum mihi ani-
 mus ardet: nunc meum cor cumulari ira.
 Animus ardet ad ulciscendum. Caes. 6. Bell. Gall. 33.
 Ardere in arma. Virg. 12. Æn. 71.
 Amore ardere. Ter. Eun. 1. 1. 27.
 Avaritia. Cic. 3. de Fin. 36.
 Bello, pro Accensum esse & oppressum. Cic. 6. Att. 5. Quum ardere
 Syria bello.
 Conscientia. Cic. 2. de Legib. 43. i. e. Animo turbatum esse ob sceler-
 rum a se perpetratorum conscientiam.
 Cupiditate. Cic. de Clar. Orat. 302. Ardebat autem cupiditate sic, ut in
 nullo unquam flagrantius studium viderim. h. e. Vehementer cupiebat
 Cura. Varro 3. de R. R. cap. 17.
 Curis flagrantibus. Sil. lib. 16.
 Dederidit. Cic. 4. Tusc. 37.
 Dolore. Cic. 2. Att. 19. Ardet dolore & ira noster Pompeius.
 Doloribus podagra. Cic. 5. de Fin. 94. h. e. Consumi arthritide.
 Flagitio. Plaut. Caf. 5. 3. 1.

Infamia. Plin. lib. 4. [Epist. 11. Ardebat ergo Domitianus & crudelitatis, & iniquitatis infamia.
 Invidia ardet, cui invidetur. Liv. 5.
 Invidia ardet res. Cic. 2. Q. frat.
 Iracundia. Ter. And. 3. 2. 12. V. in EXARDESCO. H. St.
 Odio. Cic. 4. Philipp. 4. Ardens odio vestri, cruentus sanguine civium Romanorum.
 Odia ardent in illum. Cic. pro Milon. 40. Omnia in illum odia civium ardeant desiderio mei.
 Studio belli. Cic. pro Deiot. Studio historiae. Cic. 16. Att. 13. Studio & amore alioquus. Cic. 1. Q. frat. 2. Studio veri reperiendi. Cic. 4. Acad. 65. Studio equorum. Hor. 2. Epist. 1. 95.
ARDENS, Partic. [ἀρδων] Quod ardet.
 Apes ardentes auro i. e. Aureo colore elucentes. Virg. 4. Georg. 99. Clypei ardentes. Fulgentes. Virg. 2. Æn. 734.
 Color ardentissimus. Plin. lib. 21. cap. 4. De rosa in coronis.
 Equi ardentes. Virg. 1. Æn. 472. Ubi Servius, Ardentes, & candidos significat & veloces: ut Pernicibus ignea plantis. Si Ignea velox est sine dubio & Ardens.
 Febris ardens. Plin. lib. 20. cap. 20. Ardentibus febribus imponitur cum polenta.
 Horæ diei ardentissimæ. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Literæ. Cic. 14. Att. 10. Ardentes in eum literas ad me misit.
 Nubes ardens. Virg. 7. Æn. 142. Ubi Servius, Ardentem nubem, alii Fulmen, nubem ardentem dicunt: Ut Lucan. 10. 503.
 — atque ardens aere solo. quos hoc loco sequutus est. Alii fulmen dicunt aëris scissione ardentem rimam, quos alibi sequitur dicens, Ignea rima micans percurrit lumine nimbus. Hac Servius.
 Oculi ardentes, i. e. Fulgentes. Virg. 3. Georg. 505.
 Oratio. Cic. in Orat. 172. Nec unquam is qui audiret incenderetur, nisi ardens ad eum perveniret oratio.
 Papulae, i. e. Carbunculi, ut ait Servius: vel Furunculi ex adusta bile inflammati. Virg. 3. Georg. 564.
 Studio quidem ardenti hoc fortalle officium. Cic. 2. Q. frat.
 Studio ardentiore petere, pro Vehementiore. Cic. 2. de Fin. 61.
 Virtus, Excellens & maxima. Virg. 6. Æn. 130.
 Ardentes & erectos vos ad libertatem recuperandam adhortabor. Cic. 4. Philipp. 11.
ARDENTER, ardentius, ardentissime. Adv. [ἀρδεντέριον] Plin. 1. 12. c. 19. Aufros ibi tam ardentem flare, ut aëtatibus sylvas accendant, invenimus apud autores.
 Ardenter cupere, i. e. Vehementer. Cic. 4. Tusc. 39. Sic Ardentius appetere. Cic. 4. de Fin. 15.
ARSURUS, Partic. [ἀρσυρσος] Ovid. 14. Met. 747
 Luridaque arsuru portabat membra feretro.
 Comæ arsuræ. Virg. 11. Æn. 77.
ARDESCO, [ἀρδωμαι, ἀρδω] cre. Inchoativ. vel idem quod Ardere. Virg. 1. Æn. 717.
 Expleri mentem nequit, ardescitque tuendo. Plin. 1. 33. c. 3. Primum autem bonitatis auri argumentum est, quam difficillime accendi. Præterea mirum, prunæ violentissimæ igni inordinatum, palca citissime ardescere.
 Ardescere in iras. Ovid. 5. Met. 21.
 Ardescunt cæde. Ovid. 12. Met. 240.
 Ardescere facile, i. e. Facile flammam concipere. Lucret. 1. 6. 898.
 Ardescere lyso, i. e. Incalescere mero. Sil. lib. 11.
 Ardescit dira cupidine pectus. Lucret. lib. 4. 1084.
 Ardescere veneri. Lucret. lib. 5. 895.
 Ardescere in castas nuptias. Tacit. 11. Ann. 25.
 Ardescere mucronem iussit. Tacit. 15. Ann. 54.
ARDOR, oris, m. [ἀρδωρ] Vehemens calor & incendium. Cic. 4. Acad. 119. Fore tamen aliquando ut omnis hic mundus ardore deflagret. Plin. lib. 14. cap. 16. Singulare remedium habent ad refrigerandum in morbis corporum ardores.
 Amoris ardor. Cic. 1. de Orat. 134. Crassus aridens, quid censes, inquit, Cotta, nisi studium & ardorem quandam amoris?
 Animi ardor confedit. Cic. in Orat. 93. Ardor animi non semper adest: isque tum confedit, omnis illa vis, & quasi flamma extinguitur.
 Belli ardor. Liv. 4. Bell. Maced. In medio ardore belli.
 Cœli ardor ut fulminum iactus. Cic. 3. in Catil. 18.
 Cupiditatum omnium ardore restincto. Cic. 1. de Fin. 43.
 Flammæ ardor fervidus. Lucret. lib. 5. 205.
 Nubium ardor conflictu expressit. Cic. 2. de Divin. 44.
 Oculorum ardor. Cic. pro Corn. Balb. 49.
 Vultuum atque motuum ardor. Cic. 1. de Divin. 80. Vidi sæpe in Æsopo familiari tuo tantum ardorem vultuum atque motuum, ut eum vis quem abstraxisse a sensu mentis videretur.
 Flammeus ardor excederat sylvas ab radicibus. Lucret. lib. 5. 1251.
 Generosus. Sen. Octav. 2.
 Infatians ardor. Stat. 6. Theb. 306.
 Trux ardor. Sil. lib. 17.
 Conflagrare ardore flammæ. Cic. Anteq. iret. in exil. 1.
 Defendere nimios folis ardores. Cic. de Senect. 53.
 Dehiscit ardore terra. Virg. 3. Georg. 432.
 Dissimulare ardorem. Tibul. lib. 4. 12. 6.
 Dissipat ardorem in omnes partes. Lucret. lib. 2. 210.
 Edendi ardor. Ovid. 8. Met. 828.
 Fugare ardorem vetitum de corde. Ovid. 9. Met. 501.
 Habet omnes idem ardor. Virg. 4. Æn. 581.
 Intendebant exercitus ardorem. Tacit. 12. Ann. 35.
 Inuit eum magnus laudis ardor. Stat. 12. Theb. 73.
 Injicere ardorem. V. INJICIO.
 Micare ardore stellarum. Cic. 1. de Divin. 18.
 Torreri folis ardore. Cic. in Semn. Scip. 15.
 Ardor idem sonat ac Dolor. Lucret. lib. 2. 252.
 Sive voluptas est, sive est contrarius ardor.

ARDETTUS, [ἀρδωτος] Loci nomen Athenis, sic dicti ab Ardetto heroe, ubi sacramento fe obstringebat populus. Etyim.
ARDIÆ, [Ἀρδιαι] Illyriae populi, de quibus sic Strabo lib. 7. Posteritas autem Ardiæos vocare Varalios: verum rejecerunt illos Romani in interiora terræ, longius a mari, quam latrocinis cuncta vastarent, & agis incumbere colendis coegere. Plura vide apud eundem.

ARDICRS, [Ἀρδικος] Corinthius pictor fuit, cujus meminit Plin. lib. 35. cap. 3.
ARDISCOS, [Ἀρδισκος] teste Aristarcho, Fluvius Scythiæ, cujus meminit & Herodotus lib. 4.
ARDUNNA, Gallia maxima sylvæ, [Ἀρδύνηνα ἄλυσ] Cæf. 6. Bell. Gall. 29. Ipse quum maturefcere frumenta inciperent, ad bellum Ambiorigis profectus per Arduennam sylvam, quæ est totius Gallia maxima, atque ab ripis Rheni, finibusque Trevirorum, ad Nervios pertinet, millibusque quingentis in longitudinem patet, L. Minucium Balium cum omni equitatu premitit.
ARDUUS, a, um. [ἀρδύρης, γαλεπός, ἀναρδύρης] Nonnunquam Sublime, alias Difficile & molestum. Sallust. in Catil. 3. At mihi quidem, tamen si haudquaquam par gloria sequatur scriptorem & authorem rerum: tamen in primis arduum videtur, res gettas scribere. Quod verbum exponens Gell. lib. 4. cap. 15. inquit, Sed Arduum Sallustium non pro Difficili tantum, sed pro eo quoque ponit quod Græci ἀρδύρης aut γαλεπός appellant: quod est cum difficile, tum molestum quoque & incommodum & intrabile.
 Æther. Ovid. 1. Met. 151. Et Virg. 1. Georg. 324.
 Ascensus. Cic. 2. de Orat. 261. Et Cæf. 2. Bell. Gall. 33.
 Ascensu difficili & arduo erat oppidum. Cic. 6. Verr. 51.
 Aditus. Liv. 4. Bell. Pun. Eadem causa ad subeundum, arduum aditum, instabilemque ingressum præbebat.
 Cedrus. Ovid. 1. Amor. 14. 12.
 Cervix equi. Virg. 3. Georg. 79. Hor. 1. Serm. 2. 89.
 Clivus arduus in valles. Ovid. 1. Fast. 264. de profunditate, ad quam via fit difficilis.
 Collis arduus & deruptus. Tacit. 2. Ann. 80.
 Mundus arduus. Virg. 1. Georg. 240. Ubi Servius, Arduus, Excelsus, & summo vertice artatus.
 Operis ardui erat. i. e. Maximi laboris. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Per arduum scandere. Hor. 2. Carm. 19. 21.
 Promissa ardua. Claud. 2. in Eutrop. 316. i. e. Immensa & magnifica.
 Res arduæ ac difficiles. Cic. 2. de Invent. 163. Patientia est honestatis, aut utilitatis causa, rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpessio.
 Res arduæ, pro Rebus difficilibus, adversis. Hor. 2. Carm. 3. 1. Æquum memento rebus in arduis, Servare mentem.
 Res ardua, pro Arduo, magno, negotio. Ovid. 3. de Ponto, 9. 23. Ardua res vicisse alios.
 Via. Ovid. 2. Met. 63.
 Arduus, Difficilis, ut Solum arduum opere, Quod difficile colitur. Plin. lib. 17. cap. 4. Sed idem solum ubi quocumque arduum opere, difficile cultu, bonis suis acris pene, quam vitis possit, affligit agricolam.
 Arduum pro Ardenti & animoso. Virg. 9. Æn. 53.
 Ardua, & Ardua terrarum, pro Sublimibus locis. Virg. 5. Æn. 695. Ubi Servius, Ardua terrarum, periphrasis montium. Liv. 2. 25. Fixis in terram pilis, quo leviores in ardua evaderent, cursu subeunt.
 Amantes ardua dum, i. e. Colles. Virg. 3. Georg. 315.
 Ardua castellorum excindere. Tacit. 11. Ann. 9.
 Magnum opus omnino & arduum: Brute conamur: sed nihil difficile aiantii putato. Cic. in Orat. 13.
 Ardua molinur: sed nulla nisi ardua vincunt. Ovid. 2. de Arte Am. 537.
ARDUITAS, ſatis. [ἀρδύτης, γαλεπότης] Varro 2. de R. R. cap. 10. Neque enim fenes neque pueri collium difficultatem, aut montium arduitatem atque asperitatem facile ferunt.
ARDYS, [Ἀρδύς] Gygis Lydorum regis filius, cui etiam in regno successit. Herodot. 1. 1.

A R E

AREA, æ. [ἄρῆδος] proprie dicitur (authore Festo) Locus vacuus, quasi exaruerit, & non possit quicquam generare. Varro 4. de L. L. Loca in urbe pura, aræ. Florent. in l. fundi. 211. de verb. fig. Locus (Græcè) sine ædificio in urbe aræ, tunc autem ager appellatur. Vitruv. lib. 1. cap. 7. Divitis angipertis, & plateis constitutis, arearum electis ad opportunitatem & usum communem civitatis est explicanda ædibus facris, foro, reliquisque locis communibus. Et si erunt moenia secundum mare, aræ ubi forum constituarur, eligenda proxime portum.
 Aræ in ædibus urbanis dicitur Medium spatium vacuum inter parietes. Sic legitur Aræ Fori, apud Gell. 13. 24. Aræ Palatina. Idem 11. 10. Aræ Capitolina. Suet. Calig. 22. Liv. 5. Bell. Pun. Cujus certandæ quum dies advenisset, conciliumque tam frequens plebis adestet, ut multitudinem aræ Capitolii vix caperet. Cic. 2. Q. frat. 8. A puero ut discessis, in arcam tuam veni. Plin. fœdit addere genitivum Domus, ut lib. 6. Epist. 20. Refedimus in aræ domus, quæ &c.
 Parvula, sed festiva aræ. Plin. lib. 2. Epist. 17.
 Aræ, Ubi frumenta triturantur & excutiantur, [ἀρῆα, ἄρῆ] Columel. lib. 2. cap. 20. Aræ quoque sit terrena erit ut sit ad triturandum satis habilis, primum radatur, deinde confoditur, permittiturque paleis cum amera quæ salem non accepit, extergatur: nam ea res a populatione murium fœrmicarumque frumenta defendit, tum aquata paviculis vel molis in lapide condensatur, & rursus subjectis paleis inculcetur, atque ita solibus siccanda relinquatur. Virg. 1. Georg. 178
 Aræ tum primum ingenti est æquando cylindro. Cic. 5. Verr. 36. Nequis frumentum de aræ tolleret. Hor. 1. Carm. 1. 10.
 Quicquid de Lybiis veritur aræ. Idem 1. Serm. 1. 45.
 Millia frumenti tua triverit aræ centam.
 Nunc teritur nostris aræ major equis, i. e. Nunc majus opus aggredimur. Ovid. 4. Fast. 10.
 Aræ in hortis, Quadrata quedam spatia, probe subacta & conparata, in quæ mox semina jaciuntur. Columel. lib. 11. cap. 3. Igitur solum quod conferere Vere destinaverimus, post Autumnum patenter effundimus jacere brumæ frigoribus & pruinis inutendum. Quippe e contrario sicut calor æstatis, ita vis frigoris excoquit terram, fermentatamque solit. quare perfecta bruma tum demum iterum inficitur, & aræ Idus Januariæ humus resolta in aræa dividitur: quæ tamen sic infundenda sunt, ut facile runcantium manus ad dimidiam partem latitudinis earum perveniant: ne qui persequuntur herbas, semina proculcare cogantur. Per potius per semitas ingrediantur, & alterna vice dimidias aræa cruncant. Cic. in Parad. 7. Prata & aræa quasdam magno æstimant.

Informare

Informare areas. Columel. lib. 11. cap. 3.
 Area scelerum, per translationem. Cic. 9. Att. 18. Reliqua, ò dii, qui comitatus: quæ (ut tu soles dicere) *areæ*, in qua erat area scelerum. Sed in MSS. aliter legitur. V. Victor. ad loc.
 Area, Ulceris genus in capite, cum capillorum profluvio. Vid. Celf. arearum genera abunde tractantem, lib. 6. cap. 4.
AREOLA, dimin. ab Area. [*αρεώλιον*] Columel. Quum terram bene subegeris, areolas facito. viz. hortorum.
 Areola domus. Plin. lib. 5. Epist. 6.
AREALIS, e. Ad aream pertinens. Serv. in 1. Georg. 166.
 — Et mytica vannus lacchi. i. e. Cribrum areale.
AREATOR, òris. m. Qui aream purgat. Columel. 2. 21. extr. Sed reclusus hic leg. Aratoris.
ARECOMICI, [*Αρεκωμικί*] Populi in Gallia Narbonensi, qui & Volcæ dicuntur teste Strab. lib. 4. quorum portus & emporium Narbo vocat. V. Plin. lib. 3. cap. 4. Legitur apud Strabonem Aricomici. Prol. *Ουλίκοι Αρεκωμικί*.
AREFFACIO, V. AREO.
AREGON, ontis. [*Αρεγων*] Pictoris nomen: de quo Strabo lib. 8. in Alphonie Diane templo, Cleantis & Aregontis picturæ visuntur, hominum Corinthiorum. Alterius quidem Troje captivitas, & Mineræ natalis: alterius est Diane in cuius deportatio: opera laude plurima celebrata.
ARELAS, òtis; & **ARELATE**, es. f. Gallie Narbonensis urbs juxta Rhodanum. Plinio Colonia Sextanorum dicta, quod e sexta legione milites coloni eo deducti sint. Strabo Arelatem juxta Rhodanum sitam, amplissimum emporio insignem esse scribit. Vulgo *Arles*. Aufonius in urbium catalogo, c. 8.
 Prode duplex Arelas: quam Narbo Martius, & quam Accolite Alpinis opulenta Vienna colonis.
ARELATENSIS, e. Ager Arelatensis. Plin. 10. 42.
ARELIUS, celebris Romæ pictor, paulo ante divum Augustum, nisi flagitio insigni corruptifler artem, semper alicujus foeminae amore flagrans, & ob id deas pingens, secl dilectarum imagine. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10.
 Item Avari cujusdam nomen apud Hor. 2. Serm. 6. 78.
AREMORICA, Gallie regio, quæ Aquitania nunc, partim etiam Britannia dicitur. V. Plin. lib. 4. cap. 17. Cæf. 7. Bell. Gall. 75. Univerſis civitatibus quæ Oceanum attingunt, quæque ororum consuetudine Aremericæ appellantur, quo sunt in numero, Curiosolites, Redones, Ambibari, Cadetes, Oisimii, Lemovices, Veneti, Unelli. Legitur *AREMORICÆ* in codd. emend.
ARENA, æ. [*ἀρενή*, *ἀρενή*, *ἀρενή*] Pulvis minutissimus, aridus. Virg. 1. Æn. 172.
 — optata potiuntur Troes arena. Ubi Servius, Arena: queritur habeat, necne, nomen hoc aspirationem. & Varro sic definit: Si ab ariditate dicitur, non habet: si ab hærendo, ut in fabricis videmus, habet: melior tamen est superior etymologia. Gell. lib. 19. cap. 8. Eandem quoque de arena rationem habendam, & in specie dispari. nam quum arena singulari numero dicta, multitudinem tamen & copiam significet minimarum ex quibus constat, partium, inducte & inficite arene dici videntur: tanquam id vocabulum indieat numeri amplitudine, quum ei singulariter dici ingenta fit naturalis sui multitudo. Hæc Fronto ap. Gellium.
 Arena numero carens. Hor. 1. Carm. 28. 1.
 Arentes arene. Hor. 3. Carm. 4. 32.
 Bibula. Virg. 1. Georg. 114. Ovid. 19. Epist. 201.
 Flaventes. Virg. 3. Georg. 350.
 Fulva. Virg. 5. Æn. 374.
 Molles. Ovid. 2. Amor. 11. 47.
 Pingues. Columel. 2. 10.
 Putres. Idem in præf. lib. 1.
 Sicca. Virg. 1. Georg. 389.
 Sterilis. Virg. 1. Georg. 70.
 Tenuis. Claud. de Bell. Gild. 398.
 Adverti arene. Virg. 5. Æn. 34. de classe appellente.
 Et tandem læti notæ advertuntur arene.
 Arcere arenam aliquem, A litore prohibere. Virg. 6. Æn. 316.
 Acta ventis. Ovid. in Ibin, 314.
 Descendere in arenam. H. St. V. DESCENDO.
 Eructare arenam dicitur gurges affluens. Virg. 6. Æn. 297.
 Ejectare arenam dicitur Typhoeus. Ovid. 5. Met. 353. Sub Ætna.
 Fundere arenas in litus: In eos proverbialiter dictum, qui ditioribus aliquid dant. Ovid. 5. Trist. 6. 43.
 His qui contentus non est, in litus arenas,
 In segetem spicas, in mare fundat aquas.
 Fufus arena. Lucan. lib. 9. 885.
 Summa ducis vertice, qui nuda fufus arena Excubat. h. e. Non infracta aut vestis, aut fronde, aut culmis.
 Libare arenam pedibus. Celeriter adeo per arenam decurrere, ut illam pedibus vix leviter tangas, nullis vestigiorum notis impressis. Ovid. 10. Met. 653.
 Signa tubæ dederant, quum carcere missus uterque Emicat, & summam celeri pede libat arenam.
 Miscentur arene æstu. Virg. 3. Æn. 557.
 Potiri arena optata, pro Litore potiri. Virg. 1. Æn. 172.
 Potitur clavis arena, pro Ad litus devenit. Ovid. 13. Met. 729.
 Impingere aliquem arene dicitur fortuna, aut ventus. Lucan. lib. 5. 697.
 Sulcare arenas dicuntur pisces, quum in imo fluviorum arenas supernetant. Claud. de Nupt. Hon. 148.
 Spargere arenam pedibus. Virg. 3. Ecl. 87.
 Subjectat arenam unda exæstans. Virg. 3. Georg. 241.
 Torquent arenas fluvii. Virg. 3. Georg. 350.
 Turbantur Phætho arena. Virg. 2. Georg. 106.
 Arena interdum Terram aridam significat, quæ est sicut arena, auctore Servio. Virg. 1. Georg. 70.
 Exiguus sterilem ne descat humor arenam. Cic. 2. de Lege Agr. 70. Ut vero quom omnes urbes, agros, vêtigalia, regna vendide-

rit, tum arenam aliquam, eut paludes emat, id vos potestis, quæso, concedere?
 Arena, Amphitheatrum: contentum pro contentente. Arena enim spargi amphitheatrum solebat, ne vel pugnantem fedarentur cruore occisorum, vel cruor sparsus spectantibus esset horrori, præsertim in gladiatorum dimicatione. Martial. de Spectac. 4.
 Tradica Getulis, nec cepit arena nocentes. i. e. Non sunt puniti delatores in amphitheatro, sed acti in exilium. V. Lips. de Amphith. cap. 3.
 Arenam meam translate dicit Plin. lib. 6. Epist. 12. Itaque Betitio Prisco quantum plurimum potuero, præfatio: præsertim in arena mea, hoc est apud Centumviros. In loco in quo exerceri soleo nempe Budæus. Arena luctatorum palestritarumque.
ARENACEUS, [*ἀρενάειος*] Adj. Ex materia arene.
 Arenacea duritia. Plin. lib. 30. cap. 15. Inveniuntur in corniculis cochlearum arenaceæ duritiæ.
 Terra. Plin. lib. 17. cap. 7. Est enim alba, ruffa, columbina, argillacea, thopacea, arenacea. i. e. In qua est admixta arena.
ARENARIUS, [*ἀρενάριος*] Adj. Quod ad arenam pertinet. Ut Arenaria lera, i. e. Amphitheatralis. apud Amm. Marcell. 29. 7.
ARENARIUS, i. [*ἀρενάριος*] dicitur Qui in arenam pugnandi causa solet descendere, qui in arena pugnavit. Calistratus l. 38. D. de oper. libert. Hædemum impofita opera intelligitur quæ sine periculo vitæ præstari possunt. Nec enim arenarius manumiffus tales opera præstare debet. Utitur quoque Arcadius l. 21. D. de testibus.
ARENARIA, òrum. [*ἀρενάριον*] Fodinae in quibus foditur arena. Cic. pro Cluent. 37. In arenarias quasdam extra portam Esquilinam perducus occiditur.
ARENATIO, ònis. f. Calcis & arene mixtura. Vitruv. 7. 3.
ARENATUS, a, um. Adj. [*ἀρενάριος*] Quod arena mixtum est: ut, Calc arenatus. Cato de R. R. cap. 18. Postea cements minutus, & calcæ arenato, semipedem unumquodque corium fruito.
ARENATUM, i. n. [*ἀρενάριον*] Quod fit ex calce & arena. Vitruv. lib. 7. cap. 3. non ita procul a fine, Quæ autem tectoria fundata arenati & marmorati soliditate sunt, quum litum politionibus crebris subacta, non modo sunt nitentia, sed etiam imagines expressas aspicientibus ex eo opere remittunt. Cato de R. R. cap. 18. Ubi liverabis, de glareæ & calce, arenatum primo corio facito. Alii legunt, Arenato primum corium facito. Arenatum hodie Mortarium vocamus. Budæus in primis Annot. Vitruvii locum alii sic legunt, Quæ autem fundata arenationis & marmoris soliditate sunt, crassitudine spiffa, quum litum, &c.
ARENICOLA, æ. c. Arenicolæ colubri. Mantuan.
ARENIVAGUS, Adj. Lucan. lib. 9. 941.
 Bis politis Phoebe flammis, bis luce recepta,
 Vidit arenivagum furgens fugiensque Catonem. i. e. Vagantem per arenas Libya.
ARENOSUS, [*ἀρενός*] Adj. Quod arena abundant. Plin. Littus non arenosum, sed algæ & fluviorum foribus plenum. Virg. 4. Æn. 257.
 Littus arenosum Libya. Ovid. 14. Met. 82. Arenosa terra.
ARENULA, dimin. [*ἀρενούλιον*] Plin. lib. 30. cap. 3. Arenule quæ inveniuntur in cornibus cochlearum, cavis dentium indicæ, statim liberant dolore.
AREO, ui, [*ἀρεώω*] Ære. Aridum & siccum esse. Plaut. Rud. 2. 6. 50. Utinam fortuna nunc ananina uterer, ut quum existenti ex aqua, arerem tamen. Virg. 7. Ecl. 57. Aret ager.
 Arentem in sylvam. Virg. 12. Æn. 522. Ubi Servius, Arentem, pro Aridam.
 Aretæ siti. Sen. 3. de Benef. cap. 8. Beneficium est, arentibus siti moderare fontem.
 Arente fauce pocula trahere. Hor. Epod. 14. 4.
 Aretæ pro Sitire dixisse videtur. Ovid. de Rem. Amor. 617.
 Tantalus in media garrulus aret aqua.
 Aret fuccis ademptis tellus. Ovid. 2. Met. 211.
 Fauces arent. Ovid. 6. Met. 355.
 Arenti ore haurire. Ovid. 14. Met. 277.
 Arentem sitim levare. Ovid. 4. Epist. 174.
 Plaga arens, i. e. Regio calidior. Sen. Herc. fuit. 5. Africam intel. ligit.
AREFFACIO, òci, actum, [*ἀρεφαίνω*, *αἰσίνω*] Ære. Aridum facere. Cato cap. 69. Postea amurcam eximito, & areffacito. Plin. lib. 13. cap. 22.
ARESCO, [*ἀρεσκω*] Ære. significat Aridum fieri, excicari. Plaut. Rud. 2. 7. 17. Da mihi vestimenti aliquid aridis, dum mea arefcunt. Lacryma cito arefcit, præsertim in alienis malis. Cic. in Partit. 57.
 Arefcit in gemmas, h. e. Conarefcit. Plin. lib. 8. cap. 38. Lyncum humor ita redditis glaciatur, arefcitve in gemmas carbunculis similes.
 Arefcit terra calore. Lucret. lib. 6. 841.
AREFIO, cii. Apul. de Herb. cap. 87. Folia arefiant in umbra.
AREFACTUS, Partic. Plin. 13. 22. Arefactus fuccus.
ARIDUS, [*ἀριός*, *ἀριός*, *ἀριός*] Adj. dicitur proprie (ut ait Festus) Quod naturale humore amittit, ut, Fons aridus.
 Aridum & siccum. Plin. lib. 12. cap. 12. Arida sint potius quam sicca foha. Catull. 21. 13.
 Atqui corpora siccora cornu,
 Aut liquid magis aridum est, habetis.
 Exciccatus atque aridus, Pituosus & quasi redundans, contraria. Cic. de Fato 7. Inter locorum naturas quantum interfit videamus, alios esse salubres, alios pestilentes, in aliis esse pituitosos, & quasi redundantes, in aliis exciccatos atque aridos: multa que sunt alia que inter locum & locum plurimum differant. Plin. lib. 12. cap. 17. Ipsum visu aridum statim tactu mollescere. Virg. 1. Æn. 175.
 — atque arida circum Nutrimenta dedit.
 Genus sermonis aridum, inethaphorice. Cic. 2. de Orat. 59. Nos Stoicus ille nihil adjuvat: & genus sermonis asert, non liquidum, non fufum ac profluens, sed exile, aridum, concisum, ac inmutum.
 Aridum fieri. Ovid. 5. Epist. 110.
 Aridus anhelitus. Ovid. 10. Met. 663.
 Argentum aridum, purum, lucidum. Plaut. Rud. 3. 4. 21. Nonius.
 Aridæ. Catul. 46. 5.

Apectu aridus. Plin. lib. 12. cap. 16. & 17.
 Aridus vidus. Plin. lib. 12. cap. 17.
 Arva arida, Infrugifera. contrarium est enim Pingui, quod fertile est
 epinethon. Ovid. 14. Met. 540. Sic Virg. Arida fola. 1. Georg. 79.
 Calor. Lucret. lib. 4.
 Canities. Hor. 2. Carm. 11. 6.
 Cinis. Hor. Epod. 17. 34.
 Color. Plin. lib. 12. cap. 26.
 Crura. i. e. Tenuia nimis, & gracilia. Ovid. 3. de Arte Am. 272.
 Febris, Quae arida efficit corpus. Virg. 3. Georg. 458.
 Quum fuit, atque artus depascitur arida febris. Servius. Scien-
 dum tamen, febreum licet a Fervore dicta sit, esse etiam frigidam: un-
 de modo ad diastolen ait aridam.

Ficus aridæ, Quae non sunt virides, sed conditæ servantur in usum to-
 tius anni. Plaut. Rud. 3. 4. 59.
 Fragar aridus, Sonitus, qualis solet fieri ex aridis (quum franguntur) ar-
 boribus. Virg. 1. Georg. 357. Servius. Nonius autem Horrificum,
 Acutum, interpretatur. [V. 305 infra. Ex Homero sumptum docet
 Pierius, *ῥῶν ἀσπυρ*. V. Henr. Steph. Thef. Gr.

Frondes. Hor. 1. Carm. 25. 19.
 Guttur. Ovid. ad Liviam, 422.
 Herba. Tibull. lib. 1. 7. 26.
 Homo, per metaphoram, pro Eo qui misere avaritia deperit. Ter-
 Heaut. 3. 2. 15.

Sed habet patrem quandam avidum, miserum, atque aridum. [La-
 bore nimirum & parcimonia victus emaciatur.

Jecur. Hor. Epod. 5. 37.
 Magister. Quintil. lib. 2. cap. 4. p. 138. Quapropter in primis evitan-
 dus, & in pueris præcipue, magister aridus, non minus quam teneris
 adhuc plantis siccum & sine ullo humore solum. [i. e. jejunus, & in-
 tempestiva severitate injucundus.

Narratio arida & jejuna. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Nubila arida. Virg. 3. Georg. 197. i. e. Sine pluviis. Serv.
 Nutrimenta ignis arida, Ligna sicciora intelliguntur, aut quodcumque
 aliud humore carens aptumque recipiendæ flammæ. Virg. 1. Æn. 175.
 Ora. Virg. 5. Æn. 200.

Prata, Jam matura. Virg. 1. Georg. 289. Servius.
 Pulvis. Propert. 2. 13. 35.
 Pumex. Catull. 1. 2.
 Sitis. Lucret. 6. 1174.

Sonus, idem quod Virg. 1. Georg. 357. dicit Aridus fragor. q. V. Lucret:
 lib. 6. 118. ubi de tonitru: Aridus unde aures terget sonus ille.
 Vestimentum. Plaut. Rud. 2. 7. 16.
 Viator, i. e. Ob æstum, assiduose peregrinandi labores omni humore
 exhaustus, idemque etiam siticulosus. Virg. 4. Georg. 98.

Victus. i. e. Admodum parvus, durus, asper, auterius. Cic. pro Rosc.
 Amer. 75. In rusticis moribus, in victu arido, in hac horrida incul-
 tate vita.

Vita, eodem modo dicta ut Victus aridus. Cic. pro Quint. 93. Vitam
 omnino semper horridam atque aridam cordi fuisse.
 Aridus pro Arido, veteribus dicebatur, teste Nonio. Lucil. lib. 27. Ar-
 dum, miserimum, atque infelix lignum sambucum vocant.

ARIDULUS, Adj. dimin. Catull. 6. 5. 16.
 Lanæque aridulis hærebant morfa labellis.
 ARIFUCUS, Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 1. 9.
 ARIDITAS, Ætis. [*ἄραισις*, *ἕρησις*] Siccitas. Plin. lib. 11. cap. 35.
 Siti enim araneus, & omnem humorem absorbens ariditatem ampliat.
 ARIDUS, Ætis. [*ἕρησις*] pro Ariditate ponitur. Varro 1. de R. R.
 cap. 12. Quod & bestiole sique prope nascuntur, & inferuntur, aut est-
 flantur, aut aritudine cito pereunt.
 Aridus pro Parsimonia. Plaut. Rud. 2. 6. 40. Laudo fortunas tuas qui
 semper servas gloriam aritudinis.

AREOLA, V. AREA.
 ARĒOPĀGUS, [*Ἀρεοπάγος*] Collis vel Tumulus Martis Athenis; non
 ut vulgaria Lexica interpretantur Vicus Martis, nedum Pagus aut fons.
 Consulatur Pausanias, Helychius, Suidas, Henr. Stephanus, Vossius
 alicuique probati Grammatici, qui in loco editore situm fuisse affirmant
 omnes. Quam ob causam corripitur syllaba penultima, nempe quod
 eandem syllabam in voce *παγος* semper corripuit Poetæ Græci. V. Eu-
 ripidem in Orestæ, & Ennii Senarium apud Varro 6. de L. L. cap. 2.
 Hoc in loco de rebus capitalibus judicium exercebatur. A Marte autem
 ideo nomen accepisse fertur, quia Mars, qui Græce dicitur *Ἄρης*, homi-
 cidii infamulorum judicantibus duodecim diis, in eo pago fex sententiis
 absolutus est, ut Stephanus Byzantius docet, & multi alii Græci. Sed
 hanc celebratissimam opinionem rejicit Varro, & aliam amplectitur; ut
 scilicet honori deorum consulere, a quibus litigia atque judicium hujus ge-
 neris aliena duxit. Verum quid ageretur in Areopago, Julius Pollux lib. 8.
 scribit de Magistratibus Atheniensium, & eorum locis. V. Budæum in
 Annotat. & August. de Civit. Dei, lib. 18. cap. 10. & Pausan. in Acticis.
 Areum judicium Tacitus dixit, 2. Ann. 55. Apud Sen. de Tranquill. c. 3.
 Ariopagus religiosissimum judicium. Juvenalis Latine interpretatur, Cu-
 riam Martis 9. Sat. 101. V. Schol. De Areopago Jo. Meursii extat Dia-
 trib. 1624. Lugd. B. edita, ac To. V. Antiquit. Græc. Gronovii. auctior
 exhibitæ.

AREOPAGITÆ, Ærum. [*Ἀρεοπαγίται*] Judices erant Athenis, qui de
 capitalibus causis pronuntiabant tanta integritate, ut noctu atque in ce-
 nebris, non interdu neque luce causas cognoscerent, quod non dicentes
 sed duntaxat que dicerentur spectarent. De quibus proverbium, Areo-
 pagita taciturnior, de eo qui commissum arcanum optime contineat.
 Erasmus in Adagiis. conf. Macrobr. 7. Saturn. 1. Cic. pro Corn. Balb. 30.
 Vidi egomet nonnullos imperitos homines nostros cives Athenis in nume-
 ro judicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Idem 1.
 de Divin. 54. Areopagite comprehendunt jubent eum.
 Areopagite, pro Severis & incorruptis. Cic. 1. Att. 13. Clamare præclari
 Areopagite fe non esse venturos, nisi præsidio constituto. Ironice de ju-
 dicialibus Clodii incestus. Ibid. 1. 9. Sonatus *ἄραισις παγος*, nihil con-
 stantius, nihil feverius, nihil fortius.

AREOPAGITICUS, Adj. Sidon. Apoll. 9. 9. Gymnasia Areopagitica.
 AREOPOLITANUS, [*Ἀρεοπολίται*] Qui habitant Areopolim. Areopolis autem
 civitas Estriæ, que alio nomine dicitur Moab: de qua in dictione MOAB.

AREPENNIS, lingua Gallica Mensura est dimidii jugeri. Columel. lib. 5.
 cap. 1. Galli Candetum appellant in arcis Urbanis spatium c. pedum, in
 agrestibus autem c1. quod aratores Candetum nominant, semijugerum
 quoque & Arepennem vocant. Jac. Capellus legi mallet: Jugerum quoque
 & Semiarepennem. scribitur & Arapennis, Aripennis, Arpennis, Agri-
 pennus, Arpennium & Arpentum sequiori ævo, unde Gall. *Arpent*, cum
 derivatis. Plura V. in Cangii Gloss. & Gœsli Indice in R. A. Scriptt. Dales-
 champ. ad Plin. 18. 3. ubi contractum putat ex Arvipendium. q. V.

ARESCO, V. ARO.
 ARESCON, [*ἄρισκων*] Virga est quam ferebant ii qui in comædiis leno-
 num partes agebant, in scenam progressuri, amiculo florido induti. Sic
 Cæl. lib. 7. cap. 29.

ARESCON, Ætis. [*Ἀρισκων*] Viri nomen, quem Licinius Mucianus pro-
 didit visum a se Argis, cui nomen Arecuse fuisse, nuppiisse etiam, mox
 barbam produxisse, & ad virilitatem provenisse, uxoremque duxisse.
 V. Plin. lib. 7. cap. 4.

ARESCUSA, Mulier in marem versa, de qua modo in ARESCON.
 ARETALOGUS, i. m. [*ἄρεταλογος*] Porphyrio teste, Garrulus & Jo-
 quax dicitur in ostentatione virtutis, unde nomen deducitur. *ἄρετα* enim
 Virtus, & *λογος* Sermo. Sueton. in Augusto, cap. 74. Nam & ad com-
 munione sermonis tacentes, vel submissim fabulantes provocabat, &
 aut acroamata, & histiones, aut etiam triviales et circo ludios interpone-
 bat, ac frequentissime aretalogos. Ubi Interpp. V.

Aretalogus (inquit Turnebus Adv. 10. 12.) non tam videtur a virtute dici,
 quæ *ἄρετα* vocatur, quam ab *ἄρετα*, id est, Gratus & placens, qui nar-
 rationes & fabellas, acroamataque auribus auditorum grata loquitur.
 Profunde & nugatores eo etiam nomine & garruli censentur, cum ulu ve-
 niat persæpe ut curræ illi ingentur & garrant. Aretalogum etiam legi-
 disse me ita recordor in Aufonio, ut hoc verbum ab Arete uxore Alcinoi
 deduci videatur, quæ explanationem longissimam errorum Ulyssis (quem
 Juven. 15. Sat. 15. etiam Aretalogum vocat: Moverat ut mendax areta-
 logus, &c.) audiverat. I. Eq.

ARĒTAS, æ. [*Ἀρετας*] Cujusdam regionis Arabiæ rex, qui Obodæ
 affinitate conjunctus erat. Is Gallum Ælii Augusti Cæsaris ducem,
 cum Arabiam pertentaret, amice suscepit, & dona ei obtulit. Author
 Strab. lib. 16.

Nabataeorum Arabum rex. Appian. Mithrid. p. 155. & 160. Parif. & in
 Novo Test. H. St. Intelligit locum 2. Cor. 11. 32.

ARĒTÆ, [*Ἀρετή*] ut in Odyssæa scribit Homerus, quam Alcinous Phæ-
 acum rex duxit uxorem, & ex ea Nausicaam filiam, & tres filios suscepit.
 Ad hanc Vlysses ductu & consilio Palladis transformata in effigiem
 Calpis virginis, a Calitone Nympha veniens naufragus accessit, &
 multa illi interrogatus exposuit, & tandem honorifice ab ea susceptus
 est. Ex Bocatío.

Arete, [*Ἀρετή*] Aristippi philosophi filia, (Juxta al. Soror) quæ ei
 successit in schola, summum bonum in voluptate, quæ maxime sen-
 sum moveret, posuit.

ARETHUSA, [*Ἀρεθύσσα*] Fons in Chalcide. Strabo lib. 1. & Plin. lib.
 4. cap. 12.
 Est & Fons in Bœotia, eodem Plinio teste, lib. 4. cap. 7.
 Item Fons in Insula parte quarta urbis Syracusarum, quem describit Cic. 6.
 Verr. 118. Virg. 10. Ecl. 1.

Extremum hunc Arethusa mihi concede laborem. Ubi Serv. &
 Emmen. V.

Arethusa, Virgo venatrix Dianæ comes, secundum fabulas, quæ dum
 fe in Alpheo post laborem lavare, ab eo adamata est: & diu lugiens,
 deorum miseratione in fontem mutata, per secretos meatus in Siciliam
 venit. Quod etiam Virgilius ostendit, 4. Georg. 344.

Et tandem positus velox Arethusa sagittis. Hæc ex Servio. vi-
 de Bociatum lib. 7. cap. 18.

Est item Arethusa, Urbs una Eubœæ, altera Syriæ. Author Volaterranus.
 Arethusa, Oppidum Arabiæ Græcum. Plin. lib. 6. cap. 28.

ARETHUSIS, idos. [*Ἀρεθούσις*] Ovid. 4. Fast. 873. Arethusidas Syracu-
 sas vocat ab Arethusa fonte, quæ est in Insula parte quarta urbis Sy-
 racusarum.

ARETHUSÆUS, Adj. [*Ἀρεθούσιος*] ut, Arethuseilatices. Claud. 2. de
 Rapt. Proserp. 60.

ARETHUSIUS, Adj. Idem. ut, Arethusia proles, i. e. Syracusana. Sil.
 lib. 14. 357.

ARETIUM, [*Ἀρετιον*] Civitas Tusciæ mille ac cc a Roma distans stadiis.
 Strabe lib. 5. Itali nunc vulgo vocant *Arezzo*. Hinc
 ARETINUS, a, um. Aliquid testum vel argillaceum. Antidamus in
 Moralibus, Quis averuncassit tam aretinas hominum mentes? Aretinus
 (inquit Nonius) Testes, vel Argillaces. [Fulgentii potius, quam
 Nonii hæc sunt. In edit. Merc. legitur Aricinas. Quidli Arvignas, vel
 quod idem est, Aricinas? Dixerat quippe: Fabre compactum animal
 hominem quis ferat sic ire peccatum? infert deinde: Et averuncassit
 igitur tam &c.

Telstæ aretinæ. Martial. lib. 1. 54.

Vasa aretina. Id. 20. 4.

AREVA, Fluvius est ceterioris Hispaniæ, a quo nomen cepertur Arevaci
 populi. Plin. lib. 3. cap. 3.

ARFERIA, æ. Aqua quæ inferis libabatur, dicta a Ferendo, five Vas vini
 quod facris adhibebatur. Festus.

Arferia (inquit Turnebus) aqua, ab Adferendo nomen habet. Nam
 præfici præpositionem Ad in Arfæpenumero mutantur: unde & Arceffo
 & Arvelho apud Catonem. Est igitur Arferia, veluti Adferia.

ARGÆUS, [*Ἀργαῖος*] Pelopis fuit filius, & Alectoris pater.
 Alius fuit Lycimnii, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregre perit,
 cujus crematos cineres Hercules retulit, ut jusjurandum quod dederat
 se illum reducturum, servaret. Hunc dicunt primum fuisse qui crema-
 tus sit, & ab eo deinde morem servatum.

Est item Argæus, Cappadocæ mons arduus, & perpetuis pruini rigens, cui
 Mazaca civitas, Cappadocæ metropolis subjacet. Author Strabo, l. 12.

ARGÆUS, a, um. [Ἀργαῖος] denom. ab Argis Peloponnesi urbe, item significans quod Argivus. Hor. 2. Carm. 6. 5.

Tibur Argæo positum colono. [Rectius al. Argeo, quia est ex Gr. ἀργεῖον.

Argæi, V. ARGEL.

ARGANTHON, [Ἀργανθών] Mons in Myſia, ubi raptus fuit Hylas. Dicitur ab Arganthon Rheſi conjuge. Steph. Vocatur alio nomine Arganthonius. Quod & poſſellivum alias.

ARGANTONIUS, [Ἀργαντώνιος] Rex fuit (ut teſtatur Herodotus) in Arna civitate Bœotia.

Fuit item Argantoniſ, Rex in Hiſpania, quem Plinius ait viſſiſſe cxx. annos : Silius Italicus autem c. c. c. qui ejus meminuit lib. 3. 396.

Argantoniacos armat Carthea nepotes, Rex proavis fuit humani ditiliſſimus ævi: Ter denos decies emenſus belliger annos.

ARGAS, per contumeliam dictus eſt proſecta ætate Demoſthenes, ſive quod hoc nomine fuerit quiſpiam malarum author legum : ſive quod (ut exſtimat Suidas) ſerpentis genus fit Argas.

ARGATILIS, (auctore Plinio) Avis eſt, cui nidus ex ligno ita abſoluta intexitur pila, ut inveniri non poſſit aditus. L. 10. c. 33. [Acanthyllis ex Arift. legit Hard. prælucente Hermolao. Ita ſupra reponere, ubi perperam ACANTHILLIS excuſum.

ARGÆI, Loca in urbe Romana a Numa ſanctificata ubi ſacra fiebant. Liv. 1. 21. Multa alia ſacrificia, locaque ſacris faciendis, quæ Argeos Pontifices vocant, Numa dedicavit. Turneb. Adverſ. 20. 35. Multa verò Argeorum ſacraria. V. Varr. 4. de L. L. 8. Argea Loca Romæ appellantur, quod in his ſepulſi eſſent Argorum quidam illuſtres viri. Feſtus. Ubi interpp. V.

Argeos vocabant ſcirpeas effluſas, quæ per Virgines Veſtales annis ſingulis jaciebantur in Tiberim. Feſt. V. eund. in v. Sexagenarios.

ARGEMA, æ. f. [ἀργεμα, ατθ; το; & ἀργεμα, α; το; & ἀργεμα, α; α; α;] eſt Morbus oculorum, dictus quum ulcus circulum oculi inſeſtat; quem Græci Irin dicunt. Plin. lib. 20. cap. 5. Succo & cicatricis oculorum, & albugines & argemas inunxere. Ibid. cap. 19. Folia trita cum oleo, argemas jumentorum fanant. Quidam legunt Argemata. V. Feſti Oecon. Hippocr.

ARGEMON, & ARGEMONE, [ἀργεμών] Herba quæ Canaria lappa dicitur. V. Plin. lib. 24. cap. 19.

ARGENNON, Argentum per candidum. Feſtus. Ἀργεννός enim Candidum ſignificat.

ARGENON, Gemma eſt ex jaſpidum genere. Plin. lib. 37. cap. 9.

ARGENTANGINA, ARGENTEUS, ARGENTINUS & derivata cæt. V. poſt ARGENTUM.

ARGENTOBATUM, [Ἀργυροβατον] Urbs Gallia auctore Ptolemæo lib. 2. 9. Alio nomine Argentina, vulgo Strasburg.

ARGENTUM, i. n. [ἀργυρον, αργυρον] proprie eſt Ipſum metallum. V. Plin. lib. 33. cap. 6.

Argentum venas ſequi. Lucret. lib. 6. 808.

Argentum rivi. Virg. 2. Georg. 165.

Spuma. Virg. 3. Georg. 449.

Splendor. Hor. 1. Serm. 4. 28.

Argentum, pro Nummo argenteo. Plaut. Mil. 4. 2. 73. Tum argenti montes, non maſſas habent.

Argentum nummus. Plaut. Pſeud. 1. 3. 65. Nimis ſum miſer, nummum nuſquam reperire argenti quæo.

Mutuum. Plaut. Pſeud. 1. 1. 78.

Argentum fulpicere: i. e. Admirari divitias. Hor. 1. Epift. 6. 17.

Argentum pallet amore. Hor. 2. Serm. 3. 78.

Argentum pondus immenſum. Hor. 1. Serm. 1. 41.

Ingens argentum, idem quod Immenſum argenti pondus. Virg. 3. Æn. 466. Immo V. Arg. pro Suppellectili & Eſcarium.

Ignotum argenti pondus. Virg. 1. Æn. 359.

Cæſata argento bipennis. Virg. 5. Æn. 307. V. CÆLIO.

Argento perfectæ pocula, Ex argento facta. Virg. 9. Æn. 263.

Circundare auro argentum. Virg. 1. Æn. 593.

Conſicium argentum in titulos faciesque minutas, Juven. 14. Sat. 291. elegant periphrasi dixit Pecuniam, quæ variis titulis & imaginibus ſignari ſolet.

Aſſumere argentum. In AſſUMO.

Circumvertere aliquem argento. In CIRCUMVERTO.

Comparare. In COMPARO.

Conficere alicuius. In CONFICIO.

Cudere. In CUDO.

Decoquere. In DECOQUO.

Invadere. In INVADO.

Invenire. In INVENIO.

Imponere argentum in ſtipendium. In IMPONO.

Locare argentum, & argentum ſænorii. In LOCUS.

Penſare argento. In PENSO.

Argentum, pro Suppellectili argentea, Crateribus, ſcyphis ſcilicet, Lancibus, parapſidibus, cochlearibus, & aliis vaſis, quale memoratur a Virg. 1. Æn. 640. Ingens argentum menſis, &c. V. ſupra Ingens. Et Argentum pro Suppel. paulo ante. Cic. 6. Verr. 33. Quum eſſent triclinia ſtrata, argentumque expoſitum in ædibus. V. Tit. de Auro & Argento legato, & ad eum Laz. Bayſii Comment. Tom. IX. Antiquit. Gronov. reſcuto, & ad eum Laz. Bayſii Comment. Tom. IX. Antiquit. Gronov. reſcuto. Interpp. ad Virg. Petr. Ciacc. de Tricl. p. 31. ſeq. ed. Weſt. Phæd. 1. 5. Proſ. v. 6.

Si marmoris adſcripſerunt Praxitemen ſuo, Trito Myronem argento. Juven. Sat. 1. 75. Argentum vetus.

Cineraceum, Quod in magna quantitate purgatum, & a plumbo ſeparatum eſt in capaci live majori catino.

Capellatum, Quod a plumbo ſeparatum eſt in minori catino.

Eſcarium, Donac. ad Æn. 1. 640. Vaſa quibus in navis utebantur.

Factum atque ſignatum. Cic. 7. Verr. 62. Erat navis plena juvenutis formoſiſſime, plena argenti facti atque ſignati, multa cum ſtragula veſte.

Factum, vocatur Paratum, non rude, fed elaboratum. c. elatumque; & ei opponitur Inſectum, quod rudem & non factum argenti materiam ſignificat.

In l. cum aurtum. D. de auro & argento leg. Diſtinguitur tamen a Signato, quod ex Seneca cognofcimus de Beneficiis primo: Libentius donabo argentum factum quam ſignatum. Liv. 4. Bell. Maced. Cautum erat, quo ne plus auri & argenti facti, quo ne plus ſignati argenti & aris, domi habe-

remus. Apud eundem Herario illatum infectum argentum legitimus. Inſectum, Quod eſt adhuc in maſſis. Liv. 34. 52. Infecti argenti fuit 1800. pondo.

Purum putum, Alfen. l. 34. D. ſcribit eſſe Valde purum, ſicut Novum novitium dicitur, & Proprium propitium, augere atque intendere volentes novi & propitii ſignificationem. Hoc tamen Gell. l. 6. c. 5. reprehendit, & ait a Petando dictum, & ob eam cauſam prima brevi ſyllaba pronuntiar. Putum autem argentum eſſe, quali Exputatum, excocumque, omni aliena materia carens, omnibusque vitis ex eo detractis emaculatum, & candefactum. Horom. [V. P. U. S. & Varr. de L. L. 5. ubi docet antiquos Putum pro Paro uluſparſe. Veriſſimus Gronovii ſententia, qui ad loc. Gellii per ἀπύρην dictum ſtatuit, ut Sacro factum, Sartum tectum, Melius æquius, Æqui boni, Præſtus paratus, Prudens & Sciens, Volens propitius, & familia.

Potiorum, non Id tantum eſt in quo bibi poſſit, ſed & Quod ad præparationem bibendi comparatum eſt. l. 21. D. de auro & arg. leg.

Puſtulum, Infectum fed & purgatiffimum. Suet. Ner. 44. Exegit ingenti faſtidio argentum puſtulum. Martial. lib. 7. 85. 7.

— nulla venit a me Argenti tibi libra puſtulari.

Raſile. Vell. Patern. l. 2. c. 6. Apparatum triumphii Cæſaris Hiſpanienſis argento raſili conſtitit, dicit.

Scenicum, Quo dominus non temere utebatur, ſed commodare ad ludos, & ad cæteras apparatus ſolebat. Scenici mentio exatbat olim Romæ in hortis Carpenſibus. Pignor. de Serv. p. 129. T. AELIVS AVGVSTORVM LIB. A MEMPTVS. AB ARGENTO. SCENICO.

Signatum, Quod eſt in nummis. V. Factum.

Viatorium, & Balneare dicitur, Quo in itinere, & balneo quis uti conſuevit. Lult. in princ. & §. 1. D. de aur. & arg. leg. Lavatio argentea Phædro. 4. 4.

ARGENTUM VIVUM, [ἀργυρον ζών] Duæ diſtiones ſunt: alii unicuique eſt contentum. Plin. lib. 33. c. 6. Eſt lapis in his venis, cujus vomica liquoris æterni, argentum vivum appellatur, venenum rerum omnium. Eſt ac præſumpti vaſa permanens tæte dira. Omnia ei innatant, præter aurum: id unum ad ſe trahit.

ARGENTARIUS, i. m. [ἀργυροπώλην, ἀργυροπώλης] Argentarii, Nummularii dicuntur, & menſarii, menſulariique; & Græcis verbis trapezitæ, & collybitæ: qui & ipſi ruſus duorum ſunt generum. Nam niſtutuli illi nummularii, id eſt camplores vulgo dicti, quos Græci argyrognomoras vocant, quali pecunie ſpectatores, & collybitas, & ἀργυροπώλης, publicam cauſam habere non videntur, nec rationem accepti expenſe facere, ut argentarii illi & menſularii: qui non tam pecuniarum permutationem, quam majorem negotiationem exercent: in quibus olim moris fuit pecunias cuſtodendas dari, ſenerato interdum, interdum gratuito. Hos Demoſthenes Trapezitæ vocat. Hæc Budeus. Plaut. Perſ. 3. 3. 29. Mirum quid tibi ego crederem, ut idem faceres mihi, quod partim noſtri faciunt argentarii. De Argentariis, V. plurali lib. 2. Digest. tit. de Edendo.

Argentarii Romæ etiam auctionibus interveniebant. Cic. pro Cæcin. 16. Æbutio negotium datur. Adeſt ad tabulam, licetur Æbutius. deterrentur emptores multi, partim gratia Cæcinæ, partim pretio. Fundus ad dicitur Æbutio. Pecuniam argentario promittit Æbutius.

ARGENTARIUS, Adj. [ἀργυροπώλης] Quod eſt argenti, aut ad argentum pertinet, ut, Argentina metalla: & Ratio argentaria. Plin. l. 33. c. 5. Laudatorem eandem in æraris metallis, & proximam in argentariis fieri perpetuum eſt. Cato c. 2. Rationes putare, argentariam frumentariam. Vulgo, Andire computum.

Argentarium auxilium: i. e. Auxilium ex re nummaria. Plaut. Pſeud. 1. 1. 103. Commeatus, Argentum pro commeatu. Plaut. Pſeud. 1. 5. 9.

Cura, i. e. Cura habendi argenti. Ter. Phorm. 5. 7. 62.

Meretrices omnes illecebæ argentaria. Plaut. Men. 2. 3. 26.

Inopia, Penuria argenti. Plaut. Pſeud. 1. 3. 65.

Tabernæ, Quas argentarii in foro publico conductas habebant. Liv. 26. cap. 11. Ut extemplo vocato præcone tabernas argentarias, quæ circa forum Romanum tunc eſſent, juſſerit venire.

Creta. Plin. lib. 35. cap. 17. Alia creta, argentaria appellatur, nitorem argenti reddens.

Menſa. Ulp. l. 4. D. de Edendo. Argentaria menſe exercitores rationes quæ ad fe pertinent edant adjecto die & cos.

ARGENTARIA, æ. Menſa tabernæ argenteorum. Plaut. Epid. 2. 2. 15. Per myropolia & lanienas, circumque argentarias.

Argentaria, Functio officiumque argentarii. Ulp. l. 6. D. de Edendo: Sed & quod ſolvi conſtituit argentarius, edere debet: nam & hoc ex argentaria venit.

Argentarium facere, ſive exercere. Ulp. l. 4. D. de Edendo. Iſ etiam qui deſit argentarium facere, ad editionem compellitur ubi argentarium exercit. Cic. 3. Off. 58. Pythius ei quidam, qui argentarium faceret Syracuſis, &c. Et pro Cæcin. 10. Romæ argentarium non ignobile fecit.

Argentarium diſſolvere. Cic. pro Cæcin. 11. Aliquanto poſt jam argentaria diſſoluta, Fulcinus huic fundo uxoris continentia quædam prædia atque adjuncta mercatur.

Argentaria, (ſubandi Fodina) Locus ex quo effoditur argentum. Liv. 4. Bell. Maced.

ARGENTATUS, Adj. [ἀργυροπώλης] Quod argento inductum tectumve eſt. Unde, Argentata choragia, apud Valer. Max. lib. 2. cap. 11. Et, Argentata ſandalia, in carmine de Obitu Mæcenatis.

Argentata querimonia. Plaut. Pſeud. 1. 3. 78.

Argentati milites. Liv. 9. 40.

ARGENTEUS, Adj. [ἀργυρός] Quod eſt ex argento, ut, Argenteus denarius. Plin. lib. 16. cap. 3. Item Phaleræ argenteæ. Idem lib. 8. cap. 5. Vel quod argento ſimile eſt, ut

Color. Ovid. 21. Epift. 219.

Folium, Argenti ſplendorem referens. Plin. lib. 16. cap. 15. Sic apud eundem lib. 2. cap. 25. Argenteus crinis.

Fons, Puriffimus & nitidiffimus. Ovid. 3. Met. 407.

Amica, Quæ argento vendita eſt. Plaut. Pſeud. 1. 3. 113. Quid ego ex te audio? c. Amicam tuam eſſe factam argenteam.

ARGENTEUS AMNIS, eſt in colonia Octavanorum, quæ Pacenfis appellatur, & Clafica, in provincia Narbonenſi. Plin. lib. 3. cap. 4.

ARGENTEUS MONS, Straboni lib. 3. [ὄρεα Ἀργυρῶν] ita dictus quod in eo ſint argentaria.

ARGENTIFOLUS, Adj. dimin. Plaut. Rud. 4. 4. 125. Poſt eſt ſcilicula argentifolia, & duæ connexæ maniculæ.

ARGENTĪOSUS, [ἀργυρέος] Cui immixtus est argentum. Plin. lib. 33. cap. 5. Ita ferruminatur aurum, quod argentofum vocant. Cui ibid. Argofum opponitur.

ARGENTIFODINA, α. [ἀργυροδίν] Ubi foditur argentum: quam Minam argenti vocamus. Plin. lib. 33. cap. 6. Odor ex argentifodinis inimicus omnibus animalibus, sed maxime canibus.

ARGENTANGINA, [ἀργυρογάνη] Avaritia. Argentangina laborare dicuntur, Qui pecunia corrupti reticent ea, quæ ad Reip. commoda pertinent. V. Erafm. Chil.

ARGENTINUS, Deus colebatur ab antiquis, sicut & Æsculapius, quæ pacem illi posuerunt, quia prius ærea pecunia in usu esse cepit, post argentea. Augustinus.

ARGENŪSA, [Ἀργενούσα] Insula est Lesbo adiacens, juxta Argennon promontorium, in qua Alcibiades extinctus est. Plin. lib. 5. cap. 31. Arginūſon vocat. [Immo tres insule exigue: de quibus Strabo lib. 13. Plin. l. c. quoque plurali numero expressit. ſi Herd. *ἐργένων* sequimur. Nomen varie scribitur, rectius tamen Arginūſiæ, per i, & geminum ſ. quia contractum est ex Gr. ἀργυροῦσαι, q. d. ἀργυροῦσαι, Cretaceas. Steph. tamen ab Argenno Prom. Argennūſam dictam putat. q. V.

ARGESTES, α. m. [Ἀργέστη] Ventus ab occasu solstitiali flans. Plin. lib. 2. cap. 47. Ad occasu æquinoctiali Favonius: ab occasu solstitiali Corus: Zephyrus & Argesten vocant.

ARGI, Civitas in Italia, quam condidit Diomedes. V. ARGIRIPA.

ARGIA, [Ἀργία] Filia fuit Adrafti regis Argivorum, & uxor Polynici: quæ quum viri sui in bello caesi funus curaret, a Creonte tyranno necata fuit, cujus meminit Stat. lib. 2.

ARGILEÆ, [Ἀργίλαι] Insule sunt numero viginti, Caria adiacentes, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 31.

ARGILETUM, [Ἀργίλετον] ab Argo dictum, quod is eo venerit, ibique sepultus sit. Virg. 8. Æn. 346.

— & lethum docet hospitis Argi. Quamvis aliqui ab Argilla deductum potius velint, quod id genus crete ibi esset. Hæc fere ex Varr. 4. de L. L.

Erat autem Argiletum, Locus in Urbe prope Palatium, ubi tabernæ episcum erant, præsertimque bibliopolarum, a quo Argiletanæ dicebantur. Martialis lib. 1. 4.

Argiletanas navis habitare tabernas. V. Serv. in 8. Æn. d. l.

ARGILLA, α. [Ἀργίλα] Terra tenax, qua figuli utuntur. Virg. 2. Georg. 180.

Tenuis ubi argilla, & dumosis calculus arvis.

Ἀργίλοισι, ubi pro ἀργίλοισι. Dionys. de Situ. 1176. H. St. Verſus Dionysii hic est.

Ἡ πόλις ἀεικίτη καὶ ἀργίλοισι τέτυκται.

Quid cessat hic homulus ex argilla & luto fictus Epicureus? Cic. in Pison. 59. Columel. lib. 12. cap. 44. Sed & idem auctor est creta figulari bene subacta recentia mala crasse illinire, & quum argilla exaruit, frigidulo loco suspendere. Hic vides rem eandem vocari & Cretam figularem, & Argillam.

Argilla uda aliquid imitari. Hor. 2. Epist. 2. 8.

ARGILLACEUS, Adj. [ἀργίλλαιος] Plin. lib. 17. cap. 7. Est enim alba, (terra) rufa, columbina, argillacea, &c.

ARGILLOSUS, Adj. [ἀργίλλος] Quod abundat argilla. Columel. de Arborib. 17. Olea maxime collibus ficcis & argillosis gaudet. Terram argillosam esse convenit. Plin. lib. 12. cap. 14.

ARGILLUS, [Ἀργίλλος] Urbs Æmathiæ non procul ab ostiis Strymonis fluvii versus Occidentem. Herod. lib. 7.

ARGINUSA, V. ARGENUSA.

ARGIPHONTES, α. [Ἀργεῖφόντες] dictus est Mercurius, quod Argum interemerit.

ARGIPPÆI, orum [Ἀργιππῆαι] Populi sunt Scythiæ juxta Sarmatas & Thyragetas, ab ipsa navitate calvi, fimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris sono, ex arboribus vicantes. Hi cum arma nulla habeant, a nemine tamen afficiuntur injuria, propterea quod sacri putentur. Idem finitimorum controversias dirimunt, & ad se confugiens tuerentur ab injuria. Plura de his Herod. lib. 4.

ARGIRIPA, V. ARGYRIPA.

ARGISSA, [Ἀργίσα] Theſſaliæ civitas est prope Peneum, condita a filijs Larifæ, deinde Argufa vocitata. Strabo lib. 9.

ARGITIS, Idis. Genus vitis. Columel. lib. 3. cap. 2. Minor argitis terræ mediocritate letatur.

ARGIUS, [Ἀργίος] Nobilis Staturæ fuit, Polyceleti discipulus, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

ARGIVUS, V. ARGOS, paulo infra.

ARGO, ſ. f. [Ἀργώ] Navis longa, qua Jason cum LIII. heroibus navigavit in Colchum ad auferendum vellus aureum. Dicta est autem Argo, vel ab artificis nomine, vel a ſua velocitate, (ἀργός enim velocem ſignificat) vel ab Argivis. Unde Cic. 1. Tuſc. 45. Etenim ſi nunc aliquid aſſequi ſe putant, qui oſtium Ponti viderunt, & eas anguſtias, per quas penetravit ea quæ eſt nominata

Argo, qua veſti Argivi delecti viri

Perabant illam pellen inauratam arctis. Sunt Ennii verſus in Medea.

Argo fatidica. Varr. Flac. 1. 2.

Prima deum magnis caninus freta pervia nautis,

Fatidicæque ratem, &c. Sophocles in Trachiniis Dodoneam quercum ſe ſagum πηλοδραστην appellavit. Ex hac materia conſtructum Argo navis carinam, quæ dubiis in rebus Minyas admoneret, ut canit Apollonius, & Æſchyli teſtimonio reſert Hyginus. Po. Aſt. 2. 37. Clauſd. Bell. Get. 16.

— licet omnia vate

In majus celebrata ferant, ipſamque ſecandis

Argois trabibus jaçent fuſſiſſe Minervam:

Nec nemoris tantum vinçiffe carentia ſenſu

Robora, ſed caſo teneri Jovis augure luco,

Arbore præſaga tabulas animæſe loquaces. Unde Lycophron

Argo navem Carrelam picam dixit, ab avis ſimilitudine. Hinc eſt illud Senecæ, Ipſaque vocem perdidit Argo. Huius navis gubernator fuit Tiphys, Phorbantis & Hymænis filius, Bœotico: quo inter navigandum vi morbi abſumpto in Mariandini in Propontide apud Lycum regem. navem rexit Colchos uſque Ancæus Neptuni filius. Author Hyginus fab. 14. Huic navi ædificandæ operam dediſſe Palladem, ſatis indi-

cat Claudianus loco paulo ante citato: & ab eadem inter aſtra collocatam fabularunt Hyginus & Latina commentaria in Aratum.

Argo, Accuſativus Atticus. Ovid. 6. Epist. 65.

Tradunt Hiſtorici hanc primam fuiſſe navem longam, quæ inhospitales pelagi vias patefecit. Ædificata eſt circiter annos XL. ante Trojam expugnatam juxta chronologiam cl. Newtoni.

ARGO Navis, [Ἀργώ] Signum coeleſte, oritur pridie Idus Martias. Columel. lib. 11. cap. 2. V. Hygin. Manil. 1. 405.

ARGONAUTÆ, [Ἀργοναυτῆς] uicti ſunt Viri illi qui in Argo navigaverunt in Colchum, Jason videlicet, Caſtor, Pollux, Hercules, Telamon, Orpheus, Atlantes Schineï, Theſepii hlii, Melampus, Theſeus, Amphiaræus, Teſtor, Eurydamas, Coronus, Iphidamæus, & cæteri, de quibus Opheus in Argonaut. V. Diodor. l. 5. c. 3. & Hygin. fab. 14. Hor. Epod. 3. 9. de Jafone

Ut Argonautas præter omnes, candidum

Medea mirata eſt ducent.

Argonauta, in ſing. Plin. lib. 34. cap. 8.

ARGONAUTICA, n. pl. Ita poetæ inciperunt libros, quos de Argonautis ſcriperunt, ut ex Græcis Orpheus & Apollonius Rhodius, ex Latinis Val. Flaccus, & Varræ, cujus præclarum hoc opus perit.

ARGOS, [Ἀργῶ] Vetus & nobilis urbs Achaïæ. Servius in 1. Æn. Argos in ſingulari numero generis neutri eſt: in plurali vero maſculini. ut, hi Argi. Cæterum derivatio nominis, Argivos facit, non Argos. Virg. 1. Æn. 24.

Prima quod ad Trojam pro charis ceſſerat Argi.

Puræ Latinitatis eſt pl. Argi. Nam Argos neut. ſing. Græcum eſt, ut docuit Cellar. Geogr. Ant. 2. 13. 17. q. V.

Sumitur aliquando pro Græcia in genere, ut apud Lucan. 10. 60.

— quantum impulſit Argos,

Ithacasque domus facie Spartana nocenti.

Argos, Civitas Theſſaliæ. Lucan. lib. 6. 356.

— ubi nobile quondam,

Nunc ſuper Argos erat. Servius. ad 7. Æn. 285.

Argos, Civitas hanc longe ab Athenis, quod a Siti, Argos Diſipion dictum eſt: in quo erat magna locietas inter eos qui uno puteo utebantur. Servius in 7. Æn. 286.

Argos, Aliud Amphilocheicum, in Acarnania. V. multa apud Strab. l. 8. & Steph. qui Undecim memorat hoc nomine civitates.

ARGIVUS, Adj. [Ἀργίω] i. e. Græcus. Virg. 2. Æn. 254. Argiva phalanx. Cic. de Cl. Orat. 50. Argivus orator.

Argus, Adj. antiq. pro Argivus, auctore Nonio. Plaut. Amph. prol. 98. Amphitryo, natus Argus ex Argo patre. [Sed in emendatis ſic legitur: natus Argis ex Argo patre. i. e. Patræ quoque ex Argis, ut recte explicat J. F. Gronov. Obſ. l. 4. c. 19. q. V. & ad l.

ARGOLICUS, Adj. [Ἀργολικός] Idem quod Argivus, & per Synecdochem pro Græco. ut, Genus Argolica. Virg. 2. Æn. 177.

— Argolicis excindi Pergama telis.

ARGOLIS, Idis. f. [Ἀργολίς] i. e. Argiva. Ovid. 9. Met. 276.

— at longis anxia curis Argolis Alcmeæ.

ARGŌUS, Adj. [Ἀργῶ] Idem quod Argolicus. Hor. Epod. 16. 57.

Non huc Argo contendit remige pinus.

Argo auxilia, i. e. Argonautarum. Valer. Flacc. 6. Argon. 731. [Immo Argos non idem, quod Argolicus, vel Argivus. Hoc enim ab Argis, illud ab Argo navi deducitur. V. cund. Gronov. Obſ. l. 2. c. 10. ex.

ARGŌUS PORTUS, eſt in Æthalia, ab Argo navi ductus, ut perhibent. Illo enim Jafonem adnavigaſſe ferunt, ut Circes ditiçia quaereret, quam Medea viſere concupiſcebat. Strab. lib. 5.

ARGUMENŦUM, ARGUS, V. poit ARGUO & ejus derivativa.

ARGUO, vi, ſctum, [ἀργῶ] cre. Proprie eſt Offendere, ut ait Perottus. Virg. 4. Æn. 13.

Degeneres animos timor arguit. Ubi Servius; Arguit, Improbatur, & impugnat.

Non ex auditu arguere. Plaut. Bacch. 3. 3. 65. Quin ego quum peribat vidi, non ex auditu arguo.

Vultu genus arguitur. Ovid. 2. Faſt. 397.

Languor arguit amantem, i. e. Prodit. Hor. Epod. 11. 13.

Arguitur virtus maſis. i. e. Declamatur rebus adverſis. Ovid. 4. Trift. 3. 80.

Arguere, Reprehendere, accuſare: & (ut ait Budæus) Convincere & coarguere. Plaut. Amph. 3. 4. Quæ neque funt facta, neque ego in me admittit, arguit. Cic. pro Cæcin. Non modo, ſed etiam ſeipſum arguit. Suet. de Clar. Gram. 22. In advocatione quadam floccifimum ab adverſario factum uſque adde. Arguere proſeveravit, quoad, &c.

Arguere aliquem arguit feciſſe. Cic. pro Roſc. Amer. 37. Sin autem ſic ægetis ut arguatis aliquem patrem occidiſſe, neque dicere poſſitis ante quare, aut quomodo, &c.

Argui conſeſſione. Tacit. 1. Ann. 12. Ruſum Gallus non idcirco interrogatum ait, ut divideret quæ ſeparari requirent: ſed & ſua conſeſſione argueretur, unum eſſe Reipublicæ corpus, atque unius animo regendum. Id quod tu arguis, i. e. Objicis. Cic. pro Sylla 67. De quo etiam ſiquid dubitaſſet antea, non id quod tu arguis, cogitaſſet interfecto patre tuo.

Arguere & Purgare, contraria. Cic. pro Roſc. Amer. 120. Servos ipſos, quod ad me atinct, neque arguo, neque purgo.

Verbo de re aliqua, cui opponitur Negare. Cic. pro Roſc. Amer. 82. De quibus quoniam verbo arguit, verbo factis eſt negare.

Ex moribus aliquid. Cic. pro Sylla 69. Omnibus in rebus Judices, quid quique voluerit, cogitaſſet, admittit, non ex crimine, ſed ex moribus quæ arguitur, eſt ponderandum. [Ex moribus reſertur ad v. Ponderandum.

Reum, eſt Demonſtrare, & argumentis probare ab eo commiſſum crimen. Ulpianus l. 197. de Verborum ſignificat. Indicaſſe reum, eſt Detuliſſe, arguiſſe, accuſaſſe, & conviciſſe.

Aliquo crimine. Cic. 7. Ver. 45. Nunc non modo te hoc crimine arguo, ſed ne illa quidem communi vituperatione reprehendo.

De crimine. Cic. 2. de Invent. 37. Negare oportebit de vita ejus & moribus quaeri, ſed de eo crimine quo de arguatur.

Arguere, genitivo junctum: ut, Arguere ſurti, &c. Cic. pro Rabir. 26. Annon intelligis, primum quos homines, & quales viros mortuos ſummi ſcleris arguas? [Ubi alii. Crimine vel Nomine, vel Cauſa ſubauditur. V. Sancti Minerv. l. 2. c. 3. & l. 4. c. 4. & Periz. not. @ Crimine tamen frequentius; Unde & ſepius additur, ut ap. Phædr. l. 1. 10.

Lupus arguebat vulpem ſurti crimine. Sic

Argui reptundarum. Tacit. 3. Ann. 33.

Arguere regem culpre. Liv. 1. Decad.
 Facinoris reum argui. Cic. pro Cœl. 1. Siquis, Judices, forte nunc adfit ignarus legum, nec dubitet, quin tanti facinoris reus arguatur, ut eo neglecto civitas stare non possit.
 Arguitur patrem occidisse Sex. Roscius. Cic. pro Rosc. Amer. 37.
 Quod antior injuria illius fuisse argueret. Cic. 3. Verr. 85.
 Arguor immerito, est Injuste accipi. Ovid. 2. Trist. 327.
 Arguere, cum solo accusativo, pro Vitiolum demonstrare. Liv. lib. 5. Decad. Leges Macedoniae dedit cum tanta cura, ut non hostibus victis, sed fociis bene meritis dare videretur, & quas ne usus quidem longo tempore (qui unquam esse legum corrector) argueret.
 Arguere, pro Vetare & prohibere, cum Inf. Ovid. 15. Met. 73.
 — primumque animalia mensis Arguit imponi. Arcuū alii codd. Sed V. Burn.
 Argutum iri, in discrimen vocari. Festus.
 ARGUENS, [ἀργυρός] Partic. Plin. lib. 2. cap. 12. Quo in metu fuisse Stesichori & Pindari vatium fublimia ora palam est deliquisse Solis, & in Luna veneficia arguente mortalitate.
 ARGUTUS, Partic. [ἀργυρός] i. e. Accusatus. Plaut. Pseud. 2. 4. 56. Equid argutus est? CH. malorum facinorum sepiissime. Plaut. Amph. 3. 2. 2. Almena dedecoris arguta.
 ARGUTUS, Adj. [ἀργυρός] Qui est acuta quadam & accurata solertia: quasi Acute arguens & vestigans: non autem ab altero acuta intellectus & vestigatus. Hæc Valla lib. 1. Plaut. Truc. 2. 6. 14. Sine virtute argutum civem mihi habeam pro venefica. Cic. de Clar. Orat. 65. Quis in sententiis arguitur? in docendo edisserendoque futilior? Idem 2. de Orat. 250. Ex ambiguo dicta, vel argutissima putantur.
 Argutus vocat Probus, Eos qui celeriter loquuntur & multum: quoniam Græce ἀργυρός, velox dicitur Latine.
 Acumen argutum. Hor. in Arte Poët. 364.
 Blanditia. Propert. lib. 1. 16. 16.
 Calo. h. e. Ingeniosus. Hor. 1. Epit. 14. 42.
 Doloze arguto queri. Propert. lib. 1. 18. 26. h. e. Clamose & sonoro? ut illex Virgilio dicitur arguta. [Immo Ingeniose malo, ut rectius exponit Brœckh. q. V.
 Facunditas. Plaut. Trucul. 2. 6. 13. Facile fubi facunditatem virtus argutum invenit.
 Libellus argutus. i. e. Salsus & acumen habens. Martial. lib. 1. 1.
 Litera quam argutissima. Cic. 6. Att. 5. Velim obvias mihi literas quam argutissimas de omnibus rebus crebro mittas.
 Manus. Cic. 3. de Orat. 218. Manus autem minus arguta, digitis subfuegens, verba non exprimit. Manus sit minus arguta, h. e. Acuta, citata, mobilis, ne videatur esse præfagitioris, at ejus qui micat digitis. Verba subfuequatur, h. e. Ubi pronuntiata fuerint verba, rem significatam quodammodo fequatur, non exprimat, ut ea quæ ciconiæ rostrum vel auriculas animi imitatur.
 Meretrix. Hor. 1. Sermon. 10. 40. h. e. Callida. Acron.
 Oculi. Cic. 1. de Legib. 27. Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti fumus, loquuntur. i. e. Nimis mobiles & agiles. ut Digitis arguti. Poëtæ. Hor. 2. Epit. 2. 90.
 Sedulitas. Cic. 8. Fam. 1.
 Thalæ argutæ doctor: i. e. Præceptor artis musicæ. Hor. 4. Carm. 6. 25.
 Argutus de Sono plerumque acutiore, ut Æs. Sil. lib. 17.
 Aves argutæ. i. e. Canoræ. Propert. lib. 1. 18. 30. ob vocem Argutam.
 Calami. i. e. Sonora fistula. Sil. lib. 1. 13.
 Canes. Sen. Hippol. 1.
 Fistula. Virg. 7. Ecl. 24.
 Forum argutum. i. e. Obstreperum. Ovid. 1. de Arte Am. 80.
 Historiam argutam, pro Loquaci dixisse videtur Propert. & quæ in ore sit omni populo, lib. 3. 19. 18. Sed V. Brœckh.
 Illex arguta, apud Virg. 7. Ecl. 1. Ubi Servius: Arguta, modo canora, fridula.
 Nemus: i. e. Garulium, fridulum, ait Servius in Virg. 8. Ecl. 22.
 Olor. Virg. 9. Ecl. 36.
 — argutos inter strepere anser olores: i. e. Cygnos canoros.
 Ora. Stat. 2. Silv. 1. 45.
 Passer argutus. Martial. lib. 9. 55. V. Aves.
 Pecten textorius. Virg. 1. Georg. 294. Sonorus, Stridulus. Serv.
 Serra. Virg. 1. Georg. 143. h. e. Stridula.
 Valles: i. e. Resonantes. Columel. lib. 9. cap. 5. Nec minus videntur cavæ rupes, aut valles argutæ, quas Græci ἄργυρος vocant.
 Arguta exta, Quæ maxime declarant & ostendunt, quid futurum sit. Cic. 2. de Divin. 29. Sunt enim qui vel argutissima hæc exta esse dicant: sed tauri opimi jecur, aut cor, aut pulmo, quid habet naturale, quo declarari possit, quid futurum sit? De felle gallinæ loquitur.
 Argutum caput, Exile, breve, & quasi acutum. Virg. 3. Georg. 80. de equis. Nonius Parvum interpretatur.
 ARGUTULUS, dimin. Cic. 13. Att. 18. Ego interea admonitu tuo perfecti sane argutulos libros ad Varronem.
 ARGUTE, Adv. [ἀργυρός]
 Acute & argute conjicere. Cic. de Clar. Orat. 53. Quis putet celeritatem ingenii L. Bruto defuisse, qui de matre suavianda ex oraculo Apollinis tam acute arguteque conjecerit?
 Acute arguteque respondere. Cic. pro Cœl. 19. Si mihi acute arguteque responderit, tum quæram denique ex quo iste fonte Senator emanet.
 Breviser & argute judicium animos laxare. Cic. de Clar. Orat. 322. Nemo qui breviser arguteque incluso adversario laxaret judicium animos, atque a feveritate paulisper ad hilaritatem risumque traduceret.
 Callide arguteque dicere. Cic. in Orat. 98. Quin illo subtili & acuto elaboravit, ut callide arguteque diceret, nec quicquam altius cogitaret, hoc uno profecto magnus orator est, si non maximus.
 ARGUTIA, ārum. [ἀργυρία] Acute dicta & subtiliter. Plaut. Most. 1. 1. 1. Qui mihi inter patinas exhibes argutias. Cic. 1. de Legib. 7. Nam quid Accium memorem, cuius locuacitas habet aliquid argutiarum?
 Multum argutiarum & urbanitatis. Cic. de Clar. Orat. 167. C. Titii orationes tantum argutiarum, tantum exemplorum, tantum urbanitatis habent, ut pene Attico Hylo scriptæ esse videntur.
 Argutie & acumen. Cic. in Orat. 110. Demosthenes nihil Lyfiæ subtilitate cedit, nihil argutis & acumine Hyperidi, nihil lenitate Æschini & splendore verborum.

Persequi argutis. Cic. de Amicit. 45. Quibusdam, quos audio sapientes fuisse habitos in Græcia placuisse opinor mirabilia quedam. Sed nihil est quod illi non persequantur suis argutis, partim fugiendas esse nimias amicitias, &c.
 Digitorum argutia. Cic. in Orat. 58. Nulla mollitia cervicum, nulla argutie digitorum, non ad numerum articulorum cadens.
 ARGUTOLA, dimin. Gell. 1. 2. c. 7. Argutiola quippe hæc frivola & inaniseft.
 ARGUTOR, [ἀργυρομαχός] ārī. dep. Loquaciter proloqui, ut ait Nonius. Plaut. Amph. 1. 1. 193. Pergin argutur? Nævius apud Non. 4. 34. Quando ad ludos venit, alii quum tacerent, totum diem argutatur quasi cicada. Argutari pedibus, Sufflure. Titinnius Fullonibus, Terra hæc est, non aqua, ubi tu folius argutari pedibus, cretam dum compescis, vestimenta que lavas. Nonius.
 ARGUTO, [ἀργυρομαχός] āre. vox infrequentior. Propert. lib. 1. 6. 7. Illa mihi totis argutur noctibus ignes. i. e. Argute objicit, aut (ut ait Budæus) imputat.
 ARGUTATIO, ōnis. f. [ἀργυρομαχία] Quo strepitu, & stridulo sonitu, ut, Tremulique quassa lecti Argutatio. i. e. Sonitus ex concussione lecti. Catul. 6. 11.
 ARGUTATOR, ōris. m. [ἀργυρομαχός] Gell. lib. 17. cap. 5. Processisset autem argutatori isti fortasse reprehensio. Argutorem pro Sophista argutulo, vel argutatore accipit. i. e. Artificiali, inquit Budæus.
 ARGUMENTUM, i. [ἀπολογία, πρῶτος, ἀπολογία] Quo aliquid declaratur. Sic, Arguere dictum est pro Declarare. Solet autem accipi pro Conclusionis argumento. Sic definitur Quintil. lib. 5. cap. 10. Est ratio probationem præstans, quæ colligit aliud per aliud: & quæ, quod est dubium, per id quod dubium non est, confirmat. Sic Cic. in Topic. 8. Argumentum est ratio, quæ rei dubiæ facit fidem.
 Argumentum pro Argumentum per Synocpen, hinc u longum. H. St. Argumentis & rationibus docere, non eventis. Cic. 2. de Divin. 27. Argumentis & rationibus oportet quare quidque ita fit, docere, non eventis.
 Argumenta criminis aliiquis. i. e. Rationes quibus crimen illud patratum ab aliquo fuisse contendimus. Quintil. lib. 4. cap. 2. Accipite argumentum certissimum ut intelligatis. Cic. 4. Verr. 18. Adlet ei rei argumentum. Plin. 3. 16.
 Afferens omnia argumenta cur dii sint: remque mea sententia minime dubiam argumentando dubiam facis. Cic. 3. de Nat. Deor. 10.
 Agere argumentis. Cic. pro Cœl. 22. Argumentis agemus, signis omni luce clarioribus crimina refellemus.
 Arripere argumentum. Cic. 2. de Orat. 214. Argumentum simulatque positum est, arripitur.
 Astringere breviser argumenta Stoicorum more. Cic. 3. Tuft. 13. Primo, si placet, Stoicorum more agamus, qui breviser atfringere solent argumenta. Colligere argumentis, i. e. Ratiocinando comprobare. Quintil. 1. 3. c. 6. Colligere sparsa argumenta. i. e. Argumenta plura diversa que coacervare. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Commemorare argumenta. Lucret. lib. 1. 401.
 Comparare argumenta utriusque partis inter se. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Comperisse nihil gravi argumento. Cic. pro Cluent. 131.
 Componere argumentum. Cic. 15. Att. 4.
 Componere adversarii argumenta cum nostris. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Confirmat ratio argumentum. Cic. 2. de Orat. 214. Argumentum ratio ipsa confirmat: quæ simul atque emissa est, ad hæretur.
 Confirmare aliquid argumento. Cic. 1. Off. 153. Placet aptiora esse naturæ ea officia quæ ex communitate, quam ea quæ ex cognitione ducuntur: idque hoc argumento confirmari potest.
 Congerere argumenta, & Dissolvere argumenta, videtur Quintil. veluti contraria invicem opposuisse, lib. 5. cap. 13.
 Defendere viriliter causam argumentis. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Dicere argumenta. i. e. Argumenta proferrere. Quintil. lib. 2. cap. 20. Idem lib. 5. cap. 14.
 Dicere argumenta alicui rei. Plaut. Trinum. 2. 4. 121.
 Deprehendere argumentis & oculis. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Deest argumentum ad scribendum. Cic. 9. Att. 6. i. e. materia, Sic in his quæ seq. usque ad Docere arg.
 Dabit mihi nihil argumenti ad scribendum. Cic. 2. Q. frat. 13.
 Dabit argumentum ad te epistola. Cic. 10. Att. 15.
 Dilatare argumentum. Cic. in Parad. 1. Cato perfectus Stoicus, & ea sentit quæ non sane probantur in vulgus: & in ea est hæretis, quæ nullum sequitur florem orationis, neque dilatat argumentum, sed nuncius interrogat in oculis, & quasi punctis quod proposuit efficit.
 Docere multis argumentis Deum unum esse. Cic. 3. de Nat. Deor. 9.
 Ducere argumenta ex re aliqua. Cic. 2. de Orat. 167. Est conjunctis sic argumenta ducuntur, Si pietati summa tribuenda laus est, &c.
 Ducere argumentum ex adversario: i. e. A persona adversarii. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Ducere rem aliquam in argumentum. i. e. Argumenti loco fumere. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Exquirere rem aliquam argumentis. Plaut. Rud. 4. 4. 136.
 Explicare argumentum. Cic. 1. de Nat. Deor. 53.
 Egere argumento epistolarum. Cic. 9. Att. 2. i. e. materia. Sic mox in Habere arg.
 Excogitare argumenta firma ad probandum. Cic. de Clar. Orat. 271.
 Habere scribendi argumentum. Cic. 2. Q. frat. 14.
 Institui multa argumenta. Plaut. Most. 1. 2. 2.
 Judicarem id plurimis argumentis. Cic. 3. Fam. 4.
 Loqui argumenta. Plaut. Capti. 3. 3. 14.
 Niti argumentis. i. e. Conari probare aliquid. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Objicere in argumentum. i. e. Ad confirmandam causam suam opponere aliquid. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Onerare judicem argumentis. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Patetacere argumento. Cic. 2. Verr.
 Patet argumento. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Ponere inter argumenta. i. e. Inter probationes referre. Quintil. 1. 4. c. 1.
 Refellere argumentis. Cic. 1. de Orat. 88. Menedemus exemplis magis quam argumentis conabatur refellere.
 Resistere argumentis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Solvere argumentum a se positum. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Tractare argumenta. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Trahere argumenta ex causa. Quintil. lib. 5. cap. 5.
 Ut argumentis ad probandum id quod explanari volumus. Cic. 1. Acad. 32.
 Verfari in uno argumento. Cic. 5. Fam. 12.
 Argumenta distincta ac perspicua. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Frigidum argumentum. i. e. Infirmum, & non argens. Quintil. l. 5. c. 10.
 Grave. i. e. Urgens, & quod firmis rationibus nititur. Quintil. l. 5. c. 12.
 Gravissimum & firmissimum. Cic. pro Rosc. Com. 36.
 Horrida & confragosa argumenta. Quintil. lib. 5. cap. 8.
 Parva. i. e. Levia. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Persuasibilia. Quintil. lib. 2. cap. 21.
 Simplex & breve. i. e. Absque magno verborum & elocutionum apparatus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Vanum. i. e. Frivolum, & quod nihil probat. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Sine argumento. Cic. pro Cael. 8. Quis est enim, cui ista via non pateat? qui isti aetati non possit, quam velis petulariter, etiam sine ulla suspitione, at non sine argumento maledicere?
 Quod argumentum aut rationem, aut Quid argumenti &c. habuit res, quamobrem, &c. Cic. 4. Verr. 115. Vidi argenteum Cupidinem cum lampade: quid tandem habuit argumenti, aut rationis res, quamobrem in eo potissimum Stenianum premium poneretur? Item pro Cael. 68. Scire cupio quid habeat argumenti ista munusculum. Cic. 2. Off. 88. Tabula vero novae quid habent argumenti, nisi ut, &c.
 Argumenta atque indicia sceleris. Cic. 3. in Catil. 13. Mihi quidem, Quiriti, quum illa certissima sunt visa argumenta atque indicia sceleris, tabella, signa, manus, &c.
 Argumento oculorum atque conjectura animi scrutari amplitudinem Solis. Plin. lib. 2. cap. 11.
 Caelum quidem haud dubie Celati argumento diximus, ut interpretatur M. Varro. Plin. V. in Caelum. Sic & alibi utitur Vocis argumentum, in afferendo etymo. H. St.
 Satis est argumenti, nihil, &c. Cic. pro Quint. 41. Satis est argumenti, nihil esse debuit Navio, quod tandem nihil petivit.
 Argumento esse. Cic. pro Cluent. Quamquam satis magno argumento esse debet, quod ex tam multis iudicibus, absoluto Falcula, nemo reus factus est. Magno argumento fit. Cic. 2. Philipp. 40. Quod idem molitiam meam reprehendit, idem jocum: magno argumento fit me in utroque fuisse moderatum.
 Maximo argumento esse ad. Cic. pro Rosc. Amer. 75. Præterea illud quod mihi maximo argumento ad hujus innocentiam poterat esse, in rusticis moribus. in victu arido, &c. Addit H. St. Scil. probandam.
 Argumentum morum. i. e. Indicum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Pro argumento esse. Liv. 5. Bell. Pun.
 Argumento, abl. abf. Plin. l. 10. c. 36. de passeribus, Mares negantur anno diutius vivere: argumento quia nulla Veris initio appareat nigritudo in rostro, quæ ab æstate incipit.
 Argumentum [ἀργυρία] interdum Remi fictam significat, quæ tamen secundum naturam fit, hoc est veri similis: qualia sunt Argumenta comediarum. Unde per metaphoram Argumentum aliquando pro Materia ponimus. V. supra. Quintil. l. 5. c. 10. Argumentum plura significat. Nam Fabulae ad actus scenarum compositæ Argumenta dicuntur: & orationum Ciceronis velut thema ipsæ expōnent Pædianus, Argumentum (inquit) tale est. Et ipse Cicero ad Brutum ita scribit, Veritas fortasse ne nos in Catonem nostrum transferamus illinc male, quid est argumentum simile non erat. Quo appareat omnem ad scribendum destinatum materiam ita appellari: nec mirum, quum id inter opifices quoque vulgatum sit. Unde Virg. 7. Æn. 791. Argumentum ingens. Vulgoque paulo numerosius opus, dicitur Argumentosum. Hactenus Quintilianus. Ter. prol. And. 11.
 Qui utranvis recte norit, ambas noverit:
 Non ita dissimili sunt argumentum.
 Argumentum & sententia alicujus concionis. Cic. de Arusp. Resp. 8. Clodius paulo ante p. c. concionem habuit, quæ est ad me tota delata: cujus concionis primum universum argumentum sententiamque audite, quum referis impudentiam hominis, tum a me tota concione audietis.
 Absque argumento & sententia epistola. Cic. 1. Att. 16. Ad fammas atque incredibiles occupationes meas accedit, quod nullam a me epistolam ad te lino absque argumento ac sententia venire.
 Est etiam argumentum scripturæ, picturæque. Cic. 6. Verr. 144. Ex ebo-re diligentissime perfecta argumenta erant in valvis. Argumenta eodem modo dicuntur ut Signa, quibus res aliqua significatur, & de re quapiam hæc existimatio. Suet. in Neron. de spectaculis ab eo editis, cap. 12. Inter pyrrhicarum argumenta, taurus Pasiphaenæ in ligneo juvenææ simulacro abditam inivit. Virg. 7. Æn. 789. Turni arma describens,
 At leveum clypeum sublati cornibus Iro
 Auro insignibat, jam fetis obstita, jam bos,
 Argumentum ingens, & cultus virginis Argus. Ubi Servius, Argumentum aut fabula, ut Cic. 6. Verr. 144. Argumentum erant in valvis. Aut vera argumentum, quo se Græcum comprobare cupiebat. Ovid. 6. Met. 69.
 Illic & lentum filis immittitur aurum,
 Et vetus in tela deducitur argumentum. i. e. Antiqua fabula.
 Argumentum esse alicui erroris: i. e. Materia ad scribendum. Ovid. 4. de Pont. 15. 26.
 Numerorum argumenta. Cic. pro Rabir. Posth. 35. Alexandriam nunc cognoscimus: illinc omnes præstigiæ: illinc (inquam) omnes fallaciæ, omnia denique ab his numerorum argumenta nata sunt.
 Argumentum, pro Historia & gestis alicujus divisit videtur Ovid. 5. Trist. 1. 10. Vel potius pro Subjecta materia historię.
 Intexer & latus, leta & juvenilia lusi,
 Illa tamen nunc me composuisse piget.
 Ut cecidi, perago subiti præconia cuius,
 Sumque argumenti conditor ipse mei.

ARGUMENTOR. [ἀργυρία] Æri. est (ut ait Alconius) Argumentus uti ad rem probandam. Cic. 3. Verr. 150. Nonne argumentatur quo ista pecunia pervenerit?
 Argumentari & conjectura proficui. Auth. ad Heren. lib. 4. 47. Quæstio est unumquemque in officio suo continere. Quare L. Cassi, si in causa testem præterquam quod sciat, aut audiverit, argumentari & conjectura proficui patieris, vis accusatoris cum iure testimonii commiscebis.
 Argumentari & disputare. Cic. pro Milon. 45. Sed quid ego argumentor? quid plura dispo? te Q. Petili, appello optimum & fortissimum civem.
 Argumentari & disserere. Cic. 1. de Fin. 33. Sed & argumentandum &

accurate differendum, & rationibus conquistis de voluptate & dolore disputandum putant.
 Argumentari aliquid. Cic. pro Cluent. 64. Ego illa non argumentabor, quæ sunt gravia vehementer.
 Argumentari de aliqua re. Cic. 4. Verr. 119. De quo crimine quid ego disputem, quom totum positum sit in testibus? quid porro argumentor, qua de re dubitare nemo possit?
 Argumentari de voluntate alicujus. Cic. 2. de Invent. 128. Si aliud sensisse scriptor, aliud scripsisse diceret, is qui scripto utetur, hoc dicit, non oportere de ejus voluntate nos argumentari, qui ne id facere possimus, iudicium nobis reliquerit vis voluntatis. Al. Iudicium rectius. Sed quid argumentor? elegans correctio. Cic. 13. Att. 26. Ita male autem audio ipsum esse tractatum, ut mihi ille emptor non esse videatur. Quid enim pateretur? Sed quid argumentor? V. Argumentari & Disputare.

ARGUMENTATUS. Partic. Vetus author apud Præf. Omnia argumentata nomina.

ARGUMENTATIO, Ænis. f. [ἀργυρία] Ipsa argumenti dispositio & explicatio. Cic. 2. de Orat. Altera est qua tota in disputatione & argumentatione oratoris collocata est. Ita enim Argumentationis nomine tota disputatione ipsa comprehenditur, constant & argumento & argumenti conformatione.

Perspicuitas argumentatione elevatur. Cic. 3. de Nat. Deor. 9.

Argumentatione firmare. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Argumentatio firmissima. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Subtilis & crebra. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Suspecta. Quintil. lib. 5. cap. 14.

ARGUMENTATOR, Æris. m. Tertull.

ARGUMENTATRIX, Æcis. f. Tertull.

ARGUMENTALIS, c. Narratio argumentalis, quæ aliquid probat, apud Alconium.

ARGUMENTALITER, Adv. Argumen. Urb. Cæs. Quædam argumentaliter metiri.

ARGUMENTOSUS, Adj. [ἀργυρία] Quintil. lib. 5. cap. 10. Vulgo paulo numerosius opus, dicitur Argumentosum. i. e. Quod multam materiam continet. Budæus exponit, Une chose de grand devis, longue a écrire. Hinc & veteres Scholastici vocantur Argumentosi.

ARGUS, [ἀργυρία] Filius Aristoridis, de quo ait Ovid. 1. Met. 625.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,

Inque suis vicibus capiebant bina quietem:

Cætera servabant, atque in statione manebant. Hinc Juno custodiendam dedit lo Inachi filiam mutatam in vaccam: sed Mercurius a Jove missus dædæne cantus illum sopitum occidit. Oculos tamen Argi Juno indidit caudæ Pavonis, quæ dicitur avis Junonia. Virg. 7. Æn. 791.

— & cultus virginis Argus. Cic. 3. de Nat. Deor. 16.

Mercurius argenteum invenisse, & Argum dicitur interemisit.

Argus Aristorides: i. e. Aristoridis filius. Ovid. 1. Met. 624.

Argus stellatus. Ovid. 1. Met. 664.

Talia dicenti stellatus immovet Argus. Stellatum vocat ab

oculorum multitudine, instar stellarum circa caput totum micantium.

Stat. 6. Theb. 277.

Spectat in occiduis stellatum visibus Argum.

Argus, oculus. Argus nomen est hominis, qui fuisse fingitur oculis

plenus. Fest. [Ubi Oculum pro Oculato, seu perspicaci posuisse videtur.

Argus enim, haud secus ac Lynceus in proverbium abiit. Hinc licebit fortassis desperato adhuc Petronii loco Medicinam accersere.

C. 62. Erat miles fortis, tanquam Argus aboculaneus. Ubi editur, t. Orus apoculanius. Sententia est Fortem militem fuisse illum hospitem, uti cæcus, Argus est. Nam Apoculaneus nihil differre sermone piebejo

videtur ab Aboculus, qui est Cæcus. V. que in APOCALO diximus.

Argus item alius erat, qui Argum navem exlustrit.

ARGUTE, ARGUTIAE, ARGUTOR, ARGUTUS, V. ARGUO.

ARGYNA, [ἀργυρία] Oppidum est Loccorum, qui cognominantur Ozolæ. Plin. lib. 4. cap. 3.

ARGYNNIS, [ἀργυρία] Venus cognominata est, ab Argyne pueri nomine, qui (ut Athenæus lib. 13. inquit) ab Agamemnone rege amatus, quum frequentius nataret in flumine Cephalo, perit: quo in loco cum sepelivit Agamemnon, ibidemque Veneris Argynnidos templum construxit. Hinc illud Propertii sanius intelligitur, lib. 3. 7. 22.

Sunt Agamemnonias testantia littora curas,

Qua notat Argyne pœna natantis aquas. Alii aliter narrant,

sed falso: & in posteriori carmine Minantis legunt, loco Natantis. V. Brœlh.

ARGYRA, [ἀργυρία] Civitas Siciliae, unde se Diodorus Siculus ortum ducit, a qua Argyrii.

Est & Argyra Taprobane insulæ metropolis, cujus incolæ dicuntur Argyritæ, Stephano.

ARGYRA, [ἀργυρία] Nymphæ nomen fuit, cujus amore quum Selemnus torqueretur, obiit ejus nimio desiderio, & a Venere in cognominem fluvium mutatus est: cujus aquam amantibus prodesse ad amoris remedia, fuit opinio. In ipso enim amantes flumine abluti, desiderii oblivionem concipere putabantur. At vero Argyram ipsam & fontis & urbi nomen dedisse Pausanias tradit.

ARGYRANCHED, V. ARGENTANGIA.

ARGYRASPIDES, [ἀργυροσπίδεις] dicuntur Qui argentea scuta ferunt.

Liv. 37. 40. Sic. Chrylaspidæ, ab Aureis clypeis nominati. Lamprid. in Alex. c. 50. & Plutarch. in Eumene. V. AGLASPIS. Freinh. ad Flor. 1. 16. 7.

ARGYRIPA, [ἀργυροππη] Apulicæ oppidum, a Diomedæ conditum, quod primum Argos Hippium, post Argyripa, novissime Arpi, Ἀρπη dictum est. Virg. 11. Æn. 242. seq. & ibi Serv. Plin. l. 3. c. 11. Strabo l. 6. Geographi reliq. & Historici passim.

ARGYRITIS, is. f. [ἀργυρίτης] Spuma argenti. Plin. l. 33. c. 6. Fit & isdem metallis & quæ vocatur spuma argenti. Genera ejus tria: optima, quam chrysitin vocant: secunda, quam argyritin: tertia, quam molybditin.

ARGYROAMAS, [ἀργυροάμας] Lapillus argenti nitorem habens; ut, Adamas, de quo Plin. l. 37. c. 10. addubitat, sine idem cum eo quem Androdamanta vocant, quoniam impetus hominum & frandantis domat.

ARGYROGNOMONES, [ἀργυρογνώμονες] Minutuli illi numularii, Camplores vulgo dicti, quasi Pecunie spectatores. Budæus. V. ARGENTARIUS.

ARGYROLOGUS, [ἀργυρολόγος] a Græcis vocatur quem Latini Quæ-

storem

storem appellant, cuius officium est et argentum, hoc est pecuniam, colligat, & in aerarium sine fisco redigat.

ARGYROPRAE, [ἀργυροπράει] dicuntur Argentarii illi qui auctioribus interveniebant. Sic dicti ab exigendis venditorum rerum pretiis. Huius rei exemplum invenies in l. filiae. D. de solutione. Et pecunias ibi a licitantibus stipulantes, auctiorantibus praesentabant. Cic. pro Caelio. 16. Ebutio negotium datur: adest ad tabulam. Licetur Ebutius; deterreret emptores multi, partim gratia Caeliae, partim etiam pretio: fundus additur Ebutio: pecuniam argentario promittit Ebutius. Ex Bndao. V. ARGENTARIUS.

ARGYROTONS, [Ἀργυροτόν] Apollinis epitheton; quasi Argenteum arcum gerens.

A R I

ARIA, [Ἀρία] Regio quae Turquestan regnum Haytonus & Marcus Venetus appellant: regia horum Occeria. Terminatur, inquit Ptolem. l. 6. c. 17. a Septentrionibus Margiana & parte Bactriana, iuxta exposita ipsam meridionalia latera. Abocafu Parthia & Carmania deserta, a meridie Drangiana: ab oriente, Paropamisidis, iuxta meridionalem lineam, iungentem fines expositos per occidentales partes Paropamiti. Non satis convenit eadem, et distincta regiones sint ARIA & ARIANA. Vid. Cellar. Geogr. Ant. 3. 22. 2. Plinius Arios & Arianos tanquam conterminos distinguit l. 6. c. 25.

Item, Insula est in Ponto, Marti sacra, in qua volucres cum advenis pugnae pinarum ictu Graeci dixerunt. Auther Plin. l. 6. c. 12.

ARIA, [ἄρια] Arbor est apud Theophrastum, hyemis initio fructificans materia tam dura ut necesse sit, priusquam terebretur, aqua eam macerare.

ARIABIGNES, [Ἀριαβίγνης] Filius fuit Darii ex filia Gobryae, qui una cum Prexaspae & Megabazo propositus fuit claffi Xerxis. Herodot. l. 7.

ARIADNE, es, vel ARIADNA, æ. [Ἀριάδνη] Filia Minois regis Cretæ, forma eleganti, quæ Thefeum ingressurum Labyrinthum adjuvit, & redeuntem in patriam sequuta est. V. Catullus in Epithal. Thetid. & Pei. Eam deinde Bacchus uxorem duxit, ejusque coronam Hellis ornatam in astra retulit: unde est cœlestis fides, quod Corona Gnofia dicitur. Propert. lib. 3. 16. 7.

Te quoque enim non esse rudem testatur in astris
Lyncibus in cœlum vecta Ariadna tuis. Bacchum alloquitur.

V. Hygin. in Alfronem. Poët. lib. 2.

ARIADNEUS, Adj. [Ἀριάδνης] ut, Ariadnaeum fidus. Ovid. 5. Fast. 345. Bacchus amat flores, Baccho placuisse coronam,

Ex Ariadnae fidere nosse potes. V. Hygin. in Alfron. Poët. l. 2.

ARIANIS, [Ἀριανίς] Herba ignei coloris, cujuscunctum magi tradunt ligna oleo peruncta accendi. Nasitur apud Arianos, quæ est Scythica gens, Gedrosiis finitima, a quibus & nomen accepit. Plin. l. 24. c. 17.

ARIARATHES, Cappadociae rex, sub quo Cappadoces primum petierunt pop. Rom. societatem: cuius deficiente stirpe, lectus rex Ariobarzanes, & a Mithridate saepe pulsus, Romanorum armis restitutus est. Author. Volater. V. & Liv. 38. 39.

ARICANDUS, [Ἀρικανδός] Fluvius Milyadis (quæ est minoris Asiae regioncula, in consinio Pamphyliae, Cariae, & Lycaoniae sita) qui in Lirmyram amnem influit. A fluvii huius nomine vicinum oppidum Aricanda appellatur. Utriusque meminit Plin. l. 5. c. 27. Al. per y. Aryc.

ARICIA, [Ἀρική] Puella fuit Arica, Hippolyti uxor, postquam ille a Diana in Italiam fuisse translatus, ut testatur Virg. 7. Æn. 762.

ARICIA, [Ἀρική] Oppidum ab Hippolyto constructum a nomine Aricie uxoris, quod ad decimum lapidem abest ab urbe Roma, ut testatur Lucan. lib. 6. 74.

Parva Mycenæe quantum sacra Dianae
Distat ab excelsa, nemoralis Arica, Roma. conf. Hor. l. 1. Serm. 5. 1.

Hujus meminit Ptolem. l. 3. c. 1. Hodie Aricia castellum dicitur. In hac Orestes oraculo montis, simulacrum Scythicae Dianæ, quod de Taurica regione transtulerat, priusquam Argos peteret, consecravit. Erat ad hujus templum nemus quod vocabatur Aricinum. Ovid. 3. Fast. 91.

Nemoralis Arica. Ovid. 6. Fast. 59.

ARICINUS, [Ἀρικίνος] ut, Aricinum arvom. Hor. 2. Epist. 2. 167. Vallis Aricina. Ovid. 15. Met. 488.

ARICOMISCI, [Ἀρικωμισκοί] Volcae, Populi sunt Galliae, de quibus Strabo lib. 4. Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici legitur, & rectius. V. ARECOMICI.

ARIDA, [ἄριδος] Herba est, quæ & Echium, & Alciabion dicitur. Dioscor. lib. 4.

ARIDAEUS, Datamis filius, qui contra Pidas in praefio cecidit. C. Nepos, 14. 6. Item, Alexandri frater ex ignobili matre. Rex fuit perquam ignavus & imperitus. V. Curt. 10. 11.

ARIDICES, Philosophi nomen. Macrobi. 7. Saturn. cap. 3. Quum regis libertus ad novas divitias nuper erectus, [forte Evectus] philosophos ad convivium congregasset, & irridendo eorum minutulas quaestiones, scire se velle dixisset, cur ex nigra & alba faba pulmentum unius coloris edatur: Aridices philosophos indignè ferens, Tu nobis (inquit) ablove, cur de albis & nigris loris fimbres maculae gignantur.

ARIDITAS, ARIDUS. V. AEREO.

ARIENA, æ. Pomi nomen, ex arbore pala, quod sapientes Indorum vivunt. Plura apud Plin. lib. 12. cap. 6.

ARIES, ætis. m. [ἄριος, ἄρια] In eo differt a Vervece, quod huic extefferi sunt testiculi; nam qui ad generandam sobolem integer tenetur, dicitur aries. Virg. 3. Ecl. 95.

— ipse aries etiam nunc vellera ficeat.

Mutilus. V. MUTILUS, & Varro 4. de L. L. 19.

Aries, Bellica machina: de qua sic Veget. l. 4. c. 14. Materia ac tabulatis testudo contextitur: qua ne exuratur incendio, corio vel cilicis centonibusque vestitur. Haec intrinfecus accipit trabem, quæ adnoco præfigitur ferro quod falx vocatur, ab eo quod incurvata est, ut de muro lapides extrahat. Ant certe ipfius caput ferro vestitur, & aries appellatur: vel quod habet durissimam fontem qua subrat muros: vel quod more arietum retro cedit, ut cum impetu vehementius feriat. Haelenus Vegetius. Caef. 7. Bell. Gall. 23. Quod ab incendio lapis, & ab arietis materia defendit. Apud Poetas litera i metri causa interdum fit consonans. Sic Virg. 2. Æn. 492. — labat arietis crebro Janua. i. e. Crebris ictibus arietis. Haec machina prius dicebatur Equus. Plin. lib. 7. c. 56. Equum, qui nunc aries appellatur, in muralibus machinis, Epœum ad Trojam ferunt invenisse.

Aries præceps. Claud. 4. Conf. Hon. 329.

Ariete muros perficere. Virg. 12. Æn. 706.

Aries murum percutit. Cic. l. Off. 35.

De mole ejus. V. Barth. ad Briton. Aremor. p. 125. Qui plura vult, adeat Pitif. Lex.

Aries, unum e XII. signis Zodiaci circuli. Plin. l. 18. c. 25. Omnesque hæc differentie sunt in octavis partibus signorum. Bruma Capricorni, ab VIII. Cal. Januarii ferè, æquinoctium verum Arietis: solstitium, Veneri. Cic. in Arat. v. 10.

Aries, Pifcis. Plin. lib. 9. cap. 44. Graffatur aries ut latro: & nunc grandium navium in solo flantium occultatus umbra, siquem nandi voluptas invidet, expectat: nunc elato extra aquam capite, piscantium cymbas spectulat, occultusque adnatus mergit.

Trox aries. Claud. in Epithal. Honor. & Mar. 163.

ARIETARIUS, Adj. Quod ab arietem pertinet.

Arietaria machina. Vitruv. lib. 10. cap. 19. Constituebatur autem in ea arietaria machina, quæ Graece κρηδών dicitur: in qua collocabatur taurus perfectus in toro, in quo insuper constitutus aries.

ARIETINUS, Adj. Quod est ex arietem. Plin. Arietinum jecur ad id utile est. Testiculi arietini. Auth. ad Heren. lib. 3.

Arietinum cicer, Quod arietino capiti simile est: unde ita appellatur. Columel. lib. 2. cap. 10.

Arietinum oraculum, quodnam sit, haud satis explicuit Gellius l. 3. c. 1. Noct. Att. adductis his Plautinis verbis, ex Fretò, deperdit eja fabula: Quod arietinum responsum magnis ludis dicitur,

Peribo, si non fecero: si faxo, vapulabo.

ARIETIO, [Ἀριέτιος, κρηδών] Ære. Arietis dicitur arietare, quum capite & cornibus aliquem impetit. Accius in Bruto, apud Cic. 1. de Divin. 44.

Vifus est in fomis pariter ad me appellere, Daos contingentes arietis inde eligi, Pecos lanigerum eximia pulchritudine, Praelarioremque alterum involare me.

Deinde ejus germanum cornibus comititer In me arietare, eoque ictu me ad casum dari.

Arietare, per translationem, In morem arietis percutere, & de jecire. Curt. l. 6. 7. 2. Maceo gladium cœperat fringere: quem occupatum complexu, pedibus repente subductis, Dioxippus arietavit in terram. i. e. Praecipitavit.

Arietat in primos, obiciteque immania membra. Sil. lib. 4. 139.

Arietare aedes, pro Vehementer pulsare, quasi in modum arietis bellicii. Plaut. Trucul. 2. 2. 1.

Arietare in portam. Virg. 11. Æn. 890.

— inmissis pars caeca & concita frenis, Arietat in portas, & duros obice postes. Ubi Servius, Quæ in clausas portas more arietis ruebat: i. e. Bellicii machinationem.

Arietare, neutrum, pro Concuti, Labafcere. Seneca de Vita Beat. Nil pravi, nihil lubiti superesse, nihil in quo arietet aut labet.

Arietare inter se dicuntur, Quæ concutiuntur mutuo ictu. Sen. l. 2. de Ira 3. Magno imperatori antequam acies inter se arietarent, cor exiliit.

Sic Dentes inter se arietatos dicit, lib. 3. de Ira. Plin. l. 2. c. 82.

ARIETATUM, ònis. I. Conscuffio. Sen. 5. Quæst. Nat. 13.

ARII, [Ἄρια] sunt Asiae Scythicae populi, Herodot. l. 4. V. ARIA.

ARILATOR, qui etiam Cocio appellatur, dictus videtur a voce Græca quæ est aræ, i. e. Tolle: qui sequitur merces, ex quibus quid cadens lucellum possit tollere. Haec Festus. q. V. & in Cocio.

ARIMANIUS, [Ἀριμανίος] Plutonis cognomen apud Persas. Calep.

ARIMASPI, [Ἀριμασπί] Populi sunt in Scythia Asiae, versus Septentrionem, vicinij: tantummodo oculum in fronte habentes, quos Dionysius Arimaneas, vel Arimannos vocat. Æschylus vero ἄριμαντα φέρων: i. e. Unoculum exercitum: quod figitarius quum fuit optimi, alterum infestum oculum, ut a parvis affueti, altero melius cernant. Unde etiam nomen adepti sunt Herodoto. Nam Ari Scythice, Unum significat, & μάσπος Oculum. Item dicit idem Herodotus supra Arimaspos gryphes esse arum fervantes, hos prope, Rhiphai fuit montes. V. Plin. l. 7. c. 2.

ARIMINUM, [Ἀριμίνιον] Urbs vetus in Flaminia juxta Rubiconem. Livius coloniam dicit in Picenum cum Benevento deductam. Rufinus l. 14. Sempronio Praetori Ariminum provincia obvenit. Haec primum a Cæsare occupata, initium civili bello dedit. Hodie Rimini. Strabo l. 5. Ariminum, colonia Umlbrerum, sicut & Ravenna. Verum uttaque Romanos accepit inquilinos. Habet autem Ariminum portum, & ejusdem nominis amnem. E. Placentia Ariminum Itadia fuit mille cccc. Haetenus Strabo.

ARIMINENSIS, Adj. [Ἀριμίνιος] Incola Arimini. Hor. Epod. 5. 42.

ARIMPHÆI, [Ἀριμφάσιοι] sunt Populi Asiae Septentrionalis, prope Rhiphas montes. Habent pro domibus nemora, pro alimentis breccas, & tam feminae quam mares comam tendent. De his Ammianus sic habet: Ubi montes Riphæi dæcuntur, Arimphæi inhabitant, iusti homines, & morum placiditate cogniti.

ARIMUS, [Ἄριμος] Rex Myfiae, seu Mæoniae. Author Strabo, Xanthum citans antiquum rerum scriptorem.

ARINCA, æ. [ἄρινα] Genus frumenti. Ruell. l. 2. c. 21. Olyra Græcis, Latinis (Plinio auctore) Siliago, Gallis olim Arinca vocabatur. Frumentum genus est, spica semper erecta, neque rubiginis obnoxia, grano candido, levi, ac multipliciter tunicato. Plura apud eandem. V. OLYRA.

ARIOBARZANES, [Ἀριωβαρζάνης] Rex fuit Cappadociae, qui Pompeio in Pharfalico bello favit. Is a Senatu populoque Romano Rex & amicus appellatus a Cicerone cum toto regno servatus est, ut ipse Cicero scribit 5. Att. 20. Fam. 2. 17. & 15. 2, 4. Ejusdem nominis duo fuerunt Reges, Pater & Filius.

Alius fuit Ariobarzanes, Lydiae, Ioniae, & Phrygiae Praefectus. C. Nepos, 14. 2. 4. Item alius, militum Praefectus in Darii exercitu. Curt. 4. 12.

ARIOIATIO, & ARIOIUS, V. HARIOIATIO, & HARIOIUS.

ARION, ònis. [Ἀρίων] Methymnaeus citharædus, & poeta Lyolicus: emicuit Olympiade xxxviii. Scripsit cantica circiter versuum duo millia. Dicitur & Tragici carminis primum inventori fuisse, & chorum instituisse, ac Dithyrambicum carmen cecinisse. Author Suidas. Hujus Arionis historiam referunt Ovid. 2. Fast. 83. & Gell. l. 16. c. 19. V. Plin. l. 9. c. 8.

Servius, Arion Lesbius a Lesbos, citharædus optimus fuit: qui quum Taranto Corinthum cum multis opibus peteret, & videret sibi in mari tendi a nautis infidias: petit ut cithara pauperum caneret: ad cuius sonum quum Delphini convenissent, exstitit se supra unum: & ita imminevit vitæ periculum. Haetenus Servius in Virg. 8. Ecl. 56.

Arion in sylvis, inter Delphinas Arion. Haec

Hanc veram esse historiam non fabulam asserit J. Scalig. Animadv. in Euseb. p. 79. adde Elian. Hist. Anim. 2. 6. & 12. 45. Clem. Alexandr. Protrept. Ariona, accus. Ovid. 2. Fast. 83.

Quod mare non nox, quæ nescit Ariona tellus? Arion vocalis. Ovid. 2. Fast. 91.

Item Pythagoras quidam Locrensis, a quo dicitur Plato. Valer. Maxim. 8. 7. 3. extr. Memoratur etiam a Cic. 5. de Fin. 29. Sed in utroque loco legendum esse Acronia vult Davilius. V. Notas ejus in Cic. l. c.

Fuit & Arion, Equi nomen, de quo Claud. 4. Conf. Honor. 553. Si dominus tegetetur, equis, tua polceret ultro Verbera Nereidum stabulis nutritus Arion.

Adræus, sive Equus Adraiti. Stat. 4. Theb. 43. Arion flavus. Stat. 6. Theb. 501.

Prefagus. Stat. 6. Theb. 424. ARIONUS, Adj. [Ἀριόνης] ut, Arionia lyra. Propert. lib. 2. 26. 18. ARIONUM nomen. i. e. Fama Arionis. Ovid. 2. Fast. 93.

ARIONIVS, Rex Germanorum, bello a Cæsare in Sequanis victus. Cæf. 1. Bell. Gall. 31. Tacit. 4. Hist. 73.

ARIS, [ἄρις] Herba. Plin. lib. 24. cap. 16. Est & Aris, quæ in eadem Ægypto nascitur, similis Æro, minor tantum minoribusque foliis, & utique radice, quæ tamen olivæ grandis magnitudinem implet. Alba, geminum caulem, altera unum tantum emittens.

ARISARON, [Ἀρισάρον] Herba est exigua, radicem habens olivæ magnitudine, majore acrimonia quam Aron. A Plin. lib. 24. cap. 16. Aris appellatur. Galen. lib. 6. de Simpl. Medic. Facult. Diof. 2. 158.

ARISBA, [Ἀρισβῆ] Troas civitas. Virg. 9. Æn. 264. Focula, devicta genitor quæ cepit Arisba. Ubi Servius, Arisba (inquit) secundum Homerum misit auxilium Trojanis, & ab Achille subverfa est. V. Strabo lib. 13.

Arisba, in Lesbo civitas fuit, cujus agrum Methymæi habent. Strabo ibid. ARISBUS Fluvius quidam in Thracia, prope quem Cebrenii Thracas habitant. Strabo d. l.

ARISTA, æ. f. [ἀρίστη, ἀρίστη] Varro 1. de R. R. cap. 48. Granum dictum, quod est intimum folium. Gluma, qui est folliculus ejus. Arista, quæ ut acus tenuis, longa eminet & gluma: proinde ut grani theca fit gluma, & apex arista. Et paulo post, Arista dicta, quod arefcit prima. Cic. de Senect. 51. E quibus quum emerferit, fundit frugem spicæ ordine strætam, & contra avium minorum morfus munitur vallo aristarum.

Graciles aristæ Zephyro vibrantur. Ovid. 14. Epist. 39. Gravidis aristas canet ager. Ovid. 1. Met. 110.

Jejuna. Claud. 1. in Eutrop. 116. Maturis albescit messis aristas. Ovid. 5. Fast. 351.

Molli arista campus flavescit. Virg. 4. Ecl. 28. Teneras aristas lædere. Virg. 7. Æn. 809.

Virides Aristæ: i. e. Seges maturæscens. Juven. 14. Sat. 147. Ignis populatur aristas. Claud. 2. in Ruff. 44.

Arista, pro Spica. Virg. 1. Georg. 111. — ne gravidis procumbat culmus aristas. Ubi Servius,

Gravidas aristas periphrasticos pro Spicis posuit. Arista, pro Frumento. Virg. 1. Georg. 8.

Chaoniam pingui glandem mutavit arista. Servius. Item 4. Ecl. 28. Molli paulatim flavescit campus arista. Ubi Serv. Arista, Seges inculca, quæ a nullo colitur. Supple, Proveniet.

Post aliquot, aristas. Virg. 1. Ecl. 70. Post aliquot mea regna videns, mirabor, aristas. Ubi Servius,

Gradatim dictum ex tropo metalepsi: ut per aristas, messes: per messes, æstates: per æstates, annos numeret. [Inane commentum esse quicquid de Metalepsi tradunt Rhetores, tum hunc imprimis Virgilli locum inficere eo trahi alibi docui. Quippe summo potest inepta ἀνεπαίσθητα assignitur, si per Aristas Annos intelligi velis. Quam enim hinc elicias sententiam: En unquam, longo post tempore, patrios fines, & pauperis tugurii cespite congestum culmen, post aliquot annos, mea regna videns, mirabor? Qui quadrant, En unquam, longo post tempore, & Post aliquot annos? Quæ quæ ferri non queant, reliquum est, ut veram poetæ sententiam eruamus, quæ hæc est. En unquam, longo post tempore, fines patrios, & tugurium meum, cespite congesto in culmine deformatum, cultumque illud novale, mea quondam regna videns, seu revisens, mirabor nihil esse præter aliquot aristas, i. e. pro agro cultu olim, sterile & incultum solum. Miseratur enim vicem tugurii & agelli sui Melibœus, si barbaro militi, ejecto priori possessore, tradatur. Aristas numerare, est Operam inanem sumere, & rem aggredi quam perficere non possis. Ovid. 4. Trist. 1. 57.

Vere prius flores, æstu numerabis aristas. Æstu, pro Æstate & tempore mellis.

Aristæ pondus, pro Re levissima. Ovid. 5. Epist. 111. Et minus est in te quam in summa pondus arista, Quæ levis assiduis folibus alia riget.

Aristæ nardi. i. e. Spicæ nardi. Ovid. 15. Met. 398. Quo simul ac casias, & nardi lenis aristas, Quassaque cum fulva subtravit cinnama myrtha, Se super imposuit. De Phœnicæ ave loquitur.

Aristas odoratas, Nardi spicas intelligit. Stat. 5. Sylv. 3. 43. — odoratas nec Arabs decerpit aristas. Plin. l. 12. c. 11.

de Nardo, Frutex est gravi ac crassa radice, sed brevi ac nigra fragilique, quamvis pingui, situm redolente ut cyperi, aspero sapore, folio parvo densoque. Cacumina in aristas le spargunt, ipso gemina dote nardi spicas ac folia celebrant.

Aristas Persius pro Pilis mire posuit, quod quoties inhorrescimus, erigantur instar aristarum. Sic enim ait 3. Sat. 115.

Alges quum excussit membris tremoribus aristas. [Nisi potius Aristas pro Surculis posuit, ad magnitudinem pavoris exprimendam ἀρῆστους, ut assollet hic satyricus. Quam hic Aristas appellat, Germani vocant Ein Sprisse, vel sprasse, Cellus Surculum l. 5. c. 26. §. 35. seq. V. mox Plinii locum. V. ARISTIDA. Ingens autem ex pavor tremor fit necesse est, qui talem effectum præfert. Excuteat pilos, pro Erigere, in Latine dici possit, ut viderint qui de pilis explicant.

Aristæ etiam dicuntur in piscibus. Aufon, in Mossella, Squameus herbosus Capito interlucet arenas Viscere præ tenero fartum congestus aristas.

ARISTIFER, Adj. Prudent.

ARISTÆUS, [Ἀριστῆος] fuit Apollinis ex Cyrene filia Penci regis Arcadiæ filius, hic deinde in Arcadia regnavit, & primus apum & mellis usum lactisque coagulatum demonstravit, usumque olei, & alia quamplurima adinventisse ceteri Justin. lib. 12. Hic quum Euridicem nympham uxorem Orpheii vitare voluisset, & illa fugiens a serpente fuisset occisa, Nympharum iracundia cunctis animalibus perditis funditis, & cunctis apibus matris auxilium petiit. Hæc Servius in Virg. 4. Georg. 317.

Pator Aristæus fugiens Peneia tempe, Amiffis (ut fama) apibus, morboque, fameque, &c. V. Mufarum volucres, in MUSA. De Aristæo V. diligenter quæ scribit Diodor. Sicul. lib. 5. cap. 14.

ARISTAGORAS, scripsit Ægyptiaca. Plin. lib. 36. cap. 12. ARISTALTHÆA, V. in ALTHÆA.

ARISTARCHA, [Ἀριστάρχη] Ephelina quædam matrona, quæ Dianæ iussu, una cum Phocensibus navigationem fubit, atque in Massilia, templi Dianæ constructi sacerdos est designata. Strab. lib. 4.

ARISTARCHUS, [Ἀριστάρχος] Grammaticus Alexandrinus lege, orinudusa Sanrothracia, patre item Aristarcho: floruit Olympiade CLVI, sub Ptolemæo Philometore, cujus ætatem filium cruduit. Scripsit commentarios supra mille. Fuit discipulus Aristophanis grammatici. Deceffit in Cypro, seipsum cibi abstinentia necans quum laboraret morbo hydropicòs, ætatis anno LXXI. filios reliquit Aristarchum, & Aristagoram, ambos stultos. Author Suidas. Ælianus tradit hunc tam castigato fuisse iudicio, ut Homerum versus non putaretur, quem ipse non probaret. Hinc per Antoniniam Aristarchus fit nomen commune, pro Critico & severo censor uluratum. Hor. in Arte Poët. 449.

Arguet ambigue dictum, mutanda notabit, Fiet Aristarchus. De hoc & Cic. 1. Att. 14. Ego varia meis orationibus, quarum tu Aristarchus es, soleo pingere.

Aristarchus Tegæates poeta Tragicus. Æsculapio, a quo ex morbo fuit liberatus, pro recepta sanitate fabulam vovit. Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragedias LXX, vicit duabus.

Fuit & alius Aristarchus Ephesi tyrannus. Author Suidas.

ARISTARETE, [Ἀριστάρχη] Nearchi filia, & pictrix sui temporis inter nobiles. V. Plin. lib. 35. cap. 11.

ARISTEAS, [Ἀρίστεας] patria Proconnessus, Poëta nobilis fuit, qui Cræfi & Cyri temporibus claruit. Scripsit Theogoniam, & tres libros eorum carminum quæ Arimaspea dicuntur. Suidas. Meminit & Gell. l. 9. c. 4. Scribitur etiam Aristæas.

ARISTEREON, [Ἀρίστεριον] Verbenaca herba. Sic citat ex Pausania Eustathius Odyff. 4. Ἀρίστεριον, ὅτιν ἐπιπέθειν ἐς ἠλαβουβίς, atque ita scribitur apud Plutarch. lib. 1. Symposiaca. Dicitur & Ἀρίστεριον.

ARISTIDA, alias Holcus, Herba est quæ aristas habet in cacumine tenues, culmo, quale hordeum resiliens. Hæc circa caput alligata, vel circa laetum educit et corpore aristas. Quidam ob id aristidam vocant. Plin. lib. 27. cap. 10.

ARISTIDES, [Ἀρίστιδης] Cognomento ἄκατος, i. e. Justus, Athenis cum Themistocle in administranda Republ. disensit, quum essent diversis moribus. Catoi alter, Cæsari Themistocles comparandus. Noverat vitam ejus Latine, Plutarchus Græce descripsit.

Aristidem alium Eudemonis filium, inter sophistas Philostratus ponit e civitate Adrianorum Myfiæ, qui Smyrnæ docebat: & adventi sorte M. Antonino principi, unus omnium non proceffit obviam, eoque modo in cognitionem & amicitiam venit imperatoris. Hic Polemonis discipulorum facile princeps, inter decem Rhetores Atticos juniores a Suida memoratur. Ejus jam extant Orationes LVII. Græce editæ Florentiæ, & Gr. Lat. Parisiis.

Aristides item Thebanus pictor fuit Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & sensus expressit omnes, quos Græci vocant ἴσος; item perturbationes, durior paulo in coloribus. Hujus pictura illa præcipue laudatur, Infans adrepens ad mammam matris eis vulnere morientis, ac manu prohibentis: sentire mater & timere videtur, ne emortuo lacte sanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander transtulit Pellam in patriam suam. Plin. lib. 35. cap. 10.

Fuit præterea Aristides Staturarius, Polycreti discipulus. Plin. l. 34. c. 8. Aristides præterea fuit Atheniensis Philosophus Christianus eloquentissimus sub pristino habitu. Volumen nostri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit. Author Hieron. de Scr. Eccl. cap. 20.

ARISTIPPUS, [Ἀριστίππος] Cyreneus, Socratis auditor, primus Socraticorum mercedem docendi exegit, ac quæstu philosophatus est. Cum Xenophonte simulatam gessit: summum bonum in voluptate corporis posuit. Quapropter a Diogene Canis regius est appellatus, quod divitum esset affecta. Jactatum inter eos scœmma Horatius perpulchre includit, Epist. 17. 14.

Si pranderet olus patienter, regibus uti Nollêt Aristippus: si sciret regibus uti, Fastidiret olus, qui me notat.

Alius fuit Aristippus, quem summum divitiarum contemptorem depingit idem Hor. 2. Serm. 3. 100. — quod simile isti Græcus Aristippus? qui servos proicere aurum

In media iussit Libya, quia tardius irent Propter onus læges. [Immo idem, non alius. V. Laër. l. 2. S. 77. Idem Philosophus Socraticus, naufragio quum ejectus ad Rhodiensium litus animadvertisset geometrica schemata defricta, exclamasse ad comites ita dicitur: Bene speremus, hominum enim vestigia video. statimque in oppidum Rhodem contendit, & recta in gymnasium devenit: ibique de philosophia disputans, muneribus est donatus, ut non tantum se ornaret, sed etiam eis qui una fuerant, vestitus & cætera quæ opus essent ad victum, præstaret. Quum autem ejus comites in patriam reverti voluissent, interrogaret eum quidnam vellet domum renuntiare, tunc ita mandavit dicere, Ejusmodi possessiones & viatica liberis oportere parari, quæ etiam e naufragio una possent enatare. Namque ea vera prædicia sunt vitæ, quibus neque fortuna tempestas iniqua, neque publicanorum rerum materio, neque belli vastatio potest nocere. Verba sunt Vitruvii in præf. lib. 6.

ARISTIPPÆUS, Adj. [Ἀριστίππου] Cic. 2. de Fin. 19. Illud Aristippicum contemneret.

ARISTUM, [ἀρίστην] Præmium quod dari apud Græcos solebat ei, qui rem optime gesserat in prælio. V. Cæf. lib. 9. cap. 25.

ARISTO, [Ἀρίστος] Chius. Stoicus fuit Philosophus, Zenonis auditor & Ly-

& Lyfæ, ob faciendam Siren cognomine dictus, cujus meminit Cic. 4. Acad. 130. & passim alias. Vitam ejus habet Laert. lib. 7. S. 160. a quo Sex omnino Aristones memorantur: Plures subjungit Menag. V. & Fabric. Bibl. Gr. vol. 2. in Elenchio Peripatetico. & Stoicor.

Ariston Sculptor cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & 12. Estitem Jureconsultus quidam doctissimus apud Gell. lib. 11. cap. 18.

ARISTONEUS, Adj. [*Ἀριστωνεύς*] Cic. 4. de Fin. 40. Si omnino nos negligimus, in Aristonea vita & peccata incidemus, obliviscemurque que virtuti ipsi principia dederimus.

ARISTOBŪLA Diana, i. e. Optime consulens, nuncupata. Scribit Plutarch. in vita Themist. quod quum in eum invidia quadam Atheniensis populus injectus esset, ipse ut eum ad saniores animum mentemque converteret, magis incitasse, quum Dianæ templum dedicavit, quam Aristobulam appellavit, ut que optime civitatis Græcorumque salutis consulisset. In Dianæ tamen templo postea Themistocli ita sua posita est, quæ ad nostram usque permanit ætatem.

ARISTOBŪLUS, [*Ἀριστοβούλος*] Judæus ex Panæade, Agathoboli Hebræi discipulus, unus fuit ex illis LXXIII. interpretibus, qui missi fuerat ad Ptolemæum, tunc Judææ dñmum, ut libros sacros in Græcum sermonem converterent. Qui multa ex præceptis Moseos proponenti regi percontantique respondit. Illic commentarios etiam in legem Hebræorum edidit. Author Eusebius. Joseph. Antiq. Jud. 13. 19. Sed V. Fabric. in Elenchio Peripatetico. Bibl. Gr. vol. 2. p. 280.

Aristobulus alter Cassandrus, qui scripsit Alexandri Magni historiam, comesque peregrinationis ejus fuit. De quo Fabric. Bibl. Gr. vol. 2. p. 210.

ARISTOCLES, [*Ἀριστοκλῆς*] Philosophus fuit Messianensis, Peripateticus. Scripsit de Philosophia libros decem, uter esse studio & doctrina prior, Homeruse an Plato: in quibus philosophorum omnium catalogum contexit, opinionisque recensuit.

Fuit item Aristocles Lampacenus philosophus. Item alius Megarensis sophista, sub Trajano & Adriano. Scripsit de Rhetorica epistolas, & declamationes ad imperatorem. Suidas.

ARISTOCLIA, [*Ἀριστοκλία*] Formosissima puella, quæ rem divinam factura, nuda est a Stratone viro, qui in eam exaruit, ante etiam a Callisthene amata. Hæc vero rupturam die in amantum manibus discepta est, quorum postea alter sibi manus convicivit, alter aufugit, nec unquam amplius visus est. Ex Girald. in lib. de Diis Gent.

ARISTOCLIDES, [*Ἀριστοκλείδης*] Orchemoni tyrannus. Fuit & pictor quidam Plin. lib. 35. cap. 11.

ARISTOCRATES, [*Ἀριστοκράτης*] Civis quidam Rhodius fuit, qui, quod plurimum dignitatis strenuitatisque præ se ferret, civium omnium consensu, belli dux delectus est, in quo spem suorum egregie secessit, utpote qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne, degener plane apparuerit. Suidas.

Aristocrates alius Spartanorum Rex. Pausan. lib. 8. Item alius Hipparchi filius, Historicus Græcus, Athænus lib. 3.

ARISTOCRATIA, æ. [*Ἀριστοκρατία*] est Respublica optimatum imperio administrata, in qua vulgi nullum est arbitrium, cujusmodi est hodie Venætiæ. Huic opponitur Democratia.

ARISTODEMUS, [*Ἀριστοδήμου*] Sculptoris eximii proprium nomen. Plin. lib. 34. cap. 8.

Fuit & alius, Nisæus, filius Menecratis Aristarchi discipuli, quem Strabo dicit se juvenem vidisse senem.

Alius Aristodemus, qui Magni Pompeii filios erudit: mane Rhetoricam, meridie Grammaticam docebat. Author Strabo.

Est & actor fabularum apud Gell. lib. 11. cap. 9.

ARISTOGENES, [*Ἀριστογένης*] Medici Thasii nomen, qui varios de re medica libros conscripsit ad Antigonom Macedoniæ regem.

Aristogenes alter Cnidius item Medicus, servus Chrylippi. Famam adeptus est cæ curatione Antigoni Gonatæ. Author utriusque Suidas.

ARISTOGITON, & Harmodius, Liberatores tyrannidis Pisistrati, quibus statum in foro ab Atheniensibus postea fuerunt. Suidas.

Fuit & alter Aristogiton Medicus, de quo Plin. lib. 27. cap. 4.

ARISTOLAUS, Pictor, Pausæ discipulus, & severissimis pictoribus fuit. ejus opera nonnulla commemorat Plin. lib. 35. cap. 11.

ARISTOLOCHIA [*ἀριστολόχια*] Herba, cujus (inquit Ruell. l. 3. c. 4.) Græci faciunt tria genera: unum tuberibus radicum orbiculatis, quæ femina dicitur, multis a radice germinibus, longioribusque viticulis fruticosa. Hæc omnibus officinis Rotunda aristolochia cognominatur. Alterum masculæ, radice longa, procerioribus foliis, exilibus ramulis dodrantalibusque, flore purpureo grave virus olente. Utraque fert bacculas velut capparæ, colore intus buxco, amaro gustu, odore viroso. Tertium assignatur aristolochiæ longæ genus, quæ Clematidis, quæ Sarmentaria, cognominatur, tenuissimos fundens ramulos frondososque, &c. Plin. l. 25. c. 8.

Aristolochiæ nomen dedisse gravidæ videntur, quoniam efficit *ἀριστολόχια*. Nostri Malum terræ vocant, & quatuor genera ejus servant. Nomen Cicero Aristolochiam dicit ex inventore invenisse, in quo dentem calumnie vitare non potuit. Sed quid vetat & salubrem esse puerperis & ab inventore Aristolochiæ nomen habuisse? Equidem puto id Ciceronem in aliquo, qui hodie non extat, scriptore legisse, non de suo commentum esse. Sed & Aristoteles a muliere inventam esse scripserat, ut Nicandri interpres refert: cuius verba sunt, *Ταύτην δὲ Φωνὴν Ἀριστολόχιας γυναικὸς ἀπέπεισε*. Adeo de inventorisibus rerum inter authores non convenit, ut alii alia prodant. Hæc Turnæbus. Hujus herba meminit Cic. 1. de Divin. 16. & 2. 47.

ARISTOMACHË, Uxor Dionysii superioris, Sicilia tyranni, Dionis generi ejus foror.

ARISTOMACHUS, Proprium viri Solensis, qui sic amore apum cultura flagavit, ut duodecexaginta annis nihil aliud fecerit.

Fuit item Aristomachus, qui de Arte vini scripsit. Author utriusque Plin. lib. 14. cap. 19. & lib. 11. cap. 9.

ARISTOMENES, [*Ἀριστομένης*] Vir fuit Messenius fortissimus ac justissimus (ut Hieron. scribit) idem dux tanta calliditate fuisse fertur, ut sæpe Lacedæmonios deciperet. Quorum fæpe urbem ingressus est, & aliquando captus atque in vincula conjectus, calliditate sua aufugit. Quod quom felmet atque iterum & tertio fecisset, tandem occisus est a Lacedæmoniis, & execto corpore inventum est cor ejus pisiforme. V. Plin. l. 11. c. 37. & Belli Messeriati scriptores Justin. Pausan. Diodor. Polyæn.

ARISTON, V. ARISTO.

ARISTONICUS, [*Ἀριστονίκος*] Grammaticus Alexandrinus. Scripsit librum in Theogoniam Hesiodi, & de nominibus sive Constructione apud Homerum. Strabo.

Aristonices item Eunuchus Ptolemæi, qui animum supra eunachum gerebat. Dux fuit belli fortissimus: præterea liberalis in omnes. De utroque Suidas.

ARISTONIDAS, Statuarius cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 14.

ARISTONIDES, Pictor, de quo Plin. lib. 35. cap. 11.

ARISTONYMUS, Poeta comicus fuit Philadelpho: is præfuit regie bibliothecæ post Apollonium, veniens postremo in susceptionem quod ad Eumenem transfugere cuperet, in custodia per aliquot annos fuit: tandem liberatus, mortem non multo post obit. Author Athenæus in Dipnosophistis.

ARISTOPATRA, Mater Crateri, qui sub Alexandro militavit, ut author est Strabo l. 15.

ARISTOPHĀNES, [*Ἀριστοφάνης*] Poeta comicus Rhodius, sive Lydius genere, lege vero Atheniensis, patre Philippo, inventor tetrametri & octometri versus, filios habuit Ararota, Philippum, Philæterum, comicos omnes. Docuit fabulas LIIII. Suidas. Hic Atticæ lingue nobilitate adeo præpolluit, ut Dionysio roganti Athenienses aliquem ejus sermonis eruditum autorem, hunc miferunt. Socratis æmulus fuit, quem exagitat & infectatur in Nubibus. Hujus meminit Hor. l. 1. Serm. 4. 1. Eupolis, &c. Aristophanes alter Byzantinus grammaticus, Apellis ducis exercitus filius discipulus Callimachi, Zenodoti, Dionysii. Author Suidas.

ARISTOPHANEUS, Adj. [*Ἀριστοφάνειος*] ut, Aristophaneus versus, qui anapesticus factus est. Cic. in Orat. 90.

ARISTOPHON, [*Ἀριστοφών*] Pictoris nomen apud Plin. lib. 35. cap. 11.

ARISTOPHORUM, [*Ἀριστοφωρῶν*] Vas in quo prandium deferretur, ut Dioscor. Festus.

ARISTOR, Crotopi filius, pater Argi. Unde

ARISTORIDES, [*Ἀριστορίδης*] Argus dictus est, ab Aristore patre suo Ovid. l. Met. 624.

ARISTOTĒLES, [*Ἀριστοτέλης*] Stagiritis philosophus, Platonis auditor patre Nicomacho medico, matre Phæstide, Alexandro Magno discipulo notissimus quam doctissime laude clarus. Cujus id benevolentia signum ve maximum, quodStragiam ejuspatriam a patre dirutam, ipsius precibus restituit. A magistro Platone mature discessit, Scholamque ipse in Peripatetico Lycei habuit, unde ejus Sectam secuti Peripatetici dicti sunt. Excessit in ætate LXXIII, eodem quo Demosthenes anno: hic in Apulia, ille in Euboea. ambo profugique Antipatro. Author Plutarchus in Sylla. V. plura apud Volaterranum. Ejus vitam descriptam habemus Diogene Laërtio l. 5. & Ammonio sive Joanne Philopono, & Anonymo Lat. quæ pariter cum commentario suo edidit Petr. Joan. Nunneseus, tur ab alio Græco, anonymo, quem Menag. ad Laert. edidit. V. omnin Fabric. Bibl. Gr. 3. 6.

Alius quidam Aristoteles, cujus fit mentio a Scholiaste Theocriti. Vid. Erasmus in Proverbio, Scit quomodo Jupiter duxerit Junonem. Et sur fortassis illius nonnulla, quæ tribuuntur alteri Aristoteli H. Sæ. Aristoteles post Jonium 32. recenset Menag. ad Laert. 5. 35.

Flumen orationis aureum fundens Aristoteles. Cic. 4. Acad. 119. Admirabili quadam scientia & copia Aristoteles. Cic. in Orat. Nervosus Aristoteles in dicendo. Cic. de Clar. Orat. 121.

Aristoteles is quem maxime ego admiror, ait Cic. 2. de Orat. l. 52.

ARISTOTELICUS, [*Ἀριστοτελικός*] Adj. ut, Aristotelica pigmenta. Cic. 2. Att. l. Sed rectius al. Aristotelia, est vulgo altero modo cum sequitur avi scripti. efferant.

ARISTOTELIUS, [*Ἀριστοτέλιος*] aliud Adj. ut, Aristotelia vis. Cic. de Orat. 68. Scribitur & Aristoteles, utrumque ex Græco *Ἀριστοτέλιος*.

ARISTOXENUS, [*Ἀριστοξένος*] Tarentinus philosophus & Musicus, Aristotelis auditor, quæmorienter convicium dixit, quod Theophrastum est in scholâ successione præmereret. Scripsit in omni genere libros, in musica præsertim. Suidas. Hic Dicæarchi equalis & condiscipulus animam dix harmoniam esse, ut tradit Cic. l. Tusc. 20.

Aristoxeni musici meminit & Quintil. lib. 1. cap. 10.

Aristoxenus alter Cyrenæus, qui adeo delicatus fuisse dicitur in hortu cura, ut vesperi lactucas mullis irrigaret, ut luxuriosius succrederet & saporis essent præstantioris. Author Suidas.

ARISTRĀRUS, [*Ἀριστάρχος*] Sicyoniorum tyrannus fuit, cujus meminit Plin. lib. 35. cap. 10.

ARISTYLLUS, [*Ἀριστύλλος*] Poeta quidam fuit deformis, ore semp hiante, quem taxat Aristophanes in Pluto, & ejusdem meminit in *Εὐκάλπιδος*. Aliis tamen magis taxatus videtur Aristyllus, quod ore paululum diducto loqueretur, ut vox magna ex parte prodiret per nares, fuit illa, qualis est porcorum: quod vitium in quorundam pronuntiatione ca tuque videmus.

ARITHMOS, [*ἀριθμός*] Græcum. Latine dicitur Numerus: unde

ARITHMETICA; æ. & ARITHMETICE, es. f. [*ἀριθμητική*] Ars numerandi. Plin. l. 35. c. 10. Pamphilus Macedo natione, sed primus in scilicet omnia omnibus literis eruditus, præcipue arithmetice & geometricæ. Cic. l. Att. 12. Hæc conscripsi x. Cal. accubans apud Vestitorum, hominem rem tum a dialecticis, in arithmeticis satis exercitatum. i. e. In scientia num randi. Et hoc significat deditum pecunie magis, quam literis Vestitorum

ARITHMETICUS, Adj. Vitruv. l. 10. 16. Arithmetice rationes. Neut plur. Cic. l. 14. Att. 12. Homo in Arithmeticis exercitatus.

ARITHRILLIS, Herba. Apul. cap. 82.

ARITUDO, V. AREO.

ARIVS, vel **AREUS**, Adj. [*Ἀρειός*] Quod ad Martem attinet. S. Arcum judicium pro Areopago apud Tacit. 2. Ann. 55. V. AREOPAGUS

ARIVS, Philosophus Alexandrinus. Suet. Aug. cap. 89. V. ARIUS.

ARIVS, [*Ἀρίων*] Heracleiarcha notissimus feculi quarti, qui (ut scribit Aug. de Har. c. 49.) Patrem & Filium & Sp. Sanctum negat esse unius & eisdem nature atque substantiæ, aut (ut expressius dicitur) essentia, quæ ab Græce appellatur, sed esse Filium creaturam, Spiritum vero Sanctum creaturam creaturæ. Add. Rufin. l. 10.

ARIANUS, Adj. Arii Herefin amplexens.

ARIANUS, Fluvius Ariæ regionis, quæ Bactrianis contermina est, monti sub jectæ qui Bactrianam continet, ut est apud Strab. lib. 11. Hujus etiam meminit Lucan. lib. 3. 281.

ARINRUM, Ornamentum capitis muliebris, Festo Pompeio l. 1. In quibusdam autem codicibus legitur Arineum. [Forte ab Arinoce Arinoceum ἀρινόων.

R.M.A., orum. n. [ἄρμα, ἄρμα, ἄρμα, ἄρμα] pluraliter tantum : & sunt proprie (teste Servio) Quae armostegunt. Vairo 4. de L. L. Arma ab arcenlo, quod his arcemus hostem. Festus, Armi proprie dicuntur ab armis, id est his armis dependentia : ut, scutum, gladius, pugio, fida : ut ea quibus proci preliamur, tela. Caius in L. armorum. D. de verb. & res. signif. Armorum appellatio non utique tantum scuta, & gladios, & galeas significat : sed & lutes & lapides.
 ἄρμα τῶν ἄρμα, ἄρμα τῶν ἄρμα. Dio Col. 236. Ubi male Xyl. Sine armis, foloque gladios gestantes. H. St.
 Ars armorum. Quintil. lib. 2. cap. An Rhetorica sit ars, 21.
 Arma alia ad tegendum, alia ad nocendum. Cic. pro Cæcin. 60.
 Fulgor armorum fugaces terret equos. Hor. 2. Carm. 1. 19.
 Fulgura armorum. Stat. 5. Theb. 10.
 Furia armorum dulces. Stat. 1. Achill. 398.
 Furiis armorum flammatus. Idem. 1. 398.
 Furor armorum ubique sopitus. V. Patere. 2.
 Habitus armorum. Sil. Ital. 17.
 Hæres armorum. Sil. Ital. 4.
 Horror armorum. Virg. 2. Æn. 301.
 Rabies. Lucan. 1.
 Armorum tonitru, est Armorum ingens strepitus. Stat. 3. Theb. 423.
 Accerrimus armis. Virg. 9. Æn. 176.
 Egregius armis. Virg. 6. Æn. 769.
 Exercitus armis. h. e. Exercitatus. Tacit. 11. Ann. 16. Ipse forma decorus, & armis equisque in patrum nostrumque motem exercitus.
 Expertus armis. Virg. 7. Æn. 434.
 Impenetrabilis armis. Stat. 3. Theb. 15.
 Inclytus armis. Virg. 6. Æn. 479.
 Inscius armorum. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Insignis armis. Virg. 6. Æn. 403.
 Invictus armis Annibal. V. INVICTUS.
 Magnus armis : i. e. Potens. Virg. 1. Æn. 549.
 Rex erat Æneas nobis, quo iustior alter
 Nec pietate fuit, nec bello major & armis.
 Maturus ad arma. Sil. lib. 16.
 Mitis armis. Stat. 1. Sylv. 1. 25.
 Potens armis terra. Virg. 3. Æn. 164.
 Præclarus armis. Stat. 3. Theb. 284.
 Promptus ad arma. Ovid. 1. Met. 126.
 Sævior ingenis, & ad horrida promptior arma.
 Rudis armorum. Stat. 4. Theb. 820.
 Uti armorum viribus. Ovid. 13. Met. 656.
 Arma antiqua. Lucan. lib. 5.
 Campestria. Hor. de Arte Poët. 379. V. CAMPUS.
 Circumfusa militum arma. Quintil. lib. 2. cap. 20.
 Crepitanda. Ovid. 1. Met. 143.
 Discordia. Virg. 2. Georg. 459. Stat. 11. Theb. 100.
 Feralia. Lucan. lib. 2. 374.
 Fortia. Ovid. 1. Met. 456.
 Fraternalia, Arma fratrum. Sen. Theb. 2.
 Fulgentia. Virg. 11. Æn. 6.
 Functia. Ovid. 1. Fast. 521.
 Furtialia. Stat. 11. Theb. 90. Ovid. 6. Met. 591.
 Honestia, i. e. Iustum bellum. Ovid. 3. Amor. 15. 9.
 Hostilia. Virg. 11. Æn. 83.
 Ignota, pro Novis & inconfluetis, ut docet Servius. Virg. 11. Æn. 677.
 Inania. Stat. 4. Theb. 70.
 Insecta. Ovid. 5. Epist. 91.
 Lucida. Stat. 11. Theb. 406.
 Mortalia, ut Servius ait, Mortalis possibilitas. Virg. 1. Æn. 546.
 Nefanda. In NEFANDUS.
 Parva. In PARVUS.
 Perfolia. Stat. 2. Theb. 710.
 Potentia. Ovid. 3. Amor. 2.
 Rigida. Stat. 6. Theb. 777.
 Sociæ, Confederatorum arma. Sil. lib. 15.
 Terrestria : quibus opponuntur Navalia. Ovid. 14. Met. 479.
 Torrentia. Sil. lib. 16.
 Trunca. Stat. 10. Theb. 336.
 Verlicularia. Virg. 10. Æn. 181.
 Victricia. Virg. 3. Æn. 54.
 Vulcania. Virg. 8. Æn. 535.
 Abicere arma. In ABICIO.
 Abstinere armis. Hor. in Arte Poët. 379.
 Accingi armis. Virg. 6. Æn. 184.
 Affirmare virtutem armis. Tacit. 4. Hist. 73. Neque ego unquam facundiam exercui, & Pop. Rom. virtutem armis affirmavi.
 Amissis armis fugere. Virg. 1. Æn. 478.
 Armis aptari : i. e. Armis indui. Stat. 11. Theb. 101.
 Cadere sub armis. Ovid. 1. Epist. 17.
 Canere arma. Virg. 1. Æn. 5.
 Arma virumque cano.
 Capere. Cic. pro Rabir. 22. Virg. 2. Æn. 314.
 Capere pro salute communi. Cic. pro Rabir. 22.
 Capessere. Virg. 3. Æn. 234.
 Certare armis. Virg. 12. Æn. 890.
 Cingi armis. Virg. 2. Æn. 520.
 Cœptare arma. Tacit. 12. Ann. 32.
 Concitare ad arma. Cæf. 7. Bell. Gall. 42.
 Concutere. Ovid. 1. Met. 143. & 7. 130.
 Conferre. Liv. Bell. Pun.
 Coire ad arma, Conglomerari ad pugnam & cædem. Ovid. 11. Met. 377.
 Conclamare ad arma. Liv. Bell. Pun.
 Contendere armis. Stat. 1. Achill. 472.
 Consiis armisque vigil contendat Ulysses.
 Dare arma alicui, ut cum bene armato pugnet. Cic. 7. Att. 6.
 Descendere ad arma. Cæf. 7. Bell. Gall. 33.
 Deermere armis. Cic. 7. Att. 3.
 Decertare armis. Cic. 7. Att. 6.
 Deponere arma. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Detrahere arma alicui. i. e. Spoliare armis. Sen. OEdip. 5.

Direpta militibus arma. Hor. 3. Carm. 5. 19.
 Dirimere ducum arma. Lucan. lib. 1. 104.
 Discedere ab armis. Cic. S. Philipp. 33.
 Disponere arma contra aliquem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Esse in armis. Cic. pro Domo sua.
 Excindere urbem armis. Stat. 1. Theb. 261.
 Exercet juvenis arma. Virg. 4. Æn. 86. i. e. Armis exercetur juvenis.
 Expedit arma. Tacit. 4. Hist. 62.
 Extuere aliquem armis. Virg. 8. Æn. 567. i. e. Spoliare.
 Facere arma. Cic. in Pison. 87. i. e. Fabricare.
 Ferre obvia arma, In aciem progredi. Virg. 9. Æn. 57.
 Ferre arma in medios globos. i. e. Irruere in exercitum medium, & ubi densissimus est militum ordo. Sil. lib. 11.
 Fundere armis agmina : i. e. Sternere & profigare. Ovid. 6. Met. 425.
 Gerere arma. i. e. Gestare. Virg. 5. Æn. 412.
 Immiscere se imparibus armis. Virg. 4. Georg. 245. de Apibus.
 Aut asper crabro imparibus te immiscuit armis. i. e. (ut Servius interpretatur) Inequali consilio. Licet etiam proprie significatione uti, quum viribus majorem aliquem contra minus fortem contendere indicabimus.
 Incessus in armis : i. e. Armati incessus. Hor. 2. Serm. 3. 310.
 Imperare arma. V. IMPERO.
 Incurrere densis armis. Virg. 2. Æn. 409.
 Induere arma. Ovid. 14. Met. 798.
 Induere funesta arma : i. e. Armis accingi, quæ mox futura sint tibi causa funeris. Ovid. 1. Fast. 521.
 Induere arma iuste : i. e. Non temere ad bellum accingi. Lucan. 1. 1. 126.
 Indutus hostilibus armis. Virg. 11. Æn. 83.
 Inferre arma. V. INFERO. Sil. lib. 15.
 Injicere arma regnis. i. e. Regnis bellum inferre. Stat. 1. Theb. 241.
 Inspicere arma militis, ut probemus armatum. Cic. pro Cæcin. 61.
 Instruere aliquem armis. Virg. 3. Æn. 471.
 Instructus omnibus armis. Stat. 3. Theb. 357.
 Intentare arma alicui. V. INTENTO.
 Jungere arma, conjungere copias. Sen. in Medea, 7. Creon Acastusque arma si jungant sua? V. JUNGO.
 Laxare arma alicuius. i. e. Dissipare exercitum. Lucan. lib. 6. 72.
 Mori in armis. i. e. In bello occumbere. Virg. 2. Æn. 317.
 Movere arma pestifera, est Bellum exitiale cære. Sen. Herc. fur. 11.
 Movere aliquem in arma. i. e. Incitare ad capessenda arma. Virg. 6. Æn. 815.
 Mittere aliquem in arma. i. e. Militatum aliquid ablegare. Virg. 2. Æn. 87.
 Negare arma alicui. i. e. Negare auxilia. Ovid. 13. Met. 255.
 Parare arma. Sallust. in Catil.
 Pisci in motis armis. i. e. Quiete, & sine tumultu rebus suis frui. Lucan. 1. 1. 172.
 Perdere arma. i. e. Vinci. Hor. 1. Epist. 16. 67. Metaphoricè etiam de illo dicitur qui vitis fœ opprimi passus est. i. e. Qui rationes amiserit, quibus virtutem tæatur.
 Polire. Stat. 4. Sylv. 6. 48.
 Præesse faciendis armis. Cic. in Pison. 87.
 Projicere arma. Stat. 2. Theb. 657.
 Protere aliquem armis. Ovid. 8. Met. 394.
 Pugnare armis. Hor. 1. Serm. 3. 102.
 Querere arma. Virg. 2. Æn. 99. Ubi Servius, Arma, modo Fraudes vel dolos. nam arma sunt instrumenta cujuslibet rei. Unde & insidiantis fraudes Arma nominavit.
 Recolligere arma. Valer. 6. Argon. 423.
 Remoliri instaurata arma. i. e. Bellum redintegrare. Sil. lib. 1.
 Reposcere armis alicui. Ovid. 5. Epist. 91.
 Revocare aliquem ab armis. i. e. a Bello. Stat. 10. Theb. 340.
 Ruere in arma media. Virg. 2. Æn. 353.
 Sequi arma. Tibul. 1. 2. 68.
 Sequi impia arma. Virg. 6. Æn. 613.
 Spoliata armis. Virg. 6. Æn. 353.
 Stare in armis acies. Sen. Theb. 2.
 Sterni armis. Sil. lib. 10.
 Submittere arma. V. Cedere victoriam, in VINCO.
 Sumere arma civilia. Tacit. 4. Hist. 3. Quippe sumpta per Gallias Hispaniasque civilia arma. Cic. 2. Tusc. 58.
 Sumere impia arma. Virg. 12. Æn. 31.
 Sumere arma professa. Ovid. 2. Fast. 198.
 Sumptis arma imparatus. V. IMPARATUS.
 Tenere. Cic. 1. de Orat. 32. Quid tam necessarium quam tenere semper arma, quibus vel tectus ipse esse possis, vel provocare improbos, vel te ulcisci læcessus?
 Tentare arma. Sallust. in Jugurth.
 Tractare. Sen. Troad. 8. Non arma tenera parva tractabis manu.
 Tueri atque defendere causis armis prudentia. Cic. 1. de Orat. 172.
 Valere armis. Ovid. 8. Met. 59.
 Venire in arma. Stat. 2. Achil. 327.
 Venire ad arma propter æs alienum. Cic. 6. Philipp. 11. O fides! quæ potest esse major fides, quam fraudare creditores? domo profugere? propter æs alienum venire ad arma?
 Vocare ad arma ex s. c. Cic. pro Rabir. reo, 21. De teipso inquam Labiene quæro, quum ad arma Consules ex s. c. vocavissent, quum armatus, &c. Vel, In arma. Virg. 9. Æn. 22.
 Uti armis. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Arma, dicuntur Cunctarum artium instrumenta. ut, Arma rusticorum. Virg. 1. Georg. 160.
 Dicendum & quæ sint duris agrifibus arma. Servius.
 Cerealia. Virg. 1. Æn. 181. i. e. Instrumenta quibus ad piliorum opus utimur, ut Piliis, mola, vannò, cribro, &c.
 Coquinnaria. Plaut.
 Belli. Ter. Heaut. 1. 1. 60. — Atque ibi Simul rem & gloriam armis belli repperi.
 Nautarum. Virg. 5. Æn.
 Studioforum. Plin. in Epist.
 Tonforia. Martial. lib. 14. 36.
 Arma senectutis, artes, exercitationesque virtutum. Cic. de Senect. 9.
 Fascundia. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Arma, pro Prælio. Virg. 2. Æn. 337. Rursus in arma feror.
 Arma, pro Viribus. Virg. 12. Æn. 6.

Tum demum movet arma leo. Ubi Servius, Movet arma, Vires suas experitur. Nam arma sunt unusquisque ferre possibilitas. Unde est, — & querere conficius arma. i. e. Dolos.

Arma, per metonym. pro Bello. Virg. i. Æn. 5. Arma virumque cano. Idem 8. Æn. 114. Qui genus? unde domo? faciemne huc fertis, an arma? Servius. Tacit. 15. Ann. 74. Post arma Julii Vindictis, &c.

Arma, pro Gladio, abusive. Virg. 4. Æn. 495. — & arma viri, thalamo quæ fixa reliquit. Servius, Arma, gladium dixit abusive. nam & paulo post, Enfemque relictum.

Arma, pro Partibus vel Imperio. Serv. in Virg. 3. Æn. 51. Arma Vulcanica, pro Fortitudine. Cic. 2. Tusc. 33. Sin tectus Vulcaniis armis, id est fortitudine, rebste.

Armis facta machina: i. e. Plena armatis, & veluti prægnans. Virg. 2. Æn. 238.

Armorum arbiter, epitheton Martis. Ovid. 3. Fast. 73. Armorum denuntiatio, pro Denuntiatione belli. Liv. 5. Decad. Græcæ urbes alias denuntiatione armorum terretet. De Perseo rege Macedonum loquitur.

Arma ancilia, pro Ancilibus dixeret veteres. Valer. Sex licitoribus præcedentibus arma ancilia tulit. Ex Turnebo.

Arma, pro Sublimi genere dicendi. Cic. in Brut. 3. Phalerus successit eis senibus adolescens, eruditissimus ille quidem horum omnium, sed non tam armis institutus (alii, instructus) quam palæstra. Itaque delectabat magis Athenienses, quam instructabat. Paulo post, Et suavis, sicut fuit, videri maluit quam grandis: sed ea suavitate, qua perfunderet animos, non qua perfringeret. Armis, h. e. Gravi & sublimi genere dicendi: in quo qui florent, grandiloqui, vehementes, varii, copiosi, graves, & ad promovendos ac convertendos animos instructi & parati dicuntur in Oratore. Demetrius vero Phalerus parum vehementis orator. l. i. de Off. appellatur. Et est translatio ab hominibus armatis; qui terribiliores videntur. Unde Graves Oratores Fulgurare, & tonare, & omnia permiscere dicuntur. V. Palæstra, pro Medio dicendi genere, in V. PALÆSTRA.

Arma, imitatione Græcorum Virgilius dixit, pro Armamentis velisque navium, ubi ait, 5. Æn. 15.

Colligere arma jubet validisque incumbere remis. Sic Theocritus ἄπλα usurpat. V. ARMAMENTA.

Armorum etiam nomine veniunt Insignia gentilicia, quia plerumque hæc armis insculpi solebant. Negat fe ea notione hoc vocabulum inter posteriores ante 400. abhinc annis reperisse Spelmanus. q. V.

Armum, genitivus pluralis usurpatus antiquis, pro Armorum. Accius ἄπλων ἄπλα.

Ab classe ad urbem tendunt, neque quisquam potest Fulgentium atium armatus ardorem obtulit. Nonius.

ARMATURA, æ. [ἀρμатура, ποσειδῶν] Cic. 6. Att. 1. Habet autem cohortes quadringentarias, nostra armatura xxx. i. e. fisdem & similibus, quibus nos utimur, armatis armis. Veget. lib. 3. cap. 14. Tertius ordo disponitur de armaturis velocissimis, de sagittariis juvenibus.

Armaturæ duplices, Quæ binas consequebantur annonas. Simplicēs, Quæ singulas, inquit Veget. lib. 2. cap. 7. Armaturam autem, pro Hominiibus armatis, accipit.

Armatura gravis. Veget. 11. 15. Hæc erat armatura gravis, qui habebant cassides, cataphractas, ocreas, scuta, gladios majores, &c.

Armatura levis. Veget. 1. 3. c. 14. Quartus item ordo constituitur de leuatis expeditissimis, de sagittariis junioribus, de iis qui acriter verutis, vel martio barbulis, quas plumbatas nominant, dimicant, qui dicebantur levis armatura. Cic. 10. Philipp. 14. Nostræ sunt legiones, nostra levis armatura, nostri equitatus, maximeque nosfer est Brutus. [Græci Gravis armaturæ milites ἀρμатураς, addito rarius epitheto βαρῆς, Levis armatus ψιδῆς & πειλαστῆς vocant. Illa Legionarii militis, hæc Alariorum armatura fuit. Utramque describit Liplius de Mil. Rom. l. 3. & in Analect. q. V.

Varia armatura. Cic. 7. Fam. 1. Quid enim habent delectationis sexcenti multi in Clytemnestra? aut in equo Trojano crateram (Cetrarum Græv.) tria milia? aut armatura varia peditatus & equitatus in aliqua pugna? quæ popularem admirationem habuerunt, delectationem tibi nullam attulissent.

Levis armaturæ excurso, pro translationem. Cic. 2. de Divin. 26. Sed hæc fuerit nobis tanquam levis armaturæ prima orationis excurso.

ARMIDUCTOR, Æris. m. [ἀρμυδωκτῆρ] Gloss. vet. Idem ac Campi doctor q. V. male excusum Armiductor.

ARMIFACTOR, Æris. m. in Novella 85. cap. 1.

ARMIFERA, [ἀρμυφορέα] Adj. Armaferens. Sil. lib. 4. 45. Armifera dea, periphraſis Minervæ. Ovid. ad Liv. 22.

Armifera Amyclæ, Bellicose. Ovid. 2. de Arte 5. Labores. Stat. 1. Sylv. 2. 96.

— armiferos poterat memorare labores, Claraque facta virum. i. e. Labores bello exhaustos.

Armiferum arvum Sen. in Med. 7. dixit, quod armatos tulisset fato ab Jafone. Stat. 9. Theb. Campus armifer. Ubi armati congregiuntur.

ARMIGER, i. m. & f. ARMIGERA. Subit. est (utait Valla) qui in prælio gerit tela domini sui, ut scutum, ut arcum, lanceam, & cætera hujusmodi. Virg. 2. Æn. 477. Cic. pro Domo sua, 13. Quid est Sergius? armiger Catilinæ, stipator tui corporis, significat feditiosus.

Quam illi ferre nequam des armigero. Plaut. Caf. 2. 3. 39. Armiger teli. Plin. lib. 2. cap. 5. Quoniam hoc solum animal ex marinis non percutat, hcut nec e volucris aquilam, quæ ob hoc armiger hujus (fulminis) teli fingitur. Hinc fe.

Aquila armigera Jovis. Plin. 10. 3. de Diana. Ovid. 3. Met. 166. — Nympharum tradidit uni

Armigeræ jaculum, phæretæranque, arcusque retentos. Imperiti Armigerum dicunt, pro Aurato equite. V. tamen Spelmani Glossarium h. v.

ARMIGER, Adj. ut, Armigera cohors, Qua fert arma. Sil. lib. 10. 97. Armiger deus. i. e. Deus armatus. periphraſis Martis. Sil. lib. 7. 87. Armiger equus, Indutus armis. Propert. lib. 3. 3. 8.

Iras armigeras dixit Stat. 6. Theb. 828. Quod facile nobis arma suppedident, sicutque velut armigeræ nostræ. Ut Virg. 1. Æn. 154.

— furor arma ministrat. Et Ovid. in Met. Telum ira dabat.

ARMIPOTENS, Adj. [ἀρμυποτῆρ] Qui armis valet. Unde & Pallas (sive Bellona) dicitur Armipotens. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Nunc ego

te Jupiter Opt. Max. cuius nutu ac ditione sola terrarum gubernantur: teque particeps connubii, focia regni, regina Juno, teque Tritonia, Armipotens Autoniam. Stat. 3. Sylv. 2. 20.

ARMIPOTENTIA, æ. Ammian. lib. 18. 20.

ARMISONSUS, [ἀρμυόντης] Palladis epitheton. Virg. 3. Æn. 544. Armifonum antrum. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 67.

ARMIFERS, Armati milites. ἀρμυφῆρ. Gloss. Gr. Lat. ARMO, [ἀρμυφῆρ, κρηβητῆρ, θορῶν, κρηβητῆρ] Ære. Armis instructe. Virg. 8. Æn. 397.

— Tum quoque fas nobis Teucros armare fuisse. Cic. 10. Fam. 23. Qui quidem quum in fraudem fe deductum videret, manus quas iustitiam Lepidi perniciem armaſſet, sibi afferre conatus est.

Armari contra Rempub. Cic. pro Milon. 68. Armabantur ferri in dominos. Cic. pro Planc. 86.

Armare terribilitatem concitata multitudinis autoritate publica. Cic. pro Milon. 2. Me recreat & reficit Cic. Pompeii sapientissimi & iustissimi viri consilium: qui profecto nec iustitiæ putaret esse, quem reum sententiam iudicum tradidisset, eundem telis militum dedere: nec sapientiam, temeritate concitata multitudinis autoritate publica armare.

Armare religionem deorum perditos magistratus. Cic. pro Domo sua, 2. Vobis hodierno die constituendum est, utrum posthac amentes ac perditos magistratus improborum ac sceleratorum civium præsidio nudare, an etiam deorum immortalium religione armare malitis.

Autoniam armabat Fabius. Sil. lib. 7. Ad omnia te sumum atque excellens tuum armavit ingenium. Cic. 6. Fam. 7. Armavit eum spes. h. e. Commovit ad accipienda arma. Liv. 2.

Armare aliquid, pro Potestatem facere. Cic. 2. Att. Quum diceret; in summa fe perfidie & sceleris infamia fore, si mihi periculum crearetur ab eo quem ipse armaſſet. i. e. Potentia & autoritate provexisset. Acculatorem re aliqua. Cic. pro Cluent. 191.

Aliquem in Remp. Cic. 8. Att. 3. Omitto illa vetera, quod istum in Remp. aluit, auxit, armavit. h. e. Honoribus & potentia sic erexit, ut sit ausus bellum contra Remp. suscipere.

Se spoliis. Virg. 2. Æn. 395. Armat fe eloquentia. Cic. 1. de Invent.

Armatur equi bello, pro Ad bellum. Virg. 3. Æn. 540. Armare navis. i. e. Ad bellum instruere. Caf. 5. Bell. Gall. 1. [Immo Armamentis instruere. V. ARMAMENTA.

Armare Veneno ferrum, pro eo quod est Veneno ferrum tingere, imbucere, ut præsentius vulneret. Virg. 9. Æn. 773.

ARMANDUS, [ἀρμυδῶν] Ovid. 13. Met. 215.

ARMATUS, Partic. [ἀρμυδῶν] Armis indutus. Cic. pro Cæcin. 60. Armatus, si Latine loqui volumus, quos appellare vere possumus? opinor eos qui scintis telisque parati ornatique sunt.

Incredibili armatus audacia. Cic. pro Domo sua, 41. Quanquam & insolentia damnatus extulerat animos, & erat incredibili armatus audacia. i. e. Munitus & instructus.

Armata dolis mens. Sil. lib. 11. Armata fide pectus. Sil. lib. 11. 6.

Armati animis. Cic. 7. Philipp. 25. Quid legati egerint, nondum scimus: at vero erecti, citati, parati, armati animis jam esse debemus. Urbs armata muris. Cic. 2. contra Rull. 86. Delecta Carthago est, quod cum hominum copis, tum ipsa natura ac loco succincta portibus, armata muris, excurrere, &c.

Armatus absol. & substantive dixisse videtur, pro Hominiibus armatis, Virg. 2. Æn. 128.

Arduus armatos mediis in moenibus astans, Fundit equus. [Apud historicos melioris ævi nihil frequentius hæc ellipti. V. Cort. ad Sill. Catil. c. 27. 2.

Superl. Cic. pro Cæcin. 61. Non enim reperies quenquam iudicem, aut recuperatorem, qui, tanquam si arma militis inspicunda sint, ita probeat armatum: sed perinde valebit, quali armatissimi fuerint, si reperierunt ita parati fuisse, ut vim vite aut corpori potuerint atterere.

ARMATA, a. v. ARMUS. V. in h. v.

ARMATUS, us. [ἀρμυδῶν] Idem quod Armatura. Liv. 37. 40. Inde Neocretes mille, & eodem armatu Cares & Cilices mille & quingenti. i. e. Paribus & similibus armis induti.

ARMAMENTA, orum. [ἀρμυδῶν, ἀρμυδῶν, ἀρμυδῶν] dicuntur (auctore Perotto) Que ad instruendum aliquid pertinent: ut in navibus armamenta sunt non solum arma, sed remi, vela, antennæ, rudentes, clavus, & alia eiusmodi. Plaut. Merc. 1. 62. Salva est navis, ne time, c. quid alia armamenta? A. salva & sana fuit. Columel. 1. 4. c. 3. Nonnulli istrenue fabricant navigia, nec consummata perinde instrunt armamentis, ministrisque.

Barbari Utensilia vocant. [V. Scheller. de Mil. Nav. 1. 4. p. 35. & in Addend. p. 333. Ubi docet & Arma fuppliciter vocari, uti Græcis ἀρμυδῶν. V. Homer. Hymn. in Apoll. v. 405, 406. collat. cum 457. 503. & supra in ARMA fib. fin.

Navium armamenta. Plin. lib. 19. cap. 2. Cic. in Arato. Vinearum armamenta. Plin. lib. 17. cap. 21.

ARMAMENTARIUM, i. n. [ἀρμυδῶν] Ubi reponuntur armamenta & arma, ait Valla l. 1. Liv. 6. Bell. Pun. Hæc illis arx, hæc horreum, ætarium, armamentarium, hæc omnium rerum receptaculum est. Cic. 1. de Orat. 62. Philo archiæctus Atheniensibus armamentarium fecit. Juven. 13. Sat. 83.

Addit & Herculeus arcus, hastamque Minervæ. Quicquid habent telorum armamentaria coeli.

ARMARIUM, i. n. [ἀρμυδῶν] Ubi reponuntur libri vel quarumcunque artium instrumenta, teste Valla, l. 1. Item cibaria & pecunie. Plaut. Capt. 4. 4. 10. Cellas retregit omnes intus, reclusitque armarium. Cic. pro Coel. 52. Tune aurum ex armario tuo promere aulæ es?

Adherentia membro domus armaria, vel affixa. Ulp. in 1. Liborum. §. Sed si. D. D. leg. tertio.

Armarium promptuarium, apud Catonem cap. 11. Armarium, Machina ad supplicium comparata. Gell. 1. 6. c. 4. Idque ubi Romæ cognitum est, nobilissimos Penorum captivos liberis Reguli a Senatu deditis, & ab iis in armario muricibus præfixo delictuos, eademque infomtia cruciatus interisse. Ferres scil. muricibus. V. MUREX.

ARMARIOLUM, i. n. [ἀρμυδῶν] Parvum armarium. Plaut. Truc. 1. 1. 35. Aut lectus dapsilis, aut armariola Græca.

ARMALCHAR, Fluvius Euphrates, sic ab Assyris appellatus, & significat Regium flumen. Plin. lib. 6. cap. 26.

ARMENIA, [*Ἀρμενία*] Regio Asiae, inter Taurum & Caucasum montes sita, & a Cappadocia ad Caspium mare usque protensa, ab Armenio Theffalo Jafonis comite, inquit Strabo, dicta. Et (ut Plin. lib. 6. auctor est) duplex est, major feliciter & minor. Major post Mediam ad Occidentem occurrit. Ea, ut ait Ptolemaeus, a Septentrione Colehidem habet, Iberiam & Albaniam; ab Occasu magnum Euphratis cursum, qui Cappadociam, minorem Armeniam, & Syriam Comagenam relinquat a dextris: ab Oriente partem Hyrcani maris ac Mediam, qua montes Caspii adiungunt: a Meridie Mesoporumam atque Assyriam. Regio utraque montibus altissimis undique clausa est, unde flumina maxima, Cyrus, Araxes, Phasis, Lycus, Tigris, Euphrates oriuntur. Armeniam Hebraei *Arad* vocant. In ea civitas Araxatae gens caput.

ARMENIUS, Subst. [*Ἀρμένιος*] Aliquis ex Armenia. Hor. i. Epist. 12. 27. Fugax. Ovid. ad Liv. 389.

ARMENIUS, Adj. ut, Armenias curru subjungere tigres. Virg. 5. Ecl. 29. Armenius lapis, [*Ἄπλιος Ἀρμένιος*] Plin. lib. 35. cap. 6. Armenia lapidem mittit, qui ejus nomine appellatur. Lapis est hic quoque Chrysolacra modo infectus, optimusque est, qui maxime viridit esse, communicato colore cum corallo. De hoc Dioscorid. lib. 5. cap. 65, & Galen. lib. 9. Simplic.

ARMENIACUS, Adj. [*Ἀρμενιάκος*] ut, Armeniaca mala, [*ῥήζα Ἀρμενιάκος*]. Ex Armenia advecta. Columel. lib. 5. cap. 9. Et lib. 11. cap. 2. Quae Latini Praecocia appellant. Poma sunt, quae parum genere & naturae doctus a Praecocis differunt: paulo tamen minoria sunt, & quum maturaverint, aureo colore splendent. Maturaverunt autem incunite aitate, mente Junio ante alios figaces fructus: unde merito Praecocia dicta. Ex Galen. lib. 2. de Aliment. facultat. & Dioscor. lib. 1. cap. 131. Gallice *Des Abricots*. **ARMENIACUS** Cognomen triumphale occurrit in veteri inscriptione apud Gruter. p. 251. n. 2. IMP. CAESARI L. AVRELIO VERO AVG. ARMENIAC. MED. PARTHIC. & in Nummis Neronis, M. Aurelii, L. Veri, ap. Mediod.

ARMENTUM, i. n. [*ἄρμενιον*] Festus, Armentum, id genus pecoris appellatur, quod est idoneum ad opus armorum. Invenies tamen foemini generis Armentas, apud Ennium positum. Haec tamen Festus. Armentum vocat, quorumvis instrumentorum. Inter Armentum & Gregem quid intersit, Valla explicat his verbis. Ipsi cameli, boves, muli, lupi armenta faciunt: licet quidam velint tantum esse boum, quasi ab Arando aramenta dicta: deinde sublata tertia litera, Armenta. Praeterea, ovis quae matrem foeminae significat: capra, cum qua caper, five hircus: porcus, cum quo porca intelligitur: unde sunt Greges: ut, Grex ovium, grex caprarum; grex porcorum. Ovid. 4. Met. 634.

Mille greges illi, totidemque armenta per herbas Pascebant. Virg. 3. Georg. 286. Haec satis armentis: superat pars altera curae, Lanigeros agitare greges, hirtasque capellas. Idem tamen de cervis, i. En. 189. dixit. — hos tota armenta sequuntur A tergo. Ut non sit mirandum, si de bobus Gregem dixerit, ibi, Aut aliquam in magno sequitur grege: Tamen ad distinctionem addidit Magno, sicut Hor. adjectit Mugientium in Epod. 2. 13. Aut in reducta valle mugientium

Prospectat errantes greges. Quasi Grex sit generalius nomen, Armentum vero specialius: & illud sine apposito de pecoribus minutis intelligatur, cum apposito possit etiam ad majora transferri, ut Cic. in 3. Philipp. 31. Cedit greges armentorum. Haec tamen Valla lib. 4. Cic. 7. At. 7. Quid ergo (inquis) acturus es? Idem quod pecudes, quae dispulsa, sui generis sequuntur greges: ut bos armenta, sic ego bonos viros. Armenta boum. Virg. 2. Georg. 195. Immania. Virg. 4. Georg. 395. de monstis marinis. Laeta. Virg. 2. Georg. 144.

Muta armenta. Stat. 5. Theb. 334. Regale armentum, Regis armentum. Ovid. 2. Met. 842. Mugitus armentorum. Ovid. 5. Met. 165. de bobus tantum intelligi potest. Stabulis armenta tenere. Virg. 1. Georg. 355. Sortiri armento fobolem. Virg. 3. Georg. 71. i. e. Substituere & subministrare. Verbumque est judiciorum: Nam Subsortiti dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio. Servius. Armenta a gregibus separavit significatione. Stat. 10. Theb. 818. — cunt praeter secura armenta, gregesque.

Pascuntur virides armenta per herbas. Virg. 3. Georg. 162. Armentis incurrit urfi. Ovid. 7. Met. 546. Armenti dux, prn Tauro. Ovid. 8. Met. 882. Armenti custos. Ovid. 11. Met. 348. Armentorum magistri. i. e. Bubulci. Ovid. 3. Fast. 61. Armenta agere dicitur pastor. Ovid. 5. Epist. 79. Montana armenta, In montibus errantia. Ovid. 1. de Arte Am. 305. Armentorum grex. Varro 2. de R. R. cap. 5. Qui gregem armentorum emere vult, observare debet, primum ut sint ea pecudes aetate potius ad fructus ferendos integre, quam jam expertae. Armenti reges vocantur Tauri, tanquam Rectores. Stat. 1. Achill. 471. — septemque Ajax umbone coruscet Armenti reges. Ubi perperam legitur Greges. Accipit autem Armenti reges, five tauros, pro Taurorum tergoribus, ex quibus confectus erat Ajax clypeus.

ARMENTALIS, e. [*ἄρμενιάκος*] Quod est ex armento. Virg. 11. En. 571. Hinc natam in dumis, interque horrentia lustra Armentalis eque mammis & lacte ferino, &c.

ARMENTARIUS, [*ἄρμενιάκος*] Armenti five pecudum, five boum custos. Virg. 3. Georg. 344. — omnia secum Armentarius Afer agit. Varro 2. de R. R. cap. 5. fin. de bobus & vaccis, Armentarium meum crebro ut aliquid legat, curo. Armentarius cognomine dictus Galerius Maximianus, qui a Diocletiano & Maximiano Herculo Caesar factus est, teste Vict. Schotti c. 19. 24.

ARMENTOSUS, Adj. [*ἄρμενιάκος*] Armentis abundans, apud Plin. Gell. lib. 11. cap. 1. Quod Italia tunc esset armentosissima. **ARMENTINUS**, Adj. [*ἄρμενιάκος*] Quod est ex armento. Plin. lib. 28. cap. 17. Fimi cervini maxime subulosi, sed & bubuli (de armentinis loquor) cinis cochleariorum trium in muli hemina, &c. Sed hoc in loco, vulgare lectionem reprobat Harduinus, & Armentivus faniorem esse contendit. **ARMENTITIUS**, Adj. [*ἄρμενιάκος*] ut, Armentitium pecus, & Armen-

titius grex. Varro 2. de R. R. cap. 10. Qui greges sequuntur, praefertim armentitios ac caprinos.

ARMIFER, **ARMIGER**, V. ARMA.

ARMILAUSA, Vulgo vocata est Vestis, quae ante & retro divisa atque aperta est: in armos tamen clausa, quasi Armiclausula, c licera ablata. Haec Isidor. 19. 2. Utriusque Paulinus.

ARMILLA, ae. [*βραχιονιακος*, ἄρμος] Brachii ornamentum, in circuli modum effectatum. Festus, Armilla ex armo, quas viri militares ab imperatoribus donati erant, dictas esse evilliant. quod antiqui humeros cum brachiis armos vocabant: unde arma ab his dependencia sunt vocata. Plin. lib. 28. cap. 4. Pueri qui prima cecciderit dens, ut terram non attingat, inclusus in armillam, & assidue in brachio habitus, muliebrium locorum dolores prohibet. Armilla, Ornamenta foeminarum in brachiis, & etiam virorum. Plaut. Men. 3. 3. 13. Ubi hercle armilla sunt, quas una dedi. De variis armillarum generibus. V. Picif. Lex. Rom. Antiq. & Thomae Bartholini de eo argumento libellum, q. ad. Amst. 1676.

ARMILLATUS, Adj. [*ἄρμιλλωτός*] Proprie dicitur Armillis ornatus: ut, Miles armillatus. Proprie. abusive ad canes transfudit, lib. 4. 8. 24.

Atque armillatos colla mollosa canes. Armillatos curfuros Budaev vocat, quos Pastus dicitur: videlicet quia id insigne gerunt, quod (ut ipse sentit) potest Armilla aut Spinter dici. Nostrates caduceatores, inquit, (spinter hodie utuntur, (nam Graeca vox est *σπιντερ*) quae Armilla etiam dici potest, *βραχιονιακος* lingua vernacula vocant. V. Thom. Bartholin. p. 4. 23. 66.

ARMILLE, vel **ARMILE**, is. n. Instrumentum & apparatus versutiarum, ab Armis, pro dolis & fraudibus. Apul. lib. 6. Met. p. 182. Ad armille redit. V. ARMILLUM.

ARMILLUM, i. n. (ut ait Festus) Vas erat vinarium in sacris, dictum, quod armo, id est humero, deportaretur. Neniis, Armillum. Urceoli genus vinarii, Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1. Etiam nunc pocula, quae vocantur capulas & capides, quod est poculi genus: item armillum, quod est urceoli genus vinarii. Et alio loco. Armillum, Lucil. lib. 28. Hinc ad me, hinc licet anus rursus ad armillum. [V. Scalig. ad Fest. & Gloss. Isid. Ceterum ab Armo Armale rectius, quam Armile formaretur, cujus deminutivum est Armillum. Et sic fortassis apud Apulej. scribendum.

ARMILUSTRUM, i. n. [*ἀρμιλλωστριον*] Exercitus lustratio apud Romanos dicebatur, a Servio Rege primum instituta cum in campo Martio exercitus instruebatur, & sac, aut hircus, ovis & tauro lustrabatur. Milites ipsi lauro coronati, rem divinam faciebant sub divo. Alii hunc exercitium lustrationem ita peragebant, suem, ovem, taurum, qui puri essent, ter circum acies instructas praecedente pompa ducebant, Martique deo immolabant. Vide Liv. 1. 28. Armilustrum dictum est ab eo quod in armilustris sacra faciunt. Nisi locus potius dicitur ab his, sed quod de his prius. Id ab luendo, aut lustro, id est, quod circumibant ludentes ancilibus armati, ut ait Varro 5. de L. L. 3. [ubi in armilustro legendum. Plenius de hoc sacrificio Lomeier. in Epimeneid. c. 31. q. V.

ARMILUSTRUM, i. n. Locus in quo annuum hoc festum celebrabatur. Liv. 27. 37. In armilustro visum est lapidibus pluere. Armilustrum, inquit Varro 4. de L. L. 32. ab ambitu lustris locus. Erat autem, teste P. Vict. XIII. regione Urbis in Aventino.

ARNIOPOTENS, **ARNISONUS**, **ARMO**, V. ARMA.

ARMON, Raphani genus sylvestre. Plin. lib. 19. cap. 5. Rueil. Officinae Raphitum vocant.

ARMORACIA, Raphani genus sylvestre, quod Armon Pontici vocant. Plin. lib. 19. cap. 5. Apud Columel. lib. 6. cap. 17. Armoracca per secundum vocalem legitur. Hoc idem

ARMORACIUM, n. g. vocat Columel. lib. 12. cap. 9.

ARMORICÆ Civitates. V. ARMORICA.

ARMUS, i. m. [*ἄρμος*] Festus, Antiqui humeros cum brachiis armos vocabant. Unde Arma ab his dependencia sunt vocata. Servius, Armi proprie sunt quadrupedum. Plin. lib. 11. cap. 39. Pili equis in iuba largi: in armis leoni. Hor. 2. Serm. 4. 44.

Focundi leporis fapiens sectabitur armos. Armos equi calcaribus fodere. Virg. 6. En. 881.

Haeta per armos acta. Virg. 11. En. 497.

Armos ulcerare. Hor. 1. Serm. 6. 106. — nunc mihi curto Ire licet mulo, vel si libet, usque Tarentum,

Mantica qui limbo onere ulceret, atque eques armos. Armos ulceret, calcaribus felicitet, aut corporis gravitate: ut priorum dorisi tantum intelligamus.

Nec tamen haec vox ita propria est quadrupedibus, ut de hominibus non liceat usurpare. Virg. 11. En. 644. — latus huic haeta per armos Acta tremi. Manil. 1. 795. — matricis sub armis Miles Agrippa suae.

ARMATA dicebatur Virgo sacrificans, cui lacinia togae in humerum erat resecta. Festus. Armos enim humerum denotat. V. loc.

ARMOSUS, a, um. Validis humeris praeditus. Mantuan. Reddit, & armofo dividit arva bove.

ARNUZIA, Regio in ora Carmaniae, in qua vineae & arva coluntur ad Andanum fluvium XXX. m. spatio. Plin. lib. 6. cap. 23.

A R N

ARNACIS, idis. [*ἄρνακις*] Genus vestium puellarum. Varr. de Liber. Educand. Ut puellae habeant potius in vetitum chlamydas, encombinata, ac arnacidas, quam togas. Nonius. *Arnacido*: neminit & in Symposio Plato, ut e genere coactilium, quo pedes includantur.

ARNÆ Caput, Agni caput. Festus.

ARNARION, [*ἄρναριον*] Achaëis Commune concilium dicebatur, quod unam in curiam coegebat, in quo de re pub. senatusconsulta edebantur. Strabo lib. 8.

ARNATES, Populi sunt in Italia, ab Arna Umbrosum. Plin. lib. 3. cap. 17.

ARNÆ, es. [*ἄρνα*] Civitas est juxta sinum Miliacum, primum a Bcothis inhabitata, deinde a Theffalis occupata est, ut est auctor Thucyd. lib. 1. Bell. Pelopon.

Sunt & aliae ejusdem nominis civitates, quae recensentur a Stephano. **ARNORA**, ut habet Plin. Arnoba, [*ἄρνορα*] ut Ptolem. Mons, ex quo Danubium oriri ferunt. V. ARNORA & DANUBIUS, quem tamen ex monte oriri negant juniores Geographi, & in his ipse Munsterus, q. V.

ARNOBIUS, Christianus Philosophus scilicet tertii, cujus septem jam extant libri aduersus gentes.

ARNOBII, [*Ἄρνοβίου*] Qui carmina apud antiquos recitabant, ita dicti, quod victori primum contribueretur agnus. Cat. lib. 7. cap. 29.

ARNOGLOSSA, æ. [*Ἄρνογλωσσα*] Latine Plantago. V. PLANTAGO.

ARNUS, [*Ἄρνος*] Fluvius est rapacissimus Hetruriae, Florentiam alluens. Author Plin. lib. 3. cap. 5. vulgo Arno.

A R O

ARO, [*Ἄρο*, *Ἄροσάω*] Ære. est Terram aratro quovis modo vertere & profcindere. Plin. lib. 18. cap. 19. In arando magnopere servandum est Cautio oraculum. Quid est primum? Agrum bene colere. Quid secundum? Bene arare. Quid tertium? Stercorare.

Arare, Fossione colere: ut, Arate olivetum. Columel. lib. 5. cap. 9. Nam veteris proverbii meminisse convenit, Eum qui arat olivetum, rogare fructum: qui fletoret, exorare: qui caedat, cogere.

Arate ex agro frumentum, pro Percipere ex aratione. Cic. 5. Verr. 113. Quod si fieri non poterat, ut plus quam decem medimna ex jugero ararent.

Arare in singulis jugis. Cic. 5. Verr. 27. Quid, qui in singulis jugis arant, qui ab opere ipsi non recedunt, &c. Videtur Juga pro Jugera posuisse, ut sit, Qui arant singula jugera. Nisi forte per Singula juga intelligat Singula boum paria. Immo Jugum quid sit docent ex Varone & Plinio ad loc. Viri DD. V. JUGUM. f. l. Magis tamen aridit posterior expositio hujus loci. Sed præpositio delenda videtur. De pauperimis enim loquitur qui non nisi singulis jugis arant. His enim opponunt, qui pluribus jugis arant, ut in eadem oratione, 120. Neque id solum accidit, uti minus multis jugis arant, si qui in agris remanserunt; sed etiam, ut permulti locupletes homines, magni & gnavi aratores, & agros letos ac fertiles desererent, totasque arationes derelinquerent. Nostri Aratra similiter pro cujusque facultatibus numerare conseruerunt.

Arat Falerni mille fundi jugera. Hor. Epod. 4. 13.

Aratur, imperf. Plin. lib. 18. cap. 3. Actus vocabatur in quo boves agerentur, quum aratur, uno impetu iusto.

Aratur, perf. pass. Ovid. 2. Trist. 328.

— tenuis mihi campus aratur.

Mille jugis Campania pinguis aratur. Propert. lib. 3. 5. 5.

Arare aquor, Navigare significat apud poetas. Virg. 3. Æn. 495.

Vobis parata quies, nullum maris aquor arandum. Ovid. 1. Trist. 2. 76.

Latum mutandis mercibus æquor aro.

Arare aquas, pro eodem. Ovid. 1. Trist. 12. 36.

Littus, Terram vicinam mari vel Infertilem. Serv. Virg. 4. Æn. 212.

Arare littora, pro Inanem operam sumere. Ovid. 5. Epist. 116.

Terram arare, & solum altius imprimere. Cic. 2. de Divin. 50.

Arare, aut colere agrum. Cic. 2. de Lege Agr. 66.

Arandi præcepto. Ovid. 6. Fast. 13. Hefiodum intelligit.

Arando manifestus tellus. i. e. Dum aratur. Virg. 2. Georg. 239.

Arando enectus bos. i. e. Dum arat: vel, Præ nimio arandi labore. Hor. 1. Epist. 7. 87.

ARATUS, Partic. [*ἄροσάμενος*] ut, Arati agri. Ovid. 7. Met. 122.

Arata terra. Ovid. 1. Fast. 703.

ARATUS, Partic. Tibull. 1. 11. 46.

Interea pax arva colat, pax candida primum Duxit araturos sub juga curva boves.

ARATIO, ðnis. f. [*ἄρατις*] Valla, Nomina quæ positionem habent in ico, larius significare solent, nec actionem modo, sed rem etiam ac corpus. Cic. 2. Philipp. 101. Hæ quondam arationes Campani & Leontini agri in pop. Romani patrimonio glandifera & fructuosa ferebantur. i. e. Agri ad arandum idonei. Hactenus Valla lib. 4. Cic. 5. Verr. 27. Quum dederint Aratio quod posuissent, relinquunt arationes? relinquunt larem familiare suum? Arationes deserat, ac relicta a dominis. Cic. 5. Verr. 228. Plin. lib. 27. cap. 8. Nasctur in arationibus.

Aratio fructuosa. Cic. 5. Tusc. 96. Hic est Actio arandi.

ARATUS, ðs. Idem. Dict. Cret. de Bell. Troj.

ARATIUNCULA, æ. dimin. [*ἄρατινκῦλα*] Plaut. Trucul. 1. 2. 44. Male vortit res pecuaria mihi apud vos: nunc vicissim volo habere aratiunculam pro copia apud vos.

ARATOR, ðris. m. [*ἄροσάτης*] Qui terram arat. Cic. 7. Verr. 99. Siculosne milites, aratorumne liberos? quorum patres tantum labore suo frumenti exarabant, ut populo Romano, totique Italiae suppeditare possent. Plin. lib. 18. cap. 19. Arator, nisi incurvus, prævaricator.

Arator curvus. Virg. 3. Ecl. 42.

Bos. Suet. Vesp. cap. 5.

Durus. Virg. 4. Georg. 512.

Peronatus. Pers. 5. Sat. 102.

Robustus. Virg. 4. Ecl. 41.

Taurus. Ovid. 1. Fast. 698. — cedeat taurus arator equo.

Ex aratore orator factus. Cic. 3. Philipp. 22.

Aratores, qui proprie a Cicerone vocentur, pauci explicant. Turneb. Ager aliquis (inquit) decumanus eorum a quibus colebatur proprius non erat, sed publicus pop. Rom. censetur, ac decumanum conditione, & penatione agricolis erat attributus, qui Aratores dicebantur, agrique quos colebant Arationes: sed & omnis ager vectigalis & decumanus, qui arabatur, frumentariusque erat, sic vocabatur. Cic. 5. Verr. 119. Pulfatos aratores esse dico, agros vectigales vexatos, atque exinanitos a Verre. Iterum, Magni ac navi aratores agros latos ac fertiles deserent, totasque arationes derelinquerent. Nec vero Aratores Domini erant, nec Domini censentur: eosque a Dominis Cic. in Verr. perspicue distinguit, sic scribens, Tamen incolimus numerus manebat dominorum, atque aratorum. Non me latet tamen Aratoris vocem latius etiam patere: sed & Aratorem agri vectigalis interdum Dominum vocati.

ARABILIS, e. [*ἄροστος*] Quod arari potest. Plin. lib. 17. cap. 5. Contra, in Byzacio Africae illum centena & quinquagena fruge fertilem campum, nullis, quam ficcus est, arabilem tauris.

ARATORIUS, Adj. ut, Bos aratorius. Cod. Theod.

ARATRO, [*ἄροστρον*] Ære. quali Arando iterare: quod est, Segetes jam natas rursus arando profcindere. Plin. lib. 18. cap. 20. At ille messes duplicate docuere quod nunc vocant artrare, i. e. aratrare (ut credo) tunc dictum. Hoc fit vel incipiente culmo, quum jam is bina ternave emiserit folia.

ARATRO, i. [*ἄροστρον*] Instrumentum quo aratur. Virg. 7. Æn. 539. — & terram centum vertebat aratris. Cic. 5. Verr. 128.

Quibus aratrum falcem aliquid fatelles libris Apronius reliquum fecit. Aratrum inducere moris fuit Romanis, cum urbem aliquam everterent, ut eam funditus delerent. Modest. in l. 21. D. Quib. mod. ususf. amittat.

Aduncum aratrum. Ovid. 2. Met. 286.

Affiduo fatiatus aratro agricola. Tibull. 2. 1. 51.

Curvum. Virg. 1. Georg. 170.

Depressum. Virg. 1. Georg. 45. Ovid. 15. Met. 618.

Durum. Hor. 1. Serm. 1. 28.

Emeritum palo suspendere aratrum. Ovid. 1. Fast. 667.

Grave. Hor. in Arte Poet. 66.

Incurvo aratro terram moliri. Virg. 1. Georg. 494.

Inflexum. Virg. 1. Georg. 162.

Patiens. i. e. Durum, & quod labores affiduos ferre possit. Ovid. 1. Amor. 15. 31.

Ruricola aratrum. Ovid. 4. Trist. 6. 1.

Vertentia glebas aratra. Ovid. 5. Met. 477.

Uncum. Virg. 1. Georg. 19. — unquæ puer monstrator aratri. Ab aratro accedebantur qui Consules fierent. Cic. pro Rosc. Amer. 50.

Circumducere aratrum. Cic. 2. Philipp.

Detrectat aratra taurus. Propert. 2. 3. 47.

Extrahere aratrum. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Tum vires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda.

Imprimere aratrum muris dicitur hostis. Hor. 1. Carm. 16. 21.

Incumbere aratris. Virg. 1. Georg. 213.

Moliri terram aratro. Virg. 1. Georg. 494.

Pressis terram profcindere aratris. Lucret. lib. 5. 210.

Relinquere aratra desixa in medio opere. Virg. 3. Georg. 519.

Scindere terram aratro. Sil. lib. 15.

Rustica paulatim taurus aratra fubit. Ovid. 2. de Arte Am. 184.

AROMA, [*ἄρομα*] Lydiæ sive Mæonia oppidum est, cujus meminit Strabo lib. 14.

AROMATA, [*ἄροματά*] in plurali (nam Aroma raro dicitur) Quarundam herbarum fructus, odoris & saporis admodum grati, quibus utitur vel ad excalfaciendum ventriculum, vel ad appetentiam provocandam, ut sunt Zingiber, piper, faccharum, & hujuscemodi, quas vulgus Species vocat. Columel. lib. 12. cap. 20. Deinde quum videbitur medicioriter calere defrutum, reliqua aromata contusa & cribrata paulatim inferges, & jubebis rutabulo ligneo agitari quod decoxeris, eosque dum defrigescit. Quod si non ita ut præcipimus, permiscueris, subident aromata, & adurentur.

AROMATIARIUS, i. m. [*ἄροματάρης*] Qui aromata vendit. Budeus.

AROMATICUS, Adj. [*ἄροματικός*] Quod odorem aromatum habet. Plin. lib. 14. cap. 13. Ideo quidem aromaticis delectatos maxime credunt.

AROMATITES, æ. m. [*ἄροματίτης*] Gemma quæ in Arabia gignitur: ita dicta quod myrrhæ odorem habent. Plin. lib. 37. cap. 10.

Aromatites vinum cum dicitur, masculinum figurate neutro generi jungitur, Vinumque significat factitium, cinnamomo & faccharo conditum. Plin. lib. 14. cap. 16.

ARON, vel AROS, i. [*ἄρον*] Bulbi genus, vulgo per totam Hetruriam vocatur Gigoro. ex cujus radice mulieres aquam faciunt, ad faciem illustrandam. Plin. lib. 19. cap. 5. de Aro plenius.

Aron, Spinagium sylvestre appellatur a fossi similitudine: vulgo corrupte Jaron vocant. Pedem vituli etiam Pharmacopoeæ appellant. Quin & a flore genitali canino simili, quidam Genitale caninum vocaverunt.

A R P

ARFANDES, [*Ἄρφάνδης*] Fuit Ægypti pro Cambyse præfectus, qui postea a Dario interfectus est. Author Herodot. lib. 3.

ARPI, orum. V. ARGYRIPA.

ARPINUM, [*Ἄρπινον*] Oppidum Volcorum in Latio, quod M. Ciceronis & C. Marii natalibus gloriatur: ex quo Arpinates hodie ob honorem tanti municipis tres literas, m. t. e. pro ligno publico usurpant.

ARPINAS, ðtis. Adj. [*Ἄρπινάτος*] Cic. 3. de Lege Agrar. 8. Meus paterne avidusque fundus Arpinas.

ARPINUS, aliud Adj. Arpinæ chartæ, i. e. Scripta Tulliana. Martial. lib. 10. 19.

A R Q

ARQUATUS, [*ἄρκατος*, *ἰσπεδός*] Adj. dicitur Quicquid speciem arcus gerit. Scribitur & Arcuatus. Ovid. 11. Met. 590.

Iris & arquato cœlum curvamine signans.

Currus. Liv. 1. 21. Ad id facrarum flammis bigis curru arcuato vehi iussit.

Arquatus Morbus est, quem Regium nominant: sic dictus a colore cœlestis arcus, quem poetæ Irin vocant. Nam antiqui per quæ Arcus scribebant, quod nos per c. Arcus. Cels. lib. 3. cap. 14. Æque notus est morbus, quem interdum arquatum, interdum regium nominant. Plin. lib. 22. cap. 24. Varro regium cognominatum morbum arquatum tradit, quoniam curetur mullio. Regius autem dicitur, ut ait Ovid.

Molliter excella quoniam curetur in aula.

Arquati (inquit Nonius) Quibus color & oculi virent, quasi in arqui similitudinem. Varro Eudemoniibus, Nam ut arquatis & veternois quæ lutea non sunt, æque ut lutea videntur: sic infans fani, & furiosus videntur esse infani. Hactenus Nonius. Plin. lib. 27. cap. 12. Radicum decoctum potum, sanat arquatos.

Arquatum pecus Col. 1. 7. c. 5. Quæ ipsa remedio est etiam pecori arquato.

ARQUATILIS vel ARCUATILIS. Idem quod Arcuatus, Sidon. 2. Epist. 2.

ARQUITES, [*ἄρκίται*] Arcu præliantes, qui nunc dicuntur Sagittarii. Festus.

ARQUUS, i. V. ARCUS.

A R R

ARRECTARIUS. V. ARRIGO.

ARREPO. V. ADREPO.

ARREPTO, [*ἄρρηπτος*] Ære. Idem quod Adrepro. Plin. lib. 35. cap. 10.

Item nobiles Bacchas arreptantibus Satyris.

ARREPTIVUS, [*ἄρρηπτικός*] Qui a demone rapitur, qui etiam Abreptivus

reptitum dicitur. Veteres Arreptitum dicebant Larvatum, quasi a larvis arreptum. Perottus.

ARRHA, [Ἀρρή] Oppidum Arabiae felix, apud Ptolemaem.

ARRHA, ἄρρη [ἀρρή] est, Quod pretii numerandi quasi pignus datur. Arrhæ autem instituta videntur in auctionibus, cum aris aliquidantulum daretur, quod paulatim aris eo veli incommodum fuisset. Nam quod Arrhæ nomine datur, argumentum est emptiois & venditionis contractæ, ait Imp. tit. De empr. & vend. Ex Homot. Plin. lib. 33. cap. 1. At sponsones etiamnum annulo exsistente, ab eo tempore quo nondum erat arha velocior: ut plane affirmare possumus, nummos ante apud nos casisse, mox annulos.

Arrha & Arrhabo quomodo differunt, tradit Isidorus 5. 25. Gell. 17. 2. V. MOX ARRHAHO.

ARRHALIS, e. Ad arram pertinens. Dioclet. l. 3. C. de Act. Empt. & Vend.

ARRILATOR, ὀδισ. m. Qui quiddam, data arrha, emit. V. Scalg. ad Festum. Gellius ex Laberio, 16. 7. scribit Arrulor.

ARRHABO, ὄνις. m. Idem quod Arrha. Verbum est Græcum ἀρρήβω, quo tanquam Latino Plaut. & Ter. utuntur. Plaut. Rud. profl. 46. Minis triginta sibi puellam destinat, datque arrhabonem, & iurando alligat. Idem in Mil. 4. 1. 11. Hunc arrhabonem amoris a me accipe. Hæc dictio videtur potius esse Hebræa, quam Græca. Hebræi enim ארבה Arabon, dicunt Pignus, a verbo ארבה Arab. i. e. Oppigneravit.

Arrhabo, pro Obsidibus. Gell. lib. 17. cap. 2. M. Cato in L. Veturium, Quum tantus (inquit) arrhabo penes Samnites popi Romani esset: Arrhabonem dixit, ꝑc obfides: & id maluit quam pignus dicere, quoniam vis hujus vocabuli in ea sententia gravior acriorque est. Sed nunc Arrhabo in fordibus verbi haberi ceptus: ac multo rectius videtur Arrha: quanquam Arrham quoque veteres sepe dixerint.

Arrhabo, pro Pignore. Ter. Heaut. 3. 3. 42. Et relicta huic arrhaboni est pro illo argento.

ARRHENICUM, sive **ARRHENICA**, [ἀρρήνικον] Vocat Galen. lib. de Simpl. Medic. Facult. quod alius Arfenicum. Sic & Plin. 28. 15. At l. 34. extr. Arfenicum, q. V.

ARRHENOGONON, V. ARSENOGONON.

ARRHĒTOS ἄρρη ἡερτικόν, Tertull.

ARRHOSTĒMA, ἄρρη. n. [ἀρρήστια] Latine vertitur a Cicerone ἄρροτῆτα, 4. Tusc. 23. Deinde ægrotationes, quæ appellantur a Stoicis ἀρρήστια, hisque item oppositæ contrariæ offensiones.

ARRIA, V. ARRIUS.

ARRIANUS, [Ἀρριανός] Poëta, cujus Suidas commemorat Metaphrasin Georgicorum Virgilii & Alexandriada, poema videlicet de rebus gestis Alexandri Macedonis, libris 24. & alia multa opera.

Arrianus alius Nicomedienfis, Historicus & Philosphus Xenophontis æmulus & propterea Xenophon junior cognominatus. Sicut ille de Socrate quippe, ita hic de Epicteto philosopho ejusque dissertationibus opus edidit, & sicut ille Cyri ἀναβάσει VII. libris, hic quoque historiam Alexandri Magni totidem libris persecutus est. Denique ad ejusdem imitationem Historiam, Tactica item & Cynegetica scripsit, & Martem cum Muls conjunxit. Emicuit Romæ sub Adriano & M. Antonino principibus, a quibus ob eruditionem non solum civitate donatus, sed & honoribus usque ad consulatum evectus. Plura V. apud Fabric. Bibl. Gr. Vol. 3. p. 259. ubi & Arriani alii recentur.

ARRIDEO, ἄρρη, ἄρρη, [ἀρρήστω] ēre. ex Ad, & Rideo; significat alicui lætitiæ animi ridendo offendere. Ovid. [ubi?]

Arrisit paries adveniente dea. Ter. Eun. 2. 19. Hisce ego non paro me ut rideant, sed his ultro arrideo. Ubi Donatus, Quid est, is arrideo? Aut veluti pareo, id est, obsequor, aut veluti dicit delector.

Arridere ridentibus. i. e. Simul ridere. Hor. in Arte Poët. 101.

Leniter arridere. Cic. de Somn. Scip. 2. extr. Leniter arridens Scipio, Quæso (inquit) ne me e somno excitetis.

Arridere res dicitur, Quæ placet. Cic. 13. Att. 27. Inhibere illud tuum, quod valde mihi arriderat, vehementer displicet.

Arrideri & Derideri, contraria. Cic. de Opt. Gen. Orat. 11. Quoniam nonnullorum sermo jam increbuit, partim seipos Attice dicere, partim neminem nostrum dicere: adhibeo negligamus, satis enim his res ipsa respondet, quum aut non adherentur ad causas, aut adhibiti derideantur: nam si arrideantur, esset id ipsum Atticorum.

ARRISIO, ὄνις. f. Author ad Herenn. 1. Interpellatio & arrisio.

ARRISOR, ὄνις. m. Qui alicui subridet, aut arridet. Sen. Epist. 27. Suastrilli Satelliis Quadratus, stultorum divitum arrosor, & (quod sequitur) arrosor, & (quod duobus his adiunctum est) derisor, ut Grammaticos haberet analectas. [De hujus farinae Græculo Juvenal. Sat. 3. v. 100. — Rides? majore cachinno Concutitur.

ARRIGO, exi, ectum, [ἀρρηγο] ēre. ex Ad, & Rego compositum; significat Erigere. Virg. 10. Æn. 726. — comaque arreit.

Arrigere aliquid, sive alicuius animum, per metaphoram. Sallust. Eos non paulum oratione sua Maris arreitavit. i. e. Erexit, excitaverat.

Arrigere aures. Ter. And. 5. 4. 31. Arrigere aures Pamphile. Ubi Donatus, Arrigere aures, translatio a pecudibus, quibus verbis intendit accipiendam esse vocem.

Arrigere aures alicui sermone aliquo. Plaut. Rud. 5. 2. 6.

ARRICTUS, Partic. [ἀρρηκτός] ut

Arrectæque horrore comæ. Virg. 4. Æn. 280.

Arrectisque auribus adsunt. Virg. 1. Æn. 152.

Arrecta hasta. Virg. 4. Æn. 465.

Arrectum pectus. Virg. 11. Æn. 639.

In digitos arrectus uterque. Virg. 5. Æn. 426.

Lumina arrecta. Virg. 2. Æn. 173.

Arrectæ mentes, stupefactæque corda. Virg. 5. Æn. 643.

Laudum arrecta cupido. Virg. 5. Æn. 138.

Arrecti animum dictis. Virg. 1. Æn. 583.

Animus ad bellandum. Liv. 8.

Compar. Liv. 21. 35. extr. Ut pleraque Alpium ab Italia, sicut breviora, ita arrectiora sunt. [Al. Arctiora. Sed alteram lectionem non spreverim. Sequitur: Omnis enim via præceps, angusta, lubrica erat. An Asperiora? ut hoc deinde paraphrasi explicet.

ARRICTARIUS, Adj. a Partic. Arrectus, [ἀρρηκτικός] Quod est arrectum, ut, Affer arrectarius in cratitio pariete, Qui arrectus est: sicut Transverfarius, Qui in transverfium ponitur. Vitruv. lib. 2. cap. 8. Etiam qui sunt in tectoris operibus, rimas in iis faciunt arrectariorum & transverfariorum dispositione. V. Cratitius in CRATES.

ARRĪPIO, ui, eptum, [ἀρρηπίω] ēre. ex Ad & Rapiro compof. Cum impetu quodam & violentia accipere. Cic. in Pison. 84. Familias arripuerunt, pecus abegerunt.

Jam intro arripere, atque ibi usque ad necem operiere loris. Ter. Adel. 2. 1. 27. Sic Steph. Sed optimi codices Abrripere exhibent.

Ex circulo aliquid arripere. Cic. 1. de Orat. 159. Si quemcumque patremfamilias arripuissetis, ex aliquo circulo, eadem vobis precorantibus responderet.

Arripit dolor. Cic. 2. de Fin. 93. Nisi forte quem dolorem dicis, qui simul atque arripuit, interlect.

Arripit animus. Cic. 1. de Divin. 26. Duo genera divinandi esse dicebas: unum artificiosum, alterum naturale. Naturale, quod animus arripere, aut exciperet ex divinitate.

Arripere ad vel in quætionem. Cic. pro Milon. Subito arrepti in quætionem, tamen separantur. Idem pro Cluent. 89. Eo tempore ipse ad quætionem arreptus est.

Arripere terram velis, Invadere. Virg. 3. Æn. 477. Servius.

Arripere, Raptum tenere. Virg. 11. Æn. 531.

Arripere aliquid ad reprehendendum. Cic. 2. de Nat. Deor. 162. Illud vero quod uterque vestrum fortaliter arripit ad reprehendendum.

Causam ad incendia, cædes, &c. Cic. pro Domo sua, 12. Hunc itum otii & pacis hostem causam arrepturum fuisse ad incendia, cædes, rapinas, nolo Pontifices, suspicemini, mihi videritis.

Causam & tempus. Cic. 5. Fam. 12. Sed ad præparationem meam quidquam interest non te expectare dum ad locum venias: ac statim causam illam totam & tempus arripere.

Occafione. Liv. 5. Bell. Maced.

Opem ad rem aliquid. Plaut. Mil. 2. 2. 65.

Facultatem lædendi. Cic. pro Flacc. 19. Mirandum vero est homines eos libenter arripere facultatem lædendi, quæcumque detur.

Cognomen sibi arripere ex aliorum imaginibus. Cic. pro Sext. 69. Ex novem Tribunis, quos tuum habueram, unus me absente deluxit, qui cognomen sibi ex aliorum imaginibus arripuit, quo magis nationis ejus esse, quam generis videretur.

Maledictum ex trivio. Cic. pro Muren. 13. Quare quum ista sis autoritate, non debes, M. Cato, arripere maledictum ex trivio, aut ex securarum aliquo convicio, neque temere Consulere pop. Rom. fastidiorum vocare. i. e. Uti verbis maledicis quæ vulgo in trivis dicitur.

Verba de foro. Cic. 3. de Fin. 4. Ars est enim philosphia vitæ: de qua differens, arripere verba de foro non potest. i. e. Uti verbis quibus in foro contenditur.

Similitudinem alicujus, pro Studere illi similem esse. Cic. 1. Tusc. 110. de Fabriciis, Scipionibus, & similibus loquens, Quorum similitudinem aliquid qui arripuerit, non eam fama populari, sed vera bonorum laude metiens, fidenti animo (sita res fert) gradietur ad mortem.

Sermonem. Cic. 7. Att. 13. V. ABUSOR.

Arripere quod alter submonuit. Ter. Eun. 3. 5. 22. Submonuit me Parmeno ibi servus: quod ego arripui.

Aliquid ex responsione alterius. Cic. 1. de Fin. 14. Aliquid, ut ego suspicor, ex mea brevi responsione arripere cupienti non respondebo ad singula. Sese foras. Plaut. Curc. 5. 1. 7.

Medium arripere aliquid. V. MĒDIO.

Arripere celeriter, & Tarde percipere, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 31. Jam quo quisque est solertior & ingeniosior, hoc docet iracundus & laboriosus. quod enim ipse celeriter arripuit, id quom tarde percipi videt, differenciatur.

Ex natura aliquid arripere. Cic. in Orat. 165. Est hæc non scripta, sed natâ lex: quam non didicimus, accepimus, legimus: verum ex natura ipsa arripimus, haulimus, exprellimus.

Avide arripere literas. Cic. de Senect. 26. Græcas literas senex didici, quas quidem sic avide arripui, quali diurnam situm explere cupiens.

ARRISOR, V. ARRIDEO.

ARRIUS, Nom. gent. Rom. ut suspicatur Fulv. Urfin. Plebejæ. Ex qua oriundus Q. Arrius. Familiaris Ciceronis, cujus epulum lautissimum commemorat Cic. ipse in Vatin. 30. Horat. quoque 2. Serm. 3. 86. — atque epulum (ait) arribrio Arri. De Arriis aliis illustribus V. Fulv. Urfin. & Patin. ad Denarios hujus gentis.

Fuit & Arrius [ἀρρησιος] philosphus Alexandrinus, qui Augusto venienti Alexandriam, post victoriam Actiacam se obtulit: tantoque in honore fuit apud eum, ut Augustus ipse palam sit factus Alexandrinus tribus de causis ab se conservatos esse: ob Alexandri primum memoriam, deinde ob urbis pulchritudinem: postremo propter Arrium philosphum. Author Plutarchus in antonio.

Arrius item Arrianae sectæ author. V. ARIUS.

ARRIA, Romana fuit mulier, licet alii Patavinam faciant, quæ damnato Cæcina Pæto marito suo, corpus gladio fodit, quem vulnere educens, ipsi Pæto quaerenti dedit, ut idem faceret. Martial. lib. 1. 14.

Causa sua gladium cum traderet Arria Pæto, Quem de visceribus traxerat ipsa fuis; Si qua fides, vulnus quod feci non dolet, inquit, Sed quod tu facies hoc mihi, Pæte, dolet.

De hujus femine incredibili fortitudine plura Plin. l. 3. Ep. 16. Ex quo potissimum & ex Tacito deceptis quæ habet Liplius Cent. 3. ad Belg. Ep. 83. Hujus filia Arria, Pæto Thæse nupta. ægre mariti, a Nerone pariter ad mortem damnati, precibus concessit, ne matris exemplum in confiscentia sibi nece sequeretur, teste Tacito Ann. l. 16. c. 34.

ARRĪDO, si, fum, [ἀρρηδω] ēre. Idem quod Rodere, vel Circumrodere significat.

Arrodere Rempublicam, pro translationem. Cic. pro Sext. 72. Quoniam id etiam fatum civitatis fuit, ut illa ex vepreculis extracta mitidula Remp. conaretur arrodere.

ARROSO, Partic. ut, Semina arrosa condunt formicæ. Plin. 11. 30.

ARRĪSOR, ὄνις. m. V. in ARRISOR.

ARRĪGO, [ἀρρηγο] ēre. ex Ad & Rogo compositum; significat Aliquid temere sibi tribuere. Cic. de Clar. Orat. 291. Est enim & minime inepti hominis, & ejusdem erubri faciei, quum de sapientia discipretur, hanc libi ipsum detrahere, eis tribuere illudentem, qui eam sibi arrogat.

Arrogare & Derogare, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 89.

Arrogare sibi nomen insolentissimum. Quintil. in præem. lib. 1.

Sumere & arrogare sibi. Cic. pro Planc. 3.
 Tribuere alteri & sibi arrogare aliquid. Cic. 4. Fam. 1.
 Arrogavit tibi fortuna laudem. Hor. 4. Carm. 14. 40.
 Artem sibi arrogare. Hor. 2. Serm. 4. 35.
 Nihil non arrogat armis. Hor. in Arte Poet. 122.
 Arrogare pretium rei. Hor. 2. Epist. 1. 35.
 Arrogare, [*ἀρρογῆσαι*] In filium ac familiam sibi asciscere. A quo Arrogatio, de qua sic Gell. lib. 5. cap. 19. Quum in alienam familiam, inque liberorum locum extranei sumuntur: aut per Praetorem fit, aut per populum. Quod per Praetorem fit, adoptatio dicitur: quod per populum, arrogatio. Adoptantur autem, quum a parente, in cuius potestate sunt, tertia mancipatione in iure ceduntur: atque ab eo qui adoptat, apud eum apud quem legis actio est, vindicantur. Arrogantur ii qui quum sui juris sint, in alienam sese potestatem tradunt, eiusque rei ipsi auctores fiunt. Et paulo post, Arrogatio autem dicta, quia genus hoc in alienam familiam transitus, per populi rogationem fit, &c.
 Item Interrogare. Plaut. 5. 2. 4. Accede dum huc: Venus hæc volo arrogate. V. Turneb. in loc.
 Arrogare Dictatorem Consuli. Liv. 7.
ARROGANS, [*ἀρρογῆσαι*] Partic. Qui sibi aliquid temere atque insolenter & falso tribuit. Cæf. 3. Bell. Civil. 1. Ne aut ingratus in referenda gratia: aut arrogans in præcipiendo populi beneficio videretur. Cic. 3. Verr. 156. Tantum dicam, homines arrogantes hoc adjutore Q. Opinium per ludum & jocum fortunis omnibus everitisse.
 Arrogans minoribus. i. e. Erga inferiores. Tacit. 11. Ann. 21. Adversus superiores tristi adulatione, arrogans minoribus, inter pares difficilis.
 Minax & arrogans. Cic. pro Font. 26.
 Non grata potius, quam arrogans beneficiorum prædicatio. Cic. de Arusp. Resp. 16.
ARROGANter, ius, iissime. Adv. [*ἀρρογῆσαι*] Cic. 2. de Orat. 352. Si asperere, si arroganter, siturpiter, fordide, si quoquo animi vitio dictum esse aliquid videamur.
 Nec vero arroganter hoc dictum existimari velim. Cic. 1. Off. 2.
 Audite Consulem Judices: nihil dicam arrogantius. Cic. pro Muren. 78.
 Temere atque arroganter assentiri alicui. Cic. 2. de Invent. 10.
 Arroganter peto, si nemo impetravit. Cic. pro Ligar. 30.
 Contumaciter & arroganter scribere. Cic. 6. Att. 1.
ARROGANTIA, x. f. [*ἀρρογῆσαι*] Per quam temeritas atque impudentia vanam sibi comparat auctoritatem. Cæf. 1. Bell. Civil. 85. Accidisse igitur his, quod plerunque hominibus nimia pertinacia atque arrogantia accidere solet, uti eo recurrant, & id cupidissime petant, quod paulo ante contempserint.
 Superbia & arrogantia. Cic. 1. de Invent. 52.
 Arrogantiae crimen extimefcere. Cic. in Orat. 132.
 Arrogantia opinione laborare. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Sermo piensus arrogantiae. Cic. pro Muren. 49.
 Gravis atque intolerabilis arrogantia. Cic. pro Cluent. 109.
 Exuere arrogantiam & avaritiam. Tacit. in Vita Agric. 9.
 Minuere arrogantiam. Cic. 3. Q. frat. 6. Et illud *πῶς σε αὐτῶν*, noli putare ad arrogantiam minuendum solum esse dictum, verum ut bona nostra norimus.
ARROGATIO, ðnis. f. Adoptionis species. V. Gell. 5. 19.
ARROGATOR, ðris. m. Qui adoptat. l. 15. digest. de adopt.
ARROSOR, V. ARRODOR.
ARRUCI, [*ἄρρῦσι*] Bætica oppidum, in conventu Hispalensi. Plin. lib. 3. cap. 1.
ARRUGIA, x. [*ἀρρῦγία*] Cuniculus subterraneus quo extrahitur aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. Cuniculis per magna spatia actis, cavantur montes ad lucernarum lumina. Eadem mensura vigiliarum est, multique mensibus non cernitur dies. arrugias id genus vocant. Et ibidem 11. Aurum arrugias qualium non coquitur, sed statim suum est. Inveniuntur ita massa.

A R S

ARS, artis. f. [*ἀρτε*] Diomed. 2. Ars est rei cuiusdam Scientia usu vel traditione vel ratione percepta, tendens ad usum aliqueum vite necessarium. Author ad Heren. lib. 1. 2. Ars est Præceptio que dat certam viam rationemque faciendi. V. plura apud Quintil. 2. 17. Cic. 4. Acad. Ars vero que potest esse, nisi que non ex una, aut ex duabus, sed ex multis animi perceptionibus censat? Idem 1. de Orat. 192. Menedemus artem negabat esse ullam, nisi que cognitis, penitusque perspectis, & in unum exitum spectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur. Ter. And. 1. 1. 4. Quid est quod tibi mea ars efficere hoc possit amplius? s. i. Nihil istac opus est arte ad hanc rem quam paro. ubi Donatus *ἀρτε ἄρτε* per synecopen deducit.
 Ars quoque cuiusdam est, æqualiter spargere. Plin. lib. 18. cap. 24.
 Ars alicubi opponitur Ingenio. Ovid. de Callimacho, quem vocat Battiadem:
 Battiaides semper toto cantabitur orbe;
 Quamvis ingenio non valet, arte valet.
 Item:
 Ennius ingenio maximus arte rudis. H. St. Prior locus extat l. Amor. 15. 13. Alter 2. Trist. 424.
 Ratio, five ars. Cic. 2. de Orat. 147. Ad inveniendum in dicendo hæc tria sint, acumen, deinde ratio, quam licet (si volumus) appellemus artem, tertium diligentia.
 Ars dux certior quam natura. Cic. 4. de Fin. 10.
 Ars (inquit Servius) *ἄρτε* est, unde sine epitheto male ponitur: ut Bonas artes, Malasque artes dicamus. Virg. 1. Æn. 657.
 At Cytheræ novas artes, nova pectore versat
 Consilia.
 Ars ordinata præceptis. i. e. Redacta in præcepta. Liv.
 Ars, Fraus, dolus. Virg. 2. Æn. 142.
 — ille dolis intractus, & arte Pelasga. Ter. Adel. 4. 7. 25.
 Nempæ tua arte viginti minæ pro palstra perire.
 Opus artis, Quod artem & industriam requirit. Ovid. 2. de Arte Am. 14.
 Nec minor est virtus, quam querere, parta tueri:
 Casus incit illic, hic erit artis opus.
 Armorum ars. Quintil. lib. 2. cap. 7.
 Vestibulum artis ingredi. V. VERSTIBULUM.
 Clarus arte medicinæ. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Humiliarte præditus. Cic. pro Arch. 10. Etenim quum mediocribus multis,

& aut nulla, aut humili aliqua arte præditis, gratuito civitatem in Græcia homines imperiebantur, &c. id huic summa ingenii prædito gloria non luit?
 Ars audax, Quæ animum audacem postulat. Ovid. 2. de Arte Am.
 Ambitiosa. Plin. 29. 1. de Medica arte loquitur.
 Boræ. V. BORÆUS.
 Civiles ac forenses. Cic. in Brut. Quum duæ civiles artes ac forenses plurimum & laudis haberent, & gratiæ. Juris scientiam & Eloquentiam intelligit.
 Dolosa. Ovid. 15. Met. 473.
 Gravissima. Cic. 2. de Fin. V. paulo post, Instructus, &c.
 Jejuna. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Ignorata. Hor. in Arte Poet. 262.
 Imperatoria. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Indotata, IN INDOTATUS.
 Iners ars, Inutilis. Ovid. 3. de Arte Am. 203.
 Inopi miserabilis arte. Juven. 12. Sat.
 Ingenuæ. Cic. 4. Fam. 3. & Ovid. 3. Fast. 6.
 Ingenius artibus instructus. V. INSTRUO.
 Liberales. IN LIBER, liberi.
 Ludicra. IN LUDUS.
 Magica. Virg. 4. Æn. 493. Et apud Ovid. 3. Amor. 7. 35.
 Magistræ artes. Ovid. 15. Epist. 83.
 Magna & gloriosa. Cic. in Orat.
 Mala artes. Martial. lib. 5. 18.
 Medentium ars, Medicina. Stat. 5. Sylv. 1. 158.
 Medicæ. Ovid. 5. Epist. 145.
 Mediæ artes, quæ dicantur. IN MEDIUS.
 Mediocris. IN MEDIOCRIS.
 Monstrificæ. Valer. 6. Argon. 153. periphraſis Magiæ.
 Mutæ. IN MUTUS.
 Novæ. Virg. 1. Æn. 657.
 At Cytheræ novas artes, nova pectore versat Consilia.
 Nuda. Quintil. in proem. lib. 1.
 Nugatoria. Plaut. Trin.
 Operosa. Stat. 5. Sylv. 1. 158. V. OPERESUS.
 Oratoria. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Præcipua. Ovid. 1. de Arte Am.
 Prudens. Ovid. 5. Epist.
 Parastica. Plaut. Capt. 3. 1. 9.
 Palæstrica. Quintil. lib. 2. cap. 21.
 Pecuniosa. IN PECUNIOSUS.
 Pieriæ. Claud. Præf. in l. 3. de Laud. Stilic. 3.
 Non sine Pieris exercuit artibus arma.
 Pulcherrima. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Raras dotata per artes. Ovid. 2. Amor. 4. 17.
 Secretæ, Magicæ dicuntur. Ovid. 7. Met. 138.
 Sopita. Claud. de Conf. Mal. Theod. 264.
 Sordida. V. paulo post, Versari in fordida arte.
 Summa. Quintil. lib. 2. cap. 19.
 Tacita. V. paulo post, Nocere tacita arte.
 Tantæ artis opus, Tanto factum artificio. Ovid. 13. Met. 290.
 Tenuis ars. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Vulgaræ. Hor. 4. Carm. 9. 3.
 Accingi ad artes magicas. IN ACCINGO.
 Accipere artes a magistris. V. ACCIPIO. Ovid. 9. Met. 717.
 Addocet artes ebrietas. Hor. 1. Epist. 5. 18.
 Adhibere artem. IN ADHIBEO.
 Adjicere plus artis. i. e. Doctorem reddere. Hor. 2. Epist. 2. 42.
 Acipisci aliquid studiis & artibus. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Adjuvat artes. Ovid. 8. Met. 866.
 Admiscere artem pretio, & metallum per se pretiosum artificio & cælarum pretiosius reddere. Claud. de Nupt. Hon. & Mar.
 Advocare artem. IN ADVOCO.
 Assumere. IN ASSUMO.
 Attribuere aliquid artibus. Cic. 4. de Fin. 76. Omnibus artibus volumus attributam esse amem, quæ communis appellatur prudentia, quam omnes qui cuiquam artificio præstant, debent habere.
 Bibere arte. Ovid. 2. de Arte Am. 506.
 Bibunt artes succum ingenii. Quintil. in proem. 1. lib. 18.
 Canere arte. Ovid. 2. de Arte Am. 505.
 Combibere artes. IN COMBIBO.
 Commendare se arte. Hor. 2. Epist. 1. 261. i. e. Ostentare se ob artem.
 Concedere alicui artem. IN CONCEDO.
 Confidere arte. Cic. 5. Tusc. 8.
 Conticeſcunt artes. IN CONTICEſCO.
 Continentur inter se artes. IN CONTINEO.
 Consummata ars. IN CONSUMMO.
 Continentur artibus liberales disciplinae. Cic. 3. de Orat. 125.
 Contudit animos feros mollitate. Ovid. 1. de Arte Am. 12.
 Decipere aliqua arte. Ovid. 12. Epist. 50.
 Desinere artem. IN DESINO.
 Despicere artes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. in præfat. 23.
 Destitit ab arte sua. Ovid. 5. Epist. 150.
 Dimittere animum in artes ignotas. Ovid. 8. Met. 188. de Dædalio.
 Dicte bonas artes. Ovid. 1. de Arte Am. 459.
 Diverti ad artes. Ovid. 9. Met. 425.
 Edificare paternas artes. Ovid. 2. Met. 618.
 Efficere artem, idem quod Redigere ad artem. Cic. 1. de Orat. 186.
 Efficuntur artes ex cognitionibus & comprehensionibus rerum. Cic. 3. de Fin. 49.
 Efficere artem ex observatione. Quintil. lib. 3. cap. 2.
 Eruditus optimis artibus. Nep. 24. 12.
 Excolere vitam per artes. Virg. 4. Æn. 663.
 Excudere artes. V. EXCUDO.
 Excutere, idem quod Extundere. Ovid. 1. de Arte Am. 242. [Uno non idem. En locum:
 Tunc aperit mentes, ævo rarissima nostro,
 Simplicitas; artes excutiente Deo.
 Deus ille Bacchus est, qui Arcutes, i. e. dolos, excutit, i. e. removet.
 Exercere. Hor. 1. Epist. 14. 44.
 Exerceri

Exercere ludioram. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Exercere medicas artes. Ovid. 2. Met. 618.
 Exiit illi ea ars. Cic. pro Arch. 2. Alexander, quum in Sigeeo ad Achil-
 lis tumulus afflisset, O fortunatae, inquit, adolescens, qui tuae virtu-
 tis Homerum praecone[m] inveneris! Et vere. nam nisi illi ars exiisset
 illa, idem tumulus, qui corpus ejus contexerat, nomen etiam ob-
 nisset.
 Extundere. Virg. 1. Georg. 133. V. EXCUDO.
 Facere arte. Virg. 9. Aen.
 Facitare artem. Cic. in Orat. 147. Me autem five pervagatissimus ille
 versus, qui vetat artem pudere proloqui quam facites, dissimulare non
 sinit quin delectet.
 Habere artium scientiam. Cic. 7. Fam. 3. Vacare culpa magnum est fo-
 latium, praefertim quum habeam duas res quibus me sustentem, opti-
 marum artium scientiam, & maximarum rerum gloriam.
 Inficere artibus. IN FICIO.
 Instituire artem, & Artem efficere. Cic. 1. de Orat. 186. Nihil est quod
 ad artem redigi possit, nisi ille prius qui illa tenet, quorum artem insti-
 tuere vult, habeat ipsam scientiam, ut ex iis rebus quarum ars nondum
 sit, artem efficere possit.
 Infruere aliquem arte. Ovid. 16. Epist. 264.
 Instructus & ornatus plurimis & gravissimis artibus. IN STRUO.
 Latere ars dicitur, Quum artificis opus non fictum, sed ab ipsa natura
 expressum videtur. Ovid. 10. Met. 252.
 Latet ars, & Ars deprehenditur, contraria. Ovid. 2. de Arte Am. 313.
 Si latet ars, prodest: affert deprenta pudorem.
 Arte laborata vestes. Virg. 1. Aen. 643.
 Ludere aliquem arte, Decipere. Ovid. 17. Epist. 142.
 Madere arte. Lucret. lib. 4. 793.
 Scilicet arte madent simulacra, & docta vagantur. Sic enim le-
 gendum: non ut in editionibus, Arte valent. Ut enim Arte imbu-
 dicimus, sic & Arte madere honesta eademque translatione Romanos vete-
 res dixisse defendimus. Haec Turnebus.
 Nocere tacita arte. Ovid. 1. Amor. 2. 6.
 Obterere. IN OSTERO.
 Obtinere. IN OSTINO.
 Omittere, Renuntiare arti. Hor. 2. Serm. 5. 26.
 Ornari artibus. V. ORNO.
 Peperit artem notationum & animadversio. Cic. in Orat. 18.
 Percipere artem. Cic. 7. Fam. 20. Sin tibi quaedam videbuntur obscu-
 riora, cogitare debebis, nullam artem literis sine interprete, & sine
 aliqua exercitatione percipi posse.
 Reparabilis arte nulla. Ovid. 5. Epist. 103.
 Reddere aliquem insignem multa arte. Virg. 5. Aen. 795.
 Redigere ad artem, & Efficere artem. Idem. Cic. 1. de Orat. 186.
 Removere, Negare artem esse. V. REMOVEO.
 Reponere artem. i. e. Utum artis. Virg. 5. Aen. 484.
 — hic victor castus, artemque repono. Ubi Servius, Et arma
 deposuit, & arti renuntiavit. i. e. Catalin fecit.
 Requiere. Cic. 2. de Orat. 110. Artem quidem & praepcepta duntaxat ha-
 tuens requirunt, ut certis dicendi luminibus ornentur.
 Revocare ad artem & ad praepcepta. Cic. 2. de Orat. 44. Non omnia quae-
 cumque loquimur, mihi videntur ad artem & ad praepcepta esse revocanda.
 Tendere ad artes allectas. Ovid. 1. de Rem. Amor. 287.
 Tradere artem. Cic. 2. de Orat. 57. Videns Diogenem fuisse qui dice-
 ret, artem se tradere bene differendi, & vera ac falsa dijudicandi,
 quam verbo Graeco διαδιδασκειν appellaret?
 Tradere artes alicui, Docere. Ovid. 5. Epist. 145.
 Valere artes. Quintil. in proem. Illud tamen in primis testandum, ni-
 hil praepcepta atque artes valere, nisi adjuvante natura.
 Vacare artibus ingenuis. Ovid. 3. Fast. 6.
 Versari in fordida arte. i. e. Exercere. Cic. 2. Off. 130. Sordidi etiam
 putantur qui mercantur a mercatoribus quod statim vendant. Nihil
 enim proficiunt, nisi admodum mentiantur. Nec vero est quicquam
 turpius vanitate: opificesque omnes in fordida arte versantur.
 Versantur artes in aliqua scientia. Cic. 5. de Fin. 26. Omnium artium
 recte dici potest, commune esse ut in aliqua scientia versentur, scien-
 tiam autem suam cuiusque artis esse.
 Victa malo ars. Cels. lib. 1. cap. 26.
 Utendum artibus. i. e. Opus est arte ad hanc rem. Sen. Hippol. 426.
 ARTIFEX, icis. [αρχιτεκτων, δημιουργος] Qui quae artem aliquam exercet.
 Quintil. lib. 2. cap. 14. Artifex est qui percipit artem. Fetus, Artifices
 dicti, quod scientiam suam per artes exercent: live quod apte opera in-
 ter se artem: qua ex causa etiam artes appellatae sunt. Hactenus ille.
 [Inscite satis. V. not. ad loc. Apud Quintil. fuit qui Praecipit corrigunt,
 ego malim Percepit. V. I.]
 O artificem probum! Ter. Phorm. 2. 1. 24. Ubi Donatus, Ironia. nam
 non est artifex, cujus deprehenditur locus.
 Artifex mundi, Deus. Cic. de Univers. 7.
 Artifex & Inficius, contraria. Cic. 4. Acad. 22. Quam si subtraxeris, qui
 distinguit artificem ab inficio?
 Politus scriptor atque artifex. Cic. in Orat. 172.
 Artifex alicujus negotii. Sallust. Jug. 35. Boniilar mature regis mandata
 exequitur, & per homines talis negotii artifices, itinera, gressusque
 ejus, postremo loca atque tempora cuncta explorat.
 Artifex suadendi. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Artifex statuarum. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Dicendi artifices & doctores. Greci. Cic. 1. de Orat. 2.
 Suavitatis artifices, consuetudo. Cic. in Orat. 161.
 Artifex ad corruptendum iudicium. Cic. 7. Verr. Proinde siqui sunt qui
 in hoc reo aut potentes, aut audaces, aut artifices ad corruptendum
 iudicium velint esse.
 Artifex comparande voluptatis. Cic. 1. de fin. & 2. 119.
 Artifex monitorum. Plin. lib. 28. cap. 1. Tecum enim res erit, everfor
 juris humani, monitorumque artifex, qui primis e condidisti.
 Sceleris infandi artifex. i. e. Author sceleris. Sen. Agam. 13.
 Scenici artifices, pro Histrionibus. Cic. pro Arch. 10.
 Morbi artifex, pro Medico. Propert. lib. 2. 1. 60.
 Manus artificum. Virg. 1. Aen. 459.
 Ponitur adjectivum pro Artificio, seu Eo, quod arte factum est. Plin. l. 10. c. 29.

Sed est tante tamque artifices argutiae, a xv diebus paulatim desuntur.
 Sic Artifex dimicatio, apud eundem lib. 8. cap. 40. Et apud Quintil.
 lib. 9. cap. 4. Artifex motus. Pert. 5. Sat. 40. Artifex volutus. Cic. 2.
 de Nat. Deor. Artifex natura.
 ARTIFICIUM, i. n. [τεχνη] Ars & scientia ipsa arte aliquid faciendi.
 Artificium & scientia. Cat. 7. Bell. Gall. 29. Neque acie vicille Roma-
 nos, sed artificio quodam & scientia oppugnationis.
 Simulacrum singulari opere artificioque perfectum. Cic. 6. Verr. 72. Fuit
 apud Segestanos exare simulacrum Dianae, tum summa atque antiquis-
 sima praeditum religione, tum singulari opere artificioque perfectum.
 Antiquo opere, & summo artificio facta. Cic. 6. Verr. 46.
 Componere artificium de jure civili. Cic. 2. de Orat. 87.
 Excogitare artificium. Cic. 9. Fam. 16.
 Artificium hoc funditus extinctum & eversum est. Plin. lib. 2. Epist. 14.
 ad Maximum, sub finem.
 Artificio fabricare aliquid. Cic. 4. Acad. 30.
 Artificii aliquid habere. Cic. 7. Verr. Ille quod omnes qui artificii aliquid
 habuerant, aut formae, removerat, atque abduxerat. i. e. Utunque
 peritos & formosos.
 Artificiis aliquid instruere. Ulpian. in l. Si servos. D. de pignorat. action.
 Si servos pignoratos artificis instruxit.
 Sine magno artificio. Cic. 4. Acad. 86. Nonne videtur contra te valere,
 si sine magnis artificis; ad quae pauci accedunt, nostri quidem generis,
 admodum nec videre, nec audire postsumus?
 Oblivisci artificium. Cic. pro Rosc. Amer. 49.
 Perit hoc artificium. Plin. lib. 2. Epist. 14. ad Maximum, sub finem.
 Praesse alicui artificio. Cic. 4. de Fin. 76.
 Praestare artificium. Cic. pro Cluent. 57. Nisi forte haec causa est, quod
 medici nihil praeter artificium: Oratores etiam autoritatem praestare
 debent.
 Sine magno artificio. Cic. 4. Acad. 86.
 Artificia tollere. Cic. 4. Acad. 144. Quo enim spectat illud, quum arti-
 ficia tolli quereris a nobis, nisi ut opifices concitentur?
 Tradere. Cic. 4. Acad. Idemque etiam disputandi & intelligendi judi-
 cium dicitur, & artificium traditurum.
 Tueri. Cic. 3. de Fin. 4. Ne opifices quidem tueri sua artificia possent,
 nisi vocabulis uterentur nobis incognitis, utitatis sibi
 Artificium, pro Re quae arte facta est. ut, Artificii cupidus Verres, apud
 Cic. 6. Verr. 46. Ut intelligatis, in homine intelligentiam esse, non
 avaritiam: artificii cupidum, non argenti fuisse.
 Artificium dicendi. Cic. 1. de Orat. 74.
 Artificium accusatorum. Cic. pro Rosc. Amer. 49. Non tu in isto artificio
 accusatorio calidiores, quam hic in fuo.
 Intimum. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Artificio simulationis eruditus. Cic. pro Planc. 22. Laudanda est vel etiam
 amanda vicinitas retinens veterem illum officii morem, non insulata
 malevolentia, non asueta mendacis, non fucata, non fallax, non
 erudita artificio simulationis, vel suburbano, vel etiam urbano.
 Artificium coquorum. Quintil. lib. 2. cap. 18.
 Artificium, Fraus, dolus. Cic. 9. Att. 8. Quorum artificis effectum est
 ut Respub. in hunc statum perveniret.
 Rem opponit Artificio Seneca Epist. 112. Talis est verus, & rebus non
 artificis philosophus.
 ARTIFICIOSUS, a, um. [ἰσχυρὸς, τεχνηνός] Qui aliquid via quadam
 & arte facit. Cic. 2. de Nat. Deor. 59. Zeno igitur naturam ita definit,
 ut eam dicat esse ignem artificiosum ad gignendum progredientem via.
 Genet enim artis maxime proprium esse creare & gignere, &c.
 Artificiosum, Artificio plenum. Cic. 2. de Fin. 15. Epicurus autem (ut
 opinor) nec non vult, si possit, plane & aperte loqui, nec de re obscu-
 ra, ut physici: aut artificiosa, ut mathematici, &c.
 Artificiosum opus, & divinum. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
 ARTIFICIOSUS, Adv. [ἰσχυρὸς, τεχνηνός] Cic. 1. de Orat. 186. Nulli
 fuerunt, qui illa artificiose digesta, generatim componerent. i. e. Ar-
 te quadam disposita. Idem 2. de Nat. Deor. Id multo artificiosius natu-
 ram efficere.
 Artificiose ambulare. Cic. 3. de Nat. Deor. 58. Naturae ista sunt, Balbe,
 naturae non artificiose ambulantis.
 ARTIFICIALIS, e. [τεχνηνός, ἰσχυρὸς] Quod arte factum est. Quintil.
 lib. 5. cap. 1. Probationes artificiales.
 ARTIFICIALITER, Adv. [τεχνηνός] Quintil. lib. 2. cap. 17. extr. Sed
 nec illa omitenda sunt, qua in re alius se inartificialiter, alius artificiali-
 ter gerat.
 ARTIUNCULA, [ἄρθρον] apud Platonem p. 607. edit. nfr. H. St. De
 Graeco deminutivo nihil dubium est. Notum Neronis dictum, ap. Suet.
 c. 40. in Vit. Το τεχνολογικόν πόντος γαίαν ἑστῆθε. Sed Latinae vocis delendum est
 cultro abscissum fuisse exemplum, quod Henricus Steph. incertum ex ve-
 teri ne aliquo, an juniore scriptore, adscriptum.
 ARSACES, [Ἀρσάκης] fuit primus Persarum ex Parthis rex, a quo omnes
 Perlidis reges postea ARSACIDAE dicti sunt. Nam (ut ait Servius
 in 6. Aen.) omnes reges Albani ab Sylvio filio Aeneae & Laviniae, Sylvii
 sunt dicti: sicut Romani Imperatores, Augusti vocantur: Aegyptii, Pto-
 lemæi: Persae, Arsacidae. Hactenus Servius. Apud Strabonem lib. 11.
 legitur Arsacia. V. Lucian. lib. 1. 108. Et Justin. 41. 5. Artidarum historiam
 egregie ex nummis illustravit Ez. Spanhem. de Pr. Num. Didil. 8. Sect. 1.
 ARSACIUS, Adj. [Ἀρσάκιος] Martial. lib. 9. 35.
 Scis quid in Arsacia Pacorus delibet aula. Fuit autem Pacorus,
 Parthorum rex. conf. Claud. 4. Conf. Hon. 215.
 ARSACIA, [Ἀρσάκεια] prius vocata Aropus, Urbs est in Media, sicut Par-
 thos appellata. Author Volaterr.
 ARSAGALITAE, Populi ad Indum fluvium, Caucaeo monti contermini. i.
 Plin. lib. 6. cap. 20.
 ARSAMES, sub Dario ultimo satrapa Ciliciae. V. Curt. 3. 12.
 ARSAMOTE, [Ἀρσαμοῦσι] Oppidum majoris Armeniae, Euphrati proxi-
 mum, de quo Plin. lib. 6. cap. 9.
 ARSANCA, [Ἀρσάνων] Urbs Germaniae Ptolemaeo, vulgo Cleptern.
 ARSANIAN, [Ἀρσάνων] Fluvius est Armeniae, qui cum Tigri circumter
 quatuor passuum millia fluit: deinde divisus, in Euphratem illabitur.
 Meminit hujus fluvii Plin. lib. 4. cap. 24.
 ARSINARIA, [Ἀρσινάρια] Mauritaniae Caesariensis colonia Ptolem eo, Ar e vulgo.
 Mela eam ascribit Numidia. Olivarius dicit eam nunc vulgo vocari. Arjen.
 ARSE-

ARSENICUM, [ἀρσενικόν] Genus est coloris lutei, Plin. 30. 13. & 34. 18. Matthiolus ait Arsenicum verum non fieri arte, ut quidam putant, sed nasci in eisdem cavernis ubi oritur auripigmentum. V. ARRHENICUM.
ARSENOCOLONON, [ἀρσενόκωνον] Herba ferens semen testibus simile, ita dicta, quod vino in quo macerata est epoto, mares generari credantur, quemadmodum Thelygono, foeninae. Plin. 25. 15. Dioscor. 3. 140. *επιτοκός* Phylli vel Bryoniae species.

ARSENOHELEAS, [ἀρσενόχελαις] Deos antiqui esse dixerunt, utriusque sexus participatione, quasi Masculofeminas: quo nomine quaedam quoque animalia ab Aristotele nominantur, semetipsa inuentia.

ARSENUS, [Ἀρσένος] Lacus est in Armenia, quem etiam Theotin vocant, nitrosus plurimum, unde velles dilacerat acumpit, & propterea ejus aqua non bibitur. Plura Strabo lib. 11.

ARSES, Mandragora mas. Plin. 25. 13. Item, Perfarum Rex. Diod. 17. 5.

ARSEVERSE, Averte ignem significat. Tuscorum enim lingua *Arse*, Averte: *Verse*, ignem constat appellari. Unde Afranius ait, Inscripta aliquis in officio, ARSEVERSE. Festus.

ARSIA, Hetruscorum sylvia fuit, Romanorum cum Veientibus & Hetruscis pugna celebris.

ARSIAS, [Ἀρσίας] Italiae fluvius, Campaniam præterfluens, cujus latitudinem ab uno latere determinat, Varo fluvio alterum occupante. Plin. lib. 3. cap. 6.

ARSGINA, [Ἀρσγίνα] Urbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Brunna, vulgo *Brunp*.

ARSGORAS, Sardorum rex tempore Annibalis, ut scribit Livius.

ARSGNEUM, Ornamentum capitis muliebris. Festus. V. ARLINEUM.

ARSINOË, [Ἀρσινόη] Filia fuit Ptolemæi Lagi filii, qui Ægyptum post Alexandrum tenuit, uxor Lyfimachi regis Macedoniae, forma præstantissima, ex quo Lyfimachus & Philipum peperit, quibus cum regnum, Agathocle privigno veneno necato, destinaret, a fratre Ptolemæo Cerano, cui, postquam bello contra Seleucum Lyfimachus occubuit, incestis nuptiis juncta fuerat, interfectis duobus filiis, in Samothraciam relegata, patricidii poenas dedit.

Arsinoe item fuit Soror Cleopatrarum, a Jul. Cæsare in triumpho ducta, de qua videatur Dio Cassius lib. 42. & 43. & Lucan. lib. 10. § 19. seqq.

Arsinoe prioris soror, Ptolemæo Philadelpho fratri nupta, a qua Arsinoë oppidum Cyrenaicæ nomen accepit, teste Steph. qui Arsinoes nomine oppida præterea decem commemorat. V. Geographos.

ARSI, is. f. [ἄρσις] Latine dicitur Elevatio. Diomed. lib. 3. Pes est poetice dictionis duarum amplius syllabarum, cum certa temporum observatione modus: recipiens arsin & thesin, id est qui incipit sublatione unitur positione. Hæc ille. Unde Terentianus ait,

Una longa non valebit edere ex sese pedem.
 Ictibus quia fit duobus, non gemello tempore.
 Brevis utrinque fit, licebit: bis feriri convenit.
 Parte nam attollic foronem, parte reliqua deprimit.

Arsin hæc Græci vocantur, alteram contra Thesin. Acutus igitur sonus est ἄρσις, h. e. Elatio vocis: Gravis contra est ἤσις, h. e. Submissio: Inflexus, ex acuto & gravi componitur.

ARSONIUM, [Ἀρσόνιον] Urbs Germaniæ Ptolemæo, vulgo *Prinfsintza*.

A R T

ARTABA, æ; sive ARTABE, es. [ἄρταβα] Mensura est apud Persas, capiens Atticum medimnum, & chenicæ tres. Author Herodotus lib. 1.

ARTABANUS, ultimus Artacidarum fuit, quem Artaxerxes Perfa ejus miles interfecit, regnumque Persis restituit annis ab ultimo Dario qui victus fuit ab Alexandro DXXXVII. regesque deinceps Perfarum, non Parthorum dicti. Fuit & alius Artabanus, illum alterum tempore longe præcedens, Xerxis, qui ingentes illas copias in Græciam adduxit, patruus: vir summa integritate & prudentia. V. Herodot. lib. 7. Xerxem tamen perfide fultulsi, ab Artaxerxe Longimano filio ejus simili fraude sublatus. Justin. 1. 3. a princ. teste, & Aritot. de Rep. 5. 10.

ARTABASDES, [Ἀρταβάσιδης] Tigris filius, & Armeniæ rex. Is quandiu mansit in amicitia populi Romani, tandiu fortunatus fuit, postquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidisset, perfidiæ poenas dedit. Nam vincibus ab eo Alexandriam ductus, & contumeliose per urbem circumlatus, ac primo custodiæ traditus, deinde interceptus est. Hæc Strabo lib. 11. ad finem. V. mox in ARTABAZUS.

ARTABAZUS, [Ἀρταβάσιδης] Armeniæ rex, filius Mithridatis: quanquam barbarus, plane doctissimus fuisse scribitur, Appiano in Parthica, & Plutarcho in Crasso. Iuno Artavades illum Plin. ibi nominat, etque totus ille locus ab Appiano sumptus & Plutarcho, sicut & præcedentis pag. Sed Artabazus Appiano ubique, qui Ἀρταβάσιδης Plin. H. St. Idem igitur cum superio est, & inscite hic Mithridatis filius dicitur.

Fuit & Alter hoc nomine ex ducibus Xerxis, qui re infeliciter adversus Græcos gesta, cum paucis suorum effugit. De hoc Herodot. lib. 9. Alii Artabazen vocant.

ARTABICIA, [Ἀρταβικία] Inter insulas Propontidis Stephano numerantur Artabicia, Balcea, Harpagia, *καὶ τὰ ἐπιπέτρων*, unde raptus Ganymedes. Ex Volaterr.

ARTABRI, [Ἀρταβροί] Populi Hispaniæ: & Artabrum ejus loci promontorium. Plin. lib. 2. cap. 108. & 4. 21.

ARTACÆON, [Ἀρτακίων] Insula est in Propontide: cum oppido ejusdem nominis. Plin. lib. 5. cap. 32.

ARTACANA, [Ἀρτακάνη] Oppidum est Ariæ regionis, a conditore sic dictum. Hæc autem tota regio optimi vini ferax est, quod in valis non picatis, ad generationes tres perdurat. Strabo lib. 11.

ARTACE, [Ἀρτακίη] Urbs, Milesiorum colonia in Asia. Hic locus in Cyzicenorum insula litus adversus Priapum confurgit. Author Strabo lib. 13. Est & Artace, Castellum Bithyniæ auctore Ptolemæo: vulgo hodie *C. npi*.

ARTACENA, Regio est Syriae, ut scribit Strabo lib. 16.
ARTACHNAS, Dux fuit in exercitu Xerxis, teste Herodoto lib. 7.
ARTAGERAS, Proprium Syri hominis apud Scrabonem in descriptione Syriae.
ARTANES Sopenhus, Rex Armeniae qui Australes partes habuit, eas maxime quæ vergunt ad Occidentem. Hic a Tigriane delectus est. Author Strabo lib. 11. Est & Artanes, Fluvius in Istrum defluens, teste Herodoto. lib. 4.
ARTAPHERNES, Unus fuit & ducibus Darii, & primus Sardinum præfectus, qui apud Marathonam debellans fuit, ut scribit Herodoto. libro 7. Hist.
ARTAUNUM, [Ἀρταύνοι] Urbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Herbitopolis: vulgo *Wörzburg*.

ARTAXATA, n.pl. Metropolis Armeniæ, sic ab Artaxia rege dicta. Strab. lib. 11.
ARTAXERXES, [Ἀρταξέρξης] filius Xerxis, rex Periarum, cognomento Macrochir, seu Longimanus, forma corporis & fortitudinis clarus. Artaxerxes alter cognominatus Mneumon, qui ex pellicibus habuit filios xvj. & ex jullo matrimonio tres, Darium, Oeslum, & Ariarathen: quorum Darius a patre rex factus, contra patrem levi de causa cum quinquaginta fratribus conjuravit. Qui omnes cum uxoris & filia rege sunt occisi. Auctor Justinus post Trogum. Et Plutarch. in Artaxerxe. Nepos 21. 1. Artaxerxes al. feu Artaxares, qui superatis Parthis Perfarum retulavit imperium. de quo Herodian. l. 6. V. ARTABANUS.

ARTAXIAS, [Ἀρταξίας] Rex Armeniæ, a quo ducebat originem Tigriane. Strab. lib. 11.

ARTAYCTES, [Ἀρταύκτις] Persa fuit, Sesti præfectus sub Xerxe, qui cum multa nefarie in Græcos perpetrasset, tandem a Xantippo Atheniensi fuit duce captus, vivus palo fustibus est. Herodot. lib. 7.

ARTEATÆ, [Ἀρτεατῆ] Gens fuit Persica, ita dicta ab Artea Perfidis regione. de qua Stephan. & Herodot. lib. 1.

ARTEBARES, [Ἀρτεβαρῆς] Vir inimicus clarus inter Medos, cujus filius cum a Cyro adhuc puero, & incognito injuria affectus esset, Artembares cum apud Aftagyem accusans, occasionem præbuit ut regius puer, & Aftagyis nepos agnosceretur. Herodot. lib. 1.

ARTEMIA, æ. [Ἀρτεμία] Inter Echinadas insulas fuerat antea, nunc in continenti est. Author Strabo lib. 1.

ARTEMIDORUS, [Ἀρτεμίδωρος] Gnidius philosophus, Romæ, Græcæ discipline præceptor fuit, Bruti familiaris. libellum de conjuratione obtulit Cæsari extremo die ingredienti in Senatum, ut statim legeret: quod ille minime fecit. Author Plutarchus in Cæsare.

Fuit & alter Artemidorus Daldianus (Daldis autem civitas Lydiæ est) philosophus. scriptit de Interpretatione somniorum, de Aupiciis, & de Chiromantia. Author Suidas. De hoc & aliis V. Fabric. Bibl. Gr. Vol. 3. p. 402.

ARTEMIS, [Ἀρτεμίς] Diana (sive Luna est) sic dicta, quasi *ἀρτεμίδης*, id est aærem secans; ut scribit Macrobo. 7. Saturn. cap. ult. vel quod integros (*ἀρτεμίδης*) faciat, ut auctor est Strabo lib. 14.

ARTEMISIA, [Ἀρτεμισία] Regina Halicarnassi, in auxilium Xerxis contra Græcos venit. Inter primores duces bellum acerrime ciebat, quippe ut in viro muliebrem tum rem, ita in muliere virilem audaciam cernebat. Hæc extincto viro Mausolo, sepulchrum fecit, inter septem orbis miracula communeratum a Græcis poetis: ad sumus quoque orandum primis Græciæ oratores accesserunt. Author Gell. lib. 10. cap. 18. & Suidas, & Vitruv. lib. 2.

ARTEMISIA, [Ἀρτεμισία] Herba, de qua sic Plin. lib. 25. cap. 7. Sunt qui ab Artemide lithyia artemisium cognominatum putent, quoniam privatim medeator femininarum malis. vulgo *Armoise*.

ARTEMISIUM, [Ἀρτεμισιον] Promontorium est Eubœæ, cujus Demofthenes meminit in orat. pro Ctesiphonte, ut tradit Suidas. Est & Artemisium, Dianæ simulacrum vel Fanum.

ARTEMISIUS apud Macedones Maium mensent significat, ut tradit Suidas. Præterea est mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.

ARTEMITA, Insula est Epiri, quam Achelous fluvius, assiduo terræ inventu continenti adnectit. Plin. lib. 4. cap. 1.

ARTEMITE, [Ἀρτεμίτη] Insignis civitas est, quingentesi stadiis a Seleucia distans, plurimum ab Orientem exposita. Strab. lib. 15.

ARTEMIUS, [Ἀρτεμιος] Romæ fuit Præfectus carceris, qui una cum uxore Candida, & Paulina filia jacent in via Aurelia, martyres sub Adriano principe. Author Volaterr.

ARTEMIUS, [Ἀρτεμιος] Unus ex undecim montibus, qui a Plinio enumerantur in situ Argolico, regionis Achaïæ, lib. 4. cap. 5.

ARTEMON, ónis. m. [ἄρτεμων] Velum est addititium, dirigendæ navis causa: cujus Julius Pollux meminit. *Un petit voile de navire qu'on dit autrement Trinquet*. Deducitur a Græco ἄρτεμος, quod suspendere significat, & assuere. Unde & ἄρτεμος, lorum parvum, cui crumena assuitur. Jabolenus de Verb. signif. Malum, navis esse partem, artemonem autem non esse, Labeo ait: & verius est, quia pleraque naves sine malo inutiles essent. Ideoque pars navis habetur: artemon autem Magis additamentum, quam pars navis est. Bayhus putat esse majus velum navis: in quem sensum dicit accipi Act. 27. Quod nomen etiam nunc Venetiis retinet, vocant enim *Artemon*. At Lilius Gregorius in lib. de Re nautica, falli putat Baysum. Si enim malus pars navis est, velum quoque majus pars est navis. Quæ enim de causa malus in navi, nisi ut vela sustentet? Vela ergo non additamentum, sed artemon additamentum. Est igitur (inquæ) artemon, minus illud velum, quod velis majoribus appendi solet: unde & illi nomen. Ex hoc anfa est præstita ignare plebi, ut velum artemona vocet. V. & Scheff. de Mil. Nav. 2. c. p. 140. & Add. p. 330.

Est & hæc similitudine Artemon trochlea, quam Græci *αὐτὸμαχὸν* vocant, in radice machinæ scanforie: ea ingentis oneris lapides tolluntur. Quum enim cæteræ hujusmodi machinæ duas tantummodo trochleas habeant, ea quæ *πολύπερος* appellatur, etiam tertiam requirit quæ ad liriata est, & ideo artemon epagonque dicitur, ut Vitruvius scribit lib. 10. cap. 5. Hæc Aleiatus.

ARTEMON, Medicus quem Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati calva, aquam propinasse scribit adversus morbum comitalem.

Alius item Pictor nobilis fuit, cujus opera enumerat idem Plin. lib. 35. cap. 11. Artemon præterea Syrus quidam fuit, ex infima plebe, Antiocho regi adeo similis, ut Laodice, necato Antiocho, regi succedat. non per eum fuerat adeptus. Plin. lib. 7. cap. 12.

Est & Artemon Machinariæ fabri nomen, qui e paupere dives factus, voluptarianam vitam agere cepit, ut est apud Athenæum. Hic, quod lætica circumferretur, *αὐτὸμαχὸν*, id est Circumlativum, cognominatus est.

ARTEMONA, [Ἀρτεμόνη] apud Plautum dicta est mulier quaedam: ab ἄρτεμος, perfidius, quod perfecerit que veller, quia effecit egregie dotata.

ARTERIA, æ. [ἄρτερία] quid significet Plinius doctet lib. 11. cap. 37. his verbis, Ubi sunt nervi, interiores conducunt membra, superiores rovocant. Inter hos latent arteriæ, id est spiritus semine. His innatant venæ, id est sanguinis rivi. Arteriarum pulsus, in cacumine maxime membrorum evidens, index fere morborum, in modulos certos legete metrics, per retates stibillis, aut citatus, aut tardus, descriptus ab Herophilo medicæ vate, miranda arte, nimiam propter subtilitatem deservit. Observatione tamen crebri aut languidi ictus, gubernacula vitæ temperat. Arteria caret sensu: nam & sanguine, nec omnes vitalem continent spiritum, præcisque torpescit tantum pars ea corporis. Gellius lib. 18. cap. 10. Arteria est conceptaculum spiritus naturalis, multo confusique cum sanguine, in quo plus spiritus est, minus sanguinis. Ar-

teriae autem a corde originem habent, quemadmodum vena in hepate, & nervi cerebro: quamvis aliter sentire videatur Aristoteles in libro de Animalibus. Videtur autem ἀρτηρία sive arterie appellatio facta πνεύρο τῷ ἀέρι πνεύρο, id est ab eo quod aerem fervet.

At veteres, circulari sanguinis motu nondum cognito, omnino de hac recurrunt. Arteriae enim in corpore animalium sunt Vasa illa conica, quae sanguinem a corde expulsum ad corporis linguas partes micante quodam motu deferunt & minimis venarum orificiis insunt.

Vena aliquando confuse pro Arteria ponitur. Pers. 3. Sat. Propterea quod Medici aliqui (ut author est Galenus) venas & arterias confundere solebant. [Immo quod Arteria vox Graeca est, & Vena perpetua consuetudine de utroque genere Latinis usitatum fuit. Sic passim Cicero, Ovidius, Celsus & optimi quique auctores. V. VENA.]

Arteriae micant. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Venae & arteriae micare non desunt quasi quodam igneo motu. [Immo Venae non micant, si ab Arteriis distinguas.]

Arteriae, numero multitudinis pro Arteria aspera. Solent enim Latini quaedam efferre interdum non infesto rusticoque sermone numero multitudinis, quae frequentius singularia sunt. Cornificius ad Herennium, l. 3. 21. Ictus enim fit & vulnerantur arteriae acuta ete attenuata nimis acclamatione. Sic, Lienes pro Liene; Pulmones pro Pulmone Cato dixit. [De Pulmone non mirum, cum sit in duas fibras, quos λείβες Graeci vocant divinus.]

Arteria, Genere neutro Lucret. lib. 4. 532. usus est, Quomodo & ap. Cornific. Gronov. l. c. legendum putat. — Faciteque Asperiora foras gradiens arteria clamor.

Aspera arteria. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. Sed quum aspera arteria (sic enim a medicis appellatur) ostium habeat ad iunctum linguae radicibus, paulo supra quam ad linguam stomachus annectitur, eaque ad pulmones usque pertinet, excipiatque animam, eam quae ducta sit spiritu, eandem a pulmonibus respiret & reddat, tegitur quodam quasi operculo. [Hanc proprie veteres Arteriam appellasse testis est Galen. l. 6. de Hipp. & Plat. Deor. c. 9. Et sic sepius absolute posuit Celsus, V. l. 4. c. 1.]

ARTERIACE, es. f. [ἀρτηριακή] Medicamentum quod & Diacodion vocatur. Plin. lib. 20. cap. 19. Est autem Arteriace, omne medicamentum ad arteriae (asperae) vitia faciens. Scribon. Larg. 75. Arteriace quae melior non est, facit ad omnia superius dicta efficacius, & quicquid in arteria vitii est. Plin. lib. 23. cap. 7. Fit ex pomis panchrestis stomatice, eadem arteriace appellata, hoc modo.

ARTHABATITE, V. ARTABATITE.

ARTHANES, V. ARTANES.

ARTHRICUS, V. MOX ARTHRITICUS.

ARTHRITIS, idis. f. [ἄρθριος] Articularis morbus, veletus genus quoddam est omnium membrorum articulos ac nervos occupantium: estque nihil aliud quam debilitas articulorum cum longa fluxione, quae vicinos nervos tendit aut laxat, ac dolore affligit. Quando enim in multis articulis hic affectus haeret, Arthritis appellatur: quando vero in una aliqua coartulatione sive corporis parte, ab illa sere nomenclaturam sortitur. Sic Chiragra in manibus, Podagra in pedibus, & in coxendicibus Ischias sive Coxendicium morbus appellatur. Cornarius in Galenum. Dicitur ἄρθρῳ ἔσθῳ, i. e. ab articulo, sive iunctura. Cic. 1. Att. 5. Dolor Articulorum. Hor. 1. Epist. 15. 6. Cessantem nervis elidere morbum. Vitruv. l. 6. Arthritis inter vitia, quae discutit curantur.

ARTHRITICUS, [ἄρθριος] Qui laborat morbo articulari. Cic. 9. Fam. 23. Non enim arbitror cocum etiam te arthriticum habere. Quem, Articulorum dolorem appellat ipse Cic. 1. Att. 5. Alia exemplaria habent Arthriticum. Arthron enim idem significat quod Articulus, sive Iunctura. [Verum ut morbus ipse ἄρθριος dici recte possit, i. e. Articularis seu Ad articulos pertinens, morbo laborantem fide dicanalogie repugnat, sicut nec Κεφαλικὸν appellamus eum, qui capitis dolore laborat. At Κεφαλικὸν Φέρεται, quod capiti aptum est, sic & ἄρθριος articulis destinatum. ἄρθριος autem non ab ἄρθρον remotiore, sed a morbi vocabulo ἄρθριος derivatur, sicut φειντικός a φείνω, παυελεύειν a παύω. Conf. Henr. Steph. Thef. Gr. & Faëti Oecon. Hipp. Accedit Graecor. Medicorum & optimorum codd. Cic. consensus.]

ARTIALIUM, [ἄρτιαλα] apud Aëoles Ornamentum est muliebree, quod Diores ἄρτιαλα vocant, ut tradit Pollux lib. 5. cap. 16. V. infra SITLAE.

ARTICULUS, ARTICULATIM, & V. ARTUS.

ARTIFEX, ARTIFICIUM, & V. ARS.

ARTIGIS, [ἄρτιος Ptolemaeo] Hispaniae civitas in tractu Bætico, alio nomine Alchama dicta.

ARTIGULA, [ἄρτιγύλη] Insula in Æthiopia, in qua primum visum est animal Sphingion. Author Plin. lib. 6. cap. 29.

ARTINI, Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 10. Apud Epidaurios centum octoginta Remp. administrabant, ex quibus nobilissimos popularium deligebant fenoteros, quos Artinos vocabant, & Conipodes.

ARTINIA, Stagnum est iuxta Miletopolin, ex quo oritur Rhyndacus fluvius, ante Lycus vocatus Plin. lib. 5. cap. 32.

ARTIO, ivi, ire. pro Arcto, as, are, dixere veteres, teste Nonio. Artire, apud Catonem, c. 40. est Demittere, adigere, inferere, immittere. Sic enim scribit, Surculum aridum quem artiveras, eximito: eo artio surculum, quem inferere voles. & 41. Eo surculos praecatos artio. Turnebus.

ARTITUS, Bonus instructus artibus. Festus. Plaut. Afin. 3. 2. 18. Ubi sepe causam dixeris pendens adversus octo artitos viros, valentes virgatos. Sic enim in optimo libro reperisse se scribit Turnebus 24. 25. quod sic intelligas licet, quasi se in iudicio defendiderit adversus disertis & eloquentes viros. Sed in hodiernis editionibus invenitur Audaces. V. Voif. Etymol.

ARTOCHMES, [ἄρτοχμης] Unus fuit & Xerxis ducibus, qui Darii Balam uxorem duxit. Herodot. lib. 7.

ARTOCOPUS, i. [ἀρτοκόπος, ἀρτοκόπος] Latine Pistor dicitur. Juven. 5. Sat. 72. — dextram cohibere memento.

Salva sit artocopi reverentia. Quo in loco nonnulli Artocopon interpretantur Panem elaboratum, ἀρτο, panis, κόπος, labor. Firmic. lib. 8. cap. 20. Decima octava pars Tauri fi in horoscopo fuerit inventa, faciet artocopos vel pistoros. Sed verior est loci sententia; Cave ladas exificationem pistoris, qui illum panem domino, non autem tibi praeparavit, & tibi e manibus sit excussurus. V. Interp. in loc. Juven. & Henr. Steph. Thef. Gr. hac v. In optimis exemplaribus leg. Artocopa, non Artocopi; & significat Dispensatorem vel Custodem panis plane, ut dicitur ἀρτοκόπος qui retia observat, αἰσθητής vini inspector. V. infra ARTOPTA.

ARTOCORRAS, atis. [ἄρτοκόρας] Graeca dictio, Cibus est pane & carne constans. Pers. 6. Sat. 50. — oleum, artocorasque popello. Largior: an prohibes? Alii insectant Artocora, a. f.

ARTOLAGANUS, i. m. [ἄρτολάγανος] Genus cibi a deliciis appellati, ab ἀρτο, panis: & λάγανον, placenta. Fiebat autem ex similia in oleo cocta in parcella. Cic. 5. Fam. 20. Dedicende tibi sunt sportellae, & artolagani tui. Plin. lib. 18. cap. 11. Panis ipsius varia genera persequi fervervacuum videtur: alias ab obsoniis appellati, ut ostrearii: alias a deliciis, ut artolagani. Athenaeus scribit in artolagano poni parum vini cum pipere, lacte, & modico oleo, aut adipe.

ARTOPTA, r. [ἀρτοπτα] Quidam dicunt Vas esse in quo panis componitur: alii Vas in quo farina fubigitur: alii vero Mulierem panem conficentem: alii Clibanum sub quo panis coquitur. ab ἀρτο, Panis, & ὀπτῶ, coquo, afflo, torreo. Plin. lib. 18. cap. 11. Pistoris Romae non fuerunt ad Periculum usque bellum, annis ab urbe condita super D.LXXX. Ipsi panem faciebant Quiritis, mulier tamenque id opus erat, sicut etiam nunc in plurimis gentium. Artoptam Plautus appellat, in fabula quam Aululariam scripsit, magna ob id concertatione eruditorum, an is veritus poete sit illius: certumque sit Attei Capitonis sententia, totum panem lautioribus coquere solitos: pistorum tantum eos qui sar pifabant, nominatos. Nec coquos vero habebant in servitiis, eosque ex macello conducebant. Hactenus Plin. Plaut. Aul. 2. 9. 4. Ego hinc artoptam ex proximo urendam petam. Conf. in ARTOCOPUS & ARTOPTIUS. V. Polluc. l. 10. c. 25. a pr. Turneb. Adv. 14. 5. Unde liquet vas illud nomen esse, in quo panis delicatioribus coquebatur, inde Artoptius appellatus.

ARTOPTIUM, [ἀρτοπτιον] est Coquendi panis officina: item Instrumentum ipsum in quo percoquitur, quod & Artoptam vocant. Cael. lib. 9. cap. 17.

ARTOPTIUS, [ἀρτοπτιος] Adj. ut, Panis artoptius, Totus in artopta vase. Plin. lib. 18. cap. 9. Siliginæ farinae modius Gallicae, XXI libras panis reddit. Italicæ duabus tribusve amplius in artoptio pane. Nam furnacis binas adijcitur libras in quocunque genere. Athen. l. 3. ἀρτοπτιος vel ut alius placet ἀρτοπτιος. V. & Henr. Steph. Thef. Gr. in utraq. v.

ARTORIUS, Dives & nequissimus Publicanus, apud Juven. 3. Sat. 29. ARTOROGGUS, i. Parafiti nomen apud Plaut. Mil. l. 1. 9. ab ἄρτο, panis, & ῥογγω, comedo.

ARTO, V. ARATO in ARO, aras.

ARTUO, are, ab Artus fit [ἀρτιαθροῦσα] a quo Deartuo, quod est Per artus divido. Hinc etiam

ARTUATUS, Partic. Per artus discerptus & laceratus. Firmic. lib. 6. cap. 31. Intra matris viscera impedito partu, laniatum pecus miseris lacerationibus dissipatur, ut sic artuatis visceris partibus, membra omnia crudelis artificii praesidio profuerant.

ARTUATIM, Adv. Per singulos artus. Firmic. lib. 7. cap. 1. Pecus intra viscera matris artuatum concisum a medicis proferetur. Paulo post, rem eandem aliis verbis sic effert, Conciso infante particulatim profato, mater ex mortis periculo liberatur.

ARTUS, uuni, ubus. m. pl. [μέλη] Partes sunt corporis inter iuncturas connexae: dicitur quod inter te artentur. Festus, Artus ex Graeco appellantur, quos illi Arthra dicunt: five artus dicti, quod membra membris artentur. Virg. 5. Aen. 422.

Et magni membrorum artus. Artuum dolorem, vocat Cicero Articulae morbum, de Clar. Orat. 217. Et multis medicamentis propter artuum dolorem delibatur. Significat autem tam Membra, quam Iuncturas membrorum.

Adulti artus, i. e. Aetate jam robustiores. Star. 3. Sylv. 4. 79. Collapii. Ovid. 10. Met. 186.

Exanimis. Ovid. 2. Met. 336. Extinctos ferrum demittit in artus. Ovid. 4. de Ponto. 16. 51. Frigidis. Tacit. 15. Ann. 64. Allatumque hault frustra, frigidis jam artibus & clauso corpore adversus vini veneni.

Gelidi. Ovid. 4. Met. 247. Graciles. Ovid. 2. Amor. 10. 161. Infirmi. Lucret. lib. 1. 261.

Laceri. Ovid. 9. Met. 164. Putres. Stat. 12. Theb. 138. Semianimes. Ovid. 14. Met. 209. Semineces. Ovid. 1. Met. 228.

Spirantes. Lucan. lib. 3. 732. Tumidi. Lucret. lib. 3. 721.

Sitis miseris adduxerat artus. Virg. 3. Georg. 483. i. c. Contraxerat. Ardent artus. Cic. 2. de Fin. 93. Quos ille, dii immortales, quom omnes artus ardere viderent, cruciatum perferabat? de Cn. Octavio.

Sopor fessos complectitur artus. Virg. 2. Aen. 254. Contremiscere tota mente atque omnibus artibus. Cic. 1. de Orat. 121.

Equidem & in vobis animadvertere soleo, & in meisio sepiissime experior, ut exalbecam in principiis dicendi, & tota mente, atque omnibus artibus contremiscam.

Defecti sanguine artus. Ovid. 5. Met. 96. Dilacerat artus suos. Sen. Oeth. 7. Denudare, Pellem detrahere. Sen. Theyf. 8.

Depacitur artus miseris. Virg. 2. Aen. 458. De serpente qui Laocoom cum filiis amplexos tenebat.

Elasti artus in pravum. i. e. (ut loquuntur) Dislocati, sive loco moti. Tacit. 4. Hist. Illi elapsos in pravum artus, si salubris vis adhibeatur, posse integrari.

Enervare artus. Ovid. 4. Met. 286. Exuit mortales artus. Ovid. 9. Met. 268. de Herculis apotheofi.

Fraudare artus anima, E vita auferre aliquem. Ovid. 7. Met. 250. Fessos sopor irrigat artus. Virg. 3. Aen. 511.

Lassare artus invalidos. Ovid. 20. Epist. 245. Nudare artus trepidos. Sil. lib. 15.

Obduxit macies artus. Ovid. 11. Epist. 27. Occupat artus atronitos tremor. Ovid. 3. Met. 40. Quatit artus anhelitus. Virg. 5. Aen. 109. Redire in artus natando dicuntur corpora luxata. Plia. lib. 31. cap. 6. i. e. In suas iuncturas.

Regit artus spiritus. Virg. 4. Aen. 336. Remittere artus dicitur corpus. Sen. Theyf. l. l. Remol-

Remollire artus, Imbecilliores reddere. Ovid. 4. Met. 286.
 Resolvare nexos artus. Virg. 4. Æn. 695.
 Seducere artus anima. Virg. 4. Æn. 385.
 Suffulcire artus. Lucret. lib. 4. 866.
 Sustinere titubantes artus. Ovid. 4. Met. 26.
 Torrentur febribus artus. Ovid. 20. Epist. 169.
 Tremitt artus, pro Artubus tremitt, figurate dictum, Servius in illud Virg. 3. Georg. 84.

Stare loco nescit, micat auribus & tremitt artus. Accusativus est.
 Metaphorice Robur, ut Cic. Petit. Conf. Illud teneto, nervos atque artus esse sapientie, non temere credere.
 Legitur & Artia in neut. pl. Plaut. Men. 2. 102. Ita mihi imperas, ut ego hujus membra atque ossa, atque artus comminuum.
 Artus, num. sing. Lucan. lib. 6. 754. — tunc omnis palpat artus.
ARTICULUS, i. dimin. [ἀρθρον] Artus autem (inquit Perotus) Partes sunt corporis inter juncturas connexæ: dicta quod inter se arcentur. Unde, Minores partes per diminutionem Articulus vocamus: quales sunt digitorum. Vocantur & Nodi corporum & Juncturae a Plin. lib. 11. cap. 37. extr. Cic. 1. Att. 4. Terentia tuamagnos articulos dolores habet. Articulus cadens ad numerum. V. Digtorum argutie, in ARGUO. Mollis articulo alioque excipere. Quintil. lib. 2. cap. 13. Articuli armentorum, per translationem. Cic. de Senect. 53. Itaque incurrente Vere in his quæ relicta sunt existit tanquam ad articulos armentorum, ea quæ gemma dicitur.

Articuli fegetum. Plin. lib. 18. cap. 17. Si in articulum seges ire cœperit. Colum. 1. 2. c. 12. extr. i. e. Culi in genicula fulgant.
 Articulus montium. Plin. lib. 37. cap. 13. per metaphoram dixit, Crebros colliculos, quibus, tanquam gradibus, montes ascensu faciliores sunt.
 Articulus item ponitur pro Specie, parte, a Caio in 1. 1. D. de rerum diviso. Summa (inquit) rerum divisio in duos articulos ducitur.
 Articulus, Numerus ab Arithmetico vocatur, qui intra denarium est, quod ea ratione faciunt, quia veteres manuum articulis computare consueverant, & digitos decem habebimus, qui articuli interduum vocantur. Ex Turneb. Articulus temporis. Cic. pro Quint. 19. Utrem suis conditionibus in ipso articulo temporis asfringeret. Sic
 Articulus aliquando absolute pro Momento, & tempeſtiva rerum faciendarum hora, five puncto, ille aliquid rei aut temporis particula. Ter. Adel. 2. 2. 21. O cœclera, jell uicid ut in ipso articulo oppreffit. Plaut. Men. 1. 2. 31. Commoditatis omnes articulos scio.
 Articulus item vocatur in oratione, quum lingula verba intervallis distinguuntur, hoc modo: Acrimonia, voce, vultu adverbios perterritiſſi. Item: Inimicos invidia, injuriis, potentia, perfidia fulſuſſi. Hæc ex Auth. ad Heren. lib. 4. 27. Gracis hæc figura dicitur ἀρθρολογία.
 Oratio sine nervis & articulis, Quæ fluctuat huc & illuc. Auth. ad Heren. lib. 4. 17. Qui in mediocre genus orationis profecti sunt, si pervenire non potuerunt, errantes perveniunt ad confine genus ejus generis quod appellamus fluctuans & diffusulum, eo quod sine nervis & articulis fluctuat huc & illuc.

Articulus membræque distinctio oratio: cui opponitur Continua ac producta. Cic. 3. de Orat. 184. Et in Orat. 59. Non ad numerum articulus cadens.
 Articulus, Grammaticis, non Qui in grammatica tantum declinatione, casus aut genera indicat, sed Quo in sermone etiam certam rem significamus. Latium exemplum proponi nullum potest: rem Latinus sermo in univertum caret articulis. Attamen Grammaticis pronomina Hic, hæc, hoc; vocantur Articuli. V. Varr. 7. de L. L. 23.
 Articulus fidei pro Capite fidei male dicitur, ut ostendit Vossius de Vitiis L. Lat. 1. 32.

ARTICULARIS, e. [ἀρθρικός] Quod ad articulum pertinet: ut, Articularis morbus. Plin. lib. 21. cap. 21. & 20. 17.
ARTICULARIUS, Adj. Idem, Quod ad articulos pertinet: ut, Articularis morbus. Plin. lib. 21. cap. 20. & 25. 5. Articularios morbos sedat, canisq; morſus.
ARTICULARIUS, i. m. Subst. [ἀρθρικός] Qui articulari morbo laborat. Plaut. Merc. Nec podagricus, nec articularius est, quem rus ducunt pedes. V. ARTHRITICUS.
ARTICULĀTUS, Adv. [κατ' ἀρθρα] Per singulos articulos. Cic. 3. de Nat. Deor. 67. Puerum interca obrunctat, membræque articulatum dividit. Articulatim & distincte dicitur. Cic. 1. de Legib. 36. Quæ fuisse olim disputabantur ac libere, ea nunc articulatum distincteque dicuntur. Verba articulatum discerni. Lucret. lib. 4. 559.

— necesse est verba quoque ipsa
 Plane exaudiri, discernique articulatum.
ARTICULATE, Adv. [κατ' ἀρθρα] Idem. Gell. lib. 5. cap. 9. Plane articulate elocutus est.
 Articulate saltem dicere, pro Clare & aperte, distincte. Cic. 6. Att. 5. Valebis igitur, & puellæ saltem articulate dices, nostræque Pillæ. Sed lectio incerta est. al. Articula. al. Articula scribendum esse censent. Sed vulgatum & receptam scripturam tuetur Lambinus. V. Cleric. ad loc.
ARTICULO, Ære. ut, Articulare voces, i. e. Distincte formare, & figurare per quædam quasi membra. Lucret. lib. 4. 550.

Has igitur penitus voces, &c.
 Mobilis articulat verborum Dædala lingua. Hinc
ARTICULATUS, a, um, Adj. ex Partic. ut
 Articula vox, Apuleio, i. e. Explanata & formata. conf. Præfican. & lib. 1. 14.
 Inarticulata vox. ἀδιάρθρωτος. H. St.
ARTICULATIO, ðnis. f. [ἀρθρωσις] Plin. lib. 16. cap. 25. de Germinatione & partu arborum loquens, Tertia est earundem ad solstitium brevissima, nec diutius septentis diebus. Clarescunt & tunc cernitur excreſcentium cacuminum articulatione. i. e. Quum excreſcent veluti per nodos: eo modo quo Cic. dixit Articulos armentorum.

Articulatio, Morbus vitium. Plin. lib. 17. cap. 24. Vitibus præter vermiculationem & laderationem morbus peculiaris articulatio, tribus de causis: Una, vi tempeſtatum germinibus ablatiſ: Altera (ut notavit Theophrastus) in lapum exciſiſ: Tertia, culturæ imperitia læſiſ. Omnes enim carum injuriæ in articulis ſentiuntur.
ARTICULĀTOR, ðris. περὸν ἄρθρων, Gloſſ. Gr. Lat.
ARTICULOSUS, a, um. [ἀρθρῶδης] Plenus articulis. Plin. lib. 24. cap. 16. Alii radice longa, veluti ſignata, articuloſaque monſtrare, tribus omnino cauliculis.

Articulosa partitio. Quintil. lib. 4. cap. 5. h. e. Quæ nimium multis distinctionibus separata est, & breviores habet periodos.
ARTICULAMENTUM, i. n. Scribon. Larg. comp. 206. Ad luxatum omne & eſectum, & repositum articulamentum bene facit. Idem 263. Facit & ad dolorem articulamentorum. conf. & Plin. Val. 2. 14.
ARTYNA, Stagnum est minoris flæie, Olympo Myſiæ monti propinquum, & juxta Miletopolin civitatem, ex quo Rhynchacus fluvius, antea Lycus denominatus effluit, Afiam & Bithyniam diſterminans. Plin. lib. 5. cap. 32.

A R V

ARVALES [Ἀρροῖα] fratres, dicti Sacerdotes XII. quos Romulus primus instituit, ipseque inter illos numeratus fuit. Eique sacerdotio a Romulo in honorem Accæ Laurentiæ (quæ postea populum Romanum heredem instituit) nutritis fuis instituto, tributa est infula alba & spicæ corona, pro religioſiſſimo ſigni: quæ prima apud Romanos corona fuit. Et hic honos non nisi viti finicibatur, exulesque & captos comitabatur. Dicti ab Arvo, quia Arva luſtrabant. V. Gell. lib. 6. cap. 7. Plin. 18. 2. Felt. v. Ambarvalis, Varr. de L. L. 2. & Fulgent. de Præf. Ser. v. Arvales Fratres, e junioribus Lomejer. in Epimenid. c. 29.

ARVERNI, Galliæ populi fere Ligerim liti, qui multis hominum millibus cum Vercingetorige contra Cæſarem profecti ſunt, quum prius adverſus Maximum Emilianum, & Domitium Ænobarbum etiam cœ hominum millibus conflixiffent. Verba ſunt Strab. lib. 4. V. Caf. 1. 7. a pr. Lucan. 1. 427.

Arvernique quasi Latio fe fingere fratres
 Sanguine ab Iliaco populi.
 Eorum caput Augusta Nemetum, Straboni Nemoffus, hodie Clermont.
ARVIGES Hæſtiæ (ut ait Varro de 4. L. L. 19.) dicebantur, Quæ cornua habebant, & quorum exa coquebantur. Legitur & Arviga. V. Rutgerf. Var. Lect. 3. 9. & Voſſ. Etymolog. conf. HÆRUGA.

ARVIGNUS, Adj. Arvicinus, ab Arviga apud Varr. d. l.
ARVINA, æ. [Ἀρῖνα] Durum pingue inter cutem & viſcus ſecundum Sueton. in lib. de Vitiis corporalibus. Virg. 7. Æn. 626.
 — & ſpicula lucida tergant Arvina pingui. Servius.

ARVINIA, Cognomen fuit Corneliorum Maluginenſium a pinguedine impositum, ut ſcribit Alexand. ab Alexand. lib. 1. cap. 9. Quemadmodum Naſica ab adunco naſo, & Columella a proceritate: & cætera id genus.
ARVENDIUM, Vet. Gloſſ. ἄρῖνον ῥομαίων. V. Dalechamp. ad Plin. 1. 18. c. 3. & ſupra AREPENNIS.

ARVIUM, [Ἀρῖον] Strab. Promontorium est inſulæ Chii, in quo (teſte Plin. lib. 14. cap. 7.) optima vina proveniunt. Virg. 5. Ecl. 30. in Daphnidæ,
 Vina novum fundam calathis Arviſiæ nectar. Hæc noſtra ætate adjectione unius literæ, Marſilia dicimus, quæ prius e Chio, nunc e Creta optima veniunt. Volaterranus. Strab. lib. 14. in Chii deſcriptione, 1. Deinde Arviſia, locus aſper & importuoſus, ſtadium trecentorum, quod vinum fert Græcicorum optimum. Græcus codex habet Ἀρῖοῖα. Servius in carmen illud Virg. ſupra citatum ſic ait, Arviſia, id est Chia, a promontorio Chii inſulæ Arviſio.

ARUNCUS, i. m. [ἀρῦνος] Villus mento caprarum dependens. Plin. lib. 8. cap. 50. de capris loquens. Item,
ARUNCI, Populi Latini veteris, Rutulis vicini. Alii rectius ſcribunt Aruncos. q. V. Virg. 7. Æn. 206.
 Aruncos ita ferre ſenes.

ARUNDO, inis. f. [ἄρῦνον, ἄρῦν] Aquaticus frutex, omnibus noctis Liv. 7. Bell. Pun. 12. Erant autem pleraque ex cratibus aut tabulis facta, alia arundine texta, ſtramento intacta.
 Vide in Libro Similitudinum Dadræi fol. 46. b. Arundini, i. e. Carici, quæ a vento movetur, peccatrix & infidelis anima comparatur. Paulo poſt: Sicut carices, quæ ſuaviter amant, & Ne huic carici ſimilis apparetas. Interpreſ Chryſoſtomus. V. & Carex. H. St.
 Arundinem & Calamum, pro eodem accipit Plin. lib. 10. cap. 37. Arundinem a Cannâ ſeparat Ovid. 8. Met. 337.
 Fluvialis arundo. Virg. 2. Georg. 414.
 Glauca. Virg. 10. Æn. 205.
 Gracilis, & canna ſimilis arundo prodit. Columel. lib. 4. cap. 32.
 Procera. Ovid. 13. Met. 891.
 Tenera. Virg. 7. Ecl. 12.
 Viva. Ovid. 13. Met. 891.

Surgit arundo, pro Creſcite. Ovid. 13. Met. 891.
 Arundo, pro Sagitta. Virg. 7. Æn. 499. quia ex arundine fiebant tela. Et 5. 544. Volucris arundo.
 Diſtrinxit arundine pectus. Ovid. 10. Met. 526. de Cupidine.
 Arundo pro Vertice, qua ſolent pueri equitare. Hor. 2. Serm. 3. 248.
 Ludere par impar, equitare in arundine longa.
 Arundine captare piſces. i. e. Linea. Tibul. lib. 2. 7. 3.
 Tremula arundine piſces captare. Ovid. 2. de Arte Am. 217.
 Agreſtem tenui meditor arundine Muſam. i. e. Carmen ruſticum humili ſtilo ſcribam. Virg. 6. Ecl. 8.
 Inæquali modulatur arundine carmen. Ovid. 1. de Rem. Amor. 181. i. e. Inæqualibus arundinibus. erant enim plures, & pro tonorum diverſitate, una erat longior alia. V. ſeq.
 Cerata modulatur arundine carmen. Ovid. 11. Met. 154. i. e. Arundinibus cera compactis. erant enim ſere ſeptem cannae in fiſtula paſtoricia.
 Interdum mendose ſcribitur Harundo.

ARUNDINUS, Adj. [ἄρῦνινος] Quod eſt ex arundine. Plin. lib. 10. cap. 29. Addita in tranſverſis labias fronde arundinea. [Suſpect.] Virg. 4. Georg. 265. Arundinei canales.
ARUNDINACEUS, Adj. [ἄρῦνινος] Similis arundini. ut, Folium arundinaceum. Plin. lib. 18. cap. 7. Frumentis folium arundinaceum, fabæ rotundum, & magne Locumini parti.
ARUNDINETUM, i. n. Locus conſitus arundinibus. Plin. lib. 10. cap. 32. Minores halcyones in arundinetis canunt. Cato de R. R. cap. 6. Ibi cacumina populorum ſerito & arundinetum. Adde Varr. de R. R. 1. 8. Columel. lib. 11. cap. 2.
ARUNDINOSUS, Adj. [ἄρῦνινος] ut, Locus arundinoſus, Arundinibus abundans. Catull. 37. 15.
 Quæque Ancona, Cnidiumque arundinoſum Collis.
ARUNDIFER, Adj. [ἀρῦνιφόρος] Arundines ferens. Ovid. 5. Faſt. 637.
ARUNCUS Deus. Gell. lib. 5. cap. 12. In his autem diis, quos placati oportet.

oportet, uti mala nobis, vel a frugibus amoveantur, Arungus quoque habetur & Robigus. Al. Aruncus vel Averrucus.

ARUNUS, Vates Thufcus fuit, divinandi scientia insignis. Lucan. lib. 1. 585. Acciri vates, quorum qui maximus aëro Aruns incoluit deserte moenia Lunæ, &c.

Est item Nomen viri, qui Camillam occidit: de quo Virg. 11. Æn. 759. Fuit etiam hoc nomine Tarquinii Superbi filius natus maximus, qui in ea pugna que ad silvam Ardam facta est, Junium Brutum interemit, & ab illo vicissim hasta trajectus est. Liv. 2. 6.

ARUNTIUS, L. ARUNTIUS, L. Atre. tempore Augusti scripsit de Bell. Pan. V. Voff. de H. L. ARVO, as. V. ARVUM.

ARUPENUM, [Ἀρουπένου] seu **ARUPINUS**, [Ἀρουπίνου] lapodum, seu Japydum oppidum in confinio Ithria & Illyrici, cujus meminit Strabo lib. 4. & 7.

ARUSPEX, V. HARUSPEX. Plin. lib. 7. cap. 56.

ARVUM, [ἄρως] i. n. ab Arando dicitur. Festus, Arvum dicimus agrum necdum fatum. Varro 1. de R. R. cap. 29. Arvum quod aratum nec fatum est. Columel. lib. 2. cap. 9.

Cultus arvorum. Virg. 4. Georg. 1. Ingenia arvorum, Natura. Virg. 2. Georg. 177.

Amicius arvum, Benignus. Ovid. 15. Met. 443.

Arida arva, Infrugifera. Ovid. 14. Met. 510.

Attonsa. Lucan. lib. 6. i. e. Demessa.

Declive, In montis declivitate situm. Hor. 3. Carm. 29. 7.

Dumosa, Dumis obrita. Lucan. lib. 6. 13.

Fallacia, Quod spem agricolæ saepe fallant, & plus in herba polliceantur quam præsent in messe. Ovid. 1. de Arte Am. 401.

Florentia. Ovid. 2. Met. 791.

Genitale arvum, per Metaphoram vocat Virg. Matricem equinam, 3. Georg. 136. In quo Lucretium imitatus est, qui Arva muliebria pro Natura muliebri posuit, lib. 4. 1105.

Atque in eo est Venus, ut muliebria conferat arva.

Ἀρουπίνου Clemens. H. St.

Huicula siti, Filla nimia siccitate. Virg. 2. Georg. 353.

Lata, Probe culta & florentia. Virg. 6. Æn. 744.

Odorifera Arabum arva. Stat. 1. Sylv. 4. 104.

Olivifera, Quæ olivam ferunt. Ovid. 3. Fast. 151.

Operosa, Quod multum operis & laboris exigunt. Ovid. 1. de Arte Am. 399.

Optima pingui arva solo. Virg. 2. Georg. 263. i. e. Arva pinguis, optima. al. Putri.

Pingue. Hor. 3. Carm. 4. 15. Virg. 5. Ecl. 33.

Vasta. Sen. Herc. fur. 6.

Vitifera. Sil. lib. 7.

Credenda Ceres arvis. Ovid. 1. de Arte Am. 401.

Nec semper credenda Ceres fallacibus arvis. per Cererem Semina intelligenda.

Diducta arva jugis. Sil. lib. 1.

Zephyrique tepentibus auris Laxant arva sinus. Virg. 2. Georg. 331. i. e.

Vere adventante resolvuntur quæ hyme, concreta frigidibus, rigeant.

Imperare arvis, i. e. Ita arva colere, ut fruges ferant quantas ipse desiderat agricola. Virg. 1. Georg. 99.

Exercetque frequens tellurem, atque imperat arvis.

Inducere messorum havis arvis, i. 1. Maruris. Virg. 1. Georg. 316. Serv.

Insequitur arva jacto semine. Virg. 1. Georg. 104.

Quid dicam, jacto qui semine communis arva

Insequitur? Cominus, i. e. Statim, sine intermissione. Insequitur, Prosequitur & non sinit quiescere. Servius.

Juvare arva, Prodesse arvis. Virg. 1. Georg. 95.

Parere arva colono dicuntur, Quum æquum laboribus fructum exhibent.

Virg. 1. Æn. 7. Respondet illi quod 1. Georg. 99. scribit idem, Imperare arvis.

Pascere arvo aliquem, i. e. Frumento, & iis quæ in arvo nascuntur. Hor. 1. Epist. 17. 2.

Populata Marte arva, Vastata bellorum tumultibus. Hor. 3. Carm. 5. 24.

Premere jugo aliena arva, Arare alienos agros. Virg. 10. Æn. 78.

Proterit arva, exuriturque herbas. Ovid. 2. Met. 791. de Invidia.

Radit imbribus arva. Hor. Epod. 16. 54.

Renovare arvum. Ovid. 15. Met. 125.

Requieunt foetibus arva. Virg. 1. Georg. 82.

Revellere ab arvis arva. Ovid. 8. Met. 584. Achelus fluvius de seipso.

Spatiali lato arvo. Ovid. 4. Met. 87.

Squalentibus arva colonis: Quia nemo colit ea. Virg. 1. Georg. 507.

Subigere arva, Colere. Virg. 1. Georg. 105.

Urit arva Sol. Ovid. 6. Met. 339.

ARVUS, a, um. Adj. Legitur apud antiquos. Plaut. Truc. 1. 2. 47. Non arvus hic, sed pascuus est ager.

Arvæ Fœminino, Nævius Lycurgo, lib. 2.

Quaque incedunt, omnes arvas obtinent. Pacuvius,

Postquam calamitas plures annos arvas calvit. Ex Nonio, 3. 5.

[Conf. lisd. 14. 13. Nimirum Arvus ager dicitur, pro Arvus, ex Græco, ἀρότος] contr. ἀρότος, acito Digammatæ Æolico, ut affolebant Romani.

A R X

ARX, arcis. f. [ἀρξινόρις, ἀρξίς] dicta est auctore Varrone 4. de L. L. 32. ab Arcendo, quod si sit locus munitionibus urbis, a quo facillime possit arceri hostis. sed verior vocis derivatio est per metathesin ab ἀρξίς; nam propria & primaria ejus notio est ἀρξίς, sive Summus & excelsus locus. Unde hoc nomen montibus interdum tributur. Virg. 1. Georg. 240.

Mundus ut ad Scythiam Riphaeaeque arduus arces

Affurgit. Et 2. Georg. 534.

Septemque una sibi muro circumdedit arces. nempe Roma, quæ

montibus septem superstructa est. Silius de Alpibus loquitur, lib. 3. 496.

Primus in expertas adit Tyrinthius arces. Et ita pluribus in locis alii auctores hac voce utuntur. V. quos laudat Drakenb. ad Sil. 15. 305.

Arx, est Editus in civitate, & munitior ad salutem civium locus: Alconius in Divin. Virg. 2. Æn. 322.

Quo res summa loco Panthū? quam prendimus arcem? Ergo

prima spes in muris est, secunda in arce, si in muros hostis irruerit.

Hactenus Alconius. Servius, Arx est in civitate Munitus locus: ab Arano, i. e. Secreto, dicta.

Vob. I.

Arx (ut ait Alconius l. c.) interdum Sedes tyranni, id est regis, dicitur, ut saepe apud Ciceronem. Virg. 4. Æn. 410.

— quum litora fervere late

Prosperices arce ex summa. Ubi Servius, Regum enim fuit habitare in arcibus propter tutelam. Plin. lib. 4. cap. 11. Intus Byzia arx regum Thraciae.

Arx, per metaph. est Summum in quaque re, & quasi Apex vel Fastigium. Sic,

Capitis arx, pro Vertice. Claud. 4. Conf. Hon. 235.

Celsa corporis arx, pro Capite. Stat. 2. Sylv. 2. 131.

Arx veri. Petron. cap. 132. Sed V. not.

Arx omnium provinciarum Africa. Cic. pro Ligar. 22.

Arx omnium gentium mbs Roma. Cic. 4. in Catil. 11.

In arce legis præsidia constituit defensionis mee non licet. Cic. pro Cluent. 156.

Aëria arces, Altissimæ. Virg. 3. Æn. 291.

Celsa. Virg. 1. Æn. 56.

Edita, Alta. Sen. Octav. 7.

Festæ Palladis arces, i. e. Tempa. Ovid. 2. Met. 713.

Igneas arces Cælum vocat Hor. 3. Carm. 3. 10.

Invicibilissima Capitolii. Tacit. 3. Hist. 78.

Lacerae. Ovid. 11. Met. 509.

Munitissima. In MUNIO.

Potens opibus. Sen. Troad. 6.

Præcipites, Altæ & in præcipitio velut positæ. Lucan. lib. 3. 84.

Prærupta. Sen. Agam. 6.

Prælustris. Ovid. 3. Trist. 4. 6. i. e. Cælum.

Sacræ, Tempa. Hor. 1. Carm. 2. 3.

Summa. Virg. 2. Æn. 166.

Superbæ. Hor. Epod. 3. 6.

Tuta. Virg. 10. Æn. 805.

Attollere arcem tectis. Virg. 3. Æn. 154. i. e. Domo edificare. Serv.

Contutere arces. Ovid. 11. Met. 509.

Condere. Virg. 2. Ecl. 61.

Construere. Sil. lib. 8.

Erigere. Stat. 3. Sylv. 1. 20.

Evertere. Sil. lib. 17.

Fugere in arcem. Cic. de Senect. 11.

Fundere. Virg. 4. Æn. 260.

Impolitæ montibus arces. Hor. 2. Epist. 1. 252.

Invadere in arcem caussa. In INVADO.

Liberare arcem. Cic. Anteq. iret in exil. 9.

Moliri. In MOLIO.

Moliri arcem. i. e. Factis molibus extollere. Virg. 1. Æn. 428. Serv.

Munire. Cic. in L. Pison. 84. & pro Syll. 79.

Poni in arce. Cic. in Parad. 1. Hoc opus in apertum ut proferas, nihil postulo: non enim est tale, ut in arce poni possit quasi illa Minerva Phidias: sed tantum ut ex eadem officina exitisse appareat.

Retinere. Cic. 2. de Orat. 273.

Subruere. Ovid. 3. Trist. 11. 23.

Tradere. Tacit. 3. Hist. 77. Vacuum arcem furtim traditurum.

ARXATA, [Ἀρξάτα] Urbis est Armenia prope Araxem fluvium, & juxta fines Atropatiæ. Stab. lib. 11. Alia ab Artaxata.

A R Y

ARYANDES, [Ἀρξάνδης] Ægypti prætor fuit, a Cambyse constitutus, qui aliquanto post tempore, quum æmulari Darium vellet, ab eo est interfectus. Herodot. lib. 4.

ARYTENA, sive **ARUTENA**, sive **ARTENA**, Vas ab hauriendo sic appellabant. Festus. Græcum est ἀρύτινα, a ἄρυν, & a Polluce in Balnei instrumendo collocatur. 1. 7. S. 166. & 10. 2. Latine Trullam dici contendit Casaub. q. omnino V. ad Theophr. Charact. c. 10. ἀρὶ ἀνοστὸν χυρίτιον extr.

A S

AS, vel **ASSIS**, assis. m. [ἀσσίον] Varr. 1. de L. L. Assem ab Ære dictum esse putat: As enim & Libra, & Pondo idem significant. Budaus. Erat usque ad Servii Tullii tempora ex ære rudi, & deinde ex signato, & decem asses faciebant Denarium.

AS, Libralis nummus erat, quateros denariolos nostros valens, paulo pluris. Plin. lib. 21. cap. 3. de Scipione cognomente Serapione loquens, Nec ei fuit in bonis funeris impensa. Asses ergo contulit populus, ac fenus elocavit. Suet. in August. cap. 91. Ex nocturno visu etiam stiper quotannis die certo emendicabat a populo, cavam manum asses porrigentibus præbens. Hæc Budaus. Cic. 2. Off. 58. Ne Marco quidem Seio vitio datum est, quod in caritate annonæ assis modium populo dedit.

Asses appellare postsumus quæ Duodenarium vocamus, & ita in partes dividere, ut antiqui suum assis dividebant, in sui generis partes, quadrantes, sextantesque dicentes. Budaus.

As f. Assis constituisse docet ex duodecim Unciis. H. St. V. mox de Assis divisione.

Ad assis impendium reddere. V. AD præpositionem.

In assis. V. IN.

In assis, pro In summa, apud Columel. teste Budaus.

Assis libra erat, ejusque partes Unciæ. Donat. ad Phorm. Ter. 1. 1. Assis ab antiquis dicebatur, nunc As. Nam Assis genitivus est.

AS etiam pro Integra quacunq; re accipitur. Veteres enim volentes aliquid dividere in partes aequales, ut hæreditatem, & quidvis simile, id Assis appellaverunt, & partes Unciæ. Cic. pro Cæcin. 17. Testamento facto, mulier moritur: facit hæc heredem ex deuce & femuncia Cæcinam, ex duabus sextulis M. Fulcinium libertum superioris viri, Æbutio sextulam aspergit. Columel. lib. 23. Ad prædictum autem modum multi adici debent hi odores, myrrhæ quincunx, calami pondo libra, cassiæ sēlibra, amomi pondo quadrans, croci quincunx. Plin. lib. 13. cap. 15. de cedrinis mensis, Qua in re non omissum videtur, Tiberio principi mensam quatuor pedes sextante & sicilio excedentem: tota vero crassitudine sescunioribus, operimento lamina vestitam fuisse. Quibus verbis Plinius mensam eam quatuor pedes longitudinis habuisse significavit, & duos prætere pollices, & pollicis quadrantem: crassitudine vero sescupollicem æquavisse. Liv. 5. Terna jugera & septantes virgum diviserunt. Septunces dixit pro Dimidiato jugero & duo-

decima parte jugeri. Haectus ex Budæo. Justinian. de Hæredib. Instituend. lib. 2. Hæreditas plerunque dividitur in xii Uncias, quæ Afis appellatione continentur. Habent autem & hæ partes propria nomina ab Uncia ulque ad Afem hæc: Sextans, Quadrans, Triens, Quincunx, Semis, Septunx, Bes, Dodrans, Dextans, Deunx.

As Caianus. Stat. 4. Syl. 9. 22. Emptum plus minus affe Caiano. Hoc loco quid sit As Caianus omnes addubitant. Turnebus suspicatur, quam affis interponeretur coemptionibus nuptialibus, quæ imaginaria venditione celebrabantur, & vir & uxor fe mutuo coementes, Caios & Caias vocarent, affem Caianum esse affem illum coemptionalem.

Ex affe hæres dicitur, Qui solus est hæres. In trivitis fixum quum se dimittat ob affem. Hor. 1. Epist. 16. 64. Non plus pretio unius affis licuisse. Hor. 1. Serm. 6. 13. Affem negat fese daturum. Cic. pro Quint. 19. Ad affem omnia perdere. Hor. 2. Epist. 2. 27. i. e. Usque ad affem, sive omnia. Porphyri.

Redigere ad affem. Hor. 1. Serm. 1. 43. Venditare affe. Catull. 31. Affis non facio. Despauterius autem scribit Affisatio: Affisatio i. e. parvi aestimo; compositum verbum est. Sed ubi reperitur compositum? H. St. De variis affis generibus, V. Pitic. Lex.

ASSIPONDIIUM, ii. n. [ἀσσιπώνδιον] significat Unum pondo. Varro de L. L. 1. 4. Quod unum pondo Assipondium dicebatur: Id ideo, quod As erat Libræ pondus.

A S A

ASA, Afacetida, vel ut alii proferunt, Afia putrida: vulgo a medicis & pharmacopolis dicitur, quod Latine Lafer nuncupatur, Græce ἀσάφις. Matthiol. in lib. 3. Dioscor. cap. 79. Apud antiquissimos Ara dicta est Afia. V. Gell. lib. 4. cap. 3. & Macrobr. Saturn. 2.

ASACHÆ, Populi sunt in montibus Æthiopia, qui abesse a mari dicuntur diurnum quinque itinere, viventes elephantorum venatu. Plin. lib. 8. & lib. 6. cap. 30.

ASACUS, Fluvius est alluens Heracleam civitatem, sitam ad radices montis Oetæ, teste Liv. lib. 5. de bello Macedonico.

ASÆ, [Ἀσῆ] Vicus est Peloponnesi in agro Corinthio, non procul a Gœne vico, ut auctor est Stephanus.

ASÆA, [Ἀσῆα] Montis nomen est proprium. Author Suidas.

ASÆUS, [Ἀσῆος] Unus fuit ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Author Homer. lib. 11. Iliad.

ASAMPATÆ, Populi sunt circa Mæotin, teste Plin. lib. 6. cap. 7.

ASANA, Flumen est in Mauritania, ab Sala c. l. mill. pass. marino haustu, sed portu spectabile. Plin. lib. 5. cap. 11. Afana Ptol.

ASANDER, [Ἀσάνδριον] Viri proprium, apud Strab. lib. 7. qui Tauricant Cheronesum a continente separavit, ducto per ejus Isthmum muro, a sinu Carcinico, usque ad Mæotin paludem.

ASAROTON, i. n. [ἀσάρωτον] Pavimenti genus artificiosius picturis elaboratum: sic dictum, quod scopis verri non debeat, ab α, & ἄσπις, quod est Verro. Nam ex iis colligebantur purgamenta manibus, & spongias mundabantur. Vel potius quia fic pictum erat, ut putaretur scopis eversum atque mundatum non fuisse. Apparent enim hoc in pavimento velut analecta, & reliquia, purgamenta cœnæ, quasi ministri ea non everrissent. Plin. lib. 36. cap. 25. Pavimenta originem apud Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithostrota expulser eam. Celebrerrimus fuit in hoc genere Sofus, qui Pergami stravit, quem vocant asaroton œcon, quoniam purgamenta cœnæ in pavimento, quæque everri solent, veluti relicta fecerat parvis e testulis, tinctisque in varios colores.

Gaudet humus superatque novis Asarota figuris. Stat. 1. Sylv. 3. 56. ASAROTICUS, Adj. Sidon. Carm. 23. 57. — aureasque portas Exornas asaroticis lapillis.

ASARUM, i. [ἄσaron] Herba, de qua sic Plin. lib. 12. cap. 13. Nardi vim habet & asarum, quod & ipsum aliqui silystret nardum appellant. Est autem hederae foliis, rotundioribus tantum mollioribusque, flore purpureo, radice Gallici nardi: semen acinosum, faporis calidi ac vinosi. Dioscor. lib. 1. cap. 9. Asarum, quod & ipsum aliqui silvestret nardum appellant, Nardi sanguinem Martis, Latini perpsam, alii baccar. Matthiolus ait Asarum esse eam herbam, quam nunc officinæ vocant Baccaram, quarvis Baccara apud Dioscoridem vere sit alia herba ab Asaro longe diversa.

A S B

ASBESTINUM, i. n. [ἀσβῆστινον] Genus est lini quod ignibus non absumitur, Vivum id vocant, ardentisque in focus convivorium ex eo vidimus mappas fordibus exultis splendentes igni magis, quam possent aquis. Vocatur autem a Græcis Asbestinum ex argumento nature. Hæc Plin. lib. 19. cap. 1. Asbestinum dicitur quasi ex Asbeto lapide in fila deducto confectum, quod tamen falsum pronuntiat Hard, ad loc. mox subjectum.

ASBESTOS, [Ἀσβῆστος] Gemma quæ in Arcadiæ montibus nascitur, coloris ferri. Plin. lib. 37. cap. 10. Cui nomen est, inquit Solinus c. 7. quod accensus semel extingui nequit. Lat. Inextinguibilis. Scribitur & Asvetius.

ASBOLUS, [Ἀσβόλος] Canis nomen. Ovid. 3. Met. 218. Et niveis Leucou, & villis Absolus avris. i. e. Pilis nigris. Nam ἀσβόλος dicitur Fuligo Latine.

ASBROTUS, [Ἀσβρότος] Urbs Thessaliæ, Steph.

ASBYLUS, Crotoniata, cujus meminit Pausanias & Plato in libris de Repub.

A S C

ASCA, Siciliæ civitas, quam Elymus princeps Trojanorum dicitur condidisse. Servius in 5. Æn.

ASCALAPOTES, [ἀσκαλαπότης] Animal venenatum, ex genere stellionum, lentigine plenum, acerbis frigidior, diversum ab eo quod Itali Tarantulum sua lingua vocant. V. Plin. lib. 29. cap. 4.

ASCALAPOTIUM, Dimin. Catul. 34. 5. Dii magni ascalapotiū disertum. Hoc vocabulum reposuit Turnebus, quod antea fortasse rusticis dinumerat, & depravata male pronuntiant, & Salapatium dixerat. V. SALAPUTIUM.

ASCALAPHUS, [Ἀσκαλάφος] Martis & Astyoches filius, cujus meminit Homer. lib. 2. Afcalaphus, Acherontis filius & Orphnes nymphæ Avernalis: postea in

bubonem mutatus. Fabulam vide apud Ovid. 5. Met. 539. ASCALINGIUM, [Ἀσκαλίγιον] Ptolemæo urbs Germaniæ. hodie Hildesheim. ASCALON, Ægis. [Ἀσκαλών] Palestine civitas Idumæorum. Auctor Strabo. De Afcalone plurali Diodorus lib. 1. Al. Afcalone, hodie Efcalone dicitur.

ASCALONITA, s. [Ἀσκαλωνίτης] Qui est de Afcalone. Testimonium frequens apud Josephum lib. 6. cap. 1.

ASCALONIA, s. Cephægenis, ab Afcalone oppido Judææ nominata. Plin. lib. 19. cap. 16. Efcallones.

ASCALUS, [Ἀσκαλός] Tantalii frater fuit, Hymenæi filius, ut scribit Steph. ex Xantho, Afcalonis conditor.

ASCANIA, [Ἀσκάνια] Insula est una Sporadum, non præcub ab Anaphe, & Afcypalæa, de qua Plin. lib. 4. cap. 11.

Est & Afcania Phrygiæ locus, de quo Plin. lib. 5. cap. ult. Item alius in superiori Myria, sive Bithynia, juxta Afcanium lacum: quam Myficiam vocat Strabo ad differentiam superioris, quam Phrygiam appellat. V. ipsum lib. 12. & 14.

ASCANIUS, [Ἀσκανίος] Ænæi filius ex Creufa regis Priami filia, qui & JANUS dicitur, unde Julii ortus se prædicabant, patris fugæ laborumque in quærendo regno focus, teste Virg. 1. Æn. 646. Liv. 1. 3. dubitat utrius fuerit filius, Creusæ an Laviniæ: sed historici ceteri omnes & poetæ cum Virgilio, Creusæ filium fuisse affirmant.

Est & Afcanius Phrygiæ fluvius, a quo Afcanius Ænæi filius dicitur est. Hujus fluvii meminit Virg. 3. Georg. 269.

ASCANTICI, [Ἀσκαντίοι] Populi circa Mæotin ad montes Ceraunios, de quibus Plin. lib. 6. cap. 7.

ASCAULÆ, [Ἀσκαυλαί] Tibicines, quorum armamentum musicum imitatur utriculum: Latine Utricularios dicerent. Meminit Vopiscus in Carino, ubi tamen hæctenus Camptraulæ inemendate lectum est. Turnebus. V. UTRICULARIUS.

ASCENDO, di, sum, [ἀσκαίνω, ἀνέμι, ἀνίσταμαι] ère. ex Ad, & Scando compositum; significat Ad aliquid scandere. Ascendere jugum. Cæf. 1. Bell. Gall.

Equo adverfam ascendere ripam. Cic. 1. de Divin. 58. Cœlum. Cic. de Amicis. 90. Et in cœlum, Idem pro Milon. 99. Equum. Liv. 23. 14. Suet. in Cæsare.

In equum. Liv. 10. Bell. Punc. Cic. de Senect. 34. Navem. Ter. Adel. 4. 5. 69. Et, In navem. Hirt. Bell. Alex. & Nepos 2. 8. In ararium. Liv. 9. Bell. Punc. Item, In Capitolium. Plin. lib. 29. cap. 3. Vestram ascendisset in urbem. Virg. 2. Æn. 192.

Scalis muros ascendere. Virg. 9. Æn. 507. In Amanum ascendit. Cic. 15. Fam. 4.

Ascendere in concionem, pro Orationem habere ad populum. Cic. 4. Att. 2. Tum subito ille in concionem ascendit, quam Appius ei dedit. [Quia nimirum in Rostra ascendit verba ad populum facturus V. feq. & CONCIO f. l. Alioquin & Descendere in concionem dicebant; Quia concio in foro habebatur, parte Urbis depresso.

In Rostra Idem. Liv. 10. Bell. Punc. In tribunal. Cic. in Vatin.

Ascendere altiore gradum. Cic. 2. Off. 61. Gradum dignitatis. Cic. pro Muren. 55. Qui primum, dum ex honoribus continis familiæ majorumque suorum unum ascendere gradum dignitatis conatus est, venit in periculum.

Ascendens gradibus magistratum. Cic. de Clar. Orat. 280. Altissimum gradum. Plin. lib. 3. Epist. 2.

Ad honores. Cic. de Clar. Orat. 241. Quod quia multis gratum erat, & probabatur, ascendisset ad honores, nisi in facinore deprehensus. In honorem. Idem. Cic. in Orat. 125. Sed erit duplex omnis ejus ornatu ille admirabilis, propter quem ascendit in tantum honorem eloquentia.

Ascendere gradatim dicitur vox. Cic. 3. de Orat. 225. Hinc gradatim ascendere vocem, utile & suave est.

A minoribus ad majora ascendimus. Cic. in Partit. 12. ASCENSURUS, Partic. [ἀναστρέψου] Tibull. lib. 4. l. 12. Quinetiam Alcides deus ascensus Olympum.

ASCENSUS, Æs. m. [ἀνάσταν] Ipse ascendendi actus. Cæf. 5. Bell. Gall. 32. Novissimosque premere, & primos prohibere ascensu.

Aditus & ascensus. Cic. pro Domo sua, 54. Homines audaces, ab ejus templi aditu atque ascensu prohibuit.

Gradus, aditus, ascensus. Cic. de Arusp. Resp. 43. Atque hic ei gradus ad Rempub. hic primus est aditus ad popularem jactationem atque ascensus. Primus ascensus ad amplioris honoris gradum, is est. Cic. 3. de Legib. 7. Difficili ascensu atque arduo oppidum. Cic. 6. Verr. 51.

Ascensu arduo ingredi. Cic. 2. de Orat. 261. Demolitiones connectis in os calculis, summa voce verus multos uno spiritu pronuntiare consuecebat: neque is confitens in loco, fed inambulans, atque ascensu ingrediens arduo. Iniquus ascensus. In INIQUUS.

Ascensu superare fastigia. Virg. 2. Æn. 303. Mollis. In MOLLIS.

ASCENSIO, Ænis. f. Idem. Cic. de Clar. Orat. 137. Quorum quidem quæ fuerit ascensio, & quam in omnibus rebus difficilis optimi perfectio atque absolutio, ex eo quod dicam, exitimari potest. Quæ fuerit ascensio, i. e. Quo pacto, & per quos quasi gradus ascenderit oratores. Plaut. Rud. 3. 1. 5. Ad nidum ascensionem facere.

ASCENSOR, Æris. Hieron. ASCENDIBILIS, e. Carl. Aurel.

ASCETERIA, [ἀσκητήρια] vocantur Monasteria in codice Justiniani, a verbo ἀσκήω, quod est Mentem exerceo in contemplatione rerum divinarum. V. Asceta, asceticus, asceticus, in Suic. Thef.

ASCIÀ, teste Onofrio ap. Plinium, appellatur Loca Indiæ, in quibus umbrae non sunt, Septentrioque non conspicitur, nec horæ dinumerantur. Hæc ille lib. 2. cap. 73. Sed falsum est, nisi de horis intelligatur: quibus locum habent verticalem. V. Geographos & Astronomos.

ASCIAR, s. [ἀσκήα] Instrumentum fabricorum, quo ligna dolantur, poliuntur. Plin. lib. 16. cap. 40. Mollissima tilia, eadem videtur & callidissima: argumentum afferunt, quod citissime ascias retundat. Rogum ascia ne polito. Ex legibus x 11 Tabul. apud Cic. 2. de Legib. 59. Ne pyra fiat ex dolatis seu politis lignis, lege cavetur. Alii de sepulchris intelligunt, putantque vetari ne quibuslibet artificiosis fracturis ea ex poliuntur. Existimant quoque Asciam ab Ascindendo ductam.

ASCIO, [ἄσχω] ère. Vitruv. lib. 7. cap. 2. Sumatur ascia: & quemadmodum materia dolatur, sic calx in lacu macerata ascietur.

ASCIBURGIIUM, Ptolemao, Urbs Germaniae. Vulgo Emerich. M. Vicius Ashurg iuxta vetera castra ad Rheni ripam in Belgis. Vulgo id nomen tribuitur Aeci Franconiae *Ajchaffenburg*.

ASCISCO, livi, itum. [*ἀσκήσιμος, ἀσκήσιμος*] etc. est Remorum aliqui, quasi scite vocatum capere. Cic. 1. in Orat. 2c. Itaque Caria, & Phrygia, & Mysia, quod minime polite minimeque elegantes sunt, asciverunt aptum fuis auribus optimum quoddam, & tanquam ad pale ditionis genus. Haec Valla lib. 5.

Festus, Asciscere, & adjungere, & affumere.

Afcivi, prateritum. Virg. 12. Aen. 37.

Segregare & Asciscere, contraria. Cic. pro Arch. 4. Perficiam profecto, ut hunc A. Licinium non modo non fegregandum, quum sit civis, a numero civium, verumtamen, si non esset, putetis asciscendum fuisse. Asciscitur & Fugitur, contraria. Cic. 1. de Legib. 31. Id enim ut suavitate delectans, sic ab errore mentis tanquam salutare aliquid asciscitur, simileque incitua mors fugitur, quasi dissolutio natura.

Afciscere & Reprobare, contraria. Cic. 1. de Fin. 23. Confirmata autem illud vel maxime, quod ipsa natura, ut ait ille, asciscat & reprobet, voluptatem & dolorem.

Afciscere sibi laudem. Cic. pro Domo sua, 59. Nihil enim unquam de me dixi sublatius asciscende laudis causa potius, quam criminis depellendi. Sibi nomen regium. Liv. 3. Bell. Maced. Nomen tyranni. Cic. ad Brut. 16. Nonne hoc est in eadem tenebras recidisse, quum ab eo qui tyranni nomen ascivit sibi, quum in Graecis civitatibus liberi tyrannorum oppressis illis, eodem supplicio afficiantur, petitur, ut, &c.

Afciscere sibi focos. Caes. 1. Bell. Gall. 5. Receptos ad se focos sibi asciscunt. Sibi oppidum. Cic. 6. Verr. 21. Et quum ex hisce se locis reciperent, eodem deferrentur, asciverunt illud sibi oppidum piratae, primum commercio, deinde societate.

Afciscere sibi quae propinquitate conjunctos atque natura. Cic. de Amicit. 50. Afciscere ad foedus aliquem. Cic. 2. in Catil. 8. Nemo non modo Romae, sed ne ullo in angulo totius Italiae oppressus aere alieno fuit, quem non ad hoc incredibile sceleris foedus asciverit.

Afciscere consuetudinem. Cic. de Clar. Orat. 209. Idcirco hanc consuetudinem libenter ascivimus.

Leges. Cic. pro Corn. Balb. 21. Innumerabiles aliae leges de civili jure sunt latae: quas Latini voluerunt, asciverunt.

Ritus. Liv. 1. Nequid divini juris neglignendo patrios ritus, peregrinosque asciscendo, turbaretur.

Sacra. Cic. de Arusp. Resp. 27. Sacra ista majores nostri ascita ex Phrygia Romae collocaverunt.

Afciscere & accipere a Graecis sacra. Cic. 7. Verr. 186. Quarum sacra populus Romanus a Graecis ascita & accepta, tanta religione & publice & privatim tuetur, non ut ab aliis huc allata, sed ut ceteris hinc tradita esse videantur.

Afciscere generum. Virg. 12. Aen. 613.

Afcisci in civitatem, Donari civitate. Liv. 6. Nos ex quo asciti fumus simul in civitatem, &c.

Afcisci a civitate. Cic. pro Corn. Balb. 31. Jure enim nostro neque mutare civitatem quisquam invitus potest, neque si velit mutare non potest: modo asciscatur ab ea civitate, cujus esse se civitatis velit.

Afciscere civem. Cic. pro Corn. Balb. 30. Defendo rem universam, nullam esse gentem ex omni regione terrarum, ex qua nobis interdictum sit, ut neque asciscere civem, aut civitate donare possimus.

Afciscere, Appetere. Cic. 1. de Fin. Eas ipsas cognitiones per se asciscendas arbitramur, quod habeant quiddam complexum & continens veritatem.

ASCITUS, Partic. [*ἀσκήσιμος*] Ovid. 4. de Ponto, 9. 127. Tu certe scis haec superis ascite, videisque Caesar.

Afcitum cognomen. Sil. lib. 11. Nativus & Afcitus, contraria. Cornelius Nepos in vita Attici, Atticus Graece loquebatur, ut Athenis natus videretur. Tanta autem erat suavitatis sermonis Latini, ut appareret in eo nativum quandam leporem esse, non afcitum.

Afcitus, pro Longe accersito. Ovid. 6. Fast. 172. Nec petit afcitas luxuriosa dapas.

ASCITIVUS, a, um. [*ἀσκήσιμος, ἀσκήσιμος*] apud Plaut. & Ovid. 6. Fast. 1. e. Adjectivus. Puto esse illum ipsum locum, qui praecedit, ubi legitur Afcitas. H. St. Nil verius.

ASCITUS, vel ASCITIVUS, us. m. Appetitus. Cic. 5. de Fin. 17. Alii putant primum adfcitum (n. voluptatis) esse vacuitatem doloris.

ASCLEPIADES, [*Ἀσκληπιάδης*] Historicus Cyprius, quo tempore Pygmalion in Oriente regnabat.

Fuit & Philoporus caecus, de quo Cic. 5. Tusc. 113. Item alius, genere Prusienfis, medicorum eloquentissimus, Cn. Pompeio familiaris, quum in arte Rhetorica facultates decouisset, medicinam sectatus est, aliam a ceteris viam ingressus. Dicebat saltem consistere cibi potusque abinentia: praeterea gestatione, ambulatione, frictione. Summa hinc fama fuit, condita nova facta, sprens legatis & pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum aegris mederetur, relato e funere homine & servato: fed maxime sponse facta cum fortuna, ne medicus crederetur, si unquam invalidus ullo modo fuisset ipse: & victor supremam in fenestra lapsu scalarum exanimatus est. Haec Plin. lib. 7. cap. 17. De eo quoque multa refert Apul. lib. 4. V. Fabric. Elench. Medic. Vett. vol. penult. Bibl. Gr.

Afclepiades alius fuit Antiochenus martyr.

ASCLEPIADEUS, Adj. Carmen Afclepiadeum (quisquis ejus fuit inventor) idem est ac Choriambicum; ut in Hor. 1. Carm. Maecenas atavis edite regibus.

ASCLEPIAS, adis. [*Ἀσκληπιάδης*] Herba est, ramos oblongos, & hederæ folia habens, & radices numerosas: ita dicta ab Afclepio i. e. Aesculapio, inventore. Dioscor. lib. 3. & Plin. lib. 26. cap. 5. & Galen. lib. 6. de Simp. Medicam. Facult.

ASCLEPIODORUS, [*Ἀσκληπιοδότης*] Pictor ætate Apellis, Olympiade cxxii, quem in symmetria mirabatur ipse Apelles. Huic Mnason tyrannus pro xii diebus in singulos mnas traxerat, ut ait Plin. lib. 35. cap. 10. Afclepiodorus, item fuit Alexandrinus, singulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquisitionem cognitionemque herbarum & lapidum. Author Suid. [Immo Afclepiodotus, *Ἀσκληπιοδότης*.

ASCLEPION, Genus herbae, quam Panaces vocamus: Ab Aesculapio sic dictum, quoniam in filiam Panaceam vocavit. Plin. lib. 25. cap. 4.

ASCLETARIUM, [*Ἀσκληπιαρίων*] Mathematicus fuit temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat se discipulum iri a canibus. Eapropter a Domitiano iustus est interfici, & acuratissime sepeliri, ut vanitas ejus aristas redargueretur. Sed repentina tempestate disiecto funere, semitulum cadaver canes discerpere. Suet. in Domit. cap. 15.

ASCOLIA, pl. [*Ἀσκολία, πτε*] Felta erant apud Atticos, quibus inflatos utres caprimos inflabant in honorem Bacchi: unde & ab utribus nomina sumplere. Meminit Virg. in 2. Georg. 384.

— unctos saliere per utres. V. Interpp. ad loc.

ASCONIUS, [*Ἀσώνιος*] Pedianus, Patavinus, Historicus & Grammaticus nobilis, floruit circa Neronis tempora, anno vita i xxxiii captus luminibus, xii postea summo cum honore & hominum gratia supervixit annos. Author Hæufel. Hujus extant in Ciceronis orationes commentariorum fragmenta.

ASCOPERA, æ. [*Ἀσκόπη*] Latine dicitur Marfupium, aut sacculus pellicens: compositum ex *ἀσκός*, quod utrum: & *πέρα*, quod peram sive sacculum significat. V. Suid. Suet. in Claud. Ner. cap. 45. Alterius collo & ascopera deligata, simulque titulus, Ego quid potui? sed tu culeum meruisti. Sacculus iste alligatus collo Neronianæ itaturæ, significabat Neronem matricidam culei supplicium mereri. Turnebus tamen Adv. 29. 11. legendum ita esse censet: Alterius collo ascorma deligata. quum antea Ascopa eo in loco legeretur. Sed V. Politian. Misc. c. 20. Torrent. & Casaub. ad loc.

ASCRA, [*Ἀσκρα*] Bœotiae vicus ad radices montis Heliconis, Hesiodi poetae clarissimi patria, teste Ovid. 4. de Pont. 14. 31. Inrumit vati non tamen Ascra suo. Inde

ASCRAEUS, Adj. Virg. 2. Georg. 176. Ascraumque cano Romana per oppida carmen. ubi Serv. Hesiodicum, nam Hesiodus de civitate Ascra fuit. Ascrae oves. Ovid. 6. Fast. 14.

ASCRIBO, pfi, ptum, [*ἀσχεῖν, ἀσχεῖν*] etc. ex Ad & Scribo compositum; significat Ad scriptum aliquod, nomen, vel sententiam alicujus, vel etiam diem subjungere. Cic. 3. Q. frat. 1. In qua primum erat quod antiquior dies in tuis fuisset ascripta literis, quam in Caesaris.

Afcribere, Adjungere, vel etiam addere sine scripto, & quovis modo. Plin. lib. 13. cap. 22. Et ferulam inter externas dixisse convenit, arborumque generi ascriptisse. Cic. de Opt. Gen. Orat. 7. Qui Thucydidem laudavit, ascribat vix nostram sententiam.

Afcribere ad numerum aliquem. Cic. 1. Q. frat. 1. Hunc ad tuum numerum libenter ascribito.

Ad amicitiam. Cic. 3. Off. 45. Admiratus eorum fidem tyrannus, petiit ut se ad amicitiam tertium ascriberet.

In legibus. Cic. pro Cæcin. 95. Nam nisi esset, hoc in omnibus legibus non ascriberetur.

In legem. Cic. pro Cæcin. 95. Hoc tibi respondeo, ascriptuisse eundem Syllam in eandem legem, siquid jus non esset rogari, ejus ea lege nihilum rogatum.

In civitatem, in civitate, & civitati, Recipi in civem. Cic. pro Arch. 7. Quae quum esset civitas aequissimo jure ac federe, ascribi se in eam civitatem voluit. Ibid. 10. Praefertim quum aliis quoque in civitatibus fuerit ascriptus. Ibid. 7. Qui foederatis civitatibus ascripti fuissent. V. ASCRIPUS.

In numerum. Cic. 2. Philipp. 24. Tu vero ascribe me talem in numerum. Numinibus, pro Accenseri & annumerari, & ut vulgo loquuntur, Canonizari. Plin. lib. 2. cap. 7. Hor. 1. Epist. 19. 4. V. APOTHEOSIS.

Afcribi facto, pro Adjungi. Plin. lib. 8. Epist. 6. Afcribere poenam foederi. Cic. pro Corn. Balb. 20. Qui hanc poenam foederibus ascribat, ut omnium praemiorum beneficiorumque nostrorum expertes faciat foederatos.

Aliquem alicri. Cic. pro Lege Manil. 58. Mea quidem sententia, Quiritēs, unus A. Gabinius, belli maritimi, rerumque gestarum auctor, comes Cn. Pompeio ascribitur.

Aliquem tutorem liberis suis. Cic. pro Cluent. Tutorem pupillo. Paul. in l. Nefenn. D. de excusation. Alicui salutem. Cic. 1. Att. 3. Et te foremque tuam & matrem maxime diligit, salutemque tibi plurimum ascribit.

Afcribere sibi, pro Tribuere & imputare. Cic. Neque enim mihi negligentiam velim ascribas.

Sibi in testamento, est Sua manu, ejusve qui in potestate est, aliquid in rem suam alieno in testamento scribere. l. 15. D. ad l. Cor. de fid. Afcribere & attribuere. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Nonnumquam bonos exitus habuit boni: eos quidem ascribitus attribuinusque sine ulla ratione dies immortabatur.

ASCRIPTUS, Partic. [*ἀσχεῖν, ἀσχεῖν*] ut, Ascripta dies literis. Cic. 3. Q. frat. 1. Afcritus Heraclienfis. Cic. pro Arch. 8. Adfunt Heraclienfes legati nobilissimi homines, hujus judicii causa, cum mandatis & cum publico testimonio venerunt, qui eum ascriptum Heracliensem dicunt.

Ascripti dicebantur, Qui in colonias nomina dedissent, ut essent coloni. Festus. V. in ipso v. Afcribi in civitatem.

ASCRIPTIO, onis. f. [*ἀσχεῖν, ἀσχεῖν*] Cic. pro Cæcin. 95. Ut ne longius abeam, declarat ita ascriptio esse aliquid.

ASCRIPTIVUS, a, um. [*ἀσχεῖν, ἀσχεῖν*] Qui (ut ait Valla) ad aliquam rem ascriptus est, & Qui ex numero eorum est qui in alterius imperium dediderunt. ut, Ascriptivus civis. Cic. 3. de Nat. Deor. 39. Quos, quasi novos & ascriptivus cives in caelum receptos putant.

Afcriptivii dicuntur illi quos Villanos vocamus, quod villæ (unde Villici dicti) ascripti, & coloniarie conditioni addiit, aut ipsi sint, aut eorum majores fuerint. Quarum rerum vestigia non obscura multis in locis extant, quod tamen nomen loquentium incitua in contumeliam jam vertit. Villanum enim & Villen vernacula simpliciter confundit. Haec Budæus. Rursus idem alio loco, Afcriptivus non multum a servo differrebat, qui scilicet cum terra & possessionibus vendi poterat, ut servus cum peculio. l. Ne diutius. 20. C. de agricol. & censibus.

Afcriptivii vocari possunt Latine in collegiis magistratum, ut vulgo Creati & extraordinarii vocitantur, ut nonnulli sunt hodie inter rationales & praefectos ratiociniorum, quos Clericos magistrisque computorum appellamus. Budæus.

Afcriptivii, veluti Quidam scripti dicebantur, qui supplendis legionibus ascribebantur. Hos & Adcensos dicebant, quod ad legionum censum essent

essent ascripti. Quidam Velatos, quod vestiti inermes frequentur exercitum: nonnulli Ferentarios, quod fundis, lapidibusque praeflaurati ea modo ferrent, quae in hostes jacerent: alii Rotarios, quod id genus hominum antequam acies coerent, in modum rotantis tempestatis dimicarent. Festus. V. ACCENSUS.

ASCRIPTOR, oris m. [ασκροτωρ] videtur idem significare quod Subscriptor: est autem Subscriptor (ut ait Pedianus in Divin.) Causidicus qui submissa voce adjuvare accitorem solebat. Cic. pro Domo sua, 49. Denique ille novitius Ligur, venalis ascriptor & subscriptor tuus, quum M. Papirii sui fratris esset testamento & iudicio improbus, mortem ejus se velle persequi dixit. V. SUBSCRIBO.

ASCRIPTOR, pro Fantore & aslipulatore. Cic. Post red. in Senat. 26. Itaque exitit non modo salutis defensor, qui ante hoc unum beneficium fuerat inimicus, verum etiam ascriptor dignitatis meae. Budaeus. [Is dicebatur, qui in S. C. perfricando nomen suum adscriperat. Sic in seq. loco. Conf. Fam. l. 15. Ep. 6. extr. Sunt tamen quae Affertor exhibent Mf. Author & ascriptor in restituendo. Cic. Post red. in Senat. 9. Quod si Q. Metellus illo tempore comulatus fuisset unicus, dubitatus quo animo fuerit in me conservando futurus, quum in restituendo auctorem fuisse ascriptoremque videatis?

ASCRIPTIUS, a, um. [ασκροπιωτης] Idem quod Ascriptitius. Plaut. Men. l. 3. 2. Idem istuc aliis ascriptivis ad legionem folet. Ascriptivi, inquit Varro lib. 6. de L. L. quod olim ascribebantur Inermes, qui succederent armatis militibus, siquis eorum deperisset.

ASCRIPIUM, [Ascipivm] Ptol.] Dalmatiae oppidum, hodie Cararo. ASCULUM, [Ascullum] Oppidum est Apuliae memorandum clade illata Pyrrho a Curio & Fabricio Romanis consulibus, ut late offendit Plutarch. in vita Pyrrhi. Ab hoc

ASCULANUS, Adj. Cic. de Clar. Orat. 169. Barrus Asculanus, cujus sunt aliquot orationes Asculi habitae.

ASCYRON, [Asciron] Herba eadem est, quae Androsfemon, Plin. lib. 27. cap. 4. V. supra in dictione ANDROSFEMON.

A S D

ASDATÆ, Populi sunt Caucaei montis incolæ, apud quos Calais gemma nascitur. Author Plin. lib. 37. cap. 8.

ASDRUBAL, [Asdrubal] Gener Amilcaris patris Annibalis: post ejus mortem septem annos imperium tenuit faverit factione Barca, demum a fervo barbaro, cujus donum occiderat, interfectus est. Qui comprehensus a circumstantibus, haud facile pœnitens, inter cruciatu & tormenta, speciebus semper ridentis praeiit. Auth. Liv. lib. 21. 2.

Afdrubal item alius fuit Annibalis frater, cognomento Barca, ad Metarum fluvium a Nerone Claudio & Livio Salinatorum coff. infigni clade caesus, priusquam copias cum fratre conjungere posset. Liv. Valer. Flor. Front. Horat. Sil. De quo vide eum qui Annibalis vitam Latine conscripsit, nam Graece a Plutarcho composita non extat, quae quidem venerit in lucem cum ceteris Plutarchi vitis. Is est Donat. Acciajolus.

Afdrubal item, Gifconis filius, tertius Carthaginiensium dux in Hispania, Syphacis gener, cujus meminit Plutarch. in Vita Scip. Liv. 24. fec. Praeterea Afdrubal, cui Calvo cognomen erat, eo tempore quo Annibal in Italia erat, in Sardiniam dux classis mittitur: sed tempestate rejectus ad insulas Baleares, ibi tantisper quoad quasdam refecerat naves, refecit, de quo plura apud Livium 23. 32.

Afdrubal, praeter hos alius fuit Dux tertio bello Punico a Scipione Æmiliano victus facta deditione, & ante currum actus. Ejus uxor quum paucis ante diebus a viro impetrare non potuisset ut ad victorem transirent, in medias incense Carthaginis flammam sese cum liberis duobus ex arce praecipitavit. Auth. Epit. Liv. lib. 51. Ovid. 6. Fast. 770. Et cecidit telis Afdrubal ipse suis.

A S E

ASELLI, Stellæ duæ appellantur in signo Cancri, exiguum inter illas spatium obtinente nebucula, quam Praefatæ appellant. Plura Plin. lib. 18. c. 35.

ASELLIUS, Sempronius Historicus, & Tribunus militaris sub Scipione Æmiliano apud Numantium fuit, idque bellum literis mandavit. Citarum saepe testis a Gell.

Afellus item Claudius, Eques Romanus, Tribunus militum sub Claudio Nerone, apud Lucanos memoranda fortitudine. Hujus meminit Volaterr. ASELLUS, V. ASINUS.

A S I

ASIA, [Asia] Tertia pars est orbis, magnitudine Europæ & Africae par. Sic autem dictam voluit ab Asia Japeti conjuge, quæ Oceani & Tethyos, filia fuit: vel (ut Herodoto placuit) a Promethei matre. Lydis vero, ab Asio Atyis filio, unde & gens quaedam Sardis Asia dicitur, ut tradit Eustathius. Est autem Asia duplex: Major, quam diximus, & Minor. Hæc in se continet Phrygiam, Cariam, Lyciam, Lydiam, Lycaoniam, ut est apud Strabonem & Pomponium. Asia hæc minor, hodie vocatur Anatolia seu Turcia. Cic. pro Flacc. 64. Nanque (ut opinor) Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Hujus vocis prima corripitur. Virg. 1. Æn. 389.

Dives Asia. Hor. 1. Serm. 7. 19. — Bruto praetore tenente. Ditem Asiam.

Amœna Asiae. Tacit. 3. Ann. 7. Per Amœna Asiae atque Achaiae. Asia opima. V. OPIMUS.

Asiam curare. Tacit. 4. Ann. 36. Qui proconsul Asiam curaverat. V. CURO.

ASIA, prima prod. [Asia] Stephan. Palus est Mysiae, Caystro fluvio coherens. Asia vero quum provinciam significat, primam corripit. Hæc ex Servio in illud 7. Æn. 701.

— sonat annis, & Asia longum Pulfia palus. Et in illud 1. Georg. 383. — & quæ Asia circum Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri. Quo in loco adjectivum est Asia: ut sit, Asia prata. Sunt tamen, qui Servio non subscribant, negantes usquam esse paludem que vocetur Asia: dicentesque in utroque Virgillii versu Asia adjectivum esse, pro Asiatica, seu Asiae regionis: nam Mysia & Cayster in Asia sunt. adde quod Asia Græcis limosum significat: Asia, Asia, limus & cœnum.

ASIVS, [Asivus] Adj. Virg. 4. Georg. 343. Atque Ephyre, atque Opis, & Asia Deiopea.

ASIAECUS, Adj. [Asiaecus] i. e. Asiaticus. Ovid. 12. Met. 588. ASIATICUS, Adj. [Asiaticus] ut, Asiaticum orationis genus. Cic. de Clar. Orat. 325. Asiatica hereditas. Flor. 3. 12.

ASIANUS, aliud Adj. [Asianus] Qui est ex Asia. Quintil. lib. 8. cap. 1. & lib. 12. cap. 10.

Asiani, Asiae publicani, i. e. Equites Romani. Nam omnes publicanorum societates erant ex ordine equestris. Cic. 1. Att. 14. Asiani, qui de Cenforibus conduxerunt, quæsi in Senatu, fe cupiditate prolapsos, nimum magno conduxisse: ut induceretur locatio, postularerunt.

ASIAECHÆ, [Asiaechæ] Viri erant communi Asiaticorum civitatum consensu delecti, qui communia negotia curarent: de quibus Strabo lib. 14. [Imo Sacerdotes primi ordinis, & Sacrorum certaminum, quæ a Communi Asiae celebrabantur, praefides. V. Vandale Diff. 3. c. 3. plenius hæc persequerentur.]

ASIS, idis. [Asis] ut, Asis terra, pro Asia. Ovid. 9. Met. 447. V. Steph. ASIDA, æ. Oppidum mediterraneum, in Bætica Hispaniae regione. Plin. lib. 3. cap. 1.

ASILAS, [Asilas] Auguris nomen, qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum. Virg. 10. Æn. 175. Tertius ille hominum, divumque interpres Asilas.

ASILI, Populi in Italia. Sil. 8. 446. — a sese (n. Æsi) populus tum dicit Asilos.

ASILUS, i. m. [Asilus] Insecti genus quod horrifimum strepitum facit. Virg. 3. Georg. 147. Est lucos Sileri circa, illicibusque virentem Plurimum Alburnum volitans, cui nomen asilo Romanum est, cæstron Graeci vertere vocantes. Græci itaque τριπρον vocant a sono vocis: unde poetae divino correpti furore, cæstro conciti dicuntur. V. Chilid. Erasmus. Serv. ait vulgo Tabanum appellari.

ASINE, es. [Asine] Urbs est Peloponnesi juxta Meffeniam: unde sinus Aineus. Author Strab. lib. 8. Et Pompon. lib. 2. Lucan. lib. 8. 195. — ut quæ fecerat. Quas Aineæ cautes, & quas Chios asperat undas, Hos dedit in proram, tenet hos in puppe rudentes. Afine item, Insula est una ex Sporadibus, quas Electridas nonnulli vocant, in mari Adriatico, cujus meminit Pompon. lib. 2. & ejus interpres Vadian.

ASINUS Pollio, [Asinus] Pollianus] Celebris in primis orator fuit Romæ, Augustique amicus. Is primus omnium Romanorum, advocatus hominibus, scripta sua recitavit. A Quintiliano autem his verbis taxatur, Multa in Asinio Polliane inventio, summa diligentia: adeo ut quibusdam etiam nimia videatur: & consilii & animi fastus, a nitore & jucunditate Ciceronis ita longe abest, ut videri possit seculo prior. Hactenus Quintil. lib. 10. cap. 1.

Asinius Gallus, ejus filius, vir etiam doctissimus (ut Seneca testatur in Declamationibus) libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceronis prætulit. Author Cæcilius. Plin. lib. 7. Epist. 4. Contra quos Claudius Cæsar postea Ciceronis edidit defensionem, ut auctor est Tranquillus in Claudio. c. 41. Præterea alius fuit Asinius cognomento Capito, doctissimus artis grammaticæ: librum reliquit epistolarum, in primaque ad Pacuvium Labeonem scripta, erat titulus, Pluria & non Plura scribi oportere: rationeque addit. Author Gellius. l. 5. c. 21. Sed emendati codices Sinius, non Asinius exhibent.

Praeter hos Asinius Pollio fuit Trallianus genere, docuit Romæ tempore Pompeii Magni, successit scholæ Timagenis, scripsit bellum civile Cæsaribus & Pompeii. Author Suidas.

ASINUS, i. n. [Asinus] Animal notum: cujus seminum, Asina. Varro 2. de R. R. cap. 8. Ex equa enim & asino fit mulus: Contra ex equo & asina hinnus.

Ab asinis ad boves transcendere, proverbium, pro eo quod est, Ex humiliori conditione ad ditiorum partes transire. Plaut. Aul. 2. 2. 58. Erasmus.

Asini homines, pro Stupidis & stolidis. Plaut. Pseud. 1. 2. 4. Neque homines magis alios unquam vidi, ita plagis costæ callent. Cic. in Pison. 73. Quid nunc te asine literas doceam? non opus est verbis, sed factibus. Inde Mellus bifens apud Juvenalem. V. Bipes, in 818. Sic Asinus ad lyram, in stupidos & imperitos. V. Erasmus. Chil. ASINA, æ. f. Ex equo & asina fit hinnus. Varr. 2. de R. R. 8. Columel. 6. 37.

ASELLUS, [Asellus] dimin. Plin. lib. 17. cap. 5. Campum nullis, quum ficcus est, arabicum tauris: post imbres, vili asello. Auritus asellus. Ovid. 2. Amor. 7. 15. Miseranda fortis asellus. Ovid. 2. Amor. 7. 15. Lente gradiens. Ovid. 11. Met. 179. de Mida. Pandus asellus: i. e. Curvus. Ovid. 4. Met. 27. de Sileno. Rudens. Ovid. 1. Fast. 433. Tardus. Virg. 1. Georg. 273. Agitator aselli: i. e. Agalo. Virg. 1. Georg. 273. Inique mentis asellus. Hor. 1. Serm. 9. 20. Demitto auriculos, ut iniqua mentis asellus, Quum gravior dorso subit onus.

Onustus auro. Cic. 1. Att. 16. Fabulam narrare surdo asello. proverb. Hor. 2. Epist. 1. 199. In eos qui non audiunt, qui non attendunt, qui sermonem negligunt, aut respuunt. Asellus, Pifcis, dictus quod sit colore cinericio: quemadmodum & asini: vulgo Merlusium vocamus. Plin. lib. 9. cap. 17.

Atelli, Stellæ due in signo Cancri. Plin. lib. 18. cap. 35. Item vas recipiendum mulso paratum. Petron. cap. 31. Tegebant asellum duæ lances. ASELLA, æ. f. Ovid. 3. de Arte Am. 290. ASPELLUS, i. m. al. Dimin. Arnob.

ASINARIUS, i. m. [Asinarius] Qui pascat asinos, vel Qui asinos ducit. Cato cap. 10. Operarios quinque, bulbucos tres, subulcum unum, asinarium unum. Suet. in August. cap. 96.

ASINARIUS, Adj. [Asinarius] Quod pertinet ad asinum: ut Mola asinaria, Quam circumagat asinus. Cato de R. R. cap. 10. Et Plauti Asinaria dicta est Comædia, quod de asinorum venditione tractet. V. pro l. 12.

ASININUS, aliud Adj. [Asininus] Quod est asini: ut, Asininus pulvis. Varr. 2. de R. R. cap. 8. Olla asinina. Plin. lib. 16. cap. 36. Asinina pruna cognominata a vilitate. Idem lib. 15. cap. 13.

ASINA, Cognomen fuit Corneliorum, quod a Cn. Cornelio Scipione ad posterum est propagatum. Hic enim quum sponsores ab eo poscerentur, asinam produxit in forum cum pecuniæ onere, quasi pro sponsores præstans

praefens piemus. Eamque ob causam Afina postea dicitur esse, ut scilicet Macrobius. I. Saturn. c. 6.
 ASIO, ONIS. [Asios] Avis est ex genere noctuarum, minor bubone, plumas erectas habens aurum molio. Plin. lib. 10. cap. 23. Otis bubone minor est, noctua maior, auribus plumis eminentibus: unde et nomen illi. Quidam Latine Afionem vocant.

ASISUM, [Asios] Italiae oppidum, cui mons imminet: & ASISINATES, ejus oppidi incolae. Plin. & Ptolem.

ASTUS, [Astus] Filius fuit Dymantis, ut in Iliade scribit Homerus. Hic adversus Graecos Priamo favit.

Fuerunt & alii Asti, quorum passim meminit Homerus.

Est & Alius Ptolemaeo Scenonum fluvius in Italia, fluvius alius, vulgo Efrno.

ASTUS Lapis vel Astius, [Asios] est pumicis instar levis, fungosus, friabilis, lutei coloris, intercurfantibus venis. Hoc, quod carnes absumat, utebatur antiquitas ad defunctorum sepulcra, ut auctor est Plin. lib. 76. cap. 17. In Asto (inquit) Troadis lapis sarcophagus fissili vena scinditur. Corpora defunctorum condita in eo absumi constat intra quadragesimum diem, exceptis dentibus. Haec ille. Plura vide apud Dioscor. lib. 5. cap. 199. Et Galen. lib. 9. Simplic. V. ASSUS.

A S O

ASOPHIA, [Asopios] Populi fuit gentis Epiroticae, qui Acarnaniam inhabitant. Strab. lib. 7.

ASOPHIS, V. ASOPIS.

ASOPHIDES, paronym. masc. [Asopios] quod apud poetas accipitur pro Eaco Asofi nepote, qui pater fuit Aeginae, matris Aiaci. Ovid. 7. Met. 484.

Hic Asofiades, petis irrita, dixit, &c.

ASOPIS, idos. [Asopios] Aegina, Asofi fluvii filia. Ovid. 6. Met. 113.

Aureus ut Danae, Asofida lucris ignis.

ASOPIS, idis. [Asopios] Regiuncula est Peloponnesi, in tractu Achaiae proprie dicta, circa Phliumem: ita dicta ab Asofo fluvio cui adiacet. Ab Homero Arachyrea dicitur, teste Plin. lib. 4. cap. 5. Strabo lib. 8. etiam Asofiam appellat.

ASOPUS, [Asopios] Amnis Sicyoniorum, ut ait Strabo. l. c. ab Asofo Neptuni & Cegluse filio nomen sortitus, teste Paul. in Corinth. Forpert. lib. 3. 15. 27.

Sape vago Asofi sonitu permota fluentis.

Est item Asofus, Fluvius alius Thebas praeterfluvius. Cui nomen ab Asofo, antiquissimo Plataeensem rege, datum est, cujus filia fuit Platea, quae urbi nomen dedit. Pausan. in pr. Boeot.

Item alius in Heraclea Trachinia, latens apud Prigum, quem Praefopios nominant.

Est item hoc nomine Fluvius in Paro insula. Horum omnium meminit Strabo lib. 8.

ASORUS, Fluvius est, teste Liv. lib. 6. Bell. Maced. 22. aliusque Heracleam civitatem, sitam in radicibus montis Oetae. Hunc esse conijci potest, de quo Plin. lib. 4. cap. 10. In ora Heraclea, flumen Apilas. Hic a Boeotio Asofo, ab alio Asofo vocatur. [Asofus omnino apud Livium legendum cum emend. codd. V. Strab. l. 8. p. 656. Almelov.

ASOTUS, i. [Asotus] Asofi (inquit Budeus) dicuntur verbo Graeco, Qui luxu & ganeae studio sunt perdit, & Latine Nequam verbo significantissimum: eorumque vitium Asofia, quam Gell. lib. 17. cap. 10. Luxum, prodigalitate atque nequitiam interpretatur. de quibus Cic. 2. de Fin. 23. loquens, ita inquit, Nolim enim mihi fingere aotos (ut foletis) qui in mensam vomant, & de conviviis auferunt, crudique potitridie se rursus ingurgitant, qui Solem (ut aiunt) nec occidentem unquam viderint, nec orientem, qui consumptis patrimoniis egeant: nemo nostrum istius generis aotos jucunde putat vivere.

A S P

ASPAGONES, Populi Indiae, regionem vitis, & lauri, & buxi, pomorumque omnium in Graecia nascentium sterilem incolescentes. Horum meminit Plin. lib. 6. cap. 21.

ASPALATHUS, [Aspalathos] Frutex est furculosus, multis spinis horrens, cuius meminit Galen. lib. 8. Simp. sic iniquus, Aspalathus gustu quidem acris simul & astringens est: facultate vero ex dissimilibus constat, nempe partibus suis acris exaltaciens, partibus vero aliis, austeris scilicet, refrigerans. Hactenus Galen. V. & Dioscor. lib. 1. cap. 19.

Aspalathus, Spina est candida (teste Plin. lib. 12. cap. 24.) magnitudine arboris modica, flore rosae, cujus radix unguentis expetitur. Putatur idem esse cum eo quod hodie officinae Lignum Rhodium appellant. V. Ruell. lib. 1. cap. 38.

ASPARAGUS, i. m. [Asparagos] Herba: dicta, ut ait Festus, quod in aspero virgulto nascatur. Varro 4. de L. L. Asparagi, quod ex asperis virgultis leguntur, & ipsi scapi asperi sunt, non leves. Martia. lib. 13. 21.

Mollis in aequore quae crevit spina Ravenna,

Non erit incultis gratior asparagis. Hinc proverbium de re quae celeriter fit, dicitur, Velocius quam asparagi coquantur. V. Chilad. Erasim. Cujus auctor Augustus Caesar, teste Suet. c. 87.

SPARGO, INIS. [Asparagos] Vitium ex pluvia, undave contractum. Cal. lib. in l. 4. §. 2. D. ad l. Rhod. de iact.

SPASIA, [Aspasia] Mulier Milesia fuit magna doctrina fama, sopheria & rhetoricae magistra: Periclem docuit, simul & amarit, ab eoque in matrimonium accepta quom effect captiva, causa fuit & ipsa duorum bellorum, Samii scilicet, & Peloponnesiaci. Auth. Plutarch. in Pericle, & Aristophanes in fabula quae inscribitur Truculentis. V. Menag. Hist. mul. Philof.

SPASIUS, [Aspasius] Sophista fuit Ravennas, Demetriani filius: s. b. Alexandro Romae profitebatur, auditor Pausaniae & Hippodromi. Scripsit contra Aristonem & maledicos diversas orationes. Haec Suid. De hoc multa Philostratus.

Fuit item Aspalus, cognomeno Byblii, quoniam de Byblio, i. e. de Papyro librum condidit. Scripti & artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adriano principem, cuius temporibus floruit. Auth. Suid. [Immo Byblius ἄσπας, i. e. de Byblio patria sua, Phoenicia oppido, scripsit.

Præterea Aspalus fuit Tyrinus quidam historicus, qui de Continere variam historiam scripsit, ut idem Suidas auctor est. [Immo ἄσπας, de Epiro & historiis Epiroticis.

SPATHINES, [Aspasias] ex Persu visus, qui cum Dario in Smerdim magum conjuravit. Herodot. lib. Mufar. 3.

SPECTABILIS, ASPECTO, ASPECTUS, V. ASPICIO.

PELLA, unum ex Cypri insulae nominibus, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

ASPELLIO, NISI, ULSUM, [Aspellio] ēre. ab Abs & Pello; Pelere a se. Plaut. Capt. 3. 1. 4. Neque exilium exiitio est, neque adeo spes, quae nihil huic aspellat metum. Cic. 2. Tufc. 25. Sed longe a laeto numine aspellor Jovis. adde Plaut. Trin. 3. 2. 46. & Merc. 1. 2. 5. Esse qui Asello scribant, pro Asello ex H. St. not. V. in APPELLO.

ASPENDIOS, Uva generis, damnatum aris, quod nec ab ulla alite etiam attingitur, ut auctor est Plin. lib. 14. cap. 18.

ASPENDUS, [Aspendos] Pamphylia urbs, ab Argivis condita. Hic Veneri subus sacrificabant, eo quod auctor ejus generis Mopsus ex Argivis huc profectus, primum obvium sacrificare voverat: occurrit autem fuis. Auth. Stephan. & Pompon. lib. 1. c. 14. Hinc Adj.

ASPENDIUS, C. Nep. 14. 8.

Aspendius quidam Citharædus fuit, a quo proverbium, Aspendii citharistae. V. Intus canere, in CANO.

ASPER, CIA, CIUM, [Asperos] a verbo Graeco deduci videtur, ἄσπερος. [Cur?] Proprie autem vocamus Asperum, Quod vel visui, vel gustu, vel tactu, aut alio sensu inflave est, ut ait Perotus. Hinc, Asperam arteriam vocat Plin. lib. 20. cap. 62. atque adeo medici omnes, quam Graeci ἄσπερον, propter multorum semicirculorum asperitatem.

Asperum & Lene, contraria. Cic. 2. de Fin. 36. Sensus judicat dulce amarum, lene asperum, longe prope, &c. [An Lene?] Lavis & Asper, contraria. Cic. in Partit. Orat. 30. In locis autem & illa naturalia, laeves an asperi, salubres an pestilentia, &c. Maris aspera. Tacit. 4. Ann. 6. h. e. Asperitates.

Promptum ad asperiora ingenium Druso erat. Tacit. 1. Ann. 29.

Asperimo hyemis Ticinum usque progreffum. Tacit. 3. Ann. 5. Aut subitantiū est, aut subauditur, Tempore.

Asper siti, Sticulusofus, admodum sitiens, & nimia siti os asperum habens. Virg. 3. Georg. 434.

Aequore quovis asperior. Ovid. 3. Fast. 580.

Asper, Iniquus. Virg. 1. Aen. 283. Quin aspera Juno. Servius.

Asper natura, & omnibus iniquus. Cic. pro Cn. Planc. 40. Tu delicias ex omni populo aut amicos tuos, aut inimicos meos, aut denique eos quos inexorabiles, quos inhumanos, quos crudeles existimes, &c. Eodemque adjungas, quos natura putes asperos, atque omnibus iniquos.

Asper, Aspernator, fastidiosus, ingratus. Virg. 8. Aen. 365.

— rebusque veni non asper egenis. Servius.

Monitoribus asper. Hor. in Arte Poet. 163.

Asper animus. Liv. 9. Bell. Maced. Asperi proculdubio animi, & lingue acerbae, & immodice liberae fuit: sed invicti a cupiditatibus animi, & rigidae innocentiae.

AGLUS, IN ASLUS.

Bella. Hor. 2. Epist. 1. 7. Bella asperissima. Sallust. Jugurth. 48.

Bos aspera cornu, Quae cornibus ferre folet. Virg. 3. Georg. 57.

Capillis asperis horret. Hor. Epod. 5. 27.

Cena aspera. Plaut. Capt. 3. 1. 37. Redibo huc ad fenum, ad cenam asperam. Cnabro. Virg. 4. Georg. 245.

Doctrina asperior & durior. Cic. pro Muren. 60. Accessit his tot, doctrina nec moderata nec mitis: sed, ut mihi videtur, paulo asperior & durior, quam aut veritas aut natura patiatur. de Catonis virtutibus.

Dominatio nimia atque aspera. Pompon. in l. 2. §. & quum placuisset. D. de origin. juris.

Facetia. Tacit. 15. Ann. 68. Ille ferociam amicitiae metuit, saepe asperis factis illatus.

Gens cultu aspera. Virg. 5. Aen. 730.

Glacies. Virg. 10. Ecl. 49.

Homo asper & durus oratione & moribus. Cic. 4. de Fin. 78. Peripatetici verba tenent mordicus, quae dum sibi evelli ex ordine nolunt, horridiores evadunt, asperiores, duriores, & oratione & moribus.

Hyems aspera crevit. Ovid. 11. Met. 490. Vell. Patere. 2. 113.

Jugum. Caes. 2. Bell. Civil. Lapis. Ovid. 3. de Arte Am. 223.

Leo. Hor. 3. Carm. 2. 10.

Lingua. Virg. 3. Georg. 508.

— & obfessas fauces premit aspera lingua. Obfessas fauces: i. e. Clausas. Aspera, nimia siccitate. Servius.

Litera. Ovid. 5. Fast. 481. De Lemuriis loquitur, quae Remuria dicta fuerant, r in i mutata.

Loca. Caes. 3. Bell. Civil. 42.

Lupus dulcedine sanguinis. Ovid. 11. Met. 402.

Nubila ramosa & aspera. Lucret. lib. 6. 133.

Nunimus, Recenter cufus & signatus. Suet. in Neron. cap. 44. Perf. 3. Sat. 69.

Odia. Virg. 2. Aen. 96.

Oratio aspera & horrida. Cic. in Orat. 20. Et grandiloqui, ut ita dicam, fuerunt cum ampla & sententiarum gravitate, & majestate verborum, vehementes, &c. quod ipsum alii aspera, tristi, horrida oratione, neque perfecta, neque conclusa, &c.

Patronus asper & maledicus. Cic. de Clar. Orat. 129. C. Fimbria temporibus istis fere, sed longius ætate provecus, habitus est sane, ut ita dicam, luculentus patronus, asper, maledicus, genere toto paulo fervidior atque commotior.

Pelles. Hor. 2. Carm. 20. 9.

Piper. Plin. lib. 12. cap. 7.

Pocula signis aspera, i. e. Sculptura eminentem. Virg. 5. Aen. 267. Servius. conf. 9. Aen. 263. & Sil. Ital. 11. 279. V. ANAGLYPHA.

Pugna. Virg. 12. Aen. 124.

Rubus. Virg. 3. Ecl. 89.

Sapur. Virg. 4. Georg. 277. De flore amello.

Saporis asperissimi fructus. Plin. lib. 12. cap. 12. Et lib. 14. cap. 2.

Saxa. Cic. in Pison. 43. Ovid. 6. Met. 76.

Secula. Virg. 1. Aen. 295.

Sentes. Virg. 2. Aen. 379.

Studiis asperioribus formare mentem. Hor. 3. Carm. 24. 53.

Sylva. Virg. 1. Georg. 152.

— intereunt segetes, subit aspera sylva. Sylva autem hoc loco de Herbis intelligendum, ut Servius adnotat.

Sylva aspera & densa. Cic. 12. Att. 16.

Tempora. Cic. pro Corn. Balb. 21. Summa utilitate ac maximo sepe praedio in periculis atque asperis temporibus cavendum erit.

Terra tractatu aspera. Plin. lib. 17. cap. 7.

Verba. Ovid. 2. de Pont. 6. 8.
 Vicius. Plaut. Capt. 1. 2. 85. ut Crena.
 Vinum, contr. Lene. Ter. Heaut. 3. 1. 49.
 Virtus. Sil. lib. 7.
 Urbs studii belli asperissima. Virg. 1. Æn. 18.
 Aspri pro Asperi, Synæresis usitata apud poetas. Virg. 2. Æn. 379.
ASPERITAS, atis. f. [ασπεριτης, ασπεριτης] contraria est Lenitati, auctore Donato. Cic. 4. de Fin. 79. Quam illorum trititiam atque asperitatem fugiens Panætius, nec acerbitate sententiarum, nec differendi spinas probavit.
 Asperitas aceti. Plin. lib. 9. cap. 35.
 Loci iniqua asperitas. Ovid. 4. de Pont. 4. 22.
 Asperitas animi. Plin. lib. 22. cap. 24. de asperitate meatuum spiritus seu vocis, Ergo & hæc animi asperitas, seu potius animæ, dulciore succo mitigatur. [Immo de Melancholia.
 Acris asperitas. Lucan. ad Pison. 118. — tu mitis, & acri Asperitate carens.
 Asperitas inbricata. V. IMBREX.
 Asperitatem contentionis, humanitate condire. Cic. 2. de Orat. 212. Neque ulla est temperatio oratio, quam illa in qua asperitas contentionis, oratoris ipsius humanitate conditur.
 Verborum asperitas. Ovid. 14. Met. 526. Et apud Liv. 2. ab Urbe, Asperitas orationis.
 Asperitas viarum. Cic. 9. Philipp. 2. Et Liv. 8. Bell. Pun.
 Vocis asperitas. Lucret. lib. 4. 555.
 Asperitas & invidia corrector. Hor. 2. Epist. 1. 129.
 Asperitas agrestis, & inconcinna. Hor. 1. Epist. 18. 6.
ASPERITER, Adv. antiquum. Nævius Pullis, Ubi tu nequaquam cubares asperiter. Ex Non. 11. 32.
ASPERE, Adv. [ασπερος] pro Dure & insolenter. Cic. 1. Fam. 5. Postquam Pompeius apud populum ad vii Idus Februarias, quum pro Milone diceret, clamore convicioque jactatus est, in Senatuque a Catone aspere & acerbè nimium magno silentio est accusatus.
 Infigit atque aspere vituperare. Cic. 2. de Orat. 349.
 Aspere & vehementer loqui. Cic. 1. de Orat. 227. M. Cato Galbæ gravis atque acer inimicus, aspere apud populum Romanum, & vehementer est loquutus.
 Nimis aspere tractare alicquem. Cic. 2. Q. frat. 3.
 Dicta in alicquem aspere & ferociter & libere. Cic. pro Planc. 33. Publicanorum in Q. Scævola virum omnibus ingenio, iustitia, integritate præstantem, aspere & ferociter & libere dicta commemorare?
 Scribere asperius quam mores patientur. Cic. 9. Att. 18. Quod scribis, asperius me quam mei patientur mores, de Dionysio scripsisse: vide quam, &c.
 Acceptum aspere. Tacit. 4. Ann. 31.
 Asperime loqui de aliquo. V. LOQUOR.
ASPERO, [ασπερος] Ære. Asperum facere. Columel. lib. 8. cap. 3. Ascensus deinde avibus ad tabulata per utranque cellam datur junctis parietibus modicis asperculis, qui paulum formatis gradibus asperantur, ne sint advolantibus lubrici.
 Asperantur apes. Varro 3. de R. R. cap. 16. Minus valentium signa, si sunt pilosæ & horridæ, ut pulverulentæ, nisi officii eas urget tempus, tum enim propter laborem asperantur & nascuntur.
 Asperare undas dicuntur Aquilones a Virg. 3. Æn. 285.
 Præceps discordia fratres asperat. Stat. 1. Theb. 138.
 Crimina asperare, contr. Lenire. Tacit. 2. Ann. 29. Ita moderans ne lenire, neve asperare crimina videretur.
 Asperathac sodata genus. Sil. 4. 776. Ubi vulgatæ Editiones vitiose legunt, Aspar ad hæc, &c.
 Iram asperare. Tacit. 2. Hist. 48.
 Sagittas ossibus asperare: i. e. Cuspidae. Tacit. de Germ. 46.
 Saxo asperare pugionem. Tacit. 15. Ann. 54.
ASPERATUS, Partic. ut, Asperate alopecuri. Plin. lib. 29. cap. 6. Et muscarum capita recentia, prorsus folio scilicet asperatas. De alopecuri replendis loquitur.
ASPEREDO, inis. f. [ασπεριτης] i. e. Asperitas, quæ contraria est Lavitate. Cels. lib. 5. cap. 28. Interdum simile his quæ vocantur Græci κρηνηλατοι, asperedine quadam & magnitudine sua. De carcinomatibus loquitur. [Rectius Aspritudine codd. nonnulli.
ASPRITUDO, inis. f. [ασπριτης] idemdem legitur apud Cels. ut lib. 7. cap. 23. Linguae aspritudo. Et cap. 26. Calculi aspritudo. Et lib. 6. cap. 6. de imbecillitate oculorum, Licet tamen etiam istem medicamentis non inutiliter uti, quæ vel cicatricis, vel aspritudinem extenuant. Budæus. In Tertull. & quibusdam aliis invenitur Aspritudo.
ASPRETUM, i. Locus asper & abruptus. Liv. 5. Bell. Maced. Tabernacula statueri in aspreis & inaequali solo difficile erat.
ASPERGILLUM, V. post ASPERGO.
ASPERGO, si, fum, [ασπεριω, ασπριω] Ære. ex Ad & Spargo compositum; Aliquantulum madefacere significat. Propert. lib. 1. 12. 16.
 Non nihil asperis gaudet amor lacrymis.
 Aram sanguine aspergere. Cic. 3. de Nat. Deor. 88.
 Aspergere aquam dicitur, Qui dicto quoquam reddiderit animum, ac meum ademerit. Mutuo sumptum ab his qui in deliquo, quam Græci κρηνηλατοι appellant, asperita in faciem aqua, ad sui sensum revocantur. Plaut. Truc. 2. 4. 15. Asperisti aquam, jam rediit animum. Quod Ter. And. 2. 1. 35. simpliciter, Reddidisti animum. Erasim. in Chiliad.
 Aspergere falem carnibus. Plin. lib. 8. cap. 38. Et, Aspergere fale carnes. Idem lib. 15. cap. 6.
 Minuto & trito fale carnem aspergere. Columel. lib. 12. cap. 53. Saulpoudrer.
 Aspergi e fonte. Cic. 6. Fam. 6. Eodem fonte se hauturum intelligit laudes suas, e quo sit leviter asperfus.
 Aspergit femina artis. Plin. lib. 10. cap. 1. Primus extat (ut equidem invenio) commentatus de arte magica Otales, Xerxem regem Perfarum bello, quod is Græciæ intulit, comitatus, ac velut femina artis portento se asperit, obiter infecto, quacunque comveaverat, mundo. In scriptis vetustioribus eodictibus legitur Sparfisse.
 Aspergere molestanti, per translationem. Cic. 2. Q. frat. 9. Nunc mihi jucunditatis plena epistola hoc aspergit molestanti, &c.
 Gravitati comitate. Cic. pro Muren. 66. Sed si illius comitatem & acuitatem tuæ gravitati feveritque asperferis.

Mendaciunculis aspergere. Cic. 2. de Orat. 241. Quod tamen est mendaciunculis aspergerendum.
 Labeculam alicui laudatione sua. Cic. in Vatin. 41.
 Labem dignitati alterius. Cic. in Vatin. 15.
 Lingua alicquem. Author ad Heren. 4. 63. Iste quotidie per forum medium, tanquam iubatus draco serpit, dentibus aduncis, aspectu rabido, spiritu venenato, circumspectans huc & illuc siquem reperiat, cui aliquid mali faucibus affilare, quem ore attingere, dentibus infecare, lingua aspergere possit.
 Maculis vitæ splendorem. Cic. pro Planc. 30. Hunc tu vitæ splendorem maculis aspergis istis: jactis adulteria, &c.
 Notam alicui. Ulp. in l. dii fratres. D. de iure patronat.
 Suspicionem, vel infamiam aspergi. Cic. pro Cael. 23. Qui istius facti non modo suspicione, sed ne infamia quidem est asperfus.
 Sales orationi aspergere. Cic. in Orat. 87.
 Summa arte aspergi in omni parte orationis. Cic. pro Corn. Balb. 56. Ut aliqui sermones hominum alienis bonis morentium, etiam ad veltras aures permanerent, & in iudicio ipso redundarent, idcirco illa in omni parte orationis summa arte aspergi videbatur.
 Aspergere alicui in epistolis dicimus, Quum pauca de re aliqua scribimus. Cic. 2. Fam. 16. Hæc asperfi, ut scires me tamen in stomacho solere ridere.
 Sextulam æbutio aspergit. Cic. pro Cæcin. 17. V. SEXTULA.
 Aspergere, pro Salis dictis carpere, & villicare. Hor. 1. Serm. 4. 87.
 E quibus unius auct quavis aspergere cunctos, Præter eum qui præbet aquam, &c.
ASPERGO, inis. f. [ασπεριω] Ipse aspergendi actus. Plin. lib. 36. cap. 22. Aspergine & gelu pruinisque rumpuntur in testas, nec contra humores & auram maris robusti. [Videtur in hoc & seq. exemplis accipi debere pro Guttis aquarum, vel humiditate undecunque adorantur.
 Aspergines parietum, Guttae illæ aquarum quæ ex humiditate parietum solent decidere. Plin. lib. 22. cap. 21. Virg. 3. Æn. 534.
 — falsa spumant aspergine cautes. Ovid. 3. Met. 86.
 — sanguis — aspergine tinxerat herbas. Lucret. lib. 6. 524.
 Adversa fulsit nimborum aspergine. (n. Sol.)
ASPERSSUS, a, um, [ασπερος] Partic. ut, Asperfus oculis liquor. Plin. lib. 12. cap. 8. Et Hor. 1. Epist. 11. 12. Asperfus imbre lutoque.
 Leviter asperfus laudibus. V. LEVIS.
ASPERSSUS, us. m. [ασπερος] Actus aspergendi. Plin. lib. 11. cap. 53. Quæ infecta appellavimus, omnia olei asperfu necantur.
ASPERSIO, ðnis. f. [ασπεριω] Idem. Cic. 2. de Leg. 24. Nam illud vel asperisione aquæ, vel dierum numero tollitur.
ASPERGILLUM, i. [ασπεριω] Novum, sed non inelegans vocabulum: significat autem Instrumentum, quo aqua nos aspergere solemus. Perottus. V. Onomast. Latino Gr. Figuram ejus exhibet Orfel. Tab. 1. 10. n. 8. & 9. ut antiqui in sacrificiis utebantur ex equinæ caudæ pilis confecto. Alias & verbenis utebantur, Lauri, vel olivæ e. g. ramo. V. LONEJER. in Epimen. c. 35.
ASPERITAS, V. ASPER.
ASPERNOR, [ασπεριω] Æri. Recusare, avertere, non agnoscere: est autem dictum a Sperno. Ter. Phorm. 2. 3. 24. Quam is aspernatur nunc tam illiberalliter. Hæc Donatus. Virg. 1. Georg. 228.
 Nec Pelusiacæ curam aspernaberis lentis. Ubi Serv. Aspernabere, Contemnere. Cic. 4. Acad. Habeo (inquam) sententiam tuam, neque eam admodum aspernor.
 Aspernari crudelitatem alicujus ab aris suis dicitur Deus. Cic. pro Cluent. 194. Cujus ego furorẽ atque crudelitatem deos immortales a suis aris atque templis aspernotos esse confido.
 Aspernari, Contemnere ac negligere. Cic. 6. Verr. 113. Ennium quærimonia nolite per deos immortales aspernari, nolite contemnere ac negligere, Judices.
 Aspernari ac respuere. Cic. 2. de Orat. 97. Quinetiam gustatus, qui est sensus ex omnibus maxime voluptuosus, quam cito id quod valde dulce est, aspernatur ac respuit? qui potione uti, aut cibo dulci diutius potest?
 Aspernari literas alicujus. Cic. 7. Att. 16. Non aspernor Trebatii literas, a quo me unice diligi scio.
 Rejicere & aspernari. Cic. pro Rosc. Amer. 153. Hanc vero quæ ad eorum liberos atque ad infantium puerorum incunabula pertinet, nisi hoc iudicio a vobis rejicitis, & aspernauerim, videte per deos immortales, quem in locum Kempub. perventuram putatis.
 Auribus respuere, animo aspernari. Cic. in Pison. 45. Nemo denique civis est qui non modo se civem esse meminerit, qui vos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur.
 Appetere & Aspernari, contraria. Cic. 2. de Fin. 51. Simul atque naturam animal est, gaudet voluptate, & eam appetit ut bonum, aspernatur dolorem ut malum.
 Interdum passive. Hirt. Bell. Afr. cap. 93. Intellexit regem vagum a suis desertum ab omnibus aspernari. Cic. apud Priscian. Qui habet, ulro appetitur, qui est pauper, aspernatur.
ASPERNANS, Partic. Cic. 15. Fam. 10. Non aspernante fenatu. Hinc **ASPERNANTER**, Adv. Ambros.
ASPERNANDUS, Partic. ut, Minime aspernandus. Cic. 15. Fam. 6. Quæ etiam illi parum iusta tibi visa est, hanc tamen habet rationem, ut non nimis concupiscendus homo, sed tamen si deferatur a Senatu, minime aspernandus esse videatur.
ASPERNATUS, Partic. [ασπεριω] Virg. 3. Georg. 393.
 In memora alta vocans, nec tu aspernata vocantem.
ASPERNATIO, ðnis. f. [ασπεριω] Contemptus. Cic. 4. Tusc. 32. Quorum omnes morbi & perturbationes ex aspernatione rationis eveniunt.
ASPERNATOR, ðris. m. Tertull.
ASPERNABILIS, e. [ασπεριω] Gell. lib. 11. cap. 3. Nonnunquam apud me ipsum soleo res ejusmodi parvas quidem minutatque, & hominibus non bene eruditus aspernabilis.
ASPERNAMENTUM, i. n. Tertull.
ASPERO, us. V. ASPER.
ASPERIO, ASPERSUS. V. ASPERGO.
ASPERUGO, Herba est, Lappaginis species, similis illi quæ mollugo dicitur, sed foliis asperioribus, Plin. lib. 26. cap. 10.
ASPHALTIUM, [ασφαλτον] Trifolii species est. Dioscor. lib. 3. Plin. lib. 21. cap. 9. Folio coronat & trifolium. Tria ejus genera, minyanthes vocant, alii alphasalum, majore folio, quo utuntur coronari. Altheum

terum acuto, oxytriphylon. Tertium ex omnibus minutissimum. Plu- ra apud eundem.

ASPHALTITES, [Ἀσφαλτῖτις] Lacus Syriæ, de quo Plin. lib. 5. cap. 16. Asphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen. Nullum corpus animalium recipit, tauri camelique fluitant: inde fama nihil in eo mergi. De hoc multa Solin. & Julin. lib. 36.

ASPHODELUS, i. m. [Ἀσφοδελός] Herba de qua sic Plin. lib. 21. cap. 17. Asphodelus manditur & femine tosto & bulbo. Paulo post, Asphodeli mentionem & Homerus fecit. Radix ejus naps modicis similis est. Neque alia numerosior, 1. x x simul acervatis fere bulbis. Theophrastus, & fere Græci, princepsque Pythagoras, caulem ejus cubitalem, & sepe dum cubitorum, foliis porri sylvestris, anthericon vocare: radicem vero, id est bulbos, asphodelon. Nostri illud albucum vocant, & asphodelum hatulam regiam. Hæcenus Plin. Nostri autem pharmacopole corrupto vocabulo vocant *Asphodilorum*.

ASPECTIO, exi, ectum, [Ἀσπείσιον, ἰσπέσιον] Ære. ex Ad & Specio antiquo verbo compositum; significat Intueri, ad aliquid oculos intendere. Ovid. 6. Fast. 607.

Corpus ut aspectus, lacrymis, &c. Ter. And. 1. 1. 91. Interea inter mulieres que ibi aderant, forte nam aspectio adolescentulam. Vix aspecti potestas fuit. Cic. 1. de Orat. 161.

Molli vultu aspectare. Ovid. 10. Met. 610.

Me huc aspectare. Plaut. Amph. 2. 2. 118.

Respicere & aspectare. Cic. 1. de Divin. 73. Quum autem aliquantulum progressus esset, subito exaudivit, hinnitus, respexitque, & equum alacrem lætus aspectit, cujus in juba examen apum confederat.

Aspectare & contueri. Cic. pro Syll. 74. Aspectite ipsum, contuemini os, conferte crimen cum vita ulque ad hoc tempus explicata: tum crimen recognoscite.

Aspectare ad aliquem. Cic. de Arusp. Resp. 2. Et simul ad Cn. Lentulum cos. aspectit.

Ad faciem eorum quum aspectis, haud videntur mali. Plaut. Pseud. 1. 2. 9.

Aspectare & localioque. Plin. lib. 17. cap. 4. Ovid. 2. Met. 228.

Tum vero Phaëton cunctis & partibus orbem aspectit. Sen. Herc. fur. 8. Ex alto aspectit.

Aspectare in obliquum. Plin. lib. 11. cap. 37. Cancris in obliquum aspectiunt.

Aspectant inter se, i. e. Mutuo. Cic. 3. in Catil. 13. Sic terram intuebantur, sic furtim nonnunquam inter se aspectabant: ut non jam ab aliis indicari, sed indicare se ipsi videntur.

Aspectare lucem, pro Edi in lucem, & nasci: cui opponitur, Lucē privari. Cic. pro Rosc. Amer. 63. Portentum atque monstrum certissimum est, esse aliquem humana specie & figura, qui tantum immanitate bestias vicerit, ut propter quos hanc suavissimam lucem aspecterit, eos indignissime luce privari.

Aspectare aliquem, pro Juvare. Virg. 2. Æn. 690.

Jupiter omnipotens, precibus si flecteris ullis, Aspecte nos. Ubi Servius, Aspecte nos: quia intuentes dii adjuvant.

[Immo Simpliciter Aspecte, quia sequitur:

Hoc tantum: & si pietate mererem;

Da deinde auxilium, pater. H. St.

Oculis liquis Deus aspectit æquis. Virgil. Idem. [Memoriæ

lapis videtur. Nam in q. Æn. v. 209. extat,

Jupiter, aut quicumque oculis hæc aspectit æquis. & in 4. v. 372.

Nec Saturnus hæc oculis pater aspectit æquis.

Aspectur. Ovid. 6. Fast. 29.

Si genus aspectur, Saturnum prima parentem

Feci, Saturni fors ego prima fui.

Aspecti, pro Considerari. Sil. lib. 3. Sin solo aspectimur sexu, &c.

Aspectare & Accipere sæpe a Librariis inter se commutari notat Drakenb. ad Sil. lib. 5. 573.

ASPECIENDUS, [Ἀσπείσιμος] Ovid. 6. Fast. 284.

Tu dea non fueras aspectiendi viro.

ASPECTU, supinum passivum, ut, Horrendus aspectu, Qui faciem habet horrendam. [Immo Nomen verbale, ut seq. V. Vest. de Anal. 3. 8.

ASPECTUS, us, m. [Ἀσπείσιον] Intuitus. Cic. 6. Verr. In qua inauratam C. Veris statum viderem. Quod posteaquam dixi, tantus est gemitus factus aspectu statuz & commemoratione, ut, &c. Virg. 6. Æn. 456.

— reque aspectu ne subtrahere nostro.

Aspectum amittere. Cic. 1. Tusc. 73. Nec vero de hoc quisquam dubitare possit, nisi idem nobis accideret, diligenter de animo cogitantibus, quod iis sæpe usu venit, qui quum acriter oculis deficientem solem intuerentur, ut aspectum omnino amitterent, sic mentis acies seipsam intuens nonnunquam hebetat.

Aspectus miserabilis. Cic. 2. Philipp. 73. Auctionis aspectus miserabilis.

Aspecti, pro Aspectus, Antiquæ Acæcis Aftyanaçte, Abduçite infer: nam mihi miseritudine Commovit animum excelsa aspecti dignitas. Nonius.

Aspectus mitis. Sil. lib. 8.

Rancidus. Plin. lib. 22. cap. 22. V. RANCIDUS.

Scaber. Plin. lib. 12. cap. 25.

Virilis. Cic. de Arusp. Resp. 8. Non mirum si hoc vobis ridiculum videtur: etiam sua concio rēsp, hominem illum, qui pulvinaribus Bonæ dææ suprum intulerit: eaque sacra, que viri oculis, ne imprudens quidem aspecti fas est, non solum aspectu virili, sed flagitio suproque violarit: in concione de religionibus neglectis conqueri.

In aspectu urbis. Cic. 6. Verr. Et portus habet prope in adificatione aspectuzque urbis inclusos.

Ad aspectum præclarus. Cic. 6. Verr. 17. Nam & situ est communio, tum ex omni aditu vel terra vel mari, præclaro ad aspectum.

Primo aspectu. Cic. 7. Att. 3. Ad vii Id. Decemb. Tusculanum veni, & ibi tuas literas legi, et quibus hanc primo aspectu voluptatem cepi, quod erant a te ipso scriptæ.

Primo quasi aspectu. Cic. 4. Acad. 35. Nam si quod cuique occurrit, & primo quasi aspectu probabile videtur, id confirmatur, quid eo levius? Adducere in aspectum. Cic. 10. Fam. 23. Copias prope in aspectum Lepidi Antonique adduxi, quadragintaque millium passuum spatio relicto confedi.

Cadere sub aspectu & tactum. Cic. de Univerf. 13. ut quemadmodum ignis animæ, sic anima aquæ: quodque anima aquæ, id aqua terræ proportionem

reddit. Qua ex conjunctione cœlum ita aptum est, ut sub aspectu & tactum cadat.

Carere aspectu civium. Cic. 1. in Catil. 17.

Contorquere aspectum. Cic. 2. de Nat. Deor. 142. Oculi aspectum quo volunt, facile contorquent.

Convertere. Cic. 2. de Nat. Deor. 142. Natura lubricos oculos fecit & mobiles, ut & declinantur, quid noceret: & aspectum quo vellent, facile converterent.

Definire. Cic. 2. de Divin. 92. Illi orbis qui cœlum quasi medium dividunt, & aspectum nostrum definiunt, qui a Græcis οὐρανός nominantur, a nobis finientes rectissime nominari possunt.

Exuere alicujus aspectum. Tacit. 16. Ann. 28.

Fugere aspectum alicujus. Sen. Hippol. 5.

Gravari. Tacit. 3. Ann. 59. Sane gravaretur aspectum civium senex Imperator.

Judicare uno aspectu. Cic. de Clar. Orat. 200. Intelligens dicendi extimator non alidens, & attente audiens, sed uno aspectu, & præteritis, de oratore sæpe judicat.

Obmutuit aspectu. Virg. 4. Æn. 279.

Poni sub uno aspectu. Q. Cic. de Petit. Conf. 1. Non ut aliquid ex iis nobis adjicerem, sed ut ea que in te dispersa atque infinita viderentur esse, ratione & distributione sub uno aspectu ponerentur.

Privare aspectu suo. Cic. 4. Fam. 9. Nunc vero nec locus tibi ullus dulcior esse debet patria: nec eam diligere minus debes, quod deformior est, sed misereri potius: nec eam multis claris viris orbatam, privare etiam aspectu tuo.

Proferre in aspectum lucemque. Cic. pro Arch. 12. Ego vero fateor me his studiis esse deditum: ceteros pudeat, siqui fe ita literis abiderint, ut nihil possint ex his neque ad communem afferre fructum, neque in aspectum lucemque proferre.

Referre aspectum aliquo. Cic. de Provinc. Conf. 38. Sed homines aut propter dignitatem suam diffisi ipsi sibi, aut propter reliquorum obtractionem, ab hujus ordinis conjunctione depulsi, sæpe ex hoc portu fe in illos fluctus prope necessarios contulerunt. qui si ex illa jactatione cursu populari, benegesta Rep. referunt aspectum in Curiam, atque huic amplissima dignitati commendati esse volunt, non modo non repellendi sunt, verum etiam expetendi.

Sentiri aspectu. Cic. 1. Off. 14. Itaque eorum ipsorum que aspectu sentiunt, nullum aliud animal venustatem, pulchritudinem, convenientiam partium sentit. Hominem intelligit.

Venire sub aspectum. Cic. 2. de Orat. 358. Formis atque corporibus, sicut omnibus que sub aspectum veniunt, sedes opus est, etenim corpus intelligi sine loco non potest.

Vesci in aspectu. Tacit. 13. Ann. 16.

Vitare aspectum hominum lucemque. Cic. pro Syll. 74. Quis P. Syllam, nisi moerentem, demissum, afflictumque vidit? quis unquam esse suspicatus hunc magis odio, quam pudore, hominum aspectum lucemque vitare?

Vitare aspectum & præsentiam hominum. Cic. 1. in Catil. 17. Tu quum conscientia scelerum tuorum agnoscas odium omnium justum, & jam tibi diu debitum, dubitas, quorum mentes sensusque vulneras, eorum aspectum præsentiamque vitare?

Aspectus, Pulchritudo. Virg. 1. Æn. 617.

Obstupuit primo aspectu Sidonia Dido, Casu deinde viri tanto. Serv.

Aspectus morum. Plin. lib. 11. cap. 52. Addidit morum aspectus simili modo apud nos Trogus. h. e. Judicium de hominis moribus ex ipsius aspectu.

Aspectus quadrantalıs, trientalis, triquetrus, quadratus, trinus, nonagenarius, sextilis, hexagenarius, semifilis, tetragonus, hexagonus, qui dicantur Astronomicis, V. TERTERMINO.

ASPECTIO, ðnis, f. Idem. V. ex Festo in SPECTIO.

ASPECTO, [ἄσπείσιον] Ære. frequent. Frequenter aspectare & fixe inrueri. Ter. Eun. 3. 5. 11. Quid me aspectas? quid taces? Cic. pro Planc. 101. Quid me aspectas? quid mea promissa repetis?

Omni exuta æqualitate justa principis aspectare. Tacit. 1. Ann. 4. Aspectare aliquid, de inanimis dicitur, pro Ex adverbio positum esse. Virg. 1. Æn. 424.

Aspectari, passivum. Lucret. lib. 3. 76.

— illum esse potentem, illum aspectari, claroque incendit honore. Sensus est, illum esse potentem, illum digito monstrari, atque aspectari, macerat alios homines invidia: & honore, id est propter illius honorem, homines invidios incendit, urit, & cruciat. Hæc est vera lectio, & hic sensus, auctore Lambino. [Al. Incedere, quod sine dubio præferendum est. V. INCEDO.

ASPECTANS, [ἄσπείσιον] Stat. 3. Theb. 82. Virg. 3. Georg. 228. Stabula aspectans.

ASPECTABILIS, e. [ἄσπείσιον] Dignum aspectu aspectiatur. Cic. de Univerf. 9. Deus animal unum aspectabile, in quo omnia animalia continentur, efficit.

Corporeum & aspectabile. Cic. de Univerf. 11. Corporeum autem & aspectabile, itemque tractabile omne necesse est esse, quod natum est.

ASPICALIS, e. [ἄσπείσιον] Gloss. Gr. Lat.

ASPIDELON, Lactuca sylvatica. Apul. de Herb. cap. 30. Al. Aspideion.

ASPIDISCI, [ἄσπείσιον] Brevia fimbriata, & in scuti modum orbicularia ornamenta. Cat. lib. 13. cap. 16.

ASPILATES, [ἄσπείσιον] Gemma est ignei coloris, quam Democritus tradit in Arabia gigni, & in avium quarundam nido inveniri: traditque eam ex cameli pilo splenicis alligatam, malo illorum mederi. Est & altera eodem nomine argentei coloris, lymphatis utilis. Utriusque meminit Plin. lib. 37. cap. 10.

ASPIRO, [ἄσπείσιον, ἰσπείσιον] Ære. ex Ad & Spiro compositum; est Aspirare. Virg. 7. Æn. 8.

Aspirant aura in noctem.

Lenius aspirans aura secunda venit. Catul. 66. 64.

Aspirare ad locum aliquem. Varr. de R. R. 1. 57. Ad que granaria nulla aura humida & propinquis locis aspirat.

Aspirare vocem. Quintil. lib. 1. cap. 6. [An potius locus est 1. p. 57. Burm. Diu deinde servatus, ne consonantibus aspiraretur, ut in Græcis & Triumpis? Græci est ἀσπείσιον, Nam Spiritus asper ἀσπείσιον ὄνομα.

Aspirare, M in Aspirare,

Aspirare, **Accedere**. Columel. lib. 8. cap. 14. Ne coluber, ne vipera, felisque, aut etiam mustela possit aspirare. Quem locum defumpfit e Varr. 2. de R. R. cap. 10. Neve qua eo accedere possint mustelae, aliaeque bestiae quae noceant.

Propitium aspirare pravo consilio. Valer. Maxim. lib. 3. cap. ult. ubi de Phocione, blandum animum temeritati casus facit, ubi pravo consilio propitius aspirat: & quo vehementius noceat, insperatus prodest.

Aspirare ad aliquem. Cic. 5. Tusc. 27. Omnesque aditus tuos interclusi, ut ad me aspirare non posses. h. e. Pervenire.

Ad aliquem ex bellica laude. Cic. de Clar. Orat. 84. Nam ut ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest: sic ingenii, literarum, eloquentiae. Sapientiae denique, etsi utriusque primas, priores tamen deserunt Latio.

Aspirat equis, pro Ad equos. Virg. 12. Aen. 352. — nec equis aspirat Achillis. Ubi Servius, Aspirat, apud majores, Accedit significat.

Aspirare rei deos dicimus, pro Auxilium aliquod praebere. Virg. 2. Aen. 385. — aspirat primo fortuna labori. Idem 9. Aen. 525. Vos 6. Calliope precor aspirate canenti.

Aspirat felicitas alicui. Curt.

Aspirare in curiam. Cic. 4. Verr. 76. i. e. Venire, Contendere. In campum. Cic. pro Syll. 52. ad Comitia scil.

Aspirare, Inspirare, vel Impertire. De Domitiano invocato. Quintil. in praef. lib. 4. Ut quantum nobis expectationis adjecit, tantum ingenii aspirat, dexterae ac volens addit. Budeus.

Dicitur divinum aspirat amorem Venus. Virg. 8. Aen. 373.

Aspirare ad rem aliquam, est Vehementi conatu in aliquam rem contendere: quia qui sic enituntur, spirant, id est anhelant. Cic. 3. Verr. Ad magistratum aspirare. Ulp. in l. 1. §. Cafum. D. de postuland.

Accedere, aut aspirare. Cic. 1. Verr. 20. In ejusmodi requisquam tanti impudens reperiretur, qui ad alienam causam invitis iis quorum negotium est, accedere, aut aspirare audeat? Ubi Acon. Aspirare, est in eam partem, qua quid quaesitum est, vultum & oculos ac spiritum oris advertere. Accedere, est Proximum fieri.

Aspirare aliquo. Cic. 7. Verr.

Ad eam laudem quam volumus, aspirare non possunt. Cic. de Clar. Orat. 139.

Aspirare, i. e. Illinere. Lucret. apud Quintil. 3. 1. — prius oras pocula circum

Aspirant mellis dulci flavoque liquore. In quibusd. Codd. legitur, Aspergunt; in novissimis Lucretii editionibus, Contingunt.

ASPIRANS, Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. Pulmones tum se contrahunt aspirantes, tum se spiritu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maxime aluntur animales.

ASPIRATIO, ðnis. f. [ἀσπίρασις] Actus ipse aspirandi: h. e. Inspirandi, nempe dum aerem in corpus intronitimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 81. Animantes autem aspiratione aeris sustententur.

Aspiratio, pro eo quod Influentia dicitur. Cic. 1. de Divin. 130. Nam si obscurior, quaque caliginosa stella extiterit: pingue & concretum esse caelum, ut ejus aspiratio gravis & pestilens futura sit. Budeus.

Aspiratio terrarum disparilis, pro Exhalatione. Cic. 1. de Divin. 79. Et sunt partes agrorum aliae pestilentes, aliae salubres, aliae quae acuta ingenia gignant, aliae quae retusa: quae omnia fiunt ex oculi varietate, & ex disparili aspiratione terrarum.

Aspiratio, Spiritus asper, pronunciationis nota. Quintil. 1. 5. Per aspirationem, i. e. Per litteram H. Ea veteres nunquam in vocali utebantur, & sic loquebantur ut Ceregos, triumphos, Cartaginem dicerent. V. Cic. in Orat. 160. V. & H. lit.

Habet & Aspiratio apud Poetas aliquando vim consonantis. Sic Sen. Octav. 516. Tristes Philippi: haufit & Siculum mare.

ASPIRAMEN, ðnis. n. Klem. Val. Flac. 6. 465.

Da, precor, artificis blanda aspiramina forma.

ASPIIS, ðdis. f. [ἀσπίς] Serpens est parvus venenosissimus, cujus naturam multis verbis describit Plin. lib. 29. cap. 4. Cic. pro Rabir. Posth. 23. Aspide ad corpus admota vita est privatus.

Aspide cincta comes lo. Val. Flacc. 4. Argon. 418.

ASPISS, [ἀσπίς] Infula est, quam nonnulli Arctonem vocant. Strab. lib. 14.

Est & hoc nomine Collis quidam, in Taphitide promontorio, a similitudine appellatus, quem Athacchus Siciliae tyrannus habitavit, quo tempore Carthaginem navigasset. V. Strab. lib. 17.

Est item Aspiss locus & portus optimus omnium qui sunt in Syre. Ibid.

ASPLEDON, [ἀσπληδών] Phocionem urbs, ut tradit Pausanias.

Hanc Eustath. vocatam Apricam dicit, quod hibernationi locus amoenus sit, tum ad differentiam alterius cujus meminit Homer. in Catal. nav. 2. Hlad.

ASPLENUM, i. a Graeco ἀσπληνον, quod lienem imminuat: Herba, de qua sic Plin. lib. 27. cap. 5. Asplenum, sunt qui hemionem vocant, foliis trientalibus multis, radice limosa, cavernosa, sicut filicis candida, hirsuta: nec caulem, nec florem, nec semen habet. Nascitur in petris, parietibus opacis, humidis. Interpret. men Dioscoridis lib. 3. cap. 152. vertit Asplenion. Est autem quam alii Scolopendrium vel Scolopendrum vocant. Arabes Ceterach, Itali Citrach. Quam autem herbam falso pharmacopola vocant Scolopendram, est ea quam Dioscorides Phyllitium appellat.

ASPORENUS, [ἀσπορῆναι] Mons est Asiae Pergamo proximus, sic dictus quod asper & sterilis sit: & templum quod ibi est Matris deorum, Asporenum dictum: dea quoque ipsa Asporena dicta est. Strab. lib. 13.

ASPORTO, [ἀσπέρω] are. Alio portare. Ter. Phorm. 3. 18. Quoquo hinc asportabitur terrarum, certum est persequi. Cic. in Parad. 1. Multa de suis rebus secum asportarent.

Asportare ad aliquem. Liv. 4. Bell. Pun. Et asportari Alexandriam juberent, ad virum uxorem, ad patrem illas.

Aliquem fecum. Cic. 6. Verr. 110.

In aliquem locum. Liv. 7. Bell. Pun. In Macedoniam asportata fuerat.

ASPORTATUS, Partic. [ἀσπορῆταις] Cic. 3. Verr. 53. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palam, spectantibus omnibus plebs evecta, asportataque.

ASPORTANDES, Partic. [ἀσπορῆταις] Cic. 6. Verr. 110. Simulacrum avellendum asportandumque curavit.

ASPORTATIO, ðnis. f. [ἀσπορῆσις] Actus ipse asportandi. Cic. 6. Verr. 110. His pulchritudo periculo, amplitudo salutis fuit: quod eorum demolitio atque asportatio periculosissimum videbatur.

ASPRENAS, C. Nonius, Africae Proconful sub Tiberio. V. Plin. 30. 7. Suet. Aug. cap. 43. & 56. ubi V. Torrent. & Burman. vel potius Pareum ad Quintil. 10. 1. p. 883. & Camerar. 1. 5. p. 68.

ASPREDO, ASPRETUM, ASPRITUDO. V. ASPER.

ASSA Fectida, V. ASA.

ASSA, ðrum. Cella in balneariis, in qua tantum sudant, non etiam lavant. Sen. Sudatoria vocat. Cic. 3. Q. frat. 1. In balneariis assa in alterum apodyterii angulum promovi. V. Hier. Mercur. de Arte Gymn. l. 1. c. 10. p. 36. ed. Amfl.

ASSA, (inquit Festus) dicebatur Cantus tibiurum. Nonius, Aflavoce, sola voce linguae tantummodo, aut vocis humanae, non admittis aliis vocibus esse voluerunt. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 2. In conviviis pueri modesti, ut cantarent carmina antiqua, in quibus laudes erant majorem, & assa voce, & cum tibiurum. Item Cato de Liberis Educand. Melos alterum in cantibus est bipartitum: unum quod est in assa voce, alterum quod vocant organicon. Assum autem exitimandum est, ut in obsoniis, sine pigmento saporis alieni, quemadmodum merum dicitur solum. Hactenus Nonius. Aconius in Cic. Divin. Cani remigibus caelestima per symphoniacos solebat, & perassam vocem, id est Ore prolatam. Assa, Nutrix antiquis. Nonius, Atlas nutrices difficilis multi existimant intellectus. At vero acri intentione potuimus indagare, ob eam proprietatem officii eo nomine nuncupari, quod assint iis quos nutrant, nec vel exiguo divellantur. Unde Aescleas ab eo quod assint, & omnibus jussum dominorum praesto sint, esse vocatiocis. Hactenus ille. Conf. ASSURA, & ASSUS.

ASSABINUS, Deus apud Aethiops, qui vulgo Jupiter. Plin. lib. 22. cap. 19.

ASSACANI, Indiae regio est, in qua est Magoga civitas, regionis illius caput. Strab. lib. 15.

ASSAMENTA, ðrum. n. pl. [ασπιδιων] Tabulae sunt feciles, quae Axes live Asses alias dicuntur. Plin. lib. 16. cap. 40. Rigorem fortissime servat ulmus, ob id cardinibus affamentisque portarum utilissima, quoniam minime torquetur. Ex Budeo. sed Harduinus ad hunc locum notat Codices MSS exhibere Crastamentis. V. ASSER.

ASSARACUS, [Ἀσάρακος] Trois filius, avus Anchisa, & pater Capys. Virg. 12. Aen. 127. Et genus Assaraci. 1. 288. ubi Serv. V. & 6. 778.

ASSARIUS, V. ASSO, as.

ASSARUM, V. ASSARUM.

ASSÆCLA, æ. m. [ἀσάκλα] Servus, sic dictus (ut ait Nonius) quod assit, & omnibus jussum dominorum praesto sit. Cic. 5. Verr. 30. Etenim quod est iudicium, quomodo Verris turpissimo flagitiosissimoque comitatu, tres Recuperatorum nomine assedissent, assecle istius non a patre ei traditi, sed a meretricula commendati? Idem, De assecla quodam servo suo quaesivit.

Assecla patritiorum. Liv. lib. 3.

Assecla legatorum. Cic. 3. Verr. 65.

Assecla mensuram, per metaphoram. Cic. in Sallust. 21. Sed tu omnium mensuram assecla, omnium cubicularum in etate pellex, & idem postea adulter.

ASSECTOR, &c. V. ASSRQUOR.

ASSEDEO, **ASSESSIO**, **ASSESSUS**, V. ASSIDEO.

ASSEFOLIUM, Herba. Apul.

ASSENTIO, si, sum, [ἀσσηνῆσαι, συναίνω, ὁμολογῶ] Tre. significat Consentire. Plant. Rud. 4. 3. 36. Mare quidem commune certo est omnibus esse. T. assentio. Cic. 5. Fam. 2. Sedens iis assentis. Idem. 7. Att. 3. Ex parte magna tibi assentio. conf. ex Siffena. Quintil. 1. 5. Hirt. Bell. Afr. 88. Curtius quoque 4. 13. 7. Omnes ferme Parmenioni assentiebant. Sed vitiosus, est,

ASSENTIOR, enfusum, Tri. dep. Idem. Cic. 5. Verr. Utego assentiar orationi, defensionem tamen non probabo.

Assentiri alicujus sententiae. Cic. 10. Fam. 16. Ego eam sententiam dixi, cui assentis sunt ad unum.

Assentiri alicui. Cic. 3. de Orat. 182. Namque ego illud assentior Theophrasto, qui, &c. Idem Att. Timet multa, assentitur omnia.

Assentiri alicui de aliqua re. Cic. 7. Att. 17. De Vennonianis rebus tibi assentior. Idem 1. de Orat. 214. Quam saepissime tibi Senatus breviter impoliteque dicenti maximis sit de rebus assentis.

Assentium est, imperf. Cic. 1. Fam. 2. Quatenus de religione dicebat, etique rei iam obstiti non poterat, Bibulo assentium est. & Liv. 24. 45. Fabio assentium est.

ASSENTIENS, Partic. [ασσηνῶν] Cic. 2. de Divin. 104. Ennius qui magno applausu loquitur, assentiente populo.

ASSENSUS, Partic. [ἀσσηνῶν] Cic. 4. Acad. 99. Etenim is quoque qui a vobis sapiens inducitur, multa sequitur probabilia, nec comprehensa, nec percepta, neque assentia, sed similia veri: quae nisi probet, omnis vita tollatur.

ASSENSUS, ðs. m. [ἀσσηνῆσις, ἰμολογία] Idem quod Assensio. Cic. 4. Acad. 39. Quare qui aut visum, aut assentium tollit, is omnem actionem tollit et vita.

Assensu omnium aliquid dicere. Cic. 2. de Nat. Deor. 4. Quod ni ita esset, qui potuisset assensu omnium dicere Ennius, Aspice hoc, &c. Vulgi assensu, & populari approbatione judicari solet. Cic. de Clar. Orat. 185.

Vario assensu fremere. Virg. 10. Aen. 97.

Mereri assensum deliberantis. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Obstiterit visis, assensusque suos irem sustinere. Cic. 3. de Fin. 31.

Assensum retinere. επιχρησ. H. St.

ASSENSIO, ðnis. f. [ἀσσηνῆσις] Consensus. Cic. 4. Acad. Sed adhuc quae visa sunt, & quasi accepta sensibus, assensionem adjungit animorum, quam esse vult in nobis positam & voluntariam.

Simulata assensio. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Assensio & approbatio. Cic. 4. Acad. 37.

Assensionis retentio. Cic. 4. Acad. 59.

Assensionem captare. Cic. 1. de Invent. 51.

ASSENSOR, ðris. [ἀσσηνῆσις] Qui assentitur. Cic. 6. Fam. 21. Quo-

fidie commemorabam te unum in tanto exercitu mihi fuisse assentorem, & me tibi.

ASSENTOR, [*ἁσσησιών*] āri. est Infidiose & conciliandae alicuius utilitatis gratia, effusius, & plerumque falso quæmpiam laudare. ut ait Valla. §. 66. Ter. Adel. 2. 4. 6. Ne id assentandi magis, quam quod habeam gratum, facere exultimes. Nisi Donatus; Assentandi, Adulandi. Proprie est Assentiri passim. H. St. [Sane videtur Frequentativum esse Assentor pro Assentor, a Supino Assensum, v. Assentio, permutata sibilante littera cum cognata, euphoniae causa. V. S. lit. Nisi forte te amant. & tibi assentantur. Cic. 9. Fam. 12. Assentari omnia. Ter. apud Cic. de Amicit. 4. Postremo imperavi egomet mihi omnia assentari. Locus est apud Ter. in Eun. 2. 2. 22.

ASSENTATIO, ōnis. f. Ipse assentandi actus [*ἁσσησιών*] Liv. 4. Bell. Pun. Inflatus assentationibus eorum qui eum non Hieronis tantum, &c. Cic. de Amicit. 98. Semper auget assentatio id quod is cuius ad voluntatem dicitur, vult esse magnum. Isthæc illum perdidit assentatio. Plaut. Bacch. 3. 3. 7. Benevolentiam blanditiis & assentationibus colligere, turpe est. Cic. de Amicit. 52. Blanditiis & assentationibus se in alicuius consuetudinem immergere. Cic. pro Cluent. 16. Eruditus ad assentationem. Cic. 1. Q. frat. 1.

ASSENTATIONICULA, dimin. Cic. 5. Fam. 12. Vereor ne assentationicula quadam aucupari tuam gratiam videar.

ASSENTATORIS, Adv. [*ἁσσησιών*] Cum assentatione. Cic. 2. Q. frat. 14. Dubitare te non assentatorie, sed fratere veto.

ASSENTATOR, ōris, m. [*ἁσσησιών*] Qui assentatur. Cic. 1. Off. 42. Non benefici, neque liberales, sed pernicii atque assentatores iudicandi sunt. Assentatoris mulierum. Cic. pro Cæcin. 14. Gulielm. Affectoris.

ASSENTATRIX, ōis, f. Plaut. Mostell. 1. 3. 100. Nunc assentatrix fecelle est, dudum adversatrix erat.

ASSEQUIOR, quatus fum. [*ἀσσησιών, ἐπικαταλαμβάνω, παρακολουθῶ*] Equi. Pervenire ad eum quem sequimur. Ter. Phorm. §. 7. 89. Assequere, ac retine. Cic. 3. Att. 5. Si enim es Romæ, jam me assequi non potes. Insequi, & asssequi. Cic. 1. Tusc. 94. Quæ vero ætas longa est? aut quid omnino homini longum? nonnō modo pueros, modo adolescentes in cursu a tergo insequens, nec opinante asssequata est fecnetus? Asssequi, [*παρακολουθῶ*] Adipisci, & quod vulgus Gallorum Lucrari appellat. Cic. pro Klc. Amer. 95. Qua in re nihil aliud asssequeris, nisi ut ab omnibus mortalibus audacia tua cognoscatur & impudentia. Cogitationem alterius. Cic. 2. de Invent. 139. Sed qui cogitationem asssequi possent & voluntatem interpretari. Conjectura asssequi, est Conjectanda intelligere. Cic. 5. Verr. Credo vos ex vestris rebus rusticis conjectura asssequi posse. Honores & magistratus. Cic. in Pison. 2. Omnes magistratus sine repullâ asssequutus.

Ingenium alterius, Parem ingenio esse alteri. Plin. lib. 4. Epist. 8. Literis, est Litteris rem explicare, quo modo verbis & dictis. Cic. 1. 5. Fam. 1. Quibus igitur literis tam accurate scriptis asssequi possum subtilius, ut explicem quæ gerantur.

Maturitatem. Maturum fieri. Cic. 2. de Nat. Deor. 51. Alantur, auferantque & pubescant, maturitatemque asssequantur.

Merita alicuius, Par pari referre. Cic. 1. Fam. 4. Quid enim aut me ostentem, qui si vitam pro tua dignitate profundam, nullam partem videar tuorum meritorum esse asssequutus? i. e. Nullam partem tuorum meritorum videar æquasse.

Nomen. Plin. in Paneg. Asssequutus est nomen quod ad alium transire non possit.

Obscura apertis. Cic. 3. de Nat. Deor. 38.

Propositum asssequi. Cic. 3. de Fin. h. e. Tandem pervenire ad id quod proposueramus.

Suspicionem non potui consilium. Cic. 8. Att. 5.

ASSECTOR, [*παρακολουθῶ*] āri. frequent. quasi Comitatum præstare non tantum in itinere, aut navigatione, aut militia, sed fere per urbem, ut Cic. 1. de Orat. 219. Quum ædilitatem Crassus peteret, eumque major natu & consularis Sergius Galba affectaretur, quod Crassi filiam Cn. filio suo despondisset. Hæc Valla lib. 5.

Affectari aliquem, pro Se insinuare in gratiam ejus, vel Captare amicitiam. Suet. in Jul. cap. 19. Qua maxime injuria infestum, omnibus officiis Cn. Pompeium affectatus est, offensum tunc patribus. i. e. Pompeio fe adiunxit.

Affectari prætextatam aut prætextatam, a Justin. lib. Instit. 4. dictum est pro eo quod est Pudorem pueri ingenui aut puellæ sugillare, & notam infamiae, tanquam scorto masculo fœmininoque inurere. Solent enim hodie quoque perditissimi homines, dum sugillare volunt puellæ aut matronæ opinionem, improbiore petulantia in publico eis adambulare, quasi scortum ad constitutum affectantes. Budæus.

ASSECTATIO, ōnis. f. [*ἀσσησιών*] Ipse affectandi actus. Plin. lib. 33. cap. 12. Vidimus & ipsi Arellium Fulcum motum equestri ordine ob insignem cum celebritate affectationem adolescentium scholæ, ex argento annulos habentem.

Affectatio cœli. Plin. lib. 2. cap. 20. Latet plerisque, magna cœli affectatione compertum a principibus doctrina viris, supremorum trium siderum ignes esse. i. e. Observatione diuturna.

ASSECTOR, ōris, m. [*ἀσσησιών*] Qui assidue comitatum præstat. Cic. pro Corn. Balb. 62. Cum ducibus ipsi, non cum comitatu affectatoribus configant. Conqueritur Cicero quod æmuli, qui magnis viris invidabant, non audeant eos aggredi ob potentiam: sed minores eorum amicos & quasi comites vexabant.

Affectator dapis cancer. Plin. lib. 9. cap. 42.

Affectator, Qui alicuius doctrinam & eloquentiam imitatur. Plin. lib. 24. cap. 17. Adjectus hic Apollodoros affectator ejus.

Affectator eloquentie. Plin. lib. 29. cap. 1. Exortus deinde est Vectius Valens, adulterio Messalinæ Claudii Cæsaris nobilitatus, pariterque eloquentiæ affectator. Affectator sapientiæ. Plin. lib. 8. cap. 27. **V. ASSECTATIO.**

ASSECUTOR, ōris, m. Mart. Capell.

ASSEB, ōris; vel, ASSIS, ōis, m. [*ἁσσησιών*] Budæus, Asses quæ & Axes dicuntur, Tabulæ sunt scilicet, non ab infimis scandulis, quibus tecta, tegularum vice, in quibusdam locis teguntur. Plin. Assamenta etiam

appellat lib. 16. cap. 40. Hastenus Budæus. V. in h. v. Festus, Asseres dicti, quod assideant parieti trabibusque. Plaut. Aut. 2. 6. 8. Ligna hic apud nos nulla sunt. STR. sunt asseres? STRA. sunt pol. s. r. r. sunt igitur ligna, ne quæras foris.

Asseres ab Assibus differunt. Sunt enim Asseres oblongi triangulari circiter materia, latitudine fere ac crassitudine æquales, vulgo Membaturæ dicuntur. Hæc Budæus. Cæf. 2. Bell. Civil. 2. Asseres enim pedum duodecim cuspidibus præfixi, atque hi maximis balistis missi per quatuor ordines cratium in terra defigebantur.

Asseres ferreo unco præfixi. Liv. 30. 10. Postremo asseres ferreo unco præfixi (harpagones vocant milites) ex Punicis navibus injici in Romanas cepti. V. HARPAGO.

Roborei assēs. Columel. lib. 6. cap. 19.

Querni assēs. Varro 1. de R. R. cap. 52.

ASSERCULUS, i. m. dimin. [*ἁσσησιών*] Cato de R. R. cap. 152. Scopæ virgeas, ulmeas, aridas, eas in asserculo alligato. Columel. lib. 12. cap. 50.

Asserculi modici. Columel. lib. 8. cap. 3. Ascensus deinde avibus ad tabulata per utranque scellam datur, junctis parietis modicis asserculis. Assercula neutro genere dixit Cato cap. 12.

ASSICULUS, i. m. [*ἁσσησιών*] dimin. ab Assis, pro Assere, Calepinus citat locum Columellæ ex lib. 7. qui lib. 6. legitur, cap. 19. ubi nunc legitur Axiculus.

ASSULA, ASSULATIM, ASSULOSE. V. post ASSIS.

ASSO, [*ἁσσησιών*] āre. Contabulare. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Quum assatum fuerit, super, altera coassatio struatur: clavisque fixa, duplicem præbent contignationi loricationem. Alii codices habent, Quum coassatum fuerit, &c.

ASSERO, ēvi, itum, [*ἁσσησιών*] ēre. comp. ex Ad & sero, sevi. Juxta ferere, vel plantare. Cato de R. R. cap. 32. Arboreo facito uti bene maritæ sint, vitesque uti satis multæ assferantur.

ASSIRTUS, Partic. [*ἁσσησιών*] ut, Assitæ arbores, i. e. Juxta factæ. Catul. 62. 106.

Lenta qui velut assitas Vitis implicat arbores.

Inter Assita & Inlita. Inlita est arbor, inquit Agretius, Qui incisissæ alienum germen includitur. Assita, Cui inculum aliquid quod sustineat adjungitur. Locum Hor. 2. Epist. 2. 170. citat, — qua populus assita certis Limitibus, &c. quippe, inquit, quæ vitibus maritatur. Legi & qui præpositionis rationem non haberet, & Assitam pro Sata intelligeret, ex Turneb. Adv. 6. 15.

ASSERO, ui, ertum, [*ἁσσησιών*] ēre. ex Ad & Sero ferui; Affirmare, vendicare. Cic. 3. Off. 55. Quod siqui proscriptum villam bonam (ut ipsi assferunt) beneque ædificatam. Correctæ exemplaria hic non habent verba illa, Ut ipsi assferunt. Quintil. lib. 4. Absolutum tanquam filium suum assferit.

Nervose assferere. V. NERVUS.

Assferere manum, Advovere est: quod ea quoque quæ in terram dimituntur, feri dicuntur. Unde etiam Sere dicuntur, quia foribus admotæ, apponuntur defixæ postibus, quemadmodum ea quæ terræ inferuntur. Festus.

Assferere manu, pro Manu comprehendere & liberare, five libertate donare. Ter. Adel. 2. 1. 39. Nam ego illam liberali assfero causa manu. Ubi donatus. Ordo est, Ego liberali causa, manu assfero. Est furt juris verba: a quibus etiam Assferores dicuntur, Vindices aliene libertatis. Nam & causa ipsa, Liberalis dicitur, Quæ actionem in fe continet libertatis. Cic. pro Flacc. 40. Quum in causa liberali, eum qui afferebatur, cognatum suum esse diceret, non crederetur.

Assferere se, Ex seruo liberum facere. Ovid. 3. Amor. 11. 3. Scilicet assferi jam me, rupique catenas.

Assferere in servitutum, est velut Subjugare in servitutum. Liv. 3. ab Urbe, M. Clodio clienti negotium dedit, ut virginem in servitutum assfereret. i. e. Vindiciarum iudicio pro serua vendicaret.

Assferere, Vendicare. Quintil. lib. 12. de Cicerone, Nec sapientis sibi nomen, minime sui contemptor, assferuit. Curtius 8. 1. 42. Alexandrum Jovem patrem sibi assferuisse ait. Budæus.

Assferere sibi majestatem divinam, pro Assumere & arrogare. Suet. in Cælig. cap. 22. Verum admonitus regum fe excessisse fastigium, divinam ex eo majestatem assferere sibi cepit. Budæus.

Sibi cognomen aliquod. Plin. lib. 7. cap. 43.

Hæreditatis partem dimidiam sibi assferere. Ulp. in l. 1. §. Proinde. D. Si par hæred. petat. i. e. Contendere eam ad fe pertinere.

Procuracionem sibi assferere. i. e. Ultra asciscere, & veluti fe in eam rem ingerere. Ulpian. in l. Quæ omnia. D. de procurat. Nec ferendum est procurator, qui sibi assferit procuracionem. Nam hoc ipso suspectus est, quod operam suam ingerit invito.

Se ab injuria oblivionis. i. e. Vindicare. Plin. lib. 3. Epist. 5.

Se a mortalitate. Plin. lib. 2. Epist. 10.

Se studiis, Totum fe studiis tradere, relictiis aliis negotiis. Plin. lib. 1. Epist. 3. Quin tu contemniss humiles & fordidas curas, alisque mandas, & ipse te in alto isto pinguique secessu studiis assferis?

Assferere gaudia utraque manu complexuæ toto. Martial. lib. 1. 16.

Assferere aliquem celo. i. e. Ascribere. Ovid. 1. Met. *61.

Assferere, pro Adhibita ope vindicare. Quintil. 5. Decl. Vult nos ille mortalitatis artifex Deus in commune succurrere, & per mutuas auxiliorum vices in altero quenique, quod pro fe timeret, assferere. Quintil. lib. 1. in proem. Hæc autem quæ velut propria philosophiæ assferuntur, tractamus omnes.

ASSETIO, ōnis. f. [*ἁσσησιών*] Affirmatio: vel (ut vult Budæus) Demonstratio & documentum. Cic. 1. Acad. 44. Quibus de causis nihil oportere neque profiteri, neque affirmare quenquam, neque assferentem approbare. al. Assensionem.

Assertio pro Vindiciss in libertatem. Fab. lib. 3. cap. 8. Siene liber qui in assferentem est. Assertio prima erat, quum quis aliquem liberum esse assfererat: qui si prima assferentem liber non feret, secundo assferebatur, ac item tertio, si secundo victus esset, & hæc dicebatur secunda & tertia assertio. Nam assferentis, bis, terque apud Priscos fiebant. Assertio secunda. Quintil. lib. 5. cap. 2. Aut quum de eadem causa pronuntiatum est, ut in reis deportatis, & assferentem secunda, & de partibus Centumviralium, quæ in duas hastas divisæ sunt. Rufus lib. 11. cap. 1. Succurret etiam, si apud alios iudices ageretur: ut in secunda assferentem, aut in Centumviralibus iudiciis duplicibus, parte victa. Cæf. lib. 17. cap. 29.

Quæ sit (inquit) amentio fecunda, perobscuro est. Ego ad veterem manumissionem moerem spectare contemderim. Scribit enim Val. Max. lib. 2. cap. 1. Athenis institutum memorabile servatum, ut ingratitudinis convictus a patrono liberus libertatis jure exeret. Ab eodem quoque ibidem refertur, Massilienses tres in eodem manumissionem rescindi permisit, si ter ab eodem deceptum dominum cognoverint: nec quarto errori subveniendum putat. Ni rem malis unam eandemque intelligere apud diversa tractatam tribunalia.

Et ideo nec affectionem denegandam iis, qui ex ejusmodi causa in libertatem vindicabuntur. Trajanus ad Plin. lib. 10. Epist. 71. Agitur vero inibi de pueris expositis. Affectionem, h. e. Libertatis vindicationem. Affertio (inquit Priscianus lib. 18.) tam A servitute in libertatem, quam A libertate in servitutum trahi significat: quod apud Livium in multis legitur locis.

AFFERTOR, oris. m. [*ἐπιτιμωτής*] est (ut ait Donatus) Vindex alienæ libertatis: qui aliquem ex servitute in libertatem vindicabat. Item, Qui in servitutum vindicat. Liv. 3. c. 44. Jam a vituta erat, quum affertor nihil opus multitudine concitata ait: se jure graffari non vi. Rufus ibidem, c. 46. Quum iniret affertor puellæ ut vindicaret, sponsores daret, &c. Affertorem vocat puellæ M. Claudium, qui inibat ut Icilius Virginiam vindicaret usque in postremum diem, datis sponforibus, fore ut ea postredissetur.

Accommodare se affertorem veritati. V. ACCOMMODO.

AFFERVIO, ivi, itum, [*ἀφαιρέσις*] ire. Idem quod simplex Servio. Cic. 2. Tufc. 36. Toto corpore atque omnibus unguis (in dicitur) contentioni voci affervitur.

AFFERVIO, [*ἀφαιρέσις*] are. Diligenter custodire. Cic. 5. Verr. 55. Dum res judicaretur, hominem ut affervaret. Cæf. 1. Bell. Civil. 21. Muros affervari jubet.

Affervare magna diligentia. Plaut. Capt. 1. 2. 6.

Affervare in carcerem. Liv. 5.

Aliquem domi suæ. Cic. 1. in Catil. 19.

Affervari custodiis. Cic. 7. Verr. 77.

Sale, vel In sale affervare carnes. Plin. lib. 9. cap. 25.

Ignem in ferula. Plin. lib. 7. cap. 56.

Affervare, pro Observare. i. e. Oculis aliquid custodire, animoque in modum speculatoris, ne nos silentio tacticoque prætereat. Ter. Heaut. 3. 3. 32. Atqui nunc here, hic tibi affervandus est.

ASSIATIES, Ilyria populi in conventu Scardonitano, inter eos qui eo conventu jus habent Italicum, immunesque dicuntur. Plin. 3. 21.

ASSASSOR, **ASSASSIO**, **ASSESTRIX**. V. ASSIDEO.

ASSEVERO, [*ἀσβεβήσιμος*, *ἀσβεβήσιμος*, *ἀσβεβήσιμος*] are. Inter ipsa argumenta probationesque admittere vim animi motumque: quod declarat Quintil. lib. 5. cap. 12. quum inquit, Altera ex asseveratione probatio est, Ego hoc feci, Tu hoc mihi dixisti: & O facinus indignum. Hæc Valla lib. 5. Cic. 4. Verr. 61. Allevat se ejus rei in primis actionem esse datum.

Affeverare firmissime. Cic. 10. Att. 16. Unum illud firmissime asseverabat, si damnati restituerentur, in exilium se iturum.

Affeverare de re aliqua. Cic. de Clar. Orat. 208. Deinde interest, coram videre quemadmodum adversarius de quaque re asseveret.

Affeverare gravitatem, Constantem præ se ferre. Tacit. 13. Ann. 18.

Affeverare, pro Serio dicere. Cic. in Bruto, 292. Bella ironia, si jocarentur: fin asseveramus, vide ne religio nobis tam adhibenda sit, quam si testimonium diceremus.

ASSEVEROR, [*ἀσβεβήσιμος*] are. Pass. Cic. 4. Verr. 26. Quæ est ista defensio? utrum asseveratur in hoc, an tentatur? [Forma impersonali.]

ASSEVERANTER, ius, iissime. Adv. [*ἀσβεβήσιμως*] Cic. 15. Att. 19. Statur scriptis ad me, locutum secum esse Quintum Ciceronem valde asseveranter, hæc se ferre non posse. Idem 4. Acad. 60. Multo etiam asseverantius in Syria, quum esset mecum, & paulo antequam esset mortuus.

ASSEVERATE, Adv. [*ἀσβεβήσιμως*] Idem Gell. lib. 7. cap. 5. Tragœdias poetarum nobilium scite atque asseverate actitavit.

ASSEVERATIO, oris. f. [*ἀσβεβήσιμος*] Affirmatio. Quintil. lib. 4. cap. 2. Quum præsertim quorundam probatio sola sit in asseveratione & perseverantia, ut ille parafitus, &c. Asseveratione affirmare. Cic. 13. Att. 23. Omni tibi asseveratione affirmo, quod mihi credas velim.

ASSICCO, [*ἀσικκός*] are. Siccare, vel Diligenter ficcare. Columel. lib. 12. cap. 15. Tum rursus in sole assiccavit.

ASSICCESCO, [*ἀσικκώσκειν*] ere. Siccum fieri. Columel. lib. 12. cap. 9. Expressis in cratibus pandere, dum assiccantur.

ASSICULUS, V. ASSER.

ASSIDEO, V. ASSIDEO.

ASSIDEO, edi, essum, [*ἀσίδεος*, *παιδίον*, *παιδίον*] ere. Assidere, juxta federe: sine aliquo motu. Ovid. 5. Fast. 45.

Affidet inde Jovi, Jovis est fidissima cultos.

Huic assident, pro hoc laborant. Cic. pro Planc. 28.

Affidere apud aliquam rem. Plaut. Rud. 2. 6. 48. Qui apud carbones assident.

Affidere in aliqua re. Cic. 7. Verr. 111. Quum lacrymans in carcere mater noctes diesque assideret.

Affidere judiciis. Tacit. 1. Ann. 75.

Affidere magistratibus. Suet. Tiber. cap. 35. Unde & Assessor dicitur esse. V. infra.

Affidere gubernaculis, Assidere literis, pro Assiduum esse. Plin. in Pa-neg. & lib. 3. Epist. 5.

Affidere infano, pro Ad infaniam proxime accedere. Hor. 1. Epist. 5. 13. Percus ob hæresid curam, nimiumque feverus

Affidet infano.

Est & vox militaris, Virg. Ciri, — nostris qui mœnibus assidet urbis. Sil. 9. 624. — atque assidet arces. Al. Obsidet. Curt. 4. 31. Assidendi urbi. Sallust. Amillumque oppidum assidendi sine prole audiebat.

ASSIDENS, Partic. [*ἀσίδων*] Hor. Epod. 5. 99.

Et inquietis assidens præcordiis.

ASSESSIO, oris. f. [*ἀσίδων*] Ipse assidendi actus. Cic. 11. Fam. 27. Quæ tua fuerit assessio, oratio, conformatio animi mei, &c.

ASSessor, oris m. [*ἀσίδων*, *παιδίον*] Cujus officium est assidere prædici, atque consulere. Cic. 1. de Divin. 95. Namque & Atheniensis

omnibus semper publicis consiliis divinos quosdam facerotes, quos Mantēs vocant, adhibuerunt, & Lacedæmonii regibus suis augurum assessorum dederunt. V. pro Cluent.

Assessoris nomine in iure, Minorem judicem significamus. Hos in consiliis adhibere solebant. I. penult. & ult. D. de offic. assessor. & l. 1. C. eod. & his causis delegare, quos nescio an aliquando Pedaneos appellatos putemus, a quorum ordine nihil differre dicuntur Novell. 60. quamvis Pedaneos datos, aut delegatos judices significare existimem ad unam atque alteram causam, Assesores perpetuo suis Prædiciis fervire, quibus causæ partem committi Justinianus permittit illis totam, Novell. 82. Assesores judicum. Jul. Firmic. lib. 7. cap. 4.

ASSESSORIUS, Ulp. in l. Lex Cornelia. D. De injur. & famof. libell.

ASSIDEO, oris. m. [*ἀσίδεος*] Ulp. in l. 3. D. De proxenetis, Facilius quod Græci *εὐνοειστὴν* appellant, petri apud eos poterit, siquis forte conditionis, vel amicitie, vel assessoris, vel alicujus alterius hujusmodi proxeneta fuerit.

ASSESTRIX, V. ADSESTRIX.

ASSIDELA, æ. f. Festus, Adidelæ, menæ vocantur, ad quas fedentes hames facia faciunt.

ASSIDO, edi, essum, [*ἀσίδεος*] ere. Diff. ab Assidere, quippe illud est (autore Vall. lib. 5.) Apud aliquem officii gratia federe: ut puta ægrotum, aut regem, aut præfidem, hoc, a Sido ductum motum notat. Ter. Heaut. 1. 1. 72. Assido, accurrunt fervi, foccos detrahunt. Affidat eo. Cato de R. R. in cap. de brassicæ medicamentis, Ubi in scutra fervo feceris id lotium, fuit fellam supponito pertusam: eo mulier affidat. Affidere in aliquo loco. Plaut. Aut. 4. 1. 20. In ara hic affidat sacra. Cic. 2. de Divin. 8. Tum in bibliotheca quæ in Lyceo est, affidimus.

Super. Cic. 2. de Fin. 59. Si scieris (inquit Carneades) apsidem occulte latere usquam, & velle imprudentem aliquem super eam affidere, cujus mors tibi emolumentum futura sit, improbe feceris, nisi monueris ne affidat.

Et simul affidamus, inquam, svidetur. Cic. 1. Acad. 14. Affidit, cum Accufativo. Sallust. in Jugurth. c. 11. Adherbalem dextra affidit, ne medius ex tribus, quod apud Numidas honori ducitur, Jugurtha foret.

ASSIDUUS, Adj. [*ἀσίδεος*, *ἀσίδεος*, *ἀσίδεος*] Jugis, frequens, continuus. Liv. 5. Bell. Maced. Accedebat, quod alter decimum jam prope annum affidimus in oculis hominum fuerat. Charisius lib. 1. Adiduos quidam per d scribunt, quasi a Sedendo figuratum: sed errant. Nam cum a Servio Tullio populus in quinque classes esset divinus, ut tributum, prout quisque possideret, inferret: ditiores, qui asses dabant, Affidui dicitur. Et quoniam soli negotiis publicis frequenter aderant, eos qui frequenter adfunt, Affiduos ab Affidibus dixerunt. V. infra Affiduos, Locuples.

Affiduos bella gerit, pro Affidue. Propert. lib. 2. 12. 16.

Affiduos mecum fuit. Cic. pro Cœl. 10.

Affiduos est in prædiis. Cic. pro Rosc. Amer. 51.

Cantu affiduo resonat. Virg. 7. Æn. 12.

Febriacula affidua. Cic. 10. Fam. 21.

Fletu alicujus affiduo augetur alterius molestia. Cic. pro Cluent. 16.

Frigore affiduo iustus. Ovid. 3. Trist. 2. 28.

Fructibus affiduis lassus fenescit humus. Ovid. 1. de Pont. 4. 14.

Ignis, Dum meus affiduos luceat igne focus. Tibul. 1. 1. 6.

Labor affiduos & quotidianus. Cic. 3. de Orat. 55.

Labor affiduos, aliter. Martial. de Spect. 1.

Affiduos jactet nec Babylona labor. Sensus est, ut Turnebus putat, Non esse tanto labore, tamque impense laudandam Babylonem, ut perpetuo in laudatorum ore versetur. Is enim est Affiduos labor, quum Affidue laudatur Babylon. Al. Afflyrius.

Motu affiduo labuntur tempora. Ovid. 15. Met. 179.

Noctes. Hor. Epod. 15. 17.

Operam affiduam dare ludis. Lucret. lib. 4. 971.

Recordatione affidua letetur. Cic. 1. de Fin. 57.

Venatus affiduos. Virg. 9. Æn. 245.

Ver affiduum. Virg. 2. Georg. 149.

Virgine affidua rapitur oculum. Ovid. 2. Met. 70.

Affiduos, Qui diligens est in re domestica curanda. Cic. de Senect. 56. Semper boni affiduique domini referta villa vinaria, olearia, & penaria est, villaque tota locuples est.

Affidua ac diligens scriptura. Cic. 1. de Orat. 150. Si subitam & fortuitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profecto affidua ac diligens scriptura superabit.

Affiduos, Locuples. Gell. lib. 16. cap. 10. Affiduos in XII Tab. pro Locuplete, & facile munus faciente, dicitur ab Affidibus, id est ære dando, quum id tempore Reip. postularent: aut a muneris pro familiari copia facienti affiduitate. Cic. in Topic. 10. Tum notatio, cum ex vi verbi argumentum aliquod elicitor, hoc modo: Cum lex Elia Sentia affiduo vindicem affiduum esse iubet, locuplerem jubet locupletis. Locuples enim affiduos (ut ait Ælius) appellatus ab ære dando. Quintil. lib. 5. cap. 10. p. 412. Barm. Festus. Affiduos dicitur, qui in ea re, quam frequenter agit, quali confidisse videatur. Alii affiduum, Locuplerem, quasi multorum assium, dictum putarunt. Alii eum qui sumptu proprio militabat, ab ære dando vocatum existimant.

Affidui fidei iures, dicebantur locupletes, quam *Προνοια* cautionem nunc dicimus. Budeus loco mox adducendo. [Gallus nimirum *Caution Bourgeois* dicitur Fidei iuris idoneus, qui sedem in loco & domicilio certum habet. Quo modo sine suspicor in XII tabulis Affiduum vindicem intelligi, *δικαστήν*, sive Sessorem, ut Nepos vocat, i. e. civem, ab Affidendo, qui in loco, ut appellari possit, residet, certa, propriaque sede, quem Germani quoque similitur *Sesshaft* vocare consueverunt, ut distinguatur a Vagabundo, vel domicilio mutante in horas, ut e medio didicere cum lubuit possit. Quanam possit etiam Diligens intelligi, ut ad officii affiduitatem referatur epitheton. Quam in tentantem inclinare videtur Gronov. de Pec. Vet. 4. 9. a præ. quem omnino V. Nam quod Grammatici ab eo dictum contendunt, quod Asses duit, meræ ineptiæ sunt, quas Tullius quoque, ut affolet, Ælio auctori relinquere, quam tibi asficeret, maluit.

Affiduum scriptorem, pro Locuplete, & probatissimo auctore Gellius posuit, quem Græci *ἐξέταστος ἐπιστάτης* vocant, h. e. *ἀξιόλογος*, cujus sit tanta

tanta in literis auctoritas, ut fidem ejus sequi debeamus, quasi idonei sponforis abicquos verbi, inquit Bud. in Pand. p. 187. ed. Epif. Gell. lib. 10. c. 8. Ite ergo nunc. & quando forte erit otium, quere in quadrigam & arenas duxerit e cohorte illa antiquiore, vel orationum aliquis. vel petrarum, id est classicis, assiduusque aliquis scriptor, non proletarius. Bud. eus.

Compar apud Varr. 2. de R. R. cap. 9. Villatico vero gregi in fundum facis esse duns, & id marem & feminam, ita enim funt alliduoies.

Superl. Sueton. Aug. cap. 71. Vafa aurea assiduislimi usus confavit omnia.

ASSIDUITAS, *ἀρετή*. f. [*ἀσσυδύτης*] Diligentia. Cic. 1. Acad. Quam partim exercitationis assiduitate, partim ratione formabant.

Assiduitas & diligentia. Cic. 2. Att. 15. Terentia pergrata est assiduitas tua & diligentia in controversia Mulviana.

Assiduitas bellorum. Cic. 2. Off. 74.

Assiduitates & vigilae. Cic. 1. de Fin.

Assiduitas orationis. Cic. 16. Arr. 5. Quintus commutatus est totus, & scriptis meis quibusdam, & assiduitate orationis & praeceptis, ut tali animo in Kemp. quali nos volumus, fururus sit.

Assiduitas quotidiana. Cic. 2. de Nat. Deor. 99. Assiduitate quotidiana, & consuetudine oculorum assuescunt animi, neque admirantur, neque requirunt rationes carum rerum quas semper vident.

Summa assiduitate quotidiana aliquid tractare. Cic. 1. Q. frat. Quantum Hortensio credendum sit nescio: me summa simulatione amoris, summaque assiduitate quotidiana sceleratissime invidiosissimeque tractavit.

Assiduitatis & operum harum quotidianarum putat esse Consulatum. Cic. pro Muren. 11.

Assiduitas, pro Jugi officio comitandi aliquid honoris & officii causa. Cic. pro Rosc. Amer. Ut vos facillime potetis ex hac assiduitate ejus vel sollicitudine & molestia judicare.

Quotidiana amicorum assiduitas & frequentia. Cic. de Petit. Conf. 3. Neque Assiduitas aliud est quam frequentia apud Suet. Aug. 43. Spectaculorum & assiduitate & varietate & magnificentia omnes antecessit.

Assiduitas dicitur illorum, qui quotidie comparent, & ob oculos versantur. Gronov. de Pec. Vet. 4. 9. ubi pluribus adstruit. q. V.

ASSIDUUS, Adv. [*ἀσσυδύτως*, *ἀσσυδύτως*] Jugiter, continue. Cic. 12. Att. Neque enim ista major admotio, quam quibus assidue conficior & dies & noctes.

Assidue pro Stupio. Virg. 2. Ecl. 4. Assidue veniebat. Servius.

Assiduisime autem mecum fuit Dionysius. Cic. de Clar. Orat. 316. In marmorea Tabella Romae apud Grut. p. 950. n. 8. HANC SIC ASSIDUE DEFLET.

ASSIDUO, [*ἀσσυδύτως*] Idem quod Assidue. Plaut. Mil. 1. 1. 50. Dum talem facies qualem adhuc, assiduo edis, communicabo te semper mea mea.

ASSIDUO, *ἀρετή*. Vulg. Int. S. S.

ASSIGNO, [*ἀσσυδύτως*, *ἀσσυδύτως*] *ἀρετή*. Dare & distribuere. ut, Assignare agros. Liv. 2. Cic. 2. Philipp. 43. Duo millia jugerum campi Lentini Sexto Clodio rhetori assignati, & quidem immunia.

Assignare instrumento, i. e. Subjungere. Scæv. in l. 20. D. de auth. tutor. Agros assignare, pro Colonis delucere. Hor. 2. Epist. 1. 8.

— aspera bella Componunt, agros assignant. Porphyrio.

Assignare colonis agros. Cic. 3. contra Rull. 12. Scriptum est enim, quae in municipia, quasque in colonias Decemviri velint, deducant colonos quos velint, & his agros assignent quibus in locis velint.

Assignari forte. Cic. 11. Fam. 20. Æqualiter aut forte, agros legionibus assignari puto oportere. V. mox Assignati agri.

Mihi ex agro tuo tantum assignes, quantum meo corpore occupari potest. Cic. 3. Att. 19.

Ordines assignare. Cic. in Pison. 88. Quid? Centuriatus palam venditos? quid? per tuum fervulum ordines assignatos?

Assignati a praetore apparitores. Cic. 5. Verr. 61.

Natura avibus caelum assignavit. Plin. lib. 10. cap. 50.

Assignare aliquid suo loco. Columel. lib. 12. cap. 2. Nam & unumquodque facilius considerat, quam est assignatum suo loco.

Bonos juvenes scæv. Plin. Epist. 23. lib. 6.

Alicui dignationem principis. Tacit. de Germ. 13. Insignis nobilitas, aut magna patrum merita, principis dignationem etiam adolefcentibus assignant.

Morbos certis partibus. Cels. lib. 3. cap. 18.

Assignatum a deo munus humanum defugere. Cic. in Somn. Scip. 7.

Assignare libertum (ut ait Modestinus, l. assignare. 107. D. de de verb. signif.) Hoc est teltari, cuius ex liberis libertum eum esse voluit.

Assignare, imputare, attribui culpam. Cic. 1. Q. frat. 4. Anabo te, mi frater, ne quod uno meo fato, & tu & omnes mei corruistis, improbitati & secleri meo potius, quam imprudenciae, misericordiaeque assignes. Sic Assignare civitati, unius amentiam. Liv. 6. Bell. Maced.

Infinatam deo. Plin. lib. 2. cap. 1.

Culpam fortuæ. Cic. 7. Verr. Sic apud Plin. lib. 2. cap. 7. Astroque suo eventus assignat, & nascendi legibus.

Assignatas res, Annulo signatas accipere possumus, in l. 1. §. ult. D. Naut. caup. [Verisimilium tamen Custodiae nautae nominatim demandatas intelligi.]

Assignati agri vocabantur, Qui ex hostibus capti veteranis pro praemio assignabantur, & inter eos centuriae divides dabantur. l. 15. §. 1. D. de rei vendic. V. supra Agros assignare.

ASSIGNATIO, *ὄνις*. f. [*ἀσσυδύτως*] Attributio. Cic. 13. Fam. 9. Quum Caesar Syllanas venditiones & assignationes ratas esse velit, quo firmiores existimentur suae. Sic, Assignatio agrorum apud eundem, 4. Philipp. Et de Lege Agrar.

ASSIGNATOR, *ὄνις*. m. Ulpian.

ASSILIO, ut & *ivl*, ultum, [*ἀσσυδύτως*] Tre. ex Ad & Salio compositum; significat Ad aliquid salire, aggredi. Plin. lib. 9. cap. 42. Eminentia sub oculis conculca turbato limo exerit, assilantes piciculos pertrahens, donec tam prope accedat, ut assiliat. Ovid. 11. Met. 526.

Quum saepe assili ut defenctæ mœnibus urbis.

Assilire in ferrum. Sil. lib. 10. 3.

Assilit in ferrum & per vulnera colligit hostem.

Assilire ad aliquid genus orationis. Cic. 2. de Orat. 213. Nam neque assilendum itatim est ad illud genus orationis: abest enim totum a causa. Assilire, dicitur de maribus brutis, quum feminas incurrunt. Columel. lib. 6. cap. 17. Nam nil prius ea marem cognovit, assilientem admisissimum calcibus proturbat.

ASSILIENS, Partic. ut, Assilientia æquora. Ovid. 1. Trist. 9. 7. Et 6. Met. 105. Assiliens aqua.

ASSULTUS, *ὄνις*. m. [*ἀσσυδύτως*] Ipse assilendi actus. Virg. 5. Æn. 442. Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat Arte locum, & variis affilubris irritus urget.

ASSULTO, [*ἀσσυδύτως*] *ἀρετή*. Frequent. Cum impetu aggredi. Plin. lib. 8. cap. 40. Mox ingruit affultans, contraque belluam exurgens, &c. Assultare cum dativo. Sil. lib. 7. 401.

Jam cernes Libycum huic vallo assultare leonem. Cum accusativo. Stat. 11. Theb. 244.

Portarumque moras frenis assultat & bastis. Conf. ASSILIO.

ASSULTIM, Adv. [*ἀσσυδύτως*] Assilendo. Plin. lib. 11. cap. 2. Phalangia ex his appellatur, quorum noxi morsus, corpus exiguum, varium, acuminatum, assultim ingredientium.

ASSIMILIS, e. [*ἀσσυδύτως*] ex Ad & Similis, Profus vel Admodum similis. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. In pulmonibus autem inest raritas quedam, & assimilis spongiosis multitudine ad hauriendum spiritum apulissima. Ovid. 2. de Pont. 2. 85. Fratribus assimilis.

Assimilemque sui longa affuetudine fecit. Ovid. 1. Trist. 5. 27.

Assimile eleganter consequentem habet particulam Quasi. Plant. Truc. 2. 7. 12. Nam hoc assimile est quasi de fluvio qui aquam derivat sibi.

Assimilis ratio. Lucret. lib. 2. 402.

ASSIMILITER, [*ἀσσυδύτως*] Adv. Similiter. Plaut. Bach. 4. 9. 27. Assimiliter mihi hodie obigit.

ASSIMILO, [*ἀσσυδύτως*, *ἀσσυδύτως*, *ἀσσυδύτως*] *ἀρετή*. Comparare. Ovid. 1. Trist. 5. 28.

Grandia si parvis assimilare licet. i. e. Comparare, conferre, componere.

Os porcum assimilat. Claud. de Histrice, 6. i. e. Figura oris porcum refert.

Assimilata folio querno. Plin. lib. 3. cap. 5. Est ergo folio maxime querno assimilata, multo proceritate amplior quam latitudine. De Italia loquitur.

Assimilare colores, Similium colorum effici. Ovid. 15. Met. 12. de Chamaeonte.

ASSIMILANDUS, Partic. [*ἀσσυδύτως*] Cic. 1. de Invent. 42. Simile autem ex specie comparabili, comparabile autem ex conferenda, aut assimilanda natura judicatur.

ASSIMILANTER, Adv. Nigid. apud Nonium 1. 190.

ASSIMULO, [*ἀσσυδύτως*, *ἀσσυδύτως*] *ἀρετή*. Assimulare dicimur, Quum quod non est, fingimus. Ter. And. 1. 1. 141. Nunc tum est officium, has bene ut allinules nuptias. Cic. 3. Off. 97. Ulysses furere assimulavit, ne quo iret.

Assimulare, quasi. Ter. Eun. 3. 2. 8. Adibo, atque assimulabo quasi nunc exeam.

Assimilare aliquid, est Se similem alicui reddere. Ovid. 14. Met. 661. de Vertumno,

Ille etiam picta redimitus tempora mitra Innitens baculo, positus per tempora canis Assimulavit anum.

Assimulare, pro Adumbrare & repræsentare. Quintil. lib. 7. cap. 11. Pictor accepta semel imitandi ratione, facile assimilabit quicquid acceperit. Aliquem alicui. Tacit. in Vita Agric. 10.

Literas, pro Adulterare & confingere, apud Tacit. 16. Ann. 17.

Assimulari, pass. Ter. Eun. 3. 5. Tum polo ego is essem vere qui assimulabar.

ASSIMULATIO, *ὄνις*. f. [*ἀσσυδύτως*] Plin. lib. 11. cap. 49. Contra mulierum paucis prodigiola assimilatio. Auth. ad Herenn. 4. Allimulatio sua sponte ad animum auditoris se accommodat.

ASSIMULATIVUS, Cod. Theodos.

ASSIMULATUS, Partic. [*ἀσσυδύτως*] Cic. pro Cael. 14. Tum etiam multos fortes viros & bonos, specie quadam virtutis assimulat tenebat. h. e. Fictæ.

Familiaritas assimilata. Cic. pro Cluent. 36.

Litera assimilata. Cic. 4. Verr. 189. Tabulas in foro summa hominum frequentia exscribo: adhibentur in exscribendo de conventu viri primarii: literæ, lituraeque omnes assimilatae, expressæ, de tabulis in libros transferuntur.

Assimulata externis miraculis. Tacit. 11. Ann. 11. Favor plebis acrior in Donitium, loco præfagii acceptus est: vulgabatque assuisse infantiae ejus dracones in modum custodum, fabulosa & externis miraculis assimilata.

ASSIRATUM, apud antiquos dicebatur Genus quoddam potionis ex vino & sanguine temperatum, quod Latini prisca Assir sanguinem vocarent. Festus.

ASSIS, is, pro Libra. ASSIPONDIUM. V. AS.

ASSIS, is, in. [*ἀσσυδύτως*] Idem quod Asser. V. ASSER.

ASSÛTA, *ἄσσυδύτως*. f. [*ἀσσυδύτως*] dimin. Plaut. Merc. 1. 2. 20. At etiam cesso foribus facere his assulas? Festus, Assule, Quæ sunt securibus excussæ.

ASSULATIM, Adv. [*ἀσσυδύτως*] Minutatim, & in assulas. Plaut. Capt. 4. 2. 52. Priusquam pulsando, vel assulatim foribus exitum assero.

ASSULOSUS, Adv. [*ἀσσυδύτως*] Idem significat. Plin. lib. 12. cap. 22. Calamus melior, qui assulose potius, quam raphani modo frangitur. i. e. In longitudinem. Quod sic explicat Cornarius ex Pauli Ægineta loco cap. 89. lib. 5. ab eo hunc in modum verus: Differentie fracturarum plures sunt. Alia enim raphani modo facta dicitur, alia assulose, alia in unguem, alia polente modo, alia per defractionem. Et raphani quidem modo facta, est fractura otis secundum obliquum figuram per crassitudinem (que & cucumeris modo, & caulis modo facta quibusdam dicitur, ex similitudine fracturæ cucumerum ac cauliculorum.) Assulose vero, est fractura otis in longitudinem. In unguem autem, est fractura aliqua quidem parte recta, juxta finem vero lunaris (que ipsa & calami modo facta dicitur.) Polente vero modo, est fractura otis in multas minutas partes (que & nuncis modo facta dicitur.) Defracto vero aut abscisso, est ablatio partis otis secundum defractionem superficiei, ut ablatum dicit.

ASSISTO, affiti, affitum, [*πρωσιτυμα*] ēre. Aflare est, h. e. Stando præsentem & iuxtaesse. Plaut. Merc. 5. a. 16. Ego affisitam hinc altrinfecus. Affistere, Quiescere, non moveri. Plin. lib. 36. cap. 16. Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores: trahitur namque a magnetæ lapide: domitrixque illarum omnium materia, ad inane nescio quid currit, atque ut propius venit, affistit, teneturque & complexu hæret. Affistit rectus. Cic. 3. de Fin. 54. Ita jacere talum, ut rectus affistat. Ovid. 7. Met. 640.

Ac se tollere humo, rectoque affistere trunco. Affistere propter aliquid. Ter. Adel. 2. j. 15. Hic propter hunc affiste. Ad fores. Cic. 3. Verr. 66. Divinis. Hor. 1. Serm. 6. 114. In armis. Virg. 11. Æn. 710. Precanti. Ovid. 1. Fast. Sis prope sacerdotem precantem. Affistere contra aliquid. Cic. 2. de Legib. 10. Nec quia nusquam erat scriptum, ut contra omnes hostium copias in ponte unus affisteret, a tergoque, &c.

Affistere, quod Cicero Adefse, patrocinari, advocatum esse. Ulp. in l. 54. D. de cri vendicat. **ASSISTENS**, Partic. [*πρωσιτυς*] Quintil. lib. 11. cap. 1. Vel iudici, vel etiam assistentibus ratio nostre moderationis probari debet. Gell. lib. 2. cap. 2. Et cum assistentibus nobis fermocinabatur.

ASSO, are, Contabulare. V. ASSER. **ASSO**, [*ἀσσω*] are. Coquere. Aflare jectur. Apic. 2. 1. Inde Partic. Affatus, a quo Inaffatus. q. V. Conf. ASSUS. **ASSATURA**, æ. [*ἀσσηταια*] Carnes affatæ. Flav. Vopiscus scribit Aurelianus imperatorem convivium de affaturis maxime dedisse. c. 49. extr. **ASSOCIIO**, [*συνασθησις*] are. Socium se adiungere. Affociare passus, Simul iter facere. Stat. 3. Theb. 454. Affociare, pro Adaptare & conjungere. Claud. de Bell. Gild. 487. — cornua fummis

Affociant malis. Affociati principali cura. Aurelius. D. de offic. Præfext. Prætor. **ASSOCIUS**, Adj. Cassiod. de Salamandra, Animal associum lumbicis. **ASSOLVERE**, [*ἀσολω*, *φιλᾶ*] fere impersonale legitur, idque etiam in hac tantum persona, pro Fieri solet: compositum ex Ad & Solet. Liv. 1. 28. Ubi illuxit, paratis omnibus (ut assollet) vocari ad concionem utrumque exercitum jubet. Assolent. Ter. And. 3. 2. 1. Adhuc Archillis quæ assolent, quæque oportet, signa ad salutem esse, omnia huic esse video. Ubi Donatus, Assolent consuetudinis est: Oportet, rationis, Cic. 2. de Invent. 122. Si mihi filius genitus fuerit unus, pluresve, is mihi hæres esto. Deinde quæ assolent. Postea, &c.

Affoleret. Cic. 2. de Nat. Deor. 10. Gracchus ad Senatam retulit. Senatus ad quos assoleret, referendum censuit. **ASSONNO**, ut, itum, [*ασσηνω*] are. Resonare, five Simul sonare. Perf. 1. Sat. 102. Evion ingemant, reparabilis affonat Echo.

Affono, dativo junctum. Ovid. 3. Met. 587. Planxerunt Dryades, plangentibus affonat Echo. h. e. velut Respondet.

ASSOS, V. ASSUS. **ASSUDESCO**, are. verbum antiquum. Varro 4. de L. L. 22. Dictum affum quod ab igne affludescit.

ASSUDDO, are. Anxium esse. Plaut. Caf. 2. 6. 9. Eo dico, corculum affudastit jūm ex metu. sed varia est lectio. Assultastit, Salmast. Assultastit, Gronov.

ASSUERUS, de quo Esdr. 6. 6. & Esther. 2. 21. seq. (ut testatur Josephus) fuit Cyrus Xerxis filius, qui post Darium patrum, Perfidis rexit imperium. hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Longimanus cognominatus regnavit quadraginta annis. Scaliger Xerxem esse contendit. q. V. ad Ann. MCCCLXXCVIII. Chr. Euseb.

ASSUESCO, ēvi, etum, [*ἀσσησκω*] ēre. verbum neutrum, ex Ad & Suefco. Suefco a verbo antiquo Sueo, fues, fuevi. Eniti, Longa consuetudine aliquid facere. Cic. 4. Acad. 57. Ut mater geminos internofcit consuetudine oculorum: sic internofces, si afflueris.

Affluere a teneris. Virg. 2. Georg. 272. Al. Confluere in teneris. H. St. Sic in cod. Medic. legi testatur Pier. nec aliter in emendatis excusum. Affluere assiduitate. Cic. 2. de Nat. Deor. 96. Assiduitate quotidiana, & consuetudine oculorum affluere animi, neque admirantur, neque requirunt rationes earum rerum quas semper vident.

Imperio. Claud. de Sext. Conf. Hon. 76. Aquis. Ovid. 3. Trist. 3. 7. Nec cœlum patior, nec aquis affluemus istis. Legibus. Liv. 1. In hoc affluere, Hujus rei sibi naturam faciat. Quintil. lib. 2. cap. 4. Affluere, cum Inf. Cic. 5. de Fin. 5. Quo in loco ad fluctum autem declamare solum Demosthenem, ut fremitum affluere voce vincere. Virg. 8. Æn. 517.

— tua cernere facta Affluere. Prodesse affluevit fortibus. Ovid. 3. de Pont. 1. 91. Votis jam nunc affluere vocari. Virg. 1. Georg. 42. Pluribus adferre mentem, corpusque superbum. Hor. 2. Serm. 2. 109. Affluere os vetulæ sedit. Cels. lib. 8. cap. 10. Atque ita deligando, affluere iterum vetulæ sedit cogit. Loquitur de ossè reposito in sedem suam. Affluere cum Acc. ut Bella animis. Virg. 6. Æn. 832.

— ne tanta animis affluere bella. Ubi Servius, Mire dixit: ab ipsius enim quasi consuetudinem fecit Pop. Romanus bellorum alium. De constructione V. Sanct. Minerv. 3. 3. in Affluere & Infuere. Affluere, imperf. Liv. 2. 1. Charitasque ipsius foli, cui longo tempore affluere, animos eorum consociasset.

ASSURUS, [*ασσηρος*, *σινδρος*] Partic. ab Affuere; Qui longo usu doctus est. Plin. lib. 15. cap. 30. Affluere labore assiduo. Cic. 3. de Orat. 55. Homines labore assiduo & quotidiano afflue, quum tempestatibus causâ opere prohibentur, ad pilam se, aut ad talos, aut ad telluras conferunt.

Amore prædæ. Ovid. 13. Met. 554. Bellis. Virg. 9. Æn. 201.

Mendacis. Cic. pro Planc. 22. Ripis affluere volucres, & fluminis alveo. Virg. 7. Æn. 33. Studiis mollibus. Ovid. 1. Trist. 4. 74. Afflue longo muros defendere bello. Virg. 9. Æn. 511. Græcari affluetum Romana fatigat militia. Hor. 2. Serm. 2. 11. Tecto succedere affluet coluber. Virg. 3. Georg. 418. Non affluet ad sceptrâ manus post terga dabit. Sen. Troad. 2. Affluet in jura familiaria a puero. Liv. 4. Bell. Pun. Parvo afflue juvenus. Virg. 2. Georg. 472.

In arte afflue tempus ponere. Ovid. 1. de Ponto, 6. 36. De more afflue belli, Ut bello ferri consuevit. Sil. lib. 7. Gestamen affluetum dextræ. Stat. 6. Theb. 707. Servitium affluetum. Propert. 1. 4. 4. Longius afflue lumina nostra vident. Ovid. 6. Epist. 72. Cum genitivo. Liv. 38. 17. Romanis Gallici tumultus affluetis, etiam vanitates notæ sunt.

Affluetior, compar. Liv. 2. Bell. Pun. Affluetior montibus, & ad concursandum inter faxa, rupesque aptior ac levior. **ASSUETUDO**, inis. f. [*ασσητουδα*] Consuetudo. Ovid. 2. de Arte Am. 345. — nihil afflue tudine majus. Liv. 25. 26. Postremo ita afflue tudine mali effluerunt animos.

Afflue tudine voluptatum. Tacit. 2. Hist. 62. Degenerabat a labore ac virtute miles afflue tudine voluptatum & contemptu ducis. **ASSUEFACTIO**, ēci, actum, [*ασσηζω*] ēre. ex Ad præpositione, & duobus verbis, nempe Sueo, fues, obsoleto verbo, & Facio compositum. Est (auctore Perotto) Usu docere. Cic. de Provinc. Conf. 33. Imperio Pop. Romani parere affluecti. Affluectare alicui rei. Plin. lib. 10. cap. 43. Pullus mature fermoni affluectus.

Difcere & affluectare se. Cic. de Clar. Orat. 7. Quæ didiceram, quibusque me affluecteram. Aliquem alicui rei. Cic. 4. Fam. 13. Itaque orbis iis rebus omnibus, quibus & natura me, & voluntas & consuetudo affluecterat, cum ceteris, ut quidem videor, tum ipsi mihi displiceo. Aliquem ad supplicia. Liv. 3. Nec suo sanguine ad supplicia patrum, plebem affluectant.

ASSUEFACTUS, Partic. [*ασσηζω*] Cic. 2. in Catil. 96. Idem stuprorum & scelerum exercitatione affluectus frigore & fame & siti ac virgilitis perferendis, fortis ab istis visis fociis prædicabatur. Caf. 1. Bell. Civ. 44. Cum Lufitanis, reliquisque barbaris genere quodam pugna affluecti.

ASSULA, ASSULATIM, ASSULOSE. V. ASSIS. **ASSULTO**, ASSULTUS. V. ASSILIO. **ASSUM**, ades, V. ADSUM. **ASSUMO**, pli, ptum, [*ασσημιω*, *ασσημιω*, *ασσημιω*] ēre. significat Accipere. Artem affumere. Cic. 3. de Fin. Artes etiam ipsas propter se affumendas putamus.

Aliquid autoritatis. Cic. Bruto. Copiam dicendi. Cic. 1. de Orat. 170. Genus, vel uxorem. Plin. in Paneg. c. 83. 5. Aut inconsultus uxor assumpta, aut retenta patientius. Auctor de Viris Illust. c. 7. Qui quum adolevisset, genera Tarquinio assumptus est. Plin. Jun. ad Julium Genitorem, lib. 3. Epist. 11. Ut a C. Mufonio ex omnibus omnium ordinum assuetatoribus gener affumeretur.

Genus orationis ad causam aliquam. Cic. in Orat. 209. Genus autem hoc orationis, neque totum affluendum est ad causas forenses, neque omnino repudiandum. Foris, vel Extrinsecus. Cic. 3. de Orat. 162. Quid enim est in quo hæreat, qui viderit omne quod sumatur in oratione, aut ad probandum, aut ad refellendum, aut ex sua fumi vi atque natura, aut assumi foris? Idem in Topicis, 8. Ex his locis, in quibus argumenta inclusa sunt, alii in eo ipso de quo agitur, hærent: alii assumunt extrinsecus.

Invidiam. Cic. 2. Att. 19. Ego apud improbos meam retinuissem invidiam, alienam assumptissem. Laudem. Cic. pro Muren. ut *ασσημιω*. H. St. Noctis aliquantum. Cic. 7. Fam. 26. Atque equidem aliquantum jam etiam noctis assumo.

Nonnihil sibi nitoris. Quintil. lib. 2. cap. 10. Robur. Ovid. 15. Met. 421. Sacra. Cic. pro Corn. Balb. 55. Sacra Cereris quum essent de Græcia assumpta, &c. Spem. Tacit. in Vita Agric. 3. Nec spem modo ac votum securitas publica, sed ipsius voti fiduciam ac robur assumptis.

Vires. Ovid. 13. Met. 886. Voluptatem. Cic. 1. de Fin. 33. Omnis voluptas affumenda est, omnino dolor depellendus. Votum, V. Spem.

Uxorem. V. paulo ante Genus, &c. Assumere aliquem alicui. Hor. 1. Epist. 5. 28. Convivam scil. Aliquem in consilium, Petere ab eo consilium. Plin. Jun. In societatem. Liv. 2.

In nomen: pro Adoptare in familiam & jus nominis. Plin. Epist. 18. lib. 8. ad Rust. Quinetiam Domitius Afer, qui illos in nomen assumpti, reliquit testamentum, ante octo & decem annos nuncupatum. In exemplum operis aliquem sibi assumere. Quintil. lib. 5. cap. 12. i. e. Pronerare aliquem sibi quem in opere suo imitetur & exprimat.

Affumere oratores dicuntur. Quum quid afferunt quod faciat ad ostendendam propositionem. Cic. 2. de Divin. 109. Deinde affluunt, Sunt autem dii: quod ipsum non ab omnibus conceditur. V. ASSUMPTIO.

Autoritati affumere. Cic. pro Sylla, 85. Dico illud quod in his causis conjugationis non autoritati assumo, sed pudori meo. Assumere sibi, est Multum, & bene nimium sibi vindicare. Cic. 1. Off. 2. Si id mihi assumo, quod id me jure quodammodo vindicare.

Assumi dicitur, Videri præter quam quod oportebat, additur & sumitur, ut scititium & alienum. Author ad Herenn. 1. 1. Inanis atrogantie causa sibi assumptur. Turnebus. Suae laudi. Cic. 3. de Nat. Deor. Tum diis gratias agimus, tum nihil nostræ laudi assumptum arbitramur.

Affumere.

Affumere sibi. & **Detrahere alteri,** contraria. Cic. 3. Off. 23. Et id quod alteri detraxerit, sibi affumat.
Affumere, pro Editare & cibum fumere. Celsus, l. 1. c. 3. Juvenum minus interest quæ affumat, & quo modo curetur.
Affumere femel die cibum, est Semel in die comedere. Cels. lib. 1. cap. 3. Cibum & potionem. Cels. lib. 1. in proem.
ASSUMPTUS, Partic. ut, Assumpta Iyra. Ovid. 3. de Arte Am. 142. Extrinsecus auxiliis assumptis factum tueri. Quintil. lib. 7. cap. 5. Ratione argumentandi a Dialecticis assumpta. Quintil. lib. 2. cap. 4. In hoc assumpta nobis subtilitas, &c. Quintil. lib. 3. cap. 11. Viribus assumptis pleno iam alveo fuit. Quintil. lib. 2. cap. 1.
ASSUMPTIO, onis. f. [ἀσσησις] **Acceptio.** Cic. 3. de Fin. Artes etiam ipsas propter se affumendas putamus, tum quia fit in his aliquid dignum assumptione, tum, &c.
Assumptio, Particula orationis (ut ait Cic. 1. de Invent. 17.) per quam id quod ex propositione ad ostendendum pertinet, affumitur. Idem 2. de Divin. 108. Jam assumptione non concessa, nulla conclusio est. Assumptionem & Assumptum Dialectici vocant Primam partem syllogismi imperfecti: nempe quæ duas tantum habet partes, & est enthymema oratorum. Quintil. Minorem propositionem vocat syllogismi, lib. 5. cap. ult. sicut Propositionem usurpat pro Majore.
ASSUMPTIVUS, Adj. Quod affumit. Cic. 1. de Invent. 15. Assumptiva constitutio est, quæ ipsa ex se nihil firmi dat ad reculationem, foris autem aliquid defensionis affumit. Græcos ἡσθησις vocare docet Quintil. l. 7. c. 4. Etii variant codd. V. Burm. not. p. 625. Vulgo Status Juridicialis Assumptivus.
ASSUO, ut, utum, [ἀσσησις] **ere.** Suendo annectere. Hor. in Arte Poet. 16.
 Purpureus late qui splendeat unus & alter, Affusur pannus.
ASSUMENTUM, i. [ἀσσησις] **Vulg. Interp. Marc. 2. 21.**
ASSUBA, Astiduitas est & diligentia in nutricando, curando, habendo. Nam Assie Nutrices dicuntur, quod fere semper assunt iis quos nutriunt. Sic Assa, vox humana est, non organica, quod ea nobis semper affit, non ut organica, quæ non est nobis semper præto. Varr. cap. 6. de Gallinis, Axis, egoque requiro, farsura, assura membra de palumbis, de gallinis, dic fodes Merula. Quorum verborum hic sensus est, Dic fodes Merula de palumbis & gallinis membra illa & partes quas requiro, farsura, assura. V. Turneb. Adv. 24. 22. & supra ASSA.
ASSURGO, tressi, rectum, [ἀσσησις] **ere.** Fere idem quod Surgere. Cic. pro Cluent. Quæ dum laudatio recitatur, vos quoque qui eam detulistis, affurgite.
Affurgere ex morbo. Liv. 3. 24. Ex quo semel fuerit æger, unquam non modo visum in publico, sed ne affurrexisset quidem ex morbo.
Ex voraginibus. Liv. Galli neque sustinere se prolapsi, neque affurgere ex voraginibus poterant.
Mollibus affurgit tratis. Claud. in Nupt. Pallad. & Seren. 29. De Venere. Affurgunt fami ut stent, aut ut obviam eant: affurgunt ægroti ut fideant, aut ut cubito imitantur: utroque modo in alterius honorem aut officii aut benevolentie causa hoc agentes. Ideoque fere adjungitur datus. Hæc Valla lib. 5. Virg. 6. Ecl. 66.
 Utque viro Phœbi chorus affurrexerit omnis. Ubi Servius, Affurrexerit, honorem præbuerit. Cic. in Pison. An vero reliquo tempore Consulem te quisquam duxit? quisquam tibi paruit? quisquam tibi in curiam venienti affurrexit. Conf. mox affurgi & affurrectum est.
Honori alicuius affurgere. Stat. 2. Theb. 60.
Affurgere in arborem. i. e. Crescere in altitudinem arboris. Plin. lib. 24. cap. 4. Major, in arborem, falicis modo affurgit.
Affurgit u. millibus passuum mons. Plin. lib. 2. cap. 65. Mihi incerta hæc conjectatio videtur. haud ignaro quosdam Alpium vertices longo tractu, nec breviori t. millibus passuum affurgere.
Affurgit in septem ulnas, & in altitudinem. Virg. 3. Georg. 355. Ubi Servius, Septem affurgit in ulnas, Crescit in septem ulnas. Plin. lib. 13. cap. 22. Duo ferulæ genera: nartheca Græci vocant, affurgentem in altitudinem: nartheciam vero semper humilem.
Affurgit insula monte. Plin. lib. 4. cap. 12.
Collis affurgens. Columel. lib. 2. cap. 2. Collem clementer & molliter affurgentem.
Turres affurgunt. i. e. Extruuntur. Virg. 4. Æn. 86.
Tumor affurgit. Cels. lib. 2. cap. 8. Quibusdam etiam in hoc morbo tumores oriuntur, deinde desunt, deinde rursus affurgunt.
Animus affurgit. Quintil. lib. 1. cap. de lectione pueri, Interim & sublimitate heroici carminis animus affurgat, & ex magnitudine rerum spiritum ducat.
Affurgere animo. Stat. 10. Theb. 221.
 Gaudet in adversis, animoque affurgit Adrastus.
Iræ affurgunt. Virg. 12. Æn. 494.
Querelis affurgere. Virg. 10. Æn. 95.
Affurgere dicitur Orion. Virg. 1. Æn. 535.
Affurgere dicitur Orator vel Poëta, qui sublimiter loquitur, ut ait Budæus. Quintil. lib. 10. cap. 1. Raro affurgit Hesiodus.
Affurgi, passivum, sive impersonale. Cic. de Senect. 62. Hæc enim ipsa sunt honorabilia, quæ videntur levia atque communia, salutaria, appeti, decedi, affurgi, deduci, reduci, consuli, ubi fabaud. dat. Alicui.
Affurrectum est, & affurgitur. Suet. Aug. cap. 56. Eisdem prætextatis ad hæc affurrectum ab univeris in theatro, & astantibus plaustum gravissime questus est.
ASSUS, [ἄσσο] Urbs est Troadis, teste Strab. lib. 13. & natura & arte munita ab ea parte qua mare spectat, arduum & erectum ascensum habens: unde factus est locus vulgatilime illi Stratonici sententiæ, Qui celeri passu Assumit, magnum vitæ periculum adit. Circa hæc urbem Sarcophagus dictus lapis effodiæbatur, de quo V. in ASSUS.
ASSUS, a, um. [ἄσσο] ab Areo, ares; vel Ardeo, ardes: h. e. Ad ignem torrefactus. Plant. Moit. 5. l. 66. Ne faxis: nam elixus esse, quam affus soleo suavior. Cic. 9. Fam. 20. Integram famem ad ovum affero: itaque usque ad affum vitulum opera perducitur.
Affa & elixa. Cels. lib. 7. cap. 3. Transfundunt paulatim ad affa ab elixis. Hor. 2. Serm. 2. 73. — ad simul affis
 Mifcueris elixa.
Affa in balneariis. Item Affus, Solus: ut Affa vox. V. ASSA.

Item Sicus: ut Affi lapides, Qui nullo arenario conglutinati sunt. Affi nutritrix, Quæ lac non præcit infantibus. V. ASSURA & ASSA.
Affus fol. Cic. 12. Att. 6. Et pro isto affo sole, quo tu abufus es in nostro pratulo, a te nitidum solem unctumque repetemus. Solem affum vocat, Quæm cœna non sequatur, quasi Sine fucce, ut opsonia sunt affa: Nitidum autem & unctum, Qui cum cœna fit. Sensus est, Domi meum fuisse, in sole pro pratulum quod domui adjacet, inambulans, præter siccum solem nihil habuisti: at ego cum ad te domum veniam, non sole tantum contentus ero, non mihi fatis erit in sole inambulare, sed cœnam etiam cum sole exigam.
ASSARIUS, Adj. [ἄσσησις] **Quod affatum est.** Antiquum vocabulum. Cato de R. R. cap. 132. Vestis si voles dato, daps Jovi asfaria pecuina, urna vini Jovi caste.
ASSYRIA, [Ἀσσυρία] Regio Asiæ majoris, trans Tigrim, olim Orientis totius imperio superbiens, habens ab Ortu Indiam, ab Occasu Tigrim fluvium, a Meridie Mediam, a Septentrione Caucaum: unde Assyrii dicti, qui male cum Syris ab ipsis antiquis scriptoribus confunduntur. V. Celar. Geogr. Ant. l. 3. c. 17. Dicta est autem Assyria (teste Augulino lib. 15. de Civit.) ab Assur filio Scm. Nunc possidetur a Perfarum rege Sophi. Dives Assyria. Tibul. 3. 2. 24.
ASSYRIUS, Adj. [Ἀσσυριος] **Qui est ex Assyria:** ut, Amomum Assyrium. Virg. 4. Ecl. 25. Et Lucan. lib. 4. 298.
 — Assyrii scrutator pallidus auris.
Vestis madefacta veneno Assyrio, i. e. Purpura. Sil. 11. 41. sic quoque Virg. 2. Georg. 465.
 Alba nec assyrio fucatur lana veneno.
Assyrii (inquit Cic. 2. de Divin. 2.) propter plantiam magnitudinemque regionum quas incolebant, quum cœlum ex omni parte patens atque apertum intuerentur, traiectiones motusque stellarum observaverunt: quibus notatis, quid cuique significaretur, memoria prædidit.
Assyria malus, [Ἀσσυριακή μήλις] (quam alii Medicam vocant) Arbor est, cujus folium est unedonis, intercurrentibus spinis. Pomum ipsum alius non manditur: odore præcellit foliorum quoque, qui transit in vestis una conditus, arceatque animalium noxia. V. plura apud Plin. lib. 12. cap. 3.
 A S T
AST, [ἀσθη] **Conjunctio est discretiva,** qua poetæ utuntur pro At, syllabam illam brevem, interiectione f, longam facientes, auctore Valla lib. 2. Festus, Ast, significat At, sed, autem. Plaut. Neque eos antiquos servas, aff captas Novos. Virg. 1. Æn. 46.
 Ast ego quæ dium incedo regina.
Ast conjunctionem etiam Oratores auti sunt, pro particula Sed. Cic. 3. Att. Quid enim vides agi posse, aut quomodo: per Senatunne? ast tute scriptipiti ad me, quoddam, &c.
Ast, Allevcrantis vox est aliquando. Liv. 10. Bellona si hodie nobis victoriam dnis, ast hic ego templum tibi voveo. Hoc loco videtur accipi Ast pro Tum, vel Certe.
ASTA, Oppidum Liguria antiquum, nomen adhuc retinens, auctore Plin. Item Civitas est Bætica, inter Sacrum promontorium & Herculeas columnas, de quaidem Plin. lib. 2. cap. 1. & Pomponius lib. 3. Est & Asta, Infubria urbs, non longe a Novaria ditans. De hac Claud. de Sext. Conf. Hon. 203.
 — nec plus Pollentia rebus Contulit Ausoniis, aut moenia vindicis Astæ. Meminit & Plin. lib. 35. cap. 12.
ASTARORAS, sive **ASTARORES,** teste Plin. lib. 5. cap. 9. Alter est ex alveis Nili, qui Meroen insulam a sinistra aluit: ille vero qui a dextera parte est, Astafapes appellatur. Strabo vero Astaboram fluvium esse docet, diversum a Nilo circa Meroen insulam, in Nilum influentem.
ASTACRES, [Ἀστακρῆς] **Fluvius est in Ponto,** Asiæ regione, cujus aquis irrigati campi oves pasunt, nigro lacte accolas ferunt. Plin. lib. 2. cap. 103.
ASTACI, [Ἀστακοί] **Ex genere sunt carcerorum,** apud Plin. lib. 6. cap. 31. Vide & horum descriptionem apud Galen. lib. 3. de Alim. facult. cap. 34.
ASTACÆNI, [Ἀστακῶν] **Populi Indiæ,** qui Mediam regionem inter Copen atque Indum habitant. Strab. lib. 15.
ASTACUM Plinio, sive **ASTACUS,** [Ἀστακός] Stephano & Straboni] Bithyniæ oppidum fuit, ita dictum ab Astaco quodam Neptuni & Olbiæ nymphæ filio, a quo vicinus sinus, Astacenus appellatus est. Plin. lib. 5. cap. ult. & Strab. lib. 12.
Fuit & altera ejusdem nominis Urbs in Acarnania, quæ & ipsa propinquo sinui Astaceno nomen fecit, teste Strab. lib. 10.
ASTAPHIS, idis. f. [Ἀσταφίς] **Uva passa dicitur.** Plin. lib. 23. cap. 1. Uva passa, quam astaphida vocant, stomachum, ventrem, interanea tentaret. Astaphis agria, [Ἀσταφίς ἀγρία] sive Staphis, quam Uvam taminiam alii vocant falso (suum enim genus habet) cauliculis nigris, rectis, foliis labruscæ, fert foliolis verius quam acinos, virides, similes ciceri. Hæc Plin. lib. 23. cap. 1. Ruellius lib. 3. cap. 141. Staphis agria Romanis Herba pedicularis dicitur. folium habet labruscæ, divulsisque scissum, cauliculis rectis, &c. Paulo post, Pituitaria quoque dicitur, officinis hodie Staphis agria.
ASTAPHUM, Nomen ancillæ apud Plaut. Truc.
ASTAPHYLINOS, Paltinca sylvestris, quæ & Staphylinos dicitur. Ruell. lib. 3. cap. 41.
ASTAPUS, [Ἀσταπὸς] **Fluvius Æthiopiæ,** de quo Strabo lib. 16. sic scribit, Circa Meroen Astaboras & Astapas influunt. Hæc flumina Rhizophagi accolunt, qui etiam Elii vocantur, propterea quod ex adjacente palude, evulsis radicibus masculis conficiunt, & ad solem coctis vescuntur. Hæc loca leones alunt, qui sub Canis exortum a maximis culicibus hinc expelluntur. Hactenus Strabo. Meminit & Astapi fluvii idem auctor, quem Astofabam a nonnullis nominari ait initio lib. 17. in descriptione Ægypti. Plin. tamen lib. 5. cap. 9. de Atlapo, sic scribit. Nilus Atlapus cognominatus est, quod illarum gentium lingua significat aquam e tenebris profluentem. Scribitur & Atapes.
ASTAROTH, Antiqua civitas Og regis Basan, in qua habitaverunt gigantes, & postea cecidit in fortem tribus Manasses, regionis Bethania. Sunt autem duo castella in Bethania hoc vocabulo, novem inter fe millibus separata, inter Aderam & Abelam urbes.
ASTARTE, [Ἀστάρτη] **Dea fuit Syrorum,** ut Ælianus auctor est. Sunt qui

qui putent eam esse quae Deo dicitur & Atergatis. Sed eam esse Venereum quam, quae Adonidi nupserit, Cicero manifestum facit 3. de Nat. Deor. 59.

ASTHEISMUS, f. [ἀσθησιμὸς] Latine dicitur Urbanitas & civilitas. Tropus est Grammaticis & Rhetoribus, de quo Diomedes lib. 2. cap. de Orationis virtutibus & tropis. Asteismus autem est Urbanitas sine iracundia, ut Atque idem jungat vulpes & mulgeat hircos, inquit Serv. ad. 2. Æn. v. 547. ubi a Sarcasmo distinguit, qui est Jocus cum amaritudine.

ASTERR, tri. m. Græce ἀστέριον; Latine dicitur Stella.
ASTERR Atticus, [ἀστέριον] Herba est Plinio, quae quod præfens est inguinum remedium, a Romanis Bubonium dicitur, & vulgo Inguinalis. V. Plin. lib. 26. cap. 5. Meminit & Galen. lib. 6. Simplic.

ASTER Sanius, [ἀστέριον] Species est terræ cuspudam, ad multos medicina usus conducentis, quæ in Samo insula effoditur: ita dicta a stellæ imagine, quæ illi imprimi sigillo consuevit. Hujus terræ meminit Galen. lib. 9. Simplic.

ASTER, [ἀστέριον] Puer Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata lib. 3. Epigrammaton Græcorum.

ASTERIA, æ. [ἀστερία] Deli & Rhodi insularum nomen.

ASTERIA, [ἀστερία] Gemma inclusam lucem pupillæ modo quandam continens. Plin. lib. 37. cap. 9.

ASTERIA, [ἀστερία] Filia Iulii Cæi Titani filii, ut Theodotio placet. Hæc autem (ut ait Fulgentius) post vitiatam Latonam a Jove dilecta est, a quo in aquilam versò compressa fuit: eique ex eo concubitu Herculeum peperit. Quæ tandem (ut quibusdam placet) adversus Jovem sentiens, & ejus fugiens iras, deorum miseratione in coturnicem versa est, quæ Græce vocatur ἄστρις: nomenque dedit insule, in quam aufugerat, ubi a Jove in lapidem mutata est, undisque demersa, & ab eisdem huc illic agitata: tandem ob susceptam Latonam firmata est. Ex Bocoio. De hac Cic. 1. de Nat. Deor. & Ovid. 6. Met. 108. Fabulam multo fusius narrat Servius in illud Virg. 3. Æn. 73.

Sacra mari colitur medio, &c.

ASTERRIACE, es. f. [ἀστέριον] Genus medicamenti. Plin. lib. 20. cap. 19. Medicamento, quod diacodon & ateriace vocatur, utilissimum. Vetusiora exempla rectius legunt Arteriace. q. v.

ASTERRIAS, [ἀστέριον] Avis ex genere ardeolarum, a fulgore astrorum. Plin. lib. 10. cap. 60.

ASTERICUM, i. [ἀστεριον] Herba est ocymi folio, quæ & Helxine dicitur, & Urceolaris herba, eo quod vitreis urceolis detergendis imprimis sit idonea. Nascitur in tegulis, parietinisque, unde & Parietaria, & muralis vulgo dicitur. Plin. lib. 22. cap. 17.

ASTERION, i. [ἀστεριον] Species est aranei, cujus morfu genua labefactantur, ut tradit Plin. lib. 29. cap. 4.

Item Civitas Theflaliæ, sic dicta, quod in alto sita monte, velut astrum quoddam procul aspicientibus fulgere videatur, ut tradit Stephanus, qui eam sua ætate Pyrciam vocatam astitit.

Est & altera Urbs ejus nominis in Syria.

Est & Fluvius Achæiæ in Nemeæa sylvâ leniter fluens, & fructuum juxta ripam abundantissimus, ut testis est Lactantius.

Item Mons Peloponnesi, ad sinum Argolicum, de quo Plin. lib. 4. cap. 5. Est & Aterior, Herba, quo & Spondylium dicitur, quod fene habet Aterii animalicæ figura. Dioscor. lib. 3. in descriptione Spondylii. [ubi] Est & Herba quedam hoc nomine apud Paufaniam, in agro Argivo nascens, ad ripam fluvii ejusdem nominis, cujus folia Junoni sacra accole in coronas neclunt.

Aterion item Cometæ filius, qui Jafonem Colchos navigantem sequitur est, ut habet Apollonius. Valer. 1. Argon. 355.

— Celer Aterion, quem matre carentem

Clenax gemino fovit pater amne Comeres.

ASTËRIS, idis, [Ἀστῆρις] Insula est inter Samum & Ithacam sita. Author Strabo, lib. 1.

ASTERRISCU, [ἀστέριον] Stellulam significat. diminutivum ab Aster. Asteriscus, Signum ad stellæ similitudinem parvæ: quo utitur quom ali- quid in scribendo onusillum esse, hoc modo demonstretur: quæ nota ubi sunt veteres Scriptorum.

ASTERRITES, Gemma candida. Isid. 16. 10. V. ASTROITES.

ASTERRNO, atrivus. astratum, [ἀστέριον] Ære. Juxta sternere, cujus passivum protulit Ovid. 2. Met. 343. de fororibus Phaëthontis loquens.

ASTERRUSIA, [Ἀστέριον] Mons Crætæ ad meridiem, mare aspiciens, a quo & Aterusia Indiæ urbs nomen habet, quod illic Crætenses coloniam collocarint. Hujus incolæ Aterusiani vocantur, & Aterusii. Stephan.

ASTERRMA, [ἀστέριον] Difficultas spirandi. V. v. feq.

ASTERRMATICUS, [ἀστέριον] i. e. Sufpiriosus, anhelus, qui difficilem habet respirationem. Nam ἀστέριον difficultatem spirandi significat, & anhelationem sive anhelitum: quam Celsus atque adeo omnes fere medici Græco vocabulo ἀστέριον vocant: Anxietatem idem Celsus vocat. [Immo ἀστέριον ab Asthmate gradu differre docet Celsus l. 4. c. 7. §. 2. q. v. Plin. & Columellæ Sufpiriosum vocant Asthmatici.

ASTERRICE, [Ἀστέριον] Regio est Thraciæ, supra Bosphorum, Ponto Euxino imminens, cujus urbes sunt Ateronia, Thynnias, Almedides, Develton, & Phinopolis. De hac Plin. lib. 4. cap. 11.

ASTERRICI Ludi (de quibus Suetonius in Caligula, cap. 20.) qui sint quæritur: ac plerique Actiacus legunt, & Indos ab Augusto intelligunt institutos in honorem Actiacæ victoriæ, sed sine librorum astipulatione, in quibus omnibus partim Attici, partim Astici exaratum reperias. Turnebus Asticos ludos interpretatur Urbanos (quod fuit etiam ludi rustici) vel potius Atheniensium ludos, quorum usus Astu dicebatur. Producitur ab Athenæo Charicles ἀστέριον ἀστέριον. Quod fuis ludos Atticos malit, e consuetudine Atheniensium explicabit, qui Liberalibus, Lenæis, Chytris, & Panathenæis, id est Quinquatribus, ludos scenicis dabant. Hæc ille. Adv. 18. §. [Astycos requirit Scalye, de Em. temp. s. p. 449. & Ludos Græci instituti interpretatur. Selasticos legendum censet J. G. Grævius, eosdemque esse putat qui Ithacici vocantur, de q. f. l. v. Sed cum codd. plerique Hæsticos exhibeant, in aliam conjecturam incidit, quæ non minus probabilis videtur, legendo nimirum Sebasticos. Augultales enim ludi, seu Augultali, ἁβαντικὸν ἄστέριον & Σεβαστικὸν Græcis dicti, non fuit ex veterum monumentis, de quorum institutione testatur ipsemet Suetonius in Aug. c. 59. & 98. & illustravit egregie Ez. Spanhemius Ep. s. Andr. Morellii Specimini Rei Numm. subiecta. conf. AUGUSTALIS. Unius autem literæ repetitio omiffa, & alterius deinde, ut saepe accidit, eliso causam vitiosæ lecturæ præbuit: Syracusis hæsticos Indos, pro Syracusis Sebasticos, b litera i similem h. mutata.

præbuit: Syracusis hæsticos Indos, pro Syracusis Sebasticos, b litera i similem h. mutata.

ASTERRICI, Civitas Bætiæ, a qua Astigitanus ager. Plin. lib. 3. cap. 1. Eiji, nunc vocatur, telte Olivario.

ASTERRICIA, V. ASTYOCIA.

ASTERRIPULOR, sive ADSTERRIPULOR, [ἀστέριον] Æri. Astentiri. Plin. lib. 7. cap. 48. Cui astipulatur Damiates, memorans, &c.

Astipulari (inquit Connanus) dicitur Stipulanti stipulari: ut si petent tibi decem a Mævio, ego eadem tibi stipulor dari. in quo quia mens est utriusque nostrum eadem, & idem quod tu, tibi cupio & volo, id est factum esse arbitror ut Astipulari pro Astentire dicamus.

ASTERRIPULORIO, Ænis. f. [ἀστέριον] Astensus. Plin. lib. 29. cap. 1. Qua de re extat etiam Annei Senecæ astipulatio.

Astipulatio, pro Affirmatione. Quintil. lib. 11. cap. ult. Accedit enir vs & proprietas rebus tali astipulatione, quæ nisi adsit, aliud vox, aliud animus ostendat. quamquam proprie denotat illam gestus cum verbis consensionem.

ASTERRIPULATOR, Æs. m. [ἀστέριον] Astensus vel Atestatio. Plin. lib. 7. cap. 47. Consecratus est vivus, sentiensque, oraculi ejusdem jussu, & Jovis deorum summi astipulatu, Euthymus.

ASTERRIPULATOR, Æris. m. [ἀστέριον] Qui astentitur. Cic. 4. Acad. 67. Fallum esse Stoici dicunt, & eorum astipulator Antiochus. Astipulator vanæ opinionis. Val. Max. lib. 7. cap. 1.

Astipulator, pro Eo qui testis est vadimonii facti. Cic. pro Quint. 12. Li. ter. P. Quinti, testes tot (quibus omnibus causa justissima est cui scire poterint, nulla cur mentiantur) cum astipulatore tuo comparabunt. Idem in Pison. 18. Quasi vero non modo ego, qui multis saepe auxilio fuissim, fed quisquam tam inopis fuerit unquam, qui isto non modo propugnatore tutiorem se, sed ad vocato aut astipulatore pariorem fore putaret. Sed origo hujus vocabuli subobscura est: nisi forte quum Adstipulari pro Astentiri vulgo dicitur, argumentemur, Adstipulari proprie idem valere quod Spondere vel Promittere. ut Adstipulatores ii sint, qui alteri antestanti & interrogati, Testesne futuri sint vadimonio ab aliquo promissum, respondeant, Testes. Hæc Hotomanus in orationem Cic. pro Quint.

Astipulator, erat Qui stipulanti accedebat, idemque stipulabatur, ut pacta & conventa essent firmitra, magisque cauta & rata: ac in foro Romano circum argentarias homines erant, qui astipulandi quæsum exercebant, prætorque erant stipulantibus & pacificentibus, cujus generis fuisse dicitur pater Augusti in epistola Ciceronis ad Octav.

Astipulator in antiquo lexico ἀστέριον exponitur, i. e. Qui præter stipulatorem interrogat atque stipulatur. Turnebus.

ASTERRIPULORIO, ui, Ætum, Ære. ex Ad & Statuo compositum; significat in loco collocare. Plaut. Capt. 4. 2. 66. Juben' an non jubes astitui aulas, patinas etc? Author ad Herenn. 3. Reum ad alicujus tectum adfiture.

ASTERRIO, itii, Ætum & Ætum, [ἀστέριον] Ære. Idem significat quod Stare. Virg. 2. Æn. 303.

— arrectisque auribus asto.
Hic patrem astare abjas? Ter. Heaut. s. 2. 7.

Accedi, astitri. Ter. Phorm. s. 6. 27.
Asta, atque audi. Plaut. Trin. 4. 3. 52. Sic in Casin. 3. 6. 13. Mane, atque asta.

Astare in genua. Plaut. Casin. 5. 2. 20. Continuo in genua astanti pectus mihi pedibus percuit.
In latas obliquum tamen astitit. Ovid. 3. Met. 187.

Finis vitæ mortalibus astat. Lucret. lib. 3. 1091.
Astare ad. Cic. pro Arch. 24. Quum in Sigeo ad Achillis tumulum astitisset. Et Lucret. lib. 3. 972. Mors ad caput astitit.

Ante oculos. Virg. 3. Æn. 150.
In conspectu. Cic. 4. in Catil. 3. Expectans hujus exitum dei astat in conspectu meo gener.

In ripa. Ovid. 14. Epist. 89.
Limine diæ astitit. i. e. In limine. Stat. 9. Theb. 607.

Portis sublimibus astant. Virg. 12. Æn. 133.
Juxta præfides astat deos. Sen. Herc. fur. 6.

Præfens astare vis itim creditur Jupiter. i. e. Singulis & privatim unicuique præfens esse. Sil. lib. 17.

Supra caput astitit imber. Virg. 3. Æn. 194.
Asto advocatus cæcidit. Plaut. Casin. 3. 3. 5.

Astare mensæ domini. Mart. lib. 8. 56.
Astare contra alicui, pro Resistere. Plaut. Capt. 3. 5. 6. At ut confidenter mihi contra astitit. ἐξέτασεν joculariter.

ASTERRANS, Partic. [ἀστέριον] Sil. lib. 17. de Annibale.
Astante atque audiente Italia tota. Cic. Post red. in Senat. 25.

Astante illo. Plaut. Amph. 2. 2. 115. AL. Tute istico, etiam astante hos Sofia.

Squamme astantes. i. e. Erectæ. Virg. 3. Georg. 545.
ASTERRATOR, Æris. Inscript. apud Fabrett. p. 164. & 193. DEO MAGNO LIBERO PATRI ET ADSTERRATORI. conf. Spens. Miscell. Erudit. Ant. p. 27.

ASTERROMI, [Ἀστέριον] India sunt populi fabulosi, De quibus Plin. lib. 7. cap. 2. Ad extremos fines Indiæ ab Oriente circa fontem Gangis, Atmorum gentem sine ore, corpore toto hirtam vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem, & odore quem narius trahant. Nullum illis cibum, nullumque potum: tantum radicem Horumque varios odores, & silvestrium malorum, que secum portant longiore itinere, ne desit olfactus: graviore paulo odore haud difficile exanimari. Hæc Plinius.

ASTERRABA, [ἀστέριον] Clitella, tella equestris: unde Comædia Plautina Altraba seu Clitellaria inscripta est. V. ejus Fragm. & Gell. 11. 7.

ASTERRA, [Ἀστέριον] Filia Altrai gigantis & Auroræ. Alii dicunt fuisse filiam Jovis & Themidis. Hæc pro Justitia sumitur: fingiturque vitis crescentibus indignata in cælum evolasse, tandem in signum celeste, cui Libræ nomen est, conversa. Ovid. 1. Met. 149.

— & virgo cade madentes,
Ultima cœlestium, terras Altræa reliquit.

ASTERRUM, [Ἀστέριον] Oppidum Mædoniæ: & Altræi, Populi sunt ejus urbis incolæ, telte Ptolemeo.

ASTERRUS, [Ἀστέριον] Unus fuit ex Titanibus, qui contra deos arma fumperunt. Hic cum Aurora fertur concubuisse, & ex ea ventos

ventos generasse, qui ab eo Astræi fratres dicti sunt. Ovid. 14. Met. 645.

Aeræque, & tumidum subitis concursibus æquor Astræi turbant, & cunct in prælia fratres. ubi Burm. V.

ASTRAGĀLUS, i. f. [ἀστράγαλος] Latine dicitur Talus: V. TALUS, pro Ludo.

Astragalus, Talum pedis significat, πᾶσι τὸ ἀστράγαλόν ἐστὶν καταπέδιον τὸ βάσιον, quod uniat, & rectam ferret basin corporis, h. e. Pedes. ἢ, ὁ πᾶσι πεδῆς τὸ κέντρον ἐστὶν ἀστράγαλος, ἀπὸ ἀστέρος πᾶσι πεδῆς, ὁ πᾶσι πεδῆς τὸ κέντρον ἐστὶν ἀστράγαλος, vel quod non ad manendum vel ad standum a natura institutus, sed ad motum, quasi Astragalus, & additione literæ r Astragalus.

Alii Astragalum dici volunt quasi Astrum: quod ita suffragium pedis inferus sit, ut astrum cælo. Philosophorum enim clarissimè astrum cum nodum quandam celestis hapsidi affixum volvere.

Astragalus Homerus etiam appellat Septem vertebrae spinæ, quibus collam incumbit, lib. 11. Odyssæe, de Elyenore, qui lapsu scalarum concidit, — ἴσραθ' ἄστρα, ἢ δὲ μὲν εὐρύθ' ἀστράγαλον ἴσραθ'.

Astragalus vocatur Partes quadam in columnarum spiris. Vitruv. lib. 3, cap. 3.

Astragali faciende sunt octavae partis trochilli, projectura erit spiræ pars octava, & sextadecima crassitudinis columnæ. C'est un membre rond en massonnerie, que l'on dit autrement Fusée avec ses pignons.

Astragalus, Herba est Plin. lib. 26. cap. 8. Astragalus (inquit) folia habet longa, incisuris multis, obliqua circa radices, caules tres aut quatuor, foliorum plenos, forem hyacinthi, radices villosas, implicatas, rubras, præduræ. Nascitur in petrosis, apricis, & iisdem nivalibus. Ruell. lib. 3. cap. 104. Quæ a Dioscoride depingitur, folia non habet crebris incisuris laciniosa, nec radices hirsutas perplexasque: natalibus tamen conveniunt. Galenus & Paulus in Phæneo Arcadiæ plurimam nasci testantur. Astragalus, qui a Dioscoride describitur, frequens est apud nos. Rura nostra Montanum vel Rusticum cicero nominant, fructicem folio & ramis ciceri similem, flore purpureo, parvo, tereti radice, raphani modo grandi, quæ velut adnatas habet appendices præduræ, veluti cornu inter sese implicatas, gustu astringentes. Inveniuntur in petrosis & locis vento perficatis, cicerculam esse diceres, nisi radix tanta subesset. Vulgus nonnullam Sylvestrem ceras vocat, h. e. Cicerculas. Hætenus Ruellius.

ASTRAMPYCHUS, Vetus auctor. V. Sidam.

ASTRAPE, es. f. [ἀστραπή] Fulgur. Plin. 35. 10. Apelles pinxit & Astrapen.

ASTRAPIAS, [ἀστραπίας] Gemma est colore partim albo, partim cyaneo, fulminis radios in medio habens diffluentes, unde & nomen accepit. De hac Plin. lib. ult. cap. 11.

ASTRAPOLECTA, n. pl. [ἀστραπολεκτα] ex ἀστραπή & πῶλον, Loca fulgure percussa. Sen. 1. Nat. Quæst. 15. Ex conjectura Fortunati. In cold. Mff. Asparfolecta, quomodo & Aldus excudit. V. Grut. not.

ASTREPO, ut, itum, [αστρεπός, αστρεπία] ēre. Simul strepere.

Astrepre aures alucius. Plin. in Panegy. 26. Ac plerique iritis precibus surdas principibus aures astrepebant. Tacit. 4. Hist. 49. Obvios & subite rei miraculo attonitos ut eadem streperet hortari.

Astrepre apud Tacit. 11. Ann. 17. cum dativo, pro Streptu assentire.

Astrepebat (inquit) huic alere vulgus. i. e. Apolaudabat. Budaus.

ASTREPIUS, dictio diffyllaba, [ἀστρεπίος] Unus fuit ex iis, qui in aula Cæphei regis Perseo vim inferre conati, ab eodem fuit intercepti. Ovid. 5. Met. 144. Occidit & Cæladon Mendelium, occidit Astreus.

ASTRIFER, V. ASTRUM.

ASTRINGO, inxi, ictum, [πρὸς τὴν ἀσπίδα, ἐπιπέφρω] ēre. Nihil fere amplius significat interdum quam Stringere.

Astringere & Relaxare, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. Eaque tum astringitur, tum relaxatur. De alio loquitur. Idem 10. Att. 6.

Astringere, Simul aut ad aliquid tringere. Columel. lib. 5. cap. 6.

Astringere ad aliquam rem, pro Alligare. Cic. 6. Verr. Quis est hic qui ad fatuam atrictus est?

Arcte astringere. Cic. de Fato, 37. Hoc arctius astringi ratio non potest.

Alvum & ventrem astringere. Corn. Celsi. lib. 1. cap. 3. Labor alvum astringit. i. e. Contrahit, ut parum reddat.

Argumenta Stoicorum more breviter astringere. Cic. 1. Tusc. 13. Primo, si placet, Stoicorum more agamus, qui breviter astringere argumenta solent.

Ad temperantiam astringi. Plin. in Epist. Deinde ut in posterum ipse ad eandem temperantiam astringeret, &c.

Conditionibus suis aliquem. Cic. pro Quint. 19.

Eloquentia atricta & contracta. Cic. de Clar. Orat. 309. Tum studiosissime in dialectica exercebar: quæ quasi contracta & atricta eloquentia putanda est. V. mox ASPRICTUS.

Fidem suam alio. Ter. Eun. 1. 2. 12. Verum heus tu, lege hac tibi meam astringo fidem. Ubi Donatus, Astringo fidem, fidem promitto: quia vincula fidei dicuntur.

Frigare astringi. Plin. Epist. Si natrelatus, aut tepidius velis, in proximo puteus, ex quo possis rursus astringi, si præniteat teporis.

Frontem, pro Corrumpere. Sen. Epist. 107.

Hæreditati astringere. Ulp. in l. si quis extraneus. §. 1. D. de acquir. hæred. In eodem autem animus solus eum astringet hæreditati: ut puta si re non hæreditaria quasi heres usus sit. Paulus in l. proxime sequenti sic expressit: Placet, non obligari eum hæreditati. Et rursus ibidem: Ut quis pro herede gerendo obstringat se hæreditati.

Lege vel questione astringi. Cic. pro Cluent. 40.

Mercede atricta lingua. Cic. in Pison. 30.

Mores. Fabius, lib. 2. cap. 2. Neque vero satis est summam præstare abstinentiam, nisi discipline severitate convenientiam ad se mores atrinxerit.

Necessitate astringi, pro Cogi. Cic. 1. de Nat. Deor. 18. Nulla ejusmodi atrictum necessitate, ut mihi, velim nolim, sit certa quadam tuenda sententia.

Numeris astringere orationem. Cic. 3. de Orat. 171. Et lib. 1. 254. Atrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum.

Se facris. Cic. 2. de Legib. 48. Querantur enim qui astringantur facris.

Se astringere ad certa verba. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Se astringere ad servitatem alicujus. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Se astringere in jura facta. Ovid. 12. Epist. 320.

Se furti: subaudi Crimine, aut simile aliquod v. Plaut. Pen. 1. 4. 27. Ho-

Vo. l. I.

mo furti se astringet. [Ut Terent. Eun. 4. 7. 10. Illic furti se alligat. Se fecelere astringere. Cic. 4. Philipp. 9. Quem si confulem illa provincia putaret, neque eum reciperet, magno scelere se astringeret. Servitum astringere, pro translationem, pro Obligare. Cic. pro Planc. 74. Et huius tanti officii servitum astringam testimonio sempiterno. Venas atgorum hiantes. Virg. 1. Georg. 91.

Vincula. Ovid. 11. Met. 75.

Vincis sempiternis totam Galliam. Cic. 4. Acad. 61.

ASTRICTUS, Partic. [ἀσπρὸς] contrarium est Relaxato. Plin. Pa. neg. c. 93. Ita versemur in Rep. ut credamus esse Republicanum non consilium nostrum, non operam subtrahamus: nec distinctos nos & quasi dimissos Consulatu, sed quasi atrictos & devinctos putemus.

Atrictus necessitate. V. NECESSUS.

Voluptatibus atricti: i. e. Alligati. Cic. in Parad. 1. Nunquam micherucle ego, neque pecunias istorum, neque opes, neque imperia, neque eas quibus maxime atricti sunt, voluptates, in bonis rebus, aut expetendis esse numerandas duxi.

Arcta & atricta laxare. Cic. in Orat. 220. Nec tam hæc ita sunt arcta & atricta, ut ea, quum velimus, laxare nequeamus.

Aque atricta. Ovid. 3. de Pont. 3.

Dolore atrictum pectus. Ovid. 1. de Arte Am. 361.

Frigore gelido atrictum pectus. Ovid. 15. Epist. 112.

Frons atricta, pro Contracta. Martial. lib. 11. 40.

Gelu atrictum. Ovid. 3. Trist. 4. 48.

Glacies. Ovid. 1. Met. 120.

Gustus. Plin. lib. 27. cap. 12.

Orator atrictus. Cic. in Brut. 94. Fuerunt etiam in oratorum numero mediocrium L. & Sp. Mummii fratres, quorum extant amborum orationes: simplex quidem Lucius & antiquus, Spurius autem nihil ille quidem ornator, sed tamen atrictior. fuit enim doctus ex disciplina Stoicorum. Stoici quippe dicendi genus exile sunt sequuti, ut ibidem tradit ipse Cic. Præterea Stoici dialecticè diligenter sunt persequuti, ut Cic. in Topicis offendit. Porro dialectica quasi contracta & atricta eloquentia putanda est: sine qua etiam tu Brute, iudicavisti te illam justum eloquentiam, quam dialecticam dilatant esse putant, consequi non posse: Verba sunt Cic. in Brut. 309.

Poeta numeris atrictior. Cic. 1. de Orat. 70. Est finitimus oratori poeta, numeris atrictior paulo, verborum autem licentia liberior.

Atricti in amore. Lucret. lib. 4. 1180.

Item Parcus, qui nullos facit sumptus. Cic. 3. Fam. 8. Cum & natura semper ad largiendum ex alio fuerim atrictior. Propert. 2. 23. 17.

Atrictus ploret sæpe dedisse pater.

ASTRICTE, Adv. [ἀσπρῶς] Arcte.

Atrictè facta oratio, cui opponitur Remissè. Cic. 1. de Orat. Qui putat orationem, quæ quidem sit polita, atque facta quodammodo, non atrictè, sed remissius, numerosam esse oportere.

Compar. Plin. lib. 1. Epist. 20. ad Corn. Tacit. Non magis servat modum, qui infra rem, quam qui supra: qui atrictius, quam effusius dicit.

ASTRICTIO, ðnis. f. [ἀσπρῶς, ἀσπρῶς] Plin. lib. 27. cap. 10. Gustus amari cum atrictione.

ASTRICTORIUS, Adj. [ἀσπρῶς] Quod atringit. Plin. lib. 24. cap. 13. Paliuri folia atrictorium vim habent.

ASTRIOS, ðtis. f. Gemma crystallina propinqua, quæ si atris opponitur, fulgorem eorum rapit, & regerit. Plin. lib. 37. cap. 9.

ASTROBOLISMUS, [ἀστροβόλισμος] Arborum virum est, quum caniculæ æstu (quam Theophrastus peculiariter ἀστρῶν appellat) humore absumpto arefunt. Latinorum nonnulli Siderationem interpretantur. Transfertur & ad animalia, quum pars aliqua corporis cum ipsis etiam ossibus exarescit: quod mali genus ἀσπρῶς ἄσπρῶς a Galeno appellatur.

ASTROITES, f. [ἀσπρῶς] Gemma, quæ oculis piscium similis esse perhibetur. Author Plin. lib. 37. cap. 9. [An eadem Isidoro Asterites. 16. 10.]

ASTROLABIUM, Instrumentum, ex quo astrorum motus colliguntur. Perottus.

ASTROLOGIA, æ. [ἀστρολογία] Quæ nunc Astronomia, Scientia de sideribus, sive quæ de cursu astrorum tractat. Cic. 1. de Orat. 69. Etenim si constat inter doctos, hominem ignarum astrologiæ, ornatissimis atque optimis verbis Aratum de cælo illisque dixisse. sed postea transit id nomen ad Artem facta hominum prædicendi ex astrorum situ in genitura cujusque, seu hora natali.

ASTROLOGUS, i. m. [ἀστρολόγος] Qui astrorum scientiam proficitur. Cic. 4. Verr. 129. Novus astrologus, qui non tam cæli rationem, quam castati argenti duceret. [Idem cum vanitatem futura prædicendi arti suæ adjungeret, sæpius a loco Babylonii, Chaldaei, ab arte Genethiaci vel Mathematici & Planetarii appellati fuerunt. V. de singulari. f. 1.]

ASTROMELA, V. MASTROMELA.

ASTROMYOS, Stella est quæ ceteris dominatur, nunc plenior exoriens, nunc defector, quandoque splendida, quandoque minus. V. Cæl. lib. 5. cap. 12.

ASTRONOMIA, æ. [ἀστρονομία] Scientia est quæ in motus siderum contemplatione versatur, magnaque vitæ commoda, ad temporis mensuram, ad navigationem &c. accommodata, atculit. Videtur veteribus ab Aitrologia nihil fuisse diversa.

ASTRONOMUS, i. m. [ἀστρονόμος] Astrum mensor. V. Gerh. Voff. de Art. Mach. Non invenitur in autoribus vetustis Latinis, verum ap. Græcos Astrologum denotabat, qui & verbo ἀστρονόμος utuntur.

ASTRÖPHUS, es. Una ex Pleiadibus.

ASTRUM, i. n. a Gr. ἀστρῶν, quod a Latinis Sideris dicitur. Cic. 7. Verr. Quum autem Ver esse cepisset, ejus initium ille non a Favonio, neque ab aliquo astro notabat, &c.

Dominus astrorum, pro Sole. Sen. Troad. 5.

Vices astrorum. Virg. 3. Æn. 585.

Ignes astrorum. i. e. Attra viciniam nunc orientia, nunc occidentia. Stat. 3. Theb. 588.

Æterna atra. Sen. in Herc. fur. 11.

Ætherea. Virg. 5. Æn. 517.

Ardua pennis atra sequi, Ad cælum subvolare. Virg. 12. Æn. 803.

Ignea. Lucan. lib. 1. 75.

Lycæonia atra sunt, major Urta & Arcotophylax. Clæud. de Conf. Mal.

Theod. 299.

Prodigiosa. Stat. 3. Theb. 523.
 Radiantia. Ovid. 9. Met. 272.
 Roscida. Stat. 6. Theb. 238.
 Vaga. Sen. in Octav. 7.
 Duodena, Duodecim signa Zodiaci. Virg. 1. Georg. 231.
 Cadenibus primis astris. i. e. Ut primum lucere cœperit. Virg. 8. Æn. 59.
 Noctem ducentibus astris. Virg. 3. Georg. 156.
 Ortus inclinat astra. Stat. 12. Theb. 2. i. e. Oriente Sole, astra occident.
 Inoffensos agant astra curfus. Sen. in Herc. fur. 11.
 Tollere ad astra. Virg. 5. Ecl. 51.
 Efferre se ad astra. Sil. lib. 3.
 Surgentibus astris, pro Accedente nocte. Virg. 1. Georg. 440.
 Suscipere astra. Cic. 1. Tusc. 111. An Suscipere?

ASTRALIS, c. August.
ASTREANS, tis. Mart. Capella.
ASTRICUS, Adj. Varro apud Nonium & 6. 16.
ASTROSUS, Adj. Lunaticus. Isidor. Gloss.
ASTRIFER, Adj. [ἀστροφερὸς] Ferens astrum. Martialis lib. 3. 28.
 An tua multitudine numeravit lana Timavum,
 Quem prius atrifricus Cyllarus ore bibit? Et apud Stat. 8.
 Theb. 83. Axes atrifrici. Flac. 6. Argon. 752. Umbra atrifricæ.

ASTRIFICUS, Adj. Mart. Capella.
ASTRIFICUS, Ære. Idem.
ASTRIGER, Adj. Stat. 10. Theb. 528.
 Cominus atrifrigeros Capaneus tollendus in axes. Claud. Bell. Get. 245.
 Qua micat atrifrigera senior cum conjuge Cepheus.
ASTRILUQUUS, Adj. Mart. Capel. Atrifroque commenta pueller.
ASTRILUCUS, Adj. Lucens ut astra. Mart. Capel. 9. p. 203. Atrilucivivi.
ASTRISONUS, Adj. Mart. Capel. Atrifronus Jupiter.

ASTRUCO, xi, etum, [ἀστρουκός] Ære. Juxta fruere. Columel. lib. 1. cap. 5. Nam novum quum veteri atrifricur, timofoque recens, adificium quasi frugenti reluctans oncri, cedit.
 Atrifruere aliquid magnificentiæ & dignitati, per metaphoram, pro Superaddere. Plin. lib. 9. cap. 33. Quarenter eo quid atrifruer magnificentiæ posset, respondit, una fe cena, &c.
 Dignitati alicujus aliquid atrifruere. Plin. lib. 3. Epist. 2.
 Sibi aliquid. Quintil. lib. 8. cap. 3. Non solum ipsum os intueri videtur, & locum, & habitum: sed quadam etiam ex iis quæ dicta non sunt, sibi ipsa atrifruit. i. e. Superaddit, vel affingit de suo.
 Atrifruere laudem. Plin. in Paneg.
 Atrifruere, Affirmare. Plin. lib. 12. cap. 18. Periti rerum atrifruerunt, non ferre tantum annuo foetu, quantum, &c. In editis codicibus legitur Affeverant. sed omnes MSS exhibent Adtrifruerunt.

Atrifruitur his. Plin. 8. Epist. 6. Additur, ut Pallas (cui fe omnes pro virili parte obligatos fatentur) singularis fidei, singularis industric fructum meritissimo ferat: prolatis imperii fides, redditus exercitus Reip. credas.
 Atrifruitur his, quum Senatui populoque Romano, &c. i. e. Præterea.
 Atrifruere auditis. i. e. Augere audita, & plura affingere. Sil. lib. 4.
 Adtrifruere formæ. Ovid. 2. de Arte Am. 119. Ubi Heinf. & Burm. V.
 In libris emendatoribus semper legitur Adtrifruo, non Atrifruo.

ASTRU, vel potius **ASTRY**, [ἄστρυ] Nomen indecl. Prifcian. lib. 15. Significat Urbem in genere; sed ἄστρυ Ἰσθμίου Civitas est Athenienfium. Ter. Eun. 5. 6. 17. Hem, quid? amat? an feit jam ille quid meretrix feit? an in Aftu venit? Ubi Donatus, In Aftu, In urbem, de Piræo, fe enim Athenienfes vocabant urbem suam: unde Ipli incolæ ἄστρυ vocantur. V. Steph. de Urb. in v. & in Ἀστυδραμία.

ASTYCUS, Adj. Urbanus. V. supra **ASTICI**.
ASTURPE, vel **ADSTURPE**, ni, [ἀστυρπέ] Ære. est Ad rem vel auditam vel visam obfufpescere. Stat. 2. Theb. 13. ubi Mercurius umbram Latii ad fufperos educit:
 Tum fertiles luci, possesseque manibus arva,
 Et ferrugineum nemus astupert: ipsaque tellus
 Miratur. Idem lib. 3. 405.
 Altupert oranti.

Astupere divitibus. Sen. de Tranquil. vitæ, lib. 1. cap. 8. Non pudet quifquis divitibus aditupes? Respice aegedum mundum: nudos videbis deos omnia dantes, nihil habentes.
ASTUR, Æris. m. Avis prædatitia, vulgo nota. V. **FALCO**.
ASTUR, five **ASTURIA**, [ἄστυρία] Civitas Hispania in qua Asturcones equo gignuntur. Sunt & in ea aurifodina multe. V. Ptolemæum lib. 2. cap. 6. Nomen etiam hodie servat.

ASTUR, Æris. [ἄστυρ] Adj. ut, Astur equus, Qui est de Asture oppido. Martialis lib. 14. 199.
 Hic brevis ad numerum rapidos qui colligit ungues,
 Venit ab auriferis gentibus Astur equus. Sil. lib. 3. 334.
 Fingit Astures Callæcis proximos, originem habuisse ab Altyre Memnonis armigero, qui post domini mortem eo profectus lit.
 Avarus Astur. Sil. lib. 1.
 Belliger. Sil. lib. 12.
 Exercitus. Sil. 1. 252. V. Drakenb. in loc.
 Impiger. Lucan. 4. 8.
 Pallidus. Claud. Laud. Ser. Reg. 75.
 In Marmoribus antiquis habetur Astyr, teste Heinfio in Sil. 3. 334.

ASTURICUS, aliud. Adj. [ἄστυρικός] ur. Asturica gens. Sil. lib. 16. 584.
ASTURICA AUGUSTA, Hispaniæ Terraconensis urbs Ptolemæo, ejusdem gentis caput. *Asturga* vulgo: olim Roma.
ASTURCO, Ænis. m. [ἄστυρκο] Equus ab Asturia oppido Hispania. sed postea & aliarum nationum sic dictus fuerat, ut Asturco Macedonicus apud Petron. Arbitrum, cap. 87. V. Burman. ad loc. Plin. lib. 8. cap. 42. In eadem Hispania, Gallicæ gens est & Asturica, equini generis, (hi sunt quos thieldones vocamus, minori forma appellatos alteros) gignunt, quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis altitudo crurum explicatu glomeratio: unde equis tolitum carpere incurfus traditur arte. V. Drakenb. ad Sil. 3. 334.

ASTURA, [ἄστυρα] Flumen Latii, & insula in fluvii ostio. Plin. lib. 3. cap. 5. Antium colonia, flumen Astura, & insula. Et lib. 33. Tenuit & nostra memoria navem Cauti principis ab Astura Antium navigantis. Ab aliquibus Strabo dicitur: unde Festus, Strura flumen in agro Laurenti est, quod quidam Asturam vocant. Etiam Scrabo ἄστυρα πλάμης.

ASTUS, Æs. m. [ἄστυς] Astutia: ab ἄστυ oppido. in quo qui convectati alidue sunt, cauti atque acuti esse videntur. Festus.
 Quod si astu rem tractavit. Ter. Eun. 5. 4. 2.
 Astus belli. Sil. lib. 16. 32.
 Non ars, aut astus belli, vel dextera docerat.
 Providus astu. Stat. 1. Achil. 542.
 Acris astus. Valer. 2. Argon. 555.
 Callidi. Sen. in Troad. 6.
 Adjungere astus ferro, est Arte dimicare. Sil. lib. 6.
 Carere astu. Quintil. lib. 9.
 Exuberans astu. Sil. lib. 1. de Annibale.
 Exuere astus. Sil. lib. 7.

Tuque dolos Peene, atque astus tandem exue notos.
 Verfare dolos astu. Virg. 11. Æn. 704. Astu, i. e. Malitia, ut ait Servius.
ASTUTUS, Adj. [ἄστυτος, κερδωτός] Calliditas, verfutus. Proprie Astutus Malitiosus vocamus. Cic. 3. Off. 57. Certe non apertus, non simplicis, non ingenuus, non iusti, non viri boni: sed verfuti potius, obfcuri, astuti, fallacis, malitiosi, callidi, veteratoris, vafri. Hor. 2. Serm. 3. 62.
 — Pro bene fano

Ac non incauto, fictum astutumque vocamus.
 Hominis efflet & astuti & ingrati. Cic. pro Muren. 8.
 Astutus, Arte tutus. Festus.
 Astutior fallacia. Plant. Caf. 5. 1. 67. Nec fallaciam astutiorum ullus fecit poeta.
 Astuta vulpes. Hor. 2. Serm. 3. 186.

ASTUTULUS, Adj. dimin. Apul. 6. Met. Astutula anus.
ASTUTIA, æ. f. [ἄστυτία, κερδωτός] Calliditas, malitia. Cic. 3. Off. 68. Sed aliter leges, aliter philosophi tollunt astutias. Ter. And. 4. 4. 2. Nunc opus est tua mihi ad hanc rem exrompta memoria atque astutia. Ubi Donatus, Astutia, ad egedum strenue quæ imperet.
 Hem astutias. Ter. And. 3. 4. 25. Ubi Donatus, Bona Ironia, pluraliter dixit Astutias, quasi is qui abundat astutiis, ut ei una non sufficeret. Instituere astutiam. V. INSTITUO.

ASTUTE, Adv. [ἄστυτος] Callide, verfute. Cic. 1. Q. frat. 2. Nihil tamen nec temere dicere, nec astute reticere debeo. Ter. And. 1. 2. 12. Astute!
ASTURAPES, aliter ex Nili alveis, qui a dextra parte est. V. in **ASABORAS**.
ASTYAGES, [ἄστυγες] Cyaxaris Medorum regis filius, & Mandanæ pater, ultimus Astyriorum & Medorum rex. De quo Herodot. lib. 1. & Justin. 1. 4. scripsere.
 Astyages item alius, unus ex illis qui a Perfo visa Gorgone in marmora mutati fuerunt. Ovid. 5. Met. 205.

Dum stupet Astyages, naturam traxit eandem,
 Marmoreoque manet vultus mirantis in ore.

ASTYALUS, [ἄστυαλός] Vir fuit Trojanus, a Neoptolemo interemptus, ut scribit Homer. lib. 6. Iliad.

ASTYANASSA, [ἄστυανασσα] Helenes Menelai uxoris ancilla lascivissima, dominamque profus fe dignam nata, quæ prima de variis concubitus modis librum conscripsit: cujus exemplum postea imitatæ Philanis, & Elephantine, idem argumentum tractarunt. Author Suidas.
ASTYANAX, actis. [ἄστυνάξ] quasi Urbis princeps, appellatus autem proprio nomine Scamandrus, Hectoris filius ex Andromacha: qui, cum Troja Græcis caperetur, a matre absconditus, sed ab Ulyffe repertus, de alta turri præcepis est datus. Ovid. 13. Met. 415.
 Mittitur Astyanax illis de turribus, &c.

Astyanacta, accuf. Virg. 2. Æn. 457.
 Astyanactis, gen. Virg. 2. Æn. 489.

O mihi sola mei super Astyanactis imago!
ASTYCRATIA, [ἄστυκρατία] Filia Æoli, teste Homer. Odyff. lib. 10.

ASTYDAMAS, [ἄστυδάμας] Athenienfis, & filius ejusdem nominis, ambo Tragicæ poetæ fuerunt: pater etiam summus philosophus, & Socratis auditor. Suidas.

ASTYDAMIA, [ἄστυδάμεια] Ormeni filia, quam Hercules patre prius occiso rapuit. Ovid. 9. Epist. 50.
 Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

ASTYLIS, idis. [ἄστυλις] Lactucæ latiofis genus sine caule, quæ ob insignem frigiditatem, Veneri maxime creditur resistere: unde & Eunuchion, & Spadonion a nonnullis etiam appellatum. Ruell. lib. 1. cap. 20.

ASTYLUS, [ἄστυλος] Unus fuit ex Centauris: & quoniam augurio vebat, futura præfocens, fratres monuerat ne bellum adversus Lapithas affumerent: sed exorto in nuptiis bello, ipse sibi timens, una cum Nefo Centauro fugam arripuit. De hoc ita Ovid. 12. Met. 307.
 Astylus ille etiam metuenti vulnera Nefo,
 Ne fuge, ad Herculeos, inquit, servaberis arcus.

Astylus Crotoniata, tribus Olympiis continuis vicit, stadio, & diaulo. Pausan. Eliac. postler.

ASTYMRDUSA, [ἄστυμρδύσα] Oedipi fuit uxor (hanc enim repudiata mare Jocalte, quam prius matrimonio sibi conjunxerat, sed incognitam, uxorem duxit) quæ ut liberis prioris conjugis infensum parentem faceret, apud patrem eos accusavit, tanquam qui se de stupro appellasset. Quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit. Diod.

ASTYNOME, Filia fuit Chryfæ, quam Homerus Chryfeida nuncupat: sicut Brifeida idem author vocat, quæ fuerat Hippodamia. Erant vero Brifes & Chryfes fratres, ex quibus Brifes Pedafum incoluit, Chryfam vero Chryfes, quorum pater fuit Ardyf. Cæl. lib. 23. cap. 5. ex Eulathio.

ASTYNOICI, [ἄστυνοικοί] dicuntur Papiniano Ædiles, quod curam urbis, viarum & adificiorum gererent. I. unica. D. de via public. & si quid in ea fact. esse dicat. [Immo Ulpianus Rhetor hanc differentiam esse docet inter ἀστυνοικοί & ἀστυνοχοί, Atheniensium magistratus minores, quod ille rebus venalibus in foro, hic urbis viis, ut puræ serventur inspicendiis constitutus lit, p. 236. Epifcop. Cujus verba ad Ulpiano legem DD. adducunt, in qua non nisi Ædilium, Romanorum. scil. mentio fit, quibus utraque cura illa demandata fuit.]

ASTYNOUS, [ἄστυνοός] Princeps quidam Trojanus, quem Diomedes in bello Trojano interfecit, ut scribit Homer. 5. Iliad.

ASTYOCHEA, vel **ASTYOCYCHA** quin & **ASTYOCHE**, [ἄστυόχη] Actoris filia fuit: quæ quum sola in cenaculum ascendisset, a Marte compressa, Acalaphum & Jalmentum peperit. Pausan. in Boeot.
 Fuit & altera ejusdem nominis, Phylantii Ephyaerorum regis filia, quam Hercules rapuit & Tlepolemon ex ea genuit. de qua Homer. in Catalogo navium. v. 165.

ASTYPALÆA, [*Ἀστυπάλαια*] Insula est una e Cycladibus, ab Astypalæa Ancori matre denominata. Antea enim a Caribus habitata, Pyrrha primum, deinde Pylæa, mox *ἡδὴ τρυπαιζα*, h. e. Deorum mensa, fuit appellata. Hæc Steph. conf. Plin. lib. 4. cap. 12. & Strab. lib. 10. Vadianus putat Astica apud Pomponium l. 2. c. 7. corrupte legi pro Astypalæa, astipulante Pintiano, quomodo & Schottus edidit. Ovid. 2. de Arte Am. 82. Dextra Lebynthos erat, Givisque umbrosa Pachyane, Cinctaque piscos Astypalæa vadis.

ASTYPALÆA, Coorum fuit urbs antiquitus. Strab. lib. 14. V. Steph. qui tres insuper memorat Astypalæas.

ASTYPALÆICUS, [*Ἀστυπάλαιος*] Adj. sex syllabarum. Ovid. 7. Met. 461. Hinc Anaphen sibi jungit, & Astypalæa regna.

ASTYPALÆICUS, Ad. alterum. Plin. l. 30. c. 6. & 14. Astypalæicæ cochleæ.

ASTYPALÆENSIS, [*Ἀστυπάλαιος*] Populi, de quibus sic Strab. lib. 13. Astypalæenses itaque qui Rhœtium tenebant, primi oppidum iuxta Siemoentem condidere, quod nunc Polissia nominatur, in loco non valde idoneo: quapropter cito eversum est. Hæc ille.

ASTYR, V. **ASTUR**.

ASTYRA, [*Ἀστύρα*] Vicus fuit in regione Trojana, & lucus ipsius Dianæ. Strab. lib. 13. proximus Adramyttio, ut ait idem.

Fuit & urbs Phœnicis circa Rhodum, in qua colebatur Minerva Astyris. Est & Bœotia ad Pontias, ut Charax scribit in secundo.

Est & regio Italiæ, cujus gentile Astyrenus. Hinc

ASTYRÆNA Diana, [*Ἀστυρην Ἀρημὶς*] Nuncupata fuit ab Astyra vivo in regione Trojana, ut Strab. placet lib. 13. Stephanus tamen videtur ab Astyro Italiæ deducere: & Minervam Astyrida, a Phœnicia civitate circa Rhodum.

A S U

ASVESTUS, **ASVESTINUM** Lignum, V. **ASRESTOS**, **ASRESTINUM**. **ASURA**, [*Ἀσούρα*] Oppidum est proxime Philicum, ad Euphratem, a quo Seleuciam decem dierum est navigatio. Plin. lib. 5. cap. 26.

ASUS, [*Ἀσος* Stephano] sive (ut apud Plinium legitur) Avium, Oppidum est Crete insulæ mediterraneum, de quo Plin. lib. 4. cap. 12.

A S Y

ASYCHIS, [*Ἀσυχίς*] Ægyptiorum rex post Mycerinum, cujus opus fuit lateritia pyramis apud Memphim, ut testatur Herod. lib. 2.

ASYLA, Herba est qua sibi pecora medentur, si quando anagallidem fœminam imprudenter gustaverint. Latini Ferum oculum appellant. Author Plin. lib. 26. cap. 13.

ASYLAS, [*Ἀσύλας*] Proprium vatis cujusdam nomen apud Virg. 10. Æn. 175. Tertius ille hominum, divumque interpres Asylas, Cui occidum fibræ, cœli cui sidera parent, Et lingue volucrum, & prægæi fulminis ignes.

ASYLUM, i. [*Ἀσύλον*] Locus refugii, quem violare nefas. Servius. Postquam Hercules migravit et terris, nepotes ejus timentes insidias eorum quos avus affixerat, Athenis sibi primi asylum, hoc est templum misericordiae, collocaverunt, unde nullus postest abduci, quod etiam Statius dicit: ut, Hercules fama est fundasse nepotes. Cic. 3. Verr. 85. Nuper M. Aurelio Scavro postulate, quod is Ephesi se quaestorem vi prohibuit esse dicebat, quominus e fano Dianæ servum suum, qui in illud asylum confugeret, abduceret, Pericles Ephesus, &c. Strabo lib. 5. de Collatinis, Antemnatibus, Fidenatibus, & Laviniensibus, Orta igitur inter eos seditio, inter ædificanda mœnia, Renum occisum fuisse traditur. Urbe deinde condita, Romulus mortales convenas aggregat, sacrum quandam locum aperiens, inter collem & Capitolium, quo perfergentis finitimus civitate donatos designat. Liv. 35. 51. Templum est Apollinis Delium imminens mari: quinque millia passuum a Tanagra abest, minus quatuor millium inde in proxima Eubœæ est mari trajetum. Ubi & in fano Iucæque, ea religione & eo jure sancto quo sunt templa, quæ asyla Græci appellant: & nondum ad indicto bello, aut ita commisso, ut strictos gladios, aut sanguinem usquam factum audissent: quum per magistrum omnium milites, alii ad spectaculum templi Iucicæ versi, alii in litore inermes vagarentur, &c. Virg. 8. Æn. 342.

Hinc Iacum ingentem, quem Romulus acer asylum. Rettulit. Asylum, Statua ad quam confugerentibus jus erat asyliæ, ejusmodi statuum scribit Philostratus fuisse Tiberii. Budæus. Asyli jus firmare. Tacit. 4. Ann. 14. 1. Vetustum asyli jus, ut firmaretur petentibus.

Asylum, Intemeratum Latine dicitur, quod locus esset a quo neminem perviri extrahere licebat.

ASYLI, dicuntur a Græcis Homines a violentia tuti, ut sunt sacrosancti, quos attingere sine piaculo non licet, nec prehendere: quales erant Tribuni plebis apud Romanos. Dicebantur Asyli & Caduceatores. Budæus.

ASYLIA, [*Ἀσύλια*] ab Asylo dicta, dicitur pro Eo jure libertatis & veniæ quod quis apud aras confugitur, quam Immunitatem ecclesiæ vulgo vocant. Eodem jure asylum, vel (ut Græci loquuntur) asylon dicere possimus: & simulacrum asylon, id est, in qua, vel ad quod jus est asyliæ confugientibus. Budæus in Annot. prioribus.

ASYMBŒLUS, Adj. [*Ἀσύμβολος*] Qui immisus abest & convivio. h. e. Non perfoluta symbola, quam Gallicæ *esjot* vulgo dicit, vel partem convivii. Ter. Phorm. 2. 2. 25. Tene asymbolum venire unctum atque lautum & balneis, &c. Ubi Donatus, Hoc nomen constat inter parasitos confictum atque compositum esse: contra illud in Andria, Symbolum dedit, cœnavit. V. Gellium lib. 6. cap. 13, **SYMBOLA** & **SYMBOLUM**. f. l.

ASYNDËTON, sive **ASYNTHËTON**, [*ἄσυνδῆτον*] Figura orationis, qua Poetæ & Oratores nonnunquam utuntur. Latine dici potest Incompositum. Diomedes lib. 2. Asyndeton est quæ aliqua incompositæ & simpliciter profertur: ut, Veni, vidi, vici. Hæc ab aliis Dyaliton dicitur. Julius Rufinianus, Asyntheton est, vel dialyton, quam oratio nulla conjunctione connexa, velut solutæ sententiæ regulam servat: ut, Virg. 10. Æn. 330.

Conjunctum, partim galea clypeoque refundant. Latine dicitur Dissolutio vel Incompositum. Asyntheton autem modo per singula verba fit. Ter. Adelph. 3. 4. 24. Perquisit nox, amor, vinum, adolescentia. Ubi Donatus, Hæc inferuntur *ἀσυνδῆτος*, ut multa videtur. Modo per plura verba, & per ea quæ Græci vocant *κἀλα*. Ter. Phorm. 1. 2. 85. Perquisit homini, factum est, ventum est, vincimur, duxit.

Male Asyntheton, *ἀσυνδῆτος*, per θ scribi innuit H. St. siquidem ad Donati locum adscripsit: Atqui hic non est *ἀσυνδῆτος*, sed *ἀσυνδῆτος*. [Conf. **POLYSYNDETON**, quod ejus contrarium est Schema. Ceterum alterum sine dubio a defectu copulativæ particulae, quæ Græcis *ἀσυνδῆτος* dicitur, alterum ab ejusdem abundantia nomen invenit. V. omnino Fabium l. 9. c. 3. p. 813. Barm.

ASYSTATON, [*ἄσυστάτον*] Inconspicuum, vel parum sibi confans. Refertur inter vitia orationis. Imile ej quod appellatur *ἰσὸς ἄσυστος*. Fit autem quoties ejusmodi res proponitur, ut ne possit quidem esse quod fingitur. Erasmus. V. Henr. Steph. Theat. Græc.

A T

AT, [*ἀτ*] Conjunctio discretiva. Ter. Andr. 5. 4. 38. At mihi unus scrupulus etiam restat, qui me male habet. Ubi Donatus, At, discretivum est superiorum dictionum.

At, Principium increpationis aptum. Ter. Andr. 4. 1. 42. At, tibi dii dignum factis initium dunt. Cic. 7. Verr. 72. At quemadmodum se induit prioræ actione.

At, Sed. Cic. 4. Acad. 56. Non cognoscebantur foris, de domi: non ab alienis, a tua suis.

At, Differentiam rerum significat: ut quum dicimus, Scipio est bellator, at Marcus Cato orator. Festus.

At, Tamen, veritatem. Ter. Andr. 4. 1. 46. Parum successit quod ago, at facio sedulo. Plaut. Perf. 5. 2. 16.

At, utimur quando cum admiratione laudamus. Ter. Ean. 3. 5. 40. At quem deum! qui, &c. Cic. 9. Fam. 20. Habuisses enim non hospitem, sed contubernalem: at quem virum! non eum quem tu es solitus promulsdie conficere. Vel quum vituperamus, interrogamus. Idem Cic. pro Cluent. 199. Una mater oppugnat, at quæ mater? quam cæcæm crudelitæ & scelere ferri videtis. Idem pro Milone, 40. Itaque atque venit, at quo die?

At, Quum quid oramus. Cic. pro Domo sua, At videte hominis intolerabilem audaciam.

At, Quum simpliciter interrogamus. Cic. in Verr. At per deos immortales quid est quod de hoc dici possit?

At, Quum quid objicimus, statimque objectioni respondemus. Cic. 4. Verr. At mores commodi, quis contumacior? quis inhumanior? quis superior? At hæc line cujusquam malo. quis acerbior? quis infidelior? quis crudelior unquam fuit?

At, pro Saltem. Cato de R. R. Si non eodem die, at posttridie. Cic. pro L. Flacco, Si non propinquius, at ætatis suæ: si non hominis, at humanitatis rationem haberet. Item pro Milon. Si mihi Rep. bona frui non licuerit, at carebo mala. 10. Fam. 9. Nostram suffragationem si minus potentem, at probatam tamen & iustam.

Immo est Tmesis, pro Atamen. H. St. V. mox At tamen.

At, pro At vero. Cic. 1. Off. 35. Parva autem victoria conservandi sunt si qui non crudeles in bello nec immanes fuerunt, ut majores nostri Tusculanos, Æquos, Volscos, Sabinos, Hænicos in civitatem etiam acceperunt: at Carthagineum & Numantiam funditus sustulerunt.

At certe, interpositis aliis verbis inter At & Certe. Cic. pro Marcell. 24. Itaque illam tuam præclarissimam & sapientissimam vocem invidus audivi, Satis te diu vel naturæ vixisse, vel gloriæ; satis, si ita vis, naturæ fortasse: addo etiam (si placet) gloriæ; at quod maximum est, patriæ certe parum.

At enim. Ter. Heaut. 4. 3. 21. At enim istoc nihil est magis Syre meis nuptiis adversum. Cic. pro Lege Manil. At enim vir clarissimus Reip. & vestris beneficiis amplissimis affectus, Q. Catulus, &c.

At etiam, Indignantis. Ter. Eun. 5. 7. 10. At etiam primo callidum & disertum credidi hominem. Cic. 2. Philipp. 86. At etiam misericordiam captabas.

At jam. Plaut. Trin. 5. 2. 63. At jam posthac temperabo. c. n. dicis, si facies modo. Ter. Andr. 4. 1. 58. Faciam. P. A. M. at jam hoc opus est. At ita. Ter. Adelph. 2. 1. 7. Lenogeno enim. æ. scio. s. at ita ut usquam fuit fidei quilibet optima.

At hercule. Plin. lib. 12. cap. 14. At hercule Alexandriæ ubi thura interpollantur. Liv. At hercule in ea controversia quæ de Argis est.

At nunc. Ter. And. 1. 2. 7. Nunquam cuiquam nostrum verbum fecit, neque id agre tulit. s. at nunc faciet: neque (ut opinor) sine tuo magno malo.

At postquam. Ter. Adelph. 4. 5. 55. At postquam id evenit, cedo, nunquid circumspexi?

At nos quemadmodum est complexus? Cassium sibi legavit, &c. Cic. 6. Fam. 6.

At tamen, duæ dictiones: vel Attamen unica dictio. Ter. Andr. 5. 3. 23. Ego audiam! quid ego audiam Chreme? c. n. at tamen dicat sine. Et 4. 1. 13. At tamen ubi fides est, si roges, nihil pudet. Pro Sed tamen, vel Sed si tamen. Cic. 3. de Fin. Sed quoniam negent nec virtutes, nec vitia crescere, at tamen utrunque eorum fundi quodammodo & quasi dilatarî putant. Legitur in quibusdam exemplaribus Et tamen.

At tamen, interpositis aliquot dictionibus. Ter. Eun. 5. 2. 26. Nam si ego digna hæc contumelia sum maxime, at tu indignus qui faceres tamen. Cic. de Senect. 65. At merofatis tamen, & ea quæ dixi vici, habent aliquid excusationis. Tmesis est. V. supra At pro Saltem.

At vero, pro Autem. Cic. 1. de Orat. Ut vero filii ejus diserti, &c. At ut. Ter. Adelph. 2. 4. 15. Reddetur, ne timæ. s. a. At ut omne reddat. Idem Heaut. 4. 1. 4.

Atat, Interjectio ex improvise aliquid deprehendentis, auctore Linaero. Ter. And. 1. 1. 98. Atat, hoc illud est, hinc illa lacrymæ, hæc illa est misericordia!

Atat, Admirantis, Contenti item & contenti interjectio, auctore Donato. Ter. Eun. 2. 1. 22. Atat! hic quidem est parastus Gnatho militis: ducit secum una virginem huic done.

Atat, Interjectio paulatim percepti atque interfecti mali. Ter. Eun. 4. 5. 1. Atat data hercle verba mihi sunt: vici vinum quod bibi.

Atat, Formidantis interjectio. Ter. Eun. 4. 6. 18. c. Militem secum ad te quantas copias adducere? atat. r. num formidolosus obsecro es mi homo? [Atat ejusdem particulae geminatio est, velut Ucut, Quamquam, Jamjam, Ubiubi, & familia Latini sermonis propria. Itaque cum superioris vocis exemplis hæc conjungenda sunt, male antehac divulsis.

ATAX, Æcis. [Ἄταξ] Clarus fluvius provincie Narbonensis. Lucan. lib. 1. 403.

Miris Atax gaudet Latias non ferre carinas.

Atax pro Iphis populis Atacem accolentibus accipitur a Tibullo, lib. 1. 7. 4. Quem tremeret forti milite victus Atax.

ATE, V. ATA.

ATEAS, [Ἄτας] Nomadum regis nomen, qui adversus Philippum Amyntæ filium bellum gessit. Strabo lib. 7.

ATECHNIA, æ. [ἄτεχνία] Ruditas; imperitia. Quintil. lib. 2. cap. 21.

ATELLA, ATELLANUS. V. ATRELLA.

ATER, Mons in regione Cyrenaica. Plin. lib. 5. cap. 5. Item Cydamum e regione Sabratæ. Ab his mons longo spatio in occasum ab ortu tendit. Ater nostris dictus a natura, adulto similis, aut folis repercusu accenso.

ATER, atra, atrum, [αἶμα, ἀσφρακας] Quod refert colorem carbonum. Plin. lib. 30. cap. 2. Fecudes vero, quibus non nisi ater color esset. Ter. Adelph. 5. 3. 63. Tam excoctam reddam, atque atram, quam carbo est. Albus anater fis nescio. Proverbiale. De homine plane ignoto. V. ALBUS. Alba & atra discernere non poterat Democritus, luminum amissis. Cic. 5. Tusc. 114.

Agmen atrum. Virg. 12. Æn. 450. i. e. Denfum. Conf. Seges infra. Bilis atra. Cic. 7. Tusc. 11. Hanc enim insaniam, quæ juncta stultitiæ patet latius, a furore disjungimus. Græci volunt illi quidem, sed parum valent verbo, quem nos furorem, μελαγχολία ipsi vocant. Quali vero atra bili solum mens, ac non sæpe vel iracundia graviore, vel timore, vel dolore moveatur. Festus, Atra bilis, ab atro, id est animi vitio dicta. Est enim atrum, Nigrum: i. e. A candore (animi scilicet) remotum. Calulus ater. Ovid. 15. Met. 44.

Caligo atra. Virg. 11. Æn. 36.

Color. Ovid. 4. Met. 165.

Cruor. Hor. Epod. 17. 31.

Cupressus. Virg. 3. Æn. 64. i. e. Nigra, funesta, nam inferis consecrata est: quia cæsa nunquam revirescit. Hæc Servius.

Curæ. Hor. 3. Carm. 1. 40.

Dies, Funesta. Virg. 6. Æn. 429.

Dies atri. Gell. lib. 5. cap. 17. Verrius Flaccus in quarto de Verborum significatione, dies qui sunt postriede Calendas, Nonas, Idus, quos vulgus imperite nefastos dicit, propter hanc causam atros dictos habitoque esse scribit. Hinc, Ater lapillus, quo Nefasti dies signabantur. Ovid. 1. de Arte Am. 418.

Ultima nomen dies atro signanda lapillo. Et Atrati dicti, quos

Pullatos Cicero vocat.

Elephas. Sil. 3. 463.

Erinyes atræ. Ovid. 10. Epist. 103.

Fames. Claudian. 4. Paneg.

Fila Parcarum. Hor. 2. Carm. 3. 16.

Fluctus. Virg. 5. Æn. 2.

Formido. Virg. 12. Æn. 335.

Homo. Catull. 90. 2.

Hyems. Virg. 7. Æn. 214.

Ingluvies, Foeda. Virg. 3. Georg. 430.

Lapilli atri, quibus Nivei opponuntur. Ovid. 15. Met. 41.

Mos erat antiquus, niveis atrisque lapillis

His dammare reos, illis absolvere culpa.

Luctus. Sen. Herc. fur. 9.

Lux. Sen Hippol. 1217.

Mare, i. e. Tubidum. Hor. 1. Epist. 7. 16.

Nemus. Virg. 1. Æn. 169.

— horrentique atrum nemus imminet umbra. Ubi Servius, Tropus est, per atrum, nigrum ostendit: per nigrum, umbrifum: per umbrifum, derisum; id est frondibus plenum. [In]eptæ. V. quæ ad V. ARISTEA notavimus. Nullus hic tropus est, siquidem Umbra, densifloribus in filvis revera atra apparet aspectu.

Nox. Virg. 1. Æn. 89.

Nubes, Alte. Virg. 10. Æn. 308. Servius, Nisi potius Atlas nubes pro Prægnantibus & spissis ac densis accipias. conf. Tempestas.

Odor. Virg. 12. Æn. 591.

— Volvitur ater odor. Ubi Servius, Ater odor, Nove, nam in odore quis color est? sed hoc dicit, Odor ater, fumi scilicet. Ater odor, id est pestilimus; ut ibid. 587. — fumoque implevit amaro.

Olus. Columel. lib. 12. cap. 7. V. OLUSATRUM

Panis. Ter. Eun. 5. 4. 17. Quo pacto ex jure hesterno panem atrum vorent. Ubi Donatus, Panem atrum, hoc est (ut quidam volunt) ex antiquitate mucidum, quasi dicat, Panem mucidum hesterno jure accipientes deglutiant.

Piscis, i. e. Odiosus. Hor. Arte Poet. 3.

Sanguis, pro Sanie. Virg. 3. Æn. 221.

Visceribus miserorum, & sanguine vescitur atro. Servius.

Seges, Virg. 7. Æn. 525.

— Atraque late

Horrescit frictis seges ensibus. [i. e. Densa visis, ut Agmen atrum supra. Fertilem Serv. exponit, inscite.

Signa, Indicium triste futuri mali. Stat. 1. Achil. 129.

Speluncæ. Virg. 1. Æn. 60.

Tempestas. Virg. 5. Æn. 693. Aspectu, viz.

Timor. Virg. 9. Æn. 719. i. e. Turpis, ut placet Turnebo.

Tigris, Sæva. Virg. 4. Georg. 407. Servius.

Venenum. Virg. 2. Æn. 130. Ubi Servius, Atrum venenum, ut Pallida mors, Tristis senectus.

Vinum. Plaut. Men. 5. 5. 17. Album, an atrum vinum potas?

Compar. Plaut. Poen. 5. 5. 11. Atrior ut multo fiet quam Ægyptii.

ATRATUS, Adj. [αἰματωρ] ut, Atratus fluvius. Atrō colore tinctus. Cic. 1. de Divin. 68. Quid, quod fluvius atratus sanguine fluxit?

Atratus, Velle lugubri indutus. Cic. in Vatin. 30. Cedo qui unquam coenavit atratus? ita enim illud epulum est funebre, ut minus fit funeris, epulae quidem ipsæ dignitatis. conf. Varro 7. de L. 7.

ATRICOLORES, Æris. Adj. Quod atrum habet colorem. Plin. lib. 7. cap. 2. Alios juvenes atque pueros, atricolores, aligeros, claudos, &c.

ATRITAS,

ATA, sive ATR, [Ἄτα] Latine dici potest Noxa, detrimentum, nocumentum. Hanc existimavit Homerus esse Dæmonem humano generi noxium. In lib. liquidem Iliad. 9. Grafatar (inquit) Ate per univerfam terram hominibus inficita. Hanc eandem auctor est Suidas dæmonem esse humano generi infensum & adversarium, qui Diabolus dicitur, sic enim ait, Ἄτα ὁ δαιμόνων, ὁ ἀνθρώπων. Ejus lapsum e cælo, Homer. lib. 19. Iliad. describit. De ea Bellario sic meminit lib. 3. in calumniatore Platonis, Luciferum vero (inquit) sua culpa ejectum in terram, execrandumque, illi quoque didicerant ab Homero suo theologo, qui se beneficum quodam naturæ, sive Mosis propheta scriptis carmine suo exposterat lapsum Luciferi, quam ille Aten appellat. Budæus.

ATABULUS, [Ἄταβυλος] Ventus in Apulia ferventissimus. Hor. 1. Serm. 5. 78.

Incipit ex illo montes Apulia notos

Ostentare mihi, quos torret Atabulus. Plin. lib. 17. cap. 24. Vel status alicujus regionis proprius, ut est in Apulia Atabulus. Ita dictus, quasi ἀτὸ τῆς ἐπιπέδου, id est, nocumentum pestilentiamque afficere.

Sic & Commentator Horatii asserit hanc originem, & dicit nunc Atabo. (vocat viz.) Sed quomodo, si a βῆμα, habet βῆμα, non βῆμα? H. St.

ATABULI, [Ἄταβυλοι] Æthiopiae populi, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 30.

ATABYRIA, [Ἄταβυρία] Unum ex vetustis insulæ Rhodi nominibus, ductum ab Atabyro rege, ut Plinio placet lib. 5. cap. 31. sive (ut alii malunt) ab Atabyri, edilissimo totius insulæ monte.

ATABYRIS, [Ἄταβυρις] Mons est edilissimus totius Rhodi insulæ, Jovi Atabyrio sacer, cujus meminit Strabo lib. 14. Stroph. Atabyrus.

ATABYRIUS Jupiter, [Ἄταβυριος Ζεὺς] Vocatus a monte Rhodi insulæ Atabyro (ut ait Stephanus) vel Atabyri, ut Strabo. Lactantius lib. 1. Inst. c. 22. non a monte Jovem Atabyrium nuncupatum prodit, sed ab Atabyrio hospite, & adjuatore bellorum, sicut & Labradæus.

ATACINI, [Ἄτακίνοι] Populi Narbonensis provincie, Atacis amnis accolæ, qui circa Narbonem Martium fluit: a quo & nomen acceperunt. Meminit horum Pomponius lib. 2. & Hermolaus in Plinio.

ATAGEN, V. ATAGEN.

ATALANTA, vel ATALANTE, [Ἄταλάντη] Exigua est Archipelagi insula Eubœæ adiacens, e regione Opuntiorum: cujus meminit Thucydides lib. 2 & Pausan. in Phoc.

ATALANTA, [Ἄταλάντη] Virgo venatrix in Arcadia, filia Jasii. Hæc cum proceribus venit ad occidentum aprum devastantem Ætoliam, quem etiam ipsa prima vulneravit. Quare Meleagro filio regis Ætolie ardentem est adamata, ut tradit Ovid. 4. Met. 99.

Fuit & altera Atalanta filia Schœnei regis, in Scyro insula, cursu nobilis, & poetis cantatissima, cujus omnem fabulam Ovid. refert 10. Met. 665. qui unicam facit Atalantam. De venatrice quidem illa sic ait 8. Met. 118. Venit Atalante Schœnei pulcherrima virgo, &c. & 10. Met. 665.

illam cursu nobilem vocat femel & iterum Schœneliam,

Talia dicentem molli Schœneia vultu. Aspicit. Propert. lib. 1. 1. 9. Vocat Isidem, quasi Isii filiam. Sic enim ait

Milanon nullos fugiendo, Talle, labores

Sævitiæ duræ contudit lassidos. Eandem paulo post appellat Veleocem puellam.

Atalanta Mænalia. Ovid. 4. Epist. 99.

Atrix & Oenides in Mænalia Atalanta. OEnidem vocat Meleagrum. [Versum Ovidii ex 8. Met. non agnoscunt codd. MSS. Unde & a Viris doctis, ut spuris ejectives est. Ceterum duas Atalantas, Arcadicam alteram Jasii filiam, a Meleagro adamatam, & ab eodem apri Calydonii exuliam donatam, alteram Bœoticam Schœnei filiam cursu cum proceris certare solitam sere confundi ad eundem locum plenus Micyllus docuit. Eandem tamen Venatricem & Cursu nobilem Atalantem facit Pausanias quoque in Arcadice. V. Apollod. 1. 3.]

ATALANTÆUS, Adj. [Ἄταλάντειος] Stat. 4. Theb. 309.

Jamque Atalantæas impletur nuntius aures.

ATANUVIUM, est Poculi fictilis genus, quo in sacrificiis Romani utebantur sacerdotæ Potitii. Festus.

ATARGATA, V. ATRRGATIS.

ATARNA, [Ἄταρνα Stephano] Urbs fuit in ora Myæ, e regione Lesbii.

ATARNES, [Ἄταρνης] Darii Persarum regis fratris, filius Hystaspis, cujus filiam unicam nomine Phratagunam Darius uxorem duxit, ut testatur Herodot. lib. 7.

ATARNIDES, Atarnæ tyrannus, de quo Ovid. in Ibin, 319.

Aut ut Atarnides insutus pella juveni,

Turpiter ad dominum præda ferere tuum. Quidam Acharnides Jegunt, sed Turnebus Adv. 9. 25. sic emendat, & de Hermia Atarnæ tyranno intelligit, Aristotelis necessario & percharo. Locus obscurus & dubia lectio.

ATARNUS, [Ἄταρνος] Fluvius est Italiæ, in ora Pherenatorum, per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens. Plin. lib. 3. cap. 12. & 13.

ATAU, V. AT.

ATAULPHUS, Gothorum rex fuit, qui, Roma debellata, eo vesaniæ processit, ut quemadmodum Cæsares, sic in postero Romanos principes Ataulphos cognominari destinaret: a quo instituto, sicut a pluribus aliis, postea delitum est. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

ATAURI, Boves vocabantur in Epiro, intactæ venere, ut incrementum ampliter caperent, quasi Setarum dicas. Cæc. lib. 6. cap. 7.

ATAVUS, i. m. [Ἄταυρος] Abavi vel Abavie pater. Sic enim majores gradatim ascendendo enumeramus, Avus, proavus, abavus, atavus, tritavus. Festus, Atavus, quia ata (vel atta) est avi, id est pater, ut pueri usurpare solent. ubi Abavi cum Dacerio legendum. Ter. Phorm. 2. 2. 47. Primus effes memoriter progeniem vestram usque ab avo, atque atavo profersens. Cic. pro Cælio, 31. Non patrem tuum videras? non patrum, non avum, proavum, atavum audieras Consules fuisse?

Avis atavique potens. Virg. 7. Æn. 56. de Turno.

Mæcenas atavis edite regibus. Hor. 1. Carm. 1. 1.

Atavi, proavique. Ovid. 1. Amor. 8. 17.

Evocat antiquis proavos, atavoque sepulchris.

Ut Atavus, sic Atepos. H. St. [Falsus est igitur in etymo Festus, & potius Atavus dicitur, pro Avus, media in tenuem conversa, (V. in D litera) sicut Atepos pro Adnepos,

A ΤΡΥΤΑΣ, atis. denom. Plaut. Pœn. s. 5. 11. Ita replebo atritate, ut atrior multo fiet quam Ægyptii. Festus, Atritas, Atri coloris. Inuitatum.

A ΤΡΥΠΩ, tris. f. [μελαυρία] Idem. Gloss. Gr. Lat.

A ΤΡΟΡ, ôris. [μελαυρία] pro Atritate. Gell. lib. 2. cap. 26. Rubidus autem est, rufus, atrove nigroreque multo mistus.

A ΤΡΑΜΕΝΤΥΜ, i. n. [μελαυρία] ab Atrō colore deducitur: cuius duo genera sunt: atramentum scriptorium, quod & librarium dicitur, & a tectoriis, tectorium, quo in scribendo ac pingendo utuntur: & atramentum futorium, quod inficiendis pellibus futores usurpant. Hæc Perottus.

Atramentum scriptorium, five librarium [μελαν] Cic. 2. Q. frat. 14. Callamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. Vitruv. lib. 7. cap. 10. Quæ (fuligo) circa parietem & cameræ curvaturam adhærescit, inde collecta partim componitur ex gummi subactō ad utrum atramentum librarii: reliqua tectores glutinum admissentes in parietibus utuntur. Hor. 2. Epist. 1. 235.

Atramentum futorium [μελαυρία] Plin. lib. 20. cap. 12. Verrucas mitto atramento futorio tollit. Cels. lib. 6. cap. 8. Cic. 9. Fam. 21. extr. Jam pater ejus accusatus a M. Antonio, futorio atramento absolutus putatur. i. e. Judicium corruptela, non citra infamiam: est enim ejusmodi futorium atramentum, ut neque magnopere atram imprimat notam, neque nullam tamen illinat maculam. Plin. lib. 34. cap. 12. Græci cognationem aeris fecerunt nomine & atramento futorio, appellant enim chalcanthum. Hæc Plin. Colligitur ex ære, unde Græcis nomen χάλκων, quasi dicas, Flos æris, vulgo *virriol simple*. V. Eralm. in Adag. Sutorium atramentum. [V. & Viris doctis ad Cic. notata. Probabilis videtur P. Manuii sententia, Papirium, chalcantho sumpto voluntaria morte damnationem antevertevit, ut de famili Clodii Quirinalis factō Tacitus loquitur, Ann. 13. 30. Alia exempla in Romana historia obvia sunt, ut in eadem Cic. Ep. C. Carbonis, & C. Licinii Macri apud Valer. l. 9. c. 12. 7. Quamvis enim hæc vera Absolutio non sit, tamen quia penam & damnationis infamiam ita reus eflugiebat, Absolutus dici potest. Nam quod Cl. Verburgius simpliciter verbo Solutus legendum putat, id mihi non persuadet. Neque enim, ut Morbo, Senectute, vel Invidia solvi quis dicitur, ita Veneno quoque solutus recte dicitur, qui veneno sumpto mortuus est.

Atramentum [μελαυρία] Liqueor niger Sepiæ piscis, quem pro Sanguine ei esse putat Plin. lib. 9. cap. 19. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Atramenti effusio sepiæ tutatur. V. Rondelet. de Piscib. l. 17. c. 2.

A ΤΡΑΜΕΝΤΑΡΙΥΜ, i. n. [μελαυρία] Vafculum quod atramentum continet. Valla 1. 6.

A ΤΕΡΑΜΝΑ, [ἀτέραμνα] A Theophrasto appellantur Legumina coctū contumacia: cuiusmodi Plato ea esse tradidit, que per boum cornua ferendo in terram ceciderunt. Græcis enim ἀτέραμνα idem est, quod Incoctilis & indomitus. V. Ruell. lib. 2. cap. 38. & Galen. lib. de Cib. bon. & mal. succ.

A ΤΕΡΑΜΝΟΣ, [ἀτέραμνος] Herba. Plin. lib. 18. cap. 17. Circa Philippos ateramnon nominant, in pingui solo herbam, qua faba necatur: teramnon, qua in macro, cum udan quidam ventus affluit, ubi Hard. V.

A ΤΕΡΓΑΤΙΣ, [Απεργατίς] Dea est Sidoniorum, quæ & Athara, & Atargata, & Derecto, & Dagon appellata est. V. in dictione DERECTO, & plenius hæc disquirentem Seldenum de Diis Syris, Synt. 2. c. 3.

A ΤΕΡΗΝΑ Lex, Qua constituti sunt in oves singulas ares deni, in boves ares centeni: quo tempore multa dicebatur a magistratibus pecoris & armenti. Meminit Gell. lib. 11. cap. 1. Alii Aterian rectius vocant. V. Hotoman. & ad loc. Gronov. & v. feq.

A ΤΕΡΗΣ, Orator. V. ACHERUS. [Quamquam rectius hoc modo scribi putem id nomen, vel ut alii, cum adspirata. ap. Sueton. in Tib. c. 29. Q. Haterii mentio fit, ap. Cic. 9. Fam. 18. Atheriani vel Hateriani juris. Quibus addas licet Haterium Agrippam, & alium Antonium cognomine ap. Tacit. De Ateria lege in d. præced.

A ΤΕΡΝΥΣ, Fluvius Italiæ inter Ferentanos. Author Plin. Nunc vulgo dicitur Pescaria fluvius. Testis Olivarius in Melam.

A ΤΕΣΙΝΥΣ, [Ατεσινός] Fluvii nomen, ut docti censent, corruptum, quem Strabo l. 4. Ex Alpibus Penninis in Istrum delabi docet. Sed V. Casaub. ad l.

A ΤΕΣΙΣ, V. ATHISIS.

A ΤΕΣΤΕ, [Αττές] Civitas regionis Venetæ, ut tradit Plin.

A ΤΕΣΤΙΝΥΣ, Adj. Atestina Sabina. Martial. 10. 93.

A T H

A ΤΗΜΑΝΕΣ, [Αθημανες] Populi sunt Ætolia, de quibus Plin. lib. 4. cap. 2. quorum regio ΑΤΗΜΑΝΙΑ.

A ΤΗΜΑΣ, antis. [Αθημας] Æoli filius, pater Phryxi & Helles, poetarum carminibus notissimus. Ovid. 4. Met. 420. V. infra in dictione INO. Athamas, etiam est Thessalia mons, ut habet Plin. lib. 4. cap. 8. Est etiam Fluvii nomen, qui decrefcente Luna, ligna sibi admota incendit. Ovid. 15. Met. 311.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum Narratur, minimos cum luna recellit in orbis.

Athamanta, accusat. Ovid. 4. Met. 466.

— Athamanta superbum

Regia dives habet.

Athamas infelix. Stat. 1. Theb. 33.

Torvus. Stat. 2. Sylv. 1. 143.

A ΤΗΜΑΝΤΕΥΣ, Adj. [Αθημαντικός] Ovid. 4. Met. 49.

A ΤΗΜΑΝΤΙΚΥΣ, aliud Adj. Plin. lib. 20. cap. 23. Meum in Italia non nisi a medicis feritur, & iis admodum paucis. Duo genera ejus. Nobiliss Athamantium vocant, illi tanquam ab Athamante inventum, hi quoniam laudatissimum in Athamania reperitur.

A ΤΗΜΑΝΤΙΑΔΕΣ, i. e. Phryxus, Melicertes, & Learchus Athamantis filii.

A ΤΗΜΑΝΤΙΣ, idos. f. [Αθημαντίς] Ino, vel Leucothea. Propert. 1. 20. 19.

Et jam præteritis labentem Athamantidos undis Myforum scopulis applicuisse ratem. De Argo navi intelligit.

Undas autem Athamantidos, Ionium mare intelligit, quoniam in illud Ino cum Melicerta puero ex altissimo scopulo præcipitem se dedit, & a Neptuno in deos mutatus, hic Palæmon, illa Leucothea appellata postmodum fuit. conf. Ovid. 4. Met. 120.

A ΤΗΝΑΣΙΥΣ, [Αθηναίος] Præful Alexandrinus seculo quarto educatus ab Alexandro ejus civitatis præfule, olim diaconus in concilio Niceno fuit. Arrianorum deinde plurimas perperuss infidias, ad Constantem Galliarum principem aufugit. De quo plura apud Volaterr. Athanasius varios recenset Fabric. Bibl. Græc. vol. 5. p. 298.

A ΤΗΝΑΤΥΣ, [Αθηναίος] Vir prodigiosorum virium, de quo sic Plin. lib. 7. cap. 20. Nos quoque vidimus Athanatum nomine, prodigiosa attentionis, quingenario thorace plumbeo indutum, cothurnisque quingentorum pondō calciatum per scenam ingredi.

A ΤΗΑΡΑ, V. A ΤΕΡΓΑΤΙΣ.

A ΤΗΑΡΑ, [Αθήρα] Medicamentum ex olyra, five filigine, infantibus utilissimum, quo tamen & adultos illinunt. V. Plin. lib. 22. cap. 25. Diofcor. Αθήρα vocat lib. 2. cap. 85. ut & Galen. lib. 1. de Alim. facult.

A ΤΗΑΡΡΗΑΒΙΤΕ Præfectura, [Αθηναίος] Una est ex Ægypti præfecturis: de qua V. Plin. lib. 5. cap. 9.

A ΤΗΕΝΑ, [Αθήνη, vs. ἠ.] ut nonnulli putant, dicta est Minerva, quasi Athrena, ἀπο τῆς ἀθρήνης, quod Videre significat. Palladem enim intelligent prudentiam, quæ omnia prospiciat, & intellectualem providentiam. Mythici tamen sic dictam tradunt, quod de Jovis capite profuerit integræ puella atatis, nec ubera fugere fuerit necesse (quod ἠθραλέον dicitur Græci) ut scribit Eustathius: ut dicta sit Ἀθήνη, Athena, quasi Athela, ἀθήνη, quod lactata non sit. Cæc. lib. 14. cap. 18.

A ΤΗΕΝΕΑ, arum. [Αθηναί] Civitas Græciæ celeberrima inter Achaïam & Macedoniam: quæ nomen accepit a Pallade dea sapientia, quæ Græce dicitur Αθήνη. Varro 7. de L. L. 18. Quum trina fuerint Athenæ, ab una dicti Athenæi, ab altera Athenienfes, a tertia Athonæopolitæ. [Infra tamen ab Athenis Atticis Athenæus & Athenienficus.] Serv. in illud 1. Georg. 12. — tuque ô, qui prima fremement

Fudit equum magno telus percussa tridenti, Neptune. Quum (inquit) Neptuneus & Minerva de Athenarum nomine contenderent, placuit diis ut ejus nomino civitas appellaretur, qui munus melius mortalibus obtulisset. Tunc Neptunus percussore, equum animal bellis aptum produxit. Minerva, jacta hasta, olivam creavit, quæ res est melior comprobata, & pacis insignæ. Equum autem a Neptuno progenitum alii Scythium, alii Syronem, alii Arionem dicunt fuisse nominatum. Et idem dicitur equum invenisse, quia velox est ejus numen & mobile, sicut mare. Unde etiam Castor & Pollux, quia eorum velocissimæ stellæ erant, equos in tutela habere dicuntur. Hæc Servius, qui etiam meminit in Virg. 8. Æn. Sabinus paulo aliter recitat. V. Rhodig. lib. 14. cap. 18. Athenas fex memorat Steph. Byz. q. V. Bonæ Athenæ. Hor. 2. Epist. 2. 43.

Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ.

Clare. Ovid. 5. Met. 652.

Doctæ. Ovid. 2. Epist. 83. Propert. 1. 6. 13.

Inventrices omnium doctrinarum. Cic. 1. de Orat. 13. Ut omitam Græciam, quæ semper eloquentiæ princeps esse voluit: atque illas inventrices omnium doctrinarum Athenas, in quibus summa dicendi vis & inventa est & perfecta.

Invidiæ. Stat. 12. Theb. 586.

Palladiæ. Ovid. 7. Met. 726.

Pandionia. Ovid. 15. Met. 430. a rege Pandione sic dictæ.

Vacæ, i. e. Otio literarum deditæ. Hor. 2. Epist. 2. 81.

Athenis dimidium licet, Alexandriæ totum. Sen. in Apocolocyntosi, Quare, inquit, quæro tantum forem suam stulte studere: Athenis dimidium licet, Alexandriæ totum. Proverbialis figura hoc sensu, Alexandriæ quidvis facere licet, & Ptolemæi suas foreas inceltantur: Athenis licet dimidium. Legimus enim apud Athenienfes fuisse foreas in matrimonio fratrum. Cimon enim foream Elinicæm duxerat uxorem: sed hujus incesti major erat & impunitas & licentia apud Alexandrinos. Aut hoc ait, quia Athenis uterinas ducere non licebat, cum liceret germanas eodem patre natas, ut ex Philone patet. Contra Lycurgus incestas nuptias censuit germanarum fororum, uterinarum permisit. Sicilli dimidium concessere. Sed Ægyptii omnium fororum nuptias legitimas habuere. Turneb. Adv. 18. 13.

A ΤΗΝΙΕΝΣΙΣ, Adj. [Αθηναίος] Cic. pro Flacc. 62. Adfunt Athenienfes, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, jura, leges ortæ, atque in omnes terras distributæ putantur.

A ΤΤΙΚΑ & ΑΤΤΙΚΥΣ. V. f. l.

A ΤΗΝΕΥΣ, aliud Adj. Est & Athenæis in mœnibus. Lucret. 6. 749. V. ad Varronis loc. cit. in ΑΤΗΝΕΑ supra.

A ΤΗΝΕΥΜ, [Αθηναίος] Locus erat Romæ. Minervæ dicatus, ubi Rhetores & poète scripta sua recitabant. Jul. Capitol. in Gordd. c. 3. Postea vero, ubi adolevit, in Athenæo controversias declamavit. V. eund. in Pertin. c. 11. & Lamprid. in Alex. Sever. cap. 35. & Henr. Steph. Thef. Græc. Athenæum [Αθηναίος] Campaniæ promontorium. Strab. Pompeis contiguum est Campanorum Surrentum: unde Athenæum (id est Minerivium) prominat, quod quidam Præstulium nominant promontorium, in cujus extremo Minervæ fanum est ab Ulyffe conditum. Hæc ille lib. 5.

A ΤΗΝΕΥΣ, [Αθηναίος] Philosophus et Seleucia Ciliciæ peripateticus doctissimus, Augusti tempore, princeps aliquandiu patriæ suæ: deinde contracta amicitia cum Muræna, qui contra Augustum conspiraverat, cum illo aufugit captusque ac dimissus, quum infons reperiretur. reverens autem Romam, multis cum salutantibus & interrogantibus, illud Euripidis in Hecuba respondit,

Ἦτοι νηρέων κελύβητα κῆ σπύνη πύλας διπλῶν. i. e. Advenio ab inis atque cæcis inferum tenebris. Sed breve tempus supervixit, a ruina domus, ubi habitabat, per noctem oppressus. Hæc Strab. lib. 14.

Athenæus alius, Naucratica grammaticus fuit, M. Antonii principis tempore. Hic librum Dipnosophitarum composuit, varium opus & eruditum, ut Plinius alter Græcus fere dici possit: quod ad nos sane haudquaquam integrum pervenit, ejus epitome ab Hermolao Byzantino tantum relicta. Auth. Suid.

Fuit præterea hoc nomine, Quidam statuarius Olympiade c l v, de quo Plin. lib. 34. cap. 8. Athenæos novem præter Naucraticen memorat Fabric. Bibl. Græc. l. 4. c. 20. §. 5. g. V.

A ΤΗΝΕΑΓΟΡΑΣ, [Αθηναίος] Philosopho gentili Christiano, qui Scholæ Alexandrinæ præfuit & Apologiam pro religione Christiana scripsit, ad M. Aurelium Antoninum & L. Commodum, itemque de Mortuorum resurrectione librum.

Item Græcus, qui in bello Pefico pro parte Darii fletit. V. Curt. 4.5.15. Item Scriptor de Agricultura. V. Varr. 1.1.R.R.

A T H E N A I S, [*Ἀθηναίος*] Ex Erythris mulier quædam divinatrici, Alexandri temporibus, ut scribit Strabo lib. 14.

A T H E N I O, [*Ἀθηναῖος*] Siculus fuit, qui Drepanetis deficientibus, cum capita factionis affumeret, interempto domino, & ex ergastulis coacta fervorum manu, & comitibus voluntariis, regnum sibi accevit. Hinc pro signo defectionis usurpari soluit, Athenionem vocare. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 2.

Athenion alius. Pictor insignis fuit, Glaucionis Corinthii discipulus, cuius opera memorantur a Plin. lib. 35. cap. 11.

A T H E N I S, idis. Statuarius insignis, Hipponactis jambis laceratus. Suidas in *ἰστορίαις*. Plin. l. 36. c. 5. a pr. ex emend. Alcias. cum antea Anthemus vel Anthemus legeretur. V. Hard. ut & Viris Doct. not. ad Ovid. Ibin. v. 525.

A T H E N O D O R U S, [*Ἀθηνοδώρος*] Atheniensis philofophus Stoicus, præceptor Dionysii Areopagite. Compositi opus varium, quod *Διάτριβος* inscriptum. Emicit Augulli temporibus. Auth. Suid.

Fuit item Athenodorus, Sculptor eximius. Plin. lib. 36. cap. 5.

A T H E N O P O L I S, [*Ἀθηνοπόλις*] Oppidum Maffiliensium. Plin. lib. 3. cap. 4.

A T H E O S, i. m. [*Ἄθεος*] Sine Deo, impius, qui nullum credit esse Deum, atque a Deo omnem vim divinam tollit. quod convicium in Epicurum & Lucianum iactabatur. Cic. 1. de Nat. Deor. 63. Quid? *Διαγῆρας*, Atheos qui dictus est, posteaque Theodorus nonne aperte Deorum naturam futeulerunt. Scribitur & Latina terminatione Atheus.

A T H E R, ris. [*Ἄθερος*] In herodice dicitur Summa spica cuspis, ut ex Galeni autoritate docet Ruell. lib. 1. cap. 2.

A T H E R O M A, ætis. n. [*Ἄθερμα*] Tuberculum quod & in cervice, & in aliis, & in lateribus oriri solet. Cels. lib. 7. cap. 6.

A T H E S T I N U S, V. A T E S I N U S.

A T H E S I S, [*Ἄθης*] Fluvius qui ex Tridentinis Alpibus Tridentum alluit, & Veronam dividit. Plin. lib. 3. cap. 16. Virg. 9. Æn. 680.

Sive Padi ripis, Athemum fere propter argemum Confurgunt geminae quercus. Apud Claud. 6. Conf. Hon. 196.

Jegitur Athes velox. Germanis *die Etzch*.

A T H L E T A, [*Ἀθλητής*] Latine Luctor & certator dicitur, a verbo *ἀθλάω* deductum. Latini hac dictione tanquam nativa utuntur: nisi quod vocativum Græcum nominativi loco usurpant, Macedonem ac Theffalorum consuetudine. Plin. lib. 11. cap. 53. Ideo athletas malunt cibos ambulacione perficere. Cic. 2. Tusc. 56. Faciunt idem quam exercentur athlete. Ulp. in l. Athletas. D. de his qui notantur infamia. Athletas autem Sabinus & Cassius responderunt omnino artem ludicram non facere. Virtutis enim gratia hoc eos facere. Hi si ter victores extitissent, & tribus coronis de publico donabantur, & civiliun munerum vacationem consequerentur, ut apparet ex titulo de Athletis in codice.

Athleta certo quodam victu utebantur, & necessario ad comparandas vires firmitatemque corporis. Unde Athletica habitudo, pro Corpulenta & firma. Budaus.

Vide Dictionem *Ἀθλητολογία*. H. St. in Thef. viz. Græco. Subducat cibum unum diem athlete, &c. Cic. 2. Tusc. 40.

Athletarum fudit. Hor. 2. Epist. 1. 95.

A T H L E T I C U S, [*Ἀθλητικός*] Adj. ut, Athleticum certamen. In vet. Inscript. ap. Reimel. Classe 5. n. 44. Unde apparet, Lucta, Pancratio, & Pygme seu Pugilatu genus torum constituisse. V. Hier. Mercurialis. de Arte Gymn. & Petri Fabri Agonistici.

Athleticus victus, i. e. Ad certam legem adstrictus, quali athlete uti solent. Cels. lib. 4. cap. 6.

A T H L E T I C A, æ. f. [*Ἀθλητικὴ*] pro Arte certandi usurpatur a iurifconsultis. Plin. lib. 7. cap. 56. Hercules Olympice athleticam invenit.

A T H L E T I C E, Adv. [*Ἀθλητικῶς*] ut, Athletice valere, pro Optime & firmissime, auctore Buda. Plaut. Epid. 1. 1. 19. Quid herilis noster filius valet? r. Pugilice, atque athletice valet. Idem Bacch. 2. 3. 14. Bene ne usque valet? c. Pancratice, atque athletice.

A T H L O T H E T A, æ. m. [*Ἀθλοθέτης, ἀθλοθέτης, ἀθλοθέτης*] Qui ludos præbet, & premium certantibus proponit. Athlotheia in gymnics ludis erant, h. e. Curatores constitutoresque certaminum, iidem qui *βασίλειος* & agonothetae. Horum erant licentia magitophori, id est, flagriferi, ad summovendam turbam & cohibendas seditiones. Budaus. [V. Van Dale Diss. 7. qui plenius hoc munus exponit, ubi simul docet Athlothetam ab Agonotheta non aliter differre, nisi quod vox prior magis ad Gymnicis posterior ad Musici certaminis moderatorem pertineat. Dixerim potius hanc latius ad quodvis certamen pertinere, illam ad Athleticum proprie.]

A T H O C H A R I, [*Ἀθωχάρης*] Populi sunt Scythici in Asia, apud Herodotum.

A T H O S, vel **A T H O N**, [*Ἄθος*] Mons est Thracie, adiacens Lemno insula. Virg. 12. Æn. 701.

Quantus Athon, aut quantus Eryx. Ubi Servius, Si Athos legeris, os brevis est, & versus non fitat. Athon autem dici accusativus indicat. nam hunc Athona facit, ficut Apollon Apollona. Sed V. Pier. & Cerd. ad loc.

Athos glacialis. Claud. in Bell. Gigant. 68.

Præruptus. Sen. Oeth. 2.

Profundus nivibus. Claudian. in pr. Conf. Stilich. 126.

Vaitus. Claudian. in Bell. Get. 177.

Vellicatus. Juven. 10. Sat. 174.

Atho, accusat. Atticus, apud Virg. 1. Georg. 332.

— ille flagrant

Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia tela Dejicit.

Hic quoque Athon non nulli codd. V. Pier.

A T H R A X, V. A T R A X.

A T H R U L L A, [*Ἀθρουλλά*] Oppidi Arabia nomen, cuius meminit Strabo lib. 16.

A T H Y M B R U S, [*Ἀθυμβρῆς*] Nomen viri proprium, quem Strabo scribit lib. 14. una cum fratribus Athymbrado & Ilydrelo Lacedamone profectum, & quemadmodum fratres, urbem quoque de suo nomine condidit.

A T I L I A, Gens Romæ antiqua & nobilis, familia habuit patricias & ple-

beas. Ex patriciis Longi cognomente memorantur, ex Plebeis Reguli, Serani vel Sarani, Calatini. V. Fulv. Urfin. Inter Regulos præcipue celebratur ab historicis M. Atilius Regulus, qui bellum cum Salentinis gessit, deque eis triumphavit. Florus lib. 1. cap. 20. Qui Consul iterum cum L. Manlio Vulfone, Amilcare Carthaginiensium duce navali pralio victo, in Africam trajecit, duos Afrubales & Amilcarem acie victis, captusque est, xxx. m. fuorum captis, captus xv. Ab iis de captivis permutandis iuratus ad Senatum missus, reddi captivos negavit utie esse. Ipse cum Carthagine redisset, vigilando crudelissime edit necatus. Epit. Liv. 18. Polyb. 1. Appian. in Punicis. Florus lib. 12. cap. 2. Gell. lib. 6. cap. 4. Cic. 2. de Fin. 65. & Off. 1. 39. Valer. lib. 1. cap. 1. & lib. 4. cap. 4. & lib. 9. cap. 2. Liv. lib. 28. & 30. Fabulam tamen esse quicquid de necato pro cruciari Regulo scriptum est contendit Jac. Palmerius Exerc. ad Appian. p. 151. q. V.

Ex Calatinis præcipue celebratur A. Atilius Calatinus qui primus exercitum extra Italiam Dictator duxit, auctore Dione lib. 36. In hujus sepulcro Cato apud Ciceronem hoc elogium incisum fuisse referit: UNO ORE CUI PLURIMAE CONSENTIUNT GENTES, POPULI PRIMARIUM FUISSE VIRUM. in 2. de Fin. 116.

A T I L I A N U S, Adj. Prædia Atiliana. Cic. 5. Att. 1.

A T I M E T U S, [*Ἀτιμέτος*] Libertus Cæsaris, ut ipse testatur in marmore dicato cineribus uxoris Homonæe, cum epitaphio pulcherrimo, quod fere legitur Romæ Tortellius testatur.

A T I N A, [*Ἀτίνη*] Civitas Latinarum mediterranea, juxta Pontinas paludes. Virg. 7. Æn. 630.

Tela novant. Atina potens, Tiburque superbum. Cic. pro Planc. 30. Quod dicitur Atinæ factum a juvene, &c. Multa de Atinibus in hac oratione.

A T I N U M, Oppidum Lucanorum in Italia, a quo Atinates populi.

A T I N A S, Hujus alterutrus oppidi incolæ. Virg. 11. Æn. 869.

— fugit acer Atinas.

A T I N A S, Adj. ut, Campus Atinas. Cic. 1. de Divin. 59. Plin. l. 2. c. 103.

A T I N I A, æ. [*Ἀτίνη*] Genus ulmi, rarissimam ferens fameram (ita enim ulmi semen vocant) eamque inter frondes, quas prima germinatione edit, latentem. Columel. lib. 5. cap. 15. V. Plin. lib. 16. cap. 17. Nonnihil enim dissentit a Columella.

A T I U S, V. A T T I U S.

A T I Z O E S, [*Ἀτιζοῖς*] Gemmæ species, argenteo nitore fulgens, magnitudine trium digitorum ad lenticulæ figuram, odoris jucundi. V. Plin. lib. 37. cap. 10. Al. Atizoë.

A T L A N T I D E S, Africæ populi sunt, cum pietate & religione insignes habitii, tum & erga advenas, & peregrinos hospitalitate commendati. Hi ab se decorum vires manasse asserbant, idque credi volebant. Primum vero demum, *Οὐρανός*, i. e. Cælum, apud se regnasse prædicabant, & plures dixisse uxores, ex quibus xlv liberis sustulit, præcipueque ex Titea xviii, qui a matre Titanes vocati sunt. De his vide plura apud Diodorum & Eusebium de Præparat. Evangelica. Videntur iidem qui Atlantes, de q. mox.

A T L A N T I S, Insula contra montem Atlantem, sic appellata ab ipso monte. Ab ea quinque dierum navigatione solitudines ad Æthiops Heferios, & promontorium, quod vocamus Heferionceras, inde primum circum-agente fere terrarum fronte in occasum ac mare Atlanticum. Plin. lib. 6. cap. 31.

A T L A S, Mons est Mauritaniae ab Atlante rege sic nominatus, qui Astrologia inventor dicitur, ut tradit Plin. Sed duo montes ejus nominis sunt in Mauritania, auctore Herodoto & aliis nonnullis historicis: Unus quidem proximus columnis Herculis. Alter vero in interiore Libya remotior: cuius summitas nunquam videri potest, quia nubes ab illo, nec ætate nec hyeme divelluntur. Quem incolæ (ut idem Herodotus autor est) cœli columnam esse asserunt. Et ut poeta tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniae rex conversus. Cui etiam Virgilius formam viri tribuit, 4. Æn. 481.

Est item Atlas, Magnus quidam fluvius versus Septentrionem in Istrum fluvium labens, sic ab Atlante Arcadie rege cognominatus, auctore Herodoto.

A T L A N T E S, in muris qui dicantur, V. T E L A M O N.

Atlantes Æthiopicæ populi. V. A N O N Y M I. videntur iidem ac Atlantides.

A T L A S, antis. [*Ἀτλάς*] Rex Mauritaniae, qui Astronomiam dicitur invenisse. Quapropter a poetis colicam machinam humeris gestasse fingitur. Martial. in Xenis, Ep. 2. in detractorem. De hoc Cic. 5. Tusc. 8. Nec vero Atlas sustinere cœlum, nec Prometheus atibus Caucaulo, &c. Atlas quoniam compositum est a *τλάω*, & a particula vehementia: rectius τλάω separatur a prima vocali. Hæc Eratrinus in Dialogo de Pronuntiatione. τλάω, i. e. tolero. Atlas igitur verti potest, Multum tolerans five sustinens.

Sciendum Atlantes tres fuisse: unum Maurum, qui est maximus: alterum Italum, patrem Electræ: tertium Arcadicum, patrem Majæ, unde natus est Mercurius. Sed nunc ex nominum similitudine facit errorem, & dicitur Electram & Majam filias fuisse Atlantis Maximi. Hæc Serv. ad 8. Æn. v. 134.

Atla, Vocativus. Ovid. 4. Met. 643.

Cœlifer Atlas. Virg. 6. Æn. 797.

Durus. Virg. 4. Æn. 247.

Ferrens, i. e. Durus & fortis. Valer. 5. Argon. 410.

Iapetionides, Iapeti filius. Ovid. 4. Met. 632.

Maurusius. Claudian. 6. Conf. Hon. 104.

Maximus. Virg. 1. Æn. 737.

Validus. Ovid. 15. Met. 149.

Atlantis nepos, Mercurius. est enim ex Maia Atlantis filia natus. Ovid. 5. Fast. 663.

A T L A N T I A D E S, æ. ut, Caducifer Atlantes, i. e. Mercurius Atlantis nepos ex Maia. Ovid. 8. Met. 627.

A T L A N T I A S, Adis. ut, Sorores Atlantes. Sil. lib. 16. 137. i. e. Pleiades.

A T L A N T E U S, Adj. Hor. 1. Carm. 34. 11.

A T L A N T I U S, aliud Adj. ut, Atlantia regna. Sil. 13. 37.

ATLANTIVS Nodus, Primus spinæ articulus vocatur a Plin. lib. 28. cap. 8. Sic enim ait, Quinimo totius domus concordiam, eodem genitali & articulo spinæ cum adhaerente corio adferuntur, consistare: quem spinæ articulum five nodum Atlantion vocant: est autem primus. In comitialium quoque remedijs habent eum. Loquitur Plinius de eo articulo qui primus est in spina Hyænzæ: qui forte ob id Atlantius dicitur, quia reliquam spinam videtur sustinere. quemadmodum Atlas fingitur sustinere eorum. Imo quia omnium vertebrarum plurimum oneris sustinet, Atlantem vocarunt Anatomici ultimam colli vertebram, ut docet Pollux l. 2. S. 132. & 178. Hic utrum n. Diminutivum sit *Ἀτλαντίον*, an acc. ab Adject. m. *Ἀτλαντικός*, ut subaudiatur *αὐτὸ δὲ καλεῖται*, non facile dixerim.

ATLANTICVS, Adj. ut, Atlanticum mare. Cic. de Somn. Scip. 15. Omnis terra quæ colitur a vobis, parva quædam insula est circumfusa illo mari quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terris. Atlanticum æquor. Hor. 1. Carm. 31. 14.

ATLANTICVS, aliud Adj. infrequentius usitatum. Aufonius Mofell. v. 144.

ATLANTIS, ydos vel idis. patronym. ab Atlas. Tibull. 4. l. 77. — secunda Atlantidos arva Calypsius. Uterque genitivus Græcuse est.

ATLANTIDES, Vergilia. fuerunt autem (ut fabulantur poetæ) septem filij Atlantis, vel Hesperii fratris ejus. unde & Hesperides vocantur & Pleiades.

Eoz Atlantides. Virg. 1. Georg. 221.

A T N

ATNEPOS, ōtis. Filius abnepotis, vel abnepotis. Scribitur frequentius Adnepos. V. Gruteri inscriptiones. Ut Atavus. Valla apud Herodotum lib. 1. p. 4. *Ἐστὶν ἄνεπος ἀνεπίστου Γύγιστος*, In atnepotem Gygis H. St. V. **ATAVVS**.

ATNEPTIS, filia abnepotis, vel abnepotis, apud Jctos.

A T O

ATOCION, vel **ATOCIUM**, [*ἀτόκιον*] Medicamentum quod sterilitatem affert, & conceptum admittit: hoc est vim concipiendi. Plin. lib. 29. cap. 4. Vis ea annua est, quam folam ex omni atocio dixisse fas fit: quoniam aliarum fecunditas plena liberis tali venia indiget.

ATOMVS, i. f. [*ἄτομος*] Latine dicitur Individuus, infecabilis. Servius in Virg. 6. Ecl. 30. Corpus volunt esse atomos, id est quasdam minutissimas partes, quæ *ἄτομον*, id est sectionem non recipiunt. Unde & atomi dicte sunt, quas Lucretius minutores dixit esse illis corpusculis, quæ insulis per fenestram radiis Solis videmus, dicit enim illis nec vilius posse accidere. Cic. 1. Acad. 6. Idem 1. de Fin. 17. Ille atomos quas appellat, id est corpora individua propter soliditatem, censet in infinito inani, in quo, &c. ita ferri ut concurrantibus inter se coherescant, ex quo efficiuntur ea quæ sint, quæque cernantur omnia, eumque motum atomorum nullo a principio, sed ex æterno tempore intelligi convenire.

Atomorum author Democritus. Cic. 4. de Fato, 23.

Innumerabiles atomi volitant. Cic. 1. de Nat. Deor. 54.

Atomus, Species thuris. Diosc. 1. 81. V. Henr. Steph. Thef. Gr.

ATOSSA, filia filij Cyri, quæ primum Cambysi, & post ejus mortem Dario nupsit. Herodot. lib. 3.

A T Q

ATQVE, [*καί*] ut ait Gell. lib. 10. cap. 29. particula, Grammaticis conjunctione esse dicitur connexiva: & plerunque sane conjungit verba, & connectit, fed interdum alias quasdam potestates habet &c. Ter. Adel. 3. 1. 10. Talem tali genere, atque animo, natum ex tanta familia. Atque, pro Tamen. Ter. And. 1. 3. 20. Mihi quidem hercle non fit verisimile: atque ipsis commentum placet. Donatus.

Atque pro Statim. Virg. 1. Georg. 203.

Atque illum in præceptis prono rapit alveus anni. Servius. & Gell. lib. 10. cap. 29.

Atque, incitibus sententiarum competit. Cic. Atque ceteri imperatores qui de illo triumpharunt. Idem in Partit. 79. Atque ii sunt quidem fere quasi quidam habitus animi sic affecti & constituti, ut sint singuli inter se proprio virtutis genere distincti. Ex Valla lib. 2. & Budæo.

Atque pro Atqui, five Sed. Cic. 14. Fam. 4. Sed si hoc fuit liberis nostris gratius nos vivere, cetera quamquam ferenda non sunt, feramus. Atque ego qui te confirmo, ipse me non possum. Corruptio est, quasi dicat, Sed ego qui te confirmo, &c.

Atque, pro Itaque vel Idemque. Cæf. 1. Bell. Civil. 50. Tum quod ex totis ripis in unum, atque angustum locum tela jaciebantur. i. e. In unum, eumque vel eundemque angustum locum.

Atque vides? Plaut. Merc. 5. 2. 38. Aspice nunc ad sinistram huc: atque vides?

Atque audin? Ter. And. 1. 5. 6. Propera: Atque audin' verbum unum cave de nuptiis.

Atque hoc confiteri, jure obtigisse. Ter. And. 3. 5. 1.

Atque id. Ter. Heaut. 4. 1. 24. Atque id omitto, misericordia, animus maternus, sino. Cic. 5. Att. 12. Negotium magnum est navigare, atque id mense Quintili.

Atque istuc ipsum. Ter. And. 2. 2. 14. Rem tenes. P. istuc ipsum. D. atque istuc ipsum nihil pericli est, me vide.

Atque aliquis dicat. Ter. And. 4. 1. 16.

Bellus est atque, &c. Plaut. Bacch. 2. 3. 13. Evax, nimis bellus, atque esse maxime optabam, locus.

Atque adeo: variis modis accipitur. Plaut. Amph. 4. 4. 34. Pernego, quando Thebis præter me nemo est alter Amphitruo. i. Immo præter me nemo: atque adeo tu Blepharo judex sis.

Atque adeo. Plaut. Curc. 2. 3. 54. Respondit mihi paucis verbis, atque adeo fideliter.

Atque adeo habebis. Cic. 7. Att. Cum Philotimo loquere: quidem adeo Terentiam habebis Idib.

Atque adeo potius. Cic. 5. Verr. 116. Quid vero iste sibi quinquagesimæ? quid porro numerorum accessiones volunt? quo id jure, atque adeo quo id potius ore fecisti?

Atque adeo significat, atque adeo aperte ostendit. V. SIGNIFICO. H. St. [N]oniam correctiva hæc particula est & respondet Græcorum *καὶ ὅτι*,

Lat. Vel potius, five adjectum fit *ἢ* Potius, ut in exemplo præced. five omittatur, ut ap. Cic. pro Rosc. Amer. Hoc consilio, atque adeo laic amentia impulsi. conf. seq.

Emigrat, atque adeo exit. Cic. 4. Verr. 89. Itaque iste vehementer Sciron infensus, hospitium ei renuntiavit, domo ejus emigrat, atque adeo exit: nam jam ante migrarat. Idem pro Rosc. Amer. 99. Quæ si prodierit, atque adeo quum prodierit, (scio enim proditum esse) audiet. Atque adeo, ornatus gratia positum. Cic. 4. Verr. 2. Atque adeo atquam de incommodis Siciliae dico, pauca mihi videntur esse de provincie dignitate, vetustate, utilitate dicenda.

Atque adeo autem. Ter. Eun. 5. 5. 22. Atque adeo autem cur non egomet introco?

Atque adeo nihil largiatur princeps, dum nihil auferat: non alat, dum non occidat. Plin. in Paneg. 27. 2.

Ædopol. Ter. And. 4. 2. 10. Atque ædopol ea res est: propterea que nunc misera in mærore est.

Ecce. Ter. Eun. 3. 2. 2. Audire vocem visa sum modo militis. atque eccum.

Equidem. Ter. Eun. 5. 5. 13. Colligavit primum eum miseris Thodis. P. Hem, colligavit? P. Atque equidem orante, ut ne id faceret, Phæde. Etiam. Ter. Adel. 2. 2. 1. Tace, egomet conveniam jam ipsum, cupide accipiat faxo, atque etiam bene dicat secum esse actum.

Etiam; in principio sententiæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 33. Atque etiam si a primis, inchoatisque naturis ad ultimas perfectaque volumus procedere. Ita, pro Atque ea conditione, vel eo nomine. Plaut. Epid. 3. 2. 34. Ita, pro Atque sic. Ter. Eun. 4. 6. 19. Ego formidolosus? nemo est hominum qui vivat, minus. T. Atque ita opus est.

Vero. Plaut. Aulul. prol. 18. Atque ille vero minus, minusque impendio curare, minusque me impartiri honoribus.

Atque, variis particulis, pro variis significatis succedit. Nam & comparativis. Plaut. Merc. 5. 2. 56. Amicior mihi nullus vivit, atque is est. h. e. Quam is est.

Alius atque. Ter. And. 3. 13. Alium censes nunc me, atque olim quum dabam? Cic. 2. de Legib. 17. Quid, in aliis rebus, aliusque sententius verisaris atque ille?

Aliter atque. Cic. 3. Verr. 119. Quod iste aliter atque ut edixerat, decevisset. Hic signandum, particulam Atque, etiam Ut secum accipere. Sic 3. Tusc. 73. Ter. Adel. 4. 3. 6. Nunquam te aliter atque es, in animum induxi meum.

Æque atque. Ter. And. 4. 2. 19. Miser æque atque ego. Cic. 3. de Nat. Deor. 45. At hi quidem coluntur æque atque illi.

Contra atque ante. Cic. 3. in Catil. 20. Aruspices jusserunt simulacrum Jovis facere majus, & in excelsum collocare, & contra atque ante fuerat, ad Orientem convertere.

Contrario motu atque. Cic. de Somn. Scip. 9. Septem planetæ versantur retro contrario motu atque cælum.

Ex iisdem atque. Cic. 2. de Invent. 70. Argumentationes ex iisdem locis fumendæ sunt, atque in causam negotiationem.

Eundem ad modum atque. Cato de R. R. Pomarium feminarium ad eundem modum atque oleaginum facito. h. e. Quemadmodum oleaginum. Haud est mollis atque. Plaut. Caf. 4. 4. 21. Nebula haud est mollis atque hæc est.

Item atque. Varr. de L. L. Analogia non item ea definienda, quæ dirigitur ad naturam verborum, atque illa quæ ad usum loquendi.

Juxta atque. Liv. Trucidant inermes juxta atque armatos.

Minus atque, pro Quam. Hor. 2. Serm. 7. 96.

Qui peccas minus atque ego?

Non magis verum atque. Ter. And. 4. 2. 15. Non Apollinis magis verum, atque hoc responsum est.

Non dissimile atque. Cic. 2. Att. 3. Aut quiescendum: quod est non dissimile atque ire in Solonium aut Antium.

Pariter atque. Plaut. Men. 5. 1. 52. Pariter hoc atque alias res foles.

Potius atque. Plaut. Amph. 1. 1. 224. Ita di faciant, ut tu potius sis atque ego, te ut verberem.

Secus atque. Cic. 3. de Orat. 117. Sed paulo secus a me atque ab illo partita atque distributa.

Similis atque. Ter. in prol. Phorm. 32. Ne simili utamur fortuna, atque nisi sumus.

Similiter atque. Cic. in Philipp. Neque enim illum similiter atque ipse eram, commotum vidi. i. e. Ut vel licet eram.

Simul atque, ut Et simul ac, eodem modo dicitur statim atque, vide STATIM. Sed aliquid omittitur, & jungitur participio proximi verbi, ut Statim, adeptus imperium, pro Simul atque adeptus est. H. St.

Talis atque. Ter. Phorm. 5. 8. 39. Faxo tali eum mactatum, atque hic est, infortunio.

Unum & idem videtur esse atque id quod de me ipso nominatum tulisti. Cic. pro Domo sua 51.

Atque, si gemina fiat, auget, intenditque rem de qua agitur: ut animadvertimus in Qu. Ennii annalibus, nisi memoria in hoc versu labor, Atque atque ascendit muros Romana juvenus. Hæc Gell. lib. 10. cap. 29. Nonius Festine, intrepidanter hoc loco significare dicit. Atque geminatum, ut Et. Cic. 5. Verr. 189. Ex hujusmodi principio atque ex liberalitate atque accommodatione magistratuum, consuetudo æstimationis introducta est.

Atque hæc quidem, atque ejusmodi ex veteri Græciæ fama collecta sunt. Cic. 3. de Nat. Deor. 60. Legitur etiam, Et ejusmodi.

Adque Augusti avo non minus frequenter scriptum est quam Atque. Cel. Lar. Orthogr. Lat. p. 90.

ATQVI, [*ἀτρεῖς, ἀτρεῖς, ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι*] Conjunctio est discretiva, significans Sed tamen. Ter. Eun. 5. 5. 11. Nescio. P. V. atqui sic inventa est. Cic. 4. Acad. 114. Vereor ne subarroganter facias, si dixeris tuam. Atqui ita dicas necesse est.

Atqui, pro Certe, profecto. Ter. Eun. 4. 6. 2. Atqui si illam digito attingerit uno, oculi ilico effodiuntur.

Atqui certe. Cic. 2. de Nat. Deor. 18. Atqui certe nihil omnium rerum melius est mundo.

Atqui, pro Imo. Ter. Hec. 1. 2. 85. Atqui ea res multo maxime disjunctur illum ab illa: postquam, &c. Donat. Legitur & Atque.

Atqui, abundat nonnquam, anthore Donato. Ter. Adel. 5. 5. 6. Tibilibens bene faxim. s. gratiam habeo. D. atqui Syre hoc verum est.

Atqui pro At, & Veruntamen, five Attamen. Cic. 5. Tusc. 57. Dionysius quum quinque & viginti natus annos dominatum occupavisset, qua pulchritudine urbem, quibus autem opibus præditam, servitute oppressam tenuit civitatem? Atqui de hoc homine a bonis auctoribus sic scriptum accepimus, summam fuisse ejus in victu temperantiam.

ATRQUIN, pro Atqui. Plaut. Rud. 3. 4. 55. Atquin quia vetas.

A T R

ATRACYLIYS, idis. [*ἀτρακτύλις*] Spine species aculeata, quam Dioscorides lib. 3. cap. 107. Chico similem pronuntiat. Vocatur & Fufus agrestis, quod caulis ejus fuffant mulieribus præstat. A Theophrasto vocatur Phonos, id est, cædes: quod succum sanguineum habeat. Matthiolus ait se nondum potuisse in Italia reperire hanc herbam, & Ruellii opinionem de Atracylide refutat.

ATRAMENTUM, ATRAEUS. V. ATRÆ.
 ATRAMIGÆ, Populi Arabiae felicitis. Plin. lib. 6. cap. 28.
 ATRANI, Populi Hirpinorum in Italia, apud Plin. lib. 3. cap. 11.
 ATRAPHAXIS, Herba. V. ATRIPIEN.
 ATRATINUS, Accusator Cælii, ut in oratione Ciceronis apparet, qui male a quibusdam Atracinus scribitur, ut tradit Volaterranus.
 ATRAX, [*Ἀτραξ*] Fluvius Ætolia, a quo Atraces quidam populi cognominati sunt. Plin. lib. 4. cap. 2.
 Est item Atrax, Thesaliæ oppidum.
 Fuit & ejsdem Thesaliæ Princeps etia cognominatus.

ATRACIUS, Adj. [*Ἀτρακίος*] ut, Atracis oræ. Propert. l. 8. 25. Thesaliæ.

Ars Atracia, Magica. Stat. 1. Theb. 106.
 Venenum. Valer. 6. Argon. 447.
 Virgo Atracia, Hippodamia, seu Hippodamé, Atracis regis filia, a quo & fluvius, & populus, & regio nomen sumperunt. Valer. 1. Argon. 141.

ATRÆCIS, patronym. ab eod. Ovid. 1. Amor. 4. 8.
 Atracis ambiguus traxit in arma viros.

ATRACIDÆ, Cæneus ap. Ovid. 12. Met. 209. conf. Antonin. Liber. F. 17.
 ATRÆATES, [*Ἀτρακταί*] Populi inter Belgas, finitimi Ambianis, Tornacensibus, & Morinis. Strabo. Vulgo *Atræis*. V. Cæf. 4. Bell. Gall. 27.
 ATRÆATICÆ Vestes, [*Ἀτρακτικαὶ Ἀρσενικαὶ*] Vestes erant coloris Xerampelini, h. e. siccatis vitium frondibus similes, quæ apud Atræates optime fiebant. Suidas Atrabaticas vocat. Alii Atrabaticas: a coloris scilicet nigredine. V. Cæf. Rhod. lib. 16. cap. 10.

ATREUS, difyll. [*Ἀτρέϊς*] Filius Pelopis & Hippodamiz, rex Mycenarum, frater Thyestis, qui quum dissensione invicem sibi nocere non possent, in simulatam gratiam redierunt: qua occasione Thyestes cum fratris uxore concubuit. Atreus vero ei filium epulandum apposuit. Quæ Sol amocinatus ne pollueretur, aufugit. Sed veritas hæc est: Atreum apud Mycenæ primum Solis eclipsis invenisse: cui invidens frater ex urbe discessit tempore quo ejus probata sunt dicta. Hæc Servius ad 1. Æn. v. 572.

Atrea accusativus. Sen. Thyest. 5. Vos facitis mihi Atrea timendum.
 Nefarius Atreus. Hor. in Arte Poet. 186.
 Truculentus. Sen. Thyest. 7.

ATREUS, a, um, Adj. [*Ἀτρεῦς*] Stat. 8. Theb. 743.
 Precor, Atrei siquid tibi sanguinis Hippomedon vocativus est.
 Hippomedon.

ATRIDES, æ. [*Ἀτρεΐδης*] plur. ATRIDÆ, Ærum. i. e. Atrei filii. Agamemnon & Menelaus. Virg. 1. Æn. 462.
 Atridus, Priamumque, & lævum ambobus Achillem.

Atrides gemini. Virg. 2. Æn. 415.
 Superbi. Hor. 1. Carm. 10. 12.
 Atrides minor & major. Ovid. 12. Met. 623.
 Atrides, quum sine adjectivo ponitur, Agamemnonem intelligimus.
 Hor. 2. Carm. 4. 7.
 Artit Atrides medio in triumpho
 Virgine rapta.

Trojae populator Atrides, Agamemnon videlicet. Ovid. 13. Met. 655.

ATRIA, [*Ἀδρία*] Oppidum Etruriz. Plin. lib. 3. cap. 16. Omnia ea, flumina, fossaque, primi a Sagi fecere Thufci, egesto annis impetu per transivum in Atrianorum paludes, quæ septem maria appellantur, nobili portu oppidi Thufcorum Atria, a quo Atriacium mare ante appellabatur, quod nunc Adriaticum. V. mox ATRIUM & supra ADRIA.

ATRIARIUS, V. ATRIUM.
 ATRICAPILLA, [*Ἀτρίκαπυλλή*] Avis est. Festus, Melancoryphi, genus avium quæ Latine vocantur Atricapillæ, eo quod summa carum capitula nigra sint. *Un Pivoenne*.

ATRICI, ATRICILUM, ATRIENSIS, ATRIOLUM. V. ATRIUM.
 ATRIDES, V. ATRÆUS.

ATRIPLEX, icis. n. [*ἀτρίπλεξ*] Herba, quæ ab Atro dicta putatur, quod homines pallidos faciat. Plin. lib. 20. cap. 20. Atriplex & silvestre & sativum est, Pythagoras, tanquam faceret hydropicos, morboque regio, & pallorem, coqueretur difficillime, ac ne in hortis quidem juxta id nacti quicquam nisi languidum, culpavit. Addidere Dionysius & Diocles plurimos gigni ex eo morbos: nec nisi mutata sepius aqua coquentium: stomacho contrarium esse, lentiginis & papulas gignere. Haecenus Plin. Alii in feminiano efferunt. V. Macer. l. 24. Columel. 10. 377. Apud Italos, vulgo appellatur *Treppejo ovvero Roppese*. apud Gallos vero *Des artoches*.

ATRIPLEXUM, Eadem herba quæ nunc Atriplex dicitur. Festus. Ubi Dacer. V.

ATRITAS, V. ATRÆ.
 ATRIUM, i. n. [*ἄτριον*, *αἰθρῶν*, *συνώλιον*] Festus, Atrium proprie est Genus ædificii ante aedem continens medium aream, in quam collecta ex omni tecto pluvia descendit, &c. *Un avant logis*. Varro 4. de L. L. 31. Atrium appellatur ab Atriatibus Thufcis, illinc enim exemplum sumptum. Cell. lib. 16. cap. 5. Animadverti enim quosdam laudatissimum indoctos viros opinari vestibulum esse partem domus primorem, quam vulgus Atrium vocat. Virg. 1. Æn. 725.

Fit strepitus tectis, vocemque per ampla volutant
 Atria. Ubi Servius, Tangit morem Romanorum. Nam (ut ait Cato) & in atrio & duobus ferculis epulabantur antiqui, unde ait Juven.

1. Sat. 94. — quis fercula septem,
 Secreto cœnavit avus? Ibi & pecunias habebant. unde qui honoratior est, liminum custodes adhibebantur. [an Adhibebant?] Ut, Virg. 9. Æn. 648.

— qui Dardanio Anchisæ
 Armiger ante fuit: fidsuque ad limina custos. Ibi & culina erat: unde & Atrium dictum est, quod Atrium erat ex fumo. Alii dicunt Atrium Etruriz civitatem fuisse, quæ domus amplius vestibulis habebat; quæ cum Romani imitarentur, Atria appellaverunt: Alii Atria magnas sedes [i. e. atriæ] & Capacissimas dicitas tradunt, unde Atria Licinia, & Atrium Libertatis. Hacille, Alii ab *ἀτρίον* ducunt, quia sub dio esset. Utrum vero Atrium lacunatum esset an apertum, quæstio est haud parum implicita. Vitruv. 6. 4. Lacunaria in Atriis collocat, & videtur atrium laquearibus contextam fuisse, quoniam in illo servare imagines majorum cereas capulis conditas Romani solebant.

Atrium frugi, i. e. Moderatum, non sumptuosum. Plin. 2. Epist. 17. Atrium frugi, nec tamen fordium.

Alta atria. Virg. 4. Æn. 666.
 Ampla. Virg. 1. Æn. 730.

Regalia. Ovid. 5. Met. 3.
 Sublimaria. Hor. 3. Carm. 1. 46.

Auctionarium. V. AUCTIONARIUS. & dict. seq.
 Atria Licinia. V. Serv. paulo ante. Cic. pro Quint. 12. Tollitur ab Atriis Liciniis, atque a præconum confessu in Galliam Nevius, & trans Alpes usque transfertur. Ibid. 25. Tum Nevius ipse puerum circum amicos dimittit, ipse fove necessarios ab Atriis Liciniis & a faucibus Maecili corrogat. Quidam significari putant nobile illud L. Licinii Crassi oratoris atrium, in quo quatuor Hymetti marmoris columnas, ædilitatis gratia ad scenam ornandam advectas, statuit, ut scribit Plin. lib. 17. cap. 1. quum publice nondum ullæ essent marmoreæ. Et fuisse Atria quædam, in quibus auctiones ferant, argumento est hic locus primæ contra Rullum orationis, 7. Homines nequissimi consumptis patrimoniis hoc faciunt, ut in atris auctionariis potius, quam in trivis, aut in compitis auctionentur.

Atrium, Genus ædificii ante aedæ sacras; ut, Atrium Libertatis. Cic. pro Milon. 60. Quæstiones urgent Milonem, quæ sunt habitæ in atrio Libertatis.

Quandoque & pro Toto ædificio sumitur, ut *αἰθρῶν* apud Græcos pro Ipsis regum palatiis. Sic Ovid. 14. Met. 260.

Excipiunt famule perque atria marmore tecta
 Ad Dominam ducunt. V. & Cafaub. ad Suet. Aug. c. 29.

ATRIOLOM, i. n. dimin. [*αἰθρῶν*] Minus atrium. Vitruv. 6. 4. Cic. 3. Q. frat. 1. Quo loco in porticu te scribere aiunt, ut atriolium fiat: mili, ut est, magis placebat: neque enim satis loci esse videbatur atrio: neque fere solet nisi in his ædificiis fieri, in quibus est atrium majus: nec habere poterat adjuncta cubicula, & ejusmodi membra.

ATRIARIUS, i. m. Idem ac Atrienfis. Ulpian. in l. 1. D. Nautæ, cautiones, &c. §. 5. Ceterum siquis opera mediastini fungitur, non coninetur: utputa atriarum, & focarum, & his similes.

ATRICI, [*αἰθρῶν*] a Jctis ducitur, Qui excubant ad atrium: & Ad limina etiam vocantur, & Linenarchæ.

ATRIENSIS, is. m. [*αἰθρῶν*] Servus est præcipuus in familia, cui cura fuit atrii, qui & Atriarus dicitur. Cic. in Parad. 5. Atque ut in magna familia stultorum, sunt alii lautiores (ut sibi videntur) servi, sed tamen servi, atrienfes ac topiarum. Columel. lib. 12. cap. 3. Tum infistere atrienfisibus ut fupellectilem exponant. V. Serv. in Virg. 9. Æn. 648.

ATRIOLICUM, Eam atrii partem significat, in qua olim licia etiam tangebantur. Author Afron. Pædian.

ATROCITAS, V. ATRON.

ATROPATIA, [*Ἀτροπατία*] Altera est ex partibus Mediæ: ita dicta ab Atropato duce, qui eam a Macedonum vi tutatus est. Media enim in duas distributa est partes, quarum altera Media major appellatur, cujus metropolis fuit Ecbatana: altera Minor, quæ & Atropatia dicitur. Strab. lib. 11.

ATROPATIA, V. ATROPATIA.

ATROPHIA, æ. [*ἀτροφία*] Una est ex speciebus tabis: de qua sic Cell. lib. 3. cap. 22. Atrophia est quæ corpus non alitur, & naturaliter semper aliquibus decedentibus, nullis vero in eorum locum subeuntibus, summa macies oritur: & nisi occurrat, tollit.

ATROPHI, m. pl. [*ἀτροφίαι*] Quibus corpus non alitur. Plin. lib. 26. cap. 11. Eadem datur iis quos atrophos vocant, interpositis diebus Idem lib. 27. cap. 8. Explet sinus ulcerum, & atrophia carnosiora facit.

Atrophia appellatur, Quæ cibum non sentiunt. Plin. lib. 22. cap. 25.

ATROPOS, i. f. [*Ἀτροπός*] Una ex Parcis, quæ finem vite in potestate habere putatur. Dictam voluit ab *αἰ* & *τροπός*, quod sit inexorabilis, ne ad cuiusquam preces vertatur.

Ignara moveri Atropos. Stat. 3. Theb. 67.
 Atropos alba. Stat. 4. Sylv. 8. 18.

His fenium, longæque decus virtutis, & alba
 Atropos, & patrius lauros promittit Apollo. V. PARCÆ.

ATROX, V. ATRÆ.

ATROX, ðcis. Adj. [*ἀτρός*] Afer, crudelis: quod qui atro vultu sunt, asperitatem ac severitatem præ se ferunt. Alii Atroceam a Græco pectus appellatum censent, quod Græci Atrocia [em. *ἀτροκία*] appellant quæ Crata sunt: vel ab eo quod Atroces nihil de se timeant, *τῆς* enim timere est.

Hæc ex Festo, ubi not. V. Virg. 1. Georg. 408.
 Ecce inimicus atrox magno fridore perauras
 Insequitur Nifas. Ubi Servius; Atrox, Crudelis & immitis.

Ter. Hec. 3. 17. Me inde lacrumans, incredibilis et atque atrox percutis.

Atrox & Mitis, contraria.
 Estas. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 461.

Anguis. Stat. 6. Theb. 156.
 Animal atrox ad conficiendum hominem. Plin. de Polypo.

Animus. i. e. Conitans. Hor. 2. Carm. 1. 24.
 Bellum atrocissimum. Sallust. Jugurth. 5.

Cædes atrocior. Liv. 24. 16.
 Certamen. Idem. 2. 6.
 Facinus. Sen. Troad. 4.

Fama. Tacit. 4. Ann. 11.

Flagrantis atrox hora Caniculæ. Hor. 3. Carm. 13. 9.
 Fides. Sil. 6. 377. — quæquam bene cognita & olim
 Atrax illi fides. i. e. Conflans & inflexibilis. Sumitur in bonam
 partem, ut in exemplis aliis. V. Animus supra, & Virtus infra.
 Genus orationis vehemens & atrox. Cic. 2. de Orat. 204.
 Ingenium. Claud. 6. Conf. Hon. 229.
 Inimicus. Virg. 1. Georg. 408.
 Injuria. Claud. de Bell. Get. 190. Injuriam Atracem quasi contumelio-
 siorum, & majorem accipimus. Ulp. 1. 7. §. 7. D. de Injur. & famof. lib.
 conf. Infinit. 1. 4. T. 4. de injuriis. §. 9.
 Literæ. Cic. 9. Fam. 25. Repente percussus est atrocissimis literis.
 Nefas. Sen. Thyest. 3.
 Negotium, i. e. Difficile, Asperum. Sallust. Bell. Catil. cap. 29. 2. ut Res,
 Tempus, q. V.
 Pests atrocissima. Cels. præf.
 Rabies. Tacit. 5. Hist. 25.
 Res tanta atque atrox non permovet. Sallust. Bell. Catil. cap. 51. 10.
 Res scelestæ, atrox, nefaria. Cic. pro Rosc. Amer.
 Res atroces & miserabiles. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Suspicio atrocissima. Cic. pro Marcell. 35. Nunc venio ad gravissimam
 querelam, & atrocissimam suspicionem.
 Tempestas atrox. Claud. de Bell. Get. 115.
 Tempus atrox & difficile Reip. Cic. 6. Verr.
 Virtus, Fortitudo quædam inmensa nullos hostes, nulla vincula, nul-
 lum mortis genus perhorrescens. Sil. lib. 13.
 Atrax odii. Tacit. 11. Ann. 22. Iblem Consulibus atrox odii Agrippina
 ac Loliiæ infans, quod secum, &c.
 Atrax, Crædum. Nav. Bell. Pun. lib. 3. Simul atrociam proficerent extâ
 minitratores. Nonius.

A T R O C I T A S, f. s. f. [*ἀτρώχεια*] denom. pro Crudelitate. Cic. 6. Verr.
 94. Neque tamen finis huic injuriæ, crudelitatiq; fiebat, donec popu-
 lus atque universa multitudo atrocitate rei misericordiatq; commota, Sen-
 natum clamore cogit ut, &c.
 Crudeli necis atrocitate deperire. Firmic. lib. 3. cap. 5.
 Flebilis vitæ atrocitate hominem dispendere. Firmic. lib. 3. cap. 5.
 Atrocitate animi moveri. Cic. 4. in Catil. 11. Ego quod in hac causa ve-
 hementior sum, non atrocitate animi moveor, (Quis enim est mi-
 nitor?) sed singulari quadam humanitate & misericordia.
 Levare atrocitatem alicujus rei. V. LEVIS.
 Augere atrocitatem peccati. Auth. ad Herenn. lib. 2. 9. In causa con-
 jecturali proprius locus accusatoris est, quem dicit malorum misereri non
 oportere, & quam auget peccati atrocitatem.
 Atrocitas verborum invidiosa. Cic. 1. Q. frat. 2. Hæ literæ abs te per
 jocum missæ ad C. Fabium (si modo fuit tunc) quem leguntur, invi-
 diosam verborum atrocitatem habent.

A T R O C I T E R, Adv. [*ἀτρώχειν*] ut, Atrociter minitari. Cic. 7. Verr. 159.
 Atrociter accipi. Tacit. 1. Hist. 21. Labores itinerum, inopia commea-
 tum, duritia imperii, atrociter accipiebantur.
 Atrociter omnibus horis aliquid facere. Cic. pro Rosc. Amer. 154. Nam
 quum omnibus horis aliquid atrociter fieri videmus aut audimus, etiam
 qui natura mitissimi somus, assidue tate molestiarum sentium omnem hu-
 manitatis ex animis amittimus.
 Atrociter paulo. Cic. 4. Verr. 83.
 Atrociter invehi. Liv. 3.

A T T

ATTA, [*Ἄττα*] Civitas Arabiæ felicitis, auctore Ptolemæo lib. 6. cap. 8.
ATTA item, Cognomen fuit Quintii poetæ a vitio crurum illi impositum.
 Attæ enim appellatur, qui propter vitium crurum aut pedum plantis
 insidit, & attingit magis terram, quam ambulat: ut scribit Festus.
V. A T T Æ. Meminit Hor. 2. Epist. 1. 79.
 Recte necne crocum, floresque perambulet Attæ
 Fabula. In quem locum scribit Acron, Attæ esse nomen proprium
 cuiusdam Togatarum scriptoris Comædiarum, vel Tragediarum.
ATTABAS & Numenius, Latrones fuerunt famosissimi, adeo ut proverbio
 locum fecerint. Convenere uttabas & Numenius. V. Erasim. Chil.
ATTACINUS, Cognomen Varronis. Unde ductum sit, inter doctos haud
 convenit. V. Burman. ad Quintil. 10. 1.
ATTACTUS, V. ATTINGO.
ATTACUM, [*Ἄττακου*] Hispaniæ oppidum, in tractu Celtiberorum. Pro-
 lem. lib. 2. cap. 6.
ATTAGEN, Ænis. f. [*Ἄτταγεν*] Avis est Asiatica, quam Francolinum di-
 cimus, inquit Valla in Raudenfer. Plin. lib. 10. cap. 48. Attagen ma-
 xime Ionius celebratur, vocalis aliàs, captus vero obtutescens, quon-
 dam exultimatus inter raras aves. Jam & in Gallia Hispanique capitur,
 & per Alpes etiam, ubi & phalacrocoraces, aves Balearium insularum
 peculiaries, sicut Alpium pyrororax.
 Attagen Ionicus. Hor. Epod. 2. 53.
ATTAGENA, r. f. [*Ἄτταγενή*] Idem. Martial. lib. 13. 61.
 Inter fapores fertur alitum primus
 Ionicarum gustus artagenarum. Plin. lib. 8. cap. 58. extr. Item
 apros & artagenas, herinaceos. [Nisi potius Accuf. pl. Græcus est præc. v.]
ATTALIA, r. [*Ἄτταλλια* Stephano] Oppidum est Æolidis apud Plin.
 lib. 5. cap. 30.
 Item alterum in Pamphylia, cujus meminerunt Ptolem. lib. 5. cap. 5. &
 Strabo lib. 14. Vulgo *Satalia*.
ATTALUS, [*Ἄτταλλος*] Rex Asiæ, vel Pergami, qui a populo Romano
 donatus eo regno, quum liberis non haberet, populum Romanum hære-
 dom fecit. V. Serv. in 1. Æn. 701.
 Fuit & Attalus, Medicus quidam, de quo Plin. lib. 32. cap. 8.
ATTALYCUS, Adj. [*Ἄτταλλικός*] ut, Attalica vestis. Plin. lib. 8. cap. 48.
 Atrum intexere in eadem Asia invenit Attalus rex: unde nomen Attalici.
 Propert. lib. 3. 18. 19. Vesces Attalica. Quapropter etiam Attalicae con-
 ditiones dicte sunt Hor. 1. Carm. 1. 12. h. e. Opes. Cic. 6. Verr. 27.
 Quæ illa Attalica, tota Sicilia nominata, ab eodem Heio peripetasmata
 emere oblitus es?
 Aulæ Attalica. Propert. lib. 2. 32. 12.
 Porticus aulæ nobilis Attalici.
 Attalicus torus. Propert. lib. 4. 5. 24. i. e. Stragulis (quæ Attalica di-
 cuntur) ornatus.

ATTAM, pro Reverentia feni cuilibet: dicimus: quasi eum avi nomine
 appellamus, inquit Iustus.
ATTAMEN, V. AT.
ATTAMINO, Ære. Fædare, contaminare. Justin. 21. 3. Ne quis ullam
 virginem attaminet.
ATTAT, V. AT.
ATTATE, Interi. Vox Plautina. Epid. 3. 4. 21. Merc. 2. 3. 31. & alibi.
ATTREGE, Ærum. [*ἄτρεγε σποδομηκτα*] i. e. Mapalia & turgia. Ju-
 ven. 14. Sat. 106.

Dirac Maurorum atregias, castella Brigantum,
 Ut locupletem aquilam tibi sexagesimus annus
 Atterat.
ATTEGRARE, seu Adegrare, est Vinum in sacrificiis augere. Integrare
 enim & Attegrare minus tactum, est In statum redigere. Festus. Lo-
 cus obturus admodum ad quem V. Scalig. & Dacer.
ATTEUS Philologus, libericus Athenis natus. Hunc Capito Attæus
 JCrus ejus patronus inter Grammaticos Rhetorem, & inter Rhetores
 Grammaticum fuisse ait. Coluit familiarissime Sallustium, quem & in
 componenda historia adjuvit Adnius Pollio tradidit, eoque mortuo Pol-
 lionem. Author Tranquillus, in ejus vita q. V. de Ill. Gramm. c. 10.
ATTELABUS, i. m. Infima locuturum, sine penis. Plin. lib. 29. cap. 4.
ATTELEBUSSA, Anfula est in Lycio mari, cujus meminit Plin. lib. 5.
 cap. 31.

ATTELLA, [*Ἄττελα* Procl. & Steph.] Oppidum Oecorum, ubi grande &
 egregium amphitheatrum erat. Sunt qui præcipiant scribi per r simplex:
 & ita legitur in emendatoribus codicibus.
ATTELLANUS, Adj. [*Ἄττελλανός*] ut, Fabulæ Attellanae. Donatus,
 in vita Terentii, Attellanas a civitate Campaniæ, ubi actitate sunt plu-
 rimæ. Idem, Attellana falibus & jocis compositæ, quæ in se non habent
 nisi vestitam elegantiam. Liv. 7. 2. Postquam lege hæc fabularum
 ab ritu ac soluto joco res avocabatur, & ludus in artem pulchram verteret,
 juvenis hitrionibus fabellarum actu relicto, ipsi inter se morte antiquo
 ridicula intexta verbis jactitare coepit. quæ inde Evodia poetæ appella-
 ta, confertaque fabellis potissimum Attellanis fuit. quod genus ludi-
 rum ab Officiis acceptum tenuit juvenus, nec ab hitrionibus postui passæ est.
 Eo institutum manet, ut actores Attellanarum, nec tribu moveantur, &
 vîpendia, tanquam expertes ante ludicre faciant. Cic. 9. Fam. 16. Nunc
 venio ad jocationes tuas, quando tu secundum QEnomum Accii, non
 ut olim solebat, Attellanam: sed ut nunc fit, mimum introduxisti. V.
 Val. Maxim. lib. 2. cap. 1. tit. de origin. ludor.

ATTELLANUS, Adj. aliud. [*Ἄττελλανός*] Cic. 2. de Divin. 25. Totum
 omnino factum etiam Attellano versu jure mihi esse irritum videtur.
ATTEMPERO, [*ἄττεπερον*] Ære, ut, Attemperare gladium jugulo,
 pro Aptare, & quasi Dirigere ad jugulum. Sen. Epist. 30. Sic gladiatori,
 tota pugna timidissimus, jugulum adversario prælat, & errantem gladi-
 um sibi attemperat.
ATTEMPERATE, Adv. [*ἄττεπερον*] ab Attemperatus. Partic. quod
 ap. Vir. 10. 12. Ter. And. 5. 4. 13. Itane attemperate venit hodie in ipsis
 nuptiis, ut veniret antehac nunquam?

ATTENDO, di, tum, [*ἄττενδο*] Ære. ex Ad & Tendo; significat Cogitare,
 & quasi Animum intendere. Verbum est non plenum, sed nudum:
 Attendi enim Oculos aut Animum verbauit. Ter. Hec. 2. 2. 23. Nam
 postquam attendi magis, & vi crepi cogere ut rediret.
 Sed non attendimus, neque exaudimus nosmetipsos. Cic. in Orat. 189.
 Audi atque attende Laterensis, ut scias, &c. Cic. pro Planc. 98.
 Diligenter attendere. Cic. 3. de Fin. 40.
 Si paulo diligentius Athenodorus Sardonis filius quid de his rebus dicat,
 attendis. Cic. 3. Fam. 7.
 Admodum attendere. Cic. 3. de Orat. 47.
 Magnopere. Cic. 3. Verr. 27. Quis nos magnopere attendit unquam,
 in hoc quidem genere causarum, ubi aliquid ereptum aut ablatum a quo-
 piam dicitur?
 Bene attenditi, nimis callide agebatur. Cic. 15. Att. 25.
 Attendere, cum dativo. Sueton. in Galb. cap. 5. Inter liberales disci-
 plinas attendit & juri. i. e. Studuit, sine Operam dedit juri. In hoc
 exemplo, dativus est rei. Idem in Calig. 33. E discipulis liberalibus
 minimum eruditioni, eloquentiæ plurimum attendit.
 Sic & alibi. Videtur autem fubaudiri Animum. Attendebat iis. quæ
 recte in publico fierent. An *ἄττενδο*; V. Thef. Sic & Intendere ani-
 mum. Horatius Ep. 1. 2. 35.

— Si non

Intendes animum studiis & rebus honestis. H. St.
 Jungitur etiam dativo persone. Plin. in Paneg. c. 65. 2. Jurat in legem, at-
 tendentibus diis. nam cui magis, quam Cæsari, attendant?
 Attendebat iis &c. Plin. lib. 7. Epist. 33.
 Attendere, cum accusativo. Cic. 4. Acad. 53. Illud attendimus in hoc
 omni genere quam inconstanter loquamur. Idem 3. de Fin. 40. Quare
 attendo te studiose, &c. conf. Magnopere.
 Attendere & aucupari verba oportebit: in quo ut ea quæ sunt frigidiora
 vitemus. Cic. 2. de Orat. 256.
 Attendere atque intelligere. Cic. 7. Verr. 347. Sed scriptum extat in iis-
 dem literis, quod ille homo barbarus ac dissolutus neque attendere un-
 quam neque intelligere potuit.
 Attendere ad. Quintil. lib. 11. cap. 2. Hinc est ex illa arte non inutile,
 attendere signa ad eos qui exciderunt sensus.
 Attendere de aliqua re. Cic. 2. Philipp. 26. Animus tamen erit folicitus,
 ut nihil profectus de officiis legationis attendere.
 Attendere animum, Advertere. Ter. Phorm. 5. 6. 28. Animum com-
 pressi, aurem admovi, iam animum coepi attendere, hoc modo sermo-
 nem captans. Cic. 3. Off. 5. Sed si quum animum attendis, turpitudi-
 nem videas ei rei adjunctam, &c.
 Animos ad ea quæ consequuntur, &c. Cic. de Lege Agr. &c. Sed attendi-
 tendi animos ad ea quæ consequuntur.
 Animo æquo. Ter. in prol. Hec. 20.
 Erigere mentes, aureisque, & dicentem attendere. Cic. pro Syll. 33.
 Adestote omnes animis, qui adestis corporibus, quorum ego frequenter
 magnopere læror. Erigite mentes aureisque vestras: & me de invidiosis
 rebus, ut ille putat, dicentem attendite.
 Attendere, Perseverare. Accius Diomede, Si unquam perpediar gnato,
 pner ne attendis petere a me id quod nefas sit concedi tibi. Ex Nonio.

ATTENDENS, Partic. [*ἄσπαστος*] Sil. lib. 8. 590.
 — nullo attendente deorum
 Votis tunc vestris, casura ruitis in arma.
ATTENTUS, Partic. [*ἄσπαστος*] Ter. And. 2. 3. 4. Utanimus in spe
 atque in timore usque attentus fuit.
 Attento animo intueri. Cic. in Orat. 197. Eaque dum animis attentis
 admirantes excipiunt.
 Attentissimis animis audire. Cic. pro Sext. 9.
 Auditorem benevolam sibi facere & attentum & docilem. Cic. 2. de
 Orat. 82.
 Præbere fe attentum auditorem. Cic. 3. de Nat. Deor. 1. Præbebo igitur
 me tibi vicissim attentum contra Stoicos auditorem.
 Tenere auditorem attentum. Auth. ad Heren. lib. 4. 17. Non potest hu-
 jusmodi sermo tenere attentum auditorem: diffusit enim totus.
 Facere auditores attentos. Auth. ad Heren. lib. 1. 7. Dociles auditores
 habere poterimus, si summam causæ breviter exponemus, & si attentos
 eos faciemus.
 Auris attenta. Hor. 2. Serm. 1. 19.
 Diligens & attentus in re aliqua. Cic. 3. Verr. 126. Qui in re adventitia
 atque hæreditaria tam diligens, tam attentus esset.
 Attentus, pro Ad rem attentus, i. e. Frugi, parcus. Hor. 1. Epist. 7. 91.
 Durus ait, Vultei, nimis attentique videris. Idem 2. Serm. 6. 82.
 Asper & attentus qualis. Ter. Adel. 5. 3. 48. Attentiores fumus
 ad rem omnes quam sit est.
 Attentior circa aliquid. Quintil. lib. 5. cap. 4.
 Attenta vita. Curiosa & diligens, quam vulgus Subjectam dicit. Cic.
 pro Rofc. Amer. 44. Tamene hæc attenta vita & rusticana, relegatio
 atque amandatio appellabitur?
 Attentus rerum paterfamilias. Cic. pro Quint. 11. C. Quintius fuit P.
 Quintii huius frater, sine ceterarum rerum paterfamilias & prudens &
 attentus, una in re paulo minus consideratus.
ATTENTUS, Adv. [*ἄσπαστος*] ut, Attente audire. Cic. pro Domo, 32.
 Ter. Heaut. 1. 1. 14. Ita attente illorum officium fungere.
 Attente legere. Cic. 7. Fam. 20.
 Attentius agere. Cic. 16. Att. 5.
 Attentius cogitare. Cic. 5. de Fin.
 Attentissime audire. Cic. 1. de Orat. 259. Idem 15. Fam. 4. Scis enim
 quam attente te audire solem.
 Spectare attentius. Hor. 2. Epist. 1. 197.
ATTENTIO, ðnis. f. [*ἄσπαστος, Φιλοτιμία*] Cic. 2. de Orat. 150. Reliqua
 sunt in cura, attentione animi, cogitatione, vigilantia, &c.
ATTENTO, [*ἄσπαστος*] ðre. ex Ad, & Tendo; Idem quod Tentare. Co-
 lumel. lib. 1. cap. 4. Simul attendendo possessor efficit ut in id formetur,
 quod maxime prætare possit.
 Attentare: Manu invadere, vel Infridiis adoriri. Cic. de Arusp. Resp. 16.
 Quom ea attententur ejus lingua, cujus antea manu everfa vos mihi &
 liberis meis manibus vestris reddidistis. Columel. lib. 7. cap. 12. Pri-
 mum est enim non attentari: secundum est læcetitum fortiter & perle-
 veranter vindicari.
 Annonam attentare & vexare vel Dardanarii maxime solent. Ulp. in l.
 Annonam. D. de extraord. criminib.
 Attentari sententia dicitur, Quom per appellationem una justa fuerit dis-
 cutitur. Ulp. in l. Eleganter. §. Tunc enim. D. de Condict. indeb.
 Tunc enim rescriptis locum esse credendum est, quom de sententia in-
 dubitata, que nullo remedio attendari potest, transigitur.
 Testamentum attentare, i. e. Conari convellere, labefactare, rumpere.
 Val. Max. lib. 7. cap. 8. ubi de Metello, Nec hoc testamentum ejus
 quiliquam attentavit.
 Urbem. Cic. pro Sext. 9. Capuam propter plurimas belli importunitates
 ab illa impia & scelerata manu attentari suspicabatur.
 Fidem alicujus. Cic. in Orat. 208. Nam quom is est auditor qui non ve-
 roque ne compositæ orationis inidiis sua fides attentetur, gratiam quo-
 que habet oratori voluptati aurium servienti.
 Inimicos. Cic. 4. Verr. 135. Omnium inimicos attente cognoscere, col-
 loqui, attentare.
 Tempus prosperum. Tacit. 12. Ann. 68.
 Bello alioquem, Belli fortunam in aliquo experiri. Stat. 4. Theb. 71.
 Lacrymis alioquem. Valer. 4. Argon. 11.
 Precibus alioquem. Valer. 4. Argon. 11.
ATTENTATIO, ðnis. f. Symmach. 6. Epist. 9.
ATTENUO, [*ἄσπαστος*] ðre. ex Ad & Tenuo compositum, Comminuere,
 detrudere, exilius facere. Plin. lib. 11. cap. 17. Lingua leonibus ac
 pardis, omnibusque generis ejus, etiam felibus, imbricatæ asperitatis
 ac limæ similis, attenuansque lambendo cutem hominis.
 Attenuari. Lucret. lib. 1. 318.
 — tum portas propter athena
 Signa, manus dextras ostendunt attenuari
 Saepè salutantum tactu.
 Attenuatum bellum atque imminutum. Cic. pro lege Manil. 30.
 Attenuatæ praelis legiones. Cæf. 3. Bell. Civil. 89.
 Attenuatum dicendi genus. Cic. 3. de Orat. 31.
 Curas attenuare, i. e. Minuere. Ovid. 4. Trist. 6. 18.
 Corpora. Ovid. 1. de Arte Am. 735.
 Attenuant juvenum vigilatæ corpora noctes.
 Luctus. Ovid. ad Liv. 342.
 Manus. Tibull. 1. 4. 48. Nonnullæ editiones habent Atteruisse. V.
 Broekh.
 Opes, Absumere. Ovid. ad Met. 844. de Erifichthone.
 Umbram arboris. Catull. 62. 41. pro Frondibus que umbram præbent.
 Vicus Attenuans a medicis vocatur, Quo corpus nostrum gracilefcit, &
 fit tenuius.

ATTERANEUS, Adj. ut, Fulmina atteranea, Quæ in inclus. fiunt. Sen.
 2. Quæst. Nat. 49. Sed variant codd. V. Croteri not.
ATTERO, trivi, tritum, [*πᾶσι τῶν*] ðre. est Rem aliquam cum alia,
 vi quadam conjungere, & quodammodo conficere. ut, Atterere gla-
 dium coti, quod barbari Acutiare dicunt. Plin. lib. 9. cap. 51. Anguila
 læ atterunt fe scopulis.
 Attrita inter fe ligna. Plin. lib. 2. cap. 107.
 Afinus atterens fe pinetis. Plin. lib. 10. cap. 74. i. e. Affricans.
 Atterere, Comminuere, frangere, consumere. Columel. lib. 5. cap. 6.
 Virg. 4. Georg. 12.
 — aut errans bucua campo
 Decutit rorans, & furgentis atterat herbas. Celf. in proœm.
 lib. 1. Et duce alii Erasistrato atteri cibum in ventre contendunt.
 Atterere alveum, pro Terere, feu Calcare. Plin. lib. 8. cap. 5. de ele-
 phantibus.
 Imbelles atterit hasta manus. Propert. lib. 4. 3. 24. conf. infra Atte-
 ruisse.
 Atterere aures alicui, per translationem. Plaut. Perf. 4. 9. 11. Cuiquam
 mortali libero aures atteram?
 Atterere item per translationem: ut, Attrita bellis Æthiopia. Plin. lib. 6.
 cap. 29.
 Atterere famam alicujus. Sallust. in Catal. 16. Post ubi eorum famam at-
 que pudorem attriverat, majora alia imberbat. i. e. Postquam ad infam-
 tiam & inopudicitiam eos adegerat.
 Attrivam alteri alterus. Sallust. Bell. Jugurth. 81.
 Hostem atterere. Flor. 3. 22. & Justin. 41. 64.
 Atteruisse poetice, pro Attrivisse. Tibull. 1. 4. 42.
 Aut operi infuetas atteruisse manus. al. Attenuasse q. V.
ATTRITUS, Partic. [*πᾶσι τῶν*] Virg. 6. Ecl. 17.
 Et gravis attrita pendebat cantharus anfa.
 Attritæ opes, sepius apud Livium, pro Imminutæ.
 Patrimonium. Suet. Aug. 40.
 Toga attrita. Martial. lib. 14. 125.
 Vomer attritus. Virg. 1. Georg. 46.
 Atteritus pro Attritus in codice Vaticano Taciti legitur.
 Compar. Cic. 6. Verr. 94. Hercules templum est apud Agrigentinos, non
 longe a foro, sane sanctum apud illos & religiosum. Ibi est ex ære simu-
 lacrum ipsius Herculis, quom non facile quicquam dixerim me vidisse
 pulchrius: tamen non tam multum in istis rebus intelligo, quam multa
 tati vidi: usque eo Judices, ut ritus ejus ac mentum paulo sit attritius,
 quod in precibus & gratulationibus non solum id venerari, verum etiam
 id osculari solent.
ATTRITUS, ðs. m. [*πᾶσι τῶν*] Plin. lib. 9. cap. 45. Contactos pis-
 ces, attritque petrae scalentes prurium, invadit.
 Ex attritu facta. Plin. lib. 33. cap. 6.
 Attritus arborum. Plin. lib. 8. cap. 32.
 Attritus calcamentorum. Plin. lib. 28. cap. 16. & 30. 9.
 Sedis vitia & attritus celerime sanant plantago. Plin. lib. 26. cap. 8.
ATTRITIO, ðnis. f. Mart. Capella.
ATTES, V. ATTEIS,
ATTRESTOR, [*ἄσπαστος*] ðri. 'est (ut ait Perottus) In testimonium
 adducere. Cic. pro Milon. 69. Is qui ita natus est, & ita consuevit,
 ne magne tamen attestaretur. Hor. 1. Serm. 9. 76.
 — casu venit obvius illi
 Adversarius: & Quom tu turpillime? magna
 Exclamavit voce: & licet attestari? ego vero,
 Oppono auriculum, rapit in jus, &c. Quem ad locum Acron. &
 Schol. Cruquian. V. & supra ANTESTOR. Plaut. Perf. 4. 9. 11. Ieno
 ad Satyrionem parafitum, Nonne attestaris? & parafitus, Tuane ego
 causa carnifex cuiquam mortali libero aures atteram?
 Attestari, pro simplici Testari accipitur. Plin. in præf. lib. 1. Hoc atte-
 statur vel inimico judici fe probari posse.
ATTREANS, Partic. [*ἄσπαστος*] Qui testimonium reddit. Cic. pro
 Syll. 82. Sed quia sunt descripti Consulares, de his tantum mihi dicen-
 dum putavi, quod satis esset attestante memoria omnium, neminem esse
 ex illo honoris gradu, qui non, &c.
 Attestante Artemidoro. Plin. lib. 2. cap. 108.
ATTRESTATIO, ðnis. f. Macrob. 2. Somn. Scip. 9. Describi hoc nostra
 attestatio non debuit.
ATTRESTATOR, ðris. m. [*ἄσπαστος*] Plin. 6. Epist. 17. Quanquam quis
 uno reverentior huius operis, quis benignior attestator?
ATTRESTATUS, Partic. [*ἄσπαστος*] Testimonio comprobatus.
 Plin. lib. 10. cap. 43. Reddatur & corvis sua gratia, indignatione quo-
 que Pop. Romani attestata, non solum conscientia.
 Attestata dicebantur fulgura, Quæ iterato fiebant, videlicet significatio-
 nem priorem attestantia. Festus. Senec. Nat. Quæst. 2. 49. Fulmina
 attestata sunt quæ prioribus consentiunt.
ATTREO, vi, tum, [*ἄσπαστος*] ðre. Addere, adjungere. Cic. de
 Univerf. 36. Vos autem ad id quod erit immortale, partem atrexitote
 mortalem. conf. Varro 2. de R. R. 5.
ATTREICA, [*ἄσπαστος, Ἀττικὴ*] Regio inter Achaïam & Macedoniam, quæ
 quibus nominibus antiquitus dicta fuerit infra v. ATTICUS dicitur. Unde
ATTREICUS, Adj. [*ἄσπαστος*]
 Aspectus Atticus, i. e. Os impudens. V. Erasim. Chil.
 Dialectus Attica apud Grammat.
 Eloquentia, i. e. Summa. V. Burman, ad Quintil. proœm. lib. 6.
 Elegantia. Ter. Eun. 5. 8. 63.
 Fides, i. e. Sincera. Velleius, 2. 23.
 Lepos. Hieron. de optimo gen. Interp.
 Musa; ita nominatus est Xenophon, ob eloquentiam.
 Stulus. Cic. de Clar. Orat. 167.
 Subtilitas. Idem 67.
 Atticus fuit Cognomen Titii Pomponii, quod Attice optime loqueretur,
 Nepos, 4. 1. in vit. Sic Græce loquebatur, ut Athenis natus videretur:
 vel quod Athenis diutius commoratus fuit.
ATTREICUS, Adv. [*ἄσπαστος*] Attice loqui, h. e. Lingua Attica. Cic.
 de Clar. Orat. 200. Nam si quis eos qui nec inepte dicunt, nec odiose,
 nec pude, Attice putat dicere: is recte nisi Atticum probat neminem.
ATTREICUSMUS, [*ἄσπαστος*] Phrasit Attica, vel Attica loquutio, & di-
 cendi genus Atticum. Cic. 4. Att. 17. Quintil. lib. 6. cap. 3.

A T T I C I S S O, [*Ἀττικισσός*] ære. Curiosus Attice loqui. Plaut. Men. prol. 12.
A T T I D I A F E S, Populi sunt in sexta regione Italie, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14.
A T T I G O, sine N a veteribus fuisse usurpatum probat Nonius pro Attingo. Plaut. Afin. 2. 1. 106. Hercle vero tu cavebis, ne me attingas. Idem Moll. 2. 2. 37. Abfcedite, telis ne attingat. Locus citatus in multis editionibus sic se habet, Abfcedite, ades ne attingite.
A T T I G A S, pro Contingas. Turpil. Leucad. Ne me attingas, atque aufer manum. Accius Erigonis: Age age, amolite, amitte, cave vestem attingas.
A T T I G U S, [*Ἀττικισσός*] ab Attigo antiquo verbo; Quod ita vicinum est ut attingat. Apul. lib. 4. Contra proclive montis attingi fuga ne liberavi. Quomodo & Contiguus dicitur.
A T T I L I U S, V. **A T I L I U S**.
A T T I L A, vel **A T T Y L A**, [*Ἀττίλας*] Hunnorum Rex, Flagellum Dei dicitur, qui totam pene Europam cladibus & vastatione complevit, Bledam fratrem & confortem in regno suo peremit: Unam cladem in campis Catalaunicis a Romanorum, Francorum, Gothorum, Burgundionumque conjunctis copiis passus, Aëtio duce, ceteris paribus victor, Ao. 450. hanc optoe in thoro naufragi oppressus perit. Prosper. Chron. V. Pitife.
A T T I L U S, Pifcis in Pado, inertia pinguescens, ad mille aliquando libras, catenato capus hamo, nec nisi boum jugis extractus. Plin. lib. 9. cap. 15.
A T T I N E O, ui, [*Ἀττίνο*] ære. ex Ad & Teneo: idem significat quod Tenere. Plaut. Capt. 2. 2. 16. Nunc jam cultros attinget. Tacit. 1. Ann. 35. Ni proximi prehenfam dextram vi attingissent.
A T T I N E R E aliquid, pro Tenere. Tacit. 2. Hist. 14. Deleat omnes copie forent, ni victorem exercitum attingisset obscurum noctis. Et Salust. Bell. Jugurth. 108. Simul Romanos & Numidam spe pacis attingissent. Attingere publica custodia. Tacit. 3. Ann. 36. Precabantur Drufum, daret ultionis exemplum, donec accitam convictamque attingere publica custodia iustit.
A T T I N E R I vinculo servitutus. Tacit. 17. Ann. 27. Quos vindicta patronus non liberaverit, velut vinculo servituti attingerent.
A T T I N E R E aliquid. Tacit. 13. Ann. 37. Vologense defectione Hyrcanice attingerent, suadet Tyridati precibus Casarem aggredi.
A T T I N E R E discipulis. Tacit. 1. Ann. 50. Ob amissum Augustulum discordiis attingerent.
A T T I N E R E studiis. Tacit. 14. Ann. 56. Seneca rarus per urbem, quasi valeduntine infensa, aut sapientia studiis domi attingeretur.
A T T I N E R E, [*Ἀττίνο*] fere impersonaliter legitur, pro Pertinet, decet, convenit. Cic. 4. Acad. 37. Nihil attinget de assensione omnino loqui. Nec quæ nihil attingent. Hor. 1. Carm. 19. 12. Attinget ad vitam colendam. Cic. 4. de Fin. 38. Si igitur illa cultura vitium in vite inlit, ipsa cetera, credo, velit, que ad colendam vitam attingebunt, sicut antea. &c. h. e. Spectabunt.
A T T I N E R E ad me. Ter. Adel. 2. 1. 32. Jamne me vis dicere quod ad te attinget? Ubi Donatus, Quod tibi prodest & commodum est? Hoc ad me attinget, Nihil ad me attinget. Plaut. Bacch. 2. 2. 51. Negotium ad me attinget aurarium. Ter. And. 1. 2. 16. Nihil ad me attinget. Idem. Adel. 3. 1. 82. Illum curo unum, ille ad me attinget.
A T T I N E R E quid istuc ad me attinget? Plaut. Epid. 1. 1. 70.
A T T I N E R E quod ad me attinget. Cic. pro Rosc. Amer. 120. Servos ipsos, quod ad me attinget, neque arguo, neque purgo.
A T T I N E R E quam ad rem dicam hoc attingere somnium? Plaut. Rud. 3. 1. 19.
A T T I N E R E quid attinget, &c. Hor. Epod. 4. 17.
A T T I N E R E quid attinget tot ora navium gravi
 Rosstrata ducti pondere Contra latrones?
A T T I N G O, igit, acium, [*Ἀττίνομαι, ἰφίππομαι, ἰπποφύω*] ære. Leviter tangere. Virg. 5. Ecl. 26.
 — nec graninis attingit herbam. Ter. Adel. 2. 1. 24. Tetigin' tui aliquid? c. si attingisses, ferres infortunium. Ubi Donatus, Plus dixit Attingisses, quam Tetigisses. Est enim multo minus Attingere, quam Tangere. Idem Eun. 4. 6. 2. Atqui si illam digito attingerit uno, oculi illico effodiuntur. Ubi Donatus, Digito uno, Moris comminantium est, ad exiguum revocare commissa que te ulteros prædicent. V. Digito Atting. Aquam attingere mento. Cic. 1. Tusc. 10.
A T T I N G O ad rem nihil attingit, pro Nihil attinget. Plaut. Merc. prol. 32. Hoc ideo fit, quia que nihil attingunt ad rem, nec sumptus videt, tum amator profert sepe adverso tempore.
A T T I N G O Britanniam attingit, pro Pervenit in Br. Cæf. 4. Bell. Gall. 33. Ipse hora circiter diei quarta, cum primis navibus Britanniam attingit.
A T T I N G O doctrinæ aliquid. Cic. 2. de Orat. 1. Opinio fuit L. Crassum non plus attingisse doctrinæ, quam quantum prima illa puerili institutione potuisset. Forum. Cic. 5. Fam. 8. De me sic existimes, ac tibi persuaduas vehementer velim, me non, &c. sed, ut primum forum attingerim, spectasse semper, ut tibi possem quammaxime esse conjunctus. V. **F O R U M**.
A T T I N G O hereditatem attingere. Cic. 6. Att. 9. Procura, quantalacunque est, Pretiani hereditatem, profus illam ne attingas.
A T T I N G O leviter aliquid in transitu. Quintil. lib. 7. cap. 4.
A T T I N G O librum aliquid strictim. Cic. 2. Att. 1.
A T T I N G O literas. Cic. 1. de Orat. 82. Namque egomet qui sero ac leviter Græcas literas attingem. i. e. Parum fuisse illi Græcis literis.
A T T I N G O legis initium voce tantum attingere. Cic. de Arusp. Resp. 7. Hesternæ die quum mihi stanti tacens minaretur, voce tantum attingi legum initium & judicii, confedit ille. Clodium intelligit.
A T T I N G O naturam humanam attingit. Cic. 1. Off. 18. Ex quatuor locis in quos honeste naturam vinque divivimus, primus ille qui in veri cognitione consistit, maxime naturam attingit humanam.
A T T I N G O nomen legis attingere. Cic. 2. de Legib. 13. Quid quod multa perniciose, multa pesserae fissentur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quam si latores aliqua concessu suo sanxerunt? i. e. Non magis sunt leges, &c.
A T T I N G O Oram aliquid, sive Regionem attingere, pro Vicinum esse. Cæf. 1. Bell. Gall. 1. Attingit etiam a Sequanis & Helvetiis flumen Rhenum: vergit ad septentriones. Cic. 5. Att. 20. Perrexi in Ciliciam per Cappadociæ partem eam que Ciliciam attingit.
A T T I N G O perquam breviter perfringere atque attingere. Cic. de Orat. 2. 201. Ut de lege Apulia dicerem, ut quid esset minuere majestatem explicarem, perquam breviter perfrinxi atque attingi.
A T T I N G O V. **L**.

A T T I N G O Partem aliquam sceleris alicujus. Cic. pro Sext. 68. Quisquis erat, qui aliquam partem in meo luctu sceleris Clodiani attingisset, quocunque venerat, &c.
A T T I N G O Rempublicam. Cic. 2. Att. 22. Rempublicam nulla ex parte attingimus in causis: atque in illa opera nostra forenti (omnia industria vestramur.
A T T I N G O Rem aliquam, pro Tractare. Cic. 4. de Fin. 76. Priorem autem illi egregie tradiderunt, hi omnino ne attingerent quidem. i. e. Nullam profus mentionem de ea fecerunt. Plin. in præfatione operis, Jam omnia attingenda quæ Græci πὸς ἡερολοπιιδίους vocant.
A T T I N G O Rem attingere ad verbum. Cic. pro Cæcin. 49. Potestne detrudi quisquam qui non attingitur? nonne, si verbum sequi volumus, hoc intelligamus necesse est, eum detrudi, cui manus afferantur? necesse est inquam, si ad verbum rem volumus attingere, neminem flatu detrustum qui non adhibita vi, manu demotis & actus præceptis intelligatur.
A T T I N G O Rem unamquamque singulariter attingere. Cic. 1. de Invent. 34.
A T T I N G O Senectutem. Columel. lib. 1. Necdum senectutem attingerit. h. e. Non dum fenuerit.
A T T I N G O Studia. Suet. de Clar. Gram. cap. 9.
A T T I N G O De re aliqua attingere. Cic. 1. Q. frat. 1. De his rebus nequid attingat. Te attingit hæc res. Cic. 2. de Legib. 3. Sed nimirum me alia quaque causa delectat, que te non attingit ita.
A T T I N G O Pertinet ad, & attingit. Cic. 5. de Fin. 24. Quum animal processit paulum, & quatenus quicquid se attingat, ad seque pertineat, perspicere cepit, tum sensum incipit progredi, seque agnoscere & intelligere.
A T T I N G O Cura attingit. Cic. 9. Att. 13. Siqua de Pompeio nostro tuendo, & tibi ac Reip. reconcilianda cura te attingit. i. e. Siqua est tibi cura etiam minima. Vel ut ait Virg. 1. Æn. 265.
 — quando hæc te cura remoret.
A T T I N G O Digito cœlum attingere dicitur, Qui longe supra mortalium conditionem, ac diis proximi esse videntur. Cic. 2. Att. 1. Noltri autem principes digito se cœlum putant attingere, si nulli barbati in piscinis sunt, qui ad manum accedant. Erasmus.
A T T I N G O Digito attingere. Cic. 5. Tusc. 55. Lælius si digito quem attingisset, potnas dedisset. i. e. Si vel levissime tetigisset: ita enim levissimum & penne nullum tactum exprimere solebant, ut in epigrammate veteri apud Gellium.
 Si digito attingo incendam silvam simul omnem. i. e. Si vel levissime tetigero. V. a princ. h. v.
A T T I N G O Digitis extremis attingere aliquid genus vitæ, proverbialiter dicitur. Cic. pro Cæf. 28. Et audivi non modo qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis (ut dicitur) digitis attingissent, sed qui totam adolescentiam voluptatibus dedissent.
A T T I N G O Dolore attingi. Cic. 3. de Fin. 30. Id ita esse sic perbant, quod antequam voluptas aut dolor attingeret, salutaria appetant parvi, aspernenturque, &c.
A T T I N G O Infamia attingit. Liv. 7. Bell. Pun. Sed erant perpauci quos ea infamia attingeret.
A T T I N G O Invidia eum attingit. Cic. 3. Fam. 10. Quo studio providit, nequa me illius temporis invidia attingeret.
A T T I N G O Labris primoribus aliquid. Cic. 1. de Orat. 87. Hæc autem esse penitus in media philosophia reclusa atque abdita, que isti rhetores ne primoribus quidem labris attingissent. V. Digitis extremis atting.
A T T I N G O Sanguine, cognatione, affinitate, necessitudine aliquid attingere. Cic. 4. Verr. 27. Quo quibuscum te maxime cognatione, affinitate, necessitudine aliqua attingebat.
A T T I N G O Suspicionem. Cic. 3. de Nat. Deor. 24. Deinde quos in Senatu ne tenuissima quidem suspicio attingeret, eos nominavit.
A T T I N G O Verbis & inchoare. Cic. pro Arch. 28. Quas res nos in Consulatu nostro vobiscum simul pro salute hujus urbis attinge imperii, & pro vita civium, proque universa rebus gefimus, attingi hic verbis, atque inchoavit.
A T T I N G O Attingere aliquid, pro Nominare. Cic. pro Rosc. Amer. Usque eo animadverti, Judices, eum jocari, atque alias res agere, ante quam Chryso gonum nominavi. quem simul atque attingi, statim homo fe erexit.
A T T I N G O Attingere aliquid, aut sensu gustare. Cic. pro Arch. 17. Quod si ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gustare possimus, tamen ea mirari debemus.
A T T A C T U S, Partic. ut, Attactus silis. lib. 11. 147.
A T T A C T U S, us. m. [*ἄπταφς*] Virg. 7. Æn. 350. de serpente, quem Alecto in sinum Amatae conjecerat,
 Ille inter veltes, & lævia pectora lapsus
 Volvitur attactu nullo. Ubi Servius, Sine morfu, sine sensu.
 Varro de R. R. lib. 2. cap. 5.
A T T H I S, idis. [*Ἀτθίς*] Cranaï filia, a qua regio Attica, ut quidam existimant, dicta est, quum prius Acte & Actica ab Actæo rege diceretur: ut Favorino apud Steph. & Lycophroni placet: Sive ab ἄτθι, quod Litus significat: quum ea regio (ut Strabo in principio libri nostri scribit) magna ex parte litoralis lit. Plin. l. 4. 7. Paulan. in Attic. conf. ACTA. In hac sunt Athenæ, & Marathon campus, cum oppido ejusdem nominis.
A T R I S, idis. Attica regio. Lucret. lib. 6. 1114.
A T R I S, prædicæ tentantur gressibus, oculique in Achaïis
 Finibus. h. e. Athenicenses podagra magna ex parte laborant. V. dict. prædicæ.
A T R I S, idis. [*ἄτθις*] Luscinia dicitur, quasi Attica. Martial. lib. 1. 5.
 Sic ubi multifona fervet sacer attide sacus. Alludit ad Philomele metamorphosin.
A T R Y S, vel **A T R I S**, vel **A R Y S**. Pausania Attes, Ἄττις, dicitur, Calli Phrygis filius, impotens generandi a matre genitus, adultus in Lydia migravit, ibique Magnæ matris ceremonias docuit. Usque eo autem Dea charum fuisse dicit, ut Jupiter amulatione ductus, immisso apro, eum intermedium curaverit. Hæc ille in Achaïc. ex Hermefianacte. Sed ibidem aliam fibulam subijcit, quam Gallogræci jactarent. Aliter Serv. ad Æn. 9. 116. refert, & aliter rursus Catullus Carm. 60. Ovid. 10. Met. 107. in Pinum conversum docet:
 Et succinda comas, hirsutaque vertice pinus,
 Grata Deum matri: siquidem Cybeleus Attis
 Exiit hac hominem; truncoque induruit illo. Ubi Interpp. V. & ad Catull. & Ovid. lib. v. 457
A T R I T I O, ære. Titulum apponere. Rufinus.
A T R I U S, Nom. gent. Rom. Plebeia. In nummis ATRUS scribitur, teste Fulv. Ursino q. V. Attii cujusdam Pigmentarii meminit Cic. 15. Fam. 17.
 O O 2 J. At.

L. Attius, Poeta eximius fuit, multis annis Pacuvio minor, qui dicebatur plus habere magnitudinis & grandiloquentiæ, ut ita dicam: Pacuvius plus doctrinæ. Cic. in Brut. 229. Attius iisdem ædilibus ait se & Pacuvium docuisse fabulam, quom ille octoginta, ipse triginta annos natus esset. Idem Cic. in Orat. pro P. Sextio, 119. seq. multos Attii versus profert, eumque differatissimum poetam appellat. De etate eius V. Corrad. ad Brut. Cic. 107. Scribitur interdum Accius sed perperam. [Huc ergo transfer, quæ supra in ACCIUS leguntur.]

ATTOLLO, [ἐπιείνω, ἀναίω, μεταρῶζω] Ære. ex Ad & Tollo compositum; Erigere significat. Plaut. Caf. 4. 4. 1.

Sensim super attolle limen pedes, nova nupta.
Attollere & levare. Liv. Quomque se quique attollere ac levare vellet.
Aliquem trivis attollere. Hor. 1. Epist. 17. 58.
Nec femel irifus trivis attollere curat
Fracto crure planum.

A gravi casu se attollere. Liv. 8. 7. Quem euspide parmaque innixum, attolentem se a gravi casu, Manlius ab iugulo, ita ut per costas ferrum emerinet, terræ affixit.

A terra se attollere. Plin. lib. 24. cap. 10. Item chamæciflon appellans hederam non attolentem se a terra. i. e. Serpenti humi.

Arcadia attollitur in montes fex atque LXX. Plin. lib. 4. cap. 6.

Arcem tectis attollere. Virg. 3. Æn. 134. Ubi Servius, Id est domos ædificare.

Colles alti attolluntur. h. e. Assurgunt & elevantur. Plin. lib. 12. cap. 14.

Gloria se attollit. Virg. 4. Æn. 176.

Humeris attollere. Virg. 4. Georg. 217.

Et sepe attollunt humeris.
Immensum flumen attollitur. Tacit. 6. Ann. 37. Nuntiavere accolas; Euphratem nulla imbrum vi sponte & immensum attolli.

In cœlum. Plin. lib. 21. cap. 7.

Iras attollere. Virg. 2. Æn. 185.

Minas attollens serpens. Columel. lib. 8. cap. 2. Quin attolentem minas serpentem, vel aliud noxium animal interficere.

Malos attolli jubet. Virg. 5. Æn. 829. Ubi Servius, i. e. Vela per malorum volubilitatem levari: nam cum navigarent non dubium quin olim crexerint arbores.

Muros attollere. Sil. lib. 15.

Nomen alicujus attollitur ad sidera. Lucan. lib. 7. 11.

Oculos attollere, Sufpicere. Virg. 4. Æn. 688.

Oculos adversus. Liv. 6. Nec adversus Dictatoriam vim, aut Tribuni plebis, aut ipsa plebs attollere oculos, aut hifcere audebant.

Pallium. Ter. Eun. 4. 6. 31.

Rem parviani. Celf. lib. 5. cap. 26. Hiftrionis est parvam rem attollere.

Se attollit mundus. Plin. lib. 2. cap. 70. Neque enim (ut dixere aliqui) mundus hoc polo excellere se attollit: aut undique cernerentur hæc sidera.

Se attollere urbes ac montes dicuntur, quod e longinquo accedentibus paulatim affurgere videantur. Virg. 3. Æn. 552.

Hinc sinus Herculei (si vera est fama) Tarenti Cernitur: attollit se diva Lacinia contra. Diva Lacinia, Junonis Lacinia templum. Servius.

Se attollere venæ dicuntur, Quom dilatant sese in cordis diaftole, cui opponitur Submittere. Celf. lib. 1. in præox. Tum requirit etiam (inquit) quare venæ nostræ modo submittant se, modo attollant. V. SUBMITTO.

Sermones. Quintil. lib. 1.

Signa. Plaut. Cafin. 2. 6. 5. Quid si propius attollamus signa, earumque obviam?

Attollere, Auferre. Pacuvius Medo, Custodite istum vos, ne eum quis attollat, neve quis attingat. Nonius.

Attollere, pro Tollere, Educare: ut, Attollere partum. Plin. lib. 11. cap. 39.

ATTOLLENS, Partic. [ἐπιείκων] ut, Crura attollens, Altiore gradu incedens. Sil. lib. 16. De equo Panchetis, — tum mollia crura superbi

Attollens gressus, magno clamore triumphat.

ATTONDEO, di, sum, [ἐπιείνω] Ære. Omnino tondere. Plaut. Capt. 2. 2. 18. Sed utrum, strictime attonsurum dicam esse, an per peccinem, nescio.

Attondere ulmos. Plaut. Epid. 2. 3. 6. [Immo Ulmi attondent. V. Interpp. ad I. Virgulta. Virg. 10. Ecl. 7.

Attondere aliquem auro, per metaphoram, pro Spoliare. Plaut. Bacch. 5. 1. 9. Is me scelus auro usque attondit doctis inductum dolis. [Ita Græci v. ἀπαιρῶσιν utuntur. V. Barl. ad Luciani Tim. p. 64. ed. Grav.

ATTONDENS, Partic. [ἐπιείκων] Virg. 2. Georg. 406.

— curvo Saturni dente relictam Persequitur vitem attondens.

ATTONSUS, Partic. [ἐπιείκων] Celf. lib. 4. cap. 3. Neque inutile erit caput attonsum habere.

Attonsa arva. Lucan. lib. 6. 84.

Laus. Cic. 5. Tusc. 49. Et est in aliqua vita prædicabile aliquid & gloriantium, ac præ se ferendum: ut Epaminondas,

Consiliiis nostris laus est attonsa Lacorum.

ATTŌNO, ui, itum, [ἐπιείκων, ἐπιείκων] Ære. Verbum rarissime lectum: quod Stupefacere videtur significare. Ovid. 4. Epist. 50.

Aut quas semideæ Dryades, Faunisque bicornes Numine contactas attonnere suo. Hinc

ATTŌNITUS, [ἀπαιρῶσιν, ἐπιείκων] Nomen ex Partic. Virg. 1. Æn. 172.

Talibus attonitus visis, ac voce deorum. Ubi Servius, h. e.

Talibus deorum vultibus, unde sequitur, Ac voce deorum, nam & voce se dicit attonitum & visis. Attonitus vero est Stupefactus. Nam proprie Attonitus dicitur, Cui casus vicini fulminis & sonitus tonitruum dant stuporem.

Attonitus quoque (inquit Celf. lib. 3. cap. 26.) raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo: ἀπαιρῶσιν hunc Græci appellant.

Animis attonitis hæere. Virg. 5. Æn. 529.

Aures attonite. Sen. Oeth. 8.

Arces. Sil. Ital. 4. 7.

Cor. Ovid. 11. Met. 709.

Domus attonitæ. Virg. 6. Æn. 53.

— nec enim ante delibescit
Attonitæ magna ora domus. Ubi Servius, Attonitæ domus,

Stupendæ, non Stupentis. Ergo Attonitæ, Facientis attonitos: ut,

Mors pallida, tristis senectus.

Gressu attonito fertur. Sen. in Octav. 7.

Mentis attonitæ stupor. Sen. in Troad. 6.

Oculis attonitis metiri aliquid. i. e. Continuo intuitu nusquam alio versa acie. Claud. 2. Conf. Stilich. 70.

Pectus. Sen. in Herc. fur. 13.

Perfuasio. Plin. lib. 29. cap. 1. Simul contra attonitas quorundam persuasiones, qui prodesse nisi pretiosa non putant.

Vates attonitus, Raptus Bacchi numine & Apollinis. Hor. 3. Carm. 19. 14.

Ternos ter cyathos attonitus petet Vates: Urbes. Placc. 3. Argon. 209. Juven. 4. Sat. 77. & Claudian. de Bell. Gild. 84.

Attonitus novitate ac miraculo. Liv. 1. Novitate attoniti pavent. Ovid. 8. Met. 681.

ATTŌNITÆ, Adv. [ἐπιείκων] Plin. lib. 30. cap. 1. Britannia hodieque eam attonite celebrat tantis cæremoniis, ut dedisse Persis videri possit. De magia loquitur.

ATTRACTYLIS, V. **ATRACLYLIS**.

ATTRAHŌ, xi, ctum, [ἐπιείνω, ἐπιείνω] Ære. Ad se trahere. Cic. 5. Verr. 61. Adducitur a Venereis, atque adeo attrahitur Lollius commode.

Attrahere ad se. Liv. 29. 9. Tribunus attrahi ad se iussit. Cic. in Sallust. 14. Bis ad iudicis subfollia attractus.

Attrahere hominem ad aliquid negotium. Cic. 4. Verr. 1. Ea me ad hoc negotium provincia attrahit.

Attrahere & allicere. Cic. de Amicit. 50. Quod si etiam illud addimus quod recte adhi potest, nihil esse quod ad se rem ullam tam alliciat, tam attrahat, quam ad amicitiam similitudo, concedatur, &c.

Attrahere in se. Plin. lib. 37. cap. 3. Cæterum attritu digitorum acceptæ vi caloris; attrahunt in se paleas, & folia arida, ut magnes lapis, ferrum.

Attrahere, & reddere animam, pro Inspirare & expirare. Plin. lib. 11. cap. 37. Sub corde pulmo est, spirandique officina, attrahens ac reddens animam.

Accerere & attrahere. Cic. ad Brut. 17. O magnam sultitiam timoris! id ipsum quod verearis ita cavere, ut quom vitare fortasse poteris, ultro accerfas & attrahas.

Attrahere lora. Ovid. de Rem. Amor. 397.

ATTRACTUS, Partic. [ἐπιείκων] ut, Attractus spiritus. Virg. 3. Georg. 505.

Tum vero ardentis oculi, atque attractus ab alto Spiritus, interdum gemitu gravis. Intelligit difficilem respirationem.

Compar. Sen. Benef. 4. 31. Quom Pollionis attractiorem vidisset frontem.

ATTRACTUS, ūs, m. Celf. 7. 29. [Falso. Nam ibi partic. est, & ad v. Uncus refertur.]

ATTRACTIO, ōnis, f. [ἀκροασις]

Attractionem apud Quintilianum legitimus pro eo positam, quod Donatus Adverbia congregandi vocat, qualia sunt, Sumptum, virtitum, offitium, & hoc genus similia. Ejus verba sunt hæc lib. 1. cap. 4. Nihilominus fuerunt qui ipsum adhuc Vocabulum ab Appellatione didicerunt: ut esset Vocabulum, corpus visu tactuque manifestum, Donus, lectus: Appellatio cui vel alterum deest, vel utrunque, Ventus, cœlum, deus, virtus. Adjiciebant & Allevationem, ut Heu: & Attractionem, ut Fuscitatem: quæ mihi non approbantur. Sed lectio incerta est; nam quidam MSS. Codices Tractationem, plerique Attractionem exhibent. [Forte Adjectionem vel Adjunctionem. i. e. Adverbum. Nam Adverbia notum est Adjuncta dici, quæ Priscianus, verbis loco Adjectivorum esse dicit. l. 17. f. 185. b. Ald.]

ATTRACTORIOS, Adj. Virtus attractoria. Macer. 4. 19.

ATTRĒBATES, V. **ATREBATES**.

ATTRĒCTO, [ἐπιείκων, ἐπιείκων] Ære. ex Ad & Tracto. Liv. 4. Quod id signum more Hetrusco, nisi certæ gentis sacerdos, attræctæ non esset solitus. Sic Attræctare contaminatis manibus. Cic. de Arusp. Resp. 26. Attræctare sacra. Virg. 2. Æn. 719.

Alienam rem attræctare. Gell. 11. 18.

Attræctare uxorem alterius, in significatione impudica. Cic. pro Cœl. 20. Est enim dictum ab illis, fore qui dicerent uxores suas a cœna redeuntes attræctatas esse a Cœlio.

Vide in **CONTRACTO** quæ notavi ex Horatii Commentatore. H. St.

ATTRĒCTATIO, ōnis, f. Attræctatio violentissima. Sen. Controv. 4. 25. conf. Gell. 11. 18.

ATTRĒCTATUS, ūs, m. [ἐπιείκων] Cic. 2. Tusc. 50. Nam attræctatus, & quasi favum amplificatis dolorem.

ATTRĒMO, ui, [ἐπιείκων] Ære. ut, Attræmere oranti, Ad vocem aliqujus contremiscere. Stat. 8. Theb. 81.

Dixerat, atque illi jamdudum regia tristis Attræmit oranti, suaque, & quæ desuper urget, Nutabat tellus. De Plutone.

ATTRĒPIDO, Ære. Senili gradu accedere. Plaut. Pœn. 2. 1. 41. Attræpidatæ saltem, nam vos appropere haud postulo. [Verbum Plautinæ licentiæ.]

ATTRĒBUO, ui, itum, [ἐπιείκων, ἐπιείκων] Ære. Verbum notæ ex compo. significationis. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Et 2. Fam. 16. Nam ad Senatuum Bibulus quas literas misit quod in eis mihi cum illo erat commune, sibi foli attribuit.

Attribuere causam calamitatis alicui. Cic. 7. Verr. 105. Fit clamor & admiratio populi tantaan esse in homine impudentiam atque audaciam, ut aut aliis causam calamitatis attribueret, &c.

Culpam attribuere. Cic. 7. Verr. 134. Aut si uni attribuenda culpa sit, in eo maximam iussit.

Attribus illi quod. Cic. 2. Att. 1. Quod Sicyonii te lædunt, Catoni & ejus æmulatori attribus Servilio.

Aferbere & attribuer. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Nonnunquam bonos exitus habent boni : eos quidem acribimus attribuisque sine ulla ratione diis immortalibus.

Attribuere, pro Dare. Dic. pro Rofc. Amer. 9. Huc accedit summus timor, quem mihi natura pudorque meus attribuit.

Attribuere, pro Fideicommittere. Liv. 1.20. Pontificem deinde Numa Marcium Marci filium ex Patribus legit: eique omnia exscripta exignataque attribuit.

Curam attribuere. Liv. 6. Bell. Pun. Enumerationem aut orationem alicui rei attribuere, pro Inducere loquentem. Cic. 1. de Invent. 9. Res autem inducitur, si alicui rei huiusmodi, legi, loco, urbi, monumento attribueretur oratio per enumerationem.

Attribuere alicui equum, mancipium, naves, &c. Cæf. 1. Bell. Civil. 24. Copias undique omnes ex novis delectibus, ad se cogi iubet. servos pastores armat, his equos attribuit. Cic. 12. Att. 27. Lentulum puerum vifas, eique de mancipiis, quæ tibi videbitur, attribuas.

Attribuere, Assignare. Caf. 7. Bell. Gall. 81. Noltri, sicut superiori diebus, ut cuique erat locus attributus, ad munitionem accedunt.

Attribuere locum tertium alicui rei in realiqua. Plin. lib. 16. cap. 37. Tertium locum ei in æstimatione ruris Cato attribuit. De Salicis.

Attribui, quandoque significat Tributi nomine statueri. Liv. 1. 39. c. 44. de centuria Catoniana loquens. In censibus quoque accipiendis tristis & aspera in omnes ordines censura fuit. Ornamenta, & vestem muliebrem, & vehicula, quæ pluris quam quindecim millium æris essent, in censum referre viatores iussit. Item mancipia minora annis viginti, quæ post proximum lustum, decem millibus æris, aut eo plus venissent, uti ea quoque decies pluris quam quanti essent æstimationentur, & his rebus omnibus terni in millia æris attribuerentur. h. e. Tributi nomine statuerentur. Volens enim Cato homines a luxu detertere, pluris decies delicatam vestem & venusta mancipia, quam quanti vendi possent, æstimavit, & in æris singula millia ternos æsses tributi constituit. Budæus.

Attribui finitimis municipiis. Plin. lib. 3. cap. 20. Dein Camuni, compluresque similes finitimis attribui municipiis.

Attributa sidera singulis nobis. Plin. lib. 2. cap. 8.

Destinare, attribuere, atque describere. Cic. pro Sext. 66. Qui locus orbis terræ jam non erat alicui destinatus? cujus negotii publici cogitari, optari, fingique procuratio potuit, quæ non esset attributa atque descripta?

Attribuere negotium alicui alteri. Cæf. 3. Bell. Gall. 14. Neque satis Bruto, qui classi præerat, nec Tribunis militum, Centurionibusque, quibus singula naves erant attributa, constabat quid agerent.

Attributos quod appellas, valde proba. Cic. 13. Att. 22. i. e. Assignatos tibi a me debitores, unde exigeres.

Attributa pecunie, ab antiquis dicebantur, quas nunc Assignationes dicimus. Varro lib. 1. de L.L. Tributum (inquit) dictum a tribuibus, quod ea pecunia, quæ a populo imperata erat, tributum a singulis pro portione census exigebatur. Ab hoc ea quæ assignata erat, Tributum dictum. Ab eo quoque quibus attributa erat pecunia ut militi reddant, Tribuni ærarii dicti. Id quod tributum erat, æs militare. Cic. 1. Verr. 34. Ne diutius teneam, pecunia attributa numerata est. profectus est Quæstor in provinciam. Quæ verba exponens Afconius, Pecunia (inquit) attributa, est Quæ in stipendium militum de ærario a Tribunis ærariis adnumerari Quæstorio solet. Cic. in Pisone. 86. Nonne festertium centies & octogies, quod quasi vassarii nomine in venditione mei capitis arripseras, ex ærario tibi tributum Romæ in questu reliquisti? Erat igitur proprie attributa pecunia Ea quæ Imperatoribus ad provincias euntibus assignabatur. Sed in quocunque negotium assignetur, Tributum hodie vocari potest. Tribuni igitur ærarii secundum Afconium, ea munera obiant que nunc Receptores generales obeunt, Tributum pecuniam Quæstoribus provincialibus adnumerantes ex ærario promptam. Secundum Varronem si erant qui militibus ipsis protinus adnumerabant, quæ nunc Theaurarii sunt bellici. Hæc igitur, diversis temporibus varie constituta fuerunt. Hæc Budæus. Sed a rebus publicis transferri ad privatas, docet illud Cic. 13. Att. 12. Faberius si venerit, videbis ut tantum attribuat, si modo attribuetur, quantum debetur: i. e. Numeretur, solvatur. Et 16. 1. Aut enim attributionem in Idus, fe autem urgeri acriter. i. e. Solutionem pecunie quam debebat Quintus filius.

Solvere & attribuere pecuniam. Cic. 9. Philipp. 6. Quantique locarint, tantam pecuniam redemptori solvendam, attribuendamque curent.

Attributum, ðnis. f. Cic. 15. Att. 13. Tamen ad me ex Phormiano scripsit: quas literas, quum e balneo exissem, accepi, sese de attributione omnia summa fecisse.

Attributum nominum, est Debitorum assignatio, Eidem 16. Att. 3. De attributione conficis, de representatione videbis. Idem Fam. 16.24.

Attributum, i. n. Idem. Varro 4. de L.L. 36. Pecunia, quæ assignata erat, tributum dictum.

Apud Philosophos est Affectio seu Qualitas substantiæ. [Vulgo Prædicatum. ἁπορίσθησις, quod de altero dicitur. V. Cic. 4. Tusc. 21.

Apud Grammaticos pro Adjectivo nomine ponitur, quod innuebat H. St. his verbis: In Parricidio dicitur esse adverbium ab Attributo Parricidiosis factum.

ATTRIBUENS, IN ATTRERO.

ATTROPATIA, V. ATROPATIA.

ATTËLA, V. ATTILA.

A T U

ATUACUTUM, [Ἀτουακῦτον] Corrupte apud Ptolemæum, pro Atuatuum. V. ADUATICA.

ATURA, [Ἀτουα] Oppidum est Galliæ Aquitanicæ, ad Aturum fluvium. Hodie Aire.

ATURUS, [Ἀτουσ]. Ptol. Ἀτουσ] Nobilis in Aquitania fluvius e Pyrenæis montibus labens, hodie pene nomen antiquum retinens. Aturnus ab

Aufonio appellatur in Mosella. — Tarbellicus ibit Aturnus. [Lmmo Aturus penult. prod. quam Lucanus corripit, 1. 420. Unde alii Aturnus ap. Aufon. geminata litera legitur.

A T U R I A, æ. [Ἀτουα] Althya pars, haud procul a Babylone, cujus meminit Strabo lib. 16.

A T Y

A T Y P U S, i. m. [ἄτυπος] dicitur Qui non satis expedito plectro lingua utitur, quasi Aërem non feriens, vel quasi Non satis verba exprimens, conformansve. Gell. lib. 4. cap. 2. Balbus autem inquit, & Atypus, vitiosius magis quam morboli sunt. Ulp. in l. Item Ofliis 10. D. de Ædilit. edict. Quailum est an balbus, & blasus, & atypus, isque qui tardius loquitur, & varus, & vatiis sanus sit?

A T Y R A S, sive Pytharæ, [Ἀτυρα] Atticæ regionis, quæ est in Thracia, fluvius, haud procul a Propontide. V. Plin. lib. 4. cap. 11.

A T Y S, [ἄτυς] Eximia pulchritudine puer a Cybele deorum matre dilectus. V. A T T I S. Sic enim id nomen scribendum, docente Burm. ad Ovid.

Atys vel Attius Sylvius, Albæ Sylvii filius, quem Eusebius Ægyptium Sylvium vocat. Hic quum vigintinovem annis regnasset, Capy filio relicto, diem clausit.

Atys vel Athis alius quidam, Filius Limniaces vel Limnatidis nymphæ, Gangis filizæ, a Perseo in tumultu nuptiarum Andromedæ occisus. Ovid. Met. 5. 47.

Atysitem, Lydorum rex, ex prognatis Herculis & Omphales unus. De quo pluribus Strabo scribit libro 5.

Est & Siciliæ fluvius apud Plin. lib. 3. cap. 8. uti quidem Hermolao visum est, sed aliter MSS. codd. V. Hard.

A U

AVG. Augustus, vel Augur. AVG. LIBER. Augusti libertus. AVGG. Duo vel plures Augusti. AVR. vel AVREL. Aurelius.

AU, [ἄ] Interjectio confirmate mentis. Ter. And. 4. 5. 12. Diciturane quod rogo? m. au. c. concede ad dextram.

Au, Interjectionem esse silentium in junctis docet Linacer ex Ter. Eun. 4. 4. 14. Au ne comparandus hic quidem ad illum est. Exemplaria quotquot viderim, Au habent aspiratione præposita: quod & rectius videtur. V. MAU.

A V A

AVANTICI, [Ἀβαντικῆ] Populi sunt Galliæ, sic ab Avantico in Alpibus oppido dicti. de quibus Plin. lib. 3. cap. 5. & Ptolem. lib. 3. cap. 5. qui eos inter Sequanos collocat. Avanticos Plinius negat Aventicenses in Helvetiis esse Hard. ad l. q. v. & infra AVENTICUM.

AVARES, Populi putantur, qui hodie Hungari dicuntur.

AVARICUM, [Ἀβαρα] Oppidum Celtarum in finibus Biturigum, flumine & palude perpetua circumdatum. Vulgo *Claustreux nefs*, sive *Viarvon en Berri*. [vel potius *Bourges*. V. Cellar. Geogr. Ant. 2. 2. 1.

AVARE, AVARITER, AVARITIA, V. AVARUS.

AVAREUS, Adj. [Ἀβαρα] ab Aveo verbo deductum; dicitur Qui nimium cupidus est æris vel pecunie. V. Gell. lib. 10. cap. 5.

Avarum & Avidum ita discernuntur: Avarum enim semper in reprehensione est: Avidum autem ab avendo, quod est etiam honeste cupiendo, & a delectatione intelligi potest, ac per hoc aliquando malis, aliquando bonis adiungitur causis: ut Virg. 2. Georg. 375.

— pascuntur oves, avidaque juvenæ. Sallust. Bell. Catil. Laudis avidi, pecuniæ liberales erant. Non. Animus laudis avarus. Hor. 2. Epist. 1. 179.

Compar. Cic. 5. Verr. 190. Sequitur sunt avariores magistratus: qui tamen in avaritia sua non solum, &c. Hor. 2. Epist. 2. 157.

Viveret in terris te siquis avario uno.

Superl. Gell. 5. 5. Satis esse credo Romanis hæc omnia, etiam si avarissimi sunt. Cic. 5. Verr. Homo avarissime, redde bona fodalii filio. Ulpian. in l. folet. D. de offic. proconf. Nam valde inhumanum est, a nemine accipere: sed passim, vilissimum est: & per omnia, avarissimum.

Adulationes. Plin. in Paneg. 41. Sed ad tuas aures, cum ceteris omnibus, tum vel maxime avaris adulationibus obstructus est aditus. Figure pro Avarorum adulationibus.

Agricola. Virg. 1. Georg. 47. Animus. Hor. 2. Epist. 1. 179. Cædis avarus miles. Claud. de Bell. Get. 606. Ignis, Propert. 2. 28. 66. Quod omnia corripit. Intuitus, Inexplicabilis cupiditas vidende rei alicujus. Claud. 1. in Russ. 164.

Illecebris capitur, nimiumque elatus avaro Pascitur intuitu. Aut, Avaro intuitu, i. e. Intuitu rerum pretiosarum.

Manus. Ovid. 2. Amor. 6. 39. Mare, Quod expleri non potest. Hor. 3. Carm. 29. 61. Opes, Quod aviros reddant. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 21. Spes. Quibus nimis magna & ardua consequi nos posse speramus. Hor. 4. Carm. 11. 25.

Venter. Hor. 1. Epist. 15. 32. Vigil. Claud. in præfat. Sext. Conf. Hon. 8. Et vigil elapsus querit avarus opes. [Immo hic Avarus substantive positum est, quo nil frequentius, & Vigil vero adjectum est. conf. in oïvers. Hor. 1. Epist. 2. 56. Semper avarus eget.

AVARE, Adv. [Ἀβαρα] Tenaciter. Cic. 3. Off. 37. Nihil tamen avare, nihil iniuste, nihil libidine, nihil incontinentiter esse faciendum. Acerbe atque avare imperare. Liv. 3. Bell. Pun.

Avarius. Compar. Columel. lib. 1. cap. 7. Comiter agat cum colonis, facilemque se præbet; & avarius opus exigit, quam pensiones.

AVARITIA, aliud Adv. [*ἄνοκτατος*] Plaut. Curc. 1. 2. 35. Hoc vide ut ingurgit impura in se merum avariter, plenis faucibus. Avariter escam pofcere. Plaut. Rud. 4. 7. 12.

AVARITIA, æ. f. [*φιλανθρωπία, φιλοχρημασίη*] Habendi cupiditas. Cic. 4. Tusc. 26. Avaritia, est opinatio vehementis de pecunia, quasi valde expetenda fit, inhærens & penitus infusa. Ter. Phorm. 2. 3. 12. Quia egens relicta est misera: ignoratur parens: negligitur ipsa: vide, avaritia quid facit. Sallust. Cat. c. 11. Avaritia, pecuniæ studium habet, quam nemo sapiens concupivit.

Ab avaritia laborare. Hor. 1. Serm. 4. 26.

Ex luxuria avaritia exiit. Cic. pro Rosc. Amer. 75. In urbe luxuries creatur, ex luxuria exiit avaritia necesse est, ex avaritia erumpat avaritia, inde omnia seclera ac maleficia gignuntur.

Avaritia & luxuria laborare. V. in VITIVM. H. St.

Avaritia, alterius bona devorare. Cic. pro Domo sua, 60.

Fœdus & maculosus avaritia. Tacit. 13. Ann. 33. Fuere qui crederent Capitonem ut avaritia & libidine seclum ac maculosum, ita cogitatione rerum novarum abstuliffet.

Ardens avaritia. Cic. 3. de Fin. 36. Quis est enim, aut quis unquam fuit, aut avaritia tam ardenti, aut tam effrenatis cupiditatibus, ut eandem ipsam rem, &c.

Cæca. V. CÆCUS.

Cruenta, Quod cæcium & bellorum præcipua omnium, ut plurimum, causa est. Claud. 1. in Eutrop. 193. — vis nulla cruentam Caltrat avaritiam.

Hiante avaritia homo. Cic. 4. Verr. 134. Nam ipsum Verrem tantum avaritia semper hiante atque imminenti fuisse, ingenio & cogitatione nulla.

Implicata criminibus avaritia. In IMPLICCO.

Intolerabilis. In INTOLERABILIS.

Profunda. Claud. de Bell. Gild. 164.

Appetere per avaritiam. In APPETEO.

Ardere in avaritia. In ARDEO.

Concurrere avaritiæ. In COARGUO.

Immigravit avaritia & luxuria in temp. V. IMMIGRO.

Insimulare aliquem avaritiæ. V. INSIMULO.

Tollere avaritiam. Cic. 2. de Orat. 171. Avaritiam si tollere vultis, mater ejus est tollenda luxuries.

Exuere avaritiam. Tacit. Agric. 30. Et arrogantiam & avaritiam exuerat.

Avaritia gloriæ, pro Cupiditate nimia. Curt. lib. 9. 2. 9.

AVARITIES, cī. [*ἄνοκτασία*] Idem quod Avaritia. Lucret. lib. 3. 59. Denique avarities, & honorum cæca cupido, Quæ miseris homines cogunt transcedere fines Juris.

AVASIS, Urbs Ægypti, quam etiam Oasim vocant.

A U C

AUCEPS, ūpis. c. g. [*ἀρχηγέτης*] quasi Aviceps; Qui vel Quæ aves captat. Columel. lib. 8. cap. 10. Qui ab aucupibus in hunc usum nutriti, quasi allectores sint captivorum. Ter. Eun. 2. 2. 26. Coqui, factores, piscatores, aucupes.

Auceps syllabarum, per translationem dictum a Cic. 1. de Orat. 237. Nisi leguleius quidam cautus & acutus, præco actionum, cautor formularum, auceps syllabarum.

Auceps auribus aut sermoni alterius. Plaut. Stich. 1. 2. 45. Nunquis hic est alienus nostris dictis auceps auribus? Idem Mil. 4. 1. 9. Circumspicito dum, nequis nostro auceps sermoni fiet.

Aucupibus noti fructices. Ovid. 1. de Arte Am. 47.

AUCTOR, **AUCTORITAS**, &c. V. in AUGEO.

AUCUPIUM, i. n. [*ἀρχηγέτης, ἰσχυρισμός*] Avium captio. Cic. 2. de Fin. 23. Nemo nostrum istius generis alotos jucunde putat vivere, mundos, elegantes, optimis cocis, piscatoribus, piscatu, aucupio, venatione. Aucupium sagittarum, Quum sagitta figuntur aves. Cic. 5. de Fin. 32. Qui quum cruciatur non ferendis doloribus, propagabat tamen vitam aucupio sagittarum.

Omne genus aucupium. Catull. 3. 3. i. e. Omne aucupii genus. Nominativus pro genitivo, nisi quis malit genitivum pluralem esse, pro aucupiorum.

Mendacissimum saluatoris aurium. Columel. in præfat. lib. 1. Quia (ut opinor) non semper sportulam accipiunt, qui mane veniunt potentiores salutatim, sed frequentissime sua spe frustrantur. Nisi forte quis contendat legendum esse Mendicissimum. Sportulas enim sectarii, quid aliud est quam Turpiter mendicare?

Plumosum aucupium. Propert. 4. 2. 34.

Aucupia peregrina. pro Captis avibus peregre. Sen. de Provid. c. 3.

Aucupium novum, dixit paralis Terentianus, qui omnibus omnia asfentabatur, ut laute viveret alienis sumptibus. In Eun. 2. 2. 16. Olim isti fuit generi quondam quæstus apud seculum prius: Hoc novum est aucupium; adeo hanc prius invenivi.

Aucupium delectationis. Cic. in Orat. 197. Ne elaborata concinnitas, & quoddam aucupium delectationis manifesto deprehensum appareat.

Aucupium auribus facere. Plaut. Mil. 4. 1. 43. Viden' tu illam oculis mature facere, atque aucupium auribus? Venaturam facere H. St. quomodo in emendatis libris pridem excusum.

Aucupium verborum & literarum. Cic. pro Cæcin. 65. Tum aucupio verborum & literarum tendiculis in individuum vocant.

AUCUPOR, [*ἀρχηγέτης*] ari. dep. Aves capere.

Aucupari, per translationem est Artificio quoddam & solertia querere. ut, Aucupari famam. Plin. lib. 31. cap. 2.

Colligere & aucupari omnia. Cic. 2. Verr.

Delectationem aliquam dicendo. Cic. in Orat. 63.

Errores. Cic. 2. de Orat. 30. Ars dicendi opiniones hominum, & sæpe errores aucupatur.

Famam sibi aucupari obtreccatione alienæ scientiæ. Plin. in præf. totius oper.

Gratiam alicujus asfentatricula quadam. Cic. 5. Fam. 12. Non vereor, ne asfentatricula quadam aucupari tuam gratiam videar.

Imbecillitatem alicujus epistolis. Cic. pro Flacc. 92. Cur Albanum veni-

re jubet? cur matri præterea blanditur? cur epistolis & fororis & matris imbecillitatem aucupatur?

Opinionem aliorum errantem. Cic. 2. de Fin. 71. Ita quod certissimum est, pro vera cætaque justitia simulationem nobis justitia traditis, præcipitque quodam modo ut nostrum stabilem conscientiam contemnamus, aliorum errantem opinionem aucupemur.

Orationem aucupari est omni genere. Cic. pro Sext. 119. Non sum tam ignarus, Judices, causam, non tam insolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper.

Rumorem inanem. Cic. in Pison. 57.

Rumulosos imperitorum hominum. Cic. pro Cluent. 105.

Similitudinem quandam. Auct. ad Heren. 23. Ex rationatione controversia constat, quum res sine propria lege venit in iudicium, quæ tam ab aliis legibus similitudinem quandam aucupatur.

Tempus observare & aucupari. Cic. pro Rosc. Amer. 22. Quum præsertim tam multi occupationem ejus observent, tempusque aucupentur.

Tranquillitates. Cic. 6. Att. 8. Nos Rhodiorum aphractis, ceterisque longis navibus tranquillitates aucupaturi eramus.

Verba, aut Vim verborum. Cic. pro Cæcin. 12. Sermo hercule & familiaris & quotidianus non cohærebit, si verba inter nos aucupabimur. Ibidem, Vim verborum necessario similitudine rerum aucupamur.

Verba attendere & aucupari oportebit. Cic. 2. de Orat. 256.

Verba alibi. Sen. in Theb. 2.

Utilitatem. Cic. 2. de Orat. 59. Atqui Catule (inquit Antonius) non ego utilitatem aliquam ad dicendum aucupans, horum libros, & nonnullos alios, sed delectationis causa, quum est otium, legere soleo.

AUCÛPO, [*ἀρχηγέτης*] ari. In activa voce sæpe usus est Plaut. Mostel. 2. 2. 42. Circumspice dum, nunquis est sermone nostrum qui aucupet?

Aucupavi, præteritum. Plaut. Truc. 5. 1. 73. Lepide cæstor aucupavi, atque e mea sententia.

Aucupare ex insidiis quid agatur. Plaut. Afin. 5. 2. 32.

AUCUPANS, Partic. Cic. 3. de Legib. 35. Aucupans omnes rumulosos populari ratione.

AUCUPATUS, Partic. pass. Lact. Instit. 5. 23. extr.

AUCUPATIO, ðnis. f. [*ἀρχηγέτης*] Actus ipse capiendi aves. Venatio & aucupatio. Quintil. in Apib.

Aucupatio, teste Budæo de Asse, quandoque significat Lucrum. Unde apud Plin. lib. 9. cap. 35. legit, Vidi ipsam confestim paratam aucupationem tabulis probare. Alii autem Nuncupationem legunt.

AUCUPATUS, ūs. m. Idem. Capitol. Num. Philof. cap. 4.

AUCUPÆUNDUS, Adj. Terull. de Anim. cap. 39.

AUCUPATORIUS, Adj. [*ἀρχηγέτης*] Quod ad aucupium pertinet. Plin. lib. 16. cap. 36. Quum igitur anno permanferit inundatio, proficiunt in aucupatorium quoque amplitudinem. De calamis aquaticis loquitur. i. e. Quæ possint esse usui aucupio.

AUCETA, Sæpe aucta. Festus. Voff. Auctata.

AUCETÆ, [*Ἀυχέται*] Populi ad os Bosphori. Plin. lib. 4. cap. 12. A Thapris per continentem interioris tenent Auctetæ, apud quos Hypanis fluvius oritur, &c. Alii Auctetæ & Anchates scribunt. V. Birman. ad Flaccum, 6. Argon. 152.

AUCTARIUM, **AUCTIO**, **AUCTIONARI**, **AUCTO**. V. AUGEO.

AUCTOLÛCUS, V. AUTOLÛCUS. Sicenim scribendum.

AUCTONUS, [*Ἀυκτών*] Filius Apollinis, & Cyrenes Penei filia.

AUCTOR, **AUCTUS**. V. AUGEO.

AUCULA, Tuscorum urbs Ptolemæo, aliis Aquila. Vulgo *Aquapendens*.

AUCUPIUM, **AUCUPOR**, **AUCUPATORIUS**. V. AUCEPS.

A U D

AUDACIA, **AUDACTER**, **AUDAX**, **AUDENTIA**. V. AUDEO.

AUDANII, [*Ἀυδάνιοι*] Iapygiæ, quam & Messapiam Græci vocant, Populi, quorum meminit Strab. lib. 6.

AUDENA, Fluvius Italiæ. Liv. 41. 19.

AUDEO, ausus ūn. [*τολμήω, θάρσυνω*] ari. Fidentem esse. Ter. Andr. 3. 2. 25. Nihil jam mutire audco. Virg. 4. Æn. 497. — audetque viris concurrere virgo.

Audere, Temere præsumere. Virg. 12. Æn. 814.

Audeo confiteri. Cic. pro Ligur. 8. Vide quæsto Tubero, ut qui de meo factio non dubitem dicere, de Liguri non audeam confiteri.

Audere, cum accusativo, pro Non vereri. Virg. 3. Ecl. 16. Quid domini faciant, audent quum talia fures?

Aciam audere. Tacit. 12. Ann. 28. Vastati agri, prædæ passim actæ, non ausis aciem hostibus. h. e. Non ausis in aciem descendere, seu confingere.

Capitalia audere. Liv. 6. Bell. Pun.

Facinus. Liv. 10. Bell. Pun.

Feliciter aude. Hor. 2. Epist. 1. 166. i. e. Non sine successu spero. [Felix est in audendo.]

Hostilia. Tacit. 4. Hist. 20.

Longius audere. Tacit. 5. Hist. 11.

Majora viribus. Virg. 10. Æn. 811.

Nihil ultra fremitum & minas ausus. Tacit. 1. Hist. 15.

Oppugnationem. Tacit. 2. Ann. 12. Aufusque nocturnam castrorum oppugnationem.

Pœnam. Tacit. 2. Ann. 40. Nec Tiberius pœnam ejus palam ausus.

Periculum. Tacit. 3. Ann. 76. Neque periculum in aperto audebant.

Pugnari. Tacit. 13. Ann. 36. Idem 4. 49. 1. Si barbari successu noctis alacres, prælium auderent.

Scelus aliquod. Ovid. 14. Epist. 6.

Ultima. Liv. 3. Et Æquos conscientia contracti culpa periculi, & desperatio futuræ sibi postea fidei, ultima audere & experiri cogebat.

Ultionem aufus dubiis rebus. Tacit. 2. Ann. 62.
 Vim in aliquem. Tacit. 12. Ann. 55. Vim corporibus ac oppidanis, ac plerumque in mercatoribus & nauticis audebant.
 Licentius aliquid aut latius. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Audendum est, forces adjuvat ipsa Venus. Tibul. 1. 2. 16.
 Audendum dextra. Virg. 9. Æn. 320. Quia audemus & cursu. Servius.
 Author audendi, Qui ad perpetrandum facinus aliquid hortatur alios. Virg. 12. Æn. 159.
 Audendi majora fidem fecere immenses vires. Lucan. lib. 1. 462.
 Quidlibet audendi potestas. Hor. in Arte Poet. 9.
 UDEOR, pass. Liv. Decad. 4. lib. 9. Multa dolo, pleraque per vim audebantur.
 UDENS, Partic. Minime timidus. Virg. 10. Æn. 283.
 Audentes fortuna juvat.
 Audentes forsque Venusque juvat. Ovid. 2. Fast. 782. Virg. 6. Æn. 95.
 Tu ne cede malis, sed contra audent ito.
 UDENDUS, Partic. pass. [παλαμπεδ] Liv. 21. 4. extr. de Annibale, Nulla re, quæ agenda audentaque magno futuro duci esset, prætermiſſa, al. Videnda, rectius. conf. 35. 35.
 UIDENTIA, æ. f. Tacit. de German. 34. Rara & privata cujusque audentia. Plin. lib. 8. Epist. 4. Si datur Homero vocabula contrahere, extendere, inflectere: cur tibi similis audentia, præsertim non delicata, sed necessaria negetur?
 UIDENTER, Adv. [σφοδραλως] Tacit. 4. Ann. 47. Quidam audentius apertis in collibus vifebantur.
 Audenter, Temere, impudenter. Ulpian. in l. 1. §. 5. D. Si pars hæred. petat.
 UUSUS, Partic. activæ significationis. [πελαμπεδ] Liv. Exules, obzærat, aufi capitalia plerique.
 Aufus in aciem. Tacit. 12. Ann. 28. Obvio hosti & in aciem aufo plus cladis faciunt.
 Aufa atque aufura multa nefanda manu. Ovid. 3. Trist. 9. 15.
 Aufus rogare. Cic. 6. Att. 2. Ain' tandem Attice laudator integritatis & elegantia nostræ, aufus es hoc ex ore tuo, inquit Ennius; ut equites Scaptio ad pecuniam cogendam darem, me rogare?
 Cædicilii aufi. Tacit. 3. Ann. 67. Aufis ad Cæsarem cædicillis.
 USUM, i. n. [πλάκω] ut, Memoranda aufa. Sil. lib. 6.
 Concordia aufa. Sil. lib. 5.
 Crudelia. Ovid. 14. Epist. 49.
 Fortia. Virg. 9. Æn. 217.
 Furiatia. Ovid. 11. Met. 14.
 Inmania. Stat. 3. Theb. 237.
 Magna. Ovid. 2. Met. 328.
 Excidere aufis dicimur, Quom conatus nostri in rebus nimium arduis successu carent. Ovid. 2. Met. 328.
 Indulgere aufis. Ovid. 1. de Arte Am. 379.
 Potitus aufo. Ovid. 11. Met. 242. Virg. 6. Æn. 624.
 Aufi omnes immane nefas, aufoque potiti.
 Aufurus grandia. Ovid. 2. Amor. 18. 4.
 Et tener aufuros grandia frangit amor.
 UUSUS, ùs. m. apud JCos.
 UDACIA, æ. f. [παλαμπεδ, ἡραδω, ἡραδωτης] est Fiducia & securitas, qua quis aliquid audent, etiam cum periculo. Cic. 1. Off. 63. Animus paratus ad periculum, si sua cupiditate, non utilitate communi impellitur, audaciæ potius nomen habet quam fortitudinis.
 Audacia & Audentia hoc differunt: quod Audentia, fortitudinis sit: Audacia, temeritatis. Sallust. in Catil. c. 58. Audacia pro muro habetur. Et apud veteres sapere. Nonius.
 Audaciam ab Avidæ, i. e. Cupide agendo, dictam esse tradit Festus.
 Audacia, consuetudine Temeritatis dicitur, inquit Nonius.
 Audacia adcolendum. Plin. in præfat. lib. 2. Nobis ad colendum te familiaris audacia sola superest.
 Fretus impudentia atque audacia. Cic. pro Flacc. 3.
 Temeritas & audacia stultorum & improborum. Cic. 1. de Invent. 55.
 Licentia & audacia. Cic. pro Ligat. 25. Vide quid licentiæ Cæsar nobis tua liberalitas der, vel potius audaciæ.
 In vultu est audacia multa pudori. Ovid. 9. Met. 926.
 Audacia non videtur fumi tempore in malam partem, ut quom Cicero dicit in Præfat. in Paradoxa, se audacius fecisse, quam Catonem.
 — Audacia certe
 Laus erit, in magnis & voluisse fat est. H. St. [V. infra ad finem. Sic & Sallustii locus accipiendus est, quem in contrarium sensum Nonius adduxit. Conf. Cort. not. ad Catil. 9. 3.]
 Calida audacia. Cic. pro Cluent. 183.
 Felix. Ovid. 17. Epist. 195.
 Fortis. Tibul. lib. 1. 4. 13.
 Herculea. Justin. in exord.
 Immanis ad omne facinus. Cic. 13. Philipp. 10.
 Impudens. In IMPUDENS.
 Ingens. Ovid. 3. Trist. 9. 17.
 Multicbris. In MULIER.
 Nova atque integra. In INTEGR.
 Petulans audacia, Libido quedam temere audendi. Claud. in Nupt. Honor. 81.
 Præcepta audacia vultu. Claud. 1. in Ruff. 34.
 Provecus audacia. Quintil. lib. 1. cap. 3. pr. Hi sunt qui parva facile faciunt: & audacia provecti, quicquid illic possunt, statim ostendunt. Singulæ audacia homo. Cæf. 6. Bell. Gall. 5.
 Titubans. i. e. ut sic dicam, Audacia timida, ubi magnum quiddam agredimur, sed vereri cogimur interim ne male res cedat. Claud. in Nupt. Hon. 81.
 Abundare audacia. V. ABUNDO.
 Adhibere audaciam. In ADHIREO.
 Armatus audacia. In ARMATUS.
 Cedere audaciæ alicujus. Cic. pro Cæcin. 2. Quasi vero aut in judicio possit idem improbitas, quod in vi, confidentia: aut non eo libentius tum audaciæ cesserimus, quo nunc impudentiæ facilius obfiteremur.
 Comprimere audaciam. In COMPRIMO.
 Contundere audaciam. In CONTUNDO.

Crevit audacia. Ovid. 8. Met. 82.
 Experte audaciæ homo. Liv. 4. Dec. lib. 8. Mille ad eam rem ex omni numero audaciæ experte delegerunt equites.
 Frangere audaciam alicujus. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Intatur fortitudinem audacia. Cic. in Partit. 81.
 Increfcit audaciæ. In INCRESCO.
 Sumere audaciam. Stat. 10. Theb. 824.
 Interdum in bonam partem sumitur, ut Propert. 2. 10. 5.
 Quod si deficient vires, audacia certe
 Laus erit, in magnis & voluisse fat est. Et, Sallust. Bell. Jugurth. 99. Ceteris audaciam addere.
 Audacias pluraliter Catonem dixisse refert Festus. Cic. 2. in Catil. 10. Non enim jam sunt mediocres hominum libidines, non inhumana audaciæ, ac toleranda. Humanæ in emend. codd. quomodo conjectat & H. St. Add. 9. Att. 7.
 AUDAX, æcis. Adj. [παλαμπεδ, παλαμπεδ, ἡραδω, ἡραδωτης] Fidentem significat, ut Temerarium. Ter. Eun. 4. 4. 41. O fœcile atque audacem hominem!
 Audax & confidens. Plaut. Amph. 1. 1. 1. Qui me alter est audacior? aut qui me confidior?
 Audax, Amens, impudens. Cic. pro Flacc. 105. Verum etiam quod nemo quenquam tam audacem, tam amentem, tam impudentem fore arbitrabatur.
 Petulans & audax homo. Cic. 2. Q. frat. 4. Quid queris? homo petulans & audax Vatinius, valde perturbatus, debilitatusque difcessit?
 Temerarius & audax. Cic. 1. de Invent. 4. Quom ad gubernacula Reip. temerarii quæ audaces homines accefferunt, maxima ac miserrima naufragia fiebant.
 Audaces & protervi. Cic. 1. de Fin. 61. Alii petulantes, alii audaces, protervi, iidem intemperantes & ignavi, nunquam in sententia permanentes.
 Animi audax. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 4.
 Audax animis Spartana juvenus. Stat. 10. Theb. 459.
 Audax ingenii. Stat. 3. Sylv. 2. 64.
 Audax viribus. Virg. 5. Æn. 67.
 Quique pedum cursu valet, & qui viribus audax.
 Audax omnia perpeti. Hor. 1. Carm. 3. 25.
 Caput audax. Sen. Agam. 953.
 Hostis parentis, impium atque audax caput. Clytemnestra verba filiam objurgantis.
 Cœpta audacia. Virg. 1. Georg. 40.
 Da facilem cursum, atque audacibus annue cœptis.
 Facinus. Ter. Eun. 4. 3. 2. Hoccine tam audax facinus facere esse aufum?
 Factum. Virg. 11. Æn. 812.
 Fiducia. Stat. 6. Theb. 393.
 Homo audax venali lingua. Lucan. lib. 1.
 Industria. Claud.
 Manus. Ovid. 11. Epist. 40.
 Mars. Tibul. 4. 1. 98.
 Orator. Ovid. 13. Met. 196.
 Paupertas. Hor. 2. Epist. 2. 51.
 Spes. Plin. lib. 28. cap. 4.
 Facere audacem, Addere animum. Ovid. 4. Met. 96.
 Compar. ut, Audacior ad facinus. Cic. 2. in Catil. 9.
 Superl. Cic. 3. Att. Quod & Achaia prope est, & plena audacissimorum inimicorum. i. e. Temerariorum.
 AUDACULUS, [παλαμπεδ] Adj. dimin. authore Festo. Gell. 5. 21. Aderat reprehensor audaculus verborum.
 AUDACITER, Adv. [παλαμπεδ] a quo Audacter, detractioe literæ. Priscianus lib. 15. cap. de Averbio, Alia vero affumunt dativo, ter, penultima correpta: ut, Fortis, forti, fortiter: Utiles, utili, utiliter: Felix, felici, feliciter: Audax, audaci, audaciter. sed per syncope in usu est frequentiore Audacter. Sallustius tamen Hist. 2. Audaciter protulit secundum analogiam. Et Cic. pro Rosc. Amer. 31. Multa feceratis, multa audaciter, multa improbe fecistis. Hæc Priscianus.
 Fabius tamen improbat Audaciter lib. 1. c. 6. ubi de Analogia agit. Vide Append ad Varr. cap. 21. H. St. p. 108. edit. post.
 AUDACTER, Adv. per Syncope pro Audaciter, & eo multo usitatus. [ἡραδω] Plaut. Mil. 3. 2. 33. Et minus audacter cœlestia facerent facta. Sic Audacter lædere. Ter. in prol. Phorm. 11.
 Blandiri audacter. Ovid. 21. Epist. 1. 95.
 Magis audacter quam parate veniebat ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. 241.
 Minus multo audacter. V. MINOR.
 Defendere audacter sua decreta. Cic. 2. de Fin. 28.
 Audacter quod scimus deferre ad aliquem. Cic. 15. Fam. 2.
 Audacter & libere dicere. Cic. pro Rosc. Amer. 31.
 Audacter & aperte dicere. Cic. pro Rosc. Amer. 31.
 Jurare audacter. Plaut. Amph. 2. 2. 206.
 Loqui audacter aut respondere. Plaut. Capt. 3. 4. 98.
 Audacter monere, & familiariter. Ter. Heant. 1. 1. 6.
 Compar. ut, Exultare audacius. Cic. in Orat. 26.
 Audacius transferunt verba poetæ. Cic. in Orat. 202.
 Superl. ut, Audacissime prorumpere. Cæf. 5. Bell. Gall. 15.
 AUDIO, ïvi, itum. [ἀκουω, ἀκρω, ακρω, ακρω] ire. Auribus accipere. Varro de L. L. lib. 5. Ab auribus videtur dicta [ἡραδω] verba Audio & Ausculto. Audio ab Aveo, quod auribus avemus discere semper. quod Ennius videtur etymon ostendere velle in Alexandro, quom ait, Jam dudum ab ludis animus atque aures vant, avide expectantes nuntium. Propter hanc aurium aviditatem theatra replentur. Ab audiendo etiam Auscultare declinamus: quod hi auscultare dicuntur, qui auditis parent: a quo dictum poetæ audio, aut ausculto, literæ commutatione dicitur. Hactenus Varro. Ter. And. 5. 4. 17. Si mihi pergit, quæ vult, dicere, ea quæ non vult, audiet.
 Attente, bonaque cum venia audire verba alicujus. Cic. pro Rosc. Amer. 9.
 Breviter. Virg. 2. Æn. 11.
 Clarissime. Plin. lib. 10. cap. 70.
 In majus audiri. Tacit. 4. Ann. 23. Missis levibus copiis, quæ ex longinquo in majus audiebantur.
 Latius audiri. Tacit. 1. Hist. 86.

Libenter audire. Quintil. lib. 2. cap. 9. Libenrius. Idem lib. 2. cap. 6. Libentissime. Idem lib. 4. cap. 10.
 Liquidius audiunt talpae. Plin. lib. 10. cap. 69.
 Molliter audire aliquem. Stat. 6. Theb. 51.
 Parum auribus audire. Cato de R.R. cap. 157.
 Paucis audire. Ter. Eun. 5. 9. 6.
 Preflius audire. In PREMIO.
 Toties. Ter. Adel. 1. 2. 48. An ego toties de eadem re audiam?
 Aure non averfa. Tibul. 3. 7. 28.
 Audiente me, ablativus. Cic. 13. Fam. 37. Eidem Dolabella, me audiente, Caesar dixit, nihil esse quod de Mega vereretur.
 Audias, pro Audire poteris. Cic. 4. Acad. 5. Utinam quidem roget: audias quam nobiscum male egerint.
 Audiens, pro Ubi audieris. Martial. lib. 5. 57.
 Audiens, dices esse Maronis opus.
 Audire Socratem, aut Platonem, pro Discipulum esse Socratis, &c. Cic. 1. Acad. 34. Jam Polemonem audiverat affiduc Zeno & Arcellus.
 Audire curru. Audiendum etiam is rebus Virg. tribuit, quae nec aures habent, nec sensum, 1. Georg. 265.
 — & frustra retinacula tendens
 Fertur equis auriga, neque audit curru habenas. Nonius.
 Audire, pro Intelligere, vel Accipere ex auditu. Ter. And. 1. 4. 1.
 Audivi Archillis: jam dudum Lesbiam adduci jubes. Ter. Hec. 1. 2. 3.
 Audin' quid dicam, Scire?
 Audin' tu illam? Ter. And. 2. 2. 5.
 Audivi dicere. Cic. pro Maren. Saepe hoc majores natu audivi dicere.
 Audivi dici. Cic. in Pison. 68. Auditus profecto dici, Philosophos Epicureos omnes res quae sunt homini expendere, voluptate metiri.
 Audire, sine addito v. idem significat. Ter. And. 2. 2. 31. Audivi, & credo. Cic. pro Rosc. Amer. Audio praeterea non hanc suspicionem nunc primum in Capitonem conferri.
 Audivi illud, pro Ex auditu habeo illud, Novi ex auditu. *Jen ay auy parler.* Cic. in Verr. Act. ult. Latomias Syracufanas omnes auditus: plerique notiss. *Vous en avez euy parler.* p. 199. edit. Lamb. H. St. Segm. 68. Verburg.
 Audio a, e, ex, & de aliquo. Valla, Audivi a patre meo, & audivi ex patre meo, & audivi de patre meo, idem significare inveniunt, qui bonos libros evolvet. Cicerotamen sic praecipue loquutus est. Haec tunc Valla lib. 3.
 Audivi a vel ab aliquo. Cic. 1. Off. 109. A majoribus natu audivi, &c.
 Audire ad. Cic. 9. Att. 1. Audi igitur ad omnes. Scilicet literas.
 Audire de aliquo. Cic. 1. Off. Audivi hoc de parente meo pater, quum; &c. h. 2. Pater meus hoc recensebat.
 Audire de aliquo, aliter acceptum. Ter. Adel. 3. 4. 5. De pueria hac audivi, id illi nunc dolet. Cic. 3. Verr. 118. Atque etiam illum Aspendum citharistam, de quo saepe auditus id quod, &c.
 Audire alterum de re aliqua. Cic. 7. Fam. 17.
 Audire e. Ter. Eun. 1. 2. 35. Mercator hoc addebat, e praedonibus, unde emerat, se audisse abreptam e Sunio.
 Audire ex alio. Ter. And. 5. 4. 25. Ibi ego audivi ex illo, fesse esse Atticum. Cic. 5. Fam. 17. Hoc te ex aliis audire malo.
 Audire aliquem ex re aliqua. Plaut. Mil. 4. 2. 22.
 Audire de capite, pro Cognoscere. Sen. lib. 2. de Benef. de ambitu.
 Audire nuntium. Cic. pro Rosc. Amer. 133 Qui in Salentinis, aut in Brutis habent: unde vix ter in anno audire nuntium possunt.
 Audio, pro Audita petenti concedo. Cic. in Pison. 34. In quo dii immortales meas preces audiverunt. Caf. 2. Bell. Civil. 42. Neque cohortationes suas, neque preces audiri intelligit. Liv. 1. Haec precatos, veluti, sensisset auditis preces, Hinc, inquit, Romane, &c.
 Precantem placidus audi. Ovid. 8. Met. 597.
 Non audio. Cic. 5. Verr. 28. Negabant illi sibi quicquam esse mandatum. non audio: numerate h. s. xvi. quid facerent miseri?
 Audio, ironice, pro Non audio. Ter. Phorm. 1. 3. 8. At non quotidiana cura haec angeret animum. p. n. audio. Ubi Donatus, Audire per *egantiam* dicitur pro Non audio: i. e. Nihil dicis.
 Audio, Consentio. Ter. Eun. 2. 3. 78. Capias tu illius vestem. c. n. vestem? quid tum postea? p. pro illo te dicam. c. n. audio. Ubi Donatus, Audio, i. e. Libenter hoc admitto & consentio. ut in Phorm. 1. 5. 6. Audio & fateor. Et contra, Non audio. Valla lib. 5. cap. 29.
 Audio frequenter accipitur pro eo quod est Credo, accedo, pareo praecipienti, sed fere cum negatione, & frequentius per participium quod transit in nomen, quod est Audiendus: ut apud Quintil. lib. 3. cap. 3. Nec audiendi quidam, quorum est Albutius, qui tres modo primas esse partes volunt. Sine participio. Cic. 1. Tusc. 65. Nec Homerum audio, qui Ganymedem a diis raptum ait propter formam. Sine negatione, Idem in eod. 92. Endymion vexo (si fabulas audire volumus) nescio quando in Latmo obdormivi. Sed nonnuncquam sine negatione apte dicitur, ut apud Livium Decad. 3. lib. 2. non ita procul a fine, P. Sempronium civem vestrum non auditis, arma capere, ac fe jubentem sequi: Annibalem paulo post auditis, castra prodi, & arma tradi jubentem. Haec Valla lib. 5. c. 29. Cic. de Amicit. 52. Non erant homines divitiis affluentis audiendi.
 Non sum auditorus, Non eram Romae, vel occupator eram. Illud enim, &c. Plin. 1. 2. Epist. 2. i. e. Non accipiam executionem.
 Audiri, pro Credi. Cic. de Senect. 61. Audiretur a pop. Romano vir primarius Eques Romanus L. Flavius.
 Audire se vel alium. Cic. 2. Fam. 6. Tecum loquere, te adhibe in consilium, te audi, tibi obtempera. Et 1. de Nat. Deor. Si ves audire vellemus.
 Audire bene, est (ut ait Donatus) Benedici & laudari. Ter. in prol. Phorm. 20. Benedictis hi certasset, audisset bene. Cic. 3. de Fin. 57. Effleque hominis ingenui & liberaliter educati, velle bene audire a parentibus.
 Bene audire, & rumorem bonum colligere. Cic. 1. de Legib. 50.
 Audire male, pro Vituperari. Ter. Phorm. 2. 2. 12. Si herum infimulibus avaritiae, male audire. Cic. 6. Att. 1. Hanc nonnulli amici Appii ridicule interpretantur, qui me idcirco putent bene audire velle, ut ille male audiat.

Minus commode audire, pro Non integrè esse fama. Cic. 5. Verr. 48. Quaeitores, Legatos, Praefectos ficos, Tribunos multi-misios fecerunt & de provincia decedentes jufferunt, quod eorum culpa se minus commode audire arbitarentur. Budeus.
 Audire, subintellecto adverbio Male. Cic. pro Cluent. 12. Neque unquam illa ita de suo scelere & immanitate audiet, ut naturae nomen amittat. i. e. Matris.
 Auditi rex, pro Appellatus es & salutatus rex. Sic enim & Graeci & Latini loquuntur. Hor. 1. Epist. 7. 37.
 Saepè verendum laudandi, rexque, paterque
 Auditi coram, nec verbo parcius abfens, &c.
 Audit arbor arborem: h. e. Admittit, & cum ea quasi obediens congruitur. Plin. lib. 16.
 Audibo, pro Audiam, more antiquo. Plaut. Poen. 1. 2. 97. Nunquam audibis verba tot, tam suavia. V. Nonium.
 Auditur. Cic. 8. Att. Propterea quod neque Romae quicquam auditur novi Sic auditur. i. e. Intelligitur. Quintil. lib. 8. Budeus.
 Auditus est magno silentio. Cic. 2. Q. frat.
 Audita re ex utraque parte. Cic. 1. de Fin.
 Audiendi sensu carere. Cic. de Somn. Scip.
 Audiendi insolens. Tacit. 15. Ann. 67. Ut faciendis sceleribus promptus ita audiendi quae faceret, insolens erat.
 Audiendum. Cic. pro Flacc. 98. Nemo illorum judicum clarissimis viri accusantibus, audiendum sibi de ambitu putavit.
 AUDIENS, Partic. [*audiens*] Qui audit. Cic. de Clar. Orat. 89. Ad amos audientium permovendus.
 Audiens dicto, Qui obedit dictis. Cic. 6. Verr. 88. Quaevis an misisset respondit id quod necesse erat, scilicet dicto audientem fuisse Praetor. Cum Dativo. Quidam (puto apud Fontanum) & ipsum verbum Audijunxerunt dativo, haud scio quo exemplo. Sic immo Picus Mirandulani in Apologia p. 115. Hieronymo non audire quis potest sine flagitio H. St.
 Ut audiens dicto esset huius ordini. Cic. pro Deiot. 13.
 Audiens dicto atque obediens. Liv. lib. 5. Ne plebs nobis dicto audire atque obediens sit.
 Audiens edicto. Cic. 3. Verr. 114. Al. Dicto.
 Audiens nomen, ut, Audiens imperii. Plaut. Truc. 1. 2. 25. Tibi servo, atque audiens lum imperii.
 AUDIENTIA, & f. [*audientia*] Ipsa (ut ita dicam) auditio. Plaut. Per. prol. 11. Exurge praeco, fac populo audientiam. h. e. Fac ut populi praeter aures.
 Audientiam sibi facit improbitas ejus. Cic. 1. Verr. 42. Quantam auctoritatem multitudinem C. Verris infamia concitatura: quantam denique audientiam orationi meae improbiis illius factura sit.
 Audientiam sibi fieri velle. Cic. 2. de Orat. 325. Nam nonnulli quum i lud meditari ediderunt, sic ad reliqua transeunt, ut audientiam sibi fieri velle viderentur.
 Audientiam facere praecorem jussit. Liv. 43. 16.
 Audientiam sibi facit senis oratio. Cic. de Senect. 28. Sed tamen deorsus est sermo senis, quidvis & remissus, factique per se ipsa sibi audientiam discreti senis compta & mitis oratio: i. e. Audientiam suavitatis dicendi meretur.
 AUDITIO, ONIS, f. [*auditio*, *auditio*] Actus ipse audiendi. Cic. de Fin. 42. Dantque se ad ludendum, fabellarumque auditione ducuntur.
 Rumor atque auditio. Caf. 4. Bell. Gall. 5. Et his rumoribus atque auditoribus permoti.
 Fama & auditione accipere. In ACCIPIO.
 Ut in praeced. Rumoribus atque auditionibus. H. St.
 Fictae auditiones. Cic. pro Planc. 56.
 Falsas auditiones depellere. Tacit. 4. Ann. 11. 6.
 Auditione, pro Ex auditu. Cic. 6. Verr. 102. Hoc solum auditione ex petere cepit, quum id ipse non vidisset?
 De Auditione testimonium dicere. Afcon Pae.
 Auditio tennis. Cic. 8. Fam. 1. Ne tenuissimam quidem auditione de ea re accipi.
 Levis. Caf. 7. Bell. Gall. 42. Quae maxime illi hominum generi esse intracta, ut levem auditionem habent pro comperta.
 Auditioni occupatum sedere in scholis. Plin. lib. 26. cap. 2. Sedere narque in scholis auditioni occupatum, gratius erat quam ire pro solitudines, &c. In vetusto codice legitur non Occupatum, sed Operatum.
 AUDITIUNCULA, & f. dimin. [*auditio*] Gell. lib. 13. cap. 18. Auditio quaedam de Catonis familia aspersus est.
 AUDITOR, ORIS, m. [*auditor*] Qui audit. Cic. 16. Att. 2. De Gloria mihi tibi, custodis igitur, ut soles: sed noster Eclogarii, quos Salvius bonos auditores nactus, in convivio duntaxat egat.
 Auditor, pro Discipulo. ut, Auditor Platonis Strato, &c. Cic. 1. Acad. 45.
 Auditor, pro Lectorè. Varro lib. 5. de L. L. Atque si qua erunt ex diverso genere adjuncta, potius cognationis verborum, quam auditor calumiantis. geremus morem.
 AUDITORIUS, A, um. [*auditorius*] Quintil. V. AUDITORIUM.
 AUDITORIUM, I, n. [*auditorium*] Locus in quo quis auditur vel oratur vel legens. Quintil. lib. 2. cap. 11. Sed cujus rei gratia plenum sit auditorium.
 Auditorium, Multitudo ipsa audientium. Plin. lib. 4. Epist. 7. Ipsa etiam nuper adhibito ingenti auditorio, librum de vita pueri recitavit Sic Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Auditorium ponitur etiam pro Foro & Tribunali. Paul. in l. contra. D. de re judicata, Is qui ad majus auditorium vocatus est, si litem inchoatam deserit, contumax non videtur.
 Auditorium, Scholam proprie significat: atque ita opponitur Foro. Quintil. lib. 10. cap. 1. Sed alia ratio est litium & disputationum, fori & auditorii, praceptorum & periculumum.
 AUDIENS, Partic. [*audiens*] Cic. 1. de Fin. Reque ex utraque parte audita.
 Audita ejus virtus dubitationi locum non dat. Cic. pro Corn. Balb. 16.
 Auditus a funimis montibus Evan. Stat. 5. Theb. 94.
 Romae cuncta in deterius auditu Mutianum angebant. Tacit. 4. Hist. 68. pr.

Audita recordari. Virg. 3. Æn. 107.
 Audira repetere. Ovid. 19. Epist. 197.
 Audito, æblativus absolute pestifus. Tacit. 2. Ann. 7. Ipse, audito, ca-
 tellum Lappie flumini appositum oblati, sex legiones eo duxit. i. e.
 Postquam audivit. Desultumodi Participis absolute sumptis, V. Voss.
 de Confr. cap. 49.
 AUDITUS, i. n. Plaut. Merc. 5. 2. 62. Vidistim, an tu auditu nuntias?
 Ex auditus res petere, i. e. Ex his que audiverunt. Lucret. lib. 5. 1132.
 Quandoquidem sapiunt alieno ex ore: petuntque
 Res ex auditus potius, quam sensibus ipsis.

AUDITUS, ūs. m. [æstus] Idem quod Auditio, vel sensus ipse audiendi.
 Plin. lib. 10. cap. 67. Auditus cui hominum primo negatus est, huic &
 fermonis usus ablatu.
 Auditus solers. Plin. lib. 8. cap. 28. Vulpes animal aliquo solerti auditu.
 Transfuit auditus aperit acetum scillitium. Plin. lib. 2. cap. 2.
 Gravitate auditus discutit oleum amygdalinum. Plin. lib. 2. cap. 4.
 Auditum asferre. In AUFFERO.

Auditus semper patet: ejus enim sensu etiam dormientes egemus: a quo
 quom fons est acceptus, etiam e fomno excitamur. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 144.
 Auditu intelligi. Cic. pro Marcell. 12. Vereor ut hoc quod dicam, non
 perinde intelligi auditu possit, atque ego ipse cogitans sentio. [Hic
 est, ut Grammatici quidem volunt, Supinum posterius.
 Brevi auditum quamvis magna transibat gravioribus curis impar. Tacit. 2.
 Hist. 59.
 Nihil præter auditum habeo. Cic. 1. Off. 33. Nec nos ter quidem proban-
 das, si verum est, Quintum Fabium Labconem, seu quem alium,
 (nihil enim præter auditum habeo) arbitrum Nolanis & Neapolitanis
 de finibus a Senatu datum. [Hic & Auditum neutrum absolute positi-
 tum videtur, ut supra.]

AUDITURUS, Partic. [Æstivus] Lucan. ad Pison. 74.
 Huc etiam tota concurret ab urbe juvenus,
 Auditora virum.
 AUDIVITAVI, Sæpe audi. Fæst. Obsoletum. Legendum Auditavi,
 ut jam viri docti monuerunt, & vetustiores codd. exhibent.
 AUDUM, Promontorium, & AUDUS, Fluvius nunc *balafis* dictus, sunt
 in Mauritania Cæsariensi.

A V E

AVE, [χαιρῆς] Verbum defectivum, nam leguntur tantum, Ave, aveto,
 avete, avere. Martial. lib. 5. 52.
 Exprimere, Ruffe, fudicula licet cogant,
 Ave Latinum, χαιρῆς non potest Græcum.
 Ave, Salutaturo natutina est, ut Valevespertina. Martial. lib. 1. 56.
 Et matutium portat ineptus ave.
 Aveto, in fine epistolæ, pro Gaudere vel Salveto. Sallust. in Conjur. Ca-
 cil. c. 35. Nunc Orestillam tibi commendo, tuæque fidei trado: eam ab
 injuria defendas, per liberos tuos rogatus. aveto.
 Avere, Salvare. Martial. lib. 9. 8.
 Jam satis est, non vis Ater avere, vale.

A veteribus per H scriptum est; ut Cic. 8. Fam. 16. Simul atque have
 mihi dixit. V. Burn. Quintil. 1. 6. Cor. ad Sall. d. l.
 AVENIO, xi, cum, [Æstivus] Ære. Ex loco aliquo ad alium vehere. Ter.
 Adel. 4. 5. 19. Isvenit ut secum avehat. Suet. in Cæs. 66. Et mox ex
 præfectura proficiscens in Hispaniam, inter officia profrequentium faces-
 que lictorum læticia sua avexit.
 Avehere, sine præpositione. Liv. 1. Equites mercede conductos Ægyp-
 tum avexit. i. e. In Ægyptum.
 Avehere ab aliquo loco. Plaut. Men. 5. 9. 56. Quot eras annos natus,
 quem to pater a patria avehit?

ABELLA, [Æstivus] vel AVELLINUM, & antique ABELLINUM,
 Oppidum Campaniæ: a quo Avellanae nuces. Servius. Sil. lib. 8. 520.
 & 545. — & pauper sulci cerealis Avella. V. Strab. lib. 5.
 AVELLĀNUM, apud Servium in Virg. 2. Georg. 65. V. ABELLA &
 ABELLINUM.
 AVELLANA, æ. f. [Æstivus] Nux ex arbore quæ Corylus dicitur. Plin. lib.
 15. cap. 22. Ceteris quicquid est, folium est: ut in avellanis & ipso nucum
 genere, quas antea Abellinas patrio nomine vocabant. In Asiam Græciam-
 que e Ponto venero: & ideo Ponticæ nuces vocantur. Sed & Prenestinæ
 dicuntur, ut tradit Macrobius. Saturn. cap. 18. conf. ABELLINA.

AVELLĀ, e, lli & ulli, ūllum, [Æstivus] Ære. A loco & per
 vim vellere. Virg. 2. Æn. 165.
 Fatale agrestis sacro avellere templo
 Palladium. Ubi Servius, Avellere, ostendit invitum. Plin. lib. 2. cap. 78.
 Cohærens & Avullus, contraria. Plin. lib. 3. cap. 8. Quondam Brutio
 agro cohærens, mox interfuso mari avulla. De Sicilia loquitur.
 Avellere vi. Cic. de Senect. 71. Quasi poma ex arboribus si cruda sunt,
 vi avelluntur: si matura & cocta, decidunt.
 Avellere & abstrahere. Cic. pro Font. 36. Num etiam de matris hunc
 complexu lectissima miserrima que foemina, vobis inspectantibus, ave-
 ler atque abstrahet?

Avullus a suis. Cic. pro Domo sua, 145. Ut perpetuum dolorem avul-
 lus a meis sustinerem.
 Avelli fundus emptori non potest. Marcell. in l. penult. D. de fund. do-
 talibus.
 E signo Cereris hoc avellendum asportandumque curavit. Cic. 6.
 Verr. 110.
 Avullus his. Plin. lib. 5. cap. 2. Et horum pars quondam Vestini, qui
 avulli his, propriam fecere gentem versi ad Æthiopes. i. e. Separati,
 Frondes avellere. Ovid. 2. Met. 351.
 Avellere rus ab aliquo, pro Veriperere. Ter. Eun. 3. 14. Credo ei pla-
 cere hoc: sperat se a me avellere. Ubi Donatus, Bono usus est verbo
 Avellere: tanquam a pertinaciter retinere.

Avellere se a meretrice, vel Avelli. Ter. Heeyr. 4. 1. 39. Avelli, i. e. Ab-
 duci, &c. De Præ. Avulli V. in EVELLO.
 AVULLIO, ðnis. f. [Æstivus] Plin. lib. 17. cap. 10. Aut enim semi-
 ne proveniant, aut plantis radicis, aut propagine, aut avullione.
 AVULLOR, ðris. m. [Æstivus] Plin. lib. 9. cap. 45. Ubi avullorem
 fenere, contractæ multo difficiliss abstrahuntur.
 AVENA, æ. f. [Æstivus] Genus est frumenti notum. Plin. lib. 18. cap. 17.

Primum omnium frumenti vitium avena est, & hordeum in eam degenerat,
 sicut ipsa frumenti fit intar, quippe quem Germaniæ populi edant
 eam, neque alia pulve vivant. V. plura ibidem. Cic. 5. de Fin. 91.
 At enim qua in vita est aliquid mali, ea beata esse non potest. Ne feget
 quidem igitur spicis uberibus & crebris, si avenam uspiam videris. De
 hac multa Ruell. lib. 2. cap. 24.

Avena steriles. Virg. 5. Ecl. 37. & 1. Georg. 153.
 Infelix lolium, & steriles dominantur avenæ. Quo loco Servius,
 Steriles dici a Virgilio ait, ad discretionem earum que feruntur. Atqui
 ego putarim potius intelligere de Vitio quod in frumentis & avenis cre-
 scere solet: Græci ἀσπιδωπος vocant: spicam habent barbatam in spe-
 ctem avenæ, sed multo majores sunt. Steriles autem vocat Virgi-
 lius, quoniam meti non possunt, eo quod grana quæ in summo sunt,
 ante sint matura, quam quæ in imo. Dicit autem dominari, quia quom
 non metantur, semen vel granum in terram cadens, iterum semper re-
 nascitur. Itali *squlam* vulgo appellant, quæ est similis avenæ, ut ait
 Matthiolus.

Avena, pro Vanis culnis & stipulis frugem non habentibus. Virg. 1.
 Georg. 226.
 Expectata feget vanis delcst avenis. Divus enim Ambrosius sic
 exponit, cujus hæc sunt verba: Arque utinam hanc stipulam in messe,
 hoc est inanem avenam fructus mei non abiciat. Ex Turnebo.
 Avena per metonymiam, pro fistula, ex culmo seu stipula avenæ confec-
 ta. Virg. 1. Ecl. 2.
 Silvestrem tenui Musam meditaris avena. Ubi Servius; Avena,
 Culmo, stipula: unde rustici plerunque cantare consueverunt. ut 3.
 Ecl. 27.

Stridenti miserum stipula disperdere carmen. Dicendū autem
 Tenui avena, Humilis istli genus latenter ostendit.
 Angusta avena cantare. Martial. lib. 8. 3.
 Sed perlucenti cantus meditabor avena. Tibul. lib. 3. 4. 71.
 Structis avenis cantare. Ovid. 1. Met. 677.
 Fistula disparibus paulatim furgit avenis. Ovid. 8. Met. 192.
 AVENACEUS, Adj. [Æstivus] Ex avena factum. ut, Avenacea farina,
 Plin. lib. 29. cap. 6. Vel cum farina hordeacea, vel avenacea.
 AVENARIUS, Adj. [Æstivus] ut, Avenaria cicada, Quæ apparet frum-
 entibus arecentibus. Plin. lib. 11. cap. 26.

AVENIO, [Æstivus] Urbs Galliæ Narbonensis, in quam Pontifices Ro-
 mani jus habent. Eam enim Pontifici Clementi vendidit Johanna Siciliae
 regina. Auctor Volaterr. Vulgo *Avignon*.
 AVENTINUM, totius Helvetiorum gentis caput. Tacit. 1. Hist. 68. Hodie
 Galli id appellant *Avanches*. Germani *Wiflusburg*. conf. AVANTICI.
 Nam & hoc modo in vetustis monumentis scriptum nomen oppidi per a
 literam invenitur.

AVENTINUS, [Æstivus] (inquit Servius) Mons urbis Romæ est,
 quem constat ab avibus esse nominatum, quæ de Tiberi ascendentes il-
 lic fedebant: ut in 8. Æn. legimus, 331.
 Dirarum nidis domus opportuna volucrum.
 Quidam etiam rex Aboriginum Aventinum nomine, illic & occisus & sep-
 ultus est, sicut etiam Albanorum rex Aventinus, cui successit Pro-
 cas. Varro tamen dicit in gente populi Romani Sabinos a Romulo
 susceptos, istum accepisse montem, quem ab Avente fluvio provincie
 suæ appellaverunt Aventinum. Constat tamen varias has opiniones pos-
 tea sequutas. Nam a principio Aventinus dictus est ab avibus, vel
 a rege Aboriginum. Unde hunc Herculis filium constat nomen a monte
 accepisse, non ei præstitisse. Hactenus Servius, illud Virgilianum enar-
 rans, 7. Æn. 657.

— fatus Hercule pulchro
 Pulcher Aventinus, &c.
 AVENTINUS, Adj. ut, Aventina silva. Ovid. 3. Fast. 320. Et 6. Fast.
 728. Ars Aventina. Item lib. 3. 320. Aventinum jugum.
 AVENTINIENSIS, e. aliud Adj. Vult. Max. 7. 3. Aventiniensis Diana.
 AVBO, [Æstivus] Ære. Verbum est defectivum, & Concupiscere signifi-
 cat. Festus; Avere nihil aliud est quam Cupere, argumento est Avldum,
 & Avdiditatem: ex quibus præcipua cupiditas intelligitur, quam signifi-
 cet & Gaudere. Hor. 1. Serm. 4. 87.

E quibus unus avet quavis aspergere cunctos. Cic. 1. Off. Ita-
 que quom sumus negotiis curisque vacui, tum avemus aliquid audire &
 discere.
 AVENS, Partic. [Æstivus] Hor. 2. Serm. 4. 1.
 — non est mihi tempus aventi
 Ponere signa novis præceptis.
 Adde Avidus, ut a Paveo Pavidus. H. St.

AVENTER, Adv. Ammian. & Sidon.
 AVERNI, V. ARVERNI.
 AVERNUS, i. m. [Æstivus] in pl. AVERNA, orum. n. Lacus Campa-
 niæ prope Baias: quem Plutoni dicatum opinabantur. Hinc ad inferos
 introitus patere dicebatur. V. Servium in 2. Georg. 154. Item in 3.
 Æn. 442.
 Avernaalta. Virg. 5. Æn. 732. i. e. Profunda.
 Ætus Averni. Lucret. lib. 6. 830.
 Grave olens Avernum. Virg. 6. Æn. 20.
 Latice Averni. Virg. 4. Æn. 512.
 Luci averni. Stat. 4. Sylv. 3. 131.
 Nigri fulcator Averni. i. e. Charon. Stat. 11. Theb. 588.
 Pallens Avernum. Stat. 5. Sylv. 1. 27.
 Pestiferi limen Averni. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 348.
 Sonantia silvis. Virg. 3. Æn. 441.

Huc ubi delatus Cumæam accesseris urbem,
 Divinoque lacus, & Averna sonantia sylvis, &c. Ubi Servius;
 Divinos lacus, i. e. Consecratos, Avernum & Lucrinum. Et mox de
 Averno solo loquens, Sane hic lacus (inquit) silvarum densitate sic
 ambiebat, ante, ut exhalans inde per angustias aquæ sulphureæ odor
 gravissimus supervolantes aves necaret. Unde & Avernum dictus est,
 quasi ἀερῶ. Quam rem Augustus Cæsar intelligens, dejectis silvis,
 ex pestilentibus amœna reddidit loca. Hactenus Servius.
 Tartareus Avernum. Stat. 3. Theb. 108.
 Vacuus. Inferi in quibus habitant defunctorum umbre tenues & incor-
 poræ, proindeque locum non occupantes. Claud. 1. de Rapt. Pro-
 ferp. 20.

Umbrosus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 116.
AVERNUS, Adj. [*Ἀβέρνυς*] Ovid. 10. Met. 51.
 Hanc simul, & legem Rhodopeus accipit Orpheus,
 Ne flectat retro sua lumina, donec Avernas
 Exierit valles.
 Æstus averni. Lucret. lib. 6. 830.
 Loca averna. Idem lib. 6. 738.
 Freta Averna. Virg. 2. Georg. 164.
 Tenebræ. Sil. lib. 15. 76.
 Degeneres tenebris animas damnavit avernis.
 Avernus pro Pluto. Val. Flacc. 2. Argon. 603. & 5. 348.
 — viso pulsus decor omnis averno.
AVERNALIS, e. aliud Adj. [*Ἀβέρνυς*] ut, *Aquæ Avernales*. Hor. Epod. 5. 26.
 Avernales Nymphæ. Ovid. 5. Met. 540.
AVERUNCO, [*Ἀβερύκω*] Ære. Antiquum verbum rusticum, quasi Runca vitium farina avertere & amputare, vel In vitibus, quod nimium succerevit, runca expurgare. Verbum apud Catonem frequentissimum extra compositionem.
 Averuncare, [*Ἀβερύκω*] Avertere & depellere, per metaphoram. Liv. 8. 6. Placuit averuncandæ deum iræ, victimas cædi. Cato de R. R. cap. 141. Mars pater, te precor, quoefoque uti calamitates intempereasque prohibebis, defendas, averuncesque. Cic. 9. Att. 2. Dii, inquis, averrunt. Inde fit Averuncatio pro eodem. Lucil. lib. 26. Dii maluerint meliora, atque amantiam averruncant tuam. Hæc ipsa verba sunt apud Cic. in lib. de Fin. Pacuvius, Possum ego istam capite cladem averruncare. Ex Nonio.
 Averruncare dictum ab Avertendo, teste Varrone. q. V. l. 6. de L. L. p. 81. Henr. Steph. ed. post.
AVERUNCUS, i. m. [*Ἀβερύκω*] Deus qui mala averruncaret, id est averteret. Pacuvius apud Varr. lib. 6. de L. L. 5. Deus qui rebus meis præest Averuncus. Itaque (inquit) ab eo precari solent ut pericula avertat. Gell. lib. 5. cap. 12. extr. In istis autem diis, quos placari oportet, uti mala a nobis, vel a frugibus natis amoveantur, Averuncus quoque habetur, & Aversor.
AVERSIO, **AVERSOR**, aris, & **AVERSOR**, oris, & **AVERSUS**. V. in **AVERTO**.
AVERTA, æ. dicitur ex eo quod Averfa sit: est enim hypomachalon: sunt autem Avertæ, Loraliora, quæ per terga equi jugalis excurrunt sub alis ejus fuccinata. In l. Quoniam, in tractatu de Cursu publico, Sella cum frenis, sexaginta libras: toridem averta non transeat. Hæc Budæus ex interprete Græco. Alciatus Accursio accedens, equorum pectorales esse putat, ut Postilenam Plautus dixit, pro eo quod Gallis *Croperia* dicitur. Idem sic ait, Sed quid si capitis ornamentum, quo habentur figurat, intelleximus, ab avertendo, quod equi per eam vertantur prout fessori visum est?
 Vide an Gr. *ἀεργή* aut *ἀεργή* apud quem. Lexicogr. Suid. *Ἀεργή* λέγεται οἱ μάχαι ἢν ἀβερύκω. Vide in Thesouro in *ἀεργή*. Apud Horatium Sat. 6. lib. 1. (v. 106.) Mantica, exponitur Pera, Averta, vulgo Bistacia. Sic apud Commentatorem in edit. Cruquii. Sed lego Bistacia. H. St. V. Cangii Gloss. & infra **BISACCUM**. Suidæ locum ex MSS. emendat in Indice Thest. sui Henricus Steph. q. V.
AVERTARIUS, i. m. Equus qui impedimenta sive nanticam portat. Bergher. de Viis Milit. 4. Sect. 15. 6.
AVERTO, ti, sum, [*Ἀβερύκω*] Ære. Alicunde convertere, sive Aliunde remove. Cic. 5. Philipp. 11. Lepidus, Antonio diadema Cæsari imponere, se avertit. Sic, Oculos avertere. Ovid. 2. Met. 770. Et 5. 179. Vultum avertere.
 Remove oculos, & se totum avertere. Cic. pro Corn. Balb. 11. Fuisse iudicem ex illis equitibus Romanis, gravissimis viris, neminem quin moveret oculos, & se totum averteret.
 Ab aliquo se avertere. Plaut. Mil. 2. 2. 48.
 Armis repellere, fugare, avertere aliquem. Cic. pro Cæcina. 33.
 Ab impudicis dictis averti, pro Abstinerè, & desuescere. Plaut. Amph. 3. 2. 45.
 Ab oculis hominum quod nolumus videri: & amandare procul. Cic. 2. de Nat. Deor. 141. Atque ut in ædificiis architecti avertunt ab oculis nariusque dominorum. ea que profuentia necessario terti essent aliquid habitura: sic natura res similes procul amandavit a sensibus.
 Ab urbe. Cic. 3. Fam. 2. Et certe nisi is Antonium ab Urbe avertisset. i. e. Prohibuisset.
 Animum ab aliquo, pro Non cogitare de illo. Cic. de Amicit. 5. Tu velim a me animo parumper avertas, Lælius loqui ipsum pures.
 Animum ab aliquo. i. e. Se ab illo alienare. Cæf. 1. Bell. Gall. 20. Uti totius Galliarum animi a se averterentur.
 Animum ab assiduo mœrore. Liv. 5. Bell. Pun.
 Animos omnium, & oculos. Liv. 28. 6. Quum omnium animos oculosque id certamen avertisset, porta maritimæ arcis Plator Romanos accepit.
 Casum aliquem. Virg. 3. Æn. 265.
 Cogitationem a miseris. Cic. 6. Fam. 1.
 Conatus alicujus a Rep. Cic. 6. Philipp. 18.
 Culpam in alterum, i. e. Transferre. Liv. 1. Bell. Maced. Excusantes errorem adolefcentiumque, & culpam omnem in fraudem Carthagenensium avertentes. i. e. Avertentes a se, & transferentes in Carthagenenses.
 Curas dictis. Virg. 4. Æn. 394.
 Equos avertit in caltra. Virg. 1. Æn. 476.
 Ex oculis alicujus se avertere, & auferre. Virg. 4. Æn. 289.
 Falces laqueis. Cæf. 7. Bell. Gall. 22.
 Fontem, flumen, aut iter. Cæf. 3. Bell. Civil. 49. Omnia enim flumina aque omnes rivus qui ad mare pertinebant, Cæsar aut averterat, aut magnis operibus obstruxerat. i. e. Alio derivat. Cic. 2. de Nat. Deor. 162. Nos flumina arcemus, dirigimus, avertimus.
 Furorem alicujus avertere a pernicie Reipub. Cic. 4. Philipp. 3.
 Hæreditatem. Cic. 12. Fam. 25. Ne patriæ Eroten Turium Q. Turii libertum (ut adhuc fecit) hæreditatem Turianam avertere. i. e. Auferre, eripere, extorquere.
 Hostem avertere a portis. i. e. Fugare. Cæf. 6. Bell. Gall. 41.
 Hostem a cervicibus populi. Cic. ad Brut. 15. Atque omne præsidium esset in puero, qui a cervicibus nostris avertisset Antonium.
 In fugam. Liv. 2. Bell. Pun. In fugam averterunt classem.
 Italia avertere, pro Arcere ab, &c. Virg. 1. Æn. 42.

Locus materia avertendus per cataplasmata. Cels. lib. 5. cap. 27.
 Aliquem avertere ab infamia. Cic. 16. Att. 7. Ego vero Ausuro gratias miras ago, qui me a tanta infamia averterit.
 Mentem alicujus a defensione alterius. Cic. pro Sext. 67.
 Mercem, Surripere. Ulp. l. Illud. §. fed est. D. de tribut. act. Sed & si mercem perire passus est, aut eam avertit, aut vilioris data opera distrahit, vel si ab emptoribus pretium non exegerit: dicendum erit teneri cum tributaria, si dolus intervenit.
 Morbos. Hor. 2. Epist. 1. 116.
 Oculos omnium in se. Liv. 2.
 Opinionem populi a spe adipiscendi. Cic. pro Muren. 43.
 Orationem. Cic. 3. de Nat. Deor. Equidem attulisse rationes mihi videor: sed eas tu ita refellis, ut quum me interrogaturus esse videare, & ego me ad respondendum comparari, repente avertas orationem, nec des respondendi locum.
 Pecuniam publicam. Cic. 3. Verr. 11. Quibus probemus, istum in quarta pecuniam publicam Cn. Carboni Consuli datam avertisse.
 Pestem ab Ægyptiis avertere ibes. Cic. 1. de Nat. Deor. 102.
 Prædam. Liv. 1. Et Virg. lib. 8. Æn. 78. Item, Avertere prædam domum. Cæf. 3. Bell. Civil. 99.
 Quod omen dii avertant, Preatio est, ne id accidat quod imminere videtur. Cic. 10. Fam. 8. Velim deinceps meliora sint: sin aliter fuerit (quod dii omen avertant) Reipub. vicium doleo. Item 11. Philipp. 11. Quid Belliam qui se Consulatum in Bruti locum petere profutur? atque hoc quidem detestabile omen avertat Jupiter.
 Rem aliquam, pro Furari & rapere ad se. Cic. 13. Fam. 29. Deinde quum fere consistat hæreditas in his rebus quas avertit Oppia, quæ, &c. Rem a suspitione. Liv. 2. Bell. Maced.
 Regem in cogitationem belli. Liv. 36. 7. a pr. Quum circa hanc fere consultationem disceptatio omnium verteretur, Annibal nominatim interrogatus sententiam, in universi belli cogitationem regem, atque eos qui aderant, tali oratione avertit.
 Sanguinem vel fanguinis profusionem, est Ei ceu aliud iter dare, & alio eum convertere. Cels. lib. 2. cap. 11. Avertere profusionem fanguinis. Alias Derivare, Revellere, Retropellere.
 Se ab amicitia alicujus. Cæf. 1. Bell. Civil. 4. Ipse Pompeius ab inimicis Cæsaris incitatus, quod neminem dignitate secum exæquare volebat, totum se ab ejus amicitia averterat.
 Ab amore. Cic. 9. Att. 12. Me illius fugæ negligentiaque deformitas avertit ab amore.
 Se avertere a sermone alicujus. Cic. 8. Att. 28. Qui si passus esse nos fecum, ut confuerveramus, loqui, & non se totum etiam ab sermone nostro avertisset, minus miser, quam fum, essem.
 Se avertere in mercatum. i. e. Ab illecebris avertere se, & ad mercatum se conferre. Plaut. Most. 3. 1. 59. Euge Philolaches patrizat, & jam homo in mercatum avortitur.
 Sensus magicis sacris. Virg. 8. Ecl. 66.
 Conjugis uti magicis sanos avertere sacris
 Experiri sensus. Ubi Servius; Avertere, A sanitare mutare, aut, Avertere ait, pro Convertere, ut sit mutata præpositio.
 Sitim avertere fluvio. Sil. lib. 8.
 Stimulos cæci amoris avertere. Virg. 3. Georg. 210.
 Surda aure averti. i. e. Nolle audire. Stat. 2. Sylv. 1. 7.
 Vaginam avertit casus. Cæf. 5. Bell. Gall. 44.
 In sensu activo invenitur Avertor apud Virg. 3. Georg. 499.
 Victor equus fontes avertitur. Et Boethius,
 Heu, heu, quam turda miseris avertitur aure.
AVERSUS, Partic. Qui terga ostendit, ut ait Valla: cui opponitur **Adversus**. Cic. 2. de Orat. 266.
 Averfa pars, pro Parte posteriori. Plin. lib. 11. cap. 37. Cavities homini semper a priore parte capitis, tum deinde ab averfa.
 Aversum collum lynx circumagat. Plin. lib. 11. cap. 47. Vestitura exemplaria legunt, In aversum.
 Averfus pedibus pilas volutare. Plin. lib. 11. cap. 28. Lucani e fimo ingentes pilas averfus pedibus volutant. Idem lib. 7. cap. 2. In qua silvestres vivunt homines averfus pro crura plantis.
 Averfus a Sole cornibus. Plin. lib. 2. cap. 14. de Luna.
 In averfa charta scribere. Martial. lib. 8. 62.
 Scribit in averfa Picens epigrammata charta:
 Et dolet, averfo quod facit illa deo. h. e. Tam multa scribit epigrammata, ut utramque paginam chartæ impleat: sed repugnant & non aspirant Apolline: itaque nihili faciunt.
 Averfa pecunia publica. Cic. 3. Verr. 11.
 Averfus, pro Converterus. Cic. 10. Fam. 30. Ne averfos nostros equites aggrederentur. [i. e. a tergo.
 Averfi a prælio. Cæf. 2. Bell. Civil. 12. Militesque averfi a prælio, ad studium audiendi & cognoscendi feruntur.
 A proposito. Liv. 2. 8. Nihil aliud ad eum nuntium a proposito averfus, quam ut cadaver esseri juberet.
 A vero. Cic. 3. in Catil. 21. Hic quis potest esse, Quirites, tam averfus a vero, tam præceptis, tam mente captus, qui neget hæc omnia que videmus? A suis. Cic. 10. Att. 12. Nihil ego vidi tam *ἀβερύκω*, tam averfum a suis, tam nescio quid cogitans.
 Averfus mercaturis. Qui mercaturam odit. Hor. 2. Serm. 3. 107.
 Averfus a Mulis. Cic. pro Arch. 20. Neque enim quisquam est tam averfus a Mulis, qui, &c.
 Averfus contubernio. Columel. de Villico, lib. 12. cap. 1. Nec averfum contubernio suo habeamus. Pro a contubernio. h. e. Vagum & ambulatorem. Idem lib. 12. cap. 1. Tum etiam fit a veneris amoribus averfus.
 Averfus, Iratus. Virg. 4. Æn. 362.
 Talia dicentem jam dudum averfa tuctur.
 Amicos averfos componere. Hor. 1. Serm. 5. 29.
 Averfi dii a salute Pop. Rom. Cic. ad Brut. 16. Ego mediisfidius non existimo tam omnes deos averfos esse a salute Populi Romani, ut Octavianus orandus sit pro salute cuiusquam civis. Virg. 12. Æn. 647.
 — vos ò mihi manes
 Este boni, quoniam superis averfa voluntas.
 Compar. Quintil. lib. 7. cap. 2. Ne illum spectans iudex, reliquorum defensionis sit averfus.
 Averfissimus animus. Cic. 11. Att. 4. Averfissimo a me animo patris fuit.

AVERFOR, [ἀπερφομαι, ἀπερφορίζω] āri. Valla. Adverfor tibi, & averfor te. De primo nihil est dubit: secundum fuit significationem a gestu, quoties ab aliqua re quam detestamur, vultum avertimus. Quintil. lib. 11. Aspectus enim eodem semper vertitur, quo gestus, exceptis quae damnare aut concedere, aut a nobis removere oportebit, ut idem illud videamur vultu averfari, manu repellere. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 4. Verr. 18^r. Quærere incipimus de Carpinatio, quisnam effectus Verrius, qui tum tanta pecunie rationem haberet. herere homo, averfari, rubere.

Averfari aliquem, pro Detestari atque abominari, & a quo prae odio vultum avertimus. Liv. 1.8. c. 7. Quod ubi audivit o. s. extemplo filium averfatus, conionem classico advocari jussit.

Averfari preces alicujus. Liv. 3. Sed alii averfantur preces, aut veracundia aut metu.

Averfari honorem, pro Asperrari. Ovid. 1. Fast. 5.

AVERSATUS, Partic. Tacit. 6. Ann. 26. Averfatus sermonem Nerva. Ovid. 1. Fast. 5.

— levem non averfatus honorem. Et passive Aurel. Vict. Epit. 28. Cachinnantem vultu notaverit averfato. [Forte tamen Averso legendum.]

AVERSABILIS, e. Quod omnes averfari debent. Lucret. lib. 6. 389.

Cur, quibus incitium scelus averfabile cunctat, Non faciunt, icti flammis ut fulguris halent Pectore perfixo, document mortalibus acre? Scelus averfabile, i. e. Horrendum, fugiendum. V. Lambinum.

AVERSATIO, ōnis. f. [ἀπερσάσις] Quintil. lib. 8. cap. 3. Ego certe mihi cernere videor. eorum qui aderant, tacitam averfationem, ac timidam verecundiam.

AVERSATRIX, icis. f. Tertull.

AVERFOR, ōris. m. [ἀπερφορίζω] Uti, Averfor pecuniam. Cic. 7. Verr. 15.1. Verres ille vetus proditor Consul, translator quaesturae, averfor pecuniae publice.

AVERSIO, ōnis. f. [ἀποτροπή] Ipsæ avertendi actus. Quintil. lib. 9. Sed illa quoque vocatur averfio. Hinc averfione emi dicitur quod ut est emitur: ideoque statim perficitur emptio quum emptor nec deliberandi nec probandi tempus postulerit, neque ipsi venditor vitia rei praestare cogitur, quia bonitatem ejus aut vitiositatem suo periculo suscepit emptor & ad se avertit. Modest. l. officii. de contrah. empt. Res averfione empti, si non dolo venditoris factum sit, ad periculum emptoris pertinet. etiam si res assignata non sit. Ulp. in l. Si quis vina, &c. Si averfione vinum venit, custodia tantum praestanda est. Ibid. Vino autem per averfionem vendito finis custodiae est avendendi tempus. Sic, Averfione locare. Florent. in l. Opus locat. Opus quod averfione locatum est, donec approbetur, periculo conductoris est. Vulgus Gallice hoc dicit in *bisocco & tacha*. Plaut. in Bacch. 4. 4. Conducere averfione dicit, Fiducia sua conducere: Mea fiducia (inquit) opus conduxi, & meo periculo rem gero. Hæc ex Budæo. Alii ab Adverto faciunt Adverfionem. Hotomanus conjectura non aliena ab Averri ducendo posse arbitrat, quasi in hac conventionem omnia a velut Evericulo everrantur.

AUFEDIA Aqua, olim dicta fuit, quæ postea Martia dici coepit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teste) clarissima, frigoris salubritatisque laude ceteris prælata. Oritur in ultimis montibus Pelignorum. V. plura apud Plin. lib. 31. cap. 3. Conf. AQUA.

AUFERO, auferens, ablatum, [ἀφαιρέω, ἀφαιρέω] auferre. ex Ab & Fero compositum, teste Cic. in Orat. 209. significat Tollere. Cic. 3. de Fin. 10. Commentarios quosdam, inquam Aristotelicis, quos hic sciebam esse, veni ut auferrem. Ter. Adel. 2. 2. 14. Verum ego nunquam adeo astutus fui, quin quicquid possem, mallem auferre potius in praesentia.

Inter Tollere & Auferre est diversitas. Tollere, est Levare & erigere: Auferre, Levatum transferre. Virg. 8. Æn. 439.

Tollite cuncta, inquit, ceptosque auferre labores. Turpil. Philopatro, Simul circumspiciat: ubi præter se neminem videt esse, tulit, auferit: ego clam consequor. Ex Nonio.

Quanti vellet, auferret. Cic. 6. Verr. Fore, uti quod quisque vellet, siue esset venale, siue non esset, quanti vellet, auferret.

Auferre & abducere. Cic. pro Quint. 84. Quod ibidem recte custodire poterunt, id ibidem custodiunt: quod non poterunt, id auferre & abducere licet.

Detrahere, auferre & tollere. Cic. in Orat. 109. Detrahit præterea actionis dolorem, auferit humanum sensum actoris, tollit funditus veritatem & fidem.

Ab janua sternus. Plaut. Afin. 2. 4. 18.

Ab aspectu. Lucan. lib. 9. 1067.

Auferre, sine præp. Fœtus uberibus ablati. Plin. lib. 8. cap. 55.

De conviviis auferunturafoti. Cic. 2. de Fin. 23.

De ærario pecuniam. Cic. 7. Att. 1.

E conspectu. Plin. lib. 31. cap. 2.

Ex aliquo triginta minas per fallaciam. Ter. Phorm. 5. 9. 49. Cic. 6. Verr. 52. Ab hoc, abaci vasa omnia, ut exposita fuerant, abtulit.

Inter manus auferri. Cic. 7. Verr. 117. Itaque erat exitus ejusmodi, ut alius inter manus e convivio, tanquam e prælio auferretur, alius tanquam occisus relinquereetur. i. e. Asperraretur aliorum manibus.

In ventrem abtulit. Cic. 2. de Orat. 265.

Pervim & metum auferre. Cic. 1. Q. frat. 1. Cogebantur Syllani homines quæ per vim & metum abtulerant, reddere.

Per judicem, est Judicis autoritate & sententia rem assuqui. Ulp. in l. apud Cels. §. Quod si is. D. de doli mali & metus exceptione.

Auferre judicio. Cic. pro Quint. 84. Mihi siquid deberetur peterem, atque judicio jam pridem abtulisset. i. e. Viciffem. Ex Budæo.

Auferre opem, &c. Cic. pro Quint. 22. In altera spes esset ad talem tamen virum judicem veniendi, unde eo plus opes auferret, quo minus attulisset gratiæ. i. e. Reportaret. Et 16. Att. 16. Liberalissimum decretum abtulimus. Hæc Budæus.

Auferre, pro Furari & rapere. Plaut. Aut. 4. 4. 7. Quid tibi furripui? ð. reddo hic fis. s. quid vis reddam? ð. rogitas? s. nihil equidem tibi

abstuli. ð. at illud quod abstuleras, cedo. Ter. Eun. 4. 3. 18. Etiam hoc misera suspicor, aliquid domo abeuntem abtulisse.

Aliquid domum suam. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Multa palam domum suam aufererat, plura clam de medio removebat.

Auferre, Impetrare. Ter. Adel. 5. 8. 14. Sine te exorem, mi pater. m. infans? aufer. Cic. pro Quint. 20. Quintus a Scapulis paucos dies aufer. i. e. Impetrat. V. infra Impetratum auferre.

Aufer, pro Desine. Hor. 2. Serm. 7. 43. — aufer Me vultu terrere.

Auferre, pro Decipere. Cic. 2. Fam. 7. Ne te auferant aliorum consilia. Ovid. de Rem. Amor. 344. Auferimus cultu.

Academiam auferre. Cic. 13. Att. 13. Commotus tuis literis, quod ad me de Varrone scripseras, totam Academiam ab hominibus nobilissimis abstuli, transtulique ad nostrum sodalem, & ex duobus libris contuli in quatuor.

Æquitati multum auferit fraus impiorum. Quintil. lib. 12. i. e. Nocet. Amorem ab aliquo. Cic. 15. Att. 27. Attica meæ velim me ita excusæ, ut omnem culpam in te transferens: & ei tamen confimes, me minime totum amorem ab ea mecum abtulisse. Legitur in emendatis codicibus, Amorem eo mecum attulisse.

Animam. Sil. lib. 15.

Animum auferat ad contemplationem. Plin. lib. 9. cap. 17.

Auferre auditum. Plin. lib. 6. cap. 29. Ubi Nilus præcipitans se fragore auditum accolis auferit. i. e. Surdos facit accolas.

Auriculam mordicus. Cic. 3. Q. frat. 4. Si cum Æternino Sannite Pacidianus comparatus videretur, auriculam fortasse mordicus abtulisset. Caput alicui. Liv. 8. Bell. Pun.

Ca villam aufer, non ego nunc nudas ago. Plaut. Aut. 4. 4. 11. i. e. Remove. Dies quindecim auferent hi ludis. Cic. 2. Verr. 31. Decem dies sunt ante ludos votivos, quos Cn. Pompeius facturus est: hi ludis, dies quindecim auferent, deinde continuo Romani consequentur. Ita prope xl. diebus interpositis, tum denique, &c. i. e. In ludis edendis quindecim dies consumuntur. Conf. Noctes.

Dolorem. Tibul. 3. 6. 3.

Dominium alicui. Ulp. in l. Si quis servum. D. de noxal. action.

Dubitationem. Hirt. de Bell. Alex. 7.

Equum calcarius. Sil. lib. 10.

Fatidium. Plin. lib. 23. cap. 1.

Formam alicui cum nomine. Plaut. Amph. 2. 1. 53.

Fructum voluptatum auferit solitudo. Cic. de Amicit. 89.

Gloriam. Plin. lib. 13. cap. 1. Lucan. lib. 3. 278. i. e. Eripere.

Gloriam sempiternam secum. Cic. pro Milon. 64. Non dubitaturum foret virum quin quum suo periculo salutem Reipub. attulisset, cederet æquo animo legibus, secum auferret gloriam sempiternam. i. e. Asperraretur secum in exilium.

Haud sic auferent. Ter. Adelph. 3. 4. 8. Ni facient quæ illos æquum est, haud sic auferent. [i. e. Non inultum auferent. V. mox.]

Impetratum. Plaut. Aut. 4. 7. 15. Ut istuc, quod me oras, efficiam tibi, impetratum ab eo auferam. Sed V. Grut. not.

Inultum aliquid, pro Non puniri. Ter. And. 3. 5. 4.

Judicia auferre a Senatu per ignominiam turpitudinemque. Cic. 3. Verr. Verum vobis dicam id quod intellexi, Judices: homines scitote esse quosdam, quos tantum odium vestri ordinis teneat: ut hoc palam jam dicent, se situm quem sciant esse hominem improbilissimum, hoc uno nomine absolvi velle, ut ad Senatu judicia per ignominiam turpitudinemque auferantur.

Jurgium auferas hinc si sapias. Plaut. Pers. 5. 2. 19. i. e. Omittas.

Jus eripere atque auferre alicui. Cic. 1. Verr. 19. Quod in unaquaque re beneficio Senatus Populique Rom. juris habui, id mihi tu C. Verres eripuit atque abtulisti.

Aufer abhinc lacrymas, barathro, & compefce querelas. Lucret. lib. 3. 967. ed. Lamb.

Laudem ex aliqua re. h. e. Reportare. Cic. 3. Verr. 20.

Litem. Plaut. Rud. prol. 20.

Lumbifragium. Plaut. Amph. 1. 1. 298. Hodie lumbifragium hinc auferens. Plautino joco fictum est Lumbifragium, veluti, Naufragium.

Mensam. Plaut. Amph. 2. 2. 175. Te dormitare aiebas, mensa ablata est, cubitum hinc abimus.

Metus. Virg. 12. Æn. 316.

Noctes & dies alic. Ovid. de Rem. Amor. 538.

Nomen auferre aliis, & fulgore claritatis tenebras obducere. Quintil. lib. 10.

Nugas. Plaut. Truc. 4. 4. 8. Quid agitur voluptas mea? ð. non voluptas, aufer nugas: nihil ego nunc de istacre ago. i. e. Desine.

Oblivio illud abstulit. Sallust. de Rep. ord. 1. 4. 1. An illa, quæ paulo ante hoc bellum in Cn. Pompeium, victoriamque Syllanam increpabantur, oblivio abstulit? i. e. Penitus oblitus estis? Sed alii codd. Intercepit.

Opes. Ovid. 20. Epit. 146.

Pecuniam ex edicto. Cic. 6. Att. Illud quidem fatebitur Scaptius, me jus dicente, sibi omnem pecuniam ex edicto meo auferendis potestatem fuisse.

Pignora, est quod nunc dicimus Captionem bonorum. Cic. 3. de Orat. 4. Hic quum homini & vehementi & disertio & in primis forti ad resistendum Philippo, quasi quasdam verborum faces admovisset, non tulit ille, & graviter exarist pignoribusque ablatis, Craffum insuitur coercere. Bud.

Policitationes aufer. Ter. Phorm. 5. 6. 17.

Premium. Plaut. Pseud. 4. 7. 127. s. De improbis viris auferri premium & prædam decet.

Responsum ab aliquo. Cic. 1. de Orat. 239. Equidem hoc sæpe audivi, accessisse ad Craffum consulendi causa quendam rusticum: qui quum Craffum seduxisset, atque ad eum retulisset, responsumque ab eo verum magis quam ad suam rem accommodatum abtulisset, ut eum tristitem Galba vidit, &c.

Reliquias vitæ membris ex omnibus auferit. Lucret. 6. 825.

Se auferre. i. e. Abire. Plaut. Afin. 2. 4. 63. Aufer te domum, ascende hinc. Ter. Phorm. 3. 3. 26. Aufer te hinc. Virg. 4. Æn. 389. — seque ex oculis averit & auferit.

Somnum. Cels. lib. 1. cap. 9. Calor concoctionem prohibet, somnum auferit, &c.

Somnos auferit timor. Hor. 2. Carm. 16. 16.
 Spem. Cic. 3. Off. 10. Oris enim pulchritudo, reliqui corporis imitantium spem auferbat.
 Spiritum alicui. Cic. 7. Verr. 117. Quid dabis ne diu crucietur? ne sepius feriat? ne cum sensu doloris aliquo aut cruciatu spiritus auferatur?
 Studium. Hor. 3. Carm. 12. 6.
 Tacitum aliquid. Plaut. Afin. 4. 2. 7. Suspendas potius me, quam tacita haec auferas. i. e. Quam taceam de hac re.
 Transuerfos. Plin. lib. 28. cap. 1. Dictæ erant omnium rerum nature, inter cælum ac terram nascentium, restabantque quæ ex ipsâ tellure fodiuntur, si non herbarum ac fructuum tractata remedia auferrent transuerfos, ex ipsis animalibus quæ sanantur reperta maiore medicina.
 Vitam. Ouid. 21. Epist. 187.
 Voluntatem. Cic. 3. Verr. 20. Ut alter cives amicis istius & defensoribus, non modo spem victoriae, sed etiam voluntatem defensionis auferret.

ABLĀTUS, Partic. Valer. 6. Argon. 682.
 — nec ablatam sequitur, quaritve fororum.
 Fœtus ablatos uberibus. Plin. lib. 8. cap. 55.
ABLATIO, ðnis. f. Tertull.
ABLĀTIVUS, Adj. ut, Præpositionis ablativa. Isidor. 1. 12. Causæ ablativus, i. e. Sextus. V. apud Grammaticos.
ABCAITOR, ðris. n. Qui aufert. Auguft.
AUFIDĒNA, [Aúfidēna] Ptolemæo auctore, Urbs Italiae, Caracenorum, qui sub Ferentanis sunt. hodie *Afidena*. Liv. 10. 12. Hinc
AUFIDĒNĀTES, Populi, quorum Plin. inter Sannites meminit, lib. 3. cap. 12.
AUFIDIUS, Nom. gent. Ro. ex qua fuit Aufidius, Cognomento *Luco*, qui primus payones faginare aggressus est, ex eo quaestu reditum sexagenorum selestiorum percipiens. Author Plin. lib. 10. cap. 20.
Aufidius Bafius, Nobilis historicus fuit Quintilianii ætate, qui de rebus Germanicis historiam conscripsit.
Aufidius alius apud Hor. Hor. 2. Serm. 4. 24.
 Aufidius forti miscebat mella Falerno.

AUFIDIANUS, Adj. ut, Nomen Aufidianum. Cic. 16. Fam. 19.
AUFIDUS, [Aúfidus] Apuliae Fluvius, quem cruentum ex Cannaesi Romanorum clade aliquando fuisse Florus scribit. V. & Strabonem lib. 5. In Hirpinis ortus jugis, Canum urbem præterfluit. Auth. Plin. Vulgo nunc dicitur *Lofanto*.
Acer Aufidus. Hor. 1. Serm. 1. 58.
Anhelans. Sil. lib. 8.
Longe fonans. Hor. 4. Carm. 9. 2.
Tauriformis. i. e. Habens formam tauri. Hor. 4. Carm. 14. 25. Acroty & Porphyry. Omnia flumina taurino vultu & cornibus pinguntur propter impetus & mugitus aquarum. ut,
 Corniger Hesperidum fluvius regnatur aquarum.

Violens. Hor. 3. Carm. 30. 10.
AUFIDUS, Adj. ut, Aufidistagna. Sil. lib. 10. 171.
AUFINATES, Populi in quarta regione Italiae, quorum Plinius inter Vestinos meminit lib. 3. cap. 12. Horum oppidum Aufinum, vulgo *Ofenâ*.
AUGUSTIO, ũgi, ũgitum, [Aúgústia] ðre. ex Ab & Fugio compositum; idem significat quod simplex Fugere. Ter. Hec. 3. 4. 10. Denique hercle aufugerim potius, quam redeam, si eo mihi redeandum fiet. Cic. 1. Q. frat. 2. Præterea Ætopi tragædi nostri familiaris, Licinius servustibi notus aufugit.
Aufugere aspectum alicuius. Cic. 2. de Nat. Deor. 111.
 Andromeda aufugiens aspectum mœlta parentis.
Affidus blanditias. Propert. 1. 9. 30.
Aufugere ex loco aliquo. Liv. 1. Jam aliquantum spatii ex eo loco ubi pugnatum est, aufugerat.
Aufugit aqua. Plaut. Aut. 1. 2. 16. Tum aquam aufugisse dicito, siquis petet.

AUGA, vel **AUGE**, sive **AUGĒA**, [Aúgā] Mater Telephi, filii Herculis. Scribit Diodorus lib. 5. hanc a patre Alæo cuidam nauclero ut mereretur datam, quod crederet ab Hercule compressam, quæ quum duceretur ad mare, in itinere Telephum peperit, & inter virgulta abditum reliquit: quem postea patores inventum Corytho regi tradidere, qui illum Telephum, eo quod a cerva nutritus fuerat, vocavit. Ipsa vero Auge in Cariam abducta a mercatoribus, quibus illam nauclerus demergeri nolens, dono dederat, & Teuthranti (Cilicium & Mysorum regi) donata est, quum quum postea Telephus quaesisset, venissetque ad Teuthrantom in Myliam, ab eo citi honorifice exceptus. Euripides dicit ab Alæo patre (quum ab Hercule corruptaprehenderetur) in urna quadam cum Telepho filio impositam, & in mari demersam esse: sed Palladis providentia urnam ad Cayci ostia transmissam evasisse. Teuthrantem cum eos excepisset, Augem pro uxore, Telephum pro filio habuisse. Verba sunt Strabonis lib. 13.
Auge, Demetrii liberta, sive potius Pompeii, inter præpotentes libertas enumeratur a Plin. lib. 35. cap. 18.

AUGASII, [Aúgasii] Populi sunt inter Massagetas, apud Stephanum.
AUGĒAS, [Aúgās] Atheniensis comicus fuit, ut est auctor Athenæus. Fuit & Augæus, Eleorum rex, quem Hercules sustulit. V. **AUGIAS**.
AUGRO, xi, ctum, [Aúgros, Aúgron, Aúgron, Aúgron] ðre. Nota significacionis, Majus facere.
Augere & amplificare. Cic. 1. de Fin. 38. Omni autem privatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem, ut postea variari voluptus distinguique possit: augeri, amplificare non possit.
Augere spectat ad quantitatem, Ampliare ad pretium. I. non intelligitur. §. Divi. D. de iure fide.
Per gradus augere. Quintil. lib. 2. cap. 4. Nam & genera sunt tria, Sacri, publici, privati juris. Quæ divisio ad laudem magis spectat, siquis eam per gradus auget, quod lex, quod publica, quod in religionem deum comparata sit.

Animum inimicorum augere. Cic. 10. Att. 16.
Animus augere, Allumere animum & fiducia. Stat. 10. Theb. 23.
Aliquem augere, pro Opibus actum reddere, apud Tacit. legitur.
Aliquem augere, atque honorare. Cic. 2. Off. 21.
Aliquem augere & ornare. Cic. 7. Fam. 17. Semper te non modo tuendum mihi, sed etiam augendum atque ornandum putavi. Et i. de Orat. 94.

Auxilia augere. Plaut. Cit. 1. 3. 52. Servate vestros focios veteres & novos, augere auxilia vestris victis legionibus.
 Aliquid ad infinitum. Plin. lib. 20. cap. 21.
Articulos auferat macies. Ovid. 8. Met. 807.
 Auferat articulos macies, genuumque tumebat Orbis, & immodico prodibant tubere tali. i. e. Majores & eminentiores fecerat.

Beneficium magnum magno cumulo augere. Cic. 13. Fam. 63. Magnum beneficium tuum magno cumulo auferis.
Benevolentiam auxit consuetudo. Cic. de Amicit. 10.
Civitatem augere procreatione liberorum. Plaut. Perf. 3. 15.
Cognomento augeri. Tacit. 12. Ann. 26. Augetur & Agrippina cognomento Augusta.
Commodis augere. Cic. 11. Philipp. 37. Eos non tueri solum, sed etiam augere commodis debeo.
Alibi Augere, sine adjectione. Ep. 17. l. 7. H. St. V. loc. paulo supra.
Culpam suam augere. Plin. in Epist.
Cursum. Ovid. 4. de Pont. 15.

Augetur remis cursus cunctis aquæ. i. o. Citatior fit.
Damno auctus est herus. Ter. Heut. 4. 1. 15.
Dignitatem augere & nomen alicuius. Cic. 11. Fam. 6. Illud tibi persuadens velim, me omnia quæ ad tuam dignitatem augendam pertinebant, quæ est per se amplissima, summo semper studio susceperum.
Divitiis alicquem. Cic. 2. de Lege Agr. 68.
Dona precibus, i. e. Ultra oblatum munus etiam supplicare. Ovid. 3. Epist. 30.
Exercitationes animi. Cic. 1. Off. 123.
Facta alicuius. Tibul. 1. 7. 56.
Fortius alicquem. Plin. lib. 22. cap. 2. Interim fortius augetur auctoritas.
Gratiam. Plin. lib. 11. cap. 42. Agrigenti maxime eam (calci) augente gratiam fumo, qualis in ipsa urbe concitatur.
Gratulatione populi dies me auxit. Cic. 14. Philipp. 16. Ut idem dies non modo me iniquissima invidia liberarit, sed etiam celeberrima populi gratulatione auxerit.
Hæreditatem, gregem, & pecorum partus. I. Sed & si. in fin. D. de pet. hered.

Honore augeri. Cic. de Arusp. Resp. 56.
Hostias augere. Vox factor. Cum prima hostia, non litante altera, deis tertia, pluresve addebantur, numerus hostiarum Augeri dicebatur, donec litatum foret. Suet. Aug. cap. 96. Circa Perusiam, sacrificio non litante, cum augeri hostias imperasset. Et vetus inscriptio, SI QVIVHCIC ARAE DONVM DARE AVGREVQE VOLET, LICETÓ.
Industriam alicuius augere. Ter. prol. Adel. 25.

Invidiam. Tacit. 12. Ann. 8.
Incrudim alterius. Ter. Adel. 1. 2. 66.
Lætitia augeri. Cic. 2. de Fin. 14.
Largitione augere. Tacit. 13. Ann. 18.
Liberalitate quempiam. Tacit. 3. Ann. 8.
Liberis augeri. Cic. 1. Att. 1.
Linguum Latinam. Cic. de Fato, 1.
Linguam copia verborum. Cic. 1. Acad. 26.
Memoriam immortalem posteritatis. Cic. 2. de Orat. 8.
Molestiam. Cic. pro Flacc. 28. Minus, inquit, gloriam Pompeii. Imm tu auges molestiam.

Munificæ augere. In **MUNUS**.
Munus verbis. Cic. 2. Off. 70. Neque vero verbis auget suum munus, nisi quo forte fingitur, sed etiam extenuat. Hic Augere & extenuare opposuit.
Muneris largitatem augere. Cic. de Clar. Orat. 17. Ut impendiis etiam augere possimus largitatem tui muneris.
Munus aliquid cumulatis. Cic. in Orat. 54.
Nominibus imperatoris alicquem. Tacit. 15. Ann. 26. Tiberium Neronem & Claudium Drusum privignos imperatoris nominibus auxit.
Numerum. Plaut. Amph. 1. 1. 151. Numerum celestem, Liv. 1. 7. d. Hercule. Virg. 7. Æn. 211.

Numerum divorum altaribus auget.
Opes. Cic. de Amicit.
Opes per scelus. Ovid. 2. Fast. 630.
Opinionem alic. rei. Cæs. 5. Bell. Gall. 55. Timorisque opinionem qui buscunq; poterat rebus augebat.
Pecorum partus. V. supra Hæreditatem, &c.
Peculium. Plaut. Most. 4. 1. 7.
Pretia rerum commentis. Plin. lib. 12. cap. 19.
Religione merces. Plin. lib. 12. cap. 14.
Rem. Hor. 1. Epist. 7. 71. Scil. Familiarem. Cic. 2. Off. 87.
Re in agenda festinare & obtrui. Hor. 1. Epist. 16. 68.
Rem augere laudando, & Vituperando rursus affligere, contraria. Cic. d. Clar. Orat. 47.

Republicam & imperium. Cic. pro Rosc. Amer. 50.
Robur florentibus auximus annis. Sil. 16. Verba sunt Scipionis.
Scientia alicquem. Cic. 1. Off. 1.
Spem. Cæs. 2. Bell. Civil. 31.
Spiritu celesti augeri. Cic. de Arusp. Resp. 75.
Suspicionem rei alicquem. Cic. 6. Verr. 33. Ejus ipsius cupiditatis cuncti inlimularetur, suspicionem augetet.
Terram imbribus dicitur aer. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.
Terrorum. Cæs. 3. Bell. Civil. 64. & Sallust. Jugurth. 20.

Vectigalia bellis. Cæs. 1. Bell. Civil. 35.
Vias fortunæ augere, Augere vias, rationesque excogitare ad divitiarum opesque acquirendas. Propert. 3. 7. 32.
Vires augentur. Ovid. 9. Met. 787.
Vires auxi fortuna nocendi. Stat. 6. Theb. 763.
Augere, videri possit scriptum neutraliter apud Livium. l. 29. p. 340. edit. Feyr. Ni clamor omnia vana, augente nocturno tumultu fecisset H. St. [Locus est c. 6. sub fin. Quem si rectius cum Gronovio distingas, apparebit transitive positum esse licet quoque verbum].
AUGESCO, [Aúgescō] ðre. Idem quod passivum Augeri, nisi quod vin quamdam habet paulo majorem, & magis efficacem. Ter. Heut. 3. 1. 14. Nam mihi quidem quotidie augefcit magis de filio ægritudo. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Ea temperatione caloris & oriri & augefcere.

Augefcere incrementis. Liv. 27. 17. Adrubal quum hoſtium res tacitis augetere incrementis cerneret, fuas, &c.
 Augcfcent & pubefcent animantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 51. In Tame quoque curſu eſt & brumæ quedam & folſitium ſimilitudo, multaque ab ea manant & fluunt, quibus & animantes alantur, augeſcantque & pubefcant, maturitateque aſſequantur, quæ oriuntur et terra. Augcfcent uva, pro. Creſcunt & majores ſunt. Cic. de Senect. 53. Itaque in eunte Vere in his que relicta ſunt exiſtit tanquam ad articulos fermentorum ea que gemma dicitur: aqua oriens uva ſefe offendit, quæ & ſucco terræ, & calore Solis augetens, primo eſt peracerbaguſtata, deinde maturata dulceſcit.
 Augcfcent corpora dulcibus, atque pinguibus & potu: minuuntur ficis &c. Plin. l. 11. c. 54.
 Augcfcent alia gentes, alia minuuntur. Lucret. lib. 2. 76.
 AUGIFICIO, Ære. Idem quod Augeo, antiquum. Ennius Andromacha, Quid fit ſeditio? tabefce in numeros augific ſuos? Nonius 2. 61.
 AUGENS, entis. Vocat. [αυγίζω] Cic. de Fato, 1. Quia perinet ad mores quod αὐτὸ illi vocant, nos eam partem philoſophiæ de moribus appellare ſolemus: ſed decet augentem linguam Latinam nominare moralem.
 Muſæ augentes omnia. Claud. de Sext. Conf. Hon. 475.
 Quorum (ſi qua fides augentibus omnia miſus)
 Impetus excellit Zephyros, candore pruinas. i. e. Si poetis credendum eſt, qui veris ſemper aliquid addere conſueverunt.
 AUGENTER, Adv. Frontin. de Lim. 2.
 AUGENDUS, [αυγίζω] Partic. Tacit. 2. Ann. 46. Augendæ dominatiori certatur.
 Morigera ad fruges augendas atque animantes. Lucret. lib. 5. 81.
 AUGUSTUS, Partic. [αυγούστος] ut, Aucta numero acies. Liv. 8.
 Animus auctus. Tacit. 2. Hiſt. 4. Titus aucto animo ad patrem pervectus. Auxilio. Tacit. 3. Ann. 34.
 Beneficio. Cic. ad Brut. 1. Clodius auctus Antonii beneficio eſt, ejus iplius beneficii magna pars a te eſt.
 Damno. Ter. Heaut. 4. 1. 15. Joculare. V. Filia.
 Divitiis & honoribus. Ovid. 2. Trift. 9. 43.
 Filia. Tacit. Agric. 6. Cic. 1. Att. 1. Auctus filioſo. Sic Liberis.
 Fortiæ auctæ & exaggerate. Cic. 4. in Catil. 19. Cogitate quantis laboribus fundatum imperium, quanta virtute ſtabiliam libertatem, quanta deorum benignitate auctas exaggeratasque fortunas una nox pene delebit.
 Honoribus. Cic. 3. de Nat. Deor. 49.
 Labore aucta pabula grandefcunt. Lucret. lib. 2. 1161.
 Læticia. Cic. 2. de Finib. 14.
 Liberis aucta domus. Sen. in OE. dip. 10. Tacit. 3. Ann. 29. Auctus liberis, conf. Filia &c.
 Mora crevit & aucta eſt. i. e. In longum producta. Ovid. 4. de Pont. 5. 26.
 Omine auctus. Tacit. 2. Ann. 14.
 Pecunia. Tacit. 11. Ann. 16.
 Præda. Cic. 7. Verr. 79.
 Societate. Tacit. 4. Hiſt. 64. Civilis, ſocietate Agrippinienſium auctus.
 Spoliis. Cic. pro Sex. Roſc. Verumtamen ut ſpoliis Sex. Roſcii hoc iudicio ornati auctique diſcedant.
 In falſum aucta. Tacit. 3. Ann. 56. Modica de moribus adoleſcentis, neque in falſum aucta, retulit.
 Compar. Plaut. Capt. 4. 2. 2. Ægritudo auctior eſt in animo.
 Re, fortunisque auctior. Liv. 3.
 Auctior adjecto fulgebat ſidere mundus. Claud. 2. in Ruſſ. 3.
 Auctior animi vis. Lucret. lib. 3. 451.
 AUCTUS, ūs. m. [αυγίζω] Liv. 4. Cujus rei premium ſit in civitate, eam maximis ſemper auctibus crefcere. Plin. lib. 4. cap. 12. Auctu immenſo aquarum.
 Arboris auctus, pro periphrasi pro Arbore. Lucret. lib. 6. 168.
 Auctus diernm. Plin. lib. 2. cap. 10.
 Auctus infinitus corporis. Lucret. lib. 2. 481.
 Hilarem grandefcere ad auctum. Lucret. 2. 1121.
 AUCTUM, i. n. Spatium circi quod ſuper definitum modum victoriæ adjungitur. Feſtus.
 Solum olerum omnium contra Lunnæ aucta atque damna vices minuendi & augendi habet contrarias. Gell. 20. 8. de Cepe.
 AUCTIVUS *ſci bar.* H. St. At in ima pagina nihil adlevit, niſi culter id abſtulit.
 AUCTIO, ūnis. f. [αυγίζω] Augmentum. Macro. 1. Saturn. 14. Modo auctio modo retractio dierum proveniebat. Eit & Venditio quædam in publico ac celebri loco. [αυγίζω] Plaut. Men. 5. 9. 94.
 Vis conclamari auctiorem fore quo die? m. s. u. die ſeptimi.
 m. r. Auctior fiet Menæchmi mane ſane ſeptimi.
 Veniſſunt curvi, ſuppelleſ, fundi, ædes, omnia
 Veniſſunt, quæ licebunt præſenti pecunia.
 Auctio, inquit Nonius, dicitur Venditio, quaſi quod & ementem auget, & vendentem. Plaut. Frg. 3. 29. Auctionem facio paraſiticam. Immo quod ab unoquoque magis ac magis augetur pretium, ſive quod paulatim augetur pretium H. St.
 Auctio haſtæ. Suet. in Cæſ. 10. i. e. Venditio, quæ haſta poſita per præconem fiebat. In auctionibus ei, qui plurimum auget, res addicitur. Hæreditaria auctio. Cic. pro Cæcin. 13.
 Regia. Plin. lib. 29. cap. 4.
 Auctionem facere. Plaut. Men. 5. 9. 91. Auctionem hic faciam, & vendam quicquid eſt mihi. Cic. 6. Verr. 46. Querendum eſt, credo, Heius iſte num æs alienum habuerit? num auctionem fecerit?
 Facturum fe auctionem, proſcribere. Cic. pro Quint. 15.
 Propondere auctionem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Vendere auctionem, eſt præconis. Cic. pro Quint. 19. Negat fe alia ratione facturum, quod promiſiſſet non plus ſua reſerre, quam ſi quum auctionem venderet, domini juſſu quippiam promiſiſſet.
 In auctione. H. St. Ex Lambino, q. ad loc. V.
 Videre. Cic. 4. Att. 12. Idibus enim auctionem Larini video.
 Bona alicujus conſtituta auctione vendere. Cic. pro Roſc. Amer. 32. Idem pro Cæcin. 13. Quum eſt hæc auctio hæreditaria conſtituta.
 AUCTIOR, [αυγίζω, αὐγίζω] Æri. dep. Publicæ, & ſere ſub haſta vendere, non ea que ad eum ſpectant, ſed ea que ad ſuppellectilem, atque ad alios uſus: nec ſere niſi quæ penes alium in uſu fuerunt. Hæc

Valla lib. 4. Vulgo *vendre à l'encant*: quaſi Sub haſta vendere, antiquo illo Romanorum more. Cic. pro Quint. 16. Navius hominem multis verbis dederet ne auctionetur. Ibid. 23. Aut fe auctionem eſſe in Gallia.
 AUCTIÖNANS, Partic. [αυγίζων] Cic. 2. de Lege Agr. 62. Ponite ante oculos vobis Rullum in Ponto, inter veſtra acque hoſtium caſtra, haſta poſita, cum ſuis formalis finitoribus auctianem.
 AUCTIÖNARIUS, Adj. [αυγίζων] ut, Auctionaria atria, In quibus auctio fiebat. Cic. de Lege Agr. 7. Ut in atrii auctionariis portis quam in trivii aut in compitis auctionetur. V. Licinia atria in ATRIUM.
 Auctionaria tabula. Cic. 2. in Catil. 18. Meo beneficio tabule novæ præferuntur, verum auctionaria. Romæ enimvero circum forum, tabernas argentarioium fuiſſe ſaris conſtat. Ad haſ argentarioium tabernas, auctiones fieri in foro ſolebant, ut qui queque res addicti eſſet, ei argentarius expenſam pecuniam in tabulis referret, ut oſtendit Cic. pro Cæcin. 17. Pecuniam (inquit) argentario promittit Æbutius. Et paulo poſt, Se autem habere argentarii tabulas, in quibus libri expenſa pecunia lata ſit, acceptaque relata. Quintil. lib. 11. cap. 2. Et forſitan in hoc ſunt adjuvi, qui auctione dimiſſa, quid cuique vendiſſent, teſtibus argentarii tabulis reddiderunt. Quod præſtiſſe Hortenſium dicunt. Hoc autem Sen. in prol. Decl. commemorat his verbis, Hortenſius a Siſenna provocatus in auctione ſepitid diem totum: & omnes res, & pretia, & emptores, ordine ſuo recentiſſi argentarii recognoviſſentibus, ita ut in nullo fallereſcit. Ulpianus in l. Item videndum. D. de pet. hæc. Item videndum ſi poſſeſſor hæreditatis, venditione per argentarioium facta, pecuniam apud eum perdidit: an petitione hæreditatis teneatur, qui nihil habet, nec conſequi poteſt. Sed Labeo putat eum teneri, quia ſuo periculo male argentario credidit. Ad eandem tabernas tabula fiebantur, in quibus quarum rerum auctio futura eſſet, perſcriptum erat. quæ tabula, Auctionarie dicebantur: ut in Cic. 2. Catil. 18. exemplo. Hinc, Tabula Valeria in epiftola ad Terentium, i. e. Valerii argentarii, ad cujus tabernam bona Ciceronis auctione vendebantur. Nam ad me (inquit) P. Valerius homo peroficioſus ſcripſit, id quod ego maximo cum ſectu legi, quemadmodum a Veſta ad tabulam Valerianam ducta eſſet. Et att. 32. Ubi de Scapularis hortis loquitur, quos emere cogitabat, ut in iis ſanum deſurda Tulliole ædificaret: De hortis (inquit) Scapularis hoc videtur eſſici poſſe, ut præconi ſubjiciantur: id niſi ſit, excludemur: ſin ad tabulam venimus, viſitemus facultatem Othonis noſtra cupiditate. Et lib. pro. 13. Quid vis? inquam. At ego ad tabulam. ut ſi recte poſſim, Scapularis hortos. i. e. Propter ab ad tabulam, ad quam Scapulariorum hortum auctio futura eſt. Idem pro Cæcin. 13. Æbutio negotium datur. ad eſt ad tabulam: licetur Æbutius. Deterrentur emptores multi, partim gratia Cæſennie, partim etiam pretio: fundus addicitur Æbutio. pecuniam argentario promittit Æbutius.
 AUCTO, [αυγίζω] Ære, frequent. Plaut. Amph. prol. v. 6. Bonoque atque amplo auctare perpetuo lucro.
 Auctare & alere. Lucret. lib. 1. 51.
 Unde omnes natura creet res, auctet alaque.
 Auctare alique ope. Catull. 68. 2.
 AUCTIO, [αυγίζω] Ære, ab Aucto, ut, Auctitare pecunias ſenore. Tacit. 6. Ann. 16. conf. Arnob. 7. p. 218.
 AUCTIARIUM, i. n. [αυγίζω, αὐγίζω] dicebant antiqui Quod ſuper menſuram vel pondus juſtum adiciebatur, ut Cumulus vocatur in medio. Feſtus. Plaut. Merc. 2. 4. 22. Tanti quanti poſcit, vin' tanti emi illam? c. auctarium adjecto vel mille nummum ſuis quam poſcet.
 AUCTOR, ūris. m. [αυγίζω, αὐγίζω] ab Augeo, ut teſtantur Grammatici veteres, & ipſa ſcribendi ratio oſtendit. Neque enim aliter quam per *ct* in libris & inſcriptionibus veteribus exaratum invenitur: ideoque potius licet ſcribere oportet, quam Autor, ut ſcripſit Valla; vel Author, ut alii. Non enim ſunt audiendi, qui ex Græco αὐτὸς, vel αὐθιγὸς deducunt.
 Auctor rerum, apud Salluſt. Cat. c. 3. pro Rerum adminiſtratore, que ſtoreque, ut Imperator qui bella gerit. Aliter Tacit. 3. Ann. 3. qui Auctorem rerum, Scriptorem hiſtorie vocavit. Matrem Antoniam, non apud auctores rerum, non diurna actorum ſcriptura reperio ullo inſigui officio ſunctam. Locus Salluſtii eſt, Ac mihi quidem, tamen hæc haudquaquam par gloria ſequatur ſcriptorem & auctorem rerum, &c. Nam Imperatorum majorem eſſe gloriam intelligit, quam hiſtorie ſcriptorem. Turneb.
 Hujus ſcem. eſt Auctrix, teſte Servio lib. 12. Æn. 159. cujus verba V. in AUGHTENS. ut, Auctor divitiarum, auctrix patrimonii. Sic & Prifician. lib. 5. Auctor, ſcem. tamen eſt apud Ovid. 5. Faſt. 192.
 Ipſa doce que ſis, hominum ſententia fallax;
 Optima tu proprii nominis auctor eris. Et Virg. 12. Æn. 159.
 Juno ait; & Auctor ego audendi.
 Auctor, communis generis apud antiquos. Feſtus.
 Auctor legis dicebatur, Qui quum ea dignitate præditus eſſet, ut ejus oratione commoveri populus poſſet, ab his qui leges ferebant deligebatur, ut eas ſuaderet, ac populo probaret. Cic. 3. de Legib. & in orat. Poſt red. ad Quir.
 Auctor alicujus operis. Cic. 3. de Orat. 211. Qui orationem eandem aliam eſſe putaret auctore mutato.
 Auctor promiſſi carminis, i. e. Poeta, qui initio ſui carminis profertur promiſſitque ſe poema ſcripturum: ut Virg. l. Æn. 5.
 Arma virumque cano, &c. Hor. de Arte Poet. 45.
 Hoc amet, hoc ſpernat promiſſi carminis auctor.
 Hortator atque auctor. Cic. in Part. Orat. 97. Principia in ſententiis dicendis brevia eſſe debent. Non enim ſupplex, ut ad iudicem venit orator, ſed hortator atque auctor.
 Conſiliario & auctore aliquo inire rationem ſæc. aliquid. Cic. 14. Att. 9. Dii immortales, quam mihi iſta pro nibilo: ſed tamen ea ratio reſiſt. n. i. initur, conſiliario quidem & auctore Veſtorio, ut hoc damnum queſtuofum ſit.
 Auctores & magiſtri religionum. Cic. de Aruſp. Reſp. 18. Ego vero primum habeo auctores ac magiſtros religionum colendarum majores noſtros: quorum mihi tanta fuiſſe ſcientia videtur, &c. Sic, pro Planc. 32. Ut poſtea princeps inter ſuos plurimarum rerum ſententiſſimus

ctissimus & iustissimus iudex maximarum societatum auctor, plurimarum magister.

Præclarus auctor suæ civitatis. Cic. pro Flacc. 36. Nam ut signum publicam inspexit præclarus ille auctor suæ civitatis, solere suos cives ceterosque Græcos ex tempore, quod opus sit, obliquare dixit.

Auctor publici consilii. Cic. 1. de Orat. 211. Sin autem quereremus, quis esset is qui ad Rempublicam moderandam usum & scientiam & studium suum contulisset, definirem hoc modo, Qui quibus rebus utilitas Reip. pararetur augeturque, teneret, isque uteretur, hunc Reipublicæ rectorem, & consilii publici auctorem esse habendum.

Gravissimus auctor dicendi & magister. Cic. in Orat. 10. Rerum formas appellat Ideas ille non intelligendi solum, sed etiam dicendi gravissimus auctor & magister Plato, easque gigni negat.

Prædicator & auctor alieni facti apud iudices. Cic. pro Corn. Balb. 40. Sed mos est gerendum non modo Cornelio, cujus ego voluntati in ejus periculo nullo modo deesse possum: sed etiam Cn. Pompeio, qui sui facti, sui iudicii, sui beneficii, voluit me esse, ut apud eosdem vos iudices nuper in alia causa fuerim, & prædicatorem & auctorem.

Suasor & auctor deditiois. Cic. 3. Off. 110. Atque hujus deditiois, ipse Posthumus qui deditur, suasor & auctor fuit. Suet. Tiber. 3. 27. Alium dicentem sacras ejus occupationes; & rursus alium auctore eo sanatum se adisse, verba mutare & pro auctore suorem, pro sacris laboriosis dicere coegit. Ubi Auctor plus est quam Suasor.

Audendi auctor. Virg. 12. Æn. 159.

Carminis auctor. Tibul. lib. 2. 4. 13.

Consilii. Cic. 1. de Orat.

Doloris. Cic. pro Flacc. 53.

Generis. Virg. 4. Æn. 365.

Interficiendi alicuius. Cic. 12. Fam. 2.

Legum auctor & Dissuasor, contraria. Cic. de Clar. Orat. 96.

Nobilitatis tuæ auctor. Cic. 4. Tusc. 2. Quibus Junius Brutus patriam liberavit, præclarus auctor nobilitatis tuæ.

Pacis auctor semper sui Reip. Cic. 9. Att. 13.

Personæ suæ auctor. Cic. 2. de Orat. 194. Quare nolite existimare me ipsum, qui non heroum veteres casus, hincosque luctus vellem imitari, atque adumbrare dicendo, neque actor essem alienæ personæ, sed auctor meæ, quum mihi M. Aquilius in civitate retinendus esset, quæ, &c.

Protectionis auctor. Cæf. 5. Bell. Gall. 33.

Reipub. auctor ac dux. Cic. 8. Att. 2. Mihi nihil illa in gente unquam ab ullo auctore Reip. ac duce turpius esse videtur factum, quam a nostro amico factum est, cujus ego vicem doleo, qui urbem reliquit, id est patriam.

Sermonis hujus auctor est Valerius. Cic. 1. Att. 3.

Sanguinis auctor. Virg. 7. Æn. 49.

Veri auctor, Qui vera docet. Hor. 1. Carm. 28. 14. de Pythagora.

Via auctor, Qui viam monstrat, aut Qui ire jubet. Ovid. 3. Met. 18.

Auctor ferendis legibus. Cic. 8. Att. 3. Ille legibus Cæcili Metelli contra auspicia ferendis auctor, ille Gallia ultioris adjunctor, &c. De Pompeio loquitur.

Auctor his rebus quis est. Ter. Adel. 4. 5. 37.

Auctor ad aliquid. Cic. 2. Philipp. 26. Etenim si auctores ad liberandam patriam desiderarentur, illis auctoribus Brutos ego impellerem?

Auctor ceteris ad te juvandum. Cic. 9. Att. 13. Sed ut eo tempore non modo ipse auctor dignitatis tuæ fui, verumetiam ceteris auctor ad te adjuvandum, sic me nunc Pompeii dignitas vehementer movet.

Auctor & ascripserit in restituendo. Cic. Poit. red. in Senat. 8. Quod si Q. Metellus illo tempore Consul fuisset unicus, dubitatis quo animo fuerit in me conservando futurus, quum in restituendo auctorem fuisset, ascripseremque videatis? V. Ascripserit in ascribo.

Auctor tibi sum profugere. Cic. 9. Att. 12. Ego quidem tibi non sum auctor, si Pompeius Italiam relinquit, te quoque profugere.

Auctor id tibi sum. Ter. Adel. 5. 8. 16. Idne estis auctores mihi? Ubi Donatus; Auctores, hoc est Persuasores. Cic. 6. Fam. 8. A me consilium petis, quid sum tibi auctor, in Siciliam subdidas, an ut ad reliquias, &c.

Auctor tibi sum ut. Plaut. Stich. 1. 2. 71. Mihi auctores ita sunt amici, ut vos abducam hinc domum. Cic. 15. Att. 13. Sed auctor non sum ut te urbi committas.

Auctor illi sum de hac re, ut hoc faciat. Plaut. Mil. 4. 3. 1.

Magnopere auctorem esse alicui. Cic. ad Brut. 11. Nam illi ita sentienti de Reip. magnopere auctor fui, ne differret tempus petitionis sue.

Auctore me, Auctore te. Ter. Eun. 5. 7. 12. An pœnitebat flagitii, te auctore quod fecisset adolescens? Liv. 2. Res tuas tibi non solum reddant cives tui, auctore me: sed liquid deest, munificæ augent. i. e. Me suadente, consulente, instigante, impellente. Cic. 1. Acad. Audebimus ergo, inquit, novis verbis uti te auctore, si necesse est.

Auctore Clitomacho. Cic. 4. Acad. 91. Explicavi paulo ante Clitomacho auctore, quomodo illa Carneades diceret. i. e. Ut refert Clitomachus, vel Ex sententia Clitomachi.

Auctoribus pluribus. Liv. lib. 1. 46. Ille L. Tarquinius Prisci Tarquini regis filius, neposne fuerit, parum liquet: pluribus tamen auctoribus filium ediderim. i. e. Secundum opinionem plurium.

Iisdem auctoribus cognitum est, Æquos, Volcosque summa vi bellum apparare. Liv.

Certis auctoribus aliquid comperire. Cic. 14. Att. 8. Nam quod Cluviam scribis moderate & amice scriptas literas attulisse, mihi dedit Paulus ad se a fratre missas, quibus in extremis nec, sibi insidias ferri, & id certi auctoribus comperisse. Hoc nec mihi placebat, & multo illi minus.

Ingeniosus poeta, & auctor valde bonus. Cic. pro Muren. 30.

Celeberrimi auctores. Plin. lib. 33. cap. 1.

Certissimus. Virg. 1. Georg. 432.

Clarissimi. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Classici. Budeus, Metaphoricus Gellius auctores classici appellat, quasi testes idoneos Latine puritatis, & prima nota scriptores; quales sunt Cic. Quintil. Liv. Cæf. Plin. Virg. Hor. Catull. &c. V. CLASSICUS.

Non dubil. Ovid. 5. Fast. 601.

Tunc mihi non dubiis auctoribus incipit æstas. Auctores ætatis

vocat Orus & occasus quorundam siderum.

Eminentissimi. Quintil. lib. 1. cap. 10. & cap. 2.

Evidentissimi. In EVIDENS.

Eruditissimi auctoribus induci. Cic. pro Muren. 62.

Gravior. Tacit. 3. Hist. 43.

Idoneus. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Latini. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Levis. V. LEVIS.

Locuples. In LOCUPLES.

Luculentus. In LUCULENTUS.

Magnus. Juven. 14. Sat. 32. — citius nos

Corrumpunt vitorum exempla domestica, magnis

Quum fubeant animos auctoribus.

Malus. Cic. 7. Att. 3. Cæcilius malus auctor Latinitatis est.

Maximos auctores in diversa fuisse opinione video. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Pessimus auctor futuri Somnus. Sen. Herc. fur. 1070.

Privatus. Cic. ad Brut. 10. Nunquam enim honore extraordinario potentis hominis, vel potentissimi potius accidit, ut nemo Tribunus plebis, nemo alio magistratu, nemo privatus auctor existeret.

Religiosissimus. Cic. de Clar. Orat. 44. Sit sane inquam ut lubet de isto, & ego cautius posthac historiam attingam te audiente, quem rerum Romanarum auctorem laudare possum religiosissimum.

Sordidus, Ignobilis. Unde, Non sordidus auctor Naturæ, verique.

i. e. Clarus & celebris. Hor. 1. Carm. 28. 14.

Summi. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Validissimus. Tacit. 6. Ann. 31.

Appellare auctorem. Plin. lib. 28. cap. 1.

Citare auctorem. In CIRRO.

Criminari auctores quos prælegimus. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Dare rem. Plaut. Trin. 1. 2. 70. i. e. Re ipsa ostendere.

Enarrare auctores. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Est auctor Maffurius, bis in triumpho ductum. i. e. Dicit aut scribit.

Plin. 7. 43. Auctores sunt, omnibus annis advolare Ilium ex Æthiopia aves: i. e. sunt Qui dicant, aut scribant. Idem 10. 26. Item Liv. 4. Sunt qui male pugnant ab his Consulibus in Algidio, auctores sint.

Habere aliquem auctorem. Ter. prol. And. 19. i. e. Imitari. Cic. 2. de Orat. 155. Quos quum tu haberes auctores, Antoni, miror cur philosophie, sicut ille Pacuvianus, prope bellum indixeris. Loquitur de Carneade, Critolao & Diogene.

Habere auctorem idoneum. Cic. 5. Verr. 216.

Habere auctorem rumorem. Cic. 5. Verr. Hæc vos antea Iudices audistis, verum fortasse ita audistis, ut auctorem rumorem haberetis, sermonemque omnium.

In incerto est auctor, De auctore dubitatur. Ovid. 12. Met. 419.

Interpretari auctores. In INTERPRETOR.

Invenire apud auctores. In INVENIO.

Laudare auctorem. In LAUDO.

Lectitare auctores. Cic. 12. Att. 19. Etenim habeo nonnullos ex iis quos nunc lectito auctores, qui dicant fieri id oportere, quod &c.

Niti auctore idoneo. Quintil. 1. 2. c. 4. extr. Sed ne ii quidem, qui hoc fortissime affirmant, ullo satis idoneo auctore nituntur.

Mutato auctore. Cic. 3. de Orat. 211. Qui orationem eandem aliam esse putaret auctore mutato. Sed forte hic legendum est Actore.

Placet auctor. Cic. 6. Att. 2. Quom mihi auctor placeret (etenim erat ipse auctor), & vixerat in Peloponneso) admirabar tamen, & vix aggrediens communicavi cum Dionysio.

Præbere se auctorem & principem bonis omnibus. Cic. 10. Fam. 6.

Prælegere auctores. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Proferre auctores. Cic. 2. de Orat. 290. Non enim vereor, nequis me in isto genere leviores jam putet, quoniam quidem tu Fabricios mihi auctores, & Africanos, Maximos, Catonem, Lepidos, protulisti.

Redigere auctores alios in ordinem, alios omnino eximere numero. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Returndare auctorem aliquid. Cæf. lib. 5. cap. 18.

Sequi aliquem auctorem. Plin. 3. Epist. lib. 5.

Auctor, Homo in quo est vis, potentia, & dignitas: unde, Auctoritas dicta est. Liv. lib. 1. 17. extr. Deceverunt enim, ut quum populus regem iussisset, id fieri ratum esset, ij Patres auctores fierent. h. e. Auctoritatem (ut aiunt) suam, & decretum interpoterent, eumque ratum haberent ac comprobarent. V. loc. Et. 3. 2. Majores nostri nullam ne privatam quidem rem agere fœmas sine auctore voluerunt. Hæc Valla lib. 4. c. 32.

Impero, & auctore sum, ut me cuius castandum locus. Plaut. Aul. 2. 73. Idem Poen. 1. 1. 18. Suspende, vinci, verbera, auctor sum, sino.

Auctor eum significat, a Quo quis jus in re comparavit, aut aliâs quaerit, five a Quo quis emit. Cic. 7. Verr. 45. Tum illi intellexerunt, se id quod malo auctore emissent, diutius obtinere non posse. Ulpian. in l. 4. D. de Evictionibus: Illud quaeritur, an is qui mancipium vendidit, debeat idessejussorem ob evictionem dare, quem vulgo auctorem secundum vocant. Plaut. Curc. 4. 2. 12. Lenonem alloquens, Nec vobis auctor ullus est, nec vosmet estis illi.

Auctor fundi. Cic. pro Cæcin. 27. Duo præterea testes, nihil de vi, sed de ipsa emptione fundi dixerunt: P. Cæcennius auctor fundi, non tam auctoritate gravi, quam corpore: & argentarius Sex. Clodius, qui nomen est Phormio.

Auctores pupillorum vocantur, In quorum administratione infirma ætas, resque eorum sunt. Ideoque filios regum pupillos, sub auctoribus fuisse legitimus. Unde Paul. l. 3. D. de Auctoritate eorum, Etiam si non interrogatus tutor, auctor fiat, valet auctoritas ejus quum se probare dicit id quod agitur, hoc est enim auctorem fieri. Et Pomponius in l. seq. Est pluribus datis tutoribus unius auctoritas sufficit, tamen tutor auctoretur, &c.

Sine tutore auctore solvere mulieri. Cic. in Topic. 46. Non quemadmodum quod mulieri debeas, recte ipsi mulieri sine tutore auctore solvas: ita quod aut pupillæ aut pupillæ debeas, recte possis eodem modo solvere. Sic pro Cæcin. 72. Quod mulier sine tutore auctore promiserit, deberi.

Bonus auctor in Senatu. Cic. de Clar. Orat. 129. C. Fimbria luculentus patronus, asper, maleficus, genere toto paulo fervidior atque commotior, diligentia tamen & virtute animi atque vita bonus auctor in Senatu.

AUCTORIS, *icis*. f. Tertull. adversus Hermog. cap. 5. Neque enim potest non & materia auctoris omnium deputari, de qua universitas consilii. conf. AUCTOR A PR.

AUCTORITAS, *utis*. f. [*αὐτοκρατία, ἀύτοκρατος, ἀύτοκρατορία*] Jus, potestas & dignitas. Cic. 1. Philipp. 12. Tantus autem consensus municipiorum coloniarumque provinciae Galliae, ut omnes ad auctoritatem hujus ordinis majestatemque Pop. Rom. defendendam conspirasse videantur.

Auctoritas, alterius Exitimatio & opinio, quae vulgo Reputatio. Cic. pro Lege Manil. Et quoniam auctoritas multum quoque in bellis administrandis atque imperio militari valet, certe, &c.

Auctoritas & amplitudo. Cic. pro Rosc. Amer. 2.

Vis, auctoritas, pondus. Cic. pro Flacc. 9. Torius hujusce rei quae fit vis, quae auctoritas, quod pondus, ignorat.

Acies auctoritatis. V. In ACIES, & infra Hebescit auctoritas.

Adulta auctoritas. In ADOLFESCO, & mox Comprimi auctoritate.

Aeterna adversus hostem auctoritas. Cic. 1. Off. 37. ubi Gronov. V.

Fluxa auctoritas. Tacit. 1. Hist. 21. Proin agendum, audendumque, quum Galbae auctoritas fluxa, Pisonis nondum coalesceret.

Gravissima. Cic. 1. de Invent. 101. Primus locus fumitur ab auctoritate, quum commemoramus quantae curae res ea fuerit aut diis immortalibus, aut iis quorum auctoritas gravissima debeat esse.

Gravior auctoritate. Cic. 2. de Orat. 55. Certe non tulit ullos haec civitas, aut gloria clariore, aut auctoritate graviores, aut humanitate politiores P. Africano, &c.

Languida auctoritas patrum facta est. V. LANGUOR.

Projecta auctoritas. Tacit. 1. Ann. 42.

Senior. Cic. in Brut. 327. Hortensius erat excellens iudicio vulgi, & facile primas tenebat adolescens. Sed quum iam honores, & illa senior auctoritas gravius quiddam requireret, remanebat idem, nec decebat idem.

Temni auctoritate homo. Cic. 2. contra Rull. 44.

Id auctoritatis, pro Ejus auctoritatis. Tacit. 12. Ann. 18.

Auctoritas est ebori. Plin. lib. 12. cap. 4. Tanta ebori auctoritas erat, urbis nostrae trecentesimo anno. i. e. Tanti fiebat, tanto in honore erat.

Citra auctoritatem Senatus. V. CITRA.

Auctoritas senectutis. Cic. de Senect. 62. Habet senectus, honorata praesertim, tantam auctoritatem, ut ea pluris sit, quam omnes adolescentiae voluptates.

Tributorum auctoritas. Plin. lib. 12. cap. 4. Ideo fortassis in tributorum auctoritate tertia res fuerit eburnus.

Auctoritas testimonii. Cic. 5. Fam. 12. Non enim me solum commemoratio posteritatis ad spem quandam immortalitatis rapit, sed etiam illa cupiditas, ut vel auctoritate testimonii tui, ut iudicio benevolentiae, vel suavitatis ingenii, vivi persumam.

Auctoritate nutuque legum domitas habere libidines. Cic. 1. de Orat. 194. Et docemur non infinitis concertationumque plenis disputationibus, sed auctoritate nutuque legum domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates, nostra tueri, ab alienis mentes, oculos, manus abstinere.

Abicere auctoritatem. In ABICIO.

Adducere aliquem ad nostram auctoritatem. In ADDUCO.

Adhibere. In ADHIBEO.

Adicere. In ADICIO.

Adiungere auctoritatem & fidem rebus. Cic. 2. de Divin. 113. Auctoritatem quidem nullam debemus nec fidem commentitiis rebus adjungere.

Adjungere se ad auctoritatem Senatus. V. ADJUNGO.

Adolecicit auctoritas. In ADOLFESCO.

Afferre auctoritatem. In AFFERO.

Amittere. In AMITTO.

Amplexari. In AMPLEXOR.

Amplificare. In AMPLIFICO.

Attribuere alicui. Cic. pro Font. 12. Mihi enim semper unaquaque de re, testis non solum femel, verum etiam breviter interrogandus, & sepe etiam non interrogandus, ne aut irato facultas ad dicendum data, aut cupidio auctoritas attributa esse videatur.

Auferre iis qui profuerunt. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Cedere auctoritati. In CERDO.

Coalescit auctoritas. V. paulo ante, Fluxa auctoritas.

Communire auctoritatem. In COMMUNIO.

Comparare. In COMPARO.

Comprobare alicujus rei. Cic. 1. de Divin. 33. Augur Tib. Gracchus auctoritatem confessione errati sui comprobavit.

Comprimi nondum adulta auctoritate alicujus non posse. Tacit. 1. Ann. 46.

Conferre se ad alicujus auctoritatem. V. CONFERO.

Contemnere auctoritates, ratione pugnare. Cic. 3. de Nat. Deor. 16.

Consistit auctoritas. V. CONSISTO.

Constituere auctoritatem. Cic. 3. Verr. 5.

Contingere aliquam auctoritatem. In CONTINGO.

Dare. Cic. 3. de Nat. Deor. 91. Utrum poetae Stoicos depravarint: an Stoici poetis dederint auctoritatem, non facile dixerim.

Defugere. Plaut. Poen. 1. 1. 19. M. Si auctoritatem postea defugeris, ubi dissolutus tu fies, ego pendeam. i. e. Si negaveris postea factum fuisse a me te auctore, fuadente & impellente.

Defugere auctoritatem, aliter acceptum. Ter. Eun. 2. 3. 98. Jubesne? C. H. jubeo, cogno, atque impero. P. nunquam defugiam auctoritatem: sequere. i. e. Faciam maxime quum ita tu velis & jubeas. Non recusabo facere, dum tu tamen auctor sis facti. Donatus. [Vide Muretum in hunc Terentii locum H. St.] Cic. pro P. Syll. 33. Itaque attende jam Torquate, quam ego non defugiam auctoritatem Consulatus mei. i. e. Quantum non verear aut recusem palam predicare qua auctoritate sum usus in meo Consulatu: vel certe significat, Se cuncta illa quae tunc gessit, confiteri ac praese ferre recte & ordine gesta esse, paratum illa defendere, ac quocunque quasi iusserit ille ac mandarit, non recusaturum facere.

Detrahere alicui auctoritatem. Quintil. lib. 6. cap. 5. & lib. 7. cap. 2.

Dicere aliquid majore auctoritate. Cic. 2. de Divin. 139. De De-

motris, Nec cognovi quoniam qui majore auctoritate nihil dicere.

Esse in auctoritate. Plin. lib. 34. cap. 6. Pedestres sine dubio Romae fuerunt in auctoritate longo tempore. i. e. In pretio.

Esse in auctoritate alicujus, est Ei obtemperare. Liv. 9. 14. Samnites quum instructos repente ad pugnam Romanos confpexissent, vociferati, se in auctoritate Tarentinorum manere.

Est in auctoritatem scientia. V. 18.

Esse magna, pro Auctoritatem magnam habere. Cic. 7. Att. 7.

Excellere auctoritatem. Cic. Pompeii autem auctoritas cum apud omnes est quanta esse debet, tum excellit in Provincia, &c.

Exterminare auctoritatem. Cic. de Provine. Conf. 3.

Facere aliquid auctoritate & exemplo alicujus. Cic. pro Corn. Balb. 11. Creator hujus urbis Romulus federe Sabino, docuit etiam hostibus recipiendis augeri hanc civitatem oportere, cuius auctoritate & exemplo nunquam est intermissa a majoribus nostris largitio & communicatio civitatis.

Facit necum eorum auctoritas. i. e. Ipsi viri qui plurimi sunt ab omnibus, & habentur docti gravesque viri, sunt meae opinionis. Cic. pro Caein. 20. Auctoritatem sapientissimorum hominum facere nobiscum, in iudicium non venire utrum Caeina possederit, necne.

Facere auctoritatem. V. FACIO.

Florere auctoritate. Cic. 4. Fam. 3.

Frangere auctoritatem. Cic. 1. Acad.

Gerere magistratum ex auctoritate alicujus. Cic. 4. Fam. 9.

Glisescit auctoritas. Tacit. 4. Ann. 35.

Habere auctoritatem apud aliquem. Cic. pro Flacc. 61. Liceat mihi potius de levitate Graecorum queri, quam de crudelitate: auctoritatem isti habeant apud eos quos esse omnino noluerunt.

Habere parum auctoritatis. Cic. de Clar. Orat. 327. Esti enim genus illud dicendi auctoritatis habebat parum, tamen aptum esse atque videbatur.

Habere plus auctoritatis in suadendo. Cic. 8. Att. 9. Nam quod testator me expertem belli fuisse, est id re perfectum est: tamen ea scripti, qui in suadendo plus auctoritatis habentem, eodemque pertinet, quod causam ejus proba.

Habere satis auctoritatis. Cic. 2. Off. 34. Ad fidem faciendam iustitia plus pollet: quippe quum ea sine prudentia satis habeat auctoritatis: prudentia sine iustitia nihil valet ad faciendam fidem.

Habere eandem vim & auctoritatem. Cic. pro Rosc. Com. 6. Quod i. eandem vim, diligentiam auctoritatemque habent adversaria, quam tabulae, quid attinet codicem intituere, conscribere, ordinem conservare?

Harere auctoritatem, pro Manere. Cic. De quo si vos severe judicaveritis, auctoritas ea, quae in vobis remanere debet, haerebit.

Hebescit auctoritas. Cic. 1. Catil. 4. At nos vicissimum jam diem patimur hebescere aciem horum auctoritatis.

Imminuere suam auctoritatem. V. IMMINUO.

Induere auctoritatem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Nam se quoque moneri interim fingit, ut pro Rabir. Posthumo, dum aditum sibi ad aures facit, & auctoritatem induit vera sententis, quo magis credatur vel defendenti eadem, vel neganti.

Intercessit gravissima auctoritas Senatus. Cic. 1. Fam. 2. De his rebus pridie quam haec scripsi, Senatus auctoritas gravissima intercesserat. V. mox Perferbere auctoritatem.

Intercessum est auctoritati. V. INTERCEDO.

Interponere auctoritatem. V. INTERPONERE.

Laudare auctoritatem, est In iudicio dicere titulum suae possessionis: & est antiquus sermo Jurisconsultorum. Budaeus.

Levare auctoritatem suam inconstantia. V. LEVIS.

Mereri narrantis auctoritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Minuere auctoritatem. In MINUO.

Movet auctoritas. Cic. 8. Att. 9. Tua me hercule auctoritas vehementer movet.

Niti auctoritate, ut Auctore.

Obtinere auctoritatem. Cic. pro Arch. 9. At non est professus, immo vero his tabulis professus, quae sola ex illa professione collegioque Praetorum obtinent publicarum tabularum auctoritatem.

Perdere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Perdita auctoritate homo. Cic. Anteq. iret in exil. 17. Nemo tam perdit auctoritatem, tam facinorosa inventus vita, qui quum de scelere fateretur, non tamen sententis prius iudicium convinceretur, quam supplicio addiceretur.

Perferbere auctoritatem. Cic. 8. Fam. 8. Siquis huic Senatusconsulto intercessisset, auctoritas perferberetur. Et 5. Att. 2. fin. Nondum enim satis huc erat allatum, quo modo Caesar ferret de auctoritate perferberetur. Quum aliquid in Senatu major Senatorum pars decreverat, Senatusconsultum scribebatur, nisi Tribunus plebis aliquis intercederet.

Intercedente, Senatusconsultum non erat, sed scribebatur tamen quod Senatus eo die statisset: eaque Perferpta auctoritas dicebatur.

Perferberentur, inquam, auctoritates, id est eorum nomina quibus auctoribus factum esset Senatusconsultum. Id luculentissime declaratur in 8. Fam. 8. conf. supra Intercedere, Interponere &c. P. Manut. ad 1. Fam. 2.

Petere auctoritatem. Quintil. lib. 1. cap. 6. Peti solet auctoritas ab oratoribus vel historicis.

Poenitere auctoritatis. Cic. de Arusp. Resp. 45. Et eo fecisse auctore se diceret, cuius auctoritatis neminem posset poenitere.

Ponere auctoritatem in aliquo. Cic. pro Domo sua, 117. Esto, collegium non adhibuisti. quid? de collegio quis tandem affuit? posuerat enim auctoritatem in uno, quae est in his omnibus.

Premittit aliquem auctoritas. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Removere & praetermittere auctoritatem & causam. Cic. pro Muren. 67.

Tolle mihi & causa nomen Catonis: remove ac praetermitte auctoritatem, congregere mecum criminibus ipsis.

Refidet auctoritas in nutu praeclearum virorum. Cic. de Senect. 61. Quid de Paulo, aut Africano loquer? aut, ut jam ante dixi, de Maximo, quorum non in sententia solum, sed etiam in nutu residebat auctoritas?

Sequi auctoritatem alicujus. Cic. pro Cluent. 140. Ego vero in isto genere libentius cum multorum, tum hominis eloquentissimi & sapientissimi L. Cralli auctoritatem sequor.

Superavit auctoritatem consuetudo. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Sufficere auctoritatem. Cic. 1. Acad. 19.

Tenere auctoritatem in aliquem. Cic. de Senect. 37. Tenebat non modo auctoritatem, sed etiam imperium in suos.

Tribuere. Cic. 1. de Divin. 5. Quumque huic rei magnam auctoritatem, Pythagoras jam ante tribuisset.

Tribuere defensionem. Cic. pro Syll. 10. Hoc totum ejusmodi est, Judicis, ut si ego sim inconstans ac levis, nec fidem tribui conveniret, nec defensionem auctoritatem.

Valere auctoritate. Cic. Anregr. iret in exil. 7. Vos, credo, retinebitis vestram libertatem, qui neque tanta valetis auctoritate, neque tantorum officiorum impensam egistis in patriam?

Valet etiam sine ratione auctoritas. Cic. 1. de Nat. Deor. 10. Tantum opinio præjudicata poterat, ut etiam sine ratione valeret auctoritas.

Valet multum apud me auctoritas ejus. Cic. 9. Att. 6. Scribis Pudeo quoque nostro probari quod quierim, cujus auctoritas multum apud me valet.

Valet plurimum auctoritas in consiliis. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Versari in auctoritatibus. Cic. 1. de Orat.

Vincere auctoritate. Cic. 1. de Divin. 62. Carneadem ergo antepones Platoni & Socrati? qui ut rationem non redderet, auctoritate tamen hos minutos philosophos vinceret.

Vivit mihi ejus auctoritas. Cic. 10. Att. 1. Ejus igitur mihi vivit auctoritas: & simillimus ejus filius eodem est apud me pondere, quo fuit ille: quem salvere velim jubeas plurimum.

Auctoritates publicæ, pro Literis publicis. i. e. Scriptis instrumentis ad aliquod probandum. Cic. 2. Verr. 7. Legationes cum publicis auctoritatibus ac testimoniis convenisse.

Auctoritas, Opinio, & judicium, & consilium, & sententia. Cic. pro Cluent. 19. Et illa oratio tempus meum, quam judicii & auctoritatis fuit. Idem 2. Philipp. 2. A vobis peto, ut si sequi minus videbitis orationem meam, atque auctoritatem meam, benigne me tamen, ut fecistis, audiatis.

Auctoritatis instrumentum: i. e. Venditionis, quod hinc fit, quia is auctor est qui vendidit. Scævola in l. ultima. D. de pignorat. action. Pignori creditor locum purum obligavit, eique instrumentum emptionis tradidit: & quum eum locum inedificare vellet, mota sibi controversia a vicino de latitudine, petit a creditore ut instrumentum auctoritatis a se traditum exhiberet. Quidam codices male habent Auctionis pro Auctoritatis.

Auctoritas & sententia alicujus. Cic. 1. Fam. 7. Quare ea quæ scribam, si habeto, me cum illo re communicata, de illius ad te sententia atque auctoritate scribere.

Auctoritas, pro Auctore, i. e. Eo qui primus rumorem aliquem sparsit. Plaut. Trin. 1. 2. 180. Quod si exquiratur usque ab Hirpe auctoritas, &c.

Auctoritas, pro Exemplo, & loco vice testimonio e scriptoribus desumpto. Cic. 1. de Orat. 180. Num desistit uterque nostrum in ea causa, in auctoritatibus, in exemplis, in testamentorum formalis, hoc est in medio jure civili versari? Auctoritatibus, pro Locis & testimoniis dixit Cicero: quibus quidem scriptorum præstantia, vilitasve, auctoritatem dare ac adimere solet. Quintil. lib. 5. cap. 11. Jam sententiis quidem poetarum non orationes modo sunt reſertæ, sed libri etiam philoſophorum: qui quoniam inferiora omnia præceptis suis ac literis credunt, repetere tamen auctoritatem a plurimis veribus non ſaſſiderunt.

Auctoritas, pro Testimonio authentico, probationeque authentica. Cic. pro Cael. Sed cur dicitis vos Judices, reſco? Ipsi jurati religionem auctoritatemque percipite.

Uſus & auctoritas. Cic. pro Cæcin. 54. Lex uſum & auctoritatem fundi jubet eſſe biennium: at utimur eodem jure in ædibus quæ in lege non appellantur. i. e. De quibus lex ſilet. Uſum & auctoritatem vocavit Aufucendi conditionem, quæ olim erat biennii in rebus ſoli: ut auctor eſt Juſtinianus in ſecundo Inſtitutionum. Et Cic. in Topic. 23. Budeus.

Auctoritas. Venulcius in l. ult. D. de Evictionibus. Si aliquam rem mihi tradideris, & eandem pro derelicto habuero, amitti auctoritatem (id eſt, actionem pro eviſione) placet.

Auctoritatis jure. Cic. de Arulph. Reſp. 4. Multæ ſunt domus in hac urbe p. c. atque haud ſcio an pene cunctæ: jure optimo, ſed tamen jure privato, jure hereditario, jure auctoritatis, jure mancipii. jure nexi. Budeus, Auctoritas, nomen eſt unum ex iis quæ dominiorum rerum perſicunt. Illud Ciceronis, Jure auctoritatis, ſignificat Jure uſucapionis, quam Præſcriptionem vocant, quaſito ab auctore, cujus cauſam ſequitur, qui ab eo rem quaſivit quovis modo legitimo & civili.

AUCTORIO, [αὐτορία] Ære. Accepta mercede operam ſuam vendere. Dicitur eſt inprimis de Gladiatoribus, qui pretio ſe in ludum gladiatorium addicebant. conf. Turneb. Adverſ. 2. 20. Torrent. ad Hor. 2. Serm. 7. 59. A Gladiatoribus translata vox eſt ad alios, ut Sicarios, Proditors &c. Sic Liv. 37. 10. Eo pignore velut auctoratum ſibi eſſe proditorum ratus. Hinc etiam Auctorati milites, Ære ſtipendiario oſtricti, ac jam non ſui arbitrii: Budeus. Plin. lib. 14. cap. 1. de vitibus loquens, In Campano agro populis nubunt: maritæque complexæ, atque per ramos earum procacibus brachiis geniculato curſu ſcandentes, cacumina æquant, in tantum ſublimes ut vindemiarum auctoratis rogam ac tumulum excipiant. Quem locum ſic exponit Sabellicus in Annotationibus: Id ſane dicere voluit, ut is qui ad eam vindemiam conducatur, præter diurnam mercedem, rogam etiam & tumulum excipiat, quaſi dicat, Si e tam eminenti arbore lapſus extingeretur, ſi cui locata erat opera, rogi ac ſuneris perſolveret impenſam: aut certe ſumus & rogam mortuo repræſentaret. V. & Hard.

Auctorare ſibi mortem &c. Patrec. 2. 30. Tum M. Perperna Prætorius Sertorium inter cœnam Etocæ: interemit, Romanique certam victoriam, partibus ſuis excidium, ſibi turpilliam mortem, peſſimo

auctoravit facinore. i. e. Mortem veluti mercedem ſibi quaſivit, & accepit ut debitam. Turneb.

Auctorari, paſſive, Auctorem fieri, auctoritatemque ſuam interponere ſignificat. Pomp. in l. 4. D. de auctor. tutor.

AUCTOROR, Æri. dep. Apul. 9. Met. Mulier execranda metallo pudicitiam ſuam auctorata eſt.

AUCTORATUS, [αὐτορατικός] i. e. ut Servus aut gladiator auctione venditus. Auctoratus (ait Acron) Addictus, condemnatus. Qui ſe vendunt ludo Auctorati dicuntur. Auctoratio enim dicitur Venditio gladiatorum. Hor. 2. Serm. 7. 59.

AUCTORAMENTUM, i. n. [αὐτοράματα] Stipendium quoddam, & quaſi Pretium cuſumdam militiae ac pugnae, actionisque: ut Quintil. in Gladiat. Nec diſſicile ſane, ſub illo præſertim auctoramento, habuiſſet miſſionem: ſed noluit gladiator vivere. Cic. 1. Off. 150. Illiberales autem & fordidi quaerſtus mercenariorum omnium, quorum opera, non quorum artes emuntur. eſt enim in illis ipſa merces, auctoramentum ſervitutis. Valla lib. 4. Sueton. Tiber. cap. 7. Rudiaris quoque quibuſdam revocatis auctoramento centum miſſium. V. Voſſii Etymol.

Funebre auctoramentum. Patrec. 2. 66. in M. Antonium invehens, qui premium ei propoſuerat, qui ad ſe caput Ciceronis afferret: Nihil, inquit, egitſi, M. Antoni; nihil, inquam, egitſi, mercedem celeftiſſimi oris & clariffimi capitis abſciſſi numerando, auctoramentoque ſunebri ad conſervatoris quondam Reipub. tantique Conſulis irritando necem. [An Fœnebræ?]

Conſtituere auctoramentum. Patrec. lib. 2. 28. Sylla primus exemplum proſcriptionis invenit, ut in qua civitate petulantis convicii judicium hiſtorici exoleto redditor, in ea jugulati civis Reip. conſtitueretur auctoramentum, plurimumque haberet qui plurimos interemiſſet: neque occiſi hoſtis, quam civis uberius foret premium, heretique neque merces mortis fuere. Probabiliter Pœreanus legit, Civis Romani publice &c.

AUCTIFICIO, Ære. Arnob. Auctificæ dignitates.

AUCTIFICUS, Adj. [αὐτοφικος] ut, Motus auctificus, Incrementum corporis quotidiana humorum acceſſione. Lucret. 2. 571.

Nec porro rerum gentiles, auctificæ Motus perpetuo poſſunt fervare creata.

Augufico, Ære. Idem ac Augere. Ennius apud Non. 2. 61.

AUGMENS, Æris. n. [αὐγμης] Idem quod Auctus ſubſtantivum. Lucret. lib. 3. 269.

— perfectum corporis augmen.

Augine donare, pro Augere. Lucret. lib. 2. 72.

AUGMENTO, Ære. Idem quod Augere. Firmic. lib. 5. cap. 6. Ut theſuros ſuos augmentem, ſemper in præliis verſabantur.

AUGMENTUM, i. n. Pudent. Honoris augmentum tui. Frequens vox apud Jctos. Eſt & facrorum verbum, ſicut Augeo. Varr. 4. de L. L. 22. Augmentum eſt, quod ex immolata hoſtia defectum. Scaliger hic legi Augumentum.

AUGIA, ſive AUGEA, [Αὔγια Stephano] Nomen eſt duarum urbium, quarum altera in Locride eſt, cujus in Catalogo navium meminit Homer Altera in Laconia.

AUGIAS, [Αὔγιος] vel Augæas, Solis nomine, re autem ipſa Phorbantis filius ex Hyrmine Nelei, ſeu (ut alii) Nyctei, aut Epochi filius ex cuius oculis aiant radios tanquam ſolares miſiſſe. Hic igitur quum Herculi ſtabulam ſuam purgandum collocaſſet, itique una die purgaſſet, di pacta mercede tergiverſatus eſt. Quapropter Phyleus Augiæ filius arbitrat ſumptus, ſecundum Herculem pronuntiat, quod pater ægre ferens illum eiecit, eiecituſque Dulychium venit. Hæc ex commentariis in Home run. Sunt qui ſtabulam ſic narrent, Augias Epirorum ſive Elidenſium rex fuit, qui cum Heleo rege Piliorum bellum geſſit, multa etiam arma ta habuit, quorum ſtabula quum multo ſtercore eſſent plena, ad ea quanda Herculem miſit Eurytheus. V. Serv. ad 8. Æn. 300. Sen. Herc fur. 247.

Nec ad omne clarum facinus audaces manus

Stabuli fugavit turpis Augiæ labor.

AUGIFICARE, AUGMENTUM. V. AUGEO.

AUGILÆ, [Αὐγίλας] Africæ ſunt populi, qui nullos deos putaverunt præter deſunctorum manes, a quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulcris in cubantes, ut Mela aliique prodiderunt.

AUGITES, [αὐγίτης] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Augites non multi alia videtur eſſe quam quæ Callais.

AUGUR, Æris. c. [αὐρορατικός, αὐρορατικός] Qui ex avium garritu futurum prædicit. Feſtus, Augur ab avibus, gerendoque dictus: enia per unum avium geſtus edicitur. ſive ab avium garritu: unde & Augurium. Servius, Solebant Augures dum divinabant, ita agere: primum designabant lituo ſpatia, & eis nomina dabant, ut prima pars diceretur Antica, poſterior Poſtica, item Dextra & Sinistra, atque ita, ſecundum hæc ſpatia, divinabant. Cic. 13. Philipp. 12. Augur Jovis interpres, & in tenuentius. V. Roſin. Ant. Ro l. 3. c. 8. ſq. & Lex. Pitiſc.

In avibus erant tria divinationis genera: nam alia quidem volatu, alia cantu futura prædicabant: & illa quidem Præpetes, hæc Ofines dicebantur. erat & tertium genus eſca pilloribus gultatu, quum pulſis gallina cæcis e cavea depromptis eſca porrigebatur, ut tripodum ſoliſſimum in de eſſet, pernicieſque portendeantur, ſi eſcam non caperent. De quibus videtur multa exempla apud Valer. Max. Cic. 6. Fam. 6. Non igitur ex alitis involatu, nec ex cantu ſiniſtro ofcinis, ut in noſtra diſciplinæ eſt, nec ex tripodum ſoliſſimis, aut ſoniſſis tibi auguror.

Apollo augur. Hor. 1. Carm. 2. 12.

Phœbeus augur, pro Amphiarao. Stat. 6. Theb. 441.

Simque augur caſſa futuri. Idem 9. Theb. 629. de femina augurante.

Aque augur cornix. Hor. 3. Carm. 17. 12.

Augur publicus prædicit. Cic. 6. Fam. 6. Quo in bello nihil adverſi accidit non prædicente me. Quare quum ut augures & aſtrologi ſolent, ego quoque augur publicus ex meis ſuperioribus prædictis conſtitui apud te auctoritatem augurii & divinationis meæ, debet habere fidem noſtra prædictio.

Veri providus augur. Ovid. 12. Met. 18.

Augures obſervant. In OBSERVO.

Augures auſpicis præſunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 124.

AUGURALIS, c. Adj. [αὐρακωτικός, αὐρακωτικός] Quod ad augures pertinet, ut, Auguralis cœna, quæ & Adjicialis dicitur. q. V. Varr. 3. de R. R. 4.

Primu

Primus hos Q. Hortensius augurali coena posuisse dicitur. Cic. 7. Fam. 27. In eas quum incidissent in coena augurali apud Lentulum.

Augurales libri. Cic. 1. de Divin. 72. In quibus augurum disciplina continetur.

Auguralia insignia. Liv. 10.

Porta auguralis. Tacit. 2. Ann. [Locus in dict. seq. affertur. Commentum igitur est quod hic de Porta hoc nomine dicitur.]

Vir auguralis, ut Vir confularis. Cic. de Clar. Orat. 267.

AUGURALE, is. n. [οἰωνοκρατικόν] Insigne augurum, pro Litu accipi arbitror. Sen. de Tranquill. Vitae, cap. 12. Quae dignitas, cujus non preteraxim, & augurale, &c.

Item, Locus in castris ad dextram Pratorii ubi auguria capiebantur. Tacit. 2. Ann. 13. Nocte coepta, egressus Augurali. & 15. 30. V. Lip. ad loc. & qui plenius haec explicat, Burm. ad Quintil. Inst. 8. 2. p. 671. ubi pro Pratorio positum docet. V. & mox AUGURACULUM.

AUGURIUM, i. n. [οἰωνομαντική] Ipsa per aves divinatio. Virg. 5. Æn. 523. — magnoque futurum Augurio monstrum.

Ubi Servius, Augurium dictum, quasi Avigerium: quod aves gerunt. Plin. lib. 7. cap. 56. Auguria ex avibus invenit Car, a quo Caria appellata. adject ex ceteris animalibus Orpheus. Auguria Romana Cicero dicit coacta esse, quod augurarentur e pullis in cavea ante fame enegetis, & quod ex offa cadere aliquid oporteret, ut tripodum sollicitum feret: contra libero utebatur augurio Deiotarus, qui libere volantes aves aperto caelo, non clausas cavea spectabat. De Div. l. 1. c. 15.

Auguriam & auspiciam discernuntur: quod sit Auspicium avium inspectio, & quae ex volatu avium significetur, & vocibus: Augurium autem, rerum omnium conjecturas prudenter ac diligenter amplectitur. Haec Nonius. [Augurium dicitur quod petitur & certis avibus ostenditur, Auspicium vero quod qualibet avi, demonstratur, nec petitur, docet Serv. ad Æn. 1. 398.]

Augurium, pro Oraculo. Virg. 3. Æn. 89.

Da pater augurium, atque amnis illabere nostris. Servius. q. V.

Augurium in piscibus. Plin. lib. 9. cap. 16.

Augurium quoddam futurorum in mentibus inheret. Cic. 1. Tusc. 33.

Augurium & divinatio mea. Cic. 6. Fam. 6.

Auctoritas augurio continetur. Cic. de Arusp. Resp. 18. Ego vero primum habeo auctores majores nostros, qui itas solennesque caeremonias, Pontificatu: rerum bene gerendarum auctoritates, Augurio: fatorum veteres praedictiones, Apollinis Vatum libris: portentorum explanationes, Hetruscorum disciplina contineri putaverunt.

Augurium salutis. Divinationis genus, quod probatur concedatne illis Deus, ut populo salutem postulent, quasi nefas esset eam, priusquam concedatur, petere. V. Dion. 37. Cic. 1. de Divin. 105. P. Claudius Augur Consul nuntiavit, addubitato salutis augurio, bellum domesticum, trifle, ac turbulens fore. V. Torrent. & Cafaub. ad Suet. Aug. c. 31.

Fatale. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 141.

Inane. Val. 6. Argon. 729.

Magnum. Virg. 5. Æn. 523.

Hinc oculis subito objicitur, magnoque futurum Augurio monstrum, decuit post exitus ingens.

Nauticum, Quo nautae cygnos observabant. V. Serv. ad Virg. 1. Æn. 393.

Triste. Virg. 5. Æn. 7.

Accipere augurium. Valer. 1. Argon. 161.

Agere. Cic. 3. Off. 66. Quum in arce augurium Augures acturi essent, justissimèque T. Claudium Centumalum, qui, &c. Varr. 5. de L. L. Augures (inquit) agere augurium dicuntur, quum in eo plura dicant, quam faciunt. Constituerit apud aliquem auctoritatem sui augurii. Cic. 6. Fam. 6.

Dare augurium. Virg. 3. Æn. 703.

Auguria aut oblativa sunt, quae non poscuntur: aut impetrativa, quae optata veniunt. Hoc ergo quia oblativum est, ideo dixit forte. Bene autem a columbis Æneae datur augurium, & Veneris filio & regi. Nam ad reges pertinet columbarum augurium: quia nunquam sole sunt, sicut nec reges quidem. Haec Servius in illud 6. Æn. 190.

Vix ea fatus erit, gemine quum forte columbae, &c. Idem etiam tradit in illud 12. Æn. 246.

— monstruose fellit. & ad l. 393.

Augura, pro Auguria dixisse veteres probat Nonius ex Accio.

AUGURO, [οἰωνοσκοπέω, οἰωνοκράω] & AUGURO, ari. Divinare. Virg. 7. Æn. 271.

— & siquid veri mens augurat opto. Ubi Servius, Auguro dicimus secundum Plinium, Quum praesagio mentis futura colligimus. Auguror vero tunc, Quum futura veris captamus auguriis. Cic. 2. de Nat. Deor. 16. Augurandarum rerum causa. Plaut. Cist. 4. 2. 26. Aplice, oculis investiga, astute augura.

Augurare & divinare. Cic. 1. de Divin. 92. Et in Persis augurant & divinant Magi, qui congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi.

Auguror his tua numina flecli. Ovid. 4. de Pont. 9. 133.

Augurari conjectura. Cic. 1. de Orat. 65. Ego enim quantum auguror conjectura, quantaque ingenta in nostris hominibus esse video, non despero, &c.

Opinione. Cic. pro Muren. 65. Acte, quantum ego opinione auguror, jam usus flectet, aetas leniet.

De aliquo. Cic. in Orat. 41. Sed quid de illo augurer, libet dicere.

Ex avis volatu. Cic. 6. Fam. 6. V. Augur publicus, in AUGUR.

Augurari futura. Cic. 1. de Divin. 64. Idque (ut modo dixi) facilius evenit appropinquante morte, ut animi futura augurentur.

Mortem suam. Cic. 1. Tusc. 96. Vereque ei qui venenum praebuerat, mortem est eam auguratus, quae brevi consequuta est.

Augurare sibi annos. Valer. 3. Argon. 156.

Sacerdotesque vineta virgetaque & salutem populi auguranto. Cic. 2. de Legib. 21.

AUGURATUS, Partic. [οἰωνοδός] Cic. in Vatin. 4. In illo augurato templo ac loco.

AUGURATO, Adv. ut Auspicato [ἔπι οἰωνομανίᾳ] Liv. 1. 18. Accitus Numma, sicut Romulus augurato in urbe condenda regnum adeptus est, de se quoque deos consuli iussit. Alibi Inaugurato dixit.

AUGURATUS, is. m. [οἰωνοκράτης] Augurium, frequentius Sacerdotium, vel munus Auguris publici. Cic. 1. de Divin. 32. Cujus quum tentares Vol. I.

scientiam auguratus, dixit ei cogitare se quiddam. Coel. ad Cic. 8. Fam. 3. Quomodo illum putas auguratus tium competitorum dolere?

AUGURATIO, onis. f. [οἰωνομαντική] Augurandi actus. Cic. 2. de Divin. 65. Quae tandem ista auguratio est, ex passeribus, annorum potius, quam aut mensium aut dierum?

AUGURATRIX, is. f. ut, Mulier auguratrix. Festus.

AUGURACULUM, i. n. [οἰωνοκρατικόν] Auguraculum veteres dicebant quam nos Arcem vocamus: quod ibi augures publice auspicarentur. Fest. Scribit Hyginus (in lib. de Castris metandis) in castris Romanorum fuisse Auguraculum, quod Tacitus Augurale vocat. V. Schel. ad loc. p. 53. conf. supra AUGURALE.

AUGURIUS, a, um. [οἰωνοκρατικός] Idem quod Auguralis. Cic. 3. Fam. 9. Quum ipsam cognitionem juris augurii consequi cupio.

AUGUSTA, AUGUSTALIS, AUGUSTE & V. AUGUSTUS.

AUGUSTUS, a, um, [αὐτοκρατορικός] ut, Sedes augusta. Virg. 4. Georg. 228.

Siquando sedem augustam, servataque mella Thefauris relines. Ubi Servius, Sedem augustam, i. e. Alvearia. Et proprie Augustum, est Tectum augurio consecratum. Abuse, Nobile, quali majestatis plenum. Stat. 4. Sylv. 2. 18. Ovid. 1. Fast. 609.

Sancta vocant augusta patres: augusta vocantur

Templa, sacerdotum rite dicata manu.

Caput augustum. Ovid. 15. Met. 869.

Fons sanctus & augustus. Cic. 5. Tusc. 36. Ex hoc igitur Platonis quasi quodam sancto augustoque fonte nostra omnis manabit oratio.

Forma viri augustior. Liv. 1. 7. de Evandro & Hercule loquens, Habitu formaque viri aliquantum amplioem, augustioemque humana intuens, rogat qui vir esset. i. e. Majestatis plenam, ac similitudinem divinitatis habens.

Augusta gravitate sedent. Ovid. 6. Met. 73. de XII. Diis.

Locus augustus, ab Avium gestu, i. e. Quia ab avibus significatus est, sic dicitur: sive ab Avium gustu, quia aves pasta id ratum fecere. Fest.

Moenia augusta. Virg. 7. Æn. 153.

Centum oratores augusta ad moenia regis Ire jubet. Ubi Servius, Augusta moenia, augurio consecrata.

Hinc paulo post illud est, Tectum augustum ingens. Et nisi in augusto loco Senatus haberi non poterat. Unde templum Vestae non fuit augurio consecratum, ne illic conveniret Senatus, ubi erant virgines.

Papyrus augusta, ab Augusto cognominata. V. Plin. lib. 13. cap. 12.

Sacra augusta. Ovid. 1. Fast. 609.

Templa. Ovid. 1. Fast. 610.

Augustissimus. Stat. 4. Sylv. 8. 20.

Ergo quod Antoniae pater augustissimus urbis,

Jus tibi tergemine dederat letabile proles, &c.

AUGUSTUS, [αὐτοκράτορ, Σεβαστός] primus cognomine dicitur est C. Caesar M. Octavii filius, qui a Majori avunculo suo C. Julio Caesare Dictatore testamento adoptatus eidem in principatu successit: a quo & successores dicti sunt postea Augusti, quasi Augusti consecrati. Suet. in Aug. cap. 7. Postea C. Caesaris, & deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum testamento majoris avunculi: alterum Munatii Planci sententia, quum quibusdam consentibus Romulum appellari oportere, quasi & ipsum conditorem urbis, praevaluisset, ut Augustus potius vocaretur, non tantum novo, sed etiam ampliore cognomine, quod loca quoque religiosa, & in quibus augurato quid consecratur, Augusta dicantur, ab Augusto, vel ab Avium gestu gustu: sicut etiam Ennius docet scribens,

Augusto augurio postquam inclvta condita Roma est.

Dubitavit Suetonius de vocis etymologia, sed utraque id sit, Augustus proprie est consecratus.

Vide Dionem, ut Augustus sit Σεβαστός pro Σπάρτης, 344. Par. pa. prima. H. St. Belliger Augustus trepidas laxaverat Alpes. Claud. in Conf. Prob. & Ol. 74.

Augustus Caesar divum genus. Virg. 6. Æn. 793.

Augustus pater & princeps. Hor. 1. Carm. 2. 50.

Hic ames dicit pater atque princeps. Ideo dicit, quod Augustus Pater patriae appellatus fuit, atque etiam ante hoc cognomen senator erat, & nomine Principis Rempublicam sub ditionem accepit suam. Tacit. 1. Ann. 9. Lepidi atque Antonii arma in Augustum cessere, qui cuncta discordiis civilibus fessa nomine Principis sub imperium accepit. Nomen autem istud sumptis eorum imitatione, qui principes (ut reor) senatus legebantur, aut quod senatores principes dicerentur. Turneb.

Augustus mensis, dicitur est ab Augusto imperatore, quum prius Sextilis vocaretur: quemadmodum Julius mensis prius Quintilis dicebatur. Suet. in Aug. cap. 31. Annum a divo Julio ordinatum, sed postea negligentia conturbatum atque confusum, rursus ad pristinam rationem redegit: in cuius ordinatione Sextilem mensis e suo cognomine nuncupavit, magis quam Septembrem, quo erat natus: quia hoc sibi & primus Consulatus, & insignes victoria obtigissent.

Adde, Augustum & Caesarem id habere discriminis (auctor est Ammian. Marcellinus l. 27. c. 6. extr.) ut Augusti hi dicantur, qui nunc regnant, & ab senato Imperatoris nomine honestati sunt, at Caesares dicantur, qui ab ipso Augusto electi sunt ad regendam aliquam provinciam cum Caesaris honore tantum, donec Augustus vixerit, post ejus mortem successuri in imperio. V. CAESAR.

Ceterum de ipso C. Caesare Augusto, qui primus hoc nomen familiae & successoribus intulit, praefate nihil quam pauca dicere. consul. Suet. & Dion.

AUGUSTA, ae. [Σεβαστή] Sic primum mariti cognomine dicta est. Livia Augusti conjux, post mortem tamen ejus, ut cum ex Dionis l. 56. extr. ac Tac. 1. Ann. 8. tum ex nummis apparet, demum hoc honore acta. Hinc idem Antoniae, Druso Gerri, nuptae, a Caligula Nepote primae vitae, mox & mortuae a Claudio filio Imperitius fuit, teste Suet. Cal. c. 15. Claud. c. 11. Idem id nominis primus duabus uxoriibus Messalinae & Agrippinae vivis indulsit.

De hac V. Tac. Ann. 12. 26. darum dein a Nerone filiae, & matri ejus Poppeae. Idem 15. 23. & matri Vitellii a filio, Hist. 2. 89. ex quo tempore omnes deinceps Augustorum uxores usurparunt, ut constat ex earum nummis ap. Oecon. Patin. Vaillant.

AUGUSTÆ complures urbes vel Coloniae potius dicte sunt, quae vox sine dubio semper subauditur, ut

Augusta Caesarea, [Καυσαίρα Αὐγούστα] vulgo Saragoza, Urbs est Hispaniae citerioris.

Augusta Trevirorum, Urbs Galliae Belgicae, vulgo Treves, Trevir. Item Augusta Emerita, Civitas Hispaniae in Lusitania, vulgo Merida.

Prætera Augusta Gemella in Hispania. Auctores Strabo & Plin.
 Est item Augusta Vindellicorum, vulgo *Augspurg*.
 Augusta Firma, Bætica oppidum. *Plin. lib. 3. cap. 1.* Singulis fluvius
 in Bætin, quo dictum est ordine irrumpens, Atigitanam coloniam al-
 luit, cognomine Augustam Firmam, ab ea navigabilis. V. plures ap.
 Scriptores de Nummis coloniariam & Geographos. Huc pertinent & de-
 nominatæ ab Aug. urbes, ut
 AUGUSTODUNUM, [Αὐγουστίονον] Heduorum urbs in Gallia. Pompo-
 nius auctor. Vulgo *Austun*.
 AUGUSTORITUM, [Αὐγουστανον] Pictonum urbs, Ptolemæo. vulgo
P. isters.
 AUGUSTE, Adv. [αὐγουστος] ut, Auguste factum, i. e. Cum augurio,
 sive Captato augurio factum.
 Auguste & sancte consecratus. *Cic. 2. de Nat. Deor. 62.* Hunc dico Li-
 berum Semele natum, non eum quem nostri majores auguste sancteque
 Liberum cum Cerere & Libera consecraverunt: quod quale sit, ex my-
 steris intelligi potest.
 Auguste & sancte venerari. *Cic. 3. de Nat. Deor. 53.* Dicamus igitur
 Balbe oportet contra illos etiam, qui hos deos ex hominum genere in
 cœlum translatos, non re, sed opinione esse dicunt, quos auguste sancte-
 que venerantur.
 Dicere de religione augustius. *Cic. de Clar. Orat. 183.*
 AUGUSTALIS, [αὐγουστικός] Adj.
 Augustales, Vegetius Rei militaris lib. 2. c. 7. nuncupatos testatur, eos
 qui ab Augusto ordinariis juncti, primos ordines in prælio ducebant.
 Ludi Augustales, i. e. In honorem augusti. V. *Tacit. 1. Ann. 15. & 54.*
 Sodales Augustales, Sacerdotes in honorem Augusti instituti. V. *SODALIS.*
 Idem Augustales absolute vocantur a *Tacito 2. Hist. 95. V. Tor-*
rent. ad Suet. Galb. c. 8.
 AUGUSTALIS, cognom. Ro. Claudius Augustalis, apud *Colmcl. lib. 11.*
cap. 1.
 AUGUSTALE, is. [αὐγουστικόν] est (ut ait *Quintil. lib. 8. cap. 2.*) Ta-
 bernaculum ducis. Sed V. AUGURALE.
 AUGUSTALIA, τὰ Ἀυγουστικά, D. 10. Col. 604. H. St. [V. lib. 56. extr.
 Dion. Sunt Ludi Augustales, de quib. supra. conf. & in V. ASTICIL.
 AUGUSTALITAS, atis. F. Inscriptio verus apud *Gruter. p. 215. n. 2.*
 QVI AD MVNVS AVGVSTALITATIS COMPELLENTVR.
 AUGUSTALICUS, Adj. Verus inscriptio apud *Fabrett. p. 486. EX*
TESTAMENTO EIVS DECVRIONIBVS SING. IIII. AVGVSTALICIS
III. PLEBEI INTRA MVRVM HABITANTIBVS DEDERVNT.
 AUGUSTANUS, Adj. Augustiani equites. *Tacit. 14. Ann. 15.*
 AUGUSTUS, aliud Adj. Ufus est *Frontinus de Colon. p. 119.* ubi Limi-
 tes & terminos rotundos in formam columnæ, Augusteos vocat. Inveni-
 tur etiam in quibusdam *Codd. apud Suet. Claud. cap. 11.* V. loc. in vo-
 ce AUGUSTINUS. Adj.
 AUGUSTIANUS, aliud Adj. *Suet. Neron. cap. 25.* Sequentibus curram
 ovantium ritu plauforibus, Augustianos, militesque se triumpho ejus cla-
 mantibus.
 AUGUSTINUS, aliud Adj. *Suet. Claud. cap. 11.* Circensi pompa cur-
 ram elephantorum Augustino similem decernendum curavit. Alii hic le-
 gunt Augusteo.
 AUGUSTINUS, Nom. propr. Episcopi Hipponensis, haud vulgaris inter
 patres Latinos: vixit circa medium seculum 17, de cujus vita & scriptis,
 quæ plurima extant, V. ejus *Retract. & Editores operum Benedictinos*
T. XI. Tillemont. Memoires pour servir à l'hist. Eccles. Tom. 13.
 AUGUSTO, Ære. *Arnob. lib. 6.*

A V I

AVIA, V. AVUS.
 AVIA, vel potius Livia, Urbs Hispaniæ Ptolemæo, vulgo *Villalon*.
 Avia, Fluvii nomen circa Phænicum campum, de quo *Strabo lib. 9.*
 AVIARIUM, AVICULA, AVICULARIUS. V. AVIS.
 AVIDIENS, cognomen hominis divitis, fed fordidus ac parci apud *Ho-*
rat. 2. Serm. 2. 55. — Avidienus.
 Cui canis ex vero dictum cognomen adheret.
 AVIDUS, [αἰδοεικής, ἐπιθυμητός] Adj. ab Avido; ut Cupidus a Cupio.
Ter. Heaur. 3. 15. Sed habet patrem quandam avidum, miserum, at-
 que aridum.
 Pone post AVEO, ut PAVIDUS post PAVEO. H. St.
 Avidus & Liberalis, contraria. *Cic. pro Rosc. Com. 21.* Quid est hoc?
 probus improbum, pudens impudentem, perjurum castus, callidum
 imperitus, liberalis avidum. *Subaudi Fraudavit.*
 Avidus & Avarus quomodo differant, V. in AVARUS.
 Avidior ad rem aliquantum. *Ter. Eun. 1. 2. 51.*
 Ut dicitur Attentior ad rem. H. St.
 Gens ferox, & ingenii avidi ad pugnam. *Livius de Gallis.* Sic de parte
 quadam Hispanorum, qui cis Iberum habitant, cum particula In, di-
 cit, Illorum esse Inquieta avidaque in novas res ingenia, l. 22. p. 215.
 Multitudo avida novandi res. V. *Indicem.* Sic *Livius tres constructio-*
nes dat huic vocæ. H. St. Prior locus est l. 7. c. 23. alter l. 22. c. 21.
tertius l. 35. c. 33.
 Avidus in pecuniis locupletum. *Cic. 5. Philipp. 22.*
 Belli mens avida. *Ovid. 7. Epist. 153.*
 Cædis avidissima propago. *Ovid. 1. Met. 161.*
 Cibi avidus. *Ter. Eun. 5. 4. 16.*
 Cognoscere avidus. *Ovid. 10. Met. 472.*
 Gloriæ avidior. *Cic. 9. Fam. 14.* Sum enim avidior etiam quam fatis
 est, gloriæ. *Sic pro Marcell. 26.* Avidissimus gloriæ.
 Interficiendi aliquid avidus. *Tacit. 13. Ann. 20.*
 Novitatis avidus. *Plin. lib. 12. cap. 1.* Ut est natura hominum novitatis
 avida.
 Parandi divitiæ avidus. *Ovid. 1. Trist. 2. 75.*
 Non ego divitiæ avidus sine fine parandi,
 Latum mutandis mercibus æquor aro.
 Voluptatis avidæ libidines. *Cic. de Senect. 39.* Archita Tarentinus nul-
 lam capitaliorum pestem, quam corporis voluptatem hominis debet
 a natura datam: cujus voluptatis avidæ libidines temere & effrenate ad
 potiundum incitentur.
 Videndi avidus. *Ovid. 10. Met. 56.*
 Amor avidus. *Catull. 66. 83.*

Amplexus avidi. *Ovid. 7. Met. 143.*
 Animus appetens & avidus. *Cic. 2. de Orat. 82.* Siquid persequere acrius,
 nec invitus & coactus facere videare, facilitatis, liberalitatis, manu-
 tudinis, pietatis, grati animi, non appetentis, non avidi signa pro-
 ferri peritule est.
 Aures avidæ & capaces. *Cic. in Orat. 104.* Ipse Demosthenes, qui
 quamquam unus eminent inter omnes in omni genere dicendi, tamen non
 semper implet aures meas: ita sunt avidæ & capaces, & semper aliquid
 immensum infinitumque desiderant.
 Auribus avidis captare. *Ovid. 3. de Pont. 9. 19.*
 Canes avidi. *Ovid. in Ibin. 170.*
 Et scindunt avidi perhida corda canes.
 Charybdis avida. *Ovid. 14. Met. 75.* Avida, quoniam naves devorat.
 Convivæ avidi. *Hor. 1. Serm. 5. 75.*
 Corde avido ferre gaudia. *Ovid. 3. Trist. 11. 58.*
 Derte avido convellere dapes. *Ovid. 11. Met. 123.*
 Deus avidus. i. e. Pluto. *Ovid. ad Liv. 440.*
 Mutarunt avidi tristitia jura dei.
 Flamma. *Ovid. 9. Met. 172.*
 Hæres. *Hor. 2. Serm. 3. 151.*
 Ignis. *Ovid. 4. Epist. 15.*
 Leones. *Ovid. 9. Epist. 37.*
 Lupus. *Ovid. 1. Trist. 1. 78.*
 Manus hæredis avidæ. *Hor. 4. Carm. 7. 19.*
 Manus fubitis avidæ. *Tacit. 1. Hist. Servorum manus fubitis avidæ.*
 Miles avidus eruentæ civitatis. *Tacit. 4. Hist. 72.*
 Mores avidi. *Plaut. Trin. 4. 1. 6.*
 Pectus. *Ovid. 9. Epist. 161.*
 Porca. *Hor. 3. Carm. 23. 4.*
 Rapina avida. *Ovid. 1. Trist. 11. 31.*
 Sitis avida. *Martial. lib. 1. 50.*
 Spiritus avidus. *Hor. 2. Carm. 2. 9.*
 Latus regnes avidum domando Spiritum.
 Tigris avida. *Lucan. lib. 6. 487.* Avida, scilicet sanguinis.
 Vulcanus. *Hor. 3. Carm. 4. 58.* Avidus, i. e. Incentus ad pugnam.
 Porphyrus, Avidus, inquit, Vulcanum dixit, propter ignis aviditatem.
 Avidus, pro Magno, quod avidi sit plus appetere, nec parvo conten-
 tum esse. Hinc Avida pars apud *Lucret. lib. 5. 202.*
 Principio quantum cœli tegit impetus ingens,
 Inde avidam partem montes silvæ ferarum
 Possedere. Avidam partem, i. e. Magnam, ait *Turneb. & V. 471.*
 Omnia sic avido complexu cetera pepit.
 AVIDITAS, atis. F. [αἰδοεικία, ἐπιθυμία, ἐπιθυμητός] denomi. *Cic. 3.*
de Fin. 7. Erat enim (ut scis) in eo inhausta aviditas legendi, nec
 satiari poterat. De *Catonæ loquitur.*
 Aviditas ad aliquid faciendum. *Plin. lib. 17. cap. 18.*
 Sic etiam *Livius, Avidus ad aliquid. H. St. V. AVIDUS.*
 Aviditas ad cibos. *Plin. lib. 20. cap. 16.*
 Aviditas diripiendi. *Plin. lib. 12. cap. 14.*
 Jejunia aviditas. In JEJUNUS.
 Inhinita aviditas gloriæ. *Cic. 1. Q. frat. 1.* Sed me quædam tenet, prop-
 ter singularem amorem, infinita in te aviditas gloriæ.
 Aviditates feminarum. *Plin. lib. 20. cap. 21.*
 Aviditate inflammatus. *Cic. 2. Off. 38.* Justitia eas res spernit & negli-
 git, ad quas perique inflammati aviditate rapiuntur.
 Aviditatem incitare. In INCITO.
 Inhibere. In INHIBEO.
 AVIDE, Adv. [ἐπιθυμητικῶς] *Cic. de Senect. 26.* Græcas literas fenex di-
 dicit: quas quidem hic avidide arripuit, quasi diuturnam sitim explere cu-
 pientes. Verba sunt *Catonis.*
 Avide appetere. *Cic. de Senect. 72.*
 Edere avide. *Ovid. 3. de Arte Am. 659.*
 Avidissime apprehenderat hanc palmam. *Plin. lib. 14. cap. 22.*
 Avide expectare literas amici. *Cic. 12. Fam. 4.*
 Prandere avide. *Hor. 1. Serm. 6. 127.*
 Avide sum affectus de fano. *Cic. 12. Att. 41.*
 Avide se certamini offerre. *Liv. 2.*
 AVIDITE, Adv. Antiquum. *Valer. Antias apud Arnobium ad versus gen-*
tes lib. 5. statim post initium.
 AVILLA, Agna recentis partus. *Fest. quasi Ovilla.*
 AVINENS, Oppidum liberum in Africa, de quo *Plin. lib. 5. cap. 4.*
 AVIOLA, Cognomen gentis Aciliæ. *Plin. lib. 7. cap. 52.* Aviola Consul-
 aris in rogo revixit, & quoniam subveniri non potuerat prævalente flam-
 ma, vivus crematus est. ubi *Harduin. V.*
 AVIS, is. F. [ἀρνίον, ὄρνις] est Quæ ova parit, pennicæ est prædita,
 præter unum vespertilionem, qui utroque caret: quatuor enim pedes ha-
 bet, & feminus est. *Hæc Valla lib. 4. Plin. lib. 10. cap. 1.* Sequitur na-
 tura avium: quarum grandissimi & pene bestiarum generis fruthiocameli
 Afri.
 Cantus avium. *Hor. 3. Carm. 1. 20.*
 Conventus avium. *Quintil. lib. 5. cap. 9.*
 Donnas avium frondifera. *Lucret. lib. 1. 19.* Periphrasis est *Nemorum.*
 Dulcedo avium ducit ad avium. *Annominationis exemplum ap. Aucto-*
rum ad Heren. lib. 4. 30.
 Grex avium. *Hor. 1. Epist. 3. 19.*
 Solatia ruris. *Ovid. 1. Fast. 442.* — aves solatia ruris,
 Assuetum silvis, innocuumque genus.
 Voces avium liquide. *Lucret. lib. 5. 1378.*
 Voce avis moneri, i. e. Augurio. *Ovid. 1. de Arte Am. 86.*
 Aëria avis. *Ovid. 1. de Arte Am. 26.*
 Afra. *Hor. Epod. 2. 53.* Gallinam Numidicam intelligit. *Porphyr.*
 Alba. *Cic. 7. Fam. 29.* Quam salutationis nos dedimus amicorum, quæ
 fit ex hoc etiam frequentius quam solebat, quod quasi avem albam viden-
 tur bene sentiant civem videre: abdo me in bibliothecam. *Proverbi-*
forma de Re nova atque auspiciata dixit Cicero. Ita Juven. 7. Sat. 202.
 — corvo quoque rarior albo. Veteres enim pro Felicissimo
 auspicio & omine Aves albas ducebant, ac pro miraculo fastissimo ha-
 bebant. *Contra, Inauspicatæ erant nigre, Non albe. Ovid. 3. Amor. 12. 2.*
 Quis fuit ille dies, quo tristitia semper amanti
 Omnia non albe concinuit aves?
 Candida.

Candida. Virg. 2. Georg. 320. h. e. Ciconia.
 Dena. Ovid. 2. Epist. 188. i. e. Bubo, qui in transversum volans aufertur.
 Dira. Claud. 2. in Eutrop. 230.
 Fluminea. Ovid. 1. Amor. 3. 22. De cygno, in quem mutatus Jupiter
 Lectum compressit.
 Generose. Juven. 12. Sat. 82. h. e. Aquile.
 Incestr. Stat. 9. Theb. 28.
 Junonia. Pavo. Ovid. 1. de Arte Am. 627.
 Laudatas offendit avis Junonia pennas.
 Littoræ. In LITTUS.
 Magnæ aves. Plaut. Rud. 3. 4. 65. Teque ambustulatum objicim magnis
 avibus pabulum Magnas aves dixit, Aves rapaces; ut Aquilam & ac-
 cipitrem. [Quin & Corvos.
 Obscœne, Turpes, mali ominis. Ovid. 2. Amor. 6. 52. Contrar. Pie.
 Peregrina. In PEREGRINUS.
 Perennes. Plin. lib. 10. cap. 25. Temporum magna differentia avibus.
 Perennēs, ut columbæ: semelctres, ut hirundines: trimelctres, ut tur-
 di & turtures: & quæ quum totum eduxere, ut galguli, upupæ.
 Querula. Sen. Hippol. 4. Hic aves querula fremunt.
 Sideræ Junonis aves. Pavones. Claud. 2. in Eutrop. 330.
 Solis avis, Phoenix. Claud. in 1. Conf. Stilich. 410.
 Torvæ, Vultures sunt aut Aquilæ apud Stat. 6. Theb. 751.
 Vagæ. Hor. 4. Carm. 4. 2.
 Varia, Vericoloris plunæ. Propert. 3. 13. 32.
 Ali avibus, Avibus vesci. Ovid. 13. Met. 53.
 Canunt silvæ avibus. Lucret. lib. 1. 257.
 Glomerantur aves. Virg. 6. Æn. 311.
 Moliri infidias avibus. In MOLIOR.
 Movent aves per aëra pennas. Ovid. 15. Met. 99.
 Teclæ fronde queruntur aves. Ovid. 15. Epist. 152.
 Avis, pro auspicio & omine. Liv. 6. Veniat in mentem unicuique deos
 esse, qui secundis avibus Romanis in prælia miserint. Budaus.
 Bonis avibus visus. Ovid. 1. Fast. 513.
 Adversa avi solvere, pro Omine adverso. Cic. 1. de Divin. 29. Aga-
 memnon quum Achivi cœpissent inter fe strepere, aperteque artem ob-
 terere extispicum, solvere imperat, secundo rumore, adversaque avi.
 Experiri aves. Ovid. 4. Fast. 814. de Romulo & Remo auspicanibus:
 Magna fides avium est: experiamur aves.
 Aves pascent, Alconius scribit dici solum magistratum ineventibus. Nam
 si pascerentur, bonum augurium erat: si non pascerentur, malum.
 Suet. Tiber. 2. Claudius Pulcher apud Siciliam non pascentibus in aus-
 picando pullis, ac per contemptum religionis mari demersis, ut bibe-
 rent quando esse nolent, prælium navale inivit, superatusque est.
 Aves ab Adventu earum dicuntur, quod inde veniant unde quis non suspi-
 cetur. Hæc Festus.
 AVICULA, æ. f. dimin. [ἀντιπτερόν] Parva avis. Gell. lib. 2. cap. 29.
 Avicula est parva, nomen est castita, nidulaturque in fegetibus.
 AVICELLA tanquam, inusitatum asserit Varro, quod tamen tale est, quæ
 Navicella a Navis. Vide caput 25. Appendicis in Varronem. H. St.
 [Locus est l. 7. extr. p. 99. extr. ed. tert. Steph. Porro hæc vox Avicella
 vel Avicella scriptus apud Apicium de Ar. Coq. occurrit. Aucilla Avulejo
 Met. 9. p. 232. in Gloss. Aucellus ἄντιπτερόν. Hinc Gallor. Oyseau, ut ab
 Auc Oye. conf. Reinf. V. L. p. 198. & Cangii Gloss.
 AVICULARIUS, V. AVIARIUS.
 AVICEPS, quasi Aviceps, pone hic. H. St.
 AVIARIUM, i. n. [ἀντιπτερόν] Locus in quo aves domi educantur. Cic. 3.
 Q. frat. 1. Sed tamen nihil est restabat præter balnearia, & ambulationem,
 & aviarium. Columel. lib. 8. cap. 1. Similitè appellamus apum cubilia,
 apiaria: vel nantium volucrum, quæ stagnis piscinisque latantur, avia-
 ria; vel etiam pecudum silvetricium, quæ nemoribus clausis custodiuntur,
 vivaria.
 Aviaria, Secreta nemora, quæ aves frequentant. Virg. 2. Georg. 430.
 Sanguineisque inculca rubent aviaria baccis. Servius.
 AVIARIUS, i. n. [ἀντιπτερόν] Qui aviario præest. Columel. lib. 8. cap. 3.
 Aviarius subinde debet speculari aut incubantis, aut parturientis fetus.
 AVICULARIUS, i. m. Idem. Apic. 8. 7. [Ex conj. Humelbergii. Sed
 cum prius lectum fuerit, Fittulam aviarii rostro vesicæ alligabis; cur mu-
 taverit miror.
 AVITIUM, i. n. Apuleius lib. de Deo Socratis, p. 68. Stew. Florid. extr.
 Elmenh. p. 366. in fabula de Corvo & vulpe. Tam pulchra ales, quæ
 omni avitio longe præcellit. i. e. Ex omni avium genere, ex omnibus avibus.
 AVIVUS, V. AVUS.
 AVIVUS, Adj. [ἀντιπτερόν, ἀντιπτερόν] Per quod iri non potest. Plaut. Aul.
 4. 6. 8. Silvani lucus extra murum est avivus. Virg. 3. Georg. 328.
 Avia tum resonant avibus virgulta canoris.
 Itinera avia. Sallust. in Jugurth. c. 54. Ipse cum delectis equitibus Me-
 tellum sequitur, nocturnis & avis itineribus ignoratus, Romanos pa-
 lantes repente aggreditur.
 Montes. Hor. 1. Carm. 23. 2.
 Nemora. Lucret. lib. 2. 144.
 Nubila. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 183; al. Pervia nubila.
 Saxa. Sil. lib. 4.
 Valles. Stat. 4. Sylv. 3. 73.
 Avius, A via & ratione remotus. Lucret. lib. 2. 81.
 Avius a vera longe ratione vagaris.
 Animus errat avius. Lucret. lib. 3. 465.
 AVIA, orum, n. Tacit. 6. Ann. 21. Corpore valido per avia ac derupta
 (nam faxis domus imminet) præibat eum, cuius artem experiri Tibe-
 rius statuisset.
 Horrenda avia. Valer. 5. Argon. 475.
 Ignota. Claud. de 4. Conf. Hon. 481.
 AVIUM CIVITAS, [Ὀρεινὸν πόλις] dicebatur oppidum quoddam inter Ty-
 rum & Sidonem, de quo Strabo lib. 16. [Nisi malis Gallinarem urbem
 convertere, Plinio l. 5. c. 19. extr. Ornithon oppidum. Apud Strab. ibid.
 Συγκρίμων πόλις, Βακχάων π. Κροκόδιλων π. eadem forma.

AULA, æ. f. [αὐλῆς, ὑπερβαίνω, βασιλειῶν] Principis domus, h. e. Regia.
 Aula proprie locus qui peristulum habeat. Nam hoc nomine apud
 Homerum Hypæthra, i. e. Subdialia, semper intelliguntur, ubi esset
 Herci Jovis ara. Aulos vero (αὐλῆς) dicitur Tibia, per quam item

commeat spiritus. Aulas nunc pro Regiis usurpamus, quod ante se Loca
 habeant subdialia & ampla. Cael. lib. 12. cap. 5. Aula proprie dicitur,
 quæ concluditur porticibus quatuor, inquit. Serv. ad 3. Æn. 354.
 Aula transl. pro Rege & ejus ministris. Cic. 15. Fam. 4. Perfeci ut e
 regno ille discederet, rexque sine tumultu ac sine armis, omni auctori-
 tate aulae communita, regnum cum dignitate obtineret.
 Alta. Sen. Octav. 4.
 Infida aula. i. e. In qua fides non observatur, cuius non est fidendum.
 Valer. 7. Argon. 102. & Lucan. lib. 8. 494. — exeat aula
 Qui volet esse pius. Virtus & summa potestas
 Non cocunt.
 Prædices. Claud. 2. in Ruff. 142.
 Regalis. Sen. Troad. 8.
 Sublimis. Sen. Hippol. 9.
 Sanctiorem vocare aulam videtur Martialis. Aulam Domitiani, in quam
 petit suam chartam admitti a Parthenio, lib. 5. 6. [Sic vocat Aulam
 interiorem, ubi ipse est princeps, ut Sanctius Martiarum V. SANCTUS.
 Refingere aulas dicuntur apes. Virg. 4. Georg. 202.
 — aulæque & cerea regna refingunt. i. e. Fingunt. Servius.
 Aulæ, per diæresin, genitivus apud Virg. 3. Æn. 354.
 Aulas Antiqui dicebant, quas nos dicimus Ollas: quia nullam literam
 geminabant. Itaque Aulicocia exta, Quæ in aulis coquebantur, dice-
 bant, i. e. Elixæ. Hæc Festus. V. OLLA. Plaut. Aul. 4. 2. 10. Æde-
 pol næ illic pulchram prædam agat, siquis illam invenerit aulam onu-
 tiam auri.
 AULULA, æ. f. [αὐλιδίων] dimin. ab Aula pro Olla. Unde Aulularia
 Plauti fabula. Plin. lib. 18. cap. 11. Artoptam Plautus appellat, in fabula
 quam Aululariam scripsit. [Lego Inscriptum.
 AULICUS, [αὐλιχός] Adj. Apparatus aulicus, Qualis solet fieri in domi-
 bus regum apud Sueton. in Domit. cap. 4.
 Luctatores aulici. Idem Neron. cap. 45.
 AULICUS, i. m. Qui aulae sectator est assiduus. Nep. 14. 5. Datames
 non minorem invidiam aulicorum excepit. Suet. Calig. cap. 19. Causa
 ab interioribus aulicis prodita.
 Vide CURIALIS. H. St.
 AULÆA, orum, n. [αὐλαῖα] ferè in pl. legitur, & ab Aula derivatur; si-
 gnificat, Ornamenta quibus parietes & aulae teguntur. Virg. 3. Georg. 25.
 Purpurea intexti tollant aulae Britannia. Ubi Servius, Hoc fe-
 scundum historiam est loquutus. nam Augustus postquam vicit Britanniam,
 plurimos de captivis, quos adduxerat, donavit ad officia theatralia. De-
 dit etiam aulae, id est velamina, in quibus depinxerat victorias suas.
 Et paulo post, Aulæa autem dicta sunt ab aula Attali regis Asiæ, in qua
 primum inventa sunt vela ingentia. Varro tamen dicit aulae suspensi fo-
 ræ ad excipiendum pulverem, quia usus cameræ ignorabatur. unde
 Hor. 2. Serm. 8. 54.
 Interea suspensa graves aulae ruinas
 In patinam fecere, trahentia pulveris atri Quantum &c.
 Auleum, in sing. Cic. pro Cael. 55. Mimi ergo est jam exitus, non fa-
 bulæ: in quo quum clausula non invenitur, fugit aliquis e manibus:
 deinde scabella concrepant, auleum tollitur. conf. Non. 14. 4.
 Aulea in scena in terra (codd. emend. intexta) sternerunt, quod pictus
 ornatus erat, ex Attalica regia Romæ usque perlatum; pro quibus, si-
 paria ætas posterior accepit. Donatus in præfatione extr. Commenta-
 riorum suorum in Terentium, & de Tragedia & Comœdia.
 Auleam sem. genere dixit Curt. lib. 8. 5. si locus mendo vacat. Nee
 quicquam (inquit) eorum quæ invicem jactata erant, rex ignorabat:
 quum post auleam, quæ lectus obdlexerat, staret. [Legendum Au-
 læa, quæ lectis &c.
 Aulea Attalica. V. ATTALUS.
 Superba aulea. Virg. 1. Æn. 697.
 AULÆATUS, a, um. Auleis exornatus.
 Auleata domus, fratris aratoris superbis. Mantuan.
 AULICOQUUS, Adj. Elixus, ut, Aulicoqua exta. Festus. conf. Turne-
 bi Advers. 22. 2. Al. Aulicocia vel Aulicocia. V. AULA, sub fin.
 AULANIUS Evander, [Ἀδελφῶν Εὐανδρῶν] Sculptor apud Plin. qui si-
 gno Dianæ Timothei manu effictæ, quæ erat in Apollinis delubro Romæ,
 caput reposuit. V. Plin. lib. 36. cap. 5. [Forte Aulonius, Αὐλῶνιός,
 V. AULON.
 AULANUS, M. Aulanus Trib. militum, a P. Sextio Capua pulsus. Cic.
 pro Sexto.
 AULERICUS, [Αὐλῆραι] Populi Gallie Lugdunensis apud Cæsarem. Rouen.
 V. Cæf. 7. Bell. Gall. 75. V. EBURICUS.
 AULETES, æ. m. [αὐλητής] Latine dicitur Tibicen. Cic. pro Muren.
 29. Post, quum id assequi non potuissent, istuc potissimum fieri delapsi,
 ut inquit in Græcis artificibus, eos auletas esse qui citharædi fieri non
 poterint. Al. hic legunt Aulæodos.
 Auletes, Cognomen Ptolemæi Ægypti regis fuit, Cleopatrarum patris,
 qui præter alia flagitia, etiam choraulam exercuit, & adeo in eo glo-
 riabatur, ut non cunctaretur certamina in regia celebrare, ad quæ &
 ipse cum aliis concertaturus prodibat. Atque hic est quem Alexandriani
 exegerunt. de quo plura apud Strab. lib. 17.
 Auletes dictus, quia tibus canere, præter dignitatem regiam, solitus
 esset. Ita scribit, qui scripsit historiam, præfixam primæ Epistolæ Ci-
 ceronis, loco argumenti. H. St.
 Auletes alius apud Virg. 10. Æn. 207.
 AULETICUS, [αὐλητικός] Adj. ut, Auleticus calamus. Plin. lib. 16. cap.
 36. Orchomenius est continuo foramine pervius, quem Auleticum vocant.
 Hic tibus utilior, fistulis illic.
 AULÉTRIS, idos. f. [αὐλητρίς] Tibicina.
 AULICUS, V. AULA.
 AULIS, is vel idis. [Αὐλῆς] Portus nobilissimus Bœotiarum oppidi ejusd. no-
 minis, quo convenerunt naves Græcorum ad Trojam proficiscientium.
 Strabo lib. 9. Aulis lapidosa sane ora, & Anagærum vicus. Portus sane
 est quinquaginta capiens naves. quocirca Græcorum classem magno in
 portu confendisse simile viderim. Servius, Aulis insula est in Ægeæ
 mari, in qua conjuratur Græci fe non arte reversuros ad patriam, quam
 Troja caperetur. ad Virg. 4. Æn. 426.
 Piscofa Aulis. Ovid. 12. Met. 10. Meminit & Cic. 1. Tusc. 116.
 AULOCRENES, es. [Ἀλωκρένια] Regiuncula minoris Asiæ, in conventu
 Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam iur. Ibi Platanus ostendi-

tur, ex qua pependit Marſya victus ab Apolline. Plin. lib. 16. cap. 14. & lib. 15. cap. 29.
AULŒDUS, i. n. [*ἄλωδός*] Latine dicitur Cantor. (Immo non quis cantor. H. St.) Valli in Raudenſem, Aulos Græce, Tibia Latine dicitur: unde apud nos uſitatum nomen pro Latino Aulæodus. In Cicronis exemplo pro Muren. 29. ex antiquioribus exemplaribus legitur Auletas eſſe, non Aulæodus, tameſi Eratiſmus in Chiliadiſibus legat Aulæodus. V. AULETUS ſupra, & Henr. Steph. Theſ. Græc. ubi ex Athenæo docet diſſerre Aulæodum ab Auleta, qui Lat. Tibicen.
AULON, [*ἄλων*] Mons Calabrie contra Tarentinam regionem, ferax boni vini. Hor. 2. Carm. 6. 18.
 — & amicus Aulon
 Fertili Baccho, minimum Falernis Invidet uvis.
 Aulon, vel Aulona, Corinthiorum colonia in Macedonia, ut tradit Plin. lib. 4. cap. 5. Hædie Velona dicitur, *la Velone*, a qua brevis eſt in Italiam trajectus. Græci proferunt Aſion; inde lapſus accidit. V. & Steph. de Urb. AULULA, V. AULA.
AULUS, [*ἄλος*] Prænomen erat Romanis olim familiare, quod una litera ſcribebant, hoc pacto, A. ut A. Gellius. Auli, Qui diis alentibus naſcuntur. T. Probus in Epit. de Nominib. An ex Græco ἄλος; &
AUMARIUM, dicitur Locus ſecretus publicus, ſicut in theatris, aut in circo. Petron. Arbitr. In Aumarium meſentipſum coniecit. p. 673. Sunt qui legant Aumatium, ali Aumarium, quod malim. V. Nonium.
AVONIS, Inſula eſt in Hiſpania citeriori, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 20.

A V O

AVO Pomponio, AVUS Ptolemæo, Fluvius eſt Hiſpania citerioris, qui Celerinarum populorum ſupra Braçaras & Gronios agrum alluit. V. Niclam lib. 3. & Ptolem. lib. 2. cap. 6.

AVOCŒO, [*ἀνοχοῖο, ἀνοχοῖο*] ære. Alienare, remove, & quaſi Retrahere atque avocare. Cic. pro Roſc. Amer. 90. Non necesse eſt omnes commemorare Curtios, Marios, denique Mamercos, quos jam atas a præliis avocabat.
 Abſtrahere, Avocare, retardare. Cic. pro Arch. 12. Me autem quid pudeat, qui tot annos ita vivo, Judices, ut ab illis nullo me unquam tempore, aut commodum, aut otium meum abſtraxerit, aut voluptas avocaret, aut denique ſomnus retardarit?
 Deterrere atque avocare a religione. Cic. de Aruſp. Reſp. 18. Neque iſum, qui ſicuti forte videor plus, quam ceteri, qui æque atque ego ſunt occupati, verſari in ſtudio literarum, his delectet, qui utar omnino literis, quaſi noſtros animos deterreret atque avocaret a religione.
 Allicere ad recte faciendum, & Avocare a, contraria. Cic. 2. Philipp. 115. Sed ſi te laus allicere ad recte faciendum non poteſt, ne metus quidem a ſociſſimis factis poteſt avocare.
 Avocare animum a rebus quibusdam ad cogitationem. Cic. 4. Fam. 5. Etiam tu ab hiſce rebus animum ad cogitationem tuam avoca: atque ea potius remiſſicere, que digna tua perſona ſunt.
 Avocat a rebus gerendis ſeneſtus. Cic. de Senect. 75.
 Avocare milites a ſignis. Plin. in Epit.
 Avocare a contentiſ malis. Cic. 3. Tuſc.
 Avocare ſe a corpore, & ad cognitionem rerum divinarum, &c. Cic. 1. de Divin. 111. Rarum eſt quoddam genus eorum, qui ſe a corpore avocent, & ad divinarum rerum cognitionem cura omni ſtudioque rapiuntur.
 Avocare a peccatis. Cic. 2. de Legib. 9. Sic, Avocari a vitiis. Cic. de Fato. Avocant omnino a philoſophia. Cic. 1. de Fin. 2.
 Avocare intentos Conſules a bello. Liv. 5. Bell. Pun.
 Avocare philoſophiam a rebus occultis. Cic. 1. Acad. 15. Primus a rebus occultis, & ab ipſa natura involutus, in quibus omnes ante eum philoſophi occupati fuerunt, avocaſſe philoſophiam, & ad vitam communem adduxiſſe, ut de virtutibus, vitiis, omninoque de bonis rebus & malis quaereret.
 Avocare comitiatum vel concionem, Impedire ne habeantur, neve concio, vel potius Concionem abducere. Meſſala apud Gell. lib. 13. cap. 15. Conſul ab omnibus magiſtratus & comitiatum & concionem avocare poteſt, &c. Veruntamen a Tribuno avocare, ut ex Livio auguramur, neſas: ſi enim dicit, Eo facto avocata a ſe concionem Tribunus quaerit. Turneb. Adv. 16. 21.

AVOCATIO, õnis. f. [*ἀνοχοῖο, ἀνοχοῖο*] Cic. 3. Tuſc. 33. Levationem autem agritudinis in duabus rebus ponit: avocatione a cogitando moleſtia, & revocatione ad contemplandas voluptates.

AVOCAMENTUM, i. n. [*ἀνοχοῖο*] Budæus. Avocamenta ſunt Negotia jucundiora, ſive ſolatia, animum a merore avocantia, id eſt revocantia. Plin. lib. 8. Epit. 5. Ero ergo ſuſpenſus pro homine aniciffimo, dum admittere avocamenta, & cicatricem pati poſſit. Lactant. lib. de Opific. Dei, cap. 18. Deinde procedit ulterius & ſibi avocamenta invenit, ne ſaluberrimam quietem corporis interrumpat. De mente ſomniantes. Paulo ante dixerat, Avocatur ergo ſimulacris, donec membra ſopore irrigata vegetentur.

AVOCATOR, õris, &c.
AVOCATRIX, õis. Tertull.
AVOLO, [*ἀφίπτερον*] ære. Ab uno loco in alium volare. Caius in l. Naturalium. D. de acquir. rer. domin. Pavonium & columbarum ſera natura eſt: nec ad rem pertinet, quod ex conſuetudine avolare & revolare ſolent. Per metaphoram uſurpatur pro Celeriter diſcedere. Cic. 1. Att. 12. Experiatur certe ut hinc avolem. Idem 1. Tuſc. 12. Critoni enim noſtro non perſuaſi me hinc avolaturum.
 Avolat voluptas. Cic. 2. de Fin. 106. Fluit igitur voluptas noſtro: & prona quæque avolat.
 Avolant, Evolant. Feſtus. ubi Dacry. V.
AUPHIDUS, V. AUFIDUS.

A U R

AURA, æ. f. [*αὔρα, αὐρά*] Lenis quidam ventorum ſtatus & ſpiritus dulcior, ut Zephyus. Virg. 4. Georg. 417.
 Dulcis compoſitis ſpiravit crinibus aura.
 Aurarum leves animæ. Lucret. lib. 5. 237.
 Jucunde aure. Catull. 44. 3.
 Leves auræ. Claud. 2. de Rapt. Proſper. 30.
 Modica. Joven. 12. Sat. 66.
 Rorifera. Sen. in Hippol. v. 11.

Teneræ aeris auræ, Penetrabiles & liquide. Lucret. lib. 1. 208.
 Tepentes. Ovid. 1. Met. 107.
 Divinæ particulam auræ, elegantis periphraſi Animum ſignificavit Hor. 2. Serm. 2. 79. quoniam illum e caelo demiffum cœleſtis ignis particulam credebant veteres. unde Virg. 6. Æn. 730.
 Igneus eſt ollis vigor, & cœleſtis origo. V. quæ præterea annotantur utriuſque poææ interpretes.
 Aura, Ventus. Virg. 3. Æn. 356. — Et auræ
 Vela vocant, tumidoque inſatur carbafus Auſtro. Ovid. 3. Met. 209.
 — rapida velocius aura.

Acres auræ, opp. Laſis & Infracſis. Plin. lib. 5. Epit. 6. Accipit ab hoc auræ quamlibet fereno & placido die, non tamen acres & immodicas, ſed ſpatio ipſo laſas & infracſas.
 Equatæ ſpirantauræ. Virg. 5. Æn. 844. Equatæ, i. e. Proſperæ, inquit Servius.

Ceræales. Plin. lib. 15. cap. 19. h. e. Maturitatem frugum facièntes.
 Fœcilis aura. V. Movere auram.
 Frigida. Lucret. lib. 3. 291.
 Gelida. Lucret. lib. 3. 301.
 Genitabilis aura Favonii. Lucret. lib. 1. 11. Al. Genitalis.
 Glaciæles auræ Boreæ. Valer. 4. Argon. 722.
 Grandior, opp. Leni. Ovid. de Rem. Amor. 808.
 — Lenis alit flammam, grandior aura necat.

Læva & dextera. Catul. 4. 20.
 Languida. Ovid. 2. de Pont. 1. 2.
 Lenis. Catull. 62. 84. V. Grandior.
 Levis. Ovid. 1. Met. 502.
 Nivales. Hor. 1. Epit. 11. 18.
 Petulantibus. Lucret. lib. 6. 110. Al. legunt, Petulantibus Euris. V. Lamin.

Rapida. Ovid. 3. Met. 209.
 Stridentibus. Valer. 2. Argon. 586.
 Tumens. Ovid. 5. Trift. 6.
 Ventofa. Ovid. de Medicam. Faciei 57.
 Verna incertior aura. Ovid. 6. Epit. 109.
 Violentior cœli aura. Stat. 6. Theb. 157.
 Volucris fugacior aura. Ovid. 13. Met. 807.
 Accipere auræ ſollibus. Virg. 4. Georg. 171. Hujus contrarium eſt Reddere auræ ſollibus apud eundem poëtam,
 — alii taurinis ſollibus auræ Accipiunt redduntque.

Aſpirant auræ in noctem. Virg. 7. Æn. 8.
 Colligere auræ velis. Lucan. lib. 5.
 Dat auræ capillos retro. Ovid. 1. Met. 529.
 Et levis impuſſos retro dabat auræ capillos.
 Dat auræ curſum. Ovid. 15. Epit. 214.
 Effluit auræ levis. Ovid. 6. Met. 233.
 Impelli auris navigia dicuntur, aut quæcunque etiam alia ventis agitata. Lucret. lib. 6. 1031.

Movere auram. Ovid. 18. Epit. 45.
 — Facilemque move moderatus auram. Verba Leandri ad Boream.
 Reſpuit auræ. i. e. Contemnit ventos. de Delo inſula, quæ ante Latoniæ partem mobilis fuiſſe marique innafſe credita eſt. Sen. in Agam. 373.
 Equor ſummum frangitur auræ. Ovid. 4. Met. 136.

AURA, Aër. Virg. 1. Æn. 69.
 Quippe ferant rapidi ſecum, verrantque per auræ.
 Aëria auræ. Ovid. 10. Met. 177. i. e. Sublimes.
 Aetheria. Virg. 5. Æn. 291.
 Celeres. Virg. 4. Æn. 226.
 Communes. Ovid. 7. Met. 127.
 Dulcis, Chæra, quod omnes illa frui quam diutiſſime cupimus. Valer. 6. Argon. 473.

Ferventes. Ovid. 2. Met. 229.
 Fœda. Stat. 3. Theb. 500.
 Liqueide. Lucret. lib. 5. 213. Sil. lib. 13.
 Nota. Ovid. 8. Met. 202. V. Movere auram.
 Nocturna. Hor. 2. Serm. 4. 52.
 Pingues. Valer. 8. Argon. 247. Nidore ſcil. victimarum.
 Sonantes. Virg. 11. Æn. 853.
 Suaves. Lucret. lib. 3. 223.
 Vacuæ. Ovid. 3. de Pont. 3. 61.
 Vaga. Ovid. 8. Met. 197.
 Vana. Claud. 1. de Rapt. Proſper. 98.
 Attollere ſe in auræ. Virg. 4. Æn. 688.
 Captare nare ſagaci auræ. Sen. in Hippol. 59. de canibus venaticis. Virg. 1. Georg. 376. de bucula.

Carpere vitales auræ. Virg. 1. Æn. 357.
 Quisquis eſt (haud credo in viſus cœleſtibus) auræ Vitales carpiſ, Tyriam qui advencris urbem) Perge modo. Ubi Servius, Auræ vitales carpiſ, Quibus vivimus, nihil eſt enim aliud vita, niſi reciprocus ſpiritus: unde Jupiter, quo conſtant omnia, vocatur Ζῆός, Ζῆός τῶν ζῴων, id eſt vita.
 Circinat auræ. Ovid. 2. Met. 721. De Mercurio in gymum volante.
 Ferre. Virg. 2. Georg. 422. de oleis. Ubi Servius, Ferre auræ, proprie eſt Aſſueſcere aeris varietati, quæ obeſt rebus teneris nimium.
 Fugere in auræ. Sen. in Agam. 9.
 Haurire auram communem. Quintil. in proem. lib. 6.
 Implere ululatus auræ. Val. 8. Argon. 123.
 Prætervolare auræ. Sil. lib. 10. de halita in aerem vibrata.
 Reducere naribus auræ. Lucret. lib. 4. 590.
 Scindere. Sil. lib. 13.
 Teſterare auram. Ovid. 6. Met. 260.
 Trahere. Sen. in Herc. ſur. 13.

Velci auræ aetheræ, pro Vivere & ſuperſtitem eſſe. Virg. 1. Æn. 550.
 Vitare auræ. Ovid. 7. Met. 548. — vitantur odoribus auræ.
 Per Odores, Fetorem intelligit ex cadaveribus.
 Apud Martialem libro tertio Epigr. ad Diadumenum:
 Quod ſpirat tenera malum mordente puella,
 Quod de Corycio que venit aura croco.

Aura, inquit, Odor: Nam odor eſt aër vapore percuffus. H. St. [Interpretis, quem adduxerat, nomen cultro ablatum eſt. Sic & l. 11. Ep. 9. Ultima

Ultima Corvico quæ cadit aura croco. Et l. 4. Ep. 4. quibus locis Aurum pro Odore ipso posuit.
 Aura, pro Die. Virg. 1. Ecl. 57.
 Hinc alta sub rupe canet fonsator ad auras. i. e. in die, inquit Servius. [Nisi forte in dio legendum.]
 Aura Splendor. Virg. 6. Æn. 204.
 Difcolor unde auri per ramos aura refulit. Ubi Servius; Auri aura, Splendor auri. Hor. 2. Carm. 8. 24.
 — tua ne retardent Aura marito. i. c. Splendor. Hinc & Aurum dicitur a Splendore qui est in eo metallo. Hinc & Aurati dicti, quorum favor splendidus reddit. Hac ille. Videtur potius esse metaphoram, in hunc sensum, Timent nove nuptæ ne tu aspiciendo, suos maritos alio abstrahas. [V. Schol. Vet. qui Fallaciam, blanditias exponit, ut l. od. 5. Nescius aure fallacis. Cura legit Bentl. Malim cum V. D. Tua ne retardent Aura maritos. Nam Tua cura eo sensu exponi nequit, quo Vir summus aliqui contendit, pro Cura. i. e. amor tui, quod vel ex adductis ab ipso locis liquere puto. Ceterum cum & vitiosis interpunctione locus laborat, quid vetat integrum hic apponi?
 Te suis matres mœtunt juvenens;
 Te fenes parci: miseræque, nuper Virgines, nuptæ, tua ne retardet Aura maritos.
 Apud enim epitheton ad Nuptæ, substantivè sumptum, & adv. ad Virgines refertur, quam contra. Neque enim sunt Virgines, si Nuper nuptæ sunt, seu viduæ.
 Aura, pro Favore, ut, Aura popularis. Cic. de Arusp. Resp. 43. Sulpicium ab optima causa profectum, longius, quam voluit, popularis aura provexit. Virg. 6. Æn. 815.
 — quem juxta sequitur jactantior Ancus
 Nunc quoque jam nimium gaudens popularibus auris. Auris, i. e. Favoribus, ait Serv. unde & Aurarii, Favores dicuntur.
 Vide pag. seq. Huc pertinet Honoris aura, quod habes apud Ciceronem in initio col. seq. Vide HONORICULUS ex Vive. H. St. V. seqq.
 Aura popularis homo, Qui fudet populo placere. Liv. 5. Dec. lib. 2. Fallax. Hor. 1. Carm. 5. 12. i. e. Favor.
 Mollior aura, Melior fortuna. Ovid. 3. Epist. 44.
 Aura honoris. Cic. pro Sext. 101. Q. Catulum neque periculi tempestas, neque honoris aura potuit unquam de suo cursu, aut spe aut metu dimovere.
 Aura rumoris. Cic. pro Murc. 35. Dies intermissus unus, aut nox interposita, sepe perturbat omnia, & totam opinionem parva nonnunquam commutat aura rumoris. Loquitur de ratione comitiorum.
 Libertatis auram capere. V. CAPTO.
 Auras, genitivus Græcus, pro Aure. Virg. 11. Æn. 802.
 — nihil ipsanc auras, Nec sonitus memor. V. Serv. Pier. Taubm. ad loc.
 Item etiam Aurai pro Auræ. Idem 6. Æn. 747.
 AURŪLA, æ. f. dimin. Tertull.
 AURARIUS, i. m. Aurarii dicuntur Favores. V. in AURA, pro Favore ex Serv. ad Virg. 6. Æn. 815. Hoc ejus etiam aurarii fatentur. de Dante loquendo Joan. Picus Mirand. in Epist. p. 349. H. St.
 AURAMENTUM, AURARIUS. V. AURUM.
 AURANTIA Mala, [αὐραντῖα] Poma fuit ab auri colore sic dicta. Horum autem tria observantur genera, Dulcia, acida, & violenta, sive mista, de quibus omnibus V. Matthiol. in lib. 1. Dioscor. cap. 131.
 AURARIA, Vox ab Alciato observata in Codice Theodosiano, functionis nomen est, quæ collatione lustrali exigebatur de rebus promercedibus & venaliariis. Eam sustulit Justinian. lib. 11. Cod.
 AURAS, [αὐρας] Fluvius ab Hæmo in Istrum defluens. Herod. lib. 4.
 AURĀTA, æ. f. [αὐρατῆς] Pileus est coloris auri. Martial. 13. 90.
 Non omnis laudem pretiumque Aurata meretur.
 Sed qui solus erit concha Lucrina cibus. Plin. lib. 32. cap. 5.
 Auxilio est piscis aurata in cibo. Vulgus Italorum adhuc vocat Una Orada.
 AURATIUS, AURATURA, AURATUS, &c. V. AURUM.
 AUREA, Frenum quod ad aures equorum religabatur. Fest. Item Aureola Dim. legitur apud Ulp. in l. Quod tamen. D. de contrah. empt. [In Immo Virioli. V. f. l.]
 AUREAN, Auriga. Festus. ab Aurea. V. Scalig. & Dacer. ad l.
 AURELIA, Gens plebeia, antiquatamen & celebris a Sabinis oriunda, a sole primum Aurelia dicta est, quod ei publice datus est locus in quo sacra soli faceret. Auct. Festus. Cognomina hujus gentis leguntur tria, Orestes, Cotta, & Scaurus. Fuit ex hac familia C. Aurelius Cotta, cujus meminist Cicero in Lucullo, & Frontinus lib. 4. Stratagem. Hic de Pœnis triumphavit, ut auctor est Orofius lib. 2. cap. 7. Consul fuit cum P. Servilio anno D I, & iterum cum P. Servilio anno D V, ut auctor est Cassiodorus.
 Fuit item C. Aurelius Cotta, summus orator, ut patet ex Ciceronis libris de Oratore. Consul fuit cum L. Octavio anno D C L X V I I I, ut auctor est Cassiodorus, & ex Consulatu in Galliam profectus est: & quomodo illi decretus esset triumphus, ante diem triumphus motus est. Cicero & Afcon. in Pison.
 Fuit & L. Aurelius Orestes, Consul cum Mamercio / Emilio anno D C X X V I I, ut auctor est Cassiodorus. Sardos subegit, teste Epitomatorem Livii, lib. 60. & Plutarcho in Gracchis.
 Fuit item & alius L. Aurelius Cotta, qui Prætor anno D C X X C I I I, judicium ad Equites transtulit, teste Epitomat. Livii, lib. 97. & Afconio in Pisonem.
 Fuit & M. Aurelius Scaurus, Quæstor L. Flacci, ut patet ex Verrina 1. & 111. Consul cum Ser. Sulpicio anno D C X I V, tette Cassiodoro & Julio Obsequente. Legatus C. Manilii Cos. a Cimbris captus, quum in consilium ab his evocatus deterreret eos ne Alpes transirent, Italiam petituri, quod diceret Romanos vinci non posse, a Bolo rege, feroci juvene occisus est. Epitom. Livii, lib. 67. Orofius lib. 5. cap. 16. Aimiolum mendose appellat.
 Item S. Aurelius Victor, qui sub Constantio floruit, & librum scripsit de Cafaribus, & viris illustribus Romæ, necnon & libellum de Origine gentis Romanæ, ut docti opinantur.
 Fuit & alius ejusdem nominis, qui Epitomen vitæ Imperatorum scripsisse dicitur. V. Voss. de Hist. Lat. 2. §. & 15.
 De M. Aurelio Imperatore dictum est in ANTONINUS. Fuerunt & in

Tyranni nonnulli, qui id nomen usurparunt, de quib. V. Occor. Medioh.
 AURELIANUS, Imperator Romanus, obscure origine Sirmii in Pannonia ortus, Quintillo adhuc rerum potente, Legionum consensu, imperator factus, Barbaros non solum in occidentis sed & in orientis partibus attrivit, & tyrannicam opprellis, splendidissimum de Zenobia ac Tetrico triumphum egit, cum in Perlas movens per Illyricum iter faceret, apud Cenophurium Mæthelhi cujusdam, qui ipsi a fecerit fuerat, fraude circumventus per militares viros interfectus est. Sed mox fraude cognita ab iisdem ac S. P. Q. R. consecratus fuit. Vopisc.
 AUREOLUS, unus ex xxx. tyrannis, ab exercitu Illyricano Imperator in contemptum Galieni factus, pace cum eo composita, cum Claudio ad pontem ab ipsius nomine postea dictum congressus, qui XIII. pass. mill. a Bergomo distat, occubuit. Treb. Poll.
 AUREOLUS, a, um, AUREUS. V. AURUM.
 AURICHALCUM, i. n. [αὐριχάλκος] Æs auri coloris, quem Metallurgi Cadmia addita efficiunt. Festus, Aurichalcum vel Orichalcum quidam putant compositum ex Ære & Atro: fide quod colorem habeat aureum. Orichalcum sane dicitur, Quod in montuosis locis invenitur. mons eternim Græcè αἶψα appellatur, V. eund. in CADMÆA. Schol. Hor. de A. P. 202. Plin. lib. 34. cap. 2. Mox vitæ præcipua, reperto in aliis terris præstantiore maxime aurichalco, quod præcipuum bonitatem admirationemque diu obtinuit.
 Si quis aurum vendens orichalcum se putet vendere, indicet ne ei vir bonus? Cic. de Off. 3. 92.
 Aurichalcum, pro Nummo ex aurichalco facto posuisse videtur Plant. Mil. 3. 1. 63. Cedo tres mihi homines aurichalco contra cum istis moribus. [Immo pro jocum Aurichalcum pro Auro posuit. Conf. Pseud. 2. 3. 22. Curc. l. 3. 45. Non moror Serv. ad 12. Æn. 87. aliter hæc enarrantem.
 AURICOMUS, V. AURUM.
 AURICORNUS, Promontorium. Plin. lib. 9. cap. 15. de Thynnus loquens: Est (inquit) in Euripo Thraci Bosphori, quo Propontis Euxino jungitur, in ipsi Asia Europaque separantis freti angustis, faxum miri candoris, a vado ad summa perlucens, juxta Chalcedonem in lacu Asia. Hujus aspectu repente terrii, semper adversum Byzantii promontorium, ex ea causa appellatum Auricornu, præcipiti petunt agmine. [Legendum Aurei cornu contendit Hard. cum Aureum cornu nomen finis sit, cujus hoc promontorium, ex Strab. lib. 7. q. V. At cur non Aurei cornu?
 AURICULA, AURICULARIS. V. AURIS.
 AURICULA Muris, [αὐρῖς ὀρέων] Herba est caulibus pluribus ab una radice, aliquatenus ab imo rubentibus, & concavis, quæ pallium mense Maio floribus ornata visitur, nimirum in pratibus, campis, hortis, secus vias, & ubique locorum. De hac Galen. lib. 7. Simpl. & Dioscor. lib. 2. cap. 179.
 AURIFER, AURIFEX, AURIFODINA, &c. V. AURUM.
 AURIGA, æ. c. [αὐριγῶν] proprie dicitur (ut ait Servius) Qui currum regit. ad 12. Æn. 85. Ovid. 2. Met. 327.
 Hic situs est Phaeton currus auriga paterni.
 Auriga pro Aureaga ab Aureas agendo dictus, Desp. 403. Sic Bigæ, Trigæ, quasi Biagæ, Triagæ. Tibicen pro Tibiacen. Desp. ibidem. Sed illud Auri unde est? Forstasse dictum fuit olim Petoriga, deinde Auriga. Vide Petoritum. H. St.
 Auriga, pro Agalone apud Virg. 12. Æn. 85. Servius.
 Aurigam, pro Nauta dixit Ovid. 1. Trist. 4. 16. Al. 3. 118.
 Auriga in scem. gen. apud Virg. 12. Æn. 918.
 Auriga, Signum cœlestis super Tauri cornua: hunc cum Tauro una clara stella conjungit. Retinet autem Auriga stellas duas in manu, quæ Hædi vocantur: quorum & ortus & occasus tempestates gravissimas facit. Oriuntur autem cum Scorpio, mensis Octobri. Hæc Servius. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. Auriga
 Sub læva Geminorum obductus parte feretur.
 AURIGŒ, [αὐριγῶν] Ære. Currum regere. Suet. in Calig. cap. 18. Neculis nisi ex Senatorio ordine aurigantibus. Plin. lib. 33. cap. 5. Quum ipse colorum panno aurigaturus esset.
 AURIGOR, Æi. dep.
 Aurigatur (inquit Nonius) honeste positum, pro Moderatur ac regit. Varro Modio, Assè vinum: assè pulmentarium: secundas, quo natura aurigatur, non necessitudo.
 AURIGATIO, Ænis. f. [αὐριγῶν] Gell. lib. 7. cap. 8. Quibus verbis delphini amantis, & pueri non abhorrent consuetudines, infus, gestationes, aurigationes refert.
 AURIGARIUS, i. m. [αὐριγῶν] videtur usurpata a Suet. in Ner. cap. 5. pro Fo qui curam habet instruendi aurigas in spectaculis, auct. Torrent. Perfidia vero (inquit) tante, ut non modo argentarios pretis rerum contemptam, sed & in Prætura mercede palmarum aurigarios fraudaverit.
 AURIGDA, [Αὐριγδα] Ptolemæo urbs Cyrenes, vulgo Zadra.
 AURIGER, V. AURUM.
 AURIGŒ, Ænis. f. [αὐριγῶν] Morbus regius: a colore auri, quem bilis per totum corpus diffusa representat. Perott. Scribon. Larg. 109. Hoc medicamentum facit ad aurigenum, quam quidam regium, quidam aratum morbum vocant. Aurigenum Varro appellari ait a colore auri. Ibid. 4. 3. in Vet. Gloss. Aurigo.
 AURIGINŒSUS, a, um, [αὐριγῶν] Qui morbum auriginis patitur. Perott. Auriginosus in Gloss.
 AURIGINO, Ære. [αὐριγῶν, αὐριγῶν] Morbo hoc laborare. Tertull. de Anim. c. 17.
 AURINIA, Fœmina Germanorum fatidica & sacerdos. apud Tacit. in Germ. 8. 5. Sed codd. variant. V. Kirchmaj. ad loc.
 AURIPIGMENTUM, [αὐριπίγμεντον] quid significet, declarat Plin. lib. 33. cap. 4. his verbis, Aurum faciendi est etiam una ratio ex auripigmento, quod in Syria foditur pictoribus, in summa tellure, auri colore, sed fragili, lapidum specularium modo.
 AURIS, is. f. [αὐρῖς, ὄρας] ab Aura, quam in audiendo recipit. Laetant de Opif. Dei, cap. 8. ab Haurientis vocibus derivatum existimant. Unde Virg. 4. Æn. 359.
 — vocemque his auribus hausi. h. e. Intellexi. Ter. Phorm. 5. 6. 28. Astiti, animam compressi, aurem admovi.
 Auris etiam in brutis. ut, Auribus lupum tenere, pro In dubio esse. Ter. Phorm. 3. 2. 21. V. LUPUS.
 Arbitrio consilioque auris uti. Gell. lib. 13. cap. 19.
 Q 9 3

Judicium aurium superbissimum. Cic. in Orat. 150. Quamvis enim suaves, gravesque sententiae, tamen si inconditis verbis efferuntur, offendunt aures, quarum est judicium superbissimum. Aurium judicium vocat Superbissimum, quoniam statim respiciunt aures & averfantur quod est inconditum & insuave sono. Sic Auctor ad Heren. lib. 4. 32. Senfum aurium fastidiosissimum appellat, quia cito fatietate afficitur. Unde recte precipere videntur illi qui jubent, ut in componendo nostras ipsorum aures consulamus, & orationem quodammodo modulantes advertamus quid respiciant, & quid probent.

Tarditatem aurium gargarizatione purgat, & transitum auditus aperit. Plin. lib. 23. cap. 2. de aceto scillino.

Aurium aëdes vacuae. joco dixit Plaut. Pseud. 1. 5. 54. pro surdo.

Immo non ita intell. Facere vacuas aëdes aurium. H. St. Nunc legitur: Fac sis vacuas, Pseudole, aëdis aurium. At ille Faxis legebat. V. Scalig. not. ad Casin. Prolog. v. 29.

Voluptas aurium. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Acute Satyrorum. Hor. 2. Carm. 19. 3. Quem locum enarrans Turneb. Acutas dixit, inquit, non Acute & attente audientes, & Bacchi cantibus operam dantes, & arrectas, sed In acumen fastigiatas, atque collectas.

Agressi aurē homo, Qui caeter aurium judicio. Gell. lib. 13. cap. 19.

Applicatae. V. APPLICCO.

Arrectae. Virg. 1. Æn. 156.

Attenta auris. Hor. 2. Serm. 1. 19.

Atronitae aures. V. paulo post, Movet fragor, &c.

Avidae. Cic. in Orat. Claud. in 1. Conf. Stil. 47.

Bibulæ. Pers. 4. Sat. 50. i. e. Quae ita avidae bibunt laudes proprias & assentationes, quemadmodum arena bibit humorem.

Binae. Virg. 1. Georg. 172.

Calens auris. Juven. 11. Sat. 187.

Capaces. in CAPAX.

Castae. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 303. Ante fretum delecta mihi ne turpia castis Auribus Italiae factorum exempla nocerent.

Clementes. Claud.

Decepta ambiguis vocibus auris. Ovid. 7. Met. 821.

Decifae. Tacit. 12. Ann. 14.

Demissae. Virg. 3. Georg. 500.

Dextra auris. Ovid. 2. Met. 311. Sic Laeva, Sinistra.

Docilis. Claud. de Mul. Gall. 8.

Durae. Virg. 4. Æn. 428. Cur mea dicta negat duras demittere in aures.

Erudita. Cic. in Orat.

Festae. Claud. de Bell. Get. 206.

Fidæ. Ovid. 10. Met. 382.

Fiffa. Pers. 6. Sat. 70.

Geminae. Ovid. 10. Met. 116.

Gratae. Claud. in præf. Bell. Get. 17.

Hebetes. V. paulo post, Habet aures hebetes.

Hippidae stant aures. i. e. Erectae sunt. Sen. in Hippol. 1038. de Tauro marino loquitur.

Humana auris. Hor. 2. Serm. 2. 94. Das aliquid fame, quae carne gratior aurem Occupat humanam.

Jejunae aures civitatis. Cic. in Orat. 106. Jejunas igitur hujus multiplicis, & æqualiter in omnia genera fusa orationis, aures civitatis accipimus. Senfus est: Ante me civitas nostra jejunas habebat aures hujus multiplicis orationis. h. e. Nunquam audiverat orationem hanc multiplicem & variam, quæ in omnia dicendi genera funderetur, amplecteturque & summifsum orationis genus, & temperatum, & sublimem.

Ima auris. in IMUS.

Invitæ. Ovid. 2. de Arte Am. 449.

Lassæ. i. e. Audiendo defessæ. Hor. 1. Serm. 10. 10.

Memor. Ovid. 20. Epist. 98.

Miseræ. Juven. 9. Sat. 113.

Mutilatae. in MUTILUS.

Obferatis auribus fundere preces. i. e. Rogare non auditurum. Hor. Epod. 17. 53.

Odioste. Ovid. 1. de Arte Am. 489.

Patiens culturae auris. Hor. 1. Epist. 1. 40. i. e. Quæ sinat se coli ejctis vitibus.

Patulae. Hor. 1. Epist. 19. 70.

Pavidæ. Ovid. 3. Epist. 59.

Placidæ. Virg. 4. Æn. 440.

Promæ. Claud. de Bell. Gild. 426.

Propitiæ, opponuntur Hebetibus, quas habere dicuntur qui non curant quæ audienda sunt audire. Ulp. in l. Si extran. D. de jur. dotium: Nequaquam enim iudex propitiis auribus auditur mulierem dicentem, cur patrem, &c.

Rimosa. i. e. Quæ nihil secretorum tenet. Hor. 2. Serm. 6. 46.

Secreta. Hor. 2. Serm. 8. 78.

Securæ. Ovid. 2. Amor. 2. 53.

Severa. Martial. lib. 6. 82.

Sitientes, pro Audiendi cupidis. Cic. 2. Att. 14. Quantum nihil moves expectationem de sermone Bibuli? &c. proinde ita fac venias ad sitientes aures.

Sollicitæ, plenæque sonoribus. Lucret. lib. 6. 1183.

Stolidæ, i. e. Quæ carent iudicio. Ovid. 11. Met. 175.

Surdæ. Tibul. 4. 14. 2.

Suspensis auribus aliquid bibere. V. SUSPENDO.

Teretes & religiosæ aures Atticorum. Cic. in Orat. 27. Ad Atticorum aures teretes & religiosas qui se accommodant, illi sunt exillimandi Attice dicere. Qui bene de aliquo Oratore judicare possunt, illi dicuntur a Cicero teretes aures habere. Idem de Opt. Gen. Orat. 11. Si teretes aures habent, intelligensque judicium. Teretes, i. e. Rotundas & perfectas: Religiosas, Quæ nihil tolerare possunt quod incorruptum non sit, & quodammodo sanctum. Videtur Hor. in Arte Poët. 323. expressisse, quomodo ait, Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo Musa loqui.

Timidæ. Ovid. 1. Fast. 699. & 2. de Arte Am. 179.

Trepidæ. Sen. Oeth. 16.

Trita. Cic. de Clar. Orat. 124. Atqui hæc, inquam de incestu laudata oratio puillis est locis multis: de amore, de tormentis, de rumore, loci sane inanes, verumtamen nondum tritis nostrorum hominum auribus, nec erudita civitate, tolerabiles.

Vacuae. Ovid. 4. Met. 41.

Vaporata. Pers. 1. Sat. 126.

Verberatae sermonibus. Tacit. Agric. 41.

Abhorret a nobis auris deorum, atque animus. Cic. ad Octav.

Aburi auribus. In ABURIO.

Accidit auribus, & ad aures. In ACCIDIO.

Accedere alicui ad aurem. In ACCEDO.

Accipere auribus. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Accipere mandata auribus. Cic. 8. Philipp. 28. Hæc tu mandata L. Piso, & tu L. Philippe, principes civitatis, non dico animo ferre, verum auribus accipere potuisti?

Accipere auribus multa, oratoris est. Cic. 1. de Orat. 218. Quoniam dicendi facultas non debeat esse jejuna atque nuda, sed aperiata atque distincta multarum rerum juncta quadam variata, fit boni oratoris multa auribus accipit, multa vidisse, multa animo & cogitatione, multa etiam legendo percurrisse.

Audire miserorum vocem, & auribus accipere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Accipi aequis auribus, pro Benigne & libenter audiri. Plin. lib. 1. Epist. 8. ad Sacruminum, Aliens aequis auribus accipi solent.

Accipi pronis auribus. Tacit. 1. Hist. 1.

Accommodare aures pronas. Claud. de Bell. Gild. 426.

Adire aures alicujus. Tacit. 11. Ann. 32.

Admittere auribus. In ADMITTO.

Admonere ad aurem. In ADMONEO.

Admovere aurem. In ADMOVEO.

Advertere monitis tardas aures. Propert. 1. 1. 37.

Afferre aures verbis, i. e. Audire. Ovid. 2. de Arte Am. 159.

Agnoscere auribus. In AGNOSCO.

Annueræ aure facili. Propert. 1. 1. 31.

Arrigere aures, quod Oratores Pateticæ dicunt. In ARRIGO.

Altare arrectis auribus. Virg. 1. Æn. 156. Metaphora ab animalibus sumpta.

Audire aure non averfa. Tibul. 3. 3. 28.

Audire parum auribus. In AUDIO.

Bibere aure. In BIBEo.

Blandiri auribus. Pfa. lib. 1. Epist. 2. ad Arrianum, Libelli quos emiffimus, dicuntur in manibus esse, nisi tamen auribus nostris bibliopolæ blandiuntur. i. e. Adulantur.

Calent aures. Cic. in Sallust. 2. i. e. Plus nimio affusæ factæ, & quasi attrita. Metaphora a calore qui generatur ex frequenti collisione & attritu duorum corporum.

Canere surdis auribus. In CANO.

Cantare in aurem. V. paulo post, Garrire in aurem.

Capere auribus volia. Plaut. Mil. 3. 1. 5. — Nam opus est nunc tuto loco, Unde inimicus nequis nostris spolia capiat consiliis, Unde inimicus, nequis nostra spolia capiat auribus. i. e. Nostra audiendo consilia, ne tibi consilium capiat, unde possit esse superior. Jocus Plautinus. Unde proverbium Persicum, Alienis auribus colligere eficas. [ubi extat hoc proverbium?]

Capere aurem. Lex est xii Tab. apud Porphyriorem Horatii interpretem, quam fecit recitari Turnebus, Si in jus vocat, nisi, antestatus manu injicito, aures antestanti capito. V. ANTESTOR.

Ceperat aures: i. e. Attentas fecerat. Ovid. 4. Met. 271.

Captare auribus aera. Virg. 3. Æn. 514. i. e. ventos explorare.

Circuit sonus aures. Stat. 4. Sylv. 126.

Circumsonant aures vocibus. In CIRCUNSONO.

Claudere aures ad voces docillimas. In CLAUDEO.

Claudere aures veritati. Cic. de Amicis. 90. Cujus autem aures clausæ veritati sunt, ut ab amico verum audire nequeat, hujus salus desperanda est.

An ita clausæ sunt? H. St. Non male.

Commodare aures alicui. Sen. in Hippol. 5. & Ovid. 5. Trist. 12. 53.

Competere auribus dicitur res aliqua. Tacit. 3. Hist. 73.

Complere aures sermonibus. In COMPLEO.

Conciliare sibi aures. Claud. in præf. Bell. Get. 17.

Concipere aure sonos. Claud. epigr. de Mul. Gall. 8.

Contingit aures pavidas scelus. Ovid. 3. Epist. 59.

Dare aures alicui. Cic. 1. Att. 4. Etenim quomodo multos dies aures meas Acutilio dedissem, cujus sermonis genus notum tibi esse arbitror, non mihi grave duxi rescribere ad te de illius querimoniis.

Dare faciles aures. Sen. in Hippol. 4. et Libenter audire aliquid.

Dare iustas vocibus aures. Valer. 7. Argon. 419. significat Verba recte accipere & perpendere.

Dare auribus, pro Offentari & blandiri. Cic. 12. Fam. 16. Noli putare, mi Cicero, me hoc auribus tuis dare: nihil, &c.

Dedere poetis suas aures. Cic. pro Arch. 26.

Deducit aures niveus lapis, i. e. Unio gravis dependet ab auribus. Sen. Hippol. 390.

Dicere aliquid dignum studiis atque auribus. Cic. pro Client. 66. Vos quæso ut adhuc me attente audistis, item, quæ reliqua sunt, audistis: profecto nihil a me dicitur, quod non dignum hoc conventu & silentio, dignum vestris studiis atque auribus esse videatur.

Dicere in aurem. V. IN.

Dividere aures alio. Catul. 60. 15. Nos alio mentes, alio divilimus aures.

Dormire in aurem utramvis. In DORMIO.

Efficere dignum aliquid auribus hominum. Cic. 1. de Orat. 120. Quinihil potest dignum re, dignum nomine oratoris, dignum hominum auribus efficere atque edere, is mihi etiam hic commoveret, in dicendo tamen impudens videtur.

Erigere aures, & animum attendere. Cic. 3. Verr. 3. Quo tempore igitur aures iudex erigeret, animumque attenderet?

Excipere aliquid auribus, pro Audire. Plin. 4. Epist. 19. Laudes nostras avidissimis auribus excipit.

Exigi aure. Quintil. lib. 1. cap. 5. Illa vero non nisi aure exiguntur, quæ sunt per fonos. i. e. auribus dijudicantur.

Ferire aures. Cic. 2. de Orat. 144. Feriunt enim aures hominum, cum illa quæ jucunda & grata, tum etiam illa quæ mirabilia sunt in virtute, laudari.

Ferit fonus trepidas aures. Sen. Oeth. 16. Quod Virg. 3. Æn. 40. Vox reddita fertur ad aures.

Garrere, ridere, canrare, laudare in aurem. Martial. lib. 1. 90. Garris in aurem semper omnibus Cinna: Garris & illud, teste quod licet turba. Rides in aurem, quereres, arguis, ploras: Cantas in aurem, judicas, taces, clamas. Adeone penitus fedit hic tibi morbus, Ut sæpe in aurem, Cinna, Cæsarem laudes? Cinnam arguit, cui tantus in aurem dicendi omnia morbus infecerat, ut ne Cæsarem quidem aperte laudaret.

Habere faciles aures. Quintil. lib. 6. cap. 5. Nam & faciles habuit aures, & natura sequebatur, ut meliora probantes pejorum pœniteret. h. e. Nactus est faciles & volentes auditores.

Habere teretes aures. V. Teretes & religiosæ aures.

Habet aures hebetes, Qui negligenter audit, vel non curat audire quæ audierida sunt. Cic. pro Planc. 66. Nam postquam sensu populorum Romanorum aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere, defititi quid de me audituri essent homines, cogitavit. Sumpta metaphorâ ab ipsâ ratione naturali, atque adeo physiognomia ipsius capitis: quibus enim oblongæ sunt aures, i. quidem optime audiunt: qui autem hebetes habent & minus cavernosus, i. deteriorum audiendi facultatem habent. [Inscite.

Aliquid auris habet. Gell. 13. 19. Si aliquid auris habes, sentias suavitatem sonitus.

Imbuere aures sermonibus. Tacit. 4. Hist. 7.

Impellere aures. Virg. 4. Georg. 349.

Implere. In IMPLERO.

Implere aures sermonibus. Ovid. 12. Met. 56.

Inculcare se auribus alicujus. In INCUCCO.

Influere in aures populi. In INFLUO.

Inferire auribus. Gell. lib. 13. cap. 19.

Interrogare aurem suam. Gell. lib. 13. cap. 19. Aurem tuam interroga, quo quid loco conveniat dicere. quod illa suaferit, id profecto erit rectissimum. Tum is qui quaesierat: Quomodo modo (inquit) vis aurem meam interrogem? Et Probam ait respondisse: Quo suam Virgilius perunctatus est, qui diversis in locis, urbes & urbis dixit, arbitrio consilioque usus auri.

Juvare aures cantu. Lucret. 5. 1380. i. e. Delectare, seu Oblectare.

Laceffant voces aures. Lucret. 4. 601.

Micat auribus equus. Virg. 3. Georg. 84.

Movet fragor atronitas aures. Sen. Oeth. 8.

Mulcendas natus ad aures, Canor. Ovid. 5. Met. 561.

Obgannire ad aurem, pro Moleste infuturrare & obtundere. In OBGANNIO.

Obstruere aures. Virg. 4. Æn. 440.

Obtundere aures aliqua re. V. paulo post, Præbere aures non obtusas.

Offendere aures. V. supra, Judicium aurium superbiis.

Onerare odio. V. ONERO.

Pandere rumoribus aurem avidam. Claud. 2. in Conf. 1. Stil. 47.

Parcere auribus alicujus, est Non sæpius inculcare illud quod invitus quis audiatur. Sen. in OEdip. 14.

Patefacere aures assentatoribus. Cic. 1. Off. 91. Iisdem temporibus cavendum est ne assentatoribus patefaciamus aures, nec adulari nos sinamus, in quo falli facile est.

Patent aures querelis omnium. In PATRO.

Patent aures præceptis omnium monitisque. Cic. 14. Philipp. 20. Memoria tenent, me ante diem XIII Cal. Jan. principem revocandæ libertatis fuisse: me ex Cal. Jan. ad hanc horam invigilasse Reipublicæ: meam domum, measque aures dies & noctes omnium præceptis monitisque patuisse.

Patent aures ad disputationem. Cic. 3. Fam. 8. Jam non tam mihi videntur injuriam facere it, qui hæc disputant, quam si cujus aures ad hanc disputationem patent.

Peperit aures meae fremitus. Sen. Hippol. 7.

Perpunctari aurem suam. V. paulo ante Interrogare aurem suam.

Percussit aures murmur. Sen. in Agam. 7.

Peregrinantur aures, Quom non versantur in pervagato civitatis sermone: quom soli ignoramus quæ omnes norunt in urbe fieri. Cic. pro Milon. 13. An vero Judices, vos soli ignoratis, vos hospites in hac urbe versantur, vestræ peregrinantur aures, neque in hoc pervagato civitatis sermone versantur? quas ille leges, &c.

Perfluunt aures dicta. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Permovere aures precibus. Claud. de Sext. Conf. Hon. 368.

Permulcere assentium aures. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Personant aures. In PERSONO.

Perstringere aures. i. e. Strictim penetrare. Hor. 2. Carm. 1. 18.

Pervellere aurem. Sen. lib. 4. de Beneficiis, cap. 36. Nec tanquam munus dabo, fed verba mearedimam, & aurem mihi pervellam: damno castigabo promittentis temeritatem. Rursus lib. 5. cap. 7. Loquar mecum, & mihi aurem pervellam. h. e. Ero mihi ipsi monitor, ne similiter peccem. V. Vellere. [Bud. legit Provellam. Provellam ferri posset.

Pervenire ad aures dicitur, quod Auditur. Virg. 2. Æn. 81.

Pervenit ad aures crimen. Ovid. 2. de Arte Am. 449.

Placere auribus. Martial. lib. 2. 86.

Scribat carmina circulis Palæmon: Me raris juvat auribus placere.

Præbere aurem. Ovid. 7. Met. 821.

Præbere aures non obtusas. Cic. Anteq. iret in exil. 13. Nunc si eadem conditio disceptationis proponeretur, æqui auditores adhibebuntur, aures non obtusæ criminatione, sed vacuæ præbebuntur.

Præcludi aures alicui. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Præstare aurem alicui. Martial. lib. 11. 25.

Aurem dum tibi præsto garrienti.

Pulsat aures ululatus. Claud. de Bell. Get. 625.

Quærere auribus effigiem perfectæ eloquentiæ. Cic. in Orat. 9.

Radere aures delicatas. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Recipere auribus, pro Audire. Stat. 10. Theb. 765.

Recipere fonum aures dicuntur. Cic. 2. de Nat. Deor. 141. Aures quom fonum recipere debeant, qui natura in sublime fertur, recte in altis corporum partibus collocatae sunt.

Respirant aures a. Quintil. lib. 1. cap. 8. Quom poetis voluptatibus aures a forensi asperitate respiant.

Respiunt aures quod durum atque absonum est. Gell. lib. 13. cap. 19.

Sequi aurem. i. e. Judicium auris. Gell. lib. 13. cap. 19. Neque rationem verbi, neque consuetudinem, sed solam aurem sequitur sunt, suis verba modulis pensitantem.

Sonant aures. Celf. lib. 1. cap. 3. Cui sonant aures. Sonant aures intra se ipsas. Idem lib. 6. cap. 7. §. 8.

Stant aures. V. supra Hispidæ aures.

Studere auribus judicium, i. e. Causas agere apud judices. Martial. lib. 10. 19. de Plinio juniore, qui patronus erat apud Centumviros. Dum centum fludet auribus virorum.

Substringere aurem loquaci. Hor. 2. Serm. 5. 95. i. e. Subjungere.

Suscipere aliquid in alteram aurem. h. e. Animo parum securo. Sic suscipere, ut dubites tamen rectene sis facturus, an fecus. Cic. 11. Att. 11. Sed quoniam tu suscipis in alteram aurem de retentione, rescripti ad tuas accurate literas scriptas. Conficies igitur, & quidem sine ulla dubitatione aut retractione hoc fieri & oportet, & opus est. Alii tamen sic distinguunt, Sed ipsi quam res illa probaretur, magis verberat. Sed quoniam tu suscipis, in alteram aurem. Deinde sequitur alterius epistolæ initium, De retentione rescripti, &c. Sensus aurem est, In alteram aurem: subaudi, Dormio. i. e. Securum sum, nihil vereor.

Sufurrat aure. i. e. In aurem. Ovid. 3. Met. 643.

Tangere aurem. Plin. lib. 11. cap. 45.

Terget aures fonus. Lucret. lib. 6. 118.

Tintinant aures. Catul. 49. 11. ex emend. Scalig.

Torquere aurem ab obsecrans sermonibus. Hor. 2. Epist. 1. 127.

Vellere. Virg. 6. Ecl. 3.

Quom canerem reges, & prælia, Cynthius aurem Vellit, & admonuit pastorem. Ubi Servius, Vellit, i. e. Movit: ut alibi, Postesque a cardine vellit. Tractum a more præceptorum, qui dum pueros suos admonent alicujus rei, aurem vellunt ac trahunt, ut in mentem revocent. V. Pervellere aurem.

Venit ad aures fama. Sen. in Octav. 6.

Verminat aures. V. AURISCALPIUM.

Uti auribus alicujus, Ab aliquo audiri. Cic. 7. Fam. 33. Nam & Cassius tuus, & Dolabella noster, vel potius uterque noster, studiis iisdem tenentur, & meis æquissimis utuntur auribus. i. e. Æquissimo judicio aurium meorum utuntur declamantes.

AURICULA, æ. f. Cartilago illa est circum aurium concavitatem, ut ait Valla lib. 1. Sed plerumque usurpatur pro ipsâ aure. dimin. Martial. lib. 5. 78.

Auricularum Mario graviter miraris olere: Tu facis hoc, garris, Nestor, in auricularum.

Auriculæ albæ, Afini. Perf. 1. Sat. 59.

Auricula infima mollior, hyperbole proverbialis, in homines minime iracundos, lenique ingenio præditos. Cic. 2. Q. frat. 4. Tu quemadmodum me censēs oportere esse & in Reipub. & in nostris inimicitias, ita & esse & fore auricula infima scito molliores. Translatâ metaphorâ ab ea auriculæ parte, qua non est aliud in humano corpore mollius, aut flexibile, lentiusque, ut quæ nec offe rigeat, neque cartilagine durecat, neque nervis intendatur. Erasim. V. AURICILLA.

Auferere auricularum. In AUFERO.

Demittere. Hor. 1. Serm. 9. 20.

Emerere deorum auricularum. Perf. 2. Sat. 29.

— aut quidnam est qua tu mercede deorum Emeris auricularum, pulmone & lactibus unctis? Irrisio est in eos qui muneribus capi deos putant, ut ad nostra inclinentur vota turpia.

Auricularum afini habere. Perf. 1. Sat. 121.

Auricularum afini quis non habet? i. e. Quis non ita judicat de carminibus, sicut Midas de cantu? V. MIDAS.

Opponere auricularum. Hor. 1. Serm. 9. 77. V. ANTESTOR.

Auricularum teneras radere. Perf. 1. Sat. 108.

Sed quid opus teneras mordaci radere vero Auricularum? Radere, acri & amarulenta reprehensione perstringere. Teneras auricularum, Aures potentiorum & nobilium, quæ ad credendum teneræ & faciles esse confoverunt, atque delatoribus expostæ: quæque blandis assuetæ palpationibus, averfantur mordacem veritatem.

Auricularum, absolute pro Auditoribus, per metonymiam. ut, Avidi auricularum, i. e. Cupidi auditorum. Lucret. lib. 4. 598.

— ideo jaçant miracula dictis, Aut aliqua ratione alia ducuntur, ut omne Humanum genus est avidum nimis auricularum. V. Lambin.

AURICILLA vel ORICILLA, alterum diminutivum. Catul. Epigr. 25. 1. — mollior cuniculi capillo, Vel anferis medullula, vel imula oricilla.

Ex emend. Scalig.

AURICULARIS, e. & AURICULARIUS, a, um, [ἀυρικός] Adj. unde, Auricularius clyster, apud Celsum lib. 5. c. 28. §. 12. & 6. c. 7. §. 3. Græce ἀυρικός.

Auricularium specillum eidem ibid. §. 5. Sic & Verminatio auricularis vocatur, Quom putridæ aures vermicibus fecant. Et Auricularis digitus, Parvus, quo aures mundantur. Scribatur & ORICULARIUS, q. V.

AURICULOSUS, [ἀυρικός] Gloss. Græco Lat.

AURISCALPIUM, i. n. [ἀυρικόσκιον] Instrumentum quo mundantur aures: de quo sic Martial. lib. 14. 23.

Si tibi morosa pruriginis verminat aures, Arna damus tantis apta libidinibus.

AURITUS, [ἀυρικός] Adj. a Magnis auribus dicitur, ut sunt Minorum & leporum: alias ab Audiendi facultate. Hæc Festus. Virg. 1. Georg. 308.

Auritosque sequi lepores. Ubi Servius, Auritos lepores, Majores aures habentes.

Gryphas aurita aduncitate rostri fabulosos. Plin. lib. 10. cap. 49.

Aurita quercus, Sensum audiendi habentes, ut interpretatur Servius in loc. Georg supra adduct. Hor. 1. Carm. 12. 11.
Doctum & auritas fidibus canoris Ducere quercus.
Auritus populus, qui attente audit. Plaut. Afin. prol. 4.
Testes. Plaut. Truc. 2. 6. 8.
AURITULUS, forma diminutivi. Phæder. 1. 11.
 — hic auritulus
 Clamorem subito totis tollit viribus. i. e. Afinus. [Ex Rigaltii conjectura, quam res ipsa flagitat, & acutissimi quique critici Heinfr. Nevelet. Faber, Scheff. Gudius, Hoogstr. Burm. Bentl. probant. Ita ut mirer esse adhuc, qui veterem lectionem Auriculas retinendam putent.]
AURO, Ænis. m. Abrotonum. Plin. lib. 17. cap. 24. Nec auro prodest, quod alimon vocant Græci.
AURO, Ære. V. **AURUM**.
AURORA, [Hæc] Filia fuit Titani & Terræ, quam si mulierem volumus arbitrari, eo quod eam Tithoni fratris Laomedontis dicit Ovidius fuisse conjugem, possimus eam existimare aliquam ingentis potentia & admirandi decoris fuisse feminam. Sed verisimile est de ea intellexisse poetas, quam omnes dicunt Auroram: Eum scilicet matutinum splendorem, quo cernimus ante Solem elevatum cœlum abscere: quam ideo Titani dicunt filiam, non quia ex Titano natam credant, sed ex Sole, quem fœpissime ex nomine auri Titanum vocant. Nam ex Sole procedit illa claritas cœli quam auram dicimus. Terræ autem ideo dicitur filia, quia videtur intentibus, e terra prodire. Ex Vocatio. Al. Hyperionis & Æthrae, sive Theæ filiam fingunt, Tithono nuptam, Cephalo corruptricem. V. Hygin. Pref. & Fab. 270.
Aurora, Diluculum. Varro 6. de L. L. 5. Aurora dicitur ante Solis ortum, ab eo quod ab igne Solis tum aereo aer arefcit. J. Cæs. Scaliger. Exerc. 78. Aurora, inquit, est tota Græca vox. Cujus potrema pars (æye) Græcis adhuc in usu est. Prior autem nobis tantum, Aurum, conf. de caus. L. L. c. 91. Ovid. 1. Met. 61.
Eurus ad Auroram, Nabathæaque regna recessit. Cic. 1. de Divin. 20. Quom primum gelidos rores Aurora remittet.
Ab aurora. V. **AB**.
Lutea. Virg. 7. Æn. 26.
Pallida. Virg. 1. Georg. 446.
Prima aurora. Virg. 4. Æn. 585.
 Et jam prima novo spargebat lumine terras
 Tithoni croceum linquens Aurora cubile. Ubi Servius, Prima aurora, Designatio temporis est, non Diei descriptio. Unde infert,
 — ut primum abscere lucem Vidit.
Purpurea. Ovid. 1. Met. 184.
Rofcida. Ovid. ad Liv. 281.
Vigil. Ovid. 2. Met. 112.
Dimovet aurora humentem umbram polo. Virg. 4. Æn. 589.
Evocat auroram cantibus ales cristati oris. Ovid. 11. Met. 598.
Fulget aurora. Ovid. 2. Met. 144.
Fulget in roseis bigis aurora. Virg. 7. Æn. 26.
Lustrat Phœbæa lampade terras aurora. Virg. 4. Æn. 6.
Patefacit ab ortu purpureas aurora fores. Ovid. 2. Met. 112.
Portat aurora diem croceis equis. Ovid. ad Liv. 282.
Removet aurora nocturnos ignes. Ovid. 4. Met. 628.
Rubescit stellis aurora fugatis. Virg. 4. Æn. 521.
Surgens aurora relinquit Oceanum. Virg. 11. Æn. 129.
Vehunt auroram Phætonis equi. Virg. 5. Æn. 105.
Sub aurora, Circa diluculum. Ovid. 19. Epist. 195.
AUROREUS, Adj. Mantum. — pulchro quibus ora aurea vultu.
AURUM, i. n. [ἄργυρος] Festus, Aurum dictum, quia præcipue custoditur. Græce enim ἄργυρος, custodie dicitur, unde & Thefaurus Hippocrates medicus (Immo Hypocrates Grammaticus V. Interpp.) de nomine inventoris, id dictum putat, quem vocitatum ait Auron. Quidam a similitudine auroræ coloris nomen traxisse existimant: nonnulli quia mentes hominum avertat: alii a Sabinis translatum putant, quod illi Aurum dicebant. Hæc ille. Aliis rectius videtur nomen duxisse a Fulvo ejus colore, auro enim fulgor est, a quo & Aura appellata est. Sic Virg. 6. Æn. 204.
Difcolor unde auri per ramos aura refluxit. V. in **AURA**.
Aurum quandoque sumitur pro ipso metallo.
Aurum & opes, præcipue bellorum causa. Tacit. 16. Ann. 1.
Aurum factum, dicitur id quod non rude est, sed elaboratum, & ex quo aliquid est effectum. Ulpian. l. cum aurum. D. de aur. & arg. legat. Quom aurum vel argentum legatum est, quicquid auri argentique relictum est legato continetur, sive factum sive infectum sit. Virg. 10. Æn. 527.
 — sunt auri pondera facti,
 Infectique mihi. Servius Jurisc. ita existimat, Aurum vel argentum factum id videri, Quo commode uti possimus.
Aurum ferro nocentius. Ovid. 1. Met. 141.
Aurum, pro Aureis nummis aliquando accipitur. Cic. pro Flacc. 68.
Aurum, pro Vestimentis aureis, maxime muliebribus. Plaut. Most. 5. 1. 20. Agedum contemla aurum & pallam. Ter. Eun. 4. 1. 3. Interea aurum sibi clama mulier demit, dat mihi ut auferam.
Acervus auri. Hor. 1. Epist. 2. 47.
Amore auri cæcus. Virg. 1. Æn. 349.
Auri sacra fames. Virg. 3. Æn. 57.
Concolor auro. Sil. lib. 1.
Coruscit auro juvenes, i. e. Aureis induti vestibus. Virg. 9. Æn. 163.
Divitis auri imperiosa fames. Lucan. ad Pison. 208.
Fulgur ab auro fufus. Val. 5. Argon. 242.
Ingnis auro & purpura. V. **INSTIGNIS**.
Pondus auri. Tibul. 1. 9. 32.
Pretiosior auro. Ovid. 8. Met. 79.
Saniem auri interpretatur Plin. quod Græci χρυσόμακον dicunt, lib. 33. Nat. Hist. proem. Eruitur aurum & chrysocolla juxta, ut pretiosior videatur nomen ex auro cultodiens: parum enim erat unam vitæ invenisse pestem, nisi in pretio esset auri etiam sanies.
Venas auri sequi. Lucret. lib. 6. 808.
Ætivum aurum. Juven. 1. Sat. 28.
 Ventilet ætivum digitis sudantibus aurum,
 Nec fufferet quæc majoris pondera gemme. De annulis loquitur, qui apud veteres dnorum fuerunt generum, ætivi, & hyberni: ac hybernos putem fuisse majoris ponderis: ætivos autem leviores. Ex Turneb.

Argentofum aurum. In **ARGENTOSUS**.
Barbaricum. In **BARBARICUS**.
Cælatur. In **CÆLO**.
Coronarium. Gell. lib. 5. cap. 6. Triumphales coronæ sunt aureæ, qua imperatoribus ob honorem triumphii mittuntur, id vulgo dicitur Aurum coronarium. Cic. 1. de Lege Agr. 12. Ex auro coronario, quod nec consumptum in monumento, neque in ærarium relatum sit, id ad De cæmivros referri jubet. V. Serv. in Virg. 8. Æn. extr.
Coronatum, Corona ex auro. Stat. 3. Sylv. 4. 2.
Distinctum. Sen. in Hippol. 3. i. e. Verficolor.
Dives aurum. Lucan. ad Pison. 208.
Factum, V. paulo ante, Aurum factum.
Fulvum aurum. V. **FULVUS**.
Fufile. Liquidum. Ovid. 11. Met. 126.
Gemmatum, Gemmæ auro incluse. Stat. 3. Sylv. 4. 94. & Martial. 14. 109.
Implexum crinibus aurum. Plin. lib. 33. cap. 1.
Infectum. Virg. 10. Æn. 527.
Intextum vestibus. Ovid. 6. Met. 166.
Læve. Valer. 1. Argon. 290.
Latum. Juven. 6. Sat. 482. i. e. Vestis auro clavia. Schol.
Lentum. Ovid. 3. de Arte Am. 123.
Micans. Ovid. 2. Met. 2.
Nitidum. Ovid. 9. Met. 688.
Obritum. Plin. 33. 3. V. **OBRIZUM**.
Philippeum. Plaut. Curc. 3. 70. V. **PHILIPPUS**.
Pingue. Perf. 2. Sat. 51. i. e. Crassum.
Rutilum. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 183.
Semestri aurum. Juven. 7. Sat. 89.
 Semestri vatum digitos circumligat auro. i. e. Annulis ætivi & hybernis. Sic enim sunt Semestres. V. paulo ante, Ætivum aurum Solidum. Ovid. 3. Amor. 8. 53.
Subæratum. Perf. 5. Sat. 106.
Terribile figuris aurum. i. e. Cælatur aurum figuris horrendis. Stat. 6. Theb. 536.
Textile aurum. Plin. lib. 33. cap. 3.
Tolofanum, Proverbium in Eum qui magnis ac fatalibus afficitur malis novoque ac miserando exitio perit. Cic. 3. de Nat. Deor. 74. Cognosco alias quaestiones, auri Tolofani, conjurationis Jugurthinæ. V. Æraim Abdicare aurum. In **ABDICO**.
Appendere aurum. In **APPENDO**.
Ardet auro clypeus. Stat. 2. Achil. 49.
Attondere aliquem auro. In **ATTONDEO**.
Bibunt solitico auro superbi. Sen. in Hippol. 4. Dicit solitico, qui auro bibunt, solitico sunt propter veneni suspitionem.
Captus auro. Hor. 2. Carm. 18. 36.
Cludere auro. In **CLUDO**.
Commodare aurum. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Consumere aurum in ludos. In **CONSUMO**.
Contra auro. Plaut. Rud. 5. 3. 53. Auro contra cedo modestum amatorem Sic. in Epid. 3. 3. 30. Non carus est auro contra. conf. **AURICALCUM**.
Fluit ignibus aurum. Ovid. 2. Met. 251.
Incubare desolito auro. Virg. 2. Georg. 507.
Effingere in auro, Aureis figuris exprimere. Virg. 6. Æn. 32.
Effulgere auro. Virg. 5. Æn. 132. Auro: i. e. Auratis vestibus aut armis Eruere aurum terra. Ovid. 3. Amor. 8. 53.
Flaventes auro fipicæ. i. e. Aureo colore. Ovid. 9. Met. 688.
Illitum aurum vestibus. Hor. 4. Carm. 9. 14.
Inscandit auro purpura. i. e. Auro intextitur, quod ex purpura velut flamma eluceat. Stat. 10. Theb. 60.
Includuntur auro fmaraggi. Lucret. lib. 4. 1120.
Induitur pedibus aurum. In **INDUO**.
Micante auro clara regia. Ovid. 2. Met. 2. Clara, i. e. Refulgens.
Radiante auro nitens. Ovid. 4. Met. 636.
Renidens auro domus. Lucret. lib. 2. 27.
Rigentes auro exuvie. Sil. lib. 15.
Spectatur aurum in ignibus. V. **SPECTO**, in **SPECTIO**.
Subducitur aurum terræ. Ovid. 3. de Arte Am. 123.
Vacare aurum mero: i. e. Aureas pateras. Stat. 5. Theb. 188.
Venire auro, Auro vendi. Hor. 2. Serm. 2. 25.
Reveteri ab auro fulgorem. V. **AVELAB** præpositiones.
AURATILIS, æ. f. [ἄργυρος] Quintil. lib. 8. cap. 6. de hypallage, Sed nomen immuto, ut quom aurata tecta, aurea: pusillum a vero difcedo, quia non est nisi pars auratura.
AURAMENTUM, i. n. videtur Instrumentum esse effodiendo aut purgando auro accomodatatum. Plin. lib. 33. cap. 3. Hispania frigidis vocat auri parvulas massas, quod super omnia solum in massa auramento capitur, quom cetera in metallis reperta igne periciantur. Emendatiora exemplaria legunt, In massa aut ramento capitur. V. Harduin.
AURARIUS, a. um. Adj. Quod ad aurum pertinet, ut, Auraria metalla. Plin. 37. 12.
Negotium. Plaut. Bacch. 2. 2. 51.
Aurarii, pro Favoribus. V. **AURA** pro Favore.
Aurarius etiam Fabrum dicere possimus, qui auro aliquid obducit.
Aurarius m. abs. in Gloss. χρυσόμακον. quod hic inquirendum adscripserat H. St.
AURARIA, æ. f. [ἄργυρος] Locus ubi aurum effoditur, sive Aurifodina. Tacit. 6. Ann. 19. Aurarias sibi met Tiberius sepofuit. Fodinas intelligit. Sic Ætariæ, Argentariæ, q. V.
AURATOR, Æris. Vt. Gloss. χρυσόμακον. Idem qui Aurarius.
AUREATUS, Adj. Sidon. Carm. 9. 292.
 In caltris hedera ter aureatus.

AUREUS, Adj. [χρυσῆς, χρυσίον] Quod est ex auro. ut, Aurea literæ. Plin. lib. 7. cap. 32. Et, Aurea bulla. Plaut. Rud. 4. 4. 127.

Ætas aurea. Ovid. 1. Met. 89.
Barba aurea. Perf. 2. Sat. 68.
Præcipui funto, sitque illis aurea barba. Hoc Persiano velut ænigmatæ, quod perlicis non est ita obvium, Turnebus significari putat fumorum deorum, ut Jovis ac Neptuni insignia & ornamenta: ut pari honore, qui vera miserum fœmia heroes & fœnicidæ afficiantur; ac supremus Jupiter. Sueton. id videtur indicare sic scribens in Calig. cap. 52. Plerumque vero (proceffit) aurea barba fulmen tenens, ac fuscinam, aut caduceum, deorum insignia.

Cæsaries. Virg. 8. Æn. 659.
Color, Auri colorem referens. Plin. lib. 11. cap. 15.

— barba color aureus: atreaque
Ex humeris medius color descendebat in armos. Ovid. 12. Met. 395.
Conjux aurea. Virg. 7. Æn. 189. de Circe. Sed est hoc loco ironia, in divergentem partem accipiendum, pro Turpi & inamabili. V. Serv. in loc. [Nisi potius Synalæphe est, Aurea percussum virga. ut in superiori loco Ovidii. Sexto casu scilicet V. Erythr. Ind. & Interpp. ad 1. Æn. 698.

Copia aurea, Dives & abundans. Hor. 1. Epist. 12. 28. Copia hoc in loco significat Deam ubertatis.
Currus auri in Horatio leviter audiuntur, nec attendimus tales triumphantium Angustorum fuisse currus. Sic autem scribit in Epod. 9. 21.
Io triumphæ, tu moraris aureos
Currus, & intactas boves. Hoc ex Philostrato in Dionis vita factis apparet, quem vide. Esti autem certa quædam forma erat triumphalis currus, tamen ea Imperatori ornator & pretiosior, quam aliis ducibus parabatur. Turnebus.

Dicta aurea, Elegantissima & maximæ utilitatis. Lucret. lib. 3. 12.
Funis. Lucret. 2. 1154.

Haud (ut opinor enim) mortalia seclæ superne
Aurea demisit de celo funis in arva. Sed hoc ab Homero sumptum est, Il. 8. 18. apud quem Aurea catena, vel funis (ut interpretatur Lucretius) de celo religitur. Plato autem in Theæeteto Aureum apud Homerum funem interpretatur Solem esse, ut etiam eruditissimo viri Lambino placet. Annotavit & Turnebus. V. Fabri Not. in l. c. Lucret. Gens. Virg. 4. Ecl. 9. i. e. Optima. V. Mores, Secula.
Hora, Catull. Aureas vocat vel Ob diei claritatem, vel Quia pretiosissima res sit tempus, utpote cuius tibi jactura irreparabilis.
Imago. Ovid. 20. Epist. 237.
Luna. Ovid. 10. Met. 448.
Malum. Virg. 3. Ecl. 71.

Aurea mala decem misi, cras altera mittam. V. MALUM.
Mediocritas aurea. Hor. 2. Carm. 10. 5. dicitur, Quod ea hominibus charissima, optatissima, & pretiosissima esse debeat, & tanti æstimanda quantum est aurum, ut & revera nonnullis esse expendenda maxime. Turnebus.
Mores aurei, Elegantes & amabiles. Hor. 4. Carm. 2. 22. Acron interpretatur Bonos & sanctos.
Munera. Tibul. lib. 1. 4. 62.
Nomen. Cic. pro Rofc. Amer. 124. Venio nunc ad illud nomen aureum Chryfogonii, sub quo nomine tota societas statuitur. Hoc dicit, quia χρυσῆς Græce, Aurum significat Latine.

Nox aurea cingitur astris. Valer. 5. Argon. 566. pro, Nox cingitur aureis astris.
Partus aureus. Cic. Octav.
Poterium. Plin. lib. 33. cap. 10. & 12.
Ramus aureus olivæ apud Virg. 6. Æn. 127.
Secula. Virg. 6. Æn. 792.
Augustus Cæsar, divum genus, aurea condet Secula.
Sella. Cic. 2. Philipp. 86.
Sol. Virg. 1. Georg. 232.
Sponda. Virg. 1. Æn. 702.
Sidus. Hor. Epod. 17. 41.
Venus. Virg. 10. Æn. 16.

Vestis aurea, pro Barba aurea. Virg. 8. Æn. 324.
Aurea cæsaries ollis atque aurea vestis. Servius.
Aureus, i. m. substantivum, & subauditur Nummus. Plin. 35. 10. Immane tabulæ pretium, accipit aureos mensura, non numero. Verum hic locus hodie sic legitur, Manipretium ejus tabulæ in nummo aureo mensura accepit, non numero. Hard. tantum priorem vocem omisit. De Aureo nummo vide Bud. lib. 3. de Ælic. in ipso principio. Alciatus, Aureus nummus festertius æris centum valebat, quod in Dispunctionibus annotavi, hoc est denarios argenteos xxxv. Sed deinde minoris æstimationis aureus fieri cepit, & in Cæsarium constitutionibus solidus appellari: quorum lxxxii auri libram conficiunt. Cic. 12. Philipp. 20. Aureus Romanus, qui & Solidus dicebatur, quæcæ æstimationis esset, ex comparatione duorum locorum Suetonii & Taciti cognosci potest. Nam de Orhone scribit Sueton. cap. 4. Quoties cæna acciperet principem, aureos excubanti cohorti virium dabat. Tacit. 1. Hist. 24. Cohortibus excubias agentibus centenos nummos dividebat. Aureus igitur Romanus centum festertius nummis taxatur, five Denariis 25.

AUREOLUS, [χρυσαιδής] Adj. dimin.
Aureolum collum, quod prope colorem auri refert. Varro 3. de R. R. 9. de gallis gallinaceis loquens, Rostro brevi, acuto, oculis ravis aut nigris, palea rubra, subalbancatis, collo vario aut aureole.
Aureolus libellus. Cic. 4. Acad. 135.
Malum. Catull. 2. 12.
Oratiuncula. Cic. 3. de Nat. Deor. 43.
Pedes aureoli. Catull. 59. 167.
Aureolus, m. subft. dimin. ab Aureo. pro Nummo aureo. Martial. lib. 5. 20.
Qui crepet aureoles, forsitan unus erit.

AURATILIS, e. Auratilis pulvisculus. Solin. cap. 25. extr.
AURESCO, ère. Varro 6. de L. L. 5. Aurota dicitur ante folis ortum ab eo, quod ab igne folis tum aureo aër aurefcit.

AURICOLOR, òris. Adj. Juven. in Matr. v. 157.
Scinditur auricolore ocelli septemplex Æthra.
AURICOMANS, antis. Aufon. Idyll. 6. 11. Crocus auricomans.
AURICOMUS, Adj. [χρυσαιδής] Auream comam habens. Perott.
Batavus auricomus. Sil. 3. 608.
Sol auricomus. Valer. 4. Argon. 92. conf. Virg. 6. Æn. 141.

AURIFERR, Adj. [χρυσοφόρος] Quod fert aurum. ut, Aurifera arbor. Cic. 2. Tufc. 22.
Annis aurifer Tagus. Catull. 30. 20.
Aqua. Ovid. in Ibin, 300.
Arenis auriferis pallet Tagus. Sil. lib. 16.
Arva Phœnicum. Sil. lib. 16.
Fons Pactoli. Claud. Conf. Stil. 2. 61.
Nemus. Plin. lib. 5. cap. 1.
Terra. Martial. lib. 10. 78. Et Sil. lib. 2.

AURIFERRX, icis. m. [χρυσόφερτος] Faber aurarius. Plaut. Men. 4. 3. 8. Tibi equidem illam, ad Phrygionem ut ferres paulo prius. Et spinter, ut ad aurificem ferres, ut fieret novum. Plin. lib. 26. cap. 11. Velut aurificum arte alternis inter folia candicantibus margaritis. Cic. 6. Verr. 56. Quum vellet sibi annulum facere, aurificem jussit vocari in foro, ad fœlam Cordubæ, & ei palam appendit aurum.
AURIFICINA, æ. f. [χρυσόφεινα] Aurificis taberna. Gloss.
AURIFODINA, æ. f. Locus unde effoditur aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. Extat lex censoria lctimulorum aurifodina. V. Argentifodina, in ARGENTUM.
AURIFURUS, ùris. c. Qui furatur aurum. Plaut. Pœn. 5. 5. 55. Et mihi hic aurifer est.
AURIGER, Adj. ut, Auriger taurus. Cic. 2. de Divin. 63.
Arbor aurigera. Valer. 8. Argon. 110.
AURILEGUS, [χρυσολόγος] Qui aurum legit. i. e. Furatur.
AURIPIGMENTUM, i. n. Auri colore pigmentum. Plin. 33. 4. Aurum facienti est etiam una ratio ex auripigmento. conf. Vitruv. 7. 7. & lfd. 10. 17. Videtur hoc vocabulum divise rectius pronuntiar Auripigmentum.

AURO, Ære. [χρυσία] Vet. Glossa a quo Inaurto, & Deauro composita. Tertull. de Cor. Mil. cap. 12. Hinc auratur Iamnullis. Al. hic legunt Inauratur.
AUROCLAVATUS, Adj. Vopiscus in Tacit. cap. 11. Aurolavatus vestibus interdixit. [Divise rectius scribitur, Auro clavatis. Hæschol. vet. Juvenal. ad Sat. 6. v. 482. Aurolavix. ubi V. Schurtz & f. l. CLAVATUS.
AUROSUS, Adj. Pallad. 1. 5. Aurofi pulveris lapidofa macies.
AURUGO, AURUGÏNO, AURUGÏNOSUS, V. AURIGO.
AURUNCIA, æ. Latii civitas fuit, ab Aufone Ulyffis & Calypsos filio condita: a qua Arunci dicti fuerunt, vetustissimi Latii populi, quorum comedit Plin. lib. 3. cap. 1. & 5. V. ARUNCI. Virg. 12. Æn. 94.
Actoris Auruncipolium. Quod Juvenal. Sat. 2. v. 100. arripuit.
AURUNCUS, seu Averruncus Deus. V. ARUNGUS.

A U S

AUSA, [Αὔστρα] Civitas est Hispaniæ Ptolemæo.

AUSCARIPEDA, æ. f. pro Vermiculo piloso, qui solet esse in fronde cum multis pedibus, dixerunt veteres, teste Varr. lib. 6. de L. L. 3.
AUSCI, [Αὔσκι] Populi sunt Aquitaniam in Gallia Plin. lib. 4. cap. 19. vulgo *Aux*. Archiepiscopatus in Valconia.

AUSCULOR, ari, [αὔσκαλος] dicebant antiqui pro Oculari, quod est Os cum ore conferere. Festus. Conf. Plaut. Merc. 3. 1. 10. & 4. 4. 5.
AUSCULTO, [ἀκούω] Ære. Audire, quasi Aures occultare. Veteres enim tam Audes, & Aufes quam Aures dicebant. Aufcultamus igitur. Quæ in auribus deſignimus & condimus, i. e. Quæ attente audimus. Quare & plus est quem Audire. Cato apud Gell. 1. 15. Itaque auditis, non aufcultatis, tanquam Pharmacopolum.

Aufculto, atque animum advorto sedulo. Plaut. Stich. 4. 1. 40.
Aufcultare ab ostio. Plaut. Merc. 2. 4. 9.
Aufcultare ad fores. Plaut. Trucul. 1. 2. pr.
Aufcultemus hinc quid agat. Plaut. Curc. 2. 2. 29.
Aufcultare paucis. Ter. Adel. 5. 3. 20.
Jamdudum aufculto. Hor. 2. Serm. 7. 1.
Aufcultare aliquem. Plaut. Pseud. 1. 5. 38. Te aufcultabo lubens. Ter. Heaut. 4. 5. 23. Aufcultata quod superest fallaciæ.
Populum aufcultare. Catull. 65. 39.

Aufcultare, [ἀκούω, ἀκούω] cum dativo, pro Obedire ponitur. Varro 5. de L. L. 8. Ab audiendo etiam aufcultare declinamus, quod hi aufcultare dicuntur, qui auditis parent. Ter. And. 1. 3. 4. Nec quid agam certum est, Pamphilumne adjuvem, an aufcultem feni. Ea ratione qua & Audire dicitur cum dativo, pro Obedire. Cic. pro Rofc. Amer. 104. Mihi aufcultata, vide ne tibi defis.
Aufcultare minus est, quam Audire. Pacuvius apud Cic. 1. de Divin. 132.
Nam istis qui linguam avium intelligunt,
Plusque ex alieno jecore sapiunt, quam ex suo,
Magis audiendum, quam aufcultandum cenſeo. [Immo Plus est potius, ut modo ex Gellio docuit, quia & Obedire denotat. V. & Non.

Aufcultare, pro Videre, spectare. Afran. Privigno.
Videt ludos, hinc aufcultavi procul. Si fides Nonio,
Aufcultabitur, imperf. Plaut. Merc. 3. 3. 127. Excufato me feciffe sedulo ad portum ne ires, dico jam tibi. c. aufcultabitur.
AUSCULTATIO, ònis. f. [ἀκούσις] Auditio.
Aufcultatio, Obeditio. Plaut. Rud. 2. 6. 18. Quid mihi seclæsto tibi erat aufcultatio? quidve hinc abitio?

AUSCULTATUS, ùs. m. Idem. Apul. Met. 6.
AUSCULTATOR, òris. m. [ἀκούσις] Cic. in Partit. 10. Nam aut aufcultator est qui audit, aut disceptator.
AUSILLI, dicebantur qui nunc Aurelli. Festus.

AUSSER, vel **AUSUR**, [Αὔσις] Fluvius Italiæ prope Lucam, cujus olim pars rivus ille, qui juxta Pifas nunc labitur, fuit. Straboni corrupte Æfar, *αὔσις*, vocatur.

AUSIM, [αὔσιμον] Verbum defectivum, pro Ausferim, ut observat Vofſius de Anal. 3. 41. indicativo vel optativo futuri temporis, Ausim, aufus, aufit, & pl. aufint. Cæteris caret. i. e. Audebo, vel Utinam audeam. Liv. in Procem. Nec fi sciam, dicere aufim. Virg. 2. Georg. 289.
Aufim vel tenui vitem committere sulco, i. e. Aufus sum, vel Audebo, teste Servio. Festus, Aufus, i. e. Audeas.
Aufim confirmare. Lucret. lib. 2. 178.

AUSONIA, [Αὔσιον] Ea duntaxat pars Italiæ dicta est primo, in qua sunt urbes Beneventum, & Cales. ab Aufone Ulyffis & Calypsos filio poitea tota Italia, qua Appennino finitur, Aufonia vocitata est ab eodem duce. Inde etiam Aufonii Itali dicti sunt. Festus.
Armipotens Aufonia. Stat. 3. Sylv. 2. 20.

AUSONIUS, Adj. [Αὔσιον] Qui ex Aufonia est. ut, Gens Aufonia, Rr Mare

Mare Aufonium, pars maris Tyrreni, a Campania Siciliam versus. Lingua Aufonia, i. e. Latina. Ovid. 5. Trist. 7. 61.
 Terra. Virg. 4. Æn. 349.
 Tibris. Virg. 5. Æn. 83.
AUSONIDÆ, Ærum. m. pl. Virg. 10. Æn. 563.
 — ditillimus agri,
 Qui fuit Aufonidum. Pro Romanis posuit Lucan. 9. 999.
 Usurpator & Adjective tam de Rebus quam de Personis. Sil. lib. 9. 187.
 — pateripse superbus aqurum
 Aufonidum Eridanus. adde Ovid. 2. Fast. 94.
AUSONIUS, [Aυσηνιδης] Sophista, scripsit epistolas, & alia quædam ad Nonnum, ut ait Suidas.
 Fuit & Decimus (vel Decius) Magnus Aufonius, patria Gallus Burdegalensis, Grammaticus Rhetor & poeta clarissimus, Imp. Gratiani & Valentini junioris præceptor, & A. V. 1131. cum Q. Olybrio cof. cuius extant Poëmata, & Panegyri. Gratiano dict.
AUSPEX, icis. m. [αυσπεξ, αὐσπεξ, αὐσπεξ] Dicitur est ab Avibus afficiendis, quemadmodum & Arufpex. Trans. Dux coeptorum vel Auctor. Aufpex legis. Cic. 2. Att. 7. Quid queris? acueram me ad exagitantem hanc ejus legationem: quam si ille contemnit, & si (ut scribis) bilem id commovet, & latoribus & aufpibus legis Curiate spectaculum egregium.
 Aufpices victoriarum pulli gallinacci. Plin. lib. 10. cap. 21. Victoriarum omnium toto orbe aufpices.
 Mufa aufpice: i. e. Duce. Hor. 1. Epist. 3. 13.
 Phebo aufpice. Stat. 2. Sylv. 2. 39.
 Providus aufpex. Hor. 3. Carm. 27. 2.
 Aufpices etiam dicebantur, Pronubi [πρωθυμφοι] qui nubentibus aderant. cum configeretur dos, & nuptiales tabulæ perscriberentur. Cic. pro Cluent. 14. Nubit genero focus, nullis aufpibus, nullis auctoribus. Plaut. Caf. prol. 86. Ulro ibit nuptium, non manebit aufpices.
AUSPICABILIS, e. Arnob. &
AUSPICABILIS, e. [αὐσπεκταβιλης] Quod ad aufpiciam pertinet. ut, Aufpicalis pisciculus, Qui aliquid portendit, aut significat futurum. Plin. lib. 32. cap. 1. Tenuit & nostra memoria Caii principis ab Astura Antium remigantis, ut res est etiam aufpicalis pisciculus. siquidem novissime tum in urbem reversus ille Imperator, suis telis confossus est. De echeneide pisce loquitur.
AUSPICIUM, i. n. [αὐσπιχιον, αὐσπιχιον] inquit Festus, ab Ave specienda. nam quod nos cum præpositione dicimus Afpicio, apud veteres Specio dicebatur. Valla lib. 6. Aufpiciam est vel a Pastu avium, vel ab Inspectione avium. Sed quia Conful antequam iret in expeditionem, capiebat aufpiciam, hinc factum est ut dicamus aufpiciam ducum atque principum, quæ a solo duce capiuntur. Hæc Valla. Cic. 2. de Divin. 78. Quid est aliud nolle moneri a Jove, nisi efficere ut aut ne fieri possit aufpiciam, aut si fiat, videri? Ceterum aves eventus significant aut adversos, aut secundos. Plaut. Amph. 2. 2. 58. Ante aufpiciam commoratum est? Scil. ad verbum. V. Cic. 1. eod.
 Aufpiciam & Augurium quid differant. V. in AUGURIUM.
 Funeris aufpiciam. Stat. 6. Theb. 222.
 Nuptiarum aufpiciam. Cic. 1. de Divin. 28. Quod etiam nunc nuptiarum aufpiciis declarant. Al. Aufpices.
 Urbs aufpiciis condita. Cic. in Vatin. 14. Qui tantus furor, ut quum inaudita ac nefaria sacra susceperis, quum inferorum animas elicere, quum puerorum extis deos manes mactare soleas: aufpiciam, quibus hæc urbs condita est, quibus omnis Resp. atque imperium tenetur, contempseris? Addicentia aufpiciam. Tacit. 2. Ann. 14. Auscus omine, addicentibus aufpiciis vocat concionem. V. ADDICO.
 Bonum aufpiciam. Catull. 43. 19.
 Bono aufpicio promulgare legem. Cic. 1. Att. 14. Lurco autem Tribuni plebis; qui magistratum simul cum lege Ælia inivit, solutus est & Ælia & Fufia, ut legem de ambitu ferret, quam ille bono aufpicio claudus homo promulgavit.
 Caduca aufpiciam dicunt, Quum aliquid in templo excidit: veluti virga e manu. Fest. lib. 3.
 Consulare aufpiciam. Cic. pro Muren. 1. Quod si illa solemnis comitorum precatio, Consulibus aufpiciis consecrata, tantam habet in fe vim & religionem, quantam Reip. dignitas postulat, idem ego precatus sum, ut iis quoque hominibus quibus hic Confulatus me rogante datus esset, ea res fauste, felicitè prospereque eveniret.
 Favens, i. e. Prosperum. Ovid. 3. de Pont. 1. 160.
 Ferale. Claud. 2. in Eutrop. 212.
 Frivolum. Sueton. Neron. 41.
 Grande. Ovid. 2. Trist. 174.
 Infelix. Stat. 11. Theb. 340.
 Juge. Festus, Juge aufpiciam est, Quum junctum jumentum stercus fecit. Cic. 2. de Divin. 77. Huic simile est quod nos augures præcipimus, ne jure aufpiciam obvenerit, ut jumenta jubeant disjungere.
 Liquidum. Cum sereno celo certum quid ostenditur. Plaut. Epid. 11. 2. 1.
 Malum. Plaut. Aulul. 3. 2. 33.
 Meliore aufpicio. Plant. Men. 5. 9. 88.
 Militare. Cic. 2. de Divin. 77. Nam ex acuminibus quidem, quod totum aufpiciam militare est, jam M. Marcellus ille quinque Consul totum omisit. idem Imperator, idem Augur optimus.
 Mollia. Claud. 1. in Eutrop. 494.
 Optimum. Cic. 2. de Divin. 43. Fulmen finitrum, aufpiciam optimum habemus ad omnes res, præterquam ad comitia.
 Optimis aufpiciis. Cic. de Senect. 11. Augurque quum esset, dicere ausus est, optimis aufpiciis ea geri que pro Reip. salute gererentur: que contra Remp. ferent, contra aufpiciam fieri.
 Perenne. Cum quis annem aut aquam, quæ ex sacro oritur aufpicio transit. Festus. V. Scalg. ad l.
 Pestiferum. Cum cor in extis, aut caput in jecinore non fuisset. Festus. Piacul. re. Quod sacrificantibus tristia portendebat; ut. Cum hostia ab ara profuisset, aut percussa mugitum dedisset, aut in aliam partem corporis, quam oportere, decidisset. Festus. V. Virg. 2. Æn. 223.
 Regalia. Claud. Conf. Hon. 4. 1.
 Secunda. Hor. 4. Carm. 14. 16.
 Salvis aufpiciis. Cic. de Provinc. Conf. 45. Idem illam proscriptionem capitis mei contra salutem Reip. sed salvis aufpiciis rogatum esse dicebant. i. e. Non contra aufpiciam. Budæus.

Solemnia. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 364.
 Sinistrum. V. Aufpiciam optimum.
 Utile. Ovid. 1. Fast. 219.
 Aufpiciam, pro Ductu atque dispositione. Virg. 4. Æn. 340.
 Me si fata meis paterentur ducere vitam
 Aufpiciis, & sponere mea componere curas. Ubi Servius, Meis aufpiciis, argumentum a necessitate. Et aufpiciis ideo, quia majores omnia aufpicio gerebant. Ergo Aufpiciis, Dispositionibus. Liv. Decad. 3. lib. 8. Vos aufpiciam imperiumque ad Calenum detulistis. Plin. lib. 7. cap. 43.
 Imperio atque aufpicio alicujus aliquid agere. Plaut. Amph. 1. 1. 37.
 Ductu, imperio, aufpicio. Plaut. Amph. 1. 1. 41. Ut gesserit Remp. ductu, imperio, aufpicio suo.
 Virtute atque aufpicio alicujus. Plant. Epid. 3. 2. 45.
 Aufpiciam, pro Potestate etiam summa. Liv. lib. 28. cap. 9. Quoniam in provincia M. Livii res gesta esset, & eo die quo pugnatum foret, ejus forte aufpiciam fuisset. Et alibi idem. Budæus. Virg. 4. Æn. 102.
 Communem hunc ergo populum, paribusque regamus Aufpiciis. Ubi Servius, Paribus aufpiciis, Æquali potestate. Et ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Et dictum est a comitis, in quibus iisdem aufpiciis creati, licet simul non crearentur, parem tamen habebant honorem propter eadem aufpiciam. unde & Consules, pares sunt: quum necesse esset ut unus prior crearetur.
 Aufpiciam majora, Majores honores & magistratus significant. nullus enim magistratus inaufpicio creabatur. Budæus.
 Dare aufpiciam. Sil. lib. 13.
 Dare signum & aufpiciam alicui. Sil. lib. 7.
 Dirimere aufpiciam. Plin. lib. 7. cap. 57.
 Dissolvere. Cic. in Vatin. 11. An quia tu semper sic egisses, aufpiciam fueris augur dissolucurus.
 Ementiri. Cic. 1. de Divin. 29. Appius collega tuus, bonus augur, ut ex te audire soleo, non satis scienter virum bonum & civem egregium censor C. Ateium notavit, quod ementium aufpiciam subscripserit.
 Evenere aufpiciam secunda. Cic. 1. de Divin. 27. Cujus quidem hoc præclarissimum est, quod postquam a Cæsare tetrachiae regno, pecuniaque multatus est, negat fe tamen eorum aufpicio, quæ sibi ab Pompeium proficenti, secunda eveniret, pœnitere.
 Facere aufpiciam. Liv. 1. Circa summum culmen hominis aufpiciam fecisse.
 Facere ratum aufpiciam. Cic. 2. de Divin. 80. Cur autem aliis a dextra, aliis læva datum est avibus, ut ratum aufpiciam facere possint?
 Mittere aufpiciam. Liv. 1. 18. extr. Tum peregit verbis aufpiciam quæ miti vellet: quibus missis Numar rex declaratus de templo descendit.
 Præmonere aufpiciam. Cic. 2. de Legib. 21. Quique agent rem duelli, quique popularem, aufpiciam præmonent.
 Vetat aufpiciam. Ovid. 6. Fast. 174.
AUSPICOR, [αὐσπεκωρ, αὐσπεκωρ] Æri. Aufpiciam capere. Cic. 2. de Divin. 76. Illi autem qui in aufpiciam adhibetur, quum ita imperavit is qui aufpiciam, dicitur.
 Aufpiciam tripudio. Cic. 1. de Divin. 77. C. Flaminius quum tripudio aufpiciaretur, pullarius diem prælii committendi differabat.
 Aufpiciam, Incipere. Plin. lib. 7. in proem. Itaque felicitar natus jacet, manibus pedibusque devinctis, flens, animal ceteris imperatorum, & a supplicii vitam aufpiciatur, unam tantum ob culpam, quia natum est.
AUSPICO, [αὐσπεκωρ] Ære. Utitur Plautus frequenter. Perf. 4. 6. 7. Ego aufpiciavi in hunc diem.
 Aufpiciare avem, aut aliud quodvis animal. Plaut. Stich. 2. 3. 46.
 Certum est mustelæ posthac nunquam crederi:
 Nam incertiozem nullam novi bestiam:
 Quin & ipsa decies in die mutat locum:
 Eam aufpiciavi ego in re capitali mea.
 Aufpiciare alicui rei. Plaut. Rud. 3. 4. 12. Non hodie isti aufpiciari rei, ut cum iuriferò fabuler. conf. Non. 7. c. Gell. 3. 2. Aufpiciaverunt.
AUSPICATUS, [αὐσπεκωρ] Partic. Boni aufpicii, Aufpicio captus, consecratus. Impetus non aufpiciatus. Hor. 3. Carm. 6. 10.
 Aufpiciatus locus. Cic. pro C. Rabir. 11. Quamobrem uter nostrum tandem Labiene popularis est? tune, qui civibus Romanis in concione ipsa carnificem, qui vincula adhiberi putas oportere? qui in campo Martio comitis centuriatis, aufpicio in loco, crucem ad civium supplicium desigi & constitui jubes? an ego, &c.
 Exordium, Quintil. lib. 10. cap. 1. Itaque ut apud illos Homerus, sic apud nos Virgilius aufpiciatum dederit exordium: h. e. Felicissimum.
 Arbor, Plin. lib. 13. cap. 22. Nec aufpiciator in Lesbo insula arbor quæ vocatur evonymos.
 Venus, Catull. 43. 26. Quis ullos homines beatiores Vidit? quis Venerem aufpiciare?
AUSPICATO, Adv. [αὐσπεκωρ] i. e. Aufpicio capto. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Itane vero ego non justus, qui & Conful rogans, & augur, & aufpiciato Aufpicio, Felicitè (ut ait Valla) quasi Aufpiciis non repugnantibus.
 Ter. And. 4. 5. 12. Haud aufpiciato huc me appuli. Ubi Donatus, Haud aufpiciato, id est inaufpiciatus, quod non esset aufpiciatus. Est ultatum veteribus fe dicere, siquid aliquid aliter evenisset quam vellet. Cic. 2. de Divin. 76. Bellicam rem administrari majores nostri, nisi aufpiciato noluerunt.
 Aufpiciato renuntiare Confulem. Cic. pro Muren. 1. Quæ deprecatus a diis immortalibus sum, Judices, more institutoque majorum illo die quo aufpiciato comitis centuriatis L. Murenam Confulem renuntiaui: ut, &c.
AUSRAVIA, vel **AUSTRAVIA**, Insula Oceani Septentrionalis, a Barbaris sic appellata: a Romanis vero Glesstia, a Glesio i. e. Succino, cum felicitè Germanicus Cæsar ibi res clalibus gereret. Auditor Plin. lib. 37. cap. 3. Idem tamen Plin. lib. 4. cap. 13. hanc vocat Austraniam: & ita legit Hermolauds.
AUSTRA, tri. [Aυστρα] Verbus Meridionalis, ab Haurio; nam veteres hunc voci aspirant, scribentes Haurter, quod MSS Codd. restantur. Hæc Erythraeus. Austre Græce *Αυστρα* dicitur ab humore & nebula, quod vult Græce, Humor Latina interpretatione dicitur, ac fit in ventus sudoris effector. Nonius. Caf. 3. Bell. Civil. 26. Nacti Austrum naves sulvunt.
 Austris sibilus. Virg. 5. Ecl. 82.
 Austris non ad verbis ætatem ducere. Hor. 2. Epist. 2. 202.

Non agimur tumidis velis Aquilone secundo ,
 Non tamen aduersis ætatem ducimus Auftris. h. e. Nec in
 summa prosperitate fumus, nec in summa calamitate.
AQUATICUS, Ouid. 2. Met. 853.
ASPIRANS, Virg. 5. Æn. 764.
CALIDUS, Claud. de Bell. Get. 59.
CREPITANS, Virg. 3. Æn. 70.
DENSUS, Virg. 5. Æn. 696.
FRIGIDUS, Virg. 4. Georg. 261. i. e. (ut exponit Sabinus) Languidus.
 Auster enim non est frigidus, sed calidus & humidus. Sed forte Frigidum dixit poeta, quia frigidus est in sua origine: sed quia per zonam torridam ad nos comitat, calidus pervenit, ut tradit Macrobius in Somnio Scipionis, lib. 2. cap. 5. V. Arifstot. in Problem. fecit. 26.
FURENS, Virg. 1. Æn. 55.
GELIDUS, Claud. 4. Conf. Hon. 428.
HUMIDUS, Virg. 1. Georg. 462. Claud. in r. Conf. Stil. 395.
HYBERNUS, Tibull. 1. 1.
INEXORABILIS, Sil. lib. 16.
LENIS, Virg. 3. Æn. 70.
LEVIS, Valer. 6. Argon. 665.
MADENS, Sen. Oeth. 1.
MADIDUS, Claud. 2. Conf. Stil. 103.
MITIS, Cic. 7. Att. 2.
NEBULOSUS, Sen. Med. 8.
NIGERRIMUS, Virg. 3. Georg. 278. Stat. 5. Theb. 705.
NOCENS CORPORIBUS, Hor. 2. Carm. 14. 16.
NUBILUS, Ouid. 11. Met. 664.
PLUMBEUS, Hor. 2. Serm. 6. 18. Ab effectu. h. e. Aggravans animos, more plumbi. [Nisi pro Valde gravi, sensu translato tamen, posuit.]
PLUVIUS, Ouid. 1. Met. 66.
SPIRANS AËTIBUS, Ouid. 7. Met. 532.
TEPIDUS, Sen. Hippol. 1.
TURBIDUS, Claud. Laud. Seren. 203.
VALIDUS, Hor. 1. Epist. 11. 15.
VEHEMENS, Cic. 16. Att. 6.
CADUNT AUSTRI. In CADDO.
IMMISI AUSTRUM FLORIBUS. Proverbii species, Virg. 2. Ecl. 58.
 Eheu quid volui misero mihi? floribus Austrum
 Perditus, & liquidis immisi fontibus apros. De vento Austro
 interpretor (inquit Turnebus) cujus aura calida & æstuosa statim languescunt flores pulcherrimi. Stat. 3. Sylv. 3. 129.
 Pubentesque rosæ primos moriuntur ad Austrus.
IMMURMURAT FILIVS AUSTRER. Virg. 4. Georg. 261.
INCREBRUIT AUSTRER. V. INCREBRUESCO.
INGEMINANT AUSTRUM. i. e. Repetunt suos flatus venti. Virg. 1. Georg. 333.
AUSTRI PRO VENTIS, figura apud Virgil. celebrata, & est species pro genere.
 Virg. 1. Æn. 540. [Synecdoche facil poetica.]
AUSTELLUS, i. m. dimin. Lucil. apud Nonium 2. 229.
AUSTRALIS, e. [Austrum] ut, Australis ora. Cic. 2. de Nat. Deor. Et Australis morbos vocant medici, Qui Austro flante generantur. est enim ventus admodum pestifer.
AUSTRALIS ANNUS, Claud. 1. Eutrop. 403.
CINGULUS, i. e. Meridionalis zona. Cic. de Somn. Scip. 15. Duo sunt habitabiles, quorum Australis ille, in quo qui insidunt, adversa vobis urgent vestigia, nihil ad austrum genus. Loquitur de quinque terræ zonis.
LATUS, Claud. 2. in Eutrop. 242.
NIMBI AUSTRALES, Ovid. 4. de Pont. 4. 1.
POLUS AUSTRALIS, i. e. Antarcticus. Sen. Oeth. 8. Ovid. 2. Met. 132.
AUSTRIFER, Adj. Sil. 12. 2.
 — Austrifero nebulosam vertice frontem. Immitis condebat hiems.
AUSTRINUS, aliud Adj. [austrum] ut, Austrini flatus, Qui flant ab Austro. Columel. lib. 7. cap. 3.
AUSTRINUM CÆLUM, Plin. lib. 16. cap. 26. Pyrus & amygdala, etiam si non pluat, sed fiat Austrinum cœlum atque nubilum, florem amittunt. Auster enim dum flat, innumeras nubes attrahit. Hinc proverbium (quia & Cæcias dicitur) Attrahit ad se mala, ut Cæcias nubes. De homine infelice. Calores Austrini. Virg. 2. Georg. 270.
AUSTRINUS DIES. Columel. lib. 11. cap. 2. 111 Cal. Maias mane Capra exoritur, Austrinus dies, interdum pluviae.
POLUS, Plin. lib. 5. cap. 19.
AUSTRO, Ære. Humectare. Austrati ad ignem sedent. Ex Plauto affertur, [falso, opinor.]
AUSTRERUS, a, um. [αὐστέρης] contrarium est Suavi: sumptum a Græcis, apud quos αὐστέρης, Austerus dicitur. ut Austeri homines. Cic. 3. de Orat. 96. Quanto molliores sunt & delicatiores in cantu flexiones, & falsa vocula, quam certa & severa? quibus tamen non modo austeri, sed si sæpius fiunt, multitudo ipsa reclamant.
CURATO AUSTRERA. Plin. lib. 24. cap. 7.
COLOR, Plin. lib. 35. cap. 6. Sunt autem colores austeri aut floridi. Utrunque natura, aut mistura evenit. Floridi sunt quos dominus pingenti præstat, minium, armenium, cinnabaris, chrysofolia, indicum, purpurillum. Ceteri austeri.
GUSTUS AUSTRER. Columel. lib. 12. cap. 12.
HOMO AUSTRERUS & GRAVIS. Cic. in Pison. 71.
LABOR, Hor. 2. Serm. 2. 12.
MORE AC MODO AUSTRER cum aliquo agere. Cic. pro Cœl. 33.
MUSTA AUSTRER in lacu. Quintil. lib. 2. cap. 7.
POEMATA. Hor. in Arte Poet. 342.
SUAVITAS AUSTRERA, cui Dulcis opponitur. Cic. 3. de Orat. 101.
VINUM AUSTRERUM. Columel. lib. 3. cap. 2.
VI AUSTRERUS. Propert. 3. 3. 50.
AUSTERITAS, Ætis. f. [αὐστέρητις] contraria est Suavitati. Quintil. lib. 2. cap. 2. Non austeritas ejus tristis, non dissoluta sit comitas. Loquitur de præceptore pueris tradendo.
AUSTERITAS & FRONTIS REMISSIO opponuntur. Plin. Epist. 5. lib. 11.
AUSTERITAS COLORUM. Plin. lib. 35. cap. 10. Et eadem res nimis floridus coloribus austeritatem occulte daret.
AUSTERER, Adv. [αὐστέρης] Cic. pro Muren. 74. At enim agit mecum austerer & Svoice Cato.
AUSTRALIS, AUSTRINUS, AUSTRO, as. V. AUSTER.

AUSTRASIA, Francia primum Orientalis sub Car. M. dicta, Occidentali seu Neustria opposita, illam *Ostribi*, hanc *Wstribi* appellabant. Deinde de Francia media, sui regno Metensi illi nomen tributum, ex qua tria deinde regna, Lotharingicum, Burgundicum, & Arclatenſe extiterunt. V. Obrechtii Prodr. Rer. Allaticæ.
AUSTRIA, [*Austronius àvra 20096*] Hodie Provincia Germaniæ Veterum fuit Pannoniæ superioris regio, ab Austro vento Meridionali dicta, quod ad Austrum sita sit. Nomen dedit Domui Austriacæ, ex qua inde ab Alberto I. imperator Germaniæ, & reges Hispaniæ. Dividitur in superiorem, seu Cisdanubianam; & inferiorem, seu Transdanubianam.
AUSTRIACUS, Adj. Ad Austriam pertinens.
AUSTRI CORNU, [*77 Notu 21688*] Promontorii nomen est in Æthiopia, cuius meminit Strabo lib. 16.
AUSTRUM, V. HAUFTRUM in HAURIO.
AUSUS, V. AUDRO.

A U T

AUT, [*77*] Conjunctio disjunctiva est. Cic. 5. Tusc. 118. Aut bibat, aut abeat. Ter. And. 1. r. 30. Aut equos alere, aut canes ad venandum, aut ad philofophos.
 Aut, sæpius repetitum. Cic. in Pison. 94. Res ipsa & Reip. tempus, aut me ipsum, quod nolim : ut alium quempiam: aut invitabit, aut dehortabitur. Idem 1. de Orat. 36. Cetera (inquit) affertur Craſſo, ne aut de C. Lælii foceri mei, aut de hujus generi, aut arte aut gloria detraham.
 Aut vel. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de aleator. Hac clausula pertinet ad eum qui compulſit ludere: ut aut multa multetur, aut in latumias, vel in vincula publica detur.
 Aut post Utrum, pro An, in editione Parisien. in 8vo, lib. 2. de Officiis. Locus mutatus est in Lamb. editione p. 384. ubi de Themistocle. H. St. En. locum: Themistocles est auctor adhibendus; qui cum consuleretur, utrum bono viro pauperi, aut minus probato diviti filiam collocaret? Ita MSS.
 Aut vero, pro Aut etiam. Cic. 6. Verr. 78. Quem tibi aut hominem, invitis diis immortalibus, aut vero deum, tantis eorum religionibus violatis, auxilio futurum putas?
 Aut etiam, aut vero. Cic. 1. de Orat. 76. Sed siquis esset, aut si etiam unquam fuisset, aut vero si esse posset, tu esses unus profecto.
 Aut vero, pro Aut etiam, & tamen præcedit Aut etiam. H. St. [*παρὰ τὴν αὐτὴν* videtur H. Stephani. Recte enim hæc habent.]
 Aut quia, geminatum. Hor. 2. Serm. 7. 25.
 Aut quia non sentis, quod lamens rectius esse:
 Aut quia non firmus rectum defendis, & heres.
 Aut corrective pro Saltem. Sallust. Jugurth. 60. Profecto cuncti aut magna pars. [vel potius, pro Aut certe.]
 Aut certe. Cic. in Brut. 254. Quo enim uno vincebamur a victa Græcia, id aut erectum illi est, aut certe nobis cum illis communicatum.
 Aut, cum interrogatione positum. Ter. Eun. 1. 2. 75. Aut ego nesciebam quorum tu ires? Ita Græci fuo 3 in interrogando utuntur. Sic Stephanus. Sed error natus est ex MSS vitiosis. Alii enim Codd. rectius habent At, ut observat Cl. Wasse in indice ad Sallustium. [Lindenbrog. exhibet, Haud ego nesciebam. Quod amplector, & quidem sublata quoque nota interrogationis, quam is reliquit.]
DAUTRIC Diomed. lib. 1. Aut conjunctio dubitativa, si geminetur, habet potestatem quæ dicit, Aut librum volo, aut pretium, utrumque æquo desiderare significat. Aut, si femel pronuntietur, diminutiva est, & gradum habet ad inferiora tendentem: ut dicimus, Eum librum volo, aut pretium. ut si liber quem potissimum volo, minime reddatur: tu quod secundum, pretium.
 Aut, modo conjunctiva est, quum dicimus, Aut da mihi, aut rapio. Modo hortativa est. Ita Virg. 9. Æn. 495.
 Aut tu magne patre divum miserere. Modo conjunctiva pro Et. ut Virg. 1. Æn. 414.
 Molirive moram, aut veniendi poscere causas. Et pro Que. ut Virg. 1. Georg. 411.
 Tum liquidas corvi pressio ter gutture voces
 Aut quater ingeminant. pro Quaterque. Modo pro seperativa ut Virg. 1. Æn. 438.
 Aut onera accipiunt venientem, aut agmine facta. Idem 4. Æn. 62.
 — media inter cornua fundit,
 Aut ante ora detum, pingues spatiat ad aras. i. e. Modo funditur, modo spatiat. Hæc ex Diomede, fere ad verbum.
AUTAPODIA, [*αὐταπόδια*] Calcementi genus. idem cum iis quæ ἀναξυρίδας alio nomine appellant, ut auctor est Pollux lib. 7. cap. 22. [Nomen male fictum ex trium vocum confusione: αὐτῶν αὐτῶν ποδῶν, ut docuit Kühnius.]
AUTARIATÆ, [*Αὐταριάται* Stephano] Populi in Illyrico bellicosissimi, qui quum Triballos, & Ardiaeos vicinos suos debellassent, postea a Scordiscis attriti, & tandem a Romanis penitus deleti sunt. Strab. lib. 7.
AUTRI, [*Αὐτρία*] Arabiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 29.
AUTEM, [*77*] Discretiva conjunctio, qua eaque discreta intelligi volumus, connectimus. Valla, Vero & Autem idem significant, & eodem in loco poni possunt, antecedente utique aliqua dictione. nunquam enim ab his sententia incipit. Collocantur autem frequenter, ut nullum referantur, sed tantum distinguunt sententiam a sententia. Hactenus Valla lib. 2. Ter. Adelph. 4. 2. 48. Æschinus odiose cessat, prandium corrumpitur. Ctesiphon autem in amore est totus. Cic. 11. Fam. 15. Quod fecit ille diligenter: mihi autem nihil amabilius officio tuo & diligentia. Quid autem? Ter. Adelph. 3. 4. 16. Salve Deima. D. quid autem? Cic. 5. Tusc. 16. Qua pulchritudine urbem? quibus autem opibus præditam, servitute oppressam tenuit civitatem? De Diényſio Syracusanio. Quid mea autem? Ter. Eun. 5. 2. 10. Ah quid faciam? quid mea autem? quid faciet mihi, &c.
 Autem, pro Etiam. Plaut. Trucul. 4. 3. 64. Agite, abite: tu domum, & tu autem domum. Ter. Eun. 3. 2. 22. Quid tu ais Gnatho? nunquid habes quod contemnas? quid tu autem Thraſo? tacent: satis laudent. Atque adeo autem. Ter. Eun. 5. 2. 22. Atque adeo autem cur non ego me intro eo?
 Ecce autem. Ter. Phorm. 1. 5. 34. Ecce autem similia omnia: omnes congrunt. Ubi Donatus, Ecce autem, vox est apta his quæ nova & improvvisa animo accidunt. Sic Virg. 2. Æn. 203.
 Ecce autem gemini a Tenedo tranquilla per alta.

Autem enim. Plaut. Pseud. 1. 5. 21. Vetus nolo faciat. c. autem enim nequiquam vivit. i. e. Profecto: verum infortunatum est.

Neque enim, neque autem. Cic. 5. Fam. 12. Neque enim tu is es, qui quid sis nescias: & qui non eos magis, qui te non admittunt, invidios, quam eos qui laudent, assentatores arbitrare. Neque autem ego sum ita demens, &c.

Pridie autem, in principio orationis. Cic. 9. Att. 9. Pridie autem apud me Crallipes fuerat.

Porro autem. Ter. Adelph. 3. 3. 66. b. Hoc vitio datur. s. prohibe. p. porro autem. Ubi Donatus, Porro autem, At vero, & huiusmodi principia narrationum sunt, quibus superiora sequentibus concluduntur. Idem Eun. 5. 5. 63. Nunc metuo fratrem, ne intus sit: porro autem, parci ne rure redierit jam.

Tum autem, pro Preterea. Ter. Eun. 5. 9. 6. Scis sponfam mihi? P. bene, ita me dii amant factum. c. audin' tu illum quid ait? c. tum autem Phaedria meo fratri gaudeo amorem esse omnem in tranquillo.

Tum autem, pro Et. Ter. Eun. 2. 3. 20. Ut illum dii deaque senium perdant, qui me hodie remoratus est.

Meque adeo qui resisterim? tum autem qui illum non floccificerim. Ubi Donatus, Tum autem pro Et. duas vult enim causas esse cur seipsum dii perdant: unam, quod resisterit: alteram, quod senem perverit diu remanserit a persequenda virgine.

Tum obsequium autem? Plaut. Aul. 3. 6. 24. i. e. Et preterea quale mihi obsequium mihi? Idem Bacch. 1. 2. 58. Summe autem nihili, qui nequam ingenio moderari meo? Budeus.

Autem vero. Cic. 1. de Orat. 70. Est enim finitimus oratori poeta, numeris attrictior paulo, verborum autem licentia liberior, multis vero orandis generibus focius ce pene par: in hoc quidem certe prope idem, nullis ut terminis circumscribat, aut definitus jus suum.

Vix autem. Cic. 2. Verr. 12. Ut ea resiliat in antiquum statum nullo modo possit, vix autem per multos annos.

Autem, inter multas copulativas ponitur, quasi respirationis causa. Cic. 2. de Nat. Deor. 52. Tum autem rursus aperiantur, tum abeunt, tum recedunt, tum antecedunt, tum autem subssequuntur, tum celerius moventur, tum tardius.

Autem utitur, quum verbum iam dictum repetitur cum interrogatione, corrigentes quod minus nobis dictum videbatur. Cic. 6. Att. Quid tandem isti mali in tam tenera infula non fecissent? fecissent autem? imo quid ante adventum meum non fecerunt? Idem pro Rabir. Posth. 48. Nunquid testis Posthumum appellavit? testis autem? num accusator? Budaus.

Autem, servit precipue repetitis interrogationibus cum indignatione. Cic. pro Cluent. 167. Quod autem tempus veneni dandi illo die? in illa frequentia? per quem porro datum? Ter. Eun. 4. 7. 28. Ego non tamen meam? c. h. tuam autem furcifer? Ex Budeo.

Autem, tertio & quarto loco positum. Gell. lib. 19. cap. 1. Nescitanda probationes autem, &c. Plaut. Amph. prol. 144. Tum meo patri autem torulus inerat aureus. Virg. 2. Æn. 101.

Sed quid ego hæc autem nequiquam ingrata revolve?

AUTHES, [Αὐθής] Alcyonci gigantis, qui Herculis telis confossus est, filia. Is enim filias habuit septem, quæ ob patris mortem in mare precipitantes se, ab Amphitrite in Alcyones mutatae sunt, ut quibusdam placet. Harum nomina Hegesander ponit hæc, Phosioniam, Authen, Methonen, Alcipthen, Pallenen, Atherien, & Drymo. Hæc Janus Parrhasius in Claudian.

AUTHENTIS, [Αὐθεντίας] ait Budaus in Commentariis, etiam αὐθεντίας significat. Paulo post, Theodoros Gaza in libro ἀπὸ μῆνης ait hoc vocabulum olim tantum significasse τὴν αὐθεντίαν: postea vero & supra mille annos αὐθεντίας Græce hoc significare cepisse, quod apud Latinos Auctor significat. Id quod ideo dicit factum, ut Græci unam dictionem haberent, quæ plane responderet dictioni Latine: hoc est, huic nomini Auctor. Inde αὐθεντία, Auctoritas: quod verbum in Pandectis sæpe legitur, & ipse Gaza usus est in Catone. Nam quod ibi Cicero dixit, Tenebat auctoritatem in fuos, Gaza vertit αὐθεντία. Sed contra Gazam pugnat Ciceronis auctoritas, qui 9. Att. 17. ita scribit, Ubi est illa pax, de qua Balbus scriperat torqueri se? equid acerbius? equid crudelius? Atque cum loqui quidam αὐθεντίας narrabant. Et 10. Att. 9. Etiam illud erat persuasum, Pompeium cum magnis copiis iter in Germaniam per Illyricum fecisse: id enim αὐθεντίας nuntiabant. Utrobique αὐθεντίας significat, Non sine certo auctore. Hæc ex Budeo. Alii sic exponunt, Cum auctoritate, Certo auctore, Pro certo. Alciatus lib. 2. Parergon cap. 46. Authenticum pro Re certæ fidei ponit, non solum apud Julianum Paulumque jurisconsultos, sed etiam apud Cic. 9. Att. 10. Tameñ Gaza libello de Mensibus hanc vocem apud veteres hoc sensu non reperiri scribat, fed eos qui citra millem annos scripsere, hæc dictione αὐθεντίας uti cepisse, ut eum exprimerent item Latini Auctorem dicunt. olim enim idem significabat quod αὐθεντία, i. e. Propria manu aliquid parans. Hæc ille. Charif. lib. 1. Auctor liquidum dicitur, quod auget & generat: & Auctricum dicitur, quod pariter augete possit. quum vero ad auctoritatem refertur, pro communi accipiendum. Servius in illud 12. Æn. 159. Auctor ego audendi: Nomina, inquit, in tor desinentia, & feminina ex se faciunt que in trix terminantur, si tamen a verbo veniant. ut ab Lego & lector & lectrix facit, Doceo doctor & doctrix. Si autem a verbo non venerint, communia sunt: nam similiter & masculina & feminina in tor exeunt: ut hic & hæc fenator, hic & hæc balnear: licet Petronius usurpaverit, Balnearicium dicens. Tale est hic & hæc auctor: sed tunc quum ab Auctoritate descendit, ut hoc loco. Quum autem ab eo venit quod est Augeo, & Auctor & Auctrix facit: ut si dicas, Auctor divitiarum, vel Auctrix patrimonii. Ab Augeo deduci contendit F. Philophilus lib. 7. Epist. V. AUCTOR in AUGEO, quo postrema hæc pertinet.

AUTHENTICUS, [αὐθεντικός] Adj. Quod factum est ab eo qui auctoritate valet. Hinc Lex authentica, & decretum authenticum, Quod comprobatum est ab iis qui auctoritate possent.

Tabule authenticae, sunt Primarie unde exempla desumuntur. Ulp. in l. Ceteræ. D. Famil. ercif. Heredem enim exemplum debere dare, tabulas vero authenticas ipsum retinere, ut in ædem deponere. Instrumenta authentica. Paul. in l. 2. D. de fid. instrum. Quicumque a fisco convenitur, non ex indice & exemplo alicuius scripture, sed ex authentico conveniendus est: ut ita contractus fides possit ostendi.

Rationes authenticae. Ulp. in l. Pomponius. D. Famil. ercif. Plerumque enim authenticae rationes sunt necessaræ actori ad instruenda ea quæ postea emergunt ad notitiam ejus spectantia.

AUTHEPSA, π. [αὐθής] Genus ollæ, ejus meminit Cic. pro Rosc. Amer. 131. his verbis. Domus referta vasæ Corinthiis & Deliacis, in quibus est authepsa illa, quam tanto pretio numer mercatus est, ut qui prætercuntis pretium enumerari audebant, fundum venire arbitrarentur. Hæc olla videtur fuisse ex Corinthio facta, tanto artificio, ut paucifimus & fere nullus igni supposito, elixaret quæ imponebantur. Vas porro fuisse videtur ex ære, duos habens fundos: quorum in superiore elixanda, in inferiore igniculus imponebatur, coquendis quæ supposita fuerant, accommodatas. Vocabulum fictum est ex αὐθής & ἔψω, elixo, coquo, quasi Quod per se fibos coqueret. V. Schol. & not. ad Cic.

AUTHOR, AUTHORITY, &c. V. Auctor, &c. in AUGEO.

AUTINI, [Αὐθῖνοι] Hybernicæ populi sunt. Ptolem.

AUTOBOLUS, [Αὐτοβόλος] Pictoris nomen, apud Plin. lib. 35. cap. 11.

AUTOCANES, [Αὐτοκάνες] Mons ponitur ab Homero in Hymnis.

AUTOCHTHONES, [Αὐτοχθόνες] Populi, qui non alio referunt originem suam, verum ex ipso loco nati videntur. Latini Indigenæ vocant. Sic Tacit. Germ. 2. Ipsos Germanos indigenas crediderim, minimeque aliarum gentium adventibus & hostiis mixtos.

AUTOGRAPHUS, a, u, m. Adj. [αὐτογράφος] Manu propria scriptus. Suet. Aug. 71. Nec id dubium est autographa quadam epistola. Ibid. 87. Literæ ipsius autographæ ostendant. Sæpe & usurpatur Autographum absolute, subaudita scilicet voce Exemplar. Idiographum librum vocat Gellius, lib. 9. cap. 14. quem nos Autographum.

AUTOLOLES, [Αὐτολόλης] Populi sunt Mauritanie ad Atlantem montem. V. Plin. lib. 5. cap. 1. & 2. & Sil. lib. 3. 306.

Nec non Autololes levibus gens ignea plantis, Cui sonipes cursu, cui cesserit incitus amnis, Tanta fuga est. Vagi appellantur a Lucan. lib. 4. 677.

AUTOLYCUS, [Αὐτολύκος] Mercurii seu Deucalionis filius, & materis Ulyssis filius, furtorum nomine insignis, ut Homerus. Odys. 7. 394. & Plato in libro de Republica testatur. V. Serv. ad Æn. 2. 79. Columel. lib. 1. cap. 3.

Alius fuit, Conditor Sinopis, & comes Jasonis apud Strabonem. Tertius, Athleta nobilis pancratiastes, cuius statuum in foro Athenis fuisse auctor est Pausanias. Meminit & Plin. hujus lib. 34. cap. 8.

AUTOMALAX Præsidium, [Αὐτομάλαξ Πρεσβύον] Ptolemæo. Urbis Cyrenæ, quæ alio nomine Pentapolis dicitur a quinque ejus præclaris urbibus, Berenice, Arsinoe, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene. Automala Straboni dicta, Steph. Automalaca. vulgo Εὐμαλά.

AUTOMATARIA, V. post AUTOMATON.

AUTOMATA, [Αὐτομάτα] Infula una inter Cycladas: Hiera etiam dicta, de qua Plin. lib. 2. cap. 87.

AUTOMATON, [αὐτομάτον] Quod per se movetur. Vitruv. lib. 9. cap. 9. de horologis. Ergo Cælestium quum animadverterit ex tactu cœli & expressionibus, spiritus, vocesque nasci, his principiis usus, hydraulicas machinas primus instituit: item aquarum expressiones αὐτομάτως porrecti, rotundationisque machinas, Αὐτοκίνας, i. e. Ultroneas, inquit Phil. spontaneas. Fiunt autem machinis sua sponte versatilibus, & per se motis.

Suet. in Claud. cap. 34. Si aut auterem, vel pegma, vel quid tale aliud parum cessisset. Sunt igitur Automata (ut ait Politianus Miscel. cap. 97.) Quæ ita mechanici fabricantur, ut sua sponte efficere quippiam, nulla apparente causa, videantur: qualia nunc horologia sunt, aut versatiles quadam machinæ, in quibus imagunculas, occulta vi, cursitantes ludibundasque miramur: quales etiam vel fontes, vel ignes, quodam artificio temperamento, specique nova, certis intervallis, aquas flammæ jaculantes. Automatum enim, velut Ultroneum & spontale possumus Latine interpretari. Sic Homer. in 2. Rhap. veniile ad ð-pem Meneleum dicit autem. Sponte sua significans, non cuiuspiam vocatu, quali A semet impulsim.

AUTOMATARIA, ðrum. Idem quod Automata, fictum ab Ulpiam in l. 41. §. 7. D. de legat. & ðdeicom. Sed automataria (inquit) aut si qui cantuari, per quos aquæ saliant, poterunt legari.

AUTOMATIA, [Αὐτοματία] Hoc nomine Fors Fortuna culta fuit a Siculis. Nam cum Timoleon ex Sicilia tyrannos ejecisset, ideoque ipsi multi inviderent, quod scilicet ab omnibus laudaretur, ipse, ut invidiam vitaret, Fortunæ, quam Αὐτοματία vocabant, templum erexit: fastus neque vi, neque prudentia sua, sed Fortunæ auxilio illa se perfecisse. Auctores Plutarch. ἐπι ἀμαρτυ. & Nepos in Vit. c. 4.

AUTOMATUM, i. n. Locus ubi automata fierent. Petron. Fragm. In automatium me conjeci.

AUTOMÉDON, ontis. [Αὐτομέδων] Auriga Achillis. Virg. 2. Æn. 477.

— & eorumque agitator Achillis Armiger Automedon. Et Ovid. 5. Trist. 6. 10. Huc alludit Cic. pro Rosc. Amer. 98. Non adest iste T. Roscius? non suis manibus in curru collocat Automedontem illum, sui sceleris acerbissimi, nefarique victoriae nuntium? ubi Scholiast. V.

AUTONÖS, es. [Αὐτονόος] Filia Cadmi & Hermiones, teste Hesiodo, uxor Aristati, ex qua natus Actæon, qui Autoonöeus ab Ovid. vocatur 7. Met. 198. — fugit Autoonöeus heros, &c. V. Juven. 6. Sat. 72.

AUTOPHÖROS, [αὐτοφάρος] Latine dicitur Fur manifestus. Budeus.

AUTOPHYRES, [αὐτοφύεις] Nativum, non adventivum, aut artificiosum. Ulp. l. 70. D. de leg. & fideic. lib. 32.

AUTOPYRON, n. [αὐτοπύρον] Celi. lib. 2. cap. 18. ait esse Panem, cui nihil ademptum est. Cic. 5. Tusc. 97. Cibarium panem vocat. Budaus. Immo Celi τὸ αὐτοπύρον genus farinæ triticæ, quod a Cibario pane nominatum distinguit.

Panem αὐτοπύρον Galen. lib. 1. de Aliment. dicit vult, quod ἀλλο αὐτὸς ἵππεός, id est totum ipsum triticum, nulla sui parte adempta, in panificum credit. hunc etiam vocat συκομύρον: quoniam in eum συκομύρον, hoc est, convenerit fur confertur simul omnis indifrecta farina. Itaque Medius, Autopyros & Syncomitus panis idem erunt.

AUTOR, &c. V. AUTOR.

AUTRICUM, Urbis Carmitum, Ptolemæo. vulgo Chartres.

AUTUMNUS, i. m. [ὀπώρας, Φθινόπωρος] Quarta pars anni, quæ Ætatem sequitur. Festus. Autumnum quidam dictum existimant, quod tunc maxime augentur hominum opes, coactis agrorum fructibus. V. & Voiliæ Etym. Virg. 1. Georg. 311.

Quid tempestates Autumni & fidera dicam?

Autumnum, neutro genere antiquis dictum probat Nonius ex Varr. Ephe-

meride

meride Navali; Etesiae (inquit) diutius & uberius flaverant, & Autumnum ventosum fuerat.
 Æstus Autumni. Virg. 3. Georg. 479. i. e. Calor.
 Flexus Autumni. Tacit. 5. Hist. 23. i. e. Quum Autumnus vergere incipit & inclinari.
 Frigora Autumni. Virg. 2. Georg. 321.
 Tempestates Autumni. Virg. 1. Georg. 311.
 Adultus Autumnus. In ADOLFO.
 Dives. Stat. 5. Silv. 1. 50.
 Gravis. Hor. 2. Serm. 6. 19. & Cæf. 3. Bell. Civil. 2. V. Lethifer.
 Inæquales Autumni. Ovid. 1. Met. 117.
 Perque hyemes, æstusque & inæquales Autumnos.
 Lethifer. Juven. 4. Sat. 56. Lethiferum vocat, quia medici morbos Autumnino ingravescere autumant propter putrefactionem. conf. Gravis.
 Maturus. Ovid. 15. Met. 210.
 Pampineus. Virg. 2. Georg. 5. h. e. Pampinosum, ut quo tempore, vites foliis & fructibus plene sint.
 Pomifer. Hor. 4. Carm. 7. 11.
 Siccatus frigore Autumnus. Juven. 11. Sat. 76.
 Sordidus. Ovid. 2. Met. 29.
 Varius Autumnus. Hor. 2. Carm. 5. 11.
 Distinguit Autumnus racemos
 Purpureo varius colore.
 Varios ponit factus Autumnus. Virg. 2. Georg. 521.
 Autumnus, pro Autumni pictura & imagine, ut apud Lucret. lib. 1. 176.
 Vites Autumnio fundi fodante videmus Ubi partem anni accipimus, quum Autumni simulacrum pictum significari credam. Nam Autumnus ita pingebatur, ut aut evitibus vinum colligeret, aut uvas calcaret, vel ab earum calcatione sordidus esset. Fundi autem vites dicuntur, quæ vinum fundunt, ut arbutum dicitur fluere, quod vinum profundit. Turneb.
AUTUMNITAS, ætis. f. [ἐπιπέση] Idem significat. Cato cap. 5. Circum oleas Autumnitate ablaqueat. Item Proventus Autumni. Arnob.
AUTUMNUS, a, um. Adj. Idem quod Autumnalis, ut, Æquinoctium Autumnum. Plin. lib. 19. cap. 6. V. Harduin. ad l. 17. S. 25.
AUTUMNALIS, e. [ἐπιπέσιος] ut, Autumnale æquinoctium. Plin. lib. 2. cap. 41. Varro lib. 1. cap. 39. Nonne videmus alia florere Verno tempore, alia Æstivo, neque eadem Autumnali quæ Hyberno?
 Corna autumnalia. Ovid. 8. Met. 665.
 Lumen. Cic. in Arat.
 In quo Autumnali atque iterum Sol lumine Verno
 Exæquat spatium lucis cum tempore noctis.
 Pyra autumnalia, acidulo sapore jucunda, Plin. lib. 15. cap. 15. [Harduinus legit Anicia, postautumnalia, una voce. Et quid ni Postautumnalis dicitur, ut Postmeridianus? Sunt autem hæc, quæ post autumnum leguntur.]
AUTUMNATI. Plin. lib. 2. cap. 50. In Italia semper quodammodo vernat vel autumnat.
AUTŪMO, [ἄυτομο] Ære. quid significet, docet Gell. 15. 3. his verbis, Autumo non solum significat, Totum æstivo, sed & Dico, & opinor, & censo. Cic. in Topic. 55. Bene quam meritam esse autumas, dicit male mereri. Ter. prol. Heaut. 19. Factum hic esse id non negat, neque se id pigere: & deinde facturum autumat. Hor. 2. Serm. 3. 45.
 — infanum Chrylippi porticus & grex Autumat.
 Autumare, pro Dicere. Plaut. Epid. 5. 1. 37. Di me ex perdita servatam volunt, si vera autumas.
AVULSUS, & **AVULSOR**. V. **AVELLO**.
AVUNCULUS, V. **AVUS**.
AVUS, i. m. [πάππτος] Patris & matris pater, inquit Paulus. Festus, Avus, patris, matrisque pater, dicitur a Græco vocabulo, quod est apud eos πάππτος, mutatis quibusdam literis. Alii volunt, quod ex ea voce appelleretur, quod apud eosdem Græcos πατρίων appellatur, significatque Magnum, quoniam veluti Magnus pater sit Avus. Alii putant Avum dictum esse, quia ad duos atineat, quasi Adduum, vel quia ad patrem sit additus. Hæcenus Festus. Cic. pro Muren. 15. Proavus L. Murenæ, & avus Prætores fuerunt.
 Ab avo. V. **AB**.
 Maternus avus. Suet. Tiber. 7. & Hor. 1. Serm. 6. 3. Paternus avus. Ibid.
 Avi penatibus reddi. Tacit. 1. Ann. 5.
 Transcendere avam ætate. Sen. Tsoad. 6.
 Nomen clarum avorum. Ovid. 1. de Pont. 9. 39.
 Nobiles avi. Sen. Herc. fur. 6.
 Avi numerantur avorum. Virg. 4. Georg. 209.
 Despectus ortus avis. Ovid. 20. Epist. 224. His locc. Avi pro Majoribus.
AVUNCŪLUS, i. m. [μυητράδελφος, πατρός αὐτῆς μητρός] Matris mæx frater. Traxit appellationem ab eo, quod æque tertius a me ut avus est, sed non ejusdem juris: ideoque vocabuli facta diminutio est. Sive avunculus appellatur, quod avi locum obtineat, & proximitate tueatur fororis filium. Hæc Fest. adde Stat. 4. Sylv. 8. 12. Paulus, Avunculus is matris est frater. Cic. 3. de Fin. 6. Attendes igitur ut soles, diligenter, eamque controversiam diducabis, quæ mihi fuit cum avunculo tuo divino ac singulari viro.
 Avunculus major, Jctis est proavie frater, patris vel matris avunculus. Magnus, est Avie frater. Paulus de Grad. affin. Cic. de Clar. Orat. 222.
 Drufum, tuum magnum avunculum, gravem oratorem, &c. i. e. Avie matrem fratem.
 Avunculus, pro Avunculus magnus. Suet. Aug. 8. & 10. Idem Major. Aug. 7. & Claud. 3. Perf. 6. Sat. 60. Major avunculus exit. V. **MAGNUS**.
AVIA, æ. [ἄγρια μη] Patris vel Matris mæx mater. Cic. de Arufp. Resp. 22.
 Mater Dea, te, te, Cn. Lentule, cujus ab avia manibus esset accepta, spectatorem esse voluit.
 Veteres avie, pro Anilibus deliriis. Perf. 5. Sat. 92. Budæus. Solent enim anus & vetule delirare.
 De avia nihil superest, i. e. De bonis avie. Perf. 6. Sat. 55.
AVITUS, Adj. [αεθρογυγός] Quod est avi, vel Quod ab avo nobis contigit.
 Bona avita. Cic. pro Cœl.
 Cella. Hor. 1. Carm. 37. 6.
 Fundus. Hor. 1. Carm. 12. 43.
 Hospitium. Cic. 13. Fam. 34. Avitum mihi hospitium est cum Lyfone
 Lyfonis filio Lilybetano, valdeque ab eo observor.
 Honores avitæ laudis. Lucan. ad Pison. 33.

Avitum malum, regni cupido. Liv. 1. 6.
 Merum avitum. Ovid. 2. de Arte Am. 695. i. e. Vetus.
 Nomen. Ovid. 6. Met. 239.
 Opes avitæ. Plin. lib. 9. cap. 35.
 Patria & avita philoſophia. Cic. 1. Tusc. 45. Hæc enim pulchritudo etiam in terris patriam illam, & avitam (ut ait Theophrastus) philoſophiam cognitionis cupiditate incensam excitavit.
 Regnum. Cic. pro Lege Manil. & Liv. 1.
 Sanguine avito nobilis. Propert. lib. 2. 22. 33.
 Solium avitum. Virg. 7. Æn. 169.
 Tumulus, Sepulcrum avi. Ovid. 4. Trist. 3. 45.
 Umbra avitæ, pro Majorum umbris. i. e. Animabus. Ovid. 1. Fast. 43.
 At Numa nec Janum, nec avitas præterit umbras.

A U X

AUXARIA, [ἀνδριόθητος πικτος] Secreta nemoris dicta sunt, quod ibi frequentant aves, secundum Iſidor. 17. Etymol. cap. 6. Inde venit Impensatio auxaria. C. de fund. patrimon. l. 2. lib. 41.
AUXERIA & Damia, Dææ fuerunt, quæ peculiari religione Epidauri coluerunt, de quibus legitur in 5. lib. Herodot. quod quum instructuſta eſſet Epidaurus, in calamitate cives oraculum Delphicum conſulerunt, quibus Pythia reſpondit, eis tum demum bene futurum, ſi Damia & Auxeria ſimulacra erigerent, &c. Reliquum hiftorie vide apud iſtum Herodotum.
AUXILIUM, i. n. [βοήθεια, ſυμμαχία] Adjumentum: Proprie vox militaris, qua denotantur Sociorum copie, & opes, quæ militantis ſubſidio eſſent. Inter Auxilia & Legiones olim hoc interfuit, quod Legiones ex Romanis iſtis ſcriberentur, Auxilia vero a focis & fœderatis gentibus miterentur. Veget. 2. 2. V. Suet. Tiber. 16. & 30. Varr. 4. de L. L. 16. Auxilium appellatum ab aucto, quum acceſſerent qui adjuvamento eſſent, alienigenæ. V. **AUXILIARIS**.
 Auxilia, Vide apud Suidam ἄξιλα. H. St.
 Auxilium adverſa valetudinis. Celf. lib. 1. in præcæ. Verique ſimile eſt inter non multa auxilia adverſa valetudinis, plerumque tamen eam bonam contigiſſe, ob bonos mores: quos neque deſidia, neque luxuria vitiantur.
 Auxilium eſſe in re aliqua adverſus. Celf. lib. 5. cap. 26.
 Auxilium juris, eſt Suffragium, & beneficium juris; prout dicitur, Contra hæc prædita ſunt juris auxilia. V. de hoc Ulp. l. 1. D. ad ſ. c. Silan. 5. quum dominus & ſeq.
 Auxilium & numen. Cic. Anteq. iret in exil. 25.
 Argentarium auxilium. V. **ARGENTUM**.
 Emortuum. Plaut. Epid. 1. 2. 14.
 Invalidum. Tacit. 1. Ann. 2.
 Magica auxilia. Tibul. lib. 1. 8. 53.
 Mutuo auxilio ſuſtinentur. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Mutuis auxiliis itant omnia. Quintil. lib. 3. cap. 4.
 Præſens auxilium. Virg. 2. Georg. 130.
 Valentiffimum. Celf. lib. 4. cap. 22.
 Validius. Celf. lib. 3. cap. 22.
 Vitæ auxilium. i. e. Viaticum. Virg. 1. Æn. 362.
 Vitale auxilium, Ad conſervandum vitam idoneum. Lucret. lib. 5. 225.
 Voluntaria auxilia comparare. In **COMPARO**.
 Accerere auxilia. In **ACCERRO**.
 Accita auxilia. In **ACCIO**.
 Adhibere auxilium. In **ADHIBEO**.
 Auxilium ſibi adjungere. In **ADJUNGO**.
 Afferre auxilium alicui malo. In **AFFERO**.
 Arripere auxilium ad. In **ARRIPIO**.
 Cogere auxilia. Colligere auxiliares copias. Virg. 8. Æn. 8.
 Collocare auxilia in mediâ aciem. In **COLLOCO**.
 Comparare ſibi auxilia. In **COMPARO**.
 Concidit auxilium. Ovid. 4. de Pont. 6. 14. i. e. Perit.
 Convertere auxilium in perniciem. In **CONVERTO**.
 Dare auxilium, Juvare. Virg. 2. Æn. 691.
 Deeſſe, vel Parcere auxilio; Non uti, vel Parcere auxilio quod nobis offertur ab amico. Cic. pro Cn. Planc. Dixiſti enim, non auxilium mihi, ſed me auxilio deeſſiſſe. Ego vero fateor me hercule, quod videri, mihi auxilium non deeſſe: idcirco me illi auxilio pepercidiſſe.
 Defendere numine atque auxilio. Cic. in Catil. extr. Sed hic præſentes ſuo numine atque auxilio, ſua templa atque urbis teſta defendunt. Scil. Diu.
 Efflagitare auxilium. Cic. Anteq. iret in exil. 10.
 Egere auxilio. Ovid. 13. Met. 71.
 Eripere auxilium alicui. Virg. 9. Æn. 129.
 Facere auxilia. Tacit. 6. Ann. 33.
 Ferre auxilium. In **FERO**.
 Ferre opem atque auxilium. Cic. 4. Verr. 9.
 Gubernatur ope & auxilio deorum Reſp. Cic. pro C. Rabir. 5. Ab Jove Optimo Maximo, ceterisque diis deabusque immortalibus, quorum ope & auxilio multo magis hæc Reſp. quam ratione hominum & cenſilio gubernatur, pacem ac veniam peto.
 Habere auxilium ex re aliqua. Cic. 11. Philipp. 26. Decernerem plane ſicut multa, Conſulem alterum amboſque. C. non ut ex ea acie auxilium haberemus, ſed ut ipſa acies ſubditiſſimum haberet etiam tranſmarinum.
 Implorare auxilium. Virg. 4. Æn. 617. V. **INPLORO**.
 Invocare auxilia libertati. Tacit. 15. Ann. 59. Dum auxilia libertati invocat. Juvare auxilio. In **JUVO**.
 Levare aliquem auxilio. Virg. 2. Æn. 452.
 Mittere auxilium alicui. Cic. pro Deiot. 22. Imperatoribus noſtris auxilia mitteret.
 Mutuari. In **MUTUUS**.
 Negare. Ovid. 15. Met. 649.
 Obitare auxilio, Impedire auxilium. Claud. 2. de Rapt. Prof. 235.
 Orbari auxilio. Cic. pro Muren. 83. V. **ORBO**.
 Offendere. Cic. Anteq. iret in exil. 25. Sic nunc in meis miſeriis divinum aliquid auxilium & numen offendere.
 Parcere auxilio. In **PARCO**. conf. Deeſſe ſup.
 Perierunt auxilii tempora, i. e. Nulla amplius reſtat auxiliandi occaſio. Ovid. Rem. Amor. 107.
 Petere auxilium. Juven. 15. Sat. 150. Virg. 8. Æn. 10.

Petere ab aliquo auxilium. Cic. in Orat. 141.
 Petere auxilium capiti & fortunis suis. Cic. pro Cluent.
 Promittere. Ovid. 13. Met. 325.
 Pugnare auxiliis. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Querere auxilium. Ovid. 1. Met. 368.
 Raperere auxilia etiam cum quadam temeritate. Cels. lib. 3. cap. 7. i. e.
 Promptissime adhibere.
 Rogare. Ovid. 7. Met. 90.
 Sperare auxilium alicujus. Sil. lib. 7.
 Spoliare auxilio. Cic. 3. Verr.
 Subire auxilio. Opem ferre. Virg. 2. Æn. 216.
 Submittere auxilia. Sil. lib. 8. Idem, Auxilia submissa. lib. 12.
 Sumere auxilium. Ovid. 7. Met. 507.
 Sunt auxilio adjuutores mihi, & mecum militans. Plaut. Epid. 5. 2. 11.
 Turba futura est auxilio. Ovid. Rem. Amor. 582.
 Auxilium esse mihi in patre. Plaut. Amph.
 Auxilio mihi & supplicie sunt domi. Plaut. Epid. 5. 2. 12.
 Auxilio esse alicui, Adjuvare alicquem. Plaut. Aul. 4. 9. 4.
 Auxilio in paterna injuria solent esse matres filii. Ter. Heaut. 5. 2. 39.
 Sustinere auxilium aliquid non posse. Cels. lib. 2. cap. 10.
 Tentare auxilium alicunde. Virg. 3. Æn. 146.
 Vocare auxilio alicquem. Virg. 5. Æn. 223.
 Uti legis auxilio. Quintil. lib. 6. cap. 5.
 Auxili, genit. pro Auxilii. Hor. Epod. 1. 21.
AUXILIOR, [αὐχλῶν, αὐχλιόειος] ἄρι. Adjuvare, opem ferre. Ter. Adel. 2. 4. 9. Ut si omnes cuperent, nihil tibi possent auxiliari. Ovid. 1. de Pont. 3. 23.
 Tollere nodosam nescit medicina podagram,
 Nec formidatis auxiliatur aquis. Formidatas aquas Hydropem

appellat.

Auxiliari contra aliquid. Plin. lib. 24. cap. 12.
 Auxiliari morbis. Plin. lib. 17. cap. 22.
 Auxilio, ἄρε. Idem apud antiquos. Gracchus apud Diomed. lib. 1. p. 395. Quibus ego primus quomodo auxilium? conf. Prisc. lib. 8. p. 797. & apud eundem Lucilius p. 791. A me auxiliatus si est.
AUXILIATOR, oris. m. [αὐχλιῶν] Qui auxiliatur. Quintil. lib. 12. cap. 7.
 Et ipse litigantium auxiliator egebit auxilio. Tacit. 6. Ann. 37. 4. Haud inglorius auxiliator. Stat. 3. Sylv. 4. 23.
 — ubi maximus agris

Auxiliator adest.
AUXILIARIS, e. [αὐχλιῶν] Qui auxilio est, five auxilium affert: ut, Amicus auxiliaris.
 Arma. Ovid. 6. Met. 424.
 Cohortes. Caf. 1. Bell. Civil. 63.
 Copiæ, & frequenter Abfol. ut in Gloss. vet. Festus, Auxiliares dicuntur in bello Socii Romanorum exterarum nationum, dicti ex Græco vocabulo αὐχλιῶν, quod nos dicimus Rerum crescentium auctionem. Veget. de Re Mil. lib. 2. 112. 4. Auxiliares conducuntur ad prælium ex diversis muneribus venientes: nec disciplina inter se, nec notitia, nec affectione consentiunt. V. Lex. Pitisc. ad voc. Auxilia.

Dea, Lucina. Ovid. 9. Met. 698.
 Duces. Liv. 1. Bell. Pun.
 Milites. Caf. 3. Bell. Gall. 25.
 Vis. Plin. lib. 23. cap. 1.
AUXILIARIUS, Adj. [αὐχλιῶν] Idem. ut, Auxiliaria cohors. Cic. de Provinc. Conf. 15. Idem 10. Fam. 32. Militem non modo legionarium, sed ne auxiliarium quidem ullum quoquam mihi. Hirt. Bell. Alex. cap. 62. Sallust. Jugurth. cap. 46. Liv. 40. 40.
AUXILIATUS, Partic. [αὐχλιῶν] Stat. 5. Sylv. 1. 158.
 Nil famuli cœtus, nil aris operosa medentum
 Auxiliata malis.

Passive, Vitruv. 5. 8. Vox ab imis auxiliata cum incremento scandens.
AUXILIATUS, ūs. m. ut Supplicatus, inquit Nonius. Lucret. lib. 5. 1038.
 Alitum porro genus aliis omne videmus
 Fidere, & a pennis tremulum petere auxiliatum.

AUXILIATIO, ōnis. f. Idem apud Non. 4. 403. & Liv. 2. 33. Quibus auxilia adverte consules efficit. al. Auxilii latio.
AUXILIATRIX, icis. f. Calliodor. 2. Epist. 40. Musica pernicioſa odia convertit ad auxiliatricem gratiam.
AUXILIABUNDUS, a, um. Apul. de Deo Socr. p. 48. Edit. Elmenh. Virgiliana Juturna in mediis milibus auxiliabunda fratri convertatur.
AUXILLA, æ. f. dimin. ab Aula, vel Olla; Auxilla, Olla parvula, inquit Festus. [Forte Aucilla avicula parvula, vel corrupte Auxilla, ut est in Gloss. ex Varrone. V. AUXILLA. vel legesse Assula parvula. Nam & Axis dicebatur, pro Afis, in Gloss. quoque corrupte Axis, αἰξῶν, & Axiculus infra, pro Afficulus, inde Axula & alterum dimin. Axilla. Locus certe fanus non videtur.]

AUXIMUM, [αὐχλιῶν] Picentum oppidum in Italia, quod belli civilis tempore in potestate Cæsaris venit: a quo Auximates populi dicti sunt, teste Strabone. vulgo Oximum dicitur. V. Vellei. 1. 15. 3. Auximum apud Lucan. 2. 466. Vitioſe legitur Oximum apud Liv. 41. & 42. De hoc V. Lex. Pitisc.

AUXO, Nomen unius e Gratis apud Pausan. in Beot. & Clem. Alex. Prot. p. 16. ed. Paris. V. Theoph. Raynaud. Theol. Nat. diff. 7. p. 31.

AXAMENTA, dicebantur Carmina Salaria, quæ a Saliis sacerdotibus componebantur in univerſos homines; Nam in Deos singulos, versus facti, a nominibus eorum appellabantur. ut Januali, Junonii, Minervii. Hæc Fest. V. Scalig. Dacer. & Voff. Etymol. p. 95. Rosin. Ant. Rom. 3. 20. & Lex. Pitisc.

AXANTOS, Infula est in Oceano Septentrionali post Hyberniam. Plin. lib. 4. cap. 16.

AXATIAEA, Oppidum in conventu Hispanenſi, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 3.

AXR AGGLOBRATI, Univerſi stantes, id est cohortibus aut legionibus. Festus.

AXRDO, ōnis. f. Marc. Empir. cap. 32. Axedonem figere super locum.
AXENUM Viare, [ἄξιον ἢ ἄξιον ἢ ἄξιον] olim dicebatur, ab Inhoſpicali accolarum feritate, qui postea Euxinus dictus est κατ' ἐπισημοσύνην. Nam (ut Strabo lib. 7. tradit) folebant Cællari, maris hujus incolæ, hoſpites immolare. eorumque carnibus vesci, & cranii uti loco poculorum. Ovid. 4. Trist. 3. 56.

Frigida me cohobent Euxini littora Ponti:
 Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. l. seq. conf. EUXINUS.

AXIACÆ, [Ἀξιῶν] Populi sunt Sarmatiæ Europææ, inter Tyram & Borythenem amnes. Peucinis & Carpanis proximi. Ita dicti ab Axiaæ fluvio, ex Peucinis jugis nascente, qui Carpatho monti adhaeret. Hoc autem populus justissimos fuisse tradit Pomponius lib. 2. Meminit horum Plin. lib. 4. cap. 12. & Ptolem. lib. 3. cap. 5.

AXIACHES, [Ἀξιῶν] Fluvius est qui alio nomine dicitur Hypanis. V. HYPANIS. Axiaxes hodie Nessler vocatur. Apud Melam lib. 2. cap. 1. Hypanis & Axiaxes duo sunt fluvii diversi, sed vicini. [Accuratius de his fluminibus disquirat Cællarius. q. V. de Hodierno nomine parum convenit. Sunt qui Bogam esse statuunt.]

AXICULUS, V. AXIS.

AXILLA, [αὐχλῶν] Valli in Raudensum, Poetæ appellant locum illum concavum subter brachium, alam: quia in eo pili, quasi pennæ nascuntur. Ex Cic. in Orat. 163. colligeris, axilla, maxilla, paxillus, nata esse & integra: quæ dicitur ex Axilla per contractionem factum esse ala: ex Maxilla, mala: ex Paxillus, palus: ex Vexillum, velum: ex Taxillus, talus. idque figuratæ vassioris, hoc est ut latera illa vassior x, quæ vim duarum consonantium habet, & sonum quandam agrestem, fugerunt. conf. AXULLA.

Acellam dixerunt ævi sequioris auctores, ut Odo Abbas Cluniac. apud Vincent. Bellocacens. Spec. Hist. 24. 54.
 Axilla etiam est Cognomen Severiliorum. Sigon. de Nom. Rom. cap. 5. Vaillant Numism. Ær. Imper. 1. p. 89.

AXIM, [αξιμῶν] pro Egerim. Pacuvius Peribœa, Ut quæ egi, ago, vel axim, verruncunt bene. Nonius 10. 7. Axit antiquos dixisse pro Egerim manifestum esse. Festus. Hinc

AXIES, pl. Mulieres five Dii dicebantur una agentes. Fest. alii legunt Axites. conf. Turneb. Advers. 23. 18. Item

AXITIOSUS, a, um. ut, Axitiosa mulier, Quæ curiosè omnia fatagit. Varr. 6. de L. L. 3. ex Plauto, Axitiosa annonam caram e vili concinnant vitis. V. Taubm. p. 1464. & Fest. infra.

AXINOMANTIA, [αξινομαντία] Genus magicæ divinationis per secures, quas Græci axinas vocant. Plin. lib. 36. cap. 19. Hoc dicuntur uti magi in ea quam vocant axinomantiam. Idem 30. 2.

AXIOCHUS, [Ἀξιόχου] Nomen philosophi, cui Plato librum de Morte scripsit, & dicavit. [Quem tamen Platonis non esse fatis constat. V. Fabric. Bibl. Græc. Vol. 2.]

AXIOMA, atis. [αξιωμα] Dignitas & amplitudo propter honores gestos, aut magistraturam: vel etiam Auctoritas, quam δόξα Græci vocant. Hinc Axiomatici: Proceres, magnates, qui sunt in dignitate & functione aliqua publica.

Axioma, est item Junioriorum philosophis Communis & per se clara & manifesta sententia: ut, Quæ eidem sunt æqualia, sunt inter se æqualia. Has Græci αὐτὰρ ἐξ ἑωυτῶν vocabant.

Axioma, idem quod Enuntiatio. Cic. de Fato, 1. Explicandaque vis est ratioque enuntiationum, quæ Græci ἀξιωματικῆς vocant, quæ, &c. Item 4. Acad. 95. Nempè fundamentum dialecticæ est, quicquid enuntietur (id autem appellant ἀξιωμα, quod est quasi effectum) aut verum esse aut falsum. Axioma, (inquit Donatus in Andriam, 1. 1. 18.) Sententia est, vel Enuntiatio uno verbo continens nexam & perfectam intelligentiam: ut, Qui tu uno verbo dicit. Id est (inquit) ἀξιωμα. Hoc & Verbum a veteribus appellatum idem ad Eun. 1. 2. observat.

AXION, [Ἀξιῶν] Frater fuit Alphesibœæ, quæ Alcmaconi nupsit, a quo Alcmaeon ipse interfectus esse creditur, vel ut sentire videtur Ovid. a filiis Callirrhœis.

AXIOTHEA, æ. f. Phlœia, Platonis discipula. Laert. init. lib. 4.
AXIS, is. m. [ἄξιν] plures habet significationes: nam & Pars coeli Septentrionalis, & Stipes teres circa quem rota vertitur, & Tabula sectilis, Axis appellatur, inquit Festus.

Axis, Pars Septentrionalis: quem Polum five Verticem quidam appellant. Cic. 1. Tusc. 68. Tum globum terræ eminentem e mari, fixum in medio mundi universi loco, duabus oris distantibus habitabilem & cultum. Quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, unde — horriſer

Aquilonis frigidæ gelidas molitur nives: Altera Australis ignota nobis, quam vocant Græci ἀρπυγία. Manil. 4. 589.

Aper ab axe ruit Boreas. Cic. de Univ. 12. Jam vero terram altricem nostram quæ tracto axi sustinetur diei noctisque efflecticem. [Hic accuratius locutus est. Nam Axis mundi est ipsa dimetiens, circa quam volvitur. V. Manil. l. 1. v. 158. Poetæ vero abusive pro Polo seu vertice usurpant, quomodo & Plato vicillim pro axe Polum posuit, in verbis, quæ Cic. convertit. V. Henr. Steph. Theſ. Gr. v. πάλῶν.]

Axis, pro Cælo. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 116.
 Axis ætheris. Virg. 2. Æn. 512.

— nudoque sub ætheris axe
 Ingens ara fuit. Ubi Servius, Sub ætheris axe, h. e. Sub divo, quod impluvium dicitur. Axis autem est aut Plautinum Septentrionale, aut Pars Septentrionis, aut Spiritus quo mundus movetur, sicut docet Lucanus. [An Lucretius?] Virg. 8. Æn. 28.
 — gelidique sub ætheris axe. Ubi idem Servius; Sub

ætheris axe, i. e. Sub ære.
 Cœli axis. Stat. 12. Theb. 560.

Ætheris. Ovid. 6. Met. 175. & 2. 297.

Attriferi. Lucan. lib. 9. 5.
 Altrigeri. Stat. 10. Theb. 822.

Aureus. Ovid. 2. Met. 107.
 Calidus. Claud. Conf. Prob. 37.

Candens. Ovid. 2. Met. 297.
 Fulgidus. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 116.
 Hesperius. Ovid. 4. Met. 214. Sil. 1. 130.

Horriſer. Val. 5. Argon. 517.
Igniferi. Claud. Conf. Mall. Theod. 275.
Nivalis. Valer. 5. Argon. 204.
Noctivagi. Claud. Conf. Prob. 243.
Scythicus. Sen. OEth. 9.
Serenatus. Sil. lib. 12.
Serenus. Stat. 5. Theb. 86.
Stelliger. Stat. 3. Sylv. 3. 77.
Torrentiffimus. Stat. 3. Sylv. 1. 52.
Ardeſcit axis. Ovid. 1. Met. 255.

— ne forte facer tot ab ignibus æther
Conciperet flammam, totuſque ardeſceret axis.
Cludere axem. i. e. Occultare aſtra. Sen. OEth. 11.
Axis, pro Regione ſub axe poſita. Sil.
Axis. Lignum teres, circa quod rota vertitur. Virg. 3. Georg. 172.
Poſt valido nitens ſub pondere faginus axis. Plin. lib. 15. cap. 8.
Lora etiam ac coria omnia, axesque decocta amurca ungi. Martial.
lib. 2. 77.
Utilis utendis axibus eſſe potes. Perf. 5. Sat. 72.
Quum rota poſterior curras, & in axe ſecundo.
Axitemone revulſus. Ovid. 2. Met. 316.

— illic temone revulſus Axis.
Axis, pro Toto curru. Juven. 1. Sat. 60. Dum percolat axe citato. Sic
Citus axis. i. e. Celer. de Solis curru. Ovid. 2. Met. 75.
Everſus. Sil. lib. 16.
Falcati axes. i. e. Currus in quibus erant affixæ falces, ad obvios armatos
diſſecandos, quibus etiam Galli adverſus Cæſarem uſi ſunt. Valer. 6.
Argon. 387.
Fervens. i. e. Currus celer. Sil. lib. 1.
Fervidus. Virg. 3. Georg. 107. i. e. Currus: nam tam rotæ quam axis
curſu caleſcunt. Servius.
Ignifer. Ovid. 2. Met. 59. de Solis curru.
Igneus. Stat. 6. Theb. 526. ut Fervens.
Phœbeus. i. e. Currus Solis. Sen. OEth. 1442.
Pigri. Claud. Idyl. Phoenix 61.
Porpureus, Currus Solis. Ovid. 4. Epif. 160.
Pruinoſus, i. e. Currus Auroræ. Ovid. 1. Amor. 13. 2.
Rapidus. Stat. 6. Theb. 321. de curru Solis.
Propellere axem. i. e. Curru. Sil. lib. 16. 407.
Sinuare axem. i. e. In gyrum vertere. Sil. lib. 16. 360.
Vellere axem emoto a cardine. Stat. 1. Theb. 349. Axis, h. e. Ferrum
illud circa quod cardo januæ vertitur.

AXES, pro Afferibus. V. ASSIS, vel ASSER. Gell. lib. 2. cap. 12. In
legibus Solonis illis antiquiſſimis, quæ Athenis axibus ligneis incifæ ſunt.
Axes roborei. Columel. lib. 6. cap. 19. Roboreis axibus compingitur
ſolum. *La terre eſt planchie de gros ais de cheſne.*
Axes æculini, quæri apud Vitruv. 7. 1. In ſcæm. gen. Axes quernas Pal-
ladii dixit. 1. Tit. 9.

AXICULUS, dimin. *Une petite cheville, ou gervion, qui traverse la poeſtie.*
Vitruv. lib. 10. cap. 2. In trochleam induntur orbiculi duo, per axiculos
verſationes habentes. *En la moſſe ſont miſes deux poeſties tournantes à leur
aiſe au moyen des gervions qui les traversent.*

Item, Parvus axis, ſeu aſſis, vel aſſer. Columel. lib. 6. cap. 19. Ita ut
a poſteriore parte, quæ latior eſt, velut in cavæam quadripes poſſit in-
duci, nec exire alia parte prohibentibus adverſis axiculis.

AXIS, Fera eſt in India, hinnuli pelle, pluribus candidioribusque macu-
lis, ſacra Liberi patris. V. Plin. lib. 8. cap. 21.

AXIOTIOSI, Factioſi dicebantur, quum plures una quid agerent facerent-
que. Axit autem antiquos dixiſſe pro Egerit manifeſtum eſt: unde Axes
mulieres, ſive dii dicebatur, Una agentes. Feſtus. V. ſupra AXIM.

AXIUM, [Ἀξίωμα] Ptolem. cap. 10. lib. 3. Civitas Myſiæ inferioris:
vulgo *Chilia*. Eadem

AXIUPOLIS, Urbs in Troglodytis, ſecundum Danubium, citra Axium
flumen. V. Panciroll. Notit. Dign. Imp. Orient. cap. 142.

AXIUS, Fluvius Mygdoniæ, quæ pars eſt Macedoniæ, dicitur Homero
lib. 2. Il. 5. ἄξιον ἰδὲον, i. e. ejus pulcherrima eſt aqua. V. Herod.
lib. 7. 123. Ptolem. lib. 3. cap. 11. & Plin. 4. 10.

A X O

AXO, ſive ASSO, Ære. apud Feſtum, eſt Nominare; proprie ſignificat
Ad axem, aſſerem, vel tabellam, decretum aliquod adſcribere, ut pu-
blicitus innotefcat. Gloſſ. Anaxare.
AXON, [Ἀξών] Ionum fluvius in minore Aſia. Plin. lib. 5. cap. 27.
AXON, ὄνις. [Ἀξών] Lat. Axis. Linea in delineandis horologiis occurrens
apud Vitruv. 9. 8. Item, Membrum balifæ. ibid. 10. 17.
AXONNA, [Ἀξόννα] Fluvius in extremis Rhemorum finibus, teſte Cæſ. 2.
Bell. Gall. 5. *Lavrrière d'Aine*. Aufonius in Moſella non ita procul a fine.
Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps.

AXONES, [Ἀξόνες] Galliæ populi in finibus Rhemorum, Axonæ fluvii ac-
colæ. Lucan. lib. 1. 423.
Et Biturix, longisque leves Axones in armis.
AXONES, [Ἀξόνες] Suidæ Leges Solonis, quod inſcriptæ eſſent ligneis axi-
bus. conf. Gell. 2. 12. Lindenbrog. ad Anmian. 16. 5. qui voce hac uſus eſt
Latine. Bochart. Geogr. p. 494. ſupra AXIS. & Lex. Pitific.
AXOS, [Ἀξός] Urbs Cherrhoneſi Thraciæ.

A X U

AXUNGIA, æ. f. [Ἀξύνγιο] Adeps ſuillus inveteratus aut cum fale, aut
ſincerus: qui quanto vetuſtior, tanto utilior eſt. Plin. lib. 28. cap. 9.
§. 37. Et per ſe axungiam medici antiqui maxime probabant renibus de-
tractam, & exemptis venis caque celeſti fricabant crebro, decoquebant-
que ſictili novo ſæpius, tum demum affervantes. Iſidor. 20. 2. & Plin.
23. 33. & Lex. Pitific. Medicis eſt cujuſvis animalis adeps.

AXUR, & AXURUS, V. ANXUR.

A X Y

AXYLUS, [Ἀξυλός] Phrygiæ cujuſdam nomen eſt, ſingulari benevolentia
& humanitate erga hoſpites, quem Diomedes apud Trojam interem-
it. Homer. Iliad. 6.

A Z A

AZA, æ. [Ἀζα] Oppidum eſt Armeniæ minoris. Plin. lib. 6. cap. 9.
AZADARACHT, Arboris nomen eſt, cujuſ folia & lignum animalia nec-
ant. Hujus Avicenna meminit lib. 4. & Matthiol. apud Dioſcor. lib. 2.
cap. 12.

AZALUM, i. n. Ferri genus quod Sericum appellatur. Plin. 34. 14. &
Indicum l. ult. §. Species ff. de publ. & vect. V. Panciroll. Rer. Memor.
P. 1. t. 13.

AZAN, Ænis. [Ἀζαν] Mons Arcadiæ, ubi Cybele mater deorum coleba-
tur. Stat. 4. Theb. 292.
Venit & Idæis ululatus æmulus Azan.

AZANA, [Ἀζάνη] Æthiopiæ regio, quæ ſinum Rubri maris Arabicum
appellatum obtinet. A qua Azanium mare. Plin. lib. 6. cap. 24.

AZANES, [Ἀζάνης] Arcadiæ populi, qui inter Græcam nationem vetu-
ſtate præſtare creduntur. Strabo lib. 8.

AZANI, [Ἀζάνοι] Stephano] Oppidum eſt in ea parte Phrygiæ quæ Epi-
cætica cognominatur, de quo Strab. lib. 12.

AZANIA, ſive AZANIUM, [Ἀζάνια] Urbs Aſiæ minoris, quæ Hero-
doto Æzanum dicitur.
Stephanus de Nominibus urbium complures refert Azanias. Unam quæ
ſit Arcadiæ pars: in hac fontem quæmpiam eſſe, cujuſ aquam qui guſta-
rit, hunc uſque adeo a vino abhorre, ut nec odorem ferat. Alteram
Maſſiliæ. Tertiam Phrygiæ, cujuſ etiam mentionem fecit Strabo lib.
12. Azani vocans. V. plura apud Stephanum.

AZAROLUS, i. Arbor eſt e meſpilorum genere, Neapoli frequens, medi-
ocriſ proceritatis, cortice ac materia purum haud abſimilis: ſpinis hori-
da, non tamen admodum acutis: foliis laciniatis, apii æmulis. Hæc
Matthiol. ad Dioſcor. lib. 1. cap. 133.

AZARTIUS, [Ἀζάρτιος] Fons eſt in Phrygiâ, quæ Epicætus dicitur,
paulum ſupra mare, qui parvos crocodilos nutrit. Strab. lib. 12.

AZESIA, V. AMÆA.
AZIRIS, [Ἀζίρης] Civitas eſt Armeniæ minoris. Ptolem.
AZONAX, æcis. Viri nomen proprium, a quo in magicis inſtitutus eſt Zo-
roaſtes. Plin. 1. 30. c. 1. [Miſ. Agonacem. An a recto Azonaces? Fortaſ-
ſis idem cum Acinace, de quo ſ.].

AZONI, ſorum. m. pl. Ἀζώνοι, Dii, ut in Gloſſis eſt, quî in 16 cœli regi-
onibus non continentur. Meminit & diſtinguit Mart. Capell. lib. 1. p.
17. Item Servius ad Virg. 12. Æn. 118. Dii, inquit, communes ſunt,
ut aliqui dicunt, Mars, Bellona, Victoria, quod hi in bello poſſunt
utrique parti favere. Ut autem altioris ſcientiæ hominibus placet, Dii
communes ſunt qui Ἀζώνοι dicuntur, i. e. Qui cœli certas non habent
Zonas.

AZOTIOS, [Ἀζώτιος] Nationes quædam eſſe Phœnicibus immixtas in
Syria ſcribit Strab. lib. 16.

AZOTUS, [Ἀζώτιος] Urbs Syriæ inter Aſcalonem & Joppen, quam (ut
ait Stephanus) condidit quidam e Mari rubro profugus, ex nomine uxoris
ſuæ Azæ. Hæc eſt una e quinque Philiftinorum urbibus quondam cla-
riſſima.

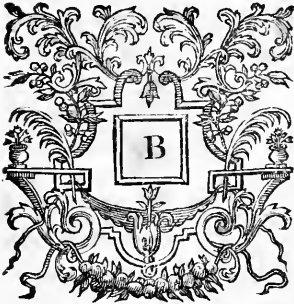
Eſt & Azotus, Urbs Achaïæ, cujuſ meminit idem Stephanus.
AZURITANUM, Oppidum in Africa, de quo Plin. lib. 5. cap. 4.

AZYMUS, [Ἀζύμος] Adj. Latine dicitur Inſermentatus. ut, Panis azy-
mus. Galen. lib. 1. Alimert. Quod ſi (inquit) caſeus addatur, ceu
rura noſtra feſtis diebus facere conſueverunt, quem ἄζυμος nuncupant,
preſto quibuſvis etiam robuſtiſſimi corporis noxa erit. Hic videtur intel-
ligere per Panem azyum, quas vulgo Flaminicas & Placentas appellare
ſolemus.

B

Litera secunda in ordine alphabēti, in aliarum literarum locum, teste Quintil. lib. 1. cap. 4. data est aliquando: unde proprium Byrrhus pro Pyrrhus, & Bruges pro Fruges, & Belena pro Helena: fecit quoque ex Duello Bellum, unde Duellios quidam dicere Bellios aut V. Burman. in loc. B litera muta est, quæ non in sonum suum, sed in sonum E literæ finitur: gerit virtutem & potestatem mediam inter P & Ph. Quare nos ob literarum a-finitatem, dictiones Græcæ traductentes, nonnunquam P & Q in illam convertimus, ut quum

apud Græcos πῆξο scribatur, apud nos Buxus, & quod illi ἔμφο, nos Ambo transferimus. At e contrario, quod illi περβ scribunt, nos in Ph commutamus, ut ἡτρεπθο, Triumphus. Hujus cum V conson. usus est etiam fere promiscuus; nam ut Græci pro Varro dixerent Βάρρων, pro Virgilius, Βεργίλιος: ita vicissim Latini a Βοωθ, Vita, &c. dixerunt. Etiam in vocibus aliquot Latinis manit hæc soni vice vicinitas, sive indifferentia; ut, a Rubeo Rufus, & quod Græci Βάροισ, Latini Fascinum scribunt. Quod Græci μῦσα, Latini Bela; a Glubo fit Gluma; a Scribo, scripsi, scriptum; a Jubeo, jussi. Harum etiam aliqua vicissim in hæc, ut a Poplicula, Publicola; a Scammum, Scabellum; a Promufcis, Probofiscis, &c. Converterit quandoque B in U vocalem euphoniae vel differentiae causa, idque in duobus tantum verbis, teste Cicero, Aufero pro Abfero, Ausugio pro Abfugio: Quibus tamen adjungere licet Autumo, ab ἀυτῶν quod esset, Abtumo, ut ab ἀετῶν, Altunio. B & C permutantur Sic indifferent dicitur Buca vel Cauca, Bufo vel Cufo, ut ostendit Salmast. in Treb. Claud. cap. 14.

B sequentibus C, F, G, M, P, R, in eadem transit; ut Occurro, Sufficio, Suggero, Summito, Sapputo, Surrupio. In mediis vocibus sequitur aliam B, ut Obba; liquidas item præter N, ut Albus, Imber, Orbis: N quippe tunc vertitur in M, ut Imbibo, Combibo. Initio non patitur post se, nisi L & R. ut Blandus, Brutus; nam Bdelium peregrina vox est. Admittit post se in fine S, ut Libe. Servit in dat. & abl. plur. nominum, & imperf. indic. verborum: item in futuris primæ & secundæ, & in derivatorum formis nonnullis: ut, a Fleo, Teneo; Flebilis, Tenebra.

In antiquis & codicibus MSS. & monumentis B pro V sæpe positum invenitur, & contra; ut, Albei, Atabi, Abita, Abienus, Bictorinus, Bida, Elbia, Provincia, Serbus, Viba, Urvasus, Vritiæ, &c. pro Alvei, Atavi, Avita, Avienus, Victorinus, Vidua, Helvia, Provincia, Servus, Viva, Urbasus, Britiæ. V. Lipsium Var. Lect. 2. 28. Spanh. de Usu & Præst. Num. diff. 2. p. 120. conf. Lex. Pitisc. in B init. B. Hinc perpetua fere in verborum quorundam præter. & futur. confusio, præsertim in Pandectis Florentinis, ut viri docti observarunt. B etiam pro F a veteribus usurpata in inscriptionibus demonstrat Guther. de Jur. Man. 11. 24. B pro M permutari a Latinis librariis ostendit Salmast. Plin. Exerc. p. 284. 923. &c. V. plura in Lex. Pitisc. in B init.

B. Beatus, Bustum, Burra, Bonus, Brutus, vel Balbus. B vel B. Bonæ memoriæ. B. A. Bixit annis, vel Bonam actionem. B. AV. Bonis auspiciis, vel Bonis avibus. B. B. Bene bene. B. C. Bonus cessit. B. D. Bonum datum. B. DD. Bonis dactibus. B. DE. SE. M. Bene de se merite vel merito. B. F. Bonum factum, Beneficiarius, Bona fide vel fortuna, Bona filia vel femina, vel Bene fecit. B. F. C. Bona fide contractum. B. F. P. Bonæ fidei possessior. B. G. Bona gratia. B. H. Bonus homo, vel Bona hæreditaria. B. I. Bonum judicium. B. I. I. Bonum judicis judicium. B. L. Bona lex, vel Burræ libertus. B. M. Bona memoriæ, Bene merenti, Bene maneat, Bonis manibus. B. M. C. F. Bene merenti curavit faciendum. B. M. D. Bonæ memoriæ dedit. B. M. E. Bonæ memoriæ crexit. B. M. F. Bene merenti fecit. B. M. P. Bene merenti posuit. B. N. Bonum nomen, vel Bona nostra. BN. M. Bene merito. B. O. Bene optime. B. P. Bona possessio, Bonum publicum, Bona paterna, Bivus posuit. B. P. D. Bono publico datum. B. Q. Bona quaesita, Bene quaesiat. B. R. Bonorum rector. B. R. P. N. Bono Reipubl. nato. B. S. D. Beleno sacrum dedit. B. S. F. Bene satis fecit. B. T. Bonorum tutor. B. V. Bene vixit, Bonus vir, Bene vale. B. X. Bixit, pro Vixit.

BA! item BA! Interjectio effaventis apud Plautum Pseud. 1. 3. 6. & Afin. 1. 1. 24. Sonum esse cornicinis ex ore lituum eximentis dicit Charifus, lib. 2. p. 213. Edit. Putsch.

BAAL, [Baal Suidæ] ait Augustinus, tom. 4. super Jud. lib. 7. Quæst. 16 est Nomen apud Tyrios, quod datum Jovi. Hieron. lib. 1. in Oseam. Se miramini ait, cum Zoroastrem magum Bactrianorum regem superasset. in tantam pervenisse gloriam, ut patrem suum Belum referret in deum. qui Hebraice dicitur Bel, & in multis prophetis, maximeque in Daniele. Hunc Sidorius (inquit) & Phœnices appellant Baal, qui idem sit quæ Belus. Baal autem Græce βῆλος, Latine Habens interpretatur: unde Baalim, Me habens. Vocabulum Punicum est Dominum, vel Dominantem significans. V. Selden. de Dis Syris 2. 1. Voss. de Idolol. Et prope usum poeticum, Sedul. 4. 147. Prudent. Apoth. 393.

B A B

BARBA, Plinio, [Barba Stephano] Africa oppidum est, ad Atlantum montem. Huc ab Augusto colonia translata est, & a nomine avulenti Julia campetris appellata. Plin. lib. 5. cap. 1.

BACCHUS, [Bacchus] Unum ex nominibus Bacchi. Ἰνὸς ἑκατάβητος quod est vociferari. Bacchæ enim in Liberi patris orgiis, inconditos quosdam ululatus edebant.

BABÆ, Græca vox admirantis, vel negligentis, vel dicta alterius late accipientis: [Babæ] pro qua Papæ Latinus dixerunt. Plaut. Pseud. 1. 3. 131. Babæ, nunc demum mihi animus in tuto est loco. Stich. 5. 5. 30. Pers. 5. 2. 25. & Petron. cap. 37.

BABARNSSES, Populi sunt Hispaniæ ceterioris, in conventu Carthaginensi, quos inter celeberrimos stipendiariorum collocat Plin. lib. 3. cap. 1.

BABAS, Homo notissima fatuitatis, a Ba vel Bat, voce inarticulata infanribus & blævis familiaris.

BABIGER, a, up. Fatuus, stultus, ineptus. ut BABURRUS, Gloss. Isidor. conf. Isid. Orig. 10. Lit. B.

BABECALUS, vel BABECALUS, vel BABECUL. i. m. Dialecticum videtur significare. Arnob. 4. p. 141. Ut babecali adolescentem folent. Fragm. Trag. Petron. p. 14. Quemvis ex itis babeculis. conf. ibi Burm. cap. 37.

BABEL, Ælis. Nomen civitatis Assyriæ, quod a confusione linguarum accipitur. Transfertur mystice ad Ecclesiam corruptam. August. Civ. Dei 16. 3.

BABELIUS, Homo Romanus, quem Plin. lib. 19. in præem. scribit, fretus Sicilia, sexta die, admiluco herbe ejusdem, Alexandriam pervenisse: quod & quibusdam aliis accidisse commemorat, ibidem.

BABYLAS, [Babylas] Præful Antiochenus, quem & vita & doctrina præstantissimum Eusebius sæpe in historia commemorat.

BABYLO, Ter. Adel. 5. 7. 17. Dinumeret illi Babyloni viginti minas. Quen locum interpretans Turnebus, Babylonem (inquit) ex urbis magnitudine & opibus, & Babyloniorum regum & Pericorum magnificentia d' liberalitate Hominem nimium liberalem & profusum vocat, idque ex At ticorum consuetudine, qui Babylonios interdum Barbaros vocabant, ic est Medos & Persos. Antiquus interpres vero hoc transigit, nec satis explicat. [Immo Prodigium nimis interpretatur, ut erant Babylonii, pro bante Benti, nisi quod ille, recto casu, legit, quemadmodum & Juvenalis Schol. ad Sat. 3. 221. atque ipsam adeo Donatum legisse apparet. Nan Eugraphii Comment. hic desiderantur. Ceterum cum non dissimulet aquam sibi harere h. l. Donatus, planeque insolens sit B. bylonem pro Babylonio poni, si maxime constaret de ceteris, non dubito, quin vetustis errore locus depravatus sit, nec aliud aptius in mentem venit, quam scripsisse Terentium. Dinumeret illi pupulo xx. minas. Sive jam hoc blandimentum nomine Ctesiphon, sive Æchimus intelligatur.

BABYLON, Ænis. [Babylon] Mesopotamice urbs est, Chaldaicorum gentium caput, quæ summam claritatem obtinuit in toto orbe: propter quam reliqua pars Mesopotamiæ Assyriacæ Babylonia appellata est. Muri ambitum habent trecentorum & octoginta quinque stadiorum: quorum altitudo, pedes ducenti: latitudo, quinquageni: in singulos pedes, ternis digitis mensura ampliore, quam nostra. Via in menibus ipsis tam lata, ut quadrigæ sibi invicem occurrentes, facile pertransire possent. Quapropter inter septem orbis miracula numeratur. Hanc urbem Semiramus condidit. Auctor Plin. lib. 6. cap. 26. & Strabo lib. 25. V. Lex. Pitisc. Cic. 1. de Divin. 47. Nam Babylone paucis post diebus Alexander est mortuus.

Alex Babylonis, V. ACUS. Opes Babylonis. Stat. 3. Sylv. 2. 137. Antiqua Babylon. Stat. 3. Sylv. 2. 137. Superba. Lucan. lib. 1. 10. Babylona, accus. Propert. 3. 11. 21.

Est & Babylon, Ægypti castellum, ut ait Strabo: natura munitum, a Babyloniis illuc commigrantibus conditum. Una illic & tribus erat legionibus quæ Ægyptum custodiebant, ut idem Strabo auctor est. Prolemaeus hanc quoque Babylonem vocat, hodie vero Cairum vel Alcairam appellant, quæ non castellum est, sed urbs maxima complu-

res complexa populos, ut frequentes inde redeuntes Christiani indicant. Volaterr. V. in dictione MEMPHIS.
BABYLONIA, [*Βαβυλωνία*] Regio est majoris Asiae, a septentrione Mesopotamiae partem spectans, ab ortu Susianam, a meridie sinus Persici partem, & ab occalu Arabiam desertam: ita dicta a Babylone urbe splendidissima, quae olim Assyriorum regia fuit, & Chaldaea totius imperium.
 Interdum Babylonia, pro Babylone ponitur, e. g. apud Justin. 1. 2. 7. &c. V. Salmast. in Solin. p. 1225.

BABYLONIUS, a, um. [*Βαβυλωνίος*] Adj. ut
 Moenia Babylonia. Lucan. lib. 6. 50.
 Muri. Curt. 5. 1. 16.
 Babylonii numeri. Hor. 1. Carm. 11. 1.
 — nec Babylonios

Tentaris numeros. 1. e. Calculos Babyloniorum. V. mox sq.
 Babylonius, i. m. gentile subft. Curt. 5. 1. 37. Hinc Babylonii pro Genethiacis, seu Mathematicis, quia praecipue fideralem scientiam excoluerunt. Cic. 2. de Divin. 97. Quod aiunt CD & LXX. millia anorum in periclitandis, experiundisque pueris quicumque essent nati, Babylonios possuisse, fallunt. Idem 1. de Divin. 36. Contemnamus etiam (inquit) Babylonios, qui ex Caucaeo coeli signa seruantes, numeris & motibus, stellarum cursus persequuntur.

BABYLONICUS, [*Βαβυλωνίος*] aliud Adj. ut,
 Babylonica doctrina, i. e. Astrologia. Lucret. 5. 726.
 Peristromata. Plaut. Stich. 2. 2. 54.
 Stragulum Babylonicum, quod Plutarch. in Catone vocavit *ἰπιδήμα τῶν περικλων βαβυλωνίων*.

Picta superbe texta. Martial. lib. 8. 28.
 Trichina Babylonica dixit, de Metello loquens. Plin. lib. 8. 48.
 Babylonica vellus. Quae varis coloribus intexta est. V. Plin. lib. 8. cap. 48.
BABYLONICUM, i. n. Vestis Babylonica. Lucret. 4. 1023. Laberius apud Petron. cap. 55. Ulpian. 1. 25. §. 3. de auro arg. conf. Fest. in Sola. & Lex. Pitisc.

BABYLONIACUS, a, um. aliud Adj. Manil. 4. 5. 73.
 — Babyloniacas fumerfas profugit in undas.
BABYLONIENSIS, e. gentile, quo Plautus aliquoties usus est. Truc. 1. 1. 66. & scen. 2. v. 100. Babyloniensis miles.

BABYRSA, [*Βαβυρσα*] Castellum minutissimum Atropatiae, regionis Mediae, prope Artaxatam urbem. Strab. lib. 11.

BABYS, [*Βαβυς*] Frater fuit Marfyae, qui non veritus est ipsum Apollinem ad canendi certamen evocare. A quo quum esset victus, ab eodem supinus de pinu suspensus, excoriatus est. Deinde quum Apollo pararet Babyn quoque perdere, intercessit Pallas, admonsens hunc utque adeo infeliciter & indocte tibiis canere, ut omnino negligendus videretur, *ἤρανος*, inquit, *Βαβυς αὐλά*. i. e. Deterius Babys tibiis canit, quod & abit in proverbium, de iis quorum exercitatio semper vergit in pejus. Usurpatur etiam & per comparationem, ut mentione facta de praepotore indocto, si quis de discipulo percontanti, hoc pacto respondeat, *καὶνος Βαβυς αὐλά*. Erasim.

BABYTAGA, [*Βαβυτάγη*] Oppidum est, de quo sic Plin. lib. 6. cap. 27. In Septentrionali Tigris alveo, oppidum est Babytaece. Abest a Suis CXXXV. m. pass. Ibi mortalium foli, aurum in odio contrahunt: id defodiunt, ne quo cui sit in usu. Hac ille.

B A C

BACA, est Margarita, vel Unio, ob similitudinem baccarum, quae proprie sunt lauri, oleae, myrti, &c. fructus, sic dicta. Appellatio haec pro Unionibus elucefcit ex Virg. 1. Aen. 659.
 — colloque monile bacatum. Et ita optima quaevis Exemplaria apud Hor. Epod. 8. 13.

Nec sit marita quae rotundioribus
 Onusta bacis ambulet. V. Barth. de Inaur. Vet. cap. 3. & Du Cange Gloss. & mox **BACCA**. Drakenborch. ad Sil. 8. 134. & Petron. Burm. p. 271.

ACALAE, Populi sunt in Lybia juxta mare habitantes, ut scribit Herodotus lib. Hist. 4.

ACALUSIA, æ. f. Vox insolita, a viris eruditus varie tentata apud Petron. cap. 41. Omnes bacalusias consumpsi. Sed M. Nodot. p. m. 200. legit Battologias.

BACAR, Vas vinarium, simile Bacroni. Festus. Baur corrupte pro Bacar, *βακάρ* est, in Glossis. dicitur & Bacario, & Baerio, & Bacarium. V. Salmast. in Treb. Poil. Claud. cap. 14. Scalig. ad Fest. & Voff. Lex. Etym.

BACARIO, ònis. m. dicebatur a Bacare vel Bacarione vase, Aquariolus, qui hujusmodi munus obibat in domo lenonia, ut lavantibus meretriculis, ministraret in aqua aggerunda & affundenda. Glossæ, Bacario, *παρρηθάρων*. V. Salmast. in Vopisc. Carin. cap. 21. Voff. Lex. Etym. Scalig. in Festum.

BACAUDÆ, vel ut alii, **BAGAUDAÆ**, erant Factiosorum & rebellium cohors, qui solitudines & castra loci situ munita habitabant, & inde in obvios, latrociniiis caedibusque grassabantur. Horum nomen primum in Gallia auditum Dioclet. & Maximian. Imp. Oros. 7. 25. Eutrop. 9. 20. Aurel. Vict. Cæf. 39. 17. Salvian. de Gubern. Dei, 5. p. 19. V. Lex. Pitisc.

BACAUDICUS, vel **BAGAUDICUS**, a, um. Eumen. Orat. pro Restaur. Schol. cap. 4. Latrocinio Bagaudicæ rebellions obfesa.

BACCA, æ. f. [*Βακκός*] non a Baccho deducitur, sed primogenium est, & significat Minutiores arborum fructus, ut sunt Lauri & oliuae. Plin. lib. 15. cap. 24. Magna & baccis differentia: aliae namque sunt oliuis, lauris: & alio modo, loto, cornis: alio myrtis, lentisco. Aquifolio enim ac spinæ, sine fucco: medioque etiamnum genere inter baccas acinosque cerasis. Pomum hic primo candidum, & fere omnibus baccis: mox aliis virefcit, ut oliuis, lauris: rubet vero moris, cerasis, cornis: deinde nigrescit moris, cerasis, oliuis. Cic. 1. Tusc. 31. Ergo arbores feret diligens agricola, quarum apsciet baccam ipse nunquam.

Fruges & bacca. Cic. 1. de Legib. 25. Nec solum ea quae frugibus atque baccis, terræ fetu profunduntur, sed etiam pecudes, &c.
 Vol. I.

Bicolor sinceræ bacca Minervæ. Ovid. 8. Met. 644. Periphrafs oliuae quæ & viridis est & nigra.
 Carulea bacca. In **CERULEUS**.
 Felicitus baccis floret arbor. i. e. Copiosis & elegantibus. Sil. lib. 15. 535.
 Ebuli sanguinea bacca. Virg. 10. Ecl. 27.
 Lauri bacca. Virg. 1. Georg. 306.
 Oliuae bacca. Hor. 2. Serm. 4. 69.
 Silvestres bacca. Virg. 2. Georg. 183.

Baccas caprinas Palladius facete dixit, Ciborum in capris superfluitates. Ex Cæl. lib. 10. cap. ult.
 Baccæ a similitudine, dicuntur etiam Gemmæ & lapilli. Virg. in Culice, 67. — Nec Indii
 Conchea bacca maris pretio est a pectore puro. conf. Hor. 2. Serm. 3. 241. Idem Epod. 8. 14.
 Nec sit marita, quæ rotundioribus
 Onusta baccis ambulet.

Candentes bacca. Claud. 6. Conf. Hon. 528.
 — baccis onerat candentibus aures. V. supra in **BACA**.
BACCALAUROS, **BACCALARIS**, & **BACULARIS**, i. m. Depositi tirocinii insignibus donatus; five a Lauri baccis, ut significatur ipem fieri, quod a baccis ad laurum, seu plenam lauream pertingant; five a Bacillis, quorum olim collatione creabantur. Raynaud. de Pileo §. 10. B. Khenanus in Tertul. Schol. p. 119. scribit se in vetustioribus Parisiensis Academiae codicibus, Bacillarios legisse. V. & Wendelin. lib. 2. Int. Polit. p. 259. Derivations a Baccho, & veteri Gallorum voce *Battala*, diductas consulo omittimus. De quibus V. Fabri Thef. Gesner. & Lex. Pitisc. De Baccalauris tum Militaribus tum Academicis, consulari etiam Du Cange in Gloss.

BACCALIA, æ. f. Lauri species est, a Baccharum fertilitate dicta, de qua vide Plin. lib. 15. cap. 30.

BACCANUM, est Semen, vel Nucleus, vel Mucro raphani, ut ex Pauli Silva medicinali observavit Cæl. lib. Antiq. Lect. 27. cap. 28.

BACCATUS, Adj. Baccis, i. e. margaritis, ornatus. Virg. 1. Aen. 654.
 — colloque monile
 Bacatum. Sil. lib. 8. 134. V. **BACA** & **BACCA**.

BACCIFER, Adj. [*Βακκιδουφόρος*] Ferens baccas. Plin. lib. 16. cap. 10. Ex omnibus folia baccifera.

Hedera baccifera. Sen. OEdip. v. 414.
 Pallas baccifera. Ovid. 2. Amor. 16. 8.

Dat quoque bacciferam Pallada rarus ager. i. e. Oleam, cujus inventrix fertur Pallas. Bacciferam, Baccas seu olivas ferentem.
 Sabynus baccifer. Sil. lib. 3. 596. Quod oliuae ferax ager Sabinatorum. Taxis baccifera. Plin. 16. 10.

BACCINA, æ. f. Herba Apollinaris. Apul. de Herb. cap. 22.
BACCILA, æ. f. dimin. [*Βακκιδουλίον*] Parva bacca. Plin. lib. 25. cap. 8. Omnes colore buxeo, caulibus parvis, flore purpureo, ferunt bacculas parvas, ut capparisi.

BACCHA, Vinum in Hispania. Varro de L. L. lib. 6.
BACCHÆ, **BACCHANALIA**, &c. V. **BACCHUS**.

BACCHAR, five **BACCAR**, aris; five **BACCHARIS**, is. f. [*Βακκάρως*] Herba, de qua sic Plin. lib. 21. cap. 6. Bacchar quoque radicis tantum odorata est, a quibusdam Nardum rusticum appellatum. Unguenta ex ea radice fieri solita apud antiquos, Aristophanes prius comediam poetæ testis est, unde quidam errore falso Barbaricum eam appellabant. Odor est ei cinnamomo proximus: gracili solo nec humido provenit. Nonnulli putant esse eam que vulgo Caryophyllos dicitur. Quinetianum videtur ad hoc accedere Dioscoridis interpretatio, cap. 49. lib. 3. Virg. 4. Ecl. 19.

Errantes hederas passim cum bacchare tellus. Ubi Servius; Bacchar, Herba est, quæ facinorum depellit. V. Virg. 7. Ecl. 27.

BACCHEMON, Lactantio teste, Persei fuit filius & Andromedæ: & (ut ipse idem dicit) apud quosdam populos Orientales imperavit. Ex Bocatia.

BACCHIDÆ, [*Βακκιδῶν*] Populi, qui e Corintho exules, in Siciliam devenerunt, & urbem inter Pachynum & Pelorum adificantes, Siculi facti sunt. Ovid. 5. Met. 407. V. Strab. 8. p. 260. Helych.

BACCHIDAE, [*Βακκιδῶν*] Proprium viri nomen, qui (ut Athenæus refert) Sardanapalo fuit consimilis, ejusque tumulo ita inscriptum fuisse testatur: *πιν, Φάρος, εἰς πῆλον τῶν ἰσχυρῶν δυνάμεων ἐκείνου ἐπὶ ἵππεσιν ἀπὸ βακκιδῶν λίθη*. Hinc autem emendandus est Fabii locus lib. 5. ubi inquit, At vero statuarum artifices pictoresque clarissimi, quum corpora quam speciosissima fingendo pingendoque effingere cuperent, nunquam tamen in hunc incidunt errorem, ut Bacchiam, aut Megabyzum, &c. Nam Bacchidam legi debere ex Athenæo clarum est.

BACCHIDES, Ducis cujusdam proprium, qui Sinopen urbem Lucullo prodidit, ut auctor est Strab. lib. 12.

BACCHIS, is. [*Βακκίς*] Taurus est, qui Soli consecratus colitur hoc nomine in oppido Herminthi, cujus color in horas mutatus, evariat: hirsutie mira in primis, in diversum seorsum abeuntibus, quam sit animantium ceterarum natura. V. Cæl. lib. 7. cap. 13.

BACCHUS, [*Βακχός*] Gladiatoris nomen, de quo Hor. 1. Serm. 7. 20.
 — Bruto Fratorem tenente
 Ditem Asiam, Rupili & Perri par pugnat: uti non
 Compositus melius cum Bitho Bacchus: in jus
 Acres concurrunt. Ubi Acon; Bithus & Bacchus, Gladiatorum nomina celebrata apud Suetonium Tranquillum sub Augusto, qui (ut ait Porphy.) quatu multos interemissent, commisit inter se, mutuis vulneribus conciderunt. V. Chil. Erasim. [Sueton. nusquam meminit. conf. BITHUS].

Fuit & hoc nomine Medicus quidam empiricus, qui Aphorismos Hippocratis exposuit, Galen. teste lib. 7. in Aphorism.

BACCHUS, i. m. [*Διονύσος, Βακχός*] Jovis ex Semele filius: qui fortassis quod vitem primum excoluisse visus est, ideo ab antiquis putatus est deus vini. Hic multominis fuit, nam primum Dionysus, deinde Liber pater: postmodum quum bellasset in India, Bacchus. Idem Osiris, quandoque Priapus, quandoque Bromius, quandoque Protryges dictus fuit, & Lenæus. Hic orbem fere terrarum peragravit, multas nationes domuit, & Indis debellatis, primum omnium triumphavit, vectus Indico elephanto ut scribit Diodorus:

BACTRĀPĒRĪTA, æ. m. plur. Bactroperite, Philosophi per jocum sic dicti, quod præter *ἐὼς τῆρον*, baculum, & *πέγανον*, peram, nihil habuerunt. V. B. Hieron. in Matth. 11. 10.

BACTRUS, [βακτρῶν] Fluvius est in finibus Scythiæ Asiaticæ, a quo Bactria seu Bactriana regio, & Bactra urbs nomen sumpsit. Lucan. lib. 3. 257. Firantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros includit gelido. &c. V. BACTRIA.

BACULUS, i. m. & **BACULUM**, i. n. [βακουλῆς, ἐκάλειον] Ovid. 15. Met. 655.

— baculumque tenens agreste sinistra.
Pastorale baculum. Sil. Ital. lib. 13. 334.
Tortus baculus. Ovid. 2. Met. 789. lib. 681.
Incumbere baculo. Ovid. 1. Fast. 177.
Inniti baculo. Ovid. 14. Met. 655.
Levare membra baculo. Ovid. 8. Met. 693.
Baculus pro Sceptro. Curt. 9. 1. 30. & Flor. 4. 11. 3.
De more gestandi baculos ab omnibus fere recepto V. Theophrast. Char. c. 6. *ἐξ ἀπορίας* & Cafaab. ad I. De baculis qui a cantoribus histrionibusque gestabantur V. Lex. Pitife.

BACILLUS, i. m. & **BACILLUM**, i. n. dimin. [βακουλῶν] Cic. 2. de Fin. 37. Ut bacillum aliud est inflexum, & incurvatum de industria, aliud ita natum, &c.
Leviter inflexum a fummo bacillum, Lituus est. Cic. 1. de Divin. 30.
Bacillo alicui oculos tundere. Cic. 7. Verr. 141. Proximus licet Sextius, converso bacillo oculis misero tundere vehementissime cepit. V. Isidor. 20. 13.

BACUNTIUS, [βακύντιος] Pannoniæ fluvius est, in Saum influens. Plin. lib. 3. cap. 25.

B A D

BADACUM, [βαδάκων] Civitas est Noricorum, sive Bavarorum, hodie Salczaburgensis, dicta a flumine quod Salezan vocant. Auctor Volaterranus. contra sentit Ferrarius. V. Lex. Pitife. Cellar. Geog. Ant. 2. 7. 44.

BADANATHA, Oppidum est Thameudorum, qui fuit populi in Arabiæ locis mediterraneis degentes, teste Plin. lib. 6. cap. 28.

BADAS, Syriæ fluvius est, Memnonis sepulchro nobilitatus. Strabo lib. 15.
BADIUS color, [βαδιστός] i. e. Phœnicus, sive spadiceus. Inde Equus badius; qui & Baius, & Badius dicitur, &c. Varro *de re rustica*: Equi colore dispersi item nati, hic badius, iste gilvus, ille murinus. Ex Nonio 2. 87.

BADIUS color vulgo dicitur *Batio*, nam Græci palmarum termitem cum suo fructu avulsum vocant *βαίον*. Hermol. in Plin. V. etiam Pallad. Mart. t. 13. Conf. **BALIUS**.

BADIZO, [βαδίζω] ære. significat Ire. Plaut. Afin. 3. 3. 116. Demam hercle jam de hordeo, tollitum ni badizas. Græca dictio Latine declinata. De molli equorum incedit adhiberi veteres Glossæ testantur.

B Æ B

BÆRIUS. V. **BREVIUS**.

BÆRO, Oppidum est Hispaniæ Bæticæ, inter Bætium fluvium & Oceani oram in mediterraneo situm, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

BÆNACUS, V. **BENACUS**.

BÆNIS, [βᾶνις] Fluvius Lusitanie, de quo sic Strab. lib. 3. inquit, Pœtea Bænis, vel (ut alii aiunt) Minius, omnes Lusitanie fluvios magnitudine superans. Et hic ipse ad itadia cccc navigabilis.

B Æ O

BÆON, onis. [βᾶων] Piscis quidam Epicarmo sic dictus, ut refert Athenæus lib. 7. a quo & apud Atticos fuisse proverbium narrat hujusmodi, *μη μὴ βᾶων κρητὸς ἰχθύς*. id est, Ne mihi bæon: malus piscis. Nomen inditum videtur a brevitate. Laudantur enim magni pisces. Dicitur in Hospitem ingratum ac molestum. V. Chil.

B Æ T

BÆTA, æ. f. [βᾶται] Vestimenti genus apud Suid. & Poll.

BÆTARÆNI, Populi sunt in Cœle Syria, non longe ab Iheruzorum gente, a quibus & oriundi dicuntur. Auctor Plin. lib. 5. cap. 23.

BÆTICA, **BÆTICATUS**, **BÆTICOLA**, **BÆTICUS**, **BÆTIGENA**. V. **BÆTIS**.

BÆTIRÆ, [βακτρῆς] Urbs Galliæ Narbonensis Ptolemæo. Vulgo *Besiers*. Mela lib. 2. cap. 5. & Strabo lib. 4. Rectius **ΒΕΤΕΡΡÆ**, ut a Plin. & Antonin. scribitur, & in num. vet. *Βεττῆρα*.

BÆTIS, [βᾶνις] Fluvius Hispaniæ, ex iisdem locis nascens ex quibus Anas & Tagus: mediæ inter utrumque magnitudinis existens, ab sui primordio, sicut Anas, in Occafum fluitans, inde in Austrum deflectens, in idem litus excurrit. Regio ipsa, a flumine Bætica vocitatur. Strab. lib. 2. Meminit & lib. 2. Ptolemæus cap. 4. Hodie vocatur vulgo *Guadalguebir*, ut in Melam scribit Olivarius. V. Martial. lib. 12. epigult. Hinc **BÆTICUS**, a, um. [βαιτικός] Adj. ut, Bæticus, sive Hispanus color. Obscurus & natus, qui & pullus nominatur: quod natus color in Hispania, sive nigrior est, ideoque minus vilis. [An Rutilus? V. Hard. ad Plin. 8. 48. Bætica, [βαιτικός] Tertia pars Hispaniæ, sic a Bæti flumine Romanis dicta, ab incolis autem Turdetania. Strab. lib. 3. Subaud. v. Provincia, quam addit Plin. 1. Epist. 9.

BÆTICATUS, aliud Adj. Pullatus. Martial. lib. 1. 97. Al. 64.

BÆTICOLA, æ. [βαιτικός τῆ βαιτικῆ] Accola Bætis fluvii. Sil. lib. 1. 146.

— & vulgus Iberum.
Bæticolasque viros Ispatis agitabat iniquis.
BÆTIGÉNA, æ. Idem. Sil. lib. 9. 234.
Bætigeneque viri.
BÆTULLO, [βαιτούλον] Prolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis fluvius: alio nomine Betholon, *Besjon* vulgo. Meminit & Plin. lib. 3. cap. 3. [Immo Bætulo apud Plin. oppidi, apud Melam Bætulo Oppidi & Fluminis, apud Ptolem. βακταλῆς populi nomen.]

BÆTYLUS, [βαιτύλος] dicitur Saxum illud sacris obvinctum, quod pro Jove devoravit Saturnus, ut testatur Hesychius. Hinc factum est proverbium, Etiam Bætulum devorares: in Voracem & omnia concoquentem. Vol. I.

V. Mich. Apost. Centur. 10. Prov. 71. Vocem hanc deducit Erymologus a *βᾶται*, quæ idem sit quod *δοξοπέρα*, pellis, corium: quoniam Rheæ Lipidæ pelle caprina factitatum ac involutum dedit Saturno. Vossius autem Etym. p. 60. & de Idol. Gent. 6. 39. originem ejus ad Jacobi Patriarchæ dormitorium & pulvitarium (Genes. 28. 18.) refert. Hic lapis, inquit, magna in veneratione Iheracilis fuit usque dum divino coli honore capit. Ab hoc lapide locoque βακτῆλι dicto, βακταλῆς & βαιτύλον vocarunt lapides rudes quos sive symbola numinis crederent divini, sive etiam animatos & vere deos. De hujusmodi cultu V. Photii Biblioth. Cod. 242. & Jul. Caf. Scalig. Exercit. 271.

B A G

BAGADANIA, [βαγαδανία] Campus est ingens, inter Argæum montem ac Taurum intercedens, in quo perraro fructuosa enascitur arbor: quantum ad Austrum magis quam mare Ponticum tribus millibus stadiorum tendat. Hæc Strabo lib. 2.

BAGANUM, [βαγανών] auctore Ptolem. lib. 2. cap. 9. Nerviorum civitas: alio nomine Tornacum, vulgo *Tourmay*.

BAGAUDA, V. supra **BACAUDA**.

BAGISTANUS, [βαγιστῶν] Mons est in Media, apud quem Semiramis, cum & lapis defeceret, & majus aliquid concupisceret quam quod ere posset assequi, in petra stadiorum septem & decem fumum insculpsit effigiem, quam viri contum donis venerantur. Auctor. Cæl. Rhod. Antiq. lect. lib. 29. cap. 25.

BAGOAS, vel **BAGOUS**, [βαγῶσι] commune nomen Spandonibus regis datur apud Curt. Ælian. Heliodor. Achillem Tat. Sulp. Sever. lib. 2. Hist. Sic enim lingua Perlica Spado dicitur. Ovid. 2. Amor. 2. 1. ad Iffum puellæ custodem,

Quem penes est dominam servandi cura, Bagoe, &c. ubi V. Burm. conf. Freinsb. Ind. Curt. & Hornius ad Sulpic. p. 323. & Plin. 13. 4. Stæpe tamen scriptores ut proprium usurpant. Sic Bagos, Curtio, l. 10. c. 1. Eunucorum memoratur, ab Alexandro Magno turpiter adamat. Hinc Orclines satrapes inter Perlas nobilissimus, quum Regis amicos omnes numeribus affecisset, solum præterit, admonitusque a quodam, eum regi esse charissimum, respondit, Se amicos regis, non scorta colere.

Bagao aliqueum, pro Mollis & spadone dixit etiam Quintil. 5. 11.

BAGOR, es. Nympha fuit, quæ Thulcis artem fulguritatum scripsit, quam quidam Sibyllam putant Erythraam, cui nomen esset Herophila. Alii post Herophilam visisse contendunt, quam Alexandri temporibus mulierum primam oracula cecinisse arbitrantur. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 16.

BAGRADA, vel **BAGRADA**, [βαγράδας] Numidia fluvius ex Lybici montibus longe ductus, prope Carthaginem fluit, ubi serpentes Regulus cxx pedum, adhibito exercitu interfecit. Auctores sunt Plin. lib. 8. cap. 14. & Gell. lib. 6. cap. 3. & Val. Maxim. lib. 1. cap. 8. Sil. Ital. lib. 1. 407.

Flumineaque urna celatus Bagrada parmam. Legitur & Bragada, V. Drakenb. ad lib. 6. 141. Lucan. lib. 4. 588.
Primaque castra locat cano procul æquore, qua se Bagrada lentus agit, sicca fulcator arena. Nomen adhuc retinet, teste Olivario in Melam.

BAHAL, V. **BAAL**.

B A I

BAIÆ, arum. [βαῖαι] Campaniæ oppidum est juxta Lucrinum sinum, inter Puteolos & Misenum montem, dictæ ab Ulyssis focio. Baia nomine, ut inquit Strabo lib. 5. In hujus oppidi agro, aque calidæ sunt, ut idem docet, & ad voluptatem, & ad sanandos morbos accommodatissima, quæ quidem reliquis aquarum calidarum nobilitate antecellunt. Fuitque olim hæc urbs, temperie aeris, & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Hor. 1. Epist. 1. 83.

Nullus in orbe sinus, Baiis præluet amœnis. Cic. 13. Att. 50.
Puteolis se aiebat unum diem fore, alterum ad Baias. Loquitur de hospite quodam. Idem pro Locis amœnis & voluptariis accipere videtur in oratione pro Cæl. 27. Sed si esset aliqua dissimilis istius que se omnibus pervulgaret: quæ haberet palam decretum semper aliqueum, cujus in hortos, domum, Baias, jure suo libidines omnium commereant. Baiæ porro dicuntur Omnes aque calidæ. Tibul. 3. 5. 3.

— facris Baiarum maxima lymphis. Ad quem loc. V. Scalig. & Brœckh. conf. Martial. 10. 13.
Adjective posuit Propert. 1. 11. 30.
Ah pereant Baiæ crimen amoris, aquæ. Similia habet ab h. I. Brœckh.

Corruptæ Baiæ. Propert. 1. 11. 27.
Tu modo quamprimum corruptas desere Baias. Baias corruptas vocat ob juvenum & puellarum turbam, qui quum illuc otii causa concederent, interim parum consulebant pudicitie & famæ.

Desides Baiæ dicuntur, quod commodatissima essent loca illa ægentibus otium. Stat. 4. Sylv. 7. 19.
Liquidæ. Hor. 3. Carm. 4. 24.
— seu Tibur supinum,
Seu liquidæ placuere Baiæ.
Vaporiferæ. Stat. 3. Silv. 5. 96.
Sive vaporiferas blandissima littora Baias.

BAIANUS, Adj. [βαϊανός] ut,
Littora Baiana. Stat. 5. Silv. 3. 169.
Murex Baianus. Hor. 2. Serm. 4. 32.
Oræ Baianæ. Stat. 1. Silv. 5. 60.
Sinus Baianus. Plin. 2. 103.
Sportula Baiana. Martial. 1. 60.

BAIOCLA, æ. f. Urbs Normanniæ in Gallia, vulgo, *Bayeux*, Belocassæ vel Velocassæ. Cæf. 7. Bell. Gall. 75. Plin. 4. 18.

BAION, Medicis, Compositio est, cui resina inferitur Zygia, id est, acerina. V. Cæl. Rhodig. lib. 24. cap. 22.

BAJONŪLA, æ. f. Lectus portatiis. Isid. 20. 11.

BAJŪLO, [βαϊύλο] ære. Portatis significat. Plaut. Afin. 3. 3. 70.

Eho bajulabo: tu, ut decet dominum, ante me ito inanis. Idem Merc. 3. 1. 10. Quintil. lib. 6. 1. Ego te bajulare non possum.
BAJULUS, i. m. [Φαγρηγός] Qui mercedis gratia onera terre confuevit. V. Lex. Pitisc.
 Bajulus dicebant antiqui, quos nunc dicimus Operarios. Hæc Festus. Cic. in Parad. 3. Utrum potius de bonis est querendum quid bajuli atque operarii, an quid homines doctissimi fenserint?
 Bajulus orator. Cic. 2. de Orat. 40. Remigem aliquem, aut bejulum nobis oratorem describeras.
 Bajuli etiam dicti, Qui mortuos efferunt. Sic apud Ammian. 14. 7. Bajulorum prætorum dicitur is, qui vespillonibus præcebat. Chrysol. Serm. 121. Sidon. Epist. 3. 12. Fulgent. Expof. Serm. ant. n. 2. & Gloss. Ifidor.
 Bajulus etiam dicitur Servus qui ad docendos pueros olim adhibebatur. Pignor. de Serv. p. 180. V. in hanc rem testes complures in Lex. Pitisc.
 Bajulus sequiorum Prætorum notabat, inde enim Gallicum *Bailif*. Ital. *bagirco*, *Balio*. Hinc Plinio eam vocem reliquit Harduinus l. 20. S. 76. Ubi Baviis ante legebatur. Ut adeo dicitur Hispanie Bajulus, qui mox vocatur Princeps. V. Not. Maj. 29. Macri, Spelm. & Cangii Gloss.
BAJULATIO, ðnis. f. Gloss. Vet. Hæc bajulatio, *Φαγρηγός*.
BAJULATOR, ðris. m. Idem qui Bajulus. *Φαγρηγός*. Gloss. Cyrill. Ulp. l. c. §. 1. Dig. de Ufructu.
BAJULATORIUS, a, um. ut, Bajulatoria sella. Cæl. Aurel. Acut. 1. 11. S. 83. que Gestatoria Suetonio, Scamnum Celfo.
BAIUS, Servio, *Βαῖος*, **BAIAS**, Straboni, *Baius*, Unus ex focisii Ulyssis fuit, a cujus nomine Bacia appellatae creduntur. V. **BAIA**.
BAIUS Color, V. **BADIUS** & **BALIUS**.

B A L

BAL, Idem quod Baal, Lingua Punica Deus dicitur, ut inquit Servius in 1. Æn. 733. Apud Assyrios autem Bel dicitur quadam sacrorum ratione Saturnus & Sol. V. **BAAI**.
BALA, [Βάλα, Joseph. Βαλλος] cognomen Alexandri Syriae regis, qui se Antiochi Epiphaniis filium mentitus, regnum Demetrio Soteri, pugna caeso, eriperat, quod ipsi quinquennio post a Ptolemao Philometore fœdero, & Demetrio Nicatoris rursus creptum fuit. V. Hist. Maccab. l. 1. c. 10. Jos. *αρχαῖος*. l. 3. Justin. l. 35. Epit. Liv. l. 51. Strab. l. 16.
BALÆNA, r. f. [Φαλαγγία] Festus, Balænam belluam marinam ipsam dicunt esse piscicem, ipsam esse & cetum. Juven. 10. Sat. 12.
 Quanto delphinis balæna Britannica major. Aufon. Mosell. v. 144. Plin. lib. 9. cap. 6. De balæna, qui Andromeda fuisse objecta, V. Lex. Pitisc.
BALÆNATUS, Adj. ut, Balænata virga, quæ (ut opinor) e cartilagine balæne fit, qualia videmus calatorum ecclesiæ commentacula, ut veteres appellabant. Petron. cap. 21. Donec Quartilla balænatum tenens virgam, atque fuscicula, jussit infelicibus dari missionem. Hæc Turnebus.
BALÆNEA [Βαλαγγία, Stephano] Oppidum est in confinio Syriae & Phœnicæ, cujus meminit, Plin. lib. 5. cap. 20.
BALANISCUUS, i. m. [Βαλανισκος] i. e. Balneator. Ita legit Reinesius ad Petron. Fragm. p. 62. & retinet M. Nodot. p. 204. ubi fuit Balifcus, conf. Burn. p. 188. qui proprium nomen putat.
BALANITES, r. f. [Βαλανίτις] Gemma subviridis, & Corinthio similis æri, secante mediam flamma vena. Plin. lib. 37. cap. 10.
BALANITIS, idis. [Βαλανίτις] Genus castaneæ rotundius, & maxime purgabile, & sponte profiliens, a rotunda glandis effigie ita appellatum. Plin. lib. 5. cap. 23.
BALANTIUM, [Βαλάντιον] Marfupium significat: unde & Balantiotomi apud Aristophanem, Qui de zona propendentes crumenas præcidunt. Auctor Cælius lib. 10. cap. 2.
 Est item Balantium, Pondus quoddam, Phollis nuncupatum, donos continens ducentos quinquaginta. Habet vero donus libram unam, unius duodecim. V. eundem Cæl. lib. 10. cap. 6.
BALANUS, i. f. [Βάλανος] Glandem generali nomine significat. Plin. lib. 17. cap. 20. In quacunque terra feritur, nascitur e balano. De Æsculo loquitur. Specialiter tamen de Palmulis, quas vulgo dactylos vocamus, accipitur. Plin. lib. 13. cap. 4. Nam in alia parte Phœnicæ, Liciciaque, populari etiam nomine a nobis appellantur balani. De dactylis, palmarum fructu, conf. Spanh. de Ufu Numm. diff. 6. p. 348. Ex balano exprimebatur unguentum odoratum, quo ab antiquis ungebantur capilli. Martial. lib. 14. 57.
 Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus,
 Hoc ex unguento constat & ex balano. Myrobalanum intelligit poeta: quæ vox ingredi non potest versus heroicum, quales sunt Homericæ & Virgilianæ. Plin. lib. 13. cap. 1. Constat oleum ex ciliis, balano, calamo, melle, cinnamomo, croco, myrrha, aspalatho. De unguentis. De hoc Hor. 3. Carm. 29. 4.
 Pressa tuis balanos capillis. conf. Diof. 4. 160.
 Balanus myrpicæ, (inquit Ruell. lib. 1. cap. 56.) h. e. Glans unguentaria, fructus est arboris myricæ similis, magnitudine avellanarum nunc, qua expressa, quemadmodum ex amygdalis amaris, excipitur liquor, quo in pretiosa unguenta vice olei utuntur. Nascitur in Æthiopia, Thebaide, Arabia, & quæ fecus Judæam, Petra dicitur. V. plura ibidem. Hinc Myrobalanus dicitur.
 Balanus, Pifcis marinus. Plin. lib. 32. cap. 11. Plaut. Rud. 2. 1. 8. Otreas, balanos captamus, conchas, marinam urticam.
 Balani, sunt Glandes, & id quod glandis forma ad subducendam alvum, in podicem manu inditur, apud auctores medicinæ. Budæus. Vulgus Suppositorium vocat.
 Balani, Castanearum genus excellens. Plin. lib. 15. cap. 23. Sardibus eæ provenere primum. Ideo apud Græcos Sardianos balanos appellant. nam divus Tiberius postea balanum nomen imposuit, excellentioribus fatu factis. Hic Balanus, aut est etiam masculinum, aut Sardianas legendum est.
 Balanum etiam vocant Græci, Virgae vitillis extremam partem.
BALANATUS, [Βαλανητός] Adj. Balanum oleo perfusus. Perf. 4. Sat. 37. Tu quum maxillis balanatum gausape pectas.
BALANINUS, Adj. [Βαλανίνος] Ex balano factum, ut, Balaninum oleum. Plin. lib. 21. cap. 4. Balaninum oleum repurgat varos.
BALANITES, r. m. [Βαλανίτις] Gemma. Plin. 37. 10.

BALARI, [Βαλάρη] Populi Montanorum Sardorum, qui speluncas inhabitant, ut inquit Strabo lib. 5.
 Balari, Coris exules dicuntur, teste Pausania: quod nomen Sardinia montana incolentibus, adhaesit, cum illuc secessissent a Carthaginensibus deficientes. V. Cæl. lib. 19. cap. 22.
BALARUS, i. m. Strategi nomen apud Silium, 3. 378.
BALATRO, ðnis. m. Homo nihil a Balando sic dictus. Varro de R. R. lib. 2. cap. 5. Videbo jam vos, inquit, balatrones, & huc afferam meum corium & flagra. Hor. 1. Serm. 2. 2.
 Mendici, mimæ, balatrones, &c. Porphy. ait Balatrones a Balatu & vaniloquentia dictos. Acron in illud Hor. 2. Serm. 7. 35.
 — cum magno balateras clamore: sicut, Balateras, Vociferas, clamas sine ratione. Unde Balatrones, quasi Balaterones, Balaterarenim, proprie est Ineptæ clamare. Galli integrum prope hoc vocabulum retinent. vernacula sua lingua *Balistræras* enim appellant Homines non bonæ frugi, & nibili.
 Balatro, etiam proprium viri apud Hor. 2. Serm. 8. 21.
 — cum Servilio Balatrone
 Vibidius quos Mæcenas adduxerat umbras. Ab hoc aliqui commune Balatronis nomen deducunt. V. Franc. Luifm. Parerg. 1. 6.
 Balatrones [Βαλάρη] & Bateas, Bullas luti ex itineribus, aut quod calcamentorum foelis eraditur, appellabant. Festus.
BALATIO, **BALATUS**, V. **BALO**, as.
BALAUSTIUM, i. n. [Βαλαύστιον] Flos mali punici. Plin. lib. 23. cap. 6. In hoc ipso cythno Hofculi sunt, antequam scilicet malum ipsum prodeat, erumpentes, quos balauustum vocari diximus. Idem lib. 13. cap. 19. Flos balauustum vocatur, & medicinis idoneus, & tingendis vestibus, quarum color nomen inde accepit. De punico malo loquitur. Diof. & Galen. Balauustum filvetris mali punici florem effe produnt. Columel. 10. 297. Diof. 1. 122. De Balauustio in nummis Rhodiorem copiose Spanh. de Ufu & Præf. Num. diff. 6. p. 315.
BALAUSTINUS, Adj. [Βαλαυστινός] ut, Balaustinus color, similis flori mali punici. Plin. 13. 19.
BALAX, æcis, & **BALUX**, ðcis. Plinio dicitur Minutum ramentum auri, 33. 4. V. Salmaf. Exerc. Plin. p. 277. Salmafius scribit Balluca & a *βαλλὰς* deducit, p. 239. fin. Ed. postter. V. **BALUCA**.
BALBINA, [Βαλβίνα] Virgo Romana & martyri, Quirini filia, liberata a strumæ vitio per Alexandrum pontificem, sepulta in via Appia juxta patrem, qui ambo sub Trajano viri passii. Auctor Volater.
BALBUS, a, um. [Βαλβός, βαλβός] Qui lingua impeditus est. Cic. 1. de Orat. 160. Quumque ita balbus eslet, ut ejus ipsius artis cui fuderet, primam literam non posset dicere, perferet meditando, ut nemo planius eo loquutus putaretur. De Demofthene. Idem 2. Fam. 10. Balbi non sumus, ad rem redeamus.
 Balba de nare loqui. Vide **NARIS**. H. St. Osbalbum. Hor. 2. Epist. 1. 126. Senectus balba. Hor. 1. Epist. 20. 18. Verba. Hor. 2. Serm. 3. 274.
BALBUS, Cognomen viri Aciliorum a balbutie primum uni ex illis impositum, & postea a posteris retentum. [Quin idem & aliorum cognomen fuit, ut Atia, Antonia, Cornelia, Nævia, Thoræ gentis. Fuit etiam hoc cognomine Cornelius iste Balbus, pro quo extat Ciceronis oratio, alioque complures. V. Lex. Pitisc.]
BALBE, [βαλβός] Obscure. Nonius 2. 89. citat exemplum ex Varrone Rer. Human. lib. 20. in quo dictio ipsa Balbe non legitur; unde puto locum esse corruptum.
 Balbe significare. Lucret. lib. 5. 1021.
 — cum balbe significarent
 Imbecillorum esse æquum miserere omnium.
BALBUCINARI, significat Lingua balba loqui, sicut fenæ. Calep.
BALBUTIES, ei. f. Hæstiantia lingue. Esti pervulgata itæ hæc vox, est tamen barbara. V. Voff. de Vit. L. L. 3. 2. & Cellar. Antibarb. p. 10.
BALBUTIO, [Βαλβυτιον] Jire. est Cum quadam lingue hæstiatione & trepidatione loqui. Cic. 5. Tusc. 75. Transl. Me quidem auctore etiam Peripatetici, veteresque Academiæ balbutire desinant aliquando. Idem 1. de Divin. 5. Reliqui vero omnes, præter Epicurum balbutientem de natura deorum, divinationem probaverunt. i. e. Inscite loquentem.
 Balbutit & avis, cui Canere opponitur. Plin. lib. 10. cap. 29. Merula ætate canit, hyeme balbutit.
 Balbutire Scaurum, i. e. Balbutiendo appellare, active positum cum accus. Hor. 1. Serm. 3. 48.
BALBRACA, [Βαλβράκη] Puella generis obscuri, peregrinæque conditionis, quæ quamvis multarum rerum ob paupertatem esset indiga, noluit tamen corpus sibi facere copiam Orthoni Imperatori, quamvis multa promittenti, ut scribit Volater. Geogr. lib. 3. Ubi de Comitibus Guidis loquitur.
BALÆARES, ium. m. pl. [Γυμνασία νήσι, Βαλαειάδες] Insulæ duæ in Hispanico mari funda bellicose, ut scribit Diodor. Sicul. in lib. *αἰετινῶν*: Græci Gymnesias dixerunt, auctore Plin. lib. 3. cap. 5. Nunc Majoricam & Minoricam nominant a dispari quantitate: vulgo *Mallorca* & *Menorca*. Dictas esse constat a *βαλλών*, quod Mitto sive Sagitto significat. Nonnulli tamen a Baleo, Herculis comite, nomen deducunt. V. Liv. 28. 37. & Epit. Liv. lib. 60. Gymnesiarum vero dicta, quod incolæ nudi altis tempore, jactu fundarum sese exercant. De fumma gentis in lapidibus jaciendis peritia, & quomodo eam comparare sibi sint soliti, V. Strab. lib. 14. Polyb. lib. 3. Veget. 1. 16. Flor. 3. 8. Sil. lib. 5. 193.
 — & torta Balearis fœvus habena Idem 3. 365.
BALÆARIS, e. Adj. de Incolis & rebus usurpatur, quando de insulis balte dicitur (Insularum) vocabulum semper subauditur. Caf. 2. Bell. Gall. 7. Sagittarios & funditores Baleares subsidio oppidanis mittit. Balearis funda. Virg. 1. Georg. 309.
 Stupea torquentem Balearis verbera fundæ.
 Tortor Balearis habena. Lucan. lib. 3. 705.
 Balear telum. Sil. lib. 7. 297.
 Scribitur & Balearis, e. V. Drakenb. ad Sil. 3. 365.
BALÆARICUS, [Γυμνασιεύς] similiter Adj. ut, Balearicæ grues. Plin. lib. 11. cap. 17.
 Funda. Ovid. 2. Met. 727.
 Mare. Plin. lib. 3. cap. 5. Hispanum quatenus Hispanias alluit: ab aliis Ibericum aut Balearicum.
 Regna

Regna. Manil. 4. 638.
 Vina. Plin. lib. 14. cap. 7.
BALFESUM, Apulæ oppidum est maritimum, non procul a Brundisio. Plin. lib. 3. cap. 11.
BALIARDUS, Philosophus quidam Gallicus & Peripateticus, Parisiis prodit vir doctissimus, ab orthodoxis tamen in quibusdam aberrans, a quibus nec per synodum iussu regis Ludovici huius gratia coactam, avelli potuit: sed in quadam loco deserto, cum focis nonnullis, omne ævum abstinento exegit. Volaterr. lib. 22.
BALIAS, sive **BALIUS**, (nam in Græcis quibusdam codicibus *Βάλιας* legitur, in aliis *Βάλια*) Unus fuit ex equis Achilles, a Balio colore ita dictus. Commemoratur autem Homer. lib. 16. II. tres Achilles equos, quorum duos Baliam & Xanthum immortales fingit, ex Zephyro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem, nomine Pedasum. V. **MOX BALIUS**.
BALIMENSIS, Populi in Latio, qui alias Trebulani dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5. Rectius Balinienses al. legunt.
BALINÆUM, & **BALINÆ**, V. **BALNÆUM**.
BALIS, Herba, de qua Plin. 25. 2. Xanthus (inquit) historiarum scriptor, in prima earum tradit, occisum draconis catulum revocatum ad vitam a parente, herba, quam balin nominat: eademque Thylenom, quem draco occiderat, restitutum saluti.
BALISTA, seu potius **BALLISTA**, æ. f. Militare tormentum, quo lapides aliaque tela jacuntur: a *βαλλω*, jacio, vulnero. Liv. 4. Bell. Pun. Catapulta, balistas, tormentaque alia que oppugnandæ urbi comparata erant. Cic. 2. Tusc. 24. Ut enim balista lapidum & reliqua tormenta telorum eo graviore emissiones habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius: sic, &c.
 De balistarum rationibus V. Vitruv. lib. 10. cap. 16. & Veget. lib. 4. cap. 22. & Lips. Poliorc. Dial. 3. & Lex. Pitifc.
 Balistis ingentia etiam saxa iaciebantur: unde apud Sisennam lib. 4. Hist. legitimus Balistas talentarias, quibus saxa pondo talenti jaci possent. & apud Lucilium, Balistas centenarias. Ex Non. 18. 22.
 Alciatus in Taciti locum lib. 3. Hist. ait se in commentariis Theodosii schema balistæ quadriforis vidisse, cum interpretatione qua ostenditur, fagittas ex ea ceptum fuisse jaculari, Torta validis balista lacertis. Lucan. lib. 2. 687.
 Tensus balista turbo. Lucan. lib. 3. 465. &c.
 Balista, pro Tormenti telo. Plaut. Poen. 1. 1. 73. Cui jam infortunium inuenta balista est probe, quam ego haud multo post mittam e balistario. Quanquam fortasse pro Tormento non male accipitur, quod mitti etiam dicitur, quum mittuntur ab eo tela. Turnebus. conf. Capt. 4. 2. 16. & Bacch. 4. 4. 58.
 Hinc Gall. *Arbaliste*, q. d. Arcubalista, vel Arcuata balista. H. St.
BALISTARIUM, i. n. Locus unde balista mittebatur. Plaut. Poen. 1. 1. 74. Quam ego haud multo post mittam e balistario.
BALISTARIUS, i. m. Balistarum artifex. Aurel. Arcad. in l. ultim. D. de jur. immunit. V. Lex. Pitifc. Pro Funditoribus habet Lips. Poliorc. 3. Dial. 3. extr.
 Balistarii, item Numerus & ordo militaris, in notitia Imperii utriusque. Anjman. 16. 2. de quibus late Pitifc. Lex. in voce.
BALISTEA, vel **BALLISTEA**, orum. n. pl. a [*βαλλίζω*] Carmina ludicra inter saltandum cantari solita. Vopisc. in Aurel. cap. 6.
BALITO, as. V. **BALO**, as.
BALIUS Equus. V. supra **BALIAS**.
BALIUS Color, [*βαλίας χροιά*] In equis laudatissimus est, a quo Homerus II. 16. v. 149. unum ex equis Achilles Balium sive Baliam appellavit. Nonnulli Varium interpretantur, maculosus multum distinctum Thyleus autem in libello de Coloribus, eundem esse exitum cum eo qui & Spadiceus, & Batus, & Badius, & Phœniceus appellatur. V. supra **BALIAS** & **BADIUS**.
BALLARIA, æ. a Romanis appellata est Herba, quæ a Dioscor. *λυχνίς φανωμομένη*, h. e. Lychinis coronaria, & a Gallorum vulgo *Candelaria* dicitur. V. Ruell. lib. 3. cap. 57.
BALLIONES, dicuntur Lenones, a Ballione Plautino lenone, Pseud. 1. 2. 59. Cic. pro Rosc. Com. 20. Ballionem illum improbitissimum & perjurissimum lenonem. & Philip. 2. 6.
 Fortasse abundat Lenonem. Vopiscus in Carino: Ne patrimonium sua, proscriptis legitimis heredibus, mimis & Ballionibus deputarent. Ballionibus, id est, Lenonibus, inquit Bapt. Egnatius, a Ballione Plautino lenone. Sic & Gnathones dicunt. Vide in **GNATHO** ex Philipp. 2da. Sed ibi est in textu Balatronibus. H. St.
BALLISMUS, [*βαλλισμός*] Saltatio quadam erat, tympanis crepitantibus, vel etiam cymbalis: cujusmodi Parilibus Romæ fiebat, quæ vox Romæ dici cœperet, civitatis fortunæ templum struente Adriano. V. Rhodig. lib. 5. cap. 4.
BALLISTA, vel Balista, æ. m. Latro fuit, cui lapidato Epitaphium hoc fertur condidisse Epitaphium,
 Monte sub hoc lapidum tegitur Balista sepultus,
 Nocte dieque tuum carne, viator, iter. V. Donat. in Vita Virg.
BALLŌŌTI, [*βαλλόντι*] sive **BELLŌŌTI**, sunt Burgundiones, Hesi, Balternæque in Scythia Europæa, ut in Asiatica plerique eodem nomine. Valer. 6. Argon. 161.
 Ibant & geminis æquantibus cornibus alas
 Ballonoti.
BALLŌTE, es. [*βαλλόντες*] Herba, quæ Latine Marrubium dicitur. Officinis Marrubialtrum, aut Nigrum marrubium appellatur. Vulgo Prasium fœtidum. Dioscorides, Ballotem nomine alio nigrum marrubium, aut magnum vocat. V. Plin. lib. 27. cap. 8.
BALUCA, æ. f. V. infra **BALUCA**, & Lex. Pitifc.
BALNÆUM, i. n. [*βαλναῖον*, *λασπών*] Locus in domibus, in quo ad lavandum aquæ calidæ & frigidæ disponuntur. Græcis dictum *βαλναῖον*, quod anxietatem ex animo pellat, ut Eustach. ad Homer. II. x. observat, ut & Augustinus Confess. 9. 12. Alii *πρασινόν* & *πῦρ* *βαλναῖον* *ἀπὸν* dictum volunt, Suidas enim glandibus veteres vesici solitos fuisse, earumque putamina succendisse, docet. V. Cæsar. Rhod. Lect. Ant. 16. 45. Cic. 14. Fam. 20. Labrum, si in balneo non est, ut lect. Martial. lib. 2. 48.
 Cauponem, lanicumque, balneumque.
 Erant autem Balnea publica Romæ, in quibus cuique licebat lavari, quæ frequentius Græca voce Therma vocabantur. Sed & Balnea Romanorum

tres habebant regiones five domos: superior aeris erat calidi, & Laconicum appellabatur: media erat aquæ calidæ: infima autem aquæ frigida. Quod superest de structura & adificio ac compositione balnearum, vide. to apud Vitruv. 5. 10. De balneis veterum, V. Oct. Ferrarii Dissert. & quos laudat Fabric. Bibliogr. Ant. 22. 14. & præcipue Lex. Pitifc.
 Ambulare in balneum. Cic. 13. Att. 50. Ducere aliquem ex balneo. Cic. pro Deiot. 17. Laudare balnea. Hor. 1. Epist. 11. 13. Mutare. Idem ibid. 1. 92. Optare. Idem ibid. 14. 15. Vitare. Idem Arte Poet. v. 208.
 Balnea tuta. Ovid. 3. de Arte Am. 640.
 Fallitur egregie Varro, cum pler. num. Balnea dici negat, de L. L. 5. 25. V. **MOX** IN **BALNÆUM**.
BALNÆARUM, f. pl. [*δὲ βαλναῖων*] Idem significat, sed magis publicæ sunt, quam privatæ. V. Lex. Pitifc. Cic. pro Cael. 61. Mulier ingeniosa constitui locum iussit balnea Xenias, ut eo mitteret amicos, qui delitescerent. Balnea Palatinæ. Cic. pro Rosc. Amer. 17. Virles. Gell. 10. 3.
 Pœminarum. Lampr. Alex. Sever. cap. 23. conf. Nonium 3. 24. V. dict. fq.
BALNÆUM ex Gr. *βαλναῖον*, pen. prod. & **BALINÆ** a veteribus dicebantur, quas nunc Balneas dicimus. Plaut. Poen. 5. 2. 16. Numnam ita balneis circumductus pallio? Idem Rud. 2. 3. 52. Afrin. 2. 2. 90. Merc. 1. 2. 17. Suet. Neron. cap. 31. Plin. Epist. 3. Quid balneum illud, quod plurimum fol implet, & circum? Plin. lib. 9. cap. 54. Balneæ peniles. Cic. 2. Att. 3. Balneum caleferi jubebo.
 Intereit tamen inter Balneum & Balneas: quod illud privatum, hæc publicæ. Varro lib. 8. L. 42. Item reprehendunt analogias, quod dicantur multitudinis nomine publice balneæ, non balnea: contra quod privati dicunt unum balneum, quod plura, balneas dicant: quibus reprehendi potest, non esse reprehendenda, quod ita in usum venerunt. conf. Charisium p. 76. Ed. Putsch. Voll. de Anal. 1. 37. Dict. præced.
BALNÆOLUM, i. n. dimin. [*βαλναῖον*] Juven. 7. Sat. 4.
 — quum jam celebres, notique poetæ
 Balneolum Gabiis, Romæ conducere furnos
 Tentarent. Cic. apud Nonium 3. 24. Primus balneola suspendit.
 Apud Nizol. & Gruter. fœm. gen. Balneolas legitimus.
BALNÆARIUM, i. n. [*βαλναῖον*] Pars villæ. Raro tamen in singulari usurpatur. Cic. 13. Att. 29. Balnearia tamen laudat majora: de minoribus ait hiberna effici posse. Columel. lib. 1. cap. 6. Balnearia occidenti activo advertantur, ut sint potius meridiem, & usque in vespertum inultrata. Adde Sen. Nat. Quæst. 3. 24.
BALNÆARIUS, Adj. Quod ad balnea pertinet. Unde scribit Ulpian. l. 1. D. de furib. balnear. Fures balnearios extra ordinem esse puniendos. h. e. Qui in balneis versantur, & eorum qui lavatum eunt, vestimenta furripiunt. Catul. 34. 1.
 O furum optime balneariorum,
 Vibenni pater. Hujusmodi autem fures morte multabantur. V. Aristot. sect. 29. Probl. 14. & Victor. Var. Lect. 7. 17. & Lex. Pitifc.
 Furtum balnearium, In balneis publicis factum. Paulus in l. ult. D. de furib. balnear. Miles qui in furto balneario deprehensus est, ignominia mitti debet.
 Instrumentum balnearium, Quo in balneis utimur. Paul. in l. Picitoris 17. D. de fund. instruct. Instrumento balneario legato, dictum est balneario-rem sic contineri, quomodo instrumento fundi salutarium.
BALNÆARIS, e. Adj. ut, Balneare argentum, [*βαλναῖον ἀργύριον*] Quo, qui in balneo lavabant, utebantur. Scævola in l. ult. §. 1. D. de aur. & arg. Sempronie domine meæ hoc amplius argentum balneare: quæsitum est an etiam id argentum, quo diebus festis in balneo uti consuevit, legato cedat. Sic Urceus balnearis, Solum balneare, ut Charisius observat lib. 1. p. 59.
 Vestis balnearis ap. Lamprid. in Alex. Severo, Balneari veste ad Palatium revertens. H. St. V. c. 42.
 Balnearia, n. pl. absolutæ. Apul. Met. 3. Milonem iussit cum balnearibus assequi.
BALNEO, Ære. Barbarum, quo usus Scribanus de Pass. Christi cap. 23. Aqua & igni balneandi. Hinc tamen quæ sequuntur videntur derivata, sc. [Ut a Vio Viaticum, Viator, &c.
BALNÆATICUM, i. n. Pretium quod pro lotionem in balneis solvitur. Vet. Gloss. Balneaticum, *βαλναῖον*. Vet. Schol. Juvenal. ad illud 2. Sat. 52. Nisi qui nondum ærelavatur. i. e. Infantes, quia pueri non dant balneaticum.
BALNÆATOR, Æris. [*βαλναῖός, λασπών*] com. gen. licet (ut ait Servius ad 12. Æn. 159.) Petronius usurpaverit Balnearicem. Dicitur autem Qui curam habet balnearum. Ulpian. in l. 1. D. Depositi, Si vestimenta servanda balneari data perierint. Sic Firmicus, ut ait Budaus. Cic. pro Cael. 62. Mulier potens, quadrantaria illa permutatione, familiaris facta erit balneari. Plin. 18. 17. Lamprid. Commodo cap. 1. Plaur. Poen. 3. 3. 90. Petron. cap. 52. V. Pignor. de Serv. p. 80. & Lex. Pitifc.
BALNEATORIUS, a, um. Idem quod Balnearis. Sic Martian. Jct. l. 17. §. 2. D. de Instruct. & Instrum. Leg. æque Balneariorum & Balnearium instrumentum dixit.
BALŌ, [*βαλναῖον*] Ære. Factitium verbum est, proprium ovium. Festus, Barrire elephantii dicuntur, sicut oves dicimus balare, utique a sono ipso vocis. Cic. 1. de Divin. 42.
 Rex ipse Priamus somnio mentis metu
 Percussus, curis sumptus supstantibus,
 Exfacrificabat hostiis balantibus. Ovid. 4. Fast. 740.
 Tactaque fumanti sulfure balet ovis. Sil. 15. 703. V. Quintil. l. 5. extr.
 Belare etiam in usu veteribus a *bee*, quod sonare ovium vox videtur, teste Varr. de R. R. 2. 1. Hinc facile colligitur quomodo a literam veteres pronunciant.
 Balare, ad hominem translatum. Varr. 2. R. R. 3. Cui Coffinius, Quoniam fatis balasti. i. e. Tractasti & docuisti de ovibus, quarum proprium est balare.
BALANS, antis, ut,
 Agnus balans. Phædr. 3. 15. 1.
 Balans abf. pro Ovis, ut Grex balantum. Virg. 1. Georg. 272.

BALITTO, [*Βαλιτώ*] āre. Plaut. Bacch. 5. 2. 4. — Pastor harum Dormit, quum haec eunt sic a pecu baliantes. Emend. Codd. Palitantes.

BALAEUS, ūs. m. [*Βαλαεός*] Plin. lib. 20. cap. 14. Guitatum a peccole caprisque, balatum concitat. De pulegio loquitur.

Tenerbalatus. Ovid. 7. Met. 319. i. e. Esiguus, quails est agni adhuc tenelli.

Tiemens. Stat. 10. Theb. 46.

Dure balatus, i. e. Balare. Ovid. 7. Met. 541.

Evercent balatum agni. Virg. 9. Ēn. 62.

Pecorum balatu fonant ripae. Virg. 3. Georg. 554.

BALATIO, vel **BALATIO**, ōnis. f. Si quis balationes arte Ecclesiam fecerit, tribus annis peniteat. Concilium Braccarense. Lipen. Stren. Civ. Hist. c. 2. et. quart. §. 19. [Significat Choream vel Saltationem a v. Ballare, quod Italis etiam nunc in usu. V. Gloss. Macri, Spelm. Cang. Errata qui de Balatu imitatione exponunt.

BALSA, [*Βάλσα*] a Plin. lib. 3. cap. 5. numeratur inter Cyrenaicae regionis oppida.

Eit etiam hoc nomine urbs Lusitanæ, non procul a sacro promontorio, & Aene fluvij ostiis, que vulgo nunc *Taravila* dicitur. Commemoratur a Plin. lib. 4. cap. 22. & Ptolem. lib. 2. cap. 5. Meminit & Pompon. Mela.

BALSAMELON, [*Βαλαμείλιον*] Succus est oleo perfamilis, qui ineunte Autumno, ex imis balsami fructibus partibus scarificatis profluit, ut post Aëcium refert Ruell. lib. 1. cap. 35.

BALSAMINA, que a nonnullis Viticella dicitur, planta est que prælongis tenuibusque viticulis, ulro citroque reptantibus, proximas tum herbas, tum arbutulas comprehendit: foliis vitis albae, aut viniferæ similibus, sed longe minoribus, magisque per ambitum laciniatis: caprellis tenuibus ex alarum sinu prodeuntibus, quibus sese implicat apertis adminiculis. Florem promit cucumeri similem, colore sublutem: fructum utrinque turbinatum, ovi fere faciem representat, cute carnosa, quibusdam acutis bullis rigente dispici modo. Hæc ex Matthiolo cap. 177. in lib. 4. Diose. apud quem plura vide.

BALSAMUM, i. n. [*Βάλσαμον*] Arbutuscula est odoratissima, in Judea foena nafcens. V. Humfr. Prideaux Hist. Jud. ad A. CCLXIII ante C.N. & Spanh. de Usu & Præf. Num. diff. 6. p. 358. seq. Idem est quod *Bals scotien*, quod Dominus olei, qui Oleum præcipuum, aut Dominus aromatum. V. D. Geier, de Lucis Ebræorum p. 387. Virg. 2. Georg. 119.

Balsamaque, & baccas ferunt frondentis acanthi? Ubi Servius, Sane Balsamum est arbor ipsa: Opobalsamum succus collectus ex arbore. Balsamum proprie quidem de Arbore, sed sapius etiam de Succo arboris dicitur. Sic Claud. Epith. Pallad. v. 121.

Gemmatil alii per totum balsama tectum

Effudere cadis. Et Justinus 36. 3. 4. Arborese oppobalsami certo anni tempore balsamum fudant. De Balsamo copiosissime Plin. lib. 12. cap. 25. V. & Solin. cap. 38. & Tacit. 5. Hist. 6. 2.

Tarda balsama. Claud. de Nupt. Honor. 96. V. Barth. ad loc. De Balsamo extant commentationes Malth. Lobellii, Nic. Guiberti, & Prosp. Alpini.

BALSAMINUS, Adj. [*Βαλαμίνος*] ut, Balsaminum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4.

BALSAMEUS, a, um. Auctor Carm. Phœnicis, Lactantio a quibusdam tribuit; Ungue balsamio condit.

BALSAMIDES, r. f. [*Βαλαμίδης*] Casiæ genus, ab odore simili sic appellatum apud Plin. 23. 4.

BALTEUS, & **BALTEUM** dicimus: licet in singulari magis sit in usu Balteus, in plurali vero Baltea, [*Βάλτεα*] Est autem teste Varr. 4. de L. L. 24. Cingulum e corio, bullis ornatum. Quintil. lib. 11. Sinus ille qui ab humero dextro ad sinistram oblique ducitur, velut balteus, nec stranguilet nec fluat. Charifus lib. 1. Balteus m. gen. semper dicitur, ut Clypeus. Plinius tamen vult m. gen. Funiculum significare, n. autem gen. Loræ ad alligandam apta. Sed Varro Baltea dixit, & Tuscum vocabulum ait esse, Rem m. humanarum 18. Hæc Charifus. V. Voss. de Analog. 1. 36. Auratus balteus. Sen. in Herc. fur. 7.

Inflignis. Valer. 5. Argon. 139.

Lenta baltea. Propert. lib. 4. 11. 22.

Balteus, dicitur non tantum Quo cingimur, sed etiam a Quo arma dependet. Virg. 5. Ēn. 312.

Alter Amazoniam pharetram plenamque sagittis

Threicis, lato quam circum amplectitur auro

Balteus, & tereti subnectit fibula gemma. Hæc Servius. Cræf. 5. Bell. Gall. 43. Transgigit scutum Pulfioni, & verutum in balteo defugit. Averit hic casus vaginam &c. Liv. Aurate vaginæ, aurata baltea illis erant. Accius, *Δεσποικαίων* lib. 8. Actoribus manuleos, baltea, macheras. Ex Nonio.

Balteus corticis. Plin. lib. 16. cap. 37. De falicibus loquitur.

Balteus, in opere pistorio, significat Id quod cingitur placenta, & ambitur; est autem solum vel foli par. Nam cum fingitur placenta pestis tractisita, ut in summo cingula sint, solum quod in imo latum erat, replicatum in metam sursum versus colligitur: unde Cato scribit poltea, solum contrahito: totaque tracta cingit, & tractarum condimenta complectitur. Hæc Turnebus in Catonem, de R. R. cap. 75.

De sensu Baltei tum in Amphitheatro, tum Toga, conf. Lex. Pitifæ.

BALTEGUS, i. m. dimin. Capitol. in Maxim. cap. 2. Severus milites dabant ludos, propofitis præmiis, argenteis id est armillis, torquibus, balteolis.

BALTRO, āre. Isidori Gloss. Balteat, cingit.

BALTEATUS, a, um. Cinctus. Mart. Capell. lib. 5. p. 137. Pectus exquisitissimis gemmarum coloribus balteatum. Ita Grotius in Not. pro Balteum. Alii Cod. Subbalteatum.

BALTEA, Insula in mari Germanico vel potius ingens Peninsula. quæ & Scandinavia. Volaterr. lib. 7. Geogr. ex Plin. lib. 4. cap. 13. & 37. 4. Pytheos Ballia.

BALTICUS, a, um, ut, Mare Balticum, a Baltia insula, hodie; Mela & Plin. dicitur sinus Codanus, Veneticus Ptolem.

BALŒCA, r. f. [*Βαλαίκα*] i. e. Arena aurea. Justinian. lib. 2. Cod. 6. tit. l. 1. de Metallariis. Lingua nostra vernacula Paleolas appellat auri ramenta, que alluvione rivorum deferuntur, cujusmodi hodie circa Pyrenen inveniuntur. V. Bud. de Alle. Eadem &

BALUX, ucis. Minuitor auti particula ab Hispanis dicitur, cujusmodi in

arrugis, aut puteis pene puræ inveniuntur. nullaque opus habentes coctione. Plin. lib. 33. cap. 4. Aurum arrugia questum non coquitur, sed statim sumit esse. Inveniuntur ita masse: necnon in puteis densas excedentes libras. Palæus Hispani, alii Palæcanas: iidem quod minutum est, Balucem vocant. Turneb. 20. 26. apud Martial. 12. 57. corrigit, Illic balucis malleator Hispanæ. Ubi in vulgatis scribitur Paludis.

BALYRA, r. [*Βαλύρα*] Fluvius est Peloponnesi, sic dictus quod in calmitate illic lyram abjecerit Thamyris, qui Philammonis fuit filius, & nymphæ Argiopeæ, quæ ad Parnassum incoluit. Flura vide apud Cæl. lib. 18. cap. 7. Ex Pausan. Mefien.

B A M

BAMBACION, i. n. [*Βαμβάκιον* & *βαμβάκις* Suida] Lanæ genus candidissimum, in exiguo nascens fructe, quem nonnulli Gossipion, plures Xylon appellant, teste Plin. lib. 19. cap. 1. Fert hic frutex fructum barbate nuclei non dissimilem, quæ deficiens velut inculcatum lanæ glomum detegit, ex qua deinde velles fiunt, quæ a nonnullis Bambacinae appellantur. A peritioribus Xylina vel Gossipinae. Vulgus *Coronum* vocat, a similitudine fortasse illius lanuginis, quæ foris in malo cotoneo gignitur. V. Ruell. lib. 2. cap. 150. *Βαμβάκιον* Nic. Myrepsio.

Vide Suidam in *Βαμβάκι*. Dicit, *Βαμβάκι*, ἢ *πάμβάκι*, καὶ *βαμβάκις*, τὸ παλαιὸν πικρὸν λεγόμενον βαμβάκιον. Vide & in Thef. Græco an non facta mentio. H. St. V. in dictione *Ἐλεῖθρον* omnino, & Cangium v. Bombax.

BAMBAGIA, r. Idem, forte a Bombyx. Bambaginem dixit M. Statilejus in responso de Fragm. Petron. Tragurien. p. 332. Ed. Burt.

BAMBALIO, Vocabulum est ignominiosè appellationis. Scribit enim Cic. 3. Philipp. 16. Fulvix Antoniæ patrem neicio quem profrus contemptibilis, fuisse cognominatum Bambalionem, ab hætantia linguæ, & stupore cordis. Causam opinamur esse, quia denfiorum mutarum in verbis concursum detestantur Græci, propter eum quem vocant Pëlliniam, ut in præterito medio *βέδω*; sic & in præterito perfecto medio *πέπερα*, veriti cacophoniam, ab usu id tempus abdicarunt, quia *βουβώλη* *κρίμα* efficiat, id est bombo perfimilem fridoris sonum: in quem lutit facillime comicus *βουβώλη* *βουβώλη*, unde factum Bambalionis nomen putamus. Cæl. Rhodig. lib. 13. cap. 2. V. Turneb. Adverf. 7. 23. Victor. V. L. 7. 14. Lud. Carrion. Lect. Ant. 11. 2. qui Bambalo legit.

Bambalio, etiam Avis nomen est, Gr. *βαμβάλιον*, eadem quæ *ἀρδαλιον*, ardaleo, vel ardelio dicitur, ut docet Salmast. ad Vopifci Saturn. cap. 8. p. 724.

BAMBATA, arum. In aceti scillitici confectioe, jubet Columella decem bambatas in mustum mitti: eo nomine intelliguntur scillæ quæ aliquo intinctu condite sunt. Romani autem quem Syracusanorum sermone hac in re (ut & in multis aliis) uterentur, potius Bambatas, quam Bammatas nominabant, quod Sicelæ *βάρβα* pro *βαμβάτι* dicere solerent. Id eo monere, nequis verbum adulterinum putet. Turnebus ad Columel. 12. 34.

BAMBOTUM, Flumen Mauritaniae, crocodilis & hippopotamis refertum, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 1.

BAMBYCATII, [*Βαμβυκῆτις*] Populi sunt ad Tigrim fluvium, de quibus memoria proditum est, eos omnem auri aut argenti materiam ita exacerari, ut omnia metalli genera coëmentes, illa in profunda terrarum & abdita solitudines suffodiant, ne pecuniæ commercio enervaretur animi indoles ingentique. Hæc ex Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 13.

BAMPLUS, i. nr. Fulgent. Celocem dicunt genus navicellæ modicissimum, quod bampulum dicimus. V. Barth. Adverf. 13. 11.

B A N

BANACURA, V. **BARACURA**.

BANASA, apud Plin. lib. 3. cap. 1. Romanorum colonia est in Mauritania Tingitana, Valentia cognominata.

BANAUSUS, i. m. [*Βανάουσις*] a *βάνωσις* caminus, & *αἶω* incendio. Denota hæc vox proprie Artificem qui circa caminos & fornaces exercetur, deinde larus ad qualvis viliores & fordiores operas, quæ manuum officio victum querunt, extenditur. V. Cæl. Rhod. 8. 38. & 13. 48.

BANASUSUS, a, um. Adj. Mechanicus. Vitruv. 10. 1. Machinarum genus tertium tractatorium, id autem Græci *βανασιστον* vocant. Hieron. lib. 1. adv. Pëlag. f. 182.

BANBYCE, [*Βανβυκῆ* Straboni] Mesopotamice civitas est, sive (ut Plin. placet) Syriæ Coeles: in qua Atergatis dea colebatur. Hæc alio nomine Hierapolis, hoc est Sacra civitas, appellatur, & Edessa.

BANCHUS, i. m. Pifcis, aselli genus alterum, in cuius cerebro isapillo: molari forma contineri Plin. scribit lib. 32. cap. 9. Vulgo *Merulus*. V. Geiner. Eit & Banchus inter Mugiles minimus, quem Aristoteles Chelonom vocat.

BANCHUS vel **BANCUS**, Germanica vox, etiam Tribunal est apud Anglos. Et Bancorum adhuc usus est in Comitibus Imperii Rom. Germanici. V. Cangii Gloss. & Spelm.

BANDA, V. **ALABANDA**.

BANDORENA, [*Βανδουρήνα*] Oppidum est in India, quam Cophes & Choaspes flumina præterfluunt. Strabo lib. 15.

BANDUM, [*Βανδύμιον*] Propocius de Pell. Vand. 2. 1. Signum dic militare ab Romanis interpretatur: unde factum conjectamus, ut vulgum incitum *Banderos* nuncupent. Nam quod in C. de Episc. & Cleric. scriptum invenias, Banno subjaccant imperiali, aliud est: siquidem eo nomine recentioribus appellatur Exilii species, quam Proscriptionem dicebant veteres: qui usu togæ carent, quando est illis aqua interdictum & igni. Rhodig. lib. 15. cap. 17.

Gall. *Bandeve* & *Banderets les Roumains*. Vide Suidam in *βαίνδον*. ἢ *κρηστὸν βαίνδον*, inquit, τὸ σμῆλον, τὸ ἐν ποταμῷ. Bannum vide paulo post H. St. V. Gloss. Spelm. Macri, Cangii. Hinc

BANDÖPHÖRI, vel **BANDERRESI**, Qui vexillis in bello utebantur.

BANNANICA, r. f. Genus uvæ, de qua Plin. 14. 3. Bannanica fallax est, amant tamen eam.

BANNOMANNA, Insula ante Scythiam. Plin. lib. 4. cap. 13. Ex quibus ante Scythiam quæ appellatur Bannomanna, abesse a Scythia diet cursu in quam Veris temperie fluctibus electrum ejectionit, Timæus prodidit.

BANNUM, i. n. & **BANNUS**, i. m. [*Βαννία*] Novum & nuper inventum vocabulum est, inquit Oldend. fed res antiquissima. Est autem Bannum, Quo omnia humanitatis iura, vicissitudinesque officiorum & commercia, interdicuntur rebellibus. Ideoque foci Casari, qui generale ubique jurisdictionem habet, jure bannum interdiciere licet: ceteri migitras non banno, sed relegationibus aliisque poenis utantur. Sumpti est banni usus ab insitito Romanorum. Romani enim Draconis Atheniensis durissimum legem imitari sunt, similitudine quadam: quia igni

aqua interdicere solebant: quod ei nihil esset reliquum, cui hæc elementa denegerant. Hinc

BANNIRE, i. e. Proscribere, aqua & igne interdicere. Et BANNITUS, a, um. i. e. Excommunicatus. Neoterica plane vocabula. V. Voss. de Vit. L. L. r. 1. & 2. 3. Apud Græcos olim qui homicidium per imprudentiam commississent, ἀπειρωμένοι, i. e. annui exilii poenam subibant, quæ latine dicenda esset Abannatio: & hinc Bannitos dici putat Aelianus Parerg. 2. 2. Rectius autem Zalius & Gallius deducunt a Germanico vocabulo ban, sive babu, quod significat Viam tritam, publicam & regiam, quam Banniti una cum libero seruum communium usu, amittunt. Vocem cum multis aliis in Italiam invexere Longobardi.

Vide apud Steph. Βαννον, & puto notatum in Indice edit. Xylandri. Ut quibus interdicebatur aqua & igni. H. St. [Videntur omnia quædam in hac annotatione. Ceterum Banni vocabulum apud Scriptt. mediæ ævi πειρωμένοι. Ejus significaciones non male distinxit Spelmanus, cui junge Macr. & Cang.]

BANNUS, etiam Hungaris officii nomen est, Præsident vel gubernatorem regni denotans. V. Leuncl. Onomast. Turcico-Arab.

BANTIA, æ. f. [Βαντία, Steph. Βαντία] Oppidum Apulie pascuis abundans. Liv. 27. 25.

BANTINUS, a, um. Adj. ut, Salsus Bantini. Hor. 3. Carm. 4. 15.

BANTINUS, m. [Βαντινός] Gentile. Bantini populi sunt mediterranei Lucanorum, in tertia regione Italiae, de quibus, Plin. lib. 3. cap. 11.

BANURI, Getuli sunt, incolæ Tingitanæ provinciæ, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 2.

BAPHËUS, [βαφύδης] Tinctior; & BAPHË, βαφή, Tinctura: utrunque a βαφω, quod est Tingo, colore inficior. Justinian. lib. 11. C. tit. de Muri-leg. Baphæi, inquit, per quos & privata nostra substantia tenuatur, & species gynæciæ confectæ corrumpuntur, &c.

BAPHË, æ. f. [βαφύς] Taberna est tinctoria. Hinc Lamprid. in Alex. cap. 40. Purpura Alexandrina vulgo Probiana dicitur: idcirco quod Aurelius Probus baphiis præpositus, id genus muricis reperisset. [Immo a neutr. Plur. Baphia, orum. V. mox BAPHIUM.]

BAPHIARIUS, Tinctior. Cod. 11. 7. §. 11. Panciroll. Notit. Dign. Imp. Orient. cap. 75.

BAPHÏCUS, [βαφύκος] Adj. h. e. Tinctorius. ut, Coccus baphicus, granum tincturium. V. Dioscor. & Galen.

BAPHÏUM, i. f. [βαφύιον] Officina tinctoria. plural. Baphia, orum. non semel in Cod. scriptum legitur l. ult. de Vest. holoser. Et l. 18. Theodosiani, de Muri-legulis. V. Pitifc. Lex.

BAPTË, [βάπτω] Athenis erant Sacerdotes Coettyds, impudicitie deæ, cui nocturna sacra peragebant, siltationibus, & omni voluptatum genere indulgentes. Dicitur autem sunt Baptæ, δὲν τὸ βάπτειν, quod qui facere illis initiabantur, aqua calida tingerentur. Juven. 2. Sat. 91. seq.

Cecropiani soliti Baptæ lasiare Coettyto. In hos Eupolis comœdiam conscripsit, quam ab illorum nomine Baptas appellavit, in qua mollitiem eorum & libidinem depinxit: quam ob causam ab illis in mare præcipitatus est, & submersus. Vide plura de his apud Suidam, & Polit. Miscell. cap. 10. Schol. & Comment. ad Juvenal.

BAPTËS, Gemma est mollis, sed præstantissimi odoris. Plin. lib. 37. cap. 10.

BAPTISMUS, i. m. BAPTISMO, i. & BAPTISMA, ætis. n. [βαπτισμός, βάπτισμα] Latine Immerio vel Intinctio dicitur, a βάπτω, immergo. De Baptismate a Christo sacramento loco instituto, Baptisma (inquit Gregorius) Græco eloquio dicitur, quod Latine Tinctio: quia ibi homo spiritu Gratie in melius immutatur, & longe alius quam erat efficitur. Primum enim fœdi eramus deformitate peccatorum, in ipsa tinctione reddimur pulchri dealbatione virtutum. V. Lex. Pitifc. Suic. Thef. Ecclef.

BAPTISTERIUM, i. n. [βαπτιστήριον] Perotus, Baptistertia in domibus sunt, hoc est veluti Lacus quidam ex ligno, aut marmore, aliore genere lapidis ædificati, in quibus lavandi gratia mergimur: dicta ἀπὸ τῶ βαπτίζω, quod mergere est. Hæc in cellis ædificari solent: hoc est, secretioribus locis in hunc usum factis: quarum aliæ calidæ sunt, in quibus calida lavamur: aliæ frigidæ, in quibus lavamur frigida. Plin. 5. Epist. 6. ad Apollinarem, Cella frigidaria, in qua baptisterium amplum atque opacum. Verti potest Lavacrum. V. Lex. Pitifc. & Suic. Thef. Piscina est Sidonio 2. Epist. 2. [Quin & Cello, Suetonio, & cui non? Quin & S. S. interpres vulgatus τὴν καθυμνήσαν βαψ voce reddit.

BAPTIZO, [βαπτίζω] ære. Lavare & immergere. De forma baptizandi, &c. V. Lex. Pitifc.

BAPTIZATUS, a, um.

BAPTIZATIO, ònis. f.

BAPTIZATOR, òris. m.

BAPTISMALIS, e.

BAPTISTA, æ. m.

Verba sunt apud Scriptores Ecclesiasticos frequentia.

BARA, Insula non longe a Brundisio. Festus.

BARACUM, Oppidum Africae in tractu Cyrenaico. Plin. lib. 5. cap. 5.

BARACURA, Indiae emporium extra Gangem, auctore Ptolemao, hodie Bangella, (l. Bengala) civitas fecundissima, & regnum latissimum.

BARAGASA, Æthiopiæ oppidum, de quo Plin. lib. 6. cap. 29. Aliqui unum Æthiopiæ oppidum ultra ponunt in litore Baragasa.

BARAMALACUM, Nabatheorum oppidum non sperendum, in ea parte Arabiæ que est contra Syriae, ut apud est Plin. lib. 6. cap. 28.

BAROMATIS, [βαροματίς] Populi sunt, qui Indum ad verfum accollunt, Gumbrotis proximi, quorum duodecim sunt nationes, singulisque binæ urbes. Auctor Plin. lib. 6. cap. 21.

BARATHRO, ònis. m. Urges & vorago patrimonii: sic dictus, quod ventri tanquam barathro omnia donet, vel quod dignus sit qui in barathrum coniciatur, quæ Scaligeri opinio est. Acron vero Grammaticus ad Horatii Balathrones l. 1. Serm. 2. 2. Legitur, inquit, & Barathrones, qui bona sua lacerant, id est, in barathrum mittunt. conf. Rappolti Comm. p. 65. & Lambin. in Lucret. 3. 968.

BARATHRUM, i. n. [βαροθήρη] Græci (inquit Festus) appellant Locum præcipitem unde emergi non possit: dictum ab eo quod est βάθος, id est profundus. Virg. 3. Æn. 420.

— atque imo barathri ter gurgite vastos

Sorbet in abruptum fluctus. Ubi Servius. Barathrum est immensa altitudinis nomen, unde sequitur, Sorbet in abruptum, quod Græce βαροθήρη dicitur. Abyssum quidam vocant.

Barathrum, inquit Diomedes lib. 1. Locus apud inferos: proprie autem apud Athenienses, in quem nolii precipitantur. De Follis profundifimis manu factis usus est Vitruvius 10. 22. V. & Succi Thef.

Barathros vero genere masculinum putat Ammonius Homines dici barathro dignos. conf. Cæll. Rhod. 17. 19.

Barathrum transfertur ad alia, ut ad Meretricem, quæ omnia absorbet. Plaut. Bacch. 1. 3. 41.

Barathrum, Stomachi five ventriculi imus hiatus. Martialis. lib. 1. 88.

Extremo ructus quum venit a barathro. Plaut. Curc. 1. 2. 29.

Age, effunde hoc cito in barathrum.

Barathrum macelli, pro Homine majorem in modum edacæ & helluone. Hor. de Lurcone quodam l. Epist. 15. 31. Calepinus pro eodem dicit Barathro, onis. Sed sine auctore. V. supra in BARATHRO.

Candens barathrum. Claud. de Bell. Get. 345. De fluctibus alpium.

Ferale barathrum. Claud. de Rapt. Proserp. l. 37.

Infernum. Valer. 2. Argon. 86.

Barathrum, [βαροθήρη] in Mundo muliebri connumeratum ab Aristophane in Thestoph. & a Polluce lib. 5. cap. 16. & lib. 7. cap. 22.

BARBA, æ. f. [παρρη, βαρβή] Valla 6. 14. Non est barba tantum hominum, neque barbæ tantum quadrupedum: quin & barba quadrupedum, & barbæ hominum, utique multorum dicuntur. Hor. l. Serm. 8. 42.

Utque lupi barbam variæ cum dente colubræ

Abdidit furtim terris. Plin. lib. 28. cap. 13. Rabiem hircorum si mulceatur barba, mitigari: eadem præcisa, non abire eos in alienum gregem. Virg. 3. Georg. 311.

Nec minus interca barbas, incanaque menta Cynphiti tondent hirci. Ad multos hircos refertur: perinde ac si diceremus Caudas: quum tamen singulæ fingulis hircis sint, ita & Barbæ. Sunt etiam & barbæ aliorum quum quadrupedum: ut Plin. lib. 30. cap. 11. Quam Geminus transit Sol, crifis & auribus & unguibus galinæ eorum: si Luna, radiis barbisque eorum. Hactenus Valla lib. 6. (Contra Servium. Vide que in margine notavi paulo post. Stulte quidam Barbam a Barbaris deductam putant. Perott. H. St. V. Drakenb. ad Sil. 13. 310. & Burm. ad Petron. cap. 99. p. 467.

De barbæ multa Camerar. Hor. Subsil. l. 36. p. 165. V. etiam Lex. Pitifc. in Voce & Dial. Παρρησία.

Barba tenus philosphorum, dixit Cic. pro Eo qui nihil habet philosphi præter barbam. V. Chil. [ubi Cic. dixit?]

Barba hominis. Cic. 3. de Fin. 18. Viris mammæ atque barba. Virg. 2. Æn. 277.

Squallentem barbam, & concretos capingine crines. Capræ barbarum villus. Plin. lib. 12. cap. 17. Capræ succum improbo barbarum villo abstergunt.

Cæsaries barbæ. Ovid. 15. Met. 656.

Virgultorum barba tonsilis. Plin. lib. 17. cap. 23.

Aureus barbæ color. Ovid. 12. Met. 395.

Ardens barba. Juven. 10. Sat. 253.

Aurea. Per. 2. Sat. 58. — sitque illius aurea barba. ut Jovifcil. V. AUREUS.

Cana. Plin. 1. Epist. 10. de Euphrate philospho.

Candidior. Virg. 1. Ecl. 29.

Gravis. Juvenal. 1. Sat. 25. & Ovid. 1. Met. 266.

Hirsuta. Ovid. 13. Met. 766.

Immissa. Virg. 3. Æn. 593.

Impexæ. Virg. 3. Georg. 366.

Stiracque impexis induitur horrida barbæ. Servius de barbæ pecudum intelligit, aut de guttis quæ arboribus & tectis dependentes, induerunt in modum barbarum.

Male Servius putat Barbam hominum, Barbæ brutorum esse, & a Perotto etiam reprehenditur. H. St.

Incipiens. Ovid. 12. Met. 395.

Ingens. Virg. 12. Æn. 300.

Longa. Ovid. 15. Met. 656.

Madida. Ovid. 1. Met. 339.

Perpexa. V. PERPEXUS.

Prima. i. e. Tenuis lanugo. Sen. Hippol. 5.

Prolixa. i. e. Demissa. Virg. 8. Ecl. 34. Servius.

Promissa. Nep. 14. 3. 1.

Prope in pectore barba. Virg. 10. Æn. 838. In pectore, pro In pectus, Archaismus est. Servius. Sil. 13. 310.

Rectata. Ovid. 1. de Arte Am. 518.

Sapientem pascere barbam. Hor. 2. Serm. 3. 35. i. e. Sapientiæ indicium. Agit enim de Stoico.

Stolida. V. Barbam vellere.

Subnixa barba capillis. i. e. Subjecta, supposita. Ovid. 6. Met. 715.

Torta. Stat. 6. Theb. 539.

Uda. Juvenal. 9. Sat. 4.

Abradere barbam. Plin. lib. 6. cap. 28.

Cadit barba tondenti. Virg. 1. Ecl. 29.

Canet barba gelu. Sil. lib. 1. 205.

Crescit barba. Lucret. lib. 6. 945.

Deducere barbæ cæsariem: id est quod alibi Mulcere barbam dicit. Ovid. 15. Met. 656.

Denare barbam. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Dionysius Æsculapii barbam auream demi iussit.

Increfuit barba genis. Lucan. lib. 2. 376.

Meter. Juven. 3. Sat. 186.

Mulcere barbam manu. Ovid. 1. Fast. 259.

Pascere. V. paulo ante, Sapientem pascere, &c.

Ponere, Deponere, refecare. Hor. in Arte Poet. 298. V. PONO & DEPONO.

Promittere, pro Summittere. Tacit. 2. Ann. 39. Unde Promissa barba. Liv. lib. 2. 23. Ad hoc promissa barba & capilli efferaverant speciem oris.

Recidere hirsutam barbam. Ovid. 13. Met. 766.

Refecare. Ovid. 1. de Arte Am. 518.

Riget glacie horrida barba. Virg. 4. Æn. 251.

Tondere barbam. Cic. 5. Tusc. 58. Sordido ancillarique artificio regiae virgines, ut tonsillulae tondebant barbam & capillum patris.

Vellere barbam alicui proverbialiter ex Hor. 1. Sermon. 1.33. dicimus de eo, quem per contemptum ludo jocoque habemus. V. Cafaub. ad Persii 1. Sat. 133. & 2. 28. & Erasim. Chil.

BARBULA, Æ. f. dimin. [παρβουλίον] Cic. pro Cael. 33. Aliquis mihi ab inferis excitandus est ex barbulis illis: non hac barbula qua ista delectatur: sed, &c.

Barbulae florum, apud Plin. lib. 27. cap. 11. Barbula hirci, Planta est. V. infra. Barbula etiam cognomen Romanum. V. Lex. Pitisc.

BARBAMENTUM, i. n. idem ac Barba. in Gloss. Vet. *βαρβαμέντον*. **BARBATORIA**, Æ. f. Barbae rasura. ut, Barbatoriam facere. Petron. cap. 73.

BARBATORIUM, i. n. i. c. Tonstrina. Gloss. Lat. Gr. Barbatoria, *παρβουλοκτήσιον*.

BARBATUS, Adj. [παρβύτιος, *Βαρβύτιος*] Qui barbam habet. V. Cic. pro Sext. 19. Hor. 2. Sermon. 3. 249. Imberbis & Bene barbatus, contraria. Cic. 2. in Catil. 22. Manut. Pænc. V. BARBATULUS.

Delectare barbatum. Hor. 2. Sermon. 3. 249. Facile est barbatum imponere regi. Juvenal. 4. Sat. 103. Apud barbatus ridicula videbatur. Cic. pro Muren. 26.

Barbati nulli in piscinis sunt. Cic. 2. Att. 1. Aquila barbata, quæ & Osliraga, generis nomen, a barba avi imposuit apud Plin. 10. 3.

BARBATUS, item Cognomen est Horatiorum & Scipionum. V. Sigon. de Nom. Rom. cap. 5. Fulv. Urf. Famil. Ro. & Lex. Pitisc.

BARBATULUS, i. m. dimin. [παρβουλίον] ut, Barbatuli Juvenes. Cic. 1. Att. 14. Concurfabant barbatuli juvenes, totus illic grex Calpurnia. Dicitum cum lascivia nota: nam apud Romanos barbam alere, moris non erat. [Intelligit Prima malarum laugine, quæ Græcè *παλτόν* & *παρτίς*, ætatis florem offendentem, nondum barba posita. Itaque nil verius Manutii conjectura in 2. Catil. V. paulo ante. Barbatulos mullos exceptare de piscinis. Cic. in Parac. 5.]

BARBESCO, cre. Cyrill. Gloss. Barbescio, *βαρβέσκω*. **BARBIGER**, Adj. [παρβυγγοτός] ut, Barbigeræ pecudes. Lucret. lib. 5. 898.

BARBITUM, i. n. pro Barba. Apuleius Met. 5. p. 162. Idem Met. 11. p. 260. Hircino barbitio philosophum mentebatur.

BARBITONOR vulgo, pro eo qui dicitur *Barbitor*. H. St. V. Voff. de Vit. Sermon. 3. 2.

BARBA JOVIS, [Αἰὲς παρβύς] Arbor est Plinio, in opere topiario tonsilis, & in rotunditatem spissa, argenteo folio: quam etiam odille aquas idem Plin. scribit, lib. 16. cap. 18.

BARBAGORAS, V. **BARGIORAS**. **BARBARALEXIS**, [βάρβαρῶν λέξις] Figura, qua dictionem barbaram & peregrinam Latinæ aut Græcæ admiscemus orationi, ut Gaza, & Magalia apud Virgil. [Immo nec una vox est, nec figura oratoria, Sed duæ voces, Lexis, i. e. dicitio, Barba. V. **BARBARISMUS**.]

BARBARIUM, [βαρβαρίον] Apud Strabon. lib. 3. Promontorium est Lusitanie, inter Tagi & Chalybis ostia.

BARBARIUS Philippus, de quo Ulpian. in l. 3. D. de offic. Praetor. qui servus licet fugitivus, pro libero i. e. gerens, preturam adeptus est. Unus e fodalibus & compositoribus Antonii triumviri fuit, quod verba declarant nescio cuius antiqui scriptoris a Suida relata, qui cum Barbiarum Philippicum vocat. Turneb. Advers. 7. 7.

BARBAROSSA, R. vel Barbarossa, i. e. Enobarbus, propter barbam rufam ab Italis cognominatus est Fridericus I. Imp.

BARBARUS, a, um. [βάρβαρος] quid significet declarat Strabo lib. 14. his verbis, Ego arbitror, ab initio conficto nomine eos barbaros appellatos, qui difficulter, aspere ac duriter loquerentur, ut blasos, barbosque dicimus: fumus enim ad confingenda cognata rebus nomina ingenio, qualia apud nos permulta sunt, ut *παλαρβύς*, *κλαγγή*, *λαβύς*, *βού*, *κρότος*. (id est, murmur, clangor, strepitus, vox, crepitus) quorum plurima jam proprie profulerunt. Omnes itaque qui crasse loquuntur, Barbari dicuntur, quales sunt nationes omnes, qui crasse loquuntur. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos. Quare illos proprie Barbaros appellavit, ac in impreter Græcos.

Barbarus hic ego sum, quia non intelligor ulli. Sic Paulus Apostolus, Ego huic ero barbarus. H. St. Prior loc. Ovid. 5. Trist. 10. 37. Alter. 1. Cor. 14. 11.

Fuisse autem quosdam e barbaris principibus & quidem regibus, qui feromonem Græcum callerent, & ita quidem, ut aliqua Græcæ. H. St. Supple. Compencerent, reliqua cultro resecta sunt. Videtur autem Orosius & Artabaz exemplo supra scripta confirmasse, quod ex adscriptis verbis, Vide Appian. col. 104. Parif. colligimus.

Barbarus, Agreitis, durus, fœvus. Plaut. Bacch. 1. 2. 13. O Lyde, es barbarus.

Immanitate barbaræ gentes. Cic. pro Marcell. 8. Agrestes ac barbari servi. Cic. pro Milon. 26.

Inhumanus & barbarus: cui Commodus & disertus opponuntur. Cic. 5. Verr. Qui alius inhumanus ac barbarus: isti uni commodus ac disertus videntur.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Confectudo immanis ac barbara immolatorum hominum. Cic. pro Font. 21.

Barbaries domestica. Cic. de Clar. Orat. 2:8. Sed omnes tum fere, qui nec extra urbem hanc vixerant, nec eos aliqua barbaries domestica infuscaverat, recte loquebantur.

In ipsa barbarie, pro Inter ipsos barbaros. Cic. 2. de Nar. Deor. 88. Quis in illa barbarie dubitet, quin ea sphaera sit perfecta ratione? De Scythis & Britannis loquitur. Ms. Barbia.

Colligere barbariem. Claud. de Bell. Gild. 432. conf. Val. Max. 5. 5. 3. Flor. 4. 12. 20. Claud. in Ruf. 2. 78. & Lucan. 8. 812.

BARBARISMUS, i. m. [βαρβαρισμός] Vitium in communi sermone: in poetate vero Metaphrasim. Item Barbarismus in nostra loquela: in peregrina Barbara Lexis dicitur.

Barbarismus autem fit duobus modis: scripto & pronuntiatione. His bipertitis, quatuor species supponuntur: additio, detractio, immutatio, transmutatio literarum, syllabarum, temporis, toni, aspirationis.

Per additionem literarum, dicitur barbarismus: ut Reliquias Domani, quum Reliquias per unum I. fuisse debeamus. Syllaba: ut, Nos abissi rudi, pro Abissi. Temporis: ut, Italiam fato, quum Italiam, correpta prima syllaba dicere debeamus.

Per detractioem literarum: ut Infantibu parvis, pro Infantibus. Syllaba: ut, Salmientum, pro Siffamentum. Temporis: ut, Unius obnoxam, correpte, pro Unius prode.

Per immutationem literarum: ut Olli, pro Illi. Syllaba: ut, Pernices, pro Pernicies. Temporis: ut, Fervere Leucantem, quum Fervere sit secunde conjugationis, & producte dici debeat.

Per transmutationem literarum, ut Evandre, pro Evander. Syllaba: ut, Disciplina, pro Disciplina. Temporis: ut, Iquis Deos, producta prior syllaba, & correpta posteriori pronuntiet.

Toni quoque similiter, per has quatuor species commutantur: nam & ipsi adjuvantur, detrahuntur, mutantur, & transmutantur, quorum exempla ultro se offerunt, siquis inquirat.

Totidem etiam modis per aspirationem deprehenditur barbarismus: quam quidam scripto, quidam pronuntiationi indicant ascribendam, propter h. scilicet: quam alii literam, alii aspirationis notam deputant.

Fiunt autem barbarismi per hiatus, & collisiones.

Sunt etiam male pronuntiationis vitia, que nonnulli barbarismos esse putant: in quibus sunt Metacismi, Iadacismi, Iotacismi, hiatus, collisiones, & omnia que plus aequo, minus fonantia ab eruditis auribus respuantur. Nos cavenda hic omnia vitia preloqui, controversiam de nomine, pertinacibus relinquamus. Hec Donatus. Martialis. lib. 6. 16.

Cinnam, Cinname, te jubet vocari: Non est hic, rogo, Cinna, barbarismus? De barbarismo vide multa apud Quintil. lib. 1. cap. 5. & cap. 10. Cui adde Auct. ad Herenn. 4. 12. Iliodor. 9. 1. Voff. de Vitiis Serm. 1. 1. & 2. & Gell. 13. 6. & 5. 20.

BARBATA, [βαρβατά] Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 28. Quidam (inquit) & alia duo oppida longis intervallis Tigris prænavagium tradunt. Barbariam, mox Thumiam, &c.

BARBATUS, V. BARBA.

BARBESULA, Hispanie Beticæ oppidum est, in conventu Gaditano: & Fluvius, qui urbi nomen fecit. V. Plin. lib. 3. cap. 1.

BARBIFER, BARBITIUM, &c. V. BARBA.

BARBILOS, [βαρβίλος] dicitur Arbor enata de Perfici osse, ut scribit Cael. Antiq. lib. 9. cap. 4.

BARBITOS, i. m. & f. & BARRITON, i. n. [βαρβίτονος] non a Barbaro deducitur, licet barbarum, hoc esse peregrinum vocabulum sit: significat autem Majorem Iyam organo similem sono. Quidam Latiorem partem Iyæ esse existimant; & tam m. & f. gen. quam n. reperit. Dicitur quasi *Barbitos*, quod citharæ genus sit gravius aliquanto fonantis. Turneb. Adv. 9. 13.

Masc. Hor. 1. Carm. 32. 4.

— age dic Latinum, Barbite, carmen.

Fœm. Ovid. 21. Epist. 8.

Non facit ad lacrymas barbitos ulla meas.

Neut. Aufonius, Epigr. 44.

Hoc genere & chordas, & plectra, & barbata conde.

Lesboum barbiton Horatius vocat, propter Alcaeum Lesbium poetam lyricum, & Sappho poetriam ex eadem Lesbo, eodemque tempore celebrent. Hor. 1. Carm. 1. 34.

— nec Polyhymnia

Lesboum refugit tendere barbiton.

BARBO, onis, m. Pifcis genus, a Venetis ita dictum, quod gemina barbina signatur inferiore labro: alio nomine Mullus dicitur: a Græcis autem Trigla. Ex Perotto. Cic. in Parad. 5. Mullum barbarulum. Varro 3. de R. R. c. 17. Barbatum mullum vocat. Quod si ita est, fortassis sic est pifcis quem aliqui Capum marinum, Galenus Citharum, nostri Galli *Rosferam* dicunt: quidam etiam *Un jam*. Mullum autem imberbem, Plinius Alutarium vocat. Maffarius in lib. 9. Plinii subscribit Perotto. Volatere, quoque lib. 25. sic ait, Ciesero barbatulos nullos vocat, libro de Paradoxis. Quapropter eum existimaverim, quem hodie Iarbum appellant.

BARBULA Hirci, [βαρβύλα] Diocoridi herba est brevis caule, foliis croci, radice longa, dulci, magno fove caule calyce: e cuius summo semine nigrum dependet, unde nomen inditum est. Herba etiam apta est. V. Theophrast. lib. 4. cap. 7. de Plant. Hist. & Dioscorid. lib. 2. cap. 137.

BARCA, BARCINUS. V. BARCHA.

ARCA, æ. f. Scapha vulgo appellatur, nomine Venetis & Gallis non ignoto. Barcæ meminit etiam Iliodor. lib. 19. eamque Græca voce *Βάρκας*, corrupta, ab oneribus gerendis dictam quidam putant. Barcas navis, lamis navibus non esse similes Æbicus Ilier auctor est. Vide plura apud Iliodor. Barth. Adv. 33. 14. & Lex. Pictic. Gloss. Vet. Barca, *οκάρθον*. Hoc vocabulo usus est per metaphoram primum interpres Appiani interpretans pag. 98. edit. Paris. Sed non puto illum exemplo aliusvis Vet. ita usum esse. H. St. Non satis assequor quorsum hæc annotatio pertineat.

ARCÆI, V. BARCE.

ARCE, [βαρκε] Urbs Africae in Cyrenaica regione, alio nomine dicta Ptolemæis. Strabo lib. 17. V. etiam Harduin. ad Plin. 5. 5. De hac Servius, Barce civitas est Pentapoleos, quæ hodie Ptolemæis dicitur. Nam Cyrene & Barce reginæ fuerunt: quæ singulis dederunt civitatibus nomina. Sil. lib. 2. 62. & 3. 251. V. & Steph.

Barce, Promontorium in occidua Africae parte. Plin. lib. 5. cap. 1. Deinde finum DEXVI. m. passuum includi montis Barce promontorio excurrente in occasum, quod appellatur Surrentinum.

Fuit item Barce, Nutrix Sicanorum. Virg. 4. Æn. 632.

Tum breviter Barcarum nutricum affata Sicanis.

BARCÆI, [βαρκαῖοι] Populi vicini Carthagini, a Barce Urbe. Virg. 4. Æn. 43.

Hinc deserta siti regio, lateque furentis Barcæi. Sic autem dicti sunt a Virgilio, quod olim plurimum in Africa potuerint, (ut & Cyrenæ) & in re militari floruerint.

BARCHA, [βαρκα] Cognomen fuit nobilissimæ apud Carthaginenses familie, ex qua fuerunt Annibal & pater eius Annibal.

BARCHINA factio est, que Barcarum potentia vivebat, & eorum in gerendo bello auctoritatem se prebatur. Frequens ejus mentio est apud Liv. lib. 2. Bell. Pun. Scribitur frequentius sine aspirata Barca & Barchini. V. Liv. 1. 28. c. 12.

BARCHI, [βαρχει] Populi sunt apud Colchos & Iberos, quibus in more est agnatus morbo extinctos, velut ignivos, igni tradere: in bello autem delictos, tanquam strenuos & fortes, obijcere vulgibus.

BARCHINO, [βαρχειν] Colonia Faventia dicta, civitas est Hispania Tarraconensis celebratissima, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1. in descriptione Hispanie citerioris. *Barcelona* vulgo. Aufonius in 3. Epist. ad Paulin. 89.

Tarraco, & ostrifero superaddita Barchino ponto. add. Idem v. 69. Plin. 2. 3. & Lex. Pictic.

BARCÆI, orum, m. pl. Populi Illyrici. Plutarcho in Mario p. 787. ed. H. Steph. *βαρκαῖοι*, Plin. 1. 12. & Cic. 5. Fam. 9. Vardæi. Strab. & Appiano, vel corrupte, vel omnino digamma, *βαρκαῖοι*. Unde, ut placet Salmastio. BARCÆI, a, um. Adj. ut, Calceus Barcæicus. Juven. 16. Sat. 13. Martialis. 4. 4. 5. Barcæicus, abfol. Cuculli Barcæici. Capitol. in Pertin. cap. 8. V. Salmast. & Casaub. ad Capitol. Turneb. Adv. 23. 25. & 25. 24. Scharzh. ad Juven. & fufe Pictic. Lex.

Nonnulli hanc vocem confundunt cum Bardiacus, de qua infra. ubi V.

BARBERATE, Urbs est Gallie Fogate ad Apenninum. Plin. lib. 3. cap. 5.

BARDASANES, [βαρδασανης] Mesopotamie præful, Syrorum lingua doctissimus, & vehemens dialecticus, adversus Marcionem patria lingua scripsit: sed & Græce ad Anthonium, fuis quo fuit, librum de Fato, aliaque complura, ut ait Euseb. lib. 4. ut. Hist.

BARDASANES, [βαρδασανης] Nomen proterium historici Babylonii, qui in duo dogmata Indos ymnopolitas dividit, quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samoneos: qui tantæ continentie sunt, ut vel possint arborum juxta Gangem fluvium, vel publico oryzae & farinæ altitudo cibito: & quum rex ad eos venerit, adorare illos solitus sit. Hic doctrina rerum celestium, omnium Chaldaeorum excellitissimus fuit, cujus mentionem facit Euseb. lib. 6. Prep. Evang. [Idem est sine dubio cum superiore. V. Fabric. Bibl. Græc. vol. 5. p. 198.]

BARDO, Gallicæ Cantor appellatur, qui vitiorum fortium laudes canit, ita dictus a gente Bardorum. Festus. Meminit & Ammian. 15. c. 9. extr. & ex eo Buleng. de Theatr. 2. 19. V. not. Valef. Erant autem Bardii [βαρδοι] Vates, aut Magi, aut Philosophi in Gallia, de quibus Lucan. lib. 1. 444.

Vos quoque, qui fortes animas, belloque preemptas, Laudibus in longum vates demittitis ævum, Plurima securi fuditis carmina Bardi, Et vos barbaricos ritus, moremque finistram Sacrorum Druidæ postis repetitis ab armis.

Strabo lib. 4. Apud Gallos extimo in honore sunt Bardi, vates, Druidæ. Bardii quidem laudationibus rebusque poeticis student. Vates autem sacrificiorum, naturaliumque causarum coram dediti. Druidæ præter causarum naturalium studia, moralem disciplinam exercent. Diod. Sicul. lib. 6. cap. 6. Sunt & apud Gallos melodiarum poete, quos appellant Bardos. Hi cum organo veluti cum lyra cantant, hos laudantes, alios vituperantes. Hinc

BARDIÆCUS, a, um. Adj. quod cum Barlaicus sæpe confunditur ut supra inimus. Bardiacus aliquando ponitur absolute. See. Pictic. Idem, Per Bardiacum intelliges cucillum crastioris laneæ. quo maxime Galli utuntur. Nam Bardi natio est Gallie quæ maxime, ut docet Strabo, laudationibus rebusque poeticis studet. Nonnulli vocem a Bardicis supra memoratis deducunt, sed perperam. [Immo parum loquet, utra lectio verior sit. Hoc tamen notandum puto, si cum Salmastio a Bardicis derives, antepenultimam in Bardicis contra anastrophe corripit, nam Virgilius in Æchæicus & Panthacius produxit. At in Judaicus corripit Juv. & Claud. Quare tunc *βαρδοι*.]

BARDOCCULLUS, i. m. Penulæ Gallicæ genus, quæ cucullum habet. Martialis. lib. 14. 138.

Gallia Santonica vestit te bardocucullo: Cercopithecorum penula nuper erat. — Idem 1. 54. 4. Ex nonnullorum sententia idem cum Cucullo Bardico vel Bardicaco de quibus supra. In vilibus servis obtinuisse docet Lips. Elect. 1. 25. V. Raynaud. de Pil. §. 15. Ferrar. de Re Vest. 2. 1. 21. Salmast. Exerc. Plin. p. 392. Voff. Lex. Etymol. & Lex. Pictic. Unde

BARDOCCULLÆRUS, a, um. apud Mantuan.

BARDELI, [βαρδαλο] fuit Cantabrorum in Hispania populi, qui & Turduli, & Taporii dicitur. Plin. lib. 4. cap. 22. Al. Varduli.

BARBUS, a, um. [βαρβος] Stultus a tarditate ingenii appellatur. Cæcilius, Nimis audacem, nimisque bardum, barbarum. Trabitur autem a Græco, quod illi *βαρβος* dicunt. Hæc Fest. Nonius, Bardum est vi propria & ingenio tardum. Nam Græci *βαρβος* (al. Bardos) tardos dicebant. Plaut. Epid. 1. 3. 40. Ego illic me autem assinulabam fatis stolidum, quum bardum me faciebam. Idem Bacch. 5. 1. 2. Cic. de Quato 10. Stupidum esse Socratem dixit & bardum Zopyrus, quod jugula concava non haberet, obiterutas eas partes & obratas esse dicebat.

BARBUS, i. Subst. V. paulo supra.

BARDETÆ, [βαρδαται] Populi sunt, qui Boreale Hispanie latis terminant, Plectaribus, Allorrigibus, Cantabrisque finitimi. Agretis autem eorum inmanitas, non solum ex ipso bellandi usu, verumetiam ex alia locorum longiquitate: cumque nullis commisceantur advenis, omnem exerunt humanitarem. Ex Strab. lib. 3.

BARBA, oppidum est Hispanie citerioris, Beticæ tamen adscriptum, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 3.

BARRAS, æ. m. vel potius Barca Soranus, Proconsul Africæ, a P. Celeræ falso testimonio circumventus, de quo Tacit. 16. Ann. 23. Juven. 3. Sat. 116. & 7. 91.

BARGASA, [*Βάργασα*] Civitas est Carie, supra mare post Gnidum, & Ceramo oppido conterrima, de qua Strabo lib. 14.

BARGENI, Populi sunt Africæ ex Troglodytis, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione sinus maris rubri Troglodytiæ & Æthiopiæ.

BARGINNA, æ. m. Homo genis vitiose, ut exponunt Grammatici. Gloss. Vet. Barginna, *κακοφύλου, εὐαργέτου, αἰσθητικῆς βαργίνης*. Unde patet quod Barginna, tum Vespillonem, tum barbarum, barbari etiam acclamationem significabat. V. Kirchmann. de Fun. Rom. 2. 8. p. 110.

BARGIORAS. Joannes Bargioras dux factionis Judaicæ ap. Tacit. 5. Hist. 12. Vocabulum Hebraicum est, significans filium Gioræ. Ita corr. exempl. Antea Bargioras legebatur. conf. Joseph. de Bell. Jud. quod Simoni ejus antagoniste id cognomen tribuit.

BARGUS, Thracia fluvius est, in Hebrum cadens. Plin. lib. 4. cap. 11. Flumina (inquit) in Hebrum cadentia, Bargas, Suemus.

BARGYLLA, orum. [*Βαργύλλα, ὄρη*, Stephano] Oppidum est Carie, ita appellatum a Baryllo Heliopontis comite, qui ex Pegali icu interit. Unde Baryllitici campi, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

BARGYLUS, Mons Syriæ, in confinio Phœnicæ, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

BARIA, Locus est in Sabinis. V. VARIA.

BARINE, [*Βαρίνη*] Meretricis nomen apud Hor. 2. Carm. 8. 2. Ulla fili juris tibi pejerati Poena, Barine, nocuisset unquam, &c.

BARILIS, Mensura Romanorum hodierna, de qua Luc. Pat. l. 4. a p. de Mens. & ex eod. Lex. Pitifc.

BARIPPE, V. BAROPTENUS.

BARIS, idis. f. [*Βάρις*] lingua Ægyptia significat Cymbam, qua vehentur cadavera ad sepulchra. Propert. lib. 3. 9. 44. Baridos & contis rostra Liburna sequi. V. Brœkhuf. ad loc. & auctores varios in Lex. Pitifc.

Baris, locus Phidie in Pamphylia. Plin. lib. 5. cap. 32.

BARIUM, [*Βάριον*] Apulie oppidum, quod Plin. dicit antea Iapygem vocatum a Dædali filio Iapyge, vulgo *Barri*. Festus scribit vocari Barium a conditoribus, qui expulsi ex insula Bara, urbem hanc condiderunt. conf. Tacit. 16. Ann. 9. 2. & Hor. l. 1. Serm. 5. 97. V. MOX BARUM.

BARNICHUS, [*Βαρνίχου*] Fluvius est Peloponnesi in Alpheum insuens, qui & Enipeus appellatur a Strab. lib. 8.

BARNUS, untis. [*Βάρνυς*] Oppidum est Macedoniæ, prope Heracleam, ut Strabo auctor est lib. 7.

BARO, ðnis. Mulier quædam fuit philosophiæ dedita, ut scribit Suidas : quem P. Manutius allegat. Est eo Philosophus, qui stolidiores essent, non philosophos, quod eo nomine viderent indigni, sed Barones vocabant, ut quasi mulierculæ pro contemptum appellarentur. Cic. 9. Fam. 26. Ille Baro te putabat quæsiturum, num unum cælum esset, an innumerabilia ? Sic enim ille hunc locum emendavit. conf. 5. Att. 11. & Petron. cap. 53.

Baro item Servus militum. Vet. Schol. ad illud Persii 5. Sat. 138. Baro regutatum digito terebrare salinam Contentus, &c. hæc habet, Lingua Gallorum Barones vel Varrones dicuntur Servi militum, qui utique stultissimi sunt, servi videlicet stultorum. Vet. Gloss. Steph. Baro, *βάρωνος* id est fec. Suid. & Hefych. Fatuus simul & Effeminatus. V. Petron. Pithecium Adverf. 1. 8. & Hidor. 9. 4. qui a græco *βάρωνος* deducunt. Quidam Codd. Barones in Hirt. Bell. Alex. cap. 5. 3. mutant in Barones. V. ibi Not. Davif.

Tandem vox ad Viros nobiles, proceresque traducta, & Barones, Magistrates comitibus inferiores, adiunt. V. Spelman. Gloss. & Barth. ad Brit. Arem. p. 204.

Barones, pro Viris fortibus, quidam putant esse Latinum : citantque locum Cic. 5. Att. 11. Apud Patronem & reliquos Barones te in maxima gratia posuit. Quum tamen variet lectio : sinitque qui legant Patrones. id est Epicureos : alii Varrones. V. Interp. ad loc.

BAROPTENUS, i. BAROPTIS, vel BARIFFE, Plin. lib. 17. cap. 10. Gemma est nigri coloris, fanguineæ & albis distincta nodis. l. Notis ex Iud.

BAROSUS, a, um. Stolidus. Gloss. Græc. Lat. *βάρως, βάρωνος*.

BARRA, Oppidum quondam fuit Orioborum in Italia Transpadana, unde Bergomates Cato dixit ortos. V. Plin. lib. 3. cap. 17.

BARRINUS, a, um. pro Elephantinus : ut, Aurec barriæ. Sidon. Apol. 3. Epist. 13.

BARRIO, ire. Barrire elephantum dicuntur ; sicut oves dicimus Balare ; utique a sono ipso vocis. Ex Festo. V. Gloss. Vet. & Spartian. in Geta cap. 5. & Lex. Pitifc.

BARRITUS, ðs. Vox elephantii. Apul. 3. Flor. p. 357.

Barritus, Romanorum militum clamor. Veget. lib. 3. cap. 18. Clamor autem, quem quidam barritum vocant, non prius debet attolli, quam acies utraque se junxerit. Vox non ab Elephantinis, sed a Barbaris deducta Ammian. 26. 7. extr. Pro terrifico fremitu, quem barbari dicunt barritum. conf. idem 16. 12. & Tacit. Germ. 3. 1. Lipf. Baritum a verbo Germanico *barren*, vel *baeren*, i. e. Clamare, deduci vult, quocum consentit Cluver. Antiq. Germ. 1. 51. V. Plures sententias in Lex. Pitifc.

BARRUS, i. m. Sabina lingua, Elyphas dicitur. A cujus ossis similitudine Dentes Barri [an Barrini ?] dicuntur. Hor. Epod. 12. 1. Quid tibi vis mulier nigris dignissima baris ? Hinc Ebur dictum putat Servius. ad l. Æn. 592.

BARRUS, [*βαρρύς*] Libidinosi adolescentis nomen apud Hor. 1. Serm. 6. 31. Hic enim magna diligentia comere & ornare se solebat, atque ita decum in publicum prodire, ut ad se amandum puellas alliceret, & ut Hor. inquit, Injiceret curam quærendi singula, & quali Sit facie, fura quali, pede, dentis, capillo.

BARTOLUS, Jctus, e Saxoferrato oppido Piceni, quod nunc Marchia dicitur, Rainieri Forliveniis discipulus, & Cini auditor. Lucernam juris civilis Bartolus appellat Baldi frater, Angelus Perusinus. Omnium vel calculo interpretum, Bartolus præter omnes juris civilis scientiam maxime illustravit : quod judicium elegantibus lambis probavit Alciatus cap. 41. lib. Parerg. 3. Sentini in Umbria genitum perhibet Jo- vicius in ejus Elogio, q. V.

BARUM, Gnatiæ, & Rudium, Pediculatorum, id est ejus nominis populorum, oppida sunt, inquit Ascensus in hunc Hor. locum, 1. Serm. 5. 97. Bari menia piscofi : dehinc Gnatiæ lymphis, &c. Barium vero legunt Ptolemæus & Mela : unde crediderim genitivum esse Bari pro Bari, quod poetis non infrequens est. Gnatiæ vero, Egnatiæ illi vocant : ut poetam apthæresi ulum esse hoc loco intelligamus. Deinde non Rudium, sed Rudias, plur. nec Pediculos, sed Pediculos ; aut Puenticos populorum vocant. Barium vero Strabo & Barim & Baretum vocat, & Baretum etiam dictam aliquando asserit. Est autem urbs maritima, unde inquit, Bari menia piscofi. Male Barium Apulie, cum Bari, seu Vere, Calabria confunditur. V. Strab. l. 6. de utroque. de Pediculis f. l.

BARUTUS. V. BERYTUS.

BARYCA, æ. f. Barycæ pl. apud Vitruv. 3. 2. Ædes latæ, sed ob raritatem columnarum humiles, ut pondus superimpositum facilius columnæ sustineant.

BARYEPHĀLÆ, f. pl. apud Eund. ibid. Ædes quæ pro paucitate columnarum onus fatis græve sustinent, a *βαρύς* & *κεφαλή*, quasi Gravicipites. V. Lex. Vitruv. Bald. p. 16.

BARYPICRON, i. n. [*βαρύπικρον*] i. e. Nimis amarum. Ita Græcos Anthimum cognominare dicit Apul. de Herb. cap. 100.

BARYTHON, ðnis. m. [*βαρύθων*] alias Sabina. Apul. de Herb. cap. 85.

B A S

BASABOCATES, Galliæ populi sunt, teste Plin. lib. 4. cap. 19. Pictonibus vicini. Cæsari Vocates. V. Hard. ad loc.

BASALTES, æ. m. [*Βασάλτης*] Genus est marmoris, ferrei coloris & duritici, ab Ægyptiis in vicina Æthiopia inventum : cujus generis longe maximum Vespasianus Cæsarin templo Pacis dedicavit. Plin. lib. 36. cap. 7.

BASANITES, [*Βασανίτης*] vel [ut alii placet] **BANISÆ** per tres syllabas, [*Βασανίται*] Populi sunt Thraciæ. Steph.

BASANITES, æ. m. [*Βασανίτης*] Lapis ex quo fiunt cotes. Plin. lib. 36. cap. 20. & 22. Experimentum ejus esse in cote ex lapide Bafanite. Dicitur Bafanites, *δὲν τὴν βασανίζαν*, quod est Explorare, vel examinare. Unde & *βάσανος* dicunt Græci, pro Indice, cujus attritu exploratur aurum.

BASCANIA, orum. n. pl. Ridicula. Solebant veteres ferrarii fabri ante fornaculam ridicularia quæpiam appendere invidiæ avertendæ gratia ; ea dicebantur Bascania. V. Cal. Rhod. 11. 30.

BASCAUDA, æ. f. [*Βασκαυδα*] Vas Britannicum. Martial. lib. 14. 99. Barbara depictis venit bascauda Britannis : Sed nec jam mavult dicere Roma suam. Juven. 12. Sat. 46. Adde & bascaudas & mille escaria. Ubi Scollastes. Bascanda, inquit, Vasa ubi calices lavantur & cacabus. Nonnulli deductum volunt ab Anglica voce *Baschet*, quæ Sportam five canistrum sonat. V. Vofk Lex. Ety. p. 65. & Buleng. de Conviv. 4. 10.

BASCULI, Populi Hispaniæ. Varr. lib. 2. de R. R. cap. 10. V. Geogr.

BASELLA, æ. f. dimin. Parva basis. Pallad. de R. R. 1. 18.

BASERA, [*Βάσηρα*] Oppidum Phœnicæ, Steph.

ASIATICI, ASIATOR, & C. V. ASIUM.

BASIBALLUM, i. n. vel **BASIBOLUM**, a *βάσις* fulcimentum & *βάλλω* jacio. Vox Petroniana cap. 61. quam retinet M. Nodot. & Basiballum pulcherrimum accipit de Eo in quod insinuat basis naturæ humanæ. Alii aliter. V. Burm. p. 308.

BASILEA, Non procul a ruderibus Raurici veteris, five Col. Augustæ Raurorum, Germaniæ nobilis urbs ad Rhenum flumen sita, *Basilia* dicta ab Ammiano 30. 3. Quomodo & in paulo antiquioribus monumentis id nomen legitur. Vulgo *Basel*. Gall. *Basle*.

BASILIA, [*Βασίλια*] Insula. V. BALTIA.

BASILII, orum. [*Βασίλλιοι*] Straboni] Populi sunt Sarmatiæ Europææ, ad utramque Istri ripam incolentes, Iazygibus & Urgis finitimi, maxima ex parte e Nomadibus, hoc est pastoribus, constantes. Idem (opinor) cum his quo Pomponius a Regis moribus, Basilidas vocari tradit.

BASILICA, æ. f. [*Βασίλική*] i. e. Regia : Publica nempe domus in civitate ubi reges, principes, magistratus habitent, aut ubi concilia, judicia, conventus publice celebrentur. Cic. 6. Verr. 6. Qui forum ac basilicas, non spoliis provinciarum, sed ornamentis amicorum, commodis hospitum, non furtis nocentium, ornant. Basilicæ primum Jurisdictioni destinatae, deinde & negotiationibus concessæ. V. Vitruv. l. 5. c. 1. Ibidemque Philander, & ad quem is lect. remittit, Leo Bapt. Alberus de Re Ædificatoria l. 7. c. 14.

In basilicis tabernæ venalitiors habuisse, patet ex l. 32. §. 3. D. de aur. & arg. legat. ubi mentio fit de argento, quod testatrix negotiatrix venale in basilica propositum habebat. Similiter in Curia, librorum tabernæ fuisse Alconius in Miloniana argumento testatur.

In basilicis habebantur etiam olim Orationes. V. Sen. Procem. Controv. 9. Quintil. 9. 5. Plin. 6. Epist. 33. & Apulei. Apolog. Christiani postea hoc nomen tribuebant ædibus sacris, quas etiam Ecclesias vocaverunt.

De veteris Romæ basilicis, quæ potissimum a conditoribus suis nomen sortite fuerunt, V. late Lex. Pitifc.

Spatio basilicæ honestari. Cic. pro Muren. 70. Si uno basilicæ spatio honestamur, diligenter observari videmur & coli. Basilicam tegere. Cic. 4. Att. 15.

BASILICULA, æ. f. dimin. Paulin. Nolan. Epist. 32. n. 17.

BASILYCUS, [*Βασίλυκος*] Adj. Feltus ; Basilicum, Regale : nam *βασιλεύς* est regno.

Basilicæ edictiones. Plaut. Capt. 2. 2. 21. Facinora. Plaut. Trin. 4. 3. 23. i. e. Magnifica. Status. Plaut. Pseud. l. 5. 43.

Victus, Magnificus & plane regius. Plaut. Perf. 1. 1. 32. Emplatrum. V. TETRAPHARMACUM.

Jactus basilicus, Plaut. 2. 3. 79. idem est qui Veneruus. V. Lipf. Lect. Ant. lib. 3. p. 106. De hoc ritu in conviviis V. fufe in Lex. Pitifc.

Nux basilica, five Basilicon, absolute [*Βασίλικήν κήρον*] Juglandis genus est optimum, quod & Persicum dicitur, quod ex Perside primum fuerit advectum. Dicitum autem videtur Basilicon, five a præstantia,

præstantia, quod inter nuces principatum obtinere videatur, five a regibus, qui eas primi e Perside in Græciam transtulerunt, ut non obscure innuit Plin. lib. 15. cap. 22.

Vitis. Plin. lib. 14. cap. 2. Basilicam Dyrrachini celebrant, Hispaniæ coccolobin vocant. Rarior uva, æstus, Austrosque tolerat, capiti inimica, copia larga. Columel. 3. 9.

Uva. Idior. 17. 5.

Basilicus Sinus, [Βασιλικὸς κόλπος] qui Ioniam Asiæ minoris regionem alunt. Plin. lib. 5. cap. 29.

BASILICUS, [Βασιλικός] Adv. Regie. ut, Basilice vivere vel salvere; & Basilice ornatus. Plaut. Pœn. 3. 1. 74.

Basilice Eleutheria agere. Plaut. Perf. 4. 2. 1. i. e. Magnifice, proverbiali figura dictum.

Basilice interii. Plaut. Epid. 1. 1. 54. i. e. Vehementer.

BASILICUM, Vestimentis genus. Plaut. Epid. 2. 2. 48.

BASILICARIUS, vel BASILICARIUS, i. m. Qui in basilica ministrat. Gloss. Lat. Gr. Basilicarius, βασιλικός, ἀρχιερέως.

BASILIDÆ, [Βασιλιδαί] Populi sunt Scythiæ Europææ, Gerroho amne a Nomadibus discreti, ab Hercule & Echidna generis originem trahentes: ita dicti a regis moribus, ut tradit Pompon. lib. 2. 1. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12. V. supra BASILEI.

BASILIDES, æ. m. [Βασιλιδῆς] Nomen proprium cujusdam hæretici, qui trecentos sexagintaquinq; celos esse credebat, quo dierum numero annus includitur: cujus sectatores dicti sunt Basilidiani. V. Euseb. 4. 8. Iren. 2. 23. & Epiphani. Her. 23.

Basilides, unus ex primoribus Ægyptiorum, ut narrat Tacit. 4. Hist. 82. a cujus nomine Vespasianus omni regni five imperii auspiciatus est: quandoquidem βασιλεύς Græcis rex est.

BASILINDA, æ. f. [Βασιλινδα] Ludigenus, quo rex quidem quod faciendum est præcipit: qui vero famulus forte factus est, omnia peragit. Pollux lib. 9. cap. 7. Non abimilis erat ludus ille cujus meminit Herodotus in Clio, qui occasione dedit agnoscendi Cyri, quum obscurus antea inter pastores regios lateret.

BASILIS, [Βασίλις] Civitas Arcadiæ, Steph.

BASILISCA, æ. f. Latine Regula; est Herba illis in locis nascens ubi fuerit serpens basiliscus: ejus virtutes V. apud Apul. de Herb. cap. ult.

BASILISCUS, i. m. [Βασιλίσκος] Serpentis genus: dictus (ut ait Felvus) vel quod in capite habeat album quiddam infans diadematis: vel quod reliqua serpentum genera vim ejus fugiant. V. Plin. lib. 8. cap. 21. Latine dicitur Regulus.

De tribus Basiliscorum generibus V. Apul. de Herb. cap. 128. conf. Voët. p. 1. Disp. Theol. p. 732. Solin. cap. 40. & Lev. Lemn. de Occult. Nat. Mir. 4. 12.

BASILITUS Magnus, Neo-Cæsariensis, [Βασιλιτῆς] Gregorii Nysseni frater major natu, Nazianzeni familiaris, cujus, & Jo. Chrylostomi temporibus floruit. Is Cæsare Cappadocum primum lector, mox Diaconus & Presbyter, dein relicta patria in Ponti solitudine Monachus, novissime Eusebio, cum quo doctrinæ causa prius dissenferat, vultu primum adjunctus, dein mortuo substitutus, ejusdem Ecclesiæ præsul factus, decessit A. C. 379. Ab eo Monachi Ord. S. Basilii instituti sunt, qui nunc pæne toto Oriente sparsi sunt.

Basilus Ancyranus præf., arte medicus, scriptit contra Marcellum, de Virginitate librum, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Constantino, in parte Macedoniæ cum Eustathio & Sebastianio princeps fuit. Hieron.

Alium quoque ejus nominis Suidas commemorat, præfulem Ciliciæ sub Anatalio principe floruisse: haud abimilem primo & abintinentia & vitæ institutis: scripsitque contra Archaicum quandam presbyterum Coloniensem. Plures V. ap. Fabric. Bibl. Græc. Vol. 8. p. 63. & 347.

Basilii monumentum erat in Via Appia prope Urbem, qui locus laticrocinis fuit perquam infamis. Acon. in Cic. Mil. p. 201. Cic. 7. Att. 9. Quas L. Quintius, familiaris meus cum ferret, ad vultum Basilii vulnerata & despoliata est. [Alii Basilii verisimiliter legunt, quod fuit cognomen Ro. V. dict. seq.]

Basilus, fluvius inter Euphratem & Tigrim fluens, cujus meminit Strab. lib. 16.

BASILUS, [Βασίλος] Cogn. Rom. Minutius Basilus, unus ex interfectoriis Cæsaris ponitur ab Appiano Emphyl. 2. extr. ubi scriptum Basilus. Item alter fuit Pirata infamis. Lucan. 4. 446.

Et Basilum videre ducem, nova furta per æquor.

Orator ejus nominis apud Juven. 7. Sat. 146.

Prætor ejusdem. Idem 10. Sat. 222. conf. dict. præced.

BASINI, [Βασιννοί] Populi Arabiæ, Steph.

BASIO, as. V. BASIUM.

BASIS, is. f. [Βάσις] Sufutentaculum & inferior columnæ pars, sicut Epistylum superior. Perott. Cic. 5. Tusc. 65. animadverti columellam non multum e dumis eminentem, in qua inerat sphaera figura & cylindri. & p. p. Ad adversam basim accessimus, apparebat epigramma &c.

Bases structiles, sunt velut Sedimenta columnarum, non solido lapide caesa, sed opere cementitio, lateritiove cõmentata: quibus columnæ cõstruuntur, id est nituntur, ipsæ quidem solido lapide constantes. Pomponius Jurifconf. Statuz affixæ basibus structilibus. Budæus. V. etiam Lex. Pitisc.

Basis, pro Fundamento & sede alicujus rei: ut, Basis statuz. Cic. 4. Ver. 166. Hi tamen istius evertere statuum non dubitarunt: qua ablata, basim tamen in foro manere voluerunt.

Basis pro ipsa Columna videtur etiam accipi. Plin. lib. 17. cap. 25. Simili modo Trallibus palma in basi Cæsaris dicitur.

Basis & statua. Cic. 9. Philipp. 16. Utique C. Panfa, A. Hircius coss. alter ambove, si eis videretur, Quætoribus urbis imperent, ut eam basin statuanque faciendam, & in Rostris statuendam locent.

Basis tropæorum. Cic. in Pison. 92. Idemque ut esset quod in basi tropæorum incidit, inferribus posset, &c.

Basis villæ. Cic. 3. Q. frat. 1. 2. Topiarium laudavi, ita omnia convexit hedera, qua basin villæ, qua intercolumnia ambulationis, ut denique illi palliati topiarium facere videantur.

Basis trianguli. Cic. 2. de Nat. Deor. 125. Basis autem trianguli, quam efficiunt grues, &c.

Basis, [βάσις] Figura etiam vocatur in narrationibus, quum omnia pe-

detentim dicuntur, insinuandi gratia. ut, Ter. in Eun. r. 2. 28. Ibi tum matri parvulam puellam dono quidam mercator dedit, ex Attica hinc abreptam. Et paulo post, Mater ubi accepit, cepit studiose, &c. Donatus. [Aliud est βάσις δαδύστου, clausula Exordii ap. Hermogenem, de qua V. Voff. Rhet. contr.]

BASISTANI, Strab. lib. 3. Populi sunt Hispaniæ, in tractu Bætico, qui & Basiuli dicuntur.

BASIUM, i. n. [Βάσιον] Donat. in Eun. Ter. 3. 2. 3. Tria sunt osculandi genera, osculum scilicet, balsum, & suavium: Oscula officiorum sunt: Balia, pudicorum affectuum: Suavia, libidinum vel amorum. Sed hæc discernina parum observant auctores. Martial. lib. 2. 10.

Basia dimidio quod das mihi, Posthume, iatro, Laudo, licet demas hinc quoque dimidium.

Basiorum multa millia. Catul. 16. 12.

Conturbare basia. Catul. 5. 11.

Da mihi basia mille, deinde centum. Catul. 5. 7.

Basia malu fascinare lingua. Catul. 7. 12.

Jactare basia. Phædr. 5. 8. 28. Manu scilicet ori admota, dein porrecta ad eum, quem colimus. V. Interp. ad loc.

BASIOLEUM, i. n. dimin. Apul. 10. p. 248. Qualia in lupanari solent basiola jactari. Petron. cap. 86. Basiolis invadere.

BASIO, [Φάσιω] are. Martial. lib. 7. 94.

Et totam, Line, basiare Romam. conf. Idem 11. 99.

Basiare basia. Catul. 7. 9.

Ufque ad millia basiare. Catul. 45. 3. subaud. Basia.

Ufus est saepe Martial. passiv. ut, Basianda non es. lib. 1. 95.

BASILATUS, Partic. Martial. lib. 12. 59.

Hinc futor modo pelle basiatu.

BASITATIO, ðnis. f. Martial. lib. 7. 94.

Hybernas, Line, basitationes. Idem 2. 23. & Catul. 7. 1.

BASITATOR, ðris. m. Apud Martial. lib. 12. 59. titulus est, De importunitis basiatoribus. V. etiam ejusdem epig. 99. lib. 11. ubi ea bis utitur dictione.

BASOROPEDA, Regio Medorum Armeniæ contributa, ut tradit Strab. lib. 11.

BASSA, æ. f. Nomen muliebree, ductum, ut apparet, a virili Bassus, apud Martial. 1. 38. & 91.

BASSÆ, Locus est in Cotohy monte prope Phigaliam in Arcadia, ubi celebratur Epicurii Apollinis templum. V. EPICURIUS.

BASSÆREUS, per eu diphth. [Βασσαερέως] dicitur est Bacchus, λέξι τῆ βαζω, quod est Declamo, vociferor, ob bacchantium tumultuarium clamorem. Quamvis Bassæreus aliqui nominatum velint a genere vestis Baccharum: unde & Bacche ipsæ Bassarides dictæ a Bassara veste que usque ad pedes demissa est, dicta a Bassara loco Lydiæ, in quo fit: tali enim numina ut volunt. Hæc Perott. Alii Βασσαερέως aiunt fuisse Calceos quosdam, quibus utebantur mulieres illæ bacchantes. Hor. 1. Carm. 18. 11.

— non ego te, candide Bassæreus, Invitum quatiam. V. Acron. in loc. & Lambin. ad h. l. & 3. 25.

19. item Bræckh. ad Tibul. r. 8. 46. & Lex. Pitisc. in Bacchus.

BASSARËTICUS, Adj. [Βασσαερέτιος] Propert. 3. 16. 30.

Candida laxatis onerato colla corymbis, Cinget Bassaricas Lydia mirra comas. i. e. Bacchicas, hoc est tuas, scribit enim ad Bacchum, qui Bassæreus vocatur.

BASSÆTIS, idis. [Βασσαετίς] Agave, Bacchi sacerdos. Perf. 1. Sat. 100.

Et raptum vitulo caput ablatura superbo Bassaris, & lycnem Mænas flexura corymbis. V. Lex. Pitisc. in voce.

BASSIANUS, [Βασσιανός] patria Syracusanus, Romam studiorum causa missus, ubi Christianus factus, Ravennam infectante patre, fugit. Inde Laudensis præsul electus, ibidem decessit nonagenarius, 14. Calend. Febr. Emicitit Ambrosii temporibus, quem ægotantem aditit, mortique interit. Volaterr.

Hoc nomine vocatus etiam fuit turpissimus ille imperator Rom. Heliogabalus, priusquam imperium adeptus est. V. f. l.

BASSILITAS, ætis. f. Gloss. Gr. Lat. πῆχυτος, bassilitas. a

BASSULUS, a, um. dimin. Gloss. Lat. Gr. Bassulus, πῆχυτος ἰπποβοσκῆς. V. BASSUS, Adj. infra.

BASSUS, Cognomen compluribus gentibus Romanis commune. Betiliene nescio cui familia vindicet ex Denario antiquo Patinus. Ceterum notus est Aufidius Bassus historicus, qui Quintiliani temporibus bellum Germanicum scripsit. V. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Cælius Bassus inter Lyricos ab eodem ponitur: de quo sic scribit Probus, Cælium Bassum poetam lyricum, fama est in prædiis suis ardente Veservo & late vagantibus ignibus, cum villa sua flagrasse. Quintilianus quoque fe eum vidisse ait. Ad eum Perius scribit Sat. 6. & forsitan Propert. 1. 4. V. Bræckh. ad loc.

Gabius Bassus, ex cujus scriptis quædam affert Gellius 2. 4. & 3. 9. conf. Voff. Hist. Lat. 1. 22.

Julius Bassus, Orator, cujus meminit Seneca in præf. lib. 5. Controv.

Junius Bassus, Homo dicax, idemque Afinus albus vocatus, teste Fabio 6. 3. conf. Turneb. 28. 35. & Voff. l. c. & Burm. ad Quintil. l. c. p. 545.

Saleius Bassus, poeta Epicus, cujus teste Quintil. lib. 10. cap. 1. vehementis, ac poeticum ingenium fuit, nec ipsum senectute maturum. Preveniente scil. fato, quemadmodum & Valerio Flacco contigit.

Bassus, Cinædorum πῆχυτος, memoratur a Luciano adverf. Indoct. p. 391. Grav. pr.

Bassus item, & Sextius Niger, Romani homines, de medicina Græcæ scripserunt. Volaterr.

Præter hos fuit Bassus, Martyr fub Decio clavis ferreis confixus.

BASSUS, a, um. Adj. a βάσσω, profundior. Gloss. Lat. Gr. Bassus, πῆχυτος ἰπποβοσκῆς. Idior. Gloss. Bassus, pinguis, obesus. V. Cang. Gloss.

BASSUS, etiam dicitur Imus in Musica vel gravissimus cantus.

BASTA, Oppidum in Italia, non procul a promontorio quod Acran Iapygian vocant. Plin. lib. 3. cap. 11.

BASTAGA, æ. f. [Βασταγή] Helych. [Onus jumentis impolitum, vel Munus

transferendi res publicas aut Principis. l. 3. Cod. de Cohort. Panciroil. Not. Dign. Imp. Orient. cap. 75. Guther. de Off. Dom. Aug. 7. 22. Buleng. de Imp. Rom. 6. 31.
BASTAGARI vel **BASTANGARI**, crant Qui necessaria militibus portabant, ut quod in bello calones, in privata familia mediastini, in militia palatina faciunt battagarii: a Græco verbo βαστάζω, quod portare significat. Inde etiam vernacula Gallorum & Germ. lingua Clitellam Batlum, *Bastl*, dicunt, quod onera portet atque sustineat. V. Alciat. in lib. 12. Cod. tit. de Metall. item Panciroil. Guther. & Buleng. ubi supra. Cing. Gloss.

BASTARNÆ, sive **BASTERNÆ**, [Βασταρναι] populi Europæ in Sarmatia: de quibus Strab. lib. 7. Tacit. 2. Ann. 65. & de Germ. cap. 46. Truces Bastarnæ. Claud. de 4. Conf. Hon. 449. Tumentes. Claud. 1. in pr. Conf. Stil. 96.

— sæva Proponti cæde tumentes
 Bastarnas una potuit delere ruina. V. Cluver. Ant. Germ. 3. 43. & Cæl. Rhod. 16. 3. & 18. 23.

BASTERINI, populi Salentinorum mediterranei, in tertia regione Italiae, de quibus Plin. lib. 3. cap. 11.

BASTERNA, æ. f. Genus vehiculi Servio in Virg. 8. Æn. 666. Scholiast. Juven. 4. Sat. 21. Isidor. 20. 12. Beroald. in Apul. lib. 6. p. 465. Alex. 9b Alex. 2. 30. memini etiam Ammian. 14. 17. V. auctores complures in Lex. Pitisc. Scheff. de Re Veticæ.

BASTERNÆ, etiam sunt Tentariæ vel protecta, quæ habentur in ædibus transiendi vel spatiandi gratia. V. Cujac. Observ. 13. 30.

BASTERNIUM, i. n. [Βαστηνιον] Spatium excoerendi cum vehiculis. l. 12. §. 4. Cod. de Ædific. priv.

BASTERNARIUS, i. m. Symmachus 6. Epist. 15. Basternarios præbere alicui, ut Lecticarius.

BASTERNI, [Βαστηνιοι] Populi sunt in Hispania, Lusitaniam versus, qui loco nummorum, gravi admodum sarcinarum permutatione utuntur, vel extensi argenti laminae frustum abscessum exhibent. Destinatæ neci lapidibus obruant: paritidas extra montium conchia, vel ultra flumina ejectis saxis opprimunt. Ægrotos vestito ritu Egyptianum in plateis deponunt, ut qui eo morbi genere tentati sunt, commonefacere eos valeant. De his Strab. plura lib. 3.

BASTIA, æ. Castrum est in Italia municipium, Pado adjacens, in signe ibi accepta clade ex inopinato irruente Alphonso, de quo Cæl. Antiq. lib. 5. cap. 1.

BASTITANIA, [Βαστηνια] Regio est Hispaniæ Batiæ, vergens ad mare. Plin. lib. 3. cap. 1.

BASTYLI, [Βαστυλοι] Batiæ Hispaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida sunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulco, quod & ab Hispanis Ubeda. Mons item Calpe, circuitu quidem non magnus, ceterum adeo erectus ut procul aspicientibus columnæ effigiem representet. V. Strab. lib. 3. Ptolem. lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1. & 3. Quidam legunt Bastuli.

B A T

BAT! [βᾶτ] Vox est qua uti solemus, quum quæmpiam corripimus, jubemusque eum tacere. Plaut. Pseud. 1. 3. 6. Quid opus est? P. potin' aliam rem ut cures? c. at. p. bat! crucior. P. cor dura. c. non potissim. P. fac potiss. V. supra in BA. [Vox joco ficta videtur.]

BATA, Asiæ vicus, & portus, ubi Sinope urbs Austrum versus huic oræ primum videtur opponi. Strab. lib. 11.

BATALA, Antiquissimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis a Livio commemoratum. [Ubi?]

BATALUS, [Βαταλος] Odiosus quidam & turpis, auctore Suida. Virg. in Diris, v. 1.
 Batale, cygneas repetamus carmine voces. Quædam exemplaria legunt, Battare, cygneas, &c.

Batalus, Cognomen Demofthenis, quod Plutarchus ostendit illi puero inditum fuisse, & ab inimicis probro objectum. V. Wolff. t. 5. Op. Demosth. p. 335. Hinc & proverbium, Batalus est, olim in Eirceminatos per contumeliam dicebatur. V. Lucian. advers. Indoct. p. 391. Græv. a Batalo, nescio quo, molli & effeminato tibicine, qui ad locum dedit. V. Erasim. Chil. 1. 6. 12. Cæl. Rhod. l. 5. c. 13. Add. Henr. Steph. Thef. Græc. Append. Scribitur & Batalus.

BATAVIA, Germaniæ provincia, duobus Rheni alveis bona ex parte inclusa, quæ hodie Hollandia appellatur.

BATAVUS, pen. comm. [Βαταβος] Lucan. lib. 1. 431.
 Vangiones, Batavice truces, quos ære recurvo
 Stridentes acnere tubæ. Sil. lib. 3. 608.
 Jam puer auricomu performidate Batavo.

Batavi, donec trans Rhenum agebant pars Cottorum, seditione domestica pulsi, extrema Gallicæ oræ vacua cultoribus, simulque insulam inter 바다 sitam occupavere, quam mare Oceanum a fronte, Rhenum armis tergum ac latera circumcluit. Corn. Tacit. 4. Hist. 12. V. Idem Germ. cap. 29.
 De Insula Batavorum V. Cæf. 4. Bell. Gall. 10.

BATAVUS, a, um. Adj. ut
 Batava auris, pro Agrethi & inelegantis, tetricaque. Martial. lib. 6. 82. V. Erasim. in Chiliad.

BATAVODURUM, [Βαταυδορον] Ptolemæo Batavorum oppidum ad Rhenum fluvium, cuius meminit Tacit. 5. Hist. Creditur idem esse cum eo quod in agro Trajectino hodie vicum appellat. Idem 5. Hist. 20. 1. & 5. Hodie *Dierstadt*. V. Jo. Smith. Oppidum Batavorum, seu Noviomagum. ed. Amst. 1645. in 2to.

BATFA, sive **BATIA**, [Βατεια] Filia Teucris Scamandri fluvii filii, uxor Dardani. Diodor. lib. 5.

BATENI, [Βατηνοι] Gentis sunt ad Caucaii montis juga, non procul a Bactris populis. Plin. lib. 6. cap. 16.

BATER, [Βατηρ] Pastoricium nuncupatur baculum, cum quo pascunt. Latine dicitur Pedum.

Est & Bater, Principium caveæ Pentathlorum. Hinc illud elegans apud Græcos, *οὐτὶν νεοκαὶ τὸν βατηρὸν τῆς λέξης*, i. e. Ipsum pullatili orationis primam partem, & præcipue tempelivam. Hæc Cæl. Antiq. lib. 5. cap. 13. V. Henr. Steph. Thef. Græc.

BATERNÆ, arum, pro Batarnis Val. Flacc. 6. 96.

BATHYLES, [Βαθυκλῆς] Dives quidam fuit hoc nomine, sibi soli vivens, sibi que bibens: sic dictus, quasi Profunde gloriæ. Unde proverbium, *Bathylicus poculum*, quod in eos dictum videtur qui divitibus suis soli fruntur, nemini quequam impertientes. V. Chil. Meminit Plutarchus in Convivio septem sapientum. [Nomen contr. est ex βαθυκλῆς, ut *Βραχυκλῆς*, *Διοκλῆς*, *Φιλοκλῆς*, *Ἐπιδοκλῆς* aliaque id genus. Inde deflexum diminutivum *βαθυκλῆς*, quod seq.

BATHYLLUS, [Βαθυλλος] Samius adolescens, quem Anacreon poeta Teius ardentem amavit. Hor. Epod. 14. 9.
 Non aliter Samio dicunt aruisse Bathyllo
 Anacreonta Teium.

Alius fuit Bathyllos pantomimus, hoc est gesticulator & saltator. Unde Juven. 6. Sat. 63.
 ——— molli saltante Bathyllo. Tacit. 1. Ann. 54. Indulserat ei ludicro Augustus, dum Mæccnati obtemperat, effuso in amorem Bathyllo.

Bathyllo duce, saltatio pantomimica est inducta, quam celebrantes Bathylli omnes appellabantur. V. Scalig. Animadv. Euseb. p. 155. Salinas. in Vopisic Carin. cap. 19. & plures alios in Lex. Pitisc.

BATHYMI, Populi sunt quos inter Ichthyophagos enumerat Plin. lib. 6. cap. 28.

BATHYNIAS, [Βαθυνιας] Fluvius est ad sinum Casthenem, & promontorium quod Chrysoceas vocatur in Thracia. Plin. lib. 4. cap. 11.

BATHYPICRON, i. n. [Βαθυπικρον] i. e. Absinthium. Diosc. 3. 24.

BATIA, æ. f. Piceis cujus fel auribus utilissimum. Plin. 32. 7. V. **BATIS**.

BATIACA, æ. f. Poculi genus, quod Nonius Batiolum vocat: sed ex Athenæo 2. p. 484. Batiaca & Batiacium dici debet. V. **BATIOLA**, & Lex. Pitisc.

BATIA, [Βατια] Civitas est mediterranea Epiri, cujus meminit Strab. lib. 7.

BATIAE, [Βατιας] Locus est editus in agro Trojano, qui & Ilii tumulus appellatur, teste Strab. lib. 13. Add. Steph.

BATILLUM, vel **BATILLUS**, i. m. Ferreum instrumentum quo pruna colligitur, ad similitudinem palæ. i. e. Batulum, quasi Patulum primo vocatum: deinde Batillum per diminutionem dictum. Perott. Plin. lib. 33. cap. 8. Batillis ferreis candentibus ramento imposito, quod candidum permaneat, probatur. Varr. 3. de R. R. cap. 6. Itaque pastorem earum cum batillo circumire oportet, ac stercus tollere ac conservare: quod & ad agriculturam idoneum est. Hor. 1. Serm. 5. 36.
 ——— latum clavum, prunæque batillum. ubi Foculum gestatitem significat, in quo odores accendebantur, aut qualis hyme mensis apponitur. V. Cafaub. ad Treb. Poll. in Claud. cap. 14. Legitur nonnunquam etiam Vatillum. V. & Lex. Pitisc.

Batillum & aliud esse instrumentum declarat Varro 1. de R. R. cap. 50. Aliter (inquit) modo metunt, ut in Piceno: ubi ligneum habent incurvum batillum, in quo sit extremo ferrula ferrea: hæc quum comprehendit faciem spicarum, defecat, & tramentastantia in segete relinquit, ut postea subfucetur. Al. Bacillum.

BATINA, [Βατινα] Oppidum Apuliæ, unde Hor. 3. Carm. 4. 15.
 ——— salustusque Batinos, & arvum
 Pingue tenent humilis Ferenti. [Immo Rantinos. V. **BANTIA**.]

BATINUM, [Βατινον] Fluvius est in quinta regione Italiae, non longe a Castro novo. Plin. lib. 3. cap. 13.

BATIOLA, æ. f. [Βατιολα] Vitis genus, quo vinum e cado haustum ad mensam ferebatur. Plautus in Colace, ut citat Nonius 15. 19. Batiolum auream octopondo habebat. Plaut. Stich. 5. 4. 12. V. Buleng. de Conviv. 4. 16.

BATIS, vel **BATTIS**, is. f. [βατις] Genus herbe aculeatæ, sponte nascentis, quæ & hortensis & marina est. Plin. lib. 21. cap. 15. & Columel. lib. 12. cap. 7. ubi Battis scribitur. Ruell. lib. 2. cap. 61. Batim duplicem veteres prodiderunt: unam marinam, quam Græci Crethron, sive potius Crithron dicunt. Hæc fruticosa est herbulæ, cubitum unum alta, nascitur in maritimis, petrosil, folio copioso, pingui, albicante veluti portulacæ, sed crassiore, latifuscula & falso gustu, floribus candidis. Semen eum libanotidis odoratum, molle, ficcatum ruptur. Habet intus tritici modo candidum, radices digiti crassitudine tres aut quatuor, odorati saporis & jucundis. Hanc officinæ simul cum vulgo *crethron* vocant *marinam*. Defertur ad nos salsæ & aceto condita. Altera Batis hortensiana, quam Plinius lib. 21. cap. 14. Alparagum Gallicum quibusdam dicit tradit, Colomella lib. 12. cap. 13. Hulus cordum, caule palumbo erecto, folio pingui, &c. Paulo post. Hæc apud nos ab olitoribus ad quotidianos usus confusa nonnunquam spectatur comprehendisse. Vulgus nostrum *basilas*, quasi *Baticulus*, ab Italis appellare didicit. Hæc Ruell.

BATIS, idis. [Βατις] Piceis mollis & delicatissimi species est, quem Plin. lib. 32. cap. ult. enumerat inter eos qui mari peculiare sunt. Hinc *επιδοκλῆς* Homines delicatos & gulae proceres, Græci appellant. Hujus piceis fel recens quidem, sed vino veteretatum, auribus medetur, teste Plin. lib. 12. cap. 7. Quidam Batus vel Battus scribunt, alii Batia. V. Cæl. Rhod. l. 13. c. 1.

BATIS, Vestimentum sacerdotale. Isidor. 12. 21.

BATO, [Βατω] vel **BATTO**, [Βαττω] Historicos fuit Sinopensis, qui historiam de rebus Persicis scripsit. Strab. lib. 12. V. Voff. de Hist. Græcæ. Jonf. Hist. Philof. l. 2. c. 13.

BATOS, seu **BATUS**, i. m. [Βατος] Frutex spinosus, lenta habens flagella per terram sparsa, quem Latini Rubum appellant. de quo Diosc. lib. 4. cap. 37. 38. Diversas ejus species videt apud Ruell. lib. 3. cap. 93. conf. Plin. 23. 14. Mac. 4. 8. Felt. in v.

BATRACHION, seu **BATRACHIUM**, V. **RANUNCULUS**.

BATRACHITES, [Βατραχιτις] Lapis ranae viridifimilis, colore atque effigie. Plin. lib. 37. cap. 10.

BATRACHIUM, [Βατραχιον] Coloris species, quo ante inventas personas, faciem obungebant. Suid.

Est item Batrachium chymistis Chrysocolla quoddam genus, ex divino quædam vocant, latice proveniens, cui tanta insecti veneni vis, ut vel solo halitu incautum interficiat. V. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 9.

BATRACHOS, vel **BATRACHUS**, i. m. [Βατραχος] apud Græcos Rana. Diosc. 2. 25. Mantuan. Ecl. 10. 3. Hinc Comœdia est apud Aristophanem

strophamem quæ *ἄσπερος*, hoc est Ranæ, inscribitur, quod in ea ranas loquentes introducat.

BATRACHOMYOMACHIA, [*Ἰατραχουμυομαχία*] Ranarum & murium pugna. Titulus est Homericæ poemati, quod ejus operibus subijci conuevit. Quanquam merito de auctore dubitatur. Meminerunt ejus Herodotus in vita Hom. c. 24. Stat. Præf. ad Stellam. Martial. 14. 183. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 5. Henr. Steph. Schediasm. 6. 22. & Nunnef. ad Phryn. dict. Attic. p. 13. & qui hos aliosque memor Fabric. Bibl. Gr. L. 2. c. 2. Suidæ vocatur *Μυροτραχουμαχία*.

BATRACHUS, [*Ἰατραχός*] Medicis est tumor quidam fab lingua nascens cum inflammatione, quam Ranulam vocat Avicenna. Est item Batrachus, Pifcis maris peculiaris. Plin. lib. 32. cap. 11. Fuit præterea nobilis hoc nomine Statuarius, natione Lacon, qui una cum Saura, Octaviæ templa Romæ struxit porticibus inclusa. Plin. lib. 36. cap. 5.

BATTĀLUS, V. **BATALUS**.

BATTĀDES, V. **POB BATTUS**.

BATTIDOSCOPI, V. **BATIS**.

BATTILLUM, V. **BATIILLUM**.

BATTIS, [*Ἰατραίς*] Puella formosissima, quam Philetas poeta elegiographus adamavit, fuisse carminibus celebravit. Ovid. 1. Trist. 5. 2. Nec tantum Coo Battis amata suo.

BATTOLOGIA, [*Ἰατραλογία*] Multiloquium Latine dicitur: cui oppositur Laconismus. Sumptum a Batto quopiam inepto poeta, qui in hymnis suis eadem crebrius iterabat. Copiosius in Chiliad. & in Annot. Erasmi in Nov. Testam. conf. Cæl. Rhod. 7. 22. Plenissime Suicerus in Thesuro.

BATTON, onis. [*Ἰατραίων*] Poeta Comicus fuit, cujus tres fabulæ memorantur a Suida.

BATTUS, Poeta ineptior, qui dum simulacra & status verbis ac hymnis celebrare, modum excedebat legitimum, eandemque sepulcricæ cantinuculam recinebat. V. supra in **BATTOLOGIA**, & Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 1.

Battus, proprium illius qui Cyrenen condidit, ut auctor est Strabo lib. 17. p. 376. Ab hoc & Cyrenensis Battiadæ dicti sunt. V. **BATTIADÆ**. Catul. 7. 6. Solinus cap. 40. Lacedæmonium hunc fuisse scribit. Plura habet Herodot. lib. 4.

Fuit item Battus, Pafitoris nomen apud Ovid. 2. Met. 687. quem Mercurius in lapidem indicem (quem Lydium vocant) commutavit. conf. Drakenb. ad Sil. 3. 253.

BATTIADÆS, [*Ἰατραιάδης*] Callimachus dictus est, id est Cyrenæicus, ut quidam volunt, a Batto, qui Cyrenen condidit. V. Spanh. ad Callim. p. 93. f. Alii dicunt a patre suo, cui Batto nomen fuisse, nescio qua conjectura ducti, existimant. Stat. 5. Silv. 3. 157.

— tu pandere doctus
Carmina Battiadæ. Ab illo autem Batto, quem prius diximus, omnes Cyrenenses Battiadæ dicti sunt. Sil. lib. 3. 252.
Nec non Cyrene Pelopei stirpe nepotis
Battiadæ pravos fidei stimulat in arma. conf. Ovid. 5. Trist. 5. 38. & in Ibin, 53.

BATULUM, Castellum est Campaniæ, cujus incolæ Turno in auxilium venerunt adversus Æneam. Virg. 7. Æn. 719.
Quique Rufas, Batulumque tenent, &c. conf. Sil. 8. 566.

BATUM, Flumen est Italiæ, in agro Bruttio, prope Blandam urbem, de quo Plin. lib. 3. cap. 5.

BATUO, vel **BATTUO**, [*ἄλλω*] Ære. Percutere, verberare. Plaut. Caf. 2. 8. 60.
— Qui quæso potius, quam: sculponeas,
Quibus batuatur tibi os, senex nequissime?
Batuere ulcera, Comprime exponunt apud Plin. lib. 31. cap. 9. extr. [Ita Ms. sed locus vexatus, V. Hard. Ego nil mutem, & de verberato ulcere accipiendum potest. Forte Plinius, vel ejus anagnostes, pro *σφοδράτω τῶν μεσῶν*, ut ap. Diof. l. 5. c. 126. legitur, *πυκνὰ ἄβρῶν* legit in Græco auctore, unde hæc descripsit, quomodo & Marc. Vergilius apud Diof. legendum suspicatur. Quo Celsi opportune auctoritas accedit l. 5. c. 27. §. 1. Batuere soleas. Apic. 4. 2. i. e. Verberibus molliores reddere.
Batuere sensu obiceno. Cic. 9. Fam. 22. Batuut impudenter, depist multo impudentius. Syracusanis *ἄσπερος* est Cum femina coire. V. Lambin. ad loc.

Batuebat pugnantioris armis. Suet. Calig. cap. 54. Proprie de Gladiatorum exercitatione, qui rudibus batuere solebant. V. Suet. in Calig. cap. 32. & **MOX BATUALIA**. Hinc

BATUATOR, oris. m. Rudibus pugnans. Et

BATUALIA, orum. Locus ubi ita pugnant. Gloss. Batualia, *γυμνασίον τῶν μονομάχων*. V. Scal. Conject. Varr. p. 64. Lips. Saturn. 1. 15. Voff. de Vit. Serm. 1. 4. c. 2. Cang. Gloss. Salmast. in Hadr. Spart. cap. 26. Victor. Var. Lect. 11. 8. Alfofque in Lex. Pitifcæ. Batalia dixere victores. Hinc hodie Prælium dicitur Gallis *Bataille*, Anglis *Battel*.

BATTUARIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. *ἰσπανικόν*.

BATUS, i. [*Ἰατραί*] Mensuræ genus liquoridorum, apud Hebræos, quæ sextarios septuaginta duos capit, auctore Josepho lib. 3. circa fin. Budaus de Aste lib. 8. Scribitur & Bathus & Badus.

Batus, Herba genus, V. **BATOS**.

B A V

BĀVĀRIA, æ. f. hodie Germaniæ provincia. Quondam Boiaria, a Boiis dicta, ut & Noricum. Unde

BAVARI, Populi. Et

BAVARICUS, a, um. Adj. Ad Baviarum pertinens. V. Lex. Pitifcæ.

BAUBOR, [*Ἰατραί*] Æri. dep. Latrare: factitium verbum a voce canum quum latrant. Lucret. lib. 5. 1069.
Et quum deserti baubantur in ædibus. Gloss. Lat. Græc. ubi & Baubo, Act.

BAUCA, æ. f. Pater. Anastasius, Baucæ exauratæ tres. Ex Gloss. V. Salmast. in Hist. Aug. p. 333. Unde

BAUCALIS, Vas est quo æstate utimur refrigerandis in aqua cyathis. Alciatus auctor in prætermissis. Item

BAUCALIMUM, i. n. Vas angusto collo & prælongo ad fugendum. Nunc Bocale vocant. V. Alex. ab Alex. 3. 10. Cæl. Rhod. 15. 6. Buleng. de Conviv. 4. 17. & Lex. Pitifcæ.

BAUCIDES, Calcei pretiosi & crocei muliebres, Polluci lib. 7. cap. 22.

BAUCIS, Idos. f. [*Ἰατραίς*] Anus pauper, quæ cum viro suo Philemone, Jovem & Mercurium hospitio suscepit. De quibus Ovid. 8. Met. 531. 682. &c. Illic fuit fuerunt in arbores.
Panuncia Baucis, Pert. 4. Sat. 21. pro quavis Muliercula paupere.

BAUCISMUS, i. m. Saltationis quædam species, sed mollicula & delicatior, a saltatore Baucæ fic dicta: Comon cognominantur. Cæl. Antic. lib. 5. cap. 4.

BAVIUS, & **MEVIUS**, [*Ἰατραί* & *Μεβί*] Ineptissimi poeta fuerunt, qui Virgilio suam gloriam inviderunt. De quibus ipse 3. Ecl. 90.
Qui Bavius non odit, amet tua carmina, Mevi.

BAULI, orum. m. [*Ἰατραί*] Vicus inter Baias & Milenum, ubi boves quondam Herculis, dum juxta Cumas hospitatus esset, Rabulati esse dicuntur. Hinc Boaulia primum locus appellatus est: deinde vestitate corrupto vocabulo, Bauli. Symmach. Epist. 1. 1.
— corrupta Boaulia Paulos
Nuncupat hæc ætas. Martial. lib. 4. 63.
Dum petit a Baulis mater Cælestia Baias,
Occidit infani crimine merfa tæci. Tacit. 14. Ann. 4. 2. Nerone ait matrem elucisse Baias, ubi Quinquatrus celebrabat, Et p.p. Excipit manu & complexu, inquit, ducitque Baulos: Id villæ nomen est, quæ promontorium Milenum inter & Baiarum lacum, flexo mari alluitur. conf. Suet. Neron. cap. 34. & Serv. in 6. Æn. 107.

BAUMA, Oppidum est Æthiopicæ finis, ex Africa latere. Plin. lib. 6. cap. 29.

B A X

BAXEÆ, arum. f. [*Ἰατραί*] Crepidæ & calcamenta, proprie philosophorum. Apul. de Asin. Aug. 11. p. 260. Nec quid pallio, baculoque & baxeis & hircino barbato philosophum fingeret. conf. Idem 2. Florid. p. 346. & 2. Milf. p. 127. Plaut. Men. 2. 3. 40. Turnebus, Baxeæ, Calcus philosophicus, philosophica crepida, quæ, si purpuratus esse philosophus, Tyriam & purpuream esse oportet. V. etiam Lex. Pitifcæ.

B D E

BOELLÆ, arum. f. Hirudines. Diof. l. 6. fe. Alexiph. c. 12.

BELLUM, i. n. [*Ἰατραί*] Arboris genus, de qua Plin. lib. 12. cap. 9. Vicina est (inquit) Bactriana, in qua bellium nominatissimum. Arbor nigra est magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici, naturæque. Hujus arboris Gummi est id, quod aromataris Bellium vocant. Hanc arborem Diof. 1. 80. & Mædellum, ab aliis Bolchon appellari docet. conf. Plaut. Curc. 1. 2. 7. & Iddor. 4. 12.

Bellium, apud nonnullos significat Lapidem pretiosum, vel Unionem cum Latinis Patribus, vel Carbunculum cum LXX, vel Crystallum cum Hebræis R. Salomone in Numer. 11. 7. & Kimchio ad Jesc. 19.

B E A

BEATUS, [*Ἰατραί* & *Ἰατραί*, *Ἰατραί*] Cic. 5. Tusc. 29. Neque ulla alia, huic verbo quom beatum dicimus, subjecta notio est, nisi secretis malis omnibus, cumlata bonorum complexio.
Beatus, pro Divite & opulento. Cic. in Sallust. 19. Unde tu qui modo, ne paternam quidem domum redimere poteris, repente tanquam somnio beatus, hortos pretiosissimos, &c. paraveris? Ovid. 1. Amor. 8. 23.
Scis here te, mea lux, juveni placuisse beato.
Felix & beata. Plin. lib. 12. cap. 13. Prius indicari convenit causas, quæ cognomen illi Felicis ac beata dederit.
Ab omni parte beatum, Beatissimum. Hor. 2. Carm. 16. 27.
Auro beatus omni. Ovid. 2. de Pont. 8. 5.
Divitiis beatus. Hor. 2. Serm. 6. 74.
Laudum omni cumulo beatus. Stat. 4. Silv. 3. 158.
Longe beator. Ovid. 4. Met. 325. al. Potentior.
Palam beatus. In PALAM.
Perfarum rege beator. Hor. 3. Carm. 9. 4.
Terque quaterque beati. Virg. 1. Æn. 94. i. e. ut Servius ait, Sapius. Finitus numerus pro infinito. Aut potius, Beatissimi. fin enim & Græci poætæ *τελειότατος* vocant a numero ternario.
Virtute beatus. Hor. 2. Serm. 6. 74.
Arces beate. Hor. 2. Carm. 6. 21.
Arva, Fertilia. Hor. Epod. 16. 41.
Civitas beata & libera. Cic. 6. Fam. 21. In libera & in beata civitate vivimus.
Civitas beatissima & opulentissima. Cic. 3. de Nat. Deor. 81. Duodequadraginta Dionysius tyrannus annos fuit opulentissima & beatissima civitatis.
Commoda beata. Catul. 21. 24.
Homines beatiores. Catul. 43. 25.
Mors. Cic. de Amicit. Ex quo illorum beata mors videtur, & horum ita laudabilis.
Nox. Claudian. in Nupt. Hon. & Mar. 40.
Opes. Stat. 1. Silv. 5. 44.
Ora beator. Ovid. 16. Epist. 175.
Rebus beatis mitior. Sen. Hippol. 5.
Respublica beata & florens. Liv. 4. Bell. Maced.
Rus beatum, Fertile & amenum. Hor. 1. Epist. 10. 14.
Sedes beata. Virg. 6. Æn. 639. Inferorum scil.
Terra. Ovid. 16. Epist. 188.
Thermæ. Martial. lib. 9. 77. propter opulentiam structuræ.
Vita. Hor. 2. Serm. 4. 41. Cic. 2. de Fin. 95. Nos beatam vitam non depulsionem mali, sed adeptionem boni vivemus.
Vox beata. Quintil. lib. 11. cap. 3. Cui suffragatur vox facilis, magna, beata, flexibilis, firma, dulcis &c.
Urbes. Ovid. 4. de Pont. 8. 33.
Dici beatus. Ovid. 3. Met. 136.
— ultima semper
Expectanda dies homini est: dicique beatus
Ante obitum nemo, supremaque funera debet.
Fruantur beati ævo sempiterno. Cic. de Somn. Scip. 4. Omnibus qui patriam conservarint, auxerint, certum esse in celo ac definitum locum, ubi sempiterno ævo fruantur.
Numero beatorum eximere aliquem. i. e. Non judicare beatorum. Hor. 2. Carm. 2. 18.
Unum beatorum fe facere aliquid. Catul. 10. 17.
Beatos Ecclesia dicit, Pie vita defunctos. Unde formula apud Hieron. Epist. 15. pr. & Epist. 32. Beata memoria, qua adhuc frequenter

ter utimur. At profani de Viventibus etiam hoc verbo utuntur, maxime Principibus. Gruter. Inscript. p. 283. n. 11. D. N. FL. CONSTANTINO MAXIMO BEATISSIMO, &c. & 284. n. 1. CONSTANTINI ET CONSTANTII BEATISSIMORVM AC FLORENTISSIMORVM PRINCIPVM.

BEATULUS, Adj. dimin. Perf. 3. Sat. 103. — tandemque beatus alto Compositus lecto.

BEATE, Adv. Feliciter. ut, Beate vivere. Cic. r. Acad. Spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillaque reddidit, quod negavit in ea sola positum esse beate vivere.

Bene beateque vivere. Cic. in Parad. 1. Profecto nihil est aliud bene beateque vivere, nisi honeste & recte vivere.

Sit tibi bene ac beate. Catul. 23. 15.

BEATITAS, & **BEATITUDO**, [μακαριότης, εὐδαιμονία] Cic. 1. de Nat. Deor. 96. At ista five beatitas, five beatitudo dicenda est, &c. Quintil. citat eadem lib. 8. cap. 3. Utitur & priori Macrobius Somn. Scip. 1. 9. Budæus.

BEA, [δαίμων] Ære. Beatum facere. Plaut. Capt. 1. 2. 34. Foris aliquantum etiam quod gusto, id beat. Ter. Eun. 2. 2. 48. Ecquid beo te? Idem Andr. 1. 1. 79.

Cælo Musa bea. 1. e. Ad beatitatem cœlestem evehit. Hor. 4. Carm. 8. 29. Munere aliquem beare. Hor. 1. Epit. 18. 75. Semet beare, est indulgere animo, phrasî quadam Epicurea, qui summum bonum voluptatem aiebat esse. Hor. 2. Carm. 3. 7.

BEATIFICO, Ære. Augulini verbum, de Trinit. 14. 14. &c. **BEATIFICUS**, paulo antiquius est. Apul. de Habit. Mulier. & Doctr. Plat. 1. p. 3. Deus beatus & beatificus.

BEËLO, ðnis. f. (Harduin. Bebullo) Argentifodinae nomen. Plin. 33. 6. **BERIANI**, Ligures fuit ita dicti, in secunda regione Italiae. Plin. lib. 3. cap. 12.

BEBIUS, vel **BÆBIUS**, cui cognomen fuit Massa, Delator insignis fuit Vespasiani temporibus, cujus meminit Juven. 1. Sat. 35. — quem Massa timet, quem munere palpat Carus.

Fuit & **Bebius** Tamphilus, Consul Romanus cum P. Cornelio, eo anno quo Numæ Pompilii libri in agro L. Petillii effossi sunt. V. Valer. Max. lib. 1. cap. 1. §. 12.

Fuit item alter M. **Bebius**, in Macedonia iussu L. Pisonis interfectus. Cic. in Pison. c. 36. Item alius Q. **Bebius** Tamphilus, Saguntum ad Annibalem a Senatu legatus, de quo Cic. 5. Philipp. c. 10.

BEBRA, æ. f. Pili genus, quo Barbari usi sunt in praeliis. Veget. 1. 20. **BEBRIACUM**, [βεβριακός] Vicus est inter Cremonam & Veronam, qui vulgo dicitur *Labina*, duabus jam Romanis claudibus notus, insaufusque, inquit Tacit. 2. Hist. 23. 3. Cui tertia accessit clades Othonianis exercitus. Eutrop. 7. 11. Al. **Bedriacum**, **Betriacum** & aliis modis. Juven. 2. Sat. 106.

Bebriaci in campo spoliū affectare Palati.

BEBRIACENSIS, e. [βεβριακῶν] Qui est ex **Bebriaco** vico. Tacit. 2. Hist. 70. 1. **Bebriacensis** campis. **Bebriacenses** aves. Plin. 10. 49.

BERRYCIA, [βερυκία] Regio est minoris Asiæ ad Propontidem, postea Mygdonia a Mygdonibus Thraciæ populis, & Bithynia a Bithyno rege appellata. V. Stephan.

BEBRYX, ycis. [βεβρυξ] Rex fuit in montibus Pyrenæis, teste Sillio, quos etiam a Pyrene illius filii, nomen traxisse idem auctor est. 1. 3. Est item **Bebryx** nomen gentile, Eum significans qui ex **Bebrycia** ortus est, de quo vide paulo post in dictione **BEBRYCES**. Hujus autem nominis obliqui indifferenter fuerunt a poetis, secundam syllabam modo productibus, modo corripentibus. Val. Flacc. 2. Argon. 649.

Bebrycis & **Scythici** corrip. inclementia faxi. Sil. lib. 3. 423. Possellus **Baccho** fœva **Bebrycis** in aula.

BEBRYCES, [βεβρυκῆς] Populi Asiæ juxta Pontum. Stephan. Item Populi apud Iberos in Europa. Sil. lib. 3. 420. Galliæ Narbonensis, a Pyrenæis montibus primi. V. Cellar. Geogr. Ant. 2. 2. 3. 92.

BEBRYCIUS, [βεβρυκῆς] Adj. Val. Flacc. 6. Argon. 344. & Sil. lib. 3. 423.

Arena **Bebrycia**. Stat. 4. Silv. 5. 28. Fretum **Bebrycium**. Valer. 4. Argon. 743. Nemus. Stat. 3. Theb. 353. Regnum. Flacc. 4. Argon. 99.

Proxima **Bebrycii** panduntur litora regni. Virgo. Sil. 3. 420. De jugis Pyrenæis.

Nomen **Bebrycia** duxere a virgine colles: scil. Virgine Pyrene, ab Hercule compressa, in montibus illis a feris discrepta. conf. Virg. 3. Æn. 73.

BECA, Tegmen capitis. V. Pitisci Lex. **BECAUNA**, æ. f. Herbe genus, Junioribus Botanicis.

BECARE, Portus est utilissimus gentis Nicaniond in Asia, quo piper monoxylis linitibus imprimis invehitur. Plin. lib. 6. cap. 23.

BECCESELENIS, f. pl. Nugæ antique: nomen compos. ex *Beccus*, vel *Beccos*, voce Phrygia, & Σελήνη Luna. Quippe Phryges ante Lunam se natos jactabant, & Lingua eorum antiquissima comprobari dicebatur, pervocem antedictam: uti fabulum narrat Herodot. lib. 2. princ. conf. Philarch. 1. de Flacit. Philosph. cap. 7. Hinc vestitus ejusmodi nugæ, *Beccelesienæ*, & qui referunt, *εκεκσελενης* sunt dicti. Steph. Vinand. Pigh. Herc. Prodic. p. 2. Ne igitur a Saturniis lemîs, aut a *beccelesienis* Belgarum originibus incipiam.

BÉCHER, cris. Natio Scythica bibacissima. Calep.

BÉCHION, i. n. [*βήχιον*] Herba Plin. lib. 26. cap. 6. Tuffim fedat bechion, quæ & tussilago dicitur. Vide **TUSSILAGO**. Vulgo dicitur *Farfara*, five *Farfarella*, five *Ungula caballina*. V. Ruell. lib. 3. cap. 40.

BÉCHIZES, Plinio, [*βήχιος* Stephano] Populi Themiscyrae, Asiæ regionis, Cappadociæ contemni: de quibus Plin. lib. 6. cap. 4. Hi quum Attilæ ductu in Italiam venissent, vinumque antea ipsi incognitum gustassent, brevi mortalium omnium bibacissimi evaserunt. Idem fortasse cum his quos *Becheres* *Calepinus* appellat.

BEDA, [*βέδα*] natione Anglus, ob vitæ modestiam Venerabilis cognomentum adeptus, claruit sub Joanne sexto Pontifice, quum Saraceni ex Africa solventes, Hispaniam invaserunt: ex quo Beda literis principes ad eam recuperandam sollicitavit, Græcæ Latineque eruditus fuisse traditur. Scriptit in Acta Apostolorum, & Lucam. Volaterr.

Bedas item, nomen Insignis statuarii. Plin. lib. 34. cap. 8. **BÉDELLA**, æ. f. Eadem arbor quæ *Bedellium* dicitur. Marc. Emp. cap. 19.

Balsama, Peucedanum, Spicam, crocum atque *bedellam*.

BÉDESIS, Fluvius est in regione Sabinorum, ab Ancona c. 11. m. pass. distans. Plin. lib. 3. cap. 15.

BÉDRIACUM. V. **BEBRIACUM**.

BÉDUINI, ex Arabum, ac Saracenorū secta, aliis addicti opinionibus sunt: quapropter hæretici fuit appellati. Ii nulla ratione, inermesque una cum Saracenis in bellum ruunt, dicentes mortem vitari non posse, fatoque omnia referunt. Hircinis amicitur pellibus. Solem orientem adorant. Volaterranus.

BEE, [βῆ] Vox ovium. Varro 2. de R. R. cap. 1. Non enim mee, sed bee sonare videntur oves vocem efferentes. Hinc

BEELO, are. & extrita litera **BELO**, & tandem **BALO**. Idem ibid. V. **BELA**.

BÉLPHÉGOR, [*βελφεγορ*] Idolum fuit Moabitarum, nomine *Beel*, five *Baal*, quod in monte Phegor colabatur. Idem creditur cum Saturno, ut annotavit Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 23. V. Selden. de Diis Syr.

BÉRGIOS, [*βεργίος*] Unus ex Neptuni filius, quem *Hercules* vicit.

BÉLZÉBUB, [*βεελζεβούβ*] Idolum fuit Accaronitarum, quo nomine Idolum muscæ significatur. *Bel* (inquit Hieronymus) & *Beel*, & *Baal*, idem Hebræis est: nam his vocibus indicatur Idolum. *Zebub* autem Muscam signat: unde *Beelzebub* (etiamfi *Beelzebub* Græci pronuntiant) tanquam Muscæ dicitur idolum. Sed & pro *Dæmonarcha* (*Lactantio*) ponitur, hoc est *Dæmoniorum* princeps. Cæl. Rhod. lib. 2. cap. 13. conf. *Isidor*. 8. 11. Tertull. adv. Marc. 4. 26. & *Prudent. Perist.* 5. 267. Selden. de Diis Syr.

BEGERRI, Populi sunt in Gallia Aquitania, de quibus Plin. lib. 4. cap. 19.

BÉHEN, Officinis (ut *Serapio* scribit) dicuntur Radices minoris pastinacæ similes, contortæ, odoratæ, & mansu lentæ, quæ in Armenia nascuntur. *Avicenna* autem radicem lignosâ fructa *Behen* esse ait, in se contracta, & siccitate exoleta. V. *Matthioli*. in lib. 4. *Diosc.* cap. 154.

BEL, seu **BELIS**. V. **BELIENUS**.

BELA, [*βέλα*] Mons est in Æthiopia Hesperia, multis feris & magnis arboribus plenus. Strabo lib. 17.

BELA, [*βέλα*] Oves nominaverunt antiqui Latini: unde *Belare*. Varro 2. de R. R. cap. 1. Unde aurca mala, id est secundum antiquam consuetudinem capras & oves, quæ *Hercules* ex Africa in Græciam exportavit. Ea enim sua voce Græci appellarunt *βέλα*. Nec multo fecus nostri ad eadem voce, sed ab alia litera *Bela* vocaverunt. Non enim *Mee*, sed *Bee* sonare videntur oves vocem efferentes: a quo post *Belare* dicunt, extrita e litera, ut fit in multis.

BELA, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps habitus, populos a multis vechigalibus immunes fecit. primus Byzantium nummos, argenteamque monetam percussit. Decessit tandem equo lapsus, fractusque membra, post annos regni tres, sepultus in cœnobio S. Servatoris ab eo constituto. Fuere quatuor hujus nominis Pannoniæ reges, ut auctor est *Volaterr.* lib. 8.

BELBINA, [*βεβλίνα*] Strabo lib. 9. Infula, e regione Anaphystiorum, apud quos *Panos* templum est, & aliud *Veneris Coliadis*.

BELBUS, vel **BELBA**, quæ & *Hyena*, [*βέλλα*] Ferarum omnium astutissima, quæ initiator sub noctem humanos gemitus, ut homines pietate motos, & ad succurrendum egredientes, devoret. *Arnob.* 7. p. 223. V. *Elmenh.* *Obsev.* p. 184.

BÉLENIUM, [*βελένιον*] Aristot. lib. de Plantis, olim *Delibutorium* in *Perseide* venenum erat: translatum autem in *Ægyptum* & *Pacteticum*, sine periculo mandati cepit. Putatur idem esse quod *Crataeis* medicinis *Helenium* Ægyptium vocat. V. *Ruell.* lib. 2. cap. 12. & *Scalig.* in Not. *Auson.* p. 28.

BÉLÉNIS, vel **BÉLÉNUS**, i. n. [*βελήνης ἢ βελώνης*] Aquileienium numen tutelare: idem qui *Apollo*. *Capitol.* Max. cap. 22. *Herodian.* 8. 3. 19. ubi *βέλα* vocat, nisi codd. vitium est. conf. *Pigh.* *Herc. Prodic.* p. 181. *Phil.* a Turre ad *Monum. Antiq.* *Tertull.* *Apol.* adv. *Gent.*

Gent. cap. 24. & Reinef. Inſcript. claſſ. i. ſ. p. 98. ſq. & Scalig. Auſon. Lect. i. 9. extr. ad Carm. 4. ibidemque Viuet. G. J. Voſſ. Theol. Gentil. 2. 17.

BELERIDES, Inſule ſunt haud procul a Sardinia, teſte Plinio lib. 3. cap. 7.

BELGÆ, [Βελγία] Jof. Fluvius eſt, a Ptolemaide civitate Gallicæ quorum ſere ſædiorum interſitio, cujus in propinquo Memnonis eſt ſepulcrum. V. Jofeph. de B. J. 2. 9. Cæl. Rhod. lib. 22. cap. 5. Plin. lib. 5. cap. 19. Belum vocat, ut & Steph. v. *Ανα*.

BELGÆ, arum, [Βελγία] Populi tertiam quondam Gallie partem obtinentes inferiorum ſcilicet Oceano adjacentem, a Germanis Rheno, a ceteris Gallis fluminibus Matrona & Sequana diviti, ut Cæſar docet Comment. de B. G. l. 1. c. 1. Quibus in Provincia formam cum reliquis Gallis ab eodem Cæſare redactis, Auguſtus ſucceſſor etiam ſuperiorem Germaniam ad Alpes uſque Belgicæ provincie nomine adjevit. Populi proinde in hac continebantur Helvetii, Rauraci, Sequani, Lingones, Leuci, Mediomatrici, Tribocci, Nemetes, Vangiones, Treviri, Ubii, Sicambri, Eburones, Condruffi, Segni, Caracii, Pemani, Batavi, Canineſates, Menapii, Nervii, Tungri, Taxandri, Morini, Atrebrates, Ambiani, Bellovaci, Silvanectes, Veromandui, Remi, Sueſiones, quibus addere licet Caletes, Velocæſſes & Venetos, Lugdunenſes ab Aug. adſcriptos. conf. **BELGIUM**.

Belga, [Βελγία] ſing. num. Lucan. lib. 1. 426.
Et docilis rector monſtrati Belga covini.

BELGICUS, a. um. [Βελγία] Adj. ut, Eſſeda Belgica. Virg. 3. Georg. 204. Belgica vel molli melius feret eſſeda collo. Ubi Servius, Belgica eſſeda, Gallicana vehicula.

BELGITES, [Βελγίται] Pannoniæ populi, apud Plin. lib. 3. cap. 25.

BELGIUM, Cæſaris cum Belgica Provincia aut iſpis Belgis confundi non debet. Erat autem Bellocavorum civitas magna, & inter Belgas auctoritate atque hominum multitudine præſtans. Ejus mentionem facit Feſt. & iterum Cæſ. 5. Bell. Gall. 24. ſq. Hirtius quoque lib. 8. Quibus Atrebrates & Ambianos quoque adjucentibus docet Cellar. q. V. Belgium quod vocant hodie, complectitur 17 Provincias, quarum 7. quas unitas vocant, anno MDLXXXI, ab Hiſpanis deſecerunt. Hinc diſtinctio inter Belgium Hiſpanicum & Hollandicum, ſeu Fœderatum, cujus eſt celeberrima Respublica. V. Thuan. ab Ann. 1566. conf. Strad. & Grot.

BELGRADUM, ſeu **BELLOGRADUM**, i. n. Urbs Hungariæ munitiſſima, quæ & Alba Græca, olim Taurinum. V. Panciroll. Not. Dign. Imp. Occident. cap. 79.

BELIAL, [Βελιάλ] Spiritus malignus. Iſidor. 8. 11. Belial ſine jugo, idolum Ninivitarum. Tertull. de Habit. Mulier. ſeſcit Belias, æ. Varia eſt Quantitas apud Prudent. qui in Hamart. ſic ſcribit v. 520.
— ac ſub
Principe Belial rectoribus horret iniquis. & Pſych. v. 714.
Præceptor Belial mihi ſit, domus eſt plaga mundi.

BELIÄDES, æ. m. pro Diabolo, Prudent. Hamart. 610. Scribitur & *Βελιάς*. V. Suic. Theſ.

BELIALIS, c. Adj. Mantuan.

BELIDES, **BELIOLUS**, V. **BELUS**.

BELION, [βελίων] Herba eſt, quæ a Dioſc. *πλιον δρενδον*, hoc eſt Polium montanum, appellatur. Eſt autem hæc nomenclatura ex hiſ, quæ inter notha Dioſcoridis a doctoribus numerantur. Al. Bellion. V. Apulej. de Herb. c. 57.

BELION, [βελίων] quod a quibusdam Lethe, ab aliis Limæa vocatur, Flumen eſt ex Celtiberis & Vaccæis labens, Callaica regioni irrigandæ percommoſum. Strabo lib. 3.

BELIPPO, Oppidum Hiſpaniæ Bæticæ in conventu Gaditano, apud Plin. lib. 3. cap. 1.

BELISAMA, in Inſcr. Vct. apud Selden. de Diis Syris 2. 2. p. 246. Regina caeli, vel Attarte.

BELISARIUS, [Βελισάριος] Juſtiniani Principis dux, Græcus, Perſas in Oriente vicit: Vandalos vero in Africa, ducto in triumphum Giſilſtre. Gothorum in Italia gentem, capto Viſtice rege, ſuperavit. Poſthæc Africam repetens, Vandalos, redintegritis viribus bella renovantes, Reipublicæ ſubdidit, interfecto eorum rege Guntariſ ſub pacis dolo. Victor inde Romam reverſus, crucem auream, ubi res ejus geſta celata fuerant, Petri baſilicæ obtulit. Noſtillime falſo, ut quidam perhibent, conjurationis in principem reus, utroque oculo eruto gratiam meritorum reportavit. Plura V. ap. Volaterr. conf. Procop. cap. 18. & Lex. Pitifc.

BELLARIA, arum. n. [βελάρια] dicuntur Cibi ad irritandam gulam compoſiti, auctore Donato, ad Ter. Adelph. 4. 2. extr. Gell. lib. 13. cap. 11. Vocabulum bellaria, ſignificat omne menſe ſecundæ genus, nam quæ *πυρρῆς* Græci, aut *πυρρῆς* dixerunt, ea veteres noſtri, Bellaria appellaverunt. Vina quoque dulciora eſt invenire in comœdiis antiquioribus hoc nomine appellata, dictaque eſſe ab, Liberi bellaria. Hactenus Gellius. Plaut. Truc. 2. 5. 27. Fer huc verbenam mihi, thus & bellaria.
Mellita bellaria. Varro apud Gell. lib. 13. cap. 11. & apud Macrob. 2. Saturn. cap. 8. Bellaria, inquit, ea maxime ſunt mellita, quæ mellita non ſunt. *πυρρῆς* enim cum pepſi ſocietas inſida. V. Scalig. ad Feſt. & Lex. Pitifc.

Bellarium & Bellaria, Res bellis (ſcil. hominib.) aptas appellabant. Feſtus.

BELLATOR, **BELLATRIX**. V. **BELLUM**.

BELLATULUS, **BELLE**. V. **BELLUS** IN **BONUS**.

BELLEROPHON, ontis, vel **BELLEROPHONTES**, æ. m. [Βελλεροφόντης] Glaucci regis filius, qui & ipſe regnum apud Ephyram tenuit, quo privatus a Proeto Argivorum rege, ab eodemque fervus domi habitus, ac de ſupro ab ejus uxore Sthenobœa, quæ Anchia Homero dicitur, ſolicitatus eſt. Qui tale facinus quom averteretur, ab eadem apud virum fuſo accuſatus, cum literis ad lobatam focerum miſſus eſt: quibus ſcribebatur ut ille occideretur. Iobates itaque cum contra Chimeram monſtrum miſiſt, qui equo Pegæſo aſſumpto, illam e veſtigio ſuperavit. Poſthæc ad Solymorum bellum, poſtremo ad Amazonas miſſus, victor pariter rediit, pro quibus meritis Iobate filiam duxit Archimenen, (Al. Philonoen) ex qua liberus ſuſcepit Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam. Homer. Iliad. 6. Hygin. Fab. 57. & P. A. 2. 18. Apollod. l. 2. Bellerophonis literas aſſert, Proverbum, quum quis literas velut commendatitas perſert, quæ contra ipſum ſunt ſcriptæ. V. Eraſmi Cluſiiad.

Eques ipſo melior Bellerophonte. Hor. 3. Carm. 12. 7.

Bellerophon caſtus. Hor. 3. Carm. 7. 15.

BELLEROPHONTES, Adj. [Βελλεροφόντης] Propert. lib. 3. 2. pr. Viſus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophonteæ quæ ſuiſt humor equi. Bellerophonteæ equi, i. e. Pegæſi. Intelligit autem Hippocrenen fontem, quem Pegæſus ungula impreſſa aperuerat.

Morus Bellerophontæ, ponitur per Melancholie, ſeu conſortium omnem fugientis animi morbo, quo Bellerophontem laboraſſe ſerunt. V. Scalig. Lect. Auſon. l. 2. c. 16.

BELLERUS, Corinthiorum Dux quidam, a quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, quum ante Hipponus, *ιππωνος*, diceretur. Cæl. Rhod. l. 13. c. 9. ex Lycophr. Schol. Quidam eundem eſſe cum prior volunt.

BELLIACA, [Βελλιάκω] Civitas eſt poſt Apolloniam, non longe ab Orico. Strab. lib. 7.

BELlicosus, **BELlicEPA**, **BELlicus**, **BELliger**, **BELligerO**. V. **BELLUM**.

BELLIENUS, Romaum cognomen eſt, ut Labienus. L. Bellieni cujusdam, cujus domus in itinere C. Cæſaris deſagraverit, meminit Cic. 2. Philipp. 91.
Alius L. Bellienus, avunculus Catilinæ, qui Lucretium Afellam, conſulatum contra voluntatem Sullæ Dict. ad turbandum civitatis ſtatum petentem, juſſu ejus occidit, accuſatus poſtea ac damnatus. Alcon. Pæd. ad Orat. in toga Cand. Cic.

BELLINUS, Patavii epiſcopus fuit, qui quum pulſus eſſet Patavio, graſtantibus nobilibus plerisque, quod feverius fanctiſſime quam ab illis probari poſſet, epiſcopum ageret, in quoddam paluſtre ſolum, quindecim millibus paſſuum Rhodigio diſtans, diverſit. Plura vide apud Cæl. Antiq. lib. 17. cap. 28.

Bellinus, Britannorum Rex pace belloque vir inclutus, & in omni fortuna Brenno ſtracri, qui Romam cepit, par, vita privatus rogoque impoſitus, Britannorum Regum primus eſt crematus. V. Moreſtel. Pomp. Feral. 10. 4.

BELLIO, Floſ luteus, qui patillicantibus l. v. barbulis coronatur. Plin. l. 21. c. 8. Bellidem luteam, poetarum Caltham eſſe putant. V. Harſ.

BELLIOR, V. **BELLUS**, IN **BONUS**.

BELLIPOTENS, V. **BELLUM**.

BELLIS, idis. Herbulæ eſt, de qua Plin. l. 26. c. 5. Bellis in Pratis naſcitur, flore albo, aliquidenſ rubente. Plura de hoc, & aliis duobus generibus, vide apud Matthioli. in Dioſc. lib. 3. cap. 139.

BELLITANI, Populi Edetanæ, quæ eſt regio citerioris Hiſpaniæ, ad Iberum fluvium. Plin. lib. 3. cap. 3.

BELLITUDO. V. **BELLUS**, IN **BONUS**.

BELLIUS, i. m. Nomen Familie Rom. V. Patin. Spanh. de Uſu & Præſt. Numm. Diſſ. 10. p. 6. [Fortæ eadem ac Duellia vel Duilia. V. **BELIUS**, & **BELLUM**.

BELLO, ſic, V. **BELLUM**.

BELLO. Urbs eſt Hiſpaniæ citerioris ad Beſiponem portum, ut auctor eſt Plin. Meminit & Mela lib. 2. cap. 6. *Βελλο* nunc vulgo vocatur, ut ſcribit Oſivarius. Eſt autem Tariffa in Hiſpania Bætica juxta fretum Gaditanum, in ea parte regni Granatæ, quæ eſt Turdulorum.

BELLOCASSES. V. **VELOCASSES**.

BELLONA, æ. f. [Βελλώνη] Dea belli, quam alii forem Martis, alii Uxorem, alii Aurigam, alii denique eandem ac Pallada eſſe dicunt. V. Lex. Pitifc. Bellona, inquit Feſt. dicebatur Dea bellorum, ſupra quam hæſtam templum erat columella, quæ Bellica vocabatur, ſupra quam hæſtam jaciebant, cum bellum indicebatur. Conf. de eoru ſerv. ad 9. Æn. 521. P. Victor in Deſcr. reg. ix. Urb. Virg. 8. Æn. 703.
Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello.
Gaudens Bellona cruentis. Hor. 2. Serm. 3. 223. V. Acron. in loc.
Bellona vindex. Claud. in Eutrop. lib. 1. 314.
Hæſtata Bellona. Stat. 2. Theb. p. 643. V. Barth.
Agitata motu Bellonæ. de ſacerdote Bellonæ femina, vel potius evirato. Tibull. lib. 1. 7. 49. ubi V. Not. Breckh. [conf. Ter. Eun. 2. 3. 65.]

BELLONARIUM, [Βελλοναριον] Sacerdotes Bellonæ, qui ſuribundis ſimiles accertos, humeroſque, immo & femora, ſtriſtis cultris incidebant. V. Acron. l. c. conf. Lactant. 1. 21. Gyrald. Synt. Deor. 10. p. 321. Lex. Pitifc. Lomejer, de Luſtrat. Vet. Gent. c. 22.

BELLONARIA, æ. f. Herba, Græci Strychnon vocant. V. Apul. de Herb. cap. 74.

BELLOSUS, V. **BELLUM**.

BELLOVACUM, i. n. [Immo **BELGIUM**. V. ſupra.] Civitas eſt in provincia Rhemenſi, ac Francorum regno ſita. Cujus populi,

BELLOVACI, [Βελλοβάκων] inter Belgas, olim belli gloria eximii, quos Cæſar eorum dux Correo interfecto, in poteſtatem accepit. Cæſ. 2. Bell. Gall. 4. 7. 59. 8. 6. & c. conf. Cæl. ad Cic. 8. Fam. 1. V. **BELGIUM**.

BELLOVESUS, V. **AMBITATUS**.

BELLUA, [βελύιον] fere uſurpatur de majori fera, cujusmodi ſunt Elephas, Cetus & c. Ter. Eun. 3. 1. 25. Eone eſt ſerox, quia habes impium in belluas? Cic. 7. Fam. 1. Quinetiam miſericordia quædam conſequuta eſt atque opinio ejusmodi, eſſe quandam illi belluæ cum genere humano ſocietatem. De elephantis utroque loco agitur. Scribitur & **BELUA**, ſed minus recte.
Edentatæ belluæ. V. **EDENTO**. Vide **EXARMATÆ**. H. St. Fern. Ovid. 13. Met. 917.
Fera & immanis bellua. Cic. 4. Acad. 108.
Quot genera, quamque diſparia partim ſubmerſarum, partim ſuitantium & innantium belluarum, partim ad ſaxa nativis telſis inhzrentium? Cic. 2. de Nat. Deor. 100. de Mari loquens.
Ingens. Hor. 2. Serm. 3. 315.
Sæva. Hor. 1. Carm. 12. 23.
Squamofa. Sen. Hippol. 10.
Tetra. Claud. in Eutrop. lib. 1. 183. Cic. 4. Tuſc. 44. Ut tetra & immanis bellua, fugienda ægritudo.
Belluarum nomine appellare ſingulas ſtellas, ut capram, ut lupam, ut taurum, ut leonem. Cic. 1. de Nat. Deor. 40.
Bellua, per convicium dicitur in Hominem. Ter. Phorm. 4. 2. 11. Sed quid perſimui autem bellua? Idem Eun. 4. 4. 37. Cic. 8. Philipp. 13. Quinetiam de illo homine queri ſolebas, quid te facturum de bellua putas? Non Bellia, ſed Bellua dicitur de aliquo per convicium. Illa inmaniſſima bellua. Plinius Sec. de Domitiano. Vide **BESTIA**. H. St. Lucus eſt in Paneg. c. 48. 5. 3.

Fera & immanis bellua, de Homine transl. Cic. 7. Verr. 108. Sed quid ego hospitii jura in hac tam immani bellua commemoro? Ibid. Cum homine enim crudeli nobis res est, an cum fera atque immani bellua?

Feritas & immanitas belluæ in figura hominis. Cic. 3. Off. 32. Sic illa in figura hominis feritas & immanitas belluæ, a communi tanquam humanitate corporis segreganda est.

BELLUALIS, e. [*ῥωσίδης*] Quod est belluæ. Macrobr. 5. Saturn. cap. 11. Plene Virgilius (4. Æn. 367.) non partitionem solum, sicut ille quem fequebatur, sed educationem quoque nutricationis tanquam bellualem & asperam criminatur: addit enim de suo;

— Hycanæque admorunt ubera tigris.

BELLUATUS, [*ῥωσίδης*] Adj. ut, Belluata tapetia, In quibus belluæ pictæ sunt. Plaut. Pseud. 1. 2. 14. conf. Il. Voss. Animadv. in Catul. p. 196. & MON BELLUTUS.

BELLUTUS, e. Idem quod Bellualis. Gloss. Lat. Gr. Belluile, [*ῥωσίδης*].

BELLUTUS, aliud Adj. ut, Belluina rabies, Belluinus furor. Voluptates belluinae. Gell. 19. 2.

BELLULUS, BELLULUS. V. BENE.

BELLUOSUS, a, um. Adj. [*ῥωσίδης*] Belluis plenum. Hor. 4. Carm. 14. 47. Te belluosus, qui remotis

Obtrepit Oceanus Britannis, &c. conf. Avien. Or. Maritim. v. 203.

BELLUTUS, a, um. Bellie similis. Festus. [Nisi Belluatus legendum. conf. BELLUTULUS infra.]

BELLUUS, a, um. Idem. Gloss. Lat. Gr. Belluus, [*ῥωσίδης*]. & Isid. Gloss. Belluus, Moribus bestiarum.

BELLUM, i. n. [*πόλεμος*, *πόλεμος*, *φύρασις*] est tum ipsa Pugna, tum Totum tempus quo in militia sumus: quam illiterati *Guerram* vocant. Prælium, ipsum tantummodo Armorum certamen. Nam & Pugna certamenque etiam citra arma fit: interdum etiam fit nudis verbis. Hæc Val. lib. 4.

Bellum a Belluis dicitur: quia belluarum fit perniciosus dissensio. Hæc Festus. Servius autem Bellum dici vult per contrarium, Quod minimè bellum fit. Sic enim ait in illud l. Æn. 26.

— sic volvere Parcas. Parcae dicte sunt *καὶ ἀντιόρσων*, quod nulli parant: sicut Lucus, a non lucendo: & Bellum, a nulla re bella. V. aliam etymologiam in BELLIGERO. Verius Cicero a Duello per contractionem Bellum dicit factum, in Orat. 153. Quid vero, inquit, licentius, quam quod hominum etiam nomina contraherent, quo essent aptiora? nam ut duellum bellum, & dicitur bis: sic Duellum eum qui pænos classe devicit, Bellum nominavere, quum superiores appellati essent semper Duellii. Idem tradit Quintil. lib. 1. De literis. Plaut. Amph. 1. 1. 35. Nam cum Teubon est bellum Thebano populo.

Bellum & Pax, contraria. Ter. Eun. 1. 1. 16.

Tumultus & bellum. Cic. 8. Philipp. 3. Potest enim esse bellum sine tumultu: tumultus esse sine bello non potest.

Bellum a Prælio differt; quod Prælia, Partes sunt belli, hoc est in bello congressiones. V. Nonium. Liv. 9. Pop. Rom. est nullo bello, multis tamen præliis victus est.

Bellum pro Prælio aliquando ponitur. Sallust. In eo bello trecenti milites desiderati. Florus 1. 18. 8. Actum erat nisi elephantum in spectaculum bello procurrisissent. Idem 4. 2. 47. Nec minus admirabilior ille exitus belli. Loquitur de prælio Pharfalico, quo victus fuit a Cæsare Pompeius. Cæsaris Livique exempla ad Polybium notavit Casaub. p. 120. Justinus exempla vide in Indice Bernegg. aut Vork. Adde Gianii Obsev. p. 25. quare hæc ratio loquendi non demum in Hieronymi ætate fuit recepta; ut animadvertit Scaliger ad Euseb. Chron. p. 94. V. & Cort. ad Sall. Catil. c. 9.

Bellum interdum dicitur de Inimicitia, & Actione civili. Liv. 3. 24. pr. Hoc bello perfecto, tributum domi bellum Patres territat. & cap. 25. pr. De modo Bellum decernendi ac denunciandi apud Romanos conf. Lex Pitife.

Belli, genitivus, qui aliquando ponitur pro adv. in loco. Cic. 2. Off. 85. Præterea quibuscumque rebus vel belli vel domi poterunt, Remp. augent imperio, agris, vectigalibus. Liv. 3. Ovid. 12. Met. 186.

— inter bellicque domique Acta tot. Vulgo Domusque. Sed V. Heinfr. Omnibus belli ac toge dotibus, ingenique ac studiorum eminentissimus feculi sui P. Scipio Æmilianus. Patere. lib. 1. c. 12.

Belli vocabulo, Bellatores, Milites, & ea quæ ad bellum pertinent omnia, complexus est Ovid. 11. Met. 24.

Permanet fœniis Nereus violentus in undis, Bellaque non transfert. i. e. Maris tempestas trajicere Græcos in Asiã non potitur. Sic Sil. lib. 7. 472.

Sed victæ fera bella deæ vexere per æquor, Atque excissa suo pariter cum iudice Troja est.

Bellum sine hoste, Civile bellum vocavit Lucan. lib. 1. 677.

Acuta belli. V. ACUTUS.

Adjutor belli. V. ADJUTOR.

Æstus belli commovere. Lucret. lib. 5. 1434.

Altrix bellorum tellus. Sil. lib. 1. 218. De Numidia.

Apex bellorum, i. e. Caput & dux. Stat. 5. Silv. 2. 47.

Ille secundus apex bellorum. De Bolano.

Asperissima itudis belli gens. Virg. 1. Æn. 14.

Avida mens belli. Ovid. 7. Epist. 153.

Auctor temerarius belli. Ovid. 5. Met. 8.

Caligo belli. Stat. 8. Theb. 502. Caliginem vocat illum belli Tumultum, quo quid agendum cuique sit, nemo videt, nec amicus amicum, nec fratrem fratrem agnoscat. conf. Creperum bellum.

Casum belli metuens. Cic. pro Sext. 12.

Causæ bellorum. Tacit. 4. Hist. 19.

Celeritas belli. Cic. 5. Philipp. 2.

Certamina belli. Lucret. lib. 2. 5.

Commercium belli. V. COMMERCIIUM.

Communis belli Mars. V. COMMUNIS.

Concitores belli. Tacit. 4. Ann. 28.

Confector belli. Cic. 10. Fam. 20.

Contentione belli magna superatus hostis. Cic. pro Sext. 58.

Durus bello, i. e. Fortis & infractus. Virg. 2. Georg. 170.

Egregia bello gens. Virg. 1. Æn. 445.

Eventus belli varii. Virg. 10. Æn. 160.

Examinate bello pectora. Stat. 4. Theb. 760. Bello, i. e. Timore belli.

Exercitatus bello. Nep. 15. 5. 4.

Exitus secundi belli. Hor. 4. Carm. 14. 38.

Expers belli. Ovid. 5. Met. 91. Immunis a bello.

Expertus belli, cui opponitur Subitus miles. Tacit. 4. Hist. 76.

Expertus bello & armis. Virg. 7. Æn. 215.

Expertus bellis. Tacit. in Vita Agric. 41.

Extinctor belli. Cic. de Arusp. Resp. 49.

Ferox bello, & ad vim paratus. Ovid. 11. Met. 294.

Fessus bellis. Stat. 1. Silv. 1. 23.

Fortuna belli pudent. Ovid. 8. Met. 12.

Fracti bello ductores Danaum. Virg. 2. Æn. 14.

Fremens bello Italia. Virg. 4. Æn. 229.

Frans bellorum, Acies exercitus. Stat. 12. Theb. 754.

Furiosa bello Thrace. Hor. 2. Carm. 16. 5.

Gravida bello urbs. Virg. 10. Æn. 87.

Habilis bello atas. Ovid. 1. Amor. 9. 3.

Immunis belli. Virg. 12. Æn. 559. i. e. Sine officio dimicandi.

Incendia belli. Virg. 1. Æn. 568. Servius, Incendia, Vim interpretatur: Semper enim, inquit, Diluvio aut Incendio comparatur Bellum.

Incerta belli metuere. Tacit. 4. Ann. 23.

Incluta bello moenia. Virg. 2. Æn. 241.

Inexpertus belli. Tacit. 1. Hist. 8. 1.

Insolens bellorum. Tacit. 1. Hist. 87.

Insuperabiles bello Getuli. Virg. 4. Æn. 40.

Intractabile bello gens. De Carthageniensibus ait Virg. 1. Æn. 339. i. e. Insuperabile, asperum, fœvum. Servius.

Jura belli. Cic. pro Corn. Balb. 47.

Læta bello juvenus. Virg. 8. Æn. 606. i. e. Ad bellum.

Magnus bello. Virg. 1. Æn. 549.

Militia belli. Columel. in præfat. lib. 1. Vera illa Romuli proles assiduis venatibus, nec minus ægreditibus operibus exercitata, firmissimis prævaluit corporibus: ac militiam belli, quum res postulat, facile sustinuit, durata pacis laboribus.

Modo belli. Liv. Decad. 4. lib. 8. i. e. Ritu seu more belli.

Offensiones belli. V. OFFENSIO.

Pericula belli tentare. Lucret. lib. 5. 1298.

Præda belli. Stat. 4. Theb. 762.

Præfex Mars bellorum. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Præstantis bellis, Virtute bellica. Sil. lib. 5. 92.

Regina bellorum virago, periphrafi Minervæ. Stat. 4. Silv. 5. 23.

Reliquæ belli, Quicquid post bellum peractum superest, & non totum perit. Sil. lib. 15. 541.

Rudis belli, Ignarus belli. Hor. 2. Epist. 2. 47.

Simulacra belli ciere. V. paulo post, Ciere bella.

Spēctatus bello. Tacit. 1. Ann. 4.

Strenuus. Nep. 14. 1. 3.

Studium ad bella. Virg. 3. Georg. 179.

Subita belli. Tacit. 5. Hist. 13. Quando impetum & subita belli locus abnueret.

Summa belli. Liv. 4. Decad. lib. 1.

Superbus bello populus. Virg. 1. Æn. 21.

Superstes bellorum. Tacit. 2. Ann. 71. De moribus Germanorum, Multique superstitis bellorum, infamiam laqueo finierunt.

Trepidantia bello corda. Virg. 4. Georg. 69. Servius interpretatur, Alacritate pugnandi, non timore.

Tumultus belli. Lucan. lib. 6. 54.

Unus uterque bello, eleganter dictum a Stat. 11. Theb. 408. pro Bello duorum inter se fratrum.

Vexatus bello. Virg. 4. Æn. 615.

Vices belli. Stat. 9. Theb. 78.

Victoria belli. Stat. 12. Theb. 8.

Victoribus bello ducibus maximus honor datus. Quintil. lib. 2. c. 16.

Virtus bello vivida. Virg. 5. Æn. 754.

Acerbum bellum. Cic. 5. Verr. 45.

Acre bellum. V. ACRE. Ovid. in Ibin, 644.

Adversum bellum. Hor. 1. Serm. 7. 11.

Æterna bella gerere. Sen. Herc. fur. 1.

Altera bella. Hor. 2. Epist. 1. 7. Ovid. 8. Epist. 26.

Bilifstre bellum. Ovid. 2. Amor. 12. 9.

Calamitosum. V. paulo post, Exitabile, &c.

Civile, Quod inter civis geritur. Lucan. lib. 1. 1.

Clausum pectore bellum. Sil. lib. 1. 140. Bellum, i. e. Amor belli.

Creperum, i. e. Dubium. Lucret. lib. 5. 1295. Ita supra Caligo belli.

Crudele & exitiosum. Cic. 9. Att. 4.

Difficile. Cic. Mithridaticum bellum magnum atque difficile.

Diuturnum. Cic. 5. Verr. 45.

Domestica & externa. Cic. de Senect. 12.

Durissimum. Cic. pro Corn. Balbo 5.

Enghaua bella, i. e. Finita. Virg. 4. Æn. 14. Servius.

Exitabile civibus, & calamitosum. Cic. 10. Att. 4.

Exitiosum. V. paulo ante Crudele, &c.

Externum. V. paulo ante, Domesticum, &c.

Fera. Sil. lib. 7. 472.

Finita triumphis. Ovid. 15. Met. 747.

Fœdum. Cic. 7. Att. 25. Ita percussit & prostrata fœdissimo bello jacent omnia.

Formidolosum. Cic. in Pison. 58.

Funebre. Hor. 1. Epist. 20. 49.

Furialis. Sil. lib. 8. 411.

Genialis. Bella quæ geruntur inter convivia. Sic Centaurorum & Lapitharum bella vocat Stat. 1. Achil. 113.

Grave & periculoso bellum. Cic. pro Lege Manil. 4.

Horrida. Virg. 6. Æn. 41. Juven. 14. Sat. 242.

Horrificum, nefarium, omni imbutum odio bellum inferre. Cic. pro Domo 60.

Immenitum exarserat bellum. Patere. lib. 2. c. 104. Sub M. Vinicio immensum exarserat bellum: erat & ab eo quibusdam in locis gestum, quibusdam sustentatum felicitur.

- Impia bella ciere. Stat. 11. Theb. 349.
 Inania bella gerere. Sil. lib. 1. 69.
 Indomitum. Sen. in Agam. 604.
 Inexpertum. Tacit. 2. Ann. 4. Immo 2. Hist. 4. Inexpertus belli labor.
 Inexpiable. V. INEXPIABILIS.
 Inexpiable bella excitare. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Infandum. Stat. 3. Theb. 71.
 Infaulum. Stat. 6. Theb. 87.
 Ingens. Virg. 1. Æn. 279. & Sil. 15. 656.
 Injustum. Ovid. 5. Met. 210.
 Intercecivum. In INFERNICO.
 Intestinum bellum, pro Domestico. Cic. 2. in Catil. 28.
 Juratum. Sil. lib. 11. 145. de Annibale;
 Juratumque viro bellum puerilibus annis.
 Lacrymabile. Ovid. 8. Met. 44.
 Lacrymosum. Hor. 1. Carm. 21. 13.
 Latrancia. Claud. 2. in Eutrop. 486. — Septi latrantibus undique bellis.
 Longinquum. Sil. lib. 13. 359.
 Longinqua non finitima bella gerebant. Justin. lib. 1. non procul ab initio.
 Longinquis bellis obruti. In LONGUS.
 Longum, Diu durans. Ovid. 12. Met. 5.
 Luctuosum. In LUGEO.
 Lugubre. Hor. 2. Carm. 1. 33.
 Magnum bellum. Virg. 2. Æn. 193.
 Magnum & periculofum bellum. Cic. 1. Q. frat. 1. conf. Difficile.
 Maritimum bellum. Cic. Pro Lege Manil. 13. V. paulo post, Navale, &c.
 Martia. Horat. in Arte Poet. 402.
 Miserabile. Ovid. 13. Epist. 51.
 Mollis bellum gerere. V. MOLLIS.
 Mortiferum. Virg. 6. Æn. 279.
 Muliebre. V. MULIER.
 Naturale quasi bellum est milvo cum corvo. Cic. 2. de Nat. Deor. 125.
 Navale bellum & maritimum, Quod navibus sit, & juxta mare. Cic. pro
 Lege Manil. 28. Ovid. 1. de Arte Am. 171.
 Nefandum. Sil. lib. 17. 495.
 Nefarium. V. paulo ante, Horrificum, &c.
 Nobile, Celebre & notum omnibus. Hor. in Arte Poet. 137.
 Operta, Clandestina. Virg. 1. Georg. 465.
 Pejerans, Fœdfragum. Stat. 4. Silv. 3. 5. de Annibale.
 Pendula. Claud. de Bello Gildon. 474. de Avibus.
 Perfida. Sil. lib. 15. 816.
 Periculofum. V. paulo post, Teterrimum, &c. & paulo supra, Ma-
 gnum, &c.
 Pestiferum. Cic. 8. Att. 22. Vide enim quantum id bellum, & quam
 pestiferum futurum sit.
 Pigraa. Claud. Epigr. 17.
 Ploranda. Stat. 1. Theb. 44.
 Puerile. Stat. 6. Theb. 9.
 Rapida. Claud. 1. in pr. Conf. Stil. 188. i. e. Celeritate mirabili gesta.
 Rediviva. Sil. lib. 10. 257.
 Sævum. Stat. 12. Theb. 8.
 Sanguineum. Stat. 5. Theb.
 Servile. Cic. pro Lege Manil. 28.
 Spatiofum. Ovid. 13. Met. 206.
 Teterrimum & periculofissimum. Cic. 10. Fam. 19. Pro lege Manil. 30.
 Tristia. Virg. 6. Eclog. 7. Sen. Octav. 6.
 Trux. Valer. Flacc. 3. Argon. 253.
 Violenta. Ovid. 1. Amor. 1. 1.
 Virgineum, i. e. Ab Amazonibus virginibus gestum. Valer. 5. Argon. 112.
 Abfistere bello. Liv. 21. 6. Si Antiochus regno Attali abstineat, bello
 que abfistat. Hor. 1. Serm. 3. 104. V. ABSISTO.
 Abfolvere bellum. Lucan. lib. 2. 250.
 Abfolvere bello. Tacit. 4. Ann. 23.
 Abstinere bellum ab aliquo. V. ABSTINEO.
 Abeffe a bello. In ABSUM.
 Accendendo bello acer. Tacit. 4. Hist. 1.
 Acceptum bellum prono milite. Lucan. lib. 1. 292. i. e. Sufceptum mi-
 lite propenso ad ea quæ imperator volebat.
 Admittre bellum. Cic. pro Lege Manil. 61. Idem cum Theutonis
 bellum admittret, &c.
 Admotum bellum. In ADMOVO.
 Adornare bellum. Liv. 10. 38. V. ADORNO.
 Affectum, contr. Confectum. Cic. de Provinc. Conf. 19. Bellum affe-
 ctum videmus, & vere ut dicam, pene confectum.
 Agere bellum. Nep. 23. 8. 3. V. AGO.
 Agitare bella. Sil. lib. 10. 307.
 Alere bellum. Cic. 10. Fam. 23. Verebar ne cui obtrectatorum videret
 & nimium pertinaciter Lepido offensus, & mea patientia etiam alere
 bellum.
 Apparare bellum. In APPARO.
 Ardet Syria bello. Cic. 6. Att. 5.
 Affuere bella animis. Virg. 6. Æn. 812.
 Attenuatum & imminutum bellum. In ATTENUO.
 Cadere in bello. Sen. Herc. fur. 6.
 Capere bellum. In CAPIO.
 Capessere bella. Sil. lib. 7. 325.
 Cauponari bellum. In CAUPONARI.
 Cedere bellis. Lucan. lib. 5. 743.
 Censere bellum. Liv. 10. 12. pr.
 Certare bello. V. CERTO.
 Ciere bella. Virg. 5. Æn. 541.
 Ciere simulacra belli. Virg. 5. Æn. 674. Vocat Belli simulacra, Belli
 veluti imaginem quandam, ubi non pro focis & laribus, sed exercitii
 tantum causa pugnatur.
 Cogitare de bello. Cæf. Bell. Gall. 6. 2.
 Coire ad bella. Ovid. 9. Met. 42.
 Committre bellum. In COMMITTO.
 Commotum, & confirmatum bellum. Cic. 9. Fam. 13.
 Commovere bellum. In COMMOVO.
 Comparare bellum. Cic. Bellum mari & terra comparat.
 Componere bellum, Pacificari. Cic. 1. Fam. 11.
 Concidit bellum. Tacit. 2. Hist. 57.
 Concipere bella, est Confilium belli inferendi capere. Sil. lib. 1. 109.
 Concitare bellum. In CONCILO.
 Concurrere bello alicui, i. e. Contra. Virg. 10. Æn. 8. Servius.
 Condere bella, apud Virg. 6. Ecl. 7. est Bella describere, & historiam
 bellorum componere significat.
 Conficere bellum. Tacit. 2. Ann. 41.
 Confirmatum bellum. V. paulo ante Commotum, &c.
 Conflare bellum. In CONFLO.
 Confidunt bella. Sil. lib. 16. 219.
 Conflumatum bellum. In CONSUMMO.
 Confurgere ad bellum. In CONSURGO.
 Confurgit novum bellum. Virg. 8. Æn. 637.
 Contendere bello cum aliquo. Virg. 4. Æn. 108.
 Contrahere bellum temeritate. In CONTRAHO.
 Coortum bellum, & Coortus ad bellum. In COORTOR.
 Contractum bellum ex infinito tempore. Lucret. lib. 2. 574.
 Coquere bellum. In COQUO.
 Crescens bellum in fegetem. Claud. de Bell. Get. 26.
 Dare bellum, Occasionem belli. Stat. 4. Theb. 821.
 Dare bellum alicui, pro illum bello præficere. Cic. 1. Philipp. 18. Ser-
 torianum bellum a Senatu privato datum est.
 Dare operam bellis. Ovid. de Rem. Amor. 165.
 Decernere bellum alicui. In DECERNO.
 Decertant agmina bello. Stat. 4. Theb. 821.
 Defendere muros bello. Virg. 9. Æn. 511.
 Delere bellum. Cic. de Amicit. 11.
 Depellere bellum. Cic. 6. Fam.
 Deponere bellum. Ovid. 8. Met. 47.
 Dimittere. Stat. 6. Theb. 514.
 Dirimere. Virg. 12. Æn. 79.
 Ducere cum aliquo, i. e. Gerere, aut In longum ducere. Virg. 8.
 Æn. 55.
 Ducere, pro Extrahere. Tacit. 12. Ann. 29. Cic. 7. Fam. 3.
 Duplicare. Tacit. 4. Hist. 53.
 Elvare, i. e. Minuere & extenuare. Liv. Decad. 4. lib. 2.
 Ire in bella. Ovid. 3. de Arte Am. 3.
 Erunt bella, Gerentur bella. Virg. 4. Ecl. 35.
 Esse bellum invitus aut cupientibus. Tacit. 1. Ann. 59. Fama dediti, be-
 nigneque excepti Segestis vulgata, ut quibusque bellum invitus aut
 cupientibus erat, spe vel dolore accipitur. Hoc sermonis genus Græcis
 familiare, dicunt enim ἀναγκασίαι, aut ἀδελφικός ἄναξ, id est invitus aut
 lubentibus esse, quum significant, molestum existere quicquam aut gra-
 tum.
 Exardescit bellum. Cic. pro Ligar. Vellej. 2. 75.
 Excitare. Cic. 6. Fam.
 Expediti ad bellum. Tacit. 2. Hist. 99.
 Extendere bellum. Sil. 17. 364. Producere significat.
 Extinguere. Cic. 10. Fam. 75.
 Facere bellum alicui. Liv. 1. 38. Ncpo5 10. 4. 3. & 17. 2. 1.
 Facere patriæ. Tacit. 3. Ann. 18.
 Fatigare. Sil. lib. 7. 492. De Scip. Afr.
 Hic dabit ex sese, qui tertia bella fatiget.
 Ferre bella, Movere, aut inferre. Ovid. 8. Epist. 26.
 Flagrat bellum. Liv. de Bell. Pun.
 Fraudari bellum sanguine dicitur, Quum sine hominum clade & cruento
 exitu, perficitur. Lucan. lib. 2. 305.
 Fugere. Sen. in Troad. 4.
 Fulminat bello, inquit Virg. 4. Georg. 561. De Cæfare.
 Gerere. Virg. 1. Æn. 47.
 Gerere & conficere. Cic. pro Corn. Balb. 47.
 Ge5ta & consummata bella. In CONSUMMO.
 Glomerare manum bello. Virg. 2. Æn. 315.
 Gubernare bellum. Cic. 5. Philipp. 26. Bellum quod ab opinione ple-
 runque & fama gubernatur.
 Habere bellum fufceptum cum aliquo. Cic. 2. de Lege Agr. 14. Bellum
 habet nescio quod fufceptum Consulatus cum Tribunatu.
 Imbutum odio bellum. In IMBUO.
 Imminet bellum ab Tarquinis. V. IMMINEO.
 Imminutum bellum. V. paulo ante, Attenuatum, &c.
 Imponere finem bello. Ovid. 8. Met. 68.
 Impulfum bellum. In IMPELLO.
 Incendere aliquem bello, i. e. Belli cupidine inflammare, aut ad bellum
 incitare. Stat. 3. Theb.
 Inchoare bellum. Cic. de Procons.
 Incidit illis bellum, Bellum inter eos obortum est. Hor. 1. Serm. 7. 16.
 Incipere bellum. Sallust. in Catil.
 Incumbere ad, vel in bellum. In INCUMBO.
 Incutere bellum. Hor. 2. Serm. 1. 39.
 Indicere bellum alicui. Ovid. 6. Met. 92.
 Indicere bellum philosophiæ. Cic. 2. de Orat. 155.
 Indicere bellum nefarium. Cic. pro Deiot. 30.
 Indicere atque inferre. Cic. 3. Verr. 79.
 Indicere bellum ventri, Jejuna significat apud Hor. 1. Serm. 5. 8.
 Indicere bellum voluptatibus, aut libi. In INDICO.
 Inferre. Virg. 3. Æn. 248.
 Inflammare. Cic. 11. Fam. 12.
 Inire. Liv. 4.
 Inire confilium de bello. Cæf. 7. de Bell. Gall. 1.
 Infit in bellum totus & mente & animo. In INSISTO.
 Initans bellum. In INSTO.
 Instaurare bellum. In INSTAURC.
 Instruere. Cic. de Lege Agr. 76. Urbs quæ facere atque instruere bellum
 possit.
 Integrare. Stat. 8. Theb. 656.
 Intendere in aliquem. In INTENDO.
 Intendere animum ad bellum. Sallust. in Jugurth. 43. 2. i. e. Curam in
 belli apparatus.
 Invadere bellum. In INVADO.
 Involutum

Involutum bellum. In INVOLVTO.
 Laccessere bello. Cic. pro Lege Manil. 23.
 Mandare bellum. Liv. 5.
 Minari. Virg. 3. Æn. 540.
 Minitari. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Moliri. In MOLIOR.
 Movere. Virg. 1. Georg. 509. Hor. 4. Carm. 1. 2.
 Mutare bellum pro pace. In MUTO.
 Nata gens bellis, & ad bella. In NASCOR.
 Navare bellum alicui. Tacit. 5. Hist. 25. i. e. Operam bello.
 Objectare bello corpora, pro Belli periculis. Virg. 4. Georg. 218. de Apibus.
 Obire bellum. Tacit. 3. Ann. 34.
 Obortum bellum. In OBORTOR.
 Obruti bellis longinquis. Plin. lib. 7. cap. 54.
 Opprimere bello. In OPRIMO.
 Opprimere bellum eorum. In OPRIMO.
 Ortum & partum bellum. Tacit. 3. Ann. 47.
 Ostendere bellum. In OSTENDO.
 Parare. Ovid. 7. Met. 456. V. PARO.
 Parta bello. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Pascere bellum. V. paulo ante ex Sil. Longinquum bellum.
 Patrare, i. e. Conficere, Debellare. Tacit. 2. Ann. 26.
 Pavescere. Tacit. 1. Ann. 4.
 Pendet belli fortuna. Ovid. 8. Met. 12.
 Pendet ex una origine bellum. Ovid. 1. Met. 186.
 Perficere. Liv. 22. 38.
 Perpetrato bello. In PERPETRO.
 Perrumpere bellum. Sen. Agam. 604. Sed aliter disting. Schröd.
 Persequi aliquid bello. In PERSEQUOR.
 Petere bella. Sil. lib. 15. 492. — Majora petuntur Rursus bella retro.
 Petere aliquid bello. Virg. 3. Æn. 603.
 Ponere bellum, Positum bellum. Virg. 1. Æn. 291.
 Portat bellum terra. Virg. 3. Æn. 539. V. PORTO.
 Præficere bello. Cæf. 5. de Bell. Gall. 11. extr.
 Prodit bellum. Ovid. 1. Met. 142.
 Proffigare bellum. Tacit. 2. Hist. 4.
 Proflare. Tacit. 13. Ann. 34.
 Promittere. Stat. 3. Theb. 390.
 Prorogare. Cic. 12. Philipp. 13.
 Propulsare. Liv. lib. 1. Tamen quum mœnibus bellum propulsare posset, &c.
 Pugnata bella. Hor. 3. Carm. 19. 4. & 1. Epist. 16. 25.
 Quærere belli consilium. Cæf. 8. Bell. Gall. 47.
 Recipere sese ad belli cogitationem. Cæf. 3. de Bell. Civil. 17.
 Redintegrare bellum. Cic. 11. Fam. 9.
 Redit bellum. Liv. lib. 3.
 Renascitur bellum. Cic. 11. Fam. 14.
 Renovare belli consilium. Cæf. 8. de Bell. Gall. 1.
 Renovare bellum. Cic. 12. Fam. 8.
 Repellere bella. Ovid. 3. Trist. 10. 8.
 Repens bellum. Liv. 1. Decad. lib. 10.
 Reledit bellum, i. e. Acquisivit. Hor. 3. Carm. 3. 30.
 Restinguere. Cic. 11. Fam. 12.
 Ruere in bella. Virg. 7. Æn. 782.
 Senescit bellum. Liv. 8. de Bell. Pun.
 Sepulchrum atque discubium bellum. Patern. lib. 2. 75. Idem 2. 89. Finita
 vicesimo anno bella civilia, sepulta externa, revocata pax, sopitus ubi-
 que armorum furor.
 Serere. Tacit. 2. Ann. 21. Ex bellis bella seruntur.
 Struere. Cic. 9. Att. 11.
 Subdere. Ovid. 6. Fast. 86.
 Subacti bello Trojgenæ. Lucret. lib. 1. 465.
 Subigere bello. Liv. 5. Decad. lib. 2.
 Sumere bellum. Tacit. 3. Hist. 43.
 Sumere bellum pro aliquo. Ovid. 16. Epist. 173. al. Ferrum. Sed V. Burn.
 Surgunt bella. Virg. 4. Æn. 43. Quid bella Tyro surgentia dicant?
 Suscipere bellum cum aliquo. Ovid. 14. Met. 451.
 Susceptum bellum æternum cum, &c. Cic. pro Syll. 28. Quare non sum
 nescius quanto periculo vitam in tanta multitudine improborum, quum
 mihi uni cum omnibus improbis æternum videam bellum esse susceptum.
 Suscitare. Cic. 11. Fam. 3.
 Sustainere. V. Immensum exarserat bellum.
 Tentare irrita bella. Sen. Herc. fur. 9.
 Tentari bellis. Ovid. 7. Epist. 121.
 Tractare bellum. Tacit. 5. Ann. 1.
 Trahere aliquem ad letum bello. Virg. 5. Æn. 623.
 Tument bella. Ovid. 7. Epist. 121. Quoniam Hiarbas bellum Carthagi-
 nis fibris minabatur.
 Tumescens bellum. Patern. lib. 2. c. 15. Mors Drusi, jam pridem tumescens
 bellum excitavit Italianum.
 Venire bello ad mœnia alicujus. Virg. 2. Æn. 193.
 Versatur bellum in his terris. Cic. 5. Verr. 47. Nam quum quadriennio
 post in Siciliam venissem, si mihi affecta visa est, ut hæc terræ in quibus
 bellum acerbum diuturnumque versatum est.
 Vincere bello. Lucan. 1. 145.
 Undantem bello Nilum vocat Virg. 3. Georg. 28. tanquam non undas,
 sed bella portantem, ut adnotat Servius.

BELLICUS, Adj. [πελεμικός] Ad bellum pertinens. ut
 Columella bellica. V. in BELLONA.
 Corona bellica, Quæ bellatoribus victoribus dabatur. Plin. lib. 16. cap. 4.
 Decus bellicus, Romulus. Ovid. 2. Fast. 478.
 Dea bellica, Pallas. Ovid. 3. Fast. 814.
 Disciplina. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
 Equus Propert. 4. 4. 14.
 Hæta. Ovid. 2. Amor. 3. 8.
 Laus. Sen. in Troad. 8. Cic. in Brut. 84. Et bellica laude aspirare ad
 Africanum nemo potest. Cæf. 6. Bell. Gall. 24.
 Manus. Lucan. ad Pison.
 Navis. Propert. lib. 2. 15. 43.
 Res. Hor. 4. Carm. 3. 6.
 Virtus. Cic. pro Muren. 22. Virtutis bellicæ annulus insigne. Plin. lib. 33. c. 1.
 Bellicum, subst. [πελομικός] Soni nomen, ut ait Servius, vel potius Signi

militaris, quod sono datur. Unde Bellicum canere, est Sono tubæ ad
 prelium milites excitare, & accendere ut prælium incant. Liv. 35. 18.
 A Macedonia Philippum, ubi primum bellicum cani audivisset, arma
 capturum: posse se spiritus ejus, nosse animum. Per translationem
 posuit Cic. in Orat. 39. Alter incitator fertur, & de bellicis rebus canit
 etiam quodammodo bellicum.
 Bellicum canere, per metaphoram, pro eo quod est Animare five excita-
 re distidum. Cic. 7. Philipp. 3. Itaque idem quasi providi cives & Sen-
 atores diligentes, bellicum me cecinisse dicunt.

BELLICOSUS, Adj. [πέποιος, πέποιος] Ferrox. Sallust. in Jugurth.
 18. 11. Quia Libyes quam Getuli minus bellicosi.
 Annus bellicofior. In ANNUS.
 Civitas. Liv. 1. 22. a pr.
 Nationes bellicofillima. Cic. pro Lege Manil. 28.
 Bellicofus rex. Liv. 1. 31.
BELLICOSUS, ius, iusime. [πελομικός] Liv. 9. 6. Cepisse enim eos non
 Romam, sicut ante Gallos: sed quod multo bellicofius fuerit, Romanam
 virtutem ferociamque.
BELLICREPA, æ. f. [εὐπλοία, ὄρησις] Festus, Bellicrepam falsationem
 dicebant, Quando cum armis saltabant, quod a Romulo institutum est,
 non simile pateatur quod fecerat ipse, quum a ludis Sabinorum virgines
 rapuit. V. SALLI, & PYRRICHA.
BELLIFER, æra, ærum. [βελίφερος] Quod bella fert. Claud. in Eutrop. lib. 1. 429.
 — quid belliferam communibus urunt
 Italiani maculis?
BELLIGER, Adv. [πελομικός] a Bello gerendo dicitur, ut, Belliger
 Mars. Stat. 1. Achil. 504.
 Belligerum ceu nunquam amant.
 Acies belligera. Stat. 12. Theb. 717.
 Gentes. Ovid. 3. Trist. 11. 13.
 Hæta. Martial. lib. 5. 25.
 Labores. Valer. 5. Argon. 617.
 Marius. Ovid. 2. de Arte Am. 678.
 Mens. Sil. lib. 3. 162.
 Ritus belligeri non degener. Qui belli mores, aut laborem & asperita-
 tem militiæ ferre consuevit. Sil. lib. 7. 292.
 Trophæis belligeri annumerare. Stat. 10. Theb. 28.
BELLIGERO, [πελομικός, πελομικός] ære. Bellare, Bellum gerere. Ennius apud
 Cic. 1. Off. 38.
 Nec cauponantes bellum, sed belligerantes. [Ita quidem
 distinguunt in omnibus codd. Ego vero existimo potius post v. Caupo-
 nantes commate distinguentium, ut nomen posteriori verbo jungatur, Bellum
 sed belligerantes. Quamvis enim Cauponari bellum videri possit, ut
 perhibent, Græcorum imitatione dictum, de quo V. in CAUPONARI,
 non minus tamen Græcorum exemplo confirmare licet nostram distinctionem,
 quum apud eosdem nihil frequentius sit, quam verbum cum nomine,
 unde derivatur, acc. casu construere, ut πέποιος πελομικός, Iliad. β. 121. ubi V.
 Schol. vel πέποιος, ut Arist. Rhet. 1. 4. Qualia tametsi Latini parcius imita-
 tantur, ut Basia basiare, Catull. & (ut ea tantum attingam, quæ propius huc
 attingunt) Certare certamen ap. Interpr. Vulg. 1. Tim. 6. 12. & ap. Cic.
 Pugnare pugnam, Prelari prælium, sæpius tamen apud antiquiores illos,
 ut apud Lucretium, similia occurrunt: conf. mox BRILLATUS partic.
 Estque elegantior antithesis in Cauponari ἀπάτης & Bellum belligerare,
 quam Cauponari bellum & Belligerare.
 Belligerant Ætolii cum Aulide. Plaut. Capt. 1. 1. 25.
 Belligerare cum genio suo. Plaut. Truc. 1. 2. 80. de Avaris.
 Cum fortuna. Cic. Post red. ad Quir. 19. Non solum cum iis qui hæc
 delere voluissent, sed etiam cum fortuna belligerandum fuit.
 Par alicui in belligerando. Cic. pro Font. 26. Excitandum erit nobis ab
 inferis C. Marius, qui Induciomaro isti minaci atque arroganti, par in
 belligerando esse possit.
 Belligeret. Lactant. l. 5. Cur autem belligeret, ac se alienis furoribus mi-
 ceat? p. 296. edit. Plant. H. St. V. c. 17. §. 12.
BELLIGEROR, æri. forma deponentis. Hygin. Fab. 274. extr. Belus
 Neptuni filius gladio belligeratus est, unde Bellum est dictum.
BELLIGERATOR, oris. m. Gloff. Vet. Belligerator, πελομικός. Venan-
 tius vita Martini, 3. 369.
 Belligeratori valeat ne femina jungi. Avienus perieg. v. 55.
 Belligeratores nutrit tellus Arimaspa. Idem v. 583.
 — Attica tellus
 Belligeratorum generis memoranda virorum.
BELLIPOTENS, Adj. [πελομικός] Qui bello pollet. Ennius apud
 Cic. 2. de Divin. 116. — Itolidum genus Æacidarum,
 Bellipotentes fuit magis, quam sapientipotentes.
 Diva bellipotens, Pallas. Stat. 2. Theb. 716.
 Magnus bellipotens. Virg. 11. Æn. 8. i. e. Mars, estque hoc loco sub-
 stantive positum. Adde Flacc. 1. Argon. 529.
BELLISŒNUS, a, um. [πελομικός] Paul. Nolan. 8. Nat. Fel. v. 423.
BELLISŒNUS, [πελομικός] Vetus est nomen, idem significans quod Bel-
 licofus. Cæcil. apud Non. 2. 96. Tantum bellum sciscitare conari ad ver-
 farios contra bellosus genis.
BELLO, ære. Idem quod Belligerare. Cic. pro Lege Manil. 32. Fuit prop-
 rium pop. Rom. longe a domo bellare.
 Bellare cum diis. Cic. de Senect. 5. Quid enim est aliud gigantum mo-
 re bellare cum diis, nisi naturæ repugnare?
 Bellare alicui, i. e. Contra alicuique. Stat. 8. Theb. 506.
 Bellare de re aliqua. Tacit. 14. Ann. 35.
 Cæstu bellare. Stat. 6. Theb. 826.
 Ense bellare. Sil. lib. 3. 235.
 Manu bellare. Sil. lib. 8. 498.
 Acies bellant. In ACIES.
 Altu bellandum est. Sil. lib. 5. 100.
 Bellantur pro Bellant, dixit Virg. 11. Æn. 660. Servius. nam solent ver-
 ba pro verbis poni. Unde nunc passivam declinationem sub activa po-
 suit significatione. V. Non. 7. 32.
BELLATUS, Partic. Liv. 1. 38. extr. Hoc bellum a COSS. bellatum
 quidam auctores sunt. Nepos. 2. 2. Agefilum bellatum misissent in Asiam.
BELLANS, antis. Hirt. Bell. Afric. cap. 61. Proprium gaudium bellantibus
 Fortuna tribuere non decrevit. Hor. Carm. fac. v. 51.
 — Bellante prior, jacentem
 Lenis in hostem.

BELLATOR, ōris, m. [πολέμιος, μάχη] Qui bellum gerit, vel longa belli exercitatione præfatur & excellit. Virg. 12. Æn. 614.
 Interea extremo bellator in æquore Turnus. Cic. 4. Tusc. 42.
 Nec vero de bellatoribus solum disputant, &c.
BELLATOR bellat. Ovid. 3. de Arte Am. 359.
Enlis bellator. Sil. lib. 13. 376.
Equus, Per quem bellum geritur, ut ait Servius. Virg. 2. Georg. 145. & 10. Æn. 891.
Felix bellator. Claud. in fec. Conf. Stil. 12.
Meri bellatores. In MRRUS.
Severi bellatores. Claud. in fec. Conf. Hon. 421. conf. Broeckh. ad Tibull. 1. 11. 46. & Burm. ad Quintil. Decl. 306. p. 595.
BELLATRIX, ōis, f. [παραμάχη] Virg. 1. Æn. 493.
 Aurea subnectens exerte cingula mammae
 Bellatrix. De Penthesilea Amazonum regina.
Cohors bellatrix. Stat. 6. Theb. 262.
Divia bellatrix. Pallas. Ovid. 1. Trist. 5. 76.
Iracundia bellatrix. Cic. 4. Tusc. 53.
Tritemis bellatrix. Claud. in fec. Conf. Hon. 135.
BELLATORIS, a, um. [παραμαχικός] Plin. 7. Epist. 9. Et quasi bellatorum (tilum suaferim. Ammian. 23. 5. Bellatoria iumenta.
BELLATORIO, ut πάλαιον εἶναι. Dio p. 367. in fine. Ἐς τῆς Παντοῦ πάλαιον εἶρησιν. Vide an non ibi Xyl. interpres dicat Bellatorientem. Scio & alios interpretes istos esse in reddendo illo. Sic Crenaturit, Caturit Martial. H. St. V. in posteriori voce f. l. conf. Thef. Græc. Henrici nostri, vol. 3. col. 462.
BELLAX, ōis. Idem ac Hellicofus. Bellaci confisus gente. Lucan. 4. 406.
BELLUNUM, vel **BELUNUM**, [Βελλῶν] Venetorum oppidum in Italia, ut Patavium, Opitergium, Vicetia. Plin. lib. 3. cap. 19.
BELLUS, V. **BONUS**.
BELLUTULUS, est Bellua filialis, ut ait Festus. Hoc cognomen tulit L. Scinius primus Tribunus pleb. auctore Dionysio & Pædiano. V. Sigon. de Nom. Rom. cap. 5. [In Felici cod. Bellurus expressum, ut & ap. Sigon. V. supra in BELUA. In Afconii codd. cognomen illud Velutus scribitur, quod Græce Βελῶντ ἐφεύρτ.
BELŌCOS, & **BELŌTŌCOS**, Herba al. Dictamnus. Apul. de Herb. cap. 62.
BELŌCULUS, V. in **BELUS**.
BELŌ, vel **BELŌ**, [Βελῶ] Strab. Βελῶν Πτολ.] Nomen urbis & fluvii in Hispania Bætica, Strab. lib. 3. Belon Plin. l. 3. c. 1. & l. 5. c. 1.
BELŌNE, es, f. [Βελῶν] Pifcis est, qui alias Latine Acus dicitur. Utrouque nomine a tenui, recta & oblonga figura deducto, qualem fere in acu fartoris cernimus. Plin. lib. 9. cap. 51. Acus, inquit, five belone, unius piscium, deficiente propter multitudinem utero, parit: a partu coalescit vulnus, quod & in caeciliis serpentibus tradunt. Vulgo *Anguifigula* dicitur. conf. Plin. 32. 7. & 11.
BELŌS, [Βελῶ] Latine dicitur Telum. Caius de Verborum significatione. Quod nos telum appellamus, illi βελῶ appellat: eoque nomine vulgo quidem Id significatur quod ab arcu mittitur.
BELUA, V. **BELLUA**.
BELUS, [Βελῶ] Nomen proprium primi regis Afyriorum, & patris Nini, a Sole deductum, qui Afyriorum lingua Bel dicitur.
 Belus alius fuit Phoenices rex, & pater Didonis, vir militaris scientiæ peritissimus, qui Cyprios Phoenicum litus infestans piratica subegit, ut est apud Virg. 1. Æn. 621.
 — genitor tum Belus opimam
 Vastabat Cyprum, &c. Alio nomine dicebatur Metres, ut ait Servius.
Beli plures fuerunt, quorum primus Epapho natus est Ægyptio rege, Jovis & Iudis filio: five, ut placet Eusebio, Iudis & Telegoni cujusdam: cui post Apidis mortem Ius nuptis, regnante Athenis Cecrope, anno mundi MDCCX. Is Pifcus dicitur, ad differentiam Beli patris Didonis, & item alterius patris Nini regis, cui templum Babyloniz adificatum est. Ex Belo Pifco, Danaus & Ægyptus, unde regio nomen accepit, & Agenor geniti. Danaus quem essent ei quinquaginta filiaz, & Ægypto totidem mares, responsum accepit fe a genero interfectum iri, quapropter ut nuptias recusaret fratris, cecessit Argos. Tandem quum ad hoc cogeretur, filiaz monitis patris, conjuges noctu omnes interfecerunt, præterquam Hypermeltra, que Lynceo viro pepercit: a quo Danaus postquam annos regnasset L, interfectus est. Conjuges vero que & Danaides & Belides vocantur, dare criminis prenas apud inferos feruntur, aqua implere pertusa dolia conantes. de quibus plura Volater. & Lucian. conf. de pluribus Belis, Perizon. Orig. Babyl. cap. 5. & 7.
 Inc etiam nomine dicitur Fluvius Syriæ, ubi primo reperitum fuit vitrum. Plin. lib. 5. cap. 19. Joseph. lib. 1. Bell. Judaic. stadiis, ait, duobus a Ptolemaide Belum annum distare, juxta quem sepulchrum Memnonis sit, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circumdatis jugis convehant, in exhausta seculis vi, sed ante omnia mirabilis natura mutandi alia quoque in vitrum, que attingit, metallis.
Belus Stephano, Oppidum est Hispaniz, non procul ab Herculis columnis, idem fortassis cum eo quod a Plinio Belon appellatur. [Ipse tamen Steph. distinguit.
Belus item Gemma est, vitrea speciei, magnitudine nucis juglandis, in Arbelis nascens, ut ex Democriti sententia refert Plin. lib. 37. cap. 10.
Beli oculus, lfid. 16. 10. Beloculus, Gemma albicans, pupillam cingit nigram, & medio aereo fulgore lucentem. Hæc propter speciem sacratissimo Afyriorum Deo dicitur. Hæc Plin. l. c. ubi a superiori distinguere videtur. Vulgo Catti oculus dicitur.
BELIAS, ōdis, f. Beli neptis, Danaï filia. Sen. Herc. Oeth. 966. Strictu cruenta Belias ferro testis.
BELIDES, [Βελιδες] patronym. mafc. Virg. 2. Æn. 81.
 — si forte tuas pervenit ad aures
 Belidæ nomen Palamedis. i. e. Septimo gradu originem ducentis a Belo. Servius. conf. Sil. 1. 75.
BELIS, ōdis, [Βελίς] patronym. fem. unde Belides, Beli neptes dicuntur, que & Danaides a patre Danao. V. **BELUS**. Ovid. 4. Met. 462.
 Mollisque suis lethum patruelibus aufe,
 Affidue repetunt quas perdant Belides undas.
BELZONIUM, Genus quoddam gummi, a pharmacopolis sic dictum, silphii liquorem emittens, quum non sit revera. De hoc multa Math. ad Diof. lib. 3. cap. 78. V. **LASER**. Borrach. Ling. Pharm. v. Benzoc. Ita enim vulgo vocant.
 Vol. l.

BEMARCHIUS, [Βεμαρχος] ex Cæsarea Cappadociæ sophista, qui scripsit res gestas Constatintini Magni principis libris decem: præterea declamationes quasdam & orationes. Suidas.
BEMBINADIA, Plin. lib. 4. cap. 6. nomen, quo regio Nemea vocitata est. Hoc autem in loco contendit Hermolaus, Bembinadia, non Bembina legendum. Cujus verba hæc sunt, Legendum est Bembinadia. Fuit enim vicus Nemeæ Bembina, unde Nemeus leo a poetis Bembinites dicitur. Sed & in Plautino Milite, l. 1. 14. ubi dicitur, Bombamatis hæc clutum instar, cogitent legentes an emendandum sit, Bembinatis beluæ instar, hoc est, Nemeæ leonis instar. Locus Plautinus nunc aliter legitur.
BEN, **BENEFICIARIUS**. **BEN. ME.** Bene merito, vel Bene merenti. **BEN. MER. FEC.** Bene merenti fecit.
BENACUS, [Βενάκος] Lacus est Venetiæ, e quo fluvius nascitur Minicius, ut ait Servius in hunc Virgili locum, 10. Æn. 205.
 Hinc quoque quingentes in fe Mezentius armat,
 Quos patre Benaco velatus arundine glauca
 Mincius infesta ducebat in aquora pinu. Idem 2. Georg. 160.
 Ubi idem Servius, Benacus lacus est Italiæ, qui magnitudine sui, tempestatibus efficit marinus. V. Strab. lib. 4. & Plin. lib. 9. cap. 22. & 3. cap. 19.
BENDIS, [Βένδης] ut scribit Hefychius, lingua Thracum Diana appellatur, unde & Bendidia ejus feræ Athenis vocabantur. Nam ejus sacra & Thracia ascita Athenienses receperant, illisque feris differunt in Piræo de optimo Republica statu Socrates, ut a Platone l. r. extr. Polit. refertur. Liv. 38. 41. Romanorum, inquit, primum agmen extra saltum circa templum Bendidium. Ex Turnebo. Adde Lucian. Jup. Frag. p. 221. Græv. & quos laudat Vossius de Theoi. Gent. 2. 57. extr.
BENDIDIA, [Βένδιδία] Sacra fuisse Dianæ apud Thracis narrat Strabo l. 10. ex quibus Orphica originem fumpserit. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 23.
BENE, es, [Βενε] Oppidum Græcæ sub Gortyne sita, cujus incolæ duntaxat Benæi. Steph.
BENE. BENEDICO, BENEFACIO, BENEFICIARIUS, BENEFICIUM. V. Bene, in **BONUS**.
BENARNUM, i. n. Galiz civitas, unde hodie Bearnensis Principatus nomen habet. V. Scalig. Lect. Aufon. 2. 7. p. 107.
BENEVENTUM, [Βενεβέντων, Strab. Βενεβέντων Steph.] Oppidum est Samnitium in Italia, a Diomede conditum fertur: apud quod xxx. millia Samnitium caesa fuerunt, A. V. 441. C. Sulpicio Longo, M. Pœtelio coss. Hor. 1. Serm. 5. 71.
 Tentimus hinc recta Beneventum. Festus, Beneventum, inquit, Colonia cum deduceretur, appellari ceptum est melioris ominis causa. Namque eam urbem antea Græci incolentes Βενεβέντων (al. Μενεβέντων) Latini Malevatum appellatur. V. Plin. l. 3. c. 11. Liv. l. 9. c. 27. extr. Steph.
BENEVENTANUS, a, um. [Βενεβέντων Steph.] ut, Benevantanus futor. Juven. 5. Sat. 46.
BENEVOLENS, BENIGNUS. V. Bene, in **BONUS**.
BENNA, [Βέννα] lingua Gallica Vehiculi genus appellatur: unde vocantur Combannones, in eadem benna sedentes. Hæc Festus. Cato de R. R. cap. 23. Bennæ emantur: oleæ caducæ saliantur conf. Lex. Pifc.
 Unde Compenones, pro quo Campanones & tandem *Compagnus* dictum fuit. Apud Belgas quibusdam locis *Une benne*, ut a Doj (f. *Donay*) dixit mihi Cornelius, apud Valones. H. St. [Utuntur hac voce etiam nunc Germani, *Eine benne*, de origine v. *Compagnon* V. tamen Cang. in Compagus.
BENNARIUS, vel potius **BENARIUS**. Gloff. Lat. Gr. Βενναριος.
BENZŌE. V. **BELZONIUM**.
BEO, Ære. V. **BEATUS**.

BERBESULA, Oppidum est Hispaniz Bætice, in conventu Gaditano. Plin. lib. 3. cap. 1.
BERBEX, ōis, m. Antiquè pro Vervex. Gloffæ περὶ Βερβex, berbex. Hinc pro Homine stupido Petron. cap. 57. Quid rides berbex? V. ibi Burm. & Salmat. ad Vopisc. Aurel. cap. ult.
BERBECULUS, dimin. Reinf. in Schol. ad Petron. Fragm. Trag. p. 57. & 97. ubi cap. 37. Babecali.
BERCORATES, Populi ignoti sunt Galliz Aquitanicæ. Plin. lib. 4. cap. 10.
BERECYNTIUS, [Βερεκύντων] Genetivus, ut Steph. ait, recti Βερεκύντων Mons Phrygiæ est, & nomen oppidi, in quo mater deum Cybele pifcorum ritu colebatur: unde Berecynthia dicta est. V. dict. seq.
BERECYNTIUS, [Βερεκύντων] Adj. ut, Cornu Berecynthium. Hor. 1. Carm. 18. 13. i. e. Quo excitatur ad furorem Cybeles Berecynthia sacerdotis. Tibia Berecynthia. Hor. 3. Carm. 19. 18. h. e. Phrygia, & que in sacris Berecynthie Cybeles adhibetur. Vel forte Buxea. In Berecynthio enim tractu plurima est buxus. Plin. lib. 16. cap. 16. extr.
 Berecynthia (inquit Servius) Mater deum, dicta a monte Phrygiæ Berecyntho, cujus ultima syllaba caret aspiratione: quam addimus quoties montem Delti Cynthum dicimus. Est autem tenuis ista discretio, quibus nominibus subtrahi debeat aspiratio. Nam eæ, Ripei montes Arcadiæ, non scribuntur cum aspiratione: quam addimus quum Kiphæos montes Scythiæ significamus. Hæc Servius ad Virg. 9. Æn. 82.
 Ipsa deum fertur genitrix Berecynthia magni
 Vocibus his affata Jovem. Quicquid tamen dicit Servius, videmus palliam ab omnibus aspirari Berecynthus & Berecynthia.
 Mater Berecynthia. Virg. 6. Æn. 742. conf. Stat. 4. Theb. 782.
 Genitrix. Virg. 9. Æn. 82.
BERECYNTIACUS, aliud Adj. ut, Berecyniacus sacerdos. Prudent. adverb. Symmach. 2. 51.
BERECYNTIADÆS, æ. patronym. Ovid. in Ibin 508. Venator Berecyntheades. l. e. Atis. V. Interpp.
BERENICOR, vel **BERONICE**, es, f. [Βερενίκη] Uxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi, rara mulier forma, & viro summe dilecta.
 Berenice inter altera, Philadelphi filio, Ptolemæo Evergeti, fratri patris suo nuptis: cujus crines in cælum relati putantur, persequatione Cononis mathematici. De quibus elegiam composuit Callimachus, conversam deinde a Catul. Carm. 66. Ejus pater Magas Cyrenes rex, Ptol. Philadelphi & Arinôes frater.
 Alia item Berenice fuit, Costobari & Salomes Herodis M. sororis filia, que nuptis Aristobolo Herodis ejusdem filio, quem pater postea interfecit. Josephus 20. 5. Agrippæ Majoris mater, de qua Strabo sic ait, Cæsar Augustus magno honore profeguitus est Herodis li-
 Uu 2
 beros,

beros, similiter foreorem Salomen, ejusque filiam Berenice. V. l. 16. p. 765. ed. Casaub.
 Alia præterea fuit Berenice Herodis III. five Agrippæ Majoris filia, quæ Marco prius Alexandri Lyfimachi filio desponsata, mox Herodi patruo, denique Ptolemoni nupta, ob Agrippæ fratris & Titii Cæsaris amores vidua male audit. Berenice quoque, quam Græci *Ῥαβενίκη* appellant, fama celeberrima, & filia, & mater, & foror Olympionicarum fuit, ut ait Plin. lib. 7. cap. 41. Pausanias quoque Eliac. 1. 7. hanc dicit cognominatam *Καλλιμαχίδου*, ac habitu virum dissimulantem ludis interfuisse: ubi Pifidorum filium conoratum vidit; cognitamque, ac quæstione habita, quod ad ludos mulieribus interdictis venisset, meritis furorum absolutam fuisse. Ælian. Varr. Hist. l. 10. c. 1. conf. Periz. in loc. Jan. Rutgers. Var. Lect. t. 6. Valer. item lib. 8. cap. ult. extr. qui Pherenice vocat, & Euclea filium ejus victorem Olymp.
 Et ego pro regina Berenice apud ipsam dixi. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Berenices crimes, [*Ῥαβενίχης ἀποβόητος*] Septem fuit stellas ad Leonis caudam, veluti in triangulo collocatæ. V. Strab. l. 1.

BERENICEUS, [*Ῥαβενίχης*] Adj. Catul. 64. 1.
 E Berenice vertice cæsarian. V. totum hoc Catulli carmen.
BĒRENICE, five **BERONICE**, [*Ῥαβενίχης, Βερονίχης*] Civitas est Cyrenaicæ, prope Syrtis, juxta lacum Tritonidem, unde Undosa vocatur Sil. lib. 3. 2. 9. Plin. lib. 5. cap. 5. Berenice in Syrtis extremo cornu est, quondam vocata Hesperidum supradictarum, vagantibus Græciæ fabulis, &c.
 Berenice, urbs Libyæ, quæ antea dicta fuerat Hesperis. Vide Steph. *Ἐρσπείης πόλις Ἀδύων, ἢ τὴν Βερονίχην*. H. St.
 Urbs item Berenice est ad sinum Arabicum, a Ptolemæo Philadelpho condita, & a nomine matris ita appellata: in qua ipso solstitio die hora sexta, umbras penitus absumi tradit Plin. lib. 6. cap. 29.

Alteram cognomen Panchryon: & item aliam Epidiren dictam, memorat ibidem Plin. in descriptione Troglodyticæ. Juba, inquit, qui videtur diligentissime profectus [lege Persecutus] hæc, omisit in hoc tractu Berenice alteram, quæ Panchryos cognominata est, & tertiam, quæ Epidires, [*Ἐπιδίρες*] iniquum loco. Est enim sita in cervice longe procurente, ubi fauces Rubii maris v. 11. mill. D. pass. ab Arabia distant. V. Hard. ad loc.
 Duæ præterea ejusdem nominis urbes recentior ad Steph. quarum alteram in Cilicia collocat, alteram Chium olim vocatam asserit.

BERENICIDÆ, [*Ῥαβενικίδαι*] Ptolemæicæ tribus populi, apud Athenienses. Stéphan. q. V.
BERENICIS, idis. [*Ῥαβενίχης*] Tractus Africæ Cyrenaicæ, qui est circa Berenice urbem. Lucan. lib. 9. 23.
 — nam quicquid pulvere sicco
 Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
 Ignorat frondes.

BERGIDUM, [*Ῥεργίδιον*] Urbs Hispaniæ Ptolemææ, vulgo *Urgele*.
BERGION, & **Albion**, Gigantes, filii fuere Neptuni ab Hercule interfecti. Mela lib. 2. c. 5. V. supra **ALBION**.
BERGOMUM, [*Ῥεργόμων*] Oppidum Italiæ Transpadanæ, quæ regio est undecima, & Bergomates, ejus oppidi incolæ. Plin. lib. 3. cap. 17. vulgo *Bergomo*.

BERILLUS, Ὠ. **BERYLLUS**.
BĒRINUS, a, um. a colore qui Berus, Birrus, vel Burrus dicitur. Berionum vestimentum. Plaut. Epid. 2. 2. 49. Al. Cerinum, aut Melinum.
BĒRMIUS, Mons est Thessaliæ. Plin. lib. 4. cap. 8. Strab. Excerpt. l. 7.
BERNARA, [*Ῥεργάρια*] apud Ptolem. lib. 2. cap. 6. Oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, non procul a Cæsarea Augusta, Celtiberis & Bæstianis ad Orientem proximum, vulgo *Βεργαρά*.
BĒRO, onis. m. Saccus, quasi Pero a Pera dictus, qua dictione sunt qui putent usum fuisse Altemum in l. In nave. D. Locat. ubi alii legunt Centonibus, alii Peronibus. V. priores Budei annotationes. Plin. lib. 36. cap. 14. de templo Ephesæ Dianæ, Id consequutus est architectus ille beronibus arena plenis. In emendatoribus codicibus legitur Peronibus.
BERONES, Servi. Hirt. Bell. Alex. cap. 53. Concurrunt ad Cassium defendendum. Semper enim Berones compluresque evocatos cum telis secum habere consueverat. Hispaniæ Tarraconensis populos esse dicit Ptolemæus 2. 6. ut & Strabo l. 3. *Ῥεργωνες*. Aliqui legunt Barones, Edit. Vet. Verrones.

BERŒ, [*Ῥεβὴ*] Semeles matris Bacchi nutrix. Ovid. 3. Met. 278.
 Ipsaque erat Berœe Semeles Epidauria nutrix.
 Berœe conjux Dorycli apud Virg. 5. Æn. 620.
 Berœe, nymphea Penei, filia Oceani, foror Clitius. Virg. 4. Georg. 341.
BERORA, [*Ῥεβόρα*] Oppidum nobile Macedoniæ, cujus meminit Cic. in Pison. 89. Qui quantum concursum plorantem, ac tempestatem querelam ferre non posses, in oppidum devium Berœam pertugisti. conf. Plin. 4. 10. Marcian. Heracl. Lucian. Afri. p. 101. ed. Græv. Actor. 17. 10. fq. Strab. l. 7. Excerpt.
 Berœa, alia Syriæ. Antiochiæ ad orientem adjacent, a Macedonibus condita, Dionysio tyranno Heraclionis filio, olim subjecta. Strabo lib. 16. conf. Plin. 5. 26. Hodie *Altop*. Scribitur utriusque urbis nomen & geminata litera *Berhœa*, *Ῥεβόρα*. V. Stéphan.

BERŒNSIS, c. [*Ῥεβόνιος*] gentile. Plin. 5. 23.
BERONICE, V. **BĒRENICE**.
BĒRŒSUS, [*Ῥεβόνιος*] Chaldæus in Astrologia clarus, cui ob divinas prædictiones. Athenienses in gymnasio itatum inaurata lingua statuerunt, uti refert Plin. lib. 7. cap. 37. conf. Lex. Pitifc. & Voss. Hist. Gr. 1. 13.
 Berofus, Collis est Taurorum, tres habens fontes, sine remedio, & sine dolore mortiferos. Plin. lib. 2. cap. 103. Mf. Liberofus vel Liberofus.
BĒRHESA, [*Ῥεβήσα*] Oppidum Æthiopiæ. Plin. lib. 6. cap. 22.
BĒRSABB, es. Urbs Judææ, quæ Puteum juramenti significat: quia quum ibi habitaret Abraham cum Abimelech. mactatis septem ovibus, in sacrum mutuo juraverunt. Hæc terminus fuit terræ promissionis, possessa a populo Judæorum, postquam reversus est ex Ægypto, & tenditur usque ad Dan, spatium longum CLX mill. sicut scribit Hieronym. ad Dardan.
BĒRSANE, es. [*Ῥεβερσάνη*] Vidua fuit Damascena, ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.

BĒRULA, æ. F. Herba, Græce Cardamine dicta. Marc. Emp. cap. 36.
BĒRYLLUS, i. m. & f. [*Ῥεβύλλος*] Lapis pallidus transparentes. Plin. lib. 37. cap. 5. Eandem [in] multis naturam, aut certe similem habere berylli videntur, in India originem habentes, raro alibi reperi. Poliuntur omnes

flexangula figura artificum ingenis: quoniam hebesunt, ni color furdus reperculu angulorum excutitur. Alter enim politi non habent fulgorem eundem. Probabilissimi sunt ex iis, qui viriditatem puri maris imitant. Proximi qui vocantur chrysoliberylli, & sunt paulo pallidiores, sed in aureum colorem exeunte fulgore. Curtius q. 1. 30. Baculum berylli distinguabant. Primam syll. longam habet Propert. 4. 7. 9. & Juven. 5. Sat. 38. eandem corripit Prudent. Pitych. v. 855.
BĒRYLLUS, [*Ῥεβύλλος*] Bostrenæ urbis Arabiæ præsul fuit, qui quum plura recte pro religione scripsisset, postremo omnia corruptit, peregrina quædam adducens, & seculi a veritate abhorrentia. Quamobrem convocata præsulum non paucorum synodo, maxime adnitente Origene, ad fanitatem reductus est. V. Volaterr. lib. 6.

BĒRYTOS, [*Ῥεβύτιος*] post Sidonem est, Civitas Phœnicæ clarissima, haud procul ab Lyci amnis oris, quam hodie *Barutum* vocant, omnium ejus litoris nundinarum mercimoniis clarissima, teste Vadiano. Felix Julia Plinio, Seb. Munstero annotatore. Strabo, qui in Maris campo collocat, l. 16. a Tryphone dirutam, postea a Romanis instauratam, duabus legionibus a M. Agrippa ibi collocatis docet. Eustath. ut a Volaterr. lib. 6. citatur, etym hanc rationem assignat, quod *Berym* ex auctoritate Helladii, lingua Phœnicum Robur significet, quasi Urbs in loco inexpugnabili ac robusto sita. Theod. & Valen. AA. metropolitano nomine ac dignitate Berytum exornant. l. unice. de metrop. Beryt. lib. xi. C. Vocatur ab Ulpiano colonia Berytenfis, in l. 1. D. de censib. & Augustana Colonia, quod Augustus multis beneficiis eam ornaverit. V. Spanh. de Usu & Præf. numm. diff. q. p. 594. fq. Barth. ad Zachar. Mitylen. p. 244. fq. & Lex. Pitifc. Hinc

BĒRYTIUS, a, um. ut, Vinum Berytium. Plin. 14. 7. Uva Berytia. Idem 15. 17.

B E S

BĒS, five **BĒSSIS**, is. m. [*Ῥεβέσιον*] Unciæ octo: ab Affe. Festus, Bæa appellatus est, quod bis triens fit: quamvis dura compositio fiat beffis ex triente. Beffis, unciæ octo: triens, quatuor. Haecenas Festus. Potius, quasi Bis assis, id est due ex assis partibus. Cic. 1. Att. 14. Fœnus ex triente Id. Quint. factum erat beffibus. Plin. lib. 18. cap. 11. Græci in binos semodios farinæ, satis esse beffes fermenti constitutere. Unde opinor Venetos traxisse nomen suæ monetæ, quam vocant *Un bezo*. [Ni] fit potius a Germ. *Bazow*.
 Bes in dimentione agrorum pariter, teste Columel. lib. 5. cap. 1. Octo partes jugeri, in duodecim partes æquales divisi.
 Bes, Octo cyathorum mensura. Marcial lib. 11. 37.
 Quincunces & sex cyathos beffemque bibamus,
 Caius ut fiat Julius & Proculus. V. Sextar. Roman. in **S E X**.

Beffes usuræ, Jurisconsultis dicuntur, Quum acceptis centum, post annum octo præstantur: aut mensuris denarii singuli, si fors 150 fit. Beffium usurarum mentio fit in l. Eos qui per exceptionem. §. super usurarum. C. de usuris. V. Salmat. de Mod. Usur. cap. 6. Gronov. de pecun. Vet. 3. 13. Bud. de Affe, p. 16. & 560. conf. etiam Lex. Pitifc.
BĒSSALIS, e. Adj. [*Ῥεβέσιον*] ut, Beffales laterculi. Vitruv. lib. 5. cap. 10. Supraque laterculis beffalibus pilæ struantur, ita dispositæ, ut bipedes regula possint supra esse collocatæ. Idem lib. 7. cap. 4. Beffales dixit laterculos, quod octo pollicum longitudinem habent. Budæus lib. 1. de Affe. Comula beffalis. Petron. cap. 58. V. Heinf. & Burm. Scutula beffalis. Martial. 8. 71. conf. Lex. Pitifc.

BĒSA, simplicis s. [*Ῥεβέσιον*] Fons est Thessaliæ, inter Oflam & Olympum, juxta Cycelum oppidum, de quo Strabo lib. 8.
 Est & Befa, Tribus nomen in agro Attico, cujus meminit idem Strabo lib. 9.
BĒSARO, Hispaniæ Bæticæ civitas est, interque stipendiarias numeratur a Plin. lib. 3. cap. 1.
BĒSĒRICUS, [*Ῥεβέσιον* Stephano] Insula est exigua Propontidis, XIII. m. passuum circuitu, e regione ostii Rhynacii fluvii. V. Plin. lib. 6. cap. ult.
BĒSSA, geminato s. [*Ῥεβέσιον* Stephano] Campus est Locridis, densis arbutus refertus, unde & nomen accepit. *Ῥεβέσιον* enim saltus a Græcis nominantur. V. Strab. lib. 9.
 Est & Bessa, ejusdem regionis Oppidum, apud Steph.
BĒSSARA, [*Ῥεβέσιον*] Civitas est Ægypti apud Ptolem. lib. 6. cap. 1.
BĒSSI, [*Ῥεβέσιον*] Populi sunt Thraciæ ad Strymonem, magna ex parte Hæmum incolentes montem, latrocinis nobiles, ut ait Strabo lib. 7. Cic. in Pison. 84. Tibi magna præsidia & auxilia a Bessis, peditum equitumque polliceretur.
 Bessi immanes. Valer. 2. Argon. 231.
 Bessus pallens. Claud. Conf. Mal. Theod. 40.
 De feritate Bessorum, conf. Ovid. 3. Trist. 10. 5. & 4. 1. 67. De calliditate eorum in agendis cuniculis Veget. R. Mil. 2. 11. & 4. 24.

BĒSSĒCUS, [*Ῥεβέσιον*] Adj. ut, Bessica gens. Cic. in Pison. 84. Idemque tu Rabocentum Bessicæ gentis principem, quum te trecentis talentis regi Cæso vendidisses, securi percussisti.
BĒSSĒPPO, [*Ῥεβέσιον* Ptolemæo] Hispaniæ Bæticæ portus est, & oppidum, non procul a Mellaria urbe, patria Pomponii Melæ, ut ipse testatur Geogr. lib. 2.
BĒSSŪGA, [*Ῥεβέσιον, Ῥεβέσιον*] Emporium in India, ubi & amnis Bessygas: unde Bessygitæ, populi qui humana carne vescuntur. Steph.
BĒSSĒRIA, æ. f. [*Ῥεβέσιον*] Crudelitatem, [vel potius Feritatem] exprimit. Belua, Magnitudinem, & quasi montrositatem.
 Bestias accipere debemus esse feritate magis, quam ex animalis genere. Ulp. in l. 1. §. bestias. D. de postulando.
 Bestiæ, a Cicerone etiam Pifces & Volucres dicuntur, §. Tusc. 38. Namque alias bestias nates aquarum incolas esse voluit: alias volucres cælo frui libero: serpentes quasdam esse gradientes.
 Inter fiera simulacrum, quod Bestiam atrorum periti nominaverunt. Vitruv. 9. 7.

Mala bestia per convicium usurpatur. Mala tu es bestia. Plaut. Bacch. 1. 1. 21. Idem Pœn. 5. 5. 14.
 Incerta bestia. V. **INCERTUS**.
 Mansuetæ bestiæ. In **MANSUETUS**.
 At non dicitur Mansuetæ bellua. H. St. V. **BELLUA**.
 Motæ bestiæ pene loquuntur, magistra ac duce natura. Cic. 1. de Fin. 7. Lanari a bestia, & Venabulo bestiam transverberare. Cic. 7. Fam. 1. Sed quæ potest homini esse polito delectatio, quum aut homo imbecillus a valentissima bestia lanatur, aut præclara bestia venabulo transverberatur?

Ad bestias damniari dicebantur, Qui in hoc damnabantur, ut bestias ob-
jicerentur. l. 6. d. adl. Jul. pecul. l. 8. in fin. D. de testam. & apud Ter-
tull. lib. 1. ad Scapul. & Gall. lib. 5. c. 14. Hoc autem supplicium
Prudent. sic explicat, in Hamartig. 371.
Sanguinis humani spectacula publicis edit
Confessus, legesque jubent venale parari
Supplicium, quo membra hominum disceptata cruentis
Moribus oblectant hilaram de funere plebem. Inde,
Ad bestias dari, in l. 12. D. de pen. & Ad bestias pronuntiar, apud
Tertull. de Resurr. Carnis. Ceterum qui bestias objiciebantur, ad stipi-
tem alligabantur, ut ex Vopisco in Aurelian. c. 37. liquet.
Mittere ad bestias. Cic. in Pison. 88. Quid quod populari illi sacerdoti
sexcentos ad bestias amicos fosciosque misisti? conf. Lex. Pitific.
BESTIOLA, z. f. dimin. [βητιόλαι] Plin. lib. 11. cap. 6. Apes alveum
illinum amarioribus fucis contra aliarum bestiolarum aviditates. Sic
Varro lib. 1. cap. 12.
BESTIARUM, e. Prudent. Hymn. jejun. 151.
Impexa villis virgo bestialibus. Sidon. 8. Epist. 14. Bestiale cor-
pus. Idem 4. Epist. 1. Bestiales rigidæque nationes.
BESTIALITAS, z. f. [βητιότης] Vitium quod hominem profus feru-
num reddit. Nova vox.
BESTIARIUS, i. m. [βητιάρης] Bestiarii dicebantur, Qui ludis pu-
blicis in amphitheatro vel circo cum bestis depugnabant, ut cum tauris
& leonibus. Cic. pro Sext. 135. Præclara ædilitas, unus leo, ducenti
bestiarii. V. Torrent. ad Suet. Claud. c. 34. conf. varios auctores in
Lex. Pitific.
BESTIARIUS, a, um. Adj. ut, Ludus bestiarius, quem Sen. Epist. 70. vocat,
Spectaculum, in quo bestiarii cum bestis pugnabant. [Al. Ludus bestia-
riorum, ubi nempe Bestiarii ad spectacula destinati exercebantur, ut
Ludus Gladiatorius. V. loc.
BESTIA, cognomen generis Calpurniæ, ex qua familia fuit L. Bestia, qui
inter conjuratos Catilinae recensetur a Sallustio. Præturam petens
repulsam tulit, & paulo post ambitus damnatus est. Cic. 11. Philipp.
conf. Lex. Pitific.
BESTINI, Suid. βητινοί εἰς Ἰταλίαν θηράδων πιν ὀνόματι. Quasi putans a
bestiali quodam vivendi genere. H. St.

B E T

BETA, n. indecl. [βῆτα] Litteræ nomen apud Græcos. Juven. 14. Sat. 209.
Hoc discent omnes ante alpha & beta puellæ. conf. Martial. 5.
27. & supra A & B literam.
BETA, [βῆτα] Civitas est in sinu Æthiopico, Arabiae latere. Plin. lib. 6.
cap. 29. Harduin. legit Peta.
BETA, z. f. [πύραυλος] Herba quæ in hortis feritur. Plin. lib. 19. cap. 8.
Beta hortensiorum levissima est. Ejus quoque a colore duo genera Græci
faciunt, nigrum, & candidissimum (quod præferunt) parvissimi femi-
nis, appellantque Siculum, candoris sane discrimine præferentes & la-
ctuce. Nostri betae genera faciunt Vernum & Autumnale, a temporibus
fativis, quanquam & Junio feritur. Transferantur autem in plan-
ta quoque, & oblini simo radices fuis, locumque similiter madidum
amant. Plaut. Pseud. 3. 2. 26. Martial. lib. 13. 13.
Ut sapiant fatuæ fabrorum prandia beta:
O quam sepe petet vira, piperique coquus! Fatuas betas di-
xit, quia sunt insipidæ: unde proverbium, Beta insipidiior.
Plebeia. Perf. 3. Sat. 114.

Beta quoque a Diogene appellabantur Molles & cinædi: unde etiam Be-
tizare dixit Augustus pro Langue & effeminarum. Suet. Aug. cap. 87.
V. Cæl. lib. 15. cap. 11. vel 8. 32.
BETACEUS, a, um. Adj. Quod ex beta est, ut Betaceus pes. Varr. de
R. R. 1. 2. Malo de meis pedibus audire, quam quemadmodum pedes
betaceos feri oporteat. Idem de L. L. 5. p. 55. ed. tert. Steph. Ut a pede
nostro pes lecti & pes beta. Hinc apud Apicium 3. 2. de Betaceis Var-
ronis mentio est in cibis, qui ex oleribus parantur. Betae apparatus five
cymas exp. Humelb. Radices Lister. ex Salmat. ad Solin. p. 581. ed. Ultr.
BETACEUS, i. m. Scribebit in cap. de diminutivis Priscianus, quædam esse
diminutiva, qua genere discrepant a sua origine. ut Beta, inquit, &
Malva; hic Betaceus, Malvaceus. Mirum mihi videbatur (ait Turne-
bus 11. Adv. 3.) hæc in substantivis numerari diminutionis, quam ad-
jectionis nomina videntur. Sed Betaceus absolute dicitur, quum Pes in-
telligatur: ita tacito substantivum in substantivum migrat, quumque par-
vulus betas significat, in diminutionum nominibus censetur. V. Arnob. 4.
p. 133. conf. Voff. Analog. 2. 29.
BETALIS, e. Mollis instar beta. Comula betalis. Petron. cap. 58. al. le-
gunt Bessalis, q. f. l. vide.
BETISSARE, vel BETIZARE, pro Langue usurpavit Augustus, teste
Suet. in vita ejus cap. 87. ut Græcum λαγυλλίζων redderet, quo &
proverbialiter uti licebit in insulos & insipidos. V. Torrent. ad loc. Ca-
tull. 68. 21.

Languidior tenera cui pendens Sicula beta, &c. V. BETA.
BETARMONES, [βηταρμόνες] ab Homero Corybantes vocantur Odyff. 3.
ut etiam Strabo notavit.
BETASI, [βητασι] Populi Galliarum Belgicarum, quorum meminit Plin. lib. 4.
cap. 17.
BETERRÆ, oppidum provinciarum Narbonensis, de quo Plin. l. 3. c. 5. In
mediterraneo colonia Arelata Sextanorum, Beterræ Septimanorum.
vulgo vitiose Blittræ legitur. de varia hujus nominis scriptura V. in
BETIRÆ.
BETHACARUM, vel BETHCHEREM, Vicus inter Hierosolyma & The-
ciam, in monte situs. Compositum nomen ex lingua Syriaca & Hebræa.
BETHANIA, [βηθανία] Villa quædam milliario ab Hierosalem in latere
montis Olivæ, Marthæ & Marce memoria insignis.
Est & altera Bethania trans Jordanem, ubi Joannes quondam baptizabat.
Volaterr.
BETHEL, [βηθλ] Urbs Samariæ, quam Gubseai condiderunt, quæ
prius vocabatur Lusa.
BETHLEHEM, [βηθλέημ] Nomen civitatis David, quæ alio vocabulo di-
citur Ephrata, Christi Servatoris nostri natalibus insignis. Nunc civitas
esse dicitur qui ab Joppæ quadraginta millibus distat. Ex hac vici-
tate ortus, atque ibidem in regem unctus est David. Ibi Rachel occu-
ruit, & sepulchrum Jesse patris David ostenditur. Est autem hic locus

in tribu Juda, sexto ab Hierosalem milliario positus, contra meridiem, in
itinere quo iur Hebron. Quando autem Jacob ibi pecora sua pavit. loco
Bethlehem nomen imposuit, quod Domus panis interpretatur, propter
eum panem qui ibi de celo descendit. Stephano βηθλέημ appellatur n.
gen. & plur. num. Hinc
BETHLEHEMITÆ, Dicitur fuit ejus incolæ.
BETHOLENE, Una est decem Judææ toparchiis, cujus meminit Plin.
lib. 5. cap. 14.
BETHSAIDA, [βηθσαιδαι] Galilææ civitas, Petri, Andreæ & Philippi
patria, ad lacum Tiberiadis sita.
BETHSAMÉS, [βηθσαιμης] Nomen urbis Galilææ, ubi Dominus perhibe-
tur multa signa fecisse: a qua Bethsamite populi.
BETHSURA, & BETHSURA, tantum plur. num. Munitum fuit Judæo-
rum præsidium, de quo multa lib. 2. Machab.
BETICA, BETICUS, BETICOLA, BETIS, V. BETIS.
BETISSO, vel BETIZO. V. post BETA.
BETO, [βῆτο] ère. Verbum obsoletum, pro Ire. Varro de L. L. Mulierem,
quod parere ea non poterat, foras betere iussit. Plaut. Curc. 1. 2. 52. Si
illa adeo betet? Idem Merc. 2. 3. 127. Ad portum ne betas.
BETHONICA, [βηθωνική] Herba Gallis dicitur, quæ ab Italis Serratula: teste
Plin. lib. 25. cap. 8. ubi in emendatioribus codicibus legitur Venonica. V.
Ruell. lib. 3. cap. 76. De hac herba extat peculiaris libellus, qui Antonii
Mulse, a quo servatus fuit Cæsar. nomen meretur. V. & Pseudo-Mac-
cer. 2. 14. 1.
BETULA, & BETULLA, [βητύλα] Arbor est virgine austissima, cortice
candidissimo, quam Romani ex Gallia in Italiam transfulerunt: & ex ea
fasces conciebant, qui Magistratibus solebant præferri. Plin. 16. 18. & 27.
Dicitur vel quasi πεπλην, i. e. folium, vel a batuendo, i. e. cædendo, vel
a Cælica voce βηδύ. V. Voff. Etym. p. 70.
BETULI, Gemmae sunt e genere Carneianum, nigrae, rotundæque, qui-
bus urbes expugnari, & classes, ex Sotaco refert Plin. lib. 37. cap. 9.
BETULO, V. BÉTULO.
BETURIA, [βητουρία] Regio est Hispania. Plin. Quæ autem regio a
Bati ad fluvium Anam tendit, extra prædicta, Beturia appellatur, in
duas divisa partes, totidemque gentes: Cælcæ, qui Lusitaniam attingunt,
Hispalenis conventus: Turdulos, qui Lusitaniam & Tarraconensem
accolunt, jura Cordubam petunt. Hæc ille lib. 3. cap. 1. Hard. scribit
BETURIA, quomodo & Strabo, βαιτουρία, & Auctor de Bell. Hisp.
c. 22. extr.

B E Z

BEZAHAR, Lapis est mollis, colore flavo, sapore nullo, cujus peculiaris
vis est, ut venenis omnibus adversetur, antidotumque sit omnium
præstantissimum, utpote qui non modo haultis, sed etiam adligatus,
ita ut nudam sinistrilateris carnem contingat, omnia superet venena. Ex
Matthioli. apud Diof. lib. 5. cap. 73. Al. Bezoar. V. Borrich. de Ling.
Pharmac.

B I A

BIEON, [βίον] i. e. Violentum, ut Cælio placet, Vini facticii genus
erat, valetudinis causa excogitatum. Fiebat ex uvis ad solem siccatis,
& aqua marina. Dicitur est a cura, quia multum in eo condendo labo-
ris adhibebatur: sive quia violentum esset, & efficax contra morbos: sive
a festinatione atque impetu. Plin. lib. 14. cap. 8. Apud Græcos vitæ
clarissimum nomen accepit, quod appellaverunt βίον, ad plurimos va-
letudinis usus excogitatum. Fit autem hoc modo, Uvæ paulo ante ma-
turitatem decerpæ siccantur aceri sole, ter die veritate per triduum, quarto
exprimuntur, dein cadis inveterantur. V. Notæ. Dalech. & Rhodig. 8.
26. Abion legit Turnebus 25. 26. Sed BION esse in Mss. docet Hard.
q. V. conf. Plin. rursus l. 23. c. 1.
BIANOR, oris. m. [βίανος] cognomen Ocnus, Tiberis & Mantus fati-
dicæ filius, dicitur Mantum condidisse, ut est auctor Servius, ad illud
Virg. 9. Ecl. 60.

Hinc adeo media est nobis via, namque sepulchrum
Incipit apparere Bianoris.
Fuit item unus ex Trojanis principibus qui cum Oileo auriga ab Agamem-
none interemptus est, teste Homero, Iliad. 11.
BIARCEUS, [βιαρκεύς] Panes cognomen est, teste Suida; quasi Vitæ
necessaria curans. Utitur Archias in Epigram.
BIARCHI, [βιαρχη] Qui præsent commatibus, vitæque necessariis com-
parandis. βίον enim Græci, non modo Vitam, verumetiam Victum si-
gnificat. Alias dicitur Biarchie, quod vitæ necessaria curarent. Alcian. in
tit. de Agent. in rebus lib. 11. C.
BIARCHIA, z. f. [βιαρχία] Officium biarchi. Leg. 1. Cod. de Off. Ma-
gistr. Off. Ad biarchiam nemo suffragio, sed labore unusquisque perveniat.
BIAS, antis. [βίαις] Priemæus, unus e septem sapientibus Græciæ. fertur
in caulis orandis acutissimum fuisse. Quom patriam captam fugerit, ni-
hilque, uti ceteri, exportaret, roganti causam, illud vulgatum apud
Cic. in Parad. 1. respondit, Omnia mea mecum porto. Biantis ex Stæbo
multa restant sapienter dicta, quæ revoli possunt. V. Sidon. Carm. 2. 161.
BIATIA, [βιατία] Hispaniæ urbs apud Ptolemæum: hodie Baëza.

B I B

BIBACITAS, BIBACULUS, BIBAX, BIRIOSUS, BIEULUS. V. BIEO.
BIBACULUS, Patria Cremonensis, ut scribit Eusebius, qui inter poetas
laborum Latinorum ponitur Quintil. 10. 1. Sueton. de Ill. Gram. 11.
Est & Bibaculus alter, cujus meminit Cæsar in Comment. [Immo is est
P. Sextius Baculus, primi pili centurio. V. l. de B. G. 25. & 3. 5.
De L. Furio Bibaculo Prætor. V. Val. Max. 1. 1. 9.
BIBAGA, Insula est India, ostreis & conchyliis referta. Plin. lib. 6. cap. 27.
BIBASIS, [βίβασις] Laconica quædam saltatio erata, cui & brabia propolita
erant, non juvenibus modo, sed & virginitibus. Saltare autem oportebat,
pedibusque nates contingere, saltusque numerabantur, unde uni
harum inscriptio erat, Mille saltantes gressus. Ex Polluc. lib. 4. cap. 14.
Meminit & Rhodig. lib. 5. cap. 4.
BIBESIA, z. Vocabulum est a Plauto confictum, pro Nimia bibendi avi-
ditate, quemadmodum & Perediam idem dixit, pro Fame & voracitate.
Festus. [Immo Perbibelia, q. V. f. l.]
BIBLIA, corrupte pro BILIA. V. BILIVS & DURELLIUS.
BIBLIA S. V. BIBLION.
BIBLINA, z. [βιβλική] Thraciæ regio, vino generoso insignis, quod Bi-
blinum ab ea appellatur: tametsi alii a Biblia vite appellatum malint.
Demus

Charta bibula. Plin. lib. 8. Epist. 15.
 Favilla bibula. Virg. 6. Æn. 227.
 Lacune bibulae. Quae multum in se recipiunt aquae. Stat. 4. Silv. 3. 54.
 Lance bibulae. Ovid. 6. Met. 9.
 Lapis bibulus, pro Pumice, qui & Arenarius lapis dicitur. V. LAPIS.
 Litus bibulum. Ovid. 17. Epist. 139.
 Nubes bibula. Ovid. 14. Met. 268.
 Olle bibula. Columel. lib. 12. cap. 43.
 Papyrus bibula. Lucan. lib. 4. 116.
 Radix bibula. Ovid. 14. Met. 622.
 Vestes bibulae. Valer. 1. Argon. 289.

BIBULUS, etiam Cognomen fuit Calpurniorum. In quibus inprimis clarus M. Calpurnius Bibulus, qui Cæsaris in Consulatu fuit collega, quo de Cic. Sæton. Dion. lib. 38. & Plutarch. in Cæs. Quum autem in hoc Consulatu Cæsar, neglecto collega, omnia ad suum arbitrium gereret, præbuit causam ut urbanorum quispiam, et tite Tranquillo, hoc diticho in Bibulum jocaretur.
 Non Bibulo quicquam nuper, sed Cæsare factum est:
 Nam Bibulo fieri Consule nil memini. Hic bello Civili a Pompeio classi præfectus, ex multis laboribus morbo implicatus, ad Oricum mortuus est. Dio lib. 41. Cæs. 3. Bell. Civil. 18. conf. Lex. Pitifc.

BIBRACTE, [βίρακτες] vet. Interp.] Heduorum oppidum in Gallia, apud Cæs. 1. Bell. Gall. 23. vulgo *Beaulne*.
BIBRAX, actis. [βίραξ] Oppidum Rhemorum. Cæs. 2. Bell. Gall. 6.
BIBREVIS, c. Pes bibrevis, Pyrrichius, duas breves habens syllabas. Diomed. p. 471.

B I C

BICRNSUS, BICRPS, BICHORDULUS, BICERRIS, BICOLOR, BICOMIS, BICORNIS, BICORPOR, BICOXUM, BICUBITALIS. V. BIS.
BICE, is. Palus, seu lacus, Mæotidi paludi junctus. Ptol. Byce, Plin. Buges.
BICLINIUM, [βικλίσιον] Quintil. Inst. Orat. 1. 5. Aut ex nostro & peregrino, ut biclinium: aut contra, uti epitogium & Anticato. Plaut. Bicch. 4. 4. 69. & 102. V. Lips. Ant. Lect. 3. p. 144. Rhodig. 12. 6. Stuck. Ant. Conviv. 2. 14. Urfn. Append. ad Ciaccon. de Triclin. p. 208. Lex. Pitifc.
BICURGIUM, [βικυργιον] urbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Erfordia, Erfurt.
BICUS, [βικος] Vas est capacius, in quod vinum infunditur. Herodot. lib. 1. scribit, Bicos palmcos vino plenos Babylonem apportari solitos. Hujus etiam meminit Julius Pollux in Onomast. & Cæli Antiq. lib. 28. cap. 6.

B I D

IDELLI, Alciatus, Ego (inquit) & gymnasiarum custodes, quos vulgo Bidellos appellabamus, hoc nomine (episcopi) significari posse arbitror: idque ex Lucilii poetæ epigrammatis, quæ Mercurium gymnasiarum Episcopum dicunt. V. Alciat. lib. 7. Peri. cap. 22.
IDENS, BIDENTAL. V. BIS.
IDINA, Populi sunt Siciliæ, Cetarinis & Cacyrinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 8.
IDUANUS, BIDUUM. V. BIS.

B I E

BIENDIUM, [βιένδιον] Citerioris Hispaniæ portus est, apud Plin. lib. 4. in descriptione citerioris Hispaniæ.
BIENNIS, BIENNIUM. V. BIS.
BIENNIS, Jovis nomen, a Biennio urbe Crætæ, ut Stephanus tradit, quam aliqui denominatam putant a Biennio, uno ex Curetibus: vel ab eo quod vis, quæ *Bia* Græce dicitur, facta fuerit Marti inibi, ut ferunt, ab Otho & Epithate Neptuni filiiis.

B I F

BIARIAM, BIFAX, BIFERUS, BIFESTUS, BIFIDUS, BIFORIS, BIFORMATUS, BIFORMIS, BIFRONS, BIFURCUS. V. BIS.
BIFUR, Plurquam fur, sive Qui bis in furto est deprehensus.

B I G

IGA, BIGÆ, BIGAMUS, BIGARIUS, BIGATUS. V. BIS.
IGARGITANI, [βιγαργιτανοι] Populi sunt Hispaniæ, in tractu Tarraconensi. V. Plin. lib. 3. cap. 3. Rectius scribitur *Bisgargitani*.
IGEMMIS, BIGNRE. V. BIS.
IGERONES, vel BIGNERONES, Aquitaniæ populi sunt, apud Cæs. 3. Bell. Gall. 27. Tarbellis & Sontiatibus vicini. Berones sunt qui legant, sed corrupte. Bigerri, scribuntur in Paulini Epist. 1. ad Aufon. 143. ubi V. Scal. Auf. Lect. 2. 7. p. 106. Hinc
IGERRICUS, a, um. ut, Bigerricus turbo. Sidon. 8. Epist. 12.
IGERRITANUS, a, um. Idem. Patria Bigerritana. Aufon. Epist. 11. extr.
IGERRA, [βιγερρα] Hispaniæ civitas Ptolemæo, cui vicina est Setabis urbs, lino tenuissimo nobilitata: unde fudaria Setaba a Catullo commemorata. Vulgo *Bejar*.
IGERRICA, æ. f. Vestis nigra & crassior, uti exponitur. Hanc nonnulli a Bigerronibus, dictam volunt; alii quasi Bariętam, seu variegatam. Sed proprie Bigerra est quasi Bicerra, hoc est, ex utraque parte villosa, *βιγερρα* seu docuit Salmat. ad Capitul. p. 128. & ad Solin. 659. Circa enim *βιγερρα* seu villus est. Inde Hirula bigerrica, Fortunat. lib. 3. conf. Sulp. Sever. Dial. 2. de Virt. Martin.
IGLA, Vectigalia. Buleng. Vectig. cap. 86.
IGNÆ, Geminae dicuntur, quia bis (Dac. binæ) una die natæ sunt. Festus. pro Bigenæ contr. V. Scalis. ad l.
IGRADUM, BIHORUM, BIJUGUS, BILANX. V. BIS.

B I N

ILÆUS, [βιλαιος] Fluvius Ponti est in finibus Paphlagoniæ, non procul ab Heraclea. V. Plin. lib. 6. cap. 1.
BELLIS, [βιλαιος] Civitas est Hispaniæ Tarraconensis ferri gloria nobilitata. Plin. lib. 3. cap. 14. Hæc alibi atque alibi utilior, nobilitavit loca gloria ferri, sicut Bilbilin in Hispania & Turiafionem, Coim in Italia, quum ferraria metalla in his locis non sint. A Martiale sæpe memoratur. lib. 10. 104. & 12. 18. & 4. 55. Hinc

B I L

BILÆUS, [βιλαιος] Fluvius Ponti est in finibus Paphlagoniæ, non procul ab Heraclea. V. Plin. lib. 6. cap. 1.
BELLIS, [βιλαιος] Civitas est Hispaniæ Tarraconensis ferri gloria nobilitata. Plin. lib. 3. cap. 14. Hæc alibi atque alibi utilior, nobilitavit loca gloria ferri, sicut Bilbilin in Hispania & Turiafionem, Coim in Italia, quum ferraria metalla in his locis non sint. A Martiale sæpe memoratur. lib. 10. 104. & 12. 18. & 4. 55. Hinc

BILIBITICUS, sive BILIBITANUS, dicitur Martialis, a Patria sua Bilibiti.
BILIBIO, Tre. factum est a similitudine sonitus, qui fit in vase. Nævius, Bilbit amphora, inquit. Ex Festo.
BILIA, Mulieris nomen. V. BILIVS.
BILIBRIS, BILINGUIS. V. BIS.
BILIAS, is. [βιλια] Cic. 1. Tusc. 56. Nam sanguinem, bilem, pituitam, ossa, nervos &c. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 2. 41. Vetus est adagium, Fames & mora bilem in nasum conciant.
 Acri bile tumet. Perf. 2. Sat. 14.
 Atra bilis, dicitur Melancholia. Plant. Amph. 2. 2. 95. Atra bili percita est. Ita quoque Flava bilis, Humor cholericus dicitur. V. ATER.
 Difficilis bilis. Hor. 1. Carm. 13. 4. h. e. Implacabilis, inexorabilis. Porphy. Acron.
 Libera. Her. Epod. 11. 43.
 Mediocri bile ferre aliquid. Juvén. 13. Sat. 143.
 Redundante bile morbi nascuntur. Cic. 4. Tusc. 23. Quemadmodum quem sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi ægrotationesque nascuntur: sic pravatum opinionum concursu, &c.

Splendida bilis. Hor. 2. Serm. 3. 141. i. e. Quæ omnia in lucem profert: vel Splendida, Lucida; quia nemo potest irasci ita, ut non appareat ejus iracundia. Acron. V. SPLENDIDUS.
Vitrea bilis turgescit. Perf. 3. Sat. 8. Vitream appellat, i. e. Splendidam & claram, quæ fe clarissime & splendore prodit. Quidam tamen putant, Quæ statim evanescit & frangitur, est emicat & splendet. Scio & apud medicos esse pituitam vitream, quam quis hic bilem a poeta vocari suspicaretur: sed id nimis longe petitum esset. [Distingue — turgescit: Vitrea bilis Finditur, i. e. Vitri instat, dum instatur, crepat. Commota bile fervere. Perf. 4. Sat. 6.

Effundere bilem. Juvén. 5. Sat. 159.
Expellere helleboro. Hor. 2. Epist. 2. 137.
Inætuat bilis præcordiis. Hor. Epod. 11. 23.
Incutit macula bilis. Perf. 5. Sat. 144. Macula, i. e. Magna, valida, qualis maculo sexui convenit.
Movere alicui bilem. Martial. lib. 5. 26. Hor. 1. Epist. 19. 20.
Percitur atra bili. V. paulo ante, Atra bilis.
Purgare bilem. Hor. in Arte Poët. 302.
Reddere. Celf. lib. 7. cap. 18. Nonnunquam stomachus quoque affectus, primum rufam bilem per os reddit, deinde viridem, quibusdam etiam nigram.
Substringere. V. SUBSTRINGO.
Superans bilis. Lucret. lib. 4. 668.
Tumet bile jecur. Hor. 1. Carm. 13. 4.
Urit bilis jecur. Hor. 1. Serm. 9. 66.

BILIVSUS, [βιλισθος] Adj. Ex bile constans, vel mistum. Celf. 2. 2. Aut lividum, aut biliosum. Idem 2. 6. Sputum etiam biliosum aut purulentum.
BILLIUS, antiqua scriptura pro Duilius, vel Duillius. In Inscr. columnæ Rostratæ: C. BILLOS. M. F. V. Græv. Thef. Ant. Tom. 4. p. 1942. F. & quæ supra v. DURLUM ac DURLIVS. [Ubi de Billia quoque hujus uxore, nisi filia potius ejus fuit, alii nupta, & memoria falsus est Hieronymus. Porro ad Gentem Duelliam pertinere videtur Denarius M. BELLII PROCO. nomine inscriptus ap. Patin. in Fam. Rom.

BILIX, icis. Adj. [βιλικος] ut, Bilix lorica a Virgilio 12. Æn. 375. dicta, Quæ duo licia & fila in fummitate haberet ad ornatum, — rumpitque infixa bilicem
Loricam. Conf. TRILIX, & Voss. Etym. v. Licium.
BILLIS, apud Afros appellatur Semen humanum humi profusum. Fest.
BILUSTRIS, BILYCHNIS. V. BIS.

B I M

BIMARCUS, Nomen Satiræ Varronis fuit, in qua fastum & arrogantiam stolidam & ineptam Romanorum inceſſebat, quod e Romano prænomine, quo sibi placebat, duplicato indicatur, quasi quis non femel, sed bis Marcus sit. [Scribitur & Bimargus & Vimaricus, Græce βιμαρκος. Una ex Satyris ejus Menippeis. Vox hybrida videtur ex Lat. Bis & Græco μαρκος, quod Stultum denotat, q. d. Bis stultum. Sic & Marcopolis ac Margopolis promiscue inscribitur alius ex libris ejus Logistoricis.
BIMAMMIA, BIMANUBRIATUS, BIMARIS, BIMAFER, BIMATIS, BIMEMBRIS, BIMENSIS, BIMESTRIS, BIMETER, BIMULUS, BIMUS. V. BIS.

B I N

BINARIUS, BINIONES, BINOCIUM, BINOMINIS, BINOMIUS. V. BIS.
BINUS, V. Bini in BIS.

B I O

BIOCOLYTÆ, [βιοκωλυται] Officiales quidam a vi prohibenda vocabantur, quorum mentio fit in Novell. conf. 8. & Novell. 145.
BION, [βιον] Borythenites, Crætis auditor, ad Cynicam prius sectam transit, sumpto pallio & pera: deinde ad Theodorca instituta se convertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophthegmata item plura. Suidas. conf. Laert. l. 4. in ejus vita.
Bioneos sermones proverbiali figura dictos esse ab Horatio, in Chiliadibus suis annotavit Erasmus, ubi proverbium explicat, Dente Theoni non rodi. At enim ex Acrone, Bionem philosophum fuisse, qui mordacissimis dialogis laceraverit poetas, sic, ut nec Homero parceret. Porphyrio autem Aristophanis comici patrem fuisse. Versus apud Hor. 2. Epist. 2. 60. sunt isti,
 Carmine tu gaudes, hic delectatur Iambis,
 Ille Bioneis sermonibus, & fale nigro.
Bion, etiam Poeta Græcus Smyrnaeus, qui scripsit Idyllia.
Bion, Vini species. de quo Plin. 23. 1. & 14. 8. V. BIAON.
BIONÆUS, a, um. Hor. V. in superiore voce.

BIO THAN AT OS, [*βιοθάνωτος*] Violenter mortuus, ut est qui ferro, vel alia vi interficitur, & non sua, id est naturali morte moritur, quæ naturaliter contingit: & Mors ipsa biothanata dicitur, Quæ per vim infertur, de qua intellexit Virg. 4. Æn. 696. quum dixit,
 Nam quia nec fato, merita nec morte peribat,
 Sed misera ante diem. Scribit Lamprid. cap. 37. prædictum fuisse Heliogabalo, ipsum Biothanatum futurum. Julius Firmicus. Si Luna (inquit) applicuerit se Saturno, deficiens lumine, faciet matres biothanatas interire. Servius ait, biothanatorum animas non recipi in originem suam.
Biothanatus vita finis. Firmic. lib. 7. cap. 15.
B I T H A N A T U S, Quod est Bis mortuus. Hludr. 10. in B. An Biothanatus, qui est Vi mortuus.

B I P

BIPALUM, **BIPALMIS**, **BIPARTIO**, **BIPATENS**. V. BIS.
BIPEDIMUI, Gallia in Aquitania populi, de quibus vide Plin. lib. 4. cap. 19.
BIPENNIS, **BIPENNELLA**, **BIPENNIFER**, **BIPES**, **BIPEDALIS**, &c. V. BIS.

B I R

BIRACELLUM, Urbs Tuscorum Ptolemæo, hodie Vicarellum.
BIREMIS, **BIROTA**. V. BIS.
BIRRETUM, i. n. Magistrorum & Doctorum in promotionibus insignie. V. Saubert. prodrom. Philolog. Sacrae p. 46. Dufresne Gloss. & Lex. Pitif. Henr. Steph. ad dict. 1q.
BIRRUS, [*βίρρος*] Vestis erat genus quoddam apud Romanos. quod ex Martiani libro quarto probat Cælius Rhodig. lib. 16. cap. 10. Martianus: Birrus, inquit, & tunica nomen vestis habent. V. Salmat. ad Tert. de Pall. p. 50. f. Idem & Cæsiub. in Historiam Augustam, & Lex. Pitif. Suid. *βίρρος*, *ἴσχυρον ποσειδῶνος*. Unde dixerunt Birretum de pilco, hodie *Barrette* ii, qui loquuntur *le Roman*. Miror qui ab Ephestride ad capitis tegumen transeat, nisi fortassis a colore nomen arceffit. Hludr. 19. 24. extr. Birrus a Græco vocabulum trahit: illi enim birrum librum [lege Rubrum] dicunt. V. BURRUS.

B I S

BIS, Adv. numerandi, significat id quod Græcis *δύς*. Cic. de Amicit. Bis una Confules. Idem de Orat. 153. tradit ex Duis per contractionem factum Bis; sicut ex Duello, Bellum. Duis autem natum est a vocabulo Duo. V. Felt. in Duis.
 Bis anno absumuntur umbræ. Plin. lib. 2. cap. 73.
 Bis æltas, bisque cucurrit hyems. Ovid. 6. Epist. 56. i. e. Duo abierunt anni.
 Bis ad decies centum. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Bis bina. Cic. 2. de Nat. Deor. 48.
 Bis centum anni, Ducenti. Ovid. 12. Met. 188.
 Bis decies bibis. Martial. 1. 12.
 Quum data sint equiti bis quinque numismata, quare Bis decies solus Sextilianus bibis? Turnebo videtur hoc esse de sportula accipiendum, cui decem nummi erogabantur, vel centum quadrantes. Quum igitur sportulam decem nummum unam Sextilianus accepisset, duas bibebat tamen potor profugiatissimus, quem tantum vini exhauriret, quantum duarum sportularum pretium æquabat.
 Bis denæ naves. Virg. 1. Æn. 381.
 Bis deni anni. Martial. 9. 78. Propert. 2. 9. 3.
 Bis die pariunt. Plin. lib. 10. cap. 53.
 Bis mille equi, Duo millia equorum. Hor. Epod. 9. 17.
 Bis quinquagenis domus est tibi millibus empta. Martial. lib. 12. 67.
 Bis quinque viri, Decemviri. Hor. 2. Epist. 1. 24.
 Bis quinos flet ille dies. Virg. 2. Æn. 126.
 Bis quina festertia. Martial. lib. 10. 75.
 Bis quinus mensis, pro Bis quintus, h. e. Decimus. Ovid. 3. Fast. 124.
 Bis seni dies, Duodecim. Virg. 1. Ecl. 44. Stat. 12. Theb. 811.
 O mihi bislenos multum vigilata per annos.
 Bislenus labor, Duodecim labores. Sen. Agam. 9.
 Bis septeni. Plin. lib. 8. cap. 36. Primis diebus bis septenis tam gravi somno prenumuntur, ut nec vulneribus quidem excitari queant. De urfis loquitur.
 Bis sex locis thoraca petium, dixit Virg. 11. Æn. 9.
 Bis stulte facere. Ter. Hec. 3. 2. 8.
 Bis tanto. Plaut. Merc. 2. 2. 26. Bis tanto valeo, quam valui prius.
 Bis tantum, quantum. Virg. 6. Æn. 578.

—tum Tartarus ipse

Bis patet in præceps tantum, tendique sub umbras,
 Quantum ad atherium cæli suspectus Olympum.
 Bis ter, i. e. Sex. Hor. Epod. 4. 8.
 Bis, terque. Martial. lib. 4. 82. Bis, terque expertus frustra. Hor. in Arte Poet. 440.
 Bis, terve. Hor. Epod. 5. 33.
 Bis termi nati, Filii sex. Sil. lib. 10. 93.
 Falli bis. Clc. 8. Philipp. 12. In quo bis falleris: primum quod tuas rationes communibus anteposui: deinde, &c.
 Bis gravide pecudes. Virg. 2. Georg. 150.
 Bis improbus. Cic. 7. Verr. 59. Ita in una civitate bis improbus fuisti, quum & remisisti quod non oportebat, & accepisti quod non licebat.
 Bis perire. Plaut. Trucul. 1. 1. 26. Bis perit amator, ab re atque animo simul.
 Bis per omnes. Turneb. Proverbum Græcum, inquit, quod e fidium harmonia sumptum est, *bis ἅλε πασῶν*, Bis per omnes, ut Chordas subadiamus. De his, quæ multum differunt. V. Chil. Er.
BICENSUS, a, um. Bis censum professus: tribuitur Festo. [Immo Duicensus q. V. f. l.]
BICEPS, itis. [*δύκεφαλός*] Adj. a Bis & Caput compositum; Quod habet duo capita. Plin. lib. 10. cap. 62. Serpentes coeunt complexu, adeo circinvolutæ sibi, ut una existimari biceps possit. Cic. 1. de Div. vin. 21. Et si puella nata biceps esset. Liv. 41. 21. Biceps natus puer. Janus biceps. Ovid. 1. Fast. 65.
 Biceps, de rebus incorporeis. ut, Civitas biceps. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 4. Iniquus equitri ordini iudicia tradit, ac bicipitem civitatem fecit, discordiarum civilium fontem. Nonius, 6. 36.
 Parnassus biceps, Ovid. 2. Met. 221. improprie dixit, pro Bijugo.
BICEPSOS, antique, aut potius corrupte, pro Biceps, apud Varr. L. L.

4 8. Mons Biceps, triceps, quadriceps, &c. Sed notat Scaliger in Conject. ad h. l. p. 22. male sic scriptum esse, cum ipse Varro Primiceps dicat, non Primiceps: ergo & Biceps, &c. V. Turneb. Advers. 20. 35.
BICHORDBULUS, a, um. Apul. Apul. p. 154. Stew. Auræ ulices, bichordule. conf. Elmenh. Emend. p. 337. extr.
BICIRIS, e. ut, Vestes bicirres, Quæ ab utraque parte cirros habent. *βικίροι*, *δύκεσσοι*. Gloss. Vet.
BICLINIUM, [*δύκεναι*] Locus ubi duo lecti sunt. Plaut. Bacch. 4. 4. 69. & 102. V. Lex. Pitif.
BICOLOR, oris, g. o. [*δύχρος*] Adj. Duorum colorum. Plin. lib. 10. cap. 52. Iatus omne ovum volucrum bicolor.
 Myrtus bicolor. Ovid. 10. Met. 98.
 Bacca Minervæ. Ovid. 8. Met. 664.
BICOLORUS, a, um. formavit Vopisc. Aurel. cap. 13. V. ibi Salmat.
BICOMIS, e. ut, Equus bicomis. Veget. de Re Vet. 2. 11.
BICORNIGER, Scil. Bacchus. Ovid. 13. Epist. 33.
 Ut quas pampinea tetigisse Bicorniger halsta Creditur, &c. V. BACCHUS.
BICORNIS, e. [*δύκερος*] Quod habet duo cornua. ut, Bicornes ferramentum. Columel. lib. 10. cap. 15. Plin. lib. 11. cap. 46. cui Unicornem opponitur. Virgil. 1. Georg. 264.
 Exacuunt alii vallos, furcasque bicornes. Duorum cornuum, Serv. Caper bicornis. Ovid. 15. Met. 304.
 Fauni. Ovid. 4. Epist. 49.
 Furcæ bicornes. Virg. 1. Georg. 264.
 Jugum. Stat. 1. Theb. 62. De Parnasso. conf. BICEPS.
 Luna. Hor. in Carm. fecul. 35.
 Rhenus. Virg. 8. Æn. 727.
BICORPOR, oris. Adj. [*δύκερος*] Duorum corporum. Cic. 2. Tusc. 22. Hæc bicorporeum afflixit manum.
BICORPOREUS, a, um. Adj. Idem Firmic. lib. 2. cap. 12. Gemini est signum in cælo mafculinum, commune, bicorporeum. Paulo post Virgo est signum in cælo fæmininum, commune, bicorporeum.
BICOXUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. Bicoxum, *δύκεξον*. [Utramque coxam denotat, nec forma adject. dictum videtur.]
BICUBITALIS, e. [*δύκεναι*] Quod duorum est cubitorum, ut, Bicubitalis caulis. Plin. lib. 20. cap. 23. pr.
BICUBITUS, a, um. Idem. Herbarumulis tenuibus bicubitis. Apul. d. Herb. cap. 72.
BIDENS, entis. f. [*δύδες*] Festus; Bidentes sunt Oves duos dentes longiores ceteris habentes. Virg. 6. Æn. 39.
 — totidem lectas de more bidentes. Ubi Servius; B dentes, Oves sunt circa bimatum habentes duos dentes eminentiores quæ erant apud sacrificios. V. Scalig. Castig. ad Festum. Nonius, B dentes qui exsultant ob eam causam oves a Virgilio dictas, quod duos dentes habeant, pessime ac vitiosè intelligunt. Nam nec duos dentu habent, & hoc quidem & genus monti est, & melius intelligi potest, si biennes dixerit, auctoritate Pomponii in Atellana, Mars, il voveo facturum, si unquam redierit, bidenti veræ. Laberius Parterate, Vifus hac nocte bidentes propter viam facere. Et Nigidius Figulus dicit bidental, quod binæ (al. Bimæ) pecudes immolentur. Hactenus ille. V. Gell. lib. 16. cap. 6. & Macrob. lib. 6. cap. ult.
 Bidens, pro Ove. Ovid. 2. Fast. 70.
 Cædes bidentium. Hor. 3. Carm. 23. 14.
 Intonsa bidens. Virg. 12. Æn. 170. i. e. Parva, aut (ut Servius interpretatur) Brevis.
 Lanigeræ. Virg. 7. Æn. 93.
BIDENS, entis. m. [*δύκεα*, *σύνδεα*] Instrumentum fossorium rusticorum quod duos dentes habet. Juven. 3. Sat. 228.
 Vive bidentis amans, & culti villicus horti. Columel. lib. cap. 14. Insequitur deinde fossor, qui crebris bidentibus æqualiter minutim foli terga convertat.
 Durus bidens. Virg. 2. Georg. 355. Ovid. 4. Fast. 927.
 Pace, bidens vomerque vident. Tibul. 1. 10. 51.
 Frangere glebam bidentibus. Virg. 2. Georg. 400.
 Jactare bidentes. Virg. 2. Georg. 355.
 Versare solum bidente. Tibul. 2. 3. 6. Hinc
BIDENTATIO, oris. f. Gloss. Gr. Lat. *σύνδεσις*, Fossura, occatio, bidentati
BIDENTAL, [*δύδοντιος*] dicebant antiqui quoddam Templum, quod in eo bidentibus hostiis sacrificaretur. Hæc Festus. Hor. in Arte Poet. 471.
 — utrum
 Minxerit in patris cineres, an triste bidental
 Moverit incensus. Hoc loco Janus Parrhasius, Loca taSta fulmin inquit, acri studio procurabant majores nostri: sacerdotem adhibebant colligebantque dispersa fulminis vestigia, terraque, sacris rite peracti constructa ara, casaque bidente, eum locum Bidental appellabant: quod violare piaculum erat.
 Evitandum bidental. Pers. 2. Sat. 27. conf. Quintil. Decl. 274. Lucan. 1. 60.
 Bidental fulgur, &
 Bidentales sacerdotes, V. in Lex. Pitif.
BIDUANUS. V. post dict. 54.
BIDUUM, i. n. [*δύς*, *ἡμέρας*] Spatium duorum dierum. Ter. Eun. 4. 2. Hem biduum hic manendum est soli sine illa?
 Illo biduo. Cic. 4. Verr. 54. Venerat ad eum illo biduo Letilius quidam homo non alienus a literis.
 Biduo mensiem longiorem facere. Cic. 4. Verr.
 Biduum ex mense eximere. Cic. 4. Verr. 129.
 Bidui aut tridui sollicitudo. Ter. And. 2. 6. 9.
 Bidui navigatio. Plin. lib. 6. cap. 28.
 Bidui aberant castra. i. e. Duorum dierum spatio. Cic. 1. Att. 16.
 Biduum continens, pro Perpetuum biduum. Suet. in Calig. cap. 19.
 Per biduum. Cic. 2. de Orat. 96.
 Propius quam tu biduum. Cic. 8. Att. 22. Propterea quod neque Ron quicquam auditur novi, nec in his locis, quæ a Brundisio abfunt prius, quam tu, biduum aut triduum.
BIDUANUS, a, um. Raban. Maur. de Inst. Cler. 2. 26. Biduanus in jejuniu inde sumptus, quod Apostoli jejunaverunt illo biduo, quo Don nus passus & sepultus est.
BIENNIS, e. [*δύετής*] Duorum annorum.
 Vide Quotennis additum. Vide Annum & Triennis. H. St.

Bienne spatium. Plin. lib. 2. cap. 82. Ut pote quum quidam annuo & bienni spatio duraverint.

BIENNIVM, i. n. [*διετία*] Spatium duorum annorum. Cic. 5. Philipp. 7. Tribuni pleb. rulerunt de provinciis contra acta Cæsaris, ille biennii, iste sexennii. Quintil. 1. 12. de Pueris, Infra biennium, quam verba recte formare poterunt, quanvis nullo instante, omnia fere loquuntur.

BIFARIAM, [*διάρια*] Adv. in duas partes, aut Duobus modis. Cic. 1. Tusc. 24. Bifariam quator perturbationes æquialiter distribuat sunt. Nam dicit, &c. Varr. 2. de R. R. 4. Natura divitas earum annis bifariam, quod bis parit in anno, quaternis mensibus fert ventrem, binis nutritat.

BIFARIUS, a, um. Duplex, in utramque partem aptus. Apul. 7. Doem. Plat. pag. 39. Bifaria sic sublata litatio. Amian. 18. 8. Ratione bifaria. Commodian. Infract. 24. Quis in Synagoga decurrit ad bifarios.

BIFAX, vel DIFAX, Habens duas facies. Gloss. Lat. Gr. Bifax, difax, *διπρόσωπος*. V. Meurf. Exerc. 2. 4. 15.

BIFERA, a, um. [*διφάρα*, *διεφάρα*] Adj. ut, Bifera arbor, Quæ bis in anno fert fructum. Plin. lib. 13. cap. 22.

BIFERA ficus. Columel. lib. 5. cap. 10. Quod etiam de fructu dixit Suet. Aug. cap. 76. Cæsum bubulum & ficos virides biferas maxime appetebat. V. Ibi Torrent.

Biferi Pælii rosaria. Virg. 4. Georg. 117. Forsitan & pingues hortos quæ cura colendi Ornaret, canerem: biferique rosaria Pælii. Quod uno anno bis illic nascerentur rosæ, ut docet Servius.

Ibi nam in foro spectantem me scitulas puellas cum biferis quæstillis. Pontan. 162. H. St.

BIFESTUS, a, um. Prudent. pass. Petr. & Paul. extr. Diem bifestum sic colas memento.

BIFIDUS, [*διψιδος*] Adj. Quod in duas partes fissum est. Plin. lib. 11. cap. 37. Lacertis bífida & pilosa lingua. Bífidi pedes. Ovid. 14. Met. 303. Quo magis illa carit, magis hoc tellure levati Erigimur, setæque cadunt, bifidosque relinquit Rima pedes.

Bifidum iter. Valer. 1. Argon. 570.

Bífide ridicæ. Columel. 4. ult.

BIFIDATUS, Adj. [*διψιδωτός*] Idem Plin. lib. 13. cap. 4. Folia cutratro mucrone, lateribus in sese bifidatis, bellas primum demonstrare gemmas. De palmis loquitur.

BIFISSUS, a, um. Idem. Solin. cap. 51. Bífisse unguæ.

BIFORIS, e. [*διφωρος*] Duplices januas habens.

Bifores fenestæ. Ovid. 1. de Pont. 3. Nox erat, & bifores intrabat Luna fenestras, Mensæ fere medio quanta nitere solet.

Valvæ. Ovid. 2. Met. 4.

Biforis cantus. Virg. 9. Æn. 618. — ubi afflucit biforem dat tibia cantum. Ubi Serv. Biforum, imparum. Et servavit eis tibarum suorum ordinem. Tibie aut Serranæ dicuntur, quæ sunt pares, & æquales habent cavernas; aut Phrygiæ, quæ & impares sunt & inæquales habent cavernas. Ergo biforum, dissimile, difonium; non enim fuit pari modulatione compositæ.

BIFORUS, a, um. Idem. Vitruv. 4. 6. Forium ornamenta non sunt cæstrata, neque bifora, sed valvata. V. Salmat. in Solin. p. 651.

BIFORMIS, e. [*διμορφος*] Quod duas formas habet. Columel. lib. 10. 428. Inter lascivos Satyros, Panasque biformes. Quo loco quidam legunt Bicomeres.

Biformis natura Centaurorum. Claud. 1. in Ruff. 329. Janus. Ovid. 5. Fast. 98. Monstrum. Ovid. 8. Met. 156. de Minotauro loquitur. Populus biformis. Centauri. Ovid. 2. Amor. 12. 19.

BIFORMATUS, Adj. [*διμορφωτός*] Cic. 2. Tusc. 20. — non biformato impetu Centaurus ictus corpori infixit meo.

BIFRONS, ontis. [*διπρόσωπος*] Adj. Quod geminam frontem ac faciem habet. Virg. 12. Æn. 193. Latonæque genus duplex, Janumque bifrontem. Idem 7. 180.

BIFURCUS, Adj. [*διφύρκος*] Geminas furcas habens. ut, Bifurcum feramentum. Columel. lib. 3. cap. 18. Bifurci ramifculi. Idem lib. 5. cap. 11.

BIGA, æ; & BIGÆ, ærum. f. [*βίγα*, *βίγαι*] Currus duorum equorum iugo actus. Virg. 5. Æn. 721. Et nox atra pulum bigis tubvecta tenebat. Budæus; Bigæ, trigæ, quadrigæ, ad curule certamen & facra certamina pertinebant. His enim verbis non tam vehiculum, quam equi biguges, trijuges, quadrijuges significaverunt.

Bigæ, trigæ, quasi Biagæ, Triagæ, Desp. Effet, ut Cogito, pro Coagito. H. St.

Anhelantes bigæ. Stat. 6. Theb. 688.

Citæ bigæ. Catul. 53. 26.

Cornute. Varro Serrano, ap. Non. v. Rurant. Dum in agro studiosius ruror, aspicio Triptoleum sculpineatum bigas sequi cornutas. Bigas cornutas hic intelligit Turnebus joculariter dici Boves duos aratores, quos ad aratum junxerat Triptolemus, qui frumenti sementem mortales edocuit. Adv. 15. 4.

Lunares, Quibus Luna vehitur. Stat. 12. Theb. 297.

Nocturnæ, Lunæ. Sen. in Hippol. 3.

Olorina, Veneris. Stat. 3. Silv. 4. 46.

Rorifera, Auroræ. Stat. 1. Theb. 338.

Rosæ bigæ, Auroræ. Virg. 7. Æn. 26. De Auroræ.

Soporiferæ bigæ, Dianæ. Valer. 2. Argon. 295.

Agitare bigas. Lucan. lib. 1. 78.

Raptari bigis. Virg. 2. Æn. 272.

Remeant bigæ. Sen. in Agam. 9.

De Bigarum inventione, V. Lex. Pitifc.

BIGATUS, i. m. Ductor bigæ. Cippus marmoræus Aurigæ pueri, Romæ in templo Gregorii in monte Cælio.

BIGATUS, Adj. ut, Argentum bigatum, Nummus, qui bigas impressas habet. Et Plin. lib. 33. cap. 3. Nota argenti fuere bigæ atque quadrigæ: & inde bigati, quadrigatique dicti.

Bigati, subit. ubi subauditur aliud substantivum, Nummi. Liv. 23. 5. Lætoque juveni promissis, equum eximium dono dat, bigatosque quingentos Quæstorem numerare jubet. V. Alex. ab Alex. 4. 24. Et Berneg. ad Tacit. Germ. qu. 19. & Lex. Pitifci in Nummus.

BIGAMUS, [*διγάμος*] Qui duxit duas uxores. Inde Bigamia, Ipsa conditio. Perott. Pro vocibus hybridis labentur.

BIGEMMIS, dicitur Viris quæ habet duas gemmas. Columel. lib. 5. cap. 5. Pro materiis longioribus pollices quaternum aut quinque gemmarum relinquuntur: pro custodiendis autem bigemmes refecet sunt.

BIGENER, is. g. o. vel BIGENERIS, e. [*διγενής*] Festus, Bigenera animalia dicuntur ex diverso genere nata, ut leopardalis ex leone & panthera, cicurhis ex apro & fersa domestica, mulus ex equa & asino. Varro lib. 2. de R. R. cap. 8. Nam mulus & hinnii bigeneres atque infritiui, non suapte genere ab radicibus, ex equæ enim & asino sit mulus: contra ex equo & asina hinnus. Aliter Bigeneri.

BIGRADUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. *διβρατόριον*, bigradum.

BIBORIUM, i. n. Tempus duarum horarum. Aufon. Mosell. 87. &c.

BIJUGUS, a, um, & BIJUGIS, e. [*διζυγος*] Adj. Bijuges equi dicuntur, quod bini ad unum jugum alligati sint. Martial. lib. 1. 13. Gestatus bijugis regulus esset equis. Albi bijugi. Virg. 10. Æn. 587. de Leucago. Certamen. Virg. 5. Æn. 144. Curriculum. Suet. Calig. cap. 19. Currus. Sil. lib. 2. 82. Fafces bijuges. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 233. Leones bijugi. Lucret. lib. 2. 601. De curru Cybeles. Lynces. Ovid. 4. Met. 24. Hi trahunt currum Bacchi. Plautrum. Aufon. Epist. 11. sub fin. Serpentes. Valer. 7. Argon. 218. Temo. Stat. 2. Theb. 723. Bijugi, interdum substantive pro ipis Curribus capiuntur. Virg. 10. Æn. 453. Desilit Turnas bijugis, pedes apparat ire Cominus.

BILANX, ancis. f. [*βίλαξ*] Instrumentum quo res cum lancibus ponderantur. Libra alio nomine dicitur. Perottus. Uitur Pontanus. Illud usu venit, quod in bilancibus, quarum altera, quò propendat, eo trahit, præcipitque secum alteram. de Prudentia 289. H. St. fol. 155. Aldi. Ut Adj. Mart. Capell. 2. p. 42. Sine bilance libra. De bilance V. Savot. de Numm. Ant. 3. 31. vel Lex. Pitifc.

BILIBRA, æ. [*βίλιβρα*] Duarum librarum pondus. Liv. 4. 15. Sp. Malium, cui tribunatus plebis magis optandum quam sperandum fuerit, frumentarium divitem, bilibra farris ipersæle liberatem fe civium suorum emisse. conf. Gronov. in loc. qui legit Bilibris plur. quasi Bilibris libris.

BILIBRALIS, e. Gloss. Cyril. Bilibralis, *βίλιβραλίος*.

BILIBRIS, e. Adj. [*βίλιβρος*] Duarum librarum. Martial. lib. 11. 50. Nunc ut emam grandem lupum, nullumve libibrem. Plin. lib. 18. cap. 11. Ex aqua hordeoque bilibrès offe. Cornu bilibre. Hor. 2. Serm. 2. 61. Vas duas libras olei continens. conf. Lex. Pitifc.

BILINGUIS, e. [*διγλωσσος*] Festus, Bilingues Brutaces Ennius dixit, quod Brutii & Ofce & Græce loqui soliti sint. Sunt autem Italie populi vicini Lucanis. Al. Brutates vel Brutitates, vel Brutitates. V. Scalig. & Dacer. ad loc.

Bilinguis Canufinus, Qui loquitur duas linguas. Hor. 1. Serm. 10. 30. Quum Peditus caulas exudej Publicola, atque Corvinus, patriis intermiscere perita Verba foris malis, Canufini more bilinguis? Canufinum ideo bilinguem vocat, quia & Græci & Latini apud Canufinum urbem Italie non procul a mari sitam, & a Dionese conditam, habitant, utroque sermone utentes, Latino & Græco. Ex Acrone. Curt. lib. 7. 5. 29. De Branchidis, Mores patrii nondum exoleverant: sed jam bilingues erant, paulatim a domestico externoque sermone degeneres. conf. Snakenb. & Freinsh. Ind. ad Curt. & Drakenb. ad Sil. 16. 157.

Bilinguis, Transl. Fallax. Virg. 1. Æn. 665. Quippe domum timet ambiguum, Tyriosque bilingues. Ubi Servius; Bilingues, Fallaces: nec enim ad linguam retulit, sed ad mentem.

Animi bilingues. Firmic. lib. 1. cap. 1. Nec Afrorum malitiosa commenta, & bilingues animos, salutare Jovis fidus impediæ. Bilingues insidæ. Claud. de Bell. Gild. 284.

BILUSPRIS, e. [*βίλυσπρις*] ut, Bellum bilustre, Quod duo iustria, id est decem annos duravit. Ovid. 2. Amor. 12. 9.

BILYCHNIS, e. Duos lychnos habens. Petron. cap. 30. Lucerna bilychnis de camera pendebat.

BIMANUBRIATUS, a, um. Scalprum bimanubrium.

BIMARIS, e. Adj. [*βίμαρος*] Quod est inter duo maria, ut, Corinthus bimaris. Hor. 1. Carm. 7. 2. Ithmus bimaris. Ovid. 6. Met. 419.

BIMATER, tris. Adj. [*βίμαρος*] Qui duas habet matres. Sic Ovid. Bacchum vocat, quoniam ille bis natus dicebatur, primo quidem ex Semele. Sed quum partus ille crudus & præmaturus esset, Jupiter asportum femori suo, & ad iustum puerperii tempus conservatum, rursus edidit. Ovid. 4. Met. 12. Ignigenamque, fatumque iterum, solumque bimaterem.

BIMATUS, V. BIMUS.

BIMEMBRIS, e. [*βίμαρος*] Quod gemina habet membra. ut, Forma bimembris. Ovid. 9. Epist. 99. Et male confium pedibus, formaque bimembris. Centauri bimembres. Sil. 3. 41. Bimembres, substantive, pro Centauris. Stat. 12. Theb. 554.

FLORVS EGO HIC IACEO
BIGARIVS INFANS QVI CITO
DVM CVPIO CVRRVS CITO
DECIDI AD VMBRAS. Ferret. Mus. Lapid. 4.

Memor. 23. conf. Arnob. 2. p. 70.

VOL. I.

— Offai bello cecidere Bimembres. Offai, Offam incolentes montem. Virg. 8. Æn. 293. de Centauris Ixione & nube procreatis: — tu nubigenas, invictæ, Bimembres, Hyलगуmque, Pholungue nianu, tu Crestia maclas Prodigia. Herculem alloquens. Ovid. 15. Met. 283. — illic lavere Bimembres Vulnera, clavijeri que fecerat Herculis arcus.

BIMENSIS, is. [*βίμενος*] Tempus duorum mensium. Liv. lib. 45. 15. Et ad opera que locassent probanda, anni & bimensis tempus prorogatur.

BIMENSTRUUS, a, um. Idem quod seq. Gloss. Cyrill. Bimenstruus, *βίμενοστροσ*.

BIMESTRIS, e. [*βίμεστροσ*] Quod est bimensis, vel duorum mensium. ut, Bimestre stipendium. Liv. 9. Plin. lib. 18. cap. 7. Est & bimestre frumentum. Consultatus bimetrus. Cic. 10. Fam. 23. Que mens cum, aut quorum consilia a tanta gloria, sibi vero etiam necessaria ac salutaria avocarit, & ad cogitationem Consultatus bimetrus summo cum terrore hominum, & insulsa cum etlagitatione transulerit, exputare non possum. Porcus bimetrus. Hor. 1. Carm. 17. 15.

BIMETER, a, um. Duobus metris constans. ut, Litera bimetra. Sidon. 9. Epist. 15. Arte bimetra. Idem 9. 11. conf. DIMETER.

BIMUS, Adj. [*βίμος*] Duorum annorum. ut, Bimæ nuce. Cato cap. 17. Varro 2. de R. R. cap. 5. Habeo natos rotidem quot Atticus, ad matricem LXX. duo, unum anniculum, alterum binum. Bimæ dies, Tempus biennii prestitutum. Valla lib. 4. cap. 80. Merum binum. Hor. 1. Carm. 19. 15. Anniculum, binum, trimum. Plin. lib. 13. cap. 24. Semen optimum anniculum, binum deterius, trimum pessimum, ultra sterile. Bimæ sententia. Cic. 3. Fam. 8. De hac quoque sententia bimæ decedat. i. e. Qua censit ut per duos annos remaneret in provincia. V. Heinf. ad Ovid. 4. de Pont. 9. 64. Legio bimæ. Cic. 10. Fam. 24. In castris Bruti una veterana legio: altera bimæ: octo, tironum.

BIMULUS, [*βίμυλος*] Adj. ejusd. dimin. Tranquillus, Calig. 8. Quo prope bimulus demum perductus ab urbe fit. Catul. 17. 12. — nec sapit pueri instar. Bimuli.

BIMATUS, us. m. [*βίματος*] Spatium five ætas duorum annorum. (ut Trimatus, Quimatus. H. St.) Varr. 2. de R. R. 5. Caltrare non oportet ante bimatum. Plin. lib. 9. cap. 30. Neque his bimatu longior vita. De loligine loquitur. conf. Macrobi. 2. Saturn. 5.

BINARIUS, BINIO, V. post BINIUS.

BINOCTIUM, i. n. Spatium duarum noctium. Tacit. 3. Ann. 71. 4. Ut pro plus quam binocitium abesse. conf. Amian. 30. 2.

BINOMIUS, [*βίνομιος*] Cui geminum nomen: ut, Numa Pompilius, Tullus Hostilius. Festus. Sic & in Vet. Gloss. Scalig. Binominis legit.

BINOMINIS, e. [*βίνομινος*] Idem. Ovid. 14. Met. 609. Inde sub Afcanii ditione binominis Alba, Resque Latina fuit. Hic Afcanius, vocabatur & Iulus. Irus binominis. Ovid. in Ibin, 417. Nam ante Arneus dictus. Ister binominis. Ovid. 1. de Pont. 8. 11. Dicitur enim & Danubius.

BINUS, a, um. pl. BINI, æ, a. [*βίνοσ*] Adj. numerale distrib. Idem significat quod Duo. Sifenna lib. 3. Ad binum millium numero, faucis utrinque factis. Hæc Nonius. Plin. lib. 12. Ergo in utraque gente bina laudavi genera, terrenum & factitium. Idem lib. 7. cap. 16. Bini cubiti. Bini, significat Singulis duo. ut, Creabantur olim bini Consoles. i. e. Per singulos annos duo. Ex Valla lib. 3. Ter. Phorm. 5. 3. 6. Nam ex his præditi talenta argenti bina statim capiebat. Scil. Anna. Binis annis convertuntur. Plin. lib. 2. cap. 8. Terna, bina, singula verba. Cic. 3. de Orat. 196. Aeres bini legitimus apud Lucret. lib. 4. 292. Illis que reddunt speculorum ex æquore visum, Aeribus binis.

Amicæ binas habere. Ovid. Rem. Amor. 441. Aures binæ. Virg. 1. Georg. 172. Capita bina boum. Virg. 5. Æn. 61. Caltra. Cic. 12. Philipp. 27. Inter bina caltra cum Vectio collocutus est. Val. Max. 1. 6. 2. Censores binos in singulas civitates describebat. Cic. 4. Verr. 133. Centesimis binis scenerari. Cic. 5. Verr. 165. Corpus binum. Lucret. lib. 5. 877. Sed neque Centauri fuerant, neque tempore in ullo Esse queant duplici natura, & corpore bino.

Damna. Ovid. 3. Trist. 8. 34. Facies. Virg. 4. Georg. 95. Fætus binos alit ubere. Virg. 3. Ecl. 30. Freta bina. Ovid. 6. Fast. 495. Et spatio contracta brevi, freta bina repellit, Unaque pulsatur terra duabus aquis. Gladiatores binos singulis patribus familiarum distribuit. Cic. 7. Att. 14. Honor binus. Ovid. 4. de Pont. 9. 64. Sic vocat duplicem Consulatum. Heinf. Bimus. Jura. Ovid. 12. Met. 432. Codice qui misso, quem vix jura bina moverent Juncta, Phoeniciden a summo vertice fregit. Literas binas a te accipi. Cic. 6. Att. 1. Oratores bini. Cic. in Bruto 333. Nonne cernimus, vix singulis ætatis binos oratores laudabiles constitisse? Ludi bini. Cic. 4. Verr. 130. Hoc si Romæ fieri posset, certe aliqua ratione expugnasset iste, ut dies XLV. inter binos ludos tollerentur, per quos solos iudicium fieri posset. Lumina bina luernarum. Lucret. lib. 4. 452. Paria bina. Jabolentus in l. Qui concubinam. D. de leg. 3. Qui quatuor pocula oleagina habebat, ita legavit: Pocula oleagina duo paria. Respondi, unum par legatum esse: quia non ita esset, Bina paria: neque ita, Poculorum paria duo. [Illic *πάρια* adjective fumsit] Ctus.

Reges bini. Nep. 23. 7. 4. Sponsalia bina constituere, est Unam duobus spondere, ut utriusque sit uxor, & sic, quod vulgo dici solet, Una filia duos generos facere. l. Quid ergo li non. §. Si quis alieno nomine. D. de his qui notant. infam.

Supellex bina. Lucret. lib. 4. 453. Tabellarios per annos nisi Romam literas. Cic. 6. Att. 1. Tabellarius binus & tibi & Octaviano scripsi. Cic. 10. Fam. 33. Bina die ficum ovis ubera. Virg. 2. Ecl. 42. In bina fudere. Lucret. lib. 1. 534. Bini, nonnunquam Rem indicat Venerem. Cic. 9. Fam. 22. Quum loquimur terni: nihil flagiti dicimus. At quum bini obfcœnum est. Gracis quidem, iniquis & hæc Cic. Siquidem *βίνοσ* apud Græcos coire significat. [V. Suid.] Hinc clariorum apparet inter Græcum & Latinum, nullum olim fuisse discrimen in pronuntiando, quale nunc est, ut quidem vulgo pronuntiat. Notabis præterea in illo altero Bini Ciceronis, esse acutum in prioribus: in altero vero esse circumflexum in posteriore, Bini.

BINARIUS, a, um. ut, Binaria forma, i. e. Nummi binis aureis valentes. Lamprid. Alex. Sever. cap. 39.

BINIO, gnis. Aureus major forma, duplicis æstimationis. Egesipp. lib. 5. Excidii Hierosol. Egefferant aliqui biniones aureos, quos aborbuerant quam adornarent fugam. In lexico quoque S. Germani invenio Eimiones *εὐμῆνας* *ἢ* *βινῆνας* explicari. Turnebus.

BIPALIMUM, i. n. [*βίπαλιον*] Instrumentum quo terra foditur, quasi Bina pala. Columel. 3. 5. Ager bipalio subigi debet. conf. Cat. de R. R. cap. 6. & cap. 45. Plin. 16. 36. & Liv. 3.

BIPALMIS, e. [*βίπαλμος*] Duorum palmorum. Varro 3. de R. R. cap. 7. Inustus ternorum palmorum ex omnibus partibus sub ordines singulos tabulæ fixæ, ut sint bipalmes, quo utantur vestibulo, ac prodeant. Liv. 42. 65.

BIPALMUS, a, um. Idem. Apul. de Herb. cap. 7.

BIPARTIOR, five BIPERTIOR, [*βίπαρτιος*] Tri. In duas partes dividitur. Columel. lib. 11. cap. 2. xi. Cal. Maias ver bipartitur, pluvia, & nonnunquam grandis. Cic. 3. Catil. 5.

BIPARTITUS, a, um. Partic. In duas partes divisus, ut, Genus bipartitum. Cic. Topic. 85. Hiems bipartita. Columel. lib. 3. 2. Melos bipartitum. Cato apud Non. 2. 10.

BIPARTITO, five BIPERTITO, [*βίπαρτιτοσ*] Adv. Cic. 2. de Invent. Id fit bipartito. i. e. Duobus modis. Cæf. 1. Bell. Gall. 25. Romani conversa signa bipertito intulerunt. h. e. Duobus locis. conf. Ovid. Rem. Amor. 443.

BIPATENS, Adj. [*βίπαρτης*] ut, Bipatens portæ, pro Geminis. Virg. 2. Æn. 330. — portis alii bipatentibus adfunt. Idem etiam Bipatentia tecta dixit, pro Aperta, 10. Æn. 5. Confidunt tectis bipatentibus. Ubi Servius ait, fermonem esse Ennianum, tractum ab ostiis que ab utraque parte aperiantur. Bipatentibus, Apertis.

BIPEDA, æ. Duorum pedum lapsus, aut simile quid. Pallad. 1. 40. Arcam bipedis iteris. Et paulo post, Bipedas constituas ferreis ancoris colligatas. conf. Idem 6. 11.

BIPEDALIS, e. [*βίπαδῆλος*] Quod habet mensuram duorum pedum. Cæf. 4. Bell. Gall. 17. Insuper bipedalibus trabibus immisissis. Bipedalis latitudo. Columel. lib. 8. cap. 3. Bipedali hiact aperiri. Plin. lib. 16. cap. 12. Bipedalis moduli homines, pro Tenubus & humilis fortunæ homunculis dixit Hor. teste Erasmo, lib. 2. Serm. 3. 309. Vetus Infcriptio apud Fabret. p. 500. C. AQUILI APRILIS SUX PEDALIS ET BIPEDALE DOLIA. Ubi Fabretus: Bipedale opus, fuit Latere ipsi bipedalis exacta mensura.

BIPEDANEUS, aliud Adj. Idem significans: ut Bipedanea altitudo. Columel. lib. 4. cap. 1. Quippe feminibus vineaticis nimum me profundos censuisse fieri serobes adjecto dodrante super altitudinem bipedaneam, quam, & Latitudo bipedanea. Columel. lib. 11. cap. 2. Pafinatus bipedaneus. Plin. lib. 17. cap. 20. V. Lex. Pitisc.

BIPEDANUS, Adj. Idem. Columel. lib. 2. cap. 2. Prensitis autem fat erit, si æque bona fuerit bipedana humus: arboribus altitudo quatuor pedum abunde est. al. Bipedanea.

BIPPENNIS, e. [*βίπεννης*] Quod duabus pennis volat. Plin. lib. 11. cap. 28. Nullum, cui telum in ore, pluribus quam binis advolet pennis. Illis enim ultionis causa datum est, his aviditatis. Nullis eorum penna reviviscunt avulsa. Nullum cui aculeus in alvo, bipenne est. Quibusdam pennarum tutelæ cruxa supervenit, ut scarabeis. conf. Priscian. lib. 5. p. 652. & Isidor. 19. 19. Ferrum bipenne. Virg. 11. Æn. 135. V. dict. seq.

BIPPENNIS, is. f. [*βίπεννης*] Securus que utrinque aciem habet: a Pinna derivatum nomen, quod Acutum veteres dicebant. V. Hoff. Erym. p. 71. Plin. lib. 8. cap. 8. Ita pendens alterum poplitem dextra cecidit: ac præcuta bipenni hoc crure tædato profugiens, alterius poplitis nervos ferit. Adjectivum est & subauditur securis, quod addit Varro P. armen. apud Non. 11. 82. Ferens ferream humero bipennem securim. V. Lex. Pitisc. conf. Quintil. 1. 4. p. 42. ibique not. Drakenb. ad Sil. 16. 264. Virg. 2. Æn. 479. — correpta dura bipenni Limina perumpit.

Cæla argento. Virg. 5. Æn. 307. Crebris bipennibus instans. Virg. 2. Æn. 627. Dura bipennes. Hor. 4. Carm. 4. 57. Perrumpit limina bipenni. Virg. 2. Æn. 479. De Pyrrho. Sevam inhibere bipennem. Ovid. 8. Met. 766. Tonfa bipennibus ilex. Hor. 4. Carm. 4. 57. Valida bipennis. Virg. 11. Æn. 651.

BIPPENIFER, [*βίπεννιφερος*] Adj. Bipennem ferens. Ovid. 8. Met. 391. Ecce furens contra sua fata bipennifer Arcas. Idem 8. Trist. 3. 39.

BIPPENNELLA, Herba hortensis, dicta quod in duas pinnas folia per totum cauliculum ducta habeat. Hanc corrupto vocabulo quidam Pimpinella vocant.

BIPES, edis. [*βίπες*] Adj. Quod habet duos pedes. Sic Equos bipedes, vocat Virgilius Equos Protei, quoniam priore tantum corporis parte equos, posteriori pices referabant, 4. Georg. 389. Bipes, pro Homine. Regulus omnium bipedum nequissimus. Plin. lib. 1. Epist. 5. ad Voconium. Cic. pro Domino 48. Hoc ministro omnium non bipedum solum, sed etiam quadrupedum imparissimum.

BIPPINNA, apud Martialem, est sententia Turnebi, vocatur Pars ea qua videri sunt, male crassa, que duarum pennarum tubos, vel cannas duplicis pennæ amplitudine, seu crassitudine non superet. Locus Martialis. lib. 11. 73. est, Dranci nata sui vocat bipinnam, Collatus cui Gallus est Priapus. Alij legunt Pipinam, & Pipilland

Pipillando ducunt: alii Venepem, & Penem intelligunt parvum. [Pro Nata, legendum Natta videtur.

BIPILEX, icis. Gloss. Gr. Lat. διπλῆς, biplex, duplex.

BIREMIS, is. f. [διερέ] Navis quæ binis utrinque remorum ordinibus agitur. Cic. 7. Verr. 50. Ne hæc biremis ascriberetur. Virg. 1. Æn. 185.

— Anthica si qua
Jactatum vento videat, Phrygiæcæ biremes.

Leves biremes. Liv. 24. 40. pr. Nuntiantes Philippum primum Apollonium tentasse: levibus biremibus CXX. flumine adverso subvectum.

Leves biremes ex Appiano Baiylus eas interpretatur, quæ & Liburnice dicuntur. Nos vulgo *Galerus* vocamus. conf. Lex. Pitifc. [Meliores Livii codd. exhibent Lembis biremibus, adjective posita voce; Quin & perpetuo vocem Navis in Biremis subauditi pridem monuerunt Grammatici. V. Sanct. Minerv. 4. 4.

Fert me biremis. Hor. 3. Carm. 29. 62.

Parva biremis. Lucan. lib. 10. 56.

Remigio biremes aptare. Virg. 8. Æn. 79.

BROTUM, seu **BROTA**, Genus vehiculi a duabus rotis denominatum. V. Panciroll. Notit. Dign. Imp. Or. cap. 6. & Guther. de Off. Dom. Aug. 3. 15.

BISACCUM, i. n. Geminus faccus. Petron. cap. 31. In promulsidari asellus erat Corinthius cum bifaccio populus. h. e. Vas Corinthio are, quod utrinque receptaculum insitar faccus habuit, quo ferculorum lances & paropides in mensa ponebantur. V. Reines. in Fragn. Tragur. p. 52. conf. supra **AVERTTA**.

BISELLIUM, [διφθε] Sella in qua duo tantum federe possunt. Varr. 4. de L. L. 28. conf. Reines. ad Petron. p. 114.

BISELLIARIUS, i. m. Qui bifella fabricabat: de quo & Biselliis etiam ipsi conf. omnino Lex. Pitifc. & Val. Chimentellium de Honore Biselli.

BISERTA, Porca dicitur: a cuius cervicæ fete bifariam dividuntur, quum jam esse incipit major (ætatè) sex mensium. Festus. V. Pitifc. in Porca. Scribendum Biserta, litera geminata, videtur.

BISSENI, æ, a. Auson. in Monosyll. Edyll. 112.

Biffenas partes quis continet æquipares? As. adde Prudent. Ca. them. 12. 202.

BISSEXTILIS, e. Adj. ut, Olla bissextialis. Marcell. Empir. cap. 15.

BISSEXTILIS, e. ut, Annus bissextilis. V. Pitifc. Lex. & **MOX BISSEXTUS**.

BISSEXTUM, i. n. Ammian. 26. 2. Bisextum vitans Februarii tunc illustre censens. conf. Vales. ad loc.

BISSEXTUS five **BISSEXTUS**, [βισσηξήμβη] Alciatus, Habuere veteres Romani institutum a Romulo annum x mensium, qui erat dietum cccxii incipiebatque Martio mensè, quæ ratio quum neque Solis, neque Lunæ cursui converteret. Numa duos menses addidit, Januarium & Februarium: atque ita dies distribuit, ut omnino cccclv essent. Sed quia hæc quoque constitutio non quadrabat, necessario Intercalaris mensis constitutio est, id est mensis interpositus, arbitrio pontificum, qui alternis annis nunc xxii dies, nunc xxiii intercalabant. Is mensis addiditæ erat, & præpe finem Februarii, quia is ultimus anni inferrebat. Sed hunc quoque modum cursui Solis non convenire, quum C. Jul. Cæsar animadvertisset, decem dies addidit, intercalariumque mensem fustulit. Et quoniam Solis cursus annuus quadrantem quoque, id est sex horas, occupat, singulis quibusque quadriennis diem inferuit, qui bissextus dicitur. Intercalaris enim, id est vocato populo inferuit is dies post eum qui sextus Calendarum Martii est: & duo loco unius habentur. Hactenus Alciatus. Cælius in l. 98. D. de Verb. sig. Quum bissextus in Calendis est, nihil refert, priore an posteriore die quis natus sit: & deinceps sexto Calendaris ejus natalis dies est. Nam id biduunt pro uno die habetur, sed posterior dies intercalatur, non prior, ideo quo anno intercalatum non est, sexto Calendaris natus: quum bissextus Calendis est, priorem diem natalem habet.

Bissextus dicitur, quod bissexto Calendaris dicamus. Perott. Qui plura velit adeat Pitifcum.

BISOMUM, vel **DISOMUM**, i. n. [δισομῶν] Sepulchrum duorum corporum. Aring. Rom. Subterr. 1. 26. §. 21. Reines. Inscrip. sect. 20. & Grueter. passim. Du Fresne Gloss.

BISULCUS, Adj. [διγυλα] Quod sulco divifum est, ut Ungula, quæ non solida, sed scilla est. Plin. lib. 10. cap. 1. Ungule iis cervinis similes, quibus dimicant, bisulcæ, comprehendendis lapidibus utiles. De frutricemamelis. Idem lib. eod. cap. 72.

Bisulca cauda, Scilla in duas partes. Plin. lib. 9. cap. 29.

Lingua Bisulca. Ovid. 9. Met. 65. De Acheloo in anguem mutato.

Bisulcus pes. Ovid. 7. Met. 113. De tauris qui vellus aureum cum draconæ custodiebant.

Bisulci sulculi arborum. Columel. de Arborib. cap. 26.

BISULCILINGUA, æ. c. Bilinguis, veterator. Plaut. Poen. 5. 2. 74. Bisulcilingua, quali proterpens bestia.

BISULTOR, òris. m. [δισυλτόρ] Mars, ita dictus, a Bis ulciscendo, cui hoc nomine templum consecravit Augustus. Primo quod adjunctus ab ipso fuerat quum J. Cæsarem a conjuratis interfectum ulcisceret. Deinde quod signa Romana a Parthis erepta, victor ejusdem beneficio recepisset, Craffique manes ultus esset. Hanc historiam enarrat Ovid. 5. Fast. 595. & in hos versus definit,

Rite deo templumque datum, nomenque Bisultor,
Emeritus voti debita solvit honor. Sed Heinf. ex Mss. edidit

Nomenque bis ulto, Emeritus &c. V. Heinf. & Burm. not.

BIVERTEX, icis. Stat. 1. Theb. 628.

— summaque biverticis umbra
Parnassi refidens. conf. Sidon. 9. Epist. 15. in Metro.

BIVIRA, V. infra. C. l.

BIVIUM, i. n. [βιβύμιον] Quod duas vias habet. Virg. 9. Æn. 218.

— locum insidiis confpleximus ipsi
Qui patet in bivio portæ, quæ proxima ponto.

BIVUS, Adj. [βιβύμιον] ut, Bivius facies. Virg. 11. Æn. 516.

Ut bivias armato obfidam milite fauces. i. e. Quæ ad duo loca ducunt.

Bivius agrorum cultus, per metaph. Varro 1. de R. R. cap. 18.

BISALTE, arum. m. [βισαλτή] Macedoniæ gens libera, intra Strymonem & Edonicum sinum, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 10. sub fin. Stephanus Bisaltæ urbis & regionis Macedoniæ meminit. Virg. 3. Georg. 461. de morbis ovium,

Vol. I.

Profruit incensis æstus avertere; & inter
Ima ferre pedis salientem sanguine venam:

Bifaltæ quo more solent, acere Gelonus,
Quum fugit in Rhodopen, atque in deserta Getarum,
Et lac concretum cum sanguine potat equino. Ubi Servius, Bifaltæ populi Scytharum, qui fugientes, eorum sanguine aluntur lacte permisso. Sed haud dubie errat. Bifaltæ enim satis accurate in Æmili Pauli oratione apud Liv. 45. 29. describuntur, unde eos non longe a Strymonem abfuisse apparet.

Dicitur etiam Bifalta. Valer. 8. Argon. 49. Proxima Bifaltæ regio. [Synecdoche est oratoria, ut, Romanus proelio victor. Bifalta, pro Bifaltis populo. Quin potest & Nominativus pl. esse.

BISALTIKA Regio, [βισαλτική] Liv. 45. 29. Ann. Trans Strymonem autem vergentia ad occafum, Bifalticam omnem cum Hæcaclea, quam Sinticen appellant.

BISALTIS, idis. f. aut **BISALPIS**, (utrumque enim invenit) [βισαλτις] nomen est Puellæ cuiusdam, quam Neptunus in arictem conversus compressit, auctore Ovid. 6. Met. 117.

— tu vilis Enipeus
Gignis Aloidas, aries Bifaltida fallis. conf. Hygin. Fab. 188. Pocatius lib. 11. cap. 11. ubi de Iarba rege loquitur, natum illum ait, teste Paulo Perusino, ex filia Bifalpis regis, quam Jupiter in forma arietis vitaverat. Si hujus regis sententia itabimus, Bifalpis non proprium erit puellæ, sed patronymicum. [Rectius Bifaltis, i. e. Bifalti filia Theophane, patronym. V. Burm. ad Ovid.

BISANTHE, es. [βισάνθη] Stephano] Oppidum est Thraciæ, colonia Sarmorum, non procul a Melane fluvio, equo oppido cui *αγορών τήχθη*, i. e. Longus murus, nomen est, teste Plin. lib. 4. cap. 11.

BISARGIS, [βισαργίς] Oppidum Hispaniæ, in tractu Tarraconensi, cuius meminit Ptolem. lib. 7. cap. 6.

BISELLIUM, **BISETA**, V. BIS.

BISLINGUA, [βισπύλωσσος] (sic enim Hætruci vocant, alii vero Bonifaciam) Herba est folia habens rufci tenuis figura, & spinofium comam, & in summo ceu linguas & foliis exeuntis. Nascitur frequentissima in Liguria Alpibus. V. Matthioli ad Diosc. lib. 4. cap. 127.

BISON, ontis, & ònis. m. [βίσων] Animal est e boum silvestrium generis, cervi figura, media fronte inter aures unum cornu habens excelsum, magisque directum iis, quæ nota sunt, cornibus. Ab ejus summo, sicut palmæ, rami quam late diffunduntur. Eadem est fœmine, marisque natura, utriusque sunt juba, eadem utriusque est forma, magnitudineque cornuum. Hæc Perott. ex Cæf. 6. B. G. 26. Martial. lib. 1. 105.

Turpes effeda quod trahunt bifontes. V. Plin. lib. 8. cap. 15.

Villofi bifontes. Sen. Hippol. 1. 64. Martial. lib. Spectac. 23. de Carphoro,

Ille tulit geminos facili cervice juvencos,
Illi cæstit atrox bubales, atque bifon.

De hoc animali, V. Spanh. de usu, & C. Numri. Diff. 4. p. 209. sq. Solin. cap. 20. & Lex. Pitifc.

BISPELLIO, ònis. [βισπέλλιον] Idem est qui Vespellis: i. e. Veterator, planus. Marcell. l. 72. §. 4. D. de Solut. Num ergo etfi bispellionem, aut alias turpem dederit hominem, idem fit? Ulpian. l. 31. D. de evictio. Si ita quis stipulanti spondeat, sanum esse, furem non esse, bispellionem non esse, &c. inutilis stipulatio quousdam videtur. Ubi tamen Vispellionem errore in Florentinis libris pervulgato legitur. Item & apud Mæciam. in l. 7. D. ad Senat. C. Trebell. Quid enim si morbo applicitus Alexandriæ iustus fuit adire, vel nomen vispellionis testatoris ferre? Bispellionis enim legendum utrobique censemus: quo nomine hominem duarum pellium significari constat. Ejus autem appellationis origo in Arcadam fabula posita est, quam Plin. l. 8. c. 22. exponit. Certos homines stagnum quoddam transmissis in lupos tranfgerari, & post annos novem in eo habitu confectos, idem itagrum remeantes, pristinum habitum recipere, unde Vespellies dicti, & post 9. annor. senium eandem recipere vestem. Ad hanc fabulam alludit sine dubio Persius 5. Sat. 115. his versibus,

Sin tu quum fueris nostræ paulo ante farinæ
Pelliculam veterem retines, & fronte politus,
Astutam vapido servas fup pectore vulpem,
Quæ dederas supra repeto, funemque reduco. Bispellionem igitur servum eundem dici pot, qui & Vespellis; i. e. Perfidiosum, fallacem, fraudulentum. Alii tamen aliter legunt, quod doctiorum iudicio relinquo.

BISPELLIONES, vel **BISPELLIONES**, etiam dicuntur Vespillones in Vet. Gloss. *νεκροβίαται, κριπται*; Item: Bispollo, *νεκροφάγοι*. a binis nempe palliis, scil. quod lugubres vestes luis superinduerent. V. Fr. Jun. ad Tertull. de Pallio, cap. 4. p. 15. & f. l. VESPILLIO.

BISSEXTUS, V. BIS.

BISTON, ònis. [βιστών] Martis & Callirhoës filius, qui Bistoniam Thraciæ urbem condidit: unde omnes Thracæ, Bistonos dixere poetæ; ipsæque Thraciam, Bistoniam, aut terram Bistonis.

BISTONIS, idis. f. [βιστωνία Steph.] Civitas & stagnum in Thracia, Abderæ urbi propinquum, a Bistone (ut dictum est) conditum. Vel Adj. ut,
Bistonis ora. Ovid. 16. Epist. 344.
Bistonis terra. Ovid. 2. de Pont. 19. 54.
Bistonis item gentile f. apud Hor. 2. Carm. 19. 20. Bacchus dicitur No. do coercere ceteros Bistonidum, i. e. Mulicrum Thraciarum.

BISTONES, um. [βιστωνί] Populi sunt in Thracia teste Plin. lib. 4. cap. 11. Val. Flacc. 1. Argon. 720.

Biltonas ad meritos quum cornua sæva Thyoneus
Torit. Ideo hoc dicit Valerius, quod Lycurgus Thraciam rex Libero contemnens, vites amputaturus, sibi cura fecuit, ut ait Servius in illud 4. Æn. 14.

— acri quondam regnata Lycurgo, &c.
Ultimi Bistonos, i. e. Ultimi Thraciæ populi. Sen. Herc. Oeth. v. 1042.

BISTRONIUS, Adj. [βιστρονί] Thrac. Ovid. 13. Met. 1430.
Est ubi Troja fuit, Phrygiæ contemnina tellus,
Bistonis habitata veris.

Nives Bistonæ. Stat. 11. Theb. 194. conf. Sen. Herc. fuit. 226.

BISORTA, Herba est rumicis foliis, levibus, superne tuberculosis, & a terra quadantenus cælis. Radicem vero habet ætassam, serpenti-

XX 2

tis

tis jacentis modo contractam, intortamque, (unde & nomen habet) colore rubro, non (ut Plinius inquit) nigro. Sunt qui eandem esse cum Britannica contendunt. V. apud Marthiol. in Diosc. lib. 4. cap. 2.

BISULCUS, BISULTOR. V. **BIS.**
BISURGIS, [*Βισυργίς*] Strab. lib. 7. Germaniæ est fluvius; sexcentis a Rheno stadiis distans. Pomponius Vifurgim appellat lib. 3. Hodie dicitur vernacula Germanorum lingua, *die Weser.*

B I T

BITHIA, [*Βιθία*] Pharaonis filia, quæ Mosem adoptavit.
BITHON, [*Βιθων*] Viri nomen proprium, qui tanta corporis fortitudine excelluit, ut, Pausania teste, tantum humeris gestaret: qua admiratione, statua apud Argos dignus est habitus. V. Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 13.

BITHUS, i. m. Nomen gladiatoris. V. **BACCHIUS.**
Bithus contra Bacchium. Hoc proverbio non intemptiviter utemur, quod duo aequaliter improbi contendunt inter se, ita ut neuter alteri velit concedere. Erasim.

BITHYÆ, [*Βιθυία*] Feminina quædam vocatur in Scythia, quæ pupillas binas in oculis singulis habeant. Inest autem his vis ea naturalis, ut visu effaciant, interimantque quos diutius intueantur, iratis præsertim oculis. Plin. lib. 7. cap. 2.
Bithyæ, Populi sunt Thraciæ, apud Steph. quorum auctor fuit Bithys, Martis & Setæ fororis Rheii filius.

BITHYMUM, [*Βιθυμ*] Mel dicitur, quod ex utriusque thymi floribus collectum est. Duo enim sunt thymi genera, candidum & nigrum. Hoc genus mellis album non fit, sed est oculis & ulceribus aptissimum. Plin. lib. 11. cap. 16.

BITHYNIA, [*Βιθυνία*] Regio minoris Asiæ, adversa Thraciæ, & proxima Troadi, quæ (ut Solinus & Servius scribunt) primum Bebrynthia, postea Mygdonia, deinde a Bithyno Bithynia dicta fuit. Hæc etiam, auctore Eusebio, Pontus est dicta. In Bithynia Libyssa est, ubi Annibal sepultus est. Sunt qui scribant Thynos populos transfuisse ex Europa, a quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claud. lib. 2. in Eutrop. 247.

Thyni Thracæ erant, quæ nunc Bithynia fertur. conf. Strab. lib. 12. Herodot. lib. 7. & Dionys. Afrum de Situ orbis. Lex. Pitisc.
BITHYNICUS, a, um. [*Βιθυνικός*] Quod est ex Bithynia. Hinc Pompeius dicitur est Bithynicus, quod devicta Bithynia, ex ea suppellectilem regis Nicomedis deportarit. Festus, inquit Car. Sigon. de Nom. Rom.
Huc etiam Cognomen ejus, ad quem aliquot Epigrammata scripsit Martialis. 2. 26: 9. 10. &c.

BITHYNUS, a, um. [*Βιθυνός*] aliud Adj. Juven. 7. Sat. 15.
Quamquam & Cappadoces faciunt equitesque Bithyni.
Carina Bithyna. Hor. 1. Carm. 35. 7.
Negotia Bithyna. Hor. 1. Epist. 6. 33.
BITHYNI, orum. Abi. Populi qui incolunt Bithyniam. Tacit. 12. Ann. 22. extr. Accusantibus Bithynis.

BITIUS, [*Βίτιος*] fuit unus ex Carthagenensium principibus. Servius in illud Virg. 1. Æn. 742.
Tum Bitiæ dedit increpitans, &c. ait Bitiam fuisse Præfectum classis Punicæ. conf. Drakenb. ad Sil. 2. 409.
Meminit etiam Bitiæ cujusdam Virg. 9. Æn. 672. qui frater Pandari fuit, ex Alcaneore Trojano, & Hiera, qui cum Ænea post Troje excidium in Italiam venerunt, & quum, aperis intam portis, ausi essent Rutulos absente Ænea laceffere, ab iisdem sunt trucidati.

BITIENSIS, dicuntur Qui peregrinantur affidue. Festus. a Bito, pro Beto, q. v.

BITON, V. infra in **CLEORIS.** conf. Martial. 2. 48.
BITUMEN, inis. n. [*ἄσφαλτος*] Gênus cretæ, quod siquando accenditur, extingui non potest: & illa natura est sulfuris. Plin. lib. 35. cap. 15. Fulmina & fulgura quoque sulfuris odorem habent, ac lux ipsa eorum sulfurea est. Est bituminis vicina est natura, atibi limus, alibi eorum sulfurea est. Est bituminis vicina est natura, atibi limus, alibi eorum sulfurea est. Est bituminis vicina est natura, atibi limus, alibi eorum sulfurea est. Est bituminis vicina est natura, atibi limus, alibi eorum sulfurea est.

Incenduntur bitumine lauros. Ubi Servius, Incenduntur bitumine lauros, i. e. Lauros divino igne consume. Nam bitumen ex fulmine dicitur procreari. Unde juxta Babyloniam, quia frequentia cadunt fulmina, hæc res lacus redundat: adeo ut inde fabricatae muros Semiramis dicitur. Verius dixeris ex bitumine copioso illic fulmina nasci.

Flagrat bitumine ignibus. Hor. Epod. 5. 100.
Fumans bitumen. Ovid. 14. Met. 792.
Nigrum. Virg. 3. Georg. 451.
Pingue. Valer. 3. Argon. 124.
Tenax. Ovid. 9. Met. 659.
Tetro odore. Lucret. lib. 4. 1168.
Incenduntur bitumine venas. Ovid. 14. Met. 792.

BITUMINATUS, [*ἄσφαλτος*] Partic.
Aqua bituminata, Cui est admittum bitumen: vel Quæ per venas terræ bituminosaf transit. Plin. lib. 31. cap. 6.
BITUMINUS, Adj. [*ἄσφαλις*] ut, Bituminæ vires. Ovid. 15. Met. 350.

Sive bituminæ rapiunt incendia vires.
BITUMINOSUS, a, um. Idem. ut, Carbones bituminosi. Conr. Gesner. de Fig. lap. Fontes. Virruv. 8. 3.
BITURGIA, [*Βιτουργία*] Urbis Tuscorum Ptolemæo teste, Georg. 2. hodie *Borgo di Jansepoleto.* V. Lex. Pitisc.
BITURIX, igis. [*Βιτουριξ*] Bituriges, Galliæ Aquitanicæ populi liberi. Plin. lib. 4. cap. 19. Hi uno die viginti urbes incenderunt, ut Cæsarum

commentu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Atricum, cuius Cæsar in Comm. 7. 5. & 15. meminit. Vulgo hodie *Beur es en Berry.* Lucan. lib. 1. 423.

Et Biturix, longisquæ leves Axones in armis.
BITURICUS, a, um. ut, Vinea Biturici generis. Columel. 3. 9. Vites Bituricæ fructibus optimæ. Idem 3. 21.

B I V

BIVIRA, æ. f. [*Βίβρα*] Nonius 2. 83. Biviras, quas usus viduas appellat. Varro Lege Mænia, Ad biviram venio.

BIVUM, V. **BIS.**
BUMBRES, [*Βυμβρέσι*] Populi fuit quicunque intra tropicos habitant. Ad meridiem quandoque enim incidentes habent umbras, quum a meridie sol ad gnomonem accedit rectum, ad subjacens planum: quandoque autem in adversum, quum sol in adversum consistit. Verba sunt interpretis Strab. lib. 2. V. **AMPHISCII.** Gæfard. Inf. 1. 17.

BIURUS, i. m. M. Cicero tradit animalia Biuros vocari, qui vites in Campania erodant. Plin. 30. 15. Alii legunt Byturos.

BIZONE, [*Βιζών*] Thraciæ oppidum fuit, inter Apolloniam & Calcedonem situm, magna ex parte terræ motibus haustum. Plin. lib. 4. cap. 11. & Strab. 7.

BIZYA, [*Βιζύα*] Civitas Thraciæ. Stephan. Plin. lib. 4. cap. 11. Bizya (inquit) æræ regum Thraciæ, a Teræ nefasto crimine invisa hirundinibus.

B L A

BLABERÛRA, [*Βλαβέρωρα*] Oppidum est Tarraconensis Hispaniæ, non procul a Pyrenæis montibus, cuius meminit Stephanus in voce *ιδδακ*.

BLACOLUS, V. **BACELUS.**
BLACTERARE, [*Βλακτέρειν*] Vocem esse arietis, ait ille quicunque est auctor carminis quod inter Ovidii opera legitur inscriptum de Philomela, 56.

Blacterat hinc aries, & pia balat ovis. [Idem est ac Blaterare. Quod V. Festus Camelis tribuit, Mart. Cap. Canibus blateratum.]

BLADUM, pro Frumento, inter ea vocabula quæ usu quodam, sed nimium quam corrupto, ex Italica lingua sunt desumpta, habenturque vulgo pro Latinis: ut Allodium, Appretiarum, Mediare, Appropriare, Liaga, Partialis, & cetera id genus, quorum aliquot apud interpretes juris reperuntur, pure loquatur omnino vitanda. Monuit id eruditissimum Insulanus. V. Cang. Gloss.

BLAENA, [*Βλαίνα*] Ponti regio satis ferax, per quam Amnias flumen illabatur. Hoc in loco Mithridates Eupator Nicomedis Bithyni copias funditus delevit, haud duces præfens, sed per duces suos, unde ille cum paucis domum fugiens servatus est, & inde in Italiam navigavit. Strab. lib. 12.

BLÆSUS, [*βλαῖστος*] Adj. Qui lingua impeditus est. Martial. lib. 10. 65.

Os blaesum tibi, debilisque lingua est. Græci etiam hoc nomen ad alia membra transferunt: blaesocos appellant quibus membrum aliquod solum est, quos & Paralyticos appellamus, & generaliter eos omnes quibus aliquod est membrum quod actiones suas commode obire non possit, quodve situ aut figura sit deformè, quales sunt qui crura habent in diversa actâ, quos Latini Valgios & Vatiros appellant. V. Cæl. lib. 8. cap. 1. 13. i. & Budeum in Annot. in Pandect. & Lex. Pitisc. Lingua blaesa. Ovid. 3. de Arte Am. 294.
Sonus blaesus. Ovid. 2. Amec. 6. 24. conf. Juven. 15. Sat. 48.

BLÆSUS, & cognomen fuit Semproniorum, a vitio lingue impostum, quemadmodum & Balbus. Meminit cujusdam Blaesi Stat. 2. Silv. 191.
Noverat effugiem, generosæ ardua Blaesi
Ora puer, &c. conf. Tacit. 1. Hist. 59. &c.

BLANDA, Italiæ oppidum in agro Erutro, non procul a Bato flumine, & Parthenio portu. Plin. lib. 3. cap. 5.

Est & Blanda, sive Blande, Hispaniæ Tarraconensis oppidum, in agro Barcinensium, juxta Larnum flumen. Vulgo *Blans*, teste Olivario in Melam.

BLANDE, Fluvius est Hispaniæ Tarraconensis, in agro Barcinensium, juxta oppidum sui nominis. Plin. lib. 3. cap. 3.

BLANDENONA, Locus non longe 2. Placentia. Cic. 2. Q. frat. 14.

BLANDIOR, [*ἄσφαλις*] iri. proprie ad tactum pertinet: per abusivum autem nonnumquam ad alios sensus transferunt: ut ait Val. lib. 5. c. 66. Cic. de Amicit. 99. Qui etiam adversando sæpe absente, & litigare se simulans blandiatur. De adulatore loquitur. Ovid. 1. Amor. 6. 15.

— tibi blandior uni.
Quod hic Blandiri proprie ad tactum pertinere dicitur, suspectum fuisse H. St. ex nota adjecta apparet.

Blandimur quoquo modo, Dum placere studemus magis quam vera dicere, quamquam & factio blandimur: veluti Qui pinxerat Venerem deformem, dicitur Blanditus Minervæ. Dicimur & blandiri vitis nostris, Dum ea excusamus aut attenuamus. Blandimur calamitatis viti, Dum eas elevamus. Erasimus.

Blandiri etiam dicuntur animalia. V. **MOX** in **BLANDIENS.**
Auribus alicuius blandiri. V. **AURIS.**
Fortuna fallaci blandita vultu. Sen. Octav. 7.

Precebus alicui blandiri. Ovid. 2. de Arte Am. 527.
Audaçter blandiri. Ovid. 21. Epist. 195.
Mirifice blandiri. Cic. 2. Q. frat. 11.
Suaviter. Cic. 4. Arad. 139.
Subdole. Plaut. Trin. 2. 1. 12.
Suppliciter. Cic. 1. de Orat. 90.

Blandiri, de inanimatis dicitur. Quintil. lib. 4. cap. 2. Quædam partibus blandiuntur, sed in summam non consentiunt.
Umbrâ blanditur populus. Ovid. 10. Met. 555. De populo arbore.
Blandiendo dulces nutritivum malum. Sen. Hippol. 2.

BLANDIENS, entis. Partic. Justin. 1. 4. 12. In illo dulcis quidam blandientis rufus apparuit. Tacit. Agric. 16. 4. Blandientia vitia. Suet. Neron. cap. 20. Blandiente profecturo prodiere in scenam concupivi. Plin. de Panthera, lib. 8. cap. 17. Feram vero circumvolutari non dubie blandientem, sese conflictantem morere.

BLANDITUS, [*πλεδίσ*] Partic.
 Blandita peregrinatio. Plin. lib. 10. cap. 23. Blanditus tepor. Idem lib. 9. cap. 10. Propert. 4. 6. 72.
 Blanditque fluant per mea colla rose.
BLANDITUS, *is. m.* [*ἐπειρωγί*] pro Blanditiis. Lucret. lib. 2. 173. Ut res per Veneris blanditum secla propagent. Al.
BLANDITUM, [*μελίχρ*] Adv. i. e. Blandiando. Blanditum autem dictum est, inquit Lambin, ut Exultum, exfctum, cursum, rapsum. ad Lucret. lib. 2. 173.
 Ipsaque deducit dux vitæ dia voluptas,
 Ut res per Veneris blanditum secla propagent. Al. Blanditum.
BLANDIMENTUM, *i. n.* [*ῥαλῆσειον*] Id quod ad Blandiendum aptum est. Cic. pro Cæl. 41. Multa enim nobis blandimenta natura ipsa genuit.
 Blandimento radices impetrare dicuntur homines. Plin. lib. 17. cap. 13. Atque hoc blandimento impetratis radicibus, inter poma ipsa & cacumina, &c. Hic blanditi dicitur homo rei inanima.
 Blandimenta fortunæ pollicentur dentes canini. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Abrumpere blandimenta. Tacit. 2. Hist. 53.
 Blandimenta multa plebi ab Senatu data: annonæ in primis habita cera, &c. Liv. 2. 9.
 Blandimenta excogitare. Plin. lib. 26. cap. 3. conf. Ovid. 2. Met. 815. & Petron. cap. 141.
BLANDUS, Adj. [*εὐεταθ*, *ἡπιθ*, *ἐπειρωγός*, *μελίχρ*] Placidus & comis in sermone, & bilaris. Ter. Hec. 5. 4. 21. Ut unus hominum homo vivat nunquam quisquam blandior.
 Blanda legentibus. Plin. in præf. Nat. Hist.
 Large blandus. V. LARGIOR.
 Minus blandus. Cic. 12. Att. 3. Unum te puto minus blandum esse, quam me.
 Precatu blandus. Stat. 11. Theb. 103. i. e. In precando.
 Precum blandus. Stat. 2. Achil. 237.
 Alea blanda. Ovid. 1. de Pont. 5. 46.
 Amator blandus. Propert. 2. 3. 16.
 Amicus blandus, cui opponitur Verus. Cic. de Amicit. 95. Secerni autem blandus amicus a vero, & internosci tam potest adhibita diligentia, quam omnia fucata & simulata a sinceris atque veris.
 Amor. Claud. in præf. lib. 2. in Eutrop. 63.
 Amor patriæ blandus. Ovid. 1. Trist. 3. 49.
 Anni blandi. Propert. 4. 1. 137.
 Militiam Veneris blandis patiere sub annis. Credo, Ætatem juvenilem intelligi. Potest & Blandis quasi Fortunatis & felicibus accipi, sed vix hoc ferent sequentia.
 Aquarum blandarum temperies. Ovid. 4. Met. 344.
 Arte blanda pectora subit Venus. Ovid. 1. de Arte Am. 362.
 Aspiramina blanda. Valer. 6. Argon. 447.
 Canes blandi. Virg. 2. Georg. 496.
 Carmina blandissima. Ovid. 15. Epist. 27.
 Clamor. Ovid. 3. Fast. 221.
 Et quasi sentirent, blando clamore nepotes
 Tendebant ad avos brachia parva suos.
 Color lunæ. Plin. lib. 2. 18.
 Columba. Ovid. 2. Amor. 6. 56.
 Doctores. Hor. 1. Serm. 1. 25.
 Doli. Sen. Octav. 4.
 Filius blandus & gratiofus. Cic. 2. Verr.
 Fluctus. Claud. Paneg. in Conf. Prob. & Olyb. 191.
 Frigus. Claud. in Epith. Pallad. & Scren. 1. -
 Gaudia. Virg. 5. Æn. 827.
 Iafon. Stat. 5. Theb. 456.
 Ignes. Valer. 4. Argon. 353. i. e. Amores.
 Iræ. ut, Blandæ superum mortalibus iræ. Stat. 10. Theb. 830.
 Labor. Virg. 3. Georg. 127.
 Lacertis blandis tenere colla allicujus. Ovid. 2. Met. 100.
 Laudes. Virg. 3. Georg. 185.
 Leones. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 209.
 Lingua. Valer. 8. Argon. 63.
 Linguae blandæ mendacia. Ovid. 15. Epist. 55.
 Liqueor blandus amaracini. Lucret. lib. 2. 846.
 Littora blandissima. Stat. 3. Silv. 5. 96.
 Manu blanda seducere aliquem, i. e. Scorfum ducere. Ovid. 2. Met. 691.
 Meretrix. Ovid. 1. Amor. 15. 17.
 Modi blandi, Jucundi cantus. Ovid. 1. Epist. Sabin. 36.
 Obsequium. Sen. in Octav. 3.
 Oratione blanda falli. Cic. 7. Philipp. 25.
 Os blandum. Valer. 8. Argon. 36.
 Os blandum, pro Sermone blando. Ovid. 13. Met. 555.
 Otia. V. OTIUM.
 Pettis blanda, luxuria. Sen. in Octav. 7.
 Pocula. Valer. 2. Argon. 317.
 Prece blanda aliquem ducere. Hor. in Arte Poet. 395.
 Propago blanda. Lucret. lib. 4. 995.
 Puella. Ovid. 2. Amor. 2. 34.
 Puer. Ovid. de Rem. Amor. 11. Sic Cupidinem vocat.
 Querelæ. Tibull. 3. 4. 75.
 Quies. Stat. 2. Silv. 2. 111.
 Sedulitas. Ovid. 2. de Arte Am. 334.
 Sermo. Cic. 2. Off. 48. Militesque, blando appellando sermone, deliniant.
 Sinu blando fovens nepotem. Sen. Troad. 2. de Priamo.
 Soles. Ovid. 1. Fast. 157. de Veris tempore.
 Sonis blandis precari. Ovid. de Rem. Amor. 332.
 Succus blandior. Plin. lib. 12. cap. 1.
 Tabellas blandas vocat Ovid. Quibus verba ad amicam scripta mittebantur. 14. Met. 787.
 Thura. Tibull. lib. 3. 2.
 Venenum blandum delicia. Sil. lib. 3. 580.

Verba. Ovid. 1. de Arte Am. 455.
 Voluptas. Lucret. 4. 1258. Ovid. 2. de Arte Am. 477.
 Vox blanda lactorum, Submissa & quieta, molliorque. Lucret. lib. 6. 1243.
 Voces. Virg. 1. Æn. 670.
 Blandior hæret parentibus. Valer. 7. Argon. 123.
 Sotio blandiorem esse. Ovid. 2. de Arte Am. 411.
BLANDUM, adverbialiter Petron. cap. 127. Delectata illa risit tam blandum.
BLANDICÛLUS, & **BLANDICÛLLUS**, *a, um.* dimin. sunt a Blandus; sicut ab eo quod est Mollis, fit Molliculus & Mollicellus. Nam Blandicus & Molliculus (a quibus nonnulli hæc trahi videntur) Latine lingue periti non agnoscunt. Blandicella verba, inquit Festus, blanda per diminutionem sunt dicta.
BLANDICÛR, Adv. Apul. Met. 10. p. 252. Blandicure respondere.
BLANDULUS, *a, um.* aliud dimin. Animula vagula, blandula. Spartian. in Hadr. cap. 25.
BLANDE, Adv. [*αεισπολιφρος*] ut, Blande alloqui. Ter. Phorm. 1. 5. 22. Item,
 Accipere blande ac benigne hospitio. Liv. 1. 22.
 Amare blande. Cic. 16. Att. 2.
 Appellare blande. Plaut. Trucul. 1. 2. 61.
 Colere terram blande. Lucret. lib. 5. 1367.
 Compellare blande. Plaut. Pæn. 3. 3. 73.
 Dicere blande. Ter. Adel. 5. 4. 24.
 Palpari blande. Plaut. Amph. 1. 3. 9.
 Regere blande & concinne. Cic. pro Rosc. Com. 49. Hunc potestquam salutavit, rogare cæpit, blande & concinne scilicet, mentire mea causa, &c.
 Tentare aliquem blandè. Ovid. 1. de Arte Am. 273.
 Blandus, compar. Hor. 1. Carm. 24. 13. Cic. 1. de Orat. 112. Id erat petere blandus.
 Blandissime, Superl. Cic. pro Cluent. 72. Tum appellat hilari vultu hominem Bulbus ut blandissime potest.
BLANDIFER, aliud Adv. [*αεισπολιφρος*] Idem quod Blande. Plaut. Pseud. 5. 2. 3. Magis cogito, sciviter, blanditerne alloquar. Idem Afin. 1. 3. 69.
BLANDIDÛCUS, [*ῥηδολόγ*] Qui blandis verbis utitur. Plaut. Pæn. 1. 1. 10. Nunc mihi blanditus es. Obfocetur.
BLANDIFÛCUS, *a, um* ut, Fax blandifica. Mart. Capel. 9. p. 301.
BLANDIFLUUS, *a, um* ut, Blandiflua urx. Fortunæ. Carm.
BLANDILÛQUUS, [*ῥηδολόγ*] Qui blanda verba loquitur.
 Vox blandiloqua. Sen. Agam. v. 289. conf. Plaut. Bacch. 5. 2. 54. & Paulin. 5. 91.
BLANDILOQUENS, [*ῥηδολόγ*] apud Macrobr. 2. Saturn. cap. 7. ex Labeo. Sic Suaviloquens apud Laurentium Vallam, & familia, lib. 1. cap. 10. Budæus.
BLANDILOQUENTÛLUS, [*ῥηδολόγ*] dimin. Plaut. Trin. 2. 1. 13.
BLANDILOQUENTIA, [*ῥηδολόγ*, *ῥηδολόγ*] Cic. 3. de Nat. Deor. 66. Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia.
BLANDILOQUIUM, *i. n.* Augustini. Epist. 19. 4.
BLANDITIA, *a.* [*ῥηδολόγ*] Adulatio, blanda exceptio. Cic. pro Planc. 29. Facilis est illa occurratio & blanditia popularis, &c. conf. Propert. 1. 16. 16. Plaut. Bacch. 1. 1. 16. & Truc. 2. 2. 63.
BLANDITIES, *ei. f.* Idem. Apul. Met. 9. p. 230. Tali sermonis blanditiæ cavillatum deducebat ad torum nolentem puerum.
BLANDITIÆ, *arum. pl.* [*αεισπολιφρος*] Idem. Cic. de Amicit. 62. Sic habendum est, nullam in amicitis pestem esse majorem quam adulationem, blanditias, assentationem.
 Incondite blanditiæ. V. INCONDITUS.
 Malitiose blanditiæ. Cic. 3. Off. 74. Mihi quidem etiam veræ hereditates non honestæ videntur, si sint malitiosis blanditiis officiorum, non veritate, sed simulatione quæstæ.
 Molles. Ovid. 2. de Arte Am. 159.
 Pueriles. Ovid. 6. Met. 626.
 Tutæ. Ovid. 4. Met. 71. i. e. Verba blanda & amatoria ab auditoribus tuta.
 Addere blanditias. Ovid. 7. Met. 817.
 Adhibere. V. ADHIBEO.
 Admovere. Ovid. 6. Met. 631.
 Agere blanditiis. Ovid. 6. Met. 685.
 Aufugere blanditias. Propert. lib. 1. 9. 30.
 Corruptere blanditiis. V. CORRUPTO.
 Corrupti atque delinuti blanditiis præsentium voluptatum. Cic. 1. de Fin. 33.
 Dicere blanditias. Ovid. 3. Amor. 7. 11.
 Elicere & conquirere aliquem blanditis ad iudicium. Cic. 1. Q. frat. 2. Conquiri vero & elici blanditis, ut tu scribis, ad iudicium necesse non fuit, cum præsertim hominem.
 Emere blanditis oscula. Propert. 3. 13. 33.
 Exprimere nummulos ab aliquo blanditis. Cic. 1. Att. 10. Tu si tuis blanditiis tamen a Sicyoniis nummulorum aliquid expresseris, velim me facias certiore.
 Flecti & capi blanditiis. Ovid. 17. Epist. 91.
 Immergere se blanditis in alicujus consuetudinem. Cic. pro Cluent. 36. Qui ut se blanditis & assentationibus, in Afini consuetudinem penitus immergit, Oppianicus continet, &c.
 Legere blanditias. Ovid. 1. de Arte Am. 480.
 Parare. Ovid. 2. Amor. 19. 17.
 Vendere blanditias dicitur, Qui se muneris alicui blanditur, aut ut donum aliquod eliciat. Tibul. 1. 9. 77.
 De Blanditiis in Magistratibus petendis conf. Lex. Pitifc.
BLANDIFICO, *äre.* Blandum facio. Perott.
BLANDÛSIA, [*ῥηδολόγ*] Sabinienfis agræ regio, in qua fuit ager Horatii poetæ. Perott. Hor. 3. Carm. 13. 1.
 O fons Blanditiæ splendorum vitro
 Dulci digne mero, non sine floribus,
 Cras donaberis hædo. Al. Bandusiæ, vel Bandusie.

BLASPIONIA, α . f. [$\beta\lambda\alpha\psi\iota\omicron\nu\iota\alpha$] Latine dicitur Proles detrimentum, $\beta\lambda\alpha\psi\iota\omicron\nu\iota\alpha$ quod nocet est, & $\psi\iota\omicron\nu\iota\alpha$ fetus: est Morbus apum, quum deficit aliquid alvei fetus. Plin. lib. 11. cap. 19. Sunt & operis morbi, quum favos non explent, cleron vocant, item blaspiogiania, si foetum non peragant.

BLASCON, [$\beta\lambda\alpha\sigma\kappa\omicron\nu\alpha$] Insula in Rhodani officio, prope Metinam. Plin. lib. 3. cap. 5. & Strabo lib. 4.

BLASIO, Cognomen gentis Corneliae, in qua Blasiones patritii generis clari. In nummis argenteis BLAS. V. Fuly. Urlyn. Urfar. de Not. Rom. in Grav. Thef. T. 11. p. 896. conf. Sigon. de Nom. Rom. cap. 5.

BLASPHEMIA, α . f. [$\beta\lambda\alpha\sigma\phi\eta\mu\iota\alpha$] Execratio, maledictio, vituperatio, convicius, & quasi nocens dictum, sacrilegia infamatio, vel obtractatio nefaria. Budaeus. Apud Ecclesiasticos, Dictum, quo Divina majestas leditur.

Capiti blasphemiam monstri. Prudent. Pfyche. 716.

BLASPHEMIUM, Idem, apud Commodian. Init. 31. 7.

BLASPHEMO, [$\beta\lambda\alpha\sigma\phi\eta\mu\iota\omicron$] α re. Maledicere, honorique & dignitati impetere derogare: Execrari, vituperare, conviciis incellere. Item imple de Numinis loqui. Hieron. Epist. 75. extr. Tertull. contra Jud. cap. 13.

BLASPHEMANS, antis. Hieron. in Ef. cap. 37.

BLASPHEMATIO, α nis. f. Tertul. de Cult. Fem. cap. 12. pr.

BLASPHEMABILIS, e. Tertull. ibid.

BLASPHEMUS, a, um. [$\beta\lambda\alpha\sigma\phi\eta\mu\iota\omicron$] Qui blasphematur. Blasphemus satellites. Prudent. Hymn. Peitiph. 75.

Substantive occurrit apud Tertull. de Refut. Carn. cap. 26.

BLASPHEME, Adv. $\beta\lambda\alpha\sigma\phi\eta\mu\iota\omicron$.

BLASTA, [$\beta\lambda\alpha\sigma\tau\alpha$] a Comicus ponuntur inter Ornamenta aurium meliorum, referente Polluce lib. 5. cap. 16. Gualtherus vertit Germina.

BLASTUS, i. m. [$\beta\lambda\alpha\sigma\tau\iota\varsigma$] Cassia genus. Diof. 1. 12. Nisi lectio mendosa.

BLATEAS, antiqui Bullas luti ex itineribus, aut quod de calcamento- rum foetis eradirunt, appellabant. Festus, in Balatrones. [ubi pro Bullas, Bolos legendum puto, i. e. glebas.

BLATEO, [$\beta\lambda\alpha\tau\epsilon\omicron$, $\psi\epsilon\lambda\iota\epsilon\omega$] α re. est Sulte & praecipue loqui: quod a Graeco $\beta\lambda\alpha\tau\epsilon\omicron$ originem ducit. Sed & canelos quum voces edunt, Blaterare dicimus. Hae Festus. Nonius, Blatis, & Blateras confingit: ut Incondite & inaniter loqueris: ut a balatu. Idem 2. 79. Blaterare, est Confingere per mendacia. Item alio loco, Blaterare quasi Verba repudiantia metu balbutire dixerunt. Gellius lib. 1. cap. 15. De hontinibus quoque posse dici, stulta & immodica blaterantibus, quorum lingua tam prodigia infrenisque sit, ut suat semper, & aetuet collu- vione verborum teterrima.

Blaterare cum clamore. Hor. 2. Serm. 7. 36. — equis

Audit? cum magno blateras clamore, fugisque. h. e. Vociferaris, clamas sine ratione. Unde Balatrones quasi Blaterones. Blaterare enim proprie est, Inepte clamare. Acron.

BLATERANS, antis. Apul. Met. 8. p. 213. Hae & hujusmodi mutuo blaterantes.

BLATERATUS, a, um. Idem Met. 4. p. 153. His & his similibus blateratis. Idem Apol. 1. p. 275.

BLATERATUS, α s. m. Sidon. 9. Epist. 11. extr. Cujus abundante blateratu. Mart. Capel. p. 1. ut. Canini blateratus.

BLATERATIO, α nis. f. Idem. [$\beta\lambda\alpha\tau\epsilon\omicron\gamma\iota\alpha$] Apul. Met. 4.

BLATEO, α nis. m. [$\beta\lambda\alpha\tau\epsilon\omicron$, $\psi\epsilon\lambda\iota\epsilon\omega$] Gell. lib. 1. cap. 15. Nec minus insigniter veteres quoque nostri, hoc genus homines in verba pro- vectos, locutuleios, & blaterones, & linguas dixerunt. Scribunt nonnulli duplici r, Blattero, a Blatta vermiculo, sed inepte. V. Scholiaften. Hor. 1. Serm. 2. Al. Blattero q. V.

BLATO, α nis. m. Idem. Vet. Gloss. Blato, $\mu\epsilon\tau\alpha\lambda\omicron\lambda\omicron\gamma\omicron\theta\omicron$. Nisi Blatio, vel Blatero legendum. In Gloss. Isidor. Blato est Cubiculatus.

BLATIO, [$\beta\lambda\alpha\tau\iota\omicron$] α re. Idem quod Blaterare. Plaut. Amph. 2. 1. 79. Qui (malum) intelligere quisquam potis est? ita nugus blatis. Conf. Idem Curc. 3. 82. & Epid. 3. 1. 13. Blatire, inquit Nonius 1. 210. est Incondite & inaniter loqui. Quidam Blatire scribunt.

BLATO, five **BLATIO**, α re. in Vet. Gloss. exponitur $\phi\lambda\alpha\gamma\omega$. In alio Gr. Lat. $\phi\lambda\alpha\gamma\omega$, arguto, garrilo, blatio, effusio. Sed ibi forte pro Blato, legendum est Blatio, vel Blatero.

BLATTA, α . [$\beta\lambda\alpha\tau\tau\alpha$] Vermiculus exiguus est, lucem fugiens, & tenebrarum alumnus, in balneis maxime humido vapore prognatus. Plin. lib. 29. cap. 6. Plura earum genera fecerunt: molles; quas in oleo decoctas, verrucis efficaciter illini experti sunt. Alterum genus, myllocon appellavere, circa molas tere nascens. Tertium genus & odoris tadio invitum. Myllocon vulgo Pistrinariam vertunt. Blatiae pistrinariae meminit Diof. lib. 2. c. 38.

Lucifuga blattae. Virg. 4. Georg. 243.

Blattae libris & vestimentis inimicae. Martialis. 14. 37. Scrinium loquens induitur.

Constrictos nisi das mihi libellos,
Admittam tineas, trucesque blattas. Idem 6. 60. Hor. 2. Serm. 3. 118. — age, si framentis incubet, unde

Octoginta annos natus: cui fragula vestis
Blattarum actinearum epulae, putrefcat in arca. Inde prover- bium de re quae computruit, ut Cum blattis & tineis rixari dicitur.

Blattam recentiores scriptores vermiculum Bombycem intellexerunt, cujus textu vestes ferice conficerentur: unde Blattea vestis, & Blattum paludamentum, apud Lamprid. Capitol. & Vopisc. pro Serico aut alio quovis pretioso: vel (ut Paulus Egineta) pro Purpura: quoniam Indicum conchylium vulgo Blatta dicitur. Sic Cassiodorus Var. 5. Ep. 34. Blattum pro Purpureo accepit; Chamaeleon, inquit, colores suos multi- fariam qualitate commutat: ut modo veneta, modo blattea, modo postea cyanea reperiri. A quo colore Blatta etiam Frumentum dicitur, quod rubidum fit, sementi accommodatus, in purpuram declinans. [Immo Bladum. V. supra.

Blatta Byzantia, quae Diof. lib. 2. vocatur Onyx, Latinis dicitur Unguis odoratus, & conchula Indica. Est autem testa cujusdam generis conchyliorum non dissimilis purpureae: sed quod in India reperitur, & Diostoride teste aromaticum odorem habet, propterea quod nardo in pa- ludibus istis nascente ea conchyllia pascuntur. V. tamen mox **BLATIUM**.

BLATTARIUS, a, um. Adj. ut, Blattaria balnea, Sen. Epist. 86. In qui- bus frequentes sunt blattae. Ex humido enim balnearum vapore progene- rantur, ut Plinius auctor est. V. paulo ante **BLATTA** & Lipf. in Senec.

BLATTARIA, α . f. Herba est verbasco similis, foliis minus candidis, cauliculis pluribus, flore luteo. Hae abjecta blattas in se contrahit, unde & nomen accepit. Plin. lib. 25. cap. 9.

BLATTUS, a, um. Purpureus. Eutrop. in Neron. 7. 9. Nero inuflata luxuria fuit, ut qui exemplo Caligulae frigidis & calidis lavaretur ungentis, hamis aureis argenteisque piscaretur, quae blattae finibus extrahebantur. Suet. vocat Purpureos: Pifcatus est (inquit) reti aurato, purpura, coccoque finibus nexis. conf. Lampr. Helioq. cap. 33. Tunicae blatae. Vopisc. Aur. cap. 45. extr. conf. Salmast. not. Sidon. 9. Epist. 13. & 11. Cod. t. 7. l. 10. tom Lex. Pitifc.

BLATTIARIUS, i. m. Qui fericum purpura tingit. Leg. 1. Cod. Theod. de Excuf. Artif. V. Lex. Pitifc.

BLATTIFER, a, um. Blattis vestitus. Sidon. Apoll. 9. Epist. 16. Blattifer Senatus.

BLATTIUM, [$\beta\lambda\alpha\tau\iota\omicron\nu\mu$] Pallium est purpureum vel coccineum, a Blattis & vermiculis, ut quidam putant, qui e *thermes* (ut Arabes vocant) & cocco sanguinei coloris erumpunt. Blattium, $\eta\pi\epsilon\omicron\upsilon\tau\omicron\iota\alpha\iota\alpha$ in anti- quo lexico explicatum legi, ut sit Crur purpure, expetitus tingendo velleri Imperatorum. Blattium etiam Byzantium os naris purpura dicitur Actuaris esse, ut inde & Purpureus dicitur color blatteus. Verba sunt Turnebi. Adv. 18. 17. q. V. conf. Ferrar. de Re Vest. 1. 2. 7. ut & Lex. Pitifc. De Blattio Byz. V. Henr. Steph. Thef. Gr.

BLATTOSERICUS, a, um. ut, Pallium blattosericum. ap. Vopisc. Aur. c. 45. extr. ut legit Salmast. p. 388. Al. Blatteum sericum.

BLAVIA, α . f. Urbs Galliae. Aufon. Ep. 12. 6.

BLAUTA, [$\beta\lambda\alpha\upsilon\tau\alpha$] fuerunt Calcei maxime domestici, sui genus Sandalii, ut ait Pollux 7. 22. conf. Balduin. de Calc. antiq. cap. 20. vel Lex. Pitifc.

BLAX, α cis. m. [$\beta\lambda\alpha\lambda\acute{\alpha}\xi$] vox est quae Bardum & stupidum significat, ut ait Festus in dictione Blitum. V. Dacer. Dictionem autem hanc infla- xam tradit Caesius a pifce profusus inquit, & Siluro perimili, quem ne canis quidem attingat. V. lib. 9. Lect. Antiq. cap. 11. Gloss. Gr. Lat. $\iota\upsilon\delta\eta\gamma\eta\varsigma$, Blax, simplex.

BLAYRUM, [$\beta\lambda\alpha\upsilon\tau\omicron\nu\mu$] Oppidum est Phrygiae, cujus meminit Strabo lib. 12.

B L E

BLECHNON, [$\beta\lambda\epsilon\chi\eta\omicron\nu\mu$] Diof. 4. 178. Herba est notissima, quam Graeci $\beta\lambda\epsilon\chi\eta\omicron\nu\mu$, Latini Filicem vocant. V. Plin. lib. 27. cap. 9.

BLECHON, [$\beta\lambda\epsilon\chi\eta\omicron\nu\mu$] Plinio Silvestre dicitur pulegium, simile origanum, minoribus foliis quam sativum, quod a pecore gustatum balatum excitat. Unde etiam literae unius commutatione $\beta\lambda\epsilon\chi\eta\omicron\nu\mu$ appellatum, $\alpha\pi\eta\tau\epsilon\omicron\lambda\eta\gamma\eta\varsigma$: sic enim Graeci Pulegium vocant. V. Plin. lib. 20. cap. 14. & Apul. de Herb. cap. 9.

BLEMMYRES, [$\beta\lambda\epsilon\mu\mu\gamma\eta\varsigma$] seu **BLEMYA**, m. pl. (utrunque enim legitur) Populi sunt in Aethiopia, Austrum versus, capitibus carentes, ore & oculis peccatori affixis, ut ait Plin. lib. 5. cap. 8. conf. Strab. 17. Vopisc. Prob. cap. 17. & Zolim. 1. 71. Pompon. 1. 4. & 8.

Blemya feri. Claud. in Nilo v. 19. Dicuntur & Bleepae.

BLEMNITES, vox spuria, ex Thef. Lipf. pro **BLEMNITES**, quod nomen lapidis, a figura sagittae, quae Graece $\beta\lambda\epsilon\mu\mu\iota\omicron\varsigma$ dicitur, apud Conr. Geseh. lib. de Fig. lapid.

BLENNIUS, i. m. Pifcis mugil. Plin. 32. 9.

BLENNOS, [$\beta\lambda\epsilon\mu\mu\iota\omicron\varsigma$] Stultus esse Plautus indicat in Bacch. 5. 1. 2. ubi ait, Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones. Festus. Blenni qui dicitur, sic vocantur, ut Mucosi, id est, $\beta\lambda\epsilon\mu\mu\iota\omicron\varsigma$. Turnebus 3. 10.

Dentes blenni. V. Taubm. ad Plaut. Curc. 2. 3. 39. ubi J. Gruter. pro Plenis legit Blennos: quos & J. Wower. exponit Jejunio festentes. V. eum ad Sidon. 3. Epist. 12.

BLEPHARA, α . f. [$\beta\lambda\epsilon\phi\alpha\gamma\eta\alpha$] Flos Nymphææ. Diof. 3. 40.

Blephara, item Supercilium. Unde

BLEPHARO, α nis. m. [$\beta\lambda\epsilon\phi\alpha\gamma\eta\alpha$] dicitur Supercilliosus homo, qui habet supercilia magna. Plaut. in Amph. arg. v. 7. Rapant pro machis: Blepharo captus arbiter. & 4. 3. 3. Quidam proprium nomen esse putant & a supercillii effictum, quae opinio verior videtur. V. ibi Gronov.

BLEPTEA, [$\beta\lambda\epsilon\pi\tau\epsilon\alpha$] Populi Africani sine capitibus, habentes oculos in pectore. De his fabulis V. auctores in **BLEMMYRES**.

BLERANI, Italiae populi in tractu Hetruriae, Cortonenibus & Capenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

BLERINON, Castellum Corsicae insulae. Strabo lib. 5.

BLERTISTA, Oppidum Hispaniae Tarraconensis qui nunc Ledefmae nomen. V. Gruer. Inscript. p. 99. n. 2. vel Pitifc. Lex.

B L I

BLITERA, V. **BLITERA**.

BLITUM, i. n. [$\beta\lambda\iota\tau\omicron\nu\mu$] Genus oleris, a saporis stupore appellatum esse ex Graeco putatur: quod ab his $\beta\lambda\iota\tau\epsilon\omicron$ dicitur stupidus. Festus. Plin. lib. 20. cap. 22. Blitum iners videtur ac sine sapore, ut acrimonia ulla. Unde convicius feminis apud Menandrum furtici mariti. Plaut. Pseud. 3. 2. 26. Apponunt rumericem, brassicam, betam, blitum. Geminio t, a Suida scribitur: $\beta\lambda\iota\tau\epsilon\omicron$, $\epsilon\iota\delta\theta\epsilon$ $\beta\lambda\iota\tau\epsilon\omicron\varsigma$.

BLITERUS, Adj. [$\beta\lambda\iota\tau\epsilon\omicron\varsigma$] Inutilis, infusus & vecors; a Blito herba nullus usus. Plaut. Truc. 4. 4. 1. Blitea & lutea est meretrix, nisi quae sapit in vino ad rem suam. Fieri potest (inquit Erasmus Chil.) ut Gallica quoque vox hinc manarit, quia nunc vulgo Conemptissimos extremaeque nota homines compellunt Bliteros, addita literula *Belitres*, conf. Non. 2. 93. & supra **BALATRO**.

BLUCIUM, [$\beta\lambda\upsilon\kappa\iota\omicron\nu\mu$] Castellum est Tolitobogorum, qui Bithynis sum- mitimi, in quo Deiothartus thesauros habebat. Strabo lib. 12.

B O A

BOA, α . f. Serpens est aquatilis, quam Graeci $\beta\omicron\alpha\omicron\nu\varsigma$ vocant, a qua icti oburgescunt. Crurum quoque tumor, vis labore collectus, **Boa**

Boa appellatur. Festus. conf. Scalig. & Dacer. Boa (inquit Perott.) five Bova (utroque enim modo dicitur) Serpentis genus, vel quod primo bubuli lactis succo alatur, vel quod insitit bovis torgeat. Facient huius fidem in Italia appellatae boae: in tantam amplitudinem excurrent, ut D. Claudio principe, occisae in Vaticano foliis in alvo spectatus sit infans. Plin. lib. 8. cap. 14.

Boa etiam, five Bova, Morbi genus est, quum corpora papularum multitudine rubent ad similitudinem eorum qui bova serpente icti obturgescunt. Ignoravit hoc Festus Pompeius, qui Boam scripsit esse Tumorem crurum vice labore collectum. Perott. Plin. lib. 24. cap. 8. Boa appellatur morbus papularum, quum rubent corpora: lombuci ramo verberatur. Item lib. 26. cap. 11. Ebuli folia contrita, & e veteri vino imposita etiam boam sanant, id est rebentes papulas. Opinor morbum esse haectenus incognitum, qui vulgo *rubella* dicitur.

BOAGRIUS, [Βοαγρίος] Locrentium amnis, qui Thronion urbem praeterfluit, Strabo lib. 9. Huius etiam meminit Homerus.

BOALIA, **BOARE**, **BOARIUS**, **BOAFIM**, V. ROS.

BOARNIA, &c. [Βοαρνία] Minerva a Boeotis colitur, & cognominatur a coaptatione boue ad aratum. Cael. lib. 14. cap. 18.

B O B

BOBION, [Βοβιον] Oppidum ad Apennini iuga situm, ubi nobile cenobium a Theodolinda regina Longobardorum extractum, de quo Volaterr. l. 4. extr.

B O C

BOCALIA, [Βοκαλία] Fluvius est in Salamine insula, qui prius Bocatus est appellatus. V. Strabo lib. 9.

BOCALIUM, Arcadiae oppidum est, iuxta Megaiopolin & Catinam. Plin. lib. 4. cap. 6.

BOCAS, inquit Festus, Genus piscis, a Boando, id est clamando appellatum. Haec ille. *Βώκας* (ut ex Speulippo annotavit Hermolus) sunt Leucomenides: hoc est marea candidiores, quas nos *Girros*, five *Girruilos* vocamus. conf. Hidor. 12. 6. Al. Boca, &c.

BOCCAGIUS, Joh. Genealogiam deorum scripsit, de Fluminibus & montibus: praeterea Fabulas, pluraque alia vernaculo sermone. Volaterr.

BOCCAR rex Maurorum temporibus Masinissae ac Syphacis. Liv. 29. 30. Videtur idem nomen cum seq.

BOCCUS, Rex Mauritaniae fuit & Getuliae, qui Jugurtham Sylla tradidit. V. Sallust. Jugurth. cap. 19. Strabo lib. 17. Patern. 2. 12. De eius fuit V. Plin. 8. c.

Fuit & alter Bocchus historicus, cuius meminit Plin. lib. 16. cap. 40. Atrox Bocchus. Sil. lib. 1. 286.

Praefuit intortos demissus vertice crines
Bocchus atrox.

BOCCO, onis. m. Patuus. Apul. Apol. 2. p. 206. Sed rectius legitur Bucco.

BOCCHYRIUS, Nomen viri, qui in Aegypto iuste sincereque iudicasse fertur adeo ut eius nomen in proverbium venerit, iustissime iudicantium. Refertur a Suida.

Βοκχῆριον, και ητι πατρησ ανθε Νησσην. Athen. lib. 10. p. 207. v. 9. H. St. [Bocchoris]. Nec usquam aliter id nomen scribitur. V. Scalig. ad Euseb. p. 68. Marsh. Can. Chron. Sec. 16.

BOCCORI, qui & Concordiensis, Populi fuit Lufitaniae, teste Plin. lib. 4. cap. 22.

BOCENSES, Sardiniae populi. Plin. lib. 3. cap. 7.

BOCHIANA, Oppidi nomen Troglodytarum, apud Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione Iusis Maris rubri, Troglodyticae & Aethiopicae.

BOCHIRI, Oppidum fuit Romanis foederatum, in Balaerica insulis situm. Plin. lib. 3. cap. 5.

B O D

BODERIA, Ptolemaeo aetuarium maris Britannici, Tacito Bodotria dictum, in vita Agric. c. 23.

BODINCUMAGUM, [Βοδινκμαγον] Oppidum est ad Padum, alio nomine Industria: ita dictum a Pado, qui Ligurum lingua Bodincus fuit appellatus, quasi Fundo carens. Plin. lib. 3. cap. 16.

BODINCUS, V. **BODINCUMAGUM**.

BODONES, five **BOTONES**, Lapidis illi sunt, five aliud quid, qui vicem terminorum praestant. Jul. Paulus Recept. Sentent. lib. 5. tit. 22. de seditiosis. Qui terminos effodiunt vel exarant, arboreve terminales everunt, vel qui convellunt bodones, siquidem id servi sua sponte fecerint, in metallum damnantur, humiliores in opus publicum, honestiores in insulam amissa tertia parte bonorum relegantur. Vox est meniorum, vel eorum qui de agrorum & limitum conditionibus scripserunt. conf. Auct. Rei Agrar. p. 225, 306. & Rigalt. Gloss. Agrim. p. 204.

B O E

Boea, Oppidum est Peloponnesi in sinu Argolico, non procul ab Epidauris. Plin. lib. 4. cap. 5.

BOEAE, es. f. [Βοαία] Oppidum Cretae, non procul a Goryne. Stephan. Est & Boebe Thessaliae oppidum, lacui adiacens, ab eo Boebae appellatur. Strabo lib. 9.

BOEAEIS, idos. [Βοαίης] Lacus est Pheris urbi Thessaliae vicinus. Strabo lib. 9. Plin. lib. 4. cap. 8. conf. Lucan. 7. 176.

Praeterea Locus est lacui proximus a Boeo Glaphyri filio dictus. Propert. 2. 2. 61.

Mercurioque Sais fertur Boebeiis undis,
Virgineum primo compouisse latas. Sed V. not. ad h. l. Scalig. & Turneb. Adv. 11. 16. conf. Val. Flacc. 1. 449.

BOEBEUS, & **BOEBICUS**, a, um. Gentil. Val. Flacc. 3. 537. & Lucan. 6. 152.

BOEDROMIA, orum. m. pl. [Βοεδρομία] Suidas Athenienium seclum

scribit, quae die Xuthus summa festinatione Atheniensibus opem tulit, quum ab Eumolpo Neptuni urgerentur, Athenis regnante Erechtheo. Ptolemaeus vero in Thezumo retulit, quum victoriam de Amazonibus reportasset. Nomen est, secundum Hesychium, *βοη το εβοδρομιο*, quod est, sublato clamore, ut in pugna fieri solet, succurrere. V. Marsh. Can. Chron. Sec. 18.

BOEDROMION, nomen Mensis Atheniensis. V. diēt. seq.

BOEBOROMIUS, [Βοεβορομιο] Apollo ab Atheniensibus cultus fuit. Nam quam bellum inter Athenienses comparatum esset, Ion Eleusinus eis opem tulit, ob cognationem. Inde victores facii Athenienses, de voce currentis exercitus ad urbem, Apollinem Boedromium dixerunt, & mentem *βοεβορομιο*, qui tertius in ordine anni Athenienium fuit, & Augustus respondet anni Juliani.

BOEMIA, [Βοημία] Myliae Europae regio ultra Danubium sita: sic dicta a Boeis, quos Ptolemaeus in ea parte gentem maximam esse dicit. Huius regionis latitudo longitudini par, trium fere dierum iter. silva Hercynia uniusque cingitur, albique fluvio media irrigatur. ab Oriente Moravos, ab Arcto Saxones, ab Occidente Noricum, a Meridie Austria & Bavariam habet. Regionis metropolis, Praga. Plura Aeneas Sylvius, qui Boemorum historiam scripsit, apud Tacit. de Morib. Germ. c. 28. scribitur boemia, apud Patern. Boiohamum. De huius regionis nomine, situ, & habitatoribus, plurima tradit Andreas Althamerus in Tacitum, docens Boiohemia, seu corrupte Bohemiam dici, quasi Boiorum patriam, seu domicilium. V. Cluver. Germ. Ant. 3. 30.

BOERISTAS, [Βοειριστα] Vir natione Geta, quum gentis eius praefectura infuleret, homines frequentia bellorum & cladibus afflicto, eo magnitudinis exultit, nunc exercitatione corporum, nunc victus sobrietate, nunc edictorum obedientia, ut intra paucos annos latum adeptus sit imperium, plurimosque finitimum, Getarum ditioni subdidit: trajectoque audacter Istro, Thraciam diripiens usque in Macedoniam & Illyricum, magnum Romanis terrorem inculserit. Ingentis autem obedientiae argumentum est, quod eius foasione inducti, vites exciderit, & sine his vitam agere conenserit. Praeivit vero infurgentibus in eum nonnullis, priusquam Romanus populus adversus eum mitteret exercitum. Strab. lib. 7.

BOETHI, [Βοηθιο] dicuntur ab Imperatore, Adjuutores scribarum: quos alii Subadiuvos, alii Adjuutores appellant. ab ut. I. unicuique. C. de Proximo, sac. scrib. *Βοηθιο* enim idem valet quod *Adiuvus*. Inde Severinus Boethius dictus, quem alii fuisse vero Boetium vocant. Quorum errorum confutat antiquum maamor, quod adhuc Dertone exrat in divi Martiani conobio: ubi tumulus est, quem antiqui inscripserunt Boethio & Eutharico Consulibus factum ostendit. Haec Alciatus in illud to. lib. Codicis Justiniani, tit. de Tabulariis, scribis, &c. Boethos, logistas, megodrommateos, &c.

BOETHUS, Stoicus quidam fuit, qui conatus est eorum rerum rationem explicare, quae in mari caelo herent. Cic. 1. de Divin. 14.

Fuit & alter hoc nomine Aurifex, de quo idem Cic. 6. Ver. 12.

Fuit & Sculptor optimus, cuius opera vifebantur apud Lyndiam Mineram. Plin. lib. 33. 12. & 34. 8.

Boethus Flavius, Ptolemaeae oriundus, Romae Consulatum adeptus est & gessit, Antonini Imperatoris temporibus. Hic Galeno perquam fuit familiaris, impietisque anatomicae speculationis studiosus, ut ipse Galen. testatur lib. 1. de Anatom. admittitur.

Boethus & ineptus quidam poeta fuit Tarfensis, qui Philippensem Antonii victoriam carmine conscripsit, quo nomine praeter alios summos honores, quibus ab ipso est affectus, gymnasia etiam Tarfensis praefecturam est affectus. V. Strab. lib. 14.

De aliis Boethis V. Fabric. Bibl. Lat.

BOEOTIA, [Βοιωτια] Graeciae regio, tria respicit maria, Peloponnesiacum, Stenium, & Adriaticum: totidemque in partibus colonos habet. Castor & Musaeus antiquissimi scriptores scribant (ut tradit Eustathius) a Cadmo conditore Cadmaeae, id est Thebarum, originem habuisse, qui ex oraculo bovem in sedibus mutandis habuerit ducem. conf. Ovid. 3. Met. 10. Sunt etiam qui ex ingenii pinguedine sic vocatos putent Boeotos, unde Sus Bœotica apud Findarum, proverbium, de quo mox. V. & Strab. l. 7. Vocabatur porro & Aonia, & Mesapia, & Oegyria, ab Ogyge antiquissimo rege ei regionis priusquam dominante: & Cithoneis, ut scribit Thucydidus, & Hyantis ab Hyante rege. Plin. etiam lib. 4. cap. 7. Boeotos antiquitus Hyantis scribit esse dictos. Boeotorum res copiose Pausanias & Diodorus lib. 5. tradiderunt. Ovid. 2. Met. 229.

— querit Boeotia Dircen. conf. Caes. 3. Bell. Civil. 4.

BOEOTIUS, [Βοιωτιος] Adj. Cic. 1. de Divin. 34. Ovid. 3. Met. 12.

Mœnia fac condas, Bœoticae illa vocato.

BOEOTUS, [Βοιωτος] aliud Adj. ut, Tellus Bœota, i. e. Bœotia. Ovid. 12. Met. 8.

BOEOTICUS, a, um. ut, Auris Bœotica, Sus, Ingenium, & Aenigmata Bœotica. V. Chil. Erasim.

BOETICA Hispaniae provincia, cui Boetus fluvius interfluvius nomen dedit. Nunc a cocco quod plurimum ibi nascitur *Gravata* nominatur. Primum Praefecturae provinciae, postea Consularis, V. Panciroli. Ner. Dign. Imp. Occident. cap. 66. V. Bœotica.

BOETIUS, [Βοηθιο] Anicius Manlius Torquatus Severinus Boetius, cuius extant ingenii monumenta, Zenone imperante ob affectum libertatis suspensionem a Theodorico rege exilio damnatur: deinde custodiae traditus plura conscripsit. Tandem simul cum Symmacho Senatore, sacero suo, & in terra consulari collega, aliusque praestantibus viris interfecit. V. Euseb. conf. Faust. consul. ant. Augustin. de Fam. Rom. Aurel. extr. supra BOETHI.

BOETUS, vox spuria, pro ΒΕΤΙΣ. q. V.

B O G

BOGADIUM, [Βογαδιον] Urbs Germaniae Ptolem. vulgo *Forst in Laufnitz*.

BOGERS, Vir Persa, ab Atheniensibus obsessus, ubi nihil habuit communitum in castris, liberus cum uxore primum, demum seipsum interfecit. Herodot. lib. 7.

BOGUD, idis. Rex fuit Mauritaniae Tingitanae, quae ab eo Bogudina vocata est. Plin. lib. 5. cap. 2.

Fuerunt autem plures ejusdem nominis, ex quibus postremus fuit, qui in Actiaco bello Antonii partes sequutus, ab Agrippa supple-

cio affectus est. A Strab. Bogus dicitur lib. 8. conf. Sil. 4. 151. & 5. 402.
BOGUDIANA, Pars Tingitanæ provincie in Africa. V. **BOGUD**.
BOGUS, V. **BOGUD**.

B O H

BOHEMIA, V. **BOEMIA**.
BOHILLE, Oppidum in Italia: sic dictum, quod eo bos intestina vulnere trahens advenerit. Nonius, in dict. Hille. [Sed aut errore nominis deceptus est Grammaticus, siquidem ejus oppidi nomen constanter Bovilla scribitur, vel, permutata secunda litera cum diganima Æolico, quæ ferre dicuntur, inquit Festus. Plaut. Afin. 3. 2. 5. Carceres, numellas, pedicas, boias, tortoresque acerrimos. V. Voff. Lex. Etym. & Barth. Adverf. 37. 17.]

B O I

BOIA, æ. f. [κλωβί in vet. Gloss.] Annulus sive Circulus quo colla vel pedes delinquentium nodantur. V. Scheffer. de Torquibus cap. 4. Plaut. Capt. 4. 2. 108. Boius est, Boiam terit. Sed forsan hic velit Gallum cum Galla cubare, a Bois infra. V. Taubm. & Gronov. in loc. & Lex. Pitifc. Boie, arum. pl. Boiæ, id est Genus vinculorum, tam lignæ, quam ferreæ dicuntur, inquit Festus. Plaut. Afin. 3. 2. 5. Carceres, numellas, pedicas, boias, tortoresque acerrimos. V. Voff. Lex. Etym. & Barth. Adverf. 37. 17.]

BOIA, æ. f. forte Regio Boiorum in Gallia. Cæs. 7. Bell. Gall. 14.
BOIATES, um. m. pl. Incolæ Vasconie in Gallia. Hinc promontorium offiorum Garunnæ vocatur *Caput Boianum*, & depravatone Vasconica *Cap de Bute*. Urbs est Baiona, quasi Boiana. V. Scalig. Lect. Aufon. 2. 7. p. 108. & Tollii Not. ad Aufon. p. 617.
BOII, [Bois.] Populi, qui Noricis & Helvetiis contemini, ut testis est Strabo. In Italiam cum Senonibus transgressi. V. Plin. lib. 3. cap. 17. Liv. 5. 35.
 Sunt item Boii, Lugdunensis Gallie populi. Plin. lib. 4. cap. 18. Quidam Borbonenses esse dicunt. Sil. lib. 4. 159.
 — spissæque runt conferta per arma
 Undæ Boiorum. V. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 1. 24. vel Lex. Pitifc.
BOIUCUS Ager dicitur, Qui fuit Boiorum Gallorum. Is autem est in Gallia citra Alpes, quæ Togata dicitur, in qua sunt Mediolanen. Festus.
BOIN, Oppidum Africæ, in tractu Cyrenaico. Plin. lib. 5. cap. 5.
BOIODURUM, i. n. Ptolemæo, Bolodero in Itinerario, urbs est Vindelicæ ad Ostium Oeni, seu Æni fluvii, ubi Danubio miscetur. V. Panticol. Not. Dign. Imp. Occ. cap. 81. De nominis origine silius inter se disputant Velfer. Rerum Boicar. 11. p. 37. & Cluver. Vindel. p. 24.
BOION, [Boion Steph.] Doridis oppidum in Græcia. Plin. lib. 4. cap. 7. Doris (inquit) in qua Spherchios, Erineon, Boion, Pindus, Cytinum.

B O L

BOLA, æ. f. Gemma. V. **BOLOE**.
BOLA sive **BOLÆ**, seu **VOLÆ**, [βόλαι] Oppidum agri Campani in Italia, cuius meminit T. Liv. 4. 49. & Virg. 6. Æn. 775. Unde
BOLANI, seu **VOLANI**, [βωλων] Incolæ urbis Bolæ, Coriolanis & Fundanibus vicini: apud Plin. lib. 3. cap. 5. V. Sigon. ad Liv. u. f.
BOLANUS, Proprium viri, de quo Hor. 1. Serm. 1. 11.
 — ô te, Bolane, cerebri
 Felicem, aiebam tacitus. Vulgo Bollane.
M. Vectius Bolanus, x legionis legatus, sub Corbulone militavit in Persia, de quo Tacit. 15. Ann. 3. Deinde præfuit Britannicæ. Idem 2. Hist. 65. & in Agric. cap. 8. Ejus laudes V. apud Statium, 5. Silv. 2.
BOLBITINUM, [βολβιτινον] a Plinio lib. 5. cap. 10. numeratur inter ostia Nili: a Bolbitine oppido. Strabo Bolbiticum appellat lib. 17. V. & Steph.
BOLBITUM, i. n. [βολβιτινον] Græcis Fimum significat, & proprie bubulum: unde imbutit dicitur putat Festus, pro eo quod est, Puerili stercore inquinare. Plin. lib. 28. cap. 17. Fimi cervini, maxime subulonis, sed & bubuli, de armentinis loquor (quidam Bolbiton vocant) cinis, cochleariorum trium in multâ hœmina bovis foeminae in mulieribus efficac, & ex altero sexu in viris.
BOLBULÆ, [βολβύλλαι] Insule nomen in mari Ægæo, non procul a Teo, ut refert Plin. in descriptione insularum ante Asiam, lib. 5. cap. 31.
BOLCHUM, i. n. [βολχον] Idem ac Beldellium. Diosc. 1. 71.
BOLENTIUM, [βωλεντιον] Pannoniæ urbs superioris Ptolemæo. Vulgo *Regensburg*.

BOLËTUS, i. m. [βωλετης] Genus fungi inter omnes optimi: de quo abunde Plin. lib. 22. cap. 22. Juven. 5. Sat. 146.
 Vilibus encipites fungi ponentur amicis.
 Boletus domino: sed qualem Claudius edit, &c.
 Boletum condire. Juvenal. 14. Sat. 8. conf. Martial. 1. 21. 3. & 13. 47. & Lex. Pitifc.
BOLËTAR, æris. n. [βωλετάρων] Vasis nomen, quod & aliis obsoniis quam boletis fervebat. Martial. 14. 101. sub lennate Boletaria.
 Quum mihi boleti dederint tam nobile nomen,
 Prototonis (pudet heu) servio colliculis.
 Boletare etiam in Apicio legitur, ut lib. 2. 1. Et exinianas in boletari. Hinc apud Treb. Poll. Claud. cap. 17. ubi legitur Voletare halieuticum. Turnebus Boletare legendum censet: quod & verius est, V. Adverf. 15. 20. & Barth. Adverf. 38. 2. conf. Voff. Lex. Etymol. & Donat. Dilucid. p. 1016. Lex. Pitifc.
BOLINA, [βολινα] Nomen nymphe virginis, quam Apollo amavit: ista autem amantem deum aversata, se in mare projecisse fertur. Verum Apollinis beneficio immortalis est reddita. Ab hac & urbs & fluvius nomina sortiti sunt in Achaia. Pausan. & Steph.
BOLINE, Vitis est in Bithynia, fructu admodum præcoci, racemis tantum non cubitalibus, acinis albis ac pellucidis, cuius meminit Cæl. lib. 11. cap. 16.
BOLINGÆ, Populi sunt Asiæ. Plin. lib. 6. cap. 19.
BOLIS, idis. f. [βωλις] Jaculum, pondus funiculo affixum, quo demisso nauta explorant altitudinem maris: vocatur & Perpendiculum nauticum, dictum *δωρ τὸ βωλιον*, id est a mittendo. V. Scheffer. de Mil. Nav. 11. 5.
BOLIDES, Græcis dicuntur etiam Hæstæ missilis.

Bolides, Faces in ære. Plin. lib. 2. cap. 26. Elicant & faces, non nisi quum decidunt visæ: quas Germanico Cæsare gladiatorum spectaculum edente, præter ora populi meridiano transcurrunt. Duo genera eorum: Lampades vocantur plane faces: alterum bolidas, quale Mutinensis malis visum est. Distant, quod faces vestigia longa faciunt, priore ardente parte: bolidis vero perpetua ardens, longiorum trahit limitem.

BOLITES, æ. [βωλιτες] Radix herbæ Lychnidis vocatur ab Afianis, qua alligata oculo, albugines tolli dicuntur. V. Plin. 21. cap. 26.
BOLITUS, [βωλιτος] Afellorum excrementum proprie dicitur, ut quibusdam placet: licet & Bomum superfluitates ita vocentur. Quod vero Bolitum pronuntiant Attici, reliqua Græcia Bolbiton. V. supra in dictione **BOLBITON**, & Rhodig. lib. 11. cap. 17.
Boliti pœnam, Proverbialis figura dicunt, ubi quis de re frivola nihilique plectitur. Bolitus autem, ut paulo ante diximus, significat Stercus quodvis, sed proprie bubulum. Porro Solon legem tulit, quæ pœnam minabatur etiam iis qui bubulum sterces furto sustulissent. Erasim.

BOLICE, [βωλις] Gemmæ, quæ nimbo inventiuntur, glebæ similitudine. Plin. lib. 37. cap. 10.
BOLUS, i. [βωλος] Latine jactum significat.
 Bolus, Alææ quoque jactum significat, vel rete ipsum piscatorium, quod Fundam vocamus. Plaut. in Rud. 2. 3. 30. O Neptune lepide, falve, nec te aleator ullus est sapientior: profecto nimis lepide jecisti bolum, perjurum perdidisti. Verba sunt Trachaliois servi ad Neptunum, exilimantis lenonem naufragio periisse. Perdere autem, Perimere & evertere interdum significat: unde jocus refultat. Aleatores enim & piscatores bolum jaciunt. Perdidisti igitur Neptune hominem perdidistulum, id est lenonem maxime perdendum: propterea Neptune aleam pulchre jecisti, pulcherrimum jactum fecisti. Bud. in Pandect. Plaut. Curc. 5. 2. 13. Si vis, tribus bolis; scil. Ludamus.
 Bolo aliquid tangere, est Circumvenire, fallere. Plaut. Pœn. prol. v. 101. & Truc. arg. v. 3.
BOLUS, i. [βωλος] cuiusque rei Fructum significat.

Bolus e faucibus eripi dicitur, Quoties commoditas aliqua, quæ jam propemodum tenebatur, præter expectationem subito præcipitur. Ter. Heaut. 4. 2. 6. Crucior tantum bolum mihi creptum tam subito e faucibus. Erasim.
 Bolus, per metaph. Plaut. Truc. 4. 3. 70. Verum hoc ego te multabo bolo: sex talenta magna dotis demam pro istâc inscitia. Varro 3. de R. R. cap. 2. Sed ut ad hunc bolum pervenias, opus erit tibi ut epulum, aut triumphus alicujus. Idem 3. 14.
Bolus Armenia, [βωλος Ἀρμενίας] Gleba est terræ, quæ invenitur in ea Armenia parte quæ Cappadocia continetur, colore ochræ, miram ad delectandum vim habens. Hæc hodie apud nos admodum rara est inventu: nam quam sepelarii hodie pro Bolo Armenia vendunt, aut ex Hispania, aut ex Normannia advehitur, pene ad rubricam accedens.
 Bolus junioribus medicis audit Medicamentum paulo crassiore quam mellis consistencia, quod quasi per bolos devorari consuevit.

BOLONÆ, m. pl. vel **BOLONÆ**, Tabernæ cetariorum, a Bolis piscium. Donat. in Ter. Cetarii (inquit) sunt qui cete, id est magnos pisces venditant, & bolonas exercent. Reperi & in antiquo lexico, Bolonas diferte explicari *ματαιστέματα & πωλιστέματα*, id est propolas. Verba sunt Turnebi.

B O M

BOMBACION, quidam male pro **BAMBACION**. q. V. H. St.
BOMARETI, Asiae populi sunt, a Caspiis montibus Orientem versus incolebant. Plin. lib. 6.
BOMBARDA, æ. Tormentum æneum fava rotunda, globebos plumbeos, immensi ponderis emittens vi pulveris factitii incensit: a Bombæ & Ardeo, quia bombardarum explosio tonitruum sonum refert; uti censet Voffius Init. Orat. cap. 13. 7. De Bombardarum inventione, constructione atque usu, conf. Pitifc. & Thesaurum Liplientii Cl. Geln. ut & Gloss. Spelm.
BOMBARDARIUS, i. m. Qui bombardas conficit.
BOMBAX, Adv. negligens. [βωμπαξ] Plaut. Pœn. 1. 3. 131. Fur. e. babæ. p. fugitive. n. bombax. c. fraus populi. R. planiflume.
BOMBILIO, [βωμβίλιον] ære. Bombilare dicuntur apes. Auctor Philomelæ, v. 36.

Bombilat ore legens munera mellis apes. Legitur hoc verbum & apud Theophrastum, teste Budæo. Al. Bombitat. V. infra.
BOMBOMACHIDES, sctum Imperatoris nomen. Plaut. Mil. 1. 1. 14.
BOMBOS, [βωμπος] Ciliciae fluvius. Plin. lib. 5. cap. 27. Præterea intus flumina, Liparis, Bombos, Paradifus.
BOMBUS, i. m. [βωμπος] Sonus tubarum raucus, nec valde acutus. Pers. 1. Sat. 99.
 Torva Mimalloensis implemur cornua hombis. Tractum a Græco *βωμπος*, quod crepitum significat, velna ab ipso sonitu.
 Bombus apum. Varro 3. de R. R. cap. 16. Eæ apibus conjecturam capiunt, si intus faciunt bumbum.
 Raucus bombus. Lucret. lib. 4. 548.
 Raucifonus. Catul. de Nupt. Pl. 263.
 Tonitruum etiam tribuitur, ut observat Eustath. ad Odyf. 8.
 Plautium quoque genus Bombos vocavit Nero. Suet. in Vita ejus cap. 20.

BOMBULUS, i. m. dimia. Jo. de Janna in Cath.
BOMBICUS, a, um. Fortunat. lib. 4. de S. Mart.
BOMBOSUS, a, um. Adhelm. de Virgin. cap. 10.
BOMBINO, ære. interpretatur Papias, Conviciari.
BOMBINATOR, oris. m. Mart. Capell. 9. p. ult.
BOMBIO, Ære. Vet. Gloss. *βωμβίον*, bombio.
BOMBITO, ære. Auct. Carm. de Philomelâ, v. 36. Al. Bombilo. q. V.
BOMBITATIO, oris. f. [βωμβιτιστος] est Sonus apum, ab ipso sonitu dictus; ut Mugitus, bœm; Hinnitus, equorum. Festus. Alii legunt **BOMBIZATIO**, [Minus recte, opinor.
BOMBYLIS, V. in **BOMBYX**.

BOMBYLIUS, [*βωμυλίω*] Apum quoddam genus obſtreperum, a Bombo quem edit appellatum, ingens quidem, ſed ad mellificium inutile. favos ſibi necit e luto. Hinc Bombylius homo, proverbio dicitur Verboſus, multique ſtrepitus, ceterum inutilis. Eraſm. V. & dict. ſeq. Et & Bombylius, Anguſtum poculum, inter potandum bombum edens, ut Antitheneſe reſert Pollux lib. 6. 9. conf. Buleng. de Conviv. 4. 17. **ΒΟΜΒΥΧ**, *ſcis*, m. [*βωμυξ*] Animal ex iſectorum genere. Plin. lib. 11. cap. 22. Quartum inter hæc genus eſt bombycum, in Aſſyria proveniens, majus quam ſupra dicta. Nidos luto ſingunt, falſis ſpecie, applicatos lapidi, tanta durtia, ut ſpiculis perforari vix poſſint. In iis & ceras largius quam apes faciunt, deinde majorem verniculum. Et alia horum origo e grandiore vermiculo, gemina protendente ſui generis cornua. Primum creca fit: Deinde quod vocatur bombylius, ex ea necydaus, ex hoc in ſex menſibus bombyx. Telas araneorum modo texunt ad veſtem luxumque ſeminarium, quæ bombycina appellatur. Prima cas redordiri, ruſſuſque texere invenit in Ceo mulier Pamphila Latoi filia, non fraudanda gloria excogitate rationis, ut denudet feminas veſtis. Martial. lib. 8. Epig. 33. ad Paulum de Phiala, Nec vaga tam tenui diſcurſat aranea tela, Tam leve nec bombyx pendulus urget opus.

Bombyx, pro Materia illa unde ſunt veſtes bombycinæ, generis eſt feminini. Unde apud Plin. lib. 11. cap. 23. titulus eſt, De bombyce Coa. Et ibid. extr. Aſſyria tamen bombyce adhuc feminis cedimus. Quod ſi pro materia reperitur in genere maſculino, vel pro veſte ex ea materia, reſpicitur ad vermiculum.

Arabius bombyx. Propert. lib. 2. 2. 25. Nec ſiqua Arrabio lucent bombyce puella. conf. Bayf. de Re Veſt. cap. 6. Voſſ. de Hiſt. Gr. cap. 22. extr. & Salmat. in Tertull. de Pallio, p. 214. & Exerc. Plin. p. 296.

Bombyces, in Longis tibiſi ponuntur ab Ariſtotele *πολὸν ἀνθρώπων*, quas & diſſicilius dicit inſari: *παρὶς ᾧ* (inquit) *χαλεπὸς πηλοῦν τὸν ἑρμῶνα, ὃ ἐπιπύοντων τὸν πηλοῦν, διὰ τὸ μακρὸν τὸ ἀπὸ τοῦ πηλοῦν*. Calamum quoque huic tibiarium generi idoneum appellat *ἐρμῶνα* Theophratius. Ex Turnebo. V. **BOMBYCIUS**.

BOMBYCINUS, a, um. [*βωμυκίνος*] ut, Veſtis bombycina apud Plinium. Juven. 6. Sat. 260.

— quorum Delicias & panniculus bombycinus urit. Hinc **BOMBYCINA**, orum, n. pl. [*βωμυκία*] Veſtes ſunt tenuiſſimæ, ex bombyce confecta. Martial. 8. 68.

Femineum lucent ſic pro bombycina corpus. Harum etiam meminit Ulpiam. in l. 23. §. 1. D. deaur. & arg. leg.

BOMBYCIUS, a, um. ut, Bombycie arundines. Plin. lib. 16. 36.

BOMBYCINO, are. Purpuram facere. Gloſſ. Iſidor.

BOMBYCINATOR, oris, m. Purpuram faciens. ibid.

BOMELCAR, Filius Amilcaris ducis Pœnorum, & ipſe dux, veniens in ſuſpectionem Carthagenſibus ne & ipſe cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt: unde ille magno animo de cruce in Pœnos declamando, eorum ingratiſſimam, atque crudeliſſimam tam in patrem ſuum Amilcarem, quam reliquos duces exprobrando, expiravit. Juſtin. lib. 22. c. 7.

ΒΟΜΙΡΑ, Oppidi nomen eſt in Amano monte qui Syriam a Cilicia dirimit. Plin. lib. 5. cap. 22.

ΒΟΜΟΙΟΧΟΣ, i. m. [*βωμοιόχως*] proprie Qui ſub aras in ſacrificiis federe conſuevit. Ex *βωμός* ara, & *λόχος* inſidiator. Qui etiam in ſacrificiis ſuſcipiuntur tibiſines & vaticinium profertentes Bomolochi vocabantur. Ex translatione, li etiam ita dicti ſunt omnes, qui faciles humilesque omnia lucri gratia perferrent jocando. V. Cæſ. Rhod. 10. 6. Buleng. de Theatr. 1. 43. Saubert. de Sacrif. cap. 20. [Frequentius id nomen apud Græcos iis tribuitur, qui ad ſcurrilitatem ex dicitate nimia prolapſi, ne de facris quidem rebus loquentes linguæ vitio temperare norunt. V. Ariſt. Eth. Nicom. 4. 14.]

B O N

BONA Dea, [*Ἄγαθὴ θεὸς*] quam veteres Faunam ſive Fatuam, ſive Sentam dixerunt. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiaſe fuiſſe, ut nullus illam dum vixit, præter virum, maſ viderit, nec nomen ejus audiverit: propter quod illi in operto ſacrificabant mulieres, & Bonam deam appellabant. Hujus Bonæ deæ meminit Cic. de Aruſp. Reſp. 27. V. auctores complures in Lex. Pitifc. & Lipſienſi.

BONASUS, [*βονασός*] Fera eſt, quæ (ut ſcribit Ariſtoteles) in monte Meſapo, qui Pœonia, ac Mœſia ſines eſt, invenitur, cujus meminit & Plin. lib. 8. cap. 15. Habet caput taurinum, corpus vero & juba equi: latiore tamen corpore eſt quam boſ, fed pilo molliore quam juba equina, & compoſitiore. Color qui totius corporis flavus, juba proluxa, & ad oculos uſque demiffa; cornua adunca, multo flexu in ſe recurvata & pugnæ inutilia gerit, magnitudine palmari: vocem ſimilem bovi emit: caret ſuperiore dentium ordine: crura hirtuta habet, & pedes bifidulos. Ab Æliano Monops appellatur. Meminit ejus & Solinus, qui circa Phrygiam & Lydiam Bonafum naſci tradit.

BONIFACIA, V. BISELINGUA.

BONITAS, BONITARIUS. V. BONUS.

BONŌNIA, [*βωνία*] Galliz togate princeps colonia, Felina vocitata, in octava Italiae regione. Plin. lib. 3. cap. 15. Vulgo *Bologne la graſſe*.

BONONIENSIS, e. [*βωνωνία*] Cic. de Clar. Orat. 169. C. Ruſticellus Bononiensis, is quidem & exercitatus, & natura volubilis.

BONOSUS, Romanorum tyrannum miræ bicacitatis, de quo Aureliani illud celebratur, Non ut viveret illum eſſe natum, ſed ut biberet. Hic quantumlibet bibiſſet, ſemper ſecurus erat & ſobrius, & nunquam non vino prudenter, & quantum bibiſſet, tantumdem reddebat veſica ad æquilibrium. Hunc ad laqueum quem coegitſſet Probus imperator, jactatum eſt militari joco, Amphoram pendere non hominem. V. Cæſ. Rhod. lib. 29. cap. 1. conf. Voſſic. in Penda ejus. Buleng. de Conviv. 3. 1. & Donat. Dilucid. p. 950.

BONUS, [*ἀγαθός, καλός*] Adj. (antique **BENUS**, unde adverb. Bene, quod a **Beo**) compar. Melior; & ſuperl. Optimus. Ter. And. 5. 4. 12. Vol. I.

Bonus hic eſt vir. Idem Adel. 5. 7. 74. Nihil enim vidi melius, ni pater.

Animus bonus, pro Sapientia. Plaut. Pfeud. 1. 5. 37.

Bonus animus in mala re dimidium eſt mali. Frequentius pro Animo forti & obfirmato, ut Animo bono es, vel Bono animo eſto. V. ANIMUS. Bono animo tranſeamus ad oppugnandam Carthaginem. Liv. 6. Bell. Pun.

Bono animo eſſe jubere. Liv. 5. Bell. Pun. Sic Cic. 1. de Divin. Bono animo te juſſiſſe eſſe, &c.

Bono animo aliquid facere aut dicere, eſt quod vulgo dicimus, Facere aut dicere bona intentione.

Animo meliore aliquid ferre. Ovid. 9. Met. 432.

Accuſator melior. Cic. 3. Verr. Forſitan meliores illi accuſatores habendi ſunt qui hæc omnia ſecerunt.

Ædes bonæ, pro Novis, & integris. Plaut. Moſt. 1. 2. 26. Item, Boni poſtes. Ibid. 3. 2. 140.

Ætas bona. Varro 2. de R. R. cap. 6. Primum videndum, ut mares feminaſque bona ætate ſumant, utique ut quam diutiſſime fructum ferre poſſit, &c.

Ager melior. Ter. Heaut. 1. 1. 12.

Anima melior. Virg. 5. Æn. 483. i. e. Aptior. Servius.

Artes bonæ. Tacit. 4. Hiſt. 1. Idem 15. Ann. 45. Animum bonis artiſibus non induerat.

Avibus bonis, aut malis dicimus, quum Rem feliciter aut fecus cedere ſignificamus. Ab augurum obſervatione ſumptum. Ovid. 15. Met. 640.

Ite bonis avibus, prolemque acceſſite noſtram. Idem 1. Faſt. 513. Contrarium Mala avi. Hor. 1. Carm. 15. 5. & Epod. 10. 1.

Benevolentia bona hominum. Cic. 13. Fam. 60. 2. i. e. Sincera.

Cælum bonum. Cato cap. 1. In bona regione bene citere oportebit, & uti eo quum introeas, circumſpectias uti inde exiri poſſit: uti bonum cælum habeat, ne calamitoſum ſit.

Campi militi Romano ad prælium boni. i. e. Oportuni. Tacit. 2. Ann. 14. 3.

Canor melior. Lucret. lib. 4. 181.

Cauſa bona. Cic. 3. de Legib. 34. Vi opprimi in bona cauſa eſt melius, quam male cedere.

Cauſa melior. Ovid. 5. Met. 220.

Cauſa fuit melior meritis tua, tempore noſtra.

Cauſa melioris dux eris. Lucan. lib. 4. 259. Et 3. Epift. Sabin. 6. In cauſa meliore eſſe. Cic. 3. Off. 100. Itaque tum quum vigilando neceſſe erat in meliore cauſa, quam ſi domi ſenex captivus, perjuris Conſularis remanſiſſet. Idem 11. Att. 14. Ita præter Cæſium, ne minem habeo culpæ ſocium: qui tamen hoc meliore in cauſa eſt, quod jam eſt receptus.

Chorus melior. Ovid. 11. Met. 86.

Color bonus. i. e. Probatus. Varro 3. de R. R. cap. 7. Parentes eorum Romæ ſi ſunt formoſi, bono colore, integri, boni feminis, paria ſingula vulgo veniunt ducentis nummis. De columbis loquitur. Plin. lib. 7. cap. 6.

Conditio valde bona. Cic. 2. Q. frat. 6. 2. Tuſculano emptor nemo fuit: ſi conditio valde bona fuerit, fortaſſe non omitam.

Conditio meliore. Cic. 17. Fam. 3. An quia non omnibus horis jactamus Idus Martias, ſimiliter atque ille Nonas Decembres ſuas in ore habet, eo meliore conditio Cicero pulcherrimum factum vituperabit, &c.

Conſcientia bona. Tacit. in Vit. Agric. Proem. Ita celeberrimus quiſque ingenio, ad prodendam virtutis memoriam ſine gratia aut ambitione, bonæ tantum conſcientiæ pretio ducebatur.

Conſilium melius. Ter. Eun. 2. 3. 82. Dixi pulchre: nunquam vidi melius conſilium dari.

Conſilio bono aliquid facere. Cic. 1. Off. 12.

Conſulere boni, pro Bonum judicare. Quintilian. lib. 1. cap. 6. Sitne Conſul a conſulendo, an a judicando: nam & hoc conſulere veteres vocaverunt, unde adhuc remanet illud, Rogat boni conſulas, id eſt Bonum judices. Ovid. 3. ex Pont. 8. 23.

Quæ quamquam miſiſſe pudet, qua parva videtur: Tu tamen hæc quaſo conſule miſſa boni.

Boni conſulere, cum genitivo. Ulpiam. l. 3. D. de Decurionib. Ut qui clementer ſententiam paſſus eſt, ob id quod ad tempus relegatur, boni conſulere debeat humanitatiſe ſententiæ, nec Decurionatum accipiat. Per genitivum quaſi Græco more dixit. i. e. Exiſtimate clementer ſecum a judicibus actum eſſe in animadvertione criminis. Budæus.

Copia bona, Abundantia dea dicta eſt, quæ cornu Amaltheæ vel Acheloi gerit: eaque dicitur ratione, ut Bonus eventus: & apud Catonem & Plautum, Bona ſalus; quæ ad Euphemifimum ſic facta ſunt. Ovid. 9. Met. 88.

— diſveque meo eſt bona copia cornu. (quamquam Copia ſine addimento dicitur, ut Cornu copiæ) Sic ejurare bonam copiam qui ſolvendo non erant, ſolebant, ne neciterentur, quum jurejurando affirmabant, ſibi non eſſe unde æs alienum diſſolverent. Turnebus. Copia librorum bona. Hor. 1. Epift. 19. 110.

Bona Dea. V. ſupra l. 1.

Dentibus bonis lenam probam eſſe oportet. Plaut. Truc. 2. 1. 14.

Dictum melius. Plaut. Stich. 2. 2. 75.

Dies. Virg. 3. Georg. 66.

Optima quæque dies miſeris mortalibus ævi Prima fugit.

Dii etiam beneficentiæ cauſa Boni dicuntur, vel Divi boni. Hor. 4. Carm. 2. 38. Hæc reſer illud Virg. 5. Ecl. 65.

Sis bonum o felixque cuiſ. conf. Spanh. de Uſu & præſt. Nunn. diſſ. 11. p. 316. ſq.

Eventus bonus, Deorum aliquis conſentium fuit ſecund. Varr. R. R. 1. 1. conf. Plin. 34. 8. Valeſ. in Ammian. 29. 6. infra **EVENUS** & Lex. Pitifc.

Exitus bonus. Hor. 4. Carm. 8. 34.

Factum bonum. Suet. in Jul. Cæſ. cap. 60. Bonum factum, ut nequis Senatorem novo curiam monſtrare velit. Veteres boni omnis cauſa, Bonum factum, præſari ſolebant in edictis. Tertull. O edictum, cui adſcribi non poterit bonum factum! Plaut. Pæn. prol. v. 16. & 45. Bonum factum eſt, edicta ut fervetis mea. Ex Turnebo.

Fama bona. Cic. 7. Att. 25. Bona de Domitio, præclara de Afranio fama est.
 Famam bonam deperdere. Hor. 1. Serm. 2. 61.
 Famam melioris oblitus. Virg. 4. Æn. 221.
 Felicitates bonæ. Ter. Eun. 2. 3. 21. Neque quenquam esse ego hominem arbitror, cui magis bonæ felicitates omnes adverte fient. Ubi Donatus; Bonæ, Magnæ, nimis, vel novæ.
 Fidei bonæ emptor. Modest. in l. 109. D. de verb. signific. Bonæ fidei emptor esse videtur, qui aut ignoravit eam rem alienam esse: aut eum qui vendidit, jus putavit vendendi habere, puta procuratorem aut tutorem esse.
 Fide bona vel optima dicere. Budæus, Antiqui quum fieri aliquid non perfuntorie, nec translativè, sed accurate & enixe, & toto opere intelligi volebant, Bona fide facere dicebant, & ut vulgo dicunt, *A bona fide*: hoc est citra ullum figmentum. Ter. Heaut. 4. 5. 13. De illo quod dudum: dictum ac factum reddidi. C. Bonan' fide? s. bona herede. Plin. lib. 7. cap. 25. ad finem, Optima fide dixit, pro Citra omnem profus simulationem, remissionemque, de Cæsare loquens.
 Bona fide, apud antiquos Sancta etiam affirmatio & jurandum erat: nos tamen hodie, nisi appellatum nomine sacramentum non putamus. Plaut. Capt. 4. 2. 112. H. G. Dic, bonan' fide tu mihi isthac verba dixisti? R. Bona. Nam sequitur mox, An tu dubium habebis, etiam sancte cum jure tibi? Turnebus. [Immo & hodie Galli dicunt *Es bonne foi? De bonne foi?* eodem modo.]
 Bona fides proprie dicitur, Quum quod promissum est præstatur. Nam is cui quid promittitur, promittens fidem sequitur, quam si promissum liberat, bona: si minus, mala nominatur. Plaut. Most. 3. 1. 147. T. R. De vicino hoc proximo tuus emit ades filius: T. R. bona fide? T. R. fiquidem es argentum reddidurus, tum bona: si reddidurus non es, non emit bona. Suet. Aug. c. 42. Eidem populo promissum quidem congiarium reposcenti, bonæ fidei se esse respondit. Conf. FIDES.
 Fides bona, pro Equo & bono. Tryphon. l. 31. D. deposit. Bona fides, quæ in contractibus exigitur, æquitatem summam desiderat. Caius l. 5. D. de act. & oblig. Palam est inter eos nasci actiones mandati, quibus invicem experiri possent de eo quod alterum alteri ex bona fide præstari oportet.
 Fidem bonam præstare. Procul. l. 68. D. de contrah. empt. Existimo te in exigendo non solum bonam fidem, sed etiam diligentiam præstare debere: i. e. Non solum ut a te dolus malus absit, sed etiam ut culpa.
 Fide meliore. Ovid. de Rem. Amor. 649.
 Forma bona. Ter. Heaut. 3. 2. 13. Synon. Luculenta, ibid.
 Forma quam mente melior. M. Lepidus juvenis. Patere. lib. 2. 88.
 Genere bono natus. i. e. Bona familia, vel ut vulgus dicit, Bona domus. Plaut. Pers. 4. 4. 93.
 Gladiator melior integer. Ovid. 4. Trist. 6. 33.
 Bona gratia. Plaut. Truc. 2. 7. 14.
 Vide GRATIA. H. St.
 Bona gratia dissolvi matrimonium dicebatur, Quod nullius ex conjugibus culpa, & sine animi sui ira & offensa, sed vel consensu mutuo, vel iusta aliqua & rationali esse causa solvebatur. l. 32. §. si divortium. D. de donat. inter vir. & uxor. ut eveniebat, quum propter sacerdotium, vel sterilitatem, vel senectutem, aut valetudinem, aut militiam satis commode retineri matrimonium non poterat: vel quum marito capto ad hostibus, & quinque annis a tempore captivitatis elapsis, mulier ad alias nuptias migrabat. His enim causis matrimonium bona fide dissolvi intelligebatur. l. 60. & l. 61. D. de donat. inter vir. & uxor. l. 6. D. de divort. Just. Novell. Const. 22.
 Bona gratia finire matrimonium. Ulpian. in l. fed si maritus. D. qui & a quib. manumiss.
 Gubernator bonus. Cic. 4. Acad. 100. Proficitur Puteolos stadia triginta probo navigio, bono gubernatore ac tranquillitate.
 Homines boni, pro Divitibus. Plaut. Curc. 4. 1. 14. conf. Græv. in Cic. 9. Att. 3. & V. Cic. 1. Att. 19. extr.
 Horas bonas male collocare. Martial. lib. 1.
 Imperium bonum. Tacit. 4. Hist. 7. 1. Nullum majus boni imperii instrumentum quam bonos amicos.
 Ingenio bono esse. Ter. And. 3. 2. 7. Ibid. 3. 1. 8. Bonum ingenium narras adolescentis.
 Initis bonis orsus Tribunatus. Cic. in Brut. 128.
 Iter melius. Hor. de Arte Poet. 68.
 Iudex optimus. Cic. 4. de Fin.
 Jure optimo, pro Juste. Cic. 1. Off. 111. Ne, ut quidam, Græcæ verba inculcantes, jure optimo irrideamur.
 Jure optimo prædica, dicuntur Quæ immunia profus sunt, id est (ut nunc loquimur) *avandialia*. Cic. 3. de Lege Agr. Optimo enim jure ea sunt profecto prædica, quæ optima conditione sunt. Budæus.
 Lex melior. Hor. 1. Epist. 1. 62.
 Locus melior. Plaut. Men. 4. 2. 106. Quasi non habeam, quo intromittar, alium meliorem locum.
 Loco meliore esse. Cic. 3. Nostræ res meliore loco videbantur.
 Loco meliore, & Deteriore statu, contraria. Cic. de Arusp. Resp. 61.
 Nam ut meliore simus loco, ne optandum quidem est illo impunito: deteriore autem statu ut simus, unus est inferior gradus, &c.
 Lucrum bonum. Plaut. Amph. prol. 6.
 Memoria bona. Cic. 8. Att. 4.
 Memoria meliore esse. Cic. 1. Tusc. 13. Ego autem non commemini ante quam sum natus, me miserum: tu si meliore memoria es, velim scire, ecquid de te recordere.
 Mens melior, pro Bona & tolerabili, inquit Donatus. Ter. Adel. 3. 3. Nunquid vis? n. mentem vobis meliorem dari.
 Modo bono. Cic. 2. Q. frat. 5. *Ἀφ' ἡδυστάτου* autem illam quam tu foles dicere, bono modo desidero, &c.
 Modulatur optimus. Hor. 1. Serm. 3. 130.
 Mores boni. Sen. Agam. 4. Nam fera nunquam est ad bonos mores via.
 Mors bona, pro Laudabili & cita. Plin. l. 2. Epist. ult. V. MORS.
 Optima mors, parca quæ venit citata. Propert. lib. 3. 5. 18.
 Natura bona. Ter. Eun. 2. 3. 24. Signa habitior paulo, pugilem esse aiunt: deducunt cibum, tamen bona est natura, reddunt curatura junceas. Ubi Donatus; Bona, i. e. Plena, magna & pinguis.
 Nomen bonum, pro Auspicato. Cic. 1. de Divin. 102. Isaque in la-

stranda colonia, ab eo qui eam deduceret, & quum Imperator exercitum, & censor populum iustret, bonis nominibus qui hostias ducerent, eligebantur. Quod idem in delectu Consules observant, ut primus miles hat bono nomine.
 Bonum nomen. Debitum facile, & idoneum, & quod exigi non difficulter possit. Paul. l. inter causas. 2. §. 2. D. mandat. Bonum nomen facit creditor, qui admittit debitorem delegatum. Hinc illud fœneratoris Alfi apud Columellam lib. 1. cap. 7. Bona nomina non appellanda fieri mala. Hotom.
 Nota bonæ vinum. Columel. de Arborib. cap. 4. At quæ profus in terram projecta est, multum, sed non bonæ notæ vinum facit.
 De meliore nota. Catul. 63. 28.
 Nummus bonus: cui contrarium est Adulterinus. Cic. 3. Off. 91. Si sapiens adulterinus nummos accepit imprudens pro bonis.
 Nuntius bonus. Plaut. Amph. prol. 12.
 Operam bonam navare. Auctor de Viris illust. c. 4. Tullus Hostilius, quia bonam operam adverfus Sabinos navaverat, rex creatus, bellum Albanis indixit.
 Parca meliore. Ovid. 11. Epist. 105. i. e. Meliore fato, seu felicius.
 Pars bona, pro Sat magna. Cic. 2. de Orat. 14. Aiebat bonam partem Termonis in hunc diem esse dilatam. Ovid. 5. Fast. 150.
 Pars bona montis erat. Hor. 1. Serm. 1. 1. 61.
 At bona pars hominum decepta cupidine falso.
 Pars melior diei, pro Majore & prima. Virg. 9. Æn. 61. Servius.
 Paces bonæ. Hor. 2. Epist. 1. 102.
 Hoc paces habuere bonæ, ventique secundi.
 Pater optimus patriæ Cæsar. Ovid. 2. Fast. 127.
 Poeta bonus. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Ratio bona, cui opponitur Perdita. Cic. 2. in Catil. 25. Postremo copiam cum egesset, bona ratio cuncti perditam, mens sana cum amentia: bona denique spes cum omnium rerum desperatione, configit.
 Rebus bonis agere latum convivam. Hor. 2. Serm. 6. 110. i. e. Epulari laute.
 Rebus bonis, i. e. Prosperis. Cic. 12. Att. 21. Quod me in forum vocas, eo vocas, unde etiam bonis meis rebus fugiebam.
 Grandi pecunia & re bona multa copiosus. Gell. lib. 16. cap. 19.
 Salus bonæ reid. Cic. 9. Fam. 7. 2.
 Sanguis melior. Virg. 5. Æn. 415.
 Scripta optima Græcorum. Hor. 2. Epist. 1. 29.
 Sententia melior. Virg. 2. Æn. 35.
 Servus bonus. V. Bonum & frugi servum, infra.
 Somno meliore frui. Ovid. in Ibin, 639.
 Spes bona. Hor. Carm. fec. 74.
 Spem bonam, certaque domum reporto. conf. Ratio bona.
 Spem bonam habere de aliquo. Cic. 15. Att. 1. Redeamus ad nostros, de quibus tu bonam spem te significas habere.
 Spes bona in adolescente. Cic. 2. de Fin. 117. Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus, & magnam indolem.
 Succus melior. Hor. 2. Serm. 4. 13.
 Sutor bonus. Hor. 1. Serm. 3. 132.
 Tempestas bona. V. TEMPESTAS.
 Tempus melius. Hor. 1. Serm. 9. 68.
 Tempora optima. Cic. 3. Att. 49. Quod optimo tempore facere non licuit, minus idoneo fiet.
 Terra bona ad hanc vel illam rem. Varro 1. de R. R. cap. 9. Terra, inquam, cujusmodi sit refert, & ad quam rem bona, aut non bona fit.
 Testis optimus. Cic. in Topic. Sed dum fuimus una, tu optimus es testis quam fuerim occupatus.
 Valetudo bona. V. VALETUDO.
 Venia bona aliquid expetere. Ter. Phorm. 2. 3. 11.
 Adolefcens primum ab te hoc bona venia expeto:
 Si tibi placere potis est, mihi ut respondeas. Ubi Donat.
 Sine ira, sine discordia.
 Venia tua bona dixerim. Cic. 3. de Legib. 34. Quare frater, bona tua venia dixerim, illa sententia, &c.
 Venia bona audire. V. VENIA.
 Venia bona vestra liceat esse his rogationibus legere quas salubres nobis censemus esse, antiquare alias. Liv. 6.
 Verba bona quæso: ridens & subnannans. Ter. And. 1. 2. 33. Ubivis facilius passus sim, quam in hac re me deludier. n. bona verba quæso. s. irrides, nihil me fallis. Ubi Donatus, Hic in *ἁρσύνῃ* est *ἔρριμτος*: quasi dicat, Meliora loquere, rogo te. Ergo cum admonitione, bona verba, inquit, rogo. Budæus dicit esse reprehendentis minantem, & contumelias dicentem.
 Verba bona dicere. Tibull. lib. 2. 2. 1. conf. Broeckh.
 Vicinus bonus. Hor. 2. Epist. 2. 132.
 Vina meliora. Hor. 2. Epist. 1. 34.
 Vir bonus & prudens verius reprehendet inertes. Hor. in Arte Poet. 445.
 Vir bonus pro Justo. Cic. lib. 1. de Officiis. (20) Justitia, in qua virtutis splendor est maximus, ex qua boni viri nominantur. H. St.
 Vir sane bonus. Cic. 7. Att. 1.
 Viri boni, i. e. Nobiles. Cic. 1. Att. 13. V. Græv.
 Viribus bonis esse. Cic. de Senect. 30. Ita bonis viribus esse in extremo tempore ætatis, ut adolescentiam non requireret.
 Vita meliore aliquid parare. Hor. 2. Serm. 3. 15. conf. Plaut. Pers. 4. 8. 4. & Caf. 4. 17.
 Vox bona. Quintil. lib. 11. cap. 3.
 Voce bona esse. Plaut. Most. 3. 1. 49. Scio te bona esse voce, ne clama.
 Vultus bonus. Ovid. 8. Met. 678.
 Vultus melior. Ovid. 7. Met. 862.
 Vultu meliore me reflexit fortuna imperil, inquit Plin. in Epist.
 Bone vir, per ironiam dictum. Ter. Andr. 3. 5. 10. Ehodum, bone vir, quidais? & l. bid. 5. 2. 5.
 Accufator bone. Cic. pro Rosc. Amer. 58. Quid mihi ad defendendum dedisti bone accufator?
 Cuitos bone, defensorque provincie. Cic. 7. Verr. 12. Ironia.
 Bonus in. Cato cap. 157. Sed quæ vocatur *σπλονδης*, hæc septem habet bona in comelura. [Hic Bona neutr. subit. est, si vera ea lectio est. Sed codd. parvi sibi constant. V. Interpp.]
 Bonus ad. Liv. 10. Bell. Pun. Bello quovis bonus habitus ad cetera, quibus nemo ea tempestate instructor civis habebatur.

Bello optimus. Lucan. lib. 7. 218.
 Bello cornus bona. Virg. 2. Georg. 447.
 At myrtus validis hastilibus, & bona bello
 Cornus, Iteyros taxi curvantur in arcus.
 Consilio bonus. Salust. H. St.
 Jaculo melior. Virg. 5. Æn. 68.
 Militia bonus. Tacit. 1. Ann. 3. 1. M. Agrippam ignobilem loco, bonum militia, & victorie focium, geminatis Consulatus exulit.
 Bonus cura gen. contritui ascriptur in Theb. Lips. more Græcorum: locus autem quem profert est, ut auctor eius observationis ipse fatetur, perquam dubius. Claud. de 4. Conf. Hon. 491.
 Judicibus noris regimur, fruimurque quietis
 Militiæque bonis. [Immo sine dubio neutrum pl. absol. est.]
 Moribus hic, meliorque fama. Hor. 3. Carm. 1. 12.
 Motu pedum melior. Virg. 5. Æn. 430.
 Pedibus melior. Virg. 9. Æn. 556.
 Sagittis melior. Hor. 3. Carm. 6. 16.
 Simplicitate vera bonus. Martial. 1. 69.
 Agere in spe bona. Tacit. 12. Ann. 68. extr. Crebroque vulgabat, ire in melius valerudinem principis, quo miles bona in spe ageret, tempusque prosperum ex monitis Chaldeorum attentaret.
 Ducere pecunias in bonis rebus aut expetendis. Cic. in Parad.
 Facere meliorem. Cic. 14. Att. 22. Hircium per me meliorem fieri volunt. Add. Quintil. l. 1. c. 2.
 Fieri meliorem plagis. Cic. pro Flacc. 65. Hoc vetus proverbium, Phrygem plagis fieri meliorem. Hor. 2. Epist. 2. 211.
 Lenior ac melior sis, accedente senectâ.
 Referre in melius consilia. Virg. 1. Æn. 285.
 Regnet melior. Virg. 4. Georg. 90.
 Optimum est, vel Optimum factum. Plaut. Afin. 4. 1. 41. Optimum est; ita scilicet facturam. Cic. 3. Verr. Statuunt id sibi optimum esse factum.
 Multum bonus vir. Cic. de Lege Agr. 13.
 Bonum sit, & bene fit; absolute dicere solebant antiqui, quum bonum optabant eventum, & secundum aliquid prosperumque ominabantur. Virg. 8. Ecl. 106.
 Aspice corripuit tremulis altaria flammis
 Sponte sua, dum ferre motor, cinis ipse: bonum sit. Sic & Perf.
 4. Sat. 30. — tunicatum cum sale mandens
 Cæpe, & farratam pueris plaudentibus ossam,
 Ingemit, hoc bene sit. Turnebus.
 Boni, pro Pauci. Ter. Eun. prol. 1. Si quisquam est qui placere se studeat bonis, quamplurimis. V. Nonium. [Eugraphii potius, quam Nonii, hæc interpretatio est, quia boni scilicet pauci sunt, poetam Bonis, quam plurimis, *συνετατος*, pro Bonis, malisque posuisse. Sed meræ ineptiæ sunt. Tollenda distinctio est post Bonis.]
 Boni, absolute, pro Bona exitimatione & virtute prædicitur. Cic. 8. Att. 1. Etsi propediem video bonorum, id est lautorum ac locupletum, urbem revertentem fore. Budæus. V. supra in Vir.
 Optimus ille est qui minimis urgetur. Scil. Vitiis. Hor. 1. Serm. 3. 68.
 Bonus & benignus. Hor. 1. Serm. 2. 51. conf. Tibull. 2. 4. 45.
 Optimus & Deterrimus, contraria. Cic. pro Cluent. 57. Jam hoc quoque prope iniquissime comparatum est, quod in morbis corporis, ut quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus quaeritur: in periculis capitis ut quæque causa difficillima est, ita deterrimus obscurissimisque patronus adhibetur.
 Optimus quisque ita loquebatur. Cic. 2. Verr. Idem pro Sext. 99. Ut sua consilia optimo cuique probarentur. V. quisque.
 Dignum bono. Hor. 1. Epist. 4. 5.
 Oderunt peccare boni virtutis amore. Hor. 1. Epist. 16. 52.
 In bonis, Inter bonos. V. in.
 Insultare bonos. V. insilio.
 Bonus, Doctus. Virg. 5. Ecl. 1.
 — boni quoniam convenimus ambo,
 Tu calamos inflare leves, ego dicere versus. Ubi Servius; Boni, Docti: & figurate ait, Boni dicere.
 Homerus bonus. Hor. in Arte Poet. 359.
 — quandoque bonus dormitat Homerus. Sic, Optimus Virgilius, apud eundem lib. 1. Serm. 6. 55.
 Bonus; & Fortis, & Plus dici potest, inquit Nonius. Lucil. lib. 70.
 Calvus Palantio quidam vir nobilis bonus bello. V. supra Militia bonus.
 Bonus, pro Propitio. Virg. 1. Æn. 738.
 Adit lætitiæ Bacchus dator, & bona Juno. Ubi Servius; Bona, aut Propitia: id est, non irata Trojanis: ut 5. Ecl. 65.
 Sis bonus ò, felixque tuis. aut magis bona, Cælestis. Est enim, & inferna: ut Junoni interna dictus facer. V. supra in Diis & Eventus. Lib. 12. — Vos ò mihi, Manes,
 Este boni, quoniam superis averfa voluntas. H. St.
 Bonum & frugi servum intelligunt Juriscons. apud quos frequens est hæc loquutio, Utilem & necessarium. Beroald.
 B O N U M, l. n. abs. [77 102 101] Cic. 3. Fin. 33. Bonum definitivè Diogenes, id quod esset natura absolutum.
 Pacis bona. Tacit. 3. Hist. 81. 1.
 Privata bona. Sen. in Thyest. 3.
 Publicum bonum. Suet. Tit. cap. 7.
 Vera bona. Juven. 10. Sat. 3.
 Bonum & æquum. Plaut. Perf. 3. 1. 71. V. æquus.
 Quod erit bonumque commodum. Ter. Phorm. 1. 2. 81.
 Natura boni. Hor. 2. Serm. 6. 76.
 Amici bona, quibus Incommoda opponuntur. Cic. de Amicis. 48.
 Corporis optima. Hor. 1. Serm. 2. 90. i. e. Optima quæ sunt in corpore.
 Ingenii bona. Quintil. in proem. lib. 1. i. e. Dotes, & commoda quibus est ornatum.
 Literarum bono uti. Cic. 15. Fam. 14. Id quum non accidit, utemur bono literarum: & eadem fere absentes, quæ si coram essemus, consequemur.
 Morum bona. Stat. 5. Silv. 1. 52.

Laudentur proavis, seu pulchra munere formæ,
 Quæ morum caruerit bonis, fâlloque potentes
 Laudes egent veræ.
 Studii bona. Quintil. proem. lib. 1.
 Commune bonum. Lucret. lib. 5. 956.
 Excellens bonum. Cic. pro Marcell.
 Facile bonum aule. Sen. Octav. 35.
 Fulgore primo captus, & scilicet bono
 Fallacis aule quiquis atronitus supet. Al. Fragili.
 Fortuitum bonum. Cic. 3. de Nat. Deor. 87. At vero aut honoribus aucti, aut re familiari, aut si aliud quippiam nacti sumus fortuiti boni, aut depulimus mali, tum diis gratias agimus, tum nihil nostræ laudi assumptum arbitramur.
 Fragile bonum. Ovid. 2. de Arte Am. 113. conf. Facile.
 Ingenitum bonum augendum. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Magna & divina bona. Cic. 1. Off. 148. Magnis enim illi & divinis bonis hanc licentiam alsequebantur.
 Maximum bonum. Sen. in Thyest. 3.
 Naturale bonum. Cic. in Bruto 130. Ut facile cererces, naturale quoddam kiris bonum degeneravisse vitio depravata voluntatis.
 Summum bonum. Ter. Andr. 4. 3. 2.
 Accidunt bona. In ACCIDIO.
 Apportare bonum. In APPORTO.
 Alluere optimis. Quintil. lib. 2. cap. 7.
 Capere bonum cibo. In CAPIO.
 Certare melioribus. Hor. 2. Serm. 5. 19. [Dicitur potius Græco more, pro Certans cum melioribus, scil. viris, i. e. cum optimo quoque virtute certans. V. Schol. Antiq.]
 Compensare bona. Hor. 1. Serm. 3. 70.
 Dicere bona. Ter. And. 1. 1. 70. Quom id mihi placebat, tum uno ore omnes omnia bona dicere, & laudare fortunas meas. Subaudi de filio. Bono esse aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. Accusant ii quibus occidi patrem Sexti Roscii bono fuit. i. e. Utile fuit. V. sum.
 Facere bonum, cui opponitur Facere malum. Cic. Ep. 15. ad Brut. Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in evertenda boni.
 Facere æqui boni. In æquus.
 Facere publico bono. Liv. Accipe quoties id fecerint, & quidem semper bono publico. [Sic idem pr. l. 2. Pestimo publico.]
 Facere optima quam promittere maluerunt. Quintil. in proem. lib. 1.
 Imbui optimis. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Impetrare bonum ac æquum, est Budæo exponente, Jus suum obtinere, rem suam recipere: idque exemplis demonstrat in Annot. prior. V. æquus.
 Inquinantur bona nostra permixtis malis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Manet te bonum. in MANEO.
 Monere meliora. Hor. 1. Serm. 2. 73.
 Mutantur facile bona in pejus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Nata bona. Catul. 66. 158. — a quo
 Sunt primo nobis omnia nata bona.
 Numerare in bonis. In NUMERO.
 Nuntiare meliora. Cic. 14. Att.
 Præcipienda sunt optima. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Recusare bona. Ovid. 13. Met. 139.
 Sequamur meliora. Virg. 3. Æn. 188.
 Sequuntur miseros meliora. Virg. 12. Æn. 153.
 Sperare meliora. Cic. 14. Att. 16.
 Versatur ratio facienda circa bonorum adeptionem. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Uti bonis eloquentiæ male. Quintil. in proem. lib. 1.
 Uti bono naturæ bene licet. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Bonum, per Interject. Apul. 10. Met. p. 246. Scificitatus quid bonum ruderet familia. Sic frequentius Malum. q. V.
 Bona, i. e. Substantia rerum, dicta sunt, quæ digna sint bonis. Festus. Bona, plur. tantum, pro Fortunis. Ulpian. de Verb. signific. Bonorum appellatione hæc res comprehensæ videbuntur, quarum proprietas ad heredem pertinet. Idem in l. Bonorum, Bonorum appellatione aut civilis, aut naturalis est. Naturaliter bona ex eo dicuntur, quod beant, hoc est quod beatos faciunt. Beare est prodesse. In bonis autem nostris computari sciendum est non solum quæ domini nostri sunt, sed & si bona fiæ a nobis possideantur, vel si superflua sint. Æque bonis annumerabitur, esse quod est in actionibus, petitionibus, persecutionibus. Nam hæc omnia in bonis esse videntur. Africanus de Verb. signific. Bonorum appellatio, licet hæreditatis, universitatem quandam ac jus successoris, & non singulares res demonstrat.
 Bona caduca in jure dicuntur, Quæ deficiente eo cui jure civili debebantur, in alium ceciderunt: veluti quum lex et detum admittit, qui contra ejus interdictionem uxorem in provincia sua ducit, eamque fisco adtribuit, Caduca dos dicitur a Paulo l. si quis. D. de rit. rupt. quemadmodum Caduca glans in l. xii Tabul. dicebatur, Quæ deficiente eo qui legat, ex arbore decidit, l. filva. D. de Verb. significat. Hinc ille Crassi jocus in lib. 3. de Orat. 102. Nostra est, inquam, omnis ista prudentiæ doctrinæque possessio, in quam homines quasi caducam acque vacuum, abundantes otio, nobis occupatis, involaverunt. Caducum tamen proprie, auctore Ulp. dicitur, Quod quis sibi testamento relictum, ita ut jure civili capere possit, aliqua ex causa non ceperit: quasi ab eo ceciderit. Hotoman. conf. Lex. Picie.
 Bona vacantia dicuntur, eadem quæ & Caduca: nimirum quæ illius fuerunt, cujus hæres nullus est. l. 1. r. c. de bon. vacant. Hæc autem olim quidem publicabantur, sicut Ulpian. cap. In l. 18. significat: nunc vero consantur, & quadriennii tempus illi nuntiandis præscribitur. l. intra quatuor. D. de divers. temp. & l. quamvis. D. de usufruc. Hotoman.
 Bonorum possessionem ita recte definiemus, Jus persequendi retinendique patrimonii, sive rei quæ cujusque quum moritur, fuit. Ulpian. de bonor. possess.
 Bonorum possessio Unde legitimi dicitur, quæ agnatis ab intestato defertur, idque ex l. xii Tabul. Præterea autem quotiescunque

vellex, vel Senatus defert hereditatem, ex hac parte eam peti oportet. l. 1. 2. & passim. D. Unde legit. Hotoman.

Bonorum possessio contra tabulas, locum habet, quum paternam testamentum quidem fecit, sed in eo liberus suos praterit: h. e. Neque nominatim instituit, neque nominatim exheredes fecit. l. quod vulgo. D. de bonor. posses. cont. tab. Hotoman.

Bonorum possessio Unde cognati manumissoris est, quæ patroni cognatis ab intestato liberti defuncto conceditur: Bonorum jus quoddam singulare fuisse Justinian. non obscure significat. §. pen. Instit. de success. lib. & Ulp. cap. Inst. 1. & 28. Hotom.

Bonorum possessio Unde vir & uxor, dicitur quæ viro ab intestata uxore, & vicissim huic ab illo conceditur, quoties defuit omnis parentum, liberorumve, vel propinquorum legitima, seu naturalis successio, sive exclusio. l. 1. D. Unde vir & uxor. & l. 1. C. eod. Hotom.

Bonorum possessio Unde liberi est, quæ liberis tum emancipatis, tum suis ab intestato conceditur, ut parentis intestato defuncti bona possidere Prætor e auctore possint. l. 1. Quis ord. in bon. l. 1. §. fed videndum. D. de success. edict. Hotoman.

Bonorum possessio Unde cognati dicitur, quæ cognatis proximis ab intestato defertur: in quibus agnati emancipati, quibus Unde legitimi non competit, continentur. l. 1. D. Unde cognati, & passim Hotoman.

Bonorum possessio secundum tabulas est ea quam Prætor testamenti tabulas ac scripturam sequens, eique obtemperans, instituitis heredibus largitur. l. 1. D. de bonor. poss. secund. tab. Hotoman.

Bonorum possessio Unde patronus, patrona, liberi, parentisque illo- rum vocantur, est quæ ab intestato liberti superscriptis personis defertur. §. sunt autem. Instit. de bonor. poss. & apud Ulp. cap. 28. & 29. Hotoman.

Bonorum possessio Unde decem persone, dicitur, quæ decem personis, quæ manumissori præferuntur, conceditur. l. si ad patrem. D. de suis & legit. Decem autem personas intelligimus, filium, filiam, nepotem. neptem, fratrem forem, patrem, matrem, avum, aviam. Hotoman. conf. late Pitisc. Lex.

De Bonis quæ apud Jurisfoc. dici solent Parapherna, Prædia, Proscriptorum, Publica, V. Lex. Pitisc.

Pauperimus bonorum. Hor. l. 1. Serm. 1. 79.

Avita bona. Tacit. 14. Ann.

Caduca bona. Stat. 2. Silv. 2. 130. V. paulo supra.

Humana bona. Ovid. 3. Amor. 10. 6.

Invidiosa bona. Ovid. ad Liviam, 58.

Paterna bona lacinata. Catul. 27. 17.

Paterna bona consumere. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Patria bona. Ter. Eun. 2. 2. 4. Patria qui abliguerat bona.

Prædia bona. Cic. 3. Verr. 142. de fartis tectis loquens, Ubi illa constructo in bonis prædibus prædiorum vendendis omnium Consulm, Censuram, Prætorum, Quæstorum denique, ut optima conditione fit is, cuja res sit, eujum periculum. Quæ verba enarrans Asconius p. 105. Bona, inquit, prædia dicuntur Bona satisfactionibus obnoxia, sive sint in mancipiis, sive in pecunia numerata. Idem paulo post, Prædes igitur homines sunt Fidejutores, quorum res Bona prædia nunc uno nomine dicuntur. Ex Budæo. conf. Salmast. de Mod. usur. cap. 16.

Proscriptorum bona. Nep. 25. 12. 3.

Publicata bona. Idem 7. 4. 5. & Cic. 12. Fam. 4.

Vacantia. V. supra.

Adcedere bona. Tacit. 1. Hist.

Addicere bona alicujus. In ADDICO.

Adimere bona. Hor. 1. Epist. 16. 75.

Adjudicare bona. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Aggerere bona ad aliquem. In AGGERO.

Cedere bonis. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Comedere bona. Hor. 1. Epist. 15. 40.

Consumere. V. Paterna.

Deservire bonis caducis. Stat. 2. Silv. 1. 130.

Eripere alicui patria bona. Cic. 3. Verr.

Exuere bonis. Tacit. 4. Ann. 21.

Legare usufructum bonorum suorum uxori. Cic. in Topic. 17.

Oppugnare bona alicujus. In OPPUGNO.

Perdere bona. Sen. in Hippol. 4. Perdere est dignus bona queis nescit uti.

Possidere bona publice aut ex edicto. In POSSIDEO.

BONITARIUS, verbum est a Theophilo, & similibus fictum: item ut ejus contrarium Quiritarius. Duplex est, inquit, dominium: legitimum, quod jure Quiritium competit, & appellatur dominus jure Quiritario: naturale, quod in bonis est, unde Bonitarius dominus dicitur. Causa autem harum appellationum est Ulpiani Instit. apparet, ubi inquit, In bonis tantum alicujus servus est, velut hoc modo, Si civis Romanus a cive Romano servum emerit, isque traditus ei sit, neque tamen mancipatus ei, neque in jure cessus, neque ab ipso anno possessus sit. Nam quamdiu horum quid fiat, is servus in bonis quidem emptoris est: ex jure Quiritium autem, venditoris est. Hotoman.

BONUSCULA, orum. n. dimin. Sidon. 9. Epist. 6. Quantum de bonuculis avitis paternisq.ue abligurisset.

BONE, pro Bene adv. apud Lucret. 2. 7: 4. 573. & 6. 996.

BONATUS, a, um. Idem ac Bonus, placidus. Petron. cap. 74. At ego dum bonatus ago, & nolo videri levis. Sed forsitan locus est corruptus. [Et hæc ipso corruptiora.

MELIOR, us. [ἀριστερος] compar. a Bonus. V. in BONUS.

MELIUS, Adv. [ἄριστος] V. post BENE. Hinc

MELIUSCULUS, a, um. dimin. Columel. lib. 9. cap. 3. Alias magis exiguas, nec tam rotundas, sed obesas tamen & latas coloris meliusculi. De apibus. Plaut. Capt. 5. 2. 6. Rem tuam facies ex mala meliusculi. Idem Curc. 4. 2. 3. Cell. 7. 22. Qui meliusculus esse cepit, adjicere debet exercitationes, frictions, cibos. i. e. Qui melius paulo habere cepit. conf. Ter. Hec. 3. 2. 19.

MELIUSCULUS, Adv. Cic. 16. Fam. 5. Vocbam ad me Marionem remittere: quem quum meliuscule tibi esset, ad me mitteres. conf. Plaut. Most. 4. 2. 5.

MELIORES CO, [βελανδρα] Ere. Meliorem fieri. Columel. lib. 2. cap. 10. Napus dexeram amat & siccam, tenuique propiorem terram. Itaque glaucis fabulosisque arvis meliorescit. Ex vet. cod. legitur Melior exit.

MELIORSO, [ἐπιπρό] Ere. Melius reddere. Ulpian. in l. si cujus rei. §. inde quæf. D. de usufruct. quemacum. quis utatur, &c. Forsitan etiam hæc de icere poterit, siquidem ei permittitur meliorare proprietatem.

MELIORATIO, Ænis. f. Gloss. Gr. Lat. ἀριστερώσεως melioratio. Adle Justinian. l. 2. & 3. de Jure Emphyt. ubi & pl. Meliorationes.

OPTIMUS, a, um. superl. a Bonus. V. exempla in BONUS. [An ab Opto? H. St.

Optimi principis Trajano cognomen datum a senatu. V. Plin. Paneg. cap. 88. n. 8. Idem aliis Imp. concessum. Papin. l. 30. de excusat. tut. conf. Spanh. de Usu & Pr. Num. dist. 12. p. 500.

Optimus Maximus, Jovis titulus. Cic. 2. de Nat. Deor. 64. Sed ipse Jupiter. id est Juvans pater, quem convertis casibus appellamus a juvando Jovem, a poetis pater divinique hominumque dicitur, a majoribus autem vestris Optimus maximus: & quidem ante optimus, id est benevolentissimus, quam maximus, quia majus est, certeque gratius prodesse omnibus, quam opes magnas habere. conf. Plin. ubi supra.

Optimus maximusque fundus. In MAGNUS.

Optime & dulcissime frater. Cic. 3. de Legib. 25.

OPTIMITAS, Ætis. [βελανδρα] Utilitas, commodum. Plaut. Afin. 2. 2. 16. Maximas optimitates, gaudioque offertissimas, suis heris ille una mecum pariet. Mart. Capell. 4. p. 109. Ur bonum dicimus a bonitate, non ita optimum ab optimate.

OPTIMAS, Ætis. c. [ἀριστος] Optimates dicuntur, ut ait Perottus, Qui primum in civitate locum tenent: vel quod opulentes sunt, & in majori centu, vel quod in primis opem ferre possunt oppressis. Cic. pro Sext. 98. Duo genera semper in hac civitate fuerunt eorum qui versari in Republ. atque in ea esse excellentis genere studuerunt: quibus ex generibus alteri se populares, alteri optimates & haberi & esse voluerunt. Qui ea quæ faciunt, & quæque dicebant, multitudini jucunda volebant esse, populares: qui autem ita se gerebant, ut sua consilia optimo cuique proarentur, optimates habebantur. Priscian lib. 5. Optimates sunt, qui defendunt Senatores: Populares, qui defendunt populum. Cic. 11. Att. 11. Vide, ne dum pudet te parum optimate esse, parum diligenter quod optimum sit, eligas. i. e. Minus amantem Reipublicæ. Athenienium optimates. Cic. in Brut. 306.

Que Corinthum arcem altam habebant matronæ opulentæ, optimates. Cic. 7. Fam. 6. ex vet. poeta.

Orba ab optimatibus concio. Cic. pro Flacc. 54. Usque eo orba fuit ab optimatibus illa concio, ut princeps principum esset Meandrus.

Exterminare optimates. Cic. 2. Off. 80. de Lacedæmoniis.

Viam optimatum tenere. Cic. 1. Att. 17. conf. Nepos 19. 3. 1. & 7. 5. 3.

BELLUS, [καλός] Adj. dimin. Idem significat quod Bonus, vel Pulcher. Varro Bimargo, Socius es hostibus, socius bellum ita geris, ut bella omnia domum feras. Non. 4. 45.

Bellus homo, quem Urbanum & civilem dicimus. Martial. lib. 1. 10.

Bellus homo & magnus vis idem, Cotta, videri: Sed qui bellus homo est, Cotta, paullus homo est.

Bellus & humanus homo. Cic. 2. de Fin.

Bellus & urbanus. Catul. 20. 9.

Gratissima & bellæ literæ. Cic. 15. Fam. Patri quidem certe gratissimæ & bellæ tæe literæ fuerunt. [Locum non inveni.

Fronte ac vultu bellis aliquid ferre. Cic. 5. Att. 10. Esti hæc ipsa facto equidem etiam fronte, ut puto, & vultu bellis, sed angor intus sensibus. Al. Et volo, bellissime.

Theatrum bellum. Cic. 13. Att. 20. Theatrum quidem sane bellum habuisti.

Quam bellum. Cic. 1. de Orat. 247. Quam sit bellum, cavere malum, scire possumus.

Civitas bella. Cic. 4. Att. 16. Recordor enim quam bella paullisper nobis gubeinantibus civitas fuerit.

Bellus es arte lyrae, bellus es arte pilæ. Martial. lib. 2. 7.

Bellus, Pulcher. Martial. l. 65.

Bella es novimus, & puella, verum est.

Puella bella. Ovid. 1. Amor. 9. 6.

Bellus locus. Plaut. Bacch. 4. 4. 73. Evax, nimis bellus, atque ut esse maxime optabam, locus.

Bellior, compar. i. e. Melior. Varro Testamento, ἄριος ἀριστῶν, Venio nunc ad alterum genus testamenti, quod dicitur physicon: in quo Græci belliores quam nostri. Non. 2. 74.

Bellissimus, superl. Ter. Adel. 2. 51. Ego jam prospiciam mihi: atque unumquodque quod erit bellissimum carpm.

Ostium bellissimum & taciturnissimum. Plaut. Curc. 1. 1. 20.

Subsidium bellissimum. Cic. 1. de Orat. 255.

Cæciliæ bellissimæ salutem dicas. Cic. 6. Att. 4. Idem 14. Fam. 7. Ciceroni bellissimum.

Vinum bellissimum. Columel. lib. 12. cap. 19.

BELLATULUS, a, um. Blanditius vocabulum, idem significans quod Bellulus. Plaut. Casin. 4. 4. 28. Cur ergo non imus cubitum bella belatula?

BELLULUS, dimin. Plaut. Mil. 4. 1. 42. Addepol equidem bellula es. conf. Casin. 4. 4. 22. Pœn. 1. 2. 134.

BELLIATUS, Adj. Plaut. Rud. 2. 5. 6. Hem tibi aquam, mea tu belliat. Ita Mff.

BELLYFCOR, Æri. Cic. 8. Fam. 10. pro Gratificari: Ne bellificatus alicui dicaris. Alii autem legunt Vellificatus. V. Grav.

BELLITUDDO, Ænis. f. Bellitudinem sicut magnitudinem Verrius dixit. Festus.

BELLE, [καλός, καλῶς] adv. Idem quod Bene. Plaut. Truc. 2. 3. 35. Qui istas buccas tam belle purpurificas habes. Diminutivum a Bene. H. St.

Belle aliquem attendere. Cic. 5. de Fin. 8. Mihi quidem Antiochum quem audis, satis belle videris attendere.

Cecidit belle. Cic. 13. Att. 13. Horum ego vix attigi penulam, tamen remanserunt, cecidit belle.

Sumus enim ambo belle curiosi. Cic. 6. Att. 1.

Bellissime vel mecum vel in nostris prædiis esse poteris. Cic. 14. Fam. 14.

Belle ferre aliquid. Cic. 4. Att. 16. Ergo hæc quomodo fers? belle hercule, & in eo me valde amo.

Aqua non longe a villa belle sane fluens. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Belle habere. Cic. 3. Q. frat. 8. Plura ad te vacuo animo scribam, quam
 ut spero, se Cicero meus belle habebit. Quod ad valetudinem scil.
 Belle naras, ironia proverbialis passim in comœdia obvia: de Re dictu
 vehementer absurda. Erasmus.
 Bellissime navigare: i. e. Sine infortunio, & ventis secundis. Cic. 16.
 Fam. 19.
 Non belle respondent verba. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Non belle est illi, contrar. Recte est. Cic. 14. Att. 16. De Attica pergram
 mihi fecisti, quod curasti ante scire recte esse, quam non belle
 fuisse. i. e. Egrotasse.
 Cetera belle: supple, Se habent. Cic. 7. Fam. 18. Sed ut ad epistolâs
 tuas redeam, cetera belle: illud miror, &c.
 Belle & festivo, oppon. Bene & praeclare, form. Acclamationis. Cic. 3.
 de Orat. 99. Bene & praeclare quamvis nobis sæpe dicatur, belle & fe-
 stive nimium sipe nescio.
BELLULÆ, apud Plautum diminutivum adverbium est a Bene, quod
 facit Belle & Bellulle. Hæc Festus. conf. Apul. Met. 6. p. 173. & 10. p. 246.
BENIGNITAS, ætis. f. [*εὐγενής*, *εὐγενεῖαν*] i. e. Benignitas vel æquitas.
 Cic. 1. de Nat. Deor. 122. Quid enim melius, aut quid præstantius boni-
 tate & beneficentia? Valla, Bonum generale nomen est, honesta pariter
 atque utilia complectens: ut Bonum animi, Bonum corporis, Bonum
 fortune. Bonitas vero, non (ut multi opinantur) idem utique
 quod Bonum, honestum: sed idem quod Benignitas. [Non semper. V. Iq.
 Bonitas, pro Excellentia. V. Ingenii bonitas.
 Bonitas ac moderatio. Cic. 2. de Orat. 342. Ut opes & copie non super-
 biter videantur ac libidini, sed bonitati ac moderatiioni facultatem &
 materiam dedisse.
 Agrorum bonitas. Cic. 2. de Lege Agr. 14. conf. Soli bonit.
 Cause bonitas. Cic. pro Domo 57. An eam causam probare non poteram,
 cujus tanta bonitas est, ut ea ipsa non modo se, sed etiam me
 absentem per se probaret?
 Dei bonitas. Ovid. 1. de Pont. 6. 46.
 Quamvis est igitur meritis indebita nostris,
 Magna tamen spes est in bonitate dei.
 Ingenii bonitas, pro Excellentia. Cic. 3. Off. 14. Quæ & ingenii boni-
 tate multi assequuntur, & progressionem discendi.
 Mellis bonitas. Summa bonitatis, natione conitat. Plin. lib. 11. cap. 14.
 ubi de melle.
 Naturæ bonitas. Cic. 1. Off. 118. Nonnulli tamen sive felicitate qua-
 dam, sive bonitate naturæ, sive parentum disciplina, rectam vitæ se-
 quuti sunt viam.
 Prædiorum bonitas. Cic. pro Rosc. Amer. 20.
 Soli bonitas, pro Fecunditate. Quirill. lib. 2. cap. 19. At in solo fœcundo
 plus cultor, quam ipsa per se bonitas soli efficit.
 Summi cuiusque bonitas. Cic. 2. Off. 63. Eoque eam studiosissime ple-
 rique laudant, quod summi cuiusque bonitas commune persequitur est
 omnium.
 Terræ bonitas. Lucret. lib. 5. 1246.
 Verborum Latinorum bonitas. Cic. in Orat. 164. Quare bonitate potius
 nostrorum verborum utamur, quam splendore Græcorum. V. Verbo-
 rum bonitas, in VERBUM.
 Vocis bonitas. Cic. in Orat. 59. Ac vocis quidam bonitas optanda est.
 Uxoris bonitas ac simplicitas. Plin. lib. 12. cap. 13.
 Bonitas in herbis. Plin. lib. 12. cap. 13.
 Divina bonitas. Cic. 2. de Nat. Deor. 60. Quicquid enim magnam uti-
 litatem generi afferret humano, id non sine divina bonitate erga homi-
 nes fieri arbitrantur.
 Perennis bonitas. Ovid. 2. Trist. 5. 27.
 Præcipua bonitas. Plin. lib. 12. cap. 19.
 Secunda bonitas. Plin. lib. 12. cap. 13. de Amomo.
 Singulari bonitate præditus. Cic. pro Domo 110.
 Vera bonitas. Cic. post Red. in Senat. 25. Quo tempore quantam vim
 vera bonitas haberet, aut vera nobilitas, intelligere potuissis.
 Affluere bonitate. Cic. pro Rosc. Com. 27. Largitus est felicitet homo
 liberalis, & dissolutus, & bonitate affluens Fannius Roscio? sic
 puto.
 Amittere aliquid bonitate. Cic. pro Rosc. Com. 28. Sic quum Ros-
 cius Fannium fraudasse arguatur, utrumque incredibile est: & Roscium
 quicumque per avaritiam appetisse, & Fannium quicumque per se boni-
 tate amisisse.
 Cognoscere bonitatem. In COGNOSCO.
 Locum non esse bonitati. Cic. 3. de Fin. 66. Quod ni ita se haberet,
 nec justitiæ ullus esset, nec bonitati locus.
 Proficere ad bonitatem. V. AD.
BENE, [*εὖ*, *καλῶς*] ab antiquo Benus, pro Bonus. Adv. conjus compar.
 Melius, & superl. Optime. Plaut. Bacch. 1. 1. 6. Quid in consilio con-
 sultuistis? B. bene pol.
 Non æque bene, quam. Columel. lib. 5. cap. 5. Esse quosdam agros
 in quibus non æque bene translata femina, quam immota respon-
 deant.
 Bene, absolute cum 3° & 4° casu priscis erat Hilaritatis indicium & so-
 lennis inter pocula bene precandi formula. Plaut. Stich. 5. 4. 27. Be-
 ne vos, bene nos, bene te, bene nostrum etiam Stephanium. Idem
 Pers. 5. 1. 20. Bene mihi, vobis, amicæ meæ &c. conf. Tibul. 2. 1. 13.
 Ovid. 2. Fast. 637.
 Et bene nos, bene te, patriæ pater optime Cæsar. Idem 1. de
 Arte Am. 600.
 Et bene dici dominæ: bene, cum quo dormit illa. conf. Bene
 fit, in Sum bene. q. v. subauditur.
 Bene, nonnunquam accipitur pro Valde, ut Cic. 2. de Or. 161. Habetis ser-
 monem bene longum. Valla lib. 2. Ita quoque & Bene longam disputati-
 onem, dixit idem Cic. 5. de Fin. Idem 14. Att. 7. Litteræ bene lon-
 gæ. V. infra.
 Melius, compar. Ter. And. 3. 11. At jam expeditam. p. expeditus?
 B. certe Pamphile. p. Nempte ut modo. B. imo melius spero. Ubi
 Donatus, Bene Melius, comparativo est usus, quasi hoc bonum sit,
 illud melius.
 Melius adhuc. Plaut. Bacch. 4. 9. 18. Probe ita res successit, meliusque
 adhuc.

Melius æquus, formula judicialis. Cic. 3. Off. 61. Reliquorum autem
 judiciorum hæc verba maxime excellent. In abstrito rei usoriz, Me-
 lius æquus, In fiducia, Ut inter bonos bene agitur.
 Melius, pejus: proficit, obicit: nihil vident nisi quod lubet. Ter. Heaut.
 4. 1. 30.
 Nil melius turdo. Hor. 1. Epist. 15. 41.
 Quo melius. Cic. 3. de Orat. 219. In eo autem ipso dominatus est om-
 nis oculorum, quo melius nostri illi fines, qui personatum ne Roscium
 quidem magnopere laudabant. Plura V. postea.
 Optime [*εὖ* *καλῶς*] superl. Ter. Andr. 3. 4. 14. Hem quid dixi? B. opti-
 me inquam factum. Cic. 2. Q. frat. 9. Si perficiunt, optime: sin
 minus, ad nostrum Jovem revertantur.
 Optime, Opportune. Ter. Eun. 5. 2. 66. Adest optime ipse frater.
 Optime in tempore advenis. Plaut. Capt. 4. 2. 56. [Immo hic vocativus est.
 Optime omnium. Cic. 4. Fam. 13. Sed hæc tu melius, vel optime
 omnium.
 Accipit nemo melius. i. e. Nemo lautius tractat. Ter. Eun. 5. 9. 52.
 Accipit hominem nemo melius profusus, neque prolixius. Ubi
 Donatus, Horum alterum, apparatus: alterum, copiam.
 Edificata villa bene & ratione. Cic. 3. Off. 55. Quod si qui profertur
 villam bonam, beneque ædificatam, non existimant sefellisse, etiam
 si illa nec bona est, nec ædificata ratione.
 Agis bene. Cic. pro Quint. 79. Dic Navi diem. Ante v. Calend. inter-
 calares. bene agis. [Subjicit, quasi synon. Optime. V. loc.
 Agitur bene. Plaut. Milt. 5. 23.
 Actum bene cum eo. Ter. Adel. 2. 2. 2.
 Tace, egomet conveniam ipsum: cupide accipiat jam faxo: atque
 etiam.
 Bene dicat secum esse actum. [i. e. Felicem se prædicet. V. AGO.
 Ambula bene & redambula. Plaut. Capt. 4. 2. 129.
 Ambulato bene. Plaut. Merc. 2. 2. 55.
 Ament ita me dii bene, Jusjurandum apud Comicos. Ter. Eun. 5. 2. 43.
 Te quoque jam Thais, ita me dii bene ament, amo.
 Aene lucem bene. Cic. 2. de Orat.
 Assimulare bene. i. e. Recte. Ter. And. 1. 1. 141. Nunc tuum est offi-
 cium, has bene ut assimules nuptias.
 Audire bene. Ter. in prol. Phorm. 21. Benedictis si certasset, audisset
 bene. Ubi donatus; Bene audire, est Benedicere & laudari. Sic Cic. 3.
 de Fin. 57. Esseque hominis ingenium & liberaliter educati, vel bene au-
 dire a parentibus, a propinquis, a bonis etiam viris, iaque propter
 rem ipsam, non propter usum.
 Canere melius. Virg. 9. Ecl. 67.
 Coctus bene & conditus sermo bonus. Cic. 13. Att. 52.
 Cogitare bene de aliquo. Plin. Hoc tuo studio bene de te cogitantem li-
 beraliorem reddes.
 Cognitus bene alieni. Cic. 9. Att. 19. Recte auguraris de me (bene enim
 cognitus sum) nihil a me abesse longius crudelitate.
 Comitatus bene Roman venit. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Convenit bene inter eos. Ter. Heaut. 1. 2. 116.
 Curare bene atatem suam, edere, bibere. i. e. Laute vivere. Plaut.
 4. 7. 34.
 Curata bene cute nitida. Hor. 1. Epist. 4. 15.
 Denotatis bene hercle. Plaut. Trin. 1. 2. 14.
 Dicere melius. Ter. Adelph. 3. 2. 52. Quid istuc? accedo ut melius dic-
 as. conf. infra in BENEDICERE.
 Dicere melius & plenius. Hor. 1. Epist. 2. 4.
 Diligentius bene amor. i. e. Multum, Ter. And. 1. 2. 105. Donato in-
 temp. [Puto pro Scite, Commode, Callide, dictum.
 Doctus bene. Plaut. Molt.
 Dormire melius. Hor. 2. Epist. 2. 54.
 Emere bene. Cic. 1. Att. 10. Cui opponitur Male emere. V. EMO.
 Eo, ut, Incipit res melius ire quam putaram. Cic. 14. Att. 15.
 Est bene. V. infra, in Sum bene.
 Eveniat bene ac feliciter, Solennis formula bene precandi in rebus assequi-
 candis. Plin. in Paneg. c. 72. pr. ubi Lips. V. conf. Venire bene.
 Facis bene. Ter. Eun. 1. 2. 105. Faciendum est quod vis. r. mercede
 amo. p. h. bene facis. Ubi Donatus, In consuetudinem venit. Bene
 facis, & Bene fecisti, non judicantis esse, sed gratias agentis. Hæc
 formula gratulationis factum bene. Idem And. 5. 6. 5. Conf. Optime supra.
 Facis sane bene, i. e. Recte. Cic. 1. Acad.
 Fecere auctius & melius di. Hor. 2. Serm. 6. 3.
 Ferre bene atatem vinum, Cic. de Amicit. 69. dixit, Quod nondum
 maturisset, neque vetustatem sentiret, qua lenitatem vino adferet.
 Homines autem, quos longa non ledit frangitque ætas, quique, quam
 videntur, seniores sunt, Bene dicuntur atatem ferre, unde metaphora
 est ducta. Macrobr. [Ubinam? Apud Cic. de Amic. 67. legitur, Ut
 ea vina, qua vetustatem ferunt. Itaque verior nec cinnamator horum
 memoria & in ceteris falsus sit.
 Ferre bene fortunam. Hor. 3. Carm. 27. 74.
 Ferre gratiam bene, bene merenti. Plaut. Rud.
 Fidum bene pectus. Hor. 2. Carm. 12. 15.
 Firmum bene. Cic. 6. Philipp. 18.
 Fuit melius. V. Sum bene, infra.
 Gerere bene suum negotium. Cic. pro Rosc. Com. 32.
 Gerens bene sui negotii. Cic. pro Quint. 62. Eques Romanus locuples,
 sui negotii bene gerens.
 Gestare bene. Ter. Adel. 5. 1. 12. Potasti scelus, quasi re bene gesta.
 Gestare res bene. Virg. 9. Æn. 157.
 Gestare republica bene & feliciter. Cic. 5. Philipp. 40. Sæpenumero Res-
 pub. & bene & feliciter gesta.
 Nam bene gestis rebus, vel potius feliciter. Spartianus in Ælio Vero,
 (c. 3.) 146. Frob. At Cic. facit Synonyma. Capitol. in principio vitæ
 Pertinacis, (c. 2.) Postea iterum re bene gesta. H. St.
 Habere bene, Incolumem esse. Plaut. Aul. 2. 8. 2.
 Habere bene, Laute vivere. Plaut. Milt. 3. 1. 127.
 Qui & rem servat, & qui bene habet.
 Habet hoc bene. Plaut. Epid. 5. 2. 31. Quod barbare dicitur, Hoc be-
 ne vadit. conf. Juven. 10. Sat. 72. & Liv. 6. 35.
 Habet bene, jacta sunt fundamenta defensionis. subaudi, Se & Res. Cic.
 pro Muren. 14.

Habent bene tibi principia. Ter. Phor. 2. 2. 82.
 Habent hoc melius se; quod, &c. Cic. 11. Att. 7. Extremum est eorum qui in Achata sunt: si tamen ipsi se hoc melius habent quam nos, quod & multi, &c.
 Habere se quam optime. Cic. 4. de Fin. 38. Ut si cultura vitium, cujus hoc minus est, ut efficiat ut vitis cum partibus suis omnibus quam optime se habeat.
 Habitare bene. Nep. 25. 13. 1.
 Ire melius dicitur res. Cic. 14. Att. 15. Incipit res melius ire quam putaram.
 Juvare aliquem bene. Plaut. Most. 4. 3. 42.
 Juvantibus bene diis. Liv. 6. Collegae imperium se non posse impedire: diis bene juvantibus ageret quod e Republ. duceret.
 Longinquus bene dolor, Qui diu durat. Cic. 2. de Fin. 94.
 Longus bene fermo, i. e. Valde longa disputatio. Cic. 2. de Orat. 361.
 Longe bene litera. Cic. 14. Att. 7.
 Loqui bene, pro Blando alloqui. Plaut. Truc. 2. 1. 16.
 — male corde consultare,

Bene loqui lingua.

Lugebitis melius ambo. Ovid. 8. Met. 525.
 Magna bene caterva. Cic. pro Muren. 69.
 Mane bene pro Summo mane. V. MANE.
 Mereri bene. V. MEREO. Liv. 10. Bell. Pun. Cic. 3. de Fin.
 Meruisse bene de aliquo. Virg. 4. Æn. 317. Si bene quid de te merui.
 Mereri bene de Repub. Cic. 10. Fam. 5. Nec quicumque ex omnibus rebus humanis est præclarior aut præstantior, quam de Rep. bene mereri.
 Meriti bene de Repub. Cic. 1. Off. 149. Eos autem quorum vita perfecta in rebus honestis atque magnis est, bene de Repub. sentientes, ac bene meritos, aut merentes, sicut aliquo honore aut imperio affectos, observare & colere debemus.
 Merentes bene de patria civis. Cic. pro Planc. 80. Qui sint boni civis, qui belli, qui domi de patria bene merentes, nisi qui patriæ beneficia meminerunt?

Multi bene. Cic. 10. Fam. 33. i. e. Valde multi.
 Munita bene templa. Lucret. lib. 2. 7.
 Narras bene ædopol. Ter. Eun. 5. 3. 7. i. e. Læta narras, & quæ ego libenter audio.
 Nata bene, i. e. Generosa. Hor. 4. Carm. 4. 36.
 Naviter & bene impudens. Cic. 5. Fam. 12. Sed tamen qui semel fines verècundie transferit, eum bene & naviter oportet esse impudentem.
 Nolle bene. Cic. 4. Acad. 16. Bene autem nolle Carneadem Stratonicus Metrodoro putatur. Græca est loquutio, quæ aliud significat quam statim ostendit. Significat enim, Carneadis discipulum fuisse. Græci autem plerumque solent discipulos appellare *μαθητὰς*, quod quidem apud eos tam frequens est, ut id exemplis confirmare opus non sit. In eam vero sententiam illud Nolle accipiendum esse, atque adeo significare, a Metrodoro perdidiligerent auditum fuisse Carneadem, e lib. 1. de Orat. 45. confirmamus: sic enim scribit Cic. Erat etiam Metrodorus, qui cum illis una, ipsum illum Carneadem diligentius audierat. Turneb. Novi bene. Cic. 1. de Fin.

Nummatus bene, Qui multas habet pecunias. Cic. 2. de Lege Agr. 56.
 Nummatum bene marfupium. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 3. 39.
 Olens bene. Virg. 2. Ecl. 48.
 Orabunt causas melius. Virg. 6. Æn. 849.
 Penitus bene se dare in familiaritatem aliquid. Cic. 4. Verr. 169.
 Peritus bene. Cic. de Clar. Orat. 8. Er una Ser. Fabius Pictor, & juris & literarum & antiquitatis bene peritus.
 Prospectum est bene a te. Ter. Heaut. 4. 1. 25. Ironia est: quasi dicat Male prospexisti.

Plane bene. Cic. 13. Att. 6. Quod reliquos cohæres convenisti, plane bene. Subaudi Fecisti, quod & Mfl. codd. addunt.
 Plane bene magnus dolor. Cic. 2. Tusc. 44. Sed si est tantus dolor, quantus Philoctetæ, bene plane magnus mihi quidem videtur, sed tamen non summus.
 Poteris bene uti. Cic. 14. Fam. 7. Fundo Arpirati bene poteris uti cum familia urbana, si annona carior fuerit.
 Præcipere bene. Ter. Adel. 3. 3. 71.
 Promeruit bene. Ter. Adel. 2. 1. 47.
 Promittere bene. Cic. 2. de Divin. 38. Quæ autem inconstantia deorum est, ut primis mimentur exitis, bene promittant secundis?

Bene promittis, multa ex multis, omnia in casum cadunt. Plaut. Pen. 1. 2. 147. Alii distinguunt post Multa. [i] Ordo videtur, Multa ex multis bene promittis, omnia &c.
 Putas bene. Ter. Eun. 4. 7. 47. Novi ingenium mulierum, nolunt ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro. *την*. bene putas. Ubi Donatus; Bene putas, h. e. Recte putas, sapis vel intelligis.
 Robustus bene in clamando. Cic. 1. Verr. 48. In clamando quidem video eum esse bene robustum atque exercitatum.
 Sane bene. Ter. Adel. 4. 2. 47. D. Quid ibi facit? s. lectulos in sole iligneis pedibus faciendis dedit. D. ubi potestis vos? sane bene. Ubi Donatus, Hic ironia est, non approbatio. Alii legunt Recte sane.
 Sane bene. Hor. 2. Serm. 3. 74.
 Sanæ bene mentis homo. Hor. 1. Serm. 9. 44.
 Scribere melius. Hor. 1. Serm. 10. 47.
 Sentire optime de Repub. Cic. 14. Philipp.
 Sequutus bene. Hor. 3. Carm. 27. 57.
 Sperare bene. Plin. lib. 17. cap. 9.
 Sperare melius. Ovid. 2. Epist. 61.
 Studere melius. Hor. 1. Epist. 1. 23.
 Succesit bene. Ter. Adel. 2. 4. 23.
 Sum. ut, Bene erat, absolute. Hor. 2. Serm. 2. 120.
 — bene erat, non pifibus urbe petitis,
 Sed pullo atque hædo, &c. Sic Plaut. Men. 4. 2. 39. Si sapiam, hinc intro abeam, ubi mihi bene fit. Lambin.

Bene esse alicui. Hor. 3. Carm. 16. 44.
 — bene est cui deus obtulit
 Parca, quod satis est, manu.
 Bene esse alicui re aliqua. Plaut. Caf. 2. 3. 36. Rogas super ancilla Casina ut detur noptum nostro villico, servo fugi: ubi illi bene fit ligno, aqua calida, cibo. I. e. Ubi sit et copia foci luculenti, balnei, &c.

Bene esse parvo dispendio. Plaut. Men. 5. 2. 20.
 Bene hercle est illum tibi bene valere & vivere. Plaut. Trin. 1. 2. 14. h. e. Gaudeo illum recte valere.
 Melius est eum adire. Plaut. Men. 5. 9. 32. Postea autem patriam atque patrem memorat: melius nos est adire, atque hunc percontarier.
 Optime est, Bene habet. Ter. Adel. 5. 5. 3. Quid sit? quid agitur? s. recte. D. optime est. Quasi dicat, Gaudeo te recte valere.
 Bene tibi est. Ter. Adel. 1. 1. 9. Et tibi bene esse foli, quum sibi fit male. Idem And. 2. 5. 15. Verum illum verbum est, vulgo quod dici solet, Omnes sibi melius malle esse, quam alteri.
 Melius esse homini nihil potest. Cic. 1. de Fin. 63.
 Melius est homini factum, pro Melius habere cœpit. Cic. 1. Tusc. 86. Pompeio nostro familiari quum graviter ægrotaret Neapoli, melius est factum. Budeus.

Melius erit isti morbo. Plaut. Cist. 1. 1. 75. Bono animo es, erit isti morbo melius, i. e. Invenitur morbo isti aliquid remedium. Idem Truc. 1. 2. 87. Immo ædopol melius jam credo fore, ubi te videbit.
 Bene fit tibi. Plaut. Merc. 2. 5. 4. Ad portum propro: nam ibi mihi negotium est. D. beneambulato. L. bene valeto. D. bene fit tibi. h. e. quod quidam dicunt, Profit.
 Fuit melius ire. Hor. 3. Carm. 27. 42.
 Fuit melius nescisse. Ovid. 2. de Arte Am. 555.
 Transcurrere ad melius. Hor. 2. Serm. 2. 82.
 Vale bene. Plaut. Pœn. 5. 6. 21. Bene vale. A. G. & tu bene vale. Sic quoque apud Cic. in fine epist. multis in locis.
 Valere bene, Melius. Plaut. Trin. 1. 2. 14. Bene fanus. Cic. 1. de Fin. Bene valens. Cic. 15. Att. 1. Ovid. 3. Trist. 8. 33.
 Nec melius valeo, quam corpore, mente.
 Valere optime. Cic. 2. de Fin. 43. Ut inter optime valere, & gravissime ægrotare, nihil profus dicentem interesse.

Velle bene alicui ex animo. Ter. Heaut. 5. 2. 6.
 Vendere bene. Plaut. Curc. 4. 2. 34. Conf. Emere supra.
 Venire bene velim quod illud feceris. Cic. 5. Fam. 6. Ego tua gratulatione commotus, quod ad me pridem scripseras, velle te bene venire, quod de Crasso domum emissem: emi jam domum. i. e. Te optare, ut res mihi prospere succederet. Verum rectius legitur Evenire.
 Vero bene, Cic. 2. de Legib. 28. Bene vero, quod Mens, Pietas, Virtus, Fides consecratur manu.
 Vero optime. Cic. 1. de Divin. 8. Optime vero, inquam, etenim ipse Cotta sic disputat, &c.
 Vertat bene. Virg. 9. Ecl. 6.

Hos illi (quod nec bene vertat) mittimus hædos. i. e. Quæ res in ejus perniciem vertatur, hoc est, ut malo omine hoc munus accipiat. Tractum autem hoc est ab Hectore & Ajace. Nam Hæctor Ajaci gladium dedit, quo se Ajax postea interemit. Hector vero balteum accepit ab Ajace, quo circa muros patrios tractus est postea. Inde & illud comicum natum est, Qui bene vertant quod agas. Plerumque enim bonam pejus: mala mutantur in melius. Hæc Servius. Liv. 34. 34. pr. Bene vertat, inquit, oblidiamus Lacedæmonem.
 Vertant dii bene. Ter. Eun. 2. 3. 97. Nunquam defugiam auctoritatem: sequere: c. h. dii vertant bene. h. e. Faxint dii, ut omnia prospere cedant. Plaut. Aul. 4. 10. 58.
 Vertere bene comœdias. Ter. in prol. Eun. v. 7.
 Vestire bene, & bene pascere, a Catone dictum est, apud Cic. de Off. 1. 2. extr. pro Magnam habere fervorum familiam, & magnos greges, & armenta, prope poetice: ut & illud Sallustii fere ejusdem generis & notæ, Catil. c. 2. Quæ homines arant, navigant, ædificant, virtuti omnia parent. Id valet; Agros, maria, urbes virtuti parere, & in ejus ditione esse. Quæ dicendi figura, nec obvia est, & novitate quadam non nimis acerbita nec nimis affectata, est, audaci, lectorem delectat intelligentem & studiis humanitatis imbutum. Turneb. Adv. 6. 20. Sed illud Bene vestire, vel vitire, spurium esse contendit Grut. 9. V.

Vivere bene, atque fortunatè. Plaut. Mil. 3. 1. 111.
 Vivitur bene. Hor. 2. Carm. 16. 1. 3.
 Vivitur parvo bene.
 Vivere melius. Hor. 1. Serm. 4. 135.
 Vixis bene. V. Scalig. ad Cull. Virg.
 BENE DICTO, [*ευδαιμονία, ευφροσύνη*] etc. Prospera precari, laudare. Plaut. Aul. 3. 3. 155. Benedicite, ite intro cito, valete.
 Benedicere, interdum divinum legitur, interposita una aut altera dictione, interdum pluribus. Plaut. Mil. 4. 8. 31. Bene, quæso, inter vos dicite, & mi absenti tamen.
 Benedicere alicui, pro Bene de aliquo loqui. Cic. pro Sext. 110. Cui bene dixit unquam bono? benedixit? immo, quem fortem & bonum civem non peccantissime est infectatus? Ovid. 5. Trist. 9. 9.
 Nec tibi cessaret doctus bene dicere lector. Hor. 2. Epist. 1. 155.
 — vertere modum, formidine fustis

Ad benedicendum delectandumque redacti. Quintil. Decl. 336.
 Ut hoc fratri benediceretur. Gell. 6. 11. Eum indignissimum arbitrari cui a viris bonis bene dicitur, tum ne idoneum quidem cui a probis male dicitur.
 Eccelesiastici Auctores cum ascus jungunt. Tertull. de Orat. cap. 7. Plane benedici Deum omni loco ac tempore condecet. Apul. ad Ascet. p. 101. Benedicentes Deum orantesque. conf. Lactant. 7. 14. 11. Sic
 Altarium, filium, fontem, &c. benedicere frequenter. V. Sulp. Sever. 2. 2. 17. & Vict. Uric. de Conf. Vand. 2. conf. Causab. Exerc. 16. contra Baron. Theor. 33.
 Bene dicere, Apposite loqui. Ter. Eun. 3. 1. 60. Bene dixti, a mihi istuc non in mentem venerat. [Sed hic divise legendum. Sic
 Bene dicere, pro Eloquenter. Sallust. Bell. Catil. cap. 3. Pulchrum est bene facere recip. etiam bene dicere hand absurdum est. Qui locus perperam ad supriora exempla rejiciebatur.

BENE DICTUM, i. n. [*ευδαιμονία, ευφροσύνη*] Ter. prol. Phorm. 21. Benedicisti hic certasse, audistis bene. V. CERTO. conf. Plaut. Perf. 4. 3. 24. & Curc. 4. 2. 28.
 Mater benedictorum & benefactorum, Philoſophia. Cic. in Brut. 322.
 Nemo qui philoſophiam complexus esset matrem omnium benefactorum, beneque dictorum, &c. [ubi tamen recte dividitur in utraque voce.

BENEDICTUS, a, um. [*εὐλογητός*] Vox frequens apud Ecclesiasticos. V. Tertul. ad Mart. cap. 1. Idem de Baptism. cap. 8. & de Anima cap. 27. conf. Hieron. in Vita Hilar.

BENEDICTIO, ōnis. f. [*εὐλογία*] Vox in sacris usatissima. V. Apul. Trifling. p. 92. pro Re consecrata. Paul. Nolan. Epist. 12. n. 8.

BENEDICUS, a, um. [*εὐδοκῆς*] ut, Blanda & benedica dicta. V. Taubm. ad Plaut. in Benedice.

BENEDICE, [*εὐφραίνω*] Adv. Plaut. Afin. 1. r. 54. Aliam atque olim, quom illicibus blande ad te, benedice. i. e. Laudando me. conf. Atul. 4. 10. 47.

BENEFACIO, [*εὐποιέω, ἀγαθῶν*] ēre. Ter. Eun. 5. 8. 61. Benefecisti: gratiam habeo maximam. [Rectius divisē scribitur, ut reliqua, præter 4. ultima, exempla. conf. in BENE.]

Benefecere alicui. Hor. 4. Carm. 8. 21. — neque
Si chartæ flectant, quod benefecis, Mercedem tuleris.

Benefecit qui. Cic. 12. Att. 24. Benefecit A. Silius, qui transegerit.

Beneficis quod. Cic. 7. Att. De animo autem meo erga Rempub. beneficis quod non dubitas.

Beneficis quod, *εὐποιῶν*. In Latino Gall. aliud exemplum. H. St. Abfistere benefacere. Tacit. lib. 6. [Livius. H. St.] Ne ingratis quidem benefacere abstitam.

Benefecere erga aliquem. Plaut. Trin. 5. 2. 4.

Benefecere alicui. Cic. 1. Invent. extr. Male tractari ab iis quibus benefecerimus. Ter. Adel. 3. 7. 20. Dii tibi benefeciant.

Benefecere, Solerter agere. Gell. 5. 3. Mi adolefcens, inquit, cum ingenium beneficiandi habetas, sunt majora melioraque quæ facere mecum possis. [Forfan hic quoque divisē scribendum.]

BENEFICUS, ōri. pass. Plin. Paneg. cap. 70. Quicquid a quoque in Provinciis beneficiet, scire. [Rectius Bene fieret. p. p. Recte facta vocat.]

Benefit beneficium. Plaut. Capt. 2. 2. 108. Quod bonis benefit beneficium, gratia ea graviora sit bonis.

BENEFACTIO, ōnis. f. Tertul. adv. Marc. 4. 12.

BENEFACTOR, ōris. m. [*εὐεργέτης*] Coripp. de Laud. Justin. Imp. 1. 12. Communis benefactor alens. V. Sciopp. in Voss. de Vit. Serm. L. p. 9.

Benefactor enim sum verit. *εὐεργετήν* Xyl. apud Dionem initio libri 48. H. St. Deerat h. v. in edit. Lugd.

BENEFACTUM, i. n. [*εὐεργετημένον*] pro Beneficio. Ennius apud Cic. lib. 2. Off. 61. Benefacta male locata, malefacta arbitror. Virg. 3. Georg. 525. Quid labor, aut benefacta juvant?
Benefacta mæa Reipub. procedunt. Sallust. Jugurth. cap. 85. & in Fragm. Adomare verbis benefacta. In **ADORNŌ**.
Collocare benefacta in luce. In **COLLOCO**.
Cumulare benefacta. In **CUMULO**.
Referre benefacta. Claud. in fec. Conf. Stil. 182.
Tenere benefacta. Claud. in pr. Conf. Stil. 42.

BENEFICUS, a, um. [*εὐεργέτης, εὐποιός*] Qui beneficium præstat. Cic. 1. de Legib. 49. Ubi enim beneficis, si nemo alterius causa benigne facit?
Beneficis in amicum. Cic. 1. Off. 42.
Benefici & liberales. Cic. de Amicit. 30. Ut enim benefici liberalesque sumus, non ut exigamus gratiam, &c.
Dii benefici & salutaris. Cic. pro Milon. 20.
Civis benefici. Cic. 2. de Divin. 102.
Beneficia voluntate benevolentia movetur, etiam si res forte non suppetat. Cic. 2. Off. 32.
Oratione beneficis. In **ORATIO**.
Beneficentissimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 64. Idem de Amicit. Liberalissimī sunt & beneficentissimī.
Legitur & beneficentissimus apud antiquos, ut apud M. Catonem, De Ptolemaeo rege optimo & beneficentissimo. V. Gell. 17. 5. [Docet hic Gell. quis vere Beneficis sit, Catonis nec verbo neminit.]

BENEFICE, Adv. Gell. 17. 5. Benefice liberaliterque facimus, non ut exigamus gratiam.

BENEFICENTIA, [*εὐεργεσία*] est Benignitas, vel Liberalitas. V. **BENIGNITAS**. Cic. 1. de Nat. Deor. 122. Quid enim melius aut præstantius bonitate & beneficentia? Idem 1. Fam. 7. & 1. Off. 7.
Apud eundem de Offic. lib. 3. Qua (societate) subtila, beneficentia, liberalitas, bonitas, iustitia funditus tollitur. Apud Cic. lib. primo de Offic. Iustitia &c. Et huic conjuncta Beneficentia. Sed Beneficentia ex v. affertur, ut sit a Beneficentia. Verum dicitur Munificentia, non Munificentia. H. St. Sic & Maleficientia & cetera id genus. V. Vallam 1. 10.

BENEFICIUM, i. n. [*εὐεργετήματα, εὐποιῶν, ἀγαθῶν*] Meritum. Ter. Eun. 1. 2. 60. Cupio aliquos parare amicos beneficio meo.
Beneficiorum larga materia. Plin. lib. 2. Epist. 13. ad Priscum, Regis exorcitum amplissimum: hinc tibi beneficiorum larga materia.
Accipere beneficium. Ter. Adel. 2. 3. 1. Abs quisvis homine, quum est opus, beneficium accipere gaudeas.
Afficere aliquem beneficio. Cic. 10. Fam. 14. Quod si erit factum, & Rempub. divino beneficio affeceris, & ipse æternam gloriam consequere.
Alligari beneficio. Cic. pro Planc. 81. Equidem nihil tam proprium hominis exitimo, quam non modo beneficio, sed etiam benevolentia significatione alligari.
Augere beneficium. In **AUGEO**.
Collocare beneficium. Cic. 13. Fam. 29. Id in me recipio, te ea que fecisti Mescinium causa, quæque feceris, ita beneficium collocaturum, ut iudices homini te gratissimō fecisse. Emendatiora exemplaria legunt, Ita bene collocaturum.
Comedere alicuius beneficia. In **COMEDO**.
Complecti aliquem beneficio. Cic. pro Planc. 82. Petamque a vobis Iudices, ut eum beneficio complectamini, quem qui reprehenderit, in eo reprehendit, &c.
Concedere pro beneficium & gratiam. Cic. 5. Verr. 191. Quæro nunc a te Hortensii, cum utris tandem istius factum collaturus es? cum iis credo qui benignitate adducti pro beneficium & gratiam civitatibus concesserunt ut nummos pro frumento darent.
Concedere causa benefici gratiaque. Cic. 5. Verr. 115. Quod beneficii gratiaque causa concesserat.
Conducere beneficium. In **CONDUPLICŌ**.
Conferre beneficium in aliquem. Cic. 1. Off. 45. Et mores ejus erunt spectandi in quem beneficium conferretur.
Cumulare beneficium. V. **CUMULO**.

Dare, pro Conferre. Cic. 13. Fam. 9. Majus mihi dare beneficium nullum potes.

Dare, & reddere. Cic. 1. Off. 49. Nam quum duo genera liberalitatis sint, unum dandi beneficii, alterum reddendi.

Dare & accipere. Cic. 14. Att. 15. Littere vero tue tum amantissime tum honorificentissime scriptæ, sic me affecerunt, ut non dare tibi beneficium viderer, sed accipere a te ita petente, &c.

Dare pro beneficio. Cic. 8. Fam. 8. Quemadmodum tibi pro beneficio dederit.

Debere beneficium alicui. Cic. 8. Fam. 12. Pudet me tibi confiteri, & queri de Appii hominis ingratisissimi injuriis, qui me cõdiffe, quia magna mihi debebat beneficia, cepit: & quum homo avarus, ut ea solveret, sibi imperare non posset. occultum bellum mihi indixit.

Deferre beneficia. Cic. 1. Off. 45. Que beneficia aque magna non sunt habenda, atque ea quæ judicio considerate constanterque delata sunt. Deferre in loco beneficii. Cic. 4. Verr. 29. Etenim revera multo magis est petendum, ab hominibus, si salvi & honesti esse volumus, ut eant nobiscum in provinciam, quam hoc illis in beneficii loco deferendum.

Devincere beneficium. Ter. Heaut. 2. 4. 14. Hoc beneficio utriusque ab utrisque devincimini.

Eripere alicui beneficium ab alio concessum. Suet. in Galba cap. 14.

Facere beneficium. Gell. lib. 7. cap. 20.

Facere beneficii sui. Suet. in Claud. cap. 23. Commentus a Senatu peti solitos beneficii sui fecit. Solebant multi petere a Senatu facultatem abundi, temporariumque discessum: at Claudius id a se peti & imperari voluit. *Il en retint a soy le don.*

Aliter Beneficii sui apud eundem in Tiberio, 12. Per quosdam beneficii sui centuriones. ubi Beroaldus, Beneficarios significat: Namque Beneficarii eleganti vocabulo veteribus dicti sunt illi, quos imperator beneficio suo promovisset in militia; & citat illum locum Cæsaris, quem habes in **BENEFICIARIUS**. H. St. conf. infra de Delatis ad ærarium in beneficiis.

Figere beneficium clavo trabali. Cic. 7. Verr. 51. Et ut hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clavo figeret, cum consilio causam Martianorum cognoscit. V. Trabalis, in **TRABS**.
Fœnerari beneficium. Cic. de Amicit. 30. conf. Ter. Phorm. 3. 2. 8.
Beneficia habere alicuius. Cic. Quorum beneficium maxima habebam.

Habere pro beneficio. Cic. 16. Fam. 4. An hoc pro beneficio habendum est, quod se, quam Antonium esse malucrit, a quo ista petenda essent, &c.

Impetrare aliquid in summo beneficio. Cic. 5. Verr. 115. Hoc vix ab Apronio in summo beneficio, pro iis qui etiam incolentes erant, impetratum est.

Inire beneficium. Ter. And. 5. 1. 5.

Inerit beneficium. Plaut. Pœn. 3. 3. 22. Malo si bene facias, id beneficium interit.

Manet beneficium in aliquo. In **MANEO**.

Mittere beneficium in acta. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 10. Si quod præstatum, offendit nisi absconditur, beneficium in acta non mitto. V. **ACTA**.

Munerare alicui beneficium. Plaut. Capt. 5. 1. 15.

Mutare beneficium. In **MUTO**.

Obligari beneficio. Cic. 4. in Catil. 22. Quod hostes alienigenæ aut opprobrii serviunt, aut recepti beneficio se obligatos putant.

Obstringere beneficiis. Cic. pro Domo 118.

Ornare aliquem beneficiis. Cic. Post red. ad Quir. 12. Atque eo die confectares ellet, nisi is Tribunus plebis, quem ego maximis beneficiis Quæstorem Consul ornaram, &c.

Parere sibi beneficium solidum. Ter. Eun. 5. 2. 32. Ut solidum parerem hoc mihi beneficium Chærea.

Petitum in loco beneficii. Cic. 5. Verr. 114. Atque hoc in beneficii loco petitum est ab Apronio.

Placare beneficium inimicum. Cic. 4. in Catil. 22. Qui ante ex numero civium dementia aliqua dapravati, hostes patriæ semel esse cœperunt, eos quam a pernicie Reipub. repuleris, neque vi coercere, neque beneficio placare possis.

Ponere beneficium. Cic. 13. Fam. 26. Scriberem quam id beneficium bene apud Mescinium positurus esses, nisi & te scire cõsiderem, & mihi peterem.

Ponere in beneficii loco. Cic. 13. Fam. 54.

Prolicere beneficium. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 1. Beneficia sine ullo delectu magis propiciamus, quam damus.

Promereri & proferre beneficium. Cic. pro Muren. 70. Homines tenues unum habent in nostrum ordinem, aut promerendi aut proferendi beneficii locum.

Recipi in beneficium. Patern. lib. 2. c. 20. Itaque quum ita civitas Italiae data esset, ut in octo tribus contribuerentur novi cives: ne potentia eorum & multitudine veterum civium dignitatem frangeret, pluresque possent recepti in beneficium, quam auctores beneficii, Cinna in omnibus tribubus eos se distributurum pollicitus est.

Reddere beneficium. Ter. Phorm. 2. 1. 22.

Remunerare beneficium. Cic. Post. red. ad Quir. 22. Etenim ulsciscendæ injuriæ facilius ratio est, quam beneficium remunerandi.

Respondere beneficiis. Cic. Post. red. in Sen. 22.

Solvere beneficium. Cic. 8. Fam. 12.

Subvertere beneficium. Plin. lib. 3. Epist. 4. Est enim ita natura comparatum, ut antiquiora beneficia subvertas, nisi illa posterioribus cumstiles.

Sustinere beneficia. Cic. 2. Fam. 5. Sed quia tua in me vel nota omnibus, vel ipsa novitate meorum temporum clarissima & maxima beneficia extiterunt, &c. Neque enim sum veritus ne sustinere tua in me vel innumerabilia non possem: quum præsertim considerem nullam esse gratiam, quam non vel capere animus meus in accipiendo, vel remunerando cumulandoque illustrare possent. Significat Cicero, Se dignum esse tanto beneficio, non tantum accipiendo, sed etiam referendo gratiam. Hoc enim est Sustinere beneficia.

Tribuere beneficium. Cic. pro Corn. Balb. 37. Beneficiorum virtutis causa tribuendorum potestatem, imperatoribus nostris deferamus.

Tueri suum beneficium. Cic. pro Cæl. 7. Meum erga te parentemque tuum beneficium tueri debeo.

Uti perverse deorum beneficio. Cic. 3. de Nat. Deor. 70. Idem 2. contra Rull. 60. Beneficio isto legis, benignitate Decemvirali nihil utitur. Beneficium in iure civili pro Privilegio iteri dicitur: hoc est pro iure præcipuo quod certæ alicui persone, vel ætati, vel sexui, vel conditioni proprie attributum est. Persona, ut in l. 3. Dig. de constit. princip. Beneficium imperatoris, quod a divina scilicet eius indulgentia proficiscitur, quam plenissime interpretari debemus. Ætati, ut beneficium restitutionis in integrum, quod minoribus xxv annis conceditur. Sexui, ut s. c. Velleiani beneficium, quod mulieribus, quæ pro aliis intercesserint, datur. Certæ conditioni, ut beneficium epistolæ D. Adriani, quod fidei iussoribus datur, ut si unus in solidum conveniatur, de sua virili parte excipiar. l. inter. & l. sequent. D. de fidei iuss. Item beneficium, ne qui plurius quam facere possint, damnetur: de quibus vide in l. Sunt qui & multis sequentibus. D. de re iudic. Item beneficium cessionis, ut iis qui magno ære alieno oppressi, solvendo non fuerint, bonis apud magistratum cedere liceat. l. 1. C. Qui bon. ced. poss. Beneficium, Largitio aliqua ex ætario, quæ civibus Rom. duntaxat, quorum egregia opera in bello extitisset, commendatione imperatoris Tribuni ve deferabatur. Cic. pro Arch. 11. Testamentum scæpe fecit nostris legibus, & adit hereditatis civium Romanorum, & in beneficiis ad ærarium delatus est a L. Lucullo Prætoris & Consule. De his beneficiis interpretandis est, Horomani iudicio, Cic. locus 5. Fam. 20. Quod scribis de beneficiis, scito a me & tribunos nil, & præfectos, & contubernales duntaxat meos delatos esse, &c. Plura huius generis exempla notat Lipsius ad 4. Hist. Tacit. cap. 48. [Sed errat vir magnus, quum eosdem esse putat qui Beneficarii vocentur, vel Beneficii alicujus, & Qui in beneficiis ad ærarium deferabantur. Illi enim, ut supra demonstratum est, non alii intelliguntur, quam qui vel ab ipso imperatore, vel Legato, vel tribuno denique, vel commendatione ejus ordines impetraverant: Hi quoniam intelligi debeant, non satis liquet. Gronov. lib. 3. de Pec. Vet. c. 17. Negat emolumentum in ea re iussisse, nec nisi honoris causa S. P. Q. R. commendatos a magistratibus qui ita deferrentur; qua in sententia ante ipsum P. Manutius fuit. Verum id planius probatum vellem. An ideo Ad ærarium deferabantur, ut publicæ præmia acciperent?]

Beneficio alicujus, pro Opera alicujus. Ulpian. l. Ex damni. §. 1. D. de damn. infect. Consequens est dicere, detrimentum hoc, quod beneficio ejus contingit, facere eum debere. id est Culpa ejus. Idem l. communi. §. 8. D. communi divid. Quia hæc pars beneficio alterius venditori accessit. Idem l. inter omnes. D. de furt. Constat enim actio non ideo, quia nunc abest, sed quia nunquam beneficio furis abfuerit. Meo beneficio, i. e. Propter me. Cic. 13. Fam. 36. Quem Cæsar meo beneficio in Novocomenses restitit.

Ætatis longissimæ beneficio. Quintil. lib. 3. cap. 1. de Gorgia Leontino loquens.

Ingenii beneficio præstantes. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Memoria beneficii. Cic. pro Planc. 2. Cui non sum obstrictus memoria beneficii sempiterna.

Tabula beneficii. Cic. 2. Philipp. 91. Nequa post Idus Martias immunitatis tabula, neve cuiusquam beneficii figeretur. V. Abram. not.

Tuo beneficio, i. e. Tua opera. Cic. 10. Fam. 4.

Indignus, aut victus beneficio. Cic. pro Planc. Nihil porro tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quam committere ut beneficio, non dicam indignus, sed victus esse videare.

Gratus & memor beneficii. Cic. 2. de Lege Agr. 21. Atque ii ut grati ac memores beneficii esse videantur, aliquid fe, &c.

Immortalia beneficia. Cic. 4. Fam. 14. Quibus enim pro meis immortalibus beneficiis, charissima mea fas & mee fortunæ esse debent, &c.

BENEFICIARIUS, a, um. Adj. ut, Res beneficiaria. Sen. Epist. 90.

BENEFICIARIUS, i. m. [εὐεργετήσιμος] Qui beneficium accepit. Valla lib. 1. cap. 6.

Beneficiarius. Festus, Beneficarii dicebantur Milites qui vacabant muneri beneficio. E contrario, Munifices vocabantur, Qui non vacabant, sed munus Reipub. faciebant. Aliter Veget. lib. 2. cap. 7. Beneficarii ab eo appellati, quod promoventur beneficio Tribunorum. Cæf. 1. Bell. Civil. 75. Petreius vero non deserit fe, armat familiam: cum hac & Prætoria cohorte Cetrarum, Barbarisque equitibus paucis, beneficiarius suis, quos fæce custodiæ causa habere conlueverat. conf. Cæf. 3. Bell. Civil. 88. Plin. 10. Epist. 32. & Gruter. Inscript. p. 51. n. 4. Vulgus, *Vassalos* vocat.

Vide in **BENEFICIUM**. H. St.

BENEMEREO, **BENEMERENS**, **BENEMERITUS**. V. **MEREO**, &c.

BENEFLACITUM, **BENEFUSADUS**, **BENEVALENS**, **BENEVELLE**. V. **PLACEO**, **SUADEO**, **VALEO**, **VOLO**.

BENEVÖLENS, [εὐνοῦν] Partic. a Bene volo, quod unica voce non dicitur; Qui bene vult alicui, id est amicus. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 23. Non sum molesta, sed benevolens.

Amicus advenio multum benevolens. Plaut. Merc. 5. 2. 46.

Benevolentes dii. Plaut. Mil. 4. 8. 41.

Spero lætum & benevolentem. Gell. 15. 7.

Aliquando substitant ponitur pro Amico. Plaut. Cist. 2. 3. 42. Illæc fe quandam aiebat mulierem suam benevolentem convenire etiam prius. conf. Idem Trin. 1. 2. 7.

BENEVÖLUS, a, um. [εὐνοῦντος, εὐνοῦντος, εὐνοῦντος] Idem. Ter. Hec. 5. 1. 35. Facilem benevolamque lingua tua jam tibi me reddidit.

Benevolus erga aliquem. Plaut. Capt. 2. 100.

Benevolus domino servus. Cic. pro Cluent. 176. Sic 2. de Invent. 161. Patriæ benevoli.

Benevolus animus. Cic. 2. Verr. 23. Sive benevolo animo me, ut magno opere cavere, præmonebat.

Judices benevolens efficere. Cic. 2. de Orat. 322. Ex iis autem apud quos agetur, & benevolos, beneque existimantes efficiamus.

Facere benevolum auditorem. Cic. 1. de Invent. 10. Quod eveniet, si eum benevolum, attentum, docilem fecerit.

Benevolus, etiam scriptum invenitur & sic scribi vult Lipsius.

Benevolentior, compar. a Benevolus, five ab antiquo Benevolens, quo Plautus identidem utitur, ut paulo ante ostendimus fuo loco. Cic. 3. Fam. 12. extr. Benevolentior tibi quam fueram, nihilo sum factus. Idem alibi, Nam benevolentior quam semper fui, esse non possum.

Benevolentissimi officio fungi. Cic. 5. Fam. 16. His ego literis liquid

profecissem, existimabam optandum quiddam me esse affectum: fin minus valuissem, officio tamen esse functum benevolentissimi atque amicitissimi.

BENEVOLE, [εὐνοῦν] Adv. Cic. 1. de Fin. 24. Quos tu paulo ante cum memoriter, tum etiam erga nos amice & benevole collegisti. Fideliter, benevoleque præsto esse alicui molestissimis temporibus. Cic. 13. Fam. 22.

Facere aliquid benevole. Cic. de Amicit. 90. Et hæc accipienda amice, quum benevole fiunt.

Benevolentissime, August. ad Hieron. Epist. 28. & Epist. 64. ad Aurel.

BENEVOLENTIA, æ. f. [εὐνοια, εὐνοιασύννη, φιλοφροσύνη] Amor, quasi Bona voluntas. Cic. 1. Fam. 9. Quid enim dicam benevolentiam, quum illud ipsum gravissimum & sanctissimum nomen pietatis, levius mihi meritis erga me tuis esse videatur?

Acquirere benevolentiam. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Admiti mors benevolentiam. Cic. pro Sext. 6. Ademit Albino fœceri nomen mors filia, sed charitatem illius necessitudinis & benevolentiam non ademit.

Adjungere sibi benevolentiam hominum. In **ADJUNGO**.

Allicere benevolentiam alicujus. In **ALLICIO**.

Allicere ad benevolentiam animos. Cic. 2. Off. 48. Præcipiunt ut oratione benigna multitudinis animos ad benevolentiam alliciunt.

Captare benevolentiam. In **CAPIO**.

Colligere benevolentiam. In **COLLIGO**.

Compleri benevolentiam aliquem. In **COMPLECTOR**.

Conciliare benevolentiam. In **CONCILIO**.

Conciliare animos ad benevolentiam. Cic. 2. de Orat. 182. Valet igitur multum ad vincendum, &c. animosque eorum, apud quos agitur, conciliari quummaxime ad benevolentiam, cum erga oratorem, tum erga illum pro quo dicit orator.

Consecrari benevolentiam largitione. In **CONSECTOR**.

Consentens ad benevolentiam erga nos, exercitus. Cic. 5. Att. 18. Parvo exercitu, sed ut spero, ad benevolentiam erga nos consentente, Conservare susceptam benevolentiam. Cic. 3. Fam. 7. Hæc ad te scripta liberalius, fretus conscientia officii tui, benevolentiaque quam a me certo iudicio suscepit, quoad tu voles, conservabo.

Deportare benevolentiam provinciæ ex ea. Cic. 6. Att. 1. Si nihil aliud de hac provincia, nisi illius benevolentiam deportaffem, mihi id satis fide.

Expertiri fidem & benevolentiam alicujus erga se. Cic. 1. Fam. 5.

Habere benevolentiam erga aliquem. Cic. 1. Off. 47. & de Opt. gen. Orat. 19. Atque ita predicaretur, eum donari virtutis ergo, benevolentiaque quam erga populum Atheniensem haberet.

Navare benevolentiam. In **NAVO**.

Perfpicere benevolentiam alicujus erga se. Cic. 1. Fam. 7.

Petere benevolentiam judicis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Præstare benevolentiam singularem alicui. Cic. 4. Fam. 11. Tamen hoc mihi multo jucundius est & gratius, quod, &c. te cupidissimum me, singularemque mihi benevolentiam præstitisse cognovi.

Facere aliquid benevolentia gratia. Cic. 2. Off. 21. Quæcunque igitur homines homini tribuunt, ad eum augendum atque honestandum, aut benevolentia gratia faciunt.

Fidelis benevolentia. Cic. 2. Off. 23. Malus enim est cultos diuturnitatis metus: contraque benevolentia fidelis, vel ad perpetuatem.

Impar benevolentia. In **IMPAR**.

Munitus benevolentia. Nepos 10. §. 4.

Sempiterna benevolentia colere memoriam beneficii alicujus. Cic. Post red. ad Quir. 24. Quapropter memoriam vestri beneficii colam benevolentia sempiterna.

Singularis benevolentia. V. Præstare.

BENIGNUS, [εὐνοια, εὐνοιας, εὐνοιασύννη] Adj. Liberalis, beneficus, clemens. Festus; Benignus proprie dicitur Is qui bonis & dignis aliquid largitur: est autem compositum ex Bono & Gignendo. Hæc ille. [q. d. Benigenus, ut Malignus pro Maligenus, a Malus, ab Omnis, Omnigenus, a Primus Primigenus &c. Nam talia nomina adjectiva per tria genera veteres efferebant, tamen si in nonnullis una servata it terminatio in a, ut Alienigena, Indigena &c.

Benigni & Grati. Cic. Brut. 15. Sed nescio quomodo facilis in timore benigni, quam in victoria grati reperimus.

Beneificus & benignus. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Ut enim omittam vim & naturam deorum, ne homines quidem censetis, nisi imbecilli essent, futuros beneficos & benignos fuisse?

Benevolus alicui. Plaut. Trin. 3. 3. 12.

Benignus in aliquem. Ter. Hec. 3. 5. 22.

Ager benignus. Ovid. 1. Amor. 10. 56.

Daps benignæ. V. **DAPS**.

Dies benignus. Stat. 5. Silv. 1. 108.

Divi. Hor. 4. Carm. 2. 38.

Nox. Stat. 10. Theb. 220. — iterum ecce benignæ Noctis aves sequor.

Numen. Hor. 4. Carm. 4. 74.

Oratio. Cic. 2. Off. 48. Præcipiunt, ut oratione benigna multitudinis animos ad benevolentiam alliciant.

Præda, pro Magna. Ovid. c. Fast. 174.

Sermo, Jucundus. Hor. 1. Epist. 5. 11. — impune licebit Æstivam sermone benigno tendere noctem.

Tellus: i. e. Ferax. Plin. de Ægypto, Nulla est benignior tellus, nullus ager feracior, i. e. Que plus fructus reddat.

Temperies mentis benigna. Claud. Epithal. Pallad. 64.

Terra, frugifera. Tibul. 3. 6.

Et magnas melleis terra benigna daret.

Teste sub benigno vivere. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 124.

Vena ingenii. Hor. 2. Carm. 18. 7.

Verba. Propert. 1. 10. 24. Idem 3. 13. 42.

Vultu ac sermone benigno. Liv. 8. Bell. Pun. 26. Ut per idoneos homines, benigno vultu ac sermone in hospitium invitatos, sopitosque vino vincirent.

Vultum servat fortuna benignum. Hor. 1. Epist. 11. 20.

Beneignus vini fœmone. Hor. 2. Serm. 3. 3. i. e. Largus vini & fœmni, five Vino & fœmo large indulgens.

Compar. Benigniores quam res patitur. Cic. 1. Off. 74.
Benigniora verba. Liv. 21. 19. conf. Plaut. Trin. 2. 4. 58.
Superl. Benignissimum inventum. Plin. 15. 2. conf. Sen. de Benef. 7. 14.
BENIGNUS, [*ἡμερόεις, ἰσχυρόεις*] Liberaliter, sive Large & ab inde.
Ter. Hec. 5. 2. 1. Nihil apud me tibi deferi patiar, quin quod opus sit,
benigne præbeat. Ubi Donatus; Benigne, Large, hoc enim est gra-
tius, non solum præbere, sed benigne præbere.
Benigne præbet octo portus. Plin. lib. 5. cap. 31.
Benigne, Clementer. ut, Benigne attenteque aliquem audire. Cic. pro
Cluent. 8.

Benigne audire legationem alicujus. Liv. 1.
Benigne. Adverb. blande recusantis. Hor. 1. Epist. 7. 62.
— quid multa? benigne

Respondet. Est enim perinde ac si diceret, Excusatum me
habeas: ut apud Aristoph. in Ranis, *ἡμερόεις ἴππικῶν*, quod est Laudo,
renuentis est: & apud Terentium, Recte. Itaque illud ejusdem Epist.
v. 16. in eundem accipiendum sensum esse arbitror,

— at tu quantumvis tolle: benigne. ut hoc responden-
tis sit, & belle recusantis. Turneb. Advers. 5. 13. Lambinus exponit,
Benigne, i. e. Liberaliter. conf. Caufaub. Lect. Theocr. cap. 16.

Defendere benigne. Cic. pro Flacc. 54. Sed exponam quid in re sit: ut
quamobrem ista civitas neque severè Flaccum oppugnari, neque benig-
ne defenderit, scire possitis.

Dicis benigne. Ter. Phorm. 5. 8. 62. At ego ecastor posthac tibi quod
potero, & quæ volis faciamque & dicam. P. benigne dicis. N. pol-
meritum est tuum. conf. Plaut. Truc. 1. 2. 27.

Facere benigne. Ter. Adel. 5. 4. 24.
Age, age, nunc experiamur contra hæc quid ego possim
Blande dicere, & aut benigne facere, quando huc provocat.

Benigne fieri. Cic. 1. Off. 42. Videndum est enim primum ne ob sit
benignitas & iis ipsis quibus benigne videbitur fieri, & ceteris. Idem 2.
Off. 52. Nam aut opera benigne fit indigentibus aut pecunia.

Invitari benigne. Cic. 3. Att. 4. Adhuc invitamur benigne.
Monstrare viam benigne, cui Grivate opponitur. Cic. pro Balb. 36. Co-
mes, benigni, faciles, suaves homines esse dicuntur,

— qui erranti comiter monstrant viam.
Benigne, non gravate, *communiter* quidem certe non convenit.
Compar. Hor. 1. Carm. 9. 6.

— atque benignius
Deprome quadrimum Sabina,
O Thaliarche, merum diota. Benignius, i. e. Liberalius.

Benignius dare operam. Plaut. Merc.
Superl. Benignissime communicare. Cic. 1. Verr. 33. Sunt alia magis
occulta furta, quæ ille, ut iustus credo, animos atque impetus retardat,
cum Quæstore fluo benignissime communicavit.

Benignissime promittere. Cic. 4. Verr. Aliis, si laudaret, benignissime
promittere.

BENIGNITER, pro Benigne. Titinn. Nimium te patrocinari cenfeo ben-
igniter. Nonius 11. 9.

BENIGNITAS, *ἀντις*. f. [*ἡμερόεις, ἰσχυρόεις*] Liberalitas & beneficia-
tia. Ter. Eun. 1. 2. 84. Num folus dona dat? nuncubi meam benigni-
tatem sensit in te claudier? Ubi Donatus, Intelligit fe & dona obtulisse,
& id benigne sapere fecisse: nam plerumque ingrata dona sunt, in quibus
præstantis non apparet: quæ aut in quantitate rerum est, aut in facili-
tate præstantis. conf. Hor. Epod. 1. 31. & Nep. 20. 2. 2. Cic. 1. Off. 24.
Ne major benignitas sit, quam facultas.

Inter Liberalitatem, Benignitatem, & Comitatem videtur nescio quid
interesse, ut ex verbis Ciceronis apparet. lib. 5. de Fin. 65. Justitia
(inquit) dicitur cui sunt adjunctæ pietas, liberalitas, benignitas, & co-
mitas, quæque sunt generis ejusdem.

Benignitas, Clementia. Plaut. Merc. prol. 15.
Sed ea ut sim implicitus dicam, si opera est auribus,
Atque ad vortendum huc animum adest benignitas.

Adduci benignitate. In **ADDUCO**.
Audire summa cum benignitate. Cic. pro Sext. 31. Et si me attentissimis
animis summa cum benignitate auditis, Judices. &c.

In audiendo benignitas. Cic. pro Domo 32. Veltra in me attente audien-
do benignitas proxivit orationem meam.

Conferre benignitatem in aliquem. In **CONFERO**.
Amicorum benignitas exhausta est in ea re, quæ nihil habuit præter dede-
cui. Cic. 4. Att. 2.

Dei benignitate. Cic. pro Rosc. Com. 33. Nunc deum immortalium ben-
ignitate, omnium fortunæ sunt certæ.

Naturæ benignitas. Cic. 2. de Nat. Deor. 131. Sed illa quanta benigni-
tas naturæ, quod tam multa ad vescendum, tam varia, & tam jucun-
da gignit?

B O O

BOO, **BOARIUS**, **V. BOS**.
BOOPES, *ἄντις*. [*ἡμερόεις*] Ceresfolium. Apul. de Herbis, cap. 104.
BOOSCOTTE, [*ἡμερόεις*] Helleponti urbs est quæ Helgas & Germanico-
polis postea dicta est. Auctor. Plin. lib. 5. cap. ult.

BOOSURA, [*ἡμερόεις*] Latine Bovis cauda; Urbs est Cypri insulæ, cui
vicina est Treca & Palapaphus, quæ antiquum Veneris templum habet.
Auctor. Strabo lib. 14.

BOOTES, is, & æ. sive **BOOTUS**, i. m. [*ἡμερόεις*] a Bove deductum
nomen. Lat. dicere postsum Bubulcum: est autem Cælestis sidus, quod
Arctophylax vocatur, & more bubulci, sequi plaustrum videtur. Juven. 5.
Sat. 23.

Sideribus dubiis, aut illo tempore, quo fe
Frigida circumagunt pignæ ferracæ Bootæ. [Circuagunt legendum
videtur. Quidni enim, ut Circuco?]

Fuit autem Bootes, ut refert Hyginus, Jovis ex Callisto filius, nepos Ly-
caonis régis Arcadiæ, qui una cum matre in cælum est translatus, & il-
li velut custos appositus. Cic. 2. de Nat. Deor. 109. Septem autem tri-
ones sequitur,

Arctophylax, vulgo qui dicitur esse Bootes;
Quod quasi temone adjunctam præ fe quatit Arcum. Aratus,
Tardus in occasum sequitur sua plaustra Bootes.

Axis Bootis. Avien. Perieg. v. 405.
Vol. 1.

Comes Bootæ. Ovid. 2. de Arte Æm. 55.
Sed tibi non virgo Tegeæa, comefque Bootæ,
Enliger Orion, aspiciendus erit.

Ora Bootis. Avien. Perieg. v. 846.
Plaga dura Bootis. Idem ibid. v. 456.
Actæus Bootes. Valer. 2. Argon. 68.

— quo sidere vibret
Enfis, & Actæus nitet qua luce Bootes.

Cadens Bootes. Virg. 1. Georg. 230. Cadens, Occidens: verno scilicet
tempore, tunc enim Bootes occidit. Servius.

Iratus Bootes. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 225.
Verna nec iratum timeant virgula Booten. h. e. Infestum &
noxium. Plin. lib. 18. cap. 28. Tempestates, grandines, procellæ, ce-
teraque similia ab horridis sideribus exeunt, veluti Arcturo, Orione, Hædis.

Piger Bootes. Claud. lib. 2. de Rapt. Proserp. 190. Ovid. 3. Fast. 405.
Sive est Arctophylax, sive est piger ille Bootes.

Tardus. Ovid. 2. Met. 172.
Te quoque turbatum memorant fugisse Boote,
Quamvis tardus eras, & te tua plaustra tenebant.

Auferre ex oculis Booten dicitur Aurora, quando diefcit. Ovid. 5. Fast. 733.
Auferet ex oculis veniens Aurora Booten.

B O P

BOPGYRUS, i. m. Pifcis nomen est, in Ponto nascens, & in scopulis
vivens, ut ex Ovid. refert Plin. lib. 32. cap. 11. [Sed pro Pogyrum
Hard. ex Ovid. Bovem, Cercyrum reposuit.]

B O R

BORAMA, Phœnicia urbs est non procul a Beryto, & Byhlo, ut auctor
est Strabo lib. 16.

BORCANI, Populi Hirpinorum in Italia, non procul a Collatinis. Plin.
lib. 3. cap. 11.

BORCOBÆ, Thraciæ oppidum Eumeniæ & Parthenopoli vicinum. Plin.
lib. 4. cap. 11.

BORREA, æ. f. Gemma est & lapidum genere. Hin. lib. 37. cap. 8. Qua-
ta apud eos vocatur Borea, cælo autumnali matutino similis: & hæc erit
illa, quæ vocatur aerizula. Similis est & Sardæ, insulæ & violas. Qui-
dam Boria scribunt.

BORREA, Oppidi Hispaniæ nomen, quod a Sex. Pompeio captum est,
ut scribit Cic. 16. Att. 4. Si sana lectio est.

BORÆAS, æ. m. [*ἡμερόεις*] Ventus Aquilo. Nonius, Boream, hoc est
Aquilonem, *ἀντις τῆς βοῆς*, quod sonorus sit & procellifus. Nepos 1. 2. 4.
Cum vento Borea profectus eo pervenisset. Quod antiquæ elegantiæ esse
tradit cl. Gesner. Virg. 1. Georg. 97.

— aut Boreæ penetrabile frigus adurat.
Alpini Boreæ. i. e. Flantes de Alpibus. Virg. 4. Æn. 542.
Ac veluti annosam valido quum robore quercum
Alpini Boreæ nunc hinc, nunc flatibus illinc
Erucere inter se certant.

Arctous, Sen in Troadæ 5. Arctoi Boreæ dissipat impetus.
Frigus Boreæ. Virg. 1. Georg. 97.

Furiæ Boreæ. Stat. 9. Theb. 533.
— Getico fulvis procombis in Æmo
— seu Boreæ furis, putri seu robore quercus,
Cælo mista conas.

Gelidus. Ovid. 2. Amor. 11. 10.
— Eurosq; timebo,
Et gelidum Boream, præcipitemque Notum?

Gravis. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 70.
Hæmonius. Sil. lib. 10. 10.
— velocius inde

Hæmonio Borea, pennaque citatior ibat.
Hispidus glaciæ nivali. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 71.
Horrifer. Ovid. 1. Met. 65.

— Scythiam, Septemque triones
Horrifer invadit Boreas.

Hybernus. Stat. 5. Silv. 1. 82.
Quid Boreas hybernus agat.

Præceps. Ovid. 2. Met. 185. — ut acta
Præcipiti pinus Borea.

Sævus. Catul. 23. 3.
Sarmaticus. Sen. Thyest. 127.
Quas quum Sarmaticus tempore frigidio
In summis Boreas composuit jugis.

Scythicus. Stat. 5. Theb. 346.
Siccus. Sen. Oeth. 8. Et siccus Boreas ferit.
Spirans. Virg. 2. Georg. 316.
Tellurem Borea rigidam spirante movere.

Trux. Virg. 1. Georg. 370.
At Boreæ de parte trucidis qui fulminat.
Excludere Boream. Lucan. lib. 4. 61.
Cynthia quo primum cornu dubitanda refulsit,
Excluit Boream.

Expellere Boream. Sen. Oeth. 2. Quom Boream expulit Africus.
Boreas, nomen fuit Thracis cuiusdam, Strymonis filii. Hic raptus Ori-
thiam Erechthei Athenarum regis filiam. Unde poetis fabulandi occasio
est subministrata, Orithiam a Borea vento fuisse raptam, eique Zethen
& Calain peperisse. V. Ovid. Met. 1. 6. Fab. 9.

BORREALIS, e. Adj. ut, Borealis fatus ab alto. Avien. Perieg. v. 84.
Arctos Borealis. Avien. Perieg. v. 242.
Cæli Borealis tramite. Idem ibid. 964.
Flamina Borealia. Idem ibid. 951.

Motus Borealis. Hædor. 3. 32. [Immo Axis.
Boreus, vel Boreus, [*ἡμερόεις*] Adj. ut, Polus Boreus, i. e. Sep-
tentrionalis, sive Arcticus.

Axis Boreus. Ovid. 4. Trist. 8. 41.
Vi a procul patria peragenda fux axe Boreo est. V. Hygin. Astr. 3. 29.

BORFOTOMA, *ἀντις*. n. [*ἡμερόεις*] Danubii fluminis unum ex otitis. Ex eodem
alveo & super Istropolin lacus gignitur LXIII. m. passuum ambitu,
Halmyrin vocant. Secundum ostium, Naracustoma appellatur. Tertium,
Calonitoma juxta insulam Sarmaticam. Quantum, Pseudotoma, & in

infula Conopon diabasis. Postea Boreostoma & Spirostoma. Singula autem ora tanta sunt, ut prodatur in x. l. m. passuum longitudinis vinci mare, dulcemque ir. elligi hausitum. Verba sunt Plinii de Danubii ostiis, lib. 4. cap. 12.

BORGODIA, Asiae populi in infula Aegilia, teste Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione Arabiae.

BORION, [βοριων] Africae promontorium, quod majorem Syrtim includit. Plin. lib. 5. cap. 4. Promontorium quod majorem includit, (Syrtim intelligit) Borion appellatur. i. e. Boreale.

BORITH, Herba saponaria. De hac herba sic Isidor. 16. 2. Crepitat in aqua, quomodo calx viva, & ipsa quidem disperit, fed aquam lavationi aptam reddit. Jo. Mich. Langius Dissert. edidit, & saponem vel sinea esse contendit: sed Ol. Rudbeck. purpuram vel coccum fuisse statuit. conf. Vulg. Interpr. lercm. 2. 22. & Mal. 3. 2.

BORMANNICO, Oppidum est Narbonensis provinciae, in agro Cavaram situm. Plin. lib. 3. cap. 4. Sed Hard. ex Miss. distinguit: Bormanni, Comacina.

BORON, est Troglodytarum oppidum. Plin. lib. 6. cap. 29.

BORRU, Arianae regionis flumen est. Plin. lib. 6. cap. 23.

BORSIPPA, est Babyloniae, quae Mesopotamiae conjuncta est inter Euphratis conversiones, urbs, Diane & Apollinis sacra, in qua maximum lanificium est, & maxima vesperilionum multitudo, qui longe majores sunt, quam qui in ceteris locis capiuntur, & in esum condiuntur. Strab. lib. 16.

BORSYCITES, Plin. lib. 37. cap. 11. Gemma est, in nigro ramosa, candidis aut sanguineis frondibus.

BORUSSIA, a. f. Germaniae regio, quae & Prussia dicitur, & Prutenia. V. Geogr.

BORYPES, Gemma. [Inmo Barippe. V. BAROPTENUS.

BORYTHENES, [βορυθηνες] Quartus Scythiae fluvius secundum Istrum omnium maximus: & non modo Scythicorum fluviorum longe uberri-
mus, sed etiam ceteris uberior praeter Aegyptium Nilum, cum quo non licet alium comparare. Ceterum uberrius est Borythenes pasqua praebens ameniissima & accommodatissima pecoribus, necnon optimorum ac singularium afflatu piscium. Idem ad potandum suavissimus, liquidus inter turbidos fluens. In cujus quoque ostio ingens vis falis sua sponte concrevit: praebet idem ingentia cere spinis carentia. Verba sunt Herodoti in Melpomene 53. De Borythene Plin. Strabo, Solin. sed omnium diligentissime Herodotus. Nunc vulgo vocatur *Neger* a Turcis. Borythenes, is. m. Oppidum est, quod Borythene amne alluitur: unde & nomen accepit. Alio nomine Olbia dicitur, teste Strab. lib. 7. & Ptolem. lib. 3. cap. 5. Pomp. Mela Borythenidem appellat lib. 2. 1. Est & Infula ejusdem nominis, ante fluvii hujus ostia sita, cujus etiam meminit Ptolem. l. c.

Lacus quoque est ejusdem regionis, qui & ipse Borythenes appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Borythenes, Hadriani Equus, cui mortuo sepulcrum struxit, columnam posuit & conscripsit epitaphium. V. Barth. Adverf. 23. Cal. Rhod. 21. 31. Casaub. & Salmast. in Spart. Hadr. cap. 20. & Lex. Pitisc.

BORYSTENIDAE, arum. m. Populi ad Borythenem amnem, Pompon. 2. 1. Tum Borythenes inquit gentem sui nominis abluit. V. ΒΟΥΣΤΗΝΙΤΕΣ. Hyberni Borythenidae. Propert. lib. 2. 7. 18.

Gloria ad hybernos lata Borythenidas.

BORYSTHENIUS, [βορυσθηνης] Adj. Ovid. 4. de Pont. 10. 53.

Cumque Borysthenio liquidissimus amne Dyrraspes.

BORYSTHENITES, a. m. [βορυσθηνης] Gentile nomen Bionis. V. Diog. Laert. l. 4. S. 46. [Nec aliud gentis nomen Melam l. c. & Plin. l. 4. c. 12. intelligere puto. Alterum poeticum est.

B O S

BOS, bovis, c. [βός] dat. & abl. plur. bobus per syncopen facit, & more veterum bubus. Columel. lib. 2. Nihil dubium quin equis melius, quam bubus res conficiatur. conf. Plin. 38. 45. Plaut. Most. r. 1. 59. Liv. 22. 10. & Tacit. Germ. 40. 5. Cic. de Senect. 33. Olympiae per stadium ingressus esse Milo dicitur, quem humeris sustineret bovem vivum.

Bos, nomin. & voc. sing. proquiritur; sicut Bobus dat. & abl. pl. Nam reliqui omnes casus brevem habent syllabam primam: Servius in Virg. 8. Ecl. 86. Juven. 2. Sat. 123.

Sicilicet horres, majoraque monstra putas,
Si mulier vitulum, vel si bos ederet agnum? Lucret. 6. 1129.

Consimili ratione venit bubus quoque saepe Pestilias. Exempla plura habes infra.

Bos Taurum, Vaccamque comprehendit, praeter suum proprium significatum. Valla lib. 4. cap. 42.

Bos, Nummum aliquando significat, quod antiqua pecunia quaedam boves signatos haberet, quaedam etiam pedes, unde nomen pecuniae traves signatos habet, quaedam ovium boumque effigie primus aet. Plin. lib. 18. cap. 3. Servius uox, ovium boumque effigie primus aet signavit. Plaut. Persa 2. 5. 16. Boves bini hic sunt in crumena. Unde tractum proverbium, Bos in lingua: In eos qui non audent libere quod sentiunt dicere. Translatum vel a robore animantis, quasi linguam opprimens, non sinat eam loqui: vel hinc quod Atheniensium numisma quondam bovis obtinuit figuram. V. Erasmi Chil. Posterior sententia preferenda, de qua V. Auctores quam plurimos in Lex. Pitisc. **Bos Camurus**, Patulus, Lævus, Licinus qui dicitur, docet Jun. Philarg. ad Virg. 3. Georg. 55. V. de singulis f. l.

Bos Cyprius, In brutum ac stolidum jaci solitum, propterea quod Cyprii boves magis bruti ferantur, quippe qui itercore humano pascantur. V. Plin. lib. 28. cap. ult. Refertur proverbium a Suida.

Lucae boves vocantur Elephantii. Plin. lib. 8. cap. 6. Elephantes Italia primum vidit Pyrrhi regis bello, & boves Lucae appellavit in Lucanis visos, anno Urbis aedificatae. conf. Lex. Pitisc. Sen. in Hippol. 351.

Amat infanti bellua Ponti,
Lucaeque boves. vendicat omnes
Natura sibi. Merito explodit hic eos qui Luci boves legunt, &

Silvestres interpretantur Delivus.

Sescenar bos. V. SESCENAR.

Arator bos. Suet. Vesp. cap. 5.

Armenta boum. Virg. 2. Georg. 220.

— hinc armenta boum, meritisque juvencos.

Cædes boum. Ovid. 11. Met. 370.

— neque enim jejunia curat

Cæde boum, diramque famem finire.

Capita boum, pro bobus ipsis. Virg. 5. Aen. 61.

Bina boum vobis Troja generatus Aecetes

Dat numero capita in nave.

Corpora boum. Virg. 4. Georg. 197.

Cura boum. Ovid. 1. Georg. 3.

Custus boum. Ovid. 1. Epist. 103.

Labores boum diluit ruens Aether. Virg. 1. Georg. 325.

Et pluvia ingenti fata læta, boumque labores

Diluit.

Labores boum experiri. Virg. 1. Georg. 119.

— hæc quom sint hominumque boumque labores

Verfando terram experti. [Inscite. V. Serv.

Labores boum sternit torrens. Virg. 2. Aen. 306.

— sternit fata læta, boumque labores,

Præcipitesque trahit filvas.

More bovis. Ovid. in Ibin, 440.

Utque ferax Phalaris, lingua prius ense resecta,

More bovis Paphio clausus in ære gemas.

Mugitus boum. Virg. 2. Georg. 470.

— at frigida Tempe

Mugitusque boum, mollesque sub arbore fomni,

Non abfunt.

Pestis acerba boum. Virg. 3. Georg. 419.

Terga boum. Virg. 5. Aen. 405. de Erycis caestibus.

— tantorum ingentia septem

Terga boum plumbo infuso, ferroque rigeant.

Ufus boum. Virg. 3. Georg. 211.

Sive boum, sive est cui gratior usus equorum.

Æripes bos. Ovid. 6. Epist. 32.

Narrat & æripes Martis arasse boves. V. ÆRIPES.

Agenoreæ boves. Ovid. 24. Epist. 42.

Inter Agenoreas comfiteratur boves. de Jove in bovem converso,

Albis bobus venerari deos. Hor. Carm. fecul. 49.

Cerebrosus bos. In CEREBRUS.

Contumaces boves. In CONTUMAX.

Cruda bos. Hor. Epod. 8. 6. h. e. Cibum male coquens seu digerens,

ob idque alvi fluxum patiens.

Disjunctum bovem curare. Hor. 1. Epist. 14. 28.

Erytheides boves. Ovid. 1. Fast. 543.

— Ecce boves illic Erytheidas applicat heros. De Hercule, qui

Geryoni in Erythea Hispania infula juxta Gades regnanti, boves abstulit. V. Strab. lib. 3. Plin. lib. 4. cap. 22. Melam lib. 2. supra in ERY-

THEA.

Felli boves. Hor. Epod. 2. 61.

Videre fessos vomerem inverfum boves

Collo trahentes languido.

Firmius bove. Ovid. 1. de Ponto 5. 11.

Cernis ut in duris (& quid bove firmius?) arvis

Fortia taurorum corpora frangat opus?

Forda. Ovid. 4. Fast. 631.

Pontifices forda sacra litate bove. Dicitur autem Forda bos,

Quæ fert in ventre, a ferendo, ut Varro auctor est, 5. 3. conf. Lex. Pitisc. in Fordicida.

Formofæ. Ovid. 1. de Arte Am. 296.

Invida formofas oderat illa boves.

Iberus bos. Ovid. 14. Met. 12.

Dives ad Oceanum bobus Jove natus Iberis. De Hercule, qui

Geryoni in Iberia, id est Hispania regnanti, boves abstulit.

Immunis aratri. Ovid. 3. Met. 11.

Incustodiæ. Ovid. 1. Fast. 545. — vagantur

Incustodiæ lata per arva boves.

Indigena. Ovid. 3. Amor. 13. 4.

Castra sacerdotum Junoni festa parabant,

Et celebres ludos indigenamque bovem.

Indomita. Valer. 4. Argon. 362.

Infana. Ovid. 14. Epist. 108.

Exiit infans pellicis ora bovis. Io Inachi filiam intelligit, quæ

ab Jove compressa, subitoque Junonis interventu in vaccam mutata,

tandem furis agitata in Aegyptum pervenit: ubi pristinae formæ reddita,

& mentis compos facta, Iiis dea vocata est.

Intacta. Hor. Epod. 9. 22.

— tu moraris aureos

Currus, & intactas boves. i. e. Quæ jugum non sunt passæ, & indomitæ ad sacrificium triumphum.

Lectus. Ovid. 6. Met. 323.

Impatiensque viæ genitor deducere lectos

Juferat inde boves.

Macri. Juven. 14. Sat. 146.

Minaces. Ovid. 11. Met. 37.

— cornuque minaces

Divulferæ boves.

Misera. Valer. 4. Argon. 395. De Io Inachi filia loquens,

— primo vestigia visu

Fugit: & in misera vultus bovis ora recurrit.

Mutili. In MUTULUS.

Omnivoræ boves. In OMNIVORUS.

Opimi boves. In OPIMUS.

Otiosus. Hor. 3. Carm. 18. 12.

Festus in pratis vacat otioso Cum bove pagus.

Passa jugum bos. Ovid. 2. Met. 10.

Bos tibi, Phœbus ait, solis occurrit in arvis

Nullum passa jugum.

Patuli. In PATULUS.

Pavidus. Claud. in sec. Conf. Stil. 332.

Perdomiti. In FERDOMO.

Piger. Hor. 1. Epist. 14. 43.

Optat ephippia bos piger.

Profuga. Propert. lib. 4. 1. 4.
 Ruricolæ. Ovid. 1. Fast. 384.
 — animam quum ponat in aris
 Lanigerumque pecus, ruricolæque boves.
 Sacri. Ovid. 4. Fast. 476.
 Sactorumque Melan pascua læta boum.
 Sarmatici. Ovid. 3. Trist. 10. 34.
 Ducunt Sarmatici barbara plaustra boves.
 Tardi. Ovid. 1. Amor. 13. 16.
 Prima vocas tardos sub juga panda boves.
 Torva. Virg. 3. Georg. 51. — optima torvæ
 Forma bovis.
 Triumphatus. Ovid. 3. Fast. 732. h. e. In triumphi sacrificio occisus.
 Tutus. Hor. 4. Carm. 5. 17.
 Tutus bos etenim rura perambulat.
 Vetulus. Juven. 10. Sat. 268.
 Et ruit ante aram summi Jovis, ut vetulus bos.
 Vincit. Ovid. 7. Met. 429.
 Amovere boves per dolum. Hor. 1. Carm. 10. 9.
 Te boves olim nisi reddidisses
 Per dolum amotas, &c.
 Arare bobus. Ovid. 5. Epist. 116.
 Non profecturis littora bobus aras. h. e. Operam perdis & frustra laboras.
 Arat bos. Ovid. 15. Met. 470.
 Bos aret, aut mortem senioribus imputet annis.
 Cædere boves. Ovid. 3. ex Pont. 4. 82.
 Conterere. Lucret. lib. 2. 1161. i. e. Assiduo labore vexare.
 Curare. In curvo.
 Disjungere. Juven. 5. Sat. 118.
 Domitare. Virg. 1. Georg. 285.
 Ft prenos domitare boves.
 Ederet agnum bos. V. supra, Bos, nomin. &c.
 Encare arando. Hor. 1. Epist. 7. 87.
 — bos est eneuctus arando.
 Errant boves. Virg. 1. Ecl. 9.
 Fatigare boves. Hor. 3. Carm. 6. 43.
 — & juga demeret
 Bobus fatigatis.
 Mactare. Ovid. 20. Epist. 181.
 Non bove mactato cælestia numina gaudent,
 Sed quæ præstantia est, & sine teite, hie.
 Pascere. Virg. 1. Ecl. 46.
 Pascite, ut ante, boves pueri, submitte tauros.
 Pasti. Virg. 5. Ecl. 25.
 Non ulli pastos illis egere diebus
 Frigida, Daphni, boves ad flumina.
 Petere cornu bos dicitur, quo alludens Hor. 2. Serm. 1. 55.
 Ut neque calce lupus quenquam, neque dente petit bos.
 Placare deos bove. Hor. 1. Epist. 17. 58.
 Vir bonus, omne forum quem spectat, & omne tribunal
 Quandocunque deos, vel porco, vel bove placat.
 Quærere ad sacra. Virg. 3. Georg. 532.
 Subjicere boves aratro. Ovid. 15. Met. 618.
 Quantum depresso subjectis bubus aratro.
 De bove loquente sæpe in prodigijs Jul. Obseq. ut cap. 103. Idem cap. 74.
 conf. Liv. 3. 10. pr. & 24. 10. extr.
 BOALIA, [βωάλια] Ludi diis inferis consecrati. Perott. V. RUBETIA.
 BOARIUS, Adj. [βοαίος] Quod ad boves pertinet. ut, Boarium forum.
 Festus, Boarium forum Romæ dicebatur, quod ibi venderentur boves.
 Hujus Fori boarii meminit Plin. lib. 28. cap. 2. & lib. 34. cap. 2.
 Arva boaria, in quibus Boarium forum Romæ fuit. Propert. 4. 10. 19.
 Arvaque mugitu fante boaria longo,
 Nobile erit Romæ pascua nostra forum.
 Boaria lappa, Herbæ nomen apud Plin. lib. 26. cap. 11. V. LAPPÆ.
 BOO, [βωα] Ære. est Clamare: & boum est proprium, etiam ab ipsa
 voce; quemadmodum Baubare, canum: scititia enim sunt vocabula.
 Boo autem a Græco descendit βωα, quod est clamo. Plaut. Amph. 1. 1.
 77. Tela frangunt, boat cælum fremitu virum. Apul. 3. Flor. Tragœdi
 adeo, ni cotidie proclamant, claritudo arteriæ obsolescit: igitur identem
 boando purgant ravim.
 BOANS, antis, ut, Vox boans. Ovid. 3. de Arte Am. 450.
 Redde meum, toto voce boante furo.
 BOO, Ære. Idem. Pacuvius Medea, Clamore & sonitu colles resonantes
 boant. Varro Parmenone, Exeunt citi, strepunt, bount, Nonius 2.
 80. Antiquum est & inusitatum. [Videtur non Bount, sed Boant apud
 Non. legendum. Nam jungit ibidem Æ Reboare.
 BOVO, [βωβω] Ære. Bovare dicuntur boves, quum vocem emittunt. Varr.
 lib. 6. de L. L. 5. Clamore bovantes, ex Ennio. Boare autem magis est
 in usu.
 BOVATIM, Adv. ad similitudinem bovis. Nigid. Figulus apud Non. 1.
 190. Sunt etiam assimilanter dicta hæc, Canatim, Suatim, Bovatim,
 quæ ab animalibus sumuntur.
 BOATUS, Æs. m. Apul. 3. Miles. p. 130. Præconis amplo boatu citatus
 accusator.
 BŌVICIDIUM, i. n. [βωβικία] a Bos & Cædo. Solin. cap. 2. Inter ritus
 sacrorum factis bovicidiis.
 BŌVILE, is. n. ut, Cervus se bovili condidit. Phædr. 2. 8. 4. V. Charis.
 p. 81. & mox BUBILE.
 BOVILLUS, [βωβίλος] Adj. a Bove: ut, Bovilla caro. Oct. Horat. 1. 7.
 Plin. Bovilla carnis jure facilla curatur. [suspect.] Vulgo Bubulæ.
 BOVINUS, a, um, ut, Medulla bovina ap. Theodor. Priscian. Med. Antiq.
 de Diata cap. 15.
 BOVINOR, Æri. proprie est Bovis strigantis in arando; per metaph. de
 Homine tergiversante dicitur. Bovinatur, conviciatur. Festus.
 BOVINATOR, Æris. m. Nonio 2. 84. est idem qui Malitiosus & tergiver
 sator dicitur. Lucil. ibid. Bovinator ore improbus duro. conf. Gell. 11. 7.
 In Gloss. Ild. Bovinator, & confans.
 BUBÆLUS, i. m. [βωβæλιος & os] a Bove dicitur; Silvestris bos, colore
 niger, quo nunc passim ducendo curru & vehendis oneribus, ac etiam
 Vol. I.

terre arandæ utuntur. Apud veteres non erat in usu. Ex Africa primum
 id animal allatum prodit. Imperitum vulgus Uros quoque Bubalos vocat,
 a Bovis quadam similitudine, excellenti & vi, & velocitate animal.
 Perott. ex Plin. lib. 8. cap. 15. Martial. lib. 1. 23.
 Illi cellit atrox bubalus, atque bifon. Vifuntur Romæ permulti
 bubali. vulgus Itolorum adhuc vocat Bufalum, immutata tantum una li
 tera: Galli Un buffle.
 BUBALINUS, a, um. ut, Laridum bubalinum. Vopisc. in Probo cap. 4.
 conf. Ulp. 34. ff. t. 2. l. 25. §. 5.
 Bubalina Stragula, [βωβαλίνη στράγη] a Jureconsulto dicta sunt, Quæ equis
 interni solebant: ex pellibus enim bubalinis fiebant antiquitus itragula
 ad equos. Hæc Bayhus. Eadem quoque ratione nos Thoracem bubali
 num dicere possumus, Qui ex corio bubalino factus est. Un coler de buffle.
 BUBÆLIS, e. Idem. ut, Bubale fructum. Petron. cap. 35. Sed Bubulæ
 Docti emendant.
 BUBALION, i. n. Cucumis silvaticus. Apul. de Herb. 113.
 BUBETIA, vel potius Bubetii ludi, quos veteres a bobus pecoreque ap
 pellarunt, qui & Boalia, boum gratia instituti. In eo enim festo solen
 nitatis boum & taurorum venatio fieri solebat, quemadmodum nunc quoque
 Venetis & fere per totam Italiam fieri soler eo die qui Quadragesima
 proximus est. Plin. lib. 18. cap. 3. Ludos boum causa celebrantes, bubet
 tios vocabant.
 BUBILE, sive BOVILE, is. n. [βωβίλιον, βωβαλία] Locus ubi boves
 morantur. Plaut. Pers. 2. 5. 18. Enim metuo ut possim in bubile rejice
 re, ne vagentur. Quædam exemplaria hic legunt Bubilem m. gen. Col
 mel. lib. 1. cap. 6. Domitis armentis duplicia bubilia snt, hyberna,
 arque activa. Cato cap. 4. Bubilia bona, beneque ædificata, bonas præ
 feres, salicas habeant clatras. conf. Varr. de L. L. 7. 30.
 Varro negat dici Bovile, sed tantum Bubile. H. St. Et negat quidem
 duobus locis p. 94. & p. 110. ed. tert. Steph. V. tamen locum Charif.
 supra in BOVILE adductum.
 BUBONA, æ. f. Dea boum apud antiquos. August. de Civ. Dei 6. 9. Stuck.
 de Sacrif. p. 35. Cæl. Rhod. 21. 34. Gyrald. Synt. Deor. 1. p. 55. G.
 BUBSQUA, æ. m. Idem ac Bubulcus. Sidon. 1. Epist. 6. Apul. 8. Met.
 p. 138. Scribitur & Bobesqua. V. Ind. Elmenhorst.
 BUBULCUS, i. m. [βωβυλκος, βωβυς] Qui vel bovis arat, vel boves fun
 di aratorios pascit. Cic. 2. de Divin. 50. Ejus aspectu quum obstupuisse
 bubulcus, clamoremque, &c. Juven. 11. Sat. 151.
 Ferox bubulcus. Ovid. 4. de Pont. 7. 10.
 Ipse vides, onerata ferox ut ducat lazyx
 Per medias lætri plaustra bubulcus aquas.
 Sauromates bubulcus. Ovid. 3. Trist. 12. 30.
 Stridula Sauromates plaustra bubulcus agit.
 Tardus. Virg. 10. Ecl. 19.
 — tardi venere bubulci. conf. Columel. 1. 6. & 9. &
 Plin. 18. 3. vel Lex. Pitif. Supra BOOTES.
 BUBULCARIUS, i. m. Idem. Gloss. Gr. Lat. βωβυλκάρης, bubulcarius.
 BUBULCATOR, [βωβυλκτωρ] Æri. Bubulci officium facere. Plaut. Most. 1.
 1. 50. Decet me amare, & te bubulcitarier. Nonius 2. 85. & hoc aliud
 Varronis exemplum citat active. Apul. lib. 1. Flor. p. 343. Est apud il
 los gens, quæ nihil amplius quam bubulcitate novere. Ideoque cogno
 mine illis Bubulcis inditum. Ita legunt Elmenhorst. & Jul. Flor.
 BUBULCARIUS, i. m. Qui offam bubulam parabat. Hieron. in Test. Grun.
 Porc. Bubularis intestina. [Meminit quidem hujus Testamenti Iudicri
 Hieronymus Procem. in Jes. & Apolog. in Ruf. Sed auctor ejus talis per
 hibetur. Ceterum suspicor Bubularis probularis scriptum esse, lapsu facili.
 BUBULUS, [βωβυλος] Adj. Idem significat quod Bovinus, Quod est bovis
 ut, Lac bubulum. Plin. lib. 28. cap. 13. Stomachum exulceratum lactis
 asinini potius reficit: item bubuli. Sic Bubulum pecus. Varro 2. de R. R. cap. 5.
 Caro bubula. Plin. 28. 10.
 Caseus bubulus. Suet. Aug. cap. 76.
 Corium bubulum. Plaut. Cæn. 1. 1. 11.
 Cottabi bubuli. Plaut. Trin. 4. 3. 4.
 Monumenta bubula joco dixit Plaut. Stich. 1. a. 6. pro loro, seu nervo
 bubulo, qui officii admodum cessantes.
 Bubula, absolute: & subauditur Caro. Plaut. Aul. 2. 8. 4. Agninam
 caram, caram bubulam. conf. Apic. 8. 5.
 BUCERIA, [βωβυλκωρ] Boum greges. Lucret. lib. 2. 660.
 Lanigeræ pecudes, & equorum duellia proles:
 Buceriæque greges. Nonius. Videtur adj. idem ac Bucerus, i per
 epenthesis interposita. [Ex Græco βουκεριος formatur βουκερίας, s. a. pl. βου
 κηρίας quod adjective usurpat, ut ημερησίας, ημερησίας & alia id genus.
 Alter Ildor. Gloss. q. non moror.
 BUCERUS, a, um. [βωβυκος, βουκερος] Adj. ut, Armenta bucera. Ovid. 6.
 Met. 395. — armenta que bucera pavit. i. e. Boves ipsos valde con
 tusos: βω namque particula est inventiva, κηρος autem dicitur cornu.
 [Ineptæ. Nulla est enim intentio. Rectius
 Pecus bucerum de bubus dicimus. Festus.
 Secla bucera. Lucret. lib. 6. 1240.
 Lanigeræque simul pecudes, & bucera secla. h. e. Boves.
 BUCEDA, vel BUCCIDA, æ. m. Qui cæditur loris bubulis. Plaut. Most.
 4. 2. 1. Illi bucæde erunt potius, quam ego sim refitio.
 BUCETUM, i. n. vel pl. BUCETA. Boum pascua. Gell. 11. 1. Buceta
 in ea terra gigni, pascique solita sunt plurima. V. Gronov. Quidam le
 gunt Bucera. Lucan. 9. 185.
 — calidi lucent buceta Matini. Ita Mff. tres Berfm. sed
 al. hic leg. Buceta. Sidon. 2. Epist. 2. Tintinnabulati greges per depaita
 buceta reboantes. ubi Savaron. V.
 BUCIÆ, orum. Pascua ubi boves cidentur. Ildor. Gloss.
 BUCOLICUS, [βωβυλκωρ] Adj. ut, Carmen bucolicum, dictum a cuc
 colia boum, id est από τῶν βωβυλκων, præcipua enim sunt animalia apud
 rusticos boves. Servius. conf. Ildor. 1. 38. & Voff. 3. Poet. Init. p. 78.
 Cætra Bucolica vocatur, Quæ in quintam regionem in carmine Hexa
 metro dicitur.
 Milites bucolici pro Rusticis apud Capitol. in M. Antonino Pho. p. 157.
 H. St. [En locum, c. 21. Cum per Ægyptum Bucolici milites gra
 via multa fecissent, per Avium Callium refti sunt. Eademque verba
 in vita Cassii Vult. auctore, c. 6. leguntur. Unde satis apparet id nomen
 proprium factionis, seu monis prædonum fuisse, quod ex loco, ubi
 confederant tractum docuit Casaub. q. V.

Mōdi bucolici. Ovid. 2. Trist. f. 8. Poema bucolicon. Columel. 7. 12.

BUCOLICA, orum, pl. n. pro Carmine bucolico.

BUCOLICON, species panacis herbe, quæ panax agrestis dici potest: de qua sic Plin. lib. 25. cap. 4. Id quod e Macedonia affertur, bucolicon vocant, armentariis sponte erumpentem faccum excipientibus: hæc celerime evanescit.

BUCULA, æ. f. [*βούλον, βουλάρις*] dimin. Virg. 1. Georg. 376. — aut bucula cælum

Suspiciens patulis captavit naribus auras. Plin. lib. 34. cap. 8. Myronem Eleutheris natum, & ipsum Ageladæ discipulum, bucula maxime nobilitavit, &c. Et Cic. 6. Verr. 135. Aut ex ære Myronis buculam? Errans bucula. Virg. 1. Georg. 11.

Perdita bucula. Virg. 8. Ecl. 86. i. e. Amore constampta. Servius.

BUCULUS, i. m. [*βουκόλιος*] Columel. lib. 6. cap. 2. Quam deinde buculos comprehendis, extra stabulum producto. i. e. Novellos boves & tirunculos.

BOS, Pifcis plani genus est, quod pro spina cartilaginem habet, veluti raia, palfinacæ, torpedo, & similes. Plin. lib. 9. cap. 24.

BOSCHIS, idis. f. Volucris est quæ clausa pascitur, ut anas, querquedula, &c. Columel. lib. 8. cap. 15.

BOSENSES, Populi sunt civium Romanorum, in Sardinia insula, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 7.

BOSGODARISA, Lucus est in confinibus majoris Armeniæ situs. Auctor Strabo lib. 12.

BOSMORUS, [*βόσμορος*] Strab. lib. 11. Frumenti religiosi genus est, tritico minus, apud Indos inter amnes proveniens, quod excessum proritico torretur: juramentoque adiguntur mellores, non apertaturos prius quam coxerint, ne semen in alias terras transferri possit. Apud Dioscoridum Bosporum vocatum legitimus, corruptus, ut videtur, exemplarius. **BOSPHORUS,** i. m. seu **BOSPORUS,** [*βόσπορος*] Marc angulum significat: dictus a bovis meabili transitu, propter angustiam freti. Duo autem bosphori sunt: alter juxta Byzantium, qui Bosphorus Thracicus dicitur: alter in introitu Mæotidis paludis: de quo Ovid. 3. Trist. 4. 49. Bosphorus, & Tanais superat, Scythiæque paludes.

Bosphorus quasi Mare bovem portans Xyl. in Dionem, quod improbo, ut dixi in Annotationibus nostris. H. St.

Est item Bosphorus Stephano, Duarum urbium nomen, quarum alteram ad sinum Cimmericum, & fretum ejusdem nominis colloca, quæ & Bosporopolis dicitur: alteram in India constituit.

Bosphorus Cimmericum, quidam ex eo dictum putant, quod Cimmericus populus habeat, qui ejus frigidissimam partem incolant. V. Plin. lib. 4. cap. 12. conf. Curt. 6. 2. 13.

Genens Bosphorus. Hor. 2. Carm. 20. 14. i. e. Peritrepentis & sonantis. Vifam gementis littora Bosphori.

Porphy.

Infansies Bosphorus. Hor. 3. Carm. 4. 30. i. e. Aquarum æstu furens. Perhorrescit Bosphorum navita Pœnus. Hor. 2. Carm. 3. 14.

BOSPHORANUS, a, um. [*βόσπορος*] Adj. ut, Mithridates Bosphoranus. Tacit. 12. Ann. 15. 1. Sic ab Hiberno distinguit scil.

Bosphoranus, Accola Bosphori. Cic. pro Lege Manil. 9. Et se Bosphoranus, finitimis suis, bellum inferre sinulaflet. conf. Sext. Ruf. cap. 16.

BOSPHORIUS, aliud Adj. [*βόσπορος*] ut, Mare Bosporium. Ovid. 2. Trist. 208.

Egerit Ionio, Bosphorico mari.

BOSTAR, Viri proprium apud veteres, Sil. Ital. lib. 3. 647. Interea voces Jovis, atque aracula portans Emenis aderat Garamantum latus arenis Bostar, & ut viso stimulabat corda tonante. V. Polyb.

Bostar proprium viri, pro Stabulo nusquam inveni, licet Calepinus ponat. Hæc Despaut. Ego puto factum ex *βοσπάρια*, seu potius *βοσπάρια*, & fortasse erratum erat apud Calepinum. H. St.

BOSTRA, Phœnicæ ubi ad mare sita, Byblo vicina. Strabo lib. 16. conf. Spanh. de Ufu &c. Num. diff. 13. p. 612. & Ammian. 14. 8.

BOSTRYCHUS, i. vel **BOSTRYX,** & cis. m. [*βόστρυχος, βόστρυξ*] Mullebris capillus, cæfaricus, plexi mulierum crines. in vet. Lex. Græco Lat. Cincinnus. Hinc

BOSTRYCHITES, æ. m. [*βόστρυχίτης*] Gemma crinibus mulierum similis. Plin. lib. 37. cap. 10.

BOSTRYCHUS, Adj. Firmicus lib. 4. cap. 12. Spiffis capillis, aut molli ter flexis, vel gradata pulchritudinis vcnustate compositis: crispis quoque, aut crinibus bostrychis comatos, &c. *βόστρυχος*, calamiflor, cincinnatus fum; *βόστρυχίς*, comam alo. Meminit & Cæl. lib. 16. cap. 15.

B O T

BŌTĀNICUS, a, um. Adj. [*βοτανικός*] a Gr. *βοτάνη*, ad herbas pertinens. Hinc

BOTANICE, es. f. [*βοτανική*] Ars herbaria.

BOTANICUM, i. n. [*βοτανικός*] Herbarium dicitur, quod ibi herbae notentur. Hædor. 4. 10.

BOTANICUS, i. m. Rei herbariæ peritus.

BOTANISMUS, [*βοτανισμός*] Ægyptiorum arandi modus, de quo sic Plin. ubi quid antiquitas inter arandum facilitatem esset, prosequitur est, Nunc quoque, inquit, non multo graviter opera, sed tamen inarari certum est abjecta prius femina in limo digressi arinis, hoc est Novembri mense incipiente: postea pauci runcant, quod Botanifimum vocant. Hæc ille lib. 8. cap. 18.

BOTANOMANTIA, [*βοτανομαντία*] Magiæ species, quæ fit per herbas, qua Circe & Medeam excelluisse poetæ prodiderunt.

BOTELLUS, V. BOTULLUS.

BOTRIA, [*βότριά*] pl. diminut. a *βότρυς*, Cavitates, seu Fossulæ sunt, in quibus dentes infixi sunt. V. Galen. lib. de Offib. c. 4. extr.

BŌTHĒNUS, i. m. [*βόθηνος*] proprie Fossa, seu fovea, transl. Cometa figuram foveæ habens. Apul. de Mundo p. 58. & 64.

BŌTHI, Thraciæ populi, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

BŌTRIUM, [*βότριον*] Stephano] Oppidum Phrygiæ, Attæam habens paludem sale fecundam.

BŌTŌNES, um. & **BŌTONNI,** orum. Tumores aggesta terra excitati. V. Auc. Rei Agr. p. 225. 306. &c. conf. Rigalt. Gloss. Agr. p. 294.

BŌTRIUS, [*βότριος*] Vicus non longe a Segobriga: quondam oppidum, sed a Tiber. Græco dirutum, ut refert Polybius.

BŌTRUS, i. m. Uva, racemus: a Græco *βότρος*, quod *βότρον τὸ βῆ*, ἢ *ματὸς* Mofocholus deduci arbitrat. Vulg. Incept. Mich. 7. 1.

BŌTRUOSUS, a, um. [*βότροσος*] apud de Herb. cap. 67. Botruosum semen.

BŌTRYON, ðnis. m. [*βότρυον*] Idem quod Botrus. Martial. lib. 11. 28. Nec dignam toto fe botryone putat. Uva conditiæ racemum Hen. Steph. in Gr. Thef. exponit.

Botryon, Medicamentum. Plin. lib. 28. cap. 4. Æschines Atheniensis excrementorum cinere anginis medebatur & tonfillis, uvilque & carcinomatiss. Hoc medicamentum vocabat Botryon.

BŌTRYCHUS, [*βόστρυχος*] Acinorum radix est, quæ ex palmitè enascitur, unde acini ipsi pendent. Ex Galen. lib. 2. de Alim. facult.

BŌTRYX, [*βόστρυξ* Dioc. f. 76.] Herbae genus quod alio nomine Ambrosia, & a quibusdam Artemisia vocatur: ita dictum, quod circa immum caulem fenen habeat in ramulis utrarum modo dependens, odore vinofo. *βότρυς* enim Græci racemum vocant. V. Plin. lib. 27. cap. 4. conf. ARTEMISIA.

BŌTRYX, five **BŌTRYDION,** [*βόστρυχίον*] Genus ornamenti muliebris apud Pollucem lib. 5. cap. 16. & lib. 7. cap. 22. quod quale sit, non recordor alicubi declaratum. Gualtherus autem utrobique reliquit vocem Græcam.

BŌTRYTES, [*βόστρυγες*] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Botrytes alia nigra est, alia pampinea, incipienti uvæ similis. Rectius scribitur Botrytes, *βόστρυγες*.

BŌTRYTIS, vel **BŌTRYTIS,** idis. f. [*βόστρυγίς*] Cadmiæ species, quæ testudini arararium fabricarum uvæ modo adhaeret, unde & nomen habet. V. Galen. lib. 9. Simplic. & Plin. lib. 34. cap. 10. & Cels. 6. 6. 6.

BŌTULLUS, five **BŌTULLUS,** [*βότρυλλος, βότρυλος*] Farciniss genus e carne suilla: a Bolis, id est frustulis carnis, ut quidam putant, appellatus. Festus; Botullus, Genus farciniss propter connexionem, a Bolis fic appellatur. De his ita scribit Apicius 2. 5. Botullum fic facies, ex ovi vitellis coctis, nucleis pineis concisis. Cepam addes, porrum concisum, thus crudum. Mifcebis piper minutum, & sic intestinum farcies. Adjicies liquamen & vinum, sicque coquas. Erat quidam botullus mensis omnibus gratus, sed in Saturnaliibus celebrabatur præcipue, dum ex eo corona heret pulti. Martial. lib. 5. 79.

Et pultem nivcam premens botellus. Botellus enim est Parvus botullus. Si diligenter omnia perpendis, tibi forte persuadebis, Botullum seu Botellum id esse farcinem, quod Galli vulgo *Bodinum* vocant, luxato ut opinor vocabulo. Martial. lib. 14. 72.

Qui venit botullus medio tibi tempore brumæ, Saturni septem venerat ante dies. conf. Gell. 16. 7. & Pitif. Lex.

BŌTULARIUS, i. m. [*βότουλᾶριος*] Botulorum venditor confectorque apud Senec. Epist. 57. Botularium, & crustularium, & omnes popinarum infitiores. Terentio Fator dicitur q. V. f. l. conf. supra in **BUBULARIUS**.

B O V

BOVA, Vas vinarium longum, turgidum & amplum, bovæque serpenti simile. Lucilius, Æs defraudasse canponem, bovam luto oblevisse, tum portiores terram dux. Explicatur & in antiquo lexico Bova, *βόας βόας*, Turnebus. V. BOA.

BOVARE; **BOVATIM;** V. ROS.

BOVIANUM, [*βότανον*] Samnitium colonia vetus. Plin. lib. 3. cap. 12. Samnitium, quos Sabellos, & Græci Saunitas dixere, colonia Bovianum vetus, &c. V. Lex. Pitif. meminit Cic. pro Cluent. 197.

BOVIANUS, Adj. [*βότανικός*] ut, Luflra Boviana. i. e. Satus circa Bovianum. Sil. lib. 8. 565.

Qui batulum, Mucraque colunt, Boviana quique Exercent luflra.

BOVICIDIUM, **BOVILE,** **BOVILLUS.** V. ROS.

BOVILLÆ, [*βόβιλλαι*] arum. Oppidum in Latino hæd procul ab Urbe, via que ducit Aricam, ut indicat Afconius in argum. Milonianæ. Plin. lib. 3. cap. 5. Suet. Aug. cap. 100. Perf. 6. Sat. 55.

— accedo Bovillas

Clivumque ad Virbi.

Suburbanae Bovillæ. Propert. lib. 4. 1. 33. conf. Ovid. 3. Fast. 667. & Lex. Pitif. [Conf. *BOVILLÆ*, ut restitui, cum in vulgatis Nonii codd. Bohilla, nomen. sing. legatur.

BOX, bociis. [*βόξ*] Genus piscis marini, a boando, ut putatur, dictum, cujus meminit Plin. lib. 32. cap. ult. Festo dicitur Bocas. q. V.

B R A

BR. Bonorus. [Immo Bono Reip.] **BRIT.** Britannicus.

BRABASTENES, Mens, quæ Liv. lib. 4. Bell. Mæced. decem millibus passuum a Lacedæmonia propinquum dixit. [Suspensa merito hæc sunt.

BRABUTES, æ. m. [*βραβούτης*] Dispensator præniorum, seu præfectus gymnics ægonibus: Designator Latine dicitur. V. Ulp. 1. Athlet. 4. Suet. Neron. cap. 53. Nec aliter certamina gymnica Græcia tota spectabatur, quam brabaturum more, in stadio humi all'dens. conf. Linsf. de Amphit. cap. 20. & P. Fabrum Agnoscit. 1. 23. five Lex. Pitif. [Dicitur & Brabeus, *βραβέως*. Ceterum improprie Stuetonium locorum hic docet Vandæ Diss. 7. quum non ipsos certaminum judices præfides, sed eorum ministros intelligat, qui alias Mastigophori & Rhædophori.

BRABTUM, seu **BRABÆDUM,** i. n. [*βραβέδιον*] Latine dicitur Victoria agonistica, seu cufusunque Certaminis præmium. Brabiam dicendum esse latinis admonet Erasmus, non Bravium; hoc est per s litteram, non per v: deinde penultima acuta, aut circumflexa, quemadmodum est apud Græcos *βραβέδιον*, id est brabium five brabeum. Qui de Græcarum vocum etymologis conscripserunt, exsilliant *βραβέδιον*, dictum a *βραβέδιον*, muratis ac transpositis litterulis alioque, quod est virga, five sceptrum. Unde qui regalia scepra gestant, Brabeute dicitur, a boando, ut putatur, dictum, cujus meminit Plin. lib. 32. cap. ult. Festo dicitur Bocas. q. V.

Solus brabei duplicis Palmam tulit. conf. Tertull. ad Martyr. cap. 3. & Vulg. Int. 1. Cor. 9. 24.

BRABYLA, æ. f. [*βραβύλα*] Herba est, de qua Plin. lib. 27. cap. 8. Brabyla, inquit, spissidum vini habet, cotonei mali modo, nec amplius de ea tradunt auctores.

BRACARA, sive **BRACCARA**, & **BRACARAUGUSTA**, [*Βραχάρα* Ptolem.] conjuncte, ut *Caesaraugusta*. Vulgo hodie *Braca*, cuius praeful metropolitius, simul & primus regni Lusitaniae appellatur. Volaterr. conf. Aufon. de Urb. 9. 5. Hinc

BRACARI, sive **BRACCARI**, [*Βραχάριος* Ptol.] populus Hispaniae, quorum oppidum *Bracara*. *Bracares* Plin. &

BRACARUS, a, um. Adj. unde

Bracarus conventus, unus e septem Hispaniae. Univerfa enim provincia Hispaniae dividitur in conventus septem, Carthaginensem, Tarraconensem, Caesaraugulanum, Clunienfem, Asturum, Lucentem, Bracarum. Plin. lib. 3. cap. 3.

BRACCA, ae. [*Βραχάρα*] Veltis fluxa, intonsaque, ac varii coloris: qua utebantur frigidioris plagae homines. Diodor. lib. 6. cap. 9. de Galatia, seu Gallis. Veltis, inquit, ad terrorem intonsus, ac coloris varii ferunt: quas illi vocant braccas. Sagula gerunt virgata, brevis quidem crassiora, aestate subtilia. Alii scribunt *Brachae* per η, sed sine ratione: fit enim a Graeco *βραχάρα*, & per additionem β, *βραχάρα*, unde *Bracae* quasi *βραχάρα*.

Braccis usus fuisse Scythas docet Ovid. 5. Trist. 7. 49.

Pellibus & laxis arcent male frigora braccis. Et Pomp. Mela, Braccati sunt, inquit, totum corpus Sarmatae, &, nisi qua vident, etiam ora veltii.

De Gallis Suet. Caes. cap. 80.

Galli braccas depoluerunt, latum clavum sumpferunt. V. Bayfium in libello de Re Vest. Hicron. in Epist. ad Fabiolam, De veste sacerdotali, & Ambros. lib. 1. de Officiis, Braccas appellant Feminalia, quibus pudibunda velantur, sicuti vulgariter appellantur. conf. omnino Lex. Pitifc.

Sic fortasse ex Gallico *Gueltres* factum Segestre, nisi illud ex hoc, V. de SEGESTRE. H. St. Gall. enim *Bracs*. Lat. & *Braca* scribitur.

Laxae braccae. Lucan. lib. 1. 430.

Pertica bracca. Ovid. 5. Trist. 10. 31. Al. Barbara.

Sarmaticae. Valer. 5. Argon. 424.

BRACCARIUS, i. m. Braccarum confector. Lamprid. in Alex. cap. 24. Braccariorum, linteonum, vitreariorum, pellionum &c. vectigal pulcherrimum instituit.

BRACCATUS, Adj. Bracca indutus. Cic. pro Font. 23. Sic existimatis eos hic sagatos, braccatosque versari animo demisso atque humili, ut &c. Miles braccatus. Propert. lib. 3. 17. i. e. Parthus.

Braccata Gallia, Provincia Narbonensis, docente Plinio, Narbonensis, inquit, provincia appellatur pars Galliarum, quae interno mari alluitur, Braccata ante dicta, amne Varo ab Italia discreta, Alpiumque saluberrimis Romano imperio jugis. Haec ille lib. 3. cap. 3. Constat autem Braccatam dictam esse a vestium habitu, quum reliqua a nutriendi capilli studio Comata diceretur, quamquam sunt qui toti id nomen Galliae falso tribuant, illo Lucani lib. 1. 438. moniti:

Crimibus effusus toti praelate Comatae. Constat enim ex lib. 11. Ann. Taciti, 20. 2. Comatam a Narbonensi aliam esse omnino. V. Plin. lib. 4. cap. 17. & Melan. 2. 5. & 3. 1.

BRACCARA. V. BRACARA.

BRACHIUM, i. n. [*Βραχίον*] Os ulnae, quod humerum excipit a Celso l. 8. c. 1. dicitur, & frequentius pro toto membro accipitur, quod est ab humero summo ad manum. Virg. 5. Aen. 364.

— & evinctis atollit brachia palmis.

Brachium deducitur, inquit Festus, a *βραχίον*, quod est breve, eo quod ab humeris ad manus breviora sunt, quam a coxis plantae.

Levi brachio dicimus, quum indiligentem operam significamus. Cic. 4. Att. 16. Consules, qui illud levi brachio egissent, rem ad senatum detulerunt.

Molli brachio aliquem objurgare, h. e. Leviter: tralatione ab iis qui pueros errantes leviter percutiunt. Cic. 2. Att. 8. Quod me quodam modo molli brachio de Pompeii familiaritate objurgas, nolim ita existimes, &c.

Brachia, in piscibus mollibus. [*σπέρματα*] Plin. lib. 9. cap. 29. de nautilo, Postea prima duo brachia retorquens, membranam inter illa mirae tenuitatis extendit, qua vellicante in aera, ceteris subremigans brachiis, media cauda ut gubernaculo se regit.

Brachia in machinis. Vitruv. 1. 1. & 10. 15.

Ferrea, scil. Circini. [*σπέρματα*] Ovid. 8. Met. 247.

Brachia in munitionibus. Oppius de Bell. Alex. cap. 5. Liv. 4. 9. extr. Lucan. 3. 385. Curt. 6. 4. 16. conf. Lex. Pitifc. Sic Brachia portuum. Suet. Claud. cap. 20.

Extruere brachia valli. Lucan. lib. 1. 387.

— crudaque extruxit brachia terra. i. e. Aggeres, sive extrema valli cornua.

Porrecta brachia portus. Juven. 12. Sat. 76.

Tyrhenamque Pharon, porrectaque brachia rursus, &c.

Procurrunt brachia sinus, vel potius portus. Ovid. 11. Met. 230.

Brachium, de mari & fluminibus dictum. Liv. 22. 52. pr. Annibal ad minora ducit castra oppugnanda; & omnium primum, brachio objecto, flumine eos excludit. [Sed profecto h. l. ut & in alio ex l. 44. c. 35. extr. qui in Lips. Thefauro adestur, Munitionis brachium intelligitur, non Cornu, seu Diverticulum fluminis, vel Maris sinus. De mari quidem Ovid. 1. Met. 13.

— nec brachia longo

Margine terrarum porrocerat Amphitrite. De Fluminibus, quomodo Germani usurpant, apud veteres auctores non occurrit, nisi quod in Thef. Lips. ex inedito veteri Geographo, Brachia Nili memorantur. Sed is fortassis sequioris aevi est. V. Cang. Gloss.

Brachia montium. Plin. lib. 5. cap. 27.

Ardua brachia insula. Claud. Epig. 86. (al. 28.) 4. in Descript. Insulae.

— fractasque per undas

Ardua tranquillo curvantur brachia portu.

Brachia in viribus sunt, ut flagella, palmetes, duramenta. Columel. lib. 6. (pero. 4.) Nec debemus committere ut brachia pleniora trunco sint. Badaus. conf. l. 4. passim. Virg. 2. Georg. 368.

— tunc frange comas, tunc brachia tonde.

Arnosa brachia arboris. Virg. 6. Aen. 282.

Nemorosa taxus fundit. Sil. Ital. lib. 12. 595.

Spaciantia passim, arboris. Ovid. 14. Met. 629.

Pandit brachia ulmus. Virg. 6. Aen. 282.

— annofaque brachia pandit

Ulmus opaca ingens.

Tendere brachia, dicitur aesculus. Virg. 2. Georg. 295.

— & brachia tendens

Huc illuc, media ipsi ingentem sustinet umbram.

Abrepta brachia Pindi, i. e. Arbores in monte Pindo crescentes. Claud.

Paneg. 3.

Concava Cancri. [*Καυρά*] Ovid. 10. Met. 127.

Concavare in arcum. Ovid. 2. Met. 195. de Scorpio. Sic

Contrahere. Virg. 1. Georg. 34.

Curvare. Ovid. 2. Met. 82.

Brachium equo, vel potius Centauro. Ovid. 3. Met.

Contractio & Projectio brachii. contraria. Cic. in Orat. 59. Brachii pro-

jectione in contentionibus, contractione in remissis. [Remissionibus

Lamb. Malum Contentionibus legere, ut sit n. abfol. respondens & i. emittis.

Porrectio brachii. Auct. ad Heren. lib. 3. 27. Sin contentio fiet per dis-

tributionem, celeri porrectione brachii, inambulatione, peccis dexteri

rara suppositione, acri & defixo aspectu uri oportet. [Nili hic quoque

Projectione legendum.

Cerae brachia. Hor. 1. Carm. 13. 3. i. e. Mollia, aut Cerae familia.

Acon.

Candida. Stat. 3. Silv. 5. 66.

Captiva. Sen. OFth. 2.

Celeri brachio uti. Auctor ad Herenn. lib. 3. 27. Sin contendemus per

continuationem, brachio celeri, mobili vultu, acri aspectu ute-

mur.

Curva. Stat. 6. Theb. 850. al. Vara.

Defessa. Sen. Herc. Oeth. 14.

Fluentia sudore. Ovid. 9. Met. 58.

Fortia. Stat. 1. Achil. 328.

Inertia. Ovid. 5. Met. 548.

Lassata. Juven. 6. Sat. 420.

Lenta. Sen. Octav. 6.

Libera. Ovid. 13. Met. 668.

Liventia. Ovid. 6. Met. 279.

Livida. Hor. 1. Carm. 8. 11.

Mollia. Lucret. lib. 4. 791.

Nigra Vulcani. Juven. 13. Sat. 45.

Nuda. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 30.

Obliqua. Ovid. 5. Met. 215.

Onerata telis. Ovid. 3. Met. 109.

Operosa. Stat. 1. Theb. 218.

Pallentia. Ovid. 7. Met. 345.

Recta. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Retorta tergo. Hor. 3. Carm. 5. 22.

Sava. Ovid. 2. Met. 82.

Saucia. Ovid. 1. Amor. 14. 18.

Sopita. Ovid. 14. Epist. 69.

Subiuncta lacertis. Ovid. 14. Met. 304.

Temeraria. Ovid. 1. Amor. 7. 3.

Adducta brachia solvere. Ovid. 9. Met. 52.

Captantia collum. Ovid. 3. Met. 428.

Consumpta ferro. Stat. 10. Theb. 165.

Circumdare brachia collo. Ovid. 9. Met. 458.

Cohibere. Cic. pro Cael. 11. Nobis quidem olim annus erat unus ad

hibendum brachium toga confitutus, & ut exercitatione ludoque cam-

pestri tunicati uteremur.

Compegere. Ovid. 14. Met. 630.

Dare. Hor. 3. Carm. 9. 2.

Nec quifquam potior brachia candida

Cervici juvenis dabit.

Demittere. Virg. 3. Aen. 535.

Demissa brachia. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Diducere molli motu. Stat. 3. Silv. 5. 66. de Saltatione.

Efferre. Virg. 5. Aen. 427.

Exerere. Ovid. 2. Met. 270.

Exolvere ferro. Tacit. 15. Ann. 63. i. e. Aperta, sive secta vena mor-

tem libi asciscere.

Extentum brachium. Cic. 2. de Orat. 241. Per tuas statuas vero quum

dixit, & extento brachio paululum etiam de gestu addidit, vehemen-

tius risimus.

Fatiscere. Stat. 1. Theb. 218.

— jampridem Cyclopus operosa fatiscunt

Brachia.

Ferire. Sen. in Med. 10. Tibi nudato pectore Mænas sacro feriam bra-

chia cultro.

Ferre humida. Ovid. 19. Epist. 60.

Fidere brachiis. Hor. 7. Carm. 4. 50.

Fidens juvenis horrida brachiis.

Frangere brachium. Cic. 2. de Orat. 253. Excusavit Vespia Terentius,

quod um brachium fregisse diceret. V. FRANGO.

Gerere. Ovid. 5. Met. 455.

— & que modo brachia gessit,

Crura gerit.

Jactare alterna. Virg. 5. Aen. 376.

Ostenditque humeros latos, alternaque jactat

Brachia protendens, & velberat ictibus auras.

Excussa. Ovid. 5. Met. 595.

Jactare in latus. Quintil. lib. 4. cap. 12.

Implicit brachia collo materno. Ovid. 1. Met. 752.

Injicere collo. Ovid. 3. Met. 389.

— ut injiceret sperato brachia collo.

Intendere remis. Virg. 5. Aen. 829.

— jubet ocyus omnes

Atrolli malos, incendi brachia remis.

Laxare. Stat. 1. Achil. 328.

— & foris laxat

Brachia.

Mittere. Lucret. lib. 4. 791.
 — quum alternis brachia mittunt.
 Movere. Ovid. 2. Met. 696.
 — & brachia movit in herbis.
 Neclere. Stat. 1. Achil. 319.
 — & brachia ludo
 Neclere, nate, grave est?
 Opponere. Ovid. 9. Met. 33.
 Præbere sceler. Ovid. 7. Epist. 126.
 Præbueram sceler. brachia nostra tuo.
 Pulfare brachia. Sen. Herc. Oeth. 15. Centum populi brachia pulfent.
 Scilicet ad plantum Herculi dandum.
 Remittere. Virg. 1. Georg. 202.
 — si brachia forte remittit.
 Tendere. Ovid. 3. Met. 723.
 Tollere in numerum. Virg. 4. Georg. 174. De Cyclopiibus.
 Illi inter sese magna vi brachia tollunt
 In numerum. Ovid. 6. Met. 262.
 — non profectura precando Brachia sustulerat.

BRACHIOLUM, dimin. Catul. 62. 181.
 Mitte brachiolum teres, Prætaxate, puellulae.
 Est item pars Armo juncta in jumentis, apud auctores Rei veterin. V. BRACHIOLARIIS.

BRACHIOLIS, c. Quod est brachiorum. Plaut. Pœn. 5. 4. 99. Condamus alter alterum in nervum brachiolum.
 Crassitudo brachialis. Plin. lib. 13. cap. 11. Idem 17. 17.
 Torques brachialis. Vopisc. Aurel. cap. 7.

BRACHIALE, is. n. [βραχχιόλιος] Ornamentum brachiorum. Plin. lib. 28. cap. 7. Lais & Salpe, canum rabioforum morsus, & tertianas, quartanaque febres, menstruio in lana arietis nigri, argenteo brachiali incluso. Arnillas etiam vocamus. conf. Plin. 32. 1.

BRACHIARIUM Beroald. ex Prisciano. Vide Ber. Comment. in Suet. 229. Sunt autem Armillæ, ornamenta brachiortum, quæ, ut ait, Prisc. alio nomine Brachiararia appellavit. H. St. conf. DEXTRARIOLUM.

BRACHIATUS, Adj. [βραχχιώτης] Quod brachia habet, ut, Brachiata vinea. Columel. lib. 5. cap. 5. Alii capitatas vineas, alii brachiatas magis probant: quibus cordi est in brachia vitem componere.
 Brachiata arbor. Plin. 16. 30.

BRACHIOLARIIS, e. ut, Musculi brachiolares. Veget. Mulomed. 2. 25. Ubi & de Brachiolorum positu in pectore equino.

BRACHIONARIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. βραχιονάρια, brachionarium, BRACHMĀNES, um; & æ, arum. m. pl. [βραχχιώνας] India populi, & philosophi: quorum philosophandi genus, ut indicat Strab. lib. 15. non adeo a Pythagorici præceptis alienum est. Plin. lib. 6. cap. 17. Multarumque gentium cognomen Brachmanæ. V. GYMNOSOPHISTÆ.

BRACHODIS Extrema, [βραχχοδὸς ἀκρὰ] Urbs Africae minoris Ptolemæo. Vulgo *Monexi*.

BRACHYBIIS, [βραχχιόβιαι] a Dionysio vocantur Æthiopes a vitæ brevitate. Siquidem quadragesimum annum non excedunt.

BRACHYCATĀLECTOS, [βραχχιωκατάλεκτος] Brevis terminatus versus, qui deest in fine pes. Dicitur & Brachycatalecticus.

BRACHYLŌGIA, æ. f. [βραχχιολογία] Latine Breviloquium dicitur. Quintil. lib. 9. cap. 3. Diffolutio, figura vocatur apta, quum quid instantius dicimus. Nam & singula inculcantur, & quæ plura sunt. Ideo que utitur hac figura non in linguis modo verbis, sed sententiis etiam: ut Cicero dicit contra consentionem Metelli. Qui indicabantur, eos vocari, custodiri, ad Senatuum adduci iussi, in Senatu sunt positi. Et totus hic locus. Hoc genus βραχχιολογίας vocant, quæ potest esse Copulata diffusio. Contrarium est Schema, quod conjunctionibus abundat. Illud ἀσπιδότυπον, hoc σπυρίδιον dicitur. Hæc Fabius. conf. Idem 8. 3.

BRACTRA, æ. f. [ἰλασμός, πέταλον] est Lamina tenuis, & sponte pliabilis, ut præ tenuitate interdum crepuit. Virg. 6. Æn. 209.

Talis erat species auri frontentis opaca
 Illic, sic leni crepitabat bractea vento. Verutamen ita tenuis nonnunquam bractea est, ut crepitare non possit, ut illa ex qua fit auratura & argentatura. Plin. lib. 21. cap. 3.

Bractæe ligni. Plin. lib. 16. cap. 43. Idem 37. 7.
 Tenuis bractea. Ovid. 3. de Arte Am. 232.

Impice quam tenuis bractea ligna tegat. conf. Martial. 9. 63.
 Solin. cap. 1. Valla 4. 74. vel Lex. Pitsif.

BRACTRALIS, vel BRACTRALIS, e. Prudent. Hymn. Rom. v. 1025. Setasque fulgor bractæalis inficit.

BRACTRAMENTUM, i. n. Subtile figmentum, ut Vet. Gloss. exponit. Fulgent. Virgil. Continent. p. 140. Ed. Munker. Acræi fontis bractæamento saturior.

BRACTRARIUS, i. m. [πρακτραριός] Qui aurum malles tufum, & in quamvis tenuitate ductile, rebus inaurandis inducit. Budæus. Ea dictione utitur Arcadius in l. ut. D. de jure immum. Firmic. quoque lib. 4. cap. 15. & 8. 26.

BRACTRĀTOR, õris. m. Idem. Firmic. 8. 16. Quicumque habuerit horoscopum in XVII. parte Scorpii, erit aurifex, inaurator, & bractæator.

BRACTEATUS, a, um. Sidor. 2. Epist. 10. Bractæatum lacunar. Sen. Epist. 115. Bractæata felicitas. Bractæata coma. V. Lex. Pitif. Ex Pontano 253. annotat. H. St.

BRACTEOLA, æ. f. [ἐλασμάριον] dimin. Juven. 13. Sat. 152. — qui bractæolam de Castore ducat. Arnob. lib. 6. p. 205.

Prudent. Pfyfch. 355.
 BRACCTIA, Infula est una Illyrici. Infulas autem Illyrici amplius mille frequentatas, Plin. est auctor.

BRADRAS, Præcipue nobilitatis vir, Rhegillæ uxoris Herodis fophistæ frater, argumentum generis gettbat in calcæis. Id autem erat epiphylon menoides eburnum, quod significat fibulam cornicantem, qualis ferme figura in Luna est, quum paulum crasset. Ab hoc fertur proverbium, Nobilitatem in atragalis gettare: quod in eos rectè dicitur, qui generis præstantia tumentes, nulla ipsi virtute nituntur. V. Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 27.

BRAGADA, Fluvius qui juxta Uticam labitur. Aliis Bagrada vocatur. q. V. suo loco.

BRAGÆ, Infule Africae quædam sunt deserte. Plin. lib. 6. cap. 28.

BRANA, Turdulorum oppidum est in Hispania, & conventus Cordubensis. Plin. lib. 3. cap. 1.

BRANCA, æ. f. Idem quod Brachium vel Ungula, [Immo Vestigium, seu Planta pedis] ut Branca lupi, branca trifi, apud Vet. Auct. de Limit. Geof. p. 110.

BRANCA URSINA, [βραχχιωσθη] Herba est foliis lactuca latoribus, longioribusque, eruce modo lacinatis, nigricantibus, ac molli quodam lavore pinguibus, eadem profusum cum Acantho, ut videre est apud Mathiol. in Diosc. lib. 3. cap. 17.

BRANCE, Gallia far est. Plin. Gallia quoque suum genus faris dedere: quod illic Brancia vocant, apud nos Sandalum, nitidissimi grani. Et alia differentia est, quod fere quaternis libris plus reddat panis, quam far aliud. Hæc ille lib. 18. cap. 7. ubi Hard. ex Mil. Bracem & Sandalium restituit.

BRANCHIA, arum. f. [βραχχιαι] dicuntur in piscibus, secundum cervicem folium more hiantes partes, quibus anhelitus reddere, ac per vices recipere existimantur. Plin. 9. 7. & 18. Piscium alii brachiam multiplices habent, alii simplices, alii duplices. His aquam acceptam ore remittunt.

Utitur in singulari numero, Vulg. Interp. Tob. 6. 4.

BRANCHIDÆ, Apollinis Didymæi sacerdotæ, apud Posideum oppidum & promontorium Ionæ, qui locus (inquit Plin. lib. 5. cap. 29.) prius Branchidarum oraculum dicebatur, nunc Didymæi Apollinis, quo in loco de Brancho & Apollinis amore conficta fabula est. Auct. Strab. lib. 14. conf. Pomp. Mel. 1. 17. & Lucian. Pseudoman. p. 719. & 734. Ab his orti

BRANCHIDÆ, Populi Asiae. V. Curt. 7. 5. 28.

BRANCHUS, ut scribit Lactant. Filius fuit Apollinis ex filia Iaucis & Suetronis conjuge susceptus, qui quum Apollinis malas deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, cœpitque vaticinari, & subito nusquam apparuit: post hoc ingens templum est ei ædificatum, quod Branchiaddon nominatur.

Idem auctor alibi dicit Branchum, quandam Theffalum fuisse, ab Apolline maxime dilectum, cui post mortem in suo templo facra fieri idem iussit. Hinc Apollo Branchiades dictus est, & Branchiadæ communes Apollinis & Branchi sacerdotæ.

Branchi meminit Stat. 3. Theb. 479. Strabo lib. 14. Boccat. de Geneal. Deor. 5. 10. p. 125.

BRANCHUS, vel BRANCHOS, [βραχχιωσθη] Raucedo, & asperæ artæritæ passio, quum humor ad guttur descendit, ita ut madente interiore pellicula vox raucedat: unde & artericum hoc vitium appellat, quod asperam arteriam peculiariter infestet. Contingit etiam interdum citra humoris defluxum, nimia vociferatione, vel frigidi aeris inspiratione, ut & Ægineta asserit, & experientia ipsa confirmat. V. Iliodor. 4. 7.

BRANCOSI, Populi fuit Asiae. Plin. lib. 6. cap. 20.

BRANNOVICES, um; vel BRANNOVI, orum. Populi Gallia Narbonensis ignoti, de quibus Cæf. 7. Bell. Gall. 75.

BRASIDAS, dux Lacedæmoniorum, circa Amphipolim ab Atheniensium multitudinem numero impar depressenus, claudendum se præstitit, ut per longum coronæ ambitum extenuaret hostilem frequentiam: quaque rarissimi obtabant, erupit. Frontinus, 1. 5. 23.

Brasidas quidem vir bonus, sed Lacedæmon multos habet præstantiores. Adversos eos qui se non modo primos, verumetiam folos existimant.

Natum proverbium ex apophthegmate, quemadmodum docet Plutarchus in Laconicis, & vita Lycurgi.

BRASMA, itis. [βρασμα] Bulla scaturiens aquæ. Hinc Brasma, Piper atrophum & inane dixit Diosc. 2. 89. conf. mox BRASMA.

BRASMATIÆ, arum. f. [βρασματια] a βρασμα ebullio] Terræ motus. Ammian. 17. 7. Eodem Brasmatia vocant Apul. de Mundo p. 256. & Strabo lib. 5. βρασμα οιστηξι Aristot. de Mundo.

BRASSICA, æ. f. [κρεμμύδι] a Præfecendo est dicta, auctore Festo. Brassica (inquit Varr. lib. 4. L. L. 21.) ut Præfeca, quod ex hujus scapo minutatim præfatur. Cato de R. R. cap. 156. Brassica est quæ omnibus oleribus antistat. Cic. 2. de Nat. Deor. 120. Jam vero vites sic calviculari adminicula tanquam manibus apprehendunt, quod se ita erigunt ut animantes: quietiam a caulibus brassicisque, si propter lati sint, ut a pestiferis & nocentibus refugere dicuntur, nec eos ulla ex parte contingere. Cato cap. 157. de brassica generibus, Nunc uti cognoscat genera earum, prima est lavis, quæ nominatur λάβια, grandibus & latis foliis, caule magno: validam hæc naturam, & vim magnam habet. Altera est crispa, quæ a similitudine apii σαλιουδὸς vocatur. Hæc est & aspectu & natura bona ad curationem, validiorque est quam quæ supra scripta est. Item est tertia, quæ κρεμμύδι vocatur, minutis caulibus, tenuioribus foliis, & acerrima omnium est itarum, tenui succo vehementissima. Et primum scito, de omnibus brassicis nulla est illiusmodi medicamentosior. conf. Plin. 19. 8. & 20. 9. & Lex. Pitif. Plaut. Pseud. 3. 2. 26. V. in FLITUM. Brassicam capitatum, vulgus Gallicum vocat des choux cabus. Macerare brassicam in aquam. In MACERO.

Vincta junco levi brassica. Propert. lib. 4. 2. 44.

BRASTÆ. V. BRASMATIÆ.

BRATHY, [βραθύ] Herba Sabina aliter dicta, duorum generum est: altera tamarici limilis folio, altera cupressifolia. Quare quidam Creticam cupressifoliam dixerunt. A multis in suffibus pro thure assumitur. In medicamentis vero duplicato pondere eodem effectus habere, quos cinnamonum, traditur. Verba sunt Plin. lib. 24. cap. 11. conf. Apul. de Herb. cap. 85. & Diosc. 1. 89.

BRATTIA, Mœsiae provinciae, quæ Pannoniis jungitur, infula est, ut scribit Plin. lib. 3. cap. ut.

BRAVIUM, V. BRAVIUM.

BRAURONE, [βραυρών, ἢ βραυρόν] Atticæ Demus, seu oppidum, ubi Dianæ Brauronis sacellum erat. Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 7. Melæ Brauronia oppidi nomen.

BRAURONIA, [βραυρονία] Diana cognominata, a Braurone populo, ut scribit Stephan. & Strab. l. c. Brauron vero heros fuit, unde loco nomen. Brauronis Dianæ sanum Athenis fuit in arce, cujus simulacrum Praxitelis opus fuit, ut ait Pausan. Meminit, & Herodotus.

BRAURONIA, n. pl. [βραυρονία] Festum erat in honorem Dianæ Athenis celebrari solitum, in quo capra sacra faciebant: ubi & Rhapsodi primum Homeri Iliada decantaverunt. Hesychius.

BRAVUM, [κραιώνας] Urbs Hispania Ptolemæo, vulgo *Burgos*, olim *Maburgi*, aliis *Anca*.

BRAXÆ, arum. f. Calceamenta comædorum, lictura. 19. 34. παρὰ τὸ βράξαι, quod crepit inter eundem.

- BRECHMA**, is. f. Vitium est in piperis arboribus ex calis intemperie, quo carbunculantur, sicutque femina casta & inania, sic Indorum lingua significante arborum. Ex Plin. lib. 12. cap. 7. Al. codd. Brechma vel Brioma. Diosc. *βρεχμα* q. v.
- BREGIUM**, i. n. Urbs superioris Pannonie. Hodie *Bonezhida*, Ptol. Geogr. 11. Gruter. p. 262. p. 8.
- BREOI**, & *Breges*, & *Phryges*, iidem sunt. Strabo lib. 12.
- BREGMA**, ātis. [*βρεγμα*] a medicis proprie appellatur Pars anterior capitis, supra frontem capillis tecta, quæ & Sincipur a Latinis dicitur: quantum etiam frequenter apud Græcos pro Toto capite positum invenitur.
- BREGMENTI**, Asiæ populi in Troade. Plin. lib. 5. cap. 30.
- BRENDA**, a Poetis quibusdam brevitatis causa dicta fuit Apuliæ urbs Brundisium. Festus. Sed V. Scalig. & Dacer. not.
- BRENNI**, Norici populi. V. BRENNI.
- BRENNUS**, [*βρεννης*] Sconum Gallorum regulus, & dux: in cujus mentione occupatissimus est Liv. lib. 5. 38. &c. Brennus facrilogus. Propert. lib. 3. 13. 51.
- BRENNUS**, Mons in Germania. V. Philargy. ad Virg. Georg. 4. & Bernegg. ad Suet. Cæsar. cap. 25. p. 47. Ortel. Thef. Geogr.
- BRENO**, Dux Gallorum, qui Brenoniam Venetorum urbem ædificavit; quæ postea literarum mutatione Verona dicta est. Nonnulli scribunt duplici n. *ΒΡΕΝΟΤΡΟΦΙΟΥ*, i. n. [*βρενοτροφίου*] Latine Parvulorum hospitium dicitur, domusque est alendis infantibus parata. l. 19. C. de sacrosanct. eccll.
- BREVIUM**, Promontorium est Achaiæ. Plin. lib. 4.
- BREVENA**, [*βρεννα*] Urbs Italiæ sub Venetia, Ptolemæo. Plin. Brantium vocat: hodie *Brignano*.
- BREVIOLUM**, Ptolem. Lustaniæ oppidum est, quod hodie Britium dicitur.
- BREUCI**, teste Plin. lib. 4. cap. 35. sunt Pannoniæ populi, ad Saum fluvium. De his V. Strab. lib. 7. & Urfat. de Nor. Rom. Thef. Grav. Tom. 11. p. 581. D.
- BREVIS**, c. [*βρεβης*, *βρεβης*, *βρεβης*] proprie Quod opponitur Longo. Cic. 4. Acad. 92. Multa pauca, magna parva, longa brevia, lata angusta. Ovid. 2. Amor. 4. 36.
- Convenit voto longa, brevisque meo.
- Brevia, pro Confectariis. Cic. 4. de Fin. 48. Venio ad illa tua brevia, quæ confectaria esse dicebas, & primum illud quo nihil potest esse brevis. Bædæus. conf. 3. 26.
- Aliquid contractione brevis fieri, aut productione longius. Cic. 3. de Orat. 194.
- Verborum ambitus contractus & brevis. Cic. de Clar. Orat. 162. Et ambitus ille verborum, si sic periodum appellari placet, erit apud illum contractus & brevis.
- Vitæ exiguum & breve curriculum. Cic. pro Arch. 28. Quod est quod in hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam brevi, tantis nos laboribus exercemus?
- Curso brevissimus fluvius, Qui non longe decurrit. Ovid. 14. Met. 329.
- Breve vitæ reliquum. Plaut. Merc. 3. 2. 4.
- Decurrit in spatium breve quod vitæ reliquum est.
- Actio brevis atque concisa. Quintil. lib. 6. cap. 4.
- Ævum breve. Hor. 2. Serm. 6. 97. — Quam sis ævi brevis, Ævum breve & fragile. Plin. Paneg.
- Alvus brevis. Virg. 3. Georg. 80. — illi ardua cervix: Argutumque caput: brevis alvus: obefaque terga.
- Anni breves, pro ætate brevi. Hor. 4. Carm. 13. 22.
- Aqua, i. e. fretum. Ovid. 18. Epist. 174.
- Nun minus hoc nobis tam brevis obstat aqua?
- Audit brevi quamvis magna transibat, impar curis gravioribus. Tacit. 2. Hist. 59.
- Caput breve. Hor. 1. Serm. 2. 89.
- Casus brevis hæc rapit. Sen. Troad. 273.
- Census, pro Exiguo. Hor. 2. Carm. 15. 13. Sic Cæna brevis juvat. Hor. 1. Epist. 14. 35.
- Coluber. Ovid. 2. Epist. 119.
- Affuit Alecto brevis torquata colubris.
- Coma. Sen. Hippol. 6.
- Commendatio. Plin. lib. 11. cap. 42.
- Cura. Hor. 2. Epist. 1. 216. Curam impende brevem.
- Curfus brevissimus. Virg. 3. Æn. 507.
- Dies brevior. Ovid. 2. de Pont. 4. 12.
- Sæpe fuit brevior, quam mea verba, dies. i. e. Brevior visus est. Dominus. Hor. 2. Carm. 14. 24. i. e. Parvi temporis, ut ait Acron; vel Brevis vitæ, ut Porphyrio interpretatur.
- Donum, Non durabile. Sen. Hippol. 6.
- Epistola. Cic. 1. Att. 9.
- Excursus. Virg. 4. Georg. 194.
- Fila breviora. Ovid. 5. Trist. 10. 46.
- Flores. Hor. 2. Carm. 3. 13. Sunt qui ad v. Rosæ epitheton referunt.
- Folii brevioribus ornare aliquem. Hor. 1. Epist. 19. 26. Minori corona decores Schol. i. e. Parcius laudes.
- Forma. Ovid. 5. Met. 457. de Lacerta.
- Fortuna. Sil. Ital. 4. 734.
- Pelle memoras, brevis est magni fortuna favoris. i. e. Cito transit. Frons. Martial. lib. 4. 42.
- Fructus hic brevis homullis. Lucret. lib. 3. 925.
- Furor ira. Hor. 1. Epist. 2. 62.
- Gaudium. Sen. Octav. 4.
- Gyazæ breves. Joven. 1. Sat. 73. Sunt qui subit. esse putant Brevis, a recto Brevia. q. V. mox.
- Gyro breviora flecti. Sen. Hippol. 3.
- Herba lapathi brevis. Hor. 2. Serm. 4. 29.
- Ilex brevior. Sen. Oeth. 13. Rapit alta flammæ pinus, & robor tenax, Et brevior ilex.
- Iter. Ovid. 1. de Ponto, 4. 32.
- Latus. Hor. 1. Serm. 2. 93.
- Lillium. Hor. 1. Carm. 36. 16. i. e. brevi tempore durans. Schol.
- Litus. Tacit. 14. Ann. 29. Naveque fabricatur plano alveo adversus brevelitus & incertum.
- Brevissimi loculi, Repositoria in quibus monilia magnum patrimonium æquantia servantur. Annotavit Rhenan. in lib. Tertull. de Habitu mulichri.
- Mensa. Hor. de Arte Poet. 198.
- Mensura. Ovid. 9. Met. 788.
- Mora. Sen. Troad. 8.
- Mus. Ovid. 2. Fast. 574.
- Occasio. Ter. Eun. 3. 5. 57. An ego occasione mihi ostentatam, tam brevem, tam optatam, tam insperatam amitterem? Opus. Ovid. 15. Epist. 4.
- An, nisi legisses auctoris nomina Sapphus, Hoc breve nescires unde veniret opus?
- Ora. Lucret. lib. 4. 179. — ut brevis ora teratur.
- Pœnæ. Sen. OEdip. 12. Itane tam magnis breves pœnas sceleribus solvis? Pondus, pro Corpore. Hor. 2. Serm. 2. 37. — Quia scilicet illis Majorem Natura modum dedit, his breve pondus.
- Præcepta. Cic. 1. de Orat. 145. Nam de actione & de memoria quædam brevia, sed magna cum exercitatione præcepta gustaram.
- Sermo. Plaut. Mil. 4. 2. 29.
- Sigilla brevia. Ovid. 6. Met. 86. — Certamina quatuor addit, Clara colore suo, brevis distincta sigillis. i. c. Parvis signis, seu imaginibus, de Palladis tela.
- Solamen. Sen. Octav. 3. Spes una mihi, totque malorum breve solamen. Somnus. Sen. Troad. 6. Brevisque fessis somnus obrepit genis.
- Spatium. Lucret. lib. 4. 162.
- Et ceu multa brevi spatio submittere debet Lumina Sol, ut perpetuo sint omnia plena.
- Stultitia. Hor. 4. Carm. 12. 27.
- Misce stultitiam consilii brevem: Dulce est desipere in loco.
- Summa. Martial. lib. 12. 67.
- Syllaba five litera brevis, cui contrarium Longa vel producta. Cic. in Orat. 159. Inclutus dicimus brevis prima litera, infans producta.
- Tempus breve. Virg. 10. Æn. 467. — breve & irreparabile tempus
- Omnibus est vite.
- Tempore brevi. Cic. 2. Tusc. 5. Atque Oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad summum: ut jam (quod natura fert in omnibus ferere rebus) fenescat: brevisque tempore ad nihilum ventura videatur.
- Terra brevissima. Plin. Epist. 282.
- Vasculum brevissimum. Pallad. de R. R. 5. t. 8.
- Ver breve. Ovid. 1. Met. 117.
- Perque hiemes, æstusque, & inæquales Autumnos, Et breve Ver, spatii exegit quattuor annum.
- Via. Virg. o. Ecl. 23.
- Tityre, dum redeo, brevis est via, pasce capellas.
- Via brevior mortis. Tibul. 1. 10. 4. Nep. 18. 8. 5.
- Via brevissima. Ovid. 5. Met. 253.
- Vipera brevis. Hor. Epod. 5. 15.
- Canidia brevis implicata viperis. conf. Coluber supra.
- Vita. Ovid. 3. Met. 124.
- Jamque brevis vitæ spatium sortita juvenus.
- Vitam brevem colere. Plaut. Pseud. 3. 2. 33.
- Breve facere aliquid. Cic. in Sallust. 5. Jam dabo operam quam maxime potuero, ut breve id faciam.
- Absolute. Cic. 11. Att. 7. Breve faciam.
- Brevis esse laboro, obsecuro fior. Hor. de Arte Poet. 25.
- Ad breve: subaud. Tempus. Suet. Tiber. 68. Erat prægrandibus oculis, & qui quod mirum esset, noctu etiam & in tenebris viderent, sed ad breve.
- In breve cogi. Hor. 1. Epist. 20. 8. — & scis
- In breve te cogi, quum plenus languet amator.
- In brevi, scil. Tempore. Cic. ad Octav. O miseram & in brevi tam celerrim & tam vanam Reip. commutationem!
- Brevi, abl. & subauditur tempore. Cic. 7. Verr. Brevi postea est mortuus. Plaut. Rud. prod. 55. Potesse ibi eum brevi fieri divitem. Brevi non agnoscent codd. emendati.
- Puto de futuro dici frequentius. Quæ dira brevi ab omnibus diis exaudita, ut sciret ipse in suum sanguinem effecerunt. Livius de quodam rege. H. St.
- Adeffe brevi. Ovid. 3. de Pont. 4. 99. conf. Nep. 2. 4. 4. Liv. 1. 9.
- Brevi, adv. five abl. pro adv. Idem significans quod Quavis verbis, five Brevis. Cic. pro Cæcin. 94. Tametsi extra causam est, percurram tamen brevi.
- Circumferri & definiri brevi. Cic. pro Sext. 97. Sed genus universon (ut tollatur error) brevi circumferri & definiri potest.
- Complexi brevi. Cic. 1. de Orat. 190. Nunc complectar quod proposui brevi.
- Dicere aliquid brevibus, & Brevis agere; dixit Cicero pro eo quod alii dicunt Uno verbo. [*ἑνὸς ὁμοῦ λόγου*]. H. St.
- Docebo brevi. Phædr. præf. lib. 3. 31.
- Proponere brevi, Synon. Brevis. Auct. ad Herenn. 4. 36. Transficio vocatur, quæ quom ostendit breviter quid dictum sit, proponit item brevi quid consequatur.
- Respondere brevi. Cic. 3. Fam. 8. Faciendum mihi putavi, ut tuis literis brevi responderem.
- Brevi, aliter acceptum. Gell. lib. 13. cap. 17. Fuit autem Æschylus non brevi antiquior Euripide. h. e. Longe antiquior.
- Brevis, m. vel Breve, n. substantive pro Libello ponitur aliquando in quo quid scriptum est. l. uit. de con. hif. debitor. in C. Inter chartulas confiscati, brevis quidam asseveratur inventus, qui nomina debitorum contineret. Lamprid. de Alex. cap. 21. Milites suos sic scivit, ut in cubiculo haberet breves & numerum & tempora militantium. Vopisc. in Aurel. cap. 36. Breve, inquit, nomen conscripti. [Immo Brevem, ut p. p. Ac brevem legit insulis. Sic in Bonoso c. 15. Juxta brevem legendum, quia subijcit, Brevis munus fuit. Omnino in n. g. exempla desidero. Brevis spectatim Pontif. Rom. Epistolæ barbaris demum seculis dici coeperunt.
- Brevia, nm. Vedosa, per quæ possumus vadere. ait Serv. ad Virg. 1. Æn. 115.
- In brevia & Syres urget. i. e. In brevia Syrtium. Serv. ibid. ubi & reliquos Interpp. V. conf. supra Gyazæ breves.
- Brevia littorum nudantur. Tacit. 6. Ann. 33.
- Brevia Profundis opponit Tacit. 1. Ann. 70. Neque, inquit, discerni poterant incerta ab solidis, brevia a profundis. conf. Sen. Epist. 22.

Vada brevia. Sen. Herc. fur. 572.
 Has inopis unde brevia comminunt vada. Scil. naves.
 Deprehensus hæc Syrtyum brevis vadis. Virg. 5. Æn. 221.
BREVIOR, [επιτομή, συντομία] Ære. Quintil. lib. 1. cap. 9. Qua & brevior
 quedam, & exornare sive modo poetæ sensu permittitur. Manil. 3. 461.
 Ex illa totidem per partes sic breviantur. conf. Lactant. Epit. 8.
 6. Vet. Gloss. *επιτομή*, brevio.
 Bud. etiam ex Varrone hoc Breviare. H. St.
BREVIATUS, a, um, ut, Breviatis gradibus ascendere. Sidon. 2.
 Ep. 2.
BREVIATIO, ònis. f. Augustin. Epist. 80. ad Hefych
BREVIATOR, òris. m. P. Orof. Hist. adv. Pagan. 1. 8.
BREVIARIUM, i. n. [επιτομή] Opus concisum. Græce Epitome femi-
 nino genere. Suet. Aug. cap. 101. Fecit & breviarium totius imperii
 quantum militum sub signis ubique esset, quantum pecunie in arario &
 fisis & vectigalium redditus. conf. Idem Vesp. cap. 21. Galb. cap. 12.
 air, Galbam ordinario quidem dispensatorio breviarium rationum offenti-
 ti, paraplidem leguminis porrexisse. Sic Plin. lib. 18. cap. 26. Utra-
 piter (inquit) totius culturae breviarium quoddam peragatur. Pro eo
 accepit quod vulgo *Bordrellum* dicimus. Hæc ex Budæo. V. Plin. lib. 7.
 cap. 26. Boæder. ad Tacit. 1. Ann. 11. p. 236. Rupert. ad Flor. p. 114. sq.
 Olim, ut ait Seneca Epist. 39. pr. vocabatur Summarium. V. Borrich.
 Cogit. p. 52. conf. Lex. Pitisc.
 Elias Vinetus præfatione in Solinum: Antiquus codex, cujus fide Livii
 Flori & Eutropii brevitaria rerum Rom. refutimus. Vide an ita vocen-
 tur. H. St. [Eutropio hanc inscriptionem ex Mf. vindicat Vinet. cu-
 jus V. in eum auctorem præf. ut & quæ Cellarius de eadem.
BREVIARIUS, a, um. Adj. ut, Breviarie rationes, Quæ in breve contractæ
 sunt. Scæv. l. ult. D. de pecul. legat. 8. 26. An peculo prælegato, &
 centum aurei, & usure eorum debentur, quum rationibus breviaris &
 sortem & usuras complexus sit. Ulpian. in l. 3. §. 6. tit. seq. Logarium,
 opinor, hoc appellat. Hotoman.
BREVICULUM, i. n. Libellus brevis. Budæus.
BREVICULUS, a, um. dimin. ut, Homo breviculus. Plaut. Merc. 3. 4.
 54. Grabatulus breviculus. Apul. 1. Milef. p. 107.
BREVIÉRULUS, i. m. Qui breve gerit. Gloss. Isidor.
BREVILOQUENS, entis. Partic. [*επιτομή*] Qui paucis aliquid scri-
 bit, audit. Cic. 7. Att. 20. Brevilloquentem jam me tempus ipsum facit.
BREVILOQUENTIA, æ. f. [*επιτομή*] Idem quod Brevilloquium.
 Cic. de Repub. Brevilloquentiam in dicendo colat. Ex Gell. lib. 12. 2.
BREVILOQUUS, a, um, vel **BREVILOQUIS**, e. [*επιτομή*] Gloss.
 ambo Labbæi; item Gr. Lat. H. Steph. p. 413. ex Apollon. Stob. Serm.
 133. *επιτομή* profert.
BREVITAS, atis. f. [*επιτομή, συντομία*] Cic. 3. Verr. 103. Multa au-
 tem propter rationem brevitas ac temporis prætermittenda existimem.
 Idem in Brut. 50. Brevitas autem, laus est in aliqua parte dicendi, in
 univerfa eloquentia laudem non habet.
 Contractio & brevitatis. Cic. in Orat. 193. Quia contractio & brevitatis
 dignitatem non habet.
 Imitatio brevitatis. Cic. 1. de Invent. 28. Ac multos imitatio decipit
 brevitatis, ut quum fe breves putent esse, longissimi sint.
 Habilis brevitare. Ovid. 2. Amor. 4. 35.
 Hæc habilis brevitare sua est. Brevitate, Ob brevitatem.
 Ambitus brevitatis, & Longitudo ambitus, contraria. Cic. in Orat. 199.
 Arboris brevitatis. Plin. lib. 12. cap. 2. Namque & chamaeplatani vocan-
 tur coactæ brevitatis, quoniam arborum etiam abortus invenimus.
 Diei brevitatis, & longitudo noctis. Cic. 7. Verr. 26. Ita diei brevitatis
 conviviis, noctis longitudo stupris & flagitiis obterebatur.
 Horæ brevitatis. Sil. lib. 3. 141.
 Pedum brevitatis, & Proceritas contraria. Cic. in Orat. 211. ubi de Nu-
 mero oratorio.
 Pili brevitatis. Plin. lib. 8. cap. 55. Necnon & vestes leporino pilo facere
 tentatum est, tactu non perinde molli ut in cute, propter brevitatem
 pili dilabidas.
 Temporis brevitatis. Cic. 1. Att. 18. Brevitate temporis tam pauca cogere
 scribere.
 Brevitatis in sententia. Cic. 3. de Legib. 40. Nam brevitatis non modo Se-
 natoris, sed etiam oratoris magna laus est in sententia.
 Judicium brevitatum in sonis. Cic. in Orat. 173. Et tamen omnium
 longitudinum & brevitatum in sonis, sicut acuturum graviumque vo-
 cum, judicium ipsa natura in auribus nostris collocavit.
 Acutior brevitatis atque velocior in urbanitate. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Concisa brevitatis. Cic. 3. de Orat. 202. Et distincte concisa brevitatis, & C.
 Nuda & inornata. V. **INORNATUS**.
 Non inornata brevitatis esse debet, aliqui fit indocta. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Pura & illustis. Cic. in Brut. 292. Nihil enim est in historia, pura & il-
 lustris brevitate dulcius. De Caesaris commentariis loquitur, in quibus
 hujusmodi brevitatis cognoscitur. Brevitatis vero nisi fit illustis, fit illud
 Hor. Arte Poet. 25.
 — brevis esse laboro,
 Obscurus fio.
 Brevitatis Sallustiana vitanda est. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Brevitatis causa, familia contenti erimus una. Cic. 2. Off.
 Brevitate & celeritate syllabarum verba proclivius labuntur. Cic. in
 Orat. 191.
 Brevitate sententiæ non satis aperta. Cic. in Brut. 66. Nam ut horum
 concisus sententiis, interdum etiam non satis apertis, cum brevitatem
 non nimio acumine, & C.
 Consequi cum brevitare. Cic. 2. de Legib. 18. Eum morem igitur cum
 brevitare (si potero) consequar.
 Brevitatis pro Parvitate. Caf. 2. Bell. Gall. 30. Gallis præ magnitudine
 corporum suorum brevitatis nostra contentui est. conf. Claud. Epig. 20.
 & Pallad. de Infit. v. 157.
BREVITER, Adv. [*επιτομή, συντομία*] Idem quod Brevi. Cic. de Amic-
 tit. 6. Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa etiam breviter &
 commode dicta, memoria mandabam.
 Affari breviter aliquem. Virg. 4. Æn. 632.
 Tum breviter Barcen nutricem affata Sichæi.
 Attingere aliquid curam & breviter. Plin. lib. 1. Epist. 20.
 Audire breviter. Virg. 2. Æn. 11.

Sed si tantus amor casus cognoscere nostros,
 Et breviter Troie supremum audire laborem.
 Complecti aliquid breviter & absolute. Auct. ad Heren. lib. 1. 18.
 Describere aliquid breviter summamque. Cic. in Orat. 50.
 Dicere & exponere breviter. Cic. 4. Verr. Dicit unus & alter breviter.
 Et paulo post, Exponam vobis breviter quid hominis sit. Et 1. de Orat.
 107. Neque gravabor breviter meo more quid quaque de re sentiam,
 dicere. conf. Nep. 25. 18. 6.
 Dicere aliquid breviter & in transcurfu. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Fari breviter. Virg. 6. Æn. 321.
 Compar. Brevius. Cic. 4. Fin. 10. Quod ego pluribus verbis, illi bre-
 vius. conf. Idem 3. Fam. 8.
 Spe brevis, Citius quam putaras. Ovid. Rem. Amor. 804.
 Spe brevis monitis expedire meis.
 Superl. Brevissime. [*επιτομή*] Cic. 7. Verr. 13. Tantum brevissime
 dico, Judices.
 Usurpatur & de tempore. ut, Iratum breviter vites, inimicum diu. Publ.
 Syrus.
BREUNI, [Ptol. *εβρυνοι*] Plinio inter Alpinae gentes numerantur. Sic
 enim ex inscriptione trophæi Alpium lib. 3. cap. 20. Gentes Alpinae devic-
 tæ, Triumpolini, Camuni, Venofes, Venonetes, Harci, Breuni, & C.
 Veloces Breuni. Hor. 4. Carm. 14. 11. Ubi al. Brenni. Sunt quæ &
 Brenci, Breones vel Briones efferunt. Dicitur adhuc val *Bregna*, Germ.
Palenser thal, teste Schudo de Præca Alpina Rhætia p. 97. qui negat eos-
 dem esse Breunos Ptolemæi ac Plinii, quod asserit Hard.

B R I

BRIA, V. infra in **MEMBRIS**.
BRIAREUS, trisyll. [*εβραρεύς*] Gigas, Cæli & Terræ filius fuit, alio nomine
 Ægeon dictus, quem perpulchre his versibus depinxit Virg. 10. Æn. 565. & C.
 Ægeon quem, centum qui brachia dicunt,
 Centenasque manus: quinquaginta oribus ignem
 Pectoribusque arsisse: Jovis quum fulmina contra
 Tot paribus streperet clypeis, tot fringeret enses.
 Centumgeminus Briareus. Virg. 6. Æn. 287.
 Et centumgeminus Briareus, ac bellua Lernæ.
 Vastus Briareus. Sen. Oeth. 2.
BRIAREUS, a, um. Adj. quinquæ syllab. Claud. de Rapt. Proserp. 3. 188.
 Appetit centum Briaræ turba lacertis.
BRIAS, adis. Urbs est Pifidiæ regionis in Asia, Strabo, Artemidorum an-
 tiquum scriptorem testem citans.
BRIGANTES, um. pl. [*εβριγαντες*] Populi in Septentrionali parte Angliæ.
 Juven. 14. Sat. 196. Tacit. 12. Ann. 32. & Vita Agric. cap. 17.
BRIGHTENS, Vermicul qui cilia arare & exulcerare solent. Marcel. Emp.
 cap. 8.
BRIGHTANIA, æ. f. vel **BRIGHTANIUM**, i. n. [*εβριγάντιον*] oppidum Vin-
 delicorum juxta Rhenum, ad lacum Acronium. V. Strab. lib. 4. & Pto-
 lem. Ammian. 15. 4. Panciroll. Not. Imp. Occid. cap. 82. Hodie *Bregenz*.
 Unde,
BRIGHTANII, ejusdem Oppidi incolæ. Strab. p. 142. &
BRIGHTANINUS Lacus Rhætici, inter Alpes, qui mustelas marinis amu-
 las generat. Plin. lib. 9. cap. 17.
BRIGHTANIUM, [*εβριγάντιον*] Hispaniæ civitas: vulgo hodie *Compostella*,
 oppidum sancti Jacobi vocatur. Ptolemæo Flavium Brightanium dicitur.
 Eit & Brightanium, Cenomanorum urbs Ptolemæo, vulgo *Briançon*.
BRIGANI, Populi inter Alpinae gentes, Plinio numerantur cap. 20. lib. 3.
 Hard. post eodem ac Brightantis Delphinatus.
BRIESSUS, Ægialeus dictus, Atticæ mons est. Auctor Plin. lib. 4. cap. 7.
BRIETUM, Mons est Atticæ regionis prope Tharnen: utriusque mem-
 nit Plin. lib. 11. cap. 37.
BRIUM, ÷s. f. [*εβριμίδι*] Unum est ex Hecates, sive Proserpinæ nomi-
 nis, *δῶτ' ἔβριμίδι*, hoc est a Terrendo impositum, eo quod nocturnis
 terribilissima ab ea immitti credebantur, ut ex Apollonii interpretibus
 annotavit Cæsar Rhodig. lib. 11. cap. 16. Propert. 2. 2. 64.
 Mercurio iunctus fertur Bœbeïdis undis
 Virgineum Brimo composuisse latus. sed varia est lectio. V.
BŒBEIS. conf. Stat. 2. Silv. 3. 38. Micyll. ad Boccac. Genæal. p. 273.
 Schol. Apollon. ad l. 3.
BRISEA, æ. f. [*εβριση*] Promontorium Lesbi, in quo Dionysus colitur, qu-
 ab eo Briæus appellatur. Stephan.
BRISEA, æ. Uva Latine dicitur, quum pedibus ad exprimentum vinum
 calcatur. Columel. lib. 12. cap. 19. Tum permiscere & subactam bri-
 sam prælo subjicere, passumque secundarium, statim vasis oblititis in-
 cludere ne fiat austerus.
BRISEUS, i. m. Cognomen Bacchi, vel a Briſa Lesbi promontorio, ve
 quod uvam invenit & exprofferit. Tribut illud Perf. 1. Sat. 76. Auct.
 poetæ, vel quia Poetæ tragici in Liberi patris sunt tutela; vel quia scripsi
 Tragediam, Bacchum.
BRISSABITÆ, Asiæ populi, quorum mentionem facit Plin. lib. 6. cap. 20.
BRISSIS, V. post dict. seq.
BRISES, & **CHRYSIS**, Fratres erant, patre Ardy progeniti. Horum
 alter Alynomen filiam, ab Homero dictam a Chryse patre Chryseida
 susceperat: alter Hippodamiam, quam Homerus quoque a patre Briſe
 Bida
 fuisse appellat. Eustath. V. Rhodig. lib. 24. cap. 6.
BRISEIS, idis. f. [*εβριση*] Homero Iliad. 1. Phrygia puella, forma nobilis, qua
 capta ex Lynceffo regia Minetis, Achilli in fortem cecit. Alias Hippodamiam
 appellata, ut ex Eutachio docet Cæsar Rhod. 13. 3. Hor. 2. Carm. 4. 3.
 — prius inſolentem
 Serva Briſeis niveo colore
 Movit Achillem. conf. Ovid. 3. Epist. 1. 54.
 Formosa Briſeis. Propert. 2. 8. 35.
 Briſeida, accus. Propert. lib. 2. 8. 35.
 Omnia formosam propter Briſeida passus.
 Briſei, voc. Ovid. 2. de Arte Am. 713.
 Illis te manibus tanti Briſei inebas.
 Briſeide, abl. Ovid. Rem. Amor. 777.
 Hoc & in abducta Briſeide flebat Achilles.
BRITANNIA, per duplex N. [*εβριτανία*] Insula in Oceano Septen-
 trionali omnium per totum terrarum orbem insularum celeberrima
 a Britone rege Britannia dicta, quum prius Albion diceretur, al
 albi

ab his montibus, qui ad eam navigantibus primo apparent. Hæc ab ortu Germanico Oceano, ab occafu Hibernico alluitur, ab omni continere divifa, ut Ptolem. lib. 2. refer. Corrigitur in longum octingentis millibus paffuum. In latum cccc millibus. Plin. lib. 4. cap. 16. conf. Tacit. Agric. 10. 2. & Lex. Pitifc. Inter Septentrionem & Occidentem, et celebres Geographi tradunt, due fitec fiter infule: Britannia, et Hibernia paulo minor Britannia, ultra quæ funt quadraginta infule Orcades appellatæ, modicis fpatiis inter fe diftinctæ. A poetis dicitur alter orbis Britannia noftro diducta mundo. Claud. Conf. Mall. Theod. 51.

Dira Britannia. Claud. de Bell. Get. 468.
Sava. Claud. 4. Conf. Non. 73.
Secura. Claud. 1. in Eutrop. 393.
Ultima. Catul. Epigr. 27. 4.
Quis hoc poteft videre, quis poteft pati,
Nifi impudicus & vorax & helleuo,
Mamurram habere, quod Comata Gallia
Habebat, & cuncta ultima Britannia?

Britannia, Frifia regio. V. Lipf. ad Tacit. l. 1. Ann. p. 30. & ex eo Hard. ad Plin. 25. 3.

Britannia, hodie etiam Tractus in Gallia, qui & Normandia audit, olim Armoricus. V. Panciroll. Not. dign. Imp. Occid. cap. 84. Vulgo *Bretagne*.

BRITANNUS, a, um. Adj. ut Caudidici Britanni. Juven. 15. Sat. 111. Gallia caudidicos docuit facunda Britanos.

Effeda Britanna. Propert. lib. 2. l. 86.

BRITANNUS, I. Subft. [BRITANNOS] Incola Britannia.
Æquorei. Ovid. 15. Met. 753.
Cærulei. Martial. 11. 54. conf. Picti.

Caledonii Britanni, Qui Caledonem filvam Britannia inhabitant. Lucan. lib. 6. 68.

Unda Caledonius fallit turbata Britanos. conf. Martial. 10. 44. Et f. l. CALEDONIUS.

Divifi toto orbe. Virg. 1. Ecl. 67.
Feri hofpitibus. Hor. 3. Carm. 4. 34.
Horribiles & ultimi. Catul. 11. 12.

Infeftri. Propert. 2. 14. 25.
Picti. Martial. 14. 99. 1. Causam hujus Epitheti Vide ap. Cæf. l. 5. de B. G. cap. 14. Conf. Cærulei, Virides.

Remoti, quafi a toto orbe feperati. Hor. 4. Carm. 14. 48.
Te belluofo, qui remotis
Obftrepit Oceanus Britannis.

Virides. Ovid. 2. Amor. 16. 39.
Ultimi orbis. Hor. 1. Carm. 35. 30.

Britannis, prima producta apud Lucret. lib. 6. 1104.
Nam quid Britannicus cælum differre putamus?

BRITANNICUS, a, um. [BRITANNOS] Adj. ut, Ætus Britannicus. Cic. 3. de Nat. Deor. 24. Quid ætus maritimi vel Hispanienses, vel Britannici, eorumque certis temporibus vel accellus, vel recessus, fine deo fieri nonne poffunt?

Balæna. Juvenal. 10. Sat. 14.
Quantum delphinis balæna Britannica major.

Bellum. Cæf. 5. Bell. Gall. 4.
Literæ. Cic. 7. Fam. 8. Ego veftas Britannicas literas expecto.

BRITANNICA, æ. f. [BRITANNIA] Plin. lib. 25. cap. 3. Herba eft foliis oblongis & nigris, radice item nigra, nervis & dentibus falutaris, & contra anginas & ferpentum morfus effacæ remedium habens. Hujus flores Vibones vocantur, quibus ante tonitrua deguftatis, milites adverfus fulminum icturns profus fecuri reddebantur. Scribit Plin. loco cit. promotis a Germanico trans Rhenum castris, in maritimo tractu fontem fuiffe inventum aque dulcis, qua pota, intra biennium dentes deciderent, compagesque in genibus folverentur. Et autem malo Britannicam herbam auxilio fuiffe, a Frifis Romano militi commoñtratam. conf. Diof. 4. 2. & Apul. de Herb. cap. 29. Plin. vocem quæ fubauditur ubique addit.

BRITANNICUS, [BRITANNIA] Cognomen fuit filii Claudii Cæfaris, ex Meffalina fufcepti, quem primo Germanicum, mox ob partam de Britannia victoriam Britannicum, appellavit: qui quamvis adhuc infans a patre in castris sæpe circumlatus & militibus commendatus fuiffet, Neroni tamen privigno, Agrippinae artibus per adoptionem familiæ Cæfarum afferto, pofthofitus, ejusdemque opera veneno fublatu eft. Suet. in Claud. & Ner. Tacit. Ann. lib. 11, 12 & 13.

Britannicus etiam cognominatus Imp. Commodus. Lamprid. cap. 8. itemque Severus. Herodian. 3. 14. 8.

BRITTO, vel BRITTO, onis. media ancip. Incolæ Britannia. Aufon. Epigr. 107. v. 9.

Silvius hic bonus eft. Quis Silvius? ifte Britannus,
Aut Brito hic non eft Silvius, aut malus eft. Male enim tum
audiebant Britanni. conf. idem Epig. feq. Martial. 11. 21. v. 9.

Quam veteres braccæ Britannia pauperis.

Britones, pl. Juven. 15. Sat. 124.

Qua nec terribiles Cimbrî, nec Britones unquam. [Sunt qui hoc nomen negant infulæ Britannia incolis competere, & his proprie vindicant, qui vulgo *Bretones* dicuntur, Populi minoris Britannia, quæ eft Gallia Celtica regio, ad mare Oceanum fita, Normannis, ac Pictavis contervina. Hi olim Britanniam infulam dicuntur incoluiffe, indeque ab Anglis Saxonie populi expulfi, in adverfo litore feves fixiffie. Verum hi facile refelluntur, cum tranfitus ille multis post feculis accidere, ita ut de his antiquiorum auctorum verba interpretari non liceat.

BRITUM, Lufitanie oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 21.

BRITOMARTIS, [BRITOMARTIS] Prælla fuit ex Gortyne Crete civitate, Jovis & Charms filia, Diane in pennis cara, alio nomine Dictynna appellata, *ἀπὸ τῶν δυνῶν*, hoc eft a retibus, quorum ufum in venatione traditur inveniffe. [vel potius, ut aliis placet, quia in iisdem deluitur, a pifcatoribus excepta.] Hanc [enim] Minos Crete rex fertur adamafse, cujus vim quem aliqui effugere non poffet, ex alta fele rupe in mare præcipitavit. V. Virg. in Ciri 285. conf. ibi Scalig. Diodor. lib. 5. Callimach. Hymn. in Dianam, v. 190. Dicitur Diodoro lib. 6. Britona. Ipfam Dianam fe Cretenfibus appellatam auctor eft Solinus cap. 11. V. Anton. Liberal. Fab. 40. conf. DICTYNNA.

BRIVAS, vel BRIVATIS, Lugdunenfis Gallia portus, apud Ptolem. lib. 2. cap. 8. hodie *Brefl*. V. Scalig. Aufon. Lect. 2. 14. p. 126.

VOL. I.

BRIXELLUM, i. n. [BRISILLON] Oppidum in ripa Padi fluminis fium, ab urbe Parma decem millibus paffuum diftans, ubi Orho fibi manus atollet. Plin. 3. 15. Tacit. 2. Hist. 13. 3. Suet. Oth. cap. 9.

BRIXENTES, [Ptol. BRISANTON] Populi Alpini, Lepontis finitimi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 20. Eorum oppidum hodie *Brixen*.

BRIXIA, [BRISIA] Urbs eft Tranfadana regionis, quam Cenomani edificaverunt, qui post Infulas in Italiam venerunt. Vide Liv. 5. 35. & 32. 30. conf. Lex. Pitifc. Vulgo *Brefina*.
Eft & Afia fluvius. Plin. lib. 6. cap. 27.

BRIZA, [BRISIA] Planta eft typhæ fimillima, in Thracia & Macedonia agris nafcens, ex cuius femine panis fit gravis odoris, & ater, membranofam fubftantiam habens. Vide plura apud Galen. lib. 1. de Alim. facult.

BRIZO, Æ. f. [BRISIA] Dea apud Græcos exiftimata, quæ vaticinijs per fomnia præffe credebatur: in primis vero Deli culta, cui fcapas offerre confueverunt omnium rerum referas, pifcibus duntaxat exceptis. Quidam eam dictam exiftimant *μαῖα τὸ BRISIA*, dormio. V. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 10. & Athen. 1. 8.

B R O

BROCARDICUM, Vox familiaris in Scholis Jctorum. Originem refert Grævina (de Orig. Jur. Civ. l. 149.) ad Pyleum Jctum Bononiensem Seculi XII fcriptorem. Sunt Brocardica, inquit ille, Enunciata illa quæ ufum habent accipiem, & in utramque partem feclunt.

BROCCUS, V. BROCHUS.

BROCHON, Idem quod Bdellium, teftè Plin. lib. 12. cap. 9. [Forte Bolchon Diof. V. BDELLIUM.]

BROCHUS, Vas eft vinarium fundendo vino accommodatum, implendis deplendisque culcis & vafis conditoris, & vino quocunque modo tranfvafando. Dicitur a verbo Græco *βροχῶ*, quod fundere fignificat. Hoc Græci enophorum ex eo appellant, quod comportando vino aptum fit. Gallica lingua nomen adhuc fervat integrum. V. Lex. Pitifc. in Bdellium. [Gallica vox eft, *unbroc*, lagenam majorem denotans, nulli Latino antiquo auctori ufitata, nec proinde hujus loci.]

BROCHUS, vel BROCCUS, vel BRONCUS. Adj. [BRONCHOS] Idem fignificare videtur quod Eminens, exertus, vel procurrens. Ufurpatur proprie de vitio oris pronuntioris. Varro de R. R. lib. 2. cap. 7. de Equis; His majores qui funt, intelligi negant poffe, præter quam quum dentes facti funt brochi, & fupercilia cava. Ibi. cap. 9. de Canibus; Et ex eo enatis duobus dentibus, dextra & finiftra paulo eminus inferioribus, directis potius quam brochis & acutis. Plinius, Labra, a quibus Brochii, Labeones dicti. 11. 37. Broncos dixit Lucilius apud Non. 1. 102. & interpretatur Producto ore & dentibus prominentibus. conf. Plaut. Mil. 3. l. 128. V. Harduin. in Plinii loc. cit. Ubi ex antiquo Furie gentis, cuius familiæ id cognomen fuit, denario BROCCUS fcribendum docet.

BROCHITAS, vel BROCHITAS, ætis. f. [BRONCHITIS] Plin. lib. 11. cap. 37. Abfumpta hac obfervatione, fenectus in equis, & ceteris veterinis, intelligitur dentium brochitate, fuperciliorum canitie.

BROMIUS, [BRUMIUS] Bacchi nomen, *ἀπὸ τῆς βρομῆς*, id eft a fremendo, feil. a fragore tonitruum in nativitate ejus. V. Diod. Sicul. Biblioth. lib. 4. Ovid. 4. Met. 11.

Thuraque dant, Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque. Mons Phæbo, Bromioque facer, Parnaffus. Lucan. lib. 5. 73.

BROMOS, i. m. [BRUMOS] Semen eft fpicam ferentis herbe: nafcitur inter vicia legetis avenæ genere, folio & ftipula triticum imitatur. In camuinibus dependentes parvulus vel flufculas habet. Hæc Plin. lib. 21. cap. 25. in fine. Idem 18. 11. Vulgo *Avena filvatica*.

BROMOS, [BRUMOS] Odor gravis, foetor, ex Diof. adducunt.

BROMOSUS, a, um. [BRUMOSUS] Graveolens. Gloff. Ifidor. Caro bromofa. Cæl. Aurel. Acur. 2. 37. Idem Tard. 3. 2. Legitur & Brumofus. Gloff. Ifidor. conf. Turneb. Adverf. 28. 5.

BROMOS, [BRUMOS] Centaurorum unus, a Cæneo interfectus. Ovid. 12. Met. 459.

BRONCHOCÈLB, V. post feq. dict.

BRONCHUS, vel BRONCUS, V. BROCHUS.

Bronchus, [BRONCHOS] appellatur a medicis, docente Galeno, Guttur ipfum & caput afperæ arteria. Hinc

BRONCHOCÈLB, [BRONCHOCÈLB] Celfo 7. 13. Morbus eft, qui tumor gutturis & cervicis, inter cutem & afperam arteriam eft. Creditur quæni hoc vitium affiduo potu aque, quæ ex nivibus refolvitur. Unde præcipue eft familiare gentibus Inalpinis, Sabaudis feilicet & Pedemontanis. Qui hoc vitio laborant, Gutturofi dicuntur.

BRONCIA, V. BRONTIA.

BRONGUS, i. m. [BRONGOS] Fluvius eft ex Illyrico Boream verfus fluens, & excepto Angro, in Iftrum influens. Herodot. lib. 4. 49.

BRONTÆUS, [BRONTÆUS] Jupiter dictus eft ab Orpheo, & item Phurnuto, quem Tonitruale Apuleius, ut folet, licenter interpretatus eft.

BRONTES, æ. m. [BRONTES] dicitur unus Cycloppum, & m niter Vulcani: interpretaturque Tonitrus. Alter Steropes, id eft fulgur. Tertius dicitur Pyracmon, quali ignita incus. Virg. 8. Æn. 424.
Ferrum exercebat vafte Cyclopes in antro,
Brontefque, Steropefque, & nudus membra Pyracmon. Hic
ab Ovidio vocatur Aconides lib. 4. Fast. 288.

Hinc mare Trinacrium, candens ubi tingueret ferrum
Brontes, & Steropes, Aconidefque folent.

Solidus Brontes, i. e. Fortis. Stat. 4. Silv. 6. 4.
Nec folidus Brontes, nec qui polit aram deorum
Lemnius. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 14.

BRONTIUM, i. n. [BRONTIUM] Machina erat fub fcena, æneum habens vas, in quod decedentes calculi & in eo circumacti, tonitruum fonum imitabantur: quod genus Claudiana tonitrua Feftus appellavit, a Claudio Pulchro inventore. V. Rhodig. lib. 8. cap. 8.

BRONTIA, æ. f. [BRONTIA] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Brontia caplitibus teftudinum fimilis, & cum tonitruis cadit (ut putant) & fulmine tacta refinguit, fi credimus.

BROTEAS, Laphtharum unus, ab Grynæo Centauro injecta ara oppreffus. Ovid. 12. Met. 262.

BROTEAS & AMMON, Gemini fratres fuerunt pugiles clari, qui a Phineo occifi funt in aula regis Cæpheniorum. Ovid. 5. Met. 107.
Hinc gemini fratres Broteaefque & cæftibus Ammon
Invicti, vinci fi poffent cæftibus enfes,
Phinea cecideret manu.

BROTHERUS, [*ῥοθῆρος*] vel **BROTAS** item, Vulcani filius, qui propter oris deformitatem illius, sese in ignem iniecit, vitamque incendio finivit. Domit. Calder. sine auctore, exp. illud. Ovid. in Ibin, 157.
 Quodque ferunt Brotheum fecisse cupidine mortis,
 Des tua succense membra cremanda pyræ. Al. Brotean.
 conf. Gell. 12. 11. ubi id cognomen Peregrino Philospho tribuitur. Viri docti negant sibi de hac fabula quicquam compertum. V. Interpp. ad loc.
BRUCHIUM, i. n. vel potius **BRUCHIUM**, [*ῥερχῖον*] Locus publicus Alexandriae, in quo viri docti regum Ægyptiorum liberalitate nutriebantur. V. Comment. in Amm. Marcell. 22. 16.
BRUCHUS, vel **BRUCUS**, [*ῥερχῖος*, *ῥερχῖος*, *ῥερχῖος*] Vermiculus haud dissimilis locustæ, herbas erodens, sine alis tamen. Perott. V. Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 29. Cæl. lib. 3. cap. 25. Locustas rodentes fata, bruchos appellari, & Attacos, atque item Mastacas, est apud Nicandrum. Alii tamen sunt, qui univermis locustas dici Mastacas velint, itque in Ambracia in primis. *ῥερχῖος*, *παρὰ τὸ ῥερχῖον, τὸ ἰδίον*, a comendo deductur.
 Populorum bruchus. Prudent. Hamartig. 229. conf. Alcim. 5. 188.
BRUCERII, [*ῥερχῖοι*] Populi sunt in Germania, quos Drusus navali prælio in Amasia flumine superavit. Strabo lib. 7. conf. Tacit. 1. Ann. 60; 13. 56. & Hist. 4. 21. & de Germ. 33. 1. item Claud. de 4. Conf. Honor. 449. & Pancrol. Not. Imp. Occ. cap. 21.
BRULLITÆ, Populi, Episcopi conventui tribuuntur a Plin. lib. 5. cap. 29. Ephesum (inquit) alterum lumen Asiae, remotiores conveniunt Cæsarienses, Metropolitæ, Cilbiani, inferiores & superiores Mysomacedones, Mastanrenses, Brullitæ, Hypapenti, Dios hieritæ. Brullitæ, Hard.
BRUMA, æ. f. [*ῥερχῖος*] proprie dicitur Dies solstitii hyemalis, qui est post Iud. Decembris. Festus, Bruma, a Brevitate dierum dicta. Varro L. L. 5. 2. Dicta bruma, quod Brevissimus dies est. Quod antiqui nempe dicebant Brevima, & contracte Bruma. Idior. 5. 35. Vel quasi *ῥερχῖος ἡμέρα*, vel ab Edacitate dictam velut, quæ Græce fit Bruma. [Nugæ.] V. & Lex. Pitif. Cic. 2. de Divin. 33. Nam & musculorum jeculicula bruma dicuntur augeri, & pulium aridum florescere brumali ipso die. Sic Ante brumam. Cic. 7. Fam. 20. Et Post brumam. Cic. 3. Fam. 7.
 Bruma, pro mense Decembri. Martial. lib. 1. 50. 19.
 At quum December canus, & bruma impotens,
 Aquilone rauco mugiet. Idem 7. 94. Juven. 6. Sat. 152.
 Mense quidem brumæ.
 Bruma, pro Hyeme. Virg. 2. Æn. 472.
 Frigida sub terra tumidum quem bruma tegebat. Bruma, inquit Servius, id est Hyems. Dicta autem Bruma, quasi *ῥερχῖος ἡμέρα*, id est brevis dies.
 Canæ brumæ frigora. Sen. Hippol. 9.
 Ut nunc canæ frigora brumæ
 Nudent silvas: nunc arbutus
 Redeant umbræ, &c.
 Horrida cano bruma gelu. Virg. 3. Georg. 443.
 Hybernæ tempora brumæ. Propert. lib. 1. 8. 9.
 Iners bruma, i. e. Quæ inertes & pigros reddit. Hor. 4. Carm. 7. 12.
 Innoxia bruma. Claud. lib. 3. de Rapt. Proserp. 225.
 Intractabilis bruma. Virg. 1. Georg. 211.
 Mitior. Claud. in Eutrop. lib. 2. 95.
 Mitior alternum Zephyri jam bruma teporem
 Senferat, & primi laxabant germina flores.
 Nimbosa. Stat. 1. Silv. 3. 89.
 Perenni bruma fœdat. Claud. de Rapt. Proserp. lib. 1. 266.
 Riphæa. Valer. 5. Argon. 602.
 Sæva. Sen. Oeth. 4.
 Spirans. Juven. 9. Sat. 67.
 — quid agam brumam spirante? quid oro,
 Quid dicam scapulis fervorum mense Decembri,
 Et pedibus? pro Borea, aut alio quolibet vento frigido per
 brumam spirante.
 Brumæ, plur. Cic. 2. de Nat. Deor. 19. Possent uno tempore floresce,
 deinde vicissim horrere terra, aut tot rebus ipsis se immutatibus, So-
 lis accessus discissusque, solstitiis, brumisque cognoscit.
 Brumæ ter denæ, pro Triginta annis. Martial. lib. 4. 40.
 Tecum ter denas numeravi, Posthume, brumas.
BRUMALIS, e. [*ῥερχῖος*] Brumale tempus. Cic. 2. de Nat. Deor. 57.
 Circulus brumalis. Plin. lib. 2. cap. 70.
 Dies. Cic. de Fato 5.
 Frigus. Virg. 6. Æn. 205. Martial. lib. 13. 16.
 Grando. Ovid. 4. de Pont. 7. 34.
 Hirundo. Claud. in Eutrop. lib. 1. 118.
 Horæ. Ovid. 4. Met. 199.
 Lux, pro Tempore brumali. Ovid. 1. Trist. 10. 39.
 Jactor in indomito brumali luce profundo.
 Menses hyemis brumales. Plin. lib. 10. cap. 53.
 Meridies. Columel. lib. 9. cap. 5.
 Nix. Ovid. 4. de Pont. 5. 4.
 Orbis. Cic. 3. de Nat. Deor. 57.
 Polus brumalis. Varro L. L. 8. p. 105. Steph.
 Revocatio, i. e. Conversio. Cic. de Univ. 30. Astra per cælum pec-
 ntrantia, solstitiis se & brumali revocatione convertunt.
 Signum. Cic. 3. de Orat. 176. Solut circumferatur, ut accedat ad brumale
 signum &c.
 Tempus. Ovid. 3. Amor. 6. 95.
 Aut lululentis agis brumali tempore cursus.
BRUMALIA, orum. [*ῥερχῖος*] a Romanis dicebantur Bacchi sacra, quæ
 & Liberalia vocabantur: quæ bis quotannis celebrabantur, semel x1
 Calend. Martii, atque iterum xvii Calend. Septembris. Plin. Priora
 & posteriora Vinalia appellat. Brumalia autem a Brumo dicebantur,
 quo nomine Romani Iacchum appellabant. V. Rhodig. lib. 28. cap. 25.
 conf. Rutgers. Var. Lect. 4. 8. & Lex. Pitif.
BRUMARIA, æ. f. Herba alius Leontopodium. Apul. de Herb. cap. 7.
BRUMERSTINI, Populi in secunda regione Italiae, quorum mentionem
 facit Plin. lib. 3. cap. 11.
BRUMUS, V. BRUMALIA.
BRUNDULUM, Portus quem Athesis annis ex Tridentinis Alpibus fluens,
 facit. Plin. lib. 3. cap. 16. Vulgo *Brundolo*.

BRUNDUSIUM, sive **BRUNDISIUM**, [*ῥερχῖος*] Urbs & portus Calabrie,
 quam Græci Messapiam vocant, & ante Pucetiam a Pucetio Oe-
 noni fratre, auctore Plin. lib. 3. cap. 11. Brundisium a formi cervini
 capitis, quod Messapii vernacula lingua ita nominant. Clarissima est
 hæc urbs, nobilis portus, quo tuta jam olim Romanis in Græciam via fuit,
 tum & fuga Pompeii a Cæsare obfessi, & fama Appiæ viæ huc usque fratre.
 Hæc Vadian. V. Cæf. 1. Bell. Civ. 24. Cic. 4. Att. 1. & Lex. Pitif.
 Vulgo *Brundisio*. Gallis dicitur *Brindes*. Sil. 8. 576.
 Necnon Brundisium, quod definit Itala tellus. Hor. 1. Serm. 5. vult.
 Brundisium longe finis charæque viæque est. Idem 1. Epist. 18. 20.
 Brundisium Numici melius via ducat, an Appi. conf. ibid. 17. 52.
 Arces Brundisii. Lucan. lib. 2. 608.
 Brundisii tutas conscendit Magnus in arces.
BRUNDUSINUS, a, um. ut, Fœdus Brundusinum. Tacit. 1. Ann.
 10. 5. conf. Meibom. in Mæcetan. cap. 9. n. 11.
 Nuntii Brundisini. Cic. 8. Att. 13.
 Portus Brundisinus. Idem 23. 33.
BRUNOPOLIS, is. f. Urbs a Brunone condita, Brunsviga.
BRUSA, [*ῥερχῖος*] Urbs est Bithyniæ, ab Annibale condita sub Olympo
 monte. Plin. lib. 5.
BRUSCUM, i. n. Tuber in acere arbore: de quo sic Plin. lib. 16. cap. 16.
 Pulcherrimum vero est bruscum, multoque excellentius etiamnum mol-
 luscum. Tuber utrunque arboris ejus. Sed bruscum intortius crispum:
 molluscum simplicius sparsum. Et si magnitudinem mensuram caperet,
 haud dubie præferretur citum. Nunc intra pugillares lectorumque silicios
 aut laminas raro usu spectatur. E brusco sunt & mense nigrescentes, &c.
BRUTA, Arbor est soli Orienti cognita, cupresso fusæ filicis, albicanti-
 bus ramis, odore cedri, circa Fastigium nascens in Zagro monte. V.
 Plin. lib. 12. cap. 17.
 Sunt qui hanc arborem hodie in Europa nasci existimant, eandemque ef-
 fe cum secundo Sabina genere. V. Ruell. lib. 1. cap. 59. & Salmas. in
 Solin. p. 667. & 670.
BRUTACES, vel **BRUTATES**. V. BILINGUIS.
BRUTIDIUS, Nomen est cujusdam viri qui tempore Juvenalis poetæ, tra-
 ctus est ad judicium tanquam fautor & amicus Sejanii apud imperatorem
 acc. stat. 10. Sat. 83.
 — pallidulus mi
 Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram.
BRUTII, vel potius **BRUTII**, orum. [*ῥερχῖος*, *ῥερχῖος*] Italiae popu-
 li, tractum quem nunc Calabriam vocant, occupant, post Laum flu-
 vium incipientes, & in fretum Siculum modo peninsulæ ecurrentes.
 Lucanorum hi pastores, & transfuge fuere. lingua enim Lucanorum Brutii
 rebelles fugitivosque significat. Strabo lib. 6. V. Lex. Pitif.
BRUTIUS, vel **BRUTTIUS**, a, um. Adj. [*ῥερχῖος*] a Brutiis popu-
 lis Italiae, ut Pontus Brutius. Sen. Thyest. 7. Brutium Pontum ferientem
 Coro. 1. e. Quod aluit Brutiorum in Italia oram.
 Pix Brutia. Plin. lib. 24. cap. 7. Spissarum utilissima medicinae est Brutia,
 quoniam pinguislima & resinofissima utraque præbet utilitates.
 Signa Brutia. Sil. lib. 17. 437.
 Sævior his Latios vallabat Brutia signa
 Lælius increpilians.
 Tellus Brutia. Sil. lib. 16. 1.
 Brutia moerentem casus patriæque suosque
 Annibalem accepit tellus. conf. Drakenb. ad loc. & Columel.
 10. 139.
 Brutium Promontorium, Italiae extimum, ubi Sicilia olim agro Brutio ad-
 hæsit. Plin. lib. 3. cap. 1. Primus Europæ finis a Calpe extimo Hispaniæ monte,
 ad Brutium usque promontorium immenso ambitu flexitur. Ptolem.
 Scilæum appellat. Vulgo *brutano in Calabria*. Olivarius in Melam dicta
 nunc vocari vulgo *Cabo de Sciglio*.
BRUTIANDUS, a, um. aliud Adj.
 Brutiani dicebantur, Qui officia servilia magistratibus præstabant, eo
 quod hi primum se Annibali tradiderant, & cum eo perseveraverant uf-
 quedum recederet de Italia. Festus. V. Gell. lib. 10. cap. 3. Crinitum
 lib. 2. cap. 7. & Lex. Pitif.
 Brutianæ paræ, dicebantur Scuta, quibus Brutiani sunt usi. Fest.
BRUTOBRIA, [*ῥερχῖος*] Stephano] Oppidum est Hispaniæ in tractu
 Bætico, quod & Bruntina appellatur. Dicta Brutobria, quasi Bruti civi-
 tas, ea forma qua Selymbria & Polyobria, in quibus Bria civitatem sig-
 nificat. auctore Steph.
BRUTUS, Adj. [*ῥερχῖος*, *ῥερχῖος*] A terra deductum est, cujus epi-
 theton est Bruta, hoc est, sine sensu, & quasi obruta. V. Idior. 1. 10.
 B. & Non. 2. 75. & Lex. Pitif. Dicitur autem Brutum quod tardum,
 stolidum, & sine sensu est. quod nomen integrum adhuc retinet vulgus
 Italorum.
 Bruta, tellus dicitur ab Hor. 1. Carm. 34. 9. V. Scalig. ad Fest. v. Brutum.
 Animalia bruta. Plin. lib. 11. cap. 37. Bruta existimantur animalium,
 quibus cor durum riget: audacia, quibus parvum est: pavida, quibus
 prægranda.
 Fortuna bruta. Auct. ad Herenn. lib. 2. 36. Quia dignum atque indignum
 nequeat intermiscere.
 Fulmina. Plin. lib. 2. cap. 43. Bruta fulmina & vana, ut quæ nulla ve-
 niant ratione naturæ. [Miror igitur Scaligerum l. c. Gravia expos-
 nere.
 Gentilitatis brutæ pira. Plin. lib. 15. cap. 15. Lectio suspecta merito. V. Hard.
 Brutum, antiqui Gravem dicebant. Festus. Quidam legunt Brucum.
 V. Scal. not.
BRUTUM, i. n. substantivè, subaudita v. Animal, vulgo usurpant sine veter-
 rum auctoritate. Ceterum absolute posuit Lactant. 2. 8. 38. Sensu præ-
 ditum ex insensibilis, sapiens ex bruto.
BRUTESCO, ère. Brutum fieri. Sidor. 4. Epist. 1. Secundum bellus
 ineptit, bruteficit.
 Sensum perdere. Lactant. 2. 5. 40. Animal quia sensu præditum est,
 etiam membra ejus habent sensum; nec nisi a corpore avulsa brutefcunt.
 Ita restitit Gronov. pro Putrefcunt. Quam lectionem ex Ms. suo code-
 cæ jam Tornæus protulerat.
BRUTUS, i. n. Cognomen gentis Junie. Brutorum præcipue nominantur,
 Lucius ille Brutus, qui reges eiecit, e forore Tarquinii Superbi ge-
 nitus: qui quod stultitiam finxisset, ne ab avunculo occideretur, inde
 Brutus appellatus est, V. Liv. 1. 56. Auct. de Vir. ill. c. 10. Ovid. 2. Fast.
 719.

719. Plura de hoc & aliis Cajo, Decimo, Lucio, Marco, Publio Brutis lege apud Liv. Plin. Plutarch. &c. conf. etiam Lex. Pitife.

Ultr Brutus. Virg. 6. Æn. 819.

Vis & Tarquinius reges, animamque superbam Uloris Brutus, fœceteque videre receptos?

M. Brutus Prætoris, cujus meminit Cic. 2. de Orat. 223. qui tres de Jure civili libellos conscripsit. Pomponius de O. J. §. 39. ubi Rupert. V.

M. Brutus, qui Marianas partes sequutus, Lepidi legatus Galliam Cisalpinam tenens, Mutinæ a Cn. Pompeio M. interfectus est. Cujus filius fuit M. Brutus Cæsaris interfector, de quo jam dicitur.

M. Brutus, qui Cæsarem occidit, patricius fuerit, an plebeius prolixè disquiri Paulus Manutius in Comment. Ep. ad Q. Frat. Is patre M. Bruto & Servilia Catonis Uticensis fore uterina genitus, ac disciplina avunculi egregie eruditus, bello civili, privatam similitatem reip. remittens, Pompejum, licet patris interfectorem fecutus est, & post prælium Pharsalicum in Cæsaris partes, ultro ab hoc invitatus, transit, plurimumque omnium Pompejanorum gratia apud ipsum polluit. Quæ res suspitioni quorundam causam præbuit, adulterio conceptum fuisset ex Cæsare, cujus amore Servilia minus bene audiebatur. Ab eodem Cisalpinæ Galliæ præfectus, ac Prætor Urbanus factus, nihilominus patrie liberandæ consilio arrepto, cum C. Cassio ac D. Bruto initæ in eum conspirationis principes exiit, eæque patratæ vario ac difficili bello implicitus, Cretam primum, deinde Macedonia provinciam obtinuit, mox rebus præclare in Asia gestis, novissime in campis Philippicis cum Antonio & Octavio congressus, desperatis rebus, amici Stratonis Ægeatis implorato ad id ministerio, voluntaria morte occubuit. Hic Ciceroni familiarissimus fuit, ut ex eorum Epistolis amebæis apparet, & ex eo, quod ejus ille nomine & Dialogum de claris oratoribus inscripsit, & eidem librum, qui Orator inferibitur, dedicavit. Ejus vitam scripsit Plutarchus, cui junge Cic. Suet. Dion. Nepot. Appian. Patere.

Dux militiæ Brutus. Hor. 2. Carm. 7. 2.

Prætor Brutus. Hor. 1. Serm. 7. 18.

— Bruto Prætor tenente

Ditem Asiæ, &c. de eodem v. 24. Solem Asiæ Brutum appellat, stellæque salubres Appellat comites, excepto Rege.

D. Brutus, Marci propinquus, qui C. Cæsari in bello Gallico terra marique egregiam operam præstitit, ac eodem post bellum civile consul designatus, in eum tamen pariter conspiravit. Parique fortuna cum reliquis usus, primum Mutinæ a M. Antonio consule obfessus, deinde ab Octavio & coff. Hirtio ac Panfa obfisione liberatus, dum Antonium in Galliam fugientem persequitur, hoc a M. Lepido recepto, desertus a Planco, moxque & spoliatus exercitu, atque ab omnibus relictus, cum paucis comitibus ad M. Brutum per omnes vias fuga evadere frustra conatus, in Gallia ab Antonianis occisus est.

BRUTIANUS, a, um. Adj. ut, Bello civili Brutiano. Lactant. 2. 7. extr. Brutiana castra, Patere. 2. cap. 72. & 74. Brutianæ partes.

BRUTINUS, a, um. aliud Adj. Cic. ad Brut. 15. Consilia inire ceppi Brutina plane (vestri enim hæc sunt propria sanguinis) Reipublicæ libe-

mandæ.

BRVA, æ. f. [βρυα] Fruticis species, gallæ similem fructum ferens. Plin. lib. 13. cap. 21. Myricen & Italia fert, quam alii tamaricen vocant: Achaia autem bryan silvestrem, &c.

BRVAXIS, Sculptor fuit marmorarius. Plin. lib. 36. cap. 5. Scopas habuit æmulos eadem ætate Bryaxis & Timotheum, & Leocharem, de quibus simul dicendum est, quoniam pariter calavère Maufolæ, &c.

BRVAZON, Amnis Asiæ in Bithynia. Plin. lib. 5. cap. 32.

BRVGBS, [βρυγες] Populi Thraciæ fuerunt, qui poetæ Phryges dicti sunt, a quibus Phryges Asiae populi originem traxerunt. Strabo lib. 7. Stephan. Brygas in Macedonia collocat.

BRVGION, inter urbes Macedoniae Plinio ponitur lib. 4. cap. 10.

BRVLLION, [βρυλλιον] Propontidis oppidum. Steph. In Mytia minore, non longe ab Afcanio flumine, collocat Plin. lib. 6. cap. 12.

BRVON, i. n. [βρυον] Mufcus in arboribus nascens, & odoratus: Arabes & vulgus aromatartorum Ufneam vocant. Dioscor. lib. 1. cap. 20. & Plin. lib. 24. cap. 6.

Bryon marinum, [βρυον θαλασσιον] vulgo herba Corallina. Herba marina, folio lacteæ similis, rugosa veluti contracta, sine caule, ab ima radice exeuntibus foliis. Nascitur in scopulis maxime, teltsique terra comprehensib. Plin. lib. 27. cap. 8. [Corallinae officinarum melius convenit Dioscoridis descriptio l. 4. c. 99. quam Pliniana.

Est & Bryon Herba quedam, quam Plin. Lupum salictarium, officinæ Lupulum appellat, cujus flore Gallia aliqnot & Germaniæ populi, cervisiæ suæ saporem commendant. V. Ruell. lib. 2. cap. 141.

BRVONIA, æ. f. [βρυονια] herba quæ & Vitis alba, & Bryonia nigra dicitur: nam Vitis nigra, Lupulus vocatur. Plin. lib. 23. cap. 1. Est ergo & nigra, quam proprie etiam bryoniam vocant, alii chironiam, alii gyncæmenen, aut aproniam. Dioscor. lib. 4. cap. 176. Ampelon nigram sunt qui bryoniam nigram, qui chironiam vitem, qui peregrinam appellant: Romani vitem albam dicunt. Folia claviculæque fasciæ viti familia habet, pilosiora tamen omnia. Vulgo de la couleuvre. V. Columel. 10. 250. & Apul. de Herb. cap. 66.

BRVSBÆ, Thraciæ populi, apud Plin. lib. 4. cap. 11. in descriptione Thraciæ.

BRVSBANI, Ciconum vicini inter Scythicas gentes Plinio referuntur lib. 6. cap. 17.

BRVSBRA, Civitas Laconiz, ut scribit Schol. Hom. ad Iliad. 2. v. 583.

BRVSEVS, [βρυσεως] dictus est Bacchus διος τῆς ἑβρως, quod est inundare, madafacere: vel a Brysea urbe Laconia, in qua præcipue colebatur.

BRVSIÆ, [βρυσιαι] Urbs Elidis, Steph.

BRVTIA, [βρυτια] Græcis dicuntur Partes uvarum solidæ, quæ multo expresso superfluit. Galen. lib. 2. de Alim. facult. cap. 8.

BRVTON, [βρυτων] Vinum quoddam est hordeaceum, quo temulentis restoritur modo decumbunt, ac supini, quod in aliis haudquaquam fit. Vinum hoc Aristoteles in lib. de Ebrietate, Pinon appellat. V. plura apud Cæl. Lect. Antiq. lib. 7. cap. 26.

Vol. I.

B U, [βῦ] Particulam folebant Græci magnis & amplis rebus præponere: a magnitudine scilicet bovis. Hinc est, quod grandes pueros Bupædas appellant, & Mariicam sicum Bulycon, Ex Festo P. in v. Bullinam. q. V.

B U A, æ. Potio est puerorum infantium. Varro de Liberis educandis, Quum cibum ac potionem buas, ac papas vocent, & matrem mammam, patrem tatam. Lucil. lib. 8. Quum vinulentas diceret, Vini buas defignavit. Nonius 2. 97.

BUBALIA, orum. n. [βουβαλια] Ornata mulierum, quæ circa manus feruntur, ex Polluce lib. 5. cap. 16. Horum etiam meminit Nicostatus Comicus, & post eum Clemens Alexandrinus, Pædag. lib. 2. ubi Gentianus Hervetus vertit Armillas.

BUBALUS, BUBALINUS, BUBALIS, BUBALION. V. BOS.

BUBALUS, V. BUPALUS, & HIPPOXAS.

BUBASTIA, BUBASTITES. V. post seq. dict.

BUBASTIS, vel BUBASTUS, [βουβαστις, ἢ βουβαστος] Ægypti urbs, in qua Dianæ, quam Bubastin nominant, clarissimum fuit templum, & inter cetera maxime spectabile. Herodot. 2. 59. 137. 156. Hæc Straboni, Ptolemæoque vocata est Heroum civitas. Hinc

BUBASTIS, Diana cognominata ab Ægyptiis, ex urbis nomine, ubi conventus quotannis agebatur in honorem Dianæ. Herodot. 2. 137. Ovid. 9. Met. 690.

Sanctaque Bubastis, variusque coloribus Apis.

BUBASTIA, orum. [βουβαστια] Sacra, quæ in honorem Dianæ quotannis apud Bubastum celebrabantur. Gratian. Cyneq. 42.

Vix operata suo, sacra ad Bubastia, lino,

Velatur sonipes æstivi turba Canopi. Hinc &

BUBASTITES, [βουβαστιτης] inter Nomos, seu Prefecturas regionis illius Ægypti, quæ juxta Pelusium est, numeratur a Plin. lib. 5. cap. 9.

BUBASUS, alii BUBASSUS, vel BUBESSUS, [βουβαστος] Steph. Regio est Cariz.

Plin. lib. 5. cap. 28. In descriptione Cariz, Sinus Thymnias, promontorium Aphrodisias, oppidum Hyda, sinus Schoenus, regio Bubassus. Mela lib. 1. c. 16. in descriptione Cariz, Sinui id nomen tribuit. Tres sunt, inquit, ex ordine sinus, Thymnias, Schenus, Bubeffus. Thymnias promontorium Aphrodisium est: Schenus ambit Hylam: Bubeffus Cynotum. Stephano urbs est, βουβαστος, πόλις Καρίας κ. τ. κ.

BUBASSUS, idis. Nomen gentis. Ovid. 9. Met. 645.

Byblida, non aliter latine ululasse per agros

Bubalides videre nurus. i. e. E Bubaso regione.

BUBBATIO, V. BULLATIO.

BUBBEIUM, Natio est, vel Oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. cap. 5.

BUBESSUS, V. BUBASUS.

BUBETANI, [βουβητανοι] Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

BUBIASMUM, [βουβιασμον] Oppidum est in Hercinia silva, Marobudi cujusdam, qui Suevis imperavit, regia. Strab. lib. 7. [Corrupta vox est, pro qua ex Mff. Βουβιασμον i. e. Βοιζημον seu Βοιοζημον legendum probe monuit Casaub. q. V. & f. l. ΒΟΙΟΖΗΜΟΝ.

BUBILLE, V. BOS.

BUBINDA, [βουβινδα] Fluvius Hiberniæ Ptolemæo, hodie vulgo Slayne.

BUBINO, [βουβινο] Ære. est Menstruo mulierum sanguine inquinare. Lucilius, hæc inquit, te imbulbinat: & contra te imbulbitare. Imbulbitare est Puerili stercore inquinare. Dicitum ex fimo, quod Græci appellant βουβινο, Festus. Alia βουβινο, inguen. In Gloss. Ifidor. est Bucinare.

BUBBEUM, est genus quoddam vini. Festus.

BUBO, ðnis. m. & f. [βουβας, ουβουβας] Avis feralis & sacra.

Mafcul. Ovid. 5. Met. 550.

Ignavus bubo, dirum mortalibus omen.

Fem. Virg. 4. Æn. 462.

Solaque culminibus ferali carmine bubo

Sæpe queri. Ubi Servius; Sola bubo, contra genus posuit.

Ovid. Infandus bubo: & hoc est in usu. Sed Virg. mutavit, referens

ad avem. Plerumque enim genus, relicta specialitate, a generali fumimus

ad avem. ut si dicas, Bona turdus, referendo ad avem. Item si dicamus,

Prima est a, i. e. licera: quum a sit neutri generis. Hactenus Servius.

Bubo, a Bovis quodam mugitu: quem non vocali cantu, sed gemitu potius reddit, funebris avis, & maxime abominata. Plin. lib. 10. cap. 12.

Bubo funebris, & maxime abominatus, publicis præcipue aufpiciis,

deserta incolit: nec tantum desolata, sed dira etiam, & inaccessa: noctis monstrum, nec cantu aliquo vocalis, sed gemitu.

Funereus bubo. Ovid. 10. Met. 453.

Ignavus. Ovid. 5. Met. 550.

Infestus. Claud. in Eutrop. lib. 2. 407.

Lucifer. Sen. Herc. fur. v. 687.

Omen dirum mortalibus. Ovid. 5. Met. 550.

Raucus. Ovid. 1. Amor. 12. 19.

Stygius. Ovid. 15. Met. 791.

BUBULO, [βουβουλο] Ære. ut, Bubulat bubo. Auctor carr. de Philomela,

apud Ovid. v. 37.

Bubulat horrendum ferali carmine bubo.

BUBO, Ære. verbum est significans Adum canendi quem reddit butio avis

palustris. Auctor. Philomel. 42.

Inque paludiferis butio bubit aquin. Al. Bucit.

BUBO, vel BUON, (ut est apud Plin.) Lydorum urbs est, in mediterraneis, quorum urbes sunt tres, Bubon, Balbura, & OEnoandros.

Strab. lib. 13.

BURONA, V. f. l. in BOS.

BURONES, [βουρωνες] Abscessus sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

Nam & inguina ipsa, Græci bubones vocant. Vulgo quoque nostri collectiones & inflammationes ejus partis inguinarias appellant. Hermol. in Plin.

Ubi dicitur, Bubones sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

Ubi dicitur, Bubones sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

Ubi dicitur, Bubones sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

Ubi dicitur, Bubones sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

Ubi dicitur, Bubones sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

Ubi dicitur, Bubones sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

Ubi dicitur, Bubones sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

Ubi dicitur, Bubones sunt circa inguen maxime: a quo & nomen vitio.

BUBONIUM, i. n. [*βουβώνιον*] Herba, quæ & Aster alio nomine appellatur. Plin. lib. 27. cap. 5. Aster ab aliquibus Bubonium appellatur: quoniam inguinum præsentaneum remedium est. Cauliculus foliis oblongis, duobus aut tribus, in cacumine capitula stædo modo radiat.

BUBONOCÆLÆ, [*βουβονοκῆλη*] Morbus dicitur quando intus inum usque ad inguen duntaxat eruperit, aut decubuerit. Perott. conf. Cels. 7. 18. extr.

BURSEQUA, **BUBULARIUS**, **BUBULCUS**, **BUBULGITARI**, **BUBULUS**, V. BOS.

BUBULUM Femur, Herba. V. FEMUR.

B U C

BUCA, [*βουκα*] Oppidum est Frontanorum, in quarta Italia regione. Plin. lib. 3. cap. 12. & Strabo lib. 5.

BUCAR, Vasis genus. Festus. [Immo Bacar. q. V.]

BUCARDIA, [*βουκαρδία*] Lappilus bubulo cordi similis, in Babylone tantum nascens. Plin. lib. 37. cap. 10.

BUCA, [*βουκα*] Os est. In quo notandum quod Os & Bucca, five plur. Buccæ, non Extremiorem partem, hoc est labia, significant, ut vulgus existimat, sed Interiorem. Est ergo Bucca, Interior illa concavitas, unde vox prodit, & qua concipitur flatus. Hor. 1. Serm. 1. 27. Quid causæ est, merito quin illis Juppiter ambas Iratus buccas inflet? Ambas buccas inquit, h. e. Utrumque latus oris. Plin. lib. 11. cap. 37. Infra oculos mala, homini tantum, quas præci genas vocabant, XII tabularum interdico radi a feminis eas ventantes. Pudoris hæc sedes. Ibi maxime ostenditur rubor. Infra eas, hilaritatem risumque indicantes, buccæ. Hæc Perott. ex Valla lib. 4. cap. 52. Age jam infra buccas. Plant. Stich. 5. 6. 7. conf. Horat. supra. Suffusa celeriter tibi buccas, quasi proferpens bestia. Plant. Stich. 5. 4. 42. Fluens buccæ. Cic. Post red. in Senat. 12. Primum processit, qua auctoritate vir? vini, fomi, stupri plenus, madenti coma, composito capillo, gravibus oculis, fluentibus buccis, pressa voce & temulenta. Rumpere buccas tumidas. Pers. 5. Sat. 13. Purpuriflatæ buccæ. Plaut. Trucul. 2. 2. 35. Quique istas buccas tam belle purpuriflatas habes. Vetula bucca. Juven. 10. Sat. 195. Bucca suæ noscenda est mensura. Juven. 11. Sat. 34. Quod in buccam venerit, Proverbum. Cic. 1. Att. 9. Si rem nullam habebis, quod in buccam venerit scribit. Martial. lib. 12. 24. quicquid

In buccam tibi venerit loquaris.

Buccas, pro Tubicinibus dixit. Juven. 3. Sat. 35. Quondam hi cornicines, & municipales arenæ Perpetui comites, notæque per oppida buccæ.

Bucca, pro Frustis panis. Martial. lib. 10. 5. in maledicum poetam, Pontes per Urbis erret exul, & clivos: Intereque raucos ultimos rogatores Oret caninas panis improbi buccas. Per pontes, ubi sunt mendici. Rogatores, mendicos. Raucos, assiduitate petendi. Buccas caninas, canibus dandas obediendæque. Panis improbi, non probi, non boni.

BUCULA, æ. dimin. [*βουκῆλον*] Apul. 6. Met. p. 182. Tunc Jupiter perpressâ Cupidinibus buccula, manue ad os suum relata combasiavit. Idem 3. p. 137. Suet. Galb. cap. 4. Constat, Angulum puero adhuc saluti ferre inter aequales apprehensa buccula dixisse, &c.

Buccula, Pars calicis, per quam mittitur spiritus, quæ buccam tegit. Nam cassis caput: buccula vero barbata partes armat. Vel in qua designantur cristæ in summo galeæ cono, quod buccæ parvæ habeat similitudinem. [Posterior exegetis falsa est. V. Lips. de M. R. 3. 5.] Juven. 10. Sat. 114. Lorica, & fracta de casside buccula pendens. Unde in Comm. Cæf. legitur Buccarum tegmen.

DEBUCCULIS in Catapultis, V. Vitruv. 10. 15. & Baldi Lex. p. 17.

BUCULARIUS, i. m. Bucularius in jure civili quos tandem accipimus? inquit Turneb. merito enim Bucularios, ut vocem nihili, quamque hac in re non agnosceret jurisconsultus, explosam reor. Ego cos esse interpretor, Qui galeas faciunt, ex ea galearum parte, quæ buccula dicitur, imposito nomine. V. Lips. v. f. & Lex. Pitisc. in Bucularius.

BUCERA, æ. f. [*βυκέρη*, *βυκέρη*] Frustulum alicujus rei cæsi aptæ, quantum scilicet buccæ commode capit. Augustus in epistola ad Tiberium, apud Suet. in vita, cap. 76. Ne Judæus quidem, mi Tiberi, tam diligenter sabbatis jejunium servat, quam ego hodie servavi, qui in balneo demum post horam primam noctis duas buccas manducavi, prius quam ungi inciperem.

BUCCELLA, æ. f. dimin. [*βυκcella*] vel pro Genere œduli, vel etiam pro Buccæ ponitur. Martial. lib. 6. 75. Quam mittis turdumque mihi, quadramve placentæ, Sive femur leporis, five quid his simile: Buccellas misisse tuas re, Pontia, dicis. Has ego non mittam, Pontia, sed nec edam. Tuas, i. e. Quas tibi paraveras: nec mittam amicis, nec edam ipse, quia veneri sunt suspectæ. Buccellæ maceratæ. Apic. 7. 6. Buccellæ majores. Apic. 7. 11. conf. 8. 6. & 7. 9.

BUCCELLARIUS, e. Adj. ut, Buccellari farina. Plin. Valer. 1. 6.

BUCCELLARE, is. n. Forte vas coquendis Buccellis. Marcell. Emp. cap. 23. In buccellari decoquere.

BUCCELLARIUS, i. m. [*βυκcellarius*] Suidas Buccellarios Gallogracos dictos fuisse scribit: & Buccellariorum regionem, Gallograciam. Is qui sub Theodos. jun. militiam Roman. descripsit, auctor est, Buccellarios equites fuisse in exercitu Romano, quibus magister militum per Orientem præerat, alioque juniores dictos, aliis seniorum nomen fuisse: ut exillimare liceat, milites hostes, quum missionem accepissent, latrocinari, & raptu vivere solitos. Sed & fortasse gentis vitium hoc fuit. Hauc enim Gallogracos proximi, cum hujusmodi focis latrocinia exercebant. Alciæus.

Buccellarios, Turneb. Adv. 2. 16. ex Mauricio veteri scriptore, Equites esse scribit armatos zabis (sic ille armaturam loricarum prope tala-

rium appellat) & manicis ferreis, contatos quosdam & sagittarios. I magno autem honore hos equites fuisse ex eo apparet, quod in agrim ante Imperatorem exercitus equitabant, & post sequebantur. con Idem 26. 15.

Buccellarios item Affecta & parasitus qui aliena buccella vivit. V. Glot. Iudor. in Affecta, & Salmat. ad Hist. Aug. p. 213. conf. etiam Lex. Pitisc. in voce.

BUCCELLATUM, i. n. [*βυκcellatum*] dicitur a Buccæ. Quid autem fit Buccellatum ostendit Ammianus Marc. lib. 17. 8. Firmatque consilio, viginti diebus frumentum, ex eo quod erat in fedibus consumendum, ad usus diturnitatem excodum, buccellatum, ut vulgo appellant, humeris imposuit libertum militum. ubi Vales. & Lindemb. V. Spartian. in Nigro cap. 10. P flores sequi expeditionem prohibuit, buccellato jubens milites, & omnes contentos esse. Seneca Epist. 83. Panem ficcum vocat. V. Lex. Pitisc. conf. in DEBUCCELLATUS.

Vide apud Bapt. Egnatium, Annot. in Avidium Cassium Vulcati H. St.

BUCCO, ðnis. m. Qui amplas buccas habet, fatuus. Plaut. Bacch. 5. 1. Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones. Apud Ildor. lib. 10. B. est Garrulus qui ceteros oris loquacitate, no sensu exsuperat.

Buccones, Homines vocantur tardi. Apul. Apol. p. 325. Si cum ha una Rus fallacia contendantur, macci prorsus & buccones videbuntur. Legi tamen in lexico Latino-græco buccones esse *ναυαγίους*. Turnet Adv. 17. 21. conf. Nicol. apud Stobæum Serm. 14.

BUCULENTUS, Adj. [*βυκulentus*] ut, Homo bucculentus, i. e. Grar di ore vel malis plenioribus, ut inquit Budæus. Plaut. Merc. 3. 4. 54. Canum, varum, ventriofum, bucculentum, breviculum, Subnigris oculis, oblongis malis, panfum aliquantum.

BUCINA, æ. f. [*βυκίνη*] a Buccis. vel fec. Varr. L. L. 5. 7. a *βου* cano. Manutio Buccina, quasi Vocina, cum Ildor. 18. 4. [Immo: Græco *βυκίνη*. Ut in quadam Historia. vitarum Casarum Franco. est Buccina, uno c. Fortasse ita scribendum uno c, Sed apud Poetas Buccina cum c. H. St.] Instrumentum quo signum datur in hosteis ad pugnam. Ve get. lib. 3. cap. 5. Tuba, quæ directa est, appellatur: Buccina, quæ in semetiplam æreo circulo hæctitur. Ovid. 1. Met. 335. — cava buccina fuitur illi Tortilis, in latum quæ turbine crevit ab imo: Buccina, quæ in medio concepit ubi æra ponto, Litora voce replet sub utroque jacentia Phæbo. Inflata buccina. Ovid. 1. Met. 340. — & cecinit jussos inflata recessus Buccina. Rauca. Virg. 11. Æn. 474. — bello dat signum rauca cruentum Buccina. Tutmalis. Claud. de Bell. Gild. 447. Ad vigilias etiam mutandas olim signum dabat. Propert. 4. 4. 62. Et jam quarta cantu venturam buccina lucem. Sil. Ital. 7. 154. — mediani fonnii cum buccina noctem Divideret. conf. Liv. 7. 35. & Lex. Pitisc.

Buccina, Pastorale instrumentum, quo oves vel porcos appellare videntur ut sequantur & sese in gregem recipient. Columel. lib. 6. cap. 23. Nan id quoque semper circupulso fieri debet, ut ad sonum buccinæ pecus fi quod in flvis subliterit, septa repetere consuecat. Varro 2. de R. R. cap. 4. Subulcus debet consuefacere, omnia ut faciant ad buccinam. Pastoris buccina cantat. Propert. lib. 4. 10. 29. ubi V. Broeckh. Sirda nihil gemeret grave buccina. Juven. 7. Sat. 71. Surdum dicitur non solum quod non audit, sed etiam quod non auditur. Buccinas a Tubis nonnulli sic distinguunt, quod illæ ex recurvis animalium cornibus: Tubæ ex ære argenteo confici solent, ad animos militum & eorum inflandam. Apuleius certe lib. 3. Florid. p. 357. Buccinam manifeste a Tuba fecerit, quum ait, Siquidem voce hominis & tuba rore torvior, & lyra concantu variator, & tibia questu delectabilior, & fistula susturo jucundior, & buccina significatu longinquoior. Saepè tamen Buccinam pro Tuba positam invenimus, aut certe pro Instrumento tubæ simili; eundem in bello usum habente. Cic. pro Muren. 22. Te gallorum, illum buccinarum cantus exultat: tu actionem instituis, ille aciem instruit. [Ego vero nusquam inveni Buccinam pro Tuba positam, nec ex hoc Cic. loco id exculperis. V. Bartholin. de Tib. vet. l. 3. c. 7. conf. mox BUCHIANOS.]

Buccina etiam nomen oppidi in Sicilia, cujus meminit Dionysius: quo nomine etiam dicta est insula, Pontiani Pontificis exilio & morte clara. [Immo V. BUCHINA.]

BUCINUM, i. n. dixit Plin. lib. 11. cap. 10. Donec una omnes excitat gemino aut triplici bombo, ut buccino aliquo. De apibus. [Sic Ildor. 18. 4. Buccinum, Genus conchæ. Plin. lib. 9. cap. 36. Concharum ad purpuram & conchylia, (eadem quidem est materia, sed distat temperamento:) duo sunt genera: Buccinum minor concha, ad similitudinem ejus buccini, quo sonus editur: unde & causa nomini, rotunditate oris in margine incisa. Alterum, &c. Vulgus Italorum præsertim apud Venetos vocat *capas longas*. Buccini purpura. Quintil. Inst. Orat. 12. 10. Hyacinthum Romani buccinum vocant. Diof. 3. 77. Al. Buccinum. BUCINUS, i. m. Qui canit buccina. Petron. cap. 74. Hic buccinum signum dedit. Item ipse Clangor tubæ. Barth. Advers. 39. 6. conf. Vel. Longum de Orthogr. p. 223. [Verere ut recte.]

BUCINO, [*βυκίνω*] ære. Varro 2. de R. R. 4. Primo quum includerunt, quum buccinatum est, aperunt, ut exire possint, &c. Ter buccinavit. Sen. Controv. 3. præf. Buccinate domino, in vet. Interp. puto in Pfl. H. St.

BUCINATOR, ðris. m. [*βυκινωτής*] Cæf. 2. Bell. Civil. 35. Quare animadversâ, Varus, & terrore exercitus cognito, buccinatore in castris, & paucis ad speciem tabernaculis relictis, de tertia vigilia silentio exercitum in oppidum reducit. V. Barthol. d. l.

Buccinator, per metaph. ut, Buccinator laudum alicujus. Cic. 16. Fam. 21. Quare quod polliceris te buccinatorem fore existimationis meæ: firmo id constantique animo facias licet.

Buccinator nomeniam, Minister qui praconem sequebatur. V. Pignot. de Serv. p. 285.

BUCCO, V. **BUCCA**.
BUCCONIATIS, Genus quoddam uvæ, in Thurinis collibus nascens, quam non ante demetunt, quam gelaverit. Plin. lib. 14. cap. 3.
BUCCULA, **BUCCULARIUS**. V. **BUCCA**.
BUCCA, per simplex c. Folliculus grani fabæ interior, qui albus est.
BUCCETAEURUS, [Βουκεταῦρος] Navis magna Venetorum dicta, quasi magnus Centaurus. Veteres enim solebant magnis rebus βεῖ syll. præponere, a magnitudine felicitæ bovis. Perott. A Centauro, navi Virgilliana, dictam tradit Nicol. Eryth. Germ. Audeb. lib. 2. Venet. Bucetaurum appellat. V. Janot. de Rep. Venet. p. 257.
BUCCENTRS, [Βουκέντρος] Tabanus, a pungendis bobus: κέντρον enim pungeré significat. Latini hoc infecti genus Asilum vocant: Græci alio nomine *κίτρον*. Non dissimile est apibus, quamvis majore corpore, armentis præcipue infestum: de quo V. Virg. 3. Georg. 146. Ibidemque Philarg. conf. supra **ASILUS**.
BUCCENTRUM, i. n. [Βουκέντρον] Stimulus, quo boves agitantur. Cælar. Rhod. lib. 7. cap. 29.
BUCCÉPHALUS, i. m. [Βουκέφαλος] Equus Alexandri Magni, sic a latitudine frontis dictus, quo semper Alexander in certaminibus utebatur. Erat enim bellator optimus. A quo Bucephalia, urbs India dicta, quam Alexander condidit, appellavitque ex nomine ipsius, eo ipso in loco sepulti. Strabo lib. 15. & Plin. lib. 6. cap. 20. Idem lib. 8. cap. 42. Eisdem Alexandro & equi magna raritas contigit: Bucephalon eum vocarunt, five ab aspectu torvo, five ab insigni taurini capitis armo impressi. Tredecim talentis ferunt ex Philonici Pharfalii grege emptum. Neminem hic alium quam Alexandrum regio intratus ornatu recepit in sedem, alios passim recipiens. (Al. recipiens.) Idem in præliis memoratæ ejusdem perhibetur operæ, Thebarum oppugnatione vulneratus in alium transire Alexandrum non passus. Multa præterea ejusdem modi: propter quæ rex defuncto ei duxit exequias: Urbemque tumulo circumdedit nomine ejus. Hactenus Plinius. conf. Curt. 9. l. 6. & 6. 5. 18. Gell. 5. 2. & Lex. Pitisc.
 Neque vero tantum Alexandri ille singularis equus Bucephalus est appellatus, sed apud Theffalos omnes illi idem tuleré nomen, quibus taurini capitis insigne esset insutum: ut Scholiast. Aristoph. & Helych. docent. conf. Salmat. Exerc. Plin. p. 893. Voff. 4. Inst. Orat. p. 132. Gronov. ad Stat. Silv. p. 31. & Al. Piccart. Peric. Crit. lib. Sing. cap. 1.
 Est item Bucephalus, Achææ portus, ut idem Plin. scribit cap. 5. lib. 4. Bucephalus, & Herba est, eadem cum tribulo, ita dicta, quod bubuli capitis imaginem referat, duobus cornibus & rictu. V. Marcel. Virg. in Diof.
BUCCÉBAS, ætis. n. [Βουκέβας] Herba, de qua sic Plin. lib. 24. cap. 19. Nec sæno græco minor auctoritas, quod telin vocant, alii carphos, alii qui buceras, alii ægoceras: quoniam corniculis semen est simile: nos ficiam. Galli (inquit Ruell. lib. 2. cap. 32.) primum nomen usurpant: vulgus *Scæneren*.
BUCCERÆ, **BUCCERUS**, **BUCCETUM**, V. **BOS**.
BUCCÆTIUM, [Βουκæτιον] Puffilla civitas est Caffopæorum, non longe a Cichyro, ad sinum Ambracium sita, proxima vero mari: Elatriæ, Pandocæ, & Battis in mediterraneis. V. Strab. lib. 7.
BUCCHEIS, idis. Herba est, quæ in Syria reperitur, tantæ vehementiæ, ut ejus contactu ad septuagesimum coitum libido producat. Hanc & Indicam Satyrion nuncupant. V. Cælar. Rhod. lib. 14. cap. 9.
BUCCIA, [Βουκία] Ionie locus. Steph. de Urb. Buchia, inquit, Glauca, Sillon, parva Ionie loca.
BUCCIANOS, Festus, Buccinam quam nos appellamus, Græci Buchianon a similitudine soni dicunt. [Scaliger Bucanen emendat. Quid si forma diminut. Bucanion, Βουκάνιον; Minor enim forte fuit, neque magnitudine Cornu æquabat. Sed Græci Βουκάνιον quoque vocarunt, teste Helych. unde formatur similiter Βουκάνιον, quod est a Βουκία.
BUCCIDA, V. **BOS**.
BUCCINNA, [Βουκίννα] inter parvas insulas maris Siculi Plinio ponitur lib. 3. cap. 8. V. **BUCCINA**. conf. Steph.
BUCCLESIA, æ. f. [Βουκλεσία] Inanis & falsus conceptus, vana imaginatio. Ita in Petron. cap. 41. pro Bacalufis legit Bucoclesias Reinef. ad Petron. Fragm. p. 60. conf. Burm.
BUCCOLUS, **BUCCOLICUS**, **BUCCULA**, **BUCCULUS**. V. **BOS**.
BUCCRA, Sicilia promontorium, [Βουκρας ἄκρα Ptolem.] hodie Butera. *El capo Longobardo*.
BUCCRANUM, [Βουκράνιον] Herba est Galeno, alio nomine Antirrhinum appellata. V. Ruell. lib. 3. cap. 131.
BUCCULÆ, arum. f. Machinarum genus, quarum structorum Paternus vocationem numerum habere scribit in l. ult. D. de jur. immun. Infrumentum illud est, cujus meminit Vitruv. lib. 10. cap. 15. in quo fucula inditur catapulitis exercendis parata. Al. Buccula. V. **BUCCA**.

BUDA, [Κεῖσμα] Ungariæ metropolis, quæ thermas habet subter urbis mœnia, inter Occasum & Septentrionem, haud ita longe a Danubii ripa, ex humilicolle fonte duplici scaturientes: quorum alter frigidissimus odore sulfureo: alter ita calidus, ut digitum immersum tenere nequeas, utriusque uberissimo effluxu. Calidus autem, pices ferre palmares alit non paucos, in ferventibus undis obrantes: quorum tamen dum conquantur, sapor nullus extat. Hæc Vadianus Pomponii interpres. Buda vulgo hodie *Ofen*, Curta Ptolemæo dicitur.
BUDA, vel **PUDA**, est Papyrus, ut ostendit Voff. ad Melam 3. 9. p. 307. fq.
BUDDA, Gymnosophistarum apud Indos princeps exiit, quem illi ex virginis latere natum fuisse crederi voluerunt. Cælar. Rhod. lib. 14. cap. 1.
BUDÆA, æ. f. [Βουδæα] Civitas Magnesiæ, a Budeo conditore: unde & Budea Minerva in honore apud Theffalos. Homerus autem Βουδειον protulit. Est & Budea Civitas Phrygiæ, & Budei seu Budii Medorum populus. Steph.
BUDÆA, [Βουδæα] Minerva ab urbe Magnesiæ dicta, quæ a quopiam Budeo condita fuit, auctore Stephano. Alii putant, quod quum humana prudentia excogitaret boum opera humum colere, inde factum nomen, in qua sententia Cælius est lib. 14. cap. 18.

BUDENI, [Βουδενί] Populi sunt Thussagetis vicini, a Taphris per continentem introitus habitantes, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12. Scythis alligat & Steph.
BUDORÆ, Insulae duæ prope Cretam insulam, ut tradit Plin. lib. 4. cap. 12. Harduin. legit Budoræ.
BUDORGIS, [Βουδούργις] Urbs Germaniæ Ptolemæ: hodie Uratislavia, vulgo *Dresslan*.
BUDÖRIS, [Βουδούρις] Urbs Germaniæ Ptolem. vulgo *Heidelberg*, sub ditione comitis Palatini.
BUDÖRUM, [Βουδούρον] Promontorium est apud Salaminem. Steph.

BUFO, ðnis. m. [Βουφό] Rana terrestris, seu rubeta, majuscula. Virg. 1. Georg. 184.
 Aut oculis capti fodere cubilia talpæ:
 Inventusque cavis bufo. Servius. Hunc undecunque aut quomodocunque obvium in auguriis felicissimum habuerunt. V. Aug. Niph. de Augur. 1. 10.
BUFONES, Bufonius lapis, de cujus virtute adversus venenum, *Al-drov. de Infect. 4. 4. & 5. 12.*

BUGER, [Βουγῆρι] Populi a Partheniis oriundi, qui quum ab his expulsi ad Cretam appulissent, & una cum Minoe in Siciliam navigassent, post ejus obitum, quidam ex his pedetriti itere finem Adriaticum usque in Macedoniam peragrantes, Bugei sunt appellati. Strabo lib. 6.
BUGNES, [Βουγνῆς] Unum ex nominibus Bacchi, sub quo ab Argivis colebatur. Hinc & Græcorum perlique Tauriformem Bacchum, & Tauricripitem effingebant & appellabant, natumque ex Persephone, ut Euseb. in 2. Præp. evang. tradit. Quinimo etiam Taurus dictus est, & illi cornua attributa, unde Ovid. 15. Epist. 24.
 Accedant capiti cornua, Bacchus eris. Cur autem cornutum Bacchum finxerit antiquitas, V. apud Diodor. lib. 5. Phurnut. & Porphy. in 2. Carm. Hor. 19. 30. super his verbis,
 Aureo cornu decorum. conf. *MOX BUGONRS*.
BUGERS, Annis est Scythiæ Europæ, qui flexum Mæoticis fecat, ut auctor est Pomponius Mela. Supra Bugen vero amnes sunt Agarus, quem Sagarim Ovidius nominat; & Lycus, clarissimi Ptolemæ.
BUGILLO, ðnis. Herba, forte eadem quæ Bugula.
 Bugillona succus. Marc. Emp. cap. 8.
BUGLOSSA, æ. f. vel **BUGLOSSUM**, i. n. [Βουγλωσσα] Herba quæ Bovis lingua, five Bubula lingua Romanis dicitur, ab ipsa forma folii. Plin. lib. 25. cap. 8. Jungitur huic buglossus, boum linguæ similis: cui præcipuum, quod in vinum dejecta, animi voluptates auget, & vocatur euphrosyllum. Diof. lib. 4. cap. 123. Nascitur fabulosus & ææquatis in plantiæ locis. Colligitur Julio mense. Et paulo post, Verbasco similia folia habet, & in terram decidua, aspera, nigrioraque, bubulæ linguæ similia. Seren. v. 421.
 Capparis atque apium buglossaque, &c. Primam corripit Marcell. lib. 2. cap. 20. v. 1. & 10.

BUGONES, um. f. [Βουγνῆς] quid significet, declarat Varro 2. de R. R. cap. 5. his verbis, de bove loquens; Denique ex hoc putrefacto nasci dulcissimas apes, mellis matres, a quo eas Græci Βουγνῆας appellant. [Immo Βουγνῆας, ut viris doctis placet, vel potius Βουγνῆας, quo minus a recepta lectione abeat conjectura.
BUGONIA, æ. f. [Βουγνῆα] Apum generatio. Esti verbum Græcæ sit, tamen id in Latina posuit oratione Plautius, qui Bugoniam scribere dixit, qua forma Iliadem Homerus scripsisse dicimus. Varro, l. c. & hinc Plautium locutum esse Latine, quem Hirium Prætozem renuntiatum Romanum in Senatu scriptum habere, Sed bono animo est: non minus satisfaciam tibi, quam qui bugoniam scripsit. Ubi legendum censet Turnebus, In Senatu scriptum averes. Sensus autem fic elicietur, Varro Hirium fenotorem, in fenatuque scriptum esse optabat, quem ordinem assequerantur Ædiles & Prætores, alique magistratus. Quum eum audisset Prætozem renuntiatum Plautius, Varroni dixit, nulla tibi afferre, asfero tibi optabilem nuntium: tam tibi satisfaciam quam qui bugoniam, id est apiarium, aut qui de apibus scripsit. Mel erat antiquis in delictis, unde meum mel, mihi est mellinæ, & illud Comici, nulla loquitur. Ex Turnebo. Adv. 8. 8. [Sed sanior Scaliger, qui a loco plane desperato manum abstinuit.

BULAPÄTHUM, i. n. [Βουλάπαθρον] Herba: de qua Plin. lib. 20. cap. 21. & Ruell. lib. 2. cap. 49.
BULARCHUS, [Βουλαρχος] Pictor fuit præstantissimus, cujus picturam Magnetum exitii, medicocris spatii, Candaules rex pari pendit auro. V. Plin. lib. 7. cap. 38.
BULBINE, es. f. [Βουλίβιν] Plin. lib. 20. cap. 9. Herba est porraceis foliis, rubicundo bulbo, quæ vulnibus mirum in modum utilis est. Officinæ Maurorum vocabulo Bugiberim appellant, teste Ruell. lib. 2. cap. 100. conf. Plin. 19. 5.
BULBITO, [Βουλίβιτω] Ære. Stercore sædo. V. in **RUBINO**.
BULBUS, i. m. [Βουλβός] Bulbus qui sit hodie ignoratur. Matthiol. in Comment. in Diofcor. Cato Megaricos bulbos potissimum ferendos præcipit. Damnavit Ovid. ob vencrem, quam mirum in modum stimulat, Rem. Amor. 797.
 Daunius, an Libycis bubus tibi missus ab oris,
 An veniat Megaris, noxius omnis erit. Ad quam commendavit Martial. lib. 13. 34.
 Quum sit anus conjunx, quum sint tibi mortua membra,
 Nil aliud bulbis quam fatur esse potes. Radice feritur hortensis. V. Columel. lib. 10. 106. & Plin. 20. 9.
 Theophrastus auctor est, esse bulbi genus circa ripas amnium nascens, cujus inter funimum corticem eamque partem qua vescuntur, esse lanam naturam.

naturam, ex qua mapalia, vestesque quædam conficiantur. Plin. lib. 19. cap. 2. conf. Idem 19. 5.
 Bulbi, apud idoneos auctores sunt Radices omnes rotundæ, tunicatæ, quales sunt lilii, croci, narcissi, colocææ, squillæ, & arundinum. Pallad. lib. 3. cap. 21. Nunc & liliorum bulbos ponemus, vel lilia ante habita faricimus summa diligentia: ne oculos circa radices nascentes, & minores bulbos fauciemus: qui a matre subtrahunt, atque in alios digesti ordines, nova liliaria formantur. Plin. de Lilio, lib. 21. cap. 5. Nihilque est fecundius, una radice quinquagenos sæpe emittente bulbos. Ibid. de Asphodelo, cap. 17. Radix ejus naps modicis similis est neque alia numerosior, LXXX simul accrevit sæpe bulbis. Idem lib. 17. cap. 20. de Arundine loquens, Seritur bulbo radices, quem alii oculum appellant, dodrantali serobe, intervallo duum pedum & femipedis.

Tunica bulborum. Stat. 4. Silv. 9. 30.
 Bulbos quærit, Jocus proverbialis in eos, qui juxta Persium, Obstituto capite & hentes lumina terræ. V. plura apud Erasum.

BULBACEUS, Adj. Plin. lib. 21. cap. 26. Radix est bulbacea. De hyacintho loquitur.

BULBOSUS, Adj. ut, Radix bulbosa, In qua bulbi conspiciuntur, quales in radicibus arundinum. Plin. lib. 27. cap. 8. Radice bulbosa, oblonga.

BULBULUS, i. m. dimin. Pallad. lib. 3. cap. 21.

BULCOLACCA, æ. f. vel BULCOLACCA, vel etiam BUTHROLACCA, Cadaver excommunicati. Leo Allat. lib. de Græc. opin. §. 12. p. 142. conf. Anton. Leger. apud Hotting. part. 3. Hist. Eccl. §. r. p. 178.

BULLE, es. f. [βυλλή] Budaus, βυλλή in civitatibus Græciæ & Asiæ dicebatur Senatus & consilium. Unde βυλλοτόται, Senatores & Decuriones. Quæ dicitio frequentissima est apud Eriothemem. Plin. lib. 10. Epist. 117. Solent totam bulen, atque eriam e plebe non exiguum numerum vocare. Idem l. 10. Epist. 111. & 113. In bulen legi. conf. Spanh. loco seq. dict. not. Hinc

BULLÆUS, [βυλλᾶος] Jupiter, & Bullæa Pallas, in nummis apud Spanh. de Usu, &c. dist. 3. p. 133.

BULLEPHORUS, [βυλλεφόρος] vocabatur Summæ rei rationalis. Conf. Imp. Cod. leg. 7. V. Panciroll. Notit. dign. Imp. Orient. 75.

BULLETA, æ. m. [βυλλετής] Latine dicitur Consiliarius, Senator, Decurio. Plin. Epist. lib. 10. 48. Claudiopolitani quoque in depresso loco imminente etiam monte, ingens balineum defodiunt magis, quam ædificant, & quidem ex ea pecunia, quam bulætae addunt beneficio tuo. V. & Epist. 115. Spartian. Sever. cap. 17. Supra in BULF.

BULEUTERION, [βυλευτήριον] Curia, Locus ubi consilium publicum cogitur. Plin. lib. 36. cap. 15. Cyzici & Buleuterion vocant ædificium amplum, sine ferreo clavota disposita contiguatione, ut eximantur trabes sine futuris, ac reponantur. Cic. 4. Verr. 50. Deinde ut in curia Syraculis, quem locum illi Buleuterion vocant, honestissimo loco & apud illos clarissimo. &c.

BULLEUTICUM, i. n. [βυλλευτήριον] dicitur Theatri pars senioribus ad spectandum assignata; sicuti Ephebicum, ubi spectant ephebi. Cæd. lib. 8. cap. 8. conf. Jul. Pollux 4. Onomast. cap. 19. Dempster. Paral. ad Rosin. 5. 10. p. 480.

BULGA, æ. f. [πίσος] Festus, Bulgæ Galli Sacculos scorteos appellant. Nonius 2. 76. Bulga est Folliculus omnis, quem & Crumenam veteres appellarunt, & est Sacculus ad brachium pendens. Lucil. Sat. lib. 6.

Cui neque jumentum est, nec fervus, nec comes ullus, Bulgam & quicquid habet nummorum, secum habet ipse. Cum bulga coenat, dormit, lavit: omnis in una Spes hominis bulga, hac devincta est cetera vita. Quisque nostrum e bulga matris est in lucem editus. Lucil. apud Non. l. c. conf. Elmeh. ad Arnob. p. 111. V. etiam Voss. Lex. Etymol. & Argol. de Lud. Circ. 2. 2.

Ουλαίων, τὸ παρ' ἡμῶν βουλγίων. Suid. in Κωβέκιον. Quasi Bulgula. Puto & Germanos uti. Nominis Bulga contigit, ut nominis Saccus, ut peragraret omnes nationes. H. St. reliqua cultro resecta fuerunt. Germani revera vocant Bulgæ.

BULGARI, [βουλγαροί] Europæ populi in parte Mœsiæ ad Danubium, gens ferax, & quæ multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, sed advenas esse & Scythia egressos. Auctor Volaterr.

BULGARIA, [βουλγαρία] a recentioribus appellatur Europæ regio supra Thraciam, inter Danubium & pontum Euxinum sita, Daciæ & Mœsiæ confinia, ubi Bulgari condescerunt.

BULMIA, æ. f. [βουλμία] dicitur Magna fames. Gellius 16. 3. Vim famis intolerabilem interpretatur. V. Fest. in Bulimam & Scalig. ac Dacer. ibid. & Rhodig. 13. 39. & 14. 1. Bulimiam, medici Caninum appetitum vocant. Est & Bulimia, sive Bulimos, Galen. 2. Aphorism. Morbus orificii ventriculi, & casus appetentiæ, ex frigridate exteriori, qui a fame quidem inchoavit, sed non habet eam amplius adjunctam. Et in hoc differt ab appetitu canino, qui perpetuo cibum appetit, sumptumque statim evomit. V. seq.

BULMIO, Ære. [βουλμιών] Bulmio laborare. Theod. Prisc. 2. 26. Edacces, bulmiantes. [Forte ex Græco legendum Bulimiantes.

BULMIUS, [βουλμιά] Græcis Ingentem famem significat, quæ tamen non usquequaque perdurat. Nam qui sic affecti sunt, repente animo linquuntur, cum extremarum partium perfrigeratione, & spiritus defectio- ne. Neque vero idem malum est Bulimus & Caninus appetitus. Caninus enim appetitus etiam esuritionem magnam excitat, sed ut sic affecti pluri- ma edant & gravati maxime paulo post vomant, atque sic se levant, rursusque expleant, ac rursus ad vomitum revertantur. Bulmio autem affecti, si non statim cibum habeant, animo linquunt, & plerique ipsorum auxilii facultate destituti, ex instanti perunt. De utrisque seorsum agit Aëtius lib. 9. cap. 6. & 21.

Bulimani, inquit Festus, Græci magnam famem dicunt, adfuerit magnis & amplis rebus præponere βίη, a magnitudine scilicet Bovis, &c. V. supra bu. [Ceterum incertum, utrum Festus Bulimiam scripserit, an, ut doctis veteris emendare placuit, Bulimum. conf. Varr. de R. R. 2. 5.]

BULIS, [βουλίς] Phocidis oppidum maritimum, non procul a Parnasso & Helicone situm: ita dictum a Bulone conditore. Hinc

BULI & BULIENSIS. Cic. in Pison. 66. Partheni & Bulienses illustri. [Immo Partheni & Bullidenses. V. BULLIS. Steph. quidem a Bulide gentile dicit βουλιος, sed corrupte, puto, pro βουλιδοι, Bulidii.

BULLA, æ. f. [πυροθώραξ] Tumor ille inanis, qui visitur in aquis momento temporis enascens simul & evanesens. Unde proverbium, Homo bulla: quod nos admonet, humana vita nihil esse fragilius, nihil fugacius, nihil inanius. Varro in præfatione, quam scripsit in libros de Agricultura; Cogitans, inquit, esse proferendum: quod (ut dicitur) si est homo bulla, eo magis fenex. Annus enim octogesima admonet me, ut facinas colligam, antequam proficiscer e vita. Perlucida bulla. Ovid. 10. Met. 734.

— sic ut pluvio perlucida cælo Surgere bulla solet.

Bullam pro Capite clavorum, qui in valvis magnarum ædium honoris gratia affigebant, accepit Plaut. in Asinaria 2. 4. 20. Justine in splendorem dari bullas has foribus nostris? V. ibi Taubm. Cic. 6. Verr. 124. tradit Verrem, bullas aureas ex valvis templi magnificentissimis abfuisse.

BULLA, æ. f. [βέλα] Insigne erat triumphantium, quam in triumpho præ se gerebant, inclusis intra eam remediis, quæ crederent adversus invidiam valentissima. [Quis auctor?] Festus, Bulla aurea, Insigne erat puerorum prætextatorum, quæ dependebat eia a pectore: ut significaretur eam ætatem alterius regendam consilio. Dicta est autem Bulla c Græco sermone βέλη, quod consilium dicitur Latine: vel quia eam partem corporis bulla contingat, id est pectus, in quo naturale manet consilium. Hactenus Festus. Plin. lib. 13. cap. 1. Sed a Prisco Tarquinio omnium primo filium, quum in prætextæ annis occidisset hostem, bulla aurea donatum constat: unde mos bullæ duravit, ut eorum qui equo meruissent filii, id insigne haberent, ceteri lorum. Cic. 3. Verr. 152. Neque te tam commovebat, quod ille cum toga prætexta, quod quum sine bulla venerat. ubi Alconius, Simul cum prætexta etiam bulla suspendi in collo infantibus ingenuis solet aurea, libertinis fortæ, quasi bullientis aquæ, sinus communis pectusque puerile. Perottus, Bullam esse amulam manifestum est: dictam a similitudine ejus bullæ, quæ spiritus in aqua excitatur, præcipue dum bullit, figura rotundæ. Nam quod aliqui bullam, βούλη της βέλης, hoc est consilio deductam volunt, plenum infantia est. De Bulla fustissime differit Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 6.

Plut. in Sertorio, τὴν χρυσῆν ἀσπίδα, ἢ ἰσμάτιον βέλας καλεῖται. Ex Bullæ similitudine veresime illam dictam fuisse. H. St.

Argentea bulla. Ovid. 10. Met. 114.

Aurea. Propert. lib. 4. 1. 131.

Mox ubi bulla rudi dimissa est aurea collo. ubi V. Brœkh.

Bullæ etiam sunt Ornamenta balteorum & cingulorum. Virg. 12. Æn. 942.

— & notis fulserunt cingula bullis. Bullas has, Nodos appellat Val. Flacc. 5. Argon. 579. ex emendatione N. Heinfilii,

Quis procul ille, humerum nodis cui balteus asper Subligat?

Bulla etiam erat Tabula pensilis, quæ dies fastos a nefastis discriminabat. Petron. cap. 30. Et qui dies boni, quique incommodi essent, distinguente bulla notabantur. [Ergo Bulla non Tabula, sed Signum mobile, quod dies illi in tabula notabantur.]

BULLATUS, a, um. Bullis ornatus. Juven. 14. Sat. 5.

Si damnofa fenem juvat alea, ludit & hæres Bullatus. i. e. Puer.

Bullatæ nugæ. Pers. 5. Sat. 19. i. e. Argumenta inania.

BULLIO, [βούλλω, φλύω, βούλω] Ære. Fervere significat. Cels. lib. 5. cap. 19. Aut spumæ ære ferit felibra, ex olei hemina, & aquæ marinæ altera, cocta donec bullire desierit, cui paulum cere fit adjectum.

BULLO, [πυροθωράξ] Ære. Bullas facere: hoc est tumorem illum excrecentem, qui spiritus in aqua vel urina excitatur. Plin. lib. 28. cap. ult. Item maris ipsius tranquillæ sonitus, spumæque dispersæ, aut aquæ bulantes. Idem lib. 28. cap. 6. non procul a fine, Magna signa flum. urinz bullantis & crassæ.

BULLATIO, ðnis. f. Hoc substantivum Hardouin ex Libris MSS. Plinio restituit 34. 14. sub fin. Lapis hic & in Cantabria nascitur, non ille magnus verus, caute continua, sed sparsa bullatione, ita appellat. h. e. Magnetico lapillis bullarum instar per agros spargi, non e continua rupe excidi. Vulgo Bubbatione legitur.

BULLULA, æ. f. [πυροθωράξ] diminut. Parva bulla. Cels. lib. 2. cap. 5. Item si urina modo liquida & pura est, modo habet quædam subsidentia, si lævia, atque alba rubrave sunt, que in ea subsidunt: aut si quædam quasi maculas (al. miculas) repræsentant, aut si bullulas excitat.

BULLA Regia, Liberum oppidum Numidiæ in Africa, auctor Plin. lib. 5. cap. 3.

BULLÆUM, [βουλᾶών] Urbs insule Britannie Ptolem. Vulgo Writlam.

BULLATIUS, Viri proprium, ad quem scribit Horat. lib. 1. Epist. 11. 1.

Quid tibi vis, Chios, Bullati.

BULLIO, Ære. V. BULLA. BULLIONES. V. post dict. seq.

BULLIS, idis. [βουλίς] Oppidum in ea parte Macedonia, que mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 13. Hinc dicti

BULLIDENSES, Plin. Bullidensem coloniam vocat lib. 4. cap. 10. & BULLIONES, incolæ. Plin. lib. 3. cap. 21. Apollonia, quondam Corinthiorum colonia, VII. m. passuum a mari recedens. Cujus in finibus celebre Nymphæum accolunt barbari, Amantes, & Bulliones.

BULLO, BULLULA. V. BULLA.

BULLA, [βούλας, Vulgo Boudra] Oppidum Liburniæ, non procul a Dri- lone fluvio. Ptolem. lib. 2. cap. 17.

BULLUBA, [βουλυβία] Libyæ Cyrenæicæ oppidum, apud Plin. lib. 5. cap. 5.

B U M

BUMAMMA, [βυμμάς] Magna mamma, Voce hybrida. Quo nomine dictum est genus quoddam Uvæ grandioris: quod tumcat ad similitudinem mammam bovis. Varro de R. R. lib. 2. cap. 5. Macrobi. lib. 3. Saturnalia, cap. ult. Bumammium appellat. [In ed. Pont. Bumamma. V. u partium, & dict. seq. An Plinii Bumammia l. 14. c. 3.]
 BUMASTOS, sive BUMASTUS, i. f. Græcum est, Idem ac Bumamma. Plin. lib. 14. cap. 1. Tument vero mammarum modo bumasti.
 BUMELTA, æ. f. Fraxini species in Macedonia amplissima & lentissima, cujus folia contra serpentes, succo expresso ad potum, imposita ulceribus maxime profunt. Plin. lib. 16. cap. 14.

B U N

BUNEA JUNO, V. **BUNUS**.
BUNAS, [Ἰωνία] Vir quidam Atheniensis. Quum autem esset controversa inter Calydonios & Eleos, utriusque rem ad arbitrium Bunæ detulerunt. Convenerant ut a manibus temperarent, donec ille de negotio pronuntiasset. Quod ubi sensit Bunas, de industria quidam audiebat utramque partem: ceterum per fictas occasiones rem in longum distulit, nec unquam de lite voluit pronuntiare. Hinc natum proverbium, Bunas iudicat, ubi lis in longum profertur, nec unquam explicatur. Auctor Menæas apud Zenodotum.

BUNIAS, ædis. f. [Ἰωνία] Napi species est, diversa a Bunio. Plin. lib. 20. cap. 4. duas napi species facit, quarum altera Bunio, altera Bunias vocatur. Bunio autem angulosi foliorum caulibus esse tradit, ejusque decoctum purgationibus feminarum, & vesicæ, & urinæ utile esse: idque Dioscorides a Romanis Scopam regiam vocari asserit.

Buniata autem idem Plin. raphano & rapo similem facit, cujus semen antidoticum, quæ contra venena fiunt, admisceri tradit. Hodie Bunias napi nomine nulli non cognita est.

Bunio autem idem esse, quod vulgus Gallorum *Carpentarium* herbam vocat, plerique suspicantur. Utriusque vero generis appellatio a tumentæ radicis figura tracta videtur. Nam colles, terræque tumores Ἰωνία Græci appellant. Napum autem Buniadis nomine ne Columella quidem ignoravit, qui sic scribit lib. 10. 423.

Quæque Aminternis desuntur Bunias arvis.

BUNION, i. n. [Ἰωνία] Napi genus. V. **BUNIAS**.
UNITES, æ. m. *Bunius*, scil. *Ἰωνία*. Vinum ex napis. Diof. 5. 56. V. Plin. 14. 16.

BUNITIUM, [Ἰωνία] Urbs Germaniæ apud Ptolem. Vulgo *Sund*.

UNNUS, [Ἰωνία] Illyridis oppidum est: cuius gentile est

UNNIUS, [Ἰωνία] Stephanus.

UNUS, i. m. [Ἰωνία] Mercurii & Alcidiadæ filius fuit, qui in Acrocorintho Junoni sacellum ædificavit, unde Bunæ Junonis cognomen propagatum. V. Pausan. in Corinth. & Rhodig. lib. 15. cap. 17.

B U P

BUPÆS, ædis. m. [Ἰωνία] Bupædas, Magnos pueros Græci dicunt, Feltus, in Bulimam.

BUPALUS, vel **BUBALUS** & Athenis, Anthermi Chii filii, Clarissimi sculptores fuerunt. Hi quia Hipponacti poetæ notabilis vultus fœditas erat, imaginem ejus lascivia jocorum profusare ridendum circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compulsisse. Unde Horatius in Epod. 6. 3.

Qualis Lycambæ spretus infido gener,
 Aut acer hostis Bubalo. Hanc de Bupalo Historiam, vanam arguit Plin. 36. 5. unde superiora excerpta sunt. Pictorem Bupalum facit Scholiastes Horatii d. l. qui Hipponactem, in scena depictum, populo videndum præberit. V. **HIPPONAX**.

BUPHAGUS, i. m. [Ἰωνία] Fluvius est in Arcadia, ab heroe Buphago nomine adoptato, qui Iapeti fuit filius & Thonacis, quemque honesta parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. V. Cæl. Rhodig. lib. 26. cap. 2. vel potius Pausan. Arcad. Est & Hercules epitheton integros boves comedentis.

BUPHARUS, i. m. [Ἰωνία] Terra dicitur quæ arari facile potest. Nam pharos aratio est, sed & bovis epitheton. Auctor Cæl. lib. 12. cap. 6.

BUPHONIA, orum. n. pl. [Ἰωνία] Festum Atheniense, quod post Mytheria celebrabant per immolationem bovis, quo occiso, reliqua omnia a cæde libera pronuntiabant, gladium vero seu cultrum cædis commendabant. Vocatur etiam hoc festum *Διαιθρία*, V. Pausan. lib. 1. Ælian. Var. Hist. 8. 3. Aristoph. & Icho. pag. 418. & Nub. 981. V. etiam Rhodig. 12. 6.

BUPHŌNUM, i. n. [Ἰωνία] Herba, quam alii Chamæleontem, alii Ixium vocant. Dicitur autem *ἄνθος φθόνου*, quod est mors, & *ἄνθος*, bos; quod a bobus devorata anginam procreet, cosque necet.

BUPHTHALMOS, i. f. [Ἰωνία] Herba similis boum oculis, folio feniculi, circa oppida nascens, fruticosa caulibus, qui & mandurum decocti. Quidam Cachlam vocant. Hæc Plin. lib. 25. cap. 8. conf. Diof. 3. 156.

Bupthalmos etiam apud Dioscoridem, in Nothis p. 468. recensetur inter appellationes Sedi, five Sempervivi majoris. Ead. Plin. 25. 13.

BUPLANOCISTI, [Ἰωνία] Tumuli erant apud Ilium: sic dicitur, quod ex Myria bovem insequutus, Ilius ibi demum urbem condiderit Ilium, ubi interquevisisset ea. Meminit Lycophron in Alexandra, & Cæl. lib. 26. cap. 2.

BUPLEUROS, f. [Ἰωνία] Herba nomen, quam sic describit Plin. lib. 22. cap. 22. Bupleuron in sponte nascentium olerum numero Græci habent, caule cubitali, foliis multis longisque, capite anethi, laudatum in cibis ab Hippocrate: in Medicina a Glaucione & Nicandro.

BUPRASIAM, [Ἰωνία] Civitas & fluvius & regio Elidis, a Buprasio conditore, cujus meminit Homerus. Buprasium negat Strabo l. 8. sua ætate extitisse. Proinde a Plin. lib. 4. cap. 5. inter Achaicæ loca ponitur.

BUPRESTIS, is. f. [Ἰωνία] Animal est rarum in Italia, simillimum scarabeo longipedi. Fallit inter herbas bovem maxime: unde & nomen invenit: devoratumque tacto felle ita inflammatur, ut rumpat. Hæc Plin. lib. 30. cap. 4. Jurisconsultus de hoc animali scribit in l. 3. D. ad leg. Cornel. Sicuti temere pigmentari dederint pytiocampas, aut buprestes, quæ ambo venenata sunt, teneri pœna legis Cornelie de fœciis & veneficiis.

Buprestis, & Herbæ genus est. Plin. lib. 22. cap. 22. Buprestis magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuerunt. Idemque remedia tanquam contra venenum proderunt. Et ipsum nomen indicio est, boum certe venenum esse, quos distillare degustata fatentur. V. Theophrast. Hist. Plant. 7. 8. & Harduin. ad Plin. loc. cit.

BURA, [Ἰωνία] Urbs in sinu Corinthio, hausta a mori. Min. lib. 2. cap. 92. Pyrrham & Ancillam circa Meotium pontus abtulit, Ellicem & Buram in sinu Corinthio, quarum in alto vestigia apparent. Al. Buris q. v. **BURA**, sc. five **BURIS**, is. f. [Ἰωνία] quasi Bovis cauda; dicitur Pars aratri posterior, decurvata. Virg. 1. Geog. 170.

Continuo in filvis magna vi inflexa domatur
 In burim. Ubi Serv. in burim, in curvaturam: nam buris est curvamentum aratri, dictum quia *βύρα*, quod sit in similitudinem caudæ bovis. Proprie autem Bura est illud Curvamen aratri, quod vomerem excipit. Varro l. de R. R. cap. 19. Terram duram proficendere, nisi boves magnis viribus non possunt, & sepe fracta bura relinquunt vomeres in arvo. Varr. de L. L. lib. 4. p. 23. ed. tert. Steph. Bura & bubus. Alii hoc a curvo, Curvum appellant. Sub jugo medio Covum, quod bura extrema addita appellatur. Vocatur covum a cavo. [Sic distingo.]

BURAEICUS, i. m. [Ἰωνία] Herculis cognomentum, ab Achæa urbe Bura, ubi & specus & fluvius eodem nomine extiterit: quo in loco tabella, & talis seu taxillis vaticinia dabantur. Nam qui deum consulebant, primum ante simulacrum dei preces effundebant: deinde quatuor talos, qui multi erant apud deum, super mensam jaciebant. In singulis autem talis, figuræ notatæ incantant: in tabella vero figurarum interpretationes inveniebantur: Itaque vaticinium habebatur. Ex Pausan. Achaic.

BURCHANA, [Ἰωνία] Ponti insula nobilissima, Plinio auctore. Sic enim scribit ille lib. 4. cap. 13. Unde insulæ Romanorum amnis cognite, Earum nobilissima Burchana. Fabaria a nostris dicta, a frugis similitudine sponte proveniens. Item Glesaria, &c.

BURDYGALA, vel **BURDIGALA**, [Ἰωνία] ut scribit Suidas; Strabo autem **BURDIGALIAM**. Civitas est Gallie, Aquitanorum nobilissimum emporium, cuidam marino incumbens lacu, quem eruptiones faciunt. vulgo *Bourdesaux*. V. Aufon. Epist. 24. 79. & in Clar. urbis, cap. 14.

BURDIGALUS, i. m. Gentile. Martial. 9. 33.

BURDIGALENSIS, e. Adj. apud Recentiores invenitur.

BURDO, ðnis. Hinnulus est, inquit Valla lib. 4. qui patre equo, matre asina genitus est, quem quidam burdonem nominant. Ulpian. in l. 49. D. de leg. 3. Item legato continenter mancipia, item jumenta, vel leuica, vel fella, vel burdones. Cæl. lib. 23. cap. 5. putat Burdones dici mannos seu manulos, ut est apud Martialem, equos haud ita magnos, ac præmites: quos vulgus, ut scribit Porphyrus, Burdos vocabat. Si burdonibus atque asinis agago nobis præficiendus est. Interpr. Chryfotomi apud Dadraem. 209. 6. H. St.

BURDUBASTA, æ. m. i. e. Alni stratum, five Alnus gibbosus. V. Petron. cap. 45. Ubi Schefferus legendum suspicatur Butuba, & M. Nodot. habet Gurdus ata. V. Burman.

BURGUS, i. m. pl. **BURGI**, in l. 2. §. In Sardinia. C. de Off. Præf. Prætor. Afr. l. pen. de fund. rei privat. lib. 10. C. Luitprandus lib. 3. de reb. per Europam gestis, cap. 12. de Burgundionibus agens: Et quoniam, ait, ipsi domorum congregationem, quæ muro non clauditur, burgum vocant, Burgundiones, quod est burgo expulsus, a Romanis appellati sunt. Isidor. lib. 9. cap. 4. Burgundorum habitacula, burgos dicunt. Unde & Burgundionum gentem per castra disposuerunt. V. Glossaria mediævi.

BURGARIUS, i. m. Qui ex Burgo, seu castro est. V. hujus nominis titulus, Cod. Theod. 7. 14. & eadem Gloss.

BURGUNOI & **BURGUNDIONES**, [Ἰωνία] dicti sunt populi, qui eam regionem incolunt, quam olim Hedui & Sequani tenebant. Hi vicini Cimbris, supra Rostochium Germanicæ urbem olim habitaverunt. Unde trans Rhenum profecti, quemadmodum sepe Germanicæ gentes fecerunt, ea loca occuparunt, quæ jam teneant. Certe Plin. lib. 4. inter Germanos numerat. Genera, inquit, Germanorum sunt quinque, Vindelici, quorum pars Burgundiones, Varini, Carini, Guttones. De nominis origine V. dict. præced. Hinc

BURGUNDIA, Gallie Celticæ provincia, a Burgundis, qui eam expulsis veteribus colonis occuparunt, ita dicta. Hodie in Ducatum & Comitatum dividitur fluvio Arari five Saona, uterque ad regem Gallie pertinet.

BURIS, Posterior pars aratri. V. **BURA**.

BURIS, Urbs mediterraneæ Achaicæ, eadem ac Bura, de qua Ovid. 15. Met. 293. ubi Heinf. ac Burm. V.

BURNISÆ, Plinio ponitur inter civitates Illyrici Liburnorum, lib. 4. cap. 21.

BURNUM, [Ἰωνία] Castellum est in tractu Dalmaticæ, nobilitatum populi Romani præliis. Hujus meminit Plin. lib. 3. cap. 22.

BURRA, V. **BURRUM**.

BURRANICA, æ. Potio a rufo colore, ex lacte commixto sapa. Festus.

BURRÆ, arum. f. Quisquillie. Aufon. præfat. ad Latinum Pactum, Burras, quisquillas, ineptiasque. Vocem Aquitanicam dicit Scalig. cujus V. Aufon. Lect. 2. 13. p. 123.

BURRHANICUM, Aufon. Vitis. Fest.

BURRIO, ite. Apul. lib. 8. p. 211. Fricarum nidificia in carioso stipite burriebant. Alii alter legit. V. Præcium p. 168.

BURRUM, [Ἰωνία] dicebant antiqui, quod nunc dicitur Rufum. Unde rufici Burrum appellant Buculam, quæ rufum habet rufum. pari modo rubens cibo ac potione ex prandio Burrus appellatur. Festus. conf. **BIRRUS**.

BURSA, vox Medii ævi. Crumenam denotans, unde **BURSA PASTORIS**, Herba vulgo notissima, ex refrigerantium, exiccantium & adstringentium genere: de qua plura apud Matthioli. in Dioscorid. lib. 2. cap. 150.

BURSAONESSES, Hispaniæ citerioris populi, Calaguritans & Complutensibus vicini, ut testis est Plin. lib. 3. cap. 3. in descriptione citerioris Hispaniæ.

BURTINA, [Ἰωνία] Urbs Hispaniæ Ptolem. vulgo *Balbasiro*.

B U S

BUSÆ, [Ἰωνία] Herodoto lib. 1. Populi sunt Mædonum, quos subegit Driocës.

BUSILINUM, i. n. [Ἰωνία] Herba est sativo apio similis, solaque caulibus brevitate, & rufa radice ab eo differens. Auctor Plin. lib. 20. cap. 12.

BUSTRIS, is, vel ydis. m. [βυστρος] Neptuni filius ex Libya Epaphi filia susceptus, ut in libro Temporum scribit Eusebius. Hic autem (ut ait Augustinus in lib. de Civitate Dei) regnante Danao Argivis, rex, vel potius tyrannus, suis diis hospites immolabat: sed ab Hercule tandem interemptus est, quam etiam cum voluisset occidere. Hujus laudes scripsit Socrates. Illaudatus autem dicitur et Virgilius: non qui laudatus non sit, sed qui laudari non meruerit, ut ait Servius. Virg. 3. Georg. 5. — quis aut Eurysthea durum,

Aut illaudati nefcit Buliridis aras ?

Savior es tristi Bustride. Ovid. lib. 3. Trist. Eleg. 11. (v. 39.) H. St. Buliris, & Oppidi nomen est in Aegypto, ad Nilum fluvium, a Buliride conditum, in quo fuit templum magnum Idis. Hinc, Bustritica praefectura, apud Strabon. lib. 17.

BUSTAR, idem quod Bustum. Charisius lib. 1.

BUSTUM, i. n. [βυστρον] proprie dicitur locus in quo mortuus est combustus & sepultus; diciturque Bustum, quasi bene utrum. Ubi vero combustus quis tantummodo, alibi vero est sepultus, is locus ab Urendo Ultrina vocatur. Sed modo Bustum, eo quod [an Bustum est quod?] Sepultura vocamus. Haec Festus. Servius vero in 12. Aen. 861. Pyra (inquit) est ligno: nam congeries: Rogus, quum ardere coeperit, dicitur; Bustum vero iam exustum vocatur. Quem ordinem servat poeta, dicens, Constituerunt pyras. Item, Subjectisque ignibus atris, Ter circum accensos decurrere rogos. Item postea, Semitaque servant busta. Cic. 2. de Legib. 61. Nam quod rogi bustumve novum vetat proxijs sexaginta pedes adfici aedes alienas, invito domino, incendium veretur acerbum. Quod autem Forum, id est vestibulum sepulcri, bustumve usucapi vetat, tuetur jus sepulcrorum. Juven. 3. Sat. 34. Bustum, Sepulcrum. Cic. 7. Att. 9. Unas video mihi a te non esse reditas, quas L. Quintius familiaris meus quum ferret, ad bustum Basilii vulneratus & despoliatus est. Cava busta. Ovid. 3. Amor. 9. 38. Coacervatum bustum excelso agger. Catal. in Argon. 363. Fumantia. Stat. 5. Silv. 1. 226. Ingens terreno ex aggere. Virg. 11. Aen. 850. Horrifico cineribus busto. Lucret. lib. 3. 918. i. e. In cinerem redactus. Injusta. Ovid. 2. Met. 627. Immo Justa injusta. V. Heinl. Inania. Stat. 6. Theb. 106. alii Justa legunt. Miserabile. Ovid. 6. Met. 665.

Flet modo, seque vocat nati miserabile bustum. De Tereo, qui inficius appositum sibi ab uxore filium comederat: unde seipsum filii sepulturam vocat. Improprie enim Bustum dixit.

Memorable. Claud. de Bell. Get. 637. Sacra. Claud. 1. in Eutrop. 451. Suprema. Stat. 9. Theb. 397. Teres. Catal. in Argon. 62. 363. Erure busta. Sen. Troad. 6. Facere. Cic. 1. Philipp. 5. Nam quum serperet in urbe infinitum malum, idque maneret in dies latius, iidemque bustum in foro facerent qui illam insepultam sepulchrum effecerant, & quotidie, &c. Incidere in busto. Cic. 5. Tusc. 101. Mactatum essem in Caesiline busto, vobis ducibus. Cic. in Pison. 16. Peragere busta. Ovid. 2. Met. 627. al. Justa. V. supra Injusta. Piare alicujus. Ovid. 13. Met. 515. i. e. Manes. Sic Pendere busto picula: i. e. Perfolvere. Lucan. 2. 176. de Mario. Vertere busta, pro Evertere & devastare. Lucan. lib. 7. 855. Violare bustum compositum. Lucan. lib. 8. 748. Bustum legum omnium ac religionum. i. e. Locus, ubi sepelirentur oppresse. Cic. in Pison. 11.

Bustum ara. Hieronymus, Non est tantum in eo servitus idoli, siquis duobus digitalis thura comprehensa in bustum ara jaciat. Bustum autem ara vocatque Focus, ubi ignis accenditur. Turnebus Adv. 19. 21. Busta Gallica, Locus juxta Aequimelum, ubi Galli defunctorum expefilentia corpora usserant. V. Livium lib. 22. 14.

BUSTICETUM, i. n. Amob. lib. 7. p. 222. Ultrinae rogi sunt & busticeta.

BUSTUALIS, e. Adj. apud Sidon. 3. Epist. 12. pr.

BUSTUARIUS, a, um. Adj. Bustuarii a Busto dicti sunt Gladiatores. nam quum mos esset in sepulchris virorum fortium captivos necari: idque postea crude velum foret: placuit ut eorum subulato, introducerentur gladiatores, qui ante sepulchra dimicarent: a quo Bustuarii sunt appellati. V. Serv. ad 10. Aen. 519. Cic. in Pison. 19. Si mihi cum illo bustuario gladiatore, & tecum, & cum collega tuo decertandum fuisset.

Bustuarie moechae, Quae in bustis & monumentis praestabant. Martial. lib. 3. 93. in Vetustianam,

Quum te lucerna balneator extincta Admittat inter bustuarias moechas. Idem lib. 1. 35. in Lesbiam, Abcondunt spurcas & monumenta lupas.

BUSTUARIUS, i. m. Libitinaris est Ammiano 28. 4. V. ibi Valegium p. 509.

BUSTUARIUM, i. n. Bustum. Gloss. Gr. Lat.

BUSTIARUPUS, i. m. Nefarius, qui lucrifera causa nefanda audet, vel qui e bustis & flamma cibum petit. Plaut. Pseud. 1. 3. 127. inter varia convicia, Verbero, Bustiarup. [Videtur intelligi Fur bustuarium, qui busta expilaret.]

BUSYCON, Ficus erat praecipue magnitudinis, sed saturo sapore, quae alio nomine Marifca dicitur. Fest. in Bulimam, & Varro de R. R. 2. 5.

BUTADAE, [βουταδαι] Populi Attici ex Oeoneide tribu Butia, juxta Suid. apud Stephan. Aegreidis tribus.

BUTEO, onis. m. [βουτεος] Accipitris genus. Plin. lib. 10. cap. 8. Triorchem a numero testium: cui principatum in augurijs Phaeonoe dedit: Buteonem hunc appellant Romani.

Buteo, item Cogenen fuit Fabii cufusdam, inde illi impostum, quod infidens in Navi bomen avit bono auspicio ei, tum temporis duci fuit. Plin. lib. 10. cap. 8. & Flor. 2. 2. 30. & Lex. Pitifca.

BUTRS, [βουτρος] Filius fuit Amyci Berycyorum regis, qui ob favitiam patris ab Argonautis caesi, regno pulsus, parvo navigio Drepanum in Siciliam confugit, ubi a Lycate nobili meretricae hospitio susceptus est: a qua quum ob formae, morumque & aetatis elegantiam diligeretur, ejus concubitu usus, Erycem filium ex ea suscepit: & quoniam Lycate ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus est locus tabulae, Buten

ex Venere filium Erycem suscepisse. Contra Virg. 5. Aen. 372. Buteo Darete juxta tumulum Hectoris occisum tradit, inquiens, Idemque ad tumulum, quo maximus occubat Hector, Victorem Buteo immanni corpore, qui se Berycyia veniens Amyci de gente ferebat, Perculit, & sulva moribundum extendit arena.

Alius fuit Butes Trojanus, a Camilla occisus, ut est idem auctor lib. 1. Aen. 691. Commentarius Apollonii, alterius quoque Butae meminit, filii Cecro cufusdam.

Est & Butes, Scytharum fluvius, cui propinqui sunt Agathyrsi & Sarmatae Celerius quam Butes: hoc adagium significabant Aliquid quamprimum solvi, compendioque explicari, quemadmodum solent ii qui paucis verbis longam sententiam significant. Auctor Zenodotus. V. Eracl. Clitad.

BUTHIA, [βυθια] Ioniae oppidum, teste Stephano, aut certe regionula, ut idem refert ex sententia Theopompi.

BUTHROTUM, five BUTHROTUM, i. n. [βυθροτων, Steph. βυθροτων] Epiri colonia est non longe ab Ambracio sinu. Auctor Plin. lib. 4. cap. Virg. 3. Aen. 293.

— portuque subimus Chaonio, & celsam Buthroti ascendimus urbem. i. e. Buthrotum. Servius. q. V.

BUTHROTIIORUM, m. pl. [βυθροτων] gentile. Cic. 16. Att. 16. C. fa Buthrotiorum.

BUTHUS, Athleta quidam fuit, qui vicerat in Pythiis ludis: a cujus v & moribus tractum est proverbium, Buthus obambulat, de levibus ac fidelis dictum. Hujus meminit Cratinus, teste Zenodoto, & Hefychi indicans & Aristotelem alicubi de hujus victoria meminisse.

BUTHYRUS Lycius, Insignis staturus fuit, Myronis discipulus, cecit dignum praecoptore proferum suffiantem languidos ignes, & Argontas. Plin. lib. 34. cap. 8. [Immo Eleutherus Lycius. V. Hard. ad lo]

BUTHYSIA, e. [βυθυσια] Magnum & solenne sacrificium, quae est e catombe, vel etiam Quotiescunq; boves immolarentur. Suet. Ner. cap. 12. Gymnicus, quod in Septis edebat, inter buthyriae apparatus barbaram primam posuit.

BUTICUS, [βυτικη] Lacus est, a Buto Aegypti urbe sic dictus, de quo Strab. lib. 17.

BUTICUS, a, um. Adj. ut, Linum Buticum. Plin. 10. 1.

BUTIO, onis. est Avis circa paludes versans. Auctor Philomela, 42. Inque paludiferis butio balne aquis. U'n Butor.

BUTIO, ire. V. BURO, ere.

BUTOA, Infula est circa Carpathon, & contra Hierapytnam, de qua Plin. lib. 4. cap. 12. In Londinensi editione Butra, bis perperam id nomen scribitur.

BUTOMUM, [βυτομων] Frutex est in paludibus nascentis, folia ferens in dis proxima, ex una radice non singulos scapos, sed plures veluti virg emittens, ad vitillum nexus utiles. Frondibus autem boves maxime lectantur, unde nomen accepit. Vulgus hodie Janiculum cabacinum appellat, quod ex foliis ejus sportulae texantur, quibus ficus & uvae passae nos adferunt. Vide Ruell. lib. 2. cap. 127.

BUTOS, i. [βυτος] Oppidum est Aegypti, apud Ptolem. lib. 4. cap. & Plin. lib. 5. cap. 10.

Stephanus alterum ejusdem nominis oppidum in Gedrosia collocat.

BUTRA, V. BUTOA.

BUTRUM, i. [βυτρον] Oppidum Italiae, non procul a Ravenna, cui meminit Strab. lib. 5.

BUTRATA, orum. n. pl. Navius pro Nugatoriis posuit, hoc est navius dignationis. Fest. ubi Scalg. & Dacer. V.

BUTUA, [βυτια] Plinio inter oppida Liburniae recensetur, lib. 4. cap. 1.

BUTUNTINENSIS, Populi fuit Calabriae in Italia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

BUTYRUM, aliquando BUTYRUM, i. n. [βυτρον] quid sit declarat Plin. lib. 28. cap. 9. his verbis, e lacte fit & butyrum, barbararum gentium laudatissimum cibum, & qui divites a plebe discernat. Plurimum bubulo, & inde nomen: pinguislimum ex ovibus. Fit & ex capris fed hyme calefacto lacte, aetate expresso tantum, crebro jactu in los gis valis, angulo foramine spiritum accipientibus sub ipso ore, alias pr ligato. Additur paulum aquae ut accescat, &c. Deinde vero addit, N turam ejus esse astringere, mollire, replere, purgare. Sidonius ad C tulinum,

Insundens acido comam butyro. Phaleucius est. Egnatius, — mollique subacta butyro. Nello quoque testur a Graecis produci. Valgius,

Lac niveum butyrumque novum cum melle comedit. Dubitatur, an verus illius Valgii sit, quippe in fragmentis ejus a Stephano edis, nequaquam conspicitur. Hunc sequuti sunt Macer & Serenus. V. Borrich. Parnass.

BUXENTUM, i. n. [βυξεν] Oppidum Lucaniae quod Graeci Pyxunta vocant in sinu Podioniae, a buxo arbore quae copiosa illic provenit. Plin. lib. 3. cap. 5. Meminit & Melia lib. 2. cap. 4. Nunc vulgo Belvedere. Titus Olivarius in Melam.

BUXUS, i. f. & BUXUM, i. n. [βυξος] tam pro Arbore, quam pro Ligno. Virg. 9. Aen. 619.

Tympana vos buxifque vocat Berycynthia. Ubi Servius, Dicitur & haec Buxus & hoc Buxum: ut

— & torno rasille buxum. Unde superfluo quidam arborem generis feminini esse volunt, quum hoc loco etiam de ligno generis feminini habeamus exemplum.

Buxus Graeca vox est: βυξος quippe dicunt Graeci. Arbor est exigua, natura solida, & quadam ligni duritia, ac frondium pallore commendabilis, fractu facilis, & ad topiaria opera commodissima, viens semper ac tonsilis. Semen ejus cunctis animantibus propter amaritudinem infigitur: mel in Corsica amarum reddit: amat frigida quae sint aprica. In igne duritia est, quae ferro, nec flamma, nec carbone utilis. Haec fere Plin. lib. 16. cap. 16.

Densio crispata cacumine buxus. Claud. de Rapt. Proserp. 2. 110.

Densum foliis buxum. Ovid. 3. de Arte Am. 691. Pallidius buxo. Ovid. 4. Met. 134. Simillimus buxo pallor. Ovid. 11. Met. 417. Rafile torno buxum. Virg. 2. Georg. 449. Virens perpetuo buxus. Ovid. 10. Met. 97. Undans buxo Cytorus. Virg. 2. Georg. 417. Buxus, pro quovis opere buxeo, & pro Tibia quidem sæpe legitur apud poetas, juxta eam figuram qua materia ponitur pro re confecta. Stat. 2. Theb. 78.

— tum plurima buxus,

Æraque taurinos sonitu vincencia pulsus.

Horrida Mygdonio cantu. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 268.

Horrifona. Valer. 2. Argon. 584.

Inflati murmur buxi. Ovid. 14. Met. 537.

Idæa. Stat. 5. Theb. 93. Valer. Flacc. 1. Argonaut. 319.

Multifori tibia buxi. Ovid. 12. Met. 158.

Terebratum per rara foramina buxum. Ovid. 6. Fast. 697.

Ferire buxum rauco pectore. Sen. Agamem. 7. i. e. Tibiam inflare.

Inflare buxos. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 130. i. e. Tibias infpirare.

Premere buxos tacitos. Claud. 2. in Eutrop. 286.

Buxus, pro Trocho e buxo, quo pueri ludunt. Virg. 7. Æn. 382.

— mirata volubile buxum.

Torquere buxum flagello. Perf. 3. Sat. 51.

Pro Pectine. Ovid. 6. Fast. 229. — detentos crines depectere buxo.

Buxum vocabatur quoque Fritillus, sive vasculum illud ligneum, per quod talia agitabantur. Aufon. Prof. Burdig. 1. 25. V. Barth. Advers. 35. 10. Senftleb. de Alea vet. cap. 11.

BUXEUS, a, um. Adj. [βυξίος] Quod ex buxo est, aut buxi colorem refert. Martial. lib. 2. 41.

Et tres sunt tibi, Maxima, dentes:

Sed plane picieque, buxieque.

Color buxeus. Plin. lib. 12. cap. 7.

Forma. Columel. lib. 7. cap. 86.

Frutex. Columel. lib. 8. cap. 15.

BUXETUM, i. n. [βυξίτιον] Locus buxis confitus. Martial. lib. 3. 58.

Non otiosis ordinata myrtetis,

Viduaque platano, tonsilique buxeto

Ingrata lati spatia detinet campi. conf. BUXTUM.

BUXOSUS, a, um. [βυξοσύν] Adj. significare videtur Quod, maxime buxum refert, buxoque est simile: ut, Lignum balsami buxofum. Plin. lib. 12. cap. 25. Ex hoc buxofum est optimum, quod est odoratissimum.

BUXIFERA, a, um. [βυξίφορος] Adj. ut, Buxifer Cytorus. Catal. 4. 13.

B U Z

BUZÆ, Plinio inter Indicas gentes ponuntur, lib. 6. cap. 20.

BUZÆTI, [βυζαῖται] Gens Themiscyræ regionis in Asia. Plin. lib. 6. cap. 4.

Apud Valer. Flacc. 5. Argon. 152. Byzeres scribitur, quos appellat Vagos, his verbis,

Byzerefque vagi, Philyræque a nomine dicta

Litora. Sic & a Strabone ac Stephano, Dionysioque vocantur. Hinc

BUZERICUS PORTUS, [βυζερικός λιμήν] cujus meminit Stephanus.

BUZYGÆUS, Mons est Thessalia Plin. lib. 4. cap. 8.

BUZYGES, is. m. [βυζύγης] Heros quidam Athenis fuit, qui omnium primus junctis bobus arasse terram creditur, sacerdotioque præfuit: unde & ab eo Buzygia familia, sacerdotio prædita, postea dicta est. V. Plin. lib. 7. 56. & Brœckh. ad Tibul. 1. 8. 28.

B Y B

BYBASSUS, i. m. [βύβασος] Cariæ oppidum Stephano, ita appellatum a Bybasso pastore, qui Æsculapium maris tempestate in Cariam delatum fervavit. V. RUBASUS.

BYBBE, [βύβη] Thraciæ oppidum, apud Stephanum, cujus incolæ Bybbæi appellantur ab eodem.

BYBLEſIA, Urbs Asiæ, de qua Herodot. lib. 1. Nam quum initium Bybleſiæ ex península auſpicetur, ſinque Cnidii propæmodum circumflui: eam partem, qua Boream ſpectat, Ceraunius claudit ſinus, Auſtralem vero Symanum Rhodioumque mare.

BYBLIS, Parva maris Mediterranei inſula eſt cum oppido, alio nomine Melos dicta. Ariſtoteles Zephyriam, Callimachus Myrmallida, Heraclides Siphnum & Acyton vocant. Hæc inſularum rotundiſſima eſt. Verba ſunt Plin. lib. 4. cap. 12.

BYBLIS, idis. [βύβλις] Filia fuit Mileti ex Cyane nympha, filia Meandri, quæ fratris Cauni inceſto amore capta, & ab eo repulſam paſſa, tandem lacrymis, ob impatientiam amoris conſumpta, miſeratione deorum in fontem fui nominis converſa eſt. Ovid. 9. Met. 663.

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Byblis

Vertitur in fontem, &c. Ad item 1. de Arte Am. 283. Laqueo fineſſe vitam ſcribit.

BYBLUS, i. [βύβλος] eſt Syriæ Phœnicæ urbs, Beryto vicina, in qua Adonidis templa ſunt. Strabo lib. 16. Hodie Gibeletto. Hinc

BYBLIA, Venus nuncupata, de qua Lucian. in Dialogo, qui eſt de dea Syria, ita meminit: Vidi (inquit) in urbe Bybli templum ingens deæ Veneris, cognomine Byblis, in quo & ritus & cæremonias in Adeniam peragunt, ubi & fabulæ reliquum exequitur. Tu illum conſule.

B Y C

BYCUS, i. m. [βύκος] Fluvius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo auctore. Hodie Buges vocatur. [Byce Ptol. Plinio Buges, Lacus nomen eſt, qui ad Iſthum in Maœticia paludem foſſa emittitur. Val. Flacco 6. 68. Bice. q. f. l. V.

B Y L

BYLLIONES, [βυλλίονες] Populi ſunt Illyrici, ſuper Epidaurum (ſive Dyrrachium) & Apollonium ſedes habentes. Horum meminit Strabo lib. 7. V. BULIS & BULLIS.

BYLLIS, [βυλλίς] apud Stephan. Illyrici oppidum eſt, quod a Ptolemæo βύβλις appellatur, & in ea parte collocatur Macedoniæ quæ Adriatico mari imminet, in Illyrici continio. V. BULLIS.

B Y M

BYMAZUS, [βύμαζος] Urbs Pæoniæ, Stephano.

B Y N

BYNE, es. f. [βύνη] Hordeum, quod madefactum, poſteaquam germinavit, cum ligulis enatis torretur. V. Aetius Sermon. 10. 19.

B Y R

BYRSA, [βύρσα] Straboni lib. 17.] Arx fuit in media urbe Carthageniſum, in cujus vertice Æſculapii templum erat, quod Afrubalis uxor capta urbe ſecum concrenavit. Hujus autem nominis origo cum ex Servio, tum ex aliis talis eſt: Appuſa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba pelleretur, petiit callide ut emeret tantum terræ, quantum poſſet bubulo corio occupare, quod quum permiſiſſet, corium in tenuiſſima fruiſa ſectum tetendit, occupavitque ſtadia xxii. Itaque oſtenſis theſauris ſuis focis, eiſque animatis, civitatem conſtruxit, quam poſtea vocaveram Carthagem. Arcem vero a bubulo corio, quod ſic vocitant, Byrfam nuncupavit. Quod & tangit Virg. 1. Æn. 372.

Mercatique ſolum, facti de nomine Byrfam,

Taurino quantum poſſent circundare tergo. V. Flor. 2. 15. 11.

& Drakenb. ad Sil. 1. 15. & Scalig. Animad. Euſeb. n. 803. p. 48.

BYRUS, ſive Byrrhus, Proprium viri, de quo Hor. 1. Serm. 4. 69.

Ut ſis tu ſimilis Cæli, Byrique latronum.

[Cum ſit Cali genitivus a Cælius, videtur & Byrrhi a recto Byrrhius deducere, ut Schol. vet. indicat, qui Adoleſcentes perditos fuiſſe dicit. Alias notius cognomen Burri, quomodo forteſſe ſcribendum eſt, cum hæc literæ, y & u, ſæpiſſime confundantur.

B Y S

BYSSUS, i. f. [βύσσος] Genus lini ſubtiliſſimi & pretioſi. Reperio & byſſum colorem purpureum eſſe, & byſſinum eſſe hyſſinum. Ex Turnebo. Adv. 19. 25. Hinc

BYSSINUS, a, um. [βύσσινος] Adj. ut, Byſſinum linum. Plin. lib. 19. cap. 1.

Byſſina verba metaphorice dicuntur, Quæ ſublinitatem habeant ac magnificentiam, nitorem quoque ac auctoritatem. Propterea Paryſatis, Cyri & Artaxerxis mater dicere ſolebat: Regem qui prompte, nec animo timidiore concionator foret, debere byſſinis uti verbis. Hæc ex Cal. Lect. Antiq. lib. 23. cap. 7. Atqui per Byſſina verba videntur potius intelligi verba quæ facile ferant delicatula aures, quales ſere ſunt regum: qui ut byſſinis & mollibus induuntur veſtimentis, ita verbis byſſinis compellari volunt.

Apud Paulum 1. 3. ſent. tit. 6. 6. ſupellectile 67. Byſſina Bynkershœckire interpretatur Byſſina vel Buxina, Græc. πύξις, i. e. Pyxidias, etiam non eſſent ex buxo, unde nomen, ſed ex argento.

BYSSICUS, a, um. Adj. Idem ac Byſſinus. ut, Opus byſſicum, l. 16. §. 7. ff. de Public.

BYSTONES, V. BISTONES.

B Y Z

BYZACIUM, i. n. [βυζακία] Libyphœnicum regio eſt in Africa, quam ſic deſcribit Plin. lib. 5. cap. 4. Libyphœnicæ appellantur, qui Byzacium incolunt. Ita appellatur regio, cœl. m. paſſ. circuitu, fertilitatis eximia, cum centeſima fruge agricolis fœnus reddente terra. Hic oppida libera Leptis, Adrumetum, Ruſpina, Thapſus.

BYZANTIUM, i. n. [βυζάντιον] Thraciæ civitas, a Panſania Spartano condita, ut Juſtinus init. lib. 9. auctor eſt: ut Euſtathius, a Byzæ Megareſium claſſis præfecto. Liberæ olim conditionis, & Ligos ante dicta. Plin. lib. 4. cap. 11. Poſtea a Severo dirutum & in vici formam redactum fuit, a Conſtantino Magno reſtitutum, & Conſtantinopolis, & Nova Roma quoque dicta eſt. Ex eo tempore imperii Orientalis ſedes, expugnata tandem fuit a Mahumete Turca, anno ſalutis noſtræ m. cccc. lxxv. magna Chriſtianæ pietatis jactura. Memorat ſitum, originem, & opes veteris Byzantii Corn. Tacit. 12. Ann. 63.

BYZANTIUS, a, um. [βυζάντιος] Adj. ut, Litora Byzantia. Ovid. 1. Trift. 10. 31.

Orca Byzantia. Hor. 2. Serm. 4. 66.

Non alia quam qua Byzantia putuit orca.

Byzantii exules. Cic. pro Domo ſua, 52.

BYZANTIACUS, a, um. aliud Adj. [βυζαντιανός] Stat. 4. Silv. 9. 13.

Aut Byzantiacos colunt lacertos. Lacerti genus piſcium hoc loco.

BYZANTINUS, a, um. [βυζαντινός, ἢ βυζαντιανός] aliud gentile; ut, Exitus Byzantinus. Tertull. ad Scapul. cap. 3.

BYZÆNUS, [βυζηνός] Neptuni quidam filius fuit, cui mos ſuit mira in dicendo libertate uti. Hinc parœmia, Byzeni libertas, ubi quis audeat liberiusque loquitur. Eraſm. Affert & aliam ex Stephano originem Parœmiæ, ſed falſo.

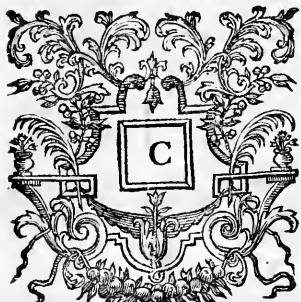
BYZÆRES, V. BUZÆRES.

BYZIA, V. BIZYE.

BYZON, V. BIZONE.

C

Litera tertia in ordine, ad omnes vocales vini suam perfert. Quintil. lib. 1. cap. 7.

C litera muta est, quæ ante N sequente vocali, in eadem syllaba ponitur, sed profertur sub voce G, ob cognationem literarum; ut Cnidius, Cneus. Tranlit etiam per compositiones, & derivationes in G; ut Quadringenti, pro Quadracenti; in S, ut Parco, parsi; in X; ut Ducor, duxi; Noceo, noxa.

C pro G a veteribus ponitur. In nummis Oculnius pro Ogulnius scriptum est. confirmat hoc antiquissima C. Duili rostratæ columnæ Inscriptio: in qua Lectiones, Macistratus, Cartacinensis, Pucnando, Cellit, scribuntur pro Legiones, Magistratus, Cartaginensis, Pugnando, Gessit.

C & Q permiscantur. ut, Cocus, pro Coquus; Cotidie, Quotidie; Cas, Quas; Coque, Quoque, in pervulgato Ciceronis joco. V. COQUUS. C & S. hinc Catullii pro Satullii: Cotera pro Sotera: Aste pro Acte. C & T. Titum pro Titum, Capitolin. in Maximin. cap. 11. C. Caius notat, J. inverfa, Caia: quia tam Caias esse vocitatas quam Caios, etiam ex nuptialibus sacris apparet. Quintil. lib. 1. cap. 7. C. Caesar, Cenfor, Centum, Centuria, Civis, Clarissimus, Collegium, Colonia, Cohors, Comitia, Comitalis, dies scil. Condenno, Consul, Conscriptus, Conjux, Curavit. CA. Causa. CA. M. Causa mortis, vel Caius Marius. CA. CAIS, Cato. CAES. Caesar. CAES. A. vel AVG. Caesar Augustus. CAESS. Caesares. CAM. Camillus. CAR. Carissimus. C. B. Civis bonus, Commune bonum. C. B. M. F. Conjungi bene merenti fecit. CC. Circum, Consilium cessit vel cepit, Causa cognita, Conjungi carissimæ, Ducentum. C. C. A. Colonia Caesar Augultra. C. C. C. Censu civium capita. C. C. D. Curatum consulto Decurionum. C. Cl. Caius Claudius. C. C. L. Caiorum libertus. C. C. S. Curaverunt communi sumptu. C. CR. alias C. CT. Contrarium, vel Contractum. C. D. Capite diminutus, vel Caius Dacius alias Drusus, Collegium Decurionum, Comitibus diebus. C. DM. Comes domesticorum. C. E. Causa ejus. C. E. C. Coloni ejus colonie. C. E. D. Convicium esse dicitur. C. F. Caii filius, Curavit fieri. C. F. C. Clam fugiendi causa, vel Clavi figendi causa. C. F. M. Curavit fieri monumentum. C. H. Custos heredum, vel Curavit heres. C. H. M. Consecravit hoc monumentum. C. I. Caius Julius, Cenfor vel Consul justit, vel Curavit Imperator. C. L. Caii libertus. C. J. T. Caia liberta. C. J. T. N. Consiherata carissima. C. M. Curavit monumentum. C. N. Caius noster, vel Civis noster. C. O. Civitas omnis, vel Civis optimus. C. P. Civis publicus, vel Curavit ponendum, vel Cinerarium posuit. C. P. R. Consulio populi Romani. C. P. S. Curavit poni sibi, vel pecunia sua, vel proprio sumptu. C. P. T. Causa publici testamenti, vel Curavit ponendum (unulum vel titulum. C. R. Caius Rufus, vel Cenfor Romanus, Cohors Romana, Consul Romæ, vel Curavit refici. C. R. C. Cujus rei causa. C. R. C. P. Cujus rei causa promittis. C. S. Consul fententia, vel Communi sumptu. C. S. P. Communi sumptu fecit vel factum, Curavit sibi faciendum, vel Cum suis fecit. C. S. H. Communi sumptu heredum, Cum suis hereditibus. C. S. L. Curavit sibi locum, vel sepulture locum. C. S. S. Curavit sibi sepulcrum. C. T. Certo tempore. C. V. Centumvir, vel Clarissimus vir, vel Consularis, Curatori viarum. C. V. M. P. Contra votum monumentum posuit, vel Curavit vivens monumentum poni. C. V. P. V. D. D. Clarissimus vir Praefectus Urbi dono dedit vel dedicavit, vel Communi voluntate publice votum dederunt. C. V. T. Curavit usus titulo.

C litera, Condennandi nota erat, quam Praetor in publicis judiciis dare iudicibus solebat. in tabella cerata scriptam, ut si reus damnandus videretur, eam in urnam conjicerent, quemadmodum in Verrin 3. 26. Pædian. significat. Itaque Tristis a Cicerone appellatur in oratione pro Milone, 15. his verbis: Quod nisi vidisset posse absolvi eum, qui faceret, neque queri unquam jussisset, nec vobis tam salutarem hanc in iudicando litteram, quam illam tristem dedisset.

CABALA, vel CABALA, Scientia Hebræorum est, ut Judei fabulantur, omnium vetustissima, & verax in primis, quando ad optimo maximo Deo Moyfi infinuam constans opinio est: aliis quoque ipsum Moyslem, idoneis maxime patefuisse. Initio quidem in monte accepisse legem duplicem, literalem, spiritualeque. Priorem ex Dei mandato con-

scripsisse, eamque populo esse impertitum: alteram vero minime, sed sapientibus modo, septuaginta numero, communicasse, a quibus postea ceteris ad id item destinata voce tantum sit tradita. Unde & Cabale nomen exortum, quod gentis illius vocabulo Receptionem signat, quia per successivum gradus, citra literarum omnino monumenta ulla, servaretur incolumis. Ex Cæli Rhodig. lib. 10. cap. 1. Quantillum autem veteræ Philosophiæ in hac Cabalitarum doctrina contineatur, videre est apud Burnet. Archeolog. Philof. lib. 1. cap. 7.

CABALIA, V. post dict. seq.

CABALISTÆ, vel CABALISTÆ, a Cabala, in gente Judæorum, Doctores sunt fanatici qui placitis suis retaliationem in futuro seculo sunt complexi. Sec animas in pecudes non precipitant. Quæ tamen penitus rationem excusserint, pecudes affectui imaginationique relinquunt non abnuunt. Te quoque, nec amplius, huc revolvit animas astruunt, quoniam numerum hic probationi abunde sufficere videatur, ut curabilia expurgentur pecata. Addunt transformationes has mundani motus finem posse pertinere: quem consequitur sit felicissimum sabbatum, id est quies, & beatitudo bonorum æterna. In quem sensum propheticum illud retorquendum opinantur, Immaculatum hereditas in æternum. Hæc d Cabalitis scribit Cæli. lib. 6. cap. 13. Sed de his V. plura & vetera apud Burnet. 1. c.

CABALIA vel CABALIS, Asiæ minoris regio, in qua sunt urbes OEnoandro (quam vulg. Strabo OEnoandron vocat) Balbura, Bubon. Populi porro hujus regionis incolæ, Cabalii dicuntur, teste Herodoto lib. 3; V. & Plin. lib. 5. cap. 27.

CABALLUS, i. m. [iæ] i. e. Equus. proprie vero dicitur de Jumentis dosuaris; seu illis equis, qui onera gestant, aut alia causa vile maxime essent. Lucill. lib. 2.

Succulforis terti, tardique caballi. Varro Parmenone, Alii caballum arboris ramo in humilis alligatum relinquit. Ex Nonio. Caballus ab Equo eo distat, quod Caballus fere nunquam sine derisorio dicitur, Equus vero semper de apto & probato. Pompon. l. i. ita d. c. fund. instruct. Caballos, ait, qui in pistrinis essent, quasi dicat, m. los. Nebriffen.

Vector Lybici caballi. Martial. lib. 12. 24.

Immeriti caballi. Juven. 10. Sat. 60.

Saturejanus caballus. Hor. 1. Serm. 6. 59. i. e. Saturejanis agris natus qui sunt in Apulia fertiles, & eorum nobilium genitores. Acron. Agere caballum. Hor. 1. Epist. 18. 36.

— aut olitoris ager mercede caballum.

Pascere caballos. Hor. 1. Serm. 6. 103.

Caballus, Cognomen Romanum: nam Sextium, vel Sextium Caballum apud Martial. legitur lib. 1. 47. Al. 98.

CABALLINUS, a, um. Adj. [iæ] ut, Caballina caro. Plin. lib. 28. cap. 20.

Caballinus fons, in monte Helicone Beotia. Vulgatum est enim fontem eruptisse, dum subiectam alii rupem Pegasus feriret ungula. V. HELICON & HIPPOCRENE.

CABALLARIUS, i. m. Eques. Gloss. Lat. Græc. κίβητος, κίβητος. Item, qui equos curat Caballarius in Gloss. Vet. κίβητος. Firmico etiam si Equi caelestis fidere nati Caballarii dicuntur. Postea factum Dignitatis seu Ordinis nomen. V. Cang. Gloss.

Caballarii, ut Rhodiginus scribit, Prædia quædam vocantur in Creta, quæ militia equestris nomine emeritis contribuebantur. V. eum lib. 7. cap. 1.

CABALLATIO, ðnis. f. [iæ] ad verbum Equorum nutrimentum. Hæc apud Spartanos inter facilissimas execrationes fuit, eo quod magistratæ impendio, & homines suavi capti ad perniciem duceret. Nam morbus alendi equos non pauperes, ut aiunt, sed arva frumentifera cretat. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 21.

Caballatio, in constitutionibus, Munus alendi equos publicos, a Caballis dicta. Festum autorem habet Alciatus. V. & Rhodig. lib. 35. cap. 24. & l. 14. C. Inst. de erog. mil. annon. & C. Theod. 7. 4.

CABALLION, i. n. Herba, Splenion Apul. de Herb. cap. 96.

CABALLINUM, [iæ] Urbis Gallia; Ptolemæo, Catalaunum alio nomine dicitur. Vulgo Challen for Sône. [Scribitur varie nomen. Strabo κίβητος, Cabyllinum, in Tab. Penting. Cabillio, in Anton. itin. C. bellio, in Not. Imp. Cabalodunum. Marcellin. Cabillo. Cæfari 7. c. B. G. 42. Cabillonum. Hæc ex Cellar. Sed forte Cabellionem, de quo mox, cum Cabillono confundit.

CABASSUS, [iæ] vel CABESSUS, [iæ] Homero, Opydum est Cappadocia: quod tamen alii trans Hænum montem collocant. Appion vero Vicum esse ait inter Tarsum & Mazacam. V. Stephan.

CABELLIO, [iæ] Narbonensis provinciæ oppidum, Durantia adpositum, cui vicina sunt Carcallio, & Carpenteracte oppida. Plin. lib. 3. cap. 4. Straboni scribitur Caballio. Vulgo Cabillon. CABES.

CABERA, vel **CABIRA**, vel **CARRIER**, [*Καβάρη*] Prothci filia, ex Vulcano Cabeiros tres genuit, totidemque nymphas Cabeiridas: quibus omnibus divini honores habiti. Hos alii tradunt eosdem esse Curetas, & Corybantes, & Idaios dactylos, & Telchinas. Alii cognatos inter se parvo utique discrimine. Omnes tamen consentiunt esse Quodam spiritibus afflatos, & Bacchicos, qui armorum agitatione tumultuosa, cum strepitu ac fragore, cymbalisque, tympanis ac tibis quoque & vociferationibus publica facra faciunt. Cabiri aliquando Camilli vocabantur. Sunt qui eosdem cum Dioscuris faciunt. Has & alias plures veterum de diis Cabiris opiniones prolixè refert Strabo l. 10. ubi de Curetibz agit. conf. Lex. Pitifc. Nomen ex Hebr. *Cabar*, i. e. Magnus & potens, deducit Selden. de Diis Syris Synt. 2. cap. 4. & 16.

CABIRA, n. pl. [*Καβίρα*] Oppidum Ponti, Mithridatis regia nobilitatum, quod Pompejus urbem fecit ac Diopolin appellavit, Pythodorus vero reginae auctum *Σεβαστη*, Sebaltin, vocavit. Strabo.

CABIRI, [*Καβίροι*] V. **CABERA**.

CABRUS, Deus Phaelitarum, quæ urbs Pamphyliæ fuit: Suidas etiam Insulam facit. Huic deo Phaelicæ rem sacram faciebant de pisciculis sale conditis: unde proverbium emanavit, Sacrificium Phaelitarum, ut Suidas & Zenobius scribunt. quanquam Suidas nomen dei Calabrum pro Cabro legat, & Erasim Caprum.

CABURA, æ, Fons Mesopotamiæ, præter aquarum omnium naturam egregie oratorus, cujus fabulosam rationem reddunt, quod Juno eo aliquando fuerit perflua. Vide Plin. lib. 31. cap. 3.

CABUS, [*Καβός*] Frumentaria est mensura: unde Cabæos dicimus, Qui expleri nequeunt. Cabus est Decima pars ephl. V. Pitifc. Lex. Cæl. lib. 17. cap. 20. V. & Lexicon Spiegel.

CACA, Soror fuit Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicasse, & ob id meruisse ibidem diu ara, sacrifici colli. Sed paulo aliter Virg. 8. Æn. & Ovid. 1. Fast. referunt. V. **CACUS**.

CACABO, [*Κακαβίζω*] Ære. Proprium est vocis perdicum. Auctor carminis Philomelæ, quod Ovidio tribuitur,

Cacabat hinc perdidix, hinc gratiat improbus anser.

Ratio, cur voci ejus a Cacando nomen fecerint antiqui, ea est, Quod vox hujus avis cacantium, & crepitur ventris moticum retrahat sonum. V. Voff. Lex. Etymol. Salmaf. Exercit. Plin. p. 106.

CACĀBUS, i. m. [*Κακαβός*] Vas est in quo pulmentarium coquitur. Paulus Jurisic. in l. Cum de lanionis. D. de Instru&to & infr. leg. Nec multum refert inter cacabos & ahenum quod supra coquitur pendet: hic aqua ad potandum calefit: in illis, pulmentarium coquitur. Dicitur autem a sono quem facit dum fervet.

Synthesis cacaborum. geminata litt. Stat. 4. Silv. 9. 45.

Cacabus argenteus. V. Militarium, subst. in MILIUM.

Cacabi etiam & Ficiles & Ænei. V. Columel. 12. 46. In cacabis cineres mortuorum apud Romanos condebantur. Salmaf. Exercit. Plinian. p. 848.

CACABŪLUS, i. m. Vas genus. Tertull. Apol. cap. 13. Diminutivum est a Cacabus, quanquam Lacerda **CACABULUM**, i. n. dictum putat, & a Cacando derivat. Sed V. Arnob. p. 200. & Apic. 4. 1. & 4. item 6. 9.

CACABACEUS, vel **CACABACIUS**, æ, um. Adj. Tertull. adv. Hermog. cap. 41. Motus non turbulentus, nec cacabaciis.

CACALIA, [*Κακαλία*] five Leontice vocatur; Semen margaritis minutis simile, dependens inter folia grandia, in montibus fere. Plin. lib. 25. cap. 11. Officinis *Carvi agreste* dicitur.

CACATURIO, V. **CACO**.

CACCABE, es. [*Κακαβή*] Olim appellata fuit Urbs totius Africæ celebrissima, quæ notiore nomine Carthago dicitur. Significat autem hæc vox proprie Capreæquinum, quod omen fuit futuræ magnitudinis. V. Steph. in *Κακαβή*. Drakenb. ad Sil. 2. 410.

CACEMPHĀTON, [*Κακαμφάτον*] est Obscena pronuntiatio, vel Compositio injucunda; ut, Numerum cum navibus aequet. Et, Arrige aures Pamphile. Donatus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Cacophonat, *κακαμφάτον*, vocat. V. Illic Cacophati descriptionem. Verti potest, Deformitas vocis.

CACHRETES, seu **CACHRETA**, æ. [*Κακχρητός*] Qui malo est corporis habitu, & cui macie corpus confectum est. Plin. 28. 9.

CACHECTICUS, i. [*Κακχρητικός*] Idem. Plin. 32. 10. Cachectici, quorum corpus macie conficitur.

CACHEXIA, æ. f. [*Κακχρησία*] A medicis Græcis appellatur, Malus corporis totius habitus, quo alimenta corruptuntur: quod fit, quum longo morbo vitata corpora, etiam si illo vacent, alimentum tamen in sui substantiam non convertunt. Galen. V. Celsi. l. 3. c. 22. ab init.

CACHINNUS, i. m. [*Κακχρητικός*, *κακχρητικός*] Solutus risus & immoderatus: a sono factum vocabulum.

Dulces cachinni. Lucret. lib. 5. 1355.

Perverfus cachinnus. Ovid. 3. de Arte Am. 287.

Rigidus. Juven. 10. Sat. 31.

Tremulus. Perf. 3. Sat. 87.

Afferre cachinnos omnes. Catull. 13. 5.

Commovere. Cic. de Clar. Orat. 116. Reliqua duo sunt, *agere*, & *meminisse*: in utroque cachinnos irridendum commovebat.

Concuti cachinno. Juvenal. 3. Sat. 100.

Distorquere ora cachinno. Ovid. 3. de Arte Am. 287.

Resonant cachinni. Catull. 65. 272. de Undarum sono.

Ridere quicquid est domi cachinnorum. Catul. 29. 14.

Tollere cachinnum. Cic. de Fato 10. Addidit etiam mulierosum, in quo Alcibiades cachinnum dicitur fustulisse. V. Suet. Aug. cap. 98. Horat. de Arte Poet. 113.

CACHINNO, [*κακχρητικός*, *κακχρητικός*] Ære; & **CACHINNOR**, Æri. dep. Immoderate ridere. Cic. 5. Verr. 62. Ridere conviva, cachinnari ipse Apronius. Suet. in Vesp. c. 5. Quare patrem Sabinum serunt auspicio insuper confirmatum, renuntiassè matrem, nepotem ei Cæsarem genitum: nec illam quicquam aliud, quam cachinnasse, mirantem quod adhuc fe mentis corpore, deliraret jam filius fuisset.

Furtim cachinnare. Lucret. lib. 4. 1169.

Tremulo cachinnare risu. Lucret. lib. 2. 975.

Cachinnare non de Risu tantum, sed & de Sono vehementiore vetustas dicit voluit. Accius Finidis, Simul & circum magna sonantibus Excita faxis feva sonando Crepitu clangente cachinnant. Ex Nonio.

CACHINNATIO, Ænis. f. [*κακχρησις*] Cic. 4. Tusc. 66. Ut si ridere concessum sit, vituperetur tamen cachinnatio.

CACHINNO, Ænis. m. [*κακχρητικός*] Qui immoderate ridet, Risor vel irrisor immodicus. Perf. l. Sat. 12.

Quid faciam? sed sum petulantius splegne, cachinno.

CACHINNABILIS, e. Apul. 5. Millef. p. 132. Populus risu cachinnabili diffusus.

CACHINNŌSUS, a, um. Cæl. Aurel. Acut. 1. 3. Hilares naturæ & cachinnosi.

CACHILA, Plin. lib. 25. cap. 8. Herba est, quæ alio nomine Buphthalmum appellatur. V. supra suo loco.

CACHEYRES, [*κακχρησις*] sunt Oblonga panicularum modo nucamenta, quæ squamam compacta propendunt e ramis. Crescunt hyeme, Vere deficiunt in sflavescentes squamulas, & folio prodeunte decidunt: qualia multa in abiete, picea, ceterisque id genus arboribus conspiciuntur. V. Plin. lib. 16. cap. 8.

CACIZOTRECHNOS, i. m. [*κακχρησις*, & *κακχρησις*] improbo & *επίχρησις* ars, quasi improbus artificium; ita appellatus Callinachus artifex, semper calumniator fuit, nec finem habens diligentie, &c. Plin. 34. 8.

CACO, [*κακός*, *ἀποβάλλω*] Ære. Ventris onus deponere. Martial. lib. 1. 38. in Bassam;

Ventris onus misero, nec te pudet, excipis auro:

Bassa, bibis vitro: carius ergo cacas.

Nec toto decies cacas in anno. Catul. 21. 20.

Venire cacatum. Horat. 1. Serru. 8. 38.

CACĀTUS, a, um. Adj. [*κακαχρητός*] ut, Charta cacata. Catul. 1. 34. Annales Volufi cacata charta.

CACATURIO, [*Κακαχρησις*] Ære. Desiderativum verbum a Caco, cacas. Martial. lib. 11. 78. in Vacerram, Cœnaturit Vacerra, non cacaturit.

CACOCHEYMIA, æ. f. [*κακοχρησις*] Vitium naturalium humorum in corpore, apud Medicos. Tributur & cibus, qui malum succum suggerunt.

CACOCHEYMUS, a, um. [*κακοχρησις*] Malum præbens succum. Apud Celsum 2. 19.

CACODÆMON, Ænis. [*κακοδαίμων*] Malum genus dicunt Latini. De Cacodæmone meminit Valerius Maximus lib. 1. cap. 7. his verbis, Apud Actium M. Antonii fractis opibus, Cassius Parmenitis, qui partes ejus sequutus fuerat, Atheras confogit, ubi concubia nocte quom solitudinibus & coris mente sopita in lecto jaceret, existimavit ad se venire hominem ingentis magnitudinis, coloris nigri, squalidum barba, & capillo demisso: interrogatumque quifnam esset, respondisse, *κακοδαίμων*. Perterritus deinde tam tetra visu, & nomine horrendo, servos inclamavit, sciscitatuque est, si quem talis habitus aut intrantem cubiculum, aut exeuntem vidissent: quibus affirmantibus neminem illuc accessisse, iterum quieti & somno fe dedit: atque eadem animo ejus overtata est species. Itaque fugato somno, lumen introfretus justit, puerofque a se discedere vetuit. Inter hanc noctem, & supplicium capitis, quo eum Cæsar affecit, parvulum admodum tempus intercessit. Astrologis Cacodæmon duodecimus ab Horoscopo locus dicitur. V. Jul. Firmic. 2. cap. 20. & 22.

CACOËTHES, n. [*κακοήθης*] Malus mos Latine dicitur. Juvenal. 7. Sat. 52.

— laqueo tenet ambitiofi

Conuetudo mali, tenet insanabile multos

Scribendi caeothes, & ægro in corde fœnit.

Cacoethes, Ulceris vel Carcinomatis genus curatu difficillimum. Plin. lib. 22. cap. 25. Stellionum moribus resistit: item ulceribus quæ caeothies vocant. Cels. de Carcinomate, lib. 5. cap. 28. Namque pessimum id genus est, fereque id primum fit, quod *κακοήθης* a Græcis nominatur. [Sine dubio hoc morbi nomen, a corpore ad animi habitum malignum transitul Juvenalis, cum scribendi insaniam intelligi vellet.]

CACOGAMIA & **Opifgamia**, [*κακογάμια*, & *ὀπιφγάμια*] Judicia dicebantur, quibus apud Lacedæmonios tam caelib, quam fero & malo marito pœna legibus indicita executioni demandabatur. Lycurgus enim legibus mandaverat, ut siqui in orbitate & solitudine caelibes vixissent, ea adherentur ignominia, ut a ludis arcerentur, per hyemem vero forum nudi circuire cogerentur. Hæc ex Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 8.

CACOPHATON, V. **CACEMPHATON**.

CACOMEMNON, Ænis. m. Mimus ita dicitur Liberii. Gell. 16. 7.

CACOSTOMACHOS, [*κακοστόμαχος*] Qui malum ac debilitatum stomachum habet, hoc est ventriculum: os enim ventriculi (qui stomachus dicitur) pro ipso ventriculo sumi solet. Cic. 16. Fam. 4. De medico & tu bene existimari scribis: & ego sic audio: sed plane curationes ejus non probo: jus enim dandum tibi non fuit, quum *κακοστόμαχος* esses.

CACOSYNTHETON, i. n. [*κακοσύνθητον*] Mala, seu deformis compositio: ut apud Virg. Æn. 610.

— verpage juvenicum

Terga fatigamus basta. Quintil. lib. 8. cap. 3. Quod male collocatum, id Cacofyntheton vocant.

CACOTECHNIA, æ. f. [*κακοτεχνία*] Mala ars dicitur. Quintil. lib. 2. cap. 20. & cap. 15. Cacotechnium quidam nominaverunt Artis pravitatem.

CACOTELIA, æ. f. [*κακοτεχνία*] Latine dicitur Mala affectatio, Perverfa imitatio, quoties incite affectantes virtutem aliquam, in vitium labuntur. Veluti siquis male affectans Artificium, jejunus evadat & aridus: siquis copiam, in fuitem incidat loquacitatem. Quintil. in 2. libro, & in fine 8. Sed tum quoque rei fervetur mensura quædam. Quamvis est enim omnis hyperbole ultra fidem, non tamen esse debet ultra modum, nec alia magis via in cacozeliam itur.

Cacozelie genere peccare. Quintil. lib. 2. cap. 3.

CACOEZELUS, i. m. [*κακοζελός*] Ineptus imitator. Sueton. in Aug. cap. 86. 4. Cacozelos & antiquarios, ut in diverso genere vitiosos, pari fastidio sprevit.

CACOTOS, i. f. [*κακός*] Herba est, teste Plin. lib. 21. cap. 16. in sola Sicilia nascens, quæ caules habet & radice emisso, & in terra serpentes, quos etiam Cacos vocant. Athenæus eam esse credit, quæ Latinis Carduus, Græcis Cinarā vocatur.

CACUBALUM, i. n. [*κακὸν ἄκον*] Herba est acinos ferens nigros, quæ a Græcorum nonnullis *επίχρησις*, a Latinis vero, quod frutris medeatur, ab effectu, Strumum appellatur. Auc. Plin. lib. 27. cap. 8. Alii Cucubulum & Culiculum. Hard. ex Mff. Cuculus. q. V.

CACULA, æ. m. [*κακὸν ἄκον*] Servus militis. Plaut. Trin. 3. 2. 95. Video caculam militarem me futurum, aut longius, &c. Hinc

CACULATUS, us. m. Caculatum, servitium. Festus.
CACUMEN, inis. n. [κακῦμα, κακῦμα] Vertex, sive Summitas cuiuscunque rei. ut, Cacumina arborum. Cæs. 7. Bell. Gall. 71. Itaque truncis arborum aut admodum firmis ramis abscissis, atque horum dolabratis atque præcatis cacuminibus, perpetuæ fossiæ quinos pedes altae ducebantur, &c.
 Montium cacumina. Plin. lib. 6. cap. 7.
 Ovi cacumen. Plin. lib. 10. cap. 52.
 Pilorum cacumina sua sponte arserunt. i. e. Spicula. Hirt. de Bell. Afr. 47. extr. ubi de hoc prodigio V. Davi.
 Aerium cacumen montis. Catul. 62. 240.
 Altum. Virg. 2. Georg. 307. de igne. — perque alta cacumina regnat.
 Crescens, arboris. Ovid. 8. Met. 716.
 Fracta cacumina fagi. Virg. 9. Ecl. 9.
 Frondens cacumen. Ovid. 8. Met. 256.
 — jam tanget frondente cacumine terram.
 Matina cacumina. Hor. Epod. 16. 28. i. e. Matini montis Calabriae.
 Montana. Ovid. 1. Met. 310.
 Nimbose montis cacumina aperire. Virg. 3. Æn. 274.
 Nudata cacumina silvarum, vel arborum. Ovid. 1. Met. 346.
 Procera nemoris cacumina. Sil. Ital. lib. 7.
 Sublime cacumen. Ovid. 1. Met. 666.
 Summum. Sen. Hippol. 10.
 Tectum cacumen nubibus. Lucan. lib. 3.
 Tremulum. Sil. Ital. lib. 5.
 Umbrosa cacumina. Virg. 2. Ecl. 3.
 Comprimere cacumina. Sil. Ital. lib. 5.
 Frangere. Laberius apud Macrobr. 2. Saturn. 7.
 Si tibi erat libitum literarum laudibus
 Floris cacumen nostræ famæ frangere &c.
 Mandare cacumen terræ. Virg. 2. Georg. 29.
 — fumumque putator
 Haud dubitat terræ referens inandare cacumen. De cacumine virgulti amputati.
 Motare cacumina. Virg. 6. Ecl. 28.
 Nectere cacumina. Sil. Ital. lib. 5.
 Rorat cacumen, expulso sale. Sen. Hippol. 1027.
 Tangere gemino cacumine. Lucan. lib. 1. 551.
 Tangere fumum cacumen alevendi. Lucret. lib. 2. 1129. ii. e. Ad metam seu finem crescendi pervenire.
 Non ego per præceps, & acuta cacumina vadam. Ovid. 1. de Arte Am. 381.
 Venire ad fumum cacumen. Lucret. lib. 5. 1455. i. e. Ad fumum absolutionem & consummationem. Parcemiam sapit, ut præced.
CACUMINO, [κακῦμα] Ære. Acutum reddere. Ovid. 3. Met. 195.
 Dat spatium collo, summatae cacuminat aures. De Acteone in cervum mutato.
CACUMINATUS, a, um. Adj. [κακῦνός] ut, Ova cacuminata. Plin. lib. 10. cap. 52. Aquatillum ova rotunda: reliqua fere fastigio cacuminata.
CACUS, [κακός] secundum fabulas, Vulcani filius fuit, ore ignem ac fumum vomens, qui vicina omnia populabat. Veritas tamen secundum philologos & historicos hoc habet, Hunc fuisse Evandri nequissimum servum, ac furem. Novimus autem Malum a Græcis κακός dici: quem ita illo tempore Arcades appellabant, postea translato accentu Cacus dictus est, ut Helene, Heléna. Ignem autem dictus est vomere, quod agros igne populabatur. Hunc foror eius ejusdem nominis prodidit. Unde etiam facellum meruit, in quo ea per virgines Vestales sacrificabatur. Hæc Servius enarrans eum Virgili locum 8. Æn. 193.
 Hic spelunca fuit vasto submota recessu,
 Semihominis Caci: facies. Et paucis interjectis,
 Huic monstrò Vulcanus erat pater, illius atros
 Ore vomens ignes, magna fere mole ferebat. De hoc Caco ab Hercule, cujus boves furto abegerat, in Aventino monte occiso, vide Liv. lib. 1. cap. 7. Dionys. Halicar. lib. 1. & Solin. cap. 2. Virgil. u. f. Ovid. 1. Fast. 542. seq. & supra CACA.

CADARA, appellatur Rubri maris peninsula ingens. Hujus objectu vastus efficitur sinus, XI dierum & noctium remigio enavigatus Ptolemaeo regi, quando nullius aere recipit astatum. Hæc Plin. lib. 9. cap. 3.
CADAVER, æris. n. [κατάμαρτυρα] Corpus quodcumque mortuum: a Cadendo derivatur, vel a Cædendo. [Immo a Cadendo, & omnino respondet Græco κατάμαρτυρα. H. St.] V. Hieron. in Matth. 24. 28. Cæs. 7. Bell. Gall. 77. Quid hominum millibus octoginta uno loco interfectis, propinquis, confanguineisque nostris animi fore existimatis, si pæne in ipsis cadaveribus prælio decertare cogentur?
 Cadavera Romanos olim ab ortu urbis humi condere, neque cremare consuevisse, illud argumentum est, quod Numæ Pompilii corpus in arca lapidea post multa secula a Cn. Terentio in Janiculo inventum, vetustissimi auctores tradunt. Postea quum longinquis bellis defunctos erui cognovissent, ut igni cremarentur decreto sanxerunt. Primus ex patribus Cornel. Sylla traditur, qui decedens igni se cremari voluit, veritus talionem. Nam ipse corpus Martii, & eruta ossa subvertit, & in Anienem misit. Inde mansit dum defunctos cremandi consuetudo: a qua sequens temporibus, dum Antonii Cæsares imperarent, desitum fuit. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 2. [Pæne quot verba, totidem ex Plutarcho constat, cum mos cremandi cadavera tum jam vulgo obtineret; Et Corneliam gentem id præcipuum habuisset, ante Sullæ obitum, ne mortuos suos cremaret, diserte Plinius testatur, 7. 54. Et ab Antoniorum temporibus cremari mortuos Romæ desisse temere asseritur. Quin satis constat utrumque ritum perpetuo obtinuisse, licet longe major pars mortuorum rogo inferretur, donec Christiana religio veterem humani consuetudinem restituit. Plura V. in Pitisci Lexico.
 Militiæ cadavera, more Græcorum pactis aliquot dierum induciis ad sepulchrum petebantur, atque id etiam victi impetrabant, quod ex Thucydide percipi potest, qui sæpe κατάμαρτυρα esse datos refert. Id etiam ex Homero notum est: quod quidem imitatus est Virgil. dum inquit, 11. Æn. 101.

Jamque oratores aderant ex urbe Latina,
 Velati ramis oleæ, veniamque rogantes,
 Corpora per campos ferro que fusa jacebant
 Redderet, &c. Præferabant autem rogaturi ramum oleæ lana involutum, quem Græci κατάμαρτυρα vocant, ut & indicat Virg. 7. Æn. 217. Præferimus manibus vitas & verba precantum. Illam enim lanam, infulas, vitas, velamenta, tum in poetis, tum in historicis Latinis vocari reperimus. Turnebus.
 Cadavera oppidorum, eleganter per translationem dixit Sulpicius apud Cic. 4. Fam. 5. Quum uno loco, tot oppidum cadavera projecta jaceant? Abiectum cadaver, pro Homine abjecto, ac perditio. Cic. in Pison. 82. Nec despero tamen, &c. futuros aliquos, qui abiectionem hoc cadaver, Consularibus spoliis nudare non nollint. Conf. mox Ejectum.
 Congesta cadavera. Lucan. lib. 2. 209.
 Conserta. Lucan. lib. 3. 575. i. e. Denfa [ut mox] & interposita.
 Crudum. Juven. 15. Sat. 83. — contenta cadavere crudo. De anthropophagia.
 Cruentum. Cic. pro Milon. 39. Tu P. Clodii cruentum cadaver ejecisti domo.
 Defunctum ex magna parte. Lucan. lib. 3. 720. De milite gravi vulnere faucio.
 Denfa cadavera. Juven. 10. Sat. 186.
 — ac tarda per denfa cadavera prora. conf. Conserta.
 Dilapsa tabo cadavera. Virg. 3. Georg. 557.
 Ejectum. Cic. in Pison. 109. conf. Abiectum.
 Informe. In INFORMIS.
 Lacerum. Lucan. lib. 5. 669.
 Rigidum. Claud. de Bell. Gigant. 103.
 Terra cadavera. Lucret. lib. 2. 415.
 — quum terra cadavera torrent.
 Torvum cadaver. i. e. In morte ferociam in vultu retinens. Stat. 9. Theb. 140.
 Tremebundum. Sen. Oeth. 812. De metu exanimato.
 Vivum cadaver. Proverbialiter dicitur in Eum qui nihil agit vita dignum. Apud Apul. 4. Milet. p. 145. Butti cadaver extremum. Convicium in anum decrepitam jactum.
 Expirant cadavera vermes. Lucret. lib. 3. 719. i. e. Emittunt seu exhalant vermes.
 Lustrare cadavera. Lucan. lib. 2. 171. i. e. Circumspicere.
 Mordere cadaver. Juven. 15. Sat. 87. V. Crudum.
 Spoliare cadavera. Lucan. lib. 3. 675.
 Torrere cadavera. Lucret. lib. 2. 415. i. e. Cremare.
CADAVERTINUS, a, um. Tertull. de Anim. cap. 32.
 Cadaverinus apud Desput. abque exemplo. H. St. Deerat in ed. Lugd.
CADAVEROsus, a, um. Adj. [κατάμαρτυρος] ut, Cadaverosa facies. Ter. Hec. 3. 4. 27. Ubi Donatus; Cadaverosa, Sublivida, ac personata rubore & livore. Rubicundum enim & crassam faciem sæpe habent, quod est proprium cadaveris. Potest & Pulposa intelligi, & crassa, quasi cadaverosa. Hæc ille. Sunt qui cadaverosam faciem intelligant, quam Hippocraticam vocamus, nempe homini morienti & pæne demortuo similem. est autem talis, quæ habet concavos oculos, nares amplas, collapsa tempora, labra demissa, prominentes aures: quæ omnia, uno verbo elegantissime explicavit Terent. Alii Cadaverosam exponunt Fosdam & turpem. Dixerat enim hominem esse magnum, crispum, crassum, castrum: castrum autem oculos oderant, ut fædus, quos in Catilin. Sallust. notat. Cadaver autem quod pollueret & fœnefaret, etiam averfabantur. Hinc, Cadaverosa facies, Fœda, invisa, averfanda. Turnebus. [Bentl. ex conjectura Lentiginosa. Auctader sane. In Græco Apollodori procul dubio κατάμαρτυρος fuit. Ego suspicor Parmenonis hæc verba esse, quibus superiori descriptioni respondet, & per ironiam intelligenda. Facies autem, recto casu, legendum puto.]
CADISCUS, dimin. a Cadus. V. CADUS.
CADIVUS, V. CADO.
CADMEA, [Καδμεία] pro Thebis ipsis antiqui usurpare soliti, ut auctor est Strabo lib. 9. quum interim Cadmea, arx Thebana esset, ut scribit Plutarchus in vita Pelopida. V. C. Nepos, 15. 10. 3. & 16. 1. 2.
 Cadmea victoria, [Καδμεία νίκη] h. e. Thebanorum victoria: proverbii vim habet, quoties significare volumus, Tam magno consistisse victoriam, ut non ita multum interit inter victoris fortem, & victi. Tractum est adagium a bello Thebano inter duos fratres gesto. V. Erasmus. in Adag. Etiam Carthagine olim Cadmeam fuisse appellatam Stephanus in Κατάμαρτυρος auctor est.
CADMEIS, idis. [Καδμεία] Regio est Achaïæ, e regione Eubœæ sita, quæ postea dicta est Boœtia. Auctor Thucyd. lib. 1.
CADMIÀ, æ. [καδμεία], quæ & καδμεία dicitur Dioscor. lib. 5.] Lapis est ærosus, id est multum æris habens. Plin. lib. 34. cap. 1. Fit & æs e lapide æroso, quem vocant cadmiam. Ibid. cap. 10. Metalla æris multis modis instruunt medicinam, utpote quum ulcera omnia ibi occylime fiantur. Maxime tamen prodest cadmia. Fit line cubia hæc & in argenti fornacibus, candidior ac minus ponderosa, sed nequaquam comparanda ærariæ. Plura autem genera sunt. Namque ipse lapis ex quo fit æs, Cadmia vocatur, furfur necessarius, medicinæ inutilis. Hic rursus in fornacibus existit, aliamque nominis sui originem recipit. Fit autem egesta flammis atque flatu tenuissima parte materie, & cameris lateribus fornacum pro quantitate levitatis applicata. Tenuissima est in info fornacum ore, qua flammæ eluctantur, appellata Capnitis, exusta, & nimia levitate similis favilla. Interior optima, cameris dependens, & ab eo argumento Botrytis cognominata. Ponderosior hæc priore, levior porro sequitur. Duo ejus colores: deterior cinereus, punicus melior, friabilis, oculorumque medicamentis utilissima. Tertia est in lateribus fornacum, quæ propter gravitatem ad cameras pervenire non potuit. Hæc dicitur Placitis, & ipsa ab argumento, crusta verius quam pumex, intus varia, ad ploras utilis, & ad cicatrices trahendas. Fluunt & ex ea duo alia genera: Onychitis extra pene carula, intus onychis maculis similis. Ostracitis tota nigra, & ceterarum sordidissima, vulnerebus maxime utilis. Omnis autem cadmia in Cypro fornacibus optima. Hæc Plinius. De cadmia scripserunt amplissime Dioscor. lib. 5. & Galen. lib. 9. Simpl. Medicamentum. Porro, inquit Matthiolus Dioscoridis interpretis, officinæ omnes Tutiam, quæ Pompholyx est, Cadmiam perperam nominant; quandoquidem Tutia illis vocata (nisi mea me fallit opinio)

nio) Cadmia est & Botrytis genere. Neque enim mirum esse debet, quod Cadmia proprio amillo nomine, in Pumpholygis locum successerit, quum etiam Dioscoridis tempore Spodii loco uterentur medici.

CADMIUS [Κάδμος] Agnoris & Agriopes filius, misit a patre ad inquirendam Europam a Jove reptam, ubi usque sine illa non redire, ex responso sequuntur bovem. Bozotium ubi constitit, regionem vocavit: Thebaïque ex nomine Ægyptiarum Thebarum, unde originem habuit, civitatem condidit. Socios insuper quum vidisset a dracone absumptos, ejus interfecti dentes sevit, ex quibus orti fe mutuis vulneribus confoderunt. Ipse tandem ab Amphione & Zetho pulsus in Ilyricum fecessit. Nobilissimum illius opus est inventio litterarum Græcarum, quas et Phoenicia vel Ægypto fertur attulisse. V. Fabric. Bibl. Gr. 1. 23. 2. p. 147. ubi etiam de alio Cadmis. De Cadmi alphabeto Spanhem. de usu & pr. Num. ant. Diff. 2. p. 81. Soror Cadmi. Ovid. 4. de Pont. 5. i. e. Europa terra, audaci figura. Nobilis Cadmus. Sen. Herc. fur. 4.

Cadmus, Milesius Pandionis filius, paulo post Orpheum, primus scripsit historiam de Mileto, ac totius Ionie regione, sine libris quatuor. De Cadmo Milesio sic scribit Plin. lib. 5. cap. 29. Milesius Cadmus caput, Lelegeis ante & Pityufa & Anactoria nominata, super LXXX urbium per cuncta maria genitrix; nec fraudanda cive Cadmo, qui primus profam orationem condere instituit. Eundem & Historiam primum condidisse l. 7. c. 56. scribit. V. Salmat. Exercit. Plinian. p. 590. Voff. de Hist. Gr. 1. 1. & l. 3. in C. & 4. ubi duos fuisse docet ex Suida.

Cadmus, Carnificis crudelissimi nomen est apud Hor. 1. Serm. 6. 39. Tunc Syri, Damæ, aut Dionysii filius audes Dejicere e saxo cives, aut tradere Cadmo? Quem locum explicans Scholiastes antiquus, Cadmus, inquit, dicitur eo tempore fuisse carnifex, notæ crudelitatis.

Cadmus, Montis nomen in Asia ad Laodiceam celeberrimam civitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Auctores Strabo lib. 12. & Plin. lib. 5. cap. 29.

CADMEIUS, a, um. ut, Æmon Cadmeius. Stat. 8. Theb. 519. —levius Cadmeius Æmon, Tela rotat.

CADMEIDES, patronym. a Cadmo deductum. Ovid. 4. Met. 562. Æquora distringunt fummis Cadmeides alis. i. e. Thebanæ. Sed Heinft. Sumptus Ismenides alis. q. V. Impia Cadmeides. Sen. in Herc. fur. 9. Domus Cadmeis. Ovid. 4. Met. 544. i. e. Cadmea, aut Cadmeia. Patronymicum nomen pro possessivo. [Nugæ. Domuni Cadmeida intelligit Cadmi nepes.

CADMEUS, a, um. aliud Adj. [Καδμῆος] ut, Cista Cadmea. Sen. Oeth. 594. Nos Cadmeis orgia ferre Tecum solite condita citis. i. e. Thebanis. Thebæ enim a Cadmo conditæ fuerunt, ut dictum est. Dirce Cadmea. Lucan. lib. 3. 175. Juventus Cadmea. Stat. 8. Theb. 600. Limen Cadmeum. Stat. 1. Theb. 123. Mater Cadmea. Sen. OEdip. 1006. Agaven intelligit, quæ Pentheo filio caput anputavit.

Thebæ Cadmez. Propert. lib. 1. 7. 1.

CADMITIS, idis. F. Gemma, quam Ofstracitin vocant. al. Calamitis. V. Harduin. ad Plin. 37. 10.

CADO, cecidi, cæsum, [κατὰ πῦρ, ἄβυσσος] ère. proprie est Ruere. Ter. Adel. 1. 1. 12. Aut usquam ceciderit, aut perfrerit Aliquid. Cadere & Confitere, contraria. Cic. in Orat. 58. Hoc uno perfecto magnus orator est, si non maximus; minimeque in lubrico versabitur, & si semel confiterit, nunquam cadit. [An hoc uno, profecto, &c. Alte enim cadere non potest. Cic. ibid. h. e. Ex alto. Gravatum cadunt pappi nimia levitate. Lucret. lib. 3. 388. Cadere a. Ovid. 3. Fast. 20. Et cadit a mento languida facta manus. Ab alto. Plin. lib. 10. cap. 38. De vel Ex equo. Plaut. Mil. 3. 1. 124. Cecidissetne ebrius, aut de equo usquam. Cic. pro Cluent. 175. Cecidisset ex equo dicitur. In classem cadit omne nemus. Lucan. lib. 1. 306. h. e. Cæduntur nemora, quibus construat claffis. In pectus cadit pronus. Ovid. 4. Met. 578. In pedes alicujus cadere. Ovid. 2. Fast. 832. de Lucretia, Et cadit in patrios sanguinolenta pedes. In plagas cadere dicitur cervus. Ovid. de Arte Am. 428. i. e. In retia. In plano cadere. Ovid. 3. Trist. 4. 17. In pontum cadunt flumina. Sen. Med. 6. In terram cadere. Lucret. lib. 2. 209. In vulnus. Lucret. lib. 4. 1024. id est quod vulgo dicimus, Ut plurimum offendi partem jam lesam. In vultus. Ovid. 5. Met. 292. Inter pericula cadit rara voluptas. h. e. Accidit. Hor. 1. Serm. 2. 40. Inter verba cadere dicitur lingua. Hor. 4. Carn. 1. 36. i. e. Obmutescere. Peraquas. Lucret. lib. 2. Post terga. Lucan. lib. 3. 478. Deorsum. Lucret. lib. 2. 222. Mora lenta cadere. Sen. Oeth. 13. Sine ruina partis cadere. Lucan. lib. 7. 119. i. e. Sic cadere ne partium secum ruinam trahat. Barba cadit. Virg. 1. Ecl. 29. Candidior postquam tondenti barba cadebat. Per falebras, atque faxa cadunt carmina. Martial. lib. 11. 91. Carmina nulla probas, molli quæ limite currunt, Sed quæ per falebras, atque faxa cadunt. Dentes cadunt. Plaut. Men. 5. 9. 57. Nam tum dentes cadebant primum. Folia arborum, vel ex arboribus. Plaut. Men. 2. 3. 24. Folia arbori. Plin. lib. 16. cap. 22. Legitur Decidunt. Folia ex arbore. Plin. lib. 17. cap. 20. Guttæ. Lucret. lib. 2. 222. Guttæ cadentes in faxa. Lucret. lib. 4. 1281. Imbres cadunt. Virg. 6. Ecl. 38. Imber per genas cadit. Ovid. 1. Trist. 3. 18. Lacrymæ cadunt. Ter. Adel. 4. 1. 20. Lacrymæ cadunt ubertim. Claud. Laus Seren. Reg. 213.

Lacrymæ genis cadunt. Lucan. lib. 7. 731. Lacrymæ in ora cadunt. Ovid. 3. Trist. 3. 39. Lacrymæ cadunt per ora. Sen. Hippol. 4. Lacrymæ in verba singula cadunt. Ovid. 3. Trist. 5. 14. Et lacryma cernens in singula verba cadentes. Lacrymæ non sponte cadentes. Lucan. lib. 9. 1038. Lana sponte cadit ovibus agris. Ovid. 7. Met. 541. Lapis cadit aure. Martial. lib. 11. 50. Gemma vela digito, vel cadit aure lapis. pro Ab aure. Laus tua cecidit pariter cum Republica. Cic. 2. Off. 45. Lingua cadente te murmurat. Stat. 2. Silv. 1. 149. De moribundo. Lumina cadunt corpore. Lucret. lib. 3. 595. Oculi cadentes. Stat. 11. Theb. 620. Morte scil. Sic idem 3. Silv. 5. 39. — tenuique oculos jam morte cadentes. Palpebræ cadunt. Lucret. lib. 4. 950. Vela cadunt. Virg. 3. Æn. 207. i. e. Demittuntur, Deducuntur. Via fluminis cadens. Sen. Thyest. 4. Umbra cadunt. Virg. 1. Ecl. 84. Majoræque cadunt altis de montibus umbra. Vires cadunt. Lucret. lib. 5. 410. Urbes cadunt. Lucret. lib. 5. 1236. Cadit illi animus. Cic. de Amicit. 23. Nec debilitari animos, aut cadere patitur, &c. Cadere animis. Cic. 6. Fam. 1. Non debemus ita cadere animis, quasi aliquid evenerit quod fieri posse nunquam putarimus. Animi cadunt. Ovid. 11. Met. 537. Arma cadere de manibus dicuntur, quando cessatur a prælio vel concertatione. Cic. 14. Philipp. Omnibus istis latronibus autem ipsi senatus jam pridem de manibus arma cecidissent. Cic. 1. Off. 77. Ita consilii diligentiaque nostra celeriter de manibus audacissimorum civium delapsa arma ipsa cadunt. [Forte Arma impia recidunt. Ausuri cadunt, quando desunt flare, auctore Servio. Virg. 1. Georg. 354. Quo ligno caderent Ausuri. Contrarium Surgere. q. V. Auctoritas principum cecidit. Cic. de Arusp. Resp. 60. Fides cadere dicitur, qui Stare opponitur. Ovid. 2. de Pont. 3. 10. Et cum fortunæ statque, caditque fides. Impetus amens cadit. Lucan. lib. 4. 279. Ira cecidit tibi. Liv. 2. Ira paulatim cadit. Lucan. lib. 4. 284. Ira metu cadit. Ovid. 2. Amor. 13. 4. Oculi. Cic. pro Domo sua, 135. Sed tibi tamen oculi, vultus, verba cecidissent. Spes cadit. Ovid. 2. Trist. 148. Spes ad irritum cadit. Liv. 2. Timor cadit. Ovid. 9. Epist. 42. Verba cadunt singultu. Propert. lib. 1. c. 14. conf. Oculi. Verba mea Zephyro cadunt. Propert. lib. 1. 16. 34. Vultus. V. Oculi. Cadere causa dicebant eum, Qui plus petebat. Cic. 1. de Orat. 166. Ridens & stomachus Scævola, quam Hypseus maxima voce plurimis verbis a M. Crasso Prætoris contenderet, ut ei quem defendebat, causa cadere liceret: Cn. autem Octavius homo Consularis non minus longa oratione recusaret, ne adversarii causa caderet. Quibus verbis inscitia duorum oratorum reprehenditur, qui juris civilis ignorantia non intelligebant quid esset Causa cadere. Quintil. lib. 3. cap. 4. Est enim servitus, ad certa se verba attingendi, idque faciendum in libris Cic. de Orat. verat M. Antonius. nam est etiam periculosum, quum si uno in verbo sit erratum, tota causa cecidisse videatur. Hæc Budæus. Cadere causa, pro Litem perdere ab antiquis dicebatur, fortasse quod ut Comædia stare dicebantur, quæ placebant, Cadere quæ displicebant, exigebanturque: sic & Causæ. V. Suet. Vit. Calig. 39. 2. & ibi Pitiæ. Causa simili caderes, quæ Spartacus hostis. Lucan. lib. 2. 554. Aliter. Cadere fabula dicitur, qui Stare opponitur. Ter. in prolog. Phorm. Quod si intelligeret quum stetit olim nova, actoris opera magis stetit quam sua. Et Donatus duobus in locis, Agi, inquit, dicitur fabula, quam recitatur: stare, quum placet. Turneb. Horat. 2. Epist. 1. 172. Securus, cadat, an recto stet fabula lato. i. e. Displacet, an placeat fabula, non curat: sed tantum quod nummos acceperit gaudet: magis enim lucrum, quam laudem adipisci gessit. Ex Acrone & Porphyrione. Cadere formula, dicuntur Patroni in judicio, Quum rem ipsam seu processum, quem vocant, per suas formulas non possunt recte explicare, ut interdum quod magis ad rem suam pertinet, negligentiam omittant. Budæus. V. Quintil. lib. 3. cap. 6. p. 256. Burm. Torrent. ad Suet. Claud. c. 14. Cadere in judicio. Cic. pro Muren. 58. Noluerunt sapientissimi homines, qui tum rem illam judicabant, ita quenquam cadere in judicio, ut nimis adversarii viribus abjectus videretur. Arma in media cadere. Stat. 11. Theb. 171. i. e. Incidere. In causas cadit frequenter ipsa linearis ratio, &c. Quintil. lib. 1. cap. 10. In cogitationem quod non quidem cadit. Cic. 2. de Nat. Deor. 21. In conspectum. 1. Tusc. 50. Casuruse in conspectum videatur animus, &c. In consuetudinem non cadit id verbum. Cic. 3. Tusc. i. e. Non congruet consuetudini. In deliberationem cadere. Cic. 1. Off. 9. In eam diem cadere nummos, qui a Quinto debentur. Cic. 15. Att. 20. i. e. Eam esse diem solutionis. In disceptationem quecumque cadere possunt. Cic. 2. de Orat. 5. In formam unam neque cadunt omnia orationum genera. Cic. in Orat. 37. In intelligentiam nostram cadit. Cic. 3. Off. 17. In legem. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 7. In cursu cadere. Cic. de Clar. Orat. pro Expectata laude frustrari. In alium non cadit tam absolutum opus. Plin. lib. 35. cap. 10. i. e. Non potest ab alio tam absolutum opus perfici. In aliquid cadere vel Non cadere dicitur, quod quis facere vel pati aptus natus est, vel non est. Cic. pro Cael. 69. Nihil est quod in ejusmodi mulierem non cadere videatur. In eum cadit hoc scelus. Virg. 9. Ecl. 17. Heu cadit in quenquam tantum scelus.

In eum cadit suspicio. Cic. 13. Att. 10. In quem, ne si infidiis quidem ille interfectus esset, caderet ulla suspicio.
 In eundem non videtur cadere & contemptus pecuniæ, & cupiditas. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 In feminas cadit. Quintil. in proem. lib. 6.
 In malos cadunt omnia scelera. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 In naturam rerum cadit, ut duos sapientes aliquando justæ causæ in diversum trahant. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 In rem. Cic. 1. Acad. Non quod omnia quæ essent, in re comprehenderet, sed quia nihil quod cadere in eam posset; relinqueret, &c.
 In sapientem si cadit animi dolor: qui profecto cadit. Cic. de Amicit. 48. i. e. Si sapientis est dolere.
 In virum bonum cadit mentiri emolumentum sui causæ &c. Cic. 3. Off. 81.
 In eum cadit hoc verbum maxime, qui, &c. i. e. Convenit. Cic. de Arusp. Resp. 56.
 In morbum, pro Incidere. Cic. 1. Tusc. 79. Quod autem in morbum cadat, id etiam interitum.
 In narrationem cadere non abrupte, optimum est. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 In offensionem alicujus. Cic. 1. de Nat. Deor. 86. Quanquam video nonnullis videri Epicurum, ne in offensionem Atheniensium caderet, verbis reliquisse deos, re fultasse.
 In omnes cadit aliquid de his. Quintil. lib. 7. cap. 3. In orationem ut qui maxime cadant, i. e. Conveniant. Cic. in Orat. 188.
 In potestatem alicujus. Cic. 8. Att. 3. Accedit illud, si maneo, & illum comitatum optimorum & clarissimorum civium desero: cadendum est in unius potestatem.
 In rem apte cadere fortes. Cic. 1. de Divin. 34. Quæ tamen ductæ, ut in rem apte cadant, fieri credo posse divinitus.
 In sensum cernendi. Cic. de Univerf. 7. Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi asumpsit.
 In speciem solocessimi. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 In suspensionem. Cic. pro Milon. 50. Multi etiam hæc timentes in suspensionem caderent.
 In suspensionem Lacedæmoniorum cadere: pro Suspectum fieri Lacedæmonis. Corn. Nep. in Paufania. c. 2. extr.
 In vituperationem. Cic. 14. Att. 12. Sed causam in aliquam vituperationem, quod Reip. defuerit tam gravi tempore.
 In unam cadere possunt plures quaestiones, quæ velut subjacentes, ad illud, quo judicium continetur, referuntur. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 In alienissimum tempus ne cadat adventus tuus. Cic. 15. Fam. 14. i. e. Ne advenias, quum minime erit opus.
 In casum cadunt promissa omnia. Plaut. Pcen. 1. 2. 147.
 Sub aspectum, & sub oculos cadunt. Cic. de Univerf. 9. Et omnia quæ sub aspectum cadunt, comprehenduntur.
 Sub imperium & ditionem alicujus. Cic. pro Font. 2. Multoque ejus fudore ac labore sub pop. Rom. imperium ditionemque ceciderunt.
 Sub iudicium sapientis illa cadunt. Cic. 3. de Fin. 60. Prima autem illa naturæ, sive secunda, sive contraria, sub iudicium sapientis & delectum cadunt.
 Sub mensuram aurium cadere. Cic. in Orat. 67. Quicquid est enim quod sub aurium mensuram aliquam cadit, etiam si abest a versu (nam id quidem orationis est vitium) numerus vocatur.
 Sub rationem eandem cadere. Cic. 1. de Invent. 48.
 Sub regulam. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 11.
 Sub sensum. Cic. 4. Acad. 105. Iisdem sensibus reliqua quæ vobis quemque sensum cadunt, sentiet.
 Cadere, pro Evenire. Cic. 3. Att. 7. Sane ita cadebat ut vellem.
 Quod cecidit forte, id arte ut corrigas. Ter. Adel. 4. 7. 23.
 Nihil mihi optatius cadere potuit. Cic. 3. Att. 4.
 Gratum cecidit alicui. Cic. pro Milon. 82. Sed tamen si minus fortissimi viri virtus civibus grata cecidisset, magno animo constantique cederet ex ingrata civitate.
 Incommodi aliquid cecidit ei. Cic. pro Quint. 51.
 Irritum cadere. Tacit. 15. Ann. 51. Dum merita eiga Neronem sua, & quam irritum cecidissent, aperit. Subauditur præpositio In. [Quam & addunt libri emendati].
 Honesta & jucunda ceciderunt mihi a te. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Augurum prædictis multa incredibiliter vera cecidisse. Cic. 2. de Legib. 33. i. e. Vera evasisse, ut de Div. 2. 109.
 Promissa quo cadant, non curat. Hor. 2. Epist. 1. 52. conf. In casum cadere.
 Res cecidit quoquo modo. Cic. 8. Att. 3. Quoquo modo ea res huic quidem cecidit.
 Res quocunque cadent. Virg. 2. Æn. 709.
 Belle cecidit. Cic. 13. Att. 13.
 Feliciter cecidit alea. proverbium de Re optato adveniente. tractum ab aleatoribus. V. Chillas Erasmi.
 Fortuito cecidit. Cic. 2. de Divin. 107. Satis est ad confirmandam divinationem, semel aliquid ita esse divinatum, nihil ut fortuito cecidisse videatur.
 Male cadere. In MALUS.
 Melius quod caderet, nihil vidi. Cic. 8. Fam. 12.
 Percommode cadit. Cic. 2. Verr. 5.
 Peropportune cecidit mihi hoc. Cic. 2. de Orat. 15.
 Perquam venuste cecidit. Cic. 8. Fam. 4.
 Valde optanti cecidit, ut, &c. Cic. 1. de Orat. 96. Hoc loco Sulpicius, Insuperanti mihi, inquit, & Cottæ, sed valde optanti utrique nostrum cecidit, ut in itum sermonem, Craffe, delaberemini. Sic cum aliis Participiis.
 Cadere de Re nimmia, quod Galli dicunt *ecchior*. Cic. 15. Att. 20. Equidem video mihi quoque esse opus viaticum: sed id ex prædiis, ut cadet, ita solvetur. Conf. In diem cadere.
 Cadere, pro Definere & terminari. Cic. in Orat. 194. Quod verba melius in syllabas longiores cadunt. i. e. Flniuntur.
 Cadere similiter. Quintil. lib. 1. cap. de Orthographia, Eundemque in ceteris, quæ similiter cadant, modum tenuit? Idem lib. 9. cap. ult. Illa quoque vitia sunt ejusdem loci, si cadentia similiter & similiter desinentia, & eodem modo declinata, multa jungantur. Similiter cadentia vocat. Quæ sunt ejusdem terminationis, ut Dicam, faciam.
 Articulus cadens non ad numerum. Cic. in Orat. 59. de Gestu loquens.

Verba quædam fonte Græco cadunt. Hor. in Arte Poet. 53. h. e. A Græco in Latinum derivata. Porphyrius.
 Privatum cadere. Cic. 16. Att. 11. Veniendum est igitur in ipsam flammam. turpius est enim privatum cadere, quam publice. Privatum, i. e. Ære alieno oppressum: Publicæ, Reipublicæ causa.
 Cadere, Mori: [vel potius Occidi] Cas. 3. Bell. Civil. 53. Ad duorum millium numero ex Pompeianis cecidisse reperiebamus. Plaut. Amph. 1. 1. 83. Crebri hostes cadunt.
 Ante diem cadere. Virg. 4. Æn. 620. i. e. Ante fati necessitatem, ait Servius.
 Fataliter cadere. Ovid. 12. Met. 68.
 — & Hectoræ primus fataliter hasta,
 Protefilæ, cadis.
 Acie cadere. Ovid. 7. Met. 142. — per mutua vulnera fratres,
 Civilique cadunt acie.
 Bipenni. Ovid. 12. Met. 611.
 Ense. Valer. 1. Argon. 812.
 Fraude muliebri. Tacit. 2. Ann. 71.
 Jaculo. Ovid. 3. Met. 119.
 — jaculo cadit eminus ipse.
 Manu alicujus. Sen. Octav. 174.
 Manu sua cadere. Tacit. 15. Ann.
 Marte femineo. Ovid. 12. Met. 610.
 At si femineo fuerat tibi Marte cadendum.
 Marte suo cadunt fratres. Ovid. 3. Met. 123.
 Cadere per acies. In ACIES.
 Cadere pro patria. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Hostia cadere dicitur ante aras. Virg. 1. Æn. 334. i. e. Occiditur, mactatur, immolatur.
 Ovis cadit deo Somno. Ovid. 4. Fast. 895. i. e. Immolatur.
 Pleno anno hœdus. Hor. 3. Carm. 18. 5.
 Si tener pleno cadit hœdus anno. i. e. Anno completo mactatur, seu immolatur.
 Stellæ Orii & Cadere dicuntur. Ovid. 1. Fast. 295.
 Arcturus cadens. Hor. 3. Carm. 1. 27. i. e. In occasum tendens.
 Astra cadentia. Virg. 8. Æn. 59.
 Bootes cadens. Virg. 1. Georg. 229.
 Haud obscura cadens mittit tibi signa Bootes.
 Dies cadens. Ovid. 4. Met. 626.
 Orion cadit. Hor. Epod. 10.
 Phoebus oriens, medius, & cadens. Ovid. 11. Met. 595.
 Sidera lapsa cadunt. Propert. lib. 4. 4. 64.
 Sidera cadentia. Virg. 4. Æn. 81.
 — suadentque cadentia sidera fomnos.
 Sol cadens. Virg. 4. Æn. 401.
 Obsceno intellectu fumitur in illo Plaut. Perf. 4. 4. 104. Libera eris, si crebro cades. i. e. Viri succumbes.
 CADENS, Partic. [içdntur] Cujus plura sunt exempla in ipso verbo.
 Excipere cadentem. Stat. 1. Silv. 2. 109. Ovid. 15. Epist. 179.
 Tu quoque, mollis Amor, pennas suppone cadenti.
 Sustinere cadentem. Ovid. 8. Met. 148.
 CASUS, is. m. [συμπίπτειν, αὐτοματία, πλῆθος] dicitur maxime Quod fortuito hominibus accidit. Cic. de Amicit. 42. Ut si in ejusmodi amicitias signari casu aliquo incidenter, &c. Hor. 1. Serm. 6. 53.
 — felicem dicere non hoc
 Me possum casu, quod te fortitus amicum.
 Levamen casus. Virg. 3. Æn. 709.
 Heu genitorem, omnis curæ casusque levamen
 Amitto Anchisen.
 Maris casuum ignarus. Tacit. 2. Ann. 23. V. Marini casus.
 Mortis duræ casus. Virg. 10. Æn. 791. conf. Habere casus.
 Pugna casum præbere. Tacit. 11. Ann.
 Victoriæ casum invenire. Sallust. in Jugurth. cap. 25.
 Acerbus casus. Virg. 5. Æn. 700.
 Admirabilis casus. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Anceps casus belli. Lucan. lib. 4. 771.
 Brevis casus. Sen. in Troad. 4.
 Cecus casus. Cic. 2. de Divin. 15. Quo modo ergo id quod temere fit, cæco casu & volubilitate fortunæ, presentitii & prædici potest?
 Durus casus. Virg. 6. Æn. 177.
 Fatalem casum ferre. Cic. 6. Philipp. 19. Fuit aliquis fatalis casus, ut ita dicam, quem tulimus.
 Fortuiti casus. V. Oriundus, in ORIORE.
 Gravis & miserabilis casus. Cic. 2. de Orat. 197. Vim, fugam, lapidationem, crudelitatem tribuniciam, in Capionis gravi, miserabilique casu, in iudicium vocabas. Cic. 4. Fam. 6. Ego vero, Servi, vellem, ut scribis, in meo gravissimo casu affuisses.
 Horrendos casus fari. Sen. Herc. fure. 9.
 Incerto casu pendere res dicitur, cujus exitus in dubio est. Sen. Troad. 10.
 Infandus casus. Virg. 8. Æn. 578.
 Infestus casus. Cic. pro Syll. 1. Sed quoniam ita tulit casus infestus, ut amplissimo in honore, &c.
 Iniquus casus. Cic. pro Domo sua, 84. At vide quid intersit inter illum iniquissimum patris tui, casum, &c.
 Magnus casus. V. Habere casum.
 Marini casus. Virg. 2. Georg. 68.
 — casus abies vîstra marinos. conf. supra Maris.
 Mirificum casum! Cic. 7. Fam. 5.
 Nefandus casus. Sen. in Hippol.
 Novi casus. Cic. pro Lege Manil. 60. Semper ad novos casus temporum novorum consiliorum rationes accommodasse.
 Rariores ceteros casus habet hæc ipsa fortuna. Cic. 2. Off. 19.
 Repentinus casus. V. paulo post, Lugere casum alicujus.
 Similiter casus. Stat. 6. Theb. 723.
 Subitus casus. Juven. 3. Sat. 273.
 Varii casus. Virg. 1. Æn. 204.
 Varii casus fessellertur spem. Cic. 1. de Orat. 2. Quam spem cogitationum, & consiliorum meorum, cum graves communium temporum, tum varii nostri casus fessellertur.

Varios tremere casus. Sen. Troad. 4.
 Voluntarius casus. Cic. 6. Philipp. 10.
 Accipere graviter casum aliquem. Cic. 2. de Orat. 197. Ita quum singuli casus humanarum miseriarum graviter accipiuntur.
 Attulit ipse viris optatum casum honorem. Virg. 5. Æn. 201.
 Afflictus casu. Cic. pro Syll. 61. In hoc tamen casu, quo afflictus jacet, per vos tutari, conservareque cupiunt.
 Agi casibus. Virg. 1. Æn. 244.
 Nunc eadem fortuna viros, tot casibus actos, Insequitur.
 Avertere casum dicitur Deus. Virg. 3. Æn. 265.
 Dii prohibete minas, dii talem avertite casum.
 Concurri casu acerbo. Virg. 5. Æn. 700.
 At pater Æneas casu concussus acerbo. Idem 5. Æn. 849.
 — casuque animum concussus amici.
 Concurrent casu, forte temere nonnumquam somnia. Cic. 2. de Divin. 141.
 An tu censes ullam animum tam delirant futuram fuisse, ut somniis crederet, nisi ista casu nonnumquam, forte temere concurrerent?
 Dat casus tempus locumque. I. e. Fortuna. Sen. Hippol. 4.
 Dare in casum. Tacit. 1. Ann. 47. Fixum Tiberio fuit non omittere caput rerum, neque se Remque publicam in casum dare.
 Demisit me in eum casum fortunæ. Cic. 10. Fam. 8. Sed quum in eum casum me fortuna demisisset, ut aut, &c.
 Deterritus casu. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Evadere casus. Virg. 4. Georg. 485.
 — casus evaserat omnes.
 Evenire temere & casu. Cic. 2. de Nat. Deor. 6. Idque evenit non temere, nec casu, sed quod & præsentiam sæpe divi suam declarant, &c.
 Exhaustus casibus. Virg. 1. Æn. 599.
 Expendere casus. Virg. 12. Æn. 324.
 — atque omnes metuentem expendere casus.
 Facere aliquid Judicio, & Casu contraria. Cic. 2. Fam. 6. Judicio enim tuo, non casu, in ipsum discrimen rerum contulisti Tribunalium tuum.
 Factum casu. Cic. 1. de Nat. Deor. 92.
 Fieri casu aut forte fortuna. Cic. 2. de Divin. 8.
 Ferre sapienter casus adversos. Cic. 2. de Orat. 346. Magna etiam illa laus & admirabilis videri solet, tulisse sapienter casus adversos, non fractum esse fortuna, &c.
 Casus nostros vita apibus tulit. I. e. Natura iisdem casibus addixit, ac nos. Virg. 4. Georg. 241.
 — quoniam casus apibus quoque nostros Vita tulit.
 Flere casus alicujus. Ovid. 1. Amor. 12. 1.
 Gerere aliquid casu: cui opponitur, Virtute & consilio gerere. Cic. pro Syll. 83. Ego committam, ut ea quæ pro salute omnium gessi, casu magis & facilitate a me, quam virtute & consilio gesta esse videantur?
 Habere varios casus. Cic. de Senect. 67. Quinetiam ætas illa multo plures, quam nostra, mortis casus habet.
 Magnum casum habet hæc res. Cic. 10. Fam. 18. Nam quæ res nullam habebat dubitationem, si exercitus Lepidi abisset, ea nunc magnam affert sollicitudinem, magnamque habet casum.
 Jactatus variis casibus. Quintil. lib. 7. cap. 39.
 Imitatur casus veritatem. Cic. 2. de Divin. 49. Potest igitur quod modo negabas, veritatem casus imitari.
 Impedire casu aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 18.
 Impellere in casum. Cic. In hunc me casum, vos vivendi auctores impulistis.
 Incidere in casum. Cic. 10. Fam. 21. Incidit in eos casus, quos vitasset, si is eum nihil fecisset.
 Incidere casum alicui. Cic. 5. Fam.
 Si incidit casus. Cic. 10. Fam. 21. Nec mori, si casus incidit pro vobis, paratior fuit quisquam.
 Indignari casum amici. Virg. 2. Æn. 93.
 Insequitur te casus. Virg. 1. Æn. 614.
 Insultare casibus alicujus. Ovid. 5. Trist. 8. 4.
 Intercedit casus, aut dissensio. In INTERCEDO.
 Intervenit mirificus casus. Cic. 7. Fam. 5. Casus vero mirificus quidam intervenit, quasi vel telis opinionis meæ, vel sponso humanitatis tue.
 Invehere casum. In INVÈHO.
 Invenire casu. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Lugere casum alicujus. Cic. pro Sext. 53. Meum illum casum tam horribilem, tam gravem, tam repentinum, non solum homines, sed templa urbis ac tecta lugerent.
 Manent eos casus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Minari casum dicitur fortuna. Virg. 8. Æn. 578.
 Sin aliquem infandum casum fortuna minaris.
 Miserari casum amici. Virg. 5. Æn. 350.
 Me liceat casum miserari infantis amici.
 Mœrere casus alicujus. Sil. lib. 16.
 Natus casu quodam in silvis. Liv. 1. 3.
 Obmutuit casu inopinatæ rei. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Onerare casus suos, Augere mala sua. Sen. Theb. 1.
 Pandere suos casus. Ovid. 14. Met. 221.
 Percussus casu iniquo. Virg. 6. Æn. 475.
 Perpeti casus. Valer. 3. Argon. 318.
 Relevare casum. Cic. 1. Q. frat. 4. Si relevare potes communem casum misericordia hominum, scilicet incredibile quiddam assequeris.
 Rotant quanti casus humana? I. e. Volvunt & agitant res humanas. Sen. Hippol. 11.
 Renovare casus. Virg. 2. Æn. 750.
 Stat casus renovare omnes. I. e. Denuo subire.
 Revolvere casus. Virg. 10. Æn. 61.
 — iterumque revolvere casus
 Da, pater, Iliacos Teucris.
 Simulet casum ars. Ovid. 3. de Arte Am. 155. I. e. Quod ex composito deducatur opera factum a nobis est, id casu accidisse simulemus.
 Sum. ut, In casu esse. Cic. 2. de Fin. Et quod externum, id in casu est: ita fit beatæ vitæ domina fortuna. Fortem esse casu. Cic. 5. Fam. 2.

Quis esset qui me in Consulatu, non casu potius existimaret, quam consilio fortem fuisse?
 Sufsentare casum. Cic. 4. Fam. 13.
 Timere casum aliquem. Lucret. lib. 3. 996.
 — casumque timent quem cuique ferat fors.
 Timere prælii casum. Cic. 2. de Divin. 114.
 Ulcisci casum. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Casus, pro Morbo, vel Symptomate. Cels. lib. 5. c. 23. pr. Antidota raro, sed præcipue interdum necessaria sunt, quia gravissimis casibus opitulantur. Idem 4. cap. 20. Deinde ubi ad se redit, circumcidendum vitium est in totum annum, etiam si casus idem non revertitur. Idem 1. 5. c. 26. S. 34. de Gangræna. In ejusmodi casu primum est, si vires patiuntur, sanguinem mittere, & paulo infra, Præcipueque in hoc casu, petendum non a medicamentis solum, sed etiam a victus ratione præsidium est. Budæus.
 Casus pro periculo. Virg. 4. Æn. 560.
 Nate dea, potes hoc sub casu ducere somnos?
 Hyemis casus. Virg. 1. Georg. 340.
 Extrema sub casum hyemis. I. e. Circa finem hyemis, antequam ver incipiat. Servius.
 Casus urbis, Excidium. Virg. 1. Æn. 627.
 Altior casus, Ruina. Juven. 10. Sat. 105. — numerosa parabat Excelsæ turris tabulata, unde altior esset Casus &c.
 Graviores casus celsæ decidunt turres. Hor. 2. Carm. 10. 10.
 Casibus Saturnini atque Gracchorum expiata. I. e. Morte. Caf. 1. Bell. Civil. 7.
 Casus, quo infantium corpora toties in terram deferuntur, non eos graviter affligit. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Pro ponderibus casus celerare. Lucret. lib. 2. 231.
 Dari ad casum ictu. I. e. Prostrerni. Cic. 1. de Divin. 44.
 Insistere & ingredi vias adolescentiæ sine casu. Cic. pro Cœl. 41. Interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insisteret ut ingredi sine casu aliquo, aut prolapsione vix posset.
 Manus non timere casum. Martial. lib. 12. 75.
 Et casum tremule non timere manus.
 Casu, I. e. Ex inopinato. Hor. 1. Serm. 9. 36.
 — & casu tunc respondere vadam Debebat. Cic. pro Cluent. 74. Atque etiam tum casu, quod illud repente erat factum, Stalenus non aderat.
 Casus dicimus, non modo Ea quæ fortuita hominibus accidunt, sed etiam Vocabulorum formas: quia in aliam atque aliam cadunt effigiem. Festus. V. Priscianum de Casibus abunde tractantem, & supra Cadere pro Desinere.
 Casus, eo significato quo utuntur Grammatici. Cic. in Orat. 160. Quum Phrygum, & quum Phrygiis dicendum esset, absurdum erat, aut tantum barbaris casibus Græcam litteram adhibere, aut recto casu solum Græce loqui. tamen & Phryges, & Pyrrhus, aurium causa dicimus. Græca litera est, quæ dicitur ypsilon. Vocat autem Latinos casus, barbaros, Græcorum more: quia Græci statuebant, omnes qui Græci non essent, barbaros esse nominandos.
 Sic in Topicis dicit, Ad mutandos casus. Vide in SPERICIES. H. St.
 Casus a Jurisconsultis dicitur consuevit, pro Controverbia quæ nata est, quasi quæ acciderit, & casu contingerit. V. CAUSA.
 CASURUS, a, um. Partic. a Cado. Cic. 15. Fam. 1. Quid casurum sit, incertum est. I. e. Eventurum.
 Aquæ casuræ. Martial. lib. 12. 29.
 Arces casuræ. Ovid. 12. Met. 488.
 Fontes casuri in æquora. Lucan. lib. 2. 419.
 Mœnia casura. Ovid. 13. Met. 375.
 Nomen casurum nullo tempore. I. e. Perpetuum nomen. Ovid. 1. Amor. 15. 20.
 Ruina casura. Ovid. 2. de Pont. 3. 59. Conf. in ipso verbo Cadere in conspectum.
 CASUALIS, e. [κατά] Quod casu fit, sine ratione certa: ut, Casualis conditio, Quæ ab incerto eventu pendet, leg. ult. Cod. de necessar. Serv.
 Grammaticus Casus declinationum respicit: ut, Genus casuale. Varr. 7. de L. L. 29. Formæ casuales. Priscian. 5. p. 672.
 CASUALITER, Adv. Fortuito. Sidon. 9. Epist. 11.
 CASO, [κατά] Ære. frequent. a Cado. Plaut. Mil. 3. 2. 37. Non hercle tam isthoc valide cabant cadi. I. e. Non tam valide cadebant, quod fecissent, quum sit illic lubricus locus. Legitur fere in omnibus Quasiabunt, sed perperam. Ab hoc est &
 CASIRO, Ære. alterum frequent. Paulus. D. de servit. urb. præd. l. Servitutes, Si servitus stillicidii imposita sit: non licet domino servientis aræ ibi edificare, ubi casitare cepit stillicidium. Si antea ex tegula casitaverit stillicidium: postea ex tabulato, vel ex alia materia casitare non potest. [Formatur Casu regulariter a supino Casum, licet id ipsum inusitatum sit, cum ne in compositis quidem nisi ab Occido Occasum occurrat, de quo ipso tamen inter veteres quidam dubitarent. Sed ab eodem Casurus, & verbale Casus, & Compositio Occasus, Occasus.]
 CASABUNDUS, a, um. [καταμύθη] Adj. Crebro cadens. Festus. Varr. ex antiquo poeta,
 Risi egomet mecum casabundum ire ebrium. A verbo antiquo Casu, as, deducitur. Ennio, in libro Juratissimæ Fidei, versus iste tribuitur, ut refert Turnebus.
 CADUCUS, a, um. [κατά] Adj. Quod in ruinam proclive est, & casum minatur. Cic. de Senect. 5. Sed tamen necesse fuit ali-quod esse extremum, & tanquam in arborum baccis, terræque frugibus, maturitate tempestiva, quali vitæum & caducum: quod ferendum est mollior sapienti.
 Fragile & caducum. Cic. 2. de Fin. 86. Quis enim confidit semper sibi illud stabile & firmum permanurum, quod fragile & caducum sit?
 Caduca & incerta sunt, divitiæ, bona valetudo, honores. Cic. de Amicit. 20.
 Brevia, fugacia, & caduca. Cic. 10. Fam. 12.
 Caducum & infirmum corpus. Cic. 1. de Nat. Deor. 99.
 Mortale & caducum. Cic. de Somn. Scip. 10.
 Omnia caduca præter virtutem. Cic. 4. Philipp. 13. Quanquam omnia alia falsa, incerta sunt, caduca, mobilia: virtus est una altissimis de-

fixa radicibus, quæ nunquam ulla vi labefactari potest, nunquam dimoveri loco.

Aqua cadauca Frontino dicitur, inquit Budæus, Quæ de lactu abundat. Sic Varro; Cadauca aqua, quæ de canalicibus deficit: hoc est quæ superfluit, & non continetur, hoc est abundat. Ovid. 2. de Pont. 7. 39.

— ut quæ caducis

Percussu cerebro fixa cavantur aquis. i. e. Cadentibus.

Auspicia cadauca, auctore Felto, antiquis dicebantur, Quum aliquid in templo exciderat; veluti Virga e manu.

Bona, Hereditas, Legatum &c. V. paulo infra.

Fama cadauca. Ovid. 4. de Pont. 8. 46.

Folia cadauca. Ovid. 2. Amor. 16. 45.

Fronde cadaucæ. Ovid. 3. Trist. 1. 45.

— nec fronde cadauca Carpitur.

Fulmen cadaucum. Hor. 3. Carm. 4. 44. pro Jam immisso dixit.

Glandes cadaucæ. Lucret. lib. 5. 1362.

Lacrymæ cadaucæ. Ovid. 8. Met. 396.

— madefactaque terra caducas

Conceptit lacrymas, ac venis peribit imis.

Litteræ cadaucæ a Plinio dicuntur, quasi *κατακταται* *δυσχερῶν*. Scabritia (inquit, lib. 13. cap. 12.) levigatur dente, conchavæ: sed litteræ cadaucæ fiunt. i. e. Fugaces & fugientes, ut Cic. loquitur, *disippuante*. Budæus.

Preces cadaucæ. Ovid. 1. Fast. 181. — nec lingua cadaucas

Conceptit ulla preces, dictaque pondus habent. h. e. Non frustra precantur.

Res humanæ cadaucæ & fragiles. Cic. de Amicit. 102.

Spes cadauca. Ovid. 9. Met. 596.

Tela cadauca. Propert. lib. 4. 2. 53. i. e. De manibus cadentia.

Tituli mortales. cadaucique. Plin. in Paneg. cap. 55.

Verba cadauca. Ovid. 15. Epist. 208. — Zephyri verba cadauca ferunt.

Vitis quæ natura cadauca est, & nisi sulca sit, ad terram fertur. Cic. de Senect. 52.

Caducus, Qui morbo laborat comitiali, Epilepticus. Firmic. lib. 3. cap. 6. Ex humorum ita via perleverantia, qui circa caput collecti fuerint, faciunt caducos, & lunaticos aut alia ista interceptione deficientes.

Caducus, Mortuum significat aliquando, teste Servio. Virg. 6. Æn. 481. Hic multum steti ad superos, belloque caduci Dardanidæ.

Caducum legatum dicitur, Quod vel ad fisco defertur, velut legatario de medio sublato: vel ad substitutum: ut si is cui relictum legatum est, capere legatum non possit, vel quia ante mortem testatoris mortuus est, vel alia de causa, tunc legatum ad substitutum legatarium defertur: vel ad eum qui in legato conjunctus erat, si forte duobus simul legatum erat factum. Similiter etiam Cadauca hæreditas eadem ratione dicitur.

Cic. 10. Philipp. 11. de Antonio loquens, Quem nisi in via cadaucæ hæreditates retardassent, volasse eum, non iter fecisse diceret. Sic etiam Cadauca bona dicuntur. Marcellus D. de iis quæ in test. delentur, Proxime in cognitione principis, quum quidam nomina hæredum induxisset, & bona ejus ut cadauca a fisco vendicarentur, diu de legatis dubitatum est. Quoniam vero juncendum erat substituto, Legatum cadaucum accipere, quasi Rem minime speratam: ideo Juven. dixit 9. Sat. 88.

— propter me scriberis hæres.

Legatum omne capis, necnon & dulce caducum. Cicero translationis auctor fuit in 3. de Orat. 120. Nostra est enim, inquit ille, omnis ista prudentiæ doctrinæque possessio, in quam homines, quasi cadaucum atque vacuum, abundantes otio nobis occupatis involaverunt. Sic Justinus, 19. 3. Quam prædam, possessione vacua sortibus dominorum mortibus, sicuti cadaucum occupaverunt. Budæus. Caducum ex lege Papia legatum erat, sub aliqua conditione relictum: qua deficiente, eadebat, & redibat vel ad testatorem vivum, vel ad substitutum, eo mortuo. Unde est titulus apud Justin. in C. de caducis tollendis. Ulpian. tit. 17. ejus libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Quod quis sibi testamento relictum, ita ut jure civili capere possit, aliqua ex causa non ceperit, caducum appellatur, quia veluti cecidit ab eo. Verbi gratia, si caelib, vel Latino Juniano legatum fuerit, nec intra dies centum vel caelebs legi paruerit, vel Latinus quis Quiritium consequutus sit: aut si ex parte hæres scriptus, vel legatarius ante apertas tabulas decesserit, vel perager factus sit. Hodie ex constitutione Imperatoris Antonini, omnia cadauca fisco vendicantur, sed servato jure antiquo liberis & parentibus. Hæc ille. conf. Brisson. de Form. l. 3. v. Cadere.

CADUCARIUS, a, um, ut, Lex cadaucaria. Ulpian. tit. viges. oct. ejus libri, qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Populo bona defertur ex lege Julia cadaucaria.

CADUCITER, Adv. antiquum, pro Præcipitanti. Varro Etratione, Aut frigidus nimbus, aqua ista caduciter ruentis, Pertinuerint aquatiles querquedula natantes. Nonius, 2. 172. ed. Gothof. Sed aliter Mercer.

CADIVUS, a, um, [*καδιυς*] Adj. Quod per se cecidit. unde, Cadiva poma appellamus. Plin. lib. 15. cap. 16. Colligi mala post æquinoctium Autumnale, neque ante primam horam. Cadiva separari, framentis, floreis, paleisve subterni. V. Harduin. ad loc.

CADUSI, Oppidum ab Alexandro conditum ad Caucaium montem, de quo Plin. lib. 6. cap. 23.

CADUCUM, i. n. [*καδύκειον*] Mercurii sceptrum dicitur, ut quidam putant, (in quibus Ferrer. loco mox dicendo) quod Cadere faciat contentiones atque certamina. [Pro Caruceum, *καρκεύειον* Æolice. H. St.] Est autem Virga qua bellum dirimitur. Nam quia Mercurius orationis deus est, & deorum nuntius, merito a diis mittebatur, ut dissidentium animos oratione fedaret. Hinc, Legati pacis, Caduceatores dicti. Sicut enim per Feciales bella indicabantur, ira per Caduceatores finiebantur. Caduceum Egyptii in speciem draconum, maris ac feminæ conjunctorum figuraverunt, & Mercurio consecrarunt. Hi dracones parte media voluminis sui, nodo, quem vocant Herculeum, invicem obligantur, primæque partes eorum reflexæ in circulum prestis oculis ambitum circuli jungunt. Et post nodum caudæ revocantur ad capulum cadaucei. Causam autem cur exteræ gentes cadaucum in pace tractanda, circumdacta anguium effigie fecerint, quidam hæc esse tradunt. Quum Mercurius Ilyram in Cyllene monte Arcadia septichordem ad Atlantidem numerum instituisset, quod Maia mater ejus ex illarum numero ellet, ac non multo post deprehensus ab Apolline fuisset boves suas abigere, quo faci-

lius veniam ab eo impetraret, Apollini tradit concessisse, ut Ilyram a fe primo inventam prædicaret: Propter quod Apollinem ferunt virgam quandam Mercurio dono dedisse, quam quum manu tenens in Arcadiam proficisceretur, inventos ab eo fuisse dracones duos simul ligatos, & inter fe mutuo pugnantes. Quo viso, virgam interposuisse, & dicto citius prælium diremisisse. Eo facto, hujusmodi virgam pacis gratia dixit esse constitutam. Sed hæc fabulosa sunt. Veritas autem historia hoc habet. Ovorum genus est in magna Galliarum fama, omnium Græcis. Angues innumeri ætate convoluti, falvis faucibus corporumque spumis artificio complexu glomerantur. Anguim (id ovum) appellatur. Druidæ fibilis id dicunt in sublime jactari, saque oportere intercepti, ne tellurem attingat. profugere raptorem equo; serpentes enim insequi, donec arcantur amnis alicuius interventu. Experimentum ejus esse, si contra aquas fluitet, vel auro vincunt. Atque, ut est magorum solertia occultandis fraudibus sagax, certa luna capiendum censent &c. Ad victoriosum litium, ac regum aditus mire laudatur: tantæ vanitatis, ut habentem id in lite in sinu equitem Romanum e Vocontis, a divo Claudio principe interceptum non eo aliud sciam. Hic tamen complexus anguim & effertorum concordia causa videtur esse, quare exteræ gentes cadaucum in pacis argumentis circumdata effigie anguium fecerint. Neque enim crinitos esse in cadauco mos est. Hæc Plin. lib. 29. cap. 3. [Hæc est illa, quam confarcinator horum prædicat, si diis placet historice veritas.] Liv. 8. 20. Ipsos fe in dedicationem Consulibus cadaucum præferentes permisisse. Cic. 1. de Orat. 201. Deinde qui non possit tam cadauceo, quam nomine oratoris ornatus, incolumis vel inter hostium tela versari.

Caduceum & hastam simul mittere, erat Optionem facere belli & pacis. Gell. 10. 27.

CADUCEATOR, ôris, m. [*καδύκειος*] Festus; Caduceatores, Legati pacem petentes. Cato, Caduceatori, inquit, nemo homo nocet. Hæc Plin. lib. 29. cap. 3. [Hæc est illa, quam confarcinator horum prædicat, si diis placet historice veritas.] Liv. 26. 17. Adfrabat, ne in arcto res esset, caduceatorem misit, qui promitteret, si inde missus foret, se omnem exercitum ex Hispania deportaturum. [An Emisius?]

CADUCEATUS, a, um, i. e. Cadaucum ferens. Ita extat Romæ. ABITE HINC VESTRO CVM MERCVRIO PETASATO CADUCEATOQ. vide J. B. Ferretii Mus. Lapid. p. 6.

CADUCIFER, [*καδύκειος*] Nomen quo Mercurius vocatus est, propter donatam ei ab Apolline virgam, qua duorum draconum inter fe dimicantium, prælium, quum in Arcadiam proficisceretur, diremisit ferunt, ut dictum fuit paulo ante in dictione CADUCEUM. Ovid. 2. Met. 708.

Hinc fe sulciterat paribus caducifer alis.

Atlantiades caducifer. Ovid. 8. Met. 627.

Venit Atlantiades postis caducifer alis.

CAEUCITER, CADUCUS, V. CADU.

CADURCI, [*Καδύκειοι*] Narbonensis provinciæ populi in Aquitania. Auctor Plin. lib. 4. cap. 19. Vulgo Cahors.

CADURCEUM, i. n. Velum fe Culcitra ex lino candidissimo facta, in quo, ut ait Plin. lib. 19. cap. 1. Cadurci Galliæ populi præcipuum gloriam obtinent. Nam nullum linum est candidius lanæve similius. Juven. 7. Sat. 221.

Institur hibernæ tegetis, niveique cadurci. hic ponitur pro

Vili merce. [At cur vili?]. V. Ferrar. de Re Vestiar. part. 2. lib. 1. cap. 22. Caducum, Vas illud numerofum, quod ex piscina ac puteo aquam haurit, jumento rotam versante. Solent ex his etiam fieri canales in parietibus domorum, per quos aquæ ex tectis defluant in cloacas: etiam in quibusdam urbibus, per quos aquæ pluvie cisternas impleant. Hæc Valia in Kaudensum.

CADURCUS, a, um, Adj. ut. Natales puer hœruit cadurcus. Sidon. Carm. 9. 282. Ita, Cadurca fasciæ, Linææ apud Sulpiciam. V. Lindebrog. ad Catal. Virg. p. 335. & Lex. Pitif.

CADUS, [*καδύς*] Genus vasis vinarii, decem congios continens, sicut & Metretra Diofcoridi lib. 5. licet alibi cadum duodecim congios continuisse referant. Columel. lib. 12. cap. 28. Si in vetustatem servare voles, in cado duarum urnarum quam optimi vini sextarium, aut facis generosæ recentis sextarios tres addito.

Cadi formam turbinatam, i. e. Coni & strobili, hoc est, nucis pineæ similem fuisse ex Plinio intelligimus, qui lib. 27. cap. 4. de aloë loquens, Turbines cadorum dixit; Laudatissima, inquit, ex India aferunt, sed nascitur & in Asia: non tamen ea utuntur, nisi ad vulnera recentibus foliis, mirifice enim conglutinat vel succo. Ob id in turbinibus cadorum eam ferunt, ut aïzoum majus. Hæctenus Plinius. Utentur autem antiqui etiam ad falamenta condenda. Idem Plin. lib. 12. cap. 8. Quin & telis cadi falamentarii tuis cum axungia veteræ ad paronidas, &c. Quin & ad Ossilegium. V. mox Ahenus.

Cadus est, quem lingua Gallica vernacula, retinens Latinitatis vestigia *Cacum* vocat. Budæus in lib. 5. de Affe.

Chii, vel Falerni cadus. Hor. 2. Serm. 3. 116.

Si positus intus Chii, veterisque Falerni

Mille cadis, nihil est, &c.

Temeti cadus. Hor. 2. Epist. 2. 163.

Ahenus. Virg. 6. Æn. 228.

Offaque lecta cado textit Chorineus ahenus. [Æneo cado ad ossilegium usus est. Alias facis constat id vasis vinarii genus, ut pleraque veterum, fictile fuisse, unde & Græci *Καδύκειον* vocabant. Nam Ceramion, Cadus, Metretra, unum idemque significat. V. mox Fragiles.

Chius. Hor. 3. Carm. 19. 5.

Quo Chium pretio cadum Mercemur.

Fragiles cadi. Ovid. 12. Met. 243. al. Scyphi.

Fumofus. Ovid. 5. Fast. 518.

Senex. Martialis. lib. 11. 37.

— senem poscunt talia vota cadem.

Vaticanus. Martialis. lib. 12. 48. pro Pellimæ notæ vino.

Elicere cadum. Virg. 4. Carm. 12. 17.

Onerare vina cadis. Virg. 1. Æn. 199.

Vina bonus que deinde cadis onerarat Acestor

Litore Trinacrio.

Parcere cadis. Hor. 2. Carm. 7. 20.

Potus hæcetenus cadus. Hor. 3. Carm. 15. 16.

Siccati cadi. Hor. 1. Carm. 35. 26. i. e. Ad hæcem usque exhausti.

Versus cadus. Hor. 3. Carm. 29. 2.

CADIALIS, e. Cadis abditus & adveclus; ut, Resina cadialis. Cæl. Aurel. Tard. 2. 7. [Nisi ea est, qua cadi oblinebantur.]
CADISCUS, i. m. [καδίσκος] dimin. Vasculum quo fustagia colliguntur. Fuerunt autem duo apud veteres cidifci, in quos calculos mittebant iudices. Alterum videtur, in quem condemnationis: alterum videtur, in quem ablationis calculos conjiciebant. Ex Bud. Comment. Ling. Gr. ubi plura v.
CADUSII, Ærum. n. pl. Gens juxta mare Caspium in Mediæ finibus. Meminit Nepos 14. 1. 4. & Plin. 6. 7. & Curt. 4. 12. 4.
CADYTAS, [καδυτας] Herba, de qua Plin. lib. 16. cap. ult. Est & in Syria, inquit, herba, quæ vocatur cadytas, non tantum arboribus, sed ipsi etiam spinis circumvolvens sese.

C Æ A
CEA, **CEOS**, **CEUS**. V. CEA.
CEADAS, V. CEADAS.

C Æ C

CÆCIAS, æ. [Καίσιος] Ventus flans inter Aquilonem & exortum Æquinoctialem: quem Aristoteles [ut docet Gell. lib. 2. cap. 22.] ita flare dicit, ut nubes non procul propellat, sed ut ad sese vocet. Plin. lib. 2. cap. 47. Narrant & in Ponto Cæciam in se trahere nubes. Mala attractans ad sese, ut Cæcias nubes. Proverbum in eos qui sibi ipsi litium ac negotiorum materiam pariunt, arcessuntque. V. Erafm. Chiliad.

CÆCIGENUS, V. CÆCUS.

CÆCILIA, Genus serpentis. Columel. lib. 6. cap. 17. pr. Est etiam mortiferis serpentis ictus, est & minorum animalium noxium virus: nam & vipera, & cæcilia sæpe quum in pasco bo improvide supercubuit, læcessita onere, morfum imprimit. V. AMPHISEBNA.

CÆCILIA, prænonime Cala, Tarquinii Prisci uxor, maximi animi mulier, & lanificii peritissima, quæ prius Tanaquil dicebatur, ut scribit Volaterr. V. Plin. lib. 8. cap. 48. & Fest. in Prædia, Plut. Q. R. 30.

CÆCILIA Gens. De Cæciliæ gentis origine varias & diversas fuisse veterum opiniones, testis est lib. 3. Festus Pompeius. v. CÆCULUS. Nam alii a Cæculo, qui Præneste condidit, ortos Cæcilios, alii vero a Cæca de Trojano Æneæ comite sic nominatos existimant. Idem quoque auctor lib. 11. a Cæculo militum servus dedit. Quod si verum est, sine diphthongo Cæcilios scribendos existimare. Immo de cognomine Cæciliorum Metellus id dicit Festus. V. loc. Scriptonem cum Diphthongo confirmant denarii antiqui apud Fulv. Ursinum, quem omnino de hac gente adi. conf. METELLUS.

Princeps & parens hujus gentis L. Cæcilius, opinor est, qui cum Servilio Consul fuit & Prætor a Gallis una cum exercitu oppressus est. Nemo enim de Cæciliis ante hunc curulem magistratum gessit. Verum hi in tantum deinceps maximis amplissimisque honoribus aucti sunt, ut Nævius poeta, fato Metello fieri Consules dicere non dubitavit, ut est apud Pedianum in 2. Verr. 29. Qua de re sic Patern. lib. 2. c. 11. extr. scribit. Ut paulo ante Domitii familia, ita Cæcilia notanda claritudo est: quippe intra XII ferme annos hujus temporis coss. fuere Metelli, aut Censores, aut triumphantes amplius XII.

C. Plinius Secundus Cæcilius, in VALERIIS, ubi de Valerio Corvino, citatur Cæcilius, vide an sit Plinius. H. St. [Cæcilius dictus est, pro cognomine pristino, gentili hoc nomine assumpto, posteaquam a C. Plinio Secundo avunculo suo adoptatus fuit, cum dici debuisset Cæcilianus veteri more, sed tum antiquato. V. Voff. de Analog. 1. 7. Sicut Q. Cæcilius Pomponianus dictus est T. Pomponius Atticus, cujus vita a Nepote Cornelio scripta extat, postquam a Q. Cæcilio, avunculo item suo, adoptatus fuit. Ab hoc patrone dictus]

Cæcilius Epirota, Libertus Attici ejusdem equitis Romani, qui ludum grammaticæ, Romæ aperuit; Primumque dicitur Virgilium, & alios poetas novos prælegere coepisse: quod etiam Domitii Marci versiculos indicat, Epirota tenellorum nutricula vatam. Ex Sueton. de Illustr. Gram. cap. 16. Hujus etiam meminit Macrobius.

Cæcilius Gallus in disciplina juris, atque legibus Populi Romani noscendis, interpretandisque scientia, usu, auctoritateque illustris fuit tempore Gelli, cujus etiam ipse meminit, dicitque librum scripturum de Verborum significatione, quæ ad jus civile pertinent. V. Gell. lib. 16. cap. 5. & Macrob. 6. Saturn. cap. 8.

C. Cæcilius item Claudius Ildorus, C. Afinio Gallo, C. Marcio Censorino coss. a. d. VI. Calend. Februar. testamento suo edixit: Quamvis multa civili bello perdidisset, tamen reliquere servorum quatuor millia CXXI, juga boum tria millia DC, reliqui pecoris CCC LVII millia: in numerato

H. S. DC. Funerari se iussit H. S. XI. Auctor Plin. lib. 33. cap. 10. Fuit & Cæcilius Callantianus, Callantis autem, civitas Siciliæ est, [Dicendum potius Calactinus ab oppido Calacte] Judæorum religionis sectator, Romæ docuit sub Augusto usque ad Adrianum. Scripti librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, Comparationem Demosthenis ac Ciceronis, & alia. Auctor Suidas. De ejuis in ea re fide V. Voff. de Hist. Græc. 1. 2. c. 4. conf. Casaub. in Athen. 1. 6. c. 21. Præter hos Cæcilius Argivus, Versificator, scripsit de Piscibus. Auctor Suidas. V. Siml. Bibl. Cæcilius Statius, Poeta Comicus, quem Cic. 7. Att. 3. Malum Latinitatis auctorem vocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit: fuit natione Gallus, & Ennii contubernalis: quidam Mediolanensem faciunt. Deceffit anno post Ennium: sepultus in Janiculo. Auctor Euseb. Hor. 2. Epist. 1. 59. Vincere Cæcilius gravitate, Terentius arte.

CÆCILIANUS, a, um. Adj. ut Cæcilianæ familiæ claritudo. Vellei. 2. 11. 3.
CÆCILIANUS, a, um. Adj. ut Cæcilianæ lactucæ, de quibus Plin. lib. 9. cap. 8. & Cæcilianæ ceratæ, quæ & Rotunda vocat idem Plin. lib. 15. cap. 24.
Cæcilianæ fabula, Cic. 1. Att. 16. Ac vereor ne Lucullus, (Al. Lucullis) quoniam Græcæ poema condidit, nunc ad Cæcilianam fabulam spectet. Turnebus hoc loco Lucullum legendum contendit, cujus res gestas Archias versus Græcis illustrat, qui & Cæcili Metelli facta pangere parabat, quam Cicero appellat Cæcilianam fabulam, ad Cæcilium comicum aludens. Cic. pro Arch. 21. Mithridaticum vero bellum, &c. totum ab

hoc expressum est, qui libri non modo L. Lucullum fortissimum & clarissimum virum, verumetiam pop. Rom. nomen illustrent. [Forte, Ne Lucullis, quo nomine G. p. c. n. ad Cæciliada &c.]

CÆCITAS, CÆCO, as. V. CÆCUS.
CÆCUBUM, i. n. [Καίσιβος] Oppidum est Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adjacent, vincita tamen vini generosissimi præcipue nutrit arboribus. [Non oppidi, sed regionis nomen est, ut ex ipsi Strabone, unde hæc desumpta sunt l. 5. cognoscere licet. Dicitur eadem forma ac Picenum, Samnium, Latium &c.]
CÆCUBUS, a, um. Adj. [Καίσιβος] ut, Ager Cæcubus, apud Plin. 2. 95. Hinc
CÆCUBUM, i. n. subauditur Vinum. Horat. 1. Carm. 37. 5.

Antehac nefas depromere Cæcubum
 Cellis avitis. Plur. Martial. lib. 13. 115.
 Cæcuba Fundanis generosa coquantur Amyclis. Plin. lib. 16. cap. 37. Licet populi vitibus placeant, & Cæcuba educunt. Populum arborem intelligit.
 Potare cæcuba. Martial. lib. 12. 17.
 Nec nisi post niveam cæcuba potat aquam.

Cæcubi aliud erymon affert ex Galeno Cornarius in cap. 1. lib. 7. Galeni de Compositione pharmacorum secundum locos.
CÆCÛLUS, dimin. CÆCÛLTO. V. CÆCUS.

CÆCULUS, [Καίσιλος] (inquit Servius) Filius Vulcani, sic dictus, quod minoribus oculis fuerit: quom rem frequenter efficit fumus. Hic collecta multitudo postquam diu latrocinamus esset, Prænestinam civitatem in montibus condidit: & quum ad ludos vicinos populos invitasset, cepit eos hortari, ut secum habitarent: & pro gloria iactare se filium Vulcani. Quod quum illi non crederent, invocato Vulcano ut eum filium comprobaret, omnibus illius multitudinis chorus est flamma circumdatus. Quo facto commoti omnes simul habitaverunt, & Vulcani filium esse crederunt. Hactenus ille ad Virg. 7. Æn. 681.

Nec Prænestinae fundator desuit urbis,
 Vulcano genitum, pecora inter agrestia, regem,
 Inventumque focus, omnis quem credidit ætas,
 Cæculus, &c. conf. CÆCILIA gens.

CÆCUS, a, um. Adj. [τυφλός, ελαός, πρηός] Qui caret usu luminum, a Cædo, cædis, quod fit oculis concisus, quomvis alii Cæcum quasi Oculis captum; alii quasi Carentem oculis appellatum velint. [Mira profecto etyma, ut alia quamplurima in hoc Thesaurio proposita, quæ per se refeller Lector cordatus.]

Obscurum & cæcum. Cic. 2. pro Lege Agr. 36.
 Futuri cæcus, i. e. Futuri nescius. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 138.
 Amore auri cæcus. Virg. 1. Æn. 353.
 Animo cæcus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Animo cæcus. Cic. 5. de Fin. 65.
 Cupiditate & avaritia cæcus. Cic. pro Quint. 83.
 Fraude & ira cæcus. Liv. 8.
 Furore cæcus atque amens. Cic. pro Sext. 17.
 Furore amenti cæcus. Catul. 62. 197.
 Cogor inops, ardens, amenti cæca furore.
 Metu Cæcus. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdices tanta rabie feruntur, ut in capite aucupantium sæpe cæca metu fœdant.
 Acervus. Ovid. 1. Met. 24. Confusus. De Chao loquitur.
 Aditus. Sen. Herc. fur. 10.
 Amor sui cæcus. Hor. 1. Carm. 18. 14.
 — que subsequitur cæcus amor sui,
 Attollens vacuum nimio nivio verticem.

Amator. Hor. 1. Serm. 3. 39.
 Amictu cæco terram condit nox. Sil. lib. 12. i. e. Nigro.
 Avaritia cæca. Cic. 2. Philipp. At quam cæca avaritia est!
 Caligo. Virg. 3. Æn. 203.

Carcere cæco clausus. Virg. 6. Æn. 734. — nec auras
 Respiciunt clausæ tenebris, & carcere cæco. i. e. Obscuro.
 Casus. Cic. 2. de Divin. 5. Quomodo ergo id quod temere fit cæco casu
 & volubilitate fortunæ, præsentiri & prædici potest?
 Cavernæ. Ovid. 15. Met. 299.

Causæ. Lucret. lib. 3. 317. i. e. Incognitæ, incertæ.
 Chaos. Sen. in Med. 10.
 Corpus cæcum, Sallustius dixit, Jugurth. 1. 15. de Aversa corporis parte, quod nulli sibi oculi, sicut in adversa, sive anteriore, extant. V. Waff. in loc. & Lutat. in 7. Theb. Stacii, p. 327.

Cupiditas cæca & temeraria. Cic. 1. de Invent. 2.
 Cupiditate cæca rapi. Cic. in Pison. 57.
 Cupido. Ovid. 3. Met. 620.
 — prædæ tam cæca cupido est.

Cursus. Lucan. lib. 2. 567.
 Die cæca emere aliquid. Plaut. Pseud. 1. 3. 67. Eme die cæca hercle olivum, id vendito oculata die. i. e. Eme non presente pecunia, hodie in diem pacta: revende pecunia præsentē. Vocant & Jcti Cæcam diem, & Cæca testimonia, Quæ scripto perhibentur absentibus. Nam Cæca sunt non tantum, Quæ non vident, sed Quæ non videntur & absunt. Erafm. in Chiliad. Conf. similem Cæcatrem in Dict. s. v. d. u. s.
 Dolores cæci. Plin. lib. 29. cap. 13. i. e. Obtusi, vel Quorum causa later.
 Domus. Ovid. in Ibin, 374. De Labyrinthi.
 Ensis. Stat. 9. Theb. 198. i. e. Emere rotatus.
 Error cæcus quo cœpit eat. Sen. Herc. fur. 12.
 Eventus. Virg. 6. Æn. 157.

— cæcoque volutat
 Eventus animo secum. i. e. Incertus.
 Expectatio. Cic. 2. pro Lege Agrar. 65. Nolo suspensam & incertam plebem Romanam obscura spe, & cæca expectatione pendere.
 Fata. Hor. 2. Carm. 13. 16. i. e. Improvisa, & quæ videri non possunt.
 Fluctus cæcus. Liv. apud Senec. Suafor. 6. M. Cicero sub adventum triumvirorum cesserat urbe, &c. Unde aliquoties in altum ventum quom modo venti adversi restitunt, modo ipse iactationem navis, cæco volvente fluctu, pati non posset, tædium tandem eum & fugæ & vitæ cœpit, &c. Græcicum est: illud enim, Cæco fluctu, ab Homero Il. 2. 16. scriptum erat καίσιλα κωφός, quod & ante Livium ita Latine Sisenna explicarat, ut apud Nonium reperimus, Subito, inquit, mare subhorrescere, cæcoque fluctus in se provolvere leviter cœpit. Cæcum autem

autem fluctum Nonius idem interpretatur, Occulte malum, latentem & tacitum. Grammatici Græci Fluctum sine vento ortum, nec murmurantem sonantemque. Livius quidem intelligere viderat Fluctum vento silente, aut non trepente excitatum, quum scripsit, Partim ventis resstantibus sepius relatum in littora, Partim cæco fluctu jactationem navis pati non potuisse; nec aliter Sifenna sentit. At Cæcus dicitur fluctus, Cujus non sentitur nec apparet causa, ut quum venti quiescunt. Quæ enim præter ventum excogitari potest maris frementis & fluctuantis causa? quo horrescente, & acre quieto, merito Fluctus cæcus dicitur. Id autem præter ventos loci quicquam efficit. Virg. 1. Georg. 356. Scripsit in prognosticis venti,

Principio ventis surgentibus, aut freta ponti
Incipient agitata tumescere, &c. Turnebus.

Fores. Virg. 2. Æn. 153. i. e. Non omnibus notæ. Servius.
Fortuna. Cic. de Amicit. 54.
Fossæ cæcæ. i. e. Non patentes. Apud Colum. lib. 2. cap. 2.
Furor cæcus. Hor. Epod. 7. 13. i. e. Excæcans.
Historiæ cæcæ. i. e. Obscure & vulgo ignotæ. Ovid. in Ibin, 55.
Homines cupidine cæci. Lucret. lib. 4. 1146.
Ictus cæcus. Liv. 4. Bell. Maced. Ut non modo ad cæcos ictus, sed ne ad inferendum quidem ex propinquo telum loci quicquam efficit. Ignes. Virg. 4. Æn. 209. — cæcique in nubibus ignes

Terrificant animos. i. e. Quorum origo non apparet. Servius.

Invidia cæca & ira. Liv. 8. Bell. Maced.
Iter cæcum explorat. Ovid. 10. Met. 456.
Limites. Ovid. 14. Met. 371. — cæcisque vagantur
Limitibus comites. i. e. Nebulosi.

Liturgæ. Ovid. 11. Epist. 1.
Si qua tamen cæcis errant scripta liturgis.
Loca, pro Sede inferna. Propert. lib. 1. 19. 8.
Lupi cæci. Virg. 2. Æn. 357. — inde, lupi ceu
Raptores atra in nebula, quos improba ventris
Exegit cæcos rabies. Cæcos, h. e. Quibus ad explendas insidias nox seu tenebræ sunt luce aptiores; aut Qui in cæcis latebris abscondi solent. Donatus in Virgil.

Manu cæca tela mittere. Lucan. lib. 3. 722.
Manu cæca spargit munera. Sen. in Hippol. 9. De Fortuna.
Mars. Virg. 2. Æn. 335. i. e. Nocturnum prælium. Servius.
Mens. Ovid. 4. Met. 501.
Metus. Ovid. 2. Fast. 822.

— & cæco flentque paventque metu.

Morbus, Obscurus, & cognitu difficilis. Colum. lib. 1. cap. 5.
Motus cæci orientis Austris. Hor. 3. Carm. 27. 21.
Mugitus terræ cæcus. Sen. Troad. 171.
Murmur. Virg. 12. Æn. 591. — tum murmure cæco
Intus faxa sonant.

Nox. Cic. pro Milon. 51. Neque cæca nox ostendisset Milonem.
Parietibus cæcis textum iter Labyrinthi. Virg. 5. Æn. 589. h. e. Nullas habentes fenestras. [Immo Cæcos, ambagibus intelligit cæcantes.
Pavorem cæcum, Tacit. 1. Hist. 82. 2. Cui nec ratio, nec modus constat, dixit.

Pavores. Valer. 7. Argon. 147.
Pectora. Lucret. lib. 2. 14.
Pericula. Propert. lib. 2. 27. 6.
Plagæ, Quæ sensum fugiunt. Lucret. lib. 2. 128.
Multa videbis enim plagis ibi perita cæcis.

Pugna. Valer. 5. Argon. 663.
Pulvis. Virg. 12. Æn. 444.
— tum cæco pulvere campus Miscetur.
Ramus. Plin. lib. 16. cap. 30. i. e. Qui oculis, seu gemmis caret, nec germinat. V. Oculus. conf. Cæco.
Ratio, Ignorata. Lucret. lib. 5. 1004.

Improba navigii ratio tum cæca jacebat.

Res cæcæ & ab aspectu judicio remotæ. Cic. 2. de Orat. 357. Ut res cæcæ, & ab aspectu judicio remotas confirmatio quædam & imago ita notaret, ut ea, quæ cogitando complecti vix possemus, intucendo quasi teneremus.

Saxa. Virg. 5. Æn. 164. i. e. Latentia.
Scelus cæcum reterege. Virg. 1. Æn. 360.
— cæcumque domus scelus omne retexit. i. e. Ignoratum.
Sonus. Sen. in Troad. 172. Sed eam lectionem rejecit Gronov. q. V.
Sors. Hor. 2. Serm. 3. 269.
— & cæca stultitanti sorte, laboret Reddere certa.

Spicula. Virg. 4. Georg. 237.
— & spicula cæca relinquunt. i. e. Brevia, quæ possunt latere. Servius.
Stimulus. Lucret. lib. 3. 887.
Suspicio. Cic. 6. Fam. 7. In hac igitur calumnia timoris, & cæcæ suspicionis tormento, &c. i. e. Dubiæ.
Tabes. Ovid. 9. Met. 174. i. e. Occulta.
Tecta. Ovid. 8. Met. 158.

Multiplicique domo cæcis includere tectis. V. Parietes.
Tempus. Cic. 12. Fam. 25. Fuit enim illud quoddam cæcum tempus servitutis.

Tenebræ. Lucret. lib. 3. 87.
Timor. Ovid. 1. Amor. 4. 42.
Vada. Virg. 1. Æn. 540. — nimbosus Orion
In vada cæca tulit. i. e. Incognita, latentia. Servius. V. Saxa.

Vallum cæcum dicitur, In quo præcuti pali terræ affixi, herbis vel frondibus occultantur. Festus.
Venenum cæcum. Lucret. lib. 6. 822.

Vestigia cæca, Latentia, quæ non possunt videri. Virg. 6. Æn. 30. de Labyrintho & Dædalò, Cæca regens filo vestigia. i. e. Incerta ac dubia.
Via cæca. Ovid. 2. Amor. 11. 16.
Undæ cæcæ. Virg. 3. Æn. 200. i. e. Incertæ, quia sidera non apparent. Servius.

Vulnus cæcum. Virg. 10. Æn. 733.
— nec jacta cæcum dare cuspidè vulnus. A tergo scilicet.

Apparet cæco; Proverbialis est locutio. V. Chil. & apud Liv. 32. & 34. Apparet id quidem cæco.

Clarum fatis est cæcis, ut aiunt, dixit Quintil. 12. 7. p. 1075.
Cæcum crudelitate ferri. Cic. pro Cluent. 199. At quæ mater? Quam cæcam crudelitate & scelere ferri videtis.
Cæcum me, & præcipitem ferri confiteor in causa, si, &c. Cic. pro Planc. 6.
Hypsea cæcior. Hor. 1. Serm. 2. 91. Hypsea matrona fuit vitiosis oculis. Acron.

Cæcum, veteres pro Improvido dixerunt. Varro de vit. Pop. Rom. lib. 4. Neque id cæci confules fecissent, quæ mandata arcana T. Ampio fedissent, aut dividi centum G. N. Magnum. Nonius 12. 29.

Cæcus, i. m. [κακός] Cæco reluxit dies. i. e. Cæcus visum recuperavit. Tacit. 4. Hist. 81. conf. Hor. 1. Epist. 17. 4.

Cæculus, a, um. dimin. Qui parum videt. Plaut. Pers. 2. 4. 11. Tua quidem, cæcule, causa? Quidam Cæcule legitur hoc loco. De Cæculo Vulcani filio V. supra.

Cæcitas, ætis. [κακότης, ἀελειψία, ἀερρασία, πήρωσις] Facultatis visus orbitas: & est proprie corporis; ad animum vero sæpe transfertur. Cic. 5. de Fin. 84. Bonum incolamus acies: misera cæcitas.
Libidinis cæcitas. Cic. de Arusp. Resp. 38. An tibi luminis obesset cæcitas, plus quam libidinis?

Mentis cæcitas. Cic. pro Domo 105. Pœna omnis oculorum, ad cæcitatē mentis est conversa.
Cæcitatē inferre. V. INFERO.
Horribilis cæcitas. Cic. 5. Tusc. III. Primum horribilis ista cæcitas, quibus tandem caret voluptatibus?

Cæcitudō, ïnis. f. Idem. Gloss. Gr. Lat. ἀελειψία, Cæcitudō. Festus in Nufciciosus, At P. Opilius Aurelius, Nufcicioes esse cæcitudines nocturnas.

Cæcigenus, a, um. Adj. [κακωγενής] Illum significat qui cæcus natus est. Lucret. lib. 2. 740.
Nam quum cæcigeni, folis qui lumina nunquam
Aspexere, tamen cognoscant corpora tactu,
Ex ineunte ævo nullo continctia colore.

Cæcigena, æ. c. Idem. Gloss. Gr. Lat. κακωγενής, Cæcigena.
Cæco, [κακός, πήρωσις] ære. Luminibus privare. Auctor de Viris Illust. c. 34. Potitios Herculis sacerdotis pretio corrupti, ut sacra Herculea servos publicos edoceret: unde cæcatus est.

Cæcare animos, per translationem. Cic. 4. Philipp. 9. Sed spes rapiendi atque prædandi cæcat animos eorum. Legitur & Occæcat.
Cæcare mentes largitione. Cic. pro Sext. 139.
Cæcari erroribus, aut cupiditate. Cic. 5. Tusc. 39.
Cæcata celeritate oratio. Cic. de Clar. Orat. 264. Ms. Citata.
Pro Obscurare utitur Avienus Perieg. v. 500.

— denso cæcantur stipite silvæ.
Metaphorice Palladius 1. 6. Fossorem si apertus vitis oculus viderit, cæcabitur spes magna [puto Magnæ] vindemiæ: & ideo dum est clausus fodietur. conf. Ramus cæcus. f. l.

Cæculio, [κακωλήσιον] ære. Cæcis proximum esse acie obtusa: ut ait Festus. Idem alio loco dicit, Cæcultare, est Cæcos imitari. Plaut. Fragment. 2. 8. Numnam mihi oculi cæcultant: Estne hic noster Hermo? [Videtur contractum ex Cæculio, quod a Diminutivo Cæculus, vel a verbo fortassis Cæculio, pro quo Cæculus exhibit Grammatici.
Apud Livium etiam legitur 27. 3. Inter multas magnasque res, quæ nunc secundæ, nunc adverse, cæcultabant cogitationes hominum. In emendatis codd. Occupabant.

Cæcutio, [κακωλήσιον, κακωλήσιον] ïrc. proprie significat Parum videre: & Cæcutientes dicuntur, quasi Semicæci. Varro, Utrum oculi mihi cæcutiunt, an ego vidi servos in armis contra dominos? Ex Nonio, 2. 133.

Cæders, V. CæDO.
Cædicus, i. m. Vir ditissimus, cujus meminit Virg. 9. Æn. 362.
Euryalus phaleras Rhamnetis, & aurea bullis
Cingula, Tiburti Remulo ditissimus olim
Quæ mittit dona hospitii, quum jungeret absens
Cædicus: ille fluo moriens dat habere nepoti. Ubi Servius,
Cædicus quidam Tiburti Remulo, quum eum sibi absens hospitio vellet adjungere, misit phaleras & cingula bullis aureis, hoc est clavis insignita. Remulus moriens nepoti fluo cognominis hæc reliquit, qui postea victus a Rutulis est, & occisus: post cujus mortem apud Rhamnetem Rutulum ab Euryalo reperta sunt hæc munera. Hujus meminit & Virg. 10. Æn. 747.

Cædicus, Nomen gent. Ro. Cædicii, ut Judicis severissimi meminit Juven. 13. Sat. 197. ubi Schol. vet. Aulicum & Neronis crudelissimum fatellitem perhibet. Facundum vocat tamen Juvenalis, & ut Judicem inducit rursus Sat. 16. 45.
Q. Cædicus etiam Tribunus militum fortissimus fuit, cujus auxilium, fidum atque providum consilium, egregriumque factum V. apud Gell. 3. 7.

Cædicus, a, um. Adj. ut, Cædicæ tabernæ, a domini nomine vocatæ, quæ eas in via Appia extruxit. V. Fest.
CæDO, cecidi, cæsum, [κακώω, δέω] Ære. proprie significat Flagellare. Ter. And. 1. 2. 28. Verberibus cæsum te in pittrinum Dave dedam. Juven. 3. Sat. 278.

Ebrius ac petulans, qui nullum forte cecidit, Dat pœnas.
Cædi discipulus deformæ ac servile est, quanquam id receptum sit, & Chrytipus non improbet. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Flagellis cædere. Hor. 1. Serm. 2. 42. — ille flagellis
Ad mortem cæsum.

Loris cædere. Cic. 8. Philipp. 24.
Virgis cædere aliquem ad necem. Cic. 5. Verr. 69. Plaut. Pseud. 1. 5. 98.
Cædere, Percutere, ut, Cædere aliquem calcibus. Plaut. Pœn. 3. 3. 71.
Ense. Ovid. 3. de Pont. 2. 48.
Advena virgineo cæsum ut ense cadat.

Ferro. Lucret. lib. 6. 313.
Ferula. Hor. 1. Serm. 3. 120.
Frondem cædere. Cato c. 5. extr. R. R. Frondem populneam, ulmeam, quæ-

querneam cædito. Quo loco Turnebus, Adv. 14. 2. Ego, inquit, Cædere frondem existimo esse Colligere eam, quod quum faciebant, eam tringebant, & ferramentum plerumque velut deradebant ex arbore. Januam cædere faxis. Cic. 1. Verr. 66.

Marmor cædere, Excidere. Papin. in l. Divortio. §. Si vir in fundo. D. Solutio matrimonii. Si vir in fundo mulieris dotali lapicidinas marmoreas invenerit, & fundum fructuosorem fecerit, marmor quod cæsum, neque exportatum, est mariti: & impensa non est ei prestanda.

Pignis cædere. Plaut. Curc. 1. 3. 43. Cædere femur, pectus, frontem, mire ad pullatum circulum facit. Quintil. lib. 2. cap. 12. i. e. Manu percutere.

Mens conficia diri facti, cædit hominem verberere furdo. V. SUBRDU. Pluteum cædere. Perf. 1. Sat. 106.

Nec pluteum cædit, nec demorfos fapit unguens. Populum faxis cædere. Hor. 2. Serm. 3. 128.

— populum si cædere faxis Incipias. Cædere, pro Excidere. ut, Cædere arbores. Cic. 2. de Divin. 33. Comam arborum falce cædere. Tibul. lib. 1. 8. 34.

Hic viridem dura cædere falce comam. Lapis cædendus aliquis, & aptorandus fuit machina. Cic. 3. Verr. 147. Montes cædere. Plin. lib. 36. cap. 1.

Robora. Ovid. 8. Met. 769. Saginam. Plaut. Most. 1. 1. 62. Este, effercite vos, faginam cædite. Ut Frondem, ita per translationem Saginam cædere, pro Colligere. Turnebus. u. f. Sed V. Salmast. ad loc.

Silvas. Cæf. 3. Bell. Gall. 29. Reliquis deinceps diebus Cæsar silvas cædere instituit. Vineta. Hor. 2. Epist. 1. 220.

Cædere, Occidere. Cic. 3. Philipp. 31. Cædit greges armentorum, reliquique pecoris quodcumque nactus est. Exercitus cæsus & fufus. Cic. 14. Philipp. 1.

Cædere bidentes, Immolare, per metaphoram. Virg. 5. Æn. 96. Hostias. Cic. pro Cluent. 194. Victimias. Liv. 8.

Cædi telibus, pro Urgeri & premi. Cic. 3. Q. frat. 3. Quo quidem in iudicio odio premiorum omnium generum, maxime telibus cæditur, ac custodibus frigidissimis utitur. h. e. Testium auctoritate convincitur. Cædere, pro Consumere. Lucil. lib. 30.

Lana opus omne perit, squalor, tineæ omnia cædunt. Nonius. Pignora cædi, lex vetus dixit, pro Ita capi, ut auctione ditrahantur & consumantur. Cic. 3. de Orat. 4. V. etiam Pitisc. Lex.

Cædere sermones, pro Colloqui; de duobus aut pluribus sermocinantis inter se videtur dicendum, quod Ter. Heaut. 2. 2. 1. Græcænica phrafi dixit. Græci enim ἐπιτελεῖν ῥήματα pro Differere dicunt.

CÆSUS, a, um. [κατακτείνω] Partic. a Cædo. ut, Cæsis copiis. Cic. ad Brut. 10. Arbores cæsa. Plin. lib. 16. cap. 12.

Heliaides cæsa pectora. Ovid. 2. Met. 347. Victimis cæsis. Cic. 1. Att.

Inter cæsa & porrecta: Adagium. Cic. 5. Att. 18. Et multa, immo omnia, quorum κατακτασθαι, nequid, inter cæsa & porrecta, ut aiunt, oneris mihi addatur, aut temporis. Videtur significare Cunctationem, & accipitem hæsitacionem, ac velut Intervallum illud inter omittendum quod cæptum est, & incipiendum quod novari oportet. Plura apud Erasim. in Chilidiabus. Paulus Manutius sic exponit. Inter cæsa & porrecta, In ipso articulo discessus mei: sumpta similitudine a sacrificiis, quum inter cæsa exta & porrecta sinistra quid accideret, ne litari posset, sed instaurari sacrificium necesse esset. Verebatur Cicero, ne quo tempore discessurus esset, eo tempore ejusmodi quid accideret, ne posset discedere.

Ruta cæsa in venditionibus appellatur, Quæ venditores domuum aut fundorum excipere solent, quæque terra aut opere fructuili tectoriove non continentur. Cic. Topic. extr. Cum ædes fundumve vendiderint, rutis cæsis receptis, concedant tamen aliquod emptori, quod orandi causa apte & loco positum esse videatur. V. Pompon. l. 66. Dig. de contrah. emptione. Fest. & infra in v. o.

CÆSUM, i. n. [κατακτείνω] Distinctionis nota, apud Mart. Capell. lib. 5. p. 173.

CÆSIO, ðnis. f. [τρυφή] idem quod Incisio. Columel. lib. 4. cap. 33. Et post quinquennium cæsa, more falciti recreatur, atque in palum formata fere usque in alteram cætionem perennat.

CÆSOS, ðris. m. Hieron. Epist. 103. cap. 6. conf. Val. Probum Grammat. p. 1458.

CÆSURA, æ. f. [τρυφή] Incisura, cæsis. Plin. lib. 15. cap. 43. Est his autem major ad firmitatem causa tempestivæ cæsuræ, quam immatuæ. Lucret. lib. 4. 651.

— & generatim Extima membrorum circum cæsuræ coeret. Alii legunt Textura. Sed V. CIRCUMCÆSURA. Ita enim legendum est una voce.

Cæsuræ, [τρυφή] in oratione, a Cædenda voce: quæ definitur, Decora terminatio vocum, in medio versuum notata: ut quando post duos primos pedes superantibus syllaba invenitur, quæ dictionem terminet. Cæsuræ est quæ Penthemimeris dicitur: ut, Arma virumque cano. Quum vero id post tres pedes sit, Cæsuræ est Hephthemimeris: ut, Arma, virumque cano, Trojæ. Hic enim versus utramque cæsuram habet.

CÆSURARUM, Adv. [κατὰ τρυφήν] Succincte, breviter, per cæsuræ commata. Sidonius 4. Epist. 3. Tota illa dicitio sic cæsuratim succincta, quod profuens.

CÆSISM, Adv. [τρυφήν] significat Cædendo. Valla lib. 6. Cæsim, per incisiones gladii. Liv. 7. Bell. Pun. Projecto læva scuto in adventis arma hostis, vanum cæsim cum ingenti sonitu dejecit. Cæsim ac punctim. Liv. 22. 46. Hispano punctim magis, quam cæsim affucto petere hostem.

Cæsim operari in vineam. Columel. lib. 4. cap. 25. Major autem pars operis in vineam ductim potius, quam cæsim faciendæ est. Et paulo post, Tutor igitur & utilior potatio est quæ ductu falcis, non ictu conficitur. Cæsim dicere. i. e. Per colta & commata. Cic. in Orat. 225. O callidos homines, ð rem excogitatum, ð ingenia metuenda! Membratim ad huc, deinde cæsim diximus. Rursus membratim, Testes dare volumus. Paulo ante Cicero Incisim dixerat. Quintilian. lib. 9. cap. 4.

Vol. I.

p. 868. Burm. Ubicumque acriter erit & instanter, pugnaciterque dicendum, membratim, cæsimque dicemus.

CÆDES, is. f. [κατακτείνω, ἀνδροκτεσία, σφαγή] Festus, Cædem putant ex Græco dici, quod apud illos κτείνειν significat interficere. Valla in Raudenfc. Cædes, Mors non fatalis, sed ferro, aut ligno, aut faxo, similibusque illata, præsertim occidere, aut ferrere, aut percutere volentis. Inde dicimus aliquem commississe cædem, & Milo de cæde accusatus est. Plin. lib. 14. cap. 13. Invenimus inter exempla, Fgnatii Mecemii uxorem, quod vinum bibisset de dolio, intersectam fuisse a marito, eumque cædis a Romulo absolutum.

Occisio & cædes. Cic. pro Cæcin. 41. Tu vim negabis esse factam, si cædes & occisio facta non erit? Amor cædis. Ovid. 13. Met. 768. Imago cædis. Ovid. 8. Met. 507.

— modo vulnera fratrum Ante oculos mihi sunt, & tantæ cædis imago. Avidissimus cædis. Ovid. 1. Met. 161.

Instructus ad cædem. V. INSTRUO. Molitor cædis. Tacit. 11. Ann. 29. Et Appianæ cædis molitor Narcissus. Acerba cædes. Stat. 6. Theb. 146.

Acris. Ovid. 11. Met. 402. — sed enim irrevocatus ab acris Cæde. Cruenta. Lucan. lib. 7. 827.

Dira. Ovid. 3. Met. 625. Exilium, dira pœnam pro cæde, luebat. Fera. Sen. Octav. 472.

Pulchrum eminere est inter illustres viros, Consulere patriæ, parcere afflictis, fera Cæde abstinere.

Feralis cædes. Claud. de Bell. Gild. Ferialis. Ovid. 6. Met. 657.

Sicut erat sparis furiali cæde capillis Profiliuit. Hostilis. Sen. in Herc. fur. 11.

Impia. Hor. 3. Carm. 24. 26. Indignissima cædes & maxima. Cic. pro Rosc. Amer. 11. Quum interea cædes indignissima maximeque facta sint.

Inexhausta. Stat. 10. Theb. 261. Lethifera. Claud. Conf. Prob. & Olybr. 119.

Manifesta. IN MANIFESTUS. Miserrima. Virg. 11. Æn. 885. Nefanda. Ovid. 15. Met. 174.

Notabilior. Tacit. 3. Hist. 25. Eo notabilior cædes fuit, quia filius patrem interfecit. Profunda. Stat. 10. Theb. 832.

Sæva. Ovid. 1. Met. 161. — sævaque avidissima cædis. Sanguinea. Ovid. 13. Met. 85.

Vasta. Sen. in Troade, 6. Accumulare cædem cæde. Lucret. lib. 3. 71.

Ardescere cæde. Ovid. 12. Met. 240. Conducere aliquem ad cædem faciendam. Cic. de Provinc. Conf. 9.

Committere cædem. Ovid. 14. Epist. 59. Deterrere cædibus. Hor. de Arte Poet. 392.

Edere cædem. Liv. 5. Efficere cædes. Cic. pro Milon. Magistratum, privatorumque cædes effecerat.

Facere cædem. Cic. pro Milon. 29. Quum hic insidiator qui iter illud ad cædem faciendam apparatusset, cum uxore veheretur. conf. Conducere paulo ante.

Facere cædem. Cic. in Brut. 85. Nam quum in silva Sila facta cædes esset, netique homines interfecit. Festinare cædes. Tacit. 14. Ann. 33.

Furere cæde. Virg. 2. Æn. 500. — vidi ipse furentem Cæde Neoptolemum. Instaurare cædem. V. INSTAURO.

Ire in cædes. Tacit. 13. Ann. 2. Ibatuque in cædes, &c. Latari cæde alicujus. Suet. in Vesp. cap. 15.

Machinari cæde. Ovid. 15. Met. 824. Madere cæde. Ovid. 1. Met. 149.

Occidi cæde. Cic. pro Milon. 12. Cædem, qua P. Clodius occisus est, Senatim judicasse contra Rempub. esse factam.

Offensare cædem. Cic. 4. Fam. 14. Quod est difficile in ejusmodi bello, cujus exitus ex altera parte cædem offensaret, ex altera servitutum. Patrare. Tacit. 2. Ann. 39.

Perimere cæde una. Virg. 9. Æn. 453. Perpetrare cædem. IN PERPETRO.

Quærere cædem. Cic. 12. Fam. 2. Cædem enim gladiator quærat. Spectat res ad cædem. Cic. 5. Att. 18. Mihi res ad cædem, & eam quæ dem propinquam spectare videtur.

Sternere cæde viros. Virg. 10. Æn. 119. Sufficere cædem. Virg. 12. Æn. 498.

Teperere cæde. Ovid. 4. Met. 163. Vivere in cæde, atque ex cæde. Cic. pro Rosc. Amer. 78.

Cædes, pro Sanguine. Ovid. 4. Met. 125. Arbori factus aspergine cædis, in atram Vertuntur faciem. i. e. Sanguinis aspergione.

Locus tepida cæde recens. Virg. 9. Æn. 456. — tepidaque recentem Cæde locum. i. e. Tepide sanguine. Imitatione Græca factum est, apud quos τήπιον, quod vocabulum cædem significat, sanguis quoque dicitur. Turnebus. Al. Tepidumque recenti. V. SERV. & PIER.

Ligni atque frondum cædem facere, dixit Gellius 19. 12. Quia ligna dicuntur cædi a Cicrone & aliis. ubi Gronov. V.

CÆDUCULA, æ. f. Parva cædes. Cathol.

CÆDUUS, a, um. Adj. [κατακτείνω] ut, Cædua silva, Quæ habetur in eum usum, ut materia cædatur ex ea. Plin. lib. 13. cap. 4. Cædue palmarum silvæ. Columel. lib. 3. cap. 3.

Arbores cæduæ. Papinianus in l. Divortio. §. Si fundum. D. Solutio matrimonii, Puto autem si arbores cæduæ fuerint, vel generales, dici oportet, in fructum cædere. Silva cædua, quæ dicatur, docet Paulus in l. Silva cædua. D. de Verbo-

rum & rerum significacione, Silva, inquit, cædua est (ut quidam putant) que in hoc habetur ut cæderetur. Servius eam esse que succisa, rursus ex stirpibus aut radicibus renascatur. Cædua naturæ frutic. Plin. lib. 12. cap. 19. Siccitate gaudens, sterilior imbre, cædua naturæ. De frutice cinnamomi.

CÆIX, V. CÆYX.

CÆL

CÆL, pro Cælum dixit Ennius per apocopen. Aufonius in monosyllabis, Unde Rudinus ait Divum domus altisonum Cæl. V. Do, pro Domus.

CÆLASSIS, Antiquum vocabulum, pro Cælaveris. Festus.

CÆLATURA, V. CÆLO.

CÆLEBS, iobis. [*ἄγαμος, ἄγατος*] dicitur tam Qui caruit semper uxore, quam Qui nunc caret. Et inde Cælibatus. Hæc Valla lib. 4. Cælibem dictum existimant, quod dignam cælo vitam agat. Festus. Cic. 3. de Legib. 7. Cælibes esse prohibent.

Maritus & Cælebs, contraria. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Cælebs muliere. Plaut. Casin. 2. 4. 11.

Lectus. Catull. 66. 6.

Vita cælebs. Ovid. 2. Trist. 163.

Quæ si non fuerat, cælebs te vita deceret.

Cælebs, pro Viduo. Martial. lib. 4. 25.

Diceris hac factus cælebs quater esse lagena.

Arbor cælebs. Plin. lib. 17. cap. 23. Altera deflexa vite, vel palmitè juxta suam arborem, aut circa proximam cælibem. Hor. 2. Carm. 15. 4.

— platanusque cælebs

Evincet ulmos. Cælibem vocat quod ei, non ut ulmis, vites quasi matrimonio jungantur. Ovid. 14. Met. 663.

— cælebs sine palmitè truncus.

CÆLIBĀTUS, iobis. [*ἄγαμος*] Suet. Galb. cap. 5. Remansit in cælibatu. Marcian. Capella in libro de Nuptiis Mercurii & Philologiae, Placuit Minervæ pellere cælibatum.

CÆLIBARIS, e. Adj. Cælibari hasta caput nubentis comebatur, quæ in corpore gladiatoris stetit abjecti, occisive: ut quemadmodum illa conjuncta fuerit cum corpore gladiatoris, sic ipsa cum viro fit, &c. vel quod nuptial jure imperio viri subijcitur nubens, quia hasta, summa armorum & imperii est. Quam ob causam viri fortes ea donantur, & captivi sub eadem veniunt, quos Græci *δερκωλάτης* & *δερκωτήτης* vocant. Festus. V. Elmenhorst. in Arnob. p. 102.

CÆLESTINI, Umbriæ populi in sexta regione Italiæ. Auctor Plin. lib. 3. cap. 14.

CÆLESTIS, CÆLESTUS, CÆLICOLA, CÆLITES, V. CÆLUM.

CÆLIA potus. V. CÆLIA. CÆLIA familia V. CÆLIA.

CÆLICULUM, CÆLIMONTANUS, CÆLIOLUS, CÆLIUS mons, V. CORLIUS.

CÆLO, [*γλῶσσα, ἀσπλάγγω*] Ære. cum diphthongo, significat Infulpere. Vide in ANCÆSUS ex Festo. H. St.

Cælare argento, & in argento. Cic. 1. de Divin. 79. Hanc speciem Praxiteles cælavit argento, & noster expressit Archias versibus. Virg. 1. Æn. 644. — cælataque in auro Fortia facta patrum.

Libidinis in poculis cælare. Plin. in proem. lib. 37.

Æquora cælare, flumina, bestias, & alia in vasis. Ovid. 2. Met. 6.

Argumentum cælare. Pomponius in l. Etsi non sunt clavi. §. Quid ergo. D. de Auro & argento legato, Quid ergo si coeptum sit argentum fabricari, &c. Certe si jam erat factum, sed cælabatur, facti appellatione continebitur. An & cælati continebitur quod cælari coepit? Et puto contineri, si cui forte cælatum sit argentum legato.

Inclaudit in auro cælando. V. INCLAREO.

Craterem cælare longo argumento. Ovid. 13. Met. 684.

Cælare scuta auro. Liv. 9.

CÆLATUS, a, um. Aurum & argentum cælatum, pro Vasis aureis & argenteis cælatis. Cic. 5. Tusc. 61. Abacosisque complures ornavit argento, auroque cælato.

Galeæ æneæ cælata opere Corinthio. Cic. 6. Verr. 79.

Scyphus cælatus manu artificis. Plin. 33. 11.

Tecta cælata & laqueata. Cic. 1. Tusc. 85.

Vasa pretiose cælata. Cic. pro Rosc. Amer. 137.

Velamina cælata multa arte. Valer. 5. Argon. 6.

Cælatum novem Musis opus. Hor. 2. Epist. 2. 92. vocat Poema artificiosum & varie quasi pictum.

CÆLATŪRA, æ. f. [*γλατῶρ*] est Quæ auro, argento, ære, ferro, opera efficit, inquit Quintil. lib. 2. cap. 21. Plin. lib. 19. cap. 4. Superque pistrinarum operibus & cælaturis vivere.

Æstimatio cælature: Paulus in l. Ex argento. D. de Conditione futiva, Ex argento surrepto pocula facta condici posse Fulcinius ait: ergo in conditione poculorum etiam cælature æstimatio fiet.

Non habeamus argentum, in quod solidi auri cælatura descenderit. Seneca Epistola 5ta. H. St.

Cælatura altior rupit tenerum laminam. Quintil. lib. 2. cap. 4. V. ibi Burm. de discrimine inter Cælaturam, & Sculpturam, V. Ald. Manut. Quæst. Epist. 3. 9.

CÆLATOR, Æris. m. [*γλατῶρ*] Plin. lib. 34. cap. 8. Argenti cælatores. Cic. 6. Verr. 54.

Cælator cælum desiderat, & pictor penicilla. Quintil. lib. 2. cap. 21.

Cælator curvus. Juven. 9. Sat. 145.

CÆLĀMEN, inis. n. Idem quod Cælatura. Ovid. 13. Met. 291.

— neque enim clypei cælamina novit, Oceanum & terras, cumque alto sidera cælo, &c.

CÆLUM, i. [*ἡσπεριος, γλυτῶρεον, γλυτῶριον*] Instrumentum quo utuntur argentarii, auctore Servio in primum Æn. 644. ubi per e longam contra veterum monumentorum fidem, scribendum contendit. Stat. 4. Silv. 6. 26. Hic tibi quæ docto multum vigilata Myroni Æra, laboriferi vivunt quæ marmora cælo Praxitelis.

Cælum, [*ἡσπεριος, πάλαι*] significat etiam Mundum. Varro de L. L. lib. 4. p. 9. ed. tert. Steph. Cælum dictum scribit Ælius Gallus, quod est cælatum: aut a contrario nomine, quod apertum est. Et paulo post,

Ego magis puto a chao cavum, & hinc cælum: quoniam ut dixi, hoc circum, supraque no complexu continet terram, cavum cælum. Itaque dicit Andromacha, quodque cava cæli circumstantibus conficis bigis. Plin. lib. 2. cap. 4. Equidem & confensu gentium moveor. nam quem *ἀστρο* Græci nomine ornamenta appellaverunt, cum & nos a perfecta absolutaque elegantia, mundum. Cælum quidem haud dubie cælati argumento diximus, ut interpretatur M. Varro. Perottus, Cælum quod alio modo dicitur mundus: cujus circumflexu cuncta teguntur, quod cælatum, hoc est signatum sideribus sit. Nam quod Varro a cavo dictum existimat, nimis durum est. A Græco vero, hoc est *ἀστρο* *κεδῶν*, quod significat concavum, deduci non est putandum: siquidem per *ο* scriberetur, quod nunquam animadvertimus.

Cælum hoc quom sit neutrum, etiam masculinæ veteres dixerunt: ut Ennius, Quem Cælus genuit. Item quoque, Cælus profundus. V. Notium 3. 44. & Grut. Inscript. p. 4. n. 12. item Cæli, orum, in pl. utitur Lucret. 2. 1096. & Varro de L. L. 4. 3. Cæli dicuntur loca supera, & ea Deorum, &c.

Cælum, per metaphoram Superius conclavis lacunar dicitur. Vitruv. 7. 3. Cameris dispositis & textis, imum cælum earum trullifletur.

Cælum capitis. Plin. lib. 11. cap. 37. Hoc est viscerum excellissimum, proximumque cælo capitis. De cerebro.

Cælum, Aer etiam dicitur. Virg. 1. Georg. 5. 1.

— & varium cæli prædicere morem. Ubi Servius, Cæli, i. e. Aeris. Cic. 1. Tusc. 60. Ut penetret cælum hoc in quo nubes, imbres, ventique coguntur, quod & humidum & caliginosum est propter exhalationes terræ.

Cælum sine Luna. Plin. lib. 14. cap. 21.

Cælo hoc ac spiritu carere. Cic. pro C. Rabir. 15. Quem non modo foro, sed etiam cælo hoc ac spiritu Censoriæ leges, atque urbis domicilio carere voluerunt.

A terra ad cælum. V. A præpositio.

Calamitosum cælo ac loco veticgal. Cic. in 2. Agrar. 80. At vero hoc agri Campani veticgal, &c. nec fructibus varium, nec cælo ac loco calamitosum esse solet.

Gravis cælo ac terris, i. e. Diis & hominibus molestus. Sen. in Hippol. 2. De Cupidine.

Abrupta cæli. Stat. Theb. 3. 262.

Aperta cæli. Lucret. lib. 6.

Arx cæli. Virg. 1. Æn. 254. — cæli quibus annuis arcem.

Aspiratio cæli gravis & petilens. Cic. 1. de Divin. 130.

Axis cæli. Virg. 6. Æn. 790. i. e. Cælum. Intelligit autem per Cælum, Divinos honores, ut Servio placet.

Bona cæli. Ovid. 2. Met. 96.

Deque tot ac tantis cæli, terræque, marisque Potce bonis aliquid, nullam patiere repulsam.

Commercia cæli. Ovid. 3. de Arte Am. 549.

Eit deus in nobis, sunt & commercia cæli.

Conversio cæli. Cic. de Somn. Scip. 9.

Convexa cæli. i. e. Convexum cælum, h. e. Curvatum. Virg. 4. Æn. 451.

Curfus cæli. Cic. de Somn. Scip. 12.

Decus cæli lucidum, Diana. Hor. in Carm. Secul. 2.

Extremum & ultimum mundi cælum. Cic. 2. de Divin. 91. Inde ad cælum ipsum, quod extremum ac ultimum mundi est.

Faces noctivagæ cæli. Lucret. lib. 5. 1190.

Fulmen cæli. Lucret. lib. 1. 490.

Gravitas cæli. Cic. 11. Att. 24. Jam enim corpore vix sustineo gravitatem hujus cæli. i. e. aeris noxam.

Hiatus cæli a terris, Distantia que est inter cælum & terram. Lucret. lib. 4. 419.

Honor cæli. Ovid. 1. Met. 194.

Humor cæli mobilis. Virg. 1. Georg. 417.

Verum ubi tempestas, & cæli mobilis humor Mutavere vias, videtur Nubes intelligere.

Inclinatio cæli. V. INCLINO.

Lumen spirabile cæli. Virg. 3. Æn. 600. Spirabile, i. e. Vitale, quo spiramus. Servius.

Mætas cæli. Virg. 6. Æn. 850.

Menses cæli & sidera. Virg. 1. Georg. 335. i. e. Duodecim signa, quibus menses cognoscimus. Servius.

Meta cæli media. Virg. 5. Æn. 815.

Jamque fere mediam cæli nox humida metam Contigerat.

Minæ cæli pelagique. Virg. 6. Æn. 113.

Pro Ruinis, vide MINÆ. H. St.

Morbus cæli, Corruptus & petilens aer. Virg. 3. Georg. 478.

Mos cæli varius. Virg. 1. Georg. 51.

Nubila cæli. Virg. 4. Georg. 166.

Olympus cæli: i. e. Cælum, & est Pleonasmus, quum alterutrum sufficeret: aut olympus, aut cælum. Virg. 6. Æn. 579.

Quantus ad ætherum cæli suspectus Olympum.

Palatia cæli, Ovid. 1. Met. 176. Regiam Jovis vocat.

Particulæ cæli officere, i. e. Lumini ædium. Cic. 1. de Orat. 179.

Plaga cæli. Lucret. lib. 1. Plaga priore longa, i. e. Percussio, & intel- ligit tonitrua.

Porta cæli, V. infra Tonat porta cæli.

Prompta cæli. Lucret. lib. 6. 817. i. e. Loca aperta, & auris exposita.

Rabies cæli marisque: i. e. Tempestas fœvissima. Virg. 5. Æn. 802.

Regia cæli. Virg. 1. Georg. 503.

Regio cæli. Virg. 2. Georg. 269.

Rex cæli. Virg. 4. Georg. 152. i. e. Jupiter.

Ruina cæli. Virg. 1. Æn. 133.

Fluctibus oppressos Troas cælique ruina. i. e. Tonitribus, quorum sonus similis est ruinis. Servius. [Adde ventos, imbres, &c. tempestatum.]

Spatium cæli. Virg. 3. Ecl. 105.

Spiritus cæli. Cic. 1. in Catil. 15. Postest tibi hujus vitæ hæc lux, Catilina, aut hujus spiritus cæli esse jucundus? i. e. Aeris.

Sublima cæli, pro Sublimum cælum. Lucret. lib. 1. 341.

Tectum cæli altum, Cælum. Hor. 1. Serm. 5. 103.

Tempestas cæli liquidissima. Lucret. lib. 4. 169.

Templa cæli, pro Cælo ipso. Lucret. lib. 6. 1226.

Templa carula cæli. Cic. 1. de Divin. 41.

Tractus cæli. Virg. 3. Æn. 138.
 Vertex cæli, Altitima cæli pars. Virg. 1. Æn. 229.
 Via cæli. Virg. 2. Georg. 477. Cæli vias intelligit, aut Artes: aut cœre
 Circulus quibus sidera continentur. Servius.
 Altum cælum. Virg. 5. Æn. 727.
 — & cælo tandem miseratus ab alto est.
 Apertum. Virg. 8. Æn. 523.
 Austrinum. In AUSTRER.
 Bonum. In BONUS.
 Calamitosum. In CALAMITAS.
 Caliginosum. In CALIGO.
 Captivum. Ovid. 1. Met. 184. De gigantibus.
 Coloratum Tithoni conjugæ. Ovid. 2. Amor. 5. 35.
 Convexum. Ovid. 1. Met. 26.
 — Ignea convexi vis, & sine pondere cæli. Emicuit.
 Crassum cælum, & Tenue, contraria. Cic. de Fato 7.
 Dubium. Virg. 1. Georg. 252. Quod nunc prospera, nunc adversa in-
 terit. Servius.
 Eoum cælum, Regio cæli quæ ad Orientem vergit. Ovid. 4. Met. 198.
 — modo furgis Eoo
 Temperius cælo, modo ferius incidis undis. De Solc.
 Fulgentis imago cæli. Ovid. 2. Met. 17.
 Grave cælum, i. e. Noxium, infalubre. Suet. Tib. cap. 36.
 Illustre cælum, Clarum & ferenum. Valer. 6. Argon. 528.
 Immensum. Ovid. 4. Met. 661.
 Immitte & turbidum. V. IMMITIS.
 Italum, Italia regio. Hor. 2. Carm. 7. 4.
 Liberum. In LIBER.
 Libero cælo permittere. Quintil. lib. 2. cap. 6.
 Liquidum, i. e. Purum. Ovid. 1. Met. 23.
 Magnum. Ovid. 1. Met. 176.
 Nebulosum. Cic. 1. Tusc. 60.
 Nigris cælum pice. Ovid. 18. Epist. 7. V. Piceum.
 Nivale cælum. In NIX.
 Obscurum. Virg. 3. Æn. 586.
 Pacatum nitet cælum. Lucret. lib. 1. 9. i. e. Serenum.
 Patens cælum ex omni parte atque apertum. Cic. 1. de Divin. 1.
 Pendens. Ovid. 7. Met. 580.
 — Membraque pendentes tendunt ad sidera cæli.
 Piceum. Valer. 1. Argon. 617. i. e. Nigrum & tenebrosum.
 Placidum, Tranquillum. Sil. lib. 12.
 Prælati regia cæli. Lucan. lib. 1. 46. i. e. Valde lati. [Nisi participium
 est a Præfero, quia Cæsar cæli regiam terrarum imperio prætulit. Conf.
 Virg. Proëm. Georg.]
 Prærupti vertex cæli. Valer. 2. Argon. 88.
 Profundum, i. e. Sublime. Virg. 4. Ecl. 51.
 — Terraque, tractusque maris, cælumque profundum.
 Purum. Cic. 1. de Divin. 130.
 Repurgatum. Ovid. 5. Met. 286.
 — Fufca repurgato fugiebant nubila cælo.
 Rotundum. Cic. 3. de Orat. 176.
 Salubre. Cic. 1. de Divin. 130.
 Serenum. Virg. 1. Georg. 260.
 Sidereum. Ovid. 10. Met. 140.
 Stellans, Stellis fulgens. Lucret. lib. 4. 213.
 Stelliferum. Cic. de Somn. Scip. 12. Quam ob causam fumus ille cæli
 stelliferi cursus, cujus conversio est incitator, acuto & excitato movetur
 sono.
 Sublime. Ovid. 5. Fast. 715.
 Tacito cælo labentia sidera. Virg. 3. Æn. 515.
 Tenue cælum & purum, salubre. Cic. 1. de Divin. 130. Sin illustris &
 perlucida stella apparuerit, significari cælum esse tenue, purumque &
 propterea salubre.
 Non tractabile. Virg. 4. Æn. 53. i. e. Cuius tempestati resistere nullo
 pacto possimus.
 Turbidum. V. IMMITIS.
 Vacuum cælum, pro Aere. Virg. 5. Æn. 515.
 Varium, i. e. Variis ornatum siderum sim lacris. Ovid. 2. Met. 193.
 Varians, pro Aëris vicissitudine. Plin. lib. 14. cap. 2.
 Viride ac sine aura. Plin. lib. 17. cap. 10. i. e. Sudum.
 Accipere cælo aliquid, i. e. In deorum numerum recipere. Virg. 1.
 Æn. 293. de Julio Cæsare ad Venerem verba Jovis,
 Hunc tu olim cælo, spoliis Orientis onutum,
 Accipies secura.
 Æquare cælo. Virg. 4. Æn. 89.
 — æquatque machina cælo. Altitudine scilicet. Sic
 Æquare cælum videtur pontus. Ovid. 11. Met. 497.
 Allegere cælo. Sen. in Agamem. 9.
 Annuere alicui arcem cæli. Virg. 1. Æn. 254.
 Aperitur cælum. In APERIO.
 Afferre aliquid cælo. In ASSERO.
 Attingere cælum digito, est Vehementer laudari, & felicem esse: vel,
 ut vult Budæus, Magnum esse virum. Cic. 2. Att. 1. Nostri autem prin-
 cipes digito fe cælum putent attingere, si nulli barbati, &c. V. A T-
 TINGO. infra In cælo esse, & Tentare cælestia, in CÆLESTIS.
 Attollere in cælum. In ATTOLLO.
 Afferre cælum dicitur nox. Virg. 3. Æn. 198.
 — & nox humida cælum Abstulit.
 Beare cælum. Hor. 4. Carm. 8. 29. Cælo musa beat.
 Ceciderunt cælo fulgura. Virg. 1. Georg. 487.
 Ciere cælum omne conitru. Virg. 4. Æn. 122.
 Circumteggit omnia cælum. Lucret. lib. 1. 1094.
 Condere cælum umbra, dicitur Deus. Virg. 6. Æn. 271.
 — ubi cælum condidit umbra Juppiter.
 Contristare cælum pluvio frigore, dicitur Ausfer. Virg. 3. Georg. 279.
 Convertere cælos. Lucret. lib. 2. 1096.
 Corripere cælum. Ulpian. in l. Si cuius inde questum. D. de Ufu-
 fruct. & quemadmodum quis utatur & fruatur. Si tamen quæ instituit
 usufructuarius, aut cælum corruptant agri, &c. non videtur boni viri
 arbitratu frui.

Crederet se cælo. i. e. Committere. Virg. 6. Æn. 15. de Dædalo.
 — Præpetibus pennis ausus fe credere cælo. quasi Alienis fedibus Servius.
 Decedere cælo dicitur umbra. Virg. 8. Ecl. 14.
 Deducere Lunam cælo. Virg. 6. Ecl. 69.
 Delapfi cælo, vel Nifi dicebantur, tum Qui virtute essent quasi divina,
 tum Qui præter spem impendentia mala avertissent. Cic. pro Lege Ma-
 nil. 41. & Liv. 10. 8.
 Demittere cælo nimbos. Ovid. 1. Met. 261.
 Demittere imbres cælo. Ovid. 2. Met. 110.
 Describere meatus cæli radio. Virg. 6. Æn. 850.
 Detrahere de cælo. Cic. 2. Philipp. 107. Collegam quidem de cælo de-
 traxisti. i. e. Ex magna gloria deturbasti, inquit Budæus.
 Dignari honore cæli aliquid. Ovid. 1. Met. 194.
 Dicedere cælum dicitur. Cic. 1. de Divin. 97. Et deorum simulacra fu-
 da vilis, & sanguinem fluxisse, & discessisse cælum. h. e. Scissum fu-
 isse & apertum, & velut hiatus fecisse.
 Dare sonitum cælo. Virg. 2. Georg. 306.
 Ducere de cælo animam. Cic. pro Rofe. Amer. 71. Ita vivunt dum pos-
 sunt, ut ducere animam de cælo non queant.
 Educere molem cælo, i. e. Usque ad cælum. Virg. 2. Æn. 186. de Equo
 Trojano.
 Efferre ad cælum aliquid rumore. Hor. 1. Epist. 10. 9.
 Et clamor cælo, In cælum. Virg. 5. Æn. 451.
 Eripiunt cælum nubes, i. e. Lucem. Virg. 1. Æn. 92.
 Exaquare cælo aliquid. Lucret. lib. 1. 80.
 Exiit ad cælum ramis felicibus arbor, i. e. Excrevit altissime. Virg. 2.
 Georg. 81.
 Ferre in cælum, pro Valde laudare, & quod Virg. dicit, Fama super
 æthera ferre, & notum facere. Cic. 4. Att. 12. Nosti genus dialogorum
 meorum, ut in oratoris, quos tu in cælum feris, &c.
 Ferri per cælum lanæ vellera. Virg. 1. Georg. 397.
 Finditur cælum aratro. Ovid. 1. Trist. 7. 3. Proverbialis est poetarum
 locutio de Rebus non verisimilibus, aut quæ fieri nequeunt.
 Fugere cælum, i. e. Lucem. Virg. 3. Georg. 417.
 Immissa cælo sidera. Virg. 2. Georg. 342. Cælo, datus, In cælum.
 Implere cælum questibus. Virg. 9. Æn. 480.
 Inicere cælum Iris dicitur: i. e. Pingere & colorare. Ovid. 6. Met. 64.
 — Qualis ab imbre solet percussus solibus arcus,
 — Inicere ingenti longum curvamine cælum.
 Invadere cælum, pro Adire cælum, quasi Vadere in cælum. Sen. in
 Herc. Oeth. 1. de Animalibus in sidera mutatis.
 Irrigat cælum candore Sol. Lucret. lib. 5. 283.
 Labuntur cælo stellæ. Virg. 1. Georg. 366.
 Ludunt examina cælo. Virg. 4. Georg. 103. de apibus.
 Minari in cælum, pro Eminere ad cælum usque. Virg. 1. Æn. 171.
 — geminique minantur
 In cælum scopuli. Servius.
 Miscere cælum terris. Juven. 2. Sat. 25.
 Miscere cælum terramque. Virg. 1. Æn. 137. i. e. Summa imis miscere,
 omnia perturbare.
 Miscere cælo maria. Virg. 5. Æn. 790.
 — maria omnia cælo
 — Miscuit, Æollis nequicquam freta procellis. i. e. Mare usque ad
 cælum fluctibus extulit.
 Miscetur murmure cælum. Virg. 4. Æn. 160. periphrafs est Tonitris.
 Mutare cælum. Hor. 1. Epist. 11. 27.
 — Cælum, non animum mutant qui trans mare currunt. i. e. Re-
 gionem.
 Negatur cælum mihi. i. e. Aditus in cælum. Sen. Oeth. v. 7.
 Prædiscere cæli morem varium. Virg. 1. Georg. 51. h. e. ut Servius ex-
 ponit, Debes cæli, id est aëris qualitatem nosse, utrum pluvius gau-
 deat, an tempore, vel frigore.
 Patet tibi cælum: i. e. In cælum admitteris. Ovid. 5. Fast. 715.
 Penetrare in cælum. In PENETRO.
 Potius cælum ipsum sustitia. i. e. Affectamus. Hor. 1. Carm. 3. 38.
 Potens cælo ereboque. Virg. 6. Æn. 247. Sic vocat Hecaten.
 Recludit cælum activa luce; de Sole inquit Virg. 4. Georg. 52.
 Rigare cælum Sol dicitur, quasi Flammi cælum conspergere. Lucret.
 lib. 4. 203.
 Ruere cælum. Ter. Heaut. 4. 2. 21. Quid si redeo ad illos, qui dicunt,
 Quid si nunc ruat cælum? Proverbialis locutio de iis, qui inaniter tri-
 ment.
 Serenare cælum, Juppiter dicitur. Virg. 1. Æn. 259.
 Servare de cælo. In SERVO.
 Solvere cælum in tartara. Virg. 12. Æn. 205.
 — si tellurem effundat in undas
 Diluvio miscens, cælumve in tartara solvat.
 Spectare cælum. Ovid. 10. Met. 140.
 Sperare cælum, Honores caelestes. Virg. 4. Georg. 325.
 — quid me cælum sperare jubebas?
 Subrubere cælum dicitur. Ovid. 2. Amor. 5. 36.
 Succedere cælo, Subire cælum. Virg. 4. Georg. 227.
 Sum. In cælo esse, pro Hominum laudibus ac præconis maxima in gloria
 versari. Cic. 2. Att. 19. Bibulus in cælo est, nec quare scio: sed ita lau-
 dator, quasi Unus homo nobis cunctando restituit rem.
 Suspiciere cælum. Virg. 1. Æn. 375.
 — aut bucula cælum
 Suspiciens, parulis captavit naribus auras.
 Tollere manus ad cælum. Hor. 2. Serm. 5. 97.
 Tangi de cælo dicuntur Fulmine percussa. Virg. 1. Ecl. 17.
 — De cælo tactas memini prædicere quercus. Afflatas & leviter ful-
 minatas exponit Servius.
 Tendere ad cælum lumina, Suspiciere in cælum. Virg. 2. Æn. 405.
 Tendere cælo palmas, Ad cælum. Virg. 2. Æn. 688.
 Tenere cælum, pro Esse in cælo. Ovid. 2. Met. 513.
 — pro me tenet altera cælum.
 Tonat porta cæli. Virg. 3. Georg. 261. Porta cæli, i. e. Aër nubibus
 plenus, per quem iter in cælum est.
 Torquere cælum apud poetas solius est Jovis. Virg. 4. Æn. 269.
 — cælum & terras qui numine torquet. Torquet, i. e.
 Ccc 3 Regit,

Regit, sustinet. Servius. Dicitur & de Atlante, a quo fabulantur poëtae cælum sustineri. Virg. 6. Æn. 797.

Vertitur cælum. Virg. 2. Æn. 250.

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox. Vertitur, i. e. In aliam faciem commutatur. Alias enim hoc epitheton cæli perpetuum est. Ideoque subiungit, Ruit Oceano nox. Hæc fere Servius.

Volat medio cæli. Virg. 4. Æn. 184.

Vivere teste cælo. i. e. In aperto, ita ut nihil clam esse velis eorum quæ agas. Sen. in Hippol. 4.

CÆLES TIS, c. [Cælestis] Quod ex cælo est. ut, Cælestis arcus. Plin. lib. 12. cap. 24.

Cælestia auguria vocant, Quam fulminat, aut tonat. Ex Festo. V. Buzenger. de Augur. cap. 15.

Animi cælestes. Virg. 1. Æn. 15.

— tantane animis cælestibus iræ? i. e. Diis superis. Serv. Aquæ, Pluvie. Liv. lib. 4. 30. Siccitate eo anno plurimum laboratum est: nec cælestes modo defuerunt aquæ: sed terra quoque ingenito humore egens, vix ad perennes sufficit annes.

Aula. Ovid. 1. Fast. 139.

Dii cælestes. Liv. lib. 1. 32. Diique omnes cælestes, vosque terrestres, vosque inferni, audite.

Dona acris mellis. Virg. 4. Georg. 1.

Flammæ. Lucret. lib. 5. 1093.

Ignis cælestis fulminis. Lucret. lib. 2. 384.

Ira cælestis, pro Dei ira. Liv. lib. 2. Sen. Oeth. 4.

Legiones cælestes illa divinaque. Cic. 5. Philipp. 28.

Mens, Divina. Ovid. 1. Fast. 534.

Monitis cælestibus aliquid agere, i. e. Divorum iussu. Ovid. 14. Met. 293. de Ulyssæ, — monitisque simul cælestibus intrat

Ille domum Circes.

Nectar. Ovid. 4. Met. 252.

Origo. Virg. 6. Æn. 730.

Ortus cælestis. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Os cælestis. Patrec. lib. 2. 64. Tullius fulgentissimo & cælesti ore lacerabat Antonium. i. e. Disertissimis orationibus.

Pabula cælestia. Ovid. 4. Met. 217. Sic ambrosiam vocat, pabulum equorum Solis.

Plaga cælestes, Regio cælestis. Ovid. 12. Met. 40.

Prodigia cælestia, E cælo nata, aut Cælestium irâ. Virg. 6. Æn. 379.

Regnum. Ovid. 1. Met. 152.

Religiones. Tacit. 1. Ann. 11. Ceterum sepultura more perfecta, templâ & cælestes religiones decernuntur. i. e. Honores divini.

Sapientia. Hor. 1. Epist. 3. 27. Quæ a cælestibus originem duxit.

Semine cælesti oriundus. Lucret. lib. 2. 990.

Solum cæleste. Ovid. 1. Met. 73.

— Altra tenent cæleste solum, formæque deorum.

Stirpe cælesti creatus. Ovid. 1. Met. 760.

Vir cælestis. Ovid. 1. Trist. 3. 37. Sic vocat Augustum.

Virum in dicendo cælestem vocat Ciceronem Quintil. lib. 10. cap. 2.

Vis cælestis. Cic. 2. de Divin. 97. Ut si jam concedamus aliquid, vim cælestem ad eos qui in terra gignuntur pertinere, confidendum sit illis, &c.

Cæleste, ablativus. Ovid. 10. Epist. 277.

Hoc mihi (nam recolo) fore ut a cæleste sagitta

Figur, erat verax vaticinata foror.

Cælestes, pl. absolute pro Diis superis. Liv. 1. 16. Cælestes ita velle.

Invisis cælestibus, Quem superi oderunt. Virg. 1. Æn. 391.

Mater cælestium, Cybele mater deorum. Ovid. 4. Fast. 276.

Munus cælestium: i. e. Deorum. Cælestium, pro Cælestium. Stat. 1. Silv. 2. 209.

Templa cælestium. Lucret. lib. 6. 1272.

Voluntas cælestium. Cic. 4. Philipp. 10. Si enim tantus consensus omnium sine impulsu deorum esse non potuit, quid est quod de voluntate cælestium dubitare possumus?

Iniquos cælestes facere. i. e. Iratos reddere. Ovid. 8. Epist. 87.

Colere cælestes. Cic. 2. de Legib. 19. Divos, & eos qui cælestes semper habiti, colunt.

Tentare cælestia: i. e. Aggredi res honore cælesti & immortalitate dignas. Hor. 1. Epist. 17. 34. Immo summam & diis parem felicitatem allequi, ut Attingere cælum digno, in CÆLUM.

Cælestissimus, superl. unde Cælestissimum os M. Tullii Ciceronis, apud Patrecul. lib. 2. 66. Paulo ante idem Ciceronis os vocaverat Fulgentissimum & cæleste. Rursus lib. eodem, c. 104. Protinus ab adoptione missus cum eo Præfectus equitum in Germaniam, successor officii patris mei, cælestissimorum eius operum per annos continuos novem præfectus aut legatus, spectator, & pro captu mediocritatis meæ adjutor fui.

CÆLIS TIS, is. f. Subst. Dea Afrorum. Lege de ea Petr. Pithœum Subseciv. 1. 4. Selden. de Diis Syris, 2. 2. Lips. Epist. Quæst. lib. 5. ep. 22.

CÆL ESTUS, l. m. Deus idem, quem videntur in utroque sexu collocasse, ut alios deos, gentiles. Tertull. Apolog. c. 12. (24.) Unicuique provincie & civitatis suus Deus est, ut Syriæ Astartes, ut Arabiæ Diiæres, ut Norico Belemus, ut Africæ Cælestus. Al. Cælestis. Hujus Cælesti meminit Ulpian. tit. 22. ejus libri, qui inscribitur Tituli ex corpore Ulpiani. Hunc Lactant. 1. 1. c. 15. Uranum vocat.

CÆLICOLA, c. c. [Cælicola] Habitatior cæli. Virg. 2. Æn. 641.

Me si cælicola voluissent ducere vitam.

Omnes cælicolæ, omnes supra altra tenentes. Virg. 6. Æn. 787.

Genitrix cælicolum, pro Cælicolarum, Cybele. Sil. lib. 17.

Maxima cælicolum Juno. Catull. 68. 138.

Rex cælicolum, Juppiter. Virg. 3. Æn. 21.

Cælicolæ etiam Sectæ nomen apud Judæos, Effensorum portio, quo pertinet Titulus Cod. de Judæis & Cælicolis. V. Scalig. Elench. Tribrebuti Serariani cap. 31. Et a Paganis Judæi per convivium vocabantur Cælicolæ. V. Barth. Adverf. lib. 59. p. 2799.

CÆLIFER, dicitur Atlas, quem poëtae fingunt cælum sustinere. Virg. 6. Æn. 797.

— ubi cælis Atlas

Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.

Manus cælisera. De Hercule, Seneca in Herc. fur. v. 528. Quia idem onus aliquando fuit.

CÆLIGENUS, a. um. Cælo genitus. Apul. de Mundo p. 57. Cæligenæ stelle. Est & Saturni epitheton, quia Cælum patrem habuit.

CÆLILOQUUS, a, um. Commod. Infract. 60. Cæliloquus Esajas.

CÆLIPO TENS, entis. Plant. Perf. 5. 1. 7. Diique alii omnes cæliopotentes.

CÆLIPES, um. [Cælipis] Qui cælum habitant. Adjective & Substantive pl. numero obviunt. Ennius apud Cic. 2. de Divin. 104.

Ego Deum genus esse semper dixi, & dicam cælum, Creator cælitum. Epitheton Jovis. Sen. Hippol. 8.

Gratiam reddere cælitibus. Tibul. lib. 2. 1. 36.

Cæli, singulari numero, casu auferendi, legitur apud Ovid. 4. de Pont. 6. 17.

Quale tamen potui de cælite, Brute, recenti Vestra procul postus carmen in ora dedi. Cælitum vocat Augustum.

Regnis cælitibus pulsus. i. e. Cælestibus. Ovid. 1. Fast. 23. Hujus nominativus Cælitia esset, si usquam inveniretur.

CÆLITUS, Adv. significat E cælo: sicut Divinitus, A Deo. Hieronymus, vit. Pauli erem. pr. Tandem cælitus inspiratus, præciam morfu linguam in osculantis se faciem exiit. V. Ammian. 23. 22. & Lactant. 4. 2.

C E M

CÆMENTUM, i. n. plur. [Cæmentum] Cæmenta, quasi Cædimenta, a Cædendo: sunt Lapides cæsi rudes & informes; non tamen quadrati: alii vero vocant Lapides rudes & informes & non cæsos. V. Pitific. Lex.

Cæmentum, Opus ipsum constructum cæmentis. Plin. lib. 36. cap. 22.

E reliquis pallidus, in cæmento raro utilis.

Cæmentum molle. Vitruv. lib. 2. V. ORDINARIUM.

Cæmenta, Materia qua fit ædificium. Ulp. in l. Redemptores. D. De rei vendicat. Redemptores qui suis cæmentis ædificant, statim cæmenta faciunt eorum, in quorum solo ædificant. Qui furnissent de matiere.

CÆMENTA, r. f. Ennius, Labat, labuntur saxa, cæmenta cadit. Nonius 3. 42. Merc. Lababuntur saxa, cæmenta cadunt.

CÆMENTARIJ, [Cæmentarii] dicuntur Cæmentorum, hoc est ædificiorum quæ ex lapidibus sunt, structores, quos Fabros murarios appellant. Hieronym. Paulino, Epist. 103. c. 6.

CÆMENTITIVUS, a, um. Adj. [Cæmentivus] Quod cæmento constructum est. Vitruv. lib. 2. cap. 8. Itaque pilis lapideis, structuris testaceis, parietibus cæmentitiis, altitudines extractæ.

Cæmentitia fundamenta. Jabolenus in l. Qui domum D. Locati. Is vicinus quum ædificaret in suo, terram in eam aream, amplius quam fundamenta cæmentitia locatoris erant, congeffit, &c.

Cæmentitius rivus. Ulpian. in l. Servius. D. de Rivis. Servius & Labeo scribunt, si rivum, qui ab initio terrenus fuerit, qui aquam non continebat, cæmentitium velit facere: audiendum esse.

C E N

CÆNE, [Cænè] Urbs circa finem Laconie, Tanaron ante vocata. Hinc Cænites portus apud Plin. lib. 4. cap. 5. Et Cænæus dictus est Jupiter ab Ovidio. 9. Met. 136. Victor ab OEchalia Cænæo sacra parabat. Vota Jovi.

[Hæc fere Hermol. ad Plin. Sed Schönertius portum apud Plin. restituit Hard. q. V. Cænæus autem Jupiter a Cænæo Eubææ inf. promontorio dictus est, quod a Cænæ, five Cænepoli, i. e. Tanaro Novo seu Restituto, longe diveritum.]

CÆNE, Insula quædam parva in mari Siculo, in Africam versa, cui vicina est Canos & Melite, teste Plinio lib. 3. cap. 8.

CÆNEUM Promontorium, V. CENÆUM.

CÆNEUS, duarum syllabarum, [Cænèus] V. CENIS.

CÆNICA, Thraciæ regio. Plin. lib. 4. cap. 11. Intus Bizya, arx regum Thraciæ, a Tereti nefasto crimine invisâ hirundinibus, regio Cænica, colonia Flaviopolis, &c.

CENITES portus, V. CENÆ.

CENIS, [Cæniss] Elari Lapidæ fuit filia, quæ a Neptuno compressa hoc præmiis petiit, ut in virum mutaretur: quod adeo non ægre a deo imperavit, ut etiam invulnerabilem esse voluerit, vocataque postea fuit Cænæus. Qui tandem in tumultu Ephesiarum contra Centauros, quum ferro occidi non posset, arborum congeffo agere oppressus & suffocatus, Neptuni beneficio in avem mutatus est. Fabulam habet Ovid. lib. 12. Met. Fab. 4. Virg. 6. Æn. 448.

— & juvenis quondam, nunc femina Cænæus, Rursus & in veterem fati revoluta figuram.

Cænî, vocandi casus a nominativo Cænîs. Ovid. 12. Met. 479.

Ette, Cænî, feram?

CÆNOTROPÆ, [Cænotropæ] Dicitæ fuit Anii & Dorippes filiae OEno, Spermio, & Elais, quasi In novas formas omnia vertentes, eo quod id illis imperiverat Dionysius, ut quicquid tangerent, in triticum statim verteteret, & vinum, ac oleum. Ex Cæll. lib. Antiq. Lect. 7. cap. 15. extr. [Hæc quidem ille. Sed errore nominis deceptus videtur, Cænotropæ enim, Cænotropæ, i. e. Vini matricæ dicitæ sunt Anii filia. V. quæ Viri docti ad l. 1. extr. dict. Cretenf. & Ovid. l. 13. Fab. 4. adnotantur.]

CÆNYS, [Cænys] Italiæ promontorium est, quod adversum habet & oppositum Pelorum in Sicilia XII stadiorum intervallo. Plin. lib. 3. cap. 6. Stephanus perperam Insulam facit.

C E P

CÆPA Canina, Herba eadem cum Pelecino. V. PELECINUS.

CÆPE, V. CEPÆ.

CÆPI, [Cæpæ] Præteritum a Capio, capis. Scribitur rectius sine diphthongo. V. CAPIO.

CÆPIO, [Cæpius] cognomen fuit gentis Serviliæ, quo familia hæc ceteris a gentilibus distinguebatur. Sunt enim & Servilii Anale, Casæ, Fidenates, Genifii, Glauciæ, Globuli, Prisci, Rulli, Structi, Tuccæ, Vatiæ &c.

Cn. Servilius Cæpio, cof. fuit cum Q. Pompejo, auctore Cassiod. Apiano, Vellei. l. 2. 21. & successit Q. Fabio in Hispania, quam ducè Viriatho rebellantem, eo per insidias sublato, pacavit. V. Flor. 1. 2. c. 17.

Epit. Liv. 1. 54. Entrop. 4. 7. [Aliis tamen is Q. Servilius est, qui anno sequenti cum C. Lælio cof. fuit.]

Q. Servilius Cæpio, cum C. Attilio Serrano cos, teste Cassio l. ut opinor, est ille, quem Gellius scribit oppidum Tolofam diripiisse, & quicquid in templis auri fuit furtulisse: Quum, ut idem scribit omnes qui rei gestæ interfuerunt misere perierint. Ipse contra Cimbro cum Cn. Mallio consule missus, victus & Castris, cxx millib. cæsis, exutus est. Et quoniam temeritate ejus ea clades accepta fuerit, in judicium vocatus, a populo Ro. damnatus, ejusque bona, primum post regem Superbum, publicata sunt, abrogatoque imperio, in vinculis publicis extinctus est. defuncti quoque corpus in scalas Gemonias abjectum est. V. Epit. Liv. lib. 67. Gell. 3. 9. Valer. 6. 9. 13. Justin. 32. 3. Penultima Strabo l. 4. conf. Aurum Tolofanum in AURUM.

Cæpio appellatus est & M. Brutus, more Romano, posteaquam a Q. Servilio Cæpione avunculo suo adoptatus fuit. V. Fulv. Ursin. ad Junia gentis denarios. Scribitur & Cæpio, sed perperam, ut ex iisdem den. constat.

C Æ R

CÆRE, n. [Καίρη] Straboni, Καίρη Stephano in Ἀρχαία.] indeclinabile, ut apud Liv. 5. 40. vel CÆRES, itis, apud Virgilium: Municipium fuit Tusciae, non longe a Tarquinis, quondam Agylla nominabatur: quæ a Pelasgis e Theffalia profectis condita fertur. Testis Plin. lib. 3. cap. 5. Liv. 5. 40. de L. Albino: Virgines sacraque in plaustrum imposuit: & Cære, quo iter sacerdotibus erat, pervexit. Virg. 8. Æn. 597. Est ingens gelidum lucus prope Cæritis amnem

Religione patrum late facer. Verum tam splendida, tamque gloriosa quondam civitas, vixitum hac ætate urbis vestigia servat. Vicina sane magis fulgent balnea, quæ vulgo Cæretana vocantur, propter eos qui ad ea curandæ valetudinis gratia proficiscuntur. Dicitur est autem Cære, quod quum Lydi, qui postea Tyrreni dicti sunt, illam urbem oppugnarent, missique fuissent a duce exercitus quidam milites, qui nomen urbis ex primo quoque incolæ sciscitarentur: iique qui factus illis esset obviam, non intelligens quod quererent, optata illis felicitate ut solent salutantes, dixisset Græcam vocem Καίρη, Tyrreni potiti oppido id ei nomen, Cære nempe, imposuere. Hæc fere ex Strab. l. 5. Historia tamen paulo aliter narratur a Servio in 8. Æn. d. l. ex Hygino. V. AGYLLA. Hodie Cerveteræ.

Dicitur & Cærète, is. n. pro eodem. Virg. 10. Æn. 183.

Qui Cærète domo, qui sunt Minionis in arvis. Ac si diceret, Qui sunt domo Carthagine. Servius. Valer. Max. lib. 1. cap. 1. 10. Virgines & sacra imposita Cærète oppidum pervexit. [In codd. emend. est Cære in opp. Apud Virg. Cære non substantivum, sed adjectivum nomen esse alii putant: Servio est sextus a Cære V. in CÆRITES.

CÆRETANUS, a, um. [Καίρηταινος] Adj. ut Cæretanus annis ad Cære urbem. Plin. lib. 3. cap. 5. [Hinc Cæretani vel Cæretani Italici circulares vocantur, qui vulgo verbosus Strophis imponunt, medicinæ, aliarumque rerum scientiam professi; quod oppido ipsorum Cærète quondam a Romanis solo æquato, ad inopiam redacti ejusmodi sibi vanitate necessaria ad vitam tolerandam corradere cogenter, qui vulgo Gallis Charlatans vocantur, si credimus Rhodigino l. 11. c. 8. Verum id genus hominum multis ante seculis passim jam in Græcia & Italia, nec minus in ipsa Barbaria notum fuisse facile mihi, si id agerem, demonstrare liceret.

CÆRITES, Qui ex oppido Cære erant. Gell. lib. 16. cap. 13. Primos autem municipes sine suffragii jure, Cærites esse factos accepimus: concessumque illis, ut civitatis Romanæ honorem quidem caperent, sed negotiis tamen atque oneribus vacarent, pro sacris bello Gallico receptis, custoditisque. Hinc Tabulæ Cærites appellata versa vice, in qua Censores referri jubebant, quos note causa suffragiis privabant. Hæc Gell. Liv. 7. 20. Cæritem populum Tarquiniensibus adjunctum fama ferebat. [Cl. Cellarius Geogr. Ant. 2. 9. 2. 21 §. Gentile hoc nomen putat etiam per e porrecto offerri posse Cærètes, idque ex supra allato Virgilii loco, Qui Cærète domo, asserere nititur. Ita sane Sil. 10. 484. Clusina venere domo. Quin Aquas Cærètes etiam memorat Liv. l. 22. c. 1. Nisi Cærites scribendum est, quomodo alias id nomen apud eundem effertur. Apud Virg. ipsius oppidi nomen dixerim potius, quod in obliquis duobus modis hexisse veteres, innotuit Servius. De Cæritem tabulis V. in ÆRARIUS post æs.

CÆREFOLIUM, Herba est, quam Pæderota Græci vocant, cuius meminit Plin. lib. 19. cap. 8. Scribitur & Chærefolium & Chærephylum. q. V.

CÆREMONIA, æ. [ἑρμονία] & CÆREMONIÆ, arum. pl. dicuntur Ritus sacri. Festus, Cæremoniarum causam alii ab oppido Cære dictam existimant: alii a Caritate dictam judicant. Valerius l. 1. c. 1. 10. Cum de L. Albino, qui Virgines Vestales, urbe a Gallis capta, cum sacris fugientes, plaustrum suo Cære pervexerat, proposuisset, Ubi cum summa, inquit, veneratione recepta, grata memoria ad hoc usque tempus hospitalitatem humanitatem testantur. Inde enim institutum est Sacra Cæremonias vocari, quia Cæretani ea in fracto reip. statu, perinde ac hœrentes coluerunt. Conf. verba Legatorum populi Cæritis ar. Liv. 7. 20. Sabinus apud Gell. lib. 4. cap. 9. a Cærendo deducti. Cic. 1. Tusc. 24. Tum e pontificio jure, & cæremonis sepulcrorum intelligi licet. Promptus animus ad capessendas cæremonias. Tacit. 4. Ann. 16. Accedere ipsius cæremonia difficultates. Idem ibid.

Scientia cæremoniarumque vetus. Tacit. 6. Ann. 12.

Cæremonia & religio. Cic. 2. de Legib. 55. Totaque hujus juris compositio pontificalis, magnam religionem, cæremoniamque declarat. Cæremonia denariæ & tricrenariæ dicebantur, quibus sacra adituris, decem continuis rebus, [lege Diebus] vel triginta, certis quibusdam rebus cærendum erat. Festus.

Afferre cæremoniam. Cic. 2. de Invent. 161.

Facere ludos sanctissimos diis maxima cum cæremonia. Cic. 7. Verr. 36.

Polluere cæremoniam loci. Tacit. 14. Ann. 22. Videbatur potus sacros & cæremoniam loci corpore toto polluisse. De Nerone, qui in aqua Martia nataverat.

Cæremoniam legationis, quasi Sanctitatem & religionem, Cic. metaphorice dixit, de mandati judicio loquens, pro Rosc. Amer. 113. Qui non negligentia privatum aliquod commodum læserit, sed perfidia legationis ipsius cæremoniam polluerit, maculaque affecerit: qua is tandem poena afficitur?

CÆREMONIALIS, vel CÆRIMONIALIS, e. Arnob. lib. 7. p. 237. O Deorum sublimitas præpotens, quam venerari, quam colere officiis omnibus cæremonialibus debes.

CÆREMONIOSUS, a, um. Idem. Ammian. 22. 37. Per septem cæremoniosos dies, &c. ita etiam Valefius p. 336.

CÆRES, itis. CÆRETE, is. CÆRETTANUS Annis. V. CÆRE.

CÆRICÆ, [Καίρηται] a Græcis Horæ dicebantur, quas Latini Temporalis fere vulgares nominant. Horarum siquidem duo genera fuere: namque ex his quædam æquinoctiales, ἰσημεριῶν dictæ, quæ pro qualitate temporum, licet uniformes essent, diem a nocte dissimili numero variarunt: alie Cærice, seu temporales, quibus singuli dies æstu pariter atque hyeme, duodenis horis continentur. Solaria enim antiqui eo libramento habuere distincta, ut sexta diei hora, meridies: noctis quoque sexta hora, media nox designaretur. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 20.

CÆRINTHE, V. CÆRINTHE.

CÆROMA, V. CÆROMA.

CÆRULUS, a, um. [ζαλευρός, κούριος] Adj. quasi Cæculus. unde Cærneum mare a Cæli colore nominatum est. dicitur etiam Cumatilis color, quod Græci κούριον fluctus vocant. Virg. 1. Georg. 453. de Solis agens coloribus,

Cæruleus pluviam denuntiat, igneus Eurus. Color cæruleus, & Aquæ marinæ non idem est, ut patet ex Celfo lib. 7. ubi de suffusione loquitur. Budæus. [Locus est cap. 7. Segm. 14. Sed nihil ad rem subiectam facit.

Angues cærulei. Virg. 4. Georg. 482. V. Draco.

Aqua. Ovid. 8. Met. 229.

Bacca Laui. Plin. lib. 15. cap. 30.

Britanni cærulei. Martial. lib. 11. 54.

Claudia cæruleis quum fit Rufina Britannis Edita, &c. V. BRITANNUS.

Cucumis. Propert. 4. 2. 43.

Cæruleus cucumis, tumidoque cucurbita ventre. Dei cærulei, Marini. Ovid. 2. Met. 8. Cæruleus habet unda deos. Sic Fratrem cæruleum Jovis, Neptunum vocat. 1. Met. 275. Nec cælo contenta fuit est Jovis ira, sed illum Cæruleus frater juvat auxiliariis undis.

Draco cæruleus. Ovid. 12. Met. 13. Idem de Cadmo in draconem verso 4. Met. 577.

Durateque cuti squamas incrementa sentit, Nigraque cæruleis variari corpora guttis. Et Virgil. de angue supra, & pariter 5. Æn. 87.

Cæruleæ cui terga nocte, maculosus & auro Squamam incendebat fulgor. Ubi Servius, Cæruleæ nocte, & fulgor auro variatus incendebat. i. e. Illustrabat. conf. mox Serpens. Glacies cærulea. Virg. 1. Georg. 236.

Mare. Sen. in Hippol. 12.

Mors. Ovid. ad Liv. 93. Lumina cærulea jamjam natantia morte. i. e. nigra. Navis. Virg. 5. Æn. 123. Ubi Servius, Cærulea, aut Nigra, aut alta carina. [More suo nihil dicens. Solebant naves Cæruleo fœno veneto colore plerumque pingi. V. Scheffer. de Milit. Nav. 2. 6. pr.

Nubes. Cic. in Arato,

Ipseque cærulea contextus nube feretur. Oculi cærulei Neptuni. Cic. 1. de Nat. Deor. 84. V. Suet. Galb. 21. Pistris cærulea. Cic. in Arato, v. 275.

Cæruleæque feram caudam pistricis. Pontus cæruleus. Virg. 2. Æn. 182.

Pubes cærulea Germaniæ. Hor. Epod. 16. 7. Cæruleam vocari dicunt interpretes, Ob cæruleum oculorum colorem, omnibus fere Germanis communem. Bonifius de glasto intelligi mavult. V. ipsius & aliorum in Horatium annotationes.

Serpens cæruleus. Ovid. 3. Met. 38.

Cæruleus, pro Atro. Sic enim Turnebus in illud Virg. 5. Æn. 10. Olli cæruleus supra caput addidit imber. hic crediderim, inquit, Cæruleum Græcorum more pro Atro poni.

Ἡ δὲ κούριον ἰσὶ ἐρῶσι νένυθ κούριον. i. e. Cæruleis supercilii, quod valet nigris, consensu Græcorum grammaticorum: sic, 6. Æn. 303. cærulea subvectat corpora cymba. interpretor, Atra & nigra. Hæc ille. Servius autem hodiernæque Edit. ibi legunt Ferruginea cymba.

Cæruleus Tiberis, pro Alto five Profundo. Virg. 8. Æn. 64. Ita enim natura comparatum est, ut que aqua pauca est & maxime fluens, albecat magis: quæ autem alta & profunda ac tranquilla, magis ad glaucum & cæruleum colorem transeat, qui ex densitate albi ac nigri fieri solet & veluti multa reverberatione lucida coloris albi.

Vexillo cæruleo donavit M. Agrippam, ob navalem victoriam Augustus. Suet. in vita Aug. cap. 25. V. ibi Pitifc.

Vittis cæruleis aræ mœstæ, Manibus structæ. Virg. 3. Æn. 64.

CÆRULUS, i. m. Nomen fontis. V. Suet. in Vita Claud. cap. 19. & Plin. 36. 15.

CÆRULUM, i. n. Arenæ genus est, quæ in auri atque argenti metallis nascitur, pictorum usus: cujus tria sunt genera, Ægyptium, Scythicum, & Cyprium. V. Plin. lib. 34. cap. 12. & 13.

CÆRULATUS, a, um. ut. Cum cæruleatus & nudus, caputque redimitus arundine, & caudam trahens, genibus innixus glaucum saltasset. Patere. lib. 2. 83. De Planco. i. e. Cæruleo colore pictus, ut Deum marinum representaret.

CÆRULUS, a, um. Adj. [κούριος] Idem quod Cæruleus. Catul. 62. 7. Cærulea verrentes abiagnis æquora palmis.

Ore cæruleus. Cæruleum habens os Acis in amnem versus. Ovid. 13. Met. 895. Annis cæruleus. Stat. 1. Silv. 5. 51.

Afra. Cic. in Arato.

Barbis cæruleis hispidus. Apul. Metam. lib. 4.

Colla. Virg. 2. Æn. 381. de Angue loquitur.

Coma. Ovid. 11. Met. 158. de Tmolio monte.

Ficus baccis cærulea. Ovid. 10. Met. 98.

Flosculos cæruleos. Apul. Metam. lib. 2.

Freta. Virg. 10. Æn. 209.

Grex cæruleus Nereidum. Sen. in Hippol. 5.

Lacus cæruleus. Claud. in Apon. 28.

Forma cærulea maris. Ovid. 2. Amor. 11. 12.

Nota cærulea. Sen. Hippol. 10.

Plaga olearum cærulea. Lucret. lib. 5. 1373. Plagam priore brevi, regionem quondam, aut tractum oleis consitum intelligit, quarum fructus cæruleo sunt colore.

Super-

crispus, crassus, caesus. Ubi Donatus, Caesius, Glaucus oculis, quasi Felis oculos habens. Unde Caesares dictos quidam putant. Cic. 1. de Nat. Deor. 84. Apollinem semper imberbem, caesios oculos Minervae: caeruleos Neptuni. Fronto apud Gell. lib. 2. cap. 26. Nostris Latinis veteribus Caesia dicta est, quae a Graecis καεσιαντι, ut Nigidius ait, de Colore caeli, quasi Caesia. Alii Caesios interpretantur oculos, quibus inest fulgor quidam visu horrendus. Tales sunt oculi leonis, micant illi, velut ignis penitus flagrans. Qui caesius est, eadem quodammodo oculis minari videtur: qualis praetio gaudens & caede dicitur fuisse Minerva, ubi id Caesia dicta. Tales erant oculi Catilinae apud Ciceronem, quos propterea Sallustius vocat Foedos. [Uti alii quicunque sunt, magnas nugas agunt pullissime, contra itante veterum auctoritate. Lucret. l. 4. 1154. Caesia, Palladian; nervosa & lignea, Dorcas.

Ceterum & super. Caesissimus profert Varro L. L. 7. p. 99. ed. tert. Steph. si lectio sana est.

CAESIO, is. [καεσιαν] Praenomen Romanum. Caesones appellantur, Ex utero matris exacti, inquit Festus. Plin. lib. 7. cap. 9. Nervisque Caesario, a caelo matris utero dictus: qua de caesa & Caesones appellati. Caeso Quintius, L. Quintii Cincinnati fil. ferus juvenis, qui, factione tribunicia, falso crimine urbe pulsus est. Liv. 3. 11. &c. V. eundem de Caesone Fabio lib. 2.

CAESONIUS, i. m. a Caesone, nomen Romanum gentile. V. Martial. 7. 43. CAESONIA, e. f. Uxor Caligulae, a qua creditur philtro potionatus. Suet. Calig. cap. 50. Juven. 6. Sat. 616. Hinc

CAESONIANUS, a, um. Adj. ut, Caesonianum praecipuum. Col. 1. 4.

CAESPES, vel CAESPES, itis. m. [βαλεθ, βαλαξ, γειμεθ, λοχηθ] a Caedo fit; & est Terra cum herba in modum lateris caesa, vel Frutex recisus, ac truncatus, auctore Felto. ubi Scalig. V. Dicitur est autem quod pedem caedat. Lucan. lib. 1. 512.

Et fubitus rapti munime caespitis agger. Cic. pro Caecin. 60. Non esse arva, caespites, neque glebas.

Congestum caespite culmen. Virg. l. Ecl. 69. i. e. Terra cum propria herba evulsa. Servius. [Quod quo pertinet stupor meus non affequitur. Intelligo autem Culmen i. e. tugioli tectum, ut affolet ex incuria, vivo, caespite, i. e. viridi gramine, oblitum. Caespitis herbae. Ovid. 15. Epist. 147. Festus caepes. i. e. Ara ex caespitibus confecta, Juven. 12. Sat. 2. Fortuitus caepes. Hor. 2. Carm. 15. 17.

Nec fortuitum spernere caespitem Leges libebant. Sensus est: Qui ex ejus terrae caespite, quae cuique forte obtigerat, non aedificasset ductis lateribus, aut etiam crudo ipso caespitio solo minimo sumpto, legum praenis obnoxius erat, quum sumptuosam aedificationem publiciorum in oppidis operum, & solidam e laxo quadrato structuram templorum, non privatorum aedificiorum, esse vellent. Turneb. Adv. 10. 21. extr. Fragilis caepes. Lucan. lib. 6. Gramineus madidam caepes obumbrat humum. Ovid. 2. Amor. 16. 16. Imo de caespite. Virg. 4. Georg. 273. Al. uno. Mollis. Sen. Oeth. 5. Nudo projectus caespite. Stat. 12. Theb. 328. Tener. Ovid. 15. Epist. 160. Viridis. Virg. 3. Aen. 304. i. e. Herbofus. Servius. Aggerbatur caepes. Tacit. 1. Ann. 19. Caespitem portare, inter milites infirmus erat gradus; hinc Augustus militum delicta punire volens, eos caespites portare fecit. Suet. in Aug. cap. 24. Obrutum levi caespite cadaver. Suet. in Calig. cap. 69. Caepes, metaphorice pro Ara. E caespite enim, velut in castris, fubitas sibi aggerabant aras, & caespitem pro ara habebant. Hor. 3. Carm. 8. 4. — postitque carbo in caespite vivo. Et iterum, 1. Carm. 19. 13. Hic vivum mihi caespitem, & Verbenas pueri ponite. Sed & caespitem interdum Romano ritu aras imponebant, ut Servius notat. Prudent. Σπφ. Hym. 5. 50. Aut ara, thure & caespire Precanda jam nunc est tibi. Turnebus. V. in seq. dict.

Caepites etiam inserviebant tribunali castris. Tacit. 1. Ann. 18. 2. Congerunt caepites, extruunt tribunal. Plin. Paneg. cap. 56. Multa post secula tribunal viridi caespite extractum. V. Liptium ad utrumque locum, & dict. seq.

Caepes etiam Sepulcrum significat.

CAESPITIUS, a, um. Adj. [βαλεπιδος] Quod fit ex caespitibus. Unde, Caespitium tribunal, vocatur Suggestum ex caespitibus factum. Flavius Vopiscus in Prob. cap. 10. Demde concursus ad caespitium tribunal. i. e. Castris. Sic Plin. in Paneg. V. CAESPES.

Ara caespitiæ. Julius Capitol. in Balbin. cap. 11. Centum aras uno in loco caespitiæ extruuntur.

CAESPUSUS, a, um. Caespite plenus. Columel. 10. 130. — caespio litore Cumae. [Sed merito suspecta lectio est. Tentant varie Critici. Vix tanti conjecturam facio, ut exquiram, an Piscofo, vel Herbofo liceat reponere? Cespofa probari aliis miror.]

CAESPITO, are. Caespitare, dicimus, Quum pede aliquid percipientes, quasi ruere cogimur. Dicitur caespitare, quasi Caespitem offendere, vel in caespitem ferri. Unde

CAESPITATORES Equi, Qui saepe in caespitem, aut lapidem, aut aliud offendiculum impingunt, teste Serv. in Virg. 11. Aen. 671. [Sed merito hoc quoque verbum in classem suspectorum retulit Voss. de vit. Ser. 1. 123.]

CAESTIVUS, teste Seneca, Suafor. 7. extr. Homo erat natuissimus, fed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infestus, quod illi non impune cessit. Nam quum M. Tullius Ciceronis filius Afram obtinere, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit praeter urbanitatem, coenabat apud eum Caestivus. M. Tullio & natura memoria demperat, & ebrietas, liquid ex ea supererat, subducebat: subinde interrogabat, qui ille vocaretur qui in imo recumberet: & quum sepe subiectum nomen Caestii excidisset, novissime servus, ut aliqua nota memoria eius faceret certiore, interroganti domino, quis ille esset qui in imo recumberet, ait, Hic est Caestius, qui patrem tuum negabat literas scisse. Afferri protinus flagra iussit, & Ciceroni, ut oportuit, de corio Caestius satisfecit. Hinc adagium ortum est, De corio satisfacere, quum quis scilicet ob illatam injuriam flagris conciditur. Cael. Antiq. lib. 14. cap. 7.

CAESTRUM, V. CAESTRUM.

CAESTUS, tis. m. [καεστωι ιερωντε] Genus clavæ pilas plumbeas loribus appensas habens: quo Darceta & Enticulum pugnae legimus. Virg. 5. Aen. 69.

Suo crudo fudit pugnant committere caestu. Ubi Servius, Crudo caestu, aut crudeli, aut duro. Crudum caestum dixit Virgilius, quod e corio crudo bubulo fieret. Caestus autem per diphthongon, Pugillum arma significat. Habet etiam pluralem numerum, & est quartae formae. Nam Caestus, caesti, numeri tamen singularis, sine diphthongo Bell-teum Veneris significat. Caestus, inquit Caestus, vocatur, quibus pugiles dimicant, & genus quoddam muliebris ornatus. [Quod ipsum negabat Servius. Festum, seu Paulum tamen defendi posse putat Daceryus, quasi a v. κεία nempe utrumque vocabulum derivetur, & sine diphthongo scribendum sit. Sed certum est, Graecos posteriori tantum vocabulum, quod sine diphthongo scribitur, idque pro Zona muliebri perpetuo usurpasse. Caestus vero, quibus pugnae pugnos ardebant, οφθαλμοι & μυρμηκας, & frequentius simpliciter καεστωι appellabant, quod Iorei essent, teste Polluce l. 3. S. 150. Diog. Laert. l. 6. S. 142. Cynicorum principem narrat, cum a Midia pugnis caestus esset, dicente tria millia tibi in mensa posita sunt, posttridae sumptis pugillum loribus, (πυκνους λαβον ιερωντες) ac pugnis pariter conciso eo, eadem verba regestisse. Plumbo tamen, ferroque infuso pondus additum caestibus fuisse docet Virgil. 5. Aen. 405. Eorum inriginem ex monumentis antiquis exhibet Hieronym. Mercurial. l. 2. de Arte Gymn. c. 9. sub fin. quem omnino adi. Qui clavæ genus dicitur videntur cum Plumbatis confundere. Aptus caestibus. Sen. in Med. 2. Infesti caestus. Stat. 6. Theb. 726. Tragicus caestus. Lucan. ad Pison. 226.

Maccenas Tragicis quatientem pulpita caestu Erexit Varum. i. e. Varum poetam Tragicum.

Bellare caestu. Stat. 6. Theb. 826.

Contundunt caestibus. Cic. 2. Tufc. 40. Inde pugiles caestibus contusi, ne ingemiscunt quidem.

Dare brachia experienda caestibus. Ovid. 2. Fast. 367.

Decernere valido caestu. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 238.

Explorare caestus. Stat. 6. Theb. 761.

Exuere caestus, & Manibus inducere caestus: contraria. Virg. 5. Aen. 420.

Exuere, Projicere, solvere. Servius.

Inducere manibus caestus. i. e. Inducere. Virg. 5. Aen. 379.

Inducere caestus. Valer. 4. Argon. 251.

Librare caestus in aliquem. Virg. 5. Aen. 479.

CAESULIÆ, dicti sunt, Qui caesios oculos habent. Festus.

CAESUM, i. CAESURA, CAESURATIM, CAESUS. V. in CAEDO.

CAETABULUM, i. n. alias Smyrneum. Cato de R. R. cap. 102. Melanthii caetabulum, quod medici vocant Smyrneum. [Vox nihili est, legendum Acetabulum, ut monuit in Thesuro Lipsi Cl. Gesnerus.]

CAETERUS, a, um. sing. fed CAETERI, æ, a. usitatoria plurali. Caeterus in nominativo legitur apud Catonem in quibusdam codicibus, de R. R. cap. 22. Caeterus ornatus domi, Pompeii emptus est. fed Mentibus, & Popma illa verba non agnoscunt. Scribitur & sine diphthongo CAETRI, in monumentis antiquis.

CAETRA caetera. Virg. 3. Georg. 62.

Diligentia. Plin. lib. 2. Epist. 16. Tu quidem pro caetera tua diligentia admones me. h. e. Quam soles in aliis quoque rebus praestare. Alii codices habent, Pro cetera tua diligentia. [Quod minus placet.]

Exercitum caeterum. Gell. lib. 3. cap. 7. & Sallust. Catilin. cap. 59.

Jurisdicctio. Cic. 6. Att. 2. Jam caetera jurisdicctio, nec imperita & clemens, cum admirabili facilitate.

Omne caeterum. Liv. lib. 22. cap. 20. Inde jam praeda gravis ad Longunicam pervenit classis: ubi vis magna sparii, ad rem nauticam congesta ab Aldrubale. Quod satis in usum fuit sublatum, caeterum omne incensum est.

Pauca caetera. Lucret. lib. 2. 103.

Turba. Hor. 2. Serm. 8. 26.

Vita videlicet caetera eorum huic sceleri obstat. i. e. Hujus sceleris poenam deprecatur: vel suspitionem amolitur. Sallust. Catil. 61.

Caetera mitte loqui. Hor. Epod. 13. 10.

Caetera absolute, pro Quantum ad caetera atinet, Hellenismus est non inelegans, ut, Ergo virum, caetera egregium, secuta quam in petendo habuerat, etiam regnantem ambitio est. Liv. 1. 35.

Fulvus caetera. Hor. 4. Carm. 2. 60.

Lætus caetera. Hor. l. Epist. 10. 50.

Excepto quod non simul esses, caetera latus.

Et caetera, absolute positum. Cic. 2. de Orat. 141. Si mihi filius gignitur, isque prius moritur, & caetera, tum ut mihi ille sit haeres. Idem in Top. 28. In partitione quasi membra sunt, ut corporis, Caput, humeri, manus, latera, crura, pedes, & caetera.

Et caetera ejusdem generis. Cic. in Top. 48. Ut dignitas, indignitas, humanitas, inhumanitas, & caetera generis ejusdem.

Itemque & caetera. Cic. 2. Att. 19. Eandem virtutem istam veniet tempus quum graviter gemes, totius theatri clamore dixit, itemque & caetera.

Caeteri & caetera ejusmodi, ut, &c. Cic. 4. Fam. 4. De reliquis nihil melius ipso est. caeteri & caetera ejusmodi: ut si alterum non necesse sit, audire ea malis quam videre. In omnibus his Tullii locis si de legendum esse dicunt Lambinus & Gruterus. Sed omnes libri impressi exhibent.

Præpositio Ad ab Horatio & aliis adiecta est. l. Epist. 10. 37.

— ad caetera pene gemelli. Bentleius ibi legit At caetera.

Hunc quasi gradum quendam atque additum ad caetera jactum intelligit. Cic. 2. de Lege Agr. 38.

De caetero. Cic. 1. de Fin. 26. De caetero, vellem equidem aut ipse doctrinis instructor, &c.

Caeterorum & reliquorum appellatione, ait Ulpian. etiam omnes continentur, ut Marcellus dixit circa eum, cui optio servii legata est, caeteri

Sempronio. Nam tentat, si non optet, omnes ad Sempronium pertinere. l. 160. D. de verb. signif.

CÆPERA, [παι δειπν] Adv. Virg. 9. Æn. 656. Cætera parce puerbellum. Cætera, Deinceps, Servius. Curt. 9. 1. 2. Cætera opimam prædam fore. i. e. In posterum, ut ait Budæus. [Sed editi codd. Cæteram exhibent, unde Cæterum effingit Freinsh. Ego Budai lectionem prioriem duco.]

CÆTERO, [παι δειπν] Adv. Plin. lib. 10. cap. 58. Palumbes femina incubat post meridiana in matutinum, cætero mas. h. e. Quod reliquum est temporis. Dicitio hæc Plinio est admodum familiaris.

CÆTEROQUIN, sive CÆTEROQUI, [παι δειπν] Adv. pro Alioquin. Cic. in Orat. 83. Adhibet quidem hic iudicium, quem, nisi quod solum, cæteroquin recte quidam vocant Atticum. h. e. Alioquin. Idem l. de Nat. Deor. 60. Non enim poeta suavis, verum etiam cæteroqui doctus, sapiensque traditur.

CÆTERUM, [παι δειπν] Adv. significat Sed. Ter. Eun. 1. 2. 7. Cæterum de exclusionem verbum nullum. Sæpe sepius occurrit in hoc sensu apud Sallust. & significat id quod solemus dicere, Quod reliquum est. Plaut. Pan. prol. 125. Dehinc cæterum valete.

Cæterum, Alioquin. Cic. 2. Q. frat. 13. Ego me in Cumano & Pompeiano, præterquam quod sine te, cæterum satis commode oblectabar. Etiam a Jurisconsultis, præsertim ab Ulpiano, pro Alioquin accipitur. ut in l. si finita. §. postea. D. de damno infect. & l. jam tamen in princip. D. Judicat. folvi. Budæus.

CÆTERRIX, [παι δειπν] Lusitaniae urbs est, alio nomine dicta Cezimbria. Ptolem. lib. 2. cap. 5. Vulgo Cezimbria.

CÆTYLUM, [παι δειπν] Civitas excellentissima est regionis Oretaniae, quam in citiore Hispania aliqua ex parte intra columnas Herculis, & ad meridiem maxime vergentem, collocat Strab. lib. 2. Castulon, κερυλων reponit Xyl.

CÆYX, [παι δειπν] Genus avis. Plin. lib. 32. cap. 8. Fit in mari & halcyoneum appellatum, ex nidis (ut aliqui existimant) halcyonum & caycum: ut ali & sordibus spumantur crassefcentibus, alii e limo vel quadam maris lanugine. Edit. Harduin. habet Ceycum. V. HALCYON.

CÆYX, Viri nomen. V. CBYX.

C A I

CAIA, & CAIANUS, Adj. V. CAIUS.

CAICI, [καίσι] Strab.] sunt Germaniae populi, accoiae Rheni. Lucan. lib. 1. 463.

Et vos crinigeros bellis arcere Caicos Oppositi petitis Romam: Rhenique feroces Deseritis ripas. Puto Lucanum dissolutione diphthongi facta pro Caucos fecisse Caicos, & forte per v scribi debet. [Quomodo & in pleurific codd. scribitur. V. CAUCHI.]

CAICUS, i. m. [καίσι] Phrygiae fluvius est ex Myfia veniens. auctor Plin. lib. 5. cap. 30. Virg. 4. Georg. 370.

Saxofumque sonans Hispanis, Mysifusque Caicus. Gelidus Caicus. Lucan. lib. 3. 203.

Myfiacque, & gelido tellus persufa Caico Idalis. Teuthrantheus, a Teuthrania oppido Myfiæ. Ovid. 2. Met. 243.

Peneusque senex, Teuthrantheusque Caicus. Caicus, Sociorum Æneæ unus. Virg. 1. Æn. 187.

Aut Capyn, aut cellis in puppibus arma Caici. CAIETA, [καίσι] Urbs & portus Campaniæ, sic a Caieta nutrice Æneæ dictus, ut Laviniam ab uxore Lavinia. Auctor Solinus. quod etiam testatur Virg. 7. Æn. 1.

Tu quoque littoribus nostris Æneia nutrix Æternam moriens famam Caieta dedisti, &c. In quem locum sic ait Servius, Hanc alii Æneæ, alii Creusæ, alii Ascantii nutricem volunt. Lectum tamen est in Philologis, in hoc loco classem Trojanorum casu concrematam. Unde Caieta dicta est καίσι & καίσι. hæc tamen ille. Sane καίσι idem significat quod Accendo, aduro. Idem quoque Servius explicans carmen illud 10. Æn. 36.

Quid repetam exulta Erycino in litore classes: Secundum (inquit) opinionem suam dixit. Nam alii apud Caietam dicunt exulta navigia: unde & Caieta dicta est. Strabo lib. 5. Caietam Lonicæ vocabulo a curvitate dictam innuit, eo quod Lacones curva omnia Caietans appellent. Cic. pro Lege Manil. 33. An vero ignoratis portum Caietæ celeberrimum atque plenissimum navium, inspectante Prætoris, a prædonibus esse direptum? Adhuc antiquum nomen retinet Caieta.

CAIN, Filius Adæ & fratricida fuit, cujus fit mentio in 9. Const. Jusjurand. quod præst. Quidam signum illud, quod illi Dominus impoluit Genes. 4. dicitur, Tremorem intelligunt: quos Conflit. sequitur. Tu si placet, vide Chrysofotomum, Homil. 19. in Genes. & Ambros. in cap. ult. lib. 2. de Cain & Abel. Ab hoc Caiani, vel Cainiani potius, quidam hæretici dicti sunt, qui Cain & Judam honorabant. Auctor D. August.

CAINAS, Indiæ fluvius navigabilis, Brachmanarum agrum irrigans. Auctor Plin. lib. 6. cap. 17.

CATIO, ære. Apud veteres erat Cohibere, coercere, compescere. Unde Cai seu Kai in Vet. Gloff. sunt Cancelli. V. Fulg. & Scalig. Aufon. Lect. 2. 22. p. 149. Et

CAJATA, æ. f. Fulgent. Contin. Virg. p. 162. Cajata coarctrix ætatis.

CAJATIO, ñnis. f. Puerilis cædes. Ibidem. de singulari V. Scalig. Aufon. Lect. 2. 22.

CAIUS, CAIA, Nomina in matrimonii, quæ per coemptionem fierent usitata: Ubi tu Caius & ego Caia: quibus verbis, ut Plutarchus scribit, quasi pacificiter tibi uxor commune cum viro dominium, & par imperium domi: ac si diceret, Ubi tu es familie princeps ac dominus, ecce ego adsum familie princeps & domina. Quod & Cicero facete exigant in Muren. 27. Quia, inquit, in aliquibus libris, exempli causa, id nomen invenerunt, putarunt omnes mulieres, quæ coemptionem facerent, Caias vocari.

CAIUS, [καίσι] Cognomen fuit apud Romanos, a parentum gaudio sumptum. Est autem trisyllabum apud Martial. lib. 9. 94.

Caius a prima tremebundus luce salutat. Aufonius dissyllabum fecit, sect. 1. de Eunomo,

Quis tu? Caius ait. Profertur per G, & notatur per litteram c, quæ in vera C, mulierem declarat. Auct. Quintil. lib. 1. cap. 13.

Cai, vocativus. Martial. lib. 2. 30.

Quod peto da, Cai: non peto consilium.

Caium tradunt Græci appellatum ab Italis & Tarentinis Mercenarium, qui etiam Nucem hominem, ac plane brutum, quia a γαι, quæ terra est, derivetur γαισθ, & γαισθ. Nam a γαισθ inflectitur γαισθ, unde bos γαισθ dicitur vel colonus. quod si verum est, per G scribi debet & profertur. Cæl. lib. 24. cap. 5.

CAIANUS, [καίσι] Adj. Suet. Tito cap. 1. Insignis annus Caiana necesse, i. e. Caligulae, qui solo prænomine suo Caius vocabatur, ut C. & L. Cæsares Augusti filii, item Tiberius & Nero, aliique. V. CALIGULA. Stat. lib. 4. Silv. 9. 22. Phæuæ.

Emptum plus minus aße Caiano. Quem aßem Caiantum dixerit, docet Turneb. Adverf. 20. 32.

CAIOLUS, i. m. dimin. a Caius, i. e. Puerulus. Stat. 1. Silv. 6. 17. Molles Caioli, Lagunculique. Sed lectio est dubia. V. Gevart. & reliquos Interpp.

C A L

CALA, æ. f. [καλα] Servius ad 6. Æn. pr. Calas dicebant majores nostri Fustes, quos portabant fervi sequentes dominos ad prælium. Unde etiam Calones dicebantur. Nam consuetudo erat militis Romani, ut ipse sibi arma portaret, & vallum. Vallum autem dicebant ealam. sic Lucilius.

Scinde ealam ut calcas. i. e. O puer, frange, fustes, & fac focum.

CALABRA, æ. f. [καλαβρα] Curia dicebatur, ubi tantum ratio sacrorum gerebatur. Hæc Festus. Macrobi. 1. Saturn. cap. 15. Itaque sacrificio a rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex calata, id est vocata in Capitolium plebe, juxta curiam Calabram, quæ casæ Romuli proxima est, quot numero dies a Calendis ad Nonas superessent, pronuntiabat. Et paulo post, Hinc & ipsi curiæ, ad quam vocabantur, Calabræ nomen datum est, & clausi, quod omnis in eam populus vocaretur.

CALABARRIO, ñnis. vel CALABARRIUNCULUS, i. m. Præco, qui concionem advocat in Curiam Calabram. Hanc vocem fictam a Laberio refert Gellius 16. 7.

CALABRIA, æ. f. [καλαβρα] Peninsula, quam veteres Messapiam a duce Messapo: Peuceciam a Peucecio OEnotri fratre dixerunt. Estque Ora Italiae, proxima Sicilia: a qua brevi maris tractu disjungitur. Vulgo adhuc nomen retinet apud Italos. V. Plin. lib. 3. cap. 11. & Strab. lib. 6. Æstuosa Calabria. Hor. 1. Carm. 31. 5.

Non æstuose grata Calabriae Armenta.

CALABER, bri, a. um. [καλαβρα] Qui ex Calabria est. Calabri hospitis Xenia proverbium esse indicat Erasmus, quo usus sit Hor. 1. Epit. 7. 14.

Non, quo more pyræ vesci Calaber jubet hospes, &c. Dicitum est autem eodem interprete, de Muneribus rusticis levibusque, & quæ magis onerant accipientem, quam juvent. V. ipsius Chiliad. Apes Calabræ. Hor. 3. Carm. 16. 33. Montes Calabri. Ovid. 3. de Arte Am. 409. Oves Calabræ, pro Eximias accipiuntur a Columel. 7. 2. Vellus Calabrum. Pers. 2. Sat. 65.

CALABRICUS, a, um. [καλαβρα] aliud Adj. ut, Calabria olea. Columel. lib. 12. cap. 49. Veruntamen habetur præcipua in hos usus olea Calabria: quoniam quidam propter similitudinem oleastellum vocant. Calabria n. pl. apud Hippocrat. Græci etiam Genus fasciarum vocatur. V. Reinef. Var. Lect. 2. g. 189. unde verbum

CALABRICO, ære. Plin. Valer. 1. 13. Lanis involves & calabricabis.

CALABRIX, icis. f. Spina silvestris, cui tuberos inseruntur. Plin. 17. 10.

CALACHENA, [καλαχην] Regio quædam est, quam in Assyria collocat Strab. lib. 16. in descriptione Assyriae. Nomen habet ab urbe Calach, cujus fit mentio 2. Reg. 17. 6.

CALÆNUM, V. CALENUM.

CALAGRINA, vel CALAGURIS, Civitas Hispaniæ in Vasconibus collocata a Strabone l. 3. Hinc

CALAGURIFANI, Qui in ea habitant: quorum alii Fibulacenses cognominantur: alii Nallici. Auct. Plin. lib. 3. cap. 3. V. Harduin. ad loc.

CALAIS, [καλαίσι] Boreæ & Orithyæ filius, Zethæ frater, quos ambos alatos fuisse poetæ fingunt. V. Ovid. 6. Met. 716. Propert. lib. 1. 20. 26. de Hyla puero,

Hunc duo sectati fratres Aquilonia proles, Hunc super & Zethes, hunc super & Calais.

Est etiam Calais, Nomen pueri, aut adolescentuli cujusdam alterius apud Hor. 3. Carm. 9. 14.

Me torret face mutua Thurini Calais filius Ornyti, &c.

Calais gemma. V. CALLAIS.

CALAMAGROSIS, [καλαμαγροσι] Graminis genus, foliorum magnitudine ad arundinem pæne accedens, jumenta apud Babylonem, ubi juxta vias copiose nascitur, eneacas. Latini Græcorum imitatione Gramine arundinaceum appellant.

CALAMETUM, i. d. [καλαμειν] proprie Locus calamorum: item Fragmenta calamorum & arundinum. Columel. lib. 4. cap. 27. Sic deinde ordinata vinceta fæstinabimus emundare, farmentisque & calametis liberare. Sed dubia lectio est.

CALAMINÆ, Nympharum sunt quædam insulæ in Thorrhæbia palude, seu lacu (quem dicit item Nymphæum volunt) quæ tibiaum cantu in ambitum motentur, a calamis sic dictæ. Dicuntur & Saltuæ, quoniam in symphonice cantu ad ictus modulantium pedum moventur, ut Plinius scribit 2. 95. tametsi has a Calaminis distinguere videtur. Ex Cæl. Rhodig. l. 9. c. 3.

CALAMINTHA, æ. vel CALAMINTHE, es. f. [καλαμινθη] Species menthæ vel pulegii, quam καλαμινθη quoque a Græcis dictam scribit Strabo, l. 8. ubi docet, Lacedæmonem ab Homero dictam καλαμινθη, a calaminthe copia. de qua sic Dioscorides lib. 3. cap. 41. Altera, inquit, calaminthe pulegio similis est, sed major. Quam Silvestre pulegium ideo appellant, quod odore ipsum æmuletur, Nepetam Latini vocant, &c. Nepetam

Nepetam etiam vocat Plinius, cap. 14. lib. 20. quam Galenus lib. 7. Simplificium, cap. 2. Calaminthen appellat. *Vulgo Herba catorum*, V. Plin. 19. 10.

CALAMIS, idem. [*καλαμῖς*] Arundinea vocatur acus, formandis cincinnis aut velamentis comparata, cuius vicem implent modo areæ vel argenteæ cicuræ. V. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 10. V. **CALAMISTER**.

CALAMIS, idem. m. [*καλαμῖς*] Nomen itacuarii, qui equos abfolutos & perfectos clinebat. Ovid. 4. Pont. 1. 33.

Vendicat ut Calamis laudem quos fecit eorum. Hujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & Quintil. lib. 12. cap. 10.

CALAMISSUS, Oppidum in Locrorum agro, qui cognominatur Ozolæ, de quo Plin. lib. 4. cap. 3.

CALAMISTER, l. m. & **CALAMISTRUM**, i. n. [*καλαμῖς, κάλλιστρον*] Calamistrum est acus major, quæ calefacta & fronti adhibita intorquet capillos, ait Servius ad 12. Æn. 100. Varro, de L. L. 4. p. 32. ed. tert. Steph. Calamistri, quod his calefactis in cinere, capillos ornatur. Cic. Post red. in Senat. 15. Non te illius unguentorum odor, non vini anhelitus, non frons calamistri nota vestigiis, in eam cognitionem adducebat?

Calamistris inurere, per metaphoram. Cic. de Clar. Orat. 262. De Cæsare dictatore loquens, Atque etiam commentarios quosdam scripti sunt suarum, valde quidem, inquam, probandos: nudi enim sunt, recti & venusti, omni ornatu orationis, tanquam veste, detracto: sed dum voluit alios habere parata, unde fumentur, qui velent scribere historiam: inceptis gratum fortasse fecit, qui volent illa calamistris inurere, sanos quidem homines a scribendo deterruit. Calamistris inurere: volunt illi quidem exornare, sed dum tentant, nec assequuntur quod volunt, videntur quasi calamistris inurere, ut mulieres sæpe, dum se volunt exornare, capillos calamistris inurunt. [Inepte. Nihil aliud enim Tullius hac locutione declarare voluit, quam *τὸ κακόγραον* in superuacui ornatus affectatione. Quomodo & Augustus Cæsar id genus affectatæ orationis *μεροειδέης* (i. e. unguento madidos) cincinnos appellavit, teste Suet. vit. cap. 86.]

Calamistros adhibere, etiam dixit Cic. in Orat. 78. eodem sensu, quo Calamistris inurere. [Calamistrum n. g. habet & Nonius. 15. 27. qui videtur cum Acu criminali confundere.]

CALAMISTRATUS, Adj. [*καλαμίστρος*] Cic. Post red. in Senat. 12. Cur in helutionibus hujus calamistrati falatoris tam eximia virtus tandem cessavit? Calamistrata coma. Cic. pro Sext. 18. Alter unguentis affluens, calamistrata coma, despiciens conficos stuprorum, ac veteres vexatores ætatuæ suæ, &c. conf. Plaut. Afin. 3. 3. 37.

Quisnam, istuc accredit tibi, cinæde calamistratæ?

CALAMITAS, **CALAMITOSUS**, V. **CALAMUS**.

CALAMITÆ, [*καλαμίται*] Ranæ minima sunt, & viridissima, quæ a quibusdam Diopetæ vocantur. Sic dictæ, quod inter calamos venferunt. Plin. lib. 31. cap. 7.

CALAMITES, Gemma, a Calamo nomen habens, quod plures simul junctæ inveniuntur. Plin. lib. 37. cap. 10.

CALAMOCHNUS, [*καλαμώχνη*] V. **ADARCA**.

CALAMOS, Afiæ oppidum in ora subjecta Libano monti. Plin. lib. 5. cap. 20. At in ora, inquit, Libano subjecta, fluvius Magoras: Berytus colonia, quæ Felix Julia appellatur, Leontos oppidum, flumen Lycos, Palæbybos, flumen Adonis. Oppida Byblos, Botrys, Gigarta, Tricris, Calamos.

CALAMUS, i. m. [*καλαμῖς, καλάμ*] Frutex aquaticus: qui & Arundo dicitur: quamvis Arundo proprie sit quæ crassior ac longior est, feriturque ad usum præcipue vinearum; Calamus, gracilis, tenuisque, & tibiis feræ ac scripturæ aptus. Canna major calamo, sed minor arundine: & semper feræ sua fonte proveniens. Plin. lib. 16. cap. 36. Nostratibus calamis fungoior subest natura, cartilagine bibula, quæ cavo corpore intus, superne tenui inarescit ligno: fistillis, præacuta semper acie, geniculata. Cetero gracilitas nodis distincta, levi fastigio tenuatur in cacumina, crassiore paniculæ coma, neque hac supervacua, &c. Calamis Orientis populi bella conficiunt. Plura ibidem de Calamis, toto capite. Fabulam Calami, Mæandri fluvii, filii, qui in arundinales sive palustres calamos versus, Servius refert ad Virg. 5. Ecl. 48. Fragiles calami. Virg. 1. Georg. 76. Lentus in frangendo calamus. In **LENTUS**. Palustres. Ovid. 1. Met. 706. Sibila calamorum. Lucret. lib. 5. 1381. Calamus avenæ. Plin. lib. 6. cap. 30. Pars etiam ore concreto & naribus carens, uno tantum foramine spirat, potumque calamis avenæ trahit. Calamus, pro Fistula quam patores ex calamis componere solebant. Virg. 5. Ecl. 2. Tu calamos inflare leves, ego dicere verus. Alio loco, Tenuem avenam & arundinem vocat. V. **FISTULA**. conf. Barthol. de Tibiis vet. l. 1. c. 4. & l. 1. c. 6. Arguti calami. Sil. lib. 13. Curvum calamum legitimus apud Catul. 61. 22. If. Voff. de Codone explicat calamo affixo. Diffares calami ceræ compagine inter se juncti. Ovid. 1. Met. 711. Hiantes calamos labro percurrere. Lucret. lib. 4. 592. Impari tauros calamo vocavit Sen. Hippol. 3. de Apolline pastore. Impari calamo, Imparibus calamis, h. e. Dispari longitudine compactis. Æquiparare calamis aliquid. i. e. Fictulandis arte parcm esse. Virg. 5. Ecl. 48. Coniungere cera calamos. Virg. 2. Ecl. 32. Terere calamo labellum. Virg. 2. Ecl. 34. Nec te pœnitiret calamo trivisse labellum. Calamus, metaphorice pro Stilo poetico. Virg. 1. Ecl. 10. Ludere quæ vellem calamo permittit agresti. V. Serv. ad locum. Calamus, Virga ad decipiendas aves visco illini solita, quæ & Arundo dicta est. Martial. lib. 13. 68. Galbula decipitur calamis, & retibus ales. Volucrum calamo sequi. Sii. lib. 7. De calamo viscato. Calamus, Sarcuis qui ramo inseritur: Testera etiam dicitur. Plin. lib. 17. cap. 14. Quod li longius afferantur pomorum calami, rapo infixos optime custodire succum arbitrantur. Calami, pro Telis & spiculis aut fastigiis. Ovid. 8. Met. 30. Impositis calamis patulos sinuaverat arcus. Sic Arundo, Mofchus in Amore fugitivo. (V. 21.) *Τὸ πικρὸν καλάμῳ, τοῖς ποδάκῳ κερὸς προσάσκει*. H. St. Calamus, a quibusdam etiam accipitur pro Monili. Pollux certe Calamides a Calamis separat lib. 5. cap. 16. ubi Gualtherus prius veritatem Auc, alterum Calamistrum. Cælum V. supra in **CALAMIS**.

Calamus, pro Instrumento quo scribimus, quod ex arundinum culmis fieri solebat. Martial. lib. 7. 10. Cogis me calamo, manique nostra Emendare meos, Pudens, libellos. Cic. 6. Art. 8. Quum infinitum ad te scribere, calamumque simplicem, &c. Calamus scriptorius. Cæll. lib. 5. cap. 28. De fistillis, & earum generibus, Rudis calamus scriptorius. Cæll. lib. 7. cap. 15. de Ozena. In emendatis codd. Enodis legitur. Transverso calamo signum allinere. Hor. in Arte Poet. 446. Transverso, i. e. In obliquum ducto. Calamum intingere. V. **INTINGO**. Calamus phragmites [*καλαμῖς φραγμίτης*] inter simplicia medicamenta numeratur a Galeno, abstergentemque possidet facultatem non paucam, minimeque acrem. Hujus folia viridia moderate perfrigerant: cortex vero combullus, digerentis facultatis efficitur, adjunctum habens absterforium quiddam, ut excecet, & excalescat. Plura vide apud Galen. lib. 7. Simplic. cap. 3. Calamus odoratus, [*καλαμῖς οὐρεσίνος* Dioscoridi] Arundini similis est aspectu, multis geniculatus nodis, cæcæ sapore, tactu mollis, & quam frangitur, scissilis, intus arenosis, locum in quo nascitur livellium replens odore. Provenit in Arabia, India, & in Syria juxta Libanum montem. V. Plin. lib. 12. cap. 22. In officinis appellationem retinet. **CALAMARIUS**, a, um, ut, Thecæ calamaria. Suet. Claud. cap. 35. i. e. In quibus calami fervantur ad scribendum. Calamarium absolute Atramentarium, in quo tingitur calamus. **CALAMITAS**, Ætis. [*καλαμίτης, λίμνη, ἄβυσος*] Calamitatem proprie rusticam grandinem dicunt, quod comminuat calamum, hoc est culmum ac segetem. Donat. ad illud Ter. Eun. 1. 1. 34. Ipsa egreditur, nostri fundi calamitas. Proprie Plaut. Cælin. 5. 2. 37. Profecto hercle non fuit quicquam olerum: Nili quicquid erat, calamitas profecto attingat nunquam. Translate Cic. 3. Verr. 44. Quancumque iter fecit, ejusmodi fuit, non ut legatus pop. Romani, sed ut quedam calamitas pervadere videretur. Non potuit Cicero significantius Verris Prætoris furta ac rapinas & injurias exprimere. Calamitas dicebatur etiam in scenicis ludis, Quum fabula exigebatur & explodebatur. Ter. in prol. Hec. 30. Hecyram ad vos refero, quam mihi per silentium Nunquam agere licitum est: ita eam oppressit calamitas. Eam calamitatem vestra intelligentia Sedabit. A Græcis *πλοῖος κρη* dicitur. Budaus. Calamitas, Miseria & ærumna. Cæf. 8. Bell. Gall. 19. Quum interim nulla calamitate victus Corvus, excedere prælio, silvasque petere, aut invitantibus nostris, ad deditioem potuit adduci. Calamitas in amore. Ter. Heaut. 2. 4. 15. Ictu aliquo calamitatis pulsa fides de foro. V. 1. c. 0. Atrocissima calamitas. Patere. lib. 2. 119. 1. Communis calamitas. In **COMMUNIS**. Insignis calamitas accidit. Paulus in l. si ab arbitro. D. Qui factid. cog. Abeffe calamitatem ab aliquo. Cic. 1. Q. frat. 1. Accidere calamitatem. Cic. 7. Verr. 105. Accipere. In **ACCIPIO**. Afferre. In **AFFERO**. Afficere calamitate. In **AFFICIO**. Afflixit hunc calamitas. In **AFFLIGO**. Capere calamitatem. In **CAPIO**. Depellere ad calamitatem aliquid. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Detrahere alicui. Cic. Post redit. ad Quirit. 6. Ferre calamitatem. Nepos 20. 1. 4. Quam calamitatem ita moderate tulit, &c. i. e. Cæcitate. Haurire. Cic. pro Domo, 30. Importare calamitatem conservatoribus suis. In **IMPORTO**. Incidit amori nostro calamitas. In **INCIDO**. Inferre calamitatem civitati. In **INFERO**. Insigniri calamitatibus publicis tempora dicuntur. Suet. Calig. cap. 31. Levare calamitatem innocentem. In **LEVIS**. Liberare calamitate. Cic. His aliquando calamitatibus liberetis. Machinari calamitatem. Auct. ad Heren. 4. 13. Progreditur calamitas. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Prohibere calamitate. Cic. pro Lege Manil. 18. Serpat ne longius calamitas. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Subire calamitatem. Cic. ad Brut. 12. Tabescere in calamitate. Cic. 3. Att. 25. Tolerare calamitatem. Cic. 4. Fam. 6. Trahere in calamitatem. Cic. pro Lege Manil. 19. **CALAMITOSUS**, a, um, Adj. [*καλαμίτιος*] Quod calamitate lædi solet. Proprie apud Plin. lib. 18. cap. 7. Hordeum ex omni frumento minime calamitosum: quia tollitur antequam triticum occupet prugo. Sic Calamitosum cælum. Caro cap. 1. & Loca calamitosa cap. 35. Calamitosus ager cælo & loco. Cic. 2. Agrar. 80. At vero hoc agri Campani vesticgal, cum ejusmodi est, ut domi sit, & omnibus præsidis oppidorum tegatur: tum neque bellis infestum, nec fructibus varium, nec cælo ac loco calamitosum esse solet. Calamitosus ad personas transl. Ærumnosus est, malis calamitatibusque prægravatus, inquit Nonius. Cic. 1. Verr. 70. Honoris amplissimi pullo, & accusare improbus: & miseros, calamitosofque defendere. Calamitosum, etiam Quod calamitatem infert; ut, Fama calamitosa. Cic. pro Cluent. Fuga calamitosa patriæ, nobis gloriosa. Cic. 1. de Divin. 59. Hora calamitosior. Cic. ad Octav. Otium calamitosum. Cic. 5. de Fin. 54. Prætura calamitosa Verris. Cic. 6. Verr. Tempestas calamitosa. Cic. 3. Verr. 96. Vis calamitosa tempestatum si contigerit. Ulp. in l. ex conducto. D. Locati. **CALAMITOSUS**, Adv. [*καλαμίτιος*] Misere. Cic. 3. Off. 105. Nam quod aiunt, minima de malis, id est, ut turpiter potius, quam calamitosus: an est ullum majus malum turpitudine? **CALAMITICO**, Ære. Calamitosum reddere. Cathol. **CALANTICA**, æ. f. [*καλάντις*] Tegmen mulieræ quod capiti innectitur. Cic. in Clodium, Tunc, quum vinceretur pedes scæcis, quam calanticam capiti accommodaret? Nonius 14. 2. Aufon. Periocha 5. Odyll. Quæ calanticam capiti suo demtam natanti accommodat. ubi Homer. v. 351.

Cal κελύματα ἰατρικῶν. Vittam h. l. interpres, alias Redimiculum convertit. Alii scribunt Calautica, per ut Ulpianus. l. 25. §. 10. Dig. de Auro arg. mundo: alii Calatica. Ad Vinet. ad Aufon. l. c. qui ex antiquis libris diversis lect. protulit: & Voss. Erym. p. 91. [A Calautica videtur Gallica vox Calote petita. Sic & Nonius Merceri exhibet.]
CALANUS, i. m. Gymnosophista Indus, qui cum Alexandro Magno colloquutus, eumque sequutus, sese vivum constructa pyra comburi iussit. Huius disputationem apud Alexandrum, & interitum multis persequutus est Strabo lib. 15. V. & Cic. 2. Tusc. 52. & 1. de Divin. 47.

CALAPIS, V. COLAPIS.
CALARIS, Sardinie oppidum, ut scribitur a Pomponio lib. 2. cap. 7. cuius etiam meminit Claud. in Bell. Gild. 420.
 Urbs Libyam contra, Tyrio fundata potenti, Tenditur in longum Calaris, tenuemque per undas Obvia dimittit tracturam flamma collem. Nunc vulgo *Cagliari*, item *Calori* dicitur. Calaris vocatur a Strab. lib. 3. & Plin. lib. 2. cap. 7. & 8. Carles pl. numero vocat Hirtius Bell. Afr. cap. 98. Quomodo constantinensis Livius lib. 27. cap. 40. seq. Perinde est utrum Calaris an Caralis vocetur, iudice Hard. ad Plin. Plures veterum tamen posteriorem sequuntur scripturam.

CALARITANI, Sardinie populi, ad meridiem siti, quibus Calaris oppidum nomen fecit. Caralitani dicuntur a Plin. loc. cit. & a Cels. 1. Bell. Civil. 30.
CALARITANUS, a, um. Adj. ut Caralitanum Promontorium Africam spectans, apud Plin. lib. 3. cap. 7. Caralitanum Edit. Hard. Caralitanus ager. apud eundem lib. 27. cap. 6.

CALASIRIUS, Ægyptiis præcipui milites dicebantur, quibus id moris erat, ut a nullo doctore, sed a patre solum militia præceptis erudirentur. Hæc Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 20. His autem, ut idem auctor lib. 6. cap. 22. tradit, præter prædica dabant panis tosti pondera definita, & carnis bubule minas singulis: vini vero sextarios quatuor.
CALASSIS, Tunicae genus, quod Græci καλασσις dicunt. Alii dicunt Nodum esse tunicæ muliebris, quo connexa cervicem tunica summittitur. Hæc Festus. Perottus Chalassim appellat: dicitque dictam a Laxitate, & a Græcis vocari γυλασσιον. Pollux lib. 7. cap. 16. καλασσιον dicit esse Genus vestis Ægyptiæ & fimbriatæ. Alii legunt Calastris. V. Piriæ. Lex. & Comment. in Polluc.

CALASTER, tri. m. apud Vitruv. 8. 4. & Rhodig. 10. 55. qui sic dicit vult Pueros canoræ vocis. Alii aliter legunt. V. infra **CALLASTER**. Philander legit Cataltos, & interpretatur Servos ex catalta. [Ined. Junt. 1522. Ideoque semper transmariicos cataltos emere formosos &c. Sic & reliqui codd. quos vidi. Calaltos legit Hermolaus ad Plin. 5. 4. extr.]
CALASTICUS, a, um. Adj. Th. Præf. de Diata cap. 9. Octav. Horat. 1. 7. & 15. [Vitiosè putat, pro Chalasticus, καλαστικός, q. V. f. l. Quamquam auctor non est ad manus. Neque enim duo sunt, sed unus & idem.]

CALATA, V. CALO.
CALATHUS, i. m. [καλαθός] Festus, Calathos Græci, nos dicimus Quatrillos. Juxta Porphyrionem, & Vas vineum, in quo mulieres enclava vel tramam revolvunt. Utebantur & ad flores colligendos. Plin. 2. Ecl. 45. — tibi lilia plenis

Ecce ferunt Nymphæ calathis. Conf. mox ex Propert.
 Calathus Minervæ. Ovid. 4. Fast. 435.
 Hæc implet calathos lento de vineis nexos.
 Rafles calathi. Ovid. 9. Epist. 76. i. e. Politi, quasi rasi, quibus puellæ & unguenta & lanas recondunt. [At qui unguenta? Calathis referre peracta vellera. Juven. 2. Sat. 54.
 Vos lanam trahitis, calathisque peracta referitis Vellera, &c.
 Calathus, Vas æreum in quo lac vel, recens caseus, in urbe distrahitur. Virg. 3. Georg. 400.
 Quod surgente die mulsero, horisque diurnis, Nocte premunt: quod jam, tenebris & sole cadente, Sub lucem exportans calathis adit oppida pastor. Hæc Servius. [At cur æreum dicat non assequor, vineumque enim istuc vasis genus fuisse dubitare nos non sinit Nemesianus Ecl. v. 33.
 Ipse ego nec molli junco, nec vineis lento Perfeci calathos cogendi lactis in usus.]

Calathus, Calix ad sacrificium aptus. Virg. 5. Ecl. 71.
 Vina novum fundam calathis Arvisia nectar. Et Propert. 2. 12. 52. [A forma scilicet Calathi id nomen & poculis impositum. Apud Propertium tamen vineos Calathos intelligi putem, ut apud eundem 3. 11. 30. Nam quod lapsa de corollis folia, Natæ in calathis dicit, id potest etiam de temere sparsis intelligi.]
 Calathum Hermolaus Turbinem rectum vocat: cui opponitur Mæta, i. e. Turbo inversus. Plin. lib. 21. cap. 5. Candor ejus eximius, foliis foris striatis, & ab angustis in latitudinem paulatim sese laxantibus, effigie calathi.

CALATHISCUS, dimin. [καλαθισκος] Catull. 65. 319.
 Ante pedes autem candentis mollia lanæ Vellera virgati custodiunt calathifisci. V. Petrou. cap. 41.
CALATHIANA, s. F. Violæ genus, a calathi figura. Plin. lib. 21. cap. 6. Alii legunt Calchiana. V. Harduin. in loc.
CALATHUSA, [καλαθυσσα] Insula est inter Cherfonesum & Samothracenem deserta, dicente Plin. lib. 4. cap. 11. Desertis quoque reddantur in hoc sinu, quarum modo inveniri poterunt nomina, Delticos, Larvos, Cysiros, Carbrusa, Calathusa, &c. Stephanus vero Calathusam, quam & Calathen vocat, Oppidum esse ait, ad Herculis columnas situm.

CALATIA, s. f. [καλατία] Oppidum Campanie. Liv. 9. 2. Ad Calatiam confules Romanos castratæ esse audiebant. Sil. 8. 544.
 — nec parvis aberat Calatia muris. [Corrupte apud Strab. lib. 5. καλατιαν Callateria. Nec recte ap. Plin. l. 3. c. 5. Calatia pl. numero.]
CALATINUS, a, um. gentile & possessivum. Liv. lib. 22. cap. ult. Defecere ad Penos hi populi, Atellani, Calatini, &c. Eodem lib. cap. 13. Per Allifanum, Calatinumque, & Calenum agrum.
 Fuit & Cognomen gentis Atilias. A. Atilias Calatinus, ab aratro ad summos honores vocatus, de quo Cic. de Senect. 61. & 2. de Fin. 117.
CALATIS, vel **KALATIA**, [καλατις, ή καλατια] Thraciæ civitas est apud Plin. lib. 4. cap. 11. quæ antea Acervetis vocabatur.
 Ex hac civitate ortus fuit Ister poeta, qui de ratione scribendæ tragicæ opus insigne conscripsit. Auctor Hermol. ad Plin. 4. 11.

CALATOR, V. CALO.
CALAUFA, sive **CALAURIA**, [καλαυρα] est Insula maris Mediterraneæ, in sinu Argolico, contra Troezenium. Plin. lib. 4. cap. 12. De qua insula proverbio datus locus, pro Delo Calauria: in mutui beneficii memoria. Fertur enim in fabulis, Neptunum cum Latona permutationem fecisse, & data Delo, Calauriam habitasse. V. Strab. l. 8. Erafmi Chliladas. Præcipue exilio & letho Demosthenis fuit nobilitata. Ovid. 7. Met. 184.
 Inde Calauræ Latoidos aspicit arva.

CALAURTIS, idis. [καλαυρτις] Spuma argenti. Diof. 5. 156.
CALBERTI, auctore Festo lib. 3. dicebantur apud veteres Armille, quibus triumphantes utebantur, & milites ob virtutem donabantur. Al. scribunt Galbei q. V. f. l.
CALCANUS, **CALCAR**. In **CALX**, pars pedis.
CALCARIUS, **CALCATORIUM**, **CALCATUS**. V. **CALX**, Lapis coctus.
CALCE, apud Strabonem Campaniæ civitas. Sic enim scribit lib. 5. Ultra jam dictas, sunt hæc quoque Campaniæ civitates, quod mentionem superius fecimus, Calce & Teanum, Sidicinum. Sed pro καλας καλεις scribendum videtur. V. **CALRES**.
CALCÆARIUM, **CALCÆMEN**, **CALCÆAMENTUM**, **CALCÆATUS**. In **CALX**, pro Posteriore parte pedis.
CALCEDONIA, In **CALCEDON**.
CALCENONIX, Festo, lib. 3. Conchæ genus est. [Locum hunc non reperit, nec legisse me usquam id vocabuli recordor.]
CALCEO, as, **CALCÆOLUS**, **CALCÆUS**. In **CALX**, pro Posteriore parte pedis.

CALCES, Ampullæ plumbeæ. Festus. [Possent Calices legi, sublata distinctione, & de Basi ampullæ intelligi, calicis figura.]
CALCHAS, antis. [καλχας] fuit Theitoris Trojani filius, augur maximus, qui quum initio belli a Trojanis ad Apollinem Delphicum cum numeribus mitteretur, & responsum haberet, ut dimissis Trojancis, Græcorum sequeretur felicitatem, ab illis gratissime exceptus est. Auctor Pseudo Dares Phrygius cap. 15.
 Calchanta, acculativ. Virg. 2. Æn. 122.
 Hic Ithacus vatem magno Calchanta tumultu Protrahit in medios. V. Sil. 13. 38.
 Calchanti templa extructa fuisse docet Strabo lib. 6. In agro Daunio, inquit, circa tumulum, quem Drion nominant, fama monstratur: unum quidem Calchantis in fummo vertice, & cui petentes oracula nigrum immolant arietem, & strata in pelle ejus dormiunt. Alterum Podalirii, &c.

CALCIARIUM, V. **CALX**, pro Posteriore parte pedis.
CALCIFRAGA, s. [καλιφραγος] Herba est in maritimis petris fere nascens, a calculis frangendis ita dicta: de qua V. Plin. lib. 27. cap. 9. & Ruell. lib. 2. cap. 129.
CALCITRO, **CALCO**. In **CALX**, pro parte pedis.
CALCŪLUS, i. m. [καλκῦλις, κελκῦλις] Lapis brevis terræ admixtus: sic dicitur quod line molestita sui brevitate calcetur. Virg. 2. Georg. 180.
 Tenuis ubi argilla, & dumolis calculus arvis. Servius.
 Cic. 1. de Orat. 261. Quin etiam, ut memoria proditum est, conjectis in os calculis, fummo versus multos uno spiritu pronuntiare consuecebat. De Demosthene.

Calculus, Lapillus in corpore, ex quo maximus cruciatus gignitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Sed hominum quibusdam dicitur cruciatus subinde nascentes calculi, & setarum capillamenta. De his plenius Cels. lib. 7. cap. 26.
 Asperi & Spinosi calculi. Idem l. c. Sunt enim quidam non asperi tantummodo, sed spinosi quoque calculi, &c.
 Eximere Calculos. Cels. d. l.
 Ejicere calculos. Suet. Aug. cap. 80. Calculis demum per urinam ejectis, levabatur.
 Calculi, quos Latrones seu latrunculos appellarunt veteres: juniores Scachum vocant, sunt Orbiculi, quibus luditur in alveo. Martial. lib. 14. 17.

Hæc mihi biseno numerat tessera puncto,
 Calculus hic gemino discolor hoste perit. V. Gell. lib. 14. cap. 1.
Calculus ducit opus nobile. Petronius cap. 80.
 Nomen amicitie si quatenus expedit hæret,
 Calculus in tabula nobile ducit opus. Sensus est, Si amicitiam utilitate potius metiri, quam honestate volumus, hominum profectio vita similis erit ludo calculatorum: nam in ludo tabulæ sic divisi sunt calculi in duas factiones, ut inter se quidam velut amici sint, quidam hostes; unde Martial. lib. 14. 20.
 Gemmeus iste tibi miles & hostis erit. Quatenus autem utile est ludo, istam calculi amicitiam servant federati inter se. Igitur si emolumentum amicitiam ponderamus, putemus exercere calculos in tabula, & eos nobile opus tuendæ amicitia ducere. Turneb. Sed aliter Petronium exponere laborant juniores interpretes. q. V.
 Alveo quoque & calculis vacasse interdum dicitur. Valer. Max. lib. 8. cap. 8. 2. de Scævola.

Calculi, etiam pro Rationibus accipiuntur: quod lapillis antiqui rationem subducere solent. Sic in Zenonis constitutione, l. unica. C. ut omn. judic. quum judices multam librar. auri publicis calculis inferre jubentur, Rationes publicas intelligimus, & quum de Errore calculi tractatur. A. Augustinus lib. singul. ad Modestinum.
Calculus reducere, est Immutare factum, cuius te pœniteat, aut vertere consilium rei non satis commode instituta. Nonius citat Ciceronem in Hortens. Itaque tibi concedo, quod in duodecim scriptis olim, ut calculus reducatur, si te alicuius dati pœniteat. Erasim. in Chili.
 Ad calculus vocare amicitiam. Cic. de Anicet. 58. Hoc quidem est nimis exigue & exilliter ad calculos vocare amicitiam, ut par fit ratio acceptorum & datorum. V. etiam Voco in **VOX**.
 Imponere calculum. V. **IMPNONO**.
 Ponere calculum. Columel. lib. 3. cap. 3. Diligens ratiocinator, calculoposito, videt id genus agricolacionis maxime rei familiaris conducere.

Ponere calculum cum imperio. Plin. in Paneg. cap. 20. Affuecat Imperator cum imperio calculum ponere: sic exeat, sic redeat, tanquam rationem redditurus, & dicat quid absumperit &c.

Ponere calculum parem. Plin. Epist. 9. lib. 5.
 Reverti ad calculos. Cic. 8. Att. 16. Quare nunc saltem ad illos calculos revertamur, quos tum abiecit, ut, &c. i. e. Eriam nunc rationem habeamus earum rerum, quarum habendam tum non duximus. Budæus.
 Subducere calculos. Cic. 2. de Fin. 60. Quid fortes viri? voluptatumque calculis subductis prælium inuent?
 Calculus, pro Tabella quoque iudicis, & sententia usurpatur, l. Si actor. C. de appell. l. 4. C. de auctor. præst. sed nusquam elegantius quam a Justiniano in l. Rem non novam. C. de iudic. Cui enim, inquit, non est cognitum, antiquos iudices non aliter iudicalem calculum accepisse, nisi prius sacramentum præstiterint, omnimodo sese cum veritate & legum observatione iudicium suscepturos? Significat autem veteres illos iudices, qui ante C. Cæsarem ex equestri, aut aliis ordinibus sortito dabantur. A. August.
 Et Suffragia calculis notabantur apud Græcos. Hinc, Adjicere cui alium calculum. Plin. 1. Epist. 2. i. e. Probare. Demittere calculum atrum in urnam. Ovid. 15. Met. 44.
 Mittere calculum in urnam. Apul. Met. 10.
 Notare diem calculo candidissimo. Plin. lib. 6. Epist. 11. O diem lætum notandum mihi candidissimo calculo. Solebant Thracæ notare dies prosperos & latus calculo albo in urnam coniecto, infelices vero atro, ut scirent anno exacto, quot & quos dies latus & tristes habuissent. V. Plin. 7. 40. Martial. lib. 12. 34.
 Et si calculus omnis huc & illuc
 Diversus, bicolorque digeratur,
 Vincet candida turba nigriorem.
 Calculum de se permittere Diis. Plin. in Paneg. Eundem autem ferè modum habent hi loquendi modi, Mittere in consilium, Consendi potestatem facere, Calculum permittere, Calculum porrigere, Calculum proponere. Ex Budæo.
 Causa paucissimorum calculorum, i. e. Non magni momenti, ubi pauci iudices vel arbitri. Quintil. lib. 8. 3. p. 682.
 Calculus etiam est Ponderis nomen. Excerpta veterum de mensuris, quæ in Gromaticorum scriptorum corpore Rigaltius edidit: Ponderum pars minima Calculus est, constat ex granis ciceris duobus, & apud quosdam siliqua pensante, quæ tribus granis hordei declaratur. Duo calculi Ceratium faciunt.
 Calculos Columella pro Sumptu & reditu accipit, quum præcipit de majorem agrum, quam ratio calculorum patitur, emere velimus. Sic enim ait lib. 1. cap. 3. Sed & agrum paratius dictum intelligatur, ne majorem quam ratio calculorum patitur, emere velit.
 Calculi, pro Difficultatibus. Plin. lib. 2. Epist. 19. extr. Examina tecum, omnesque quos ego movi in utraque parte calculos, pone. i. e. Difficultates & rationes utrinque expende. Erasmi. l. c.
 Calculum Ulpianus vocat Rationem impenturam, quas alter ex contrahentibus alteri mutuo debet. l. furti. §. ultim. D. de his qui not. infam.
CALCULARIUS, a, um. Adj. ut Calcularius error. V. Expungere rationes, in EXPUNGO.
CALCULOSUS, a, um. Adj. Plenus calculis, ut, Calculosa loca. Columel. de Arboribus, cap. 21. Ficum frigidibus ne serito. loca aprica, calculosa, glareosa, interdum & saxosa amat.
 Ager calculosus. Columel. lib. 3. cap. 11.
 Solum calculosum. Plin. lib. 35. cap. 14.
 Homo calculosus, Qui laborat calculo. Plin. lib. 21. cap. 18. Quantum profectus efficacissimum esse adversus calculosus.
CALCŪLO, are, pro Ponere, vel subducere calculum. Prudent. Hymno Laurentii, v. 131. Usus est hoc verbo Sidonius 9. Epist. 7.
CALCULATOR, onis, f. Pro calculi subductione. Cassiod. Var. 1. 10.
 Calculator, quam Lichasini vocant. Cæl. Aurel. Tard. 4. 5.
CALCULATOR, oris, m. [ἰσχυρὸς] a Calculo, as. Martial. lib. 10. 62.
 Nec calculator, nec notarius velox
 Major quavisquam circulo coronetur.
 Calculator, apud Jctos, est Qui suas operas in rationibus subducendis locabat. Ulp. l. 7. §. 2. D. de operis libert. Nam hujus quoque est ministerium, si forte vel libraribus, vel nomenclator, vel calculator fit. Ant. Augustinus lib. singular. ad Modest. l. Spadonem. D. de excus. tutorum, Calculatores, inquit, a calculis ducendis dictos arbitror, non geometras, ut Accursius & Albericus existimant, sed qui rationibus sciendicis adhiberentur. Hæcille, quem vide.
CALCŪLO, onis, m. Idem Sext. Ruf. pr. Breviar. Morem sequutus calculonum. Cellar. tamen Calculatorum exhibuit. q. V.
CALCULARIUS, a, um, ut, Error calculatoris. Modestini. Jct.
CALDARIUM, CALDOR, CALDUS, V. CALOR.
CALDIUS, Nomen militarij joco fictum. Sueton. in Tiber. cap. 42. In castris tiroetiam tum, propter nimiam vini aviditatem pro Tiberio Bibacris, pro Claudio Caldus, pro Nerone Mero dictus est. Qua de Licentia veterum affertur Quintil. lib. 6. cap. 4. [V. Fabric. Bibl. Græc. Vol. 1. p. 171. De Tiberio eadem Victoris Epitome. De ratione tamen Caldus fateor mihi non liquere. Neque enim potu Calide id tractum.
CALB, es. [καλβή] Civitas est Campaniæ. Nam est in Flaminia, quæ Cale dicitur. Est & in Gallia hoc nomine, quam Sallustius captam a Perperna commemorat. Hæc Servius in 7. Æn. 728. V. CALES.
CALÉDONES, seu CALÉDONII, Britannie populi, qui nunc Scoti, id quod ex Dionis Epitoma novimus, qui in Severo Britannie gentes ait præcipuas, Caledonios, & Mæatas, quæ montes incolant asperos, & aquis indigos, & campetria deserta, ac palustria, sine civitatibus, domibus: agrorum cultu, fructibus tantum & pabulo victitant. Ubi & plura de institutis & moribus eorum subjicit. Meminit & Cæl. Antiq. lib. 18. cap. 21. & Tacit. in vita Agric.
CALÉDONIA, æ, f. Nomen regionis, quam Caledones incolebant. Tac. Agric. cap. 11. Namque rusticæ Caledoniam habitantium comæ, magni artus, Germanicam originem asseverant.
CALÉDONIUS, a, um. Adj. ut, Caledonia silva, in ea parte Britannie fuisse putatur, quæ hodie *Scotia* dicitur, favissimis olim usibus habitata. Martial. lib. de Spect. 7.
 Nuda Caledonio sic viscera præbuit urso.
 Inde etiam Britannii peculiari epitheto Caledonii dicuntur a Poetis. Idem lib. 10. 44.
 Quinte Caledonios Ovidi visere Britannos. Corripit autem hoc nomen in hac significatione antepenultimam syllabam, secundam vero

producit. Apud Græcos enim scribitur per *κ*. Contra, quum Ætolie silvam significamus, secunda syllaba per *υ*, & ubique corrigitur, sequens autem producitur, eo quod apud Græcos scribitur per *ω*. V. plura de hoc suo loco.
 Caledonius Oceanus. Valer. Flacc. l. 8.
CALÉFACIO, CALÉFACTO, CALÉFSCO, V. CALOR.
CALÉGIA, [καλαρία] Germaniæ urbs Ptolem. Vulgo *Wittemborg*.
CALÉRNA, apud Ptolemum civitas in Anglia esse creditur, quæ hodie Oxonia appellatur, vulgo *Oxford*.
CALÉNDÆ, vel **KALÉNDÆ**, Græca litt. arum. f. plur. [καλῆνδῆς, ἡερομένη] dicuntur Primi dies mensium. Nonius, Calendarum vocabulum proprium Varro complexus est, de Vita Pop. Rom. lib. 1. Itaque calendis calabantur, i. e. Vocabantur, & ab eo calendæ appellatæ, quod est tractum a Græcis, qui *καλῆς* vocare dixerunt. Macrobi. Sat. 1. 15. Priscis temporibus antequam facti a Cn. Flavio serva invitiss Patibus in omnium notitiam proderentur, pontifici minori hæc provincia delegabatur, ut novæ Lunæ primum observaret aspectum, visamque regi sacrisculo nuntiaret. Itaque sacrificio a rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex, calata, id est vocata in Capitolium plebe, juxta curiam Calabram, quæ castræ Romuli proxima erat, quot numero dies a calendis ad nonas supersessent pronuntiabat: & quantas quidem dicto quinque verbo *καλῆ*, septimanas vero septies repetito predicabat. Verbum autem *καλῆ* Græcum est, id est, Voco. & hunc diem qui ex iis diebus qui calarentur, primus esset, placuit calendæ vocari. Hinc & ipsi curiæ, ad quam vocabantur, Calabræ nomen ductum est. Et paucis interiectis, Ut autem Idus omnes Jovi: ita omnes Calendæ Junoni tributas, & Varionis & pontificalis confirmat auctoritas.
 Aufonia calendæ. Ovid. 1. Fast. 55.
 Vendicat Aufonias Junonis cura calendæ.
 Aufonias calendæ vocat poeta, id est Latinas, quia Latinorum sunt propria. Calendis enim castræ Græci. Unde manavit proverbium, Ad calendæ Græcas, i. e. Nunquam: quod ab Augusto institutum est, qui, ut erat faceto ingenio, cum aliquos nunquam solutos, quod debebant significare vellet, ad calendæ Græcas solutos aiebat. V. Suet. in Vit. cap. 87.
 Celeres calendæ, Cito nimis redeuntes. Ovid. de Rem. Amor. 561. conf. Tristes.
 Jani calendæ. Stat. 1. Silv. 6. 3. i. e. Mensis Januarii.
 Intercalares calendæ. V. INTERCALO.
 Julicæ calendæ. Ovid. 6. Fast. 797. i. e. Mensis Julii.
 Julicæ calendæ. Martial. lib. 12. 12.
 O Juliarum dedecus calendarum, &c.
 Martiæ calendæ feminis solennes erant. unde Femineæ calendæ a Juven. 9. Sat. 53. dicuntur,
 Munera femineæ tractas secreta calendis. Ita enim calendæ Martiæ feminis dicatæ erant, ut Saturnalia viris, quæ mense Decembri agitabantur. Tranquill. in Vespas. cap. 19. Sicut Saturnalibus dabat viris apothoreta, ita & calendis Martiis feminis. Macrobi. lib. 1. Saturn. c. 12. de Calendis Martiis loquens, Hoc mense fervis cœnas apponebat matrone, ut domini Saturnalibus. Illæ ut principio anni ad promptum obsequium honore servos invitarent: Hi quia gratiam perfecti operis exolverent. Quo in loco Macrobius de tempore priscorum Romanorum loquitur, qui decem tantum menses habebant. Budæus. Hor. 3. Carm. 8. 1.
 Martiis calebs quid agam calendis?
 Tristes calendæ. Hor. 1. Serm. 3. 87. i. e. Quæ debitorem tristem reddunt, quod collocari pecunia & solvi Calendis fœneratoribus solbat, ut & usura. Hinc & Martial. lib. 12. 36.
 Interdum aureolos manu crepantes,
 Possint docere qui duas calendas,
 Quod nemo, nisi tu Labulle, donat. conf. CALENDARIVM infra, & EXTRICO f. l.
 Ponere pecuniam calendis. Hor. Epod. 2. 70.
 Calendæ primæ, secundæ, tertie, quintæ, dici putantur a Jctis, pro Uno, duobus, tribus, & quinque mensibus. Cels. l. liber. §. si ita. D. de hæred. instituen. Titius, si intra tertias calendas navis ex Asia venerit, hæres esto. Ulp. l. 1. §. si qui. D. de verb. oblig. Si ita interrogatus, intra calendas quintas? responderit, Dabo idibus, non obligatur. Martial. lib. 1. 67.
 Atque intra, puto, septimas calendas
 Mortes hoc tibi quatuor dederunt. Video tamen Catonem in R. R. Primas calendæ dicere, pro Primo die cujusque mensis. cap. 47. & 48. V. Scalg. de Emend. temp. l. 2. p. 186.
CALÉNDĀLIS, e. Ad calendas pertinetis; ut, Tributa calendalia, quasi in frenam solvi solita calendis Januarii. Justin. edict. 12.
CALÉNDĀRIS, e. Adj. Idem. Sic Junonem Calendarem Laurentes vocabant, quod ei omnes calendæ dicatæ essent, teste Macrobi. 1. Saturn. cap. 15.
CALÉNDARIVM, seu **KALÉNDARIVM**, i. n. Liber fœnebris dicebatur, i. e. In quo scribebantur usuræ in calendis singulas petendæ & exsolvendæ. Senec. de Benef. 7. 10. Quid foenus, & calendarium & usura, nisi humane cupiditatis extra naturam quesita nomina. Idem Epist. 14. Adjicere illis (divitis) aliquid studet; dum de incremento cogitat oblitus est usus. Rationes accipit, forum conteri, calendarium versat, sit ex domino procurator. Et Epist. 87. Magnus calendarii liber volvitur. Beneficia in calendario non scribere. Sen. Benef. 1. 2. i. e. Nemo loci beneficia, ut pecuniam, collataque in calendario scribit, ut inoblivius possit reprofere.
 Calendarium est etiam Hemerologium, seu Rationarium dierum omnium distributorum per menses unus anni: qui quidem initio per octavas; postea vero Judoorum more, per hebdomadas ibi fuerunt descripti: quod post tempora Theodosij factum, observavit Scalg. lib. 4. de Emend. Temp. Ceterum Principalis potius, quam Pontifici munus esse Fastos (quæ Calendaria vulgo) corrigere, non ignorarunt ii qui correctioni calendarii a Gregorio XIII. P. M. susceptæ restiterunt, qua de re Thuan. lib. 76. Hist.
CALÉNDARIVS, i. m. Calendariorum, in quadam inscriptione veteri, quam cum ceteris Adolphus Occo Medicus Augustanus edidit, p. 2. n. 9. mentio fit: quos non alios fuisse existimo, quam qui in Theod. Cod. lib. 12. tit. 11. Calendarii curatores appellantur, & quorum munus

Calendarii Curatio, Arcadio J.C. l. 18. §. 2. D. de numeribus & honoribus dicitur. Vetus huc Inscriptio pertinet apud Grut. p. 446. n. 7. CVRATORI CALENDARI. V. Pithecum Adverf. Subsec. 2. 4. & Hen. Noris Cenotaph. Pisan. p. 37.

CALENDARIOGRAPHUS, i. m. Qui calendaria facit.
CALENTUM, Civitas est ulterioris Hispaniae. in qua fiunt lateres, qui ficcati non merguntur in aqua. Sunt enim e terra pumicea, quum subigi potest, utilissima. Plin. lib. 35. cap. 14.

CALENUM, i. n. [καλήνιον] ubi subauditur Oppidum, vel CALLES, ium. pl. Urbs Campaniae, XIV passuum millibus a Capua distans, in cuius agro vinum optimum & dulce nascitur. Plin. lib. 3. cap. 5. Bovillae, Calatiae, Cahnium, Calenum. Sic Strabo lib. 5. V. Hor. 4. Carm. 12. 14. & Marcell. Donat. ad Tacit. Ann. 4. 27. & Cic. 7. Att. 11.

CALENUS, a, um, ut, Ager Calenus. Plin. lib. 3. cap. 5. & Vinum Calenum; quod absolute etiam Calenum Horatio appellatur: qui & Falcem Calenam dixit l. Carm. 31. 9.

CALENUS Olenus, Hetruriae celeberrimus vates fuit, qui humano capite a Romano inter fodiendum invento, nihilque ob id a Senatu legatis, qui percunctarentur quid faciendum conferret, is praecularum id fortunatumque cernens, interrogatione in suam gentem transferre tentavit: transiisset quae haud dubie fatum in Hetruriam, si praemoniti a filio vatis legati respondissent aliter atque existimarat. V. Plin. lib. 28. cap. 2. [Nomen vati Olenus fuit, a Calibus, loco natali, Caleno dicto.]

CALEO, V. CALOR.

CALERIUM, [καλερίον] Oppidum in Cenomanis, ad decimum quartum lapidem a Bergomo, brixiam versus, ad colles in sinistra parte positum: a bonitate vini denominatum.

CALESCO, IN CALOR.

CALETI, [καλετι] Straboni inter Galliae Belgicae urbes ponuntur. Sic enim scribit lib. 4. Ceterum Neapolis, ad mare proximi sunt Morini & Bellovacii, & Ambiani, & Suesiones, & Caleti, usque ad Sequanae amnis exitum. Haec sunt Strabo. Horum quoque meminit Caes. 2. Bell. Gall. 4. Caleti porro linea vela texunt, auct. Plin. lib. 19. cap. 1. Ptolem. lib. 2. cap. 9. Gessoriacum navale vocat urbem eorum. Vulgo Calais. Aliter tamen existimat Turnebus, atque Caloes populos esse in superiore Normania ultra Rotomagum ad ostium Sequanae, quos hodie Caletenses appellamus, quorum oppida sunt Deppa, Portus nuper de Anglis receptus, quem per bellum civile interceptant, Julibona, quam Villam bonam appellamus: idque sentire videtur Strabo. V. loc. & Cellar. Geogr. Ant. 2. 3. 23.

CALETRANUS, a, um, ut, Caletanus ager, non longe a vadis Volaterranis in Thufcia. Plin. lib. 3. cap. 5. In eadem parte oppidorum veterum nomina retinent agri Crustumius, Caletanus.

CALIANASSA, & CALIENERA. IN CALLIANASSA & CALIANERA.

CALICADNUS, IN CALYCADNUS.

CALICATUS IN CALX LAPIS.

CALICULUS, IN CALIX.

CALIDUS, IN CALOR.

CALIENDRUM, i. n. [καλιένδρον] dicitur ornatus capitis mulierum, five Suppositus crinis, quem pro naturalibus accipiebant, ut ait Acron in illud Horatii l. Serm. 8. 47.

— altum Saganæ calendrum

Excidere atque herbas, atque & Alii Operimentum capitis significare, & a Graeco καλιένδρον deduci putant. Ufurpatur & ab Arno-bio, lib. 6. ad fin. Falciculae, claves, calindra, fomites, talaria, &c.

CALIGA, Æ. f. [καλιγία] Tegumentum tibarum militare, cuius diminutivum est caligula. A quo militari calceamento Germanici filius Caesar Rom. Imperator cognomen fortiss est, quoniam in exercitu educatus fuit. Aufonius in Monothichis de ordine Imperatorum,

Caesar, cognomen Caligae cui castra dederunt. Suet. in Calig.

cap. 9. Caligae cognomen caesarensi joco traxit, quia manipulario habitu inter milites educabatur. Erant enim milites caligati. Plin. lib. 7. cap. 43. de P. Venetio, Quamquam Mafurius auctor est, bis in triumpho ductum: Cicero multo enim caesarem fuffaracum fuisse: plurimi, juventam inopem in caliga militari tolerasse.

Caliga speculatoria. Suet. in Calig. cap. 52. Quo in loco antiquissima exemplaria scriptum habent Spiculatoria. Cui lectioni antipulari videtur doctorum omnium opinio, ut sit Spiculatoria caliga qua utebantur olim Spiculatorii milites. Erat autem ad medium usque tibiam, in antiqua marmora adhuc testantur, atque ita facta, ut superior pars caput quoddam leonis appareret. V. SPECULATOR.

Caligas Epicratis oratoris lascivii, videtur Cicero accipere pro Oratione lasciviuscula, quum 2. Att. 3. sic scribit, Valerius absolutus est Hortensio descendente. Id iudicium Attilio condonatum putabatur, & Epicratis suspicor, ut scribis, lascivum fuisse. Etenim mihi ejus caliga, ut faciea cretate, non placebant. Ita interpres Bapt. Pius. Longe aliam interpretationem qua est Pauli Manutii, V. IN DIADEMA.

Caliga Maximini, Proverbium de homine alto & oblongo corpore praedito. Erasmus in Chiliad.

Caliga etiam pro Militia seu Militari professione sumitur. Senec. de Brev. Vita cap. 17. Marius caliga dimisit? consulatus exercet. Idem de Benef. 5. 16. Ingratus C. Marius ad consulatum a caliga perductus. Et Inscriptio vetus: C. OPPIO C. T. VEL OMNIBVS OFFICIIS IN CALIGA FVNCTO. Hic in caliga perinde est ac si diceretur in Militia.

CALIGATUS, a, um. [καλιγιστός] Caligis indutus. Juven. 3. Sat. 322.

— Satyrarum ego, ni pudeat illas,

Adjutor gelidos veniam caligatus in agros. i. e. Velut audax miles

adjutor satyrarum veniam, nisi illas meij pudeat auxilii. Caligatus miles, pro Manipulari & gregario. Venuleius in l. De militibus. D. de culcos. & exhib. recu. Is autem qui exercitum accipit, etiam ejus animadvertendi in milites caligatos habet. Ulpianus. De his qui notantur infamia, l. 2. Quod ait Praetor, qui ab exercitu dimissus erit: Dimissum accipere debemus militem caligatum, vel, &c. Budaeus. V. Suet. Aug. cap. 25. & ibi interpretes.

CALIGARIUS, Adj. ut Caligarius crevus. Plin. lib. 34. cap. 14. Aliud brevitate sola placet, clavique caligarius, &c. De differentiis ferri. V. Harduin. not. ad Plin. & Briffonii Antiquit. juris select. 2. 5.

CALIGARIUS, i. m. Caligarum confector. Firmic. lib. 3. cap. 12. Ful-

lones, seu caligarii, five lanarii. Idem lib. 4. cap. 7. Faciet pellarios, cortarios, caligarios, &c. Vetus Inscriptio Romae: Q. LAEVIO. Q. F. TYCHICO CALIGARIO. DE VICO CYPRI. NAT. THRAK. DOM. PARTHEN. Spon. Misc. Erud. Antiq. §. 6. p. 220.

CALIGARIS, Æ. Plin. lib. 9. cap. 18. In quibus pisces omnibus annis Vergiliarum ortu exsunt squamis conspicui, crebris atque praecutis, clavorum caligarum effigie.

CALIGULA, Æ. f. Diminutiv. V. CALIGA.

C. Caesar Caligula [καλιγύλας] Germanici ex Agrippina filius, M. Agrippae ex Julia Aug. filia nepos, & per hanc Augusti pronepos, pueritiam in castris exegit, patri in Germanica & Syriaca expeditione comes. Inde reverfus primum in matris, deinde relegata hac in Livia proaviae suae, defunctaque ea in avia Antoniae contubernio mansit, donec vigesimo atatis anno a Tiberio capreas accitus, ut ad spem successioneis advolveret obsequium & pietatis simulatione obtinuit Quo mortuo, vel potius ipsius opera necato, imperium summa omnium ordinum voluntate adeptus est. Sed brevi erumpentibus cum principatus licentia naturae vitii plane in monitrum degeneravit, ac tyrannide omnibus exofus anno quarto imperii non exacto, duorum tribunorum praetorianorum Cassii Chareae & Cornelii Sabini manu in aditu theatri caesus est. Haec ex Suet. qui ipsum non alio quam Caji Caesaris nomine appellat. Sic & Seneca, Tac. pr. Annal. & passim omnes. V. Suid. in Καλιγύλας & καλιγύλας.

CALIGO, mis. f. [καλιγία, κλιγία] Umbra ex spissitudine aeris procreata. Virg. 9. Aen. 36.

Quis globus ò cives caligine volvitur atra? Caligo, quae vulgo dicitur Bruina, Brouée, Brouillard. Columel. lib. 3. cap. 1. Vites firmi, durique acini, quarum inter caligines usae deflorescunt &c. Idem cap. 2. pr. Quoniam etiam pruinas, & caliginem, & carbunculum facile propulsat.

Caligo ac tenebrae. Cic. 5. Verr. 177. Illa omnis pecunia latuit in illa caligine ac tenebris, quae totam remp. tum occupaverant. Idem post red. in Sen. 5. Poitea vero quam &c. ex superioris anni caligine & tenebris, lucem in rep. Kal. Jan. dispicere coepistis. Tetrus tenebris & caligine se Alexandriam perverturos arbitrati sunt? Cic. 2. de Lege Agrar. 43.

Atra caligo. Virg. 11. Aen. 876.

Volvitur ad muros caligine turbidus atra Pulvis.

Cæca. Virg. 3. Aen. 203.

Tres adeo incertos cæca caligine foles Erramus pelago.

Densa. Virg. 12. Aen. 466.

Nigrans. Sil. lib. 4.

Obscura. Virg. in Aetna,

Illinc obscura semper caligine nubes.

Opaca densus caligine. Ovid. 10. Met. 54. De tramite, ab inferis ad superos.

Picea. Virg. 2. Georg. 309. — & ruit atram

Ad caelum picea crassus caligine nubem.

Spiffa. Ovid. 7. Met. 528.

Subita. Stat. 10. Theb. 140.

Terribilis. Lucret. lib. 6. 852.

Metaphorice. Vide nunc caliginem temporum illorum. Cic. pro Planc. 96. Quasi per caliginem. h. e. Quasi per nebulam & obscuram quandam rem. Cic. 12. Philipp. 3. Quod videbam equidem, sed quasi per caliginem. Perstrinxerat aciem animi D. Bruti falus.

Abundare caligine. Ovid. 2. Met. 764.

Diffussa est illa caligo, quam, &c. Cic. 12. Philipp. 5.

Inducta caligine terras occultavit Deus. Ovid. 1. Met. 599.

Inducere caliginem alicui, metaphorice. Patercul. lib. 2. 36. 1. Consulatus Ciceronis non mediocre adiecit decus natus eo anno divus Augustus, omnibus omnium gentium viris magnitudine sua inducturus caliginem. i. e. Eorum gloriam obscuraturus.

Merfus caligine. Virg. 6. Aen. 267.

Pandere res alta terra, & caligine merfas.

Oborta est tanta caligo. Suet. Neron. cap. 19.

Tegere terras caligine nox dicitur: ut apud Lucret. lib. 6. 852.

Oculorum caligo, [καλιγία] Plin. lib. 18. cap. 13. Oculos purgat, medetur caligini admitto lacte mulierum. Sic saepissime alias.

Maris. Stat. 4. Theb. 28.

Mentis cæca caligo. Catul. 62. 207.

Noctis cæca caligo. Lucret. lib. 4. 458.

Plenus caligine. Stat. 2. Theb. 685.

Ipse vapor crassus Caligo vocatur. Lucret. 5. 294.

Lumina, pendentes lychni, clareque cornicis

Fulguribus pingues multa caligine rede, &c. Plin. lib. 6. Epist. 16.

de morte avunculi sui: Statim concidit, crassiore caligine spiritu obstructo.

CALIGNOSUS, a, um. [καλιγίνος, κελκίνος] Adj. ut, Caliginosus caelum. Cic. 1. Tufc. 43. Ut penetret & dividat omne caelum hoc, in quo nubes, imbres, ventique coguntur, quod & humidum & caliginosum est, propter exhalationes terrae.

Nox caliginosa. Hor. 3. Carm. 29. 30.

Prudens futuri temporis exitum

Caliginosa nocte premit deus. i. e. Celat nos deus & ignorare

vult futuri temporis exitum.

Stella caliginosa. Cic. 1. de Divin. 130. Nam si obscurior & quasi caliginosa stella exiterit, pingue & concretum esse caelum. Opponit ibid. Illustri & perlucenti.

Tractus caliginosus & pluvius. i. e. Nebulis obnoxius. Plin. 17. 22.

CALIGINOSUS, a, um. Aliud Adj. Gracius in Cynegético, v. 56.

Vel caliginosa laxanda reponit fumo.

CALIGO, [καλιγία, κελκία] Ære. Cæcutire.

Nubes caligat. Virg. 2. Aen. 605.

— namque omnem, quae nunc obducta tuenti

Mortales hebetat visus tibi, & humida circum

Caligat, nubem eripiam.

Caligant oculi ex fomno. Cell. lib. 2. cap. 7.

Caligare dicuntur annes. Columel. lib. 1. cap. 5.

Caligare in sole. i. e. In clarissima cæcutire: apud Quintil. lib. 1.

cap. 2. V. Chlidas Erasmi.

Caligat ad aëres humanum genus. Plin. lib. 30. cap. 1. de origine magice

gicæ artis loquens, Ita blandissimis, desideratissimisque promissis addidisse vires religionis, ad quas maxime etiamnum caligat humanum genus. Posteriori ætate active significat Obfuscari, caligine obducere. Pet. Chrylogosus Serm. 41. & Serm. 7. 4.

CALIGANS, Partic. [*καλιγών*] Virg. 4. Georg. 468.
Et caligantem nigra formidine lucum Ingressus.
Animo caligante. Plin. lib. 11. cap. 37.
Vide Vertigo oculorum & animi ex Livio. H. St. in VERTO.
Campi caligantes. Stat. 1. Theb. 95. de Inferorum scde.
Fenestras caligantes. Apud Juven. 6. Sat. 31.
Ab effectu, veluti Cæcæ.... Quæ faciunt ut oculi caligent, Quæ vertiginem afferunt. H. St.
Oculi caligantes. Plin. 20. 22.

CALIGATIO, ðnis. f. [*καλιγώντις*] Plin. lib. 29. cap. 6. Aquila misto felle cum melle Attico inunguntur nubecula, & caligationes, suffulioneque oculorum.

CALIGINANS, antis. Idem ac Caligans. Th. Prisc. 1. 19. Caliginantes oculos curare.

CALIGŪLA, V. CALIGA.

CALIM, antiqui dicebant pro Clam, ut Nis pro Nobis, Sam pro Suam, Im pro Eum. Festus. [An Um, ut Ecum?]

CALINGÆ, Gentes Indicæ ad mare. Plin. lib. 6. cap. 17. & 19. De quibus rursus lib. 7. cap. 2. sic scribit, In Calingis ejusdem Indicæ gente quinque annos concipere feminas, octavum vitæ annum non excedere.

CALINGII, Asiæ populi, quibus vicina est Ampelone Milesiorum colonia. Plin. lib. 6. cap. 28.

CALINGON, Indiæ promontorium, ut tradit Plin. lib. 6. cap. 20.

CALINIPAXA, Scytharum oppidum. Plin. lib. 6. cap. 17.

CALINUS, Statuarius, cujus meminit Quintil. Calamis legitur apud Quintil. lib. 12. cap. 10. g. V. supra.

CALIOEDI, Populi sunt in Taurica regione Scythiæ, de quibus Plin. lib. 4. cap. 12.

CALIPŌLIS, V. CALLIPOLIS.

CALISIVA, Medicamentum est, de quo Galen. his verbis, Calisiva fit de lapide, qui affectat uritur, & est vitiosissima, quæ est recens, & non mundata. Mittitur autem in emplastris & in causticis. Est enim & Ipsa caustica, & vires habet acerrimas. V. ipsum Galenum lib. de Simpl. Medicam. [Quo loco?]

CALISTO, vel CALLISTO, ðs. f. [*καλλιστώ*] Lycaonis regis Arcadiæ filia, scilicet Dianæ comitem addixit. Compressa deinde a Jove, uteri tumore apparente, dum simul lavaret, ab ea repulsa, puerum in silvis peperit, quem Arcada nominavit, a quo postea dicta est Arcadia. Ipsam vero cum accensa Juno in urfam transgesserat, Juppiter una cum filio inter fidera collocavit. V. Ovid. 2. Met. Propert. 2. 21. 25.
Callisto Arcadios erraverat urfa per agros:
Hæc nocturna suo fidere vela regit.

Calisto Lycaonia. Catull. 64. 66.
Lumina Calisto juncta Lycaoniae.
Caliste, Sidus. Columel. lib. 11. cap. 2. vir Idus Febr. Calisto sidus occidit, Favonii spirare incipiunt.

CALIX, ðcis. m. [*καλίξ*] Genus poculi quo bibinus. Varr. 4. de L. L. Calix, a caldo: quod in eo calda plus apponebatur, & caldum eo bibebant. Festus, Calix, quod in eo calidum bibitur. Macrobi. lib. 5. Saturn. cap. 21. Cylinx (ait) poculi genus est. nos una litera immutata, calicem dicimus. Cic. in Pison. 67. Torcum nullum, maximi calices. Amariore calices. Catull. 25. 2. Hic pro vino ponitur, ut sapissime. Auratus calix. Propert. lib. 2. 37. 40.
Coronatus calix. Tibul. 2. 5. 98.
Diatretici calices, celati & tornatiles, qui Toremata Græco vocabulo dicuntur Sallustio, Ciceroni, Tranquillo. Budæus.
Fœcundus calix. Hor. 1. Epist. 5. 19.
Fœcundi calices quem non fecere difertum?
Inauales. Hor. 2. Serm. 6. 68. V. Pitifc. Lex.
Plebei. i. e. Viles. Juven. 11. Sat. 145.
Pteroti calices, i. e. Qui duas habent anfas. Plin. 36. 26. Harduinus dicit MSS. Reg. 2. & Colb. 3. habere Pterotos. [Forte Diatretos. Vitreus calix. Martial. lib. 14. 115. Bayhus, Illi autem qui ab eodem Calices vix dicuntur, a Græcis καλίξαις ὀλίγους, verbum et verbo scilicet nuncupantur, auctore Julio Poluce.
Impingere alicui calicem. Cic. 3. Tusc. 44. Quid huic? calix multum impingendus est, ut plorare desinat, aut aliquid ejusmodi. Proverbiij specie. Siccare calices. Hor. 2. Serm. 6. 68. i. e. Ut ait Acron, Ebibere.
Texere calices gemmis. Plin. in proem. lib. 33. Nec hoc satis fuit: turba gemmarum potamus, & smaragdjs teximus calices.
Tractare calicem. Hor. 2. Serm. 4. 79. — seu puer unctis
Tractavit calicem manibus, dum furta ligurit.
Calix, Vas in quo legumina & olera coquantur. Ovid. 5. Fast. 509.
Stant calices, minor inde fabas, ultius alter habebat. V. CRATER.
Calix, non solum pro Vase a doctissimis ponitur, sed etiam pro Ea tantum vase parte que humoris capax est. Plin. lib. 37. cap. 2. ubi de murrhini pretio agit, Excrecit in dies ejus res lreus, murrhino LXXX festertis empto, capaci plane ad sextarios tres calice. Vides ut Calicem murrhini dixerit, Eam partem que humorem continere queat? Bayhus.
Calix cochleæ. Plin. lib. 9. cap. 56. Cujus artis gloria in eam magnitudinem perducta est, ut LXXX quadrantes caperent singularum calices. De cochleis loquitur.
Florum calices; dixit Plin. de rosa, 21. 4. Paulatinus rubescens dehiscit ac sese pandit, in calicis medio fuit stans complexa luteos apices: & 21. 5. de lilio Calicem dixit, Que est depressa in medio cavitas, unde se folia rotundo ambitu explicant. Sed & Calyces habent nonnulli libri. V. CALYX.
De Calice in aquæductibus V. PRIFC. Lex.

CALICŪLUS, i. m. [*καλικούλος*] dimin. Cato cap. 108. Vinum si vires experiri duraturum sit, necne, polentam grandem dimidium acetabuli in calicum novum indito. Celsus de cucurbitulis loquens lib. 2. cap. 11. Ac si cerera defecerunt, caliculus quoque, aut putariis oris compressioris, ei rei commode aptatur.

CALICELLUS, i. m. Idem. ut, Calicellus passus plenus. Oct. Horat. 4.
CALILLUS tertium demin. forte restituendum Horatio. V. CULULLUS.
CALICULARIS, e. Adj. ut, Herba calicularis, qualis Hyofcyamos, apud Apul. de Herb. cap. 4.

CALLA, Herbarum genus est aro simile, in arationibus nascens, usque eisdem habens quos arum.
Est & altera calice species, quam Anchusam nonnulli, alii Rinoclistiam appellant. V. Plin. lib. 27. cap. 9. alii legunt Calla.
CALLÆCI, V. CALLAICI.

CALLÆI, [*καλλαι*] Gallinaceorum barba dicuntur, eo quod colorem purpurcum, quem καλλαιος Græci dicunt, imitantur. V. Cæc. Rhod. lib. 11. cap. 16. vel potius Henr. Steph. Thef. Græc.

CALLÆICI, vel CALLÆICI, [*καλλαι*] Lusitanie populi, Gallis finitimi, dicti quasi Callæici, quos ut bellicosos maxime commendat Strabo lib. 3. [Potius a Calle oppido nomen habere contendunt docti. V. Cellar. Geogr. antiq. 2. 1. 3. V. que p. p. notamus.]

CALLAÏCUS, a, um. Adj. [*καλλαιός*] Martial. lib. 4. 39.
Nec que Callaico inunetur auro.
Brutus Callaicus, ab hoste Callaico dictus. Ovid. 6. Fast. 461.
Tum sibi Callaico Brutus cognomen ab hoste
Fecit, & Hispanam sanguine tinxit humum. ubi Callaicum hostem pro Hispano videtur dixisse. [Inmo datus est Callaico. D. Brutus enim Callaici cognomen triumphale a devictis Callæcis reportavit V. Strab. l. c. Male apud Paterc. 2. 5. Gallæci cognomen meruit, expressum. Vel Callæici enim scribendum cum Strabone & Ovidio: Adde Plin. lib. 36. cap. 5. & Denar. vet. quem ad Flori loc. mox cit. adducit Freinshemius: vel fortassis Callæici. Quod pariter vel a gente devicta, ut Isauricus ab Isauris, Chaucicus apud Suet. in Claud. c. 24. a Chaucis, & c. vel a nomine regionis subactæ, Gallæcia nempe: ut id apud Flor. l. 2. c. 17. Plin. 4. 20. Sil. 3. 345. scribendum est, quem admodum a Germania Germanicus, a Numidia Numidicus, & c. recte formabitur; Et forsitan utraque obtinuit appellatio. Ceterum gentile sine dubio Callæcus, καλλαιός indivisa diphthongo, quomodo & apud Strab. Plin. & c. in Liviana Epit. l. 56. pro Gallæcis, scripserim. G littera, contra veterum monumentorum fidem, ex squioris avi consuetudine affixa videtur. Hodie enim regio Gallæcia, populi Galli vocantur. Vestes Callaicæ. Martial. lib. 14. 139.
Jungere nec fisis nobis, o stulte lacernas:
Inducas albas, exue Callaicas. Hæ vestes erant ab auri colore utilitæ. V. Ferrar. de Re Vest. 11. 1. 7. alii legunt Callianas.

CALLAIS, idis. [*καλλαις*] Gemma est ex viridi pallefcens, oculi fixam extuberans, leviterque adherens petris, non ut agnata, sed ut effusa appollta. Nascitur in finibus Indiæ, amplitudine conspicua, sed situosa, & fordium plena. V. plura de hac gemma apud Plin. lib. 37. cap. 8. & 10. Hinc

CALLAINUS, a, um. Adj. colorem gemmæ hujus indicans. Callainas vocant et turbido Callaino, inquit Plin. 37. 10. V. Harduin. in locum. Scribitur & Calais & Calainus.

CALLARIAS, æ. f. Pifcis est mari peculiaris, ex Afellorum genere, ni minor esset. V. Plin. lib. 32. cap. ult.

CALLATERIA, V. CALATIA.

CALLERO, CALLENS. V. CALLUS.

CALLER, Hispaniæ oppidum, stipendiarium, non liberum, dicente Plin. lib. 3. cap. primo, Stipendiaria, Callet, Calucula, Caitra gemina, Illipula minor, & c.

CALLIADRES, is. m. Statuarius. Plin. 34. 8. V. Hard.

CALLIANASSA & **CALLIANÏRA**, [*Καλλιανασσα ἢ Καλλιανείρα*] Duo nympharum marinarum nomina: alterum a bene imperando: alterum a viris honestandis dictum.

CALLIARUS, i. [*καλλιάρου*] Lororum oppidum; ita dictum a Calliaro Ododoci, & Laonomes filio, ut ex sententia Hellenici tradit Strabon. Meminit hujus oppidi & Strab. lib. 9.

CALLIAS, [*καλλίας*] Athenienis Comicus, filius Lyfimachi restionis, unde & ipse cognominatus est propterea σχριων, teste Suida. qui & Dramatum ejus indicem exhibet. [Suspisor σχριων i. e. Resticula, legendum, per o.
Callias item κακόςπλετος, quod effosso et cisterna auro Persico dives factus esset, cognominatus, dux Athenienium nobilis, contra Artaxerxem missus. Auctores Suidas & Hesychius. De hoc aliique V. Gronov. Obf. 4. 7.
Callias item Lesbium grammaticus, quem Strabo l. 3. dicit Alcæi, Sapphæque poemata enarrasse.
Callias Athenienfis, quidam fuit, Hipponici fil. qui per luxum atque libidinem patrimonium abluverat. In eum vulgaris locus extitit: καλλιός πλετορός, i. e. Calliæ destituit pennæ. Ejus meminit Suidas & Athenæus Dipnof. 4. & 12. [V. Barl. ad Luciani Tim. p. 105. ed. Græc. Perizon. ad Ælian. V. H. 4. 16. Forfan idem cum priore, qui Elpinicæ Militiadis uxorem. V. Nep. in princ. Vit. Cimon. ibique Commentat. tuxi distinguere laborat Gronov.]

CALLIOPHĀRUM, i. n. [*καλλιόφάρων*] Medicamen accommodatum vitis oculorum, præsertim quum palpebræ cohærescant, & ulcera oculorum male curata sunt. Medicamentum est quo fucantur ornanterque palpebræ. Plin. lib. 23. cap. 4. Nuclei palmarum cremati in fictili novo, cinere loto, spodi vicem efficiunt, miscenturque collyriis, & calliphara faciunt addito nardo. καλλιόν, venusto, pulchricoco. βελιθρον, palpebra, gena, pellis oculos claudens. V. Tertul. de Cult. fem. cap. 10.

CALLICIA, Herba, qua Pythagoras atqum conglaciari tradidit. V. Plin. lib. 24. cap. 17. pr.

CALLICLES, is. m. [*καλλικλῆς*] Statuarius nobilis, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8. Alterius Callicles meminit Quintil. lib. 2. cap. 16. ubi hoc ei tribuit: τὸν μεγαλοτα ὀφθαλμοῖς ἰσχυροῖς ἐπισημὸν διανοῦ ἄρα δὲ ἔτι καὶ ἐπισημὸν πῶν διανοῦ, i. e. Oratorem fieri volentem eximium, justum quidem seu bonum esse oportet, eorumque qua bona sunt, gnarum.
Fuit & alius Callicles pictor, cujus meminit Plin. 35. 18.

CALLICRATES, is. m. [*καλλικράτης*] Artifices, ex bore formicas, & alia tant parva fecit animalia, ut partes earum certis non possent. Plin. lib. 36. cap. 5. ad finem & 7. 21. Ælian. V. H. 1. 17.

CALLICRATA, æ. f. Viginæ ac novem liberorum genitrix & inter macrobios. Aufon. Epitaph. 34.

CALLICRATIDAS, æ. m. Dux & præfectus classis Lacedæmoniorum proximus post Lylandrum. Cic. 1. Off. 109. alii legunt Callicrates.

CALLICYRII, vocabantur in Creta, Liberi illi, qui coacti inopia, servilia præstabant, sicut Syracusanis Arotæ & Callirii. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20.

CALLI.

Cutis callosior. Plin. lib. 11. cap. 39.
 Dextra callosa. Lucan. ad Pison. 17.
 Humida callosa quum piniferet hordea dextra.
 Olivæ callosæ. Plin. lib. 15. cap. 3.
 Ora callosa, in ulceribus sunt, quæ vulgo Labra dura dicimus. Cels. lib. 5. cap. 28.
 Ova callosa. Hor. 2. Serm. 4. 12.
 Longa quibus facies ovis erit, illa memento
 Ut fidei melioris, & ut magis alba rotundis
 Ponere, namque marem cohibent callosa vitellum. V. Torrent. ad locum.
 Tunica callosa, sive Membrana oculi. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Venter avibus callosus. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Ulcera callosa. Plin. lib. 26. cap. 14.
CALLOSITAS, ætis. Scribon. Largus 36. Collyrium quod proprie facit ad aspritudinem palpebrarum & callositate. V. Non. 466.
 Dein. Confectuudo malorum. Tertull. de Testimonio animæ, cap. 5.
 Exisse hæc in usus communi callositate. i. e. Confectitudinem, in interprete Rigalio.
CALLOR, Æris. m. Idem apud Cassiodor. 1. Epist. 35.
CALLEO, ui, [καλλῶ] Ære. Callis obductum esse. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Antiqui abdomen vocabant, priusquam calleret, incientes occidere non astiti. h. e. In callum durefecerit. Plaut. Pseud. 1. 2. 4. Plagis coactæ callent.
 Callere, [δύσχερον, ἢ ἀείδω] significat Scire, hoc est calliditate, quæ est urbana scientia: ut ait Nonius. Hor. de Arte Poët. 274.
 Legitimumque sonum digitis callemus & aure. Callemus (inquit Perotus) h. e. Scimus, novimus: quod sicut pes ex longo viâ labore callum facit, ita mens longa experientia facit habitum quandam rerum in quibus versatur. V. Cic. locum in CALLIDUS.
 Calleo hanc rem, pro hac re, auctore Nonio. Perf. 4. Sat. 5.
 — dicenda, tacendaque calles. Ter. Adel. 4. 1. 17.
 Quin tu otiosus es, ego illius sensum pulchre calleo.
 Callere iura. Cic. pro Corn. Balb. 32. Ignosco tibi, si neque Pœnorum iura calles.
 Fidibus apprimere callere. Apul. Florid. p. 358.
 Callere ad suum quæstum. Plaut. Truc. 5. 40.
 Callere in. Plin. lib. 8. cap. 25. Callent enim in hoc cuncta animalia.
 Callere, cum infinitivo. Hor. 4. Carm. 9. 49. — qui deorum Numeribus sapienter uti, Duramque callere pauperiem pati. i. e. Ingeniose novit. Acron.
CALLENS, Partic. [ἐπὶ ἑδδῶ] ut, Callens vaticinandi. Plin. lib. 21. cap. 31. Halicacabi radicem bibunt, qui sunt vaticinandi callentes.
 Jus civile callentem familiarem neum adficiens. Gell. lib. 16. cap. 10. V. Ammian. 16. 12.
 Callens lingua. Gell. lib. 17. cap. 5.
CALLENTER, Adv. Apul. 4. de Alino, p. 150. Quorum fati callenter curiosos adspexerit Thralicon noster impetu minaci frequenter inhibebant.
 Callenter. Beroald. in Pr. Commentar. in Suetoniam. Reip. Bononiensis habenas jam multos annos adeo callenter regit. Sic & alibi, nec dubito, quin ex aliquo veteri scriptore habeat, ut sæpe talibus utitur ex aliquo vetusto scriptore sumptis. Sic Rarenter dicere, quam Raro mavult, quomodo Eminenter. H. Sr. Vere conjectasse Henricum ex adscripto loco Appul. apparet, qui in Lugd. desiderabatur.
CALLISCERO, Ære. Verbum antiquum, Idem quod Calleo. Nonius. 2. 162.
 Calliscerunt, pro Occalluerunt. Cato de Bell. Carthag. Aureos nobis calliscerunt ad injurias. Obsoleto. [Forte Calliscerunt legendum.
CALLIDUS, a, um, [καλλῆδης] Adj. dicitur Qui callum sibi usu artis induxerit, auctore Donato. Cic. 4. Acad. 94. Ego enim, ut agitator callidus, prius quam ad finem veniam, equos sustinebo. Ovid. 6. Met. 576.
 Stamina barbarica suspendit callida tela.
 Callidus & Demens, contraria. Nepos 4. 3. 1. Non callida sed dementi ratione cogitata patefecit.
 Stultus & Callidus, contraria. Ovid. 2. Trist. 500.
 Verbaque dat fulto callida nupta viro.
 Inter Versutum & Callidum. Cic. 3. de Nat. Deor. 25. Homo sine dubio versutus & callidus. Versutos eos appellat, quorum celeriter mens versatur. Callidos autem, quorum tanquam manus opere, sic animus usu concalluit.
 Callidus temporum. Tacit. 4. Ann. 33. Igitur ut olim plebe valida, vel quam patres pollerent, noscenda vulgi natura, & quibus modis temperanter haberetur, Senatufque & optimatum ingenia qui maxime perdiderant, callidi temporum & sapientes credebantur, &c.
 Callidus, & tegendis sceleribus obsecutus. Tacit. 6. Ann. 24.
 Callidus amicus accendendis offensivibus. Tacit. 2. Ann. 57.
 Ad quæstum. Plaut. Truc. 2. 4. 62.
 Ad rem. Plaut. Epid. 3. 3. 47.
 Ad fraudem. Cic. pro Cluent. 153. Quod aut hi qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant.
 In disputando callidus. Quintil. lib. 12. cap. 2.
 Ufu callidus. Ovid. 20. Epist. 25.
 Non ego natura, nec fum tam callidus usu.
 Adulter. Ovid. 1. Amor. 10. 4.
 Amor callidus. Ovid. 1. Amor. 2. 6.
 Artificium. Cic. 1. Tusc. 47. Quanquam foramina illa quæ patent ad animum a corpore callidissimo artificio natura fabricata est.
 Astus. Sen. Troad. 6.
 Auceptus. Ovid. 11. Met. 73.
 Confilium. Cic. 15. Att. 6. Ita per te exoretur, ne quod callidus ineat confilium. Alii Callidus, [Σειλιόπειρα], quod placet Victor. Insin. Popmæ &c. V. infra Calidus, in CALOR.
 Fraudes. Sen. Hippol. 4.
 Judex. Hor. 2. Serm. 7. 101.
 Junctura, Arguta compositio. Hor. in Arte Poët. 47.
 — Dixeris egregie, notum si callida verbum Reddidit junctura novum.
 Liberalitatem callidam, pro Infidiosa & captatoria dixit Nepos 25. 11. 3.
 Lena. Tibul. lib. 1. 5. 48.
 Mendacium. Plaut. Most. 3. 1. 136.
 Vol. 1.

Modo callidior. Lucan. ad Pison. 180.
 Navita callidus. Hor. 3. Carm. 24. 40. — horrida callidi Vincunt æquora navite.
 Vir callidus, i. e. Qui confilio pollet. Nepos 14. 10. 1.
 Callidus de re inanima, cum infinit. Hor. 3. Carm. 11. 4.
 Tuque, testudo, resonare septem Callida nervis.
 Compar. Tacit. 2. Hist. 31. 6. Nemo ea tempestate callidior rei militaris.
 Superl. Columel. lib. 2. cap. 2. Callidissimum rerum rusticarum.
CALLIDULUS, a, um, dimin. ut, Fraus callidula. Arnob. lib. 2. p. 91.
CALLIDOR, Adv. [καλλῆδως, δεινῶς] Cic. 2. de Fin. Sed omnia callide referentem ad utilitatem.
 Accessit callide. Cic. pro Flacc. 2. Bene testem interrogavit, callide accessit, reprehendit.
 Callide dicere. Cic. in Orat. 98. Qui in illo subtili & acuto elaboravit, ut callide arguteque dicere, nec quicquam altius cogitare.
 Callide & perite. Cic. 1. de Orat. 48. In his ipsis rebus fati callide versari & perite potest. V. Plaut. Atn. 2. 2. 82. Perf. 4. 1. 7. & Ter. And. 1. 2. 27. Nep. 14. 8. 4. & Tacit. 6. Ann. 37.
CALLIDITAS, ætis. f. [καλλῆδης] Astutia. Cic. de Arusp. Resp. 19. Quam volumus licet p. c. ipsi nos amemus: tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, nec denique, &c. superavimus. Cic. 1. Off. 63. Scientia que est remota ab iustitia, calliditas potius, quam sapientia est appellanda.
 Calliditates, pl. pro Fraudibus. Ter. Heaut. 5. 1. 14. Servi venire in mentem Syri calliditates.
 Occulta. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 O mira calliditate virum! Ovid. 16. Epist. 300.
 Stulta calliditas, perverse imitata prudentiam. Cic. 3. Off. 113. viderit Oxymoron.
 Lædi calliditate. Ovid. 20. Epist. 126.
 Rapere calliditate. pro Callide. Martial. lib. 11. 50.
 Nulla est hora tibi, qua non me, Phylli, furentem Despolies: tanta calliditate rapis.
CALLIS, is. c. [καλλῆς] significat Semitam, veluti callo pedum præduratam. Masc. g. frequentum. Virg. 4. Æn. 405.
 — prædamque per herbas
 Convectant calle angulo. Ubi Servius, Callis est femita tenuior, callo pecorum prædurata. Cic. pro Sext. 12. Italiæ calles, & pastorum stabula præclara cepisset &c.
 Ignoti calles. Curt. 4. 16.
 Inviæ calles. Curt. 5. 6.
 Occulti. Virg. 9. Æn. 383.
 Secreti. Virg. 6. Æn. 443.
 Silvestres calles. Curt. 1. 4.
 Surgens callis. Perf. 3. Sat. 57.
 Surgentem dextro monstravit limite callem. De littera Pythagoræ.
 Feminino genere usus est Livius 22. 14. Pecorum modo per æstivos saltus deviasque calles exercitum ducimus. Idem sic frequenter; quod & Nonius 3. 46. notavit.
 Calles, Provincia Consulibus olim demandari solita. Scribit enim Suet. in Vita Julii Cæs. 19. provincias minimi negotii silvas & calles decretas Consulibus. Silvæ autem illæ & calles fere in Apulia, & illo Italiæ tractu erant. Tacit. 4. Ann. 27. Et erat in isdem regionibus Curtius Lupus quæstor, cui provincia, vetere ex more, calles venerat. Callium autem nomine, Saltum administrationum significari existimo, in quibus profecti pecoris sui capita pecuarium pascebant, scripturamque solvebant. Nam Callis ex eo appellatur, quod pecudum callo calcetur, estque Via a pecore durata: fæd & Loca quæ pedes calcant. Varro, de R. R. 2. 10. pr. Et utroque, inquit, horum firmiores, qui in calibus versentur, quam eos qui in fundo quotidie ad villam redeant. Turneb. Adv. 3. 22. conf. Pitif. Lxx.
 Oppidum Umbriæ hujus nominis etiam fuit ad viam Flaminiam, hodie *Capla*. V. Grav. ad Cic. 8. Att. 9. p. 780.
CALO, [καλῶ] Ære. a verbo Græco καλέω, sive καλῶ deducitur; significat Voco. Calata comitia vocabantur, Quæ pro collegio pontificum haberi solebant, aut regis facerum, aut flaminum inaugurandum causa. Gell. lib. 15. cap. 27. Dicta autem sunt calata, quod calarentur, hoc est vocarentur classes per ordinem. equites enim vocabantur primi: octoginta deinde primæ classis centurie pedum vocabantur, æque ita ad infinitos ordines perveniebant. Bud. Conf. CALABRA & CALENDÆ.
CALATIO, Ænis. f. i. e. Vocatio. Varr. de L. L. 4. 1. extr. Nec curia calabra sine calatione potest aperiri.
CALATOR, Æris. m. [καλῶτης] Festus; Calatores, Servi, κατὰ τὸ καλῶν, quia semper ob necessitatem servitutis vocari possent. Fortasse legendum, Vocare, in activa significatione. V. p. Calones, & Scalig. & Dacer. ad loc. Plaut. Rud. 2. 3. 5. & Merc. 5. 2. 11. Infra Nomenclator in NOMEN.
 Calator etiam est Minister facerum, V. Suet. de Grammat. cap. 12. & Vet. Gloss. Calatores, [καλῶται, ἢ ἱερῶν].
CALATORIOUS, a, um. Adj. apud Fabretum, p. 435. PERMISSV KALATORIO ET FLAMINVM.
CALONES, [καλονοῦντα] Calci ex ligno facti. Fest.
CALO, Ænis. Servus, unde & Calones, a ferendis lignis. Schol. antiq. ad illud Hor. 1. Epist. 14. 42.
 — invidet usum
 Lignorum, & pecoris tibi callo argutus, & horti. Qui lignum domi non habet, qui it lignatim foras. Laminus.
 Calones, pl. m. [καλονοῦντο] Militum servi, dicti quia lignæ clavas gerebant, quæ Græci κλάα vocant. Hæc Festus. Servius, Calones dicuntur, Qui militibus ligna portant. V. CALA. Liv. 3. Bell. Pun. Impedimenta subfequi iussit, calones, lisaque, & invalidos milites valium ferre. Cic. 3. de Nat. Deor. 11. Eos tu canteris albis, nullis calonibus obviam Vatiæ venisse existimas, &c. Porphyrio in illud Hor. 1. Serm. 2. 44.
 Hunc permixerunt calones. Calones, inquit, dicuntur a Calando, & hoc est quod vocent ad ministerium. Nonnulli a Calendis putant, quod ea die cibaria accipiant. Hæcenus Porphyrio. apud quem fortasse legendum, Quod vocentur ad ministerium. [Nihil igitur apud Fest. in Calator mutandum.]

- CALORAFARIUS**, i. m. Græcè *καλοβάτης*, h. e. Grallator, qui ligneis perticis incedit. Ita Nonio 2. 361. Grallatores sunt Calobatarii, ubi corrupte Collobatharii.
- CALOPHANTA**, æ. m. [*καλοφάντα*] Derisor. Plaut. Curc. 4. 1. 2. Calophantam ac fycophantam. Sic pro Halophanta ex MSS. legendum ducunt Pareus in Animadv. & Alciatus Pæterg. 7. 4.
- CALOPHORI**, [*καλοφῶροι*] Servi Cretensium. Scribit Athenæus, apud Cretenses convivantiibus duo fuisse destinata cœnacula: unum quod dicerent Andriō: alterum, in quo dormirent hospites, Cœmeterium. In andriō duæ primæ continebantur mensæ hospitibus destinatae, proptereaque Xenice nuncupatae, mox fœbantur reliquæ. Servi muneris huic destinati vocabantur Calophori, a balis etiam Xylophori, a ferendis lignis. Hæc ille lib. 4. V. & Cæl. Antiq. Lect. lib. 18. cap. 26.
- CALOPODIUM**, i. n. [*καλοπόδιον*] Calceamenti genus ex ligno: quod vulgo Soccum, & per diminutionem Socolium vocant. Perottus Hinc proverbium, Calciare omnes uno calopodio: In ineptos & ignaros, qui unam & eandem rem multis accommodant. V. Erasin. in Chiliad. [Immo non Calceamenti genus, sed forma Calcei. V. Henr. Steph. Thes. Græc. & FORMA f. l.]
- CALOPUS**, [*καλόπους*] Animal Syriæ, juxta Ephratem habitans, aufertur ac velox, cornibus longis, quibus arbores dejicere fertur.
- CALOR**, Græc. m. [*ἤρα*, *ἄλμα*, *ἤρεσις*, *ἡλιός*] Primitivum est, & ab eo derivatur Caleo verbum. Varro tamen Andabatis sic ait, apud Nonium, Aperiendam putat, idque alterum appellamus a calendo calore, alterum a fervore febrim. Plaut. Mil. Nam mihi nimius calor comberebat gutturem. Calor a Sole. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Et si est calor a Sole, se opponant. Æqui calores. Ovid. 2. Met. 134. Utque ferant æquos & cœlum, & terra calores, Nec preme, nec fumum molire per aethera currum.
- Alienus**. Quintil. lib. 6. cap. 2.
- Aridus**. Lucret. lib. 4.
- Fervidi**. Hor. 3. Carm. 24. 37.
- Fluidus**. Ovid. 15. Met. 362. Nonne vides quæcunque mora, fluoideque calore Corpora tabuerint, in parva animalia verti?
- Horrifici**. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 24. Calores vocat Iracundiam & bilem.
- Juvenili calore Polus inconsideratio**. Quintil. lib. 2. cap. 16. ubi Calor ponitur pro Impetu, fervoreque ingeni.
- Magnus**. Virg. 1. Georg. 190.
- Maximis caloribus, & anni tempore gravissimo**. Cic. 2. Q. frat. 15.
- Occultus**. Stat. 2. Achil. 214. — & occulto virtus infracta calore.
- Summissior**. Macrobr. 7. Saturn. cap. ult.
- Vivus**. Claud. de Bell. Get. 437.
- In vivum calorem revocare**. Ovid. 4. Met. 248.
- Decedere calori**. Virg. 4. Georg. 23. Vicina invitet decedere ripa calori. Ut ætus possint aquarum vicinitate vitare. Serv.
- Dilapsus**. Virg. 4. Æn. 705. — omnis & una Dilapsus calor, atque in ventos vita recessit.
- Effloxa calore tellus**. Lucret. lib. 6. 843. Quo magis est igitur tellus effloxa calore. Sed hic legendum est Vapore, ut patet locum infipienti: & ita habent alii codices. Effloxa, i. e. Spoliata, privata.
- Evocare calorem in cutem**. Celf. lib. 2. cap. 14.
- Excitare calorem alicujus**. Lucan. lib. 2. 324.
- Frangit se calor**. Cic. 1. de Orat. 265. Nunc & Scævola quoniam in Tufculanum ire constituit, paulum requiescit, dum se calor frangat.
- Incidit calor menti**. Stat. 1. Theb. 3.
- Inclusus**. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Omne igitur quod vivit, five animal, five terra editum, id vivit propter inclusionem in eo calorem.
- Largitur Sol idem calor omnibus**. Quintil. lib. 1. cap. 2.
- Liquefieri calore**. Lucret. lib. 5. 1261.
- Meet in pectus, venasque calor**. Sen. Mcd. 10.
- Redit calor ossibus**. Virg. 3. Georg. 272.
- Reliquit ossa calor**. Virg. 3. Æn. 308.
- Remittere mella dicitur calor, & cogere frigus**. Virg. 4. Georg. 16. i. e. Refolvere.
- Revocare extinctum calorem**. Sen. in Hippol. 3.
- Sustinere calorem**. Celf. lib. 7. cap. 7.
- Sedare mollietas calorum**. Cic. 2. Off. 13. Tecta vero quibus & frugum vis pelleretur, & calorum mollietas fedarentur, unde, &c.
- Temperare calores dicuntur venti**. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Quorum flatu nimis temperantur calores.
- Trahere pariter calorem**. Ovid. 11. Met. 305. i. e. Una incipere amare. Vitandi enim caloris causa Lanuvii tres horas acquieveram. Cic. 13. Att. 34. Impatiens caloris cera. Ovid. 2. de Arte Am. 60.
- Calor**, pro Festinatione operis. Virg. 1. Georg. 190. Magnaque cum magno venit tritura calore. Ubi Servius, per Calorem, Festinationem operis significat: ut alibi, Fervet opus. Hæc ille, ut ostendat eo anno, pro Copia frugum, festinatam & studiofam trituram futuram. Licet tamen & de Æstu nimio interpretari, eodem færente. Eaque interpretatio sine dubio præferenda.
- Calor**, pro Ardore bellico. Sil. Ital. 1. 549. Nava rudimenta, & prinios in Marte calores. V. Barth. Adv. 7. 15.
- CALDOR**, Græc. m. Idem quod Calor. Varro de R. R. lib. 3. cap. 9. Evitare item caldorem & frigus oportet. Gell. lib. 19. cap. 4.
- CALORIFICUS**, a, um. Adj. [*θερμοποιός*] Quod calorem facit: sicut a Frigore, Frigorificus, refrigerandi vim habens. Gell. 17. 8. Oleum calorificum est. Idem ibid. Acetum frigorificum.
- CALORIFICO**, Ære. Mantuanus de Sole. Cuncta calorificæ, populos illuminat omnes.
- CALORATUS**, a, um. Calidus, calefactus. Apul. 6. p. 182. Prime juventutis caloratus impetus freno quodam coercentos exultivavi. Fulgent. Mythol. 3. 4. extr. Omnis caloratus juventutis igniculus torpidæ veternotiratis æggestit fenio.
- CALIDUS**, a, um. [*θερμός*, *αἰσινός*] Adj. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo. Ætas calida. Sen. in Hippol. 6. Frigida & Calida, contraria. Ovid. 1. Met. 19. Frigida pugnabant calidis, humentia ficiis. Conflia calida. Cic. 1. Off. 82. i. e. Præcipitata, & inconsulta. Nonius 4. 76. V. Liv. 22. 24. Apud Nonium exponitur Ferox & inconsultus. Calida conflia & auidacia, Livius lib. 35. ubi male Callida in exemplaribus. Vide indicem in Conflia. H. St. [Locus est notissimus ex cap. 32. Firmatur hæc lectio auctoritate Cic. 1. 2. de Inv. 28. Conf. quæ supra in CALIDUS. Dies calidi. Plin. lib. 10. cap. 14. Ova celerius excluduntur calidis diebus. Mendacium calidum, i. e. Subitum, recens ac novum. Plaut. Most. 3. 1. 135. Pedes calidi, Veloces, citati. Varro, Quum dixisset Vitulus, ecce calidis pedibus quidam navicularius femiustulatus irrupit se in curiam. Nonius. l. c. Prandium calidum prander. Plaut. Pœn. 3. 5. 14. i. e. Facere quod fibi sit magno malo futurum: Eraffmo interprete. Rixa calida. Hor. 3. Carm. 27. 70. — abfineto Dixit irarum, calidæque rixæ. Sanguis. Virg. 9. Æn. 422. Sapor calidus, ac vinolus. Plin. lib. 12. cap. 13. Sideris calidi æstus. Tibull. 2. 1. 47. Sulfur calidum. Ovid. 1. de Arte Am. 256. Telum priori cade calidum. Ovid. 8. Met. 443. Vapor. Lucret. lib. 3. 127. Vulus calidum. Ovid. 5. Met. 137. & 12. 119. Calidus, Fervens. Virg. 9. Æn. 414. Nonius. Animus calidus juvenis equus. Virg. 3. Georg. 119. Caldior, five ardentior animus. Cic. 1. Tusc. 42. Caldior est enim vel potius ardentior animus, quam est hic ær. Juventa calidus, i. e. Præcipitis animi propter juventutem. Hor. 3. Carm. 14. 27. Calidus: Avidus, vel Laboriosus, & in perferendo labore pertinax; vel Studio incensus. ex quo nata sunt hæc loquendi genera, Res calet, & Callacere alicquem, quæ apud classicos facile reperias. Hor. 2. Epist. 2. 72. Festinat calidus mulus gerulique redemptor. Calida, absolute, quæquam calidam significat. Sen. Epist. 77. Calida fubinde sulfusa. Apul. Met. 4. p. 145. Calida tumultuario lavaco preparata. V. CALDA paulo post.
- CALIDUS**, Adv. ut Calide agere, i. e. Sine mora. Plaut. Epid. 2. 2. 100. Vide apud Perottum, H. St.
- CALDUS**, a, um. pro Calidus veteres dixerunt. ut Calidus Sol. Varro 3. de R. R. cap. 2. pr. Comitibus Ædilitibus, quum sole caldo ego & Q. Annius Senator tribulis, suffragium tuliffimus. Calda, pro Aqua calida. Martial. lib. 1. 12. Jam defeciffet portantes calda ministris, Si non potares Sextiliane merum. Absolute etiam utitur Plin. 23. 4. Cum pari calde mensura. Calda aqua. Martial. lib. 8. 67. Caldam pœcis aquam, sed nondum frigida venit: Alget adhuc nudo claufa culina foco. Calida aqua vendebatur. Vide Dionem p. 444. Par. versu ultimo, & 459 H. St. Res hodie notissima. V. Lud. Nonn. de Re. Cib. 1. 4. c. 6. & auctores, quos magno numero adducit Fabric. Bibliogr. Antiquar. cap. 10. Segm. 5. Scholasticus declamatores quosdam Caldos appellasse, auctor est Seneca Suaf. 3. sub finem.
- Caldior**, pro Caldior. Hor. 1. Serm. 3. 53. Caldior est, acres inter numeretur opinor. Quanquam Varro 7. de L. L. 39. de Calidus & Caldidillum videtur dubitare.
- CALDARIUS**, five CALDARIUS, a, um. Adj. Quod ad Caldum, vel Caldationem, ut ita dicam, pertinet. ut Æs Caldarium, ad Athena caldaria utile, de quo V. in ÆS. Ahenum. V. in CALDARIUM. Cella. V. ibid. Maltha caldaria, qua rimæ explebantur balnearum, apud Pallad. lib. 1. tit. 41. Fornices. Pontanus, lib. 1. p. 277. de Britannia loquens. H. St. En verba: Quod sit regio maxime frigida, oporteatque non exigua anni parte caldarius agere sub fornicibus.
- CALDARIA**, Æ. f. Olla, ubi aqua calefit. Apul. de Herb. cap. 59. n. 4. In caldaria decoqueret. Marcell. Emp. cap. 25. In tota caldaria commorari. Et Vulg. Interp. 1. Sam. 2. 14. Mittere in caldarium.
- CALDARIUM**, five CALDARIUM, i. n. In balneis caldarium erat locus, in quo calida lavabantur, quemadmodum frigidarium, in quo frigida, & tepidarium, in quo tepida. Perott. Celf. lib. 1. cap. 4. Si in balneo venit, sub veste primum paulum in tepidario infudate, ibi ungi: tum transire in caldarium. ubi sudabit, in solum non descendere, sed multa calida aqua per caput se totum perfundere, &c. V. Tepidarium in TEPIDUS. Vitruv. 5. 10. pr. Ipsa autem caldaria, tepidariæque lumen habeant ab occidente hiberno. Plin. lib. 5. Epist. 6. Cellam caldarium vocat. Caldarium absol. Ahenum, ex quo aqua calida hauritur, vel in quo aqua igni admovetur. Affertur & Vitruv. l. c. ubi tamen subauditur vox Ahenum, quam paulo ante apposuit.
- CALDARIUS**, i. m. Qui calidam præbet. Vet. Gloss. Lat. Græc. Caldarius, *θερμοποιός*, & in Græco Lat. *θερμοποιός*. [Hic Calidæ minister videtur dictus a Juvenale Sat. 5. v. 63. Quamquam postea & *θερμοποιός* intelligi, qui vendebat Calidam. V. supra in CALIDUS.]
- CALDAMENTUM**, i. n. Marcell. Emp. cap. 5. Caldamenti adhibitis sopiri.
- CALDO**, ui, [*ἤρεσις*] Ære. est Fervere. Ovid. 2. Met. 410. — & accepti calere sub offibus ignes. Thure calent ære. Virg. 1. Æn. 411. Calent spectacula non modico sole. Martial. lib. 12. 29. Quamvis non modico calent spectacula sole, &c. Calère & Tepère eadem posita significatione videntur apud Hor. 1. Carm. 4. 19. Nec

Nec tenerum Lycidam mirabere: quo calet juvenus

Nunc omnis, & mox virgines tœpuit.

Ut calere ignem, nivem esse albam &c. Cic. 1. de Fin. 30.

Calere, per translationem, res dicitur, Dum adhuc recens est, eaque adhuc fit. Plaut. Poen. 4. 2. 92. At enim nihil est, nisi dum calet, hoc agitur. [Quod alias dicitur Dum ferrum in igne est, utitur Seneca de Morte Claudii.]

Calere res dicitur aliter. Cic. 3. Verr. 66. Posteaquam satis calere res Rubrio visa est, quæso, inquit Philodame, cur, &c. h. e. Ubi vidit eos inflammatos & accensos multa comotatione. Ubi opportunum jam esse vidit. Bud.

Calere etiam dicuntur, Quos molestissimis rebus perturbatos inexplicabilis agit cogitatio. Animus enim æque curis exercetur, ut labore corpus. Et quoniam animi fedes est in cerebro, quo pertinent fere omnes venæ: animo affecto quod repercutus commovetur fanguis, & fanguinis motum consequitur calor. Cic. 7. Att. 19. Hæc velim explicare, & me jusve consilio: et si te ipsum istic jam calere potui: sed tamen, quantum poteris. Jam calere: jam habere quod de teipso cogites, sollicitum de statu rerum tuarum, quia videas urbem a Pompeio sine præsidio relictam Cæsari patere. Sic etiam dicitur Estuare.

Calere, In agendis rebus acriter versari. Cic. 15. Att. 6. Quæris in ego, quom omnes caleant, ignaviter aliquid faciam.

Aures nostræ calent illius criminibus. V. AURIS.

Bella calent Valerius. Tibull. lib. 1. 10. 55.

Causa meliore calere. Ovid. 3. Sabin. 6. Amore scil. licito.

Crimen caluit re recenti. Cic. pro Cn. Planc. 55. Illud vero crimen de nummis, quos in circo Flaminio deprehensos esse dixisti, caluit re recenti: nunc in causa refixit. neque enim qui illi nummi fuerint, nec quæ tribus, nec qui divisor, ostendens. Bud. sic exponit: *Cela est le crime à dire sur le champ, ou à l'heure du fait: mais maintenant il ne semble point bon. Il est est bon qui l'est poursuivi à l'heure: mais maintenant c'est battre à froid.* Metaphora a metallis sumpta liquatis & concretis, vel candentibus & frigidis.

Cupidine laudis calere. Ovid. 8. Met. 300.

Lecta manus juvenum calere cupidine laudis.

Dolor calet. Stat. 3. Theb. 381.

Femina aliqua calere. Hor. 4. Carm. 11. 33. Conf. Puella.

Judicia calere dixit Cic. 4. Att. 16. Sed omnes abvolventur, nec posthac quisquam damnabitur, nisi qui hominem occiderit. Hoc tamen agitur feverius. Itaque judicia calent, &c. i. e. Exercentur judicia magna diligentia.

Morbo mentis aliquo calere. Hor. 2. Serm. 3. 80. Alludit ad Febris calorem.

Puella caluisse. Ovid. 3. Amor. 6. 83.

Oran rabie calent. Valer. 3. Argon. 216.

Os tibi calet. Plaut. Rud. 5. 2. 39.

Calere dicuntur etiam rumores. Cic. 8. Fam. 1. Nam illi rumores de comitiis Transpadanorum, Cumarum tenus caluerunt. i. e. Auditi sunt crebri.

Studio scribendi calere. Hor. 2. Epist. 1. 180.

Sudor per membra calet. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 117.

Sudore belli calere. Stat. 8. Theb. 7.

Virtus mero calet. Hor. 3. Carm. 21. 12. Al. Incaluisse ab Incalesco.

Calere, pro Desiderare, cum Infinit. Stat. 4. Theb. 261. Arma, tubas audire calens &c.

Caletur, imperf. Plaut. Truc. 1. 1. 46. Quom caletur maxime.

CALENS, Partic. [ἡλικός] ut, Juvenile calens, Qui juvenum more animo est paulo ardentior. Stat. 2. Silv. 2. 137.

Calentes adhuc ab recenti pugna. i. e. Feroces. Liv. 25. 39.

Curus cæde calentes. Lucret. lib. 3. 643. & 5. 1312.

Favilla. Hor. 2. Carm. 6. 22.

Foci. Ovid. 8. Met. 671. Nisi potius Epulæ calentes. V. loc.

Sulfur. Ovid. 14. Met. 86.

Terras alio calentes sole mutamus. Hor. 2. Carm. 16. 18.

Amore calentes. Ovid. 3. de Arte Am. 571.

CALLENTER, Adv. Idem. apud Apuleium. [Nisi est Callenter. q. V.]

CALLITŪRUS, a, um. Partic. [καλιτύρος] Ovid. 13. Met. 590.

— dicitur

Des mihi sacrificos, caliturasque ignibus aras.

CALEFACIO, & CALFACIO, ēci, āctum, [καλεῖν, ἔγω] ēre. Calidum reddere. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Partim ad calfaciendum corpus igni adhibito.

igne focum calfacere. Ovid. 4. Fast. 698.

Sanguine calfecit amnis. Claud. de Bell. Get. 515.

Ventus calfecit omnia. Lucret. lib. 6. 686.

Calfacere, ad animum transferunt: ut, Calfacere aliquem. Cic. 3. Q. frat. 2. Eodem die Gabinium ad populum luculente calfecerat Memmius. i. e. Vexarat, exagitarat.

Calface hominere, i. e. Vehementer commove. Cic. 16. Fam. 18. [Cupiditate innuit conductoris incendendam, appollito alio conductore.]

Forum aleatorium calfecimus, i. e. Multum lulimus, multo talorum jactu quasi calidum reddidimus. Suet. August. cap. 71. V. Pisci. ad locum.

CALEFACTUS, a, um. Partic. [καλεῖται] Ovid. in Ibin, 46. Petit

Nondum calfacti velis hausta solum. i. e. Nondum furens,

& omnino irati. V. Salvagn.

Vino calfacta Venus. Claud. de Bell. Gild. v. 182.

CALEFACTIO, ōnis. f. ut, Calfactiones thermarum. Hermogen. in l. 1. D. De numeribus & honoribus.

Calfactio publici balnei. Arcadius in l. Munerum. 2. §. Inter personalia. D. de numeribus & honoribus.

CALEFACTUS, ūs. m. [καλεῖται] Plin. lib. 29. cap. 3. Cibo quot modis juvenit, notum est, quom transmeant faucium tumorem, calfactaque obiter foveant. De ovio loquitur.

CALEFACTO, [καλεῖται] ēre. frequent. Hor. 2. Epist. 2. 169. — empris

Sub noctem gelidam lignis calfactat ahnum. Et Plaut. Rud. 2.

3. 80. Aquam calfactat ut lavemus.

Virgis calfactabere. Pass. Plaut. Caf. 2. 6. 48.

CALEFACTORIUS, a, um. ut, Acopium calefactorium. Plin. Val. 1.

38. conf. Th. Prisc. de Dieta cap. 10.

CALEFACTORIUM, i. n. Hypocaustum.

CALEFFO, [καλεῖται] ēri. Calidum fieri. Cic. 2. Att. 3. Balneum calfeferi jubebo.

Aquam calfeferi. Plaut. Epid. 5. 1. 48. Jumentum calfeferi exercerique

posset. Nepos 18. 5. 4. V. Plaut. Pers. 1. 3. 25. & 30.

CALBSCO, [καλεῖται] ēre. Calidum fieri. Ter. Euo. 1. 2. 5. Accede ad

ignem hunc, jam calfescas plus factis.

Igenes calfecunt. Ovid. 2. Met. 410.

Unda calfecit. Ovid. 15. Met. 310.

Flamma propiore calfeco. Ovid. 18. Epist. 177.

Ventus mobilitate calfecit. Lucret. lib. 6. 279.

CALOS LIMEN, [καλὸς λιμὴν] i. e. Bonus portus, ita Græci nominantur a re scilicet, ut solent frequentissime: Scythiæ Europææ portus est in Euxino super Tauricos. Auct. Pomp. Mela lib. 2.

CALPAR, [καλπῆρ] Vinum novum, quod ex dolio demitur sacrificii causa ante quam gustetur. Jovi enim prius sua vina libabant, quæ appellabant festa Vinalia. Calpar genis vasis fictilis. Hæc Felt. lib. 3.

Calpar, nomine antiquo Dolium. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1. Quod ante quam nomen dolii prolatum esset, quom etiam id genus valorum calpar diceretur, id vinum calpar appellatum. Nonius. [Forte, Vinum calpare, Adjective. Et apud Felt. quoque Calpare vinum &c.]

CALPAS, Bithyniæ portus est prope Rhebam vel Rhefum & Sangarium fluvios. Auct. Plin. lib. 6. cap. 1. Straboni tamen Amnis est: sic enim scribit lib. 12. Inter Calcedonem & Heracliam multo amnes fluit, e quibus est Pissilis, & Calpas, & Sangarius. [Idem Fluvii, portus & oppidi nomen, ad ostium nempe fluvii fiti.]

CALPE, es. f. [καλπῆ] Hispaniæ mons, circuitu non magnus, altitudinis ingens, oppositus Abylae monti Africæ. V. ABYLA.

Calpe nunc vocatur Gibaltar, vel (ut quidam proferunt) Gibraltar.

Est autem Gibel lingua Arabica, id quod Mons Latina. Olivarius in Melam.

Vasta Calpe. Sen. Oeth. 7.

Calpe, [καλπῆ] Genus quoddam equis certandi in sacris certaminibus exerceri solitum, de quo sic Cal. ubi de Synoride & Celete mentionem fecit: Accesserunt alia duo Calpa & Apena. Calpa trahebatur equa, sed ita ut extremum cursum anabata, hoc est seiores ipsi delinendo, apprehensis manu habenis, perficerent. Hæc ille lib. 21. cap. 31. ex Pausan. Eliac. æ. Meminit & Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 8. Helychio Calpis. V. Henr. Steph. Thef. Gr.

Calpes, pl. Galeæ militum. Isidor. Gloss.

CALPURNIA Gens Romana nobilissima, licet Plebeja. Plutarchus Calpurniam gentem & nominis & generis originem a Calpo Numæ regis filio accepisse in Numa tradit: quod idem Festus lib. 3. scribit: & ad Pisonem his verbis ostendit Lucan. 15.

— nam quid memorare necesse est

Ut domus a Calpo nomen Calpurnia ducat? Quom igitur antiquissima fit hujus gentis & regia origo, a Patriciis ad plebem decessisse Calpurnios, ut plerisque alios, existimare licet. Hujus gentis familiæ præcipue due sunt: una infunum, altera eorum qui Frugi appellati sunt.

V. PISONES. [Atqui idem sunt Frugi, qui Pisones. V. Pulv. Urfin. Sic & Qui Bestiæ cognominantur in eadem gente nihilominus Pisones, ut L. Calpurnius Pifo Bestia, Consul cum P. Cornelio Scipione Nafica, A. U. C. 642. qui pecunia corruptus rem adversus Jugurtham male gessit. Huic, ut nonnulli putant, a M. Cæcilio accusatore obiectum est, quod uxores suas dormientes interemisset. Plin. lib. 27. cap. 2. Calfiodor. Valer. lib. 1. cap. 8. 11. Sallust. in Jugurth. cap. 27. seq.]

Alius L. Calpurnius Pifo, cujus disciplina militaris severitatem & abstinentiam laudem, in bello adversus fugitivos in Sicilia gesto prædicat Val. Max. 2. 7. 9. & 4. 3. 10.

M. Calpurnius Flamina, quom Trib. militum in Sicilia esset, coronam gramineam, quæ & Obdionalis vocatur, adeptus est, qua nulla fuit nobilior in majestate populi terrarum principis, præmiisque gloriæ, quod univertum pop. Ro. exercitum, cum A. Attilio Calatino cons. circa Camariensem saltum angustis claufum, obfisione liberaverat. teste Plinio lib. 22. cap. 3. & 6. ubi Hard. V. & Schott. ad Vict. de Vir. Ill. cap. 39.

Calpurnius Lanarius, cujus menitit Cic. 3. Offic. 66. Valer. 8. 2. 1. in proverbium abiisse videtur, de Indoctis, stupidis, bardis. Hieronymus in epistola ad Augustinum de Rufino, Misit mihi temeritate solita, sua maledicta, Calpurnius cognomento Lanarius. Auct. Turneb. Adv. 20. 13.

T. Calpurnius Siculus, bucolici carminis scriptor. V. Critic. de Poet. Lat. cap. 83. & Voff. de istdem cap. 4.

De M. Calpurnio Bibulo cons. dictum est in BIBULUS. Alios brevitatæ gratia omitimus. Sunt qui ad aspiracione Calpurnius scribunt, sed aliter in denariis antiquis.

Calpurnia, Mulier fuit importunissima, quæ sexus sui verecundiæ oblitæ, per seipfam causas egit, adeoque molestam fæ judicibus præbuit, ut occasionem dederit edicti, quom cautum est, Ne mulieri in posterum calpasa agere liceret. [Ex Cæl. Rhod. 13. 33. Qui vellem & auctorem indicasset. Silenrio certe hoc exemplum muliebri audacia prærerit Valer. lib. 8. cap. 3. de Mulierib. de causis egerunt. Vereor ne deceptus vitiosa lectione l. 1. §. Sexum D. de Postul. pro Carfania, Calpurnia forsitan reposuerit, cum ex Val. legendum sit q. i. e. Caja Afrania, de qua dictum f. l. De Calpurnia Uxore C. Julii Cæsaris V. Suet. Cæsar. cap. 21. & 81. Valer. 1. 7. 2.]

CALPURNIUS, a, um. Adj. ut, Lex Calpurnia, Domus Calpurnia. Lucan. ad Calp. Pif. v. 15. & Familia Calpurnia. Cic. in Pison. 53.

CALPHA, vel CALTA, æ. [καλπή] est Viola coloris albi. Plin. lib. 21. cap. 6. Proxima est caltha est, concolori amplitudine. Vincit numero foliorum marinarum quicquid solia non excedentem: eadem odore superat. Est enim gravis caltha. Ruel. lib. 2. cap. 129. Caltha, Autumnalis viola est amplitudine calthianæ, colore luteo, folio multiplici, odore gravis, nec ci quam appellant scopam regiam levior. Virg. 2. Ecl. 50. eam luteolo cecinit colore tinctam, nec Plinius ab eo diffinit. Proxima Caltha Calthula vestis genus dicitur, ut a Croci similitudine. Cæciliola. Facile putaverim cam esse quam vocant officinæ calcedanum vel calcedulam, quasi dicant caltham vel calthulam. nam ea Autumnio fufius emicat colore

luteo, foliis multiplici, odore suaviter gravi. flos item colore luteo non incolegenti incit. aut crocoto. Verum certo flatu non potest, quum aliis leopitoides ab similitudine feminis, aliis leontopodium esse putetur. Scio tamen calendulam quae vulgo dicitur *sofia*, non esse Dioscoridis he- liotropium, nec magnum, nec parvum. Haecenus Ruellius. Turneb. Adv. 19. 22. See in antiquo lexico reperisse scribit Caltham esse Baphtal- mon, cujus luteum esse florem omnibus ferè conlat. Gloss. Lat. Gr. Cal- ta βαψθαμον.

CALTHŪGA, vel CALTULA, æ. [καλθῦγον] Vestis, a calthæ colore. Plaut. Epil. 2. 2. 47. Tunicae rallam, tunicae spiffam, linteolum calcicum, Indutiatham, patagiatham, caltulam, aut crocotulam.

Calchulam, Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1. Palliolum breve voluit ha- beri. Non. 16. 4. Julius medicus Castulam legit. Sic & Mercer. V. loc.

CALTHULARIUS, i. m. Qui calthulas conficit. Calthularios nonnulli reponi volunt pro Carinariis in Plaut. Aul. 3. 5. 36.

CALVA, æ. f. [καλῆσιον] Superior pars capitis. Martial. lib. 12. 45. Nudæ tempora, verticemque calvæ.

Calva, pro Calvaria. Liv. 23. 24. Galli L. Posthumii calvam auro calve- vere, idque sacrum vas his erat, quo solennibus libarent, &c.

CALVARIA, æ. f. [καλῆσιον] Moles illa ossium capitis, in qua continetur cerebrum. Animiano 27. 4. Os capitis cavum. Cels. lib. 8. cap. 1. Igitur Calvaria incipit, ex interiore parte concava, extrinsecus gibba, utrin- que laevis, & qua cerebri membranam contegit, & qua cute capillum gi- gnete contegitur. Eaque simplex ab occipio & temporibus, duplex in- grediente contegitur. Eaque in complexa ab exterioribus dura, ab in- terioribus quibus inter se connectuntur, molliora sunt. Interque ea ve- ne disciuntur, quas his alimentum subministrare credibile est: raro au- tem calvaria solida sine futuris est.

Interfecti calvaria. Plin. 28. 1. Artemon calvaria interfecti, neque cre- mati, propinavit aquam &c.

Viri fenalis ataphis calvaria, ἀνδρας γένοντος ἀεστεθις τοῦ καλῆσιον, proverb. de invenis senum viribus. V. Chlid. conf. Tertull. Carm. adv. Marc. 3. 196.

CALVARIUM, i. n. & plur. Calvaria. Versus Ennii sunt ab Apleuio in priore Apologia p. 299. citati,

Polypus Corcyre, calvaria pinguis Atarnæ,
Purpura, muriculi, mures, dulces quoque echini. Quo loco Turnebus, Adv. 21. 21. Legit, inquit, in Gellio manuscripto, Cephæ- læaque Atarnæ: quæ, ut opinor, Ennius Calvaria appellat. sunt autem Salsamenta & capite thymni. Nam illic ceteraræ erant, nisi quis Cephali pulpas intelligat: quod non arbitror. Verius omnino sic apud Ennium Calvaria marina esse, quorum apud Apleuio ipsum mentio est.

CALVARIOLA, æ. f. Parvus calculus instar minoris Calvarie. Vetus Interpres Juvenal. Sat. 5. v. 48. Calices fractos five Calvariolas componere. Sed in codd. Mss. est Caldariolas. quod contra du Fresne defendit Schurzil.

CALVASTER, CALVASTUS, CALVENA, CALVRO, CALV- TIES, &c. V. post seq. dict.

CALVUS, a, um. Adj. [καλακρός, ἀνισθητός] proprie Qui calvam crini- bus nudam habet. Suet. in Cæs. cap. 51.

Urbani seivate uxores, moechum calvum adducimus. Calvus proprie sit natura, interdum tamen pro Tonfo accipitur. Plaut. in Amph. 1. 1. vers. ult. Quod ille faciat Juppiter,

Ut ego hodie raso capite calvum capiam pileum.

Venus Calva, ab eventu culta a Romanis. nam urbe a Gallis occupata, obfessi in Capitolio Romani, quum ex mulierum capillis tormenta se- cissent, eadem Veneri Calvæ consecraverunt. Lactant. de Fals. Relig. 1. 20. 27. Veget. lib. 4. de Re Milit. cap. 9. V. Serv. ad 1. Æn. 724.

Calvus sepiissime sobitantive ponitur, ut Calvus comatus, apud Martial. lib. 10. 83.

Calvo turpius est nihil comato. Rursus lib. 1. 40.

Calvus quum fueris, eris comatus. Aperte dicitur in eum, qui veris bonis nudus, ascititius se vendat. Veluti si quis indoctus aliena pro suis ederet: aut si quis dissimulæ esse se quod est, veluti si senex astu- to galericulo, aut tinctis capillis affecter videri juvenis: si deformis, adhibito fucce velit haberi formosa. V. Cæcub. ad Perf. p. 100.

A calvo ad calvum. Suet. in Caligul. cap. 27. Quum ad signam ferarum muneri præparatarum carius pecudes compararentur, ex noxiis lanian- dos adnotavit: & custodiarum feriem recognoscens, nullius inspecto elogio, stans tancummodo intra porticum mediam, a calvo ad calvum duci imperavit. Proverbialis (ait Beroaldus) hæc est loquutio, qua significatur iustissime Caligulam, ad supplicium duci custodias indifferen- ter, & nullo habito discrimine delictorum. Quum enim recognosceret custodias, duo forte aderant calvi, alter in summo, alter in imo, ut inter duos calvos omnes custodias continerentur. Tunc Caligula stans in porticu, in qua agebatur recognitio carcerariorum, julit ut carnifices ducerent ad supplicium custodias omnes, incipiendo ab uno calvo, qui erat primus, & eundo ad alterum calvum qui erat novissimus. Et ita indifferenter omnes dediti sunt supplicio capitali, citra considerationem ullam & pensationem qui plus qui minus deliquisset, & nunquid omnes poena capitis forent puniendi. Hujus rei auctor est Dion apud Græcos scriptor lulecensus. Hæc ille.

Calvum vellis, Proverbium in cos jactari solitum, qui nihil proficiunt & frustra operando fatigantur, quasi ad id operam dent quod fieri potis non est. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 15.

Calvus, Ro. gentis Liciniae cognomen. Ex qua familia est Calvus nobilis poë- ta. Fuit ille æqualis & amicus Catulli, ad quem sic scribit in epigr. 14. pr.

Ni te plus oculis meis amarem,
Jucundissime Calve, &c. & Horat. 1. Scrm. 10. 19.

Nil præter Calvum & doctus cantare Catullum.

De Calvo Oratore V. Quint. 10. 1. p. 917. De aliis conf. Pitifæ. Lex.

CALVASTRE, [ἀναψυχολογίας] Propemodum Calvus unde Recalvaster. q. V.

CALVITIVM, i. n. [καλιανερμα, καλιανερμός] Vitium illud quo quis calvam crinibus nudam habet. Cic. 3. Tusc. 62. Proinde stultissimum re- gem in lectu capillum sibi evellere, quasi calvum moror levaretur.

Calvitii deformitatem. Suet. Cæs. cap. 45.

Calvitium loci. Transl. Columel. lib. 4. cap. 29.

CALVITIES, æ. f. Idem quod Calvitium. Perron. Sat. cap. 108. Su- perciliorum equalis cum fronte calvities.

CALVITAS, æ. f. Deceptio, fraus. Ulpian. Dig. lib. 17. t. 1. l. 29. §. 5. ut vult Haloand. V. CALVO, &c.

CALVEO, vi, [καλακρός ἔμα] ēre. Calvum effe. Plin. lib. 11. cap. 37. Et quædam animalium naturaliter calvent, sicut struthiocameli, & corvi aquatici. Hinc

CALVEOSCI, [καλακροσκόπος] ēre. Calvum fieri: quum capilli ultro decidunt, tam de hominibus, quam de brutis, & inanimatis dicitur. Plin. lib. 10. cap. 29. Proprium his calvescere omnibus annis, quum ferturur rapa. De picis loquitur. Columel. lib. 4. cap. 33. Propter quæ sæpe novella castanea calvescunt.

Calvescunt colla bubus. Columel. lib. 6. cap. 14. extr. Potior tamen ratio est custodiendi ne nascantur, neve colla calvescant. Quæ non aliter glabra sunt, nisi cum &c.

CALVEO, vi, [καλακροσκόπος] ēri. Calvum fieri. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 37. Ego ista em, inquit Agrasius, non solum in ovibus tendens, sed in meo capillo a patre acceptum servo, ne decrecente luna tendens calve- sciam. Emendati codices habent, Calvus siam.

CALVENA, a Calvito nomen fictum. Cic. 14. Att. 5. Calvena moleste fert se suspectum esse Bruto. i. e. Matius, Cæsaris olim familiaris, calvus, quem ob id Madarum etiam vocat lib. eodem, Epist. 2. Altera epi- stola de Madaro scripta. Calvus enim Græce καλακρός. Eundem vocat Pha- lacroma, id est Calvitium, lib. eod. Epist. 2. Habes igitur καλακροσκόπος inimitissimum otii, id est Brui. Sensus est: Habes quid Matius mecum locutus est.

CALVO, āre. Calvum facere. a quo Decalvo & Recalvo: primum signifi- cat Valde calvo: secundum Ab anteriore capitis parte calvo. Calep. sine auctore. Hinc tamen Partic.

CALVATUS, a, um. ut, Calvata a vite vinea. Cato R.R. cap. 33. Vict. ex Mss. Calva. Attamen Plin. lib. 17. cap. 22. Si vinea ab vite calvata erit. Calvatam vineam vocant, in qua vites quidem sint, verum pauca, & ra- que, ut in calvitio capilli.

CALVO, vi, [καλακροσκόπος] ēre. Priscian. lib. 10. fol. 125. a. Ald. In vo- u loco consonantis posita in l quidem desinente penultima, o extremam in l convertunt, & faciunt præteritum, ut solvo solvi, volvo volvi, calvo calvi. Unde Sallust. in 3. historiarum infinitum passivi protulit, Con- tra ille calvi ratur. Calvi, pro Decipi, & p. p. Sic debet etiam Calvi Calvum facere, quod tamen in usu non inveni. & puto Calumniam ex hoc esse derivatum.

CALVOR, æ. f. [καλακροσκόπος] vi. depon. Frustrari, decipere. Tractum a Calvis mris, (sive ut alia habent exemplaria militibus) quod sint omni- bus frustrati. Plaut. Caf. 2. 2. 4. Ubi domi sola sum, sopor manus calvit- utur. Pacuvius Medo, Sencio, pater, te vocis calvi similitudine. fed quid conficio? num me lactans infantem atas? Hæc & plura Nonius. 1. 20. Caius, de Significat. Verb. Si calvitur, & moretur, & frustretur. Inde & Calumniatores appellati sunt, qui per fraudem & frustrationem alios vexant litibus, Inde & Cavillatio dicta est. Haecenus Caius, in- terpretans versum illum ex XII TAB. Si calvitur, pedemve fruit, ma- num endo jacto. Qui locus corrupte legitur apud Festum Pompeium. Lex fallenti & fugitanti manum injici licere vult.

CALVISTIVS nomen gentis Ro. Inde

CALVISTIANVS, a, um. ut, Actio Calvifiana appellatur, Quæ patrono datur ad revocanda ea quæ in fraudem ejus libertus alienaverat. l. 16. §. Idem scribit. D. de pet. hered.

CALUMNIA, æ. f. [καλιανερμα] est proprie Alicujus in litibus per frau- dem & frustrationem vexatio. Nonius. 4. 74. Calumnia est malitiosa & men- dax infamatio. V. infra. Cic. 1. Off. 33. Existunt etiam sæpe injuriæ calum- nia quadam, & nimis callida, fed malitiosa juris interpretatione. Calumnia quid significet, videtur Cic. declarare his verbis in Sallust. 3. Sed est quædam calumnia, quam unusquisque nostrum testante animo suosert de eo qui falsum crimen bonis objectat.

Litium calumnia. Cic. pro Milon. 75.

Religionis calumnia. Cic. 1. Fam. 1. Senatus religionis calumniam, non religione, sed malevolentia, & illius regie largitionis invidia compro- hat. Ubi est Malitiosa inventio, sive allegatio falsa ad rem impediendam per speciem religionis inducta.

Ignominia calumnie. Cic. pro Cluent. 86. Nec elabi alio accusatore poterat Albius, nec sine ignominia calumnie relinquere accusationem Cluentius? Indignitas calumnie. Quintil. 6. 1.

Proximus calumnie. Sallust. in Cic. 3. Qui vero nil poterat, is erat calumnia proximus.

Fiscales calumnias. Suet. Domit. cap. 9. i. e. Delationes falsas, adver- sus cives pro fisco intentatas. V. FISCVS.

Manifeste calumnie est. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Acerbissima ministra avaritiæ calumnia. Cic. 1. Q. frat. 1.

Adhibere calumniam. Cic. pro Domo sua, Illud in primis, nequa calumnia, nequa fraus, nequis dulus adhibeat.

Coerctur calumnia. Cic. 4. Acad. 65. Nam si in minimis rebus pertina- cia reprehenditur, calumnia etiam coerctur.

Calumniam contendere. In CONFUNDO.

Damnari de calumnia. Gell. 14. 2. Ex quibus omnibus si nulla re proba- retur, dimitti jam se oportere, & adversarium de calumnia damnari.

Effugere calumniam. Cic. 2. de Nat. Deor. 20. Atque hæc quum uberius disputantur, & falsus, ut mihi est in animo facere, facilius effugiunt Academicorum calumniam.

Eximere tempus calumnie. Cic. 4. Att. 3. Metellus calumnia, dicendi tempus exemit, adjuvante Oppio, &c.

Extrahere rem calumnias. Cic. 1. Fam. 4. Res ab adversariis nostris ex- tracta est variis calumniis.

Ferre calumniam. Cic. 8. Fam. 8. Scito C. Sempronium Rufum, melæ delicias tuas, calumniam maximo placuisti. i. e. Calumniosum quid- dam & astutum dolosumque excogitasse, attulisse, & obtinuisse fortasse: quod tum fecit Rufus, qui accusatorem suum postulavit lege Plotia, ut hoc extraordinario reo causam non diceret. Turneb. Calumniae damnatum Gronov. exponit, q. V.

Imponere calumniae personam alicui. In IMPONO.

Intendere animum calumnias rapinisque. Suet. Neron. cap. 32.

Intrudere calumniam alicui. V. INSTRUO.

Jurare calumniam in aliquem, est Accusatorum, quos prius quam audi- rentur, jurare oportebat fe calumniae causâ ad accusandum non venisse. Cic. 5. Fam. 8. Nam de divinatione Appius, quom calumniam jurasset, contendere ausus non est, Piliouque celsi.

Obterere. In **OBTERO**.
 Petere aliquid per calumniam, militiamque. Cic. 4. Verr. 66.
 Reprimere calumnias. Suet. Domit. cap. 9.
 Calumnia, Calliditas. Cic. de Rep. lib. 2. Ut Carneadi respondeatis, qui sæpe optimas causas ingenitè calumnià iudicari solet.
 Timoris calumniam dixit Cic. 6. Fam. 7. pro Timore, qui sibi fingit, quæ non sunt vera.
 Calumniæ, quam Græci *ἄδικον* nominant, & Impudentiæ aras Athenienses consecrassè, testis est Theophrastus apud Diogenianum. Hanc autem quemadmodum effinxerit Apelles, vide apud Lucianum in dialogo qui inscribitur, De non calumniâ tenere credendo, & quæ diximus supra in dictione *ΑΝΤΙΦΙΛΙΔΟΥ*. [Calumnia Latine loquentibus non est *ἄδικον*, sive, ut Nonius definit, Malitiosa & mendax infamatio, vel Sermo ad detrahendum alterius existimationi pertinens, ut vulgo usurpant: Verum potius *ὑπερφανία*, Falsâ Postulatio seu accusatio in iudicio, vel Malitiosa juris interpretatio, uti Cic. explicuit, quod genus nequitia Gallii *Chicane* vocant, ubi quis sciens falsum pro vero defendit, unde & ad Sophismata seu Cavillationes diffputantium transferitur, sicut & Græcum *ὑπερφανίας* vocabulum, de quo Henr. Steph. Thes. Græc. adi. Et hanc significationem retinent omnia derivata. V. & l. 1. D. ad S. C. Turpil. & quæ ex Prisciano in CALVO, ère adduxi. Noniana genuina non puto.]
CALUMNIOR, [*καλυννίζω*] *ari*. Falsum crimen scienter intendere: vel Per fraudem & rationem dolosam, vincendi gratia alium litibus vexare. Cic. pro Rosc. Amer. 55. Quum enim aliquid habeat, quod possit crimineose ac suspiciose dicere, aperte iudicari ac calumniari sciens non videtur. Cic. 9. Fam. 7. pr. Nam quod antea calumniatus sum. i. e. explicant Grævio, Falso pretextu usus sum.
 Id unum calumniatus est rumor. Tacit. 3. Hist. 75.
 Naturam rerum calumniari. Plin. 18. 28. i. e. Falso de ea quæri, ut Sall. ait.
 Calumniari se dicuntur, Qui inter scribendum nimis anxie inquirent ad singula, & quæ proba sunt etiam damnant, apud Quintil. 10. 3. p. 932.
 Burn. V. paulo post Sui calumniator.
 Calumnior, h. e. Frustror. Verba sunt Charisii libro primo.
CALUMNIANS, Partic. Cic. pro Quint. 67. Jacet res in controversiis, isto calumniante biennium.
 Poena calumniantium. Suet. Domit. cap. 9.
 Objectus calumniantium. Quintil. 6. 3.
CALUMNIATOR, *ōris*, m. [*καλυννίζω*] Qui per fraudem & frustrationem alium vexat litibus, aut Qui malitiose aliquid interpretatur. Cic. pro Client. 61. Est hic Ennius egiens quidam calumniator, mercenarius Oppianici, &c. Is est, qui periphrazi Terentiana Bonorum extortor, legum contortor in Phorm. dicitur.
 Calumniatores & Delatores ea olim poena afficiebantur, ut puncta & stigmata in fronte iniusta & inscripta gestarent. Cic. pro Rosc. Amer. 56.
 Crura quidem vobis nemo suffringet, sed si ego hos bene novi, litteram illam, cui vos usque eo inimici estis ut etiam omnes oderitis, ita vehementer ad caput affligent, ut postea, &c. Nota autem illa alicuius litteræ insignie habebat, in delatore fortasse d. in calumniatore c, sed & illudens Cicero, litterarum ignaros appellat eos qui accusationes factitant, & odio litteræ illius, qua notantur frontes de calumnia damnatorum, reliquas omnes eis litteras invisitas iocatur. Sunt qui locum hunc intelligant, de littera c, condemnationis nota. sed Turnebus ut supra dictum est. Utere tuo iudicio. V. Comment. ad l. 1. D. ad S. C. Turpil.
 Calumniator & improbus. Cic. pro Quint. 87. Neque ab homine alieno, neque ab aliquo calumniatore atque improbo, sed ab equite Romano, &c. Sui calumniator. Plin. 14. 8. Callimachus, semper calumniator sui, nec finem habens diligentia, ob id *καλυννίζω* appellatus, memorabili exemplo adhibendi curæ modum. ubi V. Hard.
 Apponere calumniatorem. In **APPONO**.
 Quærere calumniatorem. Cic. 4. Verr. 22. ubi eundem & Quadruplatorem vocat.
CALUMNIATIO, *ōnis*, f. [*καλυννίζω*] Alcon. Ped. in Divin. Cic. 44. Factum est, non est factum: Calumniationes, & hoc genus argumenti complexio dicitur.
CALUMNIATRIX, *icis*, f. [*καλυννίζω*] Ulpianus l. 1. §. Si ea quæ 14. Dig. de Ventre in possess. mittendo: Nisi manifesta sit calumniatrix mulier.
CALUMNIOSUS, a, um. [*καλυννίζω*] Qui calumniam inferre solet. Augustin. Nemo illic calumniosus tendiculum verborum requirit. Paul. jurif. lib. sent. 1. cap. 5. Caluniosus est, inquit, qui sciens prudensque per fraudem negotium alteri comparat. Apul. Apol. p. 418. Sed sume ego ineptus, qui hæc etiam in iudicio? an vos potius caluniosus, qui etiam hæc in accusatione?
 Adnotatio calumniofa. Paul. in l. Debitor. D. de leg. 2.
 Crimina calumniofa. Ulp. in l. Illicitas. D. de offic. præfid.
CALUMNIOSE, Adv. [*καλυννίζω*] Idem. Aggenus Urbicus de Limit. cap. de Aqua pluv. Calumniose fines defendere. Lege 8. Dig. de Scipulat. prætor. Calumniose petere. Et sæpe occurrit apud Scriptores Ecclesiasticos.
CALVO, *are*, & *cre*. V. CALVUS. In CALVA.
CALX, calcis. m. & f. [*πέτρα*] Posterior pars pedis. Virg. 5. Æn. 324. Euryalumque Helymus sequitur: quo deinde sub ipso Ecce volat, calcemque terit jam calce Diore. Ubi Servius, Calcem dicimus, unde terram calcamus. Ergo non proprie dixit, Calcem calce terit. Planta enim calcem non potuit terere. Unde a parte totum accipiendum, id est Calce pedem terebat.
 Calces a Calcando, quod est nitendo, dictæ sunt, non a Calcitrando. Nam & de omnibus pedibus, & de hominum & univerforum animantium dici potest. Nam sunt calces extrema pars pedum terræ proxima. Nonius.
 A capite usque ad calcem. A calce ad carceres. i. e. A fine ad principium. V. a præpositionem, & paulo infra Calx pro fine.
 Curvata calx. Silius lib. 16.
 Ferrata calce equum fatigare. Virg. 11. Æn. 714. de hac formula. V. Drakenb. ad Sil. 7. 696. Ubi dicit Ferratam calcem, ad Equitem ferres calcibus armatum referri debere, non vero ad Equum sub pedibus soleas ferreas habentem.
 Incusæ. Sil. lib. 4.
 Rigidos calces extendere, de Mortuo. Perf. 3. Sat. 105.

Cadere calcibus. In **CADO**.
 Certare pugnis & calcibus. Cic. 3. Tusc. 77.
 Contingere calce quenquam. Idem ac Cadere. Columell. 6. 2.
 Confindere calcibus. Cic. 5. Verr. 56. Et tibi, cum pugnis & calcibus confectus esset, promisit. [Malim Concisus. Scindere calce *ἄδικον*, Cadere tritum. Notum est quam sæpe hæc duo participia confunduntur. Creutare equum ferrata calce. Sil. lib. 17. 5.
 Ferre calce. Quintil. lib. 2. cap. 8. Ille excedendi corpora peritus, non i. docendum Pancratiatium suscepit, pugno ferire vel calce tantum, &c. Petere. Hor. 2. Serm. 1. 55.
 Ut neque calce lupus quemquam, nec dente petit bos.
 Premere calce subfellium. Auct. ad Heren. lib. 4. 68.
 Pulsare. Sil. lib. 16.
 Remittere calces dicitur equus. Nepos 18. 5. 5.
 Verberare auras calcibus. Virg. 10. Æn. 892.
 Uti pugnis & calcibus. Cic. pro Syl. 71.
 Calces, pro Percussionibus pedum. Ter. Phorm. 1. 2. 28. Nam quæ inciticia est adversum stimulum calces? Ubi Donatus, Modo calces, non partes plantæ, sed percussiones pedum, plagsque significat. Aliter Turneb. Illic enim Calces verbum esse contendit, sic exponens: Adeo, inquit, es incitios & stultus, ut contra stimulum calcaturus, id est calcitraturus sis. Est enim proverbium Græcum omnibus notum, *καὶ τὸ πῆμα κακίαν*. Unde subdit idem, Qui calces in Terentio nomen accipiunt, & proverbium corruptum, & subaudiunt quæ vix a spectatore divinari poterunt. Hæc ille. [At nec Calcere, pro Calcitrare legere me memini, & nihil in Paræmisi frequentius ejusmodi apologeti. Exempla obvia sunt apud Erasum.]
 Calx, pro Fine & extremitate alicujus rei per metaphoram. Cic. de Rep. Quoniam fumus ab ipso calce ejus interpellatione revocati. & 1. Tusc. 15. Nunc video calcem, ad quem decursum est, & de Amicit. 101. Quibus cum tanquam & carceribus emissus, cum iidem ad calcem (ut dicitur) pervenire possis. ubi Calx pro Meta ponitur. item apud Lucret. 6. 91.
 Tu mihi supremæ præscripta ad candida calcis
 Currenti spatium præmonstra, &c. [Ubi alii Calcem pro Linea alba calce, seu creta, notata accipiunt, ubi equi in cursu subitebant, quod vel ex hoc Lucretii, & altero item Senecæ loco Epist. 108. apparet. Calx etiam dicitur de Imis partibus columnæ, cui scalarum gradus adherent. Vitruv. 9. 2.]
CALCANEUS, i. m. & **CALCANEUM**, i. n. [*πέτρα*] utroque modo dicitur pro Parte posteriore pedis: qui Talus alias dicitur. Virg. in Morte, v. 36.
 Continuis rimis calcanea scissa rigeant. Hieron. Epist. 41. ad Rufinum: Mihi concede, ut inter sanctorum calcanea caput possim levare, i. e. Postremus esse. Camelorum calcaneum in cupedibus erat Apicio & Heliogabalo. V. Lamprid. in hujus Vita cap. 20.
CALCAR, *aris*, n. [*πέτρα*] Equorum ac jumentorum stimulus: quod ad calcem alligetur. Plaut. Afin. 3. 3. 118. Calcari quadrupedem agitabo. Addere calcaria sponte currenti, pro Cupiditate ac studium alicujus augere, atque acere. Plin. lib. 1. Epist. 8. V. Eras. Chilia.
 Adhibere calcaria. In **ADHIBEO**.
 Admovere calcar. In **ADMOVERO**.
 Auferre calcaribus equum. Sil. lib. 10.
 Concitare calcaribus equum. Liv. 2. 6.
 Egere calcaribus, & frenis egere. Cic. 6. Att. 1. Cicerones pueri amant inter se, dicunt, exerceant: sed alter, ut dixit Ilocrates in Ephoro & Theopompo, frenis eget, alter calcaribus.
 Immensum gloria calcar habet. Ovid. 4. de Pont. 2. 35.
 Subdere calcaria equo. Ovid. 2. de Pont. 6. 38.
 Amoris calcaribus ictus, i. e. Stimulus, eleganti translatione Lucretius dixit 5. 1074.
 Calcaria in gallinis. Columel. lib. 8. cap. 2. Generosissimæque creduntur quæ quinos habent digitos, sed ita ne cruribus emineant transversa calcaria.
 Calcar, pro Impetu. Varro Sequiulyffe, Ventus suo casu vehementius sufflare, & calcar admovere. Nonius.
CALCEUS, i. m. [*πέτρα*] Indumentum pedis, quod fit ex pellibus animalium, & a Calce deducitur, vel a *καλόν* lignum, quod ex ligno primitus calcei fierent. Cic. 1. de Invent. 4. Si multus erat in calcis pulvis, exitinere eum venire oportebat.
 Laxus calceus. Hor. 1. Serm. 3. 32.
 Lutei calcei. Apul. Met. 8. p. 260.
 Mullei calcei. Festus Mulleos calceos regum Albanorum, deinde Patriorum fuisse dicit, quos a Mullando, id est suendo appellatos refert. Sed fortasse verius fit vocatos a Mulli rubro colore, quum purpurei essent: quod & ab Iffidoro scriptum est, cui favet Dio in Julio, qui Rubros calceos vocat. Cato, qui magistratum curulem cepisset, calceos mulleos alutacinatos gessisse ait, ceteros perones. V. Turneb. lib. 19. cap. 24. Uti enim vero Romani calceis duplicibus, mulleolis, & puris five peronibus. Mulleolis ex alutis, perones ex puro corio; qua de re prolixius Rhævard. Varr. Lect. 1. 8. conf. etiam Pitif. Lex.
 Sicyonei calcei. Cic. 1. de Orat. 211.
 Veteres calceos vendere. Quintil. lib. 6.
 Calceus pede major, subvertit. Hor. 1. Epist. 10. 43.
 Cui non convenit fra res, ut calceus olim,
 Si pede major erit, subvertet: si minor, uret. Subvertet, subaudi Euntem. [vel potius cum Schol. vet. Pedem.]
 Inducere calceum alicui præpostere, vel perperam. V. **INDUCO**.
 Inducere calceum. V. **INDUCO**.
 Mutare calceos, est Senatorem ferri. Cic. 13. Philipp. 28. Est etiam Afrius quidam, Senator voluntarius, lectus ipse a fe. aperta curiam vidit post Cæsar's mortem, mutavit calceos: Pater Conscriptus repente factus est. Budæus. V. Pitif. Lex. in Calceus. ad fin.
 Urit calceus. V. Calceus pede major.
CALCÆOLUS, i. m. [*πέτρα*] dimin. Cic. 1. de Nat. Deor. 83. Cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis.
CALCEOLARIUS, i. m. [*πέτρα*] Qui calceos conficit. Plaut. Aul. 3. 5. 38. Propole, linteones, calceolarii.
CALCEARIUM, vel **CALCIARIUM**, i. n. Quantum satis est calceorum, pro Personæ qua de agitur conditione. Ulp. l. 8. §. 7. D. de tranfact.

De calciario quoque arbitrio Prætoris transigendum est. Idem l. 21. D. de alim. & cibar. Diarrii & cibariis relictis, neque habitationem, neque vestitium, neque calciarium deberi palam est. [Salarii genus est, quod pro Calceis curilare ultro citroque ex officii ratione coactis dabatur. V. Suet. Vesp. cap. 8. ibique Torrent.

CALCIO, & **CALCIO**, avi, atum. [καλίων] are. Plin. lib. 8. cap. 54. Laqueis quoque calcari tradunt.

Calceare aliquem foccis. Plin. lib. 36. cap. 5. Archefilaum quoque magnificat Varro, cuius fe marnioreum habuisse leenam tradit, aligeros que ludentes cum ea Cupidines, quorum alii religatam tenerent, alii e cornu cogenter bibere, alii calciantem foccis, omnes ex uno lapide.

Calceabat ipse sese. Suet. Vesp. cap. 21.

CALCEOR, [καλίζω] tri. Pass. Plin. lib. 7. cap. 53. Nullis evidentibus causis obiere, dum calcatur matutino, duo Cæsares.

Calceare mulas. Suet. in Vesp. August. cap. 23.

CALCRATUS, a, um. Adj. ex Partic. ut, Calceatum caput. Martial. lib. 12. 45.

Festive tibi, Phoebe, dixit ille
Qui dixit, caput esse calcatum. V. Pitisc. Lex. Cic. pro Cæl. 82. Non fatis commode calcatei & vestiti.

Calcatei dentes, a Plaut. Capt. 1. 2. 84. joco dicuntur. i. e. Expediti & ad convivium parati, qui serupulos cibos possunt conterere.

CALCRATUS, us, m. [καλίζω] Calceaminis usus. Plin. lib. 11. cap. 15. Pes imus vestigio carnoso: qua de causa in longiore itinere sine calcatu fatiscunt. De Camelis loquitur. *Is se foudent.* Suet. Calig. cap. 52. Vestitu, calcatue & cetero habitu, neque patrio, neque civili &c. semper usus est.

CALCEAMEN, inis, n. Idem ac Calceus. Plin. lib. 19. cap. 2. Hinc calceamina, & pastorum vestis.

CALCEAMENTUM, & **CALCIAMENTUM**, i. n. Idem. Cic. 5. Tusc. 90. Milii amictui est Sythicum tegmen, calceamentum solorum callum, cubile terra.

Altiusculis calceamentis uti. Suet. Aug. cap. 73.

Calceamenta humiliora. Cels. lib. 8. cap. 22. ubi de talo luxato loquitur. Inducere calceamentum. Plin. lib. 28. cap. 4.

Attritus calceamentorum. Plin. 28. 16.

Calceantia illata mortuis lapidea fieri. Plin. 36. 17.

CALCITRO, [καλίζω] are. Calce petere, vel percutere. Plin. lib. 30. cap. 16. Mulas non calcitrare quum vinum biberint.

Calcitrare, per metaphoram. Cic. pro Cœl. 36. Illum filium familias patre parco & tenaci habere tuis copiis devinctum non potes: calcitrat, respuit, non putat tua dona esse tanti.

CALCITRATUS, us, m. [καλίζω] Plin. lib. 8. cap. 44. Mulæ calcitratus inhihetur vini crebriore potu.

CALCITRO, onis, m. [καλίζω] Qui calcibus infestat. Plaut. Afin. 2. 3. 11. Ita hæc morata janua est, extemplo janitore clamat, procul si quem videt ire ad calcitronem. Equus mordax & calcitro. Gell. 4. 2. quem. Non. 1. 214.

CALCITROSUS, a, um. Adj. [καλίζω] Quod solet calcibus impetere. Columel. lib. 2. cap. 2. Nunquam stimulo laceffat juvenum: quod retractantem, calcitrosumque eum reddidit.

Jumenta calcitrosa. Ulpian. in l. 4. D. de ædil. edict.

CALCO, [καλίζω] are. proprie significat Gece comprimere. Virg. 2. Georg. 243.

Huc ager ille malus, dulceque a fontibus undæ
Ad plenum calcetur. Subandi Pedibus. At Plin. lib. 36. cap. 23. Ita ferratis vebibus calcarî solum, parietesque similiter.

De equo cum rectore prostrato, Stat. 8. Theb. 541.

In vultus galeam, clypeumque in pectora calcat. i. e. Calcibus imprimit.

Pede aliquid calcare. Sen. Hippol. 2. Et aspera agili faxa calcantem pede. Imposito pede calcare. Ovid. 5. Trist. 8. 10.

Exiget at dignas ultrix Rhamnusia pœnas:
Imposito calcas quod mea fata pede.

Acervos ense factos calcare. Ovid. 4. de Pont. 7. 47. & Acervos morientum calcare. 5. Met. 88.

Æquor calcare. Ovid. 3. Trist. 10. 39.

— durum calcivimus æquor.

Amorem calcare pedibus. Ovid. 3. Amor. 9. 5.

Vicimus, & domitum pedibus calcamus amorem.

Hoftem calcare. Juven. 10. Sat. 86. De more calcandi colla devictorum ad ostentationem perfectæ victoriæ. V. Barth. ad 2. Theb. Stat. p. 632. & seq.

Terra calcatur. Plin. in proem. lib. 33. pr. Tanquam parum benigna, fertilique, quæqua calcatur. Hard. Secatur. q. V.

Telumque suo cum lumine calcat. Lucan. lib. 6. 219. de Scæva sagittam cum oculo suo evellente.

Via leti semel calcanda. Hor. 1. Carm. 28. 16.

Uvas calcare. Cato de R. R. 1. 54.

Calcare, per metaphoram pro Vestigio premere. Petronius, cap. 118. Ceteri, inquit, aut non viderunt viam, qua iretur ad carmen, aut viam timuerunt calcare. Non enim dixit hic Calcare, pro Terere, ut viam a tria translatio ducta sit, quæ eadem calcatur, sicut Aristoph. *αἰχμὸν περὶ πύλας*, Ælchyum non calcali, quod est, eum non trivisti, nec diligenter frequenterque pervolutasti, sed quod quæ sentiofca sunt & spinosa, aculeisque horrentia, vestigio premere timemus. Ex Turneb. 4. 19. [In Mss. Aut verum tum. An Aut animadversam &c?]

Calcare ponitur etiam simpliciter pro Comprimere. Plin. lib. 25. cap. 11. Ossa fracta & capite extrahit, aut liquid in corpore suppurat, vel sic calcata sunt ossa: h. e. Confracta. Sic Columel. lib. 2. cap. 2.

Calcare, Gallinam inire, seu incendere, quod galli faciunt. *Chaucer.* Columel. lib. 8. cap. 5. sub finem, Summovebimus autem veteres gallinas, id est quæ trimatum excesserunt, nec minus, quæ velut mares cantare, atque etiam calcare cœperunt.

Calcare, ponitur etiam translate pro Spernere. ut
Honores magnos calcare. Claud. 3. Paneg. 109.

Simulatio hucusque procedit, ut que dicendo refutare non possumus, quasi falsi dendo calcemus. Quintil. 5. 13.

CALCANS, Partic. Martial. lib. 12. 61.

Excipere hos illos, & tota furgere cœna
Marmora calcantem frigidiora gelu, &c.

Mœnia calcantem Magnum. Lucan. 10. 546.

CALCATUS, a, um. Partic. ut, Calcatique ruunt castris. Lucan. lib. 7. 332.

Hydro calcato immittit. Ovid. 14. Met. 802.

Jus calcatum, i. e. Suppreffum. Claud. in Eutrop. 2. 124. Sic, Numinibus divinis spreis ac calcatis. Apul. Met. 9. p. 227.

Item significat Trius, ufitatus; ut, Calcata quaestio apud Senec. Scrip. tor Belli Hisp. cap. 16. absolute dicit, Efferre calcatas ad fossas campendas. subintellige Crates, uti in plerisque adscriptum est ad marginem.

CALCATUS, us, m. Pallad. jan. tit. 13. Ne calcatu affiduo terra effossa solidetur.

CALCABILIS, e, &

CALCATOR, onis, m. Qui calcat, &

CALCATRIX, icis, apud recitantes auctores.

CALCATORUM, i. n. Locus ubi uvæ calcantur. Pallad. lib. 1. tit. 18.

Quod si cupis locum suum deputabimus: is locus ad calcatori similitudinem, podis brevis, & teltaceo pavimento solidetur. Ibidem paulo ante, Calcatorium habear loco altiore constructum.

CALCATURA, æ, f. ut, Pinnæ rotarum, sine operarum calcatura, fluminis impulsu sunt verfatæ. Vitruv. 10. 10.

CALX, calcis, f. [καλξ, ἠσπίς, ἠσπίς] Lapis coctus: dictus quod in edificis calcetur. Plin. lib. 36. cap. 23. Calcem e vario lapide Cato Censorius improbat. Ex albo melior. quæ ex duro tractatæ utilior: quæ ex fistuloso, tectoris. Ad utrumque damnatur ex filice. Cic. pro Milon. 75. Repente litribus in eam insulam materiam, calcem, camenta atque arma convexit.

Coalescent calce faxa. Lucret. lib. 6. 1066.

Saxa vides primum sola coalescere calce.

Locus nuper calce & arena perpolitus. Apul. Met. 8. p. 260.

CALCARIUS, a, um. Adj. ut, Calcaria fornax, in qua calx decoquitur. Plin. lib. 17. cap. 9. Nuper repertum, oleas gaudere maxime cinere e calcariis fornacibus.

CALCARIUS, i. m. Qui calcem coquit. Cato de R. R. cap. 16. Calcem partiario coequandum qui dant, ita dant. Calcarius perficit & coquit.

CALCARIA, æ, f. absolute, Ubi calx aut coquitur, aut aservatur, aut venditur. Ammianus 27. 3. Calcarias extinguerent. Ulpian. l. 8. §. 10. ff. de pœnis: In calcariam quoque vel sulphurariam damnari solent. Notatur autem calcis fodina. [Ammianus pro ipsa calce possiue videtur. Refert enim Symmachii dictum, quo plebem irritaverit: Libenter se vino proprio calcarias extincturum, quam id venditurum pretiis, quibus sperabat.]

Calcaria, Fornax est, ubi calx ex coctis lapidibus conficitur. Imperator tamen in tit. de pœn. l. ut damnum. pro Fodina posuit lapidum, ex quibus igni resolutis calx ipsa fit. Nam de damnatis ad metalla loquitur. Sunt autem lapides in genere metalli. Nebriiff.

De calcaria in carbonariam pervenire, i. e. De loco impuro in nihilo puriorem venire; hoc proverbio usus Tertullianus de Carne Christi, cap. 6.

CALCO vel **CALICO**, are. verbum exoletum, unde

CALCATUS, vel **CALICATUS**, vel prisco more **CALCATUS**, a, um. Adj. [καλιαις, πικραις] ut Calcata edificia dicuntur Calce polita. Fest. ubi Scalig. & Dacer. V.

CALYDNE, vel **CALYDNA**, [Κάλυδνα] Caria oppidum, auctore Plin. lib. 5. cap. 37. Ovid. 8. Met. 222.

Dextra Labyntos erat, secundaque melle Calyde.

Est etiam Calydna, Insula una Sporadum, Calymnis proxima, teste Plin. lib. 4. cap. 12. Homer. Il. 2. duas fecit Calydnas insulas. V. Strab. ad fin. lib. 10.

CALYDON, onis, f. [Κάλυδον] Ætolia oppidum est septem millium quingentorum passuum a mari juxta Evenum amnem. Plinii verba cap. 2. lib. 4. Ipsa Calydon OEneci patris Meleagri regia fuit, quæ silvæ agroque & apro cognomen imposuit, de quibus multa mentio est apud Ovid. 8. Met.

Alta Calydon. Ovid. 8. Met. 270.

CALYDONIUS, a, um. Adj. ut, Heros Calydonius, Meleager. Ovid. 8. Met. 324.

Haÿta Calydonia. Ovid. 15. Met. 769.

Regna Calydonia. Ovid. 14. Met. 512.

Sus Calydonius. Martial. lib. 11. 19.

CALYDONIS, idis, f. [Καλυδωνίς] Ovid. 8. Met. 527.

Planguntur matres Calydonides Evinae.

CALYMNA, [Κάλυμνα] Insularum duarum nomen est inter Sporadas, non procul a Calyda. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

CALYPSO, us, f. [Καλυψώ] est Nympha Oceani & Tethyos filia: vel, ut aliquibus placet, Atlantis. Regnavit in Ogygia insula, & Ulysem naufragum hospitaliter suscepit. Ovid. de Arte Am. 2. 125.

Ah quoties illum doluit properare Calypso. De ea Homer. in Odyss. 2. Hæc de suo nomine insulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacinio, ut sentire videtur. Plin. lib. 3. cap. 10. vel ut alius placet, in mari Africo. Cic. 1. Off. 113. Si Circe & Calypso mulieres appellandæ sunt.

Calypso Atlantis. Tibul. lib. 2. 1. 77.

Non amor & secunda Atlantis arva Calypsus. Genitivi Græci sunt, Atlantidos & Calypsus, i. e. Atlantis filia. Quintil. lib. 1. 5. Neque enim jam Calypsonem dixerim, ut Junonem &c. Dixit tamen Apuleius 1. Millef. p. 107. At ego vice Calypsonis æternam solitudinem fisco. V. omnino Priscian. p. 685.

Calypsonem, Vide apud Delpaut. H. St.

Calypso, item Mulier quædam fuit pingendi peritissima, cujus opus Plin. memorat Senem & præliatorem Theodorum. V. eum lib. 35. cap. 11. [Ita quidem colligas ex editione priore Harduini, quam solum vidi, Sect. 40. extr. Sed errorum puto, ex falsa loci interpunctione natum, qui sic distinguendus videtur: Irene Cratini pictoris filia & discipula, puellam, quæ est Eleusine, Calypso, senem, & præliatorem Theodorum. Ut hic Calypso accusativus Græcus, opus ipsum Irenes denotans, i. e. Simulacrum pictum hujus Deæ. V. eundem paulo supra, ubi de Antidoti operibus, nec de correctione nostra dubium tibi relinquetur ullum. Adde istud nomen præterea nulli usquam feminae tributum legi.]

CALYPTRA, æ, f. [καλυπτρα] Genus vestimenti, quo mulieres capita operiebant. Festus. *Une cappe à femme.* Budas. Eius meminit Plato in Alcibiade posteriori, quum dicit, in Asia esse quasdam regiones, mundo uxoris regie destinatas, & appellationem a mundo illo muliebri fortitas, & inter alias Calyptram. conf. Pitisc. Lex.

CALYX, ꝑcis. m. [καλύξ] significat Folliculum, quo fructus arborum cooperitur, a καλύπτω, cooperio. Plin. lib. 12. cap. 6. Sed unde vestes lineas faciunt, foliis moro similis, calyce pomi cynorhodo. De arbore loquitur.

Calyces etiam sunt Ovorum dura putamina vel testæ. V. Plin. 29. 2. V. plura in CALIX, quo cum Calyx confundi solet. [Si modo differentia est, ac non Calix ubique & Caliculus legendum.]

CALYCVLLVS, i. m. dimin. [καλυλλίον] Plin. lib. 16. cap. 44. Quod vero in spina fullonia signitur hypophæton vocat: calyculus inanibus, foliis parvis.

C A M

CAMACÆ, Populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

CAMÆ, Populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

CAMALODUNUM, i. n. Britannia oppidum. Plin. lib. 2. cap. 75. Camaldunum legitur in Edit. Harduin. Colonia Camalodunum, est apud Tacit. 12. Ann. 32. ubi V. Lipsi & Gronov. Inscriptio apud Gruterum p. 439. habet Camalodunum.

CAMA, ꝑ. f. Lectus brevis & circa terram. Isidor. 20. 11. & Ambros. de Offic. CAMACUM, i. n. Cinnamon in Syria. Plin. 12. 28.

CAMARA, [Καμάρα] Urbs Crete insule Ptolemae. vulgo Camera.

CAMARA, ꝑ. f. Genus navigiij. Gell. 10. 25. V. infra CAMERA.

CAMARACUM, V. CAMBRACUM.

CAMARINA, ꝑ. f. [καμαρίνα] Quibusdam edit frutex: cujus ramos si quis commovet, quatiatque, tetrum quendam odorem edit. Unde Camarinam movere: Proverbium, quod significat Sibi ipsi malum arcefferre. Servius Grammaticus aliunde natum adagium dicit, enarrans locum illum in 3. Æn. 701.

— fatis nunquam concessa moveri

Apparet Camarina procul. Camarina, inquit, Palus est juxta oppidum (Siciliæ) ejusdem nominis: quæ quum olim siccata pessilentiam creasset, consuluerunt Apollinis oraculum, an penitus eam decicare præfaret. Venit deus Camarinam moveri. Quo contempto, exciderunt paludem: & carentes pessilentia, per eam partem ingressis hostibus pœnas dederunt. V. Erafini Chiliad. Sil. lib. 14. 199. Maronem imitatus dixit,

Et cui non licitum fatis Camarina moveri.

CAMAROSIS, [καμαρώσις] Lat. Concameratio. Est Offis perruptio, quum ex alterutra refractum parte similem cameræ figuram acceperit. Auctor Galen. lib. Finit. Medic.

CAMBIO, is. Priscian. lib. 10. fol. 133. b. Ald. Cambio καμβόσιον, inquit, ponit Charisius, & ejus Proteritum Campsi, quod δὲ τὸ κῆρυγιον καρβύς Græco esse videtur. unde & Campfo, ꝑfas, solebant vetustissimi dicere. Ennius in decimo, Leucaten campant. Apul. Apol. p. 284.

Tu an habeas ad agrum colendum, an ipse mutuarias operas cum vicinis tuis cambias, neque scio, neque laboro. V. ibi Cafaub. & Andr. Alciatum Paregr. 1. 44. Cujacius Conim. de pactis, officium argentariorum describens: fuit, inquit, olim in civitatibus certum corpus sive σύστημα argentariorum, quorum erat publicum officium. Tabernas & menfas commere in foro postas habebant. Apud menfas pecunie deponabantur, permutabantur, emebantur, vendebantur. Quod Latine est Cambire, Græce ἀνταλλάσσειν, &c. V. Cangii Glossar. & infra CAMPSO.

CAMBIUM, i. n. pro Permutatione rei ad rem, apud recentiores.

CAMBITAS, atis. f. Idem. Glossi. Gr. Lat.

CAMBIALIS, e. ut, Cambiales litteræ; Cambiale jus, Jct.

CAMBLES, etis. m. [Καμβόλιος] Lydorum rex fuit, edacitatis mirandæ, quemque scribit Xanthus in id vorandi studio evectum, ut nocte quadam uxorem quoque absumperit: quumque summo mane illius manum in ore comperisset, femet jugulasse. Cæsar. Rhod. lib. 7. cap. 11. Ex Athen. lib. 10.

CAMBODUNUM, i. n. [Καμβόδουνον] Vindelicia urbs, Ptolemae. hodie Monacum, vulgo München. [Nisi Campidunum est, de quo f. l. de Camboduno Britannia V. Geographos.]

CAMBOLECTRI, Populi inter Gallie Narbonensis gentes, Plinio commemorantur lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 19. [Duo populi locorum situ & cognominibus ab eodem auctore distincti, Cambolectri Alcantici & Agelinas. V. Hard. ad loc. utrumq.]

CAMBYSENA, ꝑ. f. [Καμβύσιος] Armenia regio est, de qua sic Strabo, Chorzena & Canbyfena septentrionales, & valde nivales sunt, Caucasus montibus vicinæ, & Iberiæ, & Colchidi, ubi iter agentes in summis montium cacuminibus nive obruti cadunt. Nam ibi plurima cadit: unde baculos habent ad ejusmodi pericula, quos in summam nivem respirandi gratia exerant, & ut eo signo auxilium ab adventibus consequantur. Quapropter sæpe effossi servantur. Hæc ille lib. 12.

CAMBYSES, is. m. [Καμβύσιος] Perfarum rex, Cyri filius, patriis rebus Ægyptum adjecit, sed offensus illorum superstitiosibus, Apis ceterorumque deorum edes dirui jussit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum misit, qui tempestatis & arenarum motibus oppressus interit, ut scribit Justin. lib. 1. cap. 9. Hujus meminit etiam Seneca lib. 3. de Ira cap. 20. Cambyfes (inquit) fertur in Æthiops jugum detrectantes: quumque inexplorato per arenaria exercitum duceret, deficientibus cœcis alimentis, decimum quoque inter se in cubum fortiti sunt: duravitque adeo talis severitas, donec & ipse, ne revocaretur ad fortem, peritum, receptuique signum dedit. Est & Cambyfes, Fluvius in Caucasus montibus ortus, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 17.

CAMBYSU, [Καμβύσιος πόντος] Oppidum fuit inter Nelos & Marchadas deductus eo agris exercitus regis Perfarum Cambyfis. De hoc Plin. lib. 6. cap. 29.

CAMELANI, Italiæ populi in sexta regione, Narniensibus & Nucerinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 14. [Immo ipsi Nucerinum in Favonienfes & Camelanos divisi V. loc.]

CAMELAUCIUM, i. n. [Καμελαύκιον] ut inquit Suidas, Romana dictio est: dici tamen Græce potest πᾶσι τὸ καίμα ἰδύνειν, quia calorem defendat. Est autem Camelaucium, ut Aristophanis interpretes tradunt, quod prius dicebatur Pildion, id est galericulus. Hæc ex Rhod. lib. 7. cap. 18. quem vide.

CAMELÆ, ærum. f. pl. Virgines Deæ, quibus nupturæ supplicare solitæ. Festus: κεράλινα θεῶν.

CAMELIDÆ, Insule duæ sunt in ora Ionie regionis. Plin. lib. 5. cap. 31.

CAMELIFÆ, [καμηλίται] Populi sunt in Mesopotamia finibus, non

procul ab Euphrate, Scenitis proximi, qui diversforia habent partim cister-narium, partim aqueductum aquis abundantia. V. Strab. lib. Geogr. 16.

CAMELLA, ꝑ. f. Genus poculi, quo in quibusdam sacris folebant uti, cujus meminit Ovid. 4. Fast. 779.

Tum licet, apposita, veluti cratera, camella, Lac niveum potes, purpureamque sapham. Sunt qui scribant per simplex l. V. Petron. cap. 64. 133. & 135. Turneb. Adverf. 26. 7. CAMELOPARDALIS, is. f. [καμηλοπαρδαλῖς] Animal est cameli pro-ceritate, colore panthera, maculis veluti fœrentibus variegatum: po-steriora infra alvum partes humi subsident, sicut in leonibus videmus; humeri, pedesque priores, atque item pectus, præter ceterorum mem-brorum rationem protera, tenuis cervix: camelo capite simile, pedi-bus & cruribus bovi. Plin. lib. 8. cap. 18. Hor. 2. Epit. 1. 195.

Diversum confusa genus panthera camelo. CAMELUS, i. m. [καμήλα] Notum est animal, de quo multa Plin. lib. 8. cap. 18. Liv. lib. 37. cap. 40. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Cameli adjuvantur proceritate collorum.

Desiderans camelus cornua, etiam aures perdidit: Proverbium in eos, qui dum peregrina sectantur, ne sua quidem timentur.

Saltat camelus; Proverbiale est, de indecore aliquid facientibus. Stiens camelus Persio dicitur, quod sitim quadriduo toleret, ut docet Plin. lib. 8. cap. 18. Impleturque quum bibendi occasio est, & in præteritum, & in futurum, oburbata conculatione prius aqua. Persi. versus sic habet 5. Sat. 136.

Tolle recens primus piper e sitiente camelo.

Camelus Bactriana, & bicolor homo. Proverbium est, aduersus eos quidem qui ea promunt, quæ admirationi putant futura, re autem ipsa vel metuculosa sunt, vel plane ridicula. Adagium rationem habet ejusmodi: Ptolemaeus Lagi, duo quædam inurbata in Ægyptum induxit, camelum Bactrianam insigniter nigram, bicolorem item hominem, ita ut medietas quidem ex æquilibrio summe foret nigra, reliqua portio albedinæ præferretur eximita. Ceterum convenientibus in theatrum Ægyptiis, stuporem novitate rei injecturus camelum produxit, & femialium hominem. Sed Ægyptiæ cameli aspectu terribi mandantur se fugæ: hominis vero, ut si dixerim, variegati intuitum, partim fulvis riserunt, partim ut monstrosicum quiddam avertati fixi. Ex Cæsar. lib. 7. c. 18.

Est & Camelus, Funis nauticus, quo anchoræ religantur, de quo aliqui intelligunt illud in Evangelio, Facilis est camelum per foramen acus intrare, quam diuitem in regnum cælorum. V. Rhod. lib. 7. cap. 18.

CAMBLARIUS, i. m. [Καμβλῆριος] Arist. de Aud. mir. j. Qui camelus agit, Camelorum agitator & ductor. V. in dict. seq.

CAMELÆSIA, ꝑ. f. [καμηλασία] Camelorum curatio & præfectura: nisi forte Camelaria legendum sit, a Camelariis: ut Argentaria, Sagaria, ab Argentiariis & Sagaris. Camelarii namque qui camelorum curam habent, dicuntur. Arcad. l. ult. §. 11. D. de nunerib. & honor. Camelasia quoque similiter personæ munus est: nam ratio habita & alimentorum & camelorum, certa pecunia camelariis dari debet, ut solo corporis ministerio obligentur. Budæus tamen Annot. ad hanc l. Cælelelafia, καμηλασία legendum putat. Sed Turneb. Adv. 21. 28. extr. Camelasian probat, quippe quod eadem forma dicitur ac ἰσπασία. [V. Interpp. ad l. 1. §. 1. r. eodem. Agitur vero in hac l. de exhibitione camelorum ad vecturam. At ἰσπασία est ipsa Equitatio. Nil tamen mutandum puto, propter veterem in fingendis his vocabulis licentiam.]

CAMELASTIUM, i. n. Turneb. l. c. Ut camelasia munus significat, ita camelasianum inditum eo nomine tributum. Reperitur hæc vox apud Marcellin. lib. 17. cap. 3. extr. Ita quidem ille, Torrent. ad Suet. Vesp. cap. 8. alioque. Sed notat Valefius, tam a Mstis, quam primitus editis hoc verbum abesse, temereque a P. Castello insertum. [Nec sane respondet id nomen Analogiæ, nec causa apparet, cur a Gallis id tributum exigeretur.]

CAMELINTUS, a. um. Adj. [καμηλῖνος] ut, Camelinum lac. Plin. lib. 28. cap. 9. Dulcissimum ab (al. ad) hominis camelinum, efficacissimum ex alinis. Camelinus color vulgo dicitur Pullus.

CAMELOPODIUM, i. n. [καμηλοπόδιον] Herba. Apul. de Herb. cap. 45. CAMENÆ, V. CAMENÆ.

CAMERA, ꝑ. f. [καμάρα, κίωμα] Tectum in curvitate formatum, auctore Nonio. Dicitur Latine alias Testudo, alias Fornix, alias Arcus. Secundum Servium Camera dicitur quasi Camura, i. e. Curva. V. CAMERUS. Cic. 3. Q. frat. 1. Cameras quasdam non probavi, mutarique iussi. Varr. 3. de R. R. cap. 7. Periliteron fit, ut testudo, magna camera tectus, uno ostio angusto. Al. Camera. Hor. 2. Serm. 3. 273.

— Picens exerpens femina pomis, Gaudes si cameram percussu forte, Solent amantes femina ex malis orbiculatis duobus primis compressare digitis, eaque mittere in cameram, velut augurium, ut si cameram contingerit, posse sperari ad effectum duci quod animo conceperit. Hæc Porphyrio.

Solutilem navem, cujus vel naufragio, vel cameræ ruina periret, commentus est. Suet. N. ron. cap. 34. ubi Camera, Tectum arcuatum est. [Ponderandum cordato lectori relinquo, annon scripserit Tranquillus, Cuius velut naufragio, cameræ ruina periret. Usitata huic scriptori levis trajectio forsitan descriptori mutandi causam præbuit. Tectum ἀνάβας Tacit. Ann. 14. 5. vocat.]

Cameras appellarunt Culmina arcuata, sive ex lapide, sive ex contignatione essent. V. Vitruv. 5. 10. & 7. 3. Ibi que Philand.

Est & Navigij genus Camera, Dacis usitatum: archis lateribus, lata alvo, sine vinculo æris aut ferri connexa: & tumido mari, prout fluctus attollitur, summa navium tabulis augent, donec in modum tecti claudantur, ut Tacit. 3. Hist. 47. 5. describit. V. Scheffer. in Addendis ad lib. 2. de Mil. Nav. p. 325. conf. CAMARA.

CAMBRARIUS, a. um. Adj. [καμβραριος] ut, Cameraria incurbita. Plin. lib. 19. cap. 5. Vires sine adminiculo standi non sunt, velocitas pernix, levi umbra cameras ac pergulas operiens. Inde hæc duo prima genera, Camerarium, & Picebum, quod humi repit. Camerarium genus cucurbitæ vocat, Quod alius repens cameras & pergulas aperit repantibus flagellis & capreolis innitentibus.

CAMERO, [καμηρέω] Ære. Fornicem & testudinem facere. A quo compositum Concamerare. q. V.

CAMERATUS, a. um. ut, Camera vehicula, quæ Græci κερματι πῶν vocant, qualia sunt Penfilia, quibus matronæ gestantur: qualia etiam hodie sunt corio contexta. Ulp. in l. Sed daces. D. locati. Si inquilinus arcani cameratum in ædes contulerit, & ædium aditum dominus con-

gula-

gustaverit. Budeus. Haloander & Pandectæ Florentine habent, Arcam
 teratam.

CAMBRATIO, onis. f. Fornix. Spartianus in Caracall. cap. 9. de cella
 foliati mirabili Thermarum hujus imp. loquens, Nam & ex are vel cupro
 cancelli superpositi esse dicuntur, quibus cameratio tota concreta est.

CAMERUS, a, um. Obortum, inquit Nonius: unde & Cameræ, Te-
 cta in curvitate formata. Virg. 3. Georg. 55.
 — & cameris hirtæ sub cornibus aures. Serv. & Philarg. le-
 gunt Camuris. q. V.

CAMERACUM, vel **CAMARACEM**, i. n. Urbs in Belgica Gallia, me-
 morata Antonin. itiner. & Tab. Peutung. Vulg. *Cammerik*. Gall. *Cambray*.

CAMERIA, æ. f. vel **CAMERIUM**, i. n. Italia oppidum juxta Colla-
 tiam apud Plin. lib. 3. cap. 5. Tacit. 11. Ann. 24.

CAMERTINUM, i. n. [*Καμερτινόν*] Piceni urbs præclara, a curvitate situs
 ita appellata. Apud Strab. & Ptolem. lib. 3. cap. 1. legitur Camarinum.
 Alii Umbriæ adscribunt. Vulgo *Camarinis*. Hinc

CAMERTINUS, a, um. Adj. gentile & possessiv. ut, Ager Camertinus. Fron-
 tin. de Colon. Conditum Camertinum, cujus loco abinthiacum Roma-
 num commendat Apicius 1. 3.

Camertinus, Proprium Poetæ, cujus meminit Ovid. 4. de Pont. 16. 19.
 Quique canit domito Camertinus ab Hæctore Trojan.

Camertini inter nobiliores apud Juven. 7. Sat. 90. & 8. 38. Cognomen
 fuit gentis Sulpiciæ, de cujus nobilitate V. Suet. in Galba.

CAMERTIS, tis. pl. **CAMERTES**, [*Καμερτες*] Populi iidem qui Camerti-
 ni. Collocantur in montibus, qui Umbros a Picenis dividunt. Sil. lib.
 8. 463. — & armis
 Vel castris laudande Camers. Singularis numerus pro plurali.
 Horum meminit Strabo lib. 5. Et Plin. lib. 3. cap. 14. Cic. pro Corn.
 Balb. 47. Neque Fulginationi, neque Camertium fœdere esse exceptum.
 & 50. Cohortes duas universas Camertium.

CAMERS, Adj. [*Καμερς*] Cic. pro Syll. 53. In agro Camerti, Piceno,
 vel Gallico.

CAMERTINUS, a, um. aliud Adj. [*Καμερτινός*] ut, Camertinum fœ-
 dus. Cic. pro Corn. Balb. 46.

CAMERSE, Confors Jani. De quo sic Perottus, de Jano loquens, Hunc
 regionem istam, que nunc vocatur Italia, regno obtinuisse, & cum Ca-
 merte, qui simili modo indigena erat, ita participata potentia possedisse,
 ut in eâ Camertense: oppidum Janiculum vocaretur.

CAMILLA, æ. f. [*Καμιλλή*] Volca virago, que venit auxilio Turno
 contra Latinos & Æneam, in quo bello etiam occubuit. Eam Virg. de-
 scribit 7. Æn. 803.
 Hos super advenit Volca de gente Camilla, &c.
 Dia Camilla. Virg. 11. Æn. 677.
 Phætrata Camilla. Virg. 11. Æn. 649.

CAMILLUS, i. m. [*Καμιλλός*] Cognomen gentis Furia, ex qua familia
 longe nobilissimus fuit M. Furius Camillus, qui Veios decennali obsidio-
 ne domuit, deque his triumphavit. Postea crimini datum quod albis
 equis triumphasset, & prædam inique divisisset: die dicta a L. Appuleio
 Saturnino Tribuno plebis, damnatus, Ardeam concessit. Mox quum
 Galli Senones urbem diripiissent, abens Dictator factus, collectis reli-
 quis Gallis adortus incautos oppressit. Populum Romam migrare Veios
 volentem eleganti apud Livium lib. 5. exstr. concione retinuit, in qua omnes
 urbis dotes, laudè que licet agnoscere. Adjicit quoque Livius quod tertium
 Dictator dictus, contra Latinos ad Satricum contendit, ut sociam urbem
 Pop. Rom. a Latinis oppugnatum tueretur. Quartum Dictator ad sedan-
 dam populi seditionem factus, valentidinem excusavit, ex quo alter ei
 subrogatus est. Quintum Dictator, Gallis iterum Romam petentes, &
 ad flumen Anienem castrametatos, superavit. Postremo Romæ octogena-
 riarum pestilentia interiit. Antochares Liv. lib. 5. 6. & 7. & Plutarch.
 Camillos & Camillas in sacris vocabant Ministros & Ministras impuberes,
 quibus lactuce esus fortasse præscribatur. Hinc & Camilla dicta. Hæc
 Servius. Alii dicunt Omnes pueros ab antiquis Camillos appellatos, fac-
 tum habetur in antiquo carmine, quum pater filio de agricultura præci-
 peret, Hiberno pulvere, verno luto grandia farra, camille, metes. Fest.
 v. Flaminius. q. V. & in Camillus. Add. ibi Scalig. & Dacer. not. &
 Serv. ad Æn. 11. 541.

CAMILLEUM, i. n. Idem esse videtur quod Camella. Vitruv. 10. 15. Craf-
 tistudo buccule, que affligitur, vocatur Camillum, seu loculamentum.
 Catillum innui Baldus suspicatur in Lex. Vitruv.

CAMINUS, i. m. [*Καμίνος*] Græcum vocabulum est. Latine Fornax di-
 citur, auctore Servio. Virg. 3. Æn. 580.
 — ruptis flammam expirare caminis.
Caminus, Structura que fumum excipit. Suet. in Vitcl. cap. 8. Nec ante
 in Prætorium rediit, quam flagrante triclino ex conceptu camini. Cic.
 7. Fam. 10. Luculentio camino utendum censeo.
 Addere oleum camino. Hor. 2. Serm. 3. 321. i. e. Addere majoris infan-
 iæ materiam. Proverbialis loquutio, de qua abunde Erasimus in Chiliad.
 Anhelans. Perf. 5. Sat. 10. [Immo ad vocem seq. Folle hoc epitheton
 refertur. Quin suspicor unius literæ adjectione legendum:
 Tu neque anhelantis, coquitur dum massa camino,
 Folle premis ventos, &c. Ut sit Anhelantes ventos, pro quo
 Horat. Serm. 1. 4. 19. Auras usque laborantes dixit, quem sine dubio
 exprimere studuit Persius, ut jam interpp. monuerunt.
 Ardens semper. Juven. 14. Sat. 118.
 Lentis caminis dare viscera. Sen. in Thyest. 766.
 Perpetuis caminis defudare, Vulcanus dicitur, Stat. 3. Theb. 277.
 Udos cum foliis ramos urente camino. Hor. 1. Serm. 5. 81. pro Igne
 urente.

CAMINUS, [*Καμίνος*] ære. In modum fornacis facere. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Acervi confertis taleis recentibus luto caminantur.

CAMINATUS, a, um, ut, Fossura caminata. Plin. lib. 17. cap. 11.

CAMITRUS, i. m. Una ex urbibus Rhodi insulæ. Strabo, Quas urbes Ho-
 merus commemorat, Lindon, Jalyon, Camiron. Plin. lib. 5. cap. 31.

CAMISINA, æ. f. [*Καμισινή*] Regio est olim Medorum ditissimi subje-
 cta, nunc autem sub Parthis vivens, ait Strabo lib. 11. Aliis Comisine & Co-
 misine.

CAMISTA, æ. f. quam Subuculam esse dicit Sext. Pompeius lib. 17. in
 verbo Supparus: & vix eam appellationem alibi reperias apud antiquos.
 Nos vocamus *Chemise*. Putatur autem a Macedonibus primum intro-
 ducta. Isidor. 19. 21. & 22. & Hieron. Epist. ad Fab.

CAMMA, Nobilis quædam femina e Galatia oriunda, viri sui mortem a
 Sinorige illatam ægerime ferens, quum apud Galatas in more esset, ut
 qui ineunt sponsalia, vir scilicet & uxor, de eodem poculo bibant, dis-
 simulato dolore sponsali cum eo inire fixit, venenatumque poculum il-
 li propinavit: quo haustu Sinorig, & ipsa, læta quod virum vita esset,
 mortem obivere. Hæc Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 5. Ex Plutarcho de vir-
 tut. mulier.

CAMMARON, [*Καμμαρόν*] Herbarum venenosissima, quæ notiore no-
 mine Aconitum appellatur. Cammaron autem dictum existimant, a ra-
 cidis flexura, quam Dioscorides 427. Scorpionis caudæ affimulat.
 Aconitum item herbam nonnulli Cammaron appellarunt. V. Plin. lib. 27.
 cap. 3.

CAMMARUS, i. m. [*Καμμαρός*] Piscis marinus, ex specie malacofra-
 corum, hoc est qui molliorem testam pro cute habent. Columel. lib. 8.
 cap. 15. Aquatilibus autem cibis, si sit facultas, datur cammarus, & ri-
 valis alecula. Aliis Gammarus dicitur. q. V.

CAMMATIDES, um. f. pl. [*Καμματίδες*] Folia lauri, cum quibus una
 comedeant bellaria feru tragemata. Cæd. Rhod. 14. 50.

CAMONÆ, arum. f. pl. vel **CAMENÆ**, sine diphthongo, [*Μόνοι*]
 Musæ: quibus a Cantu inditum est nomen. V. Voff. Eym. p. 102.
 Virg. 3. Ecl. 59.
 Alernis dicetis, amant alterna Camonæ. Servius.
 Camenæ Musæ a Carminibus sunt dictæ, vel quod canunt antiquorum
 laudes, vel quod sint castæ mentis præfides, inquit Festus. ubi V. Da-
 cer. Plin. lib. 34. cap. 5. Actium poetam in Camonarum ade maxima
 forma statuum sibi posuisse, quum brevis admodum fuisset.
 Camonæ, etiam numero singulari dicimus. Perf. 5. Sat. 21.
 — tibi nunc, hortante Camonæ,
 Excutienda damus præcordia.
 Dulces Camonæ. Hor. 1. Epist. 19. 5.
 Vina fere dulces oluerunt mane Camonæ.
 Gaudentis rure. Hor. 1. Serm. 10. 45.
 — ductu molle atque facetum
 Virgilio annuerunt gaudentis rure Camonæ.
 Graia. Hor. 2. Carm. 16. 38.
 Inhumana. Hor. 1. Epist. 18. 47.
 Insignis. Hor. 1. Carm. 12. 39.
 Tragica. Hor. de Arte Poet. 275.
 Ignotum Tragice genus invenisse Camonæ.
 Vocalis. Sen. in Med. 8. i. e. Calliope dulciter canens.
 Senium Camonæ deponere. Hor. 1. Epist. 18. 47. i. e. Severitatem.
 [vel potius Segnitium, Desidiani.]

CAMONÆALIS, e. Adj. apud recentiores.

CAMPAGUS, i. m. Julio Capitolino in Maximin. Jun. cap. 2. barbarum
 est Calcamenti nomen, sicut Anaxysis item Calcei fuit genus, ut nota
 Rhodig. lib. 18. cap. 21.

CAMPANA, æ. f. [*ὁ κάδων*] Onomast. vet. Campana, κάδων. Est autem
 campanarum usus antiquus, & varius in sacris & profanis. Sed vox
 prout hodie sumitur, veteribus incognita. V. Adr. Jun. Animadv. 3. 11.
 Turneb. Adverf. 23. 6. Cang. Gloss. & infra TINTINNABULUM.

CAMPANULA, æ. f. dimin. Hieron. ad Eustoch.
 Herba etiam est, Campanula silvestris.

CAMPANARIUS, i. m. Qui campanas constat ex ære, vel Qui pulsat.

CAMPANIA, [*Καμπανία*] Italiae regio, de qua sic Plin. lib. 3. cap. 5.
 Qualiter Campanie ora per se, felixque illa ad beata amenitas narrari de-
 bet? ut palam sit, uno in loco gaudentis opus esse naturæ. Jam vero
 tota ea vitalis, ac perennis salubritatis cali temperies est, tam fertiles
 campj, tam aprici colles, tam innoxii saltus, tam opaca nemora, &c.
 Nomen retinet, & est initium regni Neapolitani.
 Pinguis. Propert. lib. 3. 5. 5.
 Campana terra. Tibul. lib. 1. 9. 33. Ut Terra Græcia, Gallia &c.
CAMPANUS, a, um. [*Καμπανός*] Adj. ut, Urbs Campana. Virg. 10. Æn. 145.
 Affuit & Mæneftheus, quem pulsi, &c.
 Et Capys: hinc nomen Campanæ dicitur urbi. Ubi Servius,
 Iste quidem dicit a Capy dictam esse Capuam. Sed Livius vult a Locis
 campestribus dictam, in quibus sita est. Constat tamen eam a Tufcis
 conditam de viso falconis augurio, qui Tusca lingua Capys dicitur: unde
 est Capua nominata. Tufcos autem omnem pene Italiam subiugasse ma-
 nifestum est. V. plura ibid. & conf. CAMPESTRIS, CAMPANENSIS, CAPUA.
 Arrogantia Campana. Cic. 2. contra Rull. 75.
 Litus Campanum. Stat. 3. Silv. 3. 162.
 Luxuria Campana. Liv. 23. 45.
 Morbus Campanus. Hor. 1. Serm. 5. 62. i. e. Oris creditas aut arrogan-
 tia. nam Campani qui Ofci dicebantur, ore immundi & arrogantes ha-
 biti sunt: unde Ofcos dictos putant, quasi Obscœnos, aut vero dixit
 Campanum morbum, quia Campani morbum dicacitatis patiuntur. Ex
 Acron & Porphyrione. [Nec faniora Cruguanis affert interpres, qui
 prorsus incredibilia de Morbo isto Campano memorat. Miror autem
 nec ex junioribus interpretibus, editoribusque Horatii quenquam exti-
 titile, qui non in eodem luto pariter hæserit. Scribendum enim vero,
 eommitatis tantum nota interpolata:
 Campanum, in morbum, in faciem permulta jocatus,
 Pastorem saltare uti Cyclopa, rogabat. To Campanum
 substantivum gentile est, & ad v. Rogabat refertur: reliqua *καμπεστρίς* in-
 terponitur. Legi etiam possit In morbum in facie, sublata distinctione.
 Sed altera quoque lectio commoda satis videtur. Morbum quem intel-
 ligat poeta, & quem item Campanum, fatis ipse explicuit.
 Supplex Campana. Hor. 1. Serm. 6. 118. i. e. (ut exponit Acron) Fi-
 ctilis, (vel viminea,) quia in Campania erant figlinae. V. Turneb.
 Adv. 23. 6.
 Supercilium Campanum. Cic. 1. contra Rull. 2.
CAMPANUS, i. subst. pl. CAMPANI, orum. Capuræ & Campanie in-
 colæ. Cic. 2. contra Rull. 95. Campani semper superbi bonitate agro-
 rum, & fructuum magnitudine, &c. & 1. contra Rull. 20. Superbia na-
 ta ex Campanorum fastidio. V. in superiore dictione notata.

CAMPANICUS, a, um, ut, Peritronata picta Campanica. Plaut. Pseud.
 1. 2. 12.
CAMPAS, ætis. o. g. pro Campano. Plaut. Trin. 2. 4. 144. Campas ge-
 nus. Nonius 8. 27. legit Campans.

CAMPARIUS, V. CAMPUS.

CAMPASPE, Alexandri magni ex concubinis præcipue dilecta, quam quum nudam pingi ob admirationem formæ ab Apelle iussisset. eumque tum pari captum amore fensillisset, dono ei dedit. Magnus animo, major imperio sui, nec minor hoc faculo, quam victoria aliqua. Quippe se vicit, nectorum tantum futum, sed etiam affectum donavit artificii. Verba sunt Plin. lib. 35. cap. 10. *παρὰ τῆς* vocatur Heliaria V. H. 12. 34. Lucian. in Imagin. *παρὰ τῆς*.

CAMPE, es. vel **CAMPA**, æ. f. [*κῆρυκτι*] Eruca Latine, Vermiculus hortenses maxime herbas, & arborum frondes rodens. Campe Græcis a Flexu dicta est, quia in arcum arripendo curvatur. Budæus. Columel. lib. 10. v. 124.

Nec solum teneras audens erodere frondes, Implicuit conchæ limax, hirsutaque campe, Dicere campas. Plaut. Truc. 5. 1. 50. i. e. Nugari. Campe etiam Equi marini, delphini, & omne genus cetaceum, quod caudam flectit. Martial. lib. 9. 43.

Campis dives Apollo marinis. i. e. Delphini, Apollini facris. [Sed rectius alii Campis Myrini. Myrina Æolidis oppidum, proximum Grynio, templo Apollinis nobilitato. V. Strab. lib. 13. & Rader. ad Martial. Nihil igitur hæc ad Campas.

CAMPSTER, **CAMPICURSIO**, **CAMPIDUCTOR**, &c. V. **CAMPUS**. **CAMPHĀSUS**, Proprium nomen equi, de quo Sil. Ital. lib. 16. 356.

Camphalus, ipse asper, nec qui cervicis amaret Applausæ blandos fonitus, clausumque cruento Spumens admorsu gauderet mandere ferrum. Sed exhibent meliores codd. Caucasus.

CAMPONI, Populi inter Aquitanicas gentes Plinio commemorantur lib. 4. cap. 19.

CAMPSEONYXIS, de Flumen est in Themiscyrena regione, prope Heniochos populos, de quo Plin. lib. 6. cap. 4. Hard. Acampsis. q. V.

CAMPSIANI, Germaniæ populi indigentia laborantes, commemorantur Straboni his verbis, Sunt alii Germaniæ populi indigentia magis laborantes, Sugambri, Chaubi, Bucteri, Cimbri, Cauçi, Caulci, Campsiani, alique complures. Hactenus ille lib. 7.

CAMPSO, ære. pro Cambire antiquissimi dixerunt, ut notat Priscian. 10. p. 906. [Non dicit pro Cambire usque veteres hoc verbo, verum ex Græco *αοριστο* *ἐκκελευσῶ*, *τῆς κῆρυκτι*, utrumque formale; & Ennius eadem usus est, significatione partic. Campantes, ac Græci solent, pro Circuire navibus, circumnavigare. V. locum integrum in **CAMBIO**.

CAMPSOR, oris. m. vulgo vocatur Collybita atque Trapezita, sive Numularius. V. Alciat. Parerg. 1. 46.

CAMPTAULÆ, [*καμπτάουλας*] de quibus apud Vopiscum in Carin. cap. 19. fit mentio, dicuntur, Qui flexibili tiliarum utuntur cantu: sicuti Pithaulæ, Tibiis quodammodo persuadentes. Cæd. Rhod. lib. 12. cap. 5. V. Barthol. de Tibiis vet. p. 77.

CAMPUS, i. m. [*πῶλον*, *δωπτόν*, *ἀλώε*] Quod primum ex agro plano fructus capiebant Campus dictus, auctore Varr. de L. L. 4. p. 17. ed. 3. Steph.

Campus, inquit Valla, lib. 4. est Planities terræ ampla & grandis: ideoque spatiosæ plateæ, aræve, campi nomen acceperunt. Unde Romæ campus Martius. Cæf. 3. Bell. Civil. 17. Sed quum esset inter bina castra campus, circiter millium passuum fex, Domitius castris Scipionis aciem suam subiecit. Hic pro Planitie ponitur, Sæpius pro Agro, nec raro pro Loco certaminis, ut ex subjectis apparebit exemplis.

Æquor campi. Virg. 7. Æn. 781. Filius ardentis haud fecius æquore campi Exercebat equos.

Æquora camporum patentium. Cic. 1. de Divin. 9. Utenim Ægyptii & Babylonii, in camporum patentium æquoribus habitantes, quum, &c. Ager campi. Virg. 2. Georg. 274.

— si pinguis agros metabere campi, Denfa fere.

Agger camporum. Stat. 2. Theb. 708. Quercus erat teneræ jam dudum oblita juventæ Aggere camporum medio.

Area campi. Ovid. 10. Met. 86. Collis erat, collemque super planissima campi Area.

Fundamina campi subter. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 164. de Cuniculis. Immenitates camporum. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. Adde huc fontium gelidas perennitates, immenitatesque camporum.

Limes camporum. Lucan. lib. 6. — camporum limite parvo Abfumus a votis.

Medio campi. Tacit. 1. Ann. 67. Media campi complere. Tacit. Agric. 35. In medium campi procedere. Liv. lib. 7. Decad. 4.

Pulvis camporum. Virg. 11. Æn. 866. Spatia campi maxima. Virg. 3. Georg. 202.

Spatia immenfa camporum. Cic. 2. de Nat. Deor. 161. Totam licet animis tanquam oculis lustrare terram, mariæque omnia: cernes jam spatia frugifera atque immenfa camporum, &c. Equo campo se dare. Virg. 9. Æn. 56.

Tucrum mirantur inertia corda Non æquo dare se campo, non obvia ferre Arma viros, sed castra fovere.

Æstiferi campi Garamantum. Sil. Ital. lib. 17. 452. Qualis in æstiferis Garamantum fœta veneno Atollit campis ferventi paffus arena Colla Paræthonius serpens.

Anhelans sulfure campus. Stat. 11. Theb. 17. — & anhelantem cælesti sulfure campum.

Apertus campus. Virg. 2. Georg. 145. — & campo itetit agmen aperto. V. **APERIO**.

Apricus campus. Hor. 1. Carm. 8. 4. — cur apricum Oderit campum patiens pulveris, atque solis? V. **APRICUS**.

Armiger. Stat. 9. Theb. 836. — amigerum ni protinus improba campum Deferis.

Caligantes animarum examine campi. Stat. 1. Theb. 95. de Sede inferorum. V. infra.

Elysius. Virg. 1. Georg. 38. V. **ELYSIUS**, & infra Campus pro Sede inferorum.

Facilis campus operi. Liv. lib. 2. Decad. 4. Fertilis ubere. Virg. 2. Georg. 185.

Frequens herbis. Virg. 2. Georg. 185. Frondens. Lucan. lib. 6. 81.

Ungula frondentem diffucit cornæ campum. Gramineus. Virg. 5. Æn. 287.

Horbofus. Hor. 3. Carm. 18. 9. Horrens. Virg. 3. Georg. 161. — aut scindere terram Et campum horrentem fractis invertere glebis.

Irriguus. Lucan. lib. 4. 296. Lati. Virg. 1. Georg. 486.

Latis currere in campis. Ovid. 2. Met. 662. Martius. Hor. 4. Carm. 1. 39. Qui sepe Campus absolute dicitur. V. infra.

Nigrantes pulvere. Sil. Ital. lib. 3. Nudi sine fronde, sine arbore campi. Ovid. 3. Trist. 10. 75.

Optimi & uberes. Cic. 2. Agrar. 95. Agros vero, &c. cum suis optimis atque uberibus campis conferendos scilicet non putabunt.

Patentes. Virg. 4. Æn. 153. Patoli. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 339.

Pigri. Hor. 1. Carm. 22. 17. i. e. Frigidi, & frigore pigritiem inducentes. Acron. V. **PIGER**. Sic Virg. Segnis.

Pinguis. Virg. 2. Georg. 425. Planus. Lucret. lib. 3. 1015.

Putris. Virg. 11. Æn. 875. Quadrupedumque putrem cursu quatit ungula campum.

Rudis. i. e. Novale. Virg. 2. Georg. 211. Sanguineus. Stat. 3. Theb. 314. ab carne.

Segnis. Virg. 1. Georg. 72. dum quiescit. conf. Pigri. Spectabilis undique. Ovid. 3. Met. 709. i. e. Apertus.

Spirans tabo. Stat. 12. Theb. 567. Squalentes. Sil. Ital. lib. 3. Stagnantes. Sil. lib. 5.

Tauriferis ubi fe Mevania campis Explicat. Lucan. lib. 1. 468. Tenuis. V. Arare campum.

Torrentes sanguine. Stat. 1. Silv. 2. 97. Turpis sine gramine. Ovid. 3. de Arte Am. 249.

Vasti. Virg. 3. Æn. 13. i. e. Vastati, aut Magni, inquit Servius. Uberes. V. paulo ante, Optimi, &c.

Udi. Sil. Ital. lib. 8. Virentes. Hor. 2. Carm. 5. 6. Circa virentes est animus tuæ Campos juvenæ.

Viridis. Virg. 3. Georg. 12. Arare campum. Ovid. 2. Trist. 328. — tenuis mihi campus aratur. Parcemiam sapit.

Aspirare in campum. In **ASPIRO**. Atollere campum pulvere. Stat. 4. Theb. 138.

Circumferre campo lumina. Sil. Ital. lib. 17. Circumvolare campum jaculo. Sil. Ital. lib. 17. 420. — & jaculo circumvolat alite campum. de Malinifla.

Colligere. Veget. lib. 3. de Re Milit. Præprio de cæsis hostibus spolia capiat, & (quod ipsi dicunt) colligat campum. Budæus.

Conferre se in campum. In **CONFERO**. Conferre campos milite. Sil. Ital. lib. 1. Corripere. Virg. 3. Georg. 104.

Nonne vides quum præcipiti certamine campum Corripuere? De cursu æquorum.

Crederè campo aciem. Virg. 9. Æn. 42. Ne ustruere auderent aciem, neu credere campo.

Currere in campo. Hor. 1. Serm. 1. 91. Dare se. Sil. lib. 13. Videtur posse non incommode pro eo accipi quod dicere solemus, In arenam descendere.

Decedere campis. Virg. 4. Georg. 186. Diffugere. Virg. 10. Æn. 804. — omnis campis diffugit arator.

Durefcit situ. Virg. 1. Georg. 72. Et segnem patiere situ durefcere campum.

Errare campis. Virg. 3. Georg. 246. Everso jacias dum femina campo. Valer. 7. Argon. 75. i. e. Perarato.

Explicat campos tellus effusa. Lucan. lib. 4. 19. Extendere. Ovid. 1. Met. 43.

Exutus campis Mithridates. Tacit. 12. Ann. 44. Ferri non semitis, sed campis dicitur orator. Quintil. lib. 5. cap. 14. p. 487.

Flavescit campus arista. Virg. 4. Ecl. 28. Fuscare corpora campo. Ovid. 1. de Arte Am. 513.

Habet & campus infidias. Martial. lib. 12. 14. i. e. Planities aperta. Dum habebunt pabula mollia campis. Ovid. in Ibin. 139.

Hifcunt campis. Stat. 9. Theb. 22. Jacet campus in medio. In **JACERO**.

Jacere toto campo. Sen. Troad. 6. Jacet tantum campis. Virg. 3. Georg. 343.

— itque pecus longa in deferta sine ullis Hospitiis: tantum campis jacet. i. e. Incultum remanet.

Incedere campis. Sil. lib. 17. Indulgere campo, pro Campestri ludo, ut Buschio placet. Perf. 5. Sat. 57.

Hic campo indulget, hunc alea decoquit, ille In venerem putris. [Potest & de Ambtu, ac largitionibus in Campo Martio factis, intelligi. Idque verifimilius, quia sequitur, Hunc alea decoquit. V. infra.

Inferre se campo. Virg. 9. Æn. 56. Inire campum. Stat. 11. Theb. 593. Talis init campum.

Intruere per campos certamina belli. Lucret. lib. 2. 6. Infurgunt campis tenebræ. Virg. 9. Æn. 34.

Inundare campos dicitur exercitus. Sil. Ital. 15. Laceffere. Stat. 12. Theb. 604.

Liquantur campi, Adventu veris fcil. Catull. 44. 4. Fff

- Lustrare oculis. Lucan. lib. 7. 799.
 Et lustrare oculis campos fluv. clade latentis.
 Mersere campos cruore. Sil. Ital. lib. 1.
 Mircere campos pulvere. Virg. 12. Æn. 444.
 Obstruere. Lucan. lib. 2. 495. Ponte scilicet rescisso in flumine, campum terminante.
 Parare ad certamen. Virg. 12. Æn. 116.
 Partiri limite campum. Virg. 1. Georg. 126.
 Percuntur per campos equi. Virg. 6. Æn. 653.
 Peragere. Cic. 1. de Divin. 94. Arabes autem & Phryges, & Cilices, quod passu pecudum maxime utuntur, campos & montes hieme & æstate peragrantes, &c.
 Perlabi campum. Sil. lib. 16.
 Perlustrare oculis. Sil. lib. 7.
 Perfultat campos exercitus. Tacit. 11. Ann. 9. Casus Michridati datus est occupandi Armeniam vi militis Romani ad excidenda castellorum ardua, simul Hiberio exercitu campos perfultante.
 Pinguefcent campi. Virg. 1. Georg. 593.
 — & latus Æmi pinguefcent campos.
 Profcindere ferro. Ovid. 7. Met. 119.
 Pullatus alliduis equis campus. Ovid. 6. Met. 219.
 Quater campos dicuntur equites. Virg. 11. Æn. 513. V. Putris campus. Rapere. Stat. 5. Theb. 693.
 Recumbunt campo nebule. Virg. 1. Georg. 402.
 Redeunt campis gramina. Hor. 4. Carm. 7. 1.
 Redundat campis Nilus. Lucret. lib. 6. 712.
 Refluit campis Nilus. Virg. 9. Æn. 32.
 — aut pingui flumine Nilus
 Quum refluit campis.
 Relaxare. Sil. Ital. lib. 7.
 Renovare aratris. Ovid. 1. Amor. 3. 9.
 Serere hordea campis. Virg. 1. Georg. 210.
 Strepit omnis murmur campus. Virg. 6. Æn. 709.
 Tenent late campos arbores. Virg. 2. Georg. 11.
 Tondere campum dicuntur equi. Virg. 3. Æn. 538.
 — equos in gramine vidi
 Tondentes campum late.
 Transmittere cursu. Virg. 4. Æn. 194.
 Tremiscunt tonitru. Virg. 5. Æn. 694.
 Vestire campos lumine dicitur æther. Virg. 6. Æn. 640.
 Largior hic campos æther, & lumine vestit Purpureo.
 Vestiti gramine. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 231.
 Campus, non sine epitheto tamen, sæpe inferorum sedem denotat, ut, Umbrarum campi. Lucan. lib. 7. i. e. In quibus errant animæ infelictorum.
 Iners, i. e. Putridus & infructifer. Sil. lib. 13. 530. sic vocat Campum inferni.
 Nitentes. Virg. 6. Æn. 677.
 — campoque nitentes
 Desuper officant, scil. Elyfios.
 Silentes, Inferorum. Sen. Herc. furent. 10.
 Campus etiam pro Mari & Aqua usurpatur. Ovid. 1. Met. 47.
 — campoque recepta
 Liberioris aquæ, &c.
 Latus campus aquarum. Ovid. 1. Met. 315.
 Liberiori campo natate. Ovid. 4. Fast. 292.
 Liqueutes campos. Virg. 6. Æn. 724.
 Natantes. Virg. 3. Georg. 198. — campique natantes
 Lenibus horrefcunt fabris.
 Salis campos. Virg. 10. Æn. 214. adde Plaut. Trin. 4. 1. 15.
 Lati campi æris. Virg. 6. Æn. 888.
 Campi nomine absolute non raro venit, Campus Martius Romæ, ubi Con-
 nitia habebantur. Hor. 3. Carm. 1. 10. — hic generosior
 Descendat in campum petitor. Ovid. ad Liv. 231.
 Sed Mavors templo vicinus, & accola campi.
 Cum proximis conitiis consularibus ne Consul em in campo, & competi-
 tores tuos interficere voluisti. Cic. 1. Catil. 11. Hinc illud prover-
 biale, Fors domina campi. Cic. in Pison. 4.
 Campi nota. Valer. Max. 6. 9. 14. i. e. Repulsa in honorum petitione.
 Venalis. Lucan. lib. 1. 180. Venalem appellat, Campum Martium, in
 quo suffragia vendebantur.
 Campus, pro Comitibus. Cic. 3. de Orat. 64. Gravis est modus in ornatu
 orationis, & sæpe sumendus, ex quo genere hæc sunt, Martem belli
 esse communem, Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro vino,
 Neptunum pro mari, Curiam pro Senatu, Campum pro comitiis, To-
 gam pro pace, Arma ac tela pro bello.
 Campus, Res quelibet, in qua quis studium habet. ut, Campus rheto-
 ricæ. Cic. 1. Off. 61. Hinc rhetorum campus de Marathone, Salami-
 ne, &c. Idem, Latissimum dicendi campum alio loco dixit, pro Uber-
 tate materie quam vocat.
 Expositionis campum nasci. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Immo in campo vagari. Cic. 3. de Orat. 122. In hoc igitur tanto, tam-
 que immenso campo, quum liceat oratori vagari libere.
 Magnus campus ad laudem. Cic. 14. Philipp. 17. Magnus est in Rep.
 campus, ut sapienter dicere solebat Crassus, multis apertus cursus ad
 laudem.
 Magnus campus habet cursus animi. Cic. 5. Att. 15. Non habet fatis
 magnum campus ille, tibi non ignotus, cursus animi & industriae meæ.
 Dare campum. Cic. pro Muren. 18. Nullum enim vobis fors campum
 dedit, in quo excurrere virtus, cognoscique possit.
 Exultare in campo, & In angustias compelli dicitur oratio. Cic. 4.
 Acad. 112.
 Proferuntur campus & materies tuis laudibus. In PROSTERNO.
 CAMPUS Lapidicus, [Λιθιδες μέλιος] Gallia Narbonensis campus est,
 centum fere stadiorum diametrum habens, lapidibus, qui singuli ma-
 num implent, plenus, sub quibus gramen exoritur, a quo pecoribus
 pabuli suppeditatur ubertas. In medio falsæ scæntæ aquæ salisquæ vis ma-
 gna. Univerfa circum adiacens ora ventis exposita est: validissime au-
 tem Melamborii venti procellis infestatur, quo saxa ipsa volvi traduntur,
 hominesque ex curribus excuti, & vi ventorum armis vestibusque nudari.

Hujus rei originem ad hujusmodi referunt fabulam, Herculeum cum Al-
 bione & Bergione Neptuni filijs pugnantem, quum deficientibus telis in
 vitæ difformem venisset, Jovem patrem orasse ut sibi telia administraret,
 statimque imbrem lapideum ea in loca decidisse, quo gigantes fuerint in-
 terempti. V. de hoc plura apud Strab. lib. 4.

CAMPUS Diomedes, in Appulia appellatur, qui ei in divisione regni, quam
 cum Dauno fecit, cesserunt. Fest.

CAMPI MACRI, [Μακροί νεφέροι] Italia Oppidum est exiguum, prope
 Ravennam, ubi quotannis forum conficitur, ut auctor est Strabo lib. 5.
 Meminerunt & Liv. Varro, Colum. Cl. Cellarius addubitat, an Oppi-
 dum fuerit. Georg. Ant. 2. 9. 1. 79. q. V.

CAMPESTER, & CAMPESTRIS, e. [πεδῖος] Quod ad campos atti-
 net, vel in medijs campis jacet: ut, Locus campestris. Cæf. 7. Bell.
 Gall. 72. Varro de R. R. lib. 1. cap. 5. ad finem, Campester locus is me-
 lior, qui totus æquabiliter in unam partem vergit, quam is qui est ad
 libellam æquus.

Ager campestris. Liv. 4. 37. Vulturum Hetruscorum urbem, quæ nunc
 Capua est, ab Samnitibus captam: Capuamque ab duce eorum Capye,
 vel (quod propius vero est) a campestri agro appellatam.

Arma campestris. Hor. de Arte Poet. 379.
 Ludere qui nescit, campestribus abstinet armis. Quia in Mar-
 tio Campo armis ad palmæ ferebantur.

Decursio campestris. I. e. Militaris. Suet. Galb. cap. 6. Ipse maxime in-
 signis, quod campestem decursionem scuto moderatur, etiam ad effe-
 dum Imperatoris per viginti passuum millia currit. V. Decursio in
 DECURRO.

Fraxinus campestris & Montana. Plin. lib. 16. cap. 13. Campestem
 enim esse crispam, montanam pifsam.

Gratia campestris. Liv. 7. 1. pr. i. e. Quæ in Campo Martio, comitiis
 quæ adeo fiorent.

Iter. Cæf. 1. Bell. Civil. 66. Uterque idem suis renuntiat, quinque mil-
 lia passuum proxima intercedere itineris campestris.

Ludus, Qui in campo fit. Cic. pro Cæf. 11. Ut exercitatione, ludoque
 campestri tunicati uteremur.

Opera campestres. Suet. Aug. 3. V. ibi Torrent.
 Prælia, pro Exercitatione armorum in campo. Hor. 1. Epist. 18. 54.
 Scythæ. Qui in campis sine tectis sub tentoriis vivunt. Hor. 3. Carm. 2. 49.

Campestres melius Scythæ,
 Quorum plaustra vagas rite trahunt domos.

CAMPESTER, is. n. [πεδῖος] Genitalium fuccinctorium, quo in
 gymnasiis & palaestris, ut & in campo utebantur. Hor. 1. Epist. 11. 17.

Incolunt Rhodos & Mitylene pulchra facit, quod
 Penula solstitio, campestre nivalibus auris. Augustin. de Civ.

Dei, p. 14. 17. de nuditate primorum hominum differens: Confusi in-
 obedientia carnis suæ, tanquam teste poena inobedientie, confuerunt
 folia fici; & fecerunt sibi campestris; i. e. Succinctoria genitalium.

Nam quidam interpretes Succinctoria posuerunt. Porro autem Campe-
 stris, Latinum quidem verbum est; sed ex eo dictum, quod Juvenes,
 qui nudi exerebantur in campo, pudenda operiebant: unde qui ita
 succincti sunt, CAMPESTRATOS vulgus appellat. conf. Not. Vitis ad

h. l. August. & Turnebi Adv. 27. 22.

Procellis nudus, campestri solo tectus. Vulcat. Gallic. in Avid. Cas-
 fio, cap. 4. Vide Bapt. Egnatium. H. St. Adscriptis & verba Egnatii,
 qui Augustinum, ut apparet ex his, quæ cultro non resecta sunt, ex-
 scripsit. V. Cafaub. ad h. l.

CAMPESTRATUS, a, um. Quis dicatur, ex modo datis Augustini ver-
 bis liquet.

CAMPICELLUS, i. m. dimin. apud Innocent. de Casis litter. inter Auct.
 rei agrarie Gesii p. 222. ut Monticellus ibid.

CAMPANEUS, a, um, & CAMPANIUS, a, um. Idem ac Campestris.
 Innocentius ibid. p. 239. In campaneis locis, & p. 240. In campaniis lo-
 cis. Quæ ibid. Montaniensis opponit.

Campanei idem sunt ac Campani in Gruteri Inscript. p. 297.

CAMPARIUS, i. m. Cultos exercitorve camporum. Valla lib. 1. Capri-
 us, inquit, Saltuarius, Camparius, Horrearius, Claffarius: Cultos
 exercitorve caprarum, saltus, campi, &c. [In Lips. Thef. afferur
 Gloss. Camparius ἀγροφυλάξ, sed in Græco Lat. est Saltuarius.

CAMPICURSIO, ðnis. f. Exercitatio militaris, quæ currendo fiebat.
 Campicursionem, ut ipsi appellant, assidue faciunt. Veget. 3. 4. conf.
 2. 22. Eadem ac Decursio campestris. V. DECURRO.

CAMPIDUCTOR, ðris. m. Qui tirones in campo exeret, armorum usum
 docens, five armaturam. Veget. 1. 13. & 2. 22. Male Stewechius Cam-
 piductores apud Vegetium malit restituit. Non enim a Ducendo sed a
 Docendo dictos Lampridii locus in Alexand. cap. 53. Campidoctores vos
 docuerunt, &c. facile persuadet. [In Vet. Gloss. Græco Lat. ἀμφοδύκτης
 Armiductor. At Lat. Gr. emendatius Campidoctor, ἀμφοδύκτης
 conf. Schol. Juvenal. ad Sat. s. 155. & quæ ad eum loc. notamus infra
 V. CAPPELLA, adde Du Fresnoy in Gloss.

Tribunus ex campidoctore. Ammian. 15. 3. V. ibi Valef. f. 71. & Lin-
 debrog. p. 32. qui inscriptionem ex antiqua Roma profert, in qua est
 CAMPIDUCTOR COH. 1. & apud Grut. f. 565. n. 5. CAMPIDOC.
 COH. VII. PR.

CAMPIDENUM, i. n. & CAMPIDONAE, f. Urbs Suevia. Vulgo Kampen.
 CAMPIDENUS, i. m. quasi In campo natus. Veget. 2. 7. Campigeni an-
 tesignani, ideo sic nominati, quia eorum opera atque virtute exercitii
 genus crevit in campo.

CAMUM, i. n. Potionis genus apud Ulpian. in l. 9. D. de tritic. vin. &
 oleo leg. quod cuiusmodi fit parum constat.

CAMURUS, a, um. Adj. [καμυράτος] Fessus, Camura, & camuri bo-
 ves, a curvatione, ex Græco καμυράτῳ dicuntur. Virg. 3. Georg. 55.
 — & camuris hirtæ fivi cornibus aures. Camuris (ait Ma-
 crob. lib. 6. Saturn. cap. 4.) peregrinum verbum est, id est, In fe-
 deuntibus. Et forte nos quoque hæc ratione Cameron figuramus. Hæc
 non ille. Hinc vulgaris noister sermo fluxisse videtur, quum Camurum
 pro Simo appellamus, Camuz. Non. 1. 126. apud Virgil. Cameris legit.
 CAMUS, i. m. [καμύς] Genus vinculi apud Græcos. Plaut. Cæfin. 2. 6.
 37. Deos quoslo, ut quidem hodie camum & furcam feras. Alii legunt
 Camum. conf. Voff. Ety. m. 100.
 καμύς erat feni genus, quod mancipijs in os inferebatur supplicij causa.
 hinc est illud Psal. 31. In canto & freno maxillas eorum constringe. Cru-
 quius

quius 178. in Horatium ex Rob. Constant. Apud Horat. (Serm. l. 6. 19.) ita quidam Tradere cameo, pro Cadmo. H. St. V. ipsum in Append. Thef. Græci in hac voce.

C A N

CANA, Straboni lib. 13. Promontorium quod contra Lectum confurgens, Adramytenum finem efficit, cuius pars est Elaicitus. Sunt & Canæ eadem, Locorum oppidulum, situm in agro Canæo.

CANA, [καὴν] dicunt Græci, nos Canittra, & per diminutionem Canifella. Festus. V. Dacer.

CANABEL, vel CANABEL, Serapionis medico Terra est tenuissimo cubulo permixtilis, quæ, ut ipse ait, una cum pluvia e celo decidit, fujus non modo apud Arabes ad intraneorum tinea necandas, verum & ad ficilia fracta conglutinanda increbuit usus. Proinde haud dubie hallucinari deprehenduntur, qui Canabel Serapionis Seimen factum interpretantur, quum longè admodum hæc inter se differant. V. Matthiol. in Dioscorid. lib. 3. cap. 24. Pterique Ereritiam terram esse dicunt.

CANABIA, [καὴνβία] Calceorum multibrium species Polluci libro 7. cap. 22. Scribitur & geminata littera Cannabia.

CANABŪLA, orum. n. & CANABULÆ, arum. f. pl. Loca inculta & aspera, quæ & Novercæ dicuntur. V. ex Frontino & aliis Rigaltii Gloss. Agriment. a. Gælio edit. p. 294. & Jan. Guil. Lauremb. Antiq. p. 65. [Quantum ex his colligas, videtur Limitationis genus intelligi.]

CANABUS, [καὴνβος] i. m. Exile lignum est, pileorum textrine accommodum: unde & qui fuit manie prætenues Canabi a Græcis vocantur, ut scribit Pollux: & pocta Ennyron, quod macie esset attenuatus, ita cognominatus est, teste Cæli. Rhod. lib. 8. cap. ult. [Ex Polluci. lib. 7. Segm. 164. & 10. 189. non intellecto. ubi V. interpp.]

CANACE, es. f. [καὴνὰς] Macarci foror, Æoli filia: de qua Ovid. scribit II. Epit.

Item, Canas nomen a καὴνβος strepitus. Ovid. 3. Met. 217.

CANACHUS, i. m. [καὴνὰχος] Insignis statuarius fuit, qui Apollinem nudum. Phileium cognominatum in Didymæo, Æginetica aris temperata effinxit: cervicemque una ita vestigiis suspendit, ut linum subter pedes trahatur, alterno morsu digitis calceæ retinentibus solum, ita verberato dente utrique in partibus, ut a repulsu per vices resiliat. Plin. lib. 34. cap. 8.

CANALIS, is. m. & f. [κανάλις] Festus, Canales per quos aqua confluit in viis lapide fratis.

Canalis, a Canna fit, una detracta litera, Lignum ad cannæ similitudinem cavatum, per quod aqua deducitur. Columel. lib. 12. cap. 50. Oleo autem conficiendo molæ utiliores sunt, quam trapetum: trapeutum, quam canalis & folea.

Arundine. Virg. 4. Georg. 265. Mellaque arundineis inferre canalibus ultro Hortantem.

Demerfus. Stat. i. Silv. 2. 205. ligni. Virg. 3. Georg. 330. i. e. Facti ex ilice, inquit Servius. Struciles canales, Structura & fabrica constantes, quales hodie Romæ feruntur visuntur. Vitruv. lib. 8. cap. 7. Ductus autem aquæ sunt generibus tribus, rivis per canales struciles, aut fistulis plumbeis seu tubulis fictilibus. Aquæductus vocabant Romani, hinc Præfecti aquæductum.

Canalis, Quo crura & femora continentur fracta. Quo pacto autem constituat vide apud Celsi. lib. 8. cap. 10. Segm. 5. pr. de Crurum & femorum curatione.

CANALICULUS, a, um, & CANALICULUS, e. Adj. ut, Canaliticum aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. Quod putis foditur, canaliticum vocant: alii canaliente, marmoris glaræ inherens. & p. p. Vagantur hi venarum canales per latera puteorum huc & illuc, inde nomine invento.

CANALICULUS, i. m. dimin. [κανάλικυλλος, κανάλικυλλος] Columel. lib. 8. cap. 10. Nam largiore cibo celerius pinguefit, semper tamen etiam canaliculis milio repleti apponuntur, quæ est firmissima esca. conf. Varr. de R. R. 3. 5.

Canaliculus Celsi lib. 8. cap. 20. extr. Quo articulus fractus continetur, ut Canalis in maiore membro fracto. Est etiam Canaliculus, Cavitas exterior in columnis. Vitruv. 4. 3. [Strigæ etiam, & Strigium cava cap. 4. ejusd. libri vocat, quibus Striatæ hant columinæ. Nam Striæ eminentiæ inter hæc cava vocantur.]

CANALICULA, es. f. Idem. Gell. lib. 17. cap. 11. Ipsum autem Erasistratum dicere duas esse quasi canalulas quasdam vel fistulas, easque ab oris faucibus proficisci deorsum, per earumque alteram deduci delabique in stomachum esculenta omnia & poculenta. conf. Lucil. apud Non. 3. 50.

CANALICULATUS, a, um, [κανάλικυλλός] Adj. In modum canalifactus: vel Qui canalis formam habet. ut, Semina canaliculata. Plin. lib. 27. cap. 9. Est autem singularis atque non fructifera, brevior niolliorque, & densior, foliis ad radicem canaliculata. De Filice femina.

CANALICOLA, es. c. [ἐργασίας] Homo nauci. Festus: Canalicolæ forenses, Homines pauperes dicti, quod circa canalem fori consistenter. Et Gell. 4. 20. Qui jurabat, cavillator quidem & canalicola & ridicularius fuit. Hæc describit Plautus Curc. 4. 1. 14. In foro infimo boni homines atque dites ambulant, in medio propter canalem ibi ostentatores meri. V. etiam Salmat. ad Vopisc. Carinum. p. 483.

CANAN, dicta est Arabia, a Canaan filii Cam, qui in ea confedit, a qua Cananæ. Hæc fuit prima gens que Deum ignoravit: quia princeps ejus & conditor cultum a patre vel avo putavit, non accepit, maledictus ab eo. Itaque ignorantiam divinitatis minoribus reliquit.

CANANÆA, es. f. [καναναία] Syria regio, a Canaan filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Judæa nuncupatur, inhabitans, a se Cananæam nuncupavit.

CANANITIS, is. f. [κανανίτις] possess. est patronymici feminini forma, deductum a nomine Canaan, ut Regio Cananitis.

CANANIA, es. f. [κανανία] Una ex infulis fortunatis, ita vocitata a Canum multitudine ingentis magnitudinis. Plin. lib. 6. cap. 32. Alii Cananiam vocant. V. FORTUNATÆ Insule.

CANANIA, es. f. Herba est, quam vernacula lingua etiam Herbam canis vocamus, quod canes ægroti ea præterent vomitum eliciant. Plin. lib. 25. cap. 8. Invenitur & canes cananiam, qua saltidium deducunt, eamque in nostro conspectu mandunt: sed ita, ut nunquam intelligatur quæ sit. etenim depasta cernitur. Ruellius humile esse herbulam ostendit, foliis tritici multo minoribus, calamulo tenui, geniculis pyxidatim coherentibus articulo, internodiis tibiaram modo in se inferctis, que

tracta suis ex vaginulis exeruntur, evanidam spicæ loco panniculam habens, denique folio & culmo triticum, cacumine arundinem imitans. CANARI, orum. pl. [καναρίαι] Mauritanie populi sunt circa Atlantem, habitantes in saltibus plenis elephatorum, ferarum, & serpentum: ita dicti, quod canum victus ipsi promiscuus sit. V. Plin. lib. 5. cap. 1.

CANARIUS, V. CANIS.

CANAS, Oppidum Lyciæ regionis Asiaticæ. Lycia quondam (inquit Plin. lib. 5. cap. 27.) LX oppida habuit, nunc XXXVI habet. Ex his celeberrima præter supradicta, Canas, &c.

CANASTER, V. CANUS.

CANASTRÆUM, i. n. Macedoniæ promontorium, in Thermaico sinu: dicente Plin. lib. 4. cap. 10. In Thermaico sinu oppida Dicea, Pydna, Derra, Scione, promontorium Canastræum. Nunc vulgo dicitur Canistro: tellis Olivarius in Melam.

CANATA, Pulpa & caro canis marini, ejusque falsamentum. Plaut. apud Felt. Muraticam autem video in vasis stanneis, naricam bonam, & canatam, & conaquis fartas, & conchas piscinarias. Ex Turneb. Advers. 3. 6. Sed V. Scallig. ad Felt. in Nuria.

CANATHA, es. f. Oppidum est in Decapolitana regione, quæ Syriæ jungitur. Plin. lib. 5. cap. 18.

CANATHRA, [καναθρα] Grypum imagines ac tragelaphorum ligneæ, quibus invidentes puellæ circumferrebantur in spectaculis, ut Xenophon indicat, & Plutarch. exponit. V. Henr. Steph. Thef. Græc.

CANCANOS, [κανκανός] Herba est Galeno, quæ Dioscoridi & Plinio Calacia dicitur, & Leontice. V. Ruell. lib. 3. cap. 128.

CANCAUM, [κανκαύμ] Arabici ligni lacryma est, myrrhae quodammodo similis, virosi gustus, quam ad suffumia usurpant. Vestes eo, additis styrace & myrrha, suffiuntur. Officinæ Lacca appellant. Vires ejus & naturam vide latius apud Dioscor. lib. 1. cap. 23.

CANCELLARIUS, i. m. [cancellarius] Idem, ut doctores existimant, qui Actuarius: inde ducto nomine, quod ejus officium, id est cellula in qua scribere consuevit, cancellis munita sit. Nam quum ejus officium libellis sive chartulis sit referendum, & frequentes habeat interventores, neque ab illorum colloquio prohibetur, & ab amittendarum chartarum periculo abest. Hujus rei conjecturam adjuvat inscriptio quadam marmorea pervestita, quam Romæ repertam esse aiunt. Ex auctoritate Turci Aproniani v. c. præfati urbis. Ratio ducit utilitate suadente ratione dimicandi summo, sub exagio totius pecora vendere, quam digitis conludentibus tradere, ut appenso pecore, capite, pedibus, & levo lactante, & subglarialio cedentibus, reliqua caro cum pelle & internæis proficiat venditori sub conspectu publico fide ponderis comprobata, ut quantum caro occisi pecoris appendat & emptor norit, & venditor: commodis omnibus & præda damnata, quam Tribunus, officium, cancellarius & scriba de pecuariis capere consueverunt, quæ forma interdicti & dispositionis sub gladii periculo perpetuo custodienda mandatur. Extat & apud Flav. Vopiscum, in Carini vita, a princ. mentio de Cancellario: Amicos, inquit, optimos quoque relegavit: pellimum quemque elegit aut tenuit, Præfectum urbi unum ex cancellariis suis fecit, quo sedius nec cogitari potuit aliquando, nec dici. Quoniam Hotomanus vir iudicii non mediocri, Ancillariis potius legendum putet, quo nomine Vopiscus interduum utitur, Lenocini ac libidinis ministros significans. [Utitur uno in loco Trebell. Pollio, sed de cuius vera lectione parum constat. V. que diximus in ANCELLA. Nec huic tamen Vopiscii lectioni satis confido. Videtur enim mentio turpioris personæ requiri, ut ex subjectis verbis apparet.]

Turnebus Adv. 11. 25. Cancellarios dici putat, Qui preces supplicisque libellos, omniaque scripta, quibus princeps subscribere volebat, cancellabant, id est ductis cancellatim lineis vitabant & induebant, fortasse & notariorum numero. Cancellarii autem non erant ejus ordinis & dignitatis, ut ad præfecturam urbis vocari solerent: quum tamen uni mandavit Carinus imperator, fremtentibus omnibus ob indignitatem rei. Nam senatori alicui aut illustri fide comiti tantum mandare honorem debeuerat. Hodie in maximum togatorum fastigium evehit fuit Cancellarii, & apud reges secunda fere tenent. [Sed verisimilior est superior nominis derivatio a Cancellis, intra quos sedentes scribent, quam Castiodorus confirmat Var. lib. 11. Ep. 6. & 27. & lib. 12. Ep. 1. Cui assipulantur Pithæus in Subvefic. Cafaub. & Salmat. ad Vopisc. l. c. Valesc. ad Ammian. 30. 4. Spelman. in Gloss. ubi prolixè de hoc officio, Maleci fratres in Hierol. & Cang. in Gloss.]

CANCELLI, orum. m. pl. [κινελλίδες, κινελλίδες] per diminutionem vocantur, h. e. Opus subtili materia in transferfum compacta, ad similitudinem retis factum: quod frequentia foramina habeat, quæ sunt que in corpore efficit cancer morbus. [Quam sedea, tam fallia est isthæc nomen ratio. A Cancris per diminutionem Cancellis dictos docet Festus. Sed causam non addit, cur Cancros id genus reticulati fæpimentum appellerandi antiqui. V. CANCECR.]

Ejusmodi cancelli, fere septa in foro, in circo, in tribunalibus, &c. fuerunt. Cic. pro Sext. 124. Tantis est ex omnibus spectaculis usque a Capitolio, tantus ex fori cancellis plausus excitatus, &c. Et hinc ad alias res transfertur: ut, Homini improbo circumdati cancelli. Cic. 5. Verr. 13 5. Satine vobis Prætori improbo circumdati cancelli videntur in sua provincia, imo vero in sella ac tribunali: ut aut de vobis capite iudicium fieri patiarur presens, accedens: aut confiteatur se omnibus iudiciis convinci necesse esse. i. e. Satine teneri vobis videtur, ne qua elabi possit, quin aliterum fateatur. Translatio sumpta est a bellis, quæ septis & cancellis continentur, ut effugere non possint.

Scientia cancellis circumscripta. Cic. 1. de Orat. 52. Nam liquerit qui hoc dicat, esse quasdam oratorum proprias sententias, atque causas, & certarum rerum forensibus cancellis circumscriptam scientiam.

Sibi cancellos circumdare. Cic. pro Quint. 36. Et me facile vestra estimatione revocabitis, si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipse circumdedit. i. e. Extra id digrediar quod dicturum me proposui. Budæus.

Cancelli etiam in agris pro Limibibus erant: termini scilicet, seu lapides, quibus agrorum fines decernebantur. [Puto, quia lignis cancellatim, seu decussatim politis fæpiebantur agri.]

CANCELLO, are. Cancellos efficeret. Columel. lib. 4. cap. 2. de vite loquens, Hæc autem qua toto proftrata corpore, quum inferius solum quasi cancellavit atque irretivit, cratem facit, & pluribus radicibus inter se connexa angitur, nec aliter quam si multis palmitibus gravata, deficit.

Eff 2

Cancellex testamentum, pro Cancellati ductis lincis delere. Ulpian. D. de his quæ in testamento delentur. l. 2. Cancellexat quis testamentum, vel induxerat, etsi propter unum hæredem fecere dixerat, id postea testamentum lignatum est. Quærebatur de viribus testamenti, deque portione ejus, propter quem se cancellasse dixerat.

CANCELLEATUS, a, um, ut, Quis elephantorum cancellata. Plin. 8. 10. Modo cavernam cancellato brachiorum implexu claudit. Plin. 9. 51. de Polypto incubante.

Manibus cancellatis. Solin. cap. 1.

Cancelletus, Limitatus, ut, Regio cancellata, i. e. Terminis suis circumscripta, apud auctores de Limitibus.

Item, Expunctus; ut, Chirographum cancellatum, l. 22. Cod. de Solutioibus. V. in ipso verbo.

Tabula cancellata, l. 82. Dig. de Furtis.

CANCELLEATIM, Adv. Ad speciem cancellorum. Plin. lib. 7. cap. 20. Fittumque ejus militum magni Pompeii, & rectos & transversos cancellatim toto corpore habuisse nervos, in brachiis etiam, manibusque, auctor est Varro, &c.

Cancellatum reticulata. Plin. lib. 9. cap. 33.

Cancellatum mordax asperitatis. Plin. lib. 11. cap. 37. Terrestrium aliis venter denticulate asperitatis, aliis cancellatum mordacis. Dicitur ventriculus cancellatum mordax: quod villos habet obliquos, rectos & transversos, quibus, ceu per cancellos quosdam, cibum attrahit, retinet & conficit.

CANCELLEATIO, ònis, f. Limitatio agrorum. V. ex Siculo Flacco & Frontino in Rigaltii Gloss. Agrimenf. p. 295.

CANCELLUS, V. CANCER.

CANCER, cri. m. [καρκίνος] Genus piscis, quod a Græcis, & Galeno, intra Ostracodermata numeratur, hoc est quæ leviori testa includuntur. Cancrorum autem genera vide apud Plin. lib. 9. cap. 31.

Litoricos. Ovid. 15. Met. 369. — neve rubentes Rubentes. Virg. 4. Georg. 48. — neve rubentes Ure foco cancos. Rubentes autem quum uruntur: non quia per naturam sint hujus coloris. Servius.

Cancer, Signum cælestis. Plin. lib. 18. cap. 25. Solfitium Cancri. Brachia Cancri. Ovid. 4. Met. 619. — Ter gelidas Arctos, ter Cancri brachia vidit. Octipes. Ovid. 1. Fast. 313. Sidus Cancri. Virg. 10. Ecl. 68. — Æthiopum versemus oves fub fidere Cancri. Calens. Claud. in Eidy. Nilo, 9. Collucens. Cic. in Arat. — & claro collucens lumine Cancer. Curvas brachia. Ovid. 2. Met. 83. — atque aliter curvantem brachia Cancrum. Rapidus. Stat. 4. Theb. 776. Sidus Libye Cancer. Senec. Oeth. Torrens. Lucan. lib. 8. 85 &c. Rubescunt signa Cancri. Ovid. 6. Fast. 727.

Cancer, [καρκίνος] pro morbi quodam genere. Ovid. 2. Met. 825. Utque malum late solet immedicabile cancer Serpere, & illæfas viriatis addere partes. Quo in loco Malum immedicabile per appositionem intelligendum fit. Nascitur hic morbus ex humore melancholico inflammato fere in omnibus corporis partibus: sed maxime in manibus mulierum, quæ non purgantur menstruo naturali. Obfistere cancro, & Occupari cancro. Cels. lib. 8. cap. 10. Cancri, inquit Festus, dicebantur ab antiquis, qui nunc per deminutionem Cancelli. Hinc Inter orci cancos adherere, pro Adeo irretitum, illaqueatumque teneri, ut nusquam pateat effugium. Apul. 6. Miles. p. 176. V. CANCELLI supra.

CANCER, cri. m. pro Signo cælesti. Lucret. 5. 616. Cancris ut verat metas ad solstitiales. Etiam de Morbo hac forma Amobius lib. 1. p. 30. conf. Priscian. lib. 6. p. 697.

CANCELLUS, i. m. [καρκίνος, καρκίνος] Dimin. a Cancer. Ut Galen. lib. 3. de Alim. Facultat. scribit, bestiola est peristiguis cancris similis, colore flavo. Ælianus vero lib. 13. cap. 19. Hist. Anim. de Cancellis ita scribit, A canchis quidem inopes, & nudi primum Cancelli nascuntur, deinde eas tanquam domicilia ad habitandum deligunt. Quum enim vacuas & inanes offenderunt conchulas purpureæ aut turbinis, primo intra eas ingrediuntur: deinde quum in ampliore magnitudinem excreverunt, quam ut eis capi queant, in testam laxiorem, tanquam domum alteram demigrant: neque modo in supradictorum conchas immigrat, sed & in permultas alias capiores transeunt, & ampliores nacti, ea tanquam majore domicilio gaudent, ac sæpe de spoliis multo certamine inter se contendunt, viribusque inferiore repulsi, victor exuvias affert. Hæcenus Ælianus. cui in omnibus subscribit Plin. lib. 9. cap. 31. & 42. Quin & horum naturam & speciem latissime describit Aristoteles, lib. 4. cap. 4. de Hist. Animal. sub fin. Sunt tamen qui Cancellos a Squillis hand differre existiment, sed falluntur, ut videre poteris ex supra scriptorum auctorum lectione. [Ceterum hæc Latina voce CANCELLUS, pro Animal, nescio an vett. uli sint. Sed Gæza, ad exemplum Græcæ dictionis καρκίνος, finxit. Videtur tamen ex Fato in Cancri id colligi posse.]

CANCERO, are. Plin. Valer. 1. 10. Si intrinsicus canceraverit auris. Vulnere canceraverint. Apul. de Herb. cap. 36. i. e. In cancri naturam transferint.

CANCERATICUS, a, um, ut, Fætor canceraticus. Veget. Mulom. 2. 43.

CANCEROMA, Ætis. n. [καρκίνωμα] apud Cels. 5. 28. 2. ut, Cancero-mata quæ in naribus nascuntur. Apul. de Herb. cap. 19. n. 7. conf. cap. 31. n. 3. [In emendatis Celsi codd. legitur Græca vox Carcinoma, de qua V. f. l.]

CANCEROMA, Ætis. n. Idem. Salsvian. adv. Avarit. 1. p. 232. Si plagas canceroma sequitur cancerum necesse est consequatur occulus.

CANCEROMA, Ætis. n. Idem Veget. Mulom. 2. 22.

CANCEROSUS, vel CANCROSUS, a, um. Sarisb. 3. 6. Serpit morbus cancerosus in omnes. Vulnere cancrofo. Sext. Placit. c. 11.

CANCHLEI, Arabici populi, apud Plin. lib. 5. cap. 10.

CANCHRYS, idis. f. [καρκύρις] Libanotidis fræcunda semen est Dioscoridi lib. 3. cap. 70.

CANDACE, es. f. Æthiopum regina, de qua sic Strabo, Candace per nostra tempora Æthiopus imperavit, virilis fane mulier, sed altero

oculo capta. Hæc ille lib. 17. Commune reginarum nomen Plin. lib. 6. cap. 29. dicitur. Sunt qui efferunt Candax. V. Interpp. ad Act. R. 17.

CANDACUS, a, um. Sivas, tæmeti a magistris accepimus manufectum. Varro de L. L. 6. 6. Ex Nevii Agidone.

CANDARA, vel CANDRA, æ. f. [καράρα] Paphlagoniæ oppidum, tribus sphenis a Gangris distans, & Tharibavico. Gentile est Candareus. Steph.

CANDARIA, æ. f. Promontorium est in Coo insula. Auctor Strab. lib. 14.

CANDAVIÆ, Montes sunt in Macedonia, de quibus Plin. lib. 4. cap. 23. Straboni tamen lib. 7. Candavia, Mons est Illyrici, qui Macedoniam Illyricamque determinat.

CANDAULES, is. m. [καδαύλης] quem Græci Myrsilum nominant, Herodoto circa initium libri primi, Sardium fuit tyrannus, ab Alcæo Herculis filio oriundus. Is uxorem adeo amabat, ut eam præ amore arbitraretur omnium feminarum esse pulcherrimam. Hoc ita esse fidei perstendens, apud Gygem Dascyli filium sibi accepit. Hæc ita esse fidei supra modum extolliat; tandemque nudam eam Gygæ conficiendum proposuit. Quare ab uxore & Gygæ interceptus. V. Justin. lib. 1. cap. 7.

CANDAULUS, i. m. [καδαύλης] Obfusci genus fuit ex carne elixa, pane, & cæso Phrygio, cum anetho & pingui jure. V. Rhodig. lib. 20. cap. 14.

CANDAX, Ætis. In CANDACE.

CANDEBEA, Palus est in radicibus Carmeli montis: de qua sic Plin. scribit lib. 36. cap. 26. Pars est Syriæ, quæ Phœnicæ vocatur, finitima Judææ, intra montis Carmeli radices paludem habens, quæ vocatur Candæbea. Ex ea creditur nasci Belus amnis, &c. Variant. codd. hic & lib. 5. cap. 19. In aliis Candæbea, al. Candebria. Editi Candevia.

CANDEFACIO, V. CANDEO.

CANDRI, Arabici fines populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quod serpentes vesci sint soliti. Plin. lib. 6. cap. 29. & Pomponius Mela lib. 3. cap. 9. in descriptione sinus Arabici.

CANDELA, æ. f. [καρίς] a Candore luminis. Plin. lib. 13. cap. 13. Lapidem fuisse quadratum circiter in medio, arcte vincitum candelis quoquo versus. Loquitur de lapide in quo reperti sunt libri Numæ. Hermolaus, Candela, inquit, sunt quæcunque contenta materia, scilicet, tæda, sevo, cera: ut mirum ne sit, libros Numæ candelis involutos tradi. V. & Hard. Juven. 3. Sat. 286. — vel breve lumen Candela, cuius dispensio & tempero filum. Apponere candelam valvis. Juven. 9. Sat. 98. de Incendiario. Sebare candelas. Columel. lib. 2. cap. 22. Feriis autem ritus majorum etiam illa permittit, far pinferæ, faces incidere, candelas sebare. i. e. Sebo vel sevo induere ellychnium, & in candelam concinnare.

CANDELABRUM, i. n. [λακτίον, κηροπήγιον] dicitur quod in eo candela hantur, auctore Festo. Varro 4. de L. L. Candelabrum a Candela: in his enim funiculis ardentes figebantur. Martial. de Candelabro Corinthio, lib. 14. 43. Nomina candela nobis antiqua dederunt: Non norat parcos uncta lucerna patres. Cic. 4. Verr. 183. Unde quinquaginta triciniorum lectos, unde tot candelabra? Dionysius tyrannus junior, ut notam diem totius anni traderet, in Prytæneo Tarentino fixit candelabrum, in quo tot succendebantur lychni, quot anni dies erant. Notat id Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 14. Ænea candelabra. Cic. 6. Verr. 60. Jam vero lectos æratos & candelabra ænea, num qui præter istum Syracusis per triennium facta esse existimatis? Humile. Quintil. lib. 6. cap. 3. Ligneum candelabrum. Petron. cap. 95.

CANDELABRUS, i. m. antiquis. Cæcil. Meretrice, Memini ibi candelabrum ligneum ardentem. Ex Nonio. [Accusativus est, a recto Candelaber fortassis. Sic Canistrum & Canister, Calamistrum & Calamister, aliaque quam plurima efferebantur.] Magnus hic candelabrus est. Petron. cap. 75.

CANDEO, ui, [καίνω] Ære. est proprie Candidum esse. Virg. 4. Æn. 61. Candentis vacæ media inter cornua fundit. Atrum & Candens opponuntur. Ovid. 11. Met. 315. Candida de nigris, & de candentibus atra. Color candens. Plin. lib. 2. cap. 18. Corpus. Virg. 9. Æn. 563. — aut candenti corpore cygnum Sustulit alta petens, pedibus Jovis armiger uncis. Ebur candet. Catull. 62. 45. Elephantus candens. Virg. 6. Æn. 806. — Altera candenti perfecta nitens elephanto. i. e. Eboro. Equi candentes. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 369. Lana. Catull. 62. 318. Lilia. Claud. in Laud. Seren. 91. Lumen Solis. Lucret. lib. 6. 1195. Marmor. Lucret. lib. 2. 766. Pruinæ candentes. Claud. de Nupt. Honor. 52. Taurus. Virg. 5. Æn. 236. Virgo candens. Cic. in Arat. De sidere. Candere, [καίνω] Ignitum esse. Nam tunc vere ignita dicitur quæcunque materia, quom non rubet, sed jam candet. Cic. 2. Off. 25. de Dionysio tyranno, Qui cultros metuens tonforios candente carbone sibi adrebat capillum? Aër candet. Ovid. 1. Met. 120. — Tum primum sicis aër fervoribus ultus Canduit. Ætas. Lucan. lib. 1. 213. Cum fervida condit ætas. Axis. Ovid. 2. Met. 297. In fabula Phæontis. Vixit suis lumeris candentem sustinet axem. Chalybs. Sil. lib. 1. — Non ignes, candensque chalybs. Cinis. Ovid. 2. de Arte Am. 440. — fummo candet in igne cinis. Favilla. Virg. 3. Æn. 573. Ferrum. Lucret. lib. 6. 147. Lamina. Ovid. 9. Met. 170. Phœbus candentior, Sol ardentior. Valer. lib. 3. 481. Vestitincta cocco candet. Hor. 2. Serm. 6. 103. i. e. fulget.

Viscera felle candent. Claud. Conf. M. J. Theod. 226. de Vehementer irato.
CANDENTIA, *æ. f.* Candor, ut, Luna candentia dimidia. Vitruv. 9. 4.
CANDESCO, [*κατακαίωμαι*] *æ. c.* Ignescere. Ovid. 2. Met. 230.
 — curruque suos candescere sentit.
Candescere, [*κατακαίωμαι*] Album fieri. Tibul. lib. 1. 10. 45.
Aer candescit ab ictu folis. Ovid. 6. Met. 49.
CANDOR, *gr. m.* [*καθαρότης, λευκαίριος*] Splendor. Plaut. Men. 1. 2. 67. O. solem vides: statim ut occiditatus est præ hujus corporis candoribus. Rubens sub candore luna. Ovid. 4. Met. 332.
Notabilis candore. Ovid. 1. Met. 159.
Lactea nomen habet, candore notabilis ipso. de Via lactea caeli loquitur.
Fucati medicamenta candoris & ruboris. Cic. in Orat. 97.
Cæli candor. Cic. 1. Tusc. 68.
Formæ. Ovid. 1. Met. 743.
Solis candor illustrior, quam ullius ignis. Cic. 2. de Nat. Deor. 40. Non solis calor & candor illustrior est, quam, &c.
Æstivus candor, Candens æstas. Claud. Conf. Prob. 219. [Immo Sole æstivo. Carnosus candor. In CARO.]
Clarus. Lucret. lib. 4. 233. In luce & claro candore.
Candor eximius. Suet. Aug. 94. Exuviisque Jovis Opt. Max. ac radiata corona super laureatum currum, bis senis equis candore eximio trahentibus.
Languidus. Sen. Hippol. 6.
Marmoreus. Lucret. lib. 2. 764.
Miluis candore. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Nec ille fufus & candore mixtus rubor, sanguis est, sed quedam sanguinis similitudo.
Nimius. Cic. in Arato,
 Lacteus hic nimio fulgens candore notatur.
Nivalis. Virg. 3. Æn. 538.
Niveus. Ovid. 3. Met. 423.
Puellaris. Ovid. 10. Met. 594.
Reccens Solis. Lucret. lib. 5. 283.
Simplex candor lanarum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Splendidissimus. Cic. de Somn. Scip. 8. Erat autem is splendidissimus candore inter flammæ circus elucens, &c.
Suffusus sanguine. Stat. 2. Silv. 1. 41.
Anteire nives candore. Virg. 12. Æn. 84.
Candor hujus te perpulit. Cic. pro Cæl. 36.
Videtur opponi livori. H. St. Immo de colore cutis.
Dicitur & Candor animi a Cicerone multis in locis, pro Sinceritate & puritate animi. Livorique opponitur. Ovid. 3. Trist. 6. 7.
 Quique est in caris animi tibi candor amicus,
 Cognitus est illi, quem colis ipse, viro.
Titulus candoris perennis. Ovid. in Ibin, 8.
Iustus sine mendacio candor apud bonos crimini non est. Patere. 2. 116. extr.
Merere candore favorem. Ovid. 5. Trist. 3. 53.
CANDEFACIO, [*κατακαίωμαι*] *æ. c.* Candidum facere. Plaut. Most. 1. 3. 102. Una opera ebur atramento candefacere postules. i. e. Nativæ formæ inducere fucum deformant magis, quam ornantem. [Immo figura est oxymoron, & simul *αὐτάναν*, de re impossibili & contraria.]
CANDEFICIO, *æ. i.* Plin. 33. 3. Marmoribus, quæ candescere non possunt, illinitur.
CANDEFRACTUS, *a, um.* Ignitus. ut, Lapides candefacti. Plin. 34. 8. conf. 25. 10.
CANDICO, [*κατακαίωμαι*] *æ. c.* Candidum esse. Plin. lib. 8. cap. 46. Infige ei, in dextro latere candicans macula. De Api bove loquitur Candicans vadum. Plin. in præf. lib. 3. Frequentes quippe tæniæ candicantis vadi, carinas teritant.
CANDICANTIA, *æ. f.* [*κατακαίωμαι*] Plin. lib. 37. cap. 13. Facitæ scarificationis candicantiam fugiant. De gemmis.
CANDIDO, In CANDIDUS.
CANDIDUS, *a, um.* [*καθαρός, ἀερόδ, ἀερέτος*] Idem ac Candens. Serv. in 3. Georg. Virg. aliud est Candidum esse; id est quadam nitenti luce perfusum: aliud Album, quod pallori constat esse vicinum. [Hanc tamen differentiam non ubique observarunt antiqui.]
Cynis candidior. Virg. 7. Ecl. 38.
Nive candidus mons. Hor. 1. Carm. 9. 1.
 Vides ut alta sit nive candidum Seracæ.
Nivibus candidior. Ovid. 8. Met. 773.
Aties. Virg. 3. Georg. 387.
Avis. Virg. 2. Georg. 320. De ciconia.
Barba. Ovid. 3. Trist. 10. 22.
 Et nitet inducto candida barba gelu. Virg. 1. Ecl. 29. Barba candidior. i. e. Canescens. V. ibi Taubm. p. 9.
Brachia candidiora nive. Ovid. 3. Amor. 7. 8.
Caput, Canum. Plaut. Most. 5. 2. 27.
Cervix. Hor. 3. Carm. 9. 2.
 — brachia candida
 Cervici juvenis dabat.
Colla. Virg. 4. Georg. 337.
Color. Plin. lib. 2. cap. 18.
Grinis. Valer. 6. Argon. 61.
Cutis. Plin. lib. 2. cap. 78.
Dies. Ovid. 2. Trist. 142.
 Nube solet pulsa candidus ire dies.
Flamma candida, Lucida & clara. Valer. 8. Argon. 247.
Fontes. Sen. OEdip.
Lilia. Virg. 6. Æn. 708.
Luna. Virg. 7. Æn. 8. — nec candida cursum
 Luna negat.
Ora. Ovid. de Medicam. faciei 52.
Panis candidus. In PANIS.
Pectora nivibus, lacteque candidiora. Ovid. 16. Epist. 250.
Piper. Plin. lib. 12. cap. 7.
Populus. Virg. 9. Ecl. 41.
 — candida populus antro
 Imminet. Populum albam, arborem intelligit.
Puella. Ovid. 2. Amor. 4. 39.
Sententia. Ovid. 15. Met. 47. Propter calculum candidum, qui demisit

in urnam more antiquo abfolutionem a culpa significabat, ut paulo ante descriperat Ovidius. V. CALCULUS.
Sol. Ovid. 15. Met. 30.
Stella. Hor. 3. Carm. 15. 6.
 Et stellis nebulam spergere candidis.
Sidera. Lucret. lib. 5. 1209.
Taurus. Virg. 1. Georg. 217. de Sidere.
Turba candida: a vestimentis. Ovid. 2. Faust. 654.
Turris. Martial. lib. 12. 31.
 Quæque gerit fimiles candida turris aves.
Velamina. Ovid. 10. Epist. 41.
Umbo candidus. In UMBO.
Vox. i. e. Clara, quæ Fuscæ opponitur. Quintil. lib. 11. cap. 3. Ita Græcis *λευκὴ ὄψις*.
Facere candida de nigris. Ovid. 11. Met. 315. Hoc de Astutis & versutis dici solet, proverbii specie.
Lapide candidiore diem notare. Catull. 66. 148.
 Quo lapide illa diem candidiore notet. Proverbialis loquutio:
 De qua & similibus, vide amplissime Erasmus in Chibial. conf. supra in CALCULUS. Hinc
Candidus, Felix, faustus, ut
Fata candida. Tibull. 3. 6. 30.
Fato candidiore frui. Ovid. 3. Trist. 4. 34.
Hora candida. Ovid. 3. de Pont. 5. 52.
Natalis candidus. Ovid. 5. Trist. 5. 13.
 Optime natalis, quamvis procul absumus, opto
 Candidus huc venias, dilimilisque meo. Et Tibull. 1. 7. extr.
 At tu natalis, multos celebrande per annos,
 Candidior semper, candidiorque tedi, [ubi tamen & propria significatio locum habet. V. Dies supra.]
Somnia candida. Ovid. 15. Epist. 124.
 — te somnia nostra reducant,
 Somnia formosa candidiora die.
Candidum ovi, substantivè. Plin. lib. 29. cap. 3. Candido ovorum facies illita, sole non aduritur. conf. Album in ALBUS.
Candidum ex ovo. Plin. lib. 29. cap. 3. Neque aliud quam candidum ex ovo infundi, ac pollinem thuris.
Candidus transfumitur ad Animum, & significat Purum, sincerum, nullaque invidiæ aut malevolentia macula labefactum: ut Candidum amicum dicimus, & Candidum lectorem. Ovid. 4. Trist. 10. 132.
 Jure tibi grates, candidè lector, ago.
Pectore candidus. Ovid. 4. de Pont. 14. 43.
 Tam felix utinam, quam pectore candidus essem.
Anime candidiores. Hor. 1. Serm. 5. 41.
Purum & candidum genus dicendi. Cic. in Orat. 53. Elaborant alii levitate & æquabilitate, & puro quali quodam & candido genere dicendi.
Ingenium. Hor. Epod. 11. 16.
Judex. Hor. 1. Epist. 4. 1.
Judicio candidiore legere. Ovid. 2. Trist. 80.
Pectora. Virg. 9. Æn. 432.
Scriptor candidus, In quo non est obscuritas vel macula. Budens.
Vita candida. Cic. 9. Att. 5. Adde tali viro, talem causam agentem, & ego vero hæc efficiam: ei candida vita, puto. h. e. Irreprehensibilis. [Verum in correctis codd. expressum: Ego vero hæc officia mercanda vita puto.]
Candidus, pro Benevolo, benigno, integro. Hor. 1. Epist. 6. 68.
 — si quid novisti rectius istis,
 Candidus imperti: si non, his utere mecum.
Favonii candidi. Hor. 3. Carm. 7. 1. i. e. Benigni, favorabiles, fereni, & prosperi. Iste enim ventus verno tempore frequentius flat. Acron.
Candidus, est & Cognomen Cœliorum. Vaillant. Numism. Famil. 1. p. 73.
CANDIDE, Adv. [*ἀφύβητος*] h. e. Benigne, sine invidia. Cic. 8. Fam. 6. Cavendum tibi erit, ne parum simpliciter & candidè pessuisse inimicitias videaris.
Candidus vestitus. Plaut. Cas. 4. 1. 9. h. e. Decenter & ornate amictus.
CANDIDULUS, *a, um.* dimin. ut, Candiduli dentes. Cic. 5. Tusc. 46. Candiduli dentes, venusti oculi, color feavis.
CANDIDULE, dimin. Idem. Arnob. 2. p. 50. Qui sermonem candidule promittit.
CANDIDO, [*κατακαίωμαι*] *æ. c.* Dealbare. Pomponius, Vestem lixivio candidans. Tertull. adv. Gnost. cap. 12. Lavarunt vestimentum, & candidaverunt ipsum in sanguine agni. August. Epist. 168. Albis vestibus candidatur, scil. Baptizatur.
Intransitivo, Candidum esse: ut, Medietas circumcirca limite candidante. Solin. cap. 46. Sic edidit ex antiquo libro Salmastius, ubi vulgo legitur Candicante.
CANDIDATUS, *a, um.* [*κατακαίωμαι*] Candida veste indutus. Plaut. Rud. 1. 5. 12. Ergo vos æquius erat candidatas venire hostiatasque. Nautæ candidati coronatique. Suet. Aug. 98. 3.
CANDIDATUS, *i. m.* Qui magistratus & honores petebat. a Toga candida; quod gestamen erat petitorum, Candidatos vocabant: quum ad comitia se contulissent cum amicis, tribus circumferrent, singuloseque prehenfantes, id est *πρόχειροι*, gratiam & suffragia precibus, temporariaque observantia mercarentur, unoquoque Quiritem, plebeiorumque & nominatim, & benigne appellatæ. Quam ad rem facilis transigendam nomenclatores inventi sunt, qui nomina singulorum tenebant, candidatitque fuggerebant, ut quisque ebrius erat. quoniam id postea lege vetum esse, auctor est Plutarchus in Catone minore. Cic. in Parad. 6. Qui tuas mercedum pactiones in patrociniis, intercessionibus pecuniarum in coitionibus candidatorum, dimissionibus libertorum, &c. [Sic lego.]
Candidati, seu Magistratum petitores, veste candida utebantur duabus de causis. Altera, ut candidè & e Republica se petere indicarent. Altera, ut non ex suis meritis, quæ in vestibus indignibus conspicere poterant, sed ex mero populi dono sperare proficerentur. Plutarchus Problematum Romanorum, 48. Cur candidatos moris erat in veste hoc facere sine toga? sic enim scribit Cato. An illud magis quod imperio dignos, non genere, non divitiis, non gloria, sed vulneribus ac cicatricibus judicabant? quæ ut ab iis quos ambiendo prehenfabant, conspicerentur, sine toga ad petendum descendebant. An quemadmodum

in accipiendo, rogando, se omnibus submitiendo, sic corpus nudando, ac seipſos abiiciendo, populum captabant? [Inmo Togati deſcendebant in campum, ut vel pueris ex Ciceronis oratione, que in Toga candida inſcribitur, notum eſt. Nec diſſentit Plutarchus: Sed verba ejus male converſa ſunt. Quod enim dicit *ἵπαι ἐν ἐπιπέδῳ τῶν πῶν ἀγῖται*, converti debuit: Mos erat ut in toga id facerent, ſineticum. Quanquam hæc minus inſcite Boethornius, Abſque togis in induſio. Erat autem Toga hæc candida ſplendidiſſima veſtis, quam more Romano privati induere poterant, quam etiam omnibus ſullonica artis manoniſ candidiorem reddere ſtudebant, unde & a Græcis *λευκὰ* i. e. Splendida vocatur. V. plura apud Lipſ. El. c. 1. 13. Iſidor. 19. 23. Cæſ. Rhodig. 14. 16. & in Lex. Pitific. V. Candidati.

Commendate candidatos. Tacit. 1. Ann. 15.
Deducere candid. tum. V. Aliquem obducere, in obducō.
Exerciti candidati omnibus iniquitatibus. Cic. 1. Att. 9.
Firmior candidatus. Cic. 1. Att. 1. Nemo eſt enim ex iſis qui nunc petunt, qui ſi in noſtrum annum reciderit, firmior candidatus fore videatur.
Candidati principis aut Cæſaris. Suet. in Auguſt. 56. Candidatos Auguſti Tranouillus appellat eos petitores, quos ipſe populo commendabat, & quibuscum ſingulos ex more ambientium præhæbatur, civilem ſe Romanis præbens, tanquam princeps non eſſet. Budæus. De candidatis principis, V. Ulpian. D. de offici. Quæſtor. l. unica. [Alii ſunt] Cto Candidati principis, nempe Quæſtores, qui in ſenatu epistoſas ejus legebant; alii quos Principis commendatione in honoris petitione adjuſtos intelligit Suetonius. V. Torrent. ad loc. Interp. ad Quintil. 6. 3. p. 547. & Lex. Pitific.

Conſularis, Prætorius, Qui Conſulatum, Prætoriam petit. Cic. pro Muren. 57. Tribunitii candidati. Liv. 4. 6. extr.
Candidatus Conſularis, Qui conſulatum petit. Plin. in Paneg. extr.
Candidati, aliarum quoque rerum petitores dicuntur: ſicut a Quæſtil. præm. lib. 6. Candidatus eloquentie. Et apud Plin. in Paneg. 67.
Candidatus non conſularis tantum, ſed immortalitatis, & gloriæ, & exempli, quod ſequerentur boni principes, mali mirarentur. conf. Cæſ. Rhodig. l. c.

Crucis deſtinata candidatus. Apul. 1. Met. 108.
Candidati milites, inquit Veget. lib. 2. Hi ſunt principales, qui prævilegiis munitur. Reliqui, Munifices appellantur, quia munera facere coguntur. V. Lex. Pitifici.

CANDIDATORIUS, a, um. Adj. [*λεωδαιμονικός*] ut, Candidatorium munus. i. e. Officium Candidati. Cic. 1. Att. 1. Nos in omni munere candidatorio fungendo ſummam adhibebimus diligentiam.

CANDIFICO, are. Candidum facere. Nævius, Poliens feſe, & fuccis herbarum candidificans cutem.
Lapides candidificare. Auguſtin. Civ. Dei, 21. 7.

CANDIFICUS, a, um. Apul. Apol. p. 277. ex Catullo. Pulviſculus candidificus.

CANDETEM, i. n. Galli appellant in areis urbanis, ſpatium centum pedum, quali Centetum in in agrestibus autem, pedum centum quinqueginta quadratorum, juſtum candetem vocant. Ex libello vario, auctorum de Limitibus p. 292. Goſ. Sed, ut idem monuit, pro Quadratorum, legendum Quad aratores, quomodo apud Herod. 15. 15. & Columell. 5. 1. legitur.

CANDIDUM, i. n. Zeugitane regionis, que proprie Africa dicitur, promontorium. Plin. lib. 5. cap. 4. Sunt enim Africa minoris tria promontoria, Candidum, mox Apollinis adverſum Sardinie, Mercurii adverſum Sicilia, que præcurrentia in altum duos grandes ſinus efficiunt. De hoc & Pomponius Mela lib. 1. ubi licet animadvertere errorem Solini ex Vadiano.

CANDIOPH, es. f. [*κάνδιον*] OEnopionis filia & Orionis ſoror (ut Theodotus aſſerit) quam quum frater in venatione in antrum traſiſſet, vim illi intulit, & ex ea Hippologum ſuſcepit. Quod quum OEnopion reſciſſiſſet, indignatus, filium exulatum abire juſſit: qui oraculo elocutus, verſus orientem in Thraciam cum Candiope & parvo filio delatus eſt, ibique ob ignes virtutes in magno pretio luit. [Quid hoc fabule ſit, fateor inæ ſcire. In miſſello illo Diſtionario Hiſtorico & poetico, unde deſcripta eſt, pro Theodotio Theodoticon citatur teſtis.]

CANDOR, V. CANDEO.

CANDOSOCUS, i. m. Columel. lib. 5. cap. 5. Nonnullos tamen in vicinis characatis animadverti, & maxime elevenaci generis, prolixos palmites, quaſi propagines ſummo ſolo adobrere, deinde ruſus ad arundines engeré, & in fructum ſummittere, quos noſtri agricolæ mergos, Galli Candofoccos vocant.

CANDYBA, pl. n. [*Κάνδυβα*] Lyciæ regionis civitas eſt, ubi laudatur OEnium nemus. Hæc Plin. lib. 5. cap. 27.

CANDYS, yos. ni. [*κάνδεις*] Inſigne regium erat Perſarum Lydorumque, quod capiti pro diademate imponebatur, ut auctor eſt Alexander ab Alexandro, lib. 1. cap. 28. V. Spanhem. de Uſu & Preſt. Num. diſt. 8. p. 454. & ſeq. Falſo pro capitis ornamento arripuit Alexander, ex male intellectis Pollucis verbis lib. 7. Segm. 58. Tunicam diſerte Suidas vocat q. V. & Spanhem. l. c.

CANE, Oppidum eſt Æolis regionis. Plin. lib. 5. cap. 30. [Apud Plin. legitur Canæ, *κάναι*, ſed Cane, *κάνη* apud Strab. lib. 13. ubi a Canis locridis diſtinguit.]

CANENS, entis. f. Nympha fuit, Pici Laurentum regionis uxor, que quum virum a Circe in avem mutatum, ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, ubi hæc congerunt, nomen ſuum reliquit. Fabulam hanc vide latius apud Ovid. 14. Met. 338.

CANENTÆ, arum. f. Capitis ornamenta veteres dixeré. Feſtus. Alii Canautas vel Carentas legunt.

CANEO, IN CANUS.

CANEPHORA, æ. f. [*κάνηφορα*] Mulier appellatur, que fert canum, id eſt qualum, quod eſt ciſtæ genus. Hæc Feſtus.

Canephora, dicebantur Virgines, que ſacra Cereris in caſtro quodam aut ciſta ferebant capitibus impoſita, manibus ſublatis, a ſacerdote accepta diebus feſtis Cereris, & Minervæ, & quibusdam aliis. Eas virgines Erichthonio regnante fuiſſe intuturas reſert Suidas a Philochoro traditum eſſe. De iſis plura Pauſanias in Aticis. Cic. 6. Verr. 5. Erant præterea duo ſigna, non maxima, verum eximia venuſtate, virginali habitu atque veſtitu, que manibus ſublatis ſacra quedam more Athenienſium virginum repoſita in capitibus ſuſtinebant. Canephora ipſe

vocabantur. [Canephora apud Cic. legendum, quia Græcis *κάνηφορα*, jam monuerunt viri docti. An igitur & apud Feſtum reſtituendum Canephora, pro Canephora?]

CANEPHORUS, i. m. Hic Veſtæ erat miniſter, non Cereris. Plin. 36. 5. [Hic quoque Canephoraſ Veſtæ Græca terminatione, nec de alio genere Qualiter intelligendum. Ac miror unde iſtuc de Veſtæ miniſtro in Theſ. Lipſ. ex quo hæc deſcriptum eſt, manarit.]

CANESCO, IN CANUS.

CANGRÆNA, IN GANGRÆNA.

CANIS, Ærum. IN CANUS.

CANIA, æ. f. Urticæ filveſtris generis. Plin. lib. 21. cap. 15. Et in ſilveſtri quo dicitur canica, acrior, caule quoque mordaci, ſimbratiſ foliſ. Al. Canina.

CANICÆ, arum. f. [*κάνηκα*] Furſures de farre, a Cibo canum vocata. Hæc Feſtus. Lucilius lib. 27. Quanti vellet, quam canicas a pulce & magnoniſ manui. Ita Gothofredi Nonius. 2. 150. Sed Mercet. Apud te & magnoniſ m. Hinc

CANICACEUS, a, um. Furfuraceus. Pacuv. Qui apud te quali ſervus eſt canicaceum panem.

CANICULA, IN CANIS.

CANIDIA, [*κάνιδια*] Neapolitana unguentaria, quam ſemper ut veneficam carpit Hor. ut 1. Serm. 8. 24. & alibi. Non eſt quod putes nomen hoc aliquam habere etymologiam, arti ejus peculiariter convenientem, ut quidam putarunt. Nam & fuerunt viri itidem qui Canidii dicti ſunt, quorum unus fit mentio apud Appianum in Parth. hiſt. 109. Sed iſ *κάνιδια*. Verum apud Plut. unde totum illum locum ſumpſit puto, eſt *κάνιδιον* cum uno *. H. St. Iſ eſt P. Canidius Craſſus, qui A. U. C. 713. C. Afinio Pollioni ſuffectus, cum L. Cornelio Balbo conſulataſta geſſit, & mox M. Antonii legatus, re egregie in Oriente geſta, ab Octavio victore cum ceteris adverſæ partis ducibus occiſus eſt. V. Plut. in Anton. Deerat hæc vox in ed. Lugd.

CANINÆFAS, pl. Canineſates, Natio Gallica: coluit partem Batavorum inſulæ, origine, lingua, virtute par Batavis, numero inferior, ut Tacitus deſcribit 4. Hiſt. 17. qui & alibi ſapius meminit. Nomen varie ſcribi docet Cellar. q. V.

CANINIUS, [*κάνινος*] Nomen gentile Ro. cuius gentis, familias quatuor memorat Fulv. Urſ. Ex hac C. Caninius Kobilus, horarum ſeptem Conſul, de quo Cic. 7. Fam. 31. Caninio Conſule ſcito neminem prædiſſe. Nihil tamen eo Conſule mali factum eſt: Fuit enim mirifica vigilantia, qui ſuo toto Conſulatu ſonnum non viderit.

CANINUS, IN CANIS.

CANIS, is. c. [*κάνις*] Latrabile animal: dicitur a Canendo, auctore Varrone, quod latrans ſigna dare ſolet. Ter. Phorm. 4. 4. 25. Introit in ædes ater alienus canis. Plaut. Capt. 3. 1. 25. Ne canem quidem iratam voluit quiſquam imitari.

De genere canum & natura V. Plin. lib. 10. cap. 63.

Canis femina parvulo ubera præbens. Juſtin. lib. 1. cap. 4. ubi de Cyro infante expoſito.

Canes ad venandum, dixit Ter. And. 1. 1. 30. pro Canibus venaticis, eadem forma qua a Cicerone dicitur, ſervus ad manum, pro Amanuentis & a Virgilio, Leones ad frena, pro Leonibus domitis & frenum patientibus, quibus Idæa mater venitur. Elegans loquendi formula.

Corde canum leviſſima. Lucret. lib. 5. 862.

Cuſtodia canum ſeda. Cic. 2. de Nat. Deor. 358.

Excubiæ canum. Hor. 3. Carm. 16. 3.

Genus acre luporum atque canum. Virg. 3. Georg. 265.

Latrans canum. Virg. 5. Æn. 257.

Ora proterva canum. Ovid. 14. Met. 63.

Rabies ſæva canum. Propert. lib. 3. 16. 17.

Vis hida canum. Lucret. lib. 6. 1220.

Vis odora canum. Virg. 4. Æn. 132.

Acer canis. Hor. Epod. 12. 6.

Arguti. Sen. Hippol. 81. i. e. Sonantes argutum.

Armillati. Propert. 4. 8. 24.

Aſidius. Columel. lib. 7. cap. 12. *Qui ne longe de la maiſon pour la garder.*

Aſidi ſiſtend perſida corda canes. Ovid. in Ibin, 170.

Blandi. Virg. 3. Georg. 496.

Hinc canibus blandis rabies venit.

Cærulei canes Virgilio dicuntur canes Scyllæ, 3. Æn. 432. V. Marini.

Celeres. Ovid. 4. Epit. 42.

Citi canes, Celeres. Ovid. 5. Epit. 20.

Dulchius, Ulyſſis. Martial. lib. 11. 70.

Emeriti. Stat. 3. Silv. 1. 58.

Evoneus. Columel. lib. 7. cap. 12. *Troſtier, Qui ne ſe tient point à la maiſon.*

Extrarius canis, Alienus. Suet. Veſp. cap. 5. Canis extrarius eſt trivio manum humanam intulit.

Jejuna. Hor. Epod. 5. 23.

Marini canes. Virg. 6. Ecl. 77. De Scylla. [Sunt qui Canes piſces intelligi putant. Sed veros canes exhiber nummus Pompeji apud Fulv. Urſin. & Oſſel. Tab. 28. no. 4.]

Meliter. IN MELITER.

Molotti. Hor. 2. Serm. 6. 114.

— ſimul domus alta Moloffis

Perfonum canibus. i. e. Canibus Cretaſis & Moloffia civitate

Crete. Acron.

Montivagæ cares. Lucret. 1. 405.

Nanque canes ut montivagæ, &c. Græcorum exemplo dictum

reor, qui hoc genere canes ad venandum efferunt, *κύνες ἠγροῦντες* appellantes. Turneb.

Obefus lacte. Claud. 1. in Eutrop. 132.

Obſceni. Virg. 1. Georg. 470.

Odori, Sagaces. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 148.

Pattoralis. Columel. lib. 7. cap. 12.

Pecuaris canis. Columel. lib. 7. cap. 12.

Pernix canis. IN PERNIX.

Pervigil. Sen. Herc. fur. 9.

Promptus ac iternus. Columel. lib. 7. cap. 12.

Quadratus probatur canis potius, quam longus aut brevis. Columel. lib. 7. cap. 12. V. QUADRATUS.

Rabidi. Sen. OEdip. v. 932.
 Rabiosa. Hor. 2. Epist. 2. 75.
 Rapidi. Lucret. lib. 5. 890. [Nisi Rabidis legendum.
 Robustus. Columel. lib. 7. cap. 12.
 Soliciti; Ovid. 11. Met. 599. quod rem domini diligenter custodiant.
 Truncula canis. Columel. lib. 7. cap. 12.
 Venaticus. Columel. lib. 7. cap. 12. & Nepos 16. 2. 5.
 Vigilax. Columel. lib. 7. cap. 12.
 Vigiles. Hor. 3. Carm. 16. 3.
 Villaticus. Columel. lib. 7. cap. 12. *Qui garde la mectairie.*
 Addicere mortuum canibus. Hor. Epod. 17. 11.
 Agere canes. Ovid. 5. Epist. 20.

Sæpe citos egi per juga summa canes.
 Circumdare canibus factus. Virg. 10. Ecl. 57.
 Dissipare canes iclu dicitur aper. Ovid. 8. Met. 344. & 2. Faust. 232.
 Hortari. Ovid. 4. Epist. 42.
 Immittere. Virg. 3. Georg. 371.
 Intonuit ingenti latratu canis. V. INTONO.
 Latrat. Hor. 1. Serm. 2. 128.
 Maritantur canes. IN MARITUS.
 Pascere canem sero. IN PASCIO.
 Spargere canes, Dispergere. Ovid. 8. Met. 343. de apro Calydonio.
 Superare canem cursu. Hor. 1. Epist. 18. 51. Poterit usurpari proverbii vice de Admodum celeri.
 Venari canibus leporem. Virg. 3. Georg. 410.
 Ululare dicuntur canes, Quum lamentibus fimiles lugubrem quamdam & querulam edunt vocem. Hoc proprio magis vocabulo Baubari vocavit Lucretius, sed nescio an aque recepto. Ovid. 15. Met. 797.

Inque foro, circumque domos, & templa decorum
 Nocturno ululasse canes.

Canis in balneo. Adagium est elegans, in Græcis literis frequens, a Luciano usurpatum eo sermone, qui est ad inruditum multos empitamentum libros. Dicitur de His quæ dissociata natura sunt, nec similitudinem recipiant aliquam vel usum, veluti si navigandi imperitus, aut equitationis omnino expertus, caperet, ille quidem a stabre constructam navem, & ad securitatem omnibus fultam instrumentis; hic vero equum compararet Medum, aut alium præstantissimum. V. Erasim. in Chiliad.
 Canis a corio. Hor. 2. Serm. 6. 81.

Ut canis a corio nunquam absterberitur uncto. Proverbium est, quod in eos convenit, qui postquam rem aliquam jucundam & optabilem gustarunt, ab ea ægre avelli aut deterreri possunt. Sic autem eferuntur Græci, *πολλοὶ καὶ θύρα κίων σκοπεύουσι γυναικας*, i. e. Periculosa res est canis, quæ corium rodere didicerit. Lambin. [At nec hic, nec alius quisquam Horatii interpretum causam epitheti explicuit, quod prorsus hoc loco alienum videtur, nec dubium mihi reliquum est, quin aptius altero supra hunc versu Daniel Heinsius, ex Mss. opinor, locarit. Quod ne inconcinnius repetatur, Ut deinde pro uncto substituendum arbitror, ut totus locus ita concinetur:

Sic tibi Penelope frugi est. quæ si femel uncto
 De fene gustarit, tecum paritita lucellum,
 Ut canis a corio nunquam absterberitur uncto. Unctus fenex Senex dives, five, ut Catullus loquitur, uncto patrimonio est. Reliqua, quæ ad confirmandam hanc lectionem faciunt, brevitatis studio addere superfedeo.

Cane pejus & angue vitare quidpiam. Dicitur ab Horatio proverbiali figura, ut refert in Adagis Erasimus. Hor. 1. Epist. 17. 30.
 Alter Miletii textam cane pejus & angue
 Vitabit chlamydem.

Canis, verbum est, quo impudentibus inimicis convicium fieri solet. nam militare dicitur est in hostem, Canis; & apud Homerum pro Graui contumelia in adversarium dicitur. Ter. Eun. 4. 7. 33. Diminuam ego caput tuum hodie nisi abis. G. ain' vero canis? Donatus.
 Canis, Cognomen quidam appellatus, propter fordidam immundamque vitam. Hor. 2. Serm. 2. 56.

Cui canis ex vero ductum cognomen adheret. Quin & Cynici non tantum quia obvios allatrabant, fed etiam ob vitam illiberalem, ab humanitate & munditia remotam, Canes appellabantur vulgo. Turneb. V. Suet. Vesp. cap. 13. extr.

Canis, pro afflecla. Cic. 6. Att. 3. Multa & dixit & fecit cum quadam mea contumelia, P. Clodii canis. i. e. Amicus & afflecla Clodii dum viveret. Al. P. Clodii causa. Idem in Pison. 23. Clodianum canem appellat Sextum Clodium. Hujus, inquit, tu Clodiani canis insignibus Consulatum declarari putas?

Canes etiam appellantur Accusatores delatoresque, quibus tyranni & impotentes ad opprimendum optimum quemque & sibi formidolosum uti solent. Senec. ad Marciam cap. 22. Acerimi canes, quos ille, ut sibi uni manifestos, omnibus feros habebat, sanguine humano pascebat, circumlatrare etiam hominem, & illum imparatum incipiunt. Quos hic canes, non semel paulo post, accusatores sine schemate vocat. Cic. 4. Verr. 28. Quid? ista cohors, quorum hominum est? Volusii haruspici, & Cornelii medici, & horum canum, quos tribunal meum vides lambere.

Canes, pro Furis. Virg. 6. Æn. 257.
 — visque canes ululare per umbram
 Adventante dea. Ubi Servius, Canes Furias dicit.

Inferne canes. Hor. 1. Serm. 8. 35.
 Semidei. Lucan. lib. 8. 832.

Nos in templa tuam Romana accepimus Iñ
 Semideosque canes. Videlicet Mercurium quem Anubim vocant. Nam colitur apud Ægyptios in forma canis: & lingua Ægyptia Anubis canis dicitur. V. ANUBIS.
 Tergeminus, de Cerbero dicitur. Ovid. 3. de Arte Am. 322.
 Triformis. Sen. Oeth. 9.
 Tartareus. Sen. in Herc. fur. 649.
 Vipereus. Ovid. 3. Amor. 12. 26.
 Canis, [*κακός κίων*] Pifcis genus, dure carnis: & propterea ægre conficitur, succosque crassos & salfos in corpus ditribuit, ut ex Philotimo refert Galen. lib. 3. de Alim. Facult. Canicula Plin. q. V.
 Canis, quæ & Canicula, Signum cælestis. Plin. lib. 18. cap. 28. Dein posttridie, fere ubique confellum inter omnes sidus indicans, quod Canis ortum vocamus, sole primam partem leonis ingreffo.

Acer Autumni Canis. Valer. Flacc. 6. Argon. 67. i. e. In Autumnno ferventissimus.
 Astifer. Virg. 2. Georg. 157.
 Hoc, ubi hiolca siti findit Canis astifer arva.
 Astivus. Tibul. lib. 3. 5. 2.
 Ergoneus. Ovid. 5. Faust. 723.
 Icarius. Ovid. de Nuce 118. Utriusque epitheti causam V. apud Hygin. F. 110.
 Canis fidus invifum agricolis. Hor. 1. Serm. 7. 25.
 Occidit Canis. Virg. 1. Georg. 218.
 — & adverso cedens Canis occidit Austro.
 Canis, Facies una talorum, quæ unum dumtaxat punctum continebat, ideo damnosa. Dicitur & Canicula, & *κακός* Græce. Erasmus in proverbio, Chius ad Coum, tradit Chium eundem esse cum Cane: Cui præterea jactum fuisse felicem, canis vero infelicem. Perf. 3. Sat. 49.
 — quid dexter fenio ferret

Scire erat in votis, damnosa canicula quantum
 Raderet. Idem Propert. 4. 9. 20.
 Semper damnosi subfluere canes. Addit ex Martiale, Senionem videri per se felicem: ceterum infelicem fieri, si accedat canis. Sic enim loquitur lib. 11. 1.

Senio nec nostrum cum cane quaffat cbur. Jam Veneris jactum esse ut rarum, ita felicissimum indicat idem Martial. 14. 14.
 Quum fterit vultu nullus tibi talis eodem,
 Munera me dices magna dedisse tibi.

Tot autem talis lubebatur, quot quique habet latera. Nam tesseris non plus tribus ludi sollet: sed propius ad ludendi rationem facit quod scribit Suet. in August. cap. 71. recitans ex illius quadam ad Tiberium epistola hæc, Cœnavi, mi Tiberi, cum isdem. Accesserunt convive Vinicius & Silvius pater. Inter cœnam lulimus *μεγανόλαξ* & heri & hodie. Talis enim jactatus, ut quisque Canem, aut Senionem miserat, in singulos talis singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univeros, qui Venerem jecerat. V. ibi Torrent. vel potius Pitifii Lexic.

Canis, [*καὶλαξ*] Vinculi ferri genus fuit, unde apud Plaut. Caf. 2. 6. 37. Canem ferre, est Vinculum esse. V. ibi Interpp. & Fest. in Catullus.

CANICULA, æ. [*κακός*] dimin. Cic. 3. de Nat. Deor. 26. At illud non modo non arrogantis, sed potius prudentis, intelligere fe habere sensum & rationem: hæc eadem & caniculum non habere. Frequentiori in usu Catullus, quod f. l. V.
 Canicula, Convicium in mulierem improbam apud Plaut. Curc. 5. 1. 8. Dicitur etiam de Homine mordaci; Gell. 4. 20. Qui jurabat cavillator quidam & canicula & nimis ridicularius fuit. Caltigati codd. Canalicola. V. Gronov.

Canicula, [*ἐσθόνου*] Stella quæ & Sirius dicitur, in medio centro cæli: ad quam quum Sol perveniret, dupliciter æstus, & nimio calore languent mortalium corpora. V. Plin. lib. 18. cap. 28. Cic. 1. de Divin. 130. Etenim Cæos accepimus ortum Caniculæ diligenter quotannis solere fervare, conjecturamque capere, ut scribit Ponticus Heraclides, salubrisne an pestilens annus futurus fit.
 Æstus Caniculæ. Hor. 1. Carm. 17. 17.

Hic in reducta valle, Canicula Vitabis æstus.
 Flagrans. Hor. 3. Carm. 13. 9.
 Infana. Perf. 3. Sat. 5. — ficcas infana Canicula menses Jam dudum coquit.
 Rubra. Hor. 2. Serm. 5. 39.

Sitiens. Ovid. 2. de Arte Am. 231.
 Canicula, pro Sideratione ipsa & carbunculatione. Plin. lib. 18. cap. 28. Publica hæc & magnæ differentie a prioribus, aliis rubiginem, aliis uredinem, aliis Caniculum appellantibus, omnibus vero sterilitatem. Sic ex vetustis libris refistit Turnebus, quum antea pro Canicula Carbunculus legeretur, quæ nominis idem valentis substitutio est non sit improbanda, suo tamen quidque loco reddi refistitque est æquissimum. Legitur Carbunculus in edit. Hard.
 Canicula in talis. V. CANIS.

CANICULARIS, Adj. e. ut, Dies Caniculares ab Aftronomis vocantur ab ortu ad occasum Caniculæ, quos periculosos esse aiunt. Sunt autem maxime circa triginta dies post solstitium æstivum. Pallad. in Jul. cap. 1. Hoc mense utiliter, vel ante Caniculares dies, filices extirpant, & caricem. Bassus, seu (ut aliis placet) Germanicus Cæsar in Aratum, Sirium Latini Caniculum vocant, unde & dies Caniculares dicuntur. Inclementia canicularis. Sidon. 2. Epist. 2.

CANICULATUS, a, um. aliud Adj. ut Herba caniculata. Macer. 2. cap. 35.
 Uva caniculata. Marc. Empir. cap. 13.

CANINUS, a, um. Adj. [*κακός*] ut, Appetitus caninus [*κακός κίων*] apud medicos. V. PULVUS.
 Dentes canini, qui anteriores latos, & posteriores duplices discriminant. Plin. lib. 11. cap. 37. vulgo Oculares vocant.
 Eloquentia canina. Quintil. 12. 12. cap. 9. Quæ Facundia canina. Gell. 13. 19. extr. dicitur, Cujus omnis vis in criminando & conviciando posita est, & obtricatoribus, accusatoribus, rabulisque forensibus tribuitur. V. Sallust. Fragm. cap. 32. 3. & Hieron. Epist. 9. ad August.

Lac caninum. Ovid. in Ibin, 229.
 Prandium caninum, vocatur Abstemium, in quo nihil vini potatur: quoniam canis vinum odio habet.

Scæva canina. Plaut. Caf. 5. 4. 4.
 Hac ibo, caninam scævam spero meliorem fore. Quidam Cœnam legunt, sed male. Hoc autem significat Auspicium, quod canibus plerunque infelix & inausum est, quum & cadantur & male accipiantur. vel potius Latratum canis dicit Auspicium caninum, quum scævus & asperius latratu sit uxor. Varr. de L. L. 6. pag. 80. ed. tert. Steph. Quod pueris turpicula res in collo quadam suspenditur, ne quid oblit, bonæ scævæ causa. Et Plautus, Pseud. 4. 7. 39.
 Bene ego ab hoc prædatus ibo, novi, bona scæva est mihi. Ea dicta ab Scæva, id est sinistra, quod quæ sinistra sunt, bona auspicia existimantur. Turneb. 8. 11. & 16. 3. Sed V. & Gronov. ad loc.
 CANINA, æ. f. pro Carne canina. Proverb. Varr. 6. de L. L. 3. Canis caninam non est.
 CANARIUS, a, um. Adj. ut, Canarium fereticium, Quod fiebat pro frugibus deprecandæ scævitiæ causa fideis Caniculæ. Ex Festo. Augu-

Augurio canarium. Plin. lib. 18. cap. 3. Augurio canario agendo dies constituitur, primum frumenta vaginas excant, & antequam in vaginas perveniant.

Lappa canaria. Plin. 24. 19. CANARIA, Herba, & Infula, CANARI. V. supra f. l. CANATICUM, [κανατικόν] Adv. obfoletum apud Nigidium grammaticum. Ex Nonio 1. 190.

CANICRES, ius. m. [κανικρῆς] Genus animalis faciem caninam habens. Plin. lib. 7. cap. 2. tradit in Aëne montibus genus hominum esse canio capite, pro voce latrum edentium, quos vocat κανικρῆδες, nos etiam Canicipites vocare possumus.

CANIFORMIS, e. Prudent. Apoth. v. 195. — quæ caniformem Latrantemque throno cœli proponat Anubem?

CANISTEMUM, i. n. [κανιστέμω] Fificata, ciita viminea. V. CANA. Virg. 1. Æn. 795.

— Cereremque canistris Expediunt. Cic. 6. Att. 1. Lancibus & splendidissimis canistris, non olivulis nos soles pascere.

CERONATA-canistris, Ovid. 2. Met. 713. Pura coronatis portabant sacra canistris.

Cumulata flore canistris. Ovid. 4. Fast. 451. At chorus æqualis, cumulatissimæ flore canistris.

Lata. Ovid. 2. Fast. 650. Pacula. Ovid. 8. Met. 676. Plenis canistris apponere pabula. Virg. 4. Georg. 280.

CANISTER, tri. m. Idem. Sic Salignis canistris fieri debere virgultis, præcipit Palladius mense Novemb. cap. 17. de Oleo faciendo.

CANISTELLUM, i. n. dimin. in Gloss. Cyrilli. Et Symmach. 2. Epist. 81. Amicos canistellis argentis honoravi. adde 7. Epist. 76.

CANISTRATUS, a, um. ut, Puellæ canistratæ. Mantuanus. CANITIES, CANITUDO. In CANUS.

CANIUS, Nom. gent. Ro. Canius Rufus Poeta fuit. Martialis popularis & familiaris, qui natura erat ita hilaris ut semper rideret, de quo idem Martialis. lib. 1. 37. Alius C. Canius Eques Romanus, a Pythio argentario Syraculis in hortorum emptione callide deceptus, de quo Cic. 1. Or. 58.

CANNA, æ. f. [κάννα, δένδρον] V. CALAMUS. Columel. lib. 7. cap. 9. Namque & id fecille maxime per ætatem profuit, & dulces eruisse radicles aquatilis silvæ. tanquam scirpi, juncique & degeneris arundinis, quam vulgus cannam vocat. Arundo cannæ. Ovid. 8. Met. 337.

— & longæ parva sub arundine cannæ. Crassa. Ovid. 6. Fast. 406.

Nil præter falices, crassaque canna fuit. Longa. Ovid. 8. Met. 337.

Palustris. Ovid. de Rem. Amor. 142. Tremulæ cannæ. Ovid. 6. Met. 326.

— Ara vetus habat tremulis circumdata cannis. Ex canna & fistulas compingebant. Ovid. 2. Met. 682.

— dispar septenis fistula cannis. Ude Arguta canna. Sil. 7. 439. Arguta revocans ad rosida pascua canna. Præcoquit Ebofita cannas. Stat. 1. Silv. 6. 15.

Et quas præcoquit Ebofita cannas Largis gratitum cadit rapinis. Haud dubie Cannas intelligit, ex quibus saccharum exprimitur vel coquitur. Et fortasse Cannas pro Saccharo ipso posuit. Sed qui sunt Ebofite illi, hactenus apud neminem inventimus. Populi fortasse fist. Indice. In illa enim regione saccharum potissimum nascitur. Domitius Calderinus Ebofita scribit. Vide an legi possit Ebofita ab Ebuso infula, de qua apud Plinium. [Miror in Gevartii Papin. lect. pæne eadem legi. Nisi quod de Ebuso inf. Hispaniæ cum Ludov. Nonnio exponit, quam hic quondam & sacchari feracem fuisse in Ver. Hisp. fuæ contendit. V. Eund. de Re cib. l. 1. c. 47.]

CANNULA, æ. f. dimin. ut, Parva cannula cannulis temere contexta. Apul. Met. 4. p. 145. Et quoniam perforata canna est instar tibis, etiam ad alios usus cannula adhibetur. ut, Pulvere per cannulas (in vulnus) illato. Marc. Capella lib. 3. sub initium.

CANNEUS, a, um. Adj. [καννεύς] Columel. lib. 12. cap. 50. Conchæ feræ, quibus depletur oleum: opercula, quibus vasa olearia contigentur: spongis majores & minores: urcei quibus oleum progeritur: cannæ tegetes, quibus oliva excipitur.

CANNĒTUM, i. n. [καννῆτὸν] Ubi cannæ consistæ sunt. Palladius 2. 23. Liliata, canneta ponenda sunt.

CANNICIA, arum. f. pl. Locus cannis obitus. Innocent. edit. Gœsii p. 225. Sub se cannicias & res palustres habet.

CANNICIUS, a, um. Adj. Titulus est apud Palladium lib. 1. tit. 13. de Cameris cannicis: de quibus sic ait, Cameris in agrestibus ædificiis, ex ea materia utilius erit formare, quæ facile inveniatur in villa. Itaque aut tabulis faciemus, aut cannis, hoc genere.

CANNÆ, arum. tantum pl. [Κάνναι] Vicus, ad Ausidum fluvium, prope Canusium in Apulia situs, populi Annibale clade ab Annibale accepta clarus, de qua V. Livium lib. 22. & reliquos Romanorum rerum scriptores.

Lybica succense lampade Cannæ. Lucan. lib. 7. 800. Succens vocat, quia omnia corpora Romanorum cæsa apud Cannas secundum Livium (quæ quinquaginta millia fuisse dicuntur) jussit comburi, & sepulture mandari Annibali.

CANNENSIS, e. Adj. Cannenses, Populi Cannas inhabitantes, quos Corinenfibus & Collatinis jungit Plin. lib. 3. cap. 11.

Calamitas Cannensis. Cic. de Clar. Orat. 12. Cannensem curforem, Titinnius pro Piltore dixit. Festus. [Si sana lectio est. V. not. Scallig. & Dacer. Forfan Pro pastore scribendum.

Pugna Cannensis. Propert. lib. 3. 3. 10. Pugna Cannensis, figurate pro Cæde illa & proscriptioe Syllana, quæ urbi Romanæ funestissima fuit & calamitiosissima, propter tot civium necem. Cic. pro Rosc. Amer. 89. Te pugna Cannensis accusatorem sit bonum facit. Nam & Arnobius ita scribit ad hunc locum respiciens: potest quidem proscriptio (quemadmodum Tullius Iudit) pugna dici appellarique Cannensis. Et ita profus locum hunc explicandum arbitror. Nam oratores quoque ex Cannenli caterva, ignobiles vocabant, qui eo tempore multis caussis, & facundioribus interfectis aut mortuis, repente existerent, & ad causas & judicia accederent. Sic Turneb.

[Videtur Cicero ambiguo vocabulo ludere, & Accusatorem bonum Eruicium vocare, non quod Bene in præsentia, ut bonus orator, vel mediocrius saltem in meliorum penuria, accuset, verum quod ex eorum numero fuerit, qui multos in Sullana proscriptioe detulerunt, Accusatorem nobilem eo nomine factum; Cum Delatorem intelligi velit.

CANNÆBIS, is. f. [κάννῆβις] Herba est ex cuius cortice funes intorquentur: & est tam pro Ipsa herba, quam pro Ipso femine. Plin. lib. 19. cap. 9. Deinde utilissima funibus cannabis feritur a Favonio. Quo denfior est, eo tenerior. Semen ejus quum est maturum, ab æquinoctio Autumni distringitur, & sole, aut vento, aut fumo ficcatur. Ipsa cannabis vellitur post vindemiam, ac lubricationibus decorticata purgatur. Torta canabis. Perf. 5. Sat. 146.

CANNABUM, i. n. dixit Palladius, quum inquit, Hoc tempore cannabum feris. [Ita Febr. 5. & Mart. 5. nisi Cannabim legendum. Nam ne Græcum quidem, quod hic adscriptum est, κένναβος, unde aliqui deducere potius, quam a recto Cannabum, usquam comparet, verum κένναβος, vel simpliciter, κένναβος scribitur. Adde hæc verbosum ex Columel. 2. 10. esse descripta, apud q. Cannabis constanter scribitur. Quare & ap. Gell. 17. 3. Cannabæ & stupa scribendum videtur.

CANNABACEUS, & CANNABINUS, a, um. [κάνναβιον] Quod est ex cannabe. ut, Funis cannabinus. Columel. lib. 6. cap. 2. Cannabinique funibus cornua juncivorum ligato. Idem 12. 57.

CANNABIUS, a, um. Idem, apud Gratum Cyneget. 2. 47. At pauper rigui cultos Alabandicus horti Cannabias nutrit silvas, &c. [Ubi igitur Cannabaceus?

CANNABĒTUM, i. n. Locus cannabe confusus. Vet. Inscriptio apud Gruter. f. 896. n. 14. VSQ. AD CANNABETUM HVIC AREAE CEDET.

CANO, cecini, cantum, [κάνω, κέννω] erte. est Voce modulari. Plin. lib. 10. cap. 29. Merula canit æstate, hieme balbutit. Cic. 4. Acad. Quum cornix cecinerit. Victores canere solent galli. Cic. 2. de Divin. 56. Gallina cecinit. Ter. Phorm. 4. 27. pro Malo augurio. Ranæ canere dicuntur. Virg. 1. Georg. 378.

— Et veterem in limo ranæ cecinerit querelam. Tibis canunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 22. Si ex oliva modulante canentes tibis nascerentur, num dubitares quin inesset in oliva tibicinis quadam scientia? Idem q. Verr. 105. Quum in eis conviviis symphonia caneret, maximitique poculis ministraretur, &c. Abfurde canere. Cic. 2. Tusc. 12. Aut si absurde canat is qui se haberi mulicum velit.

Bene. Plin. lib. 3. Epist. 18. Canere emerendi favoris gratia. Quintil. lib. 4. cap. 1. Ad auras canere. Virg. 1. Ecl. 57. V. AURA.

Ad citharam canere laudes alicujus. Quintil. lib. 1. cap. 10. Ad tibiam canere. Cic. 4. Tusc. 31. Ad myrtum canere; proverbiale est, quod in conviviis iti facere cogebantur, qui citharæ & musices ignari essent. V. Erafm. Chil. Ad certos modos canere. Ovid. 3. Fast. 380.

— & ad certos verba canenda modos. Fidis canere. Cic. 1. Tusc. 4. Igitur & Epaminondas, princeps meo judicio Græciæ, fidibus præclare cecinitis dicitur.

Lituo. Cic. 1. de Divin. 30. Quod ab ejus litui, quo canitur, similitudine nomen invenit. Numeros canere in cantu. Cic. 1. de Legib. 11. Quemadmodum Roscius familiaris tuus in senectute numeros in cantu cecinerat. [Non ferri posse hanc lectionem omnes dicunt interpretes. Equidem ex his quæ sequuntur suspicor Lenierat Tullium scripsisse.

Sacra canere, i. e. Hymnos dicere. Virg. 2. Æn. 239. — pueri circum innuptæque puellæ Sacra canunt. Servius.

Inclinata ululantique voce, more Asiatico, canere. i. e. Dicere. Cic. in Orat. 27. Sibi canere dicitur, Qui non ad alienum arbitrium facit quidpiam, sed animo obsequens suo. V. mox Mihi & Musis canere.

Tibis canere. Cic. 2. de Orat. 338. Habet enim multitudo vim quandam talem, ut quemadmodum tibiens sine tibiis canere, sic orator sine multitudine audiente eloquens esse non possit. Voce magna. Tibul. lib. 2. 5. 118.

Ars canendi. Ovid. 14. Met. 337. Rara quidem facie, sed rarior arte canendi. Foro medio scripta canenda. Ovid. 1. de Pont. 7. 30. Et dedimus medio scripta canenda foro. i. e. Poëmata. Celebrare festum canendo. Ovid. 5. Met. 113. Justus eras celebrare dapes, festumque canendo. Imitari aliquem canendo. Virg. 2. Ecl. 31.

— Necum una in silvis imitabere Pana canendo. Movere lapides canendo. Hor. 3. Carm. 11. 2. Movit Amphion lapides canendo. Canere aliquem, aut laudes alicujus, pro Celebrare, & laudare. Virg. 7. Æn. 698.

— Ibant æquati numero, regemque caneabant. Laude canendus. Stat. 8. Theb. 152. Nomen meum canitur. Ovid. 15. Epist. 28. Nomen dicitur poetae, Quum quid versibus describunt. Virg. 1. Æn. 4. Arma virumque cano.

Canuntur hæc apud Homerum. Cic. de Clar. Orat. 71. Nec dubitari debet quin fuerint ante Homerum poetae: quod ex eis carminibus intelligi potest quæ apud illum & in Phæacum & in Procerum epulis canuntur.

Canere super aliquo, i. e. De aliquo. Virg. 4. Georg. 559. Bella canere. Ovid. 2. Trist. 360. — Efflent pugnas qui fera bella canunt.

Carmen. Cic. 2. de Orat. 352. Cecinitissetque id carmen quod in illum scripserat. Carmina. Virg. 9. Ecl. 26. Carmina canere per oppida. Virg. 2. Georg. 176. Dies totum canenda per orbem. i. e. Celebranda. Lucan. ad Pison. 147. Dignum sermone canere. Hor. 2. Serm. 3. 4.

— Nil dignum sermone canas. Dira. Ovid. 10. Met. 300.

Grandia canere elate, jucunda dulciter, & moderata leniter. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Majora. Virg. 4. Ecl. 1. Paulo majora canamus.
 Poemata. Hor. in Arte Poet. 99.
 Prælia. Virg. 6. Ecl. 3.
 Pugnas & viros. Stat. 8. Theb. 551.
 Reges. Virg. 6. Ecl. 3.
 Regum facta. Hor. 1. Serm. 10. 43.
 Sivas. i. e. Buccolicum carmen. Virg. 4. Ecl. 3.
 Aspirare canenti dicuntur Musæ. Virg. 9. Æn. 525.
 Vos, o Calliope, precor aspirate canenti.
 Canere, Prædicere, Divinare. Virg. 8. Æn. 655.
 — auratis voltans argenteus anser.
 Porticibus, Gallos in limine adesse canebat. Servius.
 Canere dii dicuntur, pro Vaticinari. Cic. 3. in Catil. 18. Ut hæc quæ nunc fiunt, canere dii immortales viderentur.
 Acerba. Valer. 3. Argon. 303.
 Ambages. Virg. 6. Æn. 99.
 Horrendas canit ambages. De Sibylla.
 Fata. Virg. 3. Æn. 444.
 Obscura. Hor. 2. Serm. 5. 58.
 Oracula. Lucan. lib. 1.
 Ex ore divino canere. Virg. 3. Æn. 155.
 Atque hæc deinde canit divino ex ore facetosus.
 Prodigium. Virg. 3. Æn. 366.
 Et quia Cano tribuitur vatibus oraculisque, inde, Qui sanctas & venerabiles res atque divinas docendo proponunt, auguriæ veluti verbo, Canere dicuntur, non Dicere. Ita Boethius cum lib. 3. de Conf. Phil. in finem usque disputationem philosophiæ de Deo & ejus bonitate retulisset, quartum his verbis auspiciatur: Hæc cum Philosophia leniter suaviterque cecinisset, &c. Canit fama. Martialis. lib. Spect. Epig. 5.
 Quicquid fama canit, donat arena tibi.
 Cantilenam eandem canere. de Eo dicitur qui molestus est, sæpius eadem rem inculcans. Nihil enim odiosius, quam quod semper idem est. Ter. Phorm. 3. 2. 10. Cantilenam eandem canis. Ubi Donatus, Ita dicit, ut Vetus & vulgata cantio. Familiare est poetis, inquit Erafm. Nuntium, Cantilenam appellare. Sumpsum est autem a cantoribus, qui fingendo diutius eandem occinant cantionem, tædium afferunt auribus. Proinde peristi fubinde variant carminis genus, quo fatietatem devitent. V. Chiliad.
 Cane mihi & Musis. Proverbius, cujus originem docet Cic. de Clar. Orat. 187. Quare tibicen Antigidas dixerit discipulo sane frigenti ad populum, Mihi cane & Musis: ego huic Bruto dicenti, ut solet, apud multitudinem, Mihi cane & populo, mi Brute, dixerim: ut qui audient quod efficiatur, ego etiam cur id efficiatur, intelligam. [Male hoc Proverbius efferunt Sibi canere, quod nec Erafmus dissimulat, Chil. 3. cent. 5. 80. cum potius dicendum sit Doctis & Musis canere. Convenit in eos, qui spernunt judicium vulgi, dum petitoribus placeant. Aliud est Intus canere, de quo infra
 Intus canere. Qui privati commodi impendio studiosi essent, ac Fere quicquid rerum agerent, id omne ad domesticam referrent utilitatem, ii proverbio Intus canere, idem apud Græcos ἰσχυρῶς κληρονομήσει, dicebantur. Cic. 2. Verr. 53. Atque etiam illum Aspensium citharistam, de quo sæpe auditis id, quod est Græcis hominibus in proverbio, quem omnia intus canere dicebant, fuisse, & in intimis suis ædibus posuit, ut etiam illum ipsum artificio suo superafflavit videtur. Facit illis taxavit Cicero Verris rapacitatem, qui intus canentem, in intimis ædibus collocavit, hoc est, plus quam intus decerneret. Idem 2. pro Lege Agrar. 67. Atque hoc carmen hic Tribunus plebis, non vobis, sed sibi intus canit. Nam ostendit Tullius in ea oratione, legem tamen popularis videretur, haud tamen populi, sed decemvirum utilitati repertam. Porro de Aspensio citharædo Aconius Pedianus sic scribit, Quum canent citharistæ, utriusque manus funguntur officio. Dextra plestratur utitur: & hoc est foris canere. Sinistra digitis chordas carpit: & hoc est intus canere. Difficile autem, quod Aspensium citharistam faciebat, ut non uteretur cantu utraque manu, sed omnia, id est universam cantionem, intus & sinistra tantum manu complecteretur. Unde omnes quotquot fures erant, a Græcis Aspensium citharistæ in proverbio dicebantur, quod, ut ille carminis, ita isti furum occultatores erant. Valde hoc proverbium & in eos qui multum intestinis suis commodis consulunt præter honestatem. Hæc ille ad 3. Verr. Verres autem etiam hujus artificis signum, Aspensium positum, cum reliquis omnibus abutlerat.
 Intus canere proprie est Manu sinistra canere, quæ enim sinistra sunt, sæpe interiora dicuntur. V. Interior, in INTRA & SUBURGO.
 Surdis auribus canere. Proverbius. V. Erafm. Liv. 40. 8. Quæ vereror, ne vana surdis auribus cecinerim.
 Bellicum canere. scil. tuba. V. Bellicum, subst. in BELLUM.
 Clasticum canere. Caf. 3. Bell. Civil. 82. Clasticumque apud eum cani, & alterum illi jubet Prætorium tendi. Deductum a Clasticus exercitus, quas quum evocabat tubæ signo Imperator, vel a pugna distrahebat, clasticum canere dicebatur.
 Receptui canere, dicitur dux exercitus, Quum jubet suos milites cessare a persequendo hoste. Liv. 3. 22. Inde signum observare jussit, ut pariter & socii remi inciperent, referrentque pedem, si receptui cecinisset.
 Receptui canere, per translationem, pro Finire, vel Revocare animum alicuius a re aliqua gerenda. Cic. 3. Tusc. 33. Vetat igitur ratio intueri molestias, abstrahit ab acerbis cogitationibus hebetem aciem, &c. a quibus quum cecinit receptui, impellit, &c. Idem 12. Philipp. 8. Quis enim revocante & receptui canente Senatu, properet dimicare?
 Receptus canere dicitur buccina. Ovid. 1. Met. 340.
 — & cecinit iussus inflata receptus.
 Signa canere dicuntur in bello, Quum congregantur milites, & collatis signis depugnant. Liv. 1. 1. Quom instructæ acies conflissent, prius quam signa canerent, &c.
 Cecinit quartæ vigiliæ signum. Liv. 24. 46. Eoque, ubi quartæ vigiliæ signum cecinisset, ad eum locum scalas jussit ferre. V. VIGILIA.
 CANTIO, Ænis. F. [μελωδία] Idem quod Cantus. Plaut. Stich. 5. 5. 19. Lepidam & suavem cantionem aliquam occipio. Al. Cantionem. Apul. 2. Florid. p. 348. Corvus & pithacus nihil aliud quam quod didicerunt, pronunciant. Si convicia docueris; conviciabatur, diebus ac

noctibus perstrepsens maledictis, hoc illi carmen est. hanc putat cantionem. Paternas cantiones haud canere; de eo dicitur, Qui a paternis moribus degenerat. V. Erafm.
 Cantio, pro Incantatione. Cic. de Clar. Orat. 217. Subito totam caenum oblitus est, idque veneficiis & cantionibus Tirimia factum esse dicebat. conf. Apul. 1. Met. p. 106.
 CANTIONCULA, æ. f. [ἀρμόδιος] dimin. a Cantio. Cic. 5. de Fin. 49. Vidit Homerus probari fabulam (Sirenium) non posse, si cantionculis tantus vir (Ulysses) irretitus teneretur.
 CANTOR, Ænis. m. [μελωδία, λυροφωνία] Proprie significat Consonantiam. Ovid. 5. Met. 561.
 Nec tamen ille canor mulcendus natus ad aures.
 Canor res est blanda. Ovid. 2. de Arte Am. 315.
 Res est blanda canor: dicant cantare puellæ.
 Cynci canor. Lucret. lib. 4. 181.
 Parvus ut est cyni melior canor.
 Martius canor æris. Virg. 4. Georg. 71. Idco Martius dicitur quod æriores ad pugnam reddit. i. e. Bellicus.
 CANTORUS, a, um. [λυροφωνός, ἀδύτης, λυροφωνός] Adj. quasi Sonorus. Æs canorum. Virg. 9. Æn. 503.
 At tuba terribilem sonitum procul ære canoro Increpuit.
 Ales canorus. Hor. 2. Carm. 20. 15. Cynnum intelligit.
 Animal canorum. Cic. 2. de Divin. 57. Quum igitur hoc animal tam sit canorum sua sponte, quid in mentem venit Callitheni dicere deos galis signum dedisse cantandi, &c.
 Aves canoræ. Virg. 2. Georg. 328.
 Avia tum resonant avibus virgulta canoro.
 Chelys canora. Sen. in Troad. 321.
 Levi canoram verberans pleetro chelym.
 Fides canora. Virg. 6. Æn. 120. — Orpheus
 Threicia fretus cithara, fidibusque canoris. i. e. Bene sonantibus chordis. Servius.
 Fila lyræ canora. Claud. in proem. 2. de Rapt. Proserp. 14.
 Defuetæ repetit fila canora lyræ.
 Fluvius canorus avium concentu. Plin. lib. 4. cap. 8. Allabitur Peneus, viridis calculo, amœnus circa ripas gramine, canorus avium concertu.
 Latratus canori canum. Columel. lib. 8. de Villatico cane, Vasti latratus, canorique.
 Lyla canora. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 56.
 Modulatus canorus. Sen. Herc. fur. 4. Canoro faxa modulatu trahens.
 Nugæ canoræ. Hor. in Arte Poet. 322.
 Quam versus inopes rerum, nugæque canoræ.
 Orator canorus & volubilis. Cic. de Clar. Orat. 105.
 Sonitus Curetum canori. Virg. 4. Georg. 150.
 Tuba. Ovid. 3. Fast. 849.
 Turba, Tibicines. Ovid. 6. Fast. 671.
 Versus. Hor. 2. Epist. 2. 78.
 Volucres. Ovid. 3. Fast. 17.
 Vox. Ovid. 3. de Arte Am. 311.
 Vox fuavis & canora. Cic. in Brut. 234. Sic intervallis, exclamationibus, voce suavis & canora, admirando irridebat.
 CANORUM, i. n. subst. [πρωτοφωνία] Cic. de Senect. 28. Omnino canorum illud in voce splendescit etiam, nescio quo pacto, in senectute.
 CANORE, Adv. Apul. Doctr. Plat. p. 6. Musice mundus & canore movetur.
 CANAX, æcis. Adj. Hinc CANACITER & compar.
 CANACIUS, Adv. i. e. Sonorius. Apul. 3. Florid. p. 312. Canacius & plenius libro mandare.
 CANTICUS, a, um. Adj. ut, Delinimentis cantica musca occupatur. Macrob. 2. Somn. Scip. 3.
 CANTICUM, i. n. [ὄργανον] proprie significat Elegantem cantum, atque lascivum. Plin. 14. Epist. lib. 2. Plautus tantum ac potius sola cymbala & tympana illis canticis desunt.
 Obscæna cantica. Quintil. lib. 1. cap. 2. Omne convivium obscænis canticis strepit.
 Excipere cantica modis musicis. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Recitationes comædiorum, tragediorum vocabantur Cantica, quod ad modos multos canerentur, ut Donatus proleg. in Terent. monet.
 Ex eo ipsi Actores & Histriones, Cantores, dicti, de quo paulo post. Suet. Neron. cap. 59. Datus Atellanarum histrion in cantico quodam, ἰσχυρῶς πῆρες &c. Idem Galb. cap. 13. Siquidem Atellanis notissimum canticum exorsis, Venit Onesimus a villa &c.
 Cantica proprie Histrionum fuisse, inde patet, quod illorum originem describens Liv. 7. 2. histrionem canticum egisse ostendit.
 CANTICULUS, i. m. dimin. Septimius Afer apud Terentianum, Pineæ brachia cum trepidant,
 Audio canticulum Zephyri. Nonius 7. 112. ex Pomponio: Mirum ni hæc Marsa est, in colubras callet canticulum. [Forfan a recto Canticum n.
 CANTILENA, æ. f. [μελωδή] Cic. 1. de Orat. 105. Gerendus est tibi mos adolescentibus, Crasse, qui non Græci alicuius quotidianam loquacitatem sine usu, neque ex scholis cantilenam requirunt.
 Cantilenæ, sunt Musarum filiz. V. Musis etiam rem sacram facere, &c. in MUSA.
 Cantilenam illam suam cerebro mihi infuturrat Epicharmus. Cic. 1. Att. 16. V. INSURRO.
 Cantilenam eandem canere. In CANO.
 Cantilena, pro jactatione verborum, denuntiatione & rumore. Cic. 11. Fam. 20. Nam de tuo periculo, crede mihi, jactatione verborum & denuntiatione periculi, sperare esse te perimfacto, adolescentem impulsio, posse magna consequi premia: & totam istam cantilenam ex hoc pendere, ut quamplurimum lucrifaciant.
 Libricum cantilenas pro Inepis & nugis (Hieronymus Epist. 53. extr. dixit: ad nutrimum & præfaricum nugatoria cantica respiciens.
 CANTILENOSUS, a, um. Metricus, ad musicam compositus. Sidon. 3. Epist. Poetrum stilo cantilenosæ nuge. & 4. 1. Si quid Lyricus cantilenosum condidit.
 CANTOR, Ænis. m. [ᾄδεις, μουσικός, μελωδός, ψάλτης] Qui cantus exerceat. Hor. 1. Serm. 3. pr.
 Omnibus hoc vitium est cantoribus, &c.
 Cantor formularum, pro Jurisperito. Cic. 1. de Orat. 2. 36. Ita & tibi Jurisconsultus ipse per se nihil, nisi legulesius quidam canus & acutus, &

præco actionum, cantor formularum, anceps syllabarum. V. Cantor formularum, in CAURO.

Cantor, pro Histrione, vel Actore fabulae. Hor. Arte Poet. 155.

— donec cantor vos plaudite dicat. In eandem sententiam & Prudentius antiquus poeta usurpavit, quum scribit,

Ut tragicus cantor ligno tegit ora cavato, Eodem sensu

Grande aliquod cupis per hiatum crimen anhelet. Eodem sensu usurpat Suet. Calig. cap. 54. Aliorum generum artes studiosissime exercebat. Thrax, & auriga, idem cantor & saltator. V. Liv. 7. 2.

CANTRIX, icis f. Quæ cantus exerceat. Plaut. Trin. 2. 1. 23. Cantrices, castellatrices, nuntii, &c. Aves cantrices. Varro 3. de R. R. 5.

CANTUS, us. m. [ἀόυα, ᾄδῃ, μέλοσ, ψαλλῶσ] est inflexio vocis, & pro Cantione cuiuscunque rei dicitur. Martial. lib. 14. 168.

Iste trochus pueris, at mihi cantus erit.

Cantus & numeri. Cic. 5. Tusc. 104.

Cantus & symphonia. Cic. pro Cael. 35.

Modi & cantus. Cic. 1. de Orat. 255.

Nervi atque cantus. Cic. 1. Tusc. 4.

Avium cantus. Hor. 3. Carm. 1. 20.

Buccinarum cantus, & gallorum. Cic. pro Muren. 22. Te gallorum, illam buccinarum cantus exufficit.

Cithara. Hor. 3. Carm. 1. 20.

Galli cantus. Hor. 1. Serm. 1. 10.

Sub galli cantum consulator nbi ostia pulsat.

Muscorum cantus. Cic. 3. de Legib. 20. Idque haud paulo est verius, quam quod Platoni nostro placet, qui muscorum cantibus ait mutatis, mutari civitatum status.

Nervorum. i. e. Fidium. V. Vocum.

Sirenium cantus. Claud. 29. 23.

Symphonia. Cic. 7. Verr. 31.

Tibia cantus. Hor. 3. Carm. 7. 30. conf. Vocum.

Vocis cantus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Vocum quotidianus cantus. Cic. pro Rosc. Amer. 134. Animi & aurium causa tot homines habet, ut quotidianu cantu vocum, & nervorum, & tibiurum, nocturnisque conviviis tota vicinitas perfonet.

Voculae & flexiones in cantu. Cic. 3. de Orat. 96. Quanto molliores sunt, & delicatiores in cantu flexiones, & falsæ voculae, quam certæ & severæ?

Insignis cantu. Valer. 3. Argon. 158.

Æmonii cantus, Magici, ab Æmonice, i. e. Thraciæ mulieribus, quæ his olim artibus insignes erant. Valer. 6. Argon. 448.

Apollinei. Ovid. 11. Met. 156.

Clarus. Valer. 8. Argon. 152.

Dulcior. Cic. 2. de Orat. 34. Qui enim cantus moderata pronuntiatione dulcior inveniri potest?

Feralis. Sil. lib. 5.

Festivi. Claud. 1. in pr. Conf. Stilich. 3.

Conjugii necdum festivos regia canet. Sopierat.

Flebilis. Sen. OEth. 2. Cantu nostra canet tempora flebili.

Fluens, metaphoricò dictum, pro Suavi & dulci. Valer. 3. Argon. 158.

Felices cantus ore dare. Tibul. lib. 3. 4. 40.

Garulus. Plin. lib. 10. cap. 29. Lufciniis diebus ac noctibus continuè x v garrulus sine intermissu cantus.

Insoliti cantus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 329.

Lugubres. Hor. 1. Carm. 24. 2.

Lustrifici, Expiatorii. Valer. 3. Argon. 448.

Atque ita lustrifici cantu vocat, Ite preempti.

Obscurior. Cic. in Orat. 57. Est autem in dicendo etiam quidam cantus obscurior, &c.

Pastoralis. V. paulo post, Modulari aliquem, &c.

Pius. Stat. 5. Silv. 3. 235. Al. Tu cantus stimulare meos.

Raucus cornuum. Virg. 8. Æn. 2.

Siculi cantus apud Juven. 9. Sat. 150. dicuntur Cantus Sirenium, quæ juxta Siciliam habitaverunt, ab Ulyssæ & ejus focis evitatis, idque auribus cæra obduratis.

Supplex. Claud. in Phœnice, 46. — & fuplice cantu

Præstatura novas vires incendia poscit.

Tener. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 244.

Tremulus. Hor. 4. Carm. 13. 5.

Accendere Martem cantu Tubicen dicitur. Virg. 6. Æn. 165.

Arcessere cantus lacrymis. Propert. 4. 1. 73. Sed longe aliam lectionem sequitur Brœkh. q. V.

Celebrare funera cantu. Mela 2. 2.

Circumsonare aliquem cantu. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 268.

Commovere cantu. Virg. 4. Georg. 471.

Concelebrare cantu carmina. Lucrët. lib. 5. 1380.

Dare cantus. Virg. 1. Æn. 402.

Et coetu cinxere polum, cantusque dedere. conf. Felices cantus.

Deliniri cantu. Quintil. lib. 5. cap. 8.

Evehere cantu ad sidera. Sil. lib. 8.

Mantua Musarum domus, atque ad sidera cantu

Evecta Andino. i. e. Virgiliano.

Exercere. Virg. 1. Georg. 403.

Nequiquam feros exerceat noctua cantus.

Flectere. Lucrët. lib. 5. 1405.

Flectuntur cantu atque consistunt sæpe immanes bestia. Cic. pro Arch. 19.

Flere cantu incendia. Stat. 5. Silv. 3. 205.

Fundere cantus gutture. Cic. 1. de Divin. 14.

Haud modicos tremulo fundens & gutture cantus.

Hortator cantus remigem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Imitari aliquid nervis atque cantibus. Cic. de Somn. Scip. 12.

Incitari non quodam vocum, & Phrygiis cantibus. Cic. 1. de Divin. 114.

Levare malum cantu. Hor. Epod. 13. 17.

Minantur raucifono cornua cantu. Lucrët. lib. 2. 619.

Modulari aliquem cantu. Claud. 1. in pr. Conf. Stilich. 182.

Te pastorali modulatur Mænala cantu.

Mollire aliquem cantu, i. e. Placare. Ovid. ad Inanimata transtulit, 11. Met. 15.

Cunctaque tela forent cantu mollita.

Movere cantus. Virg. 10. Æn. 163.

Mulcere cantu æthera. Virg. 7. Æn. 754. i. e. Lenire. corporalia enim

sunt elementa: non enim mulcetur, nisi quod corporale est. Servius. Pelluntur animi vocum gravitate & cunctibus. Cic. 1. de Divin. 80.

Percrepat latus cantu symphonie. Cic. 7. Verr. 31.

Perfonabat vicinitas cantu vocum. Cic. pro Rosc. Amer. 134.

Præbere aures cantibus. Ovid. 5. Met. 314.

Præsonuit tibia solenni cantu. Ovid. 3. Amor. 13. 11.

Promere audaci cantu. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 3.

Resonare lufcos affiduo cantu. Virg. 7. Æn. 12.

Rumpere cantu arbuta. Virg. 3. Georg. 325.

Et cantu quærule rumpent arbuta cicade. i. e. Nimio clamore. Servius.

Rumpunt cantu silentia. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 329.

Solari cantu laborem. Virg. 1. Georg. 293.

Interea longum cantu solata laborem.

Solicitare cantu Cupidinem. Hor. 4. Carm. 13. 5.

Sopire cantus. Claud. 1. in 1. Conf. Stilich. 3.

Stimulare cantus alicujus. est Calcar alicui addere, & excitare ad canendum. Stat. 5. Silv. 3. 235.

Streperè cantu raucò. Virg. 8. Æn. 2.

— raucò streperunt cornua cantu.

Vocat cantu in certamina divos. Virg. 6. Æn. 172.

Cantus, pro Carminibus magicis, sive Incantatione. Ovid. 7. Met. 195. — concussaque lito,

Stantia concutio cantu freta.

Componere cantus. Tibul. lib. 1. 2. 55.

Solvere amores cantibus. Tibul. lib. 1. 2. 62.

Taciti cantus, Secreta incantamenta. Valer. 7. Argon. 488.

CANTILUS, i. m. dimin. Firmic. lib. 3. cap. 12. In quarto loco Mercurius & Saturnus ab horoscopo partiliter constituti, ex invento cantuli, & organi, facient magistros.

CANTO, [ἀόυα, μέλοσ, ψαλλῶσ, μελιζῶσ, μεροδῶσ] Ære. frequent. Ter. Eun. 3. 1. 52. Pampphilam cantatum provocemus.

Pares cantare. Virg. 7. Ecl. 5.

Et cantare pares, & respondere parati. h. c. Qui possent continuum carmen dicere. Servius.

Aves cantantes. Propert. 4. 10. 30.

Cycni. Virg. 9. Ecl. 29.

Vare tuum nomen, &c.

Cantantes sublimè ferent ad sidera cycni.

Puellæ bene cantantes, Sirenes. Ovid. 4. de Pont. 10. 17.

Invicem. Hor. 3. Carm. 28. 9.

Avena sterilis. Lucan. ad Pison. 222.

Avenis fructis. Ovid. 1. Met. 677.

Fidibus cantare alicui. Plaut. Epid. 3. 4. 64.

Conducta veni, ut fidibus cantarem seni.

Pede certo. Tibul. 2. 1. 52.

Ad limen amica. Ovid. 5. Fast. 339.

Obscœna cantare. Ovid. 3. Fast. 6. 75.

Verba rustica cantare. Tibul. 2. 1. 52.

Cantare alicui aliquid, pro Sæpius dicere, admonere, inculare. Ter. Heaut. 2. 1. 19. Qui harum mores cantabat mihi. Et Plaut. Trin. 2. 2. 2.

Hæc dies nocteque tibi canto, ut caveas.

Cantare, cum dativo rei inanimata. Ovid. 6. Fast. 660.

Cantabat fanis, cantabat tibia ludis,

Cantabat mœstis tibia funderibus. Videntur hi dativi per ablativos exponi posse addita præpositione in.

Surdo cantare. Propert. 4. 9. 21.

Cantabant surdo, nudabant pectora cæco.

Vinci cantando. Virg. 3. Ecl. 21.

Signum cantandi dare. Cic. 2. de Divin. 57. Quid in mentem venit Callitheni dicere, deos galls signum dedisse cantandi, quum id vel natura, vel casus efficere potuisset?

Cantare, pro Celebrare, tollere laudibus. Cic. 2. Q. frat. 12. Nam ut scis, jam pridem istum canto Cæsarem. i. e. Summis laudibus celebros.

Amicam cantare. Hor. 1. Serm. 5. 15.

— absentem ut cantat amicam

Multa proluctus vappa nauta, &c.

Amores. Ovid. 15. Epit. 155.

Carmina. Hor. 3. Carm. 1. 2.

Convivia. Hor. 1. Carm. 6. 17.

No: convivia, nos prælia virginum Cantamus vacui.

Laudes alicujus. Ovid. 2. Fast. 658.

Dignus cantari. Virg. 5. Ecl. 54.

Et puer ipse fuit cantari dignus, &c.

Verfu cantari. Lucan. ad Pison. 236.

Tu mihi Mæcenas tereti cantabere verfu.

Cantare, pro Incantare & fascino. Virg. 8. Ecl. 71.

Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis. Ubi Servius;

Cantando, Dum ei incantatur: nam gerundivus modus ab omni verbo similiter proccuratur, unde modo Cantando a passivo ait, quum idem alibi ab activo dixerit: ut 3. Ecl. 25.

Cantando tu illum? Tale est illud in Sallustio, Jug. 62. Quum ipse ad imperandum Tifidium vocatur. i. e. Utei imperaretur.

Cantare etiam precipue dicuntur, Qui in fabulis veriantur. Juven. 4. Sat. 34.

Incipe Calliope, licet hic confidere. non est Cantandum, res vera agitur. Narrate puelle

Pierides. ubi Cantare, Fabulas conferere: Narrare, Res veras exponere, est.

Cantare etiam Recitatores seu Declamatores dicebantur, propter fractum pronuntiationis genus, & histrionales, quos exprimebant, modos. Juven. 10. Sat. 178.

— madidis cantat quæ Softratus alis. Softratus enim ibi declamator est, non poeta, ut Vet. Schol. interpretatur.

CANTARUS, a. um. [ἀόυα, ᾄδῃ] Partic. Stat. 1. Silv. 2. 197.

— Asteris & Vatis totam cantata per urbem.

Amica cantata. Martial. lib. 7. 13.

Aqua cantata. Ovid. 24. Epit. 90.

Carminè cantato cælum densatur. Ovid. 14. Met. 369.

Herbæ. Ovid. 1. Amor. 14. 39. de Incantatione.
 Leges cantatæ imponere lunæ. Propert. lib. 4. 5. 13.
 Toga cantata. Martial. 9. 50.
 Uva. Ovid. 3. Amor. 7. 33. ut Herbæ.
 Canta etiam pro Cantata posuiffe veteres testatur Festus. [Ubi V. Dacer. Forte Supinum exoletum τὸ Cano intelligit.]
CANTATIO, ònis. f. ut, Animum permulcere cantationibus. Apul. 2. Met. p. 125. Plaut. Stich. 5. 19.
 Lepidam & suavem cantationem aliquam occipito cinædicam.
CANTATUS, ùs. m. Alcimus Avitus 5. 157.
 Ranarum fredis textit cantatus iberes.
CANTATOR, òris. m. [μουσουργός, ἀκίδος, ψάλτης] Qui consuevit canere, & crebro cantus exercere. Martial. lib. 13. 77.
 Dulcia defecta modulatur carmina lingua,
 Cantator cyneus funeris ipse fui.
 Cantatorem, sine adjecto, appellat Mauricius de Milit. Rom. ut Turnebus 24. 16. refert, Qui exercitum hortatur, & animat oratione milites ad fortiter dimicandum ante pugnam, velut ad eorum aures canens.
CANTATRIX, icis. f. Adj. ut, Avis cantatrix. Varro 3. de R. R. 5. Choreæ cantatrices. Claud. Bell. Gildon. 448.
 Item ex Incantandi significatione: ut, Ancula cantatrix, l. e. Saga. Apul. 2. Met. p. 123. Anus cantatrices. Idem p. 128.
CANTAMEN, ònis. n. [ἑστῶδῆ] pro Incantatione dicitur. Propert. 4. 4. 51.
 O utinam magicæ nossem cantamina Musæ.
 Nativa cantamina artis magicæ. Apul. 2. Met. p. 114.
CANTABILIS, e. Vulg. Interpr. Pf. 118. 54.
CANTABUNDUS, a, um. ut, Gallus cantabundus. Gell. 9. 13. conf. Petron. cap. 62.
CANTĪTO, [πρεσβύτω] ñre. frequent. a Canto frequent. Ter. Adel. 4. 7. 32. Facturum credo, ut habeas quicum cantites. Cic. de Clar. Orat. 74. Utinam extarent illa carmina, quæ multis feculis ante suam ætatem in epulis esse cantitata a singulis convivis de clarorum virorum laudibus, in Originibus scriptum reliquit Cato. Suet. Neron. cap. 39. Quod Nauplii mala bene canitaret, sua bona male diffiniret.
CANTILLO, ñre. Submisile canere. ut, Clamore ludunt, strepitu cantillanti. Apul. 4. Met. p. 146. Orpheus in solitudine cantillavit. Idem Florid. 3. p. 358.
CANTURIO, ñre. Festus in Dagnades. V. DACNADES.
 Belle canturire. Petron. cap. 64.
CANOBITA, [Κανόβιτης] Nomen gentile ductum a Canobo, & quam Canopum alii, Stephanus de uribus Canobosam vocat, si non fallam exemplaria.
 Litora Canobita. Catull. 64. 58.
CANOBUS, Navis Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipse in Ægyptum perrexit: de quo infra in dictione CANOPUS.
CANON, ònis. m. [κανὼν, κανὼν] Latine Regula dicitur, Cic. 16. Fam. 17. Sed heus tu, qui canon esse meorum scriptorum soles, unde illud tam ἀκρίβος, valetudini fideliter inserviundo? Plin. lib. 34. cap. 8. de Polylecto, Fecit & quem canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege quadam. Budaus interpretatur *Un parangon, un chef d'œuvre*. Canon etiam significat Lorum fcuti in quo brachium immittitur.
 Canon, in re nummaria quod sit, docet Afconius in 4. Verr. 5. Omne genus, inquit, penfitionis in hoc capite positum est, canonis, oblationis, indictionis. Dicit autem Cic. Quando illa frumentum, quod deberet non ad diem dedit? quando id quod opus esse putaret, non ultro pollicita est? quando id quod imperaretur, reculavit? Hodie Canon, quod Domanium dicitur: ut portoria, vectigalia, & bujismodi. Oblatio, quæ Auxilia nunc dicimus: ut octava vini heminatim dividiti, & vicefima ejus quod cuppatim culeatimque venit, reliquarumque mercium quæ a solidariis negotiatoribus venduntur, quos grossarios appellant: quæque a minutariis & venditoribus, qui & propolæ dicuntur, hoc est non via vendentes, sed a negotiatoribus emptitata, pluris postea vendentes. Indictio est quam Taleam vocamus: antiqui collationem vocabant. Cicero etiam Collectam dicit. Græci ἑσπέρως appellant, & σμυδάν. Hodie igitur cociores, id est receptores canonicas, oblationales, indictionales, fscarios, & ararios, aliisque nominibus appellare licet, Latine loquentibus. Hac Bud. ad Pand. p. 114. Episcop. V. & Suiceri Thesaurum in hac dictione extr.
 Certum quoque Modum numerumque frumenti, quo opus esset ad alendam urbem aliquam per annum usum, Canonem, dictum; & ita Canonem urbis Romæ, apud Jctos inveniri, Lipsius Elect. 1. 8. extr. observat. V. Cnd. tit. de Canone frumentario Urbis Romæ.
 Canon etiam videtur dici Demensium diurnum servorum, sive Cibus in unum diem, h. e. Diarium, ut alias appellatur. Salvian. 4. de Gub. Dei. p. 67. Servi si fures sunt, ad forandum forsân egestate coguntur: quia etiam illi stipendia usitata præstantur, consuetudine hæc magis, quam sufficienter satisfaciunt: & ita implent canonem, quod non explet fatietatem.
 Canon Theologis dicitur Verbum Dei, tanquam Norma fidei & morum. Item Decretorum synodaliu capitula. V. Suiceri Thesaur.
 Dicitur etiam Quodvis ecclesiasticæ & philosophicæ præceptum, ideo propositum, ut secundum illud statuat & agatur.
 De usu hujus vocis V. G. Ziegler. diff. de Orig. & Increment. Jur. Canon. p. 1. & 2. Add. Suicer. d. l.
CANONICUS, a, um. Adj. [κανονικός] Regularis dicitur, ut, Ratio mathematicorum canonica. Vitruv. 5. 3. Sed ratio canonica fallit. Plin. 2. 17. Canonici vocantur Musices studiosi, qui primas in judicando partes, Jongeque raras maxime rationi ascribunt. ex Cæl. Rhodig. 5. 11.
 Canonica, a Græcis nuncupata est altera Geometriæ pars, ut Varro prodidit, quæ vocum longitudoines & altitudines mensu distinguit certo: Longior autem mensura rhythmus vocatur, id est modulus, vel numerus, & pedum ordo: Altiior autem, μέτρον, id est cantus modulatus, nam μέτρον, id est mensuraria seu dimensiva, syllabarum excutit mensuram, & canonicæ portio est. Hæc Cæl. Antiq. Lect. l. c. & lib. 15. cap. 14. ex Gell. 16. 19. q. V.
 Ex notione Canonis frumentarii, Canonicum, est, Quod ad annum illam penfitionem pertinet, ut, Indictio canonica, l. 4. Cod. de prox. facr. scrip. Penfitiones canonicæ, l. 2. Cod. de lucr. advocator.
 In Ecclesia Canonici dicuntur Clerici, quod in canone Ecclesiæ, sive ca-

talogo erant adscripti. V. Salmast. de Cæsarie & Cema p. 432. Hinc Concanonicus, de quo f. l.
 Libri sacre scripture canonici Theologis sunt, qui canonem constituunt, h. e. Ægeodorum & credendorum normam: unde & Normales a quibusdam dicuntur.
 Scriptura canonica. Fulgent. contra Arianos p. 72.
 Hæc canonica, cujus meminere Imp. Honorius & Theodof. in l. placet. C. de sacrosanct. ecclies. est Ordinarium munus, quod hæc certam præstationem lege impostum, ad casus solutionem etiam ecclesiæ tenetur. De his omnibus V. Suicer. l. c.
CANONICATUS, appellatur Titulus regularis sacerdotii in ecclesiâ, unde Canonici dicuntur: & differt a Præbenda, quæ redditus habet annuos ex tali titulo. Itaque qui utrumque habet, is Canonicus Præbendarius dicitur, 70. distin. cap. Sanctorum canonum.
CANONICARI, orum. Jctis sunt, qui principis nomine ac mandato canonem exigebant, Leg. 9. Cod. de exact. tribut.
CANONIUM, i. n. Locus est, si Rhodigium credimus, facris viis & canonicæ viventibus destinatus. In navibus etiam, quæ cataphractæ vocantur, & catafomatata habent, id est pavimenta superiora, vel tabulata, ligna quibus tabule incumbunt, canonia nuncupantur, ut ait idem Cæl. lib. 5. cap. 11.
CANONISATIO, ònis. f. Vox barbara, quæ Receptionem in numerum sanctorum exprimit.
CANOPICUS, CANOPITANUS. V. post CANOPUS.
CANOR, CANORUS. V. CANO.
CANOPUS, Deus cultus ab Ægyptiis, cujus originem Suidas & Rufin. lib. 11. Ecclesiasticæ historie commemorant. Ferunt enim Chaldaeos per varias orbis regiones ignem suum circumferre solitos, & cum omnium nationum deis contendere, ut qui deus vicisset, ab omnibus crederetur. Quare quum deus, qui ex ære, auro, argento, ligno, vel alia quavis materia constabat, igne omnino absumeret, Chaldaeorum locis omnibus præstabat. Hæc quum Canopi sacerdos audisset, quiddam contra ignem callidum excogitavit. Solebant in Ægypto fictilia vasa quædam fieri, quæ hydrice vulgo appellantur, minimis quibusdam foraminibus perforata, quibus turbida limpidissima & defecatissima effluit. Harum ille unam cera foraminibus obturatis cepit, variis coloribus undique depictam, aqua repletam, ac ut deum statuit: & excidens veteris simulacri caput, quod Canopi Menelai gubernatoris ferebatur, imponens diligenter simulacro aptavit. Adfuit post hæc Chaldaei: itur in confictum, circa hydrim ignis accenditur, cera dissolvitur quæ foramina erant obturata: diffuente aqua ignis extinctus est. Alibi igitur sacerdotis Canopus deus victor dei Chaldaeorum evasit, & ex eo deus cultus est. V. plura apud Rufinum.
CANOPUS, sive CANOBUS, i. m. [Κανὼν] Parva insula esse mediterranei maris, Nili ostio, quod Canopicum vocant, obvia. Menelai gubernator Canobus ibi forte moriens nomen insule, illa ostio dedit. Hæc Pomponius Mela. Canopi porro his verbis meminit Tacit. 2. Ann. 60. Condidere (inquit) id Spartani ob sepulchrum illic rectorem nave Canobum, quæ tempestate Menelaus Græciam petens, diversum ad mare terramque Libyam delatus. Noti sunt Menelai post Helænam raptam, ad Syrum litas errores, ex Homero. Proinde quum a Canobo dicta sit, ideo B littera scriptum aliquando vocabulum, teste Quintiliano lib. 1. cap. 9. Amyclaus Canopus. Sil. 11. 433. V. ibi Drakenb.
 Famulos Canopus. Juven. 15. Sat. 46.
 — sed luxuria quantum ipse notavi
 Barbara famoso non cedit turba Canopo.
 Pellæi Canopi gens fortunata. Virg. 4. Georg. 287.
 Ex abundantia istius fertillimæ regionis læcivia & voluptatis studia sine modo vigeant: qua de causa Pausanias Theodosii paneg. cap. 133. Mollem Canopum, & Læcivire Canopi oram, Status 3. Silv. 2. 111. dixit.
 Est item Canopus, Sideris nomen, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 22. in descriptione Taprobanae insule.
CANOPICUS, & **CANOBICUS**, a, um. ut, Ostium Nili Canopicum, Plin. 5. 10.
CANOPICUM, i. n. Zeugitanae regionis quæ proprie Africa & Minor Africa Plinio dicitur, oppidum est, eodem auctore lib. 5. cap. 4.
CANOPITANUM, i. n. Oppidum liberum Zeugitanae regionis, sive Africae minoris Plin. lib. 5. cap. 4.
CANOPITANUS, a, um. Adj. Solinus cap. 44. Quod ab Atlante ad usque Canopitanum ostium panditur.
CANTABRA, æ. f. Fluvius in Indum erumpens, cum tribus aliis quos secum trahit fluviis. Plin. lib. 6. cap. 20.
CANTABER, bri. m. [Κανταβρι] Jpl. Cantabri, Populus in Hispania Tarraconensi ad Oceanum, ut docet Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hodie *Piscarm*. Et Plinius lib. 4. cap. 20. finitimi his qui tractum trans Dariam servant. Hi ab Augusto fuerunt subacti, ut docet Strabo lib. 3. Et Suet. in Vita Augusti, cap. 20. & 21. ante Augustum nemo eos subegerat: quod videtur innuere Hor. 2. Carm. 6. 2.
 Cantabrum indoctum juga ferre nostra. conf. Sil. lib. 3. & 5.
 Bellicosus Cantaber. Hor. 2. Carm. 11. 1.
 Stoicus Cantaber. Juven. 15. Sat. 108.
CANTABRICUS, a, um. [Κανταβριος] Adj. ut, Bellum Cantabricum, Hor. 1. Epist. 18. 55.
 Militiam puer, & Cantabrica bella tulisti.
CANTABRICA, æ. f. [Κανταβριος] Herba est ubique nascens, caule juncea pedali, in quo sunt fistulosi oblongi, velut calathi: in his semen perquam minutum. Dicta autem est Cantabrica, quod per Augusti tempora reperta sit a Cantabris in Hispania. Ex Plin. lib. 25. cap. 8.
CANTABRUM, i. Anobius. [vel potius Minucius Felix cap. 29. 7. cujus Octavius olim pro 8vo Anobius adversus gentes venditabat.] Nam & signa ipsa, & cantabra, & vexilla calstrorum quid aliud quam inaurate cruces sunt & ornate? Sed quæ Cantabra sint non ita dictu promptum est: Videtur esse Cantabra, quæ Tertullianus Labara vocavit. Ego, si capitalis ista forte audacia nemini esse videatur, unius literalæ immutatione lubenter Cantabra legerim. Nam ut a Candela, Candelabrum: sic a Conto, Contrabrum diceretur non inepte: amplius tamen pronuntiabimus, & non liquere nobis dicemus: vocabula ita rara difficilia habent explicata. Imo vero legendum affirmabimus, Signa ipsa atque labara: Cantabrum autem est, Apicio 7. 1. & Cælio, Acut. 3. 3. & Chron.

3. 4. Furfur. verba sunt Turnebi 15. 16. [Cajus opinioni codicum confensus repugnat. V. Tertull. Apolog. cap. 16. & ad Nat. lib. 1. cap. 12. extr. Hinc

CANTABRARIJ. 2. cod. Theod. de Collegiat. ubi Signiferis junguntur.

CANTATOR, CANTATRIX, CANTATIO, in CANO.

CANTERIUS, V. CANTHERIUS.

CANTHARIAS, æ. m. Gemme species, quæ scarabeorum effigiem habet: quippe Græci *καθάριας*, vocant scarabæos. Plin. lib. 37. cap. 11.

CANTHARIS, idis: vel CANTHARIDA, æ. [καθάρια] Vermis, vel musca podus viridis, in fumantate ramorum fraxini & olivæ nascens: cujus succus in venas ingreditur, ut venenum interimit: & humano corpori applicitus, vesicas plenas humore facit. Ovid. in Ibin, 308.

Cantharidum succos dante parente bibas. Plin. lib. 29. cap. 4.

In cantharidibus magna quaestio: quoniam ipse venena sunt potæ vesicæ cum cuciatu præcipuo.

Cantharides, pro Venenata potione. Cic. 9. Fam. 21. Caius accusante L. Crafo cantharidas sumptisse dicitur.

CANTHARITES, æ. m. Vini cantharini genus. Plin. lib. 14. cap. 7.

CANTHARIUM, i. n. [καθάρια] Promontorium est in Samo insula, stadiis octoginta a Dracano leanie insula promontorio distans, qui trajectus minimus est freti interjecti. Auct. Strab. lib. 14.

CANTHAROLEPTHROS, i. n. [καθάρια] Locus Thracie exiguus, a Canthari exitio dicitur, quod ibi ex omni animalium genere solus necatur cantharus. V. Plin. 11. 28.

CANTHARUS, i. m. [καθάρια] Poculum, quo usus est Liber pater. Plin. lib. 33. cap. 11. C. Marius post victoriam Cimbricam cantharis potasse. Liberi patris exemplo, traditur. Macrobr. 5. Saturn. cap. 21. Scyphus Herculis poculum est, ita ut Liberi patris cantharus. Parvulus cantharus. Juven. 3. Sat. 205.

Plenis cantharis bibere. Plant. Pers. 2. 40. [Ejus figuram exhibent tabulae anaglyptice, in quibus Orgia Bacchi expressa sunt apud Bellor. unde liquet promiscue vel utrinque, vel ex una duntaxat parte ansitos cantharos fieri solitos. V. Tab. 52. 54. & 56. Admirand. Quo miror magis in dubium rem vocare Cl. Drakenborch. ad Sil. 7. 196.

Cantharus, Aque conceptabulum ludicris formis elaboratum, per quas aqua salit. Paul. in l. Cetera. D. de legat. 1. Sed & automataria, & canthari per quas aqua salunt, poterunt legari: maxime si impositi sint. Alciatus Parerg. lib. 1. cap. 20. Dubium est, quid hoc loco sibi velint canthari: nisi accipias pro vasis aqurum, quibus epistomia, id est (ut vulgo vocamus) spinæ adduntur, unde aqua exit, ideoque Salientes dicitur Latinis auctoribus. [Ornamentum fuit ad Canthari similitudinem effictum, ut apparet ex præf. Aulonii Centoni præmissa.

Marculus, i. e. Malleolus pulchendis foribus adpensus hoc etiam nomine indigitatur. V. Plaut. Men. 1. 2. 64. [Sic quidem in Thef. Lips. unde hæc petita sunt. Sed inspecto Plauti loco apparebit Cantharum vinarium intelligi. V. ad loc. not. Salmast.

Cantharus, Cælestis signum in Aquario, ex tribus constans stellis.

Cantharus Scarabæus ex generationis ratione nomen invenit. Cantharona Græci asinum vocant, id est *καθάρια*: Oron autem semen, & quidem scarabæi proprie. Sic vero prognigi animal tradunt, quod nec tacuit Aristoteles. Ubi cantharus asini retinenda seu ftercora, quæ onidas nuncupant, & orbiculari fere videntur figura, offenditur, insitit: ac pedibus provolvens, interim genitale urinam effundit. unde enascitur vermiculus qui mox fit cantharus. Cæcl. lib. 8. cap. 5.

Cantharus pilulam. subaudi Volvit, vel Exerect. Adagium est in eos qui castigati sapius, nihil proficiunt: sed quod pertinaciter semel arripuerunt, pertinacius fovent. Quod enim est animal ingenitum, nulla profum arte vicieris. Ductum adagium a Pilularum, id est orbicularium ftercorum illa volutatione, quæ est cantharis admodum familiaris. Cæcl. lib. 8. cap. 5.

Cantharus, Nodus sub lingua Apis bovis, quem Ægyptii colebant numinis vice. Plin. lib. 8. cap. 46. De hoc cantharo vide Cæcl. lib. 8. cap. 5.

Cantharus pro Navigio, ut ex Menandro probat Macrobr. 5. Saturn. cap. 21.

Cantharus, Genus piscis. Plin. lib. 32. cap. 11. Columel. lib. 8. cap. 17. extr. Nam & alecula modo capta, & cantharus, exiguisque gobio, &c. Sed alii hic Cammarus exhibent. V. ad Plin. Hard.

Zenodotus ait, Athenis Capoumen fuisse, nomine Cantharum, quem ob impoluras & maleucia capitis affecerint supplicio. Proinde vulgo receptum, ut in versutos ac impoluros diceretur, Cantharo affituro. V. Erasim. Adag. de Cantharo statuario. V. Plin. 34. 8.

Cantharus, i. m. Poeta comicus Atheniensis, cujus feruntur fabule nonnullæ postea a Suida.

CANTHARULUS, i. m. [καθάρια] dimin. i. e. Parvulus cantharus, Bacchi insigne apud Amob. lib. 6. sub fin.

CANTHERIUS, i. m. [καθάρια] Gr. H. St.] Equus castratus. Cantherius hoc dicitur ab Equo, quod maialis a verre, capus a gallo, vertex ab arietate. Est enim Cantherius, Equus qui testiculi amputantur. Festus. Varr. 2. de R. R. cap. 7. Propter quod discrimen maxime institutum ut calcitentur equi. Dempis equi testiculis sunt quoties: & ideo quod femine carent, si cantherii appellati, ut in subis maiales, in gallis galinaceis capi. Cic. 9. Fam. 18. Et apud Sen. Epist. 87. Cantherio vehebatur, & hippoperis quidem impositis, ut secum utilia portaret. Cantherii costas. Vide versum Lucilii in MANTICA. Sic Virgil.

Sæpe oleo tardi costas agitator aselli,
Vilibus ant onerat pomis. H. St.

Cantherius in fossa. Adagium in eum qui lacessit ad pugnam, mox cadit animo, ut cominus congredi non audeat. Ductum adagium a cantheris equis, qui quum defecti testiculi & execta sint illis genitalia, languidiores & degeneres sunt, quod femine careant. Vide Erasim. in Chiliad. & Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 15. V. Liv. 23. 47. & Gronov. ad loc.

Cantherius vel Canterius [καθάρια] Equus iugis in vinea. Columel. lib. 4. cap. 12. Itaque aut veteres (ne novæ radicem agant) arundines binas singulis vitibus applicabimus: aut si regionis conditio permittit, vetera deponemus hastilia, quibus annectuntur lingule transversæ peticie in imam partem ordinis: quod genus iugis, cantherium vocant rustici. Plin. lib. 17. cap. 21. Simplicij iugo conitatur porrecto ordine, quem cantherium appellant. Pedamentum Cato vocat.

Cantherii, Tigra. Vitruv. lib. 5. Et cantherii prominentes ad extremam iugurandationem, supra cantherios templa. Cantherii item dicuntur,

Qui subijci solent a fabricis materiariis, dum moles arborum fecant. Vulgo *Catulos* vocat.

Item Cantherius, ut auctor est Varro, de R. R. 2. 1. Mons est in Sabinis.

CANTHERIOULUS, i. m. dimin. pro Parvo pedamento. Columel. lib. 11. cap. 3. Deinde quom fecerint caulem, humilioribus quasi cantheriis interpositis rigorem stilorum conservato. nam nisi arundines transversas in modum jugate vineæ crebras disposueris, thalli cæparum ventis proferentur.

CANTHERINUS, a, um. Adj. ut, Cantherino ritu somniare. Plaut. Men. 2. 3. 44. Certe hæc mulier cantherino ritu atans somniat. Solent enim equi stantes somniare, auctore Plin. lib. 10. cap. ult.

Hordeum cantherinum. Columel. lib. 2. cap. 9. V. HORDEUM.

Lapathum cantherinum, Latini Runicem appellant. Plin. 20. 21.

CANTHERIATUS, a, um. Adj. Quod cantheris fibunum est. Columel. lib. 5. cap. 4. Deinde quæ pedaminibus admixta singulis jugis incoluntur, eas rustici cantheriatas appellant.

CANTHUS, i. m. [καθάρια] Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio 1. 77. & 4. 1485. ponitur, itemque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periisse: Flaccus autem noster in Æa. Argon. 1. 451. & in 6. plenus.

CANTHUS, i. m. [καθάρια] Ferrum quo rotæ extremitates vincuntur: seu potius Ligneæ illa rotæ exterrum, ex molis partibus curvis compacta. Sane Picardi quamlibet illarum partium vocant *une-gante*, Franci *une-jante*. Ad quod facere videtur illud Hieronymi lib. 3. Reg. cap. 7. Tales autem rotæ erant quales solent in curru fieri: & axes earum, & radii, & canthi, & modiolii, omnia fusilla. Quintil. lib. 1. cap. 6. De virtutibus & vitis erationis, Barbarissimum pluribus modis accipimus. Unum gente: quale fit, si quis Afrum vel Hispanum Latine orationi nomen inferat: ut Ferrum quo rotæ vincuntur, dicitur folet Canthus: quantum eo tanquam recepto utitur Perlius. V. Burm. p. 52. Badius interpretatur in commentariis Perlii Canthum, Rotæ circumferentiam. Perf. 5. Sat. 71.

— quamvis temone sub uno
Vertentem sese frustra sectabere canthum.

Canthos, [καθάρια] oculi vocat Galenus lib. de Usu partium, quos Angulos dicimus: facit autem majorem & minorem canthum.

CANTICUM, CANTILENA, CANTILLO, CANTIO, in CANO.

CANTIOÆBIS, [καθάρια] Urbs Germaniæ Ptolemæo: hodie vulgo *Amberg*.

CANTITO, CANTIUNCULA, CANTURIO, V. CANO.

CANTUM, i. n. [Κάντων ἄκρον Ptol.] Britannia promontorium & ipsa regio Cæsari Bell. Gall. 5. 13. & 14. Cantia, Regio Bedæ. vulgo *Kent*: ubi civitas Cantuaria, vulgo *Canterbury*.

CANTO, CANTOR, CANTUS, V. CANO.

CANUCHA, æ. f. Fluvius est navigabilis, in Gangem influens, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 18.

CANULEIUS, Nom. gent. Rom. Ex qua C. Canulejus Tribunus plebis qui a. U. C. 310. rogationes duas tulit, ut connubia plebis cum patribus essent communia, & ut alter Consul de plebe crearetur. Orationem ejus adversus Consules vide apud Livium lib. 4. pr.

CANUM, i. n. inter simplicia medicamina refertur a Galeno, his verbis, Canum optimum habetur, quod validissimum est. Invenitur enim in metallis, in quibus conflatur, & quibusdam litoribus maris. Vires habet, verum acriter fringentes, & quodammodo causticas. Hæc ille lib. de Simplic. Medicam. [Hoc quid fit nescio.]

CANUS, a, um. [καθάρια, καθάρια] Adj. Coloris nomen quam proxime ex nigro, aut fusco, aut viridi ad album accedentis, frequentius de homine dicitur, qui candent live albent capilli præ senectute. Plaut. Bacch. 5. 1. 15. Cano capite atque alba barba.

Abinthium canum. Ovid. 5. Trist. 13. 21.

Cana prius gelido desint abinthia Ponto.

Amator. Tibul. lib. 1. 8. 29.

Anilitas cana. Catul. 59. 162.

Barba. Martialis. lib. 4. 36.

Cana est barba tibi, nigra est coma.

Capilli. Hor. 2. Carm. 11. 15.

Caput. Ovid. 5. Fast. 67.

Coma. Sen. in Troad. 3.

Crines. Catul. 59.

December. Martialis. lib. 1. 50.

At quum December canus, & bruma impotens.

Favilla. Ovid. 8. Met.

Fides. Virg. 1. Æn. 29.

Cana fides, & Vesta. Ubi Servius, Canam fidem dixit, vel quod in canis hominibus invenitur: vel quod ei albo panno involuta manu sacrificatur: per quod ostenditur, fidem debere esse secretam. Nonius autem, Canam fidem, Veterem & antiquam interpretatur.

Fila cana. Ovid. 15. Met. 372.

Quæque solent canis frondes intexere filis
Agrestes tineæ.

Fluctus. Cic. in Arat. 71.

Nec metuunt canos minitantis murmure fluctus.

Gelu. Virg. 3. Georg. 442. — & horrida cano
Bruma gelu.

Laurea. pro Veteri. Ovid. 3. Fast. 142.

Lupi. Ovid. 7. Met. 550.

Mala. Virg. 2. Ecl. 51.

Ipse ego cana lægam tenera lanugine mala. i. e. Cydonea, Serv.

Mater cana. Martialis. lib. 12. 32.

Et cum sorore cana mater ingenti.

Montes, Albi ex nive. Virg. 1. Georg. 43.

Nix. Hor. 2. Serm. 5. 41.

Plumæ. Ovid. 2. Met. 373. sic vocat Plumam cygni.

Pruina. Virg. 2. Georg. 376.

Frigora nec tantum cana concreta pruina.

Puella cana fiet. i. e. Vetula. Propert. 2. 16. 22.

Pulvis. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 185.

Salicta. Ovid. 5. Met. 590.

Segetes. i. e. Maturæ. Ovid. 10. Met. 655.

Senectus. Ovid. 14. Epist. 109.

Situ cano obductus color. Plin. lib. 12. cap. 25.
 Veritas. Varro Eumenidibus, Et ecce de improvido ad nos accedit cana veritas, Artice philosphie alumina. apud Non. 2. 138.
 Vesta. Virg. *Æn.* 259.
 — & canæ penetralia Vestæ
 Obtestor. i. e. Venerabilis, antiquissimæ. Servius.
 Villi cani arborum. Plin. lib. 12. cap. 21. Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maxime videmus, &c.
 Est & Canus nomen proprium Choraule apud Suet. Galba. cap. 12.
CANI, orum. m. tantum pl. [*καίνια*] Capilli albi in capitibus senum. Cic. de Senect. 62. Non cani, non rugæ repente auctoritatem afferre possunt.
 Honorati cani. Ovid. 8. Met. 9.
 Miseri. Perf. 5. Sat. 64.
 — petite hinc juvenesque fenesque
 Fines animo certum, miserisque viatica canis.
 Rari. Ovid. 8. Met. 167.
 Venerandi piis. Sen. Herc. fur.
CANOSUS, a, um. Idem quod Canus. ut, Mihi eo tempore credita (illa legio) est, quo & me canosum, qui credebatur, cum gratulatione vidit. Vopiscus in Probo cap. 5.
CANUTUS, a, um. Idem. Gloss. Gr. Lat. *πολιός*, canus, canutus. [An Canulus dimin. forma?
CANASTER, tri. m. Canescens. Gloss. Gr. Lat. *μυζοπόλιος*, canaster.
CANEO, ui, [*καίνωμαι*] ère. Canum esse: ut Canent Gramina h. e. Albescunt matutino rore alperfa. Virg. 3. Georg. 325.
 Luciferi primo cum fidere frigida rura
 Carpatum, dum mane novum, dum gramina canent.
 Barba canet gelu. Sil. lib. 1. 205.
 Senectus. Virg. 5. *Æn.* 416.
 — æmula necdum
 Temporibus geminis canebat sparsa senectus.
 Verbo Canere in tertia hæxione usus est Propert. 2. 14. 7.
 Quod si jam canis ætas me caneret annis. Quod retinet etiam ac tuetur cum Scalgiero Broeckhusius. al. Candeat.
CANENS, [*καίνω*] Partic. Valer. 6. Argon. 122.
 Nervus, & expertes canentis laziges ævi.
 Gelu canens. Ovid. 5. Trist. 2. 66.
 Glebaque canenti semper obusta gelu.
 Lilia. Ovid. 12. Met. 411. Al. Candentia, probe.
 Nemora Æthiopum molli canentia lana. Virg. 2. Georg. 120.
 Oliva. Ovid. 6. Met. 81.
 Edere cum bacis factum canentis oliva.
 Pruina. Sil. lib. 3. 33.
 Salicta. Virg. 2. Georg. 13.
 — & glauca canentia fronde salicta. Locum salicum pro Ipsis arboribus posuit. bene autem ait Glauca & canentia: nam salix ab una parte alba est, ab altera viridis. Servius.
 Senecta. Virg. 10. *Æn.* 191.
 Canentem molli pluma duxisse senectam.
CANESCO, [*καίνω*] ère. Canum fieri, & Senescere, ac Desflorescere. Ovid. 9. Met. 421.
 — queritur canescere mitis
 Jàsona Ceres.
 Ætas canescit. Claud. de Bell. Get. 35.
 Totaque sub galcis Mavortia canuit ætas.
 Capillus canescit. Suet. Galb. 8. Capillus repente toto capite canesceret.
 Flos. Plin. lib. 20. cap. 2.
 Herbæ. Ovid. 3. Fast. 880.
 Canuerint herbæ rore recente quater.
 Oratio. Transl. Cic. de Clar. Orat. 8. Quumque ipsa oratio jam nostra canesceret, labereturque suam quandam matritatem, & quali senectutem. Pabula canescunt. Ovid. 2. Met. 212.
 Pabula canescunt, cum frondibus uritur arbor.
 Quercus canescit. Cic. 1. de Legib. 2. Quercus huic loco non deerit, quæ Mariana dicitur: eaque, ut ait Scævola de fratris mei Mario, Canescet fecilis innumerabilibus.
 Tecta canescunt situ. Ovid. 1. Amor. 8. 52.
CANITIES, èi. f. [*καίνωσις*, *πολιός*] Color ipse hominis cani, vel etiam ipsa senectus. Plin. lib. 11. cap. 37. Canities homini tantum & equis. Inguinis ægri canities. Juven. 10. Sat. 208. i. e. Senium libidinolum. Alba. Ovid. 10. Met. 419.
 Arida. Hor. 2. Carm. 11. 8.
 — arida
 Pelletæ lascivos amores
 Canitie, facileque somnum. i. e. Sicca: hoc est aut nihil in se impendente per nimiam parimoniam, ut sunt fenes. aut Arida, Minus juvene calens. Arcron. Aut quia ea ætate succus exhauritur, & pellicarescit, & contrahitur in rugas. Badius.
 Felina. Claud. de Nupt. Honor. 325.
 Hirta. Ovid. 10. Met. 425.
 Impexa. Stat. 3. Theb. 138.
 Canitiem impexam dira tellure volutans.
 Inculta. Virg. 6. *Æn.* 300.
 — cui plurima mento
 Canities inculta jacet.
 Morosa. Hor. 1. Carm. 9. 17.
 Donec virenti canities abest — Morosa. i. e. Senectus.
 Propexa. Stat. 2. Theb. 97.
 Pulcra canities. Suet. Galb. cap. 30. Nam & prolixo nec exili, corpore erat: & specie canitiæque pulcra, opimis cervicibus.
 Reverenda. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 24.
 Severa. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 50.
 Deformare canitiem. Virg. 10. *Æn.* 844.
 Canitiem immundo deformat pulvere.
 Inficere. Ovid. 3. de Arte Am. 163.
 Femina canitiem Germanis inficit herbis. i. e. Capillos canos tingit.
 Ponere. Ovid. 7. Met. 289.
 Canitie posita nigrum rapuere colorem. i. e. Deposita.

CANITUDO, inis. f. [*καίνωσις*] Idem Plaut. Frag. 2. 7. Stultus est ad versus ætatem & capitis canitudinem. Varro Aboriginum, Sed neque velletus cantherius, quam novellus melior, nec canitudini comes virtus. Ex Festo & Nonio.
CANUSINO, i. n. [*Κανύσιον*] Urbs est Apulie maxima, quam præterfuit Aulidus amnis. Plin. lib. 3. cap. 11. quondam a Diomede condita, ut habet Strabo lib. 6. Cui convenit Hor. 1. Sermon. 5. 92. ubi de pane Canusino loquitur.
 Nam Canusi lapidosus, aquæ non ditior urna,
 Qui locus a forti Diomede est conditus olim. Canusi, pro Canusii. In hoc oppido lana laudatissima fiebat, quæ Canusina dicitur, cuius color est rutilus.
 Canusina fuscæ meminit Martial. lib. 14. 127.
 Hæc tibi, turbato Canusina humillima musto,
 Mimus erit: gaude, nam cito fiet anus. [ubi Vestis, non lanæ nomen est, verum ex lana Canusina, unde & Canusinati dicuntur.
CANUSINUS, a, um. [*Κανύσιον*, *Κανύσιος*] Adj. Incola Canusii. Bilingues vocat Canusios Horatius, quod utramque noverit linguam, & Latinam & Græcam. Fuit enim situm Canusium ea parte Italia quæ ab antiquis magna Græcia dicta fuit. Hor. 1. Sermon. 10. 30.
 — patriis intermiscere petita
 Verba foris malis, Canusium more bilinguis. Videtur autem non tam significare voluisse duarum linguarum doctos fuisse filios, quam unius, sed mixta ex duabus, sic ut nec Latinam nec Græcam posses dicere, quod vitio magis, quam laudi ducendum est.
CANUSINATUS, i. m. [*Κανύσιος*] Canusina veste indutus. Martial. 9. 23.
 Ut Canusinatus nostro Syrus afferre fudet. Et Suet. Nerone. 30.
 Mulionibus Canusinatis, armillata & phalerata cum Mazacum turba, atque cursorum. V. **CANUSIUM**.

C A P

CAPANÆ, es. [*Καπάνη*] Currus est sic Theffalis dictus, & virga item in curru eodem nomine. Hinc Capania Minerva, cuius simulacrum vigebatur in gymnasio Cylabare apud Argos, de Steneli filio sic nuncupato, ut auctor est Pausanias. Meminit Cælius Antiqu. Lect. lib. 9. cap. 22.
CAPANEUS, i. m. trium syllabarum, [*Καπανεύς*] Maritus Evadnes, unus e septem ducibus qui Thebas obsederunt, ut auctor est Stat. lib. 3. Theb. superbus atque deorum contemptor. Is a Jove, fulmine percussus in bello Thebano fabulis dicitur, quoniam quum scalis admotis Thebanos muros vellet confendere, jactu lapidum oppressus est. Veget. lib. 4. de Re Milit. cap. 21. Qui scalis (inquit) nituntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, a quo primum scalarum oppugnationis perhibetur inventa: qui tanta vi occisus est a Thebanis, ut extinctus fulmine diceretur. V. Ovid. 4. Trist. 3. 63. & Plin. 35. 11.
CAPANEUS, a, um. Adj. [*Καπανεύς*] ut Capanea pinus, apud Stat. 8. Theb. 661. — Capaneaque pinus
 Jam procul Aoniis volet agnoscenda cæteris.
 Pectora Capanea. Stat. 12. Theb. 764.
CAPANÆUS, a, um. [*Καπανεύς*] aliud Adj. ut Capanea conjux apud Stat. 12. Theb. 545.
 — aulæ ante alias Capanea conjux, &c. Eudæne.
CAPARA, [*Κάπαρα* Ptolemæo] alio nomine **CAPERA**, Hispaniæ Lusitaniæ urbs. Vulgo *Caparea*.
CAPARANIA, æ. f. Virgo fuit quadam Vestalis, quæ incesti damnata, moxque viva defodienda, suspensio supplicium prævenit. Auct. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 12. [Immo Capparonia. V. Comment.
CAPASITÆ, inter Ægyptii præfecturas, quas Nomos vocant, numeratur a Plin. lib. 5. cap. 9. Cabasites ex Mff. Hard. q. V.
CAPAN, V. **CAPPO**.
CAPÉDO, inis. f. Vas erat sacrificiis aptum. Cic. in Parad. 1. 3. Minus ne gratas diis immortalibus capedines, ac fictiles urnulas fuisse, quam flicatas aliorum pateras arbitramur? Capedines Turnebus Advcr. 20. 20. interpretat pocula, Dionysium sequuntur qui lib. 2. urnulas *απέχες* appellat, capedines *καπέχες*. [an *καπέχες* ?
 Est & Spatium, a Capiendo; unde Interapedo.
CAPÉDUNCULA, æ. f. dimin. Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Docebo meliora me didicisse de colendis diis immortalibus jure Pontificio & more majorum, capedunculis quas Numa nobis reliquit.
CAPELLA, dimin. V. **CAPER**.
CAPELLA, æ. f. apud Scriptores sequiorum seculorum vocatur Fanum minus, fve Oratorium templo majori adjunctum. V. Barth. ad Briton. Aremor. p. 522. Hinc
CAPELLANUS, i. m. dictus Qui capellam curabat, & a facris ministrabat. V. Spelman. Gloss. Archæol.
CAPENA, æ. f. [*Καπίνα*, *Τυρρηνική πόλις* Steph. H. St.] Oppidum vicinum Romæ, iuxta fontem Ægeriæ. [vel potius Feroniæ lucum] Hinc **CAPENATES**, [*Καπενάται* Steph.] Italiæ populi, Clusinis vicini, auctore Plin. lib. 3. cap. 5.
CAPENAS, ætis. m. Fluvius qui Capenam præterlabitur. Sil. lib. 13. 85.
CAPENA, a, um. Adj. ut, Luci Capeni. Virg. 7. *Æn.* 697.
 Capena Porta Romæ, a Capena urbe, quam Italus rex edificavit. Hæc etiam porta Appia dicta est, per quam Capuam itur. Juven. 3. Sat. 11. Substitit ad veteres arcus, madidamque Capenam. [Nugæ sunt de Italo rege, forsan ex Serv. ad *Æn.* 7. 697. non intellecto.
 Ad portam Capenam est aqua Mercurio sacra, qua variaz fiebant ablutiones ad expianda peccata, ea etiam lauro spargebantur omnia quæ dominos novos essent habitura. V. Ovid. 5. Fast. 673.
CAPER, [*Κάπερ*] Strab. lib. 12. Fluvius est qui Laodicæam Cariz urbem cum Lyco & Alopo alluit. V. Plin. 5. 29. pr.
 Caper, Pifcis genus, in Acheloo amne nascens, & grunniens more porcorum. Plin. lib. 12. cap. 51. Quem Aprum Latine rectius diceres, id enim Græca vox declarat. V. Hard.
CAPER, pri. m. [*Κάπερ*] Mas caparum castratus. Martial. lib. 3. 25.
 Dum jugulas hircum, factus es ipse caper.
 Caprum, pro Hircio improprie posuit Virg. quum ait 7. Ecl. 7.
 Vir gregis ipse caper.
 Albus caper. Hor. 3. Carm. 8. 6.
 Bicornis. Ovid. 15. Met. 305.
 Libidinofus. Hor. Epod. 10. 25.
 Setigeri. Sil. lib. 3.

- Cæditur caper Baccho.** Virg. 2. Georg. 380.
Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Cæditur.
- Caper etiam dicitur Fœtor alarum,** qui ex fudore ibi collecto inde nascitur, quod illa corporis pars vento spiritique agitari haud queat, ut Aristoteles docet. Catull. 70. 5.
Lædit te quædam mala fabula, qua tibi fertur
Valle sub alarum trux habitare caper. V. Dict. seq.
- De Caprini generis animalibus in nummis** V. Spanheim. de Usu & Præst. Num. dist. 4. p. 199. f. 99.
- CAPRA, æ. f.** [καπρά] a Caprendis virgultis, auctore Nonio. Varro de L. L. 4. p. 25. ed. tert. Steph. Capra, capra: a quo scriptum, Omnicarpæ capræ. Varro 2. de R. R. cap. 3. Stuosif enim de agrifibus fruticibus pascuntur, atque in locis cultis virgulta carpunt: itaque a carpendo capræ nominatae.
- Capræ dictæ,** quod omne virgultum carpant, sive a crepitu crurum, unde & Crepæ eas præci dixerunt. Auctor Festus. Plin. lib. 8. cap. 50. Capræ pariunt & quaternos.
- Sufficere capris arbuta.** Virg. 3. Georg. 300.
Feræ capræ, pro Capreis. Virg. 4. Æn. 152.
Ecce feræ faxi deiecit vertice capræ.
- Olida capra.** Hor. 1. Epist. 5. 29.
Sed nimis arcta premunt olidæ convivia capræ. Intelligitur hoc loco de Fœtore qui sub alis exciatur arte nimis discombentium. Hunc & Caprum, & Hircum appellare consueverunt poætæ. V. dict. præced.
- Capra,** si Suida credimus, facete olim dicta est Meretrix quædam Nantium nomine, quod Thalli eujusdam cauponam facientis bona deglutisset, tanquam germina hædis obijci solita in paktum, quæ Thalos Græci vocant. Meminit Apollodorum in tractatu de Scortis, ex Cæli lib. 8. cap. 8. V. Suid. in *Nævus*.
- Capra,** Signum cælestis, quod & Capella. Columel. lib. 11. cap. 2. x Calend. Januariis Capra occidit mane, tempestatem significat.
- Capra sidus insanum.** Hor. 3. Carm. 7. 6. Hæc dicitur significare, quorum ortus & occasus concitat tempestates, de quibus Virg. 1. Georg. 205. Hædorumque dies servandi. Ubi Servius, Aurigæ signum est haud longe a Septentrione, ejus pedem cum cornu Tauri una stella conjungit. Hic in manu sinistra fert Hædus, in humeris Capram, quæ aluisse dicitur Jovem. Oriuntur cum Scorpio mensis Octobri. Ex Servio in illud Virg. 9. Æn. 668.
- Quantus ab occafu veniens pluvialibus Hædis.
Capram cælestem orientem confpicere. Proverb. est dici solitum de iis, quibus omnia prospere succederent. V. Erasmus. Chilian. 3. 10. 76.
- Est & Capra,** Meteoris igniti nomen; de cujus appellationis ratione sibi non liquere, Seneca Quæst. Nat. 1. i. ait, Quidam hanc tradunt, quod quædam quasi barbula in morem caprarum pendentes habeat. Capram & in Hirsutos fuisse convicium Suet. videtur significare in Calig. cap. 50. V. **CAPPELLA**.
- CAPRAGO, CAPRALIA, CAPRARIUS, CAPRASIA, CAPREA, CAPREOLUS &c.** V. post. dict. seq.
- CAPPELLA, æ. f.** [καπρίδιον] dimin. Columel. lib. 7. cap. 6. Anniculæ vel bimæ capellæ (nam utraque ætas partum edit) submittit hædum non oportet. Virg. 3. Ecl. 96.
Tityre, pascentes a flumine reice capellas.
Fœtus capellæ. Tibull. lib. 1. 1. 31.
Pecus felix capellæ. Virg. 1. Ecl. 75.
Amantes faxa. Ovid. 16. Epist. 55.
Dilente lacte. Virg. 7. Ecl. 3.
Graciles gramen carpere. Ovid. 1. Met. 299.
Hirsuta. Juven. 5. Sat. 155. Dicit ab hirsuta jaculum torquere capella. Ita vulgo quidem editur. Sed sine dubio Hirsuto scribendum, ac deinde cum majuscula initiali Capella. Est enim nomen proprium Campidoctoris, ut planiflime docet verus Scholiastes: A fene, inquit, nastro Capella, campidoctore. Vidit jam Schurzbeifchius, & ante hunc Vvo Villiomarus p. 137. ex quo Fabric. Bibl. Lat. 1. 3. c. 15. ubi Capellus alios 6 memorat. Quibus addendus Statillius Capella, Sabra-tenis Ater, ejus delicatam fuisse Flavianum Domitillam Suetonius docet in Vesp. c. 3. Fuit autem id cognomen ex Stommate tractum, ut apparet ex Ammian. lib. 17. cap. 11. pr.
- Hirta.** Virg. 3. Georg. 287.
Lasciva. Virg. 2. Ecl. 64. In **LASCIVUS**.
Olenia capella. In **OLENIUS**.
Simæ. Virg. 10. Ecl. 7.
Dum tenera attendent firmæ virgulta capellæ.
Urentes culta. Virg. 2. Georg. 196.
— aut urentes culta capellas. Omne enim quod momoderint, urunt, ut ait Servius.
Agere capellas. Virg. 1. Ecl. 12.
— en ipse capellas
Protenus æger ago.
Agitare capellas. Virg. 3. Georg. 287.
Lanigeros agitare greges, hirtalque capellas.
Attendent virgulta tenera. Virg. 10. Ecl. 7.
Carpunt gramen capellæ. Ovid. 1. Met. 299.
Pascere. Virg. 9. Ecl. 23.
Referunt domum ubera diftenta lacte capellæ. Virg. 4. Ecl. 21.
Saturantur froide. Virg. 10. Ecl. 30.
Nec cytho saturantur apes, nec fronde capellæ.
Veniunt injuffe ad mulctra. Hor. Epod. 16. 49.
Capella, Sidus, de quo Plin. lib. 18. cap. 31. **Quinto Idus Septembris Cafari Capella oritur vesperi.** V. Ovid. 5. Fast. 113. & supra **CAPRA**.
Capella, Poeta, de quo Ovid. 4. de Ponto 16. 36.
Martianus Capella est ætatis inclinata scriptor; Nuptias Mercurii & Philologie scripsit. V. paulo supra not. ad Hirsuta Capella.
- CAPPELLIANUS, a, um, ut.** Rutæ folium capellianæ, i. e. Caprariæ, quam capræ fecerunt. Martial. lib. 11. 32. A Capella cultore arcellit Fabric. d. l.
- CAPRAGO, inis. f.** Herba, certa tithymalli species. Apul. de Herb. cap. 108.
- CAPRARIUS, a, um, Adj.** est apud Solin. cap. 6. Locatus est ad caprarios passus a matre.
- CAPRARIUS, i. m.** [καπράριος] Custos, exercitorque caprarum. Varro 2. de R. R. cap. 3. Is enim quum in suburbano haberet agrum jugeram mille, & a caprario quodam qui adduxit capellas ad urbem, denarios sibi in dies singulos dare audisset, &c. Columel. lib. 3. cap. 10.
- CAPRARIA, æ. f.** Insula in mari Thufco, seu Liguftico, capris abundans, quam Græci Ægilon dicunt. Plin. lib. 3. cap. 6. Vulgo *Iola de Capri*.
- CAPRASIA, æ. f.** Insula, propter Italiam, a capris feris dicta, apud Varron. 2. de R. R. 3. V. Rufl. Itin. 1. 439. Eadem est ac præcedens. V. R. litt.
- CAPREA, æ. f.** [καπρία] Dicitur quod quædam capræ similitudinem habeat. funt enim Silvestres capræ. ramosis cornibus, parvis, non deciduis. unde Græci dicti. Martial. lib. 13. 39.
Pendentes summa capream de rupe videbis:
Cafuram spes, decipit illa canes. Quo in loco suspicantur quidam Martiale impropre Capream usurpasse pro Rupicapra. V. Gesterium de Quadrup. p. 327. ed. Tig. Caprearum genera vide apud Plin. lib. 8. cap. 51.
Pascuis intenta caprea. Hor. 4. Carm. 4. 13.
Edules capræ. Hor. 2. Serm. 4. 43. Sed hic potest pro Vite accipi. Sic enim habet carmen,
Vinea submittit capreas non semper edulis. [V. Glareanum in Horat. cui immerito suspecta lectio est. At Schol. Cruquian. aliam *ἀπὸ Φιλοδίου* agnoscit, Aut enim non semper, inquit, submittit, aut non semper edules. Nuga. V. Lamb.
Fugaces. Ovid. 1. Met. 442.
Imbellis. Ovid. 5. Fast. 372.
Lascivæ similem ludere capræ. Hor. 3. Carm. 15. 12.
Sequaces. Virg. 2. Georg. 377. i. e. Persecutrices. Servius.
Capræ prius junguntur lupis: De re dicitur incredibili. Hor. 1. Carm. 33. 7.
Capræa vitis. V. **CAPREOLUS**.
De Capreis infulus V. infra f. l.
- CAPREOLUS, i. m.** [καπριόλος] dimin. Animal silvestre. *Chevreuil sauvage.* Columel. lib. 9. cap. 1. Feræ pecudes, ut capreoli, damæque. Virg. 2. Ecl. 41.
Præterea duo, nec tuta mihi valle reperti
Capreoli, sparitis etiam nunc pellibus albo.
Capreolus, Genus feramentum. Columel. lib. 11. cap. 3. Vere deinde prius quam cœperit commeari, capreolis, quod genus bicornis feramentum est, terra commoveatur.
Capreolus, Dicitur tætonica, *Chevron*. Cæc. 2. Bell. Civil. 10. Duæ primæ trabes in solo æque longæ, distantes inter se pedes 1111 collocantur: inque eis columnellæ pedum in altitudinem v designantur, quæ inter se capreolis molli fastigio conjungunt.
Capreoli vitium, veluti Cincinni. Varro 1. de R. R. cap. 31. Ex altera parte caprea dicta, quod parit capreolum. Is est coliculus viteus intortus, ut cincinnati. is enim vitis ut tenet, serpit ad locum capiundum, ex quo a capiendo capreolus dicitur. Festus, Capreoli, vitium Cincinnati intorti, quia ad locum capiundum tendunt, appellati.
Capreolus, est etiam Exterior auriculæ humanæ ambitus, ut interior Scaphe.
- CAPRELATIM, Adv.** quod Elmenhorstius Implicate interpretatur. Apul. Met. 11. p. 268. In modum rotæ tortuosus, caprelatimque condensis apicibus: i. e. Litteris vario & inconstituto ductu in se implicatis.
- CAPREIDA, æ. f.** Planta. Cato cap. 122. Capreidam vel juniperum contundit in pila.
- CAPRIGENUS, a, um.** [καπριγενής] Adj. Quod ex caprarum [Caprearum malim,] genere est. Plaut. Epid. 1. 1. 16.
Caprigenum hominem non placet mihi, neque pantherinum genus.
- CAPRILE, is. n.** [καπρίλιον] Locus ubi capræ fervantur. Plin. lib. 28. cap. 10. Atque in totum difficiliter se recolligentes a serpentinum ictu, in capribus optime convalescunt. Columel. lib. 7. cap. 6. & Varr. 2. 3.
- CAPRILIA, appellatur Ager** qui vulgo Ad capras paludes dici solet. Festus.
- CAPRINUS, a, um.** [καπρινός] Adj. ut, Caprinus grex. Liv. 22. 10. Et Varro lib. 2. de R. R. cap. 10.
Lana caprina. Hor. 1. Epist. 18. 15. Alter rixatur de lana sæpe caprina.
Proverbium, vide Erasmus.
Pellis caprina. Cic. 1. de Nat. Deor. 83.
- CAPRINA, æ. f.** Caro. Vopisc. Probo cap. 4.
- CAPRIPES, ædis.** Qui pedes caprinos habet. Propert. lib. 3. 16. 34.
Capripedes calamo Panes hiantæ canent.
Satyri capripedes. Lucret. lib. 4. 584.
- CAPRISIO, ære.** Accius in Fab. Ætop. 29.
Sta procul, hædus ait, capriilas gutture falso.
- CAPRUGINEUS & CAPRUGNUS, a, um, ut.** Lumbi capruginei, ex Macrob. Salmat. ad Solin. p. 323.
- CAPRELLATA, Possessio** ejusdem nomen, cujus meminit Modestinus in l. Aurelio. D. de liberat. legat. ubi tamen Alciatus Cum prolatis mendose legit, teste A. August. lib. 3. Emendat. cap. 9. quem vide.
- CAPERO, [καπρία]** ære, ut, Capereæ frontem, h. e. Frontem rugis contrahere, & asperitatem vultus ostendere: quod a Crispis caprorum frontibus, auctore Varrone, lib. 6. de L. L. 6. vel a Cornuum caprinorum similitudine, ut placet Festo, tractum est.
Ufus est in passiva significatione Plaut. Epid. 5. 1. 3.
Quid illuc est, quod illi caperat frons severitudo? V. Non. 1. 27.
- CAPERATUS, a, um.** Apul. Met. 9. p. 224. Infuavis & odiosi mariti caperatum supercilium perhorrescit. conf. Non. d. l.
- CAPRESSO, V. CAPIO.**
- CAPRUS, i. m.** Sinus in Arabia, quem accolunt Gaulepes & Chateni, ut refert Plin. lib. 6. cap. 28.
- CAPHARUS, ei. m.** trifyll. [καπαρός] Eubœæ mons altissimus versus Hellepontum: apud quem plurimum Græcorum classis afflicta est propter Palamedis necem. Unde & Caphareum mare dictum est. Nauplius enim Palamedis pater, dolens filium suum factione Ulyllis interemptum, quum videret Græcos tempestate laborare, montem Caphareum ascendit, & elata facula signum dedit vicini portus. Qua re decepti Græci, inter asperimos scopulos naufragium pertulerunt. Hæc Servius in illud 11. Æn. 260.
— Cui triste Minervæ
Sidus, & Euboicæ cautes, ultorque Caphareus. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

Fallax Caphareus. Sen. Agam. 566.
 Ubi *faxa*, rapidis clauva vorticibus, tegit Fallax Caplareus.
 Impertuus Caphareus. Ovid. 14. Met. 481. Impertuum: utem vocat
 apposite, quasi Non bonum portum, quod ad illius radices Græcorum
 clausis maximum fecerit naufragium.
 De Caphareo promontorio vide & Pomponium Mel um lib. 2. cap. 7.
CAPHAREUS, a, um. [καφαρεος] Adj. ut, Saxa Capharea. Propert.
 lib. 3. 6. 39.
 Saxa triumphales fregere Capharea puppes,
 Naufraga quum vasto Græcia tracta falo est.
CAPHARNAUM, sive potius **CAPERNAUM**, [καπερναυμ] Totius Ga-
 lilee metropolis fuit, multis Christi seruatoris miraculis nobilitata.
CAPHRIS, Inter desertas infulas, quæ inter Chersonesum & Samothra-
 cem sunt, numeratur a Plin. lib. 4. cap. 12.
CAPHISTRUM, V. **CAPISTERIUM**.
CAPHURA, æ. f. [καφουρα] Actio & Actuario India arbor est tante ma-
 gnitudinis, ut sub lingulis hominum centurie possint quiescere. Nascitur
 in montibus mari vicinis, materie levi, & ferulacea: gummicæ exudat
 ejusdem nominis, quod a recentioribus unguentis admiscetur: cujus
 longe maximus est proventus, quum calum ulgetris coruscet. Officinæ
Campboram appellant.
CAPIDULUM, i. n. Genus vestimenti quo caput tegebatur. Festus lib. 3.
CAPILLUS, i. m. [καπιλλος, οδον, καπιλλος] quasi Capitis pilus: quam-
 vis & pro Omni pilo ponatur. Plin. lib. 7. cap. 2. Ollibus humanorum
 caput bibere, cutibique cum capillo pro mantilibus ante pectora uti.
 Sueton. in principio Neronis. Atque in fidem majestatis adeo permul-
 sisse malas, ut e nigro rutilum æriæ affimilem capillum redderet.
 Ubi Ber. Capillum, id est Barbam. Namque & Pilo dicitur Capillum
 testis est Gellius, quum ait, Si ovium lacte hodi, aut caprarum agni
 alantur, constat ferme in his lanam duriores, in illis capillum gigni
 teneriorem. H. St. Locus est lib. 12. cap. 1.
 Capillum, neutro positum genere Plaut. Molt. 1. 3. 97. teste Nonio. Vide
 capillum fatin' compositum sit commode. At hodie editur, Capillus
 satis compositus'it.
 Capillus, pro Cæsarie. Cic. pro Rosc. Amer. 135. Composito ac deli-
 bato capillo passim per forum voluit.
 Capillus, pro Barba. Cic. 2. Off. 25. Qui cultros metuens tonforios; candente
 carbone sibi adrebat capillum. V. quæ paulo ante Henr. Steph. dedit.
 Albescens capillus. Hor. 3. Carm. 14. 25.
 Lenit albescens animos capillus.
 Asperi. Hor. Epod. 5. 27.
 Cani capilli. Ovid. 2. de Arte Am. 117. & 1. Met. 266.
 Cæruleo capillo Agathyrsi. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Compti. Cic. in Pison. 25. Erant illi compti capilli, & madentes cin-
 cinorum finibria, &c.
 Coronati, Corona victi. Ovid. 21. Epist. 161.
 Demissi. Ovid. 10. Epist. 137. i. e. Non collecti in nodum.
 Erecti. Juven. 11. Sat. 149.
 Exigui. Martial. lib. 12. 84.
 Flavi. Ovid. 12. Epist. 11.
 Flexi capilli crimen punire. Juven. 6. Sat. 492. de Cura capilli mulierum.
 Hirsuti. Ovid. 9. Epist. 63. Hercules scil.
 Horrens capillus. Plin. lib. 7. Epist. 27. ad Suram; Mox apparebat idon-
 lon, fenex macie & squalore confectus, promissa barba, horrenti cap-
 illo. Quem incomptum, & asperum, ac impexum dicit Cicero.
 Horridus. Cic. pro Sext. 19.
 Humens, Madidus. Ovid. 11. Met. 691.
 Impulsos capillos aura dat retro. Ovid. 1. Met. 529. al. Impexos.
 Incompti. Ovid. 9. Met. 788.
 Incincti philyra. Ovid. 5. Fast. 336.
 Inculti. Ovid. 9. Epist. 125.
 Non venit incultis caprarum more capillus.
 Inenodibiles capillus diutina incuria. Apul. Apol. p. 276.
 Inflati. Ovid. 3. de Arte Am. 145.
 Huic decet inflatos laxè jacuisse capillos. subaudi, A ventis.
 Inflexus leviter capillus. Suet. August. 79.
 Inornati collo pendunt. Ovid. 1. Met. 497.
 Intonsi. Hor. Epod. 15. 9.
 Intonsis capillis caput juvenile. Ovid. 1. Met. 564.
 Intorti. V. **INTORQUEO**.
 Longi. V. paulo post, Ponere capillos.
 Madidi. Ovid. 5. Met. 53.
 Molles. Hor. de Arte Poet. 33.
 — & molles imitabitur ære capillos.
 Neglecti. Ovid. 2. Met. 413.
 Virta coercerat neglectos alba capillos.
 Nigri. Hor. 1. Epist. 7. 26.
 Nientes malobæstro. Hor. 2. Carm. 7. 7. i. e. unguentati.
 Nitidi capilli decent aliquem. Hor. 1. Epist. 14. 32.
 Olorati. Hor. 3. Carm. 20. 14.
 Passus capillus. Ter. Phorm. 1. 2. 55.
 Capillus passus, nudus pes, ipsa horrida.
 Promissus. Liv. lib. 4. Decad. 5. & Cæf. 5. Bell. Gall. 14.
 Pulli. Ovid. 2. Amor. 4. 41.
 Purpureus Nisi. Virg. 1. Georg. 405.
 Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.
 Rari capilli & cedentes. Plin. 3. Epist. 6.
 Rigidi. Ovid. 10. Met. 425. Vertice canities rigidis stetit hirta capillis.
 Rudibus dare legem capillis. Sen. Hippol. 3. i. e. Incultos & sparfos
 capillos comere & concinnare.
 Rutili Phaëtonis. Ovid. 2. Met. 319.
 At Phaëton rutilos flamma populante capillos,
 Volvitur in præceps.
 Similes auro. Ovid. 15. Met. 316. i. e. Flavi.
 Similes electro. i. e. Flavi. Ovid. 15. Met. 316.
 Sparfi per colla. Ovid. 3. Met. 169.
 — sparfos per colla capillos
 Colligit in nodum.
 Sparfi rore, Conspersi. Ovid. 11. Met. 57.
 Sufflavus. In **SUFFLAVUS**.

Udi. Ovid. 5. Met. 440.
 — udis veniens Aurora capillis. Alii legunt Rutils.
 Virides capillos siccant natæ Doridos. Ovid. 2. Met. 12.
 Vittati. Ovid. 1. Amor. 7. 17. i. e. Vita tecti.
 Agitata aura capillos intonso. Hor. Epod. 15. 9.
 Comere capillos. Ovid. 2. Amor. 8. 1. ad Cypasium ancillam Corinna
 loquens.
 Comantur. Ovid. 1. Met. 498.
 Confindere capillo mulierem. Ter. Eun. 4. 3. 4.
 Coronare. Hor. 2. Carm. 7. 7.
 Disjicere capillos. i. e. Turbare. Ovid. 11. Met. 386.
 Disponere. Juvenal. 6. Sat. 489.
 Ducere capillis aliquem. Tibull. 1. 6. 71.
 Germinare capillum. V. Germino, in **GERMEN**.
 Gerere capillos vertice. Martial. lib. 12. 7.
 Inmilli per humerum utrumque. Ovid. 6. Met. 168.
 Involvere in capillum. Ter. Eun. 5. 2. 21.
 Lacerare. Ovid. 14. Met. 420.
 Lacerati capilli. Juven. 6. Sat. 489.
 Lanare. Ovid. 9. Met. 454.
 Medicare. Ovid. 1. Amor. 14. 1. i. e. Inficere seu tingere.
 Olet Arabo rore capillus. Ovid. 15. Epist. 76.
 Orandis operosa capillus. Ovid. 2. Amor. 7. 23. de ancilla Corinna.
 Pectere capillos matutinos, i. e. Matutino tempore. poeticum est. Ovid.
 1. de Arte Am. 367.
 Pexi capilli propter convivium tantum. Juven. 11. Sat. 150.
 Pendent capilli. Ovid. 2. Amor. 4. 41.
 Petere unguibus. Ovid. 2. Amor. 7. 7.
 Ponere. Martial. lib. 12. 18.
 — rogatque longos
 Lævis ponere villicus capillos.
 Postos capillos sine lege vitæ coercebat. Ovid. 1. Met. 477.
 Præcincti flore. Ovid. 4. Epist. 71.
 Refecere. Ovid. 11. Met. 183.
 Resoluta capillos. Ovid. 2. Amor. 14. 39.
 Ipsa perit, ferturque rogo resoluta capillos. pro Resolutis capillis.
 Rigent metu. Ovid. 1. Fast. 97.
 Rumpere, Scindere. Ovid. 10. Met. 743.
 Sciffi. Ovid. 4. Met. 545.
 Deplanxere domum sciffis cum veste capillis.
 Secti. Ovid. 3. Met. 506.
 Siccare. Ovid. 2. Met. 12.
 Spargere humerum capillis. Hor. 3. Carm. 20. 14.
 — & leni recreare vento
 Sparfum odoratis humerum capillis.
 Turbare. Ovid. 3. Amor. 2. 75.
 Vincire vitæ. Sen. Med. 10.
 Ungere. Hor. 1. Carm. 29. 8.
 Capillorum animalia, Pediculi. Plin. lib. 35. cap. 15.
 Capillorum deluvium vel profuvium, appellant medici Latini eum mor-
 bum qui a Græcis Alopecia dicitur, quod eo vulpes fere quotannis labo-
 rare soleant.
CAPILLUS Veneris, [καπιλλος] Herba sic dicta, quod delapsos post
 alopecia capillos recreat, sive quod capillorum fluores coerceat. Plin.
 Adiantum, Polytrichon & Callitrichon appellat. V. f. l.
CAPILLULUS, i. m. dimin. Lyricum, quod vulgo Corn. Gallo tributum
 fuit:
 Pande, puella, pande capillulos
 Flavos, lucentes ut aurum nitidum, &c.
CAPILLACEUS, a, um. [καπιλλος] Plin. lib. 12. cap. 25. Balsamum
 tenui & capillacea coma, quod vocant cutherifston.
CAPILLO, [καπιλλος] ære. Plin. lib. 37. cap. 11. de gemmis, quæ a mem-
 bris hominum cognominantur: Polytrix, inquit, in viridi capillatur,
 h. e. Capillos habere videtur. Hinc
CAPILLATUS, a, um. Adj. ex Partic. [καπιλλος] Qui crines longiores
 habet. Cic. de Lege Agr. 58. Non minus bene nummatus, quam bene
 capillatus. conf. **CAPILLAMENTUM**.
 Compar. Cic. de Lege Agr. 13. Corpore inculto & horrido, capillatio,
 quam ante, barbaque majori.
 Capillati, absolute, sunt Pueri nobiles, quibus coma alitur, apud Mar-
 tial. 3. 57. & 10. 62.
 Capillati, Populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 3. cap. 20. Capillato-
 rum plura genera ad confinium Ligustici maris.
 Dicitur & de aliis rebus: ut, Radices capillate. Plin. 19. 6.
 Capillata folia sunt pino & cedro. Plin. lib. 16. cap. 24.
CAPILLATIO, ònis. f. Paulinus Nolan. Epist. 23. n. 23. Honori fuit
 capillatio.
 Item, Morbus vesicæ proprius, ut, Scabies, capillatio, debilitas. Cæf.
 Aurel. Tard. 5. 4. V. **CAPILLITUM**.
CAPILLATURA, æ. f. Crinium plexus, ut, Manente capillatura. Cæf.
 Aurel. Acut. 2. 9.
 Prærafa capillatura. Idem 1. 11. conf. Tard. 1. 1. 35. & 2. 1. 36.
 Structores capillatura. Tertull. de Cult. Fem. cap. 7.
CAPILLAGO, ònis. f. Capillus, ut, Pro cerebri ubertate vel affluit cap-
 illago, vel deficit. Tertull. de Anima cap. 51.
CAPILLAMENTUM, i. n. [καπιλλος] Ipsi capilli. Plin. lib. 21. cap. 6.
 Herba croci est folio angusto, pene in capillamenti modum.
 Capillamentum, quod vulgus *peruquam* vocat. Sueton. in Calig. cap. 11.
 Naturam tamen levam atque probrofam ne tunc quidem inhibere poterat,
 quin & animadverfionibus, pœnitæque ad supplicium datorum
 cupidissime interesset, & ganeas atque adulteria capillamento celatus
 & veste longa noctibus obiret. Galericulum alias Latini dicunt, Græce
 φερικον, vel πιδιδον appellatur.
 Alii Capillamentum vocant non Quamcumque appositam comam, sed
 Prolixiorem, longiorem, similemque prope femineæ. Nam capillus
 est Coma paulo longior, ut quum etiam virilis promittitur. Juven. 5. Sat. 30.
 Ille capillato diffusum confule potat. Vestem igitur longam gef-
 fisse Caligulam censent, ut stolam mulier soler ad pedes demissam, ne
 agnosceretur, & capillamentum sumptibus virili coma longius, simile-
 que muliebri, aut Maurorum & Hispanorum promissis crinibus. Ceterum

ram Petronius ostendit Capillamentum esse Addititiam comam in viris, ut Corymbion in feminis. Nam sic de raso scribit, cap. 110. Sevocatique me non minus decore exornavit capillamento. Turnebus. Vide CORYMBIUM. H. St.

Radicum capillamenta. Plin. lib. 16. cap. 2.

Seminum. Columel. lib. 4. cap. 11.

Setarum Plin. lib. 11. cap. 37.

Capillamentum in crystallo, rimae simile, pro eo quod gemmarum Feilituram vocant, accepit Plin. lib. 37. cap. 2. teste Budaeo.

CAPILLITIMUM, i. n. [καπίτιον] Idem quod Capillamentum. Sic enim a Capillo, & Capillitium dicitur, ut a Famulo, Famulitium; a Satellite, Satellitium.

Capillitium flavum. Apuleius 2. Miles. p. 115.

Capillitium, Affectio quaedam est medicae rei peritis, videlicet quum exiguae carunculae, ac veluti capillamenta, & praecipue candida, exeunt cum urina crassa. Quidam vero, ut narrat Caelius Rhodig. corpuscula ejusmodi per urinam tanta longitudo reddidit, ut nonnulla ad cubiti dimidium extenderentur. Quod quam ob causam illi sic acciderit, vide apud eundem lib. 18. cap. 13. V. CAPILLATURA & TRI-CHIASIS.

CAPILLARE, is. n. [καπίλλιον] Reticulum muliebre, quo capillos involvunt. Martial. lib. 3. 40.

Et Cosmianis ipse fufus ampullis,
Non erubescit murice aureo nobis
Dividere mœchæ pauperis capillare. Verius Cael. Rhodig. lib. 18. cap. 10. accipi putat pro Unguento ad capillos excoigato.

CAPILLARIS, e. Adj. ut, Arbor capillaris, in qua tonsum capillum adolefcentibus suspendebant, quando deponebant comam, deo eam facientes. Eadem & Capillata dicebatur. Erat & in urbe Roma arbor antiquissima, quam supra trecentos & septuaginta annos durasse comperit, quae Capillata appellabatur: quod virginum Vestalium capillos ad eam deferre mos erat. Ex Festo. Meminit & Plin. lib. 16. cap. 44. Ubi V. Harduin.

Herba capillaris, Apul. de Herb. cap. 47.

CAPILLOSUS, a. um. ut, Sedimen capillosum. Cael. Aurel. 5. 4. Chron.

CAPIO, cepi, vel cum diphth. cepi, captum, [καπίω, αἶψα, ἀπίσσω, ἀπείσσω, ἀπείσσω] etc. Nota significationis est. Ter. Eun. 3. 5. 47. Cape hoc flabellum. [Cepi non legi.]

Ab hamis capiuntur pisces. Ovid. 1. de Arte Am. 765.

Hic jaculo pisces, illic capiuntur ab hamis. Capiuntur hamis, hic esset Instrumentum capiendi, sed hoc loco Capientem significat. Sic recte dixeris Capiuntur ab hominibus.

Capere e. Ter. Heaut. 3. 3. 47. Dicam hanc esse captam e Caria.

Capere ex, aliter acceptum. Ter. Phorm. 1. 3. 15. Tu conjicito cetera, Quid ego ex hac inopia nunc capiam, & quid tu ex ista copia.

Ex aestu, frigore, novitate cibi, labe corporis capi. Lucret. lib. 5. 927.

Capere sacra manu. Virg. 2. Æn. 17. addidit Manu, ad majorem expressionem.

Capere in manum. Plaut. Aul. 1. 1. 9.

Nihil interest inter has significationes, Capio hostem, Capio generum, Capio factum. Duae autem proprietates in hoc verbo notandæ sunt, Una quod habet reciprocum quandam usum, ut idem sit, Cepi voluptatem, & Cepit me voluptas. Cic. Magnam cepi ex literis tuis voluptatem. Quintil. in Apibus patris, Nec me tanta capebat voluptas, quod fluentia ceris mella condenderem. Plin. Epist. lib. 8. Capio aliquam voluptatem, quod ulla voluptate non capiar. Cepi somnum, Captus sum somno, vix dicitur, sed dici possit, ut Oppressus: qui enim opprimitur somno, captus somno. Cepi delectationem: vix unquam, Delectatio cepit me: sed in passivo potius, Captus sum delectatione. Et item in ceteris quae ad delectationem pertinent, Captus sum amoenitate loci, dulcedine vocis, specie mulieris, amore pecuniarum, spe honorum, magnitudine sublimitateque materiae. Ita enim omnia delectant, ideoque subintelligi solet delectatio: quale ipsum illud M. Tullii 3. Off. 15. Quod infit in his aliquid probi, quod capiat ignarus, id est delectat. Ergo probitati inest delectatio: ut fit ita exponendum, Cujus probi delectatio capiat ignarus, five ignari capiuntur delectatione. Habet, (inquit Terentius Andr. 1. 1. 55.) captus est subintelligit Amorem, five Pulchritudine feminae, id est delectatione. Valla lib. 6.

Capi ac deliniri re aliqua. Cic. pro Cluent. 13. Animum adolefcentis nondum consilio ac ratione firmatum pellexit his omnibus rebus, quibus illa aetas capi ac deliniri potest.

Falli, capi. Cic. 4. Acad. 66. Sapientis autem hanc censet Arcefilas vim esse maximam, Zenoni assentientes, cavere ne capiatur, ne fallatur videre. Capi dicuntur virgines Vestales, Flamines Diales, Pontifices, Augures, quum Sacerdotes creantur. Capi autem virgo propterea dici videtur, quia Pontificis maximi manu prehensa, ab eo parente, in cuius potestate est, veluti bello capta, abducitur. Hæc Gell. lib. 1. cap. 12. V. omnino totum loc.

Inter Capere & Accipere. Capere enim, inquit Ulpian. l. 71. D. de verb. signif. cum affectu accipitur: Accipere vero, & si quis non accipit ut habeat. Ideoque non videtur quis capere quod erat restitutus, sicut pervenisse proprie illud dicitur quod est remansurum.

Capere postum esse rem. i. e. Eius rei capax fum. Paul. in l. si fidei mese. D. de legat. 3. Si fidei mese committatur, ut quod mihi relictum fuerit supra quam capere possum, alii restitutum: posse me id capere conat. Capi aliquo, i. e. Amore alicujus capi. Ovid. 4. Epist. 64.

Affentatione capi. Cic. de Amicit. 52. Ut animadvertant ne callida affentatione capiuntur.

Dolis capere alicquem. Virg. 1. Æn. 677. i. e. Decipere.

Dolis capi, Decipi. Virg. 2. Æn. 169.

Donis. Sen. in Med. 12.

Formidine. Virg. 2. Æn. 384.

— formidine captos Sternimus.

Fraude. Sen. Med. 12.

Infidius noctis capere ferena. Virg. 1. Georg. 426. i. e. Decipieris.

Laqueo verbi capi putas oportere. Cic. pro Cæcin. 83.

Munditiis capi. Ovid. 3. de Arte Am. 133.

Munditiis capimur: nec sint sine lege capilli,
Admotæ formam dantque, negantque manus.

Muneribus. Tibul. lib. 1. 9. 11.

Pretio capiuntur avari. Tibul. lib. 3. 1. 7.

Spe inani. Virg. 11. Æn. 49.

Specie. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Capere; Delectare, vel Allicere. Hor. de Arte Poet. 361.

Ut pictura, poesis erit: quæ si propius ites,
Te capiet magis, & quædam si longius abtes. Hor. 1. Serm. 4. 28.

Hunc capit argenti splendor.

Martialis ita dicit Capere lib. 13. in Vulva (Epig. 56.)

Te fortasse magis capiet de virgine porca:
Me materna gravi de sue vulva capit. Anacreon (Od. 15.)
ἄρ' αἰεί με κερύβης. Martial. in Opobalsama lib. 14. (59.)
Balsama me capiunt, hæc sunt unguenta virotum. H. St.

Dulcedine vocis capi. Ovid. 1. Met. 709.

Ocellis alicquem capere dicitur puella. Propert. lib. 1. 1. 1.

Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
Contactum nullis ante cupidinibus.

Capere, pro Continere. Cic. 6. Verr. 3. Tot domus locupletissimas, deum istius una capiet? Ter. Heaut. 2. 3. 13.

Dii boni, quid turbæ? aedes nostræ vix capient, scio.

Cælo vix capi. Cic. 2. Philipp. 114. Illi eam gloriam consecuti sunt, quæ vix cælo capi posse videatur.

Capere ejus amentiam civitas, Italia, provinciae, regna, non poterant. Cic. pro Milon. 87.

Una domo non capi. Cic. 1. Offic. 54. Sequuntur fratrum conjunctiones post confobrinorum, sobrinorumque: qui quum una domo jam capi non possint, in alias domos tanquam in colonias exeunt.

Iram suam non capere. Ovid. 6. Met. 610. — ardet, & iram
Non capit ipse suam Progne.

Fluctus irarum non capere in pectore. Lucret. lib. 3. 299.

Orbis te non caperet. Curt. 7. 8. 12.

Troja nec te capit. Virg. 9. Æn. 644.

Sic Capere dicimur, quæ in naturam nostram, sensum & vires cadunt, quibusque comprehendendis aut sustinendis pares fumus, ut, Concupiscis, que non capis. Curt. 7. 8. 13. Magnitudinem fortunæ non cepit. Curt. 3. 13. 20. Mortalitas quicquid capere poterat, implevimus.

Premium tantum capere. Plin. Paneg. cap. 61. Magnus memorandusque, qui tantum premium (de consulti locutus) cepit. Ubi Capere non est simpliciter Accipere delatum; sed Quatenus mensuram ejus implere potest; quatenus capax est, five dignus consulti, eique administrando cum laude par.

Capere, Recipere. Ter. Phorm. 5. 3. 7. Nam ex his prædiis talenta argenti bina statim capebat. Cic. in Parad. 6. Capit ille ex suis prædiis sexcenta sestertia.

Moram non capit ira. Ovid. de Nuce 4.

Capere bello. Cic. 5. Fam. 10. Simul vero femissis homo contra me arma tulit, & eum bello cepi.

Invite capere. Cic. 8. Att. 3. Invite cepi Capuam, non quo minus illud defugerem, sed sine causa, &c. Cepi, pro Provinciam accepti.

Ab hoste capi. Ovid. 2. Trist. 204.

Arte. Ovid. 2. Amor. 12. 4.

Admiratio cepit eum. Liv. 8. Bell. Pun.

Acrimoniam capere alicujus ad resistendum. Cic. 2. in Verr. 52. Quare ille Glaucionis patris vim & acrimoniam ceperis ad resistendum hominibus audacissimis, &c.

Adversarium, Irretire. Cic. de Clar. Orat. 178. Nimis ille quidem lentus in dicendo, & paene frigidus, sed & callidus, & in capiendo adversario versutus.

Ætatem, Attingere. Columel. lib. 4. cap. 41. Donec vineæ justis sint roboris, quum aliquot deinde annis quasi juvenilem ætatem ceperint, quod palmatis relinqui debeant incertum est.

Agrum manu capere, pro Occupare jure belli. Liv. 3. 71. Quem agrum miles pro virili parte manu cepisset.

Alimentum capere humoris dicitur radix. Columel. lib. 2. cap. 2.

Amor cepit me. Cic. 2. de Fin. Qui autem esse poteris, nisi te amor ipse cepit?

Angorem pro amico. Cic. de Amicit. 10. Angor iste qui pro amico sepe capiendus est.

Animum patrium. Cic. 3. Philipp. 29. Aliquando, per deos immortales p. c. patrium animum virtutemque capiamus.

Animos alicujus. IN ANIMUS.

Animo aliquid. Lucan. lib. 1. 185.

Annus alter ab undecimo ceperat me. Virg. 8. Ecl. 39.

Arbitrum. Ter. Heaut. 3. 1. 94. Vicini nostri hic ambigunt de finibus: me ceperit arbitrum.

Arma. Cic. 7. Verr. Arma capiunt, totum forum atque insulam, quæ est urbis major pars, complent.

Arma capere, aliter. Cæf. 7. Bell. Gall. 4. Hortatur ut communis libertatis causa arma capiant, h. e. Bellum suscipiant.

Arma contra patriam. Cic. ad Brut. 3.

Aururium. IN AURURUM.

Aures. Cic. in Orat. 170. Nimis enim infidiarium ad capiendas aures adhiberi videtur.

Bellum. Sallust. Epist. Mithrid. 13. Rursus tamen bellum cepi.

Bonum capere cibo, potione, aurium delectatione. Cic. 2. de Fin. 64.

Calamitatem. i. e. Paci. Cic. 1. de Divin. Ob eam causam Rom. calamitatem maximam cepisse. conf. ACCIPERE. Sic Detrimentum, Dolorem, Incommodum, Metum, Misericordiam, Mortem, Noxam, Vitium. Causam. Ter. And. 1. 3. 8.

Si senserit, perit, aut si libitum fuerit, causam ceperit:
Quo jure, quaque injuria præcipitem me in pristinum dabit.

Cibum. Ter. Eun. 3. 3. 74. Cibum nonnunquam capiet cum ea.

Cibum capere digitis alienis dicitur, qui manibus est debilis. Juven. 10. Sat. 229.

Commodum ex re aliqua. Ter. Eun. 5. 5. 1.

Ex meo propinquo rure hoc capio commodi.

Conditionem. Plaut. Stich. 1. 2. 81.

In conditionem parem. Cæf. 1. Bell. Gall. 28. Eosque postea in parentis juris, libertatisque conditionem, atque ipsi erant, ceperunt.

Conjecturam. Cic. 1. de Divin. 130. Ut enim Ceos accepimus ortum canicula

nicula diligenter quotannis folere fervare, conjecturamque capere, ut scribit Ponticus Heraclides, saluberrime annis pettilionis futuris sit. Conjectura capitur ex eo ut invenitur. Plin. lib. 13. cap. 4.
 Conjecturam capere, & figuram fumere ex re aliqua. Varro 3. de R. R. cap. 16. Exinendorum favorum signum fumunt ex ipsis, quum plenas alvas habent, & quum illos geminaverint: ex apibus conjecturam capiunt, si intras faciant bebum, &c.
 Conjecturam de. Cic. pro Muren. 9. Atque hujusce rei conjecturam de tuo ipsius studio, Servi, facillime ceperis.
 Conjecturam ex. Caf. 7. Bell. Gall. 35. Ter. Heaut. 2. 3. 25.
 Quantum ex ipsa re conjecturam cepimus.
 Consilium. Caf. 4. Bell. Gall. 5. Infirmatorem Gallorum veritus, quod sunt in consiliis capiendis mobiles.
 Consilium de sententia alicujus. Cic. 3. Att. 4.
 Consilium pro tempore & pro re. Caf. 5. Bell. Gall. 8. pr.
 Consilium libi. Caf. 2. Bell. Civ. 20. Si id non fecisset, tibi consilium capturus.
 Consilium agendi, & non agendi. Cic. 4. Acad. Hujusmodi igitur visis consilia capiet & agendi, & non agendi.
 Consilium belli renovandi. Caf. 3. Bell. Gall. 4.
 Consilium corde. Plaut. Merc. 2. 3. 12.
 Nec quid corde nunc consilii capere possim, Scio.
 Consuetudinem & exercitationem. Cic. 1. Offic. 59. Hæc igitur & talia circumspicienda sunt in omni officio, & consuetudo exercitatioque capienda, ut boni ratiocinatores officiorum esse possimus.
 Consulatum. Cic. in Pison. 4. Magnificentius est dicere, quemadmodum gesserimus Consulatum, quam quemadmodum ceperimus. Conf. Magistratum.
 Coronam cum laude. Lucret. lib. 6. 94. de Poeta.
 Cura cepit animum. Liv. 27. 8. Is ut animum ejus cura sacrorum & æremoniarum cepit, ita repente, &c.
 Cursum capere. Suet. Oth. 6. Ac deficientibus lecticariis, cum descendisset, cursumque cepisset, laxato calceo restitit, &c.
 Dementia animum. Virg. 5. Æn. 465.
 Dementia incautum. Virg. 4. Georg. 488.
 Desiderium capere ex aliquo. Cic. de Senect. 54. Ter. Hec. 1. 2. 14.
 Edepol te desiderium Athenarum arbitror, Philotion, cepisse fape.
 Detrimentum vel Damnum. Cic. 1. in Catil. 4. Nequid Resp. detrimenti caperet.
 Detrimentum in re aliqua. Columel. lib. 1. cap. 8.
 Dicta capere alicujus, Audire verba. Virg. 6. Æn. 377.
 Dilationem. Paul. in l. interdum. D. de verb. oblig. Interdum pura suspulatio ex re ipsa dilationem capit.
 Disciplinam ex re aliqua. Plin. in Paneg.
 Documentum. Cic. 11. Philipp. 5.
 Dolorem ex aliquo. Ter. And. 4. 3. 4.
 Dolorem corde. Plaut. Truc. 2. 1. 15.
 Dolorem animo. Cic. de Clar. Orat. 1. Opinione omnium majorem animo cepi dolorem.
 Dona. 1. e. Acceptare. Virg. 3. Æn. 488.
 Duci belli. Cic. 3. in Catil. 16. Nunc quoniam, Quirites, sceleratissimi, periculosisimique bellinarios duces captos jam, & comprehensos tenetis, &c.
 Exemplum capere de aliquo. Ter. And. 4. 1. 27. Quid istuc tam mirum est, si de te exemplum capit? Ubi Donatus, De te exemplum capit. utrum, si te imitatur: an si de te exigit pœnas? ut ipse alibi, Uterque exempla in te edent. Sed melius, Te imitatur, accipimus.
 Exemplum ex re aliqua. Cic. de Amicit. 34. Atque earum rerum exemplum ex similitudine capiebatur incunctis ætatis.
 Exemplum in re aliqua. Columel. lib. 4. cap. 1.
 Exordium a re aliqua. Cic. 1. de Legib. 8. A quibus temporibus scribendi capitur exordium.
 Experimentum. Plin. lib. 13. cap. 2.
 Finem capit discordia. Virg. 10. Æn. 106.
 Formam alicujus. Plaut. Amph. 1. 1. 110. Cic. eodem modo Capere personam dicit.
 Fructum. Ter. Eun. 3. 1. 58. Metuet semper, quem ipsa nunc capit fructum, &c.
 Fructus alicujus rei. Cic. de Senect. 62. Honestæ acta superior ætatis fructus capit auctoritatis extremos.
 Fructum amoris. Lucan. lib. 7. 32.
 Fructum ex re aliqua. Cic. 2. de Divin. 5. Equidem ex his etiam fructum capio laboris mei, qui jam provecti, in nostris libris acquiescunt. Idem 1. Att. 3. Cui quum æqui fuisset, tamen multo majorem fructum ex populi exultatione illo damnato cepimus, quam ex ipsis, si absolutus esset, gratia cepissemus.
 Fugam. Caf. 7. Bell. Gall. 26. Precibus petierunt ne se & communes liberos hostibus ad supplicium dederent, quos ad capiendam fugam naturæ & virium infirmitas impeditent.
 Gaudium. Plin. Epist. (97.) lib. 6. Quod gaudium, ut perpetuo capiam, deos oro.
 Gaudium ex re aliqua. Liv. 27. 40. Aut ex civibus victis gaudium meritorium certe, est non honestum, capiam.
 Gaudium animis vix capere. Liv. lib. 27. extr. V. Gratiam p. p.
 Generum. 1. e. Eligere, auctore Donato. Ter. Hec. 4. 1. 22. Quum illum generum cepimus.
 Gestum, vultumque novum. Ter. Phorm. 5. 6. 51.
 Nunc gestum mihi vultusque est capiendus novus.
 Gloriam ob amicitiam servatam. 1. e. Laudari. Cic. de Amicit. 25. Nonne facile ei erit, qui ob eam summa fide, constantia, justitiaeque servatam, maximam ceperit gloriam?
 Gratiam capere dicitur animus. Cic. 2. Fam. 5. Quum præferam considerem, nullam esse gratiam, quam vel non capere animus meus in accipiendo, vel in remunerando, cumuloque illustrare possit. [Hic est æquus, Capacem esse. Sic Gaudium paulo ante.
 Honorem capere populi iustitiam. Plaut. Bacchid. 3. 3. 34.
 Nam olim populi prius honorem capiebatur suffragio,
 Quam magistro definebat dicto esse obediens.
 Honores primos capere. Ovid. 4. Trist. 10. 33.
 Cepimus & teneræ primos ætatis honores.

Impetum capere. Suet. Aug. cap. 42. Impetum se cepisse scribit, frumentationes publicas in perpetuum abolendi. Idem Calig. 43. Expeditionis Germanicæ impetum cepit. V. Interp. ad loc.
 Incommodum. Cic. 5. Verr. Etenim non modo incommodi nihil ceperunt, sed etiam, &c.
 Incrementum. Columel. lib. 2. cap. 10. Prius quam luna incrementum capiat.
 Inimicos omnes homines, quod vulgus Ponere se in mala gratia, dicit. Ter. And. 4. 2. 12.
 Per omnes tibi adjuo deos, nunquam eam me deserturum: Non, si captivus mihi sciam esse inimicos omnes homines.
 Inimicitias in se ob aliquem. Ter. Phorm. 2. 3. 22.
 Nam ni ita eum existimarem, nunquam tam graves Ob hanc inimicitias caperem in nostram familiarum.
 Initium a re aliqua. Caf. 1. Bell. Gall. 1. Initium capit a flumine Rhodano.
 Initium capere ex ea parte solent, qui priora omiserunt. Quintil. lib. 2. cap. 11.
 Insulam. Caf. 4. Bell. Gall. 26. Neque longius proficere poterunt, quod equites cursum tenere, atque insulam capere, non poterunt, de Britannica navigatione loquitur. conf. Portum.
 Intellectum rei. Caus in l. excipiuntur. D. ad Senatuse. Sylla. Qui vero ministri, vel participes cædis fuissent, & ejus ætatis ut rei intellectum capere possent: his non magis in cæde domini, quam in ulla alia causa parci oportere.
 Invidiam apud aliquos, aut iram alicujus. Liv. 5. 20. Ne quam inde aut militum iram ex malignitate prædæ partitæ, aut invidiam apud patres ex prodiga largitione caperet, literas ad Senatum misit.
 Judicem. Liv. 3. 71. Multis invicem claudibus festi, judicem pop. Romanum cepere.
 Judicem de re aliqua. Plaut. Merc. 4. 3. 34. De istac sum judex captus. Laborem capere. Cic. pro Rosc. Coni. Non fuit causa cur tantum laborem caperes, & ad me venires.
 Laborem ob. Plaut. Trin. 4. 4. 21. Ob rem laborem meum ego cepisse censo. Ter. Andr. 5. 2. 29.
 Tantum laborem capere ob talem filium?
 Laborem inanem. Ter. Hec. 3. 2. 9.
 Laborem animo. Plaut. Trin. 1. 2. 35.
 Lætitiã ex re aliqua. Cic. 4. Att. 17. Ad summam lætitiã meam, quam ex tuo reditu capio, magnus illius adventu cumulus accedit.
 Lætitiã oculis. Cic. 14. Att. 16. Præter lætitiã, quam oculis cepi ex iusto interitu tyranni.
 Laudem. Ter. Eun. 5. 4. 3. Quantam & quam veram laudem capiet Parmeno.
 Laudem ex re aliqua. Cic. 1. Off. 27. Nostri autem magistratus imperatoresque ex hac una re maximam laudem capere studebant.
 Legatum capere. Juven. 9. Sat. 88.
 Locum oculis capere. Virg. 2. Georg. 230. 1. e. Eligere, Servius.
 Loca. 1. e. Occupare. Caf. 3. Bell. Gall. 23. In consuetudine Pop. Rom. loca capere, castra munire, comœtibus nostros excludere insidunt. Cic. 2. de Orat. 294. Non fugiendi hostis, sed capiendi loci causa, cessasse videar. [An hosti? ut sit Hosti cessasse.
 Luctus cepit civitatem. Liv. 25. 22. pr. Ingens quidem & luctus & pavore civitatem cepit.
 Luxuria cepit præfectos. Liv. 36. 11. Eadem omnes præfectos regios, qui ubique &c. cepit luxuria.
 Magistrum, ut, Tum siquis magistrum cepit ad eam rem improbum. Ter. And. 1. 2. 21.
 Magistratum, 1. e. Adipisci. Cic. pro Lege Manil. 62. Quid tam singulare, quam ut ex senatusconsulto legibus solutus Consul ante heret, quam ullum alium magistratum pro leges capere licuisset? conf. Consulatum, Pontificatum &c.
 Magnitudinem mensuram non caperit bruscum. Plin. lib. 16. cap. 16. Et si magnitudinem mensuram caperet, haud dubie præferretur cedro. 1. e. Si tam magnum esset lignum, ut ex eo fieri possent mensuræ.
 Maturitatem. Columel. lib. 4. cap. 13. Quum tamen æquinoctiales pluviae præcesserint, & færamenta iustam maturitatem ceperint. h. e. Matura fuerint.
 Mente. Liv. 27. 50. Et primo magis auribus, quam animis id acceptum erat, ut majus lætiosque, quam quod mente capere, tut facis credere possent. 1. e. Comprenderent.
 Metum. Liv. 3. Bell. Maced. Id ægre & in præsentia hi passi, & in futurum etiam metum ceperunt. 1. e. Ceperunt timere in futurum.
 Misericordiam, cui Potiri gaudia opponitur. Ter. Adel. 5. 4. 22. Misericordiam omnem ego capio, hic potitur gaudia.
 Misericordiam. Cic. pro Quint. 97. Ut aliquando misericordiam cape-ret aliquam.
 Moderamina. Ovid. 3. Met. 644. Intelligit Gubernaculi moderamen hoc loco.
 Modum. Plaut. Aul. 3. 5. 14.
 Neque lex, neque turba capere est qui possit modum.
 Mortem ob remp. Cic. Antea, iret in exil. 23. Neque enim mors miseranda est, quæ ob Remp. capitur.
 Nomen ex re aliqua. Caf. 1. Bell. Gall. 15. Ut is locus, ubi constitissent, ex calamitate pop. Rom. & internectione exercitus nomen caperet. 1. e. Denominaretur inde.
 Noxam. Columel. lib. 11. cap. 1.
 Oblivionem. Plin. lib. 7. cap. 24. Ex præalto tecto lapsus, matris & æstium, propinquorumque cepit oblivionem.
 Oblivia nostræ ceperunt. Ovid. 1. Trist. 8. 11.
 Oblivio cepit animos eorum, vel pœtora. Liv. 7. Bell. Pun.
 Odium alicujus. Ter. Hec. 2. 1. 22.
 Jampridem equidem audivi cepisse odium tui Philumenam.
 Odorem suum rursus. Plin. lib. 13. cap. 1. Rursus refrigeratum odorem suum capit.
 Officium populi vix capit domus. Ovid. 4. de Pont. 4. 42. 1. e. Vix continet.
 Omen. Cic. 1. de Divin. 104. Exiit in quoddam facellum omnis capiendi causa.
 Opinionem virtutis. Caf. 8. Bell. Gall. 8. Collatione reliquarum non dum eandem vetustatis & virtutis ceperat opinionem. Scil. Legio.
 Oppida. Cic. 5. Fam. 10. Sex oppida vix oppugnando cepi.

Pallorem. Columel. lib. 12. cap. 50.
 Pavor cepit civitatem. Liv. 5. Bell. Pun. Ingens quidem & luctus & pavor civitatem cepit.
 Pecuniam: ubi agitur de rapina. Cic. 3. Verr. 10. His ego iudicibus non probabo C. Verrem contra leges pecunias cepisse?
 Pecuniam ob rem iudicandam. Cic. 2. de Fin. Qui quum Prætor, &c. ita aperte cepit pecunias ob rem iudicandam, ut, &c.
 Pignus. Plaut. Amph. prol. 68.
 Pignora, vel Auferre pignora; est quod nunc dicimus Captionem bonorum. Bud.
 Pignori rem aliquam. Ulpian. in l. A divo Pio. D. de re iudic.
 Pœnam de aliquo. Liv. 2. V. R. C. N. A.
 Pœnas criminis. Lucan. lib. 2. 187.
 Pontificatum capere. Suet. Vitell. 11. Magis deinde ac magis, omni divino humanoque jure neglecto, Alliensis die pontificatum maximum cepit.
 Portum. Cef. 4. Bell. Gall. 36. Sic Infulam supra.
 Prædam de prædonibus. Plaut. Truc. 1. 2. 14.
 Præmia. Virg. 5. Æn. 232.
 Et fors æquatis cepissent præmia rostris.
 Præmia ab aliquo. Ovid. 3. de Pont. 3. 43.
 Præfagia. Phin. lib. 18. cap. 35. Primumque a sole capiunt præfagia.
 Primordia a re aliqua. Cic. 3. de Legib. 7. Quia nuncitidem ab eodem, & a ceteris diis immortalibus sunt nobis agendi capienda primordia. Ut supra Initium, & Exordium.
 Provinciam. Ter. Phorm. 1. 2. 22. O Geta provinciam cepisti duram.
 Pugnas. Stat. 1. Silv. 1. 37. significat Pugnare.
 Quietem. Cic. 9. Att. 12. Et tamen omnis spes salutis in illis est, & ego excubo animo, nec partem ullam capio quietis.
 Radicem. Phin. lib. 17. cap. 17. Quum pali defixi radices cepissent. h. e. Radicassent.
 Rationem, Invenire modum. Ter. Heaut. 5. 2. 6.
 Rationem, aliter. Ter. Heaut. 5. 2. 11. Nec rationem capio, nisi quod tibi ex animo bene volo. i. e. Ignoro causam.
 Rationem oculis. Plaut. Pseud. 2. 2. 2.
 Religio cepit quosdam. Liv. 28. 15. Quosdam etiam religio ceperit, ulterius quicquam eo die conandi.
 Rimam fissuramque non capit cedrus. Plin. lib. 19. cap. 40.
 Robur. Plin. lib. 17. cap. 17. Donec robur planta capiat.
 Satiatatem. Plaut. Amph. 1. 2. 10.
 Satietas hujus rei eum cepit. Ter. Eun. 3. 1. 13. Tum scibi eum fatiatis hominum, aut negoti fiquando odium ceperat.
 Sedem. Liv. 38. 16.
 Socium consiliis. Virg. 5. Æn. 712.
 Somnum. Cic. 4. Tusc. 43. Noctū ambulabat in publico Themistocles, quod somnum capere non posset.
 Sonitum non possunt capere aures. Cic. de Somn. Scip. 13. Hic vero tantus est totius mundi incitassima conversio sonitus, ut eum aures hominum capere non possint. [An est Comprehendere, χερσίν?] Specimen. Cic. 1. Tusc. 32. Num dubitas quin specimen naturæ capi deceat ex optima quaque natura?
 Spem. Columel. lib. 3. cap. 9. Ita feracissimarum aminearum feminibus electis, largæ vindemiæ spem capiamus.
 Spolia e laræ alicujus. Cic. 2. Tusc. 22.
 Nec quicquam e nostris spolia cepit laudibus.
 Stipendium. Cæsar 1. Bell. Gall. 4. Sedes habere in Gallia ab ipsis corticellis: obfides ipsorum voluntate datos: stipendium capere jure belli.
 Tædium belli cepit eum. Liv. 8. 2.
 Tædia laudiste capiunt. Virg. 4. Georg. 331.
 Tempus, pro Observare. Cic. 11. Fam. 16. Et commode tempus ad te cepti adeundi.
 Terram, pro Eligere terram. Virg. 1. Æn. 399.
 Terror cepit eum. Liv. 1. Bell. Maced.
 Timorem pro aliquo. Virg. 6. Æn. 352. — maria aspera juro Non ullum pro me tantum cepisse timorem.
 Tumulum capere. Virg. 6. Æn. 754. i. e. Occupare.
 Vectigal ex agro aliquo. Liv. 8. Bell. Pun.
 Verecundia eum cepit. Liv. 4. Bell. Pun. Quum jam res prosperæ in Hispania essent, verecundia Romanos tandem cepit.
 Verforiam, Mutare consilium. Plaut. Trin. 4. 3. 19.
 Vetustatem. Columel. lib. 4. cap. 1.
 Viam animo. Liv. 2. Bell. Pun.
 Vires. Plin. lib. 17. cap. 21. Postea fistula fracta, radix libere capit vires.
 Virtutem animo, & corde expellere deficiam. Plaut. Trin. 3. 2. 24.
 Vitium. Columel. lib. 3. cap. 18. Nam rapierit est ea parte materia, qua torta & recurvata, quom deponeretur frasperit vitium.
 Voluptatem. Cic. 7. Verr. Tamest mibi jucundissimus est honos populi, tamen non tantum capio voluptatis, &c.
 Voluptatem malis alienis. Cic. 4. Tusc. 66.
 An ex malis? H. St.
 Voluptatem animo. Cic. pro Planc. 1.
 Voluptatem ex habitu alienis. Plaut. Amph. 2. 2. 11.
 Voluptatem cum aliquo. Plaut. Amph. prol. 114.
 Voluptas mibi capitur, Voluptatem capio. Ovid. 4. de Pont. 9. 37.
 Ufu capere, Capere usu, Capere utilitatis causa, Diutius possidendo capere, Diutina possessione capere, Longa possessione capere, Longo tempore capere, Perlongum tempus capere. V. Ufucapio, in UTOX.
 Ufuram corporis alterius uxoris, pro Adulterum esse. Plaut. Amph. prol. 108.
 Utilitates ex amicitia. Cic. de Amicit. 25.
 Vultum capere & gestum. Ter. Phorm. 5. 6. 51.
 Nunc gestus mibi, vultuque est capiendus novus.
 Capis, præteritum antiquum pro Ceperis. Cic. 2. de Legib. 22. Sacrum sacrove commendatum si quis clepsit capere, parricida esto. pro Raperit, & clepsit. Et Catull. 42. 19. Nefaria scripta Sexti recepo, pro Recepero dixit. Cicero tamen alio loco Capis, e tribus constat credit. Sic enim scribit in Orat. 154. Jam in uno capis tria verba sunt. Ea esse suspicor Cape, si, vis. Verum id parum fit verisimile tria verba in duas coisse syllabas, & potius est, ut præteritum fit quemadmodum superiora. Ex Turneb. Adverb. 8. 3. pr. & 15. 15. [Conf. Voff. de Analog. 3. 41. Miror autem, cum præterita hæc synopata sint, (ut vel ex eo liquet, quod & in prima ac tertia persona

sepius apud vet. occurrunt,) cur per primam litteram Capis, Faxis, Axis, Taxis dixerint, non Cepis, Fexis, &c. per secundam vocalem, uti sane Recepis, Injecis reperitur apud eodem, pro Receperis, Injeceris. Ceterum Ciceronis præteritum conveli non putem his rationibus, cum nihil obset, quod minus apud Comicum aliquem veterem Capis extiterit, non Præteriti loco, sed pro Capesis, vel Cape si vis, positum; ut Viden & Videlis, pro Videse, Vide si vis, aliaque familia.

CAPTUS, a, um. [καπτός] Partic. Cic. de Interclusus & captus. Cic. 10. Att. 4.

Capti conatus frustra. Liv. 3. Partic. Hon. 10. 38a.
 Armis & vi. Claud. de 6. Conf. Hon. 10. 38a.
 Agri de hostibus. Cic. pro Domino 26.
 Arx, Expugnata. Ovid. de Nuce 152.
 Castra capta. Flor. 1. 11. 12.
 Classis hostium capta. Idem 1. 11. 10.
 Duces Belli. V. in ipso verbo.
 Locus. Ovid. 1. de Arte Am. 234.

Permanet, & capto rat gravis ille loco.
 Mentis. Ovid. 4. Met. 62.
 Oppida. Propert. lib. 3. 4. 16.
 Pectus. Ovid. de Rem. Amo. 108.
 Tempus ad aliquam rem. Liv. 3. Bell. Maced.
 Urbs capta. Nepos 11. 2. 5. Non prius Thebani Sparta abscessissent, quam captam incendio delissent.
 Captus etiam absolute pro Captivus: ut, In captos clementia uti. Nepos 7. 5. 6. Sic Virg. 2. Æn. 64. — Trojana juvenus Circumfusa ruit, certantque illudere capto. Idem 2. Æn. 75.

— Quæ sit fiducia capto.

Captus est: subaudi Amore. Ter. And. 1. 1. 55. Egomet continuo mecum, certe captus est. Ubi Donatus; Captus est, Tenetur. Ex translatione ferarum atque venatus.

Amore. Cic. pro Cluent. 12. Aliter Virg. 6. Ecl. 10.

— hæc quoque siquis

Captus amore leget. Servius interpretatur, Si quis legere ista fuerit dignatus: aut, ut ego interpretor, Si quis amabit legere mea carmina.

Auro. Horat. 2. Carm. 18. 36.
 Carmine, Delectatus. Virg. 4. Georg. 399.
 Cupidine turpi. Virg. 4. Æn. 194.
 Divitiis, Divitiarum amore victus. Tibul. lib. 1. 9. 19.
 Dulcedine pecuniarum. Cic. 11. Fam. 28. Sic Vocis. Ovid. V. in ipso verbo. Error. Cic. 12. Philipp. 6. Quod subito fuscipit eodem captus error quo nos. i. e. Deceptus.

Forma viri. Ovid. 10. Met. 529. Forma, Ob formam.

Fortuna secunda adversariorum capti. i. e. Superati. Nepos 1. 2. 5.

Fraude. Sen. Agam. 7.

Fulgore aulae. Sen. in Octav. 1. e. Regni.

Furore, est Qui furit. Liv. 4. Bell. Pun.

Infidus puella. Ovid. 20. Epith. 66.

Miseri cordia captus. Nep. 2. 8. 7.

Oculus captus a Cicerone dicitur 6. Verr. 101. de Eo qui visam rem concupiscit; Tamest (inquit) ne oculis quidem captus in hanc fraudem tam sceleratam ac tam nefariam deditisti. Nam id concupiscit quod nunquam videras: Id, inquam, adamasti, quod antea non adspexeras, auribus tu tantam cupiditate concupiscit, ut eam non metus, &c. V. infra

Somniis. Horat. 4. Carm. 1. 17.

Splendore nominis. Cic. 1. de Fin. 42.

Superstitione quadam animi. Liv. 6. Bell. Pun.

Verbis capta puella. Ovid. 12. Epith. 92.

Voluptate capti imperiti, facile iis quibus delectantur, consentiunt.

Quintil. lib. 5. cap. 11.

Captus & fraudatus. Cic. 3. Offic. 70.

Captus ea sui parte quiseque dicitur; cujus usus ipsi interceptus est. V. Animo captus, Infans. Sen. Herc. fur. 1.

Auribus & oculis. Cic. 5. Tusc. 117. Congerantur in unum omnia, ut idem oculis & auribus capite sit. h. e. Visu & auditu privatus.

Corde captus amans. i. e. Parum cordatus, vel infans. Plaut. Trin. 3. 2. 51. Nisi potius Exanguem & pene demortuum intelligamus, qui quom amant, cibum & potum fastidiant. vitalem autem facultatem in quo de refidere certum est. [In emendatis codd. legitur. Proinde ut cord amantes sunt capti. Alciatus Cato pro Capti positum putabat perperam V. Voff. ad loc. Sine dubio ironia est Plautina.

Luminibus captus. i. e. Cæcus. Liv. 9. 29.

Membris captus, dicitur Qui officio membrorum privatus est. Cic. pro Rabir. 21. Confectus fenectute, præpeditus morbo, mancus, & membris omnibus captus ac debilis.

Mente, Qui non est sanæ mentis. Cic. 1. Offic. 94. Falli, errare, labi, decipi nam dedecet, quam delirare & mente captum esse.

Talpaæ capti oculis. Virgil. 1. Georg. 183. hic est Oculis debiles. Quon enim talpaæ cæci nascantur, quomodo capti oculis? illi enim capti dicuntur, qui aliquando viderunt. Servius.

Captus, Susceptus, electus, constitutus, ut, Consilii capti memor Plaut. Stich. 4. 1. 72. V. in ipso verbo.

Collegium augurum fit captum. Idem Men. 1. 2. 54.

Locus captus, dicebatur Ad sacrificandum legitime constitutus. Fest.

CAPTIVUS, a, um. [καπιῶν] Partic. Cic. de Amicit. Eos potissimum diligunt, ex quibus sperant fe maximum fructum esse captivos Aufcipium capturus. Suet. Vesp. 11.

CAPIO, onis. V. Ufucapio, in UTOX.

Capio, pro Captio dicitur æque in his duobus vocabulis Ufucapio & Pignoris capio. Gell. lib. 7. cap. 10.

CAPTIO, onis. f. [καπιῶν, ἀναίμα] Ipse actus capiendi: ut, Honorum captio, quæ & Captatio dicitur.

Verbum, [καπιῶν, ἀνάμα, ἀσπίδων] Deceptio. Plaut. Epid. 2. 2. 13.

Captum si plus dederis, referam: nulla in ea re captio est.

Dialecticæ captiones. Cic. 2. de Fin. 17.

Præstigia & captiones. Cic. 4. Acad. 45. Majore quadam opus est arte vel diligentia, ne ab iis que clara sunt ipsa per se, quasi præstigiis quibusdam & captationibus depeccetur.

Captio in verbis. Cic. de Clar. Orat. 197. Quanta esset in verbis captio cum in ceteris rebus, tum in incitantibus, si negligenter voluntates?

Difceter

Discutere captiones. Cic. 4. Acad. 46.
 Explicare. Cic. 2. de Divin. 41.
 Habere captiones hæc sententia. Cic. in Partit. 133.
 Inducere se in captiones. Cic. 2. de Divin. 41. Cur igitur vos inducitis
 in eas captiones, quas nunquam explicatis? Al. Inducitis.
 Occurrunt captiones omnes Servio in omni sententia. Cic. 10. Att. 15.
 Refellere captiones. Cic. de Fato, 30. Omnes igitur hujusmodi captio-
 nes eodem modo refelluntur.
 Captio; pro Incommodo suo Damno. Caius in l. fed si quis. D. quemad-
 modum. per. Sæpe cum magna captione a rebus nostris avocatur. Et
 Plaut. Moll. 3. 19. At enim ne quid captiois mihi sit, si dederim tibi.
 Mea captio est. Cic. 5. Att. 4. Al. Mera captio, in novissime editis
 Mea cautio. [Mea captio non spernenda lectio videtur. Innuere enim
 Tullius videtur, Ad suam fraudem, quædamque pertinere charta inopi-
 am, de qua questus fuerat Atticus, g. d. Meum damnum est.]
 CAPTIUNCULA, æ. f. [ἀπαγωγὴ] dimin. Cic. 15. Att. 7. Servius vero
 pacificator cum liberali suo videntur obisse legationem, & omnes capti-
 unculas pertimescere. al. Librariolo.
 Ut a Portio dicitur Portiuncula. H. St.
 CAPTENSULA, æ. f. Idem, ut, Illigantes captenfulæ. i. e. Sophistina-
 ta, apud Mart. Capell. l. 4. p. 135.
 CAPTIOSUS, a, um. [ἀπαγωγὸς, σφιστικός] Adj. Captioibus five de-
 ceptionibus plenus. Cic. pro Rosc. Com. 52. Quo nihil captiosius, ne-
 que indignius dici potest.
 O societatem captiosam & indignam, ubi alter ΗΣΙΟΩ, alter ΟΟΡΩΩ
 quod sit in societatem afferat! Cic. pro Rosc. Com. 29.
 Genus captiosissimum interrogationis. Cic. 4. Acad. 49.
 Interrogatio fallax & captiosa. Cic. 4. Acad. 46.
 Probabilitas captiosa te fallit. Cic. 3. de Fin. 72.
 Solvere captiosa. Cic. 1. de Finib. 21.
 Captiosum, pro Damno. Cic. de Clar. Oraç. 195. Quam captiosum
 esset populo, quod scriptum esset, negligi, & opinione quæri volun-
 tates. Ulpian. in l. si cum. D. Quod metus causa. §. 5. Ne metus
 quem passus sum, mihi captiosus sit.
 CAPTIOSUS, Adv. [ἀπαγωγὸς] Cic. 4. Acad. 94. Sic me, inquit, ante
 sustinebo, nec diutius captiose interreganti respondeo. Al. Respondebo.
 CAPTUS, ùs. in. [κατάλαβη] Ter. Adel. 3. 4. 34. Præterea ut captus
 est fervulorum non malus. Ubi Donatus, An quantum captus animus fer-
 vills, tantum non malus, neque iners Geta? An, ut captus est feru-
 lorum, quemadmodum sæpe aucupium in servis habendis bonum evenit
 ? ut in captu avium, vel piscium, vel servorum plurimum fortuna do-
 minatur. Et hoc ideo, quia servum evenire bonum non ratio est, aut
 natura, sed casus est: utpote in re rarissima. Ut sit, ut captus est fer-
 vulorum, id est eventus est in servis. Ut captus, &c. i. e. Ut se habet
 conditio servorum. Afranius in Simulante, Is, ut servorum captus est,
 facillime domo atque nostra familia provenditur. Ergo Captus, Sortem
 intelligo. Hactenus Donatus. Cic. 2. Tusc. 65. Greci autem homines,
 non satis animosi, sed prudentes, ut est captus hominum, satis, hostem
 aspicere non possunt. [Sic distinguo.]
 Captus, aliter. Plin. lib. 23. cap. 10. Flos cujuscuque generis trium
 digitorum captus, dyfentericos & alvum citam emendat, in vino auste-
 ro, bis die potus. Trium digitorum captum vocat, Quantum tribus
 digitis capi potest.
 Captus, pro Captura, seu Captione. Pompon. in l. Nec emptio. D. de
 contrah. empt. Quam captus piscium vel avium emeretur. Et Valer.
 Max. 3. 3. extr. Virtus in captu bonorum suorum tibi pondus exami-
 nandum relinquat, ut quantum subire animo sustinueris, tantum tecum
 auferas.
 CAPTRIX, icis. f. ut, Clytetes, virum captrices. Cæsar. Aurel. Acut. 2. 39.
 CAPTRERA, æ. f. [κατράρα] Idem quod Captio. Plin. lib. 19. cap. 1. Ad
 piscium & alium capturam. Sic, Captura interesse. V. INTERSUM.
 Captura, pro Re cæpta. Plin. lib. 10. cap. 40. Platea capta captarum
 morfu corripis, donec capturam extorqueat.
 Captura, pro Præda. Plin. lib. 11. cap. 24. Quam vero capta incidit,
 quam vigilans & paratus ad cursum! De araneo venante.
 Captura etiam dicebantur Sordidi & obsecrati questus, seu mercedes. Sen.
 Controv. 1. 2. Manus capturas tulit. modo dixerat, Pretia stupri ac-
 cepisti. Et Suet. Calig. cap. 40. de vestigiis ab eo foedissime institutis
 & exercitiis: Ex gerulorum, inquit, diurnis questibus, pars octava,
 ex capturis prostitutarum quantum quæque uno concubitu mereret, exi-
 gebatur. V. ibi Castaub. & Taubni. ad Plaut. p. 1051. qui Mendici
 etiam stipem, & Mercenarii vilem mercedulam significare annotat. Sic,
 Inhonesti lucræ captura invitatus. Valer. Max. 9. 4. 1.
 CAPTIVUS, a, um. [καταβλήτωρ, δερλιπύθη] Adj. dicitur Vincetus:
 quod non sui juris sit, fed in potestatem alterius reductus. Cic. 3. Tusc.
 54. Nec, si aliquot annis post idem ille liber captivus missus esset, vul-
 neribus mederetur, sed cicatricibus.
 Captivus, absolute. Virg. 9. Æn. 273.
 — captivusque dabit, suaque omnibus arma.
 Captivi & dediti. Cic. ad Brut. 3.
 Frugi & diligentes. Cic. 8. Philipp. 11. Diutius servitutem perpeffi,
 quam captivi frugi & diligentes solent.
 Tristis. Juven. 10. Sat. 136.
 Armenta. Claud. 1. in Eutrop. 147.
 Aurum captivum. i. e. Captum. Curt. 8. 7. 11.
 Brachia captiva dare vinculis. Sen. Oeth. 2.
 Ister captivus. Martial. lib. 7. 79.
 Mens. Ovid. 1. Amor. 2. 30.
 Et nova captiva vincula mente feram.
 Miles. Claud. 2. in Eutrop. 582.
 Navis captiva. Liv. 23. 39. Ad Philippum navis captiva, una ex illis,
 quæ Romam missæ erant, ex cursu refugit.
 Pecunie captivæ ingens modus. Curt. 5. 6. 8.
 Pifces. Ovid. 13. Met. 932.
 Res, Ab hostibus captæ dicuntur. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Sanguis captivus, pro Captivorum. Virg. 10. Æn. 520.
 Captivoque rogi perfundat sanguine flammam. Et; Civitatem
 captivam dicit Cicero, Quæ nefarium & sceleratorum conjurationi-
 bus subdita est. [Immo Captam, nisi fallor.]
 Sitis captiva, præ Captivorum. Martial. lib. 11. 97.

— non debet, summoto cive, ministro
 Captivam victrix unda levare sitim.
 Vestis captiva. Virg. 2. Æn. 765. pro Captivorum, Captiva ponitur:
 & est nota loquutio. Servius.
 Captivum, aut Captivum ducere alicui. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 264.
 Infelix Stygio ducor captiva Tyranno.
 Donare captivos libertate. Curt. 5. 3. 15.
 Ducere aliquem in triumpho. Cic. 5. Fam. 11.
 Necare. Cic. 3. de Nat. Deor. 82.
 Reddere captivos. Cic. 1. Offic. 38.
 Redimere ab hostibus. Auctor ad Heren. lib. 3. 2.
 CAPTIVITAS, ùtis. f. [καταβλήτωρ] Ipsa vendicatio capti. Tacit. 5.
 Hist. 17. pr. Quocunq; oculos Romanus intenderet, captivitatem cla-
 demque, & dira omnia oberfari.
 Describere captivitatem. Sen. Epist. 85.
 Eximi captivitatis contumeliis. Tacit. 12. Ann. 51. 2.
 Urbium captivitates. Tacit. 3. Hist. 70. 4.
 CAPTIVO, ñre. Captivum ducere. ut Captivandi cupiditas. August. Civ.
 Dei 11. Et Vulg. Intep. Rom. 7. 23. Hinc
 CAPTIVATOR, òris. m. Gloss. Gr. Lat. Et August. Epist. 199. Captiva-
 tores tuos & deprædatores.
 CAPTIVATIO, ònis. f. V. Cellar. Antib. p. 15.
 CAPTO, [κατάβημι, ἔρως, ἔρα, ἔρα, ἔρα, ἔρα] ñre. frequent. [Signi-
 ficat, Venari, Querere, Sectari. Potiusque Desiderativum est, quam
 Frequentativum, ut observatum Turnebo. V. Voff. de Analog. 3. 44.]
 Ovid. 8. Met. 108.
 — modo quas vaga moverat aura,
 Captabat plumas, siavam modo pullice ceram
 Mollibat.
 Adventum alicujus. Cic. 10. Fam. 23. Lepidus desperato adventu meo,
 quem non mediocriter captabat, se cum Antonio conjunxit.
 Aerem auribus. Virg. 3. Æn. 514. de Palinuro.
 Explorat ventos, atque auribus æra captat. Naturale enim est,
 ut a qua parte flaturus est ventus, ad eam auris admoda frigidior fiat.
 Servius.
 Aliquid captare ominibus. i. e. De alicujus rei eventu omnia five præ-
 faga colligere. Suet. Tiber. 14. Prægnans enim Livia, cum an marem
 editura esset, variis captaret ominibus, &c.
 Attentionem. Cic. 1. de Invent. 51. Inductio, oratio est quæ rebus non
 dubiis captat attentionem ejus qui, &c.
 Auram libertatis. Liv. 3.
 Auras naribus. Virg. 1. Georg. 139.
 Auræ captare dicuntur venatici canes, quum odorando vestigia sequun-
 tur ferarum. Sen. Hippol. 1. Nunc dimittis nare sagaci captent auras.
 Balsa. Martial. lib. 1. 4.
 Benevolentiam. Cic. 1. ad Heren. 8.
 Cœnam. Martial. lib. 7. 19.
 Commodum. Callistr. in l. item. D. ex quib. caus. major.
 Compendium. Tranquill. Tiber. 48. Ex senio mortem, ex morte com-
 pendium captans.
 Confilium. Ter. And. 2. 4. 1.
 Dominationem. Tacit. 4. Ann. 57. Quo facinore dominationem capta-
 verit, expedit.
 Favorem ex præstantia animi. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Feras laqueis. Virg. 1. Georg. 139.
 Friges inter flumina & fontes. Virg. 1. Ecl. 53.
 Gloria captatur. Ovid. 5. Trist. 1. 75.
 Gratiam. Plin. in Paneg.
 Hereditatem. Ulp. in l. 1. in princ. D. si quis aliq. testat. prohib.
 Impunitatem sibi. Ulp. in l. 1. §. cum quis latrones. D. de questionib.
 Misericordiam. Cic. 2. Philipp. 86.
 Mores novos. Plaut. Trin. 1. 2. 37.
 Muscas, pro Venari, insidiari. Suet. in Domit. cap. 3. pr. Quotidie
 secretum sibi horarium fumere solebat: nec quicquam amplius quam
 muscas captare, ac stilo præcuto configere.
 Nomen. Cic. 11. Fam. 4. Progressus sum in Alpino cum exercitu, non
 tam nomen imperatorum captans, quam cupiens militibus satisficere.
 Nubes & inania captare. Hor. in Arte Poet. 210.
 Aut dum vitat humum, nubes & inania capet. i. e. Ad cœlum
 evolet: hoc est, Nimis ardua & sublimia moliat.
 Obfonia captare. Hor. 2. Serm. 7. 206.
 Quæ parvo sumi nequeunt, obfonia captas.
 Occasionem. Cic. de Arusp. Resp. 55. Dissident principes, captatur oc-
 casio: qui non tantum opibus valent, nescio quam fortunam tamen ac
 tempus expectant.
 Occasiones majorum operum captare. Cels. lib. 3. cap. 18. pr. De phre-
 niticis. Atque ex his ipsis alii nihil nisi impetu peccant, alii etiam artes
 adhibent, summamque speciem sanitaris, in captandis majorum
 operum occasionibus, præbent, sed exitu deprehenduntur. [Mirum
 vero Phreniticis Majorum operum occasiones captare, quod de Cæsare
 Julio dicit Suet. cap. 7. Sic tamen omnes ante Lindenium dederunt,
 qui primus incertum utrum ex Mian ex sagaci conjectura, Malarum op.
 exhibuit. Solent enim veteri inaniensis sapissime, callide satis, vel nocendi
 custodibus, vel etabendi ex vicibus facultatem querere. Hæc mala op. vocat.
 Pifces arundine. Ovid. 8. Met. 217.
 Plaufus. Cic. in Pison. 60. Inania sunt illi, mihi crede, delectamenta
 pæne puerorum: captare plaufus, vestî per urbem, conspici velle.
 Puellas captare. Ovid. 1. de Arte Am. 351.
 Nec teneras tutum est semper captare puellas.
 Rifus. Cic. 2. Tusc. 17. Epicurus vero ea dicit, ut mihi quidem rifus
 captare videatur.
 Sermonem alicujus. Ter. Phorm. 5. 6. 29.
 Animam compressi, aurem admovi: ita animum cœpi attendere,
 Hoc modo sermonem captans. consil. aërem, Sonitum, Voces.
 Solitudines. Cic. 3. Tusc. 55. Ex hoc evenit, ut in animi doloribus alii
 solitudines capient, ut ait Homerus de Bellerophonite, &c.
 Somnos, Dormire. Columel. lib. 7. cap. 10. Productumque in pascua medio
 campo procumbat, & quodam vetero pressum, somnos activo sole capet.
 Sonitum aure admora. Liv. lib. 38. cap. 7. Silentio facto pluribus locis
 aure admota sonitum sedientium captabant.

Suffragia captare populi. Hor. 2. Epist. 2. 113.
 Tempestates. Liv. 5. 6. pr. Adeone effeminata corpora militum nostro-
 rum esse putamus, &c. ut, tanquam navale bellum, tempestatibus
 captandis, & observando tempore anni, gerant?
 Tempus. Liv. 6. Bell. Pun. Ut inde tempore captato abirent.
 Temporum momenta captare. Suet. in Vesp. cap. 21. Nec ullo tempo-
 re facilius, aut indulgentior traditur, eaque momenta domestici ad ali-
 quid petendum magnopere captabant.
 Testamenta captare. Hor. 2. Serm. 5. 23. dicitur, Qui fictis obsequiis fe-
 nes orbis ambit, ut in supremis testamenti tabulis aut haeres, aut inter
 legatarios scribatur.
 Trigonem captare dextra levaque. de Pila trigonalis ludo. Martial. lib.
 12. 83.
 Umbras arborum, fonticulorum amoenitatem, vel auræ refrigerationem.
 Columel. lib. 1. cap. 11.
 Voces auribus. Curt. lib. 10. 5. 16. Fremitus vocesque auribus captabant.
 Voluntas hominum. Cic. 2. de Orat. 31. legitur & Excipere.
 Voluptates. Cic. 1. de Fin. 24. Ut non modo nullam caperet, sed etiam
 pratererat omnes voluptates.
 Voluptatem captare ex aliqua re. Plin. lib. 8. Epist. 8. extr. Capias vo-
 luptatem legitur in ed. noviss.
 Captare aliquem, i. e. Tentare & conari ut aliquem vel decipiamus,
 vel illectamentis pertrahamus ad nos: Infridari. Ter. Hecc. 1. 1. 16.
 Injurium autem est illectici adversarios?
 Aut qua via caprent te illi, eadem ipsos capi? Aliter Martial. lib. 9. 90.
 Dum me captares, mittebas munera nobis:
 Postquam cepisti, das mihi, Refe, nihil.
 Docte atque astute aliquem. Plaut. Mostel. 5. 1. 21.
 Emolumentum aliquo captare aliquem. Cic. 2. de Invent. 157. Nam est
 quiddam quod sua vi nos allicit ad sese, non emolumento captans ali-
 quo, sed trahens sua dignitate: quod genus, virtus, scientia, veritas est.
 Captare, absolute, pro Divitiis inhiare, seduloque curare ut eas ad nos
 undecunque pertrahamus. Martial. lib. 12. 10.
 Africanus habet millies, tamen captat.
 Fortuna multis dat nimis, fatis nulli.
 Captare, Jurisconsultis Venari, & accipari lucrum. Ulp. l. 1. D. si quis
 aliquid testat. prohib. Justinian. §. manet. Instit. de societate. V. Ant. Au-
 gust. lib. 3. Emendat. cap. 15.
 Captare etiam absolute, pro Haereditatem petere. Juven. 16. Sat. 54.
 — ergo Coranum,
 Signorum comitem castorumque æra merentem,
 Quamvis jam tremulus captat pater.
 CAPTANS, [καταλαμβάνω] Partic. ut, Collum captantia brachia. Ovid. 3. Met. 425.
 CAPTATUS, a, um, ut, Secretum captatum. Suet. Oth. cap. 10. Ab
 amplexu & osculo suo dimisit omnes, secretoque captato, binos codicil-
 los exaravit ad forem consolatoris.
 Tempus captatum. Ovid. 3. de Pont. 1. 129.
 Eligito tempus, captatum sæpe, rogandi.
 CAPTATIO, ðnis, f. [ἡγεσις] est Venatio, veluti Honorum captatio,
 quam Prenalentem Cicero vocat. Plin. lib. 20. cap. 14. extr. Et paulo
 ante, Julium Vindicem, adfertorem illum a Nerone libertatis, captatio-
 ne testamenti sic lenocinatum.
 Verborum captatio. Cic. in Part. 81. Et illam disputandi prudentiam,
 concertatio, captatioque verborum. Supple. Imitatur.
 Geminata captatio. Quintil. lib. 5. cap. 13. conf. CAPTIO.
 CAPTATOR, ðnis, m. [ἡγεσις] Qui venatur & ambit aliquid quovis
 modo, ut, Captator aure popularis. Liv. 3. 37. Adeoque novum sibi
 ingenium induerat, ut plebicola repente, omnique aure popularis cap-
 tator, &c.
 Captator, pro Haereditæta & inestore senum orborum, quibus blandi-
 tur ut sibi hereditas aut quiddam aliud relinquatur. Juven. 10. Sat. 202.
 Usque adeo gravis uxori, natique, sibique,
 Ut captatorum moveat fastidia Cossu. Et Hor. 2. Serm. 5. 57.
 — plerumque recoctus
 Scriba ex quinque viro corvum deludet hiantem,
 Captatorque debitoris Natica Corano.
 Extrema reliquiarum Petronii etiam ad describendos captatorum dolos ac
 miserias pertinent. V. cap. 141. conf. cap. 124. & 125.
 CAPTATRIX, icis, f. ut, Adulandi scientia, captatrix verisimilium.
 Apul. Doctr. Plat. p. 16.
 CAPTATORIUS, a, um. [ἡγεσις] Adj. ut, Captatoria scripturae
 & Captatoria institutiones: i. e. Adulatoriæ, ut interpretantur Papi-
 nianus & Cuius Jurisconsulti.
 Captatoria institutio dicitur, Quæ mutæ institutionis captandæ & quasi
 aucupandæ facta est, cujusmodi est in l. 20. in fine. D. de condition.
 instit. Titius si me hæredem instituet, hæres esto. Aut hæc. Quæ
 ex parte me Titius hæredem scriptum in tabulis suis recitaverit, ex ea
 parte hæres esto. l. 1. D. de his que pro non script. Quare si de institu-
 tione jam facta testator loquatur, non erit captatoria: veluti si dicat,
 Quæ ex parte Titius me hæredem instituit, ex ea parte Mævius hæres
 esto. Illa institutio captatoria non est: quia in præteritum, non in fu-
 turum institutio collata est, nec Paul. in l. 71. & 29. D. de hæredibus in-
 stituendis.
 CAPTABELLA, re, f. Acceptio, receptio. ut, Pallii captatela. Tertull.
 de Pallio, V. Salmat. p. 367.
 CAPTIO, ire, frequent. a Capto. ut, Omnia vulgo loquentium capti-
 tasse. Apul. de Deo Socrat. p. 52. i. e. Ex sermone temere loquentium
 aliquid arripuisse, quod in omen verteret.
 CAPRESSO, li, sum, secundum Diomedem: vel sivi, sstium, secundum
 Priscianum, [κατασπείρω, κατασπείρω] etc. verbum est activum,
 nam dicimus Capello, Capessor: significat autem Capere. ut, Capesse-
 re fugam. Plaut. Aul. 4. 1. 4.
 In herum matura, in fe fera condecet capessere.
 Capessere cibum hiati oris & dentibus ipsis. Cic. 2. de Nat. Deor. 122.
 Capessere, de sincere dictum. Plaut. Rud. 1. 2. 89.
 Si ad faxum, quod capessit, ea deorsum cadit.
 Quo nunc capessit tu te hinc advorsa via? Plaut. Bacchid. 1. 2. 5.
 Capessere fe domum, Recipere. Plaut. Amph. 1. 1. 106.
 Nunc pergam heri imperium exequi, & me domum capessere. Nonius.
 Montem celeres, silvamque capessunt. Valer. 4. Argon. 316.

Se in altum, pro Immittere. Plaut. Afin. 1. 3. 6.
 Quam magis te in altum capessis, tam æstus te in portum refert.
 Se præcipitem ad malos mores. Plaut. Bacchid. 4. 10. 2.
 Arma veli bellum. Liv. 4. Virg. 3. Æn. 234.
 — focis, tunc arma capessant Edico.
 Confilium. Plaut. Rud. 1. 3. 27.
 Curas imperii, & invigilare publicis utilitatibus. Plin. in Paneg. cap. 66. pr.
 Cursum ad aliquem. Plaut. Capt. 4. 1. 9.
 Fugam, Fugere. Liv. 1. 25.
 Honorem. Tacit. 13. Ann. 25. Julius quidem Montanus Senatorii ordi-
 nis, sed qui nondum honorem capessisset, congressus forte, &c.
 Imperia capessere. Plaut. Trin. 2. 2. 19. Si mea imperia capesses. i. e.
 Præcepta civitatis.
 Iussa aliquid capessere, i. e. Perficere vel Sæpius capere, ut ait Servius
 ad Virg. l. Æn. 81. — mihi iussa capessere fas est.
 Libertatem. Cic. 10. Philipp. 19. Omnis est miseria servitus: sed fuerit
 quedam necessaria, æquodnam principium putatis libertatis capessendæ?
 Locum capessere, pro Afficere, & vergere. Cic. 2. de Nat. Deor. 115.
 de Sphæra, Omnes enim partes ejus undique medium locum capessen-
 tes nituntur æqualiter. Budæus.
 Magistratum capessere. Tacit. 13. Ann. 29.
 Munia. Columel. lib. 12. cap. 1.
 Obsidia urbium Romani capessent. Tacit. 12. Ann. 15. extr.
 Noctem capessere. Tacit. 4. Ann. 48. pr. Noctemque in castris tutam &
 vigilem capessent.
 Oculis aliquid, Contemplari, intueri. Liv. 7. Bell. Maced.
 Partem curarum. Tacit. 12. Ann. 25.
 Partem. Cic. 2. de Nat. Deor. 131. Dedit eadem natura belluis sensum &
 appetitum, ut altero conatum haberent ad naturales passus capessendos.
 Pericula capessere. Liv. 21. 4. Plurimum audacie ad pericula capessenda.
 Prælium capessere fortiter. Curt. 4. 14. 6.
 Principium facinoris. Tacit. 15. Ann. 49.
 Pugnam. Liv. 6. Decorum erat tum ipsis capessere pugnam ducibus.
 Recta capessere, Rectam viam ingredi, id est honestum sequi. Hor. 2.
 Serm. 7. 6.
 Pars hominum vitium gaudet constanter, & urget
 Propositum: pars multa natat, modo recta capessens,
 Interdum pravus obnoxia. Al. Nutat.
 Rempublicam capessere, i. e. Administrare, gubernare, defendere.
 Sallust. Catil. cap. 52. Expersigimini aliquando, & capessite Rempu-
 blicam, [i. e. Tuendam suscipite.
 Spem capessere. Plaut. Rud. 1. 3. 21.
 Solennia regni. Tacit. 6. Ann. 42.
 Superiora capessere. Cic. 1. Tusc. 42. Is autem animus, qui si est ho-
 rum quatuor generum, &c. superiora capessat necesse est.
 Capessere urbem aliquam, pro Conferre fe ad eam. Cic. 10. Att. 9. Meli-
 tam igitur, opinor, capessamus, dum quid in Hispania.
 Ad capessendas ceremonias promptior animus. Tacit. 4. Ann. 16.
 Inimicitias capessendis facili. Tacit. 5. Ann. 11.
 CAPAX, icis, Adj. [δεικνύς, κατακτάς, ἐπιβήτης] Quod capit fe con-
 tinet, aut continere potest. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines utero ca-
 paci. Plin. lib. 1. 1. cap. 37. A quibus capaciora intestina ad alvum.
 Calix capax ad sextarios tres. Plin. lib. 37. cap. 2.
 Campi capaces. Sil. 173. 321. V. Drakenb. ad locum.
 Cibi, vini que eundem capacissimum. Liv. 9. 16. de Papirio Curfore.
 Circus capax populi. Ovid. 1. de Arte Am. 136.
 Multa capax populi commoda circus habet.
 Domus. Ovid. ad Liv. 262.
 Insula magna sedis haud capax. Curt. 4. 8. 2.
 Puteus capax. Ovid. 7. Met. 568.
 Regnum. Sen. Herc. fur. 659.
 Ripis capacious estus animus. Ovid. 3. Amor. 6. 19.
 Scyphi capaciore. Hor. Epod. 9. 33.
 Urna. Hor. 3. Carm. 1. 16.
 Omne capax movet urna nomen. De urna Manium deorum.
 Aures capaces. Cic. in Orat. 104. Tamen non semper implet aures meas:
 ita sunt avidæ & capaces, & semper aliquid immensum infinitumque
 desiderant. De Demothene loquitur.
 Animus ad præcepta capax. Ovid. 8. Met. 243.
 Animus capaci concipere. Ovid. 15. Met. 5.
 Amicitia aliquid usque in intimam familiaritatem capacem esse. Plin. 2.
 Epist. 13. extr.
 Anima capax pulmo. Sen. OEdip. 367. i. e. Spiritus.
 Fortuitorum capax. Tacit. 14. Ann. 3. Nihil tam capax fortuitorum,
 quam mare, &c.
 Glorie capax, Dignus. Curt. 4. 7. 29. Fortuna magna ex parte avidos
 gloriae magis, quam capaces facit. V. Cellar. ad locum.
 Invidie. Sen. Troad. 479. i. e. Quod invidiam sustinere potest. [Immo
 cui potest invideri.
 Laboris capacissimus. Vellei. Paterc. 2. 127. Ipsum vero laboris ac fidei
 capacissimum.
 Officii. Claud. 1. in Entrop. 79.
 Scelerum capax juvenis. Sen. Octav. 153.
 Secreti capacissima omnis uxor. Plin. 1. Epist. 12.
 Vini. V. Cibi.
 Capax, pallive, h. e. Capiendus, posteriori ævo invenitur. Pet. Chry-
 sol. Serm. 160. Universo seculo non capacem concludi corpore perpassillo.
 CAPACITAS, icis, f. [κατακτάς, ἐπιβήτης] Amplitudo loci, que capere
 & continere potest. Columel. lib. 12. cap. 43. Et quum paulum sub um-
 bra restiterint, ternæ aut etiam quaternæ pro capacitate vasorum in ollas
 demittuntur. Et Cic. 1. Tusc. 61. Utrum capitent in animo puta-
 mus, quo tanquam in aliquid vas, ea, que meminimus, infunduntur.
 Athletarum capacitas. Plin. 18. 7. i. e. Voracitas. V. Hard. ad loc.
 CAPACITAS, Adv. ut, Primordia feminum efficaciter & capaciter se-
 quuntur intentionem maternæ animæ. August. de Trin. 11. 2.
 CAPACULUS, a, um. Aliquantum capax. Cathol.
 CAPIDONIS Turris, [Καπιονίων πύργος] in Hispania est, ad Bætium flu-
 vium, sita in petra quam circumcirca pelagus alluit. Ea sicut Pharus
 mirum in modum ad navigantium salutem edificata est. Nam quum eje-
 ctus ab anne limus vadofum reddat profundum, & latentibus sub aqua
 faxis,

faxis, locus ipse promineat, conspicuo aliquo opus habebat signo. Ex Strab. lib. Geogr. 3.

CAPIS, idis. f. [*καπίς*] Genus peculi a Capiendo dictum. Festus. Liv. 10. 7. Cum capide ac lituro, capite velato victimam cœdat. V. Plin. 37. 2. & Burm. ad Petron. cap. 52.

CAPITIVUS, ubi extet *καπίτιος*. Vide **CAPULA**. Lampridius in Antonino He- liogabalo. in Frob. edit. Exhibuit & Palatinis ingentes dapes extis il- lorum referatas. Ubi lego Capides pro Danes, pro illorum autem lego Mullorum, ut in Franc. puto, & in Aldi. Vide in Varr. que dixi cap. 14. H. St. Lampridii locus est cap. 20. ubi Dapes adhuc in omnibus libris edi- tum est, cetera pridem emendata. Verum cum Capides in poculis nu- merent veteres, an non Apides potius reponendum sit, cordati lecto- ris iudicium esto.

CAPISSENÆ Asiae populi, Capissam urbem habent, quam diruit Cyrus. Hæc Plin. lib. 6. cap. 13.

CAPISTERIUM, i. [*καπίστηριον*] Genus instrumenti expurgandis femi- nibus apti. Colum. lib. 2. cap. 9. Quicquid exteretur, capisterio expurgandum erit: & semper quod propter magnitudinem ac pondus in- imo tubfederit, ad femem referendum. Quidam hoc loco legunt Capith- rium, alii Scaphithrium. V. Voff. Lex. Etym.

CAPISTRO, **CAPISTRUM**. In CAPUT.

CAPITAL, **CAPITALIS**. In CAPUT.

CAPITARIUM ES, Quod capi potest. Festus. [Inscite. An legen- dum, Quod capitum est, vel Capitii impostum est? i. e. Epicephalum. V. Scalig.

CAPITANEUS, **CAPITATUS**, **CAPITELLUM**. In CAPUT.

CAPITHA, [*καπίθη*] Mensura genus est, duos continens chœnicas At- ticos. Xenophon lib. 1. *ἀναβάσις*, Farinæ capitham, inquit, siglis com- parabant quatuor. Cæl. lib. 10. cap. 2. V. Henr. Steph. Append. ad Varr. p. 55.

CAPITIUM, **CAPITO**. In CAPUT.

CAPITOLIUM, i. n. [*καπιτώλιον*] Prægrandis arx Romæ, in monte Sa- turnio, foro Urbis imminens, ex præda Apolliarum, Latinorum urbis, a Tarquinio Superbo extracta. Auctor Plin. lib. 3. cap. 5. ex Val. Antiate. V. etiam Liv. 1. 38. & 55. & Tacit. 3. Hist. 72. 3. Eam copiosius ac pec- culari & iusto commentario Julius Rycquius descripsit, ed. Lugd. Bat. 1669. Varro de L. L. 4. Capitolium dictum, quod hic quum fundamenta foderentur ædis Jovis, caput hominis inventum dicitur. Hic mons ante Tarpeius dictus a virgine Vestali Tarpeia, ibi a Sabinis necata armis, & sepulta. ejus nominis monumentum relictum, quod etiam nunc ejus rupes Tarpeium appellatur saxum. Hunc antea montem Saturnium appel- latum prodiderunt, & C. V. Liv. 1. 54. In Orat. Camilli extr. De fabu- la Tarpeie virginis f. l. Nonnulli Capitolium sic dictum volunt, a capi- te Toli cuiusdam, ibidem sepulti. V. Arnob. 6. p. 194. & Elmenh. & Dukeri notis ad Flor. 1. 7. 8. Alta Capitolia. Virg. Æn. 836. Pluraliter Poetæ de uno dicunt. Aurea. Ovid. 6. Fast. 73. Aurea possedit focio Capitolia templo. Celsa. Virg. 8. Æn. 653. Fulgens. Hor. 3. Carm. 3. 41. Pompeianum. Vitruv. lib. 3. cap. 2. Quid autem sit, Turnebus Adverf. 11. 2. sic explicat, Opinor fuisse, inquit, illud quod erat Pompeiis in Campania. Non enim tantum Romæ, sed etiam Capuæ, Narbone, Pompeiis capitolum erat, & in multis municipiis & coloniis, imitatio- ne Romanorum. De Narbonensi Sidonius, Carm. 21. Delubris, Ca- pitolis, monetis, & in vasta fœcili Apollinari, Statuit ante pontifices Capitolii Ravenensis. Fuit & Tolose, Sidonius de sancto Saturnino, Gradu summo Capitoliorum præcipitatum. unde hodieque quidam ma- gistratus illic Capitolini vocantur. V. Drakenb. ad Sil. 11. 267. conf. Rycq. l. c. cap. extr. Capitolium ornare. apud Suet. Cæs. 10. quid fit, docet Cæsaub. ad loc. In Capitolium perfugere. Tacit. 3. Ann. 36. i. e. Perfugium ibi qua- rere. Capitolium enim fuit fœditioforum perfugium. V. Flor. 3. 16. 5. & ibi Interp. Tangere Capitolium. Ovid. 4. de Pont. 9. 5. Ut, quoniam sine me tanges Capitolia Consul. De Consulari processione die Kal. Jan. qua honorum cost. imitant.

CAPITOLINUS, a, um. Adj. [*καπιτώλιος*] ut, Jupiter Capitolinus. Cic. pro Domino 144. Quintil. lib. 3. cap. 7. Jovis Capitolini laudes vel perpetua facri certaminis materia vel dubie sunt, vel non oratorio genere tractantur? Certamen Capitolinum. Suet. Domit. cap. 13. Sed & Capitolino certa- mine cunctos ingenti consensu precantes, ut Palladium Suram restitueret, pulsium olim Senatu, ac tunc de Oratoribus coronatum & C. Ubi Vet. Schol. sic habet: Inscitum Domitianus quinquennale certamen, Capito- lino Jovi triplex, Musicum, Equestre, Gymnicum; Oratores ibi certasse patet ex loco Suetonij modo citato, de Citharædis & Poetis dicitur paulo infra. Vet. Inscript. ostendit Histriones certasse, L. SVRREDI L. F. CLV. FELICIS PROCVRATORI AB. SCAEN. THEAT. IMP. CÆSAR. DOMITIAN. PRINCIPI CORONATO CONTRA OMNES SCAENICOS. V. Scalig. Aufon. lect. cap. 10. Clivus. Cic. pro Rabir. 31. Collis. Martial. lib. 12. 21. Nec Capitolini collis alumna tibi. Capitoline, pontificumque dapes. Martial. lib. 12. 48. Ludi Capitolini. Liv. 5. 50. Ludi Capitolini herent, quod Jupiter opt. max. suam sedem atque arcem populi Romani in re trepida tutatus es- set: Collegiumque ad eam rem M. Furius Dictator constitueret. Quercus Capitolina. Juven. 6. Sat. 386. An Capitolinam deberet Pollio quercum Sperare, & fidibus promittere. Ubi Interp. vet. In agone Capito- lino citharædos victores coronam & quercu accipisse docet. De Poeta, O cni Tarpeias licuit contingere quercus. Martial. 4. 54. 1. V. ibi Interp. & conf. Pitisc. Lex. Sedes Capitolina. Stat. 5. Silv. 1. 159. Venus Capitolina. Suet. Calig. 7. Cujus effigiem habitu Cupidinis in æde Capitoline Veneris Livia dedicavit. V. etiam Galb. cap. 18. Capitolini, pl. Collegia Capitolinorum, quedam Romæ, ut ex episto- lis Ciceronis ad Q. frat. 2. 5. cognoscimus. Erant autem Capitolini,

collegium hominum Capitolium & arcem incolentium, ludisque capito- lino celebrantium. V. Liv. 5. 50. pr. & Turneb. Adv. 2. 28. Capitolinus, fuit Cognomen ejus qui caput invenit quam Capitolium ex- treretur. [Quo auctore? Capitolinus, Marci Manlij filii cognomen, qui urbe a Gallis capta, as- sumptis mille juvenibus arcem Capitolinam ab hostium injuria defendit, hæc & nomen invenit. Hic quam postea in suspitionem affectati regni venisset, ab ea caipia rupe Capitolina, quam servaverat, præcipitatus est. Liv. lib. 5. 21. & 6. 18. seq. [Incertum ramèn, utrum ab arce servata id cognomen inveniit, an quod in eadem habitavit, ut ex Liv. constat. Julius Capitolinus inter sex Historie Augustæ scriptores occurrit, haud dubie avi sequioris, sed de quo aliqui omnia incerta sunt. V. Voff. & Hank. de Historie. Rom.

CAPITOSUS, **CAPITULARIA**, **CAPITULATUM**, **CAPITULA- TUM**, **CAPITULUM**. V. CAPUT.

CAPNIAS, ædis. f. [*καπνιας*] Vitis a sumi colore dicta. Plin. 14. 3. **CAPNIAS**, æ. m. [*καπνιας*] Gemma est ex Jaspidium generibus, quod- dam veluti fumo infecta, unde & nomen accepit. Plin. lib. 37. cap. 9. **CAPNION**, i. n. Herba eadem, que Capnus. Plin. 25. 13. **CAPNITES**, æ. m. Gemma est plurimis spiris fumida, in Cappadocia & in Phrygia nascens, ebori similis, cujus meminit Plin. lib. 37. cap. 10. **CAPNITIS**, idis. f. [*καπνίτις*] Herba est eadem cum Capno, seu Fumo terræ. Est item Capnitis, Cœmia species tenuissima que e fornacibus flamma atque fiato egesta, cameris lateribusque fornacum adheret. V. Plin. lib. 14. cap. 10. & Cœmia f. l. **CAPNOBATES**, [*καπνοβάτης*] Populi, qui Mysi dicuntur. Strab. lib. 7. Scribit autem Poldionius Mylos pelagium indulgentes, ab ornamentibus abstinere, & eam ob causam fides omne virare, melle vero & lacte & caseo vesci. Quumque tranquillam exigant vitam, ob deorum cultu- ram, deicole & Capnobate, (id est sumi contentores) nominantur. Causam appellationis istius OEdipo alicui declarandam relinquimus. **CAPNOMANTIA**, æ. f. [*καπνομαντία*] Divinationis genus, quod fiebat ex sumi dissectione, qui e thure in ara accenso emanabat. Qui vero hoc augurij genere utebantur, Capnomantes dicti sunt. V. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17. **CAPNOS**, i. Herba, cujus meminit Plin. lib. 23. cap. 13. & lib. 16. cap. 7. Capnos herbam qui edere, bilem per urinam reddunt. Ruell. lib. 3. cap. 124. Capnos, Romanis fumarica, herba est Plinio fruticosa, coriandro similis, præterea, folio albore, cineræque coloris, undique numerofo, flore purpureo. Succus claritatem facit insectis oculis, delacrymatio- nemque ceu fumus, inde nomen accepit. Gallis hæc *sumus terra* vocatur. Est & alia Capnos Plinio, quam Pedes gallinæ vocant, nascens in parietinis & sepibus, ramis tenuissimis, sparsisque, flore purpureo, viridis, succo caliginem discuit: itaque in medicamento oculorum ad- dicitur. Similis & nomine & effectu alia quam paulo ante diximus. **CAPNUMARGOS**, i. m. Argilla est rufa, intermixta l. pide terræ minute arenose, qua velut adipe terræ, arva pinguescent in Gallia & Britannia. Insuperque autem rara, fæleque eam misceri putant. Semel vero injecta in quinquaginta annos valet & frugum, & pascui ubertate. Auctor Plin. lib. 17. cap. 7. Hard. legit ex Mill. Acuanumarga. q. V. **CAPNOS**, Asiae mons est, ex quo aliqui Euphratem oriri crediderunt. Plin. lib. 5. cap. 24. **CAPPA**, n. indecl. [*κῆππα*] Nomen literæ Græcæ: pro qua Latini unum- c. Quo nomine Græci (ut Suidas docet) quum hominem malum volunt proverbio signare, unum cappa: quum pejorem, duo cappa: quum pessimum, tria habere cappa dixerunt: volentes eum intelligi esse Cretensem, Cilicæ, Cappadocæ: qui singularis fuisse improbitatis exi- stimantur. V. Erasmi Chiliadas. **CAPPA**, æ. f. Pilei genus; vel quod duos apices, ut Cappa littera ha- beat, vel quia capitis ornamentum est. Hsidor. 19. 21. Vox Cæltica videtur. Cappa, Marinus equus, Fello; sed alii legunt Campa. q. V. **CAPPADOCIA**, æ. f. [*καππαδοκία*] Regio est Asia, Euxinum versus, quam Macedones in duas Satrapias a Perlis divisam accipientes, ex Sa- trapjiis in regna redegerunt, atque majorem Cappadociam, quæ Tau- rum versus est, proprie Cappadociam vocaverunt: alteram Pontum. Eius autem latitudo est a Ponto Taurum versus, mille fere & octingentorum stadiorum: longitudo vero a Lycœonia que Phrygia usque ad Euphratem, ad Auromam & Armeniam ad tria milia stadiorum. Hæc pluraque Strab. lib. Geogr. 12. pr. Cappadociam Ptolemæus tabula Asiae prima describit, & Plin. lib. 6. cap. 2. & 3. Nomen habet a Cappodæo anme: ante Leu- cœstria appellata, ut Plin. dicit, Nepos 14. 1. 3. Habuit provinciam Cilicæ juxta Cappadociam, quam incolunt Leucœstria. Cappadocæ regio. Cic. 15. Fam. 4. Itaque exercitum mihi ducendum per Cappadocæ regionem putavi. **CAPPADON**, œcis. m. [*καππάδοξ, Καππάδων*] Qui est ex Cappadocia. Cic. Post. red. in Senat. 13. Cappadocem modo abreptum de grege venali- um dices. Cohors montana Cappadocum. Lucan. lib. 7. 215. Nobilitas Cappadocum. Tacit. 14. Ann. 26. Rex Cappadocum mancipiis locuples, eget æris. Hor. 1. Epist. 6. 39. Feroces. Lucan. lib. 3. 234. Pingues Cappadoces pascere. Perf. 6. Sat. 77. De servis intelligi, qui ex Cappadocia multi advehebantur. **CAPPADOCUS**, a, um. [*καππάδοκος*] Adj. ut, Catastæ Cappadocæ. Martial. lib. 10. 76. 3. Nec de Cappadocis eques catastis. Lactuca Cappadocæ. Plin. 19. 8. **CAPPADOCIUS**, a, um. [*καππάδοκος*] Idem, ut, Gemma Cappa- docia. Plin. 17. 10. Zizipha Cappadocia. Plin. 21. 9. **CAPPADOCARCHIA**, æ. f. [*καππαδοκάρχη*] Sacerdotium Cappado- ciæ provinciæ. Modestinus l. Diximus. D. De excofuit. tutor. Provinciæ sacerdotium, ut Asiarchia, Bythniarchia, Cappadocarchia, præbet a tuellis immunitatem, dum ei muneris quis præcit. V. Ant. Aug. lib. fing. ad Modest. **CAPPAGUM**, i. n. [*Κάππαγος*] Hispaniæ oppidum est in Bætica provin- cia, Gaditani conventus. Plin. lib. 3. cap. 1. **CAPPARIS**, is. f. [*καππαρίς*] Fructus genus. Plin. lib. 13. cap. 23. Ibi & cap-

& capparum firmioris ligni frutex, feminisq; & cibi vulgati, caule quoque una plerumque decerpto. Columel. lib. 11. in fine. Capparum plurimum provinciam suam sponte novalibus nascitur. sed quibus locis ejus inopia est, si ferenda fuerit, sicum locum desiderabit. Martial. 3. 77. 5. Capparum, & putri cepas alece natantes, Et pulpam dubio de petasone voras.

CAPPAR, iris. Idem Pallad. oct. t. 11. Hoc mensc menta & pastinaca, thymum & origanum & cappar.

CAPPARA, r. f. Eadem que Portulaca. Apul. de Herb. cap. 103.

CAPRA, **CAPRARIA**, **CAPRASIA** inf. V. **CAPER**.

CAPRASIA. Unum est ex offiis Padi fluvii, apud Plin. lib. 3. cap. 18.

CAPREA, in **CAPER**.

CAPREÆ, arum. f. [*καπρέα*] Insula proxima Neapoli, Tiberii principis arce nobiles. Plin. lib. 3. cap. 6. Tac. 4. Ann. 67. pr. Hujus arcis meminit Suet. in Tiber. cap. 43. Dites capreæ. Stat. 3. Silv. 1. 128. Palus Capreæ. Ovid. 2. Fastr. 491.

CAPREOLUS, in **CAPER**.

CAPRETÆ, Asiæ populi, inter Ciliciam, Cappadociam, Cataoniam & Armeniam, ubi fuit postea condita Apamia a Seleuco rege, teste Plin. lib. 5. cap. 30.

CAPRIA, Lacus est apud Strabonem in descriptione Pamphylia lib. 14.

CAPRICORNUS, i. m. [*αγρικόρνος*] Cælestis signum, quod Pana fuisse existimant, quod posteriorem partem in effigiem piscis, priorem vero in formam hirci commutavit: cuius ingenium admiratum Jovem, ferunt hanc figuram in calum transfussisse. Stellam habet in naso, in pectore duas, in pede duas, inter scapulas septem, in ventre sex, in cauda duas. Cic. 2. de Nat. Deor. 112. Tum gelidum valido de pectore frigus anhelas Corpore femifero magno Capricornus in orbe.

Lotus Hesperia Capricornus aqua. Propert. lib. 4. 1. 86. Tyrannus Hesperia Capricornus unde. Hor. 2. Carm. 17. 20. De Capricorno in nummis V. Spanheim. de Usu & Præf. Num. 5. p. 237.

CAPRICIFUS, i. f. [*καπρίκιος*] Ficus silvestris. Plin. lib. 15. cap. 19. Caprificus vocatur e silvestrum genere ficus nunquam maturescens: sed quod ipsa non habet, aliis tribuens: quoniam est naturalis causarum transitus, atque e putrescentibus identidem generatur aliquid. Ter. in Adel. 4. 2. 28. Illic ubi etiam caprificus magna est. Findit marmora caprificus. Martial. lib. 10. 2. 9. Marmora Messalæ findit caprificus, &c. Caprifici, pl. Hor. Epod. 5. 17. Jubet sepulchris caprificos erutas, &c. Flammis aduri Colchicis.

CAPRICIFOR, [*καπρίκιος*] tri. Pallad. lib. 4. tit. 10. Mense Junio circa solstitium caprificandæ sunt arbores fici, id est suspendendi grossi ex caprifico, lino velut ferro pertusi. si hoc desit, abrotani virga suspenditur, aut callum quod in ulmeis foliis invenitur, aut arietina cornua circa radices arboris obruuntur, vel truncus arboris, quo loco target, scarificandus est, ut possit humor effluere. Plin. lib. 16. cap. 27. Sunt & bifera in eisdem. In Cea insula caprifici triseræ sunt. Primo fetu sequens evocatur, sequenti tertius. hoc fici caprificatur. V. plura lib. 15. cap. 19. Caprificari (inquit Perotus) est adhibita caprifico, ne fructus propinquæ fici ante maturitatem decidant, providere.

CAPRIFICATIO, onis. f. [*καπρίκιος*] Plin. lib. 15. cap. 19. Quæ ratio pulvere & caprificatione hoc quoque præstat, ne decidant, &c.

CAPRIFICIALIS, e. Adj. ut, Caprificialis dies, i. e. Caniculares: quod eo fere tempore mulieres Romanæ liberæ simul atque ancillæ sub arbore caprifico sacra faciebant. Erat autem initium caprificorum circa exitum Canis, qui dies Vulcanus sacer erat. Plin. lib. 11. cap. 15. Huic vindemiæ Attici legnum dedere initium caprificalem diem Vulcanum facrum. sed Harduinus ex MSS. Initium caprifici, alii diem &c. V. ipsius not. ad h. l. Et conf. eundem ad C. 313. Segm. 51. not. num. 100.

CAPRIGENUS, **CAPRELE**, **CAPRILLUS**. in **CAPER**.

CAPRIMULGUS, i. m. [*καπρίμυλος*] dicitur Qui capias emulget. Pro Convivio est Catull. Epig. 20. 9. Hæc quum legas, tum bellus ille, & urbanus Suffenus unus caprimulgus, aut fossor Rursus videtur.

Est & Caprimulgus, Avis [fabulose] genus: de qua sic ait Plin. lib. 10. cap. 40. Caprimulgi appellantur grandioris merule aspectu fures nocturni: interdum enim visu carent. Intranit paltorum stabula, caprumque uberibus advolant factum propter lactis: qua injuria ubi emoritur, caprifici que cæcitas, quas ita mulsere, oboritur.

CAPRINUS, **CAPRISSO**, **CAPRUGINEUS**. in **CAPER**.

CAPRIUS, i. m. Viri nomen, de quo Hor. 1. Serm. 4. 66. Sulcius acer Ambulat, & Caprius rancus male, cumque libellis, Magnus uterque timor latronibus. Ubi Acron, Sulcius & Caprius nomina fuerunt delatorum, alii Actores volunt fuisse causarum: inde etiam Rauci traduntur assidue agendi.

CAPRONEÆ, vel **CAPRONEÆ**, arum. [*καπρονέαι*] Nonius, Comæ quæ ante frontem sunt, quasi a Capite prone. Festus; Capronæ, Equorum jubæ in frontem devexæ: dictæ quasi a Capite prone. Lucil. Sat. lib. 7. Aptari caput atque comas haurire capronas Altas frontibus immisissas, ut mos fuit illis. Sane & de Homine dici, Apul. 1. Florid. ostendit, de Apollinis facie loquens: Pronulsi capronis anteventuli (crines) propenduli. Elmenhorst. p. 342. Caproneæ legit. V. ejus Ind.

CAPROS, i. m. Fluvius est latera urbis Laodicæ alluens, referente Plin. lib. 5. cap. 29.

CAPROTINUS, a, um. ut, Juno Caprotina [*καπροτινή*], ita dicta quod liberæ pariter, ancillæque sacrificabant illi sub arbore capricho, in memoriam virtutis quæ in ancillarum animis pro conversatione publicæ dignitatis olim apparuit. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 11. ubi & de Nonis caprotinis. Hinc & Aufon. de Ferris Rom. v. 9. Felta caprotinis memorabo celebra nonis.

CAPRUNCULUM, i. n. Vas fictile. Festus.

CAPSA, æ. f. [*κάψα*] Civitas est in Numidia, ubi Jugurthæ thesauri erant, bello illo ultimo, quod Cæsar cum Scipione gessit, ut & plures aliæ, funditus deleta, teste Strab. lib. 17. Hinc

CAPSITANI, orum. [*Κασιτανί*] Populi sunt Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

CAPSA, æ. f. [*κάψα*, καψίτις, κάψα] dicta est quod res in ea conditas capiat. Plin. lib. 8. cap. 30. Capfarum modo includitur. Capfa. Cic. 1. Ver. 51. Custodem inquit, Tullio me apponite. quid? mihi quam multis custodiis opus erit, si te semel ad meas capas admifero? Angusta. Juven. 10. Sat. 117. Operta. Hor. 2. Epist. 1. 268. Capfa a Græco appellatur: has illi κάψαται dicunt. Festus. Al. κάψαται rectius legunt.

CAPSULA, æ. f. [*κάψαλον*] dimin. Plin. lib. 30. cap. 11. Stellionem inclusum capsulis subjucit capiti. Totos de capsula. Sen. Epist. 115. pr. dixit, Qui ita munditiæ student, ut ne minimum relinquunt, quod ad fordes neglectumque intelligi possit.

CAPSELLA, æ. f. aliud dimin. Ulpian. 1. 12. §. Conservandi, Dig. de instruct. & instrum.

CAPSARIUS, i. m. Qui portat libros, inquit Ulp. 1. 13. D. De manubiis vind. Capfarii dicebantur Qui nobiliorum civium filiis ad scholas euntibus, libros deferrebant in capsula. Suet. in Neron. cap. 36. Constat quosdam cum pædagogis & capfariis unum prandio pariter necatos. Juven. 10. Sat. 117. Quem sequitur custos angusta vermula capfa. i. e. Servus capfarius. Librarium etiam appellat Suet. Claud. cap. 35. Sero ac vix remisit, ne femina pretextatiæ pueri ac puellæ contrectarentur, & ne cuius comiti aut librario calamariæ aut graphiarie thecæ adimerentur. Quem enim Ner. l. c. Pædagogum, hic Comitum; quem ibi Capfarium, hic Librarium vocat. Vide Beroald. in cap. 36. Suet. Ner. Capfarii vulgo præpositi sunt capfa. Vide Ber. ibidem. H. St. Christianorum capfarios Judæos vocat Augustin. quod asservandis Vetus Test. libris admodum intenti fuissent.

Capfarius, [*καψαριος*] Artífex capfarum. Tarrant. Patern. l. ult. D. de jur. immunit. pr. Quibusdam aliquam vacationem munerum graviorum condicio tribuit, ut sunt mensores, optio, valetudinarii, medici, capfarii, & artífices, &c. [Videtur hujus observationis auctor, cui in Theof. Lips. Zehnerus accedit, subflata copula Capfarii artífices legisse. Sed miror qui hujus generis artífices in Militaribus officiis, quorum hic meminit legislator, querant. Miror etiam Gothofredum ad dubitasse, an Capfarii alii h. l. intelligantur, ac qui alias Librarii vocantur. V. ejus not. Capfarius item dicitur, Qui mercede servanda in balneis vestimenta fuscipit, inquit Paul. in l. 3. §. 3. D. De offic. præfect. vigil. Adde Wower. ad Petron. cap. 30. p. 115. Barm. item Schol. Juven. 3. 263.]

CAPSACES, æ. m. [*καψακός*] Vas olearium. Cyprian. lib. 2. Epist. Fidelia farris non decit, & capfaces olei non minuetur.

CAPUS, i. m. est Septem sudibus factum. ut, Animalia capso clausa. Vellei. 1. 16. 2. Græcæ est originis. Hefych. κάψοι, οι τριπλῆς. V. Salmast. ad Spartan. Hadrian. cap. 12. & ad Vopisc. Procul. Est etiam Pars rhedæ a Capiendo dicta, ubi qui vectantur, sedent. Vitruv. 10. 14. Ad capsum rhedæ loculentum firmiter figatur. Capfus rhedæ, pro Theca Rhedæ, alibi Alveus rhedæ, quo sedent qui vehuntur. Bud. ex Vitruvio 103. 104. H. St. Desiderabatur in Lugd. V. Philand. ad Vitruv. 1. c. Capfus est Carruca undique contexta, quasi capfa. Isidor. 20. 12. [Legge Contexta.]

CAPTATIO, **CAPTATOR**, **CAPTATORIUS**, **CAPTIO**, **CAPTIVAGULA**, **CAPTIOSUS**, **CAPTIVUS**, **CAPTIVITAS**, **CAPTIO**, **CAPTURA**, **CAPTUS**. in **CAPIO**.

CAPUA, æ. f. [*κάπυα* Stephano, *καπύς* Ptolem.] Clarissima Campaniæ urbs, quæ Annibalem victoris fatigatum, luxu atque otio perdidit. Eam Servius grammaticeus a Tufcis, qui omnem pæne Italiam subjugarint, conditam scribit, apud Virg. 10. Æn. 145. quum hunc verum exponit, Et Capys: hinc nomen Campaniæ ducitur urbi. Suet. in Cæs. Dict. cap. 81. Capys conditoris sepulchrum Capuæ fuisse indicat, in quo a colonis deductis tabula reperta fuit, quæ Cæsari mortem denuntiavit. Adid & Lucanus accedit lib. 2. 393. Mœnia Dardanii tenuit Campana coloni. Plin. lib. 3. cap. 5. Capua (inquit) ab antecimo campo dicta. Quod quomodo intelligendum sit, inibi Hermolus adnotavit. V. **CAMPANIA** & **CAMPANUS** supra. De laudibus urbis Capuæ multa apud Ciceronem in oratione prima contra Rullum. Capua altera Roma. Cic. 12. Philipp. 7. Consilium hoc Capua probabit, quæ temporibus his Roma altera est. Dives Capua. Virg. 2. Georg. 224. Talem dives arat Capua.

CAPUANUS, a, um. [*καπυανός*] Stephanus. V. ad eum not. Holstenii. Urbs Capuana. Virg. 10. Æn. 145. & Not. Serv. Immo Campanus, non Capuanus, a Capua, inquit Varro, atque ita enarrator Horatii (qui vulgo Commentator) Campano apud Horatium, Ponti Campano, id est Capuensi. Idem in alium locum, Capua civitas est inter Romam Ita & Beneventum, a qua Campania regio dicta est. p. 288. H. St. V. Varr. de L. L. 9. p. 128. ed. tert. Steph. Locus prior Hor. Sat. 1. 5. 45. alter Epod. 16. 5.

CAPVERNIS, e. Idem. Inscript. vet. apud Grut. p. 459. n. 1. & Sponium Misc. Ered. Antiq. p. 160. ORDO CAPVERNIS. conf. Schol. Hor. l. c.

CAPVLA, æ. f. [*καψύλα*] Vas vitinarium, quo veteres utebantur, quod facile capi possent. Varro de L. L. lib. 4. Capi, & minores capula, a Capiendo nominantur, quod antea sint, & prehendi possint, id est capi.

CAPVLO, are. Cato cap. 67. Ligna in torculario ne cadat. Oleum frequenter capulet. Alii legunt, Ligna in torculario ne cadant. Oleum frequenter capiant. Hinc tamen

CAPVLATOR, oris. m. Qui capulis oleum deplet. Columel. lib. 12. cap. 50. Quod deinde primum duxerit in rotundum labrum (nam id melius est quam plumbeum quadratum, vel istructile gemellar) protnus capulator depleat, & in officia labra huic usui præparata defundat. Et Cato cap. 66. Capulator officia describit.

CAPVLCUM, i. n. Genus navis apud Gell. lib. 10. cap. 25.

CAPVLU, vel **CAPVLUUM**, i. [*καψύλον*, κάψυ] a Capiendo dictum; est Manubrium gladii. Virg. 2. Æn. 556.

— capulo tenus abdidit ensem. Cic. de Fato 5. Philippus haec in capulo quadrigulas vitare monebatur, quasi vero capulo fit occisus. Eburnus capulus gladii. Ovid. 7. Met. 422. Tempora pulvere capulo. Ovid. 12. Met. 133. Ter quater ora viri, capulo cava tempora pulsat. Ad alias res transferatur, ut Ovid. 1. de Pont. 8. 57. Ipse manu capulum pressi moderatus aratri. Ubi Capulum posuit pro Stiva. Capulum dicitur Quicquid intra fe aliquid capit. nam Sarcophagum, id est sepulcrum, Capulum veteres dici volent, quod corpora capiat. Plaut. Afin. 5. 2. 43. Perii misera, ut osculatur carnufex, capuli decus. Nonius. Capulus est etiam Res turpicula. Plaut. Caf. 5. 2. 30. & in Priapeis n. 24. CAPULĀRIS, e. [καυλαριον] Adj. Capularem dici voluerunt Senem morti contiguum. Apul. Apol. pag. 317. Neque inceptio patrociniurum capulari feni congruisset. V. Plaut. Mil. 3. 1. 34. Cadaver capulare. Lucil. V. Non. 1. 13. Fulgent. Isidor. 20. 11. CAPULO, are. a Capulo gladii factum; est Ferire, cadere, vulnerare, ut If. Voff. aliisque placet. Mela 2. 5. extr. De pisce, qui e terra oritur, Qui ubi ex alto huc usque penetravit, per ea foramina ictu capulantium interfectus extrahitur. Al. Capantium. CAPULATUS, a, um. Capulo indutus. Vet. Inscript. apud Fabrett. p. 90. A. S. MARTIALIS CAPVLATVS. Sponius dicit in Miscell. Antiq. 179. Capulatum esse idem quod Sepulatum, quia Nomicius vivus monumentum hoc sibi fecisse asserit; sed certe Capulatus est, qui capulum five manubrium aut apicem salsarii pilei seu callidis pro gestamine habuit, ut Marmor Capitulum p. 35. & Medicum p. 42. inter Miranda Antiq. Bellerii ostendunt. CAPUS, i. m. [ἀκεφρον ἄκρως] Galli quibus testes avelluntur, libidinis abolendae causa, ut magis pinguefiant, Capi vocantur: quum merito Galli a similitudine sacerdotum matris deum dici posse viderentur: itaque a contrario sensu gallos appellatos quidam existimant. Varro 3. de R. R. cap. 9. Gallinae, mares galli, capi feminae, quod sunt castrati. Gallos castrant, ut sint capi, candenti ferro inurentes ad infima crura, usque dum rumpatur. at [lege Ac] quod extat ulcus, oblinunt figlina creta. CAPO, onis. Idem. Martialis. lib. 3. 58. Alius coactos non amare capones. subaudi, Fert. Coguntur sane capones non amare, falaceseque non esse. Charif. lib. 1. Capo nunc dicitur: sed Varro de sermone Latino, Iterum, ait, ex gallo gallinaceo castrato fit capus. CAPUT, itis. n. [κεφαλή, κεφάλαιον, κέφα, κέρονον] dicitur (ut Varro inquit) quod inde initium capiunt sensus & nervi. Festus, Caput, ex Graeco dictum, quod illi interdum κεφα dicunt. Ter. Adel. 2. 2. 37. Colaphis tuber est totum caput. Caesaries capitis. Ovid. 1. Met. 179. Dolor. Hor. 2. Serm. 3. 29. Exachio capitum. V. EPICERPHALIMUM. ENUVIAE capitis. Sen. in Hippol. 1181. V. EXUVIAE. Labore animi & capitis devitare mala. Hor. 1. Epist. 1. 44. — vides quae maxima credis Esse mala, exiguum censum, turpemque repulsam, Quanto devites animi, capitisque labore. Videtur Caput pro Corpore accipi. Motu capitis furens. Quintil. lib. 2. cap. 12. Nives capitis, Capilli cani. Hor. 4. Carm. 13. 12. Obductio. In OBDUCTO. Tegmina. Ovid. 3. Met. 108. Vertex. Ovid. 3. Fast. 841. Volubilitas. i. e. Rotunditas. Ovid. 12. Met. 434. Fracta volubilitas capitis latissima. Haerens capiti corona. Hor. 1. Serm. 10. 49. Altum caput. Virg. 5. Aen. 375. Talis prima Dares caput altum in praelia tollit. Anile. Ovid. 19. Epist. 46. Ardua capita. Virg. 5. Aen. 428. i. e. Alta & procera. Argutum. Virg. 3. Georg. 80. i. e. Breve. Servius. Breve. Hor. 1. Serm. 2. 89. de equis, Quod pulcræ clunes, breve quod caput, ardua cervix. Calceatum caput. Martialis. lib. 12. 45. V. CALCEUS. Candidum. In CANDIDUS. Canum. Ovid. 5. Fast. 57. Magna fuit capitis quondam reverentia cani, Inque suo pretio ruga senilis erat. Celsum. Sen. Hippol. 656. Confine caput collo. Ovid. 1. Met. 718. Cornigerum Fauni. Ovid. 5. Epist. 137. Decorum. Hor. Epod. 2. 17. Densum caesarie. Ovid. 3. Amor. 1. 32. Dirum. Sen. Octav. 227. Utinam nefandi principis dirum caput Obrueret flammis caelum rector parens. Dulce. Virg. 4. Aen. 493. Testor cara deos, & te, germana, tuumque Dulce caput. Fessum. Lucan. lib. 6. 97. Flavum. Virg. 4. Georg. 352. — summa flavum caput extulit unda. de Arethusa nympa. Furiale. Hor. 3. Carm. 11. 19. Gravatum. Ovid. 10. Met. 192. Honestum. Virg. 2. Georg. 392. Et quocunque deus circum caput egit honestum. i. e. Pulcrum. Servius. Humanum, Hominis. Hor. in Arte Poet. 1. Ignavum. Propert. lib. 3. 11. 3. Criminaque ignavi capitis mihi turpia fingis. Illustre Apollinis. Ovid. 2. Met. 50. Poenituit iurasse patrem, qui terque, quaterque Concutiens illustre caput, temeraria, dixit, Vox mea facta tua est. Incomptum. Hor. Epod. 5. 16.

Infirmum. Hor. 1. Epist. 16. 14. Infanabile tribus Anticyris. Hor. in Arte Poet. 300. Si tribus Anticyris caput infanabile nunquam Tonfori Licino commiserit. in Proverbium abiit, de Infano. Intactum. Juven. 14. Sat. 194. Lacerum. Sen. in OEdip. 978. De OEdipo cui effossi erant oculi. Juvenile Apollinis. Ovid. 1. Met. 564. Lanigerum. Sil. lib. 3. Lassum. Sen. Herc. fur. 12. Laxum. Perf. 3. Sat. 58. — laxumque caput, compage soluta, Ofcitat hefternum, diffusis undique malis? Læve. Calvum. Juven. 10. Sat. 199. Magnum. In MAGNUS. Mite, i. e. Molle. Ovid. 1. Amor. 4. 36. Mite nec in rigido pectore pone caput. Mœstum. Sen. in Thyest. 686. Et mœsta vitæ capita purpurea ligat. Obstipum. In OBSTIPUS. Piniferum Atlantis. Virg. 4. Aen. 249. Pinigerum Fauni. Ovid. 3. Fast. 84. Semiferum Panis. Lucret. lib. 4. 591. — quum Pan Pineae femiferi capitis velamina quassans. Sordidum tabo. Sen. Herc. fur. 785. Sublime caput. Claud. de 6. Conf. Hon. 159. Summum, Regale. Lucret. lib. 5. 1137. — Timidum caput fuga abdere dicitur sperpens. Virg. 3. Georg. 422. Turpe. Virg. 3. Georg. 52. — optima torvæ Forma bovis, cui turpe caput, cui plurima cervix. i. e. Magni. Ut idem 4. Georg. 195. — turpes pascit sub gurgite phocas. Servius. Vacuum, Calvariam intelligit. Sil. lib. 13. At Celtæ vacui capitis circumdare gaudent. Vacui capitis esse, est etiam Dementem & stolidum esse: cui sana ratio & sensus desit. Juven. 15. Sat. 21. Tam vacui capitis populum Phæacia putavit. Venerandum, Diadematum. Sen. Thyest. 544. Vile aelli coronati. Juven. 11. Sat. 97. Virgineum Bacchi. Ovid. 4. Met. 20. Abdere caput casside, Induere cassidem seu galeam capiti. Ovid. 8. Met. 25. Seu caput abdidit cristata casside pennis, In galea formosus erat. Abducere ictu. In ABDUCO. Abfcondere cervicibus. Cic. 11. Philipp. 5. Post autem cervicibus caput abfcondit, idque fixum gestari iussit in pilo. Adaperire, Detegere. Valer. Max. lib. 5. cap. 2. de Lucio Sylla: Dictator enim privato Pompeio & caput adaperuit, & sella assurrexit, & equo descendit. Agitare. Ovid. 1. Met. 567. Alligare. In ALLIGO. Amputatum. Sen. Agam. 902. Aperire. In APERIO. Attollere. Ovid. 5. Met. 503. Avertere. Sen. in OEdip. 1011. Auferre alicui. Sen. in OEdip. 1006. Avulsam humeris. Virg. 2. Aen. 558. Cinctum centum luminibus. Ovid. 1. Met. 625. Argi centum oculos habentis caput intelligit. Commitigare. In COMMITIGO. Comptum. In COMO. Concutere. Ovid. 1. Met. 179. Concutere vasto sono. Sen. Herc. fur. 784. Contegere amictu. Virg. 12. Aen. 885. — caput glauco contexti amictu. Conerberare caput. Suet. Neron. cap. 42. Usque respicit, veste discissa, capite conerberato, actum de se pronunciat. Decutere alicui. Ovid. 5. Met. 104. Al. Demetere. Deducere de capite. In DEBUCO. Demetere ferro. Sen. Agam. 987. Demittere. Virg. 9. Aen. 437. — lassove papavera collo Demittere caput, pluvia quum forte gravantur. Demulcere alicui. In DEMULCRO. Deponere itrato. Ovid. 11. Met. 649. Diminuere. In DIMINUO, & paulo infra. Discutere. Sil. lib. 6. Distinguere acu caput. Claudian. de Nupt. Hon. & Mariz 284. i. e. capillos. Efferre inter. Virg. 1. Ecl. 25. Verum hac tantum alias inter caput extulit urbes, Quantum lenta solent inter viburna cupressi. De Roma. Effundere. Cels. lib. 7. cap. 7. Segm. 4. de pterygio. Ut in gremium eius caput resupinus effundat. Erigere. Stat. 6. Theb. 511. conf. Expergefatum. Evincire foliis olivæ. Virg. 5. Aen. 774. Ipse caput tonse foliis evinctus olivæ. Exerere caput altius humanis vitis. Ovid. 1. Fast. 300. i. e. Esse supra humanam naturam, quæ vitis & voluptatibus gaudet. Evornare. Ovid. 2. Amor. 7. 17. Sed aliter Heinf. q. V. Expedire laqueis mortis. Hor. 3. Carm. 24. 8. Non mortis laqueis expedit caput. Expergefatum erigere. Lucret. lib. 5. 1207. Extollere. Cic. pro Planc. 37. Ubi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa civibus, extollere jam caput, & aliquando recreata fe erigere debebat? Fultum mortui. Virg. 11. Aen. 39. Ipse caput nivei fultum Falantis, & ora Ut vidit. Jactare caput utroque. Virg. 5. Aen. 469. i. e. In utramque partem. Servius. Ictum. Hor. 2. Serm. 1. 24. Ictum autem intelligitur a vino. Illifum

illifum scopulis. Sen. in Hippol. 1093.
 Imminuere alteri. V. **IMMINUO**.
 Impedire myrto, Cingere corona myrtea. Hor. 1. Carm. 4. 9.
 Impingere parietem. V. **IMPINGO**.
 Indutum. Perf. 3. Sat. 106. de Servis pileo donatis.
 Inferere caput in tentorium. H. St. V. **INSERO**.
 Involutum. V. **INVOLVO**.
 Jurare pro caput. Ovid. 4. Trist. 4. 45.
 Per caput ipse fum solutus iurare tuumque,
 Quod scio non illi vilius esse suo. conf. Virg. 9. Æn. 300.
 Ovid. 3. Epist. 107. & Briffon. de Form. l. 8. p. 709.
 Læditur in nobis. Lucret. lib. 1. 149.
 Ligare vitæ. Sen. in Thyett. 686.
 Limare cum altero. In **LIMA**.
 Mergere in folio. Martial. lib. 11. 96.
 In folio puto te mergere, Flacce, caput. Scil. balneari.
 Obiectare caput fretis dicuntur aves, quæ his gelibus pluviam mox futuram prælagunt. Virg. 1. Georg. 385.
 Obligare votis caput. Hor. 2. Carm. 8. 6. significat Diis femet voto obstringere, ita ut nisi quod pollicitus sis præliteris, liceat illis quocunque velint modo in te favere.
 Obnubere, Velare & tegere. Stat. 11. Theb. 584. V. **OBNUBO**.
 Obtrere faxo. Lucan. lib. 6. 176.
 Obvolvère caput. Suet. Cæs. cap. 8. Urque animadvertit undique fræstrictis pugionibus peti, toga caput obvolvit.
 Occulere. Ovid. 2. Met. 255. de Nibo.
 Offendit caput ad fornem Fabii Memmii. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Opertum. Hor. 2. Serm. 3. 37.
 Operto esse. Cic. de Senect. 34.
 Ornare foliis olive. Virg. 3. Georg. 21.
 Percutere. Lucan. lib. 1. 530.
 Permulcere alicui. Sil. lib. 1.
 Olli permulcens genitor caput, oscula libat.
 Præcinctus caput pinu Pan. Ovid. 1. Met. 699.
 Præhære caput in hastis. Virg. 9. Æn. 466.
 Quin ipsa arrectis (visu miserabile) in hastis præhærent capita.
 Protegere ramo. Sen. Agam. 937.
 Pulfare dextera. Sen. Troad. 119.
 Quassare manu. Sen. OEdip. 913.
 Recisum cervicæ. Lucan. lib. 2. 172.
 Redimire coronis. Lucret. lib. 5. 1398.
 Tum caput, atque humeros plexis redimire coronis.
 Reflectere. Catull. 43. 10.
 At Acme, leviter caput reflectens.
 Retorquere. Ovid. 3. Met. 68. De serpente Cadmeo.
 Revulsam a cervicæ. Virg. 4. Georg. 521.
 Rorare ense. Lucan. lib. 8. 673. i. e. Rotato ense amputare uno ictu.
 Ruptum silicis impulsu. Sen. Troad. 1115.
 Scabere caput in faciendo versu. Hor. 1. Serm. 10. 71.
 — in versu faciendo
 Sape caput scaberet, vivos & roderet unguis. Proverbialis locutio ducta ab his gelibus: hominis enim sunt cogitabundi, & de mutando, cuius pœniteat, secum agitantis, moramque stilo, & iudicium adhibentis.
 Scabere etiam caput uno digito, Mollitici datum fuit. Vetus Poeta in Catalect. de Pompeio:
 Falciosis qui crura ligat, digito caput uno
 Qui scabit, hunc credas quid libi velle? virum. V. & Plutarch. in Cæs. p. 709.
 Suffixum, Pompei. Lucan. lib. 8. 684.
 — dum lumina nuda rigescunt
 Suffixum caput est.
 Summissum. Sen. Herc. fur. 1045.
 Superare aliquem capite. Virg. 2. Æn. 210.
 — superant capite, & cervicibus altis.
 Supponere aliquid capiti. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Teere. Ovid. 3. Trist. 3. 45.
 Testor utrumque caput. Virg. 4. Æn. 357. ubi Serv. & Taubm. V.
 Velare. Ovid. 1. Met. 382.
 Velare amictu. Virg. 3. Æn. 545.
 Et capita ante aras Phrygio velam amictu.
 Velatum ex parte. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Unctum. Catull. 10. 11.
 Capiti atque ætati illorum. Ter. Hec. 3. 1. 54.
 Aliquid tulisse commincentur mali,
 Capiti atque ætati illorum, morbus qui auctus fiet. Malè precantis est formula, & diras malaque preces interponentis, ut sit, quod illorum capiti eveniat, ut apud Aristophan. *ἀσ ἀφ' αὐτῶν σοι*, & apud Virgil. 8. Æn. 484.
 — dii capiti illorum generique referunt. Turnebus. Sic Tibull. 1. 2. 12. — capiti sinu, precor, ista meo. h. e. Quæ dementi ira impulsus tibi imprecatus sum, ea in me eveniant. Cic. 8. Fam. 1. Te subrostrani, quod illorum capiti sit, dissipant perisse.
 Fuisse vela restorner sur leur tête. H. St.
 Caput, pro Ipso homine. Plaut. Mostell. 1. 3. 142. Tringita mnas pro capite tuo dedi. Sic & Lepidum caput dixit Terent. Adel. 5. 9. 9. pro Homine bellulo, per ironiam.
 Agreste. Virg. 10. Ecl. 23.
 Venit & agresti capitis Silvanus honore,
 Florentes ferulas & grandia lilia flans. [Ordo est, Agresti honore capitis &c. Non igitur Caput pro Homine.
 Audax. V. **IMPICIO**.
 Carum, pro Cara (ut ita dicam) persona. Virg. 4. Æn. 354. de Asciano.
 Dilectum. Valer. 4. Argon. 401. De iis quos plurimum amamus.
 Impium atque audax. Sen. Agam. 953.
 Infetum. Sen. in OEdip. 10.
 Ingratum. Sen. Med. 465. Sic Medea Jasonem appellat.
 Insuperabile bello. Ovid. 12. Met. 613. de Achille.
 Noxium. Sen. Med. 1005.

Perjurum. Juven. 13. Sat. 174.
 Quot caput vivunt, totidem studiorum Millia. Hor. 2. Serm. 1. 27.
 Quot capita tot fenus. H. St.
 Siquidem hoc vivet caput, pro Si visero. Plaut. Pseud. 2. 4. 33.
 Huic capiti insultans. Virg. 8. Æn. 570.
 Facere caput liberum alicui. i. e. Manumittere Plaut. Merc. 1. 2. 42.
 Liberum Caput tibi faciam paucos cis mentes.
 Capite censi, a Censione caputum appellati sunt, quod solis capitibus censerentur, non bonis five pecunia quibus carebant. Sallust. in Jugurth. cap. 86. pr. de Mario loquens, Ipse interea milites scribere, non more majorum, neque ex classibus, sed uti cuiusque libido erat, capite censis plerique. Gell. lib. 15. cap. 10. quem vide.
 Capite diminutus appellatur, Qui civitate mutatus est, & ex alia familia in aliam adoptatus, & qui liber alteri mancipio datus est, & qui in hostium potestatem venit, & cui aqua ignique interdictum est. Festus.
 Capitis diminutio (inquit Caius Iurific. D. De capit. min.) est Status mutatio. Paulus Iurific. ibidem, l. ult. Capitis diminutionis tria sunt genera: maxima, media, minima. Tria enim sunt quæ habemus, libertatem, civitatem, familiam. Igitur quum hæc omnia amittimus, hoc est libertatem, & civitatem, & familiam: maximam capitis diminutionem. Quum vero amittimus civitatem, & libertatem retinemus: mediam esse capitis diminutionem. Quum autem & libertas & civitas retinetur, familia tantum mutatur: minimam esse capitis diminutionem constat.
 Detrahere de capite civis. Cic. pro Domo 33. Ut nihil de capite civis, aut de bonis, sine iudicio Senatûs, aut populi, aut eorum qui de qua re constituti Iudices sint, detrahi possit.
 Caput, pro Vita. ut, Capitis res est: i. e. De vita periculum est. Plaut. Trin. 4. 2. 119.
 Cui, si capitis res fiet, nummum nunquam credam plumbeum. *Il y va de la tête*. Capitis accusatus, Capitis damnatus, Capitis causam dicere. Vide indicem Probi. H. St. Ubi Caput Salutem & Summam fortunarum pariter atque existimationis alicuius hominis denotat.
 Caput, pro Existimatione, fama vel salute. Cic. 1. de Orat. 181. Omitto jam plura exempla causarum amplissimarum, quæ sunt innumerabilia: capitis nostri sæpe potest accidere ut cause versentur in iure.
 Caput & existimatio. Cic. 4. Verr. 98. Qua in re ipsius Prætoris caput, existimatioque ageretur, &c.
 Accusationem capitis Labeo existimat eam esse, cujus pœna mors aut exilium esset, ait Ferent. in l. 10. D. de jur. patron.
 Causam capitis orare. Cic. in Brut. 47. Huic Antiphontem Rhamnusium similia quedam habuisse conscripta, quo neminem unquam melius ullam oravisse capitis causam, quam ipse defenderet, se audiente locuples auctor scripsit Thucydides.
 Certamen capitis & fame habere cum altero. Cic. 1. Off. 38.
 Dimicatio capitis. Cic. de Provinc. Conf. 23. Qui me amor, & subvenire olim impendentibus periculis maximis cum dimicatione capitis, & rursus quum omnia &c. subire coegit.
 Iudicium capitis. Cic. 1. Tusc. 71. His & talibus rationibus adductus Socrates, nec patronum quæsit ad iudicium capitis, nec iudicibus supplex fuit.
 Pericula capitis. Ovid. 4. Trist. 1. 65.
 Utque nec insidias, capiti pericula narrem, &c. Quintil. lib. 4. cap. 2. In ipsa capitis pericula aut fortunarum irrupit voluptas.
 Pœnas capitis pendere. Ovid. 3. Fast. 845.
 Accusare. In **ACCUSO**.
 Agitur de capite. In **AGO**.
 Anquirere capite. In **ANQUIRO**.
 Condemnare capitis. Cic. 1. de Orat. 233. Cujus responso sic Iudices exarserunt, ut capitis hominem innocentissimum condemnarent.
 Dabitur caput unum pro multis. Virg. 5. Æn. 815. i. e. Unius vita hominis.
 Damnatus. Cic. 1. Tusc. 98.
 Damnatus capite morte multare. Cic. 1. Tusc. 50. Sed plurimi contra nituntur, animoque, quasi capiti damnatos, morte multant.
 Defendere caput & famam alterius. Cic. pro Quint. 8.
 Dependere. Lucan. lib. 8. 101.
 — mallem felicibus armis
 Dependisse caput. i. e. Morti dedisse, a Dependo enim, non Dependeo infinitivus est, quod Solvere significat.
 Devovere caput alicuius. Ovid. 13. Met. 310.
 Expendere capite pœnas. Tacit. 12. Ann. 19. Pro Mithridate quando gravius mereretur, non potentiam, neque regnum precari, sed ac triumpharetur, vne pœnas capite expenderet.
 Lacerare caput insidias. Catul. 16. 16.
 Luere capite. In **LUO**.
 Obiectare periculis caput. Virg. 2. Æn. 751.
 Offerre lethum. Lucret. lib. 3. 1054.
 Pacifici pretium pro capite. Cic. 3. Off. 107. Ut si prædonibus pactum pro capite pretium non attuleris, nulla fraus est, ne si juratus quidem id non feceris. i. e. Pro liberatione & redemptione ex captivitate.
 Perfolvere pœnas capite. Sen. Agam. 1001.
 Petere caput alicuius. Quintil. lib. 6. cap. 3. Accusare enim palam, & caput alicuius petere, concessum.
 Recidit in caput, Vide **RECIDO**. H. St. Sed hic Caput non pro Salute positum, verum eadem forma dicitur, ac Capiti illorum sit, de quo V. supra. Sic
 Vertere in caput noxiorum. Tacit. 5. Ann.
 Vovere capita sua pro patria. Cic. 5. de Fin. 64.
 Capitis centuriata habere comitia, Animare populum in mortem alterius. Plaut. Pseud. 4. 7. 134.
 Pseudolus mihi centuriata habuit capitis comitia. V. Lamb. not.
 Caput suum offerre vilitati pro capite alterius. Plaut. Capt. 2. 1. 34.
 Caput, pro Periculo vitæ. Liv. 2. 12. Accingere, ut in singulas horas capite dimices tuo. i. e. Periculo capitis, seu vitæ, decertes. Sic Capite suo decernere. Cic. 10. Att. 9. Utinam meo solum capite decernerem.
 Caput legis aut alicuius rei huiusmodi. Cic. 2. de Lege Agr. 15. Atque ego a primo capite legis, usque ad extremum reperio Quirites, &c.
 Caput Epicuri hoc est. Cic. 4. Acad. 101. Ita nobis tacentibus, ex uno Epicuri

Epicuri capite, altero vestro, perceptio & comprehensio tollitur. Quod est caput Epicuri? Si ullum sensibus visum falsum est, nihil percipi potest, &c.

An pro Principio? H. St.

Caput. pro Summa. Cic. 2. Philipp. 77. Caput autem literarum, sibi cum illa mima posthac nihil futurum.

Rerum caput, pro Summa rerum. Hor. 1. Epist. 17. 45.

— atqui rerum caput hoc erat, hic fons.

Capita in libris dicuntur, quibus distinguuntur res variae. Gellius, 11. 10. pr. Quod in capite superiore a Critolao scriptum esse diximus. Dicitur & Capitulum a Cicerone. V. infra.

Generale caput. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Prima duo capita epistolae tuae tacita mihi quodam modo relinquenda sunt. Cic. 3. Fam. 8.

Exposita & explicata capita. Cic. in Brut. 164.

Rerum capita, quae vulgo Principalia puncta alicuius materiae dicuntur. Cic. in Brut. 165. Ipsa illa censoria contra Cn. Domitium collegam non est oratio, sed quasi capita rerum, & orationis commentarium paulo plenus.

Les points principaux. Omissa duo exempla Plauti, quae sunt in Thesouro patris mei perneccaria. H. St. Ea sunt Truc. 4. 3. 16. & Merc. 3. 4. 24. Conferre contraria capita. Cic. 2. de Orat. 22.3. Quam contraria inter sese de Republica capita contulisset, nosse, &c.

Proscriptionis meae caput. Cic. Post redit, in Senat. 4. i. e. Summa proscriptionis.

Caput, Summa principalis pecuniae creditae, vel tributi &c. cui respondet Lucrum & Accesio. Cic. 3. Verr. 11. Erunt qui & in eo quoque ejus audaciam reprehendant, quod aliquot nominibus de capite quantum commodum fuerit, frumenti decumani, detraxerit.

Caput, Sors. Liv. 6. 35. Creatique Tribuni C. Licinius, & L. Sextius promulgare leges, omnes adversus opes patriciorum, & pro commodis plebis, unam de aere alieno: un deducto eo de capite, quod usuris pernumeratum esset, id quod superesset, triennio aequis portionibus perolveretur. Livius eodem libro paulo post, 36. extr. Sortem creditam solvere dicit. Et Hor. 1. Serm. 2. 14.

Quinas hic capiti mercedes exsecat. Et B. Ambros. cap. 5. de Tobia: Offertur pecunia creditori. Vix, inquit, exsolvis utarum; caput debes.

Caput, pro Fonte & faturigine aquarum. ut, Caput Rheni, apud Hor. 1. Serm. 10. 37.

Indomitum caput Rheni. Lucan. lib. 2. 52. Quia bellicosissimi fuerant populi qui ad Rheni caput erant.

Sacrum caput annis. Virg. 4. Georg. 319.

Multis ad extremi sacrum caput affisit annis

Multa querens.

Caput fluminis, pro Ostio, quo flumen exoneratur in mare. Caes. 4. Bell. Gall. cap. 10. Multisque capitibus in Oceanum insuit. De Rhenio. Caput fluminis, Aliter. Virg. 8. Aen. 65.

— celsis caput urbis exit. De Fonte enim fluvii intelligendum arbitror ex editore Hetruriae parte exeunte. Nam Capita, Fontes annuum vocari non est infrequens, quae & sacra sunt. Turnebus.

Caput pro Auctore praecipuo, ut Caput scelorum. Plaut. Curc. 2. 1. 19. Belli summa & caput. Ovid. 2. de Pont. 1. 46.

Conjuratoris capita. Liv. 8. 19. Prius animadversum in eos, qui capita conjugationis fuerant.

Les chefs. H. St.

Fons & caput Socrates. Cic. 1. de Orat. 42. Urgerent praeterea philosophorum greges, jam ab illo fonte & capite Socrate, nihil te de bonis, nihil de malis, &c.

Expugnare ipsum caput. Hor. 2. Serm. 5. 74.

— sed vincit longe prius ipsum

Expugnare caput. i. e. Longe melius est ipsum dominum aedium benevolam sibi reddere.

Caput esse alicui rei. Ter. Adel. 4. 2. 29. Idem sensit quod ego, te esse huic rei caput. V. infra Nec caput, nec pedes.

Caput est, pro Praecipuum est. Cic. 2. de Orat. 337. Ad consilium autem de Repub. dandum, caput est, nosse Rempub. ad dicendum vero probabiliter, nosse mores civitatis.

Quod caput est. Cic. 3. Fam. 7. Deinde imperatori? deinde more majorum? deinde, quod caput est, amico?

Caput illud est si, vel ut. Cic. 2. de Invent. 24. In hoc autem loco caput illud erit accusatori, si demonstrare poterit, &c. Idem 1. de Orat. 87. Caput enim esse arbitratur oratoris, ut & ipsis apud quos aeger, talis, qualem fe ipse optaret, videretur.

Caput est ad bene vivendum securitas. Cic. de Amicit. 45.

Nec caput, nec pedes. i. e. Nec principium, nec finis. Cic. 7. Fam. 31. Sulpicii tibi operam intelligo ex tuis literis non multum opus fuisse, propter tuas res ita contractas, ut, quemadmodum scribis, nec caput, nec pedes. Equidem vellem uti pedes haberent, ut aliquando redires.

Quo alludere videtur Plaut. Afin. 3. 3. 139.

l. s. Ego caput huic argento fui hodie reperiundo.

l. i. Ego pes fui. A. B. Quin nec caput, nec pes sermonum apparet.

Caput pro Rei conjunctumque principio, ut

A capite arcessere. In ARCESSO.

A capite ducere disputationem. Cic. 5. de Fin. 17. Fons reperiendus est, in quo sint prima inventivatae naturae: quo invento, omnis ab eo quasi capite de summo bono & malo disputatio ducitur. i. e. Tanquam ab origine eruitur.

A capite ordiri. Plin. 25. 11. In ORDIO.

In capita. V. IN.

Sine capite manare dicitur res, & sine auctore. Cic. pro Planc. 57. Siquid sine capite manabit, aut liquid hujusmodi ut non extet auctor, &c. Sine capite aliquid audire, & sine auctore. Cic. 12. Fam. 24. Nos de Dolabella quotidie quae volumus, audimus: sed adhuc sine capite, sine auctore, rumore nuntio.

Caput de Urbibus, ut Caput Bithyniae, &c. Plin. Epist. 298.

Caput regni. Plin. lib. 12. cap. 14.

Videtur pro *La ville Capitale.* H. St.

Caput coenae. i. e. Praecipuum missus, praecipuumque ferculum coenae. Cic. 5. Tul. 98. Ubi quum Tyrannus coenavisset Dionysius, negavit se

jure illo nigro, quod coenae caput erat, delectatum. Quin & metaphoricè Sermo bonus & lepidus, quo convivae melius & jucundius quam epulis pascuntur & fruuntur, Caput coenae dicitur. Idem ad Art. Sed cedo caput coenae, &c. [Nisi error est.]

Capita gregis, pro ipsis animalibus. Ulp. in l. Vetus. & in l. quid ergo. D. de usufruct.

Capita, pro Summitatibus arborum. Sen. in Troade 173. Movere silvae capita.

Cupressi inviolata capita. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 370. i. e. Florentia, & non ante caesa.

Habene capita. i. e. Extremitates. Celf. lib. 8. cap. 7.

Papaverum capita. Fler. 1. 7. 7. Eminentia forte papaverum capita virgula excutens, &c.

Tignorum capita. Caes. 2. Bell. Civil. cap. 9. Ubi turris altitudo perduca est ad contabulationem, eam in parietes intruxerunt ita, ut capita tignorum extrema parietum structura tenerentur, nequid emineret, &c.

Vitis Caput. Columel. lib. 3. cap. 10.

Caput facere dicitur apertum vel furunculus aut abscessus, dum humor vel biliosus vel melancholicus totus in aliquam partem congressus est, & cutem distendit, atque extuberantiam facit. Plin. lib. 26. cap. 12. de Furunculis, Remedio sunt pycnocomi folia trita cum polenta, si nondum caput fecerint.

Caput jecinoris. Liv. lib. 8. 9. pr. Decio caput jecinoris a familiari parte caesum aruspex dicitur ostendisse, alioqui acceptam diis hostiam esse. Hic & Caput, & Pars familiaris verba sunt utriusque, quae ideo minus intelliguntur, quod haec ars omnis in desuetudinem abiit. Conjicere tamen licet Caput, Fibrarum in jecore initium fuisse: quumque jecur in duas partes dividerent, familiarem & hostilem, & e familiaris una eventa augerentur, ex hostili hostium fata, duo capita erant, unum hostile, alterum familiare: de familiari hic Livius loquitur: de hostili Lucan. 1. 616.

Cernit tabe jecur madidum, venasque minaces

Hostili de parte videt. Turneb.

Capita deorum appellabantur, Fasciculi facti de verbenis. Festus. V. eund. in Struppi.

CAPITALIS, alicuius. Dicitur a Capite, quod sacerdotula: in capite etiam nunc solent habere. Hae Varro de L. L. 4. p. 32. ed. tert. Steph. Festus autem, Capital, inquit, Linteum quoddam quo in sacrificiis utebantur. Capital, Crimen, quod capitis meretur supplicium; Sic Capital facere. Plaur. Men. 1. 1. 16.

Esse capital coepit. Justin. 2. 7. 8.

Prævetitum & capital. Sil. 13. 155.

Prævetitum namque & capital, committere Martem

Sponte viris. V. ibi Interpretes.

CAPITALIS, e. [Φωνικός, Ἰουαντικός] Quod ad capitis periculum pertinet. Capitale crimen, vel facinus dicitur, non quod petat alterius caput, sed propter quod committens caput peti debeat ad poenam. Cic. 1. de Nat. Deor. 14. Non levissima de re, ut queritur ille, in civitate fieri facinora capitalia.

Ædis capitalis, In qua capitale crimen commissum est. Plaut. Most. 2. 2. 44. al. Cædis.

Adversarius capitalis dolor, Qui caput & mortem alterius petit. Cic. 4. de Fin. 31.

Animadversio capitalis. Suet. Aug. 24. Manipulares capitali animadversioe puniit.

Causa capitalis. H. St.

Fraudem capitalem admittere, est Tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus sit. Veteres enim Fraudem pro Poena ponere solebant.

Ulpianus de Ædilitio edicto. l. Cum autem. [Immo pro Damno & Noxa. Homo. Cic. 4. Verr. 170. Hoc erat etiam capitalior, quod idem pecuniis, qui ab isto aliquid mercabatur, fenori dabat.]

Inimicitiae capitales intervenire inter procuratorem & dominum. Ulp. in l. filiusfamilias. §. ut. D. de procurat.

Inimicitiae capitales intercesserunt. Paulus in l. si post datum D. eod. titul. Injustitia capitalis. Cic. 1. Off. 41. Totius autem injustitiae nulla capitalior est, quam, &c.

Infamia capitalis. Plin. lib. 29. cap. 1. i. e. Per quam periclitatur hominum caput, hoc est vita: loquitur enim de medicorum infamia.

Ira capitalis. Hor. 1. Serm. 7. 13. — inter

Hectora Priamiden, animosamque inter Achillem

Ira fuit capitalis. i. e. Usque ad capitis & vitae ablationem.

Judicia capitalia. Paul. l. 2. D. de public. judic. Publicorum judiciorum quaedam capitalia sunt, quaedam non capitalia. Capitalia sunt, ex quibus poena mors, aut exilium est, hoc est aquae & ignis interdictio. Per has enim poenas eximitur caput de civitate, nam cetera non exilia, sed relegationes proprie dicuntur. tunc enim & civitas retinetur. Non capitalia sunt, ex quibus pecuniaria, aut in corpus aliqua coercitio poena est.

Morbis capitalis, i. e. Gravissimus: in quo quis de capite, hoc est de vita, periclitatur. Gell. lib. 16. cap. 13.

Nefas capitale, Quod capite puniri meretur. Lucan. ad Pison. 43.

Odium capitale. Cic. de Amicit. 2. Quum is Tribunus plebis capitali odio a Q. Pompeio, qui tum erat Consul, disideret.

Oratio capitalis. Cic. 2. Off. 73. Capitalis oratio est, ad æquationem bonorum pertinens: qua petite que potest esse major?

Periculum capitale. Plaut. Trin. 4. 3. 81.

Ego miser meis periculis sum per maria maxima

Vectus capitali periculo, per praedones plurimos

Me servavi, salvo rediit. [Distinctio post v. Vectus retrahenda

videtur, ut sit, Capitali periculo me servavi.]

Pepis capitalior nulla, quam voluptas corporis. Cic. de Senect. 39.

Poenae capitales tres sunt. Prima est mors corporis. l. capitalium. D. de poen. Secunda est damnatio in metallum. l. quidam. D. de poen. Tertia est deportatio, & tali non perditur libertas, sed civitas.

Reditus capitalis & pestifer. Cic. 4. Philipp. 3. Capitem & pestiferum a Brundulio M. Antonii reditum timeremus.

Rei capitalis questiones. Cic. 4. Verr. 68. Rei capitalis accusare. Cic. 4. Verr. 68. Rei capitalis damnare, sive condemnare. Cic. pro Cluent. & pro Domo 78.

Supplicium capitale. Curt. 3. 2. 17. Abstrahi iussit ad capitale supplicium.

Treviri capitales. Cic. 7. Fam. 13. Dicitur putant Capitales, vel quod sint manu prompti, & aliorum capita petant, sicut dicitur Morbus capitalis: vel quod sint digni quorum capita petantur, propter hostiles eorum animos, & facta. [Ambiguo dictum est. V. Interp. ad loc. Triumviri capitales. Ad quos capitulum causarum animadversio spectabat. Liv. 39. 14. extr. Triumviri capitales mandatum, ut vigilias disponerent per urbem. V. TRIUMVIR.

Capitalis, Ingeniosum significat. Cic. 2. Q. fr. 12. Siculus, ille capitalis, creber, acutus, pance pusillus Thucydides. de Philisto. Ovid. 3. Fast. 839.

— capitale vocamus Ingenium solers. V. Muret. Var. Lect. 2. 5.

CAPITALITER, [Φωνικός] Adv. Plin. lib. 1. Epist. ad Voconium, Præterea reminiscatur, quam capitaliter me ipsum apud Centumviros iaculisset. i. e. Cum periculo capitis. Animadvertere capitaliter. Veget. 2. 22. Odille capitaliter. Ammian. 21. 32.

CAPITANEI, orum, m. Vox barbarorum Feudistarum (qua tamen & similibus vocibus in re præclara nobis utendum est, si plane intelligi velimus) dicuntur, quod eia capita quædam & vertices inter alios emineant vasallos, feudum præcipue sive maioris nobilitatis consequuti, regni proinde, aut regis capitanei nominati. Vide Baronem a Tautembergio in §. 1. de feud. March.

CAPITANEUS, a, um. Adj. ut, Literæ capitaneæ in limitibus ex nominibus sanctorum erectæ. Auctor incertus de Limit. p. 270. edit. Gorf. CAPISTRUM, i. n. [καπίστριον] Capitis vinculum, quod mulis, jumentis, bobus, & cuiusque animalis adhibetur ne fugiant. Varro 2. de R. R. cap. 6. Proximo anno noctibus patuntur esse cum his, & leviter capistris, aliæque qua se habent victos.

Suid. καπίστριον. ἢ τὸ ἴππου φρεσίν. κἀπύττο γὰρ ἑμμεταίους, ἢ κεφαλή, ἢ τὴν ἀντὶ καπίστριον. Fuerunt ita affluenti diminutive formæ vocabulis mulierum Græci, ut facile illam huiusmodi nominibus vocant. H. St. Ferratis capistris ora præfigere. Virg. 3. Georg. 399. i. e. Duris. Serv. Maritale. Juven. 6. Sat. 43. Satirice, pro Conjugalī vinculo. Mollia. Virg. 3. Georg. 188.

Purpureis capistris frenare ora. Ovid. 10. Met. 125. Capistrum, Vinculum quod ligatur vites & familia. Columel. lib. 4. cap. 20. Quare quum ad summum palum recta vitis extenta est, capistrō constringitur.

Capistra item Retinacula sunt, quibus prela tanquam frenis capiuntur, quum duccenda sunt & torquenda, aut potius subducenda. Hoc sensu usurpavit Cato de R. R. cap. 12.

CAPISERO, [καπίστρον] Ære. Capistro ligare, sive vincire. Plin. lib. 18. cap. 19. Fiscellis capistris boves oportet. Et Columel. 6. 19. Primis autem duobus statuminibus imponitur primum jugum, ad quod jumenta capistrantur.

CAPISTRATUS, a, um. [καπίστρωτός] Ovid. 2. Epist. 80. Inque capistratis tigribus alta fedet.

CAPITATIO, Ænis. F. Tributum tum in capita ita constitutum erat, ut Jugatio in juga boum. in l. Immunitates. & in l. sequenti, De agricolo, & cens. lib. 11. C. Item, Capitatio pro Annona, in titul. de Annonis & capitacione, Cod. Budeus.

V. EPICEPHALUM & CAPITARIUM ÆS. CAPITATUS, a, um. [κεφαλαίος] Adj. dicitur Quod caput habet: ut, Capitatum porcum dicitur, quod in caput latius crescit. Martial. lib. 13. Jem. 19. Item Plin. lib. 20. cap. 6. Capitato porro major est ad eadem effectus.

Clavus capitatus. Varro 2. de R. R. 9. Al. Clavulis capitatis. Canila capitata. Plin. 32. 10. Herba capitata. Plin. 24. 17.

Vinea capitata, Quæ opponitur Brachiata. Columel. lib. 5. cap. 5. CAPITIUM, i. n. Capitis tegmen. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 4. Tunicas, neque capita, neque strophia, neque zonas. Male Nominus Tegmen capitis interpretatur. Varro enim Pectorale id facit, & non a Capite, sed Capiendo dici putat; 4. de L. L. 30. Capitiū ab eo, quod capit pectus: id est, ut antiqui dicebant, indutu comprehendit. adde Gell. 16. 7. & l. 23. §. 2. ff. de Aur. & Arg. legat. B. Hieron. Epist. 128. de Vestitu sacerdotum: Et in superiori parte, qua collo induitur, aperta, quod vulgo capitiū vocant, &c. In quibus verbis eam partem tunicæ Capitiū appellari putaverim, qua pectus præcingitur: nisi sic nominari existimabimus, quod vestimento caput dat.

CAPITILAVIUM, i. n. ut, Vulgus ideo palmarum diem capitilavium vocat, quia tunc moris erat, lavandi capita infantium, qui unguendi sunt, &c. Isidor. 6. 18.

CAPITO, Ænis. m. [κεφάλων] in Vet. Gloss.] Qui magnum habet caput. Cic. 1. de Nat. Deor. 80. Redeo ad deos, equos si non tam strabones, at petulos esse arbitramur? equos navum habere? equos silos, flaccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis? An omnia emendata in illis?

Duri capiones dicuntur, Qui nunquam de sua sententia immutantur. Plaut. Per. 1. 2. 8. His cognomentum erat duris capitonibus. [Causam Scœmatis varie exponunt viri docti. Puto conjuncte legendum Duricapitonibus.

Capito, Pifcis genus, apud Caton. R. R. cap. 158. Capito cognomen familiarum Romanarum quarundam, ut Fenteje, Mariæ, Oppiæ apud Patin. Horat. 1. Serm. 5. 32.

— interea Mæcenas advenit, atque Coccejus, Capitoque simul Fontejus, ad unguem Factus homo, Antoni, non ut magis alter, amicus.

Capito, [Κασπίων] Lycius, compositi historiam Hauricam libris VIII. Epitomas Livii & Eutropii in Græcum vertit feronem. Scriptit & res Lyciæ & Pamphyliæ. Auctor Volaterr. lib. 14. Ex Suida. De hoc & aliis V. Voff. de Hist. Græc. lib. 3.

CAPITŌSUS, a, um. [κεφαλόσους] Qui magnum caput habet. Interdum dicitur, Qui est duri capitis, qui & Cervicosus appellatur. Italis usitatum verbum & mediævi scriptoribus. V. Car. du Fresne Gloss.

CAPITŪLUM, i. n. [κεφαλαίον] dimin. Parvum caput. Plant. Curc. 2. 3. 14. Ubi quod furripere, aperto capitulo caldum bibunt. Vox blandiens. Ter. Eun. 3. 3. 25. O capitulum lepidissimum.

Capitulum pro Tuberculo & Capitula esse, Vide TUBERCULUM. B. ex Celfo de Condyliomatibus. H. St. V. CAPITULATUS.

Capitulum, in columnis & similibus etiam dicitur: nempe Summitas & culmen. Varro 3. de R. R. cap. 5. Inter quas locus qui est ornithosis, patet in latitudine pedum XLVIII, deformatus ad tabula litterariæ speciem cum capitulo. Vitruv. lib. 3. cap. 3. Scapis columnarum (statu, capitulorum ratio. fi pulvinata erunt, his symmetris confirmabuntur. Capitulum & Basis. H. St.

Capitulum pro Initio rerum diversarum, quibus libri solent distingui. Cic. 1. de Legib. 2. Nisi Capitulum accipiat pro Particula, quam quidam Propositionem & propositum in oratione appellant. In emendationibus codicibus legitur, Primum caput libri optimi prodidisse. V. Borrich. Cogit. de L. L. p. 55.

Capitulum olim dicebatur Pars e capite Biblico antea lecto explicata. Hieron. Apolog. ad Pammach. cap. 7. & convenienter ad talem lectionem dixerunt, Ire ad capitulum: & Locum ipsum talibus interpretationibus Theologicis deputatum appellarunt, Domum capituli. Denique totum Collegium studii illis exercendis dicatum, dictum est Capitulum. V. Hopfner. in Saxon. Evang. p. 598.

Capitulum est etiam Ornamentum muliebri capitis. V. Barth. ad Claud. Mamert. p. 347. & Isidor. Orig. 19. 31.

Capitulum etiam & Capitularium appellant Imp. Temonariam functionem, quam in fordidis muneribus ponunt, l. 14. l. 15. l. 18. de extrador. muner. in C. Theod. Ex quibus emendanda est l. 12. de excusat. muner. lib. 10. C. ubi vulgo Capitulis atque temonis necessitas, pro, Capituli atque temonis necessitas, legitur. Hinc Capitularii apud Symmachum in epist. & ut probabile est Cephalæotæ in l. ult. de patroc. vicor. in C. Theod.

CAPITULARIA, i. e. Libri statutorum. Fridericus Suevus Imperator secundus hac voce usus est in constitut. cui initium, Cassa & irrita. C. de facros. eccles.

CAPITULARII, orum, m. pl. apud Jctos, Capitum exactores; item Magistratus publici, qui leges statuunt & emendant capitulato, & de capitalibus causis querunt. V. Cod. Theod. l. 11. tit. 16. & l. 7. tit. 35. supra CAPITULUM.

CAPITULATUS, a, um. Adj. [κεφαλαίωτος] Quod Capitulum habet, ut, Capitulatus costæ. Celf. lib. 8. cap. 1. Hæque primis partibus rotundæ, ac leviter quasi capitulatæ, vertebrarum transversis processibus, ibi quoque paulum sinuatis, inherentes. Surculus capitulatus. Plin. 17. 21.

CAPITULATIM, Adv. [καπὶ κεφαλαίων] Plin. Epist. 22. lib. 6. Per capita. Plin. lib. 2. cap. 12. Nunc confessa de iisdem breviter atque capitulatim attingam. V. Nep. 24. 3. 3.

CAPITELLUM, i. n. [κεφαλαίον] diminut. alterum, Parvum caput; h. e. crassiorum summitate conjungente rei significat. Plin. lib. 24. cap. 19. Inde alii ramuli affurgunt sua capitella gerentes. in edit. Hard. legitur Capitula. Sic & lib. 36. cap. 23. Capitula columnarum, non Capitella, ut in ed. Lugd. citabatur.

Capitellum, significat etiam Caput columnarum. Corippus, 4. 59. Buxea populeis aptans capitella columnis.

Quin etiam recentiores Medici Capitellum sumunt pro illo vase duplici, in quo reponitur herbe, &c. ut igne fupposito ex his aqua exprimitur. Un Alambic. Sed unde Medici isti fupsumperunt? H. St.

CAPYS, yos. m. [Κάπυς] Filius Afarcæ, & pater Anchisæ. Alius, a quo dicit Virg. conditam Capuam. 10. Æn. 145.

Et Capys: hinc nomen Campanæ ducitur urbi. V. CAPUA.

C A R

CARA, V. CARUM. CARABI, Scythiæ flumen est apud Plin. lib. 6. cap. 17.

CARABUS, i. m. [καράβος] Genus cancri. Plin. lib. 9. cap. 31. Cancrorum genera Carabi, Afaci, Maie, Aguri, Heracleotici, Leones, & alia ignobiliora. Carabi, a ceteris cancribus cauda distant: in Phœnicæ ἰππὶ vocantur, tantæ velocitatis, ut consequi non lit. Carabus est etiam Parva scapha ex vimine facta, quæ connecta crudo corio genus navigii præbet. V. Isidor. 19. 1.

CARACALLA, æ. f. Indumenti Gallici genus fuit ad talos usque demissum, ab Antonino Bassiano, Sept. Severi F. imperatore populo Rodatum: unde & Caracallæ vel Caracalli cognomen ipse invenit. V. Aurel. Victor in Antonino, & Spartian. cap. 9.

CARACCA, Ptol. Oppidium esse in Hispania creditur, quod hodie vulgo Guadalaïra dicitur.

CARADRUM, i. n. Pifcis genus. Apul. Apol. p. 160. CARAGOGUS, i. m. Herba multellago. Apul. de Herb. cap. 27.

CARALIS, CARALITANUS. V. CALARIS. CARAMALUS, i. m. Pantomimi nomen apud Sidon. Carm. 23. v. 268.

CARAMBIS, is. f. [Καράμβις] Urbis & Promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, arietinae frontis habens formam: quod longo spatia pelago incumbens, Scythicæ obiectum peninsulæ, Euxinum pontum bimarem videtur efficere. V. Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 2. Strab. irem lib. 7.

Alta carambis. Valer. 5. Argon. 103. Nubifera. Valer. 8. Argon. 214.

CARAMBOS, is. Scythiæ fluvius, ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 14. CARANITUS, idis. f. Præfectura est Armenia majoris. Plin. lib. 5. cap. 24.

CARANTŌSUS, i. m. Fluvius, vulgo Charente. Anfon. Mofella v. 463. CARANUS, i. m. Primus Macedonia rex, cujus historiam pluribus persequitur Justin. lib. 7. Eius etiam meminit Solinus cap. 12. Liv. 45. 9. V. & Snakenburgh. indicem ad Curt.

Est item Caranus, Aradiorum portus in Phœnicia prope Paltum urbem. V. Strab. lib. 16.

CARAS, Proprium viri nomen, qui Caribus imperavit, illisque primus ex avibus auspiciū dedit. Auctor Alex. ab Mex. lib. 5. cap. 13.

CARASINI, Populi Tauricæ regionis. Plin. lib. 4. cap. 12. [Immo Characeni, ut in codd. emendatis est.

CARASTASI, Plin. lib. 6. cap. 7. Populi sunt circa Mæotin. CARRANIA, æ. f. Pomponio Mela lib. 2. 7. commemoratur inter parvas insulas Italiae adjacentes.

CARRAS, æ. m. [Κάρρας] Ventus Africus dicitur a Vitruvio l. 6. nautæ Carbinum nominant, quem Libycum hodie vocant.

CARRASUS, i. [καρρύσιος] f. secundum Phricianum: & m. secundum Phocam: Probus vero & Capcr dicunt esse masculini & femini in singulari, in

in plurali vero neutri. Est autem Lini genus mirae tenuitatis, in Hispania primum repertum, teste Plin. lib. 19. cap. 1.
 Carbafus, Velum ex carbafu factum. Virg. 3. Aen. 357.
 — & auræ
 Vela vocant, tumidoque inflatur carbafus Austro. Ubi Servius, Carbafus genus lini est, quod abusive pro velo ponitur. Sane in numero singulari hæc Carbafus dicimus: in plurali hæc Carbafa. Lucret. lib. 6. 108.
 Carbafus ut quondam magnis intenta theatris, &c.
 Dare carbafa a litore. Ovid. 2. de Arte Am. 336.
 Sed non, cui dederis a litore carbafa, vento, &c.
 Deducere carbafa. Ovid. 11. Met. 477. — totaque malo Carbafa deducit.
 Mota secundo flatu fonant carbafa. Ovid. 13. Met. 419.
 Perfiffa carbafus petulantibus auris. Lucret. lib. 6. 110. De velis loquitur, quæ in theatro extendebantur.
 Præbere ventis carbafa. Ovid. 7. Epist. 171.
 Subducere torto carbafa lino. Ovid. 3. Fast. 587.
 Substringere carbafa. Martial. lib. 12. 20.
 Feltinant trepidi substringere carbafa nauæ.
 Ventilantur carbafa aura. Stat. 4. Silv. 106.
 Vocat jam carbafus auras. Virg. 4. Aen. 417. Loquitur poetica, Tempus abundi esse significans.
 Carbafus, Pallium quo quis amictur, opulentiæ caufa, ut ex ferico aut tenui lino. Virg. 8. Aen. 34. — cum tenuis glauco velabat amictu Carbafus.
 Curtius de Indis loquens 8. 9. 21. Corpora ufque pedes carbafa velant. Ex quibus locis intelligi potest hoc Virile esse vestimentum. Sed & Muliebre esse fatis constat ex Valerio Maximo, loquente de Æmilia virgine Vestali, lib. 1. cap. 17. Qua adorante, inquit, quum carbafum, quam optimam habebat, foculo imposuiffet, subito ignis emicuit.
 Carbafa, pro Ea tunicæ parte, quæ finus fluentes habet in modum carbafi veli. Lucan. lib. 3. 239.
 Fluxa coloratis astringunt carbafa gemmis.
CARBASIFUS, a, um. Adj. [καρβασίφους] Ex carbafu factus. Cic. 7. Verr. 30. Tabernacula carbafis intenta velis collocabat.
 Sinus carbafu crepantes. Virg. 11. Aen. 776.
 Venti carbafu. Tibul. lib. 3. 2. 21. V. ibi Interpr.
CARBASINUS, a, um. [καρβασίνος] Idem. ut, Carbafina vela. Plin. lib. 19. cap. 1. Et Apul. 8. Miles. p. 214. Die fequenti variis coloribus indusiati, & deformiter quifque formati, facie cenofu pigmento delita, & oculis obunctis graphice, prodeunt mitellis & crocotis & carbafinis & bombycinis injecti.
CARBASINEUS, a, um. Idem. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 4. Eadem poltea carbafina magis, ut pellibus tegerentur togæ. Ex Nonio, 14. 28.
CARBATINA, æ. f. [καρβατινά] Calceamenti genus est rusticum, ut habet Pollux lib. 7. Onomast. cap. 22. vocatum sic a Caris populis. Catul. in epigrammatis vocat Crepidas carbatinas, Epigr. 95. 4.
 Culos & crepidas lingere carbatinas. V. Scalig. ad locum.
CARBILLIUS, V. CARVILIUS.
CARBO, [Κάρβωλ] Cognomen familiæ plebejæ, gentis Papiriæ. Ex hac C. Carbo Orator, cujus meminit Cic. in Brut. 221. In eodem igitur numero ejufdem ætatis C. Carbo fuit, illius equotiffimi viri filius, non fatis acutus orator, fed tamen orator numeratus est.
 Cn. Carbo prætereæ, hujus frater, summa fuit auctoritate in Rep. partes Marianas fequitus. Qui in tertio confulatu fuo in Sicilia, juffu Pompei, dum ventrem apud latinam exoneraret, quod ejus rei veniam, fruendæ diutius lucis caufa, ab inquisitoribus efflagitasset, turpi genere mortis occifus est. tellis Valer. lib. 9. cap. 13.
CARBONIANUS, a, um. Adj. ut, Carboniana bonorum possessio, Quæ scilicet ex Carboniano edicto datur, ex quo infantibus aut impuberibus, quibus controverfia fit, an inter liberos sint, caufa cognita, perinde bonorum possessio datur, ac fi nulla de ea re controverfia effet, & judicium in tempus pubertyatis differt. l. 1. D. de Carbon. edict. & in l. 2. D. de vent. in possess. mittend.
CARBO, onis. m. [καρβων] Pruna extincta. Ter. Adel. 5. 3. 63. Tam excoctam reddam, atque atram, quam carbo est.
 Carbo etiam dicitur, Quum est ignicus. Plin. lib. 18. cap. 35. Et quum cinis in foco creverit, & quum carbo vehementer perluceat.
 Candens carbo. Cic. 2. Off. 25. Qui cultros metuens tonforios candente carbone sibi adrebat capillum.
 Lentis urere carbonibus. Ovid. 3. Trist. 11. 47.
 Pulvis carbonis. Ovid. 3. de Arte Am. 628.
 Vis carbonum gravis. Lucret. lib. 6. 802.
 Carbone notare, i. e. Dammare: cui contrarium est, Creta notare. propterea quod Pythagoras aiebat, id quod effler colore candido, ad boni naturam pertinere: quod atro, mali. Pers. 5. Sat. 108.
 Quæque fequenda forent, & quæ vitanda viciffim,
 Illa prius creta, mox hæc carbone notasti. V. in CALCULUS.
 Picta carbone prælia. Hor. 2. Serm. 7. 98.
 Carbone rudi scribere carmina. Martial. lib. 12. 62.
 Carbonem pro thefauro invenire. Proverb. de expectatione frustrata. Phæd. 5. 7. 6.
 Superum voluntas favit, fed fato invidio,
 Carbonem, ut aiunt, pro thefauro invenimus.
 Carbo dicitur etiam de Carnis combustæ massa. Cels. 4. 4. Audio, fi quis pullum hirundinis ederit, angina toto anno non periclitari: servatque esse fale, cum is morbus urget, comburi, carbonemque ejus contritum in aquam mullam infricari & prodesse.
 Carbones elegrorum. Plaut. Merc. 2. 3. 74. Impleantur mæx fores elegiorum carbonibus. i. e. Laudibus formoforum. Solebant enim veteres quisquis erat formofus, aut si qua formosa, in foribus scribere, ut apud Aristophanem Vesp. 97. de Demo filio Pylrilampis speciosissimo, καὶ ἵν' ἂν ἴδῃ γὰρ πῶς παραμυῖνον τὸν πρῶτον αὐτοῦ ἐν ἴσῃ δαμῶν καλῶν. Nec vero tantum nomen, verum etiam aliquid laudis caufa adscribebant carbonibus pingentes: Eas laudes formoforum & scripturas, hic Carbones elegrorum appellat. Elegii vero nomen tam laudi quam vituperationi fertur. Turneb. Adverf. 7. 15. V. & ad Plaut. Interpp.
CARBONARIUS, a, um. Adj. Ad carbones pertinens; ut, Negotium carbonarium exercere. Aurel. Vict. Vir. Ill. cap. 72. Gloss. Gr. Lat. ἀρβωνορῆμα, Cella carbonaria.

CARBONARIUS, i. m. Qui carbones conficit. Plaut. Caf. 2. 8. 2.
 Sine modo rus veniat, ego remittam te ad virum
 Cum furca in urbem, tanquam carbonarium. Et. Gloss. Gr. Lat. ἀρβωνορῆμα, carbonarius.
CARBONARIA, æ. f. Subaud. Officina, vel simile vocabulum. ut, De calcaria in carbonariam. scil. Descendere: hoc proverbio usus est Tertul. de Carne Christi cap. 6. Est, A conditione laboriosa & fordida ad finilem alteram devolvi.
 Carbonaria est etiam, Unum ex ostiis Padi fluvii. Plin. 3. 16.
CARBONESCO, Ære. In carbonem redigi. ut, Donec materia carbonescat. Cæc. Aurel. Taid. 5. 1. 20.
CARBUNCULUS, i. m. [ἀρβυλλός] dimin. Auc. ad Heren. lib. 4. 10. Ipse a vicinis cum testa ambulans carbonculus corrogaret.
 Carbunculus, Genus terræ, ut ait Varro de Agric. lib. 1. cap. 9. quæ sole perferret ita, ut radices fitorum comburat. Al. Perferre ita fit, ut &c. Plin. lib. 17. cap. 4. Et carbunculus, terra quæ ita vocatur, emendari vite macra putatur.
 Carbunculus, in arboribus Ea est corruptio quæ flores adurit. V. CARBUNCULATIO.
 Carbunculus, Gemma. Plin. lib. 17. cap. 7. Principatum habent carbunculi, a similitudine ignium appellati, quum ipsi non sentiant ignes: ob id a quibusdam apyroti vocati.
 Carbunculus, etiam Funiculum ignitum & ex bile adusta inflammatum significat apud Medicos. Plin. lib. 23. cap. 4. Nomas repurgant, carbunculus rumpunt.
CARBUNCULOSUS, a, um. Adj. [ἀρβυλλώδης] ut, Carbunculofus ager. Columel. lib. 3. cap. 11. Nam carbunculofum agrum, nisi stercore juves, macras vineas effecere dixerunt.
 Arena carbunculofa, h. e. Rubra & lapillis quibusdam rubris, seu carbunculis plena. Plin. lib. 31. cap. 3. [Nihil ejufmodi apud Plin. Tantummodo Arenæ & carbunculi meminit. V. Inc.]
CARBUNCULO, [ἀρβυλλώδης] Ære. vel CARBUNCULOR, ari. dep. Inflammatum esse velut carbo. Plin. lib. 23. cap. 3. Succus eorum carbonulantibus circa oculos ulceribus, & pustulis proidentique pupillæ efficac. Genitalia carbunculantia aut exulcerata. Plin. lib. 24. cap. 11.
 Semina carbunculantur. Plin. lib. 12. cap. 7. i. e. Contrahunt vitium illud, quod dicitur carbunculus.
 Vites carbuncule etiam dicuntur. Plin. lib. 14. cap. 2. Carbunculari negatur, magna dote, fi verum est, aliqua in vite celo non esse jus. Et iterum lib. 18. cap. 28. Unde carbunculare dicitur vites, ut quodam uredinis carbone exulta.
CARBUNCULATIO, onis. f. [ἀρβυλλώσις] & Carbunculus, in arboribus est ejufmodi corruptio, quam vulgari sermone Prunam appellamus, quæ verno tempore adurit lactefcentes germinum oculos: & quum flores adufferit, carbunculus tum vocatur. Plin. lib. 17. cap. 24. Sideratio tota celo constat: quapropter & grando in his caufis intelligi debet, & carbunculatio, & quod prunarium injuria evenit.
 Carbunculatio in vitibus, quæ circa Iudæ Augusti in Italia accidit, Vitium est, quum vineæ non fatis foliis teatæ, præfervidis folibus interdum retroridæ hunc & exulta, ex quo tandem acescunt, ut quodam uredinis carbone exulta, acinique tunc præcoquantur in callum, ut Plin. ait, lib. 18. cap. 29. quod fit ad Canis orum interlunio accidente. Hæc Budeus. cui non convenit cum Plinio in hac dictionis significatione. vide prælixam ejus disputationem in Annotat. in Pandectas. p. 237. Episcop. Eschaudure.
CARCASUS, i. n. [καρκασιών] Narbon. Gallie urbs. Plin. lib. 3. cap. 4. in descriptione Narbonensis provincie. Hodie vulgo Carcaffine. [Puto apud Plin. Carcafun legendum, terminatione Græca. Nam alibi Carcafo vel Carcafona, ut Narbo & Narbona, aliaque id genus, alterutro modo constanter, effertur. Littera geminata Carcaffo, vel Carcaffona, fequiore demum ævo scribi cæpit. In priori edit. etiam Carcaffes populi, turpi errore ex eodem Plinio loco hic inferebantur.]
CARCER, ætis. m. [καρκερῆσιον, φυλακὴν, ἔρετν] Locus, inquit Servius, in quo servantur noxi: vel unde quis exire prohibetur: a Coercendo dictus, ut ait Varro de L. L. lib. 4. quod exire prohibentur. Liv. 1. 33. extr. Carcer ad terrorem increscentis audacie media urbe, imminens foro, ædificatur. Cic. 7. Verr. 22. Cur carcer ædificatus? cur tot supplicia sint in improbos more majorum constituta? Juven. 3. Sat. 114.
 Sæcula, quæ quondam, sub regibus atque tribunis, Viderunt uno contentam carcere Romam.
 Sceleris luæla carcer. Lucret. 3. 1028.
 — sceleris que luæla
 Carcer, & horribilis de faxo jactu' deorfum.
 Scelerum vindex. Cic. 2. in Catil. 27.
 Janitor carceris. Cic. 7. Verr. 118.
 Inferorum. Sen. Herc. fur. 1222. Dira furiarum loca & inferorum carcer. Venorum carcer. Ovid. 4. Met. 662. V. Æolius.
 Vincula carceris rompere. Cic. 1. Tusc. 74.
 Ædificatus ad illius pœnam. Cic. pro Sylla, 70.
 Æolius, i. e. Venorum carcer, quibus rex præest Æolus. Ovid. 2. Fast. 456.
 Ater Plutonis. Sen. Oeth. 1141.
 Cæcus. Virg. 6. Æn. 734. — neque auras
 Respiciunt clausæ tenebris, & carcere cæco. i. e. Tenebrofo.
 Dirus. Sen. Thyest. 1. Quod ipse custos carceris diri horreat.
 Mæstus carcer, ab effectu. Quia mæstos facit. Ovid. ad Liv. 278.
 Niger, Obfcurus. Juven. 13. Sat. 245.
 Rusticus, i. e. Ergastulum turti servos vinculis astrictos continens. Juven. 14. Sat. 24.
 Quod suadet juveni letus stridor catenæ,
 Quem mire afficiunt inscripta ergastula, carcer Rusticus? V. Lipf. Elect. 2. 15.
 Sollicitus. Ovid. 1. Amor. 6. 64. Sollicitum dicit, quod sollicitos & anxios reddat inclusos. [Immo Janitor, vel Commentariensis, non carcer. Squalidus. Ovid. 2. Amor. 2. 42.
 Tenebrofus. Lucan. lib. 2. 79.
 Assertare in carcere. In ASSERVO.
 Attineri carcere. Tacit. 6. Ann. 19.
 Claudi carcere. Ovid. 1. de Pont. 6. 37.
 Carcere dicuntur clausi sperare salutem.

Condi in. Cic. 7. Verr. 75. Qui postulante me, produci atque in carcerem condi imperavit.
 Coniici in. Cic. 1. Tusc. 96.
 Cubare in. V. CUBO.
 Contradi in carcerem. Cic. 7. Verr. 68.
 Deducere aliquem in. V. DEDUCO.
 Duci in carcerem illos iubet. Cic. 7. Verr. 76.
 Effundere carcerem in aliquem. Cic. in Pison. 16. Quod omnes undique perditos collegistis: quod in me carcerem effuditis: quod conjuratos armastis, &c.
 Emiffus & carcere rogatu hominis optimi. Cic. pro Planc. 30.
 Frenare carcere. Virg. 1. Æn. 58. Poeticum.
 Includere in. V. INCLUDO.
 Laxari, Liberari. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 134.
 Mittere in. Cic. 4. in Catil. 13.
 Revulfus, Apertus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 44.
 Strangulari in carcerem. Flor. 4. l. 10. Quam sententiam sequitis omnibus, in carcere parricide frangularum.
 Carcer, Homo, per metaphoram. Ter. Phorm. 2. 2. 26. Ain tandem carcer? Ubi Donatus, Non carcerarium, sed carcerem, asperius appellavit. Sic Lucil. Carcer, vix carcere dignus. Et Vix, pro Non.
 Carceres, pl. [καρχηδόνια] Locus in circo, unde emittuntur equi in spectaculis. Serv. in 1. Æn. 54. Carcer est undecunque prohibetur exire. Dicitur quasi Arcer, ab Arceudo. Locum autem in quo servantur noxii, Carcerem dicimus numero tantum singulari: Unde vero erumpunt quadrigæ, Carceres dicimus numero tantum plurali. licet plerumque usurpet poeta, ut est 3. Georg. 104.
 — rumentæ effusi carcere currus. Cic. de Clar. Orat. 173.
 Nec enim in quadrigis cum secundum numeraverim, aut tertium, qui vix e carceribus exierit, quum palmam jam primus acceperit: nec in Oratoribus, qui tantum abita primo, vix ut in eodem curriculo esse videatur. In illa tamen significatione nonnunquam etiam apud idoneos auctores, frequentius apud poetas, singulariter profertur. Auctor ad Heren. lib. 4. Impudentes illos dicit esse qui currere cœperint; ipse intra carcerem stet, &c. Ovid. 10. Met. 651.
 Signa tubæ dederant, quum carceris pronus uterque emicat, & summam celeri pede libat arenam.
 Patrefacti carceres. Lucret. 2. 261.
 Nonne vides etiam patrefactis tempore puncto Carceribus, non posse tamen prorumpere equorum Vim cupidam, &c.
 Dimitti carceribus. Stat. 6. Theb. 522.
 Ceu modo carceribus dimissus in arva solutus.
 Effundere sese carceribus. Virg. 1. Georg. 512.
 Ut quum carceribus sese effunderet quadrigæ.
 Emiffus e carceribus. Cic. de Amicit. 101. Quibus cum tanquam e carceribus emiffus, &c.
 Exire e carceribus. V. paulo ante ex Cic. de Clar. Orat. 173.
 Soluti carceres. V. Dimitti carceribus.
 A carceribus ad calcem, i. e. A principio ad finem. Cic. de Amicit. 101. Maxime quidem optandum est, ut cum æqualibus possis vivere: quibuscum tanquam e carceribus emiffus fuis, cum iisdem ad calcem, ut dicitur, pervenire possis. V. CALX.
 A calce ad carcerem revocari. Cic. de Senect. 83. Nec vero velim quasi decurso spatio a calce ad carcerem revocari.
 A carceribus ad metas. Varro 1. de R. R. cap. 3. Ars an sit agricultura, an quid aliud, & a quibus carceribus decurrat ad metas.
 CARCERĒS, a, um, ut, Antrum carcerum, Prudent. contra Symmach. 2. 468.
 Catena carcerca. Idem Hymn. trium marty. v. 16.
 CARCERĒS, e. Idem, ut, Cæcitas carceralis. Prudent. in Vincent. v. 271.
 Sripes carceralis. Idem v. 551.
 CARCERARIUS, a, um, [καρχηδόνιος] Adj. ut, Carcerarius quæstus, Qui ad carcerem pertinet. Plaut. Capt. 1. 2. 26.
 Ægre est mihi hunc facere quæstum carcerarium.
 Substantive in Gloss. Gr. Lat. Carcerarius, καρχηδόνιος. Conf. loc. Donaf. in CARCER. supraadduct.
 CARCERATICUM, i. n. In comment. ad tit. de verb. signif. Alciatus accipit pro Mercede illa, quam militibus, qui custodias carcerum præstant, humanitatis causa magistratus largiuntur. Verum Haloander id verbum non agnoscit in §. pannicularia. l. divus. D. de bon. damnat. sed Charisticon legit, nempe Quod ob gratiam alicui datur. Est enim ductum a Charitibus, id est gratis. Charitaticum Gothofr. q. V.
 CARCERO, Ære, ut, Jejunio exagitur, ariditate siccat, fletu effunditur, solitudine carceratur. Salvia. lib. 2. de Provident. Et Messala Cotvin. p. m. 19. Occidere, carcerare, &c.
 CARCHEDON, onis. [καρχηδόν] Græce Carthago dicitur. Inde
 CARCHEDONII dicitur Carthaginiensis. Plaut. pro. Pœn. 53.
 Carchedonius vocari hæc comœdia. Latine Pœnulum Plautus inscripsit.
 CARCHEDONIUS, i. m. [καρχηδόνιος] Smaragdi genus, inter metalla æris reperitur, vilissimum, minimumque: idem fragile, & colore incertum: ac virentium in caudis pavonum, columbarumque collo plumis simile. V. Plin. lib. 37. cap. 5. Calchedonii Hard. ex Mll. q. V.
 Carchedonius, Carbulcui species. Plin. 37. 7. Archelaus tradit Carchedonius nigrioris aspectus esse, sed igne, vel sole, & inclinatione æquius quam ceteros excitari. Eosdem umbrante tecto purpureos videri, sub celo flammeos, contra radios Solis & scintillare: ceras signantibus his liquefcere, quamvis in opaco: etiamnum in Carchedonia maribus stellis intus ardere, feminas fulgorem univcrsum fundere extra se.
 CARCHESIUM, i. n. [καρχηδόνιος] Poculi genus. Virg. 5. Æn. 77.
 Hic duo rite more libans carthesia baccho. Junge Sil. 11. 301.
 Invergere, vel Superinvergere carthesia. Ovid. 7. Met. 246. Est autem Carthesium, ait Macrobr. lib. 5. Saturn. cap. 21. Poculum Græcis tantummodo notum. Meminit ejus Pherecydes in libris historiarum, atque Jovem Alcumenæ pretium concubitus carthesium aureum dono dedisse. Sed Plautus infuetum nomen reliquit, atque in fabula Amphitryone, Pateram datam, quam longe utriusque poculi figura diversa sit. Patera enim, ut & ipsum nomen indicio est, planam ac patens est.

Carthesium vero procerum, & circa mediam partem compressum, anatum mediocriter, anis a fummo ad infimum pertingentibus. Atelepiades autem vir inter Græcos apprime doctus, ac diligens, Carthesia a navali re exilimata dicta. Ait enim navalis mali partem inferiorem, pternam vocari: at circa mediam fere partem καρχηδόνιος dicit: summam vero partem carthesium nominari: & inde diffusum in utrumque veli latera quæ Cornua vocantur, &c.
 Carthesia, Summa pars mali, i. e. Foramina quæ a fummo mali funes recipiunt. Lucil.
 Tertius hic mali fuper carthesia summa. Nonius 15. 28.
 Est & Carthesium, Tractoria machina apud Vitruv. 10. 5. V. Baldi Lex. Vitruv.
 CARCINA, æ. f. [καρχήνη] Civitas est mediterranea Scythiæ Europææ, Carcine Pomp. 2. 1. a qua
 CARCINITES, is. m. [καρχηνίτης] Sinus est Scythiæ Europææ, apud Plin. lib. 4. cap. 12. & Pompon. lib. 2. 1. Vulgo dicitur *Le golfe de Nigroph.* Qui, ut Strabo lib. 7. docet, Cherronesum, quam Tauricam, live Scythicam vocant, efficit.
 Est & Carcinus fluvius oppidum idem præterfluens, Ptolemæo.
 CARCINETHRON, i. n. [καρχηνίθρον] Herbæ genus, Græci Polygonon vocant: cujus succus narius infusus, supprimit sanguinem: & cum vino potus, cujuslibet partis profluvium, excretioneseque cruentas inhibet. Plin. lib. 27. cap. 12. Ruell. lib. 3. cap. 79. dicit a Latinis appellari Sanguinariis: Officinis autem nostris & herbariis *corioliæ* & *centioidiam* marem.
 CARCINIAS, æ. m. [καρχηνιάς] Gemma marini cancri colore. Plin. lib. 37. cap. 11.
 CARCINODES, CARCINOMA, IN CARCINUS.
 CARCINUS, i. m. i. e. Cancer animal. καρχήνη a Græcis dicitur. Pro Cancro fidere. Lucan. lib. 9. 536. Carcinus ardens.
 Est etiam Carcinus duorum poetarum Tragicorum nomen, quorum alter Atheniensis fuit, alter Agrigentinus. Horum scripta enumerat Suidas.
 CARCINODORS, eos. n. [καρχηνίδης] a Carcino dicitur, hoc est cancro, quando vitium seu morbus cancri naturam imitatur, & serpit quasi cancer. Plin. lib. 20. cap. 17. Narium quoque carcinodes, consumit illi tum ex aqua.
 CARCINOMA, ætis. n. [καρχηνομάγη] Cancer morbus. Plin. lib. 20. cap. 9. Aqua quoque ejus decocta, nervos, articulosque mfe juvari: si foveantur vulnera & recentia & vetera, etiam carcinomata, quæ nullis aliis medicamentis sanari possint. Hinc Augustus Julius fuis filiam & neptem, & Agrippam nepotem, contaminamio probris omnibus & plane extra emendationis spem positos, Vomica & Carcinomata sua vocare solebat, teste Suet. Aug. cap. 65. Nec alter, inquit, illos appellare quam tres vomicas aut tria carcinomata sua. conf. supra CANCER & inde derivata.
 CARDA CES, is. m. [καρχηδώνιος] apud Perfas appellabatur, Qui ex rapto vivebant. Nam Carda apud eos Bellicofum & violentum significabat. Auctor Strab. lib. 15. Nepos 14. 8. 2. Habebat barbarorum equitum viginti, peditum centum millia, quos ille Cardaces appellavit. Ira enim legendum est non Cardates, quod satis probavit Schottus.
 CARDAMYLA, æ. f. [καρχηδώνια] Urbs fuit Peloponnesi, propinqua Pylo, sub dominio Agamemnonis, una earum, quæ reconciliationis ergo Achilli ab Agamemnone offerrebantur, apud Homerum lib. 9. Iliad. 292.
 CARDAMINA, æ. f. [καρχηδώνια] Silymbrii genus est, quod Officinæ Nasturcium aquaticum vocant. Nasturcium alterum Dioscor. lib. 2. cap. 156. V. Ruell. lib. 2. cap. 60. & Apul. de Herb. cap. 20.
 CARDAMOMUM, i. n. [καρχηδώνιον] Genus herbæ odorifera. Plin. lib. 12. cap. 13. de azaro, amomo, amomide: Simile his (inquit) & nomine & fructe cardamomum, femine oblongo. meritur eodem modo in Arabia. Quatuor ejus genera. Viridissimum ac pingue, acutis angulis, contumax fricanti, quod maxime laudatur. Proximum e rufo candicans. Tertium brevius atque nigris. Pejus tamen varium, & facile tritum, odorisque parvi: qui verius, costo vicinus esse debet. Verum Cardamomum hodie non affertur ad nos.
 CARDAMON, i. n. [καρχηδώνιον] Herba quæ Silvestre nasturcium dicitur Dioscoridi & Galeno, unde proberbium Græcum, εἰδὴ καρχηδώνιον, Ede nasturcium. proverbiale in Stupidos & ignavos. V. Chiliadas Erasmi. Gallice appellatur *Un creffon alexois.*
 CARDAX, corrupte pro CORDAX, q. V.
 CARDIA, æ. f. [καρχηδώνια] Thraciæ Cherronesi oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 11. cujus fæpe Demosthenes meminit in oratione contra Aristocratem. ab aliis Cardipolis, deinde Lysimachia dicta est. Eumenis patria, unde Alexander Myndium hæc civitatem in gratiam ejus immunem a tributis Philippum seisse scribit. Inde
 CARDIANUS, a, um, [καρχηδώνιος] Unde apud Nepotem in Eumen. 11. Eumenes Cardianus vocatur.
 CARDIA, [καρχηδώνια] Latine Cor: quanquam etiam a prifcis medicis, teste Galeno, pro Superiori ventriculi officio ponebatur, quo pacto ipsum etiam Hippocratem aliquando loquutum esse ostendit. Hinc factum est, ut Cardiacus morbus dictus sit, non qui cor, sed ipsum infestat ventriculum, de quo in seq.
 CARDIACUS, a, um, Adj. [καρχηδώνιος] ut Morbus cardiacus, Oris ventriculi affectus. Cor enim pro Ore ventriculi fumebant veteres: de quo sic Cællus lib. 3. c. 19. Huic morbo præcipue contrarium est id genus, quod καρχηδώνιος a Græcis nominatur: quamvis sæpe ad eum phreneticis transiunt. liquidum enim in illis labat, in hoc constat. Id autem nihil aliud est, quam nimia imbecillitas corporis: quod itomacho languente, immodico sudore digeritur. Licetque protinus seire id esse, ubi venarum exigui, imbecillique pulsus sunt. Sudor autem supra consuetudinem, & modo, & tempore, ex toto thoracis & cervicibus, atque etiam capite prorumpit: pedibus tantummodo & cruribus ficioribus atque frigidibus.
 CARDIACUS, i. m. Subst. pro Homine qui cardiaco morbo tentatur, cui maxime medicina a vino est. Plin. 23. 1. Cardiacorum morbo unicam spem in vino esse certum est. Eo spectat Juven. 5. Sat. 31.
 Ipse capillato diffusum consule potat
 Cardiacum nunquam cyathum missurus amato. Hor. 2. Serm. 3. 161.
 Non est cardiacus, Cratrum dixisse potato,
 Hic æger. Cic. 1. de Divin. 81. Ego autem haud scio, an hæc cardiacis hoc tribuendum sit, nec phreneticis.
 CARDIAGIA, æ. f. [καρχηδώνια] Dolor cordis, & mentis tristitia: item Ventriculi erosio, quæ & Cardiogmos dicitur. V. infra.

CARDINALIS, CARDINEUS, IN CARDO.
CARDIOGMUS, i. m. [*καρδιολογός*] Morbus est ventriculi, ortum habens ex humoribus acribus, & mordacibus, ipsum ventriculi orificium (quod prisci Græci, teste Galeno, etiam *καρδία* appellaverunt) intolerabili punctione erosioneque infestantibus, nonnunquam etiam syncopem inducentibus. Ea enim pars corporis exactissimo tactu sensu est prædita, propter insignem per nervorum ad eam a cerebro transmissum. Quo fit ut dolores ea in parte sint maximi, quibus quum vires ferendis pares non sint, solet subsequi ea syncopæ, quam stomachicam vocant.
CARDISCÆ, es. [*καρδισσῆ*] Gemma est, alio nomine Draconites dicta. Plin. lib. 37. cap. 10. Draconites sive draconitas e cerebro fit draconum, sed nisi viventibus abscisso, nunquam gemmascit, invidia animalis mori fe sentientis. Igitur mos est, ut morientibus animalibus caput amputent. Encardia cognominatur & Cardiscæ.
CARDO, inis. m. [*καρδία, καρδία, καρδία*] dicitur quasi Cor janæ, quod scilicet illa movetur: ut ait Servius. Virg. 1. Æn. 453.
 — foribus cardo stridebat ahenis.
 Cardio, feminin genere, antiquis: Graius in Peliadibus:
 Sonat impulsa regia cardo. Nonius.
 Claudianus in Panegyri in sextum consulatum Honorii in fine:
 — perpetuisque immota cardine claustris
 Janus bella premens. H. St. Correcti tamen codd. Immoto exhibent.
 Celer cardio. Sen. Hippol. 9. Celerique polos cardine verfas. Verba sunt ad Jovem.
 Facilis cardio. Juven. 4. Sat. 63.
 Horrisonus cardio. Virg. 6. Æn. 573.
 Tuni demum horrisono stridentes cardine sacre Panduntur portæ.
 Lepidus cardio. Plaut. Curcul. 1. r. 94. Num mutit cardio? est lepidus.
 Emovere cardine postes. Virg. 2. Æn. 493.
 — & emoti procumbunt cardine postes.
 Emotus cardio. Stat. 1. Theb. 349.
 — venti transversa frementes
 Configunt, axemque emoto a cardine vellunt.
 Strider cardio. Virg. 1. Æn. 453.
 — foribus cardo stridebat ahenis.
 Vellere a cardine postes. Virg. 2. Æn. 480.
 Verfare cardinem. Ovid. 4. Met. 93.
 Versus cardio. Virg. 3. Æn. 448.
 Verum eadem, verso tenuis cum cardine ventus Impulit. i. e. Aperta janua, per Periphrafin. Servius.
 Cardines appellantur a Vitruvio, lib. 6. cap. 1. & lib. 9. cap. 4. Duo cæli vertices, alter Septentrionalis, alter Meridionalis, Græcæ πύλα dicuntur. Lucan. lib. 4. 72. — & fumus olympi Cardio tenet Tethyn.
 Mundi cardio. Ovid. 2. de Pont. 10. 45.
 Ipse quidem certe cum sim fudo cardine mundi, Qui semper liquidis altior exitat aquis. Periphrafin est Septentrionalis plaga.
 Eous cardio, Unus e quatuor mundi cardinibus, Orientalis. Stat. 1. Theb. 157.
 Occiduus cardio. Lucan. 4. 672.
 Cardine ab occiduo vicinus Gadibus Atlas Terminat.
 Centrum appellatum est Cardio ab Apul. de Mundo p. 57. Mundus est ordinata ordinatio, Dei munere, Doorum recta custodia: cujus cardinem, sic enim dixerim centrum, &c. habet tellus.
 Cardio pro Opportunitate. Virg. 1. Æn. 676.
 — haud tanto cessabit cardine rerum. Ubi Servius, Aut *δικηπίας*, dixit, ne in tantum quidem: hoc est brevi occasione cessabit. Aut simpliciter intelligendum est. Non poterit in tanta rerum opportunitate cessare: ut sit de proverbio tractum, de quo dicitur, Res in cardine est, hoc est in articulo.
 In eo cardio rei vertitur, dicit Cicero, pro eo quod est, Ex hoc tota res pendet. Egregia translatio. Erasim. [Quem tamen, puto, memoria fessellit. V. plura apud interp. ad Virg. 1. c. 1.]
 Cardinem causæ in aliquo ponere dicebant antiqui, quod nunc dicimus, Accipere jus per hoc vel illud. Quintil. lib. 5. cap. 12. Cædes a te facta est: cruentam enim vestem habuisti. Non est tam grave argumentum si fatetur, quam si convincitur. Nam si fatetur, multis ex causis potuit cruenta esse vestis: si negat, hic causæ cardinem ponit. in quo li victus fuerit, etiam in sequentibus ruit.
 Litiu cardio, idem quod Cardio causæ, sive Summa totius liti. Quintil. lib. 12. cap. 8.
 Cardio, Summa pars est jugamenti, quod in cavum induitur. Budæus de Affamentis loquens.
 Cardines temporum a Plinio dicuntur Ver, Æstas, Autumnus, & Hiems, lib. 18. cap. 25.
 Extremus ævi cardio. Sen. Troad. 52. i. e. Exitus.
 Extremi cardinis annos. Lucan. 7. 381.
 — ultima fata
 Deprecor, ac turpes extremi cardinis annos, Ne discam fervire fenex.
 Cardio, est Forma agri: quam exponit Plin. lib. 18. cap. 33. his verbis: Observato solis ortu quocunque libeat die, stantibus hora diei sexta, sic ut ortum eum a sinistro humero habeant: contra mediam faciem meridies, a vertice septentrio erit, qui ita limes per agrum currit, cardio appellatur. Et Liv. 37. 54. Taurum montem a mari Euxino ad Cyprium excurrentem, Cardinem a forma vocavit, quasi litem imperii Romani a Septentrione ad Meridiem,
 Cardines mathematici qui sint, V. in TETARTOMETRO.
CARDINEUS, a, um. Septimius apud Terentianum,
 Stridula cui limina, cui cardine tumulus.
CARDINEA, æ, vel potius CARDEA, æ, f. Dea a Cardinibus appellata, quibus præerat. Aug. de Civ. Dei. 4. 8. Tres Deos ostiarios Romani posuerunt, Forculam foribus, Cardeam cardini, Limentinum limini. Sed Macrobi. 1. Saturn. 12. Carnam vocat.
CARDINALIS, e. Quod ad cardinem pertinet. ut, Fores ita compingantur, ut scapi cardinales sint ex altitudine luminis totius duodecima parte. Vitruv. 4. 6.

Est etiam idem ac Præcipuus, principalis. Servius in Virg. 1. Æn. 131. de Ventis Euro, Zephyro; Ipsi, inquit, sunt cardinales. Adde Salmast. Exerc. Plin. f. 882.
Cardinales in Pontificio iure dictos opinatur Alciatus exemplo civilium magistratum. In lib. Officior. Theodos. Cardinales appellantur Præfecti prætorio Asiæ diocesis, & Præfectus Africæ, quod majores ceteris essent. Nam, teste Perotto, Cardinalis & Cardineus Præcipuum significat. Minime errare videntur, qui nomen Cardinalis divi Hieronymi ætare fuisse ignotum tradunt. Certe hoc Cardinalium genus non erat, etiam si demum nomen fuisse. Sed adhuc sub iudice lis est, quo tempore, quo fonte sit ortus Cardinalium ordo. Pontificum libelli, teste Roterodamo, indicant tum institutos, quum orbis agnoscens Romanam ecclesiam totius Ræcipui. Christianæ principem, eo conflueret, siquid extitisset quod eruditorum consilium requireret. Ad id muneris electi sunt duodecim Cardinales, viri doctri, moribus & linguarum peritia instructi, qui nunc vocantur Pontificarii, penes quos hæret functio. Nomen & dignitas penes alios est, quæ nunc regum æquatur altitudini.
CARDINALITER, Adv. est Principaliter. Firmic. 6. 13. Cardinaliter præfere.
CARDINATUS, Adj. [*καρδιωτός*] ut, Tignum cardinatum: vulgus *Enclavatum* vocat. Vitruv. lib. 10. cap. 21. Coniuncta capitibus transferrario cardinato tigno, & altero mediano inter duos scapos cardinato.
CARDEUS, i. m. [*καρδία*] significat Arcam panariam: nonnullis tamen pro Mactra accipitur, quam & Magida dicunt. Auctor Cal. Rhodig. lib. 9. cap. 17.
CARDUCHI, ðrum. m. [*Καρδοχί* Stephano] Parthorum populi, ad Tigrim fluvium, quorum meminit Strabo lib. 16.
CARDUELLIS, is. f. [*καρδύλλις*] Avis dicta, quod carduorum femine pascatur. Plin. lib. 10. cap. 42. Minima avium cardeus, imperata faciunt, nec voce tantum, sed pedibus & ore pro manibus dicitur Carduelus a Servio. [Immo in quibusd. codd. Cardualis, sed in emendatis Carduelis.]
CARDUUS, i. m. [*καρδύλλον*] Herba est vulgo nota. Virg. 1. Georg. 152. Mox & frumentis labor additus: ut mala culmos Efflet rubigo, signifique horreret in arvis
 Carduus. Segnis, i. e. Inutilis, infecundus. Servius.
 Carduus benedictus, Planta est nullis hæc tempore non cognita, de qua V. plura apud Matthioli. in lib. 3. Dioscor. cap. 91.
CARDUEUM, i. n. Carduorum locus. Pallad. 4. 9.
CARE, IN CARUS.
CARECTUM, IN CAREX.
CARENSES, ium. m. Hispaniæ Tarraconensis populi sunt, Complutensibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 3.
CARENTINI, ðrum. m. Italiæ populi sunt, in quarta regione a Plinio lib. 3. cap. 12. locati, prope Frentanos.
CARENUM, vel CARÆNUM, i. n. Genus vini dulcis: atque ita vocatur, quum multi una parte decocta deperditæque relinquuntur duæ. V. Ludov. Nonn. de Re Cib. lib. 4. cap. 13. Sed vocabuli origo ita obscura est, ut a grammaticis nullis fit perscripta, quum tamen auctores multi huius vocis meminerint, ut Palladius, Octob. Tit. 18. & Græci rerum rusticarum scriptores, etiam in medicina Nicolai Myrepsus & Apicius coquus. 2. i. extr. Ergo autem vinum velut Caricum, inquit Turnebus Advers. 13. 23. esse crediderim. Nam sive Carenum per se scribatur, suspitione nostræ suffragabitur etymologia, sive per e singulare Carenum reperitur, quo recentiores scriptores, quorum proximi seculis nomen vini careni natum erat, utuntur, & melius scribi quidam censent. Cassiodorus in Tripartita historia, Mauricæ quoque latrones maxima multitudo congregata usque ad Carenos & Phœniciam venientes, urbes & vicis in medio positos populati sunt. Græcæ autem scribitur *μύζα καὶνὸν ῥοίνικον*, &c. Genus ergo tale vini, ut credibile est, nisi Care decoxere, & nomine de se effecere. Hæc Turnebus. Est etiam Genus herbe. Columel. 12. 49.
CARENARIÆ, arum. f. Videntur apud Palladium appellatæ Cortinæ & vasa, in quibus coquitur carenum. Sic autem scribit 8. 7. Et diligenter per carenarias divisum, quinque horarum spatio continuo per investes pueros curabis agitare, vasa ipsa concutens. Turnebus.
CARRO, ui, itum, & contra regulam casum, [*καρροίωμα, σίδηρος, ὑπερώ*] ðre. Priscianus contra dictionem Casius, nomen esse potius, quam participium, ut Vacuus. Virg. 2. Æn. 85.
 — nunc casum lumine ligent. i. e. Privatam, vacuum.
 Servius.
 Carere quid significet declarat Cic. 1. Tusc. 88. Triste enim est nomen ipsum carendi: quia subijcitur hæc vis, Habuit, non habet, desiderat, requirit, indiget. Et paulo post, Carere igitur hoc significat, Egere eo quod habere velis. Plura ibidem.
 Careo, cum genitivo. Ter. Heaut. 2. 4. 20.
 Nam dum abs te absum, omnes mihi labores fuere quos cepi, leves: Præterquam tui carendum quod erat.
 Cum accusativo. Plaut. Curc. 1. 2. 46. Quia id quod amo careo.
 Cum ablativo. Ter. Eun. 2. 1. 17.
 Tandem non ego illa caream, si sit opus vel totum triduum?
 Caruitne febris te heri vel nudiustertius? Plaut. Curc. 1. 1. 17.
 Aditu carentia faxa, Inaccessa. Ovid. 3. Met. 226.
 Ambitione caret pectus. Hor. 2. Epist. 2. 260.
 Anima carere. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Bono. Cic. 1. Tusc. 88. Dicitur illud bono carere quod est malum.
 Bonis morum. i. e. Carere bonis moribus. Stat. 5. Silv. 1. 52.
 Commodis carere. Cic. pro Rosc. Amer. 4. An amandarum hæc sic, ut esset in agro, actantummodo aleretur ad villam? ut commodis omnibus careret?
 Conspiratione & periculo carere. Suet. Aug. 19. Nam ne ultimæ quidem fortis hominum conspiratione & periculo caruit.
 Conluetudine amicorum carere. Cic. 5. Tusc. 63. Quam huic erat miserum, carere consuetudine amicorum, &c.
 Crimine carere. Cic. pro Ligar. 4. Ergo hæc duo tempora carere crimine.
 Culpa. Ter. Hecyr. 4. 4. 41. Censeri te posse reperire ullam milerem quæ careat culpa? an quia non delinquent viri? Hic videtur Terentium ponere Carere culpa, pro eo quod est, Non delinquere. V. CULPA.
 Cura carens opera. Hor. de Arte Poet. 261.

Discriminibus carere. Suet. Claud. 9. Sed ne discriminibus quidem caruit. conf. Conspiratione.
 Dolore carere. Cic. de Amicit. 2. Valetudo expetitur, ut dolore careas. Idem 1. de Finib. Quomodo omni dolore caret.
 Doloris sensu carere. Cic. ad Brut. Ne id ipsum, carere omni sensu doloris, sit miserius quam dolere.
 Dolis carere. Virg. 2. Æn. 44. — an ulla putatis
 Dona carere dolis Danaum.
 Domo alicuius carere. Cic. 7. Verr. Annum tibi illum unum domo carendum esse meretricis?
 Exemplo carere dicitur, Quod ab alio nemine commissum est. Sen. Hippol. 53.
 Tum scelera dempto sine per cunctas domos
 Iere: nullum caruit exemplo nefas.
 Febri carere. Cic. 16. Fam. 15. Mihi nuntiavit te plane febri carere, & belle habere.
 Fide carere dicitur res. Plin. lib. 7. cap. 1. Naturæ vero rerum vis atque majestas, in omnibus momentis fide caret.
 Fide caret verba. Ovid. 2. Epist. 26.
 Fine caret lacrima. Ovid. 1. de Pont. 2. 29.
 Foro. V. Publico carere.
 Fraude non caret. Celf. in l. quod Nerva. D. depositi.
 Frigoribus. Hor. 3. Carm. 19. 8.
 Gravitate carens, Non ponderosus. Ovid. 1. Met. 67.
 Honore vitæ. Ovid. 3. de Arte Am. 483.
 Honore mortis. Virg. 6. Æn. 333.
 Cernit ibi mœstos, & mortis honore carentes. i. e. Sepultura.
 Servius.
 Invidia. Ovid. 13. Met. 139.
 Labe vita carens. Ovid. 1. Trist. 9. 43.
 Lacrymis carere genæ. Virg. 5. Æn. 173.
 Nec lacrymis carere genæ.
 Laude sua. Quintil. lib. 2. cap. 20.
 Libertate, Non liberum esse. Hor. 1. Epist. 10. 40.
 Libidinis carere. Sallust. Catil. cap. 13. Animus imbutus malis artibus, haud facile libidinibus carebat.
 Luce hac carere. Cic. 1. Tusc. 12. Miserum Cn. Pompejum, qui tanta gloria, dignitate tanta sit orbatus: omnes denique miseros qui hac luce careant. h. e. Hac vita priventur. conf. Ovid. 15. Met. 531.
 Luce forensi carere. Cic. de Clar. Orat. 32. i. e. Causas non agere.
 Luxu carentes deliciae. Stat. 1. Silv. 1. 158.
 Malis. Lucret. lib. 2. 4.
 Malo caret mors. Cic. 1. Tusc. 88.
 Mente bona. Ovid. 2. Amor. 8. 10.
 Metu alicuius. Sen. Hippol. 2.
 Militibus bonis carere. Curt. 10. 2. 27. Bonis vero militibus cariturus sum, &c.
 Morte carentes divi. Hor. 2. Carm. 8. 12.
 Munere. Virg. 5. Æn. 651.
 — indignantem tali quod sola careret Munere.
 Nivibus caritura Rhodope. Ovid. 2. Met. 222.
 Nota Creffa caret dies. Hor. 1. Carm. 36. 10. Album caliculum Creffam notam dicit. Porphyrius.
 Oculis carere. Ovid. in Ibin, 267.
 Patria carere. Ter. Heaut. 1. 1. 85. Carens patria ob meas injurias.
 Perturbatione animi carere. Cic. 1. Off. 21. Sintque tranquilli, atque omni animi perturbatione careant.
 Peste carere. Virg. 9. Æn. 540. — retroque refundunt
 In partem quæ peste caret. i. e. Incendio. Servius.
 Pompa carentia jura. Lucan. lib. 2. 352.
 — vanaque carentia pompa Jura placent.
 Provincia carere. Cic. 6. Verr. 41. Diodorus interea Praetore isto prope triennium provincia, domoque caruit.
 Publico carere. Cic. pro Milon. 48. Caruit foro postea Pompeius, caruit senatu, caruit publico. i. e. In forum non venit, in senatu non fuit, in publico versatus non est.
 Ratione. Ovid. 3. Fast. 119.
 Ergo animi indociles, & adhuc ratione carentes.
 Rebus urbanis carere. Cic. 4. Acad. 1. Quibus temporibus florere in foro maxime potuit, caruit omnino rebus urbanis.
 Reditu vela caret. i. e. Non redeunt. Ovid. 2. Epist. 26.
 Remigio carens Icarus. Ovid. 8. Met. 228.
 Remigioque carens non ulla percipit auras.
 Roma carere. Cic. 9. Att. 20. Ego meo Ciceroni, quoniam Roma caremus, Arpini potissimum togam puram dedi. i. e. Roma absumus.
 Rubigine dentes careant. Ovid. 1. de Arte Am. 515.
 Senatu carere. V. Publico carere.
 Sensu caret mors. Ovid. 12. Met. 325.
 Sensu & vita carere. Cic. pro C. Rabir. 29. Quid jam ista C. Mario, inquit, nocere possunt, quoniam sensu & vita caret?
 Sensu carentia femina. Lucret. lib. 2. 989.
 Sepulcro patrio carere. Hor. 2. Serm. 3. 196.
 Per quem tot juvenes patrio carere sepulcro.
 Sole carens domus. Ovid. 2. Met. 331.
 Stulticia. Hor. 1. Epist. 1. 42.
 Virtus est vitium fugere: & sapientia prima, Stulticia caruisse.
 Successu carens doli. Ovid. 1. Epist. 18.
 Suspensione. Cic. pro Rofc. Amer. 55. Verumtamen quanquam abest a culpa, suspensio tamen non caret. i. e. Non purus est, ait Budæus.
 Temeto. Cic. de Repub. Carent temeto omnes mulieres. Plaut. Truc. 4. 3. 59. Sive subbibit, sive caret temeto. i. e. Vinum non bibit.
 Terrore mortis. Juven. 10. Sat. 357.
 Venia. Hor. in Arte Poet. 354.
 Vino, Non bibere vinum. Plaut. Afin. 4. 1. 57.
 Hac multa ei esto, vino viginti dies Ut careat.
 Virginitate carens. Ovid. 9. Met. 331.
 Virtute carentia verba. Hor. 2. Epist. 2. 123.
 Vitii carens. Hor. 1. Carm. 27. 19.
 Voluptatibus. Cic. de Senect. 7. Tum quod voluptatibus carerent.

Non caret qui non desiderat. Cic. de Senect. 47. Cupidis enim talium rerum, odiosum fortasse, & molestum carere. Satis vero & expletis jucundum esse carere; quamquam non caret is qui non desiderat.
 Carendo, gerundium, cui opp. Fruendo. Cic. Post. red. ad Quir. 3. Amicitiae, confuetudines, vicinitates, clientelæ, ludi denique, & dies festi quod habent voluptatis, carendo magis intellexi, quam fruendo.
 Carendum tui est, pro Te, a Nævio olim dictum refert Gell. Noct. Attic. lib. 19. cap. 8.
 CARENTIA, æ. f. [καρῆνια] Quam recentiores e nostris vocant Privationem, eam rectius & expressius & proprie magis Carentiam dictam esse a vetustioribus quibusdam Latinis scribit Pontanus de Prud. 281. Vide & pag. 309. 311. Quæ. Qui finit Latin. H. St. Prior locus est fol. 151. a. Aldi. V. Scalig. de caus. L. l. cap. 69. Et Cellar. Cur. post. qui in Barbaris collocare non dubitat, ut & Voff. de Vit. ferm. 3. 3.
 CAREOR, depon. pro Careo antiquissimos dixisse affirmat Priscianus lib. 8. p. 797.
 CARESCO, Ære. pro Careo. Gloss. Cyrill. Carefco, [καρῆσκω].
 CARESUS, i. m. [καρῆσιος] Fluvius est Troadis, Hom. 12. Il. celebratus, cujus Plinius ait nulla fua ætate extitisse vestigia, lib. 5. cap. 30.
 CARETHA, æ. f. Insula est in mari Lycio, quæ postea Dionysia dicta est. Auctor Plin. lib. 5. cap. 30.
 CAREUM, five CARIUM, i. n. Plinio 19. 8. καρῆιον Diofcoridi, Herbae genus est, gentis fuscæ cognomento ita appellatum, semen habens ejusdem nominis. Athenæus Pasticam majorem interpretatur, vulgata pasticam multo præstantiorem. Officinæ Carui appellant. V. Ruell. lib. 3. cap. 43. & Apic. 7. 2.
 CARREX, icis. f. Herba acuta & durissima, similis sparto. Virg. 3. Georg. 231. — & carice passus acuta. Servius. Columel. lib. 11. cap. 2. Filix quoque aut carex ubi nunc nascitur, Augusto mense recte extirpatur: melius tamen circa Idus Julias ante Caniculæ exortum.
 CARRECTUM, i. n. Locus caribibus plenus. Virg. 1. Ecl. 20. — tu post carectâ latebas. Columel. lib. 6. cap. 22. Melius nemoribus herbis, & fructibus, & carectis, quam lapidosis locis durantur ungula.
 CARICÆUS, a, um. Mantuan.
 Caricæe succedæ case, dum præterit æstus.
 CARICUM, i. n. Veteres dixerunt a Carie. V. Nonium 1. 79.
 CARIA, æ. f. [καρία] ejus Asia, quæ Minor dicitur, prima regio est. Minorem autem Asiam Plin. lib. 3. cap. 27. ab ortu Lycaonia, & Phrygia illa quæ Galatiam, & Pisidas attingit, ab occafu toto Ægæi maris excurfu, a meridie Ægyptio pelago, a septentrione Paphlagonia terminat. Cic. pro Flacco 65. Quid de tota Caria? nonne hoc veltra voce vulgatum est, Siquid cum periculo experiri velis, in Caria id potissimum est faciendum. Sed alii legunt, in Care. V. Chiliad. Erafm. in Proverb. Multi duces Cariam perdidissent.
 CAR, is. [καρ] pl. Carēs, um, ibus. Populi Carie, quos pugnaces fuisse, & per totam Græciam militantes mercede errasse, Strabo tradit. Virg. 8. Æn. 725.
 Hinc Leleges, Carasque, sagittiferosque Gelonos.
 Singulari Car Nepos usus est 14. 1. 3. Natus patre Camiffare, natione Care. Conf. Cic. l. c.
 CARICUS, a, um. [καρικός] Adj. ut, Charta Carica. Stat. 4. Silv. 9. 26.
 Charta Thebaicæve, Caricæve.
 CARINUS, a, um. aliud Adj. Hinc Carinæ mulieres quædam olim dicebantur, Quæ hebili cantu mortuos in funeribus affcctabantur, quoniam & Caria arcefferunt. V. Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 4.
 CARIS, a, um. [καρίς] aliud Adj. ut, Diana Caria. Stat. 4. Theb. 225. Plaudentique habiles Carie resonare Dianæ.
 CARIATAS, [καριάτας] Urbs fuit in Bactriana, quam Alexander subvertit, ubi Callithenes comprehensus est, & in vincula conjectus, ut auctor est Strab. 11.
 CARICA, æ. f. [καρίς] Genus fici, a loco sic dictum. Plin. lib. 13. cap. 5. Syria præter hanc peculiare habet arbores. In ficorum genere caricas: & minores ejus generis, quæ coctana vocant. Cic. 2. de Divin. 84. Quomodo M. Crassus exercitum Brundulii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens, Cauneas clamitabat.
 Carica proprie est Ficus sicca. Ovid. 1. Fast. 185.
 Quid vult palma tibi, rugofaque carica? dixi.
 Mixta rugofis palmis. Ovid. 8. Met. 674.
 Hic nux, hic mixta est rugofis carica palmis.
 CARICEUS, CARICEUM, V. CAREX.
 CARICO, [καρικός] Ære. Idem est quod Onero. Hieronymus, Origenes majora cogitans, propriumque ingenium ferre non sufficiens, oneribus majoribus caricabat se, & quomodo sic incedere non posset, ruina magna devolutus est. Añi Carrico scribunt. V. Cang. Gloss.
 CARICON, i. n. [καρικός] Locus est in Memphide, a reliquis separatus, in quo Carës habitant, qui affinitate cum Memphitis contracta, Caromemphite appellati sunt. Auctor Steph.
 CARDENUM, i. n. Promontorium in Hispania, nunc dicitur Capo de Carbonera, Olivarius in Melam lib. 2. cap. 6. Idem tamen Olivarius dicit ibidem, Cardenum promontorium vocari, Capo de Gata.
 CARIDES, V. CARIS.
 CARIES, Æi. f. [καρίς] est Vetusitas vel Putrilago: auctore Nonio. Lucil. Satyr. lib. 7.
 Ne auriculum obfidat caries, ne vermiculique.
 Tenere caries, Mollis. Ovid. 5. Trist. 12. 27.
 Vertitur in teneram cariem, rimisque dehifcit,
 Siqua diu solitis cymba vacabat aquis.
 Confensescere carie. Plin. 35. 18. Confensuit hæc tabula carie.
 Dehiscere carie. Plin. 16. 42. Ille renitentur, nec temere rumpuntur: priusque carie, quam viribus deficiunt.
 Infestari carie. Columel. lib. 11. cap. 2. Omnis materia in ædificia succidi debet luna decrefcente ab vicefima usque in tricesimum: quia si cæsa judicatur carie non infestari.
 Sentire cariem. Plin. lib. 16. cap. 39. Cedri oleo peruncta materies, nec tinea nec cariem fenit.
 Recipere cariem vetustatis. Columel. lib. 3. cap. 2.
 Trahere cariem. Plin. lib. 23. cap. 1. Jam & patres familias ætatem ademerunt.

Alterna carmina, Duo sunt versuum genera quae invicem & alternis sibi succedunt. Sic vocantur Elegi. Ovid. 15. Epist. 5.
 Forsitan & quare mea sint alterna requiris Carmina.
 Amabile. Hor. 1. Epist. 3. 24.
 Aonium. V. paulo post, Fluitantia carmina.
 Aptum artificiosa verborum conclusione. Cic. 2. de Orat. 34.
 Arundineum. Ovid. 4. Trist. 1. 12.
 Fessus ut incubuit baculo, faxove refedit
 Pastor; arundineo carmine mulcet oves. i. e. Arundine
 cantato.
 Blandissima. Ovid. 15. Epist. 27.
 At mihi Pegalides blandissima carmina dicant.
 Connubiale, Carmen nuptiale. Claud. de 4. Conf. Hon. 649.
 Culta. Ovid. 3. de Arte Am. 341.
 — nostri lege culta magistri Carmina.
 Dulce. Martial. lib. 13. 77.
 Dulcia defecta modulatur carmina lingua
 Cantator cyrenus funeris ipse fui.
 Exequialia. Ovid. 14. Met. 430.
 Carmina jam moriens canit exequialia cyrenus.
 Exorabile, Quo aliquid exoramus. Valer. 1. Argon. 782.
 Famolium. Hor. 1. Epist. 20. 31.
 Festum. Claud. in 6. Conf. Stil. 2r.
 Fictio carmine tenere aliquem. Virg. 2. Georg. 45.
 — non hic te carmine ficto
 Atque per ambages, & longa exorta tenebo. i. e. Simpliciter
 univēsa describam: neque, ut in Æneide, aliquibus figmentis, aut
 ullis utar ambagibus. Servius.
 Flebile. Ovid. 15. Epist. 21.
 Fluitantia carmina. Lucan. ad Pison. 151.
 — si carmina forte
 Nectere ludenti juvat fluitantia versu,
 Aonium facilis deducit pagina carmen.
 Fœdum. Hor. 2. Epist. 1. 236.
 — fere scriptores carmine fœdo
 Splendida facta linunt.
 Felicia carmina, Felici profecta ingenio & vena. Ovid. 2. Amor. 17. 27.
 Sunt mihi pro magno felicia carmina censu.
 Grata feminis. Hor. 1. Carm. 15. 15.
 Grave nunquamque. Cic. 1. Tusc. 64.
 Honorum carmen, Quod honorem meretur & famam. Valer. 4. Argon. 342.
 Ignobile. Virg. 9. Ecl. 83.
 — neque est ignobile carmen.
 Illaudabile. Stat. 5. Silv. 5. 33.
 Imbelle. Stat. 10. Theb. 868.
 — carmenque imbelle sequitur.
 Incomptum. Auctor carminis obicæni, in ipso statim initio,
 Carminis incompti lusus lecture procaecus,
 Conveniens Latio pone supercilium.
 Incondita carmina. V. INCONDITUS.
 Inerme. Ovid. in Ibin, 2.
 Omne fuit Musæ carmen inerme meæ.
 Juvenilia. Ovid. 2. Trist. 339.
 Lacrymosum. Ovid. 5. Trist. 1. 35.
 Læta. Virg. 2. Georg. 388.
 Et te, Bacche, vocant per carmina læta. [Per gramina malim.
 Lamentabile. Stat. 5. Silv. 3. 1.
 Laudabile. Hor. in Arte Poet. 408.
 Læta. Lucret. lib. 1. 933.
 Mala. Martial. lib. 12. 40.
 Malefida. Ovid. in Ibin 83.
 Carmina dum capiti diro malefida canuntur. al. Malefido dira.
 Manfurum. Stat. 4. Silv. 2. 3.
 Medicabile. i. e. Dolores & curas auferens. Valer. 4. Argon. 87.
 Miserum. IN MISERE.
 Mæonium. i. e. Homeri. Martial. lib. 14. 183.
 Et tibi Mæonio quod carmine majus habetur, &c.
 Molle. Sen. in Agam. 5.
 Mordax. Ovid. 2. Trist. 562.
 Mortale, Non perpetuo duraturum. Ovid. 2. Pont. 6. 33.
 Nobile, Virg. in Ætina,
 — hanc auget nobile carmen.
 Nuptiale. Catull. 59. 12.
 Obliquum. i. e. Oblique detortum in aliquem. Stat. 1. Silv. 3. 66.
 Operosa. i. e. Multa opera & labore composita, non poetica quadam &
 divina ingenii facultate. Hor. 4. Carm. 2. 32.
 — operosa parvus Carmina fingo. [i. e. Quæ multum
 operæ & curæ, & stilum saepe verum exigunt. Simul alludit ad Mellitici
 operositatem. Est enim Allegoria.
 Oppressa. Lucret. lib. 2. 505.
 Parvum. Hor. 2. Epist. 1. 258.
 — fed neque parvum
 Carmen majestas recipit tua.
 Perpetuum carmen, dicitur, Quod ubique coheret, argumento non in-
 interrupto. Ovid. 1. Met. 4.
 — primaque ab origine mundi
 Ad mea perpetuum deducite tempora carmen.
 Pierium. Lucret. lib. 1. 945.
 Plenum. Cic. 1. Tusc. 64.
 Probrosa carmina fœditare. Tacit. 16. Ann. 14.
 Puerilia. Stat. 1. Achill. 240.
 — quarunt puerilia carmina Fauni. i. e. Carmina quæ
 Achilles adhuc puer ludere solebat.
 Refonantia chordis. Lucan. ad Pison. 229.
 Robusti carminis oïtas. Perf. c. Sat. 5.
 Sæculare carmen. Suet. Vit. Horat. Ut non modo sæculare carmen com-
 ponendum injunxerit, sed, &c. Sic & apud ipsum Hor. & Catull. vulgo
 inscribitur.
 Saliare. V. SALIUS.
 Socialia. Ovid. 12. Epist. 139.
 Tibique effudit socialia carmina vobis. i. e. Hymenæum cecinit.

Solenne. Stat. 4. Silv. 6. 99.
 Sublimia. Juvenal. 7. Sat. 23.
 Tragicum. Hor. in Arte Poet. 220.
 Triviale carmen ferre moneta communi. Juven. 7. Sat. 55.
 Vividum. Martial. lib. 12. 62.
 Vocale, Sonorium. Ovid. 11. Met. 317.
 Vulgata carmina incertis auctoribus. Tacit. 1. Ann. 72.
 Assignat carmen etiam nutricum allecationi Chrysiptus. Quint. lib. 1. c. 10.
 Canere. Cic. de Clar. Orat. 71.
 Canere sibi intus. Cic. de Lege Agr. 67. Atque hoc carmen hic Trib.
 pleb. non vobis, sed sibi intus canit. V. CANO.
 Cantare carmina virginibus & pueris. Hor. 3. Carm. 1. 4.
 Cantitare. Cic. de Clar. Orat. 75. Utinam extarent illa carmina; quæ
 multis sæculis ante suam ætatem in epulis esse cantitata a singulis convi-
 vis, de clarorum virorum laudibus, in Originibus scriptum reliquit Cato.
 Capi carmine, pro Delectari. Virg. 4. Georg. 348.
 Carpere carmina. i. e. Reprehendere. Martial. lib. 11. 95.
 Celebrare carminibus laudes alieujus. Cic. pro Rabir. Posth. 42.
 Certare. Lucan. ad Pison. 210.
 Commendare. Ovid. 2. de Arte Am. 283.
 Componere carmen alicui. Hor. 2. Epist. 2. 291.
 Componere ad lyram. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Concordant nervis. Ovid. 1. Met. 518.
 Condere. Cic. 4. Tusc. 41. Condi jam tum solitum esse carmen: quod
 ne liceret fieri ad alterius injuriam, lege sanxerunt.
 Contexere. Cic. pro Cael. 18. Ac longius quidem mihi contexere hoc
 carmen liceret.
 Currunt carmina molli limite. Martial. lib. 11. Epig. 91.
 Contingere Musæo lepore. Lucret. lib. 1. 933.
 Deducere. Ovid. 1. Met. 4.
 Deducunt dicere carmen. Virg. 6. Ecl. 5. i. e. Tenue. Translatio a
 lana, quæ deducitur in tenuitatem. Servius.
 Delenda. Hor. 2. Epist. 1. 69.
 Delinire aliquem carmine. Ovid. 11. Met. 163.
 Demurmurare carmen ore magico. Ovid. 14. Met. 58.
 Describere in foliis. Virg. 2. Æn. 445.
 Quæcumque in foliis descripsit carmina virgo
 Digerit in numerum.
 Describere in cortice fagi. Virg. 5. Ecl. 13.
 Dicere. Virg. 6. Æn. 644.
 Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. i. e. Canticones.
 Dicere aliquem, vel aliquid carmine. Virg. 2. Georg. 95.
 Dictare. Hor. 2. Epist. 1. 110.
 Disponere. Lucret. lib. 3. 421.
 Disstringere aliquem carmine. Ovid. 2. Trist. 563.
 Exornavit carminibus templorum aditus suorum. Cic. pro Arch. Poet. 27.
 Explicare. Catull. 51. 3. al. Crimina.
 Facere. Cic. 4. Tusc. 41.
 Facere nova carmina. Virg. 3. Ecl. 86.
 Facilitare carmina. V. paulo ante, Probrosa carmina.
 Fingere, Componere. Hor. de Arte Poet. 332.
 — Speremus carmina fingi
 Possit linenda cædro, & levi servanda cupressu. V. Operosa carmina.
 Flectere carmen leviori lyra. Sen. Agam. 329.
 Fundere. Sil. lib. 13.
 Gaudere carmine. Hor. 2. Epist. 59.
 Habent carmen versus Saliorum. Quintil. lib. 1. cap. 10. [Forte Habet.
 Inferere aliquid carminibus. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Intendere carmen alicui. i. e. Carminem in aliquem scribere. Claud. de 4.
 Conf. Hon. 650.
 Ire carmina sua aliquid jubent poëta. Martial. lib. 12. 2.
 Quæ fuo aliquid litoreos ibatis carmina Pyrgos:
 Ite sacra, jam non pulverulenta via est.
 Jungere nervis, Ad citiaram canere. Ovid. 15. Epist. 13.
 Nec mihi, dispositis quæjungam carmina nervis Proveniunt.
 Ludere. Virg. 4. Georg. 565.
 Carmina qui lusi pastorum.
 Mandare foliis. i. e. In foliis describere velut in charta. Virg. 6. Æn. 74.
 Mittere. Martial. lib. 11. 58.
 Miraris, docto quod carmina mitto Severo.
 Modulari carmen. Virg. 1. Æn. 1.
 Mulcent carmina mentem alieujus. Ovid. 10. Met. 301.
 Mulcere aliquem grato carmine. Hor. 3. Carm. 11. 24.
 Nectere carmina. Stat. 2. Silv. 2. 114.
 Pangere carmina. Lucret. lib. 1. 932.
 Probare carmina. Martial. lib. 11. 91.
 Sancire alicui. Stat. 3. Silv. 3. 215.
 Silent carmina. V. paulo ante, Oppressa carmina.
 Scribere in aliquem. Cic. 2. de Orat. 352.
 Scribere mala. Hor. 2. Serm. 6. 74.
 Sonare carmina dicuntur rupes. Virg. 5. Ecl. 64.
 — ipse jam carmina rupes
 Ipsa sonant arbuta, deus deus ille Menalca.
 Statuere modum carminis. Ovid. 1. Trist. 11. 44.
 Tradere res gestas carminibus. Lucret. lib. 5. 1443.
 Tradita carmine & fabulosa. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Vaticinari carminibus. Cic. de Amicit. 24. Agrigentinum doctum quæ-
 dam virum, carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ in rerum na-
 tura & vic.
 Vendunt carmina Gallus & Lupercus. i. e. Emptorem inveniunt carmi-
 nibus suis. Martial. lib. 12. 46.
 Vincere aliquem carminibus. Virg. 4. Ecl. 55.
 Vivere carmina non possunt Quæ scribantur aquæ potioribus. Hor. 1.
 Epist. 19. 3.
 Carmina, etiam dicebantur apud veteres Formulæ quædam conceptis
 verbis ad lenitatem aliquam compositæ. Unde Jurisconsulti illi ve-
 rissimissimi dicuntur habuisse carmina quædam excogitata, a quibus non
 licebat recedere. Cic. pro Muren. 26. Prætor interea ne pulchrum fore
 ac beatum putaret, atque aliquid ipse sua sponte loqueretur, ei quæ
 que carmen compositum est, cum ceteris rebus absurdum, tum vero nulli

nulli usui. Iam viam dico, inite viam, &c. habebant & Fœciales suum quoddam carmen, ad res repetendas, & bellum indicendum destinata. Habebant & Patres patrati sua carmina, quibus ad ferienda fœdera utebantur, quorum formulam exhibet Livius lib. 1. cap. 24. Erat aliud Carminis genus in urbium obsidionibus fœlenne, quo diti tutelares, nec cum illis quoque bellum susceptum videretur, fœlebant evocari. Hoc, teste Macrobio, fere his verbis confababatur, Si deus, si dea est, cui populus civitatisque Carthaginensis est in tutela, teque maxime, qui huius urbis tutelam recepisti, precor, venerorque, veniamque a vobis peto, ut vos populum civitatemque Carthaginensem deferatis, loca sacra, templa, urbemque eorum relinquatis, abque his abeat, eique populo & civitati metum injiciatis, proditque Romam ad me, meoque veniatis, nostraque vobis loca, templa, sacra, urbs acceptior probatioque sit, mihi populoque Romano, militibusque meis præpolitum sitis, & sciamus intelligamusque. Si ita feceritis, voveo vobis templa, ludosque facturum. Erat & aliud Carminis genus, quo hostium exercitus solent deoveri, cuius formam Macrobius tradit Saturn. lib. 3. cap. 9. Plin. lib. 18. cap. 2. Duratque immenso exemplo, Deciorum, patris filique, quo se devovere, carmen. Extat Tuccie Vestalis incestæ precatio, qua usq; aquam in cribro tulit. Liv. 10. 38. Deinde jurare cogebantur diro quodam carmine in excretionem capitis ac stirpis composito.

Carmine longo aliquid effari. Liv. 1. 24. Carmen meditatum. Plin. Jun. in Paneg. cap. 3. extr. Animadverto enim etiam deos ipsos, non tam accuratis adorantium precibus, quam innocentia & sanctitate letari: gratioreque existimari, qui delubris eorum puram, castamque mentem, quam qui meditantur carmen intulerit. Purgans nefas. i. e. Expiatorium. Ovid. 13. Met. 952.

Et purgante nefas novies mihi carmine dicto. Placantur carmine dei superi. Hor. 2. Epist. 1. 138. Carmen, pro Cantu bubonis avis. Virg. 4. Æn. 462. Solaque culminibus ferali carmine bubo sæpe queri.

Lethale. Ovid. 10. Met. 453. — ter omen Funereus bubo lethali carmine fecit.

Miserabile. Virg. 4. Georg. 514. — ramoque sedens miserabile carmen Integrat.

Mœstum. Ovid. 2. Epist. 118. Carmen, pro Vaticinio. Virg. 4. Ecl. 4.

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas. Divino carmine dicere. Virg. 6. Ecl. 67.

Ut Linus hæc illi divino carmine pastor Dixerit. Divino carmine, Vaticanans. Servius.

Fatidicum. Claud. de Bell. Get. 232. Inmutata carmina Sibyllæ. i. e. Rata. Claud. de Bell. Gildon. 29.

Marciana carmina. Liv. 25. 12. q. V. Movere carmen ore. Ovid. 14. Met. 20.

At tu, five aliquid regnum est in carmine, carmen Ore move facito.

Carmen, pro Incantatione [ἐπιθή] Virg. 8. Ecl. 69. Carmina vel cælo possunt deducere Lunam. Et Tacit. 2. Ann. 69. Et reperiebantur solo ac parietibus erutæ humanorum corporum reliquiæ, carmina, & devotiones.

Incantamenta carminum. Plin. lib. 28. cap. 2. Ex homine remediorm primum maximæ questionis, & semper incertæ est, valeantne aliquid verba & incantamenta carminum.

Magorum carmina. Quintil. lib. 7. cap. 4. Ææa carmina, i. e. Colchica, ubi patria Circes & Medæe. Ovid. 1. Amor. 8. 5.

Illæ magas artes Ææaque carmina novit. Auxiliare. Ovid. 7. Met. 137. Magicum. Ovid. 2. Fast. 426.

Obscurum. Ovid. 14. Met. 57. Sic vocat Carmen magicum. Sacrum. Ovid. de Rem. Am. 252.

Movere sula Carmine molli. i. e. Pfallere. Sen. Agam. 350. Mutare carminibus. i. e. Incantatione. Virg. 8. Ecl. 70.

Solvere mentes carminibus. Virg. 4. Æn. 487. Hæc se carminibus promittit solvere mentes Quas velit.

Carmen pro Libro carminum, apud Lucret. 6. 937. Nunc omnes repetam quam raro corpore sint res Commemorare, quod in primo quoque carmine claret.

Carmen, Pœnorum lingua Vermiculis dicitur, ex quo paratur purpura: unde officinis frequens Carmesini nomenclatura. Habetur etiam certis locis Carmesif, uti proditum eruditus est, ex herba radice, quam fixifragum vocant, quæque pimpinella fit, vel ei proxima. V. Cæl. lib. 8. cap. 11.

Carmen, Instrumentum textorium. V. CARO, ÆRE.

CARMENTA, Æ, & CARMENTIS, is, f. [καρμήνη] Evandri mater, Themis alias, vel Nicostrata dicta. Dionys. Halicarn. lib. 1. Græcorum clallis in eam Italia partem, ubi postea Roma condita est, appulit, sexaginta ferme annis ante bellum Trojanum, protecta a Palatio urbe Arcadia. Eam coloniam deduxit Evander Mercurii filius & nymphæ cuiusdam Arcadicæ, quam Græci Themam dicunt, plenam numine. Romanorum antiquitatum scriptores Carmentem patriam patriam nominant: quod nympha nomen fatidicum significat, deductum a carmine juxta Romanam etymologiam. Hanc mulierem affirmant dæmonis spiritu correptam, futura populo præcinere solitam. Paulo post, Evandro & Carmentæ Romanos sacrificare quotannis comperi, quemadmodum reliquis heroibus ac dæmonibus: aras etiam eis dicatas contemplatus sum, Carmentæ apud Carmentalem portam sub Capitolio, Evandro apud Aventinum collem prope portam Trigeminam. Strabo lib. 5. Romanus populus Evandri matrem nympharum unam existimantes, præcipuis venerantur honoribus, transfugato pro Nicostrata nomine, eam Carmentim appellantes. Plutarchus in Romulo: Carmentem quidam proprium hominum procreationis fatum opinantur esse, ob id sacra Carmentalia matronas agitare. Alii Evandri Arcadis matrem fatidicam, eamque Phœbo dicatam fuisse tradunt: & Carmentam, quod carmine responsa daret, nuncupatam: Nicostratæ enim proprium illi nomen fuerat. Hæc communior de Car-

menta opinio est, quæ plurimos auctores habet. Nonnulli tamen nomen Carmentæ sine hæud inepte interpretantur, ut sit Carmenta, Amens & mente carens, quod numine afflata furere atque insanire sit solita. Hæc Plutarch. Nympham fuisse tradunt Dionysius & Strabo, sed & Virg. 8. Æn. 336.

Carmentis nymphæ monita, & deus auctor Apollo. Vix ea dicta, dehinc progressus, monstrat & aram, Et Carmentalem Romano nomine portam:

Quam memorent nymphæ priscum Carmentis honorem Vatis fatidicæ. Quare mirantur plerique Servium, qui in hunc locum ita scripsit: Nymphæ, marito dixit. Nam Græcæ ἱστορίας dicitur. hæc autem non vere nympha fuit, sed vaticinatrix. Plutarchus Problem. 66. Ferunt mulieres senatusconsulto vehiculis uti prohibitas, inter se conspirasse, nequa eorum conciperet, neve pareret, atque ita viros ulciscerentur, donec coacti sententiam mutaverunt, atque uti permiserunt. Natis deinde pueris, quum & multitudine liberorum & bonitate felices fuisse viderentur, Carmentis ædem edificaverunt: quam Evandri matrem fuisse dicunt, & in Italiam venisse, quum Themis vocaretur. Aut quemadmodum aliqui, Nicostratam, quoniam versibus oracula ederet, Carmentam mutato nomine vocaverunt. Sunt qui *μετὰ*, hoc est Parcam & fatum Carmentam putent, & ob eam rem matrem rem divinam ei faceat. Est autem nominis vera ratio *ἱεραμένη* ἢ *ἱεραμένη* ἢ *ἱεραμένη*. id est, Carens mente, propter afflationes. Non Carmenti igitur nomen carmina indiderunt, sed ab ea potius acceperunt: divino quoniam spiritu afflata, versu ac metro oracula edebat. Hæc ibi Plutarch.

Fatiloqua. Liv. 1. 7. Venerabilior divinitate credita Carmentæ matris, quam fatiloquam ante Sibyllæ in Italiam adventum, miratæ hæc gentes fuerant. V. FATILOQUA in FATUM.

Carmentes alias duas fuisse scribit Gellius, quibus aræ statutæ sunt Romæ, quarum altera Postverta nominata est. Prosa altera: a recti perverteque partus & potestate & nomine. V. Noct. Attic. lib. 16. cap. 16.

CARMENTALIS, e. Adj. ut, Porta Carmentalis. Virg. 4. Æn. 388. Carmentalia festa & sacra, quæ Carmentæ ab Romanis feri solita. Macrobius Saturn. lib. 1. cap. 16. Feriarum publicarum genera sunt quatuor. Aut enim Stativæ sunt, aut Conceptivæ, aut Imperativæ, aut Nundinæ. Et sunt Stativæ universi populi communes, certis & constitutis diebus ac mensibus, & in fastis, fastis observationibus annotatæ: in quibus præcipue servantur Ægonalia, Carmentalia, Lupercalia. Tertio Idus Januarii celebrabantur Carmentalia. Ovid. lib. 1. Fast. 462.

Proxima prospiciet Tithono aurora relicto, Arcadiæ sacrum pontificale decæ. Deinde quinto post versu, Ipsa mone, quæ nomen habes a carmine ductum:

Propolitoque save, ne tuis erret honos. Decimoquarto Calendæ Februarias, hoc est decimoquinto die Januarii Carmentalia reprobantur, iterumque fiebant. V. Ovid. 1. Fast. 499. & lib. 6. 529.

CARMENTALIS INSTRUMENTUM, CARMINO & V. CARO, ÆRE.

CARMYLESIUS, i. m. [καρμυλλικός] Locus est in Anticrago monte Lyciæ, in convale jacens, de quo Strabo lib. 14.

CARNA, Æ, f. [κάρνα] five CARDINÆ, Dea quæ vitalibus humanis præesse existimabatur: ab eademque petebatur, ut jecinora & corda & cetera quæ sunt intrinsecus viscera, salva conservaret. Huic pulve fabacia & larido sacrificabatur, quod vires maxime his rebus corporis roborentur. Ex Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 12. At Ovid. lib. 6. Fast. 101.

Prima dies tibi, Carna, datur: dea cardinis hæc est: Numine clausa aperit, claudit aperta fuo. Hæc frigens nocturnas puerosum, ut dicebant, cunas infestans, a limite summovebat. V. supra in CARDO.

CARNÆAS, Æ, m. Filius fuit Triopæ, Perrhororum regis, effersæ & immanis crudelitatis, qui quum eam fecit non concoqueret, necato parente, acceptisque tyrannocitiæ, id est tyrannicidii præmiis, in Troadem secessit, atque inibi a Troe expurgatus Zeliæm condidit. Ex Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 17.

CARNAPÆ, Populi fuit circa Mæotin. Plin. lib. 6. cap. 7.

CARNARIUM, CARNARIUS, CARNEUS, CARNIFEX, CARNIFICIUM, CARNIVORUS, CARNOSITAS, CARNOSUS. V. CARO.

CARNE, [κάρνη] Phœnicis oppidum est ad montem Libanum, a Carno Phœnicis filio ita appellatum, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 20.

Est item Carne Stephano, Æolis civitas, a qua fit gentile Carnæus: a superiori vero Carnites.

CARNÆDES, Æ, m. [καρναῖδης] Cyrenæus, novæ Academiæ princeps, Chryssipi maxime studiosus, ejusdemque mox insectator acerrimus. de quo Gellius 17. 15. itemque Plinius ait, quod scripturus adversus Zenonis Stoici libros, superiora corporis helleboro candido purgavit, nequid ex corruptis in stomacho humoribus, ad domicilium usque animi redundaret, & constantiam vigoremque mentis labefactaret: tanta cura, tantoque apparatu, vir ingenio præstans ad consultanda ea que scripsisset Zeno, aggressus est. Gell. lib. 7. 14. & Quintil. lib. 12. cap. 1. de eo referunt, quod missus Romam legatus ab Atheniensibus, una cum Diogene Stoico, & Critolao Peripatetico, suspectam fecerit Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu, ab hoc viro cavendum esse, qui ob eloquentiam & differendi facultatem facile quæcumque velit impetrare possit.

Fuit & alter Carneades philosophus Atheniensis, Anaxagoræ discipulus, cuius meminit Suidas.

CARNÆADES, a, um. Adj. ut, Divilio Carneadea. Cic. 5. de Fin. 16. Finis Carneadea. Cic. 4. de Fin. 49.

Sententia Carneadea. Cic. 4. Acad. 148.

CARNI, orum, m. [κάρνη] Populi Plinio ponuntur in decima regione Italia, noti nomine adhuc durante. Hodie tractum a fe cognominatum inhabitant, Carnithiani five Carinthiani, & in Meridiam supra Tergestum regionem, quæ vulgo Carniola dicitur. Prolemæus quoque supra Forum Julii & Concordiam, Carnothiam locat. Hinc ditio hodie parte principibus Austria. Vadianus.

CARNODUNUM, i. n. [καρνοδύνη] Oppidum est Vindelicæ ad Danubium, teste Ptolem. lib. 2. cap. 13.

CARNUNTI, orum. Populi Germaniæ, inter Danubium & silvam Hercyniam, in confinio Pannoniæ. Plin. lib. 4. cap. 12. Superiora inter Danubium, & Hercynium Idurum, usque ad Pannonicam hiberna Carnunti tenent, Germanorumque ibi consuetum est. Hinc Carnuntum oppidum, de quo & Ammian. 30. 17. & 20. Grut. vulgo *Hainburg*.

CARNUTES, m. [καρνύτης] Populi inter Celtas, Andegavensibus Turonibusque

nibusque finitimi, ac Oceano proximi: vulgo *Chartres*. Horum meminit Cæsar in suis Commentariis passim.

C A R O, Ære. a Græco *κάρειν*, quod Tondere est. ut, Inter ancillas federe jubeas, lanam carere. Plaut. Men. 5. 2. 26. i. e. Lanam a spurcitiâ purgare, a Carendo deducto Varro. de Ling. Lat. 6. 3. V. p. p. **C A R M I N O**.

C A R M E N, inis. n. Instrumentum ferreum ad lanamarendam. Lucret. 4. 377. Primaque dispererunt, quasi carmine lana trahatur. Alii autem aliter legunt.

C A R M I N O S, [*Ἐξέλιον, κριζέω*] Ære. a Carmine, est Idem ac Carere, & quasi Pectinare. Varro de L. L. 6. 3. Carminari lanam dicitur, quoniam caret eo quod in ea heret.

Translate Sidon. 1. Epist. 9. Exeras veterem musam, votivum quippiam vel tumultuariis fidibus carminantem.

C A R M I N A T U S, a, um. ut, Lana carminata. Plin. 9. 38.

C A R M I N A T I O, Ænis. f. [*Ἐξέλιον*] Plin. lib. 11. cap. 23. Hanc ab his cogi, subigique unguine carminatione, mox trahi inter ramos, tenuari ceu pectine.

C A R O, carnis. f. [*σάρξ, κρέας*] Mortuorum proprie dicitur: dicta quod Careat anima, auctore Donato. Plin. lib. 6. cap. 30. Agriophagi, pantherarum & leonum carnis maxime viventes: Pamphagi, omnia mandentes: Anthropophagi, humana carne vescentes.

Artus carne spoliati. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Cruda caro. Suet. Neron. 37.

Emortua & nigra. Cels. lib. 7. cap. 16.

Formosa. Martial. lib. 11. 103.

Non est mentitus, qui te mihi, dixit habere Formosam carnem, Lydia, non faciem. Et p. p. Sed quoties loqueris, carnem quoque, Lydia, perdis.

Humana caro. Juven. 14. Sat. 98.

Inanima. V. **I N A N I M U S**.

Iners. i. e. Inspida. Hor. 2. Serm. 4. 41.

Mutua carne inter se vescuntur. In **M U T U U M**.

Putida caro. Cic. in Pison. 19. Ego istius pecudis, ac putide carnis consilio scilicet, aut presidio isto volebam? Metaph. pro Homine confesso.

Subrancida caro. Cic. in Pison. 67. Extracta mensa non conchyliis, aut pisicibus, sed multa carne subrancida.

Toستا. Ovid. 12. Met. 156.

Viperæ carnes. Ovid. 2. Met. 769. i. e. Carnes viperarum.

Viva. Ovid. 15. Met. 380.

Edere carnes. Ovid. 2. Met. 767.

Replere corpora carne tosta. Ovid. 2. Met. 156.

Vesci carnis humanis. Juven. 15. Sat. 13.

Carne aliorum piscium vescuntur nulli. Plin. lib. 9. cap. 17.

Carnem pro Externo homine posuit Senec. Epist. 65. extr. Quicquid in me potest injuriarum pati, hoc est in hoc obnoxio domicilio: animus liber habitat. Nunquam me caro ista compellet ad metum, nunquam ad indignam bono simulationem. In hoc sensu sæpissime utuntur scriptores Christiani.

Caro arborum quæ sit, docet Plin. lib. 16. cap. 38. Atque in toto corpore arborum, ut reliquorum animalium, cutis, sanguis, caro, nervi, venæ, ossa, medulla. Et paulo post. Proximi plerique adipem. Hi vocantur a colore albumum: mollis ac pessima pars ligni, etiam in robore facile putrefcens, teredini obnoxia, quare semper amputabitur. Subest huic caro: cui ossa: id est materiam optimum.

C A R N I S, is. f. in recto casu dicti offendit Priscian. lib. 6. p. 684. Et Liv. 37. 3. Laurentibus carnis, quæ dari debet, data non fuerat. Hæc eadem H. St. adnotat, quum in Lugd. desissent. Remittit insuper ad Sigonii Schol. in l. c. Livii. Hinc

C A R N I C U L A, æ. f. dimin. Priscian. lib. 6. p. 55. a. Aldi. V. **C A R U N C U L A** infra.

C A R N A R I U S, a, um. Adj. ut, Taberna carnaria. Varro de L. L. 7. 30.

C A R N A R I U S, i. m. [*κρεαπωλις*] Qui carni vendit.

Carnarius, Qui in edenda carne delectatur. Martial. lib. 11. 101.

Carnarius sum, pinguarius non sum.

C A R N A R I U M, i. n. [*κρεαπωλιον*] proprie dicitur Locus ubi salitæ carnes domi reponuntur. Columel. lib. 12. cap. 3. A duodecima die ad lacum saluram deferri oportebit, & salem prius excuti, deinde aqua dulci diligenter perlui, necubi sal inhaereat, & paululum assiccata in carnario suspendi. Plaut. Capt. 4. 4. 6.

Aveniens deturbavit totum cum carne carnarium. conf. Curc. 2. 3. 45. Pseud. 1. 2. 66.

Carnarium [*κρεαπωλιον*] Locus ubi carnes tantummodo venduntur. Plaut. Cœnam e carnario emit, jam factus factus. Varro Tabernam carnariam vocat.

Carnarium accipitur etiam pro Carne ipsa, sicut Cibarium pro Cibo. Plaut. Qui mihi carnarium paravit, ridiculus, ad jentandum. [Neutrum locum in indice reperi. Forfan ex suppos. Plauti.

C A R N A T U S, a, um. [*ἐνσάρκωτος*] ut, Corpus carnatum. Cæ. Aurel. Tard. 1. 4. 95.

C A R N A T I O, Ænis. f. Obesitas. Idem Aurel. 1. 4. 113. Gravabilis carnatio.

C A R N E U S, a, um. [*σαρκινός*] Adj. Quod ex carne est. Translate Prudentio Apoth. v. 370. Lex carnea opponitur Illi, quam spiritus implet interior.

Absolute. Idem, Psychom. 765. —ne carnea distent, Spiritui æterno.

C A R N A L I S, e. Ecclesiasticorum vox. ut, Finis vinculi carnalis. Prudent. Perist. 2. 487.

Oculi carnales. Min. Felix 32. 6.

Sæpe in N. T. Carnale Spirituali opponitur, aliquando Duro & lapideo, Carnales Seddles (potius *Aidies*, uti habet Turneb. Adverf. 29. 1.) Romæ carni venali præerat. Non. 2. 136.

C A R N A L I T E R, Adv. Prudent. Apoth. 368.

Posteritas carnis, carnaliter omnia cernens.

C A R N A L I T A S, itis. f. Augustin. Serm. 186. cap. 2. Carnalitas vetustas est: gratia novitas est.

C A R N I F E X, icis. m. [*κρέατορας, βασανιστής*] Qui iussu magistratus homines nocentes occidit. ideo dicitur, ut ait Donatus ad And. 1. 2. quod Carnes ex hominibus faciat. Idem lib. 10. Elymol. in littera C, dictum putat, quod Carnem afficiat. Cic. Verr. 118. Aderat janitor carceris, carnifex Prætoris, mors terrorque fociorum, & civium licitor Seltius. [Videtur Carni-

fix dicitur, improprie, ut Aurifex, non quod Carnem faciat, sed quod in ea exerceat munus suum.

Inter carnifices inventus. Juven. 8. Sat. 175.

Atrocior carnifex erat licitor. Cic. pro Rabir. Perd. r. 12. Porcia lex liberatorem civium licitori eripuit, Labienus, homo popularis, carnifici tradidit.

Ægroti carnificis culum lingere. Catull. 90. extr. V. ibi Interpr. Carnificis loco habebatur is, qui se vulnerasset, ut moretur. Fest. Nefarius patriæ carnifex. Firm lib. 1. cap. 3. De Sylla.

Carnifex, Convivium, auctore Donato, Excarnificans dominum: aut Ipse dignus carnifice, ut caro fiat, id est ut lanietur. Ter. And. 4. 1. 27. Quantaque hic vis consilii mihi confecit sollicitudines meus carnifex. Carnifex, per metaphoram. Cic. 3. Verr. 9. Non ficarium, sed crudelitissimum carnificem civium.

Carnifex & tortor. Cic. 11. Philipp. 7.

Adjective ponitur, ut, Carnifex avjs. Martial. lib. 11. 85.

Carnificem nudo pectore pacet avem.

Epulæ carnifices, aut Quæ comestæ aliquem affligunt, utpote veneno condite: aut A carnifice munitate & apposite. Claud. in Bell. Gild. 178. Fixus quique thoro tacita formidine libat.

Carnifices epulas.

Libido carnifex. Arnob. 1. p. 41.

Manus carnifices. Sil. lib. 1. 173. Alii legunt Carnificæ, a Carnificus, a, um. Pedes. Martial. lib. 12. 48. i. e. Podagrici.

Ut carnifices, ad reliquias vitæ lacerandas ac distrahendas. Cic. pro Quint. 50.

C A R N I F I C I N A, æ. f. [*κρεασίγιον, βασανιστήριον*] Locus publicus in quo iussu magistratus homines occidunt. Liv. 2. 23. Ducit me ab creditore, non in servitium, sed in ergastulum & carnificinam esse.

Facere carnificinam, pro Carnificis officio fungi. Plaut. Capt. 1. 2. 29. Subire. Cic. 5. Tusc. 78. Epyptorium imbutæ mentes pravitas erroribus, quamvis carnificinam prius subierit, quam ibim, aut apidem, aut selem, aut canem, aut crocodillum violent.

Carnificinas dicit Axo apud Gell. 10. 3. pl. num. pro Tormentis crudelibus. Insignitas injurias, plagas, verbera, vibices, eos dolores atque carnificinas per dedecus atque maximam contumeliam & te facere ausum esse? Plaut. in Cist. 2. 1. 1. Singulari est usus, Credo ego amorem primum apud homines carnificinam commentum.

Carnificina & crudelitas. Cic. pro Sext. 135. Non ea est medicina quum sanæ parti corporis scalpillum adhibetur, atque integræ: carnificina est ista, & crudelitas.

Carnificina ægritudo. Cic. 3. Tusc. 78. Nam quum omnis perturbatio miseria est, tum carnificina est ægritudo, quia intar carnificis cruciat, laniat præcordia, lacerat animum, excarnificatumque conficit. Al. Carnifica.

C A R N I F I C I N U S, vel **C A R N I F I C U S**, a, um. Utroque modo legitur in Plaut. Most. 1. 1. 52. O cribrum carnificum.

Ac velle ibi quæstum facere carnificum. Pontanus in Charonte 108. H. St. Est To. 2. fol. 59. b. Ald. Desiderabatur hæc dicitio in Lugd. Carnificus tamen analogiæ magis respondet, quam Carnificinus.

C A R N I F I C I U M, i. n. Sares. 1. 4. Ad venatoris carnificum prolabi. & 4. 3.

C A R N I F I C O R, [*κρεαπρωτης*] ari. Pati ea quæ carnifices facere solent. Liv. 24. 15. Quod ubi Tribuni militum Græco nuntiaverunt, neminem stantem jam vulnerati hostem, carnificari iacentes, & in dextris militum pro gladiis humana capita esse, signum dari propere iussit. Passive hic accipitur, teste Budæo.

C A R N I F O R U S, a, um. [*σσενοφάγος*] Adj. Quod carne vescitur: ut, Animalia carnivora. Plin. lib. 10. cap. 73. Serratorum dentium carnivora sunt omnia.

C A R N O S U S, a, um. [*σαρκινός, πολωστικος*] Pinguis: ut, Carnosus venter. Plin. lib. 11. cap. 37.

Atropa carnosiora faciunt. Plin. lib. 27. cap. 8.

Candor carnosus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Cervix. Cels. lib. 4. cap. 1.

Cortex carnosissimus. Plin. lib. 25. cap. 5.

Folium. Plin. lib. 16. cap. 24.

Olivis carne fissimis, exiguum olei. Plin. lib. 15. cap. 3.

Palatum. Plin. lib. 11. cap. 37.

Rudix. Plin. lib. 21. cap. 6. De violis.

Veltigium. Plin. lib. 11. cap. 45.

C A R N O S U S, a, um. Adj. Idem quod Carnosus. Solinus cap. 62. Sunt enim illis reciprocos quibusdam pulvinculis vestigia carnulenta. De camelis.

Pectora carnulenta. Prudent. Perist. 10. 370.

Tactus carnulentus. Solin. cap. 8.

C A R N U L E N T I A, æ. f. Crassitudo. Cathol.

C A R U N C U L A, æ. f. [*σαρκινόν, σαρκιδιον, κρεαδιον*] dimin. Cic. 2. de Divin. 52. An tu, inquit, caruncule vitulinæ mavis quam Imperatori veteri credere, &c. Sic & Valer. Max. 3. 7.

Exiguæ caruncule. Cels. 2. 7.

Carnicula quoque a recto Carnis Priscianus affert, sed sine exemplo.

V. **C A R N I S**.

C A R O O Æ N I U M, i. n. [*καρριδωνιον*] Ptolemæo Germaniæ urbs, hodie Cracovia. Vulgo *Cracavum*, Polonia regia.

C A R O Æ N U M, V. **C A R O Æ N U M**.

C A R O N I U M, i. n. [*κρεατιον*] Hispaniæ Tarraconensis urbs Ptolemæo. Vulgo *Chirogra*.

C A R O S, i. [*καρσος*] Dioscor. lib. 3. Semen est exiguum, aniso proportione respondens, cuius radix pastinacæ modo estur. Plinio Careum, sive Curium dicitur. Officinis *Carui*, V. **C A R U M**.

Caros [*καρσος*] Crapularis redundantiæ: a *καρσος*, perturbo, vexo, agito Apud medicos Caros est Somnus iusto profundior, proveniens ex humore frigido & viscido, cerebrum & præcipue anteriores eius ventriculo occupante, sensumque pariter & motum ad tempus impediens, spiratione tantum integra relicta. Hæc Galen. lib. 4. de Locis affect. cap. 2.

C A R D I A, æ. f. Radix quæ cum pastinacæ tanquam congener jungitur ad Apicio 3. 21.

C A R D I C U S, a, um. [*καρδιαιος*] ut Carotica, auctore Galeno lib. de Juvament. anhelitus, appellantur Venæ quæ in collo sunt, quæ squi

siquis comprimat, corrumpit homo dormienti affinis, sequaturque corporis totius immobilitas, unde & inditum nomen: nam καρπῶν Græce foporem signat, ac ebrietatem. Chalquidus quoque in Timeum Platonis, in de dicit Caroticas opinat, quod vulnere impacto mortem afferunt foporiferam, perque eas spiritum ad caput ferri, unde sint sentiendi initia. Caroticarum meminit & Aristot. lib. de Hist. animalium. Carotides, καρῶτιδες frequentius hæc arteriæ ab anatomicis vocentur.

CARPÆA, æ. f. [καρπαια] Armata fuit salationis species, in qua postis armis bubæqua plectat femina, respectans subinde velut formidine: accedebat prædator: id animadvertens, bubæqua, correptis armis deugnabat. Hæc vero fiebant omnia rhythimice prosum, præcinitive tibia: demumque a prædatore colligatus tauri cum bobus abducebatur: quandoque illum hic, vincit a tergo manibus præ se agebat. Ex Cæli Rhod. lib. 25. cap. 4. V. Xenoph. init. l. 6. Anabaf. & Scalig. Poet. r. 18. p. 37.

CARPANETUM, i. n. Locus in Attica regione, ut exponunt interpretes in Sen. Hippol. v. 4. Quæ faxa solo Carpaneto subjecta jacent. Sed codd. emend. Saxo loca Parnethi subjecta.

CARPASUM, i. n. [καρπάσιον] Cyri insulæ oppidum est, apud Plin. lib. 5. cap. 31. Stephanus Carpathiam vocat, & a Pygmalione conditam asserit.

Carpathiam etiam nonnulli appellarunt Insulam inter Cretam & Rhodum sitam, quæ notiore nomine Carpathus appellatur. Demetrius Salaminus Carbaliam maluit appellare, quod ad ventum καρπῶν, hoc est Africum, sita videatur.

CARPASUM, i. n. [καρπάσιον] Planta est Dioscoridi, cujus succus foporem citamque strangulationem adducit. Sed quænam sit medicia ad hoc usque tempus ignorat. V. Dioscor. lib. 6. cap. 13. conf. CARPESUM.

CARPÄTHOS, i. n. five CARPÄTHUS, i. m. [καρπάθῶν] Insula est inter Ægyptum & Rhodum sita, ducentorum stadiorum circuitum habens: quatuor olim insignis urbibus: a qua mare ipsum Carpathium dictum. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

CARPATUM, a, um. Adj. Hor. i. Carm. 35. 8. Quicunque Bithyna læcessit Carpathium pelagus carina. Columel. lib. 2. cap. 16. Sola ex pretiosis pisces murena, quamvis Tarfensis, Carpathique pelagi. Gurgis Carpathii. Virg. 4. Georg. 387. Carpathus leporem, dictum in eos qui sibi rem noxiam arcessunt. V. Erasmi. Chiliad.

CARPATUS, i. m. [καρπάτῶν] Mons Sarmatiæ in Europa Ptolemæo. Vulgo *Carpatz*.

CARPENTORACTE, es. f. Gallix Narbonensis civitas, apud Plin. lib. 3. cap. 4. Vulgo *Carpentras*.

CARPENTUM, i. n. [κάριον] Genus vehiculi, dictum quasi Carmentum, a Carmenta Evandri matre, permutatione literæ m in p. Ovid. i. Fast. 619. Nam prius Aulonias matres carpenta vebebant, Hæc quoque ab Evandri dicta parente reor.

Carpentis vehi matronas Romæ solitas ostendit Livius lib. 5. cap. 25. Quum de mittenda decima ex præda Vicentiana Apollini Delphico, pecuniaque ex ærario, ut aurum ex ea cõmeretur, prompta proposuisset, Cujus, inquit, quum copia non esset, matronæ cõstitibus ad eam rem consultandam habitis. [an Ex?] communi decreto pollicite tribunis militum aurum & omnia ornamenta sua, in ærarium detulerunt. Grata ea res, ut quæ maxime fœnatus unquam fuit: honoremque ob eam munificentiam ferunt matronis habitum, ut pilento ad sacra Iulodique, carpentis festo profectoque uterentur.

Manasse autem hunc morem, ostendit Dio 467. circa principium. καὶ τῆ Μισσαλίνῃ, τὴν ἀποδοῦσαν ἢ καὶ ἡ Λυδία ἰσχυρὰ, καὶ τῆ κερπίτιον χρῆσθαι ἰδίῃ. Legitur tamen κερπίτιον p. 472. nescio an per errorem, an quod carpentum minus quoddam esset. Alioqui Dio alicubi dicit δὴ φερῶν κερπίτιον. H. St. [Apparet potius ex hoc loco Dionis, carpentium usum pridem matronis adeptum fuisse, solis Vestalibus virginibus & sacerdotibus concessum ad id tempus; quum extra ordinem Messalinæ daretur. V. Casaub. ad Suet. Claud. cap. 17. Sed forsitan Livius folis iis matronis concessum intelligi voluit, quæ tum aurum fuit in publicum contulerant. Ejus figuram ex nummis antiquis exhibet Oifel. tab. 98. n. 4. 5. 6. Argenteum. Flor. 3. 2. 5. Rex ipse Bituitus, discoloribus in armis, argenteoque carpento.

Judiciale carpentum. Vopisc. in Aurel. cap. 1. Vehiculo sero me & judiciali carpento Præfectus urbis Junius Tiberianus accepit.

Serica carpenta, Serico panno ornata. Propert. lib. 4. 8. 23. Agere carpentum. Liv. lib. 1. 48. Volvere carpentum. Juven. 8. Sat. 147.

CARPENTARIUS, a, um. [καρπενταριῶν] Adj. ut, Carpentarius equus. Qui carpentum ducit: & Carpentarius faber, Qui carpenta facit. Carpentarium meminit Aurelius Arcadius in l. ult. D. de jur. immuni. Artifex carpentarius. Lamprid. in Alex. cap. 52. Absolute l. i. Ccd. de excusat. artif. Fullones, carpentarii, sculptores. Fabrica carpentaria. Plin. lib. 16. cap. 8. in hinc.

CARPENTARIA, æ. f. Ars ipsa. Firmicus lib. 2. cap. 10. pr. ubi de Saturno. Cujus significatio est, quidquid ad rem rusticam pertinet. Idem, quæcunque ex artificibus manu perficiuntur, ut cæmentaria, fossoria, carpentaria. Nisi forte malis hæc adjectiva esse genere neutri, subaudiaque artificia.

CARPESUM, i. n. [καρπῆσιον] Herba est, de qua Galen. lib. 1. de Antidot. Est autem Carpesium, inquit, phu appellato genere similis, valentior tamen, atque odoratum quiddam spirans. Plurimum hoc in Sida Pamphilix nascitur. Tenuia autem sunt sarmenta, cinnamomi virgultis similia. Ejus duo reperitur genera: unum quod Laertium: alterum quod Ponticum cognominatur, a monte, in quo nascuntur, utraque nomen adepta, sed Ponticum melius est. Quod quomodo ejus non parum haberem, permultis medicamentis admiscuit, in quibus phu vocata imponi debebat. Est enim Carpesium phu simile, valentius tamen, & in quo, ut dixi, non nihil odoratæ qualitatis gultu odoratus sentitur. Hæcenus Galen. Verum quid hæc tempestate sit Carpesium, haud satis explicari potest a medicis, ut sentit Matthiol. in Dioscorid. 6. 13.

CARPETANI, orum. m. pl. Populi, quos Plin. lib. 3. cap. 3. in Hispania collocat, ad Tagum fluvium, juxta Vaccæos.

CARPHEOTUM, i. n. Thuris genus purissimum & candidum, quod autumno legitur ex partu æstivo. Auctor Plin. lib. 12. cap. 14.

CARPHOLOGIA, æ. f. [καρφολογία] Floccorum, palearum vel festucarum collectio. V. Cæli. Aurel. Acut. 1. 3. & 5. & Galen.

CARPUS, i. [καρπῶν] Herba genus, Latine festucam sonat. Plin. lib. 24. cap. 19. Nec feno Græco minor auctoritas, quod telin vocant, alii carpus &c. Galli inquit Ruell. *fenesmen* vocant. 2. 12.

CARPI, orum. m. [Κάρπι] Populi sunt Zeugitane regionis, quæ proprie Africa dicitur. Auctor Plin. lib. 5. cap. 4. pr. Carpi, [Prol. Καρπῶν] alius populus Bæternis finitimus, quos trans Istrum geographi collocant. Meminit Vopisc. in Aurel. cap. 30. Hinc

CARPICUS, a, um. Cognomen triumphale. Quod, ob victoriam de Carpiis reportatam, Senatui Aureliano tribuit. Vopisc. cap. 30.

CARPIAS, inquit Menander Rhctor, apud Cælium lib. 4. Civitates dicebant, in præripiis fluminum ab Romanis ad Barbarorum impetum reprimendum conditas.

CARPINITES, [Καρπινίτις] corrupte pro καρπῖτις Carcinites, afferebatur ex Strabone. V. f. 1.

CARPINUS, i. f. Genus arboris notæ de acerum genere, ex quo sunt farces. Columel. lib. 5. cap. 7. Quinetiam cornus & carpinus & ornus, nonnunquam & falix, a plerisque in hoc ipsum disponitur. Plin. lib. 16. cap. 18. Descendunt etiam in plana cornus, corylus, quercus, ornus, acer, fraxinus, fagus, carpinus.

CARPINUS, a, um. Adj. Ex carpio factus. Plin. lib. 16. cap. 43. Hyginus manubria rusticis carpinea fieri jubet.

CARPIO, ðnis. m. [καρπίων] Piscis notus, qui capitur in Benaco lacu. Perott. Ejus antiquum nomen ignoratur.

CARPIS, is. Fluvius est Scytharum, ut scribit Herodot. lib. 4.

CARPISTRIS, æ. m. Æon Valentini, alias etiam Floros dictus, Tertull. adv. Valent. cap. 9.

CARPO, pti, ptum. [Κάρπιον] Ære, proprie est Molliter decerpere, & leniter auferre nulla violentia adhibita. Virg. 9. Ecl. 50. Inferre, Daphni, pyros, carpent tu poma nepotes. Columel. lib. 5. cap. 6. Ubi deinde propterent plantæ, tramentata colligemus, & manibus herbas carpemus.

Flocculos orationis carpere ac delibare. Cic. pro Sext. 116. Tam infolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper, & omnes undique flocculos carpm ac delibem.

Flores ab arbore. Ovid. 9. Met. 343. Frumenta fata manu. Virg. 3. Georg. 176. Poma autumno. Virg. 4. Georg. 134. Primus vere rosam, atque autumno carpere poma. Pomaria. Ovid. 4. Epist. 29. Est aliquid plenis pomaria carpere ramis. Rosam vere. Virg. 4. Georg. 134. Vindemiam de palmitibus. Virg. 2. Georg. 90. Carpere, Accipere. Virg. 7. Æn. 414. Et placidam carpebant membra quietem. Carpere & Colligere. Cic. 1. de Orat. 191. Vel passim licet carpentem & colligentem undique, repleti juxta juris civilis scientiam. Aera. Virg. 4. Georg. 311. — teneuque magis, magis aera carpunt. Aera carpere alis. Ovid. 4. Met. 615. Ætas carpitur. Catul. 66. 33. i. e. Vita agitur. Aquam de mari carpere. Ovid. in Ibin, 198. Et summam Libyco de mare carpat aquam. Proverbii significationem habet, pro eo quod Horatius ait, 1. Serm. 1. 51. — ex magno tollere acervo. Aut inde, unde semper magna suffectura sit copia.

Auras carpere vitales; i. e. Vivere. Poeticum. Virg. 1. Æn. 392. Quisquis es, haud, credo, invisus caelestibus auras Vitales carpis.

Cibum. Varr. 3. de R. R. cap. 16. Cibum carpere est etiam Scindere. V. Burm. ad Petron. p. 153. Cibos digitis. Ovid. 3. de Arte Am. 755. Cenam e rogo. Catul. 57. 3. al. Rapere. Dente viscera alicujus. Ovid. in Ibin, 460. Gaudia fugitiva. Martial. lib. 7. 46. Vive velut rapto, fugitivaque gaudia carpe. Gramina carpent armenta. Virg. 2. Georg. 201. Gramen carpere capellæ. Ovid. 1. Met. 299. Herbam carpere oves dicuntur; i. e. Pascere. Virg. 3. Georg. 296. Herbas ignavius carpere. Virg. 3. Georg. 465. i. e. Negligentius, sine aviditate. Servius. Pabula carpit ovis. Ovid. 4. Fast. 750. Thyma carpens apis. Hor. 4. Carm. 2. 29. Carpere, Celeriter præterire. Virg. 3. Georg. 141. Carpere mox gym incipiat. Valla lib. 6. Æthera carpere equis, In æthere obequitare. Ovid. 3. Fast. 416. Campos carpere pede. Ovid. 1. Trist. 10. 23. Fugam. Sil. lib. 10. Fuga carpere prata. Virg. 3. Georg. 141. Non saltu superare viam sit passus, & acri Carpere prata fuga. Hic Celeritas intelligitur, inquit Valla lib. 6. per hoc quod dixit Fuga, qui est Celer cursus. Iter, Ambulare. Martial. lib. 2. 14. Siquis ibi ferum carpat amicus iter. Iter pede. Ovid. 3. Fast. 604. Iter longum carpentes. Hor. 1. Serm. 5. 95. Iter supremum. Hor. 2. Carm. 17. 12. Urcunque præcedes, supremum Carpere iter comites parati. i. e. Seu ætate seu forte præcedet, in supremo mortis die comitari se asserit Mæcenatem. Acron. Noctes securas. Valer. 5. Argon. 48. Oscula. Ovid. 11. Epist. 117. — non oscula frigida carpsi.

Pecus. Propert. lib. 2. 13. 8. Et istodum pleno vellere carpe pecus. Videtur proverbium.

Penfum. Hor. 1. Carm. 27. 64. — nisi herie mavis Carpere penfum.

Rura frigida. Virg. 3. Georg. 325.

Luciferi primo cum sidere frigida rura
 Carpanus, dum mane novum, dum gramina canent. Ubi Ser-
 vus, Rura carpanus, i. e. Carpere cogamus animalia. Donatus au-
 tem in Terentium, Fruamur agris, interpretatur. Neuter vero fati-
 proprie: hic enim Virgilius significat, Agamus oves in pascua: ut fati-
 ostendit Columella hunc locum interpretatur lib. 7. cap. 3.

Setas carpere. Virg. 6. Æn. 245.
 Et summas carpens media inter cornua fetas. Id est quod Græci
 κατὰ μέσην εἶπεν, quod est post immolationem & mactationem, quæ
 κατὰ μέσην εἶπεν dicitur, sacrificium incipere. Turneb.

Soporem carpere, Dormire. Virg. 4. Æn. 522. Somnos. Virg. 4. Æn. 555.
 Poetica sunt.

Viam, Ambulare. Virg. 6. Æn. 629.
 Volatum, Volare. Stat. 1. Theb. 310.

Agmen carpere, & familia. h. e. Aliquos ab agmine segregatos, inter-
 cipere & occidere, & velut agminis particulas decerpere. Liv. 27. 48.
 Qui quum festum agmen carperent ab omni parte, incurfarentque: &
 jam omnino itinere, quod fugæ simile erat, castrametari Pœnus in Tu-
 mulo super fluminis ripam vellet, &c. V. Cæf. 1. Bell. Civil. 63. & Ta-
 cit. 12. Ann. 32. 1.

Exercitum carpere in multas partes; i. e. Separare. Liv. 26. 38. pr. An-
 nibalem ante omnia angebat, quod Capua pertinacius oppugnata ab Ro-
 manis, quam defensa ab se, multorum Italicæ populorum animos aver-
 terat, quos neque omnes tenere præliis, nisi vellet in multas, par-
 vasque partes carpere exercitum, quod minime tum expediebat, pot-
 rat: nec &c.

Orationem carpere membris minutioribus. Cic. 3. de Orat. 188. Neque
 semper utendum est perpetuate, & quasi conversione verborum: sed
 sæpe carpenda membris minutioribus oratio est. Legitur & Capienda.

Carpere, Eligere. Ter. Adel. 4. 2. 57.
 Nam jam adibo: atque unum quicquid, quod quidem erit bellissimum,
 Carpum: & cyathos forbillans, paulatim hunc producere diem. Donat.

Carpere, Lædere. Virg. 3. Georg. 215.
 Carpit enim vires paulatim, utriusque videndo
 Femina. Donatus in Terentium, Alii, Attenuat, & diminuit
 interpretantur. Columel. lib. 6. cap. 7. Alvus, corpus, ac vires car-
 pit, operique inutilem reddit.

Forma carpitur, i. e. corrumpitur. Ovid. 2. de Arte Am. 114.
 Forma bonum fragile est, quantumque accedit ad annos
 Fit minor, & spatio carpitur ipsa suo.

Faciem carpere, Laniare, lacerare. Servius in illud 12. Æn. 606.
 Et rofeas laniata genas. Moris (inquit) fuerat, ut ante rogos
 humanus sanguis effunderetur vel captivorum vel gladiatorum: quo-
 rum, si forte copia non fuisset, laniantes genas suam effundebant cruo-
 rem, ut rogis illa imago restitueretur. Tamen sciendum, cautum Le-
 ge duodecim tabularum, ne mulieres carperent faciem, his verbis, Mu-
 lier faciem ne carpito.

Carpi etiam pro Minui. Curt. 8. 10. Erymanthus, crebris flexibus subin-
 de curvatus, ad adcolis rigidibus carpitur. V. Drakenb. ad Sil. 2. 458.
 Aliquem carpere, pro Despoliare aliquem, & ut vocat Terent. Adel. 4.
 2. 52. Emungere. Ovid. 1. Amor. 8. 91.

Et foror, & mater, nutrix quoque carpat amantem.
 Opes alicujus carpere, Auferre. Ovid. 4. de Pont. 9. 122.
 Vitam. Sen. Herc. fur.

Æstu mens carpitur. Valer. 3. Argon. 365. — fiducia mœstis
 Nulla viris, ægro altidue mens carpitur æstu. Æstu scilicet
 curatum.

Auro pectus carpitur, i. e. Avaritia vexatur. Propert. 3. 5. 3.
 Cura alicujus carpi, Affici, consumi. Ovid. 3. de Arte Am. 680.
 Igni cæco carpi. Virg. 4. Æn. 2.

— & cæco carpitur igni. Alludit ad Cupidinis tela, nam
 sagittarum vulnus est facis incendium. Servius.
 Medullas carpit ignis. Lucan. 9. 744.
 Ecce subit virus tacitum, carpitque medullas
 Ignis edax.

Carpere. Reprehendere, accusare, & quasi dentibus lacerare. [ἀνα-
 γινώσκω] Martial. lib. 1. 92.
 Carpere vel noli nostra, vel ede tua. Cic. 2. Q. frat. 3. Aut in
 Pompeio defendendo: nam is carpebatur a Bibulo, Curione, &c. Et
 Cæf. 3. Bell. Gall. 17. Non solum hostibus in contemptum veniret,
 sed etiam nostrorum militum vocibus carperetur.

Sinistris fermonibus aliquem carpere apud quempiam. Plin. 1. Epist. 9.
 ad Fundanum.

Carpere maledico dente. Cic. pro Corn. Balb. 57. More hominum in-
 vident, in conviviis rodunt, in circulis vellicant, non illo inimico,
 sed hoc maledico dente carpunt.

Carmina carpere. Martial. lib. 11. 95. in Verpum æmulum.
 Facta alicujus. Ovid. 3. de Pont. 1. 64.
 Libellos alicujus. Ovid. de Rem. Amor. 361.

Impune carpere. Hor. 4. Carm. 9. 33.
 Totve tuos patiar labores
 Impune, Lolli, carpere lividas Obliviones.
 Carpere, Frui. Perf. 5. Sat. 151.

Indulge genio, carpanus dulcia. i. e. Fruamur rebus dulcibus.
 Ita interpretatur Donatus in Terentium.

Delicias carpere. Propert. 2. 34. 74.
 Diem carpere. Hor. 1. Carm. 11. 8.
 — carpe diem, quam minimum credula postero.

Gaudia. Ovid. 1. de Arte Am. 661.
 Honores virtutis. Valer. 1. Argon. 177.
 Juventa perpetua carpi. Virg. 4. Æn. 32.
 Solane perpetua merces carpere juventa. [Immo Carpere, ju-
 ventam perpetuo in merore tranfigens.

CARPUS, a, um. Partic. [ἀρπυγία] ut, Carpta lana. Cels. 6. 6.
 Flos carpus. Ovid. 3. de Arte Am. 80.

CARPUS, ūs, m. [ἀρπυγία] Quantum carpere licet. Plin. lib. 24. cap. 10.
 10. Flos cuiusque generis trium digitorum carpu. h. e. Quantum tres
 digiti decerpere possunt.

CARPATOR, ōris, m. [ἀρπυγιστής] Qui reprehendit. Gell. lib. 19. cap. 7.
 Quale illud est, quod vituperones suos subducti supercilii carptores appel-
 lavit.

Carptores etiam vocantur Ciborum sciffiores. Joven. 9. Sat. 110.
 — librarius, archimagis, Carptores. Vet. Schol. In-
 fertores, qui inlata carpunt. conf. & Petron. cap. 36.

CARPURA, æ, f. [ἀρπυγία] Varro 3, de R. R. cap. 16. Necon etiam
 alium difficem fequantur in captura, &c. De apibus flores carpentibus.

CARPUM, Adv. [ἀρπυγίως] Hinc atque illinc alio ordine decer-
 pendo. Sallust. in Catil. cap. 4. Staturi res gestas Pop. Romani carptim,
 ut quæque memoria digna videbantur, perscribere.
 Agere carptim & κατὰ τὰς ἀνάγκας. Plin. 6. Epist. 26.
 Aggredi carptim. Liv. 44. 41.
 Dicere carptim. Plin. Epist. 167.

Perfringere carptim, breviterque aliquid. Plin. in Paneg. 40.
 Carptim, & Univerſi, oppofita. Liv. 28. 25. Edictum deinde propo-
 situm, ut ad stitendum petendum convenient Carthaginem, fuis carptim
 partes, seu univerſi mallent.

Carptim & finguli. Tacit. 4. Hist. 46. Dimissi nonnulli ob culpam, seu
 carptim ac finguli, quo tutissimo remedio confensus multitudinem exte-
 nuatur.

CARPISCULUS, i. n. seu CARPISCULUS, i. m. Calceamenti genus
 barbarici. Vopisc. Aurel. cap. 30. Est etiam Vox architectonica. Lapis
 Viennensis: TEGVLAS AENEAS AVRATAS CVM CARPISCVLIS
 ET VESTIVIRIS BASIVM.

CARPOBALSAMUM, i. n. [καρποβάλσαμον] Balsami fructus est. Nam
 καρπὸν Græcis fructum significat. V. Plin. lib. 12. cap. 25.

CARPOPHORUS, a, um. [καρποφόρος] Latine Fructifer. Hieron. ad
 Eufath. de morte Pauli, Salve Euphratha regio uberissima, atque carpo-
 phora, cujus sterilitas Deus est.

Fuit etiam Carpophorus, Proprium nomen cuiusdam ex bestiariis Domi-
 tiani Cæsaris, cujus in conficiendis feris dexteritatem extollit Martial.
 in Spectac. 23. & 27.

CARPOPHYLLON, i. n. [καρποφύλλον] Genus lauri. Plin. lib. 15. cap.
 30. Est & Chamædaphne silvestris frutex, est & Alexandria, quam alii
 Ideam, alii hippoglotton, alii daphniten, alii carpophyllon, alii
 hypelaten vocant. Ruell. lib. 3. cap. 136. Plurima in Ida, & circa He-
 raceam Ponti, nec nisi in montosis vidimus hac effigie, folio paulo rufci
 majore, molli, nec rigido, femine inter folia rubro, ramulis in terram
 sparsis, dodrantalibus, radice myrto silvestris proxima, molli.

CARPUS, i. m. [καρπός] Prima palmæ pars, qua brachio jungitur. Cels.
 3. 6. Tum deinde ejus carpo manum admovere. [Verum quum ea vox
 alias Celfo infueta sit, ut ex lib. 8. cap. 1. & 17. videre licet, ubi vel ma-
 xime mentio ejus requirebatur, non dubito, quin lectio, quæ ante Lin-
 dendium omnium codd. fuit, Ejus corpori, revocanda sit.

CARRACA, æ, f. [κάρρακα] Italicæ urbs sub Venetia Ptolemæo. Vulgo
 Carravaggio.

CARRÆ, arum, f. Plin. cap. 7. lib. 31. Carrhis Arabiæ oppido muros do-
 morque maffis falis faciunt, aqua feruntianis. Gerrhis Hard. ex Strab. q. v.

CARRÆ, arum, f. [κάρραι] Mesopotamiæ urbs, Craſſi clade nobilis.
 Auctor Plin. lib. 5. cap. 24. & Caracallæ Imperatoris etiam necesse. Hic
 enim, ut Spartianus scribit, cap. 7. In medio itinere inter Carras & Edeſ-
 sam perit, quum levandæ velicæ causa ex equo descendisset. Lucan.
 lib. 1. 104.

Arma ducum dirimens miserando funere Craſſus,
 Affyrias Latio maculavit sanguine Carras. Dicuntur autem Car-
 ræ, ut inquit Stephanus, a Carra fluvio Syriæ. Hujus incolæ Carreni
 aut Carrei vocantur.

Est & urbs eodem nomine ad mare Erythræum. V. paulo supra.

CARRACUTIUM, CARRAGO, CARROBALISTA &c. V. CARRUS.
 CARRŌCO, ōnis, f. Genus piscis. Aufon. Epist. 4. 58.

CARRUS, i. m. & CARRUM, i. n. utroque modo dicitur, [ἀρμα,
 ἀρμαξία] a Cardine quatuor rotarum: vel quod currendo ferunt. Hist. Bell.
 Hisp. 6. Ea die per viarum angustias, carra complura, multoque lan-
 tissimæ retraxit. Cæf. 1. Bell. Gall. 26. Alteri ad impedimenta & carros suos
 se contulerunt.

Objicere carros. Cæf. 1. Bell. Gall. 26. Propterea quod pro vallo carros
 objecerant.

Superflare carris. Liv. 10. 28. Effedis carrisque superflans armatus ho-
 stis ingenti sonitu equorum rotarumque advenit.

CARRAGO, ōnis, f. [Græce κάρρα] vocant] Munio ex connexis carris
 hosti arcendo. Vopiscus Aurel. cap. 11. Querere præterea ubi carago
 sit hostium. Barbari sua in orbem castra solebant munimento valloque
 carorum obducere: unde & carago vocata est, quo verbo censetur equo-
 rum castra carris circumdata. Marcellinus 31. 7. Unde habdo longo spa-
 tio separatum valvum inactum Barbarorum, ad orbis rotundi figuram
 multitudine digesta plaustrorum, tanquam intramuranis cohibita spatis,
 otio fruebatur & uberitate prædarum. Iterum, Quæ optime tum accepta
 statimque incensis malleolis, ad carraginem, quam ita ipsi appellant,
 aliti velocitate regressa. ubi V. Lindenbr.

CARRACUTIUM, i. n. Vehiculum altissimarum rotarum. Isidor. 20. 12.
 CARROBALISTA, æ, f. Ballitarum genus carro impositum. Veget. 3. 24.

CARRŪCA, æ, f. [ἀρμαξία] videtur diminutivum a Carrus. Plin. lib. 33.
 cap. 11. At nos carrucas ex argento calare invenimus. Martial. lib. 3. 47.
 Nec feriatus ibat ante carrucam.

Dormitoria carruca cum mulis, qua semper uxor usâ fit. Scævola in l.
 uxori. ff. de aur. & arg. leg.

Commodare carrucam. Paulus in l. In commodato. §. duabus. D. commod.

CARRUCARIUS, a, um. [ἀρμαξιστής] ut, Mula carrucaria. Ulpianus in
 l. Ædiles aiunt. §. Jumentorum. D. de Ædilitio edicto, ubi de mulis
 loquitur, Pleraque denique carrucarias tales esse, ut non possint transjungi.
 Muliones carrucarii. Capitolin. in Maximin. Jun. cap. 4.

CARRUCARIUS, i. m. [ἀρμαξιστής] Qui carrucam ducit. Ulpian. Ju-
 rific. in l. Item queritur, in princ. D. Locati. Si cistarius, id est carru-
 carius, dum ceteros transire contendit, cistum evertit.

CARROLI, ōrum, m. [Καρρολίον] Oppidum est in via Valeria non longe a
 Pelignis, cujus meminit Strab. lib. 5. V. Plin. lib. 3. cap. 12. Ovid. 4. Fast. 683.
 Frigida Carroli, nec olivis apta ferendis

Terra, sed ad fegetes ingeniosus ager. Videtur hic Carro-
 los populos intelligere, non oppidum. Nisi quis putet ablativum esse loci,
 positum pro In Carroliis, ut Venetiis, Parisiis, & similia. Potest
 etiam datus casus esse. [Heinſius Carroli edidit, ut cetera per appo-
 sitionem dicantur.

CARSEOLANUS, a, um. Adj. [καρσεολῶς] ut, Carseolana lex apud Ovid. 4. Fast. 708.

Factum abijt, monumenta manent: nam vivere captam

Nunc quoque lex vulpem Carseolana verat. Et Plin. 7. 12.

CARTADULORUM Regio, in Subulonis Indorum montibus, in qua Satyri reperiuntur, perniciosissimum animal, cum quadrupedes, tum recte currentes, humana effigie, propter velocitatem, nisi fenes. aut aegri non capiuntur. Auctor Plin. lib. 7. cap. 2. Hard. Catharcludorum.

CARTALLUS, i. m. [καρταλλός] Fissella. Vulg. Interpr. Deut. 26. 2. ex Gr. Primitias ponens in cartallo. conf. Jer. 6. 9. V. Suid. & Hefych.

CARTALO, Viri proprium, de quo Sil. lib. 15. — cadit obvius acri

Cartalo Vafidio Libycæ regnator arenæ. alij legunt, Carthalo.

CARTÆIA, vel CARTHÆIA, æ. f. [καρταία Steph] Civitas Hispaniæ ad Calpen. Auct. Plin. lib. 3. cap. 1. Carteia a Græcis Tartessus appellata, eodem auctore. Oppius de Bello Hispan. 32. Cn. Pompeius autem &c. parte altera contendit Carteam, quod oppidum abest a Corduba millia passuum CLXX. V. TARBESSOS. Nunc Carteia dicitur vulgo, teste Olivario in Melam.

CARTENNA, æ. f. Augusti colonia in Mauritania Tingitana. Plin. lib. 5. cap. 2. Mela eam adscribit Numidiæ. Olivarius dicit eam nunc vulgo vocari Silefe.

CARTHÆA, æ. f. [καρθαία] Urbs est in insula Ceo. V. Strabo lib. 10. Plin. 4. 12. [Hanc male cum Julide confundit Alex. Genial. diar. 6. 5. ubi de claris Cis. Deceptus Plinii verbis 4. 12. quæ subblata distinctione legisse videtur. Distinguit accurate Antonin. Liber. Fab. 1.

CARTHÆUS, a, um. Adj. [καρθαῖος] Adj. ut, Arva Carthæa. Ovid. 10. Met. 109.

Namque facer Nymphis Carthæa tententibus arva

Ingens cervus erat.

CARTHÆIUS, aliud adjectivum, [καρθαῖος] ut, Carthæia mœnia. Ovid. 7. Met. 368.

Transit & antique Carthæia mœnia Cææ.

CARTHÆGO, inis. f. [καρθαῖός] Urbs Africæ celebris, quæ post Trojana bellum a Didone condita fuit, de qua recte Sallustius Jug. 19. ait, fatius esse flere, quam parum dicere, tanta enim ejus potentia fuit, ut auctore Polybio, & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hispania vero ab Herculis columnis adque Pyrenæos montes maximis civitatibus imperaverit. Variante tandem fortuna, adeo defecit, ut ea diruta, circumjacens regio provincia facta fuerit, & Masinissa, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuit, commissa a Pop. Rom. Græci eam Carchedona nominant: Hadrianus autem imperator Hadrianolin, teste Spartiano cap. 20. & ridicule perditissimus imperator Commodus, quemadmodum scribit Lampridius, cap. 17. Alexandriam Commodianam Togatam. Meminit hujus urbis multus Justin. lib. 18. & in Floridis Apuleius.

Est & Carthago nova, quam dux Pœnorum Hasdrubal condidit in Hispania Bætica. Auctor Pomp. Mela lib. 2. 6. Hæc a Scipione expugnata est, Magone, non sine suorum clade se dedente. Liv. lib. 26. 43. extr. Ad Carthaginem, inquit, novam expugnandam, totis viribus, & bono animo transeamus. Nunc vulgo Carthagensis dicitur.

Est & alia Carthago, Vetus cognominata, eodem in litore. Cic. 1. de Lege Agr. 5. Politæ autem agros, inquit, in Hispania apud Carthaginem novam, duorum Scipionum eximia virtute possessos, tum ipsam veterem Carthaginem vendunt. Sita fuit haud procul Tarracoe, & a Teucro condita. de qua Sil. lib. 3. 368.

Dat Carthago viros, Teucro fundata vetusto. [Verum Silium de Nova Carthagine loqui ex Justin. 43. 1. liquet, Tullius autem se Veterem in Africa Carthaginem intelligere differis verbis Agr. 2. 51. testatur. Veteris vero Carthaginis in Hispania unus meminit Ptolem. V. Cellar. Geog. Antiq. 2. 1. 3. 103.

Carthago, Filia Herculis. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Quartus Hercules Jovis & Ateris Latonæ sororis, qui Tyri maxime colitur, cujus Carthaginem filiam ferunt.

Terror imperii Carthago. Cic. pro Muren. 58. Bis Consul fuerat P. Africanus: & duos terrores hujus imperii, Carthaginæ, Numantiamque deleverat, &c.

Alma Carthago. Sil. lib. 13. — si nunc existeret alma Carthago ante oculos, turrita celsa figura.

Alta. Virg. 4. Æn. 27. Suspectas habuisse domos Carthaginis altæ.

Antiqua. Claud. de Bell. Gild. 518. Dives opum Carthago. Virg. 1. Æn. 17.

Urbs antiqua fuit: Tyri tenuere coloni, Carthago, Italiam contra, Tyberinæque longe Ostia, dives opum, studiisque æsperrima belli.

Impia. Hor. 4. Carm. 8. 17. Non incendia Carthaginis impia.

Invida. Hor. Epod. 7. 5. Non ut superbas invidæ Carthaginis Romanus arces ureret.

Magna. Hor. 3. Carm. 5. 39. O magna Carthago probrois Altior Italiæ ruinis.

Nova, Tum recens condita. Virg. 1. Æn. 370. — cernes Mœnia, furgentemque novæ Carthaginis arcem.

Perfida. Sil. lib. 13. — cur perfida & urbi Altera Carthago nostræ, post fœdera rupta.

Tyria, Ab origine. Virg. 4. Æn. 224. — Tyria Carthagine qui nunc Expectat.

CARTHAGINIENSIS, e. [καρθαῖός] Dictio sex syllabarum, ut doctet Priscian. lib. 4. dicitur Qui est ex Carthagine. Sin vero, ait Priscianus, tertiæ sint declinationis, abijciunt s genitivi, & affumunt enis, ut Pistor Pistoris Pistoriensis, Carthago Carthaginis Carthaginiensis. Est apud Cic. pro Corn. Balb. 52. summi (sic enim vocat) cujusdam poetæ hoc carmen,

Hostem qui feriet, mihi erit Carthaginiensis. Carthaginenses multi Romæ servierunt. Cic. 3. Tusc. Fraudulenti Carthaginenses & mendaces. Cic. 2. de Lege Agr. 94. Carthaginenses fraudulenti & mendaces, non genere, sed natura loci,

quod propter portus suos, multis & variis mercatorum sermonibus, ad studium fallendi, studio quaestus vocabatur.

CARTHARIUS, a, um. Adj. ut, Nascitur in carthariis locis. Apul. de Herb. cap. 1. [Stew. Chathariis. Quod quid sit nescio.

CARTHÆGON, i. n. Buxi granum est. Plin. lib. 16. cap. 30. pr. [Ubi Mf. Gratagrum. Hard. Cratagum. puto, quia Græcis καρταῖον, vel καρταῖον Mespili genus silvestris. Forte tamen diminutiva forma Cratægion legendum.

CARTHÆIA, V. CARTHÆA.

CARTIBULUM, i. n. Mensæ genus unum quod in cœnaculis ponebatur, prius Gerribulum dictum. In tricliniis enim, stratis tribus lectis, in quibus prisci illi sedentes cœnabant, tres fuisse mensas Varro significat de L. 4. 6. ex quibus una vinaria rotunda cylindricum dicta, a poculis, quæ κατὰ τὸν ἄκρον Græci vocant: altera vinaria mensa erat lapidea, quadrata, oblonga una columella suffulta, vocabatur cartibulum: tertia, quadrata, quæ vasa detinebat, cui unarium dixerunt nonen.

CARTILLAGO, inis. f. [καρτιλλῶς] Pars familiaris corporis, ex spermate genita, quæ tamen neque os est, neque caro, sed quoddam intermedium, qualis est tota auris, & extremæ partes ossium motoriorum. Plin. lib. 11. cap. 4. Infecta non videntur partes cartilaginem. Et lib. 15. cap. 28. Carne palmæ placent, crusta Thebaicæ, succo uvæ & caryote, callo pira ac mala, corpore melimela, mora cartilagine, nuclei grano. V. & seq.

CARTILAGINEUS, a, um. Adj. [καρτιλλῶς] Plin. lib. 11. cap. 37. Sed auriculæ omnibus, animal duntaxat generantibus excepto &c. & quæ cartilaginea appellavimus. V. eundem lib. 9. cap. 24.

CARTILAGINOSUS, a, um. Adj. [καρτιλλῶς] h. e. Mediam consistentiam habens inter durum & molle. ut Galbanum cartilaginofum. Plin. lib. 12. cap. 25. Dat & galbanum Syria in eodem Amano monte e ferula, quam ejusdem nominis refinæ modo Itagonitum appellant. Quod maxime laudant, cartilaginofum, purum ad similitudinem ammoniaci, minimeque lignosum.

CARTRIS, is. f. [καρτρῖς] Cimbrorum peninsula, dicente Plin. lib. 4. cap. 13. Promontorium Cimbrorum excurrens in maria longe peninsulam efficit, quæ Cartris appellatur.

CARVILIUS, [καρβίλλιος] Nomen gent. Ro. Sp. Carvilius victis Samnitibus sacra lege pugnantibus, & pectoralibus eorum oreisfecit & galeis, Jovem, qui est in Capitolio, fecit, amplitudine tanta, ut conspiciatur a Latiario Jove, auctore Plin. lib. 34. cap. 7. Commemoratur a Plinio & auctore Carvilius, cognomine Pollio, eques Romanus, qui tricliniis quibusdam argentum addidisse primus traditur, non ut operiret, aut ut Deliaa specie faceret, sed Ponica. V. eum lib. 33. cap. 11.

Sp. Carvilius primus Romæ Grammaticam mercede docuit. Hujus autem patronus, Sp. Carvilius, cognomine Ruga, primus Romæ uxorem, quod sterilis esset, dilectam licet, repudiavit, quod jurare a censoribus coactus erat, se liberum querendum gratia habiturum. Auctor Gell. 4. 3. & Plut. Quæst. Rom. 59.

CARUNCULA, IN CARO.

CARUS, a, um. Adj. [καρῆος, τίμος, πολὺ τιμος] proprie dicitur Quod contrarium est Vili: ut, Annona cara. Cic. 2. de Divin. 59. Putarem annonam in macello cariorem fore. Idem pro Domo 14. Subito illo ipso die carissimam annonam, nec opinata vilis consecuta est. Carius facere aurum cælando. Plin. in proem. 33. lib. Accessit ars picturæ, & aurum argentumque cælando carius fecimus. Non est trecentis minis cara. Plaut. Perf. 4. 4. 117. Abi, argentum effer huc: non ædepol trecentis minis cara'isti, fecisti lucri.

CARUS, Pretiosus, V. CHARUS: & CARITAS, Amor, V. CHARITAS.

CARE, Adv. [καρῆος] ut, Care æstimare, Care venire. Cic. ad Brut. 16. Valde care æstimas tot annos, quod ista ista recipit.

CARITAS, ætis. f. [ὀσιότης, ἀγαθία] Penuria: derivatur autem a Careo, quod significat Non habeo, deficio. Valla lib. 4. cap. 62. Caritatem pro Penuria accipimus. Sed frumenti quidem, & annonæ caritatem dicimus: Penuriam vero, vini, aquæ, pabuli, pecorum, pecuniæ, viorum, ceterarumque hujusmodi rerum. Vel Penuria est, ut sic dicam, Carentia omnium rerum. Caritas vero, quæ contraria est Vilitati. Ideoque Plin. Junior ait Accessisse agris suburbanis caritatem. Et Quintil. quum ait, Itaque caritas annonæ, rarum frumentum, cædes ac direptio pecorum: idem est, ac si dixisset, caritas annonæ, penuria frumenti. Hactenus Valla. Cic. 5. Verr. 47. Caritas enim annonæ faciebat, ut istud quod re parum videbatur, tempore magnum videretur.

Vilitas & Caritas, contraria. Cic. 5. Verr. 216. Biennio provinciam obtinuit, quum alter annus in vilitate, alter in summa caritate fuerit.

In caritate, aſte modum populo dedit M. Seius. Cic. 2. Off. 58. In Rhodiorem inopia & fame, summaque annonæ caritate, magnum frumenti numerum advehit Alexandria Rhodom. Cic. 1. Off. 10.

Diuturna caritas. Cic. pro Domo 12. Atque utrumque fuisse perpiscuum est, difficultatem annonæ, summamque inopiam rei frumentariæ: ut homines non jam diuturnam caritatem, sed ut famem plane timerent, nemo negat.

Praefens caritas erat, & futura fames. Cic. pro Domo 12. Inferre caritatem annonæ. V. INFERO.

Nummorum caritas. Cic. 9. Att. 11. Nunc omnia ista jacere puto propter nummorum caritatem.

Uberiora cibaria facta sunt caritate. Cic. 5. Verr. 216.

CARUS, i. m. Proprium nomen Imperatoris Romani, qui quanquam obfœris parentibus ortus, Probo successit, sub quo præfectus prætorio fuerat, & relictiis filiis Carino & Numeriano Caesaribus, in Perche, ubi feliciter remp. gesserat, ictu fulminis periisse dicitur. V. Vopisc. in ejus vita.

CARYA, æ. f. [καρυα] Epitheton Dianæ, quæ templum in Laconia habuit. V. Stat. 4. Theb. 225. [Immo Caryæ pl. f. apud Stat. urbis nomen, quæ Steph. Caryæ num. ling. Nymphæ loci quidem καρυαί, ipsa vero Diana καρυαῖος vocatur a Pausan. in Lacon. q. V.

CARYÆ, [καρυαί] Civitas Peloponneti, quæ cum Perſis hostibus contra Græciam confensit: unde postea a Græcis deleta fuit. Vitruv. lib. 1. 1. V. dict. præced. Hinc

CARYAS, ætis. m. gentile, [καρυαῖος] Vitruv. 1. 1. Caryæ civitas Peloponneti cum Perſis hostibus contra Græciam confensit. Postea Græci per victoriam gloriose bello liberati, communi consilio Caryæbus bellum indixerunt, &c.

CARYATIS, ἰdis. f. [*Καρυάτις*] Quæ est ex Caryis: unde Caryatides, Mulieres quæ antiquitus ab architectis columnis insculpebantur dictæ, & de quibus multa Vitruvius lib. 1. cap. 1. quem vide. & Plin. 35. 10. & 36. 5.

CARYANDA, æ. f. [*Καρυάνδα*] Lacus est & insula eodem nomine Cariæ regionis, non procul a Myndo. Ex Strab. Geogr. lib. 14.

CARYCA, æ. f. [*Καρυκά*] Genus edulii, ex sanguine & variis condimentis constans, quod & *καρυκίμυρα* a Grecis dicitur. V. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 21.

CARYITES, æ. m. [*Καρυίτης*] Tithymali genus. Plin. 26. 8. & Diosc. 4. 159. V. Ruell. lib. 1. cap. 11.

CARYNIA, æ. f. Civitas in Achaia, circa quam abigi partum vino, atque etiam huiusmodi edant gravidæ, refert Plin. lib. 14. cap. 18.

CARYON, i. n. [*Καρυών*] Nucis juglandis genus: de qua sic Plin. lib. 15. cap. 22. Caryon a capitis graveidine, propter odoris gravitatem convenit dictum.

CARYINUS, a, um. Adj. [*Καρυίνος*] ut, Caryinum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. E nucis juglandis quod caryinum appellavimus, alopecicis utile est, & tarditati aurium infusum.

CARYOPHYLLATA, æ. f. Planta est non vulgaris, neque viribus inefficax, argumento quod ejus radices manifestum caryophylli spiritum odorem. Ita recentiores medici utuntur pota ad thoracis interna viderem. Quin & ejus succum, admixta argine, cuniculosis, contumacibusque ulceribus utiliter injiciunt. Eadem officio spiritus recreat, & frigidum roborat cerebrum. Ex Mathiolo in Dioscor. lib. 4. cap. 17.

CARYOPHYLLUM, i. n. [*Καρυοφύλλον*] Arbor est in Orientali plaga proveniens, quibusdam Indici pelagi insulis, non longe a Badan. Herjus caudex buxo similis est, eademque materies. Folia vero cinnami vulgaris insular habet, sed rotundiora. Fructu est parvo, ex atro rufescente, in clavi modum capitato, exeris in adversum quatuor denticulis sese stellatim decussantibus, prominulo apice, quadrati alveoli vini medio umbilicatum prodeunt. Cultores arundinibus flagellant arborem, confrato prius circumquaque regetibus palmeis folo. Caryophylli meminit Plin. lib. 12. cap. 7. his verbis, Est etiamnum in India piperis grani simile, quod vocant caryophyllon, & grandis fragiliusque. Tradunt in Indico luco id gigni. Advehitur odoris gratia. ubi V. Harduin.

ER & Caryophyllus floris species, *Garofoli* vulgo dicta, cujus duo genera facit Matthiol. in lib. 2. Dioscor. cap. 153.

CARYOPHON, i. n. Genus cinnami, quod in Syria gignitur. Plin. lib. 12. cap. 28. In Syria gignitur & cinnamon, quod caryophon appellant. Hic est succus nucis expressus, multum a furculo veri cinnami differens, vicina tamen gratia. Camacum vel Comacum Mff. V. Hard.

CARYOTA, æ. f. [*Καρυότα*] Palmæ fructus. Plin. lib. 13. cap. 4. de palmis, Ab his caryotæ maxime celebrantur, & cibo quidem: sed & succo uberrime. Ex quibus præcipua vina Orienti, iniqua capiti, unde potio nomen. Varro 2. de R. R. cap. 1. Non scitis palmulas, caryotas in Syria parere in Judea, in Italia non posse?

Aurea caryota, Inaurata. Martial. lib. 13. 27.

Aurea porrigitur Jani caryota calendis,
Sed tamen hoc munus pauperis esse solet.

Acceptisse me caryotas optimas, quæ nunc cum ficis & boletis certantur habent. Plin. 1. Epist. 7. extr. Sunt qui perperam Cariota scribunt per i.

CARYOTIS, ἰdis. f. Idem. Stat. 1. Silv. 6. 20.

— & latente palma
Pregnantes caryotides cadebant. & Martial. lib. 11. 32.

CARYSTUS, es. vel **CARYSTOS**, i. [*Καρυστός*] Insula una ex Cycladibus, sita in Euboeico mari: varii marmoris ferax. Strabo lib. 10. Lucan. lib. 5. de insula Euboea loquens, v. 212.

Qua maris angulat fauces saxosa Carystos. In hac teste Solino cap. 17. Titanes regnaverunt. Briareo enim (inquit) Carystii rem divinam faciunt, sicut Ægeon Chalcidenses. Nam omnis fere Eubœa Titanum fuit regnum.

Ferax lapidis varii Carystos. Sen. Troad. 9. An ferax varii lapidis Carystos? i. e. Maculosis, & velut piculati marmoris.

Undosa Carystos. Stat. 1. Silv. 5. 34.

Non huc admixta Thafos, aut undosa Carystos.

CARYSTUS, a, um. Adj. [*Καρυστός*] ut, Vada Carystica. Ovid. 4. Fast. 282.

Quaque Carystis frangitur unda vadis.

CARYSTIUS, a, um. [*Καρυστίος*] aliud Adj. ut, Vinum Carystium apud Strab. lib. 10.

Vitem quatuor columelle Carystia subeunt. i. e. Marmoris Carystii. Plin. lib. 5. Epist. 6. V. ibi Cellar.

C A S

CASA, æ. f. [*καλύβε*, *τήρα*, *σπηλι*] a Cavatione dicta, auctore Festo: quod antiqui cavatas rupes inhabitarent. Alii a facile cadendo dictam volunt: quod a Cado fiat Casa casus frequentativum. q. V. Varro 2. de R. R. cap. 10. Qui autem fuit in salubris, & silvestribus locis pascunt, & non villa, sed casis repentinis infres vitant. Virg. 2. Ecl. 29. Humiles casus appellat Tuguria. Cic. 5. Tufc. 97. Nec esuriens Ptolemæus edderat: cui quum peragranti Ægyptum, comitibus non consecutus, cibarius in casa panis datus esset, nihil visum est illo pane jucundius.

Tectum pastorale casæ. Stat. 12. Theb. 268.

Ambitiola casa. Martial. lib. 12. 67.

Angusta. Claud. 1. in Ruff. 203.

Candida, Lintea. Juven. 6. Sat. 153. V. Schol. vet.

Exigua. Ovid. 4. Fast. 525.

Surge, nec exigue despice tecta casæ.

Prima casæ, h. e. Primum. Martial. lib. 9. 60. [Dicitum potius, ut Prima frons de Exposita omnium conspectui parte casæ, seu tabernæ. Sparfæ. Ovid. 1. Fast. 502.

Afpicit & sparfæ per loca sola casæ.

Stramineæ. Ovid. 2. Amor. 9. 18.

Edificare casæ, Puerile. Hor. 2. Serm. 3. 247. V. **CASULA**.

Contecta stramine. Ovid. 5. Met. 447.

Dilatescere in parva casa. Ovid. 2. de Arte Am. 240.

Facere casæ sine arte. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Jacere casæ. Lucret. lib. 6. 1252. pro In casa.

Integere habitabiles casæ. V. **INTEGO**.

Parare. Lucret. lib. 5. 1009.

Ita fugias, ne præter casam. Ter. Phorm. 5. 2. 3. Ita fugias, ne præter casam, quod aiunt. Ubi Donatus, Proverbium, Ita fugito, ne præter casam: hoc est, Ne prætercas casam tuam, quæ tibi sit tutissimum receptaculum. Aut Ita fugias, ne præter casam: ubi custodiri magis, & prehendi sur, & multari verberibus potest.

Vegetius Tentoria militum Casas dicit 2. 10. Tabernacula, vel casæ militum cum impedimentis omnibus, &c. Et Ovid. 3. Fast. 527.

Sub Jove parvis durat, pauci tentoria ponunt,
Sunt, quibus e ramis fronde facta casa est.

De Casæ notione apud Agrimensores V. Rigaltii Gloss. Agrim.

CASARIA, æ. f. dicitur Mulier quæ casam custodit. Festus.

CASARIUS, i. m. Qui in casa rustica habitat. Gloss. Lat. Gr. Casarius, *καλοῦστος*. conf. l. 7. Cod. Theod. de bonis proscript.

CASULA, æ. f. [*καλύβη*] dimin. Plin. lib. 35. cap. 10. Casula Protægenes contentus erat in hortulo suo.

Rusticus infans cum casulis. Juven. 9. Sat. 61.

Contentus casulis. Juven. 14. Sat. 179.

Defidat casulam. Juven. 11. Sat. 153.

Vendere casulas. Petron. cap. 44.

CASULIS, e. vine, Uvae casulis. Innocent. de Caf. p. 221. Absolute Casule dicitur Terminus casæ. ibid. p. 228. Et Casalia fundum dicuntur constituræ. p. 225.

CASSELLÆ, arum. f. pl. sunt Granaria in quibus fructus componuntur. l. 1. d. de judic. Dicitur quasi Cellula granorum. [Ex Thef. Lips. Sed falsa citatio.

CASELLULA, æ. f. dimin. Ennod. 9. 29.

CASALVADUS, i. n. [*καλαβήδης*] Meretriculæ sunt olim cognominatæ, hoc argumento, quod abscites sibi advocat, rejiciant præsentem amatorem: sedeat vero in domiciliis, & volentibus faciles se præbeant. Meminit hujus vocabuli Aristophanes in Conclonatric. 1098. & ex eo Cæl. Rhodig. lib. 14. cap. 8.

CASALVUM, i. n. [*καλαβίον*] Locus erat Athenis intra urbem, ubi profabant meretriculæ, quæ etiam ab hoc loco Casalvades dicebantur. V. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 18.

CASANDRA, æ. f. [*Κασάνδρα*] Insula in Océano meridionali, contra Persidem. Plin. lib. 6. cap. 25. Contra Persidem (inquit) insulæ, Philos, Casandra, Aracia, &c.

CASCA, æ. m. Viri proprium, is fuit Bruti armer. de quo Sil. lib. 7. 648.

Nec damnata manus, medio fide (flebile) mento
Armeri Casca penetrabilis hæret arundo. Quædam exemplaria legunt Casæ. [Cognomen fuit gentis Serviliæ. V. Fulv. Ursin.

CASCATENSES, ium. m. pl. Populi Hispania ceterioris, in conventu Casarugulano, quos Plinius Latinorum esse veterum ait lib. 3. cap. 3.

CASCUS, a, um. [*Κάσος*] antiquitus dicebatur, quod nos Vetus appellamus. idque, ut auctor est Varro, lingua Sabinorum, quæ in Oscam usque linguam radices egerit, quæ Casna fenex dicitur: eoque Ennium, ut Oscæ lingue pertum, scripsisse.

Quamprimum casci populi genere Latini. Cascos Latinos præfco appellat M. Tull. 1. Tufc. 27. Citat autem Varro adagium. Cascus cascum ducit, tanquam a Manilio quodam profectum, qui dixerit Non esse mirabile, si cascum casca duxisset, quoniam canoras consuebat nuptias. Videtur esse jocus in anum vetulo nuptam, allusumque ad vocem Casci, perinde quasi deducatur a canendo. Refertur ibidem epigramma Papii eujusdam, quod scripsit in adolescentem nomine Cascum,

Ridiculum est quom te Cascum tua dicit amica.
Opinor adolescentem duxisse vetulam, proinde absurdum videri quoties casca, id est vetula, maritum juvenem veluti suo ipsius nomine Cascum vocaret. Dicitur hoc proverbium quoties similis similem delectat, vetulus vetulam, deformis deformem, barbarus barbarum, improbus improbum. Hæc Erasimus in Chilliad. V. locum ipsum Varr. de L. L. 6. 3. p. 70. ed. tert. Steph. Satis obcurum.

CASCE, Adv. Vetuste. Gell. 1. 10. Adolescentem casce loquens.

CASCALE, in CASEUS.

CASRELIUS, [*Κασρέλιος*] Vindex, optimus habitus consultus juris, de cuius erroribus dicitur scripsisse Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Janus Parrhasius in illud Horatii de Arte Poet. 371.

— nescit quantum Casellius Aulus,
Sed tamen in pretio est. [Cuningh. edidit Cascellius, quomodo Cic. in Epp. ad Att. & Q. Fratr. Apud A. Gellium vero perpetuo id nomen Casellius scribitur, qui sæpius Grammaticum illum citat.

CASEUS, i. m. [*Κάσιος*] a Coeundo dictus est, ut ait Festus. Virg. 1. Ecl. 35.

Pinguis & ingrata præmeret cascus urbi. Cic. de Senect. 58.

Villa quæ tota locuples est: abundat porcus, hædo, agno, gallina, lacte, casco, melle.

Candidus. Ovid. 3. Fast. 371.

Candidus elixæ miscetur cascus herbæ.

Fistulosus. Columel. lib. 7. cap. 8. Vulgo Oculatum vocamus.

Gallicus cascus. Columel. lib. 12. cap. 57.

Glaciatus cascus ramulis fici jucundissime sapit. Glaciatus, i. e. Coagulatus. Columel. lib. 7. cap. 2.

Ingrati saporis. V. **INGRATUS**.

Lunensis cascus. Martial. lib. 13. 30.

Musteus cascus, Recens. Plin. lib. 11. cap. 42. Sed brevis ac musteo tantum commendatio.

Recens aut mollis. Plin. lib. 28. cap. 9. Cascus recens cum melle, sugillata emendat, mollis alvum sistit, &c.

Tolosus cascus. Martial. lib. 12. 32.

Nec quadra deerat casci Tolosatis. i. e. Minimi pretii.

Viridis, Recens. Columel. lib. 7. cap. 8. Si tenui liquote consueatur cascus, quam celerime vendendus est, dum adhuc viridis succum retinet.

Figurate cascum. Plin. lib. 16. cap. 38. Ficus humor lacteus: huic ad cascos figurandos coaguli vis.

CASBUM, i. n. Nævius Macro, Pecunia quid bonum, quid bonum respondi Sardiæ: veniens cascum. Plaut. Medico, Parafico cum virgine cascum radi potest. Nonius. Pomponius etiam neutraliter dixit in Lenore, Cascum molle. Testis Clarif. lib. 1.

CASEOLUS, i. m. [*Κάσιος*] dimin. ut, Xenocratis caseolus; In strididos adagium.

CASĒLĒ, is. n. [*κασιελῆς*] Locus in quo fiunt & reconduntur casci. Columel. lib. 2. cap. 15. de generibus fercoris. Quaedam quotidie, ut culina, & casale: quedam pluvius diebus, ut babilia & ovilia debent emundari. Quidam Cefale legunt, & Latrinam interpretantur: sed id sine ratione.

CASFARIUS, a, um. Adj. [*κασιφῆριος*] a Casfens: ut, Taberna Casfaria. Ulp. in l. Sicuti. §. Arifto. D. Si fervitus vindicetur, Arifto Cereilio Vitali respondit, non putare se ex taberna casfaria fumum in superiora aedificia jure immitti posse: nisi ejus rei fervitutum talem admittat. Est autem Taberna casfaria, in qua fumigari solent casci: Moris enim fuit in plerisque Italiae locis, colorandi ficcandique casci gratia, fumum aut ex culinis, aut ex malignis viridibusque lignis facere. Columel. lib. 7. cap. 8. de casci faciendi ratione loquens. Est etiam, inquit, non ingrati faporis muria perduratus, atque ita maligni ligni, vel culmi fumo coloratus.

CASRATUS, a, um. ut, Polenta casfata. Apul. Met. 1. p. 7. Ego denique vespera, dum polente caefate ofulum modico grandiorum, &c.

CASIA, vel **CASSIA**, æ. f. [*κασία*] Frutex est Theophrasto, salicis Amerinae magnitudine, multis furculosisque brachiatus ramis, crassiore, quam cinnamomum, famento, foloque cortice commendatus. Plin. quoque lib. 12. cap. 19. Frutex & Casia est, inquit, juxtaque cinnami campos nascitur, sed in montibus crassiore famento, tenui cute verius quam cortice. Virg. 2. Georg. 466.

Nec casia liquidi corrumpitur usus olivi. Dioscorides lib. 1. cap. 12. tria facit præcipua casie genera. Unum ex nigro purpurascens, & rosæ odorem referens, Zigir (al. Gizir) appellatum. Alterum longius & angustius, & fitulosum plenum, aromatum & vini mixtum odorem representans, quod Arabum lingua Adî (al. Achy) ab Alexandrinis autem mercatoribus Daphnitis dicitur. Tertium genus superioribus paulo vilius, quod Rubum molyeticum vocitantur.

Hyginus auctor est, a Latinis Casiam appellari Cocci Chidii fruticem, quem Græci Cneorum vocant, & Tymelæam: cujus folia & in coronatione veniunt.

Casia vel Casia fistularis, a recentioribus medicis appellatur, quam ex doctioribus nonnulli Siliquam Ægyptiam malunt nominare. Est autem Siliqua oblonga & teres, concretum intus atramentum continens, non una coalescens serie, sed ex intervallis lignosis, tenuibusque membranis septa, ossaque quedam habens immersa, non dissimilia his, quæ nostra profert siliqua.

Humiles casias ministrare apibus. Virg. 2. Georg. 213. Vix humiles apibus casias, roremque ministrat.

Recentes. Virg. 4. Georg. 304. i. e. Statim carpæta.

Virides. Virg. 4. Georg. 30.

Amant casiam puellæ. Ovid. 4. Fast. 440. Pars thyma, pars casiam, pars Melilotum amant.

Intextum casia Nymphæ ferta. Virg. 2. Ecl. 49.

Tum casia, atque aliis intexens suavis herbis. V. ibi Servium.

Pascuntur apes casiam. Virg. 4. Georg. 182. — pascuntur & arbuta passim Et glaucas salices, casiamque, crocumque rubentem.

Subferunt Phoenix casias. Ovid. 15. Met. 398. Quo simul ac casias, & nardi lenis aristas, Quassaque cum fulva subftrantur cinnama myrrhâ.

CASIAÇA, æ. f. [*κασιαça*] Genus velis erat militibus propriæ, quam Athenienses res læpissime inducant. Alex. Genial. lib. 5. cap. 18. V. CASOS.

CASIGNETUS, es. f. [*κασινῆτιος*] Herbæ genus est, apud Plin. lib. 24. cap. 17. ita dictum, quod cum sui generis herbis tantum nascatur. Eandem & Dionysophadem appellant, quod vino mire conveniat.

CASILAM, vel, ut ed. noviss. **CASSILAM** Antiqui pro Casside ponebant. Festus. Sed Cassidam legendum censent Viri docti. q. V.

CASILINUM, i. n. [*Κασιλῖνον*] Italiae oppidum in Campania, auctore Plin. lib. 3. cap. 5. In Campano agro, inquit, Stabie oppidum fure: intercidit ibi & Taurania: sunt & morientis Casilini reliquæ. Hæc ille, de everfis & intercidentibus urbibus intelligens. Cic. 2. Philipp. 102. Casilino salutatum veniebat, Aquino, Interamna, admissus est nemo. conf. Fest. in Prefectura.

CASILINUS, a, um. Adj. ut Casilina limina. Sil. 12. 426.

CASILINI, orum. m. pl. Populi, qui in clivi Pœnis, famem nucibus sustentant. Festus. [At non dicit Festus, v. Nucula, Casilinos fuisse obfessos, verum Prænestinos Casilini. i. e. in oppido Casilino. V. Liv. lib. 23. cap. 17. & seq. de hujus oppidi post cladem Cannensem obfidione.]

CASILINENSIS, e. gentile. Cic. 2. de Invent. 171. Necessè est Casilinenfes se dedere Annibali.

CASINA, æ. f. [*κασινῆς*] Fabula Plauti. Quidam Cassina legi volunt. Scribendum tamen est Casina, quia primam corripit. Plautus in argumento ejus comædiæ, Adolefcens ducit civem Casinam cognitam. Versus est Iambicus trimeter. Ab hac ancilla Fabulæ nomen. auctor Fest.

CASINUM, i. n. [*Κασίνον*] Campaniæ oppidum in Italia. Plin. lib. 5. cap. 5. Quod autem ait Varro, de L. L. 6. 3. Eriam nunc Casinum forum vetus appellatur: intelligi oppidum Casinum a Romanis appellatum fuisse Forum vetus. Nam fori nomen multis indiderant oppidis, ut foro Cornelii, foro Sempronii, foro Livii. Turnebus. Sunt qui Casinum apud Varr. legunt.

Nebulosi rura Casini. Sil. lib. 4. 227.

CASIORIS, idos. f. [*Κασίων* Ptolemæo] Regiuncula est Arabiæ petrææ, Pelsio obio ab Ægypto divisa, in qua Casius mons est, Pompeii magni tumulo insignis, a quo & regio ipsa nomen accepit.

CASIRI, orum. m. pl. Populi. Plin. lib. 6. cap. 17. Ab Attacoris gentes Thyri & Thocari, & jam Indorum Casiri: introitus ad Scythas veris, humanis corporibus auctor.

CASIUS, i. m. [*Κάσιος*] Arabiæ mons est, juxta quem delubrum est Casii Jovis, quod Romanorum ambitio illustre fecit, & Pompeii tumulus multis post annis ab Hadriano instauratus, ut Capitolinus tradit. Nostri Sinai montem esse asserunt, ob illuc a Deo datas per Moysen populo Israëlico decalogi tabulas nobilem & clarum. Plin. lib. 5. cap. 11. Arabiam hanc sterilem, & præter Casium montem nihil insigne habentem indicat. At notandum obiter, alium supra Seleuciam Casium esse Plinio lib. 5. cap. 22. cujus altitudo in directum quatuor millium passuum est. Cujus (inquit) excelsa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras solem aspicit: brevi circumactu corporis, diem noctenque pariter offendens. Hujus meminit Ammianus, ubi de Juliano Casare lib. 22. cap. 16. conf. CASOS.

Ptolemæus præterea lib. 5. cap. 18. Casium quendam montem collocat in Mesopotamia, non procul a Singra altero ejusdem regionis monte, cujus meminit & Suidas.

CASIUS, a, um. Adj. Lucan. lib. 10. 434. Jupiter a Casia profrexit rupe, &c.

Arena Casia. Lucan. 8. 538. Perfidia qua rellus Casius excurrit arenis.

CASMONAS, dixerunt veteres pro Camenis. Varro de L. L. 6. 5. V. supra **CAMONÆ**.

CASMILLUS, i. m. nominatur in Samothracis mysteriis, Deus quidam admittit diis magnis. Varro de L. L. lib. 6. 3. V. **CAMILLUS**.

CASNAR, aris. m. Senex Ofocorum lingua apud Festum & Varr. de L. L. 6. 3. Pro Affectatore ponitur apud Quintil. 1. 5. Et in Oratione Labieni (sive illa Cornelii Galli est) in Pollionem, casnar, affectator, e Gallia ductum. V. Barm. & Interpr. in loc.

CASO, ære. frequent. a Cado. V. **CADO**.

CASOS, i. m. [*Κάσος*] Insula juxta mare Carpathium, ambitu 80 stadium in qua est oppidum ejusdem nominis, a Caso Cleomachi patre dicta, colonis eo deductis. Hujus nominis prima brevis est, ab hac & Casius mons in Syria. Steph. Sunt autem multæ Casorum insule per ambitum, a quibus vestimenti nomen Casica, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Eustathius Casianam appellat a monte Casio.

Casos, Insula una ex Cycladibus, quæ & Atrabe dicitur. Plin. lib. 4. cap. 12.

CASPERIA, æ. f. Rhoeti regis Marrubiorum uxor fuit, quæ cum Anchemolo privigo corpus commisit. V. **ANCHEMOIUS**.

CASPERIA, æ. f. [*Κασπέρια*] Nomen urbis in Italia. Virg. 7. Æn. 714. Casperiamque colunt, Furloque, & flumen Himelice.

CASPERÛLA, æ. f. [*Κασπέρυλλα*] Oppidum est Sabinorum, quod Silius Italicus a Caspiis portis, quæ in Oriente sunt, ubi Bactriana est regio, accepit nomen fingit lib. 8. 416. Hunc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens Casperula. Sed Drakenb. ex MS. Coloniensi legit Casperia.

CASPII, orum. m. [*Κάσπιοι*] Populi Scythiæ ad Caspium mare, ut auctor est Pomponius Mela lib. 3. cap. 5. apud quos sævissimi sunt canes, ut scribit Valer. Flaccus lib. 6. 107.

CASPIUS, a, um. Adj. [*Κάσπιος*] ut, Fretum Caspium. Curt. 6. 7. 3. Hinc simul mare quod Cilicium subit, illinc Caspium fretum, &c.

Mare Caspium dicitur, Hor. 2. Carm. 9. 2. Quod inter Caspios & Hyrcanos montes est: a quibus nomen accepit, & immensum occupat spatium. De hoc inter scriptores parum convenit, ut diligentissime adnotavit doctissimus Vadianus ad Pomponium Melam. l. c.

Portæ Caspiæ, [*Κασπίας πύλαι*] Angustia sunt circa mare Caspium, quod alio nomine Hyrcanum dicitur, ad octo millia passuum, teste Solino, in longitudinem extensæ, latitudine tam exigua, ut vix plautro sint perviæ. Non satis tamen convenit inter auctores, ad quam maris partem conjungantur. Quidam Amazones portis Caspiis egressas, ad Alexandrum venisse in Hyrcaniam prodidere: sed illæ Caucasice fuerunt, per quas transitus est ex Iberia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caspias portas, ut inquit Plinius, l. 6. c. 13. ad eum transitum respiciebat. Verum mons Taurus tribus in locis interruptus, quasi portis quibusdam pertransit in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caspiæ portæ appellantur, quæ apud Medos existunt, sicut ex Ptolemæo, Plinio, & Strabone licet intelligere. Per has transitus est ex Babylone & Perisæ ad mare Caspium: unde etiam Caspiæ dicte sunt. Juxta vero Caspia procul hinc abfunt, & ad Armenios ulteriorefque populos pertinent.

Regna Caspia. Virg. 6. Æn. 799. Hujus in adventu, jam nunc & Caspia regna Responsis horrent divum. i. e. Fines Assyriorum, in quibus sunt *πύλαι* Caspia. Servius.

Rupes. Sen. Herc. fur. 13.

Tigris. Stat. 10. Theb. 288.

Vada. Claud. 3. Conf. Hon. 71.

Via Caspia. Tacit. 6. Ann. 33. Sed Iberi locorum potentes, Caspia via Sarmatam in Armenios raptim effundunt.

CASPIACUS, a, um. [*Κασπιακός*] aliud Adj. ut, Porta Caspiaca. Stat. 4. Silv. 4. 64. Aut Istrum servare latus, metuendaque portæ Limina Caspiacæ.

CASPIANI, orum. m. pl. [*Κασπιανῶν*] Populi ad Caspium mare. Curt. 4. 12. o. Phradates magno Caspianorum agmine antecedeat. adde Mel. 1. 2. & Nep. 14. 8. 2.

CASPIRUS, [*Κάσπιρος*] Urbs Parthorum, finitima India, cujus incolæ cursu velocissimi sunt, ut ex Dionysii Balfaricis annotat vit Stephan.

CASSANDRÆ, [*Κασσανδρῆς*] Filia fuit Pharnassi, uxor Cyri, & mater Cambysæ, teste Herodoto, historiarum lib. 2. quam immatura morte sublatam & Cyrus ipse deflevit, & publico regnorum suorum luctu decorari voluit.

CASSANDER, dri. m. [*Κάσσανδρος*] Antipatri filius, post mortem Alexandri M. Macedonum Rex, & Regiæ familiæ extinguit. Julin. 15. 2. &c. Fuit & alius Cassander atrologus. Cic. 2. de Divin. 88. Archemas & Cassandrum fummos atrologos itius ætatis, &c.

CASSANDRA, æ. f. [*Κασσανδράς*] Filia fuit Priami regis ex Hecuba, eademque vates, exitium patriæ frustra canens, quum ei nemo crederet. Eam ab Agamemnone in Græciam abductam Clytemnestra interenit. Auctor Homerus in Odys. 2. 420. Alia fuit Cassandra Iobacis filia, quam Bellerophonti nupsisse idem Homerus auctor est. Iliad. 5. Et & Cassandra Oppidum, & Cassandria colonia, de quibus infra in **POTIDÆA**.

Vates Cassandra. Virg. 3. Æn. 187. — aut quem tunc vates Cassandra moveret?

Virgo Priamæa. Virg. 2. Æn. 403. Ecce trahabatur passis Priamæa virgo Crinibus a templo Cassandra.

Aperit ora futuris Cassandra. Virg. 2. Æn. 246. Tunc etiam fatis aperit Cassandra futuris Ora, dei jussu, non unquam credita Teucris. h. e. Præcepto Apollini.

Apollinis: qui spe promissi coitus, concessa divinitate, frustratus, sultit fidem vera dicenti. Servius.

CASSANDREUS, a, um. Adj. ut, Urbs Cassandrea. Iulian. 24. 2. 1. & 3. 3.

CASSICULUM, **CASSICULUS**. V. **CASSIS**, is.

CASSIDA, **CASSIDIARIUS**, V. **CASSIS**, idis.

CASSIDILE, is. n. nisi mendosum est, posuit Hieronym. pro Perula vel burga [Balga H. St.] Tobie 8. 2. Budæus. In Græco ea vox desideratur.

CASSINUM, V. **CASINUM**.

CASSIODORUS, i. m. Ravennas, præceptor Theodorici Gotthorum regis, primum Senator, deinde monachus factus, nonnullos scripsit psal-morum locos apertius. Extant & ejus ad Theodoricum epistolæ. Volat-ter. lib. 13.

CASSIOPÆ, es. five **CASSIOPÆA**, æ. f. [**Κασσιόπη**] Cepheæ regis Æthio-pum uxor, & Andromedæ mater, quæ cum Nereidibus de pulchritudi-ne certavit. Unde & inter sidera constituta fertur. Columel. lib. 11. cap. 2. Dicitur & Cassiopea. Cic. 2. de Nat. Deor. 111.

Obscura specie stellarum Cassiopea. Est autem sidus ita figuratum, ut in sella sedeat. Constat stellis tredecim, occidens cum Scorpione, capite cum sedili respiciendo ferri profpicitur, exortiri autem cum Sagittario. Perottus.

CASSIOPÆ, [**Κασσιόπη**] Oppidum est Epiri mediterraneum, a quo Cas-siopei populi dicti sunt, quorum meminit Plin. in proem. lib. 4. Ste-phanus Cassopen, **Κασσιόπη**, appellat. Quomodo & Strabo l. 7. qui Cassopæos ad Sinum Ambracicum & Nicopolin collocat.

Item, Oppidi nomen in Corcyra insula, apud eundem lib. 4. cap. 12. quod Ptolemæo Cassiopolis dicitur. V. Gell. 19. 1. & Suet. Ner. cap. 22.

CASSIOS, i. m. Flumen Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit, ut vult Plin. lib. 6. cap. 13.

CASSIS, is. m. [**Κάσσις**] Rete: quod vacua habet maculas: unde & a Raritate, Rete dictum est. Ovid. 2. de Arte Am. 27.

Decidit in casses præda petita meæ. Plin. lib. 19. cap. 1. Cu-mane plage concidunt apros, & hi casses vel ferri aciem vincunt.

Laxi casses. Virg. 4. Georg. 247. de aranea.

Cassibus impositis venari. Propert. 4. 2. 33. de Vertumno loquens.

Cassibus impositis venor, sed arundine sumpta
Faunus plumoso lum deus aucupio.

Ponere casses. Ovid. 5. Met. 579.

— nec posuit studiosius altera casses.

Tendere casses alciui. Tibull. 1. 7. 5. Jam mihi tenduntur casses. H. St. Venire ad casses. Idem 4. 3. 17.

CASSIULUS, i. m. [**Κάσσιλος**] diminut. a Cassi, pro Reti. Hieronymus, Nequaquam araneorum mihi opponas cassiculos. Dicitur &

CASSICULUM, i. n. Felt. Cassiculum, Reticulum, a Cassibus per di-minutionem dictum.

CASSIS, idis. f. [**Κάσσις**, **κασιόπη**] Galea. dicta quod vacua sit ad caput recipiendum. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 45. Multioneque cum cassidibus, equitum species ac simulatione collibus circumvehi jubet. Casside liber. i. e. Non ferreus galeam. Martial. lib. 9. 57.

Non jaculo, non ense fuit, lesuve sagitta,
Casside dum liber Parthenopeus erat.

Apex torvæ cassidis. Stat. 8. Theb. 708.

Athena. Stat. 6. Theb. 390.

Aurata. Stat. 6. Theb. 917. — atque ambos aurata casside donat.

Cæлата. Juven. 11. Sat. 103.

Cristata pennis. Ovid. 8. Met. 25.

Fraçta de casside buccula pendet. Juven. 10. Sat. 134.

Fulvinea. Claud. 3. Conf. Hon. 194.

Fulva cassis. Ovid. 12. Met. 89.

Languida. In **LANGUOR**.

Laxata, Aperta. Claud. de Bell. Gild. 24.

Minax. Stat. 4. Theb. 295.

Picta. Ovid. 1. Trist. 10. 2.

— & a picta casside nomen habet. de Navi.

Plebeia cassis. Lucan. 7. 586.

Torva. Stat. 8. Theb. 707.

Abdere caput casside. Ovid. 8. Met. 25.

Claudi casside. Stat. 4. Theb. 302.

Sumere cassidem in caput. Plaut. Trin. 3. 2. 100.

CASSIDA, æ. f. Idem. Propert. 3. 9. 15.

Aurea cui postquam nudavit cassida frontem.

Aurea cassida. Virg. 11. Æn. 775.

Aureus ex humeris sonat arcus & aurea vati Cassida. Cassi-da pro Cassis: nam accusativum ponit pro nominativo. Servius. Hoc est, ex accusativo Græco facit nominativum Latinum. Conf. Dacer. ad Fest. in Cassiam, & Sosp. Charif. l. 1.

CASSIDIARIUS, i. m. Qui in armamentario Cassidum curam habebat. Inscript. Romæ; Q. NÆVIUS. MARINUS. MILES. EX. ARMENT-ARIO. IMP. CAESARIS. DOMITIANI. AVG. GERMANICI. CAS-SIDIARIUS. VIXIT. ANN. XXXX. V. Spon. Misc. Erud. Ant. sect. 7. p. 254. [Legendum videtur ARMAMENTARIO.]

CASSIDA, æ. f. [**Κασσιδα**, **κασσιόπη**] Avis, quæ & Galerita & Alauda dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. At quæ ab illo galerita appellata quondam, postea Gallico vocabulo etiam legioni nomen dederat alauda. Docet Plinius, galeritam ab apice, quem velut galeram habet in capite, nomen fortitam. Quomodemmodum igitur a galero galerita, sic a casside cassida nuncupatur. De cassida, vide apologum festivissimum apud Gellium lib. 2. cap. 29.

CASSITERIDES, um. f. pl. [**Κασσιτερίς**] Ptol. lib. 2. cap. 6. **Κασσιτερίς**, Insule maris Atlantici decem, de quibus Plin. lib. 4. cap. penult. sic scribit. Ex adverso, inquit, Celtiberiæ complures sunt insule Cassi-terides dictæ Græcis, a fertilitate plumbi. V. dict. seq. Meminit & He-rod. lib. 3. Sed fabulosas esse docet Harduin. ad l. c. Plinii.

CASSITEROS, i. m. [**Κασσιτερος**] Latine Plumbum album dicitur. Plin. lib. 34. cap. 16. Plumbi duo genera, nigrum atque candidum. Pretiosis-simum candidum, a Græcis appellatum Cassiteron.

CASSIUS, i. m. Nomen gent. Ro. nobilissimæ. Ex qua Sp. Cassius Vis-cellinus, vel ut Ursinus exhibet Bicellinus, cos. cum Op. Virginio Ann. ccli. Cassiodorus. Sabinos prælio vict, deque iis triumphavit. Magister equitum primus T. Lartio dictatore Ann. cclv. Dionysius lib. 5. Liv. lib. 2. 18. Consul 1. r. cum Postumo Cominio Ann. cclx. Cassio-dorus. Livius. 2. 13. Dionysius lib. 6. His coss. foedus cum Latinis ictum Liv. l. c. & Cicero pro Cor. Balbo 52. scribit. cos. 111. cum Pro-

culo Virginio Ann. cclxvii. Volscæ & Hernicos in amicitiam Populi Romani traduxit, triumphavit, Legem agrariam ad conciliandum ple-bei primus promulgavit. A Quæstorie Fabio & Valerio affectati regi accusatus, damnatusque de saxo Tarpeio præcipitatus est. Alii patrem auctorem ejus supplicii fuisse existimant. Dionysius lib. 8. Livius lib. 2. 41. Cic. Philipp. 2. Valerius sibi ipsi non satis constare videtur, nam lib. 6. cap. 3. a Senatu & populo: lib. 5. cap. 8. a patre damnatum tradit: quo in loco etiam in hoc errat, quod Trib. pleb. agrariam legem tulisse scribit. Patricius enim fuit, & tum quidem cos. Dionysio, Livio auctoribus. L. Cassius L. F. QN. Longinus PR. Ann. dclxi. cos. cum C. Mario Ann. dclxvi. Cassiodorus. In magistratu a Tigrinis interfectus, exerci-tus ejus vult jugum missus. Epitoma Livii lxxv. Cæf. de Bell. Gall. lib. 1. cap. 11.

L. item Cassius Trib. pl. C. Mario, L. Flacco coss. plures leges ad di-minuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus, ut quem Pop. Ro-manus damnasset, cuive imperium abrogasset, in Senatu non esset. Fuit & inter contemptores Ciceronis in Consulatu. Auctor Pedianus. Pr. or. in Toga cand.

L. Cassius ille, quem populus Romanus verissimum & sapientissimum judi-cem putabat, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 84. De hoc V. Pedian. in 2. Verr. 30. & Pro Mil. 32.

C. Cassius Longinus, Quæstor Crassi in bello Parthico, Parthos victores Syria expulit, deinde duce Pompeianus, cum decem navibus ardente bello civili, transit ad Cæsarem. A quo Prætor factus cum M. Bruto in eundem confraivavit, cæsare eo a Senatu primum Cyrenem provinciam, pro Syria promissa obtinuit, mox etiam hanc Dolabellæ extorsit, eundem-que Laodicæ obfesum ad voluntariam mortem compulsi, novissime Philippica pugna, desperata fatali errore fortuna partium, voluntaria morte perit. Ex Suet. Plut. Vellej. Valer.

L. Cassius item Longinus Jurifconf. nobilis & cæcus, qui quod C. Cassii percussoris Icaris imaginem in stemmate gentilitio haberet, jus-tus est a Nerone mori. Pronepos fuit Servii Sulpicii, ac Eques Romanus, ut scribit Tranquillus in Ner. cap. 37. & Pomponius l. 2. §. 47. D. de O. l.

Fuit & Cassius Severus, de quo Quintilianus sic scribit lib. 10. cap. 1. Cassius Severus, si ceteris virtutibus colorem & gravitatem orationis ad-jecisset, ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenii plurimum in eo, & acerbitas in ira, & urbanitas, & vis summa: sed plus stomacho, quam consilio dedit. Hæc ille. Hujus Cassii scripta, ex Senatuscon-sulto abolita, requiri & lectitari permisi Caligula, ut auctor est Tran-quil. cap. 16. ejus vitæ.

M. Avidius Cassius, præfectus exercitus M. Aurel. Antonini in Oriente, dum imperator ipse res in Germania gerit contra Marcomannos, ab eo defecit. itaque relicto bello, imperator cum, eum exercitu petiit ac superat. Cujus tamen caput sibi oblatum videre noluît, recordatus antiquæ amicitia. V. Vulcat. Gallie. in vita utriusque.

Cassius Parmensis poeta. Hic aliorum generibus stilum exercuit, inter quæ elegi & epigrammata ejus laudantur. Hic est qui in partibus Cassii & Bruti Tribunus militum militavit. quibus victis Athenas se con-tulit. Quintus [an Quintilius?] Varus ab Augusto missus, ut eum interficeret, studentem reperit, & perempto eo scribum cum libris tu-ilit, unde multi crederent Thyetem Cassii Parmensis fuisse. Scripserat enim multas alias tragedias. Hæc Acron in illud Horat. l. 1. Epist. 4. 3.

Scribere quod Cassii Parmensis opuscula vincat. De eodem Cassio Hor. 1. Sermon. 10. 62.

Cassius Præful Narniensis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occu-rens, animum placavit, ne civitati noceret. Meminit hujus Grego-rius 3. Dialogorum.

CASSIUS, a, um. Adj. [**Κάσσιος**] ut, Cassia via. Cic. 12. Philipp. 23. Tres ergo, ut dixi, viæ: a supero mari Flaminia: ab infero, Aurelia: media Cassia.

CASSIANUS, a, um. Adj. [**Κασσιανός**] Adj. Cic. pro Milon. 32. Itaque il-lud Cassianum, Cui bono fuerit, in his personis alacet. Ubi V. Pedian. Judex Cassianus. Cic. 2. in Verr. 137. Non quæro judices Cassianos, veterem judiciorum severitatem non requiro.

Cassiani jurifconfulti dicti sunt, qui Cassii sectam institutionemque sequi-ti sunt, de quibus vide quæ Pomponius scribit in l. 2. D. de origin. jur. Partes Cassianæ. Vellei 2. 74. 1. Fractis Brutianis, Cassianisque parti-bus, &c.

CASSO, ære. V. **QUASSO**.

CASSOPEA, **CASSOPEIA**, V. **CASSIOPE**.

CASSOPIS, [**Κασσιόπης**] Fons fuit apud Delphos, a nymphea sic dictus Parnasia, super quem ædificum constructum erat, quod a Delphis Lesche dicitur, a disertationibus quæ ibi fierent. Cæf. Rhod. meminit lib. 19. c. 16.

CASSUS, a, um. [**Κάσσιος**] Adj. dicitur Inane, vacuum, quia omni re carens. Nonius, Cassium veteres Inane posuerunt. Virg. 11. Æn. 104.

Nullum cum victis certamen & æthere cassis. i. e. Luce vacuis, inquit Servius. Arbitrandum est ejus verbi proprietatem magis a Cassibus araneorum dictam, quod sint leves ac nullius ponderis: non, ut quibus-dam videtur, quasi Quassum. V. **CARRO**.

Anima cassum corpus. Lucret. lib. 3. 561.

Angur cassia futuri. i. e. Mendax. Stat. 9. Theb. 106.

Dotæ cassia virgo. Plaut. Aulul. 2. 2. 14.

Virginem habeo grandem, dotæ cassam, atque illocabilem.

Lumine cassus, Vacuum, privatus. Virg. 2. Æn. 85.

— nunc cassum lumine lugent. Servius.

Lumine cassus aer. Lucret. lib. 4. 369.

Sanguine cassia cochlea. Cic. 2. de Divin. 133. ex vet. poet. Senu cassia simulacra. Lucret. lib. 4. 127.

Canna cassia. Ovid. 6. Fast. 406.

Nil præter falces cassaque canna fuit.

Constita cassia, pro Vanis. Sen. in Troade.

Copia cassia verborum. Lucret. lib. 4. 514.

Fertilitas cassia. Ovid. 5. Met. 481.

Fides cassia. Sil. 3. 17.

Flamma. Ovid. de Remed. Amor. 446.

Cassaque seducto stipite flamma perit.

Fermido Lucret. lib. 3. 994.

Sollicitamque geris cassia formidine mentem.

Fraus. Lucan. 5. 130. Cassia fraude parat. i. e. Irrita. Bud.

Glans casta, pro Re nihili. Plaut. Rud. 5. 2. 37.
 Ira. Valer. 6. Argon. 556.
 Labor, Frustra sumptus. Plin. Epist. 176.
 Manus. Stat. 9. Theb. 629.
 Nunquam casta manens, nullum sine vulnere fugit
 Millic. Nunquam casta, i. e. Nunquam aberrans.
 Nox. Valer. 4. Argon. 423.
 Nux. Plaut. Pseud. 1. 3. 136.
 Ted amare non inventum esse inanem, quasi castam nucem.
 Nuce casta pauperare. Hor. 2. Serm. 5. 36. i. e. Fracta. Acron.
 Omen, Vanum. Stat. 5. Theb. 318.
 Prædicia. Sen. in Troad. 8. i. e. Vana & inania.
 Via casta, i. e. Quam frustra ingressus sis. Stat. 11. Theb. 449.
 Virtus. Stat. 5. Theb. 512.
 Vota. Virg. 12. Æn. 780.
 Dixit, opemque dei non casta in vota vocavit. Non ad inania
 vota poposcit auxilium. Servius.
 Castum & inane. Cic. 5. Tusc. 119. Omneque, quod honestum nos &
 laudabile esse dicimus, id illi castum quiddam, & inani vocis sono de-
 coratum esse dicant.
 Castum granum & inane. Plin. lib. 18. cap. 17. Retonfarum vero etiam
 femel, omnino certum esse, granum longius fieri, sed inane castumque,
 ac fatum non nasci.
 In castum ite virtus. Lucan. lib. 2. 263. alii Incastum legunt conjuncte.
 Casta etiam absolute. Tacit. 3. Hist. 55. Apud sapientes casta habeban-
 tur, quæ neque dari, &c.
CASSUM, i. n. Fragmentum. Solinus cap. 65. Aut palarum casta, aut
 chartarum fila ad se rapit. De lycine gemma.
CASSE, Adv. Frustra. Liv. 24. 26. Casse ne tempus tereretur.
CASSO, Ære. Castum reddere. Sidon. 1. Epist. ult. Objecta si non im-
 probabiliter castaverimus. Hinc
CASSATUS, a, um. I. e. Abrogatus. ut, Omnium redemptione castata.
 Cassiod. 5. 14.
CASSICO, Ære. ut, Cassificere in favillas, Solinus; ut restituit Salmast.
 in Exercit. f. 177.
CASSUTHA, Æ. f. quam herbariorum vulgus *Cuscutham* nominat, ejus
 generis est, ut in frutices & herbas epithymi modo proliat, & vivat
 earum adminiculo sulca, nulla radice nixa, sed velut ab alarum sinu
 prodeuntibus ciris, capillamentive longissimis. Hæc statim ab exortu
 plantarum ramulis se implicat, & adeo crebris involuionibus his se cir-
 cumvolvitur, ut brevi plantas ipsas frangatur atque enecat. Foliis nullis
 unquam vestita visitur. Flores tamen edit albos, quamplurimos, a quibus
 semen tenue prodit. Cirri resuscant, vitium capreolis crassitudine,
 & facie pares. Hæc ex Matthioli, in Diosc.
CASTALENSIS, ium. m. Populi Cilicis. Hi propter bella cohortes
 canum habuere, quæ prima dimicabant in acie, nunquam detrectantes.
 Hæc erant fidelissima auxilia, nec spendorum indiga, inquit Plin. lib. 8.
 cap. 40.
CASTALDUS, i. m. Alciatus enarrans l. lecta. D. de rebus credit. obiter
 monuit in Longobardica lege *Servum* significare: & inde *Castaldum* ser-
 vum, Cui case seu domus cura est demandata, sicque generaliter omnes
 œconomos dici. l. pen. D. de testib. l. quum unus. in prin. D. de alim. leg.
CASTALIUS, i. m. & **CASTALIA**, Æ. f. [*Κασταλία*] Fons Caballinus
 & Libethris dicitur. Est autem in radicibus Parnassi, Mus facer,
 a virgine Castalia: quæ Apollinem fugitans, præcipitata, & in fontem
 versa est: cuius aquam dicuntur bibere poætæ. Hunc fontem dicit Acron
 fuisse in Lycia, ubi armenta Apollo fertur pavisse. Virg. Castaliam vocat,
 lib. 3. Georg. 293.
 — juvat ire jugis, qua nulla priorum
 Castaliam molli divertitur orbita chivo.
CASTALUS, a, um. Adj. ut, Antrum Castalium. Ovid. 3. Met. 14.
 Aqua Castalia. Ovid. 1. Amor. 15. 36.
 Arbor Castalia, Quæ est ad Castalium fontem. Propert. lib. 3. 3. 13.
 Domus Castalia. Martial. lib. 8. 66.
 Vatis Castaliam domum sonare.
 Fons Castalius. Martial. lib. 12. 3.
 Fons ibi Castalius vitreo torrente superbit, &c.
 Gutta Castalia, apud Columel. lib. 10.
 Gurges. Claud. 31. 1.
 Umbra. Tibull. lib. 3. 1. 16.
 Unde vocales Castaliæ. Stat. 5. Silv. 5. 2. Vocales vocat propter Mus-
 rum illic habitantium perpetuos cantus.
CASTALYDRES, um. f. pl. Musæ. Martial. lib. 7. 11.
 Ludimus innocuis verbis, hoc iuro, potentis
 Per genium famæ, Castalidumque gregem. conf. lib. 4. 14.
CASTANEA, Æ. f. [*δῖος βάλανος, καστανία*] e Nucum genere, & tam
 Fructum quam ipsam arborem significat. Plin. lib. 17. cap. 20. Castanea
 pedamentis omnibus præfertur facilitate tractatus, perdurandi pervicacia.
 Nuces castaneæ. Virg. 2. Ecl. 52.
 Ipse ego cana legam tenera lanugine mala,
 Castaneæque nuce. Bene speciem addidit: dicens Castaneas.
 Nam, Nuce, generaliter dicuntur Omnia tecta corio duriore: ut avel-
 lane, amygdalæ, juglandes, castaneæ. sicut contra dicuntur Poma,
 Omnia molliora. Servius.
 Hirsutæ. Virg. 7. Ecl. 53. Adhuc intra suos echinos locatæ. Servius.
 Molles. Virg. 1. Ecl. 82. i. e. Maturæ. Servius. Non ab re tamen fue-
 rit earum certum genus intelligere, quum interpres Nicandri castanea-
 rum quoddam genus *μυλακόν*, id est molle appellet. Sic enim scribit,
 ἢ ἢ καστανὸν τὸ μὲ σαρκώδες, τὸ ἢ λυπηρὸν, τὸ ἢ μυλακόν, τὸ ἢ μυλακόν.
 Ex Turneb.
 Gerunt castaneæ fagos. Virg. 2. Georg. 71.
 Et steriles platani malos gessere valentes,
 Castaneæ fagos. Dicit quid in quam arborem debeamus inferere,
 in fago castaneam, non enim in castanea fertili infuscanda fagus inferi-
 tur. Unde aut hypallage est, ut Castaneæ fagos sit, pro Fagi castaneas
 gessere, aut mutanda distinctio, ut sit,
 Et steriles platani malos gessere valentes Castaneæ. h. e. Infu-
 cunde arboris platani fortes ramos castaneæ portaverunt. Servius. [Sed
 & deinceps legendum erit, Fagusque, ornusque, &c.
 Legere castaneas. Virg. 2. Ecl. 52.

CASTANETUM, i. n. [*Καστανίον*] Locus castaneis confitus. Columel.
 lib. 4. cap. 33. Propter quæ sepe novella castaneta calvefunt.
CASTANINUS, a, um. ut, Castaninum oleum, Ex castaneis factum. Perote.
CASTAON, [*Κασταίων*] Locus est in Hispania, haud procul a nova Cartha-
 gine, in quo peculiare est plumbum effodit, cui etiam argenti pars parva
 immixta est, non adeo ut ejus utilis sit expurgatio. Auctor Strabo lib. 3.
CASTE, INCASTUS.
CASTELLUM, **CASTELLANUS**, **CASTELLATIM**. IN **CASTRUM**.
CASTERRIA, Æ. f. [*Καστερία*] Locus est, inquit Nonius, ubi quum na-
 vigatio conquiescit, remi & gubernacula conquiescunt. Plaut. Afin. 3. 1. 16.
 Quin pol si repovisi remum, sola ego in castris
 Ubi quiesco, omnis familiae causa consistit tibi.
CASTANTRA, Æ. f. [*Κασταντρα*] Uxor Priami pulcherrima, quam ex
 Ælymo Thraciæ urbe duxit uxorem, & Gorgythionem ex ea genuit. Ho-
 mer. lib. Iliad. 8.
CASTIGO, [*παιδίζω, κηράζω, ἐπιμαρτυρίζω*] Ære. Increpare, vel reprehende-
 re, auctore Nonio. Ter. Heaut. 3. 3. 32.
 Nisi eum, quantum tibi opus est, dant, servas, castigas, mones.
 Cæf. 1. Bell. Civil. 3. Laudat Pompeius, atque in posterum confirmat,
 segriores castigat, atque incitat.
 Ad unguem castigare carmen. Hor. in Arte Poet. 294. A marmorariis
 ductum esse censent interpretes, qui juncturas marmorum ungue ex-
 plorant: alii a ficatoribus, qui primum manu informant rude opus, de-
 inde lineamenta & habitum, omnemque speciem ungue fingentes &
 perpolientes absolvunt. Lambin.
 Dicitis castigare. Virg. 5. Æn. 387.
 Hic gravis Entellum dicitis castigat Aeces. i. e. Increpat, ob-
 jurgat, inquit Servius.
 Lingua castigare. Curt. 4. 6. 6.
 Litteris castigare. Cæf. 3. Bell. Civil. 25.
 Verbis castigare aliquem. Cic. 1. Off. 88.
 Dolorem immodicum. Lucan. lib. 8. 71.
 Inertiam atque segnitiam alicujus castigare. Cic. 1. de Orat. 185.
 Metus castigare. Valer. 6. Argon. 660.
 Moras. Mart. lib. 10. 104. — jam tumidus vocat magister,
 Castigatque moras. i. e. Objurgat quod nimis morerur. Nonius
 Expedit interpretatur.
 Nonius in loco Virgilii ex lib. 4. (Æn. 407.)
 Castigantque moras, Quem imitatur Martialis. H. St.
 Rarius castigare. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Se castigare in aliqua re. Cic. 5. Tusc. 4. Sed in hoc me ipse castigo,
 quod ex aliorum, & ex nostra fortasse mollitia, non ex ipsa virtute, de
 virtutis robore existimo.
 Segnes castigare. Tacit. Agric. cap. 27.
 Turpia castigare. Juven. 2. Sat. 6.
 Verba castigare. Juven. 6. Sat. 454.
 Castigandi genus. Cic. 1. Off. 88. Ad hoc genus castigandi raro inviti-
 que venimus.
 Castigare, Punire, vindicare, auctore Nonio. Plaut. Most. 4. 1. 26.
 Mane castigabit eos exuviis bubulis. Virg. 6. Æn. 567.
 Castigatque auditque dolos, l. subigit fateri.
 Vinculis & carcere castigare. Cic. 3. Off. 73.
 Verberibus castigare. Cic. 3. Tusc. 64. Pueros vero matres & magistris
 castigare etiam solent, nec verberibus solum, sed etiam verberibus.
 Delatores castigare. Suet. Domit. cap. 9. Fiscales calumnias, magna
 calumniantium pœna repressit: ferebaturque vox ejus, Princeps qui de-
 latores non castigat, irritat. [Malim Invidat.
 Improbos castigare. Cic. 2. de Legib. 62.
 Castigare, Coercere. Liv. 39. 25. Ut equum tenacem non parentem,
 frenis asperioribus castigandum esse. [Puto absolute dictum asperio-
 ribus, ac distinguendum esse, Tenacem, non parentem frenis, asp-
 Sic Horat. 1. Serm. 1. 91. Parentem frenis conjunxit.
 Furorem castigare. Flor. 4. 2. 75. Velut furorem civium castigaret Ocea-
 nus.
 Infula castigatur aqua. Sil. 12. 356. V. ibi Burm. & Drakenb.
 Risum castigare potiuunculis. Petron. cap. 47. Subinde castigamus crebris
 potiuunculis risum.
CASTIGATUS, a, um. ut, Dolor animi castigatus. Cic. 2. Tusc. 49.
 i. e. Levior factus.
 Frons castigata. Stat. 2. Silv. 1. 44.
 Et castigatæ collecta modesta frontis. i. e. Frons, in qua nihil
 apparet, quod reprehendi possit.
 Libertas jubarum. Stat. 9. Theb. 687.
 Colla sedent, nodis & castigata jubarum Libertas. i. e. Constricta.
 Pectus castigatum. Ovid. 1. Amor. 5. 21.
 Quam castigato planus sub pectore venter. i. e. Emendato vel
 correcto per fasciam, qua tumefcentes papillas solebant coercere. Conf.
 Idem 3. de Arte Am. 274. & Rem. Am. 337.
 Compar. Ammian. 26. 6. Procopius vita moribusque castigatior.
 Superl. Gell. 4. 20. pr. Dicipine castigatissimæ exempla.
CASTIGATE, Adv. ut, Vixit modeste, castigate. Sen. Controv. 6. extr.
 Compar. Ammian. 22. 3. Vivere castigatius. V. Macrobr. Sonn. Scip. 1. 6.
CASTIGATOR, oris. m. [*παιδιστής, σαρκοκτονος*] Qui reprehendit &
 objurgat. Plaut. Trin. 3. 1. 13. Ibo ad meum castigatorem.
 Lacrymarum castigator, atque inertium querelarum. Liv. 1. 59.
 Castigator cenforque minorum. Hor. in Arte Poet. 174.
 Iratus castigator. Sen. de Ira 1. 15.
 Serus castigator. Columel. lib. 8. cap. 16. Nos quoque, ne videamur
 tot jam seculorum feri castigatores.
CASTIGATORIUS, a, um. ut, Adhibere solatium non castigatorium
 & nimis forte, sed molle & humanum. Plin. 5. Epist. 16.
 Severitas castigatoria. Sidon. 4. Epist. 1.
CASTIGATIO, Ænis. f. [*συντριβή*] Cic. 4. Tusc. 44. Ut omnes casti-
 gationibus, reprehensionibus, ignominiosis affici se in delicto dolentem.
 Verborum castigatio, ob errorem præteritum. Liv. 27. 16. pr.
 Animadvertio & castigatio omnis, contumelia vacare debet. Cic. 1. Off. 83.
 Castigatio sustium. Bud. ex Ulpian. de Effracloribus. H. St. V. 1. ult. D.
 de Effracl. & Expil.
 Castigatio loquendi, Puritas. Macrobr. 2. Saturn. 42. de Augusto: Con-
 tra castigationem loquendi, quam alias ille scribendo servabat.

CASTIGABILIS, e. [κασιγαιμος] Quod castigari debet. Plaut. Trin. 1. 2. 6. Qui admittit, in se culpam castigabilem.

CASTITAS, **CASTIMONIA**, **CASTITUDO**. In **CASTUS**.

CASTINERENSIS, Vitis cognominata **CASTITUS**, sub quo nomine a Thessalis culta, apud eodem sanum habuit, & aliud in Sida Pamphylicæ, & in Alpendo Argivorum, & Argis, in selto quod Hyteria dicitur: in quibus præter instituta moresque aliorum, fæces mactare sicut, quum in ceteris nullo modo fas sit. Alex. Genial. lib. 7. cap. 12.

CASTOLLUS, i. m. [Καστολλος] Lyctæ urbs: ita dicta a Doribus conditoribus, quos Lydi **Καστολλας** appellavit. Hinc Caltoli canipus, apud Xenophonem. V. Stephanum.

CASTOR, oris. m. [Καστωρ] Animal ex eorum genere, quæ Græci amphibia vocant, quod tam in terra, quam in aquis vivant. Plin. lib. 32. cap. 3. Spectabilis nature potentia in his quoque quibus & in terris & in aqua vivit, sicut & hbris, quos castores vocant, & castorea, testes eorum. Castor vocatur Latinis Fiber, Gallis **bievre**. Servius tradit etiam Ponticum canem vocari. Disfert a Lutra. V. **CASTOREUM** & **FIBER**.

CASTORÆUS, a, um. [Καστωρεος] Adi. ut, Castoreus odor. Plin. lib. 12. cap. 24. Alaphati probatio est in colore rufo, vel igneo, tactuque piffo, & odore castoreo. h. e. Fectido, & putri, vel acuto. Sed Harduin. legit Odore castorei.

CASTOREUM, i. n. [Καστωρεον] Castorea, auctore Plin. lib. 32. cap. 3. vocatur Testes castoris. Plin. lib. 26. cap. 11. Clavos pedum extrahit ladanum cum castoreo, verbenaca ex vino. Pharmacopoliæ illud quoque vocant Castoreum: quod unguentum compositum est ex castoris testibus avulis.

Grave castoreum. Lucret. lib. 6. 794.

Castoreoque gravi mulier sopita recumbit. Gravi, i. e. Odoris tetri, male & graviter olentis.

Virofa castorea. Virg. 1. Georg. 56.

India mittit ebur, molles sua thura Sabæi:
At Chalybes nudiferrum, virofaque Pontus
Castorea. Servius, Fibri, canes fuit Pontici: quorum testes apti sunt medicaminibus, propter quos ubi se requiri fenserunt, eos fecant: de his Cicero, Redimunt fe ea parte corporis, propter quam maxime expetuntur. Castores autem a Castrando dicti sunt. Virofa autem, Venenata: nam licet sint multis remedio, tamen prægnantes eorum odore abijciunt & egerunt partum, & virofa dicta ab eo quod est virus. Alii fortia accipiunt, a viribus. Haftenus Servius. Alii tamen Virofa dici malunt ob odoris gravitatem.

CASTORINUS, a, um. ut, Oleum castorium. Marc. Emp. cap. 35. Vestes castorinæ. Ambros. de Dignitat. Sacerdot.

CASTORINATUS, a, um. Fibrina veste amictus. Sidon. 4. Epist. 7. Incedunt castorinati ad litanias. V. ibi Sidonium.

CASTOR, [Καστωρ] Frater Pollucis: qui ambo post mortem inter sidera relati sunt, quorum signum Gemini dicitur: & a gentibus pro diis habiti, atque in proverbium semper adducti pro Constantissima & inviolabili amicitia nota. Fabulantur enim poetæ, Jovem in specie cygni cum Leda, Tyndari uxore, concubuisse. Unde illa ovum concepit, sicut ex viro alterum ovum. Secundum Horatium quidem cuius verba infra ponemus, ex ovo eodem geniti sunt Castor & Pollux, secundum alios, ex ovo Jovis, Helena & Pollux immortales, & ex ovo Tyndari Castor & Hermione mortales. Sed Pollux mortuo Castore impetravit, ut divinitatem suam illi communicaret, & vicissim æternis diebus morerentur. Unde Virg. 6. Æn. 121.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties. Quod ideo fingitur, ait in hunc locum Servius, quia horum stellæ ita fe habent, ut occidente una oriatur altera.

Fuit autem Castor egregius equorum domitor, Pollux vero pugil. Unde Horat. 2. Serm. 1. 26.

Castor gaudet equis, ovo prognatus eodem Pugnis.

Gemellus Castor. Catull. 4. 27.

Magnus. Hor. Epod. 17. 43.

Receptus Castor in templa deorum. Hor. 2. Epist. 1. 5.

— & cum Castore Pollux,

Post ingentia facta, deorum in templa recepti.

Arbitri & testes legum & iudiciorum Castor & Pollux. Cic. 7. Verr. 186. Vosque omnium rerum forensium, consiliorum maximorum, legum, iudiciorumque arbitri & testes, celebrissimo in loco Prætorii locati, Castor & Pollux, &c. [Quia nimirum ædes eorum in foro fuit extructa. V. 3. Verr. 129 seq.]

Currere ad Castoris, scilicet. Edem. Cic. pro Milon. 91. Nisi vero sustinuisstis eos, qui cum facibus ad curiam cucurrerunt, cum facibus ad Castoris, cum gladiis toto foro volitarunt. i. e. Ad ædem seu templum Castoris.

Castor & Pollux, Castores etiam vocati sunt ab antiquis. Trebellius Pollio in Vit. Valerian. cap. 1. Quum ob imperatorias litteras in æde Castorum, Senatus haberetur. Capitolinum in Maximinis, cap. 16. pr. Quum ventum esset in ædem Castorum. Arnobius, 2. p. 97. Tyndaridæ Castores, unus equos domitare consuevit, alter pugilator bonus.

Castor, Medicus antiquissimus, qui docuit pipertin herbam, quam alio nomine siliquastrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Auctor Plin. lib. 20. cap. 17.

CASTORÆUS, a, um. Adj. [Καστωρεος] a nomine proprio Castor: ut, Manus castorea. Sen. Hippol. v. 810. Frenis Castorea mobilior manu. i. e. Iplius Castoris, qui optimus domitor equorum erat.

CASTRICUS, V. **CASTRÀ**.

CASTRIO, [Καστριον, ιναρξια, οργαστηριον] Æte, proprie est Virilia amputare. Plin. lib. 18. cap. 32. Verrus, juvencos, arietes, hœdos, decrefcente luna castrato.

Vitulos castrare. Columel. 6. 26.

Metaphorice, ut,

Alvearia castrare, est Alveos favis spoliare, & mellis vindemiam facere: quod qua ratione faciendum sit, docet Columel. lib. 9. cap. 15.

Arbores castrare, In imo perforare. Plin. lib. 24. cap. 8. Humor quoque e medulla, uti diximus, castrata arboris effluens, capillum reddit capiti illitus.

Caudas catulorum castrare. Columel. lib. 7. cap. 12. Roigner.

Libellos castrare, Expurgare obfcenas. Martialis. lib. 1. 36.

Nec castrare velis meos libellos.

Vites castrare. Cato cap. 37. Vites teneras quamprimum propagato, veteres quam minimum castrato: potius si opus erit dejecito, biennioque post præcidito.

Vina castrare ficcis. Plin. lib. 19. cap. 4. V. Cael. lib. 28. cap. 26. & Saccus nivarivus. In **SACCUS**.

Castrant in sterilitatem Lupini umbilicum vermiculi. Plin. lib. 18. cap. 14. Avaritiam castrare; i. e. Auferre vel Coercere. Claud. 1. in Eutrop. 193.

— vis nulla cruentam

Castrat avaritiam.

CASTRATUS, a, um. [Καστριος] Partic. ut, Castratus hæres. Claud. 2. in Eutrop. 550.

— Rufini castratus proflit hæres. i. e. Eunuchus.

Homo castratus, Bagoas. Curt. 6. 3. 12.

Translare etiam ponitur, ut,

Resp. Castrata morte alicujus absurde dicitur. Cic. 3. de Orat. 161. Nolo morte dici Africanum castratum esse Rempubl.

Vires castrare. Plin. lib. 11. cap. 18. de fucus, i. e. Ademptæ.

CASTRATA, æ. f. Siliginis genus est, apud Plin. lib. 18. cap. 9. E grano, quod in Campania proveniebat.

CASTRANDUS, a, um. [Καστανδης] aliud Partic. Claud. 1. in Eutrop. 46.

— rapitur castrandus ab ipso Ubere.

CASTRATIO, oris. f. [Καστριον] Virilium amputatio. Columel. lib. 6. cap. 26. Id optimum genus castrationum, quod adhibetur teneræ ætati. Arborum castratio. Plin. lib. 16. cap. 40. Ramis sæpe deputatis, castratio illa est. Columel. lib. 4. cap. 32. de Arundinetis. Sed illud de integro refodi debet, hoc potest interdicti & difrarari: quod opus rusticæ castrationem vocant.

CASTRATÛRA, æ. f. [Καστριον] Idem quod Castratio. Plin. lib. 18. cap. 9. de pistoriis & molitura, & farina loquens, Justum est e grano Campanæ, quam vocant castratam, e modio redire sextarios quatuor siliginis, vel e gregali sine castratura sextarios quinque.

CASTRATOR, oris. m. ut, Carnis castrator. Tertull. adv. Marc. 1. 1. Gloss. Gr. Lat. ιναρξιας, castrator.

CASTRATORIUS, a, um. Ad castrationem pertinens; ut, Ferramenta castratoria. Pallad. 1. extr.

CASTRUM, i. n. [πυλαριον] Locus muris munitus, castello majus, & minus oppido. Callistratus in 1. Non tantum inquilini. D. de Excusat. tutorum, Inquilini castrorum a tutelis excusari solent, nisi eorum qui & ipsi inquilini sunt, & in eodem castrò, eademque conditione sunt. Sed Hlidor. 15. 4. Castrum, aiti, antiqui dicebant Oppidum loco altissimo situm: quasi Casam altam: cujus pluralis numerus Castra, diminutivum Castellum est.

CASTRUM NOVUM, Italiæ oppidum est, non procul ab ostiis Tiberis, apud Pompon. lib. 2. 4. & Plin. lib. 3. cap. 5. Vulgo **Corneto**, ut scribit Olivarius in Melam.

CASTRÀ, orum. pl. tantum. [κρατειον, παρεμβολη] Locus est ubi militæ tentoria figunt, a castris similitudine: quod fossa valloque, quasi muro, circumdantur solent. Græcè τὸ κρατειον, tam pro exercitu, quam pro castris. Cic. 15. Fam. 4. Vallo & fossa circumdedi: fex castellis, castrisque maximis sepsi.

Castra, f. g. teste Nonio. Accius Æneidas, aut Decio,

Castra hæc vestra est, optime ellis, meritis a nobis.

Metator castrorum. Cic. 11. Philipp. 12. Accedit Saxanefcio quis, quem nobis Cæsar ex ultima Celtiberia Tribunalis pleb. dedit, castrorum antea metator, nunc ut sperat urbis.

Obfidium castrorum. Tacit. 4. Hist. 24. Flaccus interim cognito castrorum obfidio, & missis per Gallias qui auxilia concitent, &c.

Castris promptus. Tacit. 1. Ann. 57.

Æstiva castra. Suet. Claud. 1.

Confusa fremunt castra. Lucan. lib. 7.

Domeffica. Juyen. 10. Sat. 95.

Fulgentia signis. Hor. 1. Carm. 7. 20.

Horrida. Virg. 10. Ecl. 23.

— tua cura Lycoris

Perque nives alium, perque horrida castra secuta est.

Iniqua. Hor. 1. Carm. 10. 16. h. e. Inimica. Porphy. Martia. Tibul. lib. 1. 2. 70.

Mollia Castra, Castra Cupidinis vocat Ovid. lib. 2. de Arte Am. 236.

Navalia. Cæf. 5. Bell. Gall. 22. Atque his imperat, ut coactis omnibus copiis, castra navalia de improvviso adorianant, atque expugnent.

Nautica. Æmilius Probus in Alcibiade. cap. 5.

Prætoriana castra. Suet. Claud. 21. V. Urbana.

Profuga. Claud. de Bell. Get. 398.

Prospera. Juyen. 16. Sat. 2.

Sclerata castra dicta, In quibus Drusus obiit. Suet. Claud. 1.

Stativa. Cic. 7. Verr. 20. lite novo quodam ex genere Imperator, pulcherrimo Syracuram loco stativa sibi castra faciebat.

Surda, Inobsequentia. Sil. lib. 8. 346.

Trepidantia castra invadere. Virg. 9. Æn. 147.

— & mecum invadit trepidantia castra.

Turbata castra arripere. Virg. 9. Æn. 13.

Rumpe moras omnes, & turbata arripe castra.

Victricia. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 137.

Vigilata. Stat. 10. Theb. 382.

Urbana castra, Locus ad urbem prope muros non longe a via Nomentana ubi prætorianus miles coninebatur: unde & Prætoriana appellantur. V. Suet. Claud. 21. Capitol. Balbin. cap. 10. & Vet. Schol. ad Juyen. 10. Sat. 95. & Lex. Pitife.

Adequitate castris. Tacit. 6. Ann. 34. pr. Interim Orodem sociorum inopem, auctus auxilio Pharamenes vocare ad pugnam, & detrectantem in cessere, adequitate castris, infensare pabula, ac sæpe in modum obfidiationibus cingebat.

Adpugnare castra. Tacit. 4. Ann. 48. Alii castra Romana adpugnarent, non spe capiendi, sed ut clamore, telis, fuo quoque periculo intentus sonorem alterius prælii non acciperet. Al. Oppugnarent.

Adfulrare castris. Tacit. 2. Ann. 13. Tertia ferme vigilia adfulatum e castris, sine conjectu teli.

Agere in castris stationem. Tacit. 1. Hist. 28.

Capere castra. Liv. aliisque passim.

Cingere vallo. In **CINGO**.

Cingere in morem castrorum. Virg. 7. Æn. 159.
 Castrorum in morem pinnis atque aggere cingit.
 Circumvenire. Sallust. in Jugurth.
 Colloqui inter castra. Cic. 13. Philipp. 27. Cn. Pompeius Sexti filius,
 Consul, me præferre, quum essem tiro in ejus exercitu, cum P. Vetti
 Scatone, duce Marforum, inter bina castra collocatus est.
 Conferre castra castris. In CONFERRO.
 Conferre castra: ut, Collata castra. Sil. lib. 4. 56.
 Conjicere se in castra, transl. Cic. 9. Fam. 20. In Epicuri nos adversarii
 nostri castra conjecimus.
 Constituere castra. Cæf. 3. Bell. Civil. 56.
 Contrahere castra. In CONTRAHO.
 Convertere castra castris. In CONVERTO.
 Dedita castra. Sil. lib. 10. 189.
 Differre castra. Tacit. 5. Hist. 23. Castraque in plano sita, vi fluminis
 differebantur. h. e. Jactabantur. Sic enim illic legendum pro Defere-
 bantur. Hæc beatus Rhenanus in Tacitum.
 Disponere castra. Liv. de Bell. Pun.
 Erigere castra. Tacit. 5. Hist. 22.
 Extracta. Tacit. 4. Ann. 7.
 Evellere castra obfessa. Sil. lib. 7. 335.
 Exutus castris dux dicitur, Cujus castra direpta sunt. Sil. lib. 16. 26.
 Facere castra. Cic. 8. Att. 19. (Al. 12.) Nam neque castra propter anni
 tempus & militum animos, facere possum.
 Firmare robore castra. Sil. lib. 8. 448. Robore, i. e. Milite forti & ro-
 busto. Sic enim hoc loco accipiendum est.
 Habere castra. Cic. 15. Fam. 4. His rebus ita gestis castra in radicibus
 Amani habuimus apud Aras Alexandri quadriduum.
 Habiti in castris & prociuctu. Tacit. 3. Hist. 2.
 Imponere castra. Sil. lib. 5. 451.
 Insistere castris, pro Esse & versari in castris. Ovid. 8. Met. 52.
 Locare castra alicubi. Lucan. lib. 4. 169.
 Metari. In METOR.
 Moliri castra. Tacit. 11. Ann. 20.
 Movere. Virg. 3. Æn. 519. V. MOVEO.
 Movere in hostem. Sil. lib. 7. 4.
 Munire. In MUNIO.
 Nudare. In NUDUS.
 Objicere. Liv. de Bell. Pun.
 Opponere. Liv. ibid.
 Pellere Castra hospita. i. e. Classem. Ovid. 6. Epist. 52.
 Perrumpere. In PERRUMPO.
 Ponere. Cic. 8. Att. 12. (Al. 20.) Litteræ mihi a te reddite sunt ad XII
 Cal. Mart. in quibus scribis, Cæsarem apud Corinium castra posuisse.
 Potiri castris. Hirt. Bell. Alex. 76.
 Præjacet campus castra. Tacit. 12. Ann. 36.
 Proferre. Cæf. 1. de Bell. Civil. 81.
 Promovere. Cæf. 1. de Bell. Gall. cap. 48.
 Relinquere. Sil. lib. 7. 408.
 Residere castris. Sil. lib. 15. 510.
 Seducere. Ovid. 13. Met. 611. Sed codd. varia est lectio.
 Subire. Stat. 4. Theb. 9.
 Tenere se castris, vide TENEQ. H. St.
 Tondere fetas hirci in ufum castrorum. Virg. 3. Georg. 313.
 Nec minus interea barbas, incanque menta
 Cinyphii tondent hirci, lesaque comantes,
 Usum in castrorum, & miseris velamina nautis. In ufum ca-
 strorum dixit, & quia de cilicis poliuntur loricae, & teguntur tabulata
 turrium, ne jactis facibus ignis possit adherere. Servius.
 Vallare castra. Tacit. 2. Hist. 19.
 Vellere castris signa. Virg. 4. Georg. 108.
 — aut castris audebit vellere signa.
 Quoniam iter faciente exercitu, singulis diebus, ubi consistere de-
 bebant agmen castra stativa ponebantur, obtinuit ut dies itinerum castris
 numerarentur. Sic, Alteris castris pervenit ad oppidum Castabulum.
 Curt. 3. 7. c. 1. e. Altero die.
 Secundis castris. Tacit. 3. Hist. 15. i. e. Secundo die.
 Tertius castris Ripodulum venit. Idem 4. Hist. 71.
 Quartis castris ad Mennin urbem pervenit. Curt. 5. 1. 16. Et in hoc sensu
 sæpe utitur Curt. Cæsar & alii.
 Castra etiam pro Tota re militari apud Vellei. 2. 125. c. Viro nefcias uti-
 liore in castris, an meliore in toga. Et Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Si, qui
 magnum in castris usum habebant milites. i. e. In re militari.
 CASTRA GEMINA, Oppidum Hispaniæ Bæticae stipendiarium, apud
 Plin. lib. 3. cap. 1.
 CASTELLUM, i. n. [ἐπιχώριον, ἐπιχώριον, φρούριον, κάστρον] dimin. Parvum
 castrum, vel Parvum oppidum significat. Cic. pro Cæcin. 20. Ecce
 ipse Æbutius in castellum venit.
 Ardua castellorum. Tacit. 11. Ann. 9.
 Forensis castellum latrocinii. Cic. in Pison. 11. Cui templum illud fuit,
 te Confule, arx civium perditurum, receptaculum veterum Catilinæ
 militum, castellum forensis latrocinii.
 Philosophiæ castella, figurate. Cic. 2. de Divin. 17. Urbem philoso-
 phiæ, mihi crede, proditis, quum castella defenditis.
 Immunita castella. V. IMMUNITUS.
 Montana castella. Virg. 5. Æn. 440.
 Aut montana sedet circum castella sub armis.
 Munita. Cic. 2. Fam. 9. Castella munita improvviso adventu capta & incensa.
 Turrata. Lucan. lib. 6. 40.
 Castellum addidere. Tacit. 6. Ann. 43. Ad didendo castellum, in quod pecu-
 niam & pellices Artabanus contulerat, dedit spatium exuendi vasti.
 Capere & vallare. Cic. 11. Fam. 4. Multa castella cepi, multa vallavi.
 Communire castella. Nepos 1. 2. 1.
 Disponere jugis. Lucan. lib. 6. 40.
 Evertere. Hor. 2. Epist. 2. 34.
 Expugnare omnia. Cic. 1. Att. 11.
 Castella, etiam sunt Derivacula quædam laxiora certis spatiis emodula-
 ta, ex quibus aqua per fistulas in varia loca distribuitur, id est in villas
 & prætoria nobilium, indultu principali: ut docet Frontinus in lib. de
 Aquæductibus. Paul. in l. fistulam. D. de servit. urban. præd. Fistulam

injunctam parietis communi, quæ aut ex castello, aut ex calo aquam
 capit, non jure haberi Proculus ait. Vitruv. lib. 8. cap. 7. Ductus aquæ
 sunt generibus tribus, rivis per canales fructiles, aut fistulis plumbeis,
 seu tubulis fictilibus, quorum hæc rationes sunt. Si canalibus, ut stru-
 ctura fiat quam solidissima, solumque rivilibramenta habeat fastigiata,
 ne minus in centenos pedes semipede, eæque structurae conformentur,
 ut minime sol aquam tangat. quumque venerit ad mœnia, efficiatur cas-
 tellum, & castello conjunctum ad recipiendum aquam triplex immilia-
 rium, collocenturque in castello rres fistulæ aqualiter divise intra re-
 ceptacula conjuncta: uti quum abundaverit, ab extremis in medium
 receptaculum redundet.
 CASTELLANUS, i. m. [φρουραριος] Qui castellum habitat. Liv. 34. 27.
 Decem millia popularium cum castellanis agrestibus in armis habuit. Sall.
 Jug. 92. Iter castellanorum angustum admodum.
 Alia significatio hujus vocis apud scriptores Medii ævi. V. Cang.
 CASTELLANUS, a, um. Adj. ut, Castellani milites, Quibus adscripta
 erant castellorum que in limitibus essent territoria. Imp. in l. 2. de fund.
 limit. lib. 11. C. Quicumque castellorum loca quocumque titulo possident,
 cedant, ac deserant: quia his tantum fas est possidere castellorum terri-
 toria, quibus adscripta sunt, & de quibus judicavit antiquitas. Quod
 si ulterius vel privatæ conditionis quispiam in his locis, vel non castella-
 nus miles fuerit detentator inventus, capitali sententia cum publicatio-
 ne bonorum plectetur.
 Triumphus castellanus, i. e. De castello capto actus. Cic. de Clar. Orat.
 257. Malim mihi L. Craffi unam pro M. Curio dictionem, quam castel-
 lanos triumphos duos. Paulo ante dixerat, Qui Ligurum castella expug-
 naverunt, ex quibus multi sunt, ut scitis, triumphii.
 CASTELLARIUS, i. m. Qui præest aquæductibus. Vetus Inscripção
 apud Grut. p. 601. n. 7. CLEMENTI CAESARVM SERVO CASTEL-
 LARIO AQVAE CLAVDIÆ.
 CASTELLĀTIM, Adv. [κατὰ φρουράν] quasi Turmatim per castella.
 Liv. 7. 36. Perpulit Consulem, ut hostes & nocturno pavore attonitos,
 & circa collem castellatum dissipatos aggrederetur.
 Castellatim ferere. Plin. lib. 19. cap. 6.
 CASTELLAMENTUM, i. n. Edulium sive farciminis genus. Arnob. 2.
 p. 73. Ut spirulas & botulos facerent, isicia, castellamenta, luanicas,
 fuminatam cum his carneum, & glaciali conditione tuceta. V. de eolo-
 co Wower. ad Minut. Felic. p. 19. ed. 1652. & Herald.
 CASTRAMĒTOR, [στρατηριον, στρατηριον] ari. Castra locare sive
 ponere. Liv. 34. 28. Ubi castramentantes Romanos, Quintiumque ipsum,
 cum equitibus atque pedestribus prægressum, auxiliares tyranni adorti, in
 terrorem ac tumultum conjecerunt. Al. divise, Castra metantes.
 CASTRAMĒTATOR, oris. m. [στρατηριωτης] Vitruv. lib. 8. cap. 5. &
 lib. 10. cap. 7.
 CASTRENsis, e. [στρατηριος] Quod ad castra pertinet. ut, Labor cas-
 trensis. Castrensē lacrocinium. Cic. 3. in Catil. 17.
 Arma castrensia. Propert. lib. 3. 9. 19.
 Classis castrensia. Flor. 2. 2. 35. Classis prompta, levis, & quodam mo-
 do castrensia. V. ibi Interpr.
 Corona castrensia, Qua donabatur eis qui primus hostium castra pugnando
 introiisset: cui insigne erat ex auro vallum. Fest. & Gell. 5. 6.
 Jurisdicção castrensia. Tacit. Vit. Agric. 9.
 Ludi castrensēs. Suet. Tib. 72. Castrisbus ludis non interfuit solum,
 sed etiam militum in arenam aprum jaculis desuper petiit.
 Peculum castrensē, ut definit Macer in l. Castrensē. D. de Castr. pecul.
 est Quod a parentibus vel cognatis in militia agenti donatum est: vel
 Quod ipse filius familias in militia acquisivit: quod nisi militaret, acqui-
 siturus non fuisset. Nam quod erat & sine militia acquisiturus, id pecu-
 luum ejus castrensē non est.
 Pensa castrensia. Propert. lib. 4. 3. 33.
 Noctibus hibernis castrensia pensa laboro. Verba sunt Aretuse,
 quæ vestes conciebat, & texebat Lycotæ suo, ut illis uteretur in castris,
 noctibus hibernis.
 Ratio castrensia, & militaris. Cic. pro Cæl. 11.
 Seditio castrensia. Liv. 4. 50.
 Stipendia. Plin. 14. Epist. lib. 8.
 Triumphus castrensia Decii. Liv. 7. 36.
 Tumultus castrensia. Liv. 28. 24.
 Verbum castrensē. Plin. in præf. lib. 1. Namque tu solebas meas esse aſi-
 quid putare nugas, ut obiter emolliam Catullum conterraneum meum.
 agnoscis & hoc castrensē verbum.
 CASTRENSIANUS, a, um. Idem. ut, Milites castrensiani, Qui in li-
 mitibus imperii contra barbaros excubabant. l. 12. Cod. de re milit.
 CASTRICIUS, a, um. Idem esse videtur. ut, Comes castricius, Am-
 nian. 14. 2. Ubi idem esse ac Militarem putat Valesius. Scribitur & Cas-
 tricius.
 CASTRICIUS, i. m. proprium viri, ut Castricius, qui quum tem-
 pore Syllanæ dissensionis Placentiæ gereret magistratum, & Cn. Carbo
 cos. Marianarum partium perteret obfides Placentinos, ne Placentia ad
 Syllam deficeret, neganti Castricio dixit, multos te habere gladios. At
 ego annos, inquit Castricius. Auctor Valerius 6. 2. 10.
 T. Castricius alter, Rhetoricæ doctor Romæ, de quo Gell. lib. 13. cap.
 20. sic scribit T. Castricius, inquit, Rhetoricæ disciplinæ doctor, qui
 habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, summa vir au-
 ctoritate, gravitateque, & a D. Hadriano eb mores, atque litteras specta-
 tus, &c.
 Alius de quo Suet. Aug. cap. 56. extr. & de quo Cic. 12. Att. 28. ubi &
 Castriciani negotii mentio fit.
 CASTRŪLA, e. f. [καστριόλη] Palliolum, quo femina nude infra papillas
 præcingebantur. Quod mulieres sumpterunt pro subucula. Ex Varrone
 Nonius 16. c. & 4. Hæc & Perizonium & Præcinctorium dicitur.
 CASTULO, oris. f. Urbs Hispaniæ. Liv. 24. 41. Castulo urbs Hispaniæ
 valida ac nobilis, &c. V. etiam Sil. 3. 99. & 391.
 CASTULONENSIS, e. [Καστυλωνετης] Populi sunt Hispaniæ Bæticæ apud
 Plin. lib. 3. cap. 3. Ex colonia (inquit) Salariense oppidani Latii veteris
 Castulonenses, qui Cæsari venales appellantur. V. Cic. 10. Fam. 31.
 Castulon, vulgo Castiona.
 CASTUS, a, um. Adj. [ἀγρος, ἀσέβων] dicitur Sine libidinibus & turpi-
 tudinis nota, ut ait Nonius. Cic. pro Rosc. Com. 21. Considera, Probo,
 quis, quem fraudasse dicitur, Roscius annuum? quid est hoc? Probo

improbum, pudens impudentem, perjurum castus, callidum imperitius, liberalis avidum?
 Ita, Castissimum hominem ad peccandum potuisse impellere. Item, Integer castus & gravis. H. St. V. Posterior locus infra in Vir castus. Castus a rebus veneris sit, neve temulentus. Columel. lib. 9. cap. 14. Castus moribus, integer pudore. Martial. lib. 6. 28. Castus a culpa. Plaut. Pœn. 5. 4. 11. Eo fumus gnata genere, ut deceat nos esse a culpa castas. Parum castus. Hor. 1. Carm. 12. 59. Adolescens. Cic. 1. Philipp. 15. Adversarius castus & integer. Auct. ad Heren. 2. Agmen. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 322. De Matribus Elysiis. Amnis bibendus castior. Stat. 4. Silv. 7. 12. i. e. Latex Pierius. Amor. Ovid. 1. Epist. 23. Intelligenti Amorem conjugalem. Animus castus & purus. Cic. 1. de Divin. 121. Castus animus purusque vigilantis, & ad affortum, & ad avium, reliquorumque signorum, & ad extorum veritatem est paratior. Ardor castissimus. Stat. 4. Silv. 1. 41. — quod diligis umbram, Et collis exequias, hic est castissimus ardor. Aures castas vocat Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 303. Quæ obsecrnis sermonibus offenduntur. Concio. Cic. pro C. Rab. 11. Qui castam concionem, sanctum campum, inviolatum corpus omnium civium Romanorum, integrum jus libertatis defendo servari oportere? Conjux. Sen. Octav. 4. Corpus. Auct. ad Heren. 4. 24. Cruor. Ovid. 12. Met. 30. Cubile. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 163. Domus. Cic. pro Cœl. 9. Nemo hunc M. Cœlium in illo ætatis flore vidit, nisi aut cum patre, aut cum mecum, aut in M. Crassi castissima domo, quum artibus honestissimis erudiretur. Domus casta servat pudicitiam. Virg. 2. Georg. 524. Donum. Cic. 2. de Legib. 45. Tum ebur ex inanimò corpore extructum, haud facis castum donum deo. Ferrum, Culter Lucretiæ. Claud. 1. in Eutrop. 446. Festa. Ovid. 3. Amor. 13. 3. Casta sacerdotis Junoni festa parabant. Fide casti thorum servare. Sen. Herc. fur. 5. Fidem castam servare. Sil. lib. 13. 285. Flumen. Claud. in 2. Conf. Stilich. 260. Castum vocat propter Nymphas, quæ fluvium incolunt. Femina castissima. Cic. de Arusp. Resp. 27. Femina autem, quæ matronarum castissima putabatur. Frena casta juventuti dare, i. e. Ludos illos juvenibus concedere, qui bonis moribus & pudicitia non obstitit. Claud. 2. Conf. Stilich. 120. al. Cauta. Homo castissimus. Cic. 2. de Invent. 36. Castissimum quoque hominem ad peccandum potuisse impellere. h. e. Innocentissimum. Jura casta thori legitimi. Ovid. 16. Epist. 284. Juvenis. Sen. Hippol. 12. Laurus. Tibull. lib. 3. 4. 23. Lectulus. Catul. in Argon. 62. 88. Luci. Hor. 1. Carm. 12. 59. Ludus. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 206. Mecum somnus erat, castique per atria ludi. al. Cauti. Cic. 2. de Arusp. Resp. 27. Quo minus castissimos ludos omni flagitio pollueres. Manus. Ovid. 20. Epist. 10. Manus casta, Quæ se a furtis & rapinis continuit. Perott. 835. sed absque exemplo. H. St. V. MANUS. Maritæ, Castæ conjuges. Ovid. 2. Fast. 139. Matres. Virg. 8. Æn. 665. Matrona. V. Femina. Mens casta & integra. Cic. pro Font. 22. Hoc vestræ mentes tam castæ, tam integræ sibi suscipient? Minerva. Hor. 3. Carm. 3. 23. Mores. Claud. Laud. Sceren. 29. Nemus castum. Tacit. de Mor. Germ. cap. 40. Pectus. Sen. Hippol. 2. Preces. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 22. Præmia. Cic. 2. de Invent. 114. Præmia virtutis & officii sancta & casta esse oportere. Pudor. Ovid. 1. de Arte Am. 100. Puellæ. Ovid. 2. Met. 711. Sacris castis accedere. Stat. 1. Achil. 370. Signa. i. e. Signa castitatis. Ovid. 7. Met. 725. Tædis castis adolere altaria. Virg. 7. Æn. 71. Tempora sacerdotum. Ovid. 2. Fast. 26. Torus. Claud. in 1. Conf. Stilich. 33. Turtur. Auctor carminis de Philomela. Venus non casta. Sen. Hippol. 2. Verbenis castis vincita ara. Hor. 4. Carm. 11. 6. Vestes. Ovid. 1. de Pont. 1. 8. Ite, patet castis vestibus ille locus. al. rectius Veribus. Vir integer & castus & gravis. Cic. 11. Att. 6. Non possum ejus causam non dolere: hominem enim integrum & castum & gravem cognovi. Vita. Cic. pro Rofc. Com. 17. Reservens fallum crimen, in purissimam & castissimam vitam collatum, statim concidit & extinguitur? Vultus. Ovid. 4. Met. 798. Castum & integellum aliquid expetere. Catull. 16. 4. Servare fe & integrum & castum. Cic. 1. Tusc. 72. Qui autem se integros castosque servassent, quibusque, &c. Castus, Religiosus, pius. Virg. 6. Æn. 661. Quique sacerdotis casti, dum vita maneret. Ubi Servius, Casti dum vita maneret, i. e. Qui fuerunt casti, dum in communione vite versarentur. Nam hi qui sacra maxima accipiebant, renuntiabant omnibus rebus, nec ulla in his nisi nominum cura remanebat. Herbis etiam quibusdam emascabantur: unde jam coire non poterant. Hæc Servius. Idem Virg. 3. Æn. 409. Hac casti manent in religione nepotes.

Sacer, religiosus, castus. Varro, Ergo tum sacrae religiose, castæque fuerunt res omnes. Nonius. Castus, Suavis, jucundus. Varro Parmenone, Demitris acris pectore luctus, cantu, castaque poesi. Nonius. CASTUM, i. n. etiam vel CASTUS, ßs. m. dicebatur ille Ritus, quo in sacris Iliadis, Cereris, vel Matris Deum, a certis cibis & Veneris usu fe abstineb. nt. Varro apud Nonium 4. 87. Et religiones & castus id possunt, ut ex periculo eripiant nos. Græcus castus. Idem apud Nonium 3. 45. Multiplices castus & carmonia. Gell. 10. 15. Placent casta superis. Tibul. 2. 1. 13. V. ibi Interpr. Esse in Casto Cereris, i. e. Cereri operari. Fest. in verbo Minuitur. conf. Tertull. adv. Pſych. cap. 16. CASTITUDO, Inis. f. [ἀγαθὴ] Idem finiliter quod Castitas. Accius, Ibi fas, ibi cunctam antiquam castitudinem. Nonius. CASTITAS, Ætis. f. [ἀγαθὴ, σωφροσύνη] Perottus, Castitas & pudicitia p. r. i. a putantur: quum sit pudicitia ab injuria turpium libidinum libera: Castitas & ab his continens & remota: præterea & religiofa munditia & puritas. Cic. 2. de Legib. 29. Metuens alterius viri certo federe castitas. Hor. 3. Carm. 24. 22. CASTIMONIA, æ. f. [ἀγαθὴ] Idem quod Castitas. Cic. 6. Verr. 102. Per summam castimoniam virorum atque mulierum. Castimonia decem dierum. Liv. 39. 9. Superstitio castimoniaria. Plin. lib. 31. cap. 8. Aliud vero ad castimoniariam superſtitionem, etiam sacris Judeis dicitur: quod fit e pificibus squama carentibus. CASTIMONIUM, i. n. Idem. Vet. Gloss. L. G. Castimonium: ἀγαθία. Item Græco L. ἀγαθία, Castitas, castimonium. Idem etiam est quod Castus; h. e. Purgatio & expiatio quedam, cum per certos dies a Veneris & animalis cibis fe abstinebant. V. Apul. 11. Miles. p. 272. CASTIMONIALIS, e. ut, Liqueam castimoniale. Pallad. Febr. 2. 25. CASTIFICUS, a, um. Quid castum facit. Adj. ut, Mens castifica. Sen. Hippol. 168. Expelle facinus mente castifica horridum. CASTIFICO, are. ut, Corda nostra castificemus. Ambros. Serm. 14. i. e. Purgemus. Sæcristum castificare. Tertull. de Pudic. cap. 19. CASTR, Adv. [ἀγαθὴ] Pudice, honeste. Cic. 1. de Nat. Deor. 3. Hæc enim omnia pure atque caste tribuenda deorum numini ita sunt. Caste & integre vivere. Cic. 4. de Fin. Nihil miseriores esse, quam eos qui quum caste & integre viverent, nondum perfectam illam sapientiam essent consequuti. Caste integreque versatus est labor meus in privatorum periculis. Cic. pro Lege Manil. 2. Radix caste pureque collecta, discutit strumas. Plin. lib. 22. cap. 10. Adire caste ad divos. Cic. 2. de Legib. 19. Perficere caste. Cic. pro Domino 134. Certe nihil rite, nihil caste, nihil more insitituroque perficit. Tucri caste. Cic. de Clar. Orat. 330. Nos autem, Brute, quoniam post Hortensii clarissimi oratoris mortem, orbe eloquentiæ quasi tutores relicti sumus, domi teneamus, & c. teamurque, ut adultam virginem caste, & ab armatorum impetu quantum possumus prohibeamus. Castillime. Cic. de Arusp. Resp. 29. Quod quum Deiotarus religiofe sua castillime tueretur, &c. CASUENTUM, i. n. Fluvius est in sinu Tarentino, apud Plin. lib. 3. cap. 11. CASUENTILLANI, orum. n. Italiae populi in sexta regione apud Plin. lib. 3. cap. 14. CASURGIS, [Κασουργίς] Ptolemao dicitur Praga, regio Boemias. CASULA, In CASA. CASURUS, CASUS, In CADO. CASYRUS, i. m. Mons Elymaidis, cui Seleucia & Sofirate urbes appositæ sunt, teste Plin. lib. 6. cap. 27.

C A T

CATABATHMUS, i. m. [καταβαθμὸς] Oppidum & vallis repente convexa ad sinem Cyrenaicæ regionis, ut ait Plin. lib. 5. cap. 5. Sallust. in Jugurtha, cap. 17. In divisione orbis terræ, plerique in parte tertia Africam potuere: pauci tantummodo Asiam, & Europam esse, sed Africam in Europa. Ea fines habet ab Occidente, fretum nostri maris, & Oceani: ab ortu Solis declivem latitudinem, quem locum Catabathmon incolæ appellant. Et cap. 19. Igitur ad Catabathmon, qui locus Ægyptum ab Africa dividit, secundo mari prima Cyrene est, Colonia Theoron, ac deinceps due Syrtis, interque eas Leptis, deinde Aræ Philenon, quem locum Ægyptum versus, finem imperii habuere Carthaginienses. Tortellius docet scribendum esse Catabathynon, sed falso. CATABOLUM, i. n. [καταβόλον] Stabulum in quo feræ, vel ad mansuetudinem, vel ad crudelitatem in bestiariis, erudiebantur, apud Act. Marcelli Papæ Martyr, per Marcell. conscript. Henr. Steph. in Theſ. Gr. suo, ex Schol. Thucyd. Emporium interpretatur. Hinc CATABOLENSIS, is. m. Calliodor. 3. Epist. 10. Marmoræ, quæ de domo Pinciana constat esse deposita, ad Ravennatam urbem per Catabolenſes vestra ordinatione dirigitur. Et Idem 4. Epist. 47. Quinquaginta solidorum multam jam non veredarius, sed catabolenſis incurrat. V. Cod. Theodof. de Pist. & Catabol. l. 14. tit. 3. CATABOLICUS, a, um. [καταβολικός] Tertull. de Anima cap. 28. Scimus magos elicere explorandis occultis per carabolicos & pædros & pythonicos spiritus. Turneb. Adverf. 26. 21. per Catabolicos intelligit insidiosos genios. conf. Voff. Erym. & Salsna. in Hist. Aug. p. 40. & Suic. Theſaur. Ecclæs. CATACEAUMENE, es. f. [κατακαυμένη] Mæonia regio, non procul ab Epheso, arboribus carens, vite excepta, quæ generosissimum fert vinum, quod κατακαυμένην appellant. V. Strab. lib. 13. CATACEAUMENITES, æ. ni. [κατακαυμένῃτων] Vinum generosum, quod colles in Myſia producant, de quo præter Strab. l. c. Plin. 14. 7. Vitruv. 8. 3. CATACTI, ßrum. m. Agæ populi circa Mæotim, ut docet Plin. lib. 6. cap. 7. CATACHRËSIS, is. f. [καταχρησις] est Usurpatio nominis alieni: ut quum partitum dicimus, qui occidit fratrem: & piscinam, quæ pices non habet. Hæc enim, nisi extrinsecus fumerent, suum vocabulum non haberent. Hæc Donatus. Virg. 7. Æn. 164. Autacres rendunt arcus. Ubi Servius, Acres, fortes, & est Catachresis: nam acrimonia mentis est. V. ACRA. Fictus, Catachresis, tropus

tropus est, nos abusione dicimus: quum alienis abutitur perinde ac propriis, quum propria deficiunt. Cic. in Orat. 94. Aristoteles autem translationi hæc ipsa subiungit, & abusione, quam catachresin vocant: ut quum Minutum dicimus animum, pro Parvo.

CATACLISTUS, a, um. [κατακλιςτος] Conclusus, strictus, ut, Vete nivea & catalista prænites, i. e. In arca reposita, & felivitis tantum diebus adhibita. Apul. 11. Met. p. 200. Sed Elmenh. altiter legit. V. Salmf. ad Tertull. de Pall. cap. 3.

CATACLISTICUS, a, um. Carus, pretiosus. Fortunat. Que manus artificis cataclistica lita rotavit.

CATACLITUM, i. n. [κατακλιτων] Turnebus, Cataclita, accubita sunt, quibus ad accumbendum veteres utebantur: ea molli pluma implebantur, ut ex Hellogabali vita notum est. Hac dictione utitur Septimius Florens in libro qui inscribitur De pallio. cap. 3. ubi Salmf. V.

CATACLYSMA, tis. n. [κατακλυση] Medicamentum est, quo ventris & intestinorum pituitam abluunt. Hippocrates, sive, ut quidam volunt, Polybus, de salub. diæta, Cataclysmata, inquit, pinguis & crassa sunt, quæ lacte conficiuntur, & ex cicioribus, aqua elixa, & id genus aliis. V. plura apud Galen. in comment. lib. de salub. diæta.

CATACLYSMOS, sive CATACLYSMUS, i. m. [κατακλυσμος] dicitur Diluvium, sive inundatio. Varro 3. de R. R. cap. 1. Thebæ que ante cataclysmum Ogygi conditæ dicuntur: eæ tamen circiter duo millia annorum & centum sunt. Et Hygin. Fab. 153. Cataclysmus, quod nos diluvium vel irrigationem dicimus. V. etiam Tertull. Apol. cap. 40. & Lactant. 2. 10.

CATADROMUS, i. m. [καταδρομος] Latine Decurforium ad verbum transferri potest. Dromos enim cursum significat. Suet. in Ner. cap. 11. Nobilissimus eques Romanus elephantum super sedens, per catadromum decurrit. i. e. Per stadium in quo equites decurrere solebant imaginario prælio, ut fitepe in Gallia, principe spectante: Licias vocant. Sunt qui de Elephantò funambulo exponunt. V. Interp. ad loc. Catadromus, Machinæ genus est, teste Vitruvio, qua architecti utuntur ad sublevanda vel demittenda onera, quæ apud Jurisconsultos, Catadromus *μεγαν* vocatur, quasi dicas Decurforium gruis: a figura fortassis, quod collum haberet extensum more gruis, quales machinas etiam hodie videmus in maritimis emporiis, ad exoneranda navigia accommodatas, quas etiam hodie Grues vocamus.

Fuit & alius Catadromi usus, cuius meminit Julius Pollux, lib. 4. cap. 19. quum ex sublimi theatri parte, per machinam quos dilapsus aliquem rapit, & secum sursum asportat, ut quum Aurora Memnonem rapiebat, aut Juppiter Ganymedem, aut Diana Endymionem. De hoc machinæ genere videtur esse intelligenda verba Pauli in 1. pen. D. de action. empr. ubi habet, Puta enim cum fuisse servum, qui per *καταδρομον* *μεγαν* descendere, ut in cloacam demitti solitus esset, &c.

CATADUPA, orum. n. pl. [καταδουπα] Nomen loci ad novissimum Nili cataractam, ubi inter occurrentes scopulos tanto fragore Nili aque ruunt, ut nimia soni vehementia auditus instrumentum vitient. Cic. in Somn. Scip. 13. Nec est ullus hebetior sensus in vobis, sicut, ubi Nilus ad illa que Catadupa nominantur præcipit ex altissimis montibus.

CATADUPI, orum. m. pl. Plin. lib. 5. cap. 9. Locus est Æthiopia: & Gens Arabie eodem auctore lib. 6. cap. 29.

CATAGIS, idis. f. [καταγίς] Præfractus ventus. Apul. de Mundo, p. 62. edit. Elmenh. Sen. Nat. Quæst. 5. 17. & Cæcl. Rhod. Lect. Ant. 18. 6. & 20. 19.

CATAGELASIMUS, i. m. [καταγελασμος] Deridendus. Plaut. Stich. 4. 2. 50. Nunc ego nolo e Gelafimo mihi te Catagelafimum.

CATAGRAPHA, orum. n. [καταγραφη] quid significet declarat Plin. lib. 35. cap. 8. his verbis, Hic Cimon Cleonæa catagrapha invenit, hoc est obliquas imagines, & varie formare vultus, respicientes, suspicientes, & desipientes.

CATAGRAPHUS, a, um. [καταγραφος] Depictus, punctis notatus, ut, Catul. 21. 7.

Remitte pallium mihi meum, quod involasti, Sudariumque setabum, catagraphofice thyonos, Inepte, quæ palam soles habere tanquam avita.

CATAGUSA, æ. f. Simulacrum quoddam ex ære a Praxitele effectum, de quo sic Plin. lib. 34. cap. 8. Praxiteles quoque marmore felicior: ideo & clarior fuit. Fecit tamen ex ære pulcherrima opera: Proserpinæ raptum, item Catagusan, & Ebrietatem, & Liberum patrem, &c. Sed quæ est obscuro ista Catagusa? utrum que lunam venenosis & cantionibus deducit? an potius que pensa deducit, unde & *κρηνη* us? hoc posterius equidem ad veritatem propensius crediderim. Turnebus. [Cererem Hard. exposuit, quæ raptam Proserpinæ domum reduceret. Sed Plinius nominatim a Proserpinæ simulacrum distinguit. Quid si *καταγυς* us, i. e. Valde dolentem? Quod quo difficilior ære exprimitur, eo plus artis est.]

CATALECTA, orum. n. pl. [καταλεκτα] ut, Catalecta Maronis. Aufon. Edyll. 12. Grammat. v. 5.

CATALECTICUS, a, um. [καταλεκτικος] Catalecticum metrum dicitur, Cui una tantum deest syllaba, ut apud Hor. 2. Carm. 18. 2. Mea renidet in domo lacunar. Est enim fenarium Iambicum perfectum una syllaba minus. a *καταληξη*, Desino.

CATALEPSIS, is. f. [καταληψις] Cognitio, perceptio, comprehensio. Cic. 3. de Fin. 40. Cognitiones autem, vel hi hæc verba aut minus placent, ac minus intelliguntur, *καταληψις* appellamus licet. Est & Catalepsis, Malum e vehementi cerebri refrigeratione cum siccitate, a quo somnus profundior, quam fert natura, nascitur, lethargus, Hadrian.

CATALERTUM, i. n. [καταληπτον] Lat. Comprehensibile. Cic. 1. Acad. 40. Visis non omnibus adijungebat fidem, sed his solum, quæ propriam quandam habent declarationem earum rerum quæ videntur. Id autem visum quom ipsum per se cerneatur, comprehensibile. Feretis hæc? Nos vero, inquit. Quoniam enim modo *καταληπτον* diceretis? sed quom acceptum jam, & approbatum esset, comprehensionem appellabat, similem isibus, quæ manu prenderetur, ex quo etiam nomen hoc duxerat.

CATALOGUS, i. m. [καταλογος] Oratio five sermo alicujus rei ordinem ac dispositionem continens. Plaut. Mil. 3. 1. 9. Si minus cum cura, aut catalogo loquendi lectum fiet. Salmf. Cata logon divisæ, ex Græco *καταλογος*, aliq. aliter. Catalogi, [καταλογοι] dicti sunt a Romanis, Milites qui militari sacramento & muneri addicti, in juniorum tabulis adscribebantur: quasi

Delectos dicas. Verus enim constitutum erat illos ex corporis habitu digne, si apti militie, si lato pectore, si feræ erecta, si fortes & strenui, quæ species, qualisque vigor, & quod robur virium foret, intencere, ut illorum fortis fidelique opera Respubl. uti posset. Ex Alex. Genial. lib. 1. cap. 20.

CATALYSIS, [καταλυσις] Latine Dissolutio dicitur.

CATAMIDIARE, [καταμιδιαν] Græca dicitio, quæ Deridere significat Spartianus de constitutionibus Hadriani loquens, cap. 18. extr. Decoctores bonorum suorum, si sue auctoritatis essent, catamidari in amphitheatro, & dimitti iussit. i. e. Deridendos omnibus per theatrum præberi. A verbo Græco *καταμιδιαν*, quod deridere, & ludibrio habere significat: ut id propemodum ludibrio genus esse suspicet, quo polygami afficiuntur, id est qui multis uxoriibus abutuntur, quum mithellæ in scalario suggestu lascivientis plebeculæ scurriliter obaudire perfricta fronte ad aliquot horas coguntur, *mitbarare* id appellat. Cui non dissimile est illud quod Iraducere Latine dicitur. Sed doctorem perique Catomidari reponunt. V. etiam Petron, cap. 132. ibique Burm. & Salmf. in Hist. Aug. p. 48.

CATAMITUS, i. m. [καταμιτος] Puer meritorius, quo quis abutitur. Cic. 2. Philipp. 77. O hominem nequam! quid enim aliud dicam? magis proprie nihil possum dicere. Ergo ut te catamitum neque opinato quom offendisses, præter spem mulier aspiceret, idcirco, &c. Aufon. de Glauca immatura morte prævento, Aut Jovis Elysi tu catamitus eris.

Catamitum pro Ganymede dixerunt, qui fuit Jovis concubinus. Festus. & Plaut. Men. 1. 2. 34.

Quæritur unde dicatur. Catamytus apud Erafmum, cum y in proverbio Juppiter aquilam delegit. apud Desp. in Verif. §. 41. Catamithus cum i nro, & *ib* aspirata in ultima Syllaba. Puer quo quis abutitur, a *Cata*, id est Pro, & *mithon* pretium, quasi Pro pretio, vel mercede. Quid si interm dicamus esse, pro Catamithus. Sic conveniet cum eo, quod dicitur Puer meritorius. Vide & ΜΕΒΕΤΡΙΧ. H. St.

CATAMPO, Genus est iustus, auctore Festo.

CATANA, æ. f. [κατανα] Sicilia oppidum est apud Plin. lib. 3. cap. 5. Est & Catina in Sicilia, ab hac Catanenses: ab illa Catanae & Catanenses dicti. Hermodolus apud Plinium unam intelligit, quæ Græcis quidem frequentius Catana, Latinis fere Catina dicitur. V. infra in dictione CATINA.

CATANÆUS, a, um. [καταναϊος] Adj. ut, Fratres Catanæi, de quibus V. ibid.

CATANANCE, es. f. [κατανανχη] Dioscoridi Herba est, qua ad amomum veneficia Thesifalæ mulieres utebantur: unde & Thesifalæ herbam nonnulli appellarunt. Eius duo sunt genera. Alterum folia habet longa, cornicis pedi similia, radicem gracilem, junceamque: capitula autem sex aut septem, in quibus ervo simile semen est, quod quom liccarur, ad speciem unguium exanimati nilvi contrahitur. Alterum exigui mali magnitudinem habet, radicem autem exiguam, olivæ magnitudine: folia autem figura coloreque oleaginis similia. Posterius hoc genus Officinæ *Bifloram* appellarunt. Nam superius herbarii nostris est incognitum. V. Plin. 27. 8. Diosc. 4. 134.

CATAONIA, æ. f. [καταωνια] Cappadocia pars Comagenæ præterita, Italy amne irrigata. Auctor Plin. lib. 6. cap. 2. & 3. & Nep. 14. 4. 1.

CATAPĀNUS, i. m. [καταπανος] Nomen præfecti, missi olim a Byzantinis imperatoribus in Apuliam & Calabariam, ut ibi, quæ vii essent imperii, administraret. V. Sigon. lib. 8. Regni Ital. & Reinef. Var. Lect. 3. 1. p. 309. feqq.

CATAPETASMA, itis. n. [καταπετασμα] Velum quod arceat aspectum, quo nunc mulieres nostrates sepe utuntur. Ponit & hoc inter Ornamenta muliebria Polux lib. 7. cap. 22.

CATAPHAGĒS, æ. m. [καταφαγης] Vorax, heluo. Petron. cap. 39. In leone cataphagæ nascuntur.

CATAPHRACTUS, a, um. [καταφρακτος] Circumquaque munitus. *φρακτες* enim munire est. Unde Cataphracti equites (auctore Servio) dicitur Qui ferro circumquaque muniti sunt, & equos similiter ita munitos habent. Liv. 37. 42. Equitum innumerabilem vim trajici Hellefpondo in Europam, partim loricatoros, quos cataphractos vocant; partim sagittis ex equo utentes. Est 37. 40. Tria millia equitum cataphactorum. Sallust. apud Non. 18. 28. Equites cataphracti ferrea omni specie. V. Claudian. in Rufin. 2. 357.

CATAPHRACTUS, itis. m. legitur apud Propert. lib. 3. 12. 12. nisi locus mendosus sit: his verbis, Neve tua Medæ linientur cæde sagittæ,

Ferreas aurato neu cataphractus equo. Nisi forte adjectivum esse malis, & subaudias Miles. [Id sine dubio verius, sed substantivum positum. Porro priori versu Latenter, deinde Armato pro Aurato legit Brækh. quem omnino de Cataphractis vide.]

CATAPHRACTA, æ. [καταφρακτη] est Tegmen lineum ferreis squamis confertum, quod modo pectus, modo rotum hominem & totum equum munit. Veget. de Re milit. 1. 20. Ab Urbe condita usque ad tempus Gratiani & cataphractis & galeis munitur pedestris exercitus. Sed cum campestris exercitatio interveniente negligentia desidiaque cessaret, gravia videri arma cœperunt, quæ raro milites indebant. Itaque ab Imperatore postulatam, primo cataphractas, deinde cassides deponere: &c. Tacit. 1. Hist. 79. 5. Sed tum humido die, & soluto gelu, neque conti, neque gladii, quos prælongos utraque manu regunt, usui, lapsantibus equis, & cataphractarum pondere. Id principibus & nobilissimo cuique tegmen, ferreis laminis, aut prædoro corio confertum; ut adversus ictus impenetrabile, ita impetu hostium provolutis inhabile ad refurgendum. Subauditur, puto, Lorica.

CATAPHRACTARI, orum. m. [καταφρακταρι] Cataphracta muniti. Lamprius de Alexandro, cap. 56. Cataphractarios, quos illi cibaniarios vocat, decem millia in bello invenimus.

CATAPHRYGĒS, [καταφρυγης] Hæretici qui in Phrygia fuerunt, ut Montanus, Priscilla, & Maximilla. Hi Spiritus sancti donum non Apostolis, sed sibi traditum asserbant. Cataphryges Cælius appellat, Antiq. Lect. lib. 23. cap. 1.

CATAPHYSIS, [καταφυσις] Herba est Pulicaris, quæ Pfyllion Dioscoridi dicitur. Est autem ex his nomenclaturis, quæ veluti nothæ a doctioribus ex Dioscoride abjectæ sunt.

CATAPIBAKES, æ. m. [καταπιβακης] Latinis dicitur, quæ a Græcis

καταπερσθία vocatur, a pertentandis vadis, perpendicularium videlicet funiculo aptum ad explorandum altitudinem maris. Lucilius in bolidis descriptione.

Hunc catapiratem puer eodem deferet unctum,

Plumbi pauxillum rodus, linique mataxam. Et Isidor. 19. 4. Catapirates linea cum massa plumbea, qua maris altitudo tentatur. V. etiam Lambin. ad Plaut. Aul. 4. 1. 12.

CATAPLASMA, ātis. n. [κατάπλασμα] Emplastrum, sive malagma dicitur variis rebus compositum in usum medicinæ. Plin. lib. 20. cap. 17. Dallon herbarius parturientibus ex eo cataplasma impofuit cum opio.

CATAPLASMUM, i. n. Idem. Lucil. apud Non. 4. 210. Ventrem alienum moelium fovere ex molito hordeo, uti cataplasmo. conf. etiam 4. 314.

CATAPLASMO, āre. ut, Exteriora cataplasmanda. Cæl. Aurel. Tard. 2. 3. Et Vulg. Interpr. Efaise 38. 21. Cataplasmare super vulnus.

CATAPLUS, i. m. [κατάπλος] Portus ad quem plurimum appellat solet. Ulpian. l. 4. §. 4. D. de offic. proconf. Ingressum etiam hoc eum observare oportet, ut per eam partem provinciam ingrediatur, per quam ingredi moris est: & quas Græcia ἐπιδημίας appellat, sive κατὰ πλους observare, in quam primum civitatem veniat, vel applicet. Magni enim faciunt provinciales fervari sibi confuetudinem istam, & hujusmodi prerogativas. Sumitur etiam pro ipso Decursu navigationis, vel navibus ipsis decursum faciendibus. V. Martial. lib. 12. 75. & Turneb. ad loc.

CATAPODAS, [κατὰ πούς] Iisdem veltigiis subsequendis: quasi dicas, Ad pedes eorumque veltigia. Jultin. de composit. digest. §. 17. Nisi tantum si velit esse in Græciam vocem transformare sub eodem ordine, eaque consequentia, sub qua & voces Romanæ posite sunt: hoc quod Græci κατὰ πούς dicunt. Cicero autem Ad verbum hoc appellat.

CATAPOTIA, orum. n. pl. [καταπότιον] sunt quæ vulgo dicuntur Pilulæ, quod sint veluti exigue pile: λῶν ἢ καταπίων, quod est devorare: quoniam neque estur, neque lingitur id genus, sed integrum devoratur. Plin. lib. 26. cap. 8. Est & femina in usu cum melle decoctum ad catapotia, solvenda alvi gratia.

CATAPSYXIS, [καταψύξις] Græcis dicitur Frigoris citra febrem nocuum. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 3. [Latine Perfrictio q. V.]

CATAPULIA, æ. f. [καταπύλιον, καταπύλιον] a Depellendo; Genus bellicæ machine, quæ jaculum aut faxum longius torquebat. Hirt. Bell. Afr. 31. Scorpionum, catapularum, ceterorumque telorum, quæ ad defendendum solent parari, magnam copiam habebat. Liv. 24. 40. Castris dreptis, Apolloniata catapulta, balistas, tormenta que alia, quæ oppugnanda urbi comparata erant, ad tuenda mœnia, siquando similibus fortuna venisset, Apolloniam devesere. V. Lips. Poliorc. 3. 2. Catapula, non solum Tormentum significat, fed etiam pro Sagitta & jaculo usurpatur. Plaut. Curc. 3. 28. Nam illæ ad me catapulta crebræ comment. i. e. Tela. Monuit Turnebus. V. etiam Capt. 4. 2. 16.

CATAPULTARIUS, a, um. ut Catapultarius pilus [καταπυλτικός πῖλον] h. e. Sagitta sive jaculum quod catapulta emittitur. Plaut. Curc. 5. 3. 11. Ex te hodie faciam pilum catapultarium.

CATAPUTIA, Officinis, a doctoribus Lathyris, Planta est vulgaris notitia. Hæc in Hetruria frequentissima nascitur. Apud Infubres, quod alvum vehementer evacuat, vomitioneque eliciat, Catapuzza vulgo nominatur. Hujus planta meminit Actuarius. V. in LATHYRIS.

CATARACTA, æ. f. & CATARACTES, m. [καταράκτης] Cataractæ autem dicuntur Fores pendulæ ex ligno ferreæ, quæ demitti ac tolli, pro voluntate custodum, possunt. Liv. 27. 28. Porta cataracta dejecta clausa erat. Eam partim vechibus levant: partim funibus subducunt in tantum altitudinis, ut subire recti possint. Cataractæ dicte, quod ex alto defluere videantur. Græci enim καταρρακτῖν defluere [vel potius Cum impetu deferti] dicunt. Unde Cataractæ etiam appellantur, quæ ita ex alto defluentes, ut ruere potius, quam defluere videantur, quale Tiburi cernimus Anienem, & quales esse in Ægypto Nili cataractas legitimus, apud Plin. lib. 5. cap. 9. & Strabo lib. ut.

Cataractæ etiam vocantur Obices, quibus aquæ cursus temperatur, ut ait Bud. Unde illud in sanctis Bibliis, Genes. 7. 12. Et cataractæ cæli apertæ sunt. i. e. Fenestræ aerei cæli, in quo generantur nubes & pluvie. sicut cataractis ex asperibus temperatur aquarum cursus, nunc aperiendo, nunc ocludendo. Vulgo vocantur Des bordes.

Cataractæ, Aves quæ Diomedæ vocantur. Plin. lib. 10. cap. 44. Nec Diomedes præterito aves: Juba cataractas vocat, & eis esse dentes, oculisque igneo colore, cetero candidis tradens.

CATARACTES, is. m. Pamphyliæ hujus, sic ab Impetu dictus, quia se præcipitat. Auctor Pamp. Mela lib. 1. 14. in descriptione Pamphyliæ.

CATARACTRIA, æ. f. Aromatis seu condimentis genus, joculariter fictum a coquo Plauti Pseud. 3. 2. 47.

CATARRI, orum. n. pl. Pannoniæ populi sunt apud Plin. lib. 4. cap. 25.

CATARRHUS, i. m. [καταρρῆς ἢ καταρρῖος] Latine Fluxio, sive Destillatio: differt a Coryza & Brancho. Coryza enim dicitur, quum pituita nares tantum obidet, Gravedo Latine dicta. Catarrhus vero, quum fauces, palatumque. At ἄρρῖος, quum & guttur & arteria corripitur: ob id & Arteriacum quandoque id vitium appellant. Omnia hæc tamen Hippocrates Coryzas vocat, nostri Destillationes, quia Græce καταρρῖον nominantur in commune.

CATARRHOSUS, a, um. Oct. Horat. Catarrhosis mederi.

CATARRHYTUS, i. m. [καταρρῖο-τῦτος] Latine Irriugus, a verbo Græco καταρρῖν. Unde etiam Plin. lib. 5. cap. 4. Hipponem Africæ oppidum, Catarrhyum fuisse vocatum tradit, propter aquarum irrugam.

CATASCYRUS, æ. f. [κατασκήρως] est Confirmatio propositæ rei. Isidor. 2. 12.

CATASCOPIUM, i. n. [κατασκοπία] Naviculæ genus exploratorie, quod circumaque speculetur: σκοπῆν enim Speculari est. Cic. 5. Att. 11. Aphratica Rhodiurum, & dicrora Mytilenæorum habebam, & aliud catascopium. Emendatiores codices habent, Et aliquid ἰσκαπτον. Et revera ita legendum esse arbitror. Navis tamen hujus nominis meminit Gell. lib. 10. cap. 25. [Variant. codd. Cic. Verburg. Et aliquid ἰσκαπτον. Et de Episcopis V. f. l. Apud Gell. forsan Catascopium sine legendum. Id enim navigii nomen, ut ex seq. Cæsaris loco apparet, & ex Plut. docuit Scheff. de Mil. Nav. 2. 2. p. 67. Videntur enim Vect. κατάσκοπον n. g. adjectivum substantivæ usurpasse, subauditio τῆς πηλίου. Latine Speculatorias naviculæ vocant.

CATASCOPIUS, i. m. [κατάσκοπος] Illit. de Bell. Afr. cap. 26. Litteris que celeriter in Siciliam ad Allienum, & Rabirium Pulturnum conscriptis, & per catascopium mittis, ut sine mora, &c. h. e. Per exploratorem. [Immo per Speculatoriam naviculam V. dict. prior.

CATASTA, æ. f. Locus ubi fervi venales custodiebantur, & venditioni exponerentur: sicut Ergastulum, ubi fervi operi faciendæ includebantur. a κατὰσταῖς, id est coloco, constituo, expono. illic enim constituti tenebantur. quare illam Tibullus Barbaram, id est, crudelem appellavit. 2. 3. 64. Illic ex fervorum garritu ingens erant strepitus. unde Martial. 9. 30. Heu, quæ lingua silet? non illam mille catasta Vincēbant, nec quæ turba Serapin amat. Non desunt qui scribant Catasta.

Arcanæ catasta. Martial. lib. 9. 60. Inflexit molles pueros, oculisque comedit: Non hos, quos primæ prostituitur castræ; Sed quos arcanae fervant tabulata catasta, Et quos non populus, nec mea turba videt. Conf. CASA.

Avara catasta. Martial. lib. 6. 29. Non de plebe domus, nec avaræ verna catasta. Barbarica. Stat. 2. Silv. 1. 72.

Non te barbaricæ verfabat verna catasta. Cappadocæ, vel Cappadoceæ, quia e Cappadocia multi veniebant fervi. Martial. lib. 10. 76.

Rigida. Perf. 6. Sat. 77. i. e. Fortis, dura, immitis. Eit & Catasta, Machina ad torquendum parata, quæ vulgo Equulus dicitur; aut eidem non dissimilis. Prudent. Perf. Hymn. 1. 55.

Seu foret præbenda cervix ad bipennem publicam, Verberum post vim cerpentum, post catasta igneas.

CATASTAGMUS, i. m. [κατασταγμός] Destillatio, gravedo. Cels. 4. 5. CATASTASIS, is. f. [κατάστασις] Ordinatio, Constitutio, Status morbi vel Aëris apud Medicos.

CATASTICTUS, [καταστικτός] a καταστικτός, Dispungo, Punctis distinguo. Tunica figuris animalium, aut floribus intexta, cujuscumodi sunt Tapetia, quæ hinc Belluata dicuntur apud Plaut. in Pseud. 1. 2. 14. Neque Alexandriam belluata, confuta tapetia. Hincque Balam cervam καταστικτῶν dicimus, id est maculofam, interfecimam, picturam. Hanc vestem, ut propriam feminarum ponit Pollux lib. 7. cap. 17.

CATASTÖLER, es. f. [καταστώλη] Modestus amictus, vestitus. Hinc CATASTÖLICS, a, um. [καταστώλικός] ut, Medicamentum catastolicum. Veget. Mulom. 2. 22. [Puto, Catastalicò legendum. i. e. Reprimente.

CATASTRÖMA, ātis. n. [καταστρώμα] Locus in navi, e quo homines armati propugnare solent & certare. Sic enim interpretatur ex Polybio Bayhus: hoc amplius addens, in locum catastrofatum successisse des basilicres. sic enim vocant Veneti: non quod hæc sint ea quæ καταστρώματα dicuntur, sed eorum usum præstant. Et fortasse, ait, non inepte dixerimus Catastrofata, quæ vulgo dicuntur Gardis. Cæl. lib. 5. cap. 11. In navibus quæ cataphractæ vocantur, & catastrofata habent, id est pavimenta superiora vel tabulata, ligna quibus tabulæ incumbunt, canonia nuncupantur, & fathmides. V. Rosin. Antiq. Rom. 10. 20. p. 989. vel potius Scheff. de Mil. Nav. 2. 5.

CATASTRÖPHER, es. f. [καταστροφή] Latine dicitur Subversio, devastatio. Catastrophen autem cujuslibet rei Exitum, proverbial figura vocamus: quinetiam fabula omnium, ut ostendit Donatus, in tres partus distribuitur, in protasin, epitasin, & catastrophen. Protasis, est primus ille tumultus jam quasi gliscens. Epitasis, turba fervidissima. Catastrophen, subita rerum commutatio. Unde Lucianus eleganter Exitum eventumque negotii Catastrophen appellat, cum alias, tum in commentario de mercede fervientibus. Ex Erasim. Petron. cap. 54. Ne periculo aliquid catastrophen quæreretur. i. e. Ne periculum mutetur subito in gaudium.

CATASTUS, i. n. Servus de catasta. Martial. lib. 12. 75. Quum tibi Niliacus portet crystallæ catasta,

Accipe de circo pocula flaminio. Sed alii legunt Cataplus. q. V.

CATATECHNOS, i. m. [κατατεχνος] ut, Callimachus propter elegantiam & subtilitatem artis marmaricæ catechecos nominatus, Vitruv. 4. 1. sed apud Plin. 34. 8. vocatur κατεχνητος. V. ibi Hard.

CATATÖNUS, a, um. [κατατόνος] Deorum tendens, ut, Minus altum capitulum, quod catatonum dicunt. Vitruv. 10. 15.

CATAYPÖSIS, is. f. [καταψύψωσις] Figura Rhetorica, Quum aliquid ad typum, hoc est formam alterius describitur, ut apud Virg. 4. Æn. 558. Omnia Mercurio similis vocemque coloremque,

Et flavos crines, & membra decora juvenis.

CATAX, ācis. a veteribus dictus est, teste Festo, qui hodie Claudus. Non. 1. 100. Catax dicitur quem non Coxonem vocant. Lucil. lib. 2. Sat. — hostilibus contra

Pestem, pernicemque catax quam & Manlius nobis.

CATAXA, V. MATAXA.

CATECHESIS, is. f. [κατεχῆσις] Latine Instructio dicitur, a verbo κατεχῆν, quod est Infonso, erudio, instruo, eaque doceo voce, quæ scriptis tradere nolum. Siquidem olim qui baptismum essent candidati, his tradebantur fidei Christianæ mysteria, fed viva voce, citraque scripta. Quemadmodum pricis theologos mos erat apud Ægyptios, ut mysteria voce duntaxat, ac veluti per manus posteris relinquerent, non etiam scriptis. Id erat initiarii mysteris: quod S. Paulus & S. Lucas vocant κατεχῆν, quasi dicas Sono atque voce instruire. ἡχῆν enim sonare est.

CATECHETICUS, a, um. [κατεχητικός] ut, Doctrina catechetica, Instrutio, &c. apud Scriptur. Ecclæs.

CATECHISMUS, i. m. [κατεχητισμός] Idem ac Catechesis, item Libellus fundamenta religionis breviter docens. August. Tom. 4. p. 67. &c.

CATECHIZARE, [κατεχηζειν] est Docere quocunque modo, ut ait Erasim. Sed apud Scriptur. Ecclæs. est In primis in fundamentis fidei christianæ erudire, ut, Centurionem Petrus catechizat. Tertull. de Coron. cap. 11.

CATECHISTA, æ. m. [κατεχηστής] Qui pueros vel adultos erudit, apud Scriptur. Ecclæs.

CATECHISMENUS, [κατεχησμενός] i. e. Nondum initiatus, sed qui adhuc imbutur elementis religionis, nondum ad sacra spectanda introductus: cui mysteria fidei, viva vocis ministerio concredebantur. V. Isidor. 7. 14. & Tertull. de Coron. cap. 2.

CATECHUMENA, æ. f. [κατεχουμῆνη] ut, Virgo sanctissima licet catechumena, Ambros. Epist. 34. Et Augustin. Epist. 169. Ecclesiæ quidam colonus huius suam, quæ apud nos fuerat catechumena, &c.

CATECHUNTES, [κατεχουντες] Loc, qui naturaliter impediunt motus vocis, ut dictionantes, Vitruv. 5. 8. Conf. Baldi Lex. p. 22.

CATEGÖRIA, æ. f. [κατηγορία] Attributiono, accusatio. Macrobr. Saturn. 7. 3. Categoria ψῶς est. Item Prædicamentum. Hinc Aristotelis Categoriz, Liber doctrinam categoriarum continens. V. Sidon. Epist. 4. 1.

CATY.

ΚΑΤΕΓΟΡΕΜΑΤΑ, um. n. pl. [κατηγορηματα] Attributa. Cic. 4. Tusc. 21. Distinguitur illud etiam, ut libido sit earum rerum, quae dicuntur de quadam aut de quibusdam, quae κατηγορηματα Dialectici appellant: ut habere divitias, capere honores.

CATEGORICUS, a, um. [κατηγορητικος] Affirmativus. V. Apul. *ἔτι ἱερωνίος* p. 29. & Sidon. Epist. 9. 9.

CΑΤΕΙΑ, r. f. Genus telii quo utebantur Teutonae & Galli. Virg. 7. *Æn.* 741.
Teutonico ritu foliis torquere cateias. V. Serv. ad loc. & Sil. 3. 277. Meminit Gell. lib. 10. cap. 25.

CATELLA, dimin. a Catena. V. CATENA.

CATELLUS, in CATULUS.

CΑΤΕΝΑ, r. f. [σχοιν, ἄλυσος] Vinculum ferreum, quo vel servos vel captivos vel animalia irretimus, ne effugiant. Virg. 6. *Æn.* 558.
— tum frider ferri, tractaque catenae.
Series catenarum. Patere. lib. 2. 120. Quum in captivos fœveretur a Germanis, Caldis Caelius complexus catenarum quibus vincus erat ferriem, ita illas illisit capiti suo, ut protinus expiraret.
Arcta fervari catena. Sil. lib. 7.
Aurata. Sil. lib. 17.
Ferrata. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 174.
Graciles ex ære. Ovid. 4. Met. 176.
Graves. Ovid. 15. Met. 601.
Multifona catenae. Stat. 8. Theb. 25.
Singularia catenae, apud Plautum in Capt. r. 2. 3. nempe Quae sunt singularum librarum. Sic Turneb. [Forte Singularia legendum].
Teretes. Lucan. lib. 3. 565.
Plena catenarum questio. Cic. pro Muren. 42. Quid tua fors? tristis, atrox: questio peculatus, ex altera parte lacrymarum & squaloris, ex altera plena catenarum atque indicum.
Compescere catena alique. Hor. 1. Epist. 2. 63.
Constrictus catenis. Cic. pro Sext. 16. Hanc tatrnam immanemque bellum vincam auspicias, alligatam more majorum, constrictam legum sacratarum catenis, solvit subito legum Consul, &c.
Domitus Cantaber fera catena. Hor. 3. Carm. 8. 22.
Excussae. Sen. Thyest. 8.
Indere captivis. V. INDO.
Injicere alicui. Liv. 1. 51. extr. Cic. 7. Verr. 105. Iste hominibus miseris innocentibusque injici catenas imperat.
Infertare colla vel manus catenis. Stat. 12. Theb. 460.
Jungi inabrupta catena. Stat. 5. Silv. 1. 44.
Laxare catenas, Dissolvere. Lucan. lib. 4. 451.
Mereri. Ovid. 1. Amor. 7. 1.
Nectere alicui. Hor. 1. Carm. 29. 5. significat Aliquem catenis annexere. [Immo h. l. Destinare, Minari, Parare catenas alicui.]
Nexae per colla. Ovid. 2. Amor. 2. 41.
Onerare catenis. Tacit. 2. Ann. 3.
Perferre. Sil. lib. 17.
Quassare vastas. Sen. Herc. fur. 9.
Religari. Ovid. 1. Fast. 701.
Rumpere catenas. Ovid. 3. Amor. 11. 3.
Ruptae. Hor. 2. Serm. 7. 71.
Solvere ex catenis. Auctor ad Heren. lib. 4. 51. Quod si istum, Judices, vestris fententis liberaveritis, statim, sicut e cavea leo missus, aut aliqua tæterissima bellua soluta ex catenis, volitabit.
Teneri validi. Tibul. lib. 4. 5. 15.
Vincire alicum. Ovid. 15. Met. 601.
Catena, pro Chorea catenatim conferta. Lucret. lib. 2. 631.
— inter fe forte catenas
Ludunt, in numerumque exultant sanguine læti. Hic Catervæ parum fideliter excidunt multi. Sensus autem est, Ut illos fanaticos fe gladiis lacerantes & cruentantes in suo exultate & lustisse sanguine, & pernicies agitative choreas accipiamus.
Catena fuit etiam Ornamentum muliebree. Plin. 33. 1. Discurrant catenæ circa latera, & inserta Margaritarum pondere e collo dominarum auro pendant. V. Hor. 1. Serm. 1. 65.
Dicuntur & Catenæ, Lignea vincula, quibus afferes trabibus contignationis, tectove assignuntur. V. Pallad. de R. R. 1. 13. & Vitruv. 7. 3.

CΑΤΕΝŪΛΑ, r. f. five etiam CATELLA, r. f. Præcipua inter ornamenta muliebria numeratur. Hor. 1. Epist. 17. 55.
Nota refert meretricis acuminia, sæpe catellam,
Sæpe pericelidem raptam sibi flentis, &c.
Erat etiam Virile ornamentum, virtutis præmium. Liv. 39. 31. Quintius suos equites catellis ac fibulis ornavit.

CΑΤΕΝΟ, [κατενω] are. Catenis vincire. Fortunat. 8. 4. 268.
Bractea gemmatam cycladem fila catenam. Et Onomast. Vet. Cateno, *πιδνω*. Hinc

CΑΤΕΝΑΤΟΣ, a, um, ut, Janitor catenatus, Portæ adjacentis canis. Columel. in præf. lib. 1.
Britannus. Hor. Epod. 7. 8.
Hamus catenatus, Plin. lib. 9. cap. 15. In modum catenæ factus. [Immo Catena alligatus, vel Ex catena suspensus].
Labores catenati, per translationem. Martial. lib. 1. 16.
Expectant curaque, catenati que labores. h. e. Sese mutuo & vicissim subseqentes, quasi vero concatenati essent. V. CONCATENATUS.
Lagena catenata. Martial. lib. 7. 60.
Verfus ex pluribus & alperime coeuntibus inter fe syllabis catenati. Quintil. lib. 1. cap. 1. extr.

CΑΤΕΝΑΤΙΟ, onis. f. [κατενωτικος] pro Conjunctione & arcitatione stricta trahum vel aliarum rerum inter fe. Vitruv. lib. 2. cap. 9. Et in commissuris, & in coagmentationibus ab lentitudine firmas recipiunt catenationes.

CΑΤΕΝΑΡΙΟΥΣ, a, um. Adj. [κατενωτικος] ut, Canis catenarius, Qui ad fores domus alligatur custodia causa. Senec. lib. 3. de Ira, cap. 37. Irascens catenatio cani, & hic, quum multum latravit, objecto cibo mansuescit. V. Petron. cap. 72.

CΑΤΕΝΑΤΟΣ, um. m. Vindelicorum populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 20. in descriptione Alipium, & Alpinorum populorum.

ΚΑΤΕΝΟΠΛΙΟΝ, i. n. [κατενωπλιον] Species fuit Rhythmi carminisque, ad quod saltabant veteres arma quatientes. V. Suid. Aufon. 10. Epist. 41. Nobiscum invenies catenopia si libet uti.

CΑΤΕΡΡΑ, r. f. [κατερα, ἔρα] Vegetius lib. 2. cap. 2. Macedones, Græci, Dardani phalanges habuerunt, ut in una phalange armatorum octo millia censerentur. Galli atque Celtiberi, pluresque barbaræ nationes catervis utebantur in prælio: in quibus erant fena millia armatorum. Quid Catervæ a Turnis differant; uno versiculo aperte docet Hor. 2. Epist. 1. 190.
Dum fugiunt equitum turmæ, peditumque catervæ.
Æquales. Virg. 10. *Æn.* 194.
Filius æquales comitatus classe catervas. i. e. Per naves habens distributas æqualiter catervas, ait Servius.
Armata. Cic. pro Domo 110.
Armiferae. Stat. lib. 5. Silv. 1. 116.
Fulgentes are. Virg. 8. *Æn.* 593. — oculisque sequuntur
Pulvercam nubem, & fulgentes are catervas.
Popultrices. Claudian. 3. de Rapt. Proserp. 167.
Victrices. Hor. 4. Carm. 4. 23.
Agere catervas, i. e. Impellere, urgere, & infectari. Sen. in Hippol. 4. Ciere infernas. Tibul. lib. 1. 2. 49.
Denfare. Virg. 12. *Æn.* 264.
— vos unanimi denfate catervas
Et regem vobis pugna defendite raptum.
Implere magnas. Hor. 1. Serm. 10. 35.
Infestare. Stat. 9. Theb. 812.
Ire per obstantes. Hor. 3. Carm. 20. 5.
Propere in Lycias catervas. i. e. In bellum rapere Trojanum. Hor. 1. Carm. 8. 16.
Catervæ, pro Multitudine, & magno numero. ut, Catervæ contradicentium. Cic. 1. Tusc. 77.
Comitum catervæ. Lucret. lib. 2. 628.
Juvenum catervæ. Virg. 1. *Æn.* 501.
— magna juvenum stipante catervæ.
Testium catervæ. Cic. 7. Verr. 112.
Verborum catervæ. Gell. 15. 2. Et incondita verborum catervæ hortabatur omnes ad bibendum.
Vigilum catervas. Ovid. 1. Amor. 9. 27.
Custodum tranfire manus, vigillumque catervas.
Anguinea catervæ. i. e. Anguium live serpentium multitudo. Tibul. lib. 3. 4. 87. de Cerbero.
Nec canis anguinea redimitur terga catervæ. Nec confanguinea Broekh. q. V.
Femineæ catervæ. Martial. lib. 11. 48.
Omnia femineis quare dilecta catervis
Balnea devitat Blarara? &c.
Magna. Cic. pro Muren. 69. Posthumius obviam cum bene magna catervæ sua venit.
Catervæ, atque conventus. Cic. 3. de Orat. 194. Quid hoc, non idem sit in vocibus? ut a multitudine & populo, non modo catervæ atque conventus, sed etiam ipsi sibi singuli discrepantes ejciantur.

CΑΤΕΡΡΑΤΙΜ, [κατερωτικος] Adv. Per diversas catervas. Virg. 3. Georg. 556. Jamque catervatim dat stragem.
Dari catervatim morbo. Lucret. lib. 6. 1142.
Inde catervatim morbo, mortique dabantur.
Volare catervatim dicuntur sturni. Plin. lib. 10. cap. 24.
Confusæ & mistæ catervatim. Columel. lib. 3. cap. 19.

CΑΤΕΡΡΑΡΙΟΥΣ, a, um. [κατερωτικος] Suet. in August. 45. Spectavit studiosissime pugiles, non ordinatis modo & legitimis, sed catervarios oppidanos, inter angustias vicorum temere ac sine arte pugnantes. Catervarios appellat Vulgares, & non dispositos. V. Lips. Sat. 2. 16.

CΑΤΗΡΟΝ, ontis. m. [κατηρων] Planta, quæ & Iris. Diosc. 1. 1.

CΑΤΗΡΜΑΤΑ, um. [κατηρματα] erant Homines, qui pro peste, aliove morbo expiando immolabantur diis: qui ritus expiationis a Romanis usurpabatur. Bud.

CΑΤΗΡΜΑΤΙΣ, [κατηρματα] Genus fuit Lustrationis, seu expiationis apud Græcos, in penitentia, aut fame, aliave calamitate, majoreve aliquo discrimine, quo hominem abjectum perquirebant, quem caricis, placentis, cascoque alliciebant: eum septies virgis quibusdam ad pudenda verberabant, tum demum confossa fovea cremabant, cineres in mare projiciebant, eo sacro arbitrati urbem expurgari. Meminit Isacius apud Lycophonem: item Hipponax in Iambis.

CΑΤΗΡΑΣΙΑ, [κατηρασια] veteres Porcalos nuncupabant minutulos, quibus conciones & theatra lustrabantur. Qui mos ab Atheniensibus manasse fertur, apud quos qui id muneris obibant, ab re vocabantur Peristiarhi, tanquam circitores dicas, ut ex Harpocratore refert Cæsar. Antiq. Lect. lib. 6. cap. 12. conf. Suid. in hac dict.

CΑΤΗΡΑΣΙΟΝ, i. n. [κατηρασιον] in Græcorum doctrina videtur Purificatio quedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produm, conciones expurgandi, atque theatra, & omnino quælibet populi conventum. Lucian. in Dialog. quos *νεκρωσις* dicas, *κατερασια* i. e. sicubi comperiat in trivis He-cates coenam jacentem, aut ex catharlio ovum. Ova autem expiationibus apta monstrat Juven. 6. Sat. 517.
— nisi fe centum lustraverit ovis. Et Ovid. 2. de Arte Am. 329.
ova hæc lustralia indicat illis verbis ubi,
Et veniat quæ lustrat anus lectumque locumque,
Præferat, & tremula sulphur & ova manu. Verum quæ sit ratio ovis expiandi, vide apud Cæsar. Rhod. lib. 27. cap. 17.

CΑΤΗΡΑΤΙΟΥΣ, a, um. [κατηρατικος] Adj. ut, Catharticum medicamentum, Quod purgat. Cels. lib. 2. cap. 12. Sed medicamenta stomachum fere lædunt: ideoque omnibus catharticis aloë miscenda est.

CΑΤΗΡΑ, r. f. [κατηρα] Regio est in India, Sophis, qui unus fuit ex Nomarchis, dominationi subjecta, quam quidam inter Hydaspem & Acesinem fluvios locant: alii inter Acesinem & Hyarotidem finitimum terre Pori, confobrini alterius Pori, qui ab Alexandro captus est. In hac autem regione mirum in modum pulchritudinem excoli dicunt, adeo ut Onesicritus auctor sit, apud eos regem pulcherrimum eligi. Puerum vero post duos menses quam natum fuerit, publice judicari, utrum legitimam formam habeat, & vita dignam, necne: cumque quum ab eo judicatus fuerit, qui rei præest, vel vivere, vel interiri. Homines ceteris in rebus frugales esse, circa ornatum autem curiosos. Hæc Strab. lib. 15. ubi prolixius & alia, quæ ad mores, institutaque ejus nationis pertineant, persequitur.

CĀTHĒDRA, vel **CĀTHĒDRA**, a. f. [*καθῆδρον*] i. e. Sedes. Græcæ enim vox est, *καθῆδρον*, id est *sedes*. Idem autem sedes est. Hor. i. Serm. 10. 91. Disi pulularum inter jubeo plorare cathedras.

Longa & strata. Juven. 9. Sat. 52.

Molles. i. e. Feminæ. Juven. 6. Sat. 91.

De cathedra fugere. Martial. lib. 11. 100.

De cathedra quoties surgis, iam sepe notavi, &c. Sic etiam dicimus, E cathedra fugere. Idem lib. 12. 18. — e cathedra surgentem, focus excipit, &c.

Cathedræ etiam sunt Sellæ, & quidem velatæ, quibus feminæ gestari per urbem solebant. Martial. 12. 38.

Hunc qui feminis nocteque dieque cathedris Incedit, tota notus in urbe nimis. Et Calpurnius 7. Eclog. 27. Inter feminas spectabat turba cathedras.

CĀTHĒDRĀLĪTIUS, a. um. Adj. [*καθῆδραλίτης*] ut, Servus cathedra- litius. Qui cathedra herum desert. Martial. lib. 10. 13.

Quam cathedralitios portet tibi rheda ministros, Et Libys in longo pulvere fudet eques, &c. Hic pro Molli- bus & desidibus accipit Budaus.

CĀTHĒDRARIUS, i. m. Cathedrariorum Philosophos vocat Seneca Um- bratiles illos, quibus fides est de virtute in cathedris garrere, Fabianus, inquit, non ex his cathedrariorum philosophis, sed ex veris & antiquis. De brevitate vite. cap. 10. pr.

Orator cathedrariorum. Senec. Epist. 11. i. e. Qui in cathedra fermocinatur.

CĀTHĒDRARIA, V. COACTILIA.

CĀTHĒGETA, a. m. [*καθηγητής*] Ductor, præceptor. Columban. ex edit. Daumii ad Cat. Dist.

Vita aliena tux tibi fit cathegeta vite. Ubi penultima pro licen- tia illius seculi corripitur.

CĀTHĒMA, [*καθῆμα*] Ornamentum demissum ad pectus, quod & *καθῆ- μα* dicitur Polluci lib. 5. cap. 16. ex Antiphanæ. Pro Torque autem accipitur, ut D. Hieronymus vertit locum Ezechielis cap. 16. 11. juxta Aquilæ & Symmachi editionem. Septuaginta interpretes, & Theodotus *καθῆμα* translulerunt, nec solum libi, sed & Esaiæ 3. 19. ut scribit, ipse Hieronymus in commentariis eisdem cap. 16. qui subdit, se putare *καθῆμα* ab eis dictum, monile ex variis gemmis, in pectus mulierum descen- dens, qui & ipse ornatus pulcherrimus mulierum est.

CĀTHĒNĀ, V. CATENA.

CĀTHĒTER, criss. m. [*καθῆτες* & *καθῆτερον*, demitto] Medicis est Fistu- la urinaria, qua in vesicam demissa, urina retenta elicitur. Galen. Meth. Med. 5. 5. & 7. Ægmet. 6. 59.

CĀTHĒTERISMUS, i. m. [*καθῆτερισμός*] est Vitiosæ vesicæ chirurgica curatio per catheterem. V. Reines. Lect. Var. p. 663.

CĀTHĒTUS, i. m. [*καθῆτος*] Linea perpendicularis, vox geometris nota. Vitruv. 3. 3. Catheto respondens diametros.

CĀTHIARI [*καθηαίρι*] Populi sunt Galliæ, Straboni, in ulteriore ripa Rhodani, ut, inquit, habitantes, Salyis finitimi. Sicille lib. 4.

CĀTHŌLICUS, a. um. [*καθολικός*] Universalis, quasi Circa omnia ver- setur. Inde etiam Catholicum medicamentum, Quod omnibus humo- ribus simul vacuandis utile est. Item Præcepta universalia vel perpetua- lia, Catholica vocant, ait Quintil. lib. 2. cap. 13.

Catholica ecclesiæ, i. e. Universalis: ideo dicitur, quia non duas aut tres invenire liceat, sed quod universonum electorum Dei numerus in Christo unitus, & coadunatus per fidei vinculum in unam coeæt societatem, æque in unum Deo populum, cuius Christus dux sit & princeps. Extra hujus ecclesiæ contubernium nullam esse salutem, Scriptura pronuntiat. In formula juramenti magistratum, Novell. jur. san. quod præst. solet. extat hæc clausula, Et quod cum sanctissima Dei catholica & Apostolica ecclesiæ communionem habeo, &c.

CĀTHOLICÆ, Adv. Tertull. adv. Hæret. cap. 26. Regulam fidei superindu- cerent, diversam & contrariam illi, quam catholice in medium profererent. Al. Catholica. V. Rigalt. not.

CĀTHOLICĀNUS, a. um. Nomen deductum a Catholicus.

Catholicanus autem, docet Alcibiades dicitur Apparitoris Præfecti prætorio Orientis, quoniam is propter amplissimam jurisdictionem Catholicus, id est universalis diceretur, quæri titulum etiam Antiochenos Episcopos usurpasse, auctores aliqui prodiderunt. Hunc autem obtinuit pontifex Romanus Bonifacius a Phocæ imperatore, magna contentione, si Platina credimus.

CĀTHON, Insula a Pomponio 2. 7. inter Cyclades numerata, a Plinio tamen præterita: nisi quis Cathon, quæsi Plinius in Laconico sinu esse ait, intelligere velit. Ex Vadiano.

CĀTHONES, appellantur Portus in mari interiores, arte & manu facti. Festus. Al. Cothonæ.

CĀTI Fons, ex quo aqua Petronia in Tiberim fluit, dictus quod in agro ejusdem fuerit Cati. Festus.

CĀTIENUS Philotimus, Viri proprium, qui patronum suum adeo dile- xisse fertur, ut hæres omnibus bonis institutus in rogum ejus se jaceret. Plin. lib. 7. cap. 36.

CĀTILĪNA, a. m. [*κατῆλινος*] L. Sergius Catilina, civis Romanus nobilis & seditiosus, ingenio malo pravoque, cui ut ait Sall. satis eloquentie, sapientie parum fuit, a perieria subdolos, audax, facinorosus, ambitio- nis maxime & aris alieni magnitudine stimulantem, consulatus petundi spe dejectus, conjunctionem juvenutis fecit, quæ ex Sallustio Cic. Plu. notissima est. Quæ detecta, foecis primariis in carcere jussu senatus necatis, ipse fortiter pugnavit in prælio occubuit. Juven. 10. Sat. 288.

— & jacuit Catilina cadavere toto.

Idem pro Quovis seditioso posuit 14. Sat. 41. — & Catillnam Quolibet in populo videas, quocunque sub axe.

CĀTILINIĀNUS, Adj. Plin. lib. 2. cap. 51. In Catiliniæ prodigiis, &c. Edit. Herdun. Catiliniæ habet. q. V.

CĀTILINIĀRIUS, a. um. ut, Bellum Catilinarium. Quintil. 3. 8. Seminarium Catilinarium. Cic. 2. Catil. 27. Scitote hoc in republica semi- narium Catilinarium futurum. [Catilinarium, aut certe Catilinarium legendum putio. Sed prius malim.

CĀTILLUS, V. CATINUS.

CĀTILLUS, [*κατῆλλος*] Filius fuit Amphiarai, frater Coracis & Tiburti. Hic Tibur condidit, & a fratris nomine sic appellavit. Sil. lib. 8. 366.

Hinc Tibur Catille tuum. Hor. 1. Carm. 18. 2. ablata consonante Catillum media brevi extulit,

Nullam, Vare, facra vite pri s feveris arborem Cita mire socrum Tiburis, & mœnia Catillæ.

CĀTĪNA, a. vel **CĀTINÆ**, es. f. [*Κατῆνα*] Urbs Sicilia. Sil. lib. 14. 107. Tum Catine nimum ardenti vicina Typhæo. Ubi tamen, Ca- tane legendum esse, Græcorum exemplo contendit post Heinf. & Cluver. Drakenb. Ita enim Strabo, Diodorus, & Ptolemæus, ut & nummi Cata- nentium constanter scribunt: unde Cataneus Charondas. V. Cellar. Geogr. Ant. 2. 12. 2. Nunc dicitur *Catania*, ut scribit in Melam Olivarius, **CĀTINENSIS**, Ceres dicta, ab oppido Siciliæ Ætnæ propinquo, ut ostendit Lactantius, lib. 2. 4. 28. ad ejus templum viris accedere non liceat. Sacra quoque illi per mulieres ministrabantur, & per virgines per- fici solita erant, ejusque dea simulacrum non modo tangere, sed ne vi- dere quidem licebat, ut Alexander scribit. V. Cic. 6. Verr. 99.

Catinenses, Lentulus mimographus (cujus Septimius in Apologetico meminit) a Catina urbe Siciliæ appellat Homines molles, qui se pumi- ce leves & glabros redderent. Juven. 8. Sat. 16.

Cur Allobrogicus, & magna gaudet ara Natus in Herculeo Fabius Iare? si cupidus, si Vanus, & Eugæna quantumvis mollior agna? Si tenerum atritus Carinæni pumice lumbum Squallentes traduci avos?

De Catinensibus fratribus, qui parentes inter flammæ Ætnæ incolentes humeris suis extulerunt. V. Solin. cap. 11. conf. eleganter expressum idem facinus in Denar. Sexti Pompei ap. Fulv. Urs. & Oisf. Tab. 76.

CĀTĪNUS, i. m. & **CĀTĪNUM**, i. n. [*κατῆνος*] Vas escarium, ubi pulteri, aut jumentis quid ponebant: a capiendi nominaverunt antiqui, nisi quod Siculi dicunt *κατῆνος*, ubi allâ ponebant. Hæc Varr. de L. L. lib. 4. 25. Plin. lib. 33. cap. 4. Quæ & catino jactatur spurcitia, in omni me- tallo vocatur scoria.

Agens. Perf. 3. Sat. 111. — positum est argente catino Durum ulsus, &c.

Angusto pifces orgetur catino. Hor. 2. Serm. 4. 77.

Magnus catinus. Hor. 2. Serm. 2. 39.

Niger. Juvenal. 6. Sat. 342.

Ruber. Perf. 5. Sat. 182.

Vitreus catinus. Suet. Galba, cap. 19. Atratunque juxta fenem, in ca- tino vitreo thus tenentem, & in calice fitchili merum.

Catinus porri & lagani. Hor. 1. Serm. 6. 115.

Ad porri & ciceris refero, laganique catinum. De parabili ci- bo intelligendum frogue mensa arboritor: nam Porrum pro Oleribus posuit, quæ vilissima sunt cibaria: & cicere legumen est, quo pauperes vescantur. Laganium etiam, quod fictum erat farinaceum, quod in fartagine ex oleo frigeatur, in parabilibus ecis numeratum existimo. Turneb.

CĀTINŪS, i. m. dimin. Varroni tribuit Sospater V. dict. seq.

CĀTĪLLUS, i. m. five **CĀTĪLLUM** [*κατῆλλος*] diminut. Parvum vas escarium. Columel. lib. 12. cap. 57. Hanc misuram quum in catillo composueris, oleum superfundito. Plin. lib. 30. cap. 6. Vermem terre- num catillo ligneo ante fisco & ferro vincito impositum aqua excepta per- fundere, & defodere unde effoderis magi jubeat: max aquam bibere catillo, mire id prodesse ichiadicis affirmantes. V. Bayhum in libello de Vasculis. Charif. lib. 4. r. p. 81. Catinus mafcelino genere dicitur, ut Mæcenas in decimo,

Jugie ait, fumans calido cum farre catinus. Et hinc dimi- nutive Catillus fit, ut Asinius contra maledicta Antonii, Volitantæ urbe to- ta catilli. Sed Varro ad Cicer. 11. Catinuli dixit, non Catilli.

Catillus, est Superior pars mole molendinaria, ut inquit Paulus in 1. quum de lanionis. §. idem consultus. D. de fundo instructo & instru- mento legato; Est autem meta, inferior pars mole: catillus, superior.

CĀTĪLLUS, ðnis. m. [*κατῆλλος*] Catillones Gulosos dicebant antiqui, auctore Festo. A Catinus, diminutiva forma. Macrobi. lib. 2. Saturn. cap. 12. fin. Proprie Catillones dicebantur, Qui ad pollicum Herculis ultimi quum ven- irent, catillos liguriant.

CĀTĪLLO, [*κατῆλλος*] ære. Catinos lingere. Plaut. Casin. 3. 2. 21. Ope- ram uxoris pollicor foras, quasi catillum. alii aliter legunt. V. etiam Petron. fragment. p. 688. & Burn. ad loc.

CĀTĪLLATIO, ðnis. f. [*κατῆλλία*] Grave opprobrium objiciebatur homi- nibus generosis, siqui provincias amicæ Pop. Romani expoliassent, quod eorum bona ligurisse viderent. Fest. V. Gronov. ad Cic. 13. Att. 46. p.

CĀTĪLLAMENTA, orum. n. pl. Arnob. 2. p. 73. ubi Heraldus Castellana legit. q. V. conf. Salmas. ad Plaut. Caf. 3. 2. 22.

CĀTIUS, i. m. Deus antiquorum, qui catos, id est acutos homines face- ret. Meminit Augustinus in 4. Sunt qui libentius Cautium legant, quod scilicet cautos homines faceret.

CĀTIZI, orum. m. Pygmæorum gens a Barbaris dicuntur, quos credunt a gruibus fugatos. Plin. lib. 4. cap. 11.

CĀTĪLASTER, tri. m. quasi Catulaster, ut Græci dicunt *κατῆλος* pro Ca- tulo, *κατῆλος* pro Proculo. Catulaster autem explicatur Grandior catu- lus, & Grandior puer. Charifus, Puer, pueri, Catulaster, catulastri. Ex quo Vitruvii locus 8. 4. emendatur, ubi sic legendum est; Ideoque semper transmarinos catulastros emere formosos, & puellas maturas, eos- que conjungere, ut qui nascerentur ex iis, non solum egregia voce, sed etiam forma essent non invenuta. Catulastros scriptum erat. Hermolau- verus Calastros legit. q. V. Jocundus Callastros: Gulicimus autem Pellif- ferius germanam lectionem restituit, teste Turneb. [In Vetr. Gloss. quæ Catulaster *κατῆλος*.

CĀTULASTRUM, i. n. inde formatum nomen Ludicri puerile genus, nisi quid turpis est, videtur notare. Dracont. lib. 2. extr.

Non catulastera gerit puercilla.

CĀTLITIO, ðnis. f. pro Catulitione in antiquis Plinii exemplaribus re- pertur, ut ipse vidi lib. 16. Cap. 25. Catulitionem rutilico vocant, gentiane natura femina accipere, &c. V. Catulitione. Monuit Turneb.

CĀTO, cognomen gentis Porcie. V. p. CATONES.

CĀTŪBLĒNAS, a. m. [*κατῆβληνας*] Genus feræ est modicæ: cujus qui oculos videre, statim expirat: ut scribit Plin. lib. 8. cap. 21. *κατῆβληνας* sane dicitur, qui capite est in terram demisso, *κατῆβληνας* *κατῆβληνας*.

CĀTOCHITES, a. m. [*κατῆχίτης*] Gemma Coricæ insule, impositam manum velut gummi retinens. Plin. lib. 37. cap. 30. *κατῆχίτης* Græcis dicitur detentio. *κατῆχίτης*, detentivus. V. Solin. cap. 9.

CĀTOCHUS, i. m. [*κατῆχος*] Morbus est quom sensu privatur anima corpus.

corpulque omne velut gelu obrigeſcit. Hujus morbi tria facit genera Gaienus lib. Finit. Medic. ubi vide.

C A T O G E U M, i. n. [κατογεύω] Domicilium ſubterraneum.
C A T O M U M, i. n. Vinculum & catenam ſignificat, ut legitur in quodam in Juvenalem ſcholio. Cic. 7. Fam. 26. Vereor ne in catomum Cato nos. Uſurpatur & a Laberio apud Gellium in verſu catalectico, Tolle bona fide vos orcus nudas in catomum. Alii utroque loco Catonium legunt. V. ſuo loco.

C A T O N E S, [κατωνες] ex oppido Tuſculo originem habuere, unde primum profectus M. Porcius Cato ſenex, perſuaſione atque amicitia Valerii Flacci ſolicitatus. Hic Trib. mil. in Sicilia fuit. Prator Sardiniam provinciam obtinuit, ubi ab Ennio fuit Græciſ litteris inſtitutus ætate iam grandis. Conſul deinde cum eodem Flacco creatus citiorem Hiſpaniam forſitus eſt, ubi rebus feliciter gelſis, omnium urbium muros, quæ intra Bærim ſunt, uno die ſolo æquari juſſit. Auctor Polyb. apud Plut. Plin. lib. 7. cap. 27. tribus cum laudibus cumulatus, perfectum & Imperatorem, & Senatorem, & Oratorem nominando. Cuius ingenium etiam meminit Cic. de Clar. Orat. 297. his verbis, Orationes ejus, ut illis temporibus, valde laudo. ſignificant enim formam quandam ingenii, ſed admodum impositam & plane rudem, &c. Scripſit Origines, & parvum de Agricultura librum, qui ad hæc tempora pervenit. Hic Cato Major & ob cenſuræ ſeveritatem Cenſorius dictus eſt, de quo plura V. apud Livium lib. 34. Ciceronem, Gellium, Plinium paſſim, Nepotem & Plutarchum in vit. Catores item duo fuerunt ſuperioris ſæculi, quorum alter in bello contra Perſem ſub Æmilio Paulo magna cum laude militavit. Alter Salonius vel Salonianus, ex matre cognominatus, patre ſuperſiſite ac Prætorè deſignato extinctus eſt, & egregius in juris diſciplina libros compoſuit. Auc. Gell. lib. 2. cap. 14.

M. Cato, Senioris pronepos, ſeveritate ac doctrina Stoica proavum reſerebat: nudis interdum pedibus brevique toga in publicum prodibat, ſeſe aduſcentis nihil, niſi obſcenis rebus ac deſtaſtibus erubereſcere. Prætura ſemel repulſam tulit, Conſulatum fruſtra petiit. Marciam conjugem roganti Hortenſio amico conceſſit, eandemque poſtea Hortenſii hæredem recepit. Id quod cæſar, tanquam avaritiæ cauſa factum obicit. Dimiſit (inquit) ut locupletem reciperet. Toto civilis belli tempore intonſus fuit. Poſt pugnam Phariſalicam, Uticam cum Scipione reſcepit: ubi quum mori ſtatuſſet, nocte de Stoicæ philoſophia diſſeruit, ac Phædone Platonis de animi immortalitate perfectò, gladio incubuit. Inde a ſcripſtoribus Uticenis vocatur. Ex Plutarcho.

In Catone perfectiſſimo Stoico ſummam eloquentiam non deſiderat Cic. de Clar. Orat. 118.

Annos quinque & lxxx natus Cato exceſſit e vita. Cic. de Clar. Orat. 30. de Cenſorio.

Marcus Cato nullam adulteram non eandem eſſe veneficam dixit. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Dat jura piis Cato apud inferos. Virg. 8. Æn. 670. Secretorūque pios, his dantem jura Catonem. Ubi Servius, Cenſorium (inquit) ſignificat, non Uticenſem, qui contra Cæſarem bella ſuſcepit. Et ſupergreſſus eſt hoc loco Homeri diſpoſitionem: ſiquidem ille Minos, Rhadamantum, Æacum de impiis judicare dicit, hic Romanum ducem innocentibus dare jura commemorat.

Grandia Catonis morituri verba. Perſ. 3. Sat. 45.

Durus Cato. Juvenal. 11. Sat. 90.

Hilaris. Martial. lib. 12. 6.

Quos Numa, quos hilaris poſſet habere Cato. Intonſus. Hor. 2. Carm. 15. 11.

Præſci Catones. Hor. 2. Epit. 2. 117.

Rigidi. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 382.

Tertius e celo cecidit Cato. Juven. 2. Sat. 40.

Virtus Cato's narratur ſæpe mero caluiſſe. Hor. 3. Carm. 21. 11.

Virtutem moreſque Catonis reſpreſentare. Hor. 1. Epit. 20. 14.

Cato pro Duro, rigido & ſevero homine. Martial. lib. 11. 40. in Charidemum,

Deſine: non poſſum libertum ferre Catonem. Fuit & Valerius Cato grammaticus Romæ, qui multos nobiles docuit tempore Sullæ: cujus famam hi verſus indicant,

Cato Grammaticus, Latina Siren, Qui ſolus legit, & facit poetas. Hujus meminit Tranquill. Suet. de Ill. Gram. cap. 11.

C A T O N I A N U S, a, um. [κατωνιανος] Adj. ut, Catoniana familia. Cic. 2. Q. frat. 6. Tabulam proſcripſit, ſe familiam Catonianam venditurum. Catoniana regula in jure appellatur, quæ ita deſinit, ut legatum, quod inutile foret, ſi teſtamenti facti tempore teſtator deceſſiſſet, quando-cunque poſtea deſceſſerit non convaleſcat. l. 1. D. de reg. Caton. l. 13. D. de opt. legat.

C A T O N I U M, i. n. Cic. 7. Fam. 25. Vereor ne in Catonium Catinonis. h. e. Vereor ne nimia libertas, & Catinonis imitatio, cujus laudes & tu & ego ſcripſimus (erat autem hoc Cæſari moleſtiſſimum, unde & Antiochones poſtea ſcripſi) ſubaudi Præcipiet nos in Catonium, id eſt orcum, aut inferi baratrum: hoc eſt, ſi nobis cauſa mortis. Cæl. lib. 12. cap. 17. Siquidem Catonium pro inferis recitæ poni, ex Laberio comprobavit Gellius, etiam ſi inter forſida obſoleſcat ac maculantia, id eſſe vocabulum putat. Nec eo verbo eſſet uſus orator, niſi de induſtria ex obſcuritate jocum captaveſt. Hæc Cælius. Laberii verſus apud Gellium, lib. 16. cap. 7. Tolle bona fide vos orcus nudas in Catonium. Fieri poteſt ut ab adverbio Græco κατανομα ducat originem, quod & inferiora & ſubterranea loca ſignificat. Amerpachius & Rutilius pro Catonium, ſive Catonianum, intelligunt Fortunam quam paſſus eſt Cato, quum eſt a Cæſare miſſus in carcerem. Qua de re Suet. in Jul. cap. 20. & Gell. lib. 4. cap. 10. Scio & apud Gellium, & apud Ciceronem ab aliis aliter legi: ſed longum foret omnia huc tranſferere. [Locus uterque vexatus & obſcenus eſt. Illud perſpicuum arbitror, Ciceronem ad nomen Catinonis per paronymiam alludere voluiſſe.]

C A T O P T E R I U S, i. m. [κατοπτεριος] Locus quidam præcepſt eſt a Parnallo proveniens, qui ventolaſ in Anemoream (unde & nomen habet) trudit procellas. Hic locus Delphorum & Phoceniſ terminus erat, qua tempore Lacedæmonii Delphos a Phoceniſ ſocietate diſjunxerunt, & per ſe rem ſua publicam agitare præmiſerunt. Hæc Strab. lib. 9.

C A T O P T I C A, es. f. [κατοπτρις] dicitur Videndi illa ratio qua deſpectamus. Tribus enim modis viſu utimur. Nam aut in rectum dirigitur viſus, & dicitur Optice: aut ſurſum ſpectamus, & eſt Anoptice: aut deorſum ſertur oculorum acies, & hæc eſt quam Catopticeſ dicimus. Ceterum hæc re illud contingit mirabile, ſi aut tollatur viſus, etiam ſtellas contingimus: ſi in rectum proſpectus petatur, quadraginta millium paſſuum non exceſſit menſus. Infra vero etiam minore multo menſura viſum hebeſcere, obſervatum, quando eſt hic longe diſtictior modus. Ex Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 4. [Nuge. Forſan Catopticeſ pro Catopticeſ arripuit. Quæ eſt pars Opticeſ ad Reſlexiones pertinens.]

C A T O P T R O N, i. n. [κατοπτρον] Speculum. Inter ornamenta muliebria poſuit Pollux lib. 7. cap. 22. & lib. 10. cap. 28.

C A T O P T R O M A N T I A, es. f. [κατοπτρομαντια] Divinatio quæ fit per ſpeculum, de qua vide infra in dictione MAGIA.

C A T O P Y R I T E S, es. m. [κατοπυριτες] Gemma quæ ex Cappadocia venit. Plin. lib. 37. cap. 10.

C A T O R C H I T E S, es. m. Vinum, quod & Sycites & fico. Plin. 14. 16.

C A T O R T H O M A, itis. n. [κατορθωμα] Recte factum interpretatur Cic. 3. de Fin. 45. Quemadmodum opportunitas (ſic enim appellemus oportunitatem) non fit major productione temporis (habent enim ſuum modum quæcumque oportuna dicuntur) ſic recta effectio: κατορθωσι enim ita appello: quoniam rectum factum κατορθωσι: recta igitur effectio, item convenientia, denique ipſum bonum, quod in eo poſitum eſt ut natura conſentiat, creſcendi acceſſionem nullam habet. Idem lib. Offic. 1. 8. ubi de recto & æquo diſputat, Perfectum officium, rectum opinor vocemus, quod Græci κατορθωσι.

C A T O R T H O S I S, V. in CATORTHOMA.

C A T O T E R I C A, [κατοτερικα] Pharmaca vocantur quæ purgant per infernum ventrem, ut Galen. auct. eſt lib. 13. Therapeutics. V. ANOTERICA.

C A T T A, es. f. [καττα] Felis. Martial. 13. Epigr. 69. Pannonicas nobis nunquam dedit Umbria cattas. Cattas etiam inter Navium appellationes reſert. Gell. 10. 25.

C A T T I, orum. m. [καττοι] Germaniæ populi. Tacit. Germ. 31. 1.

C A T T I C U S, a, um. Adj. Martial. 14. Epigr. 26. Cattica Teutonicos accendit ſpuma capillos. alii legunt Cauſtica.

C A T T I T E R I D E S, V. CASSITERIDES.

C A T U L A R I A, Porta dicta Romæ eſt, quia non longe ab ea ad placandum Caniculæ ſidus frugibus inimicum, ruſæ canes immolabantur, ut fruges matureſcentes, ad maturitatem perducerentur. Feſt.

C A T U L L U S, i. m. [κατουλλος] C. Valerius Catullus Poeta Veronenſis, natus anno ante Saluſtium, Sullæ, Marique temporibus, in poematis cum læſivus, tum mordax, quippe qui Cæſari maximo tunc viro minime pepercit, ſambis cum criminatus: reconciliatus nihilominus, ac eodem die ab eo cenæ adhibitus eſt, reſte Tranquillo, in Jul. cap. 73. de tempore mortis ejus non ſaris conſtat. Doctus Catullus. Ovid. 3. Amor. 9. 62. Læſivus. Ovid. 2. Trift. 427. Tener Catullus. Martial. lib. 12. 44.

Lesbia cum tenero te poſſet amare Catullo. Urbanus. Juven. 13. Sat. 111. Vefanus. Catull. 7. 10.

Cantare Catullum. i. e. Opera Catulli. Hor. 1. Serm. 10. 19. Fuit alius Catullus urbicularius mimegraphus, de quo Juven. 13. Sat. 111.

— mimum agit ille Urbanus, qualem fugitivus ſcurra Catulli. Idem 8. Sat. 185.

— vocem, Damafippe, locali Sipario, clamofum ageres quum phafma Catulli. CATULLIANUS, a, um. Adj. ut, Baſia Catulliana. Martial. lib. 11. 7. Da nunc baſia, ſed Catulliana.

C A T U L L I N U S, i. m. Vir illuſtris apud Sidon. Epit. 1. 11. Carm. 12. C A T U L U S, i. m. [κατουλος] ſimplici latio ſcribitur, corruptique penultimam. Forſan a Catus deductum. Fuit autem hoc cognomen gentis Lutatiæ. C. Lutatus Catulus primo bello Punico conſul, ccc navibus adverſus Pœnos profectus, ſexcentas eorum naves comæctibus impeditas duce Annoæ apud Ægates infulas, inter Siciliam & Africam depreſſit, ſinenique bello impoſuit: pacem pentibus hac conditione conceſſit, ut Sicilia, Sardinia, ceterique infulæ inter Italiani, Africanque decederent, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent. Liv. Epit. l. 19. Auctor de Vir. Ill. cap. 41.

Catulus item orator, Conſul cum C. Mario quarto ejus conſulatu Cimbros fudit: ab eodem poſtea urbe occupata per diſſentionem mori juſſus eſt, fruſtra precantibus pro eo civibus. Itaque in cubiculo infulus, candentem carbonum vapore ſuffocatus eſt, reſte Valerio lib. 9. Cuius manes ultus eſt poſtea Sulla, interfecto Mario Juniore. Lucan. lib. 2. 173. — quid ſanguine manes Placatos Catuli reſeram? De hoc Catulo Cic. de Clar. Orat. multa ſcribit. Acron. in 2. Ver. 155.

Catulus, alius ſororius Catullina, eques Romanus, partium nullarum, tantumque quieti ſtudens, a Catullina juſſu Sullæ interfectus eſt. Auctor Pædian.

C A T U L I A N U S, a, um. Adj. ut, Minerva Catulliana, Romæ a Q. Lutatulo dicata. Plin. 34. 8.

C A T U L U S, Feſto, Genus quoddam vinculi, qui interdum Canis appellatur. V. CANIS.

C A T U L U S, i. m. [κατουλος] proprie ſignificat Canis filiolum: dictus (ut ait Varro lib. 4. de L. L.) aſagaci ſenſu & acuto. Virg. l. Ecl. 23. Sic canibus catulos ſimiles, ſic matribus hædos, &c. Cic. 2. de Nat. Deor. 38. Bene igitur idem Chryſippus qui ſimilitudines adjungens, omnia in perfectis & maturis docet eſſe meliora, ut in æquo quam in equulo, in cane quam in catulo, in viro quam in puero. Fideles catuli. Hor. 1. Carm. 1. 27.

Seu viſa eſt catulis cervæ fidelibus. i. e. Sagacibus, vel ſilentium investigando ſervantibus, ut ait Acron. [Inſcite, quali non Canum proprium epitheton ſit.]

Sagax. Ovid. de Rem. Amor. 201. Nunc leporeni prorum catulo ſectare ſagaci.

Veloces. Virg. 3. Georg. 405. Caſtrate caudas catulorum. Columel. lib. 7. cap. 12. V. CASTRO.

Militare ſilvis. Hor. l. Epit. 2. 67. Olent longe aliter catuli, aliter fueſ. Plaut. Epid. 4. 2. 9. Proverbialis formula In rebus longe diverſe nature.

Pafcere catulos ſero. Virg. 3. Georg. 405. — ſed una Veloces ſparte catulos, acremque Moloffum Paſce ſero pingui. i. e. Aqua lactis, quæ pingues efficit canes. Serv.

M m m Subblan-

Sublandiri catulo. Plaut. Afin. 1. 3. 12.
 Catuli [καυλίον] non solum Canum foetus diminutive, verum omnium animalium appellantur. Nouius. [Exceptis tamen cornipedibus, ni fallor.
 Apidis catuli. Plin. lib. 11. cap. 74. ad finem capitis femel & iterum.
 Canum. Plin. lib. 29. cap. 4. Catulos lactentes adeo puros existimant ad cibum, &c.
 Delphinorum. Plin. lib. 9. cap. 8. Delphini agunt fere conjugia, pariunt catulos decimo mense ætivo tempore.
 Draconum. Plin. lib. 10. cap. 72.
 Felis catuli. Phaed. 2. Fab. 5. 24.
 Lacertarum. Plin. lib. 10. cap. 45. Quoniam huic animali nulla memoria: itaque catuli per se erumpunt.
 Leonis. Claud. de Bell. Get. 324.
 Leana catulorum oblita. Virg. 3. Georg. 245.
 Luporum catuli. Virg. 2. Æn. 357.
 Murium. Plin. Murium quoque catuli ostentum faciunt. [Non occurrit in Indice.
 Serpentic. Virg. 3. Georg. 438.
 — catulos tectis, aut ova relinquens.

Simiæ catuli. Plin. lib. 8. cap. 62. Simiæ gestant catulos: quos manufactæ intra domos peperere.
 Suis catulos. Plaut. Truc. 2. 13.
 Jam hercle ego hic te, mulier, quasi sus catulos, pedibus proteram.
 Tigridis. Plin. lib. 18. cap. 18.
 Viperaurum. Plin. lib. 10. cap. 62. Tertia die intra utrum catulos excludit.
 Vulpium. Plin. lib. 10. cap. 74.

CATŪLA, æ. f. Canis femina. ut, Indomitæ & rabidæ libidinis catula. Aurel. Vict. Epit. 32. Et Fulgent. Carm. 22.
 At lupus & catula forant cocundo lycifcam.
 CATŪLLIUS, i. m. dimin. [καυλλίος] Martial. lib. 1. 84.
 Os & labra tibi lingit Maunella catellus. Cic. 1. de Divin. 103.
 Tum ille arcibus puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia, erat autem mortuus catellus eo nomine. Alii legunt Mortua catella.
 Melitæi catelli. Plin. lib. 3. cap. 26.
 Flagrare amore exiguæ catelle. Martial. lib. 7. 86.
 Rimari exta catelli. Juven. 6. Sat. 550.

CATŪLUS, a, um. Adj. [καυλλός] Quod est ex catulo. ut, Catulina caro. Plin. lib. 29. cap. 4. Genito mane catulo res divina fit: & in cœnis deum etiamnum ponitur catulina.
 Carnem catulinam escitavisse, h. e. Comeditisse Romanos, Plautus in Sartyrone refert, ut scribit Feltus.
 CATŪLUS, [καυλλός] Ære. Dicitur de canibus, quando venerem appetunt. Varr. 2. de R. R. cap. 9. de canibus loquens, De foetura, principium admittendi faciunt veris principio: tunc enim dicuntur catuline, id est ostendere velle se maritari. Plaut. Quum meam uxorem vidi catulientem. Laberius dixit Catulientem lupam, id est coitus appetentem, apud Nonium. 2. 171. Sunt qui scribunt Catullire.

CATŪLUS, onis. f. [καυλλός] Plin. lib. 16. cap. 25. Catulionem rusticus vocat, gestiente nativa femina accipere, eoque animam inferente omnibus satis. Al. Catilio. q. V.
 CATURACTONIUM, i. n. [καταρακτόνιον] Britanniæ insulæ oppidum, Ptolemæo. Vulgo Carlisle.
 CATURICUS, Italiæ populi sunt, trans Padum a Plin. lib. 3. cap. 16. in undecima Italiæ regione collocati.
 CATŪS, i. m. [καύς] Felis. Pallad. Mart. t. 9. Contra talpas prodest catos frequenter habere.
 Catos etiam dixerunt militari usu Vineas & plateos, sub quibus miles latebat muros oppugnaturus. V. Veget. de Re Milit. 4. 15. Turneb. Advcrf. 11. 24.

CATŪS, pro Homine cauto. V. Cautus in CAVEO.

C A V

CAVÆDIUM, i. n. [καυδιόν] erat intra parietes. Locus tectus ac patulus ad communem omnium usum, maxime salutantium relictus, nam & non invitati illic commearere poterant. Varr. de L. L. 4. 33. Plin. lib. 2. Epit. 17. A tergo cavædium, porticum, aream, &c. Cava ædium, disjunctum protulit Vitruvius lib. 6. cap. 3. ubi quinque genera eorum proponit. conf. CAVUS.
 CAVÆMEN, inis. n. Caverna. Solin. cap. 14. Nam in latebrosis rupium cavaminibus, &c.
 CAVÆRES, vel CAVARI [καβαρί] Narbonensis Galliæ populi, in quorum agro Avenio civitas sita est. Auctor Pompon. Mela lib. 2. cap. 5. qui Cavares vocat. Strabo, nisi codd. vitium est, καβαρες nominat, Ptolemæus καβαρες, juxta Drentianam & Hæram amnes sitos.

CAVATICUS, CAVATOR, CAVATUS. In CAVUS.
 CAUCA, æ. f. [καύκα] Ptolemæo] Urbis Hispaniæ, alio nomine Conca. Vulgo Guenca.
 CAUCADÆ, Gentes sunt ad Lagoum amnem, quo in illum insuit Opharus, circa Mæotim a Plin. lib. 6. cap. 7. collocati.
 CAUCALIS, is vel idis. f. [καυκάλος] Gentes herbe feniculis similis, brevi caule, flore candido. Plin. lib. 22. cap. 22. Vulgo Persinum nectum.
 CAUCASUS, i. m. [καυκάσιος] Asia mons supra Iberiam ac Albaniam in Septentrionem, Ptolemæo. Estque pars Tauri montis: & totus Taurus Caucafi nomine intelligi potest, ut per sepe partis vocabulum toti figurate tribuimus. Philostratus lib. 2. Caucasus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito descendit, &c. Ubi, multa de Prometheo ad Caucasum ligato. Caucafi montes, etiam multitudinis numero dicuntur, auctore Pomponio lib. 1. 21. Iidem (inquit) aliubi Taurici, Moschi, Amazonici, Caspii, Coraxici, Caucafi, ut aliis aliisve appoditis gentibus, ita aliis aliisque dicti nominibus. Urgetur arboribus Caucasus. Propert. lib. 1. 14. 6.
 Horrens cautibus. Virg. 4. Æn. 367.
 — Sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus.

Ingens. Sen. Hippol. 11.
 Inhospitalis. Hor. 1. Carm. 22. 6.
 Cubile Promethei Caucasus. Valer. Flac. 5. Argon. 154.
 Ultimus inde finis, faventique cubile Promethei,
 Cernitur in gelidas confurgens Caucasus Arctos.
 Caucasum mente induere. Sen. Med. v. 43.

— Pelle femineus metus,
 Et inhospitalem Caucasum mente induere. i. e. In quodvis, vel inhumanum maxime, facinus mentem obdura.
 CAUCASÆUS, vel CAUCASUS, a, um. Adj. [καυκάσιος] ut, Caucasica rupes, Propert. lib. 2. 1. 69.
 Antra. Ovid. 4. Met.
 Juga. Claud. de Bell. Get. 59.
 Pruina. Claud. 1. in Eutrop. 247.
 Rupes. Ovid. 3. de Arte Am. 195.
 Vertex. Virg. 2. Georg. 440.
 Volucres. Virg. 6. Ecl. 42.
 Caucasæque refert volucres, &c.

CAUCASIAE PORTÆ, inquit Plin. magno errore a multis Caspiæ dictæ, ingens naturæ opus, montibus interruptis repente, ubi fores obditæ feraratis trabibus, subter medias anme Dryiodori fluente, citraque in rupe castello (quod vocant Cumania) communi ad arcendas transitu gentes innumeras, lib. 6. cap. 11.

CAUCASIGENA, æ. c. ut, Caucasigenæ Alani. Sidon. 4. Epit. 1.
 CAUCENSIS, um. m. pl. Hispaniæ citerioris populi, in conventu Cluienti, de quibus Plin. lib. 3. cap. item 3.
 CAUCHI, orum. m. pl. Populi sunt in Septentrione, qui majores minoræque appellantur. Vasto ibi meatu, bis dierum noctiumque singularum intervallis, effusus in immensum agitur Oceanus, æternam operiens rerum naturæ controversiam: dubiumque terræ sit, an parte in maris. Illic misera gens tumulos obinet altos, aut tribunalia structa manibus ad experientia altissimi æstus, casis ita impositis: navigantium similes, quam integat aquæ circumdata: naufragis vero, quam recesserunt, fugientesque cum mari pisces circa tuguria venantur. Non pecudem his habere, non lacte alui, ut finitimus, nec cum feris quidem dimicare contingit, omni procul abactio fructice. Verba sunt Ptol. lib. 2. cap. 1.
 Cauchi, vel Chauci, Populi, qui sub secundo Germanorum genere, Ingavones appellato, collocantur Plin. lib. 4. cap. 14. conf. CAICI.
 CAUCON, i. n. [καυκόν] Herba est, quæ etiam Ephreda & Anabasis appellatur. Nascitur ventoso fere tractu, scandens arborem, & ex ramis propendens, folio nullo, cirris numerosis, qui sunt junci geniculati, radice pallida. Plin. lib. 26. cap. 7. Vulgus Prelam appellat: qua muliercule utuntur ad purganda vasa culinaria.

CAUCON, [καυκόν] Triphylis fluvius, a quo vicini populi Cauconea appellati sunt. Auct. Strab. lib. 8.
 CAUCUS, i. m. vel CAUCA, æ. f. Patera, peculi genus. Spartian. Nigro cap. 10. Quum milites quosdam in cauco argenteo expeditionis tempore bibere vidisset. V. ibi Salmast.
 Dabis in caucos & scyphos &c. Trebell. Poll. in Claud. 14. & Gloss. Vet. καύκος, patera.

CAUCULARI, & CAUCULATORES, i. e. Præstigiatores. V. Salmast. dict. loc. & Gloss. Vet.

CAUDA, æ. f. [καύς, κέρας] Pendens posterior pars, quæ omnibus animalibus est præterquam hominibus & fimiis. Plin. lib. 11. cap. 50. Caudæ præter hominem ac fimiis, omnibus fere animalibus, & ova gignentibus, pro desiderio corporum: nudæ hirtis, ut apris: parvæ villosis, ut urtis: prælongis fetosæ, ut equis. Cic. 3. de Orat. 220. Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni fectas, caudam, aures, ad motus animorum declarandos dedit.

Acumen caudæ scorpion. Ovid. 4. Fast. 163.
 Pavonis. Lucret. lib. 4. 805.
 Serpentic. Ovid. 9. Met. 647.
 Acuta cauda. Plin. lib. 9. cap. 29.
 Bifurca. Plin. lib. 9. cap. 29.
 Equina. Hor. 2. Epit. 1. 45.
 Extrema. Virg. 3. Georg. 423.
 — extremæque agnita caudæ
 Solvuntur. De serpente.

Falcata. V. Novissima.
 Ima. Virg. 3. Georg. 59.
 Intorta cauda suum. V. INORQUEO.
 Lunata cauda delphini. Sen. in OEdip. 5. i. e. In cornua fissa.
 Novissima, Ima. Ovid. 3. Met. 681.

— falcata novissima cauda est. i. e. Extrema pars caudæ inflexa est, in falcis modum.

Picula pavonis. Hor. 2. Serm. 2. 26.
 Summa. Cic. in Arat.
 Atque avis ad summam caudam.
 Torta. Sen. Herc. fur. 9.
 Unca scorpionis. Ovid. 15. Met. 371.
 Blandiri cauda. Ovid. 2. Fast. 417.

Constitit, & cauda tamen blanditur alumnis.
 Jactare, pro Adulari, seu Se ostentare blandiendo, quod a canibus tractum videtur. Persl. 4. Sat. 15.
 Movere blandas præ aera caudas. Ovid. 14. Met. 258. De lupis, urtis, & leænis, qui advenientibus blandiebantur.
 Retorquere. Claud. in Sex. Conf. Stil. 357.
 Verrunt æquora caudis delphines. Virg. 8. Æn. 674.
 Verrere veltigia cauda. Virg. 3. Georg. 59.
 Et gradiens ima verrit veltigia cauda. De vacca.

Cauda, pro Membro virili. Hor. 1. Serm. 2. 45.
 — quinetiam illud
 Accidit, ut quidam testes caudamque falacem
 Demeteret ferro. h. e. Virgam virilis membri libidinofam abfunderet. Acron.

Sic ἄγος & κέρας. Vide in Thef. in ἄγος, & quæ notavi in marg. ex Homero: ἂν ἔσται μὲν ἀπὸ θηλοῦνται, ἄγος δὲ κέρας. Sed puto aliquem jocantem lectionem ita mutavisse, quum legeretur: ἄγος μὲν ἀπὸ θηλοῦνται, H. St. Turgentis verbera caudæ. Hor. 2. Serm. 7. 49.
 Caudam trahere; Proverbium inquit esse Acron. De Illis dici solitum qui pro deridiculo habentur. Solent enim (ut addit Porphyrio) pueri deridentes nescientes a tergo caudam suspendere, ut velut pecus caudam trahat. Hor. 2. Serm. 3. 53.
 — hoc te
 Crede modo infanum, nihilo ut sapientior ille
 Qui te deridet, caudam trahat. Turnebus hic Caudam trahere, esse

esse putat Superbe magnificeque incidere, ut qui talari toga pallave or-
nati longo Iymate verrunt terram. Hor. de Arte Poet. 215.

— traxitque vagus per pulpita vestem. i. e. Magnifice
incessit faltans. Nam ad Iyma allusum esse existimat, quod a tractu
nomen est adeptum. Aut, quod non aequo placet, tractum erit ab avi-
bus, ut gallis gallinacis, & pavonibus, qui sua infolere videntur
cauda: unde scripsit alio loco Hor. 2. Serm. 2. 26.

— & dicta pandat spectacula cauda. Trahit igitur cau-
dam, Qui sibi placet, seque sapientem, & ut Varronis verbo utar, sa-
perdam putat. Sic & Pert. 4. Sat. 15.

Ante diem blando caudam iactare popello.

Equinae caudae pilos vellere: Proverbum de Illo dicitur, qui quod viri-
bus atque impetu fieri nequit, id tempore atque assiduitate conficit.
Ufus est Hor. 2. Epist. 1. 45. his verbis,

Utor permisso, caudaeque pilos ut equinae
Paulatim vello, & demo unum, demo etiam unum, &c.

Caudam Verris dixit Cicero, per translationem ab animalibus, 4. Verr.
191. Videtis extremam partem hominis caudam illam Verris, tanquam
in luto demersam esse in litura.

CAUDICE, arum, f. pl. Cistellae appellatae sunt ex junco, ad similitu-
dinem caudae equinae factae. Fest. Gellius 10. 25. dicit esse Naves. [Sca-
lig. apud Fest. Caudice legit, apud Gell. extat Caudiceae.]

CAUDEX, icis, m. [καυξίος, καυξίος] Ex quo Cortex extrahitur. Virg.
2. Georg. 30.

Quin & caudicibus sectis (mirabile dictu)
Truditur e sicco radice oleaginia ligno. Ubi Servius, Caudicibus
posuit pro Codicibus: sicut Caulem pro Colem: Sauricem pro Soricem
dicimus. Plin. lib. 12. cap. 14. Juba tradit arborem thuris, contorti
esse caudices.

Caudex, Stirps arboris. Plin. lib. 16. cap. 30. Arbores quaedam simplices, qui-
bus a radice caudex unus, ut olivae, fico, viti. Quaedam fruticosi ge-
neris: ut palurum, myrtus, &c. Bud.

Intortus caudex. V. IN TORQUEO.

Caudex, Plurium tabularum contextus. Unde Tabulae caudices dicitur:
& Naves quibus commeatibus subvehuntur, Caudicariae five codicia-
riae appellantur. Unde Appius Claudius Caudex cognominatus est,
quoniam primus perussit Romanis navem conficere. Sen. de Brevit.
Vitae, cap. 11. Quis Romanis primus perussit navem conficere?

Claudius is fuit, Caudex ob hoc ipsum appellatus, quia plurium tabu-
larum contextus, caudex apud antiquos vocabatur. Unde tabulae co-
dices dicitur: & naves nunc quoque quae ex antiqua consuetudine
commeatum subvehunt, caudice vocantur. Sic legit Bayfius. Caudi-
carum navium mentio est apud Gellium lib. 10. cap. 25. Loquitur au-
tem Seneca de Q. Appio Claudio Caudex cognomento, qui cum Q. Ful-
vio Flacco co. s. fuit. Hermolaus & Caelius non Caudice legunt apud
Senecam, sed Caudicaria. Alii Caudicariae. [Forte, ut apud Gell.
Caudiceae legendum.]

Caudex, per metaphoram pro Homine stulto. Ter. Heaut. 5. r. 4.
Quae sunt dicta in stultum, caudex, stipes, asinus, plumbeus.

CAUDEUS, a, um. Adj. [καυξίος] Quod est ex caudice. Plaut. Rud.
4. 4. 65.

Cistellam istic inesse oportet caudam in isto vidulo.

CAUDICALIS, [καυξίος] Quod pertinet ad caudicem. Plaut. Pseud.
1. 2. 25. Te cum securi, caudicali praeficio provincia. i. e. Tua erit
provincia, ut caudices securi findas.

CAUDICARIUS, a, um. Adj. [καυξίος] ut,
Caudicariae naves, Ex tabulis crassioribus factae. Festus. V. CAUDEX.

CAUDICARIUS, i. m. Nauta, qui Tiberi annonam subvehit. Cod.
Theod. 4. 9. de suar. & pecuariis, (1. 14. t. 4.) & Inscript. Vet. Lips. ad
Sen. de Brev. Vit. cap. 13. conf. Demiter. Paralip. ad Rofin. 8. 38. p. 776.

CAUDICATUS, a, um. aliud Adj. [καυξίος] ut, Caudicatae naves.
V. IN CAUDEX.

CAUDICEUS, a, um. Quod ex caudice est. Aufon. in Mosella v. 197.
Navita caudiceo fluitans super aquora lembo. Sic apud Gell. 10.
25. in Navium appellationibus, Caudiceae.

CAUDIS, is, five CAUDIUM, i. n. [καυδίος] Oppidum Samnii. Unde
Caudinae furcae, & Caudinae fauces, nobilitate insigni clade & ignomi-
nia, quam Romani exercitus sub T. Veturio, Sp. Posthumio cos. a Sam-
nitibus accepit. V. Liv. 9. 2. seq.

CAUDINUS, a, um. Adj. [καυδίος] ut, Caudinae furcae. Lucan. lib. 2. 138.
Ultra Caudinas speravit vulnera furcas.

Fauces caudinae. Sil. lib. 8. 566.
— aut Caudinis faucibus haerent.

Prælium Caudinum. Cic. de Senect. 41.

Caudinus cognomine dictus est L. Lentulus, quod ad furcas Caudinas obfes-
sis cum exercitu consilium fœdus turpe fuisset, ut ex Livio elici potest.

CAVEA, V. CAVUS.

CAVEO, cavi, cautum, [καυέω, καυέω] ēre. significat Vitare
& sibi providere ne aliquid præter spem accidat.

Inter Cavere & Vitare Lucilius esse distantiam voluit lib. 26. & esse plus
Vitare: Quid tibi cavendum censet, quid vitandum maxime. Ex Nonio.

Cave in modo imperandi posteriolem habet potestatem. Ovid. 2. Met. 89.
Nate cave: dum resque finit, tua corrige vota. [Non perpe-
torum id esse monent Profodia regg. scriptores, quippe Ovid. alias, &
Horat. corripuit. V. infra CAVO, ēre.]

Cavere aliquid. Ter. Eun. 4. 6. 25. Quod cavere possis, stultum ad-
mittere est.

Exitium cavere. Suet. Tib. 53.

Frigora. Ovid. 2. de Arte Am. 302.

Insidias cavere. Suet. Cæs. 85.

Jurgia. Ovid. 1. de Arte Am. 591.

Malum cavere. Cic. 1. de Orat. 147. Nam ipsum quidem illud etiam sine
conjunctione juris, quam sit bellum cavere malum, scire possumus.
Morsus tristes animi, i. e. Vitare. Martial. lib. 12. Epigr. 34.

Sit vitare voces acerba quaedam,
Et tristes animi cavere morsus, &c.

Omnia cavere. Cic. 11. Fam. 21. Quamobrem nec metum quicquam,
& cavebo omnia.

Perculum. Suet. in Galb. cap. 19. Sacrificantem mane aruspex identi-
dem monuit, caveret periculum, non longe percussores abesse.

VOL. I.

Pietatem cavere, pro Fugere. Cic. 2. de Fin. 71. Nemo pius est, qui
pietatem cavet. Cave quicquam putes esse verius. [Sed lectio dubia
est. V. not.]

Tela. Ovid. 4. de Pont. 3. 56.

Ventos. Ovid. 2. de Arte Am.

Acriter aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 92.

Cura cavere aliquid dicitur. Ovid. 2. Fast. 60.

Cavere aliquem. Cic. 1. Fam. 7. Ut considerares in omni reliqua vita
quibus crederes, quos caveres.

Cavere facere aliquid. Plaut. Epid. 3. 2. 23. Is apud forum manet me,
quali qui amare te caveat. Al. Quasi cui emeret caveat.

Cavere aliquid alteri. Plaut. Bacchid. 1. 1. 8. Id (amabo te) huic ca-
veas. P. quid isti caveam? Cato cap. 5. Scabiem pecori & jumentis ca-
veto: id ex fame, & si impluit, fieri solet. i. e. Provideto ne scabiem
corripiantur.

Cave canem. Proverbi more usurpabatur a veteribus, quum quempiam
terre vel arcere volebant: ac Satyra quaedam Varronis hac inscriptione
erat. Crediderim natum esse hoc proverbium ex metu canum rabio-
rum, vel acrum & mordacium. Verba Varronis sunt apud Nonium,
Quod ea die mea erat praebitio, in januam, Cave canem inscribi jubeo.
Hoc est, Quomodo die convivium praebere deberem, ut ab aditu me-
arum adium deterrerem qui ad conditum venturi erant, inscribi jussi ja-
nuae, Cave canem, ne quis ingrederetur. Sumptum est a Graecis. Turneb.

Cavere in jure. Cic. 2. Offic. 65. Nam in jure cavere, consilio juvare,
atque hoc scientia genere prodesse quamplurimis, vehementer & ad
opes augendas pertinet, &c.

Cavere alicui, Jurisprudens hominis est, qui consultori suo rationem
praefert, formulamque dicitur pacificandi aut contrahendi: & monitis
consilioque intruit, ne conditionem suam deteriorem faciat. ut apud
Cic. in Topic. 4. qui ad Trebatium scribit Jurisconsultum, Etenim
quum tu mihi meisque multa saepe cavisses, veritus sum ne si ego grava-
rer, aut ingratum id, aut superbum videretur, alii legunt Scripseris.
Et Cic. 3. Fam. 1. extr. L. Valerium Jurisconsultum valde tibi commen-
do: sed ita etiam, si non est Jurisconsultus. Melius enim ei cavere vo-
lo, quam ipse alii solet. & Ovid. 1. de Arte Am. 83.

Illo saepe loco capitur consultus amore
Quique aliis cavet, non cavet ipse sibi.

Cavere & sancire. Cic. 2. de Finib. 101. Quæro autem quid sit, quod
quum, &c. tam accurate, tamque diligenter caveat & sanciat, ut Almy-
machus & Timocrates hæredes sui de Hermachi sententia dent, &c.

Cavere consule. IN CONSULE.
Melius cavere alicui. Cic. V. paulo supra.

Edificiis & sepulchris cavet lex. Cic. 2. de Legib. 61. Altera lex, priva-
torum ædificiis, altera ipsis sepulchris cavet.

Concordiæ publicæ cavere. Vellei 2. 47. 5.

Hæredes. Cic. 2. de Invent. 120. Amnesia igitur fuisse, quum hæredi vel-
let cavere, id adscribere, quo non adscripto nihilominus hæredi caveretur.
Securitati cavere. Suet. Tit. 6.

Sibi. Cic. pro Rofe. Com. 15. Quid ita? Flavio sibi cavere non venit
in mentem?

Sibi ab aliquo, est Satis accipere. Cic. 6. Fam. 7. At vero inquam, ti-
bi ego Brute non folvam, nisi prius a te caveo, amplius co nomine ne-
minem, cujus petio fit, petiturum. i. e. Nisi a te spondente satis ac-
cepero. Idem 4. Verr. 27. Rogant eum ut id quod ab ipsis abisset pecunia,
curet: ab fese caveat quemadmodum velit, de illa hæreditate cum Epi-
crate neminem esse acturum. i. e. Arbitrio suo ab fese cautionem exigat. Bud.

Cavere aliquem fe restitutum. i. e. Satisficere. Ulp. 1. si procuratorem
§. ult. D. mandat. Si dolus non intervenit, nec culpa, non teneberis,
nisi ad hoc, ut caveas si in potestatem tuam pervenerit fe restitutum.

Obfidibus cavere de pecunia. Caf. 6. Bell. Gall. 2. i. e. Dare obfides,
quoad pecuniam dissolvant. Bud. Obfidibus, casus est ablativus.

Obfidibus inter fe cavere, pro Obfides invicem exigere. Caf. 7. Bell.
Gall. 2. Et quoniam in presentia obfidibus cavere inter fe non possent,
ne res effugerent, ut jurejurando ac fide sanciantur, petunt. Bud.

Per aliquem sibi cavere. Cic. 6. Fam. 7. Auges etiam tu mihi timorem,
qui in Oratore tuocaves tibi pro Bruum, & ad excusationem socium
quæris.

Pecuniam alicui cavere. Scævola in l. si ex pluribus. D. de solut. Si ex
pluribus cautis & chirographis creditor ita cavet. T. Mævius dico me ac-
cepisse, & habere, & accepto tulisse C. Titio reliquum omne ratione posi-
ta ejus pecuniam, quam mihi Stichus C. Titii servus caverat. Quæstum, &c.
Summam cavere. Scævola in l. Quæ neptis. D. de Acquir. hæred. Condem-
natumque pro portionibus hereditatis singuli hæredes, inter quos &
Seia, Sempronio caverunt summam qua quisque condemnatus erat,
uturis, &c.

Cavere capite, est Capitis periculo fe obstringere, & alium sibi eodem
vinculo obligare. Plin. lib. 14. 2. cap. 7. Ætas nostra vidit in Capitolio,
prius quam id novissime consagravit a Vitellianis incensum, in cella Ju-
nonis, canem ex are, vulnus suum lambentem, cujus exitium mira-
culum, & indiscreta veri similitudo, non eo solum intelligitur, quod
ibi dicata fuerat: verum ex nova satisfactione: nam summa nulla par-
videbatur, capite tutelarios cavere pro ea instituti publici fuit. Bud.

Scriptis aut tacitis exceptionibus cavere. Cic. 2. de Invent. 140. Non
ergo omnia scriptis, sed quædam, quæ perspicua sunt, tacitis exceptio-
nibus caveri.

Senatus consulto cavere. Tacit. 4. Ann. 20.

Testamento cavere. Cic. 2. de Fin. 103. Tantum dico magis fuisse vestrum,
agere Epicuri diem natalem, quam istum testamentum cavere, ut ageretur.

De evicione cavere. Ulpian. in l. Si duo. §. Siquis juraverit. D. de Jurejur.
Si quis juraverit vendidisse me rem centum: ex empto agere poterit,
ut ei cetera præstentur, id est res tradatur, & de evicione caveatur.

De facto suo. Paulus in l. De tuo. D. Mandat. vel contr.

De re aliqua & chirographo cavere. Suet. Calig. 12.

Cavere sibi aliquid dari. Ulpian. l. Si remunerandi. §. Marius Paulus
quidam. D. Mandat. Et sub nomine alterius ex eventu litis caverat sibi
certam quantitatem, &c. i. e. Pactus fuerat. Et cum fut. Infn. Ulpianus
in l. Siquis a multis. D. de Noxal. action. Si quidem unus occupaverit,
an melior sit ejus conditio, ut ipsi soli dedatur: an vero vel
omnibus dedi debeat, vel cavere debeat, defensum sit adversus ceteros?

Cavere, pro Cautionem exigere. Ulpian. in l. Quod ad hæredem. D.

M m 2

de

de Magistratibus conveniendis , Nam magistratus si tanta fuit negligentia ut omnem cautionem omitteret , æquum est haberi eum loco fidejussoris , ut & hæres ejus teneatur . Si vero cavet : & tunc idonei fuerunt , & postea defierunt , sicut ipse magistratus probe recusaret hanc actionem , ita & hæres multo iustus .

Cavere & **Satisficere** , Jurisconsulti sic distinguunt , ut Qui datis fidejussoribus ac sponsoribus promittat , Satisficere dicatur : Qui vero sine fidejussoribus , Cavere . Ulp. l. 2. §. 6. D. de judic. Sed utrum nuda cautione , an satisficere , Marcellus dubitat . Mihi videtur sola promissione . Cave facias , faxis , responderis , & familia , pro Cave ne feceris , five facias , autrespondeas . Hor. 2. Serm. 3. 38. Cave faxis . Ter. Heaut. 5. 4. 8. Et cave posthac , si me amas , unquam istuc verbum ex te audiam . Cave ne . Ter. Heaut. 2. 2. 6. Etiam cave ne videat forte . Cic. 4. Acad. Nonne caveam ne scelus faciam ? Idem 3. Fam. 12. Ut caveam ne cui suspicionem fidei reconciliatis gratie darem .

Cavere ut Plaut. Bacch. l. 1. 9. Quid istum caveam ? s. ut revehat domum . Nunquam cavi quid facerem : viv vivus tum miser . Plaut. Merc. 5. 3. 2. Quod barbari dicunt Respicere , & Cic. pro Planc. 53. Præcavere & considerare dicit . Virg. 9. Ecl. 25.

— & inter agendum

Occurrere capro (comu ferit ille) caveto .

Comunisse cavet , quod mox mutare laboret . Hor. de Arte Poet. 168.

Caveri passivè . Cic. 10. Att. 18. Cetera , quæ quidem consilio provideri poterunt , cavebuntur .

Cavetur Pagana lege in plerisque Italiae prædiis , ne , &c. Plin. lib. 28. cap. 2. Cic. 1. de Lege Agr. 73. Cavetur ne Janiculo coloniam constituantis . Caveri etiam vult iis qui secum sunt , quicquid contra legem commiserunt . Cic. 8. Philipp. 26.

Cautum est . Cic. 4. Acad. 92. At vitiosi sunt Soritæ . Frangite igitur eos si potestis , ne molesti sint : erunt enim , nisi caveatis . Cautum est , inquit . Ut cautum sit mihi . Cic. 2. Fam. 17. Laodiceæ me prædes accepturum arbitror omnis pecuniæ publicæ , ut & mihi & populo cautum sit , sine vecturæ periculo .

Cautum est de . Cic. 1. de Lege Agr. 10. Excipit in vectigali imponendo agrum Recentiorum Siciliensem : in vendendis agris eos agros , de quibus cautum sit federe .

Cautum est lege xiii tabularum . Plin. lib. 16. cap. 5. Verbis satis hoc cautum erat ? minime . Cic. pro Cæcin. 53.

Cautum est illi . Cic. 5. Att. 8. Ulpian. de Verb. signif. Cautum intelligitur , five personis , five rebus cautum sit .

CAVENDUS , a , um . [*κατασκευαστέος*] Partic. Cic. 4. Fam. 3. Quæ est tua in hoc pessifero bello cavendo & prædicendo sententia .

Pœna cavenda . Propert. lib. 3. 14. 24.

Nec gravis austeri pœna cavenda viri .

Vitare malum cavendo . Ovid. 3. Trist. 6. 17.

Cavendum & **providendum** . Cic. 2. de Orat. 295. Quod ego maxime oratori cavendum & providendum puto .

CÀVO , ère . Tibull. 1. 4. 68. Idem , Antiquum .

Hæc mihi quæ cavere Titio , deus edidit ore . Hinc etiam in modo imperandi posterior corripitur . Propert. 1. 7. 25.

Tu cave nostra tuo contentas carmina fastu . Et Horat. 2. Serm. 3. 177.

Tu cave ne minus , tu ne majus facias id . V. etiam Servium ad Virg. 4. Æn. 409.

CAUTIO , ónis . f. [*κατασκευαστήριον*] Præcautio , five Providentia quædam , qua avertemus & vitamus aliquid ne nobis accidat . Cic. 4. Tusc. 13. Quoniamque ut bona nostra appetimus , sic a malis natura declinamus : quæ declinatio , si cum ratione fiet , cautio appelletur , eaque intelligatur in solo esse sapiente .

Cavitionem dicebant antiqui , pro eo quod nunc dicimus Cautionem . Fest. Cautio & provisio . Cic. de Amicit. 80. Omnino omnium horum vitiorum atque incommodorum una cautio est , atque una provisio , ut ne nimis cito diligere incipiamus , neve non dignos .

Cautionem & **diligentiam** adhibere . Cic. 1. Att. 16. Privatis rebus meis propter infirmitatem bonorum , &c. adhibeam quædam cautionem & diligentiam .

Adjungere cautionem . Cic. 2. de Divin. 54. Omnis enim prædictio mali tum probatur , quum ad prædictionem cautio adiungitur .

Discedere a cautione . Cic. pro Font. 2. Videte quo descendam , Judices , quam longe videar a consuetudine mea & cautione ac diligentia discedere .

Habere cautionem . Cic. 11. Fam. 21. Quæ cautionem non habebunt , de his non ita valde laboro .

Defendendi cautio facilis . Cic. pro Flacc. 31.

Cautio est , i. e. Cautione est opus , auctore Donato . Ter. Andr. 2. 3. 26. Puerum autem ne rescisat mihi esse ab illa , cautio est .

Mea cautio est , chartam tibi deesse . Cic. 5. Att. 4. Al. Captio . q. V. Tua enim cautio , nostra cautio est . Cic. pro Marcell. 21.

Chirographi cautio . Cic. 7. Fam. 18. Itaque quando vestræ cautiones infirmæ sunt , Græculam tibi misi cautionem chirographi mei . i. e. ut existimo , Commendavi te Cæsari literis Græce scriptis . Alludit autem ad Cautiones Jurisconsultorum proprie sic dictas .

Pecuniarum cautiones . Cic. pro Domo 129. Sed uno tempore cautiones fiebant pecuniarum , &c.

Cautio , pro Formula testamentorum , aut aliarum rerum , & conceptio-nibus verborum . Ulpianus in l. Ita autem . §. Julianus . D. de Administrat. tutor. Nemo enim jus publicum remittere potest hujusmodi cautionibus .

Cautio est , tum Ratio quædam , qua declinat damnum contrahentes inter se : tum Formula , seu via talis , qua a jure civili stipulatori aut promissuro aliquid monstratur .

Cautio juratoria , est Promissio sine fidejussoribus , solo interposito jurejurando præstita , fore ut reus in judicio adusque litis exitum permaneat , ut docet Imperat. §. 1. in fit. de satisdact. Et de Cautione juratoria mentio fit in l. 17. C. de dignitat.

Cautio Muciana est ; Quam is , cui quid sub non faciendi conditione debetur , se id non facturum cavet : itaque id quod sibi debebatur confectur , nisi forte per aliam conditionem actio differri possit . Ulp. l. 7. D. de condit. & demonstrat. Mucianæ cautionis utilitas consistit in conditionibus , quæ in non faciendum sunt conceptæ , ut puta , Si in Capitolium non ascenderit , Si Stichum non manumiserit , & similibus .

Cautio , pro Instrumento obligationis . Sen. de Benef. lib. 7. cap. 10. Video istic diplomata & syngraphas , & cautiones , vacua habendi simulacra .

Exigere cautioem . Suet. Aug. 68. Jusquejurandum , & cautioem exigit a singulis , non alio datam summam , quam in emtionem Alexandrianum mercium absunturos .

Proferre cautioem . Sen. de Benef. lib. 3. cap. 7. extr.

CAUTIONĀTUS , e . [*κατασκευαστής*] ut , Cautionales stipulationes Prætorie , apud Ulpianum in l. prima . D. de Prætoris stipulat. Prætoriarum stipulationum tres videntur esse species , Judiciales , Cautionales , Communes . Et paulo post , Cautionales autem funt quæ insit actionibus habent , & ut sic nova actio intercedunt .

CAUTUS , a , um . Adj. [*αλαφής* , *απειρολόγος*] Prudens , & qui sibi probe & negotiis suis scit cavere . Ter. Phorm. 4. 5. 3. Ut cautus est , ubi nihil opus est .

Cautus & **Tardus** . Cic. 4. Acad. 97. Vide quam sit cautus is , quem isti tardum putant .

Diligens & **cautus** . Cic. 1. Q. frat. 1. Jam qui in ejusmodi rebus , in quibus veror etiamne durior sim , cautus esse velim ac diligens .

Cauti ac **diligentes** prohibent . Quintil. lib. 4. cap. 1.

Cautus & **providus** . Cic. pro Rosc. Amer. 117. Itaque nunc illi homines honestissimi propter istiusmodi infidias parum putant cauti , providique fuisse . In verbis ferendis cautus . Hor. de Arte Poet. 46.

In verbis etiam tenuis , cautissime ferendis .

Ab incurfu belli cautus . Lucan. 4. 409. i. e. Tutus & bene munitus adversus vim bellicam .

Cautus in credendo . Cic. 10. Att. 18. Ero tamen in credendo , ut mo-nes , cautus .

In scribendo . Cic. 3. Q. frat. 9. Quam autem te velim cautum esse in scribendo , ex hoc conjicito .

In periculis . Cic. 1. de Lege Agr. 27. Sequentur auctoritatem Consilii soluti a cupiditatibus , liberi a delictis , cauti in periculis , non timidi in contentionibus .

Intra spem veniæ . Hor. in Arte Poet. 266.

Ars . Ovid. 2. de Arte Am. 159.

Artis erunt cautæ mollia iussa meæ . Cautio Heinff. Sed variant codd.

Bellum . Sil. lib. 8. 326. — & cauti medicamina belli

Lentus ama .

Confilia cautæ . Tacit. 11. Ann. 29. Et potentiam cautis quam acrioribus consilii tutius haberi .

Dextra parum cautæ . Ovid. 3. de Pont. 6. 3.

Dolus . Sen. Oeth. Intra fraudes cautique doli .

Formido . Sil. lib. 16.

Manus cautæ præferre . Ovid. 2. Fast. 336. de Fauno , qui noctu ad Hercules cubiculum accedebat .

Navita . Ovid. de Rem. Amor. 737.

Nummos . Hor. 2. Epist. 1. 105.

Cautos nominibus certis expendere nummos . Al. Rectis . i. e. Idoneis debitoribus caute credere .

Pectus parum cautum . Propert. lib. 3. 5. 8.

Terga cautæ . Ovid. 1. Trist. 9. 20.

Cautaque communi terga dedere fugæ .

Timor . Ovid. 3. Trist. 4. 65.

Viator . Ovid. 2. Trist. 271.

Virtus cautæ . Sil. 15. 186.

Vulpes . Hor. 1. Epist. 1. 73.

Cautus & **Iantus** sepe a librariis commutari notat Drakenb. ad Sil. 10. 234.

Compar. Cic. ad Brut. 4. Unum hoc grato animo , liberalique profectum , cautioem ac moderatiorem liberalitatem desiderat .

Nemo cautior . Cic. 12. Philipp. 24. Nemo minus timidus , nemo cautior : res declarat .

Consilii cautioribus uti . Cic. 13. Philipp. 6. Quid sapientia ? cautioribus utitur consiliis , in posterum providet , est omni ratione protector .

Judices cautiores facere . Quintil. lib. 6. cap. 1.

Labor cautior . Claud. de Pis Frat. 18.

Cautior in sexu debiliore labor .

Pars cautior . Cic. pro Rosc. Amer. 56. Tamen in eam partem potius peccant , quæ est cautior .

Res cautior . Cic. pro Cæcin. 53. Quo mulieri esset res cautior , curavit ut in eo fundo dos collocaretur .

Ad laqueos aliquid cautior . i. e. Infidias præcavens . Tibul. lib. 1. 9. 46.

Non poteram ad laqueos cautior esse tuos ?

Superl. Vet. Inscript. Q. Fabio Maximo dicata : DVX AETATIS SVAE CAUTISSIMVS HABITVS . apud Grut. f. 406. n. 7.

Observatione cautissima numerare . Auguft. Confess. 7. 6.

CAUTA , orum . n. pl. Cautiones syngraphæ . V. Barth. Advers. 44. 15. Coripp. 2. p. m. 39.

Debita persequitur genitoris , cautæ recepti .

CAUTUS , us . m. Omne id , quod in factis cavendum , & religionis gratia vitandum aut omittendum est . V. Lips. Elect. 1. 21.

Multiplices cautus . Gell. 10. 15. pr. alii Cautus legunt . V. Interpp. ad loc.

CAUTER , [*αλαφρώς*] Adv. Prudenter , callide . Plaut. Curc. 1. r. 32. Cauter ut incedas via .

Cautæ & **cogitate** suam rem tractare . Plaut. Trin. 2. 2. 46.

Diligenter & **caute** excogitare quid dicamus . Cic. 6. Verr. 147.

Cautæ & **diligenter** facere iter . Cæs. 5. Bell. Gall. 47.

Occultius conari , & **cautius** efficere aliquid . Cic. pro Deiot. 18. Quod igitur & occultius conari , & efficere cautius potuit , id tibi , &c.

Cautissime aliquid tractare . Cic. 2. de Orat. 242.

Cautæ & **pedetentim** dicere . Cic. pro Cluent. 118. A me tamen ut æquum est , omnia caute , pedetentimque dicentur .

Abducere caute . Cic. 2. de Divin. 33. Sed animadverti , Quinte , te caute , & ab his conjecturis quæ habent artem atque prudentiam , &c. abducere divinationem .

Amare . Ovid. 2. de Arte Am. 167.

Fugnare . Ovid. 13. Epist. 146.

Transire limen cautus . Ovid. 1. Amor. 12. 6.

Scriptum caute , ut centum nummi deducerentur . Cic. 2. de Legib. 53.

CAUTIM , [*απειρολόγητος*] i. e. Cautæ . Ter. Heaut. 4. 8. 29. Sed hæc ita ut sunt , cautim & paulatim dabis , si sapias . Actus Alphesibœa , Sed tibi cautim est adeundum ad virum . Idem Philocteta , Contra est eundum cautim , & captandum mihi .

CAUTUS , a , um . [*εμφορμα* , *σοφής*] Antiquum vocabulum ; Idem quod Cautus . Nonius Sapientem interpretatur . Cic. 2. Tusc. 45. Sed homo

catus nunquam terminat nec magnitudinis, nec diuturnitatis modum. Legitur & Cautus. Plaut. Pers. 4. 4. 70. Di istam perdant, ita cata est & callida.

Mercurius catus. Hor. 1. Carm. 10. 3.

Catum confilium. Plaut. Epid. 2. 2. 73. h. e. Providum & sanum.

Confidens & catus. Ter. Andr. 5. 2. 14. Nescio qui fenex modo venit: ellum! confidens, catus. Ubi Donatus: Catus, Callidus, doctus.

Prudens & catus. Cic. 1. de Legib. 43. Quis igitur prudentem, & (ut ita dicam) catum, non ex ipsius habitu, sed ex aliqua re externa iudicet? Canere catus. Apul. Flor. p. 341. Solus ante alios catus canere.

Jaculari catus. Hor. 3. Carm. 12. 10.

CATE [κατα] Idem significat quod Cate. Plaut. Men. 1. 2. 22. Sic hoc decet dari facite verba, custodi cate. Idem Mil. 3. 1. 9. Si minus cum cura & cate locus loquendi lectus est. Catum enim veteres, Acutum dicebant, teste Varr. de L. L. 6. 3. Tornare cate. Cic. in Arat. v. 304. Tum tornare cate contortos possiet orbes.

CAUTOR, oris. m. [καυτωρ] Qui cavet & providet. Plaut. Capt. 2. 2. 5. Qui cavet ne decipiatur, vix cavet, quum etiam cavet: Etiam quom caville ratum est, fæpe is cautor captus est.

Formularum cautor. Cic. 1. de Orat. 236. Periculi alieni cautor, Qui sollicitus est & providet, ne quis incidat in periculum. Cic. pro Sext. 15.

CAUTĒLA, æ. f. [καυτελα] pro Cautione. Paul. in l. Si defunctus. §. Qui ad communi. D. de Procurator. Qui ad communi dividendo iudicium datus est ad agendum, item & ad defendendum videbitur datus, duplici cautela interponenda. Pomponius in l. Quamvis convenerit D. de Pignorat. actione. Prius idonea cautela a debitore pro indemnitate ei præstanda.

CAUTĒLITAS, ætis. f. Ennod. 8. 8. An forte contra me illam tuam cautelitate æstimas esse servandam.

CAVERNA, IN CAVUS.

CAVĒRA Hostiæ, quæ & Cava; erant Partes hostiæ cauda tenus, quæ in sacrificio pro collegio pontificum quotannis ponebantur. Fest.

CAVĒRE, V. CAVUS.

CAVĒLLA, æ. f. & **CAVĒLLUM**, i. n. [καυτελλω] Cavillatio est & irrisio, auctore Festo, sive Jocus. Plaut. Aul. 4. 4. 11. Pone hoc sis: aufer cavillam, non ego nunc nugas ago. Et Apul. 1. Milef. p. 66. Jam adullato proclivis est fermonis ac joci, & ficitum est cavillum. Alludere cavillo. Aur. Vicit. Epit. 9. 14. conf. 23. 6.

CAVĒLLULA, æ. f. dimin. Plaut. Truc. 3. 2. 18. ubi V. Taubm. & Gronov.

CAVĒLLOSUS, a, um. Firm. 5. 8. Astuti, callidi, cavillosi & insidiarii pleni.

CAVĒLLOS, [καυτελλος] ἀρι. Jocari, inquit Nonius, sive etiam Irridere. Cic. 3. de Orat. 120. Ut ille in Gorgia Societas cavillatur. Liv. 2. 58. A Centurionibus corruptum exercitum dicere, Tribunos plebeios cavillans, interdum & Volerones vocare. Cavillari cum aliquo & jocari. Cic. 1. Att. 1. Itaque jam familiariter cum ipso cavillor ac jocor. Cavillari in aliquo aliquid. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Atque in eo etiam cavillatus est, ætate grave esse aureum amiculum, hieme frigidum. Artem cavillari. Quintil. lib. 1. cap. 4. a pr. Quo minus sunt ferendi, qui hanc artem ut jejunam & tenuem cavillantur. Verba cavillari. Tacit. 1. Ann. 46. An Augustum fessa ætate toties in Germaniam commear potuisse; Tiberium vigentem annis sedere in senatu verba patrum cavillantem.

CAVĒLLATĒ, a, um. passivè, idem ac Illusus. Apul. Met. 3. 137. Lepido ferme Potidis cavillatus. Idem 9. p. 230. Sermonis blanditiæ cavillatum deducebat puerum.

CAVĒLLATIO, ðnis. f. [καυτελλω] Jocofo criminatio, inquit Festus, sive ut Cicero ait, Genus facetiæ, quod fit mentiendo. Cic. 2. de Orat. 218. Etenim quum duo genera sunt facietiarum: alterum æqualiter in omni sermone fufum, alterum peracutum & breve: illa veteribus superior, cavillatio: hæc altera, diacritas nominata est. Per cavillationem perducit. Liv. 8. Bell. Maced. Cavillatio, est (inquit Valla lib. 6.) Subdola ratio, quam conscii nobis mendacii, vincendi tamen causa proferimus. Ulpianus in l. Ea est natura. D. de Verbor. & Ren. signific. Ea est natura cavillationis, quam Greci κατακατα appellunt, ut ab evidentè veris, per brevissimas mutationes disputato ad ea quæ evidentè falsa sunt perducatur. Juris cavillationes. Quintil. lib. 7. cap. 5. Verborum. Quintil. lib. 2. cap. 17. Ineptæ. Quintil. lib. 1. cap. 7. Effugere omnem cavillationem. Quintil. lib. 1. cap. 5.

CAVĒLLĒTUS, ðs. m. Apul. in Asin. Aur. lib. 8. Sed ille cognito cavillatu, similis indignanti. At te inquit, &c.

CAVĒLLĒTOR, oris. m. [καυτελλω] Cic. 1. Att. 13. Cos. autem ipse parvo animo, & pravo, tamen cavillator genere illo moroso, quod etiam sine diacritate ridetur, facie magis quam facietis ridiculus. Gell. 4. 20. Qui jurabat cavillator quidem & canicula, & nimis ridicularius fuit. Probus cavillator. Plaut. Truc. 3. 2. 15.

CAVĒLLĒTRIX, icis. f. Quintil. 7. 3. Dialecticorum formata conclusio, in disputationibus potius per argumenta verborum cavillatrix, quam in oratoris officio multum allatura momenti. V. etiam 2. 15.

CAVĒLLĒTORIUS, a, um. ut, Tractatus frustratorius, cavillatorius, in lib. 35. ff. 2. l. 88.

CAVĒLA, æ. f. [καυτελλω] a Cavum dicta; Stabulum in quo pecudes reconduuntur: quod antiquitus ante ufum tectorum, oves antris teneri solebant. Virg. 9. Æn. 60. Ac veluti pleno lupus insidiatus ovili, Quum fremit ad caulas. Ubi Servius, Caulas, Munimenta & septa ovium. est enim Græcum nomen, & detracto. nam Greci καυτελλω vocant animalium receptacula. Caulas constat pro Quoocunque receptaculo sive conceptaculo a veteribus dictas fuisse, ut apud Lucret. lib. 3. 255. Usque adeo vitæ desit locus, atque animai Diffugiunt partes per caulas corporis omnes. Idem lib. 4. 624. Palati caulas dixit, i. e. Meatus & foramina.

CAVĒLIAS, æ. m. [καυτελλω] Succus ex caule laferpitii, qui in vas con-

jectus, admisso fursure, subinde concutendo, ad maturitatem perducatur. Plin. lib. 19. cap. 3.

CAULINUS, a, um. Adj. ut, Caulinum vinum, juxta Capuum proveniens, ab agro ita nominatum. Plin. lib. 14. cap. 6. Campania excitavit nuper novis nominibus auctoritorem sive cura, sive casu, ad quartum a Neapoli lapidem Trebellicis, juxta Capuum Caulinis, & in suo agro Trebulanis.

CAULIS, vel **COLIS**, is. m. [καυλος] In herbis dicitur Ipsum robor, sive stipis: i. e. Ea herbe pars, unde se producent folia aut ramusculi. Plin. lib. 18. cap. 7. Fabæ in folia exeunt, ac deinde caulum emittunt, nullis distinctum internodiis. A caulis sunt composita Unicaulis, & Multicaulis. Idem lib. 21. 16. Est & illa differentia, quod quadam in his multicaulia, ramofaque sunt, ut carduus. Palmeus caulis. Columel. lib. 16. cap. 10. [Error manifestus. Teneri. Hor. 1. Serm. 3. 116. Qui teneros caules alieni frigerit horti. Vitis caulis. [καυλω] Varr. 1. de R. R. cap. 31. Pampinare est ex farmen- to caules qui nati sunt, de iis qui plurimum valent, primum ac fecundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere. Caulis, & proprie pro Brassica ponitur. Plin. lib. 17. cap. 23. circa finem, Odit & caulum vitis & omne olus. Et Cic. 2. de Nat. Deor. 120. Quin etiam a caulibus brassicisque, si propter fati sint, ut a pestiferis & nocentibus, refugere dicuntur. De vitibus. Al. Caulibus brassicis, abjecta copula, legunt. Suburbanus caulis. Hor. 2. Serm. 4. 15. Unguere caules oleo. Hor. 2. Serm. 3. 125. Caules pennarum. Plin. lib. 11. cap. 39. Pennarum caules omnium cav- vi, præcise non crescut, evulsis renascuntur. Caulis cauda. Plin. lib. 11. cap. 50. Boum caudis longissimus caulis, atque in ima parte hirtus. Quandoque, sicut docet Servius, (ubi?) fumitur pro Virili membro: quandoque pro Ferro, & pro Quolibet ha- sili. V. COLBS.

CAULICŪLUS, vel **COLICULUS**, i. m. [καυλικω] diminut. Plin. lib. 24. cap. 6. Parvulus cauliculus Varto 1. R. R. cap. 31. (scapreolus) est coliculus vitis intortus, ut cincinnus. Colum. 11. 2. Coliculus fabæ. Prototomi cauliculi. Martial. 14. 101. conf. Apul. de Herb. 87. 5.

CAULICULATUS, a, um. ut, Rami cauliculati. Apul. de Vir. Herb. cap. 90.

CAULIS, [καυλω] ère. Caulum producere. A quo Decaulisco. V. suo loco.

CAULĒDES, æ. m. [καυτελλω] Brassicæ species est, lata habens folia e caule exuntia, unde & nomen accepit. Auctor Plin. lib. 20. cap. 9.

CAULUM, i, vel potius CAULON, ðnis. [Καυλων] Oppidum quod a Plin. lib. 3. cap. 10. collocatur in prima regione Italiæ. Virg. 3. Æn. 553. Caulonisque arces & navisragum Scylaceum. Hanc Strabo lib. 6. vocat Cauloniam, dicens, Post Sagram Caulonia extat, prius Alonia, quasi Valonia, a vicina convalle nominata, ab Achivis ædificata, nunc autem vacua est. Hor. 2. Carm. 6. 18. — & amicus Caulon fertilis Baccho. [Ita Serv. ad l. c. Virg. Sed Aulon & metrum postulat, & exhibent Mff. V. f. l. Ceterum de gemina loci appellatione V. quæ in CARCASSUM adnotavi.

CAUMA, ætis. n. [καυμα] Æstus, Vulg. Interpr. Job, 30. v. 30. Offa mea aruerunt præ caumate.

CAUNIUS, [καυνιος] Cupido vocatus, quod in Cauno urbe coleretur, ut ait Hefychius. Poffumus & ab Æstu derivare, qui fit ex amore: unde & illi ardentes faces attribuantur antiqui: vel quod amor καυτες ho- mines reddat, id est difficiles & malos.

CAUNUS, i. m. [Καυνη] Caræ oppidum ad Calbin fluvium. Meminit Strabo lib. 14. Regio ætate & autumnio, ut ipse ait, ad inhabitandum gravis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunii pestilentia cælo esse dicuntur. Hos quum inreitus esset Stratonicus chæthærodes, homo fallibus plenus, illum ex 6 Iliados furciculum (146.) in eos protulit, Οπιστε φιλων γαιη, τειρε κη ανδραν.

Tale quidem genus est hominum, quale est foliorum. Caunii vero quum hominem incessit acrius, quod urbem ut morbidam carperet, Ego vero (inquit) eam morbidam dicere ausim, auti mortui quoque ambulat? Urbanus multo acriusque quam prius illudens. Hæc fere Strabo.

CAUNEUS, vel **CAUNÆUS**, a, um. [καυνη] Adj. ut, Caricæ Caunæ. Cic. 2. de Divin. 84. Cum M. Craffus exercitum Brundisii impneret, quidam in portu caricæ Cauno advectas vendens, Caunæ clamitabat. Dicamus, si placet, monitum ab eo Craffum, Caveat, ne iret: non fuisse periturum, si omni paruisset. [Caunæ absolute, subauditio Ficus. Sic & in seq. exemplis. Trium Caunearum ædilis. Petron. cap. 44. i. e. Nihil æstimandus. V. etiam Plin. 15. 9. conf. Celf. 5. 21.

CAVO, **CAVATUS**, IN CAVUS.

CAUPA, in dict. seq.

CAUPO, ðnis. m. [καυπο] ονειρωτης] Cauponam exercens tabernarius. Ulpian. in l. 1. §. Cauponæ autem. D. Nautæ, cauponæ, stabularii, ut recepta restituant. Cauponæ autem & stabularios æque eos accipiemus, qui cauponum vel stabulum exercent, infitiores eorum. Cic. 1. de Divin. 57. Quam duo quidam Arcades admodum familiares iter una face- rent, & Megaram venissent, alterum ad cauponem divertisse, ad hospitem alterum, &c. Perfidus caupo. Hor. 1. Serm. 1. 29. Quidam locum hunc Horatii, non de iis tantum intelligunt, qui statam habent in urbibus cauponam, sed de copiaris etiam, qui perigrinantes principes & magistratus sectaban- tur, vinum cibariaque vendentes: de quibus vide suo loco. Maligni. Hor. 1. Serm. 5. 4. Reperitur & Copo scriptum apud antiquos: ut apud Cic. pro Cluent. 163. ex antiquis codicibus: Atque etiam, ut nobis renuntiat, homi- nem multorum hospitum, A. Binnium quendam, coponem de via Lati- na subornatis, qui sibi a Cluentio, servique ejus in taberna sua manus allatas esse dicat. Martial. lib. 13. 11. Hæc ego coponi, non tibi, dona dedi. Et Copo pro Muliere dicitur, quæ cauponam exerceat. Suet. Ner. cap. 27. Virg. in Catalectis, Copa Syrica caput Graia redimita mitella Crispum sub crotalo docta movere latus. V. ibi Scalig. p. 354. item Conjectan in Varr. p. 61. Turneb. Advers. 24. 6.

CAUPONA, æ. f. [καυπωνη] Taberna vinaria. Cic. in Pison. 51. Nonne tibi nox erat pro die? non solitudo pro frequentia? caupona pro oppido? M m m 3 Vivere

Vivere in caupona. Hor. 1. Epist. 11. 12. Festus Copona scribit, & a Copis dictam dicit, inscite. V. Dacer. not.
 Caupona item pro Hospitia, a Caupo, ut a Leo Lezna, inquit Priscian. 6. p. 684. Et Lucil. 3. Sat. n. 33. per Doufam,
 Caupona hic tamen una Syria, &c.
CAUPONĒLA, æ. f. [καυπονέλα] dimin. Cic. 2. Philipp. 77. Delituit in quadam caupona: atque ibi se occultans, perpotavit ad vesperum.
CAUPONIUS, a. um. Adj. [καυπονικός] Plaut. Pcen. 5. 5. 14. Quis hic homo est cum tunicis longis, quasi puer cauponius? Justinus lib. 1. 7. 12. Justique cauponias & ludicras artes & lenocinia exercere. De Lydis loquitur. Instrumentum cauponium. Martian. in l. Pictoris. D. de fund. instr. & instr. legat.
 Taberna cauponia. Ulp. l. 43. pr. D. de ritu nupt. & Paul. l. 13. D. de instruct. vel instrum. conf. COPONIUS.
CAUPONIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. καυπονίον, Cauponium. Pompon. Jct. D. l. 15. de Instr. vel Instrum. In cauponio infitiores.
CAUPONOR, [καυπονός] ari. est Lucri causa, ceu caupones solent, aliquid venditare.
 Cauponari bellum, per metaphoram, Lucri causa bellum gerere. Ennius apud Cic. 1. Off. 38.
 Nec cauponantes bellum, sed belligerantes. V. Belligero, in BELLUM.
CAUPONARIA, æ. f. [καυπονία] Ars cauponandi. Onomast. Vetus: Cauponaria, καυπονία.
CAUPONARIUS, i. m. Idem ac Caupo. Gloss. Cyrilli: Cauponarius, καυπονός.
CAUPŪLUS, i. m. Cymbæ genus. Gell. 10. 25. Caupolum vocat Isidorus 19. 1.
CAURIO, ire. Verbum pantheribus proprium, ut Latrare canibus, ut vult is qui conscripsit librum Philomele, qui vulgo Ovid. tribuitur, v. 51.
 Panther caurit amans, pardus hians felit.
CAURIUM, i. n. [καύριον] Lusitanæ oppidum Ptolemæo: alio nomine Caura. Vulgo Corra.
CAUROS, i. m. [καύρος] Insula erat, quæ postea dicta est Andros, deinde Antandros. Plin. lib. 4. cap. 12. Vulgo Andro.
CAURUS, CAURINUS, V. CORUS.
CAUSA, æ. f. [αἴτια, αἴτιον, αἴτιον, αἴτιον] sive CAUSSA (ut scriperunt Virgil. & Cicero, teste Quintiliano) dicitur Id ex quo, vel per quod, vel a quo, vel propter quod aliquid fit. Quidam Causam a Chaos deducta aspiratione dictam esse existimant: quod confusa illa materia prima omnium rerum causa fuerit. Alii a Græco καύσις, quod ardorem sive incendium significat: quod causa sit quæ nos accendit atque inflammat ad aliquid agendum. Nonnulli a Cavendo: quod ea sit quæ cavet ut aliquid agatur, aut non agatur. Quidam a Casu: quod initia & origines rerum quæ causæ sunt, casu eveniunt.
 Causa ea est, quæ id efficiat quod est causa: ut vulnus, mortis: cruditas, morbi: ignis, ardoris. Cic. de Fato 14.
 Nihil fieri sine causa potest. Cic. 2. de Divin. 61.
 Causa & ratio. Cic. 1. Off. 67. Causa autem, & ratio efficiens magnos viros, in priore est.
 Semen & causa bellorum. Cic. 2. Off. 29. Nec vero unquam bellorum civilium semen & causa deest. conf. Arborum causa est in feminib.
 Causam, id est principium philosophiæ esse scientiam. Cic. 1. de Nat. Deor. 1. Ad eam causam scripta interpretari. Cic. 1. de Invent. 11. Quamobrem igitur leges servari oportet, ad eam causam scripta interpretari convenit, &c. h. e. Quoniam Reipub. servimus: ex Reipub. commodo atque utilitate leges interpretamur.
 Causa est faciendi aut non faciendi. Quintil. lib. 3. cap. 8. p. 276. Cic. 1. de Arusp. Resp. 10. Nulla enim potest cuiquam male de Reipub. merendi justa esse causa. Sic Virg. l. Ecl. 27.
 Et quæ tanta fuit Romam tibi causa videndi? Cic. 1. de Fin. 16.
 Voluptates omittantur, majorum voluptatum adipiscendum causa. Lucret. lib. 4. 840.
 Haud igitur potuere utendi crescere causa.
 Causa est cur. Cic. 4. de Fin. 9. Qua exposita, scire cupio quæ causa sit, cur Zeno ab antiqua institutione defliverit.
 Erit causa qua, pro Cur, vel quamobrem. Cic. pro Domo 2. Erit causa, qua consilium majorum in amplissimis viris ad facerdotia deligendis jure ac merito laudare possumus. Cur, in codd. emend.
 Causa aliqua, quamobrem. Ter. Eun. 5. 6. 30.
 Nam jam diu aliquam causam quæretat fenex,
 Quamobrem insigne aliquid faceret iis. Et ibid. 1. 2. 65.
 Multæ sunt causæ, quamobrem cupio abducere.
 Causa est quo. Plaut. Aulul. 1. 2. 14.
 Ne causæ quid sit, quo te quisquam quæritet. Legitur Quod in novissime editis.
 Hæc causa est, quod sic statuo, &c. Cic. de Arusp. Resp. 36.
 Id erit causæ quod. Cic. 1. Fam. 7. Quod si rariis fiet, quam tu expectabis, id erit causæ, quod non ejus generis meæ literæ sunt, ut eas audeam temere committere.
 Ea causa. Ter. Hec. 3. 2. 13.
 Jam ea te causa maxime huc nunc introire nolo.
 Ea causa est, ut. Cic. 8. Att. 16. Hujus autem epistolæ non solum ea causa est, ut, &c.
 His de causis credere. Cic. 6. Att. 1.
 In causa damnationis fuisti: multos offenderas, &c. Quintil. lib. 7. cap. 2. Non est causa, cur. Cic. pro Rosc. Amer. Quod si tibi causa nulla est, cur hunc miserum tanta calamitate affici velis, &c.
 Non sine causa exquirere. Cic. 13. Att. 22. De Varrone non sine causa quid tibi placeat, tam diligenter exquiri.
 Nulla causa, vel Nunquid causæ, quin, &c. Plaut. Mil. Nunquid causæ est, ilico quin te in pistrinum dedam? i. e. Recusasti, aut renuisti? [Non reperi loc.] Cic. 2. de Orat. 89. De me autem causa nulla est, cur apud homines prudentissimos atque amicissimos mentiar. Sic Nihil causæ, vel Non causam dico, quin. Cic. pro Quint. 57. Nonis Febr. si Romæ fuit, causæ nihil dicimus, quin tibi vadimonium promiserit. i. e. Non negamus. Ter. Phorm. 1. 5. 42. Si cest, patre, &c. Non causam dico, quin quod meritus fit, ferat. [Tantunden est, Ac si diceret Non recuso. Non renuo, quin, vel Nihil dici potest, quin &c. V. Gell. 10. 5. extr. conf. Quid causæ est, quin.
 Ob eam ipsam causam. Cic. de Clar. Orat. 27. Grandes erant verbis,

erebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam fuboccuri.
 Per causam inopum atque imperitorum. Cic. pro Domo 11. Quam tui in annonæ caritate, in Consulibus, in Senatum, in bona fortunaque locupletum, per causam inopum atque imperitorum repentinos impetus comparares.
 Pro causa. Cæs. Gall. 9. pr. At Cæsar biduum in iis locis commoratus, pro causa supplementi, ab exercitu discedit. [Immo Per causam, ut in codd. correct. i. e. Hoc prætexto.
 Pro magnis causis. Cic. pro Sull. 23. Sed tenet te a me, pro magnis cautis nostræ necessitudinis, monendum esse etiam atque etiam puto.
 Qua de causa quis quid sentiat. Cic. 1. Off. 147.
 Quidnam causæ, cur. Cic. 3. Tusc. 1. Quidnam esse Brute, causæ putem, cur quem contemsum, &c.
 Quid causæ est, quin. Hor. 1. Serm. 1. 20.
 Quid causæ est, merito quin illis Jupiter ambas Iratus buccas inflet? Ut Nihil causæ, quin. V. supra.
 Satis causæ. Cic. 2. de Invent. 60. Judicatio, Atrocitas injuriarum satis causæ sit, quare dum, &c.
 Sine causa. Cic. pro Rosc. Amer. 73. Qui intelligunt neminem ne minimum quidem maleficium sine causa admittere.
 Sine multis, magnis, necessariis, causis. Cic. pro Rosc. Amer. 40. Veritabile non est odio fuisse parenti filium sine causis multis & magnis & necessariis.
 Arborum causa est in feminibus. Cic. 2. Philipp. 55. Ut igitur in feminibus causa est arborum & stirpium: sic hujus luctuosissimi belli semen tu fuisti. conf. Semen & causa supra.
 Brevitatis causa. Cic. 8. Att. 21. Lippitudinis meæ signum tibi sit librarii manus, & eadem causa brevitatis.
 Contumeliæ causa. Cic. in Pison. 68. Non me hercule contumeliæ causam describam quonquam, præsertim ingeniosem hominem atque eruditum, &c.
 Decoris causa. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Honoris causa facere. Cic. de Clar. Orat. 86. Se, quæ fecisset honoris eorum causa, studiose accurateque fecisse.
 Libertatis causa fuit civitati. Cic. 2. de Fin. Hic dolor Pop. Rom. duce & auctore Bruto, causa civitati libertatis fuit.
 Malorum causa fuit adolescentem. Cic. pro Cœl. 18.
 Mea causa, Quod ad me attinet. Plaut. Rud. 1. 2. 51.
 Mea quidem hercule causa salvis sit licet.
 Mea, causa, tua causa, vestra causa, quod Gall. vulgus dicit, Amore mei, tui, vestri. Ter. in prol. Hec. 28. Mea causa æquo animo attendite. Cic. 11. Att. 8. Sin vellent nostra causa, nihil posse illis invitis. Idem de Amicit. 97. Quam multa enim quæ nostra causa nunquam faceremus, facimus causa amicorum.
 Mea causa abesse te moleste fero, tua gaudeo. Cic. 15. Fam. 18.
 Mei causa dare. Ulpian. in l. Si gratuitam. §. Papinianus lib. 8. D. de Præscript. verb. Si vero me duntaxat causa datum est, dolum solum: quia prope depositum hoc accedit.
 Nummorum causa, causa temporis. Plaut. Most. 1. 10. Qui trium nummorum causa subeunt sub falas. Cic. de Amicit. 26. Nam utilitates quidem etiam ab iis percipiuntur sepe, qui simulatione amicitiæ coluntur, & observantur causa temporis. Pro hoc alibi idem dicit, Ut ut tempus est. Ruinae causa nota. Ovid. 4. Trist. 10. 99. de seipso loquens.
 Salutis omnium causa decedere. Cic. Anteq. iret in exil. 20.
 Sua aut Reipub. causa. Cic. 8. Att. 11. Si me vellet sua aut Reipub. causa Luceriam venire.
 Sui causa accipere. Ulpianus in l. Eum qui. §. Sed & si. D. Commodati, Si vero ipse cui voluit commisit, æque mihi culpam præstabit, si sui causa accipit.
 Timor inter causas dicitur esse quippiam. V. INTER.
 Tua causa volo. Cic. 3. Fam. 6. Si natura es φιλαίτη, illud non perferes, quo minus tua causa velim.
 Verbi causa. Cic. de Fato 12. Si quis, verbi causa, oriente Canicula natus est, is in mari non morietur. i. e. Exempli gratia.
 Viæ causa. Ovid. 2. Met. 33.
 Utilitatis causa. Lucret. lib. 5. 868.
 Quæ damus utilitatis eorum præmia causa.
 Abdita. IN AEDITUM.
 Certis de causis aliter existimare. Cic. 1. de Orat. 86. Quod quidem certis de causis a perlisque aliter existimatur.
 Confimili causa moveri. Lucret. lib. 4. 234.
 Dubiæ. Ovid. 6. Fast. 1.
 Hi quoque mensis habet dubias in nomine causas.
 Fallaces. Claud. 1. in Rufin. 238.
 Fortuita. Ulpian. in l. 1. §. Merito. D. Depositi, Merito has causas deponendi separavit Prætor, quæ continent fortuitam causam depositionis ex necessitate descendente, non ex voluntate proficiente.
 Gravi de causa. Cic. 7. Att. 7. Quod scribis in urbem introisset, vereor quid sit; nam id nisi gravi de causa non fecisset.
 Incertæ causæ. Tacit. 1. Hist. 63. Sed furore & rabie, & causis incertis, etoque difficilioribus remediis.
 Inepta. V. INEPTUS.
 Invidiosa. Ovid. 2. Epist. 145. ubi personæ tribuitur.
 Justa causa nulla cuiquam esse potest contra patriam arma capiendi. Cic. 2. Philipp. 53.
 Justis de causis rationes deferre. Cic. 5. Fam. 20.
 Latens causa, ignota. Ovid. 21. Epist. 194.
 Nam lacrynis causa sæpe latente cadunt.
 Levis. IN LEVIS.
 Levissima & infirmissima causæ. IN INFIRMUS.
 Levis causa impulit me. Ter. Hec. 3. 4. 12.
 Magna, ut, Intemeli in armis fuit, neque de magna causa. Cic. 8. Fam. 15.
 Memorabilis causa, fed eventus misero. IN MEMOR.
 Mutabilibus causis hostis non est, fed natura. IN MUTO.
 Naturales causæ. Quintil. Proem. lib. 1. p. 9. conf. Habere nat. caus.
 Nocens cladis. Ovid. 7. Met. 526.
 Occultæ rerum. Stat. 6. Theb. 935.
 Optima. Ovid. 20. Epist. 92.
 Farvula. Lucret. lib. 4. 194.

Peracuta. In PERACUTUS.
 Pia causa coegit. Ovid. 6. Met. 496.
 Plurimis iustissimisque de causis. Cic. 4. Verr.
 Pudenda, Non honesta. Ovid. 5. Epist. 98.
 Recens accedit causa. Ovid. 3. Met. 260.
 Tum vero postquam solitas accessit ad iras
 Causa recens, plenis tumuerunt guttura venis. Tacit. 15. Ann.
 68. Accesserat recens causa, quod Vestinus, &c.
 Speciosas causas habere. Cic. 16. Att. 7. Reverfionis has speciosas causas habes, iustas illas quidem & magnas, &c.
 Terribima belli. Hor. 1. Serm. 3. 108.
 Valentes. Ovid. 1. Trist. 8. 29.
 Accipere causam quasit. Ovid. 4. Met. 793.
 Accumulare. Ovid. 2. Epist. Sabin. 64.
 Adicere. Ovid. 1. Fast. 189.
 Afferre probabilem. Cic. 1. Acad. 10. Causam autem probabilem tu quidem affers; aut enim Græca legere mallet, qui erunt eruditi, aut, &c.
 Afferre consilii. Cic. 2. Philipp. 72. Quam causam dementissimi sui consilii & facti afferebat.
 Afferre causam faciendi aliquid dicitur res aliqua. Cic. 2. de Divin. 6. Ac mihi quidem expiandæ philosophiæ causam attulit casus gravis civitatis.
 Aperire causas. Propert. lib. 4. 11. 1.
 Apparere causa & Non apparere dicitur. Ovid. 21. Epist. 13.
 Langur enim, causis non apparentibus, hæret.
 Attribuere causam calamitatis. In ATTRIBUO.
 Augere causas lacrymarum. Quintil. in præm. lib. 6.
 Cognoscere causas rerum. Pers. 3. Sat. 66. Virg. 2. Georg. 490.
 Conferre. Cic. 2. de Divin. 151. Quum autem proprium sit Academiæ, iudicium suum nullum interponere, ea probare quæ simillima veri videantur, conferre causas, & quid, &c.
 Congerere in aliquem. In CONGERO.
 Conjicere in aliquem. In CONJICIO.
 Constat causa belli huius in tua persona. Cic. 2. Philipp. 53. Tibi certe contentendum est, causam perniciosissimi belli in persona tua constitisse.
 Contrahere tibi causam mortis. In CONTRAHO.
 Dare causas ad culpam. Virg. 2. Georg. 455.
 Deest causa. V. Semen & causa.
 Deficiunt causas. Ovid. 1. Amor. 8. 93.
 Dicere causas alicujus rei, i. e. Rationes adferre, cur ita fe res habeat. Lucret. lib. 6. 55.
 Dicere cum causa aliquid. Cic. 2. de Orat. 247.
 Esse luctus causam alicui. Ovid. 3. Met. 139. Is enim profecto mortem attulit, qui causa mortis fuit. Cic. 9. Philipp. 7.
 Exigere causam rei alicujus. Sen. Thyest. 5.
 Eximere hortandi causas. Tacit. 3. Ann. 46.
 Expedire causam morbi. Virg. 4. Georg. 391.
 Explicandæ causæ. Cic. 5. Fam. 12. In quo & illa poteris uti civilium commutationum scientia, vel in explicandis causis rerum novarum, &c.
 Explorare causas, Inquirere. Stat. 12. Theb. 544.
 Exponere causam. Hor. 1. Serm. 7. 22.
 Exponere cæcas causas, est Causas occultas obscurasque explicare. Lucret. lib. 3. 317.
 Quorum ego nunc nequeo cæcas exponere causas.
 Expromere veras causas. Lucan. lib. 1. 67.
 Facere cum causa. Cic. 1. Q. frat. 2. Certe scio te enim fecisse cum causa. h. e. Quemadmodum res ipsa populare videbatur.
 Fieri causam dolendi alicui. Ovid. 11. Met. 345.
 Fiunt inde causæ. Quintil. lib. 5. cap. 10. pr. Nam similes parentibus ac majoribus suis filii plerumque creduntur: & nonnunquam ad honeste turpiterque vivendum inde causæ fiunt. [Lege Turpiterve.
 Habere celebritatis, aut nominis causam. Cic. 2. Off. 44. Nam siquis ab in-eunte ætate habet causam celebritatis aut nominis a patre acceptam, &c.
 Habere iudicii corruptendi causas. Cic. pro Cluent. 82. Age quoniam corruptendi iudicii causas ille multas & graves habuit, hic nullam, &c.
 Habere veram & bonam causam. Cic. 9. Att. 18.
 Habere naturales causas. Cic. 2. de Divin. 140.
 Habere causam a natura. Cic. 1. de Divin. 60. Quicquid enim oritur, quæcunque est, causam habet a natura necesse est.
 Non habent causam. Cic. 12. Fam. 14. Nam quod huc proprent in magistratu venire, aut exercitum mittere, causam non habent.
 Impellit causam aliquid, ut, &c. Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Sin autem quis requirit quæ causa nos impulerit, ut hæc tam sero litteris mandarem, &c.
 Incidunt causæ. V. INCIDO.
 Inire causam alicujus rei. V. INRO.
 Intelligere. Lucret. lib. 6.
 Interveniens extrinsecus causæ. Quintil. lib. 3. cap. 8. p. 276.
 Invenire. Cic. 1. de Orat. 123. Has causas inveniebam duas, Unam quod, &c.
 Invenire quicquam aliud causæ. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Postremo si præter eam prædam, quam dixi, quicquam aliud causæ inveneritis, &c.
 Latet causa. Virg. 5. Æn. 6.
 Legere retro causas. h. e. Ab initio repetere. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Manent causæ. In MANEO.
 Memorare causas alicui. Virg. 1. Æn. 12.
 Nactus causam moriendi. Cic. 1. Tusc. 74. Cato autem sic abiit e vita, ut causam moriendi nactum se esse gauderet.
 Obstat gravior causa. Cic. 2. de Divin. 4. Ad reliqua alacri tendebamus animo, sic parati, ut nisi quæ gravior causa obstitisset, nullum philosophiæ locum esse pateremur, qui non Latinis litteris illustratus pateret.
 Patent causæ. Ovid. 4. Fast. 17.
 Percipere causam. Ovid. 1. Fast. 166. & 4. 938.
 Perstare in causa damni sui. Ovid. 2. de Arte Am. 560.
 Probare. Ovid. 11. Met. 449.
 Querere. Cic. 1. de Orat. 123.
 Reddere. Martial. lib. 11. 41.
 Quum tristis quereretur, & roganti
 Causam reddere vellet Æliano, &c.
 Reddere causas alicui. Hor. 1. Serm. 4. 116.
 Removere. Cic. de Univerf. 5. Nullius enim rei, causa remota, reperiri origo potest.

Requirere. Virg. 6. Æn. 710.
 Repetendæ causæ ab ultimo. Quintil. lib. 5. cap. 10. i. e. Ab initio.
 Scio causam. Martial. lib. 7. 85.
 Sequi causas. Lucan. lib. 3. 303.
 Stetere causæ cur, &c. Hor. 1. Carm. 16. 19.
 Subjicere causam, Afferre. Cic. 7. Verr. 145. At quæ causa tum subjici-batur ab ipso, Judices, huius tam nefariæ crudelitatis?
 Subesse nullam gravem causam video. Cic. 1. Att. 10.
 Sumpti hoc causæ. Cic. 1. Att. Hoc causæ sumpti, quod ex te ipso co-ram antea nihil potuissim cognoscere.
 Sufultit causas rerum efficientium. Cic. 1. Acad. 6. Quid est enim ma-gnum, quum causas rerum efficientium sustuleris, de corpufculorum (ita enim appellat atomos) concussione fortuita loqui?
 Tegere causam alicujus rei. Ovid. 13. Met. 748.
 Tentare causas, h. e. Perquirere. Virg. 3. Æn. 32.
 Trahere ex qualitate cæli causas. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Videre causas, i. e. Cognoscere. Lucret. lib. 1. 154.
 Causa, translativè dicitur Omnis actio quam in Senatu, sive in foro, & apud Judices, populumve habemus, vel Quæ alias controversiam, vel concertationem constituit. Unde tria esse causarum genera dicimus, Demonstrativam, Deliberativam, quod & Concionale a quibusdam vocitatur, & Judiciale. Ex iis tamen proprie Causa dicitur, quæ judicialis est. unde Causam pro Lite & Controversia ponimus: quamvis nonnulli ita distinguant, ut Controversiam solum licet dici velint postquam contestatum est: Causam autem, & ante, & post contestationem. Cic. 15. Fam. 4. Cujus etiam interitum, ut facile intelligerem mihi quantum tribueres, Milonis causa in Senatu defendenda, approbaris.
 Causa & contentio. Cic. 1. de Orat. 107. Quam possumus reperire ex omnibus rebus civilibus causam contentionemque majorem, quam de ordine, &c.
 Concinnatores & redemptores causarum. Ulp. in l. nec quicquam. §. circa advocatos. D. de offic. Proconf.
 Causæ & disceptationes. Cic. 2. de Orat. 42. Atque in civium causis disceptationibusque versantur.
 Defensio & causa. Cic. 2. de Orat. 201. Sic in illa omni defensione at-que causa, quod esse, &c.
 Actor causæ. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Cardio. Quintil. lib. 5. cap. 12. V. CASO.
 Confirmatio, & inclinatio totius. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Confictio prima. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Congressus. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Dicitio causæ, Apologia Græcè dicitur. Cæf. 1. Bell. Gall. 4. Die constituta causæ dictionis, Orgetorix ad iudicium omnem suam familiam, ad hominum millia decem, undique coegit: per eos ne causam diceret, se eripuit. Budaus.
 Facies nova & varia causarum. Quintil. 2. 4.
 Fides. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Frons honesta. Quintil. lib. 4. cap. 1. In sinuatio surrepat animis, ma-xime ubi frons causæ non satis honesta est.
 Pars. Quintil. lib. 3. cap. 5.
 Status. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Varietas causarum, & multitudo litium. Cic. 1. de Orat. 118.
 Absoluta & perfecta causa. Cic. in Partit. 93. Conficiens autem causa alia est absoluta, & perfecta per se: alia aliquid adjuvans, &c. Ulpianus Absolutam causam vocat, Nihil difficultatis habentem, in l. Carbonianum. §. 3. D. de Carbon. edict. qui opponitur Ambigua causa: Et si quidem, inquit, absolutam causam invenerit, evidentèrque probatur nihil non esse, negare ei debet honorum possessionem Carbonianam: si vero ambigua, &c. Idem in l. 1. §. 2. D. Uti possidetis. Quo-ties inter litigatores est proprietatis controversia, aut convenit uter possessor sit, uter petitor: aut non convenit. Si convenit, absolutum est, &c. [Hic Causa rō sine intelligitur, i. e. Ratio, cur res sit, non dicitur, seu Causa Judicialis.
 Anceps causa & gravis. Cic. 2. de Orat. 86. Sic equidem quum aggre-dior accipitem causam & gravem ad animos iudicum pertractandos, omni mente, &c.
 Assumptiva. Quintil. lib. 7. cap. 5.
 Bona causa. In BONUS. Melior causa mandantis fieri potest. Paulus in l. Diligenter. §. Melior autem. D. Mandat. vel contr.
 Conjecturales. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Dubia. Cic. pro Ligar. 10. Causa tum dubia, quod erat aliquid in utra-que parte, quod probari posset.
 Faciles ad diluendum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Forenses. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Gravis. Idem lib. 1. cap. 2.
 Honestæ. Cic. 2. Off. 43. Ergo in illo secuta est honestam causam non honesta victoria.
 Invalida. Lucan. lib. 7. 67.
 Addidit invalide robur facundia causæ.
 Judiciales. In JUDICO.
 Lepida. In LEPIDUS.
 Liberali causa manu afferere. In LIBRE.
 Lucrativa. Tryphoninus in l. in Bello. §. si natum ex Pamphila. D. de captiv. & postlim. revers. Non videri te partum ex causa lucrativa habere.
 Mala. Juven. 13. Sat. 109.
 Nam quum magna male superest audacia causæ,
 Creditor a multis fiducia.
 Obscuræ ac multiplices. Quintil. lib. 4. cap. 4.
 Par. Cic. pro Sulla 52. Cur in pari causa non paria signa reperiuntur cri-minis? conf. Superior causa p. p.
 Potius in affectibus causas propriis personis debet induere declamaturus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Prior causa, Qui inter duos meliorem causam obtinet. Hor. 2. Serm. 5. 30.
 Publicæ, & privatæ. Cicero in Brut. 178. In causis publicis nihil, pri-vatis satis veterator videbatur. Publicis, ut Repetundarum, ambitus, majestatis, & ceteris quæ reipublicæ causa constituebantur, ut ait Afconius in Divin. pr. Privatis, Rerum privatarum.
 Simples, perplexæ, suspectæ, & infamæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Superior causa & Inferior. Budaus, Superiorem causam dicebant pro eo quod nunc dicimus Causam jure communi fundatam, vel Jus appa-rentius:

Tutari causam. Cic. 5. Fam. 17. Ut potui accuratissime te tuamque causam tutatus sum.

Valere causa dicitur, Quæ est superior. Ovid. 8. Met. 59.

Verfare causas in iudiciis. Cic. in Orat. 31. Non ut in iudiciis verfare causas, sed ut in historiis bella narraret.

Vincere causam. Ovid. 16. Epit. 75.

Vivit causa. Cic. pro Sext. 68. Res erat & causa nostra eo jam loci, ut erigere oculos & vivere videretur. Causam *μὴταφθεμαῖς* vivere dixit: quia antea tanquam mortua erat ac jacebat, quum commode defendi non posset.

Vocari causam in iudicium. Cic. 1. de Orat. 241.

Causa etiam pro Prætextu ponitur. Caf. 3. Bell. Civil. 76. Equitatumque per causam emissum. Et cap. 87. Annon auditis ex iis, qui per causam valetudinis remanserunt. Et 1. Bell. Gall. 19. Alius, alia causa illata petebat. Suet. Caf. cap. 2. Reputata Bithynia, per causam exigende pecunie. Et in Othon. cap. 3. In omnibus his locis Per causam, et Sub prætextu.

Causa, Negotium, onus, provincia. Plaut. Aſin. 3. r. 17. Omnis familiarie causa consistit tibi.

Dare causam alicui, pro Negotium dare. Cic. 5. Verr. 170. Cum hoc mihi primum Hælethæ demonstravit &c. Hæleſinus Æneas, cui Senatus dederat publice causam, ut mihi fratricum meo gratias ageret. *Luy avoit baillé charge & commission.*

Mendata alicui causa. i. e. Commissa. Ovid. 7. Met. 505.

Publica causa. i. e. Negotium publicum, vel potius Publica utilitas. Ovid. 12. Met. 29.

Curare suam causam, non reipublicæ, i. e. Suum commodum, suam privatam utilitatem, non publicam. Cic. 8. Fam. 5. in fine.

Exire ex causa. Cic. 8. Fam. 6. Sed expectes quemadmodum exeat ex hac causa. i. e. Ex hoc negotio, ex accusatione Appii, de Dolabella loquitur, qui Appium accusabat.

Integra causa. Cic. 1. Fam. 5.

Deposita. Idem ibidem.

Si tibi eadem causa est. Cic. 8. Att. 1. extr. Tu, si tibi eadem causa est, me reinerare sane velim.

Agere eandem causam, i. e. Rem eandem tractare. Cic. 2. de Nat. Deor. 168. Tu autem Cotta, si me audias, eandem causam agas.

Causa, pro Causa conjunctionis, amicitie, benevolentie. Cic. pro Quint. 48. Ad vadimonium non venerat, ut ais, is quicum tibi affinitas, foventas, omnes denique causas & necessitudines veteres intercedebant.

Causa etiam Morbum significat. Tibull. 1. 9. 51.

— non illi fontica causa. i. e. Sonticus morbus. [Immo Sontica causa est Iusta & Legitima causa, ut recte olim exposuit Petrus Crinitus de Hon. disc. l. 25. c. 10. V. Scalig. & Broeckh. ad loc. & Sonticus in sons.]

Causa, pro Excusatione, ut, Accipere causam, quod vulgus dicit Habere pro excusato. Cic. 16. Fam. 19. Si ob eam rem moraris, accipio causam. Aſtere. In AſTERO.

Colligere. In COLLIGO.

Est tibi causa de hac re. Ter. Hec. 4. 4. 3. i. e. Habes quo te excuses. In hunc locum Donatus dicit, Causam more suo pro Defensione posuit. Fingere. Terent. Eun. 1. 2. 58. Fingit causas, ne det, sedulo.

Inferre. In INFERO.

Nectere. Virg. 9. Æn. 219.

Morandi causas innectere. Virg. 4. Æn. 51.

Meditari. In MEDITOR.

Obtendere fugæ causas. Tacit. 15. Ann. 12.

Causa, Occasio. ut Causa adempta. Ter. And. 5. r. 18. Ubi ea causa, quamobrem hæc facient erit adempta his, desinent.

Arripere. In ARRIPIO.

Arripere causam & tempus. Cic. 5. Fam. 12. Sed ad properationem meam quiddam interest, non te expectare dum ad locum venias, ac statim causam illam totam & tempus arripere.

Capere. Ter. And. 1. 3. 8.

Si fenerit, perit: aut si libitum fuerit, causam cepit, &c.

Dare. Cic. 2. de Orat. 133. Ut si delugentur, tibi causam dem recufandi.

Dare causas avaritiæ. Tibul. lib. 2. 4. 29.

Invenire. Terent. Heaut. 5. 2. 36.

Postquam est inventa vera, inventa est causa qua te expellerent.

Quærere. Ter. Eun. 5. 30.

Nam iam diu aliquam causam quærebat fenex, Quamobrem &c.

Quærere causam incendiurum & cardis. Cic. 3. Philipp. 30.

Quærere causas novarum perturbationum. Cic. de Fato 2.

Struere causas, pro Instruere. Tacit. 2. Ann. 22.

Causa, Status & conditio. Cic. pro Marcel. 2. Vehementer angebar quum viderem virum talem, qui in eadem causa in qua ego, fuisset, non in eadem esset fortuna. Ulpian. in l. 1. Græcæ. §. illud commune. D. de fideiuss. Illud commune est in universis qui pro aliis obligantur, quod si fuerint in duriorum causam adhibiti, placuit eos omnino non obligari: in leviori plane causam accipi possunt.

Recidere in causam suam. Pompon. in l. mulier. D. de captiv. & postlim. reverſi. Mulier in opus salinarum ob maleficium data, & deinde a latrunculis exteræ gentis capta, & iure commercii vendita ac redempta, in causam suam recidit. i. e. Statum, & conditionem in qua prius erat.

Reverti in pristinam causam. Martians D. de rerum divis. l. intantum. In mari piscantibus liberum est, causam in litore ponere, in quam se recipiant. In tantum ut soli domini consistantur, qui ibi ædificant: sed quamdiu ædificium manet, alioquin ædificio dilapſo, quasi iure postliminii revertitur locus in pristinam causam: & si alius in eodem loco ædificaverit, ejus fiet.

Sistere in eadem causa. Ulpian. in l. 1. D. si ex noxali causa agatur, In eadem causa sistere quid sic videamus, & puto veritas esse, in eadem causa eum videri sistere, qui ad experiendum non facit jus actoris deterior. Sum. ut, In ea causa res est, i. e. Talis & huiusmodi. Ulpian. in l. 2. D. de except. rei judicat. At si non in ea causa sint tabulæ testamenti, ut contra eas bonorum possessio dari possit, &c.

Venire in eam causam. Tryphorinus in l. in bello. §. si deportatum D. de captiv. & postlim. reverſi. Si deportatum ab insula hostes ceperunt, redemptus quibus captus redit, in eam causam venit, in qua futurus esset si captus non fuisset, deportabitur igitur.

Causa, pro Partibus. Cic. pro Ligar. 22. Una est profectus cum his quorum erat una causa. i. e. Unum studium, vel ejusdem partis studium, & eadem conditio. Budæus. Sic Victrix causa supra.

Inimicus huic cause, pro Huic parti. Cic. pro Ligar. 24. Veniebatis igitur in Africam, &c. in qua erat rex potentissimus, inimicus huic cause, &c. Causa, pro Accessione. Ulpian. in l. 1. §. hanc actionem. D. depositi. Hanc actionem bonæ fidei edicti dubitari non oportet: & ideo & fructus in hanc actionem venire, & omnem causam & partum dicendum est, ne nuda res veniat.

Causa, pro eo quod Casum Jurisconsulti vocant. Cic. 3. Verr. 116. Tantum quod hominem non nominat: causam quidem totam perferbit. Ibidem, Nisquam enim scribis, neque tu aliud quicquid edicto complecteris, nisi eam causam, pro qua pecuniam accepis.

Causas verborum falsas reddidit, pro Etymologias. Vide quæ scripti in ETYMOLOGIA. H. St.

CAUSALIS, e. ut, Ratio causalis. August. de Genesi. 7. 23. & 9. 1. Argumenta causalia dicuntur, Quæ ipsas rerum causas rimantur.

Conjunctiones causales. V. Barth. ad Claud. Mamert. p. 379.

Causalis particula apud Gramm. H. St.

CAUSALITER, Adv. V. August. de Genesi, 5. cap. ult. & 6. 5.

CAUSARIUS, a, um. [καυσαριος] Adj. ut, Causarii milites, Morbo debilitate affecti, ob idque cessare coacti. Liv. 6. 6. Tertius exercitus ex causariis, senioribusque a L. Quintio scribatur, qui urbi mœnibusque præsidio sit.

Causaria missio. Ulpian. in l. 13. §. Missio. D. de Re milit. Missio-nem generales causæ sunt tres: honesta, causaria, ignominiosa &c. Causaria, cum quis vitio animi, vel corporis minus idoneus militiæ renuntiatur.

Causarii, metaph. pro Valetudinariis. Plin. lib. 25. cap. 5. extr. Datur sanguinem excreantibus, causarii vel latere, vel faucibus. i. e. Laborantibus morbo lateris, vel faucium. ubi V. Hard. Sen. Epit. 69. Causariæ sunt in animo nostro partes, quibus adhibenda curatio est.

CAUSARIE, Adv. [καυσαριος] Macer in l. milites agrum. §. illud constat. D. de re militari. Ideo & ad eum qui causarie missus est, potest dici pertinere, quum huius quoque premium præstatur. Al. Causaria.

CAUSULA, e. f. dimin. [καυσουλαι] pro Parva causa. Cic. de Opt. Gen. Orat. 9. Sed quia & privatas ille pleræque, & eas ipsas aliis, & parvarum rerum causas scripsit, videtur esse junior.

Parvula causula. Hirt. Bell. Afr. 54. pr. Parvulam modo causulam nactus Cæsar, quod &c.

CAUSOR, [καυσαριος, καυσαριος] ari. dep. Causam dicere vel defendere, auctore Nonio 2. 157. Valla lib. 5. cap. 67. Causari, est Causam rei gestæ afferre. Papinian. in l. servus si hæredi. D. de statu liber. Si hæres causabitur accipere rationes, nihilominus liberum fore. i. e. Si impedimenta præterdet. Virg. 9. Ecl. 56.

Causando nostros in longum ducis amores. i. e. Impedimenti causas afferendo. Ulpian. in l. sed & si pupillus. §. proferebre palam. D. de institor. actione. Ne quis causari possit ignorantiam litterarum. Et in l. 2. §. quod diximus. D. dequis cautionibus. Causari tempestatem & vim fluminum. Ubi licet dicere, Excusare ignorantiam litterarum, & excusare tempestatem ac vim fluminum. Hec Valla lib. 5. Martial. lib. 4. 7.

Sed jam causaris barbamque, annoſque, pilosque.

Causari, Accusationem intendere. Quintil. lib. 11. cap. 1. Nec causanti pupillo sic tutor irascatur unquam, ut non remaneant amoris vestigia. Et Hor. 1. Epit. 14. 12.

Stultus uterque locum immeritum causatur inique. [ubi Schol. Vet. Culpat. Nec aliter apud Quintilianum exponendum.]

Causari, Renuere, detrectare. Cic. pro Rosc. Com. 41. Nunquid causare, quin ab iudicio abeas turpissime victus? Al. Numquid causare est, quin &c. V. in CAUSA.

Causari, pro Expoſitare, & Quærere ponunt auctores avi sequioris. Treb. Pollio 30. Tyrann. extr. Habes integrum numerum xxx tyrannorum: qui cum malevolis quidem, sed bono animo causabaris. Et Salvia. de Gub. Dei 3. post init. Causaris igitur, quid sit illud, quod Christiani, qui Deum credimus, omnibus miseroses sumus.

CAUSATUS, a, um. Excusans, prætexens. Suet. Neron. 49. Pugiones rursus condidit, excusatus, nondum adesse fatalem horam.

Hiemem instare causatus. Liv. 36. 10. Itaque hiemem instare apud suos causatus rex, unum tantum moratus diem, ab Larissa recessit.

Negotia causatus. Tacit. 1. Ann. 47. Negotia varie causatus, primo prudentes, dein vulgum, diutissime provincias fessit.

Tempus causatus. Curt. 4. 16. 18. Et præceptis in noctem diei tempus causatus est.

CAUSATE, Adv. Per causas: unde, Causatus defendere, apud Plin. præfat. operis. ubi ced. Palat. Excusatus, teste Grav. V. Harduin. Uicitur Vives hoc Causatus, utuntur & alii. Vives de Christ. femina lib. 1. 316. in 8vo. Quante causatus de femina, cui tanto est accuratius providendum &c. H. St.

CAUSATIO, õnis. f. [καυσαριος] Prætextus, excusatio, vel color. Quandoque ponitur pro Vitio interiore, & ægritudine. Pallad. lib. 1. tit. 4. Si filio capite in pulmenibus ac thorace, aut nulla eit, aut rara causatio. Et Gell. 20. 1. Ne causatio ista ægri corporis perpetuum vacationem daret fidem detrectantibus.

CAUSATIVUS, a, um. Gloss. Gr. Lat. ἀπολογητός, causativus. Et Mart. Capell. lib. 5. Causativum litis est, inquit, quod dubitationem facit.

CAUSATRIX, icis. f. ut, Omnis mali causatrix. Dig. lib. 18. t. 10. l. 4. §. 6. [Sic reddit Græcum Homeri καυσαριος]. Sed non videtur ea interpretatio istius esse Pandectographi. Certe Latinitatis est omnino reprobata.

CAUSIDICUS, i. m. [καυσαριος, καυσαριος] Qui causas agit, vel Patronus: quod in causis dicendis vertetur. Cic. 1. de Orat. 102. Non enim caudicium nescio quem, neque proclamatorem, &c.

Amplus, grandis, subtilis, elegans caudicidus. Cic. in Orat. 30.

Pauper. Martial. lib. 14. 219.

Fufillus caudicidus. Juven. 10. Sat. 121.

Raucus. Martial. lib. 4. 8.

CAUSIDICINA, e. f. Ipsa ars, five Munus caudicidorum. Cod. Theod. leg. ult. de Cohortat. princ. cornic. Et Ammian. 30. 16. & Symmach. 5. Epit. 16. & 75.

CAUSIDICOR, ari. Gloss. Gr. Lat. ἀυσαριος, caudicidior.

CAUSIDICATUS, õs. m. verbale. Gloss. Gr. Lat. ἀυσαριος, Caudicidatus.

CAVĀTĪCUS, a, um. Adj. [*καυατικός*] ut Cavatice cochleæ. Plin. lib. 30. cap. 6. Sunt balæarice, quæ cavatice vocant: quoniam in speluncis nascuntur. Et 8. 39.

CAVO, [*καὼ*, *καὼ*] Ære. Fodere, evacuare. Plin. lib. 36. cap. 22. In Siphno lapis est qui cavatur, tornaturque in vase coquendis cibus utilis. Liv. lib. 21. cap. 26. extr. Itaque ingens coacta vis navium est, linteumque tenere ad vicinalium usum paratarum: navisque alias primum Galli inchoantes cavabant ex fingulis arboribus.

Galli inchoantes cavabant ex fingulis arboribus.

Ferro acuto cavare. Virg. 2. Georg. 450.

Lapidem gutta cavat. Ovid. 4. de Pont. 10.

Parmam gladio cavare, i. e. Transfodere. Ovid. 12. Met. 130.

Saxa cavantur aqua. Ovid. 1. de Arte Am. 476.

Tellurem cavare. Virg. 3. Georg. 87. — cavatque Tellurem, & solido graviter sonat ungula cornu. De equis.

Cavare Luna dicitur cornua, Quando decreverit. Plin. lib. 8. cap. 17.

CAVĀTUS, a, um. Partic. ut, Alini Cavate. Virg. 1. Georg. 136.

Tunc alnos primum fluvii fenestre cavatas.

Cortices cavati. Virg. 2. Georg. 387.

Lignum cavatum. Cic. 2. de Legib. 45.

Manus. Ubi aurum dexteris manibus cavatis offertur. Marcell. lib. 14. 310. Franc. circa fin. Sed & alibi Cavatas manus apud eundem legitur. Tibull.

Ille cava pretium postulat usque manu. H. St. [Immo Flagit. V. lib. 2. Eleg. 4. 14.]

Oculi cavati. Lucret. 6. 1192.

Vallis cavata. Varro 4. de L. L. 3.

Urnula faberrime cavata. Apul. 11. Met. 262.

CAVATIO, ðnis. f. Varro 4. de L. L. 26. (Scal. p. 31.) Sinus majorem cavationem, quam pocula, habet. conf. ibid. n. 3.

CAVĀTRA, æ. f. ut, Dentium cavatura. Marc. Emp. cap. 12.

Temporum cavatura. Veget. 1. 25.

CAVOSITAS, ætis. f. Terull. de Anima cap. 55.

CAVĀTOR, ðris. m. [*καὼτορ*] ut, Cavator arborum picus Martius. Plin. lib. 10. cap. 18. V. Salmat. in Hist. August. p. 458.

CAVEA, æ. f. [*καὼ*] proprie significat Locum sub terra vacuum atque obfcurum.

Caveam, pro Ferarum carcere, seu receptaculo frequenter usurpamus, quod Græcis *καὼ* dicitur. Apuleius, Bestiam factum immittimus caveæ. Suet. in Calig. cap. 27. Multos honesti ordinis, deformatos prius stigmatum notis, ad metalla & munitiones viarum, aut ad bestias condemnavit, aut bestiarum more quadrupedes cavea coercuit, aut medios ferra dissecuit.

Cavea, [*καὼ*] Septem ex ligno, five ex chore, aut aliquo metallo factum, in quo aviculatencium. Martial. de Cavea eburnea, lib. 14. 77. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Qui etiam per jocum deos irridens, quom cavea liberati pulli non passerentur. &c.

Inclusa cavea. Ovid. in Ibin. 519.

Clathri caveæ. Hor. de Arte Poet. 473.

Cavea, [*καὼ*] Area in medio theatri, e qua populus ludos spectare solebat. Plaut. Amph. prol. 65. Ut conspiciatres linguli in subel. Ita eant per totam caveam, &c. Cic. de Amicit. 24. Qui clamores tota cavea nuper in hospitibus & amici mei Pacuvii fuerunt nova fabula, quom ignorante rege uter eorum, &c. [Area falso hic dicitur, cum dicitur potius de ipso ambitu Spectaculorum. V. Lipf. de Amphitr. cap. 14. Confessum caveæ implere clamoribus. Virg. 5. Æn. 340. per Caveam, Plebem significat. nam Cavea, Confessus est populi, ut ait Servius.]

Subire per caveas. Stat. lib. 1. Silv. 6. 28.

Prima & ultima cavea. Cic. de Senect. 48. Ut Turpione Ambivio magis delectetur qui in prima cavea spectat: delectatur tamen etiam qui in ultima.

Cavea, pro Quoocumque loco interdum accipitur ab accessu undique munito. Staius Circum sic appellavit, & Campum in quo eorum cursu certabatur. Verba ejus sunt 1. Theb. 423.

— at hinc teneros caveæ dissenfus ephobos Concitat, exclusæque expectant præmia matres.

Caveæ etiam sunt Alvearia apum. Virg. 4. Georg. 58.

Hinc ubi jam emissum caveis ad sidera caeli. i. e. Alvearibus. Serv.

Cavea, pro Septo illo spinea, quo circum muniuntur arbores novellæ, ne a pecore ledantur. Columel. lib. 5. cap. 6. Vites in ultimo strobe deponi oportet, materialque earum per scrobem porrigi, deinde ad arborem erigi, atque ab injuria pecoris caveis emuniri.

Cavea legitur, pro Caveæ apud Lucret. lib. 4. 76.

Namque ibi confessum caveai subter. V. ibi Interpr.

CAVEOLA, æ. f. dimin. in Gloff. Ver. *καὼ* exponitur.

CAVĀLĒR, is. n. Idem forte ac Cavea, cum qua conjunxit Varro 4. L. L. 3. Sed disputant critici. V. Gothofredi Not. ad h. l. & Scalig. Conject. p. 13.

CAVĀS, i. m. Pucilli genus. Sic Cavosus & Scyphos conjunxit Treb. Pollio in Claud. cap. 14. V. etiam Spartian. Pescenn. cap. 10. Sed emendati codd. Caucos exhibent. q. V.

CAVEFACIO, ðre. Ad formam Vacuefacere. Fortunat. 8. 4. 192.

Per tribulos gradiens spinæ cavefecit acumen.

CAVERNĀ, æ. f. [*καὼ*] Concavitas quedam terræ, vacua atque obscura. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Quod magna vis terræ cavernis continetur caloribus, eaque hieme fit densior.

Cavernæ, pro Auribus. Plin. lib. 11. cap. 37. de vitulo marino & delphino, Hæc cavernas tantum habent aurium loco.

Æthericæ. Lucret. lib. 4. 171.

Cæcæ. Lucan. lib. 5. 87. i. e. Obscuræ.

Cæli cavernæ. Lucret. lib. 4. 172.

— & magnas cæli compleffe cavernas.

Curvæ. Virg. 3. Æn. 674.

Imæ cavernæ. Ovid. 5. Met. 502.

Ingentes. Virg. 2. Æn. 19.

Elicere ex cavernis terræ ferrum. Cic. 2. de Nat. Deor. 151.

Caverna, pars quedam navis. Alii Fuisse curvos navium, quibus extrinsecus tabule affiguntur, Cavernas appellatur. Servius in Virg. 2. Æn. 19. Quid in navigio tantum necessarium, quam latera, quam cavernæ? Cic. 3. de Orat. 180. Edit. Pearce. al. Carina.

CAVERNOSUS, a, um. Adj. [*καὼ*] Locus multis cavis plenus, aut vacuus.

Cavernosa radix. Plin. lib. 26. cap. 8. Radix in usu, pilosa, coloris in-

tus herbacci, crassitudine digiti minimi, acetabulis cavernosa, ceu polyptorum cirri, subdilis, & in petris nascens.

CAVERNO, ðre. ut, Fitulam cavernare. Cal. Aurel. Tard. 4. 3.

CAVERNĀTĪM, Adv. Sidon. 5. Epist. 4. Aqua scabris punicibus cavernatim ruclata.

CAVERNŪLA, æ. f. dimin. [*καὼ*] Plin. lib. 17. cap. 11. Ipsi quæ pediculis adherant, cavernulas habent & intus semen.

C A X

CAXO, i. e. Catax, quod significat Claudium. Ex Nonio. [Immo Coxo, Qui ex Coxa claudicat. Sic Non. Merceri in Catax.]

C A Y

CAYCUS, i. m. Fluvius Phrygiæ. V. CAICUS. per 1 enim scribi debet.

CAYSTRER, five CAYSTRUS, i. m. [*καὼ*] Ionie annis celebratissimus juxta urbem Ephesum. Auctor Pomponius Mela, lib. 1. 17. Ovid. 2. Met. 257.

Flumineæ volucres medio calore Caystro.

CAYSTRĪ CAMPI, [*καὼ* *πῖδα* Stephano] Campi sunt secundissimi sub Sardibus, Lydorum urbe, Cori & Hermi campis contigui: ita dicti a Caystro vicino fluvio. Virgilius Cayltri prata vocat, lib. 1. Georg. 384. V. plura apud Strabonem lib. 13. Qui *καὼ* Cayltranum Campum vocat.

CAYSTRĪUS, a, um. Adj. [*καὼ*] ut, Ales Caystrius, i. e. Cýcnus. Ovid. 5. Trist. 1. 12.

C E

CÆ, Syllabica adjectio est, sed cum iis fere jungitur, quæ in c, vel s, desinunt: ut, Hicce live hiccine, Sicce live siccine: Hicce, hocce, hæccine, & similia.

CEL. Celeres. CEN. AR. vel CEN. A. Censoris arbitratu. CENS. vel CENSP. Censor perpetuus, vel peregrinus. [Inscire.] CENT. Centenarium, vel Centurio. CENTT. Centuriones. CER. Cerealia. CER. QVINQ. Certamine quinquennali. CESS. Censores.

CÆA, æ. f. vel CÆOS, [*καὼ*, Ptol. *καὼ*] Scribitur & CÆA vitiose. Insula in mari Ægeo, de qua Plinius lib. 4. cap. 12. Ceos, inquit, quom nostri quidam dixere Ceam, Græci & Hydrusiam. Avulsa Eubœæ, quingentes longa stadiis fuit quondam: mox quatuor fere partibus, quæ ad Bœotiam vergebant, eodem mari devoratis, oppida habet reliqua, Julia, Cartheiam: intercidero Corestus, Pœcessa. Vulgo *Zia*. De qua Ovid. 7. Met. 368.

Transit & antiquæ Cartheia mœnia Cææ. Ex hac profectam decorationem feminis vestem, auctor est Varro apud Plin. l. c. Propert. 1. 2. 2. Et tenues Cæa veste movere sinus.

Pinguia, Cææ Dumeta. Virg. 1. Georg. 14.

Cæa etiam Insula in ora Asiæ, e regione Halicarnassi, aut Cnidi potius, quæ usitatus Cos vel Coos vocatur. Plin. 5. 31. Nobilissima in eo sinu Cos, &c. ut plures existimant, Merope vocata; Cæa, ut Staphylus. Ita MSS. omnes, non Cos, ut habent aliæ editiones. V. omnino Broekh. ad Propert. d. l. De claris cjus insule civibus. V. in IULIIS.

CÆUS, a, um. gentile. ut, Nenia Cæa. Hor. 2. Carin. 1. 37.

Sed ne relictiis, mufa procax, jocis Cææ retractes munera nania. i. e. Simonidis Cei epicedia, qui primus carmen lugubre dicitur instituisse.

Sedes Cææ. Hor. 4. Carm. 9. 7.

CÆA vel **CIA**, n. pl. absolute, pro Vestibus Ceis. Lucret. 4. 1123.

Interdum in pallam, Melitenia, Cæaque vertunt. Sic Lamb. al. Cia.

CÆADAS, æ. m. [*καὼ*] Spelunca apud Lacedæmonios erat, tetra caliginis & diri aspectus, quam hic, quali pallorem & lacrymas appellabant, in qua damnatos mortem optetere cogebat. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 6. V. Pausan. Melsen. ubi de Aristomene, & ex eo Cæl. Rhodig. l. 17. c. 8. Male Cæades recto casu scribi docet Henr. Steph. in Thef. Gr. Indice. V. & Suid. & Thucyd. l. 1.

C E B

CÆBES, ætis. m. [*καὼ*] Thebanus fuit philosophus. scripsit dialogos tres, qui inscribuntur Pinax (id est Tabula, qui extat etiamnum) Septima, Phrynichus. Auctor est Diogenes Licet. lib. 2.

CÆBENĪA, æ. f. [*καὼ*] Locus est Troadis regionis, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 30. Strabo lib. 13. Cæbreniam scribit pro regione & urbe. Est Cæbrenii populi, regionis & urbis incolæ.

Sunt Cæbrenii & in Thracia, dicente eodem Strabone, Est fluvius quidam Arisbris in Thracia, prope quem Cæbrenii Thracæ habitant. Cæbrenia vel a Cæbreno amne, vel a Cæbrenio Priami filio nuncupata est. Hermolaus in Plinium, Herodianum citans & Didymum.

CÆBRĒN, ðnis. m. [*καὼ*] Fluvius Troadis, undè Cæbrenis, quæ mox sequitur. Apollodor. 3. 5.

CÆBRĒNĪS, Idis. f. [*καὼ*] patronym. Ovid. 11. Met. 769.

Afpicit Hesperien patria Cæbrenia ripa. Stat. 1. Silv. 5. 21.

— viduæ Cæbrenidos arida luctu Flumina.

CÆBRĒNUS, i. m. [*καὼ*] Aufon. 3. Sectione, Ad amicum ut quamprimum ad se veniat,

Sic qui venalis tam longa ætate Cæbrenus Non habet eniptorum, sit tibi pro pretio.

Est & nomen fluvii. V. CÆBRĒNĪA.

CÆBRĪONES, æ. m. [*καὼ*] Trojanus Priami regis filius nothus, frater & auriga Hectoris, a Patroclo interentum. apud Homerum Iliad. π. v. 738. seq.

CÆBUS, i. m. [*καὼ*] Simiæ species; de qua ex nummis Spanh. diss. 5. p. 243. adde Aristot. Hist. Animal. 3. 8.

C E C

CÆCĪNA, vel potius CÆCĪNA, æ. f. Fluvius est Etruriæ, ad Volaterras, auctore Pomponio lib. 2. 4. & Plin. lib. 3. cap. 5. *Cæcina* hodie vulgo dicitur. Olivarius in Mclam.

CÆCĪNA, vel potius CÆCĪNA, æ. m. [*καὼ*] Cognomen Romanum, gentis incertum Liciniae, ut ex Cell. 6. 16. colligebat P. Faber, an Cilniæ, ut Passeratius placet, quamquam Gronov. rejecta utraque lectione ex vestigiis MSS. Pro A. Cæcina legit. Ceterum A. Cæcina, Volaterranus, equestrus ordinis, Quadrigratorum magister, Pompeianarum partium

tempore belli civilis, hirundines parvas e nidis Romæ comprehensas nuntiebat, quas postea nuntias belli mittebat amicis, uti Plinius refert lib. 10. cap. 24. Scriptis librum criminofissimum contra Cæsarem. teste Suet. in Cæs. cap. 75. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defensus ab eo contra Sex. Æbutium, in quadam hæreditatis causa. Quæ oratio adhuc extra. Extant & inter eos epistolæ conscriptæ. Scriptis & librum de Proat. curandis fulguribus, quem Seneca se fatetur imitari, dicitque eum virum facturum, nisi a Ciceronis rebus primo recellisset. V. Quæst. Nat. lib. 2.

Cecina alius, Octaviani Cæsaris scriba, legitur in epist. 5. lib. 16. ad Atticum.

Cecina alius vir Consularis, ob conjurationis suspensionem a Tito ad cœnam vocatus, ac per proditionem interfectus. Apud Suet. in Tito, cap. 6. Cecina, dux Vitellianus cum exercitu e Gallia profectus, ad Bebricum cum Othonianis congressus feliciter dimicavit. V. Tacit. Hist. 1. cap. 53. & seq. ad fin. Sunt qui geminata littera Cæcina scribunt, sed perperam.

CECROPS, opis. m. [Κεκορψ] Incerta originis, Conditor Athenarum: qui omnem ejus regionis multitudinem in duodecim urbes digessit, ut tradit Strabo l. 9. ex Philochoro. A quo Cecropide, Athenienses. Ovid. 2. Met. 784.

Infice tabe tua natarum Cecropis unam. Atheniensis Cecrops. Tacit. 11. Ann. 14. Quidam Cecropem Atheniensem, vel Linum Thebanum, & temporibus Trojanis Palamedem Argivum memorant, sexdecim litterarum formas, mox alios, ac præcipuum Simonidem, ceteras reperisse.

Geminus Cecrops. Ovid. 2. Met. 555.

Virgibusque tribus gemino de Cecrope natis Servandum dederat. subaudi Erichthionum. Dicitur autem Cecrops geminus, i. e. Duplicis naturæ, quia connubium inffitit apud Athenienses. Quippe ante Cecropem more brutorum in Græcia mulieres promissivo utebantur concubitu: unde fiebat ut pueri *μνησφόροι* dicerentur, id est naturæ unius: quia matrem tantum agnoscerent, patre profusus incerto. Ubi vero ferinus id genus mores sustulit Cecrops, effecti quodammodo *δησφόροι*, auctori id ipsum adaptarunt cognomen. Ex Cælio lib. 18. cap. 25. V. etiam Aristoph. Plut. Schol. 773. ubi aliter conjecturæ de hac appellatione dantur. Plenissime Marsham. Can. Chron. Sæc. 8.

CECROPIDA, æ. f. Oppidum a Cecrope conditore: postea arx Athenis. Plin. lib. 7. cap. 56. Oppidum Cecrops a se appellavit Cecropiam, quæ nunc est arx Athenis.

Cecropiam pro Regione Attica posuit Catull. 62. 79. Cecropiam solitam esse dapem dare Minotaurum.

CECROPIDÆ, ærum. pl. Athenienses dicti sunt, a Cecrope rege. Ovid. 7. Met. 670.

Phocus in interiori spatium, pulchrosque recessus, Cecropidas duxit.

CECROPIDUS, a, um. Adj. [Κεκορπιδ] ut, Thymus Cecropius. Virg. 4. Georg. 177.

Apis Cecropia. Martial. lib. 11. 43. Et thyma Cecropiæ Corfica ponis api? Arx. Ovid. 6. Met. 70.

Cothurnus Cecropius. Hor. 2. Carm. 1. 12. — grande munus Cecropio repetes cothurno.

Minerva. Lucan. lib. 3. 306.

CECROPIS, idis. f. [Κεκορπις] patronym.

CECROPHALUS, i. m. [Κεκορφαλος] Genus ornamentum muliebris, Reti-culum alias, item vitæ & hammeum discriminale dictum, παρὰ τὴν κενύρα. Homer. Iliad. 2. v. 469. Xenophon. autem in lib. De venatione *κεκορφαλον* vocat Sinoosum illum macularum contextum, in quem se insinuant animalia urgentibus canibus. i. e. Plagarum fere Cassium finum.

CECROPHLEA, æ. f. [Κεκορφαλέα] Promontorium, seu Insula Peloponnesi, juxta quam Athenienses ab Æginetis prælio superati fuerunt. Stephanus.

CECUBUM, V. CÆCUBUM.

CECUBERI, Veteres dixerunt pro Cucurri. Perottus.

C E D

CEDAR, [Κεδάρ] Regio Arabiæ: ut apud Isaiam, Auferetur omnis gloria Cedar. Nam (inquit Hieronymus) ex Ismaele Cedar & Agareni, qui perverso nomine Saraceni vocantur, generati dicuntur.

CRÉDITIUS, V. CREDICIUS.

CEDO, celli, cessum, [έκω, έσθω, έσθηρα, έναρξω] ère. proprie significat Abire, & locum dare. Cæs. 2. Bell. Civil. 40. Sabura copias equitum pedumque instruit, atque iis imperat ut simulatione timoris paulatim cedant, ac pedem referant. Hor. 1. Serm. 1. 119.

Inde fit, ut raro, qui se vixisse beatum Dicat, & exacto contentus tempore vite Cedat, uti conviva fatur, reperire queamus.

Introrsum cedere. Lucret. lib. 4. 943.

Locum dare & cedere. Cic. 2. de Nat. Deor. 83. Quacunquē enim imus, quacunquē movemur, videtur quasi locum dare & cedere. Idem de Clar. Orat. 290. Gratioli scribæ sint in dando & cedendo loco.

Cedam, atque abibo. Cic. pro Milon. 94.

Cedere loco, patria, urbe, domo. Cæs. 2. Bell. Civil. 41. Hi quacunquē in partem impetum fecerant, hostes loco cedere cogebant.

Cedamus patria. i. e. Migremus Roma. Juven. 3. Sat. 29. Italia. Cic. 9. Att. 12. Urbe. Cic. ad Octav. Domo. Idem 13. Att. 39.

Camps. Hor. 3. Carm. 8. 24.

Tellure. Hor. 2. Carm. 1. 26.

A gladiatore cedere. Cic. pro Rosc. Amer. 118. Codices emendati habent, A gladiis recellisse.

Ab oppido. Cic. 5. Att. 20. Itaque eos cedentes ab oppido Cassius infectus est.

Ab ordine. Virg. 3. Æn. 447.

Illa manent immota locis, nec ab ordine cedunt.

De oppidis his cedendum censeo. Cic. 7. Att. 21. i. e. Decedendum.

De Republica. Cic. Anteq. iret in exil. 7. Cedo invitus de Republ. cedo oppressus de fortuna, de dignitate, discedo a Repub. victus audacia malorum.

De fede. Hor. in Arte Post. 258.

E corpore cessit animo. Lucret. lib. 3. 219.

Ex civitate. Cic. pro Milon. 82.

Retro cedere. Liv. 5. Bell. Pun. Retro, quantum posset, cedere statuit. Quod alias uno verbo Retrocedere dicitur. Sil. lib. 4. 576.

Ut iussu cessere retro, spatiumque dederunt, &c.

Cedere, pro Accedere. Plaut. Capt. 2. 2. 102.

Quam citissime potest, tam hoc cedere ad factum volo. i. e. Volo istum accedere ad hoc factum, five ad hanc rem peragendam, quam citissime potest. Idem in Aulul. 3. 5. 52. Cedit miles, æs petit. Ennius apud Cic. 1. de Divin. 108.

Cedunt de cælo ter quatuor corpora sancta. Ad locum. Ovid. 1. de Pont. 3. 75. Exul ab Hæmonia Pirenida cessit ad undam.

Quoquam cedere, i. e. Ire in aliquam partem. Lucret. lib. 5. 841.

Cæsar ab humana cessit in altra via. Propert. lib. 3. 18. 34.

In auras cedere, h. e. Recedere, abire. Ovid. 14. Met. 849.

In nubila cessit simulacrum. Sil. lib. 17. 551. i. e. Evanuit. De phantasmate & Scipionis imagine loquitur.

Cedere vita. Cic. ad Octav. Cedam vita, &c. Honeste dictum, pro eo quod est, Ultra ad mortem accedam, mortem mihi consciscam.

Cedere e vita. Cic. de Clar. Orat. 4. Perpetua quadam felicitate usus ille cessit e vita. i. e. Mortuus est.

Fato cedere, idem significat quod Mori. Liv. 26. 14. Itaque quibus vestrum ante fato cedere, quam hæc tot & tam acerba videant, in animo est, &c. Quod & Fato concedere dicitur.

Cedere alicui, Non repugnare, & ei obedire. Virg. 5. Æn. 467. Cede deo. Idem 3. Æn. 188.

Cedamus Phæbo, & moniti meliora sequamur.

Tibi ætas nostra jam cederet, factæque summitteret. Cic. de Clar. Orat. 22. Minori. Cic. de Clar. Orat. 228. Intersectum inter duas ætates, Hortensii & Sulpicii; nec majorem consequi poterat, & minori necesse erat cedere.

Cedere alicui, Inferiorem eo, neque tanti esse. Virg. 5. Eccl. 16.

Lenta falix quantum pallenti cedit olivæ, Puniceis humilis quantum saluina rosetis, Judicio nostro, tantum tibi cedit Amyntas.

Cedere alicui in aliqua re, vel in agendo aliqd. Cic. pro Cæcin. 1. Non minus in causa cederet A. Cæcina Sexti Æbutii impudentiæ, quam tum in vi facienda cessit audaciæ.

Ultero alicui. Stat. 3. Silv. 4. 40.

Cedo tibi in laude. Gell. lib. 20. cap. ult. Tantum ceteris omnibus in ipsius quoque scriptiōnis laude cedentes, quantum cessimus in cura & elegantia scriptiōnis.

Alicui cedere, est Victum abire. Cic. 2. Off. 40. Cui quidem etiam exercitū nostri, imperatorisque cesserunt.

Alicui nihil cedere. Cic. 1. de Legib. 3. Sic enim putant, te illam tractante effici posse, ut in hoc etiam genere Græciæ nihil cedamus.

Actionibus cedere alicui. Paulus in l. Si a bonæ fidei. D. de Rei vindicat. Ut tamen si interim eum usufrucperat, actionibus suis cedat petitori.

Actionibus cedere alicui adversus debitorem. Papinianus in l. Stichum. §. Si mandato meo. D. de Solution. & liberat. Quinetiam dicti solet, tutelæ contraria actione agendum, ut ei pupillus adversus debitores actionibus cedat.

Actiones cedere. Ulpian. in l. Quod si servus. §. Idem Labeo ait. D. de In rem verso, Si non putat sibi expdire nomen debitoris habere, cedat creditor actiones, procuratoremque eum faciat.

Aquæductum alicui cedere. Pomponius in l. Per quem locum. D. de Servitut. rustic. præd. Per quem locum viam alii cessero, per eundem alii aquæductum cedere non poterō.

Jus nominis cedere. Scævola in l. Mulier. D. Qui potiores in pignore habeantur, Quæro an si ei iustus possessior offerat, compellendus sit jus nominis cedere.

Jus suum cedere alteri, i. e. Dare. Virg. 11. Æn. 359.

De jure cedere. Cic. 2. Off. 64. Convenit autem cum in dando munificum esse, &c. multa multis de jure suo cedentem.

Litem cedere adversario. Marcianus in l. Si de communi. D. Si servitus vindic. Sed si per collusionem cessit litem adversario, ceteris dandam esse actionem de dolo Celsus scribit.

Uxorem marito cedere. Virg. 1. Æn. 297. Secundum jus locutus est, ait Servius, quia uxor viri domicilium sequitur. Nam & cessisse de jure est. Cedi enim hæreditas dicitur.

Ut aquam quererēs, & inventam ducere liceret, cedi potest. Labeo l. ult. D. Si servit. vindic.

Vicino si quis cesserit, Labeo putat, jus ei esse aquam immittere: aquæ pluvie arcendæ eum agere non posse. Paulus in l. 2. §. ult. D. de aqu. & aqua pluv. arc.

Amori turpi cedere. Fœdæ libidini inservire. Valer. 7. Argon. 319.

Auctoritati. Plin. lib. 15. cap. 22. de forbis loquens & nuce juglandæ. Ab his locum amplitudine vindicaverunt, quæ cessere auctoritati, nuce juglandes: quamquam & ipsæ nuptialium Fescenninorum comites multum pineis minores. i. e. Quam amplitudine præstant, gratia tamen inferiores sunt. Budæus.

Cælestibus, nisi immortalitate, non cedens. Cic. 2. de Nat. Deor. 153. Reliquæque virtutes, & quibus beata vita existit, par & similis deorum nulla alia re, nisi immortalitate, quæ nihil ad bene vivendum pertinet cedens cælestibus.

Consiliis. Ovid. 13. Met. 361.

Famæ. Cic. 7. Fam. 3. Pudori tamen malui, famæque cedere, quam salutis meæ rationem ducere, i. e. Oblistere nolui, passus sum me vin. ci. Veritus enim sum, si ad Pompeium non transfissem, ne existimationem mei læderem & minuerem. Budæus.

Fortunæ. Cic. 3. Tusc. 36. Quid jaces, aut quid mœres, aut cur fuc cumbis, cedisquæ fortunæ?

Gratiæ alicujus rei non cedere. Plin. Jun. Non cedit gratiæ marmoris ramos, insidentisque ramis avæ imitata pictura. i. e. Non minor est gratia picturæ. Budæus.

Honori non cedere. Virg. 3. Æn. 484.

Fert picturatas auri subremitte vestes Et Phrygiam Afcanio chlamydem, nec cedit honori. Ubi Servius. Tanta dat munera, quanta merebatur Afcanius: hoc est enim honori non cedere, parem esse meritis accipientis.

Ceder

Cedere honore & nomine suo alteri. Plin. in Paneg. cap. 94.
 Hosti. Sil. lib. 15. 745. — cohæbete fugam, cui cedimus hosti?
 Insolentia aliquid. Hor. Epod. 17. 75.
 Intercessionem cedere, i. e. Non ultra procedere: & quod vulgari lingua dicitur, Desistere ab oppositione. Sicut, Cedere provocationi, i. e. Relinquere appellationem. Item, Sublata intercessione, quod nunc dicimus, Non obstanti oppositione. Ex Budæo.
 Iræ cedere. Cic. 2. Off. 18.
 Legibus cedere. Cic. pro Milon. 64. Cederet æquo animo legibus, secum auferret gloriam sempiternam. Cederet legibus, i. e. Quamvis commendabili facinore edito, exilium tamen sibi consciferet, ne leges violare velle videretur si in urbe maneret. Budæus.
 Malis cedere, Vinci malis, frangi rebus adversis. Virg. 6. Æn. 95.
 Tu ne cede malis: sed contra audentior ito.
 Malis alterius cedere. Almena miseriarum suarum comparatione, beatas esse alias miserâs matres ostendit apud Sen. Oeth. 14. his verbis, Cedite his cunctâ malis. His malis, i. e. Meis.
 Oneri, vel Ponderi cedere; i. e. Succumbere, non perferre. Plin. lib. 16. cap. 42. Robur, olea incurvantur ceduntque ponderi. Quintil. lib. 10. cap. 1. Operæ. Quintil. lib. 2. cap. 1. Quæ dum operæ cedit, jam pæne possessione depulsa est; i. e. Dum munus suum & officium detrahat. Budæus.
 Periculo. Plin. Epist. 136. Postremo nullam vocem cedentem periculo emisit. i. e. Qua videretur velle periculum vitare.
 Precibus aliquid. Cic. ad Brut. 12. Quum multa propter eam curam, quam pro Republ. suscepi, graviter ferrem: tum nihil tulli gravius, quam me non posse matris tuæ precibus cedere. h. e. Obtemperare.
 Religioni. Cic. 1. Fam. 1.
 Remediis cedere morbus dicitur a Celso, quando vincitur & percuratur. Budæus.
 Repugnanti. Ovid. 2. de Arte Am. 197.
 Spatiis cedere, significat Locum aliquid dare juxta te vel eunti vel accumbenti, quod honoris gratia fieri solet. Claud. 1. in 1. Conf. Stilich. 48. Tempestati cedere. Suet. Cæs. 58. Aut gubernatorem cedere adversæ tempestati passus est.
 Tempori. Cic. 3. de Legib. 4. Neque nobis cum illa tum peste certamen fuit, sed cum gravissimo Reip. tempore: cui si non cessissem, non diuturnum beneficii mei patria fructum tulisset. Quod barbari dicunt, Facere secundum tempus.
 Timori, Timidum esse, affici metu. Valer. Flac. 8. Argon. 436.
 Cedo tibi conductione, significat, Per me licet, ut quod faciendum susceperis, tu faciendum suscipias: quia jam conductionem locatori operis renuntiavi. Ex Budæo.
 Bonis cedere, Discedere a bonis, & quicquid nostrum erat, tradere creditori. Perott. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Creditoribus cedere villa. Suet. de Clar. Gramm. cap. 11.
 Foro & curia cedere aliquid. Cic. ad Octav. 2. Cedam tibi in præsentia foro, curia, &c.
 Foro cedere, non aliud esse videtur, quam Æris alieni causa in forum non ventitare, & creditoribus non solvere, quod genus cessionis erat. Itaque inter creditores bona dividebantur. Senec. de Benef. 4. 39. Et appellare debitorem ad diem possum, & si foro cesserit, portionem feram. Id tamen de Argentariis præcipue dici solet, qui mensam in foro habebant. Ulpianus in l. Si hominem. §. Quoties. D. Depositis, Quoties foro cedunt nummularii, solet primo loco ratio haberi depositariorum.
 Possessione cedere. Liv. 24. 22. Facile esse, momento quo quis velit, cedere possessione magnæ fortunæ.
 Nescit amor præcis cedere imaginibus. Propert. lib. 1. s. 24. i. e. Amor omnes superat, sine ulla exceptione nobilitatis.
 Malis cessit consilium. Ovid. 3. de Pont. 6. 48. i. e. Majora erant mala, quam ut consilio evitari potuissent.
 Dies cedere dicitur, Quando incipit deberi pecunia, auctore Ulpiano: Cedere diem, inquit, significat incipere deberi pecuniam: Venire diem significat eum diem venisse, quo pecunia peti possit. Ubi pure quis stipulatus fuerit, & cessit, & venit dies. Ubi in diem, cessit dies, sed nondum venit. Ubi sub conditione, neque venit, neque cessit dies, pendente adhuc conditione. l. 213. D. De verb. signific.
 Dies cedunt. Cic. de Senect. 69. Horæ quidem cedunt & dies, menses, & anni: nec præteritum tempus unquam revertitur: nec quid sequatur sciri potest. i. e. Licet mors non venerit, tamen dies mori cedit, etiam quacunque hora & mensis homo mori potest, & tempus fati semper procedit & inflat. Ex Budæo.
 Curæ cedunt. Stat. 1. Silv. 2. 26.
 — cedant curæque metusque.
 Fiducia non cessit illi. Virg. 9. Æn. 126. h. e. Non recessit.
 Fiducia cessit animo. Stat. 8. Theb. 531.
 Fortuna cedit sapienti. Cic. in Parad. 5. Cui quidem etiam (quæ vim habere maximam dicitur) fortuna ipsa cedit. De sapiente loquitur.
 Furor cedit & quævit. Virg. 6. Æn. 102.
 Ut primum cessit furor, & rabida ora quierunt.
 Furor non cedat ex animo. Sen. Herc. fur. 6.
 Hæreditas cedit aliquid. Virg. 3. Æn. 333.
 Honos imperfectus decorum cessit. Sil. lib. 15.
 Lumina cedunt fomno, i. e. A fomno oculi vincuntur. Claud. in Laud. Seren. 91.
 Lux candida cessit nubibus. Stat. 3. Silv. 1. 71.
 Mens duro nunquam cessura labori. Claud. 1. in Ruf. 326.
 Mores rebus cessere secundis. i. e. Cum fortuna boni mores immutati fuerint. Lucan. lib. 1. 161.
 Natura cessit, Mutata est. Sen. Oeth. v. 46.
 Natura cessit: terra deficit gradum.
 Potestas alicui cedere dicitur, Quam esse forte aut hæreditate data. Ovid. 4. Met. 532.
 — ô numen aquarum,
 Proxima cui cælo cessit, Neptune, potestas.
 Potestas cedebat victa. i. e. Superabantur vires & conatus illorum magnitudine operis. Lucret. lib. 5. 1270.
 Præda alicui cedit. Hor. 3. Carm. 20. 7.
 Pudor ab ore cessit, i. e. Impudens factus est, caret verecundia. Valer. Flac. lib. 7. 462.
 Quæstus alicui cedit. Cic. 4. Verr. 170. Ea autem fœneratio erat hujusmodi, Judices, ut etiam hic quæstus huic cederet.

Res alicui cedere dicitur, i. e. Feliciter procedere. Virg. 12. Æn. 148.
 — Parcaque si ebant
 Cedere res Latio, Turnum & tua mœnia texi. Servius.
 Silvæ cedunt alicui. Ovid. 5. Fast. 373.
 Tempus cedit. Ulpian. in l. Si maritus. D. Ad leg. Juliam de adult. Si maritus praverint, accusare instituerit: tempora non cedunt patri.
 Victoria illi cessit. Virg. 12. Æn. 183.
 Cesserit Aufonio si fors victoria Turno.
 Usum fructum cedere alicui. Ulpian. in l. Si mulier. §. Sed si habenti. D. de Legat. 3. Sed si habenti tibi proprietatem, usum fructum mortis causa cessero, potest dici fideicommittere me posse.
 Unda cesserunt nitidis habitanda pigris. Ovid. 1. Met. 74.
 Vultu cessere, i. e. Perierunt, perdita forma est. Sen. Herc. Oeth. v. 392.
 Cessere vultus penitus, & pudor fedet.
 Cedere etiam pro Evincere. ut,
 Feliciter tibi cedat. Ovid. in lbin, 561.
 Male cedere res dicitur, Quæ infelicem exitum sortitur, & voto nostro non respondentem. Hor. 2. Serm. 1. 65. de Lucilio.
 Male cesserat illi. Ovid. 10. Met. 80.
 Parum cedunt insidia. Tacit. 4. Hist. 16. Ubi insidia parum cessere, ad vim transgressus, &c.
 Voto res cedere dicitur, Quæ voto respondet. Ovid. de Rem. Amor. 563.
 Durus qui pater est, ut voto cetera cedant,
 Huic pater ante oculos, &c.
 Bono alterius cedere, i. e. Ad ejus utilitatem. Ulpian. in l. 3. §. Nec non. D. de in rem ver. Neque enim spectamus, an bono domini cesserit, quod consumptum est: sed an in negotium domini. Sic enim habent Pandectæ Florent. non, ut Haloander, Acceferit.
 Lucro ei dedit ea res. Pompon. in l. Vel infulium. D. de Usum fructu, & quemad. quis utatur, Ut post substituta fiant propria usufructuarii, ne lucro ea res cedat domino.
 E peccore cedere dicitur res aliqua, Quando illius obliviscimur. Valer. Flac. 4. Argon. 89.
 Et labor & dulces cedunt e peccore nati.
 Sensus cesserunt peccore. Lucan. lib. 5. 760.
 Cedere loco dicitur Mutata sententia. Virg. 9. Æn. 220.
 Nec mea jam mutata loco sententia cedit.
 Cedit in proverbium. Plin. lib. 23. cap. 1. Sic quoque in proverbium cessit, Sapientiam vino obumbrari. i. e. In proverbium abiit.
 In ducem gloria cedit. Tacit. in Agric. 5.
 In locum exemplorum cedere. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 In partem cedere. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 In solatium cedere. Tacit. 2. Hist. 59. Nimius honos inter secunda, rebus adversis, in solatium cessit.
 In vicem fidei pæna cedit. Liv. 6. 34. Itaque quom jam ex re nihil dari posset, fama & corpore judicati atque additi creditoribus satisfaciabant, pænaque in vicem fidei cesserat, i. e. Pro fide habebatur.
 In usum alicui cedere res dicitur, Quæ conceditur nobis non tanquam propria, sed utenda solummodo. Hor. 2. Serm. 2. 134.
 In vulgus spolia cedere. Tacit. 3. Hist. 83.
 Cedere pro. Columel. lib. 12. Nam pro pulmentario cedit. i. e. Vice pulmentarii habetur.
 Pro stipendio cedere. Tacit. de Moribus German. 14. Nam epulæ, & quanquam incompti, largi tamen apparatus pro stipendio cedunt.
 Cesserit parum gratus. Plin. in Paneg. cap. 43. Donavit pater tuus multa: & ipse donasti. cesserit parum gratus: manent tamen tui qui bonis ejus fruantur. i. e. Fac parum fuisse gratum quod dederit. [Cesserit absolute dictum, pro Vita cesserit, ingratus in donatorem, testamento præteritum. Mirum sudare in hoc loco interpretes.
 Cedere, pro Incedere. Plaut. Pseud. 4. 1. 45.
 Non prorufus, verum ex transverso cedit, quasi cancer solet.
 Cedere, pro Censeri. Paulus in l. penult. D. de Flumi. Secundum ripas fluminum loca non omnia publica sunt, quom ripæ cedant ex quo primum a plano vergere incipiunt usque ad aquam.
 Legato cedere, pro Comprehendere. Paulus in l. Nam quod. §. Item si quis. D. de Penu. legata, Quod si promiscue uti solebat, tunc quantum ad annum usum ei sufficeret, familiaræque ejus, ceterorumque qui circa eum sunt, legato cedet.
 Ceditur, Imperfonale. Cic. 1. Tusc. 5. Post vero Lepidum, Carbonem, Gracchos: deinde ita magnos nostram ad ætatem, ut non multum, aut nihil omnino Gracis cederetur.
 Ceditur tibi ab omnibus, i. e. Omnes tibi locum dabunt. Lucan. lib. 1. 51.
 — tibi numine ab omni
 Ceditur: juriq; tuo natura relinquat.
 Cedendum est bellis. Lucan. lib. 5. 743.
 Cedendum est malis. Sen. Troad. 6.
 Cedendo victor abibis. Ovid. 2. de Arte Am. 197.
 CEDENS, entis. [ϰεδεναι] Partic. ut, Causa non cedens priori, i. e. Similis, æque efficacæ, æque bona ac probanda. Ovid. 4. de Pont. 9. 57.
 Altera lætitia est, nec cedens causa priori, &c.
 Arva cedentia retro, i. e. Quæ videntur recedere nobis abeuntibus, Virg. 3. Æn. 496.
 Capilli cedentes. Plin. 3. Epist. 6. Hoc est cedentes & abeuntes ac defluentes. Cataneus intelligit Demissos, planos.
 Rami cedentes oneri. Martial. lib. 11. 42.
 Cedentes oneri ramos, silvamque fluentem,
 Vicit, &c. De Amynta.
 Romani cedentes in arcem, pro eo quod est Se recipientes. Liv. 25. 10.
 Vela cedentia, Discedentia. Lucan. lib. 3. 1.
 CEDENTER, Cedentis modo. Adv. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 3. 16. Cedenter consentiendo coercere.
 CESSURUS, a, um. [ϰεσσω] Partic. Lucan. ad Pison. 139.
 Pomifer autumnus, nimis cessurus & undis.
 Provincia cessura in pretium belli. Tacit. 1. Hist. 11.
 Rosaria non cessura bifero Pæsto. Martial. lib. 12. 31. De hortis Marcellæ uxoris.
 CESSUS, a, um. Partic. Ulpian. Infit. tit. 20. Si antequam adeatur hereditas, in jure cessa fit, perinde heres fit cui cessa est, ac si ipse heres legitimus esset. Quod si postea quam adita fuerit, in jure cessa fit, is cui cessa est, permanet heres, & ob id creditoribus defuncti manet obligatus:
 Non 3

gatus: Debita vero pereunt, id est, debitorum defuncti liberantur. Res autem corporales, quoniam fingulae in jure cessae sunt, transeunt ad eam cui cessae est hereditas.

CESSIVUS, a, um. Adj. & **C**ESSIVUS, aliud Adj. Ulpian. Instit. tit. 12. Is cui tutela in jure concessa est, Cessivus tutor appellatur: qui sine mortuus fuerit, sine capite minutus, sine alii tutela cessaverit, reddi ad Legitimum tutorem tutela. Sed & si legitimus decesserit, aut capite minutus fuerit, cellitia quoque tutela exinguitur.

CESSIO, onis. f. [*κατάθεσις*] Cic. in Topic. 28. Abalienatio, est ejus rei quae mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in jure cessio, inter quos ea jure civili fieri possunt. V. Boethium in Topic. lib. 3. Cessio in jure. Communis alienatio est & mancipi rerum, & nec mancipi, quae fit per tres personas in jure cedentes, vindicantes, addicentes. Ulpian. tit. 20. Instit.

CESSIONARIUS, i, m. Cui fit cessio, vel creditor, in quem transfusa est obligatio. V. Jctos.

CESSUM, Adv. significat Regrediendo, & retrocedendo. Justin. lib. 2. 12. Commisso praedio esse cessum, in prohibere remos, & a bello discedite. Paulus in l. Bovem. D. De reddito edicto, Bovem qui cornu percutit, vitiosum esse perique dicunt. Item mulas quae cessum eunt, *Quoniam restitues*. Redire cessum. Alfenuus in l. Si ex plagis. §. Quod si neque mula. D. Ad leg. Aquilam, Quod si neque mula, neque homines in causa essent, sed mula retinere onus nequissent: aut quum conmitterentur, lapsae condidissent, & ideo plautrum cessum redisset, atque hi quo conversum fuisset, onus, &c.

CESSO, [*πέποιθα*, ἀναπαύομαι, ἀλλάττω, κηπάω, λήθω] āre. Ab opere vacare. Virg. 7. Ecl. 10.
Et siquid cessare potes, requiesce sub umbra. i. e. (inquit Servius) Si potes breve otium tibi persequere. Cic. 1. de Nat. Deor. 102. Ad ipsi tamen pueri, etiam quam cessare facit, exercitatione aliqua ludicra delectantur.

Actio cessat. Ulpian. l. Si procuratorem. §. Mandati actio. D. Mandat. vel contr.

Agri cessare dicuntur, Qui non consti sunt. Virg. 1. Georg. 70.
Alernis idem tonsas cessare novalis,
Et segnem patere situ durescere campum.

Dies cessavit Marte. Lucan. lib. 4. 24.
Officium cessat. Ovid. 6. Epist. 17.
Opus cessat, i. e. Labores intermittuntur. Ovid. 6. Fast. 348.
Pietas. Ovid. 4. Trist. 7. §. Pietas, Officium pietatis.
Retia cessant, i. e. Non itur ad venationem. Martial. lib. 12. 1.
Voluntas. Hor. 1. Carm. 27. 13.
Ufus oculorum cessat. Curt. 10. §. 16.
Nunquam cessavit hodie dicere contumelias. Ter. Phorm. 2. 3. 30. h. e. Toto die nihil aliud quam contumelias dixit.

Non cessare apud rhetorem. Cic. 3. Q. frat. 1. §. 4. Cicero noster, dum ego adsum, non cessavit apud rhetorem. i. e. Diligentem se praestitit, magnosque progressus fecit.

In pœnas furor cessat, i. e. Definit pœnas amplius inferre. Sen. Med. 6. Cessare in studio &c. Cic. de Senect. 13. Nunquam in suo studio atque opere cessavit. h. e. Nunquam studium intermisit.

Cessare in solutione. Marcellus in l. Lucius. D. mand.
Cessatum a levis praesidi est. Liv. 4. 27.
Cessare cum casu. Propert. 1. 6. 21.
Nam tua non aetas unquam cessavit amori. i. e. vacavit.
Cessare cum alienis verbis infinitivo. ut, Cessare certare. Hor. 1. Epist. 19. 11. — non cessavere poetae.
Nocturno certare mero, putere diurno.
Non cessat de nobis detrudere. Cic. 11. Att. 11.
Non cessas tulle. Martial. lib. 11. 87.
At tu non cessas totis tulle diebus.
Cessare & nihil agere. Cic. 3. de Nat. Deor. 94. Cur tam multos deos nihil agere & cessare patitur?
Cessare, improprie, pro Nunquam fuisse. Papin. l. 97. D. de solut. Quum ex pluribus causis debitor pecuniam solvit, utriusque demonstratione cessante, &c. i. e. Sine ulla demonstratione.

Cessando. Lucret. lib. 2. 79.
Si cessare putas rerum primordia posse,
Cessandoque novos rerum progignere motus.

Cessare etiam dicuntur, Qui in judicio ad dicendam causam non comparent. Suet. Claud. cap. 15. Absentibus secundum praesentes facillime dabat, nullo defectu, culpante quis, an aliqua necessitate cessasset.

Cessare, Constitere in loco. Plaut. Merc. Tarda nimium, aut lapis obrigit, aut angue demorsa cessavit turgida.

Cessare [*βασάνειν*] Tardare. Ter. And. 2. 2. 6. & Eun. 4. 4. 5. Paululum si cessassem, Pythia, domi non offendissem.

Cesso, pro Cessu venire.
Uxor, si cesses, aut te amare cogitat. Terent. H. St. V. Adelp. 1. 1. 7. Add. v. 4. ibid.
Cessare in vota. Virg. 6. Æn. 51.
— cessas in vota precesque
Tros, ait, Ænea? h. e. Tardus es ad vota facienda? Servius. Nunquid in principio cessavit verbum docte dicere? Plaut. Perf. 4. 4. 3.
Cessare, Diutius immorari in re aliqua facienda, & eam negligentius agere. Ter. Adel. 4. 2. 48.
Æschinus odiose cessat, prandium corrumpitur.
Multum cessare. Hor. in Arte Poet. 357.
Cessare, [*ἄνεστι*] Otiosum esse. Cic. de Senect. Nisi forte ego vobis qui, &c. cessare non video, quum bella non gero. Ovid. 5. Met. 440.
Illum non udis veniens Aurora capillis,
Cessantem vidit, non Hesperus. i. e. Nunquam quievit. De Cerere loquitur filiam amissam querente.
Cessare, & Strenuum esse, contraria sunt. Hor. 1. Epist. 2. 70.
— quod si cessas, aut strenuus anteis,
Nec tardum operior, nec praecedentibus inlito.

Cessare & laborem fugere. Cic. 1. de Nat. Deor. 22. Isto igitur tam immenso spatio quaero, Balbe, cur Pronaea vestra cessaverit: laboremne fugiebat?
Plane cessare. Cic. 1. Att. 7. Denique aliquid extabit, ne tibi plane cessasse videamur.

Hoc cessat ex reatu. Plin. Epist. 4. lib. 2. Sed quod cessat ex reatu, frugalitate suppletur. i. e. Quod minus est, quod deest mihi ex annis reatibus.

Cessatum est, impersonaliter. Ter. Adel. 4. 4. 22.
Cessatum usque adhuc est, nunc jam, Æschine, expurgare. i. e. negligens & otiosus fuit. Virg. 11. Æn. 288.
Quicquid apud duræ cessatum est moenia Trojae. i. e. Tardatum est, inquit Servius.
Ab hoste cessatum est. Liv. 22. 50.
A Praefectis nisi cessatum foret. Idem 30. 10.

CESSANS, Partic. [*παύσας*] pro eo quod est Immorans. Virg. 3. Æn. 430. Praestat Trinacrii metas lustrare Pachyni
Cessantem, longos & circumflectere cursus.
Amphora cessans. Qua nemo utitur. Hor. 3. Carm. 28. 8.
Austri cessantes, i. e. Non spirantes. Lucan. lib. 3. 68.
Copis cessantibus, quas subsequi jufferat. Suet. Caes. 58.
Fata cessantia. Ovid. 3. Trist. 2. 29. i. e. Cessans mors.
Morbis cessans. Hor. 1. Epist. 15. 6. Is dicitur, qui medicis communi vocabulo Chronicus vocatur. quo de V. f. l. Porphyrio Podagram intelligit. Ea quippe cessare & tardius ire facit.
Solum cessans [*ἄργος γῆ*] dicitur Arvum aut ager qui non exercetur aut colitur. Lucan. lib. 3. 451.
— curvoque foli cessantis aratro
Agricolæ raptis annum fervere juvenis.
Vento cessante, i. e. Non flante. Sen. Oeth. 4.
Concitate cessantes. Hor. 1. Carm. 35. 15.

CESSATŪRUS, a, um. Partic. ut, Cessatura casa, apud Ovid. 4. Fast. 804.
Mutanteque domum, tectis castribus ignem,
Et cessatura supposuisse casum.

CESSATOR, onis. m. [*ἄργος, ἀνεργός*] Otiosus, qui cessat, & nihil agit. Columel. lib. 11. cap. 1. In agresti negotio vis dici potest quid gnavus operarius ignavo & cessatore praestet. Hor. 2. Serm. 7. 100.
Nequam, & cessator Davus.
Cessator in litteris, Subaudi Scribendis. Cic. 9. Fam. 17. Hæc tibi antea non respicisti, non quo cessator esse solem, praesertim in litteris, sed quum, &c.

CESSATRIX, icis. f. Tertull. adv. Marc. 1. 24. Quomodo defenditur bonitas, ex majore parte cessatrix?
CESSATIO, onis. f. [*ἄργια, πῶσις, ἀνάπαυσις*] Plaut. Poen. 4. 2. 103.
Id negotium institutum est, non datur cessatio.
Fœnus cessationis. Columel. lib. 2. cap. 1. At e contrario, seu sponte, seu quolibet casu delittuta humus, quum est repetita cultu, magno fœnore cessationis colono repondet.
Furtum cessationis. Cic. 16. Fam. 26. Scribito tamen, ne furtum cessationis quaesivisse videaris.
Cessatio, Otium. Cic. 1. de Nat. Deor. 103. Perfecto Epicurus quasi pueri delicati, nihil cessatione melius existimat.
Cessatio pugnae pacitia. In **P**A_CI_SCOR.
Libera & otiosa. Cic. 1. de Legib. 10. Legationem aliquam nimirum oratio ista postulat, aut esujmmodo quampiam cessationem liberam atque otiosam. Al. Cessionem.

CESSATUS, a, um. Adj. [*ἀλαττωμένω*] ut, Cessata arva, i. e. Neglecta & non culta. Ovid. 4. Fast. 617.
Largaque provenit cessatis messis in arvis.
Tempora cessata. Sil. 5. 534.
Jam Libyæ ductor properantia signa citato
Raptabat cursu, & cessata reponere avebant
Tempora caede virum, &c. i. e. Cupiebant restituere tempora omnia. V. etiam Ovid. 10. Met. 669.

CĒNO, [*ἄνε*] Verbum defectivum: in imperativo tantum legitur, Cedo, i. e. Dic vel Da. Ter. Eun. 5. 5. 8. Aut quid factum est? cedo. Cic. 2. de Divin. 146. Cedo tandem, qui sit ordo, aut quæ concursatio somniorum. Cedo plurali tantum numero junctum. Cic. de Senect. 20. Cedo, qui vestram Rempub. tantam amissisti tam cito?
Aquam cedo manibus. Plaut. Most. 1. 3. 150.
Leges Atinias cedo mihi. Cic. 3. Ver. 109.
Manum cedo, vel dexteram. Plaut. Capt. 4. 2. 58.
Orationes cedo. Cic. de Clar. Orat. 295.
Pater mihi cedo. Plaut. Amph. 1. 2. 146.
Tabulas cedo. Cic. 6. Verr. 43.
Cedo, dic mihi. Ter. And. 4. 4. 24.
Cedo eujm puerum hic appofuisti, dic mihi. Cic. 9. Att. 21.
Ingenuisti? certe, cedo relicta. i. e. Alcribe.
Cedo alios, ubi centurio est Sanga, & manipulus furum? Ter. Eun. 4. 7. 6.
Cedo quemvis arbitrum. Ter. Adel. 1. 2. 43.
Postremo, aut desine, aut cedo quemvis arbitrum. i. e. Dic, ac si diceret, Vincam quocunque iudice eorum, qui harum rerum consultissimi fuerint. Budeus.
Cedo iudicem, ni dolo malo instipulatus sis. Plaut. Rud. 5. 3. 24.
Cedo coram ipso. Ter. Adelp. 3. 4. 38.
Postremo non negabit, coram ipso cedo. Al. Ipsum.
Cedo, pro Date in plurali, vel Quaero & expostulo a vobis. Cic. pro Sext. Cedo nunc eujdem illius inimici mei de me eodem, &c.

CEDRÆI, orum. m. [*Κεδραῖοι*] Arabiae populi sunt, Cancheis & Nabathæis similes, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 11.

CEDRATUS, CEDRATIS, CEDRELON, CEDRELATE, CEDRIA, CEDRICUM, CEDRIS, In CEDRUS.
CEDROMELA, orum. m. pl. [*κεδρόμηλα*] Mala eadem quae Citria Dioscoridi sunt. 1. 106. Si modo lectio sana est. V. Henr. Steph. v. *κεδρό*.
CEDROS, i. f. Insula in Germanice litoribus, cedri genere silvosa. Inde electrum in petras destuere dicitur. Perottus. [Fabula].
CEDROSIS, is. f. Vitis alba dicitur. Plinius lib. 23. cap. 1. Vitis alba est quam Graeci ampelocolum, alii ophiothaphylon, alii melothron, alii pilothron, alii archezoldin, alii cedrostin, alii madion appellant. Hæc & Bryonia a Dioscoride appellatur.
CEDROSUS, i. f. [*κεδρό*] Arbor notissima. V. Plin. copiose de ea tractantem lib. 13. cap. 5. & alius locis.
Ardua cedrus. Ovid. 1. Amor. 14. 12.
Endosis. Claud. de Rapt. Proserp. 3. 360.
Odorata. Virg. 3. Georg. 414.
Difce & odoratum itabulis accendere cedrum.

Incendere cedrum. Cic. 3. Tusc. 45. Collocemus in culcitra plumea, pſteriam adducamus, cedrum incendamus, &c. In ornatiorebus codicibus legitur Hedychrum incendamus. V. HEDYCHURUM.
 Cedro digna dicuntur, Quae promerentur immortalitatem, & ejusmodi judicantur, ut posteritati consecrari debeant. Persl. 1. Sat. 42.
 — & cedro digna locutus. Sumptum a Cedri natura, cujus succo illita, non sentiunt cariem. Hor. in Arte Poet. 331.
 — speremus carmina fingi

Poste linenda cedro, & levi fervanda cupressu.
 Effigies ex antiqua cedro: Quae cariem non sentiunt. Virg. 7. Æn. 178.
 Quin etiam veterum effigies ex ordine avorum Antiqua ex cedro.

Libri flavus cedro. Ovid. 3. Trist. 1. 13.
 CEDRATUS, a, um. Adj. Plin. lib. 13. cap. 13. Et libros cedratos fuisse, propterea arbitrarier tineas non tetigisse. I. e. Cedri succo, vel cedro unguento illitos. Harduinus ex MSS. Citratos legit.
 CEDREATIS, is. f. [κεδρηάτις] Diana ab Orchomeno ideo sic vocata fuit, quod ejus simulacrum in ingenti esset cedro erectum. Auctor Pausan. in Arcad.

CEDRELEON, i. n. [κεδρηλεων] Olei factitii species, ex malis cedri confecta, de qua Plin. lib. 15. cap. 7. Hac autem prunata materies, nec tineam, nec cariem sentit, ut idem ait lib. 16. cap. 39. Sed Mss. Pisseleon, teste Hard. q. V.
 CEDRELATE, es. f. [κεδρηλάτη] Genus cedri. Plin. lib. 24. cap. 5. Cedrus magna, quam cedrelaten vocant, dat picem, quae cedria vocatur, dentium doloribus utilissimam.

CEDRIA, æ. f. [κεδρηία] Cedria, inquit Ruell. lib. 1. cap. 62. modo cedri pix, modo cedri resina nominatur, & cedro magna, quae cedrelate dicitur emanans: ita ut si proprie sit loquendum, nihil aliud sit quam cruda cedri lacryma. V. dict. superior. Plin. lib. 29. cap. 3. Scabiem corporum ac pruritus oleo & cedria missis tollunt.

CEDRINUS, a, um. [κεδρινος] aliud Adj. Quod est ex cedro. Plin. lib. 13. cap. 5. Cedrinus est Romæ in delubro Apollo Sotianus, Seleucia adiectus. Oleum cedrinum. Plin. 32. 7.

CEDRIS, idis. f. [κεδρίς] Fructus cedri. Plin. lib. 24. cap. 5. Cedres, quæ est fructus cedri tulliam fruant, urinam ciunt, &c.

CEDRUM, i. n. [κεδρον] Pix liquida, & primaria, quæ ex tæda excoquitur. Plin. lib. 16. cap. 11. Pix liquida in Europa e tæda coquitur navalibus munitendis, multosque ad alios usus. Lignum ejus concisum, fumis undique igni extra circumdato, fervet: primus sudor aquæ modo fluat in canali: hoc in Syria Cedrium vocatur: cui tanta vis est, ut in Ægypto corpora hominum defunctorum eo perfusa ferventur. Scribitur etiam Cedream, & tum Oleum subauditur. Vitruv. 2. 9. Ex Cedro oleum, quod cedrum dicitur, nascitur. V. Henr. Steph. Inq. in Thef. Gr. v. κέδρον.

C E L

CELADON, ontis. [κελάδων] Proprium viri ex illis, qui in Persæ & Andromedes nuptiis perempti fuerunt. Dicitur Celadon quasi miltum clamans, a verbo κελάδω, quod resono interpretatur. Ovid. 5. Met. 144.
 Occidit & Celadon Minderius.

Fuit etiam unus ex Lapihis. Ovid. 12. Met. 250.
 Illisit fronti Lapihæ Celadontis, &c.
 Celadon, Amnis est ignobilis, in Alpheis influens: apud Strabon. lib. 8. Sed lectionem dubiam reddere conatur Palmer. V. ejus Exerc. in Auct. Græc. p. 304.

CELADUSA, vel CELADUSSA, æ. f. [κελάδουσα] Exigua est insula maris Ægæi, Delo proxima, tam angusto ireto ab ea divisa, ut catena aliquando ei fuerit annexa. Aliis nominibus Rhenea & Artemite dicitur. In hac Deli mortuos suos sepeliebant, religione scilicet prohibiti, ne quenquam in Delo humarent. V. Thucydidem belli Peloponn. lib. 4. & Plin. lib. 4. cap. 12.

Sunt item Celadusæ, parvæ aliquot maris Adriatici insulæ, Liburniæ adjacentes: quarum Pompon. Mela lib. 2. 7. & Plin. lib. 4. cap. 20. meminere.

CELÆNA, In CELÆNA. CELÆNÆ, In CELÆNÆ. [ceti rectius per dipthongum scribitur.]
 CELÆNO, us. f. [Κελαινώ] Una ex Harpyis.
 Dira. Virg. 3. Æn. 211.

Celæno infelix vates, i. e. Nuntia infelicitatis. Virg. 3. Æn. 245.
 Celæno etiam una ex Pleiadibus. Ovid. 4. Fast. 173.
 Neptuno Halcyonem, & te, formosa Celæno.

CELASTRUS, Theophrasto, Arbor est æterna frondens coma, cultura degenerans, & omnium tardissime fructus suos perficiens. Usus ejus ad baculos & scipiones accommodatus. V. Ruell. lib. 1. cap. 63. & 138.

CELATIM, CELATUS, In CELO.
 CELEBOTHRAS, æ. m. Rex Muziris, quod primum est Indiæ imperium, teste Plin. lib. 6. cap. 23.

CÉLÉBRIS, bre. vel CÉLÉBER, bris, bre. [Γαλαρίας, Σύμμετος, ἀειδήμυτος, κλυτός, ἐξέλιος, παύρημος] semper passive positum, tam ad rem, quam ad personam relatum. Locus celebris, quod celebratur. Hom. celebris, quod cum honore celebratur & colitur. Hæc Valla lib. 4. Quod celebratur, id frequentatur, atque deserto opponitur. Plin. Epist. 159. Delectus est celeberrimus locus, in quo legenda præsentibus, legenda futuris proderentur.

Circus pompa celebris. Ovid. 4. Fast. 391.
 Civitas celebris est, Quæ a multis frequentatur. Ulp. in l. Si in aliquam D. de Officio Procon. & leg. Si in aliquam celebrem civitatem, vel Provinciæ caput advenerit, pati debet commendari sibi civitatem, landesque suas non gravate audire, quoniam honori suo provinciales illi vendicent. Conciones celeberrimæ & gratissimæ. Cic. in Pison. 34. Ceterorum principum celeberrimæ atque gratissimæ conciones fuerunt.
 Conventus celeberrimus. Cic. 6. Verr. 107. Ubi usque ad hoc tempus Syracusani festos dies anniversarios agunt, celeberrimo virorum mulierumque conventu. h. e. Maxima frequentia populi.
 Forum. Cic. 5. Verr. 133.
 Fori celeberrimum. Tacit. 4. Ann. 67.
 Ludi celebres. Ovid. 1. de Arte Am. 97.
 Partes urbis celeberrimæ. Cic. pro Domo 146.
 Portus celeberrimus. Cic. pro Lege Manil. 33. An vero ignoratis portum Cajetæ celeberrimum atque plenissimum navium, &c.

Via celebris. Cato R. R. cap. 1. Si poteris, sub radice montis fiet, in eridim spectet, loco salubri, operariorum copia fiet, bonumque aquarium, oppidum validum prope fiet, aut mare, aut annis, quæ naves ambulat, aut via bona, celebrisque. Quam Frequentatam barbari dicunt. Ubs celebris & copiosa. Cic. pro Arch. 4.
 Item idem est ac Clarus, fama notus. ut Celebrimus arte grammatica, & in arte grammatica [πρὸς Φημίαν] quod a barbaris diceretur, Bene renominatus. Plin. lib. 24. cap. 17. Certamen celebre. Ovid. 1. Met. 456.

Deus celebris, i. e. Quem omnes colunt. Tibul. lib. 2. 1. 83.
 Dies celeberrimus, i. e. Honoratissimus. Cic. de Amicit. 12. Hoc tamen vere licet dicere, P. Scipioni ex multis diebus, quos in via celeberrimos latissimosque viderit, &c.
 Fide celeberrimus, Cujus fides & integritas omnibus in ore est. Stat. 2. Achil. 61.

Frons tumuli celebris dicitur, Quæ viam spectat. Tibul. lib. 3. 2. 27.
 Sed tristem mortis demonstret litera causam, Atque hæc in celebri carmina fronte notet.

Gratulatio populi celeberrima. Cic. 14. Philip. 16.
 Lux alicui celeberrima. Ovid. 3. Fast. 713.
 Monumentum illius celeberrimum in foro. Cic. pro Sext. 140.
 Nomina celeberrima bello, i. e. Quorum ingens est fama ob res in bello præclare gestas. Sil. lib. 4. 187.

Nomen celebre laudibus. Liv. 4. De Menenio.
 Oraculum celebre & clarum. Cic. 1. de Divin. 37.
 Rumor celebris. Liv. 37. 48. pr. Valerius Antias auctor est, rumorem celebrem Romæ fuisse. h. e. Constantem famam, & multorum ferme comprobata.

Verba celeberrima loqui. Ovid. 2. de Arte Am. 705.
 Vir celeberrimus, pro Multorum ferme comprobato. Hermogenianus in l. Si res pupillaribus. D. de Admistrat. tutor. Si res pupillaribus incurſu latronum percat: vel argentarius, cui tutor pecuniam dedit, quom fuisse celeberrimus, solidum reddere non possit: nihil eo nomine tutor præstare cogitur.

Vox celeberrima. Ovid. 1. de Pont. 9. 25.
 Hoc erat celeberrimum Menandri poetæ comici ætate. Plin. 13. 1.
 Celebre, non solum Frequens, inquit Nonius, sed etiam Velox. Accius Ægistho, Celebri gradu gressum accelerasse decet.

CÉLÉBRITAS, atis. f. [εὐφροσύνη, πανήγυρις] tum Hominum cœtum honoratorum declarat, tum Dignationem ipsam atque honorem. Cic. 3. Offic. 3. Ita qui in maxima celebritate, in oculis civium quondam vicini, nunc fugientes conspectum sceleratorum, quibus omnia redundant, abdimus nos quantum licet, & sæpe soli fumus.
 Solitudo, & Celebritas, contraria. Cic. 12. Att. 25. Me hæc solitudo minus stimulat, quam ista celebritas.
 Audientium celebritate infinctus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Loci celebritas. Cic. 14. Fam. 1. Sed si offendet me loci celebritas, alio me conferam.

Ludorum. Cic. 3. de Orat. 125.
 Theatrum refertissimum celebritate. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Via. Cic. 3. Att. 13. Ego propter viam celebritatem, & quotidianam expectationem rerum novarum, non commovi me adhuc Thessalonica.

Virorum ac mulierum celebritas, Cic. 2. de Legib. 65. Sublata etiam erat celebritas virorum ac mulierum, quo lamentatio minuere. Floret hominum celebritas locus ille. Cic. pro Domo 75. Constat enim nullis unquam comitis campum Martium tanta celebritate, tanto splendore omnis generis hominum, ætatum, ordinum, floruisse.
 Habere maximam celebritatem dicitur locus aliquis. Cic. 13. Att. 29.
 Ad celebritatem, Fugio homines. Cic. 3. Att. 7.
 Celebritas & nomen. Cic. 2. Offic. 44. Nam quis ab ineunte ætate habet causam celebritatis & nominis aut a patre acceptam, &c.
 Diei supremi celebritas. Cic. pro Milon. 86. Spoliatus illius supremi diei celebritate, quam concedere etiam inimici solent, amburetur abjectus. i. e. Exequiis.

Famæ celebritas. Cic. 1. Tusc. 28. Eademque famæ celebritate Tyndaride fratres, qui, &c.
 Judiciorum multitudine & celebritas. Cic. 7. Fam. 2. Nos hic in multitudine & celebritate judiciorum, & novis legibus ita distinguemur, &c.
 Nominis celebritas. Suet. de Illust. Grammat. 23. Gloriabatur etiam latrones quondam sibi propter nominis celebritatem parissime.
 Sententiarum celebritas pristina manebat. Cic. de Clar. Orat.
 Sermonis hominum celebritatem consequi. Cic. in Somn. Scip. 17. Tu enim quam celebritatem sermonis hominum, aut quam expectandam gloriam consequi potes?

Domestica celebritas. Cic. in L. Pison. 64. Nunc etiam in hac quotidiana, assidua, urbanaque vita splendorem tuum, gratiam, celebritatem domesticam, operam forensium, consilium, auxilium, &c.
 Addere celebritatem ludis. Liv. 30. 38. extr. Ludis celebritatem addidit sedes sua solenni spectacula reddita. h. e. Celebriores & honoratiores ludi Apollinæres visi sunt, propter propriam sedem, velut divinitus redditam.

Honestare sua celebritate alique dicitur populus. Cic. pro Domo 76. Itaque ille unus dies, quo die me Populus Romanus a porta in Capitolium, atque inde domum sua celebritate lætitiæque comitatu honoravit, tantæ mihi, &c.
 Illarritatem etiam significat. Macroh. 2. Saturn. 7. Si aliqua Læberii & Publii dicta referremus, videbimur & adhibendi convivio mimos viasse hæciviam, & tamen celebratum, quam cum adfuit illi, excitare pollicentur, imitari. V. Broekh. ad illud Tibul. 2. 1. 29.

Vina diem celebrant.

CÉLÉBRO, [εὐφροσύνη, ἐξέλιος, πανήγυρις, ἡμετέρας] Ære. est Frequentare. Varro, Cui non tam cura erat, ut templa deorum, quam ut populus celebraret.

Cœtus celebrare hominum. Cic. 1. Off. 12. Impellitque ut hominum cœtus, & celebrari inter se, & sibi obediri velit. In codd. emend. Et celebrationes & esse & se obiri velit.

Conventus celebrare & Facere. Cic. 1. Att. 19. Itaque conventus, qui initio celebrabantur, jamdiu fieri desierunt.
 Locum celebrare conventu. Cic. pro Flacc. 95. Cujus damnatione ferculorum

pulehrum L. Catilinæ floribus ornatum, hominum audacissimorum, ac domesticorum hostium conventu, epulifice celebratum est.
 Domum alicujus. Cic. pro Muren. 70.
 Fretum celebrant Naiades æquoræ. i. e. In æquore vivunt. Ovid. 14. Met. 358.
 Judicium hoc celebratur & ornatur studio & dignitate summorum virorum, & clarissimorum civium. Cic. pro Sulla, 4. i. e. Adfunt in judicio. Frequentia maxima civium, & splendore hominum summorum celebratur locus alicujus. Cic. 1. de Orat. 200. Teltis est hujusce Q. Mutii Janua & vestibulum, quod in ejus infirmissima valetudine, affectaque jam ætate, maxima quotidie frequentia civium ac summorum hominum splendore celebratur.
 Locum aliquem ludis celebrare. Virg. 3. Æn. 280.
 Attiaque Iliacis celebramus litora ludis.
 Missile celebratum. i. e. Frequenter conjunctum in hostes. Sil. lib. 3.
 Silvas celebrare, In silvis versari. Ovid. 10. Met. 703.
 Tempia. Plin. 10. Epist. 100.
 Viæ celebrantur multitudine legatorum. Cic. pro Sext. 131.
 Celebrare convivium sermone & lætitia omnium. Cic. 3. Verr. 66.
 Certamina celebrare, Ludos & ficta praelia solenniter observare. Virg. 5. Æn. 601.
 Hac celebrata tenus sancto certamina patri.
 Connubium. Claud. de Magne, 25.
 Dapes canendo. Ovid. 5. Met. 113.
 Delubra Deorum celebrare. Lucret. 5. 1165.
 Dies, ferias, ludos, &c. celebrare: quod vulgus dicit, Facere festum, ferias & ludos. Cic. 3. in Catil. 21. Plin. lib. 18. cap. 3.
 Diem, seque largo mero celebrare. Ovid. 3. Fast. 666.
 Diem religione debita celebrare. Plin. 10. Epist. 213.
 Epulas vino. Liv. 25. 23. Nuntians diem festum Dianæ per triduum agi: & quia alia in oblatione desunt, vino largus epulas celebrari.
 Exequias omni rerum verborumque honore. Liv. 25. 17.
 Funera. Cic. 1. Tusc. 117.
 Mors mea ne careat lacrymis, linquamus amicis Merorem: ut celebrent funera cum gemitu. Ex Solonis disticho conversum.
 Honorem lætum. Virg. 5. Æn. 58.
 Ergo agite, & cuncti lætum celebremus honorem.
 Limina. Propert. lib. 1. 16. 3.
 Cujus inaurati celebrantur limina currus.
 Ludos. Ovid. 5. Fast. 597.
 Memoriam nominis alicujus celebrare epulis. Cic. 2. de Fin. 10. Velle post mortem epulis celebrari memoriam vel nominis.
 Mortem alicujus. Cic. pro Muren. 75.
 Natalem alicujus. Hor. 2. Sermon. 2. 60. —licebit Ille repotia, natales, alioque dierum Festos albatu celebrat.
 Natalem ludis celebrare. Ovid. 4. de Pont. 9. 115.
 Nuptias celebrare, pro Facere. Liv. 16. 7.
 Solennia nuptiarum. Tacit. 11. Ann. 26.
 Sacra. Ovid. 6. Met. 588.
 Se ipsum. V. Diem.
 Tedas jugales celebrare. Catull. 62. 302.
 Maledictis & vocibus. Cic. pro Cael. 6. Quodque omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus maledictisque celebratum est.
 Celebrare [*εὐχαριστέω*] Summo honore profectui, laudare, habere in pretio. Plin. lib. 12. cap. 4. pr. Unam e peculiaribus Indiæ Virgilius celebravit ebenum.
 Publice privatimque celebrare aliquid. Cic. 1. de Divinat. 3.
 Carminibus alicujus. Ovid. 1. Amor. 10. 59.
 Carmine celebrare ripas. Ovid. 2. Met. 352.
 Et quæ Maronias celebrabant carmine ripas.
 Fama per orbem celebratus. Ovid. 2. de Arte. 1m. 499.
 Frequentia & plausus me usque ad Capitolium celebravit. Cic. 4. Att. 1.
 Honoribus. Ovid. 1. Fast. 607.
 Honore alicujus celebrare, & donis. Virg. 8. Æn. 303.
 Ingenio alicujus poetæ celebrari. Cic. pro Archia poeta, 20.
 Judicis amplissimis laudes celebratæ. Cic. pro Plancio 93. Ego C. Cæsaribus desim, quas primum populi Romani, nunc etiam Senatibus, cui me semper addixi, plurimis atque amplissimis judicibus videam esse celebratas?
 Laudibus. Plin. lib. 14. cap. 6.
 Litteris Latinis celebrata. h. e. Commemorata, & honorifice descripta. Cic. 4. Acad. 4.
 Lyra vel tibia celebrare. Hor. 1. Carm. 12. pr.
 Monumentis celebratur laus alicujus. Cic. pro Rabir. Posth. 43. Hæc mira laus est, quæ non poetarum carminibus, non anallum monumentis celebratur, sed prudentium judicio expenditur.
 Nomine alterius celebrari. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 In proverbium usque celebrari. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Scriptis. Cic. 5. Fam. 12.
 Sermone. Cic. pro Milone. Et omni sermone celebratur.
 Sermone. Ut primum Asiam attingisti, constante fama, atque omnium sermone celebratum est. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Sermone tritum atque celebratum. Cic. pro Flacc. 65. Quid porro in Græco sermone tam tritum atque celebratum est?
 Titulis celebrari. Silius lib. 3. 148.
 Artes celebrare & inter se recolare. Cic. 1. de Orat. 2. Neque vero nobis cupientibus atque optantibus fructus otii datus est ad eas artes, quibus a pueris dedit sumus, celebrandas, interque non recolendas.
 Egrestium alicujus ornare & celebrare. Cic. in Pison. 32.
 Famam celebrare. Cic. pro Archia poeta, 21. Quare quorum ingenii hæc feruntur, ab his populi Romæ fama celebratur.
 Famam alicujus celebrare omnibus in locis. Catul. Epigr. 69. 47.
 Constantiam, fidem, gravitatem, præstantiam, curam alicujus omnium fama celebrare. Cic. 9. Philipp. 10.
 Gloriam laudemque alicujus. Cic. pro Archia poeta. 19.
 Gloriam celebrari in longo ævo. Sil. lib. 3. 148.
 Laudes alicujus celebrare. Cic. pro Marcell. 9. Itaque bellicæ tuæ laudes, C. Cæsar celebrabuntur, &c.
 Monumenta celebrare alicujus. Martial. lib. 11. Epigr. 49.

Silius hic magni celebrat monumenta Maronis, &c.
 Nomen alicujus celebrari scriptis. Cic. 5. Fam. 12.
 Nomen celebratum in foro. Cic. de Clar. Orat. 114.
 Celebrare se & Rempub. Sallust. in Jugurtha, 85. i. e. Laudem sibi & Reipub. comparare.
 Studium agriculturæ. Columel. lib. 8. cap. 16. h. e. Probare, laudare, exercere.
 Vatem. Ovid. 2. de Arte. 739.
 CELEBRATIO, ðnis. f. [*εὐχαριστία*] ut Celebratio ludorum. Cic. 15. Att. 28.
 Epuli celebratio. Vellei. 2. 66. 1.
 Celebrationem habere. Plin. lib. 34. cap. 5. h. e. In honore & pretio esse. Celebratio, pro Frequentia hominum, ut ait Budæus. Cic. pro Sulla 73.
 Quæ domus, quæ celebratio quotidiana, quæ familiaris dignitas, quæ studia amicorum, quæ ex quoque ordine multitudo?
 CELEBRATUS, a, um. [*εὐχάρητος*] ut compar. Celebrator, superl. Celebratissimus [*εὐχάρητατος*] Cic. 2. Philipp. 57. Scio me in rebus celebratissimis sermone omnium versari. Ovid. 6. Fast. 349.
 Nomine quam pretio celebrator arce tonantis, Dicitur pistoris quid velit ara Jovis.
 Certamina celebrata. Virg. 5. Æn. 603.
 Dies celebrator. Ovid. 7. Met. 430.
 Nullus Erechthidis fertur celebrator illo illuxisse dies, &c.
 Fortitudo celebrata. Curt. 9. 7. 23.
 Ludi celebrati. Cic. 2. Philipp. 31.
 Memoria celebrata. Suet. Claud. 11. Ad fratris memoriam, per omnem occasionem celebratam, comœdiam quoque Græcam Neapolitano certamine docuit.
 Opes celebratæ. Curt. 9. 1. 2.
 Rec omnium sermone celebrata. Cic. pro Cluent. 36.
 Supplicatio celebrator. Liv. 3. 63.
 Verbum celebratus. Gell. 17. 2.
 CELEBRATA, orum, n. pro Exequiis. Martial. lib. 9. Epigr. 16.
 Inscriptum tumulo, septem celebrata virorum
 Se fecisse, Chloæ. quid pot simplicius? Celebrata, i. e. Solennia & busta. Volens suam pietatem ostendere, inscriptum tumulo feæ quædam septem virorum celebrasse, quo testimonio non potuit aperius fieri septem viros a se necatos. Domitius. [Sed recte Raderus tollit distinctionem, ut sit Celebrata Chloæ. Forte & Tumulis legendum. Vix enim mihi persuadere septem maritos eodem tumulo, vel potius Polyandrio, condidisse Chloæ. Quin & Tumulos legi potest. Domitii exegesis manifeste absurda est. Qui Scelerata reponunt quicquid falsum inest epigrammati detrahunt.]
 CELEBRANDUS, a, um. [*πανηγυρῆτος*] Partic. Claud. de Bell. Get. 635.
 O celebranda mihi cunctis Pollentia scelis.
 Senectus celebranda. Cic. 1. de Orat. 199.
 Virtus celebranda. Cic. 2. de Invent. 70.
 CELEBRATOR, oris, m. Martial. lib. 8. Epigr. 78. de Ludis Stellæ,
 Fecit Hyperborici celebrator Stella triumphi.
 CELEBRABILIS, e, ut, Favor celebrabilis. Ammian. 29. 34. Ætatum ordinumque omnium celebrabili favore susceptus.
 CELEBRESCO, ðre. [*εὐχαριστέω*] Celebris fio. Accius, Et qualiscunque fama celebrat tua. Ex Nonio, 2. 158.
 CELERIA, æ, f. [*Κελέρια*] Noricum oppidum: auctor Plin. lib. 4. cap. 24. in Noricum descriptione. Vulgo *Cilia*.
 CELËNA, æ, f. Locus Campaniæ Junoni sacer. Virg. 7. Æn. 739.
 — atque arva Celena.
 CELËNÆ, vel potius CELËNÆ, arum. [*Κελαινά*] Strab. (inquit Liv. 38. 13.) Urbs caput quondam Phrygiæ fuit. Lucan. lib. 3. 206.
 Lugent damnatæ Phœbo victore Celena.
 Celena alter. Ovid. 4. Fast. 172.
 Celenas item alias collocat Plin. lib. 5. cap. 32. in ea parte Asiæ quæ Phrygiæ superjecta est, juxta Andriam, Ancyram, & Colossas. [Immo eadem est civitas Magnæ Phrygiæ ad Mæandrum fluvium, unde profecta Apamæam cives transducti ab Antiocho fuerunt.]
 CELENÆUS, a, um. Adj. ut Celenaum buxum. Stat. 2. Theb. 666.
 Fœda Celena committere praelia buxo.
 Amores Celena. Martial. 14. Epigr. 204. i. e. Deæ Phrygiæ, vel Cybeles.
 CELENDRIS, is, f. Samiorum colonia, in Cilicia, auctore Pomponio Mela lib. 1. cap. 11. extr. in descriptione Ciliciæ. Celendra etiam multitudinis numero dicitur, ut est apud Lucan. lib. 8. 259.
 Ad profugum collecta duces, parvisque Celendris.
 CELER, & CELËRIS, e. [*ταχέος, αἰετός*] a *ταχέω* quidam dictum existimant, & significat Velox, ut, Celeri gradu ire. Plaut. Trin. 3. 1. 22. Ter. Phorm. 1. 4. 1. Nisi aliquid jam consilium celere repereris, ubi Donatus. Hoc celere neutraliter dicitur. Est tamen qui Celere putet adverbium esse pro Celeriter. [V. infra. N. n. sing. alibi me legere non meminî.]
 Celerem Sedato opponit. Hor. 1. Epist. 18. 90.
 Oderunt hilarem celeres, tristemque jocosî.
 Sedatum tristes, agitem graviumque remissi.
 Hebrus celer. h. e. Magno impetu fluens & rapidus. Virg. 1. Æn. 317.
 — celeremque fuga prævertitur Hebrum. Multæ Editiones habent Volucrum.
 Multum celer. Hor. 2. Sermon. 3. 147.
 — hunc medicus, multum celer, atque fidelis, Excitat hoc pacto.
 Appellu celerimum. Tacit. 3. Ann. 1.
 Jaculo celer. i. e. Optimus jaculator. Virg. 9. Æn. 178. de Niso, Nisus erat portæ cultos, acerrimus armis Hyracides, comitem Ænæe quem miserat Ida Venatrix, jaculo celerem, levibusque sagittis.
 Metu celer. Ovid. 11. Met. 774.
 Insequitur, celeremque metu, celer urget amore.
 Pedibus celeres. Claud. 1. Paneg. de canibus 299.
 Pennâ celer. Ovid. 8. Met. 686.
 Ille celer penna tardos ætate fatigat.
 Spe & timore celer. Ovid. 1. Met. 5. 0.
 Sic Deus & virgo est: hic spe celer, illa timore.
 Agmine remorum celeri. Virg. 5. Æn. 211.
 Alas celeres commovere. Virg. 5. Æn. 217.

Annis celer. Ovid. 1. Amor. 8. 50.
 Ut celer admittis labitur annis aquis.
 Animus celer. Virg. 4. Æn. 285.
 Atque animam nunc huc celerem, nunc dividit illuc.
 Auræ celeres. Virg. 4. Æn. 226.
 Alloquere, & celeres defer mea dicta per auras.
 Brachio celerituti. Auctor ad Herenn. lib. 3. 27. Sin contendemus per continuationem, brachio celerituti, mobili vultu, acri aspectu utemur.
 Canes celeres. Ovid. 4. Epist. 42.
 Cardio cæli celer. Sen. Hippol. v. 963. Celerique polos cardine verfas.
 Carina celeris. Ovid. 9. Met. 446.
 Cervus celer. Valer. 3. Argon. 545.
 Sic ait; & celerem frondosa per avia cervum sufficit.
 Commutatio Reipublicæ celeris & varia. Cic. ad Octav. Omiseram, & in brevi tam celerem & tam variam Reipublicæ commutationem!
 Consilium celer. V. supra.
 Copia celeris. Plaut. Merc. 5. 2. 9. Date, di, quæso conveniendi mihi ejus celerem copiam, i. e. Ut cito eum conveniam.
 Currus celeres, dicti quod Celeriter moventur: Sen. Agamem. v. 913.
 Quid iste celeres concitus currus agit? Al. Hospes quis iste conc. Conf. v. 816.
 Cursus celer. Sen. Hippol. v. 1001.
 Deæ celeres vocantur Horæ ab Ovid. 2. Met. 109.
 Jungere equos Titan velocibus imperat Horis.
 Justa Deæ celeres peragunt. [Nisi Celeres pro Celeriter dictum, per Enallagen, ut Tollunt fe celeres. V. sub fin. h. v.
 Fata celerima, Mors quæ celerius obitur. Virg. 12. Æn. 507.
 Fide celeri probare aliquid. Ovid. 3. de Ponto 4. 114.
 Flamma celeris. Lucret. lib. 2. 192.
 Et celeri flamma degustant tigna: &c.
 Flammæ celeres. Tibul. lib. 4. 6. 17.
 Fuga celeris. Virg. 3. Æn. 243.
 Gressus celeres. Sen. Medea. 10. Vadite, & celeres domum referte gressus.
 Ictu celeri præcidere aliquid. Lucret. lib. 3. 636.
 Ignis celer. Hor. 3. Carm. 4. 76.
 Lapsus. Valer. 1. Argon. 91.
 Letho celeri aliquem mittere. Claud. 1. in Ruff. 234.
 Lingua celeri uti ad negandum. Plaut. Trucul. prol. 8.
 Luna celeres. Hor. 4. Carm. 7. 13.
 Manu celeri aliquid agere. Ovid. 3. de Arte Am. 576.
 Mente celeri circumspicere. Ovid. de Remed. Amor. 89.
 Mergi. Virg. 1. Georg. 361.
 Quum medio celeres revolant ex æquore mergi. [V. Deæ celeres, Ministri. Claud. 1. in Ruff. 341.
 Mors, Prematura. Ovid. 4. de Ponto, 16. 16. V. Fata.
 Operæ nimium celeris, curaque carentis versus, i. e. Carmen nulla cura & operâ compositum. Hor. in Arte Poet. 261.
 Oratio celeris & concitata. Cic. 2. de Orat. 88.
 Pennæ celeres. Hor. 3. Carm. 29. 54.
 Pes celer. Sen. in Medea, 6. 1.
 Pede celeri. Sen. Hippol. 8. Ut celeri velox pede laberis. i. e. Brevi momento.
 Plantæ celeres. Virg. 7. Æn. 811.
 Fer mare per medium, fuctu suspensa tument
 Verret iter, celeres nec tingunt æquore plantas.
 Puppe celeri auferre aliquem. Ovid. 19. Epist. 176.
 Ratio facilis & celeris, i. e. Prompta. Lucret. 4. 144.
 Ratione celeri res geritur. Lucret. lib. 4. 255. Repente, sine difficultate aut magno negotio.
 Recursus celer. Ovid. 6. Met. 450.
 Reditus. Cic. pro Domo sua, 64.
 Rivi. Hor. 3. Carm. 11. 14.
 Rotæ. Sen. Hippol. 10.
 Sagittæ. Virg. 1. Æn. 187.
 Constitit hic, arcumque manu, celereque sagittas
 Corripuit, fidus quæ tela gerebat Achates.
 Sagitta celeri certare. Virg. 5. Æn. 485.
 Protinus Æneas celeri certare sagitta
 Invitat, qui forte velint: & præmia ponit.
 Sensu celeri dolis occurrere. Claud. 4. Paneg. 237.
 Somnus celer, Levis, brevis. Sen. Hippol. 4.
 Telo celeri. Valer. 3. Argon. 185.
 Turbo celer. Virg. 12. Æn. 855.
 Illa volat, celereque ad terram turbine fertur.
 Venti. Hor. 1. Carm. 12. 10.
 Vitæ. i. e. Cursus veloces. Sen. Hippol. 6.
 Virtus. Ovid. 4. de Ponto, 9. 79.
 Hic raptam Trosmin celeri virtute recepit.
 Volumine celeri sidera torquentur. Ovid. 2. Met. 71. i. e. Præcipiti motu circumaguntur.
 Compar. Nihil celerius mente. Cicero in Orat. 200. Ante enim circumfcribitur mente sententia, confestimque verba concurrunt, quæ mens eadem, qua nihil est celerius, &c.
 Superl. Virg. 12. 507. Fata celerima.
 Apud Ennium nonnunquam occurrit superlat. Celerissimus, ut 16. Annal. Celerissimus rumor.
 Facere celer. i. e. Celer ad faciendum. Ut Celer excipere aprum apud Hor. 3. Carm. 12. 12. Forma loquendi hæc Græcorum est.
 Iracundi celer. Hor. 1. Epist. 20. 25.
 Tollunt fe celeres. Virg. 6. Æn. 202. de Avibus.
 Volvere celer menses. Hor. 4. Carm. 6. 40.
 Venire celer dicitur aliquis, pro Venire celeriter. Ovid. 9. Met. 764.
CÉLER, [κέλερ] Nom. propr. Romuli præfecti. Ovid. 4. Fast. 837.
 Hoc Celer urget opus, quem Romulus ipse vocarat,
 Sintque Celer curæ dixerat ista tue. Budæus. V. dict. seq.
 Fuit & Familia Metellorum agnomen. Alios hujus Cognominis, V. apud Tacitum, &c.
CÉLERES, um. m. pl. antiqui dixerunt, quos nunc Equites dicimus, a Celere interfectore Remi, qui initio a Romulo is præpositus fuit, qui

primitus electi fuerunt ex singulis curiis deni. ideoque omnino trecenti fuere. Hæc Festus. Plutarch. in Romulo, de Celere Remi interfectore sic meminit: Celer autem in Hetruriam fecisset, & ab eo veloces apud Romanos traxerunt, ut Celeres dicerentur. Quinetium Metellum tradunt, quod mortuo patre, singulari certamine pugnantium ludum ad paucos dies instituisse, Romanos admiratos apparatus celeritatem, Celere appellasse. Plin. lib. 33. cap. 2. Quinetium ipsum equitum nomen sæpe variatum est, in his quoque qui ad equitatum trahebantur. Celeres sub Romulo, regibusque appellati sunt, deinde Flexumines, postea Trofili. Latini celeres. Virg. 11. Æn. 603.
 Necnon Mællapus contra celereque Latini. Ubi Servius, Alludit ad militiam Romanam: namque & equites habuit Romulus, ut illo diximus loco,
 Tercentum scutati omnes Volscente magistro. quos Celeres appellavit vel a celeritate, vel a duce Celere, qui dicitur Remum occidisse, in cuius gratiæ vicem a Romulo fieri Tribunus equitum meruit. V. Liv. 2. 16. & 36.
CÉLERE, Adverb. antiquum, pro Celeriter. Pacuvius Paul. Nunc te obtestor, celere factio lubveni censori. Enn. Sat. lib. 1. Dum quicquid de celere. Et Plaut. Curc. 2. 3. 4. Ita nunc subito, proptere & celere obiectum est mihi negotium.
CÉLERITER, Celerius, Celerrime [κελεύω, κείνω] Adv. Velociter. Cæf. 5. Bell. Gall. 20. Illi imperata celeriter fecerunt. Cic. 2. de Finib. Celerrimeque multa simul agitantem.
 Facere aliquid celeriter. Cic. 3. Fam. 1. Phanium valde sum desideraturus: quem quom Romam remittes (quod ut putabamus, celeriter eras facturus) omnibus ci de rebus quas agi, quas curari a me voles, mandata des velim. i. e. Brevi. V. mox.
 Celeriter & sine causa agere aliquid. Paulus in l. Nequis. D. de Custodia & exhibit. reor. Si quos ex iis, qui in civitatibus sunt, celeriter & sine causa solutos a magistratibus cognoveris, vinciri jubebis: & iis qui solverint, multam dices.
 Absumere celeriter. Plaut. Curc. 5. 2. 2. Nam quæm habui, absumpsi celeriter.
 Mittam celeriter tibi librum. Cic. 5. Att. 26.
 Nuntiare celeriter. Cic. 1. de Divin. 59.
 Proficisci. Cic. 15. Att.
 Reperire celeriter, quæ opus. Nepos, 2. 1. 3.
 Subigere celeriter. Curt. 4. 1. 5.
 Succurrere. Cic. 10. Fam. 21. Si durius aliquid esset, succurrere celeriter possem.
 Transigere celerius. Cic. 5. Verr. 60. An id agendum, ut eo celerius de isto transigamus, quo maturius ad Apronium possimus &c. pervenire?
 Venire celerius. Cæf. 2. Bell. Gall. 3. Quum de improvisis, celeriusque omnium opinione venisset.
 Celeriter, pro Brevi, sive intra breve tempus. Cic. 3. Fam. 11. Lætor virtute & officio, cum tuorum necessariorum, meorum amicissimorum: tum alterius omnium feculorum, & gentium principis: alterius, jam pridem juventutis, celeriter, ut spero, civitatis. De Pompeio & Bruto loquitur.
 Futuri sumus celeriter una. Cic. 9. Fam. 11. Ignoscæque brevitati litterarum mearum: nam & celeriter una futuros nos arbitror.
 Celerius intelligere. Plin. Epist. lib. 6.
CÉLERIUS CULÆ, aliud Adverb. ut, Celeriuscule dicere. Auctor ad Herenn. 3. 24.
CÉLERITAS, ætis. f. [κέλερ, κείνω] Velocitas. Cic. 7. Verr. 88. Hæc Centuripina navis erat incredibili celeritate velis. Idem 1. Acad. 19. In pedibus celeritatem, vim in manibus. subaudi Penebant.
 Celeritas ad descendum. Cic. 1. Acad. 20. Naturæ celeritatem ad descendum & memoriam dabant: quorum utrumque mentis esset proprium & ingenii.
 Celeritas in capiendis castris. Cæf. 7. Bell. Gall. 46.
 Velocitas corporis, Celeritas appellatur. Cic. 4. Tusc. 31.
 Celeritas & brevitatis respondendi & laesendi. Cic. 1. de Orat. 17.
 Brevitas & celeritas syllabarum. Cic. in Orat. 191.
 Celeritas & festinatio. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Quid hæc tanta celeritas, festinatioque significat?
 Actionum conjugendarum celeritas. Ulpian. in l. Hæc ratio. §. Sed si debitorem. D. de Donat. inter virum & uxorem, Celeritate conjugendarum inter se actionum unam actionem occultari.
 Belli celeritatem morari. Cic. 5. Philipp. 26. Legatorum nomen ipsum & animos molliet, & belli celeritatem morabitur.
 Famæ celeritas. Curt. 7. 2. 15. Velocitate opus est, qua celeritatem famæ antecedas.
 Fluminum celeritas. Curt. 9. 4. 10. Prærapida fluminum celeritate occupantur.
 Ingenii celeritas. Cic. in Bruto 53. Quis enim putet celeritatem ingenii L. Bruto illi nobilitatis vestræ principi defuisse.
 Percipiendi celeritas. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Verborum celeritas. Cic. 1. de Orat. 127.
 Admirabilis. Cic. 1. de Nat. Deor. 52.
 Cæsariana celeritas, in proverbium abiit, a Julii Cæsaris incredibili celeritate, quam passim prædicant veteres. Cic. 16. Attic. 10. Aiunt enim enim Cæsariana uti celeritate. de Antonio.
 Expedita & profluens celeritas verborum. Cic. de Clar. Orat. 220.
 Incredibilis. V. INCREDIBILIS.
 Maxima. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
 Modica celeritas. Vellei. 2. 68. 2. Navium hæc magnitudo modica cum celeritate.
 Præceps dicendi. Cic. pro Flacco, 48.
 Prompta & parata in agendo & in respondendo. Cic. in Bruto 154.
 Adhibere celeritatem. Cic. 10. Fam. 21.
 Desiderat celeritatem res. Ulpian. in l. 1. D. de Damn. infect. Quum res damni infecti celeritatem desiderat, & periculosa dilatio Prætori videtur, si ex hac causa fidei iurisdictionem reservaret, &c.
 Incitare militum celeritatem diaris. V. DIARIUM.
 Incitare celeritatem eloquendi dicitur consuetudo, exercitatioque. Cic. 1. de Orat. 90.
 Incitatus celeritate & studio. V. INCITO.
 Indigere celeritatis. V. INDIGEO.

Opus est celeritate : qua si festinus usi , bellum , ut saepe dixi , nullum haberemus. Cic. 5. Philipp. 52.

Suscipere nimias celeritates. Cic. 1. Off. 132. Cavendum est autem ne aut tarditatis utamur in gressu mollioribus , ut pomparum feroculis similes esse videamur : aut in festinationibus suscipiamus nimias celeritates.

C E L E R I T U D O, inis. f. [π α ρ υ ρ τ η ς] Idem quod Celeritas. Varro 3. de R.R. cap. 12. Lucius Aelius putabat ab eo dictum leporem , a celeritudine , quod levipes esset.

C E L E R I P E S, ædis. Adj. [ἐ λ ε ι ρ η ς , κ ε λ υ ρ η ς] Qui levis est pedibus. Cic. 9. Att. 7. Venit autem eo ipso die ille Celeripes , quem Salvius dixerat. Hoc loco proprium nomen est. Et Aufon. Parent. 27. 4.

Loca tacita celeripes adeat crebi. Idem Epigr. 138. 31.

— velox manus Celeripedis compendii.

C E L E R O, [π α ρ υ ρ τ η ς] ære. Celeriter aliquid facere. Cicero de Universitate 32. Dedit autem divinis duo genera motus : unum genus motus , quod semper esset in eodem aequo , & idem in omnibus , atque uno modo celeraret. de Natura loquitur.

Aliquid celerare. i. e. Ut celeriter fiat meditari. Virg. 1. Æn. 656.

Hæc celerare , iter ad naves tendebat Achates. i. e. Celeriter facere cupiens. Servius.

Casum celerare. i. e. Celeriter cadere. Lucret. lib. 2. 231.

Fugam. Virg. 9. Æn. 378.

Tum celerare fugam , patriaque excedere suadet.

Gradum. Virg. 4. Æn. 641.

Iter inceptum. Virg. 8. Æn. 90.

Ergo iter inceptum celerant rumore secundo.

Itineribus quam maximis. Tacit. 4. Hist. 24.

Opem celerare , pro Celeriter auxilium ferre. Valer. 3. Argon. 251.

Victoria celerandæ intentior. Tacit. 2. Ann. 5.

C E L E R A N S, antis. Partic. ut Celerantes aures. Lucret. lib. 1. 388.

Is porro , quamvis circum celerantibus auris Confluat , &c. i. e. Accelerantibus , urgentibus , & celeriter pellentibus aerem.

Viam celerans. Virg. 5. Æn. 609.

Ille , viam celerans per mille coloribus arcum , Nulli visa , cito decurrit tramite virgo.

C E L E R A N T E R, [κ ε λ υ ρ τ η ς] Adv. pro Celeriter. Accius , Sed quis hic est qui matutinum cursum huc celeranter rapit ? Nonius 11. 32. Antiquum est.

C E L E R A T U S, a , um. Partic. ut , Itineribus celeratis. Ammian. 31. 11.

C E L E R A T I M, pro Celeriter : Adverbium similiter antiquum. Sifenna Hist. lib. 5. Quo magis celeratim poterant , in insidiis suos disponit.

C E L E R I N I, Citeriores Hispaniæ populi sunt supra Braccaras & Gronios , quorum ager Avo fluvio irrigatur , ut indicat Ptolemæus lib. 2. cap. 6. & Pompon. lib. 3.

C E L E S, ætis. m. [κ ε λ η ς] Genus navigii actuarii , quod & Celox dicitur. Gell. lib. 10. cap. 25. Celoces , vel ut Græci dicunt , κ ε λ η ρ η ς . Dicitur celestem putant per metaphoram equi celestes , quod unico tantum per transtra remo agatur : κ ε λ η ς enim equus dicitur , qui ab uno fessore agitur & regitur . Palephatus de Centauris , Juvenes quidam e radice montis profecti a vico quodam vocato Nebula , excogitant equos celestes condocere , in iisque federe . Nam ante id tempus nesciebant in equis federe , sed solum curribus utebantur . Quibus verbis fit planum quid fit κ ε λ η ς equus , ex quo κ ε λ η ρ η ς dicitur , quod uno remo , & non binis aut ternis per fœdilia ageretur , quin tamen plures remiges haberet . Celestes , Dichti sunt a Græcis Equites , non bigis aut quadrigis in certamine utentes , sed equo uno infidentes : eujusmodi certamen hodie quoque nonnullis in locis celebratur . Hæc Budæus . Plin. lib. 34. cap. 5. Græci celestas tantum dicebant in sacris victores . Apud Homerum vero celestas equus dicitur , qui solus agitur , quasi monampix : quod tam de agitatore , quam de equo ipso fortasse non inepte dici posset . V. Spanh. de Usu & Præit. num. dist. 10. p. 132.

C E L E T I Z O N T E S, m. pl. [κ ε λ η ρ η ζ ο ν τ η ς] Participium Græcum , Juvenes dicebantur qui frequenter equorum singularium certamine delectantur . Plin. lib. 34. cap. 8. Hegiæ Minerva , Pyrrhusque rex laudatur , & celetizontes pueri .

C E L E T A, Populi Thraciæ , majores Hæmo , minores Rhodopæ subditi . Auctor Plin. lib. 4. cap. 11.

C E L E U S, i. m. trium syllabarum , [κ ε λ ε υ ς] Viri proprium . Virg. 1. Georg. 165.

Virgea præterea Celci , vilisque supellex . Ubi Servius , Virgea Celci supellex , i. e. Vasa de vimine facta , qualia Ceres Celeo aliquando monstravit , ut qualos , corbes , &c.

C E L E U S M A, ætis. n. [κ ε λ ε υ ς μ α] vel C E L E U M A , ætis. n. Clamor est nautarum , quum uno aliquid jubente , omnes uniformiter respondent , quasi sibi invicem jubentes . δ α ρ τ η κ ε λ ε υ ς μ ο ν , quod est jubere . Martial. 3. Epigr. 67. (al. 26.) de Pigris nautis , Celsatis , pueri , nihilque nostis , Verno , reliquæ pigriores , Quorum per vada tarda navigantes , Lentos figitis ad celeufma remos . Idem 4. Epigr. 64.

Quem nec rumpere nauticum celeufma , Nec clamor valet helciariorum . Celeufma , etiam in navibus classariis assa voce interdum , interdum tibia canebatur , ita ut remiges pro modulorum atque harmoniæ ratione vel concitarent vel figerent remos . Pedianus in Divinat. Verr. 56. Cani remigibus celeufma per symphoniacos solebat , & per assam vocem , id est ore prolatam , & , ut in Argo navi , per citharam .

De hoc intelligendus est Censorinus de Die natali cap. 12. Quo facilius suffragant laborem vel in navis motu , a vectore symphonia adhibetur . Rutil. Itin. 1. 369.

Hic mecum pigris solabar tædia venti , Dum resonat variis vile celeufma modis .

Christianis pro celeufmate hymni & psalmi fuerunt : quos sæpe repetitis vocibus Haleuja & Amen canere solebant . Paulinus ad Nicetam v. 119.

Navita læti solium celeufma Concinent , verlis modulis in hymnos Et piis ducent comites in æquor

Vocibus auras , &c. Sidon. 2. Epist. 10.

Curvorum hinc chorus helciariorum

Responfantibus Aleloja ripis Ad Christum levat annicum celeufma.

C E L E U S T E S, æ. m. [κ ε λ ε υ ς τ η ς] Qui remiges hortatur , quasi navigationis moderatur : qui a Plauto Latine hortator appellatur . quod ea hortamenta faciat , quæ verbo Græco celeufma dicuntur etiam a Latinis . Budæus .

C E L L A, æ. f. Potus est frugibus confectus , qui Hispanis præcipue in usu erat , sicut cervisia Gallis . Plin. lib. 22. cap. ult. V. etiam Flor. 2. 18. & ejus interpp. Oros. 5. 7.

Est item Cella Apuliæ oppidum , in tractu Peucetiorum , non procul ab Egnatia , cujus meminit Strabo lib. 6. & Ptolem. lib. 3. cap. 2. Vulgo Cella in terra de Barri.

C E L L A, æ. f. [π α ρ α λ λ η ς] dicta a Celando , auctore Servio : quod in ea celeratur quæ esse voluimus occulta . Græci apothecam dicunt , in qua res esculentæ & poculentæ reponuntur . quamvis proprie apotheca , cella vinaria fit . Capit autem Cella non unam significationem , prout illi adjectiva junguntur : ut Cella vinaria , penaria , &c. Cic. de Senect. 56. Semper enim boni assidue domini retenta cella vinaria , olearia , meliaria , & penaria . Ter. Adel. 4. 2. 14. Nam me in cellam aliquam cum illa concludam . Ubi Donatus , Et cella & cellarium , a reponendis , celandisque rebus esculentis & poculentis dicitur . Cellam atque horreum Campani agri , Cicero Capuam appellavit in orat. de Lege Agr. 2. 88.

Cella vini & olei . Paulus in l. Nam quod . §. Si cui quæ . D. de Penulegata , Quod fere (inquit Sabinus) evenit in personis mercatorum , aut quoties cella est olei & vini , qua venire solebant in hereditate relicta . Cella olearia . I N O L E A R I U S .

Cella vinaria . Cic. in Topic. 17. Cellis viniariis , & oleariis plenis relictis . Cella penaria , In qua penus reponitur . Cic. 4. Verr. 5. Itaque ille M. Catō sapiens cellam penariam Republicæ nostræ , nutricem plebis Romanæ , Siciliam nominavit . Nos vero experti fumus Italico maximo , difficillimoque bello Siciliam nobis non pro penaria cella , sed pro ærario illo majorum vetere ac referto fuisse .

Cellam promptuariam joculariter vocavit Plautus Carcerem , ex quo promerentur vincti , in Amph. 1. 1. 4.

Inde cras e promptuaria cella depromar ad flagrum .

Cellæ angusta . Hor. 1. Serm. 8. 8.

Dare in cellam . Cic. 5. Verr. 201. Magistratibus tantundem detur in cellam , quantum semper datum est .

Emerere in cellam frumentum . Cic. 5. Verr. 202. Data tibi pecunia est Verres : una , qua frumentum tibi emerere in cellam : altera , qua frumentum emerere a civitatibus quod Romam mitteres .

In cellam imperare frumentum . Cic. 1. Verr. 30. Queritur Sicilia tota , C. Verrem ab aratoribus , quum frumentum sibi in cellam imperavisset , &c. ubi Afcon. & Hotom. V. conf. C E L L A R I U M .

In cellam furem frumentum . Cic. 5. Verr. 188. Non est in hoc crimen , Hortentii , ne forte ad hoc meditare , multos sæpe viros bonos , & fortes , & innocentes cum aratoribus , & cum civitatibus frumentum , quod in cellam sumi oporteret , altimasse , & pecuniam pro frumento abtulisse .

Cella , pro Cubiculo aliquo secreto . Cic. 14. Att. 22. Atticam meam gratias mihi agere de matre gaudeo : cui quidem ego totam villam , cellamque tradidi .

Strati in cellis lecti . Cic. 2. Philipp. 67.

Cellæ etiam Balneatum membra fuerunt , Hinc

Cella frigidaria , & Cella caldaria . Plin. lib. 2. Epist. 17. ad Gallum , In de balinei cella frigidaria spatiosa & effusa . Est autem cella frigidaria , ubi aqua frigida , si pœnituisse teporis , lavabantur . nam balinei cellæ tres erant : caldaria , ubi calida : tepidaria , ubi tepida : frigidaria , ubi frigida fervabatur . Hac de re multa Vitruv. lib. 5. cap. 10.

Cella suppositoria . Vopiscus in Carino , cap. 18. Balneis , inquit , ita frigidis usus est , ut solent esse cellæ suppositoriae , frigidariis semper nivalibus . Cellæ autem suppositoriæ vocatæ sunt , Quæ suppositæ sunt , id est subjectæ : sunt enim frigidissima quæ subjectæ sunt nivali frigidario . Turnebus .

Cella , [κ ε λ ο ν] Pars templi erat sacratio , in quam ingredi cuilibet fas non erat . Unde apud Gell. lib. 7. cap. 1. legitur Scipionem in Capitolium venisse : jussisseque cellam Jovis aperiri , ibique solum demoratum fuisse . Liv. 35. 41. De multa damnatorum quadrigæ inauratæ in Capitolio positæ in cella Jovis supra fastigium ædiculæ .

κ α ι ἑ ς τ ῶ ν κ ἄ λ ο ν , τ ῶ ν τ ῶ Δ ι ῶ , τ ῆ ς κ α π ι τ ο λ ι ῶ ν ἑ ὶ τ ῆ ς Τ ρ ο α ῖ ῶ ν ἄ ρ τ α . Dio. 316. principio , ubi Xyl. cellam vertit . An hinc Sacellum , quasi Sacra cella . H. St. Immo diminutivum a Sacrum .

Concordiæ cella . Cic. 2. Philipp. 19. Cum in hac cella Concordiæ , ð dii immortales ! Adde etiam 5. Philipp. 31.

Pastorum bubulcorumque cellæ . Columel. de R. R. 1. 6.

Cellæ fuerunt Meretricum fornices . Petron. cap. 8. Jum pro cella meretricis affem exegerat .

Inscripta cella . Martial. 11. Epigr. 46.

Intrastrati quoties in scriptæ limina cellæ .

Vacua cella . Juven. 6. Sat. 121.

Intravit calidum veteri centone lupanar , Et cellam vacuum , atque suam .

Cellas , abusive Favorum cavernas vocavit Virg. 1. Æn. 437.

— ditendunt nectare cellas . Servius .

Columbarum cellæ . Columel. 8. 8.

C E L L U L A, æ. f. dimin. Ter. Eun. 2. 3. 18.

Quum in cellulam ad te patris penum omne congrebam clanculum .

Cellulæ columbarum cavate . Columel. lib. 8. cap. 9. Receptaculorum tanquam columbis loculamenta , vel cellulæ cavatæ efficiuntur , sed , &c. Implere cellulam risu placuit . Petron. cap. 11.

C E L L U L A N U S, i. m. Monachus , qui in cella vitam transigit . Sidon. 9. Epist. 3.

C E L L A R I U S, a , um. Adj. ut , Sagina cellararia . Plaut. Milit. 3. 2. 31. Postea sagina ego ejiciat cellararia .

C E L L A R I A, æ. f. [π α ρ α λ λ η ς] Quæ præest cellæ . Plaut. Milit. 3. 1. 101. Jam pridem , quia nihil abtulerit , succentet cellararia . Alii legunt Geraria : Alii autem Ceraria . V. Taubm. Lambin. & Gronov. ad loc.

C E L L A R I U S, i. m. [π α ρ α λ λ η ς] Qui præest cellæ . Plaut. Capt. 4. 2. 115. Sume , potce , prome quid vis , te facio cellarium . Columel. lib. 11. cap. 1. Non minor habenda erit ratio , ut cibus & potio sine fraude a cellaris præbeatur . Et Martial. 11. Epigr. 32.

Hinc cellarius expetitur artes. Ulpianus in l. Quæstum. §. Cellarium. D. De instructo & instrumet. legat. Cellarium quoque, id est qui ideo præpositus est, ut rationes salvæ sint: item ostiarium, mulionemque, instrumenti esse constat. Alii legunt Cellarium.

CELLARIUM, i. n. [*κελλῖον*] Idem quod Cella. Servius. ad l. Æn. 708. Inter penum & cellarium hoc interest: quod cellarium est paucorum dierum: unde & in cellam dicitur imperatum frumentum. Penu vero est temporis longi. Plin. lib. 36. cap. 15. Quorum agri quoque minorem modum obtinere, quam cellaria istorum. V. etiam Donat. ad Ter. Adel. 4. 2. 13.

Cellaria etiam dicebantur, Quæ promebantur ex promptuaria cella præter annonas, h. e. frumentum & panem: videlicet Sal, vinum, oleum, carnes, &c. Commiff. l. 3. Cod. Theodof. de officio iudicum omn. Neque rectori provincia plus aliquid præstabit, quam nos concessimus sine annonis & cellariis. Et Sulp. Severus Hist. Sacra 2. 41. 2. Acciti numeratque quadringenti & aliquanto amplius occidentales episcopi Ariminum convenere: quibus omnibus annonas & cellaria dari imperator præceperat. V. ibi Sigon. & Interpr.

CELLARIOLUM, i. n. dimin. Hieron. adv. Jovinian. 2. 16.

CELLARIS, c. Adj. [*κελλαρῖος*] ut, Columbi cellares. Columel. lib. 8. cap. 8. Hac eadem ratione palumbos, columbofque cellares pinguissimos facere contingit.

CELLARIENSIS, e. aliud Adj. ut, Cellarienses species. Cod. Theodof. de erogatione militaris annonz. l. 32. & l. 16. de indulgentiis debitor.

CELLATIO, ðnis. f. Cellarum constitutio, scil. Series. Petron. cap. 77. Domus habet cellationem.

CELLIO, onis. m. Idem quod Cellarius. Inscript. Grut. p. 582. n. 10. D. M. SECUNDI NVNDINI PRIMITIVI CELLIONIS.

CELLO, is. quo veteres utebantur pro Cedo: nunc compositis tantum utitur, Excello, Præcello. q. V.

CELMIS, i. m. five CELMUS, [*κῆλυμις*, *κῆλυμις*] Nutritus fuit Jovis, quem & parvulus adhuc Jupiter plurimum amavit. Ceterum quum aliquando mortalem esse Jovem dixisset, Jupiter injuria memor, quum expulso Saturno rerum jam potiretur, in adamant. m. lapidem commutavit illum. Fabulam breviter innuit Ovid. 4. Met. 281.

Te quoque nunc adamas, quondam fidelissime parvo, Celme, Jovi.

CELO, [*καὶ ἐρημῶ*] Ære. Abscondere, tegere. Ovid. 2. de Arte Am. 409. Quæ bene celaris, si qua tamen acta patebit, Illa licet pateant, tu tamen usque nega.

Secreti calles celant. Virg. 6. Æn. 443.

Hic quos durus amor crudeliter tæbe peredit Secreti celant calles, & myrta circum Silva celat.

Celare & occultare. Cic. 3. Off. 37. Atque etiam ex omni deliberatione celandi & occultandi spes opinioque removenda est.

Celare, cum accusativo personæ, vel rei. Cic. 1. de Nat. Deor. 74. Neque tu me celas, ut Pythagoras solebat alienos. Ter. Heaut. 4. 3. 27. Ut celet fenem. Cic. 1. Acad. 2. Nec tamen itum cessare, sed celare quæ scribat existimo.

Celare, cum duobus accusativis. personæ & rei. Ter. Adel. 1. 1. 29. Ea ne me celet, confufeci filium. Cic. 2. Fam. 15. Non enim te celavi sermone.

Celare aliquem de re aliqua. Cic. pro Deiot. 18. De armis, de ferro, de insidiis celare te voluit.

Celare se a domino. Ulp. in l. Quis sit fugitivus. D. de Ædil. edict. Fugitivus est, qui extra domini domum fugæ causa, quo se a domino celaret, mansit.

Celare ne. Plaut. Aulul. 1. 2. 35.

Nam nunc, quom celo sedulo, omnes ne fiant, &c.

Celare se tenebris, i. e. Omnino se occultare, nec in medium proferre sese. Virg. 9. Æn. 425.

— tunc vero exterritus amens

Conclamat Nisus, nec fe celare tenebris Amplius, aut tantum potuit perferre dolorem.

Amorem. Ovid. 12. Epist. 37. Ubi Medea Jafonem sic alloquitur, Perfidè sensit: quis enim bene celat amorem?

Auctorem, Tacere nomen auctoris. Hor. 2. Serm. 4. 11.

Crimina lba. Ovid. 2. de Arte Am. 427.

Culpam celare sub imagine falsa. Ovid. 2. Met. 37.

Dammum. Ovid. 9. Met. 100.

Diem celare Sol dicitur, Quom occidit: cui Promere diem, opponitur. Hor. in Carm. seculari 10.

Fugitivum. Ulpianus in l. 1. D. de Servis fugit. Is qui fugitivum celavit, sur est.

Granum sub cortice celant mala punica. Ovid. 10. Met. 763.

Hamos celare cibus, i. e. Hamum in esca abscondere. Ovid. 15. Met. 476.

Ignem. Ovid. 6. Fast. 297.

Inane. Lucret. lib. 1. 515.

Ingenium celare, & Nudare, contraria. Hor. 2. Serm. 8. 74.

— ingenium res

Adversæ nudare solent, celare secundæ.

Numen Jovis celare non potest. Cic. pro Deiot. 18. Si veneno, Jovis illius quidem hospitalis numen nunquam celare potuisset, homines fortasse cessasset.

Orata celare aliquid. Ter. Hec. 4. 1. 60.

Pudorem. Ovid. 2. Met. 594.

Sententiam. Cic. 4. Acad. 60. Aut cur celatis, quasi turpe aliquid, sententiam vestram?

Ulcers incurata. Hor. 1. Epist. 16. 24.

Turpia. Hor. 1. Serm. 2. 85.

Ulvam. Ovid. 5. Fast. 519.

Vultum celare manibus. Ovid. 4. Met. 682.

Vultum prodentem gaudia celare. Hor. 2. Serm. 5. 104.

Venditor celare quis dicitur. Ulpian. in l. 1. §. venditor. D. de act. empt. Sed scire venditorem & celare sic accipimus, non solum si non admittit, sed etiam si negavit servitutem istam deberi, quom effect ab eo quaeritur.

CELOS, passiv. Ter. Eun. 2. 3. 4. Ubi ubi est, diu celari non potest. Cæf. 7. Bell. Gall. 80. Neque recte aut turpiter factum celari poterat. Cic. 2. Q. frat. 16. Sed heus tu celari videor a te. Ter. Phorm. 5. 4. 6.

Quin, si hoc celetur, in metu, sin pateat, in probro sim.

Celari & excludi. Cic. de Lege Agr. 12. Quom familiariter me in eorum sermone infirmare a darem, celabar, excluderem. Foribus operis celari. Ovid. 2. Fast. 563.

Di quoque templorum foribus celetur opercis. i. e. Abfcondantur clausis foribus.

CELANUS, antis. ut, Commiffa celans. Nepos 15. 3. 2. Perfe arcana regum mira celantes. Curt. 4. 6. 5. Vultus celans timorem. Lucan. 10. 14.

CELATUS, a, um. [*κατακελευσῶ*] Partic. Cic. pro Cluent. 189. Non est profecto de illo veneno celata mater, nihil est ab Oppianico sine consilio mulieris cogitatum.

De aliquo celatus. Cic. pro Sulla 9. Credo, Judices, celatum Cassium de Sulla uno: nam de ceteris certe sciebar. Non gratam invito servar celata salutem. Sil. lib. 17. 643. ubi loquitur de Junone, quæ in pastoris formam conversa, Hannibalem ab exercitu abduxerat, ne hostes illum interficerent.

Amor celatus. Ter. Andr. 1. 1. 105. Bene diffimulatus & celatus amor. Anni celati. Propert. lib. 3. 23. 31.

At te celatis atas gravis urgeat annis. Ferrum celatum. Ovid. 2. Fast. 831.

Ignes, Ignoti amores. Ovid. 9. Met. 615.

Littera celatos arcana fatebitur ignes. Peccata. Lucret. lib. 5. 1159.

Virtus. Hor. 4. Carm. 9. 30.

CELATUM, i. n. ut, Indagator celati. Plaut. Trin. 2. 1. 15. & 1. 2. 127. Celata omnia ille pessum dedit.

CELATE, Adv. [*κατακελευσῶ*] Tecte, Occulte. Ammian. 14. 7. Non celate turbidum sævabat ingenium.

CELATIM, Adv. Idem. Sifenna lib. 6. Hist. Quom maxime celatim poterat, in insidiis suos disponit. Ex Gell. lib. 12. cap. 15. V. Apul. 4. Met. p. 151.

CELATOR, ðnis. m. Qui abscondit. Lucan. 10. 286.

Qua Deus, undarum celator, Nile, tuarum, Te mihi nosse dedit.

CELEAMEN, inis. n. apud Apul. Met. 5.

CELOX, ðcis. f. [*κῆλος*] Navigium breve: dictum a Celeritate, auctore Nonio. V. CELES. Plaut. Capt. 4. 2. 94. Vidi in publica celoce. Liv. 21. 17. Naves ducentæ viginti, quinqueremes, celoces viginti deductæ. Pro Ancilla gnava & celeri posuit Plaut. Milit. 4. 1. 40. Quæ hæc celox? ancilla illius est, quæ hic egreditur foras. Diversa significatione utitur in Pseud. 5. 2. 12. Onerare celoceum, est Inebriare fe.

CELSINIUS, i. m. Nomen quosdam viri; unde

CELSINIANUS, a, um. Adj. ut, Porcellus Celsinianus. Apic. 8. 7.

CELSUS, i. m. Plagiarius carmine Horatii notissimus, 1. Epist. 3. 15.

Quid mihi Celsus agit monitus, multumque monendus, &c.

A. Cornelius Celsus, quem nonnulli Aurelium prænomine vocant. Scriptor luculenta brevitate disertus, cujus libros v 111 de medicina habemus. Hujus meminit Quintil. lib. 12. cap. ult.

Alius Julius Celsus fuit, multo recentior, qui de vita Cæsaris scripsit, & Commentarios Cæsaris recensuit, vel potius interpolavit. V. Voss. de Hist. Lat. 1. 13. & 5. Et Infit. Orator. cap. 3. §. 10. & Salmast. Proleg. Exercit. Plin. sub fin.

Alius Celsus Jctus in Digestorum libris sæpe laudatus. V. Spartian. in Adrian. cap. 18.

Celsus etiam inter triginta tyrannos vigesimus octavus. de quo Treb. Pol. lib. cap. 29.

CELSUS, a, um. Adj. [*ὑψιλλός*] Altus, sublimis, excellens: a Cello antiquo verbo: unde compositum Excello. Plin. lib. 13. cap. 24. Firmiores, celsioresque infantes fore. Cic. 2. de Nat. Deor. 40. Quæ primum eos humo excitatos, celsos & rectos constituit.

Celli prætereunt auctera poemata Rhamnes. Hor. de Arte Poet. 342. Accommodata equiti attributione vocabuli dictum est. Celsus enim, ut ait Festus, a Græco *κῆλος* deducitur, quo vocabulo significatur qui singulari equo vehitur.

Cellos etiam judices Marcellinus dixit lib. 28. Et judicibus, inquit, Celsi, itidemque minoribus. Sic fortasse Celsi Rhamnes magni funtes, aliique ditiores & potentiores. Turnebus. [Periphrasis est ordinis equestris. V. RAMPNETES.]

Celsus & erectus ad animum transl. Cic. 5. Tusc. 42. Qui autem poterit esse celsus & erectus, & ca quæ homini accidere possunt, omnia parva ducens, &c.

Status celsus & erectus. Cic. in Orat. 59. De gestibus oratoris. Armis celsior, Superior & potentior. Valer. 2. Argon. 547. Al. Artus. Cunctis celsior. Claud. de Bell. Get. 430.

Corpore celsus. Liv. 10. Bell. Pun. Critis celsa avis. Plin. lib. 10. cap. 21.

Honore celsus. Ovid. 10. Epist. 126. Alii legunt, In arce. Vertice celsior. Claud. de Bell. Get. 77.

Arx celsa. Virg. 1. Æn. 56.

Caput, & Altissima pars corporis. Sen. Hippol. 5.

Colles. Sen. Agamemn.

Collum. Ovid. 11. Met. 358.

Corpus, i. e. Magnum. Sil. lib. 3. 273.

Oes stat. 1. Silv. 4. 42.

Quæ celsus, dicitur respectu totius corporis, quasi in alto positum. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 83.

— tum talia celso Ore ronant. i. e. Clara voce: quod irato maxime convenit: vel ex alto loco. Parrhasius.

Puppis. Virg. 3. Æn. 527.

Stans celsa in puppi.

Regia. Ovid. 1. Epist. 34.

Sedes celsissima honoris & dignitatis. Cic. pro Sulla 5.

Sonipes. Sen. Hippol. 10.

Silva. Valer. 6. Argon. 76.

Turres. Hor. 2. Carm. 10. 10.

Vertex montis. Cic. 1. de Divin. 13.

Urbs. Virgil. 3. Æn. 203.

Graditur celsa. Sen. Agamemn. Nunc levat in auras altior solito caput, graditurque celsa. h. e. Incedit erecta.

CELES, Adv. ut, Celsus assurgam. Claud. in Eutrop. 1. 387.

Confurgens celsus vita. Ammian. 25. 4. pr.

Gradients celsus. Idem 28. 1. conf. & Columel. 4. 19.
CELSTIAS, ætis. f. Magnitudo, altitudo. Cic. 3. Off. 24. Celsitas anti-
 & magnitudo. Alii legunt, Excelitas.
CELSTUDO, inis. f. Vell. Patern. lib. 2. 94. 2. Tiber. Claudius Nero
 juvenis genere, forma, celsitudine corporis, optimis studiis, maximo-
 que ingenio instructissimus.
 Summa celsitudo. Apul. de Mundo p. 73.
 Superabilis celsitudo. Amnian. 15. 10.
CELSTIONANS, antis. Theodulfus. Carm. 2. 447.

Hanc tibi celtionans aram Teudulfus adorno.
CELTÆ, arum. m. pl. [Κελται] Populi flint Gallie inter Sequanam &
 Garumnam amnes, sic a Celto Polyphemio filio dicti, ut scribit Appianus.
 Celtarum autem clarissimi sunt Hedui, ut Aquitanorum Aufci, & Belgarum
 Treveri. Pompon. lib. 3. cap. 2. V. Cæf. Bell. Gall. 1. 1. pr.
 Celtæ, & de Germanis. CEΛTΘΓAΛATIA. Κελτων γαλαταις, ἐς δὲ Γερ-
 μανίους κελταί, πᾶσαι τὴν ἀπὸ τῆς Κελτικῆς γαλατίας, Γερμανίας ἀνο-
 μάζουσι κελταί. Dio lib. 53. pag. 341. Par. Vide Xyl. annot. principio.
 Steph. Λεγόμενα, πέλις κελτογαλαταις. Ἐς τὴν Κελτικὴν, τὴν οὐ λεγομένην
 Γαλατίαν. Appian. in Annibal. p. 122. in 8vo. in principio. H. St.

CELTICA, æ. f. [Κελτικὴ] Tertia Gallie pars. Plin. lib. 4. cap. 17. Gal-
 lia (inquit) Comata uno nomine appellata, in tria populorum genera
 dividitur, amnibus maxime distincta. A Scalde, ad Sequanam, Belgi-
 ca: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunenſis: Inde ad Py-
 renæi montis excurſum, Aquitania, Aremorica ante dicta. V. etiam
 Cæf. Bell. Gall. 1. 1.

CELTICUS, a, um. Adj. [Κελτικός] ut Celticus cruor. Sil. lib. 5. 144.
 Furor Celticus. Sil. lib. 4. 190.
 Rura Celtica. Sil. lib. 1. 46.

CELTICUM, [Κελτικόν] Promontorium est Hispanie ceterioris, in Celti-
 corum tractu in Oceanum, Occidentem versus, quam longissime excur-
 renſis. Idem cum eo quod Ptolemæus Nerium, & vulgus nautarum hodie
 Finem terra appellat. V. Pompon. Mel. lib. 3. 1.

CELTICA, æ. f. Oppidum est Hispanie Bæticæ in conventu Hispalen-
 ſi, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 1.

CELTIBERÏ, orum. m. pl. [Κελτιβήριος] Populi Hispaniæ, qui a Celtis
 originem ducunt. Nam Celtæ Gallorum populi, relicta quondam provin-
 cia, Iberiam Hispanie regionem habitaverunt. Unde composito ex
 utraque gente nomine, Celtiberi appellati sunt. Horum meminit Stra-
 bo lib. 3. & Plin. lib. 3. cap. 3. Lucan. lib. 4. 9.

— profugique a gente vectata
 Gallorum Celtæ micentes nomen Iberia. Sil. lib. 3. 339.
 Venere & Celtæ sociati nomen Iberis.

CELTIBERIA, æ. f. [Κελτιβηρία] Regio Celtiberorum: & est proprie
 ea pars, que intra Iberum continetur. Plin. lib. 4. cap. 22.
 Celtiberia cuniculosa. Catul. Epirg. 40. 11. Quodad cuniculos metallo-
 rum inficite a nonnullis referri intelligo. abundat enim cuniculis tota
 Hispania, qui suffodiunt terram, melleſe populantur, radices exedunt
 stirpium, teste Strabone, quem vide. Voſſ. legit Celtis perosiæ.

CELTIBER, æra, ærum. aliud item Adj. ut Celübera terra. Martial. lib.
 12. Epirg. 18. — Celtiberis
 Hæc sunt nomina crassiora terris.
 Gentis Celtiberæ. Martial. 1. 50.
 Ora Celtiberæ. Idem 10. 20.
 Urbes Celtiberæ. Valer. Max. 5. 1. 5.

CELTIBERUS, a, um. aliud Adj. ut Celtiberia terra. Catul. Epirg. 40. 21.
CELTIBERICUS, Adj. [Κελτιβηρικός] a Celtiberia deductum. unde Cel-
 tibericum bellum, & Celtibericam cladem dicimus. V. Plin. lib. 3. 3. cap. 3.

CELTIS, is. f. Genus est eximie testudinis, sed rare, quam Troglody-
 tæ, ad quos adnata, ut sacram adorant. Cornigera est, ut in lya, an-
 nexis cornibus latis, sed mobilibus, quorum in natando remigio se ad-
 juvat. Ex Plin. lib. 9. cap. 10.

Celtis, [Κελτός] est Arbor insignis, magnitudine pyri, in Africa & pos-
 sissimum circa Syrtis nascens, quo alio nomine Lotos appellatur. In-
 ficitum in foliis crebriores faciunt ne illic videantur: fructui magnitudo
 fabæ, color croci: tam dulcis ibi cibus est, ut nomen genti dederit.
 Siquidem Lotophagi nominantur. Plin. lib. 13. cap. 17.

CELYDRUS, Lege CHELYDRUS.

CERMA, Narbonensis provinciæ fluvius, ex Alpium monte Cemeno profu-
 sus. Plin. lib. 3. cap. 4.

CERMLION, i. n. Oppidum Liguriæ, non procul a portu Herculis Mo-
 necci: cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Quidam Cemelio scribunt,
 alii Cemellio.

CERMELEUM, i. n. [Ἐρμενέλιον] Urbs in Alpibus littoreis, auctore
 Ptolemæo. Vulgo *Cemellio*.

CEMENTUM, In CEMENTUM.
CEMENTUS, i. m. Mons Narbonensis Galliæ, non procul a Varo fluvio,
 ex quo Cema annis profluit, unde & monti nomen factum videtur. V.
 Plin. lib. 3. cap. 4.

CERUS, i. f. [κερός] Herba est apud Plin. lib. 27. cap. 8. cujus descri-
 ptionem se idcirco prætermittere ait, quod folis in amariſis usum ha-
 beat. Dioscorides lib. 4. eandem esse ostendit cum Leontopodio.
 Cemus autem videtur appellata, ex floris live calycis figura: quoniam
 pyxidicula Athenis ita nominabatur, per quam suffragia in subjectum
 vasculum, quod Cadificum vocabant, demitti confueverant. V. Ruell.
 lib. 3. cap. 130.

CENÆUM, i. n. [Κηναίων] Eubœæ promontorium, ad Septentrionem, et
 auctore Strab. lib. 10. Plin. 4. 12. Ubi Hercules a devicta Oechalia re-
 versus, Jovi aram extruxit. Hinc Cœna Juniper. Ovid. 9. Met. 136.
 de Hercule.

Victor ab Oechalia Cenæo sacra parabat
 Vota Jovi.
CENARIÏ, orum. m. Auri & argenti expurgatores, secundum Pitisci ex-
 positionem veteris Inſcript. Romæ. H. C. IACET. NOMINE. MATRONA.
 C. F. IN. PACE. VXOR. CORNELL. PRIMICERÏ. CENARIO-
 RVM. FILIA. PORPHOKÏ. PRIMICERÏ. MONETARIO RVM.

CENCHRAMIDES, um. [κίχραμίδης] Ficorum grana, ita dicta a plebi Ro-

similitudine, quod Græci κίχραμους vocant. Plin. lib. 15. cap. 19. frumenta
 appellat. Ficus mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus.

CENCHRÆ, arum. f. [Κίχραμαι] Peloponnesi oppidum est prope Ce-
 rinthum in Isthmo ipſo, juxta sanium Neptuni, quem Strabo ob id Isth-
 mium appellat. Auctor Pompon. lib. 2. 3. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5.

CENCHRÆUS, a, um. Adj. [Κίχραμειος] ut, Cenchræa manus apud
 Stat. 4. Theb. 60.

CENCHRIS, [κίχραμεις] Herpetis genus est, qui morbus a medicis fi-
 niri solet, Membri mortificatione, ac cum putredine & mollificatione dif-
 fipatio. Dicitur autem cenchris, quoniam pustule fœcrescent milii fi-
 mitudine, quod cenchrum vocant. V. Cæf. lib. 30. cap. 15.

CENCHRIS, is. m. Genus serpentis venenosi. Plin. lib. 20. cap. 22. Ad-
 versus serpentes efficacis, maxime cenchrin & scolopendras terreſtres ac
 marinas. Et Lucan. 9. 712.

Et semper recto lapsurus limite cenchris.
CENCHRIS, idis. f. Genus accipitris. Plin. lib. 29. cap. 6. Turturis fi-
 num abugines extenuat: item cochlearum cinis, finum cenchridis:
 accipitrum generis hanc Græci faciunt.

CENCHRITIS, æ. m. Gemmæ species, quæ veluti sparsa milii grana
 habere videtur. V. Plin. 37. cap. 11.

CENCHRIS, [Κίχραμειος] Ionie amnis est ad Ephesum, Caystro proxi-
 mus, per lucum Ortorgiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortorgia
 nutrice lotam ex partu. Tacit. lib. 3. cap. 61. ubi de horum legationibus ad
 Senatum missis, Primum, inquit, omnium Epheci adiere memorantes,
 non ut vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delo genitos, esse
 apud se Cenchrum amnem, lucum Ortorgiam, ubi Latonam partu gra-
 vidam, & oleæ, quæ tum etiam maneat, admifam, edidisse numina,
 deorumque monitu sacratum nemus.

CENCHRON, i. n. Adamantis genus est, quod fit milii magnitudine.
 κίχραμειος enim milium dicitur. Plin. lib. 37. cap. 4.

CENDEVIA, æ. f. Palus in Phœnicie, intra montis Carmeli radices, ex
 qua creditur nasci Belus amnis, quinque m. pass. spatio in mare perfluens
 juxta Ptolemæidem coloniam. Ex Plin. lib. 36. cap. 26.

CENĒYA, æ. f. [Κηναίη] Filia Cenci. Ovid. 10. Met. 609.
 Talia dicentem molli Ceneia vultu Aspicit. legitur Schœneia.
 V. ATALANTA.

CENEUS, In CENEUS.
CENĒYA, æ. f. Urbs quæ fuit vicina Romæ, a Cenite conditore. Festus.
 Et Ovid. 2. Fast. 135.

Te Tattius, parvique Cures, Ceninaque fenſit. V. etiam Pro-
 pert. 4. 11. 9.

CENIS, In CENIS.
CENITES, is. m. Viri proprium, qui Ceninam urbem condidit. Festus.

CENOMANNI, orum. m. pl. [Κηνομάνοι] Galliæ Celticæ five Lugdunen-
 ſis populi vulgo notissimi. Horum meminit Plin. lib. 4. cap. 18. Cæf. 7.
 Bell. Gall. 75. Horum regio vulgo *Le Maine*.
 Fuerunt & Cenomanni Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit &
 Brixia, eodem Plinio auctore lib. 3. cap. 19. V. Liv. 5. 35.

CENOTAPHIUM, i. n. [κενοτάφιον] Imaginarium sepulcrum: quale
 Virgilius describit 3. Æn. 301.

Solennes tum forte dapes & tristia dona, &c. Quo loco Servius
 Tumulum inanem, Cenotaphium esse dicit. Græce κενός inanis dicitur:
 & τάφος sepulcrum: unde nomen compositum. Suetonium Honorarium
 tumulum appellat in Claudio, cap. 1. Ceterum (inquit) exercitus hono-
 rarium eius tumulum excavit: circa quem deinceps statim die quotannis
 miles decurreret, Galliarumque civitates publice supplicarent. Quibus
 verbis significat Cenotaphium Druſo in Germania extructum, quem cor-
 pus ejus Romam devertum esse. Sic vocari possunt hodie, quas repræ-
 sentationes in anniversariis exequiis vicimus. Hæc ex Budæo. Floren-
 tinus in l. monumentum. D. de relig. & sumpt. fun. Monumentum gene-
 raliſſe res est memoria: causa in posterum prodita: in qua li corpus, vel
 reliquiæ inferuntur, nec sepulcrum: si vero nihil eorum inferatur, erit mo-
 numentum memoriæ causa factum: quod Græci cenotaphium appellant.

CENSEO, ui, fum, [αισάω, κενάω, αἰσῶ] Ære. Putare significat, auctore
 Festo: five Arbitrari, ut vult Donatus. Ter. Adelph. 4. 2. 40. Cen-
 ſer hominem ne esse?

Censere & Arbitrari veteres cognatione quadam, sociâ ac familia esse ver-
 ba voluerunt. Varro de Repub. lib. 20. Quod verbum censere & arbitror
 idem valcbat. Ex Nonio, 4. 818.

Magnopere censere. In MAGNUS.
 Sentire & censere. Cic. ad Brut. 15. De ceteris rebus quid censerim,
 quidve censuerim, audisse te arbitror.

Censere etiam proprium erat Senatorum, & significat Decernere. Plin. 9.
 Epiſt. 3. Jam censendi tempus. Dicit Domitius Apollinaris Consul de-
 signatus. Et Lucan. 3. 109.

— federe patres cenſere parati,
 Si rognum, li templa petat. In fine sententiarum Patres hæc
 solenni forma utebantur: Quas ob res ita cenſeo; De ea re ita cenſeo.
 V. Sall. Catil. cap. 51. & 52. extr.

Bellum censere. Liv. 10. 12. Bellum Samnitibus & censuere patres; &
 populus iussit. Et idem 31. 7. Sulpicius Consul populum concione ad-
 vocataalloquens, quia patres, ait, censuere, vos jubete.

Censere ut. Cæf. 1. Bell. Civil. 2. M. Calidius censerebat, ut Pompeius in
 suas provincias proficisceretur.

Censere ne. Suet. Aug. 94. Senatum exterritum censuisse, ne quis illo
 anno genitus educeretur.

Censere, Dicere. Plaut. Stich. 3. 2. 22. Non edepol possum. c. quid
 gravare? cenſeas. Legitur aliter, Censere eas.

Censeri [κηνάω] In censum ascribi a Censoribus. V. CENSUS. Cic. 4.
 Verr. 3. 9. Quinto quoque anno Sicilia tota censetur, eras cenſa Prætor
 Pudeo: quintus annus quem te Prætor incidisset, cenſa denuo est. &c.
 Sub lustrum censeri. Cic. 1. Att. 18. extr. Ne absens censere, curabo
 edicendum & proponendum locis omnibus. Sub lustrum autem cenſeri,
 germani negotiatoris est. i. e. Lustrum tempore.

Prædia censere. Cic. pro Flacco, 80. In qua tribu denique ista prædia
 censuisti?

Territorium censere, pro, Imperare territorio censum. l. 1. C. In quib.
 caus. pignus vel hypoth. tacit. contrahit.

Modum agri censeri. Cic. pro Flacco, 80. Verum esto, gloriosus fuisti,
 voluisti magnum agri modum censeri, & ejus agri qui dividi plebi Ro-

manē non potest. Censurā es præterea numeratē pecuniā cxxx. eam opinor tibi numeratam non esse abbas te. Sed hæc omitto. Censurā mancipia Amyntæ: neque huic ullam in eo fecisti injuriam: possidet enim ea mancipia Amyntas. ac primo quidem pertinuit, quum te audisset servos suos esse censuram. [Nonnulli putant Censuram hic deponentis formā positam esse. Quod mihi non item videtur.]

Ætatem in censendo significare necesse est. Ulpian. in l. Ætatem. D. de Censib.

Censendi causa. Cic. 2. Ver. 54. Quæ convenit uno tempore undique, comitorum, judiciorum, censendique causa.

Censeri [κένσασθαι] Æstimationem, auctoritatemque assequi, in pretio haberi. Cic. pro Archia, 13. Atque hoc idem mihi concedendum est magis, quod ex his studiis hæc quoque censetur oratio & facultas, &c. i. e. Pretium & æstimationem meretur, & in primis laudatur. A Grecis κένσασθαι dicitur. Hæc Sudaus. Legitur in aliis codicibus, Crescit oratio. Sed V. not. Grut. Plin. lib. 8. Animalia igitur quadam bruta naturali quadam intelligentia prædita propterea censentur. Ovid. 2. Amor. 15. 2.

Annule, formosæ digitorum vincitur puellæ, In quo censendum nil, nisi dantis amor.

Christoph. Longolius lib. 1. Epist. ad Leonicum Pontif. que incipit Etsi apud me &c. Sed agilitas etiam ad eas omnes, quæ velocitate censentur, conficiendis egregia. H. St.

Censere atque æstimare. Cic. in Paradoxo ultimo, Si censenda nobis atque æstimanda res, utrum pluris æstimabimus, pecuniam Pyrrhi, &c. Laude alicujus censeri, i. e. Probari. Claudian. Epigr. 29. 67. de Serena regina.

Censere, Irasci. Varro, Ne vobis censeam, si ad me referretis. Vide num fit Succensere H. St. V. Non. 4. 88.

CENSUS, a, um. [κένσος] Partic. ut, Censā civium capita centum quatuor & viginti millia. Liv. 3. 3. Millia capitum censā ducenta sexaginta duo. Liv. 10. 47.

Sed Afconius pro Divite, & eo qui Centum millia sestertium possideret. in Cic. 3. Ver. 104. Is quum haberet unicam filiam, neque census esset, quod eum natura hortabatur, lex nulla prohibebat, fecit ut filiam bonis suis hæredem institueret. Ibidem, 111. In his nuper Annia eae de multorum propinquorum sententia, pecunia mulier, quod censā non erat, testamentum fecit hæredem filiam. i. e. Neque centum millia sestertium possideret, nam more veterum Centi dicebantur, Qui centum millia in professione detulissent. Hujusmodi adeo facultates Census vocabantur. Sed V. ibid. seq. & Gronov. de Pec. Vet. 3. 16.

CENSITUS, a, um. pro Census dicitur. In Monumento Ancyrano, quod Imp. Augusti Octav. res gestas continet: QVO LVSTRO CIVIVM ROMANORVM CENSITA SVNT CAPITA QVADRAGES CENTVM MILLIA ET SEXAGINTA TRIA. V. etiam lib. 11. Cod. tit. 47.

CENSIO, onis. f. [κένσος] Æstimatio: unde Censores. Festus, Censio nem facere dicebatur censor, quum multam equiti irrogabat. Plaut. Rud. 4. 8. 9. Assidue censum, ne censioem semper facias.

Censioem bubulam Plautus Aul. 4. 1. 14. festivo vocavit Verbera lori bubuli, cujus censura in servos animadvertitur. Annotavit Turnebus. Censio hactaria dicebatur, quum militi multa nomine ob delictum militare indicabatur, quod hactas daret. Festus.

Idem est ac Censura, judicium. Symmach. 1. Epist. 3. In gravi dono habeo, hanc apud vos esse de nostris epistolis censioem.

CENSITIO, onis. Idem quod Census, quo verbo usus est Spartian. in Pescen. Nig. cap. 7. Terras levare censitione.

CENSOR, oris. m. [κένσος] (Immo κένσος apud Dionem & alios H. St.) a Censendo dicitur esse. Festus, Censores dicti, quod rem suam quisque tanti æstimare solitus sit, quantum illi censuerint. Varro de L. L. 4. 14. Censor, ad cujus censioem, id est arbitrium censentur populus. Afconius in Divinat. Cic. 8. Regendis, inquit, moribus civitatis Censores quinto quoque anno creari solebant. Hi prorsus cives lic notabant, ut qui Senator esset, ejiceretur Senatu: qui eques Romanus, equum publicum perderet: qui plebeus, in Cæritum tabulas referretur, & ærarius fieret, &c. Cic. 3. de Legib. 7. Censores, populi ævitates, soboles, familias, pecuniaque censent, &c. Idem eodem lib. 46. Græci hoc diligenti, apud quos κένσος creantur, nec ii solum litteras (nam id quidem etiam apud majores nostros erat) sed etiam facta hominum observabant, ad legeque vocabant. Hæc datur cura Censoribus: quandoquidem eos in Repub. semper volumus esse. Apud eosdem, qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint: deque iis Censores præjudicant.

Censor. Quinquenne primum fuit censorum imperium, ea lege, quæ Gegano Macrino 11, Quintio Capitolino v. c. o. s. lata est: Qua simul illud sancitum, ut e gente patricia crearentur, sed eam legem sexennio post Mam. Æmilius dictator correxit, lege lata, ne plus quam annua ac semeltris censura esset, gravis enim omnis diuturna potestas in libera civitate. Censuram erat munus, civitatem censere, vectigalia locare, vitia notare. notatio autem, & animadversio in improbos cives non ejusdem erat generis. senator senatu movebatur: eques equum publicum perdebat: plebeus in Cæritum tabulas referabatur, & ærarius fiebat, hoc est, ferendi suffragii & capiendi muneris publici potestate omni privabatur, ut tantum ad æra pro suo capite, tributi nomine, pendenda civis esset. Cærites enim primi, inquit Gellius 16. 13. pro sacris bello Gallico receptis, custoditiseque, municipes sine suffragii jure facti: concessumque illis, ut civitatis Romane honorem quidem caperent, negotiis tamen atque oneribus vacarent. hinc tabule Cæritæ appellata, in quas censores referri jubebant, quos notæ causa suffragii privabant, adimebant igitur censores quod cuique ordini summum erat: senatori ne in senatu esset: equiti, ne equitis insignæ, publicum equum, & annulum aureum haberet: plebeo, ne suffragium ferret. quod enim præterea potest adimi, nihil erat. suffragii porro amissionem sequebatur amissio simul omnium munerum publicorum, sicuti, suffragii jure concessio, sicutum honorum simul ac munerum omnium partem esse datam. Eratne civi Romano senatori, dicit aliquis præter ordinis amissionem, alia poena? erat, nam interdum non modo aditu curiæ prohibebatur, verum etiam tribu movebatur, in ærarioseque referabatur. moveri autem tribu, est, in tribum ignobiliorem transferri, ut ex rustica in urbanam, vel in aliam rusticam minus honoratam. Æmilius quidem Mamercurum, quod censura tempus minuisse, a censoribus & senatu ejectum, & tri-

bu motum, ærariumque etiam, censu octuplicato, esse factum, Liv. lib. 4. 8. scriptum reliquit. eodemque modo cives Romanos ordinis æquestris non modo ego publico privatos, verum etiam in ærarios relosatos esse, ex Valerio Maximo, aliusque didicimus. Censuram autem notam, atque ignominiam ii, qui succedebant, censores plerumque solvebant, atque etiam, quod censor unus statuerat, id alter sæpe mutabat: præterea notatos a censoribus pristinum in locum restituere vel iudices, re cognita, & judicata, suis sententiis, vel populus ipse suffragiis & poterat, & solebat. quod siquis in senatu eiecit, neque a censoribus sequentibus, neque a iudicibus, neque a populo in integrum restitutus esset: unam habebat in senatum redeundi viam, si honores illos denuo populi suffragiis consequeretur, quos qui gesserant, iis, etiam si lecti in senatum a censoribus non essent, parere tamen curiam leges jubebant. Cause, quibus cives Romani a censoribus notarentur, multæ traduntur, ut, si qui conceptis verbis pejerasset: si, quum esset in provincia, socios diripiisset, si pecuniam accepisset ob rem iudicandam putaretur, si propter æram magnitudinem prædia mancipasset: si paulo esset insolentior in sumpto: qua de re verba sunt hæc apud Gellium lib. 4. 12. Cornelium Rufinum, bis consulatum & dictatura functum, censor Fabricius senatu movit ob luxuriæ notam, quod decem pondo argenti facti haberet. notabantur etiam qui frigidiores equos haberent. quibus equus publicus adimebatur. omnium denique rerum nomine male audientes, ut furti, peculatus, captarum pecuniarum pro socio, quorum criminum turpia iudicia vocabantur, a censoribus notabantur: ut tamen iidem illarum ipsarum rerum postea iudicii absoluti, jus suum, censorum animadversione adeptum, sæpe recuperaverint. neque unquam iis, in quos animadvertissent censores, propterea vel magistratum capere, vel iudicem legi, vel alterum accusare non liceat. In censuris poena fuit gravissima, bonorum & libertatis amissio: eamque significat quidem Livius, quum ait lib. 1. cap. 44. pr. de Ser. Tullio, Censuram peracto, quem maturaverat, metu legis de incensis late cum vinculo minis, mortisque. [lego Maturaverat.] narrat eodem aperte Dionysius: τὸ δὲ, inquit, ἐν κένσῳ τὸ πρῶτον πειθαρχεῖν ὄντα, τὸς τὸ ἐπὶ τῷ ἐπὶ ἐπὶ, & αὐτὸν κένσῳ πειθαρχεῖν. Ex P. Manutii lib. de Legibus, & ex lib. de Civitate Romana. V. Dionys. Halicarnal. lib. 11. extr. lib. 4. 8. & 24. & Gell. 4. 12. & Spanhem. de Usu & præst. Num. diff. 10. p. 99. sq. Afcon. Pedian. l. c.

De Rele censu muneribus, de Lustro item & Solitaurilibus V. f. l. & Lex. Pitisci.

Censor & castigator. Hor. in Arte Poet. 173.

Minorum censor. Hor. in Arte Poet. 173.

Magister disciplinae, & severitatis Censor. Cic. pro Cluent. 129.

Magister morum. Cic. 3. Fam. 1. V. in MAΓΙΣΤΕΡ.

Praefectus moribus. Cic. pro Cluentio, 129.

Rigidus. Juven. 11. Sat. 92.

Sanctissimus. Quintil. lib. 4. in proœmio.

Tetricus. Martial. lib. 12. Epigr. 71.

Censoribus vectigalia locare nisi in conspectu Populi Romani non licet. Cic. 1. de Lege Agrar. 7.

Animum censoris lumere. Hor. 2. Epist. 2. 110.

Cum tabulis animum censoris fumet honesti.

CENSOR, oris. m. [κένσος] ab antiquo verbo Censio quarti ordinis, idem quod Censor. Ulp. in l. forma. §. illam æquitatem. D. de censib. Illam æquitatem debet admittere Censor, ut officio ejus congruat, &c. Censuram vice fungi. Pomponius l. ergo. §. alluvio. D. de acq. rer. dom. Sed usus obtinuit ut ii soli Censores dicerentur, qui Romæ censum faciebant, & ii Censitores, qui in Provinciis hoc munere fungebantur. Inscript. Vet. apud Fabret. p. 29. GN. MVNATIVS. M. F. PAL. AVRELVIVS. BASSVS. ASTVRVM. CENSOR. CIVIVM. ROMANORVM. COLONIAE. VICTRICENSIS. Et Ulp. l. 4. §. 1. ff. de Censibus: Si agri portio chasmata perierit, debebit per Censorem revelari.

CENSORIVS, a, um. [κένσος] Adj. Quod ad Censorem pertinet.

Animadversio censoria & auctoritas. Cic. pro Cluentio, 129. Majores autem nostri nunquam neque iudicium nominaverunt, neque perinde ut rem iudicatam observaverunt animadversionem atque auctoritatem censoriam.

Castigatio censoria. Plin. lib. 18. cap. 6. Et paulo post.

Crimen censorium. i. e. Censoria castigatione dignum. Seneca de Vita beata cap. 21. in fine. H. St.

Gravitas censoria. Cic. pro Cælio, 35. Sed quid ego iudices, ita gravem personam induxi, ut & verarē ne se idem Appius repente converterat, & Cælium incipiat accusare illa sua gravitate Censoria?

Homo censorius, Qui censuram gessit. Valla lib. 4. cap. 84. Cic. 2. de Orat. 368. Quid enim poterit dicere? Consularem se esse hominem & Censuram?

Judicium rationemque censoriam tenere. Cic. in Pison. 10.

Nota censoria. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Lex. Cic. 1. Q. frat. 1.

Ratio. Cic. in Pison. 10.

Severitas. Cic. pro Cluent. 129.

Subscriptio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Tabula Censoria. Cic. pro Cluent. 41.

Virgula. Quintil. lib. 1. cap. 2. Veteres grammatici non versus modo censoria quadam virgula notare, &c.

Censuram non est. Cic. pro Cluent. 129. Hominum delictum, fortunæ iudicio committere, minime censoriam est.

CENSORIVS, i. m. Cognomen familie apud Romanos. Hor. 4. Carm. 8. scripsit ad C. Marcium Censurium, & forte idem est cuius meminit Vellei. 2. 102. 1.

Alius Censorinus, post alios dignitatum gradus, septem dierum imperator ab ipsis, qui elegerant, occisus est. V. Treb. Poll. in 30 Tyrannus, cap. 32.

Censorinus Grammaticus Anno 238 scripsit de Die natali. V. Voff. de Hist. Lat. 2. 3.

CENSURA, æ. f. [κένσος] Censoris dignitas, seu officium. Plin. lib. 14. cap. 4. Catonum ille primus, triumpho & censura super cetera indignis. Unde dicitur Cato Censorius. H. St.

Quinquennalis primum, deinde annua & semeltris facta lege Æmilia. Liv. lib. 4. 24. Alios magistratus annuos esse: quinquennale censuram: grave esse iisdem per tot annos magna parte vitæ obnoxios vivere. Se legem laturum, ne plus quam annua ac semeltris censura esset.

Apera censura Fulvii Flacci & Posthumii Albini fuit. Patere. lib. 1. 10. 5.

Agere censuram. Ovid. 6. Fast. 647.

Sic agitur censura, & sic exempla parantur.

Peragere. In PERAGO.

Censuræ lex. Propert. lib. 4. 12. 41.

Censuram vini facere. Plin. lib. 14. cap. 6.

Censura, Reprehensio, correctio. Plin. Panegy. cap. 45. Nam vita principis, censura est, eaque perpetua: ad hanc dirigimur, ad hanc convertimur. h. e. Bona principis vita est subditis Magistræ morum.

Cachinni censura. Juven. 10. Sat. 31. de Ritu Democriti.

Vexat censura. Juven. 2. Sat. 63.

Dat veniam corvis, vexat censura columbas.

Censura a posterioris ævi Latinis scriptoribus pro Severitate & adductiore disciplina dicebatur. Capitol. in M. Antonio Phil. cap. 22. Res etiam in Sequanis turbatas censura & auctoritate repressit. Et Spartian. Nigro cap. 7. Hic erga milites tanta fuit censura, ut, cum apud Ægyptum ab eo limitanei milites vinum peterent, responderet: Nilum habetis & vinum queritis?

Opponitur etiam Clementia. M. Antonius Orat. ad senatum apud Vulcanum in Cælio cap. 12. Vos oro atque obsecro, Patres conscripti, ut censura vestra deposita, meam pietatem clementiamque servetis, immo vestram.

CENSUS, Æs. m. [πένση, δόση, ἐπιγραφὴ] dicebatur Æstimatio rerum ac bonorum facta: secundum quam tributa pendebantur. unde Censum agere est Recensere hominum facultates. Liv. lib. 1. 42. extr. & seq. Censum instituit, rem saluberrimam tanto futuro imperio, &c. de Servii Tullii regis institutis.

Census, est id quod principi per capita solvitur, sive per focos: unde quis dicitur solvisse, aut non solvisse censum. Valla in Raudensm.

Censui censendo agri proprie appellantur. Qui & emi & venire jure civili possent. Festus. Cic. pro Flacco, 80. Illud quæro sint ne ista prædia censui censendo, habeant jus simile, sint necne sint mancipi, subignari apud ærarium, apud Censorem possint? In qua tribu denique ista prædia censuisti?

Census, inquit Theoph. significat Tabulam, aut chartam, in qua Romani facultates suas conscribebant, ut belli tempore pro modo patrimonii sui uniusquisque conferret. §. 6. de his qui sunt sui vel alieni. jur. Censum manumittebant servi olim, qui Iustrali censu, Romæ, jussu domini, inter cives Romanos censum profitebantur. Ulp. tit. 1. de Libertis, in Inst.

Census Iustralis. V. Iustrum condere, in LUSTRUM.

Vitia censuum. Ulp. in l. vitia. D. de censib. Vitia priorum censuum editis novis professionibus evanescent.

Impudens locupletum census. Cic. ad Brut. Ep. 18. extr. Obdurescent enim magis quotidie boni viri ad vocem tributi, quod ex centesima colatur, impudenti censu locupletum in duarum legionum præmiis omne consumuntur.

Habere censum. Cic. 4. Verr. 137. In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ, summæque faciendæ Censori permittitur. De Siculo Magistratu loquitur.

Impendere. Cic. 4. Att. 9. pr. Sane velim scire num censum impendant Tribuni, diebus vitandis. Al. Impediunt rectius.

Ireppisse in censum. Cic. pro Corn. Balbo, 5. Non enim furatus esse civitatem, non genus suum ementitus, non in aliquo impudenti mendacio delituisse, non irreppisse in censum dicitur. Unum objicitur, natum esse Gadibus, quod negat nemo.

Liberi censu. Cic. pro Cæcin. 99. Quum autem in censum vendidit, hoc judicat, quum hi qui in servitute iusta fuerunt, censu liberantur.

Requirere census. Cic. pro Archia, 11.

Servare census. Cic. 4. Verr. 63. Census, qui isto Prætoris sunt habiti, non servaturum se Metellus ostendit.

Census, Quicquid fortunarum quis habet. Juven. 3. Sat. 140.

Protinus ad censum, & de moribus ultima fiet

Quæstio. Cic. 2. de Legib. 68. A quo iterum funerum sumptus præfixitur ex censibus, &c.

Census & fortunæ. Ulp. in l. cogi. D. ad Trebell. Si patrimonium fuerit rogatus, & si facultates, & si quicquid habeo, & si censum meum, & si fortunæ meas, & si substantiam meam, & si peculium meum testator dixerit, &c.

Æstimatio census. Cic. in Parad. 6. Non æstimatio census, verum victu atque cultu terminatur pecuniæ modus.

Brevis, i. e. Tenuis. Hor. 2. Carm. 15. 13.

Equestris census. Suet. Cæs. 33. Æstimatur etiam equestris census pollicitus singulis. Fuit autem Equestris census in principio, ut ex prima classe censebantur, teste Liv. 1. 43. Centenorum millium æris, quæ summam efficiunt flor. Imp. 1250. Florente vero rep. Quadringena sestertia, i. e. Flor. 20000.

Exiguus. Hor. 1. Epist. 1. 43.

Exuperans cuncta patrimonia. Juven. 10. Sat. 13.

Indomitus. Juven. 14. Sat. 176.

Intactus. Lucan. lib. 3. 157.

Magnus. Juven. 14. Sat. 227.

Privatus. i. e. Patrimonium. Hor. 2. Carm. 15. 13.

Senatorius census. Suet. Vesp. 17. i. e. Patrimonium senatoris. V. ibi Torrent. & ad Aug. 71. Fuit autem duplex Equestris census. q. V.

Tenuis, & Homo tenui censu. Hor. 1. Epist. 7. 56.

Dives antiquo censu. Hor. 2. Serm. 3. 168.

Sine censu homo. Cic. pro Flacco, 52. Nunc vero quid putem, Tullianus Meandrio causam commisisse, homini egeni, fordido, sine honore, sine exiltimatione, sine censu?

Germanicus agendo Galliarum census intentus. Tacit. 1. Ann. 31.

Nobilitate census non major. Ovid. 9. Met. 670.

— nec census in illo

Nobilitate sua major. i. e. Tam nobilis, quam dives.

Cultus major censu. Hor. 2. Serm. 3. 123.

Augere census reditu quodam. Ovid. 1. Amor. 10. 41.

Turpe thori reditu census augere paternos.

Omni censu majorum carere. Juven. 1. Sat. 60.

Conferre tributa ex censu. Cic. 4. Verr. 131. Siculi ex censu quotannis tributa conferant.

Dat census honores. Ovid. 3. Amor. 8. 56.

Janua pauperibus clausa est. dat census honores.

Dedicavit prædium in censu, pro Deulit, profectus est. Cic. pro Flacco 79. V. Manut. not.

Deferre in censum. Ulpian. in l. forma. §. lacus. D. de censibus, Lacus quoque piscatorios, & portus in censum dominus debet deferre. Demittere censum in viscera, est Abligurare bona. Ovid. 8. Met. 846.

Eruitur census. Lucan. lib. 3. 157.

Extendere breves census. Martial. lib. 12. Epigr. 6.

Largiri, præstare, breves extendere census, &c.

Partus per vulnera. Ovid. 3. Amor. 8. 9. i. e. Divitibus bello partæ.

Census. Egregia multa sunt, nec a multis animadvertita, quæ de censu civium Romanorum a veteribus tradita licet colligere. Censebantur cives Romani, non ubi ad ætatem ferendis armis idoneam, hoc est ad annos xvii, pervenerant: quod video quosdam existimasse: sed ea quo primùm die nati erant. nam si robustiores tantum censi essent, Ser. Tullio regnante, qui censum instituit, Romæ fuissent hominum ducenta millia. siquidem Livius octoginta millia, Dionysius etiam plures in primo censu commemorat: ut necesse fit, eos, qui nondum per ætatem gestare arma possent (omnino fenes affecta jam ætate ob infirmitatem virium domi sedentes, aut in lectulis cubantes) haud fere pauciores ducentis millibus fuisse. tantoque marium numero parem fuisse numerum feminarum, æque necessarium videtur. quod certe, ad æstimationem quidem judicii mei, vix est ut credi possit. demus, id quod verum est, urbem Romam quinque regum virtute ac sapientia replevit: servos omnibus vehementer esse auctam. annorum vero cxxxxii spatio (in illo enim regni principio Servius, sextus rex, censum instituit) incrementa fuisse tanta, ut capitum ducenta millia, quam hodie multitudinem in una aut altera Europæ urbe vix, aut fortasse ne vix quidem invenias, numerata sint, ita simile veri non est, ut monstrari simile videatur. ipse etiam Livius lib. iiii, quum ait, Q. Fabio, T. Quinctio coss. census civium capita cxxxiiii millia, cxxxiiii, præter orbos orbsaque, nullam ætatem, & orbis exceptis, nullamque sexum census exclum, famulæ indicat, idemque lib. lxx significat, quum inquit: Censa sunt ccccxviii millia, dxiiii, præter orbos & viduas. Quæ si cui dubia videtur argumenta, Dionysii Halicarnassici legat historiam nam ex ejus verbis, quæ sunt lib. 1. non modo conjuxit rem esse æstimatam, quod unum Livius, scriptor quandoque parum diligens, tradidit, verum etiam ætatem omnium, uxores, liberos, locum ubi habitarent, vel in urbe vel in agro, publicis in tabulis notatum, planissime ostenditur. Quod autem ad libertinos attinet, eos item una cum ingenuis esse censos idem Dionysius eodem in loco significat. Utrum vero, qui extra pomerium, an soli qui intra pomerium habitabant, censebantur, dubitare non licet: quum ab eodem & de agro Romano feri mentionem videamus. Et us de rusticis Romanis census est Dionysii; sic de municipibus, postea quam communicari cepta civitas est, plane constat ex eo Pediano loco: Convenerat ex municipiis cujuscuque modi multitudo, aut, propter comitia, suffragiorum causa, aut ludorum, aut ut censebantur, nec tabula obscure idem significant illa verba pro Cluentio 41. Illam tabulas publicas Larini censorias corrupisse, decuriones universi judicaverunt. certe enim de tabulis his intelligit, in quas censores, quum civium Romanorum censum agerent, municipium nomina retulerant. Coloni ante bellum Punicum secundum non censebantur. ait enim Livius lib. 29. 37. Duodecim coloniarum, quod nunquam antea factum erat, deferentibus censoribus, censum acceperunt: ut quantum numero militum, quantum pecunia valerent, in publicis tabulis monumenta extarent. Censebantur quinto quoque anno, Iustro scilicet confectio, quod intervallum quatuor annorum spatium fuit. tametsi, ultra quadriennium integrum, vel bello, vel domesticis discordiis, vel alio casu, sæpe productum esse censum, observavimus. Magistratus huic muneri præfuit, primum, qui summus in urbe fuit, reges duo postremi, Servius & Superbus: ejectione regibus, consules: deinde, quum consules bellis impediuntur, censores, qui ab re nomen acceperunt. Censum in foro habebat: Iustrum in campo Martio condabatur, cæcis sue, ove, tauro: quod sacrificium & solitaaurilia, & suovetaurilia vocabant. de Iustro Livius, Dionysius, omnes historiarum narrat. de censu inde conjicio, quod equites trabatos per medium forum Ildibus Quincillis ante censores sua manu equum traduxisset, Livius, Valerius, Suetonius, Plutarchus affirmant. qua in re significanda, verbum, Transvehere, veteres historici libenter usurpantur: Cicero, Traducere dixit: quod si equites in foro censebantur: de ceteris, nihil oblat, quon idem putemus. A principio, & Servii regis instituto, in sua quisque classe, quæ in centurias dispersitæ erant, hoc est, ex suo quisque censu, quæ rei familiaris erat æstimatio, censebatur: qui centum millia, ove amplius possideret, in prima classe: qui infra centum usque ad septuaginta quinque, in secunda: inde ad quinquaginta millia, in tertia: inde ad viginti millia, in quarta: ab eo ad undecim millia, in quinta: infra vero, in sexta. ex quo sequitur, ut decuriones, equites, fenatores omnes in prima classe censebantur: quandoquidem neque decurio poterat esse, qui centum millia non haberet: neque eques, qui quingenta millia: neque fenator, qui octingenta millia. Post expletas vero xxxv tribus, non in centuriis, sed in sua quemque tribu censum esse crediderim. fenatores enim, clarissimi viros, summis honoribus functos, ipsos, inquam censores, M. Livium Salinatorem, C. Claudium Nerone, in suis utrumque tribubus, nulla facta classum mentione, censum esse, Livius l. c. perspicue demonstrat his verbis: Equitum deinde census agi ceptus est. & ambo forte censores equum publicum habebant: quum ad tribum Polliam ventum est, in qua M. Livii nomen erat, & præco cunctaretur citare ipsum censorem: Cita, inquit Nero, M. Livium: & sive ex reliqua & vetere similitate, sive impetivella iactatione severitatis inflatus, M. Livium, quia populi judicio esset condemnatus, equum vendere iussit. Item M. Livium, quum ad tribum Narniensem, & nomen collegæ ventum est, vendere equum C. Claudium iussit. Festus tamen videtur significare, post expletas etiam xxxv tribus census esse cives Romanos in centuriis: ait enim sic, Niquifcivit centuria est, quæ dicitur a Ser. Tullio regis constituta, in qua liceret ei suffragium ferre, qui non tulisset in sua: ne quis civis suffragii jure privaretur. nam, scifeico, significat, sententiam dico, ac suffragium ferre: unde scita plebis. sed in ea centuria neque censetur quisquam, neque centuria præficitur, neque centurialis potest esse: quia nemo certus est ejus centurie. est autem, Niquifcivit, nisi quis scivit. Pedianus etiam ad Divinat. Cic. 8. Cujus-

que civis nomen in albo suæ centuriæ scriptum fuisse, tradidit: inde que exemptos qui a censore arerarij fierent, itaque hanc veterum quasi controversiam ita dirimemus, ut nominatas quidem & recognitas in censu singulas tribus, nomina tamen civium in sua cuiusque centuria scripta esse dicamus. Et quoniam tria genera civium fuisse constat, senatores, equites, plebem, & plebi equites, equibus senatores dignitate præstitisse constat: ratio postulat, id quod etiam veterum exempla testantur, ut in censu primus ordinis senatorij locus, equitum secundus, plebis vero fuerit postremus. primum igitur recitabantur omnium senatorum nomina. Erat autem, inter ipsos senatores primum recitari, perhonorificum: isque princeps senatus vocabatur. id in arbitrio censorum positum erat: a quibus tamen neminem, nisi de consularibus, principem senatus esse lectum, animadvertimus. eodem modo princeps equestris ordinis dicebatur is, quem censores primo loco scripsissent in iis tabulis, quæ equitum nomina continebant. Ex P. Manut. observationibus.

CENSUM, i. n. Idem quod Censur. Cic. apud Nonium, 3. 76. Quorum luxuries fortunata censa peperit.

CENSUALIS, e. [κέντηρος] Ulp. in l. forma. D. de censib. Forma censualis cavetur, ut agri sic in censum referantur. Contractus censualis est. Quom quis jus quod in re habet, sive directum, sive utile dominium alienat proventus in alium pro certa pecunia, puta pro centum, & præterea constituto annuo censu. Sed per emphyteuticum contractum non transfertur omne jus in emphyteutam. l. 1. c. de jur. emphyteut.

Lex censualis. Alciat. in lib. 1. Tacit. Quæ regiones jus civitatis Romanæ non habebant, gravioribus tribus vexabantur. censuali enim lege proferri cogebantur quot capita essent in qualibet familia, quot jugera terre, quot servos quis haberet. sed & de lacubus piscatoris census solvendus erat Ulpiano Pauloque iureconsulto testibus.

Libri censuales. l. 4. Cod. de Agricol. & censitis. **Vincula censualia**. Ulpianus in l. forma. §. siquis inquilinum. D. de censibus, §. siquis inquilinum vel colonum non fuerit professus, vinculis censualibus tenetur.

Volumina censualia. l. 3. Cod. Theod. de privileg. eor. qui in sacro palat. &c.

Censuales etiam subst. dicebantur, Scribæ publici, qui censuales tabulas conscribant. Capitol. in Gordianis cap. 12. Senatusconsultum tacitum fieret, ita ut non scribæ, non servi publici, non censuales illis actibus interessent, Senatores exciperent, Senatores omnium officia censualium scribarumque completerent, ne quid forte proderetur. V. tit. 2. lib. 8. Cod. Theod.

CENSURIUS, a. um. ut, Liberalitates censuriæ. Spartian. in Adrian. cap. 10. pr. i. e. Quibus vel census exigendus remittitur, vel ejus minuitur modus. Ita Causab. ex Mill. al. Casuarie. q. V.

CENTARETUS, i. m. Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiso, equo ejus potitus, eum ovans conscendit. Quod ille indignè ferens, præcepit in abrupta desiliit, unaque cum sellore est exanimatus, ut ex Philarchi sententia refert, Plin. lib. 8. cap. 42.

CENTAURIA, æ. f. sive **CENTAURIUM**, i. n. [κένταυριον τὸ μέγα, κένταυρον τὸ μικρόν] Genus herbæ. Est autem centaurium minus & majus. Plin. lib. 25. cap. 6. Centauria dicitur curcus Chiron, quum Hercules excepti populeo pertractant arma, sagitta exardisset in pedem: quæ aliqui Chironion vocant. Centauria major est illa radix quæ a Pharmacopoliis appellatur *Rhoptocium*. Centauria autem minor a Senenibus vocatur *Biondella*, Matthiolus. conf. Ruell. lib. 3. cap. 6. & 7. qui dicit Centaurium minus esse, quod aliqui Libadion vocant, quoniam secundum fontes nascitur: alii Limnæum, quod propter lacus in quibus ubertim profusiat: officinis hodie *Centauria minor*, Latinis Fel terræ propter amaritudinem summam, nonnullis Febrifugia vocatur, &c. Vide illis locis plura.

Centauræa per secundam vocalem e productam in penultima, legitur apud Virg. 4. Georg. 270.

Cecropiumque thymum, & grave olentia centauræa. Lucret. lib. 4. 123.

Abrotanique graves, & tristia centauræa. Quia Græci quoque κένταυρον per e scribunt.

CENTAURUM, i. etiam n. legitur apud Lucret. lib. 2. 402. ubi inquit At contra terra absinthii natura, serique Centauri. Quo loco non dubium est quin intellexerit Centauræum, quod Latini vocant Fel terræ, & feritatis quibusdam nomen ei tribuunt, non solum ob feritatem Centaurorum, a quibus nomen habebat, sed etiam ob amaritudinem saporis. Turneb. [Immo Apocope est genet. sing. ut Absinthii.]

CENTAURIS, is. f. Plinio tertia est Centauræi species, cognomento Triorchis, eo quod qui eam fecat, a Triorchæ accipitur genere dicatur impugnari. Hæc Plin. lib. 25. cap. 7. extr.

CENTAURIDES, [κένταυρίδης] Genus ornamentum muliebris, apud Pollicem lib. 5. cap. 16.

CENTAURUS, i. m. pl. **CENTAURI**, qui & Hippocentauri [Κένταυρος] Thessalia populi, habitantes secundum Pelium montem, Anctor Plin. lib. 7. cap. 56. Fabulæ aiunt Centauros esse semiferos, hoc est superiore parte homines, inferiore autem equos. Unde quidam joco dixit in natura Centauri equum eructare hominem, & hominem cacare equum. Veritas historia hoc habet, Centauri, populi sunt Thessalia, secundum Pelium montem habitantes, dura sane & agrestis natio. Hi primi ex equis pugnare invenerunt: quum ante equis vehi Bellerophon, frenis & ephippis uti Peletronius invenissent. Hincigitur datus fabulæ locus, & a stimulando calcarius equo, Centaurus appellatus est: propter quod & Hippocentaurus, hoc est equi stimulator est dictus. Centaurorum nomina qui magis insignes fuerunt, hæc sunt, Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhæctus, Arneus, Lycidas, Medon, Pisenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui suscepisse Herculeum hospitio dicitur. Lucan. lib. 6. 391. Hæspes & Alcideæ magni Phole.

Purentes. Virg. 2. Georg. 455. Ixionide. h. e. Ixionis filia. Ixion enim amatam Junonem de stupro interpellavit. Illa concessa Jovi est: & ex ejus voluntate nubem in suam formam conversam Ixioni obtulit, unde feruntur nati esse Centauri. Servius in illud 6. Æn. 286. Centauri in foribus itabulant.

Nubigenæ, & Bimembres. Virg. 8. Æn. 293. Sævus. Ovid. 12. Met. 219.

Semiferi. i. e. Semiequæ. Lucan. lib. 6. 386. Semihomines. Ovid. 12. Met. 536.

Truces. Seneca Herc. fur. 9. Centaurus est Sidus australe apud Vitruv. 9. 7. Columel. 11. 2. Hygin. Astron. 3. 38.

Centaurus, Nomen navis, apud Virg. 5. Æn. 122. ob Insigne centauri. Centaurus & Fluvius Ætolia est, qui prius Evenus dicebatur, post Nessi Centauri mortem ab Hercule intercepti, a poetis centaurus vocitatus.

CENTAUREUS, a, um. [κένταυρος] Adj. ut, Centauræa rixa. Hor. l. Carm. 18. 8.

CENTAURĪCUS, [κένταυρος] aliud Adj. ut, Lustra Centaurica apud Stat. 1. Achil. 266.

CENTAURICUM, Medicamentum a Chirone Centauro inventum, ut ait Festus. V. CENTAURIA.

CENTAUROMACHIA, æ. f. Pugna cum Centauris. Plaut. Curc. 3. 7. 5. Thessalia ipsa joculariter, quia pars ejus a Centauris inhabitata dicitur poetis.

CENTENARIUS, **CENTENUS**, **CRNTESIMUS**, **CENTIGRÆCUS**, **CENTIS**, **CENTIFIDUS**, **CENTIFOLIA**, **CENTIGRANUM**, **CENTIMALIS**, **CENTIMANUS**, **CENTIMETER**, **CENTINODIA**, **CENTIPEDA**, **CENTIPES**. In **CENTUM**.

CENTINUM, i. n. [κέντινον] Umbræ oppidum, apud Ptolem. lib. 3. cap. 1. Alii Sentinum scribunt per s, quibus etiam Plin. suffragatur, qui in Umbræ descriptione Sentinatum meminuit.

CENTRO, ðnis. m. [κέντρον] Perott. Centones a villorum multitudine: quoniam finitus numerus pro infinito ponitur. Sunt enim Stragula crassiora villis passim pendentes, quibus & lecti vilissimarum personarum sternuntur, & tabernacula, omnique castrensium supellex pluviofo tempore velatur. Sisenna lib. 4. Hist. Puppæ aceto madefactis centonibus integuntur, quos supra perpetua clausi suspensa cilicia obtegerunt. ex Non. 2. 177. Caf. 2. Bell. Civil. 10. Centonesque insuper iniecerunt, ne aut tela tormentis missa contabulationem perfringerent, aut saxa in catapultis lateritium discuterent.

Centō, Genus vestimentum rusticum. Cato de R. R. cap. 2. Centones, Cuttiones familiam oportuisse sibi farcire. Columel. lib. 1. cap. 8. Cuttium vestitamque familiam magis utiliter, quam delicate habeat, munitaque diligenter a vento, frigore, pluviaque: quæ cuncta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, vel sagis cucullis. Al. Cucullatis. [Omnino tollendum comna prius est. Centones pellibus manicati sunt, Qui manicæ pelliceas habent.]

Centones, Fasciuli ex pannis aut linteis fordidis compacti, quibus adium instrumenta deteruntur. Apud Ulp. l. 12. §. 12. D. de infr. vel infr. positum videtur pro his, qui periculis impositi aceto immerguntur ad incendium extinguendum. Notomanus. Juven. 6. Sat. 121.

Intravit calidum veteri centone lupanar. ubi Schol. Vet. Velo ex pannis factō.

Centones, Vestes e variis panniculis, ac diversis etiam interdum coloribus confarinate. Ad harum similitudinem Centonem vocant **Carnium** genus, ex diversis carminibus, & carminum fragmentis, hinc atque illinc accersitis, contextum, quasque confutum: Græci *έντραπες*, appellant addita litera, quam abijciunt Latini. Extant adhuc Homero-centones & Virgilio-centones Proba mulieris. Ex Erasmi Chiliadiibus. V. Aufon. in Epist. ad Paul. Centoni nuptialis, seu Eidyli. lib. præfix. Tertull. de Præscript. cap. 39. & Isidor. Orig. 1. 38. Fabric. Bibl. Lat. 1. 12. & Græc. 2. 7. 3.

Centones farcire alicui. Proverbium. Plaut. in Epid. 3. 4. 19. **Quin tu**, alium quaras, cui centones farcias. i. e. Quem tu gloriolis mendaciis & confaricatis fabulamentis expleas. Solent enim homines gloriosi mendacium aliud ex alio connectere: nullum scientes neque finem neque modum. Erasmus in Chiliadiibus. Apud Plaut. alii Scarcias legunt.

CENTUNCULUS, i. m. diminut. [κέντηνών] Liv. 7. 4. Mulis strata detraxi jubet: binisque tantum centunculis relictis, &c. Et Apul. 1. Miles. p. 104. Et cum dicto, sutili centunculo faciem suam punicantem præ pudore, obtexit.

Centunculus, Herba, de qua Plin. lib. 24. cap. 15. Itali centunculum vocant rostratis foliis ad similitudinem capitis penularum jacentem in arvis. Græci autem Clematidem. Dioscorides autem lib. 3. cap. 112. Centunculum a Romanis herbam vocari ait, quam Græci Gnaphalon & Chamezelam vocant. Ratio nominis tracta videtur a molli foliorum lanugine, qua ad inferendos centones tonenti inopia suppleri possent.

CENTONARIUS, a, um. ut, More centonario Tertull. de Præscript. cap. 39. i. e. In modum centonis.

CENTONARIUS, i. m. Qui centones conficit, in obsidione necessarius. V. Turneb. Adverf. 29. 16. Sunt & Centonarii, Qui tabernacula & castrensem supellectilem, quos centones vocaverunt, suppeditabant. Centonarium collegium, Inscript. apud Spon. Miscell. Erudit. Antiq. p. 57. 62. 63. & Fabret. p. 485. M. IUNIVS SABINVS IIII. VIR AEDILICIAE POTEST. E LEGE IVLIA MVNICIPALI PATRONVS COLLEGI CENTONARIORVM. conf. Cod. Theod. 14. 8. de Centonariis & dendrophoris.

CENTOBRICA, vel **CENTOBRIGA**, æ. f. Celtiberorum urbs in Hispania. V. Valer. Max. 5. 1. 5. Hinc

CENTOBRICENSIS, e. Adj. ut, Machinæ Centobricenses. Valer. Max. l. c. Sed alii scriptores Nerobrigam vocant.

CENTRINES, um. Genus ficiariorum culicum. Plin. lib. 17. cap. 27. Est & aliud genus culicum quos vocant centrinus, fuscis apum similes ignavia malitiaeque cum perniciæ verorum & utilium. Interimunt enim illos, atque ipsi moriuntur.

CENTRIONES, um. [κέντριονες] Fures dicebantur manifestarii, quoniam dum in quaestione haberentur, stimulos, quæ vocant κέντρε, illis admove-re mos fuit: unde Centropyti (κέντροπύτι) vocantur, Aurigæ, qui stimulis equos exagitant. Hæc Cæl. lib. 10. cap. 5.

CENTRIONES, [κέντριονες] Alpini populi, Octodurensibus finitimi, in quorum tractu Sallustianum esse reperitum est, quod aliquandiu maximo fuit in pretio. V. Plin. lib. 3. cap. 20. & lib. 34. cap. 2.

CENTRUM, i. n. [κέντρον] Lat. Stimulus, Spiculum: Mathematicis Punctus in medio circuli, a quo omnes lineæ ad circumferentiam ductæ, sunt inter se æquales. ἀπό το κέντρον. Cic. 1. Tusc. 40. Persuadent enim Mathematici terram in medio mundo sitam ad universi cæli complexum, quæ

quasi puncti instar obtinere, quod *κεντρον* illi vocant. V. Mart. Capell. lib. 8. p. 286. 287.

Solis centrum. Plin. lib. 18. cap. 29. Solis centro bis æquinoctialem circulum fecans.

Centra, in arboribus & in marmore quæ dicantur, declarat Plin. lib. 16. cap. 39. Inveniuntur (inquit) in quibusdam arboribus, sicut in marmore, centra, id est duritia clavo similis, inimica ferris.

Centrum in crystallo. Plin. lib. 37. cap. 2. de crystallo verba faciens. Infestantur plurimis vitis, feabro, ferrugine, maculosa nube, occulta aliqua vomica, prædura fragilique centro.

CENTRALIS, e. [*κεντρον*] ut, Terra centralis, Quæ est in medio mundi. Plin. lib. 2. cap. 23. Quoniam terra centralis interveniat.

CENTROSUS, a, um. Adj. [*κεντροσος*] ut, Centrosa scæbe. i. e. Limatura admodum dura, veluti centrum, quod in marmore vel junipero invenitur. Plin. lib. 37. cap. 7. Adulterantur vitio simillime, sed cote deprehendunt, sicut alie gemmæ facilitæ. mollior enim materia & fragilis, & centrosa scæbe deprehenduntur: & pondere, quod minus est vitreus, & aliquando pustulis argenti modo relucens.

CENTUM, [*κεντρον*] Nomen numerale indeclinabile, cujus nota Latinis C. Græcis e.

Centum dies. Cic. pro Milon. 61. Hi, centum dies penes accusatorem quum fuissent, ab eo ipso accusatore producti sunt.

Centum emere, pro Centum nummis emere. Paulus 1. diligenter. D. mandat. Itaque si mandavero tibi, ut domum Seianam centum emeres, &c. Sic etiam Centum vendere, eadem loquutione.

Centum, indefinite pro Pluribus nonnunquam a poetis accipitur. Sic, Centum greges apud Hor. 2. Carm. 16. 33. & Centum juvenci apud eundem lib. Epod. 17. 39. & Centum puer artium 4. Carm. 1. 15.

Centum missus circenses. Suet. in Domit. 14. Circensium die, quo sacculus centum missus perageretur, singulos a septenis spatii ad quina corripuit. Centum missus circenses funt, inquit Servius, unius diei: centum enim currus mittebantur, quare scribit Virg. 3. Georg. 18.

Centum quadrijugos agitabo ad flumina currus. Ulcimum autem missus ærarius vocabatur: quanquam & Centum pro Multis poetarum consuetudine accipi possent. Turnebus. V. Missus in MITTO.

CENTENUS, a, um. Adj. [*κεντρον*] Numerales distributivum a Centum. Nonnunquam autem citra distributionem ponitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Jecur maxime vetustatis patiens centenis durare annis, obidionum exempla prodidere. i. e. Centum. Centena seelertia pendere, vel capere ex prædiis. Cic. 6. Att. & in Parad. 6. ubi fabaudiuntur Millia. Centena pondò dicebant antiqui, referentes ad libram. Festus. al. Centenas. Centeni vicini quini homines. Plin. lib. 7. cap. 49.

Centena vicies LXXX M hominum. Plin. lib. 7. cap. 26.

Decies centena. Hor. 1. Serm. 3. 15. &

Decies centena millia. Plin. lib. 33. cap. 10. Non erat apud antiquos numerus ultra centum millia, itaque & hodie multipliciantur hæc, ut decies centena millia, aut sæpius dicantur. Quod & Decies simpliciter dicebant. Annos centenos excedere. Plin. lib. 7. cap. 2.

Arbore centena fluctus verberare. Virg. 10. Æn. 207. i. e. Centum ingentibus remis. Est autem auxesis ad amplificandam exprimendamque navis magnitudinem, quæ plures habuit remorum ordines, ut ait Servius. Affes centeni vicini quini. Liv. 36. 40. extr. Militibus, qui currum sequenti sunt, centenos vicenos affes divisit. Al. Trecentos.

Columnæ centenæ. Martial. lib. 12. 50. In habentem amœnas ædes. Eques centenus. Stat. 6. Theb.

Judex. Ovid. sine Lucan. ad Pison. 42. i. e. Judicium centum virorum. Manus centena, pro Centum manus apud Stat. 10. Theb.

CENTENA, æ. f. Gradus & dignitas militaris. l. 7. Cod. Theod. de eohortat. princip. cornicul. Primpilaribus post emeritam militiam perfectissimatus, vel ducentæ, vel centena, vel egregiatu dignitas dari potest.

CENTENARIUS, a, um. [*κεντρον*] & similia in ARTUS, denotant non multiplicationem sui, sed numerum aliarum rerum quæ non nominantur. ut, Lapis centenarius, non quod centuplus sit, sed centum librarum. Homo centenarius, non quod sit centumgeninus, sed quod habeat centum annos. Vet. Auctor de ponderibus.

Centenaria cœnæ dicebantur, in quas lege Licinia non plus centusibus, præter terra nata, impendebatur, id est centum assibus: qui erant breves nummi ære. Festus. [Lego Graves, nec assentio his, qui spuria hæc putant. Assem libralem intelligit.]

Fistula centenaria. Vitruv. 8. 6. i. e. Fistula centum pedibus longæ. Numerus centenarius gregum. Varro 2. de R. R. cap. 5.

Pondera centenaria. Plin. lib. 7. cap. 20.

Centenarii, a Jurisconsultis dicuntur, Qui centum millia HS in bonis habent, ut scribit Imperator. §. 4. de success. liber. qui, ut ait Aconius, more veterum Centi dicebantur. V. Census in CENSIO. De centenariis Ulpianus frequenter in l. 16. D. de jur. patron. Quod autem apud Imperatorem legitur centum millia HS centenis aereis comprehendendi, falsum est. Non enim centeni, sed millei auri five solidi, centum seelertium millia consistunt. Hotomanus.

CENTENONIALIS, is. m. Genus pecunie. Cod. Theod. lib. 9. t. 23.

CENTESIMUS, a, um. [*κεντρον*] Ordinis numerale a Centum. Nonnunquam pro Centuplo ponitur, ut, Centesimum fructum ager attulit: h. e. Centies tantum, quantum seminis accepit.

Centesima fruges. Plin. lib. 5. cap. 4. Ita appellatur regio c. c. l. m. passuum fertilitatis eximie, cum centesima fruga agricolis focnus reddente terra. Dies centesima. Plin. lib. 5. cap. 9.

Lux centesima hæc est ab interitu P. Clodii. Cic. pro Milon. 98.

Pars centesima. Plaut. Mil. 3. 1. 168.

Centesima [*κεντρον*, *κεντρον*] Genus usura, de qua sic Budæus, Atqui quum hæc ratio centesimæ duodenos nummos annuos, in singulos centenarios pariat, & menlruos lingulos: facile patet ideo centesimam dictam, quod centesimo mense fortem æquet. Usurarium enim dies olim in singulos menses cedere exilimabantur, ut hodie, moribus hujus urbis, tertio quoque mense cedunt earum penlationum dies, quæ pretio legitimo accepto prædis imponuntur, & mancipio dantur, & citra vitium, fœnoris instar habent. Dicitur etiam centesima usura, ideo (ni fallor) quia centesimus nummus pro fœnore statuitur. Centum enim nummi fortis, pariunt singulos nummos menlruos. Plin. lib. 10. ad Traianum Epist. 58. (al. 62.) Pecunie publicæ, Domine, providia tua, & ministerio nostro & jam exacta sunt, & exiuntur: quæ veterone nootise jaceant: nam & prædiorum comparandorum aut nulla,

aut rarissima occasio est: nec inveniuntur qui velint debere Reip. præsertim duodenis assibus, quanti a privatis inveniuntur, vel (ut alii legunt) mutantur. Disce ergo, domine, nunquid minuentam usuram, ac per hoc idoneos debitores invitandos putes. Duodenos asses appellat plenam centesimam, eodem modo loquendi, quo nunc in ea re utimur, duodenum denarium vel decimumquintum dicentes. Cicero in 5. Verr. 21. obicit Verrum quod pecuniam sibi attributam ad coemptionem frumenti publici, apud publicanos relictam, unde erat attributa, duobus centesimis fœnorauerit lit. duas centesimas Cicero quatuor & viginti asses in centenarios singulos dixit. Hactenus Budæus. Cic. 1. Att. 12. Nam a Cæcilio propinqui minore centesimis nummum movere non possunt. Usuræ centesima. Gronov. Epist. 205. De his plenius diffusum est a Salmast. de modo usuræ. & Plin. cap. de Pec. Vet. Hodie x. i. pro Centum vocant. Observare centesimas. Cic. 5. Att. 21. Interim quum in edicto translatione centesimas me observaturum habebam, cum anatocismi anniversario. Ducere centesimas perpetuo fœnore. Cic. 5. Att. 21. Perpetuo fœnore, i. e. Sine renovatione singulorum annorum: sine anatocismo, ne usuræ usurarium volenterent, sed centesimalium perpetuum esset fœnus, non interruptum, non renovatum alio præterea fœnore adfecto.

Dare spondes centesimis calendis? Notus loquendi Jurisconsulti. modus, ex fœnoratorum consuetudine ortus, ut Alciato videtur. Significat autem Intra octo annos & menses quatuor, licet aliqui Centum annos intelligant, sed non recte, eodem tradente cap. 23. lib. Parerg. Observandum vero est, ea ratione stipulationes concipi solitas, quod calendis fœnora exigebantur: & ex hac consuetudine Calendaria, Libros rationum dicitur, ut idem Alciato. recte monuit. V. CALENDÆ.

CENTESIMO, are. Centesimalæ, & decimare exercitum, Castrensia verba sunt, pro eo quod est Centesimum vel decimum militum supplicio afficere. Solebant enim Imperatores, quum gravius quidpiam milites deliquissent, eam moderationem adhibere, ut neque universum exercitum delerent, neque facilitate veniæ alios ad similia invitarent. Convocatis itaque universis, centesimum, aut, si videretur, decimum quoque forte proditum securi percutebant, ceterosque metu liberabant. Sic Egnatius in Macrino apud Capitolinum, cap. 12.

CENTUPLEX, icis. Adj. [*κεντροπλοξ*] Numerales Multiplicativum a Centum, ut, Murus centuplex. Plaut. Pers. 4. 4. 11. Hæc nisi inde aberunt, centuplex murus rebus servandis parum' sit.

CENTUPLUS, a, um. Adj. [*κεντροπλος*] Idem quod Centuplex. Perottus. [Immo non idem, cum hujus formæ numeralia Relativa sint, proportionem rationem indicantia ad id, quod unum & simplex est, & numeris abstractis proprie servantur: Illa vero alterius generis, ad quemlibet numerum multiplicationem per se, rei conjunctive denotent, apud Mathematicos.

CENTUPLICATUS, Adv. Prudent. 2. adv. Symm. v. 1050. — solertia centuplicatos Agrum redigit fructus.

CENTUPLICATUS, Adv. [*κεντροπλοξ*] ut, Centuplicato veneunt. Plin. lib. 6. cap. 23. Dignares, nullo anno imperii nostri minus HS quingentes exhaurent India, & merces remittente, quæ apud nos centuplicato veneunt.

CENTRIES, [*κεντρον*] Adv. ut, Centies circumspicere prius, quam, &c. Plaut. Rud. 4. 4. 121. Numerus certus pro incerto hyperbolice politus. Dicere centies. Plaut. Pseud. 4. 7. 129.

Facta centies H. S. syngrapha. Cic. 2. Philipp. 95. In talibus subaditu Centena millia, & sunt Decem milliones. V. mox Hotom.

Reliquit centies H. S. Cic. 2. Att.

Centies vicies prælatas. Plin. lib. 7. cap. 28.

Centies & octogies, vel Centies & tricies. Cic. in Pison. 88.

Centies aureorum, præcisa loquutione, pro Centies centena millia aureorum. Cels. l. 8. D. de verb. signif. Tantum quisque pecunie reliquit, quantum ex bonis ejus relici potest. Sic dicitur Centies aureorum habere, qui tantum in prædiis ceterisque similibus rebus habet. Hotom.

CENTICEPS, icis. [*κεντροκεφαλον*] dicitur Qui centum habet capita. Hor. 2. Carm. 13. 34. — illis carminibus stupens Demittit atras bellua centiceps Aures, Cerberum intelligit, i. multitudinem anguim qui in capite ejus eminent.

CENTIFIDUS, a, um. Prudent. in Symm. 2. 889. — Demon centidium confundit iter.

CENTIFOLIA, [*κεντροφυλλον*] Rosa, de qua vide Plin. lib. 21. cap. 4.

CENTIGRANUM, i. n. Genus tritici. Plin. lib. 18. cap. 10.

CENTIMALIS, e. i. e. Minutus multique foraminibus constans. ut Filula centimalis, instrumentum chirurgicum. Veget. Mulom. 1. 43.

CENTIMANUS, i. m. [*κεντρομανος*] Qui centum manus habet: cuiusmodi fuisse Briareum giganteum refert Virg. 6. Æn. 287. Ovid. 3. Met. 303. Nec quo centimanum dejecerat igne Typhœa. Gyges centimanus. Hor. 3. Carm. 4. 69. — Testis mearum centimanus Gyges Sententiarum.

CENTIMETER, tri. m. Genus carminis. Sidon. Carm. 9. 265. — Sed nec centimeter Terentianus.

CENTINODIA, æ. f. Herba quæ & Genicularis a Latinis, a multis nodi & geniculis dicta, & eadem ratione a Græcis Polygonon appellata est, & Polygonaton. sunt & qui Sanguinariam appellant. Plin. lib. 27. cap. 12.

CENTIPEDA, æ. f. [*κεντροποδ*] Vermis: de quo sic Plin. lib. 29. cap. 6. Millepeda abalis centipeda, aut multipeda dicta, Animal est e vermibus terra pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se. Ver mem esse autumat, quem nos vulgo *Claviporiam* appellamus. V. Diof. lib. 2. cap. 37. & Galen. lib. 2. cap. 2. de Compos. pharmac. fec. locos.

CENTIPRELLIO, ðnis. m. Plin. lib. 28. cap. 9. de hircis, Testes quoque ejus inveterati, vel genitale maris salutariter dantur in vino: Item verter, quem centiprellionem vocant. [Is Græcis *κεντροπρελλον*. De quo plenissime in Comment. de Ruminantibus Jo. Conr. Peyerus. lib. 2. cap. 3.]

CENTIPES, ædis. f. [*κεντροπους*] Pifcis est, alio nomine Scolopendra dicitur. Dicitur a terrestris Scolopendræ similitudine. Hic hamo devorant omnia interanea evomit, donec hamum egerat, deinde reborbet. Auct. Plin. lib. 9. cap. 43.

CENTURGENINUS, a, um. [*κεντρογενινος*] Briareus, i. e. Centi duplex: secundum fabulas ipse est Hægon. Servius. Virg. 6. Æn. 287.

CENTUMCAPITA, Herba, quam Græci Hecatoncephalon nominant ex aculeatarum genere, & alio nomine Eryngæ alba, five Eryngium dicitur, caule & radice in cibos a Græcis recepta, five coquere

beat, five crudam fulmere. V. Plinium abunde de ea tractantem lib. 22. cap. 8.

CENTUMPERANA Insula, Parvum Italiae oppidum, ab aquis undique circumfluentibus sic nominatum. A quo & familia Perottorum traxit cognomen. Perott.

CENTUMPODIUM, [*ἑκατόπους*] pro Immani pondere legitur, etiam si centum pondo excedat. Plaut. Afin. 2. 2. 17. Ad pedes quando alligatus es æquum centumpondium. Cato cap. 13. Cellas duas, trutinam unam, centumpondium incertum. Significare videtur Prægrande pondus incerti modi a Centenario denominatum. Budeus. Alii aliter: Sic enim Turneb. Centumpondium incertum, Pondus suspicor una mole centum libras pendens: Certis ponderibus opponitur, quæ distincta partitæque sunt, non in unum pondus confusa. Æquum centumpondium apud Plaut. in Afinaria, Æquum est & jectum centum librarum pondus. Hæc ille. Scribitur autem hodie Centropodium, non Centumpondium.

CENTUMVIRI, pluraliter. Quum essent Romæ xxxv tribus, quæ & curiæ fuit dictæ, terni ex singulis tribus fuit electi ad iudicandum, qui Centumviri appellati sunt. & licet quinquæ amplius quam centum fuerint, tamen quoque facilius nominarentur, Centumviri sunt dicti. Festus. Cic. pro Cæcin. 53. Et hoc loco Scævola dixit illi causam apud Centumviros non tenuisse: quem ego antea non commemoravi. Ad Centumviros delata res. Cic. 1. de Orat. 175. Quid qua de re inter Marcellos & Claudios patricios Centumviri iudicaverunt? Cic. 1. de Orat. 176.

CENTUMVIRALIS, e. [*ὁ τῶν ἑκατῶν*] Quod pertinet ad Centumviros, ut, Centumvirale iudicium. Cic. 1. de Orat. 172. Quid quod item in Centumvirali iudicio certatum accepimus? Centumvirales causæ, vel iudicia. Cic. lib. 1. de Orat. 173. Nam volitare in foro, hæc in iure, ac Prætorum tribunalibus, iudicia privata magnarum rerum obire, in quibus sepe non de facto, sed de equitate ac iure certetur: jactare se in causis Centumviralibus, in quibus usufructio, tutelarum, gentilium, agnationum, alluvionum, circumclusionum, nexorum, mancipiorum, parietum, luminum, stillidiorum, testamentorum ruptorum, aut ratorum, ceterarumque rerum innumerabilium iura versentur: quum omnino quid suum, quid alienum, quare denique civis an peregrinus, servus an liber quispiam sit, ignoret, insignis est impudentia. Suet. in Vespas. cap. 10. Litium series ubique majorem in modum excreverat, manentibus antiquis intercedente jurisdictionis, accedentibus novis ex consuetudine tumultuque temporum. Sorte elegit, per quo raptâ bello restituerent, quique iudicia centumviralia, quibus peragendis vix suffectura litigatorum ætas videbatur, extra ordinem disjudicaret: redigerentque ad brevissimum numerum. Budeus.

Centumviralis hasta, dicta quoque Centumviri, hasta in foro posita iudicarent. Unde Suet. in August. cap. 76. Auctor & aliarum rerum fuit, in quæis ne acta Senatûs publicarentur, &c. ut cura ararii a Quæstoribus urbanis ad Prætorios Prætoresque transfret, ut Centumviralem hastam, quam Quæstura functi consueverant cogere, Decemviri cogèrent. Valer. lib. 7. 8. 1. Notæ infaniae Tuditani testamentum filium instituit hæredem. Quod T. Longus sanguine ei proximus, hasta iudicio subvertere frustra conatus est. magis enim Centumviri quid scriptum esset in tabulis, quam quis eas scripsissent, considerandum exillimaverunt. Budeus. Centumvirali partes. Quintil. lib. 5. cap. 2.

CENTUNCULUS, IN CENTO.

CENTURIA, æ. f. [*ἑκατῶν*] in agris significat Ducenta jugera: in re militari Centum homines. Hæc Festus. De illa Varro de L. L. lib. 4. 16. Centuria primo a Centum jugeribus dicta, post duplicata retinuit nomen. Idem tradit Columel. lib. 5. cap. 1.

Centuria vocabulum centuriis, ut ait Siculus Flaccus, ex eo datum est. Quum antiqui Romani agrum ex hôte captum victori populo per bina jugera partiti sunt, centenis hominibus ducentena jugera dederunt: & ex hoc facta Centuria iuste appellata est. pag. 15. Gæf. V. Varr. de R. R. 1. 10. ubi ait; a Centum, Centuria dicta est. Centuria est quadrata in omnes quatuor partes pedum m m c. Hæc pro quatuor centuriæ conjunctæ, ut sint in utramque partem binæ, appellantur in agris divisivis viritum publicæ Salutis. Sed Varronis numerus haud videtur satis exactus: constat enim quatuor Centurias simplices seu duas duplicatas, quinqueque centies millies, & septingentos sexaginta millia quadratos pedes habere, i. e. secundum hodiernam numerandi methodum, Pedum quorsusque milliones ac septingentos sexaginta millia continere. Itaque forsitan locus Varronis vitiosus est, & restitui debet m m c c c c pro m m c; & tunc omnia recte se habebunt. V. Thef. Antiquit. Rom. Græv. Tom. 11. p. 1516. B. Centuriæ equitum, est ab initio centenos tantum equites singulæ continebant, aucto civium numero plures numerabant. Nam trium fulommodi centuriam numerus mansit, cum tamen equites, quo tempore mortuus est Romulus, haud multo pauciores quam mille fuerunt, ut patet ex Dionys. 2. p. 89. Et Tarquinii Prisci ætate tres duntaxat centuriæ fuerunt, ut ab initio, in iis tamen mille equites continebantur. Nam scribit Liv. 1. 36. Neque tum Tarquinus de equitum centuriis quidquam mutavit: numero alterum tantum adiecit, ut mille & trecenti equites in tribus centuriis essent. Et five pauciores sive plures fuerint in centuriis, nomen tamen haud mutatum est, sed integra & una habebatur centuria.

Centuriæ Seniorum & Juniorum, in quas universi Cives Romani, Militiæ & Comitiorum causa, a Ser. Tullio rege, sub Classibus sex, pro ratione census descripti fuerunt, de quibus V. Liv. 1. 43. & plura apud Pitif. in Lex. Ant. Rom. Cic. 2. de Divin. 74. Primum videtur in eum dixerint, qui rogator centuriæ fuisset. [Cave putes autem has quoque Centurias singulas centenorum omnino capitum fuisse, cum descriptio ex cuiusque censu, i. e. facultatibus fieret, ac sine controversia in ultima, quæ proletiariorum & capite censorum fuit, solaque sextam classem constituebat; longe maximus numerus civium fuerit, in prioribus, quæ majoris censum postulabant, longe pauciores.

Modica centuria. IN MOOVS.

Auspicia centuriarum augusta. Cic. pro Milon. 44. Hunc igitur diem campi speratum atque exoptatum sibi proponens Milo, cruentis manibus icelus & facinus præ se ferens & confitens, ad illa augusta centuriarum auspicia veniebat?

Vox una centuriarum. Cic. pro Domo, 141. Vobis campus, centuriarumque una vox omnium, &c.

Equitum centuria. Cic. 7. Philip. 16. Patronus centuriarum equitum, quas idem sine suffragio esse voluit

Seniorum & juniorum centuriis honore affici. Cic. 7. Verr. 37. Sed quum esset renuntiatus, ut dixi, non ipsa præconis voce excitatus es, qui re totiens seniorum, juniorumque centuriis illo honore affici pronuntiavit. Deserunt ei pauce centurio ad Consulatum. Cic. de Clar. Orat. 277.

Ornare centuriis. Cic. de Lege Agr. 2. 32. Deinde ornata apparitoribus, scribis, librariis, præconibus, architectis: præterea mulis, tabernaculis, centuriis, suppellectili. Sed lectio dubia, & merito suspecta est.

Renuntiatus Prætor centuriis cunctis. Cic. pro Lege Manil. 2.

Centuriis alicui conficere. Cic. 11. Fam. 16. L. Lamia Prætorum petit. Paulo post, Ego suscepi totum negotium. Nunc, si me tanti facis, quanti certe facis, quando equitum centuriis tencis, in quibus regnas, mitte ad Lupum nostrum, ut is nobis eas centurias conficiat. videlicet ad suffragia. Ferre centuriam, est Habere centuriam aliquam sibi suffragantem in alicujus magistratus petitione. Cic. pro Planc. 49.

CENTURIALIS, e. Adj. ut, Lapidis centuriales, scil. Quibus limites instituuntur in agris. Centuriare arum. Festus.

CENTURIO, [*καταστάσιον, καταρχήν, καταιύμν*] ære. In centurias distribuere. Cic. ad Quir. post red. 13. Ego quum homines in tribunali Aurelio palam conferibi, centuriarique vidissem. Liv. 25. Eam juventutem ex industria centuriaverat, armaveratque ad tales casus. h. e. Ex juvenibus centurias consecravit. conf. 29. 1. pr. Agrum centuriare, Hyginus de Limit. conf. pag. 195. Gæf. Limitibus includere simpliciter exponit.

CENTURIATUS, [*κατατάκω*] Partic. In centuriam distributus. Liv. 22. 38. Sua voluntate ipsi inter se equites decuriati, centeriati pedites conjurabant.

Centuriati manipulares. Plaut. Milit. 3. 2. 3. Si centuriati bene sunt manipulares mei.

Centuriata comitia dicebantur, quia Populus Romanus per centenas turmas divisus erat. Festus. Scal. per Centurias Liv. 2. 2. Brutus collegam sibi comitiis centuriatis creavit. conf. Gell. 15. 27. Cic. Post red. in Senat. 26. Quo dies non comitis centuriatis, quæ maxime justa dicti, haberique voluerunt majores, accessit in patriam, ut eadem centuria, quæ me Consul em fecerant, Consulatum meum comprobarent. V. supra in CENURIA. & infra in COMITIA.

Centuriata capitis comitia. IN CAPUT.

Centuriatæ Leges, Centuriatis comitiis latæ. Erant autem majoris auctoritatis, quali plenius, justique comitiis perlatæ. Ideoque gloriatur Cicero centuriata se lege ab exilio revocatum esse. Ex Budeo.

Lex centuriata, & curiata. Cic. de Lege Agr. 2. 26. Nam centuriata lex Senatoribus serebatur, quum curiata ceteris patriciis magistratibus.

Centuriatus ager in ducenta jugera definitus: quia Romulus centenis civibus, ducenta jugera tribuit. Festus. V. in ipso verbo.

CENTURIATUS, Æ. m. [*ἑκατῶν*] Dignitas & officium centurionis. Cic. pro Lege Manil. 17. Quem enim postulus imperatorem alioquo in numero putare, cujus in exercitu veniant centuriatus atque venierint? Venditi centuriatus. Cic. in Pison. 88. Quid centuriatus palam venditus? Legitur & apud Liv. 22. 38.

CENTURIATIM, [*κατὰ λόγους*] Adv. Per centurias. Cic. pro Flacc. 15. Distribuitis partibus tribuitur, & centuriatum descriptis ordinibus, classibus, ætatibus, &c. Liv. 6. 20. Cum centuriatum populus citaretur. Cæf. 1. Bell. Civil. 76. Centuriatim producti milites.

Centuriatim dictum est Abundant & copiose, a Centuriis quæ suffragium in dicitis ferebant. Pomponius Proftibulo, Continuo ad te centuriatim current, qui panem petent. Nonius.

CENTURIATIO, Æ. f. Vox apud agrimensores. Sic Flacc. p. 16. Alii dicunt perticam, alii centuriationem, &c. Et Hygin. p. 206. Deduci intra centuriationem.

CENTURIO, Æ. m. [*ἑκατόπυρχος, λοχαγός, ταξίαρχος*] A numero pedum cui in militia præerat. Ab antiquis dicebatur Centurionus, teste Festo. Qui centuriæ præerat, quatuor ductor. Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Horum vocibus ac timore, paulatim etiam hi, qui magnam in casibus usum habebant milites, centurionesque, quique equitatu præerat, perturbantur. Erant autem in singulis manipulis bini, ordinibus, seu gradu inter se distincti. Hinc Omnium ordinum centuriones memorat Cæsar. lib. 1. de Bell. Gall. 40. pr. Alibi Centuriones primorum ordinum. Idem lib. 1. de Bell. Gall. cap. 41. Ac primorum ordinum centuriones. Idem, Justusque Catonius primi ordinis centurio. [Suspect.] Hi autem sunt, ut ait Turnebus Adver. 3. 1. 3. Centurio primipili. Primus princeps. Primis hastatus, quorum major ætat dignitas in legione. V. Lips. de Mil. Rom. 2. 8. Hircosia gens centurionum. Perf. 3. Sat. 77. Magni centuriones. Hor. 1. Serm. 6. 73. Centuriones varicosi. Perf. 5. Sat. 189. Quo in loco Varicosos ponit pro Duris & laboriosis.

In Centuriones invadere. Tacit. 1. Ann. 32.

Centuriones, vite milites delinquentes credebant. Juven. Sat. 8. 247. de Mario. Plin. lib. 14. cap. 1. Centurionum in manu vitis, & optimo præmio tardos ordines ad lentas perducit aquilas, atque etiam in delictis pœnam ipsam honorat.

CENTURIONÆUS, Æ. m. [*ἑκατόπυρχεῖα*] Idem quod Centuriatus. ut, Agere centurionatum. Tacit. 1. Ann. 44.

CENTUSSIS, Æ. m. Nummi species ad centum assium valorem. ut, Centussilectetur, i. e. Centum assibus æstimet. Perf. 5. Sat. 191. Et centum Gracos curto centussilectetur.

Centussis, inquit Budeus, apud Lucilium, Quadragesima festertii erant, qui Legem sumptuariam Centumfem vocitavit, ob centum assium taxationem, ut auctor est Macrobius in 3. Saturn. cap. 17. Idem Budeus alio loco, Centussilem dicere postulus pro ea summa, quam alternis prope verbis Negotiatores centum solidos appellant, ut Decussilem pro decem.

CENTURIPES, es. f. sive CENTURIPÆ, ærum. Ep. [*κεντροπίαι* Ptolemæo, *κεντροπά* alii] Oppidum est Siciliæ, sub Ætna monte, Symetho fluvio, & Catanæ urbi proximum, ut tradit Strabo lib. 6. Vix legitur in numero singulari. Plin. 31. 7. Purpureus sal Centuripis gignitur. Sil. Ital. lib. 14. 203. — necnon & vertice cælo

Centuripæ. De hoc oppido agit Cluver. 2. Sic. Ant. cap. 6.

CENTURIPINI, Centuriparum populi, Latine conditionis apud Plin. lib. 3. cap. 8.

CENTUSSIS, IN CENTUM paulo supra.

Cεος, Una ex Cycladibus insulis, Helenæ propinquissima, ut Strabo auctor est lib. 10. V. CEA.

C E P

Cερς, n. [κέρμενον] indecl. Olas hortense: quod capitis similitudinem habeat, vel quod in caput crescat. Plin. lib. 19. cap. 6. Ergo omnibus annis separatim cepe semen causa feritur, separatim cepe feminis.

Tunicatum cepe. Perf. 4. Sat. 30. Pro Plebeio & vili cibo, usus est Horat. 1. Epist. 12. 21. Verum seu pisces, seu porrum & cepe trucidas.

Scribunt nonnulli Cæpe, sed minus recte. Cερα, æ. f. Idem. Plin. lib. 19. cap. 6. Cetero cepas ter fossio solo feri jubent. Ovid. 3. Fast. 340.

Cædenda est hortis eruta cepa meis. Cepas edere dicebantur joco proverbialiter, Qui lacrymari viderentur. nam a Biantis apothegmate. Is enim Alyattæ sibi per nuntium missum denuntiavit, ut quamprimum ad se veniret, respondit ad hunc modum, εἰς Ἀλυάττῃ κελεύσω κέρμενα ἰδέσθην, Ego jubeo Alyattæ cepas edere, hoc est flere & ejulare. quibus verbis extremum regis contemptum indicabat. Ductum est hinc proverbium, quod cepearum odor, ut est acris, confuerverit lacrymas oculis excutere. Simili figura neque diversa sententia dicti sunt Cepas odorati vel olfacere qui flerent. Erasinus in Chiliadibus.

Cεπαρίυς, i. m. Qui cepearum esu delectatur. Lucil. apud Non. 3. 67. Lippus edenda acri assidue cepariū cepa. Fuit & nomen gent. Ro. Marci Ceparii meminit Cic. 9. Fam. 23.

Cεπετυμ, i. n. [κερμετιον] Locus cepis confitus. Gell. lib. 20. cap. 7. Cepetum revirefcit & congerminat decedente Luna. Quo loco legitur & Cepitium, i. e. teste Prisciano, Cepe.

Cεπινα, æ. f. Columel. lib. 11. 3. Cepina magis frequenter subactam potulat terram, quam altius convertam, & Cæpis nomen habet, ut aperte colligitur ex Columella, si locum perlegeris. Est autem Cepina, Locus cepis confitus, vel ipsarum cepearum uno in loco confitarum multitudine. Columel. ibidem. Sed cepina vel sapius, certe non minus debet quam quater farriri. Paulo post, Thalli cepearum ventis proferrentur. Sic autem a Cepis dicitur Cepina; ut a Rapis, Rapina; a Napis, Napina.

Cεπιτιυς, a, um, & Cεπιτιυμ, i. n. secundum Priscianum, pro eo quod est Ex genere cepearum.

Cερυλα, æ. dimin. a Cepa. Pallad. 3. 24. Hoc mensis cepulas feris. Cερρα, Plin. 26. 8. Herba est similis portulacæ, nigriore radice, sed inutili, nascens in litoribus arenosis, gustu amara. V. Ruell. lib. 3. cap. 73.

Cερραλαγια, [κεραλαγια] Generale nomen est ad omnes capitis dolores, continetur sibi se Hemicraniam, Cephalæam, & similes.

Cερραλας, [κεραλας] Promontorium altum & silvofum, majoris Syrtis initium. Strabo lib. ult.

Cερραλατομι, Colchicæ regionis populi. Auctor Plin. lib. 6. cap. 5. Cερραλεα, [κεραλεα] Morbi quibus totum caput infestatur. Plin. lib. 20. cap. 13. Lenit autem capitis dolores pota cum vino, aut cum aceto & rosaceo illita. Si vero sit cephalæa, cum farina hordeacea vel aceto.

Cερραλευς, a, um, ut, Caro cephalæa. Versus Lucilii sunt apud Gellium, 10. 20. — abdomina thynni Advenientibus priva dabo, carnem & cephalæam. Ut autem Cephalæam dixit Lucilius, ita & Plautus Ophthalmicam: Ille carnem capitis intelligit, hic oculis vicinam, oculoque. Turnebus.

Cερραλενια, [κεραλενια] Insula est Ionii maris apud Pomponium lib. 2. 7. Plinius tradit eam quondam dictam fuisse Melanem, lib. 4. cap. 12. Dicta Cephalænia, a Cephalo Amphitryonis focio: ve a Cephalo Dionæi filio. De hac sic Strabo lib. 10. Non dubitavere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare & Taphium. Alii Taphios & Cephalænos eisdem dixere Telebas, & adversus illos Amphitryonem exercitum ductasse, assumpto focio Deionei filio Cephalo, ex Athenis profugo. Insula deinde Amphitryonem potitum, eam Cephalo tradidisse, ab eoque nomen habuisse insulam. Hinc,

Cερραλενης, [κεραλενης] Ithius insulæ populi. ut apud Homerum in Catalogo. Sil. lib. 15. 305. Saxa Cephalenum, & scopulos Neriton arvis. Græci geminata Cephaleniam & Cephalenes scribunt. Vulgus adhuc hodie vocat, τα Cephalonia, vel Chisalonie.

Cερραλοδρςμυς, [κεραλοδρςμυς] five Cερραλοδρςμυμ, Idem quod Frontale, de quo postea suo loco.

Cερραλοδς, [κεραλοδς] Siciliæ oppidum, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 8. in descriptione Siciliæ. Hodie Cephalodum.

Cερραλυς, [κεραλυς] Æoli filius Auroræ dilectus. Ovid. de Arte Am. 3. 687. Latius Endymion non est tibi, Luna, pudori, Nec Cephalus rosæ præda pendenda dææ.

Alter fuit Cephalus Atheniensis orator, qui primus proœmia & epilogos induxit. Auctor Suidas. Hujus Cephalii Æschines & Demothenes in orationibus adversariorum meminerunt.

Cephalus, [κεφαλος] Pifcis a Græcis dicitur, quem Latini Mugilem vocant: eo quod caput in metu occultet, exsilimans totum se absconditum. Plin. 9. 17. & 42.

Cερρηνς, m. [κερρηνς] Imperfectæ apes sunt, & inutiles operi: nisi quod multitudine, quæ ad calorem multum confert, factus adjuvant, hæc Perott. Meminit Plin. lib. 11. cap. 16. & cap. 11. Sunt enim qui & Fuci dicuntur.

Cephenes item fuerunt Astæ populi, qui postea a Perseo Jovis & Andromedæ filio, Persæ appellati sunt. Auctor Herodot. lib. 7.

Cερρηνς, [κερρηνς] duarum syllabarum, teste Euripide; Rex Æthiopy Phœnicis filius, & Andromedæ pater, focerque Persei. Ovid. 5. Met. 12. — conanti mittere Cepheus

Quid facis, exclamat. Ab eo autem Cepheni Æthiopes populi dicti sunt, ut idem testatur 5. Met.

Cερρηνς, [κερρηνς] Adj. ut, Arva Cepheia, Ovid. 4. Met. 669. Cερρηνς, Staturarius nobilis, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

Cερρηνς, Atticæ regionis fons, dicente Plin. lib. 6. cap. 7. In Attica fontes, Cepheia, Larine, Callirhoe ennoacrinos.

Cερρηνς, [κερρηνς] Attica regio. Nam Cecrops Athenarum conditor,

omnem ejus regionis multitudinem in duodecim urbes digessit. Sed Theusæ postea has omnes in unam Athenienium civitatem congregavit. Dicta Cepheia a Cepheio amne.

Cερρηνς, Lacus est juxta Atlanticum mare, quem Mauri Electrum vocant, quod sole calefactus, electrum e limo dare videatur. Plin. lib. 37. cap. 2.

Cερρηνς οδρς, [κερρηνς οδρς] Atheniensis tragicus antiquæ tragœdiæ scriptor, cuius fabulas enumerat Suidas. Cepheidorus item Staturarius, Fraxitelis filius.

Alius præterea inter præcipuos pictores Plinio numeratur lib. 35. cap. 9. Cερρηνς οδρς, [κερρηνς οδρς] Staturarius apud Plinium lib. 34. Fuit item Cepheidorus Athenienium dux, qui rei male gestæ damnatus, in obsidione Alodeconni quinque talentis multatus est. Auctor Suidas.

Cερρηνς, [κερρηνς] Fluvius Bœoticiæ: ortum habet in radicibus Parnassi montis. In ejus ripa fuit olim templum Themidis, ad quod accesserunt Deucalion & Pyrrha deam consulturi super humani generis reparatione: unde ab oraculo vocatur Fluvius ille Fatidicus. Lucan. lib. 3. 175. Bœoti coere duces, quos impiger ambit

Fatidica Cepheius aqua. Hujus etiam meminit Plin. lib. 4. cap. 3. Ovid. 3. Met. 19. Jam vada Cepheii, Panopeque, evaserat arva. Hinc

Cερρηνς, Idis. patronymicum femininum finxit idem poeta 1. Met. 369. Nulla mora est, adeunt pariter Cepheidas undas.

Cερρηνς, ædis. patronym. item fem. Ovid. 7. Met. 439. Vidit & immitte Cepheias ora Procutem.

Cερρηνς, [κερρηνς] Animal est apud Æthiopes, pedes posteriores humanis pedibus, & priores hominis manibus similes habens. Hoc animal a Pompeio, quum ludos faceret, in theatro fuit ostensum, & postea Romæ non visum. Auct. Plin. lib. 8. cap. 19. V. Cερρηνς.

Cερρηνς, Saxa prominentia. Festus. Cερρηνς, V. Cερρηνς. Cερρηνς, V. Cερρηνς.

Cερρηνς, æ. Gemma crystallini nitoris, quæ imagines reddit ut speculum. Plin. lib. 37. cap. 10. Hard. Ceponides.

Cερρηνς, five Cερρηνς, Gemma candida, venarum nodis coeuntibus candore imaginem referens. Plin. lib. 37. cap. 10. Cερρηνς, [κερρηνς] Oppidum est Bosphori Cimmerici, dicente Plin. lib. 6. cap. 6. Oppida in aditu Bosphori primo Hermonassa, dein Cερρηνς Mileforum. Mox Stratoclia & Phanagoria. Meminit & iidem pene verbis Pompon. lib. 1. 21.

Cερρηνς, [κερρηνς] Latine Hortus dicitur. Est & urbs juxta Bosphorum, auctore Suida. Eadem ac Cepe.

Cερρηνς, [κερρηνς] Græci appellant Olera, quæ in hortis feruntur. Unde Sabinus Tiro, librum Cερρηνς inscripsit, h. e. Hortensium. Firmicus lib. 2. cap. 12. Scorpis significat loca quandoque cepurica, & hortensia.

Cερρηνς, Avis est ita levis, ut quæcumque in partem ventus flaverit, in eam auferatur. Une Moutte. Unde

Cερρηνς, Adj. pro Levi. Cic. 13. Att. 31. de epistola ad Cæsarem, Non recte, inquit, isti meam ad Cæsarem epistolam reprehendunt: & ea quæ dicunt, minimi fuit ponderis, plane cephica. V. etiam Cæl. lib. 10. cap. 6. Lexicon Græcum dicit Cερρηνς metaphoricè pro Stulto accipi. Erasmus putat & Larum vocari. V. LARUS, & Chiliades Erasinus.

Cερρηνς, [κερρηνς] Animal est in extrema Æthiopia nascens, facie leonis, corpore reliquo pantheræ, magnitudine damam repræsentans. Hujus meminit Strab. lib. 16. & 17. Sic & apud Plin. legendum, pro Cephus.

Cερρηνς, V. Cερρηνς.

C E R

Cερα, æ. f. [κερς, κερς] Nomen a Græco habet: κερς enim Græci favum vocant, κερς enim ceræum. Tamen, Appuleio teste, consuetudo consertit, in æ dipthongum. Plin. lib. 21. cap. 14. Cera fit expressis favis, sed ante purificatis aqua, & triduo in tenebris siccatis, quarto die liquatis igni in novo fictili.

Cera, Fucus & pictura, propterea quod ceris pingere antiqui solebant. Seneca, Pictor colores, quos ad reddendam similitudinem multos varioque ante se posuit, celerime denotat, & inter ceram pulvis facili vultu ac manu commeat. Varro 3. de R. R. 17. Nam ut Pausias, & ceteri pictores ejusdem generis locutales magnas habent arculas, ubi discolors sunt ceræ. Ex Turneb. Adverf. 24. 17. Ceram discolorum tabulæ inducunt, prout exigeret id, quod in tabula vellent pingere. Id, quo ceris pingentur, ερς αυρς dixere, uti artem ipsam ερς αυρς dixit. Martial. 4. 47. Encausus Phæton fabula depictus in hac et;

Quid tibi vis, dipyrnon qui Phætonia facis? Parieti quoque depicto, & armis, cera Punicæ cum oleo liquefacta, candens setis inducitur, iterum candens gallæ carbonibus adurebatur ad sudorem usque: postea candelis subigebatur, deinde linteis puris, ut sicut marmor nitesceret. Hæc Perottus ex Vitruvio lib. 7. cap. 9. De minii temperatura. Plin. lib. 21. cap. 14. Nigrescit cera addito charotarum cinere, sicut anchusa admixta rubet. Variolque in colores pigmentis trahitur, ad reddendas similitudines, & innumeros mortalium usus, parietumque etiam, & armorum tutelam.

Quia vero ex cera factæ sunt majorum Imagines, inde poetis non Ceræ, sed metonymice Ceræ dicuntur. Ovid. 1. Fast. 591. Perlege dispositas generosa per atria ceras. Intelligit poeta Cereas imagines in atris nobilissimi cuiusque per armaria dispositas: quales fere sunt picture illæ, in quibus per varios velut ramorum ductus & orbiculos multipliciter, utcumque nobis exprimitur regum nostrorum & eorum qui ab ipsis prognati sunt series & genealogia, si pro orbiculis illis tibi fingas armaria in atrii parietibus excavata. Unde est illud Juven. 8. Sat. 19. Tota licet veteres exornet undique ceræ Atria, nobilitas sola est atque unica virtus. V. Suet. in Galb. cap. 2. & f. l. STERMA.

E cera etiam illinebantur & obducebantur pugillares in quibus scribere nos erat. Unde Ceras aliquando pro Libellis five epistolis vel tabellis ceratis capimus. Juven. 1. Sat. 63. Nonne libet medio ceras implere capaces

Quadrivio? Plin. 1. Epist. 6. Erat in proximo, non venabulum aut lancea, sed stilus & pugillares. meditabar aliqua, enotabamque, ut, si manus vacuas, plenas tamen ceras reportarem.

Prima & secundæ ceræ testamenti, pro Primis & secundis tabellis, sive foliis testamenti. Suet. in Nerone, cap. 17. Cautum ut in testamentis primæ duæ ceræ testatorum modo nomine inscripto vacuæ signaturis ostenderentur. Hæc Budæus. Suet. in Cæsar. cap. 83. In tertia ceræ Octavium etiam in familiam, nomenque adoptavit. i. e. In ultima parte tabulæ testamentaria. Hor. 2. Sermon. 5. 53. — quid prima secundo Cera velis versu solus, multific cohares, Veloci percurrere oculo. Ubi vetus Scholiastes, Prima cera, Prima Tabula.

Ceræ ultimæ, pro Ultimo testamento. Martial. lib. 4. 70. Nihil Amiano præter aridam vestem, Mortiens reliquit ultimis pater ceris.

Codicis cera extrema. Cic. 3. Verr. 95. Deinde codicis extrema cera nomen infimum in flagitiosa litura fecit.

Cera & creta. Cic. pro Flacco. 37. Nostra igitur laudatio, &c. datam quidem confitetur, consignata creta est: in illo autem testimonio, quod accusatori dicitur datum, ceram esse videmus. V. quæ antecedunt ibid. Alba cera. Plin. lib. 22. cap. 24. Caritè cera dignus, Homo nullius pretii. Hor. 1. Epist. 6. 62. — Caritè cera

Digni, remigium vitiosum Ithacensis Ulyssæi. Unde natum sit proverbium, V. in CERE, tum interpretes poetæ, & in Chiliadibus Erasmum. Commutabilis. Cic. 3. de Nat. Deor. 30.

Flava. Ovid. 3. Met. 487. Flavens. Ovid. 8. Met. 670.

Fragilis. Juven. 12. Sat. 88.

Impatiens caloris. Ovid. 2. de Arte Am. 61.

In famis ac nefaria. V. INFAMIS.

Laborata. Stat. 10. Theb. 573. de apibus, — laborataque premunt ad pectora ceras.

Legitima cera tabella. Cic. 1. Verr. 24. V. Afcon. ad loc.

Odorata. Ovid. 8. Met. 226. — Solvit odoratas pennarum vincula ceras.

Puffilla. Juven. 14. Sat. 29.

Sacra. V. PROPOLIS.

Sexangulæ ceræ dicuntur alveoli apium ab Ovid. 15. Met. 352.

Soluta igne. Ovid. 2. de Arte Am. 47.

Tenaces ceræ, Quæ mel retinet. Virg. 4. Georg. 162. — deinde tenaces

Suspendunt ceras. Servius.

Tenuis. Valer. 1. Argon. 128.

Circumlinire cera. Cic. 1. Trif. 108. Condiunt Egyptii mortuos, & eos domi fervant. Perfæ etiam cera circumlitos condiunt, ut quam maxime permaneat diuturna corpora.

Crederæ. In CREDO.

Conjungere cera calamos plures. Virg. 2. Ecl. 32.

Dehære nomen alicujus cera, i. e. In cera scribere. Ovid. 3. Amor. 7. 29. Sagave Punicia defixit nomina cera. [Magicæ genus dehxio-

nis est, quam plenus ad locum Heinſius illustrat.

Fingere in ceris aut fictilibus figuris. Cic. 1. de Nat. Deor. 71. Hoc intelligerem quale est, si in ceris fingeretur, aut fictilibus figuris. Quædam exempla legunt Ceris.

Formare & fingere mollissimam ceram ad arbitrium. Cic. 3. de Orat. 175. Non enim vult alia fermosis, &c. sed ea nos quum jaecientia sustulimus & medio, sicut mollissimam ceram ad nostrum arbitrium formamus & fingimus.

Illita ceris pocula. Ovid. 8. Met. 670.

Liquescit cera. Virg. 8. Ecl. 80.

Mollire ceram digitis. Ovid. 8. Met. 198.

Silet in cera vultus. Martial. lib. 11. 103. i. e. Mutus est.

Tabescere ceræ dicuntur, Quum liqueſcunt. Ovid. 8. Met. 227.

CERÛLA, æ. f. [κέρυλλα] dimin. Cic. 16. Att. 11. Cerasulas enim tuas miniatulas illas extimescebam. Atticus in Ciceronis libris ea, quæ non probaret, notare miniatæ cera solitus erat.

Miniatæ cerula notare. Cic. 15. Att. 19. His litteris scriptis me ad ουντῆρας dedi: quæ quidem verorè ne miniatæ cerula tua pluribus locis notandæ sint. Vult Cicero se Attici censuram de libris veritatum fuisse. Critici enim in libris referendis suspecta, dubia aut improbatæ signare notis quibusdam solebant, atque id facere attingendis frustulis & cera, eaque miniatæ. Græci κεραυλάκια vocabant; ut observat Salmast. Exerc. Plin. p. 775.

CERO, [κερός] ære. Cera tegere. Columel. lib. 12. cap. 50. Nam scere sexta quaque olivigatæ dolia cerari oportere antiqui dixerunt.

CERATUS, Partic. [κερατῆς] dat., Tabella cerata. Cic. 1. Verr. 24. Ceratum enicujus tabellam dari, cera legitima, non illa infamæ ac nefaria.

Codicilli cerati. Ulp. in l. librorum. §. 1. D. de leg. 3.

Puppæ ceratæ, Cera illite. Ovid. de Rem. Amor. 447.

Rates. Idem 5. Epist. 42.

Tedæ. Ovid. 7. Epist. 23. — Utor, ut inducitur ceratæ sulfure tedæ.

CERATÛRA, æ. f. [κεραύρα] Ipsa ceratio, sive Ceræ inductio. Columel. lib. 12. cap. 50. Nam quemadmodum nova vas si caleſcant, liquidam ceram facile recipiunt: sic vetera non crediderim propter olei succum, ceraturam pati.

CERATUM, sive CERDTUM, i. n. [κερατόν] Emplastrum est proprie, nec Pastillus, sed plerumque ex pastillis fit. constat ex rebus siccoribus, & igni appositum mollescit: postea applicatum corpori dureſcit, ac pertinaciùs hæret. dictum a Cera, quæ iere ceratis omnibus adhiberi solet. Plin. lib. 13. cap. 22. Faciemque invadunt ignes sacri, ob id cerato prius illinunt. Cels. lib. 4. cap. 4. de difficultate spirandi.

Factum ex rosa ceratum. Cels. lib. 4. cap. 24.

Pingue ceratum. Martial. lib. 11. 99. — Neclabra pingui delibata cerato.

Cerata, malagnata, emplastra, colliria, antidota, non fecit parens divina illa ac artifex rerum. Plin. lib. 22. cap. 24.

Alii rectius non Ceratum, sed Cerotum scribunt, a Græco, quod est κερωτός. Atque ita codd. emendati exhibent.

CERARIUS, i. m. [κεραρίος] Gloss. Gr. Lat.

CERARIA, æ. f. Quæ cerosus facit. Plaut. Milit. 3. 1. 102. Quia nihil abstulerit suscepit ceraria. al. Geraria. V. Gronov. in loc.

CERARIUM, i. n. Pecunia, quam pro cera magistratus a Provincialibus

exigebant. Cic. 3. Verr. 181. Ex omni pecunia, quam aratoribus solvere debuisti, certis nominibus deductiones fieri solebant: primum pro spectatione & collybo, deinde pro necio quo ceratio. Et paulo post, Cerarium vero quid? Quomodo hoc nomen ad rationes magistratus, quomodo ad pecuniam publicam allatum est? V. Muret. Var. Lect. 12. 5. 6. Voss. Etymolog. [Ad cerosus, si audias Fabric. Bibliogr. Antiquar. cap. 16. 5. dabatur. Sed tum, puto, Cerarium dicendum foret.

CERATUS, Adj. [κερατῆς] Quod ex cera factum est, ut, Candelæ ceræ, ad differentiam ejus quæ ex sebo fit. Cic. 3. de Nat. Deor. 30. Ut enim si omnis cera commutabilis esset, nihil esset ceræ quod commutari non posset. &c.

Castra. Claud. de Rapt. Proserp. 125. Alvearia intelligit. conf. Regna. Color. Plin. lib. 17. cap. 2. Candidum atque cerci coloris, quod vocatur electrum: in alio loco, fulvum, quod appellatur fubalternum. Effigies. Hor. 1. Sermon. 8. 30. Imago. Hor. 1. Sermon. 8. 43.

Persona. Lucret. lib. 4. 298. intelligit Imagunculam hominis ceram. [Immo personam scenicam fictilem. Nam Cretea legendum, ut est in codd. correct.]

Pruna ceræ. Virg. 2. Ecl. 53. — Addam ceræ pruna, & honos crit huic quoque pomo. Ubi

Servius, aut cerci coloris, aut mollia. Novasque imitari ceras Pruna. H. St. V. Ovid. Met. 13. 818. Regna ceræ, Alveolos & cellulas apium vocat Virg. 4. Georg. 202. Cereus, Mollem aliquid significat, ac faciliù & tanquam cera tractabilem. Hor. 1. Carm. 13. 2.

Cera Telepchi laudat brachia. Lactæ ex Capro Gramm. Rob. Bentl. Sed vulgatum tuerit Cuningam.

Cereus ille dicitur, qui parum animo constat, & cui nunc hæc, nunc illa sententia potior videtur. item ille qui aliorum consilii instigatus, quos ante laudabat, nunc vituperat, quos amore summo prosequabatur, nunc pessime odit. Hor. in Art. Poet. 163.

Cereus in victimæ ficti.

Idem Cereum vocat illum de quo varius est rumor, & quem nunc bonum, nunc malum fama fingit, 2. Epist. 1. 265. Sumpta metaphora a Cera quæ manibus tractata, quantumque formam facillime recipit. [Immo Cereus, ex Cera fictus, κερωτός] V. Interp.

Cereus, Pinguis. Accius, — Pinguem turturum, cereamque succulam. Nonius.

Sic & Martialis. V. FICEDULA. Cerei coloris præ pinguedine.

Idem lib. 3. — Cereus immodicis turtur te clunibus implet. H. St.

Cereus, Unctus. Martial. lib. 1. 91.

Cera si pendet lumbis, & trita lacerna.

CERÛS, i. m. [κερός] Candelæ ceræ. Festus, Cereos Saturnalibus muneribus dabant humiliores potentioribus: quia candelis pauperes, locupletes cereis utebantur. Martial. lib. 14. 42. — Hic tibi nocturnos præstitit cereus ignes. Cic. 3. Off. 80. Et ea res (si quæris) ei magno honori fuit: omnibus vicis itaturæ: ad eas thus & cerei. Ulpian. in l. 3. §. ligna. D. de penu leg. Etiam thus, & cereos in domesticum usum paratos.

CERÛLUS, Adj. dimin. Columel. & Hieron.

CERÛFICO, [κερωφικός] ære. Ceram facere: & de apibus dicitur. Plin. lib. 9. cap. 38. Quum caricaverit, fluxos habent succos. Quædam exemplaria hoc loco legunt Fœtificaverit.

CERÛNUS, Adj. [κερωνός] Quod ceræ simile est, ut, Cerinus color.

Plin. lib. 15. cap. 17. de prunorum generibus loquens. Sunt & nigra ac laudatiora, cerina atque purpurea. Plaut. Epid. 2. 2. 49. Cumatile, aut plumatille, aut cerinum? fuoand. Vestimentum: quod & Melinum ab eodem dicitur, a mellicoloris. conf. Nonius 16. 6.

CERINARIUS. V. CARINARIUS.

CEROSUS, Adj. [κερώσος] Ceram habens admistam. unde Mel cerosum, nondum despumatum, & adhuc cera commistum. Plin. 32. 3. CEROFERARIUS, i. m. Clericus, cujus munus erat ad sacrorum mysteriorum pompam accensos cereos ferre. Qui & Acoluthus vocabatur. V. lib. 7. 12.

CERACHARTES, [κεραχάρτης] Gemma est ex Achatae generibus, ceræ colorem præ se ferens. Plin. lib. 37. cap. 10.

CERAITIS, idis. [κεραιτῆς] a quibusdam appellatur herba, quæ Græcis κεραϊτῆς, Latinis Fenum græcum dicitur. Ceraitis dicta, quod fructum habeat corniculis similem. Dioscor. in Append. 2. 124.

CERAMICUS, i. m. [κεραμικός] proprie est Figuli officina. Plin. 35. 12. Fecit & Chalcothænes cruda opera Athenis, qui locus ab Officina ejus ceramicus appellatur.

Ceramicus duo fuerunt Athenis, de quibus Suidas scribit his verbis, Athenis Ceramicus loci duo erant: unus in civitate, alter extra civitatem: in quo qui in bello cecidissent, publico sumptu sepeliebantur, funebrique oratione ornabantur. Superior fuit certa constitutaque sedes meretricios. Cic. 1. de Finib. 39. At etiam Athenis, ut e patre audivam, facere & urbane Stoicos iridente, statua est in Ceramico Chryſippi sedentis, porrecta manu, &c. Plin. lib. 36. cap. 5. Opera Praxitelis sunt Athenis in Ceramico.

Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus, eodem Suida auctore, in quo lampadum certamina peragebantur. de quibus vide Erasmum in proverbio, Lampadæ tibi cursu trado.

Hoc nomine etiam gaudet Caræ sinus non longe ab Halicarnasso nobilissima urbe. Auctores Pomponius lib. 1. 16. in Caræ descriptione, & Plin. lib. 5. cap. 29.

CERAMENSES, [κεραμενῆσι] Populi sunt, qui de conventu Carum, quem Chrysaëorum vocant, participant, licet Carici generis non sint, ut auctor est Strabo lib. 14.

CERAMITES, [κεραμίτις] Gemma est testæ colorem habens, unde & nomen accepit. nam κεραμίτιον testam, vel tegulam sonat. Meminit hujus gemmæ Plin. lib. 37. cap. 10.

CERAMIMUM, [κεραμίμιον] Mensuræ genus idem profus cum amphora, quo verbo vitus est Demosthenes in orat. quæ κεράμιον ἄνωγειον πηλοῦ ἐπιφέρει inscribitur, & Athenæus in quinto. Ex Budæo lib. 5. de Affe. Quod alii negant. V. CADUS.

Cerarium, Locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebant. Cic. 4. Att. 3. Nani Milonis domum meamque Ceramio prid. Idib. Novemb. expugnare & incendere ita conatus est, &c. Sed variant codd. V. not. ad loc.

CĒRĀMUS, [κέρμευ] Cypris Carcerem significat. Id & Homerus testari videtur Iliados quinto, ubi Martem scribit ab Oto & Ephialte in vincula coniectum, II. 5. 387.

Χαλκεί δ' ἐν κέρμευ δίδεται περισσάδην κέρνας. i. e. Decem ac tribus mensibus teneo in ceramo victus facuit. Eruditiores tamen eo verbo Ollam accipere malunt. Ex Cael. lib. 17. cap. 9.

CĒRAMYNTES, [κρημύνης] A Græcis Hercules cognominatus, quasi Fata rejiciens, ut idem sit ferme cum Alexicaco. Auctor Cael. lib. 6. cap. 7.

CĒRARIUS, In CĒRA.
CĒRAS Amalthæas, [κέρας ἀμαλθίας] i. e. Copiæ cornu, Festus. Plin. 9. 15. Vocat Aureum cornu. V. AMALTHRA.

CĒRASŒOLA, [κρησθόλα] Semina sunt, quæ tempore sementis bubula cornua si attigerint, ea veteres crediderunt neque igni consumi, neque facile coqui. Unde & ἀτίερα nominat Plutarch. in Sympotiacis, quasi incoctilia. Hinc Homines duræ & contumaces, non invenusta metaphorice κρησθόλας appellantur. V. Suid. & Henr. Steph. Thef. Græc.

CĒRASTÆ, [κέρασται] Insulae sunt in latere Arabia, prope Syenen, quæ in fine est Æthiopiæ. V. Plin. lib. 5. cap. 9.

CĒRASTES, æ. vel CĒRASTIS, is. m. [κέρεστis] Genus serpentis cornuti. Plin. lib. 8. cap. 23. Stat. I. Theb. 103.

Centum illi atlantes umbrabant ora cerastæ. De Tiphone loquitur, cujus capillos serpentes esse poeta fingunt. Unde lib. 11. 65. Crinalem vocat cerastem, ubi de Megara loquitur.

Crinalem attollit magno fridore cerastem. V. Salmast. Exerc. Plin.

CĒRASTIS, [κρησθίς] Dicta est Cyprus insula quondam. teste Plin. lib. 5. cap. 31.

CĒRĀSVS, unctis. [κρησθός] Oppidum est Themiscyræ regionis in Capadocia. Plin. lib. 6. cap. 4. Cerasus vulgo Zefano. Olivarius in Ikelam lib. 1. cap. ult. dicitur vocari Ceraso.

CĒRĀSVS, i. f. [κέρση] Arbor fatis nota, a Ceranese Ponti civitate sic dicta. Plin. lib. 15. cap. 5. Cerasi ante victoriam Mithridaticam L. Luculli non fuere in Italia, Ad v. A. DCLXXX is primum vexit e Ponto. Ovid. de Nuce 32.

Audiat hæc cerasus, stipes inanis erit. Dulces cerasi, de Fructu. Propert. lib. 4. 2. 15.

Hic dulces cerasos, hic Autumnalia pruna Cernis, &c.

CĒRĀSVS, i. n. [κρησθον] Fructus cerasi. Serv. ad 2. Georg. 18. Plin. lib. 15. cap. 25. Cerarum Apronianæ maxime rubent, nigertima sunt Lutatia, Cæciliana vero & rotunda. Cerasium a Græcis dicitur, V. Galen. lib. 2. de Alimentis.

Ceraso peccent casæ. Perf. 6. Sat. 36.

CĒRASINVS, a, um. Color fulvillus cerasis. Petron. cap. 28. Stabat ostiarius prasinatus, cerasino fuccinatus cingulo.

CĒRATHVS, V. CĒRATUS.

CĒRATIA, æ. Genus herbe: de qua Plin. lib. 26. cap. 8. Ceratia, uno folio, radice nodosa & magna, in cibo coeliacis & dyentericis medetur.

CĒRATIAS, [κρηστίας] Stella dicitur, ἀπὸ τῆς κέρση, hoc est a cornu, cujus speciem habet. Plin. lib. 2. cap. 25. Ceratias cornu speciem habet, qualis fuit quom Græcia apud Salamina depugnavit. De Cometis loquitur.

CĒRATINE, es. f. [κρηστίνη] Lat. Cornea. Species est ratiocinationis implicitæ: dicta a cornibus, id est a materia ipsa, qua utuntur qui hoc genere argumenti delectantur. Quintil. lib. 1. cap. 10. pr. Sed per quedam parva sane, si ipsa demum exsistimes, ducunt, scilicet exquisitas interrim ambiguitates: non quia ceratinæ aut crocodilinae possunt facere sapientem: sed quia illum ne in minimis quidem oporteat falli. Ubi Raphael eujdem interpretis, Ambiguitatis, inquit, quedam ideo Ceratinæ vocantur, quia in illis multa de cornibus mentio habetur, κέρση namque cornua dicuntur. Sen. lib. 5. Epist. Sederem otiosus, & eujusmodi questuiculus ponerem, Quod non perdidisti habes: cornua non perdidisti: cornua ergo habes. V. Politianum lib. Miscellaneorum, cap. 54.

CĒRATIS, [κρηστίς] Papaveris silvestris genus. Plin. lib. 20. cap. 19. Silvestrium unum genus, ceratium vocant, nigrum, cubitali altitudine, radice crassa & corticosa, calculo inflexo ut cornicula. Folia minoræ & tenuiora quam cereris silvestribus, &c.

CĒRATIUM, Græce κρηστου, Siliqua est Græca. Columel. in lib. 5. de Arboribus, cap. 10. 20. Siliquam Græcam, quam quidam κρηστου vocant, deinde persicum ante brumam per Autumnum serito.

Est etiam Pondus minimum, ut ait Politianus ad Franciotum Ursinum lib. 10. Epist. 12. Minimum pondus est, qui Latine Scriplus, & idem Græce dictus Obolus: pendere is putatur Siliquis omnino sex, quæ Ceratia Græce nominantur, hoc est quantum lentis octo semina.

Est & Nummus exiguus, ad valorem tertie partis oboli æstimatus. V. Scal. de Re Nummar. in Thef. Antiq. Græc. Gronov. tom. 9. p. 1525. T.

CĒRATOIDES, æ. [κρηστειδής] Tunica secunda oculi est, quam Corneam vulgo appellant, quia pellucet, ut cornu attenuatum, quo fit speciebus pervia. V. Celf. 7. 7. 13. conf. Cael. Rhodig. lib. 16. cap. 1.

CĒRATONIA, [κρηστίνια] Galeno arbor est, quæ Latinis Siliqua dicitur, cujus fructus etiam Græco nomine κρηστου appellatur, propterea quod corniculorum similitudinem referat.

CĒRATUM, In CĒRA.

CĒRĀTVS, [κέρατος] Fluvii nomen in insula Creta, Cnossum urbem præterlabentis, unde & ipsa eodem nomine dicta fuit. Auctor Strabo lib. 10.

CĒRĀTVS, Adj. Virg. in Ciri, 113.

Carpathium fugiens & flumina Cerateæ. [Rectius legitur Cæratus, Κέρατος, & Cerateæ, ut placet doctis viris.

CĒRAVLA, æ. f. [κρησάλλα] Cornicem. Apul. 8. p. 213. Juvenis fatis corpulentus, ceravula doctissimus &c. qui foris quidem circumgestantibus Deam cornu canens adambulabat.

CĒRĀVNIA, æ. f. Gemma est candida. Plin. lib. 37. cap. 9. Est inter candidas & que ceravilla vocatur, fulgorem siderum rapiens. Ibid. cap. 10. Omnia, quam aliqui notiam vocant, sicut ceravilla & brontia, cadere cum imbribus & fulminibus dicitur.

Hinc Ignea ceravilla apud Claud. Laud. Seren. 78.

— Pyreneique sub antris Ignea fulmineæ legere ceravilla Nymphae.

Ceravilla, citiam Ficus genus est. Plin. Sed legi debet CERONIA, q. V.

CĒRĀVNIA, orum. n. pl. [κρησάβνια] Epiri montes ad Ambraciam clarissimam urbem: ideo fi dicti, quod fulminibus infestentur. Virg. 3. Æn. 506. Provehimur pelago, vicina Ceravnia juxta. Alio nomine dicuntur Acroceraunia Horatio. I. od. 3. V. ACROCERAVNIUM.

Alta Ceravnia. Virg. 1. Georg. 332.

Scopulosa. Lucan. lib. 5. 652.

Surtina. Valer. lib. 3. 465.

Viola. Ovid. 2. Amor. 11. 19.

Surt & Ceravni montes in Asia, in Caspium pelagus obversi, ut est auctor Pompon. lib. 1. 21. Quin & Taurus mons in univeris Ceravniis appellatus fuit, teste Plin. lib. 5. cap. 27. Horum rursus meminit Plin. lib. 6. cap. 9. & 10.

CĒRĀVNIVS, a, um. Adj. Flor. 2. 9. Montes Ceravni. Columel. 3. 2. Vites Ceravniæ.

Saxo Ceravno, pro Ceravnio, contracte legitur, apud Propert. 2. 13. 3. CĒRĀVNIVM, Genus est tuberis. Plin. lib. 19. cap. 3. Hard. Geranium edidit. q. V.

CĒRĀVNŒŒLOS, Tabula Apellis, in qua tonitrua pinxerat. Plin. lib. 35. cap. 10. Pinxit & quæ pingi non possunt tonitrua, fulgetra, fulguræque: Bronten, Astrapen, Ceravnobolon appellant. De Apelle. Hard. æ. Mf. Ceravnobolon edidit. [Quod a recto κρησάβονία, non ut in Indice κρησάβονιος. Lat. Fulminatio dici potest.

CĒRĀVNVS, Cognomen Ptolemæi, Quo nomine significatur Fulmén, Græcis dictum κρησάβιος. Ptolemæi, cognomeno Lagi Ægypti regis ex Euridice filius, qui ob prælatum sibi minorem fratrem Philadelphum, ad Seleucum Asiæ & Syriæ regem confugit, spe regni paterni ipsius auxilio recuperandi, eidemque adiutor adversus Lyfimachum fuit. Quo fubato, spe sua frustratus, Seleucum infidiis circumventum occidit, & quo facilis regnum Macedoniæ, quod Lyfimachi fuerat, armis occupatum obtineret, reginam Artinoen, eandemque Sororem suam, nuptiarum simulatione, atque adoptione Lyfimachi & Philippi filiorum ejus promissa, deceptis, quos Callandrea urbe potitus statim interfici jussit. Nec inulta tamen scelera tulit, nam brevi post a Gallis, Asiam & Græciam vastantibus, captus & occisus, regnum duodeviginti mensium quæ via ceperat amisit.

Est & Ceravnus, [κρησάβος] Annis clarus Cappadociæ. Plin. lib. 6. cap. 3. in descriptione Cappadociæ.

CĒRĀVLVS, Apuliæ annis. Plin. lib. 3. cap. 11.

CĒRĒRĀSTRĪ, V. SERPERĀSTRĪ.

CĒRĒRĒION, Oppidum in ultimo ostio Bosphori, quod postea Cimmerium est appellatum, teste Plin. lib. 6. cap. item 6.

CĒRĒRĒVS, i. m. [κρησάβος] Canis triceps apud inferos fingitur, stupa pendæ immanitatis, orci aditum custodiens. Dicitur Cerberus, quasi κρησάβος, hoc est carnem vorans. V. ejus descriptionem lib. 6. Æn. 417: Ater Cerberus. Sen. Oeth. 1.

Custos, & limen obfidens. Sen. Troad. 5. Janitor orci. Virg. 8. Æn. 296. Immanis janitor aulae. Hor. 3. Carm. 11. 16. Ingens. Virg. 6. Æn. 417. Inhians. Virg. 4. Georg. 483.

— tenuitque inhians tria Cerberus ora. Latitans antro. Sen. Herc. fur. 12.

Triceps Cerberus. Cic. 1. Tufo. 10. Dic quæso, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, &c.

CĒRĒRĒVS, Adj. [κρησάβος] ut, Cerbereus latratus apud Stat. 5. Silv. 1. 249.

Nempe times ne Cerbereo Priscilla tremiscat Latratus? Facies Cerberæ canum. Lucret. lib. 4. 734. Os Cerbereum. Ovid. 4. Met. 501.

Portæ. Stat. 8. Theb. 56. Rictus. Ovid. 14. Met. 65.

CĒRĒRĒSIA, [κρησάβος] Fossæ quedam dicitur in Phrygia, quæ perniciosas exhalationes habet, hodieque ostenditur: homines vero non amplius Cerbesii dicuntur, inquit Strabo lib. 17.

CĒRĒRĒPHVS, [κρησάβος] Viri proprium, de quo Strabo lib. 14. Post Telchinæ, inquit, dicunt Heliadas insulam hanc habitasse, ex quorum uno Ceræpho scilicet ac Cydippe filii procreati sunt, qui urbes de suis nominibus condiderunt. De Rhodo insula loquitur.

CĒRĒRĒSORIVS, Oppidum in Ægypto, juxta quod scinditur Nilus in Pelusium fluens & Canobum. Auctor Herodot. lib. 2.

CĒRĒRĒSVRA, [κρησάβουρα] Civitas est in Libya, ad Eudoxi speculas sita. Nam ante Heliopolim specula quedam ostenditur, quemadmodum & ante Gnidum, ad quam ille caelestium motus adestabat, atque præfectura hæc Litopolitana nominatur. Ex Strab. lib. 17.

CĒRĒRĒTÆ, Populi fluit minoris Armeniæ Plinio. 6. 5. Pomponio vocantur Cercetici lib. 1. 21.

CĒRĒRĒTĪ, Montes Thesaliæ, dicente Plin. lib. 4. cap. 8. In Thesalia sunt quatuor atque triginta montes, quorum nobilissimi Cerceti, Olympus, Pietus, Ossa: cujus ex adverso Pindus & Othrys, Lapitharum fides, ad occasum vergentes, &c.

CĒRĒRĒVNA, vel CĒRĒRĒVNNĀ, Insula est maris Mediterranei, cum urbe eujdem nominis ex adverso Africæ, ad promontorium minoris Syrtis sita. Auctor Pomponius 2. 7. & Plin. lib. 5. cap. 7.

CĒRĒRĒNITIS, Perparva insula, Cercinæ superiori Carthaginem versus ponte jungitur. Hæc Plin. l. c. in descriptione insularum quæ sunt ex adverso Africæ.

CĒRĒRĒTĀM, [κρησάβου] Pausanias grammaticus ait vocari Temonis genus, a populis inventoribus qui Cercinæ appellabantur in terra India.

CĒRĒRĒVS, [κρησάβος] Ventus. Gell. lib. 2. cap. 22. Sed quod Phavorinus ait ventum qui ex terra Gallia hæret, Circium appellari, M. Cato in libro Originum eum ventum Cercium dicit, non Circium. nam quæ de Hispanis Alpibus scriberet, qui citra Hiberum colunt, verba hæc posuit, Ventus Cercius, quum loquere, buccam implet. Hactenus Gellius, Ventus est autem in Narbonensi provincia frequenter saeviens, nulli violentia inferior: & ob id a turbine ita appellatus. Plin. hunc ventum appellat Circium lib. 17. cap. 2.

CĒRĒRĒOLŒPVS, Genus simiæ, quæ ultimam partem caudæ villosam habet. Festus. Alii Cercalopex legunt. Scalig. Cercolips. q. V.

CĒRĒRĒŒPĀ, V. CĒRĒRĒŒPVS.

CĒRĒRĒŒPĒS, [κρησάβος] Populi fuerunt Pithecusæ insule, qui quum nullo flagitii genere abstinere, a Jove in simias mutati sunt, ut fabulatur Ovid. 14. Met. 91.

Cercopes item fratres duo fuerunt, Passalus & Achemon, sive ut apud

apud Suidam legitur, Acmon, de quibus vide supra in dictione
 ACHEMON.
CERCOPITHÆCUS, i. m. [κεκοπιθηκω] compositum nomen ex κέρ-
 κω, que dicitur cauda: & πίθηκος, simia: quasi Simia caudata, quem
 Catullum *Marmorum* vulgo dicimus. Plin. lib. 8. cap. 20. Cercopithecos
 nigris capitibus; pilo asinino, & dissimiles ceteris vocat. Martial. lib. 14. 202.
 Callidus emissas eludere simius hastas:
 Si mihi cauda cludet, cercopithecos eram.

Cercopitheci sacri effigies. Joven. 15. Sat. 4.
 Cercopithecon amare. Martial. lib. 7. 86.
 Si Cronius similem cercopithecon amat.

CERCOPS, opis. m. [κερσω] Animal cauda spectabile, ut vulpes, si-
 mia, &c.

Cercopa Græci appellant Lucrari undique cupientem, quasi κέρδωρα, quem
 nos quoque Lucrionem vocamus. Felsus. Inscite. V. Scalig. not.
 Cercopes, pl. m. V. supra in suo loco.

CERCOS, Avis: lege **CIRCOS**, & vide suo loco.
CERCURUS, five **CERCURON**, [κερκυρω] Navis Asiatica prægrandis,
 auctore Nonio 11. 4. Plautus, & Plin. hujus meminerunt. Nomen au-
 tem habuerunt hujusmodi naves a Corycensibus, ut Grammatici Græci
 suspicantur. Turnebus Adv. 29. 18. Plaut. Stich. 2. 2. 42.

Dum percontor portitores, equæ navis venerit
 Ex Asia; negant venisse: conspicatus sum interim
 Cercurum, quo ego me majorem non vidisse censeo. V. &
 Merc. 1. 1. 86. Plin. 7. 56. Onerariam Hippus Tyrius invenit, lembum
 Cyrenenses, cymbam Phœnicis, celocem Rhodii, cercurum Cyprii.
 ubi V. & Harduini Not. qui Turnebum refellit. Invenitur hæc vox etiam
 apud Liv. 33. 19.

CERCYON, onis. m. [κεκύνων] Neptuni, vel ut alii Vulcani filius, qui
 Eleusine, immanni ferocia, hospites luctu superatos interfecit. Is a
 Theſeo juxta Eleusinem Cererem interemptus est. Ovid. 7. Met. 439.
 Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleufis.

Fuit & Cercyon Theſſalia rex, qui Alopei urbem ab Alope filia suæ no-
 mine appellavit. V. ALOPE. Hinc

CERCYONÆUS, [κεκύνων] Adj. ut Corpora Cercyonea. Ovid. in
 Ibin, 412. ubi V. Interpp.

CERCYRA, [κεκέρω] Insula est Græcis, quæ a Latinis littera una in-
 mutata Corcyra dicitur. q. V.

CERDO, onis. m. [κερδω] Quicumque lucrum quærit ex re aliqua,
 & artes illiberales exercet, quæritus gratia, qui Græcæ κέρδω dicitur.
 Nonnulli Cerdonem vocant Sutorum veterum calceorum, qui a Suetonio
 Veteramentarius appellatur. Sic apud Martial. lib. 3. 16.

Ebrius es: nec enim faceres id sobrius unquam,
 Ut velles corio ludere cerdo tuo. Cic. 1. de Nat. Deor. 108.
 Orpheum poetam docet Aristoteles nunquam fuisse, & hoc Orphicum
 carmen Pythagorei ferunt quosdam fuisse eerdonis. Et Coriarius simpli-
 citer Cerdo vocatur in veteri Lapide Romæ

SEX. POMPEIUS SEX.
 HERMIA SEX.
 POMPEI
 CERDONI.

Turpia cerdoni, Volesos Brutumque decebant. Joven. 8. Sat. 181.
 Cerdonibus timendus. i. e. Infimis. Joven. 4. Sat. 15.
 Sed perit, postquam cerdonibus esse timendus
 Cœperat. De Domitiano.

Cerdo etiam fuit nomen Hæretici, a quo Cerdoniani, qui Christum nec
 natum a femina, neque carnem habuisse, nec vere mortuum, vel
 quicumque passum, sed simulasse passionem dicebat.

CERDŪS, [κερδω] i. e. Lucro, Apollo dictus est, quod oracula ad
 lucrum daret. Certe legimus etiam Pythiam pecunia corruptam, ora-
 cula reddidisse & Philippo, & aliis. Cælius Cerdoum cognominatum
 tradit, quia oraculis editis ad lucrum conferre insigniter crederetur. Ceterum
 cognomen id Mercurio adaptant alii, ut qui negotiis præsit ac lu-
 cro: qua ratione marisupium illi tribuunt, ac angelum vocant. Ex
 Cæl. lib. 16. cap. 19.

CERR, In CERES.
CEREALIS, IN CERES.

CEREALIS, Oppidum in Hispania non longe ab Oceani ora in Mediterra-
 neo. Plin. lib. 3. cap. 1. Celeberrima inter hunc & Oceani oram in Me-
 diterraneo Segeda, quæ Augustina cognominatur, Julia quæ Fidentia,
 Virgæ quæ Alba, Eburna quæ Cerealis, &c. V. BURRA.

CEREBER, bri. m. Antiquis dicebatur, idem quod CEREBRUM.

CEREBRUM, i. n. [κερεβρω] Plin. lib. 11. cap. 37. Cerebrum omnia
 habent animalia que sanguinem: etiam in mari quæ mollia appellavi-
 mus, quamvis careant sanguine, ut polypi. Sed homo portione maxi-
 mum & humidissimum, omniumque viscerum frigidissimum, duabus
 supra subterque membranis velatum, quarum alterutram rumpi mortife-
 rum est. Cerebro viri quam femine majus. Hominius hoc sine sangui-
 ne, sine venis, & reliquis sine pingui. Aliud esse quam Medullam,
 eruditi docent, quoniam coquendo durefact. Plura ibidem. Quod au-
 tem dicit Plinius cerebrum sine venis & sanguine esse, id manifestè falsum
 est ex anatome, nequis ita esse putet: nam & venas & arterias numeroſissi-
 mas habet in plexu quem retiformem pratici vocant. Cic. 1. Tusc. 19. Aliis
 pars quedam cerebri visa est animi principatum tenere. Aliis nec cor ip-
 sum placet, nec cerebri quandam partem esse animum, sed alii in corde,
 alii in cerebro dixerunt animi esse sedem & locum.

Felix cerebri. Hor. 1. Serm. 9. 11.
 — o te, Bolane, cerebri
 Felicem, aiebam tacitus. Interpretes hoc loco Felicem cere-
 bri illum intelligi volunt, quem Cerobroſum alibi appellat. i. e. Ira-
 cundum aliquantum, & qui quod de unoquoque sentiat libere pronun-
 taret. V. Schol. Vet. & Voss. Inſt. Orat. 4.

Sanies nigricerebri. Stat. 5. Theb. 573.
 Effractum cerebrum. Stat. 6. Theb. 808.

Pudum cerebrum, pro Infano dictum est ab Hor. 2. Serm. 3. 75.
 Laborare cerebro. In LABORE.

Palpitat cerebrum. In PALPITO.
 Cerebrum arboris. Plin. lib. 13. cap. 4. A cerebro ipſo arboris viridi,
 fissuris diviso atque desſo.

CEREBELLUM, i. n. [κερεβρω] dimin. Plin. lib. 29. cap. 5. Cere-

bello gallinaceo occurrunt. Pro toto cerebro posuit Cels. 2. 18.
 Junioribus Anatomicis ita vocatur proprie Cerebri pars postrema.

CEREBRŪSUS, [κερεβρω] Adj. Capitosus, & qui habet durum & perti-
 nax cerebrum. Plaut. Most. 4. 2. 36. Senex hic cerebrosus est certe.
 Hor. 1. Serm. 5. 21.
 — donec cerebrosus profilit unus.

Cerebrosi, inquit Nonius, dicuntur, Ad insaniam faciles, quibus fre-
 quenter cerebrum moveatur. Lucil. lib. Sat. 15. apud Non. 1. 82.
 Te primum cum istis insanum hominem, & cerebroſum.

Cerebrosus bos. Columel. lib. 2. cap. 11. Ervum pecori noxiuſſum, &
 præcipue bubus, quod pabulo suo cerebrosus reddit. i. e. Ad insaniam
 faciles, & unde istis cerebro cerebrum moveatur.

CEREMONIA, IN CEREMONIA.
CERES, Æris. [Κερειρα, Διουριτα, Δανά, Κερειρα] Saturni atque Opis ſi-
 lia, quæ genuit ex Jove Proſerpinam. Hæc, dea frugum putabatur.
 Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Mater autem est a Gerendis frugibus, Ceres
 tanquam Ceres, casuque prima litera itidem immutata, ut a Græcis,
 nam ab illis quoque Διουριτα quæ γερειρα nominata est. Cererem Virgi-
 lius pro Luna posuit, sicut Liberum pro Sole in primo Georg. 5.
 — vos o clarissima mundi

Lumina, labentem cælo que ducitis annum,
 Liber & alm Ceres. Ubi Servius observat Almam ab Alendo,
 Cererem a Creando dictam esse.

Terra Ceres. Cic. 1. de Nat. Deor. 40. Idemque disputat æthera esse
 eum, quem homines Jovem appellarent: quique aer per maria man-
 ret, eum esse Neptunum: remanque eam esse quæ Ceres diceretur.

Accola Ceres. In ACOLO.
 Amæa Ceres. V. AMÆA Azefiam reperit, & Chliad. Erasmi.
 Ennaæ, Quæ celebratur in urbe Sicilia Enna. Sil. lib. 1. 214. V.
 ENNA.

Flava. Virg. 1. Georg. 96.
 Frugifera. Sen. Theb. v. 219.

Legifera. Leges enim ipsa dicitur invenisse. Nam & sacra ipsius Theſe-
 mophora vocatur. Sed ideo hoc fingitur, quia ante inventionem fru-
 mentum a Cerere, passim homines sine lege vagabantur. quæ feritas in-
 terrupta est, invento usu frumentorum, postquam ex agrorum divisione
 nata sunt jura. Hæc Servius. ad hæc Virg. 4. Æn. 58.
 Legifera Cereri, Phœboque, patrique Lyæo.

Magna. Virg. 1. Georg. 139.
 Mammofa. Lucret. 4. 1161. [Immo Femina mammofa, Ceres vocatur.
 Pulverulenta. Lucret. 5. 741.

Secreta Ceres, dicebatur Eleufina, cujus sacra nemini fas erat publicare,
 nec his interesse, qui non essent initiati. Sen. Herc. fur. 10.
 Facere vota Cereri. Virg. 5. Ecl. 79.
 Nutrit rura Ceres. Hor. 4. Carm. 5. 18.

Sacra annua referre Cereri, Ambarvalia sacrificia facere. Virg. 1.
 Georg. 339.
 In primis venerare deos, atque annua magnæ
 Sacra refer Cereri, lætis operatus in herbis.

Vocare clamore Cererem in tecta. est Invocare dari copiam frumento-
 rum, utinquit Servius, Virg. 1. Georg. 347.
 Et Cererem clamore vocent in tecta.

Cereri nuptias facere, vel sacrificare. Plaut. Aulul. 2. 6. 5.
 Cereri ne, Strobile, has facturi nuptias?
 STR. qui? STR. quia tibi nihil allatum intelligo. Quemadmo-
 dum Græci dicunt ἑτα γυναικων, i. e. Vestæ sacrificant: ita Plautus propemo-
 dum indicat apud Latinos dici solere, Cereri sacrificant, quando in con-
 vivio vinum deest: propterea quod in hujus sacris nefas esset inferre
 vinum, sicut apud Græcos in quarundam deorum sacrificiis. Conf. Cœ-
 na Cerealis.

Ceres, pro Frumento. Fruges Cererem appellamus, Vinum autem Li-
 berum. Cic. 2. de Nat. Deor. 60. Virg. 1. Æn. 121.
 Tum Cererem corruptam undis, Cerealiæ arma
 Expediunt, &c.

Larga Ceres, Magna frumenti copia. Lucan. lib. 3. 347.
 Rubicunda. Virg. 1. Georg. 297.
 At rubicunda Ceres medio succiditur æstu.

Læta Ceres sterilem vanescit in herbam. Ovid. 3. Amor. 7. 31.
 Coquere Cererem dicitur æstivus Leo. Sen. Hippol. 999.
 Terram dentam magis Cereri favere dicit Virg. 2. Georg. 229. in qua fru-
 mentum felicius & melius nascitur. Sic enim inquit,
 Densa magis Cereri, rarissima quæque Lyæo.

Jugera Cererem ferunt. Hor. 3. Carm. 24. 13.
 Intercepere Cererem in spiciis, i. e. Jam maturam. Ovid. 8. Met. 292.
 Tellus Cererem reddit. Hor. Epod. 16. 43.

Ceres, pro ipſo pane aliquando ponitur. Ter. Eun. 4. 5. 6.
 Verbum herele hoc verum erit, Sine Cerere & Libero friget Venus.

Ceres, pro templo Cereris. Juvenal. 9. Sat. 24.
 Antiqua. Virg. 2. Æn. 742.

CEREALIS, e. [Κερειρα] Quod ad Cererem pertinet. ut
 Cereales adles duo dicti fuerunt, qui rei frumentariæ apud Romanos præe-
 rant, quorum creatorum auctor fuit C. Julius Cæsar. V. Alex. ab Alex.
 lib. 4. cap. 4. & I. I. ADLES.

Arma Cerealia, Instrumenta ad molendum frumentum conficiendisque
 panes. Virg. 1. Æn. 841.
 Auræ Cereales. Plin. lib. 15. cap. 19.

Cœna. Plaut. Men. 1. 1. 25. Proverbialis loquutio, de qua Erasmus in
 Chliadibus. V. supra Cereri nuptias facere.

Culmi Cerealis merges, Manipulus spicarum. Virg. 2. Georg. 517.
 Dona Cerealia, Panes dicitur. Sil. lib. 7. 183.
 Herbæ. Ovid. 4. Fast. 911.

Ludi Cereales, In honorem Cereris facti. Liv. 30. 39. Celebrabantur
 Romæ per matronas abis vestibus indutas, luctum Cereris ob raptam
 Proſerpinam, ejusque peregrinationem representantes cum face, ut
 siliam inveniret. V. Alex. Genial. 6. 8. Ludos istos spectabant Romani
 toga candida pariter induti, & si a lætis, nec funere pollutis vinoque
 & venere abstinentibus celebrarentur, tunc diis gratum esse censabant.
 Polluti etiam mundi a Cereri templo arcebantur voce præconis, quique
 impurus accedebat, capite mulctatus fuit. V. Alex. Gen. Dier. 6. 19.

Munera Cerealia. Ovid. 11. Met. 121.

Papaver Cereale. Virg. i. Georg. 212.

— & Cereale papaver

Tempus humo tegere. Ubi Servius, Cereale papaver, vel quod est esui, sicut frumentum: vel quia eo Ceres nra est ad oblivionem doloris. Alii: Papaver ea attributione exornatur, quod simulacra Cereis manu papaver gestare solebant: sed & ejus antilitate, quom Cereri sacrum esset. Callimach. Hymn. in Cer. v. 43. γάρ τοι δὲ κρημὶ σέπασσεν ὁ παρθένα. Ex Turneb. Advers. 9. 26. Colum. lib. 10. 315.

Allia cum cepis, Cereale papaver anetho Jungite.

Sacrum Cereale. Ovid. 3. Amor. 10. 1.

Sapor cerealis. Plin. lib. 19. cap. 8. Papaveris sativi tria genera: candidum, cujus semen totum in secunda mensa cum melle apud antiquos dabatur. hoc & panis rustici crusta inspergitur eliso ovo inhærens, ubi inferiorem crustam apium, githque Cereali sapore congiunt.

Semina Cerealia. Ovid. i. Met. 123.

Solum Cereale vocat Virg. 7. Æn. 111.

Et Cereale solum pomis agrestibus augent.

Sulci Cereales. Ovid. 3. Trist. 12. 11.

Cerætes, etiam dici invenio Eos qui emittant rumores aliquos disseminari, velut femina spaurum emisit Triptoleum Ceres, ait Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 8.

CEREAIA, vel CERIALIA, orum. n. pl. [Δραμῆτες] dicuntur Sacra Cereis a Triptolemo inlicita, que Plinius etiam lib. 24. cap. 9. Theophoria vocat a Cerere Theophora, hoc est legum larrice. Plutarch. quoque Adonia vocat. Cic. 2. Att. 12. Emerferam commode ex Anrio in Appiam ad Tres tabernas, ipsis Cerealibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio meus, ibidem ilico puer abs te cum epistolis. V. Ludi cereales, supra in voce CEREAIA.

CERETANI, [Κερραιῶν], Procl. Populi Hispanie sub Pyrenæis, apud quos generosa vina nascebantur, que Ceretana dicebantur. Martial. 17. 124. Ceretana Nepos ponat, Setina putabis. [Possunt tamen & Cæretana Tuscia intelligi.

Nec Ceretani quondam Tirynthia castra. Sil. Ital. 3. 357. Scribuntur & Cerretani. V. Plin. 3. 3. & Strabon. lib. 3.

CERETES, CERETANI. V. CÆRE.

CERVISIA, V. CERVISIA.

CERIA, æ. f. [κρημία] Genus potionis, quo utuntur Hispani. Plin. lib. 22. cap. 25. Ex iisdem sunt & potus, zythum in Ægypto, celia & ceria in Hispania, cervisia & plura genera cum melle.

CERINTHA, æ. vel CERINTHE, es. f. [κρηνίδα] Genus herbæ. Plin. lib. 21. cap. 12. Est autem cerinthe folio candido, incurvo, cubitalis, capite concavo, mellis succum habente. Ea apes maxime delectantur, ut idem auctor docet eodem loco. Virg. 4. Georg. 63.

— & cerintha ignobile germen.

CERINTHUS, i. m. [κρηνιδεύς] Medium quiddam, inter Mel & Ceram, alii Sandaracam, alii Erithacem vocant, cibus apum est, dum operantur, qui sæpe invenitur in favorum inanitatibus sepelitus, & amariaporis. Gignitur autem rore verno, & arborum succo, gummi modo, plurimus in Græcis nucibus. V. Plin. lib. 11. cap. 8. & 21. 12.

CERINTHUS, [κρηνιδεύς] Oppidum in Eubœa insula. Plin. lib. 4. cap. 13. Fuit & hoc nomine Cerinthus quidam Hæreticus, cujus meminit Dionysius, quum de Joannis revelatione differit. Cerinthus, inquit, affirmabat futurum regnum Christi voluptarium, mores suos fastus, quod gula luxurique deditus esset. Inreatus etiam secretiora ipsius in primo sui operis manifestat. Ex Eusebio lib. 3. V. Epiph. Her. 22.

CERINUS, IN CERA.

CERITES, Populi sunt Cæræ, sic enim scribendum est, Oppidi, quos quum vicissent Romani, statuerunt ut nunquam leges ederent, nec leges haberent, quod multum ignominiosum fuit. Hæc Acron in illud Horatii, i. Epist. 6. 62.

— Cerite cera Digni. Proverbialis sententia. i. e.

Sine lege, & suffragio nullo, inquit Budeus. Sed V. Cærtes in CÆRE. V. & Fest. in Municipium & in Praefectura.

CERIVUS, i. m. [κρημνίσκος] Cereris ira & indignatione vexatus. Nam in Cereris factis furore corripiebantur. unde Ceritus est Furiosus. Plaut. Amph. 2. 2. 143.

— Quæso quin tu istanc jubes

Pro cerita circumferri. Am. edepol quin factio est opus: Nam hæc quidem edepol larvarum plena est. Ait autem Nonius i. 213. Ceriti & larvati sunt Malefani aut Cereris ira & larvarum incuratione animo vexati. Plaut. Men. 5. 4. 2. Larvatus est ille aut ceritus. Idem Rud. 4. 3. 67. Elleborofus sum. G. at ego ceritus. Hor. 2. Serm. 3. 278.

Ceritus fuit? an comotæ crimine mentis, &c. Alii rectius scribunt Cerritus, nimirum productionis causa. Sic & apud Sammonicum pro

Ceritum sæpe horrendi medicantur odores, Turnebus (17. Advers. 18.) postulante versu Ceritum legit. Necnon & in oratione soluta, Cic. 8. Att. 5. Nunquam ceritior fuit quam in hoc negotio. Al. Cerita. V. Reinsef. ad Petron. Fragm.

CERITULUS, Adj. dimin. Mart. Capel.

CERIUM, i. [κρημνίς] Genus ulceris. Plin. lib. 20. cap. 2. V. MELICERIS.

CERMALDS, Locus in Urbe sic nominatus. Festus.

CERMORUM, Oppidum Macedonie apud Plin. 4. cap. 10. in descriptione Macedonie.

CERNA, vel CERNE, Insula est Æthiopicæ maris, de qua sic Plinius scribit cap. 31. lib. 6. Contra sinum Persicum Cerne nominatur insula adversa Æthiopiæ, cujus neque magnitudo, neque intervallum a continente constat. Æthiops tantum populos habere traditur. Hæc Plinius.

CERNETANI, qui & Mariani dicti sunt, Italiæ populi sunt, juxta Cassinum & Bovillas: ita dicti a Cernetto oppido, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Sed Hard. edidit Cernetini, ab oppido Cereate.

CERNO, crevi, cretum, [κρηνω, κρηνω] etc. Videre. Varr. lib. 5. de L. L. p. 60. extr. ed. tert. Steph. Dicitur Cerno a Creo, i. e. a creando: ab eo quod, quum quid creatum est, tunc denique videtur. Hinc illud in testamento, Facito videant te esse hæredem. Itaque in cretione adhibere jubent testes. Idem lib. 6. p. 81. ed. ejusd. Apud Plaut. Cist. i. 1. 1. Quum ego antea te amavi, & mihi amicum esse crevi. valet Constitui. Itaque hæres, quum constituit se heredem esse, dicitur cernere, & quum id fecerit, crevisse. Sed alii rectius a Gr. κρηνω vel κρηνω deducunt, unde & generatim significat aliquid Dirimere, discernere.

Crevi, modo significat Hæreditatem adii: modo Major ætate vel censu sum, modo Judicavi, modo Diviti: quæ omnia a duobus verbis Crecco & Cerno veniunt: cujus unius origo ex Græco trahitur, quod illi κρηνω dicunt perficere. Hæc Festus. Virg. 4. Æn. 408.

Quis tibi tunc Dido cernenti talia fenus?

Cernere ad Capitolia. Ovid. i. Trist. 3. 29.

Hanc ego suspiciens, & ad hæc Capitolia cernens, &c. Al. Et ab hac.

E loco aliquo procul cernere. Virg. 3. Æn. 554.

Tum procul e fluctu Trinacria cernitur Ætna.

Cerno, cum infinitivo. Virg. 5. Æn. 27.

— frustra cerno te tendere contra.

Cernere & videre. Cic. 3. de Orat. 159. Illa vero oculorum multo acriora, quæ ponunt pene in conspectu animi, quæ cernere & videre non possimus.

Ante oculos cernere. Lucret. lib. 1. 343.

Acute. Lucret. lib. 4. 801.

Acutum, idem quod Acute. Hor. i. Serm. 3. 26.

Quum tua pervideas oculis male lippus innunctis,

Cur in amicorum vitis tam cernis acutum?

Clarissime. Plin. lib. 11. cap. 37.

Singillatim cernere aliquid. Lucret. lib. 4. 104.

Oculis. Cic. pro Cluent. 66. Quæ in diuturna obscuritate latuerunt, sic aperiam, ut ea cernere oculis videamini. Oculis cernere ea quæ videmus. Cic. i. Tusc. 46. Nos enim ne nunc quidem oculis cernimus ea quæ videmus.

Cernere obliquis oculis. Plin. lib. 11. cap. 37. Non connivere diximus, quæ non obliquis oculis, sed circumactio capite cernere. Nati coram me cernere lethum fecisti. Virg. 2. Æn. 538.

Causa cernendi in imaginibus est. Lucret. lib. 4. 238.

Cernere, Animadvertere, intelligere. Cic. 4. Acad. Nihil eos sentire, nihil cernere, nihil omnino quale sit, posse reperire. Idem 3. de Orat. 121. Neque tanta tamen in rebus obscuritas, ut eas non penitus acris vit ingenio cernat, si modo apexerit.

Cernitur magnus animus duabus rebus. Cic. i. Off. 66. Et apud eundem 3. de Fin. Cernitur honestate beata vita.

Cernere verum. Cic. 4. Acad. 122. Quorum omne bonum in mente positum, & mentis acie, quæ verum cerneretur.

Ultima cernere, Intelligere se verum in extremo periculo. Virg. 2. Æn. 446. — his fe, quando ultima cernunt,

Extrema jam in morte parant defendere telis.

Cerneret, pro Quis possit cernere. Ter. And. i. 1. 108.

Tum illa, ut consuetum facile amorem cerneret. Virg. 4. Æn. 451. Migrantes cernas, totaque exure ruentes. i. e. Quis cernere potuisset.

Cernere est, Licet videre. Virg. 6. Æn. 596.

Necnon & Tityon terræ omniparentis aluminum

Cernere erat.

Jam cernam, mene, an illum potiorum putes. Cic. 2. Tusc. 20. h. e. Nunc experiar & video. Vulgus barbarorum dicit. Ego bene video nunc. Quis est quin cernat quanta vis est in sensibus? Cic. 4. Acad. 120.

Animus cernit. i. e. Prævidet. Cic. de Senect. 85. Animus vero non me defendens, fed respectans, in ea profecto loca discessit, quo mihi ipse cernebat esse veniendum.

Animo cernere. Cic. i. de Fin. 19. Quicquid porro animo cernimus, id omne oritur a sensibus.

Animo cernere atque intelligere. Cic. in Topic. 27. Non esse rursus ea dico, quæ tangi demonstrative non possunt, cerni tamen animo atque intelligi possunt.

Animo videre, cernere mente. Cic. i. de Nat. Deor. 49. Epicurus autem, qui res occultas, & penitus abditas, non modo viderit animo, sed etiam sic tractet, ut manu, doceat eam esse vim & naturam decorum, ut primum non sensu, sed mente cernatur.

Cernere de variis rebus, pro Colloqui. Plaut. Trin. 2. 4. 78.

Verecundari noximum apud mensam decet: Nam ibi de divinis actibus humanis cernitur.

Cernere, Audire. Accius Chrysip. Quid agam? vox illius est certe, idem omnes cernimus. Nonius.

Cernere, Judicare, apud veteres, teste Nonio. Pacuvius Armorum judic. Et æquum & rectum est, quod postulas, jurati cernant. Cernere, Decernere, constituere, deliberare. Cic. 4. Verr. 161. Quot cunque Senatus creverit, popululive jussit, tot sunt. Regio imperii duo sunt. Lucil.

Postquam presidium castris educere crevit. Cernere, Cedere, antiquis, auctore Nonio. unde & Cernere hæreditatem filii patribus (i. e. Cedere, dicti sunt. Accius Myrmidion. Regnum tibi permitti maluit: cernam, tradam exercitum.

Cernere, pro Dirimere, separare, & fecernere, ut ait Budeus. Cic. Topic. 30. Causa certis personis, locis, temporibus, actionibus, negotiis cernitur, aut in omnibus, aut in plerisque eorum. Et 5. Tusc. 22. Deinde ex majore parte plerisque res noninari etiam, si qua pars abesse, ut vices, ut valetudinem, ut divitias, ut honorem, ut gloriam, que genere, non numero cernerentur.

Cernere, Pugnare. Plaut. Amph. 2. Argument. v. 3. Pro patria Amphitruo cernit cum hostibus.

Cernere armis cum altero. Accius Epinausimache. Primores procerum revocant nomina, nisi esset quis, qui armis secum vellet cernere. E. Nonio.

Cernere ferro. Idem. Virg. 12. Æn. 709.

Inter se coisite viros, & cernere ferro.

Cernere vitam. De vita certare. Ennius apud Cic. i. Offic. 33.

Ferro, non auro, vitam cernamus utrique.

Cernere hæreditatem, pro Adire, auctore Festo. Cic. i. Att. 2. Litte ras tuas accepi pridie Nonas Februarias, coque ipso die ex testamento crevi hæreditatem. i. e. Adivi. Eisdem 6. 1. elegantius metaphora est usus. Quare adjuvans Athium nostrum, hominem semper amantem me nunc credo eo magis quod debet etiam fratris Appii amore erga me cum reliqua hæreditate crevisse. Budeus. Senus est: Ut non solum re auro Appius habuit, sed amoris etiam, quo me vivens profectus est hæres Aulus sit. V. p. p. CRETIO.

Cernere saltam hæreditatem alienæ gloriæ. i. e. Usurpare sibi gloriæ alteriu

alterius. Cic. 9. Fam. 14. A te autem peto ut me hanc quasi falsam hæreditatem alienæ gloriæ linas cernere. Budæus.

Cernere, Secernere, cribrare, quod & Incernere dicitur. Plin. lib. 18. cap. 11. Posteaque gypsi pars infurgitur, atque ut cohesit, farinaro cribro subfurnunt: quæ in eo remanet, exceptitia appellatur, & grandissima est. Rursus quæ transit, arctiore cernitur, & secundaria vocatur. Plin. 33. 6. Cribro tenui cernitur. Ovid. de Med. Faciei, 61. Namque ubi pulveræe fuerint confusa farinæ, Protinus innumeris omnia cerne cavis.

Cerni, passivum. Cic. in Topic. 22. Ea esse dico, quæ cerni tangive possunt, ut fundum, ædes, parietem, &c. In turba cerni. Ovid. 4. de Pont. 4. 41. Me miserum, turba quod non ego cernor in illa. Nulli cernendus. Ovid. 3. de Pont. 5. 49.

CERNENTIA, r. f. Vifus. Mart. Capel.

CRETIO, onis, f. Solennitas, quæ adhibebatur in adæundis hæreditatibus: vel ipsa hæreditatis additio. Cic. 11. Att. 12. in fine, Galeonis hæreditatem crevi. Puto enim cretionem fuisse simplicem, quoniam ad me nulla missa est. Simplicem, i. e. Cum nullo conjunctam, quoniam ad me nullus erit: ut ego unam creverim. missa est: ab his qui meo nomine creverunt. Eidem lib. 13. 44. Ex eo cognovi cretionem Cluvii (ô Vestitorium negligerent) liberam, testibus presentibus sexaginta duobus. Metuebam ne ille ascendendus esset. nunc mittendum est, ut meo iusto cernat. Subaudi, Hereditatem. i. e. Ut adeat hereditatem mihi a Cluvio relictam. h. e. Ut auctionem curet faciendam eorum bonorum, quæ mihi & Hordeonio Cluvius legavit. Itaque cernat, hoc est meam partem capiat meo nomine. Ex eo cognovi cretionem Cluvii: i. e. Quid in testamento Cluvii scriptum sit.

Cretio est, Certorum dierum spatium, quod datur infituito hæredi ad deliberandum, utrum expedit ei adire hereditatem necne: velut Titius hæres esto, cerniteque in diebus centum proximis, quibus scieris, poterisque: nisi ita creveris, exhæres esto. Cernere, est Verba cretionis dicere, ad hunc modum, Quum me Mavium hæredem institueris, eam hæreditatem adeo cernoque. Sine cretione hæres instituitur, si constituerit nolle se hæredem esse, statim excluditur ab hereditate, & amplius eam adire non potest. Cum cretione vero hæres instituitur, si cernendo fit hæres, ita non aliter excluditur, quam si intra diem certum non creverit. Ideoque etiam si constituerit nolle se hæredem esse, tamen si supersit dies cretionis, penitentia actus, cernendo hæres fieri potest. Cretio aut vulgaris dicitur, aut continua. Vulgaris, in qua adjiciuntur hæc verba, Quibus scieris, poterisque. Continua, in qua non adjiciuntur. Et qui vulgarem cretionem habet, dies illi dati computantur quibus scit se hæredem institutum esse, & potuit cernere. Et qui continuum habet cretionem, etiam illi dies computantur, quibus ignoravit se hæredem institutum: aut scivit quidem, sed non potuit cernere. Hæc Ulpian. Infit. tit. 23. ex quibus verbis apparet citandum Ciceronis locum lib. 1. de Orat. 100. ubi sic vulgo legitur, Ut in conditionibus scribi solet, de quibus sciam, poteroque: pro Conditionibus enim, legendum est Cretionibus.

CERNUE, Pifces Philotimo, 2. de Alimentis, duræ carnis, & qui ægre conficiantur, succoque crassos & salfos in corpus distribuant. Ex Galen. lib. 3. de Alim. facult.

CERNUS, ære. erat Labente vestigio in pronum ire, & sæpe etiam labi: quo genere lusus consualibus uti solebant per pelles unctas currentes. Varro de Vit. Pop. Rom. 1. apud Non. 1. 76. Etiam pelles bubulas oleo perfusas percurrerant. ibique cernuebant: a quo vestis est ille versus in carminibus, Ibi pastores ludos faciunt coris consualia. Sen. Epist. 8. Qui hoc faciunt, non evertit fortuna, sed cernuat & allidit. Turneb. Advers. 17. 23. Al. Cernuat. V. Vossii Lex. Etymolog. Turneb. Advers. 17. 23. Al. Cernuat. V. Vossii Lex. Etymolog.

CERNUS, [Cernere] Adj. dicitur proprie Inclinatus, quasi Quod terram cernat, auctore Nonio. Lucilius Sat. lib. 3. Cernus extemplo plantas convellit honestas. Virg. 10. Æn. 894. — cjectoque incumbit cernuus armo. Ubi Servius, Cernuus equus dicitur, Quis cadit in faciem: quasi in eam partem quam cernimus. Unde & Pueri quos in ludis videmus, ea parte qua cernunt stantes, Cernui vocantur: ut etiam Varro in ludis theatralibus docet.

CERNUS, i. m. Calceamenti genus. Festus. De eo fortasse contra grammaticorum sententiam versem illum Lucilii, quem superiori dicit. citavimus, accipere licet. Nonnulli Cernuum, Soccum interpretantur sine solo ligulatum. Turneb. Advers. 17. 22.

CERNATUS, Partic. Inclinatus. Solin. cap. 57. Aliqui tamen legunt Curvatus. conf. Salmast. Exerc.

CERNULO, ære. pro Cernuo, are. V. Scal. ad Festum, Muret. & Lipf. ad Sen. Epist. 8. Non evertit fortuna, sed cernulat & allidit. Al. Cernuat.

CERNULUS, Adj. Apul. 9. Met. Supra mensam cernulus coruens. Elementh. Cernuus. pag. 235. V. Salmast. Exerc. Plin.

CEROPHARIUS, V. CERA.

CEROLIA, æ. f. Varro de L. 4. 8. Cum Cælio conjunctæ Carinæ, sed inter eas quem locum Ceroliensem appellatum apparet. Et p. p. Cerolienis a Carinarum junctæ dicitur Carinæ: postea Ceronia, quod hinc oritur caput Vie sacre. V. Nardin. Rom. Vet. 3. 9. Turneb. Advers. 20. 35.

CEROMA, ætis. n. [Cere] dicebatur Oleum ceratum, quo athletæ ungebantur cum certaturi erant. Hoc vero ex oleo terraque constabat: nec ex omni quidem terra, sed ex quibusdam ejus generibus, quibus robustiora fieri corpora, & ad tolerandos æstus atque algores firmiora arbitrabantur: ut erat albidâ quadam terra pertensis ex Albano agro, & rubrica, ut Baianus pulvis, & qui juxta montem Vesuvium colligebatur, aliaque hujusmodi terre complures. Martial. lib. 4. 19. Seu lentum ceroma teris, tepidumve trigona. Plin. lib. 28. cap. 4. Nam illa quæ sunt e ceromate permixto cæno, articulós tantum mollunt, calefaciunt, &c. V. HAPHE.

Ceroma, Locus ubi palæstritæ ungebantur. Plin. lib. 35. cap. 2. Iidem palæstras athletarum imagnibus, & ceromata sua exornant. Senec. de Brev. Vitæ, cap. 12. Qui in ceromate spectator puerorum rixantium fedet. V. Fabri Agon. 2. 5. Feminæum ceroma. Juven. 6. Sat. 245. Dicitur autem femineum, quod & mulieres eo, sicut viri, ungerentur palæstram inituræ. Lacedæmonium ceroma. Martial. lib. 11. 48. Cur Lacedæmonio luteum ceromate corpus Perfundit, &c.

CEROMATYCUS, Adj. ut, Collum ceromaticum. Juven. 3. Sat. 68. i. e. Ceromate perunctum.

CERON, Fons nomen, de quo sic Plin. lib. 31. cap. 2. Fudicus, inquit, in Hæsticæotide fontes duos tradit esse, Ceronem, ex quo bibentes oves nigras fieri: Melan, ex quo albas: ex utroque autem variis.

CERONIA, [Cere] Ficus Cypria. Plin. 13. 8. Similis & quam Jones Ceronian vocant, trunco & ipsa fertilis, sed pomò Siliquæ, &c.

CEROPLASTÆ, [Cere] Come ornatores vocantur, quoniam κέρως, etiam sit coma, quod ante Plutarchum indicat Homerus dum Parim κέρω ἄγλαδόν dicit: sed & apud Sophoclem κέρωκετος φάλην nuncupatur, i. e. Hortor pilos furrigens. Sunt & Ceroplastæ, qui ceram exercent: sed tunc Græce κηροπλάστης scribuntur. V. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 23.

CEROSTRŪM, i. n. [Cere] Compositum ex duobus Græcis nominibus κέρως, i. e. Cornu: & στρωτός stratus, & est Pictura genus, quum ex cornibus ramenta tinguntur variis coloribus, deinde verniculatim ligno inferuntur. Principio hoc ex ligni bracteis fieri coeptum: sed non satis hoc fuit, cœpere pinginimalium cornua, dentes elephantorum fecari, lignumque ebore distingui, mox totum operiri. Plin. 11. 37. Apud nos cornua in laminas secta translucent, atque lumen includunt latius fundunt, multaque alias ad delicias conferuntur, nuncincta, nunc subtilia, nunc quæ cerostrota picturæ genere dicuntur. Sed Miss. Cestrota exhibent. q. V. infra.

CERŌTES, [Cere] Inter Ornamenta muliebria numeratur Polluci lib. 7. cap. 22.

CEROTUM, V. CERATUM.

CERRATA, quam rusticis Corneolam vocari Ruellius ait, caules profert, & folia lino majora, non autem falcis: florem luteum, semen folliculis genitæ effigie inclusum. Nascitur in pratis, nullaque est, quod gustu percipi possit, adtrictione prædita. Ex Matthioli in Dioscorid.

CERRITUS, In CERITUS.

CERRONES, Levcs & incepti a cratibus dicti, quod Siculi adversus Athenienses cratibus pro scutis sunt usi, quas Græci πάβρος appellant. Auctor Festus.

CERRUS, i. f. [Cere] Arboris species ex glandium genere. Plin. lib. 24. cap. 4. Theophrast. lib. 3. de Hist. Plantarum, Genera hæc roboris habentur: placida, cernus, latifolia, fagus, falcicortex: omnia fructifera: sed dulcissima glans fago, secunda placidæ, tertia latifoliæ, quarta falcicortici, ultima & amarissima cerno. Porro Cerrus dicitur Græcis ἰσχυρὸν ἄψ. Cerni meminit Vitruv. lib. 2. cap. 9. & lib. 7. cap. 1.

CERRINUS, Adj. [Cere] ut, Cerrinus calix. Plin. lib. 30. cap. 10. Quidam pectus ejus bibendum censent, & in cernino calice.

CERRUS, aliud Adj. ut, Cereæ glans. Plin. lib. 16. cap. 6. Glans fage suam hilarem facit, carnem cotibilem, &c. Proximum huic cerrean tradit Nigidius, nec ex alia foliorem carnem, sed duram.

CERTABUNDUS, CERTAMEN, CERTATOR. V. In CERTO.

CERTE, In CERTUS.

CERTO, [Cere] are. Altercari, contendere. Variis nominibus jungitur, constituiturque ut plurimum cum præpositionibus Inter & Cum.

Certare, cum dativo. Antiquum. Sicenn. Histor. lib. 4. Alii saltui, ac velocitati certare. Nonius. Virg. 5. Ecl. 8. Montibus in nostris solus tibi certet Amyntas. Ubi Servius; Usurpatum est, nam hodie Certo tecum dicimus. Sic Deis, Melioribus, Laudibus alicujus Certo infra.

Acies certant. In ACIES.

Ambigue certare. Tacit. 5. Hist. 11. Æquore certare, i. e. In cursu & spatio currentium. Sil. lib. 16. 377. Te ne, Astur, certante feret quiquam æquore palmam Erepto? Verba sunt Iberi ad Panchatem equum, qui venerat ex Asturia.

Animis iniquis, pro Maligne dissidere & adversari, apud Virg. 10. Æn. 7. — tantumque animis certatis iniquis? ubi Jupiter deos alloquitur.

Augendæ dominationi certare, Ad augendam dominationem. Tacit. 2. Ann. 46.

Bello de re aliqua. Liv. 3. 71. pr. Aricini atque Ardeates de ambiguo agro quum sæpe bello cessasset, multis invicem claudibus fessis. Sic certare pugnis, calcibus, unguibus, morfu, &c. Cic. 5. Tusc. 77. Benedictis vel maledictis. Ter. prol. Phorm. 21. Carmine. Hor. in Arte Poet. 220.

Damnus. Plaut. Truc. 5. 58. Dicitate. Cic. de Clar. Orat. 172. Ego memini T. Tincam Placentinum facetissimum cum familiari nostro Q. Granio præcone dicitate certare. Dolis. Sil. lib. 5. 96.

Jocis. Hor. 2. Carn. 12. 18. Legibus suis certare domi. Cic. 4. Verr. 32. Siculi hoc jure sunt, ut quod civis cum cive agat, domi certet suis legibus.

Maledictis. Liv. 5. 8. extr. Acta deinde in Senatu res est, certatumque inter collegas maledictis.

Malitia certare tecum, miseria est. Plaut. in Perf. 2. 2. 56. Manu. Valer. 6. Argon. 314.

Mero. Hor. 4. Carn. 1. 31. Minaciis cum aliquo. Plaut. Truc. 5. 56. Multam. V. Multam dicere, in DICO.

Muneribus, Contendere de munerum præstantia. Virg. 2. Ecl. 57. Nec si muneribus certes, concedat lolas.

Obsequiis. Claud. Epigr. de Chlamyde 11. Officiis inter se. Cic. 7. Fam. 12. Reliquum est ut officiis certemus inter nos, quibus æquo animo vel vincam te, vel vincam abs te. i. e. Nita mur alter alterum officiis vincere.

Officio priorem certare. Virg. 1. Æn. 532. — officio nec te certasse priorem Pœniteat. Ubi Servius, Ne tibi parum videatur prima beneficia præstitisse, quum possis majora recipere.

Pictate. Claud. 6. Conf. Hon. 99. Pignore. Virg. 3. Ecl. 31. — tu dic mecum quo pignore certes. Sagitta celeri. Virg. 5. Æn. 485.

Protinus Æneas celeri certare sagitta Invitat qui forte velit: & præmia ponit.

Scelere omni. Sen. Thyest. 1.
 Titulus alicuius. Claud. in Laud. Seren. 33. i. e. Cum titulis.
 Vigilis ac labore cum altero. Liv. 34. 18. extr. Parsimonia & vigilis & labore cum ultimis certatibus.
 Virgiliana virtute. Plin. in præf. lib. 9.
 Certare cum aliquo de. Liv. 4. 37. Aut iis, cum quibus de imperio certetur, nec virtute, nec patientia, nec disciplina rei militaris cedendum esse.
 Vitius cum aliquo. Cic. 10. Philipp. 10. Erat enim ei spes una in C. Antonio, qui duorum fratrum ætatibus medius interjectus, vitius cum utroque certabat.
 Secum. Plin. Epist. 119.
 Cum alterius improbitate. Cic. 7. Verr. 14. Si cum aliorum improbitate certet, longe omnes, multumque superabit.
 Cum feracissimis terris. Plin. in Paneg. cap. 30. pr. Tantis segetibus in-duebatur, ut cum feracissimis terris, quasi nunquam cessura, certaret de Ægypto.
 Cum usuris fructibus prædiorum certare dicuntur hi, quorum reditus vix, aut ne vix quidem usuris perfolvendis pares esse possunt. Cic. 2. in Catil. 18. Meo beneficio tabulæ novæ proferuntur, verum auctionarie. Neque enim isti qui possessiones habent, alia ratione ulla salvi esse possunt. quod si maturius facere voluissent, neque (id quod stultissimum est) certare cum usuris fructibus prædiorum: & locupletioribus his, & melioribus civibus uterentur.
 Imparibus certare, i. e. Contra vel majores se vel minores. Hor. Epod. 11. 27. V. Certare cum Dativo.
 Forma certare deis, pro Cum deis, i. e. Non minus quam deos formosum esse. Sil. lib. 5. 16.
 Melioribus, i. e. Cum nobilioribus & potentioribus. Hor. 2. Serm. 5. 19.
 Certare de. ut, Cic. 2. de Orat. 76. Quid enim aut arrogantius, aut loquacius fieri potuit, quam Hannibali, qui tot annos de imperio cum pop. Rom. certasset, &c.
 De realiqua. Cic. 4. Acad. 65. Nam si in minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumniam etiam coercent: ergo de omni litatu consilioque totius vitæ aut certare cum aliis pugnaciter, aut frustrari cum aliis, tum me ipsum velim?
 In omne faciunt certare, i. e. Ruere in omnem turpitudinem, projectum esse ad omne scelus. Sen. Theb. 1.
 Foro, i. e. In foro. Hor. 2. Serm. 5. 27.
 Magna minorve foro si res certantur olim, &c.
 Jure certare inter se. Cic. 4. Verr. 39. Quum id quod omnes intelligebant, diceret Heraclius, jus esse certum Siculis, inter se quo jure certarent: legem esse Rupilianam &c.
 Certare ob præmium aliquod. Hor. in Arte Poet. 220.
 Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum.
 Sub lege aliqua certare, i. e. Proposita conditione. Claud. de Laud. Seren. 163.
 Certare, inter se summa cura deliberare. Virg. 6. Æn. 178.
 Haud mora, festinant sentes, a ramque sepulchri
 Congerere arboribus, & calque educere certant. i. e. (ait Servius) Ut hoc faciant, mente pertractant: nam adhuc ituri sunt ad filvas. Agere certo quidpiam, est Certatim aliquid conari. Virg. 2. Æn. 64.
 Circumfusaruit, certantque illudere captor.
 Superare certo, i. e. Studeo & conor. Virg. 5. Ecl. 9.
 Quid si idem certet Phœbum superare canendo?
 Vincere certo. Virg. 5. Æn. 194.
 Honorem certare. Stat. 6. Theb. 6.
 Certare aliquid. i. e. Certando conari. Hor. 2. Serm. 3. 313.
 Laudibus alicujus certare. Virg. 2. Georg. 138. conf. supra Certare cum dativo.
 Donaria deo terris certant, i. e. Dona certatim offeruntur. Valer. Flacc. lib. 5. 644.
 Certatur, pro Certat, Nonius ex Pacuvii Armorum judic.
 An quis est, qui te esse dignum certetur putet? [Nisi Pafsvm est imperpersonaliter positum.
 Certatur, Imperfonale. Liv. 1. 17. pr. Inter ordines certatur.
 Certatum est. Lucan. lib. 2. 150.
 Certatum est in judicio. Cic. 1. de Orat. 172. Quid quod item in Centuriali judicio certatum esse accepimus?
 CERTANS, [ἀγωνίζομαι] Partic. ut, Crines auro certantes, i. e. Flavolo colore & pulchritudine contendentes cum auro. Sil. lib. 4. 201.
 Occumbit Sarmens, flavam qui ponere victor
 Cæsariem, crinemque tibi, Gradive, vovebat
 Auro certantem, & rutilum sub vertice nodum.
 Animam certantem in hostis ponere dextra. est Ab hostis forti dextra interfici. Sil. lib. 10. 303. de Paulo Iugens.
 Animis certantibus, i. e. Summa animorum contentione. Virg. 12. Æn. 574.
 Remis certantibus æquora verrere, Certatim agitatis remis navem impellere. Virg. 1. Æn. 668.
 Verrimus & proni certantibus æquora remis.
 CERTATUS, Partic. passivum. Sil. lib. 17. 342.
 Certatus nobis hodie dominum accipit orbis. Verba sunt Hannibal ad Scipionem. h. e. Pro quo certavimus.
 In amnis transgressu multum certato. Tacit. 11. Ann. 10. conf. ejusdem 4. Hist. 16. [Nisi ablativus est participii absolutus, sensu verbi impersonalis. V. Voss. de Constr. cap. 49.
 CERTABUNDUS, Adj. Apul. Apol. p. 288.
 CERTATIO, Ænis f. [ἀγωνία] Ipse actus, contentioque certantium.
 Cic. 3. de Nat. Deor. Sed nequaquam ituc ibit: magna est certatio.
 Corporum certatio. Cic. 2. de Legib. 22. Ludis publicis, quod sine curiculo, & sine certatione corporum fiat, popularem latitiam in cantu, & fidibus & tibis moderantur.
 Multa. Liv. 25. 4. Confestim Carvillii Tribuni plebis, omnia multa certatione, rei capitalis diem Posthumio dixerunt. V. Multam dicere, in Dico.
 Poena. Cic. 3. de Legib. 6. Quum magistratus judicasset, interrogassetque, per populum multe poenæ certatio esto.
 Certatio inique comparata. Ter. Adel. 2. 2. 4.
 Iniqua. Cic. pro Quir. 68. Hæc est iniqua certatio: non illa, qua tu contra Alphenum velitaris.
 Certatio cum. Cic. 2. de Finib. 44. Non mihi cum Torquato, sed virtuti cum voluptate certatio.

Parem certationem cum aliquo esse. Cic. pro Quint. 68. An vero, id quod Hortensium, &c. non fuisse Navio parem certationem cum Alpheno, illo tempore, illis dominantibus?
 Certatio inter. Cic. de Amicit. 32. Atque hæc inter eos sit honesta certatio.
 CERTATUS, Ænis m. [ἀγωνιστής] Idem quod Certamen. Stat. 3. Silv. 1. 153.
 —ridetque benigna
 Parthenope Gentile sacrum, nudosque virorum
 Certatus, & parva fusc simulacra coronæ.
 CERTATOR, Ænis m. Agrestes & indomiti certatores. Gell. 12. 10.
 CERTATIM, Adv. [ἀγωνιστῆρας] Cum contentione: quando alius alium præire conatur in re aliqua. Plin. lib. 2. Epist. 9. Omnes me certatim, & tamen æqualiterant. Liv. 26. 44. extr. Itaque in vulnera ac tela ruunt, neque illos muri, neque superstantes armati acere queunt, quin certatim ascendant.
 Cantare certatim. Hor. 1. Serm. 5. 17.
 Circumstare certatim. Virg. 7. Æn. 585.
 Certatim regis circumstant tecta Latini.
 Constant inter nos certatim summa studia. Cic. 10. Fam. 25. Etsi omni tempore summa studia officii mutuo inter nos certatim confiterentur, pro nostra, &c.
 Credere certatim. Liv. 1. 54. Certatim summi, infimique Gabinorum Sextum Tarquinium dono deum sibi missum ducem credere.
 Currere certatim ad opus. Cic. 2. Philipp. 118. Certatim posthac, mihi crede, ad hoc opus curretur. h. e. Summa cum diligentia.
 Dicere certatim de salute alicujus. Cic. pro Sext. 74. Quum omnes certatim, aliusque alio gravius atque ornatus de mea salute dixisset, &c.
 Feriunt certatim socii mare, & æquora verrunt. Virg. 3. Æn. 290.
 Instaurant certatim epulas, &c. Virg. 7. Æn. 146.
 Linunt certatim. Virg. 4. Georg. 38.
 Nequicquam in tectis certatim tenuia cera
 Spiramenta linunt.
 Loqui certatim. Ovid. 12. Met. 241.
 Oblitrepere certatim alter alteri. Liv. 1. 40. extr.
 Tradunt certatim de his auctores. Plin. lib. 32. cap. 5.
 Uti sunt hoc certatim Cicero atque Asinius. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 CERTAMEN, Ænis n. [ἀγών, ἀγῶνας, ἀμύχνα, ἀμύχνα] Ipsa est certatio in sensu primario. Nonnunquam vero est Res ipsa de qua certatur, uter columbam sagitta feriat, uter prior decurrat ad metas. Unde Virg. 2. Georg. 530.
 Velocis jaculi certamina ponit in ulmo. Auctor, Donatus in Adelphos Terentii. 2. 2. 4.
 Disci certamen. Ovid. 10. Met. 177.
 Lex certaminis. Ovid. 10. Met. 572. de Atalanta,
 Præmia veloci conjux, thalamique dabuntur,
 Mors pretium tardis, ea lex certaminis esto.
 Ludorum certamina. Ovid. 1. Met. 446.
 Inlittuit sacros celebri certamine ludos.
 Pretium certaminis ferre. Ovid. 13. Met. 19.
 Veneris certamina mutua. Ovid. 2. Amor. 10. 29.
 Vini certamen, Compositio. Tibul. lib. 3. 6. 11.
 Aut liquoris vini certamen mille recusat,
 Fallat cum tecto cara puella dolo.
 Celebrare certamina, i. e. Ludos certaminis causa inlittutos. Virg. 5. Æn. 603.
 Hac celebrata tenus, sancto certamina patri.
 Descendere in certamen. Cic. 2. Tuic. 62. Videmusne apud quos eorum ludorum, &c. nullum ab his qui in id certamen descendant, devitanti dolorem?
 Inire certamina prima. Virg. 5. Æn. 114.
 Missum certamen, i. e. Peractum & finitum. Virg. 5. Æn. 545.
 Aut pius Æneas, nondum certamine missio, &c. Epytiden vocat.
 Movent certamen præmia. Ovid. 16. Epist. 372.
 Referre certamina, i. e. Innovare. Virg. 5. Æn. 596. de Ascanio.
 Tollere dona certamine. Virg. 5. Æn. 390.
 Certamen, pro Tumultu sive Streptitu. Virg. 3. Æn. 128.
 Nauticus exortur vario certamine clamor.
 Certamen, Contentionem etiam significat. Sallust. Catil. cap. 1. Dju magnum inter mortales certamen fuit, vi ne corporis, an virtute animi res militaris magis procederet. Cic. pro Rosc. Amer. 136. Quo in certamine perdit civis erat, non se ad eos jungere, &c.
 Summum certamen, Summus conatus. Virg. 5. Æn. 197.
 Contentio & certamen. Caf. 5. Bell. Gall. 43.
 Honestum certamen, & disputatio splendida. Cic. 2. de Finib. 68. Pugnans Stoici cum Peripateticis, &c. & certamen honestum & disputatio splendida. omnis est enim de virtutis dignitate contentio.
 Divitiarum certamina, i. e. Labores in cumulandis opibus. Hor. 1. Epist. 5. 8.
 Æquo certamine bellum geritur. Lucret. lib. 2. 573.
 Alacre. Sil. lib. 1. 184.
 Anhelum. Sil. lib. 2. 430.
 Asperum. Ovid. 4. Trist. 1. 71.
 Avidum. Sil. lib. 12. 457.
 Bijugum certamen, Cursum inter se certantium bigarum significat. Virg. 5. Æn. 144.
 Non tam præcipientes, bijugo certamine campum
 Corripuerunt, ruantque effusi carcere currus.
 Celebre certamen. Ovid. 1. Met. 446.
 Clarissimum, i. e. Navale prælium. Patere. lib. 2. 85. Agrippæ omne clarissimum certaminis arbitrium commissum.
 Chryntianum certamen, ab Aureo flore, præmio victoris, nuncupatum, dicitur ἄργυρος, i. e. auro, & ἄβρος, flore. Hujus ludi meminit Jurisconsult. in l. pen. D. de ann. leg. Ceterum de hoc ludi genere, & aliis multis, vide Budæum, Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 8. Valturium de Re milit. lib. & cap. 12. & Rhodig. lib. 13. cap. 30.
 Festa certamina. Stat. 6. Theb. 921.
 Funellum. Virg. in Cul.
 Nec funesta tenet valide certamina classis.
 Grande. Hor. 3. Carm. 20. 7.
 Impar. Ovid. 11. Met. 155.
 Ausus Apollineos præ se contemnere cæcitus,
 Judice sub Tmoloe certamen venit ad impar. De Mida.
 Ludicrum

Ludicrum certamen, Ludorum solemnium. Sen. Agam. 935.
Magnum. Virg. 7. Ecl. 16.

Et certamen erat, Corydon cum Thyrside, magnum.
Sacri certaminis perpetua materia laudes Jovis Capitolini. Quintil. lib. 3.
cap. 7. de hoc V. in CAPITOLIUM. de reliquis sacris certaminibus infra.
Quadrjugum. Stat. 6. Theb. 369. conf. Bijugum.

Valida. Stat. 6. Theb. 704.
Verum fictivum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Certamen cum. Cic. 3. de Legib. 4. Neque nobis cum illa tum peste cer-
tamen fuit, sed cum gravillimo Reip. tempore: cui ti cessissem, &c.
Cum aliquo venire in certamen. Cic. de Clar. Orat. 319. Quum igitur
esset in plurimis causis, & in principibus patronis quinquennium fere
versatus, tum in patrocinio Siciliensi in certamen veni, designatus Ædili-
tis, cum designato co s. Hortensio.

Infutuere sibi certamen cum aliquo. Cic. 1. Acad. 4. Tum ego, Cum
Zenone, inquam, ut accipimus, Arcefiles sibi omne certamen in-
stituit, non pertinacia, &c.
In certamen rem aliquam adducere. In ADDUCO.

Certamen inter. Sallust. Catil. cap. 7. Sed gloriæ maximum certamen
inter ipsos erat.

Inter quosdam certamen de. Cic. pro Flac. 62. De quorum urbis posi-
tione, propter pulchritudinem etiam inter deos certamen fuisse prodit-
um est. de Atheniensibus.

Prore aliqua certamen esse. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Est enim mihi te-
cum pro aris & focus certamen, & pro deorum templis atque delubris,
proque urbis muris, &c.

Honoris & dignitatis certamen esse cum aliquo. Cic. 1. Off. 38. Quum
civiliter contendimus, aliter si est inimicus, aliter si competitor: cum
aliquo certamen honoris & dignitatis est, cum altero capitis & fame.

Certamen & discrimen salutis. Cic. 1. de Divin. 95. Neque solum in pa-
ce, sed in bello multo etiam magis, quo majus erat certamen & discrimen
salutis.

In certamen & discrimen rerum omnium devenire. Cic. 1. de Orat. 3. Con-
sulatu devenimus in medium rerum omnium certamen atque discrimen.
Certamen, Prælium. Virg. 11. Æn. 434.

Quod si me solum Teucris in certamina poscent.
Belli certamen. Cic. 10. Fam. 18. Lucret. lib. 1. 476.
Clara accendisset sævi certamina belli.

Belli certamina conferre inter se. In CONFERO.
Pugnæ certamen. Sil. lib. 17. 547.

Vitæ gladiatorum certamen. Cic. 2. de Orat. 317. Sed si in ipso illo gla-
diatorio vitæ certamine, quo ferro decernitur, &c.
Æterno certamine prælia edere. Lucret. lib. 2. 117.

Atrocissimum certamen. In ATROX.
Clara certamina, i. e. Celeberrima. V. paulo ante Belli certamen.
Contentiosa certamina. Firmic. lib. 5. cap. 1.

Dispar certamen inire, est Cum majore contendere. Ovid. 2. Amor. 2. 61.
Exacto lætus certamine victor. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 113.

Grave. Sil. lib. 16. 518.
Lethiferum. Catul. 62. 394.

Longum. Hor. 1. Epist. 10. 35.
Martium. Hor. 4. Carm. 14. 17.

Miserandum. Sil. lib. 5. 517.
Navale, Quod e navibus in mari committitur. Virg. 5. Æn. 493.

Rabidum. Sil. lib. 16. 410.
Sacra certamina fuerunt quatuor apud Græcos: Nemea dicata Archemo-
ro, Pythia Apollini, Isthmia Palæmoni feu Melicertæ, Olympia Jovi.

Lactantius tamen in principio sexti libri Thebaidos tradit Olympia in
honorem Pelopis fuisse instituta. cui subscribit Solinus cap. 2. his verbis,
Certamen Olympicum, quod Hercules in honorem atavi materni Pelopis
ediderat, intermissum Iphiclus filius ejus instauravit post excidium Trojæ
anno quadringentesimo octavo. Stat. quoque in principio lib. 6. Theb. 6.

Hunc piens Alcides Pelopi certavit honorem,
Pulveremque fera crinem derosiv oliva. In Nemeis victores
apio coronabantur. Plin. lib. 19. cap. 8. Honos ipsi in Achaia, corone
victores sacri certaminis Nemeæ. De apio loquitur. In Pythiis
lauro, utpote que dicata est Apollini. Testis Plin. lib. 2. cap. 1. Tellis &
Lactantius loco supra citato. In Olympiis oleastro. Plin. lib. 13. cap. 4.
ad finem. Athenæ quoque victores olea coronant, Græci vero oleastro
Olympiæ. In Isthmiis pina. Plin. lib. 15. cap. 10. ad finem, Pineæ co-
rona victores apud Isthmum coronantur. Extat super hac re Græcum
epigramma Archæ poetæ, quod primum omnium in Antholog. legitur,
quod sic Latinitate donavit Volaterranus,

Græcia concelebrat duo bis certamina sacra:
Quorum, hominum duo sunt, & duo calicolum:
Sacra Jovis, Phœbique, Palæmonis, Archemoronis.

Dona oleaster erant, mala, felina, pitys. h. e. Oleaster,
poma, apium, pinus. Primum (ait Volaterranus) Hercules in Jovis
honorem constituit in Olympia: ubi stadium fecit tanto ceteris majus,
quanto ejus mensura pedis propelleret: ubi primum Olympionica fuit
Choræbus Atheniensis, ut auctor Eusebius. V. Plin. lib. 7. cap. 56. &
Diodorus Siculum lib. 5. cap. 2. Secundum Phœbo dicatum Delphis,
ob Pythomem serpentem ab eo interiectum, ubi certamen erat mulce,
in quo Chrysothemis primus vici hymnorum cantu, deinde Thamyras,
ut auctor Pausanias. Coronabant lauro, que Delphis adeo magnas fert
baccas, ut mala videri possint. Tertium Palæmonis Athemantis filii,
ex cæde paterna ab Ino matre liberati, Neptuno apud Isthmum. Quarta
Nemea sacra, ob Archemoron puerum Lycurgi filium, ab Hypsipyle
nutrice educatum, & in silva Nemea defunctum. Erat autem con-
fuetudo hieroniarum (sic enim vocabantur qui in sacris certaminibus vi-
cissent) ut domum redeuntes, diritis de industria moribus a patria
exciperentur, tanquam viri fortissimi & vi superantes. Coronas præte-
rea donabant patriæ. Hac & multo plura apud Volaterranum in Philo-
logia, lib. 29. V. Cæl. lib. 13. cap. 17. Cic. 2. Tusc. 62. & pro Flacc.
62. Plin. lib. 14. cap. 4.

Sævum. Sil. lib. 1. 143.
Occumbit sævo Tyrius certamine ductor. i. e. Prælie.
Sublime diu. i. e. Arduum. Claud. 1. in Ruff. 297.

Trepidum. Hor. 5. Epist. 20. 48.
Ludus enim trepidum genuit certamen, & irata.

Vol. I.

Vastum. Virg. 12. Æn. 553.
Nec mora, nec requies, vasto certamine tendunt.

Minor in certamine, i. e. Viribus inferior. Hor. 1. Epist. 10. 35.
— minor in certamine longo

Imploravit opes hominis.
Studio certaminis in licem ire. Ovid. 6. Fast. 89.

Abnuere certamen. Liv. lib. 1.
Accendere certamina. Lucret. lib. 1. 476. significat Causam præbere li-
tium.

Accendi impensus certamina. V. ACCENDO.
Accendi ad certamen. Liv. de Bell. Pun.
Cadere duro certamine. Claud. de 6. Conf. Hon. 311.

Celebrare certamina sub nomine alicujus, Scævola in L. Liberto. §. L. Ti-
tius. D. de annuis legatis.

Conferre manu certamina. Lucret. lib. 4. 841.
Conferere. In CONSERO.
Contrahere. In CONTRAHO.

Coortum certamen. Liv. lib. 1. 6. extr.
Differre. Ovid. 6. Met. 52.
Dirimere. Ovid. 5. Met. 314.

Excludere, Remittere prælium, atque interponere quietem bello. Sil.
lib. 15. 826.
Tum castris procul amotis, adversa quiete
Diffimulans dubia excludit certamina Martis.

Extrahere. Liv. lib. 4.
Experiri. Liv. de Bell. Pun.
Facere. Liv. de Bell. Pun.

Imbibere certamen animis. V. IMBIBO.
Incessit certamen, pro Subiit. Tacit. 2. Ann. 51.
Incessere dicitur certamen. V. INCRESCO.

Inferre alicui. V. INFERO.
Injicere alicuius. V. INJICIO.
Inire. Ovid. 10. Met. 177. 152.

Inire cum aliquo. Sil. lib. 13.
Instare certamen. Liv. de Bell. Pun.
Instituere sibi cum aliquo. V. INSTITUO.

Invadere. Sil. lib. 17. 473. i. e. In certamina vadere.
Miscere. In MISCEO.
Moliri. Sil. lib. 16. 6.

Movere. Lucan. lib. 3. 127.
Occumbere certamine. Sil. lib. 1. 143.
Certamini avide se offerre. In AVIDUS.

Ponere, i. e. Fimire. Virg. 8. Æn. 639.
Post idem inter se posito certamine reges
Armati Jovis ante aram, &c

Ponere militibus certamina, Collocare aciem, instruere ordines militum.
Virg. 5. Æn. 66.

Prima citæ Teucris ponati certamina classis. [i. e. Proponam
Iudicium certamen.

Præbere. Liv. de Bell. Pun.
Præparandum certamini. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Renovare. Liv. Consul metuens ne nimis instando renovaret certamen, &c.

Sedere. Liv. de Bell. Pun.
Serere. Liv. lib. 2.
Tentare. Liv. lib. 5.

Victus certamine. Ovid. 6. Met. 97.
Equus primus certamine, i. e. Victor in certamine curuli. Hor. de Arte
Poet. 84.

Certamina, non semper Pugnæ & Dimicationem significat, sed interdum
Specimen. Plaut. Caf. 3. 1. 2. Nunc specimen specitur, nunc certam-
nem cernitur. Terneb. Adverf. 16. 3.

CERTUS, Adj. [ἀσφαδίζω, ἀσφαδίζω] a Cerno,
ut ait Perottus, quando significat Video: & est Clarus, indubitatus, quia
ea que cernimus, clara & indubitata sunt.

Certus sum ex hoc metu. Plaut. Merc. 2. 3. 2. ex hoc ut sim certus me-
tu. i. e. Ne quid ultra timeam de hac re.

Incertus & Certus, contraria. Ter. Eun. 1. 1. 16. Incerta hæc si tu po-
tules ratione certa facere, nihil plus agas, &c.

Amicus certus. Ennius apud Cic. in Læl. 64.
Amicus certus in re incerta cernitur.
Amor certus, i. e. Non simulatus. Ovid. 2. de Arte Am. 248.

Læta erit, ut causam tibi fe sciet esse pericli,
Hoc domine certi pignus amoris erit. Propert. lib. 1. 8. 45.
Nec mihi rivalis certus subducat amores.

Amor certior. Ovid. 3. de Arte Am. 575.
Armo certo & confirmato posse consistere in causa. Cic. pro Quint. 17.
Difidebam me hercule C. Aquili, fatis animo certo & confirmato me
posse in hac causa consistere.

Arboribus certis gravis umbra tributa est, i. e. Peculiariter private cui-
dam arborum speciei. Lucret. lib. 6. 783.

Auctor certus. In AUCTOR.
Auctor certissimus, i. e. Probatissimus & verissimus. Virg. 1. Georg. 432.

Auxilium. Cic. pro Quint. 27. Appellatur Tribuni: a quibus quum
esset certum auxilium petitum, ita tamen disceditur, &c.
Candidatus certus. Cic. 8. Fam. 3. Quemodo illum putas Auguratus
tuum competitorum dolere? & dissimulare me certiorum, quam se,
candidatum? Certiorum, i. e. In petenda Ædilitate gratia superiorem:
omnium opinione me futurum Ædilem potius, quam Hirrum.

Certis de causis aliter existimare. Cic. 1. de Orat. 254. Quod quidem
certis de causis a plerique aliter existimatur.

Competitores certi. Cic. 1. Att. 1. In campo comitiis Tribunitiis ad XVI
Cal. Sextil. competitores qui certi esse videbantur, Galba & Antonius,
& Q. Cornificius. Certi, h. e. Certo petitori. ne forte exponas, Gra-
tiosi ad populum. mox enim infert, Sunt qui etiam Cæsonium putant,
subaudi, Petiturum.

Conditio certa. V. paulo post, Fines certi.
Consul certissimus, pro Non dubie futuro. Cic. pro Milon. 25. Ubi vi-
dit homo ad omne facinus paratissimus, fortissimum virum, inimicissi-
mum suum, certissimum Consullem, idque intellexit non solum sermo-
nibus, &c.

Crimen. Cic. pro Rosc. Amer. 81.
 Crux. Cic. pro Milon. 23. Clodius infidias fecit Miioni? fecit: certa crux. nullas fecit: sperata libertas. Subaudi Servo.
 Certus & constans cursus habere. Cic. 7. de Nar. Deor. 24. Sed non omnia Balbe: quæ cursus certus & constans habent, ea deo potius tribuenda sunt, quam naturæ.
 Dammum certum. Hor. 1. Epist. 10. 28.
 Deus certissimus. Cic. 1. de Nat. Deor. 37. de Cleanthe. Tum ultimum & altissimum atque undique circumfusum & extremum, omnia cingentem, atque complexum ardorem, qui æther nominetur, certissimum deum judicat.
 Dextera certa, Certa manus, non aberrans, ut ait Bud. Martial. Spect. 13. de lue, quæ ex vulnere peperit, O quam certa fuit librato dextera telo.
 Dies. Cic. 6. Att. 2. Statim dedi literas, ut ex Cypro equites ante certam diem decederent. i. e. Ad tempus constitutum.
 Die certa promittere. Ulpianus in l. Stipulatio ista. §. Inter certam. D. de Verborum obligationibus, Inter certam incertamque diem discrimen esse ex eo quoque apparet, quod certa die promissum vel statim dari potest: totum enim medium tempus ad solvendum, liberum promissori relinquitur.
 Diebus certis aliquid facere, i. e. Statutis. Virg. 2. Georg. 329. Et venerem certis repetunt armenta diebus. Ubi Servius Certis exponit Statutis, legitimis, a natura arcana quadam ratione dispositis. Diebus ac sacrificiis certis libare. Cic. 2. de Legib. 19. Certaque fruges, certaque baccas sacerdotibus publice libant: hoc certis sacrificiis ac diebus.
 Dolor certus, Constans & obdurus. Hor. Epod. 15. 16. Nec semel offensæ cedet constantia formæ, Si certus intrarit dolor.
 Domus, Propria habitatio. Virg. 6. Æn. 673. Nulli certa domus: lucis habitamus opacis.
 Epistoliarum certissimum genus. Cic. 2. Epist. Vives de Conscribendis epistolis libello exponit Verum & Germanum. H. St. Vide Henrici nostri Schediasm. lib. 2. §. Locus est Cic. lib. 2. ad Fam. Ep. 2. pr.
 Exercitus. V. paulo post, Fines certi.
 Familias certas duas habere. Cic. 1. de Divin. 91. Itemque Elis in Peloponneso familias duas certas habet, &c.
 Fides animi certa, i. e. Fiducia constans minimeque anceps. Valer. 4. Argon. 744.
 Facti certa hies est, i. e. Certum est hoc sic contigisse. Ovid. 6. Fast. 609.
 Fides certa fegetis. Hor. 3. Carm. 16. 30. significat Certum agri proventum. Fidei certæ res. Plin. Epist. 286. Que ideo tibi non mihi, quia & parum emendata, & quadam non certæ fidei videbantur. i. e. Non admodum vera.
 Finis. Lucret. lib. 1. 562.
 Fines certi, conditio certa, exercitus certus. Cic. 10. Philipp. 11. Certi fines Macedoniæ, certa conditio, certus erat illius exercitus.
 Finem voto petere certum. subaudi Habendi. Hor. 1. Epist. 2. 56.
 Fines certi in rebus. Hor. 1. Serm. 1. 106. Est modus in rebus, sunt certi denique fines: Quos ultra citraque nequit consistere rectum.
 Fines certos, terminosque sibi constituere. Cic. pro Quint. 35. Certos mihi fines, terminosque constituiam, extra quos egredi non possum, si maxime velim.
 Fluitantia reddere certa, i. e. Incerta certa reddere. Hor. 2. Serm. 3. 269.
 Fœdere certo, Certa lege, certo pacto. Virg. 1. Æn. 66. — regemque dedit, qui fœdere habens. Et premere, & laxas sciret dare iulius habenas.
 Fructus certos ac deformatos ostendere. Quintil. lib. 6. in præcæm.
 Genus quætionum certum. Cic. 2. de Orat. 41.
 Genere aliquo certo, cursuque vivendi implicari. Cic. 1. Off. 117. Ita que ante implicatur aliquo certo genere, cursuque vivendi, quam potuit, quid optimum esset iudicare.
 Hæres certus, Legitimus. Sen. Hippol. 10.
 Hastam certam quætere, i. e. Inevitabilem. Virg. 11. Æn. 767.
 Homines certi, Notissimi, quasi qui pollint nominatim referri. Cic. pro Domo 28. Hanc iucundissimam vitæ atque officiorum omnium societatem, certi homines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt.
 Homo certus, i. e. Gravis. sic enim exponit Paul. Manutius apud Cic. 5. Att. 17. Q. Volufium tui Tiberii generum, certum hominem, sed mirifice abstinentem, nisi in Cyprum, ut ibi pauculos dies esset: ne civis Romani pauci, qui illic negotiantur, jus sibi dictum negarent. Quo in loco, Sed, accipe dictum ad augendam laudem: ut si dicas, Homo eruditus, sed eloquens in primis. Domitius in illud Martial. lib. 5. 62. — sane certus & asper homo est. Certi, inquit, dicuntur Fideles. Certi item, qui supercilio gravitatem tuerent. Certi præterea, Quos nulla ratio rei gerendæ fallit: ut Certum sagittatorem dicimus, Dirigentem sagittam in signum, & ita accepit Martialis hoc loco. Hæc Domitius.
 Homines certi, i. e. Fidi, vel Quibus fidere licet. Cic. 1. Fam. 7. Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus recte dem, non prætermittam.
 Homines certos habere. Cic. 5. Att. 17. conf. 21. ibique Malaspin.
 Ictus certus, Rectus, non fallax. Virg. 12. Æn. 490. Horum unum certo contorques dirigit ictu.
 Inimicus certus, quasi Ex professo inimicus. Plaut. Perc. 4. 4. 33.
 Lex certa & definita in carminibus. Cic. in Orat. 198.
 Lege certa aliquid facere. Ovid. 5. Fast. 65. i. e. Certa conditione.
 Legem certam dicere testamento. Paulus in l. Qui in testamento domini. D. de Testam. Nam qui incertus est de statu suo, certam legem testamento dicere non potest.
 Liberi. Cic. 1. de Invent. 2. Nondum divinæ religionis, non humani officii ratio colebatur: nemo legitimus viderat nuptias: non certos quicquam impulerat liberos: non jus æquabile quid utilitatis haberet, acceperat. conf. Patre certo nasci, Progenies certa.
 Loca certa, Distincta & determinata. Virg. 1. Georg. 60. Continuo has leges, æternaque fœdera certis Imposuit natura locis.
 Locus certus & definitus. Cic. de Somn. Scip. 4. Omnibus, qui patriam conservaverint, adjuverint, auxerint, certum esse in cælo, ac definitum locum, ubi beati ævo sempiterno fruuntur.

Loco certo cadere silicem. Cic. 2. de Divin. 85.
 Loco certo dicere. Cic. 4. Verr. 17. Atque ea ipsa civitas qua ratione illi amica sit, dicitur certo loco. h. e. Suo loco apto & commodo.
 Luminibus dicendi certis ornare. Cic. 2. de Orat. 19. Hæc sunt omnia ingenii vel mediocris, exercitacionis autem vel maxime: artem quidem duntaxat hæctenus requirunt, ut certis dicendi luminibus orientur.
 Magistratuum certis præficere procuracioni alicui. Cic. 2. de Legib. 66.
 Manus certa, i. e. Non aberrans. Quintil. lib. 4. cap. 5. Ut certa manus uno telo posset esse contenta, incertæ plura spargenda sunt, ut fit & fortunæ locus.
 Manu certa telum missum librare. Manu recte percutienti mittere. Sen. Herc. fur. 12.
 Matricida certissimus. Cic. 1. Q. frat. 2. Nunc respondebo ad eas epistolæ, &c. quarum altera est de Biandeno Teuxide, quem scribis certissimum matricidam tibi a me intime commendari.
 Mente certa aliquid agere, i. e. Obstinatè. Ovid. 18. Epist. 38. Quid mecum certa prelia mente geris?
 Mensis certus. Cic. 4. Verr. 128. Cephaledi mensis est certus, quo mensæ sacerdotum maximum creari oporteat.
 Moderatione quadam certa. Cic. 1. de Orat. 254. Quod si ille africtus certa quadam numerum moderatione & pedum: tamen aliquid ad requiem fœnetibus excogitat, &c. de Roscio loquitur.
 Motus cæli certi. Cic. 2. de Nat. Deor. 97.
 Nebulo certior nullus illo. Cic. 15. Att. 21. Scribit autem Staius illum cum patre habitare velle: hoc vero mirum, & id gaudet: quem tu illo certiore nebulonem? i. e. Magis cognitum & spectatum atque probatum. Nominem certo malefici vocabitur in iudicium. Cic. 2. de Invent. 132.
 Nominibus certis cautus expendere nummos, i. e. Certa de causa. Hor. 2. Epist. 1. 105. [Immo Firmis debitoribus. V. Cautus in C A V R O. & N O M E N. f. l.]
 Nomen certius habere liber dicitur, Qui famam perennem acquirit. Ovid. 3. Trist. 14. 22.
 Opes certo ex incertis. Plaut. Pœn. 5. 3. 45.
 Oratio certa. Plaut. Pœn. 5. 2. 8. Certa est profecto horum hominum oratio. i. e. Verax. Al. Creta.
 Ordo certus. Lucret. lib. 2. 252.
 Partes in certas dividere. Cic. pro Quint. 55.
 Passibus non certis errare. Ovid. 3. Met. 175.
 Patrifamilias certi officia nosse. Cic. pro Quint. 11. Una in re paulo minus consideratus, qui societatem cum Sexto Navio fecerit, viro bono, verumtamen non ita instituto, ut jura societatis, & officia certi patrifamilias nosse possent. i. e. Probati & cogniti.
 Patre certo nasci. Cic. pro Rosc. Amer. 46. Si tibi fortuna non dedit ut nascerere certo patre. Sic Certi liberi. V. Supra.
 Pectora certa, Fortia & firma. Virg. 9. Æn. 248.
 Pede certo signare humum, Firmus ingredi. Hor. Arte Poet. 158.
 Penates certi, Propria alium destinata domus aut habitatio. Virg. 8. Æn. 155. Hic tibi certa domus, certi (ne abiste) penates. Certas personas interpretatur Aconius, eos qui iudices heri poterant.
 Pœnæ certissime in impios constitute. Cic. in Pison. 46. Me tamen fugerat deorum immortalium has esse in impios & confeceratos pœnas certissimas constitutas.
 Progenies certa, i. e. Legitima. Sen. Troad. 6.
 Proles certissima. Virg. 6. Æn. 322. Anchila generate, deum certissima proles.
 Regio loci. Lucret. lib. 2. 260.
 Reques laborum. Virg. 3. Æn. 393.
 Res certa est, opponitur 77 Opinor. Ter. And. 2. 2. 31. Non opinor Dave. d. opinor narras? non recte accipis: certa res est.
 Res certa est, pro Deliberatum & constitutum est. Plaut. Capt. 4. 1. 11. Nunc certa res est, eodem pacto, &c. Cic. 15. Att. 21. Itaque me placavi: & quidem oooo certa, reliqua in spe.
 Res nuntiare. Cic. 12. Fam. 4.
 Rebus certis signa certa præcurrere. Cic. 1. de Divin. 118. Nam non placet Stoicis, &c. sed ita a principio inchoatum esse mundum, ut certis rebus certa signa præcurrerent, &c.
 Sagitta, Quæ non aberrat a scopo. Hor. 1. Carm. 12. 23.
 Signum amoris. Cic. pro Sext. 49.
 Signis aliquid cognoscere. Virg. 1. Georg. 394.
 Signis discernere. Virg. 1. Georg. 351.
 Spes magis. Ovid. 3. de Arte Am. 478.
 Spes certissima. Cic. ad Brut. 10.
 Stipulatio certa quando dicitur, constat ex Gaio in l. Stipulationum quædam certæ sunt. D. de Verbor. obligat. Stipulationum, inquit, quædam certæ sunt, quædam incertæ. Certum est quod ex ipsa pronuntiatione apparet, quid, quale, quantumque sit.
 Studiosi certi alicuius. Cic. de Clar. Orat. 64. Sed ille Græcus ab omni laude felicior. habet enim certos sui studiosos, &c.
 Summa certa rem vendere. Paul. in l. Diligenter. §. Servo quoque. D. Mandat. vel contr.
 Tempestas bona & certa. Cic. 2. Q. frat. 2. Tu si ita expedit, velim quamprimum bona & certa tempestate confendas, ad meque venias.
 Tempus anni certum. Plin. lib. 7. cap. 15.
 Tempus certum, dimentumque. Plin. Epist. 213.
 Tempore cæli certo. Virg. 4. Georg. 100.
 Tempore certo accidere. Cic. de Somn. Scip. 16. Propter eluviones exustionemque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est, non modo æternam, &c.
 Tempore certo convenire. Cic. 2. de Invent. 132.
 Testis certissimus. Sil. lib. 7. 449. — testis certissima vestræ Ecce dies pietatis adit.
 Tramite de certo pelli. Hor. 2. Serm. 3. 49.
 Transitus certior. Plin. lib. 3. cap. 11.
 Tribus certa, numero certo. Cic. pro Corn. Balb. 30. Vidi egomet nonnullos imperitos homines nostros civis Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribus, certo numero, quem ignorarent, &c. Vestigalia certissima. Cic. pro Lege Manil. 6. Aguntur certissima Populi Romani vestigalia & maxima, quibus amissis, &c.
 Verbis certis. Cic. 2. de Nat. Deor. 10. At vero apud majores tanta religio

gionis vis fuit, ut quidam imperatores etiam seipfos diis immortalibus capite velato certis verbis pro Repub. devoverent.
 Verbis quibusdam certis fieri divortium. Cic. 1. de Orat. 182. Certis quibusdam verbis, non novis nuptiis, fieri cum superiore divortium, &c.
 De viro loquitur, qui relicta prima uxore, non dato libello repudiij, fecundam duxit.
 Vitia certa vocis. Cic. 3. de Orat. 38. Sunt enim certa vitia, quae nemo est quin effugere cupiat. mollis vox, ut mulicbris, aut quasi extra modum absona atque absurda.
 Vox certa & conscia. Martialis lib. 11. 62. De Mancio, Et voce certa, consciaque dicebar,
 Puer, an puella matris esset in ventre.
 Voluntatem alicujus alteri certam esse, Alteri consentire. Virg. 4. Aen. 125. ubi Juno Venerem alloquitur,
 — adero: & tua mihi certa voluntas,
 Connubio jungam stabili. i. e. Si tuum enim officium subsequatur.
 Voluptas certa & pura magis. Lucret. lib. 4. 1069.
 Usuras certas pendere. Ulpian. l. Si remunerandi. §. Apud Julianum, D. Mandat. vel contr.
 Certus, pro Veloci aut Fideli. Virg. 1. Aen. 580.
 — equidem per littora certos
 Dimittam, & Libye lustrare extrema jubebo. Ubi Servius Certos interpretatur, aut Veloces, aut Fideles. Utrumque enim, inquit, hoc loco significat. Aliquando & Firmos: ut Sallust. Apud latera certos locaverat. Aliquando & Deliberati iudicii.
 Certus, cum prepositione In, vel Erga, interdum idem est quod Propter, & de quo melius confidas. Valer. 1. Argon. 17.
 — neque enim in Tyrias Cynosura carinas
 Certior, aut Graeis Elice servanda magistris.
 Dubium & Certum, contraria. Lucret. lib. 4. 478.
 Notitiam veri quae res falsaque crearit:
 Et dubium certo quae res differre probrat.
 Maris certa. Tacit. 4. Hist. 81. Statos ætatis statibus dies & certa maris opperiebatur.
 Certum quiddam & breve exempli causa ponamus. Cic. 1. de Invent. 66.
 Certiora sunt quam quæ apud Sagram. Proverbialis locutio, cuius meminit Cic. 3. de Nat. Deor. 12. Nam de Sagra, Græcorum etiam est vulgare proverbium: qui quæ affirmant, certiora esse dicunt, quam illa quæ apud Sagram. V. Erasim. in Chiliad.
 Certum est, i. e. Manifestum. Ter. Eun. 4. 4. 36. Jam satis certum est virginem vitiatam esse?
 Certum esse deliberatumque. Cic. pro Rosc. Amer. 31.
 Parum certum est mihi de hoc. Cic. 10. Fam. 23.
 Certum est de jure. Cic. 1. Fam. 9. Mihi non tam de jure certum est, (quanquam ne id quidem valde dubium est) quam illud ad tuam summam amplitudinem, dignitatem, libertatem pertinere.
 Certum est de aliquo. Cic. 11. Fam. 2. Quem enim impedimento futurum putas, quum de nobis certum sit nos quieturos?
 Certum est, apud Jurisconsultos, cuius species, vel quantitas, quæ in obligatione versatur, aut nomine suo, aut ea demonstratione quæ nominis vice fungitur, qualis quantaque sit ostenditur l. 6. D. de reb. creditor.
 Certum est, [δύλον, δίδουσα] non modo accipitur pro Manifestum est, ut apud Quintilianum, Nempse legem esse certum est: sed etiam pro Deliberatum & constitutum est. In quo secundo plerumque adiungitur datus cum infinitivo: ut, Certum est mihi ire in Hispaniam, (δίδουσαι μοι) Nonnunquam datus subintelligitur, ut apud Virg. 10. Ecl. 52.
 Certum est in filvis inter spelæa ferarum
 Malle pati. Hæc Valla lib. 5.
 Certum est facere. Plaut. Amph. 1. 1. 709. Certum est hominem eludere. Ter. Eun. 2. 3. 95. Si certum est facere, facias.
 Non certum est mihi quid agam. Ter. And. 1. 3. 4.
 Mihi certum est. Cic. 7. Att. 3. Mihi certum est ab honestissima sententia digitum nusquam.
 Certum est tibi. Ter. Eun. 3. 3. 37. Si istuc est certum est tibi, amabo, ut illuc transeas, ubi illa est, &c.
 Certum est, pro Tutum est. Cic. 13. Att. 7. Venisse a Cæsare narrabat litteras, hoc scribere, sibi certum esse Remæ manere, &c.
 Certum atque obstinatum. Liv. 2. 15.
 Certum est istuc? Ter. Hec. 2. 2. 30.
 Definitum aut certum esse. Cic. 3. Fam. 8. Nihil enim habent quod definitum sit, aut certum.
 Audire certum, pro Certo audire. Hor. 2. Serm. 5. 100.
 Et certum vigilans, quartæ sit partis Ulysses
 Audieris hæres. Potest etiam exponi Certum vigilans, eadem ratione, pro Certo vigilans.
 Clare & certum loqui, i. e. Aperte & distincte, ut ab omnibus intelligatur. Hor. 2. Serm. 6. 27.
 Facere alicui certum. Plaut. Pseud. 2. 2. 4. Nimis velim qui certum mihi faciat, Ballion hic leno ubi habitat.
 Facere alicui certus. Plaut. Men. 5. 2. 12. Nec quid id sit, mihi certus facit, quid velit, quid me accersit.
 Facere alicum certum. Plaut. Pseud. 1. 1. 16. Fac me certum quid tibi sit. Virg. 3. Aen. 179.
 Anchisen facio certum, remque ordine promo.
 Habere alicui certum. Cic. 1. Att. 8. Neque tamen id ipsum certum habeo.
 Habere certum de aliquo quid agat. Cic. 12. Fam. 5. Idem 1. de Nat. Deor. 6. Multum autem fluxisse video de liris nostris, quos plures brevi tempore edidimus, variumque sermonem partim admirantium, unde hoc philosophandi nobis subito studium extitisset, partim, quid quæ de re certi habebamus, scire cupientium. Idem 6. Att. 5. De qua adhuc nihil certi habebamus.
 Mittere certa ad alicum. Cic. 16. Att. 13. Omnia igitur velim explices, & ad me certa mittas.
 Invenire certum. V. INVENIO.
 Nescire certum. Cic. pro Sull. 8. Sed tamen quid respondit de Sulla Cæsari? se nescire certum.
 Ponere certum in aliquo. Cic. de Fato 12. Quoniam certum in Fabio ponitur, natum esse eum in Canicula oriente, &c.
 Scribere clara certa. Cic. 16. Att. 13. In presentia mihi velim scribas quibus, &c. tu mihi de his rebus quæ novantur, omnia certa, clara.

Scire certum. Ter. Phorm. 1. 2. 98. Non certum scio.
 Certo certius. Pro Verissimo. J. Cr. uruntur. Ulpian. in l. ait Prator. §. Si quum mulier. D. Quæ in fraud. credit. Neque enim dos in fraudem creditorum constituenda est: & hoc certo certius est, & Lepilline constitutum.
 Nihil invenies magis hoc certo certius. Plaut. Capt. 5. 4. 111.
 Pro certo creditur. Sallust. Catil. cap. 15. Pro certo creditur necato filio donum scelestis nuptiis vacucessisse.
 Pro certo dicere. Cic. 2. de Nat. Deor. 48. Nec enim hunc ipsum mundum pro certo rotundum esse dicatis.
 Pro certo habere. Cic. Brut. 5. Neque nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.
 Pro certo habere de re aliqua. Cic. 9. Att. 18. Quoniam de adventu Cæsaris pro certo habebamus.
 Pro certo negare. Cic. 5. Att. 21. Sed posthac omnia, quæ certa non erunt, pro certo negato.
 Pro certo polliceri atque confirmare aliquid. Cic. 2. de Lege Agr. 101.
 Pro certo putare aliquid. Cic. 9. Att. 18.
 Pro certone. Ter. Adel. 3. 4. 32. Pro certone tu istac dicis?
 Certus, cum genitivo: ut, Certus evndi, Indubitablem profecturus; sic exponit Servius in illud Virg. 4. Aen. 554.
 Aeneas celsi in puppi, jam certus eundi.
 Desiccandi certus. Tacit. 4. Hist. 14.
 Destinationis certus. Tacit. 12. Ann. 32. Jam ventum haud procul mari, quod Hiberniam insulam aspectat, quum ortæ apud Brigantes discordie retraxere ducem destinationis certum, ne nova moliretur, nisi prioribus firmatis.
 Dissidii. Tacit. 4. Hist.
 Exitii. Tacit. 1. Ann. 27. de Cn. Lentulo, Jamque lapidis ictu cruentus & exitii certus, ad cursu multitudinis, quæ cum Druso advenerat, protectus est.
 Futuri. Sen. Herc. fur. 12.
 Laudis certus, Laudem certo sperans. Sil. lib. 16. 447.
 Matrimonij certa. Tacit. 12. Ann. 3. Nam ubi sui matrimonij certa fuit, fruere majora, nuptiasque Domitij, quem ex Cn. Ænobarbo generaverat, & Octaviae Cæsaris filiae moliri. De Agrippina loquitur.
 Necis certus, Certus mori. Sil. lib. 4. 107.
 Sceleris certa mulier. Tacit. 12. Ann. 66. ad finem. i. e. Quæ omnino decrevit parare foelus. Bud.
 Spei. Tacit. 4. Hist. 3.
 Vite relinquenda. Tacit. 4. Ann. 34.
 Certus, cum ablativo, ut, Jaculis certus, Optimus jaculator. Valer. Argon. lib. 1. 366.
 Certus, cum infinitivo, ut, Certus succurrere, i. e. Paratus. Valer. 2. Argon. 457.
 Acrius hoc instare viri, succurrere certi.
 Mori. Virg. 4. Aen. 564.
 Præbere. Lucan. lib. 3. 557.
 At Romana raris libellem præbere carinam
 Certior, h. e. Firmior & aprior.
 Compar. [ἀδύνατος] Peritor. Sen. Hippol. 192.
 Ipsumque Phœbum tela qui nervo regit,
 Figit sagitta certior missa puer.
 Certiore facere alicum [παρῆστος, δὲ δὲν, ἀποδορῶσαι] Cic. 6. Verr. 72. Ad sunt Segestiani clientis tui, focij Populi Romani atque amici, certiore te faciunt, P. Africanum Carthagine deleta, &c. Africanus in l. Eun. qui. §. 1. D. de Acquir. hæred. Filius familias hæres scriptus patrem suum certiore fecerat, videri sibi solvendo esse hæreditatem.
 Quam diligentissime facere alicum certiore. Cic. 1. Att. 11.
 Per litteras certiore facere de re. Cic. 1. Fam. 9. Tu me de tuis rebus omnibus, & Lentuli tui, nostrisque studiis & exercitationibus velim quam familiarissime certiore, & quam frequentissime facias.
 Per notas certiore facere. Cic. 2. de Divin. 47.
 Fieri certiore adventu alicujus. Cic. 5. Verr.
 Certiore fieri scripto alicujus. Ovid. 6. Epist. 4.
 Quantum potes, me certiore face. Ter. Phorm. 4. 5. 69.
CERTIORO, ære, pro Præmonere. Ulpian. in l. 1. §. fed utrum. D. de eo qui pro tutor. &c. Sed si cognitio quod tutor non fuit, oblituit se ab administratione, videamus an teneatur, si necessarios pupilli non certioravit ut ei tutorem peterent, quod verius est.
 Certioror, Pass. [παρῆστος] Jari. Certiore fieri. Ulpian. in l. 1. §. venditor. D. de act. empt. & vend. Hæc ita vera sunt, si emptor ignoravit servitutes: quia non videtur esse celatus qui scit, nec certiorari debuit qui non ignoravit.
CERTIORATUS, Partic. Ulpian. in l. Quod & lex. D. de libere homin. exhib. Is qui nescit apud se esse hominem liberum, dolo malo caret, sed ubi certioratus retinet, dolo malo non caret.
CERTISSO, ære. Certus sio. Pacuvius apud Nonium 2. 160. Vocant coquos, unde certissent.
CERTITUDO, inis. f. a Certus, vox hæc legitur apud Amm. Marcell. lib. 30. a pr. In cuius fidei certitudine mansit immobilis. Sed non invenitur apud ullum auctorem probate auctoritatis. Nec in Mss. Ammian. teste Madr. Vales. V. Vest. de Vit. Serm. 1. 6. Vorit. de Lat. Sulp. cap. 7. Cellar. Antib. p. 16.
CERTRE, Adv. [ἀπίστος, ἢ δια] confirmantis. Ter. Adel. 3. 4. 32. Numquam illa quæso parentis? e. certe Hegio.
 Certe, Ironice dictum. Ter. And. 5. 6. 9. Nescis quid mihi obtigerit.
 p. certe: sed quid mihi obtigerit scio
 Certe captus est, i. e. Sine dubio, ut ait Donatus. Ter. And. 1. 1. 55.
 Certe is est. Plaut. Trin. 4. 3. 65. Eius est ipse, an non est? is est, certe is est, is profecto.
 Evenire certe. Cic. 2. de Divin. 18. Ut mihi ne in deum quidem cadere videatur, ut sciat quid casu aut fortuito futurum sit: si enim sit, certe illud eveniet, nulla fortuna est.
 Nescio certe. Hor. 1. Serm. 9. 67.
 Nam certe neque tum peccavi, quum, &c. Cic. 8. Att. 16.
 Res fortasse vera, certe graves. Cic. 4. de Finib. i. e. Aut saltem.
 Regium certe genus. Hor. 2. Carm. 4. 15.
 Quanti certe facis. Cic. 12. Att. 36. Qui quidem tibi inveniendi sunt, hæc me tanti facis, quanti certe facis.

Profecto certe. Cic. 1. de Nat. Deor. 5. Quorum opiniones quum tam variae sint, tamque inter se diffidentes: alterum profecto heri poreit, ut earum nulla: alterum certe non potest. ut plus una vera sit.

Certe, concedentes. Graece *καί*, ut vult Bud. Cic. in Orat. 144. At dignitatem docere non habet. Certe, si quasi in ludo. Idem 2. de Finib. 91. Naturales divitias dixit parabiles esse, quod parvo esset natura contenta. certe, nisi voluptatem tantum altimaretis.

Et certe. Cic. pro Marcell. 6. Et certe in armis, militum virtus, locorum opportunitas, auxilia sociorum, classes, conmeatus, multum juvant.

Certe, pro Etiam, vel simili quadam particula, teste Bud. Cic. 3. de Finib. 33. Eratenim, si cuiusquam, certe tuum, nihil praeter virtutem in bonis ducere.

Certe, pro Saltem, vel Utinque. Cic. 4. de Finib. 60. Totum genus hoc & Zeno, & ab eo qui sunt, aut non potuerunt, aut noluerunt, certe reliquerunt. Idem 4. Fam. 7. Victi fumus igitur: aut si vinci dignitas non potest, certe fracti atque abjecti.

Vel certe. Cic. 1. Tusc. 117. Homines mortem optare incipiant, vel certe timere desistant.

At certe. Cic. 9. Att. 10. De eo quod ad nos scripsisti, tibi consilium dabimus: quod si non fuerit prudens, at certe ab optima fide & optimo animo proficiscetur.

Certe, pro Tamen. Cic. 16. Att. 7. Etsi, quamvis non fueris suasor & impulsor perfectionis meae, approbator certe fuisti.

Certe enim. Cic. 1. Acad. 12. Certe enim recentissima quaeque sunt correctae & emendatae maxime. In hoc genere loquendi abundat Enim. Idem de Clar. Orat. 123. Certe enim & boni aliquid attulimus juventuti.

Certe si. Ter. And. 3. 2. 14. Saltem accurate, ut metui videar: certe si resciverim.

Certe hercle. Ter. And. 3. 2. 15. Certe hercle nunc hic se ipse fallit, haud ego.

Tam hercle certe. Plaut. Merc. 2. 2. 52. Certen' vidit? A. tam hercle certe, quam ego nunc te, ac tu mevides.

Certe quidem pol. Ter. Eun. 4. 5. 5. Certe tu quidem pol multo hilarior. Enim, edepol, hercle, quidem, & pol, quum post *καί* ponuntur, sunt ornativae tantum particulae.

Certe equidem. Virg. 9. Ecl. 7.

Quidem certe. Cic. 16. Att. 6. Sed ita, si ante Kal. Januar. redeam: quod quidem certe enitar.

Certe igitur. Cic. 2. de Divin. 23. Certe igitur ignoratio futurorum maiorum utilior est, quam scientia.

Certe scio. Ter. Adel. 2. 3. 23. Satis certe scio. Cic. 12. Philipp. 29. Nam Martiam & quartam nihil praeter dignitatem & decus comprobatur esse certescio.

Certe edepol scio. Plaut. Amph. 1. 1. 115.

Atqui certe. Cic. 7. Att. 7. Atqui certe ille agere debuit: &c.

Et certe. Ter. Eun. 5. 6. 4. Sed estne ille noster Parmeno? & certe ipse est. Valla lib. 2. Certe conjuncta cum conjunctione Est, semper affirmat. Compar. Certius explorata referre. Liv. 3. 40.

Superl. Tertius de Pallio, cap. 4. Tunc certissime pallium, super omnes exuvias & peplos, augusta vestis.

CERTO, [*αὐτοεπίθετος*] Adverbium similiter affirmandi, quod etiam Pro certo dicimus. Plaut. Amph. 1. 1. 213. At mentis etiam, certo pedibus non tunicis venis.

Certo haec mea est. Plaut. Pœn. 5. 4. 52. Ut modeste orationem praebuit? certo haec mea est.

Certo enim ego vocem hic loquentis modo me audire visus sum. Plaut. Aul. 5. 1. 4.

Quidem certo. Plaut. Epid. 3. 2. 42. Me quidem certo servavit consiliis suis.

Quidem hercle certo. Ter. Phorm. 1. 3. 12. Nam tua quidem hercle certo vita haec expetenda est, optandaque est.

Certo scire. Cic. pro Cœcili. Veniunt in mentem mihi permulta, vobis plura, certo scio.

Et ea est certo. Plaut. Pœn. 5. 20. Satin' hoc oculis certo? estne illa haec mea amica Antherastilis? & ea certo est.

Certo perii. Plaut. Pœn. 3. 5. 42. Nunc pol ego perii certo, haud arbitrario.

Certo comperi. Ter. Eun. 5. 1. 8. Quid ais venefica? P. atqui certo comperi.

Satin' hoc certo? G. certe hisce oculis egomet vidi. Ter. Adel. 3. 2. 31.

Futurum certo. Cic. 5. Tusc. 81. Nihil ita expectare, quasi certo futurum.

Scire certo. Cic. 6. Fam. 4. Equidem quum haec scribebam, aliquid iam actum putabam, non quod ego certo sciam, sed quod haud difficilis erat conjectura.

Videntur certo haec erumpere aliquo. Cic. 2. Att. 22.

Certo, Sine dubio. Plaut. Men. 5. 8. 9. Liberum ego te iussi abire? M. E. certo.

CERVA, CERVARIUM. IN CERVIS.

CERVARIA, Locus ad portum Veneris, Galliae Aquitanicae finis. Auctor Pomp. lib. 2. cap. 5. & 6. Nunc vulgo dicitur *Collivere*, ut ait Olivarius in Melam.

CERŪCHUS, i. m. [*κερῦχος*] Latine dicitur Cornutus: poniturque pro Cornibus navalibus, id est extremis antennis, quae in utrumque veli latus diffunduntur: de quibus Virg. 3. Æn. 549.

Cornua velatarum obvertimus antennarum. Quidam Ceruchos accipiunt pro Cavca illa, quae in fastigio navigii sustollitur, effigie corniculata. Valer. 1. Argon. 469.

Temperet ut tremulos Zetes, fraterque ceruchos. Lucan. lib. 8. 177. Surget, & instabit fummis minor Urfa ceruchis. De Polo Arctico loquitur, quo reguntur naves.

CERVICAL, IN CERVIX.

CERVINUS, IN CERVIS.

CERVISIA, z. f. Genus potus ex hordeo. Plin. lib. 22. cap. 25. extr. Ex isflem sunt & potus, zythum in Ægypto, celia & ceria in Hispania, cervisia & plura genera in Gallia. Quo loco quidam Cerevisiam legunt. Ulpian. in l. Siquis. §. 1. D. de tritico, vino, &c. Certe zythum, quod in quibusdam provinciis ex tritico, vel ex hordeo, vel ex pane conficitur, non continebitur. Simili modo nec curmi, nec cervisia continebitur. [Fortè apud Plin. legendum Et cervisia plura genera.]

CERVIX, icis. f. [*κερῖς*] est Posterior colli pars, unde origo est omnibus

nervis, Jugulus anterior, unde vox halitusque procedit. Collum omnes partes in solidum complectitur. Haec Valla lib. 4. Plin. lib. 11. cap. 37. Cervix nulli, nisi quibus utraque haec: ceteris collum quibus tantum gula. Sed quibus cervix, & multis vertebatibus orbiculatim ossibus flexilis ad circumspicuum, articulo nodis jungitur.

Et quoniam nervi qui corpus erectum rigidumque faciunt, in cervice sunt collocati: idcirco dicimus Hominem duræ cervicis, quasi Indomabilem, more ferocium homin: vel Qui cervice erecta & rigida, contumaciam quandam & rigorem mentis præ se fert, tanquam nemini caput inclinare volens. Haec Valla lib. 4. 36.

Cervices etiam dicimus pro Cervice: immo singulari numero neminem ante Hortensium dixisse Quintilianus est auctor, lib. 8. cap. 3. Haec Valla praefcripto loco. Cic. 2. Philipp. 51. Cervicesque suas ei obijcit securi, qua multi in minoribus peccatis occiderunt. Al. Subject.

Cervices, pro Cervicem. C. Gracchus ne in potestatem inimicorum veniret, Philocrati servo suo cervicem incidendas praebuit. Valer. Max. libri sexti cap. 8. tremate 3. H. St.

Cervix (inquit Serv. in Virg. 2. Æn. 707.) cum numero singulari dicitur, Collum significat: si plurali utimur, Superbiam offendimus, ut Frangere cervices. Cic. 7. Ver. 147. V. Frangere p. p. Sed hoc discrimen nullius penitus auctoritatis videtur: si, ut supra dictum est, Veteres in plurali tantum usurparunt, ut discrete Varro prodidit de L. L. 7. 5. & 9. 4. Enimvero diu ante Hortensium singulari usus est Pacuvius, ex quo Cic. 2. de Divin. 133. de Teftudine:

Quadrupes, tardigrada, agrestis, humilis, aspera,
Capite brevi, cervice angusta, aspectu truci. Necnon & Lucret. lib. 6. 741.

Praecipiteque cadunt molli cervice profuse. Et recentiores differentiam notatam omnino neglexerunt, ut patet ab exemplis quae sequuntur.

Cervicum mollitia. Cic. in Orat. 59. Nulla mollitia cervicum, nullae argutiae digitorum.

Redundare cervicibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Tuus autem deus non digito uno redundat, sed capite, collo, cervicibus, lateribus, alvo, tergo, poplicibus.

Tantis cervicibus homo, qui. Cic. 5. Verr. 135. Recuperatores dicis te daturum. bene agis. tamen siqui crunt tantis cervicibus Recuperatores, qui audeant in provincia, quum Praetor adit, non solum contra voluntatem ejus, sed etiam contra fortunas judicare. i. e. Tam obstinati. Altae cervices. Virg. 2. Æn. 219.

Anguina. Pacuvius apud Cic. 2. de Divin. 133. V. paulo ante.

Candida. Hor. 2. Carm. 9. 3.

Captiva, Quae vinculis coercetur. Ovid. 4. Trist. 2. 21.

Vinclaque captiva reges cervice ferentes.

Dubia cervice labare, Vacillanti neque erecta cervice esse. Sen. Agam. 8.

Cur ista vates corpus effusa ac tremens dubia labat cervice? Eburnea. Ovid. 20. Epist. 57.

Fortissima. i. e. Cervix viri fortissimi. Sil. lib. 13. 373.

Horrida cervix. Ovid. 8. Met. 284.

Intacta, Quae nondum jugum passa est. Virg. 4. Georg. 540.

Quatuor eximios praestant corpore tauros
Ducit, & intacta totidem cervice juvenas.

Lactea. Alba. Virg. 10. Æn. 137.

Lævis. Propert. lib. 3. 17. 31.

Languida. Stat. 10. Theb. 300.

Mollis, pro Defessa & lassâ. Lucret. lib. 6. 744.

Marmorea. i. e. Pulchra. Virg. 4. Georg. 523.

Nivæ. Claud. Laud. Seren. 120.

Opima cervix. i. e. Pinguis. Sen. Hippol. 10.

Plurima. Virg. 3. Georg. 52. — optima torvæ
Forma bovis, cui turpe caput, cui plurima cervix.

Prona. Sen. Herc. fur. 11.

Rebellis. Claud. de Rapt. Proserp. lib. 1. 155.

Rosea cervix. Hor. 1. Carm. 13. 2. h. e. Pulchra. Acron. Virg. 1. Æn. 406.

Teres. Lucret. lib. 1. 36.

Torosa. Catul. 61. 83.

Abrupta cruor e cervice profunditur. Ovid. 8. Met. 764.

Abfcondere cervicibus caput. Cic. 11. Philipp. 5. Post autem cervicibus caput abfcondit, idque fixum gestari iussit in pilo, &c. De Trebonio.

Adigere cervicibus fonium amare. De equis proprie dicitur. Sil. lib. 16. 357.

Camphasus ipse asper, nec qui cervicis amaret
Applausus blandos fonitus.

Astricta: subaudi Ad catenam aut funem. Juvenal. 10. Sat. 88.

Avulsa. Lucan. lib. 8. 12.

Cæsa cervix. Juvenal. 10. Sat. 120. De Cicerone loquitur, cui ob ingenium ac summam eloquentiam, Popillius Laenas manum & collum amputavit iussu M. Antonii.

Contenta cervice boves plaustra trahere dicuntur. i. e. Constanti & firma cervice. Virg. 3. Georg. 536. — montesque per altos
Contenta cervice trahunt fridentia plaustra.

Coronant cervicem plumæ. Lucret. lib. 2. 801.

Curvata. Claudian. de Nupt. Honor. & Mar. 291.

Dare brachia cervici. Hor. 3. Carm. 9. 3.

Dare cervicis aliquid. Cic. 5. Philipp. 42. Nullum erat consilium publicum, nulla libertas: danda cervicibus erant crudelitati nefariae.

Vide infra Praebere cervicem H. St.

Demittere a cervicibus corpus. Auct. ad Heren. lib. 3. 26.

Detorque cervicem ad aliquid. Hor. 2. Carm. 12. 26.

Detrectare onus rebellis cervicis. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 155.

Fluit cervix, Quae sella vacillat & inclinatur deorsum. Virg. 3. Georg. 524.
Ad terramque fluit devexo ponde cervix.

Frangere cervicem. Cic. 7. Verr. 109. Prætorum tu accusas? frange cervicem. [i. e. Pertinaciam translate. Aliter In Vat. 26. Fregeris ne in carcere cervicis ipsi illi Vettio. Proflus contra Servii argutias. V. supra in hac col.]

Impendere cervicibus gladius. Cic. 5. Tusc. 62. In hoc medio apparatu fulgentem gladium & lacunaria feta equina aptum demitti iussit, ut impenderet illius beati cervicibus. De Dionysio tyranno & Damocle loquitur.

Inclinare cervicem ad aliquid. Stat. 6. Theb. 832.

Inclinata cervix. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Inflexam cervicem ponere. Virg. 3. *Æn.* 631.
 Nam simul, expletus dapibus, vinoque sepultus,
 Cervicem inflexam posuit, jacuitque per antrum.
 Intenta. Sen. in Agam. 13. subaud. Ad ictum.
 Juncta est humero. Ovid. 12. Met. 299.
 Locata. Juven. 9. Sat. 143. De feris Mœsiae regionis, quæ est Pannonie finitima, loquitur, qui, ut fortissimi, ad lecticam scendam Romæ locabantur.
 Natæ ad jugum boum cervicem. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Quid de bubus loquar? quorum ipsa terga declarant non esse se ad onus accipiendum figurata. cervicem autem natæ ad jugum, &c.
 Petere terram cervicem, In terram cervicem inclinare. Sen. Herc. fur. 9. Portant funus cervicem. Juvenal. 10. Sat. 260.
 Præbere cervicem. Cic. Anteq. iret in exil. 21. Sed illud queror, quod non jam ad unius perniciem, &c. ore oppresso cervicem esse præbendas.
 Recessit caput cervicem. i. e. Avulsim aut abscissum est. Ovid. 2. Pont. 8. 65. Reflectere cervicem. Stat. 1. Achil. 382.
 Reflexa cervix. Virg. 10. *Æn.* 535.
 Reponunt cervicem oratores. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Rotare cervicem, rotata cervix. Lucan. ad Pison. 53.
 Soluta cervix, Rupta. Sen. Herc. fur. 12.
 Subacta cervicem jugum ferre. Hor. 2. Carm. 5. 2.
 Suberat amphoræ cervix. Martial. lib. 12. 32.
 Focum ferentis suberat amphoræ cervix.
 Sustinere collo & cervicibus pœnam avaritiæ alicujus. Cic. 7. Verr. 107.
 Sustinere cervicibus Rempubl. Cic. pro Domo 142. Quæ quum ita sint, Pontifices, revocate in animos vestros ab hac subtili nostra disputatione ad universam Rempubl. quam antea cum viris fortibus multis, in hac vero causa solis vestris cervicibus sustinuit.
 Securim cervicem tingere dicitur, Cui cervix securi amputatur. Hor. 3. Carm. 23. 13.
 Victima pontificum secures
 Cervicem tinget.
 Tollere cervicibus. Quintil. lib. 4. cap. 2. p. 350. Quæ tamen exanimatæ tectore, hostium adventu percepto, excitare Antonium conabantur, nomen in clamabant, frustra cervicibus tollebant, blandius alia ad aurem invocabat, vehementius etiam nonnulla seribat.
 Tutari cervicem. Cic. pro Sext. 90. An qui sua tecta defendit, &c. monetur ut aliquo præsidio caput, & cervicem, & jugulum, ac latera tutetur: hunc de vi accusandum putas?
 In cervicibus nobis esse dicuntur, quæ cum periculo nostro in vicinia sunt, ut aliqui gravia impendent. Justin. lib. 29. 3. extr. Sed nec Romani, quibus Pœni & Annibal in cervicibus erant, soluti metu Macedonico videbantur.
 In cervicibus bellum esse, pro Vicinum esse aut imminere. Liv. 22. 33. Adeo et bellum esset ingens in cervicibus, nullius usquam terrarum rei cura Romanos, ne longinqua quidem, effugiabat.
 Avertere aliquem a cervicibus. Cic. Brut. 16. Præsidium omne esset in puero, qui a cervicibus nostris avertisset Antonium. De Octavio Cæsare loquitur.
 Collocare legiones populi in cervicibus. Cic. 12. Fam. 23. Brundisium erat profectus, &c. easque ad urbem adducere, & in cervicibus nostris collocare. De Antonio loquitur.
 Depellere aliquem a cervicibus. Cic. 3. Philipp. 8. Virtute enim admirabili Cæsaris, &c. a cervicibus nostris est depulsus Antonius.
 Imponere cervicibus. i. e. quasi Jugum servitutis injungere. Curt. lib. 7. 7. pr. Ratus eam urbem, quam in ripa amnis Macedones considerant, suis impostam esse cervicibus. Bud.
 Imponere dominum in cervicibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Itaque impostis in cervicibus nostris sempiternum dominum, quem dies & noctes timeremus.
 Repellere a cervicibus. Cic. pro Milon. 78. P. Clodium interfeci, ejus furores, &c. hoc ferro, & hac dextera a cervicibus vestris repuli.
 Restare in capite & cervicibus alicujus. Cic. pro Muren. 79. Non enim deseruerunt, sed ab illo in speculis atque in incensis relicti, in capite atque in cervicibus nostris resisterunt.
 Plumæ columbarum sitæ circum cervicem. Lucret. lib. 2. 801.
 Cervix vitis. Columel. lib. 4. cap. 7. Quum ad unum pampinum jam redegeris, & ipse excesserit pedalem longitudinem, decumminare conveniet, ut in cervicem potius confirmetur, & sit robustior.
 Cervicem de Arbore dixit Stat. lib. 6. Theb. 852.
 Ille autem Alpini veluti regina cupressus
 Verticis, urgentes cervicem inclinat in Austros.
 Cervices lignæ, pr. metaphoram. Vitruvius lib. 10. cap. 13. E modiolis autem fistulæ sunt continenter conjunctæ lignis cervicibus, pertinenteseque ad nares quæ sunt in arcula, in quibus axes sunt ex torto subacti, & ibi collocati.
CERVICAL, vel **CERVICALIS**, is. n. [*κερвикаλῶν*] denom. a Cervicibus: significat Cervicis sustentamentum. Juvenal. 6. Sat. 352.
 Conducit comites, fellam, cervical, amicas. Martial. lib. 14. 146.
 Tinge caput nardi folio, cervical olebit.
 Cervicalibus aliquid subjicere. Plin. 20. 20.
 Tribunal, non Tribunal quoddam dicere voluisse scribit Fab. lib. 1. cap. 8. qui Analogiam sequebantur. H. St. Tametsi nullus dubito, quin hujus formæ nomina ab Adj. n. per apocopen formata fuerint, ut Animal ab Animalis, e, Adj. Sic Cervical a Cervicalis, e, Adj. Cerviciale tamen, ut obsoletum, æque respuendum puto, ac si quis Animalis substantivè poneret. At usus postulat Penetrare, non Penetrat.
CERVICATUS, Adj. Obstinatus. Vulg. Interp.
CERVICOSUS, Adj. Idem. ut, Cervicosi Judei. Ambr. V. Voff. de Vit. l. L. 3. 4.
CERVICOSITAS, atis. f. Sidon. 7. Epist. 9.
CERVICULA, æ. f. [*κερτικῶν*] dimin. a Cervix. Cic. 5. Verr. 49. Tamen ne putamus patronum tuum in hoc crimine cerviculam jactaturum, & populo se ad coronam daturum?
CERULA, In CERA.
CERULEUS, In CERULEUS.
CERUS, Adj. apud veteres Sanctus, unde Ceremonia, ut vult Scal. in Festum. v. Ceremoniæ.
CERUSMANUS, in carmine Saliari, Creator bonus intelligitur. Fest. in Mater Matuta. Scaliger l. c. divisè scribit Cerus Manus.

CERUSSA, æ. f. [*Κερύσιον*] Genus pigmenti candidi, ex ramentis plumbi compositi: quod Græce Plimmythium vocatur. Plin. lib. 34. cap. 18. Plimmythium, hoc est cerussa plumbiarum dicit officina. Laudatissimum in Rhodo. fit autem ramentis plumbi tenuissimis super vas aceti aspergimi impositis, atque ita distillantibus. Quod ex eo cecidit in ipsum acetum, arefactum molitur & cribratur, iterumque aceto misto in passillos dividitur, & in sole siccatur ætate. Et paulo post, Vis ejus eadem quæ supradictis, levissima tantum ex omnibus: præterque ad candorem feminarum. Est autem lethalis potus, sicut spuma argenti: postea cerussa ipsa si coquantur, rufescit. Plautus Moll. 1. 3. 101. Cedo cerullam. s. quid cerussa opus est? PHILIE. nam qui malas oblinat? s. Una opera ebur atramento candefacere potuisset. Ea enim utuntur mulieres ad faciem dealbandam & illicendam. Ovid. de Med. faciei, 73.
 Nec cerulla tibi, nec nitri spuma rubentis
 Defit.
CERUSSATUS, Adj. [*Κερύσιον*] ut, Cerussatæ mulieres, quæ candoris comparandi gratia cerussa utuntur. Martial. lib. 2. 41.
 Cerussata timet Sabella folem.
 Cerussata cutis, cerussata buccæ. Martial. lib. 7. 24. Cic. in Pison. 25.
CERVUS, i. m. [*Κέρως*] Animal notum: dictum quod *κέρως*, i. e. Cornua gerat, auctore Festo. Varr. de L. L. 4. 24. Quævi quod magna cornua gerunt, Cervi, mutata e in c, ut in multis, quasi Geruli. Plin. lib. 8. cap. 32. Cervis quoque est sua malignitas, quanquam placidissimo animalium.
 Alipedes cervi. Lucret. lib. 6. 766. significat Celeres, quasi Alatos pedes habentes.
 Alai. Ovid. 1. Met. 306.
 Celeres. Stat. 6. Theb. 698.
 Cornigeri. Lucret. lib. 3. 751.
 Errantes. Virg. 5. *Æn.* 253.
 Fugax. Ovid. 3. Trist. 11. 11.
 Imbelles. Virg. 3. Georg. 265.
 Inermes. Stat. 6. Theb. 598.
 Ingentes cervum ad retia premere clamore. Virg. 3. Georg. 417.
 Jugales. Claud. de Bell. Get. 286. Sic illos vocat qui Dianæ currum trahunt.
 Leves. Virg. 1. Ecl. 60.
 Ante leves ergo palcentur in æthere cervi. i. e. Avium more ante cervi volabunt. Servius.
 Ociore cervi. Hor. 2. Carm. 16. 23.
 Pavidi formidine. Ovid. 5. Fast. 173.
 Timidi. Sen. Hippol. 4.
 Veloces. Virg. 6. *Æn.* 253.
 Ventosa cervorum mens, i. e. Instabilis, trepida, & timida. Lucret. lib. 3. 300.
 Vivax. Virg. 7. Ecl. 483.
 Glocitare, Cervorum esse vocem ait ille, qui Philomelæ carmen composuit, inter Ovidii opera repositum,
 Et barrus barrit, cervi glocitant, & onagri. Tu vide, an fides adhibenda sit auctori.
 Cervi etiam in ædibus rusticis furcæ dicuntur. Virg. 2. Ecl. 29.
 Atque humiles habitare casās & figere cervos? Ubi Servius, Aut furcæ, quæ figuntur ad case sustentationem: quæ dictæ sunt cervi, ad similitudinem cornuum cervinorum. Aut (quod melius est) figere cervos. i. e. Venari & jaculari, intelligamus: ut magis ad voluptatem eum, quam ad laborem invitare videatur.
 Cervi in re militari, genus valli, A similitudine cornuum cervi dictum ut ait Varro de L. L. 4. 24. Meminit Cæsar de Bell. Gall. 7. ubi *σαλκας* Græcus Interp. convertit, quod Suid. *σαοράλις* reddit. i. e. Paxillos. V. Lips. Poliorc. 22. Brækh. ad Tibull. 4. 1. 84. vel quos ibi indicat potius auctores.
 Cervus, pro Fugitivo. Sext. Pompeius lib. 17. Servorum dies festus existimatur Idibus Augusti, quod eo Servius Tullius natus ferva, ædem Dianæ dicaverit in Aventino, cujus tutelæ sunt cervi, a quorum celestiate Fugitivos vocant Cervos.
CERVA, æ. f. Plin. lib. 25. cap. 8. Simplicitas cervæ monstraverit Elaphoboscon, de qua diximus. Item Sesele enixæ a partu.
 Eripes cervæ. Virg. 6. *Æn.* 802.
 Nec vero Alcides tantum telluris obivit,
 Fixerit aripedem cervam licet.
 Alba cervæ. Gell. lib. 15. cap. 22. V. in SERTORIUS.
 Cretæ cervæ. Sen. Hippol.
 Silicultrix cervæ. Catul. Epigr. 64. 72.
 Tragica cervæ, scilicet. Quæ in Tragedia Sophoclis dicitur pro Iphigenia immolanda subjecta. Juven. 12. Sat. 118.
 — & si qua est nubilis illi
 Iphigenia domi, dabit hanc altaris, et fsi
 Non sperat Tragicæ furtiva piacula cervæ. Martial. 3. 49.
 Suppositam fama est quondam pro virgine cervam.
CERVULA, æ. f. dimin.
CERVULUS, i. m. dimin. Frontin.
CERVARIUS, [*Κερύσιον*] Adj. ut, Cervarium venenum. Plin. lib. 27. cap. 11. Limeum herba appellatur a Gallis, qua sagittas in venatu tingunt medicamento, quod venenum cervarium vocant.
 Cervaria ovis, Quæ pro cervæ immolabatur. Festus.
 Cervarius lupus, Animal, ut ferant, ex cervæ & lupo, aut lupa & cervo genitum ac mistum: de quo sic Plin. lib. 8. cap. 22. de lupis, Sunt in eo genere qui cervarii vocantur, qualem in Gallia e Pompeii Magni arena spectatum diximus. Huic quævis in fame mandenti, si respexit, oblivione cibi surreperere aiunt, digressumque querere aliud.
CERVINUS, [*Κερύσιον*] aliud Adj. Quod pertinet ad cervum, ut, Cervinum cornu, Varro 3. de R. R. cap. 9. Plin. lib. 28. cap. 9. Sanguine quoque cervino, si una urantur, &c.
 Color cervinus, qualis est pellicis cervi, vel castaneæ. Pallad. lib. 4. cap. 13. Colores hi præcipui, badius, aureus, albineus, rufescens, murteus, cervinus, gilbus, fectularis, albus, guttatus, candidillimus, niger pressus. Halitus cervinus. Martial. lib. 12. 20.
 Cervinus gelidum forbet sic halitus anguem.
 Pellis. Hor. 1. Epist. 2. 66.
 Sanguis. Plin. lib. 28. cap. 9.
 Vellera cervina. Ovid. 6. Met. 592.
CERVYCIUM, i. n. [*Κερύσιον*] Lignum erectatum, utrinque duos continens serpentes implexos, ita ut se mutuo & ex adverso intuerentur, quales

quales Græci vocant ἀνυπερβόλους. Ferunt id caduceatores. & inde illis injuriam intulisse, maximum habebatur nefas. Ex Cæl. Rhodig. lib. 21. cap. 16. V. CADUCEUS.

CERYX, ἄγος, m. [κέρυξ] Latine Praeco & caduceator. Unde Eusebius in Chron. no. 2081, 2082. scribit, a Nerone ceryx fuisse certamine superatos. V. Suet. Ner. cap. 24.

CERYX, alias Hieroceryx, Sacerdos Athenis, sui minister sacrorum Eleu- siniorum, alter ab Hierophanta. De hoc intelligenda videntur Senecæ verba de Tranq. Vit. cap. 3. Non vis nisi Consul, aut prytanis, aut ceryx, aut suffrag administrare Republicanum. V. Athenæum l. 14. cap. 23. ibique Causab. & Plutarch. in Alcibiad. Ant. Vandal. Diff. 6. Antiq. Græc. cap. 5.

C E S

CESALE, is. n. dicitur Locus in quo ventrem perpurgamus, reliquis ci- borum dejectis. Sellam familiarem vocavit M. Varro. Ex Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. ult. [Sed V. Cæsalye in CASUS.

CESCUS, l. m. [Κέσος] Pamphylia Civitas, cujus incolæ ad prover- bium fuerunt stupidi. V. Erasmi Chil. 2. cent. 6. 85. prov. Cefcon habi- bias. conf. Plin. 31. 2.

CESËNA, Oppidum in Italia. Cujus Q. Cic. meminit 16. Fain. 27. Nam isti vix sunt digni, quibus alteri Cefena, alteri Cossatianarum taberna- rum fundamenta credas. quo loco Manutius in Scholiis putat legendum Cefennia. Turnebus vero nihil mutandum autumat: quin ut humile & ignobile oppidum, Cefenam hic per ludibrium positam esse credit, adduc- tus auctoritate Sidonii Apollinaris, sic libro 1. Ep. 8. scribens, Et tu isthæc nobis, Cefenatis furni potius, quam oppidi, verna deblateras? Quædam oppida olim minima & frigidissima, hodie florent, nec ex eorum hujusce temporis magnitudine, qualia olim fuerint atlimandunt est, quum ut in hominibus, sic & in illis magna vis fortune sit in utramque partem. Aliud nisi forsan oppidum, Cæsena, de quo Plin. 3. 15. in descr. reg. Octa- væ, per Diphterion scribitur constanter. V. f. l. est ita icribitur etiam apud Cic. h. l. libri emendati.

CESSEDO, [Κεσσηδον] Narbonensis Gallie oppidum ad Carpenteracten Pli- nio lib. 3. cap. 4. in descriptione Narbonensis provincie. Vulgo *Castris*.

CESPES, V. CÆPES.

CESPIUS, Unus ex septem collibus urbis Romæ, sic dictus quod sexri- ceps esset, quum postea Servius Tullius Exquilias cognominavit, ex eo quod ab eo exulta fuissent, quum, ut loco dignitas foret, regiam ibi fumpisset: tamen ab Excubitis regis dictas nonnulli credant. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 11. V. EXQUILIAE.

CETSA, [Κετσα] Oppidum in Iberia. Unde fit

CESSEUS, [Κεσσησος] Adj. Valer. 6. Argon. 130.

CESPICUS, CRESSIM, CESSO. V. IN CRBO.

CESTICILLUS, appellatur Circulus, quem superponit capiti, qui aliquid est laturus. Fest. Salmat. legit Cesticillus.

CESTRUS, duabus tantum syllabis [κεστρου] Piscis genus, qui & Cep- halus & Mugil vocatur, publicis adulterorum supplicis destinatus apud Athenienses. Vide Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 4.

CESTRON, i. n. [κετρον] Herba est caulem ferens tenuem, cubiti altitudi- ne, aut majorem, quadratum: folia quercus, mollia, longa, in amitu divisa, odorata, prope radicem majora: in summis caulibus semen, ve- luti futureæ, spicatum est. Decerpta hujus folia siccantur plurimos ad usus. Latini Veticionem nominant. Dioscor. lib. 4. cap. 1. apud quem plura.

CESTRSPHENDONA, æ. f. [κεστρουσφενδονα] Telum erat femicubitale, bipalme spiculum infixum habens digiti crassitudine, cui ad libramen bipalme spiculum infixum habens digiti crassitudine, cui ad libramen pinna tres, velut sagittis solent, circumdabantur. Nomen invenit a fi- gura & usu, quorum utrumque medium habet inter telum & fundam. [κεστρου] enim Græcis teli genus est, Perficco bello inventum, φενδονα autem est, quod Latini fundam vocant. Nam fundæ modo librabatur. Inven- tum autem fuit hoc teli genus, auctore Livio lib. 42. 65. in bello Mæc- donico, quem Vide, & Mox CESTRUM.

CESTROTUM, i. n. [κεστρου] Picturæ genus. De cornibus Plinius scri- bit lib. 11. cap. 37. Nunc tincta, nunc subflata, nunc quæ cestrota pic- turæ genere dicuntur. Cestrota olim legebatur: sed Turnebus non magis existimat a picturæ genere dici posse Cestrotra, quam Lithostrota. Quare Cestrota ex manuscriptis restituit, atque plene Harduino. Sunt autem Cestrotra, quæ cestro, per intuitionem picta sunt. V. Plin. ipsum in dict. seq.

CESTRUM, i. n. [κεστρου] Instrumentum, quo cavatur ebur. Plin. l. 35. c. 11. Encauto pingendi duo fuisse antiquius genera constat, cera, & in ebone cestro, id est viriculo; donec classes pingi cæpere. al. Viriculo. Cestrum item genus teli Perficco bello inventi. Auct. Suidas. Julius Pollux pro Stimulo sive lilo accipit. [Immo pro Mallo ferreo. Verum is qui κεστρου, æ. fem. gen. offert. τὸν κετρον vero Suidas ita fere describit, ut Li- vivius Cestrophendonen. In neutro gen. nusquam offendi.

CESTRUS, i. m. [κεστρου] Græcis Verutum significat. V. dict. præced. Hinc quod in Gellio 10. 25. legitur Ruminestor, Turnebus emendandam censet, Ruzæ, cestri. [Felicis Lipsi. Elect. 1. 7. cum in Mil. ef- fet, Rumi gestri facies, restituit divitis vocabulis, Rumices, trifaces, quod Gronov. in textum recepit.

CETRUS, i. m. sine diphthongo [κετρου] Cingulum quo uxor a marito cingebatur in fide maritali: a variis punctis sic dictum. κετρου enim pun- gere est, & picturæ. Unde Cingulum illud Veneris, quo ipsa Martem sibi, & Juno Jovem conciliare, a poetis Cetrus dicitur. Martial. 4. 13. Ut Martis revocetur amor, summique tonantis, A te Juno petat cestron, & ipsa Venus.

Lorum item, aut opus interpunctum, acuve pictum, & colli item or- namentum, aut monile feminarum, Cestron vocatur. Martial. lib. 14. 206.

Collo nocte puer meros amores, Cestron, de Veneris sinu calentem.

Spirans blando nomine cestus. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 124.

Solvere ceston. Stat. 5. Theb. 63.

Cestus, pro Alio quovis cingulo, & ligamento, ut vinearum. Varr. 1. R. R. cap. 8. Sub eam, ubi nascitur vasa, subjiciuntur circiter bipedales & furculis fuscilicæ, ne vindemia pereat, & vindemia facta denique discat pendere in palmam, aut funiculo, aut vinculo, quod antiqui vocabant cestum.

Cestus, item Lora erant, quibus pugilum brachia & manus innecteban- tur, ut si qui hoc more pro pugillatu decertare vellent, chirothecis ma- nus munirent, quo & firmiore scutum inferrent, neque manum læde- rent, & sine noxa fulmineo adversarii petitionem. Cestus ex eo voca- tus, quod, ut opinor, lora illa futa essent, quasi sit κέστος ἵαρος, i. e. fute lorum, ut Græci loquuntur, unde & nomen etiam cingulo Vene- ris, quod tulle sit. Cestus significat Virg. 5. Æn. 425. Et paribus palmas amborum innoxuit armis. Item, 5. Æn. 407. — diroque intendere brachia tergo. Ex Turneb. Sed V. CESTUS. Hinc quidam deducunt

CESTICILLUS, l. m. dimin. de quo supra.

C E T

CETARII, CETÆ, V. CETUS.

CETHEGUS, [Κεθηγος] Cognomen gentis Cornelie. Ex qua familia M. Cornelius Cethegus Consul fuit, Cicerone teste, cum P. Sempronio Tuditano bello Punico secundo, V. Liv. 29. 11. de quo sic scribit ipse in Bruto. 57. M. Cornelius Cethegus (inquit) cujus eloquentia est auctor, & idoneus quidem, mea sententia Q. Ennius, præsertim quum & ipse cum audierit, & scribat de mortuo: ex quo nulla suspicio est, amicitia causa esse mentium. Est igitur sic apud illum in nono (ut opinor) annali.

Aditior orator Corneliu' suaviloquenti Ore Cethegus &c. Paulo post, κεθηγος quam vocant Græci, cu- jus effector est orator, hanc Suadam appellavit Ennius. Ejus autem Ce- thegum medullam fuisse vult, ut quam deam in Periclis labris Eupolis festivavisse, hujus hic medullam nostrum oratorem fuisse dixerit. conf. Quintilian. lib. 2. cap. 15.

Fuit & C. Cethegus, qui in Catilinae conjuratione Sallustio commemoratur. V. cap. 17. & seq. Cujus etiam Cicero sæpe meminit in 3. Catil. 8. Atque interea (inquit) statim admonitu Allobrogum C. Sulpicium for- tem virum misit, qui ex adibus Cethegi, siquid telorum esset, efferret: ex quibus ille maximum fugarum numerum, & gladiatorum extulit. Hæc ille, Cethegus auct. Sil. lib. 8. 577.

Exertus Cethegus. Lucan. lib. 2. 543.

— exercite manus vesana Cethegi. h. e. Habebat hæ- merum & brachium dextrum nudatum & inermis. sic enim folent huc familia in aciem ire. Sil. de alio Cethego lib. 8. 587.

Ipse humero exertus gentili more parentum, Difficili gaudebat equo. Unde & Nudi Cethegi. Lucan. lib. 6. 794.

— Marique truces, nudique Cethegi.

Integer Cethegus cecidit. Juvenal. 10. Sat. 258. De Caio Cethego Ro- mano cive intelligit, qui cum Lentulo Pratore & Catilina conjuraverat. dictus integer, quod corpore integro, & non mutilato in bello, mortuus est. Aur quod sine ulla membrorum diminutione, vitam laqueo finierit. Sallust. in Catil. cap. 55. extr. Lentulo vindices rerum capitalium laqueo gulum fregere. De Cethego, eodem modo supplicium sumptum est. Clodius accusat Mœochos, Catilina Cethegum. Juven. 2. Sat. 27. Cinctus Cethegos pro Romanorum antiquioribus dixit Horat. de Arte Poet. v. 50.

Fingere cinctus non exaudita Cethegis Continger. Et idem 2. Epist. 2. 117. Que priscis memorata Catonibus atque Cethegis.

CETIA, [Κετια] Populi sunt inter Cilices & Pelagos, auctore Strab. lib. 21. Horum meminit Homerus in Odyssæa. 2. 518. Sic dictos putat Strabo a Cetio fluviolo quodam in eorum agro. Cujus etiam meminit Plin. lib. 5. cap. 30.

CETRIZIS, [Κετριζις] Promontorium in litore Apolloniæ regionis, locus munime validus, quo aliquando Lyfimachus pro opum suarum thesuro & ærario usus est. Auctor Strab. lib. 7.

CETRUS, [Κετρον] Norici mons Ptolemæo. Hodie *Calenburg* vulgo dicitur.

CETRA, æ. f. [Κετρα] Scutum breve loreum, quo, auctore Servio, utuntur Atri & Hispani. Virg. 7. Æn. 732.

Lævas cetra tegit. Liv. 21. 27. Hispani sine ulla mole in utres ve- ritæmensi conjecit, ipsi cetris suppositis incubantes, flumen transverare. Crepitantes cetra. Sil. lib. 16. 30.

Pugnax cetra. Lucan. lib. 7. 232.

Illic pugnaes commovit Iberia cetras. Reïona. Sil. lib. 3. 347.

Nunc, pedis alterno percussa verberè terra, Ad numerum refertus gaudentem plaudere cetras. Vericolor. Sil. lib. 3. 278.

Cetra reddunt speciem scuta. Curt. lib. 3. cap. 2. Barcanorum equitum duo millia fuerit, armati bipennibus, levibusque scutis, cetra maxime speciem reddentibus.

CETRATUS, Adj. [κετρατος] Qui cetra utitur. Liv. 31. 36. Nocte ce- ratos (quos peltatas vocant) loco opportuno inter bina castra in insi- diis abdidit. Cæf. l. Bell. Civil. 39. Erant, ut supra demonstratum est, legiones Afranii tres, Petreii duæ, præterea fœcitate citerioris provin- cie, & cetrate ulterioris Hispaniæ cohortes circiter octoginta. V. Dempster. ad Ros. Ant. lib. 10. p. 1028.

CETRUS, i. m. [κετρον] Belua marina. Festus. Balenam beluam mari- nam, ipsam dicunt esse pitricem, ipsam esse & cetum. Plin. lib. 32. cap. 1. Cetos sexcentorum pedum longitudinis & trecentorum sexaginta latitudinis, in flumen Arabiæ intrasse: pinguique ejus mercatores nego- tiantes, & omnium piscium adipæ camelos perungi in eo situ, ut asilos ab his fugentodore.

Cetos in recto dixit Cæsus l. 2. de Med. cap. 18. Budæus. [Lind. Ce- tus exhibet. Sed apud Plin. quoque Cetos n. g. rectum singularem esse docuit Hard. & negat Servius ad loc. Virg. subjunctum, Hic cetus, huius ceti usquam lectum. In vet. Gloss. n. g. Cetum crudum ἀρωματιστος, ut & Fest.

CETE, n. pl. ejusd. dictionis. [κετη] Immania cete apud Virg. 5. Æn. 822.

Tum varie comitum lucies, immania cete. Ubi Servius, Græca declinatio τῆ κετησ, κητη: ut βῆλασ, βῆλα. nam Latine sic declinari non potest.

Scopulosa cete. Stat. 1. Achil. 55.

Coent cete. Plin. lib. 9. cap. 50. Pices attritu ventrium coeunt, &c. Delphini & reliqua cete simili modo, & paulo diutius.

CETARIAE, arum. [κεταριαί] Loca juxta mare, stagnante lacu, in quibus thynni, & alii hujusmodi pisces capiuntur & juxta saliantur. Plin. lib. 17. cap. 5. Ferunt & in ea infula tumulo reguli Hermia, juxta cetarias, marmoreo leoni fuisse inditos oculos esse fassarum.

CETARIA, arum. n. Idem. Hor. 2. Serm. 5. 44.

Plures annabunt thynni & cetaria crescent. [Nisi Crescet legendum. procepta stat Schol. vet.

CETARIUS, i. m. [κεταριός] Qui cete, i. e. magnos pisces venditat, & bolonas exercet, auctore Donato, ad illud Ter. Eun. 2. 2. 26.

Cetarij, lanii, coqui, fartores, piscatores. Cic. 1. Offic. 150. Nec enim quicumq; ingenuum habere potest officina, minimeque artes esse probandas, quæ ministræ sunt voluptatum, cetarij, lanii, coqui, &c. Cetarij, Nonio, genus est piscatorum, quod majores pisces capit. dictum ab eo, quod cete in mari majora sunt piscium genera. Varro *γαστήριον*, Non animadverte cetarios, quum videre voluit in mari thynnos, ascendere in malum alte, ut penitus per aquam perspiciat pisces?

CETOSUS, Adj. Avien. Phœnom. de Ceto pisce v. 1300.

— cum primum rursus ab undis

Cetosa in superum referunt viscera Cælum.

CETRE, [ετρε ή δρε] significat Dicite vel Date: ab eo quod est Cedo. Nevius Lycurgo. Pro industria ne te regem prognatum patre Lycurgum cete. Ennius Medea, Salve optima corpora, cete manus vestras, measque accipite. Nonius. Antiquum est. V. Cedo verb. defectiv.

C E U

CEU, [εϊον, εϊονος, εϊονος] Adv. similitudinis, magis est poetarum, quam oratorum: sed quo multo, & præsertim Plinius, utuntur. Virg. 2. Æn. 116. Adversè rupto ceu quondam turbine venti

Configunt.

Ceu, pro Velut. Plin. lib. 9. cap. 7. Argumento animalium quæ semper defossa vivunt, ceu talpa.

Ceu, pro Quali. Plin. lib. 8. cap. 16. Incremento terga, ceu quodam incitamento, flagellantur.

Ceu vero, pro Quasi vero, frequentissime usus est Plin. ut in præfat. sui operis, Ceu vero nesciam adversus Theophrastum scripsisse etiam feminam. Idem lib. 7. cap. 55. Ceu vero illo modo spirandi ratio homini a ceteris animalibus dicitur.

CEVA, æ. [κεβα] Genus vaccæ humilioris. Columel. lib. 6. cap. 24.

CEVRO, [σελλακενίζω] Cre. Clunes movere: quod proprie est marium obfœcne fer motantium. Usi sunt Poetæ Juven. 2. Sat. 21. & Martial. 3. 95.

Cevere [σενολο κωλύειν] per translationem pro Adulari accipitur: quod quum adulatur canes, clunes movent & caudam. Perf. 1. Sat. 87.

— an Romule ceves?

CEVENS, Partic. [σελλακενίζων] Juven. 2. Sat. 21.

— ego te ceventem, Sexte, verebor?

CEUS, V. CÆUS.

C E Y

CΕΥΧ, γcis. m. [κευχ] Accipitris genus Suidæ. Rex fuit Thracinæ, Luciferi filius, & maritus Alcyones filiae Æoli, qui quum ob causam fratris in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum consulendum navigaret, tempestatē deprehensus est & submersus. Quare quum statuto tempore non rediret, Alcyone multa quotidie vota pro viri salute suscipiebat. Tandem in somnis monita, naufragio eum perisille, quum ad descendum miserabilem viri casum mane ad litus venisset, unde ille solverat, cadaver quoddam fluctibus ad litus vitæ expelli: quod quum viri fuisse cognovisset, ac per undas ad illud exilire vellet, deorum miseratione in Alcyonem conversa, ad os mariti advolavit: qui & ipse culpa uxoris sentiens, in Alcyonem mutatus est. Fabulam hæc refert Ovid. 11. Met. 544.

C H A

CHAA, [Χαα] inquit Strabo lib. 8. Peloponnesi urbs Lepæo vicina, ubi Ephasius campus jacet. Hujus Chææ causa, bellum inter Arcades & Pylios constatum plerique aiunt.

CHAALA, Vicus est Ægypti apud Strabo. lib. 16.

CHABARENIS, [Χαβαρηνί] Populi Scythici, ad Chalybem fluvium habitantes, qui peregrinarum molierum, quas nancisci poterant, mammas crudas edebant, & pueros devorabant. Stephanus ex sententia Eudoxi.

CHABRIA, Vicus est Ægypti prope Arabiam. Strabo lib. 17.

CHABRIAS, [Χαβρίας] Athenienium philosophus, & dux clarissimus. Auctor Suidas. Hujus Demosthenes cum sæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinem, pluribus res gestas persequitur, & in ejus laudes digreditur. Hic dicere solebat terribiliorem esse exercitum cervorum duce leone, quam leonum duce cervo.

CHADISIA, [Χαδισία] Fluvius est & oppidum ejusdem nominis in Cappadocia, sive Leucosyria, in finibus Themiscyrenæ, non procul a Lycata. Auctor Plin. lib. 6. cap. 3.

CHÆANITÆ, [Χαεανίται] Populi sunt ad Caucafi montis radices, Septentrionem versus, post Troglodytas, de quibus Strabo lib. 11.

CHÆBE, [Χαίβη] i. e. Salve. Martial. lib. 5. 52.

Exprimere, Rufe, fideicæ licet cogant, Ave Latium, χαιβη non potest Græcum. Perf. in præem. v. 8. Quis expeditiv plittaco suum χαιβη?

CHÆREAS, [Χαίρειος] Statuarius nobilis, Alexandrum magnum, & Philippum patrem ejus fecit, teste Plin. lib. 34. cap. 8.

Fuit & alter Chæreas, Atheniensis medicus, de quo idem Plin. meminit lib. 20. cap. pen.

CHÆREFOLIUM, In CHÆREPHYLLUM.

CHÆRÊMOM, [Χαίρειμον] Comicus poeta Græcus.

Fuit item alter, qui scripsit *ισογυλιονος*. Auctor utriusque Suidas.

CHÆRËPHON, [Χαίρειφών] Atheniensis philosophus, Socratis auditor. Hujus nihil traditur scriptum. Ab hoc natum proverbium, *εὐδὴ διδοις χαίρειφόνου*. i. e. Nihil a Chærephonte differens. In Macilentos pallentes, apud Aristophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, ut qui magno studio philosophiæ operam daret, & in litteras incuberet. Suidas.

CHÆRËPHYLLON, [Χαίρειφύλλον] Herba est paltinacæ erraticæ, sive danci folio aliquanto tenuiore, radícula candicante, subamarâ. Veteres Gingidion appellarunt. Nam Chærephylli nomen recentius est, a come luxuria, & aspectus jucunditate (ut videtur) impositum. Hodie a vulgo herbariorum Chærefolium, Græca & Latina voce in unam coalescentibus, vocatur. Columel. lib. 11. cap. 3. conf. CHERFOLIUM.

CHÆRIS, idis. [Χαίρης] Citharædus ineptus fuit, cujus meminit Aristophanes in Comœdia, quæ inscribitur *Αχαρηίς*. Auct. Suidas.

CHÆRÏNËA, [Χαίρειναι] Bœoticiæ vicus, Plutarchi patria, clade Athenienium memorabilis. Chæronæ meminit Plin. lib. 4. cap. 7.

CHÆRÏNËUS, [Χαίρεινός] gentile.

CHALACANTHA, apud Nicolaum Myrepsum, quandoquidem ambigui video quid eo nomine intelligendum sit, non aliud quicquam est quam Atramentum futuri, quod Chalcantium alii vocant: etiam Chalcantien interpres Nicandri appellat. Turneb.

CHALÆON, [Χαλαίων] Locorum portus, a quo VII. M. passuum introrsus liberum oppidum Delphi, sub monte Parnasso, clarissimum in terris oraculo Apollinis. Plin. lib. 4. cap. 3. extr.

CHALASIS, [Χαλασίς] a medicis appellatur Laxatio articularum, quum scilicet ex lassitudine, nimiove labore, aliave ex causa evenit, ut laxatis vinculis membrum excidat: ut h radius in brachio a cubito submoveatur, ita ut locus quidam in medio vacuus relinquatur.

CHALASSIS, V. CALASSIS.

CHALASTICA, [Χαλαστικά] Medicis dicuntur Medicamenta relaxantia: inde nimirum, sicut & nomen ipsum indicat, quod tenas laxent particulas. Auctor Galenus lib. 7. de Compos. medicam. secund. gener. conf. CALASTICUS.

CHALASTRA, Urbs ad Thermæum sinum, ut ait Strabo: a Chalastra proximo portu dicta. Hinc

CHALASTRICUS, Adj. ut

Chalastricum Nitrum. Plin. lib. 21. cap. 10. Optimum copiosumque in Letis Macedonia, quod vocant Chalastricum, candidum, purumque, proximum salii.

CHALAZIAS, æ. [χαλαζίας] Gemma quæ grandinum colorem habet & figuram, adamantinæ duritiæ. Plin. lib. 37. cap. 11. χαλαζία Gr. Grando est.

CHALAZION, [Χαλαζιον] Tuberculum est in oculorum palpebris, non dissimile illi, quod a Græcis *κεχρη* appellatur, diverse tamen figura, & mobile, si huc atque illuc pellatur. De hoc meminit Galen. lib. 14. Method. & lib. 4. de Compositione pharmac. secund. locos. & in Finit. medic.

CHALAZOPHYLAX, æcis. m. [Χαλαζοφυλάξ] Observator grandinis future, interprete Seneca, Quæst. Nat. 4. 6. Ubi & modum describit, quemadmodum instantem grandinem sacrificiis averterint, apud Cleonæos huic rei publice constituit. Add. Plutarch. Symp. 7. Probl. 2.

CHALBANE, In GALBANUM.

CHALCÆA, vel CHALCÆA, [Χαλκία] Festa quædam erant, quæ nonnulli vocant Athenæa. Alii etiam Pandemum, quoniam ab omnibus celebrarentur: quænam mox a cerdonibus tantum, aut operariis, & fibris præsertim, ut refert Harpocration, & Apollonius Acharneus. Quo argumento prodidere quidam, Athenienses primum ærariam fabricam exercuisse, ut scribit Eustathius.

Fuit & Menandri fabula, titulo Chalcea, ut annotavit Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 9.

CHALCANTHOS, [Χαλκάνθος] vel CHALCANTHEM, [Χαλκάνθηον] Atramenti genus a limilitudine æris sic dictum: quippe Græcis est χαλκός. Vulgo hoc a vitri similitudine Vitriolum nominant. Fuit natus in locis, præcipueque in Hispania & puteis stagnive habentibus id genus aquæ. Deoquitur ea admitta pari mensura dulcis aquæ, & in piscinas ligneas funditur. Immobiles super has transtris dependent reites, lapillis extente, quibus adhaerens limus vitreus acinis. imaginem quandam uvæ reddit, exemptum ita triginta diebus siccatur. Color est cæruleus, spectabili nitore, vitrumque esse creditur. Diluendo hic atramentum tingendis aptum coris, & hoc factitium vocant. Hæc Perottus ex Plin. lib. 34. cap. 12. Celf. lib. 5. cap. 1. Sanguinem supprimunt, inquit, atramentum futuri, quod Græci χαλκάνθηον appellant. Plenus Galen. lib. 9. de Simpl. med. facult. V. Atramentum futuri, in ATER.

CHALCÆ, [Χαλκίη] Insula est cum oppido, circa Rhodom. Auct. Plin. lib. 5. cap. 31.

CHALCËDON, [Χαλκιδών] Oppidum est Thraciæ ad Bosporum Thracium, non procul a Byzantio. Plin. lib. 5. cap. ult. Chalcedonis meminit Pompon. lib. 1. 19.

CHALCËOS, [Χαλκίος] Genus herbæ. Plin. lib. 21. c. 16. Carduus & folio & caule spinosus lanugines habet. Item acorna, leucacanthos, chalceos, cnidos, &c.

CHALCËRTIS, Insula est in Ponto, alio nomine Aria appellata, Marti sacra. Ex Plin. lib. 6. cap. 12.

CHALCËRTUM, Herbæ genus. Plin. lib. 26. cap. 7. Item herba chalcetum e vineis contrita imponitur.

CHALCËUTICE, [Χαλκιδυτική] Æraria fabrica dicitur.

CHALCËUS, [Χαλκίος] Adj. i. e. Æreus. Martial. lib. 9. 56.

Tam stupidus nunquam nec tu, puto, Glauce fuisse, Chalcea donanti chryseæ qui dederas. i. e. Quum dares aurea ei, qui tibi aurea dedisset.

CHALCËIA, Insula, quam inter Cycladas Plin. enumerat lib. 4. cap. 12.

CHALCËIDENE, Fertillissima regio, ut scribit Plin. in descriptione Cœles Syriæ, lib. 5.

CHALCIDICA, CHALCIDICUM, V. CHALCIS.

CHALCIDIDUM, [Χαλκιδίδιον] Medicamentum, de quo sic Galen. lib. 2. de Dynamidiis, Chalcidicum sic fac, Æris florem in aceto vehementissime subigito, sicca ad solem, fac pulverem, & utere.

CHALCIDICE, es. Genus lacertæ. Plin. lib. 29. cap. 5. Lacerta quam hi sepa, alii chalcidicen vocant, in vino pota, morfus suos sanat.

CHALCËCËUS, [Χαλκιδεύς] Minerva a Lacedæmoniis cognominata, cujus, ut Pausan. ait, pag. 99. Wech. simulacrum Ginitidas viri indigena confecit, simulque in eandem vestem edidit. Suidas, Chalciæcum Minervam a Spartanis appellatam ait, quod *επειρο χαλκίος*, h. e. quod ædem æream haberet: vel quod Chalcidenses ex Eubœa exules eam contruxerunt. Templi eo nomine post Thucydidem lib. 1. meminit Cornelius Nepos 4. 5. ubi in id Pausaniam confugisse memorat, atque inibi interisse, matre etiamque principe, auditio filii seclere, ad occludendum illi egressum lapides ingerente. Meminit & in Parallelis Plutarchus in historiæ ejusdem explicatione. Proinde mirum est adhuc esse aliquos, qui apud Livium 35. 36. extr. Chalcionem legendum putent, & Chalcioniam apud Thucydidem Latium.

Fuit & Minerva Chalcidica in urbe Roma, in nona regione, sive per V. ctortradit. Meminit, ni fallor, & Dion. in Histor. lib. 5.

CHALCËOPR, [Χαλκίωμα] Filia Ætææ Cholorcum regis, Phryxi uxor, foror Medææ & Abryti, Cyteri matre. Valer. 6. Argun. 479.

Cingitur arcans Saturnia læta venenis, Atque hinc virgineæ venit ad penetralia sedis, Chalciopen imitata sono formaque forem. Ovid. 17. Æpist. 232.

Non

Non erat *Aetes*, ad quem despecta rediret
Non *Hypæta* parens, Chalciopæque foror.

C H A L C I S, idis. [*Χαλκίς*] Serpente venenoli genus est & genere lacerta-
rum, quasdam ærei coloris lineas in tergo habens: unde & nomen habet.
Plin. lib. 32. cap. 3. Quippe aduersus scorpiones ex vino bibuntur, ad-
uersus phalangia, & araneos ex nullo, aduersus chalcidas cum myrrite.
Est & Chalcis, Homero, *Avis nocturna*, ex genere accipitrum, bellum
internecinum cum aquila gerens. Plin. lib. 10. cap. 8. *Cymindim* vocat.
V. not. Hard.

C H A L C I S, [*Χαλκίς*] Pifcis genus. Plin. lib. 32. cap. 11. Chalcis, cobio,
callarias, æfellorum generis.

C H A L C I S, idis. [*Χαλκίς*] Eubœæ nrbs precipua, ab Aulide Boetiae
portu, exiguo Euriop diuina, vetus Athenienium colonia: ita dicta, si
Stephano credimus, a Chalchide filia Afopi: aut certe, quod arariae fa-
brica ibi primum fuerint repperæ. Vulgo *Negroponte*.

Est & alia Chalcis, agri Corinthii oppidum.
Tertia Ætolia, Acheloo fluuio irrigata.
Quarta Syria a Monicho Arabe condita.

Sunt & alia eisdem nominis urbes, quæ enumerantur a Stephano.
Est item Chalcis fluuii & pagu nomen, apud Strabonem lib. 8.

C H A L C I D I C U S, [*Χαλκιδικός*] Adj. Qui est ex Chalchide nrbe, vel Chal-
chidica regione. ut, *Arx Chalchida*. Virg. 6. Æn. 17.

Chalchidicaque levis tandem superafit arce. Intelligit Cumas,
Chalchidicentem coloniam. V. Gell. 10. 16. Idem ro. Ecl. 50.

Ibo. & Chalchidico quæ sunt mihi condita verfu
Carmina, &c. h. e. ut interpretatur Servius, Theocritio filo.

q. V. Varro 3. de R. R. cap. 9. de Gallis gallinaceis, Nec tamen fequendum
in femino legendo Panagricos, ac Medicos & Chalchidicos, qui si-
ne dubio sunt pulchri, & ad præliandum inter fe maxime idonei, fed ad
partus sunt fertiores.

Chalchidica creta, quæ affriata triticum conferrat. Varro 1. de R. R. cap.
57. de tritico condendo, Quidam ifpum triticum confperant, quum
addant in circiter mille modium quadrantal amurcæ. item alius aliud af-
friat, aut afpergit, ut Chalchidiam, aut Caricam cretam, aut abnthium.

Litora Chalchidica. Stat. 4. Silv. 4. 78.
Turres Chalchidice. Stat. 2. Silv. 2. 94.

C H A L C I D I C U M, i. n. Genus ediffici, teste Feflo, ab urbe Chalchide dictum.
Huius meminit Vitruuius lib. 5. cap. 1. his verbis, Sin autem locus amplior
in longitudine, chalchidica in extremis conftituatur. Meminit & Dion.
nec prætermiffi Caffiodorus in Confulum factis. Videor etiam obferuafse
Chalchidicum pro Cœnaculo poni. Quod enim Homerus fcribit,

Γῆρος δ' ἐὶς ἑπείθ', ἀνέβηκεται κρηχολοσσαί :
conuertit Aufonius in
Perioch. 23. Odyff.

Chalchidicum greflu nutrix superabat anili. Turneb. Adverf. 18. 34.

C H A L C I T E S, Gemma ærei coloris. Plin. lib. 37. cap. 11.

C H A L C I T I S, is. f. [*Χαλκίτις*] Lapis ex quo ifpum æs coquitur. Plin.
lib. 34. cap. 12.

C H A L C I T I S, Infula eft contra fauces Rhindaci fluuii in Afia. Plin. lib. 5.
cap. ult.

C H A L C O P H Ō N O S, [*Χαλκίφρωνος*] Genma nigra, quæ illifa, æris tinni-
rum reddit. Plin. lib. 37. cap. 10.

C H A L C O S M Ō R A G D O S, [*Χαλκοσμοράγδος*] Gemma e Cypro, turbida
aneis venis. Plin. lib. 37. cap. 5.

C H A L C O S T H E N E S, [*Χαλκοσθένης*] is. m. Plaftea laudatifsimus de quo
fic Plin. 35. 12. Fecit & Chalcofthenes cruda operæ Athenis, qui locus
ab officina eius Ceramicus appellatur.
Fuit & Statuarium eisdem nominis. V. Plin. 34. 8.

C H A L C O S, [*Χαλκός*] Genus numifmatif Attici, perexigui. Plin. lib. 21.
cap. 34. Eadem fex obolos pondere efficit: obolus decem chalcos. Sed
Pollux octavam, Suidas sextam, Diofcorides tertiam oboli partem facit.
Adeo incerta pecunie vet. æffimatio.

C H A L D Ō A, Regio ad Orientem Judææ. Arabiæ contermina, plana, fon-
tium indiga, in qua eft Babylon civitas magna. Vide Interpretationes
nominum Hebraicorum. Vt potius Cellarii Geogr. Antiq. lib. 3. cap. 16.

C H A L D Ō I, [*Χαλδαιοί*] (inquit Plin. lib. 6. cap. 28.) intra confluentem
Euphratim, & Tigris habitant, de quibus Strabo lib. 17. fic fcribit. Con-
ftituta eft habitatio quedam in Babylonia philofophis indigenis, pluri-
mum circa aftronomiam verfantibus, qui Chaldei appellantur. Horum
frequens in facris literis mentio eft. Confat autem nufquam diligentius
feueritque Mathematica fludia excolta fuiffe, quam apud Chaldeos.

Unde dicti funt Chaldei, & quam fcientiam profætant fcribit Cic. 1.
de Divin. 2. Quum de Afyris loquitur, Qua in natione, inquit, Chal-
dæi non ex artis, fed ex gentis vocabulo nominati, diuturna obferua-
tione fiderunt, fcientiam putantur effufiffe, ut prædici pollent quid cui-
que euenturum, & quo quique fato natus effet.

Chaldaum, pro Aftronomo vel Hariolo accepit Cato, quum inquit cap. 5.
Augurem, harufpicem, hariolum, Chaldaum nequum confuluiffe velit.
Moniftra Chaldaeorum. Cic. 2. de Divin. 87.

Promiffa Chaldaeorum. Cic. 1. Tufc. 95. Nam nunc quidem cogitationi-
bus moleftiffimis effemuratur: ut fi ante mors aduentet, quam Chal-
dæorum promiffa confequuti fumus, fpoliati magnis quibusdam bonis,
illufi, delitentiæ videamur. Multos promiffis fais ut fefferant Chal-
dæi, offendit idem 2. de Divin. 87.

Quid polliceantur Chaldaeï, Columella lib. 11. cap. 1. aperit.

C H A L D Ō S, Adj. Carmina Chalchææ. Claud. in 6. Conf. Hon. 348.
Gens Chalchæa. Claud. 1. Ruff. 148.

Ritus Chalchæus. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 60.

C H A L D Ō I C U S, [*Χαλδαίικος*] Adj. ut, Genus Chalchæicum. Cic. 2. de
Divin. 88. Scylax Halicanafus, familiaris Panatæi, excellens in afro-
logia, idemque in regenda fua civitate princeps, totum hoc Chalchæicum
prædicendi genus repudiavit.

Ratio Chalchæica. Cic. 2. de Divin. 88.

C H A L E P I Verfus, [*Χαλεπίαι ἄνθη*] dicuntur Duri, afperi, ac prolati
difficiles. qualis eft verfus Virgilianus, 8. Æn. 596.

Quadrupedante putrem fonitu quatit ungula campum.

C H A L E S T R A, I N C A L E S T R A.

C H A L O, Ære. Laxare & demittere. Vegetius, Aliquantu centones & cul-
citas funibus chalant. A Græco *χαλάν* deducitur. Atque hoc etiam verbum
hodie nautis familiare eft, qui Chalare velum dicunt. Turneb. Ad-
verf. 24. 25. Vitruv. 10. 13. Hinc

C H A L A T O R I U S, Adj. Chalatorii funes apud Vegetium libro ultimo rei
militaris, quibus antenna & attollitur & demittitur. In editis, Colato-
rii legitur, quam fcripturam Turnebus non profurus inprobat, etfi pri-
orem magis amplectatur. V. Turneb. l. c.

C H A L Ū Y B E S, um. m. [*Χαλύβης*] Populi in Ponto iuxta Thermoodentem
fluuium Straboni & Plinio: qui ferri temperandi arte ceteris præfere di-
cuntur. Virg. 1. Georg. 58.

India mittit ebur: molles fua thura Sabæi,
At Chalyses nudi ferrum.

C H A L Y B E S, Ybis. m. [*Χαλύβη*] Genus ferri duriffimi, a Chalymbibus po-
pulis, ut ante dictum eft.

Candens chalybis. Sil. lib. 1. 171.
Durus chalybis. Sil. lib. 2. 407.

Chalybis, aliquando accipitur pro Opere ipfo ex huiusmodi ferro facto.
Lucan. 6. 358. — Chalymbem, frenofque momordit. Virg. 8. Æn. 446.

Vulnicifugæ chalybis. ubi Chalymbem, pro Chalylbeo enfe pofuit,
Lethifer chalybis, Entis. Valer. 6. Argon. 342.

Strictus chalybis, i. e. Entis. Sen. Thyett. 4.

Item Chalybs eft Hispania fluuius, in quo Chalybes accollæ optime fertrum
temperant. Iuftin. 44. 3.

C H A L Y B E R I U S, Adj.

C H A M Ō B, [*Χάμβη*] inter cetera Conchyliorum genera longa defcriptione
ab Athenæo referuntur. Ceterum id fibi peculiare afcivere, quod plerum-
que in litore hiantes inveniuntur: idcircoque eas recte Chamias dici poffe
putaverim, quæ in marinis oris, pendentes fefe laevi tefta conectæ repe-
riuntur. Ex Matthiolo. Vide & Galen. lib. de Cib. bon. & mal. fucc.

C H A M Ō A C T E, es. [*Χαμακτέ*] Genus fambuci humilioris. Plin. lib. 24.
cap. 8. Sambucus habet alterum genus inagis filveltæ, quod Græci cha-
maecten, alii helion vocant multo brevius. Ruell. lib. 1. cap. 139. Cha-
maecte fambucus pumila eft, Latinitis Ebulum dicitur. lato gaudet folo,
ut tellatur Columella, lib. 10. v. 9.

Atque habilis natura foli, quæ gramine lato
Parturit, & rutilas ebuli creat uvida baccas. Gallis hodie dicitur
hibble, longe fimilis fambucio, magifque herbaceo generi affignandunt.

C H A M Ō C Ō R A S U S, i. m. [*Χαμακόρασος*] Frutex eft Plin. lib. 15. cap.
25. Sunt & Macedonica, parva arboris, raroque tria cubita excedentis,
& minore etiamnum fructe chamaeræfi. Ruell. lib. 1. cap. 64. Chamaeræ-
fus, ut apud Athenæum lib. 2. Aclepiades Myrleanus depinxit, pumila eft,
Bithynorum agro frequens, radice parva: neque arbosus eft, nec arbutus
ceraforum impar, baccis cetera omnia confimilibus. Coptiofe venenat-
bus caput vini modo gravant, & dolores cient. Hactenus Kueffius.

C H A M Ō C I S S O S, [*Χαμακίσσος*] Genus hederæ, non attollens fe fe tera
ra, teffe Plin. lib. 24. cap. 10. Unde vulgo Hederæ terreftreis dicitur.
Matthiolus ait hoc hederæ genus hodie in Italia non cognofci.

C H A M Ō C Y P A R I S S O S, [*Χαμακίπαιροςος*] Herba, quæ ex vino pota,
contra venæ ferpentum omnium, fcorpionumque poller. Plin. lib. 24.
cap. 15. Nonnulli eum effe putant qui vulgo dicitur, *Cypres des jardins*:
quod quidam abrotorum mafefle credunt. Ruellius lib. 3. cap. 23. Qui
chamaeypariffum exiftimant effe, quem vulgus ab odore fornaque folio-
rum eisdem nomenclaturæ arboris cyperulum appellat, falluntur: nam
etfi coactæ fit brevitatis, & velut arboris cuiufdam abortus, non tamèn
in genere pumilionum fedem invenit, nec in arborum, fed fruticum
cenfu confat haberi. Huc facit quod nihil apud clafficum auctorem de
chamaeyperiffoleges.

C H A M Ō D A P H N Ō S, es. [*Χαμαδάφνη*] Plinio herba eft in hortis feri folia,
in funiculi modum feffe porrigens, & vicina quæque viciens, unde &
Vinca pervinea ab eodem appellatur. Folia habet lauro familia: iudeo
Chamaedaphne, i. e. Parva laurus appellatur: florem autem violæ fimilem.
De hac Plin. lib. 21. cap. 11. Diofcoridi *καλλυγίτις δαφνοειδής* dicitur.
Eft & altera Chamaedaphnes fpecies, cuius idem Plin. meminit lib. 24. cap.
15. Chamaedaphne, inquit, unico ramulo eft, cubitali fere, folio tenui,
lauri fimilitudine: cuius femen rubens admixtum foliis, illinitur capitis
doloribus recens. Hanc Romani Laureolum aut Lauraginem appellant.
Diofcorides autem, & Galen. hanc folam Chamaedaphnes nomine
verunt.

C H A M Ō D I O S M O S, Ros marinus. Apul. cap. 79. [Scribendum, ut in
ed. Lugd. 1587. eft Chamedyofmos, ex Gr. *χαμνός μω*.]

C H A M Ō D R Ō C O N, ontis. m. Serpentis genus in Africa. Solin. cap. 4.
conf. Salmat. Exerc. Plin. p. 243.

C H A M Ō D R O P S, [*Χαμαδρόπος*] Herba quæ vocatur &
C H A M Ō D R Y S, [*Χαμαδρύς*] Herba quæ Latine *Trixago* dicitur. Plin. lib.
24. cap. 15. Dicitur autem chamedryf quali humilis & terreftreis quercus.
Vulgo appellatur Querciola aut Calamandrina.

C H A M Ō G L Y C Y M E R I S, [*Χαμαγλυκυμείρις*] Cancer maior. Plin. 32. 11.
C H A M Ō L E O S, [*Χαμαλέον*] inter Cancrorum genera numeratur a Plinio
ut videre eft ex ius lib. 33. cap. ult.

C H A M Ō L E O N, vel **C H A M Ō L E O**, ōnis. m. [*Χαμαλέον*] Cardui fpe-
cies. Plin. lib. 22. cap. 18. Chamaeleonem aliqui Ixiium vocant. duo eju-
dem generis, &c. *Carlina* vulgus vocat.

C H A M Ō L E O N, ontis. m. [*Χαμαλέον*] quafi Parvus leo. Animal pavu-
dum eft in India nafcens, figura & magnitudine lacertæ: coloris naturæ
mirabilis: mutat namque cum fubinde & oculis, & cauda, & toto cor-
pore: reddite femper quem proxime attingit præter rubrum candidum
que. V. Plin. lib. 8. cap. 33. conf. Caffiodor. 5. Ep. 34. Brod. Miscell.
6. 21. Hinc

Homò verispellis, proverbio dicitur, Chamaeleonte mutabilior. Et Adu-
latores fæpe feftive comparantur ad Chamaeleontem. V. Alciati Embl.
n. 5. Et Plur in libr. De adulatore & amico.

C H A M Ō L E U F E S, es. [*Χαμαίλευς*] Herba quæ Tuffilago dicitur, nafcet-
tur fecus fluvijs, folio populi, fed ampliore. Plin. lib. 24. cap. 15. Matth.
in Diof. 4. 127. ait hanc herbam hodie effe ignotam.

C H A M Ō L Y G O N, Herba. Apul. cap. 3.

C H A M Ō M E I O N, [*Χαμαμείων*] Herba vulgo nota, ab odore mali fi-
dicta. Leucanthemum alij vocant. V. Plin. lib. 22. cap. 21. *Camomillæ*
barbare vocatur. conf. Pallad. 7. 10. Macer. 1. 15.

C H A M Ō M Y R S I N E, [*Χαμαμυρσίνη*] five Oxymyrrine, Frutex ex qui-
fcorpæ funt apud Italos: alias Rulfus: nonnulli Myrtum filveltrem vo-
cant. V. Plin. lib. 23. cap. 9.

C H A M Ō P E L Ō R I S, Cancer. Plin. 32. 11.

CHAMÆPEUCK, es. [*χαμαίπευκος*] Herba est, folia habens laricis foliis similia, lumborum & spina doloribus propria. Plin. lib. 24. cap. 15.

CHAMÆPIYYS, yos. [*χαμαίπιυις*] Herba que Latine *Aiuga* dicitur. V. Plin. lib. 24. cap. 6. Ivani pharmacopolæ vocant. Apul. de Herb. cap. 26.

CHAMÆPITYNUS, Adj. [*χαμαίπιτυνος*] Vinum Chamæpitynum. Diosc. 5. 41.

CHAMÆPLATANUS, i. f. Brevis platanus. Plin. 12. 2.

CHAMÆPUS, [*χαμαίπους*] apud Græcos dicebatur Spongia, que curru non subvehebatur, sed pedibus mariti domare petebat. Moris enim erat apud eos, ut Paulanas ait, ut sponsa locaretur in nuptiali curru, sponso & necessario affini juxta comitante, quem parochum vocant: cuius axem pro foribus incendebant, ut signarent illam ibi perpetuo mansuram, neque ulla tempestate inde recessuram. Auctor Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 5. vel potius Pollux lib. 3. Segm. 40.

CHAMÆRIPES, [*χαμαίριπες*] Arbores sunt ex specie dactylorum, quæ & in Creta, & in Sicilia nascuntur, folio latiore ac molli, ad vitilia utilissimæ. V. Plin. lib. 13. cap. 4.

CHAMÆROPS, [*χαμαίροπος*] Herba est, de qua Plin. lib. 26. cap. 7. Eodem effectus lateris doloribus habet chamærops, nyrticis circa caulem geminis foliis, capitibus Græcolæ rosæ, ex vino pota. V. **CHAMÆDROPS**.

CHAMÆSYCE, [*χαμαίσυκη*] Herba est lentis folia habens, nihil se attollentia, in aridis petrosisque nascens. V. Plin. lib. 24. cap. 15.

CHAMÆZELEON, [*χαμαίζελων*] Herba est, teste Plin. lib. 27. cap. 10. quam quidam eandem esse credunt cum Gnaphalio, cujus folia ita alba & mollia sunt, ut plane videantur tomentum, & pro tomento usurpentur. Est & aliud Chamæzeli genus, quod & Pentaphyllon a Græcis, & a Latinis Quinq̄folium appellatur: cuius meminit idem Plin. lib. 25. cap. 9.

CHAMÆTRACHÆA, æ. f. Cancer. Plin. 32. 11. Harduinus hic legit Chamætrachæa.

CHAMÆVI, vel **CHAMAVI**, orum. m. Pl. Populus Germaniæ prope Amian. V. Tacit. 13. Ann. 55. Eiusdem Germ. 33. 1. Amnian. 17. 8.

CHAMÆLÆA, [*χαμαίλαία*] Herba quæ similitudinem foliorum olivæ habet. Plin. lib. 24. cap. 15. Vulgus vocat *pever montano*, Matthioli. V. Diosc. 4. 172. Apul. de Herb. cap. 111.

CHAMÉLAIRES, [*χαμαίλαίρες*] Vinum ex Chamelæa factum. Diosc. 5. 41.

CHAMETÆRA, æ. [*χαμαίτεραι*] Parva fociat. Plin. lib. 36. cap. 5. Is fecit Venerem & Pothon & Phaethontem, qui Sanothrace sanctissimis cæremoniis coluntur. Item Apollinem Palatinum. Vestam sedentem laudatam in Servilianis hortis, duasque chametæras circa eam, quarum pares in Alinii monumentis sunt, ubi & Canephorus ejusdem, de Cephifodoro Praxitelis filio loquitur. Budæus.

CHAMUNIA, æ. f. [*χαμυνία*] Humi cubatio. Hieron. Epist. 2. ad Nepotianum.

CHAMULCUS, i. m. a Marcellino dicitur, Humile postellum quod trahebat, Scodia, ut reperio in antiquo lexico Latino Græco, *χαμυλκός*: haud scio an nostrum Chamium inde nomen invenerit, & certe invenisse probabile est. Hæc Turneb. Advers. 22. 13. Instrumentum est, quod humo penne reptile aliquid trahebatur. Græcam vocem retinuit Ammian. 17. 4. Unde chamulcis impositus, &c. Scheferv. de Re Vehic. 2. 7.

CHAMUS, i. m. [*χαμος*] Genus freni. Interpr. Vulgat. 4. Reg. 19. 28. conf. Iaj. 17. 29. Isidor. 20. 16. Est etiam Chamos, [*χαμος*] vel Chemos, Idolum, quod alio nomine Beelphegor dicitur, ut inquit Hieronymus ad Sajem lib. 5.

CHANES, [*χανες*] Fluvius est inter Albaniam & Armeniam a Cyro flumine exceptus, mox quom est factus navigabilis, in mare Caspium erumpens. Auctor Strabo lib. 11.

CHANNE, es. Piscis genus, quod ex seipso concipere ex Ovidio tradit Plin. lib. 32. cap. ult. Ovid. Halient. v. 108.

CHÆON, ðnis. m. Heleni Trojani pater & comes. V. Serv. in illud Virg. 3. Æn. 335. Chæoniamque omnem Trojana a Chæone dicit.

CHÆONES, [*χæωνες*] Populi Epiri, a quibus Chaonia regio dicta. Plin. lib. 4. cap. 1. Virg. 3. Æn. 202. Litora que Epiri legitur, portuque subimus Chaonio, & celsam Buthroci ascendimus urbem.

CHÆONIA, [*χæωνία*] Pars alpestris Epiri, licet quandoque sumatur pro tota Epiro. Plin. in præem. lib. 4. Epiros in universon appellata, Acrocerania incipit montibus. In ea primi Chæones, a quibus Chaonia. Virgil. l. c.

CHÆONIUS, [*χæωνιος*] Adj. Campi Chaonii. Virg. 3. Æn. 334. Columbæ Chaoniæ dictæ ab Epiri parte, in qua (ut poëtæ fabulantur) columbæ olim reddebant oracula in Dodona silva. Virg. 9. Ecl. 13. — carmina tantum Nostra valent Lycida tela inter Martia, quantum Chaonias dicunt aquila veniente columbas. Quod autem in Epiri illo nemore columbæ dare responsa dicuntur, Servius ideo fingi putat, quia lingua Thessala Peliades & Columbæ vaticinantes vocantur. Frondes Chaoniæ. Stat. 3. Theb. 476. Glans. Virg. 1. Georg. 8. Juppiter. Valer. 1. Argon. 303. Nemus. Stat. 6. Theb. 99. Patris Chaonii glandes, i. e. Jovis Epirotici, ut ait Servius. Virg. 2. Georg. 67. Sinus Chaonii. Ovid. 13. Met. 717. Victus Chaonius, i. e. Glandium cibus. Claud. de Rapt. Proserp. lib. 3. 47. Chaonio statui gentes avertere victu.

CHÆONYDES, [*χæωνιδης*] Canum genus ex Chais, hoc est lupis cervariis conceptum, ut videtur sentire Hermolaus in Plin. 8. 10. Versilissimum tamen est a Chaonia regione dictos, quemadmodum & Molossos a Molossia. Chaonidum canum originem refert Julius Pollux ad æneum canem a Vulcano fabricatum.

CHÆOS, n. indecl. [*χæος*] Festus, Chaos appellat Hesiodus Confusam quandam ab initio natam, hiantem, patentemque in profundum. Ex eo & *χάος* Græci, id nos hiare dicimus. Ovid. 1. Met. 7. Ante mare & terras, & quod tegit omnia cælum, Unus erat toto naturæ vultus in orbe, Quem dixere chaos, rudis indigestaque moles. Virg. 4. Æn. 510. Tercentum tonat ore deos, Erebumque, Chaosque. Eternæ noctis chaos. Sen. Med. 1. Altum chaos. Rufus Festus Avienus non procul ab initio.

Atrum chaos rebus induci, significat Summani confusionem & perturbationem rerum. Sen. Agam. 6. Avidum. Sen. Herc. fur. 9. Cæcum. Sen. Octav. 7. Cimmericum. Stat. 3. Silv. 2. 93. Deforme. Sen. Thyest. 9. Denfum, i. e. Profundum. Sen. Herc. fur. 10. Horrendum. Valer. 2. Argon. 86. Imum. Sil. lib. 13. 438. Extimuit natura chaos. Lucan. lib. 5. 634. Chaos, pro Inferno. Virg. 6. Æn. 265. Dii, quibus imperium est animarum, umbraeque silentes, Et Chaos, & Phlegeton, loca nocte silentia late. Durum. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 13. Inane chaos, i. e. Vacua Erebi regna. Ovid. 4. Fast. 600. Profundum. Valer. Flacc. 7. Argon. 402. — qualesve profundum Per chaos occurrunt cæcæ sine vocibus umbræ. Tartareum. Stat. 12. Theb. 772. Umbriferum chaos, pro Noctē. Rufus Avienus in Sole, — quam pro chaos umbriferum vis Flammea pervahit. i. e. Per tenebras nocturnas.

CHARA, [*χαρα*] Genus radices. Cæf. 3. Bell. Civil. 48. Est etiam genus radices inventum ab iis qui fuerant cum Valerio, quod appellatur Chara, quod admittum lacte multum inopiā levat: id similitudinem panis efficiebat: ejus erat magna copia. Quæ sit hæc herba quæritur est. Plinius lib. 19. cap. 8. Lapsanam interpretari videtur quum scribit, Nec non illos quoque silvestre, & triumphorum divi Julii carminibus præcipue jocisque militibus celebratum: alternis versibus exprobraverit lapsana se vixisse apud Dyrhachium, præmirum parmoniam cavillantes. Est autem id Cyma silvestris. Alio loco Plinius Lapsanam inter Brassicas silvestres numerat, pedalis altitudinis, hirsutus foliis, napi simillimis, nisi candidior esset flore. Sed lib. 19. cap. 5. de generibus brassicæ differens ita tradit, Etiamnum unum silvestre Græci cheram vocant, Pontici arnon, alii leucen, nostri armoraciam, fronde copiosius quam corpore. Hanc testantur scripturam veteres omnes libri, sed Chere nomine offensi correctore sine dicam an depravatores, Agrum suppositores. Hydorus, Armoracæa, inquit, hæc est ipsa: vetus lexicon armoracæam *παρωίδα* interpretatur. Sed Plinius duas herbas in unam confudit Lapsanam & Armoraciam, quæ caulibus & foliis tam indifferetis sunt, ut ne a peritis quidem vis distingui possint nisi flore: quo factum esse ror, ut quod de Chara dixit Cæsar, de Lapsana Plinius retulerit, quum armoracæa, ut dixi, indistinctæ & geminæ eujusdam sit cum lapsana similitudinis, & utraque species fit brassicæ silvestris. Dicit autem Cæsar radicem illam inventam fuisse ab iis qui cum Valerio fuerant, milites eos intelligens, qui duce Valerio in Asia fuerant Mitridatico bello: Valerium autem eorum ducem interficiendum curarat Fimbria. Hæc ad verbum ex Turnebo. Advers. 24. 7. [Agrion tamen retinuit apud Plin. Harduinus, nulla mentione facta variæ in Mss. scripturæ, quod miror. *Κεραυ* etiam Theophrastus *παρωιδον* vocari lib. 9. docet. V. D. Voff. not. ad Cæf.]

CHARACENI, Tauricæ regionis populi, ab oppido Charace sic dicti, quod inter hujus regionis urbes commemorat Ptolemæus. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

CHARACTIAS, æ. Genus tithymali. Plin. lib. 20. cap. 8. enarrans tithymali genera, Primus cognominatur characias, qui & masculus existimatur, ramis digitali crassitudine, rubris, rugosis. Ruellius libro 3. Characias Gallis nus magna ex parte Expurgia nominatur, Rusticus Evigilium matutinum, aut quia repurget, aut antelucano moliens dejectionem, expurgifcere fumentum cogat.

CHARACTÆ, arum. f. Gradus puritatis in auro. V. Pitisc. Lex. Rom. Antiq.

CHARACTER, æris. m. [*χαρακτήρις*] Latine dicitur Signum, vel Insigne, quod animanti vel alii rei imprimitur, ut dignosci possit. Columel. lib. 11. cap. 2. Nec minus majora quadræpda characterē signari debent. Pallad. R. R. 2. 16. Hoc mense maturi agni & animalia omnia minoræ & majora characterē signentur. V. Voff. 6. Institut. Hinc vulgo dicitur Sermo animi character est.

Character, Genus & figura dicendi. Gell. lib. 7. cap. 14. Et in carmine & in soluta oratione, genera dicendi probabilia sunt tria, quæ Græci *χαρακτῆρας* vocant. Cic. in Orat. 134. Sed jam ipsa forma restat, & character ille qui dicitur: quæ, qualis esse debeat, ex ipsis quæ supra dicta sunt, intelligi potest.

Character alicujus poëtæ, vel Scriptoris. Varr. 3. de R. R. cap. 2. Nonne item L. Albutius homo, ut scitis, apprime doctus, cuius Luciliano characterē sunt libelli, dicebat in Albano fundum suum passionibus semper vivit a villa?

CHARACTERISMUS, i. m. [*χαρακτηρισμός*] Latine Designatio: ut est apud Juven. 4. Sat. 38. — & calvo ferviret Roma Neroni. i. e. Domitiano. Figura quo orator vitas eorum de quibus loquitur, deformat. V. Quintil. 9. 3.

CHARACTERIZO, [*χαρακτηρίζω*] ære. Augustin.

CHARADRIUS, [*χαραδριος*] Avis maritima, magna, & ingluviosa, quam aspicientes icterici morbo liberantur, teste Ælian. lib. 15. cap. 26. Alio nomine icterus appellatur, & a Latinis Galgulus, ut existimat Plin. lib. 30. cap. 11.

CHARADRUS, [*χαραδρος*] Lacus est, & navium statio prope Ciliciam, contentina Asiæ, juxta quam Charadrus est fluvius. Hæc Steph. de Urbib. Charadrii fluvii meminit Stat. 4. Theb. 46. Quæque pavet longa spumantem valle Charadron Neris. Est item Charadrus, Oppidi nomen in ea Syriæ parte, quæ Phœnicæ proxima est. Plin. lib. 5. cap. 20.

CHARANDRO, Troglodyticæ sinus, in quo Ptolemæus Philadelphus de nomine fororis Arinoen urbem condidit, ut refert Plin. lib. 6. cap. 29.

CHARAX, [*χάραξ*] Strabo inter castella Corticæ insula habitabilia numerat, quæ sunt quatuor, Blesini, Charax, Etonicæ, Vapanes. Reliquum vero ejus insule fere incultum est, asperum, & plurimis in partibus prorsus inaccessiblei, adeo ut qui ejus montes habitant, ex latrociniis vitam degentes, superent ipsas immanitate belluas. Hæc ille lib. 5. Charax, Straboni lib. 17. Locus est quo Carthaginienses emporio utebantur, advehentes vinum, & inde succum & silphium reportantes ab iis, qui id ex Cyrene cum exportabant. Plin. lib. 6. cap. 27. Charax oppidum Persici sinus intimum, a quo Arabia Eudæmon cognominata excurrit, habitatur in colle manu facto inter confluentes: dextra Tigrin,

leva Eulæum trium millium passuum laxitate. Conditum est primum ab Alexandro Magno: qui colonis ex urbe Regine (quæ tum intriit) deductus, militumque inuulibus ibi relictus, Alexandria appellari iussit: Pagonque Pellæum, a patria sua, quem proprie Macedonia fecerat. Flumina id oppidum expugnauerunt. Postea Antiochus restituit, quintus regum, & suo nomine appellavit. Iterumque infestatum Pallens Sogdon: cui filius, rex finitimorum Arabum, quem Juba satrapem Antiochi fuisse falso tradit, oppeditis molibus restituit, nomenque suum dedit, emunito litu juxta in longitudinem trium millium passuum, in latitudinem paulo minus.

CHARAX, *ἄκτις*. m. Latine dicitur Vallum: significat & Pedamentum vitis, five ridicam. unde apud Columel. lib. 5. cap. 4. Vites characate. Meminit Cælius Rhodig. lib. 8. cap. 4. Vulgus Gallicum dicit *ἄκτις*, voce illinc deflexa. Pro Firmiore palo, cui vitis alligatur, five pedamentum, est generis feminini. Columel. 11. 3. [Hunc posteriorem Columella locum non reperit, nec est in Indice Gesneri. De mutatione generis in hac voce proluxit egit Henr. Steph. in Theſ. Gr. q. V.

CHARAXES, [*Χαράξης*] Fuit tene Herodoto lib. 2. Mitylenæus patria, & frater Sapphus. De quo Ovid. 15. Epist. 117. Gaudet, & e nostro fugit mœrore Charaxes
Frater, & ante oculos ipse redidit meos.

CHARAXO, [*Χαράξω*] Ære. Infcribo, Incido. Prudent. Hymn. 10. Ro. 557. & Augustin. & Apic. 6. 9.

CHARIS, *ἄρις*. [Χάρις] Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Unde proverbium natum, *ἄρις ἢ δόξα*. i. e. Charitis pollicitationes. Suidas. V. Chiland.

CHARIS & Chares Lyndius staturarius, Lyſippi discipulus, qui Rhodi Solis colostum fecit. Auctor Plin. lib. 34. cap. 7.

CHARIBŒA & Porcis, Dracones duo erant, qui olim equo ligneo a Trojanis in urbem admisso, ab Calydinis infulis, in quas fe coniecerant Græci, enantes, Laocoontis filios peremere, ob conjectum in equum lignæum hastile. De his vide Ael. Rhodig. lib. 8. cap. 13.

CHĀRIDĒMUS, [*Χαρίδημος*] Dux Cerfoblepte Thraciæ regis militum, cujus multam mentionem facit Demosthenes in oratione contra Timocratem. Item, Exul quidam Athenienſis, qui ab Alexandro pulſus, ad Perſas tranſiit. a Dario deinde ob paulo liberius factum de ipſus & hostium viribus iudicium, supplicio affectus est. Curt. 3. 2.

CHARIEN, Fluvius est Themiscyrenæ, in Surium, urbi cuidam cognominem fluvium, influens, de quo Plin. lib. 6. cap. 4. in descriptione Themiscyrenæ regionis.

CHĀRIENſIſMUS, i. m. [*Χαριενσιμός*] Urbanitas, lepos & venustas sermonis. Apud Rhetoras figura est, qua dura dicitur, gratius proferuntur: ut si interrogantibus nobis nunquam nos quaeritur, responſum datur, Bona fortuna, exinde intelligitur, neminem nos quaerisse. Hac Donatus in libello de Barbarismo. Vel ut ille Davus Terentianus, Bona verba quaerit. V. Voff. 4. Rhet. Institut. p. 238.

CHĀRILLUS, [*Χαρίλλος*] Dux Lacedæmoniorum, Tegeatas superavit. Auctor Pausanias apud Volaterranum. Arbitror scribendum Charilaus, cujus meminit Strabo lib. 12. & Plutarchus in vita Lycurgi. [Apud Pausaniam in Lacon. p. 87. extr. Wech. & Arcad. p. 240. Achaic. 276. *Χαρίλλος* constanter scribitur. At idem p. 82. extr. Lacon. *Χαρίλλος* eundem vocat. Fuit autem in Sparte regno Archelai collega, ex familia Euryponidarum, Polydectæ Filius, sub quo Lycurgus, patruus ejus, leges suas scripsit, ut Strabo & Plut. plenius memorant. Promittit vero utroque modo talia nomina scribi concessit pridem doctiores monuerunt. V. Perizon. ad Eliani V. H. 1. 27. Alioqui analogie lege *Χαρίλλος* & deminutivum est, a *Χαριελλός*.

CHĀRINI, olim dicti sunt Nummi, vel Stateres aurei, a Charino imperatore signati. Nam ut Philippi nomen habebant solidi aurei a Philippo percussis, sic consentaneum est qui forma Charini signati sunt, ut Charini nomen habebant. Antonius Ep. 5. v. 21.

Ergo aut predictos jam nunc rescribere Charinos. Quamquam Turnebus (Adverf. 22. 10.) aliter hunc locum legit.

CHĀRIS, *ἄρις*. f. [*Χάρις*] Latine dicitur Festivitas, beneficium, munus, gratia, remuneratio, voluptas. Plin. 35. 10. In pictura Venus. Conf. Quintil. lib. 12. cap. 10. pr.

CHĀRITES, um. pl. f. [*Χαρίτες*] Lat. Gratiae. Deæ, quas quidam ex Venere & Jove genitas scripserunt, alii in quibus Serv. ad 1. Æn. v. 720. quod horum præcipue munere numinum conciliantur, ex Venere & Libero. Cicero de N. D. 3. 44. ex Erebo & Nocte ortas tradit. Lactant. in prim. Thebaid. Jovis & Autonoes filias putat. Heliodorus in Theog. v. 907. Jovis & Eurynomes Oceani filiae, filias scribit. Tres sunt, Aglaia, quæ alio nomine Paisthea dicitur: Thalia, Euphrosyne. Tot autem ideo esse prouidentur, quia & beneficii esse in alios debemus, & aliorum beneficia suscipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere. Dare autem, & accipere, & referre, tres actus sunt inter se distincti. Alii ideo dicunt tres Gratias esse, quia acceptum beneficium cum fenore reddi debet. Quapropter volebant veteres ita Gratias pingere, ut una eorum averſam faciem teneret, quasi a nobis protecta: duæ vero nos aspirerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere offenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fucō debent carere, & nullo velamine obtegi. Item connexæ, quia insolubiles esse Gratias decet: & beneficium, aliud semper beneficium parere, perpetuumque esse amicitiae foedus. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui est Orochomeni Bœoticiæ urbe, lavari, quoniam pura esse beneficia oportet: & nihil fordium, i. e. nullam spem retributionis habere. V. infra GRATIÆ.

CHARISMA, *ἄρις*. n. [*Χάρισμα*] Gratia, munus. Tertull.

CHARISUS, [*Χάρις*] i. m. Atticus orator, cujus meminit Cic. in Brut. 286. Et quidem, inquit, duo fuerunt per idem tempus dissimiles inter fe, sed Attici tamen: quorum Charifus multarum orationum, quas scribebat aliis, quum cupere videretur imitari Lyſiam: Demochares autem, qui fuit Demolthenis fororis filius, & orationes scripti aliquot: & earum rerum historiam, quæ erant Athenis ipsius ætate gesta, non tam historico, quam oratorio genere perſcripsit. At Charitii vult Hegefias esse similis, &c.

Est & inter Grammaticos antiquos, Flavius Sospiter Charifus, cujus meminit Priscianus.

Est & Panis, seu, ut Suidas ait, Placentæ species, qui Græcis *Χαρίαν* dicebantur.

CHARISIA, orum. n. pl. [*Χαρίαινα*] Pervigilium in Gratiarum honorem, quorum præmium erat placenta & bellaria. V. Eustath. in Odyff. σ. 23.

CHARISTIA, n. pl. [*Χαρίαινα*] apud veteres Festa erant, ad quæ simul conveniebant omnes, qui vel sanguine, vel cognationis quocunque gradu, invicem junctores erant, & defunctis jam amicis, ut aviv, avavis, abavis, sacra faciebant, eoſque thure & honoribus divinis venerabantur, qui & ipsi quoque egressi sepulchris, facris interesse credebantur. Meminit horum Ovid. 2. Fast. 617.

Proxima cognati dixerunt Charistia chari,
Et venit ad focos turba propinqua deos. V. dict. feq.

CHARISTIA, æ. Idem. Valer. Max. lib. 2. cap. 1. Convivium etiam follenne majores instituerunt: idque charitiam appellaverunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur. Alia exemplaria habent Charistia, & non Charitiam. Et ita legendum omnino putaverim.

CHARISTICUM, [*Χαριστικόν*] pro Remuneracione apud Callistrat. in I. divus Adrianus. D. de bon. damnat. Sed debent ad ea fervari. quæ jure præſidium ſolent erogari, ut puta charitatum quibusdam officialibus, &c. V. CARERRATICUM.

CHARITAS, IN CHARUS.

CHARITŒBLEPHARON, [*Χαριτωβλήφαρον*] Frutex est circa Troglodytarum infulus naſcens, efficax in amatoriis, de quo Plinius ex Juba ſcribit, spathalia eoſſacere & monilia feminas. Sentire eum fe capi, durarique cornus modo, & hebetare aciem ferri. Quod fi feſſerint inſidia, in lapidem tranſfigurari. V. Plin. lib. 13. cap. ult.

CHARITONIUS, Adj. [*Χαριτωνίης*] Lucret. lib. 4. 1156.

Parvula, pumilio: charitonita tota, merum ſal. Epitheton est mulieris. Quæ voce ſignificatur Gratia venalis: quod hæc puella fe vendat gratia verborum, quibus velut pedicis animos amatorum illigat. *Χαρίτης* gratia dicitur, *ἀρις* venalis. Charitonita tota, Quæ nihil ſſivitat, aut gratiæ non habet venale. Sic interpretatur Pius. Turneb. Adverf. 27. 35. vero locum putat mendofum, ſicque reponendum,

Parvula, pumilio, *Χαρίτωνία*, tota merum ſal. i. e. Charitum, feu Gratiarum una.

CHARMANDE, [*Χαρμανδή*] Urbs est trans Euphratem, juxta portas Babylonias. Unde

CHARMANDÆUS & **CHARMANDITES**, Gentilia, & **CHARMANDENE** regio. auctor Stephanus.

CHARMI, Oppidum Minoeorum in Arabia, qui a rege Cretæ Minoe originem trahere exſtimantur, ut inquit Plin. lib. 6. cap. 28.

CHARMIS, idis. [*Χαριμίς*] Medicus, qui ex Maſſilia Romam profectus, damnatis non ſolum prioribus medicis, verum & balneis, frigida etiam hibernis algibus lavari perſuaſit. Qua de re etiam extat Annæi Senecæ aſtupulatio, ut videre eſt apud Plin. lib. 29. cap. 1.

CHARMIDES, is. Senex in Plaut. Trin.

CHARMOTHAS, [*Χαρμόθας*] Portus est in Arabia, centum fere ſtadium ambitu, ingreſſu anguſto, & omni ſcap hæ periculofa, emittit in eum flumen. Sic Strabo lib. 16.

CHĀRON, ontis. [*Χάρων*] Charontem Portitorem apud inferos fingunt poëtæ, triente manas defunctorum per Stygem & Acherontem tranſvehentem ad ſedes deſtinas. V. Virg. 6. Æn. 298.

Portitor has horrendus aquas & flumina ſervat,
Terribili ſqualore Charon. Meminit paſſim Lucianus in Dialoſis mortuorum, ubi & memorat obolium Charonti pro naulo dari ſolitum a defunctis, qui tranſvehantur. Conf. Suid. & Apul. 6. Met.

Alterum pedem in cymba Charontis habere, Proverbium eſt de iſis, qui admodum inſirmi & morturi videntur.

Dicitur per antiſphaſin Acheron. Perique Charontem, aiunt ſignificare Aërem infernum, quod (ut volunt) animæ ſunt aëriæ, ideo confictum iſpum a poetis Portitorem animarum.

Dirus Charon. Sen. Herc. fur. 9.

Portitor Charon. Virg. 6. Æn. 526.

Charon fuit & proprium, ut Charon Lampacenus hiſtoricus, qui tempore primi Darii floruit. Scripſit Æthiopia libris duobus: Item Cretenſia, Græcica, & alia.

Charon item Cartaginienſis hiſtoricus, qui tyrannorum quotquot in Aſia Europaque fuerunt, item illuſtrum virorum & mulierum vitas conſcripſit. Tertius ejuſdem nominis, Naucratica fuit, hiſtoricus, qui de ſacerdotibus, regibus, & geſtis Ægyptiorum hiſtoriam ſcripſit.

CHĀRONDAS, [*Χαρώνδας*] Philoſophus Pythagoricus & Legislator Thurius, qui cum legem tulſſet, nequis cum ferro in concionem veniret, alioqui continuo interfectum iri. Quumque poſtea ipſe e rure veniens, ex improvido, ut erat gladio accinctus, in concionem veniſſet, admouit legis ab eo qui proxime ſedebat, eidem gladio incubuit, quum liceret culpam diſſimulare, vel defendere. Ex lib. 6. cap. 5. Valerii. Ariſtot. autem lib. 2. Politic. hunc Charondam dicit patriam Catinenfem, qui civibus ſuis leges conſcripſit. Cic. 3. de Legib. 5. Nec vero ſolum ut obtemperent obediante quæ magiſtratus, ſed etiam ut eos colant diligantque, præſcribitur; ut Charondas in ſuis facit legibus.

CHĀRONĒUM, [*Χαρόνεον*] ſive **CHĀRONIA** Porta [*Χαρόνεια Πύλη*] erat Athenis in nomophylacio, per quam damnati ad ultimum ducebantur ſupplicium. Fuerunt & Charoniæ ſcalæ, ex quibus idola ſeu ſimulacra deſtinabant in theatris. Cæſ. Rhod. lib. 8. cap. 8.

Charonia, etiam Paludes & Baratha vocantur, odorem tætrum exhālantia. V. Strabo lib. 12. ad ſinem, & Caſaub. ad ejuſd. lib. 5. pag. 244.

CHĀRŒNITES, Ærum. m. [*Χαρόνιται*] Senatores novi a Romanis ex contemptu ita vocati. Ait Plutarchus in vita Antonii: M. Antonius his (ſcil. Cæſaris commentariis) interſerens quos ei viſum eſt, multis magiſtratus dedit, multos in ſenatum adlegit. Unde omnes hos per ludibrium Charonitas Romani appellabant, quandoquidem ubi arguebantur, ad mortui fugiebant commentarios, & neminem vivum dignitatis ſuæ auctorem eque poterant. Idem apud Suet. in Aug. cap. 35. Orcini vocantur. q. V. in ORCUS.

CHARONIUM Antrum, [*Χαρόνιον ἄντρον*] Strabo lib. 14. In via inter Tralles atque Nyſſam vicus eſt Nyſſienſium non procul ab urbe nomine Acharaca, ubi Plutonius eſt, luco ſumptuoſo circumdatum. Item Plutonius ac Junonis delubrum, & antrum Charonium natura admirabile, quod luco imminet, &c. V. CHARONĒUM.

CHĀRŒPS, [*Χαρῶψ*] Homero lib. Iliad. 11. 426. Vir Trojanus, Hippaſi filius, & Socii fratres, quos ambo uno die Ulyſſes interemit.

Est & nomen cujuſdam inter Epirotas primarii, qui Tito Quintio Flaminio Conſuli Romano contra Philippum bellum gerenti favit. Plutarchus in vita ejuſdem Flaminii. Hunc Livius lib. 32. cap. 6. & 11. Charopum vocat.

CHARRĒ, V. CARRĒ.
CHARTA, vel potius CARTHA, Urbs Tyri dicta est, ex qua & Dido orta fertur, & ab ejus nomine a sese conditam urbem, Chartaginem appellasse. V. Serv. ad 1. Æn. 143.
CHARTA, æ. f. [χαρτης] Papyrus est appellata, quod scilicet ex papyro fieret. Postea vero id genus chartæ inventum est, quo nunc pallium uritur, fitque ex linteolis in aqua contritis. Martial. lib. 6. 64.
 — miserat & perdere chartas. Plin. lib. 13. cap. 11.
 Chartæ usum maxime humanitas vitæ constat & memoria. Et hanc Alexandri Magni victoriam reperitam, auctor est M. Varro, condita in Ægypto Alexandria: ante non fuisse chartarum usum. in palmarum foliis primo scripturatum: deinde quarundam arborum libris. Postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox & privata linteis confici cœpta, aut ceris. V. omnino reliqua, de chartarum usu & preparatione apud Plin. l. c. & cap. 12.
 Ac apud Memphim urbem celeberrimam, primum confectam esse narrat Lucan. 3. 222.
 Nondum fluminea Memphis contexere biblos
 Noverat. Biblus papyrus est, ejusque plagulas hic biblos vocat. [Nisi hic Memphis per synecdochen poeticeam per Ægypto ponitur. Codicis chartas explicare. Quintil. Quam aperto codice chartas explicare. Inopia chartæ minus scribitur. Cic. 5. Att. 4.
 Sonitus fragilis chartarum. Lucret. lib. 6. 111.
 Anus charta, Victura diu, non brevi peritura. Catul. 66. 46.
 Augustæ charta, e qua religiosi tantum sacricie libri scriberentur, quæ olim Hieratica nuncupabatur. V. Plin. 13. 11. & abibi.
 Bibula charta. In BIBO.
 Delectiva charta. Ulpian. in l. 4. D. de bon. possess. secund. tab. Charta appellatio & ad novam chartam refertur, & ad delectivam.
 Dentata charta rem agere. Cic. 2. Q. frat. 14. Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agitur. Dentata dicuntur Mordacia, ut ait Erasmus in Chiiadibus. Seneca etiam dentatos sales esse non vult. V. in DENS.
 Doctæ & laboriosæ chartæ. Catul. 1. 6.
 Epistolares chartæ. Martial. lib. 14. 11.
 Ineptis chartis quicquid amicitur. Hor. 2. Epist. 1. 270.
 Livianna charta. Plin. 13. 12.
 Plumbea charta. Suet. in Nerone, cap. 20. Plumbeam chartam supinus pectore sustinuit. i. e. Laminam plumbeam, sic enim interpretatur Plin. lib. 34. cap. 18.
 Puræ chartæ. Ulpian. in l. Librorum appellatione. §. Quod tamen. D. de leg. 3. Nam nec chartæ puræ debentur libris legatis, nec chartis libris debebuntur.
 In usu plerique libros chartas appellant. V. U S U S. H. St. V. & p. p. Charta pro libro.
 Ad chartas parare papyrus. Ulpian. in l. Librorum appellatione. §. Chartis legatis. D. de leg. 3. Chartis legatis, neque papyrus ad chartas paratum, neque charta nondum perfecta continebuntur.
 Chartæ quoque quæ illam pristinam severitatem continebant, obsoleverunt. Cic. pro Cœl. 40.
 Delatæ chartis merces. Cic. pro Rabir. Posth. 39. Audiat visæque merces, fallaces quidem & fucosæ, chartis & linteis, & vitro delatæ. Al. Celatæ. Explicare omne ævum tribus chartis. Catul. 1. 6.
 Illinere chartis aliquid. Hor. 1. Serm. 4. 36.
 Et quodcumque semel chartis illevertit, omnes
 Gessit a furno redeuntes scire. Est autem per contemptum dictum Illinere, quasi dicat Non scribere, sed chartas Commaculare tantummodo. Impallefcere nocturnis chartis. Pers. 5. Sat. 62.
 Notata charta digitis, i. e. Scripta. Ovid. 1. Epist. 62.
 Ne nos prodant charta. Cic. 2. Att. 20. De Repub. breviter ad te scribam: jam enim charta ipsa ne nos prodant pertimesco.
 Promere chartis Hetruscis. Cic. 1. de Divin. 20.
 Voces tristicas chartis promebat Hetruscis.
 Silere chartæ dicuntur, Quum nemo scribit. Hor. 4. Carm. 8. 21.
 — neque
 Si chartæ silent quod bene feceris.
 Sileri chartis, i. e. Nullius scriptis celebrari. Hor. 4. Carm. 9. 31.
 — non ego te meis
 Chartis inornatum sileri,
 Totve tuos patiar labores.
 In charta averfa scribere. Martial. lib. 8. 62.
 Ponere thura, charta soluta. Juven. 13. Sat. 116.
 Charta, pro Libro. Ovid. 3. Trist. 1. 4.
 Nullus in hac charta versus amare docet.
 Vacare chartis, Libris. Martial. lib. 7. 79.

CHARTINA, æ. f. Dixere veteres pro Charta. Præfatio. lib. 4.
CHARTUS, i. Antique. Legitur in Lucilio apud Nonium 3. 40. Ubi nunc Socratici charti.
CHARTŪLA, æ. f. dimin. [χαρτης] Cic. 7. Fam. 18. Miror quid in illa chartula fuerit, quod delere malueris, quam hæc scribere. Alibi Chartula, pro Scheda vel Commentariolo ponitur; Inter chartulas confiscati inventus est brevis debitorum nomina continens. Budæus.
CHARTULARIUS, i. m. [χαρτηλαριος] Officii nomen erat, cujus sit mentio in l. 3. de Cano. Largit. lib. 10. Cod. Budæus.
 Vide SCRIPIARIUS. H. St.
CHARTACRUS, Adj. [χαρτης] ut, Codices chartacei. Ulpian. in l. librorum appellatione. D. de leg. 3. Quod si in codicibus sint membranis, vel chartaceis, vel etiam eboris, vel alterius materiæ, &c.
CHARTĒUS, aliud Adj. Aufon. 10. Epist. 40.
CHARTARIUM, i. n. Chartophylacium. Hieron. ad Ruff. 3. 6. Cur eam in Romana Ecclesia chartario non requirit.
CHARTARIUS, a. um, Adj. ut, Chartariæ officinæ. Plin. lib. 18. cap. 10. Hocæriæ officinæ, chartariæque utuntur.
CHARTARIUS, i. m. Idem ac Chartularius. Inscriptio Romæ; LOCVS VALERIANI CHARTARII.
CHARTIATICUM, i. n. [χαρτητικόν] in l. penult. D. de bon. damn. & apud Zonaram, tom. 3. puto esse Quod pro charta officialibus præbebatur. Nam ministris magistraturam chartas ex Frontino lib. 2. de Aquæductib. intelligere licet. V. Cuciacium, lib. 4. Observat. cap. 18. Nonnulli legunt Chartificum. V. supra.

CHARTOPHYLLACIUM, [χαρτοφυλάκιον] Græci vocant Scrinium, in quo libri & scripturæ reponuntur.
CHARUS, vel potius CARUS. [q. V. nam perperam hæc disjuncta sunt] Adj. [αγαπης, αεσφιδης, χαρους, θυμενης] Gratus & amore devinctus. Cic. 2. Fam. 15. Quæni tibi charum esse gaudeo.
 Charus charis. Hor. 1. Serm. 6. 70.
 Amici chari. Hor. 4. Carm. 9. 51.
 Amplexus. Ovid. 9. Met. 749.
 Caput. Virg. 4. Æn. 354.
 Comes charus atque jucundus. Cic. 4. in Catil. 11.
 Conjunx. Ovid. 5. Trist. 5. 21.
 Corpus. Sen. Hippol. 12.
 Corpora. Ovid. in Ibin, 311.
 Inque pyram tecum charissimam corpora mittas. al. Pignora.
 Dignitas & gloria liberorum nobis chara. Cic. 1. de Orat. 19. Hortemur, que potius liberos nostros, ceterosque, quorum gloria nobis & dignitas chara est, &c.
 Fratres. Sen. Hippol. 5.
 Genitor. Virg. 10. Æn. 789.
 Genitrix. Virg. 1. Æn. 693.
 Juvenis. Tibul. lib. 3. 2. 1.
 Labores uteri. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 194. Ceres de sua filia.
 Mater. Ovid. 12. Epist. 112.
 Natus charus magis vita. Virg. 5. Æn. 725.
 Nate, mihi vita, quondam dum vita manebat,
 Chære magis, nate Iliacis exercite fatis.
 Nepotes. Virg. 6. Æn. 682.
 Nutrix. Virg. 4. Æn. 634.
 Parens. Sil. lib. 13. 624.
 Parentes. Lucret. lib. 3. 85.
 Parentes charissimos habere. Cic. Post red. in Sen. 2.
 Pater. Virg. 2. Æn. 707.
 Pignora. Ovid. 3. Fast. 218.
 Quum raptæ veniunt inter patresque virosque,
 Inque Iliu natos pignora chara tenent.
 Propinqui. Hor. 1. Serm. 1. 83.
 Res. Ovid. 2. Trist. 484.
 Societatum charior nulla, quam. Cic. 2. Off. 57. Omnium societatum nulla est gratior, nulla charior, quam ea quæ cum Repub. est unicuique nostrum.
 Sodales. Hor. 1. Carm. 36. 5.
 Patrii lares, chara terra. Sen. Agamein. 7. 783.
 Thorus. Ovid. 8. Epist. 26.
 Ubera. Sen. Hippol. 2.
 Verbum ipsum charum est amoris, ex quo amicitie nomen est ductum. Cic. 1. de Nat. Deor. 123.
 Vir charus & jucundus. Cic. pro Cluent. 20. Recte hoc repetitur a vobis, ut virum optimum atque innocentissimum, plurimisque mortalibus charum atque jucundissimum, his aliquando calamitatibus liberetis. Vita. Ovid. 10. Met. 612.
 Charum habere. Cic. 9. Att. 9. Te tanti facio, ut paucos æque ac te charos habeam.
 Habere chariorem aliquem seipso. Cic. 10. Att. 13. Omnes suos, etiam quibus irascitur crebrius, tamen charos habet, me quidem seipso chariorem.
 Amare, & charum habere. Cic. 2. Fam. 7. Quem nos, &c. in primis amamus, charumque habemus.
 Diligere & charum habere. Cic. pro Corn. Balb. 59. Speroque, Judices, ut eos, qui principes fuerunt conservandæ salutis aut dignitatis meæ, diligitis & charos habeatis: sic, &c.
 Charum esse & diligi. Cic. 3. de Finib. 53. Postulare a diis immortalibus ut chari simus, & ab illis diligamur.
 Sibi charum esse, seseque diligere. Cic. 5. de Finib. 29. Eorum enim est hæc querela, qui sibi chari sunt, seseque diligunt. Ter. Adel. 1. 1. 24.
 In eo me oblecto, solum id est charum mihi.
 Nobis vivere chari volumus. Hor. 1. Epist. 3. 29.
 Compar. Valer. 8. Argon. 12.
 — ne crede pater: non charior ille est,
 Quem sequimur.
 Auro charior juvenis. Tibul. lib. 1. 8. 31.
 Luce charior. Claud. de Bell. Get. 308.
 Mihi me charior. Ovid. 5. Trist. 14. 2.
 Nec te mihi charior alter. Ovid. 3. Trist. 6. 3.
 Oculis charius. Catul. 101. 2.
 Vita charior. Cic. ad Quir. post red. 2. Mihi vero & propter indulgentiam meam, & propter excellens eorum ingenium vita sunt mea chariores.
 Superl. Charissimus & amantissimus. Cic. 4. in Catil. 3. Nec tamen ego sum ille ferreus, qui fratri charissimam atque amantissimam præsentis mœrorum non moveat.
 Charissimus & amicitissimus. Cic. 2. de Orat. 15. Quum apud me viderem homines mihi charissimos & amicitissimos, &c.
 Charus pro Pretioso. V. CARUS. Quo & superiora, & seq. refer.
CHARITAS, ætis. f. [ἀγαπη] dicitur Amor, sed tantum hominum in homines, & quidem secundum personarum dignitatem. Cic. de Amicit. 27. Primum ex ea charitate, quæ est inter natos & parentes: quæ dirimi, nisi deturbati scelere non potest.
 In charitate esse, Charum esse. Liv. 1. 39. extr. Est puerum in domo a parvo educum, in charitate atque honore fuisse.
 Benevolentia charitas. Cic. de Amicit. 31. Ipsa autem intelligamus a natura signi sensum diligendi, & benevolentia charitatem, facta significatione probatis.
 Hominum charitati parcendum. Cic. 1. de Orat. 237. Parcendum est autem maxime charitati hominum, ne temere in eis dicas, qui diliguntur. Liberum charitas. Cic. Brut. Ep. 12. Sed hoc præclare legibus comparatum est, ut charitas liberorum omniciores parentes Reipublicæ redderet.
 Patriæ charitas. Cic. pro Sext. 53. Patriamque, quæ mihi erat charissima, propter ipsius patriæ charitatem, reliquissimam, &c.
 Reipublicæ charitate facere. Cic. 11. Philipp. 20. Non possum animo æquo videre tot, tam importunos, tam sceleratos hostes, nec id fastidium meo, sed charitate Reipublicæ.

Applissima ad quiete vivendum charitas. Cic. 1. de Fin. 52. Opes, vel fortunæ, vel ingenii liberalitati magis conveniunt: qua qui utantur, benevolentiam sibi conciliant, & (quod applissimum est ad quiete vivendum) charitatem.

Mercedem charitatis exigere. Cic. de Amicit. 82. Ipse enim se quisque diligit, non ut aliquam seipsum mercedem exigit charitatis suæ, sed quod per se sibi quisque charus est.

Mutua charitatis pignus. Quintil. lib. 1. in proem.

Charitas & amicitia. Cic. 1. de Nat. Deor. 123. Hominum charitas & amicitia gratuita est.

Charitas & amor. Cic. in Partit. 56. Nam aut charitate moventur homines, ut decorum, ut patriæ, ut parentum: aut amore, ut fratrum, ut conjugum, ut liberorum, ut familiarium.

Charitatem & benevolentiam admirare. Cic. pro Sext. 6. Ademit Albino fœderi nomen mors filie, sed charitatem illius necessitudinis & benevolentiam non ademit.

Promptior, charitate filia, accipiendis adversus generum suspicionibus. Tacit. 12. Ann. 4.

Complecti charitate. In COMPLECTOR.

Complectitur charitates omnes omnino patria. Cic. 1. Off. 57. Omnium societatum nulla est gratior, nulla charior, quam ea quæ cum Repub. est unicuique nostrum. chari parentes, chari liberi, propinqui familiares: sed omnes omnium charitates patria una complexa est, pro qua quis bonus debet mortem oppetere, si ei sit profuturus?

Conciliare. Cic. 2. de Orat. 206.

Concupere civium. Cic. 1. Philipp. 29. Credo enim vos omnes nobiles, magna quidem spectantes, non pecuniam, ut quidam nimis creduli suspicantur, quæ semper ab amplissimo quoque clarissimoque contempta est, non opes violentas, & populo Romano minime ferendam potentiam: sed charitatem civium & gloriam concupisse.

Exuere. Tacit. 16. Ann. 28.

Juncta charitas inter paucos. In JUNGO.

Prætare charitate officium alicui. Cic. 12. Fam. 16. Cui nos & charitate & amore tuum officium præfaturus non debes dubitare.

Retinere in aliquos. Cic. de Amicit. 72.

CHARYBDIS, is. f. [Χαρυβδης] Locus maris periculosus nautis inter Cælabriam & Siciliam, quod contrarios fluctuum cursus facit, & rapta quæque absorbet, & rejicit, aqua enim nunc absorbetur, & tendit in profundum, nunc elevatur in altum. Ovid. Rem. Amor. 740.

Et vomit epotas dira Charybdis aquas.

Fingitur autem Charybdis, femina voracissima, quæ quia boves Herculis rapuit, a Jove fulminata est, & in mare præcipitata. Unde naturam pristinam servat: nam forbet universa. Auctor Scrvius ad loc. subjeçt. Virg. Plurima de Charybdi finxerunt poete: ut videre est apud Virg. 3. Æn. 419. Ovid. 7. Met. 62. Sil. 14. 455. Natal. Com. Mythol. 8. 12. Plin. lib. 7. & 8. In eo freto est scopulus Scylla, item Charybdis, mare voriticofum, ambo clara fœvicia. Inde inter Scyllam & Charybdin navigare dictum est, pro In ancipiti periculo esse. V. Chiliad. Erasim. Virg. 3. Æn. 558.

Et pater Anchises, nimirum hæc illa Charybdis: Hos Helenus scopulos, hæc fixa horrenda canebat. V. SCYLLA.

Avida Charybdis, i. e. Rapax. Ovid. 14. Met. 75.

Bonorum Charybdis. Cic. 3. de Orat. 162. Deinde videndum est, ne longe simile sit ductum, Syrtim patrimonii, scopulum libentibus dixerim: Charybdi bonorum, voragine potius: facilis enim ad ea quæ vifa, quam ad illa quæ audita sunt, mentis oculi feruntur.

Dira. Ovid. Rem. Amor. 740.

Immanis. Cic. de Arusp. Resp. 59. Quam denique tam immanem Charybdin poetæ fingendo exprimere potuerunt, quæ tantos exhaurire gurgites possit, &c.

Infœta nautis Charybdis. Cic. 7. Verr. 145. Non enim Charybdin tam infestam, neque Scyllam nautis, quam istum in eodem freto fuisse arbitror. hoc etiam iste infestior, quod multo se pluribus & majoribus canibus fuccinxerat.

Irequieta. Ovid. 13. Met. 730.

Panchæa. Ovid. 5. Trist. 2. 73. al. Zanclæa.

Rapax. Sen. Thyest. 7.

Seva. Juven. 15. Sat. 17.

Vasta. Catul. 62. 156.

Vorax. Cic. in 2. Philipp. 67. Quæ Charybdis tam vorax? Zanclæa. Ovid. 4. Fast. 499.

Devoret me Charybdis. Ovid. 5. Trist. 2. 73.

Evitata Charybdi, in Scyllam incidi, i. e. Dum vito gravius malum, in aliud rursus incidi. V. Erasmi Chiliadas.

Charybdis, pro Malorum & curarum congerie, apud Hor. 1. Carm. 27. 19. — ah miser!

Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer meliore flumina.

CHASMA, acis. n. [χάσμα] Latine Hiatus dicitur, fissura, rictus, vafa vorago. Ulpian. D. de cenibus. 1. Forma. §. Quare est, Si agri portio chasmate perierit, & debet per censitorem relevari.

Chasmata & vafa hiatus. Sen. lib. 6. Nat. Quæst. cap. 9. Si quando exesa ceciderint, &c. tunc chasmata, tunc vafa hiatus aperiuntur. De terræ motibus loquitur.

Perire chasmate. Ulpian. in 1. Quum res. §. Item si fundus. D. de legat. 1. Item si fundus chasmate perierit, Labeo ait utique æstimationem non deberi.

Chasma, est etiam in Meteoris, Subita æcris diruptio, & quidam recessus cæli ipsius. Plin. lib. 2. cap. 26. Fit & cæli ipsius hiatus, quod vocant Chasma. Seneca, Nat. Qu. 1. 14. Sunt chasmata, quum aliquid cæli spatium descendit, & flammam dehiscentis velut in abdito ostentat. [Grut. discedit. Malim cum Aldo Desedit. V. DESIDO.]

CHASMATICUS, [χασματικός] Terre motus dicitur, quum movente se terra hujusmodi hiatus existunt. Apud Ammian. 17. 16.

CHATTI, [καττοι] Germanie populi, ait Strab. lib. 7. fere a principio. Hos juxta Rhenum collocat Plin. lib. 4. cap. 14. Catti alii dicuntur. Hos amplissime describit Tacit. de Morib. German. cap. 10.

CHAUBI, [χαιβι] Germanie populi sunt, ad Oceanum pertinentes, de quibus Strabo lib. 7.

CHAUCI, V. CAUCHI.

CHAUS, i. m. [χαισ] Cervarius lupus. Plin. lib. 8. cap. 19. Pompeii

Magni primum Indi offenderunt chaum, quem Galli raphium vocant, effigie lupi, pardorum maculis. Hard. Cnema & Rufum. q. V.

C H E

CHÉDRÉPA, [Χηδρέπα] ut Galenus de attenuante victus rat. scribit, vocatur speciatim Omnia ea legumina, quæ manu carpuntur: Alia cuncta quæ falce putantur, Frumenta. Hæc ille, quem vide.

CHÉLÆ, Ærum. [χελαι] Scorpii brachia sunt: i. e. Anterior pars Scorpii signi celestis. Virg. 1. Georg. 31.

Qua locus Erigonen inter, Chelæque sequentes
Panditur. Cic. in Arat. v. 293.

Et pauca Chelis stellæ simul anguinententis
Sunt genua.

Scorpii Chelæ. Lucan. lib. 1. 659.

Scorpion incendis cauda, Chelæque peruris. Intelligit fidus Scorpii.

Præcedere Chelas. Lucan. lib. 2. 692.

— jam cæperat ultima Virgo
Phœbum laturas ortu præcedere Chelas. Quibus verbis dicit Autumnale fuisse æquinoctium: quod fit octavo calendis Octobris, Sole in Libra posito. Etideo per Chelas Libram intelligit, quia occidente Virgine, oritur Libra.

CHELÆ, es. f. [χελαι] Lapidis nuncupantur, marinis objecti fluctibus, ne undarum impetu violente perpetim assultente, convellentur aggregum munimenta, vel id genus ceterorum. Dicuntur autem sic, quod boum ungulis fere sint assimilés. Auctor Cæcl. Rhod. lib. 5. cap. 2.

CHELIDON, Ænis. [χελιδών] Latino dicitur Hirundo.

CHELIDONIA, [χελιδονία] inter Ficorum genera recensetur Plin. lib. 15. cap. 18. Meminit & Columel. lib. 10. 415.

Purpureæque chelidonia, pinguefque marisæ.

CHELIDONIA, æ. f. vel CHELIDONTUM, i. n. [χελιδονια] Herbæ genus. Plin. lib. 8. cap. 27. Chelidonium visui saluberrimam hirundines monstrare, vexatis pullorum oculis illa medentes. V. item lib. 25. cap. 8. Chelidonia: duæ sunt species, quarum major etiam hodie in officinis nomen retinet: minorem autem, quod strumis medeatur, quas Scrophularia nonnulli vocant, five quod strumofam habeat radicem, Scrophulariam appellant.

Est etiam Chelidonia, Gemmæ nomen, altera parte purpureæ, nigris interpellantibus maculis, altera hirundinis colorem referentis, unde & nomen accepit. De hæc Plin. lib. 37. cap. 10.

Item genus Apidis, ut Galenus auctor est.

CHELIDONIAE, [χελιδονια] Insulæ tres, contra Tauri promontorium pælitæ navigantibus, Plin. 5. 31. Duas duntaxat, quarum una Corydæa, altera Menalipea dicitur Stephanus ex Phavorino memorat. Dionysius trium meminit, & item Strabo lib. 14. Priscianus in Periægei, Partibus extremis Pamphilia clauditur litro, Atque Chelidonia rupes clauditur eodem. Græci quoque πέλαγος & ορεινός vocant.

CHELIDONIAS, æ. m. vocatur Favonius ventus, a die sexto ante Februaris Idus, usque ad septimum Calend. Martias: eo quod his diebus hirundines primum conspicui incipiant. Auctor Plin. lib. 2. cap. 47.

CHELIDONTII, Lappili qui in ventre pullorum hirundinis reperiuntur. Plin. lib. 11. cap. 37.

CHELIDONTIUM, [χελιδόνιον] est Tauri montis promontorium, quod & Sacrum vocatur. Plin. lib. 5. cap. 27. Taurus mons ab Eois veniens litibus, Chelidonio promontorio discernitur.

CHELONATES, [χελωνάτας] Promontorium est Achaïæ, quod Ptolemæo Chelonites dicitur. Plin. lib. 4. cap. 5.

CHELONIA, æ. f. [χελωνια] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Chelonia, inquit, oculus est Indicæ testudinis, vel portentosissima Magorum mendaciosa. Melle enim colluto ore impostam lingue, futurorum divinationem prestare pronuntiat: quinta decima Luna & silente, tota die: decrescente vero ante Solis ortum, ceteris diebus a prima in sextam horam.

CHELONITIDES, [χελωνιτιδης] Gemmæ testudinum similes: ex quibus ad tempestates sedandas multa vaticinantur. Plin. lib. 37. cap. 10. Galli vocant *Chalonitides*. Ex eo nomen invenerunt Græcum, quod intus cavæ, testudinum sint similes: Gallicum, quod vulgo persuasum sit eas in capite ranæ rubetæ seu bufonis nasci.

CHELONITUM, [χελωνίτιον] Tegumentum est testudinis animalis, quam *serpentum* vulgo vocant. Eius autem integumentum similitudinem habent chelonia, id est retinacula quibus intra signa fucula retinetur. Budæus.

Chelonia, sunt velut Umbilici aut antæ quæ attingunt arctæctaris, in quas, ceu in armillas, conjecti fucularum cardines versantur. Dicta sunt Chelonia a similitudine tegumenti testudinis animalis, quæ *χελώνιον* dicitur, & ipsa testa *χελώνιον*. Horum cheloniorum frequens est mentio apud Virum lib. 10.

Cheloria apud Aristotelem Mechanicorum quæst. 28. sunt Machinae juxta puteos ad hauriendum facilius aquam, alteram partem prægravante pondere. Tollentes vocat Plin. lib. 18. cap. 2.

CHELONOPHAGI, [χελωνοφάγοι] (inquit Plin. lib. 6. cap. 25.) in Carmania angulo sunt, testudinum superficie casas tegentes, carne vescentes. Nam *χελώνια* Græce testudinem significat. Hæ (ut inquit idem lib. 9.) adeo in Indico mari magnæ sunt, ut singularum superficibus habitabiles casas integant. Strabo lib. 16. adeo magnas alio in loco reperiri scribit, ut Chelonophagi in eis navigent.

CHELYFORUS, i. m. [χελυφόρος] Serpens non multum aspectu distans a chelythro serpente, fumum quæ serpit emittens. Lucan. lib. 9. 750.

Natus & ambigue coletur qui Syrtidos arva
Chelydros, tractique via fumante chelydri.

Chelydri dicti sunt Servio, quasi Chelydri, quia in aquis & in terris morantur. Nam *χελυσον*, dicitur terram, *ιδωρ* aquam: sunt autem de genere serpentum. Virg. 3. Georg. 414.

Disce & odoratam stabulis accendere cedrum,
Galbæneoque agitare graves nidore Chelydros.

Medusei chelydri, dicti a Medusa, cuius crines serpentes erant. Sil. lib. 7. Nigri chelydri. Virg. 2. Georg. 214.

Et topus scaber, & nigris exesa chelydri
Creta. Nigris (ait Servius) i. e. Nocentibus. V. Vossii Etymol.

CHELYNE, es. f. [χελυνη] Labrum superius dicitur, ut nonnulli existimant: quanquam alii in ambitu postam partem, eo vocabulo intelligere mutant.

maluit. Unde Chelynidæ nuncupantur, Quibus ea grandior portio est. V. Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 31. vel potius Henr. Steph. Thef. Gr.
CHELYS, f. [χέλυς] Testudo: capitur & pro Lyra, quod Mercurius Lyrarum primus ex testudine fecerit: quam Nilo decrefcente in litore repererat.
 Canora chelys. Sen. Troad. 4.
 Exuere chelyn, i. e. Deponere. Stat. 4. Silv. 6. 30.
 Fatifere chelys. Stat. 4. Silv. 4. 33.
 Intendere. Stat. 1. Silv. 5. 11.
 Laxare. Stat. 4. Silv. 4. 33. contrarium est illius quod alibi dicit, Intendere chelyn.
 Pulfatur manibus Phœbea. Lucan. ad Pifon. 159.
 Verberare plectra. Sen. Troad. 4.

CHEMIA, æ. f. Sic enim scribere oportet, non ut vulgo Chymia: nam dicitur a χῆμα fundo; & Ars est folvendi metalla. [Chemia vero, prima longa, dicendum est, quia Gr. χημία, auctore Borrighio, cujus & Contrigii de origine ejus artis scripta est critica V.
CHEMICUS, Adj. Chemia peritus.

CHEMNIS, Infula in quodam lacu Ægypti, quæ lucos silvasque, & Apollinis grande fulminens templum natat, & quocunque venti agunt, pellitur. Verba Pomponii Melæ ex lib. 1. 9. De hac Herodot. lib. 2. scribit, quam Chemmin nominat.

CHEMOSIS, [χημωσις] Elatio est ambientis oculum membranae, quæ album quoque appellatur: affectus albæ carnis perimilis. Ex lib. Finit. Medic. apud Galen.

CHEMOPHILUS, [χημοφιλος] ex Anferum sunt genere, quibus pro cibus laucioribus utuntur Britanni. V. Plin. lib. 10. cap. 22. Est autem nomen χημοφιλος καὶ ἀλάπηλας compositum, hoc est ex vulpe & anfero. Unde & Vallianfero Æliani interpres tranfultit. Anferem enim specie, vulpem caliditate refert. Aquila & felis injuriarum facile profluit. Aucupi ad nidum accedenti obviam prodit, ut interim pullis elabendi spatium præbeat. V. Æliani. Hist. Anim. lib. 15. cap. 51.

CHEMOSIS, [χημωσις] Latinis Anferulus est, unde & puppis extremum, quod ornatus gratia, ad anferis similitudinem effectum erat, chemiscum appellarunt. Appuleius, Met. lib. 11. pag. 264. Puppis intorta chemisco. De forma chemifici, vide apud Baylum de Re navali.

CHEMOSCIA, [χημοσκια] Urbs Ægypti, e regione Diofoliis, ab anferum, ut videtur, passus dicta, qui tamen illic nulli apparent. Hujus incolæ dicuntur Chenoboscatae, qui circa Crocodillos occupantur. Steph.
CHEMOSCUM, i. n. [χημοσκιον] Locus ubi anferes aluntur. Columel. lib. 8. cap. 14. Qui vero greges nantium possidere student, chenoboscia constituant.

CHEMOSCHON, [χημοσχων] Herba ad cujus aspectum expavefcunt anferes. Plin. lib. 21. cap. 11.

CHEMOPUS, [χημωπος] Latine Anferis per dicitur: quo nomine dicta est & Herba, quæ habet effigiem anferini pedis. Plin. lib. 11. cap. 8. Ceras ex omnium arborum faturumque floribus confingunt, excepta rumice, & chenopode.

CHEOPES, sive CHEOPS, [χέωψ] Ægypti rex fuit, Mycerini pater, cujus opus est maxima totius Ægypti pyramis, ad quam faciendam denas hominum myriades in opere habuisse dicitur, & proapiro, cepa, & alio, mille sexcenta talenta expendisse. Auct. Herodot. lib. 2.

CHEOPINA, æ. Gall. *Chopinne*. Mensura est liquorum, dimidie pintæ saraq. Tantum enim capit, quantum haustu uno stibundus homo absumere possit. Ex Bud. de Assel lib. 5. ç. ç. fundo: πια, bibo. [Nugæ.
CHEPHREN, Cheopis frater, Ægypti & ipse rex post fratrem. Auct. Herod. lib. 2.

CHEAMYDES, Lapidis genus pretiosi. Plin. lib. 37. cap. 10. Cherymydes eadem effect quam ostracitem vocant, nisi quod hanc cerulæ interdum bullæ cingunt. Hard. Cادميتس. Misf. Calamitis.

CHEMOCRATES, vel CHEMOCRATES, [χημοκρατης] Insignis quidam artifex fuit, cujus opus Ephesie Dianæ templum Strabo fuisse ait, pollicittumque Alexandro, sese montem Atho in ejus formam fabricatum, ut tanquam ex gutto quodam in phialam effunderet libamen. Hæc ille libro Geogr. 14. Variant tamen codd. & alii Chirocrates, alii Dinocrates, alii Dinocrates, alii Stapharates denique dicitur. V. Xyl. & Casaub. ad Strabon.

CHERIA, A quibusdam appellatur Raphanus silvestris, quem Latini Armoraciam appellant. V. Ruell. lib. 2. cap. 123.

CHERINTUS, [χερινης] Puer admodum insignis facie & candore, qui seipsum prostituit. Hor. 1. Serm. 2. 81.
 (Sit licet hoc Cherinte tuum) tenerum est femur, aut crus Rectius. Rectius scribitur Cerinthus.

CHERNIPS, [χερνιψ] Aqua apud veteres dicebatur, quæ expurgari adentes ad sacra soliti erant, in qua nimirum torrem ex altari, ubi rem divinam fecissent, prius extinxissent. Scribit autem Servius in 4. Æn. 835. quod qui superis sacrificabant, ablucebantur: qui vero deis inferis, aspergebantur: unde illud 6. Æn. 230.
 Spargens rore levi, &c.

CHERNITES, [χερνιτης] Genus lapidis ebori simillimi, in quo condeban- tur corpora. Plin. lib. 36. cap. 17. Mitior est autem servandis corporibus nec absumendis chernites, ebori simillimus, in quo Darius conditum ferunt.

CHERRONESUS, sive CHERRONESUS, [χερρωνησος, χερρωνησος] (nihil enim differunt) Peninsula est. Græcis enim χερσος, terra: ησος autem insula dicitur. Quatuor indigies Cherfionis memorantur: Taurica in Euxino & Mæotide, quæ hodie *Precepsia* nominatur: Thracia: Aurea tertia, supra Gangem in ortum, juxta sinum qui Magnus Ptolemæo dicitur: Et Cimbrica Septentrionalis, quæ Daniam habet, quam Daciam Saxo grammaticus vocat. Peloponnesus vero major celebriorque est, quam ut Cherfonesi nomen admittat, quanamque & ipsam nominis etymo ferus, Cherfonesum Strabo nominat: & minoris Asiæ in nostrum mare procurfus Cherronesus dicitur, bonis auctoribus, ut scribit Vadianus.

CHERRONENSIS, e. Adj. Ex Cherfoneso. Cic. in Pifon. 86.

CHERRONESCUS, Adv. Varro de L. L. 4. 31.

CHERSINA, æ. [χερσινη] Genus est testudinis terrestris, in aridissimis Africae desertis, rofido humore vivens. Auct. Plin. lib. 9. cap. 10.

CHERSIFRON, [χερσιφρων] Architecton quidam fuit eximius, qui Dianæ Ephesie templum prius mire fabricatus erat, postea alius fecit majus illo. Auct. Strabo lib. 14.

CHERSOS, sive CHERRON [χερσος] proprie Terra incolta dicitur.

Martial. lib. 14. 88. Fœmineam Cherfon, pro Terrestris testudine posuit. [Nisi forte Cherlin scripsit, quod est a recto χερσος, id est, qua forma plurima apud Græcos leguntur.

CHERSYDROS, [χερσιδρος] Serpens qui tam in aquis, quam in terris moratur, de quo vide in CHELYDROS.

CHERUSCI, [χερουσκι] Populi Germanicæ circa fluvium Albini. Claud. Conf. Honor. 4. 451.
 — ingentes Albini liquere Cherufci.

CHIA Ficus, sive CHIA vel CHIAM absolute, Fici species est grato quodam sapore palatum pungens, viniqve veteris, falisque saporem referens. Martial. lib. 7. 24.

Infanti melimela dato, fatuasque marifcas,
 Nam mihi, quæ novit pungere, chia, placet. Idem lib. 13. 23.

Chia seni similis Baccho, quem Scitia miit,
 Ipsa merum secum portat, & ipsa sale. Hor. 1. Serm. 10. 24.

— at sermo lingua concinnus utraque
 Suavior, ut Chio nota si committat Falerni est. [Hic Vinum est Chium. V. CHIUS. quo hæc & feqq. pertinebant.

Chia terra, [χια γη] Terra est albida, vis cineritia, Samie similis, quæ cutem erugat, totumque corpus amabili coloris bonitate commendat. Auctor Dioscor. lib. c. cap. 101.

CHIDORUS, Fluvius est Macedoniae, qui per Mygdoniam fluens, in Axium Mygdonia fluvium intrat. Herodot. lib. 7.

CHILIAS, ædis. [χιλιας] Numerus qui mille continet. Gell. lib. 1. cap. 16. Mille enim non pro eo ponitur, quod Græce χιλιο dicitur, sed quod chias: & sicuti una chilias, & due chiliades, ita unus mille, & duo milia, certa atque directa ratione dicitur. Dissentit Gronov. quem omnino V. de Pec. Vet. 1. 10.

CHILIARCHUS, i. vel CHILIARCHA, æ. m. [χιλιαρχος ἢ χιλιερχης] Qui præest mille militibus, hoc est decem centurionibus. Bud. in annot. in Pandect. [Ita Græci constanter Romanorum Tribunos vocarunt, ut ibidem docet Bud. Verum a comparatione dignitatis potius, quam quod his quoque millenis militibus præfecti essent, quam potius, ex senis in singulis legionibus, bini per vices toti legioni præfuerint.

Hos primum instituit apud Macedonas Alexander, ut refert Curtius, 5. 2. conf. Iidor. 9. 3.

Chiliarchus apud Perfas major dignitatis officium fuit, de quo Ne- pos 9. 3. Conon a Pharnabazo ad regem missus, posteaquam venit, primum ex more Perfarum ad Chiliarchum, qui secundum gradum imperii tenebat, Tithrausten accessit, seque ostendit cum roge colloqui velle: nemo enim sine hoc admittitur. ubi V. Interpp.

CHILIASTÆ, [χιλιαστα] Hæretici quidam fuerunt, sic dicti quia regnum in terris mille annorum Christi ante novissimum diem futurum statuebant. Hofce Militarios interpretatur Augustinus, ut refert Cæl. Rhod. lib. 1. cap. 14. V. August. lib. 20. cap. 7. de C. D. Lactant. 7. 14. Vocantur item & Millenarii.

CHILIODYNAMIS, [χιλιοδυναμις Dioscoridi] CHILIODYNAMIA Pliodio. Herba est, quæ alio nomine Polemonia & Philetarion dicitur, a reum certamine, qui ejus inventionem sibi certatim vendicaverunt. Chilioodynamis autem a Cappadocibus nominata est, propter varios in medicina usus. V. Plin. lib. 25. cap. 6.

CHILIOPHYLLON, [χιλιοφυλλον] Herba est, quæ notioribus nominibus Achillea, & Militaris herba dicitur. Chiliophylli nomen accepit, a multitudine foliorum. Lat. Millefolium.

CHILIONIS, [χιλιων, ἢ χιλων] Lacedæmonius, unus ex septem sapientibus Græcia. Cujus teste Plin. lib. 7. cap. 32. tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis consecrata: Nolle se quemque, & Nihil nimium cupere: Comitemque ariens alieni atque litis esse miseriam. Quin & funus ejus, quam, victore Olympie filio, gaudio expiasset, tota Græcia profecuta est.

Chilo, Dicitur & Romanis cognomto a magnitudine laborum, Festus. χηλος enim labrum significat. Charifus lib. 1. Cilones dicuntur, quorum capita oblonga & compressa sunt. Chilones autem cum aspiratione ex Græco a labris improbiis, hoc illi χηλα, unde Chilones, Improbius labrati. [Utroque modo tamen, addita & dempta aspiratione, id ipsum cognomen scribitur in denariis gentis Flaminiae apud Fulv. Urfin. q. V. P. Magius Chilo, qui M. Marcellum occidit, notus ex Ser. Sulpicii ep. ad C. 4. Fam. 12.

CHILIFER, æris. m. [χιλιφερ] Ferrum, quod in os equi inditur, ut quidam volunt. Suidas vero [Immo Helych.] vult esse Capistrum a capite suspensum, in quo cubus ponitur. V. Buleng. de Equis, cap. 17.

CHIMÆRA, æ. f. [χιμαιρα] Homero, Animal est indomabile, inexpugnabile, neque humano, sed divino genere ortum. Chimæram monstrum trifforme describit Hesiod. in Theog. 321. his versibus de Gr. conv.

Huic tria sunt capita, & fertur primum esse leonis,
 Pulchri oculi, capraque simul, fortisque draconis:
 Ante leo, retroque draco, mediumque capella est:
 Pegafus hanc vicat, & magnus Bellerophon. Inde elegans illa
 Horatii metaphora ad Puerum obsoleti foorti amore captum, lib. 1. Carm. 27. 24.

Vix illegatum te triformi
 Pegafus expedit Chimæra. Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 109.
 Quid quod earum rerum, quæ nunquam omnino fuerunt, neque esse poterunt, ut Scyllæ, ut Chimære? Servius explicans illum Virg. locum 6. Æn. 288.

— flammifera armata Chimæra. Revera (inquit) mons est Lyciæ, cujus hodie ardet cacumen, juxta quod sunt leones: media autem pascua sunt: ima vero montis, serpentina plena. Hunc Bellerophon habitabilem fecit, unde Chimæram dicitur occidisse. Plin. lib. 2. cap. 106. Flagrat in Phælide mons Chimæra, & quidem immortalis diebus & noctibus flamma. Ignem ejus accendi aqua, & extingui vero terra, aut fœno Gnidius Ctesias tradit.

Flammam spirantes ore tetra Chimæra. Lucret. lib. 2. 704. / Tremenda flamma. Hor. 4. Carm. 2. 16.

Ænæos efflans faucibus ignes. Virg. 7. Æn. 302.

Ignæ spiritus. Hor. 2. Carm. 17. 13.

Chimæra est item, Navis nomen apud Virg. 5. Æn. 118. Sil. 14. 498.

Ingens Chimæra. Virg. 5. Æn. 223.
 Ingenti mole. Virg. 5. Æn. 118.

CHIMÆRFERÆ, Æra, Ærum. Adj. ut, Lycia Chymerifera. Ovid. 6. Met. 338. **CHIMASFRUM**, [Χυμασφρον] Vestis est rusticorum, qua hieme utuntur, ἄσπερον ἢ χυμασφρον, quod nobis sonat hiemare. Pollux lib. 7. cap. 13. ex Homeri & Æschyli auctoritate.

CHIMÆRINUS, [Χυμασφρον] non a Chimera deducitur, sed Græca vox est, χυμασφρον enim hibernus dicitur. Est autem Hiemalis circulus cæli, qui Capricornum contingit, in quo quum Sol est, brevissimi sunt dies. Martial. lib. 9. 13. de Epinio.

Si daret autumnus mihi nomen, Oporinos essefem:
Horrida si bruma fidera, Chimerinos; &c.

CHIMELLA, [Χυμασφρον] Ulcerosa affectiones sunt in manuum digitis ac pedum, hiemali tempore provenientes, de quibus Paulus lib. Medicinae tertio. Meminit & Cæli. lib. 4. cap. 11.

CHINA, æ. que vocatur & SINA, Regnum Afriæ antiquissimum & celeberrimum, quod multas præclaras urbes & magnam regionem circumcunctam habet. V. Geographos juniores. Antiqui Sericam regionem, & incolas Seres vocabant.

China, quam quidam Cinam vocant, Radix est fungosa, perinde ac aurundinacea, levis, colore rufescente, Rhodise radicis admodum æmula. Advehitur ex regionibus æquinoctialibus proximis, legiturque in litibus maris e terra evulsa. Hæc & plura Matthiol. in Dioscor.

CHINRA specula. Catull. 68. 12.
Brixia Chinæ supposita specula. Turnebus Echinez scribendum esse credit, ab Echino, ut hoc monti nomen ab asperitate inditum esse existimemus: sic Echinades, vel ab Echimorum copia, vel ab asperitate nomen sortita dicitur, auctore Stephano: & Echinus nomen erat Urbis Acanthianæ. Ceterum hi Chinæ probetur, tamen pro Echinez dictum erit, ut ructio pro ἑχινόρα, suppresso s, & ἑχίνορα pro ἑνεχίνορα. Sed ff. Voff. pag. 273. Cynece supposita specula. q. v.

CHIONE, es. [Χιών] Nobile scortum fuit, nomen habens a candore nivis, quæ Græce χιών dicitur: quum tamen fusca esset. Martial. lib. 3. 34.
Digna tuo car sis, indignaque nomine, dicam:
Frigida es, & nigra es: non es, & es Chione.

Fuit & Chione filia Dædalionis, ejus nuptias quom ob formæ elegantiam multi ambirent profici, tandem Pæoniam Epidaurienfem nuplit.

CHIOS, [Χίος] Insula est maris Mediterraneæ, ad oram Ionice, cum oppido dâ, posita inter Samum & Lesbum, ex adverso maxime Erythrum, quam Æthalam Ephorus prisco nomine appellat. Metrodorus & Cleobulus Chiam, a Chione nymphea: aliqui a nive: & Macrin, & Pityufam. Verba sunt Plin. lib. 5. cap. 31. In hac templum Apollinis, unde Chios Apollo, & Chii, in ea habitantes. Et promontorium Arvifium, a quo Arvifia vina. Lucan. lib. 8. 195.

Quas Afinae cautes, & quas Chios asperat undas.
Sunt qui quadrigeminam Chium esse putant: ut prima sit Chios insula: secunda Carie urbs non longe Pelleno: tertia in Eubœa: quarta in Cherronefo Rhodiorum juxta Triopiam. Hor. 1. Epit. 11. 21.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abfens. Nunc vulgo dicitur Xio: alii pronuntiant Scio.
Χίος ἢ τοσοῦτο λέγουσι καὶ προχίλια, Suidas. H. St.

CHIOS, [Χίος] Adj. priorem producit. Cum tamen Chios Insula priorem corripit. Hor. 2. Serm. 3. 115.
Si pollicis intus Chii, veterifque Falerni
Mille cadis, &c. Chius, nunc vulgo Chiorin.

Quia Chius, pro vive, dicitur per crasim ex Χίος. Vide Suidam in Τίος. quod itidem ex Τίος facit Τίος per crasim. H. St.
Arifto Chius. Cic. de Senect. 3. Omnem autem fermonem tribuimus non Titihono, ut Arifto Chius, ne parum esset auctoritatis in fabula.

Cadus Chius. Hor. 3. Carm. 19. 5.
Vinum Chium. V. CHIA supra.

CHIRE, [Χίρ] vocantur Rupturæ illæ quæ sunt in pedibus, unde ita affecti Chiropodes appellantur, velut rhagopodes. Aucf. Cæli. lib. 4. cap. 12.

CHIRÆGRA, æ. f. [Χίρρηρα] Dolor manuum ipsos articulos frigido & lento quodam humore afficiens. Plin. lib. 24. cap. 19. Item parotidis, podagrae, chiragrae, articulis, &c.
Lapidofa chiragra. Pers. 5. Sat. 58.

— sed quum lapidofa chiragra,
Frægerit articulos veteris ramalia sagi.
Nodofa. Hor. 1. Epit. 1. 31.
Contundit articulos. Hor. 2. Serm. 7. 15. [Sed omnibus his locis, ut metri ratio confestet, Chiragra legendum videtur.]

CHIRAGRIGUS, Adj. [Χίρρηρος] Qui hoc morbo laborat. Cels. 4. 27. pr.

CHIRAMAXIMUM, i. n. Curriculus, quod manu fervorant iheri. Petron. cap. 28. Præcedente chiramaxio, in quo delicia ejus ferebantur. Nonnulli interpretantur Puerorum gestatorium.

CHIREMBOLON, [Χίρμυβόλον] Vox Græca, qua utitur Ulpianus in l. 1. §. qui sunt igitur. D. nautæ, cauponæ, stabularii. Et sunt quidam in navibus, qui custodiæ gratia navibus præponuntur, ut ναυφύλακες & diætaarii. Siquis igitur ex his recipere, puto in exercitorem dandam actionem: quia is, qui eos hujusmodi officio præponit, committi eis permittit quantum ipse vel navicularius, vel magister id faciat, quod Græci χίρμυβόλον appellant. Significat autem, ut Alciao placet in Parergis, hæc vox Manus immiffionem. Hic vero dicitur Signum quod magister in prora sedens dat, quum navitis imperat ut aliquid faciant, seu aliquid recipient, vel non.

CHIRIDOTA, æ. f. [Χίριδοτα] Vestis dicitur quæ manicas habet longiores, & prope ufque ad digitos. Unde Scipio Gallo homini delicato objectat, quod cum chiridota tunica accubuerit. Has vestes Plautus vocat Mantuleas. V. Gell. lib. 7. cap. 12.

CHIROCRATES, Nomen architecti celebris, qui a quibusdam Dinocrates dicitur folef. Plin. lib. 34. cap. 14. V. CHEREMOCRATES.

CHIROGRAPHUS, & CHIROGRAPHUM, i. n. [Χιρογραφοσ] est Cautio manu alicujus subscripta, annulove obfignata, quam ipse inficiari nequit. Juven. 13. Sat. 137.
Vana supervacui dicunt chirographa ligni. i. c. Tabellæ ligneæ manu propria scriptæ.

Officina chirographorum. IN OFFICINA.
Chirographi appellatio ut nos pro Actionibus ipsis palam est, quum venditis chirographis intelligimus nomen venisse. Hæc Julian. in l. qui chirographum. D. de legat. 3.

Commentarioli, chirographi, & libelli. Cic. 1. Philipp. 16. An com-

mentariolis & chirographis & libellis se uno auctore prolatis, ac ne prolatis quidem, &c.

Cautio chirographi. Cic. 7. Fam. 18. Itaque quando vestrae cautiones infimæ sunt, Græculam tibi mihi cautionem chirographi mei.

Exemplar chirographi. Cic. 10. Fam. 21.

Tributorum solutorum chirographa. Scævola in l. creditor. D. de action. empti, Cujus chirographa tributorum a debitore retro solutorum apud fe deposita habebat.

Inane chirographum factum solutione. Ulp. in l. solutione. D. ad exhib. mend. Solutione chirographo inani facto, & pignoribus liberatis, nihilominus creditor ut instrumenta ad eum contractum pertinentia ab alio quam debitore exhibentur, agere potest.

Convincere chirographo. Cic. 2. Philipp. 81.

Crede, & fidem habere chirographis. Cic. 10. Fam. 21.

Defendere chirographa. Cic. 12. Fam. 1. Cujus æra refugere debebam, ejus etiam chirographa defendimus.

Deferre chirographa. Cic. de Clar. Orat. 277. Seseque chirographa, teificationes, indicia, quæstiones, manifestam rem deferre diceret, &c.

Est in tabulis chirographus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Chirographum imitari. Cic. 3. de Nat. Deor. 74. Id quoque L. Labienus fecit, quum chirographum sex primorum imitatus est.

Legare chirographum. Ulp. in l. servum. §. eum qui. D. de legat. 1. Eum qui chirographum legat, debitum legare, non solum tabulas, argumento est venditio.

Mittere chirographo suo litteras. Cic. 10. Fam. 21. At Lateranenfis vir sanctissimus suo chirographo mittit mihi litteras.

Pungere chirographo aliquem. Cic. 2. Fam. 12. Extrema pagella pupig me tuo chirographo.

Venire chirographa. Ulpian. in l. servum. §. eum qui. D. de leg. 1. Nam quum chirographa veniunt, nomen venisse videtur.

Uti chirographo & signo. Cic. 2. Att. 20.

Inter chirographum & syngraphas. Afconius in 3. Verr. 91. Inter syngraphas & cetera chirographa hoc interest, quod in ceteris tantum quæ gestata scribi solent: in syngraphis etiam contra fidem veritatis pactio venit, & non numerata pecunia, aut non integre numerata, pro temporaria voluntate hominum scribi solent, more institutoque Græcorum: & ceteræ tabulæ ab una parte servari solent: syngraphæ signatæ utriusque manu, utriusque parti servandæ traduntur. Hæc ille.

CHIROGRAPHARIUS, Adj. ut, Debitor chirographarius. Ulpian. in l. si ut certo. §. denique. D. commod. Si tibi codicem commodaveris, & in eo chirographarium debitorem tuum cavere feceris, &c.

Creditor chirographarius. Paulus in l. bonis venditis. D. de privilegiis credit. Respublica creditrix omnibus chirographariis creditoribus præfertur. Dicitur autem Chirographarius creditor, ad differentiam Hypothecarii creditoris. Ulpian. in l. 1. §. sciendum est autem. D. de separationibus, Attamen, inquit, si hæreditaria fuit, jure separationis hypothecario creditore potiorum esse eum qui separationem impetravit, etiam hi chirographarius est, inquit Accursius.

Est & Chirographaria pecunia: & Chirographarium debitum. l. unica C.

Etiam ob chirographariam pecuniam pignori teneri. Bud.

CHIROGYLIUM, Insula. Plin. lib. 5. cap. 31. Sed contra Chimæram Dolichifite, Chirogylium, Crambulifera, Rhoge, Enagora. De insulis ante Afiam.

CHIROMACTRON, [Χιρομακτροσ] Capitis ornamentum, aut (ut alii dicunt) Mantle. V. Bayium de Re Vestitaria.

CHIRŌMANTIA, æ. f. [Χιρομαντία] dicitur Divinatio, quæ ex linearum, quæ in manibus sunt, inspectione fieri solet.

CHIROMANTIS, [Χιρομαντίας] Qui lineis manuum inspectis futura noscere se proficitur.

CHIRON, ðnis. [Χείρων] Saturni & Philyræ filius. Lactantius tamen dicit eum ex Pelopæa conceptum. Dum enim, ut auct. est Servius in 3. Georg. 550. cum anica Philyra Saturnus coiret, Ops uxor ejus advenit, cujus præsentiam veritus, se in equum convertit. exinde natus est Chiron, dimidia parte homo, dimidia equus. Qui quum excrevisset, in silvas abiit, easque coluit. Huic autem a Thetide Achilles puer commendatus, quem ipse, simul cum Æsculapio nutritiv & docuit. Hic enim, ut auctor est Plin. lib. 7. cap. 6. herbarum vires atque medicamentaria reperit. Postremo quum eum visitasset Hercules, casu factus est, ut una figiturum ejus Lernæo veneno perlitâ, super pedem ejus caderet. Attamen quum a parentibus fuisset genitus immortalis, ut Ocyroes vaticinium impleteret, quod prædixerat ejus optatum esse ut mortalis foret, gravi vexatus morbo mori cupiens, oravit superos ut illi mori concederent. Quo concesso, ab eisdem in cælum translatus est, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus. Ex Bocado. Geminus Chiron. Ovid. 2. Met. 630.

— sed natum flammis uteroque parentis
Eripuit, geminique tulit Chironis in antrum.
Philyrides Chiron, Philyræ ex Saturno filius, medicinae inventor. Virg. 3. Georg. 550.

CHIRŌNEON, vel CHIRONION, [Χιρώνειον] Herba est, tertium genus panaces. Plin. lib. 25. cap. 4. Tertium panaces, chironæon cognominatur ab inventore. folium ejus lapatho simile, majus tamen & hirsutius. flos aureus, radix parva, nascitur in pinguibus locis. Ibid. cap. 6. Centaurea curatus dicitur Chiron, quum Herculis excepti hospiti pertractati arma, fagitta excidisset in pedem: quare aliqui chironion vocant. V. Ruell. lib. 3. cap. 6.

CHIRŌNIA, Genus vitis, quæ Ampelos dicitur: a Chirone inventa. Plin. lib. 25. cap. 4.

CHIRŌNOMUS, i. m. [Χιρώνομος] Qui manibus gesticulatur & ludit. Budæus, Chironomi sunt gesticulatores: & Chironomia, saltatio gesticulatrix: qualis est quam morefcam vocamus. Juven. 6. Sat. 63.
Chironomon Ledam molli saltante Bathyllo.

Tulcia velica non imperat. Leda autem chironomia erat saltatio. Alioqui Chironomia, lex gestus a Quintiliano dicitur in primo, cap. 11. ab heroclis ipsa temporibus orta, & a summis Græciæ viris atque ab ipso etiam Socrate probata, a Platone quoque in numero civium posita virtutum, & a Chrylippo in præceptis de Liberorum educatione compolitis non omiffa. Quam artem oratori necessariam esse idem late

late ibidem docet. Hæc etiam Palestra vocatur: & qui eam docent, Pa-
lestrici dicti sunt. Ab his enim præceptoribus motus gestusque forman-
tur, ut recta sint brachia, ne indocæ rusticæ manus, ne statur indoc-
corus, nequa in proferendis pedibus infatira, ne caput oculique ab alia
corporis parte discedant. Quæ omnia antiqui ingenius pueris & liberaliter
educatis necessaria cognitu existimaverunt. Nostris vulgus uno verbo
Continentiæ hæc omnia significat. Hæc Budæus, prope ad verbum ex
Quintiliano. Eas eadem Carporibus & Scissoribus obsoniorum ascita est,
ut artificio se omnia incidenter. Juven. 5. Sat. 121.

Structorem interea, nequa indignatio desit,
Saltantem spectes, & chironomonta volanti
Cultello, donec peragat dictata magistri
Omnia, &c. [Re-
ætero Henr. Steph. in Thef. Gr. apud Juven. Cheironomonta per 8 leg-
git, ut sit av. χειρονομία. q. omnino V.

CHIROTHĒCA, æ. f. [χειροθήκη] Manuum tegmen, quod & Dactylo-
thecam Græci vocant. Ejus usum præcis ignotum fuisse vel Casaubonus
in Athen. 12. 2.

CHIROTHRCATUS, Adj. Sarisb.

CHIROTHRCARIUS, i. m. Gloff. Qui chirothecas facit.

CHIROTONETON, i. n. [χειροτονετον] Vitruv. 9. 3. Liber Democriti de
rerum natura inscribitur Chirotoneton. Gr. χειροτονετον. Al. Chiroctmeta.

CHIRURGUS, i. m. [χειρουργος] Medicus vulnerarius, a manuum ope-
ratione ita vocatur. Plin. 7. 2. appellat Medicum vulnerum; & Romæ
legitur hæc Inscripctio,

CHRESTAE. CONSERVAE. ET. CONVGL.

CELOVDVS. ANTINOVS. DRVSI.

MEDICVS. CHIRVRGVS. Martial. 1. 31.

Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Dianus.

CHIRURGIA, æ. f. [χειρουργία] Ipsa ars, quæ a Græcis & Chirurgice di-
citur, Cic. 4. Att. 3. Sed ego diata curari incipis, chirurgiæ tædet. V.
DIETA.

CHIRURGICE, es. f. [χειρουργικῶς] Idem. Celsus in proem. Idem ibid.
& lib. 7. pr. Partem medicinæ, Quæ manu medetur, vel curat, inter-
pretatur.

CHIRURGICUS, Adj. Hygin.

CHIRYDRA, [χειρύδρα] proprie Terræ ruina, sive fissura, quam aqua
pluvia, torrens, aut terræ motus efficit. Spieg.

CHISIO TOSA GI, Populi Scythiæ, in montibus Emodis, quorum pro-
montorium Imaus vocatur, degentes, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 17.

CHITIS, [Χίτις] Arabiæ insula, in qua Troglodytæ prædones, quum
diutius fame & tempestate pressi, herbas radiceque effoderent, eru-
runt topazion gemmam, ut ex Archelai sententia refert Plin. lib. 37. cap. 8.

CHITON, ðnis. m. [χιτών] dicitur Latine Tunica. &

CHITONIUM, i. n. [χιτώνιον] Dimin. ejusd. Tunicula. Hinc Galli præ-
posito articulo Græco ο χιτών inxerunt suum Hoquetum. [Si diis placet.

CHITONISCUS, [χιτωνισκος] Alterum diminutivum, Camisia, indu-
suum. Hoc autem genus vestimenti Pollux lib. 7. cap. 13. dicit commune
esse virorum & mulierum.

CHITRAM, Medicamentum. Galen. lib. de Simpl. medicam. Chitram,
lacticinum est quamplurimarum arborum; omnibus notum est. Cujus
quasi optimum eliquimus quod est candidum, & mundum, & glutino-
sum. Plura ibidem. [Nisi vero error est.

C H L

CHLĒNA, æ. f. [χλωνα] Vestimenti genus, quod palliis hiberno præ-
fertim tempore superinduebatur, Latinis Læna appellatum. Unde nam
est apud Græcos proverbium. εὐ χλωτὴν χλαίνας χρησιμεύεις, h. e.
Æstate lænam detersis. In eos diis folium, qui alieno tempore re-
bus necessariis abutuntur. Dicta est autem χλωνα, ut putatur, ἀπὸ τῆς χλω-
νῆος, hoc est a calcificando, propterea quod densitate sua & pondere ge-
stantes calefaceret. Turneb. 17. 30. Pollux 7. 13.

CHLAMYDIA, æ. f. [χλαμύδεια] Velgo Sides, Insula est maris Ægæi, una
Cycladum, quæ notiore nomine Delos appellatur. Auc. Plin. lib. 4. cap. 12.

CHLĀMYS, ðdis. f. [χλαμύς] proprie Vestis militaris, quæ & Paluda-
mentum dicitur, auctore Nonio. Nec aliud est quam πεδύλακος, i. e.
Vestimentum, quod tunicæ superinduebat. Philostr. 5. 14. Clamy-
de & militarem vitæ adamavit. Ferrar. de Re Vest. 2. 3. 1. & apud
Plaut. Pseud. 2. 4. 45. Cum Sycoptana ormandus esset militarem in mo-
dum. Etiam opus est chlamyde, & machæra, & petaso. Virg. 8. Æn. 588.

— ipse agmine Pallas
In medio chlamyde & pectus conspectus in armis.
Similis chlamydi terra habitabilis. Macrobius in Sonn. Scip. 2. 9. extr.
de terra loquens. Veteres, inquit, omnem habitabilem nostram ex-
tentæ chlamydi similem esse dixerunt. Hoc dicit significans similitudi-
nem ejus arcæ esse. Budæus.

Chlamydes veri luminis, quæ a Trebellio in D. Claud. cap. 17. dicuntur,
Luminosi coloris, & fragrantis ardentissime intelligit, qualis est puniceus
color & coccinus, nisi quis pro Vere colore & claro limpidoque ac puro
intelligat. Turnebus.

Statua Scipionis cum chlamyde. Cic. pro Rabir. Poth. 27. L. vero Scipi-
onis, qui bellum in Asia gessit, Antiochumque devicit, non solum
cum chlamyde, sed etiam cum crepidis in Capitolio itatuam videtis.
Aurata chlamys. Virg. 5. Æn. 250.

Crocea. Virg. 11. Æn. 775.

— tum croceam chlamydemque, sinuque crepantes
Carbafes silvo in nodum collegerat auro.

Purpurea & variis coloribus texta. Auc. ad Heren. lib. 4. 60.

Color purpureus chlamydis. Ovid. 14. Met. 393.

Phrygia chlamys dicta quod Phrygenos acu pingendi periti sunt. In
Phrygia enim (ait Servius) ipsa inventa est ars. Virg. 3. Æn. 484.

Fert picturatas auri subtemine vestes,
Et Phrygiam Alcæon chlamydem.

Sidonia, Purpurea. Virg. 4. Æn. 136.

Spartana. Vestis militaris ex purpura Laconica tincta. Juven. 8. Sat. 101.

Circumdata limbo chlamys. Virg. 4. Æn. 136. V. Trebell. Poll. 1. c.

Collocare clamydem ut apte dependat. Ovid. 2. Met. 773.

Diffibulare. i. e. Fibulis suisolvere. Stat. 6. Theb. 570.

Indutus chlamydem Tyriam. Ovid. 5. Met. 51.

It ergo dimissa. Stat. 1. Silv. 1. 43. It. i. e. Recedit ab humeris.

Sinuam implere re aliqua. Stat. 10. Theb. 133.

Texere chlamydes ostro. Claud. Epigr. 17. de Munerib. v. 8.
Chlamys, inter Puerilia vestimenta numeratur ab Ulpiano in l. veitis. D.
de auro & arg. leg. Puerilia sunt, quæ ad nullum alium usum pertinent,
nisi ad puerilem; veluti toga prætextæ, aliculæ, chlamydes, pallia
quæ filiis nostris comparamus.

CHLAMYDA, æ. f. Idem. Apul. Met. 10. pag. 253. Elmenh. conf
Non. 14. 12.

Chlamyda, Chlamyde. Appulejus 2. Florid. in persona Bathylli, citante
Lipso in Tacitum 407. & ipse Lipsius pag. seq. Et quod ait de chlamy-
da. H. St. Deerat hæc dictio in ed. Lugd. V. Lips. ad Annal. 14. 14.
pr. Appul. pag. 351. Elmenh. Sed in Stewech. legitur, Chlamyde ve-
lat utrumque brachium.

CHLAMYDATUS, [χλαμυδωτός] Adj. Chlamydem indutus. Cic. pro
Rabir. Poth. 27. Chlamydatum L. Sullam imperatorem &c. Plaut. Rud.
2. 2. 9. Qui tres duceret chlamydatos cum Machæris. Pseud. 4. 2. 8.

Quis hic est homo chlamydatus.

CHLAMYDŪLA, æ. f. [χλαμυδωλό] dimin. Plaut. Tu sume chlamydu-
lam. [Nisi error est.

CHLĪDŌNES, [χλιδώνες] Brachialia, ut exponit Suidas, quibus ma-
xime utuntur Samii, auctore Athenæo: & a Polluce ponuntur inter orna-
menta manuum & pedum libro 5. cap. 16. & simpliciter inter ornamen-
ta mulierum lib. 7. cap. 22.

CHLŌB, ðs. f. [χλόβ] Ceresis Epitheton. Pausan. in Attic. pag. 20. Wech.
Item nomen amicæ Horatii; 7. Carm. 9. 9.

Me nunc Thersia Chloee regit,
Dulces docta modos, & citharæ sciens.

CHLŌRION, ðnis. [χλωρίων] Genus avis. Plin. lib. 10. cap. 29. Chlo-
rion quoque qui totus est luteus, hieme non visus, circa solstitia procedit.
Gaza apud Arist. lib. 9. Hist. An. cap. 1. Vireonem vertit. Vide suo
loco.

CHLŌRIS, idis. [Χλωρίς] Filia Amphionis, Nelei uxor, cui peperit
Nestorem & alios filios, ut in Odyssæa testatur Homerus. Altera ab
Ovid. Dea florum ponitur: quæ quum nympa esset non ignobilis, &
Zephyro nuberet, quasi dotis loco id muneris a marito accepit, ut florum
omnium potestatem haberet. unde inquit ipsa apud Ovid. lib. 5. Fast. 195.

Chloris eram, quæ Flora vocor, corrupta Latino
Nominis est nostri littera Græca fono.

CHLŌRITES, [χλωρίτης] Gemma herbacei coloris, quam dicunt Magi
inveniri in scyllæ avis ventre. Plin. lib. 37. cap. 10.

CHLORUS, Ciliciæ flumen. Plin. 5. 27.

C H O

CHŌA, [χῶα] Nomen mensuræ est: eadem dicitur & Chus. q. V. suo loco.
Choa in trichinio. Quintil. lib. 8. cap. 6. pag. 747. ubi de Ænigmatæ.
Et oratores nonnunquam: ut Cœlius, Quadrantarius Quidemestram:
& in trichinio Choom: & in cubiculo Nolum. Quas quidem allegorias
intellectio sane quam difficiles tribus diversis locis pro viribus explicans
Ludovicus Cæl. lib. 29. cap. 1. de Choa sic dicit, Ænigma in bibacem
concinatum arbitramur: cujus in hauriendo aviditas vel spiritu uno
choam perficere. De hac re sulus Quintilianus interpres ibidem. [Si
a Græco χῶα vel χῶδης, quod Latine Congium sonat, deducitur, necessa-
rio Choa, (Græce χῶα vel χῶα) scribendum est, quarto casu. Nam χῶα
in recto nusquam gentium, præterquam in hoc lexico, invenies. Sunt
qui Coam legunt, quod minime proferunt. De quo ut & de reliquis, quæ
huc pertinent, V. in NOTA. Conf. CHUS.

CHŌARINA, [Χωαρίνα] Regio est ex omnibus quæ sub Parthis sunt, In-
diæ proxima, quam Craterus omnem permeavit, fugibens eos cui parere
recusabant, ut cum Alexandro jungerentur. Auctor Strabo lib. 11.

CHŌASPER, is. m. & CHŌASPER, es. f. [Χωάσπερ] Medorum fluvius,
ad fines Persidis in Tigridis defluens, cujus aquæ tam sunt frivæ, ut Per-
sarum reges non alia aqua ad pocula uterentur. Tibull. lib. 4. 1. 140.

Nec qua vel Nilus, vel regia lymphæ Chæspis
Profluit. ubi
Broeckh. V.

Chœspæ amnigena. Val. Flacc. 5. 584. [Chœspæ f. temere h. l. adscri-
ptum puto.

CHŌASPITES, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Chœspites a flumine
dicta est viridis, fulgoris aurici.

CHŌATRÆ, [Χωάτραι] Inter gentes quæ circa Mæotim habitant, Plinio
numerantur, lib. 6. cap. 7.

Diri magico terrore Choatræ. Valer. 6. Argon. 151.

CHŌENIX, ðcis. f. [χῶenix] ut videri potest apud Budæum de Afse, Se-
modius erat. Modius autem Romanus non dispar erat et mensuræ, quam
Æoliotum nostrates vocant. i. e. Βοβίσαια.

Chœnici ne infideas, Pythagoricum est symbolum, quo significatur Non
oportere per inertiam, otium & cibum alienum sectari, sed sua que-
que industria sibi parare facultates, quibus mundiciem vitæ sustineat.
Parasiticum enim ac sedatum aliena vivere quadra, nec ullam artem cal-
lere qua pollis αὐτοῦσι- vivere. Ex Chliadibus Erasmi.

Chœnix & Dementium ac cibis diurnus: eo pacto Helychius & Suidas
interpretantur. Purro fersis olim cibis diurnus chœnicæ distribuebatur,
ut illi vicillim operis pensum persolverent. Hinc Telemach. lib. 19.
Odyss. v. 27.

— ἡ γὰρ ἀεὶ τὸ ἀνέχθαι, ἄνεκον ἐπιπέθη
Χλωίνου ἀπηντη, quod sic vertit Erasimus, Namque opere im-
munem haud patiar, quicunque meam unquam Chœnicæ contigerit.

CHŌENICTON, [χῶενικτον] Dimin. Græcum, Modiolus est Latine. Etiam ser-
ramentum medicinale est. Cæll. lib. 8. cap. 3. Excidit vero os duobus
modis. Si parvulum est, quod lasium est, mediolo, quem χῶενικτον Græci
vocat; si spatiosum, terebris.

CHŌERADES, [χῶερῆδες] nihil aliud sunt, quam Indurati adenes, i. e.
glandule, in collo præcipue, in alis & inguinibus nascentes, Latino vo-
cabulo Strumæ appellata. Chærides autem dicte videntur ἀπὸ τοῦ χῶ-
ενου, hoc est a furbo, qui hoc malo peculiariter infestantur.

CHŌERILUS, [Χωερῆλος] Poeta fuit Samius, servili conditione natus,
qui quum ex Samo Athenas profugisset, ab Herodoto historico eceptus
est & institutus. Scripsit Atheniensium victoriam contra Xerxem: cujus
carnivris nomine in singulos versus singulos accepit aureos itaretes. Scri-
psit & gesta Lyfandri Lacedæmoniorum ducis; cujus in expeditione comes
erat, ut in vita illius tradit Plotarchus. Scripsit etiam inepta carni-
na de Alexandri gestis; vi tradunt Plutarchus in vita, & Curt. 8. 5. &
Horat. 2. Epist. 1. 232.

Gratus Alexandro regi magno fuit ille
Chœrilus, incultus qui verbis & male natis
Retulit acceptos, regale numisma, Philippos.

Fuit & alter Chœrilus poeta tragicus. Utriusque meminit Suidas.
CHŒRES, pl. m. [*χῆρς* & *τὸν χῆρς ἑστῆν*] Fœstum Athenis celebrabatur, in
honorem Bacchi, Anthefterionis duodecima, quem interpretantur Nō-
vembrem: quo tempore a præceptoribus familiares hospitaliter accipie-
bantur, ut apud Athenæum lib. 10. Icribit Eubulides.

CHOLADES, [*χολαδῆς*] Medicis dicitur Intestina, quoniam in ea co-
rivoleat *χολῆ*, i. e. Bilis, quam vocant xantham, i. e. flavam, quæ ex-
calfaciens, acrimoniaque irritans, velut pruritu ad superfuitatum exci-
tegestionem, ut ipsi interpretantur. Hæc Cæll. lib. 4. cap. 14.

CHŒLERA, *χ*. [*χολέρα*] Cominus stomachi atque intestinorum vitium
& morbus videri potest. nam simul & delicta & vomitus est, præterque
hæc inflatio est: intestina torquentur: bilis supra infraque erumpit: pri-
mum aquæ similis, deinde ut in ea recens caro lota esse videatur, inter-
num alba, nonnunquam nigra & varia. Ergo eod nomine morbum hunc
χολέρα Græci nominantur. Præter ea vero, quæ supra comprehensa sunt,
sæpè etiam crura, manifeste contrahuntur, urget sitis, anima deficit:
quibus concurrentibus, non mirum est si subito quis moritur. Hæc Cæll.
lib. 4. cap. 14.

Morbus acutus cholera. Cæll. lib. 2. cap. 13. Sed si acutus morbus est,
sicut in cholera, si febris est, ut inter horrores, asperioribus medica-
mentis opus non est.

Laborare cholera. Cæll. lib. 2. cap. 13. At vomitus, &c. omnibus qui
cholera laborant, omnibus etiam cum quadam hilaritate infantibus,
& comitiali quoque morbo oppressis, necessarius est.
Sedare choleram clysteribus. Plin. lib. 31. cap. 6. Tormina quoque &
choleram calida infusa clysteribus fedat.

CHOLERICUS, [*χοληρικός*] Adj. Qui cholera affectus est. Plin. lib. 20.
cap. 14. Mentulatum torminibus cholericis efficitur.

CHŒLÉDŒCHUS, [*χοληδῶχος*] A Chœlicis dicitur Follisculus fellis, quod
flavum contineat humorem, pallidum tandemque ab Galeno visum,
vel coloris cyanei, vel istius herba, quem Purgamentum esse pessimi fan-
gusis tradit Cæll. Antiq. lect. lib. 4. cap. 17.

CHŒLIAMBUS, [*χολιαμβός*] Versus claudicans, alias Scazon; qui in
penultima lambum, in ultima pro lambo Spondæam habet; quales sunt
isti Martial. lib. 5. 29.

Ut bene loquatur sentiatque Mamercus
Efficere nullis, Aule, moribus possis.

CHŒLŒBÉTENE, [*Χοληδοστινή*] Armenia pars, quæ Tigrani parvit. Cujus
CHŒLŒBÉTENS, [*χοληδοστινός*] gentile est. Stephanus.

CHŒLOS, Lapis est ex genere smaragdorum, quem Juba tradit in Arabia
æthiopicorum ornamentis includi, referente Plin. lib. 37. cap. 5.

CHŒMA, *αἴς*. n. [*χῆμα*] Budæus; Chomata, sunt Aggeres, qui terra
aggesta facti sunt: quibusque Nilia aqua coeertur. Ulp. D. de extraord. crim.
l. 10. In Ægypto qui chomata rumpit vel dissolvit (hi sunt aggeres, qui
quidem solent aquam Niloticam continere) æque plectitur extra ordinem.

CHŒN, Hercules Ægyptiorum lingua nuncupatus, qui cum Otride Italiam
liberavit a tyrannide, & ab hoc Chone Hercules Ægyptio Italiam antiquis
vocatam prodidit Antiochus, & Chones Italiam populos, & Chonem
urbem, cuius & Strabo meminit & Stephanus. Cæll. Rhodig. 24. 6.

CHONDRIILA, CHONDRIILE, sive CHONDRIILLON, [*χονδριλλόν*]
quam aliqui Cichorion, alii Serin appellant, flores & folia habet cicho-
rio familia; qua ex causa nonnulli silvestris intybi speciem esse pronuntia-
runt, verum tenuior tota est. In cujus ramulis, gummi malthices si-
millimum, magnitudine fabæ inveniri solet, quod cum myrrha tritum,
& linteo appositum, instat olivæ, feminarum menses trahit. Verba sunt
Diofcorid. lib. 2. cap. 161. V. & Plin. lib. 21. cap. 15. & cap. etiam 17.
Plinius sine aspirata Condrillam vocat, ut & Diof. Theophrasto vero
χονδριλλόν per v.

CHONDRIIS, [*χονδριίς*] quam Pseudodictamnum nonnulli vocant, Herba
est foliis dictamno similibus, ramulis minoribus, sed & minoris effectus,
ut tradit Plin. lib. 25. cap. 8.

CHONDROS, [*χονδρός*] Græcis pars est similis in corpore animali, ex
femine generata, mediam inter ossa & carnem duritiem obtinens, quam
Latini Cartilaginem vocant. V. Cæll. lib. 3. cap. 18. De Chondro seu
Cartilagine Xiphoidæ V. in X. ltit.

CHONDUS, [*χόνδρος*] Seminis quoddam genus est, nutrimenti opti-
mi, sicut & tritium, de quo latissime Galen. lib. 5. de Simpl. medic.
facult. Diof. 2. 87.

CHOPHE, Fluvii nomen & oppidi in Arachofia regione, quod Semiranis
condidisse fertur, auctore Plin. lib. 6. cap. 23.

CHORAGIUM, CHORAGUS, CHORAUULA, CHORALISTRIA,
CHORAUULES, In CHORUS.

CHORAMNĒS, [*Χορραμνῆς*] Genus quoddam hominum silvestre in Per-
die, tantæ velocitatis, ut cervos comprehendant cursu. Stephan.

CHORASMIE, *es*. [*Χορραμία*] Urbs Parthorum, Orientem versus, cuius
incola Chorasmii nominantur ab Herodoto lib. 3. in catalogo Xerxani
exercitus.

CHORASMSINI, [*Χορραμνησῖνοι*] Populi sunt ex Massagetarum & Sacar-
num gente, ad quos Spitamenus, unus ex Perlis, qui ab Alexandro au-
fugorunt, ex Bactrianis æ Sogdianis secessit, ut ait Strabo lib. 11.

CHORŒA, *æ*. f. [*χῆρῆ*] alio vocabulo dicitur Fides fidis. Cic. 3. de
Orat. 214. Nam voces ut chordæ fut intente, quæ ad quemque tactum
respondeant, acuta, gravis, cita, tarda, magna, parva.
Querelæ dulces chordarum. Lucret. lib. 4. §88.

Soni chordarum. Lucret. lib. 4. §88.
Magicæ chordæ. Juven. 15. Sat. 5.
Querulæ. Ovid. 2. Amor. 4. 27.

Hæc querulas habili prætentat pollice chordas.

Tenuis. Virg. in Cyri,
Non arguta sonant tenui pfalteria chorda.
Tinnulæ. Sen. Troad. 9.
Vocales. Tibull. lib. 2. 5. 3.

Nunc te vocales impellere pollice chordas.

Experiri chordas, i. e. Tentare sonum chordarum. Stat. 1. Achil. 187.
de Chirone,
Elicet extremo chelyn, & solantia curas
Fila movet: leviterque expertas pollice chordas
Dat puero. [Malim] Ex pertus, ad vitandam *νευρωσις*.

Impulsa. Ovid. 10. Met. 145.
Præterare chordas, est Chordarum consonantiam explorare levi quodam
proemio, priusquam carmen collectas. Ovid. 5. Met. 339.
Surgit, & immensos edera collectæ capillos,
Calliope querulas prætentat pollice chordas. Alio loco Tentare
vocat eadem ratione, lib. 10. Met. 145.
Ut fatis impulsas tentavit pollice chordas.
Oberrare eadem chorda. Hor. in Arte Poet. 356.
— & citharædus

Ridetur, chorda qui semper oberrat eadem. Accipitur loco
proverbii, pro Rem eandem identidem repetere, cui convenit Teren-
tium illud, Cantilenam eandem canere vel potius pro In eadem re pec-
care sapius. In eos igitur concinne dicitur, qui vel in simili re crebrius
peccant, vel culpam eandem iterum atque iterum committunt. Pri-
mus enim lapsus vel casus datur, vel imprudentia: iteratus stultitia tri-
bitur, aut inscitia. [Quo sensu potio] Aberrat scribendum.
Sonum chorda reddit. Hor. in Arte Poet. 348.

Nam neque chorda sonum redde, quem vult manus & mens,
Pescentique gravem per sepe remittit acutum.
Verba socianda chordis, i. e. Cantanda ad sonum citharæ. Hor. 4.
Carn. 9. 4.

Verba loquor socianda chordis.
Tangere chordas, pro Pulsare chordas. Ovid. Rem. Am. 336.
Non didicit chordas tangere? potce lyram.

Chorda, & Membrum est ab extremitatibus musculi ortum habens, ad
similitudinem chordæ arcus effectum. Quemadmodum enim chorda ar-
cus incurvata incurvat arcus, & relaxata relaxatur, sic musculo re-
laxato chorda impellit ut musculo, & relaxatur, quare membrum ex-
tenditur: musculo vero contracto, contrahitur & chorda, quare mem-
brum incurvatur. Alias *αἰών*, Lat. Tendo. Ex Galen. lib. de Anatom.
vivor.

CHŒDAPSOS, [*χῆδᾶψος* ἢ *χῆδᾶψος*] Morbus tenuioris intestini, quem
juniores Iliacum nominant. Cæll. lib. 4. cap. 13. Diocles Caryllus ten-
uioris intestini morbum *χῆδᾶψος*, plenioris *αἰών* nominavit.

CHORDUS, a, um. [*χῶρδος*] Quod ferotina fœtura natum est: ut
Agni chordi. Varro lib. 2. Re Rust. cap. 1. Dicuntur agni chordi, qui post
tempus nascuntur, & remanent in volvis intimis: vocant Chorion: a
quo chordi appellati. Apud perscripta animadvertimus Cordum scribi fi-
one aspiratione, quæ tamen perscripta repugnat etymo, quod e Varone
adduximus. conf. in AGNUS.

Dicitur & de Hominiibus: unde plerique ferius nati Chordorum cogno-
men traxerunt. Quintil. lib. 1. 4. a diligentibus præceptore exigit, ut no-
minum origines curiose scrutetur: cuiusmodi sunt Agrippa, Opiter,
Chordus, & Posthumus. In ed. Burm. incertum qua de causa, *α* Chorus
omissum est. Constanti tamen fine aspiratione scribitur. V. CORUS.
Transfertur & ad Inanimata: unde Chordum senum dicitur, quod Au-
tumno fecatur. Columel. lib. 7. cap. 3. Aluntur Autumnali feno, quod
Chordum vocatur. Totidem verbis Plin. lib. 18. cap. 28. Fœtus, Chorda
frumenta dicuntur, quæ ferò maturefcunt, ut senum cordum.
Olus cordum, quod quidam sœtivum battim vocant. Colum. 12. 13. pr.

CHORŒÆ, arum, CHORŒUMA, In CHORUS.

CHŒRŒES, [*χῆρῆς*] Pes est duabus syllabis constans, prima longa,
brevis altera: qui & Trochæus, & Chorius dicitur. Cic. in Orat. 212.
Dichoreus est, quum duo extremi chorei sunt, id est & singulis longis &
brevis. Ibid. 193. Trochæum autem, qui est eodem spatio quo choreus,
Cordacem appellat: quia contractio & brevitatis dignitate non habeat.

CHŒRIAMBUS, [*χῆριάμβος*] Pes ex prima & ultima productis, duabus
mediis brevibus: ut, filiolis. Dicitur choriambus, quod iambicam de-
finitiam habeat, & in choris apud veteres celebratissimus fuerit.

CHŒRIAMBŒCUS, Adj. ut, Metrum choriambicum. Diomed. 3. Sidon. 9.
Epist. 13.

CHŒRINŒUS, Peritus jaculator apud Virg. 9. Æn. 571.
Æmationa Liger, Chœrinæum sternit Aſylas
Hic jaculo bonus, hic longe fallente sagitta.

CHŒRŒON, Prim. ancip. [*χῆρῆον* ἢ *χῆρῆον*] medicis, Multarum venarum &
arteriarum contextus quidam est, intervalla membranis obducta habens.
Ceterum vulvæ adhaerescit, membranis duabus factum involventibus
proximum. V. Galen. lib. de dissect. vulvæ.

CHŒRŒBATES, *æ*. [*χῆρῆβάτης*] Organum librandis aquis accommoda-
tum. Vitruv. lib. 8. cap. 6. Libratur autem dioptris aut libris aquareis,
aut chorobate, sed diligentius efficitur per chorobatem, quod dioptræ
libræque fallunt. Chorobates autem est regula longa circiter pedum ven-
ginti. ea habet ancones in capitibus extremis aequali modo perfectos,
inque regulæ capitibus ad normam congmentatos: & inter regulam & an-
cones, a cardinibus compacta transversaria, quæ habent lineas ad per-
pendicularum recte descriptas, pendentiæque ex regula perpendiculari in
singulis partibus singula. Hactenus Vitruvius.

CHOROCITHARISTÆ, CHORODIDÆSCALUS, In CHORUS.
CHORŒBUS, V. CORŒBUS.

CHŒRŒGRAPHUS, i. m. [*χῆρῆγράφος*] Locorum descriptor. Vitruv.
lib. 8. cap. 2. Hæc autem sic fieri testimonio possunt esse capita fluminum:
quæ orbe terrarum chorographis picta, itemque scripta plurima, maxi-
maque inveniuntur egressa ab Septentrione. Chorographus est in cod. Junt.
CHOROMANDAI, Gens silvestris, dicente Plin. lib. 7. cap. 2. Choroman-
dorum gentem vocat Tauron silvestrem sine voce, frigidior horrendi, hir-
dis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Hæc ille, quo loco de
Scythiis agit.

CHOROSTATES, In CHORUS.

CHORS, ortis. f. [*χῆρῆς*] Villarum intra maceriam spatium, auctore
Nonio. Varr. 1. de Re Rust. cap. 13. Chortes in fundo magno duæ ap-
tiones: una ut interius compluvium habeat lacum, ubi aqua saliat. Et
paulo post, Chors exterior crebro aperta framentis ac palea, occultata
pedibus pecudum, fit ministra fundi, ex ea quod evehatur. In emen-
datis ex vetusto exemplari codicibus legitur ubique Cohors.
Chortis aves. Martial. lib. 11. 53.

Et chortis faturas atque paludis aves.
Dicitur & Cohors. Ovid. 4. Fast. 704.

Abtulerat multas illa colubis aves. De vulpe. ubi Neap. V.
CHORTALIS, *e*. [*χῆρῆαλῆς*] ut, Gallina chortalis, In chorte nutrita.
Columel. in præf. Et ut a pecoribus recedam, quorum in parte avium
chortalium & apium cura posita est. Al Cohortalis.

CHORINTON Oleum dicitur, Quod fit in Ægypto e raphani femine, aut gramine herba. Auct. Plin. lib. 15. cap. 7.

CHORUS, [χορὸς] proprie Conventus & veluti corona eorum qui ad ludos conveniunt, five saltantium, five canentium. nam multorum vocibus & concentu constat, ut Seneca & Macrobius tradunt. Virg. 6. Æn. 517. Illa chorum simulans, Evantes orgia circum Ducebat Phrygiis. Ubi Servius, Chorum ait Multitudinem in sacra collectam. Idem 1. Georg. 346. Omnis quam chorus, & focii comitantur ovantes. Ubi Servius, Chorus, proprie est Cœorum cantus acque saltatio. Suet. in Calig. cap. 37. Fabricavit & de cedris liburnicas &c. quibus discumbens de die, inter choros ac symphonias, litora Campaniæ peragraret. Vulgo *Capellam vel copulam* vocant. Budæus.

Bacchi chorus. V. Indicere choros infra.

Senior Glanci chorus. i. e. Dii marini. Glaucus piscator fuit: qui quum captos pisces supra herbam abjecisset, & eos recepisse vidisset, quam amiserat, vitam: intellecta herbarum potentia, decerpit herbam quæstavit, & se præcipitavit in maria, & in deum marinum commutatus est. Cujus Chorum, fencm Virg. 5. Æn. 823, ideo dixit, aut quod ipse etiam fenex fuerat, aut quod fenex pene omnes dii finguntur quod, fortassis propter spumarum colorem. Hæc Servius.

Juventutis choro stipari. Cic. pro Muren. 49. Catilinum interea alacrem atque lætum, stipatum choro juventutis, vallatum indicibus atque ficariis, &c.

Mufarum chori. Hor. 3. Carm. 4. 25. Mufas alloquens, Veltis amicum fontibus & choris Non me Philippis versaciæ retro, &c.

Nympharumque leves cum Satyris chori. Hor. 1. Carm. 1. 31.

Philosophorum e choro aliquem tollere. Cic. 1. de Finib. 26. Tu quidem, inquit, totum Epicurum pene e philosophorum choro sustulisti.

Phœbi chorus, per antonomasiam, Mufæ dicuntur. Virg. 6. Ecl. 66. Puellarum. Hor. 2. Carm. 5. 21. Quem si puellarum inferes choro, Mire faqaces falleret hospites. Scriptorum chorus omnis amat nomen, & fugit urbes. Hor. 2. Epist. 2. 77. Vatum. Hor. 4. Carm. 3. 15. Romæ, principis urbium, Dignatur foboles inter amabiles Vatum ponere me choros. Virtutum chorus. Cic. 3. Off. 116. Æqualis chorus, Æqualium chorus. Virg. 4. Georg. 460. Canorus. Juven. 11. Sat. 163. Circulares chori dicuntur, Qui in orbem saltantes canunt, qui restim ducere dicuntur. hujusmodi Choros scenicos fuisse apparet ex Luciano. Budæus.

Cyclici chori, dicebantur Chori Dithyrambicorum, ad discrimen Tragicorum & Comicorum chorum, qui erant Quadrati. Turneb. Feminei. Ovid. 3. Fast. 764. Fæmineos thyro concitat ille choros. Idæi chori, per antonomasiam vocantur Galli Cybeles sacerdotes. Virg. 9. Æn. 112. Plaudens. Stat. 1. Silv. 2. 252. Plebeius, Meretricum. Ovid. 5. Fast. 352. Pieris, Mufarum. Martial. lib. 12. 3. Quadrati. V. Cyclici chori. Sacer, Dianæ. Ovid. 2. Fast. 156. Semiviri chori, dicuntur Gallorum Cybeles, qui omnes erant castrati. Sil. lib. 17. 20. Virgineus, Mufarum. Ovid. 3. de Arte Am. 168. Vocivi Chori, Numerus illorum qui vota faciunt. Stat. 4. Theb. 209. — templa Votivis implenda choris. Agitare choros. Virg. 4. Georg. 553. Celebrare. Sen. Herc. Oeth. 5. Ducere. Hor. 4. Carm. 7. 6. Gratia cum Nymphis, geminique fororibus audent Ducere nuda choros. Exercere. Virg. 1. Æn. 503. Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi Exercet Diana choros. Pedem ferre choris, pro Saltare in choris. Hor. 2. Carm. 12. 17. Quam nec ferre pedem dedecuit choris. Indicere choros Bacchi. Virg. 11. Æn. 737. Aut ubi curva choros indixit tibia Bacchi. Instaurare. Virg. 4. Æn. 145. Lascivit chorus, Petulanter salt. Sen. Agam. 6. Ludere in speciem chori. Ovid. 3. Met. 80. Undique dant saltus, multa que aspergine norant, Emerguntque iterum, redeuntque sub æquora rursus, Inque chori ludunt speciem. i. e. Chores natando imitantur. De Delphinis loquitur. Oftentare. Stat. 2. Achill. 148. Chorus, aliter. Cic. 14. Att. 8. Ego, ut postulas, Baiana negotia, chorumque illum, de quo scire vis, quum perpexero, tum scribam, nequid ignores. Venit chorus. Africanus in l. quum ejusdem. D. de ædil. edict. Quum ejusdem generis plures simul veniant: veluti comædi, vel chorus: referre ait, in univerfos, an in singulos pretium constituatur: ut scilicet interdum una, interdum plures venditiones contractæ intelligantur. Chori, in Acie. Virg. 5. Æn. 581. Olli discurre pates: atque agmina terni Diductis solvere choris. Servius.

CHORICUS, i. n. Firmic. lib. 3. cap. 14. Faciet etiam musicos, choricos, & qui musicos modos faciunt.

CHORAGIUM, vel **CHORÆGIUM**, i. n. [χορηγίον, ἢ χορηγία] Scenicum instrumentum, quo scena instruitur & apparatus: cujus præfectus dicitur Choragus. Hæc Festus. Vitruv. lib. 5. cap. 9. Post scenam porticus sunt constituendæ, ut quum imbres repentini ludos interpellaverint, habeat populus quo fe recipiat ex theatro. Choragiae laxantum habeant ad chorum parandum. Choragia, pro Instrumento ludorum posuit, simul & pro ipsis choragiis: ut fit Choragium, Locus unde omnia

promuntur ad ludos necessaria. Ex Budæo. Plin. lib. 36. cap. 35. Sed & reliquis apparatus tartum Attalica veste, tabulis picis, ceteroque choragio iuit. Valer. Max. lib. 2. cap. 4. 6. de Scenæ apparatu; Argentatis choragiis P. Lentulus Spinter adornavit. Plaut. Capt. prol. 61. Iniquum est comico choragio conari nos agere Tragediam. Choragium funeris. Apul. in Afin. Aur. lib. 2. pag. 123. Et cantatrices anus in ipso momento choragii funeris, perpeti celeritate alienam sepulturam antevortunt. Choragium funeris vocat Apparatum funebrem. Sensus est: Aniculae magis polentes, celeritate continua, dum apparatus funebri instruitur, dum necessaria ad funerandum præparantur, præripiunt anticipantque alienam sepulturam. Choragium Thymelicum. Apul. Apol. 1. pag. 282. ubi de speculo, Quid enim si choragium Thymelicum possiderem, num ex eo argumentare etiam, uti me consuevit tragedi firmate hiltionis, &c. h. e. Instrumentum scenicum, & hiltionicum apparatus. Choragium, generali vocabulo, dicitur Cuiuslibet rei instrumentum & apparatus, sed per metaphoram. Auctor ad Herenn. lib. 4. 63. Facile false choragium gloriæ comparetur. Sic & Cœnæ choragium recte dixeris.

CHORÆGUS, vel **CHORÆGUS**, i. m. [χορηγός, ἢ χορηγός] ad verbum est Dux chori, & suppeditator instrumenti ludicri, & expensarum, inquit Budæus. Plaut. Perf. 1. 3. 79. Sed πρῶτον ὀρνατά? τ. abs choro sumito. Suet. in August. cap. 70. de cœna Augusti, Quum primum istorum conduit mensa choragum, Sexque deos vidit Mallia, sexque deas, &c. Choragum vocat Octavium, quasi Principem chori, dum choreæ, præfæctumque scenæ apparatus, & suppeditatorem expensæ, ac magistrum convivii. Uti Choragium pro cuiuslibet rei instrumentum. Sic & Choragus pro quocunque Suppeditatore & subministrante sumitur. A Choro vero agendo fex ducendo nomen habet.

CHORÆULA, æ. vel **CHORÆULES**, is. m. [χορηγούλας] Qui in choro tibia canit. Plin. lib. 37. cap. 1. Præterquam Itheniam choraulen, multis filigentibusque uti solitum. Martial. lib. 6. 57. Fac dicat citharæus aut choraulen. [An Citharædon aut choraulen?] Choraules monumentarii, [χορηγαίου ἀνδραγάλου] sunt Tibicines qui ad sepulchra defunctorum canebant, quales præfici Sicitianas vocant, qui apud Sitos, id est defunctos canunt. V. SIFICIAN.

CHORALISTRIA, æ. f. [χορηγίστρια] Phyllis, Amica Propertii, ab eo sic dicta, ob saltandi in choris, five canendi peritiam. Propert. lib. 4. 8. 39. Nilotes tibicen erat, choralitria Phyllis. Emendati codd. Crotalistris Philis. [Intelligitur autem Scortum vulgare id nominis.]

CHORÆA, æ. penult. indifferente, [χορηγία] usurpatur pro Ipsa saltatione. Virg. 6. Æn. 644. Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. Aptus choræis & jocis. Hor. 2. Carm. 19. 25. Cantatrices choreæ. Claud. de Bell. Gild. 448. Duras choreas rusticorum & plebis, vocat Ovid. 3. Fast. 537. ut opinor, quod a civilitate morum alieni, motus quosdam & saltus impotentes exercent, magnoque impetu terram feriunt, illum nimirum vicisse existimantes, qui quam maximum pulverem excitavit. Feltas duxere choreas. Ovid. 8. Met. 581. Lepidae. Mart. Capel. lib. 9. Ludens chorea. Virg. in Culice. Ludicræ. Apul. lib. 10. Molles. Martial. de Spectac. 105. Nocturnæ. Propert. lib. 3. 10. 23. Pernix. Lucret. lib. 2. 635. Ducere choreas. Ovid. 8. Met. 581. Indulgere choræis. V. INDULGEO. Plaudere pedibus choreas. Virg. 6. Æn. 644. Chores Varro apud Non. 6. 16. ad sidera transtulit, quæ certa lege & quali ad harmoniam moventur. Repente noctis circiter meridiem Cum pictus aer fervidis late ignibus Cæli choreas atrificas ostenderet. Eodem modo Manil. 1. 69. Et quinque averfo luctantia sidera mundo Exercent varias naturæ lege choreas.

CHORÆUTES, [χορηγούτης] Quilibet ex choro Saltator vocatur. Budæus. Petron. Fragm. Manu puer loquaci choreutes.

CHORÆUMA, ætis. n. [χορηγούμα] Canticum, quod a choro canitur & saltatur, Plato vocat. Budæus.

CHOROGICHTHARISTÆ, arum. n. [χορηγικήται] Qui in choro citharizant: sicut Pfallictharistæ, qui psallunt: id est canunt ad citharam. Suet. in Domit. cap. 4. Certabant etiam & proforatione, Græce Latineque: ac, præter citharæodos, chorocitharistæ quoque & psallictharistæ. [Immo Psilcitharistæ. q. V.]

CHORODIDASCALUS, i. m. [χοροδιδασκαλός] Magister est chori Platonis & Aristoteli. Budæus.

CHOROSTATES, is. m. [χοροστάτης] Præceptor est chori, &, ut Columel. ait lib. 12. cap. 2. Prærens magister. Budæus.

CHOSROES, vel **COSROES**, [Χαορσός] Perfarum rex, maximo in honore habitus, non apud Perfas modo, sed etiam Romanis ipsis: ut qui literarum studiosissimus fuerit, & ad summum fastigium Græcæ philologie pervenerit, Græcorum libris usus a quodam in linguam Persicam conversis. Atque adeo dicitur Aristotelem ipsum magis imbibisse, exactiusque tenuisse, quam Demosthenes Thucydidem. Platonis etiam scriptis animum explevit atque excoluit. Hæc Suidas. Quæ tamen rursus ex Agathia refellit. Intelligitur autem Chosroes Magnus, de cujus rebus gestis plenus Procop. de Bell. Persi. lib. 2. Agath. Hist. lib. 2. 3. & 4. & ceteri fere Byzantinarum rerum scriptores.

C H R

CHRÆMES, ætis. m. [Χρημής] Senis nomen apud Terentium. Avarus. Hor. Epod. 1. 33. Iratus. Hor. in Arte Poet. 94. Iratusque Chromes tumido delitigat ore. Chrometa, accus. Hor. 1. Serm. 10. 40. Arguta meretricis potes, Davoque Chrometa Eludent fencm, &c.

CHRËCŌPIA, [Χρηστικία] Latine Debitorum abscessio, videlicet quum debitores

debitores onere solvendi levant, ut per Sisachtheiam, quam Solon olim tulisse fertur, Athenis aliquando contigit. Hinc

CHREËDOPIDIA, [χρεῖν οπίδω] Solonis amici quidam ex debiti retentione sunt appellati. Quum enim vi Solonis mentem percepissent, præoccupantes multas pecunias honorari acceperunt, agrumque ex iis maximum astute compararunt. Ex quo & Solon non minima est asperus infamia, velut injuriæ participes. Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 20. ex Plut. in Solone. [Conf. Interpp. Diog. Laërt. 1. Segm. 45. Alioqui χρεῖν οπίδω idem significat ac Gallis *Faire banqueroute*, (quod Latinis Foro cedere) quod ipsum H. Stephanus in Theoc. Gr. proluxe adfuit. Gloss. Vet. Græco Lat. χρεῖν οπίδω Decitio, [forte Decotio] χρεῖν οπίδω Decoctor, χρεῖν οπίδω Decoquo. Nam scribitur & per σ. Mendosæ in Lat. Gr. Decoctor, χρεῖν οπίδω, per κ.

CHRËSIS, [χρῆσις] Latine, Usus. Jurisconsult. in l. si habitatio §. 1. D. de usu & habit. In legato ejus debuit ufumque, ac fructum significet. Et ex vi dictionis magis credit usum esse: quoniam, ut Suidas inquit, nihil sit χρῆσις, quam utilis sibi rei χρῆσις, id est per necessitate indigentive perceptio: fructum vero potius videntur Græci dixisse δόλον. Ex Alciato lib. 2. Paregr. cap. 14.

CHRËSTON, [χρεῖν] Cichorium herba ab aliquibus vocatur. Plin. lib. 20. cap. 8. Quod quidem propter fingularem salubritatem aliqui chreston appellant, alii pancratium. De cichorio.

CHRËSTUS Byzantius, inter philosophas editus, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino quamdam deditis, ceteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam quum ad Galli cantum sæpe bibere solitus esset, non prius tamen somno se, quam studio dabat. Auctor Philostratus. Memoit & Columella.

Χρησῖς cognomen cuiusdam Socratis, fratris Nicomedis apud Appianum in Mithridat. Col. 176. circa finem. ubi male apud P. Candidum in edit. Gryphii est Christus. Vide in **CHRËSTUS** ex Antonio. H. St.

CHRËSTOLOGUS, [χρεῖν λόγος] Vide in Theoc. tom. 2. col. 640. H. St. Uitur Capitolin. in Pertinace cap. 13. ubi Interpp. V.

CHRËTA, [χρεῖν] Rhetorica est Dictum breve, concinnum, & opportunum, cum auctoris allegatione. Hicrates ex discipulis ingenio præstantes, deorum filios esse prædicabat. Diogenes divitem conspicatus impertum, hic est, inquit, equus undique argento litus. Chreia sunt. De Chria Quintil. lib. 1. cap. 9. & lib. 2. cap. 4.

CHRISMA, ætis. n. [χρῆσμα] Uncio. V. Isidor. Orig. 6. 19. Tertull. de Bapt. cap. 7. Hinc

CHRISTUS, i. m. [Χριστός] Lat. Unctus. Æternus Dei filius. Ethnicis perperam vocabatur Chrestus. V. Suet. Claud. cap. 25. Hinc

CHRISTIANUS, i. m. [χριστιανός] **CHRISTIANA**, æ. f. **CHRISTIANUS**, Adj. **CHRISTIANE**, Adv. **CHRISTIANISMUS**, i. m. **CHRISTIANITAS**, ætis. f. **CHRISTIANIZO**, ære. **CHRISTICOLA**, æ. c. **CHRISTICOLUS**, i. m. **CHRISTIGENUS**, i. m. **CHRISTIPOTENS**, entis. Voces apud Ecclesiasticos scriptores factis notæ.

CHRISTODORUS, [χρησίδωρος] e Copto Ægypti urbe poeta Anastasii Cæsaris tempore, scripsit Iaurica, ubi describit Iauricam ab Anastasio captam. Fuit alter Thebanus scriptor haud ignobilis, qui de Cosmo & Damiano scripsit. Auctor utriusque Suidas.

CHRËMATA, [χρεῖματα] præter vulgatam significationem, Qua colores denotant, etiam accipiuntur pro Ornamentis & Luminibus artium, qui & Colores a Latinis appellantur. Unde Chromaticum melos ab antiquis dicebatur. Una ex tribus Muficæ partibus, quæ ob nimiam mollietiam infamiae nota non caruit: quam tamen Agathon tibi in primis amplexus fuisse traditur. Budæus. V. Turneb. 19. 30. & Henr. Steph. Theoc. Græc. to. 4. col. 633.

CHROMATICUS, i. m. (Qui nulla verecundia colorem mutat.) ad verbum, Coloratus dici potest. V. voc. præced.

CHROMBUS, Genus piscis. Plin. lib. 32. cap. 11. [Immo Rhombus. V. Hard.

CHROMIOS, [χρόμιος] Nelei filius, & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylii & Messenii adversus Herculem gesserunt, cum decem fratribus occisus est. Alius fuit Priami filius, in bello Trojano a Diomede interfectus. Fuit & Chromius quidam Argivus, quæ in pugna, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidemque Argivos commissa est, solus ex suis cum Alcenore incolomis evasit. Auctor Herodot. lib. 1.

CHROMIS, idis. f. [χρόμις] Pifcis nificans in aquis. Plin. lib. 32. cap. 11. extr. ex Ovidio in Halieut. v. 121. secus intellecto, & oblitus eorum, quæ lib. 9. cap. 26. de Phycide scripserat. V. Interpp. utriusque auctoris.

CHROMIS, [χρόμις] Herculis filius, ut Lactantius testatur, dicens, Constat Chromin Herculis fuisse filium, & equos habuisse Thraeces, quos Hercules, occidit Diomede, abduxerat, humanis carnibus vesci confectos. Hujus meminit & Statius dum ait, 6. Theb. 346.

It Chromis Hippodamisque alter fatus Hercule magno.

CHROMISIO, ære. [χρῆσις] Græcum verbum est, idem significans quod Moror, subfistio, & ex itinere identidem quiesco. Quo verbo usus est Lucret. lib. 2. 320.

Et facti agni ludant, blandique chronifant. Sunt qui legant Chronificant: alii Conificant. V. suo loco.

CHRËNOS, [χρῆνός] Latine Tempus dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 64. Saturnum autem cum esse voluerunt, qui cursum & conversionem spatiorum ac temporum contineret: qui deus Græce idipsum nomen habet. Χρῆνός enim dicitur, qui est idem χρῆνός, id est spatium temporis.

CHRËNTICA, orum. [χρονῆς] dicuntur Ea quæ de temporibus scribuntur. Plin. lib. 35. cap. 9. Quod & ipsius Timagoræ carmine vetusto apparet, chronicorum errore non dubio.

CHRONICUS, Adj. [χρονικός] Gell. lib. 17. cap. 21. Excerptebamus ex libris, qui chronici appellantur, quibus temporibus floruisse Græci simul atque Romani viri. Chronici morbi, vocantur Diuturni. V. Isid. 4. 7. [Sed sine dubio corrupto vocabulo, cum potius Chronii, χρόνιος, dici debeant, ut ex Græcis medicis constat. Celsus l. 3. 1. Longos morbos, Cælius Aurelianus Tardas palliones vocat. χρόνιος vero & χρόνιος quid dicitur V. in H. Steph. Theoc. Gr.

CHRONOLOGIA, æ. f. [χρονολογία] Descriptio temporum.

CHRONOLOGUS, i. m. [χρονολόγος] Annalium scriptor.

CHRONOGRAPHUS, i. m. [χρονολογράφος] Idem. Sidor. 8. 6.

CHRËSALIS, idis. [χρῆσαλις] Erenus genit, quæ rupto cortice, cui includitur, fit papilio, qui ab Aristotele xylostrophos vocatur. V. Plin. lib. 11. cap. 23. Gaza Aureliam vocat. V. Turneb. Adverf. 30. 38.

CHRYSALUS, i. m. Servus Plautinus in Bacchide, qui herum auro emunxit. Latine Aurelius dici potest. V. Turneb. l. c.

CHRËYAMMOS, [χρῆσάμμος] Latine Arena aurea dicitur, cujus verbi fit mentio lib. 11. Cod. Justin. tit. de metall. Ex Budæo.

CHRËYANTAS. Viri proprium, quem inter milites Cyrus valde collaudavit, quod hostem interfecturus jam elatum in cædem gladium revocasset, quia ἀνακλιπτός, id est receptui cani interim inaudisset. Ex Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 18.

CHRËYANTHËMON, [χρῆσάνθημον] Genus est anthemidis five chamæmeli, luteis per ambitum foliis a leucanthemum distinctum, de quo ferentiam agit Diofcor. lib. 4. Meminit Chryfanthemii & Plin. lib. 26. cap. 8.

CHRËYANTUS Alexandrinus, Romæ, quo juvenis venerat, factus Christianus, sub Numeriano Imperatore in fossam demissus, ac terra faxisque obrutus fuit. Volaterr.

CHRËYSAOR, [χρῆσάωρ] Neptuni filius, quem ex capite Medusæ, ut & Pegasus, natum scribit Heliodorus in Thegonia.

CHRËYSAËREUS Juppiter [χρῆσάερος Ζεὺς] cognominatus, ut Strab. in 14. notat, in Caria. In agro Stratoniceum quod fuerunt templa, alterum Hecates apud Laginos: alterum prope urbem Jovis Chrysaërei, Caribus omnibus commune, quo illi sacrificaturi, & de communibus rebus deliberaturi conveniebant, qui conventus Chrysaëros vocabatur, ex vicis constans. Porro, ut rem planius teneas, Stephanus Chrysaërida urbem ait fuisse Carie, quæ mox Adria nuncupata sit. Apollonium urbem hanc primum a Lyciis conditam scribit, unde fiat gentile nomen Chrysaëros. Epaphroditus vero totam Cariam Chrysaërida vocatam prodidit.

CHRËYSÆORIS, [χρῆσάερος] Carie civitas. V. dict. superior.

CHRËYSAS, æ. m. [Χρῆσας] Fluvius est Siciliæ. Cic. 6. Verr. 96. Chryfas, est amnis, qui per Agrinorum agrum fuit: is apud illos habetur deus, & religione maxima colitur. Fanum ejus est in agro propter ipsam viam, quæ Astlori iur. Ennam. in eo Chryfæ est simulacrum præclare factum e marmore.

CHRËYSÆ, [χρῆς] Insula est extra ostia Indi. Plin. lib. 6. cap. 21. Extra ostium Indi Chryfæ, & Argyræ, fertiles metallis, i. credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteumque iis solum esse, haud facile crediderim.

Chryfæ, urbs est Troadis, Apollinis Sminthei templo nobilis, prope Lemnum. Ovid. 13. Met. 174.

— me credite Lesbom,
Me Tenedon, Chryfenque, & Cillan Apollinis urbes,
Et Scyron cepisse. Verba sunt Ulyssis.

Sunt & plures Chryfæ, nam auri abundantia hoc nomen pluribus locis dedit.

CHRËYSÆIS, V. CHRYSÆS.

CHRËYSÆLECTRUM, [χρῆσάελεκτρον] Gemma in colorem electri declinans, cui matutinus aspectus jucundior. Plin. lib. 37. cap. 9.

CHRËYSENDETA, ðrum. n. [χρῆσένδετα] Vafa doctissimi viri explicant crustis aureis illigata & exornata, ut in Martial. 2. 43.

Immodici tibi flava tegunt chrysendeta nulli. Ego vero, inquit, Turnebus, Vafa gemmata esse puto, quorum gemmæ auro confertæ & contextæ tenerentur. Plutarchus in Lucullo id fati indicat, ἰδούσθω χρῆσένδετα σφραγίδων τῶν πολλοτελων. Plinius hoc genus vasorum mihi innuere videtur quum initio lib. 33. sic scribit, Turba gemmarum potamus, & smaragdus teximus calices, ac temulentia causa tenere Indiam juvat, & aurum jam accessio est. Sed & illud Maronis, 2. Georg. 506.

Ut gemma bibat, & Sarrano dormiat ostro. ad Chrysendeta referri possent, nisi veteres vasa potoria e gemmis absque auro etiam habuissent. Hæc ille Adverf. 14. 3.

CHRËYSES, [χρῆσις] Sacerdos Apollinis, in Chryfa Troadis apud Homer. lib. 1. Iliad. Pater fuit Antinomes, sive Aphyonios, a quo eadem Chryfæ dicta est, ab Agamemnone rapta. Ovid. Rem. Amor. 73.

Marte tuo captam Chryfida victor amabat. De hac & Briseide V. Homer. l. c. V. & ASTYNOE.

CHRËYSËUS, [χρῆσις] Adj. Lat. Aureus. Martial. 9. 96.

Chalcea donanti chryfæ qui dederas.

CHRËYSIPPUS, [χρῆσιππος] Philosopher Stoicus, Apollonidæ vel, ut Laërtius, Apollonii filius, Solensis vel Tharfenfis, Cleanthis discipulus, vel, ut aliis placet, Zenonis ipsius, Stoicæ scholæ post eum facie princeps. Hic Zenone fuit acutior sane, ut qui in multis ejus præcepta impugnavit: statuum habuit Athenis in Ceramic positam. In dialectica clarifimus fuit: ita, ut non illepide dicerent quidam: Si apud deos dialectica haberetur, non temere alia esset, quam quæ a Chryippo inventa fuit. Scripsit librorum volumina supra quinque & septuaginta. Ferunt Carneadem philosophum Cyrenæum, perfectis Chryippi libris, ita dixisse, Nisi Chryippus esset, ego non essem. Hor. 2. Serm. 3. 44.

Quem mala stultitia, & quemcunque incitita veri Cæcum agit, insanum Chryippi porticus & grex Autumat.

Chryippus fulcitre putatur porticum Stoicorum. Cie. 4. Acad. 75. Sed quid eos colligam, quum habeam Chryippum, qui fulcitre putatur porticum Stoicorum?

Cædi discipulos non improbat Chryippus. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Sapientes nutrices optabat Chryippus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Nullum tempus vacare cura voluit Chryippus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Chryippus alius Pelopius filius, quem quum pater valde amaret, noverca ejus Hippodamia id indigne ferens, liberis suos Atræum & Thyestem impulit, qui illum interfecerunt: quam ob rem a Pelope pulsi, in exilio vitam degerunt, donec pater e vivis excederet.

CHRËYSSIPPA, æ. Herba a Chryippo inventore dicta, cujus meminit Plin. lib. 26. cap. 9.

CHRËYSTITES, [χρῆσιτίτες] Gemma ostreæ Atticæ affimulata. Plin. lib. 37. cap. 10.

CHRËYSTRIS, is. [χρῆστρίς] Auri spuma. Plin. lib. 33. cap. 6. V. PSEGMATA.

Est & herba. V. CHRYSOCOME.

CHRËYSOASPIDES, [χρῆσοασπίδες] Milites dicebantur aureis clypeis utentes, quo nomine Alexander Severus imperator, teste Lamprid. cap. 90. illos

illos nuncupasse, fertur, sicut Alexander Macedo Argyroaspidas ab argenteis clypeis. Auctor Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 22.

CHRYSOBALANUS, [χρυσοβαλανος] a Galeno Aesclepiadis auctoritate commendata est lib. 8. & 9. de compositione medicæ. secund. loc. digerens, & roborans Indicæ nardi modo, ad colicos affectus, ventriculi ardores, & singultus. Verumtamen quam ea sit, nondum satis compertum est. Quoniam non desunt qui sibi persuadeant Chrysobalanum esse nucem myrsiticam, quum tamen plura sint, quæ eorum destruunt sententiam, nempe cinereus color, acutus ori sapor, & quod myrsiticæ nucis nusquam meminerint veteres Græci. Ex Magisthio in Dioscor. lib. 4.

CHRYSOBERYLLUS, [χρυσοβερύλλος] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 5. Probabilissimi sunt ex his qui viriditatem puri maris imitantur. Proximi qui vocantur chrysoberylli, & sunt paulo pallidiores, sed in aureum colorem exevante fulgore.

CHRYSOCALIS, [χρυσοκαλις] A quibusdam vocatur herba, quæ notione Parthenium appellatur. Est autem ex his nomenclaturis, quæ inter notha Dioscoridis a doctioribus rejiciuntur.

CHRYSOCARPUM, [χρυσοκαρπον] Hederae species est, ab aureo acinorum colore ita appellata. Auctor Plin. lib. 16. cap. 34.

CHRYSOCERAS, Thraciæ promontorium est ad Byzantium liberæ conditionis oppidum. Ex cap. 11. lib. 4. Plinii. [Videtur divise feribendum Chrylun Ceras, χρυσον κερας, esth nomen istuc promontorio isti proprie non conveniat. V. in AURICORNU. Strabo lib. 1. κερας simpliciter vocat, ut & Polyb. lib. 4, non quidem Promontorium, sed ipsum finum. Quod si composita voce enuntiandum est, Chrysoceros, χρυσοκερας, potius dicendum foret.

CHRYSOCOLLA, [χρυσοκolla] quasi Auri glutinum. Humor est (ut ait Plinius lib. 33. cap. 5.) in aurariis puteis per venam auri defluens, crassescente limo rigoribus hibernis usque in duritiam pumicis. Laudatorem eandem in ærariis metallis, & proximam in argentariis ferri compertum est. Invenitur & in plumbariis, vilior etiam auraria. &c. Suet. in Cæsar. cap. 18. Edidit & Circenses plurimos a mane usque ad vesperam, interjecta modo Africanarum venatione, modo Trojæ descursione: quosdam autem precipuos, minio & chrysocolla conftrato circo. Chrysocolla utuntur aurifices adglutinando ferrum in auro, & Boreæ vocantes. Eam Venetiis videre est quadruplici coloris differentia, albam, luteam, viridem, & nigricantem.

CHRYSOCOME, es. f. [χρυσοκομη] Herba. Plin. lib. 21. cap. 8. Chrysocome, sive chrysilis, non habet Latinam appellationem. Palmi altitudine est, comantibus fulgore auri corymbis, radice nigra, ex austro dulci, in petrosis opacisque nascens. Ruell. lib. 3. cap. 101. Proxime ad eam accedit quam herbarii nostri Pulegium montanum vocitant.

CHRYSOGONUM, [χρυσογονον] Herba est folio querno flore coronarii verbasci, radice rari, vehementer intus rubente, foris nigra: quæ trita & imposita cum aceto, muris aranei moribus auxiliatur. Auctor Dioscor. lib. 4. cap. 46. Nomen autem accepit ab auri feminis colore.

CHRYSOGONUS, [Χρυσόγονος] ut refert Duris Samius apud Plut. in Alcibi. Modulator quidam fuit in Alcibiadis navi ab exilio redeuntis, qui tanta arte remigum manus dirigebat, ut quum illi remorum pulsus cum Chrylogoni cantu conjungerent, jucundam audientibus redderet harmoniam. V. Rhodig. lib. 9. cap. 10. Memoratur & Chryfogonus Cantor apud Juven. 6. Sat. 74. — sunt quæ

Chryfogonum cantare vetent. Hispulla tragædo Gaudet. Chryfogonus, Sullæ libertus, fector Roscii Amerini, ut est apud Cicero in oratione pro Rosc. Amer.

Fuit & Chryfogonus martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec Confulatus, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum a fide averti potuit, jugulatus est ad scalas Gemonias. Volaterr. V. Suid.

CHRYSOLACHANON, [χρυσολαχανον] Dioscoridi] Herba est eadem cum Atriplice. Plin. vero lib. 27. cap. 8. duo facit chrysolachani genera: unum in pinetis nascens, lactucæ simile: alterum flore aureo, & foliis olivis.

CHRYSOLAMPIS, [χρυσολαμπίς] Gemma in Æthiopia nascens, quæ pallidi est coloris die, noctu ignei. Plin. lib. 37. cap. 10.

CHRYSOLITHUS, [χρυσολίθος] laspidis genus, de quo Plin. lib. 37. cap. 9. Hyacinthos Æthiopia mittit & chrysolithos aureo colore translucentes. Ovid. 2. Met. 109. de curru Solis, Per juga chryfolithi, positæque ex ordine gemmæ.

CHRYSOMALLON, [χρυσομαλλον] Græci appellant arietem illum, qui, ut est in fabulis, vellus aureum habuit.

CHRYSOMELA, [χρυσομηλα] Poma aurea, quæ Armeniaca alio nomine dicuntur. Columel. lib. 5. cap. 10.

CHRYSOMÉLOLONTRION, [χρυσομηλόλοντρον] Parvulum est animal, flavi coloris, canthari præferens similitudinem quandam. Id pueri innoxio pede mittunt in sublime. Ex Aristophan. interpres in comœdia, cui titulus σφίης.

CHRYSOPIS, [χρυσοπίς] Gemma est Plinio, quæ aurum videtur esse, ut ipse indicat lib. 37. cap. 10. Vulgo mendose scribitur Chrysophis.

CHRYSOPLYSIUM, [χρυσοπύσιον] Officina est auri lavandi. V. Henr. Steph. Thes. Gr.

CHRYSOPYLITES, z. m. [χρυσοπυλίτης] autem est, Qui hujusmodi artificium exercet. Budeus in libro 3. de Assæ.

CHRYSOPÖLIS, [χρυσοπόλις] teste Plin. lib. 5. cap. ult. Oppidum est Bithyniæ prope Chalcedonem: ita dictum, quod Persæ ibi tributum colligerent ex ceteris Asiæ civitatibus. Est & altera Chrysoopolis in Cilicia, teste Stephano.

CHRYSOPRÆSUS, [χρυσοπρασος] Gemma est ex auro & porraceo colore lumen mistum trahens: nam πρασος porrum significat. Fortassis is est, qui vulgo Chrysoolithos dicitur. Budeus.

CHRYSOPRÆTOS, [χρυσοπράτος] Gemma est chrysopraso haud valde dissimilis, e genere topazii, amplissima gemmarum, inquit Plinius. eadem sola nobilium limam sentit: ceteræ Naxiis coribus poluntur. Hæc & usu atteritur. V. eum lib. 37. cap. 8.

CHRYSORHOË, [χρυσορροή] Populi dicti ad Phasim fluvium, quod in his locis, ut inquit Strabo, auriferi torrentes sint: unde fabulis occasio de vellere apud Colchos aureo.

CHRYSORHOAS, [χρυσορροας] Syriæ fluvius est in Decapoliitana regione, Damascum urbem præterfluens. Auctor Plin. lib. 5. cap. 18. Chrysorhoas etiam dicitur est Pactolus, propter aureas arenas. Plin. 5. c. 29. Vol. I.

CHRYSOS, i. m. [χρυσος] Aurum. Plaut. Bacch. 2. 3. 6. Opus est Chryso Chryfalo. Item, Pifcis aurei coloris. de quo apud solum Ovidium lectum, teste Plin. lib. 32. cap. 11. Fortassis is est, quem Auratum Romani nunc appellant.

CHRYSOSPREMION, [χρυσοσπρέμιον] A quibusdam appellatur herba, quæ notiore nomine Sempervivum majus appellatur.

CHRYSOSTOMUS, i. m. [χρυσοστόμος] Ita dicitur est ob faciendam Johannes, patria Antiochenus, quasi Os aureum habens, qui deinde Episcopus fuit Constantinopolitanus, obiitque in exilio A. C. 403. vel ut alii 407. De quo, & aliis, quibus idem cognomen impertitum fuit. V. Fabric. Bibl. Græc. Vol. 7. pag. 553.

CHRYSOTHALES, [χρυσοθάλης] Herba est, quam Aizoum minus medici vocant, diversis insignis nominibus, ut videre est apud Plin. lib. 25. cap. 13.

CHRYSOTHEMIS, Filia Agamemnonis, ut scribit Homer. lib. 9. Iliad.

CHRYSULCA Aqua, Aqua est medicata, cuius vi quantalacumque auri pars argento aut cuiusvis metallo illita ut confusa, nullo promodum diffundendo admittit, ita ut inauraturis nihil jam ferme deperat, nisi quod usu interteritur. Ex Budeo lib. 3. de Assæ. Vulgo Aqua Regia dicitur. Ejus vim ignoratæ veteres colligit Alcibiades ex Ulpiani verbis in l. idem Pomponius scribit. verfic. sed si diduci. D. de rei vindicant.

CHRYSUS, Dux Boiorum fuit, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romanos ceperant. Sil. lib. 4. 150. Ipse tumens, atavi Brenni se stirpe ferebat Chryxus, & in titulos Capitolia capta trahebat. Al. Cryxus, vel Crixus.

C H U

CHUS, sive CHORUS dissyll. [χους, ἢ χρούς] χους & χρούς, quod est Fundere, Genus mensuræ majoris humidiorum apud Atticos, Romanum congiæ capiens, nempe sex sextarios, sive cetylas Atticas duodecim. Budeus. V. Pet. de Rom. & Græc. Mens. 3. [Perperam hic quoque Choa, ut Synonymum afferebatur. V. CROA supra. De festo Athenienium, quod Choa vocabant V. CROA.

CHUTRA, V. CHYTRA.

C H Y

CHYDÆUS, a, um. Adj. [χυδαῖος] Vitis, vulgaris, ut, Chydææ palmarum, quum modio in aque congiis tribus macerato, exprimitur vinum, quo Parthi & Indi utuntur, & Oriens fere totus. De hoc Plin. lib. 12. cap. 16. Dactyli Chydæi. Idem 13. 4. V. Spanheim. de Usu & Præst. Numm. Diss. 6.

CHYLUS, i. m. [χυλος] Succus, sive humor expressus. Chylus Petasæ, Hippocr. V. Pæf. Oecon. Chylus uvæ. Dioc. lib. 5. Apud medicos etiam Chylus proprie dicitur Succus peculiaris, in ventriculo ex coctione ciborum ope vasum lacteorum elaboratus, & in venas distributus, qui tandem in corporis alimentum vertitur.

CHYMIA, CHYMICUS, V. CHEMIA.

CHYMUS, [χυμος] apud Græcos Quemvis saccum significat, ut & Chylus, a medicis peculiariter accipitur pro Massa sanguinea, sive & humoribus, ex quibus eam consistat vitæ. fingebant.

CHYTRA, & CHYTRON, [χύτρα] Latine Olla dicitur. Cato Chutra, per u effert. Cato de R. R. cap. 157. Ubi in chutra servefeceris id lotium, sub fellam supposito pertusam. Inde

CHYTRORUS, ôdis. Instrumtum ferreum supra quod chyra apud ignem collocatur, ut in ea cibi coquantur: vel Olla ipsa pedes habens: quales sunt quas maritimas vocant.

CHYTRINDA, [χύτρις] Convivialis ludus fuit, ut tradit Hefychius, qui puerorum lusum esse ait. Ex his quispian sedet in medio, quem circumcincta pueri concurrantes, illum eo usque versant, donec ille aliquem apprehenderit ex eis, qui deinde federe cogatur. Meminit Pollex & Suidas.

C I A

CIA, CIUS, V. CEA.

CIAXARES, V. CAXARES.

C I B

CIBALE, CIBARIUM, CIBO, IN CIBUS.

CIBELLA, [κίβηλα] Græcis dicuntur Numismata oblata & adulterata, quasi τὰ πὺν χίτων διδωμένα, i. e. a Chiis corrupta, vitiatæque, per hære soni pinguioris demutationem in exilem. Cibdeliam [κίβηλλίαν] etiam Sordes argenti nuncupant. Figuræ vero etiam Imposturam, sicut κίβηλλαν, imposturam facere. Ex Cæl. lib. 10. cap. 2.

CIBILITANI, inter stipendiarios Batiæ populos commemorantur a Plin. lib. 4. cap. penult.

CIBILLA, æ. teste Varr. lib. 4. de L. L. 25. Mensa erat escaria, a cibus, quæ primum quadrata fiebat, & postea rotunda. Festus item Cibillam interpretatur Mensæ rotundæ genus, apud quem etiam Cibillam corrupte legi puto pro Cibillum. V. ibi Dacer.

CIBORIUM, i. n. [κίβωρον] Folium colocasæ, vel ut alii Fructus fabæ Ægyptiacæ. Hor. 2. Carm. 7. 21. Pocula quædam Ciboria vocat, Oblivioso levia Malthice Ciboria exple. Quo loco Porphyrio Pocula fuisse dicit in foliorum colocasæ similitudinem facta. Sed fatius erit Plinii nos opinionem sequi, apud quem lib. 21. cap. 15. hæc verba leguntur. In Ægypto nobilissima est colocasæ, quam cyamon aliqui vocant. Hanc e Nilo metunt, caule quam coctus est araneoso in mandendo, thyrso autem qui inter folia emicat spectabili, foliis latissimis, etiam si arbores comparentur, ad similitudinem eorum, quæ personata in nostris annibus vocamus. Adeoque Nilii sui dotibus gaudent, ut implexis colocasæ foliis in varias speciem colorum. potare gratissimum habeant. Secundum igitur hanc opinionem Ciboria non sunt Pocula ad soliarum colocasæ similitudinem facta: sed Folia ad poculorum speciem

speciem complicata. Legimus tamen apud Athenæum a principio libri 3. Cibiorum poculorum genus esse. Diolcorides vero lib. 2. cap. 128. Ciborium longe aliter interpretatur: sic enim inquit, quo loco de faba Ægyptia agit, Caudem cubitaleme, crassitudine digitali, florenti roseo colore dupla ad papaveris florem magnitudine: qui quum defloruit, vesparum favis similes utriculos profert, in quibus fabæ sunt paululum bullarum modo supra operculum emergentes. Vocatur id Ciborium, ab aliquibus autem Cibotium, quasi Scrimolium: propterea quod fertur faba hæc indito madenti glebe femine ejus, si que in aquam projecto. Meminit & Cælius lib. 9. cap. 12. V. & Salmat. Exerc. Plin.

CIBOROS. [Ciboria] Urbs quæ postea Celæna, nunc Apamia vocatur, tertius eorum qui circa Mæandrum fluvium accolunt, conventus, teste Plin. lib. 5. c. 29.

CIBUS, i. m. [Cibum, cibum, cibum, cibum] quid significet notum est. Cibum a Victu sic separat Donatus ad Andr. Ter. 1. 1. ut Cibus sit, qui etiam delicatis præbetur: Victus vero in parvis, aridisque alimoniis sic constituitur. Fetus, Cibus appellatur ex Græco, quod illi peram, in qua cibum recondunt, κιβάνον appellant.

Fames victorum ciborum. Ovid. 15. Met. 128.

Unde fames homini victorum tanta ciborum est?

Gaudia cibi. Juven. 10. Sat. 203.

Non eadem vini atque cibi, torpente palato, Gaudia.

Hora cibi, i. e. Edendi tempus. Ovid. 1. de Pont. 10. 8.

Maturus cibo. Plin. lib. 12. cap. 27.

Novitate cibi capii, i. e. Delectari novo aliquo ciborum genere. Lucret. lib. 5. 928.

Nec facile ex æstu, nec frigore quod caperetur,
Nec novitate cibi, nec labi corporis ulla.

Penuria cibi. Lucret. lib. 5. 1005.

Satiatus. Lucret. lib. 5. 1390.

Varietas & copia. Cic. 2. de Nat. Deor. 106. Jam vero operibus hominum, id est manibus, cibi etiam varietas invenitur & copia.

Avidus cibi. Ter. Eun. 5. 4. 16.

Contenti cibi nullo cogente creatis. Ovid. 1. Met. 103.

Expers, Qui non comedit. Ovid. 4. Met. 262.

Perque novem lucas expers undæque, cibique,
Rore mero, lacrymisque suis jejunia pavit.

Acres. In ACER.

Acuti. In ACUO.

Alienus. Ter. Eun. 2. 2. 34. Viden' otium, & cibis quid faciat alienus? h. e. Ab alio datus, five mensa aliena.

Anceps. In ANCEPS.

Aridus cibis, & tener humor. Lucret. lib. 1. 809.

Scilicet & nisi nos cibis aridus, & tener humor
Adjuret, &c. Per Cibum aridum, Panem intelligi potissimum crediderim. Ponitur autem & Panis non raro pro Cibo indifferenter.

Cibus aridus, & tener humor, h. e. Cibis & potus.

Cibus conditivus. In CONDO.

Crudus. In CRUDUS.

Difficilis. V. Crescere cibum.

Diurnos cibos apud Claud. de Bell. Gildon. 72. illos intelligimus, Qui in dies singulos apponuntur, & ex quibus in sequentem nihil reservare liceat.

Dulcis. Virg. 2. Georg. 216.

Exiguus cibis sufficit rate merfa. Juvenalis ostendit dementia avarorum, qui prævia pericula non evitarent, Satyr. 14. 301.

Frigida sufficient velantes inguina panni,
Exiguæque cibis merfa rate, naufragus affem Dum rogat, &c.

Faciles. Sen. Hippol. 4.

Fallaces. Esca qua pisces capiuntur. Ovid. 15. Met. 476.

Nec celate cibis uncos fallacibus hamos.

Frigidi & repositi fastidium movent. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Gravis, Difficilis ad concoquendum. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. V. Concoquere cibum.

Idonei conservandis viribus. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Ilberalis. V. ILIBERALIS.

Inanes cibos vocat Claud. Qui magis oculos quam ventrem pascunt, luxuriant tantum & nimis voluptatis causa comparati, lib. 1. in Ruff. 206.

Indiferetus. V. INDISCRETUS.

Invisus, Ingratus, Fastidiosus. Ovid. 1. de Pont. 10. 8.

Et queror, invisum quum venit hora cibi.

Lautus. In LAUTUS.

Lencis. In LENIS.

Lentus. Ovid. 16. Epist. 226. Crescit & invito lentus in ore cibis. ubi Heinl. & Burm. V.

Leves cibi. i. e. Pauci nutrimenti. Celf. lib. 3. cap. 7. Cibis ex materia quam levissima. Quam & Imbecillissimam vocat.

Meridianus. Suet. August. 78. Hic levis erat & facilis, ut patet ex Hor. 1. Serm. 6. 127.

Præfatus non avide, quantum interpellat inani
Ventre diem durate.

Operosus, Gravis. Plin. lib. 15. cap. 23. De castaneis.

Opimus cibis. Plin. lib. 22. cap. 22. Hard. ex Mss. Optimus.

Perpetuus. In PERPETUUS.

Robustus, Multi Alimentis. Celf. lib. 2. cap. 18.

Simplex. Plin. lib. 11. cap. 53. Homini cibis utilissimus simplex. Aceratio saporum pestifera, & condimenta perniciosiora.

Solutus, Quo quis uti consuevit. Ovid. 1. de Arte Am. 94.

Granifero solitum dum vehit ore cibum.

Summus, Extremus. Plin. lib. 20. cap. 4.

Suavissimus & facillimus ad concoquendum. Cic. 2. de Fin. 64. Utebatur iis exercitationibus, ut ad cœnam & esuriens & sitiens veniret: eo cibo, qui & suavissimus esset, & idem facillimus ad concoquendum.

Tetri. Claud. 6. Conf. Hon. 241.

Vilis, Qui non magno constat. Hor. 2. Serm. 2. 15.

Utilis agro, Salubris. Ovid. 3. Trist. 3. 9.

Ad cibos. In AD.

Abdicare cibum aliquem. In ABDICO.

Abigere a cibo. IN ABIGO.

Abstinerere cibo: & Cibo abstinere ægrum. IN ABSTINERO.

Accedit cibis. Hor. 2. Serm. 3. 53.

Deficient inopem venæ te, ni cibus, atque
Ingens accedat stomacho fulcra ruenti.
Adhibere, ut Tantum cibi & potionis adhibendum, ut reficiantur vires, non opprimantur. Cic. de Senect. 36.

Adjicere cibo. In ADJICIO.

Admitti in cibos. IN ADMITTO.

Admovere cibum. IN ADMOVO.

Adultus cibus. IN ADURO.

Afferre cibum ad os. IN AFFERO.

Allici benevolentiam cibo. Cic. pro Muren. 74.

Apponere aliquid cibis. IN APPONO.

Aspernari cibos. Quintil. lib. 2. cap. 16. Cibos aspernemur: attulerunt sæpe valerudinis causas.

Assumere. Lucret. 4. 1084.

Capere. Cic. 16. Fam. 1. Sin autem postea quam cibum cepisti, videris tibi, posse me consequi, tuum consilium est.

Capere cibum cum aliquo. Ter. Eun. 2. 3. 76. Cibum nonnunquam capiet cum ea.

Capere alienis digitis. Juven. 10. Sat. 229.

Capessere. IN CAPESSO.

Capessere, arripere, fugere, carpere, vorare, & mandere cibum. Cic. 2. de Nat. Deor. 122.

Carpere digitis. Ovid. 3. de Arte Am. 755.

Concoquere. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Cleanthes negat ullum esse cibum tam gravem, quin is nocte & die concoquatur.

Conficere. IN CONFICIO.

Coquere. Lucret. lib. 5. 1001.

Crescere. Juven. 13. Sat. 213. — interque molares
Difficili crescente cibo. conf. Lentus cibus.

Dat cibum quercus. Ovid. 2. de Arte Am. 662.

— sed quercus tecta cibumque dabat.

Deducere. IN DEDUCCO.

Deficiente cibo perire, i. e. Fame & inedia. Ovid. in Ibin, 524.

Invisus peras, deficiente cibo.

Defectus cibo. Quintil. lib. 3. cap. 8. Ut enim, si obsessi atque impares, & aqua ciboque defecti, de facienda ad hostem deditioe delibarent, &c.

Depulsus cibus de pectore. Cic. 2. de Divin. 57.

Depulsa fames cibo. Cic. 1. de Fin. 37. Ut enim quum cibo, potionem fames itisique depulsa est, ipsa detractio molestiæ consequentem affert voluptatis: sic in omni re, &c.

Diditit cibus in venas. Lucret. lib. 2. 1124. pro Dividitur, i. e. Digeritur.

Divivus cibus in omne corpus. Cic. 2. de Divin. 57. Democritus quidem optimis verbis causam explicat, cur ante lucem galli canant: depulso enim de pectore, & in omne corpus divivus & mitificatio cibo, cantus edere, quiete fatiatis.

Exercere guttur cibo. Ovid. 8. Met. 826. de dormiente,
— petit ille dapes sub imagine fœmi:
Oraque vana movet, dentemque in dente fatigat:
Exercetque cibo delasum guttur inani.

Exprimere cibum mandendo. Lucret. lib. 4. 622.

Facere cibum, pro Cibis parare. Plaut. Trucul.

Ferre cibum liberis suis pro parentis prohibentur. Cic. 7. Verr. 117.

Falciare cibis corpora, i. e. Corroborare. Lucret. lib. 2. 1146.

Habet magnam inflationem cibos. De faba loquitur. Cic. 1. de Divin. 62.

Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba vescerentur, quod habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis, querentis vera, contrariam.

Inescari cibo. Petron. 140.

Ingerere cibum agrotis. V. INGERO.

Ingurgitare se cibis. V. INGURGITO.

Interminatus. Hor. Epod. 5. 39.

Interminato quum semel fixæ cibo
Intabuisse pupule.

Intro ferre alicui. Cic. 7. Verr. 117.

Juvare cibo. Juven. 3. Sat. 211.

Lambere cibos. IN LAMBO.

Latrare cibos. V. Latratus, partic. in LATRO, latras.

Libare cibum digitis. Ovid. 1. de Arte Am. 577.

Et quemcunque cibum digitis libaverit illa, Tu pete.

Libare cibos ore. Ovid. 1. Amor. 4. 34.

Mandere. Celf. lib. 4. cap. 3.

Minuere. Celf. lib. 5. cap. 29.

Mendicato cibo pasci. Ovid. 5. Trist. 8. 14.

Ministrare. Sen. Hippol. 4.

Mitificare. IN MITIS.

Mitigare. IN MITIGO.

Odorari. Hor. Epod. 6. 10.

Onulsi cibo. Cic. 1. de Divin. 60. Nunc, onulsi cibo & vino, perturbata & confusa cernimus.

Parit languorem cibis imperfectis. Juven. 3. Sat. 233. i. e. Indigestus.

Partiuntur aves teneris inhrimisque factibus cibos ore suo collatos. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Pasci cibo mendicato. Ovid. 5. Trist. 8. 14.

Peragere cibo. IN PERAGO.

Perficere. IN PERFICIO. conf. Parit languorem cibis.

Petere cibum & flamma. Ter. Eun. 3. 2. 38. Quod e flamma cibum petere Terentius dixit, id equidem ad dapes referendum suspicor, quæ pro inferis in rogam mittebantur: unde Catullus scripsit, 57. 7.

Vidit is ipso carpere et rogo cœnam. Quod quidem in illum potam Muretus animadvertit, Donato non satis perfectum. al. Rapere.

Præbere cibum de proprio corpore. Lucret. lib. 3. 1004.

Præglutare. Ovid. 1. Amor. 4. 33.

Projicere. Hor. Epod. 6. 10.

Quærere. Lucret. lib. 4. 847. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Ad quærendum cibum fames ducit canes.

Redire ad similem cibum. Celf. lib. 3. cap. 7.

Recuperate cibo fomnoque vires. Tacit. 3. Hist. 22. At Vitellianus exercitus, cui acquiescere Cremonæ, & recuperatis cibo fomnoque viribus, &c.

Refici

Refici cibo. Petron. 111.
 Replere se. Ibid.
 Re-otici cibi. Quintil. lib. 2. Neceffe est iis, quum eadem pluribus iudicis dicunt, fastidium ut moveant, ut repositi & frigidi cibi.
 Secretus cibo. i. e. A cibo secretus, quod est sejunctus & femotus a cibo, & qui non edit. Lucret. lib. 1. 195.
 Servire cibo suo. i. e. Quod vulgo dicitur *pro Impensis suis*. Plaut. Rud. 1. 5. 25.
 Sp-rne cibum vilem. Hor. 2. Serm. 2. 14.
 Suffulci cibum artus. Lucret. lib. 4. 865.
 Propterea capitur cibum, ut suffulciat artus.
 Suggestere cibum alicui. Stat. 9. Theb. 740.
 Sumere. Plin. Epist. 5. lib. 3.
 Suppediat cibos terra. Cic. 2. de Legib. 67.
 Sulentat cibis cibis, aut falcit corpus. Lucret. lib. 2. 1146.
 Tenere. ut, Præcluse cibum fauces tenere dicuntur, quæ non demittunt in alvum. Sen. Thest. 8.
 Vacare cibo. Cels. lib. 3. cap. 14. extr. Postero die, quo (a) cibo vacat, & ab exercitatione, unctioque, aqua tantum contentus conquiescat. Vincuntur cibi præcipue pervigilio. Plin. lib. 11. cap. 53. ad finem.
 Uti cibis. Claud. 4. Conf. Hon. 341.
 In cibo est homini. Plin. lib. 18. cap. 14. Maceratum calida aqua, homini in cibo est. i. e. Homo utitur eo pro cibo.
 Cibus humanitatis. Cic. 5. de Fin. 5. 4. Sed animi cultus ille erat ei quasi quidam humanitatis cibus. Per metaphoram.
 Disciplinæ cibo fatiari. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Mali cibus, i. e. Nutrimenta & fomenta malorum. Ovid. de Rem. Amor. 138.
 Hæc sunt jucundi causa, cibusque mali.
CIBALIS, e. [*ἰδαίμνος*] Quod ad cibum pertinet. Varro, est enim lac omnium rerum, quas cibali causa cupimus, & liquentium maxime alibile, & id ovillum, inde caprinum. Sic enim hæctenus lectum est in omnibus, quotquot videre contigit exemplarius. Locus Varronis est de R. R. lib. 2. cap. 11. Lactant de Opific. Dei. cap. 11. Duas esse per collum fitulas necesse est, cibalem ac spirantem.
CIBICIDA, æ. Qui cibum cadit & absumit, hoc est vorax. Lucil. apud Non. 2. 148.
 Viginti domi, an triginta, vel centum cibicidas alas.
CIBARIA, orum. n. pro Alimentis. Cic. 6. Att. 3. Unde, inquit, me jus bes petere cibaria.
 Cibaria menstrua. Cic. 5. Verr. 73.
 Inopia cibariorum. Cels. 6. Bell. Gall. 9.
 Boum cibaria. Cato 6. de R. R. cap. 60. Bubus cibaria, annua in juga singula lupini modios, &c.
 Congesta. Hor. 1. Serm. 1. 32.
 Dare cibaria alicui. Cic. 6. Att. 3. Respondi, me non instituisse iis dare cibaria, quorum opera non essent usus.
 Detrahere militum cibaria. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Facta sunt uberiora cibaria caritate. Cic. 5. Verr. 216.
 Publice locare. Cic. pro Rosc. Amer. 56. Anferibus cibaria publice locantur, & canes aluntur in Capitolio, &c.
 Præbere alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 57.
 Quærere ex agris. Varro de R. R. lib. 2. cap. 9.
 Reportare ex cibariis permagnam pecuniam. Cic. 5. Verr. 216.
 Tractatus liberaliter ex cibariis alicuius. Cic. 4. Verr. 12. Quæstores liberaliter ex istius cibariis tractati non minus acres contra me fuerunt.
CIBARIUM, i. Sen. lib. 3. de Benef. cap. 21. Est aliquid quod dominus præstare servo debet, ut cibarium, vestiarium.
 Cibarium, sive Secundarium. Plin. 18. cap. 9. vocat Farinam post polinam vel florem excusam, quam fursures sequuntur. Iustum est, inquit, e grano Campanæ quam vocant calstratam, e modio redire sextarios quatuor siliiginis, vel e gregali sine calstrata sextarios quinque, præterea floris femodium, & cibarii, quod secundarium vocant, sextarios quatuor, fursuris sextarios totidem. Et paulo post, Si vero polinam facere libeat, xvi pondus pondo reucent, & cibarii tria, fursurumque femodium. Budeus.
CIBARIUS, a, um. [*ἰδαίμωνος, ἰδαίμωνος, ἰδαίμωνος*] Adj. Quod pertinet ad cibum. Plaut. Capt. 4. 3. 1. Mihi rem summam credidit cibarium.
 Homo cibarius. Varro *ἰδαίμωνος ἀδελφῶν*, Tuus autem ipse frater cibarius fuit Aristoxenus. Ex Nonio, in litera C. tanquam Omne quod fordidum atque abjectum esset, recte cibarium vocari possit.
 Lex cibaria. Macrob. 3. Saturn. cap. 17. Sulla mortuo Lepidus Consul legem tulit & ipse cibarium. Cato enim Sumptuarias leges, Cibarias appellat.
 Oleum cibarium, i. e. Vile parvique pretii. Columel. lib. 12. cap. 50.
 Panis cibarius. Cic. 5. Tusc. 97.
 Saporem cibarium habere. Columel. lib. 12. cap. 11.
 Vinum cibarium. Varro Modio, In cubiculo dormire mallet, scilicet potius vinum meum cibarium, quam ego dominus cubarem. Ex Nonio, in litera C. 2. 108.
 Utilitas cibaria. Plin. lib. 14. cap. 2. Horconia in Campania, tantum utilitatis cibariæ, sed ubertate præcipua. Vetus exemplar habet Vilitatis.
 Uva cibaria. Plin. lib. 14. cap. 3. Confemina nigra, vino minime durante, uva maxime: post xv dies, quam ulla alia metitur, fertilis, sed cibaria.
CIBO, [*σπίζον*] Ære. Alere, sive nutrire. Columel. 8. 10. Atque ea genera, quæ intra septa villæ cibantur, fere persequuti fumus. Lucret. 1. 1092.
 — a terris quoque cibatur. Suet. Tiber. cap. 72. Draco, quem ex consuetudine manu sua cibaturus, &c.
CIBATUS, us. m. [*σπίζον*] Idem fere quod Cibus. Varro 2. de R. R. cap. 0. Cibatus canis propior hominis, quam ovis; pascitur enim e culina, & ossibus, non herbis, aut frondibus. Lucret. lib. 1. 1093.
 — nisi a terris paulatim cuique cibatum Terra det.
 Cibatus & commeat. Plaut. Mil. 2. 2. 67. Tibi muni viam, qua cibatus, commeatque ad te, &c.
 Cibatus gratissimus. Plin. lib. 8. cap. 10.
 Cibatu longiore sustentare suos. Varr. 2. R. R. cap. 4.
 Ad usus cibatus expedire & promere far. Varr. 1. de R. R. cap. 63. Far

quod in spicis condidit per m'essem, & ad usus cibatus expedire velis, promendum hienæ, &c.
 Objicere cibatum triticum. Varr. 3. de R. R. cap. 8. de turtribus.
CIBATIO, onis. f. Solin. 40. 563. Solitæ cibationi superponunt.
 Σίμωνος apud Strab. verit. Cibus Xylander, ego Cibatio, & addidi, vel potius Cibatus. Vide apud Herodotum in calce inter locos ibi collectos.
 H. St. Addit & rationem illi. Magis hoc quam illud in usu esse.
CILYRA, æ. [*κίλυρος* Ptolemæo] Oppidum Ciliciæ, non procul a Mæandro fluvio. Plin. 5. 27. Cic. 6. Verr. 29. Hocce, opinor Cilyræ, quam in suspitionem venisset civibus, sanum exillasse Apollinis. Et paulo post, Cilyram cum inanibus syngraphis venerat.
CIBYRATIS, vel **CIBYRATA**, gentile. Cic. ibidem, Eo quum venio, Prætor quiescebat: fratres illi Cibyrate inambulabant.
CIBYRATICUS, a, um. possess. Cic. 6. Verr. 47. Immittebantur illico Cibyrici illi canes, qui investigabant, & perforabantur omnia. De his populis vide Strab. lib. 13. Cic. 5. Att. 21. Cibyricum forum. Tacit. 4. Ann. 13. Cibyrica civitas.

C I C

CICĀDA, æ. f. [*κίκα*] Plin. lib. 11. cap. 26. Cicadarum duo genera: minores quæ primæ proveniunt, & novissimæ pereunt. Sunt autem multæ. Sequens est volatu rara. Quæ canunt vocantur acheræ: & quæ minores ex eis sunt, tertigionis: sed illi magis canoræ. Mares canunt in utroque genere: feminae silent. Gentes videntur iis ad Orientem, etiam Parthi opibus abundantibus. V. plura ibid. & cap. seq.
 Arguta cicada. Virg. in Culex, 151.
 Argutis & cuncta fremunt ardore cicadis.
 Avenaria cicada. In AVENARIA.
 Canoræ. Plin. 2. 26.
 Querulæ. Virg. 3. Georg. 328.
 Et cantu querulæ rumpent arbuta cicadæ.
 Raucæ. Virg. 2. Ecl. 13.
 Fritinnite dicuntur cicadæ cantantes, auctore illo cujus de Philomela carmen extat v. 35.
 Et cuculi cuculant, fritinnit raucæ cicada.
 Pascuntur rore. Virg. 5. Ecl. 77.
 Ponunt tunicas. Lucret. lib. 4. 56.
 Taceant cicadæ prius æstate. De re quæ fieri non solet. Ovid. 1. de Arte Am. 271.
 Vere prius volucres taceant, æstate cicadæ.
 Cicadas Philostratus in Apollonii Tyanci vita, & Plato in Phædro, a Musis cantum habuissent scribunt, dicente sic Socrate. Fertur autem olim cicadas homines fuisse ante Musas: natis deinde Musis, cantuque monstrato, illorum nonnullos voluptate cantus usque adeo delinquit fuisse, ut canentes cibum potumque negligerent, imprudenterque perirent: ex quibus deinceps cicadarum genus sit natum, cui Musæ hoc munus dederunt, ut alimonia non indigant, sed absque cibo potumque quædiu vixerit cantet: postea vero ad Musas proficiscitur, quam quis hominum Musam hinc colat renuntiaturum. Meminit Cælius lib. 17. cap. 6.
CICATRIS, tris. f. [*ἐλά, ἀτραίς, μολοίς*] dicta quasi Circa cūtem sit: estque Signum, quod ex vulnere, five ulcere remanet. Ter. Eun. 3. 2. 29. Neque pugnas narrat, neque cicatrices suas ostentat. Cic. 7. Philip. 17. Luculentam ipse plagam accepit, ut docet cicatrix.
 Vestigia pugne cicatrices. Ovid. 3. Amor. 8. 19.
 Cerne cicatrices, veteris vestigia pugne.
 Adversas cicatrices ostendere. Cic. 2. de Orat. 124.
 Corporea cicatrix. In CORPUS.
 Fœda. Hor. 1. Serm. 5. 60.
 — at illi fœda cicatrix
 Setosam lævi frontem turpaveratoris.
 Male sana, i. e. Nondum curata probe. Ovid. Rem. Amor. 623.
 Miarciadæ. Plin. lib. 23 in proœmio.
 Numerosa. Claud. de Bell. Ger. 482.
 Rufula & sublurida. Plaut. Amph. 4. 4. 63.
 Coit cicatrix. In COEO.
 Contrahere cicatrices. In CONTRAHO.
 Ducitur cicatrix. Ovid. 1. de Pont. 3. 15.
 Tempore ducitur longo lortasse cicatrix.
 Excepta adverso corpore. Cic. 7. Verr. 3. Ipse arripuit M. Aquilium, constituitque in conspectu omnium, tunicamque ejus a pectore abscidit: ut cicatrices Populus Rom. iudicibus aspicerent, adverso corpore exceptas.
 Fallit cicatrix, Non apparet. Plin. lib. 26. cap. 12.
 Indere cicatrices in scapulas alicuius. V. INDO.
 Mederi cicatricibus. Cic. 3. Tusc. 54. Nec si aliquot annis post, idem ille liber captivus missus esset, vulnerebus mederetur, sed cicatricibus.
 Obducta. Cic. 3. de Lege Agr. 4.
 Pati. Quintil. 2. 4.
 Rediit in vulnus. Ovid. Rem. Amor. 623.
 Recipere. Cels. lib. 4. cap. 9.
 Refricare. Cic. 3. Lege Agr. 4. Ne refricare obductam jam Reipub. cicatricem viderer.
 Suscipere. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Succipere bello. Quintil. lib. 6. cap. 1. Perlicitantem vero commendat dignitas, & studia fortia, & succipere bello cicatrices, & nobilitas, & merita majorum.
 Tendere ad. Cels. lib. 7. cap. 27. Ergo, quam jam ad cicatricem vulnus tendit, extentis jacere feminibus & crinibus oportet.
 Cicatrix in arboribus quoque cadit. Virg. 2. Georg. 379.
 — admoslo signata in stirpe cicatrix.
 Ad Calcei farturas elegantem transtulit. Juven. 3. Sat. 151.
 Atque recens linum ostendit non una cicatrix. i. e. Multiplex.
CICATRÍCULA, æ. f. [*ἐλάδιον*] dimin. ut, Valens cicatricula. Cels. lib. 2. cap. 10. Ideoque protinus brachium deligandum, habendumque ita est, donec valens cicatricula sit, quæ celerrime in vena confirmatur.
CICATRÍCŌSUS, [*ἐλάδιος*] Adj. Plenus cicatricibus. Plaut. Amph. 1. 1. 290. Tergum cicatricofum.
 Facies cicatricola. Quintil. lib. 4. cap. 1. Turbari memoria, vel continuandi

nuandi verba facilitate desinit, nusquam turpius: quum vitiosum proxi-
mum possit videri, ut cicatricosa facies.

Cicatricosa vitis. Columel. de Arborib. cap. 11. & de R. R. 4. 27.

CICATRICO, [*ἰδῶν*] are. Cicatricem inducere. Festus. Cal. Aurel. 4. 8. Ulcera cicatricantur. Sidon. 6. Epist. 7. Ut conscientiae huicula vulnera vestro saltem cicatricantur oratu.

CICUM, i. n. [*μυρίσπιον*] dicebant antiqui Membranam tenuem, quae est in malo punico discrimen. Festus. apud Varr. L. L. 6. 5. legitur Cicum.

Item usurpatur pro Revili & nullius pretii. Plaut. Rud. 2. 7. 22. Eluas tu, an exungare cicum non interduim.

CICUS, i. m. [*κικυ*] Parvacicada. Hefych.

Item, Anferis feri species. Aldrov. Ornith. 19. 20.

CICER, *eris*. n. [*ἰερίσπιον*] Leguminis genus. Plin. lib. 18. cap. 12. de leguminibus, Ciceris natura est gigni cum falsilagine, ideo solum urit. Nec, nisi madefactum pridae, feri debet. V. ibidem ciceris plura genera.

Arietinum. V. ARIES.

Madidum cicer. Martial. lib. 1. 42.

Sepositum. Hor. 2. Serm. 6. 84.

— neque ille

Sepositi ciceris, ne longae invidit avenae.

Tepidum. Martial. lib. 1. 104.

Catinus ciceris. Hor. 1. Serm. 6. 115.

— inde domum me

Ad porri, & ciceris refero, laganique catinum.

Grana. Quintil. lib. 2. cap. 20.

CICERA, *ae*. f. [*κίχρη*] Genus pabuli apud Columel. lib. 2. cap. 7. quam & Cicerculam appellat ibid. cap. 13.

CICERCULA, *ae*. f. dimin. [*κικυρά*] quasi Minutum cicer. Plin. lib. 18. cap. 12. Est & cicercula minuti ciceris, inaequalis, angulosa, veluti pisum. Columel. lib. 2. cap. 10. Cicercula, quae piso est similis, menfe Januario aut Februarii feri debet, laeto loco, caelo humido.

CICERCULUM, i. n. Genus sinopidis. Plin. lib. 35. cap. 6. Species sinopidis tres, rubra, & minus rubens, & inter has media. Pretium optime in libras 13 denari. Usus ad penicillum, aut si lignum colorare libeat. Ejus quae ex Africa venit, octoni asses, cicerculum appellat.

CICERO, *gnis*. m. [*Κικέρων*] M. TULLIUS M. F. M. N. COR. CICE-
RO. Nam sic nominatur Romanorum more. M. MARCUS, Praenomen ejus est, quod a patre maximo natu filius de more habuit. TULLIUS, Proprium & gentile nomen ejusdem est: fuit enim e Tullia gente antiquissima. lib. 2. de Legibus. Matrem Ciceronis ex regio Volcorum genere fuisse in Eusebii Chronicis legitimus. Et Plutarchus scribit nonnullis ejus genus referre ad Tullium Attium nobilem Volcorum regem. V. Claud. Dausqueim & Nic. Heinium in Not. ad Sil. 8. 407. M. F. Marci filius. Habuit enim patrem, M. Tullium, quem fullonium fecisse, ac vites oleaeque semper coluisse Q. Calenus ait in maledica oratione apud Dion. l. 46. M. N. Marci nepos. Nam & avus ejus Marcus Tullius Cicero nominatus est (V. Epist. ad Artic. 1. 5.) eoque vivo se natum ait; lib. 2. de Legibus. COR. Cornelia nomen est tribus, ablativi casus, ut fit ex Cornelia. Necessè fuit, ut quisque Romanus ex tribu aliqua nominaretur; Cicero vero cum reliquis Arpinatibus in Tribu Cornelia censetur. Liv. lib. 38. 36. CICERO cognomen: Cicerones a Cicere appellatos fuisse conitat: itaque dictum esse illum, qui primus nomen invenit, a nasi figura auctor est Plutarchus. Ab habitu faciei primum fice nominatum esse testatur Priscianus lib. 2. Plin. verò lib. 18. cap. 3. ait, Fabiorum, Lentulorum, Ciceronum cognomina prima inde esse, ut quisque aliquod optime generis fereret. Itaque omnino est rejicienda, quod vulgo creditum est, eum hoc nomen obtinuisse, quia Tuberculo aliquo, ciceris instar, ei facies insigniretur. Haectenus de ejus nominibus.

Cicero a Cicere, ut Dioscorides a Lente dictus est *φικῆρος*, ut legitimus apud Suidam. Sed ab *ἰερίσπιον* non tam apte diceretur *ἰερίσπιος*. H. St. Astipulator itaque huic posteriori sententiae Henr. Stephanus. V. Suid. in *Διονυσίου*.

M. TULLIUS CICERO natus est in Villa Arpinati A. U. C. MDCXLVIII. Q. Servilio Capione, & C. Attilio Serrano cons. ad. Nonas Januarii. Anno ante Christum CIVI. Gell. lib. 15. cap. 28. Cic. 5. Att. 7. & 41. 13. Cum inter pueros etiam versatus est, ingenium apparuit admodum excellens & longe supra aequales; adeo ut viri aetate graves fama ejus adducti ad videndum eum in ludo, ubi litteris operam dabat, profecti sint. Sese exercuit adolescentulus in omni literarum genere, sed dicendi praecipua, & artem oratoriam, ad quam peculiari indole natus videretur, praecipue coluit; etiam oratoriis exercitationibus, ut ipse in Bruto ait, contentus non erat. Et omnino cum Quintil. lib. 10. cap. 3. judicemus oportet; quod ipse Cicero suas exercitationes libro primo de Oratore 154. sub Crassi persona ita significaverit. In quotidianis cogitationibus equidem mihi adolescentulus proponere solebam illam exercitationem maxime, ut aut veribus propositis quam maxime gravibus, aut oratione aliqua lecta ad eum finem, quem memoria possem comprehendere, eam rem ipsam quam legissem, verbis alius quam maxime possem lectis pronuntiarem. Postea mihi placuit eoque sum usus adolescens, ut summorum oratorum Graecae orationes explicarem: quibus lectis hoc assequerbar, ut cum ea quae legerem Graece Latine redderem, non solum optimis verbis uteretur & tamen usitatis, sed etiam exprimerem quadam verba imitando, quae nova nostris essent, dummodo essent idonea. Quantum vero in arte oratoria profecerit, ex verbis ipsius in Bruto 306. intelligendum est; atque huic, inquit, anno (scil. aetatis suae decimo nono) proximus Sulla consul & Pompeio fuit. tum P. Sulpicii in Tribunatu quoti-
die concionantis totum genus dicendi penitus cognovimus. Et qua ratione annos aetatis XXI, XXXI, & XXXIII (cum urbs fere sine armis fuisset) traxerit, in Bruto quoque p. p. his verbis exponit: Ego hoc tempore omni noctes & dies in omnium doctrinarum meditatione versabar. Eram cum Stoico Diodoto: qui cum habitavisset apud me necumque vixisset, nuper est domi meae mortuus, a quo cum in aliis rebus, tum studiosissime in Dialectica exercebar. Habuit & alios praecipuos, ut ipse fatetur, in Philosophia quidem Philonem Academicum tunc temporis Romae commorantem, in Jure civili Scævolum, in dicendo Apollonium Molonem.

Annos natus XXXIII, (cum ob corporis gracilitatem & infirmitatem eum & amici & medici hortarentur, ut causas agere desisteret) in Graeciam profectus est, sicut ipse in Bruto ait, ut consuetudinem dicendi mutaret, & remissione & moderatione vocis periculum vitare posset. Cum venisset Athenas sex menses cum Antiocho veteris Academiae Philosopho fuit; studiumque Philosophiae nunquam intermissum, a primaque adolescentia cultum & semper auctum, hoc rursus summo auctore & doctore renovavit, ut ipse in Bruto testatur. Epicuro quoque (Phaedrum & Zenonem) frequenter cum Attico audivit, ut ait lib. 2. de Fin. 3. Tusc. & 1. Acad. Post biennium, cum jam corpus ejus exercitationibus confirmatum meliore habitu esse cepisset, & vox ita conformata esset, ut cum: auditu suavis ac plena, tum ad corporis constitutionem moderate adducta esset, motus & praecipuus & litteris amicum, quae Roma frequentes ad ipsum afferebantur, & cohortatione Antiochi, ut rempublicam capesseret, dicendi vim cum instrumentum rursus excoluit, civilemque facultatem excitavit. Itaque primum, ut ipse in Bruto scribit, Athenis apud Demetrium Syrum, veterem & non ignobilem dicendi magistrum studiose exercebatur. Post totam Asiam peragravit cum summis Oratoribus, quibuscum exercebatur ipsis lubentibus. Hisce non contentus Rhodum venit, seque ad eundem, quem Romae audiverat, Molonem applicavit, cum actorem in veris causis, scriptoremque praestantem, tum in notandis animadvertendisque vitis, & instituendo docendoque prudentissimum. Is dedit operam, ut nimis redundantem oratorem nostrum & superfluentem juvenili quadam dicendi impunitate & licentia reprimeret, & quasi extra ripas disfluentem coerceret, ut ipse auctor est in Bruto. De Apollonio Molone, inquit Plutarchus, traditum est memorie eum Latinae linguae rudem rogasse Ciceronem, ut Graece declamaret; in quo cum ideo illi obtemperasset, quod putaret se ita melius corrigi posse; ceteri omnes admiratione obstupesci certatim de Cicerone, aliisque alio gloriosius praedicant: Apollonium neque orante Cicerone latitiam praeferebat, & cum perorasset, dehis in cogitatione diu sedit. Quod ubi Ciceronem aegre ferre sensit, haec ejus vox erupit: Te equidem, M. Tulli, collaudo & admiror: sed me Graecorum fortuna miseret, cum videam Doctrinae & Eloquentiae laudem, quae sola nobis reliqua erat, per te ad Romanos translata esse.

Annos xxx natus Cicero Romam revertitur, ubi primum timide vixit, & dubitantes ad honores accessit, nec ullo in numero habitus, sed Graeculum se, atque otiosum putari voluit, ut inquit in Orat. pro Sextio. Ut vero & innata honorum cupiditate ductus, & patris aequi amicorum cohortatione incitatus se totum patrociniis tradidit, non jam pedetentim principem locum petiit, sed statim eluxit, ceterisque oratoribus longe praestitit.

Anno aetatis tricesimo primo Quaesturam in Sicilia accepit, tali modo, ut sibi honorem illum tum non solum datum, sed etiam creditum ac commissum putaret, ut ait in septima Verrina 35. Et ibid. sic obtinui Quaesturam in provincia, ut omnium oculos in me unum conjectos arbitraret, ut me quaesturamque meam quasi in aliquo orbis terrae Theatro versari existimarem. Et cum e Sicilia se recepisset, jam videbatur Paucitas illa dicendi esse perfecta & habere maturitatem quandam, ut ipse ait in Bruto. Post Quaesturam in plurimis causis & in principibus Patronis quinquennium fere status erat, ut ipse in Bruto scribit, fuitque in admiratione, quod ab his, quorum causas agebat, nulla dona aut munera (auctore Plutarcho) accipiebat. Deinde Edilitatem petens cunctis populi suffragiis designatus est; & cum annum quadragesimum primum ageret, Praetura inquit: in quibus muneribus adeo praerulum se praebuit, ut paucos post anno supremum Reip. magistratum obtinere fecit.

Anno Urbis DCCXC. & aetatis suae XLIV. Kal. Januarii Cicero se Rempublicam plenam sollicitudinis, plenam timoris, in qua nihil esset mali, nihil adversi, quod non boni muerent, improbi expectarent, ait Agrar. 2. Quot praecleara dixerit, quam insignia fecerit, dum Consulari dignitate usus fuit, tantum non innumum esset percurrere. Qui historiam tanti viri plenius cognoscere volunt, adeant Plutarchum, vel vitam ejus conscripserit a Francisco Fabricio Marcodur. & Cicero a calumniosis vindicatum, auctore Andr. Schotto Antwerp. vel Seb. Corradi Quaesturam; Vides item laudes apud Plin. lib. 7. cap. 30. Ex iis intelligere licebit, quam feliciter Murenam defendere, legem Agrariam diluaverit, & quod instar omnium, supplicium de Lentulo, Cethego, Statio, Gabirio, Capario sumens, funestissimam Catilinae conjurationem opprimeret. Denique, ut ejus verbis in Orat. pro Sulla 33. utamur, M. Cicero suis consiliis, suis laboribus, sui capitis periculo, sine timulo, sine delectu, sine armis, sine exercitu, quinque hominibus comprehensis & confosis, incensione urbein, internecone cives, vastitate Italiani, interitu Rempublicam liberavit. Ex quo videre est, quam dignus fuerit honorifico illo nomine, PARENS PATRIAE, quod primum omnium adeptus est, uti tradit Plinius lib. 7. cap. 10. Hinc Julianus 8. Sat. 243.

— Roma parentem,

Roma patrem patriae Ciceronem libera dixit. Sed extremis diebus anni hujus, novi Tribuni Plebis res eas, quas Cicero consul tum praecleara gesserat, vexare laborant, adeo ut invidia Clodii, Crassi situmque in Rep. procerum oppressus, in exilium ire tandem coactus sit. Cum autem ex urbe discessurus esset, Minervae signum, quod domi suae coluerat, in Capitolio dedicavit & subscripsit, MINERVAE CVSTODI VRBIS. Discedentem vero omnes boni flentes profecti sunt, ut ipse pro Domo ait. Anno sequente, Cn. Pompeius de scripto sententia dicta, uni Cicero patriae conservatae in Capitolio testimonium dedit; cujus sententiam frequentissimum Senatui (adherent enim cccc Senatores magistratuumque omnes) uno P. Clodio dissentiente, secutus, Tullium ab exilio revocavit; & codem tempore S. C. fecit, ut iis, qui ex tota Italia saluti M. Tullii causa conuenerant, agerentur gratiae. Plutarchus scribit, revertenti Ciceroni tanta laetitia civitates, tanto studio homines obviam venisse, ut infra veritatem fuit, quod postea dixit, se Humeris Italia Romam reportatum fuisse. Post hunc reditum cum incidisset Caesarianum Belium Civile, primum pacis & quietis hortator erat, eaque de re privatim multa ad Caesarem scripsit, & Pompeium coram precatus est, utrumque placans & delinens. Deinde ad Pompeii partes se applicuit, eoque victo ad victoris fidem se contulit. Caesari familiarissimus fuit, qui Ciceronis amicitiam nunquam non ambivit, nec ullum solebat intermittere diem, quod ad eum non scriberet, quoque non de antiquitate ab eo

aliquod requireret. Cum autem omnium rerum summam potestatem Cæsar solus obtinuit, Ciceronia a Rep. in qua nihil potuit, se recepit, & ut ait, de Off. 2. 2. cum dominatu unus omnia teneretur, neque esset usquam consilio aut auctoritatis locus, ad Philosophiam, cui multum adolefcens discendi causa temporis tribuerat, se retulit, & sapientiæ studium longo intervallo intermissum revocavit. Conf. Tusc. 1. & de Nat. Deor. 1. in princ. Expers tamen conjurationis in Cæsarem fuit, etfi Bruto amicitia & necessitudine artificie conjunctus esset.

Post Cæsaris mortem Antonius odio intemperato Ciceronem prosequens, multa acerba contra eum fecit. Cicero vicissim Antonii furoribus restitit Orationibus Philippicis in illum scriptis, & partes Cæs. Octavii amplexus est: qui consilii factus Ciceronem valere iussit, eumque odio & ira Antonii ingraticissimus objecit. Cum Cæsar, Antonius & Lepidus Romanum Imperium inter se dividerent, & convenit ut ipsi Triumviri reip. constituendæ per quinquennium essent, statutum est ut suos quisque inimicos profcriberet, nec Ciceronem ab hac profcriptione eximere placuit. Quo facto, fugit ille Roma, & ad Caietam profectus est. Percussore vero ab Antonio missi, Ciceronem in lectica inveniunt, squaloris plenum, & capillo demisso, macieque ob folicitudines confectum; occisus est præbens cervicem extra lecticam, cum annum sexagesimum quartum ageret. Præciderunt illi iussu Antonii caput & manum dextram, qua Philippicas scripserat. Cum membra Ciceronis Romam delata essent, Antonius, qui tum forte comitia habebat, iis visis, exclamavit Profcriptionem jam peractam esse; caput autem & manum pro rostris poni iussit, ut unde in ipsum verba faciens auditus fuerat, ibi caput ejus cum manu conficeretur: spectaculum quidem horrendum Romanis, qui (ut ait Plutarchus) se non Ciceronis vultum, sed imaginem animi Antonii videre putabant. Quod eleganter his verbis expressit, de Cicerone & Demothene loquens, Juven. Sat. 10. 118.

Eloquio sed uterque perit orator, utrumque

Largus & exundans leto dedit ingenii fons.

Ingenio manus est & cervix cæsa, nec unquam

Sanguine caudicibus maderunt rostra pulli.

Repertum est ut aiunt A. D. MDXLVI, Ciceronis nostri monumentum hanc exhibens Inscriptionem; M. TVLLI CICERO HAVE ET TV TERTIA ANTONIA, cum urna inscripta verbis MAR. TVLL. AVE, & vulculo excipiendis lacrimis. [vel potius Unguentario] V. Fabric. Biblioth. Lat. lib. 1. cap. 8. & Supplem. conf. Aur. Vict. de Viris Illust. cap. 81. & Elogia magna Velleii 1. 17. & 2. 26. Quintil. 3. 1. & 10. 1. & 12. 1.

Scripta Ciceronis, quæ hodie exstant, sunt

1. Libri duo, qui vulgo de *Inventione* inscribuntur, & soli tulere ætatem e libris quatuor, quos fecerat adolefcens de arte Rhetorice. conf. Voss. de Nat. Rhetoricæ cap. 13.
2. Dialogi tres de *Oratore* ad Quintum Fratrem.
3. Brutus, five liber de *Clarior Oratoribus*.
4. *Orator*, five de optimo genere dicendi, ad M. Brutum.
5. *Topica* ad Trebatium J. C. tum.
6. De *Partitione Oratoria* Dialogus.
7. De *Optimo genere oratorum* brevis disputatio, quam Cicero Prologi vice præfererat Orationibus contrariis Demosthenis & Æschiniis, Latine a se conversis. Hanc versionem periisse vehementer dolendum est, quoniam Cicero illas Orationes, velut Exemplar Atticæ, ejusdemque consummatissimæ eloquentiæ, de industria delegerat, ac Romanis suis ad imitandum proposuerat.
8. Libri quatuor ad *C. Herennium* cognatum ac familiarem suum. Quis sit hujusce operis verus ac indubitatus auctor, inter doctos non convenit. Plerique Tullio hos libros abrogant, tribuuntque vel L. Cornificio patri, ad quem Ciceronis Epistolæ extant, vel L. Cornificio filio, qui de Rhetorica arte scripsisse & Quintiliano intelligitur, vel Ciceroni filio, vel Laureæ T. Ciceronis liberto, qui ipse Cicero vocabatur, vel Tullio Tironi, quem inter Rhetores memorant Plinius ac Suetonius, & aliique aliis. V. Fabric. Biblioth. Lat. 1. c.
9. *Orationes* quinquaginta & novem.
10. *Epistolarum* libri triginta & sex, scilicet ad Familiares XVI, ad Atticum XVI, ad Q. Fratrem III, ad M. Brutum liber unus.
11. Ex *Academicarum Questionum* libris quatuor, quos ad M. Varronem scripsit, extant primus & quartus. Nisi quantum malumus esse secundum primæ editionis, ab auctore inscriptum *Lucullus*. Duos enim Libros Academicos prius scripserat Cicero, *Caecilium* & *Lucullum*. Hos deinde contulit in Libros quatuor, & ad Varronem misit. Postea duos quoque illos edidit præmissis novis præœmiis, quibus Catulus & Lucullus laudantur. V. Epist. ad Fam. 9. 8. ad Att. 13. 13. & 32.
12. De *Finibus bonorum & malorum* libri quinque ad M. Brutum. Quorum primo Epicuri sententia exponitur, quam refellit secundus: tertius Stoicorum dogmata explicat, quæ in quarto confutantur; quintus denique Peripateticam doctrinam expendit.
13. *Tusculanarum Questionum*, five ut vult clar. Davinius, *Disputationum* libri quinque. Primus disputat de contentenda morte, secundus de dolore tolerando, tertius de lenienda ægritudine, quartus de reliquis animi perturbationibus, quintus denique ex sententia Stoicorum, docet virtutem ad bene vivendum seipse esse contentam.
14. De *Natura Deorum* libri tres ad M. Brutum, in quibus nullam veritatem impietatis invidiam, ingenue, constantemque & libere superstitionem gentium refellit.
15. De *Divinatione*, libri duo, contra superstitionem & enchusiasmum.
16. De *Fato* liber secundus mancus, & exordium tantum primi.
17. De *Legibus* libri tres, quos paulo ante mortem scripsit.
18. De *Officiis* ad Marcum Filium libri tres.
19. *Cato Major*, five de *Senectute* ad T. Pomponium Atticum.
20. *Leius*, five de *Amicitia* ad eundem.
21. Sex *Paradoxa* Stoicorum ad Brutum.

Fragmenta ex Ciceronis operibus deperditis supersunt,

1. *Somnium Scipionis* ex ultimo five sexto libro Cic. de Rep. five de optimo Reip. statu excerptum.
2. Pars interpretationis *Timæi*, Dialogi Platonici, de *Universitate*.
3. Pars *Metaphysicæ Aristi*, Heroico carmine, quam admodum adolescentulum se composuisse testatur Cicero de Nat. Deor. 2. cap. 41.

Hæc tria præcipua sunt Fragmenta Ciceronis quæ hodie extant; plurima vero sunt scripta deperdita, quorum parvula Fragmenta ex veterum monumentis post nostrum *Rob. Stephannum*, collegit primum Carolus Sigonius, & post hunc Andreas Patricius. V. plura in Fabricii Biblioth. Lat. lib. 1. cap. 8.

CICERONIÄNUS, [Κικερονιάδης] Quod est Ciceronis, vel accedit ad Ciceronem: ut, Ciceroniæ simpliciter; quia fatetur, quos e Græcis sequatur. Plin. in præfat. totius operis.

CICEROMASTIX, igitur. m. Largii Licinii cujusdam liber infans titulo, ut inquit Gellius, inscriptus est, in quo contendit Ciceronem parum integre atque improprie, & incondite loquutum. V. Noct. Att. lib. 17. cap. 1. De istiusmodi fatuis, V. Anct. Dialogi de Causis corruptæ Eloquentiæ, cap. 18. 19. 20. Angel. Polit. Miscell. cap. 53. & Henr. Stephani Pseudo-Cic.

CICERRUS, i. m. Scurra, quem describit Hor. 1. Serm. 5. 51.

CICHELAS, Syraculanum vocant Turdos, quos Græcorum alii Cichlas, unde Epicichlides carmen dictum, quod in Homerum refertur auctorem a quibusdam, quoniam dum id pueris præcineret, turdis donabatur. Ex Cic. Antiq. lect. lib. 10. cap. 2.

CICHOREA, æ. f. & CICHORRUM & CICHOBIUM, i. n. [Κικχόριον] Herba fatosa nota. Hor. 1. Carm. 31. 15.

— me pascunt olivæ

Me cichorea, lesque malvæ.

Antepen. correpta, quia &

κίχρη apud Græcos reperitur. V. Borrich. Ling. Pharmacop.

Cichorium, alio nomine etiam Intubus, five intybus, dicitur. Plin. lib. 20. cap. 8. Intubi quoque non extra remedia sunt. Et paulo post, Erraticum apud nos quidam ambiguum appellaverat. In Ægypto cichorium vocant, quod silvestre sit. Virg. 1. Georg. 120.

— & amaris intuba fibris. i. e. Cichorea, ut Servius interpretatur.

CICI, [Κικί, ἢ κέρσιον] Frutex est parvæ fici magnitudine, folia habens platano similia, majora tamen nigrioraque, & majore favore mollia, semen autem in racemis asperis, quod cortice nudatum ricino vermi simile est: ex quo colligitur id, quod Ricininum oleum vocant, lucerna luminibus, & emplastris utile. Ab hujus feminis similitudine Romani ipsum etiam fruticem Ricinum appellant, quemadmodum & Græci κέρσιον. V. Dioscor. lib. 4. cap. 145. & Plin. lib. 15. cap. 7. Vulgus herbariorum hodie *Cataputium majorem* vocat.

CICINUS, a, um. Adj. ut Oleum cininum. Plin. lib. 23. cap. 4.

CICLENDRUM, i. n. Aromata ficticia Coqui Plaut. in Pseud. 3. 2. 42.

CICMANDRUM, i. n. Idem. Plaut. Pseud. 3. 2. 48.

CICIMENTI, [Κικιμήριον] Populi ex Jaxamatarum genere, a Medis oriundi, Tanaim fluvium accolentes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

CICINDELA, æ. f. [Κικινδελός] Genus muscorum, quod noctu lucet, videlicet a Candela. Hæc Festus. Plin. lib. 18. cap. 26. de milli fatione, Eitque signum illius maturitatis, & horum faciosis commune, lucentes vespere per arva cicindele. Ita appellant rustici Stellantes volatus: Græci vero Lampyridas, incredibili benignitate naturæ.

CICIMBRICUS, i. m. Homo infimæ fortis. Ammian. 78. 4. [Error in numeris est.]

CICINNIA, æ. [Θιά κικινιάδης] Dea turpitudinis. Gloss. Lat. Gr.

CICONES, um. m. [Κίγγις] Populi Thraciæ ad Hebrum fluvium habitantes, de quibus Ovid. 15. Met. 313.

Flumen habent Cicones, quod potum faxea reddit

Viscera: quod tactis inducit marmora rebus. Illius populi mulieres ab Orpheo spretas cum discerpisse per Liberi sacra simulata Virgil.

ostendit 4. Georg. 520.

— spreta Ciconum quo munere matres,

Inter sacra deum, nocturnaque orgia Bacchi,

Discerptum latos juvenem sperare per agros.

CYCONIA, æ. f. [πύλαρος] ab albis nigrique pennis] Avis, quæ serpentum efca pullos nutrit. V. Plin. lib. 10. cap. 23. Juven. 14. Sat. 74.

— serpente ciconia pullos

Nutrit, & inventa per devia ruralacerta. Ubi Juvenalis Romanos arguens, quorum liberi tales evadent quales a parentibus intuebantur, alludit ad naturam ciconiæ ejusque pullorum: Hi enim a teneris assueti colubris vescuntur.

Candida pennis ciconia. Ovid. 6. Met. 97.

— sumptis quam candida pennis

Ipsa sibi pulcritudine crepitante ciconia rostro.

Janum nulla ciconia pinxit a tergo. i. e. Nemo digitis dextræ manus in unum collectis ad instar rostri ciconiarum, ridet. Pers. 1. Sat. 48.

O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinxit. Bifrons enim fingebatur Janus, & retro non minus videns, quam antroforum.

Ciconia item est, Instrumentum, quo hauriunt aquas Hortulani ex puteo. Gloss. vet. Tolleno, seu Ciconia. Ibid. 20. 15. Hoc instrumentum, inquit, Hispani Ciconiam vocant, quod imitetur ejusdem nominis avem, levantem ac deponentem rostrum, dum clangit. Rhod. Antiq. Lect. 10. 17.

Ciconia, Genus mensuræ apud Columel. lib. 3. cap. 13. Sed huic operi exigendo quasi quandam machinam commenti majores nostri regulam fabricaverunt: in cuius latere virgula prominens ad eam altitudinem, qua deprimi sulcum oportet, contingit summam ripæ partem. Id genus mensuræ ciconiam vocant rustici.

CICONTINUS, Adj. ut, Adventus ciconinus. Sidon. 2. Epist. 14.

CICUMMA, æ. Avis est noctua, teste Festo. Cæc. lib. 17. cap. 11. Nyctioracem interpretatur. al. Cecuma. V. Dacer. ad loc.

CICUR, cicurus. Adj. [Κικυρός] Quod a sero discretum est, ut ait Varro de L. L. 6. 5. proprie dicitur de Animali sero, sed manifestato. Cic. 5. Tusc. 38. Earum ipsarum parsim foliavas, partim congregatas, immensas alias, quasdam autem cicures, nonnullas quasdam, terraque testas. Idemque 2. de Nat. Deor. 99. Quæ vero & ab varia genera bestiarum, vel cicurum vel ferarum?

Cicur ingenium, Manusum. Varro de L. L. lib. 6. 5.

Cicurus, ex apro & scropha domestica. Festus.

Aliquando pro Sapiente ponitur, ut apud Pacuv. teste Festo, in voce Incicurus.

CICURO, [Κικυρός] Ære. Manifestacere, ut ait Varro de L. L. 6. 5. Ex Pacuvio.

CICURINUS, Cognomen Veturiæ gentis, a morum simplicitate ductum. Varro de L. L. 6. 5.

CICUTA, π . f. [$\chi\acute{\iota}\sigma\iota\sigma$] Herba venenosa, caule viridi & geniculato. Plin. lib. 25. cap. 13. Cicuta quoque venenum est, publica Athenienfium pœna invisâ, ad multa tamen usus non omittendi. Semen habet noxium. Caulis autem, & viridis estur a plerisque, & in patinis. Levis hic & geniculatus, ut calami nigricans, altior sæpe binis cubitis, in cacuminibus ramofus: folia coriandri tenuiora, gravi odoratu: semen aniso crassius: radix concava, nullius usus. Ovid. 3. de Arte Am. 465.

Et dare mista viro tritis aconita cicutas.

Gelidæ cicutæ, Venenum ex cicuta factum. Juven. 7. Sat. 206.

— hunc inopem vidistis Athenæ,

Nil præter gelidas aufæ conferre cicutas. Hujusmodi autem venenum gelidum appellatur, quod qui eo necantur, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.

Mala. i. e. Noxia. Hor. 2. Serm. 1. 56.

Viridis. Ovid. 4. Met. 504.

Accepta inter vincla. Juven. 13. Sat. 186. De Socrate qui hausto cicutæ poculo interiit.

Cicutam Horatius pro Hellebore posuit, ut interpretes exponunt, lib. 2. Epist. 2. 57.

Cicuta, etiam dicitur Canna, ex qua fistula contexteretur. Lucret. 5. 1383.

Et Zephyri cava per calamorum sibilâ primum

Agrestes docuere cavas inflare cicutas. Virg. 2. Ecl. 36.

Eit mihi disparibus septem compacta cicutis

Fistula. Servius. Hinc

Cicuta, pro ipsa Fistula. ut Arguta cicuta. Calphurnius, Ecl. 7. 12.

Justit arguta juvenes certare cicuta. i. e. Fistula.

Fragilis. Virg. 5. Ecl. 85.

Leves. Calphurnius, 4. Ecl. 20.

— levibus quem sæpe cicutis

Ludere conantem vetuisti fronte paterna.

Pastorales. Mart. Capell.

Pastoralibus ardens

Palmam dedit cicutis.

CICUTA, [$\chi\acute{\iota}\sigma\iota\sigma$] Nomen proprium feneratoris cujusdam maxime

avarî & cauti. Hor. 2. Serm. 3. 69.

Scribe decem a Nerio: Non est satis, adde Cicutæ

Nodofî tabulas, centum mille adde catenas, &c.

C I D

CIDARIS, [$\chi\acute{\iota}\delta\alpha\rho\iota\varsigma$] vel etiam **CITARIS**, is. f. [$\chi\acute{\iota}\tau\alpha\rho\iota\varsigma$] ex Poiluce

10. 36. Tegumentum capitis regum infigne, quod quidam regum Perfarum, alii regum Armeniæ esse dicunt. Hac Bayhus. Budaus, Cidarîs non multum differt a Tiara. Curt. lib. 3. 3. Cidarim, inquit, regium capitis vocant infigne. Plutarchus in Antonio. quidam scribunt cum γ .

Cydaris.

Suidas, & capitis tegmen, & quoddam ex pilis contextum, & Camelaucci genus, quod & Tiara putetur, item Capitis tegmen ex lana coacta, vel Coronam, vel Phaciolum, vel Regium pileum Perfarum, vel Capitis denique redimiculum, quod sacerdotes gestent, interpretatur.

CIDARUM, vel **CYDARUM**, Genus quoddam navis, antiquis, teste Gellio lib. 10. cap. 25.

C I E

CIEO, cies, civi, citum, [$\chi\acute{\iota}\sigma\iota\sigma$, $\chi\acute{\iota}\tau\alpha\rho\iota\varsigma$] ciere; testibus Diomede & Phoca: item **CIO**, cis, civi, citum, cire. Idem sunt. Sed in hoc differunt tantum, quod Citum a Cieo Ciom, producit: unde Accitus, & Excitus, penult. prod. Composita utriusque semper sunt quartæ, ut Accio, Concio, Excio. [Contra simplex Cio rarius occurrit.] Diomedes per secundam Accioe etiam dicendum credit. Est autem Provocare, & quasi Cis, hoc est citra movere.

Ciere proprie est aut dolorem aut lacrymas commovere, inquit Serv. ad 12. Æn. 104. Infcite.

Ad coitum feminas cientes rane. Plin. lib. 11. cap. 37.

Ad arma milites. Sil. lib. 7. 43.

Acies. Virg. 6. Æn. 829.

Æquora ciet Nereus imo fundo. Virg. 2. Æn. 419.

Agmen ciere ab aliqua natione, Accire. Virg. 10. Æn. 198.

Alvum, Deicere. Columel. 6. 5.

Auxilia, Arceffere. Valer. Flac. lib. 3. 562.

— heu fera cientes Auxilia.

Bellum. Virg. 1. Æn. 545.

Bellacient, primaque vetant consistere terra.

Belli simulacra ciere, Bellum fingere, speciem belli præbere. Virg. 5. Æn. 674.

Cælum tonitru ciere dicitur Juno. Nam est aeris Dea, quæ ad Venerem sic loquitur apud Virg. 4. Æn. 122.

Desuper infundam, & tonitru cælum omne ciebo.

Cruciatu. Cic. 2. de Fin. 94.

Cui vipicino morfu vene viscerum

Veneno imburæ tætrus cruciatu ciet.

Flectus. Virg. 3. Æn. 344.

Fontes & lagna ciere dicuntur rane, de quibus Cic. 1. de Divin. 15. sic ait,

Absurdoque sono fontis & lagna cietis.

Frigus. Lucret. 5. 816.

At novitas mundi nec frigora dura ciebat

Nec nimios æstus, nec magnis viribus auras.

Gemitus. Virg. 3. Georg. 517.

Extremosque ciet gemitus. i. e. Ultimum gemit, inquit Serv.

vius. De tauro moribundo loquitur.

Horrorem aera ciet membris. Lucret. lib. 3. 292.

Lacrymas ciere. Virg. 6. Æn. 463.

— lacrymasque ciebant.

Manes nocturnos carminibus ciere. Virg. 4. Æn. 490.

Menfus ciet lafer. Plin. 22. 23.

Motus ciere. Cic. 1. Tusc. 20. Sic ex corporis totius natura & figura, varios motus cieri, tanquam in canu fonos.

Motibus & mutationibus aliquid ciere. Cic. 3. de Nat. Deor. 27. Naturæ ista sunt omnia cientes & agitantis motibus & mutationibus suis.

Mugitus ciere. Virg. 12. Æn. 104.

Mugitus veluti quum prima in prælia taurus

Terrificos ciet, atque irasci in cornua tentat. i. e. Dat. Serv.

Murmur ciet unda. Virg. 1. Georg. 110.

— illa cadens raucom per levia murmur

Saxa ciet.

Nomen alicujus ciere. i. e. Vocare aliquem. Ovid. 4. Fast. 484.

Clamat, & æternis nomen utrumque ciet.

Nomina singulorum ciet. Tacit. 1. Ann. 21. Illi obniti trahentibus, prenfare circumstantium genua, ciere modo nomina singulorum. h. e. Singulis nomine proprio vocare.

Numina ciere, invocare. Flacc. 4. Argon. 548.

— hic demum vittas, laurumque capeffit,

Numina nota cients.

Prælium ciere. Liv. 2. 19. Latinus dux nihil deteritus vulnere, prælium ciet.

Pugnam ciere, Accendere. Liv. 1. 12. Principes utrinque pugnam ciebant.

Remos vox ciet. Stat. 6. Theb. 798.

— jam vox ciet altera remos.

Singultus ore ciere. Catul. Epig. 49.

Stragem ciere. Virg. 6. Æn. 829.

Terrores ciere. Sen. OEdip. 4.

Turbas ciere. Plaut. in Amph. 1. 2. 14. Turbas uxori ciet Amphitruo.

Verba ultima ciere, Proferre. Flacc. 3. Argon. 156.

Ille manu contra telum tenet, ultima frustra

Verba cients.

Viros ciere canu tubæ. Virg. 6. Æn. 165.

Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Urinam ciet aparagi. Plin. 20. 10.

Vulgus æquorem ciere dicitur Neptunus. Sen. Hippol. v. 957.

Ciere aliquem, pro Commovere, & irritare. Plaut. Bacch. 3. 3. 11.

Quid negotii hoc est. Pistoclerum Lydus quod herum tam ciet?

Ciere, pro Removere & repellere. Flacc. 7. Argon. 578.

— & errantem dextra ciet obvius ignem. [Non puto re-

cte expositum V. loc.

Ciere, Nominare. Festus. [Subaudi Nomen.

Ciere, Vocare. Valer. 1. Argon. 751.

— jam te in lucus pia turba silentum,

Secretisque ciet volitans pater Æolus arvis.

Supremum magna voce ciere, Solenni more extremum vale dicere, ut

Servius exponit in illud Virg. 3. Æn. 68.

— animamque sepulcro

Condimus, & magna supremum voce cients. i. e. Vocamus.

Cietur. Cic. 1. Tusc. 54. Quod autem est animantium, id motu cietur interiore & suo.

Cietur & agitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Nam omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo.

Modo eodem cieri. Cic. de Univerf. 24. Eoque motu, cujus orbis semper in eodem erat, eodemque modo ciebat, undique est eos complexus.

CIENTS, [$\chi\acute{\iota}\sigma\iota\sigma$] Partic. Liv. 5. 37. pr. Inaudito hoste, ab Oceano, terrarumque ultimis oris bellum ciente. Virg. 9. Æn. 766. Martem cientes.

CITUS, Partic. [$\chi\acute{\iota}\tau\alpha\rho\iota\varsigma$] Provocatus, incitatus, commotus.

CITUS, Adj. [$\chi\acute{\iota}\tau\alpha\rho\iota\varsigma$, $\chi\acute{\iota}\tau\alpha\rho\iota\varsigma$] Celer. Cic. 1. de Divin. 67.

Jamque mari magno classis cita Texitur. Virg. 4. Æn. 574.

Solvite vela citi. [Hic pro Adv. est Cito.]

Cita alvus, Cornelio Celfo lib. 2. cap. 3. est Fluens alvus: cui contraria est Contracta alvus apud eundem, eodem loco.

Axis citus. Ovid. 2. Met. 75.

Bigæ citæ, Celeriter motæ. Catul. 53. 26.

Canes. Ovid. 5. Epist. 20.

Classis. Hor. 1. Carm. 37. 24.

Curus. Sen. Hippol. 10.

Curibus citis motæ comæ. Sen. Hippol. v. 395.

Incessus citus, & tardus; contraria. Sallust. in Catil. cap. 15. extr.

Mercurius citus dicitur, quod quum alia signa tarde ad ortus suos recurrant, Mercurius decimo octavo die in ortu suo invenitur. Servius in illud Virg. 1. Æn. 305.

— volat ille per aera magnum

Remigio alarum, ac Libyæ citus atitit oris.

Mors. Hor. 1. Serm. 1. 8.

Mundus citus, Cito motus, volutus, acceleratus. Sen. Hippol. 9.

Navis. Ovid. 15. Met. 712.

Passu cito aliquem petere. Ovid. 2. Fast. 741.

Inde cito passu petitur Lucretia.

Pede cito labitur ætas. Ovid. 3. de Arte Am. 65.

Quadriga. Plaut. Aulul. 4. 1. 14. Citis quadrigis citius properet persequi. Citas hic quadrigas appellat, ut quæ curabant in spatio citi- citi maxima concitatione curricula, quo & Virgilius respiciens dixit,

8. Æn. 642.

At procul inde citæ Metium in diversa quadrigæ,

Diltulerant. Grammatici tamen tritas significaciones plerum-

que prætereuntes, & remotas querentes, Citas, Separatas, & divisas interpretantur. Turnebus.

Ratis. Ovid. 27. Epist. 70.

Tramite cito decurrere. Virg. 5. Æn. 610.

Nulli visa cito decurrit tramite virgo.

Venator. Hor. 1. Carm. 37. 18.

Vox acuta, gravis, cita, tarda, magna, parva. Cic. 1. de Orat. 204.

Citus ad scribendum, Celeri manu. Plaut. Bacch. 4. 4. 86.

Citior, citissimus. Plaut. 2. Fragm. 6. Nullam ego rem citiorem apud

homines esse, quam famam reor. Afranius, Citior abiit ancilla, citif-

simâ omnium rediit.

Aqua citior, pro Rapidiore apud Jurisconsultos, in l. 1. §. 1. D. de aqua plu. arc.

Dies citior brumali tempore. Ovid. 2. de Pont. 4. 25.
 Factum citissimum. Quintil. lib. 6. cap. 4.
CITIO, Adv. [παρὰ] Ter. And. 1. 5. 20. Abi cito, Idem Eun. 3. 3. 32.
 Cito hunc deduce ad militem.
 Cito & cursum aliquid agere. Plaut. Pœn. 7. 1. 64.
 Tam cito? Ter. And. 5. 4. 26. C. H. Ejus nomen? C. V. nomen tam cito tibi?
 Nimis cito. V. NIMIS.
 Cito, ut παρὰ, quod cito est Græcis, plerumque Fortasse valet. Ita Ciceronem Cito usurpasse video in Bruto, 264. ubi ait, Sed neque verbis aptiorem cito alium dixerim. Iterum, 265. Quem tu non tam cito Rhetorem dixisses, quam ut Græci dicunt παρὰ τὸν. Hæc Turnebus. Budæus, Cito, Facile exponit.
 Compar. Citius. Ter. Hec. 3. 3. 4.
 Noto volucricus sagitta citius. Virg. 5. Æn. 242.
 Citius suprema die, i. e. Ante diem supremam. Hor. 1. Carm. 13. 20.
 Citius dicto. Virg. 1. Æn. 146.
 — & dicto citius rumida æquora placat.
 Superl. ut, Citissime acias retundit. Plin. lib. 16. cap. 40. Et Cæf. 4. Bell. Gall. 33.
CITIPES, edis. Adj. Diomed. Gram. lib. 3. Cursus citipes.
CITIO, [παρὰ] Ære. Frequentativo a Cicio, proprie est Frequentare vocare. Plin. Epist. 190. Hæc illi quo quisque ordine citabantur. Ovid. 7. Epist. 101.
 Hinc ego me fensi noto quater ore citari.
 Vox etiam frequenter ad Judicia transfertur; & Citari dicuntur, Qui vel dicto vel præconis voce in jus vocantur, & ad causam dicendam adesse jubentur.
 Citare per præconem in curiam ad regem. Liv. 1. 47.
 Citare Senatium in forum. Liv. 27. 24. pr. In forum citatis senatoribus obfides imperavit. Al. In foro.
 Citare aliquos per nomina. Columel. lib. 11. cap. 1. Itaque mancipia vincta, qua sunt ergastuli, per nomina quotidie citare debbit: atque explorare ut sint pedibus diligenter innexa.
 Citare iudices. Cic. 3. Verr. 19. Quo quidem esse primum, Iudices, citati in hunc reum confeditis. Nam, ut testis est Alconius in pr. ejusd. orat. & iudices, & rei, & accusatores, & defensores, per præconem Prætorium citari solebant: i. e. Ad Prætoris tribunal, sive ad iudicium vocari. Budæus.
 Citare re aliqua. Plaut. Curc. 1. 3. 6.
 Ubi tu es, qui me libello veneno citavisti? ecce me,
 Sisto ego tibi me, & mihi contra idem te ut listas suadeo.
 Citare aliquem testem in aliquam rem, i. e. In testimonium adducere & advocare (αποθίρειν, ἰσαγγεῖν) vide Testem citare in TESTIS.
 Citare testem in aliqua re. Cic. pro Quint. 75. In hac re te, te inquam testem, Nævi, citabo.
 Citare reum. Cic. 4. Verr. 98. Citat reum, non respondet: citat accusatorem, & c. citatus accusator M. Pacilius, nescio quo casu non respondit, non affuit.
 Ad suum munus citari. Catul. 59. 42.
 Citare de tribunali. Cic. 7. Verr. 65. Quem is, uti Panormum venit, ad fe vocari, & de tribunali citari iussit, concursu magno, frequentiaque conventus.
 Citare, pro Recitare ut nominare. ut, Citare auctores libros linteos magistratum. Liv. 4. 20.
 Citare Pœanem, aut minuritionem, i. e. aut Vehementiori, aut Tenui & deducta voce canere. Cic. de Orat. 1. 251. Qui & annos complures sedentes declamant, & quotidie antequam pronuntient, vocem insensim cubantes excitant, eandemque quam egerunt, sedentes ab acutissimo sono usque ad gravissimum sonum recipiunt, & quasi quodammodo colligunt. Hoc nos si facere velimus, ante commendentur ii, quorum causas receperimus, quam toties, quoties præscribitur, pœanem aut minuritionem citarimus. Ita Turneb. Adverf. 1. 12. Sed locus admodum vexatus. V. MINURITIO.
 Citari anapæsto. Cic. 2. de Finib. 18.
 Omnes Danaï aut Mycenenses, Attica pubes: reliquique Græci qui hoc anapæsto citantur, &c.
 Citare, Incitare, provocare, [παρορμήσει] ut, Citare equum. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 96. Protrinsusque equo citato, Larissam contendit. Liv. 1. 57. Age sane omnes citatis equis advolant Roman.
 Citare humorem illuc. Celf. lib. 4. cap. 6. i. e. Efficere ut illuc humor confluat.
 Citare pus, Movere. Celf. lib. 5. cap. 27.
 Citare urinam, cui Tardare opponitur. Celf. lib. 2. cap. 19.
 Citare aliquem ad aliquid faciendum. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Gradum citare, i. e. Velocius ingredi. Claud. 6. Conf. Hon. 510.
 Ad frena citavit olores. Stat. 1. Silv. 2. 142. de Venere. i. e. Propere illis frena induit.
 Citare palmitem aut radicales dicuntur arbores. Columel. lib. 4. cap. 24.
 Propter quod palmes, quem mox in germinatione citaverit, imbecillis ac minus fructuosus erit.
 Citare, pro Enarrare aliquid. Hor. 1. Serm. 3. 7.
 — si collibuissest, ab ovo
 Usque ad mala citaret.
 Citare, pro Laudare, teste Nonio. Cic. 1. Off. 71. Citeturque Salamis clarissimæ testis victoriæ, quæ antepanator consilio Solonis.
CITATUS, Partic. [ἐκκευθῆς] ut, Citato vadere equo. Liv. 30. 12. Et 28. 14. extr. Citato gradu in hostem ducebant.
 Agmine citato, Celeri. Liv. 27. 50. pr. Nero ea nocte, quæ sequuta est pugnam, citatore quam inde venerat agmine, die sexto ad stativa sua atque ad hostem pervenit.
 Agmen citatissimum. Liv. lib. 27.
 Currus citatus, Celeriter tractus. Sil. lib. 8. 663.
 Cursus. Sen. Herc. fur. 3.
 Euro citator. Sil. lib. 4. 6.
 Flumen. Sen. Herc. fur. 4.
 Gradus citato. Sen. Hippol. 9.
 Lapis citator astris. Stat. 1. Theb. 92.
 Nautæ citati. Propert. lib. 1. 8. 23.
 Nec me deficiet nautas rogitare citatos.

Paffibus citatis. Sen. Hippol. 10.
 Pede citato tangere aliquam regionem, i. e. Curfu assequi. Catul. Epigr. 61. 2.
 Penna citator. Sil. lib. 10. 11.
 Pulsus arteriarum citatus, aut tardus. Plin. lib. 11. cap. 37. V. PULSUS.
 Rates citata, Naves citæ & agitate. Sen. Hippol. 10.
 Rhenus citatus fertur. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 10.
 Tripudius citatis celerare ubi tibicen canit. Catul. 61. 26.
 Turba mundi citati, Qui incolunt cælum mobile. Sen. Herc. Oeth. 15.
 Turmas citatas agere. Sen. Troad. 8. Puer citatas nobilis turmas ages. i. e. Ad cursum equorum incitatas.
 Vultus citatus ira, Commotus ira. Sen. Med. 11.
CITATIM, Adv. [ἀντιπρόσωπον] i. e. Celeriter. Hirt. de Bell. Afr. cap. 8. Ipse cum expedita copia in eum locum citatim contendit. Cic. 14. Att. 20. Hæc scripsi citatim.
 Compar. Quinil. 11. 3. Servi, ancillæ, &c. citatius moventur. Superl. Quinil. 27. 50. & 1. 11. Citatissime volvere.
CITATIO, Ænis. f. Vox apud JCos. Item
CITATORIUM, i. n. Imp. in Cod. l. 12. t. 22. l. 2. Omnia citatoria omnium castrorum atque personarum licita sunt.
CIGNUS, i. m. Mensuræ genus. Plin. Valer. 2. 30. Cignum dimidium commiffere. V. Barth. Adverf. 7. 8. al. Cygnum. V. infra CYGNUS.

C I L

CILICIANUS Campus, [Κιλικιανὸν πεδῖον] continuus Caystiano campo, qui inter mediterraneam cadit, & Tmolus, multus est & bene habitatus, regionem optimam habet, ut tradit Strabo lib. 13.
CILEGA, Passerculus pullatus vulgo dicitur, quasi Spicilega, sive Frugilega: quod genus Spermologum nuncupant Græci. Auctor Cæl. Lect. Antiqu. lib. 14. cap. 6.
CILIBANTUM, i. n. [Κιλικιανὸς Ἠεφύχ] Mensa rotunda in castris. al. Cilibathum. V. Varr. 4. de L. L. 26. Dempfster. ad Rolin. Ant. 5. 26. & Dacerii notas ad Festum in Cilibæ.
CILICIA, [Κιλικία] Regio est, ut Plin. lib. 5. testatur, in minori Asia, Syria proxima, plurima jacens campo, Tauro monti subjecta, quæ a Cilice nomen sortita est, quem pristina ætas pæne ultra ævum memoria abscondit, Phœnicæ ortum, qui apud Gentiles antiquior Jove de primis terræ alumnis habebatur. V. infra f. l. Hæc regio ab Oriente Amanò clauditur, a Septentrione Tauri jugis, ab Occidente Pamphilia, a Meridie mari. Hujus metropolis est Tarfus, quam interfecit Cydnus amnis. A Cilicia, Cilicia portæ. Pomponius lib. 1. cap. 13. scribit In Ciliciæ recessu intimo locum esse magni aliquando discriminis furorum ab Alexandro Perfarum, fugientique Darii spectatorem ac testem. Strabo lib. 14. Ciliciam dividit in Campitrem & Tracheam, i. e. Aperam. Unde quod apud Suetonium in Vespasiano cap. 8. scribitur, Item Thraciam, Ciliciam & Commagenen, ditionis regniæ usque ad id tempus, in provinciarum formam redegit: quum tanto ante in populi Romani ditionem redacta fuisset Thracia, existimandum Turnebus Adverf. 2. 4. 36. Tracheam Ciliciam: quæ sententia vera est. Fuit enim Cilicia olim opulentissima Pop. Rom. provincia, & Cicerone Proconful memorabilis. Sed V. ad Suet. Torrent. & Casaub. not.
 Cilicia. hodie vocatur *Caramania*, a Caramano Turcarum duce bellicoso, qui eam sibi subegit.
CILIX, Icis. Adj. [Κιλίξ] dicitur Homo qui e Cilicia est ortus. Lucan. 1. 336.
 Post Cilicæne vagos, &c. accus. plur.
 Cilices, Piratæ fuerunt, quos Cn. Pompeius victos in deditionem accepit, & eorum postea fideles opera usus est in bellis suis navalibus adversus Cæsarem. Lucan. lib. 3. 228.
 Idque Cilix iuxta jam non pirata carina.
 Cilices de Piratis. vide Appianum in Mithrid. 150. circa principium. H. St. Ibi nempe docet App. communi nomine Cilices prædones maritimos vocatos fuisse, quia hominum id genus ex Trachea Cilicia principio profectum fuerat.
 Cilices habuerunt suos aruspices. Tacit. 2. Hist. 3. Fama recentior tradit scientiam artemque aruspicum accitiam & Cilicem Thamyram intulisse. V. Voffii Etymolog.
 Crocus Cilix. Lucret. lib. 2. 416.
 Et quum scena croco Cilici perflua recens est.
 Flores Cilicum, Croci. Stat. 2. Silv. 1. 160.
 Messis Cilicum. Stat. 3. Silv. 3. 34. Intelligit Spicas nardi, amomum, thus & hoc genus alia.
CILICIENSIS, e. [Κιλικιανός] Cic. 1. Q. frat. 2. Nam si te interioribus vicinis tuis Ciliciensis, & Syriaco anteponis, valde magnum facis.
CILISSUS, Adj. [Κιλισσός] ut, Terra Cilissa, Cilicia. Ovid. in Ibin, 200.
 Quotve ferat dicam terra Cilissa crocos.
 Spica Cilissa. In SPICA.
CILICISMUS, i. m. Idiotissimus Cilicum. V. Balth. Stolberg. Exercitationem de Cilicifinis & Solecifinis.
CILICUM, i. n. [Κιλικιανός] Vestis, quæ ex hircorum, seu capellorum pilis fit, vel etiam pro Textura ipsa accipitur: sic dicta, quod usus ejus in Cilicia ortus sit. Varr. 2. de R. R. cap. 11. Tondentur, quod magnis villis sunt in magna parte Phrygiæ, unde cilicia, & cetera ejus generis ferri solent. Sed quod primum ea tonsura in Cilicia sit instituta, nomen ille Cilicas adjecisse dicitur. Cic. 3. Verr. 95. Quum ille citatibus frumentum, coria, cilicia, saccos imperaret. ubi Alconius. Cilicia, inquit, texta de pilis, in castrorum usum atque nautarum. Hinc Vela cilicia dicuntur Ulpiano. Quæ ideo parantur, ne adificia vento vel pluvia laborent. l. 12. §. 12. D. de infr. vel instrum. & l. 17. §. 2. D. de action. empt. Servius in illud 3. Georg. 311.
 Nec minus interea barbas, incanaque menta
 Cinyphii tondent hirci, metaque comantes
 Usum in castrorum, & miferis velamina nautis. In usum, inquit, castrorum ideo dixit, & quia de cilicis poliuntur loricae, & teguntur tabulata turrium, ne jactis facibus ignis possit adherere.
CILICIVS, a, um. Adj. [Κιλικιανός] ut, Vestis ciliciana, Quæ ex cilicio est, vel illi similis. Solin. cap. 31.
CILICIARIUS, i. m. Qui cilicia facit aut vendit. Cruter. Inscript. n. 6.

RESPECTIO GRATIANO CILICIARIO CAVIOLA CONIVX P. C.

CILICIARUS, Adj. Cilicio indutus. Unde Conciliarius. Terrull. de Pudic. cap. 13.
 CILICIVS, a, um. ut Cilicij termini, sic dicti a Cilicio Saturnino, centurione cohortis septimæ & vicinæ, qui terminationem fecit. Manutius ex Jul. Frontino de Colon. p. 120. Geſt.
 CILINDRUM, Plaut. Pſeud. 3. 4. 2. Genus herbæ, vel leguminis. ſunt qui legant Cilindrum.
 CILIVM, [Cilivus] eſt Folliculus ſuo oculo tegitur: unde Supercilium, auctore Feſto. Plin. lib. 11. cap. 37. Extremum ambitum genæ ſuperioris antiqui cilium vocavere: unde & ſupercilia. Genam ſuperiorem vocat Plinius, Folliculum ſuperiorem quo tegitur oculus. Ilidor. 11. 1. Cilia ſunt tegmina, quibus cooperiuntur oculi & dicta cilia, quod celent oculos, tegantque tuta cuſtodia. Lactant. de Opific. Dei, cap. 10. pr. Ut oculi munitores eſſent ab injuriâ, ciliorum tegminibus occuluit. [In partium harum appellationibus parum inter ſe antiqui conſentunt. Feſtus manifeſte Cihorum appellatione Palpebras intelligit. Plinius Palpebras pilos appellat, qui oculum vallant, Gr. Βλεφαρίδες. Genas vero quæ Ciceroni & junioribus anatomicis Palpebræ, Græcis Βλέφαρον, audiunt. Cilium videtur Palpebræ cartilaginem intelligere, quem Græci κείρα vocant. Ilidorum & Lactantium parum conſtare ſibi inſpectis locis perſpicies. Juniores anatomici Pilos palpebrarum Cilia vocant.]
 CILIATUS, a, um. [Ciliatus] Gloſſ. Gr. Lat.
 CILIX, icis. [Κίλιξ] Nomen proprium Phœnicis filii, a quo dicta eſt Cilicia. Solin. cap. 51. V. CILICIA.
 Fuit alter Cilix, Agenoris filius. Herod. lib. 7.
 CILLA, [Κίλλα] Urbs prope Thebas, ubi Cillei Apollinis templum eſt, ut habet Strabo lib. 13. Ovid. 13. Met. 174.
 — Chryſenque & Cillan Apollinis urbes.
 CILLO, Ære. [Cillia] Movere: unde Furcillæ dictæ, quibus frumenta cillantur. Hinc etiam Ofcilla, quod ora cillantur. Servius in ſecundum Georg. 389. Et hinc Afcillæ, quod ex his brachia cillantur, ut ait Ilidor. 11. 1. [Nugæ font. V. de ſingulis ſ. f.]
 CILLIBÆ, Menſæ rotundæ. Feſtus. V. CILIBANTUM.
 CILLIBANTES, [Κιλλιβαντες] Inſtrumenta erant tribus pedibus ſulta, quibus in bello ſcuta imponebant fatigati, ut ex Ariſtophane annotavit Cæſ. lib. 8. cap. 16. V. dict. ſuper.
 CILLICON, onis. Mileſius quidam, de quo Proverbiſium, Omnia bona, ut ait Cillicon. V. Eraſm. Chilia.
 CILLUM, Coloris erat ſpecies, quæ poſtea Onagrium vocantur: nam cillon Dores alinum vocat, & alinumque cillantera. Auctor Cæſ. Antiq. lect. lib. 16. cap. 10.
 CILLVS, Pelopis fuit auriga, qui in itinere, antequam Pelops ad OEnomaum veniſſet, obiit, cujus nomine Cilla oppidum, templumque Cillei Apollinis a Pelope conditum eſt. Strabo lib. 13.
 Cillus eſt etiam Alinus, animal aurum. De eo Petron. Fragm. Carm. Ed. Burm. p. 683.
 Judeus licet & porcinum numen adoret,
 Et cilli ſummas advocet auricularas. pro Cæli, ut eſt in Miſſ.
 V. Tacit. 5. Hiſt. 4. & Voſſ. ad Melan. [Ego vero magnopere contendendo veterem codd. Petronii lectionem non movendam eſſe loco, cum epitheton Summas aſini auribus minime conveniat.]
 CILNIUS, i. m. Hetruficæ gentis nomen; e qua C. Cilnius Mæcenas. V. Drakenb. ad Sil. 7. 29. & ſ. I. MÆCENAS.
 CILLO, ðnis. m. line aſpiratione, [Cyllonius] Cui frons eſt eminentior, ac dextra, ſiniſtraque velut recifa videtur. Feſtus. Charif. lib. 1. Cilonem dicuntur, Quorum capita oblonga & compreſſa ſunt.
 Cilonem, impudici, parricidæ, facriligij. Cic. in Salluſt. 18. Cæl. lib. 21. cap. 22. Cilonem, inquit, apud Ciceronem in Salluſtium, Cinædi ſunt, ac turpiter ceventes: quia cillere motitare eſt. [Cillonem igitur legit Cælius. At in Gloſſ. vct. Cillo, κείρα. ſcribendum Cilo. Apud Cic. Cyllones vel Cylonem editum. Quæ vox æque ſpuria eſt. Non dubito, quin Galones reponendum ſit.
 Cilo, item Flaminiſium cognomen. Unde in nummis argenteis. C. FLAMINIVS CILO. V. ſupra CHILO.

C I M

CIMA, V. CYMA.
 CIMACIA, IN CYMATIA.
 CIMBARICON, [Κιμβάριον] Tunica perſpicua, ſive (ut Pollucis verbo utar) ἀνεφανής. Locus Pollucis eſt lib. 7. cap. 13. ubi eam dicit eſſe communem viris & feminis.
 CIMBERI, [Κιμβήρι] Populi Germaniæ, de quibus videto Plin. lib. 4. cap. 13. & 14. ibique Hard. conf. Idem 2. 67. & Lucanus in primo v. 254. Quidam falſo eos hodie Zelandos appellari putant. Feſtus aſſerit eos Lingua Gallica, Latrones vocari. Tacit. in Germ. 37. 1. Eundem Germaniæ ſinum proximi Oceano Cimberi tenent, parva nunc civitas, ſed gloria ingens, & quæ ſeq. V. Cluver. Ant. Germ. 3. 22.
 Cimbrum in Italiæ cum Teutonibus trajectifſet, a Q. Catulo, & C. Mario prælio victi fuerunt, & caſa ſunt hominum centum quadraginta millia, capta ſexaginta, teſte Livij Epir. lib. 68. At apud Florum, 3. 3. ceterorum numerus multo minor eſt.
 CIMBERIVS, Adj. [Κιμβήριος] Claud. de Bell. Get. 641.
 Illic Oceani itagnis excita ſupremis
 Cimbrica tempeſtas.
 De Cimbrica Cheronenſo V. in CHERONESVS.
 CIMBRICER, [Κιμβήριος] Adv. Quintil. Declam. 3. 13. De Italiæ poſſeſſione certatur, an nobis caput barbarus hoſtis excidat, an Cimbrica loquendum ſit.
 CIMELIA, n. pl. [Κιμείλια] Vaſa pretioſa. Hinc
 CIMELIARCHA, [Κιμειάρχης] i. e. Cuius vaſorum, & aliarum rerum eccleſiæ. l. ut. C. de bonis auctorit. judic. poſſid. §. Sin autem.
 CIMELIARCHIVM Aurum Romæ dictum eſt, quod in ſanctorum ærario ædis Saturni, & intentionis curæ ad ultimos caſus, & in extrema fortuna Populi Romani ſervabatur, quod a nonnullis Viceſimarium, ab aliis Incenſimarium eſt appellatum, & ex quo Cæſar primo ingreſſu belli civilis tot millia pondo proutit, ut ſcribit Alex. Genial. lib. 2. cap. 2.
 CIMESSOR, ðris. m. Homo infimæ plebis. Ammian. 28. 4.
 CIMEX, icis. m. [Κίμex] vulgo dictus Vermiculus odore foedus, & ligno naſcens, charuſque & palcis: Lectos præcipue infeſtas. Martial. lib. 9. 33.

Nec toga, nec focus eſt, nec tritus cimice læctus.
 Cimex animal foediſſimum. Plin. lib. 29. cap. 4. Veluti cimicum animalis foediſſimi, & dictu quoque fatidiſſimi natura, contra ſerpentium morſus, & præcipue apudque valere dicitur. Hoc nomine Horatius Poeram quendam putidum vocavit, 1. Sermon. 10. 78.
 Men' moveat cimex Pantilius? aut crucier, quod Vellicet abſentem Demetrius?
 CIMICO, Ære. [Κιμικός] Gloſſ. Gr. Lat. Cimicibus ſcatere.
 CIMIATA, V. CINIATA.
 CIMINIA Silva, In Etruria prope Viterbium. Plin. Et in ſilva Ciminia loca ſunt, in quibus in terram deſecta non extrahuntur. lib. 2. cap. 96. extr.
 CIMMERII, [Κιμμήριοι] (inquit Feſtus Pompeius) dicuntur Populi, qui occupatas frigoris terras incolunt, quales fuerunt inter Baias & Cumas in regione in qua convallis jugo fatis eminenti circumdata eſt, quæ neque matutino, neque veſpertino ſole contingitur. Conſtat igitur Cimmerios in Italia fuiſſe ad Baianum & Avernum ſinum, qui in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuculos commeari ſoliti, toto in illis die delituerunt, noctu tantum ad latrocinia egreſſi, quum victum ex metallorum alioqui eſſoſione, divinationum mercede, & proventibus ab rege deſignatis quaerent, ut ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci natura eroribus fuſfragante. Ibi ſacra memora venerata, huminibus etiam & fontibus ſuis honor ſunt. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare ſas non erat, niſi diis Manibus prius, quo auſpiciario deſcenderet foret, ſacrificio placatis. Unde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſæe lib. 2. comminificitur, deſumpta eſt; & Virgil. lib. 6. Æn.
 Sunt & Cimmerii Boſporani, quos Herodot. lib. 4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verum a Scythis pulſos magis occidua tandem petiſſe. Ab his Proſporus Cimmerius dictus: & Cimmerii montes ſupra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Aſiæ ſecunda. V. Plin. lib. 6. cap. 6. Cic. 4. Acad. 61. Et Cimmeris quidem, quibus aſpectum ſolis, five deus aliquis, five natura ademerat, five ejus loci, quem incolabant ſitus: ignes tamen aderant, quorum illis uti lumine licebat.
 CIMMERIVS, Adj. [Κιμμήριος] Cimmerios Lacus, Infernoſi & caliginoſos vocat Tibull. 3. 5. 24.
 Elyſios olim liceat cognoscere campos,
 Lethæamque ratem, Cimmerioſque lacus.
 Paludes Cimmeriæ. Claud. 1. in Eutrop. 249.
 Pontus Cimmerius. Claud. 1. in 1. Conf. Sålch. 129.
 Mare Cimmerium. Gell. 17. 8.
 Cimmerie tenebræ, proverbium, pro Multa obſcuritate, & animi calligine. Feſtus. V. Chilia.
 CIMMERIVM, i. n. Oppidum juxta Avernum. Plin. 3. 5. Aliud ad Boſporum ſitum. Idem. lib. 6. cap. 6. Pompon. Mel. 1. 19.
 CIMMERIVS, Troadis urbs, Edonis prius vocata, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 30. Rurfus in litore, inquit, Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Afios, eadem Apollonia.
 CIMOLIS, Urbs Paphlagoniæ, auctoris Pompon. lib. 1. cap. 20. & Plin. lib. 6. cap. 2. Nunc Cinopolis vocatur, teſte Olivarjo in Melam. Cimolis item urbs Galatiæ, Ptolemæo. Vulgo Quinoli.
 CIMOLVS, i. m. [Κιμολός] Inſula in mari Ægæo. Plin. lib. 4. cap. 12. Ovid. 7. Met. 463.
 Hinc humilem Myconen, cretoſaque rura Cimoli.
 CIMOLIVS, Adj. [Κιμολίος] Quod ex Cimolo inſula eſt; unde, Terra Cimolia, & Creta Cimolia apud Medicos. Celf. 2. cap. ult. Plin. 35. 16.
 CIMON, [Κίμων] Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificentiaque domi magis, quam militia clarus, quapropter Lucullo ex noſtris comparatur. Nam quum hoſtium ſpoliis militia partis locuples eſſet, ea civibus ſuis diſtribuit. Primum amotis undique agrorum ſuorum ſeptis, egenis peregriniſque poma, frugeſque ſumendas impune dabat. Parabat quotidie ingens domi convivium, quo undique conſuſcentes pauperes paſcebantur. Ex Plutarcho. Ejus vitam exhibet Nepos. Cimon Cleoneus, Pictor ingeniſ ſuit, qui catagrapha invenit, ut ſupra diximus: articulis etiam membra primus diſtinxit, venas proutit, priuſque in veſte & rugas & ſinus invenit. Auct. Plin. lib. 35. cap. 8.

C I N

CINADION, [Κιναδιον] dimin. a κίναδος, ut ex Harpocrate ſerſet Cælius, Siculis Vulpes dicitur: quo etiam nomine navis Menelai gubernatore nuncupatum Pauſanias ſcribit, cuius fuerit monumentum in promontorio, quod in Laconia vocant τὸν γράβιον, id eſt alini maxillam. Ex Cæſ. lib. 19. cap. 1. V. pag. 106. Wech. pr.
 CINÆDVS, i. m. [Κιναίδος, κιναιίδος] Cinædi dicti ſunt apud veteres, Saltatores, vel Pantomimi: δὸν ἔ κινῶν τὸ εὐρίσθαι, id eſt, a movendo & agitando corpore. κίνησθαι, moveo, agito. Plaut. Aulul. 3. 2. 8. Ita ſuſtitus homo mollior magis quam ullus cinædus. Idem in Milit. 3. 1. 73. Tum ad ſaltandum, non cinædus magis iſquam ſaldam quam ego. Hæc Nonius. Capitur frequentius in malam partem pro Scorto mari. Improbi cinædi. Catul. 55. 1.
 Socratici. Juven. 2. Sat. 10.
 Cinædus mollior cuniculi capillo, vel anferis medulla, vel imula auricella. Catul. Epig. 23. 1. Idem 16. 2.
 Aureli pathice, & cinæde Furi.
 CINÆDVS, Adj. Impudens. Martial. 6. 39.
 Quartus cinæda fronte, &c.
 Compar. Cinædior, i. e. Mollior & ſæda libidine inſignior. Catul. 10. 44. — ut decuit cinædiorem.
 CINÆDICVS, a, um. Adj. [Κιναίδικός] Plaut. Stich. 5. 5. 19. Lepidam & ſuavem cantationem aliorum occupio cinædicam, &c. i. e. Proterveſcentem.
 CINÆDVLVS, i. m. Macrobi. 3. 14. [Mendum manuſcriptum, ex Lipſienſi Theſ. huc deſcriptum. Puto Locum A. Gellij potius eſſe lib. 7. cap. 12. ubi quis in Scipionis oratione legebat forſan Quod cinæduli facere ſolent. Sed in codd. emendatis excuſum] Cinædi.
 CINÆDIAS, æ. F. Gemma & piſcis. Cinædiæ invenitur in cerebro piſcis ejuſdem nominis. Plin. 37. 10. ubi plura V.
 CINÆDOLOGVS, i. m. [Κιναειδολόγος] Impudice loquens. Athen. 14. 7. Varru apud Non. 1. 277. Convoctat Ptolemæum cinædologum. Sic reſtituit verba Turneb. Adverſ. 29. 19.
 CINÆDOPOLIS, [Κιναειδópolis] Inſula eſt in Ceramic ſinu, paulum a conti-

continente distans: sic dicta, quod probrosos ibi reliquerit Alexander Magnus. Ex Plin. lib. 6. cap. 21.

CINABUS, [κινάβιος] Aviculae nomen. Galen. lib. 4. de Composit. pharmac. secund. loc. cap. 7. Fel aviculæ, quæ cinedus appellatur. Cornarius existimat eam esse, quam nos Motacillam ab affrida caudæ agitatione Latine appellamus, quæ alias *ινζ* Græcis est, & apud Aristotelem a Theodoro Gaza Turbo ac Torquilla vocatur. Nec aliam ab ea arbitratur Cinclum *κινκλος* iisdem appellatam, a qua Cinciflorum vocem formavit Hippocrates in libro *περὶ ἀσθμῶν*, quam Galenus Brevem & assiduum motum exponit, propterea quod Cinclus avicula assidue noveat natium pennas.

Cinedus præterea genus est Pifcis, in cuius cerebro invenitur lapillus, de quo paulo ante. V. Plin. lib. 37. cap. 10.

CINATHUS, i. m. [κινάθος] Illustri fuit rhapsodus, Chius patria, qui & Syracusis omnium primus Homerici carmen concinuit, illi quoque de suo infertis plerisque. Ex Cæl. lib. 7. cap. 29.

CINAMOMUM, V. CINNAMOMUM.

CINARA, æ. f. [κινάρα] Carduus est altis nunc vulgo notus, inter mensuram delicias plurimum expetitus. *Articoctum* vocant. Columel. lib. 10. 236.

Hifpida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho Potanti veniat, nec Phœbo grata canenti, &c. Cinaræ radix ex aqua decocta, sitim potatoribus sacre narratur. Proinde grata Baccho potanti, ingrata Phœbo canenti. Columel. lib. 11. cap. 3. Cinaræ fobolem melius per Autumni æquinoctium disponemus: femem commodius circa calendas Martii seremus, ejusque plantam circa calendas Novembris deprimemus, & multo cinere stercorabimus. Id enim genus stercoris huic oleri videtur aptissimum. Propter hæc Columellæ verba putavit Pomponius Fortunatus Cinaram a Cinere nomen sortitam, quod eo maxime gaudcat. Ruellius tamen lib. 1. cap. 20. huic sententiæ non accedit, hinc dictam tradens, quod ejus nominis puellam in hanc herbam fingant conversam. V. SCOLYMOS.

CINARAS, V. CINYRAS.

CINASONAS, Acus, quibus mulieres caput exornant. Festus. [Non reperi locum.]

CINCIA, [κινκία] Juno dicebatur, quod nuptiis præfset. Inito enim conjugio solvebatur cingulum, quo nova nupta erat cincta. Festus. Alii Cinxia scribunt.

CINCIVS, Nomen gent. Ro. L. Cincivus, Prætor Siciliam per secundum bellum Punicum administravit, ut scribit Livius 7. 3.

Cincivus alius Senator Romanus scriptus de militari. Idem in suafione Legis Fanniæ, obiecti sæculo suo, quod porcum Trojanum mensis inferrent: quem illi sic vocabant, quasi alius inclusis animalibus gravidum, ut ille Trojanus equus gravidus armatis fuit. Auctor. Macrob. Sat. 2. 9.

CINCIVS, Adj. ut Cincia Lex, de donis & muneribus a M. Cincio lata, ut Cic. 2. de Orat. 286. scribit, suadente Fabio Maximo, quemadmodum Cato testatur apud eundem Ciceronem in lib. vi. nominis. 10. Ea cavebatur, ne quis ob causam orandum donum munusve acciperet. Unde & Muneralis lex appellata est, auctore Festo. Meminit ejus Tacit. 15. Ann. 20. & Arnob. lib. 2. adverb. gent.

CINCIA, Locus Romæ ubi Cinciorum monumentum fuit. Fest. V. & Not. Dacer.

CINCINNVS, i. m. [κινκίννος] Cincinni, auctore Festo, sunt Crines intorti. Cic. in Pison. 25. Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ. Quæ etiam Calamistrati dicuntur. Varro lib. 1. de R. R. cap. 31. Is est coliculus viteus, intortus ut cincinnus. Et Plaut. Truc. 2. 2. 32.

Jam ego istos fictos, compositos, crispas, cincinnos tuos Unguentatos usque ex cerebro evellam.

Cincinni oratoris. Cic. 3. de Orat. 98. Atque eo citius in oratoris, aut in poetæ cincinnis a fucis offendetur.

CINCINNVLVS, i. m. dimin. Varro apud Nonium 6. 43.

Ante aures modo ex foliobus parvulis Intorti dimittuntur sex cincinnuli. V. Scalig. ad Fragmenta Varron. p. 130.

CINCINNATVS, a, um. Adj. [κινκίννωτος] Cui intorti sunt capilli. Cic. Post red. in Sen. 11. Quo vultu cincinnatus ganeo non solum civium lacrymas, verum etiam patriæ preces repudiavit? Quintil. lib. 1. cap. 9. Pelia cincinnatus, h. e. Cirratus, cincinnis & contortis capillis ornatus. Mœchus cincinnatus. Plaut. Mil. 3. 49.

Stellæ cincinnatæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Tum stellis iis, quas Græci cometas, nostri cincinnatas vocant. Alii legunt Crintas.

CINCINNATVS, i. m. [κινκίννωτος] Cognomen Quintiæ gentis a Cincinnis. Cic. 2. de Finib. 12. Itaque ut majores nostri ab aratro abducentes Cincinnatum illum, ut Dictator esset, &c. Plin. lib. 18. cap. 3. Aranti quatuor sua jugera in Vaticano, quæ prata Quintia appellantur, Cincinnato viator attulit Dictaturam, & quidem (ut traditur) nudo, plenoque pulveris etiamnum ore. Cui viator, Vela corpus, inquit, ut profertur Senatibus populique Romani mandata. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. 7. Septem jugera agri possedit L. Quintius Cincinnatus. Ex his tria, quæ pro amico ad ærarium obligaverat, multæ nomine amisit. Prænam quoque pro filio Cæsone, quod ad causam dicendam non accurrit, hujus agelli reditu solvit, & tamen ei quatuor jugera aranti non solum dignitas patrifamilias constitit, sed etiam Dictatura delata est. Hanc historiam pulchre narrat Liv. 3. 26.

CINCINNATVLVS, a, um. dimin. ut, Cincinnatuli pueti. Hieron.

CINCINNALS, e. Adj. ut, Herba cincinnalis. Apul. de Herba cap. 51.

CINCLUS, i. m. [κινκλος] Suidæ] Avis est exigua, perpetuo caudam movens, unde & Motacilla a nonnullis appellatur. Hanc posteriore vi parte tam debilem esse aiunt, ut nidum strere non possit, sed in alienis nidis ova pariat. Quæ res locum fecit proverbio, ut omnium rerum inopia laborantes, Cinclis pauperiores dicamus. Auctores Suidas & Ælian. lib. 15. cap. 28. Hist. Anim.

CINCTA dicebatur, ut Festus auctor est, Flaminica veste velata.

CINCTVS, CINCTVS, IN CINGO.

CINEAS, IN CYNFAS.

CINER, CINERACEVS, CINEREVS, CINIFLONVS. IN CINS.

CINESIAS, æ. m. [κινέσιος] Thebanus Dithyramborum scriptor composuit Pyrrhichiam, ut est in proverbio, *πυρρικήν εισαθε κινέσιος*, id est Pyrrhichiam didicit Cineiæ, vel quod in choris multo motu uteretur con-

tra comicos agens, qui in hac parte deficient. Erat autem Cineiæ corpore piro & tracto crure, vulgoque male audiebat impietatis, & improbitatis nomine, ut scribit Suidas.

CINGA, æ. m. [κινγία] Fluvius in confinio Hispaniarum, ex Pyreneis montibus in Iberum influens, ubi & nomen amittit. Lucan. lib. 4. 21.

— campofque coeret

Cinga rapax, vetitus fluctus & litora cursu, &c.

CINGO, cingi, cinctum, [ζάνω, κινκω] etc. proprie Circuire: dictum quasi Circum agere.

Cingere, Circumdare: ut, Amne cingi. Virg. 9. Æn. 469.

Sustulit hoc Nymphæ, cinxitque decentibus herbis.

Ab armis cingi. Ovid. 2. de Pont. 8. 69.

Vos ego complectar, Geticis si cingar ab armis.

Auxilio. Claud. in Gigant. 43.

Excubis cingi. Claud. de 6. Conf. Hon. 44.

Militæ. Claud. 2. in Ruf. 13.

— premor hinc odiis, hinc militæ cingor.

Odiis. Claud. in præfat. lib. 2. in Eutrop. 34.

Cingeris hinc odiis, inde recessit amor.

Periculis. Cic. pro Lege Manil. 10. Teltis est Sicilia, quam multis cinctam periculis, non terrore belli, sed celeritate consilii explicavit.

Telis Virg. 2. Æn. 520.

Acies cingere discordibus armis. Tibul. lib. 2. 3. 41.

Præda feras acies cinxit discordibus armis.

Æthera nimbi cinxerunt. Virg. 5. Æn. 13.

Agmen valida manu. Curt. 4. 13. 30. Sed ne circumiri possit a multitudine, ultimum agmen valida manu cinxerat.

Ara coronis cingitur. Ovid. 3. Trist. 13. 15.

Caput de flore cingere. Ovid. 3. Fast. 254.

— de tenero cingite flore caput.

Castra cingere vallo. Liv. 7. 19.

Comas diademate. Claud. de 6. Conf. Hon. 65.

Comam lauro. Hor. 3. Carm. 30. 16.

Comas vitæ cingit. Ovid. 4. Trist. 4. 78.

Corpore externo cingi. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Quid autem interius mente? cingatur igitur corpore externo. De mundo loquens. Budaus.

Dicta cingere corona. Propert. 4. 1. 61.

Ennius hirsuta cingat sua dicta coronâ.

Diem cingunt tenebræ, Quam dies est caliginosus. Sen. Herc. fur. v. 939.

Medium diem Cinxere tenebræ.

Domos nuris cingere, Urbem condere. Valer. 4. Argon. 102.

Flumina ripis. Ovid. 1. Met. 39.

Forum jure. Claud. in 6. Conf. Stilich. 199.

Seu celebres ludos: folio seu fultus eburno Cingas jure forum, &c.

Fossas munimine. Ovid. 13. Met. 212.

Judicium corona. Lucan. lib. 1. 321.

Judicium insolita trepidum cinxere coronâ. i. e. Gladiis armati circumfeterunt judicium.

Mare latus terræ cingit. Ovid. 10. Epist. 61.

Omne latus terræ cinxit mare.

Latus turba tibi cingit. Ovid. 4. de Pont. 9. 17.

Dumque latus sancti cinget tibi turba Senatus.

Latus pennæ cingunt utrumque. Ovid. 6. Met. 718.

Mox pariter pennæ ritu cæpere volucrum Cingere utrumque latus, &c.

Modum obfidii cingere stationibus. Tacit. 13. Ann. i. e. Modo, seu per modum, vel in modum obfidii.

Mœnia flammis. Virg. 10. Æn. 119.

Muros milites rara cinxere coronâ. i. e. Pauci erant ad mœnia. Virg. 10. Æn. 122.

Nævem cingere aggere arenæ. i. e. In vado impingere. Virg. 1. Æn. 116.

Illiditque vadis atque aggere cingit arenâ.

Nox cingitur astris. Valer. 5. Argon. 567.

Qualibus adsurgens nox aurea cingitur astris.

Oppida fossæ cingebant. Ovid. 1. Met. 97.

Oppida muris cinguntur. Ovid. 3. de Pont. 4. 105.

Polum cingere aves cœtu dicuntur, Quæ recto ordine & longo ambitu volant. Virg. 1. Æn. 402.

Ut reduces illi ludunt fridentibus alis, Et cœtu cingere polum.

Polos stellæ cingunt. Ovid. 6. Fast. 718.

Portas aggere. Stat. 2. Theb. 699.

Portus cingitur & concluditur urbe. Cic. 7. Verr. 95.

Rura fluvio cinguntur. Sen. Oeth.

Saltus indagine. Virg. 4. Æn. 121.

Saltus venatu. Claud. de Bell. Gild. 356.

Seges altis fepibus cingenda. Ovid. 3. de Arte Am. 562.

Sinus mucrone. Claud. 2. in Eutrop. 446.

Turpe gemit quoties aliquis mucrone corusco Armatur, cingitque sinus.

Silvam cingere. Allenus in l. In lege locationis. D. Locati, In lege locationis scriptum erat, Redemptor silvam ne cædit, neve cingito, neve deurito, neve quem cædere, cingere, urere finito. Quærebatur, &c. Quo in loco Cingere accipitur pro Deglabrare, seu corticem detrahere. In eadem significatione usus est Paulus in l. Cædere. D. Arbor. furtim cas. Cingere, inquit, est deglabrare. Ruell. de Natur. stirp. lib. 1. cap. 7. Omnibus arboribus mors est, cortex in orbem detractus: quamvis a fubere & adrachæ impune possit eximi. Cæl. lib. 21. cap. 1. Cingi arborem intelligi volvere antiquiores, ubi quis nocumenti proposito per ambitum delibasset corticem, quo intermoreretur planta.

Silvas cingere. Sen. Hippol. 1. Ite, umbrasas cingite silvas.

Syrtim terra cingere. Lucan. 9. 371.

— at impatiens virtus hæerere Catonis Audet in ignotas agmen committere gentes Armorum fidens, & terra cingere Syrtim.

Tempora floribus cingere. Catul. 59. 6.

Tempora lauro cinguntur. Ovid. 4. Trist. 2. 51.

Tempora cingere viridanti lauro. Virg. 5. Æn. 539.

Tempora myrto. Ovid. 1. Amor. 1. 29.

Tempora ramis cingere. Componere se ad spectandos ludos ex more Romano, ait Servius. Nam felix ludis omnis aetas coronata spectabat. Virg. 5. Æn. 71.

Ore favere omnes, & cingite tempora ramis. Tempora spicis cingere dicitur Ceres. Tibul. lib. 2. 1. 4. Bacche veni, dulcisique tuis e cornibus uva Pendeat, & spicis tempora cingit Ceres. Urbem cingit Alduabis fluvius. Caf. 1. Bell. Gall. 38. Urbem cingit copis & militibus. Liv. 34. 38. Urbem mœnibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Diligentiusque urbem religione. quam ipsis mœnibus cingitis. Urbem muris. Ovid. 4. Met. 58. Virg. 5. Æn. 597.

—longam muris quam cingeret Albam. Urbem obfisione. Virg. 3. Æn. 52. Urbem pinnis atque aggere cingere. i. e. Muro, in quo pinnæ sunt, & fossa urbem circumdare. Virg. 7. Æn. 159. Urbem religione. V. Urbem mœnibus. Cingere insignibus fortune principalis aliquem. Tacit. 2. Hist. 59. Aonium nemus Marte cingere. Propert. lib. 3. 42. i. e. Litteris & militia simul operam dare. [Inmo Arma, seu Bella canere. Cingitur, certe expedit se. Plaut. Amph. 1. 1. 152. Armis cingi. Virg. 11. Æn. 188.

— & cingor fulgentibus armis. Ense latus cinxit. Ovid. 2. Fast. 783. Ense cingi. Ovid. 2. Fast. 13. Nec galea tegimur, nec acuto cingimur ense. Ferrum cingitur, Accingit se enfis. Virg. 2. Æn. 511. Ferro latus. Stat. 4. Theb. 41. Gladio cingere se. Liv. 7. 10. Armant juvenem æquales, pedestre scutum capit, Hispano cingitur gladio. Venenis cingi, Infrui, inuniri. Valer. 6. Argon. 477. Cingitur arcanis Saturnia læta venenis. Flamma cingere, Accendere, incendere. Virg. 1. Æn. 677. [V. Cerd. & Taubm. Cingere, pro Veste tegere. Sil. lib. 3. 235.

— veltigia nuda, simulaque Cingere inasuetum, & rubræ velamine vestis. Cingere, Circum habitare. Valer. 6. Argon. 68. Quique lacum cinxere Bycen. Cingi cum aliquo, i. e. Conjungi. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 101. — unoque receptæ Pectore diversos tecum cinguntur in usus. [i. e. Accinguntur. Cingi super. Suet. Caf. cap. 45. Usum enim lato clavo ad manum fimbriato, nec ut unquam aliter quam super eum cingenter, &c. Cingere ac Tingere a libraris confundi observat Drakenb. ad Sil. 14. 6. Brockh. ad Propert. 3. 3. 42.

CINGENS, entis. Partic. [Cingens] Catul. Epigr. 62. 167. Nec patet egressus pelagi cingentibus undis. Tempora cingens viridi pampino. Hor. 3. Carm. 25. 20. Horæ cingentes Solem. Valer. 4. Argon. 92. CINCTUS, a, um. Partic. [Cinctus] Cic. pro Flac. 27. Equidem existimo in ejsmodi regione atque provincia, quæ mari cincta, portibus distincta, insulis circumdata esset. Alte cinctus puer. Hor. 2. Verm. 8. 10. i. e. Indultus, gnavus. [Immo re vera alre succinctus. V. Interp. ad Phædr. 2. 5. 11. ubi una voce scribitur Alticinctus. Æquore humus cincta est. Ovid. 2. de Arte Am. 469. Agminibus comitum cinctus. Ovid. 1. Trist. 5. 30. i. e. Stipatus. Armis fulgentibus cincti. Virg. 11. Æn. 188. i. e. Instructi. Servius. Caterva matrum cincta virgo. Ovid. 12. Met. 216. i. e. Comitata. Comis ora cincta. Ovid. 4. Trist. 7. 12.

— credam prius ora Meduse Gorgonis anguineis cincta fuisse comis. Corona cinctus confessus. Cic. pro Milon. 1. Non enim corona confessus vester cinctus est, ut solebat. Corona hostium cinctus. Liv. 7. 27. Ense latus cinctum. Ovid. 3. Amor. 8. 14. Ferro bella cincta. Sen. Herc. fur. v. 695. Et cincta ferro bella. Fretu igneo cinctus Phlegeton. Sen. Thest. v. 73. Gladio cinctus Hispaniensis. Liv. 38. 21. Hedera cincta anus. Ovid. 3. Fast. 767. Honore navali caput cinctus, i. e. Navali corona. Ovid. 1. de Arte An. 392. Luminibus caput cinctum, i. e. Oculis. de Argo. Ovid. 1. Met. 625. Mari cincta provincia. Cic. pro Flac. 27. Multitudine immentia cinctus. Velleit 2. 14. 1. Nubibus cinctum caput montis. Virg. 4. Æn. 248. Vitiis cinctus. Claud. de Bell. Gild. 163. Zona aurea mulhebriter cinctus. Curt. 3. 3. 19. Locus ab hoste cinctus. Ovid. 5. Trist. 13. 21. Vestes ad pectora cinctæ. Ovid. 6. Met. 59. Utraque festinat, cinctæque ad pectora vestes, Brachia docta movent, studio fallente laborem. i. e. Succinctæ. Cinctus, pro Armato & militia studioso. Marcellus in l. Titius D. de Testam. milit. Titius prius quam Tribunus legionis factus esset, testamento fecit, & postea cinctus, manente eodem defunctus est. Quæro, &c.

In alia militia cinctus. Paulus in l. Quod dicitur. D. de Testam. milit. Miles testamentum fecerat. deinde non ignominia causa missus, rursus cinctus est in alia militia. Quererebatur, &c. CINCTUS, Æs. m. [Cinctus] Idem quod Cingulum. Plin. lib. 24. cap. 9. Virgam qui in manu habeant, aut in cinctu, negantur intertriginem sentire. Varro de L. L. 4. 23. Cinctus & Cingulum a cingendo: alterum viris, alterum mulieribus attributum. [Quod diffricren tamen non observasse auctores ex infra sequentibus exemplis elucet. Cinctu cingere, & Cinctum solvere. Plin. lib. 28. cap. 4. Partus accelerat vicinos, ex quo quæque conceperit, si cinctu suo soluto feminam cinxerit, dein solverit, adjecta precatione, se vinxisse eandem & folutum, atque abierit. Cinctus Gabinus. Virg. 7. Æn. 612. Ubi Servius, Gabinus cinctus, est Toga sic in tergum rejecta, ut una ejus lacinia a tergo revocata hominem cingat. Hoc autem vestimenti genere utebatur Consul bella indi-

cturus: ideo quia quum Gabii Campania civitas sacris operaretur, bellum subito evenit, tunc cives cincti togis suis, ab aris ad bella profecti sunt, & adepti victoriam. Unde hic ortus est mos. V. etiam Liv. 8. 9. & 5. 46.

Gemmatum cinctus. Claud. de Sebt. Conf. Hon. 561. Sonantes cinctus. Stat. 6. Theb. 77. Cinctus etiam Vellis erat infra pectus comprehendens, similis subligaculo, qua veteres uti loco tunica: solebant. Græce Cingula & Cingula dicitur, quo nomine Græce etiam Tunica intelligitur. Turneb. & Porphir. ad Hor. in Arte Poet. 50.

CINCTICULUS, i. m. [Cinctus] dimin. Vellis erat puorum; ut Cinctus, virorum. Plaut. Bacchid. 3. 3. 28. Cincticulo præcinctus in sella apud magistrum affluderes. V. Turneb. 2. 30.

CINCTURA, æ. f. Idem ac Cinctus. Suet. in Jul. cap. 45. Etiam cultu notabilem ferunt: usum enim lato clavo ad manum fimbriato, nec ut unquam aliter quam super eum cingenter, & quidem fixiore cinctura. i. e. Laxiore, & nimine adstricta. Et Quintil. 11. 3. Pars ejus prior medius cruribus optime terminatur, posterior eadem portione altius quam cinctura.

CINCTURUS, a, um. Adj. [Cinctus] ut, Cinctus non exaudita Cethegis, Horat. in Arte Poet. antequam dixit: i. e. Militariis viris, & quasi ad militiam accinctis. Contra, Dificinctos Mulciber Afros, dixit Virgilius: i. e. Ad pugnam imbecilles atque imperatos. Acron. Alii per Cinctus intelligunt Veteres, quod cinctu uterentur loco tunica, qui ætate Horatii exoleverat. V. Cethegis, Cinctus, etiam vestis. Luperci cincti. Ovid. 4. Fast. 101.

Semicaper coleris cinctus, Faune, Lupercis. CINCTOR, oris. m. Gloss. Gr. Lat. Cinctor, Cinctor.

CINCTORIUS, a, um. Paratus ad pugnam. Plin. 7. 7. Sed Harduin. ex Mif. legit Tinctoria est mens. V. TINCTORIUS.

CINCTORIUM, i. n. Cingulum, & pugio de cingulo pendens. Gloss. Vet. πικρὸς Cinctus, pugio, cinctorium; Et Pompon. Mela 2. 1. extr. Mars omnium (Scytharum) Deus: ei pro simulacris enfes, & cinctoria dedicant. Al. Tinctoria. V. Salmat. in Solin. p. 133. & Hard. ad l. c. Plin.

CINGULUS, i. m. & CINGULUM, i. n. [Cingulum] Quo quis cingitur. Cic. in Somn. Scip. 15. Cernis autem terram eandem, quali quibusdam redimitam & circumdatam cingulis, e quibus duos maxime inter se diversos vides, &c. De quinque zonis terra loquitur. Cingulos, veteres appellabant Homines, qui in his locis, ubi cingi solet, fatis sunt tenues. Festus.

Cingulo nova nupta præcingebatur: quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovile: quod ficut illa in glomos sublata, conjuncta inter se fit: sic vir suis secum cinctus, vinculusque esset. Festus.

Cingulum etiam Militia erat signum, & pro Militia ponitur. Hinc, Sumere cingulum; Ponere cingulum, pro Dare militia nomen, Eidenique valedicere, dicebant. Sulpicius Sev. de Virtutibus Martini Dial. 2. 11. Miles quidam cingulum in ecclesia, monachum professus, abjecerat. Dignitatem cingulum. in l. Omnes. Ut dignitatum ordo servetur. lib. 12. C. Tertium vero, inquit, ordinem eorum prospiciamus, quibus absentibus cingulum illustis mittitur dignitatis. Quartum honoratorum, qui presentes a nostro numine sine cingulo codicillos tantum honorarie dignitatis adepti sunt. Quintum eorum, quibus absentibus similiter sine cingulo mittuntur illustis insignia dignitatis. Sine cingulo, Sine administratione dixit, auctore Accurzio. Budeus.

Sub cingulo delata illustis dignitas dicitur, Quando justa & plena est, & revera delata: Citra cingulum vero, Quando honoris tantum gratia, hoc est honoraria. l. Omnes. de Metatis & epidem. lib. 12. C. Ceteris vero, inquit, quibus illustis dignitas sub cingulo vel citra cingulum pro solo honore delata est, excusandarum adium licentiam penitus denegamus. Budeus.

Spoliare cingulo. l. 3. de Domest. & protectoribus, lib. 12. C. Quinquennium autem si fuerit divagatus, ipso jam cingulo spoliandus est. i. e. Dignitate & magistratu privandus & deiciendus, hoc est quod alibi legitur, Dificingere, Budeus.

Cingula, plurale. Stat. 6. Theb. 225. — seu frena libet, seu cingula flammis Mergere.

Aurea bullis cingula. Virg. 9. Æn. 360. Fulgent bullis cingula. Virg. 12. Æn. 942.

— & notis follerunt cingula bullis. Subnectere cingula. Virg. 1. Æn. 496. Cingula, pro Veneris cæsto ponit Valer. 6. Argon. 472.

CINGULA, æ. f. [Cingula] Qua cinguntur equi, proprie. Ovid. Rem. Amor. 216. Et nova velocem cingula lædat equum.

CINGULÆ, Tibiæ dicebantur, quæ licet breviores essent, subtilioribus tamen modis inforabant. Perott.

CINGULUM, & CINGULUS, IN CINGO. CINGULUM, i. n. [Cingulum] Civitas Piceni notissima: unde hodie muli Cingulani optimi veniunt. De Cingulano meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Cic. 7. Att. 11. & 13. V. Caf. 1. Bell. Civil. 15. Dralrenb. ad Sil. 10. 34.

CINIATA, n. pl. [Ciniata] Castellum munitum, in Ciniitena, vel Ciniatena regione sub Olgally monte; unde Mithridates, Conditor dictus, Ponti regnum occupavit, & ad Eupatorem posteris reliquit. Strabo lib. 12.

CINIPHES, is. m. Vermiculæ est permolectus, culicis similis. Apud Septuaginta Exod. 8. 16. ciniphes scribitur. Severus Sulpicius in Historia de Pharaone & plagis ejus 1. 14. 4. Donec superductis ciniphibus terra opleta est, Chaldeis fatentibus majestatem divina ista fieri. Idor. 12. 8. Ciniphes muscæ minutissimæ sunt, fed aculeis permolectæ, quibus tertia plaga superbus populus Ægyptiorum cæsus est.

CINIS, eris. m. [Cinis] Pulvis est in quem materia usta redigitur. Feminino genere videtur protulisse Catul. 68. 90. Troja, virum & virtutum omnium acerba cinis. Certe Priscianus lib. 5. cap. 1. non ita procul a sine, tradit masculinum & femininum fuisse apud veteres. Sic usurpat & scribit. Largus. V. infra. Ater cinis. Virg. 4. Æn. 633.

Namque suam patriam antiqua cinis ater habebat. Aridus cinis. Hor. Epod. 17. 34. — donec cinis Injuriolis aridus ventis ferat.

Aufonius cinis. Sil. lib. 17. 596. Videre Eoi monstrum admirabile Seres, Lanigeros cinis Aufonio canescere lucos.

Dolofum cinerem vocat Horat. Qui prunas contegit, quem qui tangunt, cinerem merum & frigidum jam effe rati, manus comburere solent. Sic enim ille inquit 2. Carm. 1. 7.
Periculose plenum opus alex
Tractas, & incedis per ignis
Suppositos cineri doloso. Deterreret hac oda Afinium Pol-
lionem a scribenda historia belli civilis.
Fervidus. Senec. Troad. 2.
Frigidus. Ovid. 19. Epist. 24.
Flammaque non fiat frigidus illa cinis.
Fulmineus. Stat. 3. Theb. 184.
Immundus. Virg. 1. Georg. 84.
Lixivum cinis interdum est ipsum Lixivum liquidum. Scribonius, Comp. 216. Hoc teritur ex cinere liviva donec leve factum habeat mellis spissitudinem. Iterum, Comp. 228. Hoc terere oportet ex cinere liviva & caprifico, vel farmentis, donec levia palli habeant temperamentum. Annotavit Turnebus 17. 16. V. Lexic. Scrib. Rhodii, & LIX F. I.
Tepentes. Stat. 1. Silv. 3. 37.
Tepidus. Ovid. 8. Met. 641.
Autert aura cineris. Lucan. lib. 8. 790.
Candet in igne cinis. Ovid. 2. de Arte Am. 440.
Collapsi, Quam subfident, & ignis est extinctus. Virg. 6. Æn. 226.
Postquam collapsi cineres, & flamma quievit.
Dare ruinas urbis in cinerem. Sen. Troad. v. 739.
An has ruinas urbis in cinerem datas
Hic excitabit?
Dimovere cinerem foco. Ovid. 8. Met. 641.
Diripitur ventis. Tibul. lib. 1. 6. 54.
Everbere. Ovid. 14. Met. 577.
Congerie e media tum primum cognita præpes
Subvolat, & cineres plusvis everberat alis.
Mifcere cineri urbem. Stat. 12. Theb. 82.
— & impulsas cineri mifcere Mycenas.
Latet obrutus cinere ignis. Lucret. lib. 4. 924.
Queritare cinerem. Plaut. Mil. 4. 2. 10. Huius sermonis haud cinerem queritant, i. e. Non abjectus est, nec vilis & fordibus sermo, ut debeat elui.
Suscitare cinerem & sopitos ignes. Virg. 5. Æn. 712.
Vertere omnia in fumum & cinerem. Hor. 1. Epist. 15. 39.
Verfa ars in cineres. Ovid. 5. Trist. 12. 68.
Sic utinam, que nil metucentem te magistrum
Perdidit, in cineres as mea versa foret.
Cinis, pro Manibus, & reliquiis funerum, vel memoria. Cic. 3. Verr. 113. Homo importunissime, cur tantam injuriam P. Annio mortuo fecisti? cur hunc dolorem cineri ejus, atque ossibus inuististi, ut liberis ejus bona patria, voluntate patris, jure, legibus tradita eriperes, & cui tibi esset commodum, condonares? Pers. 1. Sat. 36.
— nunc non cinis ille postea
Felix? Judeus. Quia veteribus mortuorum corpora cremare, & in cinerem redigere mos fuit.
Manes & cinis. Virg. 10. Æn. 828.
— teque parentum
Manibus & cineri (siqua est ea cura) remitto.
Ossa & cineres. Virg. 5. Æn. 55.
Nunc ultro ad cineres ipsius & ossa parentis
Adfufus.
Compositus. Ovid. 3. Fast. 547.
Deserti cineres. Martial. lib. 11. 51.
Jam prope desertos cineres, & sancta Maronis
Nomina, &c.
Extinctus cinis. Ovid. 5. Fast. 425.
Jam tamen extincto cineri sua dona ferebant,
Compositique nepos busta piabat avi.
Ingratus. i. e. Tristis. Servius Virg. 6. Æn. 213.
Maternus. Ovid. 13. Met. 699.
Operti matris. Hor. 2. Carm. 8. 9.
Patrii cineres. Hor. in Arte Poet. 471.
Nec satis apparet cur versus facitet, utrum
Mixerit in patrios cineres, an triste bidental
Moverit incestus. Patrios cineres vocat Sepulcrum patris. Acron.
Sepulchri. Ovid. 13. Met. 615.
Tristes. Sen. Troad. 5.
Dare pœnas cineri, atque ossibus alicujus. Cic. 13. Philipp. 22. Videte quid Antonius se gravissimum dicat: Dedit pœnas sceleratum Trebonium cineri, atque ossibus clarissimi viri.
Ferre suprema cineri, Exequias & funus celebrare. Virg. 6. Æn. 213.
— cineri ingrato suprema ferebant.
Haurite cinerem, pro Accipere. Ovid. 13. Met. 426.
— tamen unius hausit,
Inque sinu cineres secum tulit Hectoris hausitos. de Hecuba.
Jactare cinerem & reliquias, pro Cremato corpore defuncti. Sen. Herc. Oeth. v. 1756.
Inurere dolorem cineri, atque ossibus alicujus. Cic. 3. Verr. 113. Cur hunc dolorem cineri ejus, atque ossibus inuististi?
Libare cineri. Virg. 3. Æn. 307.
Libabat cineri Andromache, manesque vocabat
Hectoreum ad tumulum.
Mittere munera cineri alicujus; Honorare prosequi funus illius, In honorem mortui aliquid facere. Virg. 4. Æn. 623.
Obsecrare per cinerem. Cic. pro Quint. 97. Obsecravim per fratris sui mortui cinerem.
Reportare solatium cineri atque ossibus alicujus. Cic. 7. Verr. 129. Non ex litibus æstimatis tuis pecuniam, domum, fed ex tua calamitate cineri, atque ossibus filii sui solatium vult reportare.
Rigare cineres. Senec. Troad. v. 288.
Tumuloque donum detur, & cineres riget.
Solvere honorem cineri. Valer. Argon. 357.
Cineres pro Morte. Martial. lib. 1. 1.
Rari post cineres habent poete. Et Ovid. 4. de Pont. 16. 3.
Famaque post cineres major venit.

Cinis metonymice pro Homine mortuo. Virg. 5. Æn. 81.
— salvete recepti

Nequiquam cineres, animæque, umbræque paternæ. i. e. Salvæ pater, de Troja frustra liberate. ut Servius exponit.
Flagrat cinis ejus amore tui. Martial. lib. 12. 52.
Servare fidem cineri, Mortuo vota perfolvere que vivo exhibitæ fuerunt. Virg. 4. Æn. 552.
Non servatæ fides cineri promissa Sichæo.
Cinis pro reliquiis patriæ in cinerem date.
Cineres & flamma extrema. Virg. 2. Æn. 431.
Iliaci cineres, & flamma extrema meorum,
Tector in oculo veltro, &c.
Miserandus patriæ cinis. Aus. ad Heren. lib. 4. 13.
Supremos insidere cineres patriæ. Virg. 10. Æn. 59.
Non fatius cineres patriæ insidisse supremos? i. e. Habita-
re & manere in patria exulta.
CINISCULUS, i. m. dimin. Prudent. Hymn. 10. 141.
Non, si cariola vetustas
Dissolverit ossa favillis,
Fueritque cinisculus arens,
Minimi mensura pugilli.
CINEREUS, a, um. Adj. [αφεινός] Quod cineri est; ut, Cineres color. Plin. de vite, lib. 14. cap. 3. Contra damnantur etiam visu cinerea & rabufcula, & amifcula. Hard. Ravufcula & Amifcula.
CINERACEUS, a, um. Adj. Cineris colorem referens. Plin. lib. 33. cap. 6. pr. Terra est alia rufa, alia cineracea. De Argenti metallis.
Color cineraceus. Plin. lib. 25. cap. 13. Folis coriandri cineracei coloris, flore purpureo.
CINERARIUS, i. m. Idem ac Ciniflo. ita dictus, quia acus & veruta stando calefaciebat, quibus matronæ capillos crispabant. Varro L. L. 4. 29. Qui calamitibus calefactis in cinere ministrabat, a cinere Cinerarius est appellatus. Et Catull. 59. 138.
Nunc tuum cinerarius
Tondet os.
Cinerariorum meminit etiam Tertull. de Uxor. 2. §. conf. Lambin. ad Hor. 1. Serm. 2. 98.
Per irrisionem Vigilantius Cinerarios dixit, Qui cineres & reliquias Martyrum honorarent. Hieron. Epist. 53. ad Riparium adverb. Vigilant. Ais Vigilantium os foetidum rursus aperire, & potorem spurcillum contra sanctorum Martyrum proferre reliquias, & nos, qui eas suspicimus, appellare Cinerarios & idololatrias, qui mortuorum hominum ossa veneremur.
CINERARIUM, i. n. Sepulcrum, cineris mortuorum conditorium. Inscriptio vetus apud Gruter. p. 850. n. 10. FRATRI OPTIMO ET PISSIMO CINERARIUM FECIT. Item Inscriptio Romæ, CINERARIUM. GEMELLI. III. AELL. MARCI. ET. PHILIPPI. SPAN. MISC. ERUD. ANTIQ. SECT. 9. p. 290. Hinc
CINERARIUS, a, um. Adj. Sepulcrarius. ut, Fines cinerarii, apud Grammaticos Gælii p. 296.
CINERITUS, a, um. Cineri similis. Varro R. R. 1. 9. Terra non cineritia, neve vehementer densa.
CINEROSUS, a, um. Plenus cinerum. ut, Canities cinerosa. Apul. lib. 7. fab. lin. p. 199.
CINERESCO, Ære. Tertull. Apol. cap. 40. de pomis Sodomiticæ regionis: Si qua illic arborum, poma conantur oculis tenus; ceterum contacta cinerescunt.
CINERATIO, [αφεινός] Ære. veteres usurparunt pro eo quod est In cinerem redigo. Lucret. lib. 3. 920.
At nos horrifico cineratio te prope busto
Insatiabiliter defebimus.
CINIFLONES, um. m. a Cinere dicti. Ciniflones & Cinerarii (ait Acron.) eadem significatione apud veteres habebantur, ab officio calamistrorum, id est verum in cinere calefaciendorum, quibus matronæ capillos crispabant. Cujus rei & Virg. 12. Æn. 100. meminit dicens,
Vibratos calido ferro, myrthaque madentes. Dicti autem Ciniflones ab eo, quod in cinerem flant ad ferrum calefaciendum. Hæc Acron. ad illud Hor. 1. Serm. 2. 98.
Custodes, ledica, ciniflones, parafita. Plaut. Aul. 3. §. 35.
Ciniflones, patagarii.
CINNA, æ. m. [κίνας] Cognomen gentis Cornelie. L. Cornelius Cinna, cum Cn. Octavio anno U. C. 666. suffragante ipso Sulla, qui tum rerum potiebatur inimico, consulatum adeptus est. In quo quum perniciosas leges de revocandis exulibus ferret, pullus a Cn. Octavio collega, magistratuque exutus, ex Urbe profugit, & bellum urbi intulit, accessit C. Mario cum aliis exulibus ex Africa. Qui quum opprimi inter initia potuissent, Cn. Pompeji fraude, & Octavii c. o. s. fegnitie viribus aucti, tandemque in urbem recepti cædibus omnem compleverunt: inter quos Cn. Octavium Consulem. M. Antonium oratorem, & L. Cæsarem jugularunt, eorumque capita pro Rostris posuerunt. In quarto demum consulatu a suis desertus & denique occisus perit. Ex Epitoma Livii lib. 79. & 80.
Cinna alius Helvius, qui per errorem necatus a Populo Rom. fuit foro medio, statim a funere C. Cæsaris, quum Cornelium Cinna Trib. pl. esse putarent, qui pridie graver in Cæsarem concionatus fuerat. Suet. Jul. cap. 87.
Fuit præterea L. Cinna, quem ex hoste Octavium amicum fecerat, & usque ad judicium dignitatem evexerat, ubi adversus se insidias moliri cognovit, iratus nova in eum exempla meditabatur. Verum Liviam tandem consilio usus, mitior esse factus, eumque remotis arbitris in cubiculo vocavit: ubi cum ei ingratum animum exprobrasset, Vitam (inquit) Cinna tibi iterum do, prius hosti. nunc infidiatoris: & pariter contendamus, utrum ego melius iterum tibi vitam dederim, an tu debeas. Seneca lib. 1. de Clementia cap. 9.
Fuit & Cinna poeta optimus, qui scripsit Smyrnæ, quem libellum decem annis elimavit. Auctor Servius ad illud Virg. 9. Ecl. 35.
Nam neque adduc Varo video, nec dicere Cinna
Digna, sed argutus inter itrepere anser olores.
Smyrna Cinna. Catul. 92. 1.
Smyrna mei Cinna, nonam post denique messem,
Quam cæpta est, nonamque edita post hiemem.

CINNANUS, a, um, ut, Partes Cinnanae. Nepos, 2. 2. Diffociatis civium animis, cum alii Sullanis, alii Cinnanis faverent partibus. Tumulus Cinnanus. Idem ibid.

CINNA, Civitas Thessaliae, a Cino Gygante, & Coei fratre dicta. Est etiam Cinna, Civitas Hispaniae, in regno Castellae, *κίνα* Ptol. a qua

CINNENSES, Populi, quos commemorat Plin. in conventu Tarracoeniensi, lib. 3. cap. 3. [Sic emendat ex Ptol. Hard. vulgo Cincenses editur.

CINNABARIS, is, vel **CINNABARI**, eos, f. [*κιννάβαρις*] Color quidam minio eecedens. Plin. lib. 33. cap. 7. Milton vocant Graeci minium: quidam cinnabarium. Unde natus est Indico cinnabaris nomen. sic enim appellant illi feniem draconis elisi elephantorum morientium pondere, permixto utriusque animalis sanguine, ut diximus. Neque alius est color, qui in picturis prioris sanguinem reddat. Dioscorides lib. 5. cap. 61. Falso existimant quidam minio eandem cinnabarium esse: Minium enim in Hispania ex lapide quodam argentariae arenae mixto conficitur. In fornace liquidum excoctum minium, floridum & fulgentissimum colorem contrahit. Et paulo post, Cinnabaris contra ex Libya affertur: pretium illi ingens est: tamque exiguum affertur, ut vix variandis in pictura lineis pictoribus sufficit. Profundi coloris est: eamque ob causam crediderunt multi draconis sanguinem cinnabarium esse. Matthaeus ait veram cinnabarium Dioscoridis esse gummi arboris in Africa nascentis, & nostram hanc cinnabarium nihil aliud esse, quam minium verum.

CINNAMOMUM, i. n. [*κιννάμωμον*] Frutex est in Aethiopia, qui situ brevi nascitur, sicut duplo duorum cubitorum altitudine. V. Plin. lib. 12. cap. 19. Hujus autem lignum inter aromata delicatissima annumeratur, vulgus *Cannelam* vocat. Nestor contemdit Cinnamomum prima utriusque syllaba correpta scribendum, affertque Graecum verbum ex Dionysio in Periegesi, ubi productur tertia, ceteris correptis. Poetae vero ubi Cinnamomum dicere non poterunt, Cinnamomum gemino n dixerunt. [vel potius Cinnamum. q. V.

CINNAMOMINUS, a, um, ut, Oleum cinnamomium. Plin. 13. 1. Edit. Harduin. Alii legunt Cinnaminum. V. etiam Diof. i. 74.

CINNAMOLOGUS, i. m. Cinna legens, avis Arabicae vel Indicae nomen. Plin. 10. 33. In Arabia Cinnamologus avis appellatur: cinnami furculis nidificat. Solin. cap. 33. Cinnamolgon vocat, nisi mendum est.

CINNAMUM, i. n. [*κιννάμωμον*] Idem ac Cinnamomum. Martial. lib. 4. 13. Tam bene rara suo miscetur cinnama nardo. Plin. lib. 10. cap. 22. Adipem eorum in vase aereo cum cinnamo nive multa obrutum. Panchaera cinnama. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 95. Hic caesae matura seges, Panchaeraeque furgunt Cinnama.

Quassa cinnama. Ovid. 15. Met. 399. Quassaque cum sulva subtravit cinnama myrrha.

Dare cinnama. Ovid. 3. Fast. 731. Cinnama tu primus, captivaque thura, dedisti. Etiam rogo illata cinnama. Martial. lib. 11. 55. Et quae de Stygio rapuisti cinnama lecto, &c.

CINNAMAEUS, a, um, ut, Crines cinnamiae. Apul. 5. Met. p. 164. Nidus cinnameus. Aulon. Eidyll. 11. 17. Ales cinnameo radiatus tempora nido. Odor cinnameus. Apul. 8. Met. p. 205.

CINNARA, e. f. Nomen herbae, qua resistit venenatis pabulis cervus. Plin. lib. 8. cap. 27. Emendati codices sic habent, Cervus herba cinare venenatis pabulis resistit. Cinare ablativus est, scribiturque unico n. Quidam dicunt eam esse majoris cardui speciem, quam Dioscorides chamaeleona appellat, vulgus *Articoalon*. Sed qui hoc dicunt toto errant caelo. V. CINARA.

CINNUS, i. m. Plurium commistio, auctore Nonio 1. 295. Cic. in Orat. 21. Est autem quidam interjectus inter hos medius & quasi temperatus, nec acuminis posteriorum, nec fulminei superiorum. ut cinnus amborum, neutro excellens, utriusque particeps, vel utriusque (si verum querimus) potius expers. Emendatiora exemplaria habent, Vicinus amborum, in neutro excellens: & re vera sincerior videtur lectio. [Licet Noniana lectio be Camerario, Grutero, & novissime etiam Verburgio probaverit, quam, mea quidem sententia, ipsa quae sequuntur Cic. verba, refellunt.

Cinrus, pro Capillo. Plaut. Truc. 2. 2. 32. Compositos, crispas, cinrus tuos unguentatos. Emendati libri Cincinos habent.

Cinnusetiam, Potionis genus ex frumento coctae, vel, secundum Nonium 1. 207. ex multis liquoribus confectae. Arnob. 5. p. 174. Siritenti adoris offerit potionem cinnuum, cyceonem quam nuncupat Graecia.

CINUS, i. f. Arbor silvestris, grata apibus. Pallad. 1. 37.

CINYPHUS, i. m. [*κινύφω* Ptol. & Strab.] [*κινύφω*, iphis. *κινύφω* Herod.] Libyes fluvius inter duas Syrtis in mare per Macas populos fluit, ut ait Herodotus. Hinc

CINYPHIUS, a, um, Adj. [*κινύφω*] Sil. lib. 3. 275. Tum primum castris Phoenicum tendere ritu Cyniphii didicere Macae, squalentia barba Ora vihis, humerosque tegunt velamina capri.

Hirci Cyniphii. Virg. 3. Georg. 312. Nec minus interea barbas, incanaeque menta Cyniphii tendent hirci.

Humus Cyniphia. Ovid. 5. Met. 222. Seges Cyniphia. Ovid. 2. de Pont. 7. 25. Sinus Cyniphius. Martial. 14. 140.

CINXIA, Juno. V. CINXIA.

CINYPUS, V. CINYPHUS.

CINYRAS, e. m. [*κινύρας*] Phoeniciae rex, cujus regia fuit Byblos civitas, ut scribit Strabo lib. 16.

Cinyras, Alius rex Cyprum, Cilicis filius Beti nepos, qui cum Myrrha filia sua nutriciae altitua ignarus concubuit, a quo & Cinyreia dicitur ipsa. Ovid. 10. Met. 369. — at virgo Cinyreia pervigil igne Carpiat indomito. Fabulam horum omnem fuisse tractat idem poeta, hoc quem jam indicavimus libro.

CIO, cis, civi, citum. In CIEO.

CIONIA, orum. m. pl. Mediae purpurarum, buccinarumque partes. Interpr. Diof. 5. 5. V. *κίονια* in Lexico Graeco.

CIONIS, idis. f. ibid. Diof. 1. 127.

CIOB, Emporium Phrygiae, a Cio Herculis comite, & juxta fluvium ejusdem nominis. Palaeon ex Dionysio, Qua Cius egregius decurres murmurat unda. Plin. lib. 5. cap. 32. Cios cum oppido ejusdem nominis, quod fuit emporium non procul accolis Phrygiae, a Mileliis quidem conditum, in loco tamen qui Alicantia Phrygiae vocabatur.

CIPERUM, V. CYPERUM.

CIPPUS, i. m. Familia Romanae cognomen. V. Spanheim. de Usu & praest. num. diff. 10. p. 6. conf. Pitif. Lex.

CIPPUS, i. m. [*κύππος*] quid sit, satis aperte declarat Cae. 7. Bell. Gall. 73. Quini erant ordines conjuncti inter se atque implicati, quo qui intraverant, se ipsi acutissimis vallibus debebant: hos Cippos appellabant. Cippus, in monumento. Hor. 1. Serm. 8. 12. Mille pedes in fronte trecentos cippus in agrum Hic dabat. Hi cippi determinabant locum & spatium monumenti ut quantum jugeri sepulcra occuparent omnes scirent, & haereditario jure haereditas hunc locum, spatium, vel agrum petere non posse. Levior cippus. Pers. 1. Sat. 37. — nunc non cinis ille poetae Felix? nunc levior cippus non imprimi offa? Cippus est etiam Terminus. Vet. Glossa: Cippus, *κύππος* *κύππος*, i. e. Terminus lapideus. Valerius Probus de notis: CIPPUS, Cippus, i. e. Terminus. Et Vet. Inscript. TERMINAVIT RIPAM R. R. PROXIMO CIPPO. Et alia Inscript. EX S. C. TERMINAVIT. R. R. PROXIMO. CIP. FED. CLXI. conf. Gossii Auctores Agrar. p. 88. Cippus est quoque Vinculi lignei genus, quo pedes confringebantur. Vet. Gloss. Cippus, *κύππος*. V. etiam Gell. 16. 7.

CIRCA, [*κύρως*, *πύρως*] Praepositio, quae accusativo casui jungitur: i. e. Juxta & Prope. Locum & tempus significat, ut, Circa forum. Quintil. lib. 6. cap. 14. Tabernae autem erant circa forum. Apul. de Alino, Aliquantisper vigilo, dein circa tertiam vigiliam connocevo. Effugere circa balnea. Martial. lib. 12. 84. Sævitur amor circa jecur. Hor. 1. Carm. 25. 16. Quum tibi flagrans amor. & libido, &c. Sævitur circa jecur ulcerosum. Circa latus salire. Hor. 2. Serm. 6. 34. — aliena negotia centum Per caput, & circa saltum latus. Lucos circa, *κύρως* *πύρως*. Virg. 3. Georg. 146. Est lucos Silari circa, illicibusque virentem Plurimum Alburnum volitans. Vir circa decem lustra, i. e. Annorum quinquaginta. Hor. 4. Carm. 1. 6. — define dulcium Mater saeva cupidinum, Circa lustra decem flectere mollibus Jam durum imperitis. Subauditur Vir, aut homo, aut fenex. Nisi sic exponas, Circa atatem annorum quinquaginta. Circa patrem. Quintil. lib. 7. cap. 2. Circa regem. Virg. 4. Georg. 75. Et circa regem, atque ipsa ad praetoria densae Miscuntur. De apibus. Circa occultandam eloquentiam. Quintil. lib. 4. & 6. Circa, Circiter. Suet. Claud. cap. 6. Qui tamen moriens, & in tertius haereditibus eum ex parte tertia nuncupatum, legato etiam circa sestertium vicies persequutus. Circa singulas heminas. Celf. lib. 7. cap. 15. Circa quingentos Romanorum, sociorumque ceciderunt. Liv. 27. 42. Oppida ea fuere circa septuaginta. Idem 45. 34. Circa, Adversus. Plin. Epist. 9. lib. 3. Circa Hispanum & Probum multum fudoris. Circa, pro Apud. Curt. lib. 3. 1. 17. Circa regem erat & Phrygum turba & Macedonum. Circa, pro De. Plin. lib. 8. cap. 16. Varia circa haec opinio. Cic. lib. 9. Epist. 15. Ex prioribus tuis litteris intellexi, pergratam tibi esse sententiam meam, & animum meum circa curam valetudinis tuae, quam tibi perspectam esse gaudeo. Ita quidem Lamb. in textu: Sed in margine ponit lectionem, quae est etiam in Ald. Intellexi pergratam tibi esse curam meam valetudinis tuae. H. St. Circa res aliquas sperare gratiam ingenit. Quintil. in proem. lib. 1. Circa praefectos litteras dimittere. Liv. 5. Decad. lib. 2. Litterisque circa praefectos dimissis, &c. i. e. Quaqueverum ad praefectos. Circa fe, Circa Regem, &c. eodem modo utuntur, quo si *εὐδαιμόνως*, apud Graecos. ut, Sed non passi sunt, qui circa erant, Nepos 18. 10. 4. h. e. Amici & familiares. Et Suet. Domit. cap. 9. Omnes circa fe liberalissime profecutus. V. Liv. 1. 40: 22. 30. & Casaub. ad Suet. Caes. cap. 27. & Bræck. ad Tibull. 1. 3. 87. Circa, pro In. Quintil. in proem. lib. 8. Praecipue circa partis juvenis praepcepta elaboravit. Animus est circa campus. Hor. 2. Carm. 5. 5. Circa virentes est animus tuae Campos juvencae. Circa ima subsistere. Quintil. in proem. lib. 1. Circa Demetrium, pro Circa Demetrii tempora. Quintil. lib. 1. cap. 4. Circa, pro Circum. Cic. 4. Att. 19. Nostram ambulationem, & Laconicum, eoque quae circa lint velim, quum poteris, invias. Et 1. de Lege Agr. 20. Quum Nullus Capuam, & urbes circa Capuam occupavit? Circa, Adv. Liv. 1. Decad. lib. 9. Nam & Circa omnia defecerunt, unde subvehi commeatu poterat. Et Tacit. 2. Ann. 11. 4. Cariovalda labitur, & multi nobilium circa. Et Ovid. 3. Met. 411. Gramen erat circa, quod proximum huius aerebat. Circa etiam Ante significare videtur. Liv. 21. 43. Dextra laevaue duo maria claudunt, nullam ne ad effugium navem habentibus. Circa Padus amnis, major ac violentior Rhodano, abtergo Alpes urgent.

CIRCÆA, æ. f. [*κίρκαια*] Herba est strychno sativo similis, flore nigro & pufillo, femine milii magnitudine, nascente in quibusdam corniculis, radice semipedali. Auctor est Plin. lib. 27. cap. 8. Fuerunt qui eandem crederent cum Circeæ: quod tamen falsum esse ex utriusque descriptione facile deprehenditur.

CIRCÆANA, æ. f. Avis dicitur quæ volando circuitum facit. Fest. V. Not. Dacerii. [Aurgale vocabulum videtur.]

CIRCE, es. [*Κίρκη*] (inquit Cic. 3. de Nat. Deor. 48.) Solis filia, e Perseide Oceani filia. Hæc veneficiis dedita, multarum herbarum ac radicum varias vires, mirabilique invenit: quamvis a matre prius in iis esset instructa. Itaque Sarmatarum regi connubio juncta, virum mox veneficio peremit, & ipsa regno potita, sæve nimium ac crudeliter administabat imperium: quamobrem regno ab incolis pulsa, in Italiam venit, & in promontorio Latii confedit, quod ex eius nomine Circeium vocatur: ubi homines ad se venientes carminibus & veneficiis mutabat in varias bestias, ut testatur Virg. 7. Æn. 20.

Quos hominum ex facie Dea sæva potentibus herbis Indurat Circe, in vultus ac terga ferarum. Abundat hoc multis ac variis herbis, quibus ad veneficia abutbatur. Fingitur eadem a poetis focios Ulyssis, quem hospitio exceperat, mutasse in porcos. Virg. 8. Ecl. 70.

Carminibus Circe focios mutavit Ulyssis. Cic. lib. 1. Offic. 123. Quam multa passus est Ulysses in illo errore diuturno, quum & mulieribus (si Circe & Calypso mulieres appellandæ sunt) inserviret. Medicamina Circeæ. Carmen de Pulvice inter Ovidii opera repositum. Pocola Circes. Hor. 1. Epist. 2. 23.

Sirenum voces, & Circes pocula nolli: Quæ si cum fociis stultus, &c. De Ulyssæ.

ÆEA Circe. Ovid. 4. Met. 205.

Nec tenet Æeæ genitrix pulcherrima Circes. Æeam vocat ab Æa Colchorum urbe, non ut Servius scribit, a vocibus eorum, quos in bruta animalia convertebat. Hæc Raphael Regius.

Callida. Claud. 1. in Ruf. 153.

Titania, Titanis aut Solis filia. Valer. 7. Argon. 347.

Vitrea. Hor. 1. Carm. 17. 20.

Circe Picum, quem equorum domitorem Maro vocat, mutavit in avem. Virg. 7. Æn. 191.

Picus equum domitor: quem capta cupidine conjux Aurea percussit virga, versumque venenis Fecit avem Circe, sparlitque coloribus alas.

Circes, genitivus. Ovid. 14. Met. 247.

— moneo fuge littora Circes.

CIRCÆUS, a, um. [*Κίρκαιος*] Adj. Virg. 7. Æn. 10.

Proxima Circeæ raduntur littora terre.

Agri Circei. Valer. 7. Argon. 544.

Campi. Valer. lib. 5. Argon. 327.

Fraudes Circeæ. i. e. Circes. Propert. lib. 3. 12. 27.

Gramen Circeum, Herba venenata. Propert. lib. 2. 1. 53.

Litus Circeum. Ovid. 14. Met. 248.

Mœnia, Circei. Hor. Epod. 1. 30.

Poculum Circeum. Cic. 1. Verr. 57.

Tellus. Ovid. 15. Met. 718.

CIRCÆUM, i. n. Herba, quæ & Mandragora. Plin. 25. 13.

CIRCÆIUM, i. n. [*Κίρκαιον*, vel *Κίρκαιον*] Promontorium, vel Mons est Campaniæ, ut dictum est, Circes regia percelebris. In hoc summo opidum fuit, quod & Circeum dictum & frequentius Circeii. Nam utrumque Livius dicit. Circa hunc tractum Campaniæ colebatur Juppiter, qui Anxurus, vel Axurus dicebatur, & Juno virgo, quæ Feronia vocabatur. Virg. 7. Æn. 799. Circeii vero, ut Plin. auctor est lib. 3. cap. 5. quondam Insula immenso quidem mari circumdata, si Homero creditur, ubi Latium antiquum terminabatur. Strabo lib. 5. Post Antium Circeium est stadiorum ducentorum & nonaginta, mons mari & paludibus instar insulæ. Habet etiam, castellum, & Circes facellum, & Minervæ aram. Circeii, nunc vocantur *Cerrelli*, teste Olivario in Melam, forte quasi Circes facellum.

CIRCÆIENSES, um. m. [*Κίρκαιεῖς*] Qui Circeios inhabitant. Cic. 3. de Nat. Deor. 48. Circei quoque coloni nostri Circeienses religiose colunt.

CIRCELLUS, V. CIRCULUS post CIRCUM.

CIRCENSES, V. CIRCUS ibid.

CIRCÆRUS, i. m. Navis. V. CERCURUS.

CIRCES, itis. m. Idem quod Circus vel Circulus. Festus: Circites, Circuli ex ære facti. Non tantum vero ex ære, sed quivis circuli. Sidon. Carm. 22. 222.

Umbrat multicaevus spatioso circite fornix. Circes etiam inter Olearum genera. Columel. 5. 8.

CIRCINUS, i. m. [*Κίρκινος*] Instrumentum, ejus altero pede fixo, altero converso circulus, seu orbis designatur. Plin. lib. 2. cap. 25. Omnia autem hæc constant ratione circini semper indubitata. Ovid. 8. Met. 247. de Perdice Dædali discipulo, circini inventore.

Primus & ex uno duo brachia ferrea nodo Vinxit, ut, æquali spatio distantibus illis, Altera pars itaret, pars altera duceret orbem.

CIRCINO, [*Κίρκινος*] Ære. Orbem, seu circulum facere, vel rotundum facere, ut, Plin. 17. 12. Arboreus, quæ in orbem ramos circinant. Plin. lib. 16. cap. 38. Cetera menfarum genera fissis arboribus circinantur in pulpam.

Circinare, Circumire etiam significat. ut, Circinare auras apud Ovid. 2. Met. 723.

Inclinat cursus, & easdem circinat auras. De Cyllenio volante.

CIRCINATUS, a, um, ut, Rotunditas circinata. Plin. 17. 12.

Folia circinata. Plin. 16. 24.

Tympanum circinatum. Idem 18. 34.

CIRCINATIO, onis. f. ut Rotunda circinatio. Vitruv. 3. 3. Ducatur ex eo centro rotunda circinatio. i. e. Circulus.

Ponitur etiam pro Circuione ipsa. Vitruv. 9. 6. Propter eam circinationem morantur (Mercurius & Venus) in spatiis signorum.

CIRCINARIUS, i. m. Qui circinos facit.

CIRCITER, [*Κίρκιτις*, Ære] Præpositio, quæ accusativo casui jungitur. Et ad tempus, numerumque refertur: interdum ad locum. Significat autem idem quod Ad, non multo secus, prope, fere.

Ad tempus. Cic. 2. Att. 4. Nos circiter Calendas aut in Formiano erimus, aut in Pompeiano. Cæf. 1. Bell. Gall. 50. Circiter meridiem. Octavam circiter horam. Hor. 1. Epist. 7. 47.

Ad numerum. Cæf. 1. Bell. Gall. 15. Ita dies circiter xv iter fecerunt. Plaut. Mil. 2. 3. 79.

Nam illic noster est fortasse circiter triennium.

Ad locum. Plaut. Cist. 4. 2. 8. Loca hæc circiter exidit mihi.

CIRCITER, Adv. Cic. 2. Att. 4. Verum hæc in Arpinati ad sextum circiter Idus Maias non desicimus.

CIRCITO, Ære. Circumire. Vet. Gloss. Circitat & circat, *κυκλάω*. V. CIRCUS.

CIRCITOR, V. Circitor, in CIRCUMEO.

CIRCITUS, Ære. m. & CIRCITURA, æ. f. in Vet. Gloss. explicantur Græce *εἰσποδία*, sive *αἰσποδία*.

CIRCITORIUS, a, um. Theod. Cod. 7. 21. Cum circitoria dignitate militare.

CIRCITUM, i. n. [*Κίρκιτις*] (ut inquit Dioscorides) Caulis est tener, duorum cubitorum, triangulo similis: ab uno foliola rosæ speciem referentia: anguli spinosi: per intervalla molles: folia buglossio similia, longiora, subcandida, modice hirsuta, partibus extremis aculeata: cacumen caulis orbiculatum, hispidum: in quo capitula in summo purpurea, quæ volvuntur in lanugines. Hæc ille lib. 4. cap. 114.

CIRCIVS, i. m. [*Κίρκιτις*] Ventus a turbine ac vertigine dictus. V. CIRCIVS.

CIRCIVS, i. m. Insula fuit in Myfia, quingentorum fere stadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus juncta continenti. Quæ vulgo pontem ejusdem nominis urbem habuit, & portus duos clausos, & navalia. [Hæc ad verbum ex Dictionario historico huc descripta sunt. Sed apud Geographos altum de ea insula silentium est.]

CIRCO, Ære. Vet. Gloss. Circat, *κυκλάω*. V. Scalig. ad Propert. 4. 9. 35. & Bræckh. ad loc.

CIRCOS, i. m. [*Κίρκος*] Accipitris quoddam genus, claudum altero pede. Plin. lib. 10. cap. 8.

Circos, Gemma pyris similis. Plin. lib. 37. cap. 10.

CIRCUTOR, CIRCUITIO, CIRCUITUS, in CIRCUMEO.

CIRCULATOR, CIRCULO, CIRCULUS, in CIRCUS.

CIRCUM, Præpositio accusativo casui ferviens, tam in appositione, quam in compositione, & Græcam præpositionem significat: ut, Circumfero, *περιφέρω*. Ter. Heaut. 2. 3. 50.

Capillus passus, prolixus, circum caput Rejectus negligenter. Cic. pro Quint. 25. Tum Nævius ipse pueros circum amicos dimittit.

Circum aliquem pugnare. Virg. 6. Æn. 166. i. e. Alicui pugnae socium esse.

Circum chlamydem purpura. i. e. In parte extrema, ut inquit Servius. Virg. 5. Æn. 250.

Circum claustra. Virg. 1. Æn. 60.

illi indignantes magno cum murmure montis Circum claustra fremunt. De ventis in Æolia.

Circum insulas. Liv. 42. 45. pr. Inde legatio suo idem tempus in Asiæ circum insulas missa.

Circum littora. Virg. 3. Æn. 75.

Maria omnia circum errare. Virg. 1. Æn. 36.

Circum oras & limina. Virg. 4. Georg. 188.

Fit sonitus: mullantque oras & limina circum.

Turba stans circum te. i. e. Circumstant te. Hor. 1. Serm. 3. 135.

Circum tempora serpit. Virg. 8. Ecl. 12.

— atque hanc line tempora circum Inter victrices hederam tibi serpere lauros. Allegoricis dicit, Debet etiam carmen meum florere inter tuos plures triumphos. Hæc Servius.

Circum tribus. Cic. 2. Verr. 25. Cufare iste homo potens, cum filio blando & gratioso circum tribus.

Circum etiam eodem modo, quo Circa, utitur, scil. pro Amicis & Familiaribus. Cic. 9. Att. 9. Nec fine causa & eos, qui circum illum sunt, times. V. & Ter. Eunuch. 3. 5. 33.

CIRCUM, Adv. Virg. 4. Æn. 416.

Anna vides toto preparari litore circum.

Nubes circum caligat & hebetat visus tenebris. Virg. 2. Æn. 606.

Collo dare brachia circum. Virg. 2. Æn. 992. [In hoc & seq. exemplo Tmesis est, verb. Circumdare & Circumtulera, & in priore quoque Anastrophe.]

Circum late. Virg. 7. Æn. 104.

Sed circum late volitans jam fama per urbes Ausonias tulera.

Circumque, infraque. Stat. 1. Achill. 56.

Tyrrenique gregis circumque infraque rotantur.

Circum sub. Virg. 4. Georg. 193.

Sed circum tutæ sub membris urbis aquantur.

Circum supraque. Stat. 9. Theb. 114.

Agere circum, Circumagere, jactare, volvere. Virg. 1. Æn. 121.

— aut illam ter fluctus ibidem Torquet agens circum, & rapidus vorat æquore vortex. [Et hic Anastrophe est V. CIRCUMAGO.]

Amplecti circum, Circumdare. Virg. 3. Ecl. 45.

Et molli circum est ansas amplexus acantho.

Claudi circum, Circumdari. Virg. 3. Æn. 230.

Circum, pro Circa, adverbialiter. Tacit. 4. Ann. 74. Itaque quamquam diversis super rebus consulenter, aram Clementiæ, aram Amicitia, effigiesque circum Cæsaris, ac Sejani censuere. Idem tamen Circa frequentius in hunc modum usurpat. Virg. 9. Ecl. 40.

— varios hic flumina circum Fundit humus flores.

CIRCUMCIRCA, compositum ex duabus præpositionibus, quod significat *ἀμφι*, *περι*. Sulpic. ap. Cic. 4. Fam. 5. Ex Asia rediens, quum ab Ægina Megaram versus navigarem, cœpi regiones circumcirca prospicere. i. e. Ab omni parte.

CIRCUMADDO, Ære. Verbum Decompositum. Cato R.R. cap. 114. Duas partes terræ circumaddito. al. Circumdato.

CIRCUMAGGĒRO, [*περιγυρῶμαι*] Ære. ð. e. In circuitu aggerare. Columel.

Jumel. §. 12. Stercoratam terram circumaggerato. [Sed rectius divise scribetur Circumaggerato. Ita cap. 11. Terram circa arborem adaggerato.]
CIRCUMAGGERATUS, a, um, ut, Radices fimo circumaggeratae. Plin. 19. 5. Nisi & hic dividendum est.
CIRCUMAGO, ēgi, actum, [περιάγω, περιάγωμαι] ēre. Circumducere. Liv. 1. 24. Prius p̄ne quam Romulus, quique cum eo equites erant, circumaggerent frenis equos, terga vertunt. Legiones circumagere. Flor. 3. 21. 6. Sed impatiens injuriae statim Sulla legiones circumegit. i. e. Reduxit.
Circumagere se. Liv. 4. 28. pr. Dictator autem p̄te alia subsidia, & fecundam aciem adortus, circumagenti se ad frontem tumultus, ac subito clamore hosti, &c.
Circumagere caput aliquo. Virg. 2. Georg. 392.
 Et quocunque Deus circum caput egithonestum. Per t̄nefin.
Circumagit se annus. Liv. 9. 18. Ante tempus, comitorium causa revocati sunt: in ipso conatu rerum circumegit se annus.
Circumagere, Insequi. Curt. Nec vulneratum & fere seminecem circumagere desisterunt.
Circumagere pro Mutare, flectere & coercere ponitur. Suet. Cæs. cap. 79. Sed una voce, qua Quirites eos pro militibus appellarat, tam facile circumegit & flexit, ut ei milites esse confestim responderint. Et Sen. Controv. 2. Ad hæc nova & diversa imperia subito me circumagi posse putas.
Circumagere, aliquando est Liberare, manumittere. Seneca, Ep. 8. Philosophiæ servas oportet, ut tibi contingat vera libertas. Nam qui se illi subjecit, statim circumagitur: nam philosophiæ fervire libertas est. Circumagebantur autem olim servi, i. e. Vertebantur a licitore, quum vindicta apud pratorem manumitterentur. Perf. 5. Sat. 76.
CIRCUMACTUS, a, um, ut, Anno circumacto. Liv. 6. 1.
 Tempore circumacto. Liv. 27. 30.
 In vulnus circumactus. Plin. 28. 4.
CIRCUMACTUS, ūs, m. ut, Circumactus rotarum. Plin. lib. 28. cap. 9. Ad faciliorem circumactum rotarum. V. 5. 22: 8. 31. & Apul. 2. Florid. p. 348.
CIRCUMACTIO, ōnis, f. Idem. Gell. 17. 20. Enthymema brevibus & rotundis numeris cum quadam æquabili circumactione devinunt. Ponitur pro Verfatione apud Vitruv. 9. 9. conf. etiam Mart. Capell. 8. p. 299.
CIRCUMAMBULO, [περιπατέω] āre. In circuitu ambulare. Paulus in l. possideri, in princip. D. de acquir. poss. Ut qui fundum possideri velit, omnes glebas circumambulet.
CIRCUMAMICTUS, a, um. [περικτυπέω] Velatus. Petron. cap. 100. Ego quasi somno quodam turbulento circumamictus. V. interpr. ad h. l. conf. Vulg. interpr. Apoc. 4. 4.
CIRCUMAPERIO, ĩre. Celf. 6. 19. Ubi scabri ungues sunt, circumaperiri debent. Al. divise, Circumaperiri, rectius.
CIRCUMARO, [περιαιρέω] āre. Plin. lib. 18. cap. 3. Quantum quis uno die plurimum circumaravisset. Et Liv. 2. 10. Agri quantum uno die circumaravit.
CIRCUMASPIICIO, exi, ectum, [περισπένω] ēre. Plin. lib. 8. cap. 33. Nec pupille motu, sed totius oculi verfatione circumaspicit. Et hoc De compositum verbum. Sed Hard. edidit Circumspicit.
CIRCUMCÆSURA, æ, f. [περιτομή] Summus cortex, &, ut Turnebus explicat, Forma, figura, circumscriptio, quæ Græcis περιτομή vocatur. Lucret. lib. 4. 651.
 Extima membrorum circumcæsuræ tamen se Incolumem præstat. Arnob. lib. 3. Et quod indignius multo est, terrenorum corporum circumcæsuræ finitis.
CIRCUMCALCO, V. CIRCUMCULCO. [Nisi divise scribendum.]
CIRCUMCELLIONES, dicti sunt, Qui circum cellas vagantur [ἀλλήττοι] Solent enim ire hac atque illic, nusquam habentes sedes. Festus. V. August. Epist. 255.
CIRCUMCIDO, di, sum, [περιτέμνω, περιτέμνω] ēre. h. e. Circum vel per circuitum incidere & amputare. Columel. lib. 3. Ejusdem spatii corticem circumcidito. Varro de R. R. lib. 1. cap. 54. Quum deficit vinum fluere, quidam circumcidunt extrema.
 Aciem circumcidere oculi. Lucret. lib. 3. 412.
 Dummodo ne totum corruptas luminis orbem, Et circumcidas aciem, solamque relinquas. Aciem vocat Pupulam oculi.
 Arborea. Plin. lib. 16. cap. 40. Circumcidas quoque ad medullam alii non inutiliter relinquunt, ut omnis humor stantibus defluat. Loquitur de arboribus cædendis.
 Cogitationem. Celf. lib. 4. cap. ult. Deinde delectationis causa quantum juvat ambulare, circumcifia omni negotiosa cogitatione vel actione. i. e. Avocato animo a cogitatione negotii.
 Stipendia circumcidere. Livius.
 Vinum circumcidere, pro Abstinere a vino. Celf. lib. 4. cap. 20. Circumcidendum vinum est in totum annum. Budæus.
 Vinum circumcidere ex toto. Celf. lib. 6. cap. 9. In dentium autem dolore, qui ipse quoque magnis tormentis annumerari potest, vinum ex toto circumcidendum est. i. e. Vinum non est omnino bibendum.
 Circumcidere, absolutum. Cic. 5. de Fin. 39. Quæ sit scientia atque ars agrorum, quæ circumcidat, amputet, erigat.
 Circumcidere atque amputare alicunde. Cic. 1. de Orat. 65. Sin cuiquam nimis infinitum videtur quod ita propositi quacunq; de re, licet hinc quantum cuique videbitur, circumcidat atque amputet.
 Multitudinem sententiarum circumcidere & amputare. Cic. 4. Acad. 138. Testatur sæpe Chrystippus tres solas esse sententias quæ defendi possunt de finibus bonorum: circumcidit & amputat multitudinem.
 De sacro & Ecclesiastico hujus verbi usu legendi sunt Patres & Theologi.
CIRCUMCISUS, a, um. [περικτυπέω] Partic. Plin. lib. 14. cap. 19. Quod circumcisus vinaceis profuerit.
 Inanitate & errore circumcifia. Cic. 1. de Fin. 44. Ut sapiens solum amputata, circumcifiaque inanitate, & errore, naturæ finibus contentus. Orationes circumcifæ & breves. Plin. 1. Epist. 20.
 Sumptus circumcifii. Liv. 32. 27. Sumptus quos in cultum Prætorum socii facere soliti erant circumcifii, aut sublati.
 Circumcifium & breve. Plin. 3. Epist. 7. Quid enim tam circumcifium, tam breve, quam hominis vita longissima?
 Circumcifia atque dirempta ab omni aditu planities. Cic. 6. Verr. 107.
CIRCUMCIDANEUS, Adj. [περικτυπέω] ut, Circumcidaneum mu-

stum. Cato cap. 23. Tortivum mustum, circumcidaneum suo cuique dolio dividito, additoque pariter. i. e. EX circumcisus vinaceis expressum.
CIRCUMCISIVUS, Adj. [περικτυπέω] Idem. ut. Circumcisivum vinum. Idem. Varro 1. de R. R. cap. 54. Quum deficit sub prælo fluere, quidam circumcidunt extrema, & rursus premunt: & rursus, quum expressum, circumcisivum appellant: ac seorsum quod expressum est servant, quod respicit ferrum. Legitur & Circumcisivum.
CIRCUMCISUS, [περικτυπέω] Adv. ut, Circumcise agere. Suet. de Clar. Rhet. cap. 6. Tum ne utiqueque scholasticus existimaretur, circumcise ac fordidè, & tantummodo trivialibus verbis egit, verum rarius, i. e. Abiectis verborum ornamentis, & quasi amputatis de sermone. Dicere breviter & circumcise. Macrobius. 5. Saturn. cap. 1.
CIRCUMCISIO, ōnis, f. [περικτυπέω] Lactant. lib. 4. cap. 17. Sed ire, atque invidiæ suæ alias causas præferrebant, quod circumcisivum vacuefaceret.
 Frequentissima hæc dictio est in divinis litteris, sacrisque auctoribus: significatque Præputii amputationem.
CIRCUMCISURA, æ, f. [περικτυπέω] Incisio circum facta. Plin. lib. 16. cap. 40. Stanteque a circumcisura siccatae fideiores. i. e. Postquam circumcise fuerint.
CIRCUMCISORIVM, i. n. Instrumentum chirurgicum. Veget. Mulom. 1. 26.
CIRCUMCINGO, inxi, inctum, [περικυβίνω] ēre. Circumdare. Sil. lib. 10. 2.
 Ceu fera, quæ telis circumcingentibus, ultro Assiluit in ferrum, & per vulnera colligit hostem.
CIRCUMCIRCA [περιεξέ] V. in CIRCUM.
CIRCUMCLAUDO, si, sum, ēre. Cæs. 3. Bell. Civil. 30. Cujus adventu cognito Pompeius, ne duobis circumclauderetur exercitibus, ex eo loco discessit.
CIRCUMCLUDO, si, sum, [περικλύω] ēre. Idem. Undique claudere. Plin. lib. 18. cap. 35. Si nubes Solem circumcludunt.
 Circumcludere vas argento ab labris. Cæs. 6. Bell. Gall. 78. Hæc studiose acquisita ab labris argento circumcludunt, atque in amplissimis epulis pro poculis utuntur.
CIRCUMCLUSUS, a, um. [περικλύω, περικλύθεος] Cic. 2. in Catil. 14. Nunc si L. Catilina consiliis, laboribus, periculis meis circumclusus. Et 1. Catil. 7. Num infanti roris, te illo ipso die meis præfidiis, mea diligentia circumclusum. V. Suet. Tib. cap. 20.
CIRCUMCOLO, ui, ultum, [περικύω] ēre. Liv. 31. 41. Is timor omnes qui circumcolunt Bœben paludem, relictiis urbibus montes cogere petere.
CIRCUMCŒLENS, entis. [περικύω] Partic. Ulpian. in l. 1. r. D. de fluminib. Flumen a rivo magnitudine discernendum est, aut existimatione circumcolentium.
CIRCUMCOLA, æ, c. Qui circumcolit. Tertull. adv. Gnostic. cap. 3. Reservatis gentium circumcolarum viribus.
CIRCUMCOLATUS, ūs, m. Habitatio. Tertull.
CIRCUMCOLUMNIUM, i. n. [περικύω] dici potest Latine quod Græce περικύωλον & περικύωλον vocatur. V. PERISTYLIUM.
CIRCUMCULCO, [περικυπέω] āre. Columel. lib. 5. cap. 6. Si minus terra subacta, operarius, & circumculcemus ipsum feminis codicem. Ibid. 7. Ac diligenter circumculcari. Al. Circumcalco, q. V.
CIRCUMCURRO, [περικύω] ēre, unde,
CIRCUMCURRENS, entis, Partic.
 Ars circumcurrens. Quintil. lib. 2. cap. 22. Hanc autem quam nos materiam vocamus, i. e. res subjectas, quidam modo infinitam, modo non propriam Rhetorices esse dixerunt, eamque artem circumcurrentem vocaverunt, quod in omni materia diceret. V. 1. 10.
CIRCUMCURSIO, ōnis, f. Apul. 9. Met. p. 280. Ungulas multijuga circumcursifone in enorme vestigium porrecti.
CIRCUMCURSO, [περικύω] āre. Plaut. Rud. 1. 4. 4.
 Omnia jam circumcurfari, atque in latebris omnibus perreptavi Quæreræ conservam voce, oculis, auribus, ut pervestigarem. Ter. Heaut. 3. 2. 1.
 Hac illac circumcurfari, inveniendum est tamen Argentum. V. Lucret. 4. 402.
CIRCUMCURSANS, antis, Partic. Catull. 69. 132.
 — circumcurfari huc illuc sæpe Cupido.
CIRCUMCUDO, ēdi, ctum, [περικύω] āre. Notæ significationis, ablativo post accusativum jungitur. Cic. 15. Fam. 4. Vallo & fossa circumdedi. Cæs. 3. Bell. Civil. 9. Octavius quinque castris oppidum circumdedi.
 hic ablativus sæpe in accusativum convertitur, & accusativus in dativum. ut, Circumdedit nova mœnia oppido. Columel. lib. 5. cap. 6. Ipsosque coles in modum coronæ contortos arbori circumdari. Cic. pro Quint. 36. Si extra hos cancellos egredi conator, quos mihi ipse circumdedi. Finibus aliquid circumdare. Cic. 1. de Orat. 264. Tu autem exiguis quibusdam finibus totum oratoris munus circumdedisti.
 Fraude infidiarum circumdare. Justin. Infidiarum fraude circumdedi. i. e. Obsedit, ambivit.
 Insulis circumdatus. Cic. pro L. Flacc. 27. Equidem existimo in ejusmodi regione, atque provincia, quæ mari cincta, portubus distincta, insulis circumdata esset, &c.
 Nube circumdari. Virg. 4. Georg. 497.
 — inque valde, feror ingenti circumdata nube.
 Obsidione arcta circumdatus. Lucan. lib. 6. 108.
 Turba circumdata esse. Propert. lib. 3. 14. 29.
 At nostra ingenti vadit circumdata turba.
 Ulnis circumdare alioquem, Amplexari. Stat. 5. Silv. 3. 266.
 Agmen fossa. Lucan. lib. 4. 29.
 Animum circumdedit corpore deus. Cic. de Univerf. 16. Animum autem ut in ejus modo collocavit, ita per totum tendit: deinde eum circumdedit corpore.
 Arces Roma septem muro circumdat. i. e. Septem arces intra mœnia continet. Virg. 6. Æn. 781.
 Septemque una sibi muro circumdabit arces.
 Argentum auro. Virg. 1. Æn. 597.
 — aut ubiervo
 Argentum, Parisive lapis circumdatur auro.

Aurum argento circumdatum. Cic. lib. 2. de Divin. 134. Fodit: invenit auri aliquantum, idque circumdatum argento.

Arma circumdare nequicquam humeris, dicitur fenex, Qui non apte sibi coherere facit, sed potius onerari fuit, ut inquit Servius in Virg. 2. Æn. 510.

Colla catenis circumdata. Sil. lib. 6. 505. Comitem lateri. Lucan. ad Pison. 110.

Custodias. Cic. 4. in Catil. 8. Adjungit gravem pœnam, si quis eorum vincula ruperit: horribiles custodias circumdat.

Exercitium circumdare castris. Liv. lib. 3. 28. pr. Tum quo fuerat ordine in via, exercitum omnem longo agmine circumdat hostium castris.

Figuram levitate circumdare. Cic. de Univerf. 15. Omni autem totam figuram mundi levitate circumdedit.

Fossam circumdare alicui rei. Cic. 5. Tusc. 59. Ignis. Cic. in Pison. 93. Milites, quum latere hominem putarent, ignis circumdederunt.

Igni muros circumdare. Virg. 9. Æn. 153. Luce palam certum est igni circumdare muros.

Ignibus circumdare. Ovid. in Ibin. 633. Saltus canibus. Virg. 1. Georg. 140.

Vallum circumdare. Curt. lib. 3. cap. 2. pr. Circumdato vallo, quod decem millium armatorum multitudinem caperet, &c.

Vincula collo. Ovid. 1. Met. 631. Vincula & necessitates circumdare aliquibus. Liv. Ac nescio an majora vincula majoresque necessitates nobis fortuna, quam captivis vestris circumdederit.

Vittâ infusa circumdatur. Virg. 3. Georg. 487. Urbem flammis circumdare. Virg. 10. Æn. 74.

Circumdari, pro Ambire. Curt. 9. 7. 15. Lectis circumdederat aulaea purpura auroque turgientia. i. e. Lectos ambiabant aulaea &c.

Lana sulfurata latus circumdare. Celf. lib. 4. cap. 6. Præter hæc circumdare primum oportet latus ipsum lana sulfurata.

Frontem racemiferi circumdatus ovis Liber. Ovid. 3. Met. 666. Circumdare, Implacare. Virg. 8. Ecl. 74.

Terna tibi hæc primum triplici diversa colore Licia circumdo.

CIRCUMDANDUS, a, um. [περιβάλλω] Partic. ut, Palla circumdata. Hor. 1. Sermon. 2. 92.

Ad talos stola demissa, & circumdata palla Plurima, &c. Virtus circumdata. Sil. lib. 15. 370. Metonymia, pro Hominiibus virtute præditis.

Armis circumdatus, Armatus. Virg. 9. Æn. 462. Circumdandus, a, um. [περιβάλλω] Partic. ut, Ferulæ circumdandæ. Celf. lib. 8. cap. 10. Quinto die idem faciendum: ferulæque circumdandæ. De ferulis autem chirurgorum vide in dictione ACCOMMODO.

CIRCUMDOLRO, Ære. Cæsar. Aurel. Acut. 2. 14. Spiratio circumdolens & frequens.

CIRCUMDÖLO, [περιβάλλω] Ære. Plin. lib. 16. cap. 32. Sed maxime mirum, Antandri platanus etiam circumdolis lateribus restibilibi sponte facta.

CIRCUMDÜCO, xi, Ærum, [περιβάλλω] Ære. Notæ significationis. Plaut. Mil. 2. 2. 66. Aliquos mitte, circumduce exercitum. Plin. lib. 22. cap. 25. Si furculum quis circumducat.

Aliquem telis undique circumducere. Curt. lib. 4. 6. 26. Sed V. not. Freinsh. Aratum circumducere. Cic. 2. Philip. 102. Casillum Coloniam deduxit, qui erat paucis annis ante deducta: ut vexillum videres, & aratum circumduces.

Litteras circumducere. Suet. Aug. cap. 87. Nec ab extrema parte verbum abundantes litteras in alterum transfert, sed ibidem statim subjicit, circumduci que. V. ibi Interpr.

Circumducere, cum duobus accusativis. Plaut. Mostel. 3. 2. 155. Eho istum puer circumduce hæcæ ædes.

Circumducere, per translationem, pro Abolere, delere, & abrogare. Paulus D. de re iudic. in l. acta. Acta apud se habita si partes consentiant, & iudex hoc permisit, potest jubere ea de circumduci nisi vel negotium, vel his terminata est. Ulpianus de judiciis in l. & post editum. Quod si is qui editum peremptorium impetravit, ab his de cognitionis, is vero adversus quem impetratum est addit, tunc circumducendum erit editum peremptorium.

Cognitionem circumducere. Ulpian. in l. divi fratres. D. de liberali causa, Recte atque ordine iudices puto facturos, si hanc formam fuerint consequuti; ut ibi deest si qui in servitute petit, electionem adversarii deferant, utrum mali cognitionem circumduci: an audita causa sententiam profert.

Circumducere aliquem per dolos, Fallere. Plaut. Pseud. 1. 5. 16. Circumducere aliquem argento. Plaut. Pseud. 1. 5. 16. Te velle amantem argento circumducere.

CIRCUMDUCTUS, a, um. Partic. [περιβάλλω] Plaut. Pœnul. 5. 2. 16. Numnam ita balines, circumductus pallio?

CIRCUMDUCTIO, [περιβάλλω] Actus ipse circumducendi. ut, Sphæræ circumductio. Hygin. Astron. 1. 2. & 3. V. etiam Vitruv. 8. cap. ult. Circumductio etiam pro Amplificatione ponitur a Quintil. 9. 4. p. 866.

Circumductio, [ἀπάτη] Deceptio. Plaut. Capt. Grex. 3. Nec pueri suppositio, nec argenti circumductio.

CIRCUMDUCTUS, Æs. m. Idem. Quintil. 1. 10. Deducent eodem circumductu.

CIRCUMDUCTOR, Æris. m. Tertull. adverb. Valent. cap. 10. CIRCUMEO, [περιβάλλω] ablati m, CIRCUBO, vel CIRCUBO, Ævi, itum, Ære. Cæsar. 7. Bell. Gall. 87. Equitum fe partem sequi, partem circumirier. Ubi in emendatis codd. legitur, Partem circumire exteriores munitiones. Liv. 1. 9. Sed ipse Romulus circuibat, docebatque &c.

Alios circumire, ut faciant aliquid. Cic. 14. Att. 21. i. e. Ambire, Prensare.

Aures circuit fonus. Stat. 4. Silv. 4. 26. — inde fonus geminas mihi circuit aures.

Caput circuire hederæ. De eo dici solet, qui est poeta doctus. Propert. lib. 2. 5. 26.

Cujus non hederæ circuire caput. Vol. I.

Cornu aciei circuire. Cic. 10. Fam. 30. Itaque quum equites nostrum cornu circuire vellent, recipere me cœpi.

Fluctibus belli circumiri. Cic. 13. Philipp. 20. Qui se totius belli fluctibus circumiri quam illum aut egredi, aut progredi maluit.

Metam circuire orbe spatioso. Ovid. 3. Amor. 2. 69. Me miserum, metam spatioso circumit orbe.

Meta circumcunda. Ovid. 3. de Arte Am. 396. Spectentur tepido maculate sanguine arenæ, Metaque ferventi circumcunda rota.

Munitiones circuire. Cæsar. 7. Bell. Gall. 87. 8. Muro lateritio urbem circuire. Messal. Corvin. p. 18. [An Circumunire?]

Predia circuire, Inspiciendi causa, de eo qui in possessionem iret. Cic. pro Cæcin. 94.

Circuire per. Plaut. Afin. 3. 3. 152. Illac per hortum circumit clam. CIRCUMIENS, vel CIRCUMIENS, euntis. Parric. Ovid. 1. de Pont. 2. 20. His eques instructus perterrita moenia loltrat,

More lupi clasfas circueuntis oves. CIRCUIVUS, [περιβάλλω] Adj. Circumductus. Sen. Med. v. 98. Orbem circuitis cornibus alligat.

Caltra circuita. Cæsar. 3. Bell. Gall. 25. Equites, circuitis hostium castris, Cæsso renuntiaverunt, &c.

Roftra circuita. Cic. Fragm. pro Cornel. 1. Circuitis rostris eijcerentur lapidibus homines.

Templa circuita. Suet. Neron. 19. Triclinium circuitum. Idem Claud. 8.

CIRCUIVUS, vel CIRCUMIENS, Æs. m. [περιβάλλω, περιβάλλω, περιβάλλω] Cic. 2. de Nat. Deor. 50. Circuitus enim Solis orbium quinque diebus LX, & CCC, quarta fere diei parte addit, conversionem constans annuum.

Febrium circuitus. Celf. lib. 3. cap. 5. Sed tertianarum quartanarumque, quarum & certus circuitus est, & finis integer est, & quia liberaliter quieti tempora sunt, expeditior ratio est.

Longiore circuitu redeunt febres. Celf. lib. 3. cap. 2. Interdum etiam longiore circuitu quedam redeunt: sed id raro evenit. De febribus.

Orationis circuitus. Cic. in Orat. 204. In quo quantum est, in totene circuitu illo orationis, quem Græci περιβάλλω, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem, aut circumscriptionem dicimus: an in principis solum, an in extremis, an in utraque parte numerus tenendus sit.

Orbis circuitus sapientissimus & optimus. Cic. de Univerf. 28. Nox igitur & dies ad hunc modum, & ob has generata causas, unum circuitum orbis efficit, sapientissimum atque optimum.

Verborum circuitus, conglutinatique. Cic. in Orat. 78. Verborum circuitus brevior aut longior. Cic. 3. de Orat. 189. Major circuitus. Curt. 4. 16. 7. Sed majore, & ob id tutiore, circuitu Tigrin superat.

Naturalis numerorum circuitus. Cic. de Somn. Scip. 3. Claudi circuitu Locus dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 80. Ergo etiam id fieri potest, ut majore circuitu minor loci amplitudo claudatur.

Conficere circuitum verborum. Cic. 3. de Orat. 296. Itaque illi veteres sicut hodie etiam nonnullis videmus, quam circuitum & quasi orbem verborum conficere non possent, &c.

Pererrare omnem circuitum. Virg. 11. Æn. 767. Petere gloriam circuitu, que ad manum posita est. Curt. 9. 3. 14. Pervenire circuitu ad aliquid. Quintil. lib. 5. cap. 7.

CIRCUMIATIO, vel CIRCUMIATIO, Æris. f. [περιβάλλω] Liv. 3. 6. extr. Circumatio ac cura Ædilium plebis erat, ad eos summa rerum ac majestas Consulatis imperii venerat.

Verborum circumatio, Ambages. Ter. And. 1. 2. 31. Ita aperte ipsam rem modo loquutus, nihil circumatione usus es.

Circumatio, Figura Rhetorum. Auct. ad Herenn. lib. 4. 43. Circumatio est oratio rem simplicem assumpta circumscribens eloquutione.

CIRCUMIATOR, Æris. m. [περιβάλλω] Circuitores (ut ait Ulpian. de Instit. act. l. quicunque. §. fed etiam eos) vulgo appellati, Quibus vestitarii, vel linearii vestem dat circumferendam, & distrahendam. In Pand. Flor. legitur Circuitores.

Circuitores etiam erant, qui a Triumviris, aut a Præfecto vigillum constituti urbem noctu circumbant, ad extinguenda incendia, & arrendos fures. Sunt & Circuitores, vel Circitores, de quibus lib. 3. de Re Mil. cap. 8. Vegetius, Idoneos, inquit, & probatissimos Tribuni eligunt, qui vigiliis circumteant, ut renuntiant si emergerit culpa, quos circuitores appellant, nunc militia factus est gradus, & circitores vocantur. Alciati.

CIRCUMEQUITO, [περιβάλλω] Ære. Liv. 10. 34. Ne quam occultam in fraudem incautus rueret, duas turnas sociorum Latini nominis circumequitare mœnia, atque explorare omnia jubet.

CIRCUMFERO, fers, tili, latum, [περιφέρω] ferre. Circum portare. Cic. 4. Verr. 104. Quæso codicem circumfer, offende. Inspiciendi causa circumferre aliquid. Cic. pro Corn. Balbo 11.

Acies oculorum huc atque huc circumferre. Virg. 12. Æn. 558. Huc atque illuc acies circumtulit, aspicit urbem.

Arma circumferre. Flor. 3. 12. pr. Romanus populus orbe toto arma circumtulit.

Bellum circumferre. Tacit. 13. Ann. 37. Et exemplo hostium circumferre bellum coactus.

Clypeum circumferre. Curt. 9. 5. 1. Jamque lævam, qua clypeum ad ictus circumferrebat lassaverat.

Lumina alicubi circumferre. Sil. lib. 17. 518. Oculos circumferre. Liv. 21. 44. pr. Quocumque circumtulit oculos, plena omnia video animorum & roboris.

Oculos circumferre rebus aliquibus spectandis. Sil. lib. 11. 263. Ofcula circumferre alicui. Valer. 7. Argon. 123.

Querelas. Liv. Hæ querelæ domos primum nobilium circumlatæ, celebrataque sermonibus.

Se circumferre. Plaut. Merc. Gradus gradatit, emittit oculos, circumferre fe, obspicit verticem. [Si Plauti hæc sunt, Cervicem legendum est. Terrorem circumferre. Tacit. 2. Ann. 52. Mazippa levi cum copia incendia, & cædes, & terrorem circumferret.

Vultus circumferre. Ovid. 3. Met. 241. Circumferre, Secum ferre. Suet. in Cæsar. cap. 46. In expeditionibus tessell.

teffellata & fecilia pavimenta circumtuliffe. Idem in Domit. 10. Quod depictum orbem terræ in membrana, concioneque regum ac ducum ex Tito Livio circumferret.

Circumferre, pro Purgare, lustrare, propterea quod qui lustrant, eum, Circumferunt, sæpe aliquid circumferentes, circumcutunt: unde & lustrare, circuire est. Inde & περιφέρω apud Græcos, & περιφέρω, & περιφέρω dicuntur. Plaut. 2. 2. 144. Quin tu istanc jubes proceritiam circumferri. Virgil. 6. Æn. 229.

Idem ter focios pura circumtulit unda. Ubi Servius; Circumtulit, Purg. vit. Antiquum verbum est. Plaut. 2. 42. Frag. Pro larvato te circumferam. i. e. Purgabo. Nam lustratio a circumlatione dicta est, vel ta dæ vel sulfuris. Juven. 2. Sat. 158. — si qua darentur Sulfura cum tædis.

Circumferri, Vulgo ferri. Quintil. lib. 2. cap. 15. Hæc opinio originem ab Iofocrate (si tamen re vera ars quæ circumferuntur ejus est) duxit. Circumferre prædicatione. Plin. 3. Epist. 11. Inde etiam meum meritum, ut verâ, ita supra meritum prædicatione circumferret. Circumfert aliquid fama. Plin. 3. Epist. 16. Quum interitum illud quidem ingens fama, hæc nulla circumferret.

Circumferri cum avorum memoria, Celebrari. Columel. lib. 8. cap. 16. Et jam cum avorum memoria circumferuntur Philippi factum atque dictum. Sol circumferuntur. Cic. 3. de Orat. 76. Incoluntibus ac salutis omnium causa videmus hunc statum esse hujus totius mundi atque naturæ, rotundum ut caelum, terraque ut media sit, eaque sua vi nutique teneatur: Sol ut circumferatur, ut accedat ad brumale signum, & inde sensim ascendat in diversam partem, &c.

Ad nutum aliquorum circumferri, pro Nunc huc, nunc illuc inclinare. Curt. lib. 5. 12. 2. Nec mirari hominem mercede conductum omnia habere venalia, sine pignore, sine lare, terrarum orbis exulem, accipitem hostem, ad nutum licentium circumferri.

CIRCUMFERENS, ENTIS. Liv. 2. 10. Circumferens inde truces minaciter oculos ad proceres.

Spolia circumferens. Curt. 10. 2. 27.

CIRCUMFERENTIA, æ. f. [περιφέρεια] Euclid. 1. Element. Circumferentia est linea circuli, comprehensens circumulum.

Sedilium circumferentia. Apul. Florid. 4. pr.

CIRCUMFLATUS, u. m. [περιχυθείς] Partic. Plin. lib. 29. cap. 4. Quod si ter fit circumflatus domui vivit, &c.

Circumflata & deducta oratio. Quintil. lib. 4. cap. 1. V. Flor. 4. 1. 4.

CIRCUMFLATITIVUS, a, um. Quod circumferri potest, aut circumferuntur, ut, Carcer circumflativus. Sidon. 2. Epist. 2. Quendam vivum & circumflativum carcerem corpulentia facit.

CIRCUMFLATIO, ÆNIS. f. ut, Aræ circumflatio. Tertull. adv. Marc. 4. 12.

CIRCUMFLATOR, ÆNIS. m. Tertull. adv. Marc. 1. 19. Ut ostendam Christum Jelum non alterius Dei circumflatorem.

CIRCUMFLUENS, u. m. [περιέρχων] ære. Columel. lib. 4. cap. 17. Nam ubi magna vis & incurfus est pluviarum, procellarumque, ubi frequentibus aquis vitis labefactatur, ubi præcipitibus chivis velut pendens plurima præsidia desiderat, ibi quasi quadrato circumflamanda est agmine.

CIRCUMFLECTO, XI, xum, [περιφέρω] ære. Virg. 5. Æn. 131.

Constituit signum navitis pater, unde reverti Scirent, & longos ubi circumflectere cursus. Ubi Servius, Bene uno sermone, & profectioem complexus est & reversionem.

CIRCUMFLEXUS, a, um. [περιέρχων] Adj. ut, Secula circumflexa. Claud. 6. Conf. Hon. 391. Et Prudent. Apoth. v. 203.

Hos omnes quamvis anceps labyrinthus, & error Circumflexus agat.

CIRCUMFLEXUS, ÆS. m. [περιέρχων] Plin. lib. 8. cap. 11. Ut & ipsos circumflexu facili ambient. Sed Chiffet & Harduin. ibi legunt Circumplexum. Legitur tamen in Edit. Harduin. lib. 6. 34. Cæli circumflexus; & 2. 1. Mundi circumflexus.

CIRCUMFLECTIO, ÆNIS. f. Idem. Macrob. Somn. Scip. 1. 12. pr. Zodiacaum ita lacteus circulus oblique circumflectionis occurfu ambiendo complectitur.

CIRCUMFLUO, [περιέρχων] ære. Undique flare, & ab omni parte. Circumflari a ventis invidiæ. Cic. 5. Verr. 98. Sic est hic ordo quasi propolitus atque editus in altum, ut ab omnibus ventis invidiæ circumflari posse videatur.

Circumflantibus Auftris. Stat. 11. Theb. 42.

CIRCUMFLUO, XI, xum, [περιέρχων] ære. Circulus aliquid decurrere. Plin. 5. 29. Carium circumfluit. Mæander & Orsinus.

Agrum circumfluit amnis. Pompon. in l. ergo. D. de acquir. rer. domin. Tribus modis influit in flumine fit: Uno modo, quum agrum qui alvei non fuit, amnis circumfluit. Altero modo, quum locum qui alvei esset, siccum relinquit, & circumfluere cœpit, &c.

Frontem ignis circumfluit, i. e. Rubor, qui pudoris signum est, frontem occupat. Claud. 2. in Conf. Stil. 328.

— in foliis frontem circumfluit ignis.

Robora circumfluit dracones. Lucan. lib. 3. 421. i. e. Circumreptant. Circumfluere, per translationem, pro Accurrere undique. Plinius, Postquam variae undique gentes circumfluxerunt.

Circumfluere, Circum dare. Varro 2. de R. R. cap. 9. Idem lib. 3. cap. 13. Ubi tanta circumfluxit nos cervorum, aprorum, & ceterarum quadrupedum multitudo.

Circumfluere, [εὐπερίεσθαι] Abundare. Cic. in Parad. 1. Quippe quum viderem homines his rebis circumfluente, ea tamen desiderare maxime quibus abundarent. Curt. lib. 10. 2. 22. Secundis rebis quæ circumflunt, vos insaniæ cœpistis, oblii status ejus, quem beneficio exultis meo.

Circumfluere omnifariam. V. OMNIFARIAM.

Copiis omnibus circumfluere. Cic. de Amicit. 52. Quis est, pro deum fidem atque hominum! qui velit ut neque diligit quenquam, nec ipse ab ullo diligatur, circumfluere omnibus copiis, atque in omnium abundantia vivere?

Circumfluere atque abundare. Cic. 5. Verr. 9. Istum rebus omnibus, undique ereptis, impune eludentem, circumfluere atque abundare?

Circumfluere, pro metaphoram, transfertur ad animum. Curt. lib. 8. 8. 12. Infatiabilis autem avaritia est, adhuc implere velle quod jam circumfluit.

CIRCUMFLUENS, ENTIS, [περιέρχων] Partic. ut, Circumfluens amnis oppidum.

Exercitus circumfluens. Cic. pro Muren. 49. de Catilina, Circumfluente colonorum Arretinorum & Fæulanorum exercitu.

Gloria circumfluens. Cic. 2. Att. 21. Itaque ille amicus noster insolens infamiae, semper in laude versatus, circumfluens gloria, deformatus corpore, fractus animo, quo fe conserat nefcit.

Oratio circumfluens & redundans. Cic. de Clar. Orat. 203. Incitata & volubilis, nec ea redundans tamen, nec circumfluens oratio.

CIRCUMFLUUS, a, um. [περιέρχων] Adj. Plin. lib. 3. cap. 66. Tellus medio ambitu præcincta circumfluus mari.

Annis circumfluus. Ovid. 15. Met. 739.

Scinditur in geminas partes circumfluus amnis.

Humior. Ovid. 1. Met. 30. De Oceano, qui terram ambit.

Infusa circumflua, significatio passiva; i. e. Quam aqua circumfluit. Ovid. 15. Met. 624.

περιέρχων vñs. Dionys. de Situ orbis. H. St.

Mens circumflua luxu. Claud. Conf. Prob. 40.

— virtutibus ille

Fortunam domuit, nunquamque levantibus alte Intumuit rebus: sed mens circumflua luxu Noverat intactum vitio fervare vigorem. Circumflua, i. e. Undique circumdata.

Urbs circumflua ponto. Valer. Flacc. lib. 5. 442.

CIRCUMFODIO, ÆDI, ÆS. m. [περιέρχων] ære. Notum est verbum. Plin. lib. 17. cap. 18. Circumfodi autem omnibus annis a solstitio duum cubitorum scrobe bipedali altitudine.

Platanos circumfodere. Sen. Epist. 12. V. Etiam Caton. de R. R. cap. 161. Columel. lib. 5. cap. 9. hoc verbo utitur in quarta conjugatione, Olivetum debet bidentibus alte circumfodiri.

CIRCUMFOSSOR, ÆNIS. m. [περιέρχων] Plin. lib. 17. cap. 24. Aut circumfossor injurioluscu verberavit.

CIRCUMFOSSURA, æ. f. [περιέρχων] Plin. lib. 17. cap. 26. Cupressus aspernatum circumfossuram.

CIRCUMFORANEUS, a, um. [περιέρχων] Qui circum forum spatia venditans aliquid, aut emens, aut sciscitans, aut tempus inaniter tenens. Cic. pro Cluent. 40. Tum repente Anconitanum quendam L. Clodium, pharmacopolam circumforaneum, qui casu tum Larinum venisset, aggreditur. Pharmacopola circumforaneus, Qui fora multa multorum oppidorum circuit, & pharmaca venditat. Et apud Tranquil. in Vitell. cap. 10. Circumforaneus lanista; i. e. Qui in foris versatur & discit currit, ut gladiatores vel emat, vel munerariis vendat.

Æs circumforaneus, pro Feneratio. V. ÆS, æris.

Domus circumforanea apud Apul. 4. Aur. Afri. p. 148. pro Ea quæ mobilis & ambulatoria est, facilis ad circumferendum. V. Elmenhorst. Ind. Apul.

Homines circumforaneos Græci περιέρχων appellat, a Græca dictione περιέρχων, quod forum significat; unde Latini hujusmodi leves homines, Scurriles, circulatores, & ridiculos, circumforaneos vocant. Mofellanus in Annotationibus quas in cap. 3. lib. 17. Noct. Atticarum Gellii scripsit.

Hostiæ circumforaneæ dicuntur, non tam Quæ circum fora, quam Quæ circum agros & urbes in ambarvali sacrificio circumferuntur, a Circumferendo dictæ.

Medici circumforanei. I. tria onera. D. de excus. tut. Grammatici, sophistæ, rhetores, medici, qui περιέρχων, h. e. Circumforanei, vocantur, ut a reliquis muneribus, fide tutela & cura vacationem habent. V. A. August. lib. lingul. ad Modest. in hunc locum.

Mendicabulum circumforaneum. Apul. 9. Met. p. 270. Et cymbalis circumforaneum mendicabulum proditor ad viam. V. ibi Interpr.

CIRCUMFORO, [περιέρχων] ære. Inde

CIRCUMFORATUS, a, um. [περιέρχων] Plin. lib. 17. cap. 27. Stipite ab ima parte circumforato.

CIRCUMFOSSOR, CIRCUMFOSSURA. IN CIRCUMFODIO.

CIRCUMFACTUS, a, um, ut, Colles circumfracti. Amnian. 29. 4. Turbo circumfractus. Idem 22. 8. Immobiles turbine circumfracti.

CIRCUMFRAGIUM, I. N. Apul. 9. Met. p. 368. Circumfragium ejus abominata. Alii legunt Crucifragium. Elmenh. Crurum ei fragium abominata. pag. 227.

CIRCUMFRICO, [περιέρχων] ære. Cato cap. 26. Privas scopulas in dolia facito habeas illi rei, quis labia doliolum circumfrices.

CIRCUMFRUGO, FI, sine supino [περιέρχων] ære. Plin. lib. 2. cap. 37. Hominum quoque capita, vespertinis horis magno præfagio circumfrugent.

CIRCUMFUNDO, ÆDI, ÆS. m. [περιέρχων] ære. Circumcirca aspergere. Ovid. 5. Fast. 582.

Gens fuit & campis, & equis, & tuta sagittis, Et circumfusis invia fluminibus.

Corpora pruinis, aut nivibus circumfusa. Virg. 3. Georg. 368.

Febris circumfusa rosis, Ægri scil. lautioris. Martial. lib. 12. 17.

Imber circumfusus. Claud. de Nilo 26.

Nubes. Virg. 1. Æn. 590.

Tenepetas circumfundit terram. Sil. lib. 7. 723.

Terra circumfusa mari Atlantico; h. e. Quam circumfudit mare. Cic. in Somn. Scip. 15.

Super circumfusa. Lucret. lib. 1. 40.

Hunc tu diva tuo recubantem corpore sancto Circumfusa super, &c.

Circumfundit dicitur lac fervens. Plin. lib. 28. cap. 9. Quum fervet, nec circumfundatur, præstat cyathus argenteus cum frigida aqua demissus. Circumfundere ad aliquid. Cato cap. 93. Olea si fructum non fert, ablaqueato: postea tramentum circumponito: postea amurcam cum aqua commisceto aquas partes: deinde ad oleam circumfundito.

Circumfundit per terram. Cic. 2. de Nat. Deor. 17. i. e. Ambit & circumdat. Ovid. 1. Met. 12.

Nec circumfuso pendeat in aere tellus.

Anima circumfusum aliquid. Cic. de Univerf. 16. Neque erant anima circumfusula extrema mundi, ut respirationem requirent. Al. Aère.

Armis. Irruimus, densis & circumfundimur armis. Virg. 2. Æn. 383.

Caligine circumfusum. Cic. 1. Tusc. 45. Præcipue vero fruenter ea, qui tum etiam quum has terras incolentes circumfusi erant caligine, tamæa acie mentis dispicere cupiebant.

Copiis prædidiorum circumfusum. Cic. pro Milon. 72. Quod vero in illo

illo loco, atque in illis publicorum praefidorum copiis circumfusus fedet.
 Corona circumfusi chori. Claud. in proem. 6. Conf. Hon. 16.
 Corona circumfundit. Circumdari hominum multitudinem. Sil. lib. 7. 308.
 Flore alicuius ordinis undique circumfusus. Plin. in Paneg. cap. 21. pr.
 Neque enim stipatus fatellitum manu, sed circumfusus undique nunc Senatus, nunc aequifris ordinis flore, &c.
 Frequentia circumfusi omnis generis hominum. Liv. lib. 27. cap. 51. pr.
 Et Cic. 3. Tufc. Quod fe classe hostium circumfusos viderent.
 Libris circumfusus. Cic. 3. de Fin. 7. Vidi in bibliotheca fedentem, multis circumfusum Stoicorum libris.
 Luce circumfusus. Cic. 4. Acad. 47. Adversantur enim primum quod parum defigunt animos, & intendunt in ea quæ per speciem sunt, ut quanta ea luce circumfusa sunt, possint agnoscere.
 Tenebris circumfusus. Stat. 10. Theb. 553.
 Arma circumfusa. Quintil. lib. 2. cap. 20. Nonnunquam, ut in iudicio Miloniano, inter circumfusa militum arma dicendum est.
 Hostes circumfusi. Liv. 4. 46. Castraque eo die ægre retenta, postero die circumfusis jam magna ex parte hostibus, per averfam portam fuga turpi deseruntur.
 Molestia undique circumfusæ, Circumfusi pavores. Cic. 5. Tufc. 121. Nostris quidem acerbillimis doloribus, variisque, & undique circumfusis molestiis, alia nulla potuit inveniri levatio.
 Multitudo circumfusa. Virg. 2. Æn. 64.
 Multitudo alicui circumfunditur. Liv. 22. 14. extr. Hæc velut concionanti Minucio circumfundebatur Tribunorum, equitumque Romanorum multitudo, &c. Sic idem, Et circumfusa Consuli multitudo, & Consul multitudinem circumfusus.
 Satelles circumfusus. Ovid. 14. Met. 354. i. e. Circumfusi satellites.
 Turba circumfusa duci. Lucan. lib. 5. 680.
 Inclusus & Circumfusus videtur tanquam contraria posuisse Liv. 3. Bell. Pun. Non tantum eo inquam, quod inclusi adversus circumfusos, sed etiam quod festi cum recentibus ac vegetis pugnant.
 Circumfundere alicui. Ovid. 3. Met. 180.
 — circumfusæque Dianam
 Corporibus texere suis. De Nymphis, quæ viso Actæone, circumfuderunt Dianam. Nisi accusativum referas ad verbum, texere.
 Circumfundit alicui. Ovid. 4. Met. 360.
 Et nunc hac juveni, nunc circumfunditur illac.
 CIRCUMGËLO, ÆRE. Terrull. de Anima cap. 23. Quod germina mortale ei circumgelaverint corpus.
 CIRCUMGELATUS, a, um. [περιπαχθῆς] Partic. Plin. lib. 13. cap. 22. Sed qui circumgelatus videri possit.
 CIRCUMGËMO, ui, itum, [περιστάζουσα] ÆRE. Hor. Epod. 16. 51.
 Nec vespertinus circumgemit urfus ovile.
 CIRCUMGROSSO, [περιγροσθῆς] ÆRE. Cic. 1. Q. frat. 2. Nam eam quoque epistolam T. Catienui circumgessit. Et Apul. 8. Met. p. 213. Circumgestantibus Deam adambulabat.
 CIRCUMGLÔBO, [περιγλώβω] ÆRE. Plin. lib. 9. cap. 47. Adeoque nihil non gignitur in mari, ut cauponarum etiam æstiva animalia, pernici molesta saltu, aut quæ capillus maxime celat, existant: & circumglobata esse sæpe extrahantur. i. e. Collecta circum eam. Pulces & pediculus intelligit.
 CIRCUMGREDIOR, gressus sum, [περιγρόβω] ÆRE. Tacit. lib. 12. Ann. 28. Illi metu ne hinc Romanus, inde Cherufci, cum quæis æternum discordant, circumgredierentur, legatos in urbem & obsides miseræ.
 CIRCUMGRESSUS, ÆRE. Ammian. 22. 2. Ob rapidos circumgressus aeris. Et cap. 8. Palus amplissima circumgressus.
 CIRCUMHABITATOR, ÆRE. m. Vicinus, accola. Gloss. Gr. Lat. περιήνορα, circumhabitatores.
 CIRCUMHUMATUS, a, um. Ammian. 22. 12. Corpora circumhumata statuit inde transferri.
 CIRCUMJACEO, [περιηπακίμαι] ÆRE. Liv. 37. Nam & Lycaonia, & Phrygia utraque, & Pisidia omnis, & Chersonesus, quæque circumjacent Europæ, in vestra fuit potestate.
 CIRCUMJACIO, ÆRE, ectum, [περιεβάλλω] ÆRE. a Jacio compositum: quod & Circumjacio dicitur. Liv. 38. 18. Postquam lævo latere nudato circumjacere haitas in venientem ex transverso hostem comiti sunt.
 Circumjacere, pro Circum ædificare. ut Circumjacere vallum. Liv. 35. 4. Totius agminis sarcinas in medium conjici jussit, & triarios vallum circumjacere.
 Circumjacere, Circum dare & amplecti, auctore Budæo. ut Extremitatem caeli circumjacere. Cic. de Univ. 23. Sic animus a medio profectus extremitatem caeli a suprema regione rotundo ambitu circumjecit, seseque vestans, divinitus sempiternæ, sapientisque vite induxit exordium.
 CIRCUMJECTUS, a, um. Partic. [περιεπίβητος] Circum positus. Plin. lib. 23. cap. 1. Hoc quoque distat orbis medius, & mittor plaga a circumjectis.
 Ædificia muris circumjecta. Liv. 9. 28.
 Campi circumjecti, pro Circumjacentes. Liv. lib. 31. cap. 24. extr. Templum Herculis, gymnasiūque, & lucus erat circumjectus.
 Multitudo circumjecta mœnibus. Cæf. 2. Bell. Gall. 6.
 CIRCUMJECTUS, ÆRE. m. [περιστάζουσα] Cic. 2. de Nat. Deor. 65. Qui terram tenero circumjectu amplectitur. Alias, Circumjectu. Plin. lib. 11. cap. 51. In theatrorum orchestris scobe aut arena superjecta devoratur, & in rudi parietum circumjectu, dolis etiam indicibus.
 CIRCUMJECTIO, ÆRE. f. Idem. Arnobius 2. p. 71. de animabus: Habitare jussæ sunt has partes, & humani corporis circumjectione vestiri.
 CIRCUMLAMBO, [περιλέγω] ÆRE. Plin. lib. 11. cap. 37. Sed supradictis capillamentis tenuitate. Ceteris ad circumlambenda ora.
 CIRCUMLEATUS, V. CIRCUMFERO.
 CIRCUMLËGO, [περιλέγω] ÆRE. Plin. lib. 17. cap. 11. Proderit totas cæspite circumligari. Liv. 21. 8. Id sicut in pilo quadratum stupa circumligabant, lineabantque pice.
 Aliquem umbra circumligare. Stat. 8. Theb. 676.
 — flammiger ales olori
 Imminet, & magna trepidum circumligat umbra,
 Aliquam ulnis circumligare. Stat. 1. Achill. 172.
 — exceptamque avidis circumligat ulnis.

Angui circumligatus. Cic. 2. de Divin. 66. De ipso Roscio potest illud quidem esse falsum, ut circumligatus fuerit angui.
 CIRCUMLËNO, ÆRE, itum, [περιλέγω] ÆRE. Circum ungere, vel fricare, aut aliquid leviter digito aut alioque instrumento alicui rei circuminducere, & molliter ac tenerè circum imprimere, non autem crasse. Per translationem utitur Quintil. lib. 12. Institutionum cap. 9. At quidam, etiam si forte susceperunt negotia paulo ad dicendum tenuiora, extrinsecus adductis ea rebus circumlinunt: ac si defecerint alia, &c. Unde ducta sit hæc translatio, intelligi potest ex eodem lib. 8. cap. 5. p. 727. Nec pictura in qua nihil circumlinitum est, eminet. Al. Circumlinitum.
 CIRCUMLËNO, ÆRE, ÆRE, itum, itum, [περιλέγω] ÆRE. Circumlinitum inducere. Evi. lib. 12. cap. 43. Et circumlinito luto paleato. Plin. lib. 21. cap. 14. Circumlinit alveos fimo bubulo, utilissimum. Oculum circumlinire. Plin. 6. Epist. 2.
 CIRCUMLËTUS, a, um. Partic. [περιλετῆς] Plin. lib. 29. cap. 4. Sed & alios ad hunc fervant usum in oleo aut luto circumlinitos.
 Auro circumlinitus. Ovid. 11. Met. 136.
 Neve male optato maneat circumlinitus auro, &c. De Mida.
 Cera circumlinitus. Cic. 1. Tufc. 108.
 Fuco corpora nullo circumlinita. Lucret. lib. 2. 744.
 Musco saxa circumlinita. Hor. 1. Epist. 10. 7.
 CIRCUMLËTUS, ÆRE. f. [περιλετῆς] Plin. lib. 35. cap. 11. Hic est Nicias, de quo dicebat Praxiteles, interrogatus quæ maxime opera sua probant in marmoribus, quibus Nicias manum admovisset: tantum circumlitioni ejus tribuebat. Utitur & Sen. Epist. 87.
 CIRCUMLOQUUTUS, ÆRE. V. PERIPHERASIS.
 CIRCUMLUO, ui, [περικύλω] ÆRE. Liv. 25. 11. Quo in peninsulae modum pars major circumluitur. Et Tacit. 4. Hist. 12. 3. Rhenus amnis tergum ac latera circumluit.
 CIRCUMLUVIO, ÆRE. f. [περικλυθῆς] Cic. 1. de Orat. 173. Gentilitatem, agnationum, alluvionem, circumlutionem, &c. jura.
 CIRCUMLUVIUM, i. n. Jus praediorum. Festus. V. Iidor. 14. 8.
 CIRCUMMITTO, ÆRE, ÆRE, ÆRE, ÆRE. Liv. 4. 18. Veniens multitudine abundans, qui inter dimicationem castra Romana aggredierentur, post montes circummissit. Et Cæf. 7. Bell. Gall. 63. Legationes in omnes partes circummittuntur.
 CIRCUMMISSUS, a, um. Partic. Cæf. 1. Bell. Civil. 12. Quod oppidum Actius cohortibus introductis tenebat, delectum toto Piceno, circummissis Senatoribus, habebat.
 Legiones circummissæ. Cæf. 3. Bell. Civil. 55.
 Praecones circummissi. Idem 5. Bell. Gall. 51.
 CIRCUMMËLORO, [περιμέλλω] ÆRE. Plin. lib. 28. cap. 3. Ex qua familia legatus Evagon nomine, a Consulibus Romæ in dolium serpentium conjectus experimenti causa, circummulcentibus linguis, miraculum præbuit.
 CIRCUMMËNO, [περιμένω] ÆRE. Columel. de Arboribus, cap. 18. Prius quam pomarium constitutas, quam magnum habere voles, circummittito materia aut fossa.
 Oppidum circummunire. Cæf. 1. Bell. Civil. 18. Oppidum vallo castellico circummunire instituit.
 CIRCUMMËNITUS, a, um. [περιμενω] Partic. Cæf. 1. Bell. Civil. 84. Nunc vero pene ut feras circummunitos prohiberi aqua, prohiberi ingressu.
 Castellis circummuniti. Cæf. 2. Bell. Gall. 30.
 CIRCUMMUNITIO, ÆRE. f. [περιμενω] Cæf. 1. Bell. Civil. 19. Id ne fieri posset, obsidione, oppidique circummunitione habebat.
 CIRCUMMURANUS, a, um, ut, Bella circummurana. Ammian. 14. 14. Populus Romanus annis fere trecentis circummurana pertulit bella. Conf. 21. 25.
 CIRCUMNASCOR, ÆRE, ÆRE, ÆRE, ÆRE. Plin. lib. 2. cap. 103. Lacus Sinnaus in Asia, circumnascente abstinio inficitur.
 CIRCUMNAVËGO, [περιναύω] ÆRE. Patrec. lib. 2. 106. 3. Classis quæ Oceani circumnavigaverat finis.
 CIRCUMNECTO, xui, xum, [περινώω] ÆRE. Laet. De opif. Dei cap. 14. An aliquis enarrare se putat posse, quid utilitatis, quid effectus habeat tenuis membrana illa perlucens, qua circumnectitur alvus ac tegitur? Sidera circumnectere. Sen. Quæst. Nat. 1. 2. pr. Fulgor, qui sidera circumnectit.
 CIRCUMNEXUS, a, um. Partic. Ammian. 19. 7. Flammis conjectis undique circumnexusi elephantis.
 CIRCUMOBRO, ui, itum, [περιωβρω] ÆRE. Plin. lib. 19. cap. 5. Conferat alterna folia circumobruere.
 CIRCUMOFFIGO, ÆRE. Cato de R. R. 48. Furcas circumoffigito. V. seq.
 CIRCUMOPERIO, ÆRE. Cato de R. R. 76. Pruna insuper, & circumoperito. [Hoc & superius verbum rectius divise scribitur.]
 CIRCUMPADĀNUS, a, um. Adj. a Padus; Qui habitat in circuitu Padis. Liv. 21. 35. Consistere jussit militibus Italiam ostentat, subiectoque Alpibus montibus circumpadanos campos. Plin. lib. 14. cap. 20. Liguæ maxime, circumpadaniquæ multis utilitas.
 CIRCUMPANGO, ÆRE, actum, [περιπίνω] ÆRE. Plin. lib. 17. cap. 13. Ramis terra circumpanctis. At Haradin. ex MSS. legit Circumpartis.
 CIRCUMPĀVIO, [περιπαύω] ÆRE. Plin. lib. 12. cap. 14. Aliubi area circumpavita.
 CIRCUMPËDES, [περιπέδος] Idem qui & A pedibus dicuntur. Cic. 3. Verr. 92. Servos artifices pupilli quim haberet domi, circumpedes autem homines formosos & literatos, suos esse dicebat. Sed rectius divise scribitur.
 CIRCUMPECTOR, ÆRE, exus sum, [περιπέτω] ÆRE. Cic. de Univ. 21. Undique est exus circumplexus. Plin. lib. 13. cap. 10. Tam vastis arboribus, ut terni requirunt circumpecti.
 Opes circumplexus. Stat. 1. Silv. 5. 44.
 Patrimonium alterius circumplecti. Cic. 13. Philipp. 12. An is non reddet, qui domini patrimonium circumplexus, quasi thesaurum draco, Pompeii servus, libertus Cæsaris, ægi Lucani possessiones occupavit?
 CIRCUMPECTO, xi, vel xui, xum, ÆRE. Activa forma Cato de R. R. 21. Foramina laminis circumplectito. Et Plaut. Afin. 3. 3. 106. Meum collum circumplecti.
 CIRCUMPLEXUS, a, um, [περιπυθῆς] Partic. passivè acceptum. Gellius lib. 15. Noct. Artic. cap. 1. In eo igitur libro scriptum inveni, &c. turrim ligneam defendendi gratia fructam, quæ ex omni latere circum-

circumplexa igni foret, ardere non quisse, quod ab Archelao alumine oblita fuisse.

CIRCUMPLEXUS, ūs. m. [περιπλεκτός] Plin. lib. 10. cap. 63. Lacertæ, ut ea quæ fine pedibus sunt, circumplexu Venerem novere.

CIRCUMPLICO, [περιπλεκτός] Ære. Circumnectere. Cic. 1. de Divin. 79. Experrecta nutrix animadvertit puerum dormientem circumplicatum serpentis amplexu. Ibid. 49. Tum visam belluam valtam & immanem circumplicatam serpentibus. Cic. 2. de Divin. 62. Qui cum ad eum retulisset, quasi ostentum, quod anguis domi veterem circumiectus fuisse, Tum esset, inquit, ostentum, si anguem veteris circumplicavisset.

CIRCUMPONO, pōsi, situm, [περιπνέω] Ære. notæ significationis. Plin. lib. 17. cap. 28. Stramentis antea circumpositis.

Piper circumponere caillis. Hor. 2. Serm. 4. 74.

Primus & inventi piper album cum sale nigro Incretum, puris circumposuisse caillis.

CIRCUMPOSITIO, ōnis. f. Augst. Epist. 199. Auri circumpositio.

CIRCUMPOTO, Ære. unde

CIRCUMPOTATIO, ōnis. f. [περιπότης] Cic. 2. de Legib. 60. Hæc præterea sunt in legibus de unctura, quibus servilis unctura tollitur, omnifque circumpotatio.

CIRCUMRADO, si, fum, [περιρῶω] Ære. Plin. lib. 17. cap. 26. Veluti detractio sanguinis circumrasi corticis. Hard. Circumrafo. Columel. lib. 4. cap. 29. Hujus traducis si non est facultas, tum detractum vitæ quam recentissimum eligitur fermentum, & leviter circumrasum. V. Celf. 7. 12.

CIRCUMRASIO, ōnis. f. Plin. 17. 26. Circumrafo corticis. V. in verbo.

CIRCUMRËTIO, [περιρῆτιώω] Ære. Impedire & implicare. Lucret. lib. 5. 1161.

Circumretit enim vis, atque injuria quemque.

CIRCUMRËTITUS, a, um, [περιρῆτιώω] Partic. Cic. 7. Verr. 150. Num ego tibi ullam salutem, ullum persequi putem, quum te implicatum feveritate judicium, circumretitum frequentia populi Romani esse videam? Et Arnob. 4. p. 151. Hercules pestiferi tegminis circumretitus indagine. Idem lib. 5. p. 186. Martem & Venerem Vulcani esse circumretitos arte.

CIRCUMRÖDO, si, fum, [περιρῶω] Ære. Plin. lib. 32. cap. 2. Polypum hamos appetere, brachiisque complecti, non morsu, nec prius dimittre, quam escam circumferat.

Circumrodere, pro translationem. Cic. 4. Att. 5. Quid? etiam (dudum enim circumrodo quod devorandum est) subterpica mihi videbatur esse περιρῶω. Hoc est, invitus dico, quod dicendum tamen est. Vereor enim me reprehendas, qui hoc in libro gratiæ causa ea laudam, quæ antea vituperabam. Metaphora ab iis qui circumrodunt quod non libenter comedunt.

Significare videtur, Conor sensim perpeti molestiam, quæ tandem devoranda erit. H. St.

Dente circumrodi. Horat. 1. Epist. 18. 82.

Dente Theonino quum circumroditur. V. THEON.

CIRCUMRÖTO, Ære. Apul. 9. Met. p. 222. Machinas similes circumrotari vidi. Cæf. German. fragm. 3. p. 150. Ed. Coburg. de motu, Cæli circumrotat orbem.

CIRCUMSCALPO, pñ, ptum, [περισκαλῶ] Ære. Plin. lib. 20. cap. 5. Radice ejus circumscalpti dentes dolore liberantur.

CIRCUMSCÄRIFICO, [περισκαρῖν] Ære. Plin. lib. 22. cap. 23. Pedum clavos circumscarificatos ferro, mistum ceræ extrahit. Idem lib. 30. cap. 3. Caninus dens sinistèr maximus, circumscarificato eo qui doleat, aut draconis os e spina; item enhydridis. Est autem serpens masculus & albus. Hujus maximo dente circumscarificant.

CIRCUMSCINDO, idi, issum, [περισκαίω] Ære. Liv. 2. 55. Quo ferocius clamitabat, eo infestius circumscindere, & spoliare licitor.

CIRCUMSCRIBO, pñ, ptum, [περισκαίω] Ære. Verbum notæ significationis.

Orbem circumscribere. Cic. 5. de Fin. 23.

Terram circumscribere furculo, gladio, &c. Plin. lib. 22. cap. 21. Et si terram furculo heliotropii circumscribat aliquis, negat scorpionem egredi.

Circumscribere, Constituere. ut, Circumscribere locum habitandi alicui. Cic. in Parad. 2. Exilium autem illis, quibus quasi circumscriptus est habitandi locus. Subaudi Terribile est.

Curriculum vitæ circumscriptis nobis natura. Cicero pro C. Rabir. per. duel. 30.

Terminis circumscribere & definire. Cic. 1. de Orat. 70. In hoc quidem certe prope idem, nullis ut terminis circumscribat aut definiat jus suum. Definiri & circumscribi genus potest. Cic. pro Sext. 97.

Luxuriam circumscribere utilitate. Plin. lib. 22. cap. 2. Nunc propositum ista confectari non est: nec commitemus, ut subjiciendo utiliora, luxuriam utilitate circumscribamus.

Pars regionibus modicis circumscripta. Cic. 2. de Orat. 67. Assumamus eam quoque parem, sed ita ut sit circumscripta modicis regionibus.

Sententiam mente circumscribi. Cic. in Orat. 200. Ante enim circumscribitur mente sententia, consuetudine verba concurrunt, quæ mens eadem, qua nihil est celerius, statim demittit.

Spacium vitæ circumscriptum est. Cic. pro Arch. 29.

Circumscribere, Decipere, circumvenire. Plin. lib. 7. cap. 40. Vana mortalitas, & ad circumscribendum seipsum ingeniosa, &c. Cic. 14. Philipp. 7. Aut ejiciunt vicinos, aut adolecentulos circumscribunt.

Pupillos circumscribere. Juven. 10. Sat. 222.

Testamentum circumscribere. Plin. 8. Epist. 118. i. e. Fraudem committere circa testamentum.

Ab aliquo circumscribi. Cic. pro Rosc. Com. 24. Dic nunc te ab Roscio n. s. 1000 circumscriptum esse, qui tantas, & tam infinitas pecunias, non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis repudiari.

Circumscribere, Tollere, & expungere. Cic. 4. Verr. 149. Itaque uno genere opinor circumscribere habetis in animo genus hoc aratorum. Idem 3. Verr. 43. Quomobrem omni tempore Sullano ex accusatione circumscripto, legationem ejus præclarum cognoscere. i. e. Ablato, exempto. Aconius interpretatur, Sublato, circumducto, ac prætermisso.

Aliquem circumscribit Senatus, facto adversus eum senatusconsulto. Cic. pro Milon. 88. Senatus, credo, Prætozem cum circumscripsisset. In

hujusmodi circumscriptioe ignominia est, & privato juris. Cic. 7. Att. 8. Si forte Tribunos plebis Senatum impediens, aut populum ineitans notatus, aut senatusconsulto circumscriptus, aut sublati, aut expulsi sit.

Senatum circumscribere, aut aliquem privatum. Cic. ad Octav. Cur aut ut ingratum, ingratus, crudeliter, aut immemorem beneficii sui scelerate circumscribis Senatum? i. e. Aufers ei auctoritatem statuendi de summa Reipub. & quasi Senatum e medio Reipub. tollis. Translato est a fabricis aut chirurgis, qui ea quæ ferra amputantur sunt, circumscribunt & prædicant. [Nugæ.] Dicitur & Circumducere. Idem 13. Philipp. 19. Senatus in Capitolium, parata de circumscribendo adolescente sententia Consulatis. h. e. De ejiciendo magistratu Octavio, & imperio ei abrogando. Budeus.

Fluvio circumscriptus. Cic. 6. Philipp. 5. Ille se fluvio Rubicone cæ mil. circumscriptum esse patitur.

Virgula circumscribere aliquem. Cic. 8. Philipp. 23. C. Popillius apud majores nostros, quum ad Antiochum regem legatus missus esset, & verbis Senatus nuntiasset ut ab Alexandria discederet, quam obsidebat: quum tempus illi differret, virgula stantem circumscriptus: dixitque, se non ante renuntiaturum senatus, nisi prius tibi respondisset, quid facturus esset, quam ex illa circumscriptioe excederet?

CIRCUMSCRIPTUS, a, um, [περισκαρῖν] Adj. Plin. 2. Epist. 3. Arguti, certique & circumscripti verborum ambitus. Bud.

Scientia circumscripta. Cic. 1. de Orat. 52. Nam si quis erit, qui hoc dicat, esse quasdam oratorum proprias sententias, aque causas, & certarum rerum forensibus cancellis circumscriptam scientiam.

Circumscriptus dolo dicitur, sui facilitate lapsus. l. 1. D. de minor. Interrogationibus captiosus circumscripti atque decepti. Cic. 4. Acad. 46. Circumscripti item dicuntur, velut In ordinem detracti, quorumque potestas diminuta est. Cornificius ad Her. 4. 30. Demus operam, inquit, Quirites, ne omnino patres conscripti, circumscripti putentur. Ex Turneb. Senatus consulto circumscriptus. Cic. 7. Att. 8. Senatus consulto circumscriptus, aut sublati, aut expulsi. V. in ipso verbo.

Compar. i. e. Brevior & compendiosior. Plin. 1. Epist. 16. ad Septimium, In concionibus idem qui in orationibus est, pressior tantum, & circumscriptior, & adductor. De Pompeio Saturnino loquitur, qui in scribendo studebat brevitate.

CIRCUMSCRIPTUS, [περισκαρῖν] Adv. Cic. in Orat. 221. Sed quoniam non modo non frequenter: verumetiam raro in veris causis aut forensibus circumscripte numeroseque dicendum est, sequi videtur, &c. Complecti aliquid circumscripte. Cic. 2. de Nat. Deor. 147. Depingere circumscripte. Laëtant. 5. 9.

CIRCUMSCRIPTIO, ōnis. f. [περισκαρῖν] ut, Circumscriptio terræ. Cic. 1. Tusc. 45. Quum totam terram contueri licebit, ejusque cum situm, formam, circumscriptioem, tum & habitabiles regiones.

Orationis circumscriptio, pro Periodo. Cic. in Orat. 204.

Temporis circumscriptio. Cic. 1. de Nat. Deor. 21. Sed fuit quadam ab infinito tempore æternitas, quam nulla circumscriptio temporum metiebatur.

Verborum circumscriptioe quadam comprehendere concludereque sententiam. Cic. de Clar. Orat. 34.

Circumscriptio, pro Deceptione & fraude. Paulus in l. hæc actio. D. si mensor falsum modum dixer. Hæc actio perpetua est: quia initium rei, non a circumscriptioe, sed a suscepto negotio originem accipit.

Aperta circumscriptioe aliquid facere. Cic. pro Flacc. 74. Emptiones falsas, prædiorum proscRIPTIONES cum mulierculis aperta circumscriptioe fecisti.

Adolecentium circumscriptio. Cic. 3. Off. 61. Atque iste dolus malus etiam legibus erat vindicatus, ut tutela XII Tab. & circumscriptio adolecentium lege Lætoria.

Excedere ex circumscriptioe. V. Virgula circumscribere aliq. in ipso verbo.

CIRCUMSCRIPTOR, ōnis. m. [περισκαρῖν] Deceptor. Cic. 2. in Catil. 7. Quis tota Italia veneficus, quis gladiator, quis latro, quis ficiarius, quis parricida, quis testamentorum subjeçtor, quis circumscriptor, quis ganeo?

Circumscriptor, Qui fraude privat aliquem bonis. Juven. 15. Sat. 135. — pupillum ad jura vocantem Circumscriptorem.

CIRCUMSËCO, cui, etum, [περισκαίω] Ære. est Circumcidere. Columel. lib. 7. cap. 5. Tuberculum cui subest vermiculus, ferro quam cautissime circumsecari oportet.

Serrula circumsecare. Cic. pro Cluent. 180.

CIRCUMSECTUS, a, um. ut, Aluta circumsecta, Scribon. Largus Compos. 229. Suet. Domit. cap. 12. de Judaica circumscissione: Senex, an circumsectus esset.

CIRCUMSËCUS, Adverb. Apul. lib. 5. p. 166. Quique circumsecus venantur.

CIRCUMSËORO, vel **CIRCUMSËDRO**, edi, essum, [περισκαίω] Ære. Significat Contra sedere, circumdare, obsidere. Cic. 9. Att. 12. Pop. Rom. exercitus Cn. Pompeium circumfedit, fossa & vallo septum tenet, fuga prohibet. Liv. 9. 2. Ut idem omnibus sermo confest legiones Samnitium in Apulia esse, Lucernam omnibus copiis circumfidere, nec procul abesse qui vi capiant.

Circumfedere & obsidere. Cic. 10. Philipp. 10. Ut intelligat non D. Brutum, quem vallo circumfedit, sed seipsum obsidere.

Aliquem circumfedere. Cic. 3. Verr. 83. Qui te circumfedit. Curiam militibus circumfediti. Valer. Max. lib. 3. cap. 8. ubi de Q. Sævola.

Oppidum circumfedere. Liv. 23. 15. Cic. 6. Philipp. 3. Brutum oppugnet, Mutinam circumfedit.

Circumfideri, passivum. Cic. 9. Att. 18. Quod in his castris fuerunt quibus Pompeius circumfederetur?

Ab quibusdam circumfideri. Cic. 3. Verr. 81.

Propter scelus atque flagitium circumfideri ab aliquo. Cic. 3. Verr. 82. In castello circumfideri. Cic. pro Deiot. 25. Itaque quum esset ei nuntiatum, Domitium naufragio perisse, te in castello circumfideri, de Domitio dixit versus Græcum, &c.

CIRCUMSËDENS, entis. Apul. 3. Met. p. 130. Inter tot millia populi circumfidentis. Et Sidon. 3. Epist. 13. Nares circumfidentem infestare.

CIRCUMSESSUS, a, um. [περιεσσησμένος] Partic. Cic. 3. Verr. 79. Intelligo, in qua civitate, non modo legatus Populi Romani circumseffus, non modo igni, ferro, manu, & copis oppugnatus, fed aliqua ex parte violatus fit.

CIRCUMSEFFUS, Cic. 3. Verr. 83. Lacrymis circumseffus. Cic. 4. in Catil. 3. nec tamen ego fum ille ferreus, qui fratris cariffimi atque amantiffimi præfentis morore non movear, horumque omnium lacrymis a quibus me circumseffum videtis.

Viribus hominum circumseffus. Cic. 12. Philipp. 24. Veruntamen femel circumseffus lectis valentiffimorum hominum viribus cecidi sciens, ut honestissime furgere poffem.

CIRCUMSEFFIO, ðnis. f. [περιεσσησις] Cic. 3. Verr. 83. Te hujus circumseffionis tuæ causam, & culpam in alios transfuliffe?

CIRCUMSEFFIO, sepsi, seffum, [περιεσσησιον] ðre. Liv. 1. 49. Conscius deinde male quærendi regni ab fe ipfo adverfus fe exemplum capi poffe, armatis corpus circumseffit. Cic. ad Octav. Sed quoniam cohortibus armatis circumseffus Senatus.

Silve circumseffæ. Paulus in l. poffideri. §. item feras bestias. D. de acquir. poffe. Sed eos piffes, qui in stagno funt, aut feras quæ in silvis circumseffio evagantur, a nobis non poffideri.

CIRCUMSEFFO, ðvi, ðtum, [περιεσσησιον] ðre. Plin. lib. 21. cap. 12. At genitilis circumseffio alvearis gratiffimum.

CIRCUMSEFFO, ere. [περιεσσησιον] Idem quod Circumseffeo. Liv. 9. 21. extr. Fuli in castra Samnites extinctis nocte ignibus tacito agmine abeunt: & spe abjecta Satriculæ tuendæ, Pliftiam ipsi socios Romanorum, ut parem dolore hosti redderet, circumseffunt. [Distat a Circumseffo, ut Circumseffio a Circumseffo. Sed plerique, nisi descripto rum culpa est, hanc negligunt differentiam auctores.

CIRCUMSIGNO, [περισημαίνω] ðre. Columel. lib. de Arborib. cap. 26. Ex qua arbore inferere voles, in ea quæsto novellos & nitidos ramos, in his deinde observato gemmam, quæ bene apparebit, certamque spem germinis habebit. eam duobus digitis quadratis circumsignato, ut medio gamma fit.

CIRCUMSISTO, fliti, flitum, [ἀμφιστήμι, ἀμφιστάτω] ðre. Invadere, irrumpere, & quali terrificatione aggredi, auctore Valla lib. 5. Cæfar 5. Bell. Gall. 44. Impedientibus hostes circumseffunt. Cic. 7. Verr. 141. Hæc quum maxime loqueretur, sex lectores circumseffunt valentiffimi, &c. Cæf. 1. Bell. Civil. 20. Itaque uno omnes consilio Domitium productum in publicum circumseffunt & custodiunt.

CIRCUMSISTENS, entis. Partic. Cæf. 2. Bell. Civil. 42. Præfectus equitum cum paucis equitibus circumseffens.

CIRCUMSISTUS, a, um. Circumseffens. Ammian. 23. 26. Circumseffos populos ad ditionem gentilitatemque trahere nominis fui.

CIRCUMSONO, [περισημαίνω] ðre. Undique sonare.

Circumfonare undique. Liv. 27. 18. Inde primo turbata est acies, dum ad circumfonantem undique clamorem flectere cornua, & obvertere ordines volunt.

Aures meæ his vocibus circumfonant. Cic. 3. Off. 5. Conducere arbitror, talibus aures tuas vocibus undique circumfonare. i. e. Frequentissime tibi hæc inculcari, & te hæc a præceptoribus aliis audire. Budeæ.

Clamor circumfonat hostes. Liv. 3. 28. pr. Editio imperio signum sequutum est: iusta miles exequitur, clamor hostes circumfonat.

Locus ululatus cantuque symphonie circumfonat. Liv. 39. 10. Eos deducere in locum, qui circumfonat ululatus cantuque symphonie, &c.

Nereus circumfonat orbem, i. e. Æquor. Ovid. 1. Met. 187.

Armis circumfonari. Ovid. 5. Trist. 3. 11.

Ore circumfonari Threico &c. Ovid. 3. Trist. 14. 47.

CIRCUMSONUS, a, um. Circum aliquid fonans. Stat. 7. Theb. 261. — Dionæique avibus circumsona Thisbe.

Turba canum circumsona. Ovid. 4. Met. 723.

CIRCUMSPECTO, In **CIRCUMSPECTIO**.

CIRCUMSPECTO, fi, sum, [περισκοπέω] ðre. Columel. lib. 11. cap. 2. Et fi sunt parum fructuosæ, vel cacuminibus retorridæ frondis, magnis arboribus quateros modos stercoris caprini circumseffere, &c.

Legitur etiam Circumseffo. Apic. 8. 8. Impensam talem circumseffarges.

CIRCUMSPECTIO, exi, ðctum, [περισκοπήσις, περισκοπήσιον] ðre. ex Circum & Spectio antiquo verbo compositum, quod Aspicere significat. Est autem Circumseffere, Huc atque illuc oculos vertere, & circumseffere. Cic. pro Rosc. Com. Circumsefficit, æluat. Ter. And. 2. 2. 21. Circumseffio, nusquam es.

Nec suspicit, nec circumsefficit. Cic. 2. de Divin. 72. Illi autem, qui in auspicio adhibetur, &c. nec suspicit, nec circumsefficit: statim respondet silentium esse videri.

Se circumsefficit, prudens est. Cic. in Parad. 4. Nunquamne, homo amentiffime, te circumsefficit? Nunquam nec quid facias considerabis &c. Fragorem circumsefficit. Stat. 8. Theb. Omnes. Ovid. 5. Trist. 3. 51.

Circumseffere, pro Animadvertere, & diligenter videre, sive considerare. Cic. 4. Acad. 36. Deinde quum dicant poffe accidere sapienti, ut quum omnia fecerit, diligentiffimeque circumsefferit, existat aliquid quod & veriffimè videatur.

Omnia circumseffere. Cic. pro Quint. 96. Omnia circumseffexit Quintus, omnia periclitatus est. h. e. In omnes partes fe flevavit, & omnem (quod aiunt) lapidem movit.

Auxilia externa circumseffere. Liv. 1. 30. Sabinus haud parum memores, & suarum virium partem Romæ a Tatio locatam, & Romanam rem nuper etiam adjectione populi Albani auctam, circumseffere & ipsi externa auxilia.

Cafus alicujus. Ovid. 1. Trist. 1. 47.

Membra Reip. Cic. 5. Fam. 13.

Procellas. Cic. 4. in Catil. 4. Quare p. c. incumbite ad salutem Reip. circumseffite omnes procellas, quæ impendent.

Animo circumseffere. Cæf. 6. Bell. Gall. 5.

Mentibus circumseffere. Cic. pro Sulla 70. Circumseffite paulisper mentibus vestris, ut alia omittamus, hocse ipsos homines, qui huic affines sceleri fuerunt. Ovid. 1. Trist. 1. 87. — timida circumseffice mente.

Circumsefficitur. Cic. in Orat. 79. Quid deceat circumsefficitur, Diligenter circumsefficiendum. Cic. 1. Q. frat. 1.

Circumsefficienda hæc in omni officio. Cic. 1. Off. 59. Hæcigitur & talia circumsefficienda funt in omni officio, &c.

Circumseffere & profpicere. Ter. Adel. 4. 5. 55. Permuta funt in omni oratione circumsefficienda. Cic. 2. de Orat. 301.

Circumseffere se, pro Gloriarı. Cic. pro Rosc. Com. 5. Usque cone te diligis, & magnifice circumseffis, ut, &c.

CIRCUMSPECTENS, entis. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 93. Tentans omnia & circumsefficiens.

CIRCUMSPECTENTIA, æ. f. [περισκοπή] Idem ac Circumseffio. Gell. lib. 14. cap. 2. Multa & anxia cura, & circumsefficientia indigens.

CIRCUMSPECTUS, a, um. [περισκεπτός] Partic. est non Qui circumsefficitur, quem solemus appellare conspicuum: fed Qui circumsefficit, & in omnem partem, more jani spectat, h. e. Prudens & sagax. Hæc Valla lib. 1. 30. Columel. lib. 1. cap. 8. Nam illa solennia funt omnibus circumseffectis, &c.

Canes circumseffecti. Columel. lib. 7. cap. 12. Maxime autem debent in custodia vigilaces conspici, nec erronei, fed assidui, & circumseffecti magis quam temerarii. h. e. Prudentes.

Homo circumseffectus. Gell. lib. 3. cap. 10. ad finem, de curatione lentarum februm, Sed est circumseffecti quoque hominis, & novare interdum, & agere morbum.

Judicium circumseffectum. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Princeps circumseffectiffimus & prudentiffimus. Suet. Tib. cap. 21.

Interdum passive ponitur. Cic. 1. Fam. 9. Circumseffectis rebus omnibus rationibusque subductis summam feci, &c.

Verba circumseffecta. Ovid. 5. Fast. 539. Verba movent iras non circumseffecta Deorum. i. e. Non confiderata. conf. 5. Met. 175.

Est etiam Spectabilis. Ammian. 14. 6. Populi Romani nomen circumseffectum & verendum. Et Idem 18. 10. Genere, fama potentiaque circumseffectus. V. etiam Scalig. de Caus. L. L. 7. 149.

CIRCUMSPECTIO, ðnis. f. [περισκοπήσις] Prudentia, Diligens animadversio. Circumseffio & accurata consideratio. Cic. 4. Acad. 35. Sin ex circumseffione aliqua & accurata consideratione, quod visum fit, &c.

CIRCUMSPECTUS, us. m. [περισκεπτός] Idem. Cic. 12. Philipp. 26. Facilis est circumseffectus, unde exeam, quod progrediar: quid ad dextram, quid ad sinistram fit.

Mali circumseffectus, Consideratio malorum & intuitus. Ovid. 4. Trist. 6. 44. Ad circumseffectum. Plin. lib. 11. cap. 37. Cervix flexilis ad circumseffectum, articulorum nodis jungitur.

CIRCUMSPECTUS, Adv. [περισκοπῶντως] Quintil. lib. 9. cap. 2. Hoc parcius & circumseffectus faciendum. i. e. Consideratus & diligentius. Circumseffectis compositæque indutus. Gell. 1. 5. Donare circumseffectis. Sen. de Benef. 3. 14.

CIRCUMSPECTO, [περισκοπέω] ðre. Liv. 34. 39. Ut capta urbe trepidans, quanam ipse evaderet, circumseffectabat. Ter. Eun. 3. 5. 54. Et simul alia circumseffectio.

In passu circumseffectant bestie. Cic. 2. de Nat. Deor. 126. Jam vero illa etiam notiora, quænto fe opere custodiant bestie, ut in passu circumseffectent, ut in cubilibus delitescant.

Alius alium circumseffectat. Liv. 2. 10. Cunctati aliquandiu funt, dum alius alium, ut prælium incipiant, circumseffectant.

Rem aliquam circumseffectant, pro Diligenter considerare, & magna animi intentione. Cic. 1. Tusc. 73. Itaque dubitans, circumseffectans, hæfitans, multa adverfa revertens, tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. Postrema verba varie scribuntur. V. Interpp.

Vultus circumseffectare aliorum. Liv. 3. 37. pr. Circumseffectare tum patriciorum vultus plebei: & inde libertatis partic. utare auram, &c.

CIRCUMSPECTANS, antis. [περισκοπῶν] Partic. ut, Huc & illuc circumseffectans. Auctor ad Heren. lib. 4. 62. Iste quotidie per forum medium tanquam jubatus draco serpit, dentibus aduncis, aspectu rabido, spiritu venenato, circumseffectans huc & illuc, si quem rapiat.

CIRCUMSPECTATOR, ðnis. m. [περισκοπῶν] Cujus femininum, **CIRCUMSPECTATRIX**, ðnis. f. Quæ huc & illuc aspiciat, & singula considerat. Plaut. Aulul. 1. 1. 2.

Exi inquam, age, exi, exeamdum hercle tibi hinc est foras, Circumseffectatrix, cum oculis emissistiis.

CIRCUMSTAGNO, ðre. Tertull. de Pudicit. cap. 22. pr. Lacrymæ circumseffignant.

CIRCUMSTIPO, [περισημαίνω] ðre. Sil. 10. 453. Hannibal, & magna circumseffipante caterva.

CIRCUMSTIPATUS, a, um. ut, Curia circumseffipata. Claud. 27. 595. Principis, & ducibus circumseffipata togatis, Jure paludatæ jam curia militat aula.

CIRCUMSTO, seiti, flitum, [ἀμφιστήμι, ἀμφιστάτω] ðre. Circumdare. Cic. 1. Att. 16. Ut me circumseffit, ut aperte jugula pro meo capite P. Clodio ostentantur.

Tribunal Prætoris circumstare. Cic. 1. in Catil. 32. Desinant insidiari domi suæ Consul: circumstare tribunal Prætoris urbani: obfidere cum gladiis curiam.

Auctoritates aliquem circumstant. Cic. 2. Verr. 52. Circumstant te summæ auctoritates: quæ te oblivisci laudis domesticæ non sinant.

Fata omnia nos circumstant. Cic. 10. Philipp. 20. Quum vero dies & noctes omnia nos undique fata circumstant, non est nostrum, nominiffque Romani dubitare, eum spiritum, quem natura quis debeat, patriæ reddere.

CIRCUMSTANS, antis. [περιστάς] Partic. Liv. 21. 55. extr. Tamen in tot circumstantibus malis manfit aliquandiu immota acies.

Homines circumstantes. Quintil. lib. 4.

Res circumstantes. Auctor ad Heren. lib. 4. 68.

Silvæ circumstantes. Ovid. 3. Met. 441. Ad circumstantes verit vi brachia silvas.

CIRCUMSTANTIA, æ. f. [περιστάσις] Gell. lib. 3. cap. 7. De loci importunitate, & hostium circumstantia.

Circumstantiæ dicte Quæ in unaquaque controversia quæri solent, & quasi questionem circumstant.

Ex circumstantia ducere argumentum. Quintil. lib. 5. cap. 10.

CIRCUMSTATIO, ðnis. f. [περιστάσις] Gell. lib. 7. cap. 4. Ea circumstatio militum, corona appellata fit.

CIRCUMSTRÉPO, vi, isum, [περιστρέπω] ðre. In circuitu strepitum facere.

facere. Seneca lib. de Vita beata ad Gallionem, cap. 11. Non voco autem sapientem, supra quem quicquam est, necdum voluptas. Atqui ab hac occupatus, quomodo reficet labori ac periculo, egeitati, & tot humanam vitam circumtrepentibus minis?

Certatim ceteri circumtrepunt. Tacit. 11. Ann. 31. 2. Passive Idem 2. Hist. 44. 3. Legatus clamore seditioforum ac fugacium circumtrepitur.

CIRCUMSTREPITUS, a, um. Strepitu impulsus. Apul. Apol. p. 322. Fenestræ canticis circumstrepitæ. Aures circumstrepitæ. Sidon. 7. Epist. 9. Aures incondito tumultu circumstrepitæ.

CIRCUMSTRUO, xi, ctum, [περιεστρωω] Ære. Plin. lib. 11. cap. 6. His deinde fores quoque latiores circumstruunt. Circumstruere undique lapidibus. Plin. lib. 19. cap. 8.

CIRCUMSTRUCTUS, a, um. Columel. 9. 6. Opere lateritio circumstructis alvis. Lacus circumstructus. Suet. Domit. cap. 4. Circumstructo juxta Tiberini lacu.

CIRCUMSÛDO, [περιεσώδω] Ære. Plin. lib. 14. cap. 1. Stipatæ vinaceis circumsudantibus.

CIRCUMSUO, vi, sutum, [περιεσώτω] Ære. Plin. lib. 34. cap. 16. Viti libuque navigiis circumfusus corio advehi. V. etiam Cels. 8. 5.

CIRCUMTEGO, xi, ctum, [περικυπτω] Ære. Circum circa operire. Plaut. Mil. 2. 2. 80. Herus meus elephanti corio circumtectus est, non suo. Al. Circumjectus. Gronov. Circumentus.

Cælum circumtegit omnia. Lucret. lib. 1. 1094. CIRCUMTENDO, V. dict. præced.

CIRCUMTEXO, xui, xtum, [περικυττω] Ære. Virg. 1. Æn. 649. Et circumtextum croceo velamen acantho.

CIRCUMTEXTUM, i, n. Amictus genus, quod purpuram circum habeat. Varro L. L. 4. 30.

CIRCUMTONDEO, di, fum, [περικυττω] Ære. a Circum & Tondeo. Hinc

CIRCUMTONSUS, a, um. Suet. in August. cap. 45. Nam histriionum licentiam adeo compescuit, ut Stephanianum togatarium, cui in puerili habitu circumtonsam matronam ministrasse compererat, per trina theatra virginis cæsum relegaverit.

Oratio circumtonsa. Senec. Epist. 115. Pinus circumtonsa. Petron. cap. 131.

CIRCUMTŒNO, vi, sctum, [περικυττω] Ære. Hor. 2. Serm. 3. 223. — quem cepit vitrea fama,

Hunc circumtonuit gaudens Bellona cruentis. h. e. Infanus & furiosus est, & ut Græci dicunt, ἐμπεριονητός ἐστι, id est attonitus est. Nam tonitru homines de statu mentis & prudentia dejiciunt.

Strepitu circumtonare aliquem locum. Sil. lib. 6. 216.

CIRCUMTRĒMO, vi, sctum, [περικυττω] Ære. Lucret. lib. 1. 1087. Atque ideo totum circumtrēmere æthera signis. [Nisi divisim legas.

CIRCUMVADO, si, sum, [περικυττω] Ære. Invadendo circumdare. Liv. 9. 40. Is novus additus terror quum ex utraque parte circumvassisset aciem, &c.

Terror urbem circumvassit. Liv. 34. 38. Repente anceps terror hinc muris ascendentibus Romanis, illinc arce capta, barbaros circumvassit. Paphis. Ammian. 20. 6. Circumvaditur civitas a quibusdam vehementibus scælas.

CIRCUMVAGOR, Æri. Vitruv. 5. 8. Circumvagando vox coacta. CIRCUMVĀGUS, a, um. [περικυττω] ut, Oceanus circumvagus. Hor. Epod. 16. 41. i. e. Vagans, & vage fluctans circum omnem terram.

Æthereæ moles circumvaga flammæ. Lucan. ad Pison. 19. Periphraſis est Solis. CIRCUMVALLO, [περικυττω] Ære. compositum ex Vallo vallas, quod firmare significat; h. e. Vallo circummunire. Cæf. 7. Bell. Gall. 11. Oppidum oppugnare instituit, idque biduo circumvallavit. Cic. 9. Att. 12. Lucebam tuas litteras xiiii Cal. quum mihi epistola afferretur a Lepta, circumvallatum esse Pompeium.

Aciem denso orbe circumvallare. Sil. lib. 7. 583. Circumvallant me res. Ter. Adel. 3. 2. 4.

Tot res repente circumvallant, unde emergi non potest. Ubi Donatus, Circumvallare fe circa nos, & stipant fe invicem. nam circumvallamus nos & alios. tamen rara loquutio est. Et circumvallant dixit, velut inimica acies contra nos. & ideo addidit, Unde emergi non potest. Quum impressio est hostium, sic dicitur.

CIRCUMVALLĀTUS, a, um. [περικυττω] Partic. Liv. 3. 25. Lucæ prima jam circumvallati ab Dictatore erant, &c. Bellona circumvallata Senatu. Claud. 7. Paneg.

CIRCUMVĒNO, xi, ctum, [περικυττω] Ære. Circumportare. Cæf. 7. Bell. Gall. 45. Mulionesque cum castidibus, equum specie ac simulatione, collibus circumvehi jubet. Classe circumvehi. Liv. 8. 26.

CIRCUMVĒHENS, entis. Partic. Nepos 13. 2. 1. Præfectus circumvehens Peloponnesum.

CIRCUMVĒCTUS, a, um. aliud Partic. Plaut. Most. 4. 3. 3. In terras orafque ultimas circumvæctus. Equo circumvæctus. Liv. 3. 28. Montes circumvæctus. Idem 21. 60. V. etiam Cæf. 3. Bell. Civil. 63.

CIRCUMVĒCTIO, ðnis, f. [περικυττω] Cic. 2. Att. 16. Illud tamen quod scribit, animadvertas velim, de portorio circumvæctionis. Solis circumvæctio. Cic. de Univ. 26. Ut terram Lunæ cursus proxime ambiaret: eique supra terram proxima Solis circumvæctio esset.

CIRCUMVĒCTO, [περικυττω] Ære. frequent. Plaut. Rud. 4. 2. 28. Oppida circumvæctabor. subatdi. Per. Sic apud Virg. 3. Georg. 285. Singula dum capti circumvæctamur amore. Ubi Servius, Dum speciatim lingua delcribimus.

CIRCUMVENIO, ðni, entum, [κυκλωω] Ære. Circumdare, sepire. Sallust. Jug. cap. 76. pr. Vallo, Iulique moenia circumvenit. Hostem circumvenire. Sallust. Jug. cap. 57. pr. Pro loco & tempore paratis rebus cuncta moenia exercitu circumvenit.

Incommoda multa circumveniunt senem. Hor. in Arte Poet. 169. Circumvenire; Opprimere, decipere, Invidia constata & factione opprimere. Cic. 2. Off. 51. eoque major signum accedit, ut ei subveniatur, qui potentis alicujus opibus circumveniri ngerique videtur. Ter. Phorm. 4. 3. 9. Facinus indiguam, Chrene, sic circumveniri.

Aliquem circumvenire. Cic. 3. Verr. Jam te non Siculi, non aratores (ut dictitas) circumveniunt.

Ignorantiam circumvenire. Ulp. in l. fi fidejussor. §. si quum debitor. D. mandati. Debit enim debitor notum facere fidejussori, jam se solviffe: ne forte creditor obrepat, & ignorantiam ejus circumveniat, & excutiat ei summam in quam fidejussit.

Leges circumvenire est, In fraudem legum aliquid facere, l. 123. in fin. Dig. de Legat. 1.

Per arbitrum aliquem circumvenire. Cic. pro Rosc. Com. 25. Itane vero, quem per arbitrum circumvenire non posses, cujus de ea re proprim non erat judicium, nunc per judicem condemnabis?

Circumvenire & opprimere. Cic. 6. Verr. 17. Quid? te a Centuripina civitate, a Catinenſi, ab Halesina, ab Tyndaritana, Ennenſi, Agrinenſi, ceterisque Sicilia civitatibus circumveniri atque opprimi dicis?

Acerbum est ab aliquo circumveniri: acerbius a propinquo. Cic. pro Quint. 95.

Circumveniri, nisi subveniatur. Cic. de Clar. Orat. 260. Tum C. Rufcius, Circumvenior, inquit, Judices, nisi subvenitis.

Dolo circumvenire. Justin. 27. 1. 7. Fraude infidiarum circumvenire. Justin. 1. 8. 9.

Judicio capitis aliquem circumvenire atque opprimere, h. e. Judicibus corruptis, vel conductis testibus, facere ut innocens condemnetur. Cic. pro Cluent. 192. Mulierem quandam Larino Romam proficisci cum magno comitatu & pecunia, quo facilius circumvenire judicio capitis atque opprimere filium posset.

Per insidias circumveniri. Cæf. 1. Bell. Gall. 42. Vereri se, ne per insidias ab eo circumveniretur.

Circumvenire, pro Circumfluere. Virg. 6. Æn. 132. Coccyusque finis labens circumvenit atro. Al. Circumfluit. Circumvenio, Circumvolvo. Valer. 1. Argon. 400.

— vacua nam lapsus ab arbore parvum Ter quater, ardenti tergo circumvenit anguis.

CIRCUMVENTUS, a, um. Partic. ut, Cervæ lupis circumventa. Stat. 5. Theb. 166. Innocens pecunia circumventus. Cic. pro Cluent. 79. i. e. Oppressus & damnatus.

Criminibus falsis circumventus. Sallust. In Catil. cap. 31. extr. At Catilina ex itinere plerisque consularibus, præterea optimo cuique litteras mittit, se falsis criminibus circumventum, quoniam factioni inimicorum resistere nequiverit, fortunæ cedere.

Insidiis circumventus. Justin. 10. 1. 7. Judicio iniquorum circumventus. Cic. 1. Tusc. 98.

Circumventus morbo, exilio, atque inopia. Cic. 4. de Finib. 62. Necessitudinibus circumventus. Sallust. In Catil. cap. 21. Petere Consulatum C. Antonium, quem sibi collegam fore sperabat, hominem familiarem, & omnibus necessitudinibus circumventum, cum eo se Consule initium agendi belli facturum.

Perculo circumventus. Cic. Anteq. iret in exil. 16. CIRCUMVENTIO, ðnis, f. Deceptio. l. 17. Dig. de Minorib. Allegatio circumventionis adversarii. V. August. de Civ. Dei, 22. 22.

CIRCUMVENTOR, ðris, m. Deceptor. Lamprid. in Alexandro cap. 66. Amicos sanctos & venerabiles habuit, non circumventores sui, non irrifores, &c.

CIRCUMVENTORIOS, a, um. Augustin. Confess. 3. 3. Circumventoria obsequia demoniorum.

CIRCUMVERTO, [περικυττω] Ære. Notæ significationis. Plaut. Perf. 3. 3. 37. Mirum, quin citius jam a foro argentarii

Abeunt, quam in cursu rotula circumvertitur. Circumvertere aliquem argento. Plaut. Pseud. 1. 5. 127. i. e. Dolis asserre argentum.

Rota circumvertitur axem. Ovid. 15. Met. 522. Nec vires tamen has rabies superasset equorum, Ni rota, perpetuum qua circumvertitur axem, Striptis occurru fracta & disjecta fuisset.

CIRCUMVERSIO, ðnis, f. Quintil. 11. 3. Circumversio manus. CIRCUMVERSOR, [περικυττω] Æri. Lucret. lib. 6. 199.

Nunc hinc, nunc illinc fremitus per nubila mittunt, Quærentesque viam, circumverſantur, &c. De ventis.

CIRCUMVESTIO, [περικυττω] Ære. Plin. lib. 17. cap. 23. Vernacula putatio dejectis per ramos vitium crinitis circumvestit arborem. Dicitis circumvestire. Cic. 3. de Orat. 156. Ut ille qui occultantem consulto, ne id quod ageretur, intelligi posset, duobus translatis verbis similitudine ipsa indicat, Quandoquidem iste circumvestit dicitis, sepi sedulo.

CIRCUMVINCIO, inxi, ðctum, [περικυττω] Ære. Plaut. Rud. 3. 4. 27. Quasi murteta juncis, item egovos virgis circumvinciam.

CIRCUMVINCTUS, a, um. Avienus Perieg. v. 311. CIRCUMVISO, [περικυττω] Ære. frequent. a Circumvideo. Plaut. Amph. 5. 1. 58. Sed angus oculis omnibus circumvisere.

CIRCUMVULO, [περικυττω] Ære. ex Volo, volas compositum, notæ significationis. Jaculo circumvolat alite campum. Sil. lib. 17. 416. de Masinissa.

Jocus circumvolat Venerem. Hor. 1. Carm. 2. 34. Mors atris circumvolat alis. Hor. 2. Serm. 1. 58. Nox atra cava circumvolat umbra. Virg. 6. Æn. 867.

CIRCUMVOLANS, antis. Vellei. 2. 27. 2. Circumvolans ordines exercitus sui Telesinus.

CIRCUMVOLĀTUS, a, um. [περικυττω] Partic. a passivo Circumvolor. Plin. lib. 10. cap. 32. Halcyonem videre rarissimum est, nec nisi Vergiliarum oceanu, & circa follicita brumam, vase aliquando circumvolata, itatum in latebras abeuntem.

CIRCUMVOLĪTO, [περικυττω] Ære. frequent. Vlr. 1. Georg. 377. Aut arguta lacus circumvolitavit hirundo.

Limina potentiorum circumvolat. Columella in præfat. totius operis. V. Sil. 9. 421.

CIRCUMVOLITABILIS, e. Mart. Capella lib. 6. p. 191. CIRCUMVOLVO, [περικυττω] Ære. Plin. lib. 10. cap. 62. Serpentes coeunt complexu, adeo circumvolvite sibi, ut una existimari biceps possit.

Circumvolvare sese spinis, arboribus & herba. Plin. lib. 16. cap. 44. Sol circumvolvitur annum, Annus præterlabitur, & recidit in hiemem. Virg. 3. Æn. 284.

Interea magnum fol circumvolvitur annum,
Et glacialis hiems Aquilonibus aperat undas.

CIRCUMVOLUTOR, [*Ἐπιπερικύβητος*] firi. Plin. lib. 8. cap. 17. Feram vero circumvolutori non dubie blandientem, sefe conflictantem merore, qui etiam in panthera intelligi possent. De panthera.

CIRCUO, firi. In **CIRCUMEO**.

CIRCUS, i. m. dicitur (inquit Nonius) Omnis ambitus vel cyrus.

Circus [*κίρκος, ἰσπανὸς ἵππος*] erat locus orbicularis, longior tamen quam lator, multos h. bens gradus, in quibus ludos spectaturi sedebant. Institutus primum fuit a Tarquinio Prisco ad celebrandos ludos, qui in Deorum honorem, Templorum locorumque publicorum dedicationem fiebant. In eo varia exhibita fuerunt certamina, scil. Equestris, curulia, venationes. De equestribus Ovid. 4. Fast. 791.

Circus erit pompa celebrer, numeroque Deorum:

Primaque ventosis palma petetur equis. De curulibus agit

Plin. 8. 42. Nam in circo ad currus juncti equi non dubie intellectum adhortationis & gloriae fatentur. Venationes in circo fuisse fati probant Gellii verba 5. 14. In Circo maximo venationis amplissime pugna populo dabatur. [Sed eadem & in Amphitheatro sepe exhibita. V. VENATIO.] Perperam autem hic Equestris certamina Ovidio memorata, a Curulibus distinguit. De Defultoriis equis, qui & in Circo dabantur. V. C. I. in DESILIO. & infra ex lido.

Circus Soli principaliter consecratus est a Paganis, cujus aedes medio spatio, & effigies de fastigio aedis emicant, quod nonnulli putaverunt, sub tecto consecrandum: quem in aperto habent. Est autem Circus, Omne illud spatium quod circuire equi solent. hunc Romani dictum putant a Circuito equorum, eo quod ibi circum metas equi currant: Graeci vero a Circe filia Solis, quae patri suo genus hoc certamina instituit. Ornamenta Circi, ova, meta, obeliscus, carcer. Ova honori Castoris & Pollucis ascribunt, qui illos ovo editos credendo, de cygno & Jove non erubescunt. Metarum appellatione proprie terminum ac finem mundi designare volunt, ab eo quod aliquis emensus finis est, sive ad testimonium orientis occidentisque solis.

Obeliscum Messeres (l. Mephres) rex Aegypti primus fecisse fertur tali ex causa: Quum quodam tempore Nilus violenta inundatione Aegyptum vastasset, indignatus rex, tanquam poenas a flumine exigeret, sagittam in undas misit. non multo post gravi valetudine correptus, lumen amisit: qui post caecitatem visu recepto duos obeliscos Soli consecravit. obeliscus enim sagitta dicitur, qui ideo in medio circo ponitur, quia per medium mundum sol currit. medio autem spatio ab utraque meta constitutus obeliscus, fastigium summmitatque caeli significat, quum Sol ab utroque spatio medio horarum discrimine transcedit. summo obelisco superpositum est quiddam auratum, in modum flammæ formatum: quoniam Sol plurimum caloris atque ignis habet. In circo, unde emittuntur equi, carceres dixerunt, a carcere qui est in civitate: quod, ut ibi homines damnati, atque inclusi, ita hic equi coercentur, ne exeant ante quam signum emittant. Ars Circi, auriga, & currus, equites vel pedites. auriga autem duobus (praecipue) coloribus sunt, prafinus & venetus prafinus terræ, venetus caelo & mari dedicatus est a Paganis. Erichthonius autem, qui regnavit Athenis primus, quatuor equos junxisse fertur, sicut Virgilius auctor est, 3. Georg. 113.

Primus Erichthonius currus & quatuor aufus

Jungere equos, rapidisque rotis insistere victor. Currus autem

a Curfu dicitur, vel quia rotas habere videtur: unde & Carrum, quasi currum: quadrarum vero currus duplici temone olim erant, perpetuoque, & quod omnibus equis injiceretur, jugo. primus Cirithenes (l. Eurysthenes) Sicyonius tantum medios jugavit, eisque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicavit. Quadrige, bigae, trigae, sejugae, a numero equorum & jugo dicitur. ex quibus quadrigas Soli, bigas Lunæ, trigas inferis, sejugas Jovi, defultores Lucifero & Hespero sacraverunt. Quadrigas ideo Soli jungunt, quia per quatuor tempora annus vertitur, ver, aestatem, autumnum, & hiemem: bigas Lunæ, quoniam gemino cursu cum Sole contendit, sive quia & nocte videtur, & die. iungunt enim unum equum nigrum, alterum candidum. Trigae diis inferis: quia hi per tres ætates homines ad se rapiunt, id est per infantiam, juventutem, senectutem: Sejuga, maximus currus, Jovi: propterea quod maximum deorum suorum cum esse credunt. Septem spatia quadrige currunt, referentes hoc ad currum septem stellarum, quibus mundum regi dicunt, sive ad cursum septem dierum potentium, quibus peractis vitæ terminus consummatur, quorum finis est creta, id est iudicium. Porro equites singulares ideo currere dicunt, quia singulariter unusquisque cursum vite hujus peragit, atque transit, alius alio tempore sequens alium, per unam tamen viam mortalitatis usque ad propriam metam mortis. Defultores nominati, quod olim, prout quisque ad finem cursus venerat, desiliebat, & correbat, sive de equo in equum iterum transliebat. Pedites autem aiunt propterea pede currere, quia pedibus currunt mortalitatis. ob hoc a superiore parte currunt ad inferiora, id est ab Oriente ad Occidentem, quia mortales oriuntur, & occidunt. Nudi currunt, quia & homini in seculo nulle reliquæ sunt. recto spatio currunt, quia inter vitam & mortem nihil distat.

Circa caussas quoque elementorum idem Gentiles etiam colores equorum junxerunt iosefos Soli, id est igni, albos aëri, prafinos terræ, venetos mari affimilantes. item roseos ætati currere volerunt, quod ignei caloris sit, & cuncta tunc flaveant: albos hiemi, quod fit glacialis, & frigidibus univerfa canescant: veri prafinos viridi colore, quia tum pampinus densatur. Item roseos currere Marti sacraverunt, a quo Romani exoriuntur, & quia vexilla Romanorum cocco decorantur, sive quod Mars gaudeat sanguine. Albos zephyris, & ferens tempestatibus, prafinos flori & terræ, venetos aëris vel aeri, qui cæruleo sunt colore: luteos, id est croceos, igni & soli: purpureos Iri sacrificaverunt, quem arcum dicitur, quod is plurimos colores habeat. Hæc passim correctæ, ex Iridori Origin. lib. 18. cap. 28. & seq. ad 42. Circo & Cavea, ludi publici divini. Cic. 2. de Legib. 38. Jam ludi publici, quoniam sunt cavea, circosque divini, sint corporum certationes, cursum, & pugilationem, luctationem, curricularis quoque usque ad certam victoriam circo constitutus: Cavea cantu &c. ubi Caveam pro Theatro posuit, Circo etiam Stadii Græcor. certamina tribuit. Campus circi patens. Virg. 5. Æn. 551.

— ipse omnem longo decedere circo

Insum populum, & campos jubet esse patentes. i. e. (ut ait

Servius) Discessu populi jubet fieri circi campos patentes.

Ludi folennes circi. Ovid. 5. Fast. 597.

Ludi Romani in circo. Cic. 2. Philipp. 120. Nefcis heri quartum in circo diem ludorum Romanorum fuisse.

Apertus circo, i. e. Spatiofus. Ovid. 12. Met. 102.

Apollinaris circo. Liv. lib. 3. 63. Idem ac Flaminius, ut patet collato cap. 51. extr. ejusd. libri.

Capax populi. Ovid. 1. de Arte Am. 136.

Clamofus. Martial. lib. 10. 53.

Ille ego sum Scorpus clamofus gloria circi. Fuit enim Scorpus auriga celeberrimus. Certabant autem aurigæ in circo. Clamofus, propter clamorem & plausum populi aurigis fentis.

Fallax. Hor. 1. Serm. 6. 113.

Fallacem circo, & vespertinumque pererro Sepe forum. Videtur Suburrum dicere, quod fere hora sera furtivas res solent venum deferre. Porphyri. [Immo Fallax circo dicitur, quod in eodem frequentes confisterent omnis generis deceptores & Pseudomante, qui vaticinia quævis credulo popello vendebant. V. Juvenal. Sat. 6. v. 582. & seq.]

Flaminius circo. Cic. 1. Att. 14.

Maritimus circo apud Herculicos. Liv. 9. 42. extr.

Maximus. Liv. 1. 35. & 57.

Rapidus. Stat. 3. Silv. 5. 15. Rapidum vocat propter equorum cursum.

Raucus. Juven. 8. Sat. 59.

Sic laudamus equum, facili cui plurima palma

Fervet & exultat rauco victoria circo. Rauco, i. e. Sonoro propter clamorem faventium & incitantium currentes illic aurigas.

Locum dare alicui in circo & in foro. Cic. pro Muren. 72. Ut locus & in circo, & in foro daretur amicis & tribulibus?

Comparare tabernas in circo. Cic. pro Muren. 73. Quid statuent in viros primarios qui in circo totas tabernas tribulium causa compararunt?

Virgis cælus servus per circo. Cic. 1. de Divin. 55.

Circus pro Circulo, ut Candens circo, i. e. Orbis lacteus. Cic. in Arat. 248. Elucens candore. Cic. de Somn. Scip. 11. Quo loco Macrobius lib. 1. cap. 15. Orbis hic, inquit, idem quod circo in Lactei appellatione significat. Est autem Lacteus unus e circulis qui ambiunt cælum.

CIRCENSIS, e. Adj. Ad circo pertinens, vel Quod in circo fiebat: ut, Ludi circenses, [*ἰσπανοί*] Disponebant autem circo in forma spatii oblongi: & in summitate circi carceres erant, unde equi curribus juncti ad cursum movebantur: & quum ad summum devenissent, revolvebantur, donec ad priorem metam devenirent. In circuitu vero spectacula ædificabantur, & quibus prospicere patres atque equites possent. spectacula ipsa, fori appellabantur. Liv. 1. 35. extr. Tum primum circo, qui nunc maximus dicitur, designatus est locus. divisa loca Patribus Equitibusque ubi spectacula sibi quisque faceret: fori appellati. Servius in illud Virg. 8. Æn. 616.

Nec procul hinc Romam, & raptas sine more Sabinas

Confessu caveæ, magnis Circensibus actis

Addiderat. Circenses, inquit, sine Ludorum adjectione, dicitur vel a circuitu: vel quod ubi nunc metæ sunt, olim gladii ponebantur quos circumibant. Similes ineptiæ Circensium apud Iridori. 18. 27. & 28. Hi in honorem Consi, seu Neptuni Equestris, celebrabantur. V. & CONSUS. Ac de Curulibus certaminibus circiapura in dictione Factio, post FACIO.

Circensium ludorum septem erant curricula solennia. Gell. lib. 3. cap. 10. Ex Varrone.

Pompa Circensis fuit, qua Deorum omnium simulacra in thesifis per circo ducebantur. Suet. Cæf. 76. Sedem auream in curia & pro tribunali, thesam & ferulam Circensium pompa, &c. V. POMPA.

Tomentum Circense dicitur, Quod fit ex summitatibus palustrium arundinum mollibus lanæ similibus. Martial. 14. 160.

Tomentum concia palus Circense vocatur. V. TOMENTUM.

Incurrere Circensibus, pro Circensium ludorum die. V. INCURRO. Ludicrum circense. Liv. lib. 41. cap. 9.

CIRCULUS, i. m. [*κύκλος*] Planum peripheria, seu linea a centro equaliter distante, comprehensum. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Quumque due forme præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphaeram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, κύκλος Græce dicitur.

Circulus, quinque circulis hæc nomina assignant. summum frigidissimæ partis finem, Septentrionalem appellant: secundum ab eo. solstitialem: ab hoc deinde, qui medium polum dividit, æquinoctialem: quod in eo Sol diei & noctis horas aequat. ab hoc deinde, qui est æquinoctiali proximus, brumalem: nam & solstitialis est ordinatus. septentrionali deinde sefconstrarium australem appellant. circulus autem zodiacus, cujus fines Sol negatur excedere, est circulus solstitiali ad brumalem per diagonem ostenditur, ita ut ex utraque parte meridiana circulum medium fecet. per hunc Sol ire fertur, & orbem terrarum viginti & quatuor horis circumire. Ex Hygino de limitibus constituendis. pag. 172. Gof.

Circulus vasa cingere. Plin. lib. 14. cap. 21.

Lacteus circulus. V. LAC.

Circulos suos, orbisque conficiunt celeritate mirabili stellæ. Cic. de Somn. Scip. 6.

Subnectere circulos de vimine cervici vitulorum. Virg. 3. Georg. 167.

Circulus, per translationem. Cic. 5. de Fin. 56. Quinetiam inestissimos homines videmus, quum non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliosque, aut femicirculos confectari. Circulos appellat, Coetus hominum in orbem collectorum, & inter se fabulantium. Semicirculos, Sefiones colloquendum, capitate confententium. Budæus. Liv. lib. 44. cap. 22. In omnibus circulis, atque etiam (si diis placet) in conviviis sunt, qui exercitus in Macedoniam ducant.

In circulis & in conviviis sermo liberior. Cic. 2. Att. 18. Attamen in opprefione, sermo in circulis duntaxat, & in conviviis est liberior quam fuit: vincere incipit sermonem dolor, sed ita ut omnia sint plenissima desperationis.

Arripere aliquem ex circulo. Cic. 1. de Orat. 159. Si quemcumque patremfamilias arripuisset, ex alioquo circulo, eadem vobis percontantibus respondisset.

Decipi in circulo. Cic. 1. de Orat. 174. Tu mihi quom in circulo decipi adverterari stipulatiuncula, &c.

Subducere se de circulo. Cic. 3. Q. frat. 4. Cato is diruptis tabellis de circulo se subduxit.

Circulus, etiam dicitur quem vulgo vocamus *Coller*, h. e. Collarium: a similitudine, de quo Virg. 5. Æn. 559.

Flexilis obtorti pro collum it circulus auri. Sed & circulos appendi auribus, constat ex Ezechiele cap. 16. Dedi circulos auribus tuis. Item naribus, ut constat ex loco Job. cap. 40. Nunquid ponas circulum in naribus eius? ubi D. Hieron. ait, inter cetera ornamenta mulierum solere aureos annulos in os ex fronte pendere, & imminere naribus. V. Th. Bartholin. de Annulis narium ad calcem lib. del. naurib. vet.

Circus per fyncopen, pro Circulo. Virg. 3. Georg. 166.

Ac primum laxos tenui de vimine circulos
Cervici subnecte.

CIRCULLUS, i. m. dimia. a Circulo. ponitur pro Farcimine rotundo apud Apic. 2. 5. Circelli ficati.

CIRCULARIS, e. Saresb. 8. 2. Ambitus circularis.

Flexus circularis. Mart. Capella lib. 6. p. 190. conf. 8. p. 274.

CIRCULO, [κυκλος] Ære. Circumdare. Columel. lib. 11. ubi de Capere loquitur, hque debet ante circulari fossula, que repletur lapidibus & calce. Alii codices habent Circumdare.

Circularis, per translationem. Cic. de Clar. Orat. 200. Videt oscitantem judicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circumantem, mittentem ad horas, quæstionem ut dirimit rogantem: intelligit oratorem in ea causa non adesse. Circulantem dixit, pro in circulo caput conferentem, quod iudicium est auditoris oratori non auloferentis, nec animum orationi advertentis. Budæus. Alii sic: Circulantem, Sc vertentem, & sic quasi circulum facientem: vel alios prope sedentes sic alloquentem, ut circulum facere videatur. Caf. 1. Bell. Civil. 64. Totis vero castris milites circulari, & dolere, hostem ex manibus dimitti. [i. e. per circulos confidere.

Vide nostram annotationem in Xenoph. pag. 94. H. St.

Est & Vagari ostentandi artificii & quæstus faciendi causa: ut agrytæ & alii hujus generis homines facere solent, ideoque Circulatores appellantur. Sen. Epist. 40. Vis dicendi rapida atque abundans, aptior est circulanti, quam agenti rem feriam. V. etiam Idem Epist. 88. & 52.

CIRCULATUS, a, um, ut, Pondus circumlatum. Petron. cap. 67. Sed Burm. & Nodot. aliter legunt.

CIRCULATIO, ðnis. f. Ambitus, circumlati actus. Vitruv. 9. 4. Mercurii stella ita pervolat, ut trecentesimo & sexagesimo die per signorum spatia currens perveniat ad id signum, ex quo priore circulatione cœpit facere cursum.

CIRCULATOR, ðris. m. [ἀγρῦτος] (inquit Paulus Jurific.) Qui serpentes circumfert ac proponit. Celf. lib. 5. cap. 27. §. 3. Ideoque colubra ipsa tuto estur, ictus ejus occidit: & si stupente ea (quod per quædam medicamenta circulatores faciunt) in os digitum quis indidit, neque percussus est, nulla in ejus saliva noxa est.

Circulator etiam est, Qui circulos facit, in coetus & circulos coit. Vet. Gloss. Circulator, ἀγρῦτος, ἀγρῦτος. [Is est, qui Circulos cogit, ubique. Actionum circulator. Cic. 10. Fam. 32. Bestiis vero cives Romanos, in his circulatorum quendam actionum, notissimum hominem Hispani, quia deformis erat, obiect. Al. Auctionum. lectio varia est. V. ibi Grævium.

Equetris circulator. Apul. de Afin. Aur. lib. 1. in pr. Circulatorem aspectu equetrem satham præcutam mucrone infesto devoravit. [Immo Spatham equetrem devoravit Circulator, quisquis ille fuerit Athenis, vel circulo placere studens Præfagitur.

Circulator. Circumforaneus, qui sua carmina coronæ recitat. Is ab Horatio Cyclicus dicitur. V. Senec. Benef. 6. 11. & Epist. 29. Petron. cap. 68.

CIRCULATRIX, tcis. f. [ἀγρῦτις] Martial. 10. 3.

Et sæda lingue probra circulatoris. i. e. In circulis maledicæ.

CIRCULATORIUS, a, um. [ἀγρῦτος] Adj. Quod ad circulatorem spectat, ut, Sermo circulatorius. Unde Quintilianus præcipit nobis parandam vim orandi, non circulatoriam voluptatem spectantibus. h. e. Iis qui garrula quadam circulatorum festivitate gaudent.

Jactatio circulatoria. Quintil. lib. 2. cap. 4. Extemporalis garrulitas, nec expectata cogitatio, & vix surgendi mora, circulatoriæ vere jactationis est.

Præfagit circulatoriis ludere. Tertull. Apolog. cap. 23.

CIRCULATIM, [κυκλα] Per circulos. Suet. Caf. cap. 84. In summo publico lectu, exterarum gentium multitudo circulatim, suo quæque more, lamentata est.

CIRIS, is. f. [Κίρις] dicitur Scylla, Nisi regis filia, mutata in avem cirim, id est alaudam. V. SCYLLA. V. etiam Ovid. 8. Met. 150.

CIRNEA, æ. f. Vas vinarium, patens ac rotundum, quo vinum e cado hauritur, ut feratur ad mensam. Plaut. Amph. 1. 1. 273. Cadus erat vini, inde implevi cirneam. V. Non. 15. 29. Sed Scalig. & Meurf. Hirneam legunt.

CIRNEARIUS, i. m. Figulus. Gruteri Inscript. p. 643. n. 2.

CIRPHIS, [κίρφισ] Rupes est prærupta, ante urbem ubi Delphi inhabitant sita, fundosam relinquens vallem, per quam plurimus amnis dispergitur, & sub qua urbs vetusta jacet Cyrrha ad mare locata, ut auctor est Strabo lib. 9.

CIRRA, V. CYRRA.

CIRRHOTA [κίρρωτα] vel CIRRHA Medicamenta, iis adnumerata sunt que vocantur κίρρωτα, veluti quæ ex bitumine concinnantur. Comparantur vero cirrha ex lithargyro & Æis, amplius si percoquantur. Sed sepositis obducitur pthei coloris κίρρωτα, ex quo pharmaci intima visuntur cirrha magis, quam ab initio: quo nomine nuncupant nonnulli emplastris id genus κίρρωτα: quidam vero etiam κίρρωτα. Quod si excoquantur levius, sunt emplastris, quas melinas dicunt, id est κίρρωτα, ex Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 11.

CIRRHUM, sunt qui colorem Gilvum interpretentur apud Gellium lib. 13. cap. 30. ubi Mnetlichi afferunt sententiam, esse tria vini genera, nigrum,

album, medium, quod vocant κίριον. Gilvum putat Servius colorem melinum: sunt qui cineritium. At Galenus, Cirrhum inquit, si alter cupias enuntiare, recte profurus dixeris κίρρωτον ὄξυδόν, i. e. Fulvum pallescens. Cæl. Rhod. 1. c.

CIRRUS, i. m. [βάρυς] Crinis perurorum sed non intortus. Varro Catone, vel de Liberis educandis, Itaque Ambraciæ primum capillum puerilem demptum, item cirros ad Apollinem ponere solent. Nonius, 11. 1. & 2. 196.

Cirri, [πυκνῶτα] Ostreorum, sive polyporum capillamenta. Plin. 25. 7. Græci plantagine similem esse dixerunt, caule quadrato, folliculis cum femine inter se implexis, veluti in polyporum cirris. Martial. lib. 7. 19.

Et ostreorum rapere lividos cirros.

Cirri in capite quorundam animalium a quibusdam appellantur Capilli contorti ac perinde crispati, quales picus Martius & alauda & galeatica in capibus gerunt. Plin. lib. 11. cap. 37. Et fulicarum generi dedit cirros: pico quoque Martio, & grui Balearica.

Cirri sunt etiam Fimbriæ, qui vestibus prætexuntur. Phædr. 2. 5. 12. Tunica cirris dependebunt. V. Salmat. in Capitol. Pertinac. p. 128.

CIRRATUS, a, um. Adj. [βάρυς] Capillatus. Martial. lib. 9. 30. Nec matutini cirrata cætera magistri. Perf. 1. Sat. 29.

CIRSI, [κίρσι] ab Hippocrate vocantur Varices, hoc est tumores pedum, & nonnunquam circa imam partem ventris, atque adeo circa ipsos testes. Aristotel. Ixias vocat. V. Cæl. Antiq. lect. 3. 14. extr.

CIRSION, i. n. [κίρσιον] Cauliculus est tener dum cubitorum, triangulo similis, foliis spinosis circumdatus. Spinæ molles sunt. Folia bovis lingue similia, minorâ, subcandida, & in cacumine capitula purpurea, quæ volvantur in lanugines. Hænc herbam, radicemque ejus adligatam, dolores varicum sanare tradunt. Plin. lib. 27. cap. 8. V. supra CIRCIUM, uti per errorem scriptum est, pro CIRSIUM ex Diofca. 4. 119.

CIRSOCLER, es. f. [κίρσοκλερ] Morbus est in scroto, quo dilatatur amplificaturque quædam aut omnia vasa, quæ testem alunt. Omnis autem in scroto tumor, Cele, κίρσα, Græcis, Latinis Rumex nuncupatur. Hæc Auctor finit. medic. apud Galen. V. Celf. 7. 18.

CIRTA, æ. f. Numidia urbs, ex Sallustio nota. Strabo lib. ult. municipium fuisse ait, & optime tractam, Micipsæ potissimum opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantam effecit, ut decem equitum millia, & pedium viginti emitteret. Nunc vulgo dicitur *Conflans*. Olivarius in Melam.

CIRTICUS, i. m. Flavius est memorandus in Scythia, teste Herodoto.

CIS, ios, m. [κίς] Vermiculus in tritico præcipue & hordeo nascens, seminaque illa cupide sua exiguis foraminibus penetrans, a cuius similitudine etiam pumex lapix κίρσοκλερ Græcis appellatur, quod fistulosus sit, & multis foraminibus pertusus. [An idem Curculio?

CIS, [ἐπὶ πρὸς, ἐπὶ] Præpositio, quæ idem quod Citra significat: sed fere montium & luminum nominibus jungitur. Liv. 4. 17. Hic enim primus cis Anienem cum rege Ventium secundo prælio conflixit. Cic. 7. Att. 2. Quoad hostis cis Euphratem fuit.

Cis paucos dies. Plaut. Truc. 2. 3. 27. i. e. Intra paucos dies. Idem Most. 1. 1. 17.

Cis hercle paucas tempestates, Tranio, Angebis ruri numerum, genus ferratile. i. e. Propediem.

Cis, pro Ultra. Sallust. Cis Rhenum atque intra mare nostrum & Oceanum, nisi qua in paludibus via fuit perdomita. Varro lib. 20. Rhetor. Eo die cis Tiberim redeundum est. Nonius.

Cis Taurum. Cic. 3. Fam. s. Paulo ante, Trans Taurum dixerat. Cis undique. Plaut. Merc. prolog. 76. Atque ea sese cis vectatum undique. Cis, citra, citius facit, inquit Festus. De quibus vide infra suo ordine.

CISALPINUS, a, um, ut, Cisalpina Gallia, [Γαλλία ἡ πεδινή] quæ ab nfu togæ, Togata Gallia dicitur. Cic. pro Lege Manil. 35. Inde quum fe in Italiam recepisset, duabus Hispaniis & Gallia Cisalpina prædiciis ac navibus confirmata, &c. V. GALLIA.

Galli Cisalpini. Liv. lib. 27. 38. Gallia Cisalpina, Liguresque.

CISAMUS, i. [Κίσαμος] Urbis Crete apud Ptolemæum, hodie *Ephrasi*.

CISAPENNINA Italia & Transalpennina dicitur in Antiquitatibus Catois & Sempronii. Ex Budæo.

CISERUSSA, æ. f. Insula non longe a Gnido distans, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31. in descriptione insularum ante Asiam. legitur in Ed. Hard. Ciserussa.

CISIBILITES, Multi genus, in Galatia nascens, ut refert Plin. lib. 9. cap. 14.

CISIUM, i. n. [κίσιον] Genus vehiculi biroti, inquit Nonius 2. 139. Cic. 2. Philipp. 77. Inde cisio celeriter ad urbem advectus domum venit capite involuto. Cisiorum meminit & Vitruvius lib. 10. cap. 1. ad finem.

CISTARIUS, i. m. Qui cisium agit. Ulpian. l. Item quæritur, in principio. D. Locat. Si cistarius, id est carrucarius, dum ceteros transire contendit, cisium evertit, & ferrum quassavit, vel occidit, puto ex locato in eum esse actionem.

CISMARINUS, a, um. Saresb. Epist. 176. Cismarini et transfarini.

CISMONTANUS, a, um. Plin. 3. 12. Quibus junguntur Aufnates cismontani.

CISORI, Populi. Plin. lib. 6. cap. 30. Ab ea vengo cæli parte, quæ supra Syrtis maiores, Oceano meridiano prætenditur, Dalion vocatos esse dicit, pluvia tantum aqua vntes. Cisoros, Longoporos, &c.

CISORIUM, i. n. Instrumentum incidendi, ut, Olis cisorium. Veget. Mulom. 2. 22.

CISPELLO, ðli, ultum, ère. Citra pellere. Plaut. Amph. 3. 4. 17. Inde optime cispellam virum. Cispellam, i. e. Apellam, repellam, non finem ultra progredi, rejiciam.

CISPUS, i. m. [Κίσαπος] Mons est in Urbe, Exquilie regionis, de nomine cujusdam dictus. Hæc Felsus. Gell. lib. 15. cap. 1.

CISRHENANUS, a, um. Adj. Qui citra Rhenum habitat. Cæf. Bell. Gall. 6. 2. Nervios, Aduaticos, ac Menapios, adjunctis Cisthenanis omnibus Germanis, esse in armis.

CISSA, [*κίσσα*] Fluvius ponti Cappadociae, Ptolemaeo, vulgo *Quisa*.
CISSA, æ. f. Infula in regione Mesia, de qua sic Plin. 3. cap. ult. Claræ ante ostia Timavi calidior fontium, cum æstu maris crescentium, iuxta litrorum agrum, Cissa, Pullaria. &c.
CISSAMPELOS, i. m. [*κισσαμπελος*] herba Helixine. Diof. 4. 37.
CISSANTHÉMUS, i. f. [*κισσανθημος*] Herba, quæ & cissophyllon & cyclaminus altera dicitur. Plin. 15. 9. & Diof. 2. 195.
CISSARON, i. n. Eadem herba. Apul. de Herb. cap. 17. & 98. conf. **CISTRON**.
CISSERIS, is. f. [*κισσερις*] ponitur a Polluce lib. 7. cap. 22. inter Ornamenta muliebria: ubi Gualtherus vertit Punicem. V. Diof. 5. 125.
CISSUS, i. m. [*κισσος*] Rex Thraciæ, pater Hecubæ uxoris Priami, a quo
CISSEIS, Idis. f. ipsa Hecuba. Virg. 7. Æn. 310. & 10. 705.
CISSUS, i. m. [*κισσος*] Hederæ genus est, quæ sola sine adminiculo subsistit, neque arboris aut muri, alteriusve pedamenti eget sustentaculo: unde etiam Orthocissus a Græcis dicitur, quasi recta hederæ. Fabulantur Græci Cissum Liberi patris pulmonem in hanc herbam convertum, ei nomen fecisse. Hujus meminit Plin. lib. 16. cap. 34.
CISSTES, æ. Gemina candore infignis. Plin. lib. 37. cap. 10. & 11.
CISSYBIUM, i. n. [*κισσυβιον*] Ligneum poculum ex hederæ, quam Græci *κισσος* appellant. Meminerunt Theocritus & Homerus. Macrob. 5. Saturn. cap. 21. multa tradit de Cissybio. Vide locum, & Casaub. ad Athenæum 11. 7.
CISTA, æ. f. [*κίστη*, *κιστος*] Genus vasæ viminei. Columel. lib. 12. cap. 54. Si multum liquoris fuerit, muriam duram adjecto, & ita eluito, & postea in quadratam cistam vimineam, quæ neque spissè, solide tamen & crassis viminibus contexta sit, rapa composito.
 Texta cista de vimine. Ovid. 2. Met. 554.
 Pallas Erichthonium, prolem sine matre creatam, Clauferat Actæo texta de vimine cista.
 Cista etiam ex asseribus constructur, in qua pecuniæ, libri & alia reponuntur: estque ceu capsula quedam. Cic. 5. Verr. 197. Quaternos h. s. quos mihi Senatus decrevit, & ex ærario dedit, ego habebō, & in cistam transferam ex h. s. Juven. 3. Sat. 206.
 Namque vetus Græcos fervebat cista libellos.
 Cava cista. Catul. 62. 259.
 Effracta cista. Hor. 1. Epist. 17. 54.
 Cista in iudiciis erat, Intra quam tabulæ ceratæ ponebantur in ferendis suffragiis, ut inquit Alconius in Divinationem Ciceronis 24. his verbis, In Divinationibus, & in aliis causis majoribus universi iudices in cistam tabulas simul conscribentibus, easque insculptas litteras habentes, A, abolutionis, C, condemnationis &c. V. Suffragia quomodo ferri soferent, in SUFFRAGOR.
 Cistæ suffragiorum in comitiis erant. Plin. lib. 33. cap. 2.
 Cistas deiecit. Auct. ad Herenn. lib. 1. 22.
CISTULA, æ. f. [*κιστυλα*] dimin. Martialis. lib. 4. 46.
 Parca cistula non capax olivæ. Vulgo *Bulgæta* dicitur. Bulga viatoria. Et Amph. 1. 1. 264.
 So. Elocutus est. ubi patera nunc est? M. E. in cistula Amphitruonis obfignata signo est. conf. Rud. 4. 4. 34.
CISTELLA, æ. f. [*κιστελλα*] diminut. a Cistula diminutivo. Ter. Eun. 4. 6. 15. Abi tu, cistellam, Pythias, domo effer cum monumentis.
 Cistellam suffragiorum, Auct. ad Heren. lib. 1. 21. posuit pro Cista, seu Vase, quo suffragia populi in creandis magistratibus legibusque ferendis colligebantur.
CISTELLULA, æ. f. Idem. Plaut. Rud. 2. 3. 60.
CISTELLATRIX, icis. f. [*κιστελλωτρις*] Plaut. Trin. 2. 1. 22. Ubi de metricum familia tota,
 Cantrices, cistellatrices, nuncii, renuncii, raptores panis & peni. Significare videtur Ancillam cistophoron, quæ canistrum fert heræ. Budæus.
CISTARON, i. n. [*κισταρον*] Idem frutex ac Cistus. Diof. 1. 126. ubi & Cissaron vocari docet.
CISTARTIUM, i. n. [*κισταρτιον*] Panarium. Vulg. Interpr. 1. Sam. 9. 7. Panis defecit in cistartii nostris.
CISTYFER, eri. m. [*κιστυφερ*] Qui cistam fert. Forfan idem ac Cistophorus. Martialis. lib. 5. 17.
 — nupsisti Gellia cistifero. alii Cistifero. Appellat autem cistiferos Martialis eos homines, qui pro contemptissimis & despiciatissimis habebantur. Turnebus.
CISTENA, æ. f. Urbs est Æolidis, de qua Pomponius lib. 1. 18. sic scribit, Isthmus ille, qui inter Elaticum & Idæum sinum prominet, parvis rivibus aspersus est: quarum clarissima est Cistena. Apud Plin. lib. 5. cap. 30. Cisthene scribitur.
CISTERNA, æ. f. [*κιστερνα*, *κιστηρνα*] Locus in quo colligitur aqua pluvia. Festus, Cisterna dicta est, quod est Cis, id est infra terram. Ulpianus in l. 1. D. de fonte, Cisternæ autem imbribus concipiuntur.
 Vini cisterna. Ulp. in l. Vulgaris. §. Sed & si de navi. D. de Furtis, Et quid si cisterna vini sit, quid dices? ut aquæ cisterna?
CISTERNINUS, a, um. Adj. [*κιστηρναριος*] ut, Cisternina aqua. Columel. lib. 12. cap. 43. Tota deinde vasâ in aqua fontana, vel cisternina, ponderibus impositis, mergi.
CISTHUS, i. m. [*κισθος*] Arbuscula in Cypro insula. Plin. lib. 24. cap. 10. Græci vicino vocabulo cithon appellat fruticem majorem thymo, foliis ocimi. Duo genera, flos masculo rosaceus, femine albet. V. Ruell. lib. 1. cap. 66. In vulgato Diof. textu l. 126. *κισθος* sine aspirata scribitur.
CISTIBERIS, is. m. Qui cis Tiberim est. Pompon. l. 2. §. 33. de Orig. Jur. Magistratus, quos Cistiberes diximus. conf. §. 31.
CISTOPHORUS, i. m. [*κιστοφορος*] Qui cistulam vel capsulam gestat. Dein proprie de his, qui sacrorum mythicorum cistis in cluditorum arcana ferebant, ut in Cybele mytheris, Bacchi orgiis, Ceresis initiis.
 Est & Nummi Asiatici species, licet appellati quod in eo cistiferi essent sculpti. Æstimatio vero parom aberat quoniam duplo superiori illi esset denarius Romanus. Quatuor enim denarii septem cistophoros cum semisse valebant. Festus, Enboicorum talentum nummo Græco leptom millium & quingentorum cistophorum est, nostro quatuor millium denarium. Cic. 11. Att. 1. Ego in cistophoro in Asia habeo ad felteria bis & vicies. Hujus pecuniæ permutatione fidem nostram facile teberat. Hanc pecuniam Cicero ex administratione Ciliciæ collectam, apud publicanos reliquit, deinde, quod ibi minus tuto fore videbatur, dimidiam fere partem exegit, & ad Vol. I.

Ægnatium argentarium transfudit. Eisdem lib. 1. Epist. 6. Scripsi ad Quætores urbanos de Q. fratris negotio. vide quid narrent, eoque spes sit denarii, an cistophoro Pompeiano jaceamus. Quod Q. Ciceroni Asiæ regenti a populo Romano in sumptum debebatur, id sibi ille denario, i. e. Romana pecunia, non cistophoro, qui numus erat Asiaticus, curari volebat. Vide igitur, inquit Cicero, eoque spes fit denarii, an cistophoro contenti esse debeamus. Pompeianum appellat, quod in Asia magnam pecuniam Pompeius in cistophoro habebat, quæsitam quo tempore in his regionibus contra Mithridatem bellum gessit, e qua pecunia Quætores numerari Quinto volebant, tantumdem ipsi postea Pompeio Romæ denario numeraturi. Turnebus.
CISTULA, IN CISTIA.
CISTUS, V. CISTHUS.

C I T

CITÆA, **CITÆIS**, **CITÆINUS**. V. **CYTÆA**.
CITATUS, IN CITO, CITAS.
CITÆRIA, æ. f. [*κίτηρια*] appellatur Effigies quædam arguta & loquax ridiculi gratia, quæ in pompa vehi solita sit. Cato in M. Cælium, Quid ego cum illo differem amplius, quem ego denique credo in pompa vicitatum tri ludis pro citæria, atque cum spectatoribus fernocinatum? Festus. V. etiam Erasim. Adag.
CITÆRIOR, IN CITÆA.
CITÆROR, ðnis. m. [*κίτηρων*] Mons Libero sacer. De quo Servius Æn. 10. 192. Parnassus, mons est Thessaliæ juxta Bœotiam, qui in duo finditur juga, Cithæronem Liberi, & Heliconem Apollinis & Musarum. Hunc Lactant. lib. 1. cap. 22. Divinarum Institutionum, quia super ipso frequenter Orpheus citharæ cantu personaret, Cithæronem appellatum scribit. Ovid. 2. Met. 223.
 Dindymaque, & Mycale, nativæque ad sacra Cithæron. Ibi enim sancte colebatur Bacchus. Servius alibi censet esse partem montis Parnassi referant animalibus, ex illo Virg. 3. Georg. 43.
 — vocat ingenti clamore Cithæron, &c.
 Capax scelorum Cithæron. Sen. OEdip. 12.
 Feltus Cithæron. Ovid. 3. Met. 702.
 Nocturnus, Noctæ celebratur. Virg. 4. Æn. 303.
 Noxius Cithæron dicitur a Sen. in Theb. 1. aut propter turpitudinem celebrantium illic orgia Baccharum, aut propter Penæthea & Orpheum ibidem dilaniatis.
 Scribitur etiam sine dipthongo, correpta penultima, apud Aufon. in Gryphoternarii numeri, v. 32.
 Sed Cithæron totiens ternas ex ære sacravit.
CITHÆRA, æ. f. [*κίθηρα*] Instrumentum musicum, quod *Ναρη* vulgo dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56. Citharam Amphion, ut alii Orpheus, ut alii Linus invenit. Citharæ & Lyræ discrimen vide apud Glaucan. Dodecachor. p. 84. Sidonius in præfatione Panegyrici Antemii Consulii, Arcas & Arcitenens fidibus strepere tonoris, Doctior hic citharæ pulvis, ille lyra.
 Cithara, pro Ipsa musica & harmonia. Virg. 12. Æn. 394.
 Augurium, citharamque dabat, celereque sagittas.
 Sonus citharæ. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Strepitus citharæ. Hor. 1. Epist. 2. 31.
 Imbellis cithara. Hor. 1. Carm. 15. 15.
 Perfecta cithara. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Pectere citharam. V. PECTO.
 Reboant laqueata templa citharis. Lucret. lib. 2. 28.
 Suscitate tacentem cithara Musam. Hor. 2. Carm. 10. 18.
 Cithara & Lyra nonnunquam eodem usurantur significatu. Ovid. 2. Fast. 104. fideris Lyræ describens occasum, simul & Arionis fabulam, Ille metu pavidus, Mortem non deprecor, inquit: Sed liceat sumpta pauca referre lyra. Paulo post, 115. Ille fedet, citharamque tenet, pretiumque vehendi Cantat, & æquoreas carmine mulcet aquas.
CITHARÆDUS, i. m. [*κίθηραδός*] Qui cithara ludit, & peritus est ejus generis instrumenti. Cic. 5. Tusc. 116. At vocem citharædi non audiunt. Hor. in Arte Poet. 355.
 — & citharædus
 Ridetur, chorda qui semper oberrat eadem. V. Varron. R. R. 2. 1. Martialis. §. 57. Quintil. 1. 12.
CITHARÆDA, æ. f. In veteri Inscrip. legitur apud Gruter. f. 654. n. 2. CLAUDIÆ CITHARÆDAE CONIVG. OPTIMÆ &c.
CITHARÆDICUS, a, um. [*κίθηραδικός*] Adj. ut, Citharædicus habitus. Suet. in Neron. cap. 25. Item statusus suas citharædico habitu.
 Ars citharædica. Plin. lib. 9. cap. 8.
 Status citharædicus. Apul. Florid. p. 351.
CITHARISTA, [*κίθηραστής*] æ. m. Qui citharam tantum pulsât, non etiam accinit, inquit Budæus. Cic. 3. Verr. 53. Et etiam illum Aspensidum citharistam, de quo sæpe audis, id quod est Græcis hominibus in proverbio, quem omnia intus canere dicebant, sustulit. V. etiam Phil. 15.
CITHARISTA, vel **CITHARISTES**, Promontorium est Narbonensis provinciæ, non procul a Massilia. Plin. cap. 4. lib. 3. & Pompon. lib. 2. 5.
CITHARISTRIA, æ. f. [*κίθηραστρια*] Quæ cithara canit. Ter. Phorm. 1. 2. 32. Continuo quandam natum est puellulum citharistram. Ibid. v. 59. eandem vocat Fidiocinum, Ille qui illam amabat fidiocinum. Ergo indifferenter, inquit Donatus.
CITHARIZO, [*κίθηραζω*] ære. Cithara canere. Corn. Nepos 15. 2. 5. Nam & citharizare & cantare ad chordarum forum doctus est a Dionysio. An Cithara ludere? Lambinus tamen Cithara canere, ut hic. H. St.
CITHARUS, i. m. [*κίθαρος*] Piscis genus est Nilotici, mollem carnem habens, quodque ob id facilius quam alii pisces conficitur. Galen. ex Philotimo lib. 3. de alim. facult. cap. 30. Meminit Strabo lib. 17.
CITIMUS, IN CITIA.
CITO, ære, **CITATIM**, **CITATUS**, **CITO**, adv. IN CITO.
CITORUS, IN CYTORUS.
CITRA, [*πρὸς τὰς*] Præpositio, accusativo casui serviens: cui opponitur Ultra.

- Ultra; a Cis derivatur. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 31. Qui sunt citra Rhenum.
- Citra flumen educere exercitum. Cic. 6. Philipp. 5.
- Citra Leucadem. Cic. 16. Fam. 4. Idem 16. Att. 7. Quum venissem Velliam, Brutus audivit. erat enim cum suis navibus apud Halemum fluvium, citra Velliam millia passuum 111. pedibus ad me statim.
- Citra mare natus. Horat. 1. Sermon. 10. 47.
- Ultra citraque. Horat. 1. Sermon. 1. 107.
- sunt certi denique fines,
Quos ultra citraque nequit consistere rectum.
- Citra, pro Ante. Ovid. 8. Met. 365.
- Forlitan & Pylus citra Trojana perisset Tempora. Et 10. Met. 84.
- citraque juventam
Ætatis breve ver, & primos carpere flores.
- Citra rogos. Quintil. Decl. 12. 9. Aut citra rogos, aut ad rogos pugna est. i. e. Antequam ad rogos ventum est. V. etiam Decl. 246. & Gell. 12. 13.
- Citra, pro Sine. Columel. lib. 2. cap. 2. Sed citra hoc experimentum multa sunt, quæ & dulcem terram, & frumentis habilem significant, ut juncus & calamus.
- Citra accusationem crimen in adversarium vertere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
- Citra æmulum aliquid facere. Quintil. 12. 10.
- Citra auctoritatem Senatûs populicæ. Suet. in Cæf. 28.
- Citra codicillos, pro Sine codicillis. Hermogenianus in I. Administrantes. D. de Excusat. tutor. Administrantes res principum, ex indulgentia eorum, licet citra codicillos, a tutela, itemque a cura tempore administrationis delata excusantur. Budæus.
- Citra commoda emeritorum præmiorum exauctorare legiones. Suet. in August. cap. 24.
- Citra complexum causæ laudabilis. Quintil. lib. 8. cap. 5. Est autem hæc vox universalis, quæ etiam citra complexum causæ possit esse laudabilis.
- Citra denuntiationem. Quintil. lib. 3. cap. 8. Nam & illic causa deliberrandi est, quod bellum Galli minitentur: esse tamen questio potest, dedendi ne fuerint citra hanc denuntiationem, quia contra fas, quum Legati missi essent, prælium inierint: Regemque, ad quem mandata acciperant, trucidaverint.
- Citra fastidium. Plin. lib. 3. cap. 3. Querquerni citra fastidium nominentur.
- Citra honorem verborum prosequi aliquid. Suet. in Aug. cap. 66. Neque dolore dissimulato, si parcius aut citra honorem verborum: neque gaudio, si grate pieque quis profectus fuisset. Subaudi Legato vel Hæreditate.
- Citra jactum pulveris. Plin. 35. 21.
- Citra invidiam. Plin. lib. 7. cap. 29.
- Citra mandatum aliquid facere. Ulpian. 1. Idemque &. §. Idem Labeo ait. D. Mandat. vel contr.
- Citra muscicæ. Quintil. lib. 1. cap. 4. Tum nec citra muscicæ Grammaticæ potest esse perfecta, quum ei de metris rhythmicisque dicendum sit.
- Citra mortuum exanimat. Plin. lib. 8. cap. 38.
- Citra perniciem. Plin. lib. 11. cap. 49.
- Citra personam argumenta ducere. Quintil. lib. 7. cap. 3. Interim autem ex re quaeritur, veneficium fuerit, an cruditas: quum ex ipsa aliqua citra personam quoque argumenta ducuntur.
- Citra facietatem data glans. Columel. lib. 7. cap. 6.
- Citra scelus peccare. Ovid. 5. Trist. 9. 23.
- Citra scientiam. Columel. lib. 1. cap. 1.
- A postrema syllaba citra tertiam non posuit natura vocem acutam. Cic. in Orat. 58. Ipsa enim natura, quasi modularetur hominum orationem, in omni verbo posuit acutam vocem, nec una plus, nec a postrema syllaba citra tertiam, quo magis naturam ducem ad aurium voluptatem sequatur industria.
- Citra voluntatem domini. Quintil. 7. 3.
- Citra, pro Extra. Sueton. in August. cap. 43. Solebat etiam citra spectaculorum dies, siquando quid inusitatum dignumque cognitum advectum esset, id extra ordinem quolibet loco publicare.
- CITRA, Adv. in eadem significatione, sed sine casu. Liv. 10. 25. Paucis citra millibus lignatores ei cum præsidio occurrunt.
- Citra, aliter. Plin. lib. 17. cap. 22. Quoniam & sic coercetur impetus materis, densioresque citra pampini exultant.
- Citra, etiam pro Minus. Ovid. 1. de Pont. 7. 55.
- Culta quidem (fateor) citra quam debuit illa est. V. etiam 10. Met. 607. & 3. de Arte Am. 757.
- CITER, vetustissimos scripsisse invenimus. Cato apud Priscian. p. 599. Citer ager alligatus ad sacra erit. V. feq. dict.
- CITERIOR, us. compar. quod a Citer vocabulo obsoleto quidam deducunt. Cic. 12. Att. 37. Hirtius aut me scripsit Sex. Pompeium Corduba exisse, & fugisse in Hispaniam citeriorem.
- Ætas citerior, Brevior. Valer. 8. 7. ext. 10. Citerioris ætatis metas, & Chryssippi vivacitas flexit. Sed emendatum Citeriores.
- Consulatus citerior legitimo tempore. Valer. Max. 8. 15. 1. i. e. Ante tempus.
- Dies citerior. Caius in I. Si servus. §. Quum mihi aut Titio. D. de verb. obligat. Tempora vero diversa designari posse, veluti, Mihi Calendis Januariis, aut Titio Calend. Febr. immo etiam citeriorem diem in Titii personam conferri posse. Citeriorem dixit, pro Brevisiore & proximior. Budæus.
- Ultio delicto citerior. Valer. Max. 6. 3. 11. i. e. Prior.
- Audiebamus nondum citeriora. Cic. 2. Fam. 11.
- Considerare humana ac citeriora. h. e. Terrena ac terrenis proxima. Cic. 5. Tusc. 71. Quanta rursus animi tranquillitate humana & citeriora considerat?
- CITIMUS, a, um. superl. Citima nobis secula sunt recentissima, quæ enim nobis proxima sunt, citima appellantur. Cic. de Univerfit. 22. Eamque, quæ erat ejuſdem, detorſit a latere in dextram partem: hanc autem citimam, a mediana linea direxit ad lavam, sed principatum dedit superior.
- Luna terris citima. Cic. in Somn. Scip. 8. Ex quibus erat ea minima, quæ ultima celo, citima terris, luce lucebat aliena.
- CITIME, Adverb. Priscian. lib. 15. p. 1016. Citra, citerius, citime.
- CITRATUS, a, um. ut, Regio citrata, Ager citratus, qui opponitur Ultrato. V. Rigalii Gloss. ex Hygin. & aliis agrar. Ed. Geof. p. 156. & 268.
- CITRAGO, Eadem cum Melissa phyllo. V. MELISSOPHYLLUM.
- CITRETUM, CITREUS, CITRIUM, In CITRUS.
- CITRUS, Non simplex & solum reperitur. V. ULTRUS.
- CITRUS, i. e. [κίτριον] Arbor quæ Medica fert mala. Dioscorides lib. 1. cap. 136. Postremo quæ medica, Perficave, aut citromela, a Romanis vero citria vocantur, omnibus nota, arborem habent toto anno fecundam & superferantem. Pomum oblongum est, rugosum, colore ad aurum inclinato, cum gravitate odoratum. Semen habet pyrorum femibus simile. Plin. lib. 13. cap. 1. Cedri tantum & citri frorum fructum in sacris fumo convolutum nidorem verius quam odorem noverant.
- De Citro sic scribit Calepinus ex variis auctoribus, Citrus arbor nobilissima, quæ sola apud Atlantem montem in Mauritania nascitur, Romanis quondam gratissima. nam afferebatur ad ornamenta mensarum & lectulorum. Non multum crescit, & folia majora habet quam laurus. Hinc Citreus, adjectivum. ut, Citreus menſe. Apud Dionem, cedron, & poma cedria, pro citro & citris appellata inveniuntur. Alterius tamen generis sunt citri Atlantice, ex quibus menſe fierent, quam nostrates citri, unde mala medica nascuntur. Hæc folio spectantur arbuti feræ aut lauri: Atlantice, cupressio femina silvestri, folio, odore, caudice.
- CITRUM, i. n. pro Ligno. Varr. 3. de R. R. cap. 2. Nuncubi hic vides citrum aut aurum? Martial. lib. 10. 80.
- Impicit, ut pueros, nobilissime citrum.
- Maurulacum citrum. Martial. lib. 12. 67. V. Lucan. 9. 426. & Vellei. 2. 66. 1. cum Not. Burm.
- CITREUS, a, um. Adj. [κίτριος] ut, Citrea mala. Plin. lib. 25. cap. 28. Citreis odor acerrimus, sapor asperissimus. Idem lib. 23. cap. 6. Citrea contra venenum in vino bibuntur, vel ipsa vel semen. faciunt oris suavitatem, decocto eorum colluto, aut succo expresso.
- Lecti citrei. Perf. 1. Sat. 53.
- non quicquid denique lectis
Scribitur in citreis.
- Menſa citrea. Cic. 6. Verr. 37. Tu maximam & pulcherrimam menſam citream a Q. Lutatio, Diodoro, & c. abstulisti.
- Oleum citreum. Plin. lib. 23. cap. 4.
- CITRIUM, i. n. Latine dicitur Pomum citri arboris, teste Dioſc. l. c.
- CITRINUS, a, um. [κίτριος] aliud Adj. ut, Color citrinus. Plin. lib. 19. cap. 5. de cucumeris, In Italia virides, & quamminimi, in provinciis quammaximi & citrini aut nigri. i. e. Citri five auri colorem habentes.
- CITRŌSUS, a, um. [κίτριος] Vestis citrosa. a similitudine citri appellata est. Hæc Festus. Meminit & Macrobi. lib. 3. Saturn. cap. 19.
- CITRETUM, i. n. Locus citro confitus. Pallad. 3. 34. extr. Citreta tegumentis defenduntur a frigore.
- CITTA, æ. f. [κίττις] Avis quasi pica: quoniam ut Galenus ait, terram mandat, aut quia colorem habet, ut pica, dispares.
- CITTA, [κίττις] Depravatus mulierum prægnantium appetitus, quum inutiles cibos appetunt, quod fere contingere solet secundo aut tertio a conceptu menſe, ex alimento in ventriculo corrupto, fetu tam imbecilli, ut nutrimentum consumere non possit. Hinc fit ut copiose in ventriculo redundantia cumulentur, quæ varium absurdumque gi-gnunt appetitum, ut carbonum, cretæ & similia. Eam ob causam Greci malum hoc κίττιος, hoc est picam appellaverunt, ab avis ejus varietate sumpta similitudine. V. Alexand. Aphrod. 2. probl. 74. Rhodig. 3. 15. & 14. 1.
- CITAMPLOS, i. m. [κίττιος, κίττιος] Herba hæc, quæ Dioscoridi Helixine, & officinis Parietaria dicitur. Utitur hac appellatione Paulus Ægineta lib. 6.
- CITTIUM, vel CITIUM, i. n. [Κίττιος, ἢ κίττιος] Oppidum Cypri: unde,
- CITTIUS, a, um. [Κίττιος] ut, Cittiæ Zeno, apud Laertium lib. 7. pr.
- CITTIOSIS, is. f. [κίττιος] Uvarum vitium est, quum acini a racemis dilapſi pereant. V. Cæl. Rhodig. Antiqu. Lect. lib. 6. cap. 1.
- CITUS, In CITRO.

Civis Peregrino & Exuli oppositus. Cic. 4. Acad. 176. Postremo solum civem, solum liberum: insipientes omnes peregrinos, exules, servos, furiosos. Libertas civium. Cic. pro Rabir. Posth. 53. Neque ego, cui omnium civium libertas clarissima fuisset, meam projecissem.

Parricida civium. Cic. 1. in Catil. 29. Certe vendendum mihi non erat, nequid, hoc parricida civium interfecto, invidia mihi in posteritatem redundaret.

Clari cives. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Clarissimi cives & summi viri. Cic. 1. in Catil. 29. Etenim si summi viri & clarissimi cives, Saturnini, & Gracchorum, & Flacci, & superiorum complurium sanguine non modo fe non contaminarunt, &c.

Egentes cives & servi. Cic. pro Milon. 37. Servorum & egentium civium, & facinorosorum armis meos cives, meis consiliis, periculisque servatos, pro me objici nolui.

Infirmus civis. V. INFIRMUS.

Infitus urbi. V. INFIRMUS.

Perditus. Cic. 2. in Catil. 12.

Potentiorum civium superba limina. Horat. Epod. 2. 3.

Rarus. Martial. lib. 12. 53.

Nummi quibus tibi sint, opeque tantæ, Quantas civis habet, Patere, rarus, &c.

Romanus. Cic. 7. Verr. 146. Ut etiam illa vox & illa imploratio, Civis Romanus sum, quæ sæpe multis in ultimis terris opem inter barbaros & salutem tulit, &c.

Romana. Cic. pro Corn. Balb. 55. Sic apud Terentium, And. 1. 3. 16.

Civis Attica. Et, Civis Halicarnassia, apud Nep. 2. 1. 2.

Seditiosi cives. Cic. 4. Acad. 13.

Trepidati cives. Virg. 12. Æn. 587.

Atrociter civem. Cic. pro Corn. Balb. 30.

Egit Romana fuos discordia cives, Bellum Rome intestinum fuit. Pro pert. lib. 1. 22. 5.

Arceare aliquem civium a vita, fortunisque. Cic. 1. in Catil. 33. Tum tu Juppiter, &c. hunc & hujus socios a tuis aris, ceterisque templis a te, civis urbis ac moenibus, a vita, fortunisque civium omnium arcebis.

Clamare se civem Romanum. Cic. 7. Verr. 146. Quum is qui se civem Romanum esse clamaret, in crucem ageretur.

Continere cives eadem æquitate. In CONTINENDO.

Dare civem populis. Sil. lib. 8. 409.

Dare civibus urbem, Civitatem condere. Virg. 5. Æn. 631.

Quis prohibet muros jacere, & dare civibus urbem?

Defendere civem a periculo. In DEFENDO.

Inferre famem civibus. Cic. 9. Att. 12.

Negligere salutem civium. Cic. 1. in Catil. 28.

Relinquere incolentes civis. Cic. 2. in Catil. 2. Quod vero non cruentum mucroneum, ut voluit, extulit: quod vivis nobis egressus est: quod ei ferum de manibus extorsimus: quod incolentes cives, quod intactam urbem reliquit, &c.

Tenere jura civium. Cic. 1. in Catil. 28.

Tradere vias optatimum ætium civibus. Cic. 2. de Divin. 1.

Civis hinc est. Terent. And. 5. 1. 14. Illam hinc civem esse aiunt.

CIVITAS, ætis. f. [ædis] a Civibus appellata est, quasi Civium multitudo, vel potius Universitas.

Civitas proprie in incolis, in unam societatem junctis, æstimatur; non in ædificiis, Cic. apud Nonium, 5. 27. Conjunctionem tectorum, oppidum, vel urbem appellaverunt, delubris distinctam spatiique communibus. Omnis ergo populus, qui est talis cœtus multitudinis, quem expolit, civitas est.

Quid sit Civitas, succincte & eleganter describit Cic. de Somn. Scip. 4. Nihil enim est illi principi Deo, qui omnem hunc mundum regit, quod quidem in terris nat acceptus, quam consilia, cœtusque hominum jure sociati, que civitates appellatur. Idem pro Sext. 91. Tum conventicula hominum, quæ postea civitates nominatæ sunt.

Civitas & pro loco, & pro oppido, & pro jure quoque omnium & pro hominum multitudine dicitur, inquit Verrius Flaccus apud Gellium, 18. 7. conf. Coquej. ad Augulium. de Civ. Dei, 1. 15. p. 58.

Civitas, pro Urbe, aut oppido. Liv. 29. 38. pr. Eadem ætate in Brutis Clamptia a Consule capta, Confentia, & Pandofia, & ignobiles aliæ civitates voluntate in dedicationem venerunt.

Urbs & civitas. Cic. 4. Acad. 136. Denique scripta Lycurgi, Solonis, xii tabulas nostras, non esse leges? ne urbes denique aut civitates, nisi quæ essent sapientium?

Civitates & municipia. Cic. pro Muren. 47. Graviter homines honesti, atque in suis civitatibus & municipiis gratiosi tulerunt.

Patria civitatis. Cic. 2. de Legib. 5. Ego me hercule & illi & omnibus municipibus duas esse censeo patrias: unam naturæ, alteram civitatis.

Clades civitatis importuna. Cic. de Clar. Orat. 312. Et si cursum ingenii tui, Brute, premit hæc importuna clades civitatis.

Commemoratio civitatis omnia verbera depulsurum, cruciatumque a corpore dejecturum arbitrabatur. Cic. 7. Verr. 161.

Desiderium civitatis. Cic. pro Domo 87. Non decretis Italiae, non desiderio civitatis. Subaudi Reducti sunt.

Diffimilitudo enim civitatum varietatem juris habeat necesse est. Cic. pro Corn. Balb. 31.

Homo multarum civitatum. Cic. pro Corn. Balb. 30. Itaque in Græcis civitatibus videmus, Athenis Rhodios, Lacedæmonios, ceteros undique ascribi, multarumque esse eosdem homines civitatum.

Jus civitatis honore dignissimum. Cic. pro Corn. Balb. 42.

Largitio & communicatio civitatis. Cic. pro Corn. Balb. 31. Nunquam est intermissa a majoribus nostris largitio & communicatio civitatis.

Nomen civitatis nobile & illustre apud omnes. Cic. 7. Verr. 166. Si tibi ignoto dare ignotos, apud barbaros, apud homines in extremis atque ultimis gentibus positos, nobile & illustre apud omnes nomen tue civitatis profuisset: &c.

Nomen civitatis apud aliquem valere. Cic. 7. Verr. 165. Apud te nomen civitatis ne tantum quidem valuisse, ut dilationem aliquam crucis, &c.

Nomen civitatis implorare & usurpare. Cic. 7. Verr. 162.

Salus civitatis nititur in aliquo. Cic. de Somn. Scip. 3.

Status civitatum. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Vires & mores civitatis. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Usurpatioe & mentione civitatis assequi aliquid. Cic. 7. Verr. 165. Apud te Prætorum si non effugium, ne moram quidem mortis, mentione atque usurpatione civitatis assequi potuit?

Ex civitate aliqua amplissimus aliquis. Cic. pro Corn. Balb. 50.

Beata civitas. Cic. 1. de Fin. Neque enim civitas in seditione potest esse beata.

Bellicosa civitas. V. BELLUM.

Clarissima civitates. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Commendator civitas studio, cura & diligentia alicujus. Cic. pro Corn. Balb. 43.

Fœderata. Cic. 7. Verr. 53. Hoc Neticorum fœderata civitas publice dicitur.

Graves. Cic. 7. Verr. 134. i. e. Gravitate morum æstimanda.

Honestæ. Cic. 5. Verr. 56. Huic homini, Judices, honestæ (al. honestissimæ) civitatis honestissimo, &c.

Honestior civitas, quam &c. Cic. pro Flacc. 64. Num honestior est civitas Pergamena, quam Smyrnæ?

Humilis, Urbs in imo sita. Sen. Theyst. 5.

Immunes civitates & libertæ. V. IMMUNIS.

Lauta. V. LAUTUS.

Libera. Cic. 1. Philipp. 4.

Locuples copiis. In LOCUPLES.

Maledica. In MALUS.

Optime merita. Cic. pro Corn. Balb. 34. Neque enim est meum, contra jus optime merita civitatis, contra opinionem vetustatis, contra auctoritatem Senatus dicere.

Bene morata & bene constituta. In MOS.

Bene moratæ civitates. Cic. 1. de Orat. 85.

Nostra civitas. i. e. Ubi nati sumus. Hannibal apud Liv. 30. 30. Quodcumque egerimus, ratum id civitates nostræ habituræ sunt. Nostræ, i. e. Unde quisque nostrum est, Quam quisque nostrum patriam habet aut domum.

Prudentissima civitas. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Sine lege. Quintil. lib. 5. cap. 11. Ut corpora nostra sine mente, ita civitas sine lege, suis partibus, ut nervis ac sanguine, & membris uti non potest.

Abstrahere civitatem a servitio. In ABSTRAHO.

Administrare. Cic. 1. Offic. 88. Et tamen ita probanda est mansuetudo atque clementia, ut adhibeatur Reipub. causa veritas, sine qua administrari civitas non potest. V. ADMINISTROR.

Adoriri. In ADORIOR.

Augere civitatem hostibus recipiendis. Cic. pro Corn. Balb. 31. Romulus fœdere Sabino docuit, etiam hostibus recipiendis augeri hanc civitatem oportere.

Conciliare civitatem. In CONCILIO.

Conferre studia & beneficia in civitatem. Cic. pro Corn. Balb. 43.

Conjuncta officiis civitas. In CONJUNGO.

Constituere in civitate legibus aliquem. Cic. pro Arch. 6. Hunc Heracliensem multis civitatibus expetitum, in hac autem legibus constitutum, de nostra civitate ejiciemus? Subaudi Civem.

Continere civitatem in officio. In CONTINEO.

Contacta civitas iabe. In CONTINGO.

Convertit fe civitas in aliquem. Cic. in Somn. Scip. 3. In te unum atque in tuum nomen fe tota convertet civitas. pro Homines civitatis.

Ejicere aliquem e civitate. Cic. pro Domo, 88.

Evertere funditus civitatem. Cic. 6. Verr. 76. Universam fe funditus illam eversum esse civitatem minabatur.

Execrata Phocæorum civitas. Horat. Epod. 16. 17.

In oculis civitatis aliquid esse factum. Cic. pro Domo 101. In ea possum interi domum meam everfam non ab inimico meo, sed ab hoste communi, & ab eodem extractam, & positam in oculis civitatis.

Ferre suffragium non de civis, sed civitatis salute. Cic. pro Domo 90.

Inducere in civitatem rem perniciosissimam. Cic. 1. Offic. 85.

Instituere civitates. Cic. 1. de Orat. 86.

Invadere civitatem. Quintil. lib. 1. cap. 6.

In largienda civitate parvus. Cic. pro Corn. Balb. 57.

Munita jure civitas, & libertas. Cic. pro Domo 77.

Persequi civitatem bello. Cæs. 5. Bell. Gall. 1. Nisi id fecerint, sese bello civitatem persecuturum demonstrat.

Suspensa ac sollicita. Cic. pro Domo 96.

Civitas dicitur etiam Jus civium. Hocque jus triplex fuit apud Romanos. Summo & maximo Romana tribuebat Civitas: proximum erat Latinitas: ultimum minimumque Italiae jus. Quibus modis Latini poterant fieri Romani cives. V. Sigon. de Antiq. Jure Civ. Rom. cap. 1. Onufr. Panvin. Comm. 3. de Rep. Roman. & Spanhem. in Orbe Romano.

Adimere alicui civitatem. V. ADIMO.

Ademptio civitatis. Cic. pro Domo 98. Id autem ut esset faciendum, non ademptione civitatis, sed tacti, & aquæ, & ignis interdictione faciebant.

Adifici & perdere civitatem. Cic. pro Corn. Balb. 30. Vidi egomet nonnullos Imperitos homines nostros cives Athenis in numero judicam atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero, quum ignorarent si illam civitatem essent adepti, hanc fe perdidisse, nisi postliminio recuissent.

Amittere civitatem. Cic. pro Cæcin. 100.

Asciscere in civitatem. In ASCISCO.

Ascribere civitati & in civitatem. In ASCRIBO.

Ascribi civitatibus. Cic. pro Arch. 10. Quid est quod de ejus civitate dubitetis, præsertim quum aliis quoque civitatibus fuerit ascriptus?

Consequi civitatem beneficio alicorum. Cic. pro Corn. Balb. 31.

Dare civitatem. Cic. pro Corn. Balb. 55. Ante civitatem Velenisibus datum, de senatus sententia, &c.

Dicare fe in civitatem. Cic. pro Corn. Balb. 28. Peritus vero nostri moris ac juris nemo unquam qui hanc civitatem retinere vellet, in aliam fe civitatem dicavit.

Donare civitate aliquem. Cic. pro Corn. Balb. 30. Ex qua nobis interdicitum sit, ut neque asciscere civem, aut civitate donare possimus.

Merita erga populum Rom. allegare Latinitate, vel civitate donavit. Suet. in Augusto cap. 47. H. St.

Eripere alicui civitatem. Cic. pro Domo 79. Volaterranis L. Sulla victor, Repub. recuperata, comitis centuriam civitatem eripere non potuit.
 Ereptor civitatis. Cic. pro Domo 81. At tu etiam ereptor civitatis, legem de injuriis publicis tulisti.
 Habere civitatem. Cic. 2. de Legib. 5. Ita quum ortu Tusculanus esset, civitatem Romam habuit. De Catone. Al. Civitate Romanus &c.
 Impertiri civitatem gratuito alicui. Cic. pro Arch. 10.
 Largiri civitatem. In LARGIOR.
 Mutari civitate. In MUTO. Cic. pro Corn. Balb. 31.
 Recipere civitate. Cic. pro Corn. Balb. 31.
 Recipere in civitatem. Cic. pro Arch. 22.
 Retinere civitatem. Cic. pro Corn. Balb. 43.
 Retinere in civitate, & Exterminare ex civitate alicquem: contraria. Cic. pro Ligar. 33. Aut tres Ligarii in civitate retinendi sunt, aut tres ex civitate exterminandi.
 Sancire iura de civitate, & libertate. Cic. pro Domo 80. Tum igitur majores nostri populares non fuerunt: qui de civitate & libertate ea iura sanxerunt.
 Suscipere in civitatem. Cic. 2. de Legib. 5.
 Tribuere civitatem. Cic. pro Corn. Balb. 37.
 Civitas etiam pro Tota regione ponitur. Cæs. 1. Bell. Gall. 12. Omnis civitas Helvetia in quatuor pagos divisa est. Et mox: Quæ pars civitatis Helvetiæ insignem calamitatem Populo Romano intulerat.
 Brigantium civitas. Tacit. Agric. 17. 2.
 Hermundurorum civitas. Idem de Germ. 41. 1.
 Ubiorum civitas. Idem 1. Ann. 37. 3.
 Civitatum (in gen. pl.) apud Plinium lib. 8. ad Maximum, principio, incipit Amor. Liberaurum civitatum, in editione ad exemplar Rudolphi Agr. recognita. Vide an & in mea editione. H. St. Est ep. 24. & Civitatum quidem exhibent codd. emendati, sed altera illa lectione in marginem rejecta.

CIVITATULA, æ. f. dimin. Sen. de morte Claudii p. 852. Hic quæstu se sustinebat, vendere civitatulas solebat. i. e. Jus Romanæ civitatis. Ad quamdam civitatum pervenimus. Apul. 10. Met. p. 238.
CIVILIS, e. [civilis] Quod ad civem pertinet. ut, Civile odium: civile bellum.
 Actio civilis. Cic. 1. Verr. 18. Nam civibus quum sunt ereptæ pecuniæ, civili fere actione & privato jure repetuntur.
 Amor civilis & Naturalis. Gell. lib. 12. cap. 1. ad finem, Magnam fere partem non naturalis ille amor est. sed civilis & opinabilis.
 Arma civilia. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 85.
 Bellum. Cic. 7. Att. 13. Genus belli quod sit vides. ita civile est, ut non ex civium diffensione, sed ex unius perditii civis audacia natum sit.
 Bella plufquam civilia. Lucan. lib. 1. 1.
 Bella per Æmathios plufquam civilia campos, Jusque datum foelcri canibus.
 Belli civilis ætus. Hor. 2. Epist. 2. 47.
 Buita civilia. Propert. lib. 2. 1. 27. i. e. Campos Philippicos, in quibus & occisa sunt, & sepulta Romanorum multa millia bello Civili inter Cæsarem & Pompeium.
 Curæ civiles, i. e. Cura de civibus, aut quæ civem decent. Hor. 3. Carm. 8. 17.
 Dies. Plin. lib. 2. cap. 77. Qui opponitur Astronomico. V. Gassend. Inf. lib. 1. cap. 22.
 Diffidium, Discordia civilis. Claud. de Bell. Gild. 241.
 Furor. Hor. 4. Carm. 15. 18.
 Custode rerum Cæsare, non furor Civiles, aut vis eximat otium. Civilem furorem vocat Seditio- nes civium.

Jura civilia. Hor. 1. Serm. 9. 39.
 Lex civilis ac publica. Cic. pro Cæcina. 74.
 Mars civilis, Bellum inter cives. Ovid. 6. Epist. 35. Civilem Martem vocat illorum qui ex eadem terra geniti erant.
 Mos consuetudoque civilis. Cic. 1. Off. 148. Nec quenquam hoc errore duci oportet, ut siquid Socrates aut Aristippus contra morem consuetudinemque civilem fecerint, &c.
 Nefas civile, Nefas civium. Stat. 1. Silv. 80. Intelligit Bellum civile.
 Odiâ. Claud. de Bell. Get. 565.
 Officia. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Pax. Cic. 7. Philipp. 8. Itaque ille ego qui semper auctor pacis fui: cuicque, pax præferent civilis, quamquam omnibus bonis, mihi tamen in primis fuit optabilis.
 Quercus, Quercea corona civilis, quam (ut refert Servius) qui in bello civem liberassent, accipiebant, ideo quia ante causâ vitæ in hac arbore hominibus fuit, qui glandibus vescabantur. Virg. 6. Æn. 772.
 Atque umbrata gerunt civili tempore quercu. V. in CIVICUS.
 Sanguis. Lucret. lib. 3. 70. i. e. Bella civilia, sive Civium interfectiones. Scientia, Politicæ. Quintil. lib. 2. cap. 15. Rhetoricen autem quidam eandem civilitatem esse judicaverunt. Cicero scientiæ civilis partem vocat: civilis autem scientia idem quod sapientia est.
 Strages. Claud. 6. Conf. Hon. 118.
 Studia. Cic. pro Font. 16. Si inimico testi credi non oportuit, inimiciorum Marcello Crassus, & Fimbria: Scaurus ex civilibus studiis, atque obtreactione domestica, quam huic Galli?

Verba civilia, quæ etiam Directa in iura appellantur, verba sunt formularum civilium, hoc est quæ ad jus civile accommodata olim a Jurisconsultis fuerunt, ex eo nimirum quod hæc pars juris proprie nonnquam jus civile appellatur, ut Pompon. docet. l. 2. D. de orig. jur. sive quod vernaculum esset, neque ab exterarum gentium institutis sumptum: sive quod soli cives his legis actionibus ac formulis uti possent. Papin. l. 7. D. de vulg. & pup. Verbis civilibus substitutionem post quartum decimum annum ætatis fratri fieri convenit. Ulpian. cap. Infit. 25.
 Fideicommissum est, quod non civilibus verbis, sed precativè relinquitur, hoc est, non his formulis quæ ad hæredum institutionem accommodatæ sunt, sed precativè.
 Vir vere civilis, & publicarum privatarumque rerum administrationi accommodatus. Quintil. in procem. lib. 1.
 Undæ civiles, i. e. Curæ & sollicitudines omnium rerum, quæ ad Remp. pertinent. Hor. 1. Epist. 1. 16.
 Nunc agilis fio, & merfor civilibus undæ.

Civilis, ubi ad hominem refertur, Æquum, Humanum, & Communi jure cum aliis utentem denotat, licet dignitate superior sit.
 Ingressus orationis civilis, & humanus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Agere se civilem. Suet. in Tiber. cap. 26. Verum liberatus metu, civilem se admodum inter initia, ac paulo minus quam privatam egit. Sic Civilior, [civilior] Ovid. 4. Trist. 4. 13.
 Ipse pater patriæ, quid enim civilis illo? &c.

CIVILITAS, ætis. f. [civilitas] quasi Civilis mos: qui & Urbanitas dicitur. Plerumque pro Humanitate ponitur.
 Clementia & civilitas. Suet. in August. cap. 51. Clementiæ & civilitatis ejus multa & magna documenta fuerunt.
 Jactator civilitatis. Suet. in Claud. cap. 35. Primis imperii diebus, quamquam (ut diximus) jactator civilitatis, neque convivia inire ausus est, nisi, &c.
 Civilitas, pro Politica scientia, ut Civilitatis corpori partes assignet, &c. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Civilitatis particula. Quintil. ibid.
CIVILITER, Adv. [civiliter] quasi Civilis mos: qui & Urbanitas dicitur. i. e. Ex intuitu juris civilis. Jabolenus in l. quum hæredes. §. item quæro. D. de acquir. possess. Si vivitur liberum hominem, cum te possidere non puto. quod quum ita se habeat, multominus a te per illum res ejus possidebuntur. neque enim rerum natura recipit, ut per eum aliquid possidere possimus, quem civiliter in mea potestate non habeo. Alioquin Civiliter, Ex civilitatis præscripto, i. e. Non tyrannice significat, vel monarchice. Juven. 5. Sat. 112. — solum
 Poscimus, ut cœnes civiliter. i. e. Non tibi fit panis lautus, & ceteris convivis vulgaris, ut non fit inter nos delectus ferulorum. Budæus.
 Magis pie quam civiliter, i. e. Ut decet civem. Liv. 38. 56.
 Contendere civiliter. Cic. 1. Off. 38. Ut enim quum civiliter contendimus, aliter sit inimicus, aliter fit competitor: cum altero certamen honoris ac dignitatis est: cum altero capitis & famæ.
 Plus quam civiliter. Ovid. 12. Met. 583. i. e. Non civiliter, non ut civem decuit. De Neptuno.

CIVICUS, Adj. [civicus] Quod ad civem pertinet, ut Corona civica, quæ dabatur ob civem servatum, hoste occiso. Cic. pro Planc. 72. Ad id etiam gregarii milites faciunt inviti, ut coronam dent civicam, & se ab aliquo servatos esse fateantur.
 De civica corona, Plin. lib. 16. cap. 4. Hinc civica coronæ, militum virtutis insignie clarissimum. Jampridem vero & clementiæ imperatorum, postquam civilium bellorum profano meritum cœpit videri civem non occidere. Cedunt iis murales vallaresque, & aureæ, quamquam pretio antecedentes. Cedunt & rostratæ, quoniam in duobus maxime ad hoc ævi celebres: M. Varrone & piraticis bellis, dante Magno Pompeio: item M. Agrippa, tribuente Cæsare e Siculis, quæ & ipsa piratica fuisse. Ibid. 5. Civica insignia primo fuit, postea magis placuit ex esculo Jovi sacra. Variatumque & cum quercu est, ac data ubique quæ fuerat, custodiendo tantum honore glandis.

Civica coronam civis, salutis fusa causa, servatus in prælio dabat, quæ erat insignia, frondem habens perennem. Hæc Festus. Gell. lib. 5. cap. 6. Civica corona appellatur, quam civis civi, a quo servatus est in prælio, teitem vitæ saluticæ percipere dat. Ea fit e fronde querna: quoniam eitis victusque antiquissimum quercus capi solitus fit. Fit etiam ex ilice: quod genus superiori proximum est. V. ibid. & apud Plin. l. c. quibus conditionibus daretur, vel non daretur.
 Dicitur & Civica absol. Civica donare alicquem. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Arma civica apud Ovid. 1. Fast. 22. intelliguntur Peritia dicendi in judicio, qua vel accusamus, vel defendimus reos, Civica pro trepidis quum tulit arma reis.
 Bella civilia. Ovid. 1. de Pont. 2. 125.
 Clausit & æterna civica bella fera. h. e. Civilia, sive intestina.
 Civica jura. Hor. 1. Epist. 3. 23.
 — seu civica jura
 Respondere paras.

Motus. Hor. 2. Carm. 1. 1.
 Quercus. V. Serv. in Virg. 6. Æn. 772.
 Rabies, Bellum civile. Hor. 3. Carm. 24. 26.
CIVIS, [civis] Fluvius Thraciæ ex Pæoniis & Rhodope monte profuens. Eit & urbis nomen, quam, ut testatur Strabo lib. 12. Philippus Demetrii F. evertit, deditque Prusæ Zelæ, qui hanc evertit, & Myrleam Prusæ vicinam. Is a ruinis exsurgens, Cium, a se Prusadem: Myrleam vero, ab uxore Apameam nominavit.

CIZARA, [Cizara] Castellam erat munitissimum, lacui nomine Stiphana, in Phazemonetica regione, adjacens, quod post desertum est, ut Strabo docet lib. 12.
CIZICUS, V. CIZICUS.

CLABULARIA, vel ut quædam habent exemplaria, CLAVOLA, Scissio lignorum vel præfergmina, auctore Nonio 4. 473. Varro 1. de R. R. cap. 40. Demum in oleagineis feminibus arbores videndum, ut fit de tenero ramo ex utraque parte æqualiter præcisi, quos alii clavolas, alii tales appellant, ac faciunt circiter pedales. quas CLAVA, ejus dimin. est. Item Vehiculi genus; unde
CLAVULARIS, e. Adj. ut, Curfus clabularis, qui militibus concedebatur, quoties ex aliis in alia loco celeriter transferri eos oporteret, ut est in l. 22. Cod. de cursu publico. Nonnulli scribunt Clavularis, ut Ammian. 20. 4. V. Valef. in loc.
CLAVES, is. f. [claves, clavis, clavis] Confictus & mutua profligatio: a clavis, quod est Amputo, frango. Nam in prima significatione denotat Arborum ramos infringere, ut vento vel nimio fructuum pondere. Hinc transfertur ad aliam quamvis jacturam aut damnum, præcipue vero quod in bello fit. Plin. lib. 16. cap. 32. A quo deinde tempore majestas Populi Rom. reffurrexit, que ante vastata clavis fuerat.
 Contagia cladis subitæ. Ovid. 5. Trist. 4. 33.
 Quumque alii fugerent subitæ contagia cladis, &c.

Cladis origo. Ovid. 2. de Pont. 3. 65.
 Turbine favo venientes clades. Sil. lib. 1. 45.
 Turbine mo favo venientum haud infcia cladum.
 Clades dextrae manus. Liv. 2. 13. Mutium dimissum, cui postea Scavo-
 la, a clade dextrae manus, cognomen inditum, &c.
 Libyæ clades, Scipiones vocantur figurate, ut cladem ferentes. Virg. 6.
 Æn. 842.

— duo fulmina belli

Scipiadas, cladem Libyæ.
 Asper cladibus. Ovid. 14. Met. 485. De Agmone,
 Fervidus ingenio, tum vero & cladibus asper.
 Aspera clades. Sen. Hippol. 10.
 Exitiabilis. Patern. lib. 2. 112. Pene exitiabilem omnibus cladem intulit.
 Funesta. Sen. Thyest. 3.
 Importuna civitatis. Cic. de Clar. Orat. 332. Cursum ingenii tui, Bru-
 te, premit hæc importuna clades civitatis.
 Miseranda. Sen. Med. 4.
 Recens clades exitu a partibus iisdem. Claud. 1. in Eutrop. 412.
 Sæva. Sen. Herc. fur. 13.
 Subita. Ovid. 5. Trist. 4. 33.
 Tristis. Hor. 3. Carm. 3. 62.
 Accipere cladem. Liv. 3. 26. pr. Nam quum haud procul ab hoste castra
 posuisset, nulla magna clade accepta castris se pavidus tenebat. Item
 Curt. 4. 12.
 Asferre magnam cladem populo. Cic. de Nat. Deor. lib. 2. 8.
 Contrahere cladem. Liv. 25. 19.
 Dare. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 197.

— acies utinam vesana gigantum

Hanc dederit cladem.
 Delere opprobria veterum cladum, Gloriam cladibus superioribus amif-
 sam recuperare. Sil. lib. 16. 671.
 Ne vero fabricate moras, sed currere fortem
 Hanc finite, ad veterum delenda opprobria cladum.
 Derivata clades fonte aliquo. Hor. 3. Carm. 6. 19.
 Dividit cladem in orbem, i. e. Spargere in totum orbem. Claud. 2. in
 Ruff. 25.
 Laxavitque viam bellis, & ne qua maneret
 Immunis regio, cladem divisit in orbem.
 Efficere cladem aliquam. Lucret. lib. 5. 49.
 Quidve superbia, spurcicia, ac petulantia, quantas
 Efficiunt clades?
 Erumpit clades in aliquem. Ovid. 7. Met. 561.
 — inque ipsos sæva medentes

Erumpit clades, obfuntque auctoribus artes. Cladem, Pestem
 & contagia vocat.

Exigere clades. Lucan. lib. 8. 703.
 Facere cladem magnam. Sallust. in Jugurth. cap. 59. ext.
 Importat clades discordia civilis. V. IMPORTO.
 Importare cladem periculi. Lucret. lib. 3. 825.
 Inferre cladem. Liv. 29. 3.
 Levare. Ovid. 2. Met. 281.
 Metuere. Ovid. 5. Met. 358.
 Metuenda clades. Claud. 2. in Eutrop. 304.
 Minari. Lucan. lib. 3. 36.
 Obrui clade. Sen. Med. 4. Quamvis enim sint clade miseranda obruta.
 Obfessus cladibus. Sen. Troad. v. 988.
 Nunc victa, nunc captiva, nunc cunctis mihi
 Obfessa videor cladibus.

Pasci cladibus alienijus. Ovid. 9. Met. 176.
 Cladibus, exclamat, Saturnia pascere nostris,
 Pascere, & hanc pestem specta crudelis ab alto. Clades vocat
 Ingentem dolorem & tormentum ex peste.
 Piere clades, De cladibus sese purgare, & placare deos. Propert. lib. 3. 4. 9.
 Reddere cladem. Liv. de Bell. Pun.
 Repetita clades. Claud. de Bell. Get. 284.
 Turbare hostes subita clade. Virg. 12. Æn. 556.
 Iret ut ad muros, ubique adverteret agmen
 Ocius, & subita turbaret clade Latinos.

CLÆON, [Κλαίων] Fons in Phrygia, dicente Plin. lib. 31. cap. 2. Theo-
 phrastus ait: Mariæ fontem in Phrygia ad Celenarum oppidum saxa ege-
 rere. Non procul ab eo duo sunt fontes, Clæon, & Gelon ab effectu
 Græcorum nominum dicti. i. e. παρὰ τὸ κλαίων καὶ γελῶν, quæ verba lu-
 gere & ridere significant.

CLAM, [κράμα, λάμα] Præpositio ablativo casui serviens, & nonnun-
 quam accusativo, significat occulte. V. tamen Priscianum infra.
 Clam, a Clavibus dictum, quod his quæ celare volumus, claudimus.
 Festus. Plaut. Amph. prol. v. 107.
 Is amare occæpit Alcumenam clam viro. Gron. Virum.
 Clam me, clam te est. Plaut. Rud. 1. 2. 45. Ter. Heaut. 1. 1. 46. Hæc
 clam me omnia. i. e. Nihil sciebam de his omnibus.
 Paulo clam his eam vidi. Cic. 15. Att. 1.
 Clam, accusativo junctum. Plaut. Casin. 2. g. 32. — ut mihi
 Bona multa faciam clam meam uxorem.
 Clam alter alterum. Plaut. Casin. prol. 51.
 Sibi nunc uterque contra legiones parat,
 Pater, filiusque clam alter alterum.

Clam aliquem aliquid habere. Ter. Hec. 4. 4. 35. Ubi Donatus; i. e.
 Non clam me haberet quæ celasse intelligo.

Non tacuisset, partumque celasset.
 Clam vos sunt facinora ejus. Cic. in Sallust. 15. Timens ne facinora ejus
 clam vos essent.
 De Clam sic docet Priscian. lib. 14. Clam, magis adverbium est, quum
 nec localem habeat significationem, quam plerumque præpositio-
 nis possident: & qualitate demonstrat, quæ in adverbis inveniri so-
 let: & diminuat, quod nulla præpositio habet, ut Clanculum: &
 possit etiam absque casu proferri, ut Bona aperte facit, mala autem
 clam: & quod apud Græcos absque ulla dubitatione adverbium est,
 nihil mirum tamen quod præponatur casui, quum multa adverbia,
 & maxime localia, & apud Græcos, & apud nos soleant casibus
 præponi.

Et cum eo clam subduxi te mihi? Ter. Eun. 4. 7. 25. Cæf. 4. Bell. Gall.
 30. Ac suos clam ex agris deducere cœperunt.
 Clam furtim alicubi esse. Plaut. Pen. 3. 3. 49.
 At enim hic clam furtim esse vult, nequi sciant.
 Clam & occulte. Cic. 6. Ver. 23. Per istos quæ volebat, in navem clam
 imponenda, occulte exportanda curabat.
 Clam facere id dicimur, Quod eo inficente facimus, quem id prohibitu-
 rum esse suspicabamur, ut patet ex l. 3. §. ult. D. quod vi, aut clam.
 Clam, Ex insidiis. Virg. 1. Æn. 354.

Clam ferro incautum superat.
 Clam & Palam, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Multa palam do-
 mum suam auferat: plura clam de medio removebat.
 Neque cessavit insidias frueri clam, palam. Suet. Domit. 2.
 Clam erit. Ter. Adel. 1. 1. 46.
 Si sperat fore clam, rursum ad ingenium redit. i. e. Si sperat
 non recitum iri.

Non clam. V. NON.

CLANCULUM, [κλωφῆ] dimin. Ter. Eun. 3. 5. 41. Venisse clanculum
 per impluvium.
 Clanculum dicta. Plaut. Pen. 4. 2. 91. Vale, & hæc cura, clanculum ut
 sint dicta. i. e. Ne quis rescifcat.
 Clanculum, accusativo junxit Ter. Adel. 1. 1. 27. Postremo alii clancu-
 lum patres quæ faciunt, &c.

CLANCULO, Adv. Idem. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 18. de Virgilio lo-
 quens, Fuit hic poeta ut scrupulose & anxie, ita dissimulanter & clancu-
 lo doctus. sæpe usus est Plaut. in Met.

CLANCULARIUS, Adj. [κλωφῆ] ut, Poeta clancularius, Qui sup-
 presso nomine suo, dicta quædam & fœda probra scribit: quæ mavult
 alterius videri. Martial. lib. 10. 3.

Quæ sulfurato nolit empta ramento
 Vatiniorum proxeneta fractorum,
 Poeta quidam clancularius spargit.

CLANDESTINUS, Adj. [κρυπτός] Occultus. Plaut. Amph. 1. 2. 28.
 Et clandestina ut celatur suspicio.
 Colloquia clandestina cum hostibus. Cic. de Senect. 40.
 Consilia clandestina. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 1.

Denuntiatio. Liv. 4. 36. Quum patres clandestina denuntiatione revo-
 cati ad diem certam essent.
 Fœdus. Liv. 3. 36. Sil. lib. 7. 267.

Ceu clandestino traheretur fœdere bellum.
 Introitus. Cic. 2. Off. 81. Clandestino introitu urbe est potitus.
 Motus. Lucret. lib. 2. 127.
 Scelus. Cic. pro Sulla 33.

CLANDESTINO, Adv. [κρυπτός] i. e. Abscondite, ut ait Nonius.
 Plaut. Milit. 4. 1. 10. Nam hoc negotii clandestino ut agerem, mandatur
 mihi. Lucil. lib. 26. apud Non. 1. 176. At enim dicis clandestino tibi
 quod commissum foret, &c.

CLAMOR, oris. m. [κράγηρ, βῆ] proprie est Calamorum sonus, quasi
 Calamor: etenim vento agitate arundines, non parvam vocem emit-
 tunt. [Immo verbale est a Clamo, ut Clangor a Clango, & proprie de Vo-
 ce humana valde intenta dicitur.] Plin. Epist. 190. Ac primis qui-
 dem diebus reddita libertatis, pro se quique inimicos suos duntaxat mi-
 nores incondito, turbidoque clamore postularaverat simul & oppræsserat.
 Clamos veteres dicebant pro Clamor.
 Gruum clamor. Lucret. lib. 4. 183.
 Montium. Hor. 3. Carm. 29. 38. Montes illos intelligit, per quos tor-
 rens aliquis decurrit, aut impotentior fluvius aliquis præterlabitur.
 Clamores & admirationes. Cic. 1. de Orat. 152. Hæc sunt quæ clamores
 & admirationes in bonis oratoribus efficiunt, &c.
 Absonus clamor. In ABSONUS.

Acutilimus. Cic. 3. de Orat. 225. Deinde est quiddam contentionis ex-
 tremum, quod tamen inferius est quam acutilimus clamor, quo te fi-
 sula progrederi non sinet, & tamen ab ipsa contentione revocabit.
 Blandus. Ovid. 3. Fast. 221. sic vocat Vagitus puerorum.
 Cæcus, Confusus: qualis est multorum simul clamantium in tumultu.
 Valer. 2. Argon. 461.

Clarus. V. CLARUS.
 Concionalis. In CONCIONOR.
 Dirus. Sil. lib. 7. 326.
 Diffusus. Stat. 6. Theb. 625.
 Ferox. V. paulo post, Provocare clamore.
 Ferus. Stat. 6. Theb. 130.

Festi clamores. V. paulo post, Personare festis clamoribus.
 Flebilis clamor, Ejulatus. Sen. Troad. v. 678.
 Cessatis? & vos flebilis clamor movet,
 Furorque castus feminæ.

Femineus. Sil. lib. 15. 471.
 Horrendus. Virg. 2. Æn. 222.
 Horrido clamore complere cælum. Sen. Oeth. 7.
 Immensum clamorem tollere. Virg. 3. Æn. 672.
 Clamorem immensum tollit, quo pontus & omnes
 Intremuere undæ.

Immodicus, insolitusque. Plin. 2. Epist. 38. ad Maxim. Audiit ex pro-
 ximo immodicum, insolitumque clamorem.
 Impius. Hor. 1. Carm. 27. 7. Impium vocat Clamorem eorum qui inter
 pocula litigant & tumultuantur.
 Infestus, Minitans cædem & exitium. Valer. 8. Argon. 325.
 — inque inum pariter mare protinus omnes

Infesto clamore ruant.
 Ingens. Virg. 12. Æn. 268.
 Insolitus. Stat. 1. Theb. 431.
 Juvenilis. Ovid. 4. Met. 28.
 Quacunque ingrederis, clamor juvenilis, & una
 Feminæ voces, &c.

Lætus. Virg. 3. Æn. 524. — læto socii clamore salutant.
 Longus. Stat. 5. Theb. 552.
 Malis clamoribus plene undæ. Valer. lib. 1. Argon. 646.
 — quoties mox rapta videbo

Vela Notis, plenaque malis clamoribus undas.
 Merus. V. MERUS.

Mœsti clamores. Ovid. 8. Met. 447. al. Ululatus.
 Nauticus. Virg. 3. Æn. 128.
 Nefandus. Valer. 4. Argon. 516.
 Novus clamor accidit. Liv. 4.
 Propinquus. Sil. lib. 17. 148.
 Imperitans violenter equo, postquam auribus hostis
 Vicinum sese videt, ac clamore propinquo.
 Rapidus clamoribus urbem exagitat. Stat. 5. Theb. 96.
 Repens clamor quatit castra. Sil. lib. 3. 221.
 Secundo clamore exit, i. e. Excitatur vocibus multorum, sublati in
 spem felicitis successus. Virg. 5. Æn. 491.
 Supremus. Ovid. 3. Trist. 3. 43.
 Nec mandata dabo? nec cum clamore supremo
 Labentes oculos condet amica manus?
 Teneri. Plin. 2. Epist. 14. ad Maxim. extr.
 Varius, i. e. Confusus. Claud. in Epithal. Pallad. & Ser. 21.
 Actus clamoribus magnis. Virg. 2. Æn. 128.
 Adjicere clamorem. In ADJICIO.
 Affligi clamore. In AFFLIGO.
 Circumsonat hostes clamor. Liv. 3. 28.
 Consonat clamor. In CONSONO.
 Dare clamorem. Virg. 3. Æn. 566.
 Ter scopuli clamorem inter cava faxa dedete.
 Datus ad astra clamor. Sil. lib. 6.
 Edere clamorem majorem cum admiratione. Cic. 2. de Divin. 50.
 Efficere clamorem. Cic. 3. Q. frat. 1. Clamores efficiam, si eum mecum
 habuero otiosum.
 Erumpere subito clamore. Virg. 11. Æn. 609.
 Excipere clamore aliquid. Cic. 7. Verr. 94. Excipitur ab omnibus ejus-
 modi clamore, ut ei Lampasceni periculi similitudo infertur ante
 oculos.
 Excipere teneris clamoribus aliquid. Plin. 2. Epist. 14. extr. ad Maxim.
 Excipere clamorem alicujus. Virg. 9. Æn. 64.
 Clamorem excipiunt focii, fremitus sequuntur.
 Exoritur clamore virum, clangorque tubarum. Virg. 2. Æn. 315.
 Fatiscere clamore. Stat. 5. Silv. 5. 21.
 Ferit aurea sidera clamor. Virg. 2. Æn. 488.
 Ferre clamorem ad litora. Virg. 1. Georg. 362.
 Fieri concursum ad clamorem alicujus. Liv. lib. 3. 44. Pavida puella stru-
 pente, ad clamorem nutricis, fidem Quiritium implorantis, fit concursus.
 Fit cum clamore ad aliquem locum concursus atque impetus. Cic. 7.
 Verr. 93. Quum Praetor quaereretur, & constaret ei neminem nuntiasse,
 fit ad domum ejus cum clamore concursus atque impetus.
 Fremere magno clamore. Virg. 6. Æn. 175.
 Ergo omnes magno circum clamore fremebant.
 Fremendus. Stat. 12. Theb. 752.
 Furit undique. Stat. 6. Theb. 625.
 Jactari clamore convicio. In JACTO.
 Involare cum clamore. V. CUM præpositionem.
 Implere clamore locum aliquem. Virg. 4. Georg. 460.
 At chorus æqualis Dryadum clamore supremos
 Implentur montes.
 Implere magnis clamoribus aliquem hominum confessum. Virg. 5. Æn. 346.
 Inceptus clamor frustratur hiantes, Decipit clamore cupientes. Virg. 6.
 Æn. 493. Servius.
 Incendere caelum clamore, i. e. Implere, quanquam abusive. Virg. 10.
 Æn. 895.
 Clamore incendunt caelum, Troesque Latinique.
 Incendit clamore nemus. Stat. 5. Theb. 553.
 Ingeminat clamor. Virg. 5. Æn. 227.
 Insequi clamore ac minis. V. INSEQUOR.
 Insequitur clamor. Virg. 1. Æn. 91.
 Insequitur clamorque virum, stridorque rudentum.
 Integratus. Stat. 6. Theb. 42.
 It ad alta astra. Virg. 4. Æn. 665.
 Lacerare sidera. Sil. lib. 17. 387.
 Lenire clamorem. Hor. 1. Carin. 27. 7.
 Miscetur æquor. Virg. 4. Æn. 410.
 Prospiceres arce ex summa, totumque videres
 Misceri ante oculos tantis clamoribus æquor.
 Missus ad sidera vulgi. Stat. 12. Theb. 521.
 Obstrepi clamore. In OBSTREPO.
 Oritur clamor. In ORIO.
 Percrebruit fama ex clamore. Cic. 6. Verr. 94. Interea ex clamore fama
 tota urbe percrebruit, expugnari deos patrios.
 Perfertur. In PERFERO.
 Pervenit ad aures. Virg. 9. Æn. 395.
 Personare sellis clamoribus. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum, Quum reli-
 qua pars tecti licentia djerum, sellisque clamoribus personat. De Sa-
 turnalibus locutus.
 Petere locum aliquem clamore, Cum clamore. Virg. 1. Æn. 523.
 — cunctis nam lecti navibus ibant
 Orantes veniam, & templum clamore petebant
 Premere clamorem. Ovid. 1. Met. 207.
 Subtricit, ac pressus clamor gravitate regentis,
 Jupiter hoc iterum sermone silentia rupit.
 Premere clamorem ad retia cervum. Virg. 3. Georg. 43. V. PREMIO.
 Premere cursum animalis clamore. Virg. 1. Æn. 328.
 Aut spumantis apri cursum clamore prementem.
 Profari magno clamore. Sil. lib. 11. 211.
 Profundere clamorem multitudinis concitate. Cic. pro Flacco 15.
 Profusus sermo cum clamore. Lucret. lib. 4. 543.
 Provocare hostem feroci clamore, & nova prælia poscere. Sil. lib.
 17. 521.
 Redintegratus. Liv. 4. 28.
 Resonare clamore. Sen. Herc. fur. 12.
 Resonat clamoribus æther. Virg. 5. Æn. 228.
 Resulant accense clamore fores. Stat. 6. Theb. 43.
 Resulant clamore pulsari colles. Virg. 5. Æn. 150.
 — pullati colles clamore resulant.

Revocare aliquem cum clamore. Virg. 5. Æn. 167.
 Ruit ad aliquem, Quum est turbulentus & præfessus. Valet. 3. Argon. 58.
 Illicet ad regem clamor ruit.
 Salutare aliquam regionem lato clamore, Congratulari clamore adven-
 tum ad illum. Virg. 3. Æn. 524.
 Italiam lato focii clamore salutant.
 Significari aliquid clamore. Liv. lib. 3. 28.
 Sonant clamore viri. Ovid. 11. Met. 495.
 Sopor clamore solutus. Ovid. 1. Met. 630.
 Substitit clamor. Ovid. 1. Met. 207.
 Sublatus ad æthera clamor, Ingens clamor. Virg. 2. Æn. 338.
 Tollere clamorem. Liv. 3. 28. Clamorem omnes tollere jubet. Clamorem
 sublato, ante fe quemque ducere fossam, & jacere vallum jubet.
 Tollitur clamor. Cic. 6. Verr. 94. Clamor a vigilibus, faniq; custodi-
 bus tollitur.
 Tollitur in caelum. Virg. 11. Æn. 745.
 Tonvere feris clamoribus astra. Sil. lib. 16. 95.
 Trahere aliquem magno clamore. Virg. 2. Æn. 58.
 Ecce manus juvenem interea post terga revinctum
 Pastores magno ad regem clamore trahabant.
 Vocare clamore. Virg. 4. Æn. 103.
 Orgia, nocturnumque vocat clamore Citharon.
 Vocare clamoribus hostem, Provocare. Virg. 4. Georg. 76.
 Vocari clamore ad locum aliquem. Virg. 2. Æn. 437. Clamore, Bellico
 felicit. Servius.
 CLAMOR, [κλάμος, βάσις, κλαυθίον] Ære. a nomine Clamor deductum: & est
 vociferari. Ter. Adel. 1. 2. 11. Clamant omnes indignissime factum esse.
 Cic. 5. Att. 21. Id clamare omnes qui aderant nihil impudentius, &c.
 Clamare, aliquando pro Dicere accipitur. Cic. 3. Verr. 144. Quum tu-
 tores H. LXX. millibus id opus, ad illius hominis inquisivissimi arbi-
 trium fe effecturos esse clamarent.
 Nonnunquam Clamare & Dicere elegantur opponuntur. Cic. 1. Verr. 48.
 Quid in dicendo posse nonnunquam satis attendi; in clamando quidem vi-
 deo illum esse bene robustum atque exercitatum.
 Translatione de mari & procella dicitur. Sil. 4. 526.
 Spumea faxosis clamor convallibus unda. Idem 9. 517. Cla-
 mante procella. conf. Montium clamor, in CLAMOR.
 Aliquid clamare, Alta voce proferre. Sil.
 Multum clamare. Ovid. 2. Epist. Sabin. 27.
 Clamare, Conterere dicere. Cic. 1. de fin. 58. Clamat Epicurus, ut
 quem vos nimis voluptatibus esse deditum dicitis, &c.
 Clamabat porro ipse Quintus, sese idcirco nolle fatiscere. Cic. pro
 Quint. 31.
 Clamo atque obtestor. Cic. pro Muren. 78. Tum meæ pacis, otii, con-
 cordiæ, libertatis, salutis, vitæ denique omnium vestrum causa facere
 clamo atque obtestor.
 Clamare alicui de via. Ter. And. 3. 2. 11.
 Sed postquam egressa est, illis quæ sunt intus, clamat de via.
 Lingua clamat. Ovid. 2. Amor. 6. 48.
 Clamavit moriens lingua, Corinna vale.
 Veritas ipsa clamat. Cic. 4. de Fin. 9. Sensus enim cujusque, & natura
 rerum, atque ipsa veritas clamabat quodammodo non posse adduci, ut &c.
 Virtus. Cic. 2. de fin. 65. de M. Regulo, Clamat virtus beatiorem fuit
 se, quam potantem in rosa Thorium.
 Clamare, translatum ad inanimata. Catul. 6. 7.
 Nam te non viduas jacere noctes
 Nequicquam tacitum cubile clamat. Oxymoron.
 Clamare, pro Conqueri. Ter. Adel. 3. 26. Mihi quidem non placent:
 & clamo sæpe. [pro composito Reclamo.
 Contestans deos hominesque, clamare cepit. Cic. 6. Verr. 67.
 De re aliqua clamare. Cic. 7. Verr. 17. Quum maxime, ut dico, de
 pecunia clamaret, in vincula conjectus est.
 Civem se clamare Romanum. Cic. 7. Verr. 12. Quum is qui fe civem
 Romanum esse clamaret, in crucem ageretur.
 Clamare ad. Catul. 65. 14.
 Ad me omnes clamant, janta culpa tua est.
 Ad furdas undas clamare. Ovid. Rem. Amor. 597.
 Clamare aliquem active pro Vocare. Unde, Clamatus conviva apud Mar-
 tial. lib. 1. 50.
 Clamare aliquem. Virg. 6. Ecl. 44.
 Clamare aqus. Propert. 4. 8. 58. i. e. Cum clamore poscere.
 Per vices clamare modo hoc, modo illud nomen. Ovid. 4. Fast. 433.
 Clamare nomine aliquem. Virg. 4. Æn. 674.
 Per medios ruit, ac morientem nomine clamat.
 Nomen alicujus extremo pulvere clamare, est Conclamare, & mortuo
 extremum vale dicere. Propert. lib. 1. 17. 23.
 Clamare, sine verbo, historicorum more apud Ciceronem ad 5. Att. 21.
 Refero ad Scaptium: homo clamare.
 CLAMANS, [κλάμαι] Partic. ut, Os clamans. Ovid. 8. Met. 229.
 CLAMATUS, aliud Partic. [κλαμῆτος] Ovid. 2. Met. 423.
 Afficit hanc, vifamque vocat, clamata refugit.
 Ululatus clamatus. Stat. 9. Theb. 434.
 Ille ego clamatus sacris ululatus annis.
 CLAMATOR, Æris. m. [κλαμῆτορ] Qui clamat. Cic. 3. de Orat. 78. Quare
 coracem istum vestrum patiamur nos quidem pullos suos excludere in ni-
 do, qui evolent clamatores odiosi ac molesti.
 Clamator, Qui vocat. Martial. lib. 12. 26.
 Nec venit ablati clamator verna lacernis, &c.
 CLAMATORUS, Adj. [κλαμῆτορος] ut, Clamatoria avis, quæ a Labæo-
 ne Prohibitoria dicitur. Plin. lib. 10. cap. 14.
 Clamatorum genus. Cic. 3. Q. frat. 3.
 CLAMITRO, [κλαμῆτορος] Ære. frequent. Ter. And. 4. 6. 19.
 — Clamitent
 Me sycophantam hæreditatem persequi. Cic. 2. Tusc. 60. Nam
 quum ex renibus laboraret, ipso in ejulatu clamitabat, falsa esse quæ antea
 de dolore sensisset ipse.
 Clamitare, Conqueri. Ter. And. 1. 1. 117.
 Venit Chremes postredie ad me clamitans,
 Indignum facinus comperisse &c.
 Clamitare active, Plaut. Pseud. 5. 1. 29. Clamitant næ, ut reveniam.
 Caricas

Caricas Caneas clamitare. Cic. 2. de Divin. 84. Quidam in portu caricas Cauno adventas vendens, Caneas clamitabat.
 Sepe clamitare. Ter. Adel. 1. 1. 35.
 Clamitare, pro Pre fe ferre, Declarare. Cic. pro Rosc. Com. 20. Nonne ipsum caput, & supercilia illa penitus abrafa, olere malitiam & clamitare calliditatem videntur? Budæus.
 Imperf. passiv. Liv. 1. 9. Thallasio ferri clamitatum.
 CLAMITANS, Partic. [κλαμῖτας] Liv. lib. 3. 13. pr. Hæc Volscio clamitante, adeo concitati homines sunt, ut, &c.
 CLAMITATIO, ðnis. f. Plaut. Mofte. 1. 1. 6.
 Quid tibi, malum, hic ante aedes clamitatio est?
 CLAMOSUS, [κλαμῖδης] Adj. a nominativo Clamos.
 Clamore obftrepens, Vociferator. Martial. lib. 5. 85.
 Clamofe revocatur a magistro.
 Clamofe fere sunt qui litteras nesciunt. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Acceleratio clamofa. Auct. ad Heren. lib. 3. 23. Continuatio, est orationis enuntianda acceleratio clamofa.
 Actio clamofa. Quintil. lib. 5. cap. 15. Indirecta fere, atque ut sic dixerim, clamofa actio.
 Altercator clamofus & turbidus. Quintil. lib. 5. cap. 5.
 Circus clamofus. Juven. 9. Sat. 144.
 Securum jubeant clamofum infirere circo. V. CIRCUS.
 Forum clamofum. Sen. Herc. fur. 3.
 Licior clamofus. Martial. lib. 11. 99.
 — nec superba clamofi
 Licioris abiget virga, &c.
 Suburra clamofa. Martial. lib. 12. 18.
 Theatrum clamofum. Stat. 3. Silv. 5. 16.
 CLAMOR, Adv. Quintil. lib. 11. cap. 3. De pronuntiat. Vitemus igitur illam quæ Græce κλαμῖδης vocatur, una quidem fpiritus ac foni intentio, non solum ne dicamus omnia clamofe, quod infanum est: aut intra loquendi modum, quod motu caret: aut, &c.
 CLANCULO, CLANCULUM, CLANDESTINUS. In CLAM.
 CLANES, [κλαμῖς] Fluvius est a Vindelicis ortum habens, a quibus per valles excurrit, & in liri alveum intrat. Hujus meminit Strab. lib. 4.
 CLANGO, xxi, [κλαμῖς] Ere. Tuba fonare vel canere.
 Clangere dicuntur pennis aquilæ. Auct. Philomela v. 28.
 Dum clangunt aquilæ; vultur putare probatur. Etsi perperam Ovidio tribuitur hoc carmen, siquidem Christianum ejus esse auctorem patet ex poematis suis. Accius, vetus tragœdiarum Poeta; Undarum crepitem clangere, dixit apud Non. 6. 86. Et
 Tuba clangens. Flacc. 3. Argon. 349.
 — ter inhoiruit æther
 Luctificum clangente tuba.
 CLANGOR, ðnis. m. [κλαμῖς] Etsi in primaria significatione fit Aquilarum crepitus (uti dictum est in superiore voce) frequenter tamen est Sonustuba. Virg. 2. Æn. 313.
 Exoritur clamorque virum, clangorque tubarum.
 Aquilæ clangor. Liv. 1. 39. Aquila magno clangore volitans.
 Anferum clangor, Vox. Columel. 8. cap. 13. Nam clangore prodis infidiantem. De anfore.
 Fulicæ clangor. Plin. lib. 18. cap. 35. Et fulicæ matutino clangore.
 Pennarum clangor. Suet. Domit. cap. 6.
 Blandus clangor Phœnicis. Claud. de Phœon. 45.
 Hic fedet, & solem blando clangore salutat.
 Fugax clangor gruum. Stat. 5. Theb. 13. Fugacem vocat, quia volando clangunt.
 Hilari clangore fonant grues. Stat. 12. Theb. 517.
 Luctifici clangores tubæ. Stat. 10. Theb. 546.
 Raucus tubarum. Sil. lib. 16. 94.
 Sævo clangore volucres. Valer. 4. Argon. 579.
 Tremulus alarum. Cic. 2. de Divin. 63.
 Nona super tremulo genitrix clangore vocabat.
 Vincibilis. Ex poeta veteri,
 Vincibilemque petit clangorem quippe per æthram
 Qua citissimos limes dispescit turbida puris
 Inviolata meat. Vincibilis clangor, Ululatus & strepitus tumultuosusque hominum laboranti lunæ adversus vestigia opitulantium, susurrosque magicos superantium. Ex Turnebo. Adversf. 19. 3.
 Dare clangorem. Sil. lib. 4. 118. de Aquila.
 Incepit clangor murmur. Sil. lib. 16. 94.
 Mugire per æthera tubæ clangor dicitur, qui est vehemens & alte fonans. Virg. 8. Æn. 526.
 Quatere magnis clangoribus alas: de avibus dictum. Virg. 3. Æn. 226.
 — & magnis quatunt clangoribus alas.
 CLANIUS, [κλαμῖς] Fluvius Campaniæ juxta Aceras urbem. Virg. 2. Georg. 225.
 — & vacuis Clanius non æquus Aceris. Servius, Aceræ civitas est Campaniæ, haud longe a Neapoli: quam Clanius præterfluit fluvius, cujus frequens inundatio eam exhaurit. Unde ait Vacuis, i. e. Infrequentibus.
 CLARANUS, i. m. Vetus Grammaticus apud Aufon. Epist. 18. & Martial. 10. 21.
 Scribere te, quæ vix intelligat ipse Modestus,
 Et vix Claranus, quid rogo, Sexte, juvat?
 CLAREO, CLARIFICO, CLARIGO, CLARITAS, In CLARUS.
 CLARIE, [κλαμῖς] Thracie populi, qui Hemi montis averfa, & in Istrum fluvium deversa incolunt, auctore Plin. lib. 4. cap. 11.
 CLARIUM, [κλαμῖς] in finibus Colophoniorum oppidum est, ubi Apollinis specus fuit & lacuna, cujus pota mira oracula reddita sunt, brevior tamen vita bibentium, teste Plin. lib. 2. cap. 103. Hujus & Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 18. meminit. Apud Clarium, inquit, aqua potata, effatur oracula. [Nisi forte Apud Claron legendum. Verum enim nomen hujus oppidi est
 CLAROS, [κλαμῖς] Ionie civitas, Apollinis oraculo nobilis, juxta Colophonem, cam Manto Tiræse filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ quom patrie cludem lugeret & suam, manantibus ubertim lacrymis fontem fecit: unde Claros δῶτο ἔδωκεν locus

appellatus. Alii nomen putant factum per mutationem λ in ε. κλαμῖς enim lacrymam significat. Nearchus dicit id nomen datum, quod Apollini per sortem Claros obtigit, quam κλαμῖς Græci nominant.
 Et & Claros Insula in mari Myrto. & ipsa Apollini sacra: de qua nonnulli intelligunt illud Virg. 1. Met. 515.
 — mihi Delphica tellus
 Et Claros & Tenedos, Pataraque regia fervit. Hinc
 CLARIUS, [κλαμῖς] Adj. ut Clarus deus, Apollo. Valer. 3. Argon. 299.
 CLAROTÆ, arum. m. Servi Cretensium, qui in agris debebant. V. Voff. Inlt. Orat. 4.
 CLARUS, [λαμῖς, Φαιδῖς, Φαιδῖς, ἰσοκρατῖς, ἰσοκρατῖς] Adj. proprie dicitur Lucidus. Etsi Scal. de Poet. 4. 1. Clarus, inquit, in Celebratibus nota vox, cum victores per præconem calabantur, exempta vocali, Clarus pro Calarus. Unde & verbum Horatianum, Clarabit pugilem.
 Aquilo clarus. Virg. 1. Georg. 460. i. e. Srenificus: nam est & nubilus, sicut fere omnes venti. Servius.
 Colore claro splendere. Lucret. lib. 5. 1257.
 Dea clara mundi obfcuri, Luna præfecta nocti. Sen. Hippol. 3.
 Dies clarus. Hor. in Carm. fecul. 23.
 Dies clara. Virg. 5. Æn. 43.
 Incendia clara dant locum. Virg. 2. Æn. 569.
 Lapides clari. Hor. 4. Carm. 13. 14. intelligit Gemmas. [Sed rectius Cari legitur.
 Locus, clarus & illustris. Cic. in Somn. Scip. 2. Ostendebat autem Carthaginem de excelso, & pleno stellarum, illustri, & claro quodam loco.
 Lucerna clara. Hor. 2. Serm. 7. 48.
 Lumina oculorum clara. Lucret. lib. 4. 823.
 Lumen clarissimum præferre menti. Cic. pro Sull. 40. Vos denique in tantis tenebris erroris & inficientiæ clarissimum lumen prætulistis menti meæ.
 Lumina mundi clarissima. Virg. 1. Georg. 5.
 — vos ô clarissima mundi
 Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum.
 Lux, sic, Fulgere in luce clara homo dicitur, qui est nimis pulchritudinis, cui nec lucis claritas derogat, qualem dicit Ænean Virg. 1. Æn. 592.
 Restitit Æneas, claraque in luce refulsit. Hæc fere Servius.
 [Nisi potius intelligit Splendorem divinum ipsi a Matre circumfusum.
 Olympus. Virg. 4. Æn. 268.
 Pater omnipotens clarus intonuit ab alto cælo. i. e. In serenitate. Virg. 7. Æn. 141. Servius.
 Pectus clarum. Cic. in Arato, 4.
 Et prope confpicies parvum sub pectore claro
 Andromedæ signum. Clarum pectus, Quod in eo stellæ sitæ sint.
 Pifcis rutilis clarus squamis. Virg. 4. Georg. 93.
 Sol clarissimus. Quintil. lib. 5. cap. 12. In rebus vero apertis argumentari tam sit stultum, quam in clarissimum Solem mortale lumen inferre.
 Stellæ lumine claræ. Cic. in Arato, 179.
 Et tenues stellæ perhibentur nomine Aquari.
 Hic aliæ volitant parvo cum lumine clara.
 Sidus clarum, Lucidum. Sen. Hippol. 4.
 Tædæ claræ coruscis fulgoribus. Lucret. lib. 5. 206.
 Vitrum clarum. i. e. Bellucidum. Ovid. 4. Met. 355.
 Clariora sole. Cic. 1. de Fin. 71. Si ea quæ dixi, sole ipso illustriora & clariora sunt.
 Quod est luce clarius. Cic. 1. Tusc. 116. Luce sunt clariora nobis tua consilia omnia. Cic. 1. in Catil. 6.
 Sidere clarior. Hor. 3. Carm. 1. 42.
 Res clara [μῖς] Cic. 7. Verr. 99. Res erat clara, neque solum argumentis, sed etiam certis testibus istius audacia tenebatur. Idem 4. Verr. Ut in re tam clara, tam testata.
 Res clara, celeberrima & notissima. Cic. 5. Verr. 61. Clara res est, quam dicturus sum: tota Sicilia celeberrima, atque notissima.
 Consuetudine clarum aliquid, Cic. pro Rosc. Com. 8. Ego quæ clara consuetudine, diutius dicere non debeo.
 Litterulæ clarissimæ & compositissimæ. Cic. 6. Att. 9.
 Clarus, Clare fonans. ut, Clara lamenta. Sen. Hippol. 12.
 Clamor clarus. Plaut. Pœn. 5. 3. 27. i. e. Qui facile exauditur.
 Latratus clari. Ovid. 13. Met. 806.
 Plangor clarus. Ovid. 4. Met. 138.
 Percutit indignos claro clangore lacertos.
 Plausus clarus. Plaut. Afin. extr.
 Remur impetrari posse, si plausum sic clarum datis.
 Signum clarum dare. Plaut. Cufin. prol. 3. i. e. Claudere: ut in comædiis solitum est fieri. Virg. 3. Æn. 519.
 Dat clarum e puppi signum: nos castra movemus. Ubi Servius,
 Faculam elevavit ut,
 — flammam quam regia puppis
 Extulerat.
 Syllabæ claræ. Quintil. lib. 8. cap. 3. Ut syllabæ e litteris melius fonantibus clariiores sunt: ita verba e syllabis magis vocalia.
 Sonus, vel antique Sonor clarus. Lucret. lib. 4. 571.
 Obfignans formam verbis, clarumque fonorem.
 Tuba clara, Alte fonans. Virg. 1. Æn. 139.
 Voce clara. Cic. pro Cæcin. 22. Servumque suum nomine Antiochum ad se vocavit, & clara voce imperavit, ut eum, &c.
 Voce clarissima dicere. Cic. pro Sulla.
 Voce clarissima proferri. Cic. 5. Tusc. 119.
 Clarus, [επιμῖς, γῖμῖς] pro Insigni atque excellenti accipitur, & eo qui veluti fulgore quodam famæ resplendet. Cic. 1. de Fin. Clarius & fortibus viris commemorandis.
 Causis agendis clarus. Hor. 1. Epist. 7. 45.
 Srenuus & fortis, causisque Philippus agendis
 Clarus.
 Decore clarus. Ovid. 12. Met. 189.
 Vir nobilis & clarus ex doctrina. Cic. pro Rabir. Posth. 23.
 Forma clarissimus. i. e. Clarissimus ob formam. Ovid. 4. Met. 793.
 Genere & factis clarus. Liv. 9.

Gloria clarus. Cic. 2. de Orat. 155. Certe non tulit ullos hæc civitas aut gloria clariore, aut auctoritate graviore, aut humanitate politione P. Africano, C. Lælio, L. Furio.

In gradu equestris clarus. Plin. Epist. 13. lib. 2. Prisco, Is erit Voconius Romanus, pater ei in equestris gradu clarus, clarior vitricus, immo pater alius.

Hoc uno magnus & clarus. Plin. 1. Epist. 10. Attio Clementi, Socer Pompeius Julianus, cum cetera vita, tum vel hoc magnus, quod ipse provincia princeps.

Nobilitate sua clara domus. Ovid. 17. Epist. 52.

Origine. Ovid. 19. Epist. 147.

Sanguine ab aliquo clarus. Genere non obscuro natus. Virg. 1. Æn. 554. — Trojanoque a sanguine clarus Acestor.

Sapientia clarus Socrates. Plin. lib. 7. cap. 19.

In ea scientia clarissimi. Plin. lib. 36. cap. 5.

Scientia Medicinæ clarissimus Hippocrates. Plin. lib. 11. cap. 7.

Achilles clarus. V. ACHILLES.

Adolescens clarissimus. Cic. 4. Verr. Auctor generis clarissimus. Ovid. 2. de Pont. 9. 19.

Domus multæ claræ & lugubres. Liv. lib. 3.

Dux clarus. Hor. 3. Carm. 1. 47.

Exempla. Cic. 2. de Divin. 83.

Pacta. Claud. 6. Conf. Hon. 435.

Genere claro tumens. Sen. Octav. 8.

Gloria. Ovid. 3. de Pont. 2. 36.

Honor. Lucret. lib. 3. 76.

Lucifer albo clarus equo. Ovid. 15. Met. 189.

Lumen clarum extollere e tenebris. Lucret. lib. 3. 1.

Mores claræ pro patria appetitæ. Cic. 1. Tusc. 116.

Nobilitas. Plaut. Rud. 4. 2. 28. Ubi nobilitas mea erit clara.

Nomen. Ovid. 11. Met. 285.

Opus clarius nullum extat. Ovid. 3. de Arte Am. 338. De Æneide Virgilii.

Patre claro natus. Hor. 1. Serm. 6. 58.

Parentes. Hor. 1. Serm. 6.

Patre clarissimo natus, avis, majoribus. Cic. 1. in Catil. 4.

Pietas in hoc clara. Cic. pro Sext. 6. Clara in hoc P. Sextii pietas extitit, & omnibus grata, quod, &c.

Progenies. Virg. 5. Æn. 564.

Proles. Lucan. lib. 10. 86.

Propago. Lucret. lib. 1. 423.

Pugna clara & commemorabilis. Plaut. Pseud. 1. 5. 111.

Rumore claro apud vulgum esse. Tacit. 15. Ann. 48. Is Calpurnio genere ortus, ac multas insignesque familias paterna nobilitate complexus, claro apud vulgum rumore erat, per virtutem aut species virtutibus similes.

Sanguine claro genitus. Sen. Octav. 3.

Senatus. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 19.

Splendor clarus vestis purpureæ. Lucret. lib. 2. 50.

Viri clari. Hor. 2. Epist. 1. 250.

Vir clarissimus & amplissimus. Cic. 1. de Orat. 198. Cic. pro Lege Manil. 51. Sed in hac causa, tametsi cognoscitis auctoritates contrarias fortissimorum virorum & clarissimorum: tamen omisiss auctoritatibus, &c.

Viri clari & honorati. Cic. de Senect. 22. Manent ingenia senibus, modo permaneat studium & industria: nec ea solum in claris, & honoratis viris, sed in vita etiam privata & quieta.

Virtus clara & insignis posteris. Cic. de Amic. 102. Virtutem enim amavi illius viri, quæ extincta non est, nec mihi soli versatur ante oculos, qui illam semper in manibus habui: sed etiam posteris erit clara & insignis.

Viri nobilis & clarus. Cic. pro Rabir. Posth. 23.

Viri præpotentes & clari. Cic. pro Rabir. Posth. 44.

Vir clarissimus. Cic. 1. de Orat. 198.

Urbs clari cognominis. Virg. 8. Æn. 48.

Afcanius clari condet cognominis Albam.

Clarior. [λαμπεριος] Senec. Hippol. v. 744.

Pulchrior tanto tua forma luceat, Clarior quanto micat orbe pleno, &c.

Lyra clarior. Martial. lib. 12. 11.

Cujus Pimpleo lyra clarior exit ab antro?

Clarissimus, [λαμπεριος] Cic. pro Sext. 144. Quare imitemur nostros Brutos, Camillos, Ahalas, Decios, Curios, Fabricios, Maximos, Scipiones, &c. Et paulo post, Sed me repente, Judices, de fortissimorum & clarissimorum civium dignitate, & gloria dicentem & plura dicere parantem, horum aspectus in ipso cursu orationis repressit. Bud.

Clarissimi appellatio dignitatis potissimum senatoriæ propria fuit. V. Isid. 9. 4. Hinc

CLARISSIMATUS, Æs. m. Dignitatis vocabulum, de quo Alciat. cap. 4. lib. 3. Diffunct. De his dicebatur, qui Clarissimi appellabantur. Amman. 21. 31. Nec fub eo dixi quissam cum clarissimatu provectus est. conf. Cang. Gloss. Lat.

CLARE, [λαμπερος] Adv. ut, Clare lucere.

Clare crepitare dentibus. Plaut. Rud. 2. 6. 52. Quia pol clare crepito dentibus.

Gemere clare. Cic. 2. Att. 20. Varietas in re nulla fit: aperteque loquantur, & jam clare gemant.

Clare & certum loqui. Hor. 2. Serm. 6. 27. i. e. Manifeste.

Clare oculis videre. Plaut. Mil. 3. 1. 36.

Clare dicere. Ter. And. 4. 5. 15. Unde est? dic clare. Sic Clare recitare, apud Plaut. Perf. 4. 3. 30.

Nihil clarius, nihil nobiliss illo. Cic. 2. de Divin.

Nihil indole clarus illa. Stat. 2. Theb. 631.

Appare clarius. Cic. 8. Fam. 14. Et quo propius ea contentio quam heri necesse est, accedit, eo clarius id periculum apparet.

Audire clarus. Lucret. lib. 1. 920.

Nunc age quod superest, cognosce, & clarus audi.

Indicare clarus aliquid. Hor. 4. Carm. 8. 19.

Nitere clarus astris. Stat. 4. Silv. 1. 4.

Clarissime audire. Plin. lib. 19. cap. 70.

CLARITAS, Æs. f. [λαμπεριος, αειφωτια] Luciditas. ut, Claritas folis. Plin. lib. 2. cap. 8. Claritatis tantæ est Vesper.

Claritas oculorum. Plin. lib. 18. cap. 11. Eminentque fontes Oraxi oculorum claritati. Et apud eundem lib. 5. cap. 1. Claritas visus.

Claritas vocis. Cic. 1. Acad. 19.

Claritas [λαμπεριος] Excellentia & dignitas. Cic. 13. Fam. 68. Quæ quantum ex multis pro tua claritate audiam, &c. Quintil. lib. 3. cap. 9. Quæ responsis vel augurii futuram claritatem promiserunt.

Claritas & amplitudo. Cic. 1. Off. 70. Facilius & tutius & minus aliis gravis aut molesta vita est odiosum: fructuosior autem hominum generi, & ad claritatem amplitudinemque aptior, eorum qui se ad Rempublicam, & ad res magnas gerendas accommodaverunt.

Esse in claritate. Plin. lib. 14. cap. 14. Nondum tamen ista genera in claritate erant. De viciis.

Excellere claritate nascendi. Quintil. lib. 5. cap. 11. Ita hominum, non qui claritate nascendi, sed qui virtute maxime excellit.

Personarum claritate insignis claritas. Plin. 2. Epist. 14. Raro incidit, vel personarum claritate, vel negotii magnitudine insignis.

Ostendunt claritatem hominibus dii. Cic. 2. de Divin. 66. Miror deos immortales histriõni futuro claritatem ostendisse, nullam ostendisse Africano.

CLARITUDO, Æs. f. [λαμπεριος] Idem, testibus Festo & Non.

Claritudo, Nobilitas, fama. Sallust. in Jugurth. non procul ab initio, Quam præsertim tam multæ, variæque sint artes animi, quibus summa claritudo paratur.

Adjumentum claritudinis grande. Tacit. 16. Ann. 17. Idem Annæum Lucanum genuerat, grande adjumentum claritudinis.

Familie claritudo. Tacit. 15. Ann. 35. Iisdem quippe illis diebus Torquatus Sullanus mori adigitur, quia super Junie familie claritudinem divum Augustum atavum ferebat. conf. Vell. 1. 17.

Virtutum claritudine ad summum fastigium deligere aliquem. Tacit. 15. Ann. 65. Tradereturque imperium Senecæ, quasi infanti, claritudine virtutum ad summum fastigium delecto.

Vocis claritudine ceteris antestare. Gell. lib. 7. cap. 5. Histrio in terra Græcia fuit fama celebri, qui gestu & vocis claritudine & venustate ceteris antestabat.

Ad omnem claritudinem sublati aliquis. Tacit. 15. Ann. 52. Ceterum timore occulto ne L. Sullanus, eximia nobilitate, discipulinaque C. Caffii, apud quem educatus erat, ad omnem claritudinem sublati, imperium invaderet.

Plus claritudinis in fine tuo est. Tacit. 15. Ann. 63. Sit hujus tam fortis exitus constantia penes utroque par, claritudinis plus in tuo fine.

CLAREDO, Æs. f. Isidor. Gloss.

CLAREO, Æs. m. Plaut. Most. 3. 1. 112. Clare merus.

CLAREO, Æs. m. [ειδουκω, κλαίω] Ære. Nobilior & insignem atque illustrem esse. Ennius apud Cic. 1. Off. 84.

Ergo postque magisque viri nunc gloria claret.

Familie clarent. Suet. in Neron. cap. 3.

Lumen claret. Ennius Telamone, Nam ita mihi Telamoni patris Atque facies proavi Jovis gratia ea est, Atque hoc lumen candidum claret mihi. Nonius.

Ad primordia ætatis clarere. Cic. in Arat. 39.

Propterea quod ad ætatis primordia clarent. i. e. Initio ætatis apparent.

Figura nota clarere. Cic. in Arat. 166.

Non potuit nobis nota clarere figura.

Forma simili clarere. Cic. in Arat. 5.

Andromedæ signum, Delto-ton dicere Graii Quod soliti, simili quia forma littera claret.

Claret, pro Clarum est. Lucret. lib. 6. 935.

— quod in primo quoque carmine claret.

Claret, cum dativo. ut, Claret mihi, i. e. Intellego. Claud. de 4. Conf. Hon. 192.

— ventura potestas

Claruit Afcanio, &c. [Nisi est a seq. verbo.]

CLARESCO, Ære. [παρεκθαίνω] Quintil. lib. 6. cap. 4. Neque tantum hoc ipsis monitoribus clarescit, quidam faciunt aperte quod rixentur. Aliud ex alio clarescit. Lucret. lib. 1. 1108.

Dies. Sen. Herc. fur. 1.

Obscurum. Stat. 3. Silv. 3. 120.

— obscurumque latus clarescere vidit.

Sonitus clarescunt. Virg. 2. Æn. 302.

Clarescunt fonitus, armorumque ingruit horror.

Luminibus clarescere. Tacit. 15. Ann. 37. Postquam tenebre incedebant, quantum juxta nemoris, & circumjecta tecta consonare cantu, luminibus clarescere.

Plausu clarescere vulgi. Claud. de Conf. Mal. v. 3. i. e. Vulgi laudibus magis, magisque celebrari.

CLARISCO, Ære. Apul. de Mundo. pag. 63. extr.

CLARO, [σφαιριος] Ære. Clarum ostendere vel reddere. Cic. 1. de Divin. 21. ex antiquo poeta,

Juppiter excelsa clarabam scepra columna. h. e. Clara & conspicua faciebat. Sed anticum est.

Iter longæ claravit limite flammæ, i. e. Fulsit. Stat. 5. Theb. 286.

Labor clarat pugilem. Hor. 4. Carm. 3. 5. i. e. Notum omnibus facit. Acron.

Multa nobis clarandum est. Lucret. lib. 4. 779. i. e. Aperienda & declaranda. Constructio Græcæ est.

CLARICO, Ære. Idem ac Clareo. [Sed ubi? V. Indic. Apul. Elnenh.]

CLARICITO, Ære. Lucret. 5. 945.

— montibus & magnis decursus aquai,

Claricitat late sitientia fixela serarum.

CLARIFICO, [λαμπερος] Ære. Clarum reddere. Plin. lib. 20. cap. 13. Alterum est nigrius, quod capitis vitia purgat, visum clarificat. De naturio. Sed in MSS. legitur Compurgat. V. Harduin. in loc.

Metaphorice Lactant. 3. 8. Nomen suum grandi aliquo facinore clarificat. Sedul. Carm. 5. 9.

Vox resonans venit per nubila; clarificavi,

Clarificabo iterum. [Lactantii locum & H. St. ascripsit, qui in Lugd. deest.]

CLARIFICATIO, Æs. f. Cyprian. & Augustin. Est & apud medicos Purificatio.

CLARIFICUS, Adj. Sic legunt quidam apud Catul. Carm. 65. 125.

Clarificas imo fudisse e pectore voces.

CLARIFONUS, Adj. [λαρισφονος] i. e. Bellum indicere. verbum est ad Romanum morem, seu jus Feciale pertinens. Servius in illud Virg. 9. Æn. 52.

Clarifonas imo fudisse e pectore voces. Sic 320. ibid.

Auræ clarifona. Cic. in Arat. 280.

Hunc a clarifonis auris Aquilonis ad Austrum, Condens.

CLARIVIDUS, Adj. Marcell. Emp. 18. Clarividi fensus.

CLARIGO, [επιλαρισφονος] i. e. Bellum indicere. verbum est ad Romanum morem, seu jus Feciale pertinens. Servius in illud Virg. 9. Æn. 52.

— & jaculum intorquens emitit in auras,

Principium pugnae. Hoc de Romana solennitate tractum est.

Quum enim volebant bellum indicere, Pater patratus, hoc est princeps facialium proficiscitur ad hostium fines: & præfatus quædam solennia, clara voce dicebat se bellum indicere propter certas causas, Aut quia locos læserant, aut quia nec abrepta animalia, nec obnoxios reddiderant. Et hæc Clarigatio dicebatur a Claritate vocis. Post quam clarigationem hasta in eorum fines immittitur, indicibatur jam pugnae principium. Idem in 10. Æn. 14. Clarigatio, inquit, dicta est a Clara voce qua urebatur Pater patratus. Plin. lib. 22. cap. 2. Ac semper & legati, quum ad hostes, clarigationemque mitterentur, id est res raptas clare repetitum, unus utique Verbenarius vocabatur. De verbera loquitur. Originem ejus ritus prolixè enarrantem. V. Serv. in 10. Æn. 14. & Liv. 1. 32.

CLARIGATIO, Ænis. f. [επιλαρισφονος] Ipsa belli denuntiatio. Serv. d. l. Quintil. lib. 7. cap. 3. ait verbum esse obscurius & ignotius.

Clarigatio, [επιλαρισφονος] præter dictam significationem accipitur pro Exactione nummaria, maxime que principis aut Reip. edicto conceditur. Liv. 8. 14. pr. In Veliternos veteres civis Romanos, quod toties rebellassent, graviter sævitum, & muri dejecti, & Senatus inde abductus, jusque trans Tiberim habitare: ut ejus qui cis Tiberim deprehensus esset, usque ad mille pondo clarigatio esset: nec prius quam ære perfoluto, is qui cepisset, extra vincula captum haberet.

CLASSIS, is. f. [κλασσις] a Calando. Quintil. 1. 6. V. Parcum ad l. nonnulli a Calis feu lignis, ex quibus texturunt naves, deducunt, ut Serv. ad Virg. Æn. 1. 39. & 6. 1.

Sic futur lacrymans, classis immittit habenas. Classi, inquit, Navibus suis, five navi. quæ Classis dicitur: vel quod nat de sustibus: Calas enim dicebant majores nostri, Fustes quos portabant servi frequentes dominos ad prælium: unde etiam calones dicebantur. V. CALA. Inde ergo classem dictam dicunt. Alii hinc classem dictam volunt: apud majores nostros stipendium terrestri prælio miles pedester dabat: equites vero dabant in navali certamine. nam adhuc pauper fuerat populus. Exinde jam quod ab equitibus dabatur stipendium, tractum est ut diceretur classis. Proprie enim classes equitum dicitur. Quin & Pedicum. V. ad finem hujus dictionis. Sed frequentius est Navium multitudo, ut Exercitus copiarum. Cic. 2. de Fin. 112. Si Xerxes, cum tantis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copiis, Hellepontum juncto, Athoque perfolto, maria ambulavisset terramque navigasset &c.

Classis, pro una Navi. Cic. pro Lege Manil. q. Qui posteaquam maximas ædificasset, ornassetque classes. Virg. 6. Æn. 334.

— Lycia ductorem classis Orontem. Ubi Servius, Aperum est exemplum, Classem dici etiam Unam navem, legitimus enim 1. Æn. 117.

Unam que Lycios fidumque vehebat Orontem. Cæf. 3. Bell. Gall. 14. Neque satis Bruto, qui classi præerat, &c. [Sic & ad 1. Æn. 30. Sed profecto errat magistellus, & omnibus his locis Classis plurimum navium intelligitur, vel potius Exercitus navalis, ut apud Græcos κλασσις.]

Imperator classis. Lucret. lib. 5. 1226. Sed ob legem carminis, Inductoræm ponit.

Mora classis, pro Eo qui facit moram classis. Sen. Troad. v. 313.

Abripisse prope classis Argolicæ moram.

Retinacula classis solvere. Ovid. 8. Met. 102.

Classis virisque potens. Ovid. 13. Epist. 59.

Cetera classis. Liv. lib. 24. 40. Is expositus in terram militibus, navibusque Orcum retro, unde venerat, ad ceteram classem remisit, &c.

Funesta. Stat. 1. Achil. 428. sic Classem Græcorum vocat contra Trojam euntium.

Gloriosissima Carthaginensium classis. Cic. 7. Verr. 99.

Inops & infirma. V. INFIRMUS.

Lunata, i. e. Inflexa in modum lunæ. Lucan. lib. 3. 528.

Modica. V. MODUS.

Profuga. Ovid. 13. Met. 627.

— profugaque per æquora classe Fertur.

Romana. Liv. 4. Bell. Pun. & passim. Sic Punicæ, Rhodiæ, Sicula &c.

Socia, i. e. Sociorum classis. Ovid. 13. Met. 352.

Nec tu, quum focia clypeum pro classe tenebas,

Solus eras.

Volucris freta classe pererrat. Ovid. 7. Met. 460.

Advectus classe. Virg. 8. Æn. 79.

Ædificare & ornare classes. V. ORNO.

Agere classes Sidus dicitur. Sen. Herc. fur. v. 7.

Agere classem Euris rapidis. Sil. lib. 8. 111.

Agitata classis. Sen. Troad. 1042.

Solvat hunc cœtum, lacrymaque nostras

Sparget huc illuc agitata classis.

Amittere classem. Virg. 5. Æn. 794.

Appellere classem. Cic. 7. Verr. 48.

Aptare, Apparare. Virg. 4. Æn. 289.

Aptare velis. Virg. 3. Æn. 472.

Arctæ Neptunus classes Aquilonibus. Hor. in Arte Poet. 64.

Armare classem, Instruere armamentis, Aptare. Virg. 4. Æn. 299.

Cadit in classem omne nemus, i. e. Ad parandam classem omnes caduntur arbores. Lucan. lib. 1. 306. Pœticum.

Capta navis ex classe. Cic. 7. Verr. 136. Hæc una navis ex classe nostra non capta est.

Capta & incensa classis. Cic. 7. Verr. 136.

Cogere pecunias nomine classis. Cic. 7. Verr. 135. Tu a civitatibus pecunias classis nomine coegisti.

Comparare classem. Cic. pro Flac. 37.

Conferendere. Virg. 10. Æn. 155.

Vol. L

Currit iter totum æquora classis. Virg. 5. Æn. 862. i. e. Tuto & sine periculo navigatur.

Dare classibus Austris: hypallage est, pro Dare classes Austris. Virg. 3. Æn. 61.

Deducere. Hor. 2. Serm. 3. 197.

Di tibi dent capta classem deducere Troja. Al. Reducere. Hic certe est Domum ducere.

Deducere armatas classes. Virg. 1. Georg. 255. [Hic est proprie Ex arido in mare ducere. Nam hieme in aridum fuducebant. V. infra Subducere. & in utroque verbo f. l.]

Devincere classe hostes. Cic. in Orat. 153. Duellum cum qui Pœnos classe devicit, Bellum nominaverunt.

Disjecta toto æquore classis. Virg. 1. Æn. 255.

Disponere classem in ora maritima. Cæf. 3. Bell. Civil. 5. Ejusque rei causa omni in ora maritima classem disposuerat.

Distribuire. Cic. pro L. Flacc. 32.

Ducere in saxa. Sen. Agam. 6.

Expellere & ejicere in litus. Cic. 7. Verr. 90. Classem pulcherrimam Populi Romani in litus expulsum & ejectam, quum primum advesperaret, &c.

Explere quinquaginta navium alicui. Liv. lib. 21. 51. extr.

Ferunt ipsa æquora. Virg. 5. Æn. 843.

Ferunt sua flamma classem. Prospera fœlicit, & a puppi venientia, ut inquit Servius. Virg. 5. Æn. 832.

Fertur cita gurgite. Virg. 5. Æn. 33.

Formidatus classe. Hor. 3. Carm. 6. 15.

Habere. Cic. pro Flac. 31. Eo ipso tempore, quo tu ipse negas classem habendam fuisse, complures a prædonibus esse captos.

Impellere remige. Ovid. 3. Epist. 153.

Incellare funere. Virg. 6. Æn. 150.

Inferre classes Oceano. Lucan. lib. 10. 36.

Innatat classis mare. Sen. Thyest. 3. Argos fremere jam totum tuis debat armis: omnis & geminum mare innatæ classis.

Instruere atque ornare. Cic. 7. Verr. 132. Quapropter si mihi responderes voles, hæc dicro, classim instructam atque ornatum fuisse.

Instruere & parare. Liv. 23. 26. pr. Classemque & ipse instrui, parari que jubet.

Laniata classis, i. e. Dissoluta, Vexata. Ovid. 7. Epist. 175.

— laniataque classis

Postulat exiguas semirefecta moras.

Latet sub classibus æquor. Virg. 4. Æn. 582.

Litora deseruere, latet sub classibus æquor. Latet, inquit, ob ingentem navium numerum, qui æquor totum contegit. Conf. Tegere classibus freta.

Legere anchoras classis, Solvere è portu. Sen. Troad. 8.

Linquere classem in aliquo litore. Virg. 1. Æn. 521.

Quæ fortuna viris, classem quo litore linqunt.

Mergere. Stat. 1. Achil. 20.

Moliri classem, Apparare naves. Virg. 4. Æn. 5.

— Quinetiam hiberno moliris fidere classem.

Navigat classis. Cic. pro Flacc. 32. Reliquum est, ut queratur utrum nostra ista classis cursu & remis, an sumpto tantum & litoris navigarit.

Navigare classe & navibus. Cic. pro Flacc. 32. Hac classe M. Crassus vir amplissimus, ab Æno in Asiam, his navibus Flaccus ex Asia in Macedonia navigavit.

Ornare classem. Cic. 7. Verr. 135. Classem instructam atque ornatum fuisse.

Permetri classibus æquor. Virg. 3. Æn. 157.

Nos tumidum sub te permenit classibus æquor.

Petere classibus urbem vel regionem aliquam. Virg. 4. Æn. 157.

Troja per undosum petereit classibus æquor.

Piscari classibus, dicuntur præpotentes & maxime divites. Sen. Thyest. v. 459. Non classibus piscamur, & retro mare

Jacta fugamus mole.

Præesse classis. Cic. 7. Verr. 130.

Procedit classis æquatis velis. Virg. 4. Æn. 587.

Prodere classem prædonibus. Cic. 7. Verr. 136.

ProPELLIT classem Ausser cedentibus velis. Lucan. lib. 3. 1.

Provehit dicitur & appellat classis. Cic. 7. Verr. 76. Postea quam paulum provecta classis est, & Pachynum quinto die denique appulsa est, &c.

Quassata ventis classis. Virg. 1. Æn. 551.

Recepta, Servata. Virg. 1. Æn. 587.

— Omnia tuta vides, classem, socioque receptos.

Reducere amissam classem, Reparare. Virg. 4. Æn. 375.

Amissam classem, socioque a morte reduxi. Servius.

Relata classis, Reducta. Virg. 1. Æn. 394.

Namque tibi reduces focios, classemque relatum

Nuntio, & in tutum veris Aquilonibus actam.

Religare classem ab aggere ripæ. Virg. 7. Æn. 106.

Sequi aliquem ferro & classe. Stat. 2. Achil. 362.

Sistere. Virg. 3. Æn. 117.

Tertia lux classem Cretæ sitet in oris.

Solvere de litore. Stat. 1. Achil. 80.

Stare classes in mari dicuntur, Quæ cessant in portu. Virg. 6. Æn. 697.

Stant fale Tyrrheno classis.

Subducere, In terram trahere: Deducere autem, In mare mittere. Virg. 1. Æn. 555. Servius. Conf. supra Deducere.

Tegere classibus freta. Sen. Octav. 2.

Tenere jam medium iter classe. Virg. 5. Æn. 1.

Interea medium Æneas jam classe tenebat

Certus iter. Ubi Servius, Aut Medium est quicquid a principio recedit, & necdum inem fortitur: aut Medium, sic altum ut medium putares: ut, 3. Æn. 664.

— graditurque per æquor Jam medium. Nam vere Medium sequenti indicat loco: ut, 5. Æn. 8.

Ut pelagus tenuere ræres, nec jam amplius ulla Occurrit tellus.

Transmissæ trans æquora classis. Virg. 3. Æn. 403.

Vehere classe aliquos. Virg. 1. Æn. 378.

Veniens ad litora. Virg. 3. Æn. 651.

Classis pro Populi certo numero. In quinque classes [εὐκείων κλασσις] distribuit Pop. Romanum Servius Tullius, ut docet Liv. lib. 1. 41. pro modo

Y y y

modo census: ita ut prima classis primum octoginta centuriarum fuerit: ex his constans qui in censu centum m. aris aut eo amplius habebant, permixtim ex senioribus & junioribus: relique ex minoribus deinceps census usque ad quintam classem. Quemadmodum Solon Athenienses in quatuor τάξεις διτρίβουζε dicitur, ut auctor est Aristoteles. V. Budæum in Pand.

Prima classis, secunda classis, &c. Cic. 2. Philipp. 82. Ecce Dolabellæ comitiorum dies. sortitio prærogativa: quiescit. renuntiat: tacet. prima classis vocatur, renuntiat, deinde, ut affolet, suffragia. tum secunda classis: quæ omnia citius sunt facta, quam dixi.

Primæ classis homines. Gell. lib. 7. cap. 13. Classici dicebantur non omnes, qui in classibus erant, sed primæ tantum classis homines, qui c. & xxv milibus aris, ampliusve censu erant.

Infra classem autem appellatos inquit Gell. lib. 7. cap. 13. Qui in secunda & sequentibus classibus erant: i. e. Qui minore summa censu erant. Quintæ classis homines dicebantur infimæ & pauperiores homines, nullis auctoritatibus. Cic. 4. Acad. 73. de Democrito, Qui mihi cum illo collati, quintæ classis videntur.

Tributum, & centuriam, descriptis ordinibus, classibus, ætatibus, &c. Cic. pro Flacc. 15.

Denum hominum classes, Decurias appellaverunt antiqui. Columel. lib. 1. cap. 9.

Deducere classes in regiones. Columel. lib. 1. cap. 2. Itaque si latior esset ager, in regiones deducende sunt classes, &c. De vitinorum & agricolarum classibus loquitur.

In classis distribuere pueros. Quintil. lib. 2. cap. 2. Hinc Classem ducere, est primum locum tenere in classi. Quintil. 1. 2. Classis dicitur etiam Multitudo equitum. Virg. 3. Æn. 602.

— scio me Danais e classibus unum. Servius. Et 2. Æn. 30. Classibus hic locus: hic acies certare solebant. Ubi Servius: Magis ad equites referre debemus.

Classis clypearum antiqui dixerunt, quos nunc Exercitus vocamus. Festus. Prociatæ classis, Exercitus instructus. Festus, Prociatæ classis dicebatur, quum exercitus cinctus erat Gabino cinctu confestim pugnaturus: Nam vetustis fuit, multitudinem hominum, quam navium, classem appellari. V. & seq. ibid.

CLASSICULA, æ. f. [κλασικός] dimin. Cic. 16. Att. 2. Cassius cum classicula sua venerat.

CLASSIARIUS, i. m. Qui in classe i. e. navibus, pugnat, & subauditur Miles. Cæf. 3. Bell. Civil. 100. Itemque per equites dispositos aqua prohibere classarios infirmis. Suet. in Galb. cap. 12. Nam quum classarios, quos Nero ex remigibus, iustos milites fecerat, redire ad pristinum statum cogeret, &c.

Primores classiariorum. Tacit. 15. Ann. 51. Classarius, pro Diligenti. Apuleius, Et laudum ejus classarius atque assiduus præco. Ita dicti sunt autem, quod omnium classium cives semper parati erant ad omnem Reipublicæ necessitatem. [Videtur Classarius legendum. Certe Buccinatorum intelligit. Sed locum non reperi.

CLASSICUS, a, um. Adj. [κλασικός] Quod est classis, vel quod ad classem pertinet. ut, Classica bella. Propert. lib. 2. 1. 28. Et canerem Siculæ classica bella fugæ. i. e. Bella navalia.

Certamen. Vell. Patere. 2. 85. Corona. Patere. lib. 2. 81. Insigne coronæ classicæ, quo nemo unquam Romanorum donatus erat, hoc bello Agrippa singulari virtute meruit. Horror classicus nocte dieque gemit. Lucan. ad Pison. 129.

Classici. Qui in navibus remis incubebant apud Curtium lib. 4. 3. 18. Tandem remis pertinacius everberatum mare, veluti eripientibus navigia classicis, cessit, appulsaque sunt litori lacustræ pleraque.

Classici dicebantur non omnes qui in classibus erant, sed Primæ tantum classis homines, qui centum & viginti quinque milibus aris, ampliusve censu erant. Gell. lib. 7. cap. 13. Greci κλασικός vocant. Liv. 26. 48. Sociis C. Lælii classicis, Legionariis M. Sempronius Tuditanus aderat. Ex Bud. Sed in emendatis libris legitur, Sociis, C. Lælius præfectus classis.

Classici auctores, sunt Primæ notæ. V. in AUCTOR. Classicus scriptor. Gell. lib. 19. cap. 8. Classicus assiduusque aliquis scriptor, non proletarius. De cohorte illa antiquorum loquitur. Budæus. Conf. in ASSIDUUS, & ad loc. seq.

Classici testes dicebantur, qui signandis testamentis adhibebantur. Festus. hoc est primæ classis homines, quasi primæ auctoritatis & idonei veritatis sponsores. Scilicet Cives Romanos exponit, qui in aliqua classe censu essent. [Ego Testem Classicum dictum puto, pro Locuplete & Idoneo per Metaphoram, quasi qui Primæ esset classis, ut apud Gellium Classicus, non Proletarius scriptor. V. loc. præced.

CLASSICUM, i. n. [κλασικός] Sonus tubarum, & ipsa tuba. Virg. 7. Æn. 617. Classica namque sonant. Ubi Servius, Classicum dicimus & ipsam tubam, & sonum. Classicum autem est flexibilis tuba. Liv. 5. 47. Vocatis classico ad concilium militibus.

Classicum (inquit Valla in Raudensium) proprie est Sonus tubæ: quod Priscianus etiam & Vegetius, aliusque testantur. Quintilianus, in Milite Mariano. §. 7. Ad primum statim obsecræ libidinis sermonem, non aliter quam si in hostem classium cecinisset, gladium illum, quem a te pro pudicitia nostrarum conjugum acciperet, per pectus illum corruptoris egegit. Vegetii verba hæc sunt, lib. 2. de K. M. cap. 22. extr. Classicum item appellatur, quod buccinatorum per cornu ducunt. Hoc insigne videtur imperii: quia quum classicum canit, imperator est præsens: vel quum in militum capitaliter animadvertitur: quia hoc ex imperatoris (Al. Imperialibus) legibus fieri necesse est.

Civilia classica. Claud. 2. in Rufin. 117. Martia classica pulsare. Tibul. lib. 1. 1. 4.

Martia cui fonnas classica pulsa fugent. Matura classica dicuntur, Quum in tempore & omnibus quibus opus est apparatus ad conflictum convocantur milites. vel Matura, i. e. Festinata, properata. Lucan. lib. 2. 597.

Verba ducis nullo partes clamore sequuntur, Nec matura petunt promissa classica pugne.

Advocare classico ad concionem. Liv. 8. 32. pr. Haud multo post dictator advenit: classicoque extemplo ad concionem advocavit.

Canere classicum. Cæf. 3. Bell. Civil. 82. Pompeius paucis post diebus in Theffaliam pervenit, &c. suum cum Scipione honorem par-

titur, classicumque apud eum cani, & alterum illi jubet prætorium tendi. [Is enim flos Prætorii, seu Duci exercitus honos habebatur. V. Liv. 27. 47. Hinc Prætoria classica Propert.

Concinere. Lucan. lib. 1. 238. Excitari classico. Hor. Epod. 2. 5. Exordiri. Suet. in Cæf. cap. 32. Et ingenti spiritu classicum exoritur perterritus ad alteram ripam.

Facere silentium classico. Liv. 2. 45. Flere classica Prætoria. h. e. Flebili carmine seu stilo describere bella, quæ ad classicum Prætorium five Imperatorum incurrunt. Propert. lib. 3. 2. 41.

Nili tibi sit raucio Prætoria classica cornu. Flere. Sed in codd. emendatis Flare excidium. V. Brøkh. & paulo supra notata.

Inflare classica. Virg. 2. Georg. 539. Necdum etiam audierant inflari classica: necdum Impositos duris crepitare incudibus entes.

Murmur grave classicorum flet. Sen. Thyest. 7.

CLASSICUS, i. m. Qui cornu canit. Varr. L. L. 4. 15. V. seq. dist. CLASSICINES, Varro 4. de L. L. 15. Et classicines a classe, qui item cornu canunt, ut tum, quum classes comitiis ad comitatum [lege Comitium] vocant. Quidam legunt Classicos, sed falluntur. Classicines etiam Classicarii vocantur, & a veteri grammatico σαλλιστήν explicantur. ex Turneb. Advers. 21. 28.

CLASTIDIUM, [κλασίδιον] Oppidum, seu vicus est Italiæ, supra Placentiam ad Cotturæ conchia, cuius meminit Strabo lib. 5. hodie Chiafestejo.

CLATERNA, [κλατέρνη] Ptol. 2. a Pomponio Mela lib. 2. 4. numeratur inter oppida Piceni. Nunc vulgo dicitur Flavianeo, ut scribit Olivarius in Melam.

CLATHRUM, i. n. [κλαθρῶν] in plurali, hi Clathri & hæc Clathra, orum: dicuntur autem Ligna quibus transverfis aliquid minimus, sepiusve, ut fenestras: quæ ob id Clathratæ, nunc vulgo Ferratæ dicuntur. A Grecis dicitur κλαθρῶν, quod dictum est quasi Clathra, ab eo quod est κλάω, quod significat Claudio, per syllabæ mutationem α in diphthongum abulavam. Hor. in Arte Poet. 473.

Objectos cavæ valuit si frangere clathros. Columel. lib. 8. cap. 17. Spissi deinde clathri marginibus infinguntur, qui super aquam semper emineant, etiam quum maris æstus intumuerit.

CLATHRO, [κλαθρῶν] ære. Clathris claudere. Columel. lib. 9. cap. 1. Satis est autem vaceras inter pedes octonos defigere, serifque transverfis ita clathrare, ne spatiores laxitas, quæ foraminibus intervenit, pecudi præbeat fugam. Plaut. Mil. 2. 4. 26. Nam certo neque solarium apud nos est, neque hortus ullus, neque fenestra nisi clathrata. Budæus sine aspiratione scribit, Clatro.

CLAVA, æ. f. [κλαβήν] proprie est Fustis teres ex una parte capitatus ad clavi similitudinem. Fectus; Clava, Teli genus, quæ Hercules utebatur. Cic. 6. Verr. 94. Qui primo quum obfistere ac defendere conarentur, male multati clavis ac fustibus repelluntur. Pondus clavæ, pro Clava ponderosa. Sen. Oeth. 7. Domitrix ferarum clava Herculis. Ovid. 9. Epist. 117. Gravis. Sen. Herc. fur. 12.

Irrafa, Rudis, impolita. Sil. lib. 8. 586. Trinodis. Ovid. 1. Fast. 575.

Confectari aliquem magno pondere clavæ. Lucret. lib. 5. 966. Domare hostem clava. Ovid. 4. de Pont. 10. 79. Instruere manum clava. Ovid. 9. Epist. 117.

Clava, Militaris etiam exercitationis genus erat, quo se ad palum gravi clava numeros omnes armaturæ implentes exercebant. Hujus ita meminit Vegetius lib. 2. de Re Mil. cap. 11. Itemque clavus ligneus duplicis æque ponderis pro gladiis tironibus dabant: eoque modo non tantum mane, sed etiam post meridiem exercebantur ad palos. Iterum, Contra illum palum tanquam contra adversarium tiro cum crate illa aut clava, velut cum gladio se exercebat & scuro. Meminit & Cic. in Senect. 58. Turneb. Advers. 4. 6.

CLAVATOR, oris. m. [κλαβήν] Qui clava utitur, inquit Festus. Plaut. Merc. 5. 2. 11.

Egomem mihi comes, clavator, eques, agaso, armiger. V. Turneb. l. c. Gronov. tamen Calator exhibuit.

CLAVIGER, æra, erum. [κλαβήν] Qui clavum fert. Hinc, Claviger Hercules. Ovid. 15. Met. 284. — illic lavere Bimembres Vulnura, clavigeri quæ fecerat Hercules arcus.

Proles clavigera Vulcani. Ovid. 7. Met. 437. Cerycyonem intelligit, vel ut alii placet, Periphetem Latronem.

CLAVARIUS, CLAVATUS, IN CLAVUS.

CLAUDIA Gens, Romæ patritia, ex Regillo Sabinorum oppido oriunda. Originem genti Actius [vel potius Atta] Clausus dedit, homo domi suæ nobilis & clarus, qui Regillo a feditiosis hominibus pulsus, Romam magna clientum manu profectus est: reliquis civitas data, ipse Actius Clausus, qui postea Appius Claudius est dictus, in Senatuum ac patriciorum ordinem cooptatus, ac mox Consul creatus, facile principem in Republ. locum tenuit, clarissimumque nomen posteris tradidit. Nam & amplissimos honores, complures magistratus, triumphos nobilissimos allequuti, ac optatissimum & patriciorum dignitatis contra vim & potentiam imperite multitudinis assertores unice semper fuerunt: excepto duntaxat P. Clodio, qui ob expellendum vero Ciceronem, homini plebeio in adoptionem se dedit. Amplissimam verbè hanc fuisse gentem vel hinc intelligere licet, quod ab Appio usque Claufo nullus in hanc familiam transierit. Scribit enim Tacit. 12. Ann. 25. Annotabat periti nullam adoptionem inter patricios Claudios reperiri, eo usque ab Appio Claufo continuo duravisse. Et Suet. in Claud. cap. 39. Adfuerunt in familie nomen Neronem, quasi parum reprehenderetur, quod adulto jam filio privignum adoptaret, identidem divulgavit, neminem unquam per adoptionem familie Claudie insertum. Familie autem Claudie gentis tres luere. Prima eorum est qui Regillenses dicti sunt, a Regillo Sabinorum oppido. Secunda, eorum qui Pulchri a P. Cludio Cæci filio cognominantur. Tertia Neronum est: Neronem autem Sabinos fortcm & Itrenuum appellasse Testis in Tiberio Suetonius: primumque hoc cognomen usurpavit Ti. Claudius, quartus Ap. Cæci filius. Satis vero constat Claudios minorum gentium esse patricios, ut qui post exactos demum reges, Valerio quartum, Lucretio iterum c. o. s. inter patricios, c. cooptati sunt, auctoribus Liv. lib. 2. cap. 16. Dionysio lib. 5. Alia est Claudia Macellorum gens, & quidem plebeia. Regil-

Regillenses enim Claudii, item Pulchri & Neronis patricii sunt, Plebei Marcelli, de qua vide plura apud Richardum Streinnium. De auctore stirpis Claudiorum conf. CLAUDIUS.

Ap. Claudius Cæcus, Orator Romæ, cujus oratio volubilis, sed paulo fervidior erat. Is Senatuum jamjam inclinatum, a Pyrrhi pace revocavit, nec dubitavit illa dicere que veribus persecutus est Ennius, Quo vobis mentes, recte que stare solebant.

Antheac, dementi sese flexere ruina? Ab hoc Appia via dicta est, quam Brundisium usque lapidibus stravit, ut est apud Liv. lib. 9. cap. 29. Reliquit filios Appium & Cajum, quorum meminit Dionys. lib. 9. & 10. de Appio Liv. lib. 2. 66. pro Cajo Tiberium ponit Suet. Tib. cap. 3. Præter hos Claudius cognomine Caudex, a navium caudicibus sic dictus, frater Cæci. Is Carthaginenses Messana expulsi, Hieronem prælio ad Syracusas in dedicationem accepit. V. Auctor de Vir. Ill. cap. 37. Ap. Claudius Regillanus Ap. F. Cæci N. Decemvir legibus scribendis summa inter collegas auctoritate, postremo ad Virginii iudicium in carcere coniectus, sibi manus attulit. Exponit plenissime Livius, lib. 3. Claudius Centianus, quem nonnulli Centimalus, alii Centimanum minus recte scribunt. Is librum in jure civili tertium a P. Papirio scripsit, & litteram introduxit, quam prius Fufii, deinde Furi dicentur. Valerius. [Illece melius exequentem V. Rupert. ad Pomp. de O. I. lib. 3. cap. 2.]

Claudius Nero Consul, Livii Salinatoris collega, qui advententem ex Hispania cum auxilio Afrubalem interfecit. Hic Latie telluris imago & Clauforum decus a Silio vocatur lib. 15. 549. quod originem a Claufo Sabino duxit, unde Claufrus prius, Claufrus postea dicti sunt.

Claudius Nero prætere, Tiberii principis pater, Quæstor C. Cæsaris in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Maximus in P. Scipionis locum successit, cui Livia nupta fuit. Suet. l. c. cap. 4.

Claudius Augusti privignus. Hor. 1. Epit. 3. 2. Is est Ti. Claudius Nero, qui ab Augusto in Cælarum familiam adoptatus, imperium accepit. Claudii virtute Neronis Armenius cecidit. Hor. 1. Epit. 12. 26.

CLAUDIUS, [Κλαύδιος] proprio nomine dictus est Ti. Claudius Nero, Neronis Claudii Drusi Germanici, Augusti privigni filius, Romanus Imperator, & Caligulæ patruus. Hic Britanniam insulam in dedicationem accepit, & Orcadas Romano adiecit imperio. Postremo ab Agrippina uxore, venerato boleto sublati sunt, ut Nero filius imperio potiri posset. Fuit & alius Claudius, Romanorum item Imperator, qui Gothos Illyricum vastantes, bello adortus, incredibili clade superavit. Unde in curia clypeum aureum, & in Capitolio auream fellam habere promeruit. Sed quum duobus fere annis imperasset, apud Smyrnæ morbo interit. V. vitam ejus ultimo loco a Trebellio Pollione descriptam.

CLAUDIANUS, 2. um. Adj. ut Claudiana tonitrua appellabantur, quia Claudius Pulcher insituit, ut ludis post scenam lapidum coniectus ita ferret, ut veri tonitru similitudinem imitaretur. Festus. Claudianum Senatusconsultum, unum memoratur de mulieribus, quæ se servis junxerunt, de quo Ulpian. in institut. tit. 11. & Paul. lib. 4. Sentent. tit. 10. Alterum de questione familiaris, in rubr. de Senatusc. Silian. & Claud. Aliud item de nuptiis quinquagenariorum, de quo Ulp. in institut. tit. 16.

CLAUDIUS CLAUDIANUS, Poeta insignis Arcadii & Theodosii temporibus floruit: patria fuit Alexandrinus nobilissima urbe Ægypti. Quidam I. Iorentinum faciunt, sed falso. Auctores Græci qui de Poeta Claudiano scripserunt, Alexandrinum appellant: & auctor ipse Nilum suum vocat. Ingenio excellenti fuit, maximeque apto ad carmen componendum. Nam & allurgit feliciter, varietate figuris, ac sententiis mirifice delectat. Hi ejus versus præcipuum laudem meruerunt, quos de laude & victoria principis Theodosii contra Eugenium Gallorum regem scripsit. meminit Suidas.

CLAUDO, fi, sum, [κλάω, κατακλάω] ère. significat Includere, inquit Nonius. Virg. 3. Georg. 214.

Aut intus clausos fatura ad præsepia servat. Claudere & Clavis ex Græco descendunt, cujus rei tutelam penes Portunum esse putabatur, qui clavim manu tenere fingebatur, & deus putabatur esse portarum. Hæc Festus.

Claudere & Referare, contraria. Plin. lib. 10. cap. 22. Domosque ipsi suas claudunt aut referant. Translate Cic. 2. Off. 54. Nec ita claudenda est res familiaris, ut eam benignitas aperire non possit: nec ita referenda, ut pateat omnibus.

Externis in oris clauditur ab hoste miles. Lucan. lib. 1. 515.

— quum pressus ab hoste
Clauditur externis miles Romanus in oris.
Ad exitus aliquid clausum esse. Cic. 7. Verr. 57. Nihil tam clausum ad exitus, nihil tam septum undique, nihil tam tutum ad custodias nec fieri, nec cogitari potest, &c.

Clausus ex omni aditu. Cic. pro Lege Manil. 21. Patefactumque nostris legionibus esse Pontum, qui ante Pop. Romano ex omni aditu clausus esset. In angustum claudi. Ovid. 13. Met. 407.

Longus in angustum qua clauditur Hellepontus.

In antris. Ovid. 1. Met. 262.

In arca clausus. Hor. 2. Serm. 7. 59.

In tectis. Ovid. 3. Met. 698.

Carcere. Ovid. 1. de Pont. 6. 37.

Carcere & vinculis. Valer. 1. Argon. 602.

Carcere ventorum. Virg. 1. Æn. 141.

Muris clausa juvenis. Lucan. lib. 3. 446.

Pelago clausus, i. e. Mari impeditus, ne possit ulterius progredi. Ovid. 8. Met. 885.

Terra marique clausus. Hirt. Bell. Afr. 93.

Aditus claudere. Cic. 1. Philipp. 25. Forum sepietur, omnes claudentur aditus.

Aditus ad vulnera claudere. Stat. 6. Theb. 749.

Animam dolor claudit. Lucan. lib. 8. 59. i. e. Præ dolore exanimis cecidit.

Animam laqueo claudere. Ovid. 7. Met. 604.

Animæ via laqueo clausa. Ovid. in Ibin. 550.

Animæ clausæ tenebris, & carcere cæco. i. e. Inclusæ corporibus. Virg. 6. Æn. 734.

Campus clausus. Catul. 66. 67.

Is clausum lato patefecit limite campum.

Cursus effedo clausus intra limen. Martial. lib. 12. 57.

V. l. I.

Domus. Virg. 3. Æn. 215.

— Phineia postquam Clausa domus. Ovid. 8. Met. 629.

Mille domos claudere fera.

Domus clausa pudori & sanctimonie. Cic. pro Quint. 93. Non habere domum clausam pudori & sanctimonie, patentem atque adeo expostam cupiditati & voluptatibus.

Domus clausa contra cupiditatem & audaciam alicujus. Cic. 7. Verr. 138.

Ensis clausus, Reconditus. Lucan. lib. 5. 245.

Exitum claudere. Cic. 9. Att. 18. Claudere mihi videtur maritimos exitus.

Fenestræ pars adaptata, pars clausa. Ovid. 1. Amor. 5. 3.

Flamma clausa, Quæ est in clibano. Valer. lib. 2. Argon. 338.

Nox dabit ipsa fidem, clausæ quum murmura flammæ, Hospes, & incussa sonitum mirabere massæ.

Fores cubiculi claudere. Cic. 5. Tusc. 59.

Fugam alicui claudere. Liv. 7. Bell. Pun. Ad id fore altitudines, quas cepissent hostibus, ut per præcipitia & prærupta salientes fugerent: eam quoque se illis fugam clausurum.

Fugam custodia claudit. Ovid. 6. Met. 572.

Hiatus. Occludere. Propert. lib. 3. 11. 11.

Custodisque feros clausit serpentis hiatus.

Heedus claudere. Ovid. 3. Fast. 879. Sic infra Fecus, Armenta.

Janua fera clauditur. Tibul. lib. 1. 2. 6.

Clauditur & dura janua firma fera.

Januam belli claudere. Sil. lib. 17. 356.

Ad finem ventum, & claudenda est janua belli.

Iter alicui claudere. Ovid. 8. Met. 543.

Iter vocis. Martial. lib. 11. 62.

Sed mors vocis iter proparavit claudere blandæ, &c.

Lumina morienti claudere. Martial. lib. 10. 61.

Quinque dedit pueros, totidem mihi Juno pellas:

Clauserunt omnes lumina nostra manus. Nisi forte legendum

Manu. h. e. Mortuæ mihi clauserunt oculos, & supervixerunt. V. Oculos & c.

Lumina noctem in æternam clauduntur, Dictum ubi quis moritur. Virg. 10. Æn. 746.

Mare clausum. Cic. 2. Q. frat. 5. Tuas mirifice litteras expecto, atque adhuc clausum mare fuisse scio: sed quoddam venisse tamen dicebant, &c.

Mœnia clausa dicuntur non jam tegere aliquos, quum adempta est ara misericordie, nec est ullum perfugium in catris, siquidem intra muros hostis insultat. Ex Servio. Virg. 10. Æn. 22.

— non clausa tegunt jam mœnia Teucros.

Oculos morti clausura dextra. Lucan. lib. 5. 280.

Atque oculos morti clausuram querere dextram. Morti, i. e.

Jam jam morturo, vel morientis. Ritus notus est.

Olympus clausus, dicitur Quum est nox. Nam dicunt poetæ caelum per noctem claudi, & aperiri per diem. Virg. 1. Æn. 378.

Ante diem clauso componet Vesper Olympo. Servius.

Ora loquentis clausuratur aquæ. Ovid. 2. de Arte Am. 92.

Orbis terrarum claudi iis dicitur, Qui toto pelluntur orbe, hospitibusque omnibus prohibentur. Virg. 1. Æn. 217.

Quid Troes potuerunt, quibus tot funera passis

Cunctus ob Italiam terrarum clauditur orbis?

Ore in clauso tenere linguam, Silere. Catul. 53. 18.

Ostia claudere. Catul. 59. 231.

Claudite ostia virgines, Lufimus satis.

Patria clausa est misero. Ovid. 4. de Pont. 8. 85.

Pecus claudere textis cratibus. Hor. Epod. 2. 45.

Pecudes claudere in aliquo loco. Virg. 3. Æn. 642.

Nam qualis quantisque cavo Polyphemus in antro

Lanigeras claudit pecudes.

Pecudes innumeras claudere, apes, gregesve dicitur, Qui harum rerum

multitudine est adprime dives. Valer. 1. Argon. 395.

Penates claudi, i. e. Ædes clausæ. Sil. lib. 11. 228.

Non illum fuga, non clausi occulere penates.

Portæ clausæ. Ovid. 3. Met. 385.

Portæ belli clauduntur. Virg. 1. Æn. 298.

— diræ ferro & compagibus arcibus

Claudentur belli portæ. i. e. Quod idem paulo ante dixit.

Aspera tum positis miscetent sæcula bellis. conf. Januam belli

claudere. Allatum ad Jani gemini portas. V. Serv.

Provincia. Tanquam enim clausa Asia sit, sic nihil perfertur ad nos, præter

rumores de oppresso Dolabella. Cic. 12. Fam. 9.

Pupulas ad claudendas & aperendas factæ palpebræ. Cic. 2. de Nat. Deor.

142. Palpebræque, quæ sunt tegmenta oculorum, mollissime tactu, ne læderent aciem, aptissime factæ, & ad claudendas pupulas ne quid incideret, & ad aperendas.

Ramum aut arborem umbræ claudunt. Virg. 6. Æn. 139.

— hunc tegit omnis

Læcus: & obcurus claudunt convallibus umbræ.

Rivos claudere. Virg. 3. Ecl. 111.

Claudite jam rivos pueri, fat prata biberunt.

Rura gelu claudit hiems. Virg. 2. Georg. 317.

Sella clausa. Martial. lib. 11. 99.

Nec vendicabit sella sæpius clausa. De sella Gestatoria.

Sepulcrum. Ovid. 15. Met. 389.

Taberna. Hor. 1. Serm. 3. 131.

Tecta claudere. Ovid. 5. Met. 287.

Thalamos claudit nox atra. Sil. lib. 15. 545.

Transitum claudere. Liv. 27. 46.

Viam. Liv. 29.

Vias incendia claudunt. Stat. 2. Theb. 6.

Uteri clausi solvere moras, Edere partum. Sen. Theb. 1.

Tenere se clausum vallo. Sil. lib. 5. 121.

An, Corvine, sedet, clausum se Consul inertis

Ut teneat vallo?

Clausus stabulis tenere armenta. Virg. 3. Georg. 352.

Illic clausa tenent stabulis armenta.

Clausum ad verum vim veneni corpus. Tacit. 15. Ann. 62. Ailatumque

hausit frustra, frigidis jam artubus & clauso corpore ad verum vim veneni.

De morte Senecæ.

Claudere, Finire, ut

- Claudere cœnam dicitur cibus, qui fumitur in fine cœnæ. Martial. lib. 13. 14.
- Claudere quæ cœnas lactuca solebat avorum, Dic mihi cur nostras inchoat illa dapes?
- Opus aliquod claudere, i. e. Finire. Ovid. 3. Fast. 384.
- Bella claudere, i. e. Perficere. Stat. 11. Theb. 58.
- Ætas mea claudit octavum lustrium, i. e. Jam annum quadragesimum iter exegi. Hor. 2. Carm. 4. 24.
- Epistolam parvo mandato, i. e. Exiguam aliquid mandare in fine litterarum. Ovid. 13. Epist. 165.
- Jus nostrum exhaulto clauditur anno. Lucan. lib. 5. 44. i. e. Potestas nostra & magistratus anno absolutum jam finitur.
- Labores claudere, Quiescere; ut, Labores claudere ingentis belli, pro finem belli facere. Sil. lib. 15. 655.
- Numeris sententias claudere. Cic. in Orat. 229.
- Pedibus fenis claudere aliquid. i. e. Hexametris aliquid describere. Hor. 1. Serm. 10. 59.
- Species orationis clausa & terminata. Cic. in Orat. 198.
- Verba claudere pedibus, significat Versus facere. Hor. 2. Serm. 1. 28.
- Claudere, Comprimeret, ut Sanguinem claudere, Reprimere & cohibere, ne effluat. Plin. lib. 26. cap. 13. Sideritis tantam vim habet, ut quamvis recenti gladiatoris vulnere illigata, sanguinem claudat.
- Flatus claudere alicui, significat Jalantiam alicujus comprimeret. Sil. lib. 17. 120.
- Sed jam claudet flatus, nec plura sinebat Atropos, &c.
- Claudere, Negare, ut Aquas claudere. Propert. lib. 4. 10. 44.
- Quod si Junoni sacrum faceretis amare, Non clausisset aquas ipsa noverca suas.
- Claudere rem familiarem. Cic. 2. Off. 54.
- Benignitatem. Ter. Eun. 1. 2. 84.
- Claudi pudor meus mihi consuetudinem illius. Cic. 4. Fam. 13. Nam & amplexor ejus familiarissimos, qui me admodum diligunt, multumque mecum sunt: & in ipsius consuetudinem, quam adhuc meus pudor mihi claudit, infinuabo.
- Claudere aures ad voces doctissimas. Cic. 4. Tusc. 2. Quis est enim qui putet, &c. nostrorum hominum ad eorum doctissimas voces aures claudas fuisse?
- Clauditur tibi in me commodum. Ter. And. 3. 3. 41. Nolo tibi ullum commodum in me claudire. i. e. Nolo obsequere, aut obesse, quominus tuum commodum per me fiat.
- Lethalis hiems claudit illi respiramina. Ovid. 2. Met. 828. Hiemem vocat ingentem horrorem, quo corpora omni subducto calore in laxa mutabantur.
- Claudere, Cingere, ut Claudit aqua locum. Varro 3. de R. R. cap. 14. Nam & sub dio idoneus est fumendus locus coclearis, quem totum circum aqua claudas. i. e. Circumcludas.
- Aque clausæ riparum margine. Ovid. 2. Fast. 422.
- Speluncis lacus clausi. Virg. 4. Georg. 364.
- Orbis fluctibus clausus. Sen. OEdip. v. 504.
- Oceanus clausum dum fluctibus ambit orbem.
- Claudere oppidum portu, vel mari. Cic. 7. Verr. 95. Non enim portu illud oppidum clauditur, sed urbe portus ipse cingitur & concluditur.
- Valles inlidiis claudere, In vallibus recta circum ponere. Tibul. lib. 1. 4. 43. Nec, veli inlidiis altis li claudere valles, Dum placças, &c.
- Muros obfidione. Lucan. lib. 3. 342.
- Arboribus arque umbris clausi circum. Virg. 3. Æn. 230.
- Arboribus clausi circum atque horrentibus umbris, Instruimus mœnas. Anastrophe est pro Circumclausi.
- Aciem. Sil. lib. 7. 590.
- Claudere, Occultare, ut Clausa habere sua consilia. Cic. 5. Verr. 63. Re quidem vera nemo in Sicilia dubitat, quin eo sit occisus, quod habere clausa non potuerit consilia.
- Pavor clausus, Dissimulatus. Sil. lib. 10. 378.
- Claudere, Circumvenire, ut placet Nonio. Virg. 6. Ecl. 56. — claudite, nymphae
- Dictæ, Nymphae nemorum, jam claudite saltus. [Sic enim distinguo. Claudere, Obfistere. Virg. 10. Æn. 377. Ecce maris magna claudit nos obice pontus. Nonius.
- CLAUDO, invenitur pro Claudio; etiam extra compositionem. Cic. 2. de Nat. Deor. 100. Ipsum autem mare sic terram appetens litoribus cludit. Martial. lib. 11. 92.
- Sed mors vocis iter properavit cludere blande.
- Vias alicui claudere. Sen. 1. Theb. Noxias lapsu vias cludes? Cludere arborem reftibus. Columel. lib. 12. cap. 44. Deinde sparteis reftibus arborem cludunt, ne aut corvis aut cornicibus aliisve avibus pomum laceretur.
- Axem cludere nox dicitur, quemadmodum eundem aperire dies. Sen. Oeth. 11.
- Auro cludere. Plin. lib. 33. cap. 1. Idem eodem loco Cludi venena in annulis, sub gemmis ab antiquis solere dixit.
- Casside minaci cludi. Stat. 4. Theb. 204.
- Libellos cludere. Juvén. 7. Sat. 26.
- CLAUSUS, [*κλεισθῆς*] Partic. ut, Clausum ostium.
- Clausus a Pœnis in angustias. Auctor de Viris Illust. cap. 39.
- Clausum & reconditum, cui opponitur Apertissimum promptissimumque. Cic. 7. Verr. 38. Statuerunt se nihil tam clausum, neque tam reconditum posse habere, quod non istius cupiditatis apertissimum, promptissimumque ellet.
- Clausus, Vinculus. Ulpianus Clausos pro Vincetis accipit, si modo ita vincit sint, ut omni modo erumpere non possint. l. Si quis in gravi. §. Subvenitur autem. D. de Senatibus. Silianiano.
- CLAUSUM, i. n. [*κλεισθῆς*] pro Tecto, vel in genere pro Eo, in quo aliquid includitur. Columel. lib. 7. cap. 6. Sed numerum generis hujus majorem, quam centum capitum sub uno clauso non expedit habere. Virg. 4. Georg. 303.
- Sic positum in clauso linquunt, &c.
- Domorum clausa. Lucret. 1. 356.
- Inter septa meant voces, & clausa domorum Transvolitant.
- CLAVUS item legitur pro Clausus apud Valer. Flacc. 1. Argon. 239.
- Quod sibi jam clufos invenit in ignibus Argos.
- Clufus, Circumdatus. Valer. Flacc. 1. Argon. 34. — Cleonæo jam tempora clufus hiatu Alcides. i. e. Habens tempora circumdata pelle hiantis leonis Cleonæi.
- Clufæ lymphæ. Martial. lib. 12. 31.
- Quæque natat clufis anguilla domestica lymphis.
- Horrei clufi. Ulp. l. 1. §. 15. D. depositi.
- Labella clufa. Martial. lib. 12. 55.
- CLAUSTRUM, [*κλειστῆρον*] aliud Partic. Ovid. 14. Met. 784. Sola Venus portæ cecidisse repagula pensit, Et claufura fuit, nisi quod, &c.
- CLUSTRIS, e. [*κλειστῆρος*] Quod facile clauditur. Plin. lib. 9. cap. 37. Inest iis efca, clufiles mordaceque conchæ, ceu titulos videmus.
- CLAUSTRUM, i. n. [*κλειστῆρον*] i. e. Claufura five In quo aliquid clauditur. Martial. lib. 10. 28.
- Ferrea perpetua clauftra tuere fera.
- Januæ clauftra pandere. Catul. 59. 76.
- Loci clauftrum. Cic. 7. Verr. 83. Iis clauftra loci committenda non estimavit.
- Locorum clauftra. Cic. 2. de Lege Agrar. 86. Corinthi vestigium vix relictum est. erat enim posita in angustis atque in faucibus Græciæ, sicut terra clauftra locorum teneret.
- Montium clauftra, Curvaturæ montium quæ clausæ videntur angustia, ut ait Servius. Virg. 3. Æn. 411.
- Portarum ingentia clauftra. Virg. 7. Æn. 184.
- Pudoris & reverentiæ clauftra reftacta. Plin. 2. Epist. 14. Maximo. Regni alicujus. i. e. Angusti accessus, five (ut Curt. vocat 3. 4.) Angustia adituum, quæ regionem aperunt. Liv. 9. 32. pr. Jam omnes Hetrurii populi, præter Aretinos, ad arma lerant, ab oppugnando Surtro, quæ urbs fœcia Romanis velut clauftra Hetruriae erat, ingens orbi bellum. Vulgo Clavem regni dicitur.
- Viarum. Lucret. lib. 4. 616.
- Arcta clauftra. Lucret. lib. 1. 71.
- Cohibentia. Hor. 2. Epist. 1. 255.
- Clauftraque custodem pacis cohibentia Janum.
- Dædalea, Labyrinthum a Dædaleo extructus. Sen. Hippol. 12.
- Durissima clauftra congestis scopulis. Claud. Conf. Prob. 106.
- Ferrea, Vectes & repagula ferrea. Sen. Thyest. 7.
- Nocturna clauftra. Valer. 3. Argon. 53.
- Pinea, Ostia quæ sunt facta ex pinea materia. Virg. 2. Æn. 259.
- Inclusos utero Danaos & pinea furtim Laxat clauftra Sinon: illos patefactus ad auras Reddit equus.
- Confringere naturæ clauftra apud Lucret. lib. 1. 71. significat Naturæ secreta revelare.
- Contineri imperii clauftris. Cic. pro Flacc. 30. Omnes sinus, promontoria, litora, insulas, urbes maritimas clauftris imperii nostri contineri. Postum vestigial sub signo clauftrique Reip. Cic. 1. de Lege Agrar. 21. Nos caput patrimonii publici, pulcherrimam populi Romani possessionem, &c. sub signo clauftrisque Republicæ postum vestigial, fervare non potuiffe.
- Refringere clauftra nobilitatis. Cic. pro Muren. 17. Quum vero ego tanto intervallo clauftra ista nobilitatis refringiffem, ut aditus ad Consulatum posthac, &c. conf. Pudoris & Reverentiæ clauftra.
- Relaxare. Ovid. 1. Amor. 6. 17.
- Referare. Sil. lib. 7. 334.
- Restantia clauftris æra, i. e. Obices & pessuli. Lucret. lib. 2. 450. — & duri robora ferri, Æraque quæ clauftris restantia vociferantur.
- Revellere. Cic. 6. Verr. 52. Effringi multorum fores, revelli clauftra. Rumpere obstantia. Hor. 1. Epist. 14. 9.
- Tenere aliquem intra clauftra. Hor. 3. Carm. 11. 44.
- CLOSTRUM, etiam vestitus scribitur, Cato de R. R. cap. 13. Trullas ligneas duas, claves cum clostris.
- Clostrum, est Contignatio trabium in lignis ædificiis, qua nonnunquam in parietibus domorum utitur, nonnunquam alias dum locum aliquem sepimus. Seneca de Sutoria taberna loquens lib. de Benef. 7. cap. 21. Deinde per clostrum, inquit, qua fe commiffura laxaverat, quatuor denarios in tabernam inferuit. Et ludi Romani primum clostris circumdabantur ad tempus præteritis, quæ amoveri possent: quorum loco fœcæ postea factæ sunt, quæ euripos vocant. Plin. lib. 10. cap. 33. de hîrundinibus verba faciens, In Ægypti Heraclæotico ostio molem continuationis nidorum evaganti Nilo inexplugnabilem opponunt stadii fere unius spatio, quod humano opere perfici non possent. In eadem juxta oppidum Copton insula est facra lîdi, quam ne laceret amnis idem, munitur opere, incipientibus vernis diebus, palea & stramento clostrum ejus firmantes, continuatur per triduum noctibus tanto labore, ut multas in opere emori constet. Sic enim reposuit Beatus Rhenanus ad exemplar Murbacensis recognitionem. Quo in loco per Clostrum significatur Septum transversum ex compactissimis postibus constans, extructum ad arcendum frangendumque fluvii impetum. Id hîrundines palea framentoque firmant, alioquin opera earum vana & inutilis, si non adesset materia solidior, qua lutum ab eis confectum contineret. Alii tamen Clostrum legunt apud Plinium. V. Harduin. [Et apud Senecam Clauftrum Januæ intelligitur.
- CLAUSTRARIUS, i. n. [*κλεισθῆς*] dicitur Is qui claves & cetera quæ ad claudenda ostia pertinent, facit. Perott.
- CLAUSTRITIVUS, vel ut plerumque scribitur,
- CLAUSTRITIVUS, i. n. Qui clauftris Januæ præest: eadem scilicet figura, qua Ædificius vel Æditurus dicitur, Qui ædibus præest. Hoc Gellius ex Livio Andronico probat. Noct. Attic. lib. 12. cap. 10. Pro eo, quod vulgo dicuntur Clauftrivus.
- CLAUSURA, v. f. [*κλεισθῆς, ἀπέπαισις*] dicitur Id quod claudit, five Alicujus rei conclusio. Plin. lib. 11. cap. 45. Ungues clausulæ nervorum summe existimantur omnibus his quibus & digitis.
- Inponere clausulam vitæ. Sen. 9. Epist. ad finem, Clausulam vitæ, Mortem vocat. Budardus.
- Clausula, quæ Græce ἀπέπαισις dicitur, proprie est Ultima pars membri in oratione, sed pro Extrema cujusque rei parte metaphorice accipitur. Claudæ atque pendentes clausulæ. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Finibifima. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Adtere claufulam. Cic. 2. de Orat. 240. Quum effet cum eo Tarracine de micula fixatus: falſa, attemen a te ipſo ficta tota narratio: addidit claufulam, tota Tarracina, &c. Hic Clauſula eſt, Pars orationis extrema, a Claudio, id eſt terminando vocata.
Clauſula numerofe & jucunde cadens. Cic. in Orat. 215.
Interpuncte clauſule in orationibus. Cic. 3. de Orat. 171.
Clauſulas atque interpuncta verborum, animæ intercluſio atque anguſtiæ ſpiritus attulerunt. Cic. 3. de Orat. 179.
Clauſula, quam Græci κλειſμα vocant, a brevi concluſione eſt appellata. Feſtus. Unde fatiſ intelligitur non tantum pro Membro, ſed etiam pro Toto verborum ambitu, qui una claudatur ſententia, clauſulam ponit. [V. Dacr.] Quintil. lib. 8. c. 5. Vocatur aliquod & clauſula, quæ ſi eſt quod Concluſionem dicimus, & recte, & quibuldam in partibus neceſſaria eſt. Clauſula epitola, Ciceroni eſt Concluſio epitola, hoc eſt extrema verba, quibus epitola claudimus. Nam 13. Philipp. 47. poſtquam ſingula epitola, quam Antonius ad Hirium & Cæſarem miſerat, coram Patribus Conſcriptis explicaviſet, & ſola concluſio ſuperetiſſet, ſubdidit, Veniamus aliquando ad clauſulam, &c.
Loci clauſula, pro Concluſione ſermonis. Quintil. in Perorat. lib. 11. Budæus. [V. & ſuperiorem Fabii locum, ibique ſeqq. Operis peracti clauſula. Columel. in Perorat. lib. de R. R. Imponere clauſulam diſputationi. Columel. 3. 19.
Clauſula edicti, pro Parte edicti. Cic. 5. Verr. 35. Illa vero præclara eſt clauſula edicti, quod omnium controverſiarum, &c. Ulp. in l. Sed & ſi. §. Hæc clauſula. D. Ex quibus cauſis majores, Hæc clauſula ad eos pertinet, quos more majorem line fraude in jus vocare non licet, &c. Generalis clauſula. Ulpian. in l. Sed & ſi. D. Ex quibus cauſis majores, Adverſus relegatum reſtitutionem faciendam ex generali clauſula Pontianus ait.
Clauſula fabulæ, pro Exitu. Cic. pro Cæſ. 65. Mimi ergo eſt jam exitus non fabule: in quo quum clauſula non invenitur, &c.
Difficilis. Cic. 6. Att. 3. Clauſula eſt difficilis in tradenda provincia: ſed hæc deus aliquis gubernabit. Senſus eſt: Hoc extremum non facile poſſum explicare, quis me decedente provincia præficiatur.
CLAUSURA, æ. f. Caſtrum, burgus. Vox mediæ ævi, præferunt apud Jctos. V. Pitheci Subſeciv. Lect. 1. 14.
CLAUDUS, [κλειδός, κλειδός] Qui altero pede infirmus ac debilis eſt. Plaut. Aulul. 1. 1. 34. Quafi claudus futor domi fedet totos dies. Cic. in Piſon. 69. Ite claudus (quomodo aiunt) pilam retinere. Carmina clauda Elegias ſuas vocat Ovid. lib. 3. Trift. 1. 11.
Claua quod altero ſubdidit carmina verſu, Vel pedis hoc ratio, vel via longa facit.
Deus claudus, Vulcanus. Cic. 1. de Nat. Deor. 84. Claudum igitur habemus deum, quoniam de Vulcano ſic accepimus.
Fides clauda, i. e. Non recta, non firma, ſed veluti qui claudi ſunt, modo in hæc, modo in illas inclinans partes. Sil. lib. 13. 33.
Navigia clauda apluſtris fractis. Lucret. 4. 437.
Naves claudæ mutilæque. Liv. 37. 24.
Pars corporis vulnere clauda, Membrum mancum ac debile. Virg. 5. Æn. 278.
Pes claudus. Hor. 3. Carm. 2. 32.
Pede altero claudus. Nepoſ 17. 8.
CLAUDICO, [κλειδομαι, κλειδομαι, κλειδομαι] Ære. Altero tantum pede incedere, vel Alterum pedem infirmum trahere, vel inſtabilem aut curtum habere, ac vacillare in ceſſu. Cic. 2. de Orat. 149. Num claudicat? at hic clodicat. Genu percuſſo claudicat. Ovid. 3. Faſt. 758.
Ex vulnere accepto claudicare. Cic. 2. de Orat. 299. Nam quod Sp. Carvilio graviter claudicanti ex vulnere, ob Rempub. accepto, & ob eam cauſam, &c.
Niſus penarum inanis claudicat. Lucret. lib. 6. 834. de Averno.
Claudicare, per metaphoram uſurpabant, pro Vitioſum eſſe, & non rectum. Liv. 22. 39. Si altera parte claudicet Reſpublica, malis conſiliis idem ac bonis juris & poteſtatis erit.
Ex aliqua parte. Cic. 5. Tuſc. 12. Item beatam vitam etiam ſi ex aliqua parte claudicaret, tamen ex multo majore parte obtinere nomen ſuum. In re aliqua. Cic. de Clar. Orat. 214. In quacunque enim una plane claudicaret, orator eſſe non poſſet.
Actio claudicat. Cic. de Clar. Orat. 227. i. e. Tenorem non ſervat æquabilem. Budæus.
Amicitia. Cic. 1. de Finib. 69. Qui verentur, ne ſi amicitiam propter noſtram voluptatem expetendam putemus, tota amicitia quaſi claudicare videatur.
Fructus. Columel. lib. 4. cap. 2. Sed in pluribus pedamentis fructus claudicat.
Ingenium. Lucret. lib. 3. 454. de ætate conſectiſ, Claudicat ingenium, delirat linguaque, menſque.
Oratio. Cic. 3. de Orat. 196. Verum ut in verſu vulgus, ſi eſt peccatum, videt: ſic ſiquid in noſtra oratione claudicat, ſentit. h. e. Si numerus non incedit recte & decore.
Oratio claudicat & inſiſtit. Cic. in Orat. 170. Sin præbre res, lecta verba, quid eſt cur claudicare aut inſiſtere orationem malint, quam cum ſententiæ pariter excurrere? Al. Claudere. In hoc claudicationis vitio frequentiffimus eſt Seneca, cujus omniſe ſere oratio claudicat & inſiſtit. Res vacillat & claudicat. Cic. 1. de Nat. Deor. 108. Sed & ille reprehenuſ a multis eſt, nec vos exitum reperit: totaque res vacillat & claudicat.
Claudicare in aliquo officio. Cic. 1. Off. 119. Tum in tota vita conſtituenda multo eſt major rei cura adhibenda, ut conſtare in vite perpetuitate poſſimus nobiſmetiſipſi, nec in ullo officio claudicare.
CLAUDICANS, [κλειδομαι] Partic. ut, Oratio claudicans, & fluctuans, cui opponitur Oratio æqualiter conſtanterque ingrediens. Cic. in Orat. 214.
CLAUDICATIO, ðniſ. f. [κλειδομαι] Columel. lib. 6. cap. 12. Sanguis demiffus in pedes, claudicationem aſſert. Cic. 1. de Nat. Deor. 84. In quo ſtante atque veſtito, leviter appareat claudicatio non deformis. Val. Max. 8. 11. Diſſimulata claudicatio ſub veſte.
CLAUDITAS, ðniſ. f. [κλειδομαι] Idem. Plin. lib. 28. cap. 4. Clauditates, oculorumve orbitatem, ac ſimiles caſus dextris aſſignare partibus. Clauditatem aſſert hæc res. Plin. lib. 8. cap. 43.
Clauditatem demiffiſ. Apul. Flor. 3.

CLAUDIGO, ðniſ. f. Idem. Veget. Mulom. 1. 26. Claudiginem facere.
CLAUPASTER, tri. m. [κλειδομαστρο] Gloſſ. Græc. Lat. Qui clauditatem arte celat.
CLAUDRO, ðre. Cæcil. apud Piſician. An ubi vos ſitis, ibi conſilium claudicat. conf. Gell. lib. 1. 7. extr. & Cic. in CLAUDICO ad ſin.
CLAVICULA, CLAVICULATIM, & CLAVICULUS. In CLAVUS.
CLAVIGER, V. CLAVA, & CLAVIS.
CLAVIS, is. f. [κλειδός] Qua oſtia, arcule, & id genus clauſtra referantur & aperiantur. Feſtus, Clavis ex Græco κλειδός deſcendit. Accuſativum facit Clavem & Clavim. Plaut. Moſt. 2. 1. 57. Clavim mihi harunce adium Laconicam nunc jam jubet eſſeri intus. Cato de R. R. cap. 16. Sciam vinariam unam, clavam torculari unam.
Adunca clavis trochi. Propert. lib. 3. 12. 6.
Incepit & verſi clavis adunca trochi.
Adultera. Ovid. 3. de Arte Am. 643.
Aptare fores clavibus. In APPO.
Imponere claves portis. In IMPONO.
Poſcit magiſtratus claves portarum. Liv. 27. 24. pr. C. Terentius, ut Arretium cum legione venit, claves portarum quum magiſtratus poſcoſiſſet, negantibus iis comparere, &c.
Senſit clavam janua. Tibul. lib. 2. 4. 31.
Servari centum clavibus. Hor. 2. Carm. 14. 26.
Abſumet hæres Cæcuba dignior
Servata centum clavibus.
Sub clavi eſſe, pro Occludi. Varro 1. de R. R. cap. 22. Quæ non poſſunt eſſe ſub clavi, quæ maxime facere ut ſint in conſpectu oportet.
Trudere claves horreorum, Translate. Cic. pro Domino 25. Scilicet tu heſtioni ſpurciſſimo, &c. Sex. Clodio, &c. omne frumentum privatum & publicum, omnes provincias frumentarias, omnes mancipes, omnes horreorum claves lege tua tradidiſti.
Uxori clavam dare, & adimere. Erat mos inſtitutumque Romanorum, ut uxoris primum domum ingredientibus claves darent: quo ſignificabant ipſas matres familias eſſe, atque omnem rei queſtæ a viro poteſtatem habere. Sex. Pompeius aliam tradit cauſam: Clavim, inquit, conſuetudo erat mulieribus donare, ob ſignificandam partus facilitatem. Quas autem initio matrimonii dabant claves, eas divortio facto adimere ſolebant. quod ſignificavit Cicero Philipp. 2. 69. Mimam illam ſuam ſuas res ſibi habere juſſit ex duodecim tabulis: claves ademit: exegit. Quam porro ſpectatus civis, quam probatus, cujus ex omni vita nihil eſt honeſtius, quam quod cum mimæ fecit divortium! Nonius verbum Exigo exponens, Exigere, inquit, eſt excludere. Marc. Tull. Philipp. 2. Claves ademit, foras exegit. Scio equidem locum illum Ciceronis a nonnullis alteri legi: ſed poſto ſtandum a Nonio Marcello. V. Interpp. ad loc.
CLAVICULA, æ. f. dimin. German. Cæſar in Arati Caſſioph.
Qualis ferratus obicit clavicula dentæ.
Item Capreolus in vite. Cic. de Senect. 52. Vitis quidem quæ natura caduca eſt, & niſi ſulta ſit, fertur ad terram: eadem ut ſe erigat, claviculis ſuis, quaſi manibus, quicquid eſt naſta, complectitur. Plin. lib. 23. in præem. Claviculæ ipſæ quibus repunt vites, tritæ & ex aqua potæ ſiſtunt vomitionum conſuetudinem.
Claves, ſive Claviculæ, nonnullis Jugula. La Fourcelle d'un homme, au François L. Miroir non in JUGULA fieri mentionem hujus ſignificationis. H. St. Intelligit Ofſicula, quæ utriusque ſummo pectori infidencia ſcapulis adnectuntur. Græci ſane κλειδός appellant, ac Ceſſus Cornelius lib. 3. cap. 1. Jugula vocat. Juniores Antomici Claviculas, Gallorum nonnulli etiam Les os ſurcillaires vocantur. In Gallico Latino Steph. Lexico non extat.
CLAVICULATIM, Adv. ut, Concha claviculatim undata. h. e. Intortæ & criſpatæ ad ſimilitudinem clavicularum vitis. Plin. lib. 9. cap. 33. Firmioris jam teſtæ murices, & concharum genera: in quibus ludentis naturæ varietas. Paulo poſt, Jam diſtinctione virgulata, criſta, criſpa, claviculatim, pectinatim, diviſa, imbricatim undata. Alii codices legunt Canaliculatim, vel Cuniculatim. V. Harduin. [Quod ſi codices firmarent Claviculatim retinuerim, ſed de Claviculæ amæc dentibus potius, quam de vitis helice dictum putem.]
CLAVICULARIUS, i. m. Firmic. lib. 3. cap. 6. Erunt aut cornicularii, aut commentarientes, quibus damnatorum cura committitur, ſeu clavicularii, vel carcerum cuſtodes, & quibus publicarum catenarum cura creditur.
CLAVIGER, ðra, ðrum. [κλειδομαστρο] Qui clavam gerit. Sic vocatur Janus ab Ovid. 1. Faſt. 223. quia clavam gerebat, ut paulo ante v. 99. dixerat.
CLAVOLA, æ. quid ſignificet, declarat Varro 1. de R. R. cap. 40. V. CLAVULA.
CLAUSTRARIUS, CLAUSTRITIMUS, CLAUSTRUM, CLAUSTRULA. V. CLAUDO.
CLAUUS, prænominè Atta vel Attus vel Attius, vel Actius ut alii, poſtea Appius Claudius dictus. Sabinorum dux, qui poſt exactos reges, cum quinque millibus clientum & amicum Romam venit: Et ſuſcepit, habitandam urbis partem accepit: A quo poſtea & tribus & familia Claudia vocata eſt, ut habetur apud Servium in Maronem, 7. Æn. 706.
Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnam
Agmen agens Clauſus, magnique ipſe agminis inſtar,
Claudia nunc a quo diſſunditur & tribus & gens. Si plura deſideras, V. paulo ante CLAUDIA gens. Lege & Suet. Tiber. cap. 1.
CLAVUS, i. m. [κλειδομαστρο] a Claudio dicitur: ad id enim ſiguit ut claudat, ſive continet aliquid. Plin. lib. 16. cap. 10. Si in ipſam arborem clavis æreus adigatur. Cæſ. 3. Bell. Gall. cap. 13. Tranſtra ex pedibus in altitudinem trabibus, conſtax clavis ferreis, digiti pollicis craſſitudine.
Adamantini. In ADAMAS.
Capitatus. In CAPITATUS.
Cornuus, Ex cornu arbore factus. Cato de R. R. cap. 18. extr. Eas ubi conſixeris, clavis cornes occultido.
Cupidinis clavis. Plaut. Aſin. 1. 3. 4.
Fixus hic apud nos eſt animus tuus clavo cupidinis.
Figere clavum. Hor. 3. Carm. 24. 7.
Clavus Annalis appellabatur, qui ſigebatur in parietibus ſacrarum ædium per annos ſingulos, ut per eos numerus colligeretur annorum. Feſtus. Erat enim lex priſcis literis ac verbis ſcripta, ut qui Prætor maximus eſſet, Idibus Septembris clavum pangeret. V. Liv. 7. 3. Nam quia raræ per ea tempora litteræ erant, notæ numeri annorum clavi fuerunt.
Pangere clavum. Liv. 7. 3.

Clavi caligares, a caligis militariibus quibus suffigebantur. Plin. lib. 9. cap. 18. In quibus pitces omnibus annis Vergiliarum ortu exsunt, quibus conspicui crebris atque præcautis, clavorum caligarium effigie: nec amplius quam circa eum mensent vitantur.

Clavus trabalis. Cic. 7. Verr. 52. Ut hoc beneficium, quemadmodum beneficium dicitur, trabali clavo figeret. i. e. ut perpetua & indelebilis beneficij memoria esset. Sunt autem Clavitrabales, Grandes clavi, quibus trabes configuntur: sic Clavos trabales Horatius 1. od. 35. 18. pereleganti fictione tribuit Necessitati, quibus omnia figat firmetque, & retineat: et Trabale telum in Marone, Instar trabis magnum est. Turnebus. V. TRABS. conf. Erasmi Chil.

Clavus, [moderant.] Gubernaculum navis. Plaut. Amph. 4. 2. supf. 37. Parata navi, clavo hereres fedulo. Cic. de Senect. 17. Ille autem clavum tenens, quietus sedeat in puppi. Hic per metaphoram. Moderantem clavi. Stat. 10. Theb. 177.

Viduus clavus, i. e. Relictus a gubernatore. Stat. 10. Theb. 177. Non focus amissus medium quam præfide puppis - Fregit iter, subit ad vidui moderamina clavi.

Puppis clavo paret. Claud. 1. in Eutrop. 425.

Regere clavum & ministrare velis. Virg. 10. Æn. 218.

Vendicare liberi regendum clavum. Claud. in Sercn. 202. - ceu flumine molli,

Tranquillisque fretis clavum sibi quisque regendum Vendicat.

Clavus, Fustis gubernaculi. Virg. 5. Æn. 177. - clavumque adlitora torquet. Servius.

Clavum imperit tenere, pro Gubernare. Cic. pro Sext. 20. Quis enim clavum tanti imperii tenere, & gubernacula Reip. tractare in maximo cursu, &c.

Dum clavum rectum teneam. Quintil. lib. 2. cap. 17. pag. 195. proverbiale fuisse demonstrat, Nam & gubernator, inquit, vult salva nave in portum pervenire: est tamen tempestate fuerit abreptus, non ideo minus erit gubernator, dicitque notum illud, Dum clavum rectum teneam. i. e. Dum meo fungar officio. Significat non imputandum eventum parum prosperum artifici, modo is præstitit quod artis est. V. Erasmi in Chlidiasibus.

Clavus, Genus tuberculi, quod Furunculum quidam vocant. Græci Phythethla, Phymata, & Bubones vocant. Plin. 7. Epist. 3. ad Caninium, Erat illi natus infanabilis clavus. V. Cels. lib. 5. cap. 28. tit. De Acrochordone, &c. Clavum autem ideo dictum putant, quia in superficie dilatatur, in carne vero restringitur. Ulp. 1. Qui clavum. D. de Ædil. edict. Qui clavum habet, morbosus est.

Clavum etiam patiuntur arbores. Plin. lib. 17. cap. 24. Olea præter vermiculationem, quam aque ac ficus sentit, clavum etiam patitur, sive fungum placet dici, vel patellam. Hæc est solis effigies.

Clavi dicebantur in tunicis Romanorum Purpurei quidammodi, capitis clavorum intar, [primo linea latifculæ purpureæ] quibus tunica univerfa distinguebatur. Varro de Analogia. lib. 8. 47. Siquis tunicam in usua confuit, ut altera plagula sit angustis clavis, altera latis: utraque pars in suo genere caret analogia. Suet. in August. cap. 71. Veste non temere alia quam domestica usus est, ab uxore & forore & filia neptibusque confecta: togis neque restrictis neque fulis: clavo nec lato, nec angusto. Subaudi in tunica laticlavia. V. ad finem hujus dictionis.

Clavus angustus (a quo angusticlavius, i. e. tunica angusticlavia. στενωτή) confabatur ex duobus vel pluribus arctioribus segmentis purpureis per utrumque humerum ad infimam tunicæ oram productis; Equeltri ordini juxta ac plebi communis. At Clavus latus, (quod & Laticlavium dicitur. πλατύ) erat Tunica cui segmentum item purpureum in extermum erar, latus, quam in tunica vulgari, longioræ fuit ac distincta, cui toga superinduebatur ut tunicæ; Eratque Senatorie dignitatis proprium insignis. Herodianus de Plautiano, lib. 3. cap. 11. Siquidem Latum clavum perpetuo gestabat, atque in secundis Consulibus numerabatur: enssem præterea gestabat, ceteraque omnia supremæ dignitatis insignia. Ex quo factum est ut tunica Senatoria uno verbo Latus clavus diceretur a clavis illis purpureis late, non anguste intertextis. Cæpiceque postremo & pro dignitate ipsa Senatoria accipi. Ovid. 4. Trist. 10. 35.

Curia restabat, clavi mensura coacta est: Majus erat nostris viribus illud onus. Quibus verbis ostendit se Latum clavum, hoc est Senatorium dignitatem non assecutum esse.

[De Lato & Angusto clavo varie quondam Docti censuerunt, sed omnia planissime explicuit Alb. Rubenius lib. 1. de Re Vestiar. Cui junge, dissentientem licet, Ferrarium de Re Vest. lib. 1. 13. & 3. 12. & Analect. cap. 1. ad c. 10. 11. Conf. FLANGUSTICLAVIUS & LATICLAVIUS.] Hæc autem insignia in luctu publico deponbantur. Liv. lib. 9. cap. 7. de Caudina pace loquens, Extemplo sine ulla publica auctoritate concessum in omnem formam luctus est: tabernæ circa forum clausæ: iustitiumque in foro sua sponte ceptum prius quam indictum. Lati clavi, annuli aurei positi, pæne moerit exercitui ipso civitas esse. Budaus.

Tunica lati clavi in modum gausapæ texti nunc primum incepit. Plin. lib. 8. cap. 48. Purpura cum lato clavo. Ovid. 4. Trist. 10. 29. Prætexta & latus clavus. Hor. 1. Serm. 5. 36. Demittere pectore latum clavum. Hor. 1. Serm. 6. 28.

- nigris medium impeditur clavum, & latum demisit pectore clavum.

Lator clavus. Plin. lib. 9. cap. 39. Toga prætexta & latiore clavo Tulum Hostilium e regibus primum usum Hetruscis devictis fatis consistit, i. e. Lato clavo.

Latus clavus, Senatoria dignitas ipsa. Plin. 2. Epist. 9. ad Apollinarem, Ego Sexto Latum clavum a Cæsare nostro, ego Quæsturam impetravi. ut Laticlavium, pro Senatore. Sueton. in Neron. cap. 26. A laticlavio, cujus uxorem attraçaverat, pæne ad necem cæsus

Clavi majoris munere. Stat. 3. Silv. 2. 124. Clavi aurei, vel argentei, quos femina nostræ solent vestibus suis affuer: de quibus in 1. Vestis. in princ. D. de aur. & arg. leg. & ibidem 1. Esti non sint, etiam in princip. Hinc Mantilia cocco clavata, apud Ælium Lampridium in Alexandro Severo. V. mox CLAVATUS.

Clavum pro Ratione vivendi posuit Hor. 2. Serm. 7. 10. Vixit inæqualis, clavum ut mutaret in horas. De prisco quodam. [In Lond. de Gubernaculo hæc exponebatur. Sed Clavum tunice

proprie intelligit, & quidem Latum. Quem tamen pro lubitu Senatores, vel prout mores erant ipsorum, magis, minusve contrahabant, quam latiore uti luxurie, angustiore modestie tribueretur. V. supra ex Suet. CLAVELLUS, i. m. dimin. Varro 2. de R. R. cap. 9. Ne vulnerentur a beatis imponuntur iis collaria que vocantur mellum, id est cingulum circum collum ex corio firmo, cum clavulis capitatis, &c.

CLAVELLUS, i. m. Idem. Marcell. CLAVARIUM, i. n. Tacit. 3. Hist. 50. Seditiose militum voces tenebant clavarium; donativi nomen est. Quale autem sit quæstionis est. Ego putem donativum esse velut in clavos caligarium militarium, præsertim quum scribat Satyricus poeta, - offenserit tot caligatos Millia clavorum. Nam militum caligæ clavis suffixæ erant. Ex Turneb. Advers. 3. 7.

CLAVARIUS, i. m. Nomen est officij, quo appellatus est Suetonij pater, ab eo quod præfectus fuerit donativo imperatorio inter milites dispensatio. [In Gloss. Græcol. ἄνεργος] i. e. Clavorum faber. De patre Suetonij nuge.

CLAVATUS, Adj. Clavata dicuntur vel Vestimenta clavis intexta, vel Calceamenta clavis confixa. Hac Festus. Idem sentit Nonius. Clavata sunt Vestimenta etiam in non ex auro, sed aut ex cocco, aut aliis coloribus clavis habeant. Lampridius in Alexandro cap. 37. Conlivium neque opimum, neque nimis parcum, sed nitoris summi fuit: ita tamen ut pura mantilia mitterent sæpius cocco clavata, aurata vero nunquam. V. AUROCLAVATUS.

CLAXENDIX, vel CLACRNDIX, icis. f. significat Concham, qua solum tegitur. Veteres enim signis interdum solebant imponere concham, eaque contegere. Plaut. in Vidularia apud Priscian. lib. 5. p. 655. Apposita est claxendix, at ego signi dicam quid fit.

CLAZOMENÆ, [Κλαζομένη] Urbis & Peninsula Ionie Asiaticæ, quam condidit Patalus. Pomponius in Ionie descriptione lib. 1. cap. 17. extr. & Plin. lib. 5. cap. 29. Hor. 1. Serm. 7. 4. Perfus hic permagna negotia dives habebat

Clazomenis. Hoc loco ablativus est adverbialiter positus, ut Athenis. Aufon. Epigr. 123. Etteris inclufas pumice Clazomenas. Versus est obscœnus ille quidem, sed perditissimis, in quo lepos inest, quod & Clazomenæ urbem significat, & nates patrichi sic appellat, quod frangantur incesta & nefanda venere. Nam κλαζομένη est frangi & dividi. Turnebus.

CLAZOMENIUS, Adj. Ex urbe Clazomenis oriundus. Plin. 2. 58. V. etiam Ælian. Var. Hist. 2. 15. Clazomeniorum ad Tanaim meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

C L E

CLEANDER, dri. m. [Κλεάνδρος] Minister Alexandri, de quo V. Curt. 7. 2. & 10. 1.

CLERANTHES, [Κλεάνθης] Philosophus Stoicus, Cratetis primum discipulus, deinde Zenonis, cujus etiam successior fuit, præceptor Chrylippi philosophi Solensis, & Antigonis regis. Suidas. Patria Alius fuit, ubi & Strata illi dicata est, ut refer Simplicius. Hujusce versus latine converti leguntur apud Sen. Epist. 107. ubi eos disertissimos appellat, viz. Duc me, pater, fumisque dominator poli,

Quocunque placuit, nulla parendi mora est, Nilum impiger: fac nolle, comitabor gemens, Maluisse patiar, quæ pati licuit bono. Eosdem laudat Augustinus de Civ. Dei, 5. 7. sed Senecæ auctori tribuit. Græci extant in Epicteti Enchir. cap. 77. V. Simplic. in Comment. Quænam illius sententia de Deo fuerit, tradit Lactant. 1. 5. Lucerna ejus in proverbium venit, & Qui summam curam & diligentiam adhibet, dicitur Lucubrare ad Cleanthis lucernam. V. Erasmi Chil. Tradunt illum quæ a Zenone adicitur, ossibus boum & teltis scitibus perscribere solitum: quom pecunia non suppeteret ad chartas emendas. V. Diog. Laërt.

Cleanthis archetypus. Juven. 2. Sat. 7. Et jubet archetypus pluteum servare Cleanthas, &c. Quo in versu qua ratione fit ille aculeatus Cleanthas formatus ambigi potest: neque enim aculeatus esse potest quinta declinationis Græcorum propter rationem contractionum. Est igitur prima Attico more. Dicunt enim Attici Socrates in plurali, & Diogenes. eodem dictum modo accipio Cleanthas. Ex Turnebo. [Ferte Archetypon Cleanthen legendum.]

Fuit & Cleanthes alter Corinthius, qui primus Iliacæm picturam invenisse fertur, ut Plin. scribit lib. 35. cap. 3.

CLEANTHES, [Κλεάνθης] Adj. Perf. 5. Sat. 63. Cultor enim juvenum; purgatas inseris aures Fruge Cleanthea.

CLEARCHUS, [Κλέαρχος] Ponicæ senior, scripsit de varia historia. V. Voss. de Histor. Gr. 1. 9. Clearchus item junior, Ponticus, Athenas profectus ut operam daret Platoni, in formis admonitus, a studiis literarum recessit. Auctor utriusque Suidas.

Clearchus dux Lacedæmoniorum, qui dicitur Imperatorem plus hostem metui oportere: significans eos qui in prælio mortem expavescerent, certum, si deseruissent, manere supplicium. Auctor Frontin. lib. 4. 16.

Item Tyrannus Heracleæ Ponticæ, de quo V. Justin. 16. 4. CLERPORUS, i. m. Medicus apud Plin. 22. 22.

CLEMMA, [Κλημμή] Herba est thymali generibus assignata, cyparissia non abfimilis, quæ Dioscoridi Pityula, Officinis Efula dicitur. V. Dioscor. lib. 4. cap. 143. & Ruell. lib. 3. cap. 246.

Clema item Plinio inter nonnomenclatas polygoni herbæ commemoratur, 27. 12.

CLERMATIS, idis. f. [κλεματίς] Herba est farmenta habens prælonga, junceæ crassitudinis, folia autem lauri, unde & Daphnoideæ cognominata est: notiore nomine Vinca pernicia dicitur. Est & altera Clematis ramis rubentibus, quibus se arboribus circumvolvit, ut simlax: Unde & ab officinis volubilis major appellatur. Commemoratur & tercia Clematis a Plin. lib. 24. cap. 15. Eadem fortasse cum ea quam Dioscorides Gnaphalium appellat.

Clematis Ægyptia, Proverbum in eos jactari solum qui procerò sunt ac nigro corpore, uti est apud Demetrium Phalereum Sect. 174. quoniam ejusmodi tere fit ea herba, in Ægypto proveniens ubertim. Ex Cæli. Antiq. lect. lib. 8. cap. ult.

CLEMENS, [Κλέμης] Historicus, scripsit de Regibus & Imperatoribus Romanis: item ad Hieronymum de figuris Hierocriti. Auctor Suidas. Clemens item Alexandrinus Praeful, Pantheii discipulus, Origenis praceptor. Floruit sub Severo & Antonino principibus. Hieronymus & Euseb. lib. 6.

CLEMENS, entis. Adj. [κλεμής, συζωοεικής, ἱερικός] dicitur auctore Donato, Qui non irascitur, qui colit mentem suam, nec cam vexat irascendo. Ter. Adel. 5. 4. 10.

Clemens, placidus, nulli ledere os, aridire omnibus.

Aditu clemens dicitur, Quem omnibus familiariter convenire licet. Claud. de Sex. Conf. Hon. 550.

Clemens in disputando. Cic. 2. de Fin. 12. Etsi satis clemens sum in disputando, tamen interdum soleo subirasci.

In eade clementior. Cic. 7. Att. 7. Nec in caede principum clementiorem hunc fore, quam Cinna fuerit.

Clementissimus ab innocentia. Cic. pro Rosc. Amer. 85. Ego, quamquam praecit huic quilibet vir & contra audaciam fortissimus, & ab innocentia clementissimus: tamen facile me paterer, &c.

Alveus fluminis clementior. Curt. lib. 5. cap. 3. pr. de Phasi, Accipiunt deinde eum campi, quos clementiore alveo praeterit.

Annis clementissimus ea parte dicitur, ubi quinimum impetuofus est. Ovid. 9. Met. 116.

Nec dubitat, nec qua sit clementissimus annis, Quirit.

Animo clementi ignoscere. Plaut. Milit. 4. 6. 37.

Aures clementes. Claud. 6.

Auster clementior vela vocat. Stat. 5. Theb. 468.

Castigatio clemens. Cic. 1. Off. 117.

Flamine clementi pulve undae, Miti aura. Catul. 62. 272.

Insula ratibus clemens. i. e. Quae portum habet applicandis navibus commodum. Claud. de Bell. Gild. 511.

Judices clementes & misericordes. Cic. pro Planc. 31.

Mare clemens. Gell. 2. 21.

Rumor clemens. Sallust. in Jugurth. cap. 22. Legati in Africam maturantes veniunt, eo magis quod Romae dum proficisci parant, de praelio factio & oppugnatione Cirthe audiebatur: sed is rumor clemens erat. Servitius iusta & clemens. Ter. And. 1. 1. 9. — ut semper tibi Apud me iusta & clemens fuerit servitus scis.

Sidus. Claud. in Epithal. Pallad. 120.

Vita urbana. Ter. Adel. 1. 5. 17.

Ego hanc clementem vitam urbanam, atque otium Secutus sum.

Primo clementior aeo. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 51.

CLEMENTIA, v. f. [κλεμεία, ἰσχυρία] Illius est qui non irascitur. Cic. 2. de Invent. 164. Clementia, est per quam animi temere in odium aliquis invectionis concitati comitate rebinetur. [Suspensa merito lectio. Puto ex codd. vestig. legendum, Animi, non temere in odii aliquis invectionem concitatu, &c.]

Facilitas & Clementia. Ter. Adelph. 5. 4. 7.

Facilitate nihil esse homini melius, neque clementia.

Lenitas & clementia. Cic. 14. Att. 21. M. Antonius ad me tantum de Claudio rescripsit, meam lenitatem & clementiam, &c.

Clementia & mansuetudo. Cic. 7. Verr. 114. Illam clementiam, mansuetudinemque nostris imperiis in tantam crudelitatem, inhumanitatemque esse conversam?

Crudelitas & Clementia, contraria. Cic. pro Deiot. extr. Quorum alterum optare, illorum crudelitas est: alterum conservare, clementiae tuae, Clementia in crudelitate conversa. V. CONVERTO.

Monumentum clementiae. Cic. pro Deiot. 40.

Magnum timoris remedium clementia est. Sen. Octav. 8.

Aetatis mira clementia. Plin. 5. Epist. 6. pr.

Ducis clementia. Ovid. 3. Trist. 5. 39.

Caeli. Lucan. 8. 366.

Hiemis. Columel. lib. 2. cap. 9.

In supplices. Plin. lib. 8. cap. 16.

Pleni omnia clementiae, mansuetudinis, humanitatis. Cic. 1. Q. frat. 1.

Admirabilis clementia. Cic. pro Ligar. 6.

Fecunda placidi clementia Nili. Stat. 3. Theb. 527.

Hilaris clementia. Martial. lib. 12. 6.

Mitis. Stat. 12. Theb. 482.

Popularis. Cic. 10. Att. 4. Ipsum autem non voluntate, aut natura non esse crudelem, sed quod putaret popularem esse clementiam: quod si populi studium amississet, crudelem fore.

Confingere ad clementiam aliquis. Cic. pro Ligar. 30.

Expectare clementiam iudicis. Tacit. 15. Ann. 35. Quum damnatio instaret, brachiorum venas Torquatus intercidit, secutaque Neronis oratio ex more, quamvis fontem & defensionem merito diffusum, victurum tamen si clementiam iudicis expectasset.

Impedire clementiam aliquis. Cic. pro Ligar. 15.

Referre acceptum aliquid clementiae aliquis. Cic. pro Deiot. 38.

Magna est in illo clementia. Ovid. 4. Trist. 4. 53.

Violare clementiam, Posthabere. Nep. 7. 10. 3.

Uti clementia. Cic. 14. Att. 25.

Clementiam, ut Deam, sic describit Claud. in primum Consul. Stil. 2. 6.

Principio magni custos Clementia caeli,
Quae Jovis incoluit Zonam, quae temperat aethram
Frigoris & flammæ mediam, quae maxima natu
Calicolum, (nam prima Chaos Clementia solvit
Congeriem miserata rudem, vultuque sereno
Difcussis tenebris in lucem saecula fudit.)
Hæc Dea pro templis, & thure carentibus aris
Te fruitur. Idem de Conf. Manl. 197.
Nonne vides, ut nostra foror Clementia tristes
Obundat gladios.

CLEMENTER, [εὐμενής] Adv. Sine ira. h. e. Modeste vel moderate. Cic. 6. Verr. 86. Leniter hominem, clementerque accipit.

Clementer admoveere consolationes. Plin. 5. Epist. 16. extr.

Clementer agere cum aliquo. Ulpian. in l. Item si cum exceptione. §. 1. D. quod met. causl.

Clementer ambulare. Plaut. Merc. 5. 2. III. Sequere sis. c. saepor.

b. clementer quæso, calces detersis.

Audire. Cic. Anteq. iret in exil. 27. Sed quoniam neque mihi libere loquendi, neque vobis clementer audiendi, neque omnino iudicandi, paucorum furore & audacia facta est potestas.

Clementer & moderate quis dicere. Caes. 3. Bell. Civil. 20.

Mellius clementiusque tractare liberos. Plin. lib. 8. Epist. ult.

Clementer volo. Plaut. Stich. 4. 1. 26. Quod vulgus barbarorum dicit, Ego sum bene contentus. Et translate ad res inanimatas.

Colles clementer affurgentes. Tacit. 13. Ann. 38. V. & Drakenb. ad Sil. 1. 274.

Si qua juga Apennini clementius adirentur. Tacit. 3. Hist. 52. i. e. Facile & sine magno labore.

Dixi quo pacto id fieri possit clementissime. Plaut. Mil. 4. 3. 5.

CLEOBIS, [Κλεόβης] Argivæ (i. e. Argivæ) sacerdotis filius. Cic. 1. Tusc. 113. Primum Argivæ sacerdotis Cleobis & Biton filii predicantur. Nota fabula est. Quum enim illam ad solemne & statum sacrificium curru vehi jusset, satis longe ab oppido ad sanum, morenturque iumenta: tunc juvenes in quo modo nominavi, veste polita, corpora oleo perunxerunt, ad jugum accesserunt. Ita sacerdos advecta in sanum, quum currus esset ductus a filiis, precata a dea dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit a Deo. Post epulatos cum matre adolescentem fomno se dedisse, mane inventos esse mortuos.

CLEOBULUS, [Κλεόβουλος] Evagora filius Lindius, unus e septem Græciæ sapientibus, robore, & pulchritudine corporis eximius, e Lindo Ægyptum philopanditi gratia, petisse fertur. extat ejus brevis ad Solennem epistola. Filiam habuit Cleobulinam, virginem doctam: que hexametris ænigmata quedam perscripfit. Decessit Cleobulus annos natus LXX. Hic dixit amicos atque inimicos beneficiis prosequi oportere: hos ut amicos, illos ut amicos reddamus. Auctores, Diogenes Laertius, & Suidas. Dicitur & Cleobolus.

CLEOCRITUS, [Κλεοκρίτος] apud Comicos taxator ut mulierosus, & cinædus, & obscurus, & ut Cybeles filius. Nam in mytheiis Rheæ molles tantum interfertur. Hæc Suidas.

CLEODAMAS, [Κλεοδάμας] Achneus (Achneus autem civitas est Thessaliæ) scriptis de cura eorum. Auctor Stephanus in Ἀχαΐαι.

Alius Cleodamas Thalius philosophus, qui Platonis tempore in Geometria floruit.

CLEODORA, [Κλεόδωρα] Nymphae nomen, matris Parnassi, a quo Parnassus mons nomen accepit. V. Cæl. lib. 16. cap. 19.

CLEOMACHUS, [Κλεομάχος] Magnus pugil, qui in cinædi cufdam & ancillæ amorem incidens, que a cinædo alebatur, cinædotum & orationem & mores est imitatus. Quod genus orationis ab inventore Sotade Sotadicum alias dicitur. Auctor Strabo lib. 14.

CLEOMERETUS, [Κλεομέρης] Fuit adolescens Ambraciota, cui quum nihil accidisset adversi, e muro se in mare abiecit, lecto Platonis libro de Animorum immortalitate. Hæc Cic. 1. Tusc. 84.

Ἀλλοῦ δὲ ἐν ἰδίῳ γράμματα ἔγραψε. Cicero non dicit Adolescens. H. St.

Eo alludit Ovid. in lbin, v. 493.

Vel de præcipiti venias in tartara saxo,
Ut qui Socraticum de nece legit opus. V. Callimachi Epigr. 24. Unde Græca sunt, quæ H. St. adiecit.

CLEOMEDES, [Κλεομήδης] Atypalænsis, cujus portenta quedam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia quum Ciccum Epidaurium pugil interfecit, victoria præmiis fraudatus, præ dolore infans effectus, ex Olympia Atypalæam reversus, quumque ibi multa temere ac violentè fecisset, postremo ludum puerorum ingressus, apprehensam manu columnam, quæ tectum sustentabat, concutiens, mediam fregisse, ac tectum dejecisse dicitur. Interfectis autem pueris, quum quaeretur ad supplicium, in sepulcrum magnum se conjecisse, & clausum intus adjectum desuper operculum adeo tenuisse, ut ne a multis quidem simul adnitentibus, vi ulla evelli posset. Concilio igitur circa loco, neque vivum hominem, neque mortuum esse compertum. Quare missis Delphos legatis respondisse Pythiam,

Ultimus heroum Cleomedes Atypalæus. Hæc partim e Suida, partim e Plutarcho.

Fuit & Cleomedes, Græcus auctor, qui scripsit de Circulis caelestibus, quod opus elegans admodum adhuc extat. Suidas.

CLEOMENES, [Κλεομένης] Lacedæmoniorum dux, qui ab Antigone rege in praelio victus, ad Ptolemaeum Philopatora se recepit, benigneque primum exceptus, mox Nicagoræ cuiusdam calumnia apud regem suspensus, custodiæ cum alii quibusdam traditus, qui omnes se rebus vulneribus neceverit. Rex Ptolemæus Cleomenem mortuum pelle nudavit, crucique adfixit. Ex Plutarcho in vita ejus parall. & Agid.

Fuit & Cleomenes Sticulus, qui luxuria, nequitiaque Verrem referebat. Cic. 7. Ver. 86. Cleomenes autem, qui alterum fe Verrem luxuria atque nequitia, tum etiam imperio putaret, similiter totos dies in litore tabernaculo posito perorabat.

CLEON, [Κλέων] Dux Atheniensium in Reipublicæ administratione adversari solitus Niciae Nicerati filio, missus denique in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum infectatur Aristophaues in Comœdia quæ inscribitur ἰσχυρία, id est Equites.

Fuit & Cleon poeta, qui Argonautica scripsit, a quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus est, ut ejus enarrator scribit.

Fuit item Cleon Halicarnassensis orator, qui Lysandro Lacedæmonio orationem composuit. Auctor Suidas.

Cleon, Latro quidam inignis fuit, e vico Gordo oriundus, quem postea augens urbem fecit, & Juliosopolim appellavit. Is primo quidem Antonio valde utilis fuit, sed quum in bello Actiaco ab eo desecivisset, Cæsaris ducibus adhaesit, ac supra quam ejus meritum patereur, in honore habitus est. Mortuus autem est in Ponto, postquam Comanorum sacerdotium accepisset, ut videre est apud Strab. lib. 12. qui hujus vitam aliquanto latius exequitur.

CLEONÆ, [Κλεοναί] Ærum. f. (& CLONE singulari numero) Medioere oppidum in via situm, quæ ex Argo Corinthum ducit: ditataque ab Argo stadiis cxx: a Corintho vero LXXX. Ibi Hercules leonem occidit prope Nemeæam silvam, ut ait Suidas. Seneca in Herc. Orest. v. 1891.

Flete Argolicæ, fete Cleonæ.

Humiles Cleonæ. Ovid. 6. Met. 417.

Orchomenosque færax, & nobilis are Corinthos,
Messenæque ferox, Paucæque, humilesque Cleonæ.

CLEONÆUS, [Κλεοναῖος] Adj. ut, Leo Cleonæus. Sil. lib. 3. 34.

In foribus, labor Alcidae, Lernæa recisis Anguibz hydra jacet, nexuque elisa leonis Ora Cleonæi patulo celantur hiatu.

Hiatu Cleonæo tempora clufus Alcides. Valer. 1. Argon. 34. Leonis autem caput, aut pellem synecdochice designat, quam pellem corpori tegnientum ad futura pericula Hercules circumdedit, ut ait Diodorus lib. 5. Sidus Cleonæum, i. e. Sidus Leonis. Stat. 4. Silv. 4. 28.

CLEONICION, [Κλεονικιον] Herba eadem cum Clinopodio, teste Plin. lib. 24. cap. 15.

CLEONYMUS, [Κλεονυμος] Ἰπυκωνος i. e. Desertor ordinis, & qui abjecto clypeo fugit, dictus est. Unde proverbium, Cleonymo timidior. Hunc infestatur, ut timidum & fugacem Aristophanes in Nubibus.

Fuit & Cleonymus unus ex imperatoribus externis quos sibi arceffiverunt Tarentini. De quibus Strabo lib. 6. Inde posterioribus annis, inquit, illecebrose invalere delicia, propter fortunas nimum secundas, adeo ut plures totius populi ludos, festaque celebratares quotannis agerent, quam sunt anni dies. Eam ob rem in deterius urbanum regimen ferrebarur. cujus flagitiorum unum illud documentum est, quod externis uti imperatoribus coacti sunt. contra Mellapios enim & Lucanos, Alexandrum Molefforum regem arceffiverunt, antea quoque Archidamum Agefilæ filium, & postea Cleonymum & Agathocem, dein Pyrrum, quo tempore adversus Romanos bellum conflagrare.

CLEOPATRA, [Κλεοπατρα] Ἐgypti regina, quæ M. Antonio Triumviro, quem divisa cum Augusto & Lepido rep. ad Orientem ordinandum misisset, amore capto perussit, ut se uxorem fortiretur, derelicta forore Augusti, quo factio Augustus vehementer accessit, contra eum cepit bella moliri. Antonius rem comperita collectis Orientis viribus prior cum uxore Cleopatra venit ad bellum. Confectum est navali certamine circa Actium Epiri promontorium, ubi victi sunt Antonius & Cleopatra, & in fugam coacti. Postea occiso Antonio, illa sibi serpentes adhibuit. Antonius, quem Alexandriam obsideri videret, & in eo esset, ut capi posset, seipsum occidit. Hæc Servius ad Æn. 8. 678. Ubi pugna Actiaca pulchre depingitur.

Uniones duos possedit, omnium maximos per omne ævum, quos singulos centies festertium æstimavit, quæ summa est duorum millionum librarum Turonensium. Quorum alterum prociac luxu, aceto liquefactum, sponse facta, lre una cena ceteris absumpturnam, absorbit. V. Plin. 9. 35.

Cleopatra, casu vocandi. Lucan. lib. 9. 1074.

Sunt & aliæ Cleopatræ, de quibus V. Spanh. de Numm. dist. 7. & 8.

CLEOPATRANUS, Adj. Treb. Pollio Claud. cap. 1. Stirps Cleopatrana.

CLEOPATRUS, vel CLEOPATER, [Κλεοπατρας] Prefecti nomen apud Corinthios, cujus Plutarchus in Arato mentionem facit.

CLEOPATRIS, [Κλεοπατρις] Oppidum est in Ægypto, antiquæ Nili fosse proximum, iuxta quod Gallus, Cæsaris legatus, pergens in Arabiam ad octoginta biremes adificavit, & turrets, & phafelos. Auctor Strabo lib. 16.

CLEOPHANES, [Κλεοφανης] Orator ex Myrlea, Straboni lib. 12.

CLEOPHANTUS, [Κλεοφαντης] Medicus, cujus meminit Plin. lib. 24. cap. 16.

Fuit & Cleophañtus pictor Corinthius, ut scribit idem Plin. lib. 35. cap. 3.

CLEOPHON, [Κλεοφων] Poeta Tragicus Atheniensis, cujus nonnulla fabula a Suida commemorantur.

CLEOSTRATUS, [Κλεοστρατος] Antiquissimus philosophus. Primus scripti de signis caelestibus, atque in primis de signis Arietis & Sagittarii. Plin. lib. 2. cap. 8. de natura siderum errantium, & eorum ambitu.

CLEORXNUS, [Κλεορξνος] Democlitus historiam de rebus Persiciæ scribere aggressi, quam inchoatam fce in historiis factetur absolvissse Polybius Megalopolitanus. Ex Suida.

CLEPO, pli, pum, etc. est Furari, a κλεπω verbo Græco. Plaut. Pseud. 1. 2. 6. Ubi data occasio est, rape, clepe, tene, harpaga. Liv. 22. 10. Si quis clepit, ne populo sceles esto, neve cui cleptum erit. V. Non. 1. 22. Varro de L. L. 6. 5. Clepere, i. e. Corripere: cujus origo a clam, ut sit dictum Clapere, & ex a commutatu, ut multa, est factum Clepere. potest & a Græco dictum κλεπω. Cic. 2. Tuscul. 23. Eum doctus Prometheus clepsisse dolo, pœnasque Jovi fatus expendisse supremo. Turnebus 2. 8. sic legit, Eum dictus Prometheus Clepe dolo, pœnasque Jovi expendisse supremo. Doctus enim cum expendisse non bene coheret. Fato vero, additum est. conf. Voff. Ety. Aliquid ab aliquo clepere. Cic. 3. de Nat. Deor. 68.

Agnum inter pecudes aurea clarum conia Quondam Thyestem clepere ausum esse e regia. Ex quodam poeta.

Rapere & clepere sacrum. Cic. 2. de Legib. 22. Sacrum, Sacroque commendatum qui cleperit, rasperique, parricida esto. [Malim Raplerive. Furtum enim rapine opponit. Sic

Rapere, & clepere. Cic. 4. de Rep. apud Non. 1. 72. Est & Occultare, tegere, & Varro L. c. ait non minus ductum esse a Clam, quam a κλεπω. Sen. Med. v. 155.

Quis est dolor, qui capere consilium potest Et clepere fete. add. Prudent. Pŷch. v. 562.

CLEPO, ðnis. m. [κλεπω] Reinef. ad Petron. p. 66. cap. 58. Cleponem exfimitat vocari Mercurium. Sed varia est Lectio. al. Occuponem. V. Burni.

CLEPTA, c. m. [κλεπτης] Fur. Plaut. Truc. 1. 2. 9.

Dum illi agunt quod agunt, sunt ceteri clepte.

CLERSYDRA, c. f. [κλερσυδρα] a κλεπω, Furor, & ὕδρα, Aqua: quod aquam surctur, Vas quoddam graciliter fistulatum, quod, æqualibus dimensionibus signatas horas ostenderet. Quippe ad cujus fundum erat foramen, quod aquam guttatim emitteret. & ita hora per aquæ diminutionem, quot essent, videtur poterat. Apud veteres oratoribus acuris causas forenses præscribentur tempus dicendi, datus clepsydris: quibus exhaustis amplius dicere vetabatur. Cic. 3. de Orat. 136. At hunc non declinator aliquis ad clepsydrum latrare docuerat: sed & Martial. lib. 6. 35.

Septem clepsydras magna tibi voce petenti Arbiter inivit, Cæciliam, dedit.

Inventa res est a Græcis, & tandem Romam (nempe in tertio Pompeii Consulatu) translata. Non omnes ejusdem fuerunt magnitudinis, sic enim legitur apud Plin. 2. Enil. 11. Dixi horis pene quinque. Nam decem clepsydras, quas spatiosissimas accepteram, fuit addite quatuor, &c.

Consimilia sunt hoc tempore clepsydris vascula illa vitrea utratiffima que in medio instat duorum turbinum, coarctantur: ex quibus pulvisculus per foramen minutum sensim ex parte superiore in inferiorem delabitur, atque ita legitimum horæ tempus metitur.

Clepsydra, Nomen fontis in arce Messeniorum, in Arfinoem alterum fontem influens.

Fuit & Athenis in arce ejusdem nominis fons, ita dictus, quod flare incipientibus Etelis, abundet, iidemque desinentibus, exarefcat. V. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 39.

Clepsydra, Astronomicum est organum sidera dimetiens. Martianus, Clepsydris Lunæ magnitudo cognoscitur. V. Suid.

CLEROMANTIA, in dict. feq.

CLERUS, i. cum circumflexo in prima κληρω, Sortem significat.

Clerus, est & Vermiculus alvearibus noxius. Aristoteles de Animalib. lib. 9. cap. 40. Morbo examina valentiora potissimum infestantur clero (sic enim vocant vermiculos qui in pavimento nascuntur) e quibus crescentibus vult aranea alveo toti obducitur, & favi carie pereunt. Plin. lib. 11. cap. 19. Sunt & operis morbi, quom favos non implent: cleron vocant.

Clerus, accentu in fine κληρος, forte datus, electio, constituto, diacomus. Interdum accipitur pro Mensura terræ, puta jugero: aut certe pro Horto: sicut Latini Hæredium pro Prædio, & hærediolium simile quiddam intelligunt: propterea quod hujuscemodi res hæredem sequuntur. Budæus.

Clerus, Sodalitas & collegium clericorum apud Imperat. I. Generali. C. De sacrosanct. Eccles. V. Suiceri Thef. Eccles. Hinc

CLEERICUS, i. m. [κληρικος] Vocabulum novitium pro Sacerdote. Sidon. 9. Epist. 16. Clerici ne quid maculet rigorem. Hieron. ad Nepot. Propterea vocantur clerici, vel quia de forte domini sunt, vel quia ipse Dominus fors, id est pars clericorum est. conf. Suic. l. c.

CLEERICALIS, e. Adj. Sidon.

CLEERICARUS, us. m. Munus clerici. Hieron.

CLEROMANTIA, c. [κλερομαντια] Divinationis genus, quod fit per sortes.

CLESTIDES, [κλεσθιδης] Pictor nobilis, qui reginæ Stratonicæ injuria innotuit. Nullo enim honore exceptus ab ea, pinxit voluntatem cum piscatore, quem reginam amare ferreo erat: eamque tabulam in portu Ephesi propoluit, ipse velis raptus est. Regina tolli vetuit, utriusque similitudine mire expressa. Plin. lib. 35. cap. 11.

CLEBADION, i. n. [κλεβαδιον] Herba, quæ & Helxine. Diosc. 4. 86. Sed lectio suspecta est.

CLIBANARI, V. CLIBANUS.

CLIBANUS, [κλιβανος] Mons est in extremis Italie finibus, non procul a Lacinio promontorio, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 10. Est item Clibanus, oppidum Mauricæ, quæ est Asiæ regio, inter Ciliam & Pamphiliam lita, de quo idem Plin. lib. 5. cap. 27.

CLIBANUS, i. m. [κλιβανος] proprie est Vasculum in quo hordeum coquitur. V. Voff. Ety. Est & fornaculus vel ferreus, vel testaceus mobilis, in quo prunis subjectis & superne congestis, panis olim, nunc placentæ, farcinina, botuli, pira condita decoquantur, inquit Brod. Miscell. 5. 21. q. V. Hieron. in Orat. Hierem. Clibanus est coquendis panibus vase veli deducta rotundities, quæ sub urentibus flammis ardet intrinsecus. Plin. lib. 19. cap. 1. Cortices quoque decussis clibanis & furnis præbent usum. Columel. lib. 5. cap. 10. Sed scrobis clibano similis fiat, cujus imum summo patentius est, ut laxius radices vagentur. Clibanus (inquit Petronus) mobilis est, & quali parvus furnus: textuque aliquando tegitur, & fere e metallo fit: interdum tamen & lapide constat, non tam pani, quam aliis dapibus coquendis serviens. Hujus opinionio facile asferentur; nam & κλιβανος Græcis furnus est: atque hinc Clibanite panes, in mobili quodam furno cocti ducuntur, Galeno in libris de Alimentis. Item Clibanus argenteus erat etiam abaci, ex eo enim panes convivis ministrabantur. Petron. cap. 35. Circumferebat Ægyptus puer clibano argenteo panem.

Clibanus & armature Parthicæ genus. V. Cang. Gloss. Græc. unde

CLIBANARIUS, i. m. [κλιβαναριος] Clibanarii a Persis dicebantur Equites, qui ferreis laminis, aut præduro corio conferto muniebantur, qui cum turmis instructi vadunt mirum dictu quanti roboris, quantæque formidinis sint. Hi Gallis Cruppellarii olim vocabantur. V. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 22. Lampr. in Al. Sev. cap. 56. Cataphractarios, quos illi Clibanarios vocant; decem millia in bello intererimus. Dubium esse potest, utrum vox sit proferis Perficæ, an Græcis formata a Clibanifigura. V. Voff. Etymolog. Casaub. & Salmast. in Lamprid. Ammian. 16. 12.

CLIBANITES, c. m. [κλιβανιτης] Clibanites panis, vel Testuaceus est, qui in testu vel clibano, vel ut Artopitius qui in artopta aslabatur. Turnebi Advers. 14. 5. V. CLIBANUS.

CLIBANITIUS, Adj. Idem. Panis clibanitiuus. Ididor. 20. 2.

CLIDÆMUS, i. m. [κλιδαμος] Scriptor antiquissimus fuit, cujus opus de plantis sepe citatur a Theophrasto. Scripti & Protogoniam, quæ citatur ab Athenæo.

CLIDES, Insule fuit ante Asiam ex adverso Syriæ, non procul ab Eleusa insula sitæ, quarum meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

CLIDIUM, i. n. [κλιδιον] Thynni jugulus est, qui præcipue in recenti hoc pisce commendatur. Plin. lib. 9. cap. 15. Thynni membram casæ, cervicæ & abdomine commendantur, atque clidio, recenti duntaxat, & sum quoque gravi ructu: cetera parte plenis pulpamentis sale aservantur. V. MASSARIUM.

CLIDUCHOS, i. m. [κλιδυχος] Græcis Clavigerum significat, κληω τις κληδω, hoc est a Clave. Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & quadrigas, bigaque & cliduchon eximia forma.

CLIENTS, entis. c. [κλιεντης, θεοπροπιτης] Moris fuit apud antiquos, ut provinciales & socii Populi Romani in clientelam sese darent proceribus Romanis, quos patroni sibi adoptabant, non modo publice, sed etiam privatim, sique ut clientes eorum dicerentur, inter se vero hospites. Ferebat autem id hujusmodi necessitudo, ut clientes perpetuo patronorum suorum patrocinio caput ac fortunas suas tuerentur, vicissimque ipsi patrons

patronos suos omni observantia atque obsequio colerent & venerarent. Cic. in Divin. 66. Clarissimi viri nostræ civitatis, temporibus optimis, hic sibi amplissimum pulcherrimumque ducebant. ab hospitibus clientibusque suis, ab exteris nationibus, qua in amicitiam Pop. Romani ditionemque essent, [an fissent? H. St.] injurias propulsaere, eorumque fortunam defendere. M. Catonem illum sapientem, clarissimum virum & prudentissimum, cum multis graves injurias gessisse accepimus, propter Hispanorum, apud quos Consul fuerat, injurias. Ex Budoæ. Quos itaque *vassallos* (inquit Budæus) vocant, Clientes Latine appellare soleo: & Clientelam, Observantiam ipsam, & obsequium, quod *honorarium* dicunt, clientelaris officii sponsonem, & agnitionemque.

Clientis, inquit Charilius lib. 1. communis generis est. Invenimus tamen & Clientam apud Afranium in Pompa, Interim tua clienta. Et apud Horatium &c. V. infra CLIENTA.

Juvenum nobilium clients. Hor. 4. Carm. 12. 15.

Negotia longa clientum. Hor. 3. Carm. 5. 53.

Clientis, ponitur etiam pro Sectatore, & qui sub tutela alterius & quasi famulus est. Plaut. Men. 4. 2. 4. Clientes sibi omnes volunt esse multos. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 5. Et omnes clientes, oberatosque suos, quorum magnum numerum habebat, eodem conduxit.

Clientis & familiaris. Cic. pro Sext. Rofc. 19. Mallius Glauca, quem jam antea nominavi, tuus clientis & familiaris.

Clientis, per translationem pro Litigatore ponitur, cujus causam defendit patronus.

Clientis & Patronus, contraria. Ovid. 1. de Arte Am. 88.

Qui modo patronus, jam cupit esse clientis.

Innexa fraus clientis. Virg. 6. Æn. 609. Id servus exponens, Ex lege (inquit) duodecim Tabularum venit, in quibus scriptum est, Patronus si clienti fraudem fecerit, facer esto. Si enim Clientes, quasi coheredes sunt, Patroni, quali patres, tantundem est clientem, quantum filium fallere.

Dejectus clientis, i. e. Contemptus. Claud. 3. Conf. Hon. 67.

Queruli. Stat. 4. Silv. 4. 42.

Devotus alicui. Juven. 9. Sat. 72.

CLIENTA, æ. f. [κλιεντία] Etli Clientis communis sit generis, legitur tamen Clienta, ut supra observavimus ex Charilio. Sic Hor. 2. Carm. 18. 7. Nec Laconicas mihi

Trahunt honestæ purpura clientæ. Al. Clientes. Plaut. Mil. 3. 1. 194. Habeo eccliam clientam meam meretricem adolescentulam. Idem Rud. 4. 1. 2. Jam clientas repperi.

CLIENTELA, æ. f. [κλιεντία] Clientum multitudo. Cic. 14. Att. 12. Scis quam diligam Siculos, & quam illam clientelam honestam judicem. Clientela, est etiam quam Patrocinium sive *Salvagardiam* dicimus. Unde Commendare, vel Conferre se in clientelam alterius dicitur. Ter. Eun. 5. 9. 9.

Thais patri se commendavit in clientelam & fidem. Cic. pro Rofc. Amer. 106. Nam quum multos veteres a majoribus Rofcii patronos hospitefque haberent, omnes eos colere atque observare desisterunt, ac se in Chryfologi fidem ac clientelam contulerunt. Effle in fide & clientela alicujus. Cic. pro Rofc. Amer. 106.

Confirmare amplissimas clientelas acceptas a majoribus. Cic. 13. Fam. 64. Quare si te favore usus erit, sicuti profecto & utetur, & usus est, amplissimas clientelas acceptas a majoribus confirmare poterit, & beneficiis suis obligare.

CLIENTELĀRIS, e. Adj. Vox apud Jctos.

CLIMA, ætis. n. [κλίμα] Græca dictio, quæ Spatium amplum vel cæli vel terræ significat: quod etiam Tractus dicitur. Vitruv. lib. 1. cap. 1. Disciplinam vero medicine noviffæ oportet propter inclinationes cæli, quæ Græci κλίματα dicunt, & aëres locorum, qui sunt salubres aut pestilentem. Columel. lib. 5. cap. 1. Clima quoqueverfus pedum LX est. Vide Declinatio mundi, in DECLINO.

Clima, Spatium apud astronomos inter duos parallelos, a cujus principio usque ad finem dimidiata horæ variatio est. Budæus.

CLIMĀCIS, idis. f. [κλιμακίς] Dimin. a κλίμαξ, Scala. Vitruvius 10. 17. in descriptione ballistæ, Climacidos scæpi longitudio foraminum tredicim. In aliis codd. Climacidos. Climacis ea est, inquit Turneb. 2. 5. quæ in catapulta vocatur *σφαλεξ*, id est canalus, nam in ballistis nomen mutat, propter amplitudinem & latitudinem, & κλιμακίς, id est scæla vocatur. Cretibius auctor Græcos, *σφαλεξ* δὲ ἢ κλιμακίς ἔστω. *Ἀσπίστη μὲν κλιμακίς ἔστω ἢ σφαλεξ ἢ κλιμακίς, ἐπὶ δὲ τὸ μίσην ἔχον κατὰ τὸ σφαλεξ ἢ κλιμακίς ἔστω ἢ κλιμακίς ἐπὶ τὸ κατὰ τὸ κλιμακίς ἔστω, ἢ τὸ κλιμακίς ἔστω.*

CLIMACULÆ, Telorum quoddam genus sunt antiquis usitatum & frequens, teste Gell. lib. 10. cap. 25.

CLIMĀTIAS, æ. m. [κλιματίας] Terræ motus genus. Ammian. 17. 7. Climatiz, qui limes ruentes & obliqui, urbes, ædificia, montefque complanent.

CLIMAX, [κλίμαξ] Mons est Strab. lib. 14. Est etiam, inquit, mons nomine Climax, Pamphilio pelago adiacens: is transitum arcum in litore relinquit, qui mari tranquillo nudatur adeo, ut iter facientibus pervisus sit, pelago autem affluente undis contegitur.

CLIMĀX, acis. f. [κλιμαξίς] Latine dicitur Scala.

Et & figura rhetorica, quæ Lat. dicitur Gradatio, ut apud Ovid. 3. Fast. 21.

Viderat hanc, visamque cupit, potiturque cupita.

CLIMACTER, ætis. m. [κλιμακτῆρ] Annus scænsilis, seu gradarius, senibus plerumque fatalis. Fit ex multiplicatione septem per novem, unde fit annus sexagesimus tertius. Eo anno mortui sunt Aristoteles & Virgilius.

Climacteras, Chaldæi vocant Pericula vitæ, fortunarumque hominum: quæ Marcus Varro gravissima fieri affirmat septenariis, teste Gellio, lib. 3. cap. 10. Alii autem LXXIIII anno. D. Augustus in epitola ad C. nepotem suum, Ave mi Cai, meus ocellus jucundissimus, quem semper meidius desidero, quam a me abes. Sed præcipue diebus talibus qualis est hodiernus, oculi mei requirunt meum Caium: quem, ubicunque & hoc die fuisti, spero latum, & bene valentem celebrasse quartum & sexagesimum natalem meum: nam ut vides, κλιμακτῆρῶν communem seniorum omnium, tertium & sexagesimum annum evasimus. Ex Gell. lib. 15. cap. 7. Plin. lib. 7. cap. 49. Rara autem esse dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum insignibus lunæ diurnæ septem atque IX (quæ nocte ac die observantur) ingens

turba nascatur, scænsili annis lege occidua, quam climacteras appellant, non fere ita genitus LXXIIII annum excedentibus.

CLIMACTERICUS, [κλιμακτῆρικός] Adj. ut, Climactericus annus. Gell. lib. 15. cap. 7. Observatum in multa hominum memoria, experientiaque est, in senioribus plerumque omnibus sexagesimum tertium vitæ annum cum periculo & clade aliqua venire, aut corporis, morbiue gravioris, aut vitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborumque istiusmodi studio tenentur, eum ætatis annum appellant κλιμακτῆρικός.

Climactericum tempus, pro Arduo, difficili, contrario, auctore Suida. Plin. 2. Epist. 20. Habes climactericum tempus, sed evades.

CLINAMEN, V. CLINO.

CLINE, [κλίνη] Latine Lectus, Lectica vel Torus discubitorius. Hinc CLINICUS, es. f. [κλινικός] Medicina quæ victu & pharmacis agris corporibus medetur. Plin. lib. 29. cap. 1. Is quum fuisset mos, liberatos morbis scribere in templo ejus dicit, quid auxilium esset, ut postea similitudine proficeret, exscriptis ea traditur, atque (ut Vatro apud nos credit) jam templo cremato, insituisse medicinam hanc, quæ Clinice vocatur. [Negat Harduinus de Parte medicine una eam appellationem intelligi, verum de unverfa. At Clinicum tamen chirurgus manifeste opponit Martialis. V. seq. dict.]

CLINICUS, i. m. [κλινικός] Medicus, ab invivendis ægrotorum lectis, quasi Lectualis. Martial. lib. 1. 31.

Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Dialus.

Cæpit quo poterat, clinicus esse modo. Vespillo est, Qui corpora effert ad sepulcrum. Quoniam autem Lectus tam cadaverum est, quam ægrotantium, non inepte dicitur Clinicus, qui effert cadavera. Clinici medici erant in majore pretio, quam chirurgi. Jocatur itaque Martialis in Dialum, qui non aliter clinicus esse potuit & chirurgus, quam si vespillo fieret. carebat enim doctrina clinici medici. Hinc Æsculapius medicorum princeps Clinicus Deus vocatur Prudent. Apoth. v. 205. Inscript. vetus apud Gruter. p. 400. n. 7. P. DECIMIVS P. L. EROS MERVLA MEDICVS CLINICVS CHIRVRGVS OCCLARIVS. [Hanc inscriptionem falsi arguit I. c. Harduinus, quæ iure ipse videt.] Quod autem lectus sit etiam cadaverum, funeraque in lectis efferebantur constat ex illo Persii 3. Sat. 103.

Hinc tuba, candelæ, tandemque beatus alto

Compositus lecto, crassisque lutatus amomis,

In portam rigidos calces extendit. Suet. in Cæf. cap. 84. Lectum pro Rostris in forum magistratus & honoribus functi detulerunt.

Clinicus, etiam dicitur, Qui ita affectus est, ut furgere e lecto non possit, & de cujus salute nulla amplius spes est. Plin. lib. 25. cap. 5. Medetur ita morbis comitialibus, ut diximus, vertigini, melancholicis. Et paulo post, Stomachicus, spasticus, clinicus, &c. [Verum Hard. ex Mf. Cynicus dedit, sublata distinctione. i. e. His qui spasmus cynico, seu Oris distorione spasmodica laborant.]

CLINOPALÆ, es. f. [κλινωπάλη] Palæstra lecti. De concubitu usurpavit apud Suet. Domitianus. V. cap. 22.

CLINOPODION, i. n. [κλινωπόδιον] Herba quæ speciem lecti pedum habet, serpillo similis, serculosa, palmi altitudine, de qua Plin. lib. 24. cap. 15. Ruell. lib. 3. cap. 56. Potius ad eam clinopodium accedere videtur, quam officinæ vocant *Montanum pulgium*. V. Dioscor. 3. 90.

CLINGO, pro Cingo veteres usurparunt, a Græco κλέειν. Festus.

CLINIAS, [κλινίας] Musicus & philosophus sectæ Pythagoræ, siquando ad iram provocaretur, sumpta statim citata, motus animi lenibat, haud aliter quam Achilles, qui iratus stare ad littus solebat, eodem ferme modo dolorem leniens. Auctor Ælian. de Var. Hist. 19. 23.

Clinias alius Alcibiadis pater. V. Idem 2. 1. Nep. Plut.

CLINICE, CLINICUS, CLINOPALÆ, CLINOPODION. V. in CLINIC.

CLINO, ære. [κλίνω] Verbum Græcum quod Inclino significat: non est in usu frequenti fed tantum ejus composita, Acclino, Declino, Inclino, Reclino. Haber tamen Lucret. 2. 243.

Quare etiam atque etiam paulum clinare necesse est

Corpora. Sed Libri vulgati & nonnulli MSS. habent Inclinare. Quare autem Clinare rejiciamus, cum Clinamen vox fit receptissima.

CLINĀTUS, a, um. Cic. Arat. in Pegado, v. 52. Clinata est ungula.

CLINĀMBEN, inis. n. [κλινάμβην] Lucret. lib. 2. 292. De inclinatione elementorum & primorum corporum,

Id facit exiguum clinamen principiorum.

CLIO, ïs. f. [κλήω] Una ex Musis, a gloria & celebritate rerum gestarum quas canit: nomen habet a verbo Græco κλέω, quod est laudo. Vel a nomine Græco κλέω, quod est gloria, fama: propter quod quomam habent poetæ apud doctos, ut ait Phurmutus de Nat. Deor. cap. 14. Vel propter gloriam, quæ ex poetarum laudibus oritur, ut ait Diodorus lib. 5. cap. 1. Fulgentius tamen, Clío, inquit, prima Musarum appellata est. id est cogitatio quærendæ scientiæ. Quidam hanc historiis præesse existimant, quod Apollonii expositores in tertio Argonauticō affirmant. Ialem quoque mater Clío fuisse perhibetur, & Hymenæi. In Adonidis historia legitur, & ex Magnete Clío genuisse Linum, quem alii Uranie filium proderunt.

Clūs, genitivus. Ovid. 1. de Arte Am. 27.

Non mihi tuum visæ Clío, Clūsque flores.

CLISTHENES, [κλεισθένης] Primus ostracismi auctor apud Athenienses, primusque eo genere exilii multatus. V. Rhodig. lib. 21. cap. 44.

CLITARCHUS, [κλειταρχος] Historicus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & ejus res gestas scripsit: cujus in historia ingenium probatur, fides infamatur, ut scribit Quintil. 10. 1. Hujus meminit & Plin. lib. 3. cap. 5. & lib. 6. cap. 31.

CLITELLÆ, arum. [κλιτῆλαι] dicuntur Festo, Quibus fasciæ colligatæ multis portantur. Plaut. Mostel. 3. 2. 91. Vehit clitellas. Hor. 1. Serm. 5. 47.

Hinc multi Capue clitellas tempore ponunt.

Perferre clitellas aliquo. Hor. 1. Epist. 13. 7.

Impingere clitellas, pro Impingendo illidere, apud Hor. 1. Epist. 13. 7.

Abjicere potius, quam qui perferre juberis

Clitellas terus impingas.

Clitellæ bovi sunt impostæ. Cic. 5. Att. 15. i. e. Provincia hæc mihi non convenit, non magis quam bovi clitellæ. V. Erasmi Chiliadas.

Clitellæ, Locus Romæ, propter similitudinem clitellarum. & in via Flaminia loca quædam dexva lubidine & acclivia. Festus.

Est etiam Tormenti genus eodem nomine appellatum. Festus.

CLITELLARIUS, i. m. [κλιτῆλαριος] Qui clitellatus fert onera. ut, Añnus

Afinus, vel Mulus clitellarius. Cato cap. 10. Afinos instratos, clitellarios, qui stercus veclent, tres. Plaut. Mollit. 3. 2. 93.

Nam muliones mulos clitellarios Habent, ego habeo homines clitellarios: Magni sunt oneris, quicquid imponas veclunt.

CLITERNIA, Italiae oppidum est regionis Frentanae in Hirpinis, ad montem Garganum Pomponio Melae lib. 2. 4. in descriptione Italiae. Plin. 3. 12.

CLITERNUM, [Κλιτερνον] aliud Italiae oppidum, quondam Aequorum. Vulgo Celano. Hinc

CLITERNINI, Italiae populi, in ora Aequiculano, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12. in descriptione quartae regionis Italiae.

CLITOMACHUS, [Κλιτομαχος] Philoſophus Carthaginiensis, Athenas venit, annos natus quadraginta, audivitque Carneadem, cujus & succellor fuit: tres sectas sectatus, Academicorum, Peripateticorum, & Stoicorum. Supra quadraginta volumina conscripsit, de quo Cic. 3. Tusc. 52. mentionem facit.

Clitomachus alter Athleta & Pancratiastes nobilis fuit, qui pudicitia tanta fuisse dicitur, ut canes li forte coeuntes vidisset, statim vultum averteret: in convivio, si quis ferus lascivus incidere, statim surgens abiret. Auctor Aelian. de Var. Hist. 3. 30.

CLITOR, is. m. [Κλιτορον] sive CLITORIUM, i. n. Fluvius & Civitas est Arcadiae, apud quam spelunca est, ex qua profuit aqua, quam si quis biberit, protinus fit abstemius, teste Ovid. 15. Met. 322.

Clitorio quicunque sitim de fonte levarit, &c. V. Plin. lib. 32. cap. 2. de lacu Clitorio tractantem.

CLITORIS, idis. f. vel CLITORIUM, i. n. [κλιτορις, ἢ κλιτοριον] Muliebris pudendi pars est, quod & Sacandrus dicitur: unde & κλιτοριου, turpiter membrum id attrahere significat. Pollux per u scribere mavult, ubi ait in secundo Onomastici, Segm. 174. Totum in virginali, sive interfemineo vocatur κλις, id est peccen, aut epision. Rima vero dicitur schisma: Quae interjacet subulstans caruncula, nympha nuncupatur, aut myrton, sive epideris, aut κλιτορις, id est cletoris. unde κλιτοριον &c. Ita Cl. Sed mendium videtur. Nam Mll. per i, κλιτε, exhibent. Al. per α, ut Hesyh. & Suid.

Est & κλιτοριον, hoc est cletorium apud illos, sed id verbum quandoque Mensam indicat regiam, quandoque etiam Gloriam. Cal. Rhod. lib. 4. cap. 7. ex Suida.

CLITORIUS, Adj. V. in CLITOR. CLITODORIUS, [Κλιτοδωρος] Staturarius, Polycteti discipulus, auctore Plin. lib. 34. cap. 8.

CLITUMNUS, [Κλιτουμενος] Fluvius est in Mevania, quae pars est Umbriae partis Tusciae: de quo fluvio, animalia quae potaverint, albos fetus creant. Haec est Plinio Servius ait in illud Virgili 2. Georg. 146.

Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus Victima, saepe tuo perfusi humine sacro, Romanos ad templa deum duxere triumphos.

Novalia Clitumna, Adj. Quae sunt juxta amnem Clitumnum. Stat. 1. Silv. 4. 129.

Aut praesent niveos Clitumna novalia teuros. Clitumnum vero amnem potatum candidos boves facere (ut dictum est) apud Plinium legitur lib. 2. cap. 103. quae tamen verba quasi ab imperito quodam depravata corrixit Herduinus & pro illo quod legebatur, In Phalisco Clitumni amnis aqua potata candidos boves facit: repesuit, ex Mll. ut perhibet, In Falisco omnis aqua potata candidos boves facit. Clitumnus videlicet in Umbria. Falsissimum vero in Herurria esse dicens. Haec tamen si quis diligentius considerabit, nihil opinor absurdum deprehendet: praesertim quoniam tota Umbria Herurriae finibus circumscribatur. Ut Servium nihilominus eundem Plinii locum respexit apparet, si maxime illa Mll. lectione standum sit.

CLITUS, [Κλιτος] Mantii fuit filius, qui ab Aurora raptus, nunquam potius apparuit.

Fuit praeterea Clitus inter praecipuos Alexandri Macedonis familiares, eisdemque carissimus, tum quod filius esset nutricis ipsius, tum quod ab illo in dubio vitae discrimine fuisset servatus. Hunc tamen in convivio quodam liberius in Persicos mores invecum, rex jam temulentus spiculo traiecit. Cujus facti eum postmodum tanta cepit poenitentia, discussa iam ebrietas, ut totum triduum cibo abstinerit, decreveritque omnino inedia sibi necem conficere, amicumque optime de se meritum ad inferos persequi. Tandem aegre admitta amicum consolatione, qui Clitum jure occisum asserabant, sumptuosissimum eum funere sepelivit. Historiam hanc vide latius apud Arrianum, Qu. Curtium, & Plutarchum in vita Alexandri.

CLIVINA, Avis in auguriis dicebatur, quae alio nomine vocabatur Prohibitoria, & Clamatoria, a clivis auspiciis dicta, quae, teste Festo, dicebantur adversa, quibusque aliquid feri prohibebatur. Hanc avem suo seculo fuisse incognitam, auctor est Plin. lib. 10. cap. 14. V. CLIVIVUS, post seq. dict.

CLIVUS, & CLIVUM, i. n. [κλιωσιον] est Proclivitas illa & pronitas a vertice collis, ut Clivus Capitolinus. Cic. 2. Att. 1. Quem ego in clivo Capitolino, te significo ac principe, collocaram. Nonius 3. 28. Clivum neutro genere, Cato in Tribunis militum, Loca ardua & cliva depressa.

Aque clivus. Ovid. 18. Epist. 122. Hoc quoque si credis, ad te via pronas videtur: A te quum redeo, clivus inerts aquae.

Mense clivum, subditatella, tollere. Ovid. 8. Met. 662. Tabula clivus. Ovid. de Nuce 77.

Aequatus. Ovid. 8. Met. 661. Al. Aequatam, scil. Mensam. Arduus in valles. Ovid. 1. Fast. 264.

Aricinus. Martialis lib. 12. 32. Migrare clivum crederes Aricinum.

Durus. Sil. 4. 605. Mollis. Virg. 9. Ecl. 8. — qua se subducere colles Incipiunt, mollique jugum subducere clivo. i. e. Facili itinere & descensione.

Descendere per clivum. Ovid. 1. Fast. 263. Facere clivos. Paulus in l. servitutes. §. si domo mea. D. de servit. urban. praedior. Vel gradus, vel clivos propius januam meam jure facere possum.

Sudamus in uno clivo, pro In uno negotio laboramus, proverbii speciem habet apud Ovid. 20. Epist. 21.

Mille modi restant, clivo sudamus in uno.

CLIVIVUS, a, um. Adj. Difficilis, arduus; ut, Clivia auspicia, Quae aliquid, inquit Festus, fieri prohibebant, nam & omnia difficilia & ardua, nominabantur Clivia. unde & Clivi. V. H. Voss. ad Catull. p. 62.

CLIVIVUS, Adj. [κλιωσιον] est, Clivofus locus. Columel. de Arborib. cap. 4. Curandum autem est, ut locis aridis & clivofis altius vites depantur, quam li humidis & planis. Virg. 2. Georg. 212.

Nam jejuna quidem clivofis glareae ruris, &c.

Trames clivofus. Virg. 1. Georg. 108.

Ecce supercilio clivofis tramitis undam Elicit.

Clivofa Ida. Ovid. 1. Amor. 14. 11.

Olympum clivofum scandit Phoebus. Ovid. 3. Fast. 475.

Clivofior. Lucret. lib. 4. 958.

Et clivofior inter se, ac distractior intus. Al. rectius Divisior.

CLIVINA, a. f. Avis apud Plin. 10. 14.

CLIVIVUS, i. m. [κλιωσιον] dimin. Columel. lib. 6. cap. 37. Duo\$ parietes adverso clivivo indeficatos habet.

CLŌACA, z. f. [κλωακων, κλωακων] Locus cavus per quem colluvies quaedam fluit. Cic. pro Cœcilio. 16. Qui de fossis, de cloacis, de minimis aquarum, itinerumque controversiis interdicit. Idem pro Planc. 95. Ne arcem facere ex cloaca, lapideumque & sepulcro venerari pro deo. Cloacae, a Cluendo, id est purgando dictae, inquit Festus. Horat. 2. Serm. 3. 242.

Illud idem in rapidum flumen jaceretve cloacam. De Cloacis publicis Romae, quae Istruxit Tarquinius, receptaculo omnium purgamentorum urbis, operae praeclearo & utilissimo. V. Liv. 1. 56. pr. & 5. 55. extr. Plin. 16. 15.

Cloacam translative, pro Ventre anae edacis & bibacis dixit Plaut. in Curcul. 1. 2. 29. Propere prole cloacam. Referecitur cloacas corporibus civium. Cic. pro Sext. 77.

Dari ad purgationes cloacarum solebant damnati. Plin. 10. Epist. 41.

CLŌACALIS, e. Adj. ut,

Cloacale flumen, dixit Cato, pro Cloacarum omnium colluvie. Festus.

CLŌACĀRER, Inquinare: unde & Cloacae dictae. Festus.

CLŌACARIUM, Pecunia purgandis cloacis attributa. Ulpian. l. 27. §. 3. D. de usufr. Siquid cloacarii nomine debeatur, vel si quid ob formam aqueductus, &c.

Haec item Cloacarium, Vectigal pro cloaca. Ulpian. l. 39. §. 4. de leg. & fideicom. lib. 30. Haeres cogitur legati praedii solvere vectigal praeteritum, vel tributum, vel falaria, vel cloacarium, vel pro aqua formata.

CLŌACINA, Dea quae cloacis praerant: eam in cloaca repertam consecravit Tatus. Ex Turnebo. V. Laetant. 1. 20. 11. [Verbo meminit & Varro L. L. 4. 10. Forsan eadem ac Cluacina erat, & cavillatur Laetantius. V. infra f. l.]

CLŌDICO, [κλωδω] āre. Veteres dixerunt pro Claudicare. Cic. 2. de Orat. 149. Praeclearum & grave est quod Calvino Glauca claudicanti, Ubi est verus illud? Num claudicat? at hic clodiat. Hoc ridiculum est: & utrumque ex eo quod in claudicatione animadverti, potuit, est ductum.

CLŌDIUS, [κλωδιος] Nomen gentile Ro. Idem ac Claudius. Sed ita constantiter dictus fuit P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem ut expellere ab urbe posset, plebeio se homini adoptandum dedit. moechus fuit notissimus, deprehensus in facis Bonae deae muliebri vestitu indutus, unde Juven. 2. Sat. 27.

Clodius accuset Moechos, Catilina Cethegum.

P. Clodius Pulcher, orator fuit Romae, inter sex patronos simul cum Cicerone in causa Saecuri. Pedian. in Argum. ejusd.

Clodii etiam ejusdem meminit Plutarchus in Numa, qui temporem argumentum scripsit.

Fuit item Sex. Clodius, rhetor Siculus, Latinae Graecaeque eloquentiae professor, male oculus, familiaris ac praceptor M. Antonii Triumviri, cujus meminit Cic. in Philipp. 2. 45. & Tranquillus de Ill. Rhet. 5.

Clodius Albinus, dux Gallicani exercitus, post mortem Pertinacis principis ab exercitu Imperator salutat, & a Severo juxta Lugdunum acie superatus. V. Herodian. Capitolin. & Aurel. Victor.

Clodius praeterea Quirinalis Ardeatensis, rhetor, Romae docuit circa Neronis tempora, teste Eusebio.

Clodiorum familia, a Clodio Aeneae socio dictam putavit Festus. Verius tamen est, Clodios, qui & Claudii dicuntur, a Sabinis ortum traxisse, nominisque originem cepisse ab Appio illo Clauſo, qui primus ex ea familia, cum quinque clientum millibus, se Romam contulit. V. supra in CLAUDIENS.

CLŌDIA, Romana (a qua Cicero praedium emere volebat) copiosa & locuples femina fuit. Cic. 12. Att. 11. Sed quando Clodia Romae futura est, & quanti rem aestimas. eo proliis expecto: non quin illud malum, sed & magna res est, & difficile certamen cum cupido, cum locuplete, cum herede.

Clodia, Mulier Romana, quae xxy annos excessit, enixa etiam quindecies. Val. Max. lib. 8. cap. 14. Plin. lib. 7. cap. 48.

CLŌDO, ēre. [κλωδο] pro Claudio. Plin. lib. 18. cap. 33. Clodunt ita, lippiuntque. Inde fortassis Clodii dicti. V. CLŌDIUS.

CLŌDIA GENS, Patricia a Clodio Aeneae comite sic dicta. Auctor Festus & Dionysius lib. 2. Fuit cum magistratibus annis plus minus LXXXI.

T. CLŌDIUS Tarracienſis, qui cum noctu quiescens in lectulo interfectus esset, duo filii ejus, qui in eodem cubiculo quieverant causam paricidii dixere, absoluitque fuerunt, quoniam dormientes aperto ostio inventos esse iudicibus planum factum fuit. V. Valer. 8. 1. 13. Cic. pro Rosc. Amer. c. 23.

CLŌDIA, [κλωδιος] Virgo, obſes Romanis Porſenae Hetrufcorum regi data. Haec, quum castra Hetrufcorum forte haud procul ripa Tiberis locata essent, frustra custodes, dux agminis virginum inter tela hostium Tiberim tranavit, solitepae omnes Romam ad propinquos restitit. Quod ubi regi nuntiatum est, primo incensus ira, oratores Romam misit ad

ad Cloeliam obfidem deposcendam, alias haud magni facere. Si non datur obfes, pro rupto se fedus habiturum. Si vero datur, intactam inviolatamque ad suos remitturum. Itaque reddita, apud Hetruscorum regem, non tota solum, sed honorata etiam virtus fuit, eamque partem obfidem, quos vellet, donare se dixit. Illa impubes legit. Pace sic redintegrata, Romani novam in femina virtutem novo genere honoris, statua equestris donavere: in summa sacra via fuit postea virgo infidens equo. Auctor Liv. lib. 2. cap. 13. Huius & meminit Valer. Max. lib. 3. cap. 2. de Fortitudine. Virg. quoque lib. 8. Æn. 651.

CLOELIUS, Adj. ut Cloelie fosse, a Cloelio duce Albanorum dictæ. Festus. **CLONAS**, [κλώνος] Elegus poeta fuit, & epicus, qui cithicæ & concentus constituisse memoratur primus, sicuti Terpander citharedicas leges principis omnium persequisse narratur. Auctor Cæsar. Antiq. Lect. lib. 9. cap. 3. ex Plutarcho de Musica.

CLONTIUS, Unus e quinque ducibus Bæotorum, qui cum quinquaginta navibus ad Trojam navigaverunt, ut scribit Homerus lib. Iliad. 2.

CLORIS, V. CHLORIS.

CLOSTER, [κλώστης] Filius Arachnes, qui fusos invenit in lanificio, ut refert Plin. lib. 7. cap. 56.

CLOSTRUM, V. CLÆSTRUM.

CLOTA, Ptolemæo Æstuarium maris in Britannia insula, exiguo terræ spatio a Bodorra altero æstuario disreptum. Corn. Tacit. in Vita Agricola cap. 23. Glotam vocat. Nunc Clada, vel Chesid.

CLŌTHO, Æs. f. [κλώθη] Una est trium Parcarum. V. PARCÆ.

FERREA Clotho. Stat. lib. 3. Theb. 556.

Altera est Clotho Nereii filia, dea maris, & a Virgilio Nereia Clotho dicitur 9. Æn. 101.

Mortalem eripiam formam, & magnique jubebo Equorum esse deas: qualis Nereia Clotho Et Galeata fecant spumantem pectore pontum.

C L U

CLUACINA Venus, a Romanis culta, cuius templum non procul a foro situm erat. Causam nominis affert Plin. lib. 15. cap. 29. Quippe ita traditur, myrta verbera Romanos Sabinofque, quum propter raptae virginis dimicare voluissent, depositis armis purgatos in eo loco, qui nunc signa Veneris Cluacinae habet. Cluere enim antiqui, Purgare dicebant. Eum autem locum in foro fuisse apparet ex Liv. lib. 3. cap. 48. Ac nutriceum prope Cluacinae ad tabernas, &c. [Non dubito autem, quin hæc eadem sit ac Cloacina, quomodo & emendati dicunt. Livii exhibent. q. V. f.] **CLUCIDATUM**, antiquus Dulce & suave dicebatur. Festus. Et ita legit Scaliger in Varro. 6. de L. L. 6. pro Claudacus.

CLUDO, **CLUSUS**, **CLUSILIS**, V. CLAUDO.

CLUDO, vel **CLUDEN**, Æs. n. Gladius, quo scenici utebantur, si quando in scena cædes facienda esset. Erat autem ex ferro. De fabulis, quæ saltabantur a pantomimis, Apul. Apol. p. 526. Quas cum saltas, tanta mollitia animi, tanta formido ferri est, sine claudine saltas.

CLUENTIUS, [κλυέντιος] Nomen gentis Ro. Cluentiorum familiam a Cloantho Trojano Ænæe comite & nauta dictam affirmat Virg. 5. Æn. 123. Sergestique, domus tenet a quo Sergia nomen, Centauro invehitur magna, Scyllaque Clouthus Cærulea, genus unde tibi, Romane Cluenti.

Al. Cluentius Avitus ex municipio Latino, accusatus a matre Saffia, quod Oppianicum vitricum interfecisset: defensus fuit a Cicerone, cujus ad huc extat longe optima oratio pro Cluentio.

CLURO, Ære, vel **CLURO**, Ære. [δύρεω] Nominari, perhiberi, putari. Plaut. Trin. 2. 4. 95. Ita sis ut nomen cluet, Idem Epid. 2. 2. 5. Senati qui columen cluent. Idem. Poen. 5. 4. 20.

Ut volupe est homini, mea foror, si quod agit cluet victoria. Cluere, Purgare. Plin. lib. 15. cap. 29. V. supra in CLUACINA.

Cluere, Apparere etiam significat, videri, insignem esse, excellere, quorum omnium exempla reperies apud Lucretium, ut lib. 1. 450.

Nam quæcumque cluent, aut his conjuncta duabus Rebus ea invenies: aut horum eventa videbis. Idem 3. 208. Utillis invenietur, & oportuna cluebit.

In forma pativa apud Plaut. Pseud. 4. 1. 12. Quippe ego te mi contemnam, a. Hæroticus homo qui clueat.

CLUIS, e. Adj. Præclarus. Mart. Capel. lib. 4. Ite cluis facultate. Compar. Cluidior, in Gloss. Isidor. V. Barth. Adverf. 26. 15.

CLUMÆ, Ærum. f. Folliculi hordei. Festus. V. CLUMA.

CLUNACLUM, Culter sanguinaris, quod ad clunes dependeat, vel quia clunes hostiarum dividat. Auctor Festus. Nonnulli perperam legunt Clunadum. In Gellio 10. 25. legitur Clunacule, p. f.

CLUNA, V. CLUNUS.

CLUNIA, Oppidum est Hispaniæ, in extremis Celtiberorum finibus: unde unus ex Hispaniæ ceterioris conventibus, Clunienfis dicitur est. Vulgo *Ciudad Real*. Sunt enim septem, inquit Plin. lib. 3. cap. 3. Carthaginiensis, Tarracoenfis, Cæsarauguitanus, Clunienfis, Alturum, Lucensis, Braccarum.

CLUNIS, Æs. m. [κλυώνη] Sæpius in plurali Clunes, Æs. m. & f. Nates, five Natium tumor. Juven. 11. Sat. 164.

Ad terram tremulo descendunt clune puellæ. Plaut. Fragm. 1. 2. Quasi lupo ab armis valeo: clunes intactos fero. V. Fest. in voce. Agitare clunem. Juven. 2. Sat. 21. de Cinædo. Desiliunt in clunes extremas. Plin. lib. 8. cap. 8. Radere clune nudo. Martial. lib. 11. 101.

Quæ clune nudo radat, &c. De amica loquitur nimium exili. **CLUNICULUS**, Æs. m. dimini. [κλυώνιον] Gell. lib. 15. cap. 8. Ceterarum avium atque altium, nisi tantum apponatur, ut a cluniculis inférieure parte faturi fiant, convivium putant inopia fordere.

CLUNUS, Æs. um. quasi Clunatus; ut. Clunæ simæ. Clunas, a Clunibus tritis limas dictas existimant. Festus. In Gloss. substantivæ Cluna κλυώνος, ut Scalig. legit, pro Clura. V. Lamæ Daer. ad Fest.

CLUNARIUS, aliud Adj. Petron. cap. 59. Latex clunaria. [Sed varie legitur. Mf. Dunaria. an Duodenaria? V. Burni.]

CLUNIFERA, Æra, Ærum. ut. Dorifera & clunifera mula: in Epitaph. mule P. Craffi. V. Ferret. Mus. Lapid. p. 344.

CLURO, V. CLURO.

CLUPRA, quæ & **CLYPEA** dicitur, Oppidum Africæ minoris, quæ alio nomine Zeugitana provincia dicitur. Hermolatus Clypeam & Aspideum

idem oppidum esse annotavit: cui & Solinus accedit, & Sillii versus suffragatur lib. 3. 244.

In clypei speciem curvatis turribus Aspis. Nunc vulgo vocatur *Quifia*. Olivarius in Melam.

CLYPEA, Pisciculus qui venam quandam thynni in faucibus mira cupidine appetens, ipsum thynnum exanimat. Plin. lib. 9. cap. 15.

CLUSTIUM, [κλύστης] Oppidum est mediterraneum in Tusciam, sub quo sepultus est Porfena. Plin. lib. 36. cap. 13. Hinc

CLUSINUS, Adj. [κλυσίνος] ut, Clusinum vulgus. Sil. lib. 8. 480. Far Clusinum, Adorei, five farris genus est candidius. Columel. lib. 2. cap. 6. Adorei autem vidimus in usu plerumque genera quatuor: far, quod appellatur Clusinum, candoris nitidi: far quod vocatur vermiculum, rusticum, atque alterum candidum: sed utrumque majoris ponderis quam Clusinum, &c.

Fontes Clusini. Hor. 1. Epist. 14. 9. Qui caput, & stomachum supponere fontibus audent Clusinis, Gabiofque petunt, & frigida rura. Ora Clusina. Virg. 10. Æn. 655.

PECORA Clusinum, apud Plaut. Truc. 2. 2. 14. in quo jocus est ab urbe Clusio, ubi non admodum egregia erant fortasse pecora, & ex ambiguitate cludendo: clauduntur enim meretriculæ quæ clam habentur, & pecora morbida. Non desunt qui Clurinum legant, alii Larinum, alii Ælurinum, id est felinum pecus, a felinum turpitudine: etiam quidam Larinum, id est coriacum. Ex Turnebo.

UVÆ Clusinae. Plin. 14. 3.

CLUSIVUS dicitur esse janus, quod in pace, templi ejus portæ cluderentur. V. Macrobi. Saturn. 1. 9. & Serv. Daniel. in 7. Æn. 610. unde & apud Ovid. 1. Fast. 130. Clusivus pro Clusius legendum Ill. Heinsius suppicatur.

CLUSIVUS, V. dict. præced.

Clusios Galli nominant Demones quosdam: quos nonnulli existimant spiritus esse elemento aërio compositos. Perott. Al. Dufios. V. EPHEMERES.

CLUSUS, V. CLUDO.

CLUSTUMINA Tribus, V. TRIBUS.

CLUSURIA, vel **CLUSURÆ**, Ærum. f. appellantur ab Imp. Custodiae limitum, & ut Suidas interpretatur, *δουράκια τῶν ἀλασίων*. I. 2. 5. in Sardinia. C. de off. præf. præf. Afr. 1. 4. C. de offic. mag. off. & 1. ult. C. de off. mag. off. In quibusdam legitur Claufurum.

CLUVIA, Æ. f. Prælidium Rom. in Samnio. V. Liv. 9. 31.

C L Y

CLYBATHIS, idis. f. Herba pedicularis. Apud de Herb. cap. 81. Diosc. 4. 86.

CLYMENE, [κλυμένη] Oceani & Thyetos filia, teste Hesiodo in Theogonia v. 351. de qua Virg. 4. Georg. 345.

Inter quas Clymæce curam narrabat inanem. Fuitque mater Phaethontis, ut scribit Ovid. 1. Met. 765.

Altera fuit ministra Helenæ, decoris oculis prædita, ut est apud Homerum Iliad. 3.

CLYMENEIS, idis. [κλυμένης] patronym.

Clymeneides, vocantur Sorores Phaethontis, a matre Clymene sic dictæ. Ovid. ad Liv. 111.

Sic flevit Clymene, sic & Clymeneides altæ, &c. Altas vocat, quia in populos arbores mutata fuerunt.

CLYMENEUS, Adj. [κλυμένης] ut, Germina Clymeneia. i. e. Populorum germina. Stat. 1. Silv. 2. 123. — queritur jam Seras avaros Augustum spoliare nemus. Clymeneaque deesse Germina, nec virides satis Ilacymare fores.

CLYMENEUS, Adj. aliud, [κλυμένης] ut, Proles Clymeneia, i. e. Phaethon. Ovid. 2. Met. 19.

CLYMENOS, five **CLYMENOS**, [κλυμένης] Herba est fabæ caulem ferens, quadratum, folia plantaginis, folliculis supra caulem in se inflexis, ut in polyporum cirrhis: ita dicta a Clymeno rege, teste Plin. lib. 25. cap. 7. Vulgus hodie partim *Cypriam*, partim *Saponalem* appellat.

DIOSC. 4. 14.

CLYMENOS, [κλυμένης] Plutonis cognomen est, quia sit causa *κλύων*, ictus enim aer vox est. Aer autem qui animas excipit, *αἰὼν ἄσπερος*, ex obscuritatis ratione ab aliquibus dicitur est. Auctor Plurimus. Lusus Hermionensis poeta in principio hymni, quem in Cererem composuit,

Δήμιτρεον μέλαινα, κλύων π κλυομένη ἄλορον. h. e. Cererem cano, Proferpinaque Plutonis conjungem. [Exat apud Athen. lib. 10. Scribendum vero: — κλύων π' ἄλορον κλυομένη. Est enim v. hexameter. Miror, si non occupavit Calaub. cujus edit. non fuit in præsentia ad manus.

CLYPEA, [κλυπέα] V. CLYPEA.

CLYPEUS, Æs. m. & **CLYPEUM**, Æs. n. [κλυπέος] dicitur Id quod milites tegunt corpus adversus ictus. Virg. 7. Æn. 186.

Nec clypei, currive sonant. Ubi Servius; Clypei, Scuta majora: dicti ab eo quod celent corpus, id est *καὶ τὸ κλυπέον*. Idem Servius alio loco, Clypei, pedium sunt: Scuta, equitum. Virg. 2. Æn. 671.

Ardentes clypeos atque ora micantia cerno. Scribit & Virgilius Clypeum in neutro. Sic 9. Æn. 709. — clypeum superintonat ingens. Et Liv. 35. 10. Clypea inaurata. Idem 34. 52. Clypea de columnis demisit. conf. Non. 3. 41. Clypeum, *καὶ τὸ γλυφόν*, hoc est sculptendo, catandoque deducit Plin. lib. 35. cap. 3. Scutis enim (inquit) qualibus apud Trojam pugnatum est, continebantur imagines, unde & nomen habuere clypeorum: non (ut perverfa Grammaticorum subtilitas voluit) a cludendo. Immo hinc Scutum potius diceretur quasi Sceptum, pro Sculptum. H. St. Inter Clypeum & Scutum. Clypeus rotundus erat, ut Virgilio auctore intelligi potest, qui prægramdem Cyclops oculum comparat clypeo Argolico: oculi autem figura rotunda est. 3. Iliad. 617.

Argolico clypei, aut Phœbæe lampadis insitar. Scutum, formæ oblongæ, majusque clypeo. Itaque, ut Liv. 1. cap. 43. inquit, Scutum pro clypeo secundæ classis datum est. Quod nempe sine lorica essent, ut scutum & clypei & loricæ loco esset, & totum corpus protegeret. Virg. 8. Æn. 662.

— scutis protecti corpora longis. Hinc & *κλυπέος* Greci vocant, quod referat similitudinem forium, quæ longiores quam latiores solent esse. Liv. lib. 8. cap. 8. Clypeis autem Romani usi sunt, deinde postquam

quam facti sunt stipendiarii, scuta pro clypeis fecere. Turnebus. Romanis legendum esse docet Clericus, quum de Latinis stipendiariis ferio sit.

Æratus clypeus. Sil. lib. 15. 758.
Æreus. Virg. 12. Æn. 541.
Ære cavo, i. e. Æris cavi. Virg. 3. Æn. 286. Servius.
Ar dentes clypei, Micantes, fulgentes. Virg. 2. Æn. 734.
Detritus. Sil. lib. 10. 398.
Fulgens auro. Ovid. 8. Met. 27.
Nubigerus. Stat. 5. Silv. 2. 131.

Quis tibi tum tenero permisit plaudere collo
Nubigeros clypeos, intactaque cædibus arma? Hoc ex ritu
veteri, qui enim prætextam pofuerant, ætatis militaris cenfebantur,
primis autem stipendiis clypeum gerebant sine omni argumento & insigni
caudidum, velut e Virgiliano versu notum est, 9. Æn. 548.

Enfe levis nudo, parmaque ingloria alba. Eos clypeos appella-
bat Nubigeros Papinius. Turnebus.

Pallus prælia. Ovid. 13. Met. 118.
Salvus. Cic. 2. de Finib. 97. Simul atque ipse gravi vulnere exanimari
videret se, ut primum discepit, quaesivit salvasne esset clypeus. De
Epinionda moriente.

Septemplex. Ajacis Telamonii clypeus erat septem coriis boum tectus.
Ovid. 13. Met. 2. Virgil. similem Turno tribuit 12. Æn. 925.
Curvamen clypei. Ovid. 12. Met. 95.

Decorum clypei infigne. Virg. 2. Æn. 392.
Umbo clypei fummus, Media clypei pars extans. Virg. 2. Æn. 546.
**Accendere clypeum auro, i. e. Tegere auro splendidissimo initar ignis
ardentis.** Sil. lib. 15. 681.

Cavare clypeum alicujus, i. e. Perforare. Stat. 9. Theb. 126.
Efferre clypeum finitra. Virg. 10. Æn. 261.
Excipere ictus clypeo. Ovid. 12. Met. 375.

Excipere alicui reduci clypeum. Ovid. 13. Epist. 147.
Ferendo clypeo manus apta. Ovid. 1. de Arte Am. 693.
Flagrare lidereo clypeo; Fulgentem clypeum gestare. Virg. 12. Æn. 167.

Fixos submittere clypeos. Sil. lib. 5. 215. i. e. Humeros & caput cly-
peis tegere. [Immo Telis infixis graves jam clypeos demittere.
Infertare finitram clypeo. Virg. 2. Æn. 671.

Objicere clypeos ad tela. Virg. 2. Æn. 443.
Opponere clypeum. Ovid. 13. Met. 75.
Remittere. Martial. lib. 9. 57.

Loricam, clypeumque tibi, galeamque remitto.
Subligare finitram. Virg. 11. Æn. 10.
Sumere. Ovid. 8. Met. 27.

Vestire clypeos casis juvenicis, i. e. Coriis juvenorum contegere. Stat.
1. Achil. 417.
Clypeum antiqui ob rotunditatem etiam Corium bovis appellarunt, in
quo sedes Gaborum cum Romanis fuerat descriptum. Festus.

CLYPEO, Ære. Verbum antiquum. Pacuv. Hermiona, apud Varr. de
L. L. 4. 1. Currum liquit, chlamyde contorta atque clypeat brachium.
Auctor Nonius, 2. 145.

CLYPRÆTUS, [κλυπρητις] Clypeo munitus. Plaut. Curc. 3. 54.
Clypeatus elephantum ubi machæra difcitur. Sic Agmina cly-
peata. Sil. lib. 8. 436. Et Virg. 7. Æn. 793.

Clypeatum incidere. Claud. Conf. Hon. 4. 522.
CLYSMUS, i. m. [κλυσμα] Purgatio, lotio, lavamen, clyster. Scrib-
on. Largus comp. 155. His alvus acry flosio mane trahenda est. & alibi
scæpe apud eundem.

CLYSTER, Æris. in [κλυστηρ] Medicamentum quod per inferiorem par-
tem, purgandi gratia, in ventrem immittitur. δὲ κλυστηριον, quod est
ablucere. Plin. lib. 20. cap. 2. Urinam movet in vino dulci, & in renum
dolore clysteribus simul cum cumino infunditur. Idem, 20. 3. Infusa
quoque clysteribus intestinorum omnium vitis medetur.

Accipitur item Clyster pro Ipso instrumto quod ad proluenda ventris
recrementa sedi inferitur, quoque intestinorum, ut ita dicam, lavamen
alvo injicitur. Ulpianus l. item si obfretrix. D. ad leg. Aquil. Si
quis per vim, vel suafum medicamentum alicui infudit, vel ore, vel
clystere, &c.

Purgari clystere & vomitu. Suet. in Neron. cap. 20.
Oricularius clyster. Celf. lib. 7. cap. 27. Idem humor tofa mistus in ip-
sum vulnus oriculario clystere agendus est. Oricularius clyster, est in-
fundibulum, per quod medicamenta in aures infunduntur, Græce ἀντι-
χυτις, ut ἰνδεδυοτις infundibulum per quod medicamenta in nares in-
funduntur, & κλυστηριον, per quod in utero. V. ORICULARIUS.

CLYTEMNESTRA, [κλυτημνηστρα] Tyndari filia ex Leda, uxorque Aga-
memnonis, & mater Orestis: quæ quum Agamemnonem ab Ægitho adul-
terio interfici curasset, interfecta est & ipsa ab Oreste filio. Ovid. 1.
Amor. 7. 9.

Et vindex in matre, patris malus ultor Orestes. V. AGA-
MEMNON.

CLYTTIA, vel **CLYTTIE,** [Κλυττή] Puella fuit ab Apolline adamata quon-
dam: sed quia concubuit Apollin cum Leucothoe, Orchamo patri
Leucothoes prodidisset, paterque iratus vivam defodi natam jussisset:
iratus Apollo a conversatione Clytties in posterum se continuit. Illa
vero dolore ob id nimio consumpta, dum cibo potuque sibi temperat,
& perpetuo respicit ad Orientem & Occidentem Apollinem, in helictro-
pium herbarum mutata fuit. Fabula est apud Ovid. 4. Met. 206.

CLYTIUS, juvenis quidam a Cydone adamatus. Virg. 10. Æn. 325.
Dum sequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon. Est & Ho-
mero lib. Iliad. 20. Laomedontis filius, & frater Priami.

CLYTVS, i. m. Unus ex Centauris. V. Ovid. 5. Met. 87. Flacc. 1. 146.

C N

CN. Notam hanc, quæ cum adjunctis numeris sæpissime in Calendario ve-
teri occurrit, existimat R. P. Bucherius interpretandam esse CONGI-
ARIUM. Lambec. in Kal. vet.

CN. Cnæus. Hoc nomenve nominabant, qui nævum aliquem nascentem
habuissent. V. Felt. C. N. Cnii nepos. C. NB. Carissime nobis.

CNASON, est Acurus qui mulieres caput scalpunt. Festus.
CNEMIDES, [Κνημίδης] (inquit Strabo lib. 9.) in Thracia sunt secun-
dum Daphniuntum. locus multifidus, in quem ex Eubœa Cæneum e
regione conflitit promontorium, in Occidentem spectans, sinumque
Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europeæ apud Ptolemaum.

CNEORON, [κνηρονος] Frutex est coronarius, cujus duo sunt genera, ni-
grum & candidum. Utrumque germinat post æquinoctium Autumnale,
diuque floret. Hyginus Casiam interpretatur. V. Plin. lib. 21. cap. 9.
Diofcorides item Thymeleam herbam Cneoron & Cnestrum appellat.

CNEPHOSUM, antiqui dicebant Tenebrosicum. Græci enim κνηφος ap-
pellant obscurum. Festus. Ergo per scribendum Cnephosum.
CNESTIS, Ædis. [κνηστis] Laminulam concavam significat, in qua crini-
bus implexa oculolotataque Cleopatram venenum habuisse nonnulli pro-
dunt. V. Cæli. Rhod. lib. 8. cap. 12.

CNECION, [κνηκίων] quibusdam herba est, quam notioribus nominibus
Sampfuchum & Amaracum vocamus. Quanquam non desunt qui hanc
Nomenclaturam adulterinam existimant, & inter eas numerandam quas
inter Diofcoridis notha rejiciunt doctiores.

CNECOS, vel **CNICUS,** [κνηκος] Herba quam nonnulli Cartamum vo-
cant. Diofcor. lib. 4. cap. 190. Folia habet canicos oblonga, incisuris di-
vita, aspera, aculeataque, &c. Ruell. lib. 3. cap. 55. Silvestrem cne-
con, cujus caule pro colu price mulieres utebantur, cartamum silve-
stem ostendimus appellari, qui hirsutior, torosiore caule ferpit humi,
Carduus benedictus nomen nominatur. Sativus, de quo nunc agitur,
Cartamus vocatur. Omnes divulsis ramulis cruentum fundunt liquorem,
præsertim mellibus. Semine cneci fativi pstitaci nunculantur. Cnecon
melius quam Cnicon dicitur: nam cnacon, a feminis colore, Theocri-
tus pro Candido, vel Mavo usurpat: Democritus & omnino chymici, flo-
rem cneci echumenion appellant. Cnecum officinæ norunt Cartami, aut
Crocii hortensis nomine.

CNIDE, [κνήδη] Urtica herba est Plin. lib. 21. cap. 16. Unde Cnidinum
oleum, quod fit ex Urtica. Aliud e grano Cnido, Diofcor. 1. 43. κνήδηλαος.

CNIDOS, vel **CNIDUS,** [Κνήδος] Urbis Carie, ubi Venus colebatur,
& promontorium ibidem. Hor. 1. Carm. 30. 1.

O Venus, regina Cnidi Paphique.

CNIDIUS, Adj. [κνήδιος] Cnidia Cypris. Aufon. Epigr. 57. 1. Quia ibi
Venus erat a Praxitele sculpta. de qua V. Plin. 36. 5. Cic. 6. Verr. 135.

CNISIA, æ. [κνήσια] Nidor. Gloss. vet. Habet Arnob. lib. 7.

CNOSSUS, [κνωσος] Oppidum est Crete insula, situm in plano, ambi-
tum xxx stad. habens, a Lycia & Gortynia cc stad. difcreta. Hanc
valde extollit Homerus, quam ingentem, & Minois regiam vocat. Pricis
autem temporibus Ceratus appellabatur, a prælabentis fluvii nomine.
Ex Strab. lib. 10. apud quem plura.

C O

C. O. Conjugi optimo, vel Optimæ. **CO.** Conjux. **JO.** vel **O.** Con-
tra, vel Controverfia. **COER.** Cœravit. **COIR.** Curavit. **COH.** Co-
hors. **COHIH.** Cohortes. **COL.** K. Conjugi carissima. **COIVX.** Con-
jux. **COL.** vel **CL.** Colonia, vel Colonia. **COL.** Coloni, vel Col-
lega. **COLL.** Colledge, vel Collegia, Collegium, Colonia, Coloni.
COLLE. FABR. M. R. Collegio fabricorum militiæ Ravennatis. **CO. M.**
Communi matri. **COM.** Comes, Comitum, Communitas, Commu-
nis, Comparatus. **COMM.** Commilitio, Commodus. **COMP.** Com-
par, Compitalia. **CON.** Confularis. **CONLIB.** Conlibertus. **CONIV.**
Conjux, vel Conjuxit. **CONTVB.** Contubernalis. **CON. SEN. ET**
EQ. OR. P. Q. R. Consensu fenatus, & æquestris ordinis, populi que
Romani. **CONS.** Consiliarius. **COR.** Cornelius. **COS.** Consul.
COSS. Consul. **COS. DES.** Consul designatus. **COSS. DESIG.** Con-
sules designati. **COS. II.** Consul iterum. **COS. III.** Consul tertium.

CO, COA, V. COOS.
COACCEDO, sibi, sum, [συμπεπνημι] Ære. Simulaccedere, addi. Plaut.
Cure. 2. 3. 65.

— quia de illo emi virginem
Triginta mnis, vestem, aurum, & decem pro his coaccedunt minz.
i. e. Simul dedi.

COACERBO. Quod est de Justitia pag. 2. Errores suos infuper crudelibus
factis coacerbant. H. St. Reliqua defecta sunt, ita ut non appareat,
summe, an alterius emendationem intelligi velit Stephanus. Sunt vero hæc
verba Laëtantii ex lib. 5. Inst. cap. 1. ubi in omnibus, quos vidi, codd.
Coacervant legitur. Scio ista confundi, & pridem monuit Pierius ad Æn.
11. 407. Vereor tamen, ut Coacerbare errores recte dicatur, si maxime
Latinum id verbum esset.

COACERVO, [συνερω, συνωροδω] Ære. Cumulare, congerere, addere.
Cic. 2. de Lege Agr. 66. Habes tantum pecuniam, qua hocce omnes
agros, & ceteros horum similes non modo emere, verum etiam coacervare
possis.
Pecuniæ coguntur & coacervantur. Cic. 2. de Lege Agr. 71. Ante pecu-
niæ coguntur & coacervantur, quam gleba una ematur.

Summas majores & minores coacervare. J. J. Solenus in l. ita ut D. man-
dati, Ita ut omnes summas, majores & minores coacervet, &c.
Vim magnam emblematum coacervare. Cic. 6. Verr. 64. Et ne forte
hominem existimatis hanc tantam vim emblematum sine causa coacer-
vare voluisse, &c.

COACERVATUS, a, um, [συνερωθης] Partic. Cic. in Partit. 40. Veri-
similia autem, partim singula movent suo pondere, partim, etiamsi vi-
dentur esse exigua per se, multum tamen, quem sunt coacervata, profici-
unt.

Cadavera coacervata. Cæf. 2. Bell. Gall. 27. His dejectis & coacervatis
cadaveribus, &c.

Luctus coacervati. Ovid. 8. Met. 485.
Multitudo civium indignissimo in loco coacervata. Cic. 7. Verr. 148.
Pecunia coacervata. Cic. 1. de Lege Agr. 14. Videtis constitutam & coacer-
vatam pecuniam.

COACERVATIM, Adv. Apul. 2. Florid. p. 357. Non ligatim ac discre-
tim, sed cunctim & coacervatim offerre. conf. Cæli. Aurel. Tard. 4. 3.

COACERVATIO, Ænis. F. [συνερωσις] Cic. in Partit. 122. Atque hæc qui-
dem utriusque maxime in peroratione faciendi: aliter frequentatione argu-
mentorum, & coacervatione uniuersa.

Actionem omnium coaervatio. Cuius in l. si idem cum eodem. D. de iurisdic. omnium iudic. Si idem cum eodem pluribus actionibus agat, quarum singularum quantitas intra iurisdictionem iudicantis sit, coaervatio vero omnium excedat modum iurisdictionis eius: apud eum agi posse Sabino, & Callio, & Proculo placuit.

COACRSCO, ui, [ἐξέσκασις] ēre. Acidum fieri. Cuf. de Senect. 65. Ut enim non omne vinum, sic non omnes aetas vitulæ coacescit. Celf. lib. 4. cap. 5. Sed si coacuit intus cibus, aut computruit, &c. V. Pompon. l. 85. D. de legat. 3.

COACTILIA, ium. n. numero multitudinis, inquit Egnatius in Julium Capitolinum, dici videntur Pelles, seu lora, quibus involvuntur alliganturque vestimenta, quæ omnia instrumenti vitoriis sunt. Horum autem Ulp. D. de auro & argento legato, l. argumento. in hæc verba meminit. Argumento sunt etiam nationes quedam (veluti Sarmatarum) quæ pellibus teguntur. Aristo etiam coactilia vellei credere ait: & tegimenta subfelliorum huic legato cedere. Quæ tegimenta Paulus, D. de supellectile legata. l. de tapetis. Cathedra videtur appellasse. Sed dicendum est, potius instrumenti vitoriæ ea esse, sicut pelles quibus involvuntur vestimenta: lora quoque, quibus hæ pelles confringit solent. Quibus verbis extremis Egnatius putat Coactilia significari: dicique a Cogendo, id est atringendo coarctandoque, coactilia. Inde Taberna coactilia, Julio Capitolino in Pertinace cap. 7. Nam, inquit, pater ejus tabernam coactiliarum in Liguria exercuerat. Egnatius coactiliarum legit. Bayhus de Re Vestiar. cap. 21. putat ab Egnatio id significari, quod Greci φασκελον dicunt, Itali *vallizæ*, Galli vero *malle*. Fuitque, quum existimaret ea dici coactilia, quæ vulgo *fellæ* (Gall. *seutre*) nuncupamus. Plinius enim lib. 8. cap. 48. Laneæ, ait, & per se coacte vestem faciunt: & si additur acetum, etiam ferro resistunt. Cæsar quoque 3. Bell. Civil. 44. Multi ex nostris vulnerabantur: magnisque incessebat timor fugitatorum: atque omnes fere milites aut ex subcoactis (alii legunt, Ex coactis) aut ex centonibus, aut ex coriis tunicas, aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent. Legit idem Bayhus apud Capitolinum. Tabernam coactiliarum i. e. In qua coquebantur ligna, nefum facerent, quorum meminit Ulpianus in l. ligni appellatio. D. de leg. tertio. & de verb. sig. his verbis, Sed & titiones, & alia ligna cocta, ne fumum faciant. Quæ etiam a Martiale Ligna acapna dicuntur. quæ & forsitan Coctilia dicuntur a Trebellio Pollione in D. Claudio cap. 14. in hæc verba, Ligni quotidiani pondo mille, si est copia: si minus, quantum fuerit: & cotillum quotidiana batilla quatuor. Quæ Julius Pollux in decimo Sect. 110. ἐλάκη κρηπίδα appellat. [Verissimum esse Bayhi interpretationem ex ipso liquet Capitolino in princ. ejusdem vitæ. Lectionem ejus Obrechus retinuit. Sed Cafaub. & Salmast. præferunt Coctiliarium, quia in Mss. quibusdam legitur Cratiliarium. Utraque vox a Coctilibus regulariter formatur. De Coactis seu Coactilibus V. Cæfaris commentatores.

COACTILIARIUS, a, um, ut, Tabernam coactiliarum exercere. Capitol. Pertinace cap. 3. V. supra in COACTILIA.

COACTILIARIUS, i. m. Qui conficit coactilia ex lana. Vet. Gloss. Coactiliarius, πλωπίσις. Lapis vetus: M. L. LARISCVS LANARIVS COACTILIARIVS.

COACTO, COACTURA, COACTOR, COACTVS, &c. V. COGO.

COADDO, [συνεπιθήμι] ēre. Simul addere. Cato R. R. cap. 40. Summit tibi furculum durum, eum præcuto, salicem Græcam discindito, argillam vel cremam coaddito, &c. Et Plaut. Cæf. 3. 1. 4. Coaddito ad compendium.

COADJICIO, cœi, ēre. Simul adjicere seu addere. Columel. lib. 12. cap. 21. Quum id mustum pariter cum defruto deserberit, purgabit, & ita coadjicitur in binas urnas ligula cumulata, vel mensura semuncie bene plene falcis cœti & triti.

COADUNO, [συνενοω] āre. In unum cogere. Auctor de Viris illustribus cap. 1. extr. Ipsi coadunatis pastoribus, civitatem considerunt. Brachium statuae coadunare. Ulpianus in l. tigni appellatione. §. idem & D. ad exhibendum.

COADUNATIM, Adv. apud Orosum.

COADIFICATIO, [συναποδομιέω] āre. Arce ædificare. Cic. 13. Att. 33. Sermo a Capitone de Urbe agenda, a ponte Mulvio Tiberim duci secundum montes Vaticanos, campum Martium coadificari, illum autem campum Vaticanum fieri quasi Martium campum. Id est, cum campo Vaticano ædificari: ut ex duobus campis, Martio & Vaticano, qui Tiberi interfluente discludebantur, unus fieret Martius campus, fossa Tiberis obturata. Et agrum qui est intra montes Vaticanos & Tiberim, quem agrum horti omnem tenebant, appellat Cicero campum Vaticanum.

COADIFICATUS, a, um, ut, Loci coadificati. Cic. Partic. 36.

COÆQUUS, a, um. [συνᾶμα] Adj. pro Æquus, ut, Coæqua pars. Plin. lib. 6. cap. 28. Aliis & hæc intonsa: mirumque dictu, ex innumere populis pars coæqua in commerciis aut latrocinis degit. Legitur in emendatoribus codicibus Æqua. [Cum tamen Peræquus usu tritum sit, non video, cur non & Coæquus dicamus, cum præsertim sequentes dictiones, eodem modo formate, sine controversia in usu fuerint.

COÆQUALIS, e. Adj. Manil. 3. 330. Una coæquali lustrator linea Phæbo. Sincipit coæquale. Petron. cap. 136. V. ibi Burm. p. 649.

COÆQUALIS, is. m. [πᾶσα] Idem quod Æqualis. Columel. lib. 8. cap. 14. Atque ubi se paulum confirmavit, in gregem coæqualium compellit, & hordeo alitur. De aseribus. Et Julin. 23. 4. 9. In ludo inter coæquales dicens. conf. Inscript. apud Fabrett. p. 417.

COÆQUALITAS, ætis. f. ut Honoris coæqualitas. Modest. Jct. D. lib. 27. c. 1. leg. 8. pr.

COÆQUO, [συνᾶμα] āre. Idem quod Æquare. Columel. lib. 3. cap. 13. Duabique gemmis supra terram eminere passis, reposita humo cetera coæquant. Gratiam coæquare omnium difficile est. Sallust. de Rep. Ord. cap. 2.

Leges coæquare, i. e. Jus æquabile omnibus statuere. Liv. 3. cap. 56. Majorum merita in Rempub. domi militiæque commemorabat: suum infelix æquæ plebem Romanam studium coæquandarum legum caussa: cum maxima offensione patrum consulatu abisset. Ita Froben. Sed Modius, ac post eum Gruter. ac Gronov. Studium, quod æquandarum &c. Montes coæquare. Sallust. Catal. cap. 20. Omnia coæquare ad suas injurias & libidines. Cic. 5. Verr. 95.

COÆQUATUS, a, um, ut, Coæquati dignitate, pecunia, &c. Sallust. de Rep. Ord. 2. 16.

COÆSTIMO, āre. Simul æstimare. Celf. l. 67. §. 1. D. de furt. Furti actione hoc coæstimabitur.

COÆTANUS, a, um, [ἑταίριος, ἐταίριος, ἑταίριος] Ejusdem ætatis, Æqualis. Portius Latro in declamatione in Catilnam, Marco siquidem Catoni, aut Scipioni coætaneo suo. V. Borrich. Cogitat. in Voif. p. 62. Amicum illum, coætaneum, contubernalem, fratrem denique, ciere. Apul. 8. Miles. p. 204.

Angeli coætanei. Tertull. adv. Valent. cap. 16.

Hæreses coætaneæ Apostolorum. Idem de Præscript. cap. 35.

COÆTANRO, āre. Ejusdem ætatis. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 45. Coætaneant natu.

COÆTERNUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Hermog. cap. 11. Non æternum alii coæterno inferius deputetur. Personæ coæternæ. Hieron. ad Damaf. Epist. 57. Sufficiat nobis dicere unam substantiam, tres personas subsistentes, perfectas, æquales, coæternas.

COÆTERNITAS, ætis. f. apud Theologos.

COÆTVS, a, um, [ἐταίριος] Ejusdem avi. Cic. in Vatin. 32. Hunc tu morem ignorabas? nunquam epulum videras? nunquam puer aut adolefcentem inter coævos fueras? Docti quidam ex Mss. legunt, Inter coævos. Nec est sane hæc dictio Ciceroni coæva. Sanguis coævus, Prudent. Cath. de Epiphania 12. v. 137.

Inter coævi sanguinis
Fluenta solus integer.

COAGGERO, āre. Columel. lib. 8. cap. 6. de ovis diu fervandis, Deindec eluunt, atque ita paleis aut furfuribus obruunt. Nonnulli folida, multi etiam trefa faba coagerrant: alii salibus integris adoperiunt. Eodem sensu dixit obruunt, coagerrant, adoperiunt.

COAGGERATUS, a, um, ut, Lapidés coaggerati. Serv. ad Virg. 5. Æn. 273.

COAGITO, [συνελάθω] āre. Simul agitare. Apic. 2. 1. Tessellas coagitabis.

COAGITATUS, a, um. Marcell. Emp. cap. 8.

COAGITATIO, ðnis. f. [συνελασία] Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Nam quæ spiritu in pulmones anima ducitur, ea calefcit primum ab ipso spiritu, deinde coagitatione pulmonum. Ita legit Budæus. Sed emendata exemplaria legunt Contagione.

COAGMENTO, [συναμύζω, συνάπω] āre. Conjungere. Cic. de Senect. 72. Sed vivendi est finis optimus, cum integra mente, ceterisque sensibus, opus ipsa suum eadem, quæ coagmentavit, natura dissolvit. Pacem coagmentare. Cic. 7. Philipp. 21. Docebo ne coagmentari quidem posse pacem.

Verba componere & coagmentare. Cic. de Clar. Orat. 98. Ipsa verba compone & quasi coagmenta.

Verba verbis quasi coagmentare. Cic. in Orat. 77.

COAGMENTATUS, a, um. [συναμύζεις] Partic. Quintil. lib. 8. cap. 6. Non enim recidere ea, nec polire possimus, quæ coagmentata se magis jungant.

Compositum, compactum & coagmentatum. Cic. 3. de Fin. 74. Quid enim aut in natura, quæ nihil est aptius, nihil descriptius: aut in operibus manufactis, tam compositum, tamque compactum & coagmentatum inveniri potest?

Concretum, coagmentatum, copulatum, admistum, duplex. Cic. lib. 1. Tusc. 72. In animi autem cognitione dubitare (nisi plane in physicis plumbei fumus) quin nihil sit admistum, nihil concretum, nihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex. Habitus gemmis coagmentatus. Curt. 4. 7. 23.

COAGMENTATIO, ðnis. f. [συναμύζω] Conjunctio. Cic. de Univerf. 14. Omnis enim coagmentatio corporis vel caloris, vel frigoris, vel aliqua impulsione vehementi labeficitur & frangitur.

Copulatio rerum, & quasi coagmentatio naturæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Quæ copulatio rerum, & quasi calefcens ad mundi incolumitatem coagmentatio naturæ.

COAGMENTUM, i. n. [συναφή] Idem. Plaut. Mof. 3. 2. 142. Viden' coagmenta in foribus?

Camera coagmentum. Vitruv. 5. 10.

Lapidum coagmenta. Cæf. 3. Bell. Civil. 105. Palma per eos dies in tecto inter coagmenta lapidum ex pavimento extitisse ostendebatur.

Syllabarum coagmentum. Gell. lib. 17. cap. 9. pr. Litteræ singulariæ, sine coagmentis syllabarum.

Tubulorum coagmenta. Vitruv. 8. 7.

COAGMENTARIUS, i. m. Gloss. Gr. Lat. ἀμολόθω, Coagmentarius.

COAGULUM, i. n. [πίστερ] Est pars viscerum, quæ ad densandum lac utitur. Plin. lib. 8. cap. 32. de hinnulo, Contra morfus vero præcipuum remedium ex coagulo hinnuli in utero occisi. Coagulum, a Coagendo, quod est colligendo. Nonius 1. 202.

Miscere coagula novo lacte. Tibull. lib. 2. 3. 17.

Et miscere novo docuisse coagula lacte.

Liquefacta coagula. Ovid. 13. Met. 830.

Lac mihi semper adest niveum: pars inde bibenda

Servatur, partem liquefacta coagula durant. V. etiam Varr.

R. R. 2. 11. Plin. 11. 41: 28. 10. & 30. 13.

Coagulum, etiam metaphoricè vocatur Quicquid conjungit. Gell. lib. 12. cap. 1. Vinculum illud, coagulunque animi atque amoris. Et P.

Syrus in Mimis: Amicitia coagulum unicum est fides.

Ærumnarum coagulum. Ammian. 29. 2. Palladius ille, omnium ærumnarum coagulum.

De femine humano usurpat Gell. 3. 16. Conceptum in utero coagulum.

conf. Tertull. de Carne Chrifti. cap. 4.

COAGULO, [πίστερ, πίστερ] āre. Constringere, densare: cuius passivum est Coagulari. Plin. lib. 12. cap. 25. Summa probatio est, ut lac coagulet. Aquam coagulare. Plin. lib. 20. cap. 23. Tantaque vis est, ut aquæ insula, coagulare eam dicatur. De cannabæ.

COAGULATUS, a, um. Plin. lib. 11. Pix coagulata. Et Tertull. de Carne Chrifti, cap. 4. Homo in utero coagulatus.

COAGULATIO, ðnis. f. [πίστερ] Plin. lib. 22. cap. 10. Nam id quoque venenum est in prima lactis coagulatione. Idem lib. 23. cap. 118. Contra meconium, lactis coagulationem, &c.

COALBO, ui, [συνεβόλω] ēre. Cohære, concrefcere. Plin. lib. 14. cap. 2. Ut nisi pingulissimo solo coalere non possit. Codices emendati habent,

hent, Colere non profit. Liv. 23. 35. Concordia coaluerant omnium animi. i. e. Aucti erant. [Immo Coadunati, Coniuncti. Sed pertinet ad sequens verbum. Estque omnino istuc futurum ac commentitium.]

COALESCEO, coalui, itum, [συνεφερασκω] ēre. Idem. Columel. de Arboribus, cap. 27. de furculo oliuæ fissuræ fici aptato, Sic interposito triennio coalescit ficus oliuæ.

Arbor translata in agrum meum si cum terra mea coaluerit. Ulp. in l. hoc amplius. D. de damn. infect.

Plantæ, quæ terra coalescunt, solo cedunt. Caius in l. qua ratione. §. 1. D. de acquir. rer. domin.

Coalescere diversi populi in unum corpus dicuntur. Liv. lib. 4. 5. extr. Si, connubis redditis, unam hanc civitatem tandem facitis, si coalescere, si jungi, miserique vobis privatis necessitudinibus possunt. Conf. Partic.

In unum sonum coalescere & confundi dicuntur vocales. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Vulnus coalescit. Plin. lib. 9. cap. 51. ad finem.

COALESCENS, entis, ut, Membra reipublica coalescentia. Vellei. 2. 90. 1. Litteræ coalescentes. Gell. 17. 9.

Pax coalescens. Vellei. 2. 48. 5. Coalescentis condiciones pacis.

Populi coalescentes. Liv. 1. 2.

COALITUS, a, um, [συναιθετός] Partic. Gell. lib. 12. cap. 1. Cuius in corpore, cuiusque ex sanguine concretus homo & coelitus sit. Audacia coalita. Tacit. 14. Ann. 1. Vetustate imperii coalita audacia. Irreverentia coalita. Tacit. 13. Ann. 26. Coalitam libertate irreverentiam eo prorupisse frementibus.

Libertas coalita. Tacit. 4. Hist. 55.

COALITUS, ūs, m. Arnob. lib. 4. p. 150. Quod penitus oportebat ex humani generis coalitu tolli.

COALITIO, ōnis, & **COALESCENTIA**, æ. f. pro Unione & conjunctione usurpantur a Medicis.

COALLUO, ēre, est Per alluivionem aliquid augere. Pompon. de acquir. rer. domin. l. ergo. Paulatim coaluendo, locum eminentem supra alveum fecit, & eum alluendo auxit. Alii Coaluendo legunt.

COAMICUS, i. m. [ἀμικτικός] Cic. de Amicit. 99. Hodie me ante omnes comicos stultos fenes Verfaris, atque Iulensis laurissime. Ex quadam comœdia. Emendati codices habent Comicos.

COANGUSTO, vel **CONANGUSTO**, [συνεπιόω] āre. Varro 3. de R. R. cap. 16. de alveis apum, Sed ita uti quum parum sit qua complent, eas coangulenter: me in vasto loco & inani deponende animum. V. Exiguor, in exiguis.

Aditum ædium. Ulp. in l. sed addes. §. si inquilinus. D. locat. Si inquilinus arcam eratam in ades intulerit, & ædium aditum coangulaverit dominus: verius est ex conducto eum teneri, & ad exhibendam actione, sive scit, sive ignoraverit.

Legem coangulante, Ad pauciora restringere. Cic. 3. de Legib. 32. Atque hæc lex, dilatata in ordinem cunctum, coangulanti etiam potest.

COANGUSTOR, [συνεπιόω] āri. passiv. Cell. lib. 7. cap. 27. ad finem, Quod si fistulæ metus ex his caulis, quas proposui, subesse videbitur, quo facilis claudatur ea, vel certe coangulatur, in anum quoque danda plumbea fistula est.

COANGUSTATUS, vel **CONANGUSTATUS**, a, um. Undique angustatus. V. Fest. in Conauditum.

COAPTO, āre. Aptæ conjungere, parate, accommodare. Prudent. Pŷchom. v. 559.

Hujus fæ specie mendax Bellona coaptat. Et Hieron. Epist. 116. Maxime LXX interpretum consuetudini me coaptavi. conf. Mart. Capell. 1. p. 3.

COAPTATIO, ōnis, f. Aptæ conjunctio. August. Civ. Dei, 22. 24. Coaptatio, quæ ἀρραβία Græce dicitur. Idem de Trinit. 4. 2. Hanc coaptationem dicere volui, quam Græci ἀρραβίαν vocant.

COAPTUS, a, um. Superl. Mart. Capella, 2. p. 35. Nisi hæc, quibus plenum pectus geris, coaptissima egelione vomueris. al. Coactissima.

COARCTE, Adv. Compar. Gell. 9. 2. Si interpretari coarctus velis. Vulgo legitur Coactus. [Forte Coaptus.]

COARCTO, [συνεπιόω, συνεπιόω] āre. Astringere, conjungere. Scribitur & Coartare sine c.

Dicta coarctare. Plin. 1. Epist. 20. Dicta in unum librum coarctasse. Iter coarctare. Liv. 28. 5. Angustæ fauces coarctat iter.

Coarctare & Dilatare, contraria. Cic. 1. de Orat. 163. Sed tu hoc nobis da Scævola & perforce, ut Crassus hæc quæ coarctavit, & peranguste referat in oratione sua, dilatet nobis atque explicet. i. e. Quod paucis verbis perstrinxit.

Nox coarctat iter. Ovid. 5. Fast. 546.

Cedere festinant, noxque coarctat iter.

Vulnus coarctare. Petron. cap. 58. Vulnus araneis oleo madentibus coarctat.

Ponitur etiam pro Cogere. Paul. 1. 57. pr. de contrah. emt. Coartandus est emtor venditionem adimplere.

COARCTATUS, a, um, ut, Coarctatus in oppido. Cic. 7. Att. 10. Cn. nosster quid consilii cepit, capiave nescio: adhuc in oppidis coarctatus.

COARCTATIO, ōnis, f. [συνεπιόω] Liv. 27. 46. Coarctatio plurimum in angusto tendentium facilior futura erit. Et Hirt. Bell. Alex. c. 74. Caesar ridebat inanem ostentationem & eo loco militum coarctationem: V. etiam Vitruv. 9. 9.

COARCO, ēre, vel potius **COARESCEO**, ēre. Vitruv. 7. 11. Ab ignis vehementia conservescendo cum coaruerint.

COARGUO, ūi, ūtum, [καταλέγω] ēre. Redarguere, reprehendere, peccatum alicuius ostendere & prodere. Cic. 2. de Invent. 137. Aut alius quoque constitutionibus factum coarguetur. Cic. pro Muren. 9. Fuga laboris, desidiam: repudiatio supplicum, superbiam: amicorum neglectio, improbitatem coarguit.

Coarguere, & convincere. Cic. 6. Verr. 104. Omnibus in rebus coarguitur a me, convincitur a testibus.

Avaritia coarguere. Cic. 7. Verr. 152. Meum crimen avaritiæ nimia te coarguit.

Culpam coarguere suam. Cic. 9. Att. 4. Quiescamus ne nostram culpam coarguamus.

Criminibus coargui. Cic. 6. Verr. 104.

Errorem alterius coarguere. Cic. 1. Acad. 13. Errorem eorum, qui ita putarunt, coarguit.

Licurus coarguit. Cic. pro Cluent. 41. Digno legata delevit: & quum id multis locis fecisset, post mortem ejus, ne licurus coargui posset, testamentum in alias tabulas transcripsum signis adulterinis obſignavit.

Mendacium refellere & coarguere. Cic. pro Ligar. 16. Hominis non est, in tanto discrimine & periculo civis, refellere & coarguere nostrum mendacium, &c.

Reum coarguere testibus. Cic. 7. Verr. 74. Reus quum tot testibus coarguere, notes de damnatione dubitare?

Sceleris coarguere. Plin. lib. 11. cap. 37. Certe extat oratio Vitellii, qua reum Pisonem ejus sceleris coarguit.

Suspicionibus coarguere aliquid & conjectura. Cic. 1. de Lege Agr. 17. Atque hæc a me suspicionibus & conjectura coarguuntur.

Turpitudine vitæ coarguitur improbitas. Cic. Anteq. iret in exil. 15. Sed quid ego plura de illorum aut in me maledictis, aut in vos scelerate loquor factis? quorum cognita improbitas, me tacente coarguitur turpitudine vitæ, &c.

Vinci, refelli, coargui putant esse turpissimum. Cic. pro Flacc.

Coarguit eum ea res. Cic. pro Milon. 37. Reliquum est ut jam illum natura ipsius, consuetudo defendat, hunc autem hæc eadem coarguant.

COARTICULO, āre. Arnob. lib. 1. adverb. Per. Permitant uni ex populo, in officium sermonis dandi, ora coarticulare mutorum. i. e. Facere ut muti loquantur articulate.

COASPERNO, āri, dep. Tacit. r. Hist. 5. 4. Laudata olim & militari fama celebrata feveritas ejus, angebat coaspernantes veterem diciplinam.

COASPIS, V. CHOASPIS.

COASSO, [συνάσσω, συνάσσω] āre. Contabulare significat. Vitruv. 7. 1. Cum coassatum fuerit. V. COASSO.

COASSATIO, ōnis, f. [συνάσσω] Contabulatio. Plin. lib. 36. cap. 25. Necessarium binas pro diversum coassationes subſterni.

COASSOLET, imperf. Idem quod assolet. Plaut. Epid. 1. 1. 5. Quod coassolet. scil. Fieri. Alii aliter legunt.

COASTRÆ, [κοάστρα] Populi flum. Indis, apud quos arbores usque adeo proceræ nascuntur, ut ne sagittæ quidem jactu superari possint. Lucan. lib. 3. 246.

Æthera tangentes silvas liquere Coastræ.

COAUGBO, ēre. Hinc.

COAUCTIO, ōnis, f. Cic. 5. Verr. 189. Ex coauctione annonæ atque æstimationis.

COAUGMENTO, āre. Inde

COAUGMENTATIO, ōnis, f. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Quæ copulatio rerum, & quasi consensiens ad mundi incolunitatem, coaugmentatio naturæ, quem non commovet, hunc horum nihil unquam reputavisse certo scio. In emendationibus codicibus legitur, Coaugmentatio. V. COAUGMENTO.

COAUGMENTATUS, a, um, ut, Constructio coaugmentata. Mart. Capell. 5. p. 167. Alii autem legunt Coaugmentata.

COAXO, āre. Idem quod Coassare. Unde Coaxatio. q. V.

Coaxare, [καυξάνω] etiam dicuntur ranae quum vocem emittunt, quam probe effingit Aristophanes in ea comœdia que inscribitur Ranae. Suet. August. cap. 94. Atqui ex eo negantur ibi ranae coaxare. Et Auct. Philomela v. 64.

Garrula limosis rana coaxat aquis. V. etiam Spartian. in Ant. Geta cap. 5.

COAXATIO, ōnis, f. est Opus axibus constans. Axes enim transversis tignis impositi contignationum sola fulcunt: ex eo autem opere intertignia constant, quod genus apud nos non est usitatum. Budæus. V. Vitruv. 5. 1.

COAXATOR, Coaxatores vocitari a quibusdam, eos, qui insulse loquendo inepteq; res & verba profundendo obtundunt, inquit Pontanus, de Sermone 357. H. St. fol. 192. b. Aldi.

C O B

COBIO, ōnis, m. Piscis quidam ex genere chombrorum. Plin. lib. 32. cap. 8. Chombrorum genera Cyprinus, Chalcis, Cobio.

COBION, i. n. Septima thiryalmi species est apud Plin. lib. 26. cap. 8. quæ δεινροβίος, h. e. Arboreſcens Dioſcoridi cognominatur.

C O C

COCALUS, i. m. [Κόκκαλος] Siciliæ rex, ad quem Dædalus ex Creta auſugit: inſequentem Minoe Cretensium regem, quem tandem a Cocali filiabus interfectum esse refert Aristoteles, Ovid. 8. Met. 261.

Jamque fatigatum tellus Ænæa tenebat Dædalon, & sumptis pro supplice Cocalus armis Mitis habebatur.

COCALYDUS, um, f. pl. Filix Cocali. Sil. 14. 42.

Postquam perpetuus judex concessit ad umbras, Cocalidum indidit, &c. V. ibi Interpr.

COCANICUS, i. m. Siciliæ lacus: ex quo ſalem Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7. Adulteratur Siculo, quem Cocanicum appellavimus, necnon & Cyprio maxime simili.

COCCERUM, i. n. Genus edulæ ex melle & papavere factum: quod ad ignem coaquatur. Festus. Beatus Rhenanus in annotat. in Tertull. Coentum legit. Alii legunt Cocetum.

COCCUS, COCCINATUS, COCCINUS, V. COCCUM.

COCCUM, i. n. [κόκκος βαφικῆς] est veluti Granum, quod ex frutice, qui coccus dicitur, illici simili, vel ex rubenti gramine nascitur: vulgo granum dicitur. Plin. lib. 21. cap. 8. Et lib. 9. cap. 41. Coccum Galatiæ rubens granum, aut circa Emeritam Luſitanie in maxima laude est. Coccum autem a Dioſcorido κόκκος βαφικῆς dicitur: hoc est Granum tinctorium. Frutex est fullonius, cui adhaerent grana, quibus fit color ille lanarum precipuus, cujus copia summa in ea parte Hispaniæ quæ Tudertania appellatur, ut est auctor Strabo in decimo. Quidam id esse putant quod nos crameſinum dicimus. Bayſius.

Rubro cocco tincta vestis. Hor. 2. Serm. 6. 102.

Coccum diversum a Purpura, clare intelligitur ex l. si cui lana. §. verſicoloribus. D. delegat. 3.

COCCUS, i. m. pro Panno coccineo. Plin. lib. 9. cap. 38. de purpuris, Buccinum per se damnatur, quoniam fucum remittit. Pelagio almodium alligatur nimiaque ejus nigritate dicitur auferturam illam nitoremque qui quaeritur cocci.

Ardenti cocco radiare, Splendide radiare indutum esse. Sil. lib. 17. 396.

Cocuum

COCCUM GNIDIUM, i. n. [κόκκινος γνιδίον] Thymelæa herba. Plin. 27. 9. & Cels. 5. 3. & 5.

COCCUS, a, um, ut, Indumenta coceæ. Lamprid. Diadum. cap. 3.

COCCINEUS, a, um. [κόκκινος] Adj. ut, Coccinei acini. Plin. lib. 21. cap. 31.

Color coccineus. Idem 22. 14.

Lacernæ coccineæ. Martial. 14. Lemm. 157.

COCCINUS, a, um. [κόκκινος] aliud Adj. ut, Coccinus color, qui exuberantiam quamdam ac splendorem ruboris ostendit. unde Coccina vestis, Cocco infecta. Martial. 4. 28.

COCCINUM, i. n. [κόκκινον] pro Coccina veste. Martial. lib. 2. 16. Si fuerit famus, coccina quid facient? Idem 2. 39. Coccina famose donas, & ianthina miccha.

COCCINARUS, a, um. [κόκκινωτός] Coccina ferens, Coccinea veste indutus. Martial. 5. 76.

Clamat coccinatus Euclides.

Puerulus coccinatus. Suet. Domit. cap. 4.

Coccinati num viri? Martial. 1. 97. al. 64.

Qui coccinatos non putat viros esse.

COCCYX, ŷcis vel potius ŷgis. m. [κόκκυξ] Avis eei genere accipitrum, quamvis aduncis unguibus careat, verno tempore procedens, & sub canicula exortum sese occultans. Latini Cuculum appellat. Ova parit singula in alienis nidis, & maxime polumbum: cuius rei causa putatur, quod sciat se reliquis avibus esse invisam. V. Plin. lib. 10. cap. 9. Hinc κόκκυξενος Græci dicunt, pro eo quod coccygis more eandem semper ingerere cantilenam, quam & κροκόσσα μύθοι appellat.

Est & Coccyx, Pifcis cuiusdam nomen apud Græcos, quem & Latino nonnulli Cuculum vertunt. V. Aristot. de Hist. Anim. 4. 9.

Coccyx, [κόκκυξ] a medicis Os sacro olli suppositum appellatur, ex cujus lateribus Ilium aliud os dictum nascitur, ut videre est apud Galen. lib. 2. de Anatom. administ.

COCHLEACE, [κόχχλακας] dicuntur Lapides ex flumine rotundi ad cochlearum similitudinem. Festus.

COCHLEA, æ. f. [κοχχλίαι, κόχχλο, κοχχλίαι] proprie Testa limacis: licet quandoque pro Ipso limace, qui testam habet, accipitur. Est autem proprie Limax, qui sine testa est: Cochlea vero Quæ testam habet. Plaut. Pœn. 3. 1. 29. Vicissis cochlearum tarditudine. Cic. 2. de Divin. 133. Scribitur & sine aspirata Coelea.

De cochleis, quomodo ali debeant in villa, vide Varr. lib. 3. de R. R. cap. 14.

Cochleæ vita, κοχχλίαι ζωὴ. Varr. R. R. 3. 14. de illis dicitur, qui parvæ parvoque vivant.

Atiles cochleæ. V. Atilis in ALO.

Cassa sanguine. In CASSUS.

Cavaticæ cochleæ. In CAVUS.

Curvarum domus cochlearum. Stat. 4. Silv. 9. 33.

Serpere in cochleam fascia dicitur. Cels. lib. 8. cap. 10. Quæ spiræ modo circumvolvitur membro fracto.

Cochlea, in torculari Lignum est erectum claviculatim, id est spirulatim & capreolatim striatum, quod per medium prelo striatum & ipsum, transfatum, vertigine sua tollendo, demittendoque prelo inventum est. Vulgo Vifa torcularis dicitur. V. Vitruv. 6. 9. Unde & Cochlea in ædificiis dicta, quæ Scalæ cochlidis etiam d'antur: ob id sic dicta, quod anfractuose hinc in modum cochlearis testæ, & quod claviculata & tortili structura a trichiniis in œnœcacia evadant: cuiusmodi fere sunt in ædificiis Gallicis cochle. Bædæus.

Cochlea, Hautorium organum quod vulgus Pompam appellat. In medio rota est: quæ dam a calcantibus vestitur machina introrsum claviculatim detortæ, inter tiras & strigas aquas exorbet ex aquario septo, & retrorsum emittit. Hujus autem machine conficiendæ ratio, a Vitruvio decimo lib. cap. 11. describitur. Est autem, inquit, etiam cochleæ ratio, quæ magnam vim haurit aquæ, sed tam alte tollit quam rota. Ibidem, paulo a line cap. 12. Ita cochlea hominibus calcantibus facit versiones. V. & lib. 5. cap. ult.

Cochlea, est etiam Offiij genus. Varro 2. R. R. cap. 5. de Cavea aviaria. Offium habere humile, & angustum, & potissimum ejus generis quod cochlearum appellant, ut solent esse in cavea in qua tauri pugnare solent.

COCHLEARIUM, i. n. [κοχχλαρτεφώνιον] Locus quo reponuntur cochleæ. Varro 3. de R. R. cap. 14. Nam & idoneus sub dio fumendus locus cochleariis, quem circum totum aqua claudas, ne quas ibi posueris ad partum, non liberos earum, sed ipsas quaras.

Item, [κοχχλαρτεφώνιον] Mensura quedam, quæ medici Græci in potionibus ægrorum utuntur. erat autem cochlearium majus, & cochlearium minus. Plin. lib. 20. cap. 22. Cum addito mellis sextario rursus decocto ad sextarios duos, si cochleari mensura in die forbeatur in aquæ cyatho. [V. dict. seq.]

COCHLEARE, vel **COCHLEAR**, is. n. [κοχχλαρτεφώνιον, κοχχλαρτεφώνιον] Instrumentum notum. Martial. 14. 121. de cochleari.

Sum cochleis habilis, sed nec minus utilis ovis, Columel. lib. 12. cap. 21. Idque quum est aridum factum, molitur, & ex eo molito post salturum musti cochlear cumularum, vel simile genus poculi ejus quæ est quarta pars cyathi, adducitur in binas urnas.

Cochlear est etiam Patina, in qua cochleæ apponuntur, postea ad alios cibos transferuntur. V. Salmat. ad Treb. Poll. pag. 130. Edit. Paris.

COCHLEARIS, e. Adj. Plin. lib. 21. cap. 27. Tusa hydropicis datur in aqua, cochleari mensura. Nisi forte scriptum sit Cochleari, pro Cochleari. [Quin potius in genitivo Cochlearis scribendum. Nam sic lib. 24. cap. 12. Et crebro alias substantivo hoc pl. num. mensuram designat.]

COCHLEARIA, æ. f. Herba in officinis ita vocata, & cochlearis similitudine in foliis.

COCHLEATUS, a, um, ut, Equulus cochleatus, Pompon. apud Nonium 2. 284. quod forsan epitheton est instrumenti, non animalis.

COCHLEATIM, Adv. Sidon. 4. Epist. 15. Agger cochleari fractus.

COCHLEIDUM, i. n. [κοχχλίδιον] Scala rotunda. Strabo lib. ult. Altitudo quedam manu facta, turbinæ, petrosæ ripæ per similes, in quo pro cochlidium ascenditur.

COCHLIS, idis. f. [κοχχλίς] ut, Cochlides nunc vulgatissimæ, inter gemmas nascentes. Plin. 17. 12.

COCHONÆ, [κοχχόνια] dicitur Pars infra pudenda, quæ coxis interjacet. Græcorum communi lingua vocatur κοχχόνια, quæ sit inter crura medius locus, quæ vocatur οσέλην. Cæli. Rhodig. lib. 4. cap. 7.

COCINTHUM, vel **COCINURUM**, i. n. [κόκκινον] Italia longissimum promontorium, quod meridianam plagam spectans, Ionium & Siculum mare discriminat. Polyb. lib. 2. p. 142. ed. Gronov. & Plin. lib. 3. cap. 10.

COCCIO, ŷnis. m. [κόκκινος] Plaut. Afin. 1. 3. 51. Vetus est, nihilo cocio est. Varie hic locus ab interpretibus expolitus est. Festus ait, cociones digi a cunctatione: quod in emendis vendendisque mercibus tarte perveniunt ad iusti preli finem. Itaque apud antiquos primam syllabam per v litteram scribi solitam. Gronovius dicit Cocionem vel Cocionem pro Cautione positam esse, ut Copo pro Caupo. V. ipsum ad Plaut. & Salmat. de usuris p. 345. Gloss. Vetus. μενεπυρῆσις, Cocio. V. & Gell. 16. 7. & Scalig. in Felt. p. 27. in voce Arrillator, & Rutgers. V. L. 2. 19.

COCCIONOR, ari. Cunctari in emendo. Quintil. Decl. 12. 21. p. 263. Dicit cocionatus est. V. not. Burm. & qui in dict. superiori allegatur auctores.

COCIONATURA, æ. f. Gloss. Gr. Lat. μενεπυρῆσις, Cocionatura.

COCIATOR, ŷris. m. Idem ac Cocio. Gloss. Vetus. μενεπυρῆσις, Dardaniarius, cociator, arrillator, cocio.

COCLIS, ŷtis. m. [κοκχλίς] Lufcus ab antiquis dicebatur, hoc est qui unum tantum oculum habebat. Plaut. Curc. 3. 22.

Unocule, falve. c. quæso, deridescit me?

I. V. De coclitum profapia te esse arbitror?

Nam hi sunt unoculi. Varro de L. L. lib. 6. 3. extr. Ab oculo cocles, ut ocles dicitur, qui unum habet oculum. Et Plin. 11. 37. Qui altero lumine orbi nascerentur, Cocletes vocantur.

COCLIS, [κόκχλις] Cognomen ob eandem debilitatem Horatio datum, qui Porfena rege, ut docet Liv. lib. 2. 10. per Sublicium pontem transire conante, solus hostium impetum sustinuit. donec a tergo pons a fœcis frangeretur: quo fracto, se cum armis præcipitavit in Tiberim. Et licet læsus in coxa fuerit, Tiberim tamen tranando ad suos pervenit. Unde est illud ab eo dictum, quum ei in comitiis coxæ vitium objiceretur, Per singulos gradus admooneo triumphi me. Hujus meminit Valer. Max. lib. 3. cap. 2. pr. Virg. quoque æ. Æn. 650.

Illum indignanti similem, similemque minanti

Appiceres, pontem aunderet quod vellere Cocles. Cic. 2. de Legib. 10. Nec quia nusquam erat scriptum, ut contra omnes hostium copias in ponte uno assiliret, a tergoque pontem interficendi juberet, idcirco minus Cocilem illum rem gestisse tantam, fortitudinis lege atque imperio putabimus.

COCLIS, Capitis est ornamentum, ab similitudine scalarum, vel animalis verbo derivato. Pollio Trebellius in Zenobia cap. 70. Trig. Tyr. Ad conditiones galeata processit cum limbo purpureo, gemmis dependentibus per ultimam fimbriam, media etiam coclide, velut fibula muliebri astricta, brachio saepe nudo. Ex Cæli. Rhodig. lib. 6. cap. 13. Sed emendatis in cod. legitur Cyclade.

COCOLOBIS, is. f. Hispanis uvæ genus est, quum Dyrrhachini Basilicam vocant. Ejus duo sunt genera, quæ vide apud Plin. lib. 14. cap. 2. conf. Columel. 3. 2.

COCTA, æ. f. Vasis genus, quod & Siracula & Gello dicebatur. Martial. 2. 85. V. ibi Scriber.

COCTANA, aut **COCTONA**. V. COTONA.

COCTIBILIS, **COCTILIS**, **COCTIVUS**, **COQUUS**. V. COQUO.

COCTIA ALPES, V. COTTIUS.

COCTILIA, V. COACTILIA.

COCTURA, **COCTUS**, & **COCUS**. V. COQUO.

COCYTUS, i. m. [κόκκυτος] (inquit Servius) Fluvius inferorum, dicitur κατὰ τὸ κοκκύδιον, id est lugere. Nam Homerus sic posuit. Est autem locus vicinus Acheronti. Virg. 6. Æn. 132.

— tenent media omnia silvæ,

Cocytusque sinu labens circumvenit aëto.

Fremitus Cocyti. Cic. 1. Tusc. 10. Dicquæro, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, transfrectio Acherontis, & c. Ater Cocytus errans languido flumine. Hor. 2. Carm. 14. 18.

Inamœnus. Stat. 1. Theb. 89.

Iners. Sen. Herc. fur. 9. Palus inertis fœda Cocyti jacet.

Rigens. Sen. Oeth. 16. Non me rigentis itagna Cocyti tenent.

Severus Cocyti amnis. Virg. 3. Georg. 38.

Acheron omnem Cocytum eructat arenam. Virg. 6. Æn. 297. Ad phisilogiam hoc signum pertinere Servius ait, quod qui caret gaudio, sine dubio tristis est. tristitia autem vicina luctui est, qui ex morte procreatur. recte ergo in Cocytum per Stygem arenas eructare suas Acherontem fingit Maro.

Limus cocyti niger & deformis arundo. Virg. 4. Georg. 479.

Stagna alta Cocyti. Virg. 6. Æn. 323.

Fluere dicitur apud inferos Cocytus. Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Ergo etiam Orcus frater eorum deus, & illi qui fluere apud inferos dicuntur, Acheron, Cocytus, Pyriphlegeton, tum Charon, tum Cerberus dii putandi.

COCTYTES, a, um. Adj. ut, Æquora Cocytia. Claud. in Ruf. 2. 471.

— dextrâ Cocytia findit Æquora.

COCTYTIA, orum. n. pl. [κόκκυτια] Sacra erant, quæ fiebant in honorem Proserpinæ, quam Pluto rapuit. Auctor Porphyrio in illud Hor. in Epod. 17. 56.

Inultus ut tu riferis Cocytia.

Vulgata, sacrum liberi, Cupidinis. Alii legunt Cotytia, a Cotytone, Dea impudicitæ.

CODA, æ. f. [κόδα] Codam veteres dicebant pro Cauda. Varro, Sed ut canis sine coda. Nonius.

CODA TRIMULA, Vulgo dicitur avis quæ alio nomine Moracilla appellatur. Perott.

CODANIA, æ. f. Danicæ metropolis, Hæstia latine, vulgo Copenhagen.

CODANONIA, æ. f. Insula una est ex Hemodibus in Germania. de qua sic Pomponius Mela lib. 3. cap. 6. foribz, Septem Hemodes contra Germaniam projectæ in illo sinu, quem Codanum diximus. Ex his Codanonia, quam adhuc Teutoni tenent, ut magnitudine alias, ita fecunditate antestat. V. SCANDIA.

CODANUS,

CODANUS, i. m. [*Κόδωνος*] Super Albin fluvium ingens finus, magnis, parvique infulus referuntur in Germania: de quo Plin. lib. 4. cap. 13. **CODETA**, æ. f. auctore Festo, Ager trans Tiberim, quod in hoc virgulta naceruntur equinis caudis familia. Suet. Cæs. 39. In minore Codeta defosso lacu. Ex hoc autem loco conjicitur & majorem & minorem Codetam fuisse. V. Turneb. Adverf. 24. 14.

CODEX, icis. m. [*κόδης*] i. e. Caudex ex quo cortex extrahitur. V. CAUDEX. Columel. lib. 4. cap. 8. Nec tam celeriter radiculae inventarato jam codice enascuntur. Ovid. 12. Met. 433.

Codice qui misso, quem vix juga bina moverent Junctâ, Phoeniciden a fummo vertice fregit. Codex robustus, pro Supplicii genere apud Plaut. Pœn. 5. 3. 34. Codicem a Robore diversum esse censo, quom fit Ligneus stipes, quem alligati fervi qui deliquerant trahebant, cuique infidebant vinciti, qui hodie apud nos appendi solet simis. Propert. 4. 7. 44.

Codicis immundi vincula sentit anus. Juven. 2. Sat. 57. Horrida quæcque facit redidens in codice pellex. Significat a matrefamilias servam pellicem male tractari, & in vinculis habitam lanificio perpetuo fatigari. Quamquam non deest qui, In codice redidens, interpretetur ut Cicero dicit Lacedæmonios in robore accumbere, pro In robusta quænavæ fede. Vidi qui Codicem in privatis ædibus adversus improbus & nequam servos id esse diceret, quod in carcere publico Robur: quas omnes sententias etiam volui referre, ut inter æas lectores judicent. Ex Turnebo.

Codex, [*κόδης*] etiam dicitur Liber. Antiqui enim in tabulis scribant; & Plurium tabularum contextus, Codex dicebatur antiquis. Cic. 3. Vetr. 119. Itaque L. Piso multos codices implevit earum rerum, in quibus ita intercellit, quod iste aliter atque ut edixerat, decrevisset. Cera extrema codicis. Cic. 3. Verr. 92. Deinde in codicis extrema cera novem infumam in flagitiosa litura fecit. In extrema cera est, perinde ac In ultima tabula, ultima parte tabulæ. Alconius ad loc.

Litura codicis. Cic. 5. Verr. 41. Chartaceus. In CHARTA. Falsus. Cic. 3. Verr. 157. Interlitus. V. Habere subfortionem in codice. Sævus codex. Juven. 10. Sat. 236.

— codice hævo
Hæredes vetat esse suos: &c. i. e. Testamento inofficioso: quo pater liberos suos omittit.
Habere nomina digesta in codicem accepti & expensi. Cic. pro Rosc. Com. 9.
Habere nomen relatum in codicem accepti & expensi. Cic. pro Rosc. Com. 5.
Habere subfortionem in codice. Cic. pro Cluent. 91. Quod C. Verres Prætor Urbanus, homo sanctus & diligens, subfortionem ejus in eo codice non haberet, qui tum interlitus proferebatur.

Instituere codicem. Cic. pro Rosc. Com. 6.
Legere. Cic. in Vatin. 5.
Obignare. Cic. 3. Verr. 149.
Proferre. Cic. 3. Verr. 157.
Recitare. Cic. in Vatin. 5.
Recitare suum codicem testis loco arrogantia est. Cic. pro Rosc. Com. 5.
Recognoscere. Cic. in Vatin. 5.
Referre in codicem. Cic. pro Sull. 44.
Referre falsum in codicem. Cic. pro Rosc. Com. 1.
Referre nomina in codices. Cic. pro Rosc. Com. 4.
Scribere. Cic. pro Rosc. Com. 6.
Corpus etiam constitutionum Imperialium, Codex appellatur est. ut Codex Theodosianus, iussu Theodosii Minoris et Constitit. Constantini M. & seqq. Impm. collectus: Codex Justinianus, ipsius Justiniani constitit. vel ab ipso probatas, completens; qui Codicis nomine vulgo allegari consuevit. Notus & Codex LL. antiquarum Lindenbrogii.

CODICULUS, i. m. [*κόδικον*] dimin. a Codex, dum pro Libro ponitur, Parvus codex. Calep.

CODICILLUS, i. m. [*κόδικιλλος*] dimin. Parvum codicem significat. Codicilli vero numero plurali proprie Epistolas significant. Cic. 2. Q. frat. 10. Epistolam hanc convicio efflagitarunt codicilli tui. Idem 6. Fam. 18. Codicillos & Litteras multi indifferenter accipiunt. Ego (ait P. Manutius) aliter sentio. Nam codicilli tabellæ ceratæ erant, in quibus aliquid titulo aut breviter ut festinanter scriptum fuerat. Itaque commodissime veteres utebantur, quam scribere in codicillis possent vel in cœna, vel in curia, vel in via, vel ubicumque libuisset: charta autem non item, in qua scribere sine atramento & calamo non poterant. Neque unquam in codicillis quicumque esse scriptum reperitur, nisi quom aut breviter aut raptim scribendum esset. Quare Litteræ erant, Quæ in charta scriptæ fuerant: Codicilli, Tabellæ ceratæ, in quibus aliquid brevitatibus vel festinationis causa exarabatur.

In codicillis exarare exemplum. Cic. 9. Fam. 26. Cum codicillis obviam venire alicui. Cic. 4. Fam. 12. Perferre codicillos ad aliquem. Suet. in Calig. cap. 57. Codicilli, Diplomata, id est chartulæ complicatæ, & lino tractatæ, obfirmatæque, quibus Princes officia dabat. Suet. in Claud. cap. 29. Suppositos, aut etiam palam immutatos datorum officiorum codicillos. Hermogenianus in l. administrantes. D. de excusationib. tutor. Administrantes res principum, ex indulgentia eorum, licet citra codicillos, a tutela itemque a cura tempore administrationis delata excusantur.

Fatti codicillorum. Cic. 4. Att. 8. Ut non minus longas jam in codicillorum factis futurorum consulum paginulas habeat, quam factorum. Insignia codicillorum auferre, pro Munere publico, honore, & dignitate privare. Constantius & Julianus imperator in l. iudices, de dignitatibus, lib. 12. C. Codicilli, Jctis sunt Libelli, in quibus quom quis impeditur necessitate aliqua, ne faciat testamentum, de rebus suis disponit in ultima voluntate. quo autem tempore, & qua ratione jus eorum introductum fit, declaratur titulo de Codicillis, in Institutionibus civilibus, Ante Augusti tempora, inquit, constat codicillorum jus in usu non fuisse: sed primi Lucius Lentulus, ex cuius persona etiam fideicommissa esse cœperunt, codicillos introduxit, &c.

Legare codicillis. Marcellus in l. divi. §. si post testamentum. D. de jure codicillorum.

CODICILLARIS, e. Adj. [*Κωδικιλλικός*] ut, Potestas codicillaris Lampridio. Alex. Sever. cap. 49. i. e. Quæ beneficio principis & diplomata regio obtinetur. vel quo mandatur munus publicum. in l. iudices, de dignitatibus, lib. 12. C. V. paulo ante in CODICILLUS.

CODIAMINON, i. n. Plin. lib. 21. cap. 11. Herba est bis quotannis florens, vere & autumnò, ætates atque hiemes fugiens. Ruell. bulbi genus esse existimat, cujus hos Codion appellatur. V. ipsum lib. 2. cap. 100.

CODICARIAE, Naves dicte sunt, quæ & Caudicariae, quod e caudicibus, i. e. Lignis crassioribus factæ sunt. Varro de Vita Pop. Rom. Quod antiqui plures tabulas conjunctas codices dicebant, a quo in Tiberi naves codicarias appellamus. Sallust. Hist. lib. 4. Et quamquam ad id naves codicariae occulte per hiemem fabricatæ aderant. Perottus ex Nonio. 13. 12. V. CAUDEX.

CODICULA, æ. f. pro Caudicula, vel Caudula. Apic. 7. 1.

CODION, i. n. [*κόδιον*] Genus lactuca, a corii similitudine, in petris nascens: comolibus inter omnes. Perott. Est & Ruellio Codion bulbi, silvestrium bulborum flos. ait enim lib. 2. cap. 100. Silvestrium bulborum fliorem coronis inferere veteres, anemone vocantes, post narcissum, ut Theophrastus inquit Hist. Plant. lib. 4. exeuntem vere, fed aliam, quam quæ dicitur in phœni mentione. Græci fliorem hunc Codion bulbi vocant.

CODŌNRS, um. m. pl. [*κωδώνες*] sunt Tintinnabula, & quos vulgo *Sonarios* vocamus, ex equorum phaleris propendentes plerumque. Fiebant autem ut plurimum ex orichalco: unde in epigrammate legitur, *ερεσπάλων κερα κωδώνες*, hoc est ex orichalco garulla cymbala. Codonas ex Græcis nonnulli Tubæ sunt interpretantur latiore, quæ fit generis non unius, quando sunt Libycticæ tubæ, necnon Ægyptiæ, atque item Tyrhenicæ: quas omnium primus Arichondas opem Heraclidis ferens intulit Græciæ. Ex Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 9.

CODONOPHŌRI, ōrum. m. [*κωδονοφόροι*] interpretantur, Tintinnabula gestantes: quos Antæambules atratos, & Ferales præcones Latine appellare possunt. Sunt autem Funerum indictores, & Qui funebres pompas cum tintinnabulis crepitantibus antecedunt. Budaus.

CODRUS, i. m. [*κόδρος*] Atheniensium rex ultimus fuit, qui orto bello inter Laconas & Athenienses, quom respondisset oraculum, illos posse vincere quorum dox perisset: habuit humiliter profectus est ad hostium vicina tentoria, & illic jurgio eos in suam cædem intigavit, & a nullo cognitus fecit locum oraculo. Hæc Servius explicans illud Virg. 5. Ecl. 11. Incipe Mopse prior, si quos aut Phyllidis ignes, Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri. Idem testatur Cic. lib. 1. Tusc. 116. V. etiam Vellei. 1. 2. Justin. 2. 6. 19. & Valer. Max. 5. 6. 1. extr. Scaliger autem in Avimadv. Euseb. no. 927. dicit Virgilium non perexistit ad Codrum Atheniensium regem, sed ad quandam patrem ejusdem nominis.

Conservator civitatis Codrus. Cic. 5. de Fin. 62. Codrus pro patria non timidus mori. Hor. 3. Carm. 9. 2. Codrus, fuit etiam Vir quidam pauperissimus: cujus paupertas proverbio locum fecit, ut dicamus, Codro pauperior. Juven. 3. Sat. 10. Tota domus Codri rheda componitur una. V. Erafm. [Ita quidem Erafm. fed lapsu memoriae, scripsit, pro Sed dum tota domus. Debit potius ex eadem afferre Saturam. v. 208.]

Nil habuit Codrus. quis enim neget? Et tamen illud Perdidit infelix totum nihil. Hunc autem Codrum poetam fuisse perhibent. V. Voss. de Poët. Lat. cap. 4.

CŌCINUM, vel **CÆCINUM**, i. n. Oppardum in sinu Scyllaceo Pomponio Melæ lib. 2. in descriptione Italiae, cap. 4. Secundus, inquit, Scyllaceus inter promontoria Laciniæ & Zephyrium, in quo est Petulia, Cœcinum, Scyllaceum, Miltæ. Sed lectio merito suspecta est. Alii Carcinus legunt. V. Cælar. Geogr. Ant. 2. 9. 4.

CŌELA, æ. f. [*κοίλη*] Atticæ regionula est, Miltiadis & Thucydidis sepulchris nobilitata, cujus meminit Marcellin. in vita Thucyd.

CŌELYSYRIA, æ. f. [*κοίλη Συρία*] Strabo lib. 16. Tota regio ultra Seleucidem in Ægyptum & Arabiam recedens, Cœle Syria appellatur, fed proprie qua Libano terminatur, & Antilibano. Hætenus Strabo. Nomen sortita est a Concavitate, quam Græci *κοιλότης* nominant. Nam & *κοίλη*, omnis locus cavus dicitur. Populi autem appellantur Græce *κοιλώροι*. Strab.

CŌELIBUS, CŌELIBATUS. V. CŌELIBES supra.

CŌELEMĒNTATUS, a, um. Tertul. adv. Valent. cap. 23. Mundus coelemētatus.

CŌELRSTVS, V. CŌELSTVS.

CŌELIA gens plebeja quidem Romæ, fed illustrium virorum genitrix, in his M. Cœlius M. F. Rufus, Ciceronis discipulus, cujus est octavus liber hujus epistolis ad Familiares insertus, cujus etiam vitam magnam partem describit in oratione, quam pro illo scripsit. Hic quædam Ciceronis auctoritati paruit egregium civem fe in tribunatu suo præstitit in causa optimatum defendenda. Postea ædilis Curulis ac deinde Prætor factus, causa debitorum suscepta turbare temp. cepit: verum decreto patrum a rep. remotus, curiaque ac concione prohibitus, dolore ignominie permotus, Urbe celsit ad Cæsarem proficisci fe simulans, Miloni, qui fugitivos contraxerat, fe conjunxit, nonnullisque Italiæ municipiis frustra ad bellum sollicitatis, Thuriis demique ab equitibus Cæsarianis Gallis & Hispanis, qui ibi in præsidio erant, interceptus fuit. V. Cic. l. c. & de Cl. Or. 272. Quinil. l. 10. c. 1. Cæsar de Bell. Civ. 3. 20. seq. Paterc. 2. 68. Epit. Liv. 111. Apian. l. 1. 2.

De Aliis Cœlis cognom. Cældis, V. Folv. Urfin. Fam. Ro.

CŌELIACUS, i. m. [*κοιλιακός*] Morbus intellinorum, vel porte inferioris ventriculi, qui pylorus Græcis dicitur. Cels. lib. 4. cap. 12. In ipso vero ventriculi porta consistit is, qui & longus esse consuevit: *κοιλιακός* a Græcis nominatur. Sub hoc venter indurefcit, dolorque ejus est. Alvus nihil reddit, ac ne spiritum quidem transmittit. Extremæ partes frigidæ sunt. Difficuler spiritus redditur.

Cœliacus, etiam dicitur is qui cœliaco morbo laborat, cujus exempla creberrima sunt apud Plin. ut lib. 23. cap. 1. Decoctum eorum veteres dyentericos & cœliacos juvat. De nucleis acinorum.

CŌELIUS, Mons dicitur est, auctore Festo, a Cœle quodam ex Hetruria, qui Romulo Auxilium adversus Sabinos præbuit: eo quod in eo dioniciolum habuit. ubi V. Dacer. Hunc Tullus Hostilius Urbi addidit, ibique ipse

ipse habitavit, quo frequentius habitaretur, teste Liv. 1. 30. In eodem habitavit Ennius poeta.

CÆLIOLUS, i. m. diuin. Locus Urbis Romæ, in quem traditi fuerunt principes quidam de Cælianis. V. Varr. 4. de L. L. 8. apud Cic. de Arusp. resp. 32. L. Pisonem quis nescit his ipsis temporibus maximum & sanctissimum Dianæ facellum in Cæliculo sustulisse? corrupte pro Cæliolo. V. Grav.

CÆLIMONTANUS, a, um. Adj. ut Cælimontana porta. Cic. in Pisonem. 55. Add. Liv. 35. 9.

CÆLLO, is. diphthongo & genino II scriptum, Verbum antiquum, & quo solum in compositis utitur, significat Percutio aut frango. Præteritum facit ceculi, vel culli, & fupinum cultum. Hinc sunt composita, Percello, idem est quod Percutio, pulso, & frequenter ad animum transferitur. Ter. And. 1. 1. 98. Percussit illico animum. Procello, idem est quod Propello, vel Evertio. Inde Procello. Item Recoello, idem quod Reclino. Est & Cello sine diphthongo scriptum, de quo vide suo loco. [Quod cave putes aliud esse verbum. Melius autem ita scribitur, quia ex Græco est κελω. Necalium vero verbum esse Cillo, quod item allegant Grammatici. Significatione enim convenit. Ac notum est litteras e & i permutari consueisse, ut factum in Duellius, Duillius. V. E. litt.]

CÆLOMATA, [καλωμάτια] medicis Rotunda sunt & cava ulcera bothriis latoria, quæ in oculis circa iram nascuntur. Ex lib. quem vocant Introductionis Galeno adscriptæ.

CÆLOS, i. m. [καλωσ] Thraciæ portus est, Atheniensibus & Lacedæmonis (inquit Mela lib. 2. 2.) navali acie decernentibus Laconicæ classis signatus excidio. Thucydides lib. 8. pugnam navalem juxta Abydum Atheniensibus cum Syraculanis, & Lacedæmonis fuisse scripta, Thrafillo videlicet & Thrafilulo ducibus, insigni parva victoria. Sunt qui ad Alciadiam referre malint, quem Lacedæmonis vicisse, octoginta navibus amissis, & prope omnibus eorum ducibus caesis, Plutarchus, & Justinus scribunt.

CÆLOSSA, [καλωσση] Montis nomen est, non procul a Phliunte opido Philiatorum, ex cuius parte quadam, quam Carneatem vocari Strabo scribit, Afopus fluvius oritur. V. eum lib. Geogr. 8.

CÆLUM, cum Derivatis, V. CÆLUM.

CÆMENTUM, V. CÆMENTUM.

CÆMETERIUM, i. n. [κοιμητήριον] Latine dicitur Dormitorium: Translate Locus ubi mortuorum corpora conduntur. Sic dictum quod hæc mors corporis temporaria sit, simulque omnes resurrecturi. Non inficite a quibusdam recentioribus dictum est Sepulchretum: quo & Catullus utitur. Dositades apud Athenæum lib. 4. tradit, quum in omnibus oppidis Græcæ aedes duæ publicæ sint, in quibus communes cœnæ darentur, alterum eorum ædificiorum ἀνάγειον vocatum: alterum, quod peregrinis, ut quietem ibi caperent dormirentque, assignabant, κοιμητήριον appellatum. Loquutus autem est ille de vero fomno: quum Christiani homines pro loco in quo μεταφυσικῶς fomnus capitur, acceperint. Perpetuum enim soporem ob similitudinem, mortemque, conferende rei causa, fomnum vocant: eoque qui sepulti forent, dormire dicebant. Unde postea loca mortuis dicata, & ubi humi corpora sepeliuntur, κοιμητήρια. V. Coqueus ad August. de Civ. Dei. 1. 13.

CÆMO, emi, emptum, [συναίωμα] cre. Idem quod Emere significat, vel Simul emere. Ter. Adel. 2. 2. 18. Coemiffe, hinc quæ illuc veheres multa. Cic. 15. Fam. 19. Omnia bona coemisse. Coemere & Vendere aliquid, contraria. Cic. 6. Verr. 133. Quæ tum non modo non vendebat, verum etiam coemebat.

CÆMPUS, a, um. Partic. ut, Lufcinia coemptæ. Hor. 2. Serm. 3. 245. Lufcinias soliti impenso prandere coemptas. Merces coemptas supprimere, Ulpian. in l. annonam. D. de extraord. criminibus. Præterea debetis custodire, ne Dardanarii ullius mercis sint: ne aut ab eis qui coemptas merces supprimunt, &c. annonæ oneretur. Res coemptæ. Suet. Neron. cap. 5. Perfidiæ vero tantæ, ut non modo argentarios pretiis rerum coemptarum, sed & in prætura mercede palmarum aurigarios fraudaverit.

CÆMPTIO, onis. f. [συναίωμα] Vocabulum proprie adhibitum in re uxoria. Cic. 1. de Orat. 237. Nam neque illud est mirandum, qui quibus verbis coemptio fiat, nesciat, eundem ejus mulieris quæ coemptionem fecerit, causam posse defendere. Usus & Coemptio. Cic. pro Flacc. 84. In manum, inquit, convenerat. Nunc audio: sed quero utrum usu, an coemptione?

Coemptio quid sit, explicat his verbis Boethius in Topic. Cicer. comment. 2. Tribus modis uxor habebatur, usu, farte, coemptione. sed confarreatio solis Pontificibus conveniebat. Quæ autem in manum per coemptionem convenerat, hæc matresfamilias vocabantur: quæ vero usu, vel farreatione, minime. Coemptio vero certis solennitatibus peragebatur, & sese in coemendo vicissim interrogabant. Vir ita, an mulier sibi matrefamilias esse velle? illa respondebat, Velle. Item mulier interrogabat, an vir sibi paterfamilias esset velle? ille respondebat, Velle. Itaque mulier, viri conveniebat in manum, & vocabantur hæc nuptiæ, per coemptionem: & erat mulier matrefamilias viro, loco filiarum. Hæc Boethius. De Matrefamilias V. in MATRE.

Facere coemptionem. Cic. pro Muren. 27. Putarunt omnes mulieres quæ coemptionem facerent, Caias vocari. i. e. Nuptias per coemptionem. Est enim Coemptionem facere, Matrefamilias jungere viro, in quo mancipium quoddam est, & utrinque emptio. Eo pertinet quod Virg. canit l. Georg. 31. Teque sibi generum Tethys emat omnibus undis. Quem in locum sic ait Servius: Ad antiquum morem retulit, quo se maritus & uxor invicem emebant. [At hic de genero agitur, non de marito.]

CÆMPTIONALIS, e. Adj. Simul venalis cum aliis. Cic. 7. Fam. 29. Quod quidem fi inter senes coemptionales venale proscrisperit, egerit non multum. Amerpachius putat recte scriptum esse in quibusdam libris Emptionales: ubi nonnulli Concales habent, alii Coemptionales: & simpliciter significari, Senes delectari emptionibus. Plaut. Bacch. 4. 9. 52. V. Manut. ad loc. Cic. & Jo. Fr. Gronov. de Pec. Vet. 4. 8. & ad loc. Plauti. Nunc Priamo nostro fi esse quis emptor, coemptionalem senem Vendam ego, venalem quem habeo.

CÆMPTOR, oris. m. ut, Testium coemptor. Apul. Apol. p. 322. Piperis coemptor. Juven. 14. Sat. 293. Frumenti dominus clamat, piperisque coemptor. alii legunt Coempti.

CÆNA, æ. f. [δείπνον, δειπνον] & in plurali Cœnæ, arum, notum est.

Festus, Cœna apud antiquos dicebatur, quod nunc est Prandium. Vespertina, quam nunc Cœnam dicimus. Martial. 11. 14. Claudere quæ cœnas lactuca solebat avouum.

Cœna. In cœnarum convivii lautissimis Secunda fercula, ipsissime velut solidum corpus cœnæ, Cœna proprie antiquis dicebatur. Macrobi. Sat. 2. 9. Ante cœnam echinos, &c. deinde mox, In cœna fumina, incipit aprugnum. Ex Turnebo. Scribitur & Cœna per alteram diphthongum, & Cœna sine Diphth. Deum cœnæ, pro Dulcibus & gratibus dicuntur, quasi proverbio, quod illi ambrosia victitare crediti sint. Hor. 2. Serm. 6. 65. O noctes, cœnæque deum, quibus ipse, meique Ante larem proprium vescor.

Lautorum cœnæ. V. LAUTUS.

Pontificum cœnæ. Sumptuosæ dicuntur & opiparæ. Hor. 2. Carm. 14. 28. Absumit hæres Cæcuba dignior Servata centum clavibus: & mero Tinget pavimentum superbo Pontificum potiore cœnis. Proverbium est apud Erastum, Pontificalis cœna. V. Macrobi. l. c.

Caput cœnæ. i. e. Principium. Cic. 5. Tusc. 98. Ubi quum tyrannus cœnavisset Dionysius, negavit se jure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectatum. V. CAPUT.

Fundus & fundamentum cœnæ. i. e. Totus apparatus. Gell. lib. 17. cap. 8. Ejus cœnæ fundus, & fundamentum omne erat in olla una lentis Ægyptiæ, & cucurbitæ ibi mixtum cæsæ. Impenis cœnarum suffragia plebis venari. Hor. 1. Epist. 19. 38. Magister cœnarum, Artífex lautitiarum. Martial. lib. 12. 48. Pater cœnæ, Convivator, hospes. Hor. 2. Serm. 8. 7. Abundantissima cœna. Suet. Neron. cap. 42. Adicialis cœna. V. ADICIALIS. Cœna adventitia. Suet. Vitell. 13. Famossissima super ceteras fuit cœna data adventitia a fratre. V. ibi Torrent. conf. & Cœna viatica. Ambulans. In AMBULO. Antelucanæ. In ANTELUCCANIS. Apera. In ASPER.

Cœna auguralis. Cic. 7. Fam. 26. In eas cum incidissem in cœna augurali, &c. Augures, sacerdotium ineuntes, collegis cœnam dabant lautam. Manut. in l. V. Varr. de R. R. 3. 6. extr. Brevis. Hor. 1. Epist. 14. 35. Centenaria. In CENTENARIIS. Cereales cœnæ. Plaut. Men. 1. 1. 25. Cereales cœnas dat, ita mensas extruit. Cereales cœnas, inquit Turnebus, appellari fuplicior Opimas, & lautas, & multis ferculis oneratas, quod Cerealibus populariter solerent genio indulgere: id quod e Marone (l. Georg. 338.) intelligi potest sic scribente, In primis venerare deos, atque annua magnæ Sacra refer Cereri, &c.

Cynica cœna. Petron. cap. 14. i. e. Eorum qui milere vivebant.

Cœna dubia. In DUBIUS.

Lautissima. In LAUTUS.

Magna. Hor. 2. Serm. 6. 104. Munde cœnæ parvo sub lare pauperum. Hor. 3. Carm. 29. 15. Nitida & frugi. Plin. lib. 3. Epist. 1. Cœna nuptialis. Suet. Calig. 24. Alii tradunt, adhibitum cœnæ nuptiali mandaffe ad Pisonem, contra accumbentem, &c. V. etiam Apul. 6. Met. p. 195. Opima. In OPIMUS.

Popularis cœna. Plaut. Trin. 2. 4. 69. Apposita sit cœna, quam popularem vocant, i. e. Epulum populo datum, cum aliquis triumphabat, vel in aliqua alia publica lætitia. Turneb.

Prior cœna me detinet, i. e. Apud illum cœno, qui prior me vocavit. Hor. 1. Epist. 5. 27. Et nisi cœna prior, potiorque puella Sabinum Detinet, assūmam. Potest & Prior exponi, quasi Melior & lautior.

Rara, i. e. Lautior. Martial. lib. 11. 53. Quæ nec Stella solet raris nisi ponere cœna, &c. Recta cœna, Latinis auctoribus Cœna est lauta, opipara: unde & Recte convivari. Tranquil. Suet. August. 74. pr. & in Vesp. 19. Sed & convivabatur assidue, nec unquam nisi recte & dapifæ. Sic, Recte vivere, pro Laute vivere Seneca usurpavit. Sed Recta melioris libri exhibent. V. quæ mox ex Bud. Recta cœna, Sportulæ opposita erat. Liberaliore enim divites civilioresque salutatoribus suis legitimum convivium exhibebant, quæ Recta cœna dicebatur: Sordidi autem & maligniores, rectæ cœnæ loco sportulam tantum præbebant. Suet. in Domit. cap. 7. Multa etiam in communium rerum usu novavit, sportulas publicas sustulit, revocata cœnarum rectorum consuetudine. Interdum nummi sportulæ loco cedebant. Juven. 1. Sat. 117. Sed quum summus honor finito computet anno Sportulæ quid referat, quantum rationibus addat: Quid facient comites, quibus hinc toga, calceus hinc est, Et panis fumusque domi? Budæus.

Solennes cœnæ. Suet. Tiber. 34. Solennibus ipse cœnis pridiana sæpe ac semelæ obsonia apposuit. V. Philargyrium ad Virg. 5. Ecl. 74. Qui ibi dicit tria genera esse cœnarum, Solenne, viaticum, & geniale, &c. Subita cœna. Sen. Thyest. 9. Terrestris, Quæ ex oleribus tantum apparatus terra natis, nulla carne adhibita. Plaut. Capt. 1. 2. 86. Joco dictum.

Viatica cœna, i. e. Adventitia. Plaut. Bacch. 1. 1. 61. Ego forori meæ cœnam hodie dare volo viaticam. Veterum hic mos erat, ut peregre redeuntes convivio exciperent amici. Idem 3. 6. 7. Salvos, inquit, quum peregre advenis, cœna detur. Id & de Epitola Martialis Præf. lib. 12. dixit, Ut familiarissimas mihi aures tuas exciperem adventoria. Turneb. 30. 26. conf. Adventitia fupra. Ad cœnam aliquem adducere. Cic. 5. Tusc. 61. Al. Adducere. Ad cœnam itare. Cic. 10. Fam. 24. Te ad cœnas itare desisiss, moleste fero. Ad cœnam invitare. V. INVITARE. Ad cœnam mittere. In MITTARE.

A cœna redire. Cic. pro Cœl. 20.
 Ad cœnas revocare aliquem. Cic. 10. Fam. 24. Vides, ut te philo-
 phando revocare coner ad cœnas?
 Ad cœnam venire. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Ad cœnam vocare aliquem. Cic. 6. Att. 1.
 In cœnam. V. IN.
 In cœnas singulas. V. IN.
 In cœna imitari aliquid. Cic. 9. Fam. 20. Tamen in ea cœna cocus
 meus præter jus fervens nihil potuit imitari.
 Inter cœnam. V. INTER.
 Inter cœnam ludere. Suet. in August. cap. 71.
 Post cœnam vomere. Cic. pro Deiot. 21.
 Super cœnam cantare. Suet. in Neron. cap. 22.
 Super cœnam fumere cibum. Suet. in Domit. cap. 21. Prædebatque ad
 fatietatem, ut non temere super cœnam præter Matianum malum &
 modicum in ampulla potiunculam fumeret.
 Super cœnam transigere multa. Suet. in Vesp. cap. 22. Et super cœ-
 nam autem, & semper alias comissimus, multa joco transigebat.
 Accipere aliquem cœna. Gell. lib. 17. cap. 8.
 Adhibere cœnae aliquem. Suet. in Claud. cap. 12. Adhibebat omni cœ-
 nae & liberos suos cum pueris puellisque nobilibus.
 Apparare cœnam. In APPARARE.
 Apponere. In APPONERE.
 Capere e rogo. Catul. de Ruff. 57. 3.
 Claudere cœnas dicitur cibis, qui in cœna postremus apponitur. V. a
 pr. hujus dictionis & in CLAUDO.
 Condicere cœnam, & Ad cœnam. In CONDICO.
 Dare cœnam. Plaut. Capt. 3. 1. 34.
 — ut mihi cœnas decem
 Meo arbitratu dent, quum cara annona sit. Sic egero.
 Dare comitatis exquisitissime cœnam alicui. Suet. in Otho. cap. 3.
 Ducere cœnam. i. e. Deducere, perficere, transigere. Hor. in Arte
 Poet. 376. — poterat duci quia cœna sine istis? [An Dici? ju-
 dicet lector cordatus.
 Facere cœnam. Cic. 9. Fam. 116.
 Imperare cœnam. In IMPERARE.
 Indicere. In INDICO.
 Instruere cœnam oleribus. In INSTRUERE.
 Largiri. In LARGIOR.
 Ministratur cœna pueris. Hor. 1. Serm. 6. 116.
 Obire cœnas. In OBIRE.
 Parare. In PARARE.
 Præbere cœnam aliquot ferculis. Suet. in August. cap. 74. Cœnam ter-
 nis ferculis, aut, quum abundantissime, fenis præbebat, ut non ni-
 mio sumptu, ita summa comitate.
 Producere juctunde. Hor. 1. Serm. 5. 70.
 Querere cœnas, i. e. Appetere. Cic. 9. Fam. 16. Nec tamen eas cœnas
 quero, ut magna reliquæ fiant: quod erit, magnificum sit & lautum.
 Cœna, pro Loco in quo cœnatur. Plin. lib. 12. cap. 1. Aliud exem-
 plum Cæii principis, in Veliterno rure mirati unius tabulata, laxisque
 ramorum trabibus scamna patula, & in ea epulati, quum ipse pars ef-
 fet umbræ, quindecim convivarum ac ministrerum capere triclinium, quam
 cœnam appellavit ille nidum. [Quia in platani scilicet ramo data est.
 Legendum videtur Pars esset, umbræ xv. convivarum, ac ministrerum ca-
 pære triclinium.
 Cœnarius, Adj. ut Cœnariæ tessera, sicut Frumentariæ. Torrent.
 in Suet. Aug. cap. 41. Tesseras Frumentariæ, Oleariæ & Cœnariæ quo-
 que legisse memini, quas reddentibus frumentum, oleum, aut cœna
 præberetur. Sic igitur & Nummariæ interpretor, quibus allaris prom-
 issi pro congiario nummi præstarentur, quas Augustus nonnunquam
 duplicavit. H. St.
 Cœnaticus, a, um, [δαινητικός] Ad cœnam pertinens. ut, Spes cœ-
 natica. Plaut. Capt. 3. 1. 36.
 Nunc ibo ad portum hinc. est illic mihi una spes cœnatica.
 Cœnipheta, æ. c. Qui cœnas aliorum captat, nec cœnat domi liben-
 ter. Perott.
 Hadr. Barlandi Dial. 22. Quid? tunc existimas Parasitum esse alium, ac
 Cœnipheta? H. St.
 Cœnula, æ. f. [δαινηθιον] dimin. Cic. 5. Tusc. 91. Quid vos hester-
 na, inquit, cœnula, non intellexistis me pecunia non egere?
 Parva cœnula. Martial. lib. 5. 79.
 Parva est cœnula, quis potest negare?
 Ad cœnam invitare aliquem. Suet. in Claud. cap. 21.
 Facere cœnulas. Cic. 10. Fam. 24. Deinde etiam vereor (licet enim ve-
 rum dicere) ne, nescio quid illud quod solebas, deducas, & obli-
 vificare cœnulas facere.
 Cœno, avi, & ætus sum, ætum, [δαινησιον] ære. Cic. 2. Q. frat. 8. Eo
 die cœnavi apud Crallipedem.
 Apparatus cœnare. In APPARARE.
 Apud aliquem. Cic. 1. Fam. 2.
 Belle. Martial. lib. 11. 35.
 Cœnabit belle, non habitabit Afer.
 Bene cœnare. Hor. 1. Epist. 6. 46. & Catul. 13. 1.
 Melius. Cic. 5. Tusc. 97. Socratem ferunt, quum usque ad vesperum
 contentius ambularet, quæsitumque esset ex eo, quare id faceret, re-
 pondisse, se, quo melius cœnaret, opsonare ambulando lamem.
 Civiliter. In CIVILITER.
 Foris cœnare. Martial. lib. 12. 19.
 Libenter. In LIBENTER.
 Simul. Cic. 2. de Invent. 14.
 Atratum. Cic. in Vatin. 30. Cedo, quis unquam cœnavit atratus?
 Cœnare cum aliquo. Hor. 1. Epist. 7. 70.
 Cum toga pulla. Cic. in Vatin. 31. Quis in funere familiari cœnavit cum
 toga pulla?
 In odorem culinae. Plaut. Pseud. 3. 2. 53.
 Eum in odorem cœnavi Juppiter cotidie. Al. Eum nidorem.
 In triclinio. Cic. 13. Att. 50.
 Alienum cœnare, Ex alieno. Plaut. Perf. 4. 3. 4.
 Aprum cœnare. Hor. 2. Serm. 3. 234. Sic apud Senecam, de Providen-
 tia, Cœnare herbas. Sic

Boletos, &c. Martial. lib. 12. 17.

Cœnat boletos, ostrea, fumen, aprum.

Olus. Hor. 2. Epist. 168. conf. PRANDERE.
 Patinas cœnabat omni villis, & agnini. Hor. 1. Epist. 15. 34. Alii sic
 legunt, Tabulas cœnabat omni villis & agninae. ut tabulas paropsides
 intelligunt more Græcorum, qui *πινυγες* vocant. agninae autem cur Vi-
 lis, vide suo loco in AGNUS.
 Pulmenta. Hor. 1. Epist. 18. 48.
 Sexcenti cœnant. Martial. lib. 11. 66.

Cœnare malum, per metaphoram. Plaut. Afin. 5. 2. 86.

Eccasior cœnabis hodie, ut te dignum est, magnum malum.

Cœnare etiam pro In cœna exhibere. Suet. August. 70. Dum nova divo-
 rum cœnat adulteria. Et sic Tertul. Apol. cap. 19. Non tam cœnam
 cœnare quam disciplinam, i. e. Maxime curam gerere.

Cœnans, antis. [δαινησιος] Partic. Cic. 15. Att. 27. extr. Adventabat autem
δαινησιος cœnantis nobis. Idem. 16. Fam. 21.
 Una cœnantes. Hor. 2. Serm. 8. 18.

Cœnatus, a, um, [διδαινητικός] ut pransus, ut potus, ut lotus, id
 est Confecta cœna, inquit Nonius 2. 195. Cic. 2. Att. 6. Cœnato mihi,
 & jam dormitanti pridie Calend. Maias epistola est illa reddita. Idem pro
 Deiot. 20. Quid igitur causæ excogitari potest, cur te lautum voluerit,
 cœnatum noluerit occidere? Et Hor. 1. Serm. 10. 60.
 — amet scripsisse ducentes

Ante cibum verbus; totidem cœnatus, &c.

Cœnatum esse. Liv. 2. 4. extr. Et cœnatum forte apud Vitellios esset.

Cœnatio, ðnis, f. [δαινησιος] Locus (inquit Valla lib. 4.) ad cœ-
 nandum, in imo potius. Erat autem potentiorum, auctore Budæo.
 Juven. 7. Sat. 183.

— & algentem rapiat cœnatio solem. De Cœnatione hi-

berna. Columel. lib. 1. cap. 6. Urbana rursus in hiberna & æstiva sic di-
 geratur, ut spectent hiemalis temporis cubacula brumale orientem;
 cœnationes, æquinoctiale occidentem. Rursus æstiva cubacula spe-
 ctent meridiem æquinoctiale: sed cœnationes ejusdem temporis pro-
 spectent hibernum orientem.

Capax populi cœnatio. Senec. 2. Epist. 115. Porticum aliquam, vel

capacem populi cœnationem ferunt. i. e. Valde laxam.

Jovis cœnatio, Capitolini. Pertin. cap. 11. Ingressus porticus palatii

usque ad locum qui appellatur Sicilia & Jovis cœnatio.

Laqueatæ cœnationes. Suet. in Neron. cap. 31. Cœnationes laqueatæ

tabulis eburneis verfatilibus, ut flores ex fistulis, & unguenta desuper

spargerentur. [Forte, ut flores, & fistulatis, ut &c. V. Gronov.

Modica cœnatio. Plin. 2. Epist. 17. Deinde vel cubiculum grande, vel

modica cœnatio, &c.

Tectæ cœnatio. Senec. Epist. 90. Non enim tectæ cœnationi epulum re-
 cepturæ parabantur.

Cœnatiuncula, æ. f. [δαινηθιδιον] dimin. Plin. 4. Epist. 30. Fons
 oritur in monte, per faxa decurrit, excipitur cœnatiuncula manufacta:
 ibi paulum retentus in Larium lacum decedit.

Cœnator, ðris, m. Gloss. Gr. Lat. *δαινησιος*, Cœnator, Qui cœnas
 amat, multisque impensis instruit.

Cœnatoria, a, um, ut, Fames cœnatoria. Sidon. 2. Epist. 9.

Vestis cœnatoria. Capitol. Maxim. Jun. cap. 4.

Hunc locum & H. St. ascripsit. Desuit autem in Lugd. hæc dictio.

Cœnatorium, i. n. [δαινησιον] pro Velte cœnatoria, cum qua dif-
 fumbere in convivio solebant, quæ & alio nomine Tricliniaris toga di-
 cebatur. Martial. lib. 10. 87.

— ebriæque noctis

Cœnatoria mirat advocato.

Cœnatoria repetere. Petronii Arbitr. cap. 21. Cœnatoria repetimus,
 & in proximam cellam ducti fumus, in qua tres lecti strati erant.

Cœnaculum, i. n. [δαινησιον] Locus ad cœnandum in superiori domus
 parte, ut ait Valla lib. 4. Varro lib. 4. de L. L. 33. Ubi cubabant, Cu-
 biculum; ubi cœnabant, Cœnaculum vocabant. & p. Postquam in

superiore parte cœnare cœperunt, superioris domus univerſa, cœna-
 cula dicta. [An Superiora domus?] Vitrov. lib. 2. cap. 8. In ea

autem majestatis urbis & civium infinita frequentia, innumerales habita-
 tiones opus fuit explicare. Ergo quum recipere non posset area plana

tantam multitudinem ad habitandum in urbe, ad auxilium altitudinis
 ædificiorum res ipsa coegit devenire. Itaque pilis lapideis, structuris ter-
 traccis, parietibus cæmentitiis altitudines extractæ, contignationibus cre-
 bris coaxatæ, & cœnaculorum summas utilitates perficiunt & despecta-
 tiones. Ergo menianis & contignationibus variis alto spatio multiplica-
 tis, populus Romanus egregias habet sine impeditione habitationses. Ex

his Vitruvii verbis intelligere est, Romana ædificia principio fuisse unius
 contignationis, postea multarum. Cui subscribit Varro lib. 4. de L. L.

33. *Ædes*, inquit, ab aditu, quod plano pede adibant. Budæus, Cœna-
 cula sunt loca altiora domus, ad quæ scalis aut cochleis ascenditur.

Hæc autem incolebant tenuiores & inquilini. Juven. 10. Sat. 18.

— Lateranorum obſidet ædes

Tota cohors, rarus venit in cœnacula miles. i. e. Ad inquil-
 nos & pauperes, qui in conducto habitant.

Medianum cœnaculi. Ulp. in l. Si vero. §. Sed & si quis cœnaculariam
 exercens. D. de his qui dejecer. vel effuder. Quod si ex mediano cœna-
 culi quid dejectum sit, verius est omnes teneri.

Meritorium. V. MERROR.
 In aliena cœnacula se dirigere. Ulp. in l. Saculari. D. de Extraordi-
 nariis criminibus, Item qui dietarii appellatur, hoc est si qui in aliena
 cœnacula se dirigunt furandi animo, plusquam fures puniendi sunt.

V. Dietarius in DIETA.
 Per cœnacula domum dividere. Ulpian. in l. Si cuius rei. §. Item si do-
 mus. D. de usufructu & quemad.

Diviso cœnaculo habitare. Ulpian. in l. Si vero. D. de his qui dejecer.
 vel effuder.

Mutare cœnacula. Hor. 1. Epist. 1. 91.
 Cœnacularius, i. m. [δαινησιος] Qui cœnaculum conduit. Ulp.
 l. 1. §. 5. D. de pig. act. Videtur autem tacite & cum domino ædium hoc
 convenisse, ut non pacto cœnacularii proficiat domino, sed sua propria.

Et Gloss. Gr. Lat. *δαινησιος*, i. e. τὰ δαινησιος οἰκίας οὐραγος, Cœnacularius.

Cœnacularia, æ. f. [δαινησιος] Unde, Cœnaculariam facere sive
 exercere dicebatur, Qui domus totas conductas per singula cœnacula in-
 quilitis

Quis locabat, ut inde quæstum faceret pluris in fumam locando. Ulpian. in l. Si vero. §. sed & si quis. D. de his qui deiecerunt vel eruduerunt. Si quis cœnacularium exercens modicum sibi hospitium retinuerit, residuum locaverit pluribus, omnes tenebuntur quasi in hoc cœnaculo habitantes, unde eorum effusum est. V. etiam Alex. ab Alex. 3. 14.

Cœnatio, are. Frequenter cœnare. Cic. 9. Fam. 7. Itaque non desino apud istos, qui nunc domitantur, cœnare.

In publico cœnare. Suet. in Neron. cap. 27.

Eodem argento. Plin. lib. 33. cap. 11. Invenimus legatos Carthaginensium dixisse, Nullos hominum benignius inter se vivere, quam Romanos. Eodem enim argento apud omnes cœnatisse ipsos. i. e. Communi inter omnes, se invicem commutato.

Cœnare foris. Cic. 7. Fam. 16. Ego si foris cœnarem, Cn. Octavio familiari tuo non desuissem.

Sedentem cœnare cum aliquibus. Valer. Max. lib. 2. 1. 2. Femina cum viris cubantibus sedentem cœnabant.

Solum cœnare. Suet. August. cap. 76. Vel post dimissum convivium solus cœnabat.

Cœnatio, ire. Cupere cœnare. Martial. lib. 11. 78.

Cœnaturit Vacera, non cacaturit.

Cœnium, Promontorium Eubœe Pomponio Mela, lib. 2. 7. Sed Cœnium scribendum q. V.

Cœnium, i. n. [κοινόν] Locus ubi communis vita ducitur. Vox effectualistica. V. Barth. ad Briton. Armore. p. 745. & Hottinger. analect. p. 22. seq. Latine Consortium reddere licet.

Cœnobita, æ. c. [Quasi ex Gr. κοινός, quod tamen non legitur, quom potius κοινός dicendum sit.] Qui in cœnobio vivit. Hieron. Epist. 22. ad Eustoch. de custod. Virginitat. cap. 15. Tria sunt in Ægypto genera monachorum. Primum Cœnobita, quod illi Saules gentili lingua vocant; nos in communi viventes, postquam appellare, &c. V. Cæl. Rhod. 10. c. 4.

Cœnum, vel potius Cœnum, i. n. [κόκοσ] Lutum dicitur. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad hæc pertinent peregrinae exercitationes, & volutatio in cœno. V. Hæres. Cic. 4. Tusc. 51. Sic fe dicere omnes stultos insanire, ut male olere omne cœnum. Hor. 2. Serm. 7. 27. — & hæres, Nequiquam cœno cupiens evellere plantam.

Odor cœni gravis. Virg. 4. Georg. 49.

Decoctum cœnum. Curt. 4. 3. 25. Clypeos vero æneos multo igne torrebant, quos repletos fervida arena, cœnoque decocto, e muris subito devolvebant.

Ineluctabile. Stat. 9. Theb. 502.

Huc claude cœno, & ineluctabile cœnum.

Tenax. Claud. 2. in Eutrop. 443.

Per vada reptabat cœno libuxina tenaci.

Dividere cœnum. Flor. 3. 17. 6. Extat vox ipsius, Nihil se ad largitionem ulli reliquisse, nisi si quis aut cœnum dividere vellet, aut celum. In tenebris & cœno volvi, pro Vitam degere humilem & fordidam. Lucret. lib. 3. 77.

Ipsi se in tenebris volvi, cœnoque queruntur.

Cœnum, de Homine turpi, per metaphoram. Cic. pro Domo 47. O cœnum, o portentum, o scelus!

Labes atque cœnum. Cic. pro Sext. 10. Habeo quem opponam labi illi, atque cœno.

Cœnosus, a, um. Adj. [κοκκώδης] Plenus cœno. ut, Lacus cœnosus. Columel. lib. 7. cap. 105. Nec ulla re magis gaudet, quam rivis, atque cœnoso lacu volutari.

Compar. ut, Liquor cœnosior. Solin. cap. 62.

Cœnosus Portus, [κοκκώδης λιμὴν] Strab. lib. 7. Post Orchinium, inquit, extat Posidonium ac Butirotum in portus ore conditum, quem Cœnosium appellant.

Cœnositas, ætis. f. Fulgentius in Virgilian. continentia p. 156. ed. Munk. In temporales gurgitis cœnositates morumque facultentias transit.

Cœnulentus, a, um. Cœno conspersus. Tertull. de Pallio cap. 4. Pedes cœnulentis.

Cœnōnum, i. n. [Καιάνων] Germaniæ urbs Ptolemæo. vulgo *Lauenburg*.

Cœno, ivi & ii, ituni, [κοίνωμι, κοινά, κοινώματα, κοινώματα] ire. Simul ire, convenire. Ter. Eun. 3. 4. 1.

Hæri aliquot adolescentulis coimus in Piræo. Turnebus interpretatur, Coimus, i. e. Cœnamus, epulamur, de symbolis edimus, Advers. 19. 13. Al. Coimus perperam.

Coire, & diffultare, contraria. Lucret. lib. 3. 396.

Concurfare, coire, & diffultare vicissim.

Coire ad morsum cornua scarabæorum. Plin. lib. 11. 28. Cornua prælonga, bifidulis dentata forcipibus, in cacumine quum libuit ad morsum coeuntibus.

Ad locum solitum. Ovid. 4. Met. 83.

In aliquem locum. Cic. 7. Att. 3.

In idem. Sen. lib. 2. de Benef. cap. 29. Et quum quadam nec coire quidem in idem natura patiatur.

In unum coire. Virg. 10. Æn. 410.

Non aliter socium virtutis coit omnis in unum. Ubi Servius, Unanimiter omnes fortiter factum. Liv. 6. 2. Neque fe conglorandi, coeundique in unum, aut arma capiendi datur spatium.

Inimicitia placidis coeunt. Hor. in Arte Poet. 12. h. e. Pera & crudelia connectuntur atque conjunguntur cum lenibus ac mitibus.

Millia crabronum coeunt. Ovid. 3. Fast. 53. de Sileno, Millia crabronum coeunt, & vertice nudo Spicula desigunt, oraque prima notant.

Cornua Lunæ coeunt. Ovid. 7. Met. 180.

Par paricoeat, jungaturque. Hor. 1. Epist. 5. 25.

Pus coit. Celf. lib. 2. cap. 8. Sive in magno abscessu multum puris coit, &c. i. e. Confluxit, Collectum est.

Regna bina cum populis coisse. i. e. Ex regnis duobus unum esse factum. Ovid. 6. Fast. 94.

Sanguis coit gelidus formidine. Virg. 3. Æn. 30.

Tetra coit frigore. Lucret. lib. 6. 845.

Undæ coeunt. Stat. 9. Theb. 502.

Verba coeunt, Nutus verbis inter aliquos convenitur. Propert. lib. 3. 13. 8. Vix memini nobis verba coire decem. i. e. Vix decem verba colloqui nos.

Coeunt inter fe. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 75. Reliqui coeunt inter fe, & repente periculo exterriti, finistras fugis involvunt, gladioque distingunt.

Inter fe cornu curvata capita coeunt, de Arcu tenso. Virg. 11. Æn. 860. Dixit, & aurata volucem Theirella fugitam Depromptit phætrae, cornuque infensa tetendit, Et duxit longe, donec curvata coeirent Inter fe capita.

Coire, pro Glutinari, Coalescere. apud Celf. lib. 2. cap. 10. At arteria incisa, neque coit, neque sanescit.

Cicatrix coit. Plaut. Amph. Supplic. 4. 6. 31.

Signo eodem apparet probe, ut primum coivit cicatrix rufula.

Facies in monstrum coit. In monstris speciem componitur. Sen. Hippol. 10.

Gratia non coit. Hor. 1. Epist. 3. 32. — An male facta Gratia nequiquam coit, ac rescinditur.

Pontus coit frigore, Concrevit gelu. Ovid. 4. ex Pont. 9. 85.

Mentiar, an coeat duratus frigore pontus.

Saxa coire in membra. Propert. lib. 3. 2. 6.

Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem, Sponte sua in muri membra coisse ferunt.

Structura coit in modum carinæ. Curt. 7. 3. 9. i. e. Acuminatur.

Vulnera coeunt. Ovid. 1. de Pont. 3. 87.

Vulnera coeuntia rumpere. Ovid. 4. Trist. 4. 41.

Coire in densitatem. Plin. lib. 35. cap. 15. Spissantur hæc utraque, & in densitatem coeunt.

Coire cum aliquo & conjungi, Concordare. Cic. 1. Att. 14. Duo enim soli dicuntur petiuri. Cæsar, cum eo coire per Arrium cogitat: & Bibulus, cum hoc se putat per C. Pisonem posse conjungi.

Cum hoc coire ausus est? Cic. Post. red. in Senat. 15.

Jus coeundi lege permittum. Callistratus in l. Semper. §. Divus quoque Pius. D. de Jure immunitatis, Quibusdam collegiis vel corporibus quibus artificii sui causa jus coeundi lege permittum est, immunitas tribuitur, &c.

Connubio coire. Curt. 8. 1. 9. Principes Macedonum cum primoribus iuæ gentis connubio coire pateretur.

Coire in fœdera. Virg. 11. Æn. 292. — coeant in fœdera dextra

Qua datur.

Coire in matrimonium alicui. Paulus in l. Titia. D. de verborum obligat. Titia, que ex alio filium habebat, in matrimonium coit Caio Scio habenti filiam.

Nuptiis coire. Curt. 9. 1. 26. Nuptiis coeunt, non genere ac nobilitate conjunctis, sed, &c.

Societatem cum aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 96. Nullamque societatem neque foeleris, neque præmii cum homine ullo coieras.

Societatem coire, & Dirimere, contraria. Cic. 2. Philipp. 24. Utinam Cn. Pompei cum C. Cæsare societatem aut nunquam coisses, aut nunquam diremisses.

Societatem voluntariam cum aliquo. Cic. pro Quint. 76.

Societatem ad emendum coire. Ulpian. l. Cum duobus. §. Si qui societatem. D. pro Socio, Si qui societatem ad emendum coierit, deinde res alterius dolo, vel culpa empta non fit: pro socio esse actionem constat.

Societatem coire ad obfigationem innocentium. Martian. in l. 1. in princ. D. ad l. Cornel. de fals.

Societatem coire de re aliqua. Cic. pro Rosc. Amer. 87. Avaritiam præfers, qui societatem coieris de municipis cognatique fortunis cum alienissimo.

Societatem ex partibus coire. Celf. in l. Si coita sit. D. pro Socio, Si coita sit societas, ex his partibus quas Titius arbitratu fuerit, si Titius antequam arbitrareretur decesserit, nihil agitur.

Societatem coire in rem certam emendam, aut conducendam. Paulus in l. actione. §. Si in rem. D. pro Socio.

Societatem in tempus coire. Paulus in l. actione. §. Item qui societatem. D. pro Socio.

Societatem ea conditione coire. Pompon. in l. Si societatem. D. pro Socio, Si societatem mecum coieris ea conditione, ut partes societatis constitueres, ad boni viri arbitrium ea res redigenda est.

Societatem alicujus rei coire. Cic. pro C. Rabir. perduel. reo. 22. An cum Mario, Scæuro, Catulo, Metello, Scævola, cum bonis denique omnibus coire non modo salutis, verum etiam periculi societatem?

Societatem omnium bonorum coire. Paulus in l. Ea vero. D. pro Socio, Quum specialiter omnium bonorum societas coita est, tunc & hæreditas, &c.

Societatem heri, quæstus, & compendii coire. Paulus in l. Duo societatem. §. Duo colliberti. D. pro Socio.

Societatem univerfarum fortunarum coire. Ulpian. in l. Si societatem. D. pro Socio, Si societatem univerfarum fortunarum coierint, id est earum quoque rerum que postea cuique acquirerent, hæreditatem cuius eorum delatam in commune redigendam.

Societatem periculi vel laboris coire. Cic. 5. Fam. 19. Quia communicatio consilii tali tempore, quasi quædam admonitio videtur esse officii, vel potius effragatio ad coeundam societatem vel periculi vel laboris.

Societas re, verbis, & per nuntium coitur. Modestinus in l. Societatem. D. pro Socio, Societatem coire & re, & verbis, & per nuntium posse nos, dubium non est.

Res coeuntium societatem communicantur. Paulus in l. 1. D. pro Socio, In societate omnium bonorum omnes res que coeuntium sunt, continuo communicantur.

Coire & congredi dicuntur milites, auctore Donato ad Phorm. 2. 2. exrr. quum veniunt ad manus. [De Congressu res nota est, de Coitione exemplasequuntur, sed ex poetis duntaxat. V. coitatio.]

Sine more, & arte. Stat. 11. Theb. 408.

Hæc pugna facies: coeunt sine more, sine arte.

Agmina coeunt, Conjunguntur. Valer. 8. Argon. 430.

Rates coeunt. Valer. ibid. & 8. Argon. 284.

Coeunt in prælia. Valer. 5. Argon. 635.

Coitur, passivum. Lucan. 2. 225. — multumque coitur Humanis generis majore in prælia damno.

Coire, de re Venerea [βασίς, ούδεν] Plin. lib. 10. cap. 53. Quædam omni tempore coeunt, ut gallinæ. De avium coitu.

Animalia coeunt, Ovid. 10. Met. 394.
 — coeuntque animalia nullo
 Cetera delectu.
 Aves coeunt. Ovid. 9. Met. 732.
 Urit oves aries: sequitur sua femina cervum.
 Sic & aves coeunt.
 Pecus coit. Ovid. 2. de Arte Am. 615.
 In medio, passimque coit pecus; hoc quoque viso
 Avertit vultus saepe puella suos.
 Cum pare suo coire. Ovid. 3. Trist. 741.
 Cum pare quoque suo coeunt volucresque ferreae.
 Stupro coire. Curt. 5. 1. 37. Liberos, conjugisque cum hospitibus stu-
 pro coire, modo pretium flagitii detur.
 Toro coire. Ovid. 1. de Arte Am. 564. subauditur praepositio.
 Fortim coire. Ovid. Rem. Amor. 33.
 Coire [συνιστάω] apud Priscos verbum criminofum erat. Lege enim
 Cornelia constituta erat accusatio adversus eos qui in accusationes con-
 demnationeque coirant, quo capite legis Corneliae a Sulla sic appella-
 ta, nec plebs nec equester ordo tenebatur: sed Senatores tantum, &
 qui magistratus gesserant. Verba legis in oratione Ciceronis pro Cluent.
 144. haec extant, Qui Tribunus militum legionibus quatuor primis,
 quive Quaestor, Trib. Plebis (& deinceps omnes magistratus enume-
 rantur) quive in Senatu sententiam dixit, dixerit: qui eorum coit,
 coierit: convenit, convenerit: quo quis iudicio publico condemnaretur,
 &c.
 Coire in lites. Plin. 5. Epist. 14. ad Valerianum, Recitavit libellum dis-
 fertum & gravem, quo quaestus est venire advocaciones, venire etiam
 praeviaricationes, in lites coiri, & gloria loco poni ex spoliis civium
 magnos & statos reditus.
 Coire de. Cic. pro Domo 47. Collegia medius fidius Tribunorum plebis
 tota reperitur hoc iure firmato, quae coeant de hominum locupletissi-
 morum bonis, praeda praefecta in populari & spe largitionis oblata. i. e.
 Qui in abdito conflagra agent de evertendis locupletum fortunis Budaeus.
COIRENS, euntis. Partic. [συνιστάω] ut, Ripae vadi coeuntis, i. e.
 Vadum angustum. Sil. lib. 1. 52.
 Teque, vadi dubium coeuntibus, Aufide, ripis.
 Specum coeunte terra jungere. Sen. Troad. v. 198.
 Repetenque ditem, merfus ingentem specum
 Coeunte terra junxit. i. e. Hiatum conjungente se terra clausit.
COITUS, a, um, ut, Honesta rei societas coita. Ulpian. l. 57. ff. pro
 Socio. conf. ibid. l. 32. & 33.
COITURUS, a, um, [συνιστάω] Partic. Ovid. 4. Epist. 129.
 Nec quia privigno videar coitura noverca.
COITIO, ois, f. [συνιστάω] Cic. de Arusp. Resp. 55. Veruntamen no-
 turnis vigilis & coitione hominum, iustitium illud conceptum ac medi-
 tatum est.
 Societatis coitio. Paulus in L. Nulla. D. pro socio, Nulla societatis in
 aeternum coitio est.
 Coitio, pro actione arcana & factiosa, unde, Coitiones candidatorum.
 Cic. 3. Q. frat. 1. Quod scribis te audisse in candidatorum Consularium
 coitione me interfuisse, id falsum est. Eiusmodi enim pactioes in ea
 coitione factae, & quas postea Memmius patefecit, ut nemo bonus inter-
 esse debuerit: & simul mihi committendum non fuit, ut his coitioni-
 bus interessem, quibus Messala excluderetur. Et Liv. 3. 65. Quam per
 coitiones potentiorum iniuria fieret. conf. Idem 3. 35. & 4. 13.
 Coitio militum & congressio, pro Pugna ipsa. Ter. Phorm. 2. 1. 32.
 Senex adest, vide quid agas: prima coitio est acerrima. [Ita
 quidem Donatus. Sed fatius est proprie de Accessu, primaque com-
 pellatione accipere.]
 Coitio, idem ac Coitus veneris. Solin. cap. 46. de camelis feminis;
 Ad bellum feminae preparantur, inventumque est, ut deliderium eis
 coitionis quadam caltratione excocaretur.
COITUS, us, m. [συνιστάω, συνίψω, μίξις, ἔρως] Plin. lib. 10. cap. 52.
 Coitus avibus duobus modis, &c.
 Monstrifer coitus. Stat. 10. Theb. 790.
 Nefandus coitus. Sen. Hippol. 2.
 Veneris. Gell. lib. 19. cap. 2. Hippocrates autem divina vir scientia de
 coitu Venerio ita existimabat: partem esse quandam morbi terribissimi,
 quem nostris comitalem dixere. namque ipsius verba haec traduntur, τὴν
 συνιστάω ἐστὶν μίξις ἰσθητικῆς.
 Coitus humoris, Collectio, Abcessus. Celf. lib. 5. cap. 18. Potest ve-
 ro ea compositio etiam ad parotidas, phymata, strumam, omnemque
 coitum humoris emolliendum.
 Coitus Lunae, pro Eclipsi, quando scilicet Soli opponitur. Plin. lib. 2.
 cap. 13.
COIBILIS, e. Gell. lib. 16. cap. 19. pr. Celeri admodum & coibili ora-
 tione, vocumque filo tereti & candido, fabulam scripsit Herodotus super
 fidicine illo Arione. Alii legunt Coibilibi. V. Gronov. & f. l. coibibilis.
 Ejus compositum Incoibibilis, vide suo loco.
COIBILITER, Adv. Apul. lib. de Deo Socratis, in fabula de corvo &
 vulpe, Eandem istam fabulam in pauca cogamus, quantum potest fieri
 coibiliter. Idem in Apolog. 1. Ordinarius & coibibilis eadem Graece
 & Latine admittere confcribere. Sed codd. emendati Stew. pag. 68. & El-
 menh. pag. 297. Cohibiliter exhibent, ut proinde haec vox spuria sit.
COIOS, V. C. E. A.
COEPIO, [ἀρχίζω, ἐπιβάλλω, εὐρίσκω] Verbum, quo veteres uteban-
 tur pro Incipio. Plant. Men. 5. 5. 57.
 Neque ego infansio, neque pugnas, neque ego lites coePIO. Idem
 Truc. 2. 1. 23.
 Dum habeat, tumamet: ubi nihil habeat, alium quaestum coePIAT.
 Sallust. in Catil. 7. pr. Sed ea tempestate coePere se quisque magis extollere.
 Nunc praeteritum ejus verbi tantum est in usu, CoePI, cum suis deriva-
 tis, coepertam, coepissent, coepero, coepisse, coeptum ire. Terent.
 tamen praeteritum imperfecto subjunctivi usus est Aedel. 3. 3. 44.
 Prius olfecissem quam ille quicquam coePeret. Quo in loco mul-
 ti legunt Coepertit. Ad Priscian. lib. 10. docet legendum CoePeret. Id
 quod exigit sensus: i. e. Inciperet.
 Coeptus hum, pro CoePI. Cic. de Clar. Orat. 301. Hortensius igitur quum
 admodum adolefscens orsus esset in foro dicere, celeriter ad majores cau-
 sas adhiberi coeptus est. Budaeus. Et Liv. 21. 8. Vincere coePtae agi.

Idem 21. 23. Exercitus coeptus est traduci. Item Nepos 13. 3. 1.
 Coepti sunt premi. conf. infra in Partic.
 Coepiam, futurum tempus ab eo quod est CoePI. Cato, Coepiam fed-
 tiosa verba loqui. Invenitur quoque apud majores & infinitivi modi
 CoePte. Festus.
 Melius coePIti quam definitis. Ovid. 9. Epist. 23.
 Dies coePIt esse primus mactentibus. Propert. lib. 4. 4. 74.
 Ubi festus erat, dixere Pallia Patres:
 Hic primus coePIt mactibus esse dies. i. e. Eo die primum
 coePerunt adhiberi mactia.
 Exordium coePIt. Ennius apud Cic. de Fato, 35.
 Neve inde navis inchoanda exordium CoePIisset.
 Expugnatio coePIta patratque. Tacit. 12. Ann. 16.
 Imago coePIt loqui. Martial. lib. 11. 103.
 Portentum est, quoties coePIt imago loqui.
 Lingua coePIt esse in quaestu. Quintil. in proem. lib. 1.
 Morbus coePIt crudescere, Validior fieri. Virg. 3. Georg. 504.
 Sin in processu coePIt crudescere morbus.
 Odium coePIt glandis. Lucret. lib. 5. 1415.
 Obfidium coePIt. Tacit. 4. Ann. 49.
 Oratio coePIta est fieri, pro CoePIt. Cic. de Clar. Orat. 26. Qua in urbe
 primum fe orator exultit, primumque etiam monumentis, & litteris
 oratio est coePIta mandari.
 Urbem coePere novam mapalibus Tyrii. i. e. IncoePerunt urbem novam
 condere mapalibus. Sil. lib. 15. 419.
 Forte dies primum Tyriis solennis honorem
 Rettulerat, quo primum orsi Carthaginis altae
 Fundamenta, novam coePere mapalibus urbem.
 Abundare coePIt. Cic. 1. Att. 2.
 Deficere coePIt aliquos fides & res. Cic. 2. in Catil. 10. Res eos jamprid-
 em, fides deficere super coePIt.
 Penitet coePIsse. Cic. pro C. Rabir. Posth. 5. Nihil autem erat illo blandi-
 um, nihil hoc benignius: ut magis poeniteret coePIsse, quam liceret
 desistere.
 Recipere se coePIt in aliquem locum. Cic. 10. Fam. 15.
 Respondere cum primo impudenter coePIisset. Cic. 3. in Catil. 12.
 Ruere coePIt. Cic. 7. Att. 20.
 Sentire coePI me nocentem esse. Ovid. 1. Amor. 7. 59.
 Tractare atque agere causas coePIt. Cic. 1. de Orat. 170.
 CoePI cum verbo inchoativo. Virg. 3. Georg. 237.
 Fluctus ut in medio coePIt quum abfcoere ponto.
 CoePIt, pro CoePIt loqui. Virg. 1. Aen. 525.
 Maximus liioneus placido fic peccatore coePIt.
COEPTUS, a, um, [ἀρχίζω, εὐρίσκω] Partic. ut, Bellum coePTum. Virg. 2.
 Aen. 162. — coePIt fiducia belli
 Palladis auxiliis semper fletit.
 Amicitiae coePtae perenne foedus. Stat. 4. Silv. 6. 22.
 Amor coePTus. Ovid. 17. Epist. 189.
 Carmina coePta tuis iussis. Virg. 8. Ecl. 12.
 Dies coePTus. Tacit. 4. Ann. 25.
 Iter coePTum peragere. Ovid. 1. Fast. 188.
 Limite coePTo tendere. Stat. 5. Silv. 1. 186.
 Opus coePTum perficere. Ovid. 4. Fast. 16.
 Opus coePTum revocare, i. e. Iterare & rursus incipere. Ovid. 1. Epist.
 Sabin. 54.
 Et coePTum revoces callida semper opus.
 Ora coePTis transiunt verbis negant. Sen. Hippol. 5.
 CoePTus, Active sonans. V. in ipso verbo. Virg. 6. Aen. 256.
 Sub pedibus mugire solum, & juga coePTa moveri
 Silvarum.
 Pecunia coePTa deberi. Cic. 1. de Orat. 168. Ut si ille inficiator probaf-
 set iudici ante petitam esse pecuniam, quam esset coePTa deberi.
 His coePTis, participialiter, i. e. Quum haec incepta erunt. Virg. 8.
 Aen. 15.
 Quid struat his coePTis. Servius.
COEPTURUS, a, um, [ἀρχίζω] Quintil. lib. 10. cap. 1. Nos rite
 coePTuri ab Homero videmur.
COEPTUM, i. n. [ἀρχίζω] pro Principio. Ovid. 1. Met. 2.
 — di coePTis (nam vos mutastis & illas)
 Aspirate meis.
 Audax coePTum. Virg. 1. Georg. 40.
 Ferox. Sil. lib. 11. 202.
 Audita asperitate viri, coePToque feroci.
 Immanibus coePTis effensus, Furiosus fevis cogitationibus. Virg. 4. Aen. 642.
 At trepida, & coePTis immanibus effera Dido. Servius.
 Ingentia. Virg. 9. Aen. 296.
 Invida nox coePTis. Ovid. 9. Met. 485.
 Vani, ut, Fremitus vanique infantia coePTi. Valer. 2. Argon. 525.
 Adeste coePTis alioquin dicitur Deus. Ovid. 6. Fast. 652. Sic
 Annuere coePTis alioquin. Virg. 1. Georg. 40. &
 Aspirare coePTis alioquin. Ovid. 1. Met. 2.
 Capere taedia coePTi. Ovid. 9. Met. 615.
 Vincetur, repetendus erit, nec taedia coePTi
 Ulla mei capiam, dum spiritus iste manebit.
 Deesse coePTis dicitur, Qui inceptum non perficit. Stat. 10. Theb. 237.
 Nec deest coePTis.
 Manus ultima coePTo defuit. Ovid. 2. Trist. 556.
 Deficere coePTis, Deesse. Valer. 2. Argon. 597.
 Desistere coePTo. Sen. Theb. 1.
 Differre coePTa. Ovid. 3. de Pont. 1. 139.
 Si quid aget majus, differ tua coePTa.
 Exequi. Sen. Hippol. 5.
 Expugnare, i. e. Perficere. Ovid. 9. Met. 618.
 Nam primum (si facta mihi revocare liceret)
 Non coePIsse fuit: coePTa expugnare, secundum est. [Infolens
 loquendi modus. Puro legendum. CoePTo, expugnare secundum est,
 ut sit Ablativus absolutus, cumf. v. 615. paulo supra allegatum.]
 Favere coePTis. Sen. Hippol. 4.
 Imposita est manus ultima coePTo. Ovid. 8. Met. 200.
 Ire haud fegnem coePTis, Diligenter coePTa peragere. Sil. lib. 7. 346.
 Infumere

Infumere mentem coëptis, est Diligenter ad id respicere quod præ manibus habes. Stat. 12. Theb. 642.
Terrarum leges, & mundi federa mecum
Defensura manus, dignas infumite mentes
Coëptis.
Maturare coëpta. In Maturus.
Oculare coëpta, Celare deliberationem. Sen. Thyest. v. 333.
Operiri exitum coëptorum. Suet. in Neron. 32. Reliquum temporis cum magna trepidatione vigilavit, opperiens coëptorum exitum.
Peragere coëptum. Sen. Med. 12.
Pertexere dictis coëptum. i. e. Infitutam orationem absolvere. Lucret. lib. 1. 419.
Prohibere coëpta. Sil. lib. 16. 632.
— angustæ prohibent nunc talia coëpta Res Italæ.
Referre coëpta, Disserre. Valer. 7. Argon. 503.
Coëpta refer; paulumque nefas & fodera nocte.
Tenere coëpta, est Ab incoëpto non desistere. Ovid. 2. de Pont. 7. 84.
Coëpta tene quæso, nec in æquore desere navem.
Coëptus, us. in. [ἀρχαῖος] Idem. Gell. lib. 2. cap. ult. Nos vero, ut coëptus noster est. [Nisi Captus legendum. Locum, falso indicatum, non reperi.]
Appetendi coëptus. Cic. 4. de Finib. 41. Atque ipsa institutio hominis, si loqueretur, hæc diceret, primos suos quasi coëptus appetendi fuisse, ut se conservaret in ea natura, in qua ortus esset.
Coëptio, [ἀρχαῖος] Ære. Idem quod Incipere. Ter. Eun. 5. 8. 1. Quid coëptas Thraïo?
Constringere portus coëptant nautæ. Cic. in Arato. 131.
Sicut quum coëptant tutos constringere portus,
Obvertunt navem magno cum pondere nautæ.
Creptare dictis diffidere. Lucret. lib. 1. 268.
Arma creptare. Tacit. 12. Ann. 12.
Consilium creptare. Tacit. 2. Hist. 41. 2. Incertum fuit, insidias, an proditorem, vel aliquid honestum consilium creptaverint.
Rebellionem. Tacit. 3. Ann. 40.
Coëptare sub. Plin. lib. 36. cap. 25. Lithostrota coëptavere jam sub Sulla, parvulus certe crustis, &c. Sed Hard. Acceptavere. q. V.
Coëptans, Partic. [ἀρχαῖος] Sil. lib. 15. 696.
Hædribal & coëptantem Atabum raptare perempto
Gemmisseri spoliis cultus, atroque rigentes
Extuvas, jaculum a tergo peribrat ad ossa.
Nox coëptans. Ammian. 20. 8.
Coëptatus, a, um. Tacit. 4. Hist. 44. 2. Patres libertatem coëptatam omifere. V. Daum. 413. de causis amil. radicum L. L. cap. 5.
Coëpiscopus, i. m. Sidon. 4. Epist. 25. Consilio cum coëpiscopis communicato. conf. Hieron. ad Lucif. cap. 9. & l. 7. §. 7. C. de summa Trin.
Coëpulus, i. m. Plaut. Perf. 1. 3. 20. Te coëpulus compellat tuus.
Coëquito, Ære. [ἀρχαῖος] Simul equitare. Liv. 37. 18. extr. Coëquitaverant autem sex millia equitum. Alii legunt, Cum equitatu: erant autem sex millia equitum.
Coëresco, ui, itum, [ἐξέρχεται, ἀναρτάνεται, ἀναρτάνεται] Ære. ex Con & Arceo compositum; Obfata, impedire ne quid fiat. Cic. de Senect. 52. Quam serpente[m] multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coërcet ars agriculturalum, ne silvefact ferments.
Quidam Coheresco: Et ita apud Suet. in Aug. in edit. quæ habet Comm. Beroaldi. cap. 30. Ad coherendas inundationes, alveum Tiberis laxavit. H. St. Videtur sane ab aspirato primitivo Herceo deduci, quod ex Græco ἕρξω, unde & Hercifco. Ab Arceo significatione distat. Add. loc. Varr. in COHORIS.
Aquam coërcere, pro Arcere. Pomponius in l. Si ususfructus. D. de aqua pluv. arcead. Non aliter restituisse rem videtur is, qui opus fecit, quam si aquam coërcerat.
Aquam pluviam coërcere. Cic. in Topic. 39. Genus est, aqua pluvia nocens: ejus generis formæ, loci vitio, & manu nocens: quarum altera jubetur ab arbitro coërceri, altera non jubetur.
Carne[m] coërcere supercrefcentem. Cell. lib. 5. cap. 19. Exest etiam vehementer corpus, atque ossa quoque resolvit & supercrefcentem carne[m] coërcet. Id quod habet, &c.
Inflammationem coërcere. Cell. lib. 7. cap. 7. Post hæc educenda acus recta est: imponendumque est lana molli exceptum ovi album, & supra quod inflammationem coërcet, atque ita devincendum.
Nauseam coërcere. Hor. in Epod. 9. 35.
Vel quod fluentem nauseam coërcet
Metire nobis Cæcubum.
Nimis redundans, & superfluentis, & quasi extra ripas diffluentes coërcere. Cic. de Clar. Orat. 316.
Coërcere, Refrenare, reprimere. Liv. 2. 23. extr. Jam prope erat, ut ne Consulum quidem majestas coërceret iras hominum.
Coërcere & refecare. Cic. 1. Att. 13. In qua ego nactus (ut mihi videbar) locum refecandæ libidinis & coërcendæ juvenutis.
Coërcere & refrenare. Cic. 11. Philipp. 4. A progressu coërcuit, a reditu refrenavit, &c. Quædam exemplaria legunt Arcuit.
Coërcere & reprimere. Cic. 1. de Finib. 2. Qui autem, si maxime hoc placeat, moderatius id volum fieri, difficiliem quandam temperantiam postulant in eo, quod semel jam missum, coërceri reprimique non potest.
Animos coërcere, Moderari impetus animi. Sen. Hippol. 2.
Arbores coërcere. Ulpian. in l. 1. D. de arbor. cæd.
Cupiditates. Cic. 1. de Orat. 194.
Defectionem coërcere. Curt. 7. 6. 15.
Impetum aquarum coërcere. Curt. 8. 13. 9.
Improbiter. Cic. 5. Verr. 204.
Incesta coërcere. Suet. Domit. 8. Incesta Vestalium virginum varie ac severe coërcuit.
Incurfiones hostium coërcere. Suet. Aug. 21. pr.
Interpellantem. Cic. in Orat.
Iram promptam. Stat. 11. Theb. 667.
Oppressos vi imperio. Cic. 2. Off. 24.
Obidentes coërcere. Vellei. 2. 12. c. 4.
Ora coërcere frenis. Ovid. 5. Met. 643.
Orationem rapidam coërcere. Cic. 2. de Fin. 3. Cum enim fertur, quasi torrens, oratio, quamvis multa cujusquemodi rapiat: nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationem rapidam coërcetas.

Pudorem, modestiam, pudicitiam, & temperantiam præne aut infamiam metu coërcere. Cic. 2. de Fin. 71.
Terras coërcet omnes Casar. Ovid. 3. de Pont. 3. 61.
Temeritatem. Cic. 2. Tusc. 47.
Verba coërcere. Quintil. 9. 2. p. 789.
Aliquos coërcere per. Cic. 5. Tusc. 21. Appius noster turmas aliquot equitum dederat huic Scapto, per quas Salaminios coërceret.
Armis hostem coërcere. Ovid. 1. Fast. 715.
Dextra coërcet fures. Hor. 1. Serm. 8. 4.
Edicto coërcere aliquem. Suet. in Neron. cap. 4. Ut necesse fuerit Augusto clam frustra monitum, edicto coërcere.
Fuste aliquem. Hor. 1. Serm. 3. 134.
— vellunt tibi barbam
Lascivi pueri, quos tu nisi fuste coërces,
Urgeris turba circum te flante.
Modis omnibus focios coërcere. Sallust. Catil. cap. 30.
Morte, exilio, vinculis, damno aliquos. Cic. 2. Off. 23.
Pæna metalli coërcendus est, i. e. Punitendus. Ulpian. in l. Sacriligii. D. ad legem Juliam peculat.
Pignori bus ablatis coërcere aliquem. Cic. 3. de Orat. 4. Hic quum homini & vehementi & diserto, & in primis forti ad resistendum Philippo, quasi quasdam verborum faces admovisset, non tulit ille, & graviter exarfit, pignori busque ablatis Crassium influit coërcere. i. e. Reprimere vel corrigere captis ejus bonis.
Præceptis aliquem coërcere. Tacit. 4. Hist. 8.
Supplicis & verberibus coërcere aliquem, pro Punire & castigare. Cic. 1. in Catil. 3. Ut viri fortes acrioribus supplicis ejus perniciosum, quam acerbissimum hostem coërceret. Idem 3. de Legib. 6. Magistratus nec obedientem & nocuum civem, multa, vinculis, verberibusque coërcendo.
Supplicis delicta. Hor. 1. Serm. 3. 79.
Verbere terga equorum torto coërcere. Sen. Hippol. 10.
Voce coërcere. Suet. Aug. 42.
Coërcere, Cogere. Auctor ad Heren. Quum alterum sequi, alterum vitare coërcemur.
Non modo non supplicem, sed etiam coërcam. Brut. Ep. 16. ad Cic. Ego vero (ut ituc reverer) is sum, qui non modo non supplicem, sed etiam coërcam postulantes, ut sibi supplicetur.
Coërcere, cum verbo addito; ut, Coërcere aliquem finire iras. Ovid. 14. Met. 582.
Jamque deos omnes, ipsamque Æneia virtus
Junonem veteres finire coërcuit iras. Aliter, Coegerat.
Coërcere, pro Imperio agere. Pompon. in l. 2. §. Exactis deinde regibus. D. de origine juris, Solum relictum est eis, ut coërcere possent: & in vincula publica duci juberent. De Consulibus loquitur.
Reprehendere & coërcere. Cic. 4. Acad. 65. Nam si in minimis rebus perfidiam reprehenditur, calumnia etiam coërcetur.
Litura coërcuit carmen. Hor. in Arte Poet. 293. — vos o
Pompilius sanguis carmen reprehendite, quod non
Multa dies, & multa litura coërcuit.
Spatio arcto coërcere aliquem. Ovid. 2. Trist. 531.
Invida me spatio natura coërcuit arcto,
Ingenio vires exiguæque dedit.
Coërcere & continere complexu. Cic. 2. de Nat. Deor. 57. Ipsius vero mundi, qui omnia complexu suo coërcet & continet, natura non artificiosa solum, &c.
Coërcere, Colligare, stringere. Ovid. 1. Met. 477.
Vitta coërcerat positos sine lege capillos.
Grines coërcere nodo. Horat. 2. Carm. 19. 19.
Fibula vellem coërcuit. Ovid. 2. Met. 413.
Verba numeris coërcere. i. e. Carmina componere. Ovid. 4. de Pont. 8. 73.
Nam modo bella geris, numeris modo verba coërces. Al. Bella pereram. V. Burn.
Modico se coërcere, Modica re contentum esse. Sen. Hippol. 213.
Mediæque fanos vulgus affectus tenet,
Et se coërcet modica: contra divites
Regnoque fuit, plura quam fas est, petunt.
Coërcere, pro Conservare. custodire. Plin. lib. 10. cap. 50. Ex eo capiunt carcere coërcere animalia, quibus natura cælum assignaverat.
Custodia nostra feras & volucres coërcere. Caius in l. 3. D. de acquir. rer. dom.
Custodia publica coërceri, Callistratus in l. Succurrit. D. ex quibus caus. major. Quod non solum ad eum pertinet qui publica custodia coërcetur, sed ad eum quoque qui a latronibus vi oppressus, vinculis coërcetur.
Coërcens, ontis, ut, Animus vite clausura coërcens. Lucret. 3. 396.
Complexu cæli coërcens. Cic. 2. de Nat. Deor. 102. Restat ultimus & a domiciliis nostris altissimus, omnia cingens & coërcens cæli complexus.
Coërcitatus, a, um. Partic. [ἀναρτάνεται] Plin. lib. 12. cap. 1. Pro dunt Alpibus coërcitas, & tum in inexuperabili munimento, Gallias hanc primum, &c.
Multa animadversa severe & coërcita. Suet. Neron. cap. 16.
Vinculis coërcita. Ovid. 14. Epist. 3.
Clausula domo coërcit, gravibusque coërcita vinculis.
Coërcitio, & Coërcitio, onis. f. [ἀναρτάνεται] Imperium & auctoritas qua quis in subditos utitur. Paulus in l. fin. D. de Officio ejus cui mandata est jurisdicatio, Mandata jurisdictione privato, etiam imperium quod non est merum videtur mandari: quia jurisdictione sine modica coërcitione nulla est.
Interpellantis coërcitio. Quintil. lib. 9. cap. 2.
Onere coërcitionibus asperioribus. Cell. lib. 3. cap. 18. Ex his autem, eos qui intra verba delinunt, aut leviter etiam manu peccant, onerare asperioribus coërcitionibus supervacuum est. Al. Coërcitionibus.
Coërcitio, onis. f. [ἀναρτάνεται] Livius 4. 53. Pronuntiaverantque ex collegii sententia, C. Valerio eos se, damnum, aliamque coërcitionem, adversus intercessionem collegæ, delectus causa detrectantibus militiam inhibenti, auxilio futuros esse.
Delictorum coërcitio. l. 131. Dig. de V. S.
Errantium coërcitio. Senec. de Ira, cap. 15.
Morum coërcitio. l. 15. §. 1. Dig. de solut. Matrim.
Popinarum coërcitio. Suet. Claud. cap. 38. Qua de causa etiam coërcitionem popinarum adhibuit ademit.

Servorum coercitio. Sen. Brev. Vit. cap. 3.
 Capitalis coercitio. l. 200. Dig. de Verbo. significat.
 Pecuniaria. l. 2. Dig. de public. iudicis.
COERCITOR, *ōris*, m. Eutrop. 7. 13. Diligens coercitor disciplina militaris.
COERO, *āre*. Verbum vetus, pro Curare. Verba XII tab. apud Cic. 3. de Legib. 10. At si quid erit quod extra magistratus cœrator usus sit: qui cœret, populus creato, eique jus cœrandi dato. Sensus legis est, Si extra magistratus aliqua curatione opus sit, curatorem populus creato. Et Gell. 15. 11. Prætor animadvertenter cœraretur.
COERATOR, *ōris*, m. pro Curatore, apud Cic. 3. de Legib. 10. V. dict. super.
COERRO, [*ἀποκατασκευάζω*] *āre*. pro Oberrare. Paul. in l. 3. §. 3. D. de off. Præf. vig. Sciendum est, inquit, Præfectum vigillum per totam noctem vigilare debere, & coerrare calciatum, cum hamis & dolabris. Ubi tamen Falciatum legi potius debere putat Hotomanus, id est falci- bus muralibus, quibus ædes inflammatae diruerentur, instructum. Nonnulli & pro Coerrare, Cœrare legendum suspicantur, pro Curare: quomodo a Muniendo dicuntur urbium Mœnia, a Pœna Punito, a Pœnus Punicus.
COERULEUS, V. CÆRULEUS.
COETARIE, Cœtosus, Cœtus piscis, V. CÆTUS.
Cœtus, *ūs*, m. [*κοῖτος, συγκοινωνία, συγκοινωνία, ἀμύθητος*] i. e. Conventus & congregatio. A Cœo quidam deduci videntur. [Unde vero melius? Animorum concilium cœtusque. Cic. de Senect. 85. O præclarum diem, quom ad illud divinum animorum concilium cœtumque proficiat, &c. Comitum dulces cœtus. Catul. 44. 9. Deorum. Stat. 11. Theb. 457. Cœtus scholarum. Quintil. lib. 2. cap. 9. Vitiorem. Cic. in Sallust. 18. Ejus enim partis erat exemplar Sallustius: quo tanquam in imani voragine, cœtus omnium vitiorem excelescit. Fœmineis cœtibus extat. i. e. Inter feminas eminet. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 199. Functi cœtus, Mortuorum. Stat. 8. Theb. 11. Necdum illum aut trunca Infraverat obvia taxo Eumenis, aut furvo Proserpina posse notarat Cœtibus adsumptum functis. h. e. In multitudine & mortuorum hominum numero adscriptum. Læto cœtu complere aliquem locum. Virg. 5. Æn. 107. — læto complerant littora cœtu. Monstrifer cœtus. Claud. in Gigant. 3. Omnia monstrifero complebat tartara cœtu. Al. Fœtu. Sanctus. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 299. Sociati cœtus hominum. Cic. Somn. Scip. 4. Solennis. Cic. 7. Verr. 185. Supplex. Stat. 10. Theb. 583. Tiresian alii lacrymis & supplice cœtu Orant. Virginei. Stat. 1. Achil. 208. Viriles. Ovid. 3. Met. 493. Vulgares, i. e. Turba vulgi. Hor. 3. Carm. 2. 23. Adducere meretricem in cœtum matronarum. Cic. 2. de Fin. 11. Agitare cœtus. In AGITO. Accedere cœtus. Valer. 3. Argon. 413. Celebrare hominum cœtus. In CELEBRO. Cingere polum aves cœtu. Virg. 1. Æn. 398. Colere cœtus civium. Sen. Hippol. 4. Committere cœtum alicui. Cic. 3. de Orat. 62. Valde autem est absurdum ei concionem, aut Senatam, aut ullum cœtum hominum committere, cui nemo illorum, qui adiint, fanis, nemo civis, nemo liber esse videatur. Dimittere cœtum. Cic. 1. in Catil. 10. Hæc ego omnia, vixdum etiam cœtu vestro dimisso, comperi, domum meam majoribus præfidiis muni- ni, atque firmavi. Habere cœtus, pro Scholam habere. Liv. 1. 18. Quem (Pythagoram) in ultima Italiæ ora circa Metapontum & juvenum amulantium studia cœtus habuisse constat. Inire cœtus. Cic. 7. Ver. 185. Venire in congregationes & conventus. Obscurare cœtus tenebris. Cic. 1. in Catil. 6. Si neque nox tenebris obs- curare cœtus nefarios, nec privata domus parietibus continere vocem conjurationis tuæ potest, &c. Proferte aliquid in cœtu concilioque. Cic. 2. de Fin. 77. Soluti cœtu discedunt. Ovid. 13. Met. 898. Tenere dicendo hominum cœtus. Cic. 1. de Orat. 30. Cœtus, Convivium. Cic. 2. de Orat. 233. Nequa forte dicendi pars, quoniam ita voluistis, in hoc tali cœtu, atque in tam accurato sermone præterita esse videatur. Cœtum vocat Lucretius Connexionem & copulam membrorum, cum humoribus & spiritibus, omnibusque ex quibus humanum corpus compactum & constitutum est: ut lib. 2. 1001. Nec sic interimit mors res, ut materialia Corpora conficiat: sed cœtum dilaput ollis. Et lib. 5. 429. Elementorum quoque conjunctionem, Cœtum vocat, Omne genus motus, & cœtus experiundo, &c. Sic Conjunctiones stellarum, Cœtus appellat Gell. 14. 1. Nam si Principes Chaldæi, qui in patentibus campis colebant, stellarum motus & vias, & diffusiones, & cœtus intuentes, quod ex his efficeretur, observarent, Cœtus etiam ponitur pro Congressu pugnantium. Plaut. Amph. 2. 2. 25. Primo cœtu vicimus. Cœtus pro Convivio. Virg. 1. Æn. 739. Et vos d. cœtum Tyrii celebrate favescentes. Ubi Servius; Cœtum, modo Convivium. Cœtus, i. m. [*κοῖτος*] Nomen Gigantis, quem pariter & Iapetum & Typhœum quinta luna natos esse dicit Virgilius, quo tempore vsat sumere ullius operis initium, 1. Georg. 278. Ipsa dies alios alio dedit ordine Luna Felices operum, quintam fugæ: pallidus Orcus Eumenidesque fate: tum partu terra nefando Cœtumque, Iapetumque creat, fœvumque Typhœa, Et conjuratos caelum rescindere fratres.

COGAMUS, i. m. Flavius est Mœoniæ, ad radicem Tmoli montis, de quo Plin. lib. 5. cap. 20.
COGEBONUS, i. m. Magistratus quidam fuit inter Cetas, quo qui fungebatur, ut regi semper adisset poriebat: tantaque dignationis erat, ut ul- vina mente prædus liberetur. Hæc Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 23.
COGGYRIA, æ. f. Arbor est Adrachæ non abfimilis, fructum, Janu- gine, quam Pappum vocant, amittens: quod nulli alii arbori evenit. V. Plin. lib. 13. cap. 12. Harduinus legit Coccygia.
COGITO, [*κίνησις, ἀποκίνησις, ἀποκίνησις, κίνησις*] *āre*. est Mente agitare, & veluti in mora esse consilii explicandi. Cic. 5. Tusc. 110. Vivere do- cto viro, est cogitare. Inrer Cogitare & Deliberare hoc interest; Cogitare, est Dubitare: De- liberare, Confirmare. Hæc Nonius. Non est perpetua hæc Nonii dif- ferentia, neque in uno, neque in altero. nam Deliberatum sæpe dicitur pro Decreto, & Cogitare de protectione, Qui proficisci jam ante constituit. Labor cogitandi. Cic. de Clar. Orat. Animus cogitat. Lucret. 4. 788. Mens cogitat. Lucret. 4. 781. Aliquid cogitare. Cic. pro Milon. 57. Acutissime. Cic. 1. Off. Commode. V. COMMODUS. Dies & noctes aliquid reputare & cogitare. Cic. pro Deiot. 38. Multum & diu. V. MULTUS. Mecum cogitare. Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 5. Cœpi egomet mecum sic cogitare, &c. Cogites hæc tecum, Tu illos, &c. Ter. Adel. 5. 3. 22. Cogitare in animo. Ter. Adel. 1. 1. 7. Cogites hoc tu mecum animo. Ter. Adel. 3. 4. 55. Cogitare cum animo. Cic. 2. de Lege Agr. 62. Vos tamen id potestis cum animis vestris cogitare. Cogitare ad verbum. Plin. lib. 9. Epist. 36. Cogito si quid in manibus, cogito ad verbum, scribenti emendantique similis, nunc plura, nunc pauciora. Insituere animum ad cogitandum. Terent. Phorm. 1. 5. 10. Ita sum in- ritatus, animum ut nequam ad cogitandum insituere. Graviores partes ad cogitandum. Cic. pro Font. 12. Næ multo vestra majores gravioreque partes sunt ad cogitandum, quam ad dicendum meæ. Simere spatium veli tempus ad cogitandum. Cic. 1. de Orat. Neq. aequum, anne iniquum imperet cogitabit. Plaut. Amph. 1. 1. 19. Cogita etiam atque etiam. Ter. Eunuch. 1. 1. 11. Quanto magis, magisque cogito. Ter. Eun. 3. 3. 1. Cernunt, cogitant, sentiunt omnia certiora animi. Cic. 2. de Divin. Cogitare aliam rem ex alia. Terent. Eun. 4. 2. 3. Dum rus eo, cœpi egomet mecum inter vias, Ita ut sit, ubi quid in animo est mollitiæ, Aliam rex ex alia cogitare. Nulla species cogitari potest, nisi impulsu imaginum. Cic. 2. de Divin. 137. De imaginibus seu speciebus Epicuri loquitur, quas ab rebus prode- dentes, ad oculos usque pertingere jactabat. de quibus lib. 1. de Fin. 21. sic ait, Imagines, que idola nominant, quorum incurfione non solum videamus, sed etiam cogitemus. Cogitare, sentire, opinari, expectare aliquid. Cic. 1. de Orat. 223. Cogitare de aliquo, Eum in memoria habere. Ter. Eun. 1. 2. 114. Me expectes, de me cogites. Cogitare de re aliqua. Cic. de Amicit. Sæpissime igitur mihi de amicitia cogitanti, &c. Vigilantem cogitare de re aliqua. Cic. 2. de Divin. 140. Maximeque re- liquæ rerum earum moventur in animis & agitantur, de quibus vigi- lantes aut cogitavimus aut egimus. Aliquid de re sua. Cic. 2. de Orat. 102. Toto pectore de re aliqua. Cic. 13. Att. 12. De Scapularis hortis toto pectore cogitemus: dies adest. h. e. Dies auctioris, quo Scapulari hori venibunt. Nullum tempus agendi & cogitandi de re aliqua prætermittitur. Cic. 1. Fam. 5. De aliquo & ornamentis ejus & commodis cogitare. Cic. 1. Fam. 7. Spe, atque animo de se, & gloria sua cogitare. Cic. pro Rabir. 29. Cum sollicitudine cogitare de aliquo. Cic. 2. de Divin. 140. Tibi autem de me cum sollicitudine cogitanti subito fum visus emerfus & flumine. De morte conficienda. Suet. in Claud. c. 37. Excepto stomachi dolo- re, quo fe correptum etiam de conficienda morte cogitasse dixit. De pernicie alicujus. Cic. pro Flacc. De periculo suo cogitare. Curt. 6. 8. 5. Cogitare de exendo. Cic. 7. Att. 14. Tu ipse cum Sexto scire velim quid cogites de exendo, de totaque re quid existimes. Humaniter, & sapienter, & amabiliter loquitur in aliquem. Antonius ad Cic. 14. Att. 17. Sed hercule sic humaniter, & sapienter & amabi- liter in me cogitare vis, faciem te profecto præbebis, &c. Britanniam cogitare. Cic. 15. Fam. 16. Sed si insulam Britanniam cœ- pere cogitare, ejus *ἀδωκός* mihi advolabit ad pectus. Facinus cogitare. Curt. 6. 11. 37. Demetrium & seipsum id facinus cogitasse confessus est. i. e. Propositum habuisse ad destinatum. Fraudem cogitare alicui. Horat. 2. Epist. 1. 123. Non fraudem cogito, puero non cogitat ullam Pupillo. Ita veteres editiones; sed rectius alii legunt, Puero- ve incogitat ullam. Proscriptions & dictaturas sibi polliceri. Cic. 2. in Catil. 20. Quid cogitet humidus Auster, Sol tibi signa dabit. i. e. In quam partem se flectat, utrum ad pluviam, an ad serenitatem. Virg. 1. Georg. 462. Saxa & montes. Cic. 2. de Legib. 2. Nihil enim his in locis nisi saxa & montes cogitabam. Suspensum cogitare. Martial. lib. 1. 116. Cogito in Tusculanum: hæc est quod barbari dicunt, Existimo & delibe- ro ire in. Cic. 2. Att. 9. l. 16. 2. In Pompeianum cogitabam, inde Aculanum. Paulo ante diserat fine præpositione, Sed quoniam Fercul- la extrudimur, Inundum cogito. Cras cogitare, subaudi, ire aut Discedere. Cic. 9. Att. 1. Hinc vero vultus valent, etiam M. Lepidus, quocum diem contereere solebam, cras cogitabat, &c.

Tu de tuo itinere quid & quando cogites, velim me certiore facias. Cic. 10. *Att. 5. extr.*
 Curare aliquid ut cogitare. Cic. 1. de Orat. 75. Quando enim me ista curasse aut cogitasse arbitramini, non semper irrisisse potius, &c.
 Cogitare male. Plin. lib. 18. cap. 5.
 Male cogitare, i. e. Invidere, & prope munitari. Cic. de Senect. 18.
 Incondite aliquid. V. *INCONDITUS*.
 Libidinosus. Cic. 1. Off. 14.
 Cogitare curas. Plaut. Mil. 2. 46. Quemadmodum afficit vera fronte curas cogitans. Meurs. Rugas.
 In cogitando merore angor. Plaut. Stich. 1. 1. 54.
 Cogitatum est mihi quid loquar. Plaut. Merc. 2. 3. 10.
 Acer & acutus homo in cogitando. Cic. 2. de Orat.
 Alicujus vultum, obtutumque oculorum in cogitando nosse. Cic. 3. de Orat. 17.
 Quialteri nocere cogitat. h. e. Dat operam ut alteri noceat. Cic. 1. Off. Non fumum ex fulgore, sed ex fumo dare lucem Cogitat. Hor. in Arte Poet. 123.
COGITANS, *antis*. [ἐπινοῶν] Partic. ut, Cogitanti assistere. Quintil. lib. 1. cap. 2.
COGITATUS, *a, um*. [ἐπινοηθεῖς] Partic. ut, Facinus cogitatum. Suet. Tiber. cap. 19. Tormentis expressa confessio est cogitati facinoris. Furor cogitati. Cic. pro Milon. 32. Sperasset se posse rempublicam eludere in illis fuis cogitatis furoribus. Parricidium cogitatum, non perfectum. Suet. in Calig. cap. 12. Quum sint quidam auctores, ipsum postea, etsi non de perfecto, at certe de cogitato quondam parricidio professum. Res multum & diu cogitatas, alferre. Cic. de Senect. 38. Adsum amicis, venio in Senatum frequens, utroque afferro res multum & diu cogitatas, easque tueor animi non corporis viribus. Scelus meditatum & cogitatum. Cic. 2. Philipp. 85.
COGITATUM, *i. n.* [ἀποπροσέχον] Cic. 1. de Lege Agr. 1. Utrum cogitata sapientum, an optata furiosorum videntur. Ex quo & ceteris dictis, factis, cogitaturque Sext. Nævii, quivis potest intelligere. Cic. pro Quint. 90.
 Perficere cogitata. Cic. pro Deiot. 17.
 Bene cogitata respiciat deus. i. e. Meditata atque deliberata secundabit. Sen. Theit. v. 489.
COGITABUNDUS, *a, um*. Gell. 2. 1. Stare folius Socrates dicitur, ore atque oculis eundem in locum directis cogitabundus, tanquam quodam fecessu mentis atque animi facto a corpore.
COGITATUS, *us, m.* Sen. Epist. 11. O felicem illum, qui non adspetus tantum, sed etiam cogitatus emendat. conf. Tertull. de Idolol. cap. 23. de Virg. Veland. cap. 15. & de Resurr. cap. 15. Et Pet. Blesensis Epist. 35. Cogitatus tuos, & inchoate conversationis eventum illius committe arbitrio.
COGITATIO, *ōnis, f.* [ἐπινοια, ἐπινοια, ἐπινοια] Festus, Cogitatio dicta velut Coagitatio; i. e. Longa ejusdem rei agitatio in eadem mora consilii explicandi. Plin. lib. 11. cap. 37. Sic magna cogitatio obsecrat. Celer cogitatio. Vellei. 2. 73. 1. Hic adolescens erat studii rudis, sermone barbarus, impetu strenuus, manu promptus, cogitatione celer, &c. Cogitatione nulla homo. Cic. 4. Verr. 134. Nam ipsum Verrem tantum semper avaritia hiante atque imminente fuisse, ingenio & cogitatione nulla, &c.
 Sapientis cogitatio. Cic. 5. Tusc. 11. Sapientis enim cogitatio non ferme ad investigandum adhibet oculos advocatos. Cogitatio motusque animi. Cic. 1. Off. 9. Omnis autem cogitatio motusque animi, aut in consiliis capiendis, &c.
 Transvolans subito animum cogitatio. Plin. lib. 7. cap. 12.
 Morus cogitationis celeriter agitatus, per se ipse delectat. Cic. in Orat. 134.
 Species & cogitatio. Cic. 15. Att. 25. Hac me species cogitatioque perturbat.
 Acerima atque attentissima cogitatio. Cic. 3. de Orat. 17.
 Inani cogitatione percutere aliquem. Cic. pro Milon. 80.
 Intima cogitationes. ut, Petere veniam errato ex intimis cogitationibus alicujus. Cic. pro Sull. 64.
 Libere cogitationes. Cic. pro Milon. 79.
 Manifestus magnæ cogitationis. Tacit. 15. Ann. 54. Atque ipse mœstus, & magnæ cogitationis manifestus erat: quamvis letitiam vagis sermionibus simularet.
 Mollissime. V. *MOLLIS*.
 Præceptis cogitatione revocatus, inhiberi nullo modo potuit, quin decimate velle perseveraret.
 Quotidiana. ut, Proponere sibi exercitationem in quotidianis cogitationibus. Cic. 1. de Orat.
 Tacita. Cic. 3. Off. 4.
 Tacitæ cogitationes judicium. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Tacitas cogitationes alicujus extimescere. Cic. pro Ligar. 6.
 Vigilantes cogitationes insunt in animis. Cic. 2. de Divin. 139.
 Abicere cogitationes suas in rem humilem & contemptam. Cic. de Amicit. 31. Nihil enim altum, nihil magnificum, ac divinum suscipere possunt, qui suas omnes cogitationes abiecerunt in rem tam humilem tamque contemptam.
 Abstracti cogitatione a solitudine. Cic. 3. Off. 4. Nos autem qui non tantum roboris habemus, ut cogitatione tacita a solitudine abstractamur, ad hanc scribendi operam omne studium curamque convertimus.
 Accipere cogitationes alicujus, Participem fieri cogitationum aut consiliorum ipsius. Catul. 35. 6.
 Afficit cogitatio sensus. Quintil. lib. 2. cap. 12. Porro ut frequenter experti sumus, minus afficit sensus fatigatio, quam cogitatio.
 Avertere cogitationem a miseris. In *AVERTO*.
 Avertere in cogitationem belli regem. In *AVERTO*.
 Avocare ad cogitationem aliquam ab aliqua re animum. Cic. 4. Fam. 5. Etiam tu ab hisce rebus animum ad cogitationem tuam avoca.
 Cadere in cogitationem. In *CADO*.
 Colligere cogitatione & cogitationem. In *COLLIGO*.
 Complecti cogitatione absentem. Cic. 3. Fam. 11.
 Comprehendere aliquid animis, & cogitatione. Cic. pro Flacc. 66.
 Comprehendere rationem sensu, aut cogitatione. Cic. 3. de Orat.

Comprehendere & intelligere, cogitatione. Cic. 1. Tusc. 50.
 Conterre omnes curas cogitationeque in rem aliquam. Cic. 2. Off. 2.
 Conquirere aliquid cogitatione. Cic. 2. de Orat. 131.
 Consequi nihil cogitatione. Cic. de Senect.
 Continere aliquem in studiis cogitationis. Cic. 1. Off. 19. Agitatio mentis, quæ nunquam acquiescit, potest nos in studiis cogitationis etiam sine opera nostra continere.
 Convellere cogitationem. Cic. 5. Fam. 13. V. *CONVELLO*.
 Convertere se animo, & cogitatione aliquo. Cic. 1. de Orat. 6.
 Deducere ad cogitationem. In *DEDUCO*.
 Deduci ad aliquam cogitationem spe. Cic. ad Cæf. 6. Att. 11. De gratia & de ope quid significares, mecum ipse quærebar: spe tamen deducabar ad eam cogitationem, ut te pro tua admirabili & singulari sapientia, &c.
 Delixum esse in cogitatione. Cic. 3. de Orat. 17.
 Depingere cogitatione. Cic. 4. Acad. 48. Deinde quum mens moveatur ipsa per sese, ut & ea declarat quæ cogitatione depingimus, &c.
 Depingit cogitatione quidvis mens nostra. Cic. 1. de Nat. Deor. 39.
 Disjicere cogitationem. Vellei. 1. 10. 2. Sic cogitationem regiam Romana disjecit constantia.
 Excitare memoriam ad timoris præteriti cogitationem. Cic. pro Sext. 11.
 Excutere cogitationem periculi. Curt. 7. 8. 4. Ut facile periculi, quod horrebant, cogitationem præsentia ejus excuteret.
 Exigere cogitationem. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Expectare cogitationem. Quintil. lib. 2. cap. 4. Extemporalis garrulitas, nec expectata cogitatio, & vix surgendi mora, &c.
 Explicare cogitationes. Cic. 10. Att. 6.
 Facere summam cogitationum suarum. i. e. Consiliorum. Cic. 1. Fam. 9. Fallere spem cogitationum & consiliorum. Cic. lib. 1. de Orat.
 Fatigari cogitatione suscepti muneri. Quintil. in proem. lib. 4.
 Fingere aliquid cogitatione. Cic. pro Milon. 79.
 Fingere sibi aliquid cogitatione. Cic. 3. de Nat. Deor. 47. Et si dea est, dii omnes illi qui commemorabantur a te, Honos, Fides, Mens, Concordia: ergo etiam spes, moneta, omniaque quæ cogitatione nobismet ipsis possimus fingere.
 Habere cogitationem alicujus rei ad. Cic. in Parad. 1. Quæro enim a vobis, num ullam cogitationem habuisse videantur hi qui hanc Rempublicam præclare fundatam nobis reliquerunt, aut auri, aut argenti ad avaritiam: aut, &c.
 Immorari honestis cogitationibus. V. *IMMOROR*.
 Impertiri aliquid temporis alicui cogitationis. Cic. ad Cæf. 9. Att. 11.
 Inducere animum in spem, cogitationemque meliorem. Cic. de Amicit. 59.
 Injicere cogitationem alicui. V. *INJICIO*.
 Injecta cogitatio de re aliqua. Cic. 7. Att. 3. Quid si lista nobis cogitatio de triumpho injecta non esset, quam tu quoque approbas, &c.
 Inferere cogitationem lucibus. Quintil. in proem. lib. 6.
 Infidat alicui cogitatio. V. *INSEDO*.
 Intendere cogitationes. V. *INTENDO*.
 Intervenit majori minor cogitatio. V. *INTERVENIO*.
 Labefactata & convulsa cogitatio. V. *CONVELLO*.
 Morari cogitationem. Quintil. lib. 1. cap. 1. Tardior filius cogitationem moratur.
 Patitur nemo cogitationis pœnam. Ulp. in l. Cogitationis. D. de Pœnis.
 Percipere cogitatione aliquid. Cic. 1. de Nat. Deor. 106.
 Percurrere multa animo, & cogitatione. Cic. 1. de Orat. 218.
 Pondere tempus in cogitatione. Cic. 3. de Orat. 17.
 Sejungere cogitatione aliud ab alio. Cic. 4. Tusc. 29. Sed in animo tantummodo cogitatione postsum morbum ab negotiatione sejungere.
 Suscipere curam & cogitationem. Balbus ad Cic. 8. Att. 15.
 Suscipere cogitationem, quid. Cic. 14. Att. 23. Quæris ut suscipiam cogitationem, quidnam istis agendum putem.
 Sufstentare mentes cogitationeque. Cic. pro Flacc. 66. De spe bonorum omnium (si qua reliqua est etiam nunc) quæ fortium civium mentes cogitationeque sustentet.
 Traducere a cogitatione. Cic. 1. Fam. 2. Ut mihi viderer animum hominis, ab omni alia cogitatione, ad tuam dignitatem tuendam traducere.
 Valere ad cogitationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 106. Nam si tantummodo ad cogitationem valent, nec ullam habent soliditatem, nec eminentiam, &c.
 Valet cogitatio. Au& ad Heren. 3. 32. Ut aspectus, ita cogitatio minus valet, live nimis procul amoveris, live vehementer prope admoveris id quod oportet videri.
 Venire & incidere in cogitationem aliquam. Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 5. An illius vicem, credo, doles? quoties in eam cogitationem necesse est & tu veneris, & nos sæpe incidimus, &c.
 Versari in aliqua cogitatione, ac cura. Cic. 2. de Orat. 186.
 Versari in auditione & cogitatione. Cic. 2. de Orat. 131.
 Cogitatio in vero exquirendo maxime versatur. Cic. 1. Off. 12.
 Versantur in animo meo multæ & graves cogitationes. Cic. 2. de Lege Agr. 5.
 Vertitur cogitatio in se ipsa. Cic. 1. Off. 156.
 Vincere commentationem & cogitationem fubitam, & fortuitam orationem. Cic. 1. de Orat. 150.
 Volturare tacitis cogitationibus animum. Liv. 9. 17. pr. Tamen tanti regis ac ducis mentio, quibus sæpe tacitis cogitationibus volutavit animum, eas evocat in medium; ut quærere libeat, &c.
 Uri cogitatione ad res quam optimas. Cic. 1. Off.
 Cogitatio etiam pro inventionibus ponitur a Vitruv. in præfat. lib. 2. At ille, Dinocrates, inquit, Architectus Macedo, qui ad te cogitationes & formas afferro, dignas tuam claritate.
COGITATIONICULA, *e, f.* Parva cogitatio. Cathol.
COGITABILIS, *e*. [ἐπινοητός] Sen. Epist. 59. Cogitabile est, quod est generale. Et Apul. Apol. p. 315. Paucis cogitabilis, nemini effabilis. Icil. Deus.
COGITAMEN, *inis, n.* Idem ac Cogitatio. Tertull. de Trin. cap. 6. Necessaria hæc membra hominibus fuerunt, non Deo, quia inefficax hominis consilium fuisse, nisi cogitamentum corpus impleffet.
COGITAMENTUM, *i. n.* Idem. Gloss. Lat. Gr. Cogitamentum, ἐπινοήματα. V. etiam Vulg. Interpr. 4. Eldr. 7. 22.

COGITATE, Adv. [*κοινοεργήσιμος*] ut, Cogitate verba facere. h. e. Præmeditare. Plaut. Pœn. 5. 4. 51.
 Ut pudice verba facit, cogitate & commode.
 Meditari cogitate. Plaut. Mil. 3. 3. 69.
 Scribere accurate & cogitate. Cic. pro Arch. 18. Quæ vero accurate cogitateque scripsisset, ea sic vidi probari, &c.
 Tractare rem suam cogitate. Plaut. Trin. 2. 2. 46.
 Minus qui caute & cogitate suam rem tractavit pater.
COGITATO, Adv. [*κοινοεργήσιμος*] Idem. Cic. 1. Off. 27. Sed in omni iustitia permultum interest utrum perturbatione aliqua animi, quæ plerumque brevis est & ad tempus, an confulto & cogitato fiat injuria. MSS. plerique Cogitata injuria habent. V. Græv. ad loc.
COGITATORIUM, i. n. Receptaculum cogitationum. Tertull. de Refurr. cap. 15. Animæ cogitatorum. conf. etiam de Spectac. cap. 2. & de Anima cap. 14.
COGITATIVUM, aliud Adv. pro Cogitate. Festus.
COGNATUS, a. um. [*κοινοεργήσιμος, συγγενής*] Adj. Coniunctus, & quasi Una natus. Plin. lib. 11. cap. 37. Eæ causa est ut plerique alitum e manibus hominum oculis potissimum appetant, quod effigiem suam in iis cerentes, velut ad cognata sua desideria tendunt. h. e. Sibi proxima, & suæ naturæ quodam modo similia.
 Cognatum cælum telluri. Ovid. 1. Met. 81.
 Acies cognatas vocat Lucanus a principio libri primi, Acies Cæsaris & Pompeii, id est feceri & generi. quasi Cognatorum acies.
 Caput cognatum. Ovid. 3. Fast. 426. de Cæsare,
 Ortus ab Ænea tangit cognata sacerdos
 Numina; cognatum, Vestæ, tuere caput.
 Cineres. Catul. 66. 98. i. e. Cognatorum cineres.
 Corpora. Ovid. 2. Met. 661.
 Freta. Stat. 1. Achill. 92. Cognatis utère fretis.
 Mœnia. Ovid. 15. Met. 451.
 Res calci cognata, gypsum est. Plin. lib. 36. cap. 24.
 Sanguis. Virg. 12. Æn. 29.
 Victus amore tui, cognato sanguine victus.
 Terra. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 144. Sic Italiam & Siciliam vocat, ut quæ olim conjunctæ fuerint.
 Vires. i. e. Cognatorum. Claud. in Sex. Conf. Hon. 220.
 Vocabula cognata rebus. Hor. 2. Scrm. 3. 280. i. e. Convenientia.
 Urbes, quæ incoluntur a civibus ejusdem nationis. Virg. 3. Æn. 502.
 Mentibus nostris aliquid effe cognatum. Cic. 3. de Orat. 197.
 Maxime cognata. V. MAGIS.
 Cognati appellantur, quasi Una communitere nati, vel Ab eodem orti progenitore. Ter. Eun. 2. 3. 36.
 Patris cognatum, atque æqualem Archidemidem. Donatus in Ter. Adelph. 5. 8. 24. Uxoris cognati, marito Affines sunt. Ter. And. 5. 4. 23.
 Affines atque cognati alicujus. Cic. Post red. in Senat. 6.
 Amici, & cognati alicujus. Cic. pro Cæcin. 15.
 Propinqui atque cognati optime convenientes. Cic. pro Rosc. Amer. 96.
 Cognati qui sint, describit Ulp. in l. 1. D. Unde cognati, Cognati autem, inquit, appellati sunt quasi ex uno nati: aut, ut Labeo ait, quasi commune nascendi initium haberint. V. COGNATIO.
 Inter Agnatos & Cognatos hoc interest, quod in agnatis & cognati continentur: in cognatis non utique agnati, verbi gratia, Fratris patris, id est patris, & agnatus & cognatus est, matris autem frater, id est avunculus, cognatus est: agnatus non est. Modestinus in l. inter agnatos. D. Unde legitimi.
 Gradatim admittuntur cognati ad bonorum possessionem. Ulp. in l. 1. §. Gradatim. D. Unde cognati.
 Cognatus, Qui ejusdem est generis, etiam si diversæ sint ætates interjectæ. Sil. lib. 11. 178. — ille ego sanguis
 Dardanius, cui sacra pater, cui nomina liquit
 Ab Jove ducta Capys, magno cognatus Iulo.
COGNATIO, ðnis. f. [*κοινοεργήσιμος*] Cic. 7. Verr. 176. Nulla tibi, Quinte, cum isto cognatio est, nulla necessitudo.
 Cognatio, est jus quoddam inter certas personas, quæ natura, vel legis fictione inter se cognatæ sunt, insitutum. Ejus enim duc sunt species, naturalis & civilis. Naturalis cognatio est, communio sanguinis, quam habent hi inter se, qui ex eodem progenitore orti, quasi rivuli ex eodem fonte deducti dimanarunt. Civilis autem, quæ per adoptionem contrahitur, non sanguinis, sed jus communio est, quæ sic fortasse non incommode definiti poterit, ut dicatur esse Communio ejusdem juris, quod habent hi inter se qui naturaliter cognati sunt, per adoptionem contracta. Sed quoniam ea non vera, sed ficta & adumbrata cognatio est, idcirco definiti neque a Jurisconsultis solet, neque vero satis absolute potest. V. HæTOTUM in comm. verb. juris.
 Cognatio & affinitas. Cic. 5. de Fin. 65. Serpsit sensim foras cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitias.
 Amplissima cognatione, & plurimis amicitias viri. Cic. 4. Verr. 106.
 Comprobata. ut, Multis officis aliorum usurpata & comprobata cognatio. Cic. 7. Verr. 125.
 Materna cognatio Transalpini generis. Cic. post red. in Senat. 14.
 Naturalis cognatio rerum distantium. Cic. 2. de Divin. 33.
 Patruelis cognatione, amore germanus. Cic. 5. de Fin. 1.
 Propinqua. Cic. pro Ligar. 8.
 Propinqua cognatione conjunctus. Suet. in Neron. cap. 3.
 Cognationem facit etiam adoptio. Ulp. in l. 1. §. Cognationem. D. Unde cognati. V. paulo supra.
 Capitis diminutione perinuntur cognationes, quæ per adoptionem acquisitæ sunt. Julian. in l. Capitis. D. Unde cognati.
 Agere verbis per cognationem cum aliquo. Cic. 12. Att. 48. Eum multis verbis agere necum per cognationem quæ mihi secum esset, &c. perscripti.
 Attingere alicquem cognatione. Cic. 4. Verr. 27. V. ATTINGO.
 Commemorare gratiam, amicitiam, cognationemque. Cic. 4. Verr. 64.
 Coniunctum esse cognatione cum aliquo. Cic. 6. Verr. 72.
 Habere cognationem cum. Quintil. lib. 1. cap. 10. Sed habet majorem quandam aliam cum arte Oratoria cognationem.
 Habere aliquam necessitudinem, aut cognationem cum aliquo. Cic. in Orat. 186.
 Cum prædiis alicui esse cognationem. Cic. pro Sulla 59. Cincius nun-

quam sibi cognationem cum prædiis esse existimavit fuis. i. e. Prædia sua nunquam sic amavit, quin a se, si quando opus esset, alienaret.
 Junctus alicui cognatione. V. JUNGO.
 Jungi cognatione naturali cum re aliqua. Cic. 2. de Divin. 142.
 Retinere jura cognationis. Ulp. in l. 1. §. Cognationem. D. Unde cognati.
 Dedecus cognationis. Cic. pro Cluent. 16. Tulit hoc commune dedecus familie, cognationis, nominis, &c.
 Deorum cognationem agnoscere. Cic. 1. de Nat. Deor. 92.
 Deorum cognatione tenetur animus. Cic. 1. de Divin. 64.
 Litterarum cognatio. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Officium cognationis. Quintil. lib. 4. 1. Quare in primis existimetur venisse ad agendum ductus officio, vel cognationis, vel amicitie.
 Studiorum cognatio. Cic. 6. Verr. 81. Quæ cognatio studiorum & artium propemodum non minus est conjuncta, quam ista qua vos delectamini generis & nominis.
 Cognatio Peripateticis cum oratoribus. Cic. 4. Acad. 115. Age, restituro Peripateticis, qui sibi cum oratoribus cognationem esse, qui claros viros a se instructos dicant Rempub. sepe rexisse?
COGNITIO, COGNITOR, COGNIBILIS. V. COGNOSCO.
COGNOMEN, inis. n. [*ἐπίθετον, ἰσχυρισμός, φερώνυμον*] dicitur Nomen, quod ab eventu aliquo, aut simili de causa, imponitur alicui. Cic. 1. de Finib. 23. Neque quum Torquatum, qui hoc primus cognomen invenit, aut torquem illum hosti detraxisse, &c.
 Cognomen necessitas primum excogitavit, quum prænomen & nomen quandoque non satis esse viderentur ad homines distinguendos: post, usus & commoditas custodivit & propagavit. Qui vero Agnomen aliud esse a cognomine tradiderunt, ii mihi satis quod sentiunt non probant. ex eorum vero numero grammatici veteres existant, qui cognomina appellant ea quæ tertio loco, quæ vero præterea adjuvant, ea omnia agnomina nuncupant, ut Africanum & Asiaticum. ejusmodi vero opinio facile locupletissimi auctoris Ciceronis verbis refellitur: apud quem animadvertere postulum, ea omnia cognomina dici, quæ etiam quarto loco ponuntur. Sic enim ait pro Muren. 31. Quam laudem ille Africa oppressa, cognomine ipso præferat, eandem hic fibi ex Asia nomine assumpsit. Et in Somnio 2. Eritque cognomen id tibi per te partum, quod habes adhuc a nobis hereditarium. Idem Divitem cognomen vocat 2. de Off. 57. in M. Licinio Crasso, quod tamen quarto loco erat. Ex libro Caroli Sigonii de Nominibus Romanorum.
 Nomen autem quum dicimus, cognomen quoque, & agnomen intelligatur oportet. Cic. 2. de Invent. 28.
 Gradus cognominis. Ovid. 1. Fast. 606.
 Nec gradus est Fabius supra cognominis ullus. Quia scilicet. Maximi dicti sunt.
 Hæres cognominis. Ovid. 1. Fast. 615.
 Clarum cognomen. Virg. 3. Æn. 48.
 Africanus clarus condet cognominis Albam.
 Extraneo cognomine aliquid demonstrare. Auc. ad Heren. 442.
 Optivum cognomen, pro Adoptivo per aphæresin dixit Hor. 2. Epist. 2. 101:
 Discedo Alcaeus puncto illius: ille meo quis?
 Quis, nisi Callimachus? Si plus adposcere visus,
 Fit Minnermus, & optivo cognomine crescit.
 Paternum cognomen. Hor. 1. Epist. 13. 8. ad Vinium Afellam.
 Citellæ ferens impingas, Asinaque paternum
 Cognomen veritas in risum, &c.
 Priscum, i. e. Vetus. Claud. 2. in Eutrop. 243.
 Prisca cognomina locorum. Propert. lib. 4. 1. 69.
 Accipere cognomen. Plin. lib. 33. cap. 10.
 Addere cognomen alicui. Liv. 1. cap. 10. Cognomenque addidit deo,
 Juppiter Feretri, inquit, hæc tibi, &c.
 Asciscere alicujus rei. Sil. lib. 1. 155.
 Auriferi Tagus ascito cognomine fontis.
 Collocare cognomen, pro certo nomine. Auc. ad Heren. 4. 42.
 Confensit hujus cognomen una cum Crassi Divitis cognomine. Cic. 2. Att. 13.
 Dare. Plin. lib. 12. cap. 13. Cinnamomo proxima gentilitas erat, ni prius Arabia divitiis indicari conveniret, causasque quæ cognomen illi Felicis ac Beatæ dedere.
 Damsus tardo cognomen pingui. i. e. Pinguem vocamus tardum. Hor. 1. Serm. 3. 58.
 Dari cognomen alicui ex moribus. Flor. 1. 7. 1. Postremum omnium fuit regum Tarquinius, cui cognomen Superbo ex moribus datum.
 Deligere cognomen ex imaginibus alicujus familie. Cic. pro Cluent. 72.
 Dicere cognomine. Virg. 3. Æn. 163.
 Est locus, Hesperium Graii cognomine dicunt.
 Dicere cognomine a. Virg. 3. Æn. 334. — Chaonius cognomine campos,
 Chaoniamque omnem Trojanæ a Chaone dixit.
 Dici alicujus cognomine. Virg. 3. Æn. 702.
 Immanisque Gela, fluvii cognomine dicta.
 Habere sapientis cognomen. Cic. de Amicit. 6.
 Imponere cognomen alicui. Hor. 2. Serm. 3. 26.
 — unde frequentia Mercuriale
 Imposuere mihi cognomen compta.
 Invenit cognomen torque detracta Manlius. Cic. 3. Off. 112.
 Manet cognomen alicui. In MANEO.
 Merere cognomen. Vellei. 2. 5. 1. Gallæci cognomen meruit.
 Partum cognomen hæreditarium erit. Cic. de Somn. Scip. 2.
 Præ se ferre laudem ipso cognomine. Cic. pro Muren. 31.
 Alteri Capitonii cognomen est. Cic. pro Rosc. Amer. 17.
 Sumere cognomen ex aliqua re. Cic. 6. Philipp. 11.
 Trahere ex contumelia. Cic. 3. Philipp. 16.
 Uti cognomine generis. Cic. pro Cluent. 72.
 Cognomen, pro Epitheto. Suet. in Calig. cap. 22. Compluribus cognominibus assumptis: nam & Pius, & Caltronum filius, & Pater exercituum, & Optimus Maximus Cæsar vocabatur. Bædæus.
 Cognomen etiam herbe additum. Plin. lib. 25. cap. 9.
COGNOMINIS, e. [*ὀνομαστικός*] Festus; Cognomines, Qui ejusdem sunt cognominis. Plaut. Bacch. 1. 1. 5. Quid agunt germanæ duæ meretricis cognomines. Plin. lib. 6. cap. 2. Quo loco Henetos adjicit Nepos Cornelius, a quibus in Italia ortos cognomines eorum Venetos credi postulat. Virg. 6. Æn. 363. — gaudet cognomine terra. Ubi Servius, Facit

Facit hic & hæc Cognominis: quod autem communi genere in æ misti ablativum, metri necessitas fecit.
 Filios cognomines. Suet. Vitell. cap. 2. Quatuor filios cognomines, ac tantum prænominiibus distinctos, reliquit.
COGNOMENTUM, i. n. [ἐπιωνυμίου] idem ac Cognomen. Plaut. Mil. 4. 2. 47. Pulcher falve. p. v. meum cognomentum commemoravit. Cic. 2. de Fin. 5. Si aut de industria facias, ut Heraclitus, cognomento qui οὐκ ἐπίωνος perhibetur, &c.
 An quasi Cognominamentum? H. St.
 Accipere cognomentum alicujus. Tacit. 15. Ann. 74. Mensisque Aprilis Neronis cognomentum acciperet.
 Augeri cognomento. Tacit. 12. Ann. 26. Augetur Agrippina cognomen- to Augustæ.
COGNOMINO, [ἐπιωνυμίζω] Ære. Plin. lib. 27. cap. 3. Suario cognomi- nabatur, propter similitudinem Suarii cuiusdam negotiatoris. Idem lib. 29. cap. 1. Alia factio, ab experimentis se cognominans Empiricis, cœpi- bi in Sicilia.
COGNOMINATUS, a, um. [ἐπιωνυμωτός] Partic. Cic. in Partit. 53. Ver- ba ponenda sunt, quæ vim habeant illustrandi, nec ab usui sint abhorren- tia, gravia, plena, sonantia, juncta, facta, cognominata, non vulgata, superlata, in primisque translata.
 Divites cognominati. Plin. lib. 33. cap. 10. Postea Divites cognominati, dummodo notum sit, eum qui primus acceperit hoc cognomen, deco- xisse creditoribus suis.
COGNOMINATIO, ðnis. f. Afran. apud Nonium 2. 144. Genus cogno- minationis.
COGNOSCO, ðvi, itum, [γινώσκω, γινώσκω, διγινώσκω, ἐπιγινώσκω] Ære. est (inquit Donatus ad Hec. r. 2.) Diligenter & attente considerare. Ter. And. 3. 4. 7. Tandem cognosci qui sieni. Cæf. 5. Bell. Gall. 7. Ni- hilo tamen secius omnia ejus consilia cognosceret.
 Cognoscere recte bonitatem atque prudentiam alicujus. Cic. pro Quint. Promptum est cognoscere. i. e. Facile est. Ovid. 3. Met. 96.
 Vox subito audita est, neque erat cognoscere promptum
 Unde, sed audita est, &c.
 Facile cognoscere. Lucret. lib. 2. 142.
 Memoriter. V. MEMOR.
 Penitus. V. PENITUS.
 Corde. Lucret. lib. 5. 880.
 Id licet hinc quamvis hebeti cognoscere corde.
 Animus cognoscit hæc. Lucret. lib. 2. 839.
 Perdico, cognosco. Cic. 1. de Orat. 159. Perdificendum jus civile, cognoscendæ leges, percipiendæ omnis antiquitas, &c.
 Scire, cognoscere, & percipere aliquid. Cic. 1. de Orat. 222.
 Studium cognoscendæ, percipiendæque virtutis. Cic. 1. de Orat. 204.
 Experiendo magis quam dicendo cognoscere. Cic. 1. Fam. 7. extr.
 Perspicere & cognoscere rerum naturam. Cic. 1. Off. 154.
 De aliquo cognoscere. i. e. De rebus alicujus. Cic. 5. Att. 21. Habes consilia nostra, nunc cognosce de Bruto. i. e. Accipe. Cæf. 7. Bell. Gall. 1.
 In Italiam ad conventus agendos proficiscitur. Ibi cognoscit de Clodii cæde.
 De salute alicujus. Cic. 4. Fam. 4. De Marcelli collegæ tui salute paulo ante, quam tu, cognovimus.
 Ex aliquo cognoscere aliquid. Cic. 2. Fam. 10. Certissima putabo, quæ ex te cognoro.
 De toto statu rerum communium ex aliquo cognoscere. Cic. 1. Fam. 8.
 Causa cognoscere. Virg. 2. Æn. 10.
 Sed si tantus amor casus cognoscere nostros,
 Et breviter Trojæ sœpsum audire laborem.
 Causas cognoscere. Virg. 3. Georg. 490.
 Felix, qui potuit rerum cognoscere causas.
 Conditionem societatis diligenter cognoscere. Cic. pro Rosc. Com. 31.
 Curas tenues cognoscere, discere res minutas & leves. Virg. 1. Georg. 177.
 Poffum multa tibi veterum præcepta referre,
 Ni refugis, tenuelque piget cognoscere curas.
 Jus civile domi cognoverat, Didicerat. Cic. de Clar. Orat. 98.
 Rationem. Cic. 5. Att. 4.
 Ritum sacri cognoscere. Ovid. 6. Fast. 511.
 Cognoscere qualis natura sit montis. Cic. 1. Bell. Gall. 21. Qualis natu- ra montis, & qualis in circuitu ascensus, qui cognoscerent misit.
 Cognoscere ex litteris, nuntiis, & similibus, pro Intelligere & certio- rum fieri. Cic. 14. Fam. 5. Cognovi enim ex multorum amicorum literis, quas, &c. Idem 1. Fam. 5. Hic quæ agantur, quæque acta sint, ea te & litteris multorum & nuntiis cognoscere arbitror.
 Cognoscere ex annualium monumentis. Cic. in Hortens. Fragm.
 Ex libris alicujus aliquos cognoscere. Cic. 5. Fam. 12.
 Aliquid ex re, ex factis alicujus, decretisque cognoscere. Cic. 7. Verr. 9.
 Clamore aliquid cognoscere. Tacit. 12. Ann. 24. Quod ubi clamore cog- nitum, &c.
 Cognosci in optimam partem aliquem. Cic. 2. Off. 46. Facillime autem & in optimam partem cognoscuntur adolescentes, qui se ad claros & fa- pientes viros bene consulentes Reipub. contulerunt.
 Cognoscere, pro Jurisdictionem exercere. Suet. in Claud. 33. Cogno- scens in Augusti foro, tactus nidore prandii, quod in maxima Martis æde Salis apparabatur, deserto tribunal, consendit ad sacerdotem, &c.
 Cognoscere de actis alicujus, quod vulgus, Informare se, dicit. Cic. 16. Att. 17. Lege & senatusconsulto permiffum erat, ut de actis Cæsaris cog- noscerent, statuerent, judicarent.
 Cognoscere de re aliqua. Cic. 3. Verr. 27. Se de hereditate velle cognos- cere, quæ ejus filio a propinquo homine Apollodoro Laphirone ven- nisset.
 Causas diligenter, penitusque. Cic. 2. de Orat. 99.
 Causam alicujus cognoscere. Cic. 11. Att. 7. Prohiberique omnes Italia, nisi quorum ipse causam cognovisset.
 Causas cognoscere cum aliquo. Cic. 2. Off. 82. Adhibuit sibi in consi- lium quindecim principes, cum quibus causas cognovit, & eorum qui aliena tenebant, & eorum qui sua miserant.
 Cognoscebat autem de talibus causis, taxato prius modo summæ, ad quam consiciendam consideret. Sueton. in Cal. 38. H. St.
 Cognoscere, Verbum pertinens ad judicem, ut dictum est, Sen. Med.
 4. Si iudicas, cognosce: si regnas, jube.

Cognoscere instrumenta, est Relegere & recognoscere. Ulp. in l. Co- gnoscere. D. de verb. & rer. signifi.
 De causa cognoscere. Ulp. in l. Et post edictum. D. de Judiciis, Non tunc iudex qui de iudicatio cognoscit, debet de Prætoris sententia cog- noscere.
 De privilegio Sacerdotum cognoscere. Suet. Aug. 91. Cum postea Romæ pro tribunali de privilegio sacerdotum Attice Ceresi cognosceret, &c.
 De vi & proprietate rei cognoscere. Callistratus in l. Si de vi. D. de Ju- diciis.
 Cognoscere & pronuntiare. Ulp. in l. In peremptorio. D. de Judiciis, In peremptorio autem comminatus is qui edictum edit, etiam absente diversa parte cogniturum se & pronuntiatum.
 Cognoscere, pro Agnoscere. Ter. Eun. 5. 2. 8. Ita miserimus fui fugi- tando ne quis me cognosceret. Donatus.
 Amores suos cognoscere. Ovid. 4. Met. 137. i. e. Amicum suum, vel amicam, de Thibis que Pyram inveniebat gladio peremptum.
 Humanitatem alicujus, quod gratulatus sit, cognoscere. Cic. 1. Fam. 7. Vice sermonis cognoscere alicquem. Ovid. 4. Trist. 4. 79. h. c. Ex ser- mone agnoscere.
 Tellus cognoscit alumnos. Stat. 4. Theb. 638.
 Os non cognoscendum. Ovid. 12. Met. 251.
 — & offa
 Non cognoscendo confusa reliquit in ore.
 Signum (suum) cognoscere. Cic. 3. in Catil. 10.
 Virum cognovisse dicitur illa, quæ cum viro rem habuit. Ovid. 6. Epist. 133.
 Turpiter illa virum cognovit, adultera virgo.
 Nulla cum ratione vivæ afferre vim posset, jugulavit, jugulatamque cog- novit. Pontanus de Immanitate 607. Sic & alibi. H. St. fol. 322.
 b. Aldi. V. Grot. ad Matth. 1. 23. Non profus eodem modo tamen an- tiqui hoc verbo in ea significatione utuntur, atque Ecclesiastici, ut col- latis exemplis constabit. conf. Notitiam habere in NESCO.
 Cognoscere, Experiri. Cic. 13. Fam. 21. Hominem prudentem & offi- ciosum cognosces, & dignum qui a te diligatur.
 Virum optimum gratissimumque cognoscere alicquem. Cic. 13. Fam. 20.
 Divos præfentes cognoscere, Auxilium divorum sentire. Virg. 1. Eclog. 42.
 Nec tam præfentes alibi cognoscere divos.
 Res humanas contemnentes, & optime contra fortunam paratum arma- tumque cognoscere alicquem. Cic. 5. Fam. 13.
 In cognoscendo. V. IN.
 Perangusto freto divisa, servituti, ac libertatis jura cognoscere. Cic. 7. Verr. 169.
 Cognoscere, Inspicere & æstimare. Cic. pro Quint. 3. Temporis quidem certe vix satis habui, ut rem tantam, tot controversiis implicatam, pos- sem cognoscere. Budaus.
 Cognoscite, pro Attente audite. Cic. 4. Verr. 26. Quantam potestatem habuerit, videtis: quas res gesserit, cognoscite.
 Ad cognoscendum venire. Cic. 1. de Orat. 204.
 Cognitum, cognitum, supin. a Cognosco. Festus, Cognitum facilia ead- em ratione dicitur, qua Dicitum facilia, & Perspectum, & Factum facilia. [Sed nominis verbalis sextum casum esse docent juniores. V. paulo infra COGNITUS, us, m.]
COGNOSCENTER, Adv. ut, Cognoscenter videre. Tertull. adv. Marc. 4. 22. Manifesta te mihi, ut cognoscenter te videam.
COGNOSCENTIA, æ. f. apud Marium Victorin. lib. 1. adv. Arium.
COGNITUS, a, um, Partic. [ἐγνωσμένος] ut, Cognitus alicui. Plin. lib. 12. cap. 4.
 Armis cognitus, Bello exploratus. Valer. lib. 5.
 Nominè cognitus tantum. Plin. lib. 12. cap. 21.
 In multis iudiciis causisque cognitus. Cic. de Clar. Orat. 18.
 In promptu cognita. Lucret. lib. 2. 867.
 Ufu non longo cognitus. Ovid. 3. Trist. 5. 9.
 Idque recens præstas, nec longo cognitus usu.
 Acta conjugis cognita Vulcanus, i. e. Adulterium Veneris. Ovid. 2. de Arte Am. 574.
 Causa liquido cognita. Ovid. 5. Fast. 2.
 Causa cognita excusationem accipere. Ulpian. in l. licet. D. de arbitris.
 Causa cognita iudicium dare. Paulus in l. fed & si. fed & si dies. D. de iudiciis.
 Causa cognita æstimare. Scævola in l. tutor. D. de minorib.
 Causa cognita probare. Marcell. in l. de ætate. D. de minorib.
 Causa cognita statueri. Ulpian. in l. 1. §. fed & si agant. D. de iudic.
 Ensis bene cognitus. Sil. lib. 17. 395.
 Homo per se cognitus. Cic. de Clar. Orat. 147. Qui summos honores homo per se cognitus sine ulla commendatione majorum est adeptus.
 Puer puero mihi cognitus. Ovid. 4. de Pont. 12. 20.
 Teque canam quæcunque nota, tibi carmina mittam,
 Pæne mihi puero cognite pæne puer.
 Res indicio alicujus cognita. Ovid. 2. de Arte Am. 574.
 Res perfecta & cognita. Cic. 1. Fam. 7.
 Res penitus perfecta planeque cognita. Cic. 1. de Orat. 92.
 Virtus cognita. Tibul. lib. 4. 1. 1.
 Sæpe etiam sine substantivo ponitur, ut, Liv. 37. 13. Ibi ex agræstibus cognitio, hostium naves ad Æthalias stare. Et Quintil. Decl. 16. Cog- nitio, quod filius haberetur a tyranno. adde Tacit. Ann. 1. 46. & 14. 34.
 Cognitus etiam de Re venera dicitur. Tacit. 4. Hist. 44. Octavius Pont- niam Postumiam stupro cognitam, & nuptias suas abnuentem, impo- tens amoris interfecerat. Et Stat. 2. Achill. 228.
 — tacito jam cognita furto
 Deidamia mihi. V. Catull. 59. 147. & supra in ipso verbo.
 Cognitus, Auditione perceptus, ut apud Virg. 1. Æn. 627.
 Tempore jam ex illo casus mihi cognitus urbis, &c.
 Error cognitus. Propert. lib. 3. 15. 35.
 Compar. [ἐγνωστότερος] Ovid. 4. Trist. 6. 28.
 Nec tam nota mihi, quam vuli mala nostra, fuerunt:
 Sed magis hæc, quo vuli cognitiora, gravant. Et 14. Met. 14.
 Quanta lit herbarum, Titani, potentia, nulli
 Quam mihi cognitus.
 Superl. [ἐγνωστότατος] Catul. 4. 14.
 Tibi hæc fuisse & esse cognitissima
 Ait Phællus.

COGNITUS, ōs. m. Valer. Max. 5. ext. 1. Ut ad jucundiora cogitū veniamus. [Supinum posterius hoc Grammaticis appellare placuit, quibus se opponunt Juniores. V. Voll. de Anal. 3. 11. & de Conlr. cap. 8. Sanct. Min. 3. 9. ibique Periz. Junge Felt. supra in ipſo verbo extremo.]

COGNITIO, ōnis. f. [*γνῶσις, γινῶσκω, ἰσχυρίζομαι*] Cic. 1. Acad. 15. Cælestia autem vel prociſe effe a nostra cognitione conferret. In causæ cognitione verſari. Ulpian. in l. hereditibus. D. de dolo. Deorum cognitionem capere. Cic. 2. de Nat. Deor. 140. Quæ primum eos humo excitatos, cæſos & erectos conſtituit, ut deorum cognitionem, calum intuentes, capere poſſent. Naturæ manca cognitio contemplatioque quodammodo atque inchoata fit, ſi nulla actio rerum conſequatur. Cic. 1. Off. 151. Poetarum gratior cognitio. i. e. Lectio. Quintil. lib. 1. cap. 1. Cognitionemque rerum aut occultarum, aut admirabilem ad beate vendum neceſſariam ducimus. Cic. 1. Off. 13. Attingere cognitionem rerum. Cic. 1. Off. 18. Multa cognitio rerum inde venit. Quintil. lib. 2. cap. 4. In rerum cognitione verſari. Cic. 1. Off. 18. Cognito & iudicium. Cic. 16. Att. 18. Plancus ipſe pro ingenio & prudentia ſua non fit dubitaturus, quin decretum Conſulum, quorum lege & Senatusconſulto cognitio & iudicium ſuit, conſervet. Genus cognitionum labefactum. Cic. 16. Att. 16. ad Capiton. Præſertim quum hoc genere cognitionum labefactum, acta Cæſaris in dubium ventura videantur. Imago cognitionis. Tacit. 3. Ann. 17. i. e. Simulata judicialis cognitio. Studium cognitionis vincit conſociatio hominum atque ſocietas. Cic. 1. Off. 157. Vis mirabilis rationis, & cognitionis, & ſcientiæ, virtutumque omnium eſt in mente. Cic. 5. de Fin. 34. Prætoria cognitio. Quintil. lib. 3. cap. 6. Aliis eſt cap. 8. Non dehes apud Prætoſem petere ſideiſconiſſum, ſed apud Conſules: major enim Prætoris cognitione ſumma eſt. Solivaga & jejuna. Cic. 1. Off. 157. Niſi ea virtus, quæ conſtat ex hominibus tuendis, id eſt ex ſocietate generis humani, attingat cognitionem rerum, ſolivaga cognitio & jejuna videatur. Accipere ad cognitionem. In ACCIPIO. Adducere in cognitionem. In ADDUCO. Amplexari cognitionem. In AMPLEXOR. Capere cognitionem. Cic. 2. de Nat. Deor. 140. Continere officium aliquod cognitione & ſcientia. Cic. 1. Off. 13. Dare cognitionem aliquarum rerum aliquibus. Cic. 16. Att. 16. ad Capiton. i. e. Eorum arbitrio res dijudicandas permittere. Ducuntur ex cognitione officia. Cic. 1. Off. 153. Habere cognitionem faciliorem. Facilius cognofci. Cic. 5. de Fin. 34. Inferere cauſe cognitionem. Ulpian. in l. ſi quis. §. merito. D. de dolo. Dignum cognitione. Cic. 1. Off. 20. Cognitionem prudentiamque ſequitur conſiderata actio. Cic. 1. Off. 150. Dies cognitionis, Quo iudex aliquos in juſ vocat, vulgo Affignationis dicitur: quandoquidem eo ipſo debeat de cauſa cognofci. Ulp. in l. & poſt edictum. D. de iudiciis, Quod ſi is qui edictum peremptorium impetravit, abſit die cognitionis, &c. Suſtinere cognitionem. V. Suſtinere pro Differre, in SUSTINERO. Differentiam inter Jurisdictionem & Cognitionem videmus in Suet. Neron. cap. 15. & alibi. Juridictio enim ordinaria & magiſtratum eſt; Cognito extraordinaria & meri imperii. Suet. Tiber. cap. 31. Cetera quoque per magiſtratus & jure ordinario agebantur, &c. Idem Claud. cap. 15. Negantemque cognitionis rem, fed ordinari juſ eſſe, agere cauſam conſeſſim apud fe cogit. V. Salmaf. de Modo Uſur. cap. 3. p. 111. ſq.

COGNITOR, ōris. m. [*γνώστης, γινῶσκω, διακρίνω*] olim dicebatur, qui nunc Procurator judicialis. Cic. 1. Verr. 54. Me defenſorem calamitatum ſuarum, me ultorem injuriarum, me cognitorem juſ ſui, me actorem cauſe totius eſſe voluerunt. Cognitor eſt, ut Feſtus ait, Qui litem alterius ſuſcipit coram eo, cui datus eſt, Procurator autem abſentis nomine actor fit. Aſconius in Divinatione Cic. 11. Qui defendit (inquit) alterum in iudicio, aut Patronus dicitur, ſi orator eſt: aut Advocatus, ſi aut juſ ſugerit, aut præſentiam ſuam commodat amico: aut Procurator, ſi negotium ſuſcipit: aut Cognitor, ſi præſentis cauſam novit, & ſic tuetur ut ſuam. Ergo cognitorem Cicero appellavit familiariffimum defenſorem. Hæcenus Aſconius. Cic. pro Roſc. Com. 54. Quid intereſt inter eum qui per fe litigat, & qui cognitorem dat? qui per fe licem conſtituat, ſibi ſolus petit: alteri nemo poteſt, niſi qui cognitorem eſt factus. Itane vero? cogitor ſi fuiſſet tuus, quod viſceſſet iudicio, ferres tuum. ſuo nomine petiit, quod abſtulit, ſibi, non tibi exegit. Budæus. Aſcribere cognitorem alicui. Cic. 4. Verr. 106. Dare in aliquam rem cognitorem. Cic. pro Roſc. Com. 32. Eſſe cognitorem. Hor. 2. Serm. 5. 38. — ſis cognitorem ipſe.

Facta eſt ſponſio cum cogitore tuo de. Cic. 5. Verr. 137. ubi V. Græv. Fieri cogitorem pro aliquo. Cic. 4. Verr. 106. Quam præterea tota Sicilia multum auctoritate & gratia poſſet, invenire neminem Siculum potuit, qui pro fe cogitor fieret. Cognitionum nomen non ſemper bene audit, quia alienas lites turpis quaſtus cauſa ſuſcipiebant; ideoque Sæctores & Cognitores conjunxit Manilius, 5. 316.

COGNITURA, ō. f. Procuratio, ſive Munus quo quis fungitur, quum in foro eſt cognitior cauſæ alterius. Suet. in Vitell. cap. 2. in quo de ejus majoribus diſſerit: Cujus (inquit) filius ſectionibus & cognitibus uberius compendium nactus. Cognitiones non dixit, ſed Cognituras, ne de judice loqui videretur. Sunt qui legant, Conſuturas, ſed perridicule. Turnebus. V. Gron. de Pecun. Vet. 4. 3. Salmaf. ad Juſ Att. & Rom. p. 331.

COGNITIONALIS, ſis. m. Officii genus, ut Rationalis. V. Symmach. 10. Epift. 62. extr.

COGNOSCIBILIS, e. Improbata Goelen. Probl. Gramm. 5. 34. Hinc **COGNOSCIBILITER**, [*γνωστικῶς*] Adv. Idem. Vulg. Interpr. Sap. 13. 5. **COGNOSCIBILIS**, e. [*γνωστικῶς*] Qui cognofcitur. Gell. lib. 20. cap. 4. Hiſ ſolis cognobiles fuerunt. Et Onomat. Vet. Compar. Cato 6. lib. Originum, Itaque ego, inquit, cognobiliorem cognitionem eſſe arbitror. Refert Gell. lib. 20. cap. 4. ad finem.

COGO, cōgi, actum, [*συνάγω*] ēre. a Con & Ago compoſitum; ſignificat In unum colligere. Ter. Heaut. 1. 1. 92. Quali talenta ad quindecim coggi. In unum aliquid cogere. Quintil. lib. 1. cap. 5. Nodo comas coggi. Sen. Hippol. 4. Diductos cogere. Hor. 3. Carm. 9. 18. Quid ſi priſca redit Venus, Diductoque jugo cogit atheno? i. e. Diſcordes redire in gratiam jubet, & conjungit invitos. Diſperſa cogere. Cic. 1. de Orat. 191. Juſ civile in certa genera cogere. Cic. 2. de Orat. 142. Pollicitus ſe juſ civile, quod nunc diſſuſum & diſſipatum eſt, in certa genera coacturum, & ad artem facile redacturum. Nubes coguntur ad montes. Lucret. lib. 6. 734. — ad altos denique montes Contruſæ nubes coguntur, vique premuntur. Oves cogere intro. Plaut. Bacch. 5. 2. 15. Pecus cogere. Virg. 3. Ecl. 20. Pecudes cogere ſtabulis. Virg. 6. Ecl. 89. Voces in nodum cogere, ſignificat Orationem ſyllogiſmo vel enthymemate includere. Lucan. ad Piſon. 59. Sen juvat aſtrictas in nodum cogere voces, Et dare ſubtiliſſi vivacia verba catenæ, &c. Agmen. Cic. 15. Att. 13. V. AGMEN. Acies in prælia. Virg. 9. Æn. 463. Undique auxilia. Virg. 8. Æn. 7. Cohortes Luceriam coggi. Cic. 8. Att. 12. Cn. Magnus ad Domit. Cohortes coegerat viginti ex finitimis regionibus. Caf. 1. Bell. Civil. 15. Copias cogere in unum locum. Caf. 2. Bell. Gall. 5. Exercitum cogere in unum locum. Cic. 15. Fam. 4. Conſilium cogi de aliquo. Quintil. lib. 7. cap. 3. De uno enim reo conſilium cogitur. Milites cogere. Caf. 5. Bell. Gall. 39. Multitudinem hominum cogere, armare, inſtruere. Cic. pro Cæcin. 59. Socios ad locum aliequem. Virg. 4. Æn. 289. Cogere ad verba, Convocare ad concionem. Propert. lib. 4. 1. 13. Buccina cogebat priſcos ad verba Quirites. Senatum cogere. Cic. 3. de Fin. 7. Dum Senatus cogereſtur nihil operæ Reipub. detrahens. *Ἀφαιεῖν τὴν βουλὴν*, vel *τὴν μετρίαν*. H. St. Cogere pecuniam a civitatibus ſtatuarum nomine. Cic. 4. Verr. 140. Pecuniam cogere ex decumis imperatorum. Cic. pro Rabir. Poſth. 30. Aurum cogere in uſus humanos. Hor. 3. Carm. 3. 51. Stipem. Cic. 2. de Legib. 22. Stipendium. Cic. 3. Verr. 70. Cogere aliquid ad. Sen. lib. 1. de Ira, Quod exundat, ad ſalutarem modum cogere. Cogere ad ſicum. Paulus l. in fraudem. D. de juſ. ſic. Ejus bona qui ſibi mortem conſciſcit, non ante ad ſicum coguntur, quam prius conſtitcrit, cujus criminis gratia manus ſibi intulerit. Tumultus cogere. Ovid. 3. Epift. Sabin. 73. Et magnos, video, cogit mihi rapta tumultus, Armataque petunt Pergam mille rates. Vites cogendæ in fulcum, i. e. In ordinem componendæ, aut certe arandæ. Virg. 2. Georg. 62. Servius. Cogere in ordinem. Budæus, Antiqui quum ſignificare volebant hominem inter ſuæ conditionis homines retinendum continentiumque, id eſt (ut vulgo loquimur) ſuo ſtatu contentum eſſe cogendum: In ordinem eum Redigendum, vel etiam Cogendum dicitabant, hoc eſt Inter vulgares & gregarios annumerandum. Plin. ad Falconem, 1. Epift. 23. Conſulis, an exitimem te in tribunatu cauſas agere decere. Plurimum reſert quid eſſe Tribunalium putes: Inanem urbam, & ſine honore nomen: an poteſtatem ſacroſanctam, & quam in ordinem cogi, ut a nullo, ita ne a fe quidem deceat? Idem 2. Epift. 6. ad Avitum, frugalitatem ſuam offendere volens, & in victu paſſioniam, eleganter hoc verbo uſus eſt, Libertus (inquit) mei non idem quos ego bibunt, fed idem ego quod liberi: & mehercule ſi gula temperes, non eſt onerofum, quo utariſ ipſe, communicare cum pluribus. Illa ergo réprimenda, illa quaſ in ordinem redigenda eſt, ſi ſumptibus parcas. Huic autem opponitur, Eximere numero. Hæcenus Budæus. [In ordinem cogi vel redigi dicuntur Viri in poteſtate conſtituti, cum ipſorum auctoritate poſthabita, velud privati, & exuti poteſtate, tractantur. V. Suet. Claud. cap. 38. & Veſp. 15. Liv. 3. 35. & paſſim.] Cogere, [*ἀναγκάζω, βιάζομαι, ἀναγκάζω*] Vi compellere. Ter. Adel. 3. 4. 44. Quod vos juſ cogit, id voluntate impetret. Virg. 2. Æn. 56. — quid non mortalia pectora cogis, Auri ſacra fames? Mori me denique coges. Virg. 2. Ecl. 7. Audaces cogimur eſſe metu. Ovid. 1. Trift. 3. 106. Si res coget. Cic. 1. Fam. 5. Acerbe cogi. Cic. 1. Philipp. 11. Convicio aliquorum cogi. Cic. 1. Q. frat. 14. Fame cogi. Cic. 7. Verr. Prece cogere aliequem. Hor. 1. Epift. 9. 2. — nam me rogat, & prece cogit. Ratione aliequem aliqua cogere. Cic. de Amicit. 26. [Verburg. Rogatione. Mendofe. Hiſ ne rebus manus afferre non dubitaſti, a quibus etiam oculos cohibere religionum jura cogebant? In Verrem (pag. Lamb.) 178. Quomodo tamen cogebant dicit, ſi hoc efficere non poterunt? Si obſtare non poterunt, quod minus afferret illis manus? *ἴσως* intelligendum, Cogebant, ſi non ea violare voluiſſes. H. St. Sic Juſ cogit ſupra. Cogere arva ut parent colono, Præcepta tradere agriculturæ. Virg. 1. Æn. 3. Metonymia. Aliud quam cogebatur illatum eſt. Cic. 1. de Invent. 87. Cogere vi & minis. Cic. 2. de Legib. 14. Non omnia vi ac minis cogere. Ter. Hecc. 2. 2. 26. Vi cœpi cogere ut rediret. Ad arma cogere aliequem. Ovid. 3. Amor. 15. 9. Ad gaudia cogi. Ovid. 2. de Arte Am. 419. Ad lacrymas. Plaut. Bacch. 4. 9. 57. Ad præſia cogi. Virg. 12. Æn. 581.

In cruciatum cogere. Plaut. Perf. 5. 2. 9.
 Quem pos ego, ut non in cruciatum, atque in compedes cogam, si vivam.
 In curriculum femihore cogere. Cic. pro Rabir. 6. Nunc quoniam, T. Labiene, diligentia mee temporis angustii obstitit, meque, ex comparato & confutito spatio defensionis, in femihore curriculum coegisti.
 In cursum verberibus. Plin. lib. 8. cap. 43.
 In lacrymas cogi. Ovid. in Ibin, 206.
 In portum navium coegit. Cic. 2. de Invent. 98.
 In Senatum cogi. Cic. 1. Philip. 11. Quid tandem erat cause cur in Senatum heisterno die tam acerbe solus cogerer?
 In thalamos alicuius cogitur mulier, Cui invita nubuit. Valer. 7. Argon. 239.
 Cernis ut infelix thalamos ego cogar in illos.
 In turbam. Hor. 1. Serm. 4. 141.
 Multa poetarum veniat manus, auxilioque
 Sit mihi: nam multo plures fumus: ac, veluti te
 Judæi, cogemus in hanc concedere turbam. **Sensus est:** Si poeticum tibi displicet studium, & poetæ tibi invisi sunt, ut vulgo Judæos omnibus hominibus videmus, nos poeta, qui plurimi fumus, pertinaceseque, ut Judæi in religione sua & cæremoniis, ita in studio poetico & proposito fumus, non modo non de sententia deducemur, sed te ulro ad poetas traducemus, & unum e turba poetarum, quamvis invitum, reddemus, ut illud studium quod improbas posthac celebraturus culturisque sis, & carmina scripturus. Sic Turnebus.
 Cogi aliquo, i. e. Necessitate adigi, aut compelli ad locum aliquem, Hor. 2. Carm. 3. 25.
 Omnes eodem cogitur.
 In tenues cogit lare, Angustam habere domum, non abundare divitiis. Propert. lib. 4. 1. 128.
 Hortari & Cogere, diversa. Cic. 3. Off. 35. Num te emere coegit, qui ne hortatus quidem est?
 Cogere in mollium lane. Plin. lib. 19. in præem. de lini natura, Denique tam parvo femine nasci, quod orbem terrarum, ulro citroque portet, tam gracili avena, tam non alte a terra tolli: neque id viribus suis necti, sed passum tulumque & in mollium lane coactum.
 Apes his gravidos cogunt fœtus, Apibus gemina est fecunditas mellis. Virg. 4. Georg. 231. Servius.
 Verba cogere in pedes, Componere versus. Ovid. 3. Trist. 7. 10.
 Coguntur carnes, Conglutinantur, cohærescunt. Plin. lib. 27. cap. 10.
 Cogere, [σφουδρ] Spiffum facere. Virg. 4. Georg. 36.
 — nam frigore mella
 Cogit hiems, eademque calor liquefacta remittit.
 In nubem cogitur aer. Virg. 5. Æn. 20.
 In nubem cogitur aer concretus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.
 Cogere, est quod Gallice dicitur, *Faire prendre*, & *faire tenir*, & quod vulgus pharmacopolarum dicit, *Dare corpus medicamento*. Cels. lib. 5. cap. 18. Quibus adjectur unguenti irini quantum fatis est ad ea mollienda atque cogenda.
 Cogere lac in duritiam. Plin. lib. 23. cap. 7. Exceptum id, coactumque in duritiam, suavitatem carnis affert.
 Cogi in magnitudinem milli. Plin. lib. 11. cap. 32. Multa autem insecta & aliter nascuntur, atque in primis ex rore. Infidet hic raphani folio, primo vere, & spiffatus sole in magnitudinem milii cogitur. Inde porrigitur vermiculus parvus, & triduo mox eruca.
 Cogere cuneos, Impellere. Virg. 7. Æn. 509.
 Quadrifidam quercum cuneis ut forte coactis
 Scindebant.
 Quum cogere verberare. Claud. 6. Conf. Hon. 226. Sil. lib. 16. 385.
 Precipitem currum & fumantes verberare cogi
 Assiduo violenter equos.
 Unda plurima cogitur vento in aliquem locum. Virg. 4. Georg. 420.
 Cogere, pro Concludere & convincere. Cic. 3. de Nat. Deor. 33. Innumerabilia sunt ex quibus effici cogique possit, nihil esse quod sensum habeat, quin id intereat.
 COGENS, entis. [ἀνατρέφω] Partic. ut, Arbores aliæ, nullis hominum cogentibus, sponte sua veniunt. Virg. 2. Georg. 10.
 Deus cogens & vetans. Cic. 2. de Legib. 8.
 Re cogente profectus est. Ovid. 17. Epist. 155.
 COACTUS, a, um. [συναγκάζω] Partic. ut, Coactæ naves. apud Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 34.
 Copiæ in unum locum coacta. Cic. 8. Att. 19.
 Exercitus in unum locum coactus. Cic. 15. Fam. 4.
 Operis publice coactis ædificare navem. Cic. 4. Verr. 13.
 Pecunia coacta ad agros emendos. Cic. de Lege Agr.
 Coacti, qui dicantur. Cic. pro Cæcin. 59. Certe cogi is qui congregat homines & convocat. Coacti sunt ii qui ab aliquo sunt unum in locum congregati.
 Coactus [ἀναγκάζω] & Sponte, contraria. Sen. Troad. v. 573.
 Coacta dices, Sponte quod fari abnuis.
 Auspicium coactum & expressum. Cic. 2. de Divin. 73.
 Lacryma oculi madere coactis. Ovid. 6. Met. 628.
 Lacrymæ coactæ, vi expressæ. Virg. 2. Æn. 196. Sic legit Servius; at Pierius alicui maluit scribi hoc in loco, Lacrymæ coacti.
 Oculi defcunt lacrymare coacti. Ovid. 1. Amor. 8. 83.
 Scelus coactum, Impulsu alterius commissum. Sen. Troad. v. 871. Ad auctorem redit sceleris coacti culpa.
 Thalamos coactus, i. e. Venus violenta, & vitium per vim oblatum virginis. Stat. 5. Theb. 461.
 Pinus coacto vertice attingens humum, i. e. Inflexo. Sen. Hippol. v. 1223.
 Multa arte coactum ebur. Valer. 2. Argon. 464. h. e. Laboratum & sculptum.
 Fabris publice coactis, operifque imperatis exædificare aliquid. Cic. 7. Verr. 48. [Nisi eodem sensu positum ac supra.
 Gladii coacti. Lucan. lib. 3. 323.
 Coacta alvi, Excrementa apud Celsum sunt, quæ Hippocrates lib. 2. Prognost. συνειρησις dicit. Id est, ut enarrat Galenus, μετέωρα πύλιν, id est non multum liquida, ut diffuere possint, sed quatenus cœ colligata manent. Cels. lib. 2. cap. 8. Alvus in hac valetudine ea tuta est, quæ quotidie coacta, eaque convenientia his quæ assumuntur, reddit.

Lactis massa coacti. Ovid. 8. Met. 666. Periphrasis est Cæsi, Ferro, vel igne coactus. Propert. lib. 3. 23. 11.
 Hæc ego non ferro, non igne coactus, & ipsa
 Naufragus Ægea vera fatubar aqua.
 Ira. Sen. Octav. 2.
 Legibus. Ter. And. 4. 5. 41.
 Necessitate. Cæf. 8. Bell. Gall. 43.
 Pavore. Cæf. 8. Bell. Gall. 13.
 Terrore. Lucret. lib. 3. 68.
 — dum falso terrore coacti
 Effugisse volunt longe, longeque remosse.
 Tempore atque officio ad aliquid agendum. Cic. 1. Verr. 4.
 Vi. Ter. Phorm. 1. 4. 37.
 Vi & necessario fumus in portum coacti. Cic. 2. de Invent. 98.
 Coactum ac necessario dicere. Cic. pro Domo 93. Et quoniam hoc reprehendis, quod solere me dicas de meipso gloriosius prædicare: quis unquam audivit, quum ego de me nisi coactus ac necessario dicerem?
 Vi morbi coactus concidit. Lucret. lib. 3. 485.
 Regio sub arma coacta. Virg. 7. Æn. 43.
 COACTA, Ærum. n. Cilicia, quorum usus in bello ad tegendas turres. Cæf. 3. Bell. Civil. 44. Atque omnes fere milites aut ex coactis, aut ex contentibus, aut ex coriis tunicas, aut tegmenta fecerant. conf. COACTILIA supra.
 COACTE, Adv. Tertull. de Baptismo cap. 12. Alii plane fati coacte injiciunt.
 Compar. Gell. 10. 11. Cum significandum est, coactius quid & festinatus factum. conf. 19. 2. Ft Tertull. de Anima cap. 42. Multo coactius Seneca, post mortem, ait, omnia finiuntur.
 COACTIM, Adv. Sidon. 9. Epist. 16. Raptim coactimque exscribere.
 COACTUS, ùs. m. [ἀναγκάζω] Cic. 4. Verr. 74. Eum quoque ostendamus, si quando fit datus, coactus istius, quod non fenerit iudicasse.
 Magnus coactus. Lucret. lib. 2. 273. Et Cæf. 5. Bell. Gall. 27. Neque voluntate sua, sed coactus civitatis.
 COACTIO, ònis. f. [ἀναγωγή, ἀναγκάσις] ut, Coactio argentaria, Munus ipsum cogendi pecunias. Suet. in Vesp. cap. 1. Ubi deinde venia & missione impetrata, coactiones argentarias facitavit. V. COACTOR.
 COACTOR, òris. m. [ἀναγκάτωρ] Coactores (inquit Budæus) dicebantur qui nunc, Receptores particulares.
 Coactores olim in auctionibus dicebantur, quasi Fæstofores quidam, qui ab his quibus singulari res in auctione attribute fuerant, pretium exigebant, quasi collectores, quia pecunias cogebant, id est colligebant. Scævola in l. 40. §. 5. de Itat. liber. Argentarius coactor quum piene totam fortunam in nominibus haberet, færis actoribus libertatem ita dedit. Hor. 1. Serm. 6. 87.
 Nec timuit sibi ne vitio quis verteret, olim
 Si præco parvas, aut ut fuit ipse, coactor
 Mercedes sequerer. Ubi Acron, Præcones dicebantur, Qui stabant ad hastam: nuntiabant enim pretia oblata. Coactores autem, Mercenarii eorum, qui habebant argentariam. Sunt autem Argentarii, Qui habent summam rerum venalium. Argentarium dicimus eum qui habet summam divitiarum, a quo accipiunt forani. Coactor, qui exigit nummos a circumforanis. Aliter, Coactores dicuntur Argentarii in auctionibus, qui pecunias cogunt: ipsi sunt conventarii. Hæc Acron. [Vide commentatorem anonymum, qui est in edit. Cruiqui. H. Sr.] De his quoque Cic. pro Cluent. 180. loco quem subjiciam, intelligendus est, Quidam ex amicis Sallæ recordatus est se nuper in auctione quadam vidisse in rebus minutis adunam ex omni parte, dentatam & tortuosam venire ferrulam, qua illud potuisse ita circumfæcari videretur: ne multa, perquiritur a coactoribus, invenitur ea ferrula ad Stratonem pervenisse. Hotom. in com. verb. jur.
 Coactor, aliter. Cato cap. 159. Menses decem ab coactore releget porcos ferarios.
 Coactor, pro Impulsore. Cic. Tit. Epist. 53. Quibus non duce tantum opus est, sed adjutore, & (ut ita dicam) coactore.
 Agminis coactor. Tacit. 2. Hist. 68.
 COACTURA, æ. f. [ἀναγωγή] Columel. lib. 12. cap. 50. Ut separetur, & seorsum reponatur uniuscujusque diei coactura. h. e. Quantum olivarum unoquoque die collegitur.
 COACTILIS, COACTILIARIUS, &c. V. COACTILIA suo loco.
 COACTITIUS, a, um. Idem quod Coactus. Beda Hist. Angl. 1. 26. Servitium Christi voluntarium, non coactitium debet esse.
 COACTO, [ἀναγκάζω] Ære. frequent. Vehementer cogere: ut, Sinevra membra coactans. Lucret. lib. 6. 1159.
 Singultusque frequens noctem peræpe, diemque
 Corripere assidue nervos, & membra coactans,
 Dissolvebat eos defæcios ante fatigans. Et 6. 1120.
 Qua graditur conturbat, & immutare coactat.

COHÆREO, si, sum, [συνήκωμι, συμφέρομαι, συνήκωμι] Ære. ejusdem sere significationis, cujus est Adhæreo. Cic. 1. Acad. 24. Neque enim materiam ipsam cohæreere potuisse, si nulla vi contineretur: neque vim sine aliqua materia.
 Acies ita cohærebant, ut armis arma pulsarent. Curt. 3. 11. 5.
 Proræ cohærent. Curt. 4. 3. 14.
 Cohæreere alicui rei. Cic. 1. de Legib. 24.
 Equo membra cohæreere dicuntur Centauri. Ovid. 1. Amor. 4. 9.
 Muris hostium turris cohærebat. Curt. 4. 4. 11.
 Omnia autem duo ad cohærendum aliquid tertium anquirunt. Cic. de Univerv. 11.
 Apræ cohæret mundus. Cic. de Univerv. 14.
 Non cohæreere res aliqua dicitur, Quando negotio non convenit & concordat. Ter. And. 2. 2. 23.
 Paululum obsoni. ipfus tristis. de improvviso nuptiæ.
 Non cohærent.
 Vix cohæret oratio. Cic. pro Cæel. 15. Sed vix diserit adolescentis cohærebat oratio.
 Congruunt & cohærent cum causa. Cic. 1. de Invent. 19.

Cohærent dicta inter se. Cic. 5. de Finib. 79. Non quero jam, verumne sit illud: dico, ea que dicat, præclare inter se cohærente.
 Non cohæret sermo. Cic. pro Cæcilio. 52. Sermo hercle & familiaris & quotidianus non cohærebit, si verba inter nos occupabimur.
 Aptissime cohærent inter se. Cic. in Orat. 149.
 Præclare inter se cohærente. Cic. 5. de Finib. 79. V. paulo supra.
 Tempore cohærente inter se res dicuntur. Curt. 5. 1. 2.
 Cohærente dicuntur, Qui sunt conjuncti & amicissimi invicem. Plin. lib. 7. Epist. 7.
C O HÆRENS, entis. Partic. Cic. 2. de Orat. 325. Cohærens cum omni corpore membrum esse videatur. Cic. 3. Off. 11. Qui primum hæc natura cohærentia, opinione distaxissent.
 Jura montium velut feræ cohærentia. Curt. 7. 3. 21.
 Nationes commercio linguæ, moribus cohærentes, i. e. Conjunctæ. Curt. 6. 3. 8.
 Natura cohærens & continuata cum suis partibus. Cic. 1. Acad. 28. Compar. Gell. 1. 18. Aptius & coherentius putare.
C O HÆRESCO, [συνήζωμαι] ěre. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Quæ, interjecto inani, cohærescunt tamen inter se, &c. De atomis. Et 1. de Fin. 17. Atomis ita ferri, ut concursionibus inter se cohærescant.
C O HÆRNTIA, æ, f. [συνήζωσις] Cic. 2. de Nat. Deor. 155. Jam vero circuitus Solis & Lunæ, reliquorumque siderum, quamquam etiam ad mundi cohærentiam pertinent, tamen & spectaculum hominibus præbent.
 Mortis cohærentia & vitæ. Gell. lib. 6. cap. 13. Et lib. 15. cap. 3.
 Regionum cohærentia. Macrob. 5. Saturn. cap. 15. Paulo post vocat Continentiam.
 Vocis cohærentia, Copulatio, Compositio. Gell. lib. 15. cap. 3.
C O HÆRENTER, Adv. Florus lib. 2. cap. 17. 5. In Hispania prope ducentos per annos dimicatum est, a primis Scipionibus in Cæsarem Augustum, non continue nec cohærenter, sed prout causæ lacerant.
C O HÆSUS, a, um. Idem ac Cohærens. Gell. 15. 16. In naturam rediit, stricta denuo, & cohæsa.
C O HÆRES, edis. [συνήζωμαι] Qui simul hæres institutus est. Plin. Epist. 116. Libertos ejus, eisdemque cohæres suos falso, ut benefici reos detulerat ad principem.
 Multis cohæres. Hor. 2. Serm. 5. 54.
 Senior cohæredum. Hor. 2. Serm. 5. 107.
 Cohæres etiam dicitur Fideicommissarius, ut patet ex l. 36. §. final. junctæ leg. 91. §. item final. ff. de Legat. 3.
C O HIBEO, ui, itum, [ἵπιον, κρητήν, συνέζω, ἀναχατήζω] ěre. ex Con & Habeo; quasi Secum habere significat, & retinere apud se. Cic. de Senect. 51. de terra loquens, Primum id occatum semen cohabet, ex quo occatio quæ hoc efficit, nominata est.
 Auro cohobere lacertos. Ovid. 9. Epist. 59. Auro, i. e. Armillis aureis. Auro cohobere crimem. Hor. 3. Carm. 14. 22.
 Cohobere in se. Cic. de Fato, 19. Sed interest inter causas fortuito antegressas, & inter causas cohobentes in se efficientiam naturalem.
 In se sidera cohobent nitorem. Lucret. lib. 2. 1030.
 Cohobere lateris aliquid. Virg. 3. Æn. 424.
 At Scyllam cæcis cohobet spelunca lateris. i. e. Continet, claudit.
 In antris venti cohobentur. Ovid. 15. Met. 346.
 In vinculis cohobere aliquid. Curt. lib. 6. 2. 17. Oxydates erat nobilis Perses, qui a Dario capitali supplicio destinatus cohobebatur in vinculis. Huic liberato Satrapæam Mediæ attribuit.
 Cohobere se intra locum aliquid, pro Secedere. Plaut. Mil. 3. 1. 1.
 Cohobete intra limum etiam vos parumper, Pleuſides.
 Cohobere se, pro Reprimere, & refrænare animum. Ter. Heaut. 5. 1. 46. Non te cohobes? non te respicis?
 Affensionem cohobere a rebus incertis. Cic. 1. de Nat. Deor. 1.
 Fugam. Sil. lib. 15. 745.
 Furorem alicujus. Cic. 5. Philipp. 37.
 Gaudia. Propert. lib. 2. 25. 30.
 Iracundiam cohobere. Cic. pro Marcell. 8. Verum animum vincere, iracundiam cohobere, victoriam temperare, &c.
 Iras. Virg. 12. Æn. 314.
 Libidines effrenatas a conjugibus aliorum. Cic. pro Milon. 76.
 Manus refringere & cohobere conatibus. Stat. 6. Theb. 812.
 Motus animi turbatos. Cic. 2. Off. 28.
 Temeritatem cohobere & continere ab omni lapsu. Cic. 1. Acad. 44.
 Cohobere animum, manus, oculos ab alieno. Non concupiscere, non furari aliena. Cic. pro Lege Manil. 66. Quare, etiam si quem habetis, qui collatis lignis exercitus regio superare posse videtur, tamen nisi erit idem qui se a pecuniis sociorum, qui ab eorum conjugibus ac liberis, qui ab auro, & gazeque regiæ, manus, oculos, animum cohobere possit, non erit idoneus.
 Cohobere brachium toga. Cic. pro Cæli. 11. Nobis quidem olim annus erat unus ad cohobendum brachium toga continentus: & ut exercitacione ludoque campeſtri tunicati uteremur: eademque erat, si statim mereri stipendia cœperamus, castrens ratio ac militaris. Hujus loci sensus est: Foanno quo sumpta virilis toga fuerat, modestiam etiamnum & pudorem ad adolescentibus postulatum fuisse æque, ac quum in puerili erant prætexata. Quod si tum magistris liberati, & sue tanquam tutela facti, visi essent eo anno protiores aut petulantiores, de eorum pudicitia male existimatum fuisse. Qui enim brachium vel profert, vel exerit, minus esse modestus & verecundus videtur, quam qui toga brachium cohobet & continet. Et Alcibiades contra Timarchum pſicozum oratorum pudorem & modestiam laudans, eos ait perorasse manus intra pallium continentes. Eodem etiam illo anno nefas eis erat corpus in campo Martio nudare, ne corporis nudatione impudenti amatorem quærere velle viderentur. Quin & Servius ait Ciceronem scripsisse anno stipendii primo solitos esse dari cultodes adolescentibus militariis, qua ex consuetudine Maronem dixisse, c. Æn. 546.
 Cultodem ad seſe comitemque impubis luli Epytidem vocat, &c. Turnebus.
 Cohobere eadem severitate fſicium, qua ararium. Plin. in Paneg. cap. 36. pr. i. e. Cavere ne præter jus & rationem crescat privatorem dispendio. Laudat enim Plinius Trajani continentiam, quod non exhauriret cives improbis confiscationibus.

Cohobere filium. Plaut. Merc. prol. 64. — neque potestatem sibi fuisse, adeo ærdte cohobitum esse a patre.
 Cohobere pugrare leges, i. e. Prohibent. Cic. pro Rosc. Amer. 28. In emendatoribus codicibus legitur Prohibebant.
 Cohobestim, pro Cohobuerim, antiquum, cujusmodi sunt illa apud Plautum, Servatim. Supplicatis, Negatim, Prohibebis, &c. Lucet. pro Scruverim, Supplicaveris, Negaverim, Prohibueris, &c. Lucret. lib. 3. 445.
 Corpore qui nostro rarus magis hanc cohobest? **C O HIBENS**, entis, ut, Cohibens ventos carcere. Ovid. 14. Met. 224.
 Clauſtra cohobentia templum, Claudientia. Hor. 2. Epist. 1. 255.
 Clauſtraque cutodem pacis cohobentia Janum.
 Delia cohobens cervos arcu. Hor. 4. Carm. 6. 34.
C O HIBENTIA, æ, f. Gloss. Lat. Gr. Cohibentia, ῥαδυνία, συνέζωσις.
C O HIBITUS, a, um, ut, Macedones intra caltra cohobiti. Curt. 10. 3. 6.
 Aquilones cohobiti jugis montium. Curt. 8. 9. 12.
 Subtile dicendi genus & cohobitum. Gell. 7. 14. [i. e. Breve ac circumſicium. Compar. Aſon. Gratian. Action. cap. 27. pr. Cuius inceſſus modicior, habituſque cohobitor.
C O HIBITIO, õnis, f. [ἵπιον] Cic. 5. Verr. 37. Sic deportandi dies præſtituta tollere cogebat ærea: cohobitio tollendi, nisi pactus eſſet, vim adhibebat pactiõni, non voluntatem. Gruterus legit Prohibito.
C O HIBILIS, e. Gell. 16. 19. Celeri & cohobili oratione, vocumque filo tereti & candido fabulam ſcriptis Herodotus. Cohobili, i. e. Cohærente. Sed in Gloss. Lat. Gr. cohobilis, facilis, εὐχρηστος. conf. Coibilis in COEO, & COHIBITUS supra.
C O HIBILITER, Adv. Idem. Apul. extr. Florid. Fabulam in pauca cogamus, quantum potest fieri cohobiliter.
 Compar. Idem Apol. p. 297. Conibilibus eadem Græcæ & Latine adnitur concubere.
C O HIBONESTO, [συνήζωμαι, κρητήν, κρητήν] ære. Idem quod Honeſtare: nisi aliquid ornatus adferre dicamus ipsam compositionem. Plin. lib. 22. cap. 13. Deſtituta capitis ſemine illito cohobentari.
 Cohoneſtare, Honoribus afficere. Cic. Anteq. iret in exil. 30. Tantum a vobis illud, Equites Romani, peto & rogo, ut quem ſæpenumero veſtra laude cohoneſtaſſis, &c.
 Exequias alicujus cohoneſtare. Cic. pro Quint. 50.
 Funus cohobentari. Tacit. 3. Ann. 76. Ceteriſque ſolenibus funus cohoneſtaretur.
 Status alicujus cohoneſtare. Cic. 4. Verr. 68. An quorum auctoritate ſtatus cohoneſtare tuas conatus es, eorum ego dignitate accusationem meam comprobare non potero?
 Victoriam cohoneſtare. Liv. 38. 47. Ex decem legatis, ſi diis placet, quod concilium diſpenſandæ cohoneſtandæque victoriæ Imperatoribus majores dederunt noſtri, ad verſarios habeo.
C O HIBORIO, ære. Idem. Feſtus in Corona: Coronæ dicuntur, quod cohonorant eos, quibus imponuntur.
C O HIBORREO, ui, [συνήζωμαι] ěre. vel COHIBORRESCO, ěre. Magno horrore affici. Suet. in Tiber. cap. 21. Dii me perdant, nisi cohoreſcit corpus meum. h. e. Nisi totus horreo. Cic. in Somn. Scip. 2. Quem ut agnovi, equidem cohobidui.
 Cohorruisse me, quod &c. Cic. 7. Att. 1.
 Cohorrire ex re aliqua. Cic. 3. de Orat. 6. Ex quo quum cohorruiſſet, cum febrî domum rediit, dieque ſeptimo eſt lateris dolore conſumptus. Poſſet hæc particula, Ex quo, etiam ad tempus referri: quaſi diceret, Poſt ſudorem quum refruiſſiſſet.
C O HORS, ortis, f. [συνήζωμαι, κρητήν] Idem ſignificat quod Chors hortis: Locum nempe in villa, tectis circumdatum, in quo paſcuntur gallinæ & alites hujusmodi. Varro 3. de R. R. cap. 31. Primus enim ille gradus antiquus majorum noſtrorum erat, in quo eſſent aviaria duo duntaxat, in plano cohors, in qua paſcebantur gallinæ, & earum fructus erant ova & pulli. V. CHORS. Et Ovid. 4. Fat. 704. & Martial. 7. 54.
 Chors eſt etiam Corpus militum minns Legionē; conſtabat enim Legio ex cohortibus, ut Cohors ex manipulis. Varro de L. L. 4. 16. Cohors, quod ut in villa ex pluribus tectis conjungitur, ac quiddam ſit unum: ſic ex manipulis pluribus copulatur cohors: quæ in villa dicta, quod circa eum locum cohoretur pecus.
 Cohors & Turma diſtulerunt. Cohors enim de pedibus ſolum, Turma vero de equitibus dicitur. Itaque Cic. pro Marcell. 7. pedites equiteſque ſignificat, quum inquit: Hujus gloriæ Cæſar, quam es paulo ante adeptus, ſocium habes neminem: nihil tibi cohors, nihil turma decerpit. Idem 6. Att. 2. Habetis ſi turmas: cur potius quam cohortes? Ex Paulo Manutio. Fuerunt autem militum 420. alia 500. & 600. Erantque in Legionē cohortes 10. V. Lipſ. de Mil. Ro. 2. 4.
 Acies cohortium. Tacit. 5. Hiſt. 18. Pellebatur ſociarum cohortium acies. Tantumque belli ſuperſuit, ut præſidia cohortium, alarum, legionum, modicis vicis quadripartita Civis invaſerit. Tacit. 5. Hiſt. 20. pr.
 Robora clallium, alarum, cohortium. Tacit. 2. Hiſt. 76.
 Alaria cohors. V. Alaris, in ALA.
 Armigeta. Sil. lib. 10. 97.
 Auxiliaria. V. AUXILIOR. Nimitum copie auxiliariæ, quantæcunque eſſent, perpetuo in Cohortes duntaxat deſcripte fuerunt, in Legionē ſoli milites Remani, Italicique generis, niſi forte abulive nomen Legionis ponitur, diviſi.
 Bellatrix. Stat. 6. Theb. 262.
 Denſæ cohortes. V. DENſUS.
 Impia Gigantum. Hor. 2. Carm. 19. 22.
 Inhonora, Victa. Stat. 10. Theb. 8.
 Innumere. Stat. 5. Theb. 21.
 Legionariæ. V. LEGIO.
 Montana cohors Cappadocum. Lucan. lib. 7. 215.
 Numeraria. Sil. lib. 11. 102.
 Pilata. V. Pilatus, in PIIUM.
 Prætoriarie cohortes. Tacit. 3. Hiſt. 55. Eadem ac Prætorianæ. V. in PRÆTOR.
 Proceræ Itahan Cæltarum ſigna cohortes. Sil. lib. 15. 718.
 Sociæ. Tacit. 5. Hiſt. 1.
 Cæſa. Tacit. 3. Hiſt. 47.
 Corruptere Cic. 5. Verr.
 Dare cohortem in præſidium. Tacit. 4. Hiſt. 35.
 Deducere cohortes ex præſidiis. V. DEDUCO.
 Educere. Caſ. 3. Bell. Gall. 26. pr.

EXARMARE. Tacit. 2. Hist. 76.
Expeditre cohortes. Tacit. 3. Hist. 2.
Explicare. Virg. 2. Georg. 279.
 Ut sepe in pœni bello, quom longa cohortes
 Explicuit legio: & campo stetit agnien aperto.
Firmare. Tacit. 11. Ann. 11.
Inducere cohortes in prælium. V. **INDUCO.**
Ire vallatum cohortibus. Stat. 12. Theb. 181.
 — nec alumna nivosi
 Phœdis innuptis vallata cohortibus iret.
Cohors, Congregatio quæcumque hominum. Suet. in Neron. cap. 5.
 Quod quantum potare jubebatur, recusat, dimissus e cohorte amicorum, nihilo modestius vixit. Hor. 1. Epist. 3. 6.
 Quid studiosa cohors operum fruit?
Famula cohors, i. e. Famularum cohors. Stat. 11. Theb. 202.
Innuptæ cohortes, i. e. Cohortes virginum. Stat. 12. Theb. 511.
Cohors, pro Comitatu & satellitio, & familia magistratus qui ibat in provinciam. Unde, Cohors Prætoris, quæ Consuli aut Prætori in provincia præsto semper erat, qualique latus ejus cingebat. Cic. 1. Q. frat. 1. Quos vero aut ex domesticis conjunctionibus, aut ex necessariis apparitionibus tecum esse voluisti, qui quasi ex cohorte Prætoris appellari solent: horum non modo facta, sed etiam dicta omnia præstanda nobis sunt. Itaque quod Cicero Cohortem Prætoriam in prætura urbana dixit, Afconius Consulares comites interpretatur. Budæus. Locus Afconii est in 3. Verr. 36. q. V.
Impæra Veris prætoris. Cic. 6. Verr. 115.
Prætoris cohors scortatorum. Cic. 2. in Catil. 24. O bellum magnopere pertimescendum, quom hanc fit habiturus Catilina scortatorum cohortem Prætoriam. Hic non Comitum, sed Militum cohors. V. **PRÆTOR.**
Laboriosa cohors Ulyssæi. Hor. Epod. 16. 60.
Vaga cohors. Catull. 61. 25.
 Ubi fucit illa divæ volitare vaga cohors.
Cohors ad res inanimatas etiam transfertur. ut, Febrium cohors. Hec. 1. Carm. 3. 30.

COHORTICŪLA, æ. f. dimin. Cic. 8. Fam. 6. Bibulus in Amano nescio quid cohorticularum amisit.

**COHORTALIS, vel COHORTALIS, e. Agj. [κορτορικός] a Cohorte villæ. ut, Cohortales aves, Quæ in cohorte domi aluntur. Columel. lib. 1. in proœm. Et ut a pecoribus recedam, quorum in parte avium cohortalium, & apium cura posita est, &c.
 Officina cohortalis. i. e. Ornithen. Columel. 8. 3. 1. & 8.
 Pullus cohortalis. Cels. 2. 28.
 Ratio cohortalis, quam Græci vocant *δενδορτοθίσις*. Columel. 8. 2. 6.**

COHORTALINUS, i. m. Ordini militiæ Palatiæ adscriptus. Cod. Theod. 6. 35. Cohortalinorum militia.
**COHORTOR, [κορτορικός] ari. Simul aut Vehementer hortari. Cic. 2. de Nat. Deor. 148. Deinde hac cohortamur, hac persuademus. De Eloquendi vi.
 Cohorto, active, Antiquum. Quadrigarius apud Nonium, Et dicerent castra facta esse, atque hos cohortarent, uti maturarent.
 Deterre & Cohortari, opponuntur. Cic. 1. de Orat. 258. Illud vero fuit horribile, quod mercurie vereor ne majorem vim ad deterrendum habuerit, quam ad cohortandum.
 Cohortari ad pacem. Cic. 15. Att. 1.
 Ad studium summæ laudis alique cohortari. Cic. 2. Fam. 3.
 Ad virtutem cohortari ardentius. Cic. 2. de Orat. 35.
 Cohortari invicem. Suet. in Sergio Galba, cap. 10. Cohortantibus invicem, ne occasionem omitterent.**

COHORTATUS, a, um. Partic. forma pass. Cato apud Gell. 15. 13. Exercitum suum præsum, paratum, cohortatum eduxit.
COHORTANDUS, æ, um. Partic. [κορτορῶν] Cic. 1. de Orat. 30. Non sibi cohortandum Sulpicium & Cottam, sed magis utrumque collaudandum videri.

**COHORTATIO, ðnis. f. [κορτορῶν] Judicium cohortatio ad honeste iudicandum. Cic. pro Cluent. 138. Inanis & sine causa suscepta cohortatio. Cic. 1. Fam. 7. Incredibiliter me commovet tua cohortatio. Cic. 16. Att. 13. Concitatum esse cohortatione alcuius ad aliquid. Cic. 1. de Orat. 204. Excitari cohortationibus. Cic. ad Brut. Ep. 10. pr.
COHORTATIUNCULA, æ. f. dimin. Ambrosius 84. pr. Neque cohortatiunculas meas adhuc præferem.
COHIVUM, Calyx rosæ adhuc connivens & clausus. Verba sunt antiqui lexicæ, Cohivum, *καλὴ ῥοσὴ μεμεινός*. Scribitur & Conivum, a Connivendo ut reor. Turnebus. Ed. Steph. divisè, *καλὴ, ῥοσὴ μεμεινός*.**

COHOSPES, itis. m. Hospitio junctus. apud Paulinum.
**COHUM, i. n. Lorum, quo temo buris cum jugo colligatur, a Cohibendo dictum. Hæc Festus. Varro autem. 4. de L. L. 31. Cohum [vel potius Covum] pro Loro, a Cavo, quasi cavum dictum existimat: dicitur esse sub jugo medio covum, quo buris extrema jugo copulatur. Verba ipsa Varr. V. in BURA.
 Cohum etiam poetæ Cælum dixerunt, teste eodem Festo, a Chao, ex quo putabatur cælum esse formatum. V. Scalig. & Dacer. not.**

COHŪMĪDO, ære. Apul. Met. 8. pag. 205. Cohumidare genas lacrymis.

COIBILIS, V. COBO.
COIMBIBO, ære. Translate Arnob. 5. p. 178. Si aperte hoc facere confessus maledictionibus coimbibisset.
COINCIDENTIA, æ. f. [κοινησις] Affectus oculorum medicis est, ubi in meatum, qui a basi cerebri veniens, oculo videndi facultatem tribuit, humor adaptato vel rupto vase incidit, obturaturque eum: unde cum dolore visus offenditur. Hæc ex Iliagoge Galen. adscripta.
COINFANTIO, ære. Verus Interpr. Irenæus 4. 75. Coinfantium est homini verbum Dei. i. e. Infanti imprefum.
**COINQUINO, [κοινῶν] ære. Idem quod simplex Inquinare. Columel. lib. 7. cap. 5. Ne totam progeniem coinquinet: & quidem celeriter, quom alia pecora, tum præcipue oves contagione veventur.
 Coinquinare, per metaphoram. Cic. 3. de Nat. Deor. 68.**

Quod, re in summa, summum esse arbitror
 Periculum, matres coinquinari regias:
 Contaminari stirpem; admiseri genus.
 Crimine stuprife. Filiam enim suam, quod ea se stupri crimine coinquinaverat, interemit. Valer. Maxim. lib. 6. cap. 1. 6. Ubi de Attilio Pifiscico.
 Conquino & dici & scribi vult Victorinus de Orthograph. apud Malafpin. ad Att. 14. 20. pr.
COINQUINATUS, a, um. Prudentius hymno 6. ante Somn. v. 53. At qui coinquinatum Vitius cor impiavit.
 Compar. Arnob. 7. p. 222. Quid esse his potest coinquinatus?
COIS, V. COA, Veltis.
COITUS, in COBO.
**COIX, fœcis. m. [κόξ] Gens stirpis, cujus folia ad textum sunt utilia. Strabo.
 Est item Coix, Vas farinarium, ex arberum corticibus contextum, quod Dores Coin appellant. Pollux 10. 46.**

COLARRISKUS, i. m. [καλαρικός] Thraciæ gentis & Carum saltatio fuit, sed armata: forteque fuerit ea, cujus meminit *αεθόσιος*, σ, Xenophon, dum ita saltantes prodit, fe invicem *πυρρῶς* admodum solitos ferire, demumque qui alterum exuisset armis, exisse Sidalca incinentem, illo perinde ac mortuo plane elato. Ex Cæl. Rhodig. lib. 5. cap. 4. V. Pollux Onomat. lib. 4. cap. 14. Alex. Genial. Hier. lib. 2. cap. 25.

COLACASITIS, is. f. Insula in sinu Troglodytico, ad Azanium mare, de qua Plin. lib. 6. cap. 29.

**COLACRETÆ, ærum. m. [καλακρέτης] dicuntur Qui pecuniæ præfati quæ ad res divinas erogatur: nam & Androtion scribit, Delphos petantibus theoris argentum a colacretis numerari solitum. Custodiebant & hi pecuniam quæ iudicibus contribueretur, ut annotatum a grammatico Aristophane est: sed omnino & civillum pecuniarum quæstores erant. Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 9. V. Polluc. 8. segm. 97. & Schol. in Aristoph. Vesp.
COLALICUM, i. n. Tapyrbonæ insulæ promontorium, ut est apud Plin. in ipsius insulæ descriptione, lib. 6. cap. 22.**

COLAN, cognomento Pifcis, Urinator inlignis, ut qui nando tantum proficisset, ut haud secus quam marina bellua, maxima pelagi intervallo, spætiæque immensa quingentorum & ultra stadiorum, sæda tempestate & reluctatibus aquis, excellenti vi & velocitate natus peragraret. Sed quom audacious paulo mari fe crederet, festo quodam annuo solenniæque die in Siculo freto effusa multitudine ad spectaculum, in portu Messanæ, ut aiunt, experiri credo volens, quantum præ ceteris urinando valeret, dum pateram auream munus natantibus tunc a rege dejectam in mare, ad imo eripere conatur, & fe in mare mississet, illius studio profunda exquiens vada, diu expectatus, ad imo maris fundo, in quod fe dejecterat, nunquam emerit, neque postea inventus apparuit. Hæc ex Joviano Pontano Alex. ad Alex. lib. 2. cap. 21.

**COLAPHUS, i. m. [κόλαφος] Latine dicitur Alapa. Ter. Adel. 2. 2. 37. Colaphis tuber est totum caput.
 Ducere colaphum alicui. Quintil. lib. 6. cap. 3. i. e. Infringere.
 Incutere. V. INCUTIO.
 Infringere. V. INELIGO.
 Infringere colaphos. Ter. Adel. 2. 1. 46.
 Homini misero plus quingentos colaphos infregit mihi.**

COLAPHIZO, [κολαφίζω] ære. Pugno clauso verbo, colaphum impingo. Græcum verbum est, quod apud Latinos extra sacras litteras haud temere reperias. V. Tertull. adv. Marc. 5. 12.

COLAPIS, [κόλαψ] Strab. κόλαψ Dion] Pannoniæ amnis, in Saum influens juxta Siciliam, gemino alveo insulam ibi efficit, quæ Segestica appellatur. Hæc Plin. lib. 3. cap. 25. Hinc

COLAPIANI, ðrum. m. Pannoniæ populi, per quos Savi fluvius in Danubium defluit. Quorum meminit Plin. eodem loco.

COLATUS, V. COLO, colas.
**COLAX, æcie. m. [κόλαξ] Latine Assentator dicitur. Est autem nomen parafiti ab assentando. Ter. Eun. prol. 30. V. Locum.
 Colax inde nomen fbi vendicat, quoniam cibum etiam Colon vocant. Cibi enim & ventris gratia plerumque adulantur parafiti. Pomecolax, qui panis & buccellæ gratia, quam Pisonem Græci dicunt, abunde blanditur. Quin Cœlia quoque, id est venter hinc originem ducit. Cæl. lib. 20. cap. 33.**

**COLAXES, is. m. [κόλαξες] Jovis & Oræ filius: cujus pariter & matris meminit. Valer. Flacc. 6. Argon. 48.
 Proxima Bisfalæ regio, ductorque Colaxes,
 Sanguis & ipse deum. De Oræ matre ejus fabulantur eam fuisse ancipiti forma, humana & serpentina.**

**COLCHI, ðrum. m. [κόλχοι] Populi qui Phasim fluvium incolunt, diciturque sunt a Colcho Phasidis filio.
 Phryxæi Colchi, a Phryxo filio Athamantis, qui insidias novecæ fugiens, navigavit Colchos, ibique velius aureum monumentum periculorum Marti, aut (ut alii dixerunt) Jovi Phryxio dicavit. Valer. 1. Argon. 351.
 Tu quoque Phryxæes remo, Peantie, Colchos
 Bis Lennium vitare petis.**

**Sævi Colchi. Valer. 3. Argon. 698.
 Truces. Valer. 1. Argon. 743.
 Auratus aries Colchorum. Cic. in Orat. 163.**

COLCHIS, idis, & COLCHOS, i. f. [κόλχος] Regio juxta Fontem, regnum Bete regis: in qua fuerunt venefici maximi auctores. Habet in fe juga Caucafi, atque hinc Caspium, & Hircanum habet mare, hinc Meotim. Ferunt Iasonem Theffalum cum Argonautis eo navigasse, ut velius aureum raperet, in ea Sibiras Colchorum regia est. Hæc ut Ptolemæus ait) monte Corace a Septentrione clausa est, qui est Caucafi pars, & Nomades excludit: ab Oriente, Iberia: a Meridie, Phaside, & Armenia montibus; ab Occidente, Euxino ponto. Ammianus lib. 22. Colchos antiquam Ægyptiorum sobolem esse refert. Nam Iunificum adeo apud eos vulgatum est, ut in peregrina quoque loca exportetur. unde quidam

quidam cognationem Colchorum cum Ægyptiis ostendere volentes, idem ex his capiunt, inquit Strabo. Erod. Epod. 5. 21.
 — plumamque nocturnæ igris,
 Herbaque, quas & Colchos, atque Iberia
 Mittit venenorum ferax. Alii legunt lolcos.
COLCHIS, [Κολχίς] Horatio dicitur Illa quæ in Colcho nata est, quo nomine Medeam significat in Epod. 16. 58.
 Neque impudica Colchis intulit pedem.
 Torva Colchis, Medea irata. Juven. 6. Sat. 640.
 Credamus tragicis quicquid de Colchide torva
 Dicitur.
 Turbida Colchis. Valer. 8. Argon. 323.
 Gens Colchis, Gens Colchorum. Valer. 5. Argon. 418.
COLCHUS, a, um. [Κολχός] Adj. Qui ex Colcho est. Hor. in Arte Poet. 118.
 Colchus an Assyrius: Thebis nutritus, an Argis.
 Domus Colcha. Ovid. 3. Fast. 876.
 Pervenit in Colchas aurea lana domos.
 Phafis Colchus. Sen. Hippol. 8.
 Rhombus Colchus. Martial. lib. 12. 57.
 Cum facta Colcho lana vapulat rhombo.
COLCHICUS, a, um. [Κολχικός] Adj. ut, Venena Colchica. Hor. 2. Carn. 13. 8.
COLCHICUS, a, um. [Κολχικός] aliud Adj. Propert. lib. 2. l. 54.
 Sen mihi Circeo percundum est gramine, sive
 Colchis Colchiaciis urat athena focis. Scalig. lolciaciis, probante Broeckh.
COLCHICUM, i. n. [κόλχιον] Bulbus est agreitis, exitu Autumni croceum edens florem, & polterius folia pinguiora quam bulbi, caule semipedem alto, femine rufo. Quidam Ephemerum lethale appellant. Guttatum enim fungorum modo jugulat. Maxima ejus copia in Colchide nascitur: unde & nomen accepit. Officina Hermodactylon appellant. V. Dioscor. lib. 4. cap. 72.
COLCHINIUM, i. n. [κόλχινιον] Oppidum Dalmatiæ, a Colchis conditum, quod postea Olchinium dictum est. Auc. Plin. lib. 3. cap. 22.
COLDULI, orum. [Κολδύλλοι] Germaniæ populi, ex quibus nonnulli intra silvam Herciniam habitant, aliqui extra, ut Strabo testis est lib. 7.
COLLENTUM, Illyrici insula, a qua Colentini populi, qui in Salonam colsoniam jura petunt, ut vult Plin. lib. 3. cap. 21. & 22.
COLLES, vel **COLIS**, is. m. [κωλλές] Penis, five Membri virilis quasi hasta usque ad glandem. Celf. lib. 7. cap. 25. Ab his ad ea transeundum, qua in cole ipso sunt. Hinc
COLLEUS, i. m. [κόλλεος] Testis alias dicitur, five Testiculus, per diminutionem. Cic. 9. Fam. 22. Testes, verbum honestissimum in judicio: alio loco non inuis: at honesti, colci Lanuvini: Cliternini, non honesti. Et Petron. cap. 44. Si coles haberemus. i. e. Si viri essemus. V. ibi Manut. & Scheff. in not. p. 93.
 Coles, Testis, a Colo, colis, quod colat mulieris pubem. unde illud in Priap. (13.) Stamus sub Iove coles apertis. Dicitur & Culeus. Martialis, Quod depilatos, Chreste, coles portas. Hæc Calepinus. Quod his in locis fit Vagina, ut pote a κωλλές. Sed a Colo esse Græce Coleus. Eobanus tamen Coleatum a Theophr. dixit, o brevi. H. St.
COLLEATUS, a, um, ut, Coleata cupis, apud Nonium a Pomponio dici videtur pars illa qua viri sunt, nec honeste potest nominari. Conspicio, inquit, coleatum culpideum. Turneb. Advers. 6. 9.
 Equus coleatus. ibid. 17. 12.
COLLIAS, æ. m. [κόλλιας] Picis. Plin. lib. 32. cap. ult. Colias five Parianus, five Sextianus a patria Betica, lacertorum minimi.
 Est & Colias. [Κωλλίας] locus Atticæ, & Ædes Veneris apud Suidam.
COLICÆ, in COLICÆ.
COLICULUS, in COLIS vel CAULIS.
COLICUS, in COLON.
COLIDOS, Insula in Oceano Indico, Veneri sacra, quæ tantæ altitudinis esse fertur, ut illuc aves non advolent.
COLIPHUM, i. n. [κωλλίφου] Panis quo utebantur athleteæ, λέπτο ἢ κόλλι φου ἢ ἴφι, hoc est robore membrorum. Hæc Bud. Plaut. Perf. 1. 3. 12.
 Coliphia mihi ne incocta detis.
 Comedere coliphia. Juven. 2. Sat. 53.
 Luctantur pauca, comedunt coliphia pauca. V. ibi Gangræum.
COLIS, is. V. CAULIS & COLES.
COLLA, æ. f. [κόλλα] a Græcis dicitur quam nos Glutinum dicimus, quod ligna ferruntur ant. Perott. Utitur autem tantum ejus compositis: ut, Sarcocolla, Ichthyocolla, Chrysocolla.
COLLABASCO, [καταβάσκειν, καταβάσκω] Ære. a verbo Lābo, as. Ruinam mimitari. Plaut. Stich. 4. l. 17. Si res lassā labat, itidem amici collabascunt. Per translationem.
COLLABESCO, Ære. a verbo Lābor, Æris. Lucret. lib. 3. 600.
 Conquassatur enim tum mens, animæque potestas
 Omnis: & hæc ipso cum corpore collabescunt. Versus est spondaicus. h. e. Collabuntur & decidunt. Alii legunt Conlabescunt, alii Conlabascunt.
COLLABEÏTO, [καταβέβαιμι] Æri. Cæc. 2. Bell. Civil. 6. Illæ adeo graviter incitatae conflixerunt, ut vehementissime utraq; ex concursu laborarent: altera vero perfracta rostro tota collaberet.
COLLABEFACTUS, a, um. C. Nepos, 3. l. 2. A Themistocle collabefactus testula illa, exilio decem annorum multatus est.
COLLABEFACTO, [καταβέβαιμι] Ære. Idem quod Labefactare. Ovid. l. 1. Fast. 566.
 Et vastum motu collabefactatonus. h. e. Vehementer concutit.
COLLABEFACTATUS, a, um. Lucret. l. 492.
 Collabefactatus rigor auri solvitur æstu.
COLLABELLI, o, Ære. Labra adjungo. Laber. apud Nonium 2. 168. Peranna, collabella osculum, h. e. Junctis labris osculare.
COLLABOR, [καταβέβαιμι] Æbi. Labi, vel Simul cum aliquo labi. Ovid. 6. Met. 295.
 Hæc frustra fugiens collabitor.
 Fastidium domus collabitor. Suet. in Cæc. cap. 81.
 Collabi ruina. Liv. 29. 18.
 Saxo collabi. Stat. l. Achill. 195. — saxo collabitor ingens Centaurus. h. e. Dormiturus procumbit super saxum.

COLLAPUSUS, a, um. [συρραπίδης] Partic. Celf. lib. 7. cap. 26. Res vero interdum cogit emoliri manu urina, quam illa non redditur, aut quia fenectute iter ejus collapsum est, &c.
 Collapfusis dicitur, Cui præ dolore concidit animus. Virg. 8. Æn. 584.
 — famuli collapsum in tecta ferebant.
 Dolore subito collapso. Ovid. 7. Met. 826.
 Ferro collapfus, i. e. Ictu enfis. Virg. 4. Æn. 664.
 — illam media iter talia ferro
 Collapsam aspiciunt comites, enfemque cruore
 Spumantem, fœrafque manus.
 Ædes veritate collapsæ. Suet. August. cap. 30.
 Artus collapfus excipit. Ovid. 10. Met. 186.
 Cervix collapsa. Virg. 9. Æn. 134.
 Cineres collapfi dicuntur, Quum est omnino extinctus ignis. Virg. 6. Æn. 226.
 Postquam collapfi cineres, & flamma quievit.
 Membra collapsa. Virg. 4. Æn. 391.
 Ossa morbo collapsa minutatim, per hyperbolen Totum hominem significat. Virg. 3. Georg. 485.
 Rursus abundabat fluidus liquor: omniaque in se
 Ossa minutatim morbo collapsa trahebat. Servius.
 Ruina collapsa. Sil. lib. 7. 727.
COLLAPSIO, Ænis. f. Firmic. de Error. profan. relig. cap. 41. Cadenium culminum fenestra collapsio.
COLLABORO, vel **CONLABORO**, [συρραπίδης] Ære. Tertull. de Penit. cap. 10. Ad remedium conlaborare. Vulg. Interpr. 2. Tim. 1. 8. Collabora Evangelio secundum virtutem Dei.
COLLABORANS, antis. [συραπίδης] Vulg. Interpr. Philipp. 1. 27. Collaborantes fidei Evangelii. Hinc
COLLABORATIO, Ænis. f. &
COLLABORATOR, Ænis. m.
COLLABUS, i. m. [κόλλα] Suidas, Collabi sunt fidium epitonia. Cæc. lib. 30. cap. 18. Existimo collabos in cithara esse claviculos, quibus induntur vel remittuntur fides: & inde ab intentione cœpiisse epitonia vocari: indeque per similitudinem in aliis itidem id genus eodem modo appellata.
 Est etiam Collabus, Servuli nomen apud Plaut. Trin. 4. 3. 13.
COLLACERO, Ære. Hinc
COLLACERATUS, a, um. Tacit. 3. Hist. 73. 9. Confossium collaceratumque corpus.
COLLACRYMO, [ἐπιδακρυώω] Ære. Idem quod simplex Lacrymare. Cic. in Sonn. Scip. 1. Ad quem, utveni, complexus me fenex collacrymavit.
 Collacrymare casum. Cic. pro Sext. 123. Et quoniam huc me provexit oratio, hisirio casum meum toties collacrymavit.
COLLACRYMATIO, Ænis. f. [ἐπιδακρυώω] Cic. 2. de Orat. 190. Nisi ei tu signa doloris tui verbis, sententis, voce, vultu, collacrymatione denique ostenderis.
COLLACTANEUS, i. m. [ἐπιδακρυώω] Qui eandem mammam fuxit, & eodem lacte nutritus est. l. 13. de manum. vindict. §. justæ autem. Infit. Quibus ex causis manumit. l. 30. §. Titia. D. de adm. legat. que & cum Græce σπιτακροί vocat, ut & Theophil. in d. §. justæ. V. August. Confess. l. 7.
COLLACTANEA, æ. f. Ambros. Epist. 34. ad Virgines sacras: Emerantiana, quæ fuerat collactanea ejus, &c. Et Venant. Fortunat. 6. Carm. 7. Nulla puella choro neque collactanea ludat.
COLLACTEUS, a. [ἐπιδακρυώω] Idem. Juven. 6. Sat. 306.
 — quid dicit notæ collactæe mamme. Novissima exemplaria habent, Collactia Mauræ. V. Schurzfl. Martianus Capell. lib. 1. cap. 1. Sed quod fororis ejus collactæe, & indiffereto amica frœdere videretur.
COLLACTIUS, i. m. Idem quod Collactaneus. Gruter. Inscript. p. 661. & Spon. Misc. p. 228. Hygin. fab. 224. Croton collactius Musarum.
COLLACTA, æ. f. Gruter. Inscript. 661. 2. **COLLACTIÆ**. BENE. MERENTI. FECIT.
COLLATOR, vel **CONLATOR**, Æri. Tertull. de Idololatr. cap. 14. Convivamus cum omnibus; conlaturum ex communione naturæ, non superstitionis. Et Mantuan.
 Festa vos celebrant & collaturatum. Nonium.
COLLARE, is. n. [καταβέβαιμι] Vinculi genus quo collum astringitur. Lucil. lib. 9.
 Cum manicis, catulo, collarique, ut fugitivum
 Depertem. Hæc Nonius. Vel, ut ait Budæus, Cingulum ex corio firmo cum clavis capitatis. Varro 2. de R. R. cap. 9. Ne vulnerentur a bestis imponuntur his collaria, &c. de Canibus.
COLLARIA, æ. f. Ferrum rotundum quo constringuntur colla malefactorum. Plaut. Capt. 2. 2. extr.
 Hoc quidem haud molesto f'it jam, quod collus collaria caret.
COLLARIS, e. Adj. ut Infula collaris. Petron. cap. 56. V. ibi Burm.
COLLARIUM, V. CIRCULUS.
COLLATÉRALES, in jure dicitur Qui se attingunt transverfaliter per lineam collateralem, non per lineam rectam ascendentem, vel descendentem, ut Confranginei vel Infulæ. V. Jurifconsultos.
 Dicuntur etiam Collaterales generaliter omnes, æqualiter, quasi lateribus confidentes.
COLLATERO, Ære. Mart. Capell. 6. p. 230. Vocales utrinque collaterat. **COLLATIA**, æ. f. [Κωλλασία] Oppidum juxta Romam, eo quod ibi opes aliarum civitatum fuerint collatæ: a qua porta Romæ Collatina dicta est. Festus.
COLLATINUS, a, um, ut, Arces Collatinæ. Virg. 6. Æn. 774. Penetralla Collatina. Ovid. 2. Fast. 787.
 Hostis, ut hospes, init penetralla Collatina. i. e. Domum Collatini, mariti Lucretiæ.
COLLATINA, æ. f. Dea quæ collibus præest. August. Civ. Dei. 4. 8.
COLLATINUS, i. m. L. Tarquinii cognomen fuit, Lucretiæ mariti, qui primus post exactos reges, cum Junio Bruto factus est Consul: postea non aliam ob causam, quam quod Tarquinium appellaretur, populo suspectus, magistratu se abdicare coactus est, & in exilium proficiscit. Liv. 2. 2. Fuit & Unus ex septem urbis Romæ collibus.
COLLATIO, **COLLATITIVUS**, **COLLATIVUS**, **COLLATOR**, **COLLATUS**. V. CONFERO.

COLLATO, [*συμμάτω*] *äre*. Idem quod Ampliare. Unde
COLLATATUS, a, um. Cic. in Orat. 187. Quod si & angusta quedam
atque concisa, & alia est collata & diffusa oratio, necesse est id non literarum accidere natura, sed intervallorum longorum & brevium varietate &c. Angusta, & concisa oratio, quæ minutus habet numeros, & remissos: quales sunt iambi & trochæi; ut pro Mil. 28. Milo autem, quum in senatu fuisset eo die, quoad venisset dimissus est, domum venit, calceos & vestimenta mutavit: paulisper dum fe uxor, ut fit, comparat, comomratu est. Quem locum vehementer admiratur Quintil. lib. 4. cap. 2. Omnes fere iambi sunt, & trochæi. quin ab iambo incipit, & duobus iambis definit. Nullus autem numerus aut pes iambo demissior & angustior est. Collata & diffusa oratio grandiores & sublimiores numeros habet: quales sunt spondæi, Cretici, Ionici, Pæones, epiiriti, ut pro Milone 85. Quas ille præceps amentia, cæcis prostratissime sanctissimis lucis, substructionem insanis molibus oppresserat. Incipit enim a spondæo, & definit in Ionico a majori. Postea subiungit: Vestra tum ara, vestra religiones vigerunt. ubi etiam initio spondæus est, in fine Ionici a minori. Sequitur: Vestra vis valuit, quam ille omni scelere polluerat. ubi primo loco Creticus est, postremo Pæon primus. Natura igitur syllabarum & pedum, efficit orationem aliam angustam, aliam collatam.
COLLAUDO, [*συνταύω*] *äre*. Eiusdem significationis cum suo simpliciter. Ter. Eun. 5. 9. 60. Et collaudavi secundum facta & virtutes tuas. Cic. 2. Q. frat. 5. Orationem meam collaudavit factis meis verbis. Benevolentiam diligentiamque aliorum collaudare. Cic. 7. Verr. 161. Agit hominibus gratias, & eorum erga fe benevolentiam diligentiamque collaudavit.
Clementiam alicujus per litteras collaudare. Cic. 9. Att. 16.
Factum alicujus collaudare. Cic. 5. Philipp. 28.
Memoriam. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
Ab omnibus collaudari. Cic. 1. Fam. 7.
Non cohortandus, sed magis collaudandus alicujus. Cic. 1. de Orat. 30. Proverbio Græco collaudare sit solitus. Suet. Ner. 33. H. St.
COLLAUDATUS, a, um. [*συνταύω*] Stat. 6. Theb. 490.
— vinctusque & collaudatus abisset. Et Curt. 7. 5. 38.
Alexander multum collaudato Spitamene conversus ad Bessum, &c. Verbis amplissimis collaudatus. Suet. Cæs. 16. Accitumque in curiam, & amplissimis verbis collaudatum, &c.
COLLAUDATIO, *õnis*, f. [*συνταύω*] Cic. 2. de Invent. 125. Primum scriptoris collaudatio, & loco communi, nihil eos qui iudicent, nisi id quod scriptum sit spectare oportere. Et Auctor ad Herenn. 2. 13. Scriptoris collaudatio.
COLLAUDATOR, *õris*, m. Augustin. Confess. 4. 14. extr. Nullo collaudatore mirabor.
COLLAUDABILIS, e. Prudent. Hamartig. v. 694.
— nec bonus est, nec collaudabilis ille.
COLLECTA, **COLLECTANEUS**, In **COLLIGO**.
COLLEGA, *æ*, m. [*συνεργός*] Collegæ (inquit Varro de L. L. 5. 7.) dicuntur Qui una lecti sunt. Ulpianus l. 173. D. de verborum significationibus, Collegarum appellatione hi continentur, qui sunt ejusdem potestatis. Perottus, Collegæ sunt in legatione aut magistratu socii. Plin. lib. 19. cap. 8. Invenio mustum rutatum populo datum a Cornelio Cethego, in Consulatu collega Quint. Flaminii, comitis peractis.
Collegæ & socius alicujus. Cic. 4. Verr. 109. Qui se non Timarchidis, sed ipsius Veris collegam & socium esse dicebat.
Regni collega. Cic. 2. Philipp. 85.
In censura collega. Cic. de Amicit. 39.
In Prætura collega. Cic. 1. Off. 144.
Abrogare potestatem collegæ. Cic. 7. de Legib. 24.
Discrepare judicia inter collegas. Cic. pro Cluent. 121.
Facere collegam in quodam munere. Cic. de Clar. Orat.
Frangere libidinem levitatemque collegæ vultu. Cic. pro Sext. 19.
Habere collegam in quodam munere. Cic. 1. Off. 144.
Numeratur alicui collega quispiam. Cic. 4. Verr. 108. Is est C. Clodius, qui in Sicilia sequestrer istius, interpres, confector negotiorum, prope collega Timarchidi numerabatur.
Timeret censoris mores etiam collega. Juven. 11. Sat. 92.
COLLEGATARIUS, V. **COLLEGO**, *äre*.
COLLEGIUM, i. n. [*συνεργία*, *σύνολο*] proprie significat Societatem ipsam collegarum. Tres numero collegium facere existimavit Horatius Priscus: quod magis sequendum affirmat Marcellus, quam quod perique scripserunt, majorem ad id numerum necessarium esse. Collegæ tamen dicuntur duo, & collegium dicitur de consulis a Livio lib. 10. 22. Expertum se, nihil concordii collegio firmitus ad temp. tuendam esse. Idem tria collegia vocat tres duorum consulum vices. Budæus. Cic. 6. Verr. 108. Tum ex amplissimo collegio Decemvirali, &c. Gell. lib. 11. cap. 3. Alter enim dici videbam, Pontifices pro collegio decrevisse. i. e. Ex auctoritate & sententia collegii pontificum, inquit Volaterranus. Huc pertinent Magistratum & Sacerdotum seque.
Flavialium collegium. Suet. Domit. cap. 4. V. FLAVIALES & Pitisc. ad loc.
Pontificum collegium. Cic. pro Domo 33.
Prætorum. Cic. 3. Off. 80.
Quæstorum collegium. Suet. Claud. 24.
Sacerdotum. Cic. de Clar. Orat. 127.
Sacerdotii amplissimi collegium. Cic. 3. Fam. 10.
Tribunorum plebis. Cic. pro Domo 47.
Apud collegium Tribunorum plebis causam alicujus agere. Cic. 4. Verr. 100. Cic. 3. de Legib. 24. Quod enim est tam desperatum collegium, in quo nemo et decem sana mente fit. Loquitur de collegio Trib. pleb.
Collegium, pro Consortio officii, sive societatis. Tacit. 3. Ann. 31. Consulatus patris, atque filii collegio insignis.
Collegiorum ordo quidam erat & dignitas, ac quoddam magnum dicebatur, ut aliis dignis & amplius. Sic enim legitur in inscriptione quadam veteri, VIATORI COLLEGI MAGNI. Turnebus.
Collegium, Congregatio & societas quorundamque hominum. Plin. lib. 10. Epist. 42. extr. Tu domine, dispice an instituendum putes collegium fabrorum, duntaxat hominum c. l.
Ambubaiarum collegia. Hor. 1. Serm. 2. 1.
Capitolinorum collegium. V. Capitolinus, in CAPITOLIUM.
Mercurialium collegium. In MERCURIUS.

Poetarum collegium. Valer. Max. 3. 7. 11. Is, Julio Cæsari, amplissimo ac florentissimo viro, in collegium poetarum venienti, nunquam accessit.
Sodales ejusdem collegii. Caius in l. ult. D. de Collegiis & illicitis corporibus.
Illicita collegia arcentur senatusconsulto. Martianus in l. r. D. de Collegiis & illicitis corporibus.
Sodalitica collegia. Martian. in l. r. D. de Colleg. & illicit. corpor. Mandata principalibus præcipitur Præfidibus provinciarum, ne pariantur esse collegia sodalitica.
Naturæ collegium. Plin. lib. 10. cap. 17. Auxiliatur accipiter, collegio quodam naturæ, bellumque partitur. i. e. Par alliance de nature.
Adhibere collegium. In ADHIBEO.
Celebrare. Martianus in l. Collegia. D. de Collegiis & illicitis corporibus.
Coire collegium. Martian. in l. Collegia. D. de Collegiis & illicitis corporibus.
Cooptare in collegium. In COOPTO.
Deserere collegium. Cic. 2. Philipp. 87.
Dissolvere collegia, Tollere, Interdicere. Suet. in August. cap. 32. Martian. in l. Collegia. D. de Colleg. & illicit. corpor.
Distrahere collegia. Idem. Suet. Cæs. cap. 43. Cuncta collegia, præter antiquitus constituta, distrahit.
Ursupare. Ulpian. in l. Quisquis illicitum. D. de Colleg. & illicitis corporibus.
Collegia, h. e. Infimorum hominum, certas artes pariter exercentium, conventus, jam inde a Numa rege esse instituta, in Plinii naturali historia, & in Plutarcho scriptum est. postea, quum horum collegiorum numerus esset auctus, omnia, præter pauca ætate certa, ut fabrorum fitorumque, quæ civitatis utilitas desiderabat, pluribus legibus subflata sunt, neque solum legibus, sed etiam senatusconsultis, ut L. Cæcilio, Q. Marcio c. o. s. s. nec enim hominum humilium coitiones in civitate fatis tutæ videbantur. Clodius autem, ut inopem plebem, quæ parvo negotio ad facinus impellerit, sibi conciliaret, utpote qui novitatem & vim meditaretur, collegia non solum vetera restituit, sed etiam nova innumerabilia constituit. de quo & in oratione pro Sextio, & in Pisonem Cicero meminit. præterea Dion libro xxxviii. Pædianus in commentario Corneliane. Hæc autem collegia non e solis peregrinis, aut e servis, sed e peregrinis, qui postea cives fiebant, e novis civibus, ex veteribus Romanis inopia laborantibus, e servis contabant. est enim ridiculum, eos putare fuisse peregrinos, quorum patres & majores multis ante annis artem aliquam sedentariam administrassent. peregrini quidem & erant, & dicebantur, ante quam essent censi: sed, quum Romæ domicilium jam per aliquot annos habuissent, professi apud prætorem, civium Romanorum jura conosequebantur, & vel eadem, quas antea, artes administrabant, vel in militiam proficisciebantur. in qua quum nonnulli fortem fidelemque operam reip. navassent, equestris loci dignitatem, si modo h. s. quadringenta millia possiderent, conosequebantur, vel tribuni militum fiebant: ex quo postea tribuni pleb. facile creabantur: unde ad alios magistratus erat ascensus. Romanos autem cives, alios magistratibus, alios militiæ, alios mechanicis artibus operam dedisse, facile mihi & Plinius persuadet, qui pr. lib. 34. de collegiis ærariorum, fabrârum, & figulorum a Numa rege institutis mentionem facit: & L. Florus idem aperte demonstrat: cujus hæc sunt verba lib. 1. cap. 6. extr. Ab hoc populus Romanus relatus in censum, digestus in classes, decuriis (al. Curii) atque collegiis distributus: summaque regis solertia ita est ordinata resp. ut omnia patrium, dignitatis, ætatis, artium, officiorumque discrimina in tabulis referrentur, ac si maxima civitas minima domus diligentia contineretur. Collegia nominat & Artes: quæ duæ dictiones manifesto declarant, contra quam Dionysius Halicarnassus quodam in loco affirmat, artes illas, quæ in officiniis tractantur, etiam ab iis qui multis ante annis jure civium Romanorum uterentur, esse cultas. hoc & Cicero demonstrat in oratione pro Domo sua 74. ait enim sic: Nullum est in hac urbe collegium, nulli pagani, aut montani, (quoniam plebi quoque urbana majores nostri conventicula, & quasi concilia quedam esse voluerunt) qui non amplissime non modo de salute mea, sed etiam de dignitate decreverit. Præterea lib. 6. Epist. 1. ad Att. Iudicem esse Romanum significat Turpionem futurum. quid autem? Pædianus, qui fuit antiquitatum Romanarum bene peritus, nonne in orationis pro Milone commentario & concionem, & populum nominat, quum de iis qui mechanicas artes tractarent manifeste loquatur? nam quum exponit illud 71. Contra hesternam concionem illam, subiungit hæc: Idem T. Munatius Plancus, ut sæpe diximus, post audita, & obsignata testium verba, dimissoque interim iudice, vocata concione cohortatus erat populum, ut clausis tabernis postero die ad iudicium adesset, nec peteretur elabi Milonem. Erant igitur opificum collegia ex quatuor hominum generibus, e servis, ex inopi veterum civium Romanorum plebe, ex novis civibus, ex iis qui quum proxime in urbem venissent, censi nondum erant, sed illa quæ P. Clodius restituit, qui etiam, ut ait Cicero in Pisonem, nova quedam e servitorum sæce constituit. Dion historiæ suæ lib. xxxiiii, πῶς ἐπαυροῦς ἡδύκητος nominat: quod nihil aliud essent, quam opificum sodalitates: quales Venetiis videmus esse quamplurimas. Quod etiam sit fit, ad aliam tamen sententiam convertendum est illud quod in lib. de Senect. 45. ex persona Catonis Cic. pronuntiat: Sodalitates paulo ante me quæstiones constitutæ sunt, non enim de collegiis opificum est intelligendum, sed de sodalitatibus honestorum civium, animi causâ constitutis. & quemadmodum sodalitates, item collegia non semper de artificum coetibus dicuntur, non enim quod lib. 2. ad Qu. frat. Ep. 5. extr. scriptum est, M. Furium Flaccum, equitem Romanum Capitolinis & Mercuriales de collegio ejecerunt, sic exponendum est, ut de collegio eorum qui mechanicas artes exercent, sed de collegio aliquo sacerdotum eiectionem esse Flaccum, intelligamus. non enim suspicari aliter possumus, quum eques Romanus esset, artes autem quæstuaris ab infima plebe tractarentur, argentaria tamen excepta, quam a Q. Cælio, equite Romano, Pomponii Attici avunculo, esse administratam, libro 1. ad Atticum Cicero significat: si modo fenerator & argentarius idem verus. erat igitur inter quæstuaris artes paulo honestior, vel ut dicam verius, paulo minus turpis argentaria: cui tamen operam dare, probro ducebatur. itaque Octavio, qui postea est Augustus appellatus, avum argentarium M. Antonius & Cælius

Parmensis exprobrare soliti sunt. Ex Manut. commentariis in orationem pro Sextio. De Capitolinis & Mercurialibus V. suo loco.

COLLEGIALIS, e. Ad collegium pertinens. ut Fides collegialis. Gruter. Inscript. p. 322. n. 4. **FIDEIQUE. VESTRAE. COLLEGIALI. COMMITTO.**

COLLEGIALITER, Adv. apud Jctos.

COLLEGIARIUS, a, um. Idem ut, Collegiarii ministri. Tertull. de Spectac. cap. 11.

COLLEGIATUS, a, um. In collegium redactus. Gruter. Inscript. p. 860. n. 13. **AVR. VIVI. QVI. VIXIT. ANN. XLV. COLLEGIATI. EIVS. AMICO. KARISSIMO. PRO. MERITIS. FECERVNT.** Conf. l. un. C. de Collegiatis; & Cod. Theod. 7. 14. Isidor. 9. 4. Sed Vossius de Vit. L. 3. 26. hoc verbum improbat.

COLLEGO, are. Vet. Gloss. Collegat, *συμπίπτει, περισυλλάσσει*. [Manifesto errore, pro Congelat.

COLLEGATARIUS, i. m. Cum alio legatarius factus. Ulpian. in l. plane. D. de legat. 1. Si duobus sit legatum, quorum alter hæres institutus sit; a femetipso ei legatum inutiliter videtur. ideoque quod ei a se legatum est; ad collegatarium pertinebit.

COLLEMA, atis. n. [*κρημνισμα*] Conglutinamentum. Mart. Capella 3. p. 49. Niloticæ fruticis collemata.

COLLENO, ire. apud Hyginum. [Sic in Thef. Lipsf.

COLLEPROSUS, a, um. Sidon. 6. Epist. 1. Colleprosi mei conditione.

COLLETICUS, a, um. [*κρημνιστικος*] ut, Colletica medicamenta dicuntur, Quæ adglutinant; sicut Symphytica, Quæ consolidant; & Epulonica, Quæ cicatricem inducunt. Auctor Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 14.

COLLETIS, is. f. Herba verbenacea. Apul. de Herb. cap. 3.

COLLEVO, [*επιμαρτυροω*] are. videtur id significare quod vulgus Alleviare dicit. Plin. lib. 23. cap. 1. Prodest renibus, jecinori & interaneis, vesicæ: collevat enim ea. De multo loquitur. Hard. Collævat. q. v.

COLLIBERTUS, i. n. [*συνελευθερωσ*] Qui ab eodem patrono libertate donatus est. Plaut. Pœnuli. 4. 2. 88.

Quin hercle collibertus meus faxo eris, si di volent.

Inter collibertos matrem & filium, pietatis ratio secundum naturam esse falva debet. Ulpian. in l. 1. D. de Obsequiis a liberis & libertis parentibus & patronis præstantibus.

COLLIBET, vel **COLLUBET**, collibuit, collibitum est, [*συνελευθερωσ*] ère. Idem quod Liberare, & placere. Ter. Eun. 5. 9. 26. Si quid collibuit, novi te. Sallust. in Cic. 2. An non ita a pueritia vixisti, ut nihil flagitiosum corpori tuo putares, quod alteri collibuisse?

Nihil non æquum ac verum duxerit, aliter ipsi facere collibuisse. Cic. in Sallust. 17.

Collibitum est mihi. Cic. 15. Fam. 16. Ut simul ac mihi collibitum sit de te cogitare, illud occurat.

COLLIBENTIA, & **COLLUBESCENTIA**, æ. f. Confensus. Cathol.

COLLIBO, are. Mantuan. de Columbus, — collibant oscula rostro.

COLLIBRO, are. Cato cap. 19. Inter arbores medium quod erit, id ad mediam collibrato.

COLLICIA, arum. f. Majores fulci, in quibus aqua si redundat, excolatur: dicuntur & Elices, & Collicia. Feltus, Collicia, Tegula per quas aqua in vas defluere potest. Plin. lib. 18. cap. 19. ad finem. In usu est & collicias interponere, si ita locus poscat, ampliore fulco, quæ in fossas aquam deducant. Colum. lib. 2. cap. 8. Sed quamvis tempetteve fementis confecta erit, cavebitur tamen, ut patentes liras, crebroque sulcos aquarios, quos nonnulli elices vocant, faciamus, & omnem humorem in collicias, atque inde extra fegetes derivemus. Vitruvius appellat Collicivaria, Omnis collicivæ & purgamentorum receptacula. Dicuntur Collicia, ab humore colligendo. Hinc

COLLICIARBS tegula. Cato de R. R. c. 14. Colliciaræ quæ erunt, pro binis putabuntur. Subintellige Tegulae. conf. **DELICIA**.

COLLICULUS, V. **COLLIS**.

COLLIDO, si, sum, [*συγκρουω, συμπέλλω*] ère. Simul percutere, conterere, & frangere. Cic. 3. de Nat. Deor. 31. Humor ita mollis est, ut facile premi collidique possit.

Aurum colliditur, ut fiat annulus. Ovid. 3. de Arte Am. 221.

Dentes colliduntur. Senec. Epist. 11.

Leges configunt & colliduntur. Quintil. lib. 7. cap. 3. i. e. Contrariæ sunt. Budeus.

Acer concursus viros colliferat. Sil. lib. 7. 565.

— jamque intermixta sonabant

Claffia, concursusque viros colliferat acer.

Gloria collidit fratres. Stat. lib. 6. Theb. 435.

— nec unquam

Ambitiosa pios collidit gloria fratres.

Collidere manus, pro Complodere. Quintil. lib. 2. cap. 13. Jam collidere manus, terræ pedem incutere, pectus, femur, frontem cædere, multum ad pullatum circulum facit.

Conlidi, Infnitivus. Lucret. lib. 1. 523.

Nam neque conlidi sine inani posse videtur

Quicquam, &c.

COLLISUS, a, um. [*συγκρουσθεις*] Sil. lib. 3. 698.

— alta fonoro

Collisis trabibus voluntur murmura luo.

Capita duo reipublicæ inter se colliffa. Vellei. 2. 52. 2.

Graccia colliffa duello. Hor. 1. Epist. 2. 7.

Colliffum argentum quid fit; vide in l. Quintus, 2. 5. Cui aurum. D. de aur. & arg. legat.

COLLISUS, us. m. [*συγκρουσθεις*] Idem quod Colliffus. Plin. lib. 9. cap. 35. Ceu sono quoque & colliffu ipfo margaritarum.

COLLISIO, onis. f. [*συγκρουσις*] Idem. Justin. 11. 12. 6. Nunciatur uxorem ex collisione abjecti partus decessiffie.

COLLIGAS apud Plin. lib. 31. cap. 10. Hermolaus legit. i. e. Specus mobiles in quibus aphronitrum invenitur: ubi nunc ex vetustiffimis indicibus legitur Colycæ. V. suo loco.

COLLIGO, [*συνδηω, συνδίδωμι*] are. Simul ligare. Ter. Eun. 5. 13. Colligavit primum cum miseris modis. Cic. pro Rabir. perduel. 13. 1, lictor, colliga manus.

Unum interjectum medium, & seipsum, & ea quibus est interpositum colligat. Cic. de Univerf. 12.

Colligare in fasciculos manuales. Plin. lib. 19. cap. 1.

Colligare se cum aliis, per translationem. Cic. 9. Fam. 17. Quid faciat tamen non habet, ita se cum multis colligavit. i. e. Impeditivæ & irrevivæ. Colligare alicubi alicquem. Cic. 11. Philipp. 26. Ni Brutum colligaffem in Græcia.

Colligare uno libro multorum temporum memoriam. Cic. in Orat. 120. i. e. Complecti.

Colligata, & implicata inter se. Cic. 1. Off. 16. Quæ quatuor quantum inter se colligata atque implicata sunt: tamen ex fingulis certa officiorum genera nascuntur.

Apia & colligata inter se. Cic. 1. de Nat. Deor. 9. Est enim admirabilis quedam continuatio, ferisque rerum, ut alia ex alia annexa, & omnes iter se aptæ, colligataeque videantur.

Colligare impetum furentis. Cic. 11. Philipp. 4. Impetumque furentis, atque omnia divexare & diripere cupientis, vitæ suæ periculo colligavit, a progressu arcauit, a reditu refrenavit.

Sententias verbis colligare. Cic. in Orat. 168.

Colligare vulnera. Plin. lib. 35. cap. 15. Sanguinem fistit: vulnera colligat: glutinat nervos.

COLLIGATIO, onis. f. [*συνδεδωσ*] Cic. 1. de Divin. 127. Quin colligationem causarum omnium perspicat animo.

Colligatio societatis. Cic. 1. Off. 53. Arcitior vero colligatio est societatis propinquorum.

Ex colligationibus fumere intervalla. Cic. de Univerf. 21.

COLLIGATUS, a, um. [*συνδεδωσ*] Partic. ut, Vinculis colligati fumus, quum gignitur. Cic. de Univerf. 35.

COLLIGATUM, i. n. [*συνδεδωσ*] ut, Omne colligatum folvi potest. Cic. de Univerf. 35.

COLLIGO, ègi. èctum, [*συνεγω, συνεργίζω, ἐπιμαρτυροω, δραματίζω*] ère. In unum redigere, ut ait Nonius. Virg. [ubi?] Collige virgo rofas.

Carpere & colligere undique. Cic. 1. de Orat. 191.

In unum locum colligere. Cic. de Petit. Conful. 45.

Colligere in vas. Varr. 3. de R. R. cap. 16. 37. Colligendum eas in vas aliud, & reponendum in tecto loco, ac tepido. de Apibus.

Arma navis colligere. i. e. Vela contrahere, non penitus deponere, ut inquit Servius. Virg. 5. Æn. 15.

Colligere arma jubet, validisque incumbere remis.

Capillos colligere in nodum. Ovid. 3. Met. 170.

Equos. Ovid. 2. Met. 398.

Colligit amentes, & adhuc terrore paventes

Phœbus equos.

Exercitum ex senibus desperatis. Cic. 2. in Catil. 5.

Fontes colliguntur angustis fistulis. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Fructus. Hor. 1. Epist. 12. 1.

Gradum, pro Sistere. Sil. lib. 7. 694.

Quantum tardatos turbata fronte Latinos

Colligisse gradum videt.

Hæstas colligere. Tacit. 2. Ann. 21. Cum ingens multitudo, arcis locis, prælongas hæstas non protenderet, non colligeret, &c. Hæstam colligere, est Reducere, quam ante protenderas, ut hostem ferires.

Hostem per vulnera colligere Fera dicitur, cum ruit in ferum. Sil. lib. 10. 3. Humorem frontis. Martial. lib. 12. 83.

Milites, vel exercitum. Cic. 7. Verr. 86. Hofpes Cleomenes hoc dicit, sese in terram esse projectum: uti Pachyno, e terrestri præsidio milites colligeret.

Miles in mœnia colligit sese, Milites se recipiunt in urbem. Sil. lib. 10. 390.

Numerum ingentem perditurum hominum colligere. Cic. 2. in Catil. 8.

Orbem colligere, Comprehendere. Juven. 4. Sat. 132.

— testa alta paretur

Quæ tenui muro spatiosum colligat orbem. Patinæ descriptio est.

Stipem a tyranni. Liv. 38. 45.

Vasa. V. **VAS**, vas.

Vestigia Pythagoreorum. Cic. 4. Tusc. 3. Subaudi, Quæ in Italia reliquerunt.

Vetem colligere, pallium, &c. Plaut. Capt. 4. 2. 9.

Collecto quidem est pallio, quidnam aucturu'it? Martial. lib. 7. 32.

Collige Cinna togam, calceus ecce perit.

Colligere aliquid, pro Sublevare, Tollere. Plin. Epist. 2. 1. Liber, quem forte acceperat grandiozem, & seni & stanti ipso pondere elapsus est. Hunc dum consequitur, colligitque, &c.

Follem colligere de pulvere, Tollere. Martial. lib. 12. 83.

Colligere, Enumerare. Cic. de Clar. Orat. 268. Putarem te (inquit) ambitiosum esse, si (ut dixisti) ii, quos jamdudum colligis, viverent. Cic. 1. de Fin. 34. Quos tu paulo ante cum memoriter, tum etiam erga nos amice & benevole collegisti.

Colligere annos. Plin. lib. 13. cap. 13. Ad quos a regno Numæ colliguntur anni **DXXXV**.

Argumenta causarum. Cic. 2. de Orat. 160.

Causas colligere. Plaut. Trin. 3. 3. 62.

Sexcentæ ad eam rem causæ possunt colligi.

Dicta aliquid facere. Cic. 1. Off. 104.

Laudes omnium colligere. Cic. 1. Q. frat. 1.

Memoria nullam antiquitatis collegerat. Cic. de Clar. Orat. 214.

Naufragia colligere fontæ. Cic. 7. Verr. 131. Nihil est quod ceterorum res minus commode gestas proferas: nihil est quod multorum naufragia fontæ colligas. i. e. Memores.

Naufragium Reipublicæ colligere, ac salutem communem reficere. Cic. pro Sext. 16. [i. e. Reliquias reip. quasi ex naufragio.

Peccata colligere & vitia alterius. Cic. 3. de Legib. 23. Nam isto quidem modo Consulatus vituperabilis est, si Consul, quos enumerare nolo peccata collegeris.

Rationes colligere. Cic. 9. Fam. 1. Me quidem cum rationes, quas colligeras, tum auctoritas tua a nimio mœrore deteruit.

Rationes colligere, aliter. Plant. Amph. 4. 2. suppos. 25. Nescio quid fecerim solus: puto rationes colligi.

Singula quid confector & colligo? Plin. in Paneg. cap. 75. pr. Sed quid singula confector & colligo? quasi vero aut oratione complecti, aut memoria consequi possim.

Testes. Cic. 2. de Orat. 86. Tertium vero illud, clamare contra quam deceat, & quam possit, hominis est, ut tu Catule de quodam declamatori

tere dixisti, stultitiae suae quam plurimos testes domestico praeconio collegis.
 Vicia colligere in aliquem. Cic. 4. Tusc. 87. Quum multa in conventu vicia collegisset in eum Zopyrus, &c. derisus est a ceteris.
 Vocem ab acutissimo sono usque ad gravissimum sonum recipere, & quasi quodam modo colligere. Cic. 1. de Orat. 251.
 Colligere LX passus orbe, pro Complecti. Plin. lib. 12. cap. 5.
 Colligere, tanquam Subducta ratione aliquid ita esse asserere, & comprobare. Plin. lib. 11. cap. 37. Eandem esse & naturam quam cerebro colligunt, quoniam praetenui ejus membrana modo incisa statim expiatur. De cervice.
 Acute colligere. In ACUO.
 Apertissime colligit Cicero. Quintil. in proem. lib. 1.
 Bene colligit haec pueris & mulierculis esse gratia. Cic. 2. Off. 57.
 Memoriter colligere. In MEMOR.
 Mendose colligit. In MENDAO.
 Omnia colligere, i. e. Omnium simul collectorum summam facere. Cic. 5. Fam. 2. Postea vero quam profectus es, velim recordare quae ego de te in Senatu egerim: quae in concionibus dixerim, quas ad te litteras miserim: quae quum omnia colligeris, tu ipse velim iudices.
 Colligere animo. Cic. 1. de Invent. per. & Ante animo. ibid. 41. Quare hoc in genere, ut commodius quid eventurum sit, ante animo colligi possit, quid, &c.
 Considerare, & animo colligere. Cic. 1. de Invent. 34. Quum & nostrae Reipublicae detrimenta considero, & maximarum civitatum veteres animo colligo calamitates.
 Conjectura aliquid colligere. Quintil. 1. 2.
 Cogitatione & ratione colligere. Cic. 3. de Fin. 45. Ita cogitatione & ratione colligit, ut statueret in eo collocatum summum illud hominis per se laudandum & expectandum bonum.
 Ex animo suo colligere, aestimare. Ovid. 11. Epist. 88.
 Quid mihi tunc animi credis, germane, fuisse?
 Nam potes ex animo colligere ipse tuo.
 Ex lenitate ducis aliquid colligere. Vellei. 2. 86. 2.
 Ex oratione aliquid colligere. Suet. Tiber. 67.
 Ex re aliqua. Cic. 2. Att. 27.
 Benevolentiam civium colligere, Acquirere. Cic. de Amicit. 62. Nec mediocriter talem ad res gerendas existimare oportet benevolentiam civium, quam blanditiis & assentationibus colligere turpe est.
 Benevolentiam ab auditorum persona colligere. Auct. ad Heren. lib. 1. 8.
 Benevolentiae colligendae artificiosum vincere. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Benevolentiam aliorum conciliare & colligere. Cic. 9. Fam. 16.
 Exultationem colligere & famam vigiliis & sudoribus. Cic. 1. Verr. 71.
 Favorem colligere. Suet. Claud. 12.
 Frigus colligere, i. e. Contrahere. Hor. 1. Epist. 1. 17.
 Gaudia. Propert. lib. 2. 14. (al. 11.) 9. i. e. Accipere.
 Gratiam colligere ex aliquo labore. V. GRATIA.
 Humorem aer colligit terram auget imbribus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.
 Ignes blandos colligere, Amore incallescere. Valer. Flac. 2. Argon. 354.
 Luna revertentes ignes colligit, Renascitur ac fit nova. Virg. 1. Georg. 427.
 Inimicos colligere. Cic. Att. 16.
 Injurias alicujus colligere. Cic. 6. Verr. 40.
 Invidiam crudelitatis colligere. Cic. 7. Verr. 19. Si quid vindicatum ferere est, ut ex eo crudelitatis invidiam colligam.
 Iram colligere, & Ponere, contraria. Hor. in Arte Poet. 158.
 Reddere qui voces jam scit puer, & pede cerro
 Signat humum, gessit paribus colludere, & iram
 Colligit, ac ponit temere, & mutatur in horas.
 Iras colligere. Valer. 7. Argon. 335.
 Pluviam nox colligit. Virg. 9. Ecl. 63.
 Rabiem os colligit. Ovid. 1. Met. 234. De Lycaone in lupum mutato.
 Sanguinem vitiosum. Cic. de Clar. Orat. 283. Metuensque, ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deperdit.
 Sitim calis colligit quarta hora. Virg. 3. Georg. 327.
 Inde ubi quarta sitim celi colligerit hora, &c.
 Ventos rumorum & concionum colligere. In VENTUS.
 Vires ad aliquid agendum colligere. Liv. 29. 10. pr. Ratus agendo ac molliendo vires quoque ad agendum aliquid collectorum.
 Vires sibi colligere usu. Ovid. 2. de Arte Am. 339. i. e. Acquirere: quae est illud Virgili de Fama 4. Aen. 175.
 — viresque acquirit eundo.
 Usum colligere patiendi. Ovid. 1. Amor. 8. 75.
 Animos colligere. Liv. 3. 60. extr. Retulere primo pedem hostes: deinde quum animos collegissent, & andique duces victis ne cessuri essent, increparent, restituitur pugna.
 Animus colligit, & recreat se. Cic. 1. Tusc. 58.
 Animum & cogitationem colligere. Plin. 2. Epist. 11. ad Arrianum, Ut quocumque tamen animum cogitationemque colligi.
 Mentem colligere cum vultu, i. e. Mentem & vultum ad hilaritatem componere. Ovid. 1. Amor. 14. 55.
 Mentem colligere ab aestu. Ovid. 14. Met. 352. Aestus hoc loco Amorem significat.
 Se colligere, Vulgus dicit Resumere animum. Cic. 1. de Divin. 57. Eum primo perterritum somno surrexisse: dein quum se collegisset, idque visum pro nihilo habendum esse duxisset, recubuisse.
 Se colligere & confirmare. Caes. 1. Bell. Civil. 14.
 Se colligendi sui causa in locum aliquem conferre. Cic. 1. de Orat. 24.
 Seipsum colligere. Cic. 4. Tusc. 78. Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes rursus in suum locum coeque?
 Se ad aciem colligere. Hirt. de Bell. Afr. 70.
 Se ex somno colligere. Lucret. lib. 3. 938. i. e. A dormiendo se retrahere.
 Se ex timore colligere. Caes. 1. Bell. Civil. 65. Nostros firmavit, ut se ex maximo timore colligerent. i. e. Nihil amplius timerent.
 Colligere se, Contrahere se. Virg. 2. Georg. 154.
 — neque tanto
 Squameus in spiram tractu se colligit anguis.
 Se colligere in arma. Virg. 12. Aen. 491.
 Substitit Aeneas, & se colligit in arma,
 Poplite subfidens. i. e. Ita se texit, ut nulla parte posset feriri. Serv.
 Vo. L. I.

Se colligere in tenues umbras, Tenui sua fortuna contentum esse, intra suam fortunam se continere. Propert. lib. 3. 7. 29.
 Me ipse collegi, id veritus. Cic. 9. Fam. 2.
 Me collegi, verens ne quid mihi ille iratus, tibi noceret. Cic. 15. Att. 21.
 Mihi se collegerunt admiratione vite integritatis meae. Cic. 7. Att. 3.
 Se colligere, de Copiis. Cic. pro Lege Manil. 21. Mithridates autem & suam manum jam confirmarat: & eorum, qui se ex ejus regno collegerant, & magnis adventitiis multorum regum & nationum copiis juvabatur.
 Colligere de omnibus pagis. Cic. 2. de Fin. 12. Itaque ut majores nostri ab aratro abdixerunt Cincinnatum illum, ut Dictator esset: sic vos de pagis omnibus colligitis bonos illos quidem viros, sed certe non pereruditos. Sunt qui Pelagis legant, alii Plagis, sed sic appositissime respondebit similitudini, ut quemadmodum ab aratro ad Dictatorem vocatos Cincinnatus est, sic illi de pagis omnibus paganos & indoctos vocatae asciscant suae. Turnebus.
 Colligo etiam pro Suscipere. In Codice utroque Titulus est, De seditionibus, & de his qui plebem contra rempublicam audent colligere, i. e. Suscipere. [Immo Concitare.] V. etiam l. 1. tit. 6. lib. 5. Cod. Theod. Colligor, pro Judicor & habeor. Ovid. 2. Amor. 6. 61.
 Colligor ex ipso dominae placuisse sepulcro.
 COLLECTUS, a, um. Partic. [συναρτῆσις.] Cic. 8. Att. Ab utriusque mancipiis ex omni genere collectis.
 Agnina militum collecta in altis parva figuram. Virg. 12. Aen. 862.
 Aquis collectis multiplicatur flumina. Ovid. Rem. Amor. 98.
 Crinis collectus. Ovid. 8. Met. 319.
 Crinis erat simplex nodum collectus in unum.
 Exercitus collectus ex senibus desperatis, ex rusticis mendiculis, ex doctoribus. Cic. 2. in Catil. 5.
 Famam collectam conservare. Cic. 1. Verr. 71.
 Favor collectus. Vellei. 2. 91. 3. Collecto in adilitate favore populi.
 Flamma collecta. Ovid. 3. Amor. 6. 41. Flamma pro amore.
 Flores collecti. Ovid. 5. Met. 399.
 Ignes collecti. Sil. lib. 17. 93. Alii legunt Conjecti. Virg. 3. Georg. 85. de Equo,
 Collectum premens volvit sub naribus ignem. i. e. Flatu indicat magnanimitatem suam. Servius.
 Imbres collecti, Aqua de cisternis. Hor. 1. Epist. 15. 15.
 Collectosne bibant imbres, puteosne perennes
 Jugis aequae.
 Miles collectus, Milites collecti. Sil. lib. 7. 309.
 Nubes ex alto collectae, Ab Aquilone, qui de alto, id est a Septentrione stat. Virg. 1. Georg. 324.
 Et foedam glomerant tempestatem imbribus atris
 Collectae ex alto nubes. Servius.
 Oblivia collecta damnis, i. e. Coniuncta damnis. Ovid. 5. Fast. 311.
 Al. Collata.
 Pecunia collecta. Hor. 1. Epist. 10. 47.
 Pubes exilio collecta, miserabile vulgus. Virg. 2. Aen. 798.
 Pulvis collectus turbine. Hor. 1. Scrm. 4. 31.
 Rabies edendi ex longo collecti fatigat. Virg. 9. Aen. 63.
 Res collectae, arcellitae, & comportatae. Cic. 3. de Orat. 90.
 Robur collectum. Virg. 3. Georg. 235.
 Post ubi collectum robur, viresque receptae.
 Sanguis collectus, i. e. Collectae vires & robur. Stat. 6. Theb. 683.
 Sinus collecta nodo fluentes. Virg. 1. Aen. 324.
 Nuda genu, nodoque sinus collecta fluentes.
 Sorde collecta dolentes auriculae. Hor. 2. Epist. 2. 53.
 Viatica collecta multis arumnis. Hor. 1. Epist. 2. 26.
 Vires collectae. Claud. 4. Conf. Hon. 78.
 Collectus, Ad pauca contractus. Apul. Apol. p. 247. Tanto beator, quanto collector.
 Corpora collectoria, i. e. Contractoria. Calpurn. Flacc. Decl. 2. p. 795. edit. Burm. V. etiam Tertull. de Monogam. cap. 14. & Broekh. ad Tibul. 1. 9. 14.
 COLLECTUM, i. n. ut, Vivere collecto. Plin. lib. 11. cap. 37. Cornea & acuta volucris rostra. Eadem raptu viventibus adunca: collecto, recta.
 COLLECTIO, onis. f. [συναρτῆσις.] Cic. de Clar. Orat. 302.
 Dispersa collectio membrorum. Cic. pro Lege Manil. 22.
 Collectiones aliter, videntur esse Humores in membris ex pituita collecta: quas Catarrhos dicere solent. Plin. lib. 20. cap. 8. In cibo sumptum, & illitum, collectiones, succuque decocti ventrem solvit. Et lib. 22. cap. 22. Illinitur & fedis collectionibus. i. e. Apotematibus.
 Budaeus. [Cello est Puris collectio, vel Abscessus, vel Vomica &c.]
 Collectio, pro Congerie noxiae materiae. Sen. Epist. 68. In pectore tuo collectio & vomica est.
 Collectio Detractioni opposita. Sen. Epist. 75. Non faciat collectio amici sapientiore, nec detractio stultiore.
 Collectio, pro Illatione in argumentis. Sen. Epist. 86. Huic collectioni Peripateticorum quidam respondent. Et Quintil. 2. 9. p. 797. Collectio, quiaquid illud est συναρτῆσις.
 COLLECTOR, vel CONLECTOR, oris. m. Qui simul legit Augustin. Confess. l. 17. Mihi recitanti acclamabatur praeter multis coartaneis & conlectoribus meis.
 Item Conjector. Ver. Gloss. Collector, συναρτῆσις. Nisi mendum est. Sic COLLECTRIX, icis. f. Plaut. in Milit. 3. 1. 99. Praecantatrici, collectrici, aliae, atque haruspicae. Collectricem interpretantur eam, quae religionis causa sumpit colligit. Sunt tamen qui legant, Conjectrici.
 COLLECTO, are. Freq. Colligit. Cyril. Collecto, συναρτῆσις.
 COLLECTUS, us. m. ut, Aque collectus. Lucret. 4. 416.
 At collectus aequae digitum non aliorum unum.
 Auri & argenti collectus. Tertull. de Anima cap. 37.
 COLLECTA, ae. f. [συναρτῆσις.] Quae ex pluribus locis in unum lecta est, inquit Varro de L. L. 5. 7. Cic. 2. de Orat. 233. Ego vero, inquit ille, quoniam collectam a conviva, Crasse, exigit, non committam, ut si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi. Sensus est: Quemadmodum si qui convivas non accipiunt gratis, exigunt ab eis collectam: sic tu ne me gratis convivam habeas, exigit pro collecta disputationem.
 Est etiam Collecta, Coena quae Graecis ἐσθλα vocatur, ut sodalium epulae, &c.
 Cccc

& accubatio epularis juvenum, ut tetraditarum symbolum conferentium. Ausonius, Aut parasitorum collectas Plautinorum.

COLLECTANEUS, a, um. Adj. [*συνακτινός*] ut, *Æs collectaneum*: h. e. Mistum, & ex diverso usu confutum. Plin. lib. 34. cap. 9. Massa profatur in primis, mox in profutum additur tertia portio æris collectaneici, hoc est, ex usu coempti, &c.

COLLECTANEA, n. pl. [*συνακτινά*] Scripta quæ ex pluribus auctoribus excerpta in unum collecta sunt.

COLLECTARIUS, i. m. [*ἀργυροκόπος*] Argentarius campfor, & pro argento monetam vicissim tribuens. Acron. quoque in Horat. Serm. 1. 6. 86. Collectarios pro Coactoribus argentariorum accipit. Impp. l. 16. C. si certum petatur, Quisquis iudici fœnebrem pecuniam mutuaverit, si in provincia fuerit versatus, quasi emptor legem atque provinciam: vel si quis collectarius, honoris pretium deditur ambiendi, exilii pena una cum ipso iudice plectitur. i. e. Si quis argentarius crediderit pecuniam ei quem sciebat ambire honorem, & eum hac pecunia empturum. Hæc Alciat. lib. Difpunct. 4. cap. 22.

COLLECTARIORUM corpus five collegium Romæ erat. Symmach. 10. Epist. 42. Vendendis solidis, quos plerumque publicus usus exposcit, collectariorum corpus obnoxium est, quibus arca vinaria statutum pretium subministrat.

Defuit hæc vox in Lugd. H. Steph. ex Comment. anonymo Horatii in Satyram 6. libri 1. adscripti.

COLLECTACULUM, i. n. Ubi quid colligitur. ut, Collectacula aquæ, Innocent. de litteris casarum p. 230. ed. Gœf. Et in Fragment. de Limitibus p. 237. Collectaculum vallium, i. e. Rivus.

COLLECTIM, Adv. Claud. Mamert. 3. 14. Collectim, strictimque & veluti punctatim sub mentis oculo redegei.

COLLECTIVUS, a, um. Adj. [*συνολικός*] Cic. 7. Fam. 3. Signa ratione & collectio exercitu cum robustissimis legionibus contulit. Ignis collectivus. Sen. Quæst. Nat. 7. 23.

COLLECTIVUS, a, um. Adj. [*συνολικός*] Quod colligit. Quintil. lib. 7. cap. 2. Ratiocinativa atque collectivæ quaestio oriatur. Humor collectivus. Sen. Quæst. Nat. 3. 7.

COLLIMITOR, ari. Limitibus junctis esse. Solin. cap. 25. Gelonis Agathyrcollimitantur. V. Annian. 31. 5.

COLLIMITATUS, a, um. Adj. Solin. cap. 35. Ipsa Phrygia Troadi superjecta est, Aquilonia parte Galatiæ collimitata.

COLLIMINIUM, seu **COLLIMITUM**, i. n. Coitio limitum. Solin. cap. 62. Hoc est colliminius, in quo limas Perficus Scythis jungitur. Et Ammian. 26. 16. Collimitia Thraciarum. V. etiam 15. 6. & 31. 26.

COLLIMITANUS, a, um. Solin. cap. 40. Collimitanea Galatiæ Phrygia.

COLLIMO, [*συνολίμαι*] are. a Limis oculis deductum est: & significat id quod nunc, Figere album, dicunt. Cic. 2. de Divin. 121. Quis est enim qui totum diem jaculans, non aliquando collimet? Soleat enim intendentes in scopum limas aspicere, alteroquo oculo nictare. In aliis exemplaribus legitur Conlineat. Eamque lectionem docti præferunt. Collimare manum & oculos ad aliquid percutiendum. Gell. lib. 9. cap. 1. At si in editoria mittas, & ad percutiendum superne aliquid, manum & oculos collimes: quo motus a te datus fuerit, eo telum ibit quod jeceris. de hoc verbo V. Cellar. in Antibarb. p. 18. & Cur. postter. p. 349.

COLLINA, V. COLLIS.

COLLINEO, [*συνολίμαι, κερμαίζω*] are. Idem significat quod Collimare. Cic. 3. de Finib. 22. Ut enim si hic propositum sit collinare hastam aliquo, aut fagittam, sicut, &c. Hic etiam alii legitur Collinare.

COLLINEATUS, a, um. Apul. Flor. cap. 23. Collineato pro fronte fito, &c.

COLLINITUS, a, um. Idem ac Collitus. a Collinio, ire. Columel. 6. 17. extr. Semina melle collinita.

COLLINO, ini, ivi & evi, itum [*κρημαίνω, συναλίφω*] are. Idem quod Linere. Plaut. Most. 1. 3. 133.

Pulchrum ornatum turpes mores pejor cæno collinunt. Quæ pulvere collinere. Hor. 1. Carm. 15. 20.

COLLITUS, a, um. Prudent. Cathem. 5. 15. Quin & fila favis scirpea floreis Presso melle prius collita fingimus.

COLLINUS, V. COLLIS.

COLLIPHUM, V. COLIPHUM.

COLLIQUESCO, [*συντημαίω*] are. Idem quod Liquefcere. Columel. lib. 12. cap. 22. Uique eo dum ea quæ addideris, in pice colliquefcant.

COLLIQUEFACIO, & **COLLIQUEFIO**, [*συντημαίω*] eri. pass. unde

COLLIQUEFACTUS, a, um. Cic. pro Cluent. 173. In pane datum venenum: facillime potuit, quam in poculo? latentius potuit, adbitum aliqua in parte panis, quam si totum colliquefactum in potione esset?

COLLIQUIÆ, V. COLLICIÆ.

COLLIS, is, m. [*κλίς, κλίφος*] est Exiguus & leviter asurgens monticulus, five per se fit a monte separatus, five pars montis: ita vocatus, quia colles post campos cœperunt colere, ut ait Perottus, ex Varrone de L. L. 4. 4. Cic. pro Cluent. 191. Quum quædam in collibus (ut folet) controversia pastorum esset orta. Idem 5. Verr. 4^m. Quos ego campos antea, colleque nitidissimos, viridissimosque vidissem. Abruptus collis. Sidonius. Acclivis. Cæf. 7. Bell. Gall. 10. Angustus. Claud. in Epist. ad Hadrian. 36. Aperti. Virg. 2. Georg. 112. Aprici. Virg. 9. Ecl. 49. Arduus. Tacit. 2. Ann. 80. Asurgens. Columel. lib. 2. cap. 2. in ipso pæne initio. Cani nive. Sen. Hippol. 1. Cavi. Virg. 8. Æn. 598. Cellus. Virg. 8. Æn. 604. Curvi. Virg. 5. Æn. 287. Deruptus. Tacit. 2. Ann. 80. Dumoli. Columel. V. DUMOSUS. Ediri. Gell. lib. 13. Fecundi. Ovid. 14. Met. 347. Frondosus. Sil. lib. 15. 475. Herberiferi. Ovid. 14. Met. 9. Incurvi. Stat. 6. Theb. 255. Latebrosi. Sil. lib. 5. 192.

Maligni colles, i. e. Infecundi. Virg. a. Georg. 179. Difficiles primum terre, collefque maligni.

Montani. Plin. lib. 6. cap. 20. Nemorosus. Sidon. Nitidi & virides. V. NITEO. Obscuri. Virg. 3. Æn. 522. Patuli. Virg. in Cullice, 46. Puffati. Virg. 5. Æn. 150. Rupti. Sen. Hippol. 10. Salebrofi. Sidon. Scopulosi. Sil. lib. 7. 274. Spatioli. Lucan. lib. 6. 106. Supini. Virg. 3. Georg. 555. Tumulosi. Marcellin. 21. 10. Al. Tumidofi. Viridis. Lucret. lib. 2. 322. Umbrosus. Ovid. 2. de Arte Am. 421. Heliconii collis cultor, a Catullo dicitur, Hymen, Uranie Heliconis deæ filius, Epirg. 59. 1. Ascendere collem. Virg. 1. Æn. 423. Diffept colles aer, i. e. Cingit & circumdat. Lucret. lib. 1. 998. Exercere vomere colles, Arate. Virg. 7. Æn. 798. Litus arant, rutulofque exercent vomere colles. Ingredi colles. Ovid. 14. Met. 846. Nec mora, Ronuleus cum virgine Thaumantæa Ingreditur colles. Infidere summa collium. Tacit. Agric. 37. Prohiberi collibus. Quintil. lib. 2. cap. 13. Scandere colles. Sen. Hippol. 1. Subducunt fe colles, Ex alto in campos dissolvuntur. Virg. 9. Ecl. 7. Certe equidem audieram, qua se fubducere colles Incipiunt, mollique jugum demittere clivo. Servius. Terere collem. Martial. lib. 12. 18. Aut collem dominae teres Dianæ.

COLLICULUS, i. m. per duplex ll, significat Parvum collem. Apul. lib. 1. Flor. pr. Colliculus fœpime confecratur.

COLLICELLUS, i. m. Idem. Auct. de Re Agrar. Gœf. p. 245. Arca in collicello circa viam. Adde p. 272.

COLLINA, a, um. Adj. [*βουνόπιος*] ut, Collina vicia, Quæ in colle plantata est. Columel. lib. 12. cap. 21. Eius defrutii sextarius in duas unas musti adjicitur, si mustum ex vineis collinis est: sed si ex campestribus, &c. Aqua collina. Columel. lib. 1. cap. 5. Tertia putealis vel collina, vel quæ non infima valle reperitur. Herbæ collinæ. Propert. lib. 4. 5. 11. Vina collina. Columel. lib. 12. cap. 21.

COLLINA, æ. f. [*Καλλινα*] Porta Romæ, a colle Quirinali sic appellata. Eadem nunc Salaria dicitur. Cic. 2. de Legib. 58. Turris Collina. Claud. de Bell. Gild. 86.

COLLINA Tribus. IN TRIBUS.

COLLINA, æ. f. Dea fuit, quæ collibus præsidebat, sicut Vallonia, cui valles & convalles attribuebant, ut est apud Augustinum.

COLLISIO, COLLISUS. V. COLLIDO.

COLLICO, [*συνολίμαι, κερμαίζω, κρημαίω*] are. Ponere. Cic. 7. Verr. 87. Ubi iste per eos dies tabernaculis positus cætra luxuriæ collocat. Chamydemque, ut pendeat apte, Collocat. Ovid. 2. Met. 733. Suo quidque loco collocare. Cic. 1. de Orat. 161. In aciem mediani collocare. Cæf. 3. Bell. Civil. In animis aliquid condi & collocari velle. Cic. 3. in Catil. 26. In arborem me collocavi. Plaut. Aul. 4. 8. 6. In auribus acutarum graviumque vocum judicium, ipsa natura colloca- vit. Cic. in Orat. 173. In campo Martio tabernaculum collocavit. Cic. in Pison. 61. In collo collocare, pro Applicare humeris ad portandum. Catul. de baulis lecticæ, 10. 23. At mi nullus erat, nec hic neque illic, Fractum qui veteris pedem grabati In collo tibi collocare posset. In cubili collocare. Cic. 2. Tusc. 39. In hac custodia, tanquam in specula collocati sumus. Cic. 7. Philipp. 10. In libris collocare. Tacit. 6. Ann. 27. De cujus moderatione ac sapientia in prioribus libris satis collocavi. i. e. Exposui, in loco dixi. In navi tuta collocatum esse. Cic. pro Planc. 97. Hujus ego & parentis ejus prudentissimi atque optimi senis & utriusque filiorum manibus in navi tuta ac fideli collocatus. In pectore multa collocare, pro Varia cogitare. Plaut. Perf. 1. 1. 8. In soporem aliquem collocare, joco dixit Plaut. Amph. 1. 1. 148. pro Occidere. Alii. In soporem collocare, est Plagas male mulctatos, & icibus sopitos, propeque exanimatos sternere. Sic Martial. 5. 66. Quot tua Menalios collocat hasta fues? Turneb.

In solitudine collocare. Cic. de Amicit. 89. In tabernam collocavit vasa. Plaut. Men. 5. 6. 28. In thalamo. Ovid. 2. Met. 526. In tuto. Cic. de Arusp. Resp. 33. conf. p. p. Famam. Beneficium. Cic. 2. Off. 78. Itaque vulgo loquuntur, se in beneficiis collocandis mores hominum, non fortunam sequi. Beneficium apud aliquem collocare. Cic. 2. Off. 70. Quamobrem me- lius apud bonos, quam apud fortunatos beneficium collocari puto. Classem collocare. Suet. Aug. 49. Cohortes collocare. Suet. Claud. 25. Corpus in vestibulo domus collocare. Suet. Aug. 100. i. e. Exponere. V. Lips. ad loc. conf. Pitisc. Lex. Dotem in aliquo fundo collocare. i. e. Assignare. Cic. pro Cæcin. 11. Exercitum in provinciam collocare. Sallust. Jugurth. cap. 65. Famam in tuto collocare. Quintil. 12. 11. p. 1108. Gloria & querenda & collocanda ratione est. Cic. 2. Off. 32. Horas male collocare. Martial. lib. 1. 114. Male collocare si bonas vales horas, Et invadebis otio tuo lector. Infidias. Cæf. 3. Bell. Civil. 37. extr. Noctu infidias collocavit. Cic. pro Mil- lon.

Ion. 18. Roma subito ipse profectus pridie est, ut ante suum fundum (quod re intellectum est) Miloni invidias collocaret

Legiones in populi cervicibus collocare. Cic. 12. Fam. 23. Erat profectus obviam legionibus Macedonicis quatuor, quos sibi conciliare pecunia cogitabat, & eaque ad urbem adducere, & in cervicibus nostris collocare. conf. mox Praefidium, & f. l. CERVIX.

Patrimonium in salutem Reipublicae collocare. Cic. 3. Philipp. 3. Pecuniam bene collocare. Cic. pro Cæcin. 15. Praefertim quum pecunia ex partitione deberetur, nusquam eam posse melius collocari.

Pecuniam in praediis. Cic. pro Cæcin. 15. Pecunias collocare in emptiones praediorum. Gaius in l. mandatum inter. §. 2. D. mandat. vel contr.

Collocare nominibus, vel in nomina, & Collocare simpliciter pecuniam Jurisconsulti dicunt, l. 13. §. 1. l. 16. & l. 58. §. pen. D. de administ. tut. & apud Paulum lib. 2. fenten. tit. 3. Sic Cic. lib. 2. Offic. 90. Sed toto hoc de genere, de quaerenda, de collocanda pecunia, etiam de utendo, commodius a quibusdam optimis viris &c. Trajanus Plin. lib. 10. Epist. 63. Non aliud remedium duplicito, quam ut quantitas usurarum minuatur, quo facilius pecunia publice collocetur.

Collocare pecuniam fenore. Suet. in August. cap. 39. Quod pecuniam levioribus usuris mutuari, graviore fenore collocassent.

Praefidium. Caes. 1. Bell. Gall. cap. 38. Praefidium suum in capite atque cervicibus populi collocare. Cic. 2. de Lege Agr. 74.

In praediis Reipub. aliquem collocare. Cic. de Clar. Orat. 222. Pretia ac munera bene collocare. Cic. 7. Verr. 56.

Puellulam collocare. Catull. 59. 188. Vos unis fenibus bonæ Cognite bene feninae.

Collocare puellulam. Muretus hic, Pronubarum officium est novam nuptiam in lecto collocare. Donatus quoque ad illum Terentii locum, Eun. 3. §. 44. Deinde illam in lecto illæ collocant. Vide, inquit, an aliquid deest legitimum nuptias. Nam & ipsum verbum Collocat proprium est, & adscribitur Pronubis.

Collocata bene est res nostra isthoc matrimonio. Plaut. Most. 3. 3. 12. Rem militare collocare. Cic. 2. Fam. 12.

Spem in aliquo collocare. Hirt. Bell. Alex. 29. Quorum impetum adeo pertinuerunt hostes, ut in fuga spem salutis collocarent.

Spem dignitatis suæ in aliquibus collocare. Cic. 1. de Orat. 25.

Spem alicujus rei praesentis in incerto reliqui temporis eventu collocare. Cic. pro Quint. 83.

Spem in alicujus eloquentia aut gratia collocare. Cic. 2. Verr. 9.

Statum aliquem civitatis collocare. Cic. ad Brut. Ep. 15. extr.

Studium suum in doctrina ac sapientia collocare. Cic. 1. Q. frat. 1. Aut qui regerent, omne suum studium in doctrina ac sapientia collocassent.

Collocare se palam in meretricia vita. Cic. pro Cael. 48. Si qua non nupta mulier domum suam patefecerit omnium cupiditati, palamque se in meretricia vita collocarit, &c.

Se totum in cognitione & scientia collocare. Cic. 1. Off. 158.

Se collocare totum in exquirenda aliqua re. Cic. 5. Tusc. 66. Totos se in optimo vite statu exquirendo collocarent.

Se in otium collocare. Plaut. Merc. 3. 2. 7.

Collocare filiam suam aliquid. Subauditur. Nuptum, vel Nuptui. Cic. de Clar. Orat. 98. Cujus Caii filio filiam suam collocaverat, affinitate de se devinxerat.

Nuptum collocare, pro Dare nuptui. Caes. 1. Bell. Gall. cap. 18. Atque hujus potentiae causa, matrem in Biturigibus homini illic nobilissimo ac potentissimo collocasse, ipsum ex Helvetiis uxorem habere, fororem ex matre, & propinquas suas nuptum in alias civitates collocasse.

In conditionem virginem. Plaut. Trin. 1. 2. 120. — certo illius nitiæ, Quæ mihi mandata est, habeo dotem unum dem: Ut eam in se dignam conditionem collocem.

In matrimonium collocare filiam. Cic. 1. de Divin. 104. Quum vellet fororis suæ filiam in matrimonium collocare.

Nuptui filiam collocare in parte agri. Columel. lib. 4. cap. 3. Minorem deinde filiam nuptui collocasse in dimidia parte reliqui agri. V. NUMO. Collocare familiam suam in possessione praediorum alicujus. Cic. pro Flacco 72.

In suis agris & sedibus collocare aliquid. Cic. 5. Verr. 6.

Sedes & domicilium collocare. Cic. 4. Verr. 6.

In conspectu aliquid collocare. Quintil. lib. 7. cap. 2.

In luce benefacta collocare. Cic. 2. Tusc. 64. Omnia enim benefacta in luce se collocari volunt.

In bono lumine tabulas bene pictas collocare. Cic. de Clar. Orat. 261. Itaque quum ad hanc elegantiam verborum Latinorum (quæ, &c.) adjungit illa oratoria ornamenta dicendi, tum videtur tanquam tabulas bene pictas collocare in bono lumine.

In sedili collocare. Cels. lib. 7. cap. 7. Post hec in adverso sedili collocandus est, locus lucido, lumine adverso.

Collocare aliquem in aliquo gradu. Cic. 4. Acad. 6. Neque quicquam aliud videndum est nobis, quos Pop. Rom. hoc in gradu collocavit, nisi, &c. In amplissimo consilio, & in altissimo gradu dignitatis collocari. Cic. Post redit. in Senat. 2. [Forte Concilio.]

In amplissimo statu fortuna te collocavit. Auctor ad Heren. lib. 4. 24.

In ædibus suis aliquem collocare. i. e. Restituere. Cic. pro Domo 100. Al. Sedibus.

Collocare in deorum numero. Cic. 1. Q. frat. 1. In quibus virtutes consecratas, & in deorum numero collocatas vides. i. e. Pro deis habitas.

Herculei hominum fama beneficiorum memor in concilio caelestium collocavit. Cic. 3. Off. 25.

Idoneis in locis & contra suspicionem periculi aliquos collocare. Cic. 2. de Lege Agr. 79.

In eo loco esse, in quo honores populi collocaverant. Cic. pro Domo 82.

In regno majorum suorum aliquem collocare. Cic. 3. de Orat. 124.

In Reipub. collocare. Cic. in Parad. 31. Violatur is qui procreavit, is qui aluit, is qui erudit, is qui in sedec ac domo atque in Reipub. collocavit. Subfello secundo super se collocare aliquem. Suet. in August. cap. 43. Emendata exemplaria legunt Supra se.

Collocare sextantes in capita. Liv. 2. 33. extr. Exultit enim plebs, sextantibus collocatis in capita. Galli dicunt, *imposcit par tête*. Gronov. Collatis.

COLLOCATUS, a, um. Cic. 1. de Orat. 192. Posita ante oculos, collocata in usu quotidiano.

Ædilitas recte collocata, & judicio populi in loco posita. Cic. 7. Verr. 17. Corpus collocatum dixerunt veteres pro Condito ac sepulto. Gruter. Inscript. p. 309. n. 7. CLOELIAE CLAUDIANAE. V. V. MAX. COLLOCATA. XII. KAL. APRIL.

Filia collocata. Suet. Domit. 22. Non multo post alii collocatam. i. e. Nuptui datam.

Praedia collocata. Sallust. Catil. 46.

Tabulis & lignis propalam collocatis. Cic. 1. de Orat. 161.

COLLOCATIO, ðnis. f. [*συνήσις*] ut, Collocatio fiderum. Cic. de Univerf. 26.

Filiæ collocatio. Cic. pro Cluent. 190.

Verborum collocatio. Cic. 3. de Orat. 165. Sequitur continuatio verborum, quæ duas res maxime, collectionem primum, deinde modum quandam formamque desiderat. Et Quintil. 1. 10. & 9. 4.

Collocationis est componere & frueri verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulcus sit, sed quoadmodo coagmentatus & lavis. Cic. 3. de Orat. 169.

Difolvere collectionem compositi oratoris bene structam permutatione verborum. Cic. in Orat. 232.

Perpolire collocatione & tractu orationis. Cic. 2. de Orat. 54.

COLLOCUPLETRO, [*καταπλετω*] are. Idem quod simplex Locupletare. Ter. Heaut. 2. 3. 16.

Dum ego propter te errans patria careo demens, tu interea loci Collocupletasti te, Antiphila, & me in his desertuisti malis.

Honestare & collocupletare rem, Exornare. Auctor ad Heren. lib. 2. 28. Exornatio est, quæ utimur rei honestandæ & collocupletandæ causa, confirmata argumentatione.

COLLODIS, is. f. Insula est Sardiniaejadacens, de qua Plin. lib. 3. cap. 7. Al. Collades.

COLLOQUOR, [*συνομιλία, σύνφωνία*] ðqui. Simul loqui. Ter. Eun. 2. 3. 75. Videbit, colloquetur, aderi una in unis ædibus. Cic. 1. de Orat. 32. Hoc uno praestatum vel maxime feris, quod colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo sensu possumus.

Colloqui alicui. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 30. Nulli colloquor libentius. Colloqui aliquem. Plaut. Mil. 4. 2. 17. Quid ergo hanc dubitas colloqui? Colloqui cum aliquo. Cic. 1. Tusc. 4. Ut vero colloqui cum Orpheo, Musæo, Homero liceat, quanti tandem aestimatis?

Dii cum dormientibus colloquantur. Cic. 1. de Divin. 64.

Cum ipsa quasi Reipub. collocatus sum. Cic. 1. Fam. 9.

Colloqui cum aliquo per litteras. Cic. 6. Att. 1. Quam sæpissime mecum per litteras colloquere.

Colloqui simul. Plaut. Amph. 1. 1. 69.

Extra turbam ordinum colloquantur simul. i. e. Extra aciem.

Colloquantur inter se. Hirt. Bell. Afr. 56.

Inter se multum colloqui de Rep. Cic. 1. de Orat. 26.

COLLOQUENS, entis. Partic. ut, Sed & inter se colloquentibus similes esse conspectos. Curt. 8. 4. 14.

Facies colloquentium. Curt. 8. 13. 24.

Voces colloquentium. Idem 7. 1. 24.

COLLOQUATIO, ðnis. f. [*συνομιλία*] Cic. 1. Tusc. 5. Nec vero id colloquatio hominum aut consensus efficit.

Sermones & colloquutiones. Cic. 1. Fam. 9.

Familiarissimæ colloquutiones cum aliquo. Cic. 11. Philipp. 5.

Venire cum aliquo in colloquationem. Auctor ad Heren. lib. 2. 25.

COLLOQUUTOR, eris. m. Tertull. adv. Praxean. cap. 5. Colloquutorem pateris sermonem. Et Augustin. Confess. 9. 6. Ex persona colloquutoris mei.

COLLOQUIUM, i. n. [*ἔντευξις, ὁμιλία*] Idem quod Colloquutio. Liv. 1. cap. 23. Prius quam dimicent, opus esse colloquium. Varro de L. L. 5. 7. Colloquium, quum conveniunt in unum locum loquendi gratia.

Amicorum absentium colloquia, epistolæ. Cic. 2. Philipp. 7.

Avium colloquium. Plin. lib. 10. cap. 49. Sanguinem quisquis ederit, intellecturus sit alium colloquia.

Captivorum colloquia. Curt. 5. 6. 16.

Personarum colloquia. Cic. in Partic. 32.

Personarum colloquia habeat narratio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Rerum colloquia leviorum. Cic. 4. Acad. 6. i. e. De rebus lev.

Tempus colloqui, i. e. Occasio & opportunitas. Ovid. 1. de Arte Am. 607.

Vices colloqui. Ovid. 21. Epist. 18.

Nunc timor accedit, ne quis nisi conscia nutrix, Colloquii nobis sentiat esse vices.

Colloquium cum aliquo pro re nata non incommodum. Cic. 14. Att. 6.

Clandestina colloquia cum hostibus. Cic. de Senect. 40.

Peritum colloquium. Suet. Aug. 27.

Simulatum colloquium. Flor. 2. 2. 11.

Solantia colloquia. Stat. 5. Theb. 83.

Abigere aliquem colloquio alicujus. Ovid. 3. Fast. 344.

Q vir colloquio non abigende deum.

En quibus adsum colloquitis? Valer. 3. Argon. 293.

Carere in solitudine omnium colloquio. Cic. 12. Att. 16.

Amputare longa colloquia, Abrumpere. Sen. Med. 7.

Contrahere ad colloquium linguas discordes & feras. Plin. lib. 3. cap. 5.

Evocare ad colloquium. Caes. 1. Bell. Civil. cap. 3.

Facere colloquium. Cic. 10. Fam. 23. Colloquia facta improbabam.

Frui colloquio alicujus. Virg. 7. Æn. 91.

Frui sperato colloquio. Ovid. 1. de Pont. 4. 54.

Fugere colloquium. Ovid. Rem. Amor. 587.

Immiscere colloquiis. V. IMMISCEO.

Interrompere. V. INTERRUPTO.

Petere colloquium. Ovid. 13. Met. 552.

Serere colloquia cum aliquo. V. SERO, s. fevi.

Venire in alicujus congressum colloquutione. Cic. 12. Philipp. 26.

Colloquium cum alicuius. Cic. 12. Philipp. 27. Memini colloquia & cum acerrimis hostibus, & cum gravissime differentibus civibus.

COLLUCESCO, [*συνακτινίζω*] are. Simul lucere. Plin. lib. 10. cap. 47. Quorum plume ignium modo colloquente noctibus. Acies tota colucent flammis. Liv. 38. 6.

Agri collicent floribus. Ovid. 5. Fast. 363.

Castra collucent fulgore. Curt. 3. 3. 3.
Faces collucent. Virg. 4. Æn. 567.
Ignes collucent. Virg. 9. Æn. 166.
Lampades undique collucent. Ovid. 14. Epist. 25.
Mare collucent a sole. Cic. 4. Acad. 105.
Omnia collucent luminibus. Liv. 24. 21.
Polus collucent ignibus. Stat. 1. Silv. 6. 89.
Sol collucent mundo. Cic. 2. de Nat. Deor. 40. Nam solis calor & candor Multior est, quam ullius ignis: quippe qui immenso mundo tam longe, lateque collucent.
Templum Jovis collucent atque illustratur candelabri fulgore. Cic. 6. Verr. 71.

Urbs collucere flammis alicujus dicitur. Quæ longo ordine flammarum in funere alicujus magni viri lucet undique. In honorem enim potentiorum hominum, præsertim regum, cum facibus per urbem a populo procedebatur, quemadmodum docet Servius in illud Virg. 5. Æn. 4. Mœnia respiciens, quæ jam infelicia Elisia Collucent flammis. [Rectus tamen p. p. de Rogo ejus exponit. Furtis alicujus omnia collucere. Cic. 3. Verr. 58. Vidi collucere omnia furtis tuis, præda provinciarum, spoliis fociorum atque amicorum. i. e. Furta tua esse apertissima.]

COLLUCENS, entis. Partic. Virg. 10. Æn. 539. Totus collucens veste atque insignibus armis. Faces collucens. Curt. 3. 8. 22.
COLLUCERNATIO, onis. f. Claud. Mamert. de Statu Anim. 2. 9. Scîpam suam variis collucernationibus dilapidare. i. e. Comestationibus & spectaculis nocturnis. [An. Collucernationibus? q. V. infra.]
COLLUCO, [κλωστοειδής] Ære. Ramos lumini officentes amputare. Festus interpretatur, Succisa arbore locum luce implere. Sublucare vero, Ramos earum supputare, & velut Subtus lucem mittere. Illo verbo utuntur Cato de R. R. cap. 148. & Columel. lib. 2. cap. 22. hoc vero Paul. lib. 5. sentent. tit. 6. conf. INTERLUCATIO.

COLLUCCATIO, onis. f. [κλωστοειδής] Varro.
COLLUCTOR, [συμπαλαίω] Æri. Simul luctari. Plin. lib. 27. cap. 2. Cum eo solo colluctatur, velut pari intus invento.
COLLUCCATIO, onis. f. [συμπαλαίω] Columel. lib. 6. cap. 2. Ne in colluccionem alter alteri noceat. de Bubus. In colluccionem occidere alicquem. Ulpian. in l. qua actione. D. ad legem Aquilianam.
Operari cum colluccionibus Veneris. Apul. 9. Met. pag. 219. Cum verbis colluccionem, Balbuties. Quintil. 11. 3. p. 1009. Est quibusdam concursus oris, & cum verbis suis colluccionem.

COLLUCCATOR, onis. m. [ἀντιπαλαίω] Lactant. De Opif. Dei cap. 1. Nam & ille colluccionem & adversarius noster scis quam sit altatus.
COLLUDO, si, sum, [συμπαλαίω] Ære. Simul ludere, moveri, & veluti quodammodo inter se colluctari. Virg. 1. Georg. 369. Sæpe levem paleam, & frondes volitare caducas, Aut summa nantes in aqua colludere plumas. Servius.
Paribus colludere. Hor. de Arte Poet. 159.
Colludere [συμπαλαίω] apud Jurisconsultos dicuntur inter se litigatores, quum actor & reus litem simulat, & ab altero causa proditur. Ulpian. in l. & elegantior. §. si dolo malo procurator. D. de dolo malo. Colludere cum aliquo. Cic. 4. Verr. 58. Nisi tecum collucesset, & tuæ potius exultationi servisset, quam lue.

COLLUSIO, onis. f. [συμπαλαίω] Cic. 5. Verr. 53. Quum vero verbo judicium sit in edicto, re quidem vera tuorum comitum hominum nequissimorum collusio cum Decumanis sociis tuis, atque adeo procuratoribus: tamen audes illius iudicii mentionem facere? Detegere collusionem. Ulpian. in l. adoptivum. §. patronum. D. de in jus vocand.
Facere quicquam per collusionem. Caius in l. 1. D. de collusionem detegenda.
Retractare collusionem alicujus. Ulp. in l. collusionem. D. de collusionem detegenda.
Prætextu collusionis sententiam retractare permittitur. Hermogenianus in l. sententiam. D. de collusionem deteg.

COLLUSUM, i. n. Idem Ulpian. in l. si procuratorem. §. fed & si per collusum. D. mandat. vel contr. Sed & si per collusum procuratoris absolutus sit adversarius, mandati eum teneri. Sic Florentina lectio. Alii Collusum legunt.
COLLUDIDIUM, i. n. pro Collusione. in l. si quis. C. de bon. proscript. Solutus. cap. 22. Apud Iassum urbem Babylonie puerum delphinus admanavit, quem dum post affluta colludia recedentem impatientius sequitur, arenis invecus hæsit. Et Ammian. 18. 9. Per colludia.

COLLUSOR, onis. m. [συμπαλαίω, συμπαλαίω] Qui cum alio ludit. Plin. 9. Epist. 33. Delphinum gestatorem collusoremque puerorum in terram quoque extrahi solitum, &c.
Compransores & collusores alicujus. Cic. 2. Philipp. 101. Hunc tu compransoribus tuis & collusoribus dividebas.
Confessor & collusor. Cic. 5. Philipp. 13. Homo præterea festivus, ut et cum M. Cærio confessor eodem & collusore facillime possit convenire. Si rapinam fecerint inter se collusores, vi bonorum raptorum non denegabitur actio. Ulpian. in l. 1. §. si rapinam. D. de alex. lusu & alcatonibus.

Collusor etiam aliter apud Jurisperitos. Cic. 2. Philipp. 56. Licinium Lenticulam de alex. condemnatum collusorem suum restituit.
COLLUSORIE, [συμπαλαίω] Adv. qualitat. Ulpian. in l. si servus plurius. D. de leg. 1. Si hæreditatis judex contra heredem pronuntiaverit non agentem causam, vel collusorie agentem, nihil hoc nocebit legatariis.
Litigare collusorie. Ulp. in l. si servus plurius. §. si quis. D. de leg. 1.

COLLIGEO, vel COLLUGEO, Ære. Cael. Aurel. Tard. 2. 5. 88. Lacciffi colligunt, inegunt. Et Ambros. ad Virgin. lapsam princ. Qui ecclesie gudio congaudetis, & tristitiae conlugetis.
COLLUM, i. n. [σπονδυλός, αὐχένος, δέρας] a Colo, collis, inquit Percutis: quia hæc præcipue pars corporis torquibus ac monilibus coli, id est ornari consuevit. Plin. lib. 11. cap. 37. Ceteris collum, quibus tantum gula. V. CERVIX.
Collum gallinaceorum. Columel. lib. 8. cap. 2. Jubæ deinde varia, vel ex auro flavæ per colla cervicæque in humeros diffusa.

Spatium colli. Ovid. 2. Met. 672. — crefcit & oris Et colli spatium.
Aureolum collum. In AURUM.
Cærulea serpentis. Virg. 2. Æn. 381.
Cærulea tauri. Sen. Hippol. 10.
Candida. Ovid. 1. Amor. 5. 10.
Ceromaticum. V. CEROMA.
Crimina. Stat. 6. Theb. 418. de equis.
Eburnea, Candida. Ovid. 3. Met. 422.
Equina. Martial. lib. 11. 85. ad Antiochum tonforem, Colloque pulvera nudet equina juba.
Hirsutum. V. paulo post, Spirans opobalsama, &c.
Ferocia colla serpentis refecare. Sen. Herc. fur. 7.
Insignia frenis. Ovid. 4. Met. 24.
Lactea. Sil. lib. 16. 520.
Lactea colla auro innectuntur. Virg. 8. Æn. 660.
Languido collo trahere vomerem, dicuntur defatigati boves. Hor. Epod. 2. 64.
Videre fessos vomerem inverfum boves Collo trahentes languido.

Lasso papavera collo demittunt caput. Virg. 9. Æn. 436.
Libera colla jugo. Claud. de Mul. Gall. 6. Et pateant, duro libera colla jugo.
Libera colla servitio affluere. Virg. 3. Georg. 167. De juvenis dictum.
Livida. Ovid. 1. Amor. 8. 98. Factaque lacivis livida colla notis.
Lubrica draconis. Ovid. 4. Met. 598.
Molle. V. MOLLIS.
Molli collo effeda ferre dicitur equus domitus. Virg. 3. Georg. 204.
Niveum. Virg. in Cyri.
Nobile. ut, jugum famulare subit nobili collo. dicitur de Viro nobili redacto in servitum. Sen. Troad. 3.
Pendulum ab arbore. Hor. 3. Carm. 27. 60. Procurem & tenue. Cic. de Clar. Orat. 313.
Recutita. Martial. lib. 9. 58. Non rupta recutita colla mula.

Saucia dente colla. Martial. lib. 11. 71. in Tuccam.
Sibila serpentis colla. Virg. 3. Georg. 421.
Splendida. Sen. Hippol. 6.
Superba colla excussis jibus. Claud. 20. 10. de equo Honorii.
Tetra monstri. Sen. Herc. fur. 1. Teres. Ovid. 10. Met. 113. Pendebant tereti gemmata monilia collo.
Trepidum. Sen. Herc. OEd. 12.
Trigemina Cerberii. Sen. Agam. 1.
Acclinare collum, i. e. Admovere collum. Ovid. 10. Met. 268. — acclinataque colla

Mollibus in plumis tanquam fenestra reponit.
Adducere colla lacertis. i. e. Attrahere ad se. Ovid. 6. Met. 625. Ut tamen accessit nudus, matricæ salutem Attulit, & parvis adductus colla lacertis.
Amplecti colla alicujus. Sil. lib. 15. 361.
Angere colla alicujus. i. e. Ita confringere ut spiritus intercludatur. Stat. 4. Theb. 827. — rabidi quum colla minantia monstri

Angerer, & tumidos animam angustaret in artus.
Aptare vincula collo. Ovid. 10. Met. 381.
Captare colla lacertis. Ovid. 8. Epist. 93.
Cingere colla lacertis. Ovid. 2. de Arte Am. 457.
Circumdare brachia collo, Amplecti collum. Virg. 6. Æn. 709.
Circumdare colla catenis. Sil. 6. 505.
Comere colla genasque. Stat. 1. Silv. 2. 110.
Committere alicui collum suum. In COMMITTE.
Complecti colla lacertis. Ovid. 10. Met. 407.
Conjicere in collum. In CONJICIT.
Conjecta vincula collo. Ovid. 4. Trist. 1. 83.
Contrahere collum. In CONTRAHO.
Coronat pluma collum. Lucret. 2. 801.
Dare colla lacertis. Stat. 2. Achil. 270.
Dare colla triumpho alicujus imperatoris, Bello victum esse. Propert. lib. 2. 10. 15.

India quin, Auguste, tuo dat colla triumpho.
Demergere colla humeris, significare videtur, Humeros contrahere apud Stat. 6. Theb. 847.
Collaque demertere humeris, & brachia late Curva tenent.

Ducere juga collo. Ovid. 3. de Arte Am. 810.
Ducta per vias colla regum. Hor. 2. Carm. 12. 12.
Eriperè colla jugo, proverbialiter dictum, significat Libertati se vendicare. Hor. 2. Serm. 7. 92. — eripe turpi

Colla jugo. i. e. Relinque servitum.
Fluunt capilli per colla moesta. Sen. Troad. 2. i. e. Mæsta mulieres pallis capillis incedunt.
Fovere colla. Virg. 10. Æn. 837. — ipse ager anhelans
Colla fovet, infusus propexam in pectore barbam. Sustinens scilicet, ut inquit Servius, fe arboris trunco.
Frenata. Ovid. 7. Met. 220.
Fumantia colla equorum folvere. Virg. 2. Georg. 542.
Gerere colla vineta catenis. Sen. Herc. fur. 12.
Horrent Cerbero colla colubris. Virg. 6. Æn. 419.
Jactare colla, significat Collum repente huc illuc vertere & circumagere. Ovid. 3. Met. 726.

— visis ululavit Agave,
Collaque jactavit, crinemque per aera movit.
Implicare lacus. Ovid. 2. Epist. 192.
Inixa collo mariti. i. e. Tenacillime inherens. Ovid. 11. Met. 386. De Halcyone & Ceyce. Al. Infusa.
Inflata colla tumescunt. Ovid. 6. Met. 377. de Lyciis in ranas mutatis. Injicere

Injicere collo brachia. Ovid. 3. Met. 389.
 Innectere colla lacertis. Ovid. 11. Met. 240.
 Inferere collum in laqueum. V. INSRRO.
 Inferere colla laqueis, Strangulare. Sen. Theb. 1.
 Intendere vincula trupea collo, Alligare collo funem. Virg. 2. Æn. 236.
 Labans collum. Sen. Hippol. v. 367.
 Nunc ut soluto labitur moriens gradu,
 Et vix labante fultinet collo caput.

Lædere collum. Hor. 3. Carm. 27. 60.
 Languentia colla levare. Lucan. lib. 3. 737.
 Liventia colla catenis. Ovid. ad Liv. 273.
 Luctantia colla equi. Ovid. 4. Epit. 79.
 Marcantia. Stat. 2. Theb. 632. Læva marcantia colla sustentans, &c.
 Mulcenda colla præbere. Ovid. 10. Met. 118. de cervo quodam.
 Nectere draconem collo. Martial. lib. 7. 86. In delictis scilicet habitum.
 Nodatus collum laqueo. Ovid. de Rem. Amor. 17.
 Cur aliquis laqueo collum nodatus amator
 A trabe sublimi trille pependit onus?

Obstrictum collum, seu collum obtortum, verbum est juris. nam in jus collo obstricto rei traherantur. Plaut. Curc. 5. 3. 15.
 — Collum obstringe, abduce istum in malam crucem. conf. OB-
 TORTUS.
 Ornare. Ovid. 5. Met. 52.
 — ornabant aurata monilia collum.
 Pendere collo complexuque alienjus. Virg. 1. Æn. 719.
 Pendentia colla dicuntur quasi Ebriorum. Virg. 9. Æn. 331.
 — ferroque fecat pendentia colla.
 Percutere colla securi. Ovid. 15. Met. 126.
 Perfundunt colla jactæ comæ. Sen. Hippol. 4.
 Permulcere manu collum. Sen. Herc. fur. 9.
 Petere collum amplexu. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Plausa colla. i. e. Palma leviter percussa. Ovid. 1. de Arte Am. 630.
 Quadrupes inter rapidi certamina cursus,
 Depexæque jubæ, plausaque colla juvant.
 Porrigere collum longe a pectore. Ovid. 2. Met. 375.
 Præbere colla jugo. Stat. 1. Achil. 280.
 Præbere colla nectenda lacertis. Ovid. 2. Epit. 141.
 Præbere in collum. Cic. 5. Verr. 76. Solere aiunt barbaros reges Persarum ac Syrorum, plures uxores habere: his autem uxoris civitates attribuerè hoc modo, hæc civitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines. h. e. Pecuniam unde sibi emat colla monilia.
 Premere collum aratro. Ovid. 7. Met. 211.
 Haud patiens oneris collum præfissit aratro.

Reflectere mollia colla. i. e. Domita, domitorum scilicet eorum.
 Virg. 11. Æn. 622. Servius.
 Resoluta colla. i. e. Languida. Stat. 10. Theb. 144.
 Retorquere colla equi. i. e. Freno reflectere. Ovid. 4. Epit. 79. Al. Returvere.
 Rumpere cella securi. Ovid. 12. Met. 249.
 — veluti qui candida tauri
 Rumpere sacrificia molitur colla securi.
 Sedit medius collo Herculeo polus. Sen. Herc. fur. 1. i. e. Cervix Herculis tulit cælum.
 Secare colla. Cic. de Petit. Conf. 8.
 Signatum nullo jugo juvenæe collum. Sen. Agam. 5.
 Spirant opobalsama hirsuto collo. Juven. 2. Sat. 41.
 Stridentia colla dicuntur serpentis. Claud. 2. de Raptu Proserp. 25. de Gorgone dixit,
 — tantum stridentia colla
 Gorgonis obtectu pallæ fulgentis obumbrat.
 Subdere colla jugo. Stat. 1. Theb. 175.
 Subdere colla vinculis Veneris, Amori fervire. Tibull. 1. 2. 94.
 Subjecta colla trophæis ferre. Sen. Troad. 3. i. e. Catenatum in triumphum ducere.
 Subjecta colla nobilium. i. e. In servitutem redacta. Claud. 1. in Eutrop. 173.
 Vidit sub pedibus leges, subjectaque colla
 Nobilium.

Subigere colla boum. Columel. lib. 2. cap. 3. *Frotter & batre doucement de la main.* V. SUBIGO.
 Summittere colla, Permittere ferientis. Sen. Hippol. v. 500.
 Summittere colla jugis. Claud. 1. in Eutrop. 42.
 Supponere colla jugis. Ovid. 3. Amor. 10. 13. de Cerere,
 Prima jugis tauros supponere colla coegit.
 Suspendere aliquid collo. Virg. 11. Æn. 11.
 Sustinere pœnam collo & cervicibus. Cic. 7. Verr. 108. Vincos aspiciunt catenis liberos suos, cum istius avaritiæ pœnam collo & cervicibus suis sustinerent.
 Tenere colla lacertis. Ovid. 2. Met. 100.
 Timent boves aratum collo. Virg. 6. Ecl. 50.
 Torquere collum. Liv. 4. 53. Hoc decreto consul armatus, quum paucis appellantis tribunal, collum torfisset. ad quem locum Turnebus dicit esse Genus pœnæ & coercionis.
 Tritum collum, dicitur quod circumdatur aspera copula. Sen. Hippol. v. 33.
 Et pugnae tendant creffæ
 Fortia trito vincula collo. De canibus Cretensibus.
 Turgentia colla allicjus diripere ense. Sil. lib. 15. 729.
 Velant jubæ colla. Ovid. 10. Met. 699.
 Colla, abusive de montibus dicuntur Parnassæ, quæ infra summum verticem, & supra medium montis apparent. Stat. 9. Theb. 643.
 Jamque ferè medium, Parnassi frondea præter
 Colla, tenebat iter.

COLLUS, i. m. Antiq. Idem quod Collum. Plaut. Capt. 2. 2. 107. Collus collaria caret. & 3. 3.
 Tormenti genus est etiam e corio. Festus. [Scalig. Culleus. Lego Collus.]
 Gloss. Lat. Gr. Collem, & τρωγίτης ἀσπίς, Quod in Gr. Lat. Culleum.
 COLLŪLUM, i. n. dimin. Cathol.
 COLLŪMĪNO, Ære. Appuleius de deo Socrat. pag. 45. Servius Tullius flamma colluminat a capite. Paulo post se exponens, Servio inflammare verticem, nec exurere. Et Prudent. adv. Symmach. 2. 810.

— folis radius colluminat omnes
 Diffuso splendore locos.
 COLLUVIO, m, itum, [συμπίπνω, καταπίπνω] Ære. Lavare: sed hoc fere ad os, & ea quæ in ore sunt pertinet. Plin. lib. 20. cap. 6. Dentium dolorem tribus capitibus in aceto tritis imminuit, vel si decocta aqua colluuntur, addaturque ipsum in cava dentium.
 Colluere amphoram. Cato cap. 88. Amphoram defricato, collutoque, putram impleto aqua pura.
 COLLUTIO, a, um. Plin. 20. 13. Sic & collutis dentibus prodest.
 COLLUTIO, ðnis. f. Cæl. Aurel. Acut. 2. 6. 28. Fomentatione utemur atque oris collutione.
 COLLUVIES, V. paulo infra.
 COLLURGINATIO, ðnis. f. Idem ac Heluatio. Appul. Apol. pag. 322. Quæ omnia in paucis annis hic deglutit studiose in ventrem condidit, & omnimodis colluriginibus dilapidavit. conf. COLLURGINATIO.
 COLLUSTRO, [ἀσπασίζω] Ære. Circumspicere. Virg. 3. Æn. 651.
 Omnia collustrans, hanc primum in litore classim
 Conspexi venientem.

Collustrare oculos. Cic. 5. Tusc. 65.
 Collustrare lumine [καταλάμπω, λαμπύρω] pro Illustrare & clarum lumine reddere. Cic. 2. de Nat. Deor. 92. Ex æthere igitur innumera-biles flammæ siderum existunt: quorum est princeps Sol, omnia clarif-
 sima luce collustrans.
 Luna folis lumine collustrari putatur. Cic. 2. de Divin. 91.
 Vias collustrare. Ovid. 5. Fast. 102. Sed varia est lectio.
 COLLUSTRATUS, a, um. Partic. [λαμπύρω] Illustratus.
 Collustrata pictura. Cic. in Orat. 36. In picturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: contra alios nitida, læta, collustrata delectat. Al. Delectant.
 COLLUSTRUM, V. COLOSTRUM.
 COLLŪTŪLO, [πλήω] Ære. Verbum quod veteres pro Dedecorare usur-
 parant. Plaut. Trin. 3. 2. 66. Hæc famigeratio te honestet, me autem colluulet.

COLLUTUS, In COLLUO.
 COLLŪVIUS, ði. f. [χλιδῖς] Labes aut immunditia, quæ ex concursu allicjus rei contrahitur. Plin. lib. 24. cap. 19. Medetur & subis hæc effossa sine ferro, & addita in colluviem poturis, vel ex lacte & vino.
 Fermentata colluvies. Columel. lib. 1. cap. 5.
 Stercorata colluvies cortis, balnearumque. Columel. lib. 1. cap. 6. ad finem.
 Turbida colluvies nigro limo. Lucan. lib. 4. 311.
 Colluvies, per translationem. Cic. 9. Att. 12. Et te in certamine vinci cum illo facilius patiaris, quam cum hoc in ea, quæ perpicitur, futura colluvie regnare. i. e. Sceleratorum turba qui ad Cæsarem confluerant.
 Magna colluvies. Tacit. 5. Hist. 12. Magna colluvie, & ceterarum urbium clade aucti.
 Populi colluvies. Justin. 2. 6. Neque passim collecta populi colluvies originem urbi dedit.
 Rerum colluvies. Tacit. 2. Hist. 16. In multa colluvie rerum majoribus flagitiis permixtos.

COLLUVIO, ðnis. f. [χλιδῖς] Idem quod Colluvies.
 Sincerum atque ab omni colluvione peregrini ac servilis sanguinis incorruptum fervere populum. Suet. August. cap. 40.
 Colluvio, per translationem. Cic. de Senect. 85. O præclarum diem, quam ad illud divinum animorum concilium, cœtumque proficiscar, quumque ex hac turba & colluvione discedam!
 Ferocitas, audacia, colluvio allicjus. Cic. in Vatin. 23. Deinde sanctissimas leges Æliam & Fufam dico, quæ in Gracchorum ferocitate, & in audacia Saturnini, & in colluvione Drusi, & in contentione Sulpicii, & in cruce Cinnano, & inter Sullana arma vixerunt.
 Ille nefarius ex omnium scelorum colluvione natus. Cic. pro Sext. 15.
 Gentium colluvio. Liv. 4. 2. Colluvionem gentium, perturbationem auspicioium publicorum privatorumque afferre.
 Hominum colluvio. Curt. 10. 2. 6.
 Rerum colluvio, pro Permissione vel confusione. Liv. lib. 3. 9. Ne cui in colluvione rerum contumeliæ majestatem suam offerrent.

COLLUVIARIUS, e. [χλιδῖς] Porcus colluviarius dicitur, Qui cibo permisso & colluvione nutritur. Festus. Al. Colluviaris.
 COLLUVIARIA, orum. n. [χλιδῖς] dicta sunt in ductibus aquarum, Per quæ colluvies & immundities jaçantur. Vitruv. lib. 8. cap. 7. Etiam in ventre colluviaria sunt facienda, per quæ vis spiritus relaxetur. Ita legit Beroald. in Suet. Aug. Sed Junt. & Philand. Columnaria.
 COLLŪVIUS, i. m. [χλιδῖς] Id detrimentum pecuniæ est, quod in rationibus Emptionem auri appellant, & vulgo cambium dicitur, quum pecunia ad exteras nationes exportanda est, & apud nummularios alius nummis commutanda. Ut si argentea moneta, auro mutetur, aut genera quedam pecuniæ abrogata & antiquata, aut quovis modo repudiabilia in una provincia, alio quo genere permutanda sint, rato, receptoque & promulgato in ea provincia. Id enim quod ex summa apud nummularium decidit, & veluti perierit, Collybus verbo Græco appellatur. Cic. 5. Verr. 181. Ex omni pecunia, quam aratoribus solvere debuisti, certis neminibus deductionibus fieri solebant. Primum pro spectatione & collybo, deinde pro nescio quo cerario. Hæc omnia, Judices, non rerum certarum, sed furtorum improbilissimum sunt vocabula. Nam collybus esse qui potest, quum utantur omnes uno genere numorum? Collybum appellat Pecuniæ permutationem, & nummorum quasi interitum. Suet. in August. cap. 4. Hanc (farinam) finxit manibus collybo decoloratis Nerulonenfis menfarius. Hoc in loco pro Contractatione pecuniæ ponitur, qua nummularii livenentes manus habere solent. Collybus, inquit Pollux ἀργυρίων ἀνάγη, i. e. Pecuniæ permutatio. Hactenus Budæus. Cic. 12. Att. 6. pr. De Cœlio vide quæso ne qua lacuna sit in auro. ego ista non novi. sed certe in collybo est detrimenti fatis, huc aurum si accedit.

COLLYBISTES, & COLLYBISTA, e. m. [χλιδῖς] Qui rei nummarie negotiationem exercet: cui & Trapezita Græcis, Lat. Menfarius, Argentarius, Nummularius dicitur. V. Jctos, & Hieron. Comment. in Math. cap. 21.
 COLLŪRA, e. f. [χλιδῖς] Genus panis, Polluci. Plaut. Perf. 1. 3. 12. Collyræ facite ut madeant & colliphia. Collyræ, inquit hic Turnebus, Parvuli panes mundi sunt, sed & genus hictorum farinaceorum, quæ ut lagana, interdum in sartagine frigrantur, interdum cocta per se edantur, interdum ex jure commedantur, ut tabellas paniceas
 Cccc 3 in forbi

in forbitiuncula plerumque eitamus. V. Turneb. Adverf. 4. r. Hinc

COLLYRICUS, a, um. Adj. ut, Jus collyricum. Plaut. Perf. 1. 3. 15. Tum nifi cremore craffo elt jus collyricum.

COLLYRIS, idis. f. Tertullian. in lib. de Cultu Fem. cap. 7. Vos plane adjicitis ad pondus, collyridas quafdam. Quem in locum fic ait Rhenuanus: Collyris a Collyra per diminutionem deductum. Parvus panis elt de farina puriore. Quidam Frizam farinam elfe putant. Al. Colluras. Nominantur Collyrides Levitici 6. & 7. & 8. cap. lib. 2. Regum. Collyris etiam herba, alias Malva erratica. Apul. de Herba cap. 40.

COLLYRIANI, orum. m. pl. Hæretici a facificio collyride dicti, quo mulieres in honorem beate Virginis, tanquam Deæ utebantur. V. Epiph. Hæref. 78 & 79. p. 342. lœq.

COLLYRIUM, i. n. [*κόλλυριον*] Medicamentum, quod potiffimum oculis inditur. Celf. lib. 6. cap. 6. de Cafariano collyrio. Satisfque contat, hoc collyrium adverfus omne genus oculum valitudinis idoneum elfe. In quo capite Cællus amplius quindecim varias collyriorum ad oculos faciendum compositiones recenfet. V. Plin. 26. 12. & 27. 9. Nigra collyria. Hor. 1. Serm. 5. 30. Collyria fimpliciter prolata dicuntur, Quæ in oblongam formam coacta efringuntur. Et non folam Ocularia pharmaca in efrimodi formam collecta ac coacta, Collyria vocantur, fed & Glandule quæ ano, & Pefli qui vulvæ fubduntur, & quæ naribus induntur, Collyria fubinde medicis vocantur, atque hoc præter oblongam efringendi formam. At vero Ocularia aliqua medicamenta non coacta ad efrimodi formam, fed tum liquida, tum arida, item Collyria nominantur, fed cum appofitione liquiditatis aut ariditatis. Græcis enim *ἐπιχρῆμα* atque *ὀφθαλμῖον* appellantur.

Fifularum collyria. Celf. lib. 5. cap. ult. de fifulis, & earum generibus, Ex eo, inquit, collyrium fieri debet altera parte tenuius, altera paulo plenius. Idque ea parte qua tenuius elt, altera antecedente, demitri oportet in fifulum, donec fanguis purus fe ottendat, quæ in omnibus fifularum collyriis perpetua funt. Paulo poft, Satisfque elt vel papyrem intortam, vel aliquid ex penicillo in modum collyrii adfrictum eo illinere. Rurfus, Neque ignoro multis placuiffe, linamentum in modum collyrii compofitum, tinctum melle demitti. Hujufmodi collyria vulgo *tentas* vocant.

Collyrium, Medicamentum etiam quod alvo fubjicitur in cura equorum & boum. Columel. lib. 6. cap. 6. in fin. Salis fextans, cum decem cepis conteritur, & admifto melle decocto, collyria immittuntur alvo, atque ita citatus bos agit. Hoc etiam nomine peculiariter vocatur quoddam terræ Samiæ genus, diverfum ab altro Samio, propterea quod præcipuus ejus ufus fit in collyriis. V. Diofcor. lib. 5. conf. Salmaf. ad Solin. p. 182. & 926.

COLLYRIOLUM, i. n. dimin. Macer. 4. 12. Vel collyriolum fi fupponatur in anum.

COLO, [*κόλο*] ære. Pauxillam liquorem aliumque, ftillatimque per aliquod vas vel lineolum exprimere. Columel. lib. 12. cap. 11. Expreffa deinde aqua coletur, & in vas plumbeum defufa decoquatur. Colare amnes retibus. Manil. lib. 5. 193. Et colare vagos inductis retibus amnes. Venuste autem eos qui in amnis pifcantur, retiaque tendunt pifcibus, ait Colare retibus amnes, quod per raras retium maculas & plagas, tanquam colatus fluvius, transmittatur & tranfluat. Novitiæ tamen editiones exhibent Cælare, fed Turnebus Colare tuetur.

COLATUS, a, um. ut, Mel colatum. Plin. 13. 2. Somnium colatum. Tertull. de Anima cap. 48. In emendatis codd. legitur, Cæriora & colatiora fomniari affirmant. Nitor colatus. Idem de Anima cap. 9. Nec beryllis ideo aquofa materia elt, quod flucuet: colato nitor. [i. e. Puro. Sed forte Colorato legendum.]

COLATORIS, a, um. Tolutario gradu incendens: ut, Equi colatorii Vegetio memorati, quos Græci *σκαλινοί* vel *σκαλινοίς* vocant. V. Veget. Mulom. 4. 6. extr. Salmaf. ad Capitol. in Maximin. cap. 3. p. 246.

COLATURA, æ. f. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Colaturæ liquidæ colorem fingere.

COLAMENTUM, i. n. Conflant. Afer. 7. 1. Urina & fanguis colamentum fit ceterorum humorum.

COLO, ui, cultum, [*κόλομαι*, *καλοῦμαι*, *θελοῦμαι*] ære. Venerari, adorare. proprie de Honore diis habito dicitur. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 16. Deum maxime Mercurium colunt. Sanctiffimum colere. Cic. 3. de Nat. Deor. 45. Achillem Aftypalenes infulani fanctiffimum colunt. In deorum numero venerari & coli. Cic. 2. de Lege Agr. 95. Majores nostros dico, Quirites, non eos in deorum immortalium numero venerandos a nobis & colendos putatis? Per aras coli. Ovid. 6. Met. 171. Quis furor auditus, inquit, præponere vifis Cælestes? aut cur colitur Latona per aras? Aris colebantur divi facti, pulvinaribus, flamine. Plin. in Paneg. cap. 11. Honoribus divinis colere. Curt. 4. 7. 28. Pietate hilaris coluntur Dii. Ovid. 2. de Pont. 1. 9. Religio fumma colere. Cic. de Arufp. Refp. 28. Secubitu coli dicitur deus ille vel dea, in cujus honorem vir ab uxore, vel amans ab amica, noctibus aliquot fibi temperat. Ovid. 3. Amor. 10. 16. De Cerere, Hunc quifquam lacrymis lætari credat amantum? Et bene tormentis, fecubituque coli? Templis & elthie numinum aliumque colere. Tacit. 1. Agn. 10. Nihil deorum honoribus relictum, quum fe templis, & elthie numinum per Flamines & Sacerdotes coli vellent. De Livia loquitur. Templis coli. Ovid. 15. Met. 818. Ut deus accedat caelo, templisque colatur. Tholo coli dicuntur divi, Quorum imagines tholis infulptæ pro ipfis divis venerantur. Stat. 1. Silv. 1. 3. ad Herculem, Quod coleris majore tholo, nec litora pauper Nuda tencens, tectumque vagis habitabile nautis. [Inmo Tholus, Templi reftitudo. Votis. Martial. lib. 9. 66. Ante colebaris votis, & fanguine largo Majorem Alciden, &c. Deos colere. Ovid. 1. de Pont. 9. 37.

Focos fanctos virginitate colunt. Ovid. 4. Faft. 296. De virginibus V. Italibus.

Nomen poetarum & Mufarum delubra. Cic. pro Arch. 27. Numina. Virg. 1. Georg. 30. Numina pietate. Ovid. 4. de Pont. 15. 24. Tempia. Ovid. 11. Met. 578. Templum miro honore. Virg. 5. Æn. 458. In æde facra coli. Ovid. 14. Met. 316. Colere, Honore & officiis profequi. de Hominibus. Ter. Adel. 3. 2. 57. Et nos coluit maxime. Mirifice aliumque & colere, & amare. Cic. 16. Att. 19. Suaviffime, diligentiffimèque colere aliumque. Cic. 10. Att. 7. Diligere & colere. Cic. 3. de Legib. 5. Ut eos colant, diligentque præfribimus. Non folum colere inter fe ac diligere, fed etiam vereri. Cic. de Amicit. 84. Obfervare & colere aliumque. Cic. 2. Att. 19. Hic Cæcilius colimus, & obfervamus diligenter. Obfervari & coli fimulatione amicitia. Cic. de Amicit. 26. Obfervare, colere, & diligere. Cic. 13. Fam. 78. Ornare & colere. Cic. 5. Fam. 8. Neque mehercule unquam mihi tui aut colendi aut ornandi voluntas defuit. Denis aliumque colere. Liv. 40. 57. Id ut facere poffet, regionum principes donis coluerat. Lyra coli. Stat. 1. Silv. 4. 36. Sperne coli tenuiore lyra. Memoria abfentem colere. Cic. 15. Fam. 21. Obfervantia fumma colere aliumque. Cic. 4. Fam. 4. V. OBSERVANTIA. Officiis & probitate aliumque colere. Ovid. 3. de Pont. 1. 76. Viros doctiffimos colere. Cic. 4. Fam. 1. Colere in loco parentis. Cic. de Clar. Orat. 1. Et inauguratum ab eodem, ex quo auguram inftitutum in parentis eum loco colere debebam. Loco patris colere. Cic. 2. Philipp. 99. Omnibus eum contumeliis onerati, quem patris loco, fi ulla pietas in te elfet, colere debebas. Colere, pro Diligere. Ter. Heaut. 2. 4. 9. Quippe forma impulfus noftros amatores colunt. Virg. 4. Æn. 421. — folam non perfidus ille Te colere. Nonius. V. Serv. ad 3. Ecl. 6. & 1. Æn. 21. Colere, Ornare. Tibul. lib. 1. 8. 9. Quid tibi nunc molles prodeft coluiffe capillos? Brachia colere. Curt. 8. 9. 21. Brachia quoque & lacertos auro colunt. Corpus. Ovid. 3. de Arte Am. 107. Corpora fi veteres non fic coluere puellæ. Colere agrum, terram, &c. [*ἀγαθὸν τὸν ἀγρὸν, καλοῦν*] Cic. 2. Tufc. 13. Nam ut agri non omnes frugiferi funt qui coluntur. Agrum arare aut colere. Cic. 2. de Lege Agr. 66. Præffe agro colendo. Cic. pro Rofc. Amer. 50. Arva. Ovid. 1. Amor. 13. 15. Prima bidente vides oneratos arva colentes. Fructus. Virg. 2. Georg. 36. Fructufque feros mollite colendo. Fruges. Ovid. 15. Met. 134. de juvenco, feu viftima, Siftitur ante aras, auditque ignara precantem, Imponique fuæ videt inter cornua fronti, Quas coluit fruges. Fundum colendum in plures annos locare. Julian. in l. qui fundum. D. locat. Glebam. Ovid. 1. de Pont. 8. 50. i. e. Minimum agellum. Hortos. Virg. 4. Georg. 118. Forfitan & pingues hortos quæ cura colendi Ornare, canerem. Ovid. 14. Met. 624. Locum colere labore dulci. Martial. lib. 12. 18. Hic pigri colimus labore dulci Botrodum, Plateamque: Celtiberis Hæc funt nomina craffiora terris. Prædia ftudiofo. Cic. pro Rofc. Amer. 49. Rus. Virg. 2. Georg. 413. — laudato ingentia rura: Exiguum colito. Vitem. Cic. 4. de Finib. 38. Quæ ad colendam vitem attinebant. Colere, Habitare, ut Urbem. Cic. 2. Fam. 12. Urbem, mi Rufe, cole. Sic, Colere domum. Plaut. Aulul. prol. 4. Regiones colere Acheronticas. Plaut. Bacch. 2. 2. 21. Colere & habitare. Cic. 6. Verr. 119. Coliturque ea pars & habitatur frequentiffime. Arva colere, pro Inhabitare. Ovid. 2. Met. 679. — nec fi refcindere poffes Tunc aderas: Elim, Mefleniaque arva colebas. Elyfium. Virg. 5. Æn. 735. — non me impia namque Tartara habent, triftefque umbræ: fed amœna piorum Concilia, Elyfiumque colo. Helicon colere. Verfari in poetice ftudio. Propert. lib. 3. 5. 19. Me juvat in prima coluiffe Heliconia juventa, Mufarumque choris implicuiffe manus. Reliquias dulces ftuorum colere, Habitare in patria, in qua majores occubuerunt. Virg. 4. Æn. 343. Urbem Trojanam primum, dulcefque meorum Reliquias colerem, & Priami tecta alta manerent. Silvas & rura. Ovid. 11. Met. 146. Ille perofus opes, filvaque & rura colebat. i. e. Inhabitabat, Sectabatur affidue. Athenas colere, pro Attica eloquentia uti, ufurpare licet. Plaut. Stich. 5. 2. 22. Peregrina omnia relinquere, Athenas nunc colamus. Negligere & Colere funt contraria. Cic. 1. Off. 4. In eoque colendo fita vitæ elt honeftas omnis, & in negligendo turpitudum. De officio. Colere æquum & bonum, Obfervare. Plaut. Men. 4. 2. 10. Ævum colere, i. e. Ætatem agere. Lucret. lib. 5. 1144. Nam genus humanum defeflum vi colere ævum, Ex inimicitias languebat. Amicitias colere. Cic. 2. de Finib. 80. At coluit ipfe amicitias. Amicitias utilitatibus colere. Cic. 2. de Finib. 83. Vide

Vide an apud Ovid. *Vulgus amicitias utilitate colit?* H. St. Immo Probat. ex Ponto 2. v. 8. *Mior tam triti verficuli V. C. non recordatum.*
Amicitia veritate, fide societas, pietate propinqua colitur. Cic. pro Quint. 26.
 Amor colendus. Tibul. lib. 2. 4. 52.
 Illius est nobis lege colendus amor.
 Aurum colere, Pecunie studiosum effc. Propert. lib. 3. 13. 48.
 Aurum omnes victa jam pietate colunt.
 Cæremonias magna cura sepulcrum colere. Cic. 1. Tusc. 27.
 Conciliationem communem & confociationem generis humani colere, tueri, fervare. Cic. 1. Off. 149.
 Diligentia præcipue colenda est nobis. Cic. 2. de Orat. 148.
 Disciplinam. Cic. de Clar. Orat. 117.
 Festa colere. Ovid. 6. Fast. 179.
 Fidem colere, & iustitiam retinere. Cic. 1. de Invent. 3. Age vero, ubi bibus constitutis, ut fidem colere, & iustitiam retinere discerent.
 Fidem, rectumque colere. Ovid. 1. Met. 90.
 Fortitudinem colere. Curt. 10. 3. 9. Fortitudinem non magis quam fidem colitis.
 Genus orationis æquabile & temperatum colendum. Cic. 1. Off. 3.
 Hospitia, clientelæ, cognationes, affinitates caste colende. Auctor ad Heren. lib. 3. 4.
 Jura. Tibul. lib. 2. 3.
 Jus religiose colere. Auctor ad Heren. lib. 3. 4.
 Jus & fas. Liv. 27. 17. Animum jam pridem ibi effc, ubi jus & fas crederet coli.
 Iustitiam & liberalitatem. Cic. 1. Off. 5.
 Leges sequi & colere. Cic. in Parad. 5.
 Martem colere, Studio belli deditum esse. Sil. lib. 8. 464.
 Memoriam alicuius. Cic. 2. de Finib. 101. Itemque omnibus mensibus, x die Lunæ dedit ad eorum epulas, qui una secum philosophati sint, ut & sui & Methrodori memoria colatur.
 Memoriam vestri beneficii colam benevolentia sempiterna. Cic. post Red. 24.
 Militiam. Ovid. 2. Fast. 158.
 Morem colere & usurpare. Plin. in Paneg. cap. 1. Qui mos cui potius quam consuli? aut quando magis usurpandum colendumque est?
 Mores populi alicuius colere. Plaut. Casin. 5. 4. 1.
 Ubi tu es qui colere mores Massilienses postulas?
 Colere & efficere Munus. Cic. 1. de Legib. 16. Cujus muneris colendi efficiendique causa nati & in lucem editi sumus.
 Naturam excellentem atque præstantem pie sancteque colere. Cic. 1. de Nat. Deor. 56.
 Officium suum. Plaut. Stich. 1. 1. 35.
 Pectus colere per artes. Ovid. 2. de Arte Am. 121.
 Nec levis ingenuus pectus coluisse per artes
 Cura fit, & linguas edidicisse duas.
 Pietatem. Plaut. Aftin. 3. 1. 6.
 Hoccine est pietatem colere, matris imperium minuere? Ter.
 Hec. 3. 4. 33.
 Quod potero faciam: tamen ut pietatem colam:
 Nam me parenti potius quam amori obsequi
 Oportet. Hic declarat Terentius, Pietatem colere, esse Parentibus obsequi.
 Pudorem & pudicitiam. Cic. 5. Verr. 95. Pudorem & pudicitiam qui colit, potest animo æquo istius quotidiana adulteria, &c. videre? i. e. Qui pudicus est.
 Quæstum suum. Plaut. Pœn. 5. 2. 137.
 Religionem. Cic. pro Font. 21. Qui etiam si quando aliquo metu adducti deos placandos esse arbitrantur, &c. ut ne religionem quidem colere possint, nisi eam ipsam prius scelere violarint.
 Religionem testimoniorum nunquam colunt. Cic. pro Flacc. 9. i. e. Nunquam sunt veraces in testimonio reddendis.
 Sacra Musarum. Ovid. 4. de Pont. 2. 49.
 Seditioes. Auctor de Viris Illust. cap. 19. Ut hac injuria plebs, agros, non seditioes coleret.
 Servitutum apud aliquem colere. Plaut. Pœn. 4. 2. 7.
 Societates atque amicitias studiose colere. Auctor ad Heren. 3. 4.
 Studia colere, i. e. Labore atque exercitatione ea consecrari. Cic. 5. de Finib. 50. Atque hoc loco qui propter animi voluptatem dicunt coli ea studia quæ dixi, non intelligunt, &c.
 Ad percipiendam colendamque virtutem litteris adjuvari. Cic. pro Arch. 16.
 Vitam colere, [ἀγαθὴν ἢ εὖ ζῆναι] Vivere. Plaut. Rud. 1. 5. 25. Vix colo vitam. Auctor ad Heren. lib. 4. 21. Qui nihil habet in vita jucundius vita, is cum virtute vitam non potest colere. conf. Ævum.
 Inter fe colere. Cic. 13. Att. 11. Posthac enim poterimus commodius colere inter nos in Tusculano.
 Victum colere. Cic. 12. Att. 28. Nec ego victum, nec vitam illam colere possum.
COLENS, entis. [κοινοῦ] ut, Colens religionem. Cic. pro Planc. 101. Qui sancti, qui religionum colentes, nisi qui meritam diis immortalibus gratiam iustis honoribus & memori mente perfolvunt?
 Homines arva colentes. Ovid. 1. Amor. 13. 5.
 Nymphæ undas colentes. Ovid. 1. Amor. 13. 15.
 Populi sacra colentes. Idem 15. Met. 679.
CULTUS, a, um. [καλλιέργειαν] Partic.
 Cultus veste candida sacerdos. i. e. Ornatus. Plin. lib. 16. cap. 44.
 Incultus & Cultissimus, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 13. Tum erat ager incultus sine recto, nunc est cultissimus cum optima villa.
 Ager nulla ex parte cultus. Cic. pro Rosc. Com. 33.
 Animus cultus. Cic. 2. Tusc. 33.
 Dea culta virginibus ministris. Ovid. 6. Fast. 283.
 Fides culta. Valer. 1. Argon. 838.
 Focus cultus superba strue illiceti. Martial. lib. 12. 18.
 — focus excipit superba
 Vicini strue cultus illiceti.
 Ingenia cultiora. Curt. 7. 8. 11.
 Lacertum æmilla aurea cultum. Petron. Satyr. cap. 32.
 Materia. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Arborum autem confectioe, omnique materia, & culta & silvestri.

Milites habebat tam cultos, ut &c. Suet. Cæf. 67.
 Prædia. Claud. 1. in Ruff. 188.
 Segetes. Claud. 4. Paneg.
 Thalami ebore culti. Ovid. 2. Met. 737.
 Vestes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 321.
CULTUS, Adv. ut, Cultre dicentes. Quintil. 8. 3.
 Compar. Sen. Suaf. 4. Nemo videtur dixisse cultus.
 Incubare cultius strato lectulo. Valer. Max. 2. 6. 8.
 Progredi cultius. Justin. 3. 3. Nec quenquam cultius quam alterum progredi permittit.
CULTUM, i. n. [καλλιέργειαν] ut, Pinguia culta. Claud. in Laud. Saturn. 70. i. e. Agri culti. Sic Virg. 4. Georg. 372. [Semper num. pl.]
CULTIO, ōnis. f. [καλλιότης] Idem, quod Cultus. Cic. 5. Verr. 226.
 Quid est enim Sicilia, si ei agri cultionem fustuleris?
 Agri cultione se oblectare. Cic. de Senect. 56.
CULTUS, ūs. m. [ἑργασία, γαργηρία, σκευή, καλλώπερος] Cic. 1. Off. 158. Ob easque causas studeat parare ea, quæ suppeditent & ad cultum & ad victum.
 Agriculorum cultus elaborat. Cic. 2. de Lege Agr. 66.
 Agrorum cultus. Plin. lib. 15. cap. 1.
 Bivius agrorum cultus. V. RIVIVS.
 Agrorum cultu aratores defessit. Cic. 2. de Lege Agr. 87.
 Accuratus cultus. IN ACCURATUS.
 Agrestis. Stat. 6. Theb. 56.
 Crinalis, i. e. Cultus circa crines & capillos. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 85.
 Nam neque cæsariem crinali stringere cultu,
 Colla nec ornatu patitur mollire retorto.
 Gemmati cultus. Claud. 3. Conf. Hon. 304.
 Gemmatosque humilem dispergere Perida cultus.
 Læto cultu convivia, Laute apparata convivia. Valer. 5. Argon. 570.
 Interea læto patitur convivia cultu.
LUXURIOSUS. IN LUXUS.
MODICUS cultu. IN MODUS.
MOLLISSIMUS. IN MOLLIS.
MUNDIOR iusto. IN MUNDUS.
 Pressus & velut applicitus rei cultus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Purpurei cultus. Stat. 6. Theb. 81.
 Regales cultus. Claud. 73. 7.
 Accipe regales cultus, & crine superbus
 Erecto virides spumis perfunde smaragdus.
SIMPLEX. Claud. 1. in Ruff. 217.
 Tyrius, pro Molli & effeminato. Martial. lib. 11. 40. in Charidemum libentem,
 Si Tyrios sumpsi cultus, unxive capillos,
 Exclamas, nunquam fecerat ista pater.
 Affectare cultum effuorem in verbis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Emittecer clarior hic noster cultus. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Cultu & honore dignari. Cic. 2. de Invent. 161.
 Tribuere diligentem cultum alicui. Cic. 2. de Invent. 161. Pietas per quam sanguine conjunctis, patriæque benevolis officium & diligens tribuitur cultus.
 Cultus hominis. Cic. 4. de Finib. 36. Omne officium, munusque sapientiæ in hominis cultu esse occupatum. i. e. Educatione & disciplina. [vel potius In perficiendo homine.]
 Hominum cultus & curatio. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. de ovibus, Quæ quidem neque ali, neque sustentari, neque ullum fructum edere ex se sine cultu hominum & curatione possunt.
 Omnis cultus & curatio corporis erit ad eam adhibenda deo, quæ adhibetur homini. Cic. 1. de Nat. Deor. 96.
 Cultus vitæ. Cic. 5. de Finib. 53. Quos cura omni liberatos, nullum necessarium vitæ cultum, aut paratum requirentes.
 Delectant etiam magnifici apparatus, vitæque cultus cum elegantia & copia. Cic. 1. Off. 25.
 A fera, agrestique vita ad hunc humanum cultum civilemque deducere. Cic. 1. de Orat. 33.
 Patrius cultus habitusque locorum. Virg. 1. Georg. 52.
 Absesse longissime a cultu & humanitate Provincie. Cæf. 1. Bell. Gall. 1.
 Desistere a cultu victuque bestiarum. Cic. 2. Off. 15.
 Educare aliquem cultu humili. Liv. 1. 39.
 Hominum cultus, alia significatione. Tacit. 2. Ann. 23. Milesque, nullo illic hominum cultu, fame absumptus. Subauditur, Existente. Significat autem insulas illas cultoribus, habitatoribusque vacuas fuisse. Sic
 Et habitabiles regiones, & rursum omni cultu, propter vim frigeris aut caloris, vacantes. Cic. 1. Tusc. 45.
 Cultus animi. Cic. 5. de Finib. 54. Sed animi cultus erat ei quasi quidam humanitatis cibus.
 Cultus deorum, Adoratio. [προσκύνησις] Cic. 1. Tusc. 64. Hæc nos primum ad illorum cultum, deinde ad jus hominum erudit, &c. De philosophia.
 Religio deorum cultu pio continetur. Cic. 2. de Nat. Deor. 7.
CULTOR, ōris. m. [καλλιέργης] ut, Cultor agrorum & terræ. Liv. 4. 25. Famem cultoribus agrorum timentes.
 Vitis cultor, Vinitor. Cic. 5. de Finib. 40.
 Collis Heliconii cultor; Inhabitor. Catull. 59. 1.
 Terræ cultor. Cic. 2. de Nat. Deor. 99. Quid jam de hominum genere dicam, qui quasi cultores terræ constituti, non patiuntur eam nec immanitate beluarum efferrari, &c.
 Deorum cultor. Hor. 1. Carm. 34. 1. Parcus deorum cultor.
 Minervæ. Martial. lib. 5. 5.
 Sexte Palatinæ cultor facunde Minervæ.
 Veritatis cultor. Cic. 1. Off. 109. Sunt his alii multum dispares, simplices, & aperti, qui nihil ex occulto, nihil ex insidiis agendum putant, veritatis cultores, fraudis inimici.
CULTRIX, icis. f. [ἑργαστρια] Cic. 5. de Finib. 39. Ex quo non est alienum, ut animantibus, sic illis & apta quædam ad naturam aptare, & aliena, earumque augendarum & alendarum quandam cultricem esse, quæ sit scientia, &c.

Item Quæ habitat : ut, Nemorum cultrix Latonia Virgo. Virg. 11. Æn. 557. Idæ cultrix montibus. Catull. 65. 300.
Nemoris cultrix fus. Phædrus 2. 4. 3. Al. Nemoricultrix, una voce.
Item Quæ venerat; ut, Cultrix Deorum. Lactant. de Mort. perfec. cap. 11.
CULTURA, æ. f. [ἐργασία] Idem quod Cultus subft. Cic. 5. Verr. 119. Deinde quum audierit eas res, quibus fundi fructus & cultura continentur, amotas & venditas, &c.
Agri natura perboni, & diligentia culturaque meliores. Cic. pro Flacc. 71. Agros desertos a plebe atque a cultura hominum liberorum esse non oportere. Cic. 2. de Lege Agr. 83.
Ager quamvis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest. Cic. 2. Tusc. 13.
Nihil fert ager, nisi multa cultura & magno labore quæsitum. Cic. 2. de Lege Agr. 95.
Fundi cultura. Paul. in l. fi. in lege. §. si domus. D. locat.
Vitium cultura. Cic. 4. de Finib. 38. Ut si cultura vitium, cujus hoc munus est, ut efficiat, &c.
Intempetiva. Caius in l. si merces. §. conductor. D. locat.
Adhibere culturam. Cic. 5. de Finib. 39.
Excitatur cultura quæ. Cic. 2. de Orat. 88. Nam facilius, sicut in vitibus, revocatur ea, quæ sese nimium profuderunt, quam, si nihil valet materies, nova farmenta cultura excitantur.
Amici potentis cultura. Hor. 1. Epist. 19. 86.
Dulcis inexpertis cultura potentis amici, Expertus meruit. i. e. Obſervantia, vel famulatus, & cultus.
Ponitur pro Disciplina animi. Hor. 1. Epist. 1. 40.
Si modo cultura patientem commodat aurem.
Item pro Veneratione. Lactant. 5. 7. Dei unici pia & religiosa cultura.
COLTIGO, inis. f. Domus, habitaculum. Arnob. lib. 2. V. Salmast. in Tertull. de Pallio p. 430.
COLIUM, i. n. Idem. Tertull. de Spectac. cap. 5. Lares colio potentes. i. e. Lares domestici. V. Salmast. in Solin. p. 641. seq.
COLONUS, i. m. [καλλίτης] a Colo, colis; Agrorum cultor dicitur. Cic. pro Cæcin. 94. Qui colonus habuit conductum de Cæſennia fundum.
Colonus partiaris. In PARTIARIUS.
Colonus quid a Villico nonnunquam differat, plane docet his verbis Colum. lib. 1. cap. 7. Præcipua cura domini requiritur, cum in ceteris rebus, tum maxime in hominibus. Atque hi vel coloni, vel servi sunt, soluti, aut vincti. Hinc apparet colonum non esse servum. Deinde sequitur, Comiter agat cum colonis, facilemque se præbeat, & avarius opus exigit quam pensiones. Paulo post, Ubifedulo colitur ager, plerumque compendium, nunquam detrimentum affert, & eoque remissionem colonus petere non audet (remissionem videlicet pensionum.) Sed nec dominus in unaquaque re cui colonum obligaverit, tenax esse juris sui debet, sicut in diebus pecuniarum. vulgo dicunt, in terminis solutionum. Aliquot post verbis: Ita certe mea fert opinio, rem malam esse frequentem locationem fundi: pejorem tamen urbanum colonum, qui per familiam mavult agrum, quam per se colere. Saferna dicebat ab ejusmodi homine fere pro mercede litem reddi. Propter quod operam dandam esse, ut & rusticos & eosdem assiduos colonos retineamus, quam aut nobismetipsis non liceat, ut pro demeticos colere non expediat. Paulo post: Nunquam non ex agro plus sua cuique cura reddidit, quam colonus: nunquam non etiam villici: nisi si maxima vel negligentia servi, vel rapacitas intervenit. Quæ utraque peccata plerumque vitio domini vel committit, vel fovet, nihil dubium est: quum liceat aut cavere ne talis præficiatur negotio: aut jam præpositus, ut submoveatur curare. In longinquis tamen fundis, in quos non est facilis excursus patrisfamilias, quum omne genus agri tolerabilius sit sub liberis colonis, quam sub villicis servis habere, tum præcipue frumentarium, &c. talis generis prædium, si (ut dixi) domini præsentia cariturum est, censere locandum. Hoc in Columella loco Colonus est Homo liber, interdum urbanus, interdum rusticus, cui dominus certa aliqua mercede, seu pensione, fundum elocat suum: Villicus autem est Homo servus, villæ præfectus ab suo domino, qui & ipse prædia cum fide colat, & a conservis colenda curet, fructuum omnium rationem domino redditurus.
Colonum catenarum, joco dixit Plaut. Afin. 2. 2. 32. pro Eo qui vincitus detinetur carceribus.
Colonus & Inquilinus. Paul. in l. fi. in lege. §. si domus. D. locat. Postest dominus, si deseruerit habitationem, vel fundi culturam colonus, vel inquilinus, cum eis statim agere.
Avidus. Virg. 1. Æn. 3.
Optimus, parcissimus, modestissimus, frugalissimus. Cic. 2. de Oratore 287.
Errantes. Sen. Hippol. 3.
Fortes. Virg. 3. Georg. 288.
Inopes. Hor. 2. Carm. 14. 12.
Lacertosi. Ovid. 11. Met. 33.
Dura lacertosi fodiebant arva coloni.
Operosus. Ovid. de Nuce 57.
Pauper raris. Hor. 1. Carm. 35. 6.
Pilosus. Martial. lib. 12. 59. — te pilosus
Hircoso premit oculo colonus.
Veteres. Virg. 9. Ecl. 4.
A colono rationes accipere. Cic. pro Cæcin. 94.
Dare colono remissionem ob fertilitatem. Ulpianus in l. ex conducto. §. Papinianus. D. locat. Si uno anno remissionem quis colono dederit, deinde sequentibus annis contigerit ubertas, nihil obesse domino remissionem: sed integram pensionem etiam ejus anni, quo remiserit, exigendam.
Modicum damnum æquo animo ferre debet colonus, cui immodicum lucrum non auferatur. Caius in l. si merces. §. vis major. D. locat.
Habet conductum de aliquo fundum colonus. Cic. pro Cæcin. 94.
Deserre distentionem colonorum ad patronos. Cic. pro Sull. 66.
Coloni [ἀμειβόμενοι, ἀμειβόμενοι] etiam dicebantur Cives Romani ad aliquam urbem habitandam missi: qui non propriis, sed pop. Rom. legibus vivebant. Cic. 1. de Nat. Deor. 48. Quanquam Circen quoque coloni nostri Circienses religiose colunt.
Latini. Cic. de Clar. Orat. 170. Ejus etiam oratio est pro Fregellanis, colonisque Latinis. AL. Colonis.

Aſcribere colonos novos. Cic. 2. Philipp. 102.
Alligare agros colonis. Cic. 1. de Lege Agr. 17. & 20.
Collocare colonos in aliqua civitate. Cic. 1. de Lege Agr. 18.
Dare colonis agrum. Cic. 2. de Lege Agr. 75.
Deducere colonos. Cic. 2. de Lege Agr. 74. & 75.
Deducere colonos in colonias alicujus regionis. Cic. 2. de Lege Agr. 75.
Deligere ad omne facinus colonos. Cic. 1. de Lege Agr. 18.
Dividere agrum colonis. Cic. 1. de Lege Agr. 20.
A colonis urbes occupabuntur per Decemvros. Cic. 1. de Lege Agr. 20.
Scribere numerum colonorum in aliquam civitatem. Cic. 2. de Lege Agr. 76. Quinque millia colonorum Capuam scribi jubet.
Coloni dominici dicebantur, qui colebant agros Imperatoris, ut C. de præd. & omnib. reb. lib. 11. V. in DOMINUS.
COLONA, æ. f. Ovid. 4. Fast. 692.
Rus breve cum duro parca colona vira.
Dicitur etiam pro Colonia per Syncopein. V. infra suo loco.
COLONVS, a, um. Adj. [οικονομικός] Cic. 5. Philipp. 53. Utique C. Panfa, A. Hircius Consules, alter ambare cognoscere, qui ager colonus esset, quo milites veterani deducti essent, &c.
COLONIA, æ. f. [δωρική] Colonie dicebantur, Minores urbes, ad quas habitandas ex majoribus urbibus, quasi quedam examina populorum mittebantur. Cic. 1. Off. 54. In alias domos tanquam in colonias exeunt. Idem 2. de Lege Agr. 72. Hoc in genere, sicut in ceteris Reipublicæ partibus, est operæ pretium diligentiam majorem recordari, qui colonias sic idoneis in locis contra suspitionem periculi collocantur, ut non oppida Italice, sed propugnacula imperii esse viderentur. Et pro Font. 3. de Gallia provincia loquens, Est in eadem provincia Narbo Martius, colonia nostrorum civium, specula pop. Rom. ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & obiectum. Item 2. Philipp. 102. Consulisti me per litteras de Capua tu quidem: sed fidem de Casilino respondisse, posse ubi colonia esset, eo coloniam novam jure deducere. negavi in eam coloniam, quæ esse auspicio deducta, dum esse incolum, coloniam novam jure deducti: colonos novos ascribi posse rescripti. Erat & aliud genus Coloniarium, quales olim Pompeius Strabo Transpadanas colonias traduxerat. non enim novis colonis eas instituit, sed veteribus incolis manentibus, jus dedit Latii, ut possent habere idem jus quod ceteræ Latinae colonie, id est ut jus petendi magistratus in civitate Romana adipiscerentur. Erant præterea Colonie, quibus jus Italice dabatur. Erant & Latino, & quæ Latii veteris appellabantur, quales in Hispania multas fuisse refert Plinius. Quum enim in urbe Roma multos ex veteribus novique incolis paupertate premi, intellectum erat, adeo ut censui solvendo non sufficerent, Triumviri a Senatu creabantur, qui locis primum consideratis, in quibus Reip. expediret propugnaculum constitui, nova edicta proponerent danda esse nomina ab illis qui in novam coloniam deduci vellent: si que urbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris pondere gravati ad novas, quibus indigerent, divitias gratis datas cum familia accedebant, accipiebant enim duo, quatuor, sex aut septem agri jura, & quandoque plus. Budæus; Colonia, Civitas est a matrice civitate deducta, id est metropoli: quomodo Ionice civitates deductæ erant & propagata.
Duo genera coloniarium fuisse, Romanae & Latinae: omnes constant & civibus Romanis, in colonias exeuntibus. Romanae dicebantur eæ, Quæ jura civitatis Romanae possiderent, itaque cives Romani erant, & ferendi suffragii potestatem habebant: cujus generis erant colonie multæ in Gallia togata: propterea dixit Cic. 1. Att. 13. Videtur in suffragiis multum posse Gallia. Latinae vero colonie dicebantur eæ, quæ jus Latii habebant: quod infra jus Romanae civitatis erat. Itaque pro Balb. & alibi legitimus, multos ex colonis Latinis cives esse factos; quod item non legitur de colonis Romanis: nec enim eis dari oportebat quod habebant. Coloniarius his verbis mentio fit apud Hyginum de Limitibus, pag. 159. Gæf. Finibus ampliorum bellorum operibus, augenda Reip. causa, illustres Romanorum viri urbes constituerunt, quas aut victoribus populi Romani civibus, aut emeritis militibus assignaverunt, & ab agrorum novæ dedicatione cultura colonias appellaverunt. victoribus autem assignatae colonie iis, qui temporis causa arma acceperant. non enim tantum militum incremento Reip. populi Romani habuit. erat tunc præmium terra, & pro emerito habebatur. multis legionibus contigit bellum feliciter transigere, & ad laboriosam agriculturæ requiem primo tirocinii gradu pervenire. nam cum signis, & aquila, & primis ordinibus, ac tribunus deducebantur. modus agri pro portione officii dabatur. Hactenus ille. V. omnino Spanhem. Orb. Rom. Ex. 1. cap. 3. & seqq.
Civium colonia. Cic. pro Font. 3.
Municipia & colonie. Cic. 1. de Lege Agr. 17. Suet. Tiber. 38. Commearibus per municipia & colonias dispositis.
Municipia, præfectura, colonie. Cic. 2. Philipp. 53. Horum flagitiorum iste veltigis omnia municipia, præfecturas, colonias, totam denique Italiam impressit.
Quid Colonia a Municipio differat Gell. lib. 16. cap. 13. tractat, Municipia, inquit, quid & quæ jure sint, quantumque a colonia differant, ignoramus, exillimamusque meliore conditione esse colonias quam municipia. &c. V. Spanhem. l. c.
Florens colonia. Cic. 2. Philipp. 102.
Immunes. Plin. lib. 3. cap. 1.
Commutare. V. COMMUTIO.
Complere colonis regionem aliquam. Cic. 1. de Lege Agr. 17.
Conferre se in aliam coloniam. Paul. in l. fi. in lege. §. colonus si ei. D. locat.
Condere colonias. Patern. l. 15. pr. Et Vet. Inscript. Gruter. p. 6. n. 3. AVSPICIS TRAIANI AVGVSTI CONDITA COLONIA.
Constituere coloniam in aliquo loco. Cic. 1. de Lege Agr. 16.
Deducere. Cic. 1. de Lege Agr. 16. Deducuntur, inquit, colonie, quo? quorum hominum? in qua loca?
Deducere colonias novas, veteres renovare. Cic. 2. de Lege Agr. 14.
Octoginta civium millibus in transmarinis colonias distribuit. Suet. Cæf. 42. pr.
Imponere coloniam in agro. V. IMPONO.
Lustrare coloniam. Cic. 1. de Divin. 102. Itemque in lustranda colonia, ab eo, qui eam deduceret, &c.
Mittere in aliquam regionem. Cic. 1. de Divin. 3.
Obire. In OBIRE.

Occupare coloniis regionem aliquam. Cic. 1. de Lege Agr. 16. Totam Italiam inermem tradituros exitimasti, quam praedictis confirmaretis, coloniis occuparetis, omnibus vinclis devinctam & constrictam teneretis. Occupare municipia & veteres colonias novis colonis. Cic. 2. de Lege Agr. 86.

Peragere veteranorum colonias. Cic. 2. Philip. 100.

Proficisci in colonias. Cic. pro Caecina. 98.

Tenere libertatem populi suis praedictis & coloniis interclusam. Cic. 2. de Lege Agr. 75.

Colonia, interdum Agricolationis locum, aratorisque officinam & domicilium significat. Paul. in l. quoro. §. Paulus respondit. D. locat. Servus, qui aeternum coloniae ascriptus est, ad periculum coloni pertinet. Idem in l. si in lege. §. colonus. D. locat. Nam & qui expulsus a conductione, in aliam se agrum contulit, non fuissectus duabus, neque, &c. Budeus. Est igitur Colonia, quantum villicio subijcitur. Columel. lib. 11. cap. 1. Villicus non urbem, non ulla nundinas, nisi vendenda aut emende rei necessaria causa, frequentaverit. Neque enim coloniae suae terminos egredi debet, nec absentia sua familiae cessandi aut delinquendi spatium dare.

Colonia, per metaphoram, pro loco ubi quis habitat. Plaut. Epid. 3. 2. 7. — Sed ego hinc migrare cesso,

Ut importem in coloniam hunc auspicio commeatum?

COLONICUS, a, um. Adj. [ἀποικιακός] ut, Colonicus legibus. Varr. 1. de R. R. cap. 2. Atque etiam leges colonicas tollis, in quibus scribitur, Colonus in agro furculario ne capra natum pascat.

Cohortes colonicae. Caes. 2. Bell. Civ. 19. Cohortes duas, quae Colonicae appellabantur, quum eo casu venissent, tuendi oppidi causa apud se retinuit.

Decuriones colonici, Qui coloniarum sunt. Suet. in August. cap. 46. Excogitato genere suffragiorum, quae de magistratibus urbis Decuriones colonici in sua quisque colonia ferrent, &c.

Colonica ovis. Plin. lib. 26. cap. 10. Superioris radix in lacte ovis colonica data, nervos intendit. Perottus, Colonicum genus ovium delicatius, in pascuis pascens, & loca magis culta appetens: unde habet nomen ut Colonicum dicitur. V. Plin. lib. 8. cap. 47.

COLONICUM, i. n. Villa sive domicilium coloni. Aulian. Epist. 4. 5.

Et tingit piceo lacrymofa colonicum fumo

COLONARIUS, i. n. Cael. lib. 21. cap. 21. In epistolis (inquit) ad Atticum, Coloniarius esse arbitror publicum, unde Publicianis ascriptum nomen: seu vestigial, quod pro re penderetur rustica. De aquaeductu, inquit Cicero, probe fecisti: coloniarius vide ne nullum debeamus: quamquam audio, eam illic commutatam esse legem. In eundem sensum dicit Cael. lib. 3. Bell. Civ. Est autem in Cic. locus 13. Att. 6. Verba autem Caesaris ex 3. lib. de Bell. Civ. 32. haec sunt, Interim acerbissime imperatæ pecunia tota provincia exigitantur: multa praeterea generatim ad avaritiam excogitantur. In capita singula fervorum ac liberorum tributum imponebatur: colonaria, oliaria, frumentum, milites, remiges, arma, tormenta, vecturae imperabantur. Sciendum tamen a plerisque scribi Colunnaria, quod Caelius scribit Coloniarius: nempe qui videatur a nomine Colonus derivare. Paulus Manut. & Corradus interpretantur Colunnarium dici Tributum quod in singulas columnas domum sustentantes exigeretur, propterea quod opulentiam significarent habitantium.

COLONARIUS, a, um. i. e. Colonicæ conditionis. Sidon. 5. Epist. 19. Plebeiam potius incipiat habere personam, quam colonariam.

COLONARIUS, i. m. Cael. lib. 21. cap. 21. Coloniarium conditionem in Canonice decretis, distinctione 87. & apud Jurconsultos eam accipio, Quae ad rem rusticam tractantes pertinet. unde & Coloniarios in epistola Caelii ad Cic. 8. Fam. 9. Humiliores intelligimus homines, forteque rusticanastribus. Nolo te putare, inquit, Favonium a colunnariis praeteritum esse: optimus quisque nihil enim fecit. sic enim videtur legendum. Haec tamen Caelius. Corradus in Quaestura non ita procul a fine aliter & legit, & exponit. nempe sic: Nolo te putare Favonium a colunnariis perterritum esse: optimus quisque eos nihil fecerat. mox subdit: Quidam legunt, Colonnariis, hoc est humilibus ac rusticis, a Colonia. Id verum sit necne, ipsi viderint. Nos, est vix speramus atque quod cupimus, dicemus tamen quod excogitamus. Colonna erat Romæ, quae Menia dicebatur, a Menio quodam, qui, quum ædes venderet, columnam quandam receperat, unde munus gladiatorum spectaret. ab ea columnæ omnes, & loca hujusmodi ad spectandum accommodata, a Romanis Meniana sunt appellata. Et quoniam in his locis foeculi puniri solent, ut a populo videantur, & ut alios suo exemplo terreat, inde factum arbitror, ut columna illa, Triumvirorum capitalium diceretur: essentque semper apud ipsam columnam patroni, sed majoribus causis indigni, qui vel defenderent vel accusarent eos. ii patroni, nisi fallor, colunnarii a Caelio dicuntur: quos Cicero etiam significat, quum in Divinatione in Verr. 50. ita loquitur: Vobiscum tanta inopia reorum est, ut mihi causam praeripere conemini potius, quam aliquos a columna Menia vestri ordinis reos reperiat? Ab his igitur forte accusatus fuerat Favonius: sed optimus quisque eos nihil fecerat. quam tamen historiam adhuc nusquam legitimus. illud apud Plutarchum in Catone vidimus, Favonium Ædilem fuisse, & cum aliis fuisse, dum Cato pro ipso spectacula ederet: ut forte ea in re derisus fuerit in spectaculo ab his qui apud columnas theatri (quæ magnificentissime, auctore Plinio, erigi solebant) spectarent. sed id cur affirmem, nihil habeo. Eandem columnam, opinor, intelligit Cic. pro P. Sext. 18. sic scribens: Gabinus ad columnam adheresceret, nisi in Tribunatus portum confugeret. Hanc columnam mei Regienfes, ut puto, Lapidem nunc vocant, ad quem adherescunt qui non sunt solvendo, ut eo tempore erat Gabinus, nisi Tribunatus ei opem tulisset. unde paulo post dicit, Exanimatus evolat e Senatu, non minus perturbato animo atque vultu, quam si annis ante paucis in creditorum conventum incidisset. Similis est item illa columna, de qua Cic. pro Cluent. 39. loquitur hanc in modum: Q. Manilius ex petulantibus atque improbo scura, in discordiis civitatis ad eam columnam, ad quam multorum saepe conviciis deductus erat, tum suffragii populi pervenerat. Has columnas etiam existimo nunc Reugas & Berlinas appellari. Haec Corradus. Porro ne quid lectorem caelems, locus Caelii sic se habet in nostris codicibus: Nolo te putare Favonium a colunnariis praeteritum esse: optimus quisque eum non fecit, ut videlicet intelligatur etiam ab opimatibus praeteritis in magistratus petitione, nec bonorum suffragia tulisse. Interper exponit colunnariis, aut ad columnas scribentibus, aut opus co-

lumnarum curantibus. In Cic. Divin. 50. sic Afconius: Vestri ordinis reos, id est Reos vestra defensione condignos, ut fures & servos nequam, qui apud Triumvirum capitales apud columnam Meniam puniri solent. Alius pro P. Sext. locus integer sic legitur, Puteali & Conseratium gregibus inflatus atque percullus, olim ne Scyllæo (al. Syllæo) illo aris alieni in freto ad columnam adheresceret, in Tribunatus portum perferatur. [pro Inflatus, puto Infractus legendum.]

COLONATUS, is. m. Cod. Theod. 12. 18. Colonatus quaestione movere. COLOBATHARIUS, i. m. Non. 2. 361. Gallatores sunt colobatharii. Italegit Voff. Etym. p. 239. Alii legunt Colobatharii. q. v.

COLOBATICUS, i. m. Firmic. lib. 3. cap. 14. §. 8. Morientur autem aut spatici, aut colobatici, aut apoplectici, seu phrenetici. Spaticos interpretor, Contractos, vel Convulsos: Colobicos, Mutilos. ὄλεος enim dicitur mutilus, mioutus. [Legendum, Spatici, collabici, apoplectici. Collabici autem, a Collabendo, sunt Epileptici.]

COLOBIVM, i. n. [χολοβίον] Genus tunicæ, quo antiqui Romanorum utebantur: sic dictum, quod manicis esse mutilatum. Nam Græci χολοβίον, truncum ac mutilatum dicunt. Isidor. 19. 22. Colobium dicitur quia longum est, & sine manicis. Conf. etiam Pitisc. lex.

COLOBOMA, atis. n. [χολοβώμα] Latine Mutilatio; Defectus partium est in parte aliqua corporis. V. lib. Finit. Medica, apud Galen.

COLOCASIA, æ. f. [κολοκασία] Faba Ægyptia, latissima habens folia, ex quibus Alexandrini fidei pocula conficere solebant. Pallad. febr. 24. extr. Hoc mense colocasia bulbos ponemus. Amant humidum locum, pinguem, maxime irriguum. Frondere prope semper possunt, si tantquam citrea tegumentis defendantur a frigore. Al. Colocafii. De hac Plin. lib. 21. cap. 15.

COLOCASIVM, i. n. Idem. Virg. 4. Ecl. 20.

Mistaque ridenti colocasfa fundet acantho. Ruell. dicit Colocafion esse radicem fabæ Ægyptiæ. Martial. lib. 8. 33. in Paulum, de Phiala,

Lenta minus gracili crescunt colocasfa filo. Ducitur enim dentibus tanquam lana, & quidem subtilis. Inde idem lib. 13. 57.

Niliacum ridebis olus, lanafque fequaces,

Improba cum morfu fila manufque trahas. Colocasium n. g.

& Palladio Mif. vindicant.

COLOCASIAE, Minervæ templum fuit in Sicyone, ut est in pr. lib. 3. apud Athenæum, quo loco de ciborio & colocasfa agit, ex Nicandri Georgico. Meminit Cael. lib. 9. cap. 12.

COLOCAVRUM, i. n. [κολοκασίον] Germanice urbs Ptolemæo. Vulgo Frituvul.

COLOCYNTHIS, is. f. [κολοκύνθη] sic dicti sunt Libri quidam obfusissimi ab Adriano imperatore scripti. Dion, Επει το Ἀδριανὸν παρακληθεῖσθαι, ἐπιλάθῃ τῆς πρὸς κολοκύνθας γραφῆς: ἐπιλάθῃ δὲ ἄρα τῆς αἰνίου τοῦτο πνὶ γράμματα σενονιδίου. In Ælio Spartiano cap. 16. vit. Hadr. legitur Catacarnus, vel Catacannas, fed mendose. Turnebus. [Possunt Dionis verba & de Pictis cucurbitis accipi.]

COLOCYNTHIS, idis. f. [κολοκύνθη] Genus cucurbitæ. Plin. lib. 20. cap. 3. Colocynthis vocatur alia, ipsa plena, sed minor quam fativa.

COLOENA, æ. f. [κλόνη] dicta est Diana a lacu Gyrgæo, ab Homero sic vocato, qui postea mutato nomine dictus est Colous, ubi templum habet, quod in maxima religione habetur. V. infra colous, & Strab. lib. 13.

COLOMBSTRUM, i. n. [κολομίστρον] Romani appellaverunt secundam aconiti speciem, teste Dioscoride lib. 4. cap. 78. quam idem & cynocton & lycocotonon, a canibus & lupis necandis cognominat. Sed inter necha rejicitur hæc nomenclatura.

COLON, vel COLVM, i. n. [κόλον] est Crassius intestinum tubulatum, ex quo excrementa eam accipiunt formam qua egeruntur, plurimas cellulas atque cavernas habens, ad renemque sinistrum religitur. Unde verbum κολοβάσαι, pro eo quod est Torqueri, cruciarique. Gell. lib. 17. cap. 11. Alvum interpretatur, Ac deinde (inquit) aridiora ex iis recrementa in alvum convenire, quod Græce κάλαρος dicitur. Celf. lib. 1. cap. 8. Latine sic vertit, Et hi (inquit) laxius intestinum dolere consuevit, quod κάλαρος nominant, &c. Dicitur & κάλαρος, ille. Hermol. in 37. caput Plinii, lib. 11. Nam ille, quod infima parte collocatum est in homine, κάλαρος Græce dicitur. Unde autem ille dicitur, paulo ante declarat, Est autem illa, sive a Græco dicta, unde gracilioris intestini morbus appellatur ileos, id est ἄλιος: sive ab ina, quo verbo (ut est apud Festum) tenuissima pars rei, sive pellicula significatur. Hæc ille. Is morbus & chordios, & chordapfos quoque dici solet Hermolao in glossematibus, in verbo Colici. V. Linden. Select. Med. Exerc. 4. & feqq. Apud Celsum κάλαρος per o scribitur. V. Henr. Steph. Theat. Græc. Vol. 2. col. 525. extr. & Voff. Etymolog.

Coli vitium efficacissime favenit ave galerita assa in cibo sumpta. Plin. lib. 20. cap. 7.

Coli tormenta. Plin. lib. 22. cap. 22. Nisi hic pro Morbo ipso ponitur. Colum quippe, est etiam morbi genus. Plin. lib. 26. cap. 1. Id ipsum mirabile, alios (morbos) definire in nobis, alios durare, sicuti Colum. Tiberii Caesaris principatu irrepsit id malum, nec quisquam ad prior imperatore ipso sentit; Magna civitatis ambage, cum edicto ejus, excusantis valetudinem, legeretur nomen incognitum.

Colon, [κόλον] est etiam Membrum orationis. Commata Cicero vocat incisa: Sunt enim imperfectæ orationes: cola: membra sunt, & in longa circumductione pene perfectæ orationes. ut colon est, Quum multa, pontifices, a majoribus nostris divinius inventa atque instituta sunt: Aliud colon, Tum nihil praedictarius, quam quod vos eisdem & religionibus deorum immortalium, & summa Reip. praeside voluerunt: Sed partes colorum sunt commata, ut, inventa atque instituta sunt, & Religionibus deorum immortalium. V. Incusum, in INCIDIO.

Κόλας quid sint, dignosci potest ex Cic. de Clar. Orat. 162. Comprehensio, inquit, & ambitus ille verborum (si sic periodum appellari placet) erat apud illum contractus & brevis, & in membra quadam, quæ κάλαρος Græci vocant, dispersiebatur orationem libentius.

COLICUS, a, um. [κολικός] Galen. [Adj. ut, Colicus dolor, Qui in colo, hoc est crasso & maximo intestino statibus operto, generari solet. Inde etiam Colicum hominem dicimus. Plin. lib. 20. cap. 4. Praxagoras & iliosis dandos cenfer, Plitonice & colicis.]

Paffio colica. Isidor. 4. 7.

COLICON, [κωλικόν] Medicamentum ad dolorem intestini plenioris. Celf. lib. 4. cap. 17.

COLICE, es. f. [κολική] Idem. Scribon. Largus, 120. Cassii medici colice bona. Idem 121. Colice mirifica Julii Bassi tollit inflammationes coli.

Sumitur etiam pro Dolore colico.

- COLŌNÆ**, arum. f. [*Κολωνία*] Civitas est Troadis, prope Tenedum insulam, cujus Cynus, Thrax genere, & Tenna pater, rex olim fuit. Strabo lib. 13. Achæio, inquit, continua erit Larissa & Colone, quæ prius ad Diam pertinebant, & Chrysa in loco excelso & petroso supra mare sita, & Amaxitus quæ continue Lecto subjacet: nunc Achæio continua est Alexandria. V. Nep. 4. 3. 3.
- Eit & Colone Myfiæ locus, non procul a Lampfaco. Strabo ibidem.
- COLONIA** Agrippinensis, Ubiorum civitas potentissima, cis Rhenum fluvium sita: ita dicta ab Agrippina Neronis matre, quæ ut focus quoque nationibus potentiam suam ostentaret, in hoc oppidum, ubi genita erat, coloniam ex veteranis deduci imperavit. Tacit. 12. Ann. 27.
- COLONIS**, is. f. Infula est in sinu Argolico, contra Hermionium agrum, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.
- COLŌNOS**, [*Κολωνός*] Agger fuit, five locus editus, non procul ab Athenis, in quem OEdipus Thebis exulans dicitur commigrasse: unde Sonphocles Tragediam de OEdipi calamitatibus conscriptam, OEdipum Coloneum appellavit. Erat autem hic locus Neptuno sacer, ubi etiam equestris ejus statua fuit, quemadmodum & Thesi, Pyrihoi, Adrafi, & OEdipodis. In hoc agere fuit & Timonis turris, qui a solitudine, hominumque odio, *μωυόησις* cognominatus est. Hæc Pausan. in Attic. pag. 70. Wech. Pollux vero lib. 7. auctor est, duo hujus nominis loca in Attica fuisse: alterum *Ιππειον* appellatum, in quem confugit OEdipus: alterum in foro, juxta Euryfacium, *ἑρμῶν* cognominatum.
- COLONEUS**, a, um. Adj. ut Locus coloneus. Cic. 5. de Fin. 3. Tum Quinius, Eit plane, Piso, ut dicitis, inquit. Nam me ipsum huc modo venientem convertebat ad sese Coloneus ille locus, cujus incolæ Sophocles ob oculos verfabatur, quem scis quam admirare, quamque eo delectari. Me quidem ad altiorem memoriam OEdipodis huc venientis, & illo molissimum carmine, quamam essent ipsa hæc loca requirentis, species quædam commovit.
- COLONUS**, **COLONIA**, **COLONARIUS**, **COLONATUS**, **COLONICUS**. V. COLO.
- COLOPONA**, æ. f. Cappadociæ pars est, Sebastiam & Sebastopolim urbibus habens. V. Plin. lib. 6. cap. 3.
- COLOPHON**, ōnis. [*Κολοφών*] Ionia urbs clarissima, quæ equestribus tantum excellit, ut ubicunque difficulter bella componi poterant, Colophonii equitatus auxilium dirimerent. Unde natum proverbium, *Κολοφῶνα ἰππῶν*, id est, Colophonem addidit, quum summa operi manus imponitur. V. Erafm.
- COLOPHONII**, orum. m. pl. [*Κολοφώνιοι*] Populi sunt Colophonem urbem habitantes. Cic. pro Arch. 19. Homerum Colophonii civem, esse dicunt suum.
- COLOPHONIUS**, a, um. Adj. ut, Ferocitas Colophonii. V. Chlid. Erafm.
- COLOPHONIACUS**, a, um. Adj. Vetus Poeta in Ciri, v. 65. Quæ Colophoniaci Scyllæ dicuntur Homero.
- COLOPHONIA**, æ. f. [*Κολοφώνια*] Herba est notiore nomine Scammonia appellata, succum habens ejusdem nominis. Colophonia autem dicta, a Colophone Ioniæ urbe, unde laudatissima advehebatur. Diosc. lib. 4. cap. 12.
- Colophonia refina, quæ a Colophone Ioniæ urbe sibi cognomentum comparavit, est (ut refert Plin. lib. 14. cap. 20.) præter ceteras sulva. De hac etiam Galen. lib. 11. de Compos. med. per gen. meminit his verbis, Est (inquit) inter liquidas etiam colophonia, thuris redolens, quæ nonnullis sola vocatur colophonia, odoratu suavitate quamdam referens, ut abietina, & calore sicut illa mediocri prædita. Nascitur admodum modica, atque ob id pretiosa est. Hæc ille.
- COIOPHŪRA**, [*Κοιόφωρα*] apud Theophrast. Animalia intelliguntur, hves, alni, muli, quæ si similon olfactant, intermoriuntur: quod & hominibus intelligit Andreas, si indormiant. Cæl. lib. 3. cap. 30. ex Schol. Nicand. sub hinc Alexiph. Sed apud Theophr. *κοιόφωρα* legitur. V. Henr. Steph. Theophr. Append.
- COLOPS** Magnus [*Κολοψ*, Ptolemæo] Zeugitanæ provinciæ urbs, hodie Giger, regia civitas.
- COLOR**, ōris. m. [*χρῶμα*, *χρῶμα*, *χρῶμα*] a Colo, colis, inquit Perottus, deductum: quia coloribus faciem, vestes, domos, ac reliqua omnia ornamus.
- Colos ab antiquis dicebatur. Plin. lib. 12. cap. 19. Colos triplex. De Casa loquitur. Lucret. lib. 6. 207.
- Flammeus est plerumque colos & splendidus ollis. De nubibus.
- Barba color aureus. Ovid. 12. Met. 395.
- Croci color. Lucret. lib. 6. 1186.
- Lucis color, Splendor. Sen. Agam. v. 361. — Lucis ignotæ Metuens colorem. de Cerbero.
- Albus color præcipue decorus deo est. Cic. 2. de Legib. 45.
- Albidus. V. paulo post Preflus.
- Amythinus. In AMETHYSTUS.
- Ardentissimus. In ARDRO.
- Aridus. Herbae aidæ similis. Plin. 18. 26.
- Ater. Ovid. 4. Met. 165.
- Aureus. In AURUM.
- Austerus. In AUSTER.
- Blandus. In BLANDUS.
- Buxeus. In BUXUS.
- Cæruleus. V. paulo post Preflus.
- Candens. In CANDRO.
- Candidus. In CANDEO.
- Cereus. In CERRA.
- Cervinus. In CERVUS.
- Cinereus. In CINIS.
- Citrinus. In CITRUS.
- Colossinus. In COLOSSÆ.
- Coracinus. In CORAX.
- Corneus. Plin. lib. 17. cap. 2.
- Crocinus. In CROCUS.
- Cymatilis. In CYMA.
- Deterimus color alicui rei dicitur esse, Quæ non optimæ indolis indicem esse habet. Virg. 1. Georg. 82. — honesti Spudicus, glaucique, color deterimus albis Et gilvo. V. GILVUS.
- Dilutus. Plin. lib. 37. cap. 5.
- Diversi mille nitent colores. Ovid. 6. Met. 65. de Fride.
- Elegantioris coloris gratia. Plin. lib. 15. cap. 8. de Heramentis.
- Flammeus. Plin. lib. 15. cap. 6.
- Floridi. Plin. lib. 35. cap. 6.
- Herbidus. V. HERBA.
- Ignescens, Igneus. V. IGNIS.
- Languenfens. In LANGUOR.
- Languidus. In LANGUOR.
- Lentus. In LENTUS.
- Liquidi colores, Quibus utuntur pictores. Hor. 4. Carm. 8. 7.
- Luridus. In LURIDUS.
- Luteus. In LUTRUS.
- Marmoreus. Lucret. lib. 2. 774.
- Melleus. Plin. lib. 16. cap. 8.
- Memnonius color, Niger intelligitur apud Ovid. 3. de Pont. 3. 96. Si dubitem faveas quin his, o Maxime, dicitis, Memnonio cynos esse colore putem.
- Misti. Cæll. lib. 2. cap. 8.
- Murthinus. In MURRHA.
- Mustellinus. Ter. Eun. 4. 4. 22. i. e. Feodus: a Mustella, ut opinor, pisce, cujus pellis fœdi coloris est & inhonesti. Turneb. Stellionio Bentl.
- Nativus lanæ. In NASCOR.
- Nubilus. In NUBES.
- Obsoleus. In OBSOLEO.
- Olorinus. In OLOR.
- Omnigenus. In OMNIS.
- Phœnicæus. Lucret. lib. 2. 820.
- Preflus. Plin. 8. Epist. 20. ad Gallum, Color cæruleo albidior, viridior, & pressior. De lacu Vadimonis loquitur. Preflor. i. e. Denfor.
- Punicæus. Lucret. lib. 6. 919.
- Sanguinolentus. Ovid. 1. Amor. 12. 12.
- Satur, Abundans, largus. Virg. 4. Georg. 335.
- Spumeus. Plin. lib. 37. cap. 2.
- Sulphureus. Martial. lib. 12. 48.
- Surdus. Plin. lib. 37. cap. 5.
- Theffalicus purpure. Lucret. lib. 2. 500.
- Tyrius color. i. e. Purpureus. Hor. 1. Epist. 6. 18.
- Varians. Plin. lib. 14. cap. 2. Infiges jam colore inter purpureas nigraque medio helvolvæ fapius varianti, & ob id varianæ a quibusdam appellatæ. de Vitibus.
- Verni, Flores. Valer. 6. Argon. 492.
- Viridis. Ovid. 10. Met. 136.
- Vivus. Martial. 12. 62.
- Colores qui aciem compungunt. i. e. Qui oculos offendunt, qualis est color albus lucidior. Lucret. lib. 2. 420.
- Colores qui lacrymare cogunt. Lucret. lib. 2. 420. Intelligit Colores nitidiores, qui ex se radios veluti quosdam emittentes intuentibus oculis lacrymas eliciunt.
- Colores qui oculos pascunt. Lucret. lib. 2. 419.
- Mille coloribus arcus, Iris quæ est multorum colorum. Virg. 5. Æn. 609. Illa viam celatens per mille coloribus arcum Nulli visa cito decurrit tramite virgus.
- Conspicuo colore albo. In CONSPICUUS.
- Accipere colorem alienum repercussu. Plin. 11. 38. extr.
- Amittere colorem. Ovid. 9. Met. 321.
- Aufert non rebus colorem. Virg. 6. Æn. 272.
- Commutare. In COMMUTO.
- Contactus colore aliquo. i. e. Tinctus & depictus. Lucret. lib. 6. 1186. Al. Conticctus.
- Dare colorem. Quintil. lib. 6. cap. 2. pag. 523. Nec res ulla dat alteri colorem, quem ipsa non habet.
- Eluere colores. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nec lanarum colores, quibus simplex ille candor mutatus est, elui possunt.
- Errant varii colores in vultu. Virg. 1. Georg. 452. de Sole.
- Evanescit color. Lucret. lib. 2. 827. — ut cernere possis Evanescere paulatim, stinguique colorem.
- Imbutus colorem aliquem. i. e. Tinctus aliquo colore. Lucret. lib. 2. 500.
- Incurfat color alter coloris. V. INCURRO.
- Inducere colorem alicui picture. V. INDUCO.
- Mentiri colorem fucis. Virg. 4. Ecl. 42. Nec varios discet mentiri lana colores. Nam quod tingitur, mentitur alienum colorem, ut inquit Servius.
- Migrare in alium colorem. i. e. Inducere alium. Lucret. lib. 2. 774.
- Mutare colorem. In MUTO.
- Nectere colores. i. e. Res coloratas. Virg. 8. Ecl. 77.
- Rubent prata novis coloribus, Floribus. Virg. 4. Georg. 306.
- Spargere coloribus aliquid, Variè tingere. Virg. 7. Æn. 191.
- Splendere claro colore. Lucret. lib. 5. 1257.
- Sumere colorem. Ovid. 13. Met. 655. Denfatur, faciæque capit, sumitque colorem.
- Color, quatenus corporis humani habitum, formam, vel animi quoque motus, indicat Ter. Eun. 2. 3. 25. Color verus, corpus solidum, & fucis plenum. Cic. 1. Off. 130. Formæ autem dignitas coloris bonitate tuenda est: color exercitationibus corporis.
- Mutato crebra coloris. Cic. pro Cluent. 54. Timor ejus, perturbatio, suspensus, incertusque vultus, crebra coloris mutatio, quæ erant antea suspiciosa, hæc aperta & manifesta faciebant.
- Aduftior color. V. Aduftior, in ADURO.
- Bonus. In BONUS.
- Decens. Hor. 4. Carm. 13. 17. Alii, Decens Quo motus? Egregius. Cic. 1. de Fin. 64.
- Exanguis. Ovid. 3. Trist. 1. 55. Apficus evangui chartam pallere colorem. Sallust. de Catil. cap. 15 extr. Colos exanguis, fœdi oculi.
- Fucatus ftercore crocodili. Hor. Epod. 12. 10.

Fuscus. Ovid. 2. Amor. 4. 40.
 Niveus. Hor. 2. Carm. 4. 3.
 Mellior. In ROMANUS.
 Pulcher. Lucret. lib. 4. 1027.
 Purpureus quondam color ora reliquit. Virg. 11. Æn. 819.
 Similis morti. Sen. Hippol. 4.
 Suavis. Cic. 5. Tusc. 46.
 Tætri colores hæcda specie. Lucret. lib. 2. 421.
 Turpes. Lucret. lib. 2. 421.
 Validus. Plin. lib. 20. cap. 5. Ad validum quoque colorem profici hoc cibo. de Corporis humani colore perbono scil.
 Verecundus. Hor. Epod. 17. 21. Verecundum colorem eleganter pro Rubore dixit. Porphy.
 Nitidas non suo colore. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Consistere sine colore. Cic. de Arusp. Resp. 2. Sed vecors repente sine suo vultu, sine colore, sine voce consistit.
 Constat color & vultus. In CONSTAT.
 Nimium ne crede colori. Virg. 2. Ecl. 17. i. e. Ne confide.
 Excidit color alicui. Ovid. 2. Met. 601.
 Exiisse eo colore & iis oculis in ædes, ut. Cic. de Clar. Orat. 87. Interim quomodo esset ei nuntiatum tempus esse, exiisse in ædes eo colore & iis oculis, ut exiisse causam, non commentatum putares.
 Fucare colorem. Ovid. 2. Trist. 487.
 Composita est aliis fucandi cura coloris.
 Infidere. ut, Venustatis, non fucio illius, sed sanguine diffusos infidere debet color. Cic. 3. de Orat. 197.
 Obtinere colorem. Plaut. Mil. 2. 3. 30. Paræ artem & disciplinam: obtineat colorem. i. e. Non mutet, non erubescat.
 Percotum colorem, in homine Colorem nigrum vocamus, & a sole adustum. Lucret. lib. 6. 722.
 Inter nigra virum percotæ secla colore. Periphrasis est Æthiopum.
 Perdere colorem. Ovid. 3. Met. 100.
 Ille dia pavidus pariter cum voce colorem Perdiderat. i. e. Expalluerat.
 Tueri colorem exercitatione corporis. Cic. 1. Offic. 130.
 Civitatis color, translate. Cic. 4. Att. 16. Amifimus, mi Pomponi, & omnem non modo succum ac sanguinem, sed etiam colorem & speciem pristinam civitatis.
 Color terræ, Species. Virg. 2. Georg. 177.
 Nunc locus arvorum ingenis, quæ robora cuique, Quis color, & quæ sit rebus natura ferendis. Servius.
 Operum coloris, Varii effectuum ornatus. Hor. in Arte Poet. 87.
 Descriptas servare vices, operumque colores Cur ego si nequeo, ignoroque, poeta salutor?
 Color ad Oratorem translatus, ut Urbanitatis color. Cic. de Clar. Orat. 171. V. in URBS.
 Accommodare quicquid coloris actum suum. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Dicendi. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Ducere colorem, translate. Quintil. lib. 10. cap. 1. i. e. Phraeos genis comparare. Budæus. Est enim proprie Ducere colorem, Trahere. Virg. 9. Ecl. 49.
 Astrum, quo segetes gauderet frugibus, & quo Duceret apricis in collibus uva colorem.
 Pigmentorum flos & color. Cic. de Clar. Orat. 298. Intelliges nil illius lineamentis, nisi eorum pigmentorum, quæ inventa nondum erant, flos & colorem desuiffe.
 Veritatis color. Cic. in Bruto, 162. In his omnibus inest quidam sine ullo fæco veritatis color, non fucatus nitor. Translatio est a feminis, ab iis præcipue quæ fucum sæpe (quod dicitur) faciunt.
 Colores rhetorici [χρῆματα] apud Ciceronem vocantur Ornamenta orationis, hoc est figura, quæ a Grecis Schemata appellantur: ut quum de Pompeio loquens ad Atticum, lib. 2. Ep. 21. ita inquit, Sic ego hunc omnibus a me pictum & politum artis coloribus, subito deformatum, non sine magno dolore vidi. Colores autem illos intelligit, quibus usus est in oratione pro L. Manil. de imperio Cn. Pompeii. sic enim vocat orationis ornamenta & lumina, quibus detractis, res simpliciter indicata non magnopere suapte natura vel conditione placeret. Budæus.
 Tragicus color. Hor. in Arte Poet. 236.
 Nec fine enitar Tragico differre colori Ut nihil intersit, Davusne loquatur, an auctus Pythias, &c.
 Ornatur oratio genere primum, & quasi colore quodam, & succo suo. Cic. 3. de Orat. 94.
 Habitum orationis, & quasi aliquem colorem require. Cic. 3. de Orat. 197.
 Color apud Rhetores facti probabilis causa. Quintil. 4. 2. pag. 341.
 Dandus deformibus color. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Color, per translationem pro Prætextu & obtentu. Quintil. lib. 11. cap. 1. Quod si nulla contingit excusatio, sola colorem habet pœnitentia. De eo qui alterum accusat, quum de se fateatur.
 Nullus argento addito color. Hor. 2. Carm. 2. 1.
 Nullus argento color est avaris Addito terris, inimice lamæ Crispe Sallustii, nisi temperato Splendet usu. Color. i. e. Speciosa quædam causa & prætextus. Quid enim causa afferre possunt, & quid prætexere, qui suam pecuniam humi defodiunt? Inimicum autem Sallustium dicit pecunie illi quæ non temperato splendet usu. Nam hoc extremum, ad sensum est accommodatius ad Sallustium referri, quam ad argentum. Turnebus. [Ego vero non dubito quin Horatius scripserit.]
 Addito terris. Inimica lamæ, &c. Quæ lectio cum exegefi Turnebi, quam unice probò, egregie convenit. Sed eam plenius confirmare non est huius loci. Mutarunt librarii, quibus ellipsis verbi substantivi, familiarissima huic poetæ, ut sepe alias, tenebras offuderat.
 Dicere colorem. Juven. 6. Sat. 279.
 Dic aliquid, fodes, hic. Quintilianæ, colorem. i. e. Prætextum.
 Dicere aliquid loco coloris. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Recipere colorem. Quintil. 4. 2. p. 341. Quadam esse, quæ colorem non recipiant, sed tamen defendenda sunt.
 Somniorum, & superflitionum colores ipsa jam facilitate auctoritatem perdidit. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Colores, quæ Media defensionum vocantur a forensibus. Quintil. lib. 12. cap. 8. de litigatoribus loquens, qui libellos patris suis conferunt, non pro non tantum nocerent, si omnia scriberent, uti gesta sunt, hinc consilium & colores addicunt, & omnia peiora veris, quæ plerique quum accepterunt, mutare nefas habent. Budæus.
 Color est etiam idem ac Character vel Nota. Sen. Epist. 75. Sed nec hic quidem contemnendus est color tertius, & tertium genus philosophiam perficientium. Et Epist. 52. Hic tertius color est, scil. Ingeniorum. In utroque loco pro synonymis habentur gradus, classis, fors, color. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 161.
 Color, pro Vita statu. Hor. 1. Epist. 17. 23.
 Omnis Aristippum decuit color, & status, & res.
 Vitæ color. Hor. 2. Serm. 1. 60. i. e. Quocunque mihi vita erit signanda lapillo: live alio significante prosperitatem, live nigro significante adversitatem. hoc est, live vivam dives, live inops.
 COLORBUS, & COLORIBUS, a, um. Adj. ut, Coloriæ vestes, Quæ ex lana non tincta, h. e. nativo colore factæ sunt. Ex Valla, lib. 6. cap. 53. V. Paulum I. Pediculis. §. Titia. D. de auro, argento, mundo, &c. legat. Et Vopisc. Aurel. cap. 46. Idem concessit, ut blateas matrone tunicas haberent, & ceteras vestes, cum antea coloribus habuissent. Lodicus purpureæ & coloræ. Augustus apud Charif. 1. p. 80.
 COLORINUS, a, um. apud Cyprianum esse fertur.
 COLORO, [χρῶμα, χροματισμα, επιχρωματισμα, χροῖσμα, χροομαι] are. Colorem inducere. Cic. 1. de Nat. Deor. 111. Formare, figurare, colorare, animare non possent.
 Colorare & roborare se. Cic. in Orat. 42. Educata hujus nutrimentis eloquentia, ipsa se postea colorat & roborat. i. e. Colorem & robur acquirit.
 Colorare magis est quam Inficere. Sen. Epist. 71. extr. Quemadmodum lana quosdam colores semel ducit, quosdam, nisi sæpius macerata & recocta, non peribit: Sic alias disciplina ingenia cum accipere protinus præstant; hæc, nisi alte descendit & diu sedit, animum non coloravit, sed infecit.
 Colorare, pro Inducere prætextum. Valer. Max. lib. 8. cap. 2. Libidinofam liberalitatem debuit nomine colorando.
 Colorari, de homine & oratione. Cic. 2. de Orat. 60. Fatebor aliquid tamen: ut quum in sole ambulem, etiam si ob aliam causam ambulem, fieri natura tamen ut colorat: sic quum istos libros ad Misenum (nam Romæ vix licet) studiosius legerim, sentio orationem meam illorum cantu quasi colorari. Budæus.
 COLORATUS, a, um. Cui color inductus, ut, Arcus coloratus ex nubibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 51.
 Cælum coloratum. Ovid. 2. Amor. 5. 35.
 Comæ coloratæ. Ovid. 3. Amor. 10. 12. i. e. Fruges flavæ.
 Indi colorati. Virg. 4. Georg. 293.
 Oratio colorata, Coloribus oratoris decorata & ornata. Cic. de Clar. Orat. 171. Quod non est eorum urbanitate quadam quasi colorata oratio.
 Seres colorati. Ovid. 1. Amor. 14. 6.
 Uvæ coloratæ & perlucente. Columel. lib. 11. cap. 2.
 Coloratus, pro Fucato. Sen. Epist. 16. Quæ scribis, unde veniant, scio non sunt ficta, nec colorata.
 Coloratus, pro Fuscato. Sen. de Vita beata cap. 7. Virtutem in templo invenies, in foro, in curia, pro muris stantem, pulverulentam, coloratam, callosas habentem manus. i. e. Quasi sole deformatam.
 Compar. [χρῶματις] Plin. lib. 16. cap. 12. Quidam arbitrantur in montuosissis copia præstantiorum fieri ac coloratorem. Al. Ac colore.
 COLORATE, Adv. Quintil. Decl. 285. Colore adfert iste tale patrocinium.
 COLORATOR, oris. m. Infector. Lat. Græ. Gloss. Colorator, πλάστωρ & ἰδιωπάθης. V. Salmat. Hist. Aug. p. 451. Et Gell. 7. 9. Laberius in Coloratore.
 COLORABILIS, e. Mart. Capella, lib. 9.
 COLORIFICUS, a, um. Colorem inducens. Auctor Iridis in Catalect. Virgilian. v. 5.
 Cumque colorifico nimbo fulgore replevit, Apparet varii radiis distincta coloris.
 COLORIFASUS, i. ni. Nomen hæretici qui vitam omnium hominum in seipsum fideribus consistere affirmabat.
 COLLOSUS, i. m. [κόλλω] Fera est Scythiæ peculiaris, magnitudinis inter cervum & arietem, albicante corpore, eximia levitatis ad cursum, naribus potum attrahens. Auctor Strabo lib. 7.
 COLLOSSÆ, arum. f. pl. [Κολοσσαί] Strab. lib. 12. Oppidum Phrygiæ prope Laodiceam: quod, teste Orofio 7. temporibus Neronis canu Laodicea & Hierapoli, terra motu cecidit. Hinc
 COLLOSSENSIS, e. Adj. [Κολοσσαίς] Colossenses, Incolæ, ad quos Paulus insignem scripsit epistolam.
 COLLOSSINUS, a, um, ut, Colossinus color. [Κολοσσίνον χροῖσμα] qui a Colosse Troadis urbe nomen accepit, ubi lana tingebatur, florem referens cyclamini, inter candorem fulgens & purpuram. V. Thylætium in lib. de Coloribus.
 Flos ejus colossinus. Plin. 21. 9. de Cyclamine. [Sed a Colossis gentile sit Colossinus, Κολοσσίνος, atque ita fortassis apud Plin. legendum est.]
 COLLOSSUS, i. m. [κόλλω] quid significet, declarat Plin. lib. 34. cap. 7. his verbis, Moles quippe excogitatas videmus statuarum, quas collossos vocant, turribus parces. Festus, Colossus a Colosso artifice, a quo deformatus est, dictus. Erasmus tamen in Chiliaditus, Colossi, inquit, dicuntur Valtæ prodigiōsæque magnitudinis statuæ. Nam hinc vox Græcis dicta putatur, quod illarum proceritatem visus humanus non assequatur. Hæc ille. V. Etymol. Magn. Cæl. lib. 17. cap. 16. Colossos ait, nuncupabant de hiantis valtæ inanitatis ratione, velut ἄγαν ὄσος. Martial. lib. 8. 44.
 Et demque Martis, & colossen Augusti. Erant autem Colossi, Grandes & corpulentæ statuæ, quæ antiquitus diis erigebantur. Præcipue autem magnitudinis fuerunt apud Rhodios, apud quos maxime celebratus est is qui soli facer habitus est. Jo. Francisc. Quintianus Stoa, Clara Rhodos proprium non omniura colossen.
 Enormes colossi. Stat. 1. Silv. 7. 51. Propter nimiam magnitudinem. Sideres colossi. Martial. in lib. de Spect. 2. ex eo dicitur, quod & colossus erat dictus soli, & radiis erat: nam & colossus Romanum a Nerone factum venerationi solis consecratum fuisse Plinius dicit. [Immo Quod altitudine tantum non sidera tangeret.]

COLOSSÆUS, a, um. Adj. [καλωσσειος] In modum five formam colossi. Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & quadragis, bigaque, & Cliduchon eximia forma: & Virtutem & Graciam. utraque colossæa. Colossæum fe pingi iussit. Plin. lib. 35. cap. 7. De Nerone. Statua colossæa. Suet. Vesp. cap. 25.

COLOSSICUS, a, umi. [καλωσσειος] Adj. Idem. Plin. lib. 34. cap. 8. Item duo figna, quæ Catulus in eadem æde posuit, palliata: & alterum colossicon nudum.

Est & comparativus Græcus Colossicōtēros, [καλωσσειοτερος] ut Colossicōtēra onera; pro Grandiora, vastiora, colossi instar habentia. Viruv. lib. 10. cap. 4. Sin autem colossicōtēra amplitudinibus & ponderibus onera in operibus fuerint, non erit succellat committendum.

COLOSTRUM, i. n. vel **COLOSTRA**, æ. f. [τροφαιός] dicitur Lac primum post partum in omnibus animalibus, quod in pumicis modum coit: ideo infantibus, nutricis, non matris lac exhibere convenit: quia matris perniciosum est. Martial. lib. 13. 38.

De primo matrum lacte colostrā damus. Plin. lib. 28. cap. 9. Sicuti de lactis utu. Utilissimum cuique maternum. Concipere nutrices exitiosum est. Hi sunt enim infantes, qui colostrati appellantur, densato lacte in casei speciem. Est autem Colostrā, Prima a partu spongiosa densitas lactis. V. Columcl. 7. 3. & Serv. ad Virg. 2. Ecl. 22. In blanditiis amatoris utitur Plaut. Cœn. 1. 2. 154.

Meum mel, meum cor, mea colostrā, meus molliculus caseus.

COLOSTRATES, a, um. Adj. [τροφαιός] ut, Colostrati infantes, Qui colostrum biberunt. Plin. lib. 28. cap. 9.

COLOSTRATIO, ōnis. f. [τροφαιός] Malum illud quod infantibus, atque adeo animalibus plurimis, ex cololtri potatione evenire solet. Plin. lib. 11. cap. 41. Pullis earum, ubi pingue pabulum, biduo a partu maternum lac gustasse lethale est. Genus mali vocatur colostratio. De pulis afinorum.

COLOTES, is. m. [κολοτης] Vir Teius, pictor, cujus meminit Quintil. lib. 2. cap. 14.

Fuit & Colotes sculpsor quidam eximius, cujus opus Æsculapii simulacrum ex ebore factum, aspectu sane mirandum in quodam Bœotie vico aliterari tradit Strabo lib. 8.

COLOTOS, i. vel **COLOTES**, æ. m. [κωλοτης] Aristoteli Lacertæ genus est, quod Latini Stellionem vocant. Nomen habet a pedum magnitudine. Nam quæ nos crura & lacertos dicimus, Græci κώλας dicunt. Plin. lib. 29. cap. 4.

COLŪS, i. m. [κωλος] Lacus est Lydiæ, quadraginta stadiis a Sardiæ distans, qui & Gygæus a Poetis nominatur: juxta quem & Dianæ templum fuit, cognomento Coloene, ubi finis solennibus diebus saltare dicebantur. V. Strabo, lib. 13.

COLPÆ, Civitas est Ionie regionis, ut est apud Plin. lib. 5. cap. 29.

COLPOS, [κολπος] a rei anatomica peritis appellatur Eæ uberum pars, quæ in fe, tanquam in sinu quodam, lac continet, unde & nomen accepit. Nam κωλον Græci sinum vocant, hoc est litoris obliquitatem, quibusdam veluti brachiis mare amplectentem. V. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 4.

COLUBÆ, Populi Plinio inter gentes Indicas numerantur, cap. 19. lib. 6.

COLUBER, bri. m. [κολοβρος] Serpens qui in aqua vivit. Plin. lib. 32. cap. 5. Coluber est in aqua vivens, hujus adipem & fel habentes, &c. Tecto affuctus succedere coluber. Virg. 3. Georg. 418.

Breves colubri. Ovid. 2. Epist. 119.

Longi. Virg. 2. Georg. 320.

Nivei. Ovid. 15. Met. 715.

— niveifque frequens Sinuessæ colubris. Sinuessæ, Campaniæ urbs est.

Venenati. Lucret. lib. 5. 27.

Virides. Hor. 1. Carm. 17. 8.

Crinita colubris Medusa. Ovid. 6. Met. 119.

Paftus mala gramina. Virg. 2. Æn. 471.

Torquata colubris Alecto. i. e. Torquem habens ex colubris. Ovid. 2. Epist. 119.

Vallata colubris hydra. Lucret. lib. 5. 27.

Villofa colubris guttura. Ovid. 10. Met. 21. De Medusa.

COLUBRA, æ. f. Nomen ex Lucilio, lib. 20. Satyr. 9.

— ut Marfus colubras

Diffrumpit cantu. Ovid. in Ibin. 227.

Pectoraque unxerunt Erebæ felle colubrae.

Mutilatæ cauda colubræ. Ovid. 6. Met. 559.

Cæcæ colubræ. h. e. Lumbriciventris. Columella in Hortulo, v. 231.

Spargantur cæcis nascitur dira colubris,

Indomito male sana cibo, quæ educat alvus. Dioscorides quoque lumbricos pelli nasciturio docet.

COLUBRINUS, a, um. Plaut. Truc. 4. 3. 6. Quanquam vos colubrino ingenio ambæ estis. i. e. Vafro, astuto.

COLUBRINA, æ. f. Herba eadem, quæ Dracontea, vel Bryonia, vel Vitis alba. Apul. de Herb. cap. 14.

COLUBRŌSUS, a, um. Tertull. adv. Valent. cap. 4. Actū colubrōso. i. e. Detorto, curvo.

COLUBRARIA, æ. f. [ὄφθαλμος] Insula maris Mediterranei, quæ Græcè Ophiufa dicitur, a multitudine serpentium quibus abundat, cognominata. Plin. lib. 3. cap. 5. Ebuli terra serpentes fugat, Colubrarie parit. Ideo infesta omnibus, nisi Ebulitam terram interentibus. Nunc vulgo dicitur *La Dragonera*.

COLUBRIFER, a, um. Adj. [ὄφθαλμος] ut, Colubriferum monstrum. Ovid. 5. Met. 241.

Collum colubriferum. Lucan. lib. 9. 672. De collo Medusæ.

COLUBRIFORMOS, a, umi. In modum colubrorum. Corippus præfatione: Illa colubriformis Ævarum genes dura capillis.

COLUM, i. n. [κόμης] Vas ad percolandum liquorem aptum, ut murtum. Virg. 2. Georg. 242.

Colaue prelorum fumosis deripe tectis. Scribonius Largus cap. ult. Colantur per linteum, vel ex juncto factum de industria colum.

Nivarium colum, Vas quo veteres insecta nive vinum colabant, id est transibant, partim ut alius biberent, partim etiam ut liquidius. Pompon. 1. 21. de auro & arg. In argento potorio etiam id quod ad præparationem bibendi comparatum est, veluti colum nivarium & uccoli. Martial. de Colo nivario lib. 14. 103.

Setinos moneo nostra nive frange trientes; Paupere more fingere lina potes. Et de Sacco nivario. 14. 104.

Attenuare nives norunt & linteæ nostra: Frigidior colo non fuit unda tuo.

Cola, etiam in Instrumento funt piscatorio. Aufon. Epist. 4. v. 56.

Et jacula, & fundas, & villicæ nomina lini, Colaque, & infutos terrenis vermibus hamos.

Colum, Morbi genus, V. COLON.

Colum, pro Membro Corporis & Orationis. V. COLON.

Colum est etiam Tormenti genus quod fit ex corio, ut scribit Festus. [Inmo Collus apud hunc, q. V.]

COLUMBARIA, æ. f. [κολομβάριον] Herba est omnibus nota: folia habet modica, quasi incisa, radicem mollem, thyrfulum Ryticum. Ejus vires vide apud Galen. lib. de Simplic. Medic.

COLUMBUS, i. m. & **COLUMBA**, æ. f. [κολομβος] Avis omnibus nota. In plurali magis feminino genere utuntur auctores. Virg. 2. Æn. 516.

Præcipites atra cuc tempellate columbæ. Varro de R. R. lib. 3. cap. 7. Duo genera earum in κολομβοσφίσι esse solent: unum agreste, ut alii dicunt faxatile, quod habetur in turribus ac columinibus ville, a quo appellatæ columbæ: quæ propter timorem naturalem, summa loca in tectis captant. Quo fit, ut agrestes maxime sequantur turres, in quas ex agro evolant suapte sponte, ac reneant. Alterum genus illud columbarum est clementius, quod cibo domestico contentum, intra limina januæ solet pasci. Hoc genus maxime est colore albo. Illud alterum agreste sine albo, vario.

Columbas Veneri sacras fuisse, apud Syros præsertim, ostendunt, quos laudat Burm. ad Petron. cap. 85. p. 418. & Selden. de Diis Syris 2. 3. & quos citat Brœkhn. ad illud Tibul. 1. 8. 18.

Alba Palæstina facta columba Syro.

Nuptiæ columbarum. Martial. lib. 12. 66.

Par columbarum. Ovid. 13. Met. 833.

Blanda columba. Ovid. 2. Amor. 6. 56.

Cellares columbi, Atilies. Columel. lib. 8. cap. 8. Columbos cellares pinguissimos facere contingit.

Chæonia. V. CHAONIA.

Cythereides. Ovid. 15. Met. 386. Sic vocantur quod in tutela Cytheræ, i. e. Veneris, esse creditæ sunt.

Dionææ, i. e. Dionæ, vel Veneri sacra. Stat. 3. Silv. 5. 89.

Imbellis. Hor. 4. Carm. 4. 32.

Molles. Hor. 1. Carm. 37. 18.

Pavidæ. Valer. 8. Argon. 32.

Placida. Ovid. 7. Met. 369.

Plaudens alis. Virg. 5. Æn. 213.

Præcipites. Festinæ. Virg. 2. Æn. 516.

Sedens columba, proverbialis locutio dici solita de Supra modum mansuetis. Suid. Potest etiam dici & in eos qui simplicitatem simulant, quo magis imponant. solent enim aucupes excolatam columbam in reti ponere, quæ subsultans ceteras columbas allicit. V. Erafm. Chiliad. Sine labæ columbæ. Ovid. 2. Met. 537.

— ut æquaret totas sine labæ columbas.

Sublimis in nube, Alte volans. Virg. 11. Æn. 722.

Torquata columba. V. Torquatus, in TOBQUEB.

Volucris. Virg. 5. Æn. 488.

Plumæ vericilores columbis a natura ad ornatum datæ. Cic. 3. de Finib. 18.

Farcire columbos. Columel. lib. 8. cap. 8.

COLUMBARIUS, i. m. [κολομβάριος] Qui columbas curat. Varr. 3. de R. R. cap. 7. Quos columbarii interficere solent, duabus virgis vicaftis defixis in terram, inter fe curvatis, quum inter eas posuerint obligatum animal, quod item petere soleant accipitres, qui ita decipiuntur, quum fe obleverunt visco.

COLUMBARIUM, i. n. & **COLUMBARIA**, æ. f. [κολομβάριον] Locus est proprie ubi habitant columbæ agrestes: nam Domesticiarum Peristerones vocamus. Varro de R. R. lib. 3. cap. 7. Axius, Si possim emere, inquit, κολομβάρια factum, quemadmodum in ædibus quum habere vellem, emi fctilia columbaria, jam iissem emptum & missum ad vilam. Quasi vero, inquit Pica, non in urbe quoque sint multi. An tibi columbaria qui in regulis habent, non videntur habere κολομβάρια?

Columbarium, est etiam Loculamentum in periferotrophio singulis columbarum paribus preparatum. Varro 3. de R. R. cap. 7. Singulis paribus columbaria sunt rotunda, in ordinem crebra. Ordines quampurimi esse possunt a terra usque ad cameram. Columbaria singula esse oportet, ut o habeant, quod introire & exire possint.

E columbariis egredere sterces. Columel. lib. 2. cap. 15.

Columbaria, Hidorus 19. 2. vocat Loca illa concava in fummis navium lateribus, per quæ eminent remi.

Columbaria sunt etiam Foramina, per quæ aqua ad axem delata, in tympani versatione egreditur. Vitruv. 10. 9. Secundum axem columbaria sunt, excavata in singulis spatii. Hauriendo aquam per aperturas, quæ sunt in frontibus tympani, reddit eam per columbaria secundum axem.

Sunt etiam Repositoria, in quibus ollæ reponebantur. Fabret. Inscript. p. 9. seq. & Spon. Miscell. Antiq. Erud. §. 9. p. 287.

COLUMBARIS, e. [κολομβάριος] Quod est columbi. Columel. lib. 8. cap. 8. Ceterum cibos juxta parietem conveniet spargi: quoniam fere partes he columbari carent stercore. Alii codices habent Columbarii, ut referatur ad partes.

COLUMBAR, aris. n. Genus vinculi est apud Plaut. Rud. 3. 6. 50.

Illic in columbam credo leno vortitur.

Nam in columbari collum haud multo post erit. V. Turneb. Advers. 26. 2.

COLUMBRINUS, a, um. Adj. [κολομβάριος] Idem quod Columbaris. Varr. 3. de R. R. cap. 7. Qui solent faginare pullos columbinos, quo pluris vendant, secludunt eos, quum jam pluma sunt tecti.

Ovum columbinum. Hor. 2. Serm. 4. 56.

Pulli columbini. Cic. 9. Fam. 18.

Stercus columbinum maxime probatur. Columel. lib. 2. cap. 15.

Marga columbina. Plin. lib. 17. cap. 7.

Venenum columbinum. Snet. Calig. 55. a Columbo gladiatore.

COLUMBINACEUS, a, um. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 18. Pulvis gallinaceus, vel columbinaceus.

COLUMBOR, Æri. Columbarum more oscula pangere. Mæcenas apud Se-
nec. Epist. 114.

COLUMBÆTIM, Adv. Columbarum more. Mattius apud Gell. 20. 8.
Columbatinque labra conferens labris. Vollius legit Colum-
bulatim 4. Infit. Orat. p. 21.
Da columbatim mitia basia. Auctor Lyrici, quod Corn. Galli nomine
circumfertur.

COLUMBULUS, i. m. [*κολυμβούλος*] dimin. Plin. 9. Epist. 25. Tu pas-
ferculis & columbulis nostris inter aquilas veltras dabis pennas. Catul. 27. 9.
Ut albus columbulus Dionæus. Alii legunt,
Ut albus columbus, aut Adoneus.

COLUMELLA, **COLUMELLARIS**, **V. COLUMNA**.

COLUMEN, Nomen loci in Algidio, ad quem L. Cornelius Maluginensis
Conful, victoria de Thufulanis parca castra locavit. Liv. 3. 23. Victor
ad Columen (id loco nomen est) exercitu relicto castra locat.

CÖLUMEN, Ænis. n. a Columbus, id est culmus, [*κόλυμα*] significat Cul-
men vel Columam, idque quod aliquid fulcitur in ædificiis. Varro 3, de
R. R. cap. 7. Quod habetur in turribus ac columinibus villa.
Columen in summo fastigio culminis ponitur. Vitruv. lib. 4. cap. 2. Ea
est trabs, quæ tecti fastigium sustinet. Budæus.
Columina, appellat Arbores Catuli. Sic enim de Berecynthia, 61. 71.
Ego vitam agam sub altis Phrygiæ columinibus. i. e. Sub altis
Idæ arboribus. Turnebus. Alii Vertices montium exponunt. Turne-
bo Vossius altipulatur.
Alta columina. Catul. l. c.

Actiōnis columen, translate. Cic. pro Flacc. 41. At istud columen
actiōnis tue Mithridates, posteaquam biduum retentus testis a nobis, &c.
Amicorum alioquus columen. Cic. 13. Philipp. 26. h. e. Primarius &
præcipuus.

Æliæ columen, Troja. Sen. Troad. 1.

Columen familiæ. Ter. Phorm. 2. 1. 57.
Bone cultus salve, columen vero familiæ. Ubi Donatus, Co-
lumen, culmen; an columen, columna? unde Columellæ apud veteres,
dicti Servi majores domus. Lucil. 22. Servus neque infidus domino,
neque inutilis cuiquam, Lucili columella, hic situs Metrophanes. Tu-
bero, Hinc in millefimum annum eorum columine civitas continetur.
Horat. contra pro Columine Columam, 1. Carm. 35. 13.
Injurioso ne pede proruas
Stantem columam. Ennius decimo, Regni versatum sum-
mamve columam. Columen vero familiæ, Sustentatio, vel decus.
Unde columnæ dictæ. Hactenus Donatus. Cic. 5. Verr. 176. Timar-
chides autem, columen familiæ veltræ, premit fauces defensionis tuæ.
Impenfarum caput & columen. Columel. lib. 3. cap. 4. Id enim quasi
caput & columen impenfarum, quoniam in eo consistit, melius an fe-
quius terræ mandaverit paterfamilias pecuniæ.

Macedoniæ fidus ac columen Alexander. Curt. 9. 6. 8.
Navis columen, Sociorum cursus princeps. Valer. 1. Argon. 117.
Partium columen Abiageses. Tacit. 6. Ann. 37.
Reipublicæ columen. Cic. pro Sexto. 19.
Rerum mearum columen. Hor. 2. Carm. 17. 4. ad Mæcenatem.
Senati columen. Plaut. Casin. 3. 2. 6.
Sed eum egreditur Senati columen, præsidium populi.
Thessaliæ columen Peleum vocat Catull. 62. 26.
Excusum columen. Cic. 1. de Divin. 20. Sed lectio dubia.
Ad magnum columen volabat Phœbi fax. Cic. 1. de Divin. 18.

CÖLUMNIS, e. [*κόλυμναι*] Salvus, Sanus. Plaut. Trin. 3. 3. 15.
—, que ita ut fit data,
Columem te sistere illi, & detrahe autiment. Inde, Incolu-
mis pro eodem: quod est usus. Atque ita apud Plautum alii legunt,
rejecta priore syllaba in superiorem versum.

COLUMNA, e. [*κόλυμνα*, *κόλυμναι*] i. e. quod a nostris Pilare dicitur. Est
autem hæc differentia inter Columnas, quæ a Græcis *κόλυμναι*, & Pilas, quæ
πύλαι dicuntur: quod Columnæ uno fano constant, id est lapide oblon-
go perpetuo: Pila autem structura confans aut lapidea, aut cæmentitia,
aut lateritia. Budæus.
Columnæ partes sunt, Scapus quasi columnæ corpus; supra scapum,
capitulum: infra scapum, spira, quæ basis sæpe appellari solet: infra-
que spiram, stylobates. Budæus.
Columnæ dictæ, quod culmina sustineant. Festus.
Columnæ Herculis duæ esse perhibentur in Occidente: quia ex Oceano,
mare mediterraneum intrantibus, duo montes occurrunt, quorum al-
terum in Africa Abylam vocant, alterum in Europa Calpen. Hos quon-
dam junctos perpetuo jugo fuisse fluxerunt, sed Herculeum diremisse
colles. Aliqui tamen hos montes procul spectantibus geminas columnas
videri dicunt. Alii dicunt Columnas Herculis in Gaditana insula fuisse
ex ære octo cubitorum, ad quas proficisci solebant qui navigationem ab-
solvissent, tanquam Herculi sacra facientes.
Albanæ columnæ, Ex lapide Albano. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Centenæ. Martial. lib. 12. 50.
Et tua centenis stat porticus alta columnis.
Excelsa. Cic. 1. de Divin. 20.
Immanes columnas rupibus excidere. Virg. 1. Æn. 432.
Marmoræ. Cic. pro Domo 62.
Menia columna. Cic. 1. Verr. 50. Vobis autem tanta inopia rerum est,
ut mihi causam præripere conemini potius, quam aliquos a columna
Menia vestri ordinis reos reperiat? Menius (ut ibi ait Alconius Pe-
dianus) quum domum suam venderet Catoni, & Flacco Censoribus,
ut ibi basilica edificaretur, exceperat jus sibi unius columnæ, super
quam tectum projiceret ex provolantibus tabulis: unde ipse, & pos-
teri ejus spectare munus gladiatorum possent, quod etiam tum in foro
dabatur. ex illo igitur columna Menia vocitata est, causis ejusmodi soli-
tis. Aderant autem his rebus moratores apti talibus negotiis. Et paulo
ante ad illa, Vestri ordinis reos, Reos vestra defensione condignos,
vel fures, & servos nequam, qui apud Triumviros Capitales, apud co-
lumnam Meniam puniri solent. V. Colonarius, in colo, colis, &
mox Rostrata col.

Nobiles variis maculis columnæ, E Marmore nobili. Sen. Thyest. 8.
Purpureæ, E marmore Porphyrite. Claud. 2. in Ruff. 135.
Rigidæ. Ovid. 1. Fast. 529.
Rostrata columna, publice a S. P. Q. R. consecrata fuit in honorem C. Duil-
lii ob navalem de Carthaginienfibus victoriam. Plin. 34. 5. Celebratio

antiquior columnarum, sicut C. Mænio, qui devicerat præfos Latinos,
quibus ex federe tertias prædæ populis Romanis præstabat, eodem-
que in Consulatu in fuggetu rostra, devictis Antiatibus, fixerat anno Urbis
416. Item C. Duillio, qui primus navalem triumphum egit de Pœnis,
quæ est etiam nunc in Foro. conf. paulo supra, etiam Pitisc. Lex.
Sublimes. Ovid. 2. Met. 1.
Truncæ jovis simulacra columnæ. Valer. Flacc. 6. Argon. 91.
Vallis innixa columnis templa. Ovid. 3. de Pont. 2.
Columnis tectum sublime. Virg. 7. Æn. 170.
Abdarefere ad columnam. Cic. pro Sexto. 18. V. Colonarius, in co-
lo, colis.
Collocare rectas columnas e regione. Cic. 3. Q. frat. 1.
Commotæ. V. COMMOTÆ.
Dealbare tanta pecunia columnas. Cic. 3. Verr. 145. V. DEALBO.
Dejectæ, eisdemque lapidibus repositæ columnæ. Cic. 3. Verr. 145.
Efficere columnam ab integro novam. Cic. 3. Verr. 147.
Effulta columnis atria. Claud. 2. in Ruff. 135.
Erigere ad perpendiculum columnas. V. AD.
Execrate columnæ. Cic. 1. Philipp. 5.
Inaurata extrinsecus. V. INAURO.
Incurrere in columnas, Offendere ad. Cic. in Orat. 224.
Insculptum in columna. V. INSCULPO.
Locare columnas. Cic. 3. Verr. 150.
Occultare fe circa columnas. Ulpian. in l. Eum qui circa. D. De privil.
cred.
Pervenit in discordiis civitatis ad eam columnam, ad quam multorum
sæpe conviciis productus erat. Cic. pro Cluent. 39. [Judicem factum
putat Manut. Triumvirum capitalem intelligens. V. supra Columna Menia].
Polite. Cic. 3. Q. frat. 1.
Recitæ. Hor. 2. Carm. 18. 4.
Tollere columnam de faxo in crucem. Cic. 14. Att. 15. Sed rectius hæc
separantur. De faxo; in crucem; columnam tollere, &c.
Columnæ etiam dicuntur Illi, in quibus spes nostræ præsidiumque positum
est. Hor. 1. Carm. 35. 13. de Cæf. Aug.
Injurioso ne pede proruas
Stantem columam.
Columna, pro Membro virili. Martial. lib. 11. 52.
Tanta est quæ Tirio columna pendet,
Quantam Lampaciæ colunt puellæ.

COLUMNAREGIA, civitas in Bruttio. Pomp. Mela, lib. 2. 4. In Bruttio
sunt Columna regia, Rhegium, Scylla, Taurianum & Metaurum. Plin.
Rhegia, Strab. Rhegina dicitur. Hunc locum Græci *κορυμναι*, vocant:
id est Columnellam. Ea turricula modo erecta, ex adverso turrem in
Peloro sitam respicit. Hodie a multis appellatur Styliarion.

COLUMNÆRUS, a, um. Adj. [*κορυμνῆρος*] Columna sustentatus. Var-
ro 1. de R. R. cap. 5. Inter eas piscinas tantummodo accessus semita in
tholium, qui est ultra rotundus columnatus, ut est in æde Catuli, si pro
parietibus feceris columnas.
Os columnatum. Plaut. Mil. 2. 2. 55. i. e. Os brachio tanquam co-
lumna subnitum.

COLUMNATIO, Ænis. f. [*κόλυμναι*] Columnarum extractio. Apul. lib. 3.
Florid. pag. 359. Non pavimentis marmoratio, nec proscenii contabu-
latio, nec scenæ columnatio.

COLUMNARIUM, i. n. Vitruv. lib. 8. cap. ult. de aquarum ductibus,
Etiam in ventre columnaria sunt facienda, per quæ vis spiritus relaxetur.
In s. Æstuaris, sive Spiramenta, ut exponit Philander. Beroaldus in
Suet. August. cap. 40. legit Colluviaria, per quæ coluvies & immunditia
ejectantur, longe a Vitruvii sententia. [Forte Columbaria. Qua
voce & aliis locis pro Foramine, seu Cavo id genus utitur. V. f. l.
Columnarium, & qui dicuntur Columnarii apud Ciceronem, V. Colo-
narium, in colo, colis.

COLUMNIFER, Æra, erum. Prudent. Hymn. 3. 52.
Sic habuit generosa patrum
Turba columniferum radium.

COLUMNELLA, e. f. [*κορυμνῆλαι*] dimin. Cæf. 2. Bell. Civil. 10. Duæ
primum trabes in solo, æque longæ, distantes inter fe pedes quatuor, col-
locantur, inque eis columnellæ pedum in altitudinem quinque desig-
nantur, &c. Alia exemplaria habent Columellæ, non Columnellæ. V. ibi
Scalig. Voff. & Davif.
Ferrea columnella. Cato R. R. cap. 20. Ita legit Meurfus, alii Columella.
Vide in scaellum quod notavi. H. St.

COLUMELLA, e. f. [*κόλυμναι*] dimin. aliud. Cic. 2. de Legib. 66. Nam
super terræ tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus digitis.
Eminens columella. Cic. 5. Tusc. 65.
Columella, etiam significat Majorem servum in familia. Martial. lib. 11. 91.
Lucili columella hic situs Metrophanes. V. COLUMEN.
Columella Anatomicis est Gurgulio, vel Uvula.
De Bellica columella V. in BELLONA.

COLUMELLA, e. m. [*κορυμνῆλαι*] Cognomen alterum L. Junii Moderati,
qui de agricultura, tam versus, quam prosa libros XIII elegantissimi scripsit
reliquit. Et libros aliquot scripsit contra Astrologos, ut ipse dicit 11. 1. extr.
Marcus Columella patrus alterius doctissimus & diligentissimus agricola.
laudat eum L. Columella 2. 16. & alibi.

COLUMELLARIS, jum. m. [*κορυμνῆραι*] Dentes jumentorum vocantur,
qui caninis proximi sunt. Varro 2. de R. R. cap. 7. pr. Ætas cognoscitur
equorum, & fere omnium, qui unguis indivisus habent, & etiam cor-
natarum, quod ævus triginta mensium primum dentes medios dicitur
amittere, duo superiores, totidem inferiores. Incipientes quartum
agere annum itidem eiciunt, & totidem proximis eorum quos amiserunt,
& incipient nasci quos vocant columellares.

CÖLUBI, orum. [*κόλυμναι*] Duo sunt circuli in sphaera, sese mutuo in an-
gulos rectos sphaeræ desepcentes circuli polos mundi, Zodiacumque ita
interferentes, ut unus eorum per principia Arietis & Libræ feratur: alter
per principia Cancri & Capricorni. Ita dicti ab imperfecta sui conversio-
ne: quippe Græci *κόλυμναι* imperfectum vocant. Nunquam enim ite-
geri apparent. Nam pars in Antarcticum vergens, nostris fe non in-
gerit obtutibus. Boëtius de Arithmet. lib. 2. & Macrobi. in Sonn.
Scip. 1. 15.
Colora quoque Animalia sunt caudam non habentia, vel mutilam cau-
dam habentia, quæ in sacrificiis non offerebantur.

CŌLŪRIA, orum. n. [*κόλιον*] Semicolumnia, ab una parte in acumen definitiva. Sidon. 2. Epist. 2. Porticus rotundatiss fulva coluriis. Sunt etiam Medicamenta rotunda & oblonga. V. Salmat. in Solin. p. 182. & 649.

CŌLURNUS, a, um. Adj. [*κόλυρος*, vel *λεπτοκόλυρος*] Ex corno factum, ut Festus docet his verbis, Colurna hastilia, ex corno arbore facta, potius quam ex corylo. Servius autem a Corylo deducere videtur, quum sic ait in hunc locum Virg. 2. Georg. 196. Pinguius in verbum torrebimus exta colurnis. Nam ut etiam caper vitibus est inimicus, ita eis nocet & corylus. Unde & ait supra, Neve inter vites corylum fere.

CŌLUS, i. f. vel **CŌLUS**, ūs. [*κόλυρον*] Instrumentum muliebri quod pensa continet, a quo fuso fila ducuntur: habetque primam correptam. Ovid. 1. Met. 229.

Et colus & fusus digitis cecidere remissis. Cic. 2. de Orat. 277. Quid tu, Egilia mea? quando ad me venis cum tua colu & lana? Colus mafculino genere legitur apud Catull. in Argon. 62. 311. Læva colum molli lana retinebat amictum. Item apud Propert. lib. 4. 10. 48. verba sunt Herculis, Idem ego Sidonia feci servilia palla. Sed Lyda tuctur Broekh. quem adi.

Colo vitam tolerare. Virg. 8. Æn. 409. Decreta colus Parcarum. Sen. OEdip. 13. Ambitiosa. Claud. 4. Conf. Hon. 597.

Quæ tantum digitis potuit mollire rigorem Ambitiosa colus? Irrevocabiles Parcarum coli. Sen. Herc. fur. 7. Severa colus Parcarum. Claud. in Apon. 87. Exonerare plenas colos. Ovid. 3. Fast. 818. Extendere colum. Stat. 3. Silv. 1. 172. — Parcarum fila tenebo, Extendamque colos. Colum pro Lana posuit. Lana enim extenditur quam deducitur filum. Rumpit Attopos supremas colus, Vitam solvit. Valer. 6. Argon. 645.

CŌLŪTĒA, æ. f. [*κόλυττα*] Arcor silvestris apud Theophrastum in 3. de historia plantarum, cap. 17. fructum ferens in siliqua magnitudine lentis, qui oves mirum in modum pinguefacit. Vulgo dicitur *Bagenaudier*. Unde Coluteum, Fructus coluteæ. Plaut. Pers. 1. 3. 7. Commisce multum & struthæa, coluteaque appara. Verum de hoc Plauti loco non est eadem omnium sententia. Sunt enim qui Colluteæ legant, Condimenta intelligentes, utique a Colluendo. Cæl. Rhod. lib. 30. cap. 18. Collubia, inquit, & Collubias sunt qui pro Bellariis interpretentur, & sic legendum conjecit apud Plautum in Perfa: etiamfi Coludra (*κόλυτρα*) item non improbet, quo nomine Ficos maturas accipiunt Græci, quod testatur Philemon, ut scribit Athenæus lib. 3.

CŌLŪRHUS, i. m. [*κόλυρος*] Poeta Lycopolita Thebanus fuit, qui præter alia Raptum Helenæ scripsit.

CŌLYCÆ, arum. Specus quædam, in quibus aphroniterum invenitur, teste Plin. lib. 31. cap. 7.

CŌLYCIA, V. **CORYTHIA**. **CŌLYMBÆDES**, um. f. [*κόλυμβάδης*] dicebantur Olivæ, quæ frangebantur, & herbarum viridium condiebant in sapore. *δὲν τὸ κολυμβάδης*, quod est innate: nam propter levitatem nabant. Plin. lib. 23. cap. 3. Est igitur Colymbas oliva, quæ conditanea innatat in muria. *κόλυμβάδης*, nativo. Columel. lib. 12. cap. 47. Quidam unam partem muris & duas acceti miscent, & eoque jure olivas poscas colymbadas faciunt: quibus si per fe quis uti velit, satis jucundas experietur, quamvis & hæc, quam exeunt de muria, condituram qualemcunque recipere possunt. Olivæ colymbades, ait Ruellius, ideo vocantur, quoniam oleo suo puræ, hoc est sine arcesitia commendatione innatant, & velut urinabundæ fluitant. Halmades vero dicuntur, quæ muria proprie condiantur, etiam si Græci nonnunquam hujuscemodi nomina per sepe confundant. Colymbades, quasi natatrices.

CŌLYMBUS, i. m. [*κόλυμβος*] Piscina, natatio. Lamprid. Eliogab. cap. 23. Marinæ aquæ colymbos exhibuit, &c. Et Prudent. Pass. Petri & Paul. v. 36. Donec virenti fluctuet colymbos.

C O M

CŌMA, ætis. n. [*κόμη*] Morbus, gravem ac diuturnum inducens formum, quem Latini Veturum interpretantur. Est & altera Comatis species, quam Vigilantem soporem nonnulli appellant, quum neque lumina urgente fomno attollere, neque tranquille dormire possimus, aliis atque aliis imaginatibus fomni tranquillitatem identidem interpellantibus. Auctor Galen. in eo commentario, quem de Comate nominatim scripsit.

CŌMA, æ. f. [*κόμη*, *ἰσχυρὸς*] Cæsaries est, & a Græco deducitur. Nam quemadmodum nos Cæsarium a Cadendo, ita Græci Comam appellant *ἀπὸ τῆς κατὰ*, quod curare est. Festus, quos dicitur capilli cum aliqua cura compoliti. Comarum crines. Firmic. lib. 1. cap. ult. Quid jam de comarum crinibus dicam?

Eumenidum comæ, Serpentes. Valer. 3. Argon. 54. Achillææ. Martial. lib. 12. 83. Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere. Virg. 1. Æn. 407. [Genitivus est Ambrosiæ. Anguinæ Gorgonis. Ovid. 4. Trist. 7. 12. Aureæ. Catull. Epigr. 59. 99. Brevior. Sen. Hippol. 6. Calamistrata. V. CALAMISTRUM.

Cana coma Neptunii juvenis, i. e. Cygni filii Neptuni, cujus coma verfa est in plumas. Sen. Troad. 3. Crispa. Sil. lib. 16. 120. Dividua, i. e. Difcreta, & ab utraque parte dependens. Ovid. 1. Amor. 5. 10. Candida dividua colla tegente coma.

Empta coma. Martial. lib. 12. 23. Dentibus atque comis (nec te pudet) uteris emptis.

Fera coma Orionis. Sen. Herc. fur. v. 12. Fera coma hinc extertet Orion deos. i. e. Crinibus minantibus temptelatem. Nam Orion tres tellas habet in capite, horribili nitentes fulgore. Al. Ferro minaci hinc terret.

Flava. Hor. 1. Carm. 5. 4. Valer. 8. Argon. 237. Flaventes, i. e. Flavæ. Ovid. 5. Epist. 122. Flexilis. Valer. 5. Argon. 588. Formosæ pereunt comæ. Ovid. 1. Amor. 74. 31. Hirfuta. Ovid. 1. de Arte Am. 108. Hirtæ. Sen. Herc. fur. 9. Horrentes. Sen. Herc. fur. 6. Jacens nulla lege, i. e. Incompta. Sen. Hippol. v. 807. Te frons hirta decet, te brevior coma, Nulla lege jacens.

Intonsa. Cic. 3. Tusc. 62. Laceræ. ut, Crinis tractus & laceræ comæ. Sen. Hippol. 5. Lævis coma pectine. Ovid. 12. Met. 409. Lanæa. Stat. 5. Silv. 3. 183.

Lanæa cui Phrygii est coma flaminis. Libera nodo, Refoluta. Sen. Troad. 2. Longæ. Ovid. 1. Amor. 1. 20. Madens. Cic. Post red. in Senat. 12. Mœstis squalore. Claud. de Bell. Gild. 408. Mollis. Sen. Agam. 7.

Nativa, i. e. Non fucata, aut Non aliunde comparata. Ovid. 1. Amor. 14. 56. Odonata, Unguentata. Ovid. 2. de Arte Am. 734. [Nisi Honoratæ legendum est, ut Ep. ex Ponto, 2. 2. 92. Promissæ, & rutilatæ. Liv. 8. Decad. 4. De Gallis. Recta, Erecta. Sen. Hippol. 6. Refupinæ. Stat. 10. Theb. 545. Rigidæ. Sen. Hippol. 6. Rutilatæ. V. paulo ante Promissæ.

Sibila coma, Sibilans, spirans, agitata vento. Valer. 3. Argon. 50. Sparsa. Sil. lib. 8. 140. Spiffa nitidus coma. Hor. 3. Carm. 19. 25. Splendidæ comæ senectæ, i. e. Candentes. Sen. Hippol. v. 246. Per has senectæ splendidas supplex comas, &c.

Squalens. Stat. 3. Theb. 135. Squalida. Sen. Troad. 6. Abscessit. Virg. 4. Æn. 590. Arrectæ horrore. Virg. 12. Æn. 868. Altrictæ. Ovid. 1. de Arte Am. 146.

Illæ sit altrictis impedienda comis. Attollere comas, Arrigere comas. Sen. Herc. fur. 9. Cinctum esse comis. Ovid. 4. Trist. 7. 12. Cogere nodo comas, Comprimere & constringere. Sen. Hippol. 4. Composite. Ovid. 12. Epist. 156. Comere comas. Ovid. 21. Epist. 88. Comptæ. Virg. 6. Æn. 48. Culta. Valer. 5. Argon. 591.

Damnare comam cupressio. Stat. 5. Silv. 1. 136. Hactenus alma chelys: tempus nunc ponere frondes Phœbe tuas, mœstaque comam damnare cupressio. h. e. Meo capiti coronam & cupressio, arbore funesta, imponere, abjecta laurea. i. e. Priscillæ mortem carmine funebri deplorare.

Decidunt comas. Hor. 4. Carm. 10. 3. Desfluere comæ tactæ medicamine. Ovid. 6. Met. 141. Deprimere comas horrentes, Incultos crines pectere. Sen. Troad. 10. Diffundere comas. Virg. 1. Æn. 319. Dilaniata inornatas comas. Ovid. 3. Amor. 9. 52. Diriguere comas. Ovid. 5. Epist. 122. Disjecta comas femina. i. e. Disjectis comis. Ovid. 12. Epist. 63. Effuse. Ovid. 1. Amor. 9. 38. Exerit comas horror. Ovid. 16. Epist. 67. Exornare comas. Sen. Herc. fur. 11. Expedire comas. i. e. Refolvere, explicare. Stat. 3. Silv. 4. 89. Exuere comam vittis. Stat. 11. Theb. 460. Fingere comas. V. paulo post, Solvere comas. Frangere comam in gradus. Quintil. lib. 1. cap. 6. Jacta temere comæ colla perfundunt, i. e. Sine ordine sparsæ. Sen. Hippol. 4.

Implicare comam manu, i. e. quod barbari dicunt Capere ad crines. Virg. 2. Æn. 552. Implicare comas fertis, Circumdare. Tibul. 4. 7. 32. Involitant humeris comæ. Hor. 4. Carm. 10. 3. Involvere comam. Sil. lib. 16. 120. Labes comæ. Stat. 3. Silv. 4. 10. Lacerare. Sen. Octav. 6. Lambit flamma innoxia comas. Virg. 2. Æn. 684. Laniare. Lucan. 2. 39. Lanata comas. Ovid. 4. Met. 139. Nectere comam myrto. Ovid. 1. Amor. 2. 23. i. e. Corona myrtaea. Nexæ. i. e. Connexæ. Ovid. 19. Epist. 134. Neglecta. Ovid. 3. de Arte Am. 353. Nigrantes. Senec. Herc. fur. 9. Nodare comas. Claud. 1. in Ruff. 119. Nutrire comas. Valer. 6. Argon. 664. Obnubere comas, i. e. Velare comas. Virg. 11. Æn. 77. Ornare comas fuco. Tibul. 1. 8. 11. Pectere. Ovid. 12. Epist. 39. Permulcere. Ovid. 2. Met. 733.

Permulcetque comas, chlamydemque ut pendeat apte Collocat. Ponere comas in statione. i. e. Componere & adornare. Ovid. 1. Amor. 7. 68. Pone recompositas in statione comas. Ponere, Detondere. Sen. Herc. fur. v. 853. Et comis nondum positis epebi.

Premunt vitæ comam. Sen. Hippol. 5. 13. Preflare. Stat. 3. Theb. 129. Hæ prestant in tabe comas. Prominet coma in vultus. Ovid. 13. Met. 845. De Polyphemo. Radante coma furtig Titan. Sen. Octav. 1. Raptari comas. Ovid. 12. Met. 221. Recidere comam & Revocare, contraria. Sen. OEth. 12. Recompositæ. Ovid. 1. Amor. 8. 68.

Reddita comis sua cura. Valer. 8. Argon. 238.
 Religare. Hor. 1. Carm. 4.
 Renodare. 1. e. In nodum colligere. Hor. Epod. 11. 43.
 Rigent comae terrore. Ovid. 3. Met. 100.
 Ruptae. Ovid. 21. Epist.
 Sciffa coma, significat Habitum feminae moerentis. Virg. 9. Æn. 478.
 Solvere comas & Fingere comas, i. e. componere, contraria. Sen. Hippol. v. 170.
 Noctem querelis ducit; attolli jubet
 Iterumque poni corpus: & solvi comas,
 Rursusque fingi.
 Sparguntur comae per caput. Ovid. 3. de Arte Am. 76.
 Steterunt comae. Virg. 2. Æn. 774.
 Obstupui, steteruntque comae, & vox faucibus hæsit.
 Stringere comas vittis. Virg. 2. Georg. 368.
 Substringere ligatas comas auto. Lucan. 4. 281. i. e. Aureo nodo colligare.
 Tonfa. Virg. 5. Æn. 556. 1. e. Composita, ut inquit Servius. Nam proprie Comae sunt Non casti capilli. [Errat Servius, siquidem Tonfa corona dicitur versu illo, quæ comam preffit, non coma. conf. 3. Georg. 21. V. Salmast. exerc. Plin. pag. 100.
 Trahere alicui comam. Virg. 1. Æn. 477.
 Variare comas positu. Ovid. 2. Met. 412. i. e. Varie disponere.
 Velatae comae. Virg. 3. Æn. 405. Ubi Servius Comas vittatas exponit.
 Vincit comas frontem. Hor. 2. Epist. 1. 110.
 Coma, per metaphoram etiam de Arboribus, fruticibus, arundinibus, & herbis dicitur. Plin. lib. 12. cap. 25. Foliū balsami proximum rutæ perpetua coma. Virg. 4. Georg. 137.
 Ille comam mollis jam tum tondebat acanthi.
 Arborum comae. Hor. 4. Carm. 7. 2.
 Arboreæ. Ovid. 2. Amor. 16. 36.
 Frigidaque arboreas mulceat aura comas.
 Nemorum. Hor. 1. Carm. 21. 5.
 Papaveræ. i. e. Comae papaverum. Ovid. 4. Fast. 438. Videtur intelligere per Comas, Capita ipsa seu scapos: neque enim habent comas papavera. [Sine dubio Florem intelligit. Sic Narcissum comantem dixit Virgilius.
 Populæ. Comae populi arboris. Ovid. 1. Amor. 7. 54.
 Ut quum populæ ventilat aura comas.
 Sacra lauri coma. Virg. 7. Æn. 60.
 Ducere comas. ut, Bruma decussit comas arborum. Sen. Oeth. 4.
 Luxuriare in patulas comas. Ovid. de Nuce, 30.
 Posuit arbor comas, Nudata est foliis. Virg. 12. Æn. 209.
 Succincta comas, hirsutaque vertice pinus. Ovid. 10. Met. 103.
 Tonfa comas arbos. Ovid. 11. Met. 47.
 Tremefacta coma arboris concussit. Virg. 2. Æn. 629.
 C O M Ū L A, æ. f. dimin. Petron. cap. 58.
 C O M O, [κομο] ære. Coma vestire. Tacit. Germ. 18. 3. Munera, quibus nova nupta comatur. Tertull. de Pallio, cap. 3. Mufcosæ lanositatis lautiores comæ comant.
 C O M A N S, antis. [κομαν] Partic. Qui longiore comam habet. Plin. 1. lib. 10. cap. 63. Equæ comans gloria superbiunt. Gell. lib. 3. cap. 9. Equum fuisse dicunt flava & comanti juba.
 Equorum colla comantia. i. e. Juba. Virg. 12. Æn. 86.
 Crines comantes. Sil. lib. 16. 60.
 Crinitæ galeæ comantes. Virg. 3. Æn. 468.
 Galea comans. Virg. 2. Æn. 391.
 — sic fatus, deinde comantem
 Androgei galeam, clypeiue insignie decorum
 Induitur. Ubi Servius, Comantem, aut cristatam: quia de caudis animalium habebant cristas. ut, Cristæque hirsutus equina. Aut comas habentem: ut Stat. 7. Theb. 369.
 — in terga comantes
 Non ego Abantiadas.
 Humus comans, i. e. Graminea, sive herbosa. Stat. 5. Theb. 502.
 Ille gaves oculos, languentiaque ora comanti
 Mergit humo.
 Jugum silvæ comans, Frondes & folia arborum dicuntur. Valer. 3. Argon. 403.
 Narcissus fera comans. i. e. Sero flores habens. Virg. 4. Georg. 122.
 — nec fera comantem
 Narcissum, aut flexi tacuissent vimen acanthi. Servius.
 Ore comanti ruere supra quidpiam, i. e. Ore comis tecto dum inclinatur. Valer. 3. Argon. 136.
 Pectora comantia, Pilosa. Valer. 5. Argon. 594.
 Pellis villis comans. Valer. 8. Argon. 122.
 Setæ hircorum comantes. Virg. 3. Georg. 312.
 Stella comans, Crinita, seu Cometes. Ovid. 15. Met. 749.
 In fidus vertere novum, stellamque comantem.
 Silvæ comantes. Valer. 1. Argon. 429.
 Tori cervicis leonis comantes. Virg. 12. Æn. 6.
 Afro comantes, dicti sunt Castor & Pollux, ex quorum fronte plurimus manat fulgor, & fit allusio ad astra. Valer. 5. Argon. 366.
 — afroque comantes
 Tyndaridas, ipsæ egregio supereminet ore.
 C O M A T U S, [κοματός] Partic. Qui longiore comam habet. Unde, Comata Gallia. Gallia omnis Comata uno nomine appellata, (inquit Plin. lib. 4. cap. 17.) in tria populorum genera dividitur, amnibus maxime distincta. A Scaldæ ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunensis. Inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitania, Aremorica ante dicta. Videtur igitur Comatæ nomen reliquæ Galliæ convenire, seclūsa Provincia. Ptolemæus eam totam Celtogalliam vocat. Cic. 8. Philipp. 27. Galliam, inquit, Togatam remitto, Comatam postulo. V. GALLIA.
 Comatus & Calvus contraria. Martial. lib. 1. 73.
 Calvus quum fueris, eris comatus.
 Silva comata. Catul. 1. 11.
 C O M A T Ū L U S, Adj. dimin. Hieron. Epist. 10. ad Furiam de viduitate servanda, inquit, Comatulos, comptos, atque lascivos domus tuæ tæta non videant.
 C O M A T O R I U S, Adj. Crinalis. ut, Acus comatoria. Petron. cap. 21.

C O M Ō S U S, Adj. [κομωδός] Idem quod Comatus. Plin. lib. 16. cap. 6. Hemeris vocatur, brevior & in orbem comosa. Idem lib. 26. cap. 8. Comosifimum ex omnibus maxime cauliculis.
 C O M A G E N E, Herba, cujus meminit Plin. lib. 29. cap. 3.
 C O M A G E N E, es. vel C O M M A G E N E, [Κομαγενή] Asia regio est, Syriæ pars, supra Ciliciam in ortum sita, trans Amanum montem: excurrit ad ulque Mesopotamiam, Euphrate intermedio, ut Ptolemæus docet tabula Asia 4. Inde Comageni dicti Pomponio lib. 1. 2.
 C O M A G E N U S, a, um. Adj. Juven. 6. Sat. 548.
 Spondet amatorem tenerum, vel divitis orbi
 Testamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
 Tractato, Armenius, vel Comagenus arufpex.
 Rex Antiochus Comagenus. Cic. 15. Fam. 1.
 C O M A G E N U M, i. n. Medicamentum, vel Unguentum, quod κομαγενή vocat Galenus in tertio de Sanitate tuenda: a Comagene Syriæ parte dictum, auctore Plinio de Anteribus, l. c. & lib. 10. cap. 22. Meminit Pompon. in l. 21. §. 1. D. de aur. & arg.
 C Ō M A N A, orum. n. pl. Urbs Cappadociæ. V. mox C O M A N I.
 C Ō M A N I, [κομανοί] Valer. 7. Argon. 636.
 — exactos lacerat Bellona Comanos. Sacri servi sunt Bellonæ, dicti ab ipsius deæ fano, quod illi Comana vocant, aut ab eisdem nominis civitate, in qua illud fanum est situm. Strab. lib. 12. In Antitauro (qui mons est Cataonum in Cappadocia majore) convalles sunt profundæ & angustæ, in quibus sita sunt Comana, civitas memoratu digna, & Bellonæ fanum quod illi Comana vocant. Ea civitas clarissima est, maximamque numine affaturæ, & facrorum servorum multitudinem habet. Eam Cataones incolunt, qui quanquam regi subditi sint, parent tamen sacerdoti, qui fani, & facrorum servorum magna ex parte dominus est, qui tempore quo nos peregrinati fumus supra sex millia erant, viri simul ac mulieres. Fano regio adjacet non parva, cujus fructum ac proventum sacerdos accipit. In honore secundus est in Cappadocia post regem. Reges ac sacerdotes frequentius eadem esse progenie solebant. Hoc facrorum genus Oretes cum fore Iphigenia & Scythia Taurica huc videntur attulisse, hæc Diane Tauropolæ erant, lugubrem comam hic deposuisse, ex qua urbi nomen datum est. Idem de sacerdotio Comanorum eodem lib. paulo post, Intra loci sacri ambitum utriusque sacerdotis, maris scilicet ac feminae habitatio est. Fanum quoque, præter ceteram religionem, expresse vetat fuillarum carnum esum, unde nec in totam urbem sus inferunt. Idem paulo ante, Alia sunt Comana Pontica, eodem nomine quo majoris Cappadociæ Comana, & eidem deæ consecrata: & inde ædifici exemplum sumptum est: & fere simili ritu utuntur & facrorum, & divinationum, & cultus erga sacerdotem, & iis maxime, quæ ante reges fiebant, quando bis in anno diebus festis (quæ Deæ exitus appellantur) sacerdos diadema gestabat, & secundus erat in honore post regem.
 Exacti Comani dicuntur a Valer. 7. Argon. 636. quod se gladiis petant mutuis, sanguinem in honorem Deæ fundentes.
 C O M A N E N S E S, Populi Comana civitatis, quæ Pontica erat. Modest. l. Si duas. §. Hoc amplius. D. de excus. tut. Nam Comanenses sopheritæ, aut illi, si Neocæsariæ doceant, aut curent, non habent apud Comanenses immunitatem: & hoc ita a divi Severo & Antonino constitutum est.
 C Ō M A R C H U S, i. m. [κομαρχος] Vici magister vel Præfectus. Plaut. Curc. 2. 3. 7.
 C O M A R I, Asiæ populi super Scythas, Scytharumque deserta, ac super Caspium sinum. Ex Pomponio Mela lib. 1. 2.
 C O M A R U S, [κομαρος] Pomi genus, quod Latine Unedo dicitur, & Arbutus alio nomine. V. ARBUTUS.
 C O M A R U S, [κομαρος] Portus est ad sinum Ambracium, juxta Nicopolim, Isthmum stadiorum sexaginta efficiens. Auctor Strabo lib. 7.
 C O M A S S O R, æri. sic aliquando perperam scribitur; sed rectius dicimus C O M I S S O R quod V. in suo loco.
 C O M A T A S, Pastor Muls charifimus. V. Mufarum volucres, in MUSA.
 C O M A T U S, V. C O M A.
 C O M B E, [κομβή] Alopi filia fuit, Chalcidis cognomento, ut Eustathius scribit, cui æneæ armaturæ inventionem acceptam referunt. De qua intellexisse Ovid. 7. Met. 383. videtur, quum inquit, Adjacet his Pleuron, in qua trepidantibus alis
 Ophias effugit nautarum vulnera Combe. Quam Iambem transtulit Planudes, uti meminit Cæcilius Minutianus Apuleius. V. BURM. ad Ovid.
 C O M B E N N I O, [συμβεννίζω] Tre. Gloss. Gr. Lat.
 C O M B E N N O N E S, dicti sunt, In eadem benna sedentes. Benna autem lingua Gallica est Vehiculi genus. Festus in Benna.
 Vide in B E N N A. H. St.
 C O M B I B O, bibi, bibitum, [συμβιβω] ære. Simul bibere, computare, vel totum bibere. Plin. lib. 17. cap. 11. Ut solem, pluvialique combibant. Columel. lib. 12. cap. 10. Quæ quum jus combiberit, simili mistura vas suppleatur.
 Ara cruorem combiberat. Ovid. 13. Met. 410.
 Lacrymas combibere. Ovid. 11. Epist. 54.
 Continuo gemitus, elapsaque verba rependo,
 Et cogor lacrymas combibere ipsa meas.
 LUXUS combibere. Sil. lib. 11. 403.
 Combibat illapsus ductor per viscera luxus. Vaticinium Veneris de Annibale Capuæ sedente.
 Venenum. Hor. 1. Carm. 37. 28.
 Combibere artes, per translationem. Cic. 3. de Fin. 9. Video equidem, inquam, sed tamen infici debet his artibus. quas si, dum est tener, combiberit, ad majora veniet parator.
 OS combibit maculas. Ovid. 5. Met. 455. — loquentem
 Cum liquido mista perdidit diva polenta.
 Combibit os maculas.
 C O M B I B O R, passiv. Ovid. 15. Met. 275.
 Sic modo combibitur, tecto modo gurgite lapsus, &c.
 C O M B I B O, ðnis. m. [συμβιβω] Compotor. Non. ex Lucil. 1. 174. Quandoquidem reperi magnis combibitionum ex copis. Cic. 9. Fam. 25. In his controversiis, quas habeo cum tuis combibitionibus Epicureis.
 C O M B I N O, ære. est Multos ita componere, ut bini linat, id est pari simul conjuncti. Perotus. August. Confess. 8. 6. Forte combinati spectabantur. Sidon. 9. Epist. 8. Obsequia combinans numeris æquata, non meritis.
 C O M B I -

COMBINATUS, apud Diomed. Grammat.
COMBINATIO, ñnis. f. Duorum conjunctio dicitur. Hinc Combinatio etiam figura Rhetorica appellatur, quam Græci Epizeuxin vocant. quum in oratione eadem dictio sine medio duplicatur. Virg. 9. Æn. 427. Me, me: adum qui feci. Perotius.
COMBRETUM, i. n. Genus herbæ. Plin. lib. 21. cap. 6. Simillimum ei combretum appellatur, foliorum exilitate usque in fila extenuata, & procerius quam bacca.
COMBURO, sibi, lltum, [συγκάω, πρημαίω] Ære, ab Uro compositum, Idem significat. Cic. 4. Fam. 12. Ibi que eum combullimus. Annales comburere. Cic. 1. de Divin. 33. In foro combustus, laudatusque miserabiliter. Cic. 14. Att. 10. Judicio comburere aliquem. Cic. 1. Q. frat. 2. Deinde togas Fabium, ut & patrem & filium vivos comburat, si possit: sin minus, ad te mittat, uti judicio comburantur.
COMBURENS, Partic. Impete magno comburere aliquid. V. **COMBURENS** Partic. Substantia quoque comburere, ne quod judiciorum esset vestigium. Cic. pro Ros. Amer. 91.
COMBURENS, Partic. Vivum aliquem comburere. V. Judicio comburere.
COMBURERE, per translationem. Plaut. Milit. 3. 2. 22. Nam mihi nimius calor comburebat gutturem. i. e. Vehementer excibat. Aliter Gronov. editio, q. V. Et Men. 1. 2. 43. Huic diem comburamus. i. e. Luculent. hilaritate consumamus.
COMBURENS, entis. Partic. Lucret. 6. 152. Turbine ventorum comburens impete magno.
COMBUSTUS, a, um. Partic. ut, Cæsar etiam in foro combustus. Cic. 14. Att. 10.
COMBUSTIO, ñnis. f. Firmic. lib. 4. cap. 12. Vitia vero faciet ex igni & ferro, id est præcitiones & combustiones. Apic. 4. 4. Ne fundum attingat, & combustionem feniat.
COMBUSTURA, æ, f. Idem. Apic. 5. 5. Propter combustionem. Macer. 1. 26. Et combustionis præclere subvenit ignis.
COMER, [κομω] Herba est, quam Barbam hircinam vocant, a comæ similitudine: folia habet instar croci in rotundum sparfa, radicem dulcissimam. Vulgo *Barba petra* appellatur. Plin. lib. 21. cap. 15. & lib. 27. cap. 13. extr.
COMEDERE, comes, comest: vel comedis, comedi, comesum, vel comitum, [τρώω, φάω, φέωμαι] comedere vel comesse. Eiusdem cum suo simpliciter significacionis. Plaut. Moll. 1. 1. 32. Tam facile vinces, quam pium vulpes comest. Martial. supp. n. 10. Scavola, tu comedis apud omnes, nullus apud te.
COMEDERE, pro Comedere. Cic. 2. de Orat. 240.
COMEDERE aliquem, bona alicujus, nummos, rem suam; per translationem dictum, pro Consumere. Ter. Eun. 5. 9. 57. Hunc comedendum & deridendum vobis propino. Cic. 1. Att. 6. Putat enim suos nummos vos comedisse.
COMEDERE comedere. Cic. pro Sext. 110.
COMEDERE beneficia alicujus. Cic. 11. Philipp. 37. Comites vero Antonii, qui postquam beneficia Cæsaris comederunt, Consulem designatum obident. h. e. Obliti sunt beneficiorum Cæsaris, vel neglexerunt. [Immo Devorarunt, ut in 13. Phil. 3. loquitur, i. e. Nepotinis sumptibus brevi tempore beneficio Cæsaris parta dilapidarunt.
COMEDERE oculis. Martial. lib. 9. 59. Inspexit molles pueros, oculisque comedit, &c.
COMESSE, pro Comedere. Cic. pro Lacc. 9. Quali bona comesse Romæ non liceret.
COMESSEM, pro Comedissem. Catul. 7. 14.
COMEST, pro Comedit. Varro Margopol. Pisces ut sæpe minutos magnus comest. Nonius.
COMEDIM, pro Comedam veteres dixerunt. Cic. 9. Fam. 20. Cura, si me amas, ut valeas: ne ego te jacentem, bona tua comedim. Pomponius in Profitibulo. Ego quero quod edim. Nonius.
COMESUS, vel **COMESTUS**, [βίσημι] Partic. ut, Comesum patrimonium. Cic. in Sallust. 20. Venenum celerius potuit comestum, quam epotum in venas permanere. Cic. pro Cluent. 173.
COMESUS, ñs. m. lib. 20. r. Ab esu & comestu mensæ factum dicitur vocabulum.
COMEDENDUS, [βρωτηνός] Hor. 1. Epist. 7. 19. Ut libet, hæc porcis hodie comedenda relinques. conf. ex Ter. in ipso verbo.
COMESURA, æ, f. [ἐσθή] Cato de R. R. cap. 157. Sed quæ vocatur *σπιροσθή*, hæc septem habet bona in comestura. De brassica loquitur.
COMÉDO, ñnis. m. [φάω] Qui bona sua consumit, inquit Festus. Varro apud Non. 2. n. 189. Putat fore hoc quod hic comedonibus convenit usu, quibus nota voluntate (al. volutate) comedunt duntaxat gula gaudet. Lucil. in secundo,
COMEDONES, comedones, comedones, vivite ventres.
COMEDONS, h. m. Comedum, Bona sua consumentem, antiqui dixerunt. Festus.
COMESOR, ñnis. m. Tertull.
COMESTOR, ñnis. m. Vulg. Interpr.
COMESTIBILIS, e. ut, Uvæ comestibiles. Dig. 50. cap. 16. l. 205.
COMESSOR, **COMESSATIO**, &c. V. **COMISSOR** in suo loco.
COMES, itis. c. [κομῆς, ἀνακλήσις, ἀνδραγαθία, ἀνοπάδι, πρῆξις] Qui cum aliquo iter facit. Ulp. in l. item apud Labeonem. §. Si quis virgines. D. de injuriis & famosis libellis, Comitrem accipere debemus eum, qui comiteretur & sequatur: & ut Labeo ait. five liberum, five servum, five masculum, five feminam. Et ita comitem Labeo definit, qui frequentandi cujusque causi ut sequeretur destinatus, in publico privatove ab lictus fuerit. Plaut. Epid. 5. 2. 4. Alium tibi te comitem melius querere: Ita dum te sequor &c.
Belli comes. Stat. 6. Theb. 814.
Deliciarum mularum comes est extrema saltatio. Cic. pro Murea. 13.
Exilii. Martial. lib. 12. 25. Exilii comitem queris? agellus eat.
Fatorum comes: sic suos Penates vocat Æneas alloquens patrem apud Virg. 2. Æn. 294.
Frigida aura comes formidinis. Lucret. 3. 291.
Fortuna. Ovid. 1. de Pont. 9. 16.

Fuge paternæ comes. Liv. 1. 3. pr. Haud nihil ambigam hincine fueri Alcanius, an major quam hic, Creusa matre Ilio incolumi natus, eo mesque inde paternæ fugæ, &c.
Fuge parentum usquequaque comes Tiberius. Suet. in Tiber. cap. 6.
Fuge comitem aliquem habere. Sen. Med. 7.
Heliconiadum comites dicuntur poetæ. Lucret. 3. 1050. Adde Heliconiadum comites, quorum unus Homerus Sceptra potius.
Honoris, ut, Socius atque comes, tum honoris, tum etiam calamitatis. Cic. pro Sulla 66.
Imperii alicujus comes. Sen. Hippol. v. 1111. Qui modo patris clarus imperii comes, Et certus heres, fiderum fulsit modo.
Itinerum, navigationum, laborum, & periculorum omnium alicujus tempore miserissimo comes & socius. Cic. 13. Fam. 71.
Laborum comes. Ovid. 8. Met. 564.
Laudis patriæ comites, Similes virtuti paternæ, imitatores gloriæ majorum. Sen. Herc. fur. 12.
Mortis comites & funeris atrii. Lucret. lib. 2. 580. sic vocat Ploratus & fletus.
Operis. Ovid. 1. Met. 129.
Oratoris omnes artes, comites ac ministras esse. Cic. 1. de Orat. 75.
Pavoris comes. Cic. 4. Tusc. 19.
Sedendi comes. Cic. 5. Att. 11. h. e. Marcellus comes meus sedendi. Sensus est: Marcellus, qui & ipse Urbis otium amat. Utrique enim gratius erat in Urbe sedere, quam ex Prætura in provinciam ire neuter voluisset.
Veris comes, animæ Thraciæ, i. e. Etesiæ venti. Hor. 4. Carm. 12. 1. Jam Veris comites, quæ mare temperant, Impellunt anemæ lineæ Thraciæ. V. Lambin.
Viræ comes. Sen. OEdip. 11.
Virginitatis comes amat Vesta, Quæ castitatem custodiant virgines sacerdotis. Ovid. 6. Fast. 294.
Angor alicujus comes malis. Lucret. lib. 6. 1157.
Difcordia comes regnis foecis. Stat. 1. Theb. 130.
Genius comes. Hor. 2. Epist. 2. 187. Scit genius, natale comes qui temperat atrum.
Libido dira fortunæ comes. Sen. Hippol. 2.
Pœna comes premit culpam, i. e. Pœna culpam tam stricte sequitur, ut iam premit præcedentem. Hor. 4. Carm. 5. 24.
Catervæ comitum. Lucret. lib. 2. 628.
Manus comitum, i. e. Cohors comitum. Stat. 5. Silv. 3. 262.
Pars una comitum. Ovid. 2. Met. 426.
Principes comitum. Ovid. 2. Met. 160.
Streptus comitum. Virg. 6. Æn. 866.
Turba comitum. Sen. OEdip. 5.
Allidus comes. Sen. Hippol. 10.
Åtra comes cura. Hor. 2. Serm. 7. 115.
Exterior. Hor. 2. Serm. 5. 17. — nec tamen illi Tu comes exterior, si postulet, ire recules i. e. Sinisterior, in finitra parte positus. Porphy. Eleganter in hunc locum Turnebus, 14. 24. quem vide.
Fidus. Tibul. lib. 1. 5. 63.
Gratillimus comitibus. Ovid. 14. Met. 221.
Impiger. Stat. 3. Silv. 2. 91.
Improbis. Martial. lib. 12. 38. Uxori qui sæpe tue comes improbus hæret.
Novi comites. Virg. 2. Æn. 796. Atque hic ingentem comitum affluxisse novorum Invenio, admirans numerum.
Officiosa. Ad. mir. Epist. 60.
Abnegare comitem. Hor. 1. Carm. 35. 22. Te Spes, & albo rata Fides comitum Velata panno, nec comitem abnegat. i. e. Non advertebat te comitari.
Addere sese comitem alicui. Virg. 6. Æn. 777.
Adjungere se comitem fugæ. V. **ADJUNGO**.
Circumdare lateri comitem. Lucan. ad Pison. 110.
Complecti aliquem comitem in casus omnes. Virg. 9. Æn. 277.
Delituere comitem. Ovid. 8. Met. 175. Al. Deferere.
Ducere comites. Hor. 3. Carm. 11. 13. Tu pores tigris, comitefque silvas Ducere, Mercurium alloquitur.
Educere comites alicui. Hor. 2. Serm. 3. 12.
Hæret comes. V. **IMPROBUS** comes.
Ire comitem alicui. Virg. 6. Æn. 447. — his Laodamia It comes.
Mittere aliquo quempiam comitem alii. Virg. 2. Æn. 86.
Negare comitem, i. e. Nolle comitatum ire. Ovid. 1. de Arte Am. 127.
Mirificum se comitem præbere. Cic. 1. Fam. 9.
Præbere se comitem furoris alterius. Cic. de Amicit. 17.
Querere comitem. V. paulo ante, Exilii comes.
Sequentes terga comites. Ovid. 3. Met. 22.
Secuti sunt comites virginem. Ter. Eun. 2. 3. 54.
Spernere aliquem comitem. Virg. 4. Æn. 677.
Venire alicui comitem. Ovid. 12. Epist. 163.
Comes, usurpatum ironice. Catul. 53. 15. Tanto te in fastu negas amice? Dic nobis ubi sis futurus, ede Audacter, comiti licenter ede. Al. Committe, crede, licet.
Comes, relatum ad Ducem. Cic. pro Marcel. 11. ubi de rebus gestis Cæsaris, Hujus autem rei idem es dux & comes. Est ergo Comes qui sequitur, & ducem habet, inquit Valla.
Ipfi casus, eventusque rerum, non duces, sed comes consiliorum ejus fuerunt. Cic. pro Corn. Balb. 9. De Pompeio loquens.
Ducem populi Rom. non comitem dices. Cic. de Amicit. 95.
Comes, relatum ad Principem. Cic. Neque enim princeps tunc ad salutem esse potuisset, si esse alii comites nonuissent.
Comitem Platonis se profuturum. i. e. Sæctatorum Plin. in præfat. 9.
Comes, cum genitivis Mei, Tui, Sui. Sen. Theb. v. 53. — Nemo

— Nemo in comitem tui
Eripit unquam. Al. Tibi.
Comes confilii alicujus. Plaut. Pseud. 1. 1. 15.
— Nam tu me antithac,
Supremum habuisti comitem confilii tuis.
Dulcis secretorum comes. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Comites judicum, erant Legati, praefecti, quaestores, scribae, qui cum magistratibus in provinciis mittebantur. Cic. 4. Verr. 69. Nego tibi ipsi ullum numerum esse numeratum: sed quom ob tua decreta, ob impetrata, ob judicata pecunia dabatur, non erat quaerendum cujus manu numerarentur, sed cujus injuria cogerentur. Comites illi tui dilecti, manus erant tuae: praefecti, scribae, medici, accensi, aruspices, praecones, manus tuae erant. Ex Budaeo. conf. COHOR.

Comites judicum etiam erant Adjutores & ministri imperii. Cic. 1. Q. frat. 19. Atque inter hos, eos quos tibi comites & adjutores negotiorum publicorum dedit ipsi Respub. duntaxat finibus his praetibus, quos ante praescripsi.

Comes, Dignitatis nomen sub postremis Imperatoribus, ut videre est in perisque locis Codicis.
Spartianus in Adriano pag. 142. edit. Frob. Cum judicaret, in consilio habuit non amicos suos, aut comites solum, sed Jurisconsultos. Hinc fortasse postea Comitum dignitas. H. St. locus est cap. 18. pr. Paedagogi noli vocabantur Comites. V. Suet. Claud. cap. 35. Idem in Aug. cap. 68. vocat Thyrsillum Tiberii comitem. & in Tiber. cap. 12. M. Lollium Comitem & Rectorem Caji.
Comites militum, sunt Milites aliis adjuncti. Nep. 17. 6. extr.
Comes domesticorum, a Justiniano dicitur Is, qui in domesticis Principis curam habebat.
Comes horreorum, cujus & mentio est in posterioribus Codicis libris, Pistrini Principis curator fuit, habuitque mancipia quaedam purganda horreis ascripta, coquendoque panem Principis.
Comes sacrarum largitionum, erat ille per quem Princeps sua stipendia largiebatur, & hic forte erat Procurator Reipublicae, qui Graece *οικονομης* nuncupatur, & illustris erat. Alii dicunt quod per hunc Imperator liberalitatem suam & magnificentiam exercebat. Turnebus, Comes sacrarum largitionum erat Quaeitor ille qui thesauris sacris, i. e. Imperatoris & augustalibus pecuniis praerat.
Comes rei privatae, Qui patrimonium Caesaris curabat & administrabat. Haec verba & saepe numero in jure, & in Marcellino leguntur.
Comes Palatinus dicitur, Qui curam gerebat praecipuam, ut remissiorum notariarum & judicum negligentiam argueret, & a provincialibus tributa exigeret, & consuetudine deposceret, ita quod non in provincialibus, sed praecipue justus est ut judicibus & eorum officialibus praecipuo immineret & superesset. Cod. de Offic. comit. sac. largit. & de Offic. rector. provin.

Comites consistoriani sunt illi, qui steterunt in Principis consistorio, qui dici meruerunt etiam Spectabiles, & Proconfulibus aequiparabantur. C. de comitib. consistoria. lib. 12. l. 1. v. Cambdeni Britann. Et Sigismund. Gelen. in Notit. Imp. Et qui ex professo de Dignitatibus illustribus scripserunt Jo. Christoph. Becman. Syntagma. peculiari, & Jo. Selden de Titulis honorum. Jac. Guther. de Offic. dom. Aug.

COMITIVUS, a, um. Adj. Ad comites pertinens. ut, Dignitas comitiva. Veget. 2. 9.

COMITIVA, absolute, appellatur Comitum dignitas. l. ult. de discuss. lib. 10. C. l. 47. de decurio. eodem. Aliaque primi ordinis, alia secundae comitiva constituitur. l. ult. de profess. & med. lib. 10. C.

COMИТОВ, [комитовъ] ари. Proprie est minorum erga majores. Suet. de Claris Gram. cap. 23. Rhemius Palaeon Vicentinus mulieris verna. primo, ut serunt, textrinum, deinde herilem filium dum comitatur in scholas, litteras didicit. [Hic est periphrasis Paedagogi. V. in COMBS.]
Fuga aliquem comitari. Virg. 4. Aen. 543.
Ferre gressus cum aliquo & eum comitari. Sil. lib. 3. 180.
Fer gressus agiles mecum, & comitare vocantem.
Curram comitari. Suet. in Tiber. cap. 6.
Exequias comitari. Plin. lib. 11. cap. 18. Funerantiumque more comitantur exequias. De apibus.
Mortuum honore comitari, Facere ei funus. Virg. 11. Aen. 52.
Honores superbia comitatur. Claud. de Conf. Mall. Theod. 243.
Iter alicujus comitari. Virg. 6. Aen. 112.
Ille meum comitatus iter, maria omnia mecum.
Oves comitantur pastorem. Virg. 3. Aen. 660.
Comitari, cum dativo. Cic. 5. Tusc. 100. Ceteraque, quae comitantur huic vite, in qua sapiens nemo efficitur unquam.
Sequitur est constructionem Graecam Platonis, quem verterat, *ταυτη συνιπται τω βιω*. H. St.

COMИТО, [комитовъ] are. activ. Idem. Vox minus frequens. Ovid. 2. de Pont. 2. 83.
Quem pia nobiscum proles comitavit euntem. Propert. lib. 2. 7. 15.
Quodsi vera mea comitarem castra puella, &c.
Gradus alicujus comitare. Ovid. 8. Met. 692.
Vestigia alicujus. Ovid. 14. Met. 259.
Nostraque adulescentes comitant vestigia.
Comitare aliquem ad locum aliquem. Ovid. 2. de Pont. 3. 43.
Pirithoum Theseus Itygias comitavit ad undas.
Hinc passive legitur Comitor. Ovid. 3. Trist. 7. 47.
— meo ingenio comitorque fruorque. Justin. 30. 2. Jam salutantur, jam comitantur.

COMITANS, antis. [комитантъ] Partic. ut, Nullo latus comitante. Sen. Hippol. 4.
Nullo comitante lavari. Martial. lib. 11. 52.
Hic nullo comitante, nec molesto,
Thermis grandibus, & suis lavatur.
Non aequo ordine comitantes. Sil. lib. 4. 31.
Turba comitantum. Ovid. 1. Amor. 7. 37.
Nimbi comitantes. Ovid. 3. Fast. 865.
Armis comitantibus, i. e. Auxilio belli. Virg. 4. Aen. 48.

COMITATUS, [комитатъ] Partic. Cic. 2. in Catil. 4. Illud etiam moleste fero, quod ex urbe parum comitatus exierit.
Dolore comitatus. Tibul. lib. 3. 2. 13.
Bellum comitata femina. Stat. 8. Theb. 590.
Pecudes ferae comitatae parvis gregibus. Sen. Hippol. 1.

Lacrymis comitata fororum. i. e. Lacrymantibus comitata fororibus. Stat. 2. Achill. 309. De Theide.
Militibus & armis comitatus. Ovid. 1. Amor. 6. 33.
Compar. Cic. 5. Tusc. 17. Aesclepiadem ferunt philosophum, quom quidam quaereret, quid ei cecitas attulisset, respondisse, Puerum ut uno esset comitator. Plin. lib. 10. cap. 37. Est enim ars illis inter se blandiri, & corrumpere alios, furtoque comitatoribus reverti. De columbis loquitur. Secundum hoc Comitatum hominem dicemus Latine, quem vulgo Bene allociunt dicunt. Budaeus.

COMITATUS, us. m. [comitatus] dicitur Clientela sequens dominum. Cic. 6. Fam. 19. Ejus Falernum mihi semper idoneum visum est divorforio: si modo tecti satis est ad comitatum nostrum recipiendum.
Societas atque comitatus praedoni improbilissimi. Cic. 7. Verr. 54.
Alfidus comitatus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Hegates comitatus, Proserpinae familiae. Valer. 6. Argon. 113.
Magno comitatu venire. Virg. 4. Aen. 214.
Muliebres & delicatus ancillarum puerorumque comitatus. Cic. pro Mil. lon. 28.
Semivir comitatus, i. e. Virorum effeminatorum. Iarbas de Aenea loquitur ironice apud Virg. 4. Aen. 215. Servius.
Civium optimorum comitatus. Cic. 8. Att. 3. Accedit illud, si maneo, & illum comitatum optimorum & clarissimum civium desero: cadendum est in unius potestatem.
Virtutum comitatus. Cic. 2. de Finib. 110. Quid tanto concursu honestissimum studiorum, tanto virtutum comitatu, si ea nullam ad aliam rem, nisi ad voluptatem conquiruntur?
Abstrahere se ex comitatu amplissimum virorum. V. ABSTRAHO.
Recipere comitatum aliorum. Cic. 6. Fam. 19.
Comitatus ad alia translatus. Plin. lib. 17. cap. 23. de traducibus loquens, Inter se obvia miscuntur, alliganturque una conciliata virgultorum comitatu obiter rigorati quae deficiant.
Comitatus est & apud Romanorum rerum scriptores, Principum curia. Tacit. 2. Hist. 65. Cluvius comitatu principis adjectus. i. e. Inter comites principis in aula assumtus. Aufon. Epist. 17. Expertus es fidem meam mentis alicuius dactorum, dum in comitatu degimus ambo, avi dispares.

COMITATENSIS, e. Adj. apud Jctos pro eo, quod est in comitatu. ut, Munus comitatenfe. l. 38. Cod. Theod.
Comitatenfes milites sunt, Qui comitatu concessi sunt, ut ait l. 13. de re milit. lib. 12. C.

COMITABILIS, e. Paulinus Nolanus Aufonio Carm. 10. 291.
Ipse obit, atque illi suus est comitabilis error.

COMETES, is. m. Pater Aetionis, qui unus ex Argonautis fuit: eum autem genuit (ut auctor est Apollonius) ad Apidani ripam, in quem fluvium delabatur Eneipus. Valer. 1. Argon. 356.
— celer Aetionem, quem matre carentem
Clenus gemino fovit pater amne Cometes:
Segnior Apidani vires ubi sentit Eneipus. Clenus autem Cometes a Valerio dicitur, quod Clenaeum promontorium sit Thessaliae, in qua regione sunt Apidanus & Eneipus. V. Ovid. 10. Met. 284.

COMETES, vel COMETA, ae. m. [cometes] id est Stella Comata, vel Crinita. Quarum apparitionem magnarum rerum mutationem portendere superstitiose crediderunt veteres. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Cincinnatus vocat. Tum scabibus, inquit, visis caelestibus, tum stellis his, quas Graeci cometas, nostri cincinnatus vocant: quae nuper bello Octaviano magnarum fuerunt calamitatum praenuntia.
Belli mala signa cometes. Tibul. lib. 2. 5. 71.
Diri cometae, Criniti & pessimi. Virg. 1. Georg. 488.
Fatales. Valer. 6. Argon. 608.
— iratoque vocati
A Jove fatales ad regna injusta cometae. Regnorum enim everfionem, rerumque mutationem portendere putantur cometae.
Mutans regna. Lucan. 1. 526.
Rubescentes. Claud. Idyll. Magnae. 4.
Sanguinei. Virg. 10. Aen. 272.
Tremuli claro ardore. Cic. 1. de Divin. 10.
Tristis. Claud. de Conf. Mall. Theod. 112.
De cometarum natura, V. Sen. Nat. Quaest. 7. Plin. 2. 25.

COMICUS, V. COMEDIA.

COMINI, [комини] Populi fuerunt Italiae, in tractu Aegucolarum. Plin. lib. 3. cap. 12. In hoc tractu interierunt ex Aegucolis Comini, Tadiates, Acedici.

COMINIA, Genus olivae, apud Plin. lib. 15. cap. 37.
COMINUS, Adv. [коминус, cominus] Non est idem quod Prope: sed (ut sic dicam) A prope: ut, Cominus te incessant lapidibus: h. e. E propinquo loco: sicut e contrario, Eminus, E longinquo: sed ita tamen longinquo, propinquoque, ut prope intra jactum teli esse possit, aut quod sit id genus. Non enim recte dicas, Cominus veni: Eminus redeo. Haec Valla in Raudenfem. Cic. 2. de Divin. 26. Nunc cominus agamus: experiamurque, &c. Caes. 1. Bell. Civil. 58. extr. Itaque dum locus cominus pugnandi daretur.
Cominus factus fol. Plin. lib. 5. cap. 9. Verum sole per eos dies cominus factio, extrahi arboris vi & suspensum abundare, ac ne devoretur abscondi. De Nilo.
Cominus judicari. Plin. lib. 11. cap. 42.
Pugnare cominus cum hoste. Cic. pro Corn. Balb. 23.
Tendere cominus. Suet. in Caes. cap. 67. L. Cassium partis adversae cum decem rostratis navibus obvium sibi neque refugit, & cominus tendens, ultro ad deditionem hortatus, supplicem ad se recepit.
Accedere cominus ad aliquem. Cic. 2. Att. 2.
Recipere cominus pecuniam. Pomponius in l. Si quasi. D. de Pignorat. actio. Si quasi recepturus a debitore tuo cominus pecuniam, reddidisti ei pignus. [Hic temporis adverbium videtur, ut in seq.]
Cominus, Statim, sine intermissione. Virg. 1. Georg. 104.
Quid dicam jacto qui semine cominus arva Insequitur? Servius.
Grave cominus aestuat aer sordidus. Stat. 12. Theb. 248. i. e. Graviter exhalat.
Cominus & eminus. Ovid. 3. Met. 119. — rigido de fratris unum Cominus ensis ferit, jaculo cadit eminus ipse.

Lateque & cominus. Catul. 59.
 Compar. Cominius accedere ad congressum. Tertull. de Carne Chr. cap. 71. [Nisi error est.]
COMIS, e. [*φιλῶσαν, ἡμεροστροφῶ, ἡμεροειδῶ*] Benignus homo, & facilis, qui alii non gravate infervit, inquit Valla lib. 4. cap. 38. Cic. 2. de Finib. 80. Quasi quis illum neget & bonum virum & comem, & humanum fuisse.
 Comis & humanus erga aliquem. Cic. de Senect. 59.
 Comis, urbanus, & liber. Hor. 1. Serm. 4. 90.
 Comis, benignus, facilis, suavis, V. mox in **COMITER**.
 Amica comis & blanda. Ovid. 2. de Arte Am. 177.
 Anus comis. Ovid. 3. Fast. 684.
 Conveniunt partes hæ tibi comis anus.
 Ingenium come. Tacit. 5. Ann. 1.
 Oculi comes. Ovid. 3. de Arte Am. 510.
 Comibus est oculis alienicidius amor.
 Sermo & congressus comis. Tacit. 15. Ann. 48.
 Comis, pro Indulgenti. Liv. Nunc patres comes, & fenes faciles, de alieno imperio spreto gratiam facere. Budæus.
 In uxorem comis. Hor. 2. Epist. 2. 133.
 Compar. [*φιλοφρονεῖσθαι*] Cic. pro Muren. 66. Quis vero C. Lælio comior? quis jucundior eodem ex studio illo?
COMITAS, ætis. f. [*φιλῶφρονία, ἡμεροστροφία*] denom. i. e. Benignitas, facilitas. Cic. 5. de Finib. 65. Jultitia dicitur, cui sunt adjunctæ pietas, liberalitas, benignitas, comitas, quæque sunt generis ejusdem.
 Comitas & affabilitas fermonis. Cic. 2. Off. 48.
 Comitas & beneficentia. Cic. 2. de Orat. 343. Sunt enim aliæ virtutes, quæ videntur in moribus hominum & quadam comitate ac beneficentia polite.
 Comitas conjunctioque humana. Cic. 1. Off. 157. In codd. emendatis est Communitas.
 Comitas & facilitas. Cic. de Amicit. 68. Et ad omnem comitatem facilitatemque proclivior.
 Obsequium & comitas adolescentis. Cic. 6. Att. 6. Mulieres quidem valde intelligi delectari obsequio & comitate adolescentis.
 Comitas & Severitas, contraria. Cic. in Orat. 34. Quid enim tam distans, quam a severitate comitas?
 Orationis comitas. Cic. in Brut. 148. Summa non vitæ solum atque naturæ, sed orationis etiam comitas.
 Verborum comitas. Cic. 2. de Orat. 182.
 Exquisite comitatis cœnam dare. Suet. Othon. cap. 3. Omnium autem consiliorum secretorumque particeps, die, quam Nero necandæ matri destinaverat, ad avertendas suspiciones, cœnam utrique exquisite comitatis dedit.
 Summa comitate cœnam præbere. Suet. in August. cap. 74. Cœnam ternis ferculis, aut quem abundantissime, fenis præbebat, ut non nimio sumptu, ita summa comitate.
 Erat in illo viro comitate gravitas condita. Cic. de Senect. 19.
 Summa alicujus gravitas cum singulari comitate conjuncta. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Aspergere gravitati comitatem. In **ASPERGO**.
 Conciliare sibi aliquem invitandi comitate. Liv. 1. 34.
 Conciliat animos comitas affabilitateque fermonis. Cic. 2. Off. 48.
 Diffoluta comitas. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Habere nullam comitatem fermonis. Cic. 1. Off. 109.
 Illucit in ingenis comitas. V. **ILLUCO**.
COMITER, Adv. [*φιλοφρονῶς*] Hilare ac lubenter, inquit Varro de L. L. lib. 6. 5.
 Accipere aliquem comiter. Plant. Amph. 4. 2. suppos. 18.
 Adjuvare comiter. Ter. Phorm. 3. 3. 4.
 Administrata comiter provincia. Tacit. 1. Hist. 13.
 Appellare aliquem comiter ac benigne. Liv. 2. 44.
 Salutare benigne, comiter appellare unumquemque. Cic. 13. Philipp. 4.
 Comiter alterius populi majestatem conservare. Procul. in l. 7. D. de captiv. & postlim. sic interpretatur. Hoc enim adjicitur, ut intelligatur alterum populum superiorem esse, non ut intelligatur alterum non esse liberum. Quod idem Cicero pro Corn. Balb. 36. demonstrat. Primum verbi genus hoc conservandi, imperantis est, non precantis. Deinde quum alterius populi majestas conservari jubetur, de altero siletur, certe ille populus in superiori conditione causaque ponitur, cujus majestas fœderis functione defenditur. In quo erat accusatoris interpretatio indigna responsione, qui ita dicebat, *Comiter esse Communiter*: quasi vero priscum aliquod aut insolitum verbum interpretaretur. Comes, benigni, faciles, suaves homines esse dicuntur,
 — Qui erranti comiter monstrant viam, benigne non gravate. *comiter* quidem certe, non *communiter* convenit. &c. Hotom.
 Excipio comiter. Ovid. 2. Fast. 788.
 Factum a vobis comiter. Plaut. Pœn. 3. 6. 10.
 Habitare comiter. Plin. lib. 17. cap. 1. de Craſſo Domitium alloquente, Utrumne igitur ego sum, inquit, quæſo Domiti. exemplo gravis & ab ipsa mea censura notandus, qui in domo. quæ mihi hereditate obvenit, comiter habitem: an tu, qui sex arbores ætates?
 Comiter & Communiter quid distent apparet ex Cic. verbis pro Corn. Balbo paulo supra adductis. q. V.
 Sulari comiter aliquem. Cic. 3. Att. 3.
 Super. Plaut. Mil. 3. 3. 66. A C. Dæne a se mulier operam? P. A. lepidissime & comillime.
COMISSOR, [*κατασφῶ*] ari. Intempestive post cœnam epulari, nonnunquam lascive vivere, aut Ad intemperantiam bibere. Hor. 4. Carm. 1. 9. Tempelivius in domum
 Paulli, purpureis ales oloribus,
 Comillabere Maximi,
 Si torrere jecur quæris idoneum. Liv. 40. 7. pr. Hujus rei ignarus Demetrius, quin comissatum, inquit, ad fratrem imus. Plaut. Most. 1. 4. 5. Nunc comissatum ibo ad Philolachen. Suet. Domit. cap. 21. Convivabatur non ultra solis occasum, nec ur postea comissaretur. Ter. Eun. 3. 1. 51. Phœdriam intromittamus comissatum.
 Comissor a Vicis dicitur, quos (traci *κατασφῶ*) dicunt. In his enim habitabant prius quam oppida conderent, quibus in locis alii alios convictus causa invitabant. Hæc Festus. Sunt qui ex Græco verbo *κατασφῶ*

κατασφῶ arceffunt, alii a Comesum partic. unde & scribitur aliquando, sed minus jute, Comissor & Comessor. V. Varr. L. L. 6. 5. Scalig. Poët. 1. 4. & Voſſ. Etymolog. Lambin. ad Horat. 4. Carm. od. 1. Burm. ad Petr. cap. 65. pag. 324.
COMISSANS, antus. Suet. Calig. cap. 32. In conspectu prandentis vel comillantis.
COMISSATIO, ðnis. f. Computatio a cœna. Suet. Vespas. cap. 7. ad median noctem comiffationes cum aliis extendere. Idem Vitell. 13. Epulas tritulari semper, interdum quadrifariam dispertiebat, in jentacula, prandia, cœnas, & comiffationes. Cic. 2. in Catil. 10. Quod fit in vino & aëa comiffationes solum & fortæ quærent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi.
 Libidines, amores, adulteria, convivia, comiffationes, cantus, (symphoniae. Cic. pro Cœl. 35.
 Turpe convivium, amor, comiffatio, libido, sumptus. Cic. pro Muren. 13.
 Tempelitas comiffationis, aut Comiffatio tempelstatis. Cic. 3. de Orat. 162. Albana comiffatio. Martial. lib. 12. 48.
COMISSATOR, ðris. m. [*κατασφῶ*] Qui nocturnis atque intempestivis conviviis indulget. Ter. Adel. 5. 2. 8. Caius in l. Si quid. D. de fœdit. edict. Et is ex diverso levis, protervus, delidiosus, somniculosus, piger, tardus, comiffator invenitur.
 Alia subselliorum ratio, alia lectorum: non idem judicum comiffatorumque conspectus. Cic. pro Cœl. 67.
 Comiffator conjurationis. Cic. 1. Att. 16. Ut nostri isti comiffatores conjurationis, barbata juvenes, illum in fermonibus Cn. Ciceronem appellent. Comiffatores dixit, Reliquos & feros conjuratos, ut qui post cœnam comiffatum veniunt.
COMISSABUNDUS, [*κατασφῶδης*] Liv. 9. 17. Temulento agmine comiffabundus incessit. Plin. lib. 21. cap. 3. Athenis comiffabundi juvenes ante meridiem conventus sapientum frequentabant. i. e. Comiffatum euntes, hoc est perpotatum, vel madidi & violenti.
COMINSINE, & **COMISENE** V. **CAMISENE**.
COMITASSER, veteribus pro Cubuisset, teste Nonio. Accius Erigona, Tum autem Ægithus si me esse eodem lecto comitasset patri. Obsoletum. Al. leg. Comitasset. [Parum comitat de lectione. Forte legendum: Si me sese eodem lecto comitasse patri. ut fit frequentativum Combito a Cubo, ut a Cubo fit Cubito.]
COMITIUM, i. n. Quilibet hominum cœtus, dicitur a Coendo. Comitium amicorum. Nequos 25. 4. [Immo Comititia. Cave vero de aliis comitiis intelligas, quam quibus Attici amici scilicet honores petebant, quibus ille ut suffragaretur, Romam accurrebat.]
 Comitium, Locus in foro, ubi coibatur litium & suffragiorum causa: dictum, ut ait Festus, a Coendo, quod in eum locum populus olim conveniebat ad suffragium ferendum. Comitium ab eo, quod coibant eo comitiis curiatis & litium causa. Varro de L. L. 4. 32. Afconius in 3. Verr. 58. Comitium, inquit, locus propter Senatum, quo coire equitibus & Populo Romano licet. Liv. 1. 36. Statua Accii posita capite velato, quo in loco res acta est in Comitio, in gradibus ipsis ad levam curie fuit. Cœtem quoque eodem loco sitam fuisse memorant, ut esset ad posterius miraculi ejus monumentum. Cic. 1. de Divin. 32. Ita cœtem in comitium allatam, inspectante & rege & populo, novacula esse discitam. Et paucis interjectis, Cœtem autem illam & novacula detosam in Comitio, supraque impositum puteum accepimus. Liv. 24. 20. Quos quum Romam misisset consul, virgins in Comitio casti omnes, ac de faxo dejecti. Cic. pro Sext. 75. Quum forum, comitium, curiam, multa de nocte armatis hominibus ac fœvis plerique occupavissent. Gell. lib. 4. cap. 5. Statua Romæ in comitio posita Horatii Coctis fortissimi viri de cælo tacta est.
 Comitium videtur Subsellis opponere Cic. in Brut. 289. Quare si anguste & exiliter dicere est Atticorum, sint sane Attici, sed in comitium veniant, ad stantem judicem dicant. Subsellia grandiores & pleniores vocem dederant. Ad judicem, apud judicem. Stantem, quod in subsellis judices fœderent, in comitio starent. Cic. Atticos hocse in comitium mittit, quod causas minores, quæ in comitio agebantur, & in quibus vehementi dicendi genere opus non erat, dicere possent: sed quum anguste & exiliter dicerent, neque in subsellis neque in Rostris, id est neque in judiciis majoribus, neque in concione dicere commode poterant: quod vi, contentione & ardore carerent, quæ in subsellis & Rostris requirebantur. Vel forte stantem, ut possit audire oratores hocse tri anguste & exiliter dicentes. i. e. Attenuate & jejune.
COMITIA, orum. n. pl. [*κατασφῶ*] erant Conventus Populi Romæ, a simul itando ita appellata, ubi creabantur magistratus & eligebantur per suffragia: ubi etiam leges approbabantur. Comititia dicta, quasi Comitata. Cic. Venio ad comitia live magistratum live legum. Plaut. Aulul. 4. 7. 20.
 Ibo intro, ubi de capite meo sunt comitia. i. e. Ubi de capite meo agitur.
 Comitiorum tria genera Romæ diversis temporibus instituta, Curciata primum a Romulo, Centuriata deinde a Servio Tullio, sexto Romanorum rege, postremo Tributa, a tribunis pleb. De curiatis comitiis illa significant, quæ scripta sunt apud Pomponium juriconsultum: Romulus, inquit, populo in triginta partes divisio, quos curias appellavit, quod tunc reipubl. curam per sententias earum expediebat, leges quasdam curiatis ad populum tulit: tulerunt & sequentes reges. Centuriata Servius rex, ut diximus, majorum rerum, patritiorumque magistratum causa induxit: iisque comitiis ad extrema reipubl. tempora patritios magistratus creatos esse legitimus. Tributa, regibus ejectis, tum primum instituta, quum Coriolanus in iudicium populi vocatus est, posteaque cum Volone Publio Lætorius Trib. pleb. legem tulerunt, ut tribus comitiis plebei magistratus fierent, qui antea curiatis fieri solebant. Tributorum autem comitiorum aucta maxime vis est æ lege, quam L. Valerius, & M. Horatius c. o. s. tulerunt, ut, quod tribus comitiis plebs sanxisset, eo Quirites omnes æque tenerentur, ac si centuriatis comitiis perlatæ lex esset. ita centuriatis tributa sunt æquata, &, quod ait Livius lib. 3. 55. tribunitiis rogationibus æcerium telum hæc lege datum est: quum, quidquid tribuni pl. ferrent, id deinde ab omnibus civibus servari necesse esset. Quanquam & Publius dictator lege lata, centuriata, quæ patritiorum causa instituta diximus, imminuit: lanxit enim, ut omnium legum, quæ comitiis centuriatis ferrentur,

rentur. ante infum suffragium patres auctores ferent: ne scilicet roboris minus haberet, si quid populare, patribus invidis, iatum esset. De jure autem, & tempore comitorum ita cognoscitur potest, si, quae duarum legum, Ælia & Fufia, fuerit sententia, consideretur. quare loca ipsa proponemus. ac primum, quod ait in ea pro Sextio cap. 15. pr. Iisdem consiliis sedentibus, atque inspectantibus, lata est lex, ne auspicia valerent, ne quis obnuntiaret, ne quis legi intercederet, ut omnibus fastis diebus legem ferre liceret. ut lex Ælia, lex Fufia ne valerent: dicendum est, quatuor illas partes, de auspiciis, de obnuntiatione, de intercessione, de fastis diebus, & omnes duabus legibus, quae subjunguntur, Ælia & Fufia, comprehendit, sed tres priores Ælia, posteriori autem Fufia: rursus & tribus prioribus. ejusdem generis, & quali naturae duas esse: tertiam separatam, & tanquam alienam. nam auspicia ideo erant, ut esset obnuntiatio. cum enim de caelo servatum esset, tum ferentibus legem obnuntiabatur. itaque auspicioium quasi partus quidam erat obnuntiatio: nec unquam servatum est de caelo, quin obnuntiatum sit, five prospera, five adversa signa essent: quum prospera confirmarent id, quod cum populo ageretur, adversa impedirent. propterea sublatum esse a Clodio morem de caelo servandi, scripsit Dio lib. 38. quum tamen antea ita diligenter auspicia servata essent, ut M. Drusi legibus, quia contra auspicia late judicarentur, senatus decreverit populum non teneri. quod Cic. lib. 2. de Legib. 31. & Pedianus in commentario Cornelianae (pag. 1759. Verburg.) tradidit. ergo cum hoc auspicioium genere quasi cognatione quadam cohaeret obnuntiatio. ad intercessio nihil habet commune cum auspiciis. auspicia enim ad religionem referebantur, quod a caelo, id est a deorum numine, pendere viderentur. intercessio autem humanae potestatis erat, & cum a voluntate semper, nulla religionis observatione, manabat, tum ab ea voluntate nonnunquam, quae ab omni religione dissentiret, & cum ipsa quasi deorum voluntate pugnaret. praeterea, servare de caelo, augurum, atque omnium plane magistratum fuit, quod supra notavimus: intercedere vero, duntaxat ad tribunos pl. tum veteri sacramento legum jure, tum, ut ego existimo, legis Æliae iussu pertinebat. loquor autem de intercessione ad populum, quum lex ferretur. nam in senatu, quum s. c. fieret, non tribunos pl. tantum, sed omnes, qui eadem potestate, qua si, qui s. c. facerent, majore esse, intercedendi facultatem habuisse, diximus in libro de Senatu. atque etiam, quod in eo libro non diximus, forentis, ut ita dicam, erat intercessio, quum praetori de privata controversia decerneret praetor intercedebat, cujus generis idoneus locus erit in libro de Judiciis. nunc persequamur institutum. Dixi, legis Æliae fuisse tria illa membra, de auspiciis, de obnuntiatione, de intercessione, quae Clodius sua lege sustulit: quantum de fastis diebus Fufia lege sancitum. itaque in oratione de Provinciis consularibus, in extremo, paulo distinctius loquutus est Cicero, quum caput illud, de fastis diebus, separatim a reliquis posuit: reliqua vero tria separatim, quidem & ipsa ab eo capite, sed ipsa tamen inter se conjuncta, ut dubitandum mihi non sit, quin haec in una lege simul fuerint, sicut simul sunt a Cicerone pronuntiata. quod si in una lege, ne illud quidem dubitandum de duabus legibus, Ælia, scilicet, & Fufia, utrum intelligamus. nam si de tribus conjunctis unum aliquod in Ælia lege fuisse docuero, Æliae legi & reliqua duo tribui debere, concedendum, ut opinor, erit. docebo autem Pediani verbis obnuntiationem Æliae legis fuisse. nam illud in Pisonem q. A. P. Clodius, fatari portento prodigioso reipub. lex Ælia & Fufia eversa est, ipse sic interpretatur: Legem tulit P. Clodius tribunus pl. ne quis per eos dies, quibus cum populo agi liceret, de caelo servaret. propter quam rationem, ait, legem Fufiam & Æliam, propugnacula & muros tranquillitatis atque otii, eversam esse. obnuntiationem enim, quae perniciosus legibus resitebat, quam Ælia lex confirmaverat, erat sublata. miror autem, cur eo loco nihil de sententia Fufiae legis ad Heric. Pedianus, quum tamen ipsam legem simul cum Ælia nominat: non enim tantum tulit Clodius, ne quis per eos dies, quibus cum populo agi liceret, de caelo servaret, quod contra lex Ælia jubebat: sed etiam, ut omnibus fastis legem ferri liceret: ut aperte demonstrant illa quae sunt a nobis ex oratione pro Sextio recitata, & haec in ea de Provinciis 46. Aut statuendum nobis est, legem Æliam manere, legem Fufiam non esse abrogatam, non omnibus fastis legem ferri licere, quum lex feratur, de caelo servari, obnuntiari, intercedi licere. Verum, ut fortasse mutilus Pedianus, qui praetermisit id quod Fufia lege scitum Clodius abrogavit, non item mendosus in eo quod de lege Ælia posuimus. satis enim plene loquitur. itaque ut cur de mendo suspicemus causam esse nullam videamus. quare habemus quod volumus, obnuntiationem ad legem Æliam pertinere. quod si hoc, ergo & illud, auspicia quoque, a quibus obnuntiatione derivatur, & intercessionem ad eandem legem pertinere. & si haec tria ad legem Æliam, unum illud, quod reliquum est, de fastis diebus, ad Fufiam pertineat necesse erit. eandem utriusque legis sententiam, nisi fallor, attingit in epistola, Quæris, lib. 1. ad Att. 6. quum ait: Lurco autem tribunos pleb. qui magistratum simul cum lege Ælia inivit, solutus est & Ælia, & Fufia, ut legem de ambitu ferret. jubant enim veteres Romani magistratum auspiciario: neque omnino quidquam publice, nec domi, nec militia, sine auspiciis gerebatur. quod autem in tribunatu pl. Lurconi mandando factum erat, ut auspicia servarentur: id est ipse in lege de ambitu ferenda non servaret, neque auspicioium ullam omnium rationem haberet, decretum est a senatu: neque hoc solum, sed illud simul, ut omnibus fastis legem ferre possent. quod lex Fufia vetabat. ideo enim solvit eum senatus & Ælia lege & Fufia, ut neque auspicioium religio, neque dierum ratio impedimento esset, quo minus primo quoque tempore perferri lex de ambitu possent. Has ipsas leges & in oratione pro Sextio lege Clodia significat abrogatas, quum ait: Mitto eam legem, quae omnia iura religionum, auspicioium, potestatum, & omnes leges, quae sunt de jure, & de tempore legum rogandarum, una ratione sustulit. Nam et si non nominat, legem tamen Æliam significari certum est, quum ait, Quae sunt de jure, Fufiam autem, quam subjicit, Et de tempore. jus enim intelligit auspiciandi, obnuntiandi, intercedendi, quae sanxerat Ælia lex: tempus autem, quo legem perferri non liceret, fastos videlicet dies, de quibus caverat Fufia lex. nec dubito, quin, quum dixit, Omnia iura religionum, auspicioium, potestatum, ad sententiam potius Æliae legis, quam Fufiae, spectaverit. nihil enim horum video, quod ad Fufiam referri possit. nam ego quidem, in verbo, Potestatum, obnuntiationem & intercessionem significari puto, quae legis Æliae fuisse

jam diximus. & quoniam auspicioium, potestatum, dixit, ad interpretationem antecedentis verbi Religionum: quod saepe facit: & in dictione, Potestatum, & obnuntiatione & intercessio simul includuntur: solam tamen obnuntiationem ad religionem refero. Nam intercessio cum religione nihil erat: quod paulo ante demonstravi. Ex iis quae attulimus, satis, opinor, constat, auspiciandi, obnuntiandi, intercedendi morem apud Romanos fuisse: quae pertinent ad jus comitorum: quo de genere lex Ælia loquebatur. constat illud quoque, fastis diebus non licuisse haberi comitia legum ferendarum causa, sed comicialibus tantum, quod Fufia lege sancitum erat. Impediebatur autem comitia multis modis, primum Jove fulgente tonante: deinde, si sinistrum fulmen esset: tum si quis eo morbo, qui insputatur, corruisset: ex quo comicialis morbus dictus est. postremo si tribunus pl. intercessisset: quod habet hac voce prolata, Veto. Notavimus etiam illud apud Gellium, lege cautum esse, ut, quo die auspicia capta essent, eodem ea de re, cuius rei causa auspiciatum esset, comitia abolverentur. alioqui infirmum & inane populi iussum erat. Haec ex libro Manutii de Legibus Romanis.

Ædilitia comitia, Ædilibus creandis. Varr. de R. R. 3. 5. V. ÆDLIS. Calata. V. CALO, Gell. lib. 15. cap. 27. & Liv. 40. 42. Centuriata, instituta a Servio Tulio. V. Liv. 1. 60. Consulium comitia. Cic. 2. Q. frat. 2.

Consularia, Consulibus rogandis. Cic. pro Muren. 18. Imperatores enim comitiis Consularibus, non verborum interpretes delingunt. Curia, Gell. 15. 27. V. supra.

Gravitata, sine largitione. Cic. 4. Att. 15. extr. Militaria, urbana, communia. Arnobius lib. 2. Nunquid magistratus per populum creatis? militaria, urbana, communia quae sunt comitia factis? Appellat comitia Centuriata, militaria, quod populus more militari centuriatus sit: urbana, Curia: Curiae enim erant urbani populi. Communia, Tributa, quod ex totius populi tribubus fierent: erantque non propria tantum urbani populi, sed etiam rusticis & suburbanis. Turnebus adverb. 13. 14.

Pontificis Maximi, Quibus Pontifex maximus creabatur. Cic. in Rull. 2. 18. Pontificia, pro Caes. 19. Proconsularia, & Praetoria. V. Liv. 8. 23. & 10. 24. Quæloria. Cic. 7. Fam. 10.

Recentibus comitiis in Senatum introducti haruspices. Cic. 1. de Divin. 33. Sacerdotum comitia. Cic. ad Brut. 5. Tribunica. Cic. 1. Att. 1. Sallust. Bell. Jugurth.

Tributa, curiata, centuriata comitia. Cic. 2. de Lege Agr. 6. Idem 2. de Lege Agr. 27. Gell. lib. 13. cap. 14. & Liv. 15. cap. 27. V. Suffragia quomodo ferri solent, in SUFFRAGOR, & paulo supra dicta. Tributa capitis comitia non rata. Cic. 3. de Legib. 45. Praeterea neque tributa capitis comitia rata esse possent.

Vera comitia & adumbrata. Cic. 2. de Lege Agr. 30. Sint igitur Decemviri neque veris comitiis, hoc est populi suffragis, neque illis ad speciem atque ad usurpationem vetustatis per xxx lictores auspicioium causa adumbratis constituti.

Abstinere comitiis. In ABSTINEO. Datus alicui magistratus nullis comitiis. Cic. 2. de Lege Agr. 4. Differre comitia. Cic. 1. Att. 1.

Edicere comitia. Liv. 3. 37. Expectabant quam mox Consulibus creandis comitia edicerentur. Facere. Cic. 4. Att. 15. Gerere. Cic. 3. de Legib. 45. Quod comitia illa essent armis gesta servilibus. Habere. Cic. pro Planc. 49. Idem 2. de Divin. 44. Jove tonante, fulgurante, comitia populi habere nefas. Idem a Graecis observatum videtur: nam apud eos pluvia & tonitrua comitia dirimebant. Aristophanes, *ἀστυς* τῶν, ἢ παῖς ἑθελῶνός τε. Turnebus.

Comitia de reo habere. Liv. 3. 24. In mora Tribuni erant, qui comitia Quæstores de reo habere, nisi prius de lege habita essent, passuros se negabant. Budæus.

Indicere comitia, plus est quam Concilium. Gell. lib. 15. cap. 27. Is qui non univolum populum, sed partem aliquam adesse jubet, non comitia, sed concilium indicere jubet. Iniquata largitione comitia. Cic. de Petit. Consul. 44. Video nulla esse comitia tam iniquata largitione, quibus non gratis aliqua centuriae renitent suos maxime necessarios.

Obire. V. OBIRE. Obnuntiare comitiis. Cic. Post red. in Senat. 10. Legem Tribunos plebis tulit, ne auspiciis obtemperaretur: ne obnuntiare concilio a comitiis, ne legi intercedere liceret.

Obnuntiationibus comitorum quotidie singuli dies tolluntur, magna voluntate bonorum omnium. Cic. 3. Q. frat. 3. Peragere. In PERAGO. Perficere tota comitia. Cic. 4. Att. 15.

Protendere, vel, ut alii legunt, Protrudere comitia in mensem Januariam. Cic. 10. Fam. 26. Rogator comitorum iustus. Cic. 1. de Divin. 33.

COMICIALIS, e. *ἐπισημαστικός* & a Comitiis, & a Comitiis dicitur, ut inquit Budæus: Quod ad comitium, vel Comitia pertinet. Dies comitiales, Qui comitiis habendis dicati erant: in quibus cum populo agi licebat, ut ait Macrobius Sat. 1. 16. & quibus Pop. Rom. convenire solebat ad suffragium ferendum. Cic. 1. Q. frat. 2. Consequuti sunt dies comitiales, per quos Senatus haberi non poterat.

Dies comitiales appellabant, Quum in comitio conveniebant. Festus. Homines comitiales, Litigiosi dicuntur. Plaut. Poen. 1. 2. 7. Mensis comitiales. Cic. 4. Ver. 140. Dies is erat legitimis comitiis habendis, &c. Herodotus, quum Roma reverteret, dies, ut ipse putabat, quindecim ante comitia, offendit eum mensem comitiam, comitiis ab hinc jam triginta habitis.

Morbis comitiales, Graecis *ἐπισημαστικός*, vulgo Caducus dicitur, alias Sacer: & Morbus Herculeus, quod Hercules eum morbum passus sit. Dicitur comitialis, quod comitia visitare diceretur: interrumpiebantur enim comitia quo die aliquis concidisset. Cato, Quod comitia prohibere solet, nec id quidem mihi vitium fuit. Plin. lib. 10. cap. 31. Coturnicibus vereni ferrem gratissimum cibum: quam ob causam eas damnare mentis, simulque comitalem propter morbum desuper fuetum, quem sola animantium sentiunt præter hominem.

Homo comitalis, Qui eo morbo laborat. Plin. lib. 20. cap. 5.
COMITIALITER, Adv. Plin. 22. 21. Si id comitaliter accidat; i. e. In morbo epileptico.
COMITIARIUS, [ἀρχιμαγειρός] Adj. ut, Comitaria statio: Quae in modum comitorum celebratur. Liv. 23. 16. In hac comitaria jam duorum exercituum statione, principes Nolanorum nuntiant Marcello, nocturna colloquia inter plebem & Penros fieri. Sigonius monet in veteribus libris legi, in hac continua duorum, &c. In quibusdam vero, Comitiaria. V. Gronov. in loc.
COMITIO, āre. [ἀρχιμαγειρία] Varro de L.L. 5. 4. Quando rex (sacrificulus) comitiavit. Et in Isid. Gloss. Ubi nonnulli Comitare legunt, alii Comitiare reponunt.
COMITIATUS, Partic. [ἀρχιμαγειρός] Suffragio populi in comitis electus. Cic. 4. Att. 15. Ex comitiatis puto fore ut ducatur Tribunici. In emendationibus tamen codicibus sic legitur, Sed comitia puto fore ut ducantur. Tribunici candidati jurant. Prima tamen lectio suffragari videtur Aconitus, quem dicit Tribunorum Militarium fuisse altera genus comitiatis, Aconitus Ped. in 2. contra Verrem 30. Tribunorum militarium duo genera, Primum eorum qui Rufuli dicuntur. Hi in exercitu creati solent. Alii sunt Comitiati, qui Romae comitis designantur.
COMITIATUS, ōs. m. [ἀρχιμαγειρία] Cic. 3. de Legib. 27. Tunc leges praclarissimae de XII fabulis tralatae duae, quarum altera privilegia tollit: altera de capite civis rogari, nisi maximo comitatu vetat. Gell. lib. 13. cap. 14. M. Messalla augur in libro primo de Auspiciis, ita de minoribus magistratibus scribit: Consul ab omnibus magistratibus & comitatum & concionem advocare potest. Praetor & comitatum & concionem usquequaque advocare potest, nisi a Consule. Minores magistratus nusquam nec comitatum nec concionem advocare possunt. Ea re, qui eorum primus vocat ad comitatum, is recte agit. Hec Gellius. Porro Comitatum advocare, est Impedire ne habeantur comitia. conf. concio.
COMITIUM dimittere & rescindere. Cic. 2. de Legib. 11. Quid enim majus est, si de jure quaerimus, quam posse a summis imperiis & summis potestatibus comitatus & concilia vel instituta dimittere, vel habita rescindere? Quo in loco quidam inepre legunt, Comitatus.
 Per maximum comitatum, i. e. Comitia centuriata. Cic. 3. de Legib. 11.
COMITO, & **COMITOR**. V. COMES.
COMMA, ātis. n. [κόμμα] Latine Incisum dicitur. Est autem pars periodi. V. COLON, & Incisum, in INCIDIO.
Comma, Caesura. Priscianus de duodecim carminibus, Commata autem sunt tria, trochaica, semiquinaria, & semisepentaria. Budaeus. In hoc enim distinguuntur Comma & Colon, ut hoc perfectos habeat pedes, ut Defecisse videt sua; illud vero imperfectos, ut
 In nova fert animus.
COMMATICSUS, Adj. [κομματικός] Brevis.
 Hymnus commaticus. Sidon. 4. 3.
 Pronunciatio commatica. Caes. Rhod. 27. 7.
COMMACULO, [κομμακίον, κομμακίον] āre. Idem significat quod Maculare.
 Manus commaculare sanguine alicujus. Virg. de Medea, 8. Ecl. 48. i. e. Polluere internectione.
 Commaculare fe ambitu, per metaphoram. Cic. pro Coel. 16. Numquam enim Coelus tam amens fuisset, ut si se isto infinito ambitu commaculasset, ambitus alterum accusaret.
COMMADRO, [κομάδρος] ēre. Idem quod simplex Madere. Cato cap. 156. Coquito usque dum ea commadedit bene, aquam defundito.
COMMAGENE, COMMAGENUM, V. COMAGENE.
COMMALAXO, āre. ēre. Subigere, exercere, ac maturefacere. Varro apud Non. 2. 103. Nec dolorem adiphoron esse, quod philosophia commalaxarem eam partem. &c. V. MALAXO.
COMMALLEOLO, āre. a Malleus; & significat, Incidit. Hyginus de Limit. pag. 195. Graec. Al. Commalliolari, vel Commallari, vel convallari.
COMMANDO, ēre. a Mando, ēre. Dentibus molere & in ore tenere. Ser. Sammon. pag. 22. Keuch.
 Mane novo myrti frondes commandere prodest.
COMMANDICO, [ἀμμομακός] āre. Idem. Cicero Mandere dicit. Plin. lib. 19. cap. 8. Quum priores ob religionem eam minime commanduarent. Valer. Max. 3. 3. ext. 4. Procinquos dentibus abscessum, & commandatam linguam in eum expuit.
 Commandatur, deponens apud Lucil. lib. 4. legitur, pro Comedit vel Devorat. Asequitur (inquit) nec opinantem, in caput insilit, ipsum commandatur totum complexum. Idem lib. 25.
 Villicum Aristocratem mediastinum, atque bubulcum Commandatur, corrupti, ad incita adegit. Nonius, 17. 89.
COMMANDUCATUS, a, um. [ἀμμομακός] Plin. lib. 22. cap. 22. Soncho oris graveolentia commanducato corrigitur.
COMMANDUCATUS, ōs. m. [ἀμμομακός] Plin. lib. 24. cap. 4. Ulcera commanducatu impolitique efficacissime sanari. In emendationibus codicibus legitur, Commanducato impolitique.
COMMANSO, ēre. Simul manere. Macrobius. 6. Saturn. cap. 8. Referunt enim non ad eos qui adventant, sed ad illos qui in domo commanent. Et Aug. de Civ. Dei 22. 8.
COMMANIPULO, ōnis. m. [ἀμμομακός] Miles ejusdem manipuli, apud Spartanum, in Nigro, cap. 10.
COMMANIPULUS, i. m. Idem. Vetus Inscriptio apud Gruter. p. 46. n. 10. REGRESSI CVM COMMANNIPVLIS LIBENTES VOIVM SOLVERVNT.
COMMANIPULARIS, is. m. Idem ac Commilito. Tacit. 4. Hist. 46. Prenfare commanipularium peccata. Inscriptio apud Gruter. 521. n. 9. C. IULIVS PROCVLVS COMMANNIPULARIS.
COMMARGINO, āre. a Margino, āre; quod legitur apud Plin. & Liv. 41. 31. pro Margine munire. Amnian. Marcell. 3. 2. Commarginare pontes.
COMMARITUS, i. m. [ἀμμομακός] Vice mariti. Plaut. Cal. 4. 2. 18. Meus focerus, compar. commaritus villicus.
COMMASCULO, āre. Macrobius. 7. Saturn. cap. 11. Commafcula frontem, & sequeltra verecundia, quam in te facies rubore indicat, confer nobiscum libere quod occurrit. h. e. Aude viriliter ostendere frontem. Apul. Milet. 2. pag. 124. Animum meum commasculo.
COMMATER, is. f. V. COMPATER.
COMMATRONA, a. f. Tertull. ad Uxor. 2. 8. Dives commatrona nomine inflata.

COMMATRATUS, In COMMRO.
COMMERDITOR, [ἐμμερδία, μεμρδία] āri. Idem ac Meditari. Auct. ad Heren. lib. 3. 31. Quare placet & ex ordine locos comparare, & locos quos assumperimus, egregie commeditari oportebit, ut perpetuo nobis herere possint. i. e. Meditari, & cogitatione memoriaeque locis. Lucrer. lib. 6. 111. de Carbaso,
 Et fragiles fontus chartarum commeditatur. h. e. Exercet, facit, reddit.
COMMELETO, āre. Meditari. Hygin. Fab. 165. Quibus assidue commelendo, sonum suaviorem indies faciebat. de Marfya.
COMMEMINI, [μνηστικόν] Simul memini, vel idem quod Memini simplex. Cic. 1. Tusc. 11. Ego autem non commemorini, ante quam sum natus, me miserum. Plaut. Pen. 5. 2. 25. Equid commemorini?
COMMEMORO, [ἀμμομακός] āre. Commemofacere, in memoria reducere. Ter. Phorm. 4. 5. 7. Et quamobrem dem commemorabo. Cic. 4. Acad. 70. Tum & illa dixit Antiochus, quae heri Catulus commemoravit a patre suo dicta Philoni.
 Monumenta clementiae commemorantur in regibus. Cic. pro Deiot. 40. Commemorare de. Cic. pro Font. 27. Non meliore fortuna ad probra nunc audienda Fonteius, quam illi, de quibus antea commemoravi, fuisse.
 De memoria alicujus commemorare. Cic. 3. de Orat. 72. Commemorare, aliter. Cic. de Senect. 38. Pythagoreorum more, exercenda memoriae gratia, quid quoque die dixerim, audiverim, egerim, commemoro vespere.
 Commemorare, pro Admonere. Pompon. in l. in vendendo. D. de contrah. empt. & vend. Si quum servitus venditus praedius deberetur, nec commemoraverit venditor, sed sciens reticuerit, &c.
 Damna commemorare. Stat. 9. Theb. 194.
 Officia commemorare quae contulimus in alterum. Cic. de Amicit. 74. Pericula exhausta commemorare. Ovid. 12. Met. 162.
 Praelia sua commemorare. Ovid. 9. Met. 4.
 Verbis commemorare. Cic. 7. Verr. 72. Quid vero illa Segestanorum non solum literis tradita, neque commemorata verbis: sed multis officiis illorum usurpata & comprobata cognatio?
 Repetam commemorare, i. e. Denuo commemorabo, & iterum dicam. Lucrer. lib. 6. 936.
 Nunc omnes repetam quam raro corpore sint res Commemorare.
 Sed quid ego plura commemorem? Oratio transitioni ad narrationis finem apta. Catul. 62. 117.
 Dici aut commemorari. Cic. pro Quint. 8. Nam quid hoc iniquis aut indignis, C. Aquili, dici aut commemorari potest?
 Commemorando. Lucrer. lib. 1. 401.
 Multaque praeterea tibi possum commemorando Argumenta fidem dictis contraderet nostris.
COMMEMORANDUS, a, um. Cic. 2. Verr. 42. O commemoranda iudicia, &c.
 Commemoranda & divina liberalitas. Cic. 1. Fam. 9. Huc accessit commemoranda quadam & divina Caesaris in me fratremque meum liberalitas.
COMMEMORATIO, ōnis. f. [ἀμμομακός] Ter. And. 1. 1. 16.
 — Nam isthaec commemoratio,
 Quasi exprobratio est immemoris beneficii.
 Antiquitatis commemoratio. Cic. in Orat. 120.
 Penitinarum commemoratio in chirographo facta. Scavola in l. ult. D. de probat.
 Popularis commemoratio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Non cum vita tempore esse dimittendam commemorationem nominis nostri. Cic. pro Arch. 29.
 In assidua commemoratioe omnibus esse. Cic. 5. Verr. 101. Opponitur autem ei quod dicitur, In oblivione jacere.
COMMEMORABILIS, e. [ἀμμομακός] Dignus qui commemoretur. Plaut. Pseud. 1. 5. 111.
 Dabo aliam pugnam claram & commemorabilem. Cic. 2. de Nat. Deor. 31. Multaque aliam in aliis locis commemorabilia proferre possum.
 Vir optimus & commemorabili pietate ac virtute praeditus. Cic. pro Marcell. 10.
COMMEMORANDUM, i. n. Idem quod Commemoratio, veteribus. Caelil. Plocio, Pudebat, credo commemoramentum stupri. Nonius 2. 115.
COMMEMORATUS, ōs. m. Idem. Apul. Flor. lib. 1.
COMMEMORATOR, ōris. m. Tertull. adv. Marc. 4. 26.
COMMEMORATORIUM, i. n. Inventarium. Ambros. de Off. cap. 25. Sit nobis vita majorum disciplinae speculum, non caliditatis commemoratorium. cons. Barth. Advers. 35. 22.
COMMEMENDO, [ἀμμομακός] āre. compositum a Mando: quod si cum dativo jungatur, significat Committo, aut plus eo; ut, Commendo te regi. Si vero accusativo cum Apud, vel ablativo cum In, significat Laudo. ut, Commendo te apud regem. Ex Valla lib. 3. cap. 45. Ulpian. de verb. signific. l. 86. Commendare nihil aliud est quam deponere. Committere & commendare aliquid alicui. Cic. 11. Philip. 21. Harum rerum omnium deceratio Consulibus optimis & fortissimis commissa & commendata.
 Commendare plus est quam Committere. Cic. pro Domo, 142. Omne vobis erga neam dignitatem, studium, & iudicium non modo commissum, verumetiam commendatum esse arbitrabantur.
 Commendare & concedere. Cic. pro Rosc. Amer. 117.
 Rem & sanam suam commendare & concedere alicui. Cic. pro Quint. 98. Se totum commendare atque tradere alicui. Cic. 2. Fam. 5.
 Quam diligentissime commendare. Cic. 2. Fam. 16.
 Intime commendare alicum. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Alikuid alicui, aut alicum alteri commendare. Cic. 1. Fam. 3. Commendo tibi ejus omnia negotia, liberos, procuratores. Amores meos ac me tibi commendo. Catul. 16. 1.
 Habenae rem commendare alicui. Claud. 1. Conf. Hon. 81.
 Justitiam suam humanitate alteri commendare. Plin. 9. Epist. 5. Egregie facis, (inquit enim & perfero) quod justitiam tuam provincialibus multa humanitate commendas.
 Liberos suos testamentum alteri commendare. Cic. 3. de Fin. 16.
 Negotia tua commendare, ut majore studio, magis ex animo commendare non possit. Cic. 12. Fam. 26.

Opes fortunaeque suas alicui commendare. Cic. pro Quint. 98.
 Salvem alicuius alicui commendare. Cic. in Parad. 4.
 Adolefcentiam alicuius ad opinionem aliquam commendat domus alicuius. Cic. 2. Off. 47.
 In clientelam se alicui commendare. Ter. Eun. 5. 8. 9.
 Thais patri se commendavit in clientelam & fidem. Hoc more & instituto Atheniensium, apud quos, qui cives non erant, sed inquilini, patronum alicui sibi optabant, quod *κλιεντικὴν* dicebant. Qui autem patronum non habebat, in jus eo nomine vocabatur, appellabaturque illud iudicium, *κλιεντικὴ δίκη*. Turnebus.
 De meliore nota commendare. Cic. 7. Fam. 29. Quare, Cicero mihi, per severa constanter nos conservare, & Sulpicio fucellori nos de meliore nota commenda.
 Curæ alicuius commendare alicui. Ovid. 3. Fast. 776.
 Fidei. ut, Pontificum auctoritati, fidei, prudentiae, sacra religionisque & privatas & publicas, majores commendabant. Cic. de Arusp. Resp. 14.
 Fidei alterius alicuius commendare. Cic. 15. Fam. 2.
 Fidei aliorum commendare, quem antea diis commendavit. Cic. pro Muren. 2.
 Fidei, virtuti, felicitati alicuius Provinciam commendare. Cic. de Prov. vinc. Consul. 35.
 Fidei tuæ totum me commendo. Cic. 3. Att. 20.
 Fugæ se commendare. Hirt. de Bell. Afr. 5.
 Gloria sempiternæ alicuius commendare. Cic. 5. Fam. 12.
 Immortalitati commendatur historia voce oratoris. Cic. 2. de Orat. 36.
 Iudicio omnium commendari ab aliquo. Cic. 12. Fam. 13.
 Litteris commendare. Cic. 11. Fam. 10. Satis me multa scripsisse, quæ litteris commendari possint, arbitror.
 Monumentis alicuius petere res suas quam celerrime commendari. Cic. 5. Fam. 12.
 Monumentis multis ad omnem memoriam commendari. Cic. 9. Philipp. 10.
 Memoria commendare. Cic. 3. de Fin. 9. Quare attendo te studiose, & quæcunque rebus his, de quibus hic sermo est, nomina imponis, memoriae commendo.
 Dicitur & Mandare. H. St.
 Tutelæ alicuius filios suos commendare. Cic. 1. de Orat. 228.
 Commendare [*προσφέρειν*] pro Laudare. Cic. 7. Verr. 180. Qui quum se virtute, non genere, populo Rom. commendari putaret. [i. e. Probari. Copia verborum commendari; ut, Nulla re una magis orator commendatur, quam verborum splendore & copia. Cic. de Clar. Orat. 216.
 Eloquentiam vox maxime commendat. Cic. 1. de Orat. 252.
 Faciem commendat cura. Ovid. de Medicam. faciei, 1.
 Halitum suum re aliqua commendare. Plin. lib. 12. cap. 3. Hæc est autem cuius grana Parthorum proceres incoquere diximus esculentis, commendandi halitus gratia. h. e. Ad optimum & odoratum halitum conciliandum & faciendum.
 Juvenem commendare amicae dicitur vinum. Hor. 1. Epist. 15. 19.
 — generosum & lene requiro,
 Quod curas abigat, quod cum spe divite manet
 In venas animumque meum, quod verba ministret,
 Quod me Lucanæ juvenem commendet amicae. Inter omnia quæ vino accidit, & illud est maximum, quod vires præstat in Venerem. Hoc est ergo quod dixit, Quod juvenem commendet amicae: i. e. Fortem & amabilem amicae reddat, ut juvenem. Porphyr.
 Memoria vivorum & præsentium teste commendare aliquos. Cic. 2. de Orat. 9.
 Munuscula amici commendare. Martial. lib. 7. 79.
 Sed si parva tui munuscula queris amici
 Commendare, &c.
 Nullos (crede mihi) commendat imago parentum. Ovid. [Videtur versus spurius.
 Nitorem commendare oleum amygdalinum dicitur. Plin. lib. 23. cap. 4.
 Reos maxime commendat placida, summissa, & lenis oratio. Cic. 1. de Orat. 183.
 Vina suo succo hæc res commendat. Plin. lib. 13. cap. 10. de loto arboræ loquens, Fruticosior hæc fructuque magis rubens, cujus nucleus non simul manditur, jucundus per se, atque suavior e vino: quin & vina succo suo commendans. i. e. Faciens ut vina plura fiant.
 COMMENDATUS, Partic. Cic. pro Rosc. Amer. 113. Cui fama mortui, fortunæ vivi commendatæ sunt, atque concreditæ.
 Sacrum sacrovæ commendatum qui cleperit, rapseritque, parricida esto. Cic. 2. de Legib. 22. ex XII tabb.
 Non modo commissum, verum etiam commendatum iudicium aliquibus erga dignitatem alicuius. Cic. pro Domo 142.
 A viro in alvo spes commendata. Cic. pro Cluent. 34. Spem illam, quam in alvo commendatam a viro continebat, victa avaritiâ, sceleris Oppianici vendidit.
 Ita dicitur, ut Agricola commendat femina terræ. H. St.
 Dono aliquo deorum & munere commendati nobis poetæ videntur. Cic. pro Arch. 18.
 Ex utilitate sua commendatæ nobis res, i. e. Quas amamus ob utilitatem, quam ex eis percipimus. Lucret. lib. 5. 859.
 Multaque sunt, nobis ex utilitate sua quæ
 Commendata manent tutelæ tradita nostræ.
 Favore alicuius commendatum esse. Ovid. 3. de Pont. 4. 71.
 Sint igitur vestro mea commendata favore
 Carmina.
 Honore litterarum commendatus. Plin. lib. 35. cap. 18.
 Sibi commendatus. Cic. 4. de Fin. 34. Omne animal ipsum sibi commendatum, ut se & salvum in suo genere incolumemque vellet.
 Commendatum habere aliquid. Cic. 12. Fam. 12. Meam dignitatem commendatam habes rogo.
 Aliquis habere commendatus. Cic. 12. Fam. 16. V. HARRO.
 Compar. Cic. pro Corn. Balbo 41. Quis est enim nostrum, cui non illa civitas sit huius studio, cura, diligentia, commendator?
 Memoriae hominum sempiternæ commendationes. Cic. 2. Philip. 32.
 Commendatoris esse famæ. Plin. lib. 25. cap. 10. Similiter eam quam eupleam vocant: traduntque ea perunctos commendatoris esse famæ. Superl. Omnibus rebus commendatissimos aliquos habere ab aliquo. Cic. 12. Fam. 26.

COMMENDATIO, ðnis. f. [*ἀντιδοχή*] Cic. 1. Fam. 3. Nostra, ceterorumque amicorum commendatione gratissimus in provincia fuit.
 Caput commendationis alicuius. Cic. 12. Fam. 25.
 Ad ceteros contempti hominis commendatio non deficit. Cic. 8. Att. 4.
 Exequi ambitione quadam commendationes alicuius. Cic. 13. Fam. 33.
 Intelligere commendationem maximo usui esse sibi. Cic. 12. Fam. 28.
 Commendatio, [*ἔκδοσις*] laus. Cic. 1. Fam. 7. Magna est hominum opinio de te, magna commendatio liberalitatis, magna memoria Consulatus tui.
 Commendatio ac iudicium. Cic. pro Cael. 6.
 Honoris petitio & commendatio. Cic. 6. Fam. 2.
 Ingenii commendationem evertere. Cic. de Clar. Orat. 138.
 Liberalitatis commendatio. Cic. 1. Fam. 7.
 Oculorum commendatione aliquid animis tradi. Cic. 2. de Orat. 357.
 Accurata. V. ACCURO.
 Brevis. V. BREVIS.
 Vulgaris. Cic. 1. Fam. 3.
 In vulgus commendatio. Cic. 5. Tusc. 101. Vide ne plus commendatio in vulgus, & hæc quæ expetitur gloria, moleste habeat, quam voluptatis. Oratio probitatis commendatione, boni viri speciem debet tueri. Cic. 2. de Orat. 211.
 Homo per se cognitus nulla commendatione majorum. Cic. 1. in Catil. 28.
 Ad gloriam commendatio prima est adolescenti. Cic. 2. Off. 45.
 Prima commendatio, quæ a natura nostri facta est, nobis incerta & obscura est. Cic. 5. de Fin. 41.
 Prima commendatio proficitur a modestia, tum pietate in parentes, tum in suos benevolentia. Cic. 2. Offic. 46.
 In prima commendatione dicere aliquid vel ponere. Cic. 2. de Fin. 35.
 Epicurus autem quum in prima commendatione voluptatem dixisset, &c. Et paulo post, Ut voluptatem illam Aristippi in prima commendatione poneret. i. e. In primis laudaret. [vel potius Primo loco in bonis collocaret, atque ad eo summum esse statueret.
 A prima commendatione naturæ rationem ducere. Cic. 5. de Fin. 46.
 Accersita commendatio. V. ACCERSCO.
 Comparare commendationem. Cic. 2. Off. 45.
 Ducere commendationem ineventis ætatis ab impietate & scelere. Cic. pro Deiot. 2.
 Egere gratiarum actione magis quam commendatione. Cic. 12. Fam. 25.
 Evertere commendationem. Cic. in Brut. 138.
 Habere commendationem. Cic. 7. Fam. 19.
 Renovare commendationem. Cic. 7. Fam. 19.
 Valere communi sensu omnium, & dulcissima commendatione naturæ. Cic. pro Planc. 31.
 Obrepere ad honores errore hominum, commendatione fumofarum imaginum. Cic. in Pison. 1.
 COMMENDATOR, ðnis. m. [*συστητής*] Qui commendat aliquem alteri, vel laudat. Symmach. 1. Epist. 40. Et Vopisc. in Prob. cap. 3. Commendatores eorum historici.
 COMMENDATRIX, f. [*συστητήρια*] Cic. 1. de Legib. 58. Sed profecto ita se res habet, ut quoniam vitorum emendatricem legem esse oportet, commendatricemque virtutum, ab ea vivendi doctrina ducatur.
 Commendatrix miraculorum terra. Plin. 8. Epist. 20.
 COMMENDATORIUS, Adj. Sidon. 9. Epist. 10.
 COMMENDATIVUS, [*συστητικός*] Adj. ut, Commendativæ litteræ, in quibus aliqui commendantur. Cic. 6. Verr. 148. Cic. 5. Fam. 5. Quod ubi intellexi, multum apud illum recentes nuntios, multum tabulas non commendatitias, sed tributarias valuisse: admonitum, &c. Litteras commendatitias alicui mittere. Labeo in l. ultima. D. de acquir. rer. dom.
 COMMENDABILIS, e. [*ἀξιόπαιδος*] Dignum quod laudetur. Columel. lib. 5. cap. 6. Sed ut denum arbutum commendabile fructu & decore est, Ecubi, &c. Liv. 42. 5. Nullo commendabilis merito. Val. Max. 9. 1. Cantu commendabiles aviculæ.
 COMMENSUS, IN COMMETOR.
 COMMENTACULUM, Virga dicebatur, qua præco publicus dividens sacra, turbam summovebat, silentiumque indicere, ne rem divinam facturo mala vox obstreperet, aut quid auribus triste acciperet. Namque in deorum sacrificiis taciturnitate in primis, & intentis animis opus erat. Ex Alex. Genial. lib. 4. cap. 17.
 COMMENTITUS, COMMENTUR, COMMENTUM. V. COMMISCOR.
 COMMERO, [*μυστεριάζω*] ðre. ex Con & Meo, meas, composuit; est Animo redeundi abire, & sæpe in genere abire. Columel. lib. 5. cap. 3. Multum conferre agris iter commodum: primum, quod est maximum, ipsam præsentiam domini: qui libentius commeaturus sit, si vexationem viæ non reformidet. Ter. Hec. 1. 2. 100.
 Rus abdidit se: huc raro in urbem commeat. Ubi Donatus, Commeari, est Abesse inde ubi te esse oporteat.
 Commeari dicuntur aves, anniversario adventu discesseque notæ. Plin. lib. 10. cap. 23. Simili asnes quoque & colores ratione commeat. Aliquo commeari. Tacit. 1. Ann. 46.
 Ab aliquo tuto. Cæf. 7. Bell. Gall. 36. Ut tuto ab repentino hostium incursu etiam lingui commeari possent.
 Ab ortu ad occasum commeat sol. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.
 Ad aliquem. Cic. 7. Verr. 45. Te illum navem parare, quæ prædam ex Sicilia deportaret, & quæ ad ea furtiva quæ reliquisses, commearat.
 In via commeari. Ulpian. in l. 1. §. summa. D. de his qui deiecerunt vel effud. Ceterum si aliquando vulgus in illa via non commeat.
 In locum aliquem commeat omnes. Cic. pro Lege Manil. 55.
 Præter itaquam. Plin. 2. Epist. 7. Erit ergo pergratum mihi, hanc effigiem subinde intueri, subinde respicere, sub hæc consistere, præter hanc commeari. Et cum accusat. sine præpos. Plaut. Capt. 1. 2. 82. Nam meus scrupulosum victus commeat viam. i. e. Asperissimus est victus meus. Jocus Plautinus per metaphoram. Digest. l. 48. t. 10. l. 27. Qui falso diplomate vias commearit, gravissime puniendus.
 Ultra citroque commeari. Liv. 25. 30.
 Vicissim retro commeat omnia. Cic. 3. de Nat. Deor. 31.
 Litteræ commeat. Cic. 8. Att. 9. Crebro enim illius litteræ ab aliis ad nos commeat. Ab illo, ad alios missæ.
 Libidines commeat. Cic. pro Cael. 38. Quæ habet palam decretum semper

semper aliquem, cujus in hortos, domum, Baias, jure suo libidines omnium commeant.

Sermiones commeant. Tacit. 2. Ann. 28. Cæsar judicium haud aspernatus, congressus abnuat. posse enim eodem Flacco internuntio sermiones commeare.

Commeare, absolute, Scævola in l. Seiz. §. Idem quaesit. D. de fundo instruct. & instrum. legato, Respondit non legatos eos, qui forte veluti commeantes transiissent. De fervis loquitur, qui animo redeundi transiissent.

Intentus & commeans animus. Cic. 1. de Nat. Deor. 27.

Commeari. Ulpian. in l. 1. D. de his qui deiecc. vel effud. §. 1. Publice enim utile est, sine metu & periculo per itinera commeari.

COMMEATUS, ÆS. M. [ἐπιδημία] est (inquit Donatus) Ex aliqua commotione temporali abscissus. Valla enim, Commeatus (inquit) in singulari tantum pro facultate ad tempus a militia, ab aliove ministerio recedendi, quam præbet militi imperator, præpositusve inferiori, eundem quo velit ad præscriptum diem reversuro. Licet Liv. lib. 23. 18. extr. ait, Magna pars sine commeatibus ab signis dilabebantur. Hactenus Valla, lib. 3. cap. 10. Festus, Commeatus dicitur, i. e. Tempus quo ire & redire quis possit.

κομισίας, ἑσπέρων λαυβόνας & ἀφθόνας. H. St. Verba Suidæ sunt.

Argentarius commeatus. In ARGENTUM.

Libere commeatus, V. mox Imperator lib. comm.

Accipere commeatum. In ACCIPIO.

Dare alicui commeatum. Marcan. in l. 4. D. de penis, Nemo potest commeatum remeantive dare exuli, nisi imperator ex aliqua causa.

Imperare liberum commeatum. Ulp. in l. filium. D. ad municipal. Senatores, inquit, qui liberum commeatum, id est ubicunque velint morandi arbitrium, impetraverunt, domicilium in urbe retinent.

Petere commeatum. Plin. 10. Epist. 9.

Venire ad dem commeatus. Auct. ad Heren. lib. 1. 24.

Neque ad Militiam solum pertinet Commeatus, sed & Quævis discedendi venia vocatur Commeatus. Vellei. 2. 99. de Tiberio, Dissimulata causa consilii sui, commeatum a feroce petivit. Ita & Cic. 17. Att. 41. Nisi quid a te commeatus. i. e. Nisi per te mihi licet diutius abesse.

Commeatus est etiam, Plurium navium appulsus. Caf. 5. Bell. Gall. 27.

Duobus commeatibus exercitum reportare constituit. & Hirt. Bell. Afr. cap. 8. Rabiurum Posthumum in Siciliam ad secundum commeatum ardescendum mittit. Suet. Neion. cap. 20. Captus modulatis Alexandrinorum Judæionibus, qui de novo commeatu Neapolim confluerant, Pro eo Græcæ vocæ Cataplus usi sunt Martialis, Sidonius & Ausonius.

Commeatus, in utroque numero [ἐπιδημία] pro Cibaris ad alimoniam Reip. aut exercitus, aut alicujus multitudinis sumitur. Interdum etiam privati hominis. Cic. pro Lege Manil. 51. Commeatu & privato & publico prohibebamur. Hæc Valla lib. 3. cap. 10. Cic. 7. Verr. 61. Te igitur auctore & interprete, ne fore quidem & commeatu Mamertini pop. Romanum juvare debuerunt.

Abundare commeatu. Caf. 7. Bell. Civil. cap. 50.

Intercludere hostes commeatibus. Caf. 3. Bell. Gall. 23.

Ob interclusos commeatus. Suet. August. 16.

Locare commeatum. Sallust. in Jugurth.

Mittere commeatum. Hirt. Bell. Afr. 8.

Parare commeatum. Sallust. in Jugurth. cap. 46. Al. Portare.

Patere. Sallust. in Catil. cap. 58. Commeatus abunde, colonie atque municipia patebant. [Nisi subaudiatur Erit, & verbum ad sequ. refertur.]

Portare commeatum. Sallust. in Jugurth. cap. 46.

Recipere commeatum. Caf. 1. de Bell. Civil. 19.

Reservare commeatus ad obidionem urbis. Caf. 1. Bell. Civil. 36.

Subministrare commeatus copiam. Hirt. Bell. Alex. 35.

Subvehere commeatum. Liv. lib. 3. 23.

COMMEATOR, ÆS. M. Apul. Met. 11. pag. 262. Ille superum commeator & inferum, Mercurius. V. Claud. de Rapt. Proserp. 1. 89.

COMMERABILIS, e. Arnobius lib. 2. Venæ fitulatae & commeabiles.

COMMERATILIS, e. Commeatilis miles dicitur, Qui in stipendii partem accipit alimenta ex commeatibus, id est ex alimento publico. Just. de præf. præf. Afric. l. quas Deo. Nullum audeant ducere, vel tribuni, commeatalem de ipsis dimittere, ne dum sibi lucrum student conficere, incusoditas nostras relinquunt provincias. Et infra, Non de commeatibus militum, aut de eorum stipendii lucrum facere.

COMMETO, ÆRE. Verbum obsoletum, pro Commeare. Novius Bubulco credone, Quam ad lupam noisitam tam multi crebro commetat lupi. Atrianus Virgine, Quo tu commetas? ubi confixus desides? Nonius 2. 163. Nam meus scrupulosi victus commetat viam. Plaut. Capt. 1. 2. 82. Sic legit Bentleius ex Codice vetustissimo. Commeto enim est vox frequentativa, a Commeo; ut jactio a jacto. Al. Commeat.

COMMERCOB, [ἐπιδημία] ÆRE. Idem quod Mercari, vel Multas res simul mercari. Plaut. Capt. prol. 27.

Cepit captivos commerari hic alios. V. ibid. 1. 1. 32.

COMMERCIATUS, Partic. pass. Afran. apud Non. 1. 117. Conmercatibus conquisite edulibus.

COMMERCIATOR, ÆS. M. [ἐπιδημία] Gloss. Gr. Lat.

COMMERCIARIUS, i. m. [ἐπιδημία] Gloss. Gr. Lat.

COMMERCIUM, i. n. [ἐπιδημία] Commeandi & commercendi facultas. Plin. Paneg. 29. Diversa facie gentes ita commercio miscuit, ut, &c. Ulpian. Instit. tit. 19. Commercium, inquit, est Emendandi vendendique invicem jus.

Commercia belli. Virg. 10. Æn. 532. — belli commercia Turnus Suffulsi lita prior. i. e. Vicissitudines, inquit Servius. Tacit. 3. Hist. 81. Sabini cade, dirempta belli commercia.

Honorum commercia. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 115.

Commercio sermonis feras linguas contrahere ad colloquia. Plin. lib. 3. cap. 5.

Commercia linguæ, in seqq. H. St.

Terræ gemine commercia. i. e. Concertatio duarum inter se regionum. Stat. 1. Achill. 404.

Hoc fœdus Phrygium, hæc gemine commercia terræ. i. e. Græcæ & Asiæ.

Facere commercia. Claud. 1. de Raptu Proserp. 90.

— qui fas per limen utrumque

Solus habes, geminoque facis commercia mundo. h. e. Mu-

tuam consuetudinem. Est autem Commercium, Libera commeandi contrahendique facultas, ab his qui merces ultro citroque convehunt, appellata. Hactenus Parrhasius.

Habere rei commercium quid sit, apparet ex verbis Ulp. in l. multum interest. D. de verb. oblig.

Locum esse commercio. Cic. ad Brut. 16.

In agro Segestano Panormitanum commercium est. Cic. 5. Verr. 93.

Alicui ne commercium quidem esse oportet. Cic. 4. Verr. 124.

Miscere commercio diversas nationes. V. ΜΙΣΧΕΡΟ.

Commercium, Rerum permutatio. Plin. lib. 33. cap. 1. Utinamque posset et vita in totum abdicari aurum, &c. quantum feliciore ævo, quam res ipse permutabantur inter se, sicut & Trojanis temporibus fatitatum Homero credit convenit. Ita enim, ut opinor, commercia victus gratia inventa, alios coris boum, alios ferro captivique rebus emptitasse tradit, &c.

Commercium, Usus & consuetudo, vel Societas: & tunc præpositioni Cum jungitur. Cic. de Senect. 42. Nec habet ullum cum virtute commercium. Idem 5. Tusc. 66. Qui modo cum musis, id est cum humanitate, & cum doctrina habeat aliquid commercium.

Non habet commercium cum virtute voluptas. Cic. de Senect. 42.

Exercere commercia linguæ. Ovid. 5. Trist. 11. 61.

Perdere linguæ commercia, i. e. Usum. Ovid. 5. Trist. 8. 9.

Commercium libidinis habere cum aliqua. Valer. Max. lib. 8. cap. 2. De C. Vifellio.

Pro Annona, vel Commeatu usus est Plin. 26. 4. Romani duces primam semper in bellis merciorum habere curam. Et Jul. Frontinus de Strategem. 2. 5. Certior factus hostem inopem commercio laborare.

COMMERBO, US, [ἐπιδημία, ἀποστράτευμα] ÆRE. neut. & COMMERBOR, meritis sum, ÆR. depon. Idem significat quod Mereri. Cic. 1. de Orat. 232. Interrogabatur reus, quam quasi æstimationem commerruisse se maxime confiteretur.

Commerui ut. Ter. Hec. 4. 2. 4.

Ut nunquam sciens commerrui merito ut caperet illam odium mei. Commerere, Aliquid male agere, delinquere, peccare, ut ait Servius. Commereri & peccare. Ter. And. 1. 1. 112.

Quid feci? quid commerrui, aut peccavi pater? Ubi Donatus, Feci quasi facinus dixit, Commerui minoris culpæ est: Peccavi, multo minoris vel levioris.

Aliquid erga alterum commerrui. Ter. Hec. 3. 5. 36.

Quæ nunquam quicquam erga me commerrita est, pater. Culpam aut noxiam commerrui. Ter. Phorm. 1. 4. 29. Arbitrabitur commerruisse culpam. Ubi Donatus; Commeruisse, Commisisse. Plaut. Trin. 1. 1. 4.

— Nam ego amicum hodie meum

Concattigabo pro commerrita noxia.

Culpam in te commerrere. Plaut. Merc. 4. 6. 12.

Ut illa exiguntur, quæ in se culpam commerrere.

Culpam de aliqua re commerrere. Ter. Hec. 4. 4. 9.

Nullam de his rebus culpam commerruit tua.

Pœnam commerruisse. Ovid. 2. Trist. 63.

An semel est pœnam commerruisse parum?

COMMERIUS, a, um. Plaut. Trin. 1. 1. 4. V. in ipso verbo.

COMMERIUS, ÆS. M. [ἐπιδημία] ÆR. Idem quod Metiri. Plaut. Most. 3. 1. 8. Omnes porticus commensis fumus. Columel. lib. 5. cap. 1. Quam de commetiendis agris rationem M. Trebellius noster a me requiret.

Commetri numero. Cic. de Univ. 29. Ceterorum autem siderum ambitus ignorantes homines præter admodum paucos, neque nomen appellant, neque inter se numero commetiuntur.

Commetiri cum tempore negotium. Cic. 1. de Invent. 39. Nam sæpe oportet commetiri cum tempore negotium, & videre potuerint aut magnitudo negotii, aut multitudine rerum in eo transigi tempore.

COMMENUS, ÆS. M. [ἐπιδημία] Symmetria significat. Vitruv. lib. 3. cap. 1. Reliqua quoque membra suos habent commensus proportionis, quibus etiam antiqui pictores & statuarii nobiles usi, magnas & infinitas laudes sunt assequuti: similiter vero scælarum ædium membra, ad universam totius magnitudinis summam ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensusu responsum.

Membris admirabili proportionem, & æquabili commensu figuratis. Lamb. in Probum pag. 368. in loci Plutarchi interpretatione. H. St.

COMMETO, V. in COMMETO.

COMMINGO, ÆRE. Hor. 1. Serm. 3. 90.

Commixxit lectum potus.

COMMINCTUS, & COMMICTUS, Partic. Catull. 100. 10.

Tanquam comminctæ spurca saliva lupa. al. hic leg. Commistæ. Plaut. Pers. 3. 3. 3. Cœnum commictum; i. e. Contemendum. Convicium est lenonium.

COMMICTILIS, e. Contemendus. Pomponius Præcone posteriore, Si sciam quid velis, quasi servi comici commictilis. Nonius 2. 109.

COMMIGRO, [ἐπιδημία, ἐπιδημία] ÆRE. Idem quod Migrare. Ter. Adel. 4. 5. 15. Neque enim diu huc commigrarunt. Plin. lib. 35. cap. 11. Captoque rege Perseo Athenas commigravit.

Commigravit habitatum. Plaut. Trin. 4. 3. 77. Is habitatum huc commigravit.

Commigrare in domum suam. Cic. 2. Q. frat. 3. Sed ut spero paucis mensibus post Calend. Quintiles in tuam commigrabis.

Roman commigravit. Liv. 1. 34.

COMMIGRATIO, ÆS. F. Sen. Consol. ad Helv. cap. 6. Aliunde alio commigratio est; loquitur de motu Stellarum.

COMMITERS, ÆS. M. [ἐπιδημία] Commilito. Caf. 2. Bell. Civil. 29. Commilitescere nonnulli graviores sermone militum vulgo durius accipiebant. al. Commilitones. Plin. lib. 37. cap. 2. Reipublicæ datum mille talentum: Legatis & Quæstoribus, qui oras maris defendissent, h. s. bina millia: commilitibus singulis quinquaginta. Sed hic quoque Mff. Militibus exhibent, teste Harduino.

Commilitum munus indulget. in Panegyri. Pacati, 127. meæ edit. H. St. Sed hic quoque Cellarius cap. 32. §. 3. Commilitonum exhibit. An igitur dicemus, In quibus esse hoc vocabulum, & ex errore describentium natum? In Gloss. Gr. Lat. tamen, Συμμαχίους Commiles.

COMMITIUS, ÆS. M. [ἐπιδημία] Qui simul militat, h. e. Socius in bello. Dux autem in bello, non commilitones, sed milites suos appel-

labit.

labit. Licet id Caesar, & quidam alii fecerint. Suet. Cæs. cap. 67. Nec milites eos pro concione, sed blandiore nomine commilitones appellabat. Ambitiose nimis, tanquam & ipse unus esset ex numero militum. Liv. 1. 60. Supinas deinde tendens manus, commilitones appellans orabat. Miles & commilito. Cic. pro Deior. 28. Hic vero adolescens, qui meus in Cilicia miles, in Grecia commilito fuit.

COMMILITO, [συμμιλιτωμαι] Ære. Gloss. Gr. Lat.
 COMMILITUM, i. n. [Ευμαχία] Ipsa belli societas. Plin. 10. Epist. 26. Parcior me in laudando facit, quod spero tibi & integritatem ejus, & probitatem, & industriam, non solum ex ejus honoribus, quos in urbe sub oculis tuis gessit, verumetiam ex commilitio esse notissimam. i. e. Ex militia ejus, vel ex tempore diuturno quo militavit. Tacit. 1. Ann. 60. Clauci cum auxilia pollicerentur, in commilitium adsciti sunt. Uti commilitio alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Apud Apul. etiam Commilitia legitur f. g. [Nisi error est. Nam Commilitio studiorum, apud hunc legitur in Florid. pag. 356.
 COMMUNISCOB, commentus sum, [κοινωνησα, κοινωνησαι] ifci. ExcoGITARE, dictum a Con & Mente, quum fingitur in mente quæ non sunt: inquit Varro de L. lib. 5. 6. Ter. Heaut. 4. 6. 8.

Hujusmodi mihi res semper comminifcere. Cic. 4. de Finib. 47. Ille enim occurrentia neCio quæ comminifcebatur. Liv. 37. 5. extr. Nihil adversus tale machinationis genus parare aut comminifci oppidani conabantur.

Confingere & comminifci. Auctor ad Heren. lib. 2. 10. Comminifci aliquid de sua sententia. Plaut. Capt. prol. 48. Itaque hi commenti de sua sententia. Ut in servitute hic ad suum maneat patrem.

Ad comminifcendum ingeniosus. Auctor ad Heren. lib. 2. 10. Monogrammos deos & nihil agentes commentus est Epicurus. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.

COMMENTUS, [συμπλασθεις] Partic. pass. Sacra commenta. Ovid. 3. Met. 558. i. e. Ficta. Funera commenta. Ovid. 6. Met. 565.

Dat gemitus fictos, commentaque funera narrat. Commentus, pro Communis apud veteres legitur, teste Nonio. Plaut. Amph. 3. 3. 24. Fac Amphitryonem advenientem ab ædibus, Ut abigas quovis pacto, fac commentus lies.

An per Syncopen? H. St. V. Lambin. ad loc. COMMENTUM, i. n. [παισμα] Fictio. Ter. And. 1. 3. 20. Atqui ipsis commentum placet. Retegere commenta alicujus. Ovid. 13. Met. 38. Opinione commenta delet dies, naturæ judicia confirmat. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

COMMENTITIUS, Adj. [παισμητιος, παισης] Idem quod Fictitius. Cic. 1. de Orat. 210. Ut si in illa commentitia Placonis civitate res ageretur. De commentitis rebus inaudita ac nova, quæ aliquis objicit, diluere. Cic. pro Rosc. Amer. 82.

Crimen commentitium confirmare. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Dii commentitii & ficti. Cic. 2. de Nat. Deor. 70. Fabula ficta & commentitia. Cic. 3. Off. 39. Sententia fuit commentitiæque. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.

Commentitium significat etiam Novum & recens excogitatum, hoc est, non translaticum, non aliunde sumptum. Suet. in Claud. cap. 21. Spectacula quoque complura magnificaque edidit, non ubiata modo, ac solitis locis, sed etiam commentitia, & ex antiquitate repetita. Budeus. Nova & commentitia. Cic. 5. de Finib. 90. Hæc igitur aum ego tot nominibus a Stoicis appellata, partim novis & commentitiis, ut ista producta & reducta, &c.

Jus commentitium. Paulus in l. si pœna. D. de pœnis, Si pœna alicui irrogatur, receptum est commentitio jure ne ad heredem transeat. COMMENTOR, Æris. [πρωις] ut Uvæ commentor dicitur Bacchus ab Ovid. 3. Fast. 785. Luce sua ludos uvæ commentor habebat. i. e. Inventor.

COMMENTOR, [πρωις, συμπρωις, μιλιτων, πρωιμασθωσαι] Æri. frequent. a Comminifco; significat Confingere fallaciam, auctore Donato. Plaut. Casin. 2. 3. 25. Ut cito commentatus est. Commentari, Cogitare, agitare, tractare. Cic. 4. Att. 36. Veruntamen idipsum mecum in his locis commentor, ut ista improbem. Idem 5. de Finib. 42. Cupiunt commentari aliquid & discere.

Commentari, Disputare. Cic. 5. de Finib. 75. Satifne vobis videor pro meo jure in vestris auribus commentatus? Al. Commoratus. Exponente Budeo. H. St.

Commentari & meditari de aliqua re. Cic. 3. Philipp. 36. Plures dies in villa commentari. Cic. 12. Fam. 2. Commentandi causa, atque inter se colloquendi, congregantur in fano Magi. Cic. 1. de Divin. 90. Multos annos aliquid commentari. Cic. 7. Fam. 1.

Inter fe commentari, quia ratione traducendum fit eis tempus. Cic. 4. Fam. 6. Quotidie commentari. Cic. 3. de Orat. 86. Magister hic Sannitium summa jam senectute est, & quotidie commentatur.

Cum aliquo quotidie declamantem commentari. Cic. de Clar. Orat. 310. Omnibus exclusis, commentatum in quadam testudine cum servis litteratis. Cic. de Clar. Orat. 87. Commentari, [πρωισθωσαι] pro Invenire. Cic. 12. Philipp. 13. Quorum alter commentatus est Mimos, alter egit Tragediam.

Agere causam, & commentari. Cic. de Clar. Orat. 87. Quum esset ei nuntiatum tempus esse, exisse in ædes eo colore & iis oculis, ut egisse causam, non commentatum putares. h. e. In Senatu orasse, non domi meditatam.

Orationem in aliquem commentari. Cic. pro Rosc. Amer. 82. Commentari, Aliquid scribendo componere aut enarrare; ut Acron. in Horatium commentatus est. Plin. lib. 18. cap. 25. Id eo ipso anno quum commentaremur hæc, notatum est, proventum eorum ter repetito frigore extinctum.

Commentari fabulam, Scribere. Plaut. Pœn. prol. 1. Achillem Aristarchi mihi commentari lubet. Æris meas commentari non defino. Cic. 9. Att. 11.

COMMENTATUS, [μεμισησθωσαι] Partic. pass. Cic. 16. Fam. 26. Isque

diu, & multis lucubrationibus commentata oratione, vide ut probare possit te non peccasse.

Commentata & scripta alicujus. Cic. in Brut. 301. Ut sua & commentata & scripta & nullo referente omnia adversariorum dicta meminisset. i. e. Cogitata: legitur & Commenta.

COMMENTATIO, Æris. f. [μελιτη, παραματια] Meditatio atque contemplatio, Cogitatio. Plin. lib. 18. cap. 25. Et Sofigenes ipse trinis commentationibus, quanquam diligentior ceteris, non cessavit addubitare, ipse semet corrigendo.

Meditatio & commentatio rei alicujus. Cic. 3. Tusc. 34. Nihil est enim quod tam abundat eleveque agritudinem, quam, &c. meditatio conditionis humane, quam vitæ lex, commentatioque parenti.

Multa commentatione atque meditatione paratos atque expeditos locos habere. Cic. 2. de Orat. 118. Cogitatio & commentatio. Cic. 1. de Orat. 150. Nam si subitam & fortuitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profecto assidua ac diligens scriptura superabit.

Causarum commentatio. Cic. 9. Fam. 20. Mortis commentatio. Cic. 1. Tusc. 74. Tota enim philosophorum vita, ut ait idem, commentatio mortis est.

Inclusa commentatio in veritatis lucem proferranda est. Cic. 1. de Orat. 157. Commentatio, pro Descriptione. Plin. lib. 6. cap. 17. Seneca etiam apud nos, tentata Indiæ commentatione, sexaginta annes ejus prodidit. Accuratæ & meditatæ commentationes. Cic. 1. de Orat. 257.

Quotidianis commentationibus sese exercere. Cic. de Clar. Orat. 249. In exercitationibus & commentationibus multum operæ ponere. Cic. de Clar. Orat. 105.

In lustris & in vino commentatio. Cic. 12. Fam. 2. COMMENTATOR, Æris. m. Mendaciorum inventor. Apul. Apol. pag. 321. Omnium falsorum commentator, omnium simulationum architectus.

COMMENTARIUS, i. m. vel COMMENTARIUM, i. n. [παραματια, πρωιμασια, διαμνησθησθωσαι] Liber est, quem sibi quisque nostrum privatim facere consuevit, quasi Quoddam memoriæ promptuarium eorum quæ agimus, id est diarium & ephemeric actionum nostrarum. Registrum vulgo vocatur: quod Latine Regestum dici potest, quum Quintilianus Regendi verbo utatur. [Velin Ephemeridem. H. St.] Hujusmodi autem librum fecitasse sibi principes Romanos multis auctoritatibus probari potest. Suet. in Tiber. cap. 61. Commentario, quem de vita sua summam breviterque composuit, ausus est scribere, Sejanum fe purifse, quod commiserit furere adversus liberos Germanici filii sui. De commentariis Claudii Neronis loquitur. Plin. lib. 6. Epist. 22. Corrupto enim scribæ fervo, interceperat commentarios, intercideratque, ac per summum nefas utebatur adversus amicum crimine suo. Budeus V. Vallanlib. 4. c. 21.

Commentarius igitur & Commentarium, dicitur Quicquid ita concilium, ut memoriæ tantum gratia, non plenæ narrationis facere videamur, in quo scilicet capita tantum & summas rerum annotare solimus. Inde Commentarii Cæsaris dicti, in quibus res ejus in Gallia & bello Civili gestæ, non late & plene enarrantur, sed veluti perstringuntur. Suet. Cæs. cap. 56. Reliquit & rerum suarum commentarios. Cic. 8. Fam. 11. Quam quisque sententiam dixerit, in commentario est rerum urbanarum: quæ quo tu quæ digna sunt, selige. Budeus.

Auctororum commentarii extant. Plin. lib. 37. cap. 12. Diurni commentarii. Suet. August. cap. 64. Grammaticorum commentarii. Quintil. lib. 1. cap. 8. Pontificum. Cic. de Clar. Orat. 55. Pratoris. Cic. 7. Verr. 53. Audite decretum mercenarii Pratoris, ex ejus commentario.

Puerorum. Quintil. lib. 2. cap. 11. extr. In quibus excerpta colligebant, declamationum materiam. In Rhetorum commentariis consensere. Quintil. lib. 3. cap. 9.

Commentarius, pro eo quod Instructiones vocamus. Liv. 30. 47. Quæri jussit ab eo, eequem de iis rebus a patre commentarium accepisset? Budeus. Instructiones, quæ Legatis dantur. H. St.

Commentarius, pro Compendiosa historia, quales sunt Commentarii Cæsaris. Cic. 1. Att. 16. Commentarium Consulatus mei Græce compositum mihi ad te, &c. Budeus.

Commentarium paulo plenius. i. e. Quod vulgo dicunt, Memorias bene amplas. Cic. de Clar. Orat. 164. Ipsa illa censoria contra Cn. Domitium collegam non est oratio, fed quasi capita rerum & orationis commentarium paulo plenius. Budeus.

Commentarium, [πρωιμασια] pro Actorem per descriptione. Antonius Cic. 14. Att. 14. Quod si duriorum te ejus miseræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego adversus te: quanquam videor debere tueri commentarium Cæsaris. Budeus.

Ex annalium monumentis, atque ex regum commentariis conquirere aliquid. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 15. A commentariis esse alicui. V. A.

Conficere commentarios. Cic. 5. Fam. 12. Si enim (inquit) suscipis causam, consciam commentarios rerum omnium: sin autem differis me in tempus aliquid, coram tecum loquar. Hoc vulgo Memorias & Memoriale vocant.

Consignati fundi publicis commentariis. Cic. 2. de Orat. 224. Ubi sunt ii fundi, Brute, quos tibi pater publicis commentariis consignatos reliquit? Facere commentarios breviores. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Gerere Dictaturam ex commentario. Cic. ad Octav. Antonius vir animi maximi, &c. publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat, minuebat vegetalia, donabat civitates, ex commentario dictaturam gerebat, leges imponebat, &c. Sebaudi C. Cæsaris. Hujus enim commentariis ad vexandam remp. abutebatur.

Invenire aliquid in commentariis antiquis. Cic. de Clar. Orat. 72. Lege commentarios Aristotelicos. Cic. 3. de Finib. 10. Quærere aliquid ex commentariis. Cic. pro Sull. 45. Recitare commentarium. Cic. 7. Verr. 57.

Referre in commentarios. Trajanus ad Plin. lib. 10. Ep. 96. Dedisse me jus trium liberorum Suetonio Tranquillo ea conditione qua affluere, referre in commentarios meos jussi. Budeus.

Referre manu sua in commentarium aliquid. Cic. 7. Att. 3. Referre scripta alicujus in commentarium. Cic. 3. Tusc. 54. Referre aliquid in commentarium principis. Modestinus in l. abesse. D. ex quibus causis majores, Abesse Republicæ causa dicitur & is qui ab

urbe profectus est, &c. pertinet & ad Tribunos militum, & praefectos, & comites Legatorum, quod ad ararium delati, aut in commentariis principis relati sunt. Senfus est, ut vult ibi Budaeus, Tribunos, Praefectosque militum, eorumque omnium comitatum, non aliter Reipub. causa abesse censeri, quam si in acta ararii quae publica sunt, aut privatum commentarium principis referendos se curarint, id est registrandos ut vulgo dicimus.

Regere aliquid in commentarios. Quintil. lib. 2. cap. 11.
 Reperire aliquid in commentariis alicujus. Cic. 1. Philipp. 2.
 Scribere commentarios, idem quod Conficere. Plin. 7. Epist. 19. Quarente minaciter Mettius Caro, an rogasset? respondit, Rogavi. An commentarios scripturo dedisset, Dedi. &c.
 Scribere commentarios rerum suarum. Cic. de Clar. Orat. 261.
 Superare memoriam recentem aliquorum commentario suo. Cic. pro Sull. 45.
 Tangere locum aliquem breviter in commentariis. Cic. 3. Off. 8.
 Volvere commentarios alicujus. Liv. 3.

COMMENTARIOLUM, i. n. [ἀπομνημονεύματα] dimin. Cic. 1. Philipp. 16. An in commentariolis & chirographis & libellis, se uno auctore prolatis, ac ne prolatis quidem, sed tantummodo dictis, acta Caesaris firma erunt? quae ille in as incidit, in quo populi iussa, perpetuaeque leges esse voluit, pro nihilo habebuntur? His verbis Cicero significat, Commentarios privatam esse memoriam: Acta autem debere esse memoria publica testata, quae in arario esse solebant. Budaeus.

Perfectum omni ratione commentariolum. Cic. de Petit. Conf. 45.
 Profitentium commentariolis aliquid vulgatum esse. Quintil. lib. 1. cap. 5.

COMMENTARIENSIS, is. m. Qui in commentarium custodias refert, & veluti diarium custodiarum conficit. Budaeus.
 Commentariensis, pro Custode ac praefecto carceris, qui vincitorum nomina in commentario, id est libello perscribit. Impp. l. 4. C. de custod. reor. Ad commentariensem receptarum personarum custodia observatioque pertineat. &c. Hotom.

Commentariensis, pro Tabulario five Actuario, qui publicas litteras perscribit atque asservat. Paulus in l. 45. §. 6. D. de jur. hfc. Quoties apud fscum agitur, actorum potestas postulanda est, ut merito iis uti liceat: eaque manu commentariensis adnotanda sunt. Hotomanus.

Commentariensis in Caltris erat, Qui obsequia militum, excubias, comitatusque & alia hujusmodi in commentarios referebat. Veget. 2. 19. Afconius in eum locum Cic. 3. Verr. 71. Accensus Neronis, Accensus (inquit) nomen est ordinis, & promotionis in militia, ut nunc dicitur Princeps, vel Commentariensis, aut Cornicularius. Haec enim nomina de Legionaria militia sumpta sunt.

COMMINISTRO, [ἀνεκρίσιος, ἀνεκρίσιος] are. Idem quod Ministrare. Plin. lib. 28. cap. 8. Super omnia est, quod extremam fistulam intestini contra ducum ac potestatum iniquitates comministrant. Emendatores codices legunt Comministrant. V. Harduin. in l. Loquitur de medicinis ex hyzna, ex opinione Magorum.

COMMINOR, [ἀπειθεῖν] ari. Idem quod Minari, vel Valde minari. Suet. in Caes. cap. 62. Ut equiliter moranti fe cuspidi sit comminatus. Liv. 10. 39. Comminando magis, quam inferendo pugnam, dies absumebatur.

COMMINO, are. Apul. Miles. 7. pag. 192.
 COMMINATUS, pass. Idem.

COMMINABUNDUS, Adj. Idem.
 COMMINATIO, ðnis. f. [ἀράδαντος] Plin. lib. 8. cap. 45. Sed tota comminatio prioribus in pedibus itat, ira gliscente alternos replicans, spargensque in altum arenam, & solus animalium eo stimulo ardescens. De Tauris.
 Fabius circumagat ad nutus comminationisque Hannibalis flagitiosum dicebat. Liv. 26. 8.
 Orationis comminatio tanquam armorum ad usum est. Cic. 3. de Orat. 204. Orationis autem ipsius tanquam armorum est, vel ad usum comminatio & quasi petitio, vel ad venustatem ipsa tractatio.
 Comminationibus reprimere hostem. Suet. Tiber. cap. 37. Reges comminationibus magis, quam vi repressit.

COMMINATOR, ðris. m. Tertull.
 COMMINATIVUS, Adj. Idem.
 COMMINUO, ui. ðtus. [ἀσπυρῶν, μέλις] ere. Idem quod Minuere significat. Plin. lib. 20. cap. 4. Sativi vero decocti, mane poti ad ternos cyathos, comminuunt & ejiunt calculos.
 Deturbare, affligere, comminuere, dissipare aliquid. Cic. in Pison. 93. Illi autem statuam istius persimilem, (quam stare celeberrimo in loco volucrat, ne suavissimi hominis memoria moreretur,) deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant.
 Frangere & comminuere aliquid. Cic. 2. Off. 40. Opes habuit & multo majores Viriatus Lusitanus, &c. quem C. Laelius, is qui sapiens usurpator, Praetor fregit & comminuit, ferocitatemque ejus ita repressit, ut facile bellum reliquis traderet.

Avaritia, comminuit atque violat officium. Cic. pro Quint. 26.
 Ponderus argenti comminuere. Hor. 1. Serm. 1. 43.
 Quid juvat immensum te argenti pondus, & auri Furtim defossa unidum deponere terra?
 Quod si comminuas, vilem redigarat ad assem.

Vires ingenii comminuere. Ovid. 3. de Pont. 3. 34.
 Lacrymis comminui. i. e. Frangi, flecti, mitigari. Ovid. 3. Epist. 134.
 Comminui re familiari. Cic. 4. Att. 3.
 Comminute opes & depressit. Cic. 7. Verr.

COMMINUENDUS, [ἀσπυρῶν] Partic. Ovid. de Medicam. fac. 72.
 Utraque sex habeat aequo discrimine libras,
 Utraque da nigris comminuenda molis.

COMMINUTUM, Adv. Apic. 4. 4. Comminutum concisa.
 COMMINUS, V. COMINUS.
 COMMISCEO, miscei, mittum & mixtum, [συνεσθῆναι, συμμίσθηναι] ere. Idem quod Permiscere. Plaut. Perf. 1. 3. 7. Commisce mulfum.
 Commiscere aliquid cum altero. Plaut. Rud. 2. 6. 3.
 Nam si quis quid cum eo rei commiscuit. i. e. Si quid negotii est alteri cum eo.

Commiscere consilium cum aliquo. Plaut. Mil. 2. 5. 68.
 Ego abeo a te, ne quid tecum consilii commisceam.
 Corpus commiscere. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Deinde partes corporis & ad procedendum, & ad concipiendum aptissimae, & in mare, & in femina commiscendorum corporum mixtae libidines.

Jus accusatoris cum jure testimonii commiscere. Auct. a Herenn. lib. 4. 47.
 COMMIXTUS, & COMMIXTUS, [συνμειχθῆς] Partic. Legitur utroque modo, sed plerumque Commixtus. Virg. 3. Aen. 632.
 — sanieum eructans, ac frustra cruento

Per sonnum commixta mero. Idem 6. Aen. 762.
 — primus ad auras
 Aetherias, Italo commixtus sanguine, surget Silvius.
 Fumus in auras commixtus tenues fugit diversa. i. e. Per diversa. Virg. 4. Georg. 500. Servius.
 Cum ablativo loco dativi. Virg. 2. Georg. 327.
 Magnus alit magno commixtus corpore foetus. Pro Corpori.
 Servius. Lucret. 6. 321.

At tepesfacta tamen veniat commista calore. Scil. Vis venti.
 Idem 6. 1157. — genuit commista querela.
 COMMIXTUM, Adv. Vox apud Jctos.
 COMMIXTURA, ðnis. f. [χρῆμα] Gloss. Gr. Lat. & Firmicus.
 COMMIXTURA, æ. f. Cato de R. R. cap. 157.
 COMMISCUUS, Adj. [καίσιος] Gloss. Lat. Gr. in ed. Steph. Commisculus.
 COMMISCIBILIS, e. Tertull. de Anima, cap. 12.
 COMMISERESCERE, [κατακτείνω] ere. Idem quod Misericorditer. Ter. Hec. 1. 2. 54.
 Ibi demum ita aere tulit, ut ipsam Bacchidem
 Si adesset, credo, ejus commiseresceret. Ennius Hectoris
 Lytris, Servos & vestrum imperium, & fidem Myrmidonum vigiles
 commiserescite. Nonius 7. 37.

COMMISEROR, eri. Gell. 15. 19.
 COMMISEROR, [κατακτείνω] ari. Idem quod Miseror. Cic. 1. Verr. 46.
 Quid quum commiserari, conquiri, & ex illius invidia deonerare aliquid, & in te trajicere coeperit? Gell. lib. 7. cap. 5.
 COMMISERANS, [κατακτείνω] Partic. Gell. lib. 5. cap. 14. Ad eandem specum venit hieolo, debili uno & cruento pede, gemitus edens, & murmura dolorem cruciatumque vulneris commiserantia.

COMMISERANDUS, Partic. Auct. ad Heren. 4. Haec exornatio plurimum potest in amplificanda & commiseranda re.
 COMMISERO, ðnis. m. Tertull. adv. Marc. 4. 16. Haeretici commiserones.
 COMMISERATIO, ðnis. f. [κατακτείνω] ere. Idem quod Misericordia. Quid de Q. Regis commiseratione dicat? conf. 3. de Orat. 219.
 Commiserationem brevem esse oportet: nihil enim lacryma citius arefcit. Auct. ad Heren. lib. 2. 50.

COMMISSUM, COMMISSIO, COMMISSURA, COMMISSUS, V. COMMITTO.
 COMMITTIGO, [κατακτείνω, κατακτείνω] are. Idem quod Mitigare.
 Committigare fandalio caput alicujus. Ter. Eun. 5. 8. 4. Ubi Donatus; Committigari, est Tundendo deprimi atque deponi.

COMMITTO, ðni, ðssum, [συνάπτω, ῥαμύω, ἵστημι, πέσω, πλημμυλεύω] ere. proprie (inquit Feltus) est Infimul mittere aut conjungere. Plin. 10. Epist. 41. Sed incertum utrum ad colligendum humorem circumjacentium agrorum, an ad committendum flumini lacum. i. e. Conjungendum.
 Animos committere. Catul. 60. 17.
 Quare nunc animos saltem committite vestros. Committite animos, est Animos in commisionem & certamen adducere, & ad contentiorem comparare: unde Commissiones gladiatorum dicebantur, quoniam paria comparabantur. Turnebus. V. sub finem.

Committite, Comparare. Vide Committite apud Propertium in ENNANA. Juvenal. Sat. 6. v. 436.
 Committit vates & comparat; inde Maronem,
 Atque alia parte in trutina suspendit Homerum. H. St.
 Cervix committitur per vitalia vincula primo artu. Valer. 4. Argon. 310.
 Furta committite latebris. i. e. Abfcondere. Stat. 2. Achil. 322.
 Gemmas committite mero, pro Merum committite gemmis, i. e. Gemmatis poculis. Hypallage est apud Stat. 1. Theb. 149.
 — nec curas mero committite gemmas,
 Atque aurum violare cibus.

Noctes duas committite. i. e. Conjungere, excluso die. Ovid. 1. Amor. 13. 46. De Jovis trinoctio, quo Herculeum genuit.
 Oras plage alicujus committite futuris, vulgus chirurgorum dicit conjungere labra futuris. Celf. lib. 7. cap. 19. Eo facta, testiculos intus reponendus est, oraque scroti futuris inter fe committendae, &c.
 Suturae capitis in unguem committite. V. 18.
 Committite semen solo. Columel. lib. 2. cap. 8. Sed si feri sunt imbres, quamvis sitienti solo, recte semen committitur.
 Sulcis committite femina. Virg. 1. Georg. 223.
 Terra femina committite. Tibull. lib. 1. 7. 31.
 Stripes committite ramis. Lucret. lib. 5. 1364.
 Vinum committite venis. Hor. 2. Serm. 4. 25.
 — quoniam vacuis committite venis
 Non nisi lene decet. Subauditur Vinum.

Vitem tenui committite fulco i. e. Folla, ut ait Servius. Virg. 2. Georg. 289.
 Committite fe in conclave. Cic. pro Rosc. Amer. 64. Quod poterat sane esse suspiciosis neutrum sensisse? autum autem esse quenquam fe in id conclave committite, eo potissimum tempore, &c.
 Tecto fe committite. Ovid. 2. de Ponto, 2. 37.
 Urbi fe committite. Cic. 15. Att. 11. Sed auctor non sum ut te Urbi committas.

Committite, [παρατίθεν, πέσω] Tradere. Donatus, Committimus quae cum magno periculo volumus esse servata. Ter. And. 1. 5. 61.
 — Bona nostra haec tibi committo, & tuae mando fidei. Cic. 2. Off. 13. Itaque his salutem nostram, his fortunam, his liberos rectissime committi arbitramur.
 Committite & commendare. V. COMMENDO.
 Committite & communicare. Cic. 3. Fam. 10. Quid mihi ille non committit? quid non mecum communicavit?
 Committite & credere. Cic. pro Domino 1. Ut omnis Reipub. dignitas, omnium civium salus, vita, libertas, aere, foci, dii penates, bona, fortuna, domicilia: vestrae sapientiae, fidei, potestati commissa crediraque esse videantur.
 Committite & credere honorem alicui. Cic. 7. Verr. 35.
 Recte committite aliquid alicui. Cic. 1. Fam. 9.
 Alendum alicum committite alicui. Ovid. 13. Met. 411.
 Regendos alicum committite alicui. Ovid. 3. de Arte Am. 527.
 Arbitrio alicujus aliquid committite. Hor. 4. Serm. 5. 105. al. Permittere. Com-

Committere se in fidem alicujus. Ter. pro. Hec. 53.
 Studium suum, & se in vestram commisit fidem.
 Committere se in tutelam alicujus ex eodem Terentio, Vide TUTELA.
 H. St.
 In custodiam caput suum. Plaut. Rud. 3. 2. 11.
 More antiquo in custodiam suam commiserunt caput.
 Fidei alicujus commendare & committere se. Ter. Eun. 5. 2. 47.
 Ego me tuæ commendo & committo fidei.
 Ingenii conjecturaeque aliorum aliquid committere. Cic. pro Rosc.
 Amer. 123.
 Populo se committere. Cic. pro Domo 49.
 Potestati alicujus Republicam & arma populi committere. Cic. pro
 Milon. [V. 68. & 70. paulo aliter.
 Publicis praediis & armis se committere. Cic. pro Milon.
 Causam alicui. Cic. 1. de Orat. 174.
 Confilia sua alicui. Cic. 5. Verr. 6.
 Curas suas auribus alterius. Sen. Hippol. 5.
 Delictum hominum fortunae iudicio. Cic. pro Cluent. 129.
 Epistolam alicui. Cic. 1. Att. 10.
 Exillimationem ac spem reliquæ vitæ alicui. Cic. pro Quint. 98.
 Habenas committere, Permittere regendi potestatem. Sen. Medea, 1.
 Honores committere alicui. i. e. Officia honorata. Claud. in Laudib.
 Seren. 194.
 Incommoda sua legibus & iudiciis. Cic. 3. Verr. 82. h. e. Judicium de in-
 commodis secundum leges expectare.
 Litteras alicui. Cic. 1. Att. 10. Ita neque Achaicis hominibus, neque
 Epitoticis paulo liberiores litteras committere audeo.
 Magistratus aliquibus committere. Cic. pro Planc. 61.
 Oculum committere lingua. Ovid. 15. Epist. 131.
 Oculum cognosco, quæ tu committere linguæ,
 Apraque consuevas accipere, apta dare.
 Rem magnam difficilemque alicui. Cic. 13. Fam. 5.
 Rem & vitam alicui. Hor. 2. Serm. 7. 67.
 Suffragium & jurisdictionem alicui. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 35. His
 ipsis, quos vocamus infanos, suffragium & jurisdictionem committimus.
 Vices suas alicui. i. e. Partes suas cum alio commutare. Sen. Oeth. v. 149.
 Committitque vices Luciferi Hespero,
 Et soles venit Delia tardior.
 Caput, vel Collum, tonfori. Hor. in Arte Poet. 301. Cic. 5. Tusc. 58.
 Quinetiam ne tonfori collum committeret, tondere filias suas docuit.
 Crus commisit laqueo volucris. Ovid. 11. Met. 74.
 Litteris committere aliquid. Cic. 4. Att. 1.
 Amores suos tabellis. Ovid. 1. Amor. 12. 21.
 Committere gnatam suam uxorem alicui. Ter. And. 1. 5. 6.
 — quid Chremes, qui denegarat
 Se commissurum mihi gnatam suam uxorem? id mutavit?
 Committere in discrimen remp. Liv. 8. 32. Quum me incertis auspiciis
 profectum ab domo scirem, utrum mihi turbatis religionibus Respub. in
 discrimen committenda fuerit, an auspicia repetenda?
 Committere se in præcipitem locum. h. e. Exponere & committere se
 periculo. Cic. 4. Acad. 68. Ita enim finitima sunt falsa veris, eaque
 quæ percipi possunt (si modo ea sunt quædam: jam enim videbimus)
 ut tamen in præcipitem locum non debeat se sapiens committere.
 Committere se in aciem. Liv. 7. Ibi quia res trahi segnitia Græcorum,
 non committentium se in aciem, videbantur, Dictatorem, &c. conf.
 23. 11.
 Committere se in conspectum populi. Cic. 6. Verr. 26. In Populi Ro-
 mani quidem conspectum quo ore vos commisitis? Idem 8. Att. 17. Ne
 duæ legiones sine Picentinis cohortibus in conspectum Cæsaris commit-
 tentur.
 Committere se in Senatum. Cic. 3. Q. frat. 2. Quum Gabinus quacun-
 que veniebat, triumphum se postulare dixisset, subitoque bonus Imper-
 ator noctu in urbem, hostium plane, invasisset, in Senatum se non com-
 mittebat. [Deesse quid videtur. An Hostium plane more, vel Noctu
 Urbem, ut Hostium &c?
 Aus magnis se committere. Claud. 2. in Eutrop. 548.
 Fortunæ. Cic. 9. Att. 4.
 Frigori aliquid. Cels. lib. 6. cap. 18. Præcipueque id ulcus multa calida
 aqua fovendum est, velandumque, neque frigori committendum.
 Hiemi & fluctibus se. Cic. 4. Verr. 91. Hiemi fluctibusque sese com-
 mittere maluit, quam non istam communem Siculorum tempestatem, ca-
 lamitatemque vitare.
 Itineri se committere. V. paulo post, Viis hisce, &c.
 Labori se, æstui &c. Cels. lib. 1. cap. 2. Si quis interdiu se implevit:
 post cibum neque frigori, neque æstui, neque labori se debet committere.
 Mari aliquid committere. Lucan. 5. 691.
 Navigationi se committere. Cic. 16. Fam. 6.
 Nocti. Ovid. 13. Met. 342. — cur audet Ulyssis
 Ire per excubias, & se committere nocti?
 Pelago ratem committere. Hor. 1. Carm. 3. 11.
 Periculo litteras. Cic. 1. Att. 13. Sed non committendæ ejusmodi peri-
 culo, ut aut interire, aut aperiri, aut intercepti possint. De litteris.
 Periculo mortis, aut servitutis se committere. Cicero pro Lege Manil. 31.
 Ponti sese committere. Per pontem transire. Virg. 3. Georg. 78.
 Ponto se committere. i. e. Mari. Cic. in Arat.
 Portibus committere se non audebant. Cic. 3. Bell. Civil. 60.
 Pugnæ. Ovid. 14. Met. 362.
 Rixæ se committere. Lucan. ad Pison. 187.
 Soli aperienti se committere. Cels. lib. 1. cap. 2. Habitare vero ædificio lucido,
 perlatum æstivum, hibernum solem habente, cavere meridianum solem,
 matutinum & vespertinum frigus, itemque auras fluminum atque
 stagnorum, minimeque nubilo caelo soli aperienti se committere.
 Vento. Ovid. 3. Fast. 579.
 Ventis vitam committere. Virg. 10. Æn. 68. — non linquere castra
 Horati fummos? aut vitam committere ventis? i. e. Incertis
 & inanibus rebus. Servius.
 Ventis unda se committit. Ovid. 11. Met. 512. ad Admisit.
 Viis hisce ego me committam, qui &c. ire non sum ausus? Cic. 12.
 Philipp. 24. Ibi. paulo post, Postsumne igitur satis videri cautus, satis
 providus, si me huc itineri, tam infesto, tamque periculo commiseris?
 Committere, [κρησινδραμι, συνδραμην] est Ad pugnam & ad concerta.
 Vol. I.

tionem exhibere. Unde, Committi gladiatorum paria dicebantur in
 spectaculis & Athletarum certaminibus, i. e. Ad gladiandi artem copula-
 ri compararique. Suet. de Clar. Gram. 17. Ad exercitanda discenium
 ingenia æquales inter se committere solebat. Budæus. V. supra Animos
 committere.
 Committere inter se, Mutuo irritare, & ad dissidium impellere, & quasi
 in quoddam certamen adducere. Suet. in Cæsar. cap. 56. Nec cessavit
 ex eo circinari alterum alteri, atque inter se omnes committere.
 Fratres committere odiis. Claud. 1. in Eutrop. 282.
 Bellum committere, Sufficere bellum inter duos populos. Inde, Bel-
 lum commissum apud Livium, id est (ut vulgo dicunt) guerra aperta:
 quum aliqua injuria læcesse videtur inter duos populos irritatur, qua-
 que re ipsa inducitur. Liv. 21. 40. extr. Sed ita forsitan deicit, cum
 foederum ruptore duce ac populo, deos ipsos, sine humana ope, com-
 mittere ac profligare bellum: nos autem, qui secundum deos violati
 sumus, commissum ac profligatum conficere. Ex Budæo.
 Commissum bellum, συνήθηρος πόλεμος, κρησινδραμι, συνδραμην,
 συνεγγρησιν, H. St.
 Certamen. Liv. 23.
 Judicium committitur. Cic. pro Rosc. Amer. 11. Longo intervallo judi-
 cium inter Sicarios hoc primum committitur.
 Manum alicui committere. Virg. 12. Æn. 60.
 — deesse manum committere Teucris. i. e. Bellum inferre.
 Prælium committere, pro Incipere. Cæsar. 2. Bell. Gall. 19. Equites no-
 stri cum funditoribus sagittariisque flumen transgressi, cum hostium
 equitatu prælium commiserunt.
 Prælia committere. Valer. 6. Ardon. 31.
 Prælia committere versus. Ovid. in Ibin, 43.
 Pugnam. Sil. lib. 8. 619.
 Ludos. Cic. 1. Q. frat. 4. Hæc scripsi ad v. 1111 Cal. Novemb. quo die
 ludi committentur. Sueton. in Claud. 21. Circeses etiam frequen-
 ter in Vaticano commisit, &c.
 Spectaculum. Liv. 2. 36. Ludis mane servum quidam patersfamilæ,
 nondum commissio spectaculo, sub furca caelum medio egerat circo:
 cepti inde ludi, velut ea res nihil ad religionem pertinisset.
 Verba committere cæcis modis, Ænigma proponere, obscure loqui. Sen.
 Theb. 1.
 Committere aliquid [παρημαρθη] Peccare, male agere. Cic. 1. Verr. 5.
 Ego etiam que tu sine Verre commisitisti, Verri crimini daturus sum.
 Virg. 1. Æn. 235.
 Quid meus Æneas in te committere tantum,
 Quid Troes potuerunt?
 Non timent qui nihil commiserunt. Cic. pro Milon. 63.
 Non impulsionem, verum ratiocinationem aliquid committere. Cic. 2. de
 Invent. 17.
 Committere contra legem. Cic. pro Cluent. 92. Sed ille idcirco his legi-
 bus condemnatus est, quod contra aliam legem commiserat.
 Committere multa in deos, & homines. Cic. 3. Verr. 6.
 Adulterium. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Cædem. Ovid. 14. Epist. 59.
 Culpam. Cic. 16. Fam. 12. Graves solent offensiones esse ex gravibus
 morbis, si quæ culpa commissa est.
 Delictum. Cæsar. 7. Bell. Gall. 4.
 Facinus. Cæsar. 3. Bell. Civil. 60.
 Flagitium. Cic. de Clar. Orat. 229.
 Fraudem. Hor. 1. Carn. 28. 31.
 Jurgia. Plaut. Men. 5. 2. 21.
 Nisi quid commissi jurgii est causa. Alii legunt, Adjurgii.
 Gronov. Nisi aut quid commissi, aut jurg.
 Malefium. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
 Multam committere, Aliquid facere quod multæ solvendæ sit obnoxium.
 Varr. lib. 2. de R. R. V. MURTA, æ.
 Nefandum aliquid. Ovid. 9. Met. 625.
 Nefarias res. Cic. 6. Philipp. 2.
 Rixam. Liv. 5. 25. pr. Hæc quum foedis certaminibus agerentur, nulla
 res alia manibus temperare plebem cogeat, quam quod ubi rixæ com-
 mittendæ causa clamor ortus esset, principes, &c.
 Scelus magnum. Cic. pro Sull. 6.
 Simili impulsu aliquid committere. Cic. 2. de Invent. 20.
 Non committere ut, vel Quamobrem. Cic. 1. Off. 81. Nec committere, ut
 aliquando dicendum sit, Non putaram. Idem 3. Off. Considerare debes
 nihil tibi esse committendum, quamobrem eorum, quos laudas, te
 non simillimum præbeas. Cic. 11. Fam. 20. Se non esse commissurum,
 ut tolli possit.
 Non committam posthac, ut me accusare de epistolarum negli- tia pos-
 sis. Cic. 1. Att. 5.
 Quia commisit, ut me defraudes: ad eam rem affectas viam. Plaut. Men.
 4. 3. 12.
 Non committam, ut si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi.
 Cic. 2. de Orat. 233.
 Nolle quæquam civem committere, ut morte multandus sit. Cic. 8. Phi-
 lipp. 15.
 Non est meum committere ut, &c. Cic. 3. Fam. 9. Nam profecto non
 est meum, qui in scribendo (ut soles admirari) tantum indultitæ po-
 nam, committere, ut in scribendo negligens fuisse videar: præferim, &c.
 Non placet nobis committere ut. Cic. 8. Att. 15. Quod quum ita esset,
 nec mihi, nec fratri meo, nec cuiquam amicorum placuit committere,
 ut temeritas nostra non sit, nisi quibus, fed eriam Reipub. noceret.
 Non putavi eum esse commissurum ut. Cic. 8. Att. 3.
 Id est furdum ad famam, committere ut accusator nominare. Cic. 2.
 Off. 50.
 Committendum non putavi, prius ut &c. Cic. 11. Fam. 20. Hæc quum au-
 dissem, & jam in itinere essem, committendum non putavi, prius ut
 Alpes transgrededer quam quid isthic ageretur, scirem.
 Vereor committere ut, &c. Cic. 1. de legib. 37.
 Alicujus consilio commissum esse ut, &c. Cic. 1. Att. 13.
 Committere de exillimatione sua alicui. Cic. 5. Verr. 137. Tum iste negat se
 de exillimatione sua cuiquam, nisi suis commissurum.
 Committere, Conficere, fisco attribere. Paulus in l. debitor meus.
 D. negot. gest. Veluti si periculum erat, ne prædia in publicum com-
 mitterentur, ne poena trajectitiæ pecuniæ augetur, aut ex compro-
 misso
 Ffff

missio committeretur. Cic. 4. Verr. 36. Faciemus ut palæstræ negent exi testamento esse postas: petant hæreditatem, quod eam palæstræ commisit dicant. Fabudii. Statuum.
 Committi, [πιστεύειν] passiv. ut, Mucronibus strictis committi. Ovid. 3. Fast. 231. i. e. Objici, exponi.
 Infirmitate committi. Cic. 1. Att. 13. i. e. Coram infirmis iudicibus habere litem, & qui facile corrupti possint.

COMMISSUS, Partic. [πιστευθείς] Cic. pro Font. 30. Atque ita ut commissus sit fidei, permissus potestati.
 Bella commissa alicui. Cic. pro Domo, 18.
 Devotio capitis convicta & commissa. Cic. pro Domo, 145. Hanc ego devotionem capitis mei, quom ego in sedes meas restitutus, tum denique convictam esse & commissam putabo.

Lætitia commissa. Propert. lib. 1. 10. 12.
 Sed quoniam non es veritus concedere nobis, Accipe commissæ munera lætitiæ. i. e. Mecum communicatæ.

Ludi commissi. Virg. 5. Æn. 113.
 Et tuba commissos medio canit aggere ludos.

Piacula commissa. Virg. 6. Æn. 569.
 Dittulit in feram commissa piacula mortem.

Pugna non mediocri certamine nec parva dimicatione commissa. Cic. pro Muren. 34.
 Res inter se commisse. Quintil. lib. 7. cap. 1.
 Ut tutela, sic procuratio Republicæ, ad eorum utilitatem qui commissi sunt, non ad eorum, quibus commissa est, gerenda est. Cic. 1. Off. 85.

Commisus, Fidei traditus. Catull. 99. 1.
 Si quicquam tacito commissum est fido ab amico, Cuius sit penitus nota fides animi.

Commisus, Coniunctus & coagmentatus. Virg. 3. Æn. 428.
 — pitrix
 Delphinum caudas utero commissa luporum. Servius.

Dextera commissa dextræ. Ovid. 2. Epist. 31.
 Nocte commissa, Gemina. Sen. Oeth. 13.
 Dispositio digestas res atque inter se commissa devincit. Quintil. lib. 7. cap. 1.

Solvere commissas acies, Dirimere bellum. Propert. 4. 4. 59.
 Commisus, Confiscatus. Paulus in l. Cotem. D. de publican. & vectig. Dominus navis si illicite aliquid in nave vel ipse, vel vectores impotuerint: navis quoque sisco vindicatur. Quod si absente domino sit a magistro vel gubernatore, aut proreta, nautave aliquo factum id: ipsi quidem capite puniuntur commissis mercibus, navis autem domino restituitur.

Commisna hæreditas apud Jurisconsultos Ea dicitur, in qua id commissum est quamobrem alteri debeat. Velut, Justus hæres fuerat itatus in foro ponere: nisi poneret, Veneri Erycinæ multatus est: mortuo testatore non posuit, commissa multa dicitur, & hæreditas, quoniam id commissum est quamobrem ei auferatur. Cic. 3. Verr. 27. Calumniatores ex sinu suo apposuit, qui illam hæreditatem Veneri Erycinæ commissam esse dicerent.

Commisna obligatio. Julian. in l. 1. §. ult. D. de stipul. fervor. Sed in secunda obligatione Mævio commissa, Titius exceptione debiti submovebitur.

COMMITTENDUS, Partic. Cic. 10. Att. 2. Fortunæ sunt committenda omnia, sine spe conamur ulla.

COMMISSUM, i. n. [καταμειδία] Delictum. Cic. pro Sulla, 72. Ecquod huius factum, aut commissum, non dicam adacius, sed quod, &c. Sacrum commissum, quod neque expiari poterit, impie commissum est. Cic. 2. de Legib. 22.

Turpe. Hor. 3. Carm. 27. 39.
 Enuntiare commissa, Alterius secreta nobiscum communicata revelare. Cic. 2. Tusc. 2.
 Fateri commissa. Stat. 5. Silv. 5. i. e. Facinus.

Lueri. Virg. 1. Æn. 136.
 Post mihi non simili pœna commissa luetis. i. e. Perfolvetis. Et hic sermo (ait Servius) a pecunia descendit: antiquorum enim omnes pœnæ, pecuniariæ fuerunt.

Negare. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 56. h. e. Rem nostræ fidei creditam.
 Plorare. Hor. 3. Carm. 27. 39.
 Prodere commissa. Hor. 1. Serm. 3. 95. Secreta revelare.

Punire. Sil. lib. 13. 368.
 Tacere. Hor. 1. Serm. 4. 34.
 Tegere, i. e. Tacere sibi credita. Hor. in Arte Poet. 84.

Commisna dicuntur, inquit Alconius, Que contra voluntatem testatoris facta, aut non facta ab hærede, multa aliqua pœnæque plectuntur. in Cic. 4. Verr. 25. Si commissum quid esset.

In commissum cadere, In commissi causam incidere. Martian. l. interdem. D. de publicanis & vectigal. Interdem nec vendendus est servus, qui in commissum ceciderit: sed pro eo ultimatio a domino danda est. Divi enim Severus & Antoninus rescripserunt: quom is servus qui actum domini gessisse diceretur, in commissum cecidisset, venire non debuisset, sed pro eo viri boni arbitratu ultimatiorem oportuisse dari. Iidem etiam eadem epistola rescripserunt. si quis impotestus servus fuerit, & probetur in commissum cecidisse, & aut uxorem domini corrupisse dicatur, aut aliud quid gravius admisisse, ut cognoscat procurator: & si in his causis competus sit, æstimetur, & ad pœnam domino tradatur. Iidem divi Severus & Antoninus rescripserunt: mancipis commissis, res peculiares non esse in eadem causa: nisi hoc, quod proprio nomine in causam commissi incidit.

Quoties quis mancipia invecna professus non fuerit, sive venalia, sive usualia: pœna commissi est. Ibid. Servi qui in fuga sunt, in commissum non cadunt, quom sine voluntate domini hines egressi sunt. Paulo post: Divi quoque fratres rescripserunt: quom quidam non per fraudem, sed per errorem in causam commissi incidissent, ut duplo vectigali contenti publicani servos restituerent. Si quis professus apud publicanum fuerit, non tamen vectigal solverit, hoc concedente publicano, ut solent facere: divi Severus & Antoninus rescripserunt, res in commissum non cadere. Quom enim (inquit) procelliones recitantur, commissum cessat: quom poterit fatisherit fisco ex bonis publicanorum, vel hæditiorum, Mancipis commissis,

i. e. Confiscatis, seu sisco vindicatis, Confisque, ou acquis au sique. In commissum igitur cadere. vel in commissi causam (hoc est conditionem) incidere: Confiscari, seu sisco vindicari. Etre confisque ou acquis au sique, Etre tombé en commis. Etre enim loquuntur nosrates advocati & jurisconsulti. V. Burman. Diss. de Vectig. cap. 5.

Commisso rem aliquam vindicare. Paulus in l. Cotem. D. de publicanis & vectigal. Eam rem quæ commissio vindicanda est, dominus emere non prohibetur, vel per se, vel per suos, vel per alios, quibus hoc mandaverit.

Commisni pœnam remittere. Papinian. in l. Imperatores. D. de publicanis & vectigal. Itemque rescripserunt, pupillo remittere se pœnam commissi, si intra drei tricesimum vectigal intulisset.

COMMISSIO, ðnis. f. [συμβολή] Ea significat, quæ verbum a quo derivatur, patitur.

Commisio, Exhibitio erat binorum poetarum vel oratorum ad ingenii ostentationem. Has commissiones, scenicas scilicet & poeticas & etiam ludicras, Prætores ludis præfidentes faciebant. Suet. in Aug. cap. 89. Componi tamen aliquid de se, nisi & serio, & a prestantissimis, offendebar: admonebatque Prætores, ne paterentur nomen suum commissioibus obfoleseri.

Commisio Græcorum. Cic. 16. Att. 5. Rumoris nescio quid afflaverat, commissio Græcorum frequentiam non fuisse.

Commisio ludorum, &c. Cic. 15. Att. 26. Equidem illos celebrari & esse quam gratillimos mirabiliter cupio, idque ita futurum esse confido: & tecum ago, ut jam ab ipsa commissioe ad me, quemadmodum accipiuntur hi ludi, deinde omnino reliquorum dies singulos prosequatur. i. e. Ab ipso principio ludorum.

COMMISSOR, ðris. m. [συμμοροφύτης] Gloss. Gr. Lat.

COMMISSORIUS, Adj. [συμμοροφύτης] ut, Lex commissoria. Hoc est exceptio adjecta actioni: contra quam si quid commissum fuerit, conventio rescinditur. Paulus in l. Æmyl. D. de minoribus xxv annis, Æmylius Largianus ab Ovinio fundum Puteolanum lege commissoria emerat, data parte pecuniæ, ita ut si intra duos menses ab emptione reliqui pretii partem dimidiam non solvisset, inemptus esset: item si intra alios duos menses reliquum pretium non numerasset, similiter esset inemptus. V. Dig. 18. 3.

Legge commissoria fundum venire quid sit, apparet ex verbis Ulp. in l. Si fundus. D. de Lege commissoria, Si fundus, inquit, lege commissoria venierit, hoc est, ut nisi intra certum diem pretium sit exolutum, inemptus fieret, &c.

COMMISSURÆ, æ. [συμμορῶν] Junctura tabularum, & aliorum huiusmodi. Cic. de Univ. 21. Deinde in orbem torfit, ut & ipsæ secum, & inter se ex commissura quæ e regione esset, jungerentur. Molles digitorum commissuræ. Cic. 2. de Nat. Deor. 150.

Commisura verborum. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Commisuræ hiantes. Quintil. lib. 12. cap. 9. Non cohæret, nec commissuris modo, ut in opere male juncto hiantibus, sed, &c. Non modo ut sint ordine collocati sensus, elaborandum est, sed ut inter se juncti, atque ita cohærentes, ne commissura pelluceat. Quintil. lib. 7. cap. 10. De dispositione.

COMMISSURÆ, e. Veget. de Re Vet. 2. 13.
 COMMISSARIUS, i. m. Vox apud Jctos. ut Fideicommissarius, l. 29. §. 2. Dig. pro Questore vel Iudice delegato generatimque eo, cui aliquid gerendum, vel djdicandum committitur. Sed hoc verbum improbat Vossius de vitis L. L. 3. 6.

COMMOBILIS, V. COMMOVO.
 COMMODO, COMMODITAS, COMMODITO, COMMODO. V. COMMODOUM.

COMMODOUM, i. n. [ἀφειρα, ὑπερφημα] fit a Modo; & significat Utilitatem, & emolumentum. Cic. 4. Verr. Utrum tibi commodum est elige.

Valetudinis commodum, cui opponitur Incommodum morbi. Cic. pro Muren. 47.
 Vitæ commoda. Lucret. 3. 2.

De communibus commodis. Tacit. 1. Ann. 14. Quem missum ad vos Germanico exercitu de communibus commodis. i. e. Ob communia commoda.

Publica commoda. Hor. 2. Epist. 2. 3.
 — in publica commoda peccem,
 Si longo sermone morer tua tempora, Cæsar.

Utile & commodis meis aptum. Cic. 3. Fam. 10. Quid mihi tandem erat utilis, quid commodis meis aptius? quam, &c.
 Capere commodum de re aliqua. V. CAPIO.
 Capere nihil commodi. Catul. 59. 63.
 Carere commodis. V. CARRO.

Comparare sua commoda ex incommodis alterius. Ter. And. 4. 1. 4.
 Ut malis gaudeat: atque ex incommodis
 Alterius sua comparet ut commoda?

Consequi commodum. V. CONSEQUOR.
 Consulere commodis. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Demere commoda aliqua alicui, i. e. Privare aliquem commodis quibusdam. Ovid. 1. Amor. 2. 38.

His tu militibus superas hominesque deosque,
 Hac tibi si demas commoda, nudus eris.

Expectare commodum alicujus. Cic. 12. Att. 27. Homo nequam, qui tuum commodum non expectarit, quom ob eam unam causam missus esset.

Ferunt multa anni venientes commoda secum. Horat. in Arte Poet. 175.

Habent parvæ commoda magna moræ. Ovid. 3. Fast. 394.
 Impedire commodum. Cic. Ut ne minima quidem re ulla Bruti commodum ullum impediamus.

Inhibere commoda alicujus. Ovid. 3. Amor. 10. 4.
 Inservire suis commodis. V. INSERVIO.
 Labefactare atque oppugnare commoda alicujus. V. LABES.

Limare commoda alicujus, i. e. Detrahere commodis alicujus, aut Invidere. Hor. 1. Epist. 14. 37.

Metiri commodis. V. METIOR.
 Natus suis commodis. V. NASCOB.

Non licet tui commodi causa nocere alteri. Cic. 3. Off. 23.

Officere commodis alicujus. V. OFFICIO.
Oppugnare commoda patriæ, cui opponitur, Pro his pugnare. Cic. 1. de Invent. 1.
Prætermittere commoda. Cic. ad Q. frat.
Referre amicitiam ad illius commoda, quem diligimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.
Servire commodis utilitatique alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1.
Commoda, in re militari dicebantur, vel Munera, vel Præmia, vel Agri denique qui dabantur militibus. Ovid. 1. de Arte Am. 131.
Romule, militibus scilicet dare commoda solus. Et iterum, 132.
Hæc mihi si dederis commoda, miles ero. Hæc Turneb. 5. 5.
Commodum etiam erat Præda, qua onusti domum redibant milites, Liv. 2. 25. five Ager captivus, qui sæpe militibus dividi solebat, Idem 2. 41. five Stipendium, V. STIPENDIUM. five denique Privilegia omnia, quibus uterentur milites; quale illud apud Liv. 2. 24. Ne quis militis, dum in castris esset, bona venderet, aut liberos, five nepotes moraretur. [Sed probandum erat, hæc eadem nominatim Commoda militiæ ab ullo antiquo auctore dicta fuisse. Qui contra Commoda a Præda ac Stipendio accurate distinguunt, quum hæc duo militibus quovis tempore darentur, illa demum emerita stipendia sequi consueverint. Quin etiam Emeritorum & Præmiorum Commoda distingui confusse docet Torrent. ad Suet. Aug. cap. 24. q. V.]
Quod commodo Reipub. facere possis: Quod commodo tuo fiat, i. e. Facile, & sine molestia. quæ clausula fere semper veluti per parenthesis profertur & includitur. Cic. 1. Fam. 1. Sed ex illo s. c. quod te referente factum est, tibi decernit ut regem reducas, quod commodo Reipub. facere possis. Verba sunt quibus veteres utebantur, ut id quod faciendum decernerent, illa demum fieri velle ostenderent, si modo Reip. commodo fieri posset.
COMMODOUS, [αὐτὸς φέρων, ἐπιτηδευτός, δέξιος, λυσιτελής] Adj. Qui sese ad aliorum mores vel suo iudicio accommodat, vel est accommodatus natura, & qui aliis facile & libenter obsequitur, & prodest. Cic. pro Muren. 66. Nemo Catone proavo tuo commodior, comior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.
Capillus. Plaut. Most. 1. 3. 98.
Ubi tu commoda es, capillum commodum esse credito.
Conviva, Facilis & tractabilis. Plaut. Mil. 3. 1. 47.
Vel cavillator factus, vel conviva commodus.
Cyathi commodi, i. e. Qui iustum habent modum. Hor. 3. Carm. 19. 12. — tribus aut novem.
Miscentur cyathis pocula commodis. Cuning. edidit Commodum.
Exilium commodius. Ovid. 2. de Pont. 8. 72.
Homo. Ter. And. 5. 2. 3.
Ego commodiorem hominem, adventum, tempus non vidi.
Homo commodior mitiorque. Cic. 1. Q. frat. 1. Atque in hoc genere multo te esse jam commodiorem mitioremque nuntiant.
Litteræ commode. Cic. 3. Q. frat. 1.
Locus commodior. Ovid. 3. de Pont. 3. 64.
Meretrix commoda & faceta. Ter. Heaut. 3. 2. 10.
Commodis moribus homo. Cic. de Amicit. 54. Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari.
Nec pecori opportuna feques, nec commoda Baccho. Virg. 4. Georg. 129.
Statura commoda. Plaut. Afin. 2. 3. 21.
Stella homini commoda, contr. Mala. Propert. 2. 27. 4.
Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.
Talentum commodum, Commodæ minæ. i. e. Iusti ponderis. Plaut. Afin. 3. 3. 135.
Terra non commoda Baccho, Non opportuna vitibus ferendis. Virg. 4. Georg. 129.
Valetudo commoda. Cels. lib. 8. cap. 1.
Valetudo commodior. Quintil. 6. cap. 3. pag. 553. Vatinus pedibus æger, quum velle videri commodioris valetudinis factus, & diceret se jam bina millia passuum ambulare. Plin. lib. 3. Epist. 16. Quin imo & quoties cubiculum ejus intraret, vivere filium, atque etiam commodiorem esse simulabat. i. e. Meliuscule te habere.
Vestis commoda ad cursum. Ovid. 2. Fast. 288.
Inhumano commodus, Barbaro disertus opponitur. Cic. 5. Verr. 23. Qui aliis inhumano ac barbarus, isti uni commodus ac disertus videatur.
Donarem commodus. Hor. 4. Carm. 8. 1.
Donarem pateras, grateque commodus, Cenforine, meis æra sodalibus. i. e. In eo me commodum præberem, & in eo commodus essem, quod donarem pateras meis sodalibus. Est autem usitatum Horatio cum verbo nomen aliquod epithetum conjungere quod verbi significationem augeat, aut certe adjuvet, ut pluribus locis videre est. Lambinus.
Quum, vel quando commodum est. Cic. 3. de Orat. 87. Quum est commodum, cantat. Afconius in eum locum Cic. 4. Verr. 33. Aut cum iudicem, quem commodum erat, &c. Vetuste posuit, inquit, pro Eo quem volebat. Sic Ter. Adel. 1. 2. 38.
Amat? dabitur a me argentum, dum erit commodum. Nam meretrici dare, quando est commodum? sed cit positum pro eo, Quando libuerit. Hæc Afcon.
Quantum commodum est. Cic. 5. Verr. 165. Postremo si cui civitati solvit, tantum detraxit. quantum commodum fuit: nulli, quod debitum est, reddidit.
Si commodum est. Ter. Eun. 3. 2. 29. Cic. 1. de Divin. 111. Ostendert etiam philosophum, si ei commodum esset, pecuniam facere posse. Commodum est illi. Ter. Phorm. 5. 9. 37.
Exequias Chremeti, quibus est commodum, ire jam tempus est. Commodus esse, & commodissimum esse aliquid agere. Cic. 13. Att. 16.
Quod erit mihi bonum atque commodum. Ter. Phorm. 1. 2. 81.
Quæ mater, qui cognata tibi sit, omnia hæc Contingat: quod erit mihi bonum atque commodum. Ubi Donatus, εὐφραδία, Quod mihi, inquit, faustum ac felix erit: hoc est confingere atque mentiri. Sic enim veteres, Quod faustum felixque sit, dicebant aliquid aggressuri.
V. oi. l.

Commodus est, vel Commodius visum est, five Commodissimum scribere, mittere, &c. Frequenter apud auctores.
Commodus & aptus nihil. Cic. 13. Att. 16. Nihil potest fieri nec commodius nec aptius, quam ut scribis.
COMMODO DUM, Adv. [ἐπιτηδευτός] Opportune. Plaut. Merc. 1. 2. 106.
— Si isthac ibis, commodum obviam venies patri.
Commodum, aliter. Plaut. Rud. 5. 2. 31.
Talentum argenti commodum magnum inerat in crumena. Alii Commodum hic epitheton esse putant.
Commodum; Ipso eodemque tempore, Eodem tempore, quo hoc agebatur, inquit Donatus, in Ter. Eun. 2. 3. 51.
— Quum huc respicio ad virginem, Illa sese interea commodum huc adverterat.
Commodum obsonare. Plaut. Milit. 3. 1. 154.
— Si certum est tibi,
Commodum obsona, ne magno sumpto: mihi quidvis fat est.
Commodum sequente QUUM, significat Vix, vel Tantum. Cic. 10. Att. 18. Commodum ad te dederam litteras de pluribus rebus, quum ad me bene mane Dionysius fuit.
Commodum, Tantum quod. Ter. Phorm. 4. 3. 9.
G. Tunc dixerat huic? facinus indignum, Chreme, Sic circumiri? p. quum illi agebam commodum. Donatus.
COMMODOB, Adv. [ἀφίης, ἀποσφύρα] significat Bene, vel potius Optime, vel Aptè.
Administrare commode Remp. Cic. 11. Fam. 10.
Agere commode. Cic. 2. de Fin. 3. Nos commodus agimus: non enim solum Torquatus dixit quid sentiret, sed etiam cur. i. e. Conditione meliori utitur.
Audire minus commode. In AUDIO.
Commode sentire de nobis in Epist. Bruti. H. St.
Cedit commode. Cic. 2. Verr. 5. Verum hoc adhuc percommode cadit, quod cum incredibili ejus audacia singularis stulticia conjuncta est.
Capere tempus sic & commode. Cic. 11. Fam. 13. Et ille cui mandavi, fatis scire & commode tempus ad te cepit adeundi.
Cogitare commode. Ter. prol. Heaut. 14.
Quantum ille potuit cogitare commode.
Dicere commode. Ter. Hecc. 1. 2. 32.
Nunquam dices tam commode, ut tergum meum Tuam in fidem committam. i. e. Tam blande & aptè.
Dicere satis commode Latine. Cic. 1. Acad. 14. Quid est enim quod malum, quam ex Antiocho jam pridem audita recordari, & simul videre, fatissime ea commode dici possent Latine?
Differere commode. Cic. 1. de Fin. 63. In Dialectica autem vestra nullam vim exilimat esse, nec ad melius vivendum, nec ad commodius differendum.
Facis commode. Cic. 8. Att. 7.
Gerere res commode. Cic. 7. Verr. 44. Nullam tibi obicio fortunam: nihil est quod ceterorum res minus commode gestas proferas.
Loqui commode. Ter. Heaut. 3. 2. 48.
Nunquam commodius unquam herum audivi loqui.
Scribere commode. Plin. 1. Epist. 9. Neminem ipse reprehendo, nisi unum me, quum parum commode scribo.
Scripta commode oratio. Cic. 1. de Orat. 231.
Tractare commode. Plin. 2. Epist. 15. Me prædia materna parum commode tractant, delectant tamen ut materna. i. e. Parum fructus & commodi reddunt.
Verba facere cogitate & commode. Plaut. Pæn. 5. 4. 51.
Ut pudice verba fecit, cogitate & commode.
Commodius, [ἀποσφύρα] comper. Cic. 13. Att. 11. Posthac enim poterimus commodius colere inter nos in Tusculano.
Elimare aliquid commodius. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Agi potest per eum commodissime. Cic. 12. Fam. 10.
COMMODOB, Adv. dimin. a Commode. Plaut. Rud. 2. 5. 11.
Commodule melius, tandem vero serio.
COMMODITAS, αἰς, f. [ἐπιτηδευσις] interdum Aptitudinem quandam convenientiamque significat. Cic. 4. de Fin. 29. Sed non sunt in eo genere tante commoditates corporis, tamque productæ temporibus, tamque multæ.
Orationis commoditas & dicendi copia. Auct. ad Herenn. 1. 1. Non enim parum habet in se fructus, copia dicendi & commoditas orationis.
Vitæ commoditates jucunditatisque. Cic. 1. Off. 9.
Commoditas prosperitasque vitæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 86.
In occasione commoditas ad faciendum idonea. Cic. 2. de Invent. 40.
Commoditas, [εὐφραδία] Utilitas. Ter. And. 3. 3. 37.
At si corrigitur, quot commoditates vide.
Externæ commoditates, vineta, fegetes, oliveta, ubertas frugum, &c. Cic. 3. de Nat. Deor. 86. vocantur Bona fortunæ.
Hominis commoditas. Ter. Adel. 4. 5. 76.
Itaque adeo magnam mihi injecti sua commoditate curam. i. e. Sua facilitate erga me, & manufactudine. Verba sunt Æschini de Mitione legitimo patre indulgentiore.
Membrorum commoditas, i. e. Concinnitas. Suet. Aug. cap. 79.
Creare alicui commoditatem. V. CREO, creas.
Frui commoditate alicujus. Ovid. 16. Epist. 310.
Ut te nec mea vox, nec te meus incitet ardor, Cogimur ipsius commoditate frui.
Uti commoditate alicujus. Ovid. 17. Epist. 176.
COMMODOB, [ἀποσφύρα] Ære. Beneficium alicui impertire. Cic. 13. Fam. 49. Omnes tibi commendo Cypros, sed magis Paphios: quibus tu quæcunque commodaris, erunt mihi gratissima.
Publice commodare. Cic. 6. Verr. 25.
Omnibus rebus, quod sine molestia tua facere possis, his commodes. Cic. 13. Fam. 16.
Quantum tua fides dignitasque patietur, iis commodes omnibus in rebus. Cic. 13. Fam. 31.
Ob suam causam alicui commodare. Cic. 2. de Fin. 117. Nec enim si tuum ob causam cuiquam commodes, beneficium illud habendum est, sed feceratio: nec gratia debere videtur, qui suam ob causam commodaverit. Studium commodandi alicui. Cic. 2. de Orat. 207. Invidetur enim commodis hominum ipsorum, studiis autem eorum ceteris commodandi faveat.

Commodare alicui in re aliqua. Cic. 2. Fam. 16. Quod scribis ad me de drachmis $\sigma\sigma\sigma\sigma\sigma$, nihil est quod in isto genere cuiquam possim commodare. h. e. Prodesse & gratum facere, vel obsequi.

Quicquid sine detrimento possit commodari, id tribuatur vel ignoto. Cic. 1. Off. 51.

Perquam commodatus stomacho succus. Plin. lib. 22. cap. 22. i. e. Admodum utilis & commodus.

An Accommodatus? H. St. Hard. edidit Commendatus.

Commodare se, [$\epsilon\pi\alpha\rho\rho\epsilon\zeta\omega$] pro Accommodare. Columel. 4. 22. Quoniam fere plurimum stirpium natura sic se commodat, ut juxta cicatricem novellis frondibus repullulancant.

Omnibus in rebus se alicui commodare, quoad fides nostra dignitasque patitur. Cic. 13. Fam. 54.

Commodare capillum, [$\epsilon\pi\sigma\upsilon\sigma\mu\epsilon\iota\omega$] pro Componere. Plaut. Most. 1. 3. 97. Suo quique loco vide an capillum compositus est commode.

s. ubi tu commodas, capillum commodum esse credito. Sed emendati libri praefertunt, Comoda es.

Aurem commodare alicui. Ovid. 5. Trist. 12. 53. i. e. Audire aliquem. Aurem patientem commodare culturae. Hor. 1. Epist. 1. 40.

Iras commodare alicui. Stat. 4. Theb. 75.

Loquelam commodare, joco dixit Plaut. in Cistell. 4. 2. 75. pro Loqui.

Operam commodare suam alicui, pro Juvare opera. Plaut. Rud. 2. 4. 22. Cur tu operam gravare mihi, quam civis civi commodat?

Scelera commodare, Alicujus causam admittere. Sen. Med. 12. Severitatem peccatis magnis commodare. Tacit. Agric. 19. Veniam parvis peccatis commodare. Tacit. Agric. 19.

Commodare [$\epsilon\pi\sigma\tau\epsilon\iota\sigma\mu\epsilon\iota\omega$] est Alicujus rei usum ad tempus concedere. Cic. 6. Verr. 6. Ut illis benignis usus est ad commodandum, sic ipse diligens fuit ad reportandum.

Commodare argentum & triticum, improprie dictum est pro eo quod est, Mutuo dare vel mutuum dare. Nam proprie commodamus vestes, libros, vasa, equos, & similia, quae eadem redduntur: Mutuo autem damus ea, pro quibus alia redduntur ejusdem generis: ut nummos, frumentum, vinum, oleum, & fere cetera, quae pondere, numero vel mensura dari solent. Haec est Jurisconsultorum sententia. Plaut. Afin. 3. 3. 135.

Quid ego aliud exoptem amplius, nisi cujus inopia est, Viginti argenti commodas minas, hujus quidem matri?

Aurum alicui commodare. Cic. pro Cael. 32.

Commodatum, Jureconsultis est Contractus, quo gratis alicujus rei usus ita conceditur, ut accipiens summam in ea ipsa reddenda diligentiam praestare debeat. l. 1. D. de obligat. & action. Hotomanus.

Inter Commodatum & Utendum datum, Labeo quidem ait tantum interesse, quantum interest inter Genus & Speciem. Commodari enim rem mobilem, non etiam soli: Utendum dari, etiam soli. sed (ut apparet) proprie commodata res dicitur & quae soli est, idque & Causis existimat. Vivianus amplius etiam Habitationem commodare posse ait. Haec Ulp. l. 1. D. Commodati.

Commodare possimus & alienam rem quam possidemus, tamen si scientes alienam possideamus. Paulus in l. Commodare. D. Commodati.

COMMODATUM, i. n. Ulpian. l. 2. Dig. t. 14. l. 7. §. 1. V. in ipso verbo, paulo ante.

COMMODATARIUS, i. m. Cui aliquid commodatum est. V. §. 2. Inst. quib. mod. contr. oblig.

COMMODATIO, onis. f. Apul.

COMMODATOR, oris. m. Ulp. in l. Eum qui. §. Si filiusfamilias. D. de furt. Tamen commodator poterit furti agere.

COMMODITO, are. frequent. Catull. 10. 26. Quae, inquit, mihi mi Catulle paulum Istos commodita. sed alii legunt, Commoda nam. V. If. Voff not.

COMMODOUS, M. Aurelii Antonini, cognomento Philosophi, filius fuit, patris dissimilimus, cui etiam in imperio successit. Vitam ejus, eaque dignum exitum, vide apud Herod. lib. 1. Lamprid. in ejus Vita, & Eutrop. lib. 8. De hoc sic scribit Aufon. in Tetract. Caesar. Commodus insequitur, pugnis maculosus arenae Threidico princeps bella movens gladio. Eliso tandem perfolvens gutture pœnas: Criminibus fastus matris adulterium. Ejus saepe fit mentio in libris Jurisconsultorum, extantque constitutiones ejus in jure civili complures.

COMMUDIANS, Adj. a Commodo Imp. Apic. 5. 4.

COMMOLIOR, itus sum, [$\mu\epsilon\lambda\lambda\iota\sigma\tau\epsilon\iota\omega$] iri. Idem quod Moliri. Cic. 3. de Nat. Deor. 73. Nec quem dolum ad eum, aut machinam commoliar, Scio quicquam. V. Cell. 3. 19. & Lucret. 6. 241.

COMMOLLIO, ire. Marcell.

COMMOLLO, ui, itum, [$\sigma\upsilon\mu\lambda\iota\omega$] ère. Columel. lib. 12. cap. 50. Cavendum est itaque, ne ex ea fiat oleum cibarium, quod uno modo vitari poterit, si protinus illata de agro bacca, commolita & expressa erit. h. e. Mola conculcata & subacta.

COMMONA, Infula est adiacens Epheso urbi, ut auctor est Plin lib. 5. cap. 11.

COMMONEO, ui, itum, [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] ère. Not. e. significationis. Ter. And. 4. 6. 17. Aliorum me exempla commonent.

Amice aliquid commonere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Commonere aliquid suum miseriarum. Plaut. Rud. 3. 4. 37. Mea! quum ego hanc video, mearum absens miseriarum commones.

Commonere aliquid officium suum. Plaut. Pseud. 1. 2. 17. Verum ita vos etis perditii, neque gentes, ingenio improbo, Officium vestrum ut vos malo cogatis commonerier. i. e. De officio vestro commoneri.

Commonere aliquem de re aliqua. Cic. 3. Verr. 154. Quis a signo Verturni in Circum maximum venit, quin is in unoquoque gradu de avaritia tua commoneretur?

Commonere aliquem ut servet fidem. Ter. And. 1. 5. 45. Ut neque me confuctudo, neque amor, neque pudor Commoveat, neque commoneat ut servem fidem?

Commoneo tamen, ne quis, qui valere & senescere volet, quotidianum hoc habeat. Cels. de Vomitu lib. 1. cap. 3.

Commonere, translatus ad inanimata. Cic. 6. Verr. 57. Hoc modo me commonuit Pisonis annulus.

COMMONITUS, [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] Partic. Liv. 34. 51. Commonitosque in quo itatu rerum accesi, ille eos, & in quo relinqueret, dimisit. Manes commoniti. Sen. Oib. v. 1061. Qui per Tanarias fores: Maeres commonitos alit Mcerentem feriens chelyn. De Orpheo, qui manes inferni, dulcedine citharæ movisse a poetis traditur. Al. Manes cum tacitos adt. V. Plaut. Trin. 4. 3. 43.

COMMONITIO, onis. f. [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] Quintil. lib. 4. cap. 2. Non inutilis erit in extrema parte commonitio, i. e. Recapitulatio.

COMMONITOR, oris. m. Symmach. 7. Epist.

COMMONITORIUS, Adj.

COMMONITORIUM, i. n. pro Conventione tacita, & absque scriptura facta, in Cod. Theodof. cujus quoque in Justiniani Cod. mentio est, l. 1. C. de suffragiis, Quod si quis dum solo commonitorio suffragia nititur, bona duxerit occupanda, reus temeritatis ac violentiae retinebitur, ac in statum pristinum possessio reductur: eo a petitione excluso, qui non dubitavit invadere quod petere debuisset.

Item, Scriptum aliquid, quo quis de officio monetur. Sic Ammian. lib. 28. cap. 1. Commonitorium reperit, manu scriptum Hymeni. ubi Lindenbr. V.

COMMONEFACIO, onis. f. actum, [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] ère. Idem quod Admonere. Cic. 5. Fam. 3. Ut is vos doceret & commonefaceret. Commonefacere alicujus rei. Gellius, Nunc utilitatis publicæ commonefacit.

Amicitiae veteris aliquem commonefacere. Auctor ad Heren. lib. 4. 33. Commonefacere rem aliquam, pro Commemorare. Cic. 6. Verr. 144. Ut omnes intelligere possent, non laudationem, sed potius irisionem esse illam, quæ commonefaceret istius turpem calamitosamque Præturam. Budaëus.

COMMONEFIO, onis. f. neutro pass. Cic. 7. Verr. 111. Quint tui sceleris & crudelitatis ex illa oratione commonefiat.

COMMONSTRO, onis. f. are. Idem quod Monstrare. Ter. Heaut. 5. 4. 4. Parentes meos ut commonstres mihi. Aurum defossium commonstrare. Cic. 2. de Orat. 162. Si aurum cui quod esset multifarium defossium, commonstrare vellem. Leges fatales ac necessarias commonstrare. Cic. de Univerf. 37. Viam commonstrare. Cic. 1. de Orat. 203.

COMMORDEO, ère. [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] Idem quod Mordere. Plin. lib. 24. cap. 11. Nomen accepit, quod a cane commorfos rabiem sentire non patitur. Sen. de Vit. beat. cap. 21. Idem Controv. 29.

COMMORIOR, oris, mortuus sum, [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] mori. Simul mori. Plin. lib. 27. cap. 2. Mirumque, exitialia per se ambo quum fuerint duo venena, in homine commoritur, ut homo superfit. Ulp. in l. Quum hic itatus. §. Si ambo. D. de Donat. inter virum & uxorem, Rectissime (inquit) dicitur utraque donationes valere, si forte invicem donationibus factis simul decesserint: quia neuter alteri supervixerit, licet de commorioribus oratio non fenerit.

COMMORIENS, entis. Partic. Plin. 10. de gallorum pugna, Nec finis saepe commorioribus.

Commorientes, apud Egyptios Amicitiae genus & sodalitiu erat, qua nulla sanctorum firmiorque unquam fuit: quo genere M. Antonius & Cleopatra, cui plus nimio fe addidit, mutuo devincti fuerat, hac lege copulati, ut si fatale quippiam, aut diri casus alteri contigisset, alter tanquam poenæ focus, eundem fortunæ exitum esset laturus, sic utique & comites essent fortunarum & calamitatum. Alexand. Genial. lib. 1. cap. 26.

Commorientes, [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] Nomen fabulae Plauti. Ter. prol. Adel. 7. Synapothnescontes Diphili comedia est, Eam Commorientes Plautus fecit fabulam.

COMMORTUUS, Partic. Tertull. de Refur. Carn. 47.

COMMORO, are. Tardare. Plin. lib. 19. cap. 6. ad finem, Statimque quæ devoravere avaræ, stupentes manu captuntur: & si paulum commoravere, sopite; sed varia est hujusce loci lectio. MSS. exhibent Commovere. Harduinus statuit legendum esse, Commorentur.

COMMOROR, onis. f. [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] are. Simul morari, vel Morari solum. Cic. de Senect. 84. Et ex hac vita ita discedo tanquam ex hospitio, non tanquam in domo: commorandi enim natura diversorum nobis, non habitandi dedit. Tardare & commorari. Cic. ad Brut. 18. At illa retulit, quæsvitque quidnam mihi videretur, accesseremusne te, atque id tibi conducere putarem, an tardare & commorari te melius esset.

Commorari paulisper dum. Cic. pro Milon. 28. Paulisper, dum se uxor (ut fit) comparat, commoratus est.

Commorari ad aliquem locum. Cic. 7. Verr. Commorari apud aliquem. Cic. pro Lege Manil. 13. Nos apud Alyziam, ex quo loco tibi litteras ante dederamus, commorati sumus. Cic. 16. Fam. 5.

Circum aliquem locum commorari. Cic. 8. Att. 19. Conflitere & commorari. Cic. pro Rosc. Com. 48. Ipsa mihi veritas manu iniecit, & paulisper conflitere & commorari cogit.

Commorari verbis pluribus in re aliqua. Cic. pro Cluent. 37. Quum ego pluribus verbis in eo commoratus essem, Scamandro factas injurias esse per Diogenem. i. e. Quum diutius de hac re disputarem, & multis verbis contenderem.

In armis civilibus commorari. Cic. 6. Fam. 10. Nam & consilium tuum, vel casus potius in armis civilibus commorandi, semper mihi magno dolori fuit.

Commorari, habitare, & hærare in re aliqua. Cic. 2. de Orat. 292. Hærare & commorari in eadem sententia. Cic. in Orat. 137. Ut verset saepe multis modis eandem & unam rem, & hæreat in eadem commoreturque sententia.

In vita misera commorari. Cic. 1. Q. frat. 3.

Commorari aliquem, Detinere & in mora tenere. Plaut. Pseud. 4. 7. 31. Me nunc commorator, &c.

COMMORATIO, onis. f. [$\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\iota\omega$] Opponitur Diverforio a Cic. 6. Fam. 19. Nam & villa & amœnitias illa, commorationis est, non diverforii. Urbana commoratio. Cic. 9. Fam. 15. Commoratio, Mora, tarditas. Cic. 3. Q. frat. 1. Quod multos dies epistolam in manibus habui, propter commorationem tabellariorum, ideo, &c. Commoratio una in re. Cic. 3. de Orat. 200.

Commotio, Figura est Rhetorum. Auctor ad Heren. 4. 58. Commotio est, quum in loco firmissimo, quo tota causa continetur, manere diutius, & eodem sepius reditit.

COMMORTALIS, Adj. [κοινοθνητος] ut, Commortalis natura. Colum. lib. 3. cap. 20. Sed interdum (quod ait divinus auctor Plato) rei nos pulchritudo trahit, vel ea confectandis, quæ propter infinitam commortalis naturæ consequi nequeamus.

COMMOSIS, [κωμωστος] Primum mellificii fundamentum, ex tenaci & viscosa constans materia: ita dictum a Græco nomine κωμιαι, quod nos gummi dicimus. Helych. κωμιαιος ο ε ελαιατος ο αγαιης φως, η κωμω των μελων κωμω η ε σερβιης Διφραλας. V. Plin. lib. 11. cap. 7. & Gummitio in GUMMI.

COMMOTUS, ōvi, ōtum, [ἀκωνίω] ēre. Simul movere. Cic. 7. Verr. 95. Postquam inanem locum offenderunt, & Prætorum commovisse ex eo loco castra fenserunt.

Corpus commovere. Lucret. 3. 147.

Oculos. Cic. 4. Verr. 81.

Theatrum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Avis commovet alas. Virg. 5. Æn. 217.

Commovere sedibus. Columel. lib. 9. cap. 12.

Commovere ab aliquo loco. Cic. 2. Att. 1. Si quis dabitur, ab Amalthea te non commovebo. i. e. Nolim te recedere ab ea urbe, & venire ad me. Nec me Thesalonia commovi. Cic. 3. Att. 17.

Æs alienum commovere. Tacit. 6. Ann. 17. Hinc inopia rei nummaria, commoto simul omnium ære alieno.

Commovere cornua disputationis alicujus, per metaphoram. Cic. 2. de Divin. 26. Nunc cominus agamus, experiamurque si possimus cornua commovere disputationis tuæ. Alludit ad acie bellicæ cornua.

Commovere fe contra Remp. Cic. 1. Catil. 7. Num inficiari potes te illo ipso die meis prædiis, mea diligentia circumclusum, commovere te contra Rempublicam non potuisse?

Commovere aliquem, Excitare aliquem ad aliquid agendum. Cic. 16. Fam. 18. Parhedrum excita, ut hortum ipse conducat: sic olitorem ipsum commovebis. Liv. 30. Postquam nihil commovebant. i. e. Nil proficiebant suis verbis.

Aliquem percutantem commovere. Tacit. 5. Ann.

Languentem commovere. Cic. 2. de Orat. 186. Facilius est enim currentem (ut aiunt) incitare, quam commovere languentem.

Commovere expectationem sui. Cic. 1. Att. 2. Crebras expectationes nobistui commoves.

Judices. Cic. 2. de Orat. 189.

Difcendi aut scribendi studium commovere. Cic. 1. de Nat. Deor. 8.

Commovere labra. Petronius Arbitr. cap. 26. extr. Et quia considerantium hæserat vultus, quicquid a spectaculo vacabat, commovebat obiter labra, & me tanquam furtivis subinde oculis verberabat. Hic, inquit Turnebus, Commovet labra, quæ lascivis oris motu ad amorem allicit, & sic conformatos, ut basari velit. Nam & talis oris habitus suavium dicitur, quum ita figuratur labris promissis, aut lingua prolata, ut quum mulieres suaviuntur amatores. Unde & Plautus Afin. 4. 1. 49. scripsit, — ne sic tussiat, —
Ut cuiquam linguam intussiendo proferat. Et v. 52.
— tu labellum abstergeas,
Potius quam cuiquam suavium faciat palam. i. e. Quam sic os comparet & format, ut ad basandum aliquem invitet. Quod tamen Petronius scribit, esse videtur potius signum innuentis, & invitacionulam amoris significantis, quam ad basium vocantis. Hæc ille. V. & Burm. ad loc.

Commovere, Rapere in stuporem. Ter. Phorm. 1. 2. 51.
Virgo ipsa facie egregia: quid verbis opus est?
Commorat omnes nos. Pro, Commoverat.

Commovere, [κοινοθνητος] Conturbare, irritare. Ter. And. 1. 1. 67.
Neque commoveretur animus in ea re tamen, &c. Cic. 3. Fam. 10.
Esti graver primo nuntio commotus sum.

Commovere & Consolari, opposita. Cic. pro Rabir. 38. Nihil me clamor iste commovet, sed consolatur.

Animus vehementer commovetur. Cic. 1. de Invent.

Animus fe commovet. Lucret. 4. 884.

Commoveri perleviter. In PERLEVIS.

Accendi aut commoveri re aliqua. Cic. 1. de Orat. 114.

Alvo, nervis, capite, mente commoveri. Plin. lib. 2. cap. 41.

Animo commoveri. Corpore perhorrescere. Cic. 6. Verr. 110.

Conquestione commoveri. Cic. 1. de Invent. 106.

Desiderio suorum commoveri. Cic. pro Lege Manil. 23.

Honore magno alicujus. Valer. 4. Argon. 76.

Miseriis ac periculis alicujus. Cic. pro Font. 36.

Miseri cordia commoveri. Cic. 4. Tusc. 18. Nemo enim parricidæ aut proditoris supplicio misericordia commovetur.

Ad turpe compendium aliquem commovere. Auctor ad Heren. 4. 52.
Dux res sunt, quæ possunt homines ad turpe compendium commovere, inopia, atque avaritia.

Prora fretum commovet. Hoc dicitur, quum linquitur portus. Valer. 5. Argon. 71.

Commovere dolorem, [πυρεσιν] Cic. 6. Verr. 42. Sed magnum & acerbum dolorem commovet, mulierculis præfertim.

Bilem. Cic. 2. Att. 7. Acueram me ad exagitantam hanc ejus legationem, quam ille contemnit: est (ut scribis) bilem id commovet, & latoribus, & auspicio legis Curiatæ spectaculum egregium.

Æstus belli. Lucret. lib. 5. 1434.

Arma. Sil. lib. 8. 405.

Bellum. Cic. 9. Fam. 13. Quod bellum commotum a Scapula, ita potest confirmatum est a Pompeio, ut nulla, & c.

Indignationem. Auctor ad Heren. lib. 4.

Invidiam. Cic. 3. Verr. 16. Hic etiam priore actione Qu. Hortensius pupillum Junium venisse prætextatum in vestrum conspectum, & testes secum, patris testimonium dicente, questus est: & me populariter agere, atque invidiam commovere, quod puerum producerem, clamavit. i. e. Ciere, ut vult Budæus.

Memoriam alicujus rei. Cic. 2. de Orat. 20.

Miserationem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Miseri cordiam, invidiam, iracundiam. Cic. 2. de Orat. 195.

Nummum. V. NUMMUS.

Oidium in aliquem. Cic. 1. de Invent. 103.

Suspicionem in aliquem. Cic. pro Cluent. 180. Furto postridie cognito, omnis suspicio in eos fervos, qui non comparebant, commovebatur.

Tumultum aut bellum. Cic. 7. Verr. 20.

Commollem, pro Commoviffem: & Commorat, pro Commoverat. Cic. pro Planc. 60. An si unquam in me vita cupiditas fuisset, ego mense Decembri mei Consulatus omnium partidarum tela commollem. Cic. 8. Fam. 15.

Commorant ægora venti. Lucret. lib. 2. 765. i. e. Commoverunt.

COMMOTUS, [ἀκωνίωθης] Partic. ut, Commotæ columnæ. Cic. 3. Verr. 145. Littera commotæ ex vocabulis. Cic. 4. de Finib.

Commota acies. In ACIES.

Pulvere commoto. Sil. lib. 4. 94.

Sacris commotis. Virg. 4. Æn. 301.

Tripodes commoti dicuntur, propterea quod Phæbades in templo Apollinis supra tripodem recepturæ spiritum, strepitus sentiebant adventionis dei. Sen. Med. 10. 10.

Commotus, Perturbatus. Ter. Phorm. 1. 4. 6. Quidnam ille commotus venit?

Graviter commotus, Iratus. Virg. 1. Æn. 126.

Mente commotus. Plin. lib. 23. cap. 1.

Precibus. Stat. 9. Theb. 510.

Promissis ditibus. Sil. lib. 3. 512.

Vultu. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Ira commota. Ovid. 6. Met. 549.

Mens commota metu. Lucret. lib. 3. 153.

Pectoris commoti ignis. Claud. 1. in Ruff. 181. Ignis, pro Ira.

Commotum reddere. In REDDO.

Animus commotior. Cic. 1. de Divin. 113.

Patronus fervidior atque commotior. Cic. de Clar. Orat. 129. C. Fimbria temporibus istidem fere, sed longius ætate provecus, habitus est sane (ut ita dicam) luculentus patronus, asper, maledicus, genere toto paulo fervidior atque commotior.

Consilium commotius ad omnia turbanda. Liv. 6. 14.

COMMOTILIS, e. Cæl. Aurel. Acut. 2. 9. 48. Lux commobilis corporis.

COMMOTIO, ōnis. f. [κωμωστος] ut, Commotio animi. Cic. 5. Tusc. 8. Commotionem quidam accipi volunt, Temporarium animi motum, sicut Iram, pavorem. Hæc Quintil. lib. 5. cap. 10. Hæc a Cicerone lib. 1. de Invent. 36. vocatur Affectio, sicque definitur: Affectio est animi aut corporis, ex tempore, aliqua de causa commotio, ut læticia, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas. Alii legunt Commutatio.

COMMOTIUNCULA, æ. f. dimin. Cic. 12. Att. 11. Atticæ hilaritatem libenter audio, commotiunculis συμπάγω. Commotiunculis idem significavit, quod Epist. penult. lib. 10. quum dixit: Valetudinibus tuam jam confirmatam esse & a veteri morbo, & a novis tentacionibus, gaudeo. Nam tentationes & commotiuncula non morbi sunt, sed morborum initia. Commotiunculis autem Atticæ: quæ non plane in morbum, sed in febriçulam inciderat: συμπάγω, æque afficior atque illa.

COMMULCRO, [κομυλλω] ēre. Tiro libertus Ciceronis in quadam epistola ad Axium familiarem patroni sui, apud Gell. lib. 7. cap. 1. In principis autem, inquit, patroni qui pro reis dicunt, conciliare sibi & complacere iudices debent: sensuque eorum expectatione causæ suspensos rigentique honorificis verecundique sententiis commulcere, non injuriis atque imperiosis comminationibus conficcare.

COMMUNICO, COMMUNIO, ōnis. In COMMUNIS.

COMMUNIO, ōvi, ōtum, [κοινοθνητος] ēre. Circum munire. Cæf. 1. Bell. Gall. 8. Præfidia disponit, castella communio, quo facilius, si se invito transire conarentur, prohibere possit.

Communire aulæ auctoritatem, per translationem. Cic. 15. Fam. 4. conf. Nep. 7. 7.

COMMUNITUS, [ἀκοινωθης] Partic. ut, Jus parum communitum. Cic. pro Cæcin. 74. Quæ quum omnia tua iure mancipii sint, ea possisne retinere, si parum fit communitum jus, &c.

Communita causa Roscii firmissimis & sanctissimis testimoniis virorum. Cic. pro Rosc. Com. 43.

COMMUNITIO, ōnis. f. Cic. 2. de Orat. 320. Aditus ad causam & communitio. Al. Munio.

COMMUNIS, e. [κοινος, ζωνιος, ζωνος, κοινωθης] Quod omnium est, quasi omnibus consentiens, ut, Communis hostis gentium & nationum. Cic. 7. Verr.

Commune duobus modis accipitur: uno modo Commune appellamus, Quod est duorum, aut plurium; ut, Paries communis, communis domus: atque harum rerum communium causa competit actio communi dividundo: a quarum similitudine dicimus Martem communem, mortem communem. Altero modo Communia dicimus, Quæ a nemine sunt occupata, neque possessa, & possunt fieri occupantis, ut Aqua profluens, aer, litus maris, & cetera id genus: quarum rerum causa non datur actio communi dividundo apud Jurisconsultos. Commune autem opponitur Proprio: ut Cic. pro Sull. 9. Tempus agendi fuit mihi magis proprium, quam ceteris: doloris vero & periculi fuit illa causa communis. Ex Lambino.

Tribus dominis communis. Lucan. 1. 35.
Facta tribus dominis communis Roma.

Vulgare, & commune. Cic. 3. de Finib. 3. Cujus usus vulgaris, communis non fit.

Commune & vulgare. Cic. 1. de Orat. 48. Aliud est enim esse artificem cuiusdam generis atque artis: aliud in communis vita & vulgari hominum consuetudine, non hebetere nec rudem.

Æquabilitas communis juris. Cic. 2. de Orat. 209.

Amicitia communes. i. e. Vulgares. Cic. 3. Off.

Amicus simplex & communis, & consentiens, & qui rebus istidem movetur. Cic. de Amicit. 66.

Amicus communis. Proculus in l. Societatem meam. D. pro socio.

Animo ac voluntate communi aliquid defendere. Cic. de Prov. Conf. 20. Aura communis dicitur, Quod omnes illa ex æquo fruamur. Ovid. 7. Met. 127.

Auram communem haurire. Quintil. in proem. lib. 6.

Bonum commune. Lucret. lib. 5. 956.

Calamitas utriusque nostrum communis. Cic. 14. Fam. 3.

Civitas communis deorum atque hominum, Mundus universus. Cic. de Legib. 23.
 Conditio communis. Hor. 2. Epist. 1. 152.
 Crimen commune. Cic. in Orat.
 Dividendo communi, Jurisconsultus iudicium est, quod inter eos redditur, qui rem quam alia atque ex hereditaria causa communem habent, dividi, simulque quod alterum alteri ex bono & æquo præstare oportet, dari fieri postulant. 1. 2. & 3. D. Comm. divid. Hotomanus.
 Dolor communis. Cic. de Provinc. Conf. 2.
 Emolumentum & damnum commune. Ulp. in l. Cum duobus. §. cum duo. D. pro socio.
 Fama atque sermo communis. Cic. 4. Verr. pro Flacc. 13.
 Filia. Quintil. lib. 3. cap. 11.
 Fortuna nobis cum propinquis communis plerumque. Cic. 1. Off. 58.
 Fuga. Sen. Med. 12. 25.
 Gaudia communia. Ovid. 15. Epist. 317.
 Hæreditas communis. Paul. in l. Ea vero. §. De illo quaritur. D. Pro socio.
 Hostis & prædo communis omnium. Cic. 6. Verr. 21.
 Humanitas. Cic. pro Flacc. 24.
 Intellectus. Quintil. lib. 2. cap. 16. Nonne pulchrum vel hoc ipsum est ex communi intellectu, verbiq; quibus utuntur omnes, &c.
 Intelligentia. Cic. 1. de Orat. 249.
 Iudicium commune est, quod omnes vulgo probarunt & secuti sunt. Cic. 1. de Invent. 48.
 Iudicium commune, intelligentiaque popularis. Cic. in Orat. 117.
 Jus. Cic. 2. de Orat. 209.
 Jura communia regni. Lucan. 10. 93.
 Laus communis cum aliquo. Cic. 3. Verr. 18.
 Lecti communes. Cato cap. 10.
 Legem omnium communem leviter adornabit. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Litteræ. Cic. 2. de Orat. 72. Ludus est homini non hebeti, neque in exercitatio. neque communium litterarum & politoris humanitatis experti. V. in HUMANITAS.
 Locos communes dicere. Quintil. lib. 2. cap. 1. Cic. in Orat. 72.
 Locus communis, i. e. Publica. Cic. 4. Verr. 112.
 Lucrum & impendium commune. Ulp. in l. Si societatem. D. Pro socio.
 Lux. Cic. pro Quint. 74. Ut per se afflictum atque eversum propinquum non modo honeste partis bonis, verum etiam communium luce privaret.
 Mare commune omnibus. Plaut. Rud. 4. 36.
 Mars belli communis. Cic. 6. Fam. 4. Nam quoni omnis belli Mars communis, & quum semper incerti exitus præliorum sint.
 Mens. Cic. 3. de Orat. 113.
 Mos communis verborum. ut, A communi more verborum discedere. Cic. in Orat.
 Mortem omni ætati esse communem. Cic. de Senect. 67.
 Mundus. Cic. 3. de Finib. 3.
 Natus communis, i. e. Utriusque conjugis. Virg. 2. Æn. 789.
 Nati apum communes. Virg. 4. Georg. 157.
 Solæ communes natos, consortia tecta Urbis habent. De apibus loquitur: ubi Servius, Plato in libris (inquit) quos *ἄνθρωποι* scripsit, dicit amori Republicæ esse nihil præponendum. Omnes præterea & uxores & liberos ita nos tanquam communes habere debere, ut caritas fit, non libido confusa. Quod præceptum dici nullum præter apes servare potuisse.
 Nominem communi comparare aliquid. Ulp. in l. quum duobus. §. quidam faciant. D. pro socio.
 Odium alicui cum populo commune. Sen. Herc. fur. 6.
 Opinio. Cic. 2. Off. 5.
 Opinio imbecilla & cum falso incognitque communis. Cic. 1. Acad. 44.
 Pactum commune. Papinian. l. si socius. D. pro socio.
 Periculum commune. Ulp. in l. plane. D. pro socio.
 Periculum commune propulare. Tacit. in Vita Agric. 12.
 Periculum usum & commune ambobus. Virg. 2. Æn. 709.
 Pernicies communis adolescentium, Ieno. Ter. Adel. 2. 1. 34.
 Pestis communis. Cic. 1. de Orat. 2.
 Pignus commune. Ovid. 5. Met. 52. Sic vocat Proserpinam Iuppiter ad Cereem loquens, quoniam amborum erat filia.
 Populus communis, Qui principum conjunctione in unum coit. Virg. 4. Æn. 102.
 Præcepta omnium communia & contrita. Cic. 1. de Orat. 137.
 Prudentia communis. Cic. 5. de Finib. 66. Omnibus enim artibus volunt attributam esse eam, quæ communis appellatur prudentia.
 Res communis, i. e. Negotium commune. Hor. 2. Serm. 6. 36.
 Res communis apud Jurisconsultos, est vel cum societate, vel sine societate. Cum societate, veluti inter eos, qui eandem rem emerunt: Sine societate, veluti inter eos, quibus eadem res testamento legata est. 1. 2. D. comm. divid. Hotomanus.
 Salus communis. Cic. Post redit. ad Quir.
 Saluti communi deesse. Lucret. 1. 44.
 Scelera conjuncta atque communia alicui cum aliquo. Cic. pro Sext. 29.
 Sensus communis. Cic. 3. de Orat. 19.
 Sensu communi carere. Hor. 1. Serm. 3. 66.
 Sepulcrum commune plebi. Hor. 1. Serm. 8. 10.
 Hoc miseræ plebi stabat commune sepulcrum. Ad hunc locum sic Turnebus, Quam olim, qui locupletis erant, in suis fundis aliquid loci sepultura seponerent, & privata haberent ibi sepulcra sibi familiarique suæ aut hæreditibus, plebs, quæ agris fundisque carebat, in loco aliquo communi sepultura destinata humebatur; sepulcrumque commune vocabatur, ubi sepeliebatur. Hinc etiam Catullus 66. 89. fata fratris sui deplorans, apud Trojam mortui & conditi, ubi tot quondam heros belli Trojani tempore ex Asia & Europa occubuerant & compositi fuerant, eam urbem Commune sepulcrum appellat Europæ & Asiæ.
 Troja (inquit) nefas, commune sepulcrum Europæ Asiæque. Et Lucretius 5. 266. Terram mortuos omnes, omniaque senectutis situ cariola & putrida, avoque fæta, suo suo gremioque receptantem, Commune sepulcrum eodem modo appellat.
 Omniparens (inquit) eadem rerum commune sepulcrum.
 Sententia de communi aliquid continere. Cic. 3. Off. 80.
 Sermo communis. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Spiritus communis vivis. Cic. in Orat. 107.

Statione communi locum aliquem tenere. Virg. 9. Æn. 183.
 Stipulationes communes Jurisconsultis sunt, veluti Rem salvam fore pupillo. Pompon. l. stipulationum. D. de verb. oblig. & Ulpian. in l. veritis. D. de aur. & arg. Communes, inquit, sunt stipulationes, quæ sunt iudicio sistendi causa.
 Studia communia. Ovid. 3. Trist. 7. 11.
 Superos communes vocare. Valer. 4. Argon. 218.
 Supplicium improbis & probis commune legis ac iudicii. Cic. in Pison. 99.
 Temporum communium graves casus. Cic. 1. de Orat. 2.
 Tempus commune, est Quod accidit omnibus eodem fere tempore, ut mellis, vindemia, &c. Cic. 1. de Invent. 40.
 Terror communis. Sen. Troad. 6.
 Torus communis. Sen. Med. 12.
 Verba communia. i. e. Soluta, nec pedibus vincita. Claud. Epig. 81. 3; de descriptione portus Zarinensis,
 — sed verba negant communia Musæ:
 Carmina sola loquor: sic me meus implet Apollo.
 Vestimenta communia Jurisconsultis sunt, Quibus promiscue utitur mulier cum viro. Ulpian. l. magis puta. D. de reb. eor. qui sub tut.
 Vincula communia vocat Lucret. Complexus anantium, lib. 4. 1188.
 Vita communis. Cic. 1. Off. 7. Quia magis ad institutionem vitæ communis spectare videntur.
 Vita, victusque communis. Cic. 1. Off. 58.
 Amici quos nudit vita communis. i. e. Qui vitæ consuetudine noti sunt. Cic. de Amic.
 Vita in communi & vulgari hominum consuetudine nec hebetem nec rudem esse. Cic. 1. de Orat. 248.
 Vita & usus communis. Cic. de Amicit. 18.
 Vitium commune. Ovid. 2. de Ponto. 3. 22.
 Vitium commune & pervagatum. Cic. 2. de Orat. 10.
 Voluptas communis, Lucretio dicitur, Voluptas ex re venerea, 1. 1202.
 Usus communis aquarum. Ovid. 6. Met. 349.
 Usus rerum aliquibus communis. Sen. Octav. 7.
 Usus omnium artium vulgaris communisque non est. Cic. 3. de Fin. 3.
 Usus ad commune hominum omnes res natura genuit. Cic. 1. Off. 22.
 Utilitas communis. Cic. 3. Off. 2. Ut utilitas tua, communis utilitas sit. Ibid. 1. 52. Semper aliquid ad commune utilitatem adferendum.
 Utendum communibus pro communibus, privatis ut suis. Cic. 1. Off. 20.
 Commune est cum supradictis. Plin. lib. 2. cap. 8.
 Utrique parti commune. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Occupare communia. Ovid. 13. Met. 273.
 — modo ne communia solus Occupet, atque aliquid vobis quoque reddat honorem.
 Communis meus & tuus benevolens: antiquum, pro Communis amicus noster. Plaut. Trin. 5. 2. 23.
 Communi animo esse & levi. Ter. Heaut. 5. 1. 39.
 Quenquam animo tibi communi esse aut levi putas, Qui se videntem amicum patiar suam? Al. Comi & Leni.
 Commune, substantiv. [C. 2000] pro Universitate. ut, Commune Asia. i. e. Asianorum universitas, quæ ab uno Proconfulu regebatur. l. tria onera. 2. D. de excus. tut. Quod ex epistola Antonini Pii apparet, quæ communi quidem Asia scripta est, sed universo terrarum orbi convenit. Sic Cic. 4. Verr. 145. Commune Siciliæ dicitur: & 3. 96. Commune Meliaduni. Communis omnium iherimicus. Cic. 3. Verr. 38.
 In communibus proverbis versari. Cic. 3. Verr. 120. Quæ ego non commemorarem, nisi illud vellem vos recordari, istius nequitiam & iniquitatem, tum in ore vulgi, tum in communibus proverbis esse versatam.
 Commune mihi est cum illo. Cic. de Amicit. 15. Quocum & domus & militia communis.
 Communia aliquorum inter se. Ter. Adel. 5. 3. 18.
 Communia esse amicorum inter se ostendit.
 In commune metuere. Plaut. Asin. 2. 2. 20.
 Non placet. metuo in commune, ne quam fraudem fraudus fiet.
 In commune conferre. Cic. pro Quint. 12.
 In commune congregari. Tacit. 2. Hist. 54.
 In commune consulere. Tacit. 12. Ann. 5.
 In commune aliquid derogare. Tacit. 13. Ann. 27.
 In commune dicere de pluribus rebus. Plin. lib. 17. cap. 1.
 In commune emere. Ulp. in l. ut in conditionibus. D. pro socio.
 In commune aliquid profuturum. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 In commune redigere aliquid. Ulp. in l. si societatem. D. pro socio.
 Cetera in communi sita sunt. Tacit. 4. Hist. 74.
 In commune vocare honores. V. in.
 Nomen imperii in commune odium orbis terræ vocabatur. Cic. 1. de Leg. Agr. 2.
 Communis & remissus, pro Non singulari & exquisito. Suet. Claud. cap. 21. Nec ullo spectaculi genere communior aut remissior erat, adeo ut oblatos victoribus aureos, prolataque sinistra pariter cum vulgo, voce, digitisque numeraret. [Pere idem ac Comis. Ac de principibus viris usurpatur, qui se inferioribus facile accommodant.
 Communia principis vestigia & confusa. Plin. in Paneg. cap. 24. extr. Te fama, te gloria, te civium pietas, te libertas, super ipsos principes vult, te ad sidera tollit humis, ita communia & confusa principis vestigia. i. e. Adeo incedis more plebeo & omnibus communi: nempe non lætica, sed pedibus, idque line ullo fastu.
 COMMUNITER. [C. 2000] Adv. Cic. de Senect. 2. Tu occurreris dignus eo munere, quo uterque nostrum communiter uteretur.
 Communiter & Separatim, opposita. Cic. 15. Fam. 2.
 Communiter & Proprie opposita. Liv. dec. 4. lib. 5. pag. penult. Profectus deinde est interperantia lingue in maledicta, nunc communiter Romanorum, nunc proprie ipsius Quintii. Cur genitivum hunc pro In Romanos & in Quinctium? H. S. Locut. est lib. 35. cap. 48. extr. Admirari communiter. Cic. 2. Offic. 36. Admirantur igitur communiter illi quidem omnia, quæ magna & præter opinionem suam animadvertunt.
 Administrare communiter. Suet. Tiber. 21. Ut Provincias communiter cum Augusto administraret.
 Apte communiter ad virtutes. Cic. 4. de Fin. 4.
 Promiscue & communiter tuis ac sapientibus ab natura datum aurium iudicium. Cic. pro Font. 12.

- Commendare communiter.** Cic. 13. Fam. 13. Alia epistola communiter tibi commendavi legatos Arpinatum.
- Conferisferunt communiter edictum cum poena atque iudicio.** Cic. 3. Off. 80.
- Consolari communiter.** Cic. 3. Att. 15.
- Deberi communiter.** Paulus in l. militis. D. de testamento milit. Legata autem testamento data communiter debentur.
- Parare bellum communiter.** Liv. 1. 10. Tres populi communiter bellum parant.
- Possidere communiter.** Cic. pro Rosc. Amer. 108. Iste Roscius omnia cum Chryfogono communiter possidet.
- Scribere litteras communiter cum aliis, & suo nomine.** Cic. 11. Att. 5. Equidem ex tuis litteris intellexi, & iis quas communiter cum aliis scripsisti, & iis quas tuo nomine, quod, &c.
- Vendere communiter cum aliquo aliquid.** Pompon. in l. si Titius. D. pro socio.
- Urit ira utrumque communiter.** Hor. 1. Epist. 15.
- Idem est ac Vulgariter.** Lactant. 5. 12. 3. Quoniam communiter cum Deorum cultoribus loquimur.
- COMMUNITUS,** aliud *adv.* antiquis pro Communiter usurpatum. Varro Rer. divin. Etenim ut deos colere debet communis civitas, sic singulae familiae debemus. Ex Nonio, 11. 6.
- COMMUNITAS,** *ŕtis.* f. [*communis*] denom. ut, Communitas vitæ & vitæ. Cic. 9. Fam. 24.
- Confociatio hominum atque communitas.** Cic. 1. Off. 157.
- Homines communitas & societas.** Cic. 3. de Fin. 67.
- Cum hominibus est communitas & societas.** Cic. 1. Off. 158.
- Hominum societas inter ipsos, & vitæ quasi communitas continetur ratione.** Cic. 1. Off. 20.
- Vitæ communitas & societas.** Cic. 1. Off. 45.
- Communitas civilis.** Cic. 3. de Fin. 66.
- Cum gladiatore, communitas conditionis.** Cic. 6. Philipp. 3. Quæ vobis potest cum hoc gladiatore conditionis, æquitatis, legationis esse communitas?
- Cum deo communitas homini.** Cic. 1. de Nat. Deor. 117.
- Cum falso in eo si erit communitas.** Cic. 4. Acad. 4.
- Cum improbis.** Cic. 11. Fam. 28. Nullam communitatem cum improbis esse posse.
- Magna est etiam illa communitas, quæ conficitur ex beneficiis ulro citroque datis, acceptisque.** Cic. 1. Off. 56.
- Maxime apta naturæ communitas.** Cic. 1. Off. 159.
- Ex communitate ducentur officia aptiora naturæ.** Cic. 1. Off. 153.
- Ad naturalem communitatem nati sumus.** Cic. 3. de Fin. 65.
- Servanda communitas omnium rerum.** Cic. 1. Off. 51. Alter de Amic. 61.
- COMMUNIO,** *ŕnis.* f. [*communis*] aliud denom. Cic. pro Corn. Balb. 29. Ita mihi maxime communionem beneficiorum, præmiorum, civitatis continere videtur.
- Legis & juris communio.** Cic. 1. de Legib. 23. Inter quos porro est communio legis, inter eos communio juris est.
- Litterarum & vocum communione homines inter se junxit philosophia.** Cic. 5. Tusc. 5.
- Sanguinis communio.** Cic. pro Rosc. Amer. 63. Magna enim vis humanitatis: multum valet communio sanguinis.
- Sermonis communio, pro Cornum confabulatione.** Suet. in August. cap. 74. Ad communionem sermonis tacentes, vel submissim fabulantes provocabat.
- In communionem tuorum bonorum bona ac fortunas meas contuli.** Cic. pro Milon. 101.
- Acquirere communioni.** Paul. in l. Ea vero. D. pro socio. Quum specialiter omnium bonorum societas coita est, &c. aut quaqua ratione acquiritur, communioni acquiritur.
- Impediri communione visorum.** Cic. 4. Acad. 44.
- Incidere in communionem.** Ulp. in l. ut sit. D. pro socio, Communiter autem res agi potest etiam citra societatem, ut puta quum non affectivè societatis incidimus in communionem.
- Manere in pristina communione.** Cic. 3. de Orat. 69.
- COMMUNICO,** [*κοινωνία, ἀνακοινωνία*] *ŕre.* Cic. pro Rosc. Amer. 116. Propterea quod auxilium sibi se putat adjunxisse qui cum altero rem communicavit.
- Impertire alicui & communicare cum eo aliquid.** Cic. de Amic. 70. Quod faciendum imitandumque est nobis, ut si quum præstantiam virtutis, fortunæ, ingenii, consecuti sunt, impertiant eam suis, communicentque cum proximis.
- Partiri & communicare res adverfas.** Cic. de Amic. 22.
- Acta sua communicare cum aliquo.** Ovid. 13. Met. 239.
- At sua Tydides mecum communicat acta.**
- Causam cum aliquo communicare.** Cic. pro Rosc. Amer. 140.
- Civitatem communicare.** Liv. 23. 5. Civitatem nostram magne parti vestrum dedimus, communicavimusque vobiscum.
- Commodum communicare.** Paulus in l. actione. §. diximus. D. pro socio.
- Curam doloris sui cum aliquo communicare.** Cic. 5. Fam. 16.
- Furtum communicare cum aliquo, Partiri.** Cic. 1. Verr. 33.
- Gloriam victoriæ cum aliquo communicare.** Cic. 7. Verr. 5.
- Gloriam facti alterius cum laude sua communicare.** Cic. 12. Fam. 2.
- Honores sive Magistratus communicare cum plebeis.** Auctor de Viris illust. cap. 34. i. e. Ex plebe creare magistratus.
- Honorem alicui communicare.** Cæll. 6. Bell. Gall. 15. Ubi de his, quibus interdicitum est sacrificiis a Druidibus: Neque iis petentibus quis redditor, neque honos ullus communicatur.
- Jacturam, seu Lucrum, pro Communem facere.** Suet. in August. cap. 75. Per singulos lectos licitatio fieret, & seu jactura, seu lucrum, communicaretur.
- Ignem caritatis communicare.** Budæus De affe lib. ult. fol. 207. pag. 2. Desipientia ignem æternum caritatis humano generi communicavit.
- Inimicitias communicare cum altero.** Cic. 15. Fam. 21. Nam ut illa omittam que civitate teste fecisti, quum mecum inimicitias communicavisti, quum me concionibus tuis defendisti.
- Judicia communicare.** Alconius in orat. contra Pison. 44. Legem (inquit) judicariam tulit Aurelius Cotta Prætor, qua communicata sunt judicia Senatui, & equitibus Romanis, & Tribunis ærariis. conf. eundem in Orat. pro C. Corn. sub fin.
- Laborem communicare.** Plin. lib. 11. cap. 30. Et formicæ, ut apes, communicantes laborem.
- Laudes & præmia cum altero communicare.** Cic. 7. Verr. 125. Vobiscum Africanus hostium spolia & præmia laudis communicavit.
- Non partiendæ invidiæ, sed communicandæ laudis causa loqui.** Cic. pro Sull. 10.
- Cum sua laude communicare aliquid.** Cic. 4. Acad. 3. i. e. Laudi suæ aliquid admiscere.
- Liberos communicare cum aliquo.** i. e. Ex aliquo concipere. Curt. 6. 5. 30. Haud dubitavit (Thaletis) fateri, ad communicandos cum regibus liberos se venisse.
- Lucrum communicare, V. Jacturam.**
- Mensa sua communicare aliquem.** Plaut. Milit. 1. 1. 51.
- Communicabo te semper mensa mea.**
- Officia communicare inter aliquos ordines.** Suet. Domit. cap. 7. Quædam ex maximis officiis inter libertinos militæque communicavit.
- Pericula communicare.** Cic. de Amic. 24. Itaque si quando aliquid officium exitit amici in periculis aut adendum, aut communicandis, quis est qui id non maximis efferat laudibus?
- Provinciam hanc mecum communicare.** Pro Aduva me. Plaut. Trin. 1. 2. 153.
- Ad participandum alium ab alio, communicandumque inter omnes iusti natura facti sunt.** Cic. 1. de Legib. 33.
- Communicare cum altero, pro Loqui.** Cic. 11. Att. 20. Quod ad te scripseram ut cum Camillo communicares: de eo Camillus mihi scripsit, te cum eo loquutum.
- Una cum aliquo communicare omnia quæ cura aliqua afficiunt.** Cic. 1. Att. 18. pr.
- Benignissime communicare aliquid cum aliquo.** Cic. 1. Verr. 13.
- Judicia cum equestri ordine communicare.** Cic. pro Cluent. 130.
- Communicare de aliquo.** Cic. 1. Fam. 7. Etenim Pompeium, qui mecum sæpissime non solum a me provocatus, sed etiam sua sponte de te communicare solet, scis temporibus illis non sæpe in Senatu fuisse.
- Communicare alicui de re aliqua.** Cæll. 3. Bell. Civil. 18. Vibullius adhibito Libone, & L. Luceo, & Theophane, quibus communicare de maximis rebus Pompeius consueverat, de mandatis Cæsaris agere instituit. Al. Quibuscum comm.
- De officio utriusque nostrum communicare.** Cic. 4. Fam. 1.
- Communicare inter se aliquid.** Cic. 15. Fam. 14. Tum ut quibus de rebus vellemus, tu tuis, ego meis, inter nos communicarem. Idem 11. Fam. 27. Multa præterea, quæ temporibus illis inter nos familiarissimè dicta, scripta, & communicata sunt.
- Multa de re aliqua inter se communicare.** Cic. pro Quint. 15.
- Communicare & pervulgare.** Cic. 2. de Invent. 144.
- Communicari, in activa significatione.** Liv. 4. 24. pr. Nec ad verfarum rerum querere socios, cum quibus ipem integram communicari non sint. Sed Jac. Gronov. legit Communicari sciriunt. V. Grav. ad Att. 2. 17. pr. Præmia virtutis & officii non oportere cum improbis communicari, aut in mediocribus hominibus pervulgari. Cic. 2. de Invent. 144. Hic passim possum.
- COMMUNICANS,** *tis.* ut, Res ad verfas communicans amicitia leviores facit. Cic. de Amic. 22.
- COMMUNICATUS,** *a, um.* Liv. 22. 27. Sibi communicatum cum illo, sed non ademptum imperium esse.
- Consilium communicatum.** Liv. 8. 25. Charilaus & Nymphius principis civitatis, communicato inter se consilio, partes ad rem agendam diviserunt. V. & Curt. 6. 7. 21.
- COMMUNICATIO,** *ŕnis.* f. [*communis, ἀνακοινωνία*] Cic. 1. Att. 14. Quin mihi nunc te absente non solum consilium, quo tu excellis, sed etiam sermonis communicatio, quæ mihi suavissima tecum solet esse, maxime deest. Civitatis communicatio. Cic. pro Corn. Balb. 31. Nunquam est intermissa a majoribus nostris largitio & communicatio civitatis.
- Nominum communicatio.** Plin. lib. 24. cap. 14. His subteximus ea quæ Græci communicatione nominum in ambiguo fecerunt, anne arborum essent. i. e. Quod isdem nominibus vocabantur.
- Sermonis suavissima communicatio.** Cic. 1. Att. 14.
- Utilitatum societas & communicatio.** Cic. 5. de Fin. 65.
- Communicatio, est figura, Græce ἀνακοινωνία dicta: qua oratores inter orandum utuntur.** Cic. 3. de Orat. 202. Communicatio, est quasi cum iis ipsis apud quos dicas, deliberatio, ut sunt hæc, Quid suadetis? &c. Vos interrogo, qui tandem fieri oportuit? & similia. V. Voss. 3. Infit. Orat. p. 366.
- COMMUNICATUS,** *tis.* m. Apul. de Deo Socrat. p. 44. Nullo inter se propinquo communicatu natura.
- COMMUNICATOR,** *ŕnis.* m. Arnob. lib. 4. sub fine, Familiare communicatores mei.
- Est etiam Particeps communionis ecclesiasticæ, Excommunicato oppositus, Tertullus de Pudicit. cap. 22. Alii ad metalla confugiunt, & inde communicatores revertuntur.**
- COMMUNICARIUS,** *a, um.* ut, Dies communicarius. Festus, Pandaliculus dicebatur dies, idem & communicarius, in quo omnibus diis communiter sacrificabatur.
- COMMUNICABILIS,** *e.* & **COMMUNICATIVUS,** *a, um.* Idem apud Philosophos & Jros.
- COMMURMURŒ,** [*ἀρρῆναι*] *ŕre.* Idem quod Murmurare. Plin. lib. 10. cap. 23. Pythonos comen vocant in Asia patentibus campis, ubi congregate inter se commurmurant.
- Clauso commurmurant ore.** Sil. lib. 15. 824.
- COMMURMUROR,** *ŕri.* [*μυρμυρέω*] *dep.* Idem. Cic. in Pison. 61. Ita enim sunt percipite scite & literate, ut scriba ad ararium quia eas reulit, percipit rationibus secum ipse caput sinistra manu perficans, commurmuratus sit.
- COMMURMURATIO,** *ŕnis.* f. Gell. 11. 7. Commurmuratio fieri coepta est a plerisque.
- COMMUTŒ,** [*συναλλάξω*] *ŕre.* i. e. Mutare, vel simul mutare. Cic. 5. Verr. 104. Ut non modo eorum agris vesticgal novum nullum imponeat, sed ne legem quidem venditionis decumarum, neve vendendis aut rempnt aut locum commutarent.
- Commutare & corrigere.** Cic. 1. de Invent. 102.
- Ex veris in falsa commutare.** Cic. de Faro, 17.
- Scriptis, affiduitate orationis, & præceptis commutare aliquem, ut.** Cic. 16. Att. 3.

Animum commutare. Lucret. lib. 3. 514.
 Animos commutare & omni ratione flectere. Cic. 2. de Orat. 211.
 Captivos commutare. Cic. 1. Off. 39.
 Coloniam commutare, per translationem dixit Plaut. Aulul. 3. 6. 40.
 Ut me deponat vino, eam affectat viam :
 Post hoc, quod habeo ut commutet coloniam. i. e. Ea mihi auferat, & deportet in domum suam.
 Colorem commutavit hoc caput ætate. Plaut. Mof. 1. 3. 44.
 Compendium leve maxima fraude commutavit. Auctor ad Heren. 2. 29.
 Confilium commutare. Caf. 1. Bell. Gall. 21.
 Fidem commutare & religionem pecunia. Cic. pro Cluent. 129. Civem sine ignominia quinquam, qui ad perniciem innocens fidem suam & religionem pecunia commutavit. i. e. Vendiderit.
 Frons, vultus, & sermo petitoris ad eorum, quoscunque convenerit, sensum & voluntatem commutandus est. Cic. de Petit. Consul. 32.
 Gloriam contentantiamque patriæ caritate commutare. Cic. pro Sext. 37.
 Denique videbatur ea conditione tam fortis fuisse, ut cum patriæ caritate, contentantiæ gloriam commutaret. i. e. Ut pro patriâ relicta gloriam assequeretur. Budaus.
 Invidiam possessionis pecunia commutare. Cic. 2. de Lege Agr. 14.
 Jura omnia, & omnium consuetudinem cum vituperatione, sine quæstus, commutare. Cic. 5. Verr. 51.
 Locum. Lucret. 3. 1072.
 Naturam. Varr. 2. de R. R. cap. 40. Semen vetus tantum valet in quibusdam rebus, ut naturam commutet.
 Nomen. Plaut. Amph. 1. 1. 149.
 Republicam. i. e. Formam reip. Cic. 3. in Catil. 25.
 Sententiam. Cic. 16. Att. 7. Lectis vero tuis litteris, admiratus equidem sum, te tam vehementer sententiam commutasse; sed non sine causa arbitrarer.
 Signa earum rerum quas ceperunt, commutant fures. Cic. 5. de Fin. 74.
 Vestem commutant inter se & nomina. Plaut. Capt. prol. 37.
 Itaque inter se commutant vestem & nomina.
 Viam. Lucret. 2. 129.
 Cum vita commutare mortem. Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 5. Hisce temporibus non pessime cum is esse actum, quibus sine dolore licitum est mortem cum vita commutare.
 Vitam priorem commutare novis rebus. Lucret. 5. 1105.
 Uxores. Plaut. Trin. 1. 2. 21.
 Vin' commutemus, tuam ego ducam, & tu meam?
 Commutantur in horas tempora. Cic. 14. Att. 23. Consilia temporum sunt, quæ in horas commutari vides. Sic, Commutari tempore. Idem 1. Off. 31. Al. Tempora. V. Grav. ad loc.
 Commutare quadam in libris. Plin. 7. Epit. 19. Librum tuum legi, & quam diligentissime potui, annotavi quæ commutanda, quæ eximenda arbitrarer.
 Verbum proprium proprio orandi causa commutare. Cic. 3. de Orat. 165.
 Commutare alicujus contumeliam vita sua. Sallust. in oratione 2. ad Cæsarem, de Repub. ordin. cap. 4. extr. Nam quid ego de te dicam, cujus contumeliam homines ignavissimi vita sua commutare volunt? scilicet neque illis tanto voluptati est (tametis insperantibus accidit) dominatio, quanto mereri dignitas tua.
 Commutare verbum cum aliquo, Litigare & jurgari. Ter. And. 2. 4. 7.
 — crede mihi hoc inquam, Pamphile,
 Nunquam hodie tecum commutaturum patrem
 Unum esse verbum, si te dices ducere. Ubi Donatus, Commutatum verbum, Altercatum: sicut in Phorm. 4. 3. 33.
 Ut est ille bonus vir, tria non commutabit
 Verba hodie inter vos. i. e. Dabis atque accipies, id est non jurgabis. Ego puto Commutare verba hoc esse, pro bonis dictis mala ingerere: hoc est iracundia in maledictis compelli.
 Commutari & contrarium fieri. Cic. 1. Off. 31.
 Animo commutari. Cic. 4. de Fin. 7.
 Judicio commutari non potest res, quæ semel sit judicata. Cic. 1. de Invent. 102.
 COMMUTATUS, a, um. Partic. ut, Commutata sententia. Cic. 4. Acad. Genere vitæ commutato. Cic. 1. Off.
 Ratio commutata. Cic. 3. Fam. 5.
 Status vitæ commutatus. Nepos, 10. 4. 5. Vitæ statum commutatum ferre non potuit.
 Tempore commutato. Caf. 3. Bell. Civil. 27.
 COMMUTATUS, us, m. i. e. Commutato seu alterato. Lucret. 1. 795.
 Quapropter quoniam quæ paulo diximus ante,
 In commutatum veniunt. i. e. Commutantur. Loquitur de elementis.
 COMMUTATIO, ðnis. f. [μεταβολή] Vicissitudo. Caf. 5. Bell. Gall. 1. Propter crebras commutationes æstium.
 Annuæ commutationes, non modo quadam ex necessitate semper eodem modo sunt: verum ad utilitates quoque rerum omnium sunt accommodatæ. Cic. 1. de Divin. 59.
 Civiles commutationes. Cic. 5. Fam. 12.
 Dominorum commutatio reformidanda. Cic. 2. Att.
 Morum aut studiorum commutatio. Cic. de Amicit. 79.
 Tempellatum conversiones commutationesque cæli sunt accessu stellarum & recessu. Cic. 2. de Divin. 89.
 Temporum commutationes quadripartitæ. Cic. 1. Tusc. 68. Vicissitudines dierum atque noctium, commutationesque temporum quadripartitas, ad maturitatem frugum & temperationem corporum aptas, &c.
 Vitæ commutatio. Cic. 1. Tusc.
 Voluntas. Cic. 1. Att. 14.
 Voluntatum & animorum. Caf. 1. Bell. Gall. 16.
 Ex vero in falsum hinc commutatio. Cic. de Fato, 17.
 Commutatio, [ἀντιμεταβολή] est Rhetoricæ figura. Auctor ad Heren. lib. 4. 40. Commutatio est, quum duæ sententiæ inter se discrepantes ex transiitione ita efflerunt, ut a priori posteriori contraria priori proficiatur, hoc modo: Esse oportet ut vivas, non vivere ut edas.
 COMMUTABILIS, e. [μεταβλητός] Quod facile mutatur. Cic. de Amicit. 94. Nam quom amicitia vis sit in eo, ut unus quales animus fiat ex pluribus: qui fieri poterit, si ne in uno quidem quoque unus animus erit, idemque semper, sed varius, commutabilis, multiplex?
 Cera commutabilis. Cic. 3. de Nat. Deor. 30.

Exordium commutabile. Cic. 1. de Invent. 3. Exordium commutabile est, quod ab adversario potest leviter mutatum ex contraria parte dici.
 Membra imbecilla & commutabilia pecunia. Cic. in Parad. 1. In quo equidem continentissimum hominum majorum nostrorum sæpe requiro prudentiam; qui hæc imbecilla & commutabilia pecunia membra, verbo bona putaverunt appellanda, quum re ac factis longe aliter judicavissent. De opibus.
 Natura. ut, Si commutabilis esset natura argenti & æris. Cic. 1. de Nat. Deor. 130.
 Ratio varia & commutabilis vitæ. Cic. pro Milon. 70.
 Republica infirma, misera, & commutabilis. Cic. 1. Att. 12.
 C O M O, ðre. V. C O M A.
 C O M O, compsi, comptum, [κομῖον] ðre. tam apud Græcos, quam apud Latinos significat; Componere, ornare: quoniam in capillo præcipuus hominum ornatus est. Ter. Heaut. 2. 2. 10. Dum moluntur, dum comuntur, annus est.
 Aurato pectine comere aliquem. Sil. lib. 13. 122.
 Capillos comere. Sil. lib. 7. 447.
 Capillis comendis perfecta. Ovid. 2. Amor. 8. 1. Al. Ponendis & Præfecta.
 Caput comere arte. Tibul. lib. 1. 8. 15.
 Caput comptum. Plaut. Mil. 3. 1. 197. Capite compto, crines, vittasque habeat.
 Colla genasque comere. Stat. 1. Silv. 2. 110.
 Comas comere. Ovid. 2. Fast. 560.
 Comas inuistas acu comere. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Cricitas comere. Stat. 3. Theb. 424.
 Equos comit auriga. Stat. 4. Theb. 43.
 Se comere. Tibul. lib. 4. 6. 3.
 Viri compti. Ovid. de Medicam. faciei, 24.
 Vultum comere. Stat. 6. Theb. 269.
 Comere, pro Ornare, absolute. Aufon. 1. Epigr. 3.
 Come ferenatam duplici diademate frontem. Itærum, Idyl. 4. 59.
 Tu quoque qui Latium lecto sermone Terenti Comis, & adstricto percurris pulpita focco. Turneb. 22. 23.
 Inde Comptum opus, de Libro dicitur bene ornato, apud Tibul. 3. 1. 14.
 Idem habet 4. 6.
 Tota tibi est hodie, tibi se lætissima comptit.
 C O M E N S, entis. Partic. Martialis. 12. 81.
 Exiguos factos comentem dente capillos,
 Dicit Achillas disposuisse comas.
 C O M P T U S, vel C O M T U S, [κομψομένη] Partic. Ornatus, compositus. Virg. 10. Æn. 832.
 Sanguine turpantem comptos de more capillos. Festus, Comptus, i. e. Ornatus: a Græco descendit, apud quos κομψέν dicitur comere, & κομψός, quod apud nos comis, & Comæ dicuntur capilli cum aliqua cura compositi.
 Simulatum compta dolorem, Cleopatra. i. e. Comptum habens dolorem, sive dolorem simulans. Lucan. lib. 10. v. 83.
 Compar. Tacit. 1. Hist. 19. Comptior sermo.
 Superlat. August. de Quant. Anim. cap. 33. Animam mundissimam reddere & comptissimam.
 C O M P T E, vel C O M T E, Adv. Gell. 7. 3. Nimis compte res acta est.
 C O M P T U S, ðs. m. [κομψύτης] ut, Virgine compta. Lucret. lib. 1. 88. i. e. Cultus puellares, quibus virgines comi consueverunt.
 C O M O T R I A, V. C O M M O T R I A.
 C O M O T H O, vel potius C O M E T H O, [κομηθῶ] & Melanippus amoris turpiter victi in delubro coiverunt Dianæ: ob quod facinus quum malis undique urgerentur in Achaia, templum illi est erectum, quod Triclarie Dianæ dixerunt, cujus festum & pervigillum quotannis celebratur cum hominum immolatione. Longa est apud Pausaniam in Achaïa historia, quem vide pag. 225. Wech.
 C O M O D I A, æ. f. [κομῶδία] Poema in quo humiles fere personæ inducuntur, & amores, virginitaque raptus describuntur. Festus, Comædias constat appellari ex eo, quod initio in vicis juvenes cantare solent esse fere crebro convenientes, & dicta est ἀπὸ τῆς κομῆς, id est a vico; & ὁδῶ, cantilena: vel a κομῶδον & ὁδῶν, i. e. a comissando & canendo. Duplex fuit genus, vetus & nova comædia: Veteris ingens fuit licentia invendi in mores hominum, & res & personas veras introduxit, Hor. 1. Serm. 4. 4.
 Si quis erat dignus describi, quod malus aut fur,
 Quod mæchus foret, aut ficiarius, aut aliqui
 Famulos, multa cum libertate notabant: ejus cultores fuerunt Theopompus, Pherecrates, Crates, Eupolis, Cratinus, Aristophanes. Novam scripserunt Menander, Posidippus, Diphilus, Apollodorus. Nova fictas tantum personas introduxit; minus quidem libertatis habuit, plus elegantiae, & in decoro personarum servando castigatior fuit. Illius in Plautinis, hujus in Terentianis specimen videre licet. De variis ejus partibus, V. Aristot. Poet. Donat. in Prolegom. ad Terent. & Scalig. Poet. 1. 9. De Origine Comædiæ apud Romanos, V. Liv. 7. 2.
 Actores comædiarum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Matoria comædia, & stataria. V. STATARIA.
 Prisca. Hor. 1. Serm. 4. 2.
 Referta jocorum. Cic. 1. Off. 104. Quo genere jocandi, eleganti, utbano, ingenioso, faceto, Plautus noster, & antiqua comædia referta est. Vetus. Horat. in Arte Poet. 281.
 Agere comædiam. In A G O.
 Dare comædiam. Suet. Vit. Terent. 16.
 Docere comædiam. Suet. Claud. 11.
 Cujus improbitatem veteres Atticorum comædiæ notaverunt. Cic. de Clar. Orat. 224. De Hyperbolis Atheniensibus.
 In comædiis placere. Cic. in Orat. 109.
 C O M O E D U S, i. m. [κομηδός] Qui repræsentat comædias, sive Comædiarum actor.
 Facere comædium in pronuntiando. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Fieri comædium ex pessimo histrione. Cic. pro Rosc. Con. 30.
 C O M O E D U S, a, um. Adj. Juven. 3. Sat. 100. Natio comæda est.
 C O M I C U S, a, um. [κωμικός] Adj. ut, Comicus versus. Plin. lib. 14. cap. 14. Actores comici. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Artificium comicum. Cic. pro Rosc. Com. 18. Nemo enim illum ex truncocorporis spectabat, sed ex artificio comico æstimabat. De Roscio Davus

Davus comicus, i. e. Qui a comicis poetis describitur. Hor. 2. Serm. 5. 91.

— Davus sis comicus, atque Stes capite obitipo, multum similis metuenti.

Poeta comicus, Comœdiarum auctor. Cic. in Orat. 184.

Res comica, i. e. Argumentum quod in comœdiis tractatur. Hor. in Arte Poet. 89.

Verfibus exponi Tragicis res Comica non vult.

Senes comici. Cic. de Senect. 16. Nam quos ait Cæcilius comicos stultos senes: hos significat, credulos, obliuiosos, dissolutos, quo loco quidam codices habent Comicos. sed Comicos accusativo casu legendum esse, offendit locus ipse Cæcili, qui integer ponitur a Cicerone in Lælio 99. hæc enim verba illic leguntur, Quid autem turpius, quam illud? quod nec accidat, magis cavendum est? ut in Epiclero,

Hodie me ante omnes comicos stultos senes

Verfaris, atque luseris lautissime. Quod enim illic in excusis libris Coomicos legitur, manifestò corruptum est. nec enim verbum illud Latinum est: neque sensus ejus, si in consuetudine fuisset, illic quadret. Porro Comicos dici putat Victorius in Variis lectionibus, quales a Comiciis in fabulis inducuntur: stultos vero, qui fingi etiam possunt, sapientes. In comœdiis autem sæpe ita stolidi finguntur, ut exemplum stultitiae sint: qualis est Nicobulus ille Plautinus in Bacchidibus.

Servus comicus. Testis comicus. V. Comicus testis, in TRSTIS. Absolute etiam Comicus dicitur, Scriptor fabularum. Plaut. Pæn. 3. 2. 4. Quin edepol condoctor sum, quam Tragœdi aut Comici. V. etiam Perf. 4. 2. 4.

COMICUS, Adv. Cic. 3. de Orat. 27. Quis unquam res, præter hunc, tragicas pæne comice, tristes remisit, severas hilare, forenses fœnicia prope venustate tractavit? Et Sen. Epist. 100. Sit aliquod oratorie acre, tragice grande, comice exile.

COMÆDICUS, a, um, Adj. Apul. 3. Florid. p. 353. Hicce laudibus diu in arte comœdica nobilis.

COMÆDICE, [κωμῆδεις] Adv. a Comœdo, inquit Festus. Plaut. Mil. 2. 2. 58.

Euge, euge, Eufcheme, hercle altitit & dulcice & comœdice. i. e. Suaviter & jucunde, ut exponit Cælius.

COMÆDIALIS, e. Scribanus de Pass. Chrif. cap. 9. Theatralis vel comœdialis scena.

COMÆDIOGRAPHUS, i. m. [κωμῆδιογράφος] Cic. apud Victorinum & Probum, Gram.

COMOPOLIS, is. f. [κωμὸπολις] Locus major quam vicus, & minor quam urbs. Marc. Emp. lib. 1.

COMOSANDALOS, [κωμοσάνδαλος] Flos est, quem notiore nomine Hyacinthum nominamus, ut tradit Pausan. in Corinth. pag. 78. Wech. ex quo Hermionenses, solennibus Chthoniæ deæ festis coronas complabant. V. Cæl. 27. 26.

COMOSIS, V. COMMOSIS.

COMOSUS, V. COMA.

COMOTICA, vel potius COMOTICA, [κωμωτική] Medicamenta sunt capillis venustandis, elegantisque ornandis excoigata. Qualia ab Archigene composita memoria proditum est, quibus docet flavos & crispas capillos fieri falis spuma, intermixta myrrha. Galenus quoque medicus alioqui gravis, comotica recenset quibus nigricet capillus, aut in candorem perducatur, vel evadat ruhor. Quin commemorat se vidisse mulieres complufculas immudica affectati capillitii defunctas curiositate, quum caput hujuscemodi medicamentis lethifera frigiditate vexasset.

COMOTRION, vel potius COMOMOTRION, i. n. [κωμωτήριον] dicitur Instrumentum, quo comprices capillos adornant, Latine Calamiftrum appellatur, vel discerniculum. V. Pollucem, & Cæl. lib. 18. cap. 10.

COMOTRIA, arum. f. [κωμωτήρια] Latine Comprices dici possunt, vel ornatrices, quæ ornandæ comæ habent peritiam. Romæ Veltæ ministræ, auctore Festo, Comotriæ dictæ fuerunt, quæ feræ extant numero, ut singulas partes populi, singulas haberent sacrorum ministras. [De numero Vestalium Festus in SRX, Sed ne verbum quidem de Comotriis istis. vocabulum Græcum est, proprieque Ornatricem denotat, scribere debet geminata littera Comotria, a v. κωμωτήρια, Suid. κωμωτήρια, κωμωτική, η κωμωτήρια πᾶσι γυναικῶσι. Conf. Polluc. 7. sect. 165. & H. Steph. Thef. Gr.]

COMPACTUS, COMPACTIO, COMPACTILIS, &c. V. COMPINGO.

COMPAGO, inis. f. [ἀμειψήσις] & COMPAGES, is. f. h. e. Conjunctio, compolitio, commissura, confixio: dicitur a Compingendo, id est conjungendo. Servius, Ambages & Compages antiqui tantum dicebant. Posteritas admittit ut etiam Compago dicatur: sed non quia varius esse potest nominativus, debet etiam declinatio mutari, quemadmodum nec in istis nominibus arbor arbos, vomer vomis: nam & arboris & vomeris tantum facit. Ergo compages compagis: quoniam compago usurpatum est. compaginis enim nemo penitus dicit. Hactenus Servius in illud 1. Æn. 291.

— compagibus arcūs

Claudentur belli portæ. Ovid. tamen ita ait lib. 1. Met. 711. de Syringe,

Atque ita disparibus calamis compagine ceræ

Inter se junctis, nomen tenuisse puellæ. Et inferioris ævi scriptores hac declinatione utuntur, V. Cælf. 4. 10. pr. & Aug. Civ. Dei, 16. 2. extr.

Corporisque ipsius constitutionem ac compaginem. Pontanus 562. H. St. Corporis compages. Cic. de Senect. 77. Nam dum fumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis & gravi opere perfungimur.

Lapidum compages. Ovid. 3. Met. 30.

Efficiens humilem lapidum compagibus arcum.

Arctæ compages. Virg. 1. Æn. 293.

Discussa compages. Lucan. 2. 487.

Duraque deum compago tenebant. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 171.

Ferrea compago laterum. Stat. 7. Theb. 43. domum Martis describens.

Humana compages. Lucan. 5. 119.

Laxæ compages. Virg. 1. Æn. 122.

Solida. Lucan. 9. 467.

Soluta. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 115.

Validis hæere compagibus Veneris, i. e. Tenacibus vinculis. Lucret. 4. 1107.

Vol. I.

Revolte compages. Sen. Thyest. 12.

Ruptis compagibus. Sen. Oeth. 9.

Solvere compagem murei. Lucan. lib. 3. 491.

COMPAGUS, i. m. Calceitanti genus barbaricum, intercisum five superiori parte perforatum. Trebell. Pollio in vita Gallien. cap. 16. Caligæ gemmatis annexit, quum compagos reticulos appellaret. V. Cauf. & Salmat. ad loc. Dempster. ad Rosini Antiq. Rom. 5. 36. p. 506.

COMPAGINO, Ære. Conjungo, copulo, a nomine Compages, five Compago, quæ Conjunctionem significat. Scriptores Rei Agrar. Gœffii p. 346. Compaginantes agri limitifce. Paulinus Epist. 12. (nov. ed. Paris. Epist. 32. n. 10.) Hæcigitur ratione perlufatus, basilicas nostras tuis, sicut & operis tempore, & voti genere conjuncta sunt, ita & litteris compaginari curavit. V. etiam Zen. Veronenf. & Prudent. in Romano v. 890. August. Confess. 13. 30.

COMPAGINATVS, a, um, ut. Formæ compaginatæ. Ammian. 28. 2. Compaginatæ formæ e roboribus conjectæque in alveum. Et 21. 2. Axiculis orbis erat compaginatus.

Membra compaginata. August. Serm. 1. feria 3. Pentecost.

COMPAGINATIO, ðnis. f. Gloss. Vet. ἀμειψήσις, Junctura, compages, compaginatio.

COMPAGINA, æ. f. Idem. M. Baro de Casis Litterarum p. 239. Ed Gœffii, Colligo ab omni compagina litterarum, &c. Et Innocent. p. 246. Omnis compagina litterarum, &c.

COMPAR, Æris. Adj. [πάρωντος, σύζυγος] Idem significat quod Par. Liv. 1. 9. Id enim demum compago convulsum fore.

Suid. Κόμπαρος, ἢ συνίξικτος ἢ κομωτήριον πρὸ ὁμοίων, τῆ αὐτῆς ἀπὸ λῶν χεῖρας: ubi non dubito, quin fit κωμωτήριον, pro κωμωτήριον, deinde syllaba e sumpta fit ex eo, qui sequitur articulo. Sic autem Munia comparis æquare dixit Hor. tanquam συνίξικτος ἢ τὸ αὐτῆς ἔργον. H. St. Confilium compar. Liv. 28. 42. extr. Quam compar confilium tuum parentis tui confilio fit, reputa.

Funus compar morti. Liv. 8. 10. Decii corpus ne eo die inveniretur, nox quærentes oppressit: postero die inventum inter maximam hostium stragem, cooperatum telis: funufque compar morti, celebrante collega, factum. Al. Par morti.

Mars compar. Liv. 36. 44.

Modus compar. i. e. Par & æqualis mensura. Cælf. lib. 4. cap. 5.

Natura viri compar uxori. Lucret. 4. 1248. i. e. Conveniens.

Compar, cum genitivo. Gell. lib. 6. cap. 11. Quia tantisper similis & compar eorum fias.

Compar, exornatio Rhetorica. Auct. ad Heren. 4. 28. Compar appellatur, quod habet in se membra orationis, quæ constant ex pari numero syllabarum.

Compar, pro Socio seu Conjuge. Plaut. Casin. 4. 2. 18.

Meus foceris, compar, commaritus, villicus. i. e. Socius vel æqualis. Plin. lib. 8. cap. 23. Conjugia ferme vagantur: nec nisi cum compare, vita est.

Æquare munia comparis. Hor. 2. Carm. 5. 2.

Nondum subacta ferre jugum valet

Cervice, nondum munia comparis

Æquare: nec tauri ruentis

In venerem tolerare pondus. V. paulo supra Henr. Steph.

V. etiam Gruter. Inscript. p. 791. n. 9.

COMPARATIVUS, V. COMPARO.

COMPARELIS, e. Idem. Aufon. Eclog. 2. 38.

Nescit compariles laterum formare figuras.

COMPARECO, si, sum, [πάρεσις] Ære. Idem quod Parcere. Ter. Phorm. 1. 1. 9.

Quod ille unciatim vix de demenso suo,

Suum defrudans genium, comparfit miser, &c. Adde Pacati Paneg. cap. 32.

COMPAREO, ui, [φείνομαι] Ære. Mem quod Apparere. Plaut. Anl. 4. 4. 2. Qui modo nusquam comparebas, nunc quum compares, peris.

Cic. 7. Verr. 147. Quærite nunc vitellius prius quibus exitus illorum, ex illo loco compareant. Ovid. ad Liv. 407.

Lucifer in toto nulli comparuit orbe.

In multitudine bonorum comparere. Cic. pro Rabir. perduel. 23. Aliquem non comparere. Cic. 12. Att. 2.

Causa terroris non comparuit. Liv. 8. 37.

Corpus mortui non comparet. Papinian. in l. ult. D. de his qui not. infam. Si quis in bello ceciderit: est corpus ejus non comparet, lugebitur.

Inchoata a natura parent. Cic. pro Sull. 71.

Officia comparent in actione. Cic. 3. Off. 15. Quum autem aliquid actum est in quo media officia compareant, id cumulate videtur esse perfectum.

Oratio hæc in turba novorum voluminum vix comparet. Cic. de Clar. Orat. 112.

Ornamenta orationis, comparent. Cic. in Orat. 234.

Scintilla nulla comparet incendiis. Cic. Anteq. iret in exil. 14.

Signa & dona comparere omnia. Cic. 3. Verr. 132.

Signa testium non comparent. Ulp. in l. Quum tabulæ. D. de bon. poss. fess. secund. tab.

Comparebunt quæ imperas. Plaut. Amph. 2. 1. 82.

Et memor sum, & diligens, ut quæ imperes, compareant. i. e. Fiant ea quæ tu imperas.

Non comparet argenti ratio. Plaut. Trin. 2. 4. 15.

Postquam comedet rem, post rationem putat.

L. Nequaquam argenti ratio comparet tamen.

Comparere, pro Extare. Liv. 25. 40. Visebantur enim ab externis ad portam Capenam dedicata a Marcello templa: propter excellentia ejus generis ornamenta, quorum aliqua pars comparct. Idem lib. 32. 10. Iis, quorum agros urbesque populatus esset, redderet res, quæ comparent: ceterorum æquo arbitrio æstimatio fieret. Liv. 6. 1. In primis fœdera ac leges (erant autem hæc duodecim Tabulæ, & quædam regie leges) conquiri, quæ comparent, jussurunt.

COMPARO, [συγκρίνωμαι, παρὰμείζω] Ære. proprie est Parare. Cic. 3. Verr. 65. Magnifice & ornate (ut erat in primis inter suos copiolis) comparat convivium.

Accusatorem alicui comparare. Cic. pro Cluent. 191.

Accusatores comparare in alicquem. Cic. pro Rofc. Amer. 30. Crimen incredibile confingunt: testes in hunc & accusatores hujuscæ pecunia comparant.

Aditum comparare. In ADITUS.
 Aditum sibi comparare ad aliquid rem. Cic. 2. Att. 17. Nunquam huc venissent, nisi ad alias res petiferas aditus sibi compararent.
 Bellum non comparare, sed jam gerere. Cic. 3. Philipp. pr. Quum bellum nefarium contra aras, & focos, contra vitam fortunaeque nostras, ab homine profugato ac perditio, non comparari, sed geri jam viderem.
 Canem comparare ad rixam, ad pugnam, ad cursum. Columel. lib. 7. cap. 12.
 Copias contra aliquem. Cic. in Orat. 123.
 Copiam hominum. Cic. 8. Att. 17. Alter in Siciliam, cum ea copia, quam Capua & circum Capuam comparatis, &c.
 Convivium. Cic. 3. Verr. 65.
 Domicilium. Liv. 1. 34.
 Dolum ad aliquid capiendum, per translationem. Liv. 23. 35. pr. Ubi id parum procellit, dolum ad capiendos eos comparant.
 Dolum alicui comparare & confingere. Plaut. Capt. prol. 47.
 Exercitum. Cic. 3. Philipp. 14.
 Ferrum in tutelam sui. Quintil. lib. 3. cap. 2. Nisi quis dicit etiam gladium fabricatum ab eo prius, qui ferrum in tutelam sui, quam qui in perniciem alterius comparavit.
 Imbres. ut, Annus hibernus Jovis imbres nivefque comparat. Hor. Epod. 2. 30. h. e. Hiems colligit & accumulata, &c.
 Infidias alicui. Cic. pro Cluent. 47. Itaque tum sic statuit, per C. Fabricium infidias Avito comparare.
 Laudationes per vim & metum ab aliquibus alicui comparare. Cic. 6. Verr. 147. De Laudatione judiciali, ex provincia Romani missa.
 Ludos magna pecunia. Cic. 3. Q. frat. 9.
 Malum alicui. Plaut. Casin. 2. 8. 69. Quin ego illis hodie comparem magnum malum.
 Periculum alicui. Cic. pro Flacc. 96.
 Spatium defensionis comparare & constituere. Cic. pro Rabir. perduel. 6.
 Tumultus domesticos & intestinos comparare. Auct. ad Heren. lib. 4. 8.
 Comparare, cum infinitivo. Comparate tecta urere. Ovid. 2. Trist. 267. Igne quid utilius? si quis tamen urere tecta comparat, audaces instruit igne manus.
 Ad arbitrium suum aliquid comparare. Cic. 7. Fam. 1.
 Ad delectationem comparatum aliquid. Cic. in Orat. 208.
 Delectationis causa comparatum aliquid. Cic. in Orat. 37.
 Gravissimus auctor ad insitendum, fidelissimus focus ad comparandam, fortissimus adiutor ad rem perferendam fuit. Cic. pro Domo, 30.
 In ostentationem comparare declamationem. Quintil. lib. 2. cap. 30.
 Comparare se ita. Ter. Eunuch. 1. 1. 2. — an potius ita me comparem, Non perpeti meretricum contumelias? Cic. de Nat. Deor. Ego me ita comparavi.
 Alicui se ita comparare. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Se ante comparare, pro se disponere & cavere. Cic. 1. Q. frat. 1. Sed te illud admoneo, ut te ante compares, quotidieque meditare resistendum esse iracundiae.
 Dum fe uxor, ut fit, comparat, paulisper commotus est. Cic. pro Milon. 28.
 Se ad respondendum comparare. Cic. 3. de Nat. Deor. 19.
 Se ad iter comparare. Liv. 28.
 Comparare sibi remedium ad vim tempestatum. V. REMEDIUM. Sic Comparare subsidia ad omnes casus. Caes. 4. Bell. Gall. 31.
 Comparare vultum suum e vultu alterius. Plaut. Amph. 3. 3. 5.
 Comparare, [πρωτιον] Acquirere. Ter. And. 4. 1. 4.
 Ut malis gaudeant, atque ex incommodis Alterius sua comparant ut comoda? Ubi Donatus; Comparant, i. e. Acquirant, vel aestiment. i. e. Non intelligunt comoda sua, nisi ex alterius incommodis ea aestimaverint. Immo verius Acquirant. Amicitias comparare ratio monet. Cic. 1. de Fin. 65.
 Amicitiae comparantur, ut commune commodum mutuis officiis gubernentur. Cic. pro Rosc. Amer. 12.
 Argentum comparare. Plaut. Afin. 3. 3. 78.
 Artes optimas comparare. Cic. 2. de Fin. 110.
 Auctoritate sibi comparare re aliqua bene gesta. Caes. 5. Bell. Gall. 53.
 Auxilia voluntaria comparare sibi populorum liberorum, regumque. Cic. 15. Fam. 4. Quum interea superioribus diebus ex Senatusconsulto, & evocatorum firmam manum, & equitum sane idoneum, & populorum liberorum, regumque & fociorum auxilia voluntaria comparavissent. Voluntaria, i. e. Quae sponte cantur.
 Delectationes sibi comparare ad arbitrium suum. Cic. 7. Fam. 1.
 Diligentiam subsidio sibi. Cic. pro Quint. 4. Nam quo minus ingenio possum, subsidio mihi diligentiam comparavi.
 Discipulum. Cic. in Pison. 71.
 Gloriam ex bellicis rebus. Cic. 2. Off. 45.
 Laudes artibus comparare. Cic. 2. Fam. 4. extr.
 Praedam improbilissime comparare. V. IMPROBUS.
 Rationem optimam vivendi comparare. Cic. 5. Tusc. 36.
 Res nobis ad beate vivendum comparat sapientia. Cic. 1. de Fin. 65.
 Subsidium aliquod ab adolescentia sibi comparare. Cic. 1. de Orat. 199.
 Silvam rerum ac sententiarum comparare. Cic. 3. de Orat. 101.
 Virtutem industria comparat alicui. Auct. ad Heren. 4. 28.
 Voluptates conquerere & comparare. Cic. 1. de Fin. 42. Sapientia nunc expetitur, quod est tanquam artifex conquerendae & comparandae voluptatis.
 Saepa sine substantivo ponitur. Cic. 16. Fam. 11. Omnino ex hac quoque parte diligentissime comparatur. Et Liv. 38. 12. Domum ad comparandum mittit. V. ibi Gronov.
 Comparate, Coniungere, ut, Comparare labella cum labellis. Plaut. Afin. 2. 1. 2.
 Comparare, Emerc. [ἀντιπραγματισμῶν] Cato de R. R. cap. 1. pr. Praedium quum comparare cogitabis. Ter. Eun. 2. 3. 61.
 Immo ficticias, quod donum huic dono contra comparat. Ubi Donatus, Comparat pro Emat, ut Comparandum putet. [i. e. Componendum, Conferendum putet, quod malum.
 Animosissime comparare aliquid. Suet. in Caes. cap. 47. Gemmas, to rucmata, sive, tabulas operis antiqui semper animosissime comparasse. Carius comparare aliquid. Suet. in Calig. cap. 27. Quum ad saginam leterarum muneri praeparatarum carius pecudes compararentur, &c.
 Fromentum comparare. Liv. 2. 9.

Homines comparare etc ad aliquid. Catull. 10. 15.
 Magisteria sacerdotum comparare. Suet. Calig. cap. 22. Magisteria sacerdotum ditissimus quique, & ambitione & licitatione maxima, vicibus comparabant.
 Ex alteris pecunia aliquid comparare. Ulpian. in l. Procuratoris. §. plane. D. de tribut. act.
 Servum comparare. Ulpian. l. Si procuratorem. §. Si tutores. D. Mandat. Nam & si non mandasset, tenerentur tutelae, cur servum pupillo necessarium non comparaverunt. Quidam expungunt priorem negationem, quod & videtur sensui aptius. V. locum.
 Comparare, [συγκρίνειν, παραβάλλειν] Assimilare, conferre. Plin. lib. 12. cap. 14. Rustum thus exit, nec comparandum priori.
 Conferre pugnantia, comparare contraria. Cic. in Orat. 38.
 Aetatem aliquorum comparare. Liv. 1. 5. Forte & Numitori, quum in custodia Remum haberet, audissetque geminos esse fratres, comparanda eorum aetatem, &c.
 Aliquem ad alium comparare. Ter. Eun. 4. 4. 14.
 Ne comparandum hic quidem ad illum est.
 Alterum alteri comparare. Cic. de Amicit. 9.
 Alterum cum altero comparare & conferre. Cic. 6. Verr. 121. Conferte Verrem, non ut hominem cum homine compares, ne qua tali viro mortuo fiat injuria: sed ut pacem bello, leges cum vi, &c.
 Factum unius cum alterius facto comparare. Cic. 3. Fam. 6.
 Hominem cum homine, & tempus cum tempore, & rem cum re comparare. Cic. pro Domo 130.
 Oratio longior cum magnitudine utilitatis comparetur. Cic. 2. Off. 20. i. e. quasi Compensetur.
 Personam cum persona comparare. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Similitudines comparare. Cic. 1. Off. 11. Homo per rationem conscientia cernit, similitudines comparat.
 Se comparare alicui. Ovid. 13. Met. 338.
 Solitudinem cum solitudine. Cic. 3. Off. 1. Sed nec otium hoc cum Africanis otio, nec haec solitudo cum illa comparanda est.
 Vir nullo modo cum ceteris comparandus. Cic. 2. Philipp. 117.
 Equalitate comparatur multa. Cic. in Topic. 71.
 Numero comparare. Cic. in Topic. 69.
 Specie comparate. Cic. in Topic. 69.
 Comparari cum aliquo. Catull. 41. 7.
 Quis huic deo comparari auit? Catul. 59. 65. De Hymenaeo.
 Inter se aliqua comparare. Cic. 1. Off. 11.
 Argumenta utriusque partis inter se comparare. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Coram comparare. Cic. in Orat. 96. Et nisi coram erit comparatus ille, fortior per se hic quem dico probatur. Sensus est: Mediocres oratores certe magni videntur, nisi cum illis amplissimis comparantur. Hoc enim efficit comparatio, ut quae majora & meliora sunt, statim apparent: & ex collatione certissimum iudicium nascitur, unde proverbialiter dicitur, Purpura juxta purpuram dijudicanda est.
 Comparare, Constituere, decernere. Auctor ad Heren. 4. 24. Bene majores nostri hoc comparaverunt, ut neminem regem, quem armis cepissent, vita privarent.
 Comparatum est ita. [εἶνα πρῶτον] i. e. Constitutum natura, vel consuetudine receptum. Ter. Phorm. 1. 1. 7.
 Quam inique comparatum est, hi qui minus habent, Ut semper aliquid addant divitiaribus? V. INIQUEUS.
 Iniquissime comparatum est, quod &c. Cic. pro Cluent. 57.
 Legibus praecclare comparatum est, ut. Cic. ad Brut. 12. Sed hoc praecclare legibus comparatum est, ut caritas liberorum amiciores parentes Reipub. redderet.
 Jus a majoribus nostris ita comparatum est. Cic. pro Domo 77.
 More majorum. Cic. pro Rosc. Amer. 101. Itaque more majorum comparatum est, ut in minimis rebus homines amplissimi testimonium de sua re non dicerent.
 Natura ita comparatum, ut, &c. Liv. 3.
 Natura hominum ita comparata est, ut, &c. Ter. Heaut. 3. 1. 97.
 Ratio ita comparata est vitae naturaeque nostrae, ut alia aetas oriatur ex alia. Cic. de Amicit. 102.
 Comparare inter se, pro Constituere. Liv. 29. 20. extr. Cum Tribonisples, actum, aut compararent inter se, aut forte legerent, qui duo cum praetore ac legatis irent.
 Sortiri, & comparare inter se. Liv. 24. 10. pr. Decretumque omnium primum, ut Consules fortiterentur comparantque inter se, uti Censoribus creandis comiria haberet, priusquam ad exercitum proficisceretur. [Sed multo frequentius hic modus loquendi adhibetur, ubi de Provinciis agitur, quas singuli suas vel Sorte acquiriebant magistratus, vel Comparatione, id est suo iudicio convenientes inter se, vel denique Extra ordinem, id est, Mandante nominatim S. P. Q. R.
 Comparare, est etiam vox Gladiatoribus propria, & idem quod Componere significat. Suet. Calig. 35. Hunc e spectaculis detractum, repente & in arenam deductum, Thraci, & mox hoplomacho comparavit. ubi Torrent. Comparare, Coniungere, contendere, & componere. V. etiam Lipsi. Sat. 2. 19.
 COMPARATUS, a, um, ut, Bestiae comparatae ad munus. Suet. Caes. 75.
 Duces comparati. Liv. 30. 28. Exerxerunt omnium animos Scipio & Annibal, velut ad supremum comparati duces. i. e. Compositi. V. Freinshem. & Schellier. ad Justin.
 Familia gladiatorum comparata, i. e. Coemta. Suet. Caes. 10. V. ibi Bernecc. & Pitisc.
 Infidias comparatae in caput alicuius. Curt. 6. 2. 4. Hinc saepius comparatae in ejus caput infidiae. i. e. Paratae. Sic Suppelles comparatae. Curt. 5. 6. 3.
 Venenum comparatum. Suet. Tibic. 49.
 COMPARATUS, us, m. Vitruv. lib. 7. praefat. fin. Amplo modulorum comparatu architectari.
 COMPARATIO, onis, f. [συγκρίσις, παραβολή] Idem quod Apparatus: ut, Comparatio novi belli. Cic. pro Legge Manil. 9.
 Nihil sua comparatione diminueret. Cic. 1. Q. frat. 2. Pompeius omnia pollicetur, & Caesar: quibus ita credo, ut nihil mea comparatione diminuant.
 Comparatione, disciplinae dicendi in patronorum numerum pervenire. Cic. de Clar. Orat. 263. Paulo ante Apparatum dixit.
 Comparatio, Acquisitio, ut, Comparatio voluptatis. Cic. 2. de Finib. Idem pro Muren. 44. Non placet mihi inquisitio candidati pra-

nuntia repulſe : non teſtium potius, quam ſuffragatorum comparatio. Budæus.

Divitiarum nimis anxia comparatio. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. 5.

Comparatio Latine, Analogia Græce dicitur. Cic. de Univerſ. 12.

Vide quæ ſcribo in mea ad Varr. Appendice hoc de loco. H. St. Niſi tamen fallor, non meminit hujus loci in ea Appendice.

Comparatio criminis quid ſit, declarat Cic. 1. de Invent. 15. Comparatio eſt, inquit, quom aliud aliquid arguit rectum, aut utile contenditur, quod ut feret, illud, quod arguitur, dicitur eſſe commiſſum. conf. 2. 72.

Criminis comparatio inventa & adornata ab aliquo. Cic. pro Cluent. 101.

Confringi comparatione. Cic. de Univerſ. 21. i. e. Conjunctione, vel proportionem. Sic enim ipſe Cicero docet paucis ante verſibus. Quædam exemplaria, pro Comparatione, habent Proportionem.

Comparatio, Aſſimilatio. Plin. 7. Epit. 29. Sed quum lego, ex comparatione ſentio, quam male ſcribam.

Contentio & comparatio de duobus honeſtis. Cic. 1. Off. 52. Poſteſt incidere ſæpe contentio & comparatio, de duobus honeſtis utrum honeſtius. Deterioris comparatio. Tacit. 1. Ann. 10.

Meliorum comparatio. Curt. 3. 11. 20.

Orationis alicujus comparatio cum ſcriptis alienis. Cic. 1. de Orat. 217.

Parium comparatio nec elationem habet, nec ſubmiſſionem: eſt enim æqualis. Cic. in Topic. 7.

Similium comparatio. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Utilitatem comparationes. Cic. 2. Off. 88.

Difficiles ad judicandum comparatione res. Cic. 10. Fam. 5.

Ex comparatione tam ordinatæ diſciplinæ, pro Cum tam ordinata diſciplina. H. St. Ex Liv. 24. 48. pr.

In comparatione viſ rerum cernitur. Cic. in Topic. 80.

Ducere comparationem una via. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Diſſerere de comparatione aliarum rerum. Cic. 1. Off. 10.

Ad eandem inter fe comparationem conſciunt ſpatia itellæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.

Comparatio, Conſtitutio. Liv. 6. 30. pr. Volſci provincia ſine forte, ſine comparatione, extra ordinem data. V. in ipſo verbo, ad ſinem.

COMPARARE, Adv. [συγκρίτως] Cic. in Topic. 84. Quum autem quaritur quale quid ſit, aut ſimpliciter quaritur, aut comparate, &c. Comparete, i. e. Comparative, relative, reſpective.

COMPARATOR, ðris. m. Lege 1. C. de præd. decurion. Oppreſſus potentia comparatoris. Et Gloſſ. Gr. Lat. οὐκιστορ. Comparator, Commerciarius.

COMPARATRIX, icis. f. Zeno Veron. Juſtitia immortalitatis comparatrix.

COMPARABILIS, e. [συγκρίσιμος] Cic. 1. de Invent. 49. Comparabile autem eſt, quod in rebus diverſis ſimilem aliquam rationem continet. Simile & comparabile. Cic. 1. de Invent. 42. Simile autem ex ſpecie comparabilis, comparabile autem ex conferenda atque aſſimilanda natura judicatur.

Mors comparabilis. Liv. 39. 52. Trium clariffimorum ſuæ cujuſque gentis virorum, non magis tempor congruente comparabilis mors videtur eſſe, quam quod nemo eorum ſatis dignum ſplendore vitæ exitum habuit.

Species comparabilis. Cic. 1. de Invent. 42.

COMPARATIVUS, a, um. Idem. ut, Aurum comparativum, Quod compenſationis gratia redditur. Cod. l. 12. t. 40. l. 2.

Antilitas comparativus Angelorum. Tertull. adv. Valent. cap. 13.

COMPARATIVUS, a, um. Adj. [συγκριτικός] dicitur Quod æquat. Unde dicimus Comparativum gradum, cujus proprium eſt ſuperare poſitivum in ea qualitate quam obinet. licet quandoque pro poſitivo ponatur. Nonnunquam etiam ſuperativum excedit. ut apud Liv. 4. 11. pr. Rem utilem pellimo exemplo, pejore conſilio eſt aggreſſus. Quintil. lib. 9. cap. 3. Utimur vulgo & comparativis pro abſolutis: ut quum ſe qui infirmioreſſe dixerit. Duo inter fe comparativa committimus, &c.

Genus cauſæ comparativum. Quintil. lib. 3. cap. 12. & lib. 7. cap. 5.

Judicatio comparativa, Vox rhetorum. Cic. 2. de Invent. 76.

Vocabulum comparativum. Gell. 5. 21.

COMPARATIVE, Adv. Gell. 5. 21. Compulſures cum dicimus, non comparative dicimus.

COMPARTICEPS, Ipis. [συμμετέχεις] Vulg. Interp. Ephel. 3. 6.

COMPASCO, avi, aſtum, [συνήρωμαι] ère. proprie dicitur de Gregibus, aut Armeniis, dum ſimul paſcunt. Plin. lib. 9. cap. 54. Nondum Britannica ſerviebant litora, quum Orata Lucina nobilitabat: poſtea viſum tanti in extrema Italia petere Brundifium oftrea: ac ne his eſſet inter duos ſapores, nuper excoctatum ſamem longe advectionis a Brundifio, compaſcere in Lucrino. conf. lib. 32. cap. 6. V. not. Hard. & infra COMPESCERE.

Jus compaſcendi habere. Scævola in l. Teſtatrix. §. Plures. D. Si ſervitus vendicetur, Plures ex municipibus, qui diverſa prædia poſſidebant, ſaltum communem, ut jus compaſcendi habent, mercati ſunt.

COMPASCORE, èris. [συνήρωμαι] paſſi. Varro l. de R. R. cap. 51. Meſſe facta, ſpicilegium venire oportet, aut domi legere ſtipulam: aut ſi ſunt ſpicæ raræ, & operæ caræ, & compaſci.

COMPASTUS, a, um. Plin. 32. 6. Brunditica in Averno compaſta.

COMPASTOR, ðris. m. [συνωκίδης] Hygin. Fab. 187. Alter compaſtor.

COMPASCUUS, a, um. Adj. [συνωκίδης] ut, Compacuſcuſ ager, Relictus ad paſcendum communiter vicinis, inquit Feſtus. Cic. in Topic. 12. Si compacuſcuſ ager eſt, juſ eſt compaſcere.

Jus compacuſcuſ, pro Compacuſcendi. Scævola in l. Teſtatrix. §. finali. D. Si ſervitus vendicetur, Item quæro, an quum pars illorum proprium fundorum legato ad aliquem tranſmiſſa ſit, aliquid juris ſecum hujus compacuſcuſ traxerit.

COMPASSIO, COMPASSIBILIS, &c. V. COMPATOR.

COMPATRE, tris. m. Eo ſignificatu quo vulgus utitur. Petrus Bembus in Epit. Leonis Pontificis lib. 11. Epit. 16. Ad quam formam & Conmarter dixeris. Compere, Commere. V. Voſſ. de Vitis Serm. l. 2.

COMPACTIOR, paſſus ſum, [συμπακτώ] pati. Una pati. Tertull. adv. Praxeam cap. 29. Nec compaſſus eſt pater filio. Et mox; Quid eſt compati, quam cum alio pati?

Item pro συμπακτώ, idem quod antiqui dicunt, Caſu alicujus affici, miſericordiam moveri. Hieron. Epit. 87. & in Eſa. cap. 45.

COMPATIENS, entis. Cæſ. Aurel. Acut. 2. 16. 98. Tuſſicula ſit, compatiens quibusdam partibus. V. etiam Idem Tard. 5. 3. 58.

COMPASSUS, a, um. Alferus Avitus 7. extr. ad Chriſtum, Cui tibi compaſſo micras luccurre latroni.

COMPASSIO, ðnis. f. [συμπαθία] Tertull. de Refurr. Carn. cap. 40. Quod pro compaſſione promittitur, &c.

COMPASSIBILIS, e. Tertull. adv. Praxeam cap. 29. Pater ſi compaſſibilis, utique paſſibilis, &c.

COMPATRIOTA, e. m. Gloſſ. Gr. Lat. συμπατριώτης, Compatriota.

Dare ducenti compatriotis. Sariſb. 4. 11.

COMPATRENDUS, i. m. Ulpian. in l. 1. D. Si quid in fraud. patr. Adverſus compatronum, qui contra tabulas bonorum poſſeſſionem omiſiſi, Fabiana non competit: ſi non poſſus ſit in eo quod donatum eſt, quam pars debita patrono. Quare ſi mortis cauſa ei donatum ſit, partem faciet compatrono, quemadmodum legatarius patronus facit.

COMPAVEſCO, ère. ut, Animo compaveſcere. Macrobr. 1. Saturn. 6. conf. Gell. 1. 23.

COMPAVĪNUS, a, um. Apul. Met. 7. p. 197. Miſera illa compavida atque dirupta. Alii legunt compavita.

COMPESCO, are. Cæſ. Aurel. Acut. 2. 12. 84. His etiam compeccavit Themifon. conf. Tard. 3. 1. 12.

COMPECTORATUS, a, um. Apul. in Pſendepigraphis. Petron. p. 228. Membra molli lectulo compeſtorata adherent Venenis glutino.

COMPACTUM, i. n. Idem quod Compactum. Plaut. Pſeud. 1. 5. 129. V. in COMPINGO.

COMPEDES, COMPEDIO, COMPEDITUS. V. COMPERS.

COMPELLO, [καταλογίζομαι, ἐπιβιβάζω] are. Alloqui. Cic. Poſt redit. in Senat. 11. Neque ſolum id dixit, ſed quos ei commodum fuit, compellavit, Compellare & loqui. Cic. 13. Att. 23. Quare da te in ſermonem, & perſeca, & conſice, excita, compella, loquere, ut te cum illo Scævola loqui putes.

Blande compellare virum. Plaut. Pen. 3. 3. 72.

Magnifice compellare aliquem. In MAGNUS.

Nominatim. Cic. pro Demo 65. Nominatim alii compellabantur, alii citabantur, alii relegabantur.

Ultero verbis amicis. Virg. 2. Æn. 372.

Carmine. Cæſul. 62. 24.

Heroes ſalvete, deum genus, ð bona mater, Vos ego ſæpe meo, vus carmine compellabo.

Didis aliquem. Ovid. 12. Met. 585.

Honore multo aliquem. i. e. Honorifice. Virg. 3. Æn. 474.

Lege compellare aliquem. i. e. In jus vocare, Accuſare aliq. lege agere cum aliquo. Cic. 8. Fam. 12. Quibus quom parum procederet, ut ultra lege mihi ponerent accuſatorem, compellari ea lege ne voluerunt, qua dicere non poterant.

Nomine compellare. Liv. 10. 28. Patrem P. Decium nomine compellans, Quid ultra moror? inquit, &c. Idem 23. 47. Proceſtusque ante ſtationes equo, Tauream nomine compellavit, congregique, ubi vellet, juſſit.

Ore placido compellare. Ovid. 3. Met. 146.

Cum juvenis placido per devia luſtra vagantes Participes operum compellat Hyantius ore.

Queſtu aliquem. Valer. 2. Argon. 402.

Voce. Virg. 5. Æn. 161.

Vocibus notis aliquem compellare. i. e. (ait Servius) Amicabilibus. Virg. 6. Æn. 499.

Compellare de ſupro, Solicitare. Valer. Max. lib. 6. cap. 1. ubi de C. Mario, A miſite jure cauſum pronuntiavit, quia cum de ſupro compellare auſus erat.

Non ſatis digne ab aliquo compellari. Cæſ. lib. 19. cap. 1.

Compellare, Obiurgare, vel potius Accuſare apud populum. Cic. 2. Att. 2.

Nigidium minari in concione, ſe judicem, qui non adſuerit, compellatur. Paulus Manutius exponit, Evocaturum, coacturum, ſic interponens: Sed heus tu, equitid vides Calendas venire? Antonium non venire? Judices cogi? Nam ita id me mittunt, Nigidium minari in concione, ſe judicem, qui non adſuerit, compellaturum.

Compellare, pro Probare appellare, inceſſere. Cic. 3. Philipp. 57. Item etiam Q. Ciceronem fratris mei filium compellat edicto: nec ſentit amens commendationem eſſe compellationem ſuam. Compellat edicto, i. e. Inſamando cauſam appellat. Suet. Cæſ. cap. 17. In carcerem conſecit Novium Queſtorem, eo quod compellari apud ſe majorem poteſtatem paſſus eſſet. h. e. Inſamari & accuſari. Sic Bæaldus exponit. Calaubonus Deſerre interpretatur. [Subauditur 72 Lege. V. paulo ſupra.]

COMPPELLATIO, ðnis. f. Cic. 12. Fam. 25. Itaque crebras vel potius quotidianas compellationes meas non tulit, ſequæ in urbem receipt invitus. i. e. Obiurgationes & convicia. Et Gell. 1. 5. Maledictis compellationibusque probroſis jactatus eſt.

COMPELLO, pūli, puſum, [συνάγω, κατέγω, βιάζομαι, συνελαύνω, συναθίζω] ère. proprie eſt. In unum locum, vel diverſa, vel diverſorum animalia cogere, inquit Servius. Virg. 7. Ecl. 2.

Compuſerantque greges Corydon, & Thyriſis in unum.

Diſpellere & Compellere, contraria. Plaut. Alin. 3. 3. 148.

Meritiſſimo ejus quæ volent faciemus, qui hoſce amores Noſtros diſpūſos compulſit.

Compellere & Expellere, contraria. Cic. in Piſon. 16. Me domo mea expulſiſti, Cn. Pompeium domum ſuam compulſiſti.

Domum aliquem vi & armis compellere. Cic. pro Milon. 88. Qui pluribus cadibus in foro factis, ſingulari virtute & gloria civem domum vi & armis compulſit.

In unum locum compellere & congregare. Cic. 1. Invent. 2. Qui diſperſos homines in agris, & in tectis ſilveſtribus abditos, ratione quadam compulſit in unum locum, & congregavit.

In lethargum compellere. i. e. Cauſam eſſe lethargi. Cæſ. lib. 3. cap. 18.

Aſclepiades ea ſupervacua eſſe dixit, quoniam in lethargum ſæpe compellerent. Intelligit autem Cæſus decoctis papaveris cortices creare lethargum, ſi ex ea aqua ſubinde ſpongia os & caput foveantur.

In plagas compellere. Plaut. Pen. 3. 3. 35.

Cum præda hic hodie incedet venator domum, Canes compellunt in plagas lepidæ Lycum.

In ſuam ſedem compellere oſſa luxata. Cæſ. lib. 8. cap. 3. i. e. Quod vulgus chirurgorum dicit, Reponere in ſuam locum.

Gregem compellere viridi hibisco. Virg. 2. Ecl. 30. i. e. Ad hibiscum. Servius.

Compellere, Cogere, vim facere. Plaut. Bacch. 4. 4. 4. Callidum feneim callidis dolis compuli, & perculi, mihi omnia ut crederet.

Ad bellum nos compulsi regni cupido. Ovid. 5. Met. 219.

Ad deditiorem compellere. Curt. 9. 1. 19. Ut is quoque barbaros ad deditiorem compelleret.

Ad defectionem compellere. Idem 10. 1. 45.

Ad laqueum compellere aliquem. Plin. lib. 36. cap. 5.

Ad mortem tyrannum. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Ad rapinas agmina compulsum. Lucan. lib. 7. 99.

Ad rudem compellere, apud Ciceronem in Epist. ad Octavianum, est Rudis & missionis spe gladiatorum congregare, ut compelli pecus dicitur quod congregatur: rude autem donati gladiatores ferro dimicare non amplius cogebantur. Significat igitur Octavianum promissa rede, exercitum e gladiatoribus Julianis coegisse: ac intellexit veteranos, quos e colonis evocavit Augustus, quod eorum aliqui gladiatores fortasse fuissent: aut etiam ad contemptum & probrum gladiatores appellavit, & ad rudem & premia convenisse intelligit. Turnebus.

In angustias compellere, & Stoicorum dumeta orationem. Cic. 4. Acad. 112. Quum sit enim campus, in quo exultare possit oratio, cur eam tantas in angustias, & Stoicorum dumeta compellimus?

In fauces artas terram compellere. i. e. Comprimer. Curt. 3. 1. 13.

In metum eundem compellere. Liv. 25. 29. Mercenariorum quoque militam auxilia in eundem compulere metum.

In mortem aliquem compellere. Quintil. lib. 7. cap. 4.

In foecordiam compelli. Columel. lib. 11. cap. 1.

Injuriis compelli. Cic. 1. Fam. 9.

Compellere sub. Ovid. 7. Epist. 94.

Illa dies nocuit, qua nos declive sub antrum Cæruleus subitis compulsi imber aquis.

Compellere cum verbo. Ovid. 3. Fast. 860.

Compulerant regem iusta nefanda pati.

COMPULSUS, Partic. [συνθροιστός] Cic. pro Marcell. 13. Omnes enim qui ad illa arma fato sumus nescio quo Reipub. misero funestoque compulsi.

Rabie compulsus. Curt. 8. 8. 2.

Ventris compulsus. Virg. 1. Æn. 579.

COMPULSUS, nis. m. Apul. 8. Met. p. 203. Incendio feritatis ardescens dentium compulso, &c.

COMPULSIO, ðnis. f. Cassiodor. 12. Epist. 10. Quid egit totius anni suscepta compulso?

COMPULSOR, ðris. m. ut, Bovis compulsor. Pallad. 7. 2.

Compulsor, etiam erat qui fiscalia debita exigebat. l. 9. ff. de Exactionibus: Compulsor plane non mittatur, nisi post diem quo solvi debuit, & hoc amplius mensum alterum. ab eo tempore elapso compulsor mittatur, qui non tantum reliqua fiscalia, sed & pro modo culpæ multam a præside & officio ejus, & a canonico exigat.

Dare compulsori. Anmian. 22. 8. Si compulsori quidquam dederit, ut levari debito possit. V. ibi Valef.

COMPULSO, ðre. frequent. ut, Ore improbo compulsat & morsicat. Apul. 7. Met. p. 197.

Regna compulsa. Tertull. Apol. cap. 20.

COMPULSATIO, ðnis. f. Tertull. ibid. cap. 21. Compulsatio inter nos & illos est.

COMPULSAMENTUM, i. n. Fulgent. Mythol. 3. Sororum compulsamentum perca.

COMPULSORIALIS, e. ut, Litteræ compulsoriales apud Jctos.

COMPULSUCRO, [συνελαθροισμός] ðre. Unde

COMPULSUCRODUS, a, um. Plaut. Pers. 1. 3. 16. Nihil est macrum, nihil e nigro compellucidium. Emendatis in codd. Macrum illud, epicrocum, pellucidum.

COMPENDIUM, i. n. [ἐπιτομή, σύντομος, συντομία] appellamus Quod parsimonia quadam servamus: sicut e contrario Dispendium, Quod vel incuria, vel negligentia, vel immoderatione dispendimus. Budæus. Columella, Hoc egi compendium temporis sequens.

Compendium, quod cum compenditur sit. Varro de L. L. 4. 36. Sensus est, hæc quod una cum alio penditur, est compendium.

Compendium, [ἀφίλακτος] Lucrum est temporis, pecuniæ, & operæ. Plin. lib. 17. cap. 22. Subtilitas parsimonie compendia invenit, quum vinea in passinato feritur, obiter seminarium faciendi. Cic. pro Flacc. 7. Is est reus avaritiæ, qui in uberima re turpe compendium effugit. Quæstus & compendium. Cic. 4. Verr. 6. Illa partim mercibus suppeditandis cum quæstu, compendioque dimittit.

Nancisci compendium. Suet. Vitell. cap. 2. Cujus filius sectionibus & cognituris uberius compendium nactus, &c.

Servire suo privato compendio. Cæf. 3. Bell. Civil. 12.

Compendium, pro itinere abbreviato. Plin. lib. 5. cap. 5. Compendium via quadridui deprehensum est.

Operæ compendium. Plin. lib. 17. cap. 23. Pampirari ea non est moris: & hoc compendium operæ est.

Syllabis nullum compendium est. Quintil. lib. 1. cap. 1. h. e. Nulla brevis est ratio discendarum syllabarum, ut intelligat puer quæ cum quibus litteræ jungantur. Subdit enim, Perdiscende omnes.

Vite timide compendia. Stat. 2. Theb. 638.

Durum, arduumque compendium. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Addere vel ponere aliquid ad compendium. IN AD D O.

Conferre verba ad compendium. Plaut. Mil. 3. 1. 186.

Ductus compendio iter deserit. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Facere compendium dictis. Plaut. Capt. 5. 2. 12.

Satis faciendum: sed fieri dictis compendium voio.

Faciam jam compendii verba multa tibi. Plaut. Bacch. 2. 2. 6. i. e. Condonabo tibi salutationis ambages.

Facere compendium errationis. Plaut. Rud. 1. 2. 90.

Si ad faxum quod capessit, ea deorsum cadit, Errationis fecerit compendium.

Facere compendium pulsandi. Plaut. Pseud. 2. 2. 11.

Quisquis es, compendium, ego te facere pulsandi volo.

Monstrare compendia brevia docendi. Quintil. lib. 1. cap. 1. i. e. Breves vias seu methodos,

Morari aliquem compendio. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Esse compendio, pro esse lucro. Africanus in l. Videlicet. D. Ex quibus causis majores, Videlicet ne cui officium publicum vel damno vel compendio sit.

Compendii facere, pro Brevisiter dicere, uno verbo absolvere, vel tacere. Aufonius Symmacho Epist. 17. non procul a fine, Hac ad litteras tuas responsa sint; cetera quæ noscere habes, compendii faciam. Budæus. Alii legunt Compensificiam, una voce.

COMPENSIFICATIO, [κρηδία] ðre. Verbum apud Plaut. Pers. 4. 3. 2. Nam ego hodie compendifici duos panes in dies. Idem Mof. 1. 1. 57. Orationis operam compendificatio. al. Compendi face. Et Compendificari, pass. apud eundem Afin. 2. 2. 41. Sunt qui divise ubique scribant.

COMPENDIOSUS, a, um. [λαμπλός] Utilis. Columel. lib. 1. 4. Quod & per partes nonnunquam damnosum est, in summa tamen fit compendiosum.

Compendiosum iter, i. e. Brevis via. Prudent. in Laurentio v. 335.

COMPENDIOSE, Adv. Compar. Sidon. 7. 10. Compendiosius intinmare.

COMPENDIALITER, Idem. Vet. Interpr. Irenæi 3. 11. Compendialiter & simpliciter.

COMPENDIARIUS, a, um. [σύντομος] Adj. Brevis, quod ea quæ simul penduntur, celerius expeditantur. Cic. 2. Off. 43. Quamquam præcæte Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quasi compendiarium dicebat esse, si quis ita ageret, ut qualis haberi vellet, talis esset. Compendiarium, absolute, pro Compendiarium ratione seu via dixit Seneca, Epist. 27. Hanc compendiarium excogitavit. & Epist. 119. pr. Ad maximas te divitias compendiarium ducam.

Invenire compendiarium magnæ artis. Petron. cap. 2.

COMPENDIARIO, [συντομος] Adv. vel subintellecto substantivo Itinere. Sen. Epist. 73. Te in cælum compendiarium voco. [Nisi legendum Compendiarium.]

COMPENDIATUS, a, um. Tertull. adv. Marc. 4. 1. Compendiatum est novum testamentum.

Sermo compendiatius. Idem ibid. cap. 9.

COMPENSIO, [ἀντιμέθεομαι, ἀντιπεδοσσομαι] ðre. quasi Simul ponderare, retribuere. Cic. pro Muren. 71. Atque hæc a nobis petunt omnia: neque ulla re alia, quæ a nobis consequuntur, nisi opera sua compensari putant posse. i. e. quasi Remunerari.

Bona compensare vitibus. Hor. 1. Serm. 3. 70.

Damna dissolvere & compensare. Cic. 7. Verr. 33. Multa ejus in stipendiis damna proferentur, quæ ab ipso ætatis fructu dissoluta & compensata sunt.

Gravitate compensare supplicii tarditatem. Valer. Max. lib. 1. cap. 1. ext. 3. ubi de Dionysio tyranno, Lento enim gradu ad vindictam sui divina procedit ira, tarditatemque supplicii gravitate compensat.

Faucaitate pedum gravitatis suæ tarditate compensat. Cic. in Orat. 216.

Turpitudinem Reipub. otio compensare. Cic. 7. Att. 17. O perditum latronem, vix ullo otio compensandam hanc Reipub. turpitudinem.

Vitium compensare vel facultate, vel copia. Cic. in Orat.

Compensare cum. Cic. in Pison. 75. Sed sit offensus primo, nonne compensabit cum uno versiculo tuo mea volumina laudum suarum? Letitia compensabatur cum summis doloribus. Cic. 2. de Fin. 96.

Rationes suas compensare cum re aliqua. Cic. 2. de Fin. 98. Rationes tuas te video compensare cum illis doloribus, non memoriam corpore perceptarum voluptatum.

Voluptatem cum maximis curis & laboribus compensare. Cic. 5. de Fin. 48. In causam judicati compensari. Ulpian. in l. Eleganter. §. Si post rem. D. de Condict. indeb. Retineri tamen atque compensari in causam judicati, quod ob talem transactionem solum est, putat.

Dolus compensandus ab utraque parte. Julianus in l. Ex hoc edito. §. Sed etsi stipulator. D. De eo per quem factum erit, Si stipulator dolo promissoris, & promissor dolo stipulatoris impeditus fuerit quo minus ad iudicium veniret; neutri eorum Prator succurrere debet, ab utraque parte dolo compensando.

Compensare, Contrahere, abbreviare, ut annotant interpretes in Seneca illud Hippol. 1.

Hac hac pergam, qua via longum Compensat iter.

COMPENSATUS, a, um. ut, Labores compensati gloria. Cic. 3. de Orat. 14.

Damna compensata. Cic. 7. Verr. 33. Damna in stipendiis ab isto dissoluta, & compensata ætatis fructu.

COMPENSATIO, ðnis. f. [ἀντιμέθεομαι] est (inquit Modestinus) in l. prima. D. de compensationibus, Debiti & crediti inter se contributio. Cic. 5. Tusc. 95. Itaque hac usurum compensatione sapientem, ut voluptatem fugiat.

COMPENSA, æ. f. Idem. Ruricius apud Barth. in Advers. 12. 14. Scripturatum compensa.

COMPENSATIVUS, a, um. ut, Qualitas compensativa. Victorin. 1. Rhet.

COMPENSATIO, [ἀντιμέθεομαι] ðre. Procrastinare, differre in longum, & diem de die ducere. Cic. 2. Verr. 33. Tna ratio est, ut secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, ut ante primos ludos compendinarem.

Compendinare reum. i. e. Differre sententiam rei. Budæus, Compendinatus rei dicti possunt in causis criminalibus, quos curia dimissa fide sua esse voluit, hoc est quos suæ ipsorum custodie commisit, ut aut urbem carceris loco juri habeant, aut privatam aliquam domum: ut sit interdum ex personarum dignitate, & genere causarum. Compendinatus autem ideo dicti possunt, quia non plane absoluti sunt, sed veluti vadimonio quadam obstricti, vel quia nondum completa satis crimina, vel quia nondum se innocentes approbaverunt. Cic. 6. Verr. 33. Videte hominis amentiam. Postea quam est compendinatus, quum jam pro damnato, mortuoque esset, ludis Circensibus manç apud Silenam virum primarium quum essent triceniflata, argentumque expositum, & contempleri unumquodque otiose, & confidare cepit. Mirari stultitiam alii, &c. alii amentiam. Cui compendinatus quum tam multi testes dixissent, quicumque illo rum veniret in mentem? Compendinatum Verrem, id est qui in secundam actionem impetraverit iudicium difforri, Cicero damnatum invidiose appellat, propter ingentia crimina testimonioque prementia, & præjudicia ab ipso multis rebus de se facta: utpote qui accusatus

- repetundarum, quod Siciliam provinciam argenteis vasis calatise spoliasset: tamen temperare sibi apud Sicennam nequiverit, quin cupiditate illum prænium celate suppellectilibus ingenitam sibi proderet. Hæc Budæus. Cic. 3. Verr. 26. Verum ut opinor Glauca primus tulit, ut compendinaretur reus.
- COMPENDIATIO**, ðnis. f. [ἀνάσσει, ὑπερμετρία] est Mutua denuntiatio (inquit Afconius in 3. contra Verrem 26.) in perendinum diem: videlicet ne alter litigatorum fugitator fortasse causari possit, quum in rem præsentem ventum est, se imparatum venisse. Cujusmodi est illa denuntiatio, qua litigatores in parlamento nostro utuntur, quum audientiam a præsidibus impetrarunt: ne alter ignorantiam excusare possit, si ex tempore respondendum sit. Hæc Budæus. Appellatur etiam apud Jureconsultos Condictio. Gell. lib. 14. cap. 2. Atque in rerum quidem diffusionibus compendinationibusque, & aliis quibusdam legitimis in rebus ex ipsa lege Julia, & ex Sabini Mafurii, & ex quorundam aliorum Jurisperitorum commentariis communiti & adminiculati sumus.
- Compendinatio & Ampliatio que differunt, quod in lege compendinationis numerus actionum duarum præstitutus esset: ampliatiois nullus esset certus numerus. Præterea in ampliatioe judicari primo poterat: in compendinatione non item, nisi post secundam actionem, ut in Verr. 3. discrete explicat Horomanus. V. AMPLIATIO.
- COMPENDINATUS**, ðs. m. [ἀνασσει] Cic. 3. Verr. 86. Adimo enim compendinatum, quod habet lex molestissimum, bis ut causa dicatur. Ubi Afconius, Compendinum, inquit, pro Compendinatione posuit. Etest sensus, Aufero vobis molestiam bis dicendi, &c. V. & de Clar. Orat. 87.
- COMPENDIUM**, a, um. [ἀνάσσει] ut, Dies compendini, quibus vadimonium licet dicere, inquit Macrobr. i. Saturn. cap. 16. V. Bud. in Annotat. in Pand. pag. 44. Epifcop.
- COMPENDIATOR**, ðris. m. apud Jctos, Qui novam semper causam comminiscitur, quo negotium proferat.
- COMPËRIO**, ðri, ertum, [κρηταλαμθάνω, πωληροφορούμαι, Φερών] ðre. a Pario compositum; significat Invenire. Ter. And. 1. 1. 63.
- item alio die
- Quærebam: comperiebam nihil ad Pamphilum, &c. Horam suam genitalem comperire. Tacit. 6. Ann. 21.
- Comperi certo. Ter. Eun. 5. 1. 9.
- Quid ais venefica? p. atqui certo comperi.
- Reperire aliquid certi & comperire. Cic. 4. Acad. 6.
- Manifesto comperire & manu tenere. Cic. de Clar. Orat. 276. Quum indicia mortis se comperire manifesto & manu tenere diceret.
- Ex multis audivi: nam comperisse me non audeo dicere. Cic. 5. Fam. 5.
- Comperire de re aliqua. Ter. And. 1. 3. 6. Primum jam de amore hoc comperit. i. e. Certum habet Chremes Pamphilum amare Glycerium.
- De eo tibi comperitum erit. Sallust. in Cic.
- Comperire ex. Ter. Heaut. 1. 1. 60.
- Ubi comperi exiis qui ei fueret conscii.
- Comperire per aliquem. Cæf. 4. Bell. Gall. 19.
- Comperire certis indicis rem non esse vanam. Liv. 24.
- Comperire testibus. Cic. pro Cluent. 192. Nihil se testibus, nihil tabulis, nihil gravi aliquo argumento comperisse, nihil denique causa cognita statuisse dicent.
- Dispicere & comperire rem aliquam dicitur, qui primus observavit. Catul. 64. 2.
- Omnia qui magni dispexit lumina mundi,
Qui stellarum ortus comperit atque obitus.
- Comperitum est mihi, & Exploratum est mihi, idem est quod Scio per investigationem. Similiter Comperii, & Exploravi. Hæc Valla lib. 5. cap. 24.
- Afferre comperitum. In AFERRO.
- Non bene comperitum est. Lucan. lib. 2. 322.
- Habere comperitum de re aliqua. Cic. pro Cluent. 127. Nam ut illud afferant, nihil est quod de his duobus habuerint comperitum, de ceteris comperitum.
- Habere aliquid comperitum. Cic. pro Font. Quum ea dicimus jurati, quæ comperita habemus, quæ ipsi vidimus. V. HABRO.
- Comperitum oculis. Liv. 29. 21. extr. Ad Scipionem profecti sunt, ut ea quoque, quæ vulgata sermonibus erant, de cultu ac desidia imperatoris solutæque militiæ disciplina, comperita oculis perferrent Romam. i. e. Quæ ipsi viderunt.
- Comperitum, id maxime radicibus prodesse. Plin. hb. 12. cap. 1.
- COMPËRIOR**, [ἐπιχρησάνω] ðri. dep. auctore Diomede, est Ex opinione colligere, & pro explorato comperitum habere. Sallust. in Jugurth. cap. 108. extr. Sed ego comperior, Bocclium magis Punica fide, quam ob ea quæ prædicabat, simul Romanos & Numidam spe pacis detinuisse. Quæ lectio hodie quoque manet integra. V. Cort. ad cap. 45. pr.
- COMPËRTUS**, a, um. [Φερών] Partic. ut. Compertus in stupro. Suet. Tiber. cap. 35. Equiti Romano jurisjurandi gratiam fecit, ut uxorem in stupro generi comperitam dimitteret, quam se nunquam repudiatum ante juraverat. i. e. Deprehensam.
- Manifesto comperitum atque deprehensum facinus. In MANIFESTUS.
- Cognitum & comperitum habere. Cic. pro Cluent. 131. Nihil ipsos habuisse cogniti, nihil comperiti.
- Fine comperio Augusti. i. e. Perspecta & cognita morte Augusti. Tacit. 2. Ann. 39.
- Injuria comperita. Stat. 2. Achill. 238.
- Utilitas comperita. Ovid. 1. Fast. 273. al. Percepta.
- Flagitii comperitus homo. Tacit. 1. Ann. 3. Nam senem Augustum devinxerat adeo, &c. rudem sane bonarum artium, & robore corporis stolidè ferocem, nullius tamen flagitii comperitum. i. e. Quem tamen aliquod flagitium admittisse non constabat, nec comperitum erat.
- Stupri comperitus. Liv. 22. 57. Tum quod duæ Vestales eo anno Opimia atque Floronia stupri comperitæ.
- Compertus, cum infinitivo apud Sueton. August. cap. 67. Proculum ex acceptissimis libertis mori coegit, comperitum adulterare matronas.
- Comperto, absolute. i. e. Quum comperitum esset. Tacit. 4. Ann. 63. Neque dum comperio, quos illa vis percussisset. Liv. lib. 31. 39. Inde satis comperio, Bordaam perituros Romanos. Jabolenus in l. Pantoni. §. Pro hærede. D. de acquirenda hæreditate. Pro hærede gessisse
- filium placuit, qui moriens, comperio matrem suam infestatam decessisse, &c.
- Nuntiare comperita. Tacit. 2. Ann. 12.
- COMPËRTE**, Adv. Geli. 1. 22. Exquisite & comperite Julius Paulus dicebat.
- Compar. Idem 1. 11. Qui hoc comperitus memoriæ tradiderunt.
- COMPËRNIS**, is. m. & f. dicitur, auctore Festo, Homo qui longis est pedibus, & genibus plus julto conjunctis. Nonius, Compertes, dicuntur longis pedibus. Lucil. lib. 17. Sat. Compertum, aut varam fuisse Amphitryonis ævum, &c. Plaur. 1. Fragm. 124. Aut varam, aut vatum, aut comperitum, aut petum.
- COMPËRPTUUS**, a, um. Prudent. Apoth. v. 271.
- Et comperpetuum retro patris, & patre natum.
- COMPËRSE**, pro Compesce dixerunt antiqui. Feltus.
- COMPËRES**, ðdis. f. [πῆδη, πῆδερων] Instrumentum quo pedes vinciri ac irecti solent. Plaut. Capt. 3. 5. 64.
- ducite,
- Ubi ponderosas, crassas capiat compedes. Ibid. 5. 4. 30. Ter. Phorm. 2. 1. 19.
- Molendum usque in pistrino, vapulandum, habendæ compedes. Catena ferrea sunt, Compedes lignæ, apud Plaut. Men. 1. 1. 9. quum scribit,
- Tum compediti janua proterunt. Non enim id de janua vel ergastulo, vel carceris, ut quispiam prima specie putaret, dicit, sed de compedum claustris, ut inde pedes eximant. Illic quoque clavus erat, quo clauderentur, quem dicit lapide interdum excuti. Turnebus. Salmast. ex Mif. Anum legit, & de Anulo exponit.
- Compedes corporis. Cic. 1. Tusc. 75. Nam qui in compedibus corporis semper fuerunt, etiam quum soluti sunt, tardius ingrediuntur.
- Aureæ compedes. Curt. 5. 12. extr. Ne tamen honos regi non haberetur, aureis compedibus Darium vincunt. Metaphorice etiam Aureæ compedes sunt Splendidiæ molestiæ. V. Adag. Erasmi.
- Crassæ compedes. In CRASSUS.
- Decenni compede lubricum crus. Martial. lib. 9. 58.
- Nec crus compede lubricum decenni.
- Dura compede perulstis crura. Hor. 4. Epod. 4.
- Exoluta compede Saturnus. i. e. Liber & vacuum omnibus curis. Stat. 1. Silv. 6. 4. Per Saturnum, intelligit Festa Saturnalia.
- Grata vincus compede. Hor. 4. Carm. 11. 14. Per compedem Amplexu intelligit, vel potius Amoris vincula.
- Nivali compede vincus Hebrus. i. e. Astricis glacie. Hor. 1. Epist. 3. 3.
- Valida compede vincus. Tibul. lib. 2. 6. 25.
- Impingere compedes aliovi. V. IMPINGO.
- Tenere aliquem in compedibus. Hor. 1. Epist. 16. 77.
- in manibus, &c.
- Compedibus sævo te sub custode tenebe.
- Ex compedibus atque ergastulo. Cic. pro Rabir. 20.
- Compedes, non a Pedibus dictæ, sed ab Impedimento, inquit Nonius. Varr. Prometheo, lib. 1. Ego infelix non queam vim propulsare, atque inimicum unco nequiquam sæpe aratas manus compedes conor refellere.
- Compedes, Foces laureati. Metaph. pro Impedimenta. Cic. 8. Att. 2. Aze jam has compedes, foces inquam hos laureatos cætere ex Italia, quam molestum est? Efferre, vetusta est orthographia, pro Efferre. Excusum tamen hodie Efferre.
- Compedes, etiam Gestamina muliebræ, Periscelia. Plin. lib. 33. cap. 12.
- Argentum succedit ex re aliquando & auro, luxu feminarum plebis, compedes sibi ex eo faciunt, quas induere aureas nos tritior vetat. V. Ferrar. Analect. de Re Vest. cap. 21.
- COMPËDA**, æ. f. Idem quod Compes. Varr. apud Nonium 1. 113. Linea compeða. V. ibi Scalig.
- COMPËDIO**, ðvi, itum, [πῆδῶν] ðre. Pedes ligare, & vincire. Varro Flexibulis, Domino eo inturo, & pedes corrigis compedio. Et Augustin. Epist. 39. Timeo, te rebus mortalibus perniciosissime compediis.
- COMPËDITUS**, a, um. [πῆδῶν] Partic. Hinc Compediti servi sunt apud Plaut. Capt. 5. 1. 24. In lapidicinis compeditum condidi. Cato cap. 56. Compeditis, per hiemem panis pondo 1111. Senec. de Tranq. Anim. cap. 10. Cogita, compeditos primo ægre ferre onera & impedimenta crurum.
- Criminum compediti. i. e. Servi peccatorum. Pet. Chryzologus Serm. 5.
- COMPËSCO**, ui, ðre. est, inquit Festus, Una pascere, & in uno loco ac velut in eodem pascuo continere. V. COMPASCO.
- Compescere, [συζιγα, συζιγῶ] Coercere, quasi intra pascua continere, nec vagari permittere. Qui oppositum Dispeco, pro Gremio diduco. Plin. lib. 14. cap. 20. E diverso crapula compepsi feritatem nimiam.
- Ira leonum compefcitur. Ovid. 1. Trist. 6. 5.
- Aliquem auro compefcere, Prohibere muneribus ab instituto. Valer. 1. Argon. 338.
- Aliquem compefcere catenis. Ovid. 20. Epist. 85.
- Aliquem compefcere compedibus. Ovid. 20. Epist. 85.
- Aliquem penis compefcere. Hor. 1. Serm. 8. 31.
- Animum compefcere frenis, catena. Hor. 1. Epist. 2. 63.
- Culpam ferro, Maligni ulcus refecere. Virg. de ovibus loquens, 3. Georg. 468.
- Continuo compescitur ferro compefcere: pristinam
Dira per incautum serpent contagia vulgus.
- Curas. Ovid. Rem. Amor. 69.
- Damna. Stat. 3. Silv. 3. 41.
- Dextram impiam. Sen. Herc. fur. 6.
- Equum celerem arcto freno. Tibul. lib. 4. 1. 91.
- Famem. Sen. Hippol. 4. Excussa silvis poma compefcunt famem.
- Fassus insane Veneris merito. Propert. lib. 3. 17. 3.
- Flammam mero compefcere. i. e. Ebrietate venerem extinguere. Ovid. 16. Epist. 220.
- Flammus amoris, nefasque. Sen. Hippol. 2.
- Fluctus compefcere dicitur Neptunus, & dii marini. Ovid. 1. Trist. 2. 87.
- Fluvium ripis compefcere. Sil. lib. 3. 599.
- Frondes vere novo compefcere, Remorari, retardare. Valer. 6. Argon. 306.
- Fugam aliovis. Claud. de Bell. Get. 315.
- Furores. Ovid. 5. Trist. 6. 45. al. Timores.
- Gaudia compefcere lacrymis. Claud. 2. in Eutrop. 144. al. Compensare.

Gemitus. Stat. 12. Theb. 361.
 Ignis compefcuit igne Juppiter. i. e. Incendium fulmine fedavit. Ovid. 2. Met. 311.
 Incendia. Plin. 10. Epift. 33.
 Labores vino. Tibul. lib. 1. 2. 1.
 Adde merum, vinoque novos compefce labores.
 Labellum digito compefce, Comprime vocem. Proverbium apud Juven. 1. Sat. 160.
 Lucum compefcere, eft Lucum fuis finibus cohibere. Feftus in Compefcere.
 Luxuriantia compefcere. Hor. 2. Epift. 2. 122.
 Mentem. i. e. Coercere cupiditatem. Hor. 1. Carm. 16. 22.
 Minas. Sil. lib. 4. 125.
 Mores rabidos. Ovid. 1. de Arte Am. 501.
 Officium timor compefcit. i. e. Timor in caufa eft quo minus libere fungar meo officio. Ovid. 3. Trift. 4. 65.
 Pennas alioquis. i. e. Volatua inhihere. Ovid. 2. de Arte Am. 97.
 Non potuit Minos hominis compefcere pennas.
 Populos tumentes compefcere imperio. Plin. in Paneg. cap. 80. pr.
 Querelas. Lucret. lib. 3. 967.
 Rarios fluentes. Virg. 2. Georg. 370.
 Rifum. Hor. 2. Serm. 8. 61.
 Sitiui compefcere unda. Ovid. 4. Met. 102.
 Triftitiam. Ovid. 9. Met. 396.
 Verba. Sen. Med. 3.
 Vitam, Putare. Columel. lib. 4. cap. 17. Sed putatoris officium eft, pedali fere fpatio circa jugum, vitam compefcere.
 Undas remo. Lucan. lib. 1. 370.
 Oceanl tumidas remo compefcuit undas.
 Voces. Sen. Oeth. 11.
 Compefce in illum injufte dicere. Plaut. Bacch. 3. 3. 59.
 COMPETENTER, V. post COMPETO.
 COMPÉTO, Ivi, itum, [μετρίως] ére. eft Simul petere: vel, ut auctor eft Nonius, Honorem, vel conjugium, vel quidvis aliud adverfus aliquem petere. Auctor de Viris Illuftr. cap. 59. Et unam fpeciofam duobus competentibus, pater velle conditionem tulit, ut ei illa nuberet, qui hofis dextram retuliffet.
 Si velle litus ita competit, non eft dubitandum. Columel. lib. 9. cap. 5.
 Hoc eft fi ita pollulare & requirere videtur.
 Aliquid cum exitu alicujus compefcere. Tacit. 2. Hift. 50.
 Competere, [συναίσιον] pro Currere. Suet. in Cæf. cap. 40. Faftos correxit, jam pridem vitio pontificum per intercalandi licentiam adeo turbatos, ut neque meffium feritiam æftati, neque vindemiarum autumnio compeferent. Budæus.
 Competere, pro Simul contingere feu accidere. Sen. Epift. 76. Non quarit ager medicum eloquentem, fed fanantem. fi rament ita competit, ut idem ille qui fanare potest, compte de iis quæ faciendi funt, differat, boni confulet.
 Competere, Convenire & par effe. Columel. lib. 4. cap. 10. At fi cuncta competunt voto, julta eft altitudo vineæ pedum quinque. Inde in rerum ætimatione, (inquit Nonius) hoc illi competit, dicimus.
 Actio competit. Paulus in l. Ufufuctuario. D. de Ufufuctu & quemadmodum quis utat. Ufufuctuario non folum legis Aquiliæ actio compefcere potest: fed & fervi corrupti, &c.
 Competit in hancrem. Columel. lib. 2. cap. 2. At ubi foliorum humus eft, alioque funt patentes, quædam etiam obæcantur: ita ut in patentes orahantia cæcærum competant. h. e. Ita ut foftarum cæcærum & velut fubterraneanarum ora pertingant, perveniantque in foftas patentes atque apertas, & ita uligo humorque agri per foftas cæcæ in patentes defluit.
 Competit alicui actio. Ulpianus l. fi remunerandi. §. ultim. D. mandat. vel contr. Sin vero non hoc actum eft, utilis ei potius actio comperat, &c.
 Competit in eum actio. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Repetito competit. Pomponius in l. Si pæne. D. de condic. indebiti.
 Competo, Convenio. Plin. lib. 2. cap. 18. Præterquam ubi recti angulorum competunt ictus. i. e. Cœunt. Budæus.
 Competere, pro Competent facere. Apuleius lib. 11. Quo me maximi voti compefceret. h. e. Voti competentem faceret. Al. Compotiret. q. V.
 Competere, pro Deberi. Scævola in l. Qui habebat. §. Scripti testamento. D. de Manuillis testamento, Quæro an libertates in testamento date compefcierent. Refpondit, fi teftator fraudandi confilium non habuiffet, compefcere libertates.
 Competo, pro In articulum temporis incurro. Suet. in Auguft. cap. 31. Atjuravit, fi cuiusquam neptium ftuarum compefceret ætas, oblatorum feffuiffe eam. Budæus. [i. e. Conveniret, Congrueret.
 Competere, Valcre, & quali competent effe. Salluft. 1. Hift. pag. 953. Cort. Si vero quali formidicæ attonitus, neque animo, neque auribus, aut lingua compefceret. [An Compotiret?] Et Tacit. 3. Ann. 46. Inconditice ac militia nefciti oppidani, neque oculis, neque auribus fatis compefciebant. Item 3. Hift. 73. Dux fegnif & vultu captus animi, non lingua, non auribus compefcere.
 COMPETENS, entis, ut, Index competens. Ulpian. in l. Quam quædam pælla. D. de Jurisdictione omnium judicium, Quam quædam puella apud competentem judicem litem fulceperit, &c.
 Uicitur Seneca. H. St.
 Tribunal competentis. Ulpian. in l. Sed & hæ. §. Non folum. D. de Procuratoribus.
 Competentes in ecclesia veteri dicebantur, Qui fecundo inter Christianos gradu conferentur, ita appellati, quod facramentum baptifimi fimul peterent, ut Auguft. Serm. 116. tradit. V. Voß. de tribus Symbolis p. 16. conf. Ifidor. 7. 14.
 COMPETITIO, onis, f. Sidon. 2. Epift. 9. Inter aleatoriarum vocum competitiones.
 COMPETITOR, onis, m. [μετρίως] Competitores dicuntur, Qui in magistratibus, officiis, & honoribus petendis concurrunt. Cic. 1. Att. 1. Competitores qui certi effe videbantur, Galba & Antonius, & Q. Cornificus. Et 1. Off. 8. Ut cum civititer contendimus, aliter fi eft inimicus, aliter fi eft competitor. Dicitur ut Pettor. q. V. f. l.
 COMPETITRIX, icis, f. [μετρίως] Cic. pro Muren. 40. Nam nos ut

que habuimus scenam competitricem. i. e. Competitorem ludis scenicis munificum.
 COMPRENTIA, æ, f. [ἀναλογία] pro Convenientia. Gell. lib. 1. cap. 1. Comprehenfa autem menfura Herculanî pedis, fecundum debitam membrorum omnium competentiam modificatus eft. Et Idem 14. 1. Si tam parvum atque rapidum eft momentum temporis, in quo homo nafcentes fatum accipit, ut in eodem illo puncto fub eodem circulo cæli plures fimul ad eandem competentiam nafci non queant.
 COMPETENTER, Adv. [μετρίως] Mediocriter. Ulpian. in l. Si cum dotem. §. necnon. D. Solut. matrim. Quatenus & filie & patri compefceter confuletur. Paulus in l. 16. D. de testib. Qui falla vel varia teftimonia dixerunt, vel utrique parti proderunt, a judicibus compefceter puniantur. Superl. Appul. Apol. p. 316. Competentiffime videor ufus Platone.
 COMPILŌ, [σύνταξις, ἐπιτελεῖν] ære. fit a Pilo, quod eft Cogo, & in unum condo, inquit Feftus. Alii, Pilare & Compilare a verbo Græco deducuntur Æolico πλάττω, id eft fur, qui φιλῆτης ab Hefiodo vocatur: fed Æolum eft afpirationes in tenues mutare, ut pro φιλῆξ, Dorice Φίξ, & Æolice πῆξ, unde Latinum verbum Pica & Picatus, de quibus fuus loecis. Compilare hereditatem, h. e. Fraudare, diripere. Plaut. Afin. 2. 2. 6. Illic homo ædes compilavit. Cic. 1. de Nat. Deor. 87. Tot militia latrocinantur morte propofita: alii omnia quæ poffunt, fana compilant. Idem 2. de Orat. 268. Hor. 1. Serm. 1. 78.
 Formidare malos fures, incendia, feros,
 Ne te compilent fugientes.
 Offitium compilare. In OSTIUM.
 Publica facra compilare. Paulus in l. facriegli. D. ad legem Juliam pecul. Rempub. compilare, ærarium exhaurire. Cic. in Vatin. 5.
 Sapientiam compilare alicujus, per translationem. Cic. pro Muren. 25.
 Inventus eft fcriba quidam Cn. Flavus, qui cornicum oculos, confixere, & fingulis diebus edifcendos faftos populo propofuerit, & ab ipfis cantis Jurifconfultis eorum sapientiam compilarit.
 Scrinia alicujus compilare. Hor. 1. Serm. 1. 120.
 COMPILĀTUS, a, um. [συνεπιληψῖς] Qui furtum paffus eft, inquit Nonius.
 Hæreditas compilata, Leg. 33. ff. de negot. gefl. Hæres viri defuncti uxorem compilate hæreditatis poffulare non debet.
 COMPILATIO, onis, f. Cic. 2. Fam. 7. Quid? tu me hoc tibi mandaffes exiftimas, ut mihi gladiatorum compositiones, ut vadimonia dilata & Chrefii compilationem mitteres?
 COMPILĀTOR, onis, m. Spoliator. Gloff. Gr. Lat. συναγής, compiler.
 conf. Ifidor. lib. 10. litt. C.
 COMPINGO, egi, actum, [συναίσιον, συμπήγνυμι] ære. Componere. Cic. de Univ. 24. Alteraque natura, adjuncta materia, temperatione trium partium, proportione compacta, fe ipfe conservans, quum materiam mutabilem attriuffet, &c.
 Componere & compingere. Cic. 3. de Fin. 74. Quid enim aut in natura, qua nihil eft aptius, nihil defcriptius, aut in operibus manufactis tam compositum, tanque compactum & coagmentatum inventiri potest?
 Compingere folum axibus. Columel. lib. 6. cap. 19. Robore axibus compingitur folum. On plancheie le fol d'ais de chofne.
 Compingere, [συναίσιον] Compellere, detrudere. Plaut. Men. 5. 5. 39.
 Et ob eam rem in carcerem det effe compactum fcio. Auctor de Vir. Illuftr. cap. 1. pr. Amulius ipfam in vincula compegit. Sic, Compingere in navem. Plaut. Milit. 2. 1. 34. Al. Conjicere.
 Detrudere & compingere in pitrinum. Cic. 1. de Orat. 46. Tanquam in aliquod pitrinum detruidi & compingi videbam.
 Compegerat fein Apuliam. Cic. 8. Att. 8. Picenum amiferat culpa, in Apuliam fe compegerat, ibat in Græciam. Quafi in angustias compulerat.
 Compingite in oculos, Ferte in oculis. Plaut. Men. 4. 3. 17.
 COMPACTUS, a, um. [συνεπιληψῖς] Partic. ut
 Casa male compacta. Martial. lib. 12. 73.
 Fittula compacta feptem ciculis. Virg. 2. Ecl. 36. i. e. Conjuncta: ut, Turrim, compactis trabibus quam eduxerat ipfe. Servius.
 Corpus compactum. Plin. lib. 7. Epift. 24. pr. Urque ad noviffimam valetudinem viridis, atque etiam, ultra matronalem modum, compacto corpore & robufto. Vulgus Bene formatum vocat.
 Crura compacta. Varr. 2. de Re ruf. cap. 5.
 Membra compacta. Lucret. lib. 5. 917.
 COMPACTUM, i, n. pro Convento vel compromiffio. Suet. in Jul. cap. 20. Productusque pro Roftriis, auctores ex pacto nominaret.
 Compactum, Structum collato in unum confilio machinationem significat, l. 3. C. de execut. rei judic. Cui belle quadrant hæc Livii ex lib. 5. cap. 11. verba, Ut multo veriffimulus fit, compacto eam rem, & communi fraude partitorum actam. V. paulo ante Ex pacto.
 Hoc fenfo a COMPACTISOR veriffimulus derivatur.
 COMPACTIO, onis, f. [συνεπιληψῖς] Cic. 5. de Fin. 33. Videamus ea, quæ terra gignit, corticibus & radicibus valida fervari: quod contingit animalibus fenfuum distributione, & quadam compactione membrorum. Et Vitruv. 2. 7. Spiffis compactionibus folidat.
 COMPACTIO, onis, f. Idem. Claud. Mamert. 1. 9. Quæ offium coitio, quæ compictio? V. Barth. & Schott. ad loc.
 COMPACTŪRA, æ, f. Idem. Vitruv. 4. 7. Compactura habet laxationem.
 COMPACTĪLES, e. [συνεπιληψῖς] Quod compactum eft. Plin. lib. 11. cap. 18. Optima apes breves, variaque, & in rotunditatem compactiles. i. e. Compacto corpore.
 Trabes compactiles, Vitruv. lib. 4. cap. 7. appellat, Subfcudibus compactas. Et lib. 10. cap. 17. Compactiles poftes.
 COMPACTITUS, a, um. Tertull. adv. Valent. cap. 31. Statim excipit compactitibus ille Soter.
 COMPACTIVUS, a, um, i. e. Turgidus, opletus, ut, Venter compactivus apud Feftum. V. Barth. Adverf. 41. 8.
 COMPĪUM, i, n. [σύνταξις] Idem quod Quadrivium, Locus, quem ruffici fimul petunt. Virg. 2. Georg. 182.
 Præmiæque ingentes pugos, & compita circum. Ubi Servius, Compita, id eft per quadrivia, quæ Compita appellantur, ab eo quod multæ viæ in unam conflunt; id eft compentur.
 Compitus, i. m. apud Varronem de Scenicis originibus lib. 3. Ubi compitus

compitus erat aliquis. Cæcilius Tychæ, Ubi adijcientem compitum. Nonius, 3. 38.

Frequentia compita, i. e. Referta frequenti populo. Hor. 2. Serm. 3. 26.

Pertusa compita, i. e. Trita, conculcata, & velut perfracta. Perf. 4. Sat. 28.

Ramofa compita, Multas vias, ceu ramos, habentia. Perf. 5. Sat. 35.

Quinque iter ambiguum est, & vitæ nefcius error Didicit trepidas ramofa in compita mentes. i. e. Quam ignorantia modi vivendi, quæ est in adolescentia, didicit mentes adolescentum anxias & incertas quod genus vitæ ingredi debeant, in varias de liberationes.

Secta compita in ternas vias. Ovid. 1. Fast. 142.

Auctionari in compitis. Cic. 2. de Lege Agrar. 7. Ut in atrii auctionariis potius, quam in triviis, aut in compitis auctionentur.

Currere circum compita. Hor. 2. Serm. 3. 281.

Velare compita verberis. Propert. lib. 4. 3. 57.

Compita non tantum in urbe fuerunt, verumetiam in lucis ubi colebantur dii. Gratius Cynege. 483.

Iddcirco aeris molitur compita lucis. sed & in agris, quod Cic. 2. de Legib. 19. significavit, quum scripsit, Lucos in agris habento, & Larum sedes. Larum enim sedes est in compitis.

COMPITALIS, e. Adj. Suet. August. cap. 31. Compitales Lares ornare bis anno instituit, vernis floribus & ætivism.

Neque enim ædibus tantum ac fociis, fed viis publicis etiam præcæte credebantur. Unde Viales Lares, Plaut. Merc. 5. 2. 24. — Invoco) Vos, Lares viales, ut me bene juvetis.

COMPITALIA, orum, n. Festa quæ in compitis peragebantur, inquit Festus: quæque Consules vel Prætores pro arbitrio indicabant. Hinc Compitalitius dies, In quo hujusmodi festa peragebantur. Varro de L. L. 5. 3. auctor est, Compitalia esse, dies attributos Laribus. Cato cap. 5. Rem divinam nisi compitalibus in compio aut in foco ne faciat. Charif. lib. 1. Neutra semper pluralia, hæc arma, hæc compitalia, id est, ubi eos qui peregre moriuntur, colunt. Parentarium dicitur.

COMPITALITIUS, a, um, aliud Adj. ut, Compitalitius dies. Cic. 7. Att. 7. Ego, quoniam 1111 Non. Januar. compitalitius dies est, nolo eo die in Albanum venire molestus familiaræ.

Ambulationes compitalitæ. Cic. 2. Att. 3. Sed hoc ambulationibus compitalitiis reservemus.

Ludi compitalitii. Cic. in Pison. 8. Cujus fuit initium ludi compitalitii, &c.

Compitalitii ludi Laribus, quos bis in anno vernis ætivismis floribus ornabant, dicati erant, de quibus hæc Macrobius prim. Saturn. cap. 7. Restituti scilicet a Tarquinio Superbo (Compitalitii ludi) Laribus ac Maniæ, ex responso Apollinis: quo præceptum est, ut pro capitibus capitibus supplicaretur, idque aliquando observatum, ut pro familiarum fospiate, pueri mactarent Maniæ deæ, matri Larum, quod sacrificii genus Jun. Brutus cos. Tarquinio pulso, alter constituit celebrandum. Nam capitibus allii & papaveris supplicari iussit, ut responso Apollinis fatischeret de nomine capitum, remoto scilicet scelere infausæ sacrificiationis: factumque est, ut effigies Maniæ suspensæ pro singulorum foribus, periculum si quod immineret familiaris, expiant: ludosque ipsos esse viis compitorum, in quibus agitabantur, Compitalia appellaverunt. Hactenus Macrobius.

Compitalia & ludi compitalitii fiebant a magistris vicorum, ut ostendit in Pisonem 8. Alconius. Hinc quum magistrum dicit Calpurnius, Ecl. 4. 135. vici intelligeret debemus, rustici tamen nudi, non urbani: sic enim ait, Ut quoque turba boni plaudat faginata magistri, Qui facit egregias ad pervia compita ludos. Ex Turnebo 21. 3.

COMPITALITIA, orum, n. Idem ac Compitalia. Cic. in Pison. 8. Tu, quum in Calendas Januarias compitalitiorum dies incidissent, &c. Al. Compitaliorum. [Sed perperam. Subauditur enim Ludorum. V. Alcon.]

COMPLACERE, ut, itum, [ἀγαπᾶν, ὑβρίζω] Ære. Idem quod Bene vel Vehementer placere. Ter. And. 4. 1. 22.

— Postquam me amare dixi, complacita est tibi.

Complacitum est. Plaut. Amph. prol. 106.

Consilium complacitum est & acceptum. Gell. lib. 18. cap. 3.

Proprie, Pluribus una placere, ex compacto & conversatione placere & approbari. Gell. 17. 9. Quænam vero (littera) ante iis placebat.

COMPLACITUS, a, um, ut, Formositas complacita. Apul. 4. Met. 157. Quamvis genibus totis complacitam odisse formositatem. Pratum complacitum. Nemesian. Cynege. v. 12.

COMPLACO, [ἐπιλάσσομαι] Ære. Idem quod Placare. Tyro apud Gell. lib. 7. cap. 3. In principiis autem, inquit, patroni, qui pro reis dicunt, conciliare sibi & complacere iudices debent.

COMPLANNO, [καταβλάω] Ære. Idem significat quod Planare. Cato cap. 151. Id bene tabula, aut manibus, aut pedibus complanato.

Domum complanare alicujus, pro Destruere, & solo æquare. Cic. pro Domo 101. Sp. Melii regnum appetentis domus est complanata.

Locum complanare. Ulpianus in l. Apud Trebatium. D. de aqua pluv. ascend.

Opus complanare, Perficere, extremam manum operi imponere. Hirt. Bell. Alex. cap. 63. de Operibus munitionum, quæ complanari novissime solent.

COMPLANATUS, a, um, ut, Complanata fossuris montium juga. Suet. Calig. cap. 37.

COMPLANATIO, onis, f. ut, Sub exiguo oneris tumulo & complanatione expire. Sen. Nat. Quæst. 8. 1.

COMPLANATOR, oris, m. Apul. Apol. p. 277. (ed. Elmenh.) Pulvisculus complanator tumidulæ gingivulæ.

COMPLANTO, Ære. Vet. Gloss. Complanto, *ὑπερβύσσω*.

COMPLANTATUS, a, um. Ambros. Epist. 42. sub fin. Complantatus virtutibus. V. & Vulg. Interpr. ad Rom. cap. 6. 5.

COMPLANTATIO, onis, f. Vet. Gloss.

COMPLANTONICUS, i. m. Flatorum cum alio sectarius. Sidon. 4. Epist. 11. A Collegio Complantoniorum solo habitu ac fide diffociebatur.

COMPLAUDO, si, som, [ἐπαίνωμι] Ære. Plausu certatim comprobare. Cic. de Amicit. 24. Stantes complaudabant in re ficta. h. e. Favebant, ut spectatores in theatro solebant. Quædam vero exemplaria legunt Plaudabant.

COMPLEODO, si, sum, [συμπληροῦμι] Ære. Idem, etsi al. distinguunt. Ad

verfas manus invicem collidere: quod fieri pluribus de causis solet: vel ad testificandum more feminarum dolorem: vel præ gaudio, vel per subitam admirationem, vel si quæ sunt alia causæ. Hæc Valla, lib. 5. cap. 9.

Quintil. lib. 11. cap. 3. Complodere manus, scenicum est, & pectus cadere.

COMPLEOSUS, a, um, ut, Complôsæ sapius manus. Sen. lib. 1. de Ira.

COMPLECTOR, a, eris, exus sum, [επιμαρτυροῦμαι, ἀπομαρτυροῦμαι, ἀπομαρτυροῦμαι] Æti. Simul vel totum brachium vel alia quavis re includere. Ter. And. 1. 1. 106. Accurrit: mediam mulierem complectitur.

Floribus & umbra dulci cum complectitur amaracus. Virg. 1. Æn. 698.

Dextram complecti alicujus. Virg. 8. Æn. 558.

Gremio aliquid complecti. Virg. 5. Æn. 31.

Hoflem hostis complectitur. Lucan. lib. 3. 694. i. e. Complexu forti tenet.

Membra alicujus lacertis complecti. Ovid. 10. Met. 407.

Omnia nexu complecti. Lucan. lib. 4. 189.

Nunc ades aeterno complectens omnia nexu, O rerum mitique salus Concordia mundi.

Pedes alicujus. Lucan. lib. 10. 89.

Puellam articus. Cic. 1. de Divin. 103.

Quicquid vitis suis claviculis est nacta, complectitur. Cic. de Senect. 52.

Sinu complecti. Columel. lib. 8. cap. 17.

Somnus complexus est me. In SOMNUS.

Stellas vi sua complectitur natura ætheris. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Nos inter nos fumus complexi. Cic. 1. de Divin. 103.

Cogitatione complecti absentem. Cic. 3. Fam. 11. Complexus igitur sum cogitatione te absentem.

Animo complecti. [ἀπομαρτυροῦμι τῷ νοῦ, ἀπομαρτυροῦμι τῷ νοῦ] Cic. de Senect. 15.

Etenim quum complector animo, quatuor causas reperio, &c.

Animo rei magnitudinem complecti. Cic. 1. de Orat. 19.

Carmine aliquid complecti. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Cogitatione. Cic. 1. Tusc. 50. Certe & deum ipsum, & divinum anim. cum corpore liberatum, cogitatione complecti non possumus.

Memoria. Cic. 2. de Divin. 146. Quomodo igitur hæc infinita & semper nova, aut memoria complecti, aut observando notare possumus? Mente aliquid. Cic. 2. de Fin. 112.

Numero quodam sententiam. Cic. 3. de Orat. 173.

Oratione complecti non possum magnitudinem beneficii tui. Cic. ad Quir. post red. 6. Nam quum in ipso beneficio vestro tanta magnitudo est, ut eam complecti oratione non possim.

Verbo uno omnia. Cic. 5. de Fin. 26.

Verbis complectitur quod vult. i. e. Satis facundus est, ut quod vult enuntiat commode. Cic. 1. de Fin. 15.

Verbis sententiam aliquam. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Altra complexus est, versatur in cælis. Sen. Octav. v. 477.

Sic ille patriæ primus Augustus parens Complexus astra est, coitit & templs deus.

Consentium complecti alterius, & tenere, & in dies argere. Plin. in Paneg. cap. 95. pr. Vos proxime destinationem Consulatus mei his acclamationibus approbavistis, ut intelligam etiam atque etiam mentem mihi, ut hunc consentium vestrum complectar, & teneam, & in dies augeam. i. e. Ut vobis assentiar & faveam.

Preces complecti, i. e. Preces concipere, five precari. Ovid. 10. Met. 483.

Effigiem alicujus in auro complecti. Ovid. 1. Trist. 6. 7.

Iustum, pium, religiosum, ceteraque his familia honesto complectimur. Quintil. lib. 2. cap. 4. i. e. Honesti nomine comprehendimus.

Omnes omnium caritates patria una complexa est. Cic. 1. Off. 57.

Stadia complecti. Curt. 5. 1. 26. Totius operis ambitus CCCCLXXII stadia complectitur. i. e. Comprehendit, continet.

Complecti intra se. Plin. lib. 18. cap. 29. Intra se messes, vindemiaque & omnium maturitatem complexæ.

Memoria aliquid, pro Tractare, & describere paucis, ut Omnem rerum memoriam breviter & perdidigenter libro complecti. Cic. de Clar. Orat. 14.

Complecti aliquem, pro Amare, tueri, defendere, & officiorum exhibitione demereri. Cic. 2. Fam. 5. De ipso T. Anno tantum tibi polliceor, te majoris animi, gravitatis, constantiæ, benevolentiaque erga te, si complecti hominem volueris, habitum esse neminem.

Viros amplissimos ad suum scelus complecti. Cic. in Pison. 75.

Complecti & osculari aliquem. Cic. 16. Att. 5.

Amore complecti aliquem. Claud. in Laud. Seren. 132.

Beneficio aliquem. Cic. pro Planco. 82.

Benevolentia aliquem complecti. Cic. 6. Fam. 14.

Caritate aliquem complecti. Liv. 7. 40. pr. Corvinus omnes caritate civis, præcipue milites, & ante alios suum exercitum complexus.

Se concordi quadam amicitia & caritate complectitur mundus. Cic. de Univerf. 13.

Comitate aliquem. Cic. 7. Fam. 5.

Familiaritate acta complecti. Plin. 3. Epist. 11. ad Genitorem.

Sic Complecti acta propinquitate, apud eundem Plinium. Vide PROPINQUITAS. H. St.

Jure æquo aliquem complecti. Tacit. 2. Ann. 82.

Studiis omnibus, laboribus, vitæ periculis complecti aliquem. Cic. in Pison. 74.

Ex litteris alicujus complecti aliquem. Cic. 12. Fam. 5.

Cum sua salute complecti aliquem. Cic. pro Planco. 99.

Da te homini, complectetur, crede mihi. Cic. 2. Fam. 7.

Artes bona fide complecti ingenus. Ovid. 1. de Pont. 6. 9.

Bonitatem inusitatam complecti & augere. Cic. pro Rabir. Posth. Philosphiam complecti. Cic. de Clar. Orat. 322. Cic. 1. Tusc. 5. At contra oratorem celeriter complexi sumus: rececum, &c. i. e. Eloquentiæ divinum amplecti cœpiimus.

Vitam beatam complecti. Cic. 3. de Fin. 45.

COMPLECTO, Ære. active apud veteres. Pomponius Fullonibus Quin ergo, quando convenit, complectite. Mi frater salve, & forog. megit. Nonius 7. 39. Et Vitruv. 10. 6. Scapos quatuor complectit & omni. COMPLECTOR, passive etiam legitur. Scævola in l. Si si stipulatus sim. d. de Verborum obligationibus, Nam ficut & ipsius & sedis caput, ita d. de Verbis vel sepius facta complectitur, ut condemur quanti interest. & Cic. apud Priscian. p. 793.

COMPLECTENS, entis. [ἐπιμαρτυροῦμαι] Partic. 4. Acad. 118. Pericities, ut ego ista innumerabilia complectens, & quam labor, nihil opiner? Et Catull. 65. 307. — corpus complectens undique vestis.

COMPLEXUS, a, um. [σύνθεσις ἀλλοτρίων] Partic. pass. Cic. pro Rosc. Amer. 37. Quo uno maleficio scelerata omnia complexa esse videntur. Complexus cum Alcmena cubat. Plaut. Amph. 1. 1. 134. Res altera alteri complexa dicitur, apud Senec. r. Nat. Quæst. 1. pro Implicata, Videbimus an certus rerum ordo ducatur, & alia aliis ita complexa sint, ut quod antecedit, sequentium sit vel causa vel signum.

COMPLEXUS, [σύνθεσις ἀλλοτρίων] Partic. activ. ut, Maritum complexa, telo incubuit. Ovid. 12. Met. 428.

Nepotes centum complexa, dicitur Magni generis procreatrix. de Cybele matre deorum, Virg. 6. Æn. 786.

Læta dein partu centum complexa nepotes.

Puerum gemio complexa fovebat. Stat. 2. Silv. 1. 121.

Oceanus vagis complexus undis. Sen. Hippol. 12. 2.

Inter se complexi. Virg. 5. Æn. 766. Ubi tamen deponentialis etiam significatio locum habere potest. Sic & Lucret. 2. 153.

Nec singillatim corpuscula quæque vaporis, Sed complexa meant inter se, &c. V. Goclen. in Problem. Gram. 2. 79.

COMPLEXIO, onis. f. [σύνθεσις, σύνθεσις] Idem quod Complexus. Complexiones, copulationes, & adhaesiones. Cic. 1. de Invent. 19. Brevis complexio totius negotii. Cic. 1. de Invent. 67.

Complexio, pro Ambitu sententiæ & periodo. Cic. in Orat. 85. Nec acervatim multa frequentans, una complexione devinciet. Budæus.

Longissima est igitur complexio verborum, quæ volvi uno spiritu potest. Cic. 3. de Orat. 179.

Oratoriam complexiōnem Cic. sic definit, lib. 1. de Invent. 45. Complexio est, in qua utrum concesseris, reprehenditur, ad hunc modum: Si improbus est, cur uteris? Si probus, cur accusas? Hic pro Conclusionem dixit Complexionem.

Inferre aliquid in complexiōnem. Cic. 1. de Invent. 72.

Superfederi complexiōne posse nonnunquam. Cic. 1. de Invent. 72.

Complexiōnem vocat etiam Quintilianus Conclusionem in argumento, lib. 5. cap. ult. Epichirematum quatuor & quinque, sex etiam factæ sunt partes a quibusdam. Cic. quinque maxime defendit, ut sit propositio, deinde ratio ejus: tum assumptio & ejus probatio, quinta complexio.

Conficitur complexio ex propositione & assumptione. Cic. 1. de Invent. 63.

Infirmare complexiōnem. Cic. 1. de Invent. 87. Hic quum concesseris propositionem & assumptionem, complexio est infirmanda.

Complexio, pro Bono corporis habitu. Firmic. lib. 5. cap. 9. In Tauro si Luna fuerit inventa, quicumque sic eam habuerint, erunt tranquilli, quieti, alacres, bonæ complexiōnis, & qui a populo maxime diliguntur.

Vide Pontan. in Ægidio Dial. 322. H. St.

COMPLEXUS, ūs. m. [σύνθεσις] Cic. pro Font. 6. Num etiam de matris hunc complexu, lectissimæ miserimæque femina, vobis inspectantibus, avellet atque abstrahet? Complexus & osculatio. Cic. pro Cæli. 49.

De complexu ejus ac sinu. Cic. 2. in Catil. 22. Subaudi, Genus hominum.

Arcti complexus. Lucan. lib. 8. 723.

Avidus complexus. Lucret. lib. 2. 1065.

Femineus complexus. Martial. lib. 11. 79. ad Victorem.

Mollis. Aufon. in Centone nuptiali. l. 13.

Ille ubi complexu molli fovet.

Nexilis. Martian. Capell. Donec nexili complexu circumventos strangularet.

Tenax. Ovid. 4. Met. 377.

Villosi complexus urfi. Stat. 6. Theb. 866.

Abripere a complexu, vel ex complexu. In **ABRIPPIO**.

Abstrahere de complexu. In **ABSTRAHIO**.

Accipere complexum. In **ACCIPPIO**.

Anhite aliquem complexibus. Ovid. 12. Met. 328.

Arcere hominem complexibus alicujus. Virg. 5. Æn. 742.

Avellere & abstrahere filium a complexu matris. Cic. pro Font. 6.

Avulsim esse complexu alicujus. Virg. 4. Æn. 616.

Coercet & continet omnia complexu suo mundus. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.

Currere ad complexum & osculum alicujus. Cic. 12. Att. 1.

Dare complexu alicui. Ovid. 10. Met. 388.

Dimittere e complexu aliquem. Cic. 1. Q. frat. 3.

Distrahere aliquem a complexu suorum. Cic. pro Domo 98.

Fovere artus alicujus complexu. Claud. de Bello Gildon. 229.

Implere lætis complexibus aliquem. Stat. 10. Theb. 458.

— lætisque suos complexibus implent.

Implicari in complexum alicujus. Catul. 59. 108.

Jungi venereo complexu. Cic. 2. de Divin. 143.

Luctari complexu. Plin. lib. 9. cap. 30.

Pendere alicujus complexu colloque. Virg. 1. Æn. 719.

Recipere sinu complexuque aliquem. Cic. 3. Philipp. 9.

Reddere expetitos complexus. Sen. Thyest. 6.

Retinere vi & complexu aliquem. Cic. pro Planc. 100.

Tenere complexu aliquem. Virg. 8. Æn. 581.

Tepefacit semen vapore, & complexu suo diffundit terra. Cic. de Senect. 51. Al. Compressu.

Trucidare in complexu liberorum & conjugum aliquos. Cic. pro Flacco 95.

Venire in sinum & complexum alicujus. Cic. 2. Philipp. 60.

Complexus sæpe apud Fabium, pro Comprehensione & circumstantia, ut lib. 4. cap. 4. Sunt hæc citra complexum personarum, temporum, casuum.

Complexu totius gentis humanæ, i. e. Cum toto genere humano, cum universis hominibus. Cic. 5. de Fin. 65. Serpit sensim foras cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitias, post, vicinitatibus cum civibus, & iis qui publice focii atque amici sunt, deinde totius mundi humanæ. i. e. Anore quo in universum omnes homines conjungimus atque complexitur.

Collocat, res familiarissimæ, complexusque summæ benevolentia. Cic. 11. Philipp. 1.

COMPLEXIVUS, a, um. Copulativus. Gell. 10. 29. Particula Atque non tantum complexiva, sed vim habet plulculam.

COMPLEBO, ūvi, ūtum, [ἀναπληρῶ, συμπληρῶ, συμπληρῶ] Ære. Notæ significacionis. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 39. Castra oppugnant, fossam complent.

Orbem complet gloria. Ovid. 12. Met. 618.

Complere usque ad summum. Columel. de Arbor. cap. 4.

Aures complet sonus. Cic. in Somn. Scip. 1. Quis hic inquam, quis est qui complet aures meas tantus & tam dulcis sonus? Sic, Liv. 5. 21. Clamor omnia, variis terrentium ac paventium vocibus, misit multarum ac puerorum ploratu, complet.

Æquora fremitu complere. Propert. lib. 2. 16. 37.

Atria ululatibus. Ovid. 5. Met. 153.

Auras ululatibus. Ovid. 6. Fast. 513.

Aures fermonibus. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 31.

Cælum clamore. Sen. Oeth. 7.

Cornua lunæ se lumine complent. Virg. 3. Æn. 645. Ubi Servius, Ideo se cornua Lunæ complent (inquit) quia suum non habet lumen, sed accipit a Sole. [Inepete, more suo, argutias quærens. Periphrasis poetica est plenilunii. V. paulo infra Orbem luna complet.]

Forum plangere & lamentacione. Cic. in Orat. 131.

Hominem complere bona fræ. Cæf. 2. Bell. Civil. 4.

Horrea messibus. Lucan. lib. 3. 66.

Litora complentur bello, Ad litora committitur prælium. Valer. 8. Argon. 138.

Litora læto complerant cœtu. Virg. 5. Æn. 107.

Locum aliquem complere dicitur, Quæ locum occupat ingens multitudine. Virg. 3. Æn. 71.

Locum magno agmine complere. Virg. 6. Æn. 712.

Loca læte milite complent. i. e. Militibus. Virg. 2. Æn. 495.

Locum querelis. Lucret. lib. 2. 358.

Loca vagitu. Lucret. lib. 5. 227.

Mœnia ingenti clamore. Virg. 9. Æn. 39.

Nemus voce. Hor. Epod. 6. 9.

Sedilia. Claud. 1. in Europ. 470.

Sedilia pissa flatu. Hor. in Arte Poet. 205. i. e. Inflatum tibiurum sono.

Sidera & manes & undas sceleris compleri meo. Sen. Hippol. v. 1211.

Spatium antri vox complet. Lucan. lib. 5. 154.

Terras larga luce Sol complet. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.

Lustrat & complet sua luce cuncta Sol. Cic. de Somn. Scip. 10.

Terræ feminibus ejusdem generis stirpium renovacione complentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 127.

Coronis & floribus aliquem complere. Cic. 6. Verr. 107.

Clamoribus omnia. Lucret. lib. 4. 1011.

Commodis corporis vitam beatam. Cic. 3. de Finib. 43.

Voluptate animus complentur. Cic. 4. Acad. 125.

Completit annos centum, i. e. Vixit. Cic. de Senect. 13.

Complere atque ad exitum perducere aliquid. Cic. 2. de Invent. 169.

Fletu complere omnia. Cæf. 5. Bell. Gall. 33.

Odore corporis complere omnia, vini atque unguenti. Cic. 5. Verr. 31.

Complere convivium vicinorum, h. e. Adire ordine cœnas omnium vicinorum. Cic. de Senect. 46. Quæ quidem in Sabinis persequi soleo, conviviumque vicinorum quotidie comleo.

Fata sua complevisse dicitur, Qui moritur, vel mortuus est. Ovid. 4. Trist. 10. 77.

Et jam compleret genitor sua fata.

Orbem luna complevit. Tibul. lib. 2. 4. 18.

Orbis annuus exactis completur mensibus. Virg. 5. Æn. 46.

Paginam complere. Cic. 13. Att. 34. Etenim hæc decantata erat fabula, sed complere paginam volui.

Promissum. Cic. 5. Verr. 116. Ut hac ipsa ratione summam mei promissi compleam. i. e. Præstem quod promissi.

Seculum complere vitæ. i. e. Centum annos ætatis suæ peragere. Ovid. 15. Met. 395. de Phœnicæ ave.

Summam. Cic. pro Flacco. 32. conf. Promissum.

Tempus complere. Ovid. 3. Met. 312.

— maternaque tempora complet.

Tempora venter maturus sua complevit. Ovid. 11. Met. 311.

Ut sua maturus complevit tempora venter, Alipedis de ferpe id verfuta propago Nascitur Autolytus.

Tempora sua complevisse. i. e. Mortuum esse. Ovid. 15. Met. 816.

Tempora debita Parcæ complerant. Virg. 9. Æn. 108.

Tres complere, i. e. Tantum præstare, quantum tres alii. Claud. de Bell. Get. 143.

Unus in hoc Stilico diversis artibus hoste Tres potuit complere duces, fregitque furentem Cunctando: vicitque manu: victumque relegat. al. legunt Superare duces.

Complere cum genitivo: ut, Complere aliquem flagitii & formidinis. Plaut. Men. 5. 53.

Parahitus, qui me complevit flagitii & formidinis.

Completit illos erroris & dementia. Plaut. Amph. 1. 2. 9.

Erroris ambo ego illos & dementia Complebo, atque omnem Amphitruonis familiam.

COMPLETUS, a, um. [συνεπιπληρῶν] Partic. Cic. 4. Acad. 125. Tunc ut inane quicquam putes esse, quum ita completa & conferta sint omnia, &c.

Ambitus perfectus completusque verborum. Cic. in Orat. 168.

Cælum humano genere completum. Cic. 1. Tusc. 28.

Domus completa, pro Plena. Cic. 1. Att. 15.

Legio completa per manipulos. Sil. lib. 8. 119.

Mundus multitudine contentientium completus. Cic. 2. de Divin. 119.

COMPLETR, Adv. Compar. Gell. 1. 7. Illud enim sic compositum jucundius ad aurem completiusque, &c. Alii legunt Complexiusque.

COMPLETIO, onis. f. Festus, Igitur, nunc quidem, pro completionis significacione valet, quæ est Ergo. [Malim Complexionis. Huic enim servit utraque particula. V. COMPLETIO.]

Prophetia completio. Augustin. Epist. 161.

COMPLETOR, ōis. m. Qui complet. Juvenus in Math. cap. 12. Legum completor Jesus.

COMPLECTORIUM, i. n. Officium erat ecclesiasticum, quod diurna officia complebat, nempe precēs dicēda v. noctis initium. Hinc Complectorii hora, apud Augustinum. V. Macri Hierolex. & Cang. Gloss. med. Lat.

COMPLEMENTUM, i. n. [ἀναπλήρωσις] Cic. in Orat. 230. Inculcata reperias inania quedam verba, quasi complementa numerorum. *Remplages, ou Remplissages.* Budaus.

Accusationum omnium complementum. Tacit. 3. Ann. 38.

COMPLEX, V. COMPLICIO.

COMPLEXIO, COMPLEXUS, V. COMPLECTOR.

COMPLICO, ui & āvi, itum & ātum, [συμπλέω] āre. Notum. Plaut. Rud. 4. 3. 1. Dum hanc tibi rudentem, quam trahis, complico. Epistolam complicare. Cic. 12. Att. 1. Quum complicarem hanc epistolam, noctuabundus, &c.

COMPLICATUS, & COMPLICITUS, a, um. Cic. 3. Off. 76. Si quis voluerit animi sui complicatam notionem evolvere. Pedes compliciti. Apul. 9. Met. p. 236.

COMPLEX, icis. Isidor. Orig. 10. litt. C. Complex, qui uno peccato vel crimine, alteri est applicatus ad malum. Criminis complicēs extiterunt. Cassiod. Var. 9. Sectæ impie complicēs. Prudent. in Romano v. 822. V. etiam Idem Hamart. v. 614. & Arnob. lib. 3. p. 123.

COMPLODO, COMPOSUS, V. COMPLAUDO.

COMPLORO, [κρητακλαίω, ἀποψύγεμαι] āre. Simul plorare. Liv. 5. 39. Complorati omnes pariter vivi, mortuique, totam prope urbem lamentis impleverunt. Fortunam complorare. Quintil. Decl. 16. Mortem. Cic. pro Domo 98. Videre pretextatos inimicos, nondum morte complorata, arbutina petentes funeris. Penates complorare. Ovid. 1. Trist. 3. 95. Se. Ibid.

COMPLORATIO, ōnis. F. [ἀλγυσις] i. e. Lamentatio. Liv. 26. Comploratio eorum, hebileque voces. Lamentabilis comploratio. V. LAMENTOR.

Mulierum comploratio. Liv. 3. 47. Edere complorationem. Justin. 11. 9. Invicem se amplexæ velut statim morituræ, complorationem ediderunt.

COMPLORATUS, ūs. m. [ἀλοφωρέω] ut, Comploratus iusto prosequi mortuos. Liv. 25. 26.

Comploratus familiarum coercere. Liv. 2. [Nisi error est.

COMPLUO, ēre. August. de Genesi contra Manich. 1. 23. Aquæ, quibus Noe complebatur. Hinc

COMPLUTUS, a, um. Partic. Solinus cap. 15. de gruibus, Quum trans medium alveum adventasse se sciunt, scrupulorum farcina pedes liberant: ita nautes prodiderunt, compluti sæpe ex illo casu imbre faxatili.

COMPLUVIUS, a, um. Adj. Varro 1. de R. R. cap. 13. Una, ut interior, compluvium habeat lacum, ubi aqua saliat, qui intra stylobatas quum venit, sit femipiscina.

COMPLUVIUM, i. n. [σπίρεια, σπύρις] est (inquit Festus) Quo de diversis tectis aqua pluvialis confluit in eundem locum. Varro de L. L. lib. 4. 33. Cavum ædium dictum, qui locus tectus intra parietem relinquebatur patulus, qui esset ad communem omnium usum. In hoc locus si nullus relictus erat, sub divo qui esset, dicebatur testudo a testudinis similitudine, ut esset in prætorio in castris. Si relictum erat in medio, ut lucem caperet, deorsum, quo impluebat, impluvium dictum: & sursum, qua complebatur, compluvium: utrumque a pluvia. Afcion. in 3. Verr. 61. Impluvium, inquit, locus sine tecto in ædibus, quo impluere imber in domum possit. Ceterum quamvis ex Varone intelligamus & vere Compluvium, superiorem partem esse: Inferiorem, impluvium: tamen in Vitruvio etiam Compluvium est Ea pars tecti in cavado, quæ pluviam dejecit. Sic enim scribit 6. 3. In Corinthiis iisdem rationibus trabes & compluvia collocantur. Id enim dicit de Excurrente parte tecti, & asferibus longius projectis. Iterum ibid. Quod compluvia eorum erecta non obstant luminibus trichiniorum, Compluvia vocat hic, Extra parietem non exentia, ideoque luminibus non officientia. [Dispicat lector. In compluvium transferre. Suet. in August. cap. 92. Enacem inter juncturas lapidum ante domum suam palmam, in compluvium deorum penatum transtulit.

COMPLUVIATUS, a, um. Adj. ut, Compluviata vinea. Plin. lib. 17. cap. 21. extr. Compluviata capiosior vino est, dicta a cavis ædium compluviis. Varro 1. de R. R. cap. 8.

COMPLURES, & Complura, vel Compluria. caret singulari, [πλέρες, συζησι] Idem est quod Multi: Et est positivi gradus, non comparativi: Gell. lib. 5. cap. 21. ubi etiam scribit dixisse veteres Compluria, per i ante a, & Complura. Caf. 8. Bell. Gall. cap. 48. Quod ubi accidit, complures hostium magno nostrorum impetu pulsi vulnerant. Complures Græcis institutionibus eruditi. Cic. 1. de Nat. Deor. 8. Complures alii. Hor. 1. Serm. 10. 87. Consules complures in perturbatione Reipub. Cic. 10. Fam. 6. Dies complures cum aliquo versari. Cic. 2. Fam. 6. Tonforibus compluribus simul operam daret. Suet. Aug. cap. 79. pt. Vulcani complures. Cic. 3. de Nat. Deor. 55. Sed tamen ego quidem me sustinui, multa minui, multa sustuli, complura ne potui quidem. Cic. 6. Fam. 7. Compluria. Ter. Phorm. 4. 3. 6. Nova hic compluria. Ubi Donatus, Secundum regulam loquutus est Terentius. nam hoc Complure, & hæc Compluria dicitur. Sic veteres, quod nostri dempta syllaba Complura dicunt. Sic Cato Originum secundò, Fana hoc loco compluria. Cic. in Protogora, Confirmandi genera compluria. Credo, quia veteres hoc Plure, non hoc Plus dicebant. Cic. 4. Verr. 47. Dicebant scyphorum paria compluria, hydrias argenteas. Al. Complura.

COMPLURIES, Adv. [πλεονεχί] Plaut. Pers. 4. 3. 65. Metuo hercle vero: sensi ego jam compluries. Cato. Contumelias mihi dixisti compluries. Alii legunt Compluriens. V. Gell. lib. 5. cap. ult.

COMPLURIMUS, a, um. Gell. 11. 1. Buceraque in ea terra gigni pacificæ solita sint complurima.

COMPLUSCULI, æ, a. Dimin. Ter. Hec. 1. 2. 102. — primo hos dies complusculos Bene conveniebat sane inter eas. Verba compluscula. Gell. 7. 11.

COMPLUSCULE, Adv. Gell. 17. 2. Veteres ita compluscule dixerunt.

COMPLUTENSES, Hispaniæ populi, sic a Compluto urbe dicti. Plin. lib. 3. cap. 3. Vulgo *Alcama de Hanares.*

COMPLUVIATUS, COMPLUVIUM, COMPLUVIUS, V. COMPLUO.

COMPONĒRO, āre. Apul. in Trifmegisto p. 89. Pari lance componderans.

COMPONO, sui, situm, [συνπῶμι, συνάδω, ἔπιζω, ἐπιτελλω] ēre. proprie est Simul ponere, Disponere, conficere. Ter. Hec. 4. 3. 5. I ergo intro, & compone quæ simul tecum ferantur. Diligenter componere aliquid. Cic. de Clar. Orat. 227. Aciem componere. In ACIES. Aciem per cuneos. Tacit. Germ. 6. Anomum manipulatim leniter componitur. V. LENIS. Antidotum ex variis & inter se contrariis effectibus componere. Quintil. lib. 1. cap. 10. Argumenta singula cum singulis componere. Quintil. lib. 7. cap. 3. Causas cognoscere & componere. Cic. in Orat. 141. Causam confiderare componereque. Cic. de Clar. Orat. 87. Capillo composito & delibuto. Cic. pro Rosc. Amer. 135. Comas componere. Ovid. Rem. Amor. 679. Crines componere, i. e. Ornare: quia ordo & compositio rerum ornatum facit. Virg. 4. Georg. 417. Exercitum pugnat. Tacit. 13. Ann. 40. Labra labellis compono. Lucil. 8. Sat. apud Non. 4. 63. Lapidis male componere in plostro. Ulpian. in l. Si servus. §. si ex plostro. D. ad Legem Aquil. Aquila plostrarium teneri placet, si male composuerit lapides, & ideo lapsi sint. Latus suum alicui componere, pro Concumbere cum viro. Propert. lib. 2. 2. 12. Leges componere. Lucret. lib. 4. 963. Manus manibus atque ora oribus componere. Virg. 8. Æn. 486. Componens manibusque manus, atque oribus ora. Manus alicui componere, i. e. Manus cum aliquo conferre & congreri. Sil. lib. 6. 246. Membra defessa componere. Virg. 4. Georg. 438. i. e. Reficere, recreare. [Immo Reclinare, ad capiendam quietem. Mores. Ovid. 3. de Arte Am. 370. Oculos componere, Claudere somno. Valer. 7. Argon. 247. Pulvinar. Ovid. 1. de Arte Am. 160. Res suas componere. Sallust. in Epist. Mithridatis ad Arfacem, Ego non validissimum præbeo exemplum, quo rectius tua componas. Rempub. componere & constituere, [συντάττω, κατασκευάζω] Cic. 3. de Legib. 42. Se thalamis componere apes, allegoricè dicit Virg. 4. Georg. 189. Post ubi jam thalamis se composuere: siletur In noctem. Se componere mediumque locare in aliquo loco. Virg. 1. Æn. 702. — auleis jam se regina superbis Aurea composuit sponda, mediæque locavit. Se componere alicui, i. e. Cum illo congreri. Sil. lib. 17. Signa componere. Cic. 4. Att. 9. Togam. Hor. 2. Serm. 3. 77. Solebant veteres togam componere, cum se comparabant ad attentius aliquid audiendum. V. Torrent. ad loc. Vitem componere in brachia. Columel. lib. 5. cap. 5. Vultum ad speculum componere in terrorem. Suet. Calig. 50. Vultus. Ovid. 13. Met. 767. de Polyphemo, Jam libet hirsutum tibi falce recidere barbam, Et spectare feros in aqua, & componere vultus. Vultus suos componere ad alium, i. e. Observare & inspicere alium. Ovid. 5. Fast. 30. de Majestate dea, Considerare simul Pudor & Metus, omne videres Numen ad hanc vultus composuisse suos. al. Cultus. Ad exemplum se componere. Quintil. lib. 2. cap. 6. Ad eorum, quos præbent, mutationem se componere. Quintil. lib. 2. cap. 8. Ad imitationem veritatis se componere. Quintil. lib. 5. cap. 12. Ad reverentiam Senatus componi, i. e. Cogi, vel per simulationem accommodari. Plin. Paneg. cap. 76. Aliquem componere, pro Sepelire. Tacit. 1. Hist. 47. Pisonem Verania uxor, ac frater Scribonianus: T. Junium Crispina filia componere. Lachrymis aliquem componere. Tacit. Agric. 45. Toro componere mortuum. Ovid. 9. Met. 503. Tumulo componi. Ovid. 4. Met. 157. Componere, Finire, [συνεπάττω, καταπέττω] ut, Componere bellum, contentiones, controversias. Cic. 10. Fam. 33. Bellum componere. Virg. 12. Æn. 109. i. e. Finire. Servius. Curas componere, i. e. Sedare. Virg. 4. Æn. 341. Me si fata meis pateantur ducere vitam Auspicis, & sponte mea componere curas. Diem componere dicitur Vesper. Virg. 1. Æn. 378. i. e. Finire. Servius. Alii, ut de die mortuo dici putant: nam componi mortui dicuntur. Hor. 1. Serm. 9. 28. Omnes composui, felices: nunc ego resto. Turnebus 10. 11. Diem parem Libra componit, i. e. Equalem facit nocti: quando enim Sol est in Libra, sit æquinoctium Autumnale. Sen. Hippol. 17. Discordantia componere adversus aliquem. Tacit. 4. Hist. 50. Fluctus componere, Sedare. Virg. 1. Æn. 139. Lites componere. Virg. 3. Ecl. 108. Non, nostrum inter vos tantas componisse lites. i. e. Finire. Penates rite componere. Tacit. 15. Ann. 2. Videbarque contra vetera fratrum odia & cæramina, familia nostra penates rite composuisse. Pugnancia componere. Hor. 1. Serm. 1. 102. — pergis pugnancia fecum Frontibus adversis componere. h. e. Ad concordiam reducere. Verbaratione componere & finire. Cic. in Orat. 164. Componere & persicere callide aliquid. Cic. 2. de Divin. 110. Cum bona gratia aliquid componere inter aliquos. Ter. Phorm. 4. 3. 17. Prehendo hominem solum. cur non inquam, Phozmio, Vides, inter vos sic hæc potius cum bona Ut componantur gratia, quam cum mala? H h h h

Amicos aversos componere, i. e. Iratos ad concordiam redigere. Hor. 1. Serm. 5. 29.
 Gentem componere. Sil. lib. 17. 356.
 — tempus componere gentem,
 Ad finem ventum, & claudenda est janua belli.
 Pacem componere alicui cum altero. Plaut. Merc. 5. 2. 112. Pacem componi volo meo patri cum matre.
 Tumultum. Lucan. lib. 1. 298.
 Componere, & transigere. Plin. 5. Epist. 1. Coheredes mei componere & transigere cupiebant, non diffidentia cause, sed metu temporum. i. e. Concordare & convenire sine strepitu iudicii. *Appointer, accorder avec moy.*
 Sententia componere aliquod inter aliquos. Plaut. Curc. 5. 3. 23. Si possum hoc inter vos sententia componere. Gronov. Si potis sum hoc inter vos comp.
 Compone hoc de argento, de reliquo videro. Cic. 6. Verr. 33. i. e. Uic quomodo conveniat illud, quod dico de argento.
 Componere animos dicitur prius. Cic. 1. Off. 131. Cavere debemus ne in perturbacionem prius incidamus, quam animos nostros ratio componat.
 Animum componere ad aliquos casus. Valer. 1. Argon. 321.
 Mentem componere. Cell. lib. 3. cap. 18. Prodeit ad id, atque etiam ad mentem ipsam componendam crocinum unguentum, cum irino in caput datum. Tradit autem eo loco Celsus, ea quæ valent ad componendam mentem phreneticorum.
 Componere, pro Condire. *Confire, Compofter.* Columel. lib. 12. cap. 87. Eadem conditura possit etiam olivæ regia componi, vel orchida. lib. eod. cap. 54. Napi quoque, sed integri, si minuti sunt, majores autem infecti, eodem jure quo rapa condiri possunt: sed curandum est, ut hæc utraque antequam caulem aut cymam faciant, dum sunt tenera, componantur.
 Componere, [*συμθεωμεν*] pro Comparare. Virg. 1. Ecl. 24.
 — sic parvis componere magna solebam. Actius, Quid est cur componere ausis mihi te, aut me tibi? apud Non. 4. 62.
 Componi cum altero. Lucil. Sat. lib. 4. ibid. V. Cic. de Opt. gent. Orat. 17. Causam suam cum causa adversarii componere. Quintil. 7. 2. p. 602.
 Dicta cum factis componere. Sallust. Jugurth. 52. Jugurtha, ubi Metelli dicta cum factis composuit, &c.
 Componi gladiatores dicuntur, Qui una in arenam descensuri, & inter se decertaturi sunt. Quintil. lib. 2. cap. 17. Sæpe gladiatores sub eodem magistro eruditi, inter se componuntur. i. e. Committuntur invicem pugnaturi. Aufon. Idyl. 12. 102.
 Quis Myrmilloni componitur? æquimanus Thrax. Turneb. 11. 5. al. Contenditur.
 Componere societatem cum latronibus. Sallust. lib. 4. Hist. Suspectum quæ fuit, incertum vero, an per negligentiam, societatem prædatorum cum latronibus composuisse. apud Non. 4. 62.
 Componere pretio, pro Redimere. Sallust. Hist. lib. 1. Quin lenones & vinarii lanique, quorum præterea vulgus in dies usum habet, pretio compositi, h. e. Facta pretii compositione redempti, inquit Perottus. ex Charil. in Fragma. p. 936. alfert Cort.
 Componere, [*συμθεωμεν, συναρτασμεν*] sicut vulgo usurpatur, pro Scribere: ut, Componere historiam. Plin. 7. Epist. 16.
 Condere & componere. Hora. 1. Epist. 1. 12.
 Describere & componere jura & iustitia populorum. Cic. 1. de Legib. 17.
 Invenire & componere res. Cic. de Clar. Orat. 238.
 Aliquid de ratione dicendi componere. Quintil. in præem. lib. 1.
 Actiones. Cic. 6. Att. 1.
 Amores, est lasciva carmina scribere apud Ovid. 2. Trist. 361.
 Denique composui teneros non solum amores.
 Argumentum. Cic. 15. Att. 4.
 Artem. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Artes. Cic. de Clar. Orat. 48.
 Artificium de jure civili. Cic. 2. de Orat. 224.
 Cantus, i. e. Incantationes. Tibul. lib. 1. 2. 55.
 Carmina. Hor. 2. Serm. 1. 61.
 Carmina ad lyram. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 A componendo carmine teneri. Ovid. 5. Trist. 12. 60.
 Nec tamen, ut fatear verum tibi, nostra teneri
 A componendo carmine Mufa potest. h. e. Coniicere.
 Casus alicujus. Ovid. 2. Amor. 1. 10.
 Composuit casus iste poeta meos?
 Commentarium. Cic. 1. Att. 16.
 Edictum. Cic. 1. Fam. 11.
 Elegos. Ovid. 3. Amor. 15. 3.
 Exemplum litterarum. Cic. 2. de Lege Agr. 52.
 Exordium nimum apparatis verbis componere. Auctor ad Heren. lib. 1. 12.
 Formulam discipline quamdam certam componere. Cic. 1. Acad. 17.
 Formulas judiciorum & stipulationum componere. Cic. 1. de Legib. 14.
 Interdictum alicuius causa componere. Cic. pro Cæcin. 60.
 Laudes alicujus. Tibul. lib. 4. 1. 35.
 Librum ex alienis orationibus. Cic. 1. Verr. 47.
 Libros. Cic. 16. Fam. 20. Sic, Componere poemata. Cic. 3. Q. frat. 1. Litteras alieno nomine. Liv. 27. 28. Ne quibus litteris crederent nomine Marcelli compositis.
 Opus ad aliquorum utilitatem. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Orationem ad aliorum iudicia. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Ordinem rei gerenda. Liv. 29. 6. Al. Agenda.
 Rationes familiares. Tacit. 6. Ann. 26.
 Res gestas. Hor. 2. Epist. 1. 251.
 Testimonium. Cic. 15. Att. 15. Testimonium composui, quod quum voles obligabis. Quædam exemplaria legunt Testamentum.
 Verba componere manu, Scribere. Ovid. 9. Met. 520.
 Et meditata manu componit verba trementi.
 Verba ad religionem deorum immortalium componere. Cic. pro Domino. 121.
 Verba componere & quasi coagmentare. Cic. de Clar. Orat. 98.
 Verba componere & construere. Cic. 3. de Orat. 169.
 Versus. Hor. 1. Serm. 4. 8.

Verfus in ossa alicujus componere, Epitaphium ponere. Tibul. lib. 3. 26. V. ibi Broeckh.
 Viam componendi facile efficit exercitatus stitlus. Cic. in Orat. 150.
 Componere itinera. Cic. 15. Att. 26. Ego itinera sic composueram, ut Non. Quintil. lib. Putolis efflem. *Ordonner, disposer.*
 Componere urbem, Adificare. Virg. 3. Æn. 387.
 Quam tuta polsis urbem componere terra.
 Componere fallacias, pro Meditari & comminisci. Plaut. Pæn. 3. 5. 29.
 Sic, Componere mendacia. Plaut. Amph. 1. 1. 210.
 Blanditias componere. Tibul. de Senecamatore, lib. 1. 2. 95.
 Et sibi blanditias tremula componere voce. subaud. Vidi.
 Infidias alicui. Tibul. lib. 1. 6. 4.
 Rifus. ut, Non bene mendaci rifus componitur ore. Tibul. lib. 3. 7. 3.
 Componere, quod Galli *Confrontare* dicunt. Tacit. 15. Ann. 51. extr. Accita quippe Epicharis, & cum indice composita, nullis testibus innixum facile confutavit.
 COMPOSITUS, a, um. [*συμθεωμεν, συναρτασμεν*] Partic. Propert. lib. 1. 20. 22.
 Mollia composita litora fronde tegit.
 Ad mæstitiam compositus. Tacit. 13. Ann. 20. i. e. Mæstitiam præ se ferens.
 Compositus in ostentationem virtutum. Liv. 26. 19. pr. Sed arte quocumque quadam ab juvena in ostentationem earum compositus.
 In rationem annorum compositus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 In securitatem compositus. Tacit. 3. Ann. 44. Tanto impensis in securitatem compositus, neque loco, neque vultu mutato, sed, ut solum, per illos dies egit.
 Compositum, compactum & coagmentatum. Cic. 3. de Finib. 74.
 Compositi acie. V. ACIES.
 Numero compositi in turmas. Virg. 11. Æn. 599. Ubi Servius, Numero exponit, Rationabiliter: Unde, inquit, & Sapenumero dicimus, id est frequenter & rationabiliter. Hinc est, Tum vero in numerum, i. e. In rationem & rhythmum.
 Somno compositus. Ovid. 1. Amor. 4. 53.
 Acervo composito despiciere ditēs & famem. Tibul. lib. 1. 1. 77.
 Ætas composita, i. e. Matura & quieta. Tacit. 12. Ann. 32.
 Affectus mites, atque compositi. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Agger tumuli compositus. Virg. 7. Æn. 6.
 Agmen ad iter magis, quam ad pugnam compositum. Liv. 37. 21. pr.
 Agmen compositum ad omnes casus. Liv. 24. 35. extr. Atque agmine ad omnes casus composito ibat.
 Aquæ compositæ, i. e. Sedatæ, non tumefcentes. Ovid. 13. Epist. 136.
 Blandaque compositas aura fecundat aquas.
 Arma. Hor. 4. Carm. 14. 52. i. e. Finita.
 Auspicia ad utilitatem Reipublicæ. Cic. 2. de Legib. 32.
 Bultum. Lucan. lib. 8. 748.
 Cinis. Ovid. 3. Fast. 547.
 Compositulque cinis, tumulique in marmore carmen.
 Comæ. Ovid. 12. Epist. 156.
 Controversiæ ex historis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Crines. Virg. 4. Georg. 417. i. e. Compti.
 Discrimen compositum. Ovid. 2. de Arte Am. 303. Discrimen capillorum intelligit hoc loco:
 Gradibus compositis, Passibus moderatis eundo. Virg. 3. Georg. 192.
 Hora composita, pro Condicta, constituta. Hor. 1. Carm. 9. 20.
 Leges. Virg. 12. Æn. 315. i. e. Constitutæ.
 Mare. Ovid. 8. Met. 857.
 Nomen quasi ad terrorem compositum Vercingetorix. Florus 3. 10. extr.
 Oratio composita, ornata, & artificio quodam & expolitione distincta. Cic. 1. de Orat. 50.
 Pax composita. Vellei. 2. 76. 3. Sed pax circa Brundisium composita, i. e. Conciliata.
 Poema crasse & illepidè compositum. Hor. 2. Epist. 1. 77.
 Pudor palam compositus. Tacit. 4. Ann. 1.
 Torus bene compositus, i. e. Conjugium pacificum. Ovid. 3. Fast. 484.
 Venena composita, pro Fuco muliebri. Ovid. Rem. Amor. 351.
 Tu quoque, compositis sua quum linit ora venenis,
 Ad dominæ vultus, nec pudor obset, eas. al. Cum positis.
 Verba composita, i. e. Culta & ornata. Sallust. in Jugurth. cap. 85. 31.
 Non sunt composita mea verba: parvi id facio: ipsa se virtus fatis ostendit.
 Vox composita, apud Senecam, lib. 2. de Clement.
 Vultus compositus. Tacit. 1. Ann. 7.
 Compositus, Idoneus, appositus. Quintil. 2. 8. p. 158. Alius historiarum magis idoneus, alius compositus ad carmen.
 Vates in adulacionem compositus. Curt. 4. 7. 26.
 Ut compositum fuerat cum eo, pro Ut convenerat aliis cum eo. Liv. 2. 37. pr. Prius quam committeretur ludi, Tullus, ut domi compositum cum Marcio fuerat, ad Consules venit.
 Compositus, per syncopen. Virg. 1. Æn. 253.
 — nunc placida compositus pace quiescit.
 Compar. Liv. 28. 22. extr. Acrior impetu atque animis, quam compositior ullo ordine pugna fuit.
 Omnia erunt compositiora. Quintil. in præem. lib. 1.
 Compositior ad. Cic. 2. Verr. 32. Et ex accusatione perficiam, ut nemo unquam post hominum memoriam paratior, vigilantior, compositior ad iudicium videatur.
 Superl. Cic. 6. Att. Epist. ult. Admiratus sum, ut vidi obignatam epistolam, brevitem eius: ut aperui rursus *συγγνωσι* litteralium, quæ solent tunc compositissimæ & clarissimæ esse. *συγγνωσι*, i. e. Confusionem, turbationem. Compositissimæ, h. e. Bellissime constructæ. nunc autem scripti vacillantibus litterulis, manu a morbo minus firma.
 Non igitur de Epitola loquitur, sed de Characteribus.
 COMPOSITO, [*συμθεωμεν, συναρτασμεν*] ablativus vice adverbii.
 Ter. Phorm. 5. 1. 20.
 Composito factum est quomodo hanc amans habere posset
 Sine dote. Veterum loquutionem esse Donatus admonet.
 Ex composito, Idem. Plin. Nihil non ex composito fecimus, pactum servavimus. V. sx præpos. & Liv. 1. 9. 5. 14. & 24. 14.

COMPOSITUS, Adv. ut, **Compositae dicere**. Cic. 1. de Orat. 48. Sin oratoris nihil vis esse nisi compositae, ornatae, copiose eloqui. i. e. Eleganter. Agere aliquid compositus, quam festinantius. Tacit. 15. Ann. 3.
Ambulare compositae. Columel. lib. 6. cap. 2. Sin autem placidi & quieti boves erunt, vel eodem die quo aligerentur, ante licebit producere, & docere per mille passus compositae & sine pignore ambulare.
Dicere compositae & apte sine fententis, infania est. Cic. in Orat. 236.
COMPOSITIO, ðnis. f. [σύνθεσις] ut, **Compositio unguentorum**. Plin. lib. 20. cap. 24. Sed discelfuri ab hortensibus rebus, unam compositionem ex his clarissimum subtexemus. **Vulgus Confectionem vocat.**
Unguentorum compositiones, conditiones ciborum, corporum lenocinia. Cic. 2. de Nat. Deor. 146.
Compositio, pro Conditura. Columel. lib. 12. cap. 47. Est & illa probata compositio, ut quum muria dura Paulea alba maturerit, omne jus defundatur, & inmissis duabus partibus defruti, cum aceti una, repleatur amphora. Gallice dicitur *Composse, confiture*.
Ordo, compositio rerum aptis & accommodatis locis. Cic. 1. Off. 142.
Molertia compositionis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Disciplinæ compositio. Cic. 3. de Finib. 74.
Juris pontificalis compositio. Cic. 2. de Legib. 55. Totaque hujus juris compositio pontificalis magnam religionem ceremoniamque declarat.
Magistratum compositio, Descriptio. Cic. 3. de Legib. 12.
Membrorum compositio, conformatio lineamentorum, figura, species humana. Cic. 1. de Nat. Deor. 47.
Sermonis. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Sonorum varia compositio harmonias efficit plures. Cic. 1. Tusc. 41.
Compositio generaliter capitur aliquando pro Omni apta verborum collocacione, & pro Omni eloquutionis genere: & tunc dicitur Ciceroni in Orat. 181. esse Fons omnis concinnitatis, elegantiae & suavitatis. Aliquando vero tantum pro Junctura verborum capitur, quæ facit ut neque crebra vocalium concurrencia fiat hulca oratio, neque consonantibus exasperetur: & quæ denique gravitatem & suavitatem vocum diligenter investigat. atque hoc modo a numero atque a figuris distinguitur. Hoc est quod ibidem ait Cic. 182. An non est unum, nec idem, quod voce junctum est, (hoc est compositione bene junctum, & ita collocatum ut junctum sonum efficiat) & quod moderatione absolutum, (id est numeris conclusum & perfectum) & quod illuminatum genere verborum, (id est figuris & ornamentis illustratum.) Hæc autem idem valent, ac si dixisset: An non est idem, compositio, numerus & figura? Concludit tamen, Figuratum orationem numerosæ finitimam esse, quia plerumque perfecta est: Compositionem vero differre ab utroque, quæ gravitatis tantum & suavitatis verborum ferviat.
Verborum compositio. Cic. 2. de Orat. 58. Et rerum copia & sententiarum varietate abundantissimus, & ipsa compositione verborum non impolitus.
Verbis ut ad aptam compositionem & condecenciam. Cic. 3. de Orat. 98.
Dissimulata compositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Lenis, quadrata, virilis. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Oratoria. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Peccatrix compositio. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Servit compositio tota gravitati vocum aut suavitati. Cic. in Orat. 182.
Compositio, Discordiarum pacificatio. Cæf. 1. Bell. Civil. 32. Legatos ad Pompeium de compositione mitti oportere.
Pacis, concordia, compositionis auctor esse non destitit. Cic. 2. Philipp. 24.
Servare per compositionem. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Quos quia per compositionem servare volebat, ipse ab his interemptus est. h. e. Per concordiam, & inter eos componendo controversias.
Compositiones gladiatorum. Cic. 2. Fam. 7. Quid? tu me hoc tibi mandasse existimas: ut mihi gladiatorum compositiones, ut valimonia dilata, & Chrestii compilationem mitteres, &c. V. in ipso verbo.
COMPOSITOR, ðris. m. [συνεφεστος] Cic. in Orat. 61. Non enim inventor, aut compositor, aut actor, hæc complexus est omnia: sed & Græce ab eloquendo rhetor, & Latine eloquens dictus est. Ovid. 2. Trist. 356. Plus sibi permittit compositore suo.
COMPOSITURA, vel detractione literarum, **COMPOSTURA**, æ. f. [σύνθεσις, σύνθεσις] Cato cap. 22. Trapetus emptus est in Suesfano nummis quadringentis, & olei P. L. composturæ nummis sexaginta, vectura boum &c.
Oculorum composituræ. Lucret. lib. 4. 329.
Orationis compositura. Afinius Capito apud Gell. lib. 5. cap. 20. Sollicitus est impar & inconveniens compositura partium orationis.
COMPOSITIVUS, a, um. Idem quod **Compositus**, aut quod componi potest. Tertull. de Anima, cap. 9. Dissolubile omne compositivum & struibile.
COMPOSITIVUS, a, um. Mart. Capell. 6. 320. **Compositiva** quadam qualitas.
COMPORTO, [συνεργίζω] ære. Simul portare, vel idem tantum quod portare significat: ut, **Comportare aquam in arcem**. Cæf. 3. Bell. Civil. 12. Cic. in Pison. 23. Quum fervorum delectus haberetur in foro, arma in templum Castoris luce & palam comportarentur.
Frumentum comportare ex agris in loca turca. Cic. 5. Att. 18.
Frumentum comportare in acervum. Hirt. Bell. Afr. 69.
In unum comportare. Hor. 2. Serm. 3. 104.
 Si quis emat citharas, emptas comportet in unum,
 Nec studio citharæ, nec mufe deditus ulli.
COMPORTATUS, a, um. ut, **Rebus comportatis bene uti**. Hor. 1. Epist. 2. 50.
Res exquisitæ, undique & collectæ, arcessitæ, comportatæ. Cic. 3. de Orat. 90.
COMPORTATIO, ðnis. f. Vitruv. 1. 5. pr. Cum per portus marinæ subvectiones haberent ad mœnia comportationes expeditas.
COMPOS, ðtis. c. [ἐμπόσις, ἐμπόσις, ἐμπόσις] **Compos mentis, compos animi, compos rationis, compos sanctatis; quod hæc habeo. At Composvoti, compos victoriæ, compos operati; quod hæc opera mea & labore obtinui, obtincoque**. Hæc Valla lib. 3. cap. 34. [Puto veteres dixisse Compos & in Nominativo, ut Pottis, ac licentia vulgari factum Compos & Impos. Esti contrarium alii ita utunt.]
Compos, in bonam partem folium accipi putatur, quum & in malam positum sit. Plaut. Epid. 4. 31.
Cedo manum. P. H. accipe ærumnarum & miseriarum compotem.

Nævius Danaæ, Eam nunc esse inventam opprobriis compotem feis. Ex Nonio.
Animi compos. Ter. Adel. 3. 2. 12.
 Me miserum, vix fum compos animi, ita ardeo iracundia. Ubi Donatus; **Compos animi, i. e. Competentis animi, vel animi sancti. cui contrarium est Impos animi. Alii Compotem animi, Compositum animo intelligunt.**
Mentis compos. Cic. 9. Att. 4. Non fum inquam (michi crede) mentis compos.
Mentis vix compos. Ovid. 8. Met. 35.
Sui compotem esse, Mente sana. Cæf. lib. 5. cap. 26. Quædam ebriutescunt, quædam mente labuntur, quædam sui compotes nervorum oculorumque dolore urgeri se confitentur, &c.
Compos, sine adjecto. Liv. 4. 40. pr. In fuos quæque simul corpore atque animo vix præ gaudio compotes, effusa. i. e. Vix animi vel mentis compotes.
Compos & particeps animus sempiternarum rerum. Cic. de Univ. 24.
Gratulationis compotem facere. Plin. 10. Epist. 4.
Laudis compos. Plaut. Amph. 2. 2. 13.
 Sed hoc me beat fultem, quod perduelles vicit, & domum Laudis compos revenit: id solatio est.
Libertatis. Plaut. Capt. prol. 41.
Patriæ compotem facere aliquem. Liv. 1. 32. Si ego injuste, impieque illos homines, illasque res deditur numero populi Ro. mihi expofco, tum patriæ compotem me nunquam finas esse.
Regni. Sil. lib. 8. 72.
Rationis & consilii. Cic. 2. de Nat. Deor. 36.
Scientiæ. Cic. 4. Acad. 146. Scientiam talem esse dicebat, cujus compotem, nisi sapientem esse neminem.
Victoriarum. Valer. Max. lib. 1. 1. 1. Imperatores compotes victoriarum.
Virtutum. Cic. 5. de Finib. 7.
Voti compotem facere aliquem. Sen. Hippol. 5.
Urbis compotem facere. Cic. pro Sext. 146.
Compos, ablativo junctum. Sallust. apud Donat. ad Ter. Adel. 3. 2. 12. Neque animo, aut lingua fatis compos. De amente Septimio loquitur.
Compos earum rerum animo. Cic. 1. de Orat. 210. Quamur qui essent animo & sententia compotes, eos esse imperatores dicerem.
Compos præda exercitus. Liv. 3. 70. Prædaque ingenti compotem exercitum &c. reducunt.
Compos, neutro generi junctum aliquando legitur. Sen. Agam. v. 365. Tibi grandævi, lallique fenes
 Compote voto reddunt grates.
COMPOSITIO, In compono.
COMPOTENS, entis. Idem. ita vocatur Diana in Nummis veterum & Inscriptionibus.
COMPOTIO, ðre. **Compotem facere**. Plaut. Rud. 4. 2. 6.
 Pifcatu novo me uberi compotiv.
Voti aliquem compotire. Apul. 11. Met. p. 267. V. Colvii not. ad Apul. p. 158. & Apul. p. 366. Ed. Elmenh. conf. in COMPOTIO EXT.
COMPOTIOR, Tri. Plaut. Rud. 1. 3. 22.
 Ita hic folis locis composita fum. Et Tertull. adv. Valent. cap. 11. Non vifum nec auditum ejus compotiri fas est.
COMPOTO, [συνεπιω] ære. Simul portare. Hinc
COMPORTATIO, ðnis. f. [συνεπιωσις] Convivium. Cic. de Senect. 45. Convivium nominatur, melius quam Græci, qui hoc idem tum compositionem, tum concenationem vocant.
COMPOTOR, ðris. m. [συνεπιωσις] Cic. 2. Philipp. 42. Tum vero adhibes joci caufa magistrum suffragio tuo, & compotorum tuorum rhetorem. V. etiam in Pifon. 65.
COMPOTRIX, icis. f. [συνεπιωσις] Ter. And. 1. 4. 5. Quia compotrix ejus est. Et
 Adjective, Sidon. 2. Epist. 9. Familiarum turba compotrix.
COMPRAES, ædis. [συνεπιωσις] Ejuſdem rei populo ſponſor. Feſtus.
COMPRANDBO, ðre. Saresb. Epist. 253.
COMPRANSOR, ðris. m. [συνεπιωσις] Qui ſimul prandet. Cic. 2. Philipp. 101. Hunc tu agrum compranſoribus tuis & colluſoribus dividebas.
COMPRECOR, [εὐχόμενος] ðri. Idem quod precari. Ter. Adel. 4. 5. 65. Abi domum, ac deos comprecari, ut uxorem accerſas: abi Fidem caeleſtum comprecari. Catul. 6. 191.
 Cæleſtumque fidem poſtrema comprecer hora. h. e. Deorum auxilium.
COMPRECATIO, ðnis. f. [εὐχὴ] Liv. 39. 15. Nulli unquam concioni, Quirites, tam non ſolum apta, ſed etiam neceſſaria hæc ſolenis deorum comprecatio fuit, quæ vos admoneret, &c.
Compreatio, verbum erat facrorum. Gell. lib. 13. cap. 21. Compreationes deorum immortalium, quæ ritu Romano fiunt, expoſitæ ſunt in libris ſacerdotum Populi Romani, &c. Budaus.
COMPRENHENDO, five **COMPRENDO**, di, ſum, [συναίρειν] ðre. Simul capere. Ter. Eun. 5. 1. 20. Comprehenſi jube quantum potest. Manu comprehendere aliquem. Cic. in Orat. 100. Al. Prehendere. Emittere & Comprehendere, contraria. Cic. 2. in Catil. 3. Quod tam capitalem hoſtem non comprehenderim potius, quam miſerim.
Comprehendere aliquem in fuga. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 21.
Fures. Catul. 60. 35.
Hoſtem. Cic. 2. in Catil. 3.
Dentem forceps comprehendit. Cæf. lib. 7. cap. 12.
Comprehendere dicunt plantæ, quæ terræ hærent. Columel. Ita quod poſueris, cito comprehendet. Sic, Arbor terram comprehendere dicitur. Ulpian. l. 3. D. arb. fut. cæf. Quod ſi quis ex ſeminario, id eſt ſtirpitis arborem tranſulerit: eam quamvis nondum comprehenderit terram, arborem tamen videt.
Comprehendam brevi, Paucis verbis complectar. Cic. 1. de Orat. 34. Generaliter aliquid comprehendere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Comprehendere numero aliquid, Enumerare. Virg. 2. Georg. 104.
Numerum virorum comprehendere. Ovid. 5. Trist. 11. 79.
Comprehendere aliquid, Dicendo conſequi. Virg. 6. Æn. 626.
 Non mihi ſi linguæ centum ſint, ora que centum,
 Ferreæ vox, omnes ſcelerum comprehendere formas,
 Omnia pœnarum percurrere nomina poſſem.
Dicis comprehendere aliquid. Ovid. 13. Met. 160.

Verbis comprehendere. h. e. Complecti. Cic. 12. Att. 22. Quia verbis luculentioribus & pluribus rem eandem comprehenderat. Diversis verbis idem comprehendere. Quintil. lib. 7. cap. 4. Bella comprehendere viginti voluminibus. i. e. Scribere. Suet. Vit. Plin. ni.

Adulterium alicujus comprehendere. i. e. Deprehendere. Cic. pro Milon. 13.

Comprehendere, pro Intelligere vel scire. Cic. 4. Acad. 18. Nos enim delendum, etiam insipientem multa comprehendere.

Comprehendere & percipere. Cic. 4. Acad. 21.

Comprehendere lignis, quem &c. Columel. lib. 6. cap. 24. Certis signis comprehendere licet, quem sexum generaverit.

Animo comprehendere intelligentiam alicujus rei. Cic. 3. de Nat. Deor. 64.

Contemplationem rerum naturae comprehendere. Cels. lib. 1. in proem.

Quod si contemplationem rerum naturae, quam non temere medici sibi vendicant, satis comprehendisset, etiam illud scisset. i. e. Si didicisset quae ad physicon pertinent.

Memoria rei alicujus comprehendere. Cic. de Clar. Orat. 19.

Animo celeriter comprehendere. Cic. 2. de Orat. 136.

Cogitatione intelligere & comprehendere. Cic. 1. Tusc. 50. Nisi quod nequeunt qualis animus sit vacans corpore, intelligere, & cogitatione comprehendere.

Cogitatione & animis comprehendere. Cic. pro Flacc. 66.

Memoria comprehendere. Cic. 5. Tusc. 121. Sed quoniam mane est undum, has quinque dierum disputationes memoria comprehendamus.

Memoria consequi, aut oratione comprehendere. Cic. 6. Verr. 57.

Mente comprehendere. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.

Membris comprehendere aliquam opinionem. Cic. pro Cluent. 47.

Visu comprehendere aliquid. Sil. lib. 3. 408.

Firme graviterque vocem naturae comprehendere. Cic. 1. de Finib. 71. Al. Graviter.

Officia alicujus per se & per alios comprehendere. i. e. Devincire, Amplecti. Cic. pro Planc. 10.

Amicitia multos comprehendere, tueri obsequio. Cic. pro Coel. 13.

Humanitate comprehendere alicujus. Cic. 13. Fam. 16. Sed ut redeam ad id unde coepi, vehementer mihi gratum feceris, si hunc adolescentem humanitate tua, quae est singularis, comprehenderit.

Ignibus agger comprehenditur. Ovid. 9. Met. 234.

Comprehendere crinibus ignem. Virg. Aen. 73. Hypallage est, Quum ignis crines comprehendat. Servius.

COMPREHENSUS, a, um. [συνελημμένος] Partic. ut, Comprehensam in animo habere sententiam. Cic. 4. Acad. 22.

Epistolarum comprehensa. i. e. Intercepta. Justin. 20. 5.

Imago comprehensa. Virg. 6. Aen. 701.

Ter frustra comprehensa manus effugit imago.

Comprehensa ea in re in nominando. Varro 1. de R. R. 9. de terra, In ea enim & lapis, & arena, & cetera ejus generis sunt in nominando comprehensa. i. e. Appellatione terrae ea comprehenduntur.

Captum & comprehensum alicujus. Cic. 3. in Catil. 16.

Linguam forcipe comprehensam abfudit. Ovid. 6. Met. 556.

Res penitus perspectae planeque cognitae, atque ab opinionis arbitrio seunctae, scientiaque comprehensa. Cic. 1. de Orat. 108.

In animo & memoria sibi distributum atque comprehensum aliquid habere. Cic. de Petit. Consul. 24.

Animo firme conceptum atque comprehensum. Cic. 2. de Finib. 6.

Tenere aliquid animo comprehensum. Cic. 4. Acad. 21. Animo jam haec tenemus comprehensa, non sensibus.

Sensu comprehensum. Cic. 1. Acad. 40. Quod autem erat comprehensum, id ipsum sensum appellabat: & si ita erat comprehensum, ut concivili ratione non posset, scientiam.

Comprehensum, pro Concluso. Cic. 2. de Finib. 20. Breviter comprehensiss gravissimis sententiis, quasi oracula edidisse sapientiae dicitur. Budaeus.

Conclusum & comprehensum in formulam. Cic. pro Rosc. Com. 15.

Perinde ac si in hanc formulam omnia judicia legitima, omnia arbitria honoraria, omnia officia domestica conclusa & comprehensa sint.

COMPREHENSIO, onis. f. [ὑποληψίς] Latior comprehensio. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Comprehensio facta sensibus. Cic. 1. Acad. 42.

Perceptio & comprehensio. Cic. 4. Acad. 101.

Certe sententiae comprehensio. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Cogitationes comprehensioesque rerum. Cic. 3. de Finib. 49.

Verborum comprehensio, i. e. Periodus. Cic. in Orat. 149. Collocantur igitur verba, aut ut inter se quam aptissime cohaerent extrema cum primis, etque sint quam suavissimis vocibus: aut ut forma ipsa concinnitateque verborum conciat orbem suum: aut ut comprehensio numerose & apte cadat. Quintil. lib. 9. cap. ult. Periodo plurima nomina dat Cicero, ambitum, circuitum, comprehensionem, continuationem, circumscriptionem. V. PERIODUS.

Comprehensio & ambitus ille verborum (si sic periodum appellari placet) &c. Cic. de Clar. Orat. 162.

Aliqua comprehensione dissentire. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Comprehensio, pro Indicatione vel manifestatione. Cic. 2. Philipp. 18. Nam quum comprehensio fontium, mea: animadversio, Senatus fuerit, &c.

Comprehensio, aliter. Cic. 1. Acad. 40. Sed quum acceptum jam & approbatum esset, (subaudi Comprehensibile) comprehensionem appellabat: similem his rebus quae manu prenderent, ex quo etiam nomen hoc duxerat. Devincire comprehensione verba. Cic. de Clar. Orat. 140. Legitur Comprehensione in quibusdam codicibus.

COMPREHENSIBILIS, e. [ὑποληψίος] Cic. 1. Acad. 40. Id autem visum quum ipsum per se cerneatur, comprehensibile. Sed Pareus Comprehensibile sibi legendum dicit, & ita MS.

Oculis comprehensibilis. Sen. Quaest. Nat. 6. 24. pr. Quomodo intret hic spiritus, utrum per tenuia foramina, nec oculis comprehensibilis. conf. Macrobi. Somn. Scip. 1. 2. & Arnob. 1. p. 37.

COMPREHENSIO, are. frequent. Claud. Quadrig. apud Priscian. Comprehensare suos quisque, fervare, amplexare.

COMPRESSIO, COMPRESSUS, V. COMPRESSO.

COMPRESSIS, Idem quod Imprimis. Cic. pro Quint. 24. L. Albius, Sex.

F. Quirina, vir bonus, & comprimis honestus. [Sed rectius divise scribitur Cum primis, ut & in primis.]

COMPRESSIO, [συνπιπίω, συνίω, ἐπίω, ἐπιπίω, ἐπιπίω, ἐπιπίω] etc. Simul premere. Plaut. Pseud. 3. 1. 21.

Comprimere dentes videor posse aliquo modo.

Alvum comprimere. Cels. lib. 6. cap. 18. In hoc autem casu neque acris cibis utendum, neque asperis, neque alvum comprimentibus.

Animam comprimere. i. e. Anhelium. Ter. Phorm. 5. 6. 28.

Suspensio gradu placide ire perexi, accessi, astiti:

Animam compressi: aures admovi, ita animum coepi attendere.

Arenam saxo compressit. Lucan. lib. 8. 790.

Dorsum animalis comprimere manibus. Columel. lib. 2. cap. 3.

Florem comprimit rosae. i. e. Quasi intus premit & recondit. Plin. lib. 12. cap. 11. Est & alia similis, foliosior tamen, roseique floris, quem noctu comprimens, aperire incipit folis exortu. h. e. Quasi intus premit & recondens.

Gressus. h. e. Gradum sistere. Virg. 6. Aen. 389.

Fare, age, quid venias: jam intincto & comprime gressus.

Linguam comprimere alicui. Plaut. Amph. 1. 1. 192.

Manu compressum aliquid exprimere. Lucret. lib. 6. 866.

Manus comprimere, pro Continere dixit Ter. Heaut. 3. 29. Posthac comprimito manus.

Manibus compressis federe, est, Otiosum esse. Liv. 7. 13. Cur veteranus dux, fortissimus bello, compressis (quod aiunt) manibus fedetas? Pro eodem Lucan. lib. 2. 292. Manus compressas tenere dicit.

Os comprimere. Ovid. 6. Met.

Pina morfu comprimit conchas. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.

Stomachum comprimere, est Sic contrahere stomachum, ut ne evomat quicquam. Cels. lib. 4. cap. 5. ad finem capitis, Id enim plus quam vinum ad comprimendum stomachum potest. h. e. Ad supprimendum vomitum.

Comprimere, per translationem, pro Cohibere, compescere. ut, Comprimere audaciam alicujus. Cic. 15. Fam. 4.

Auctoritate militem comprimere. Tacit. 1. Ann. 46.

Alicujus comprimi, ac fedari. Liv. 2.

Conatus & furores alicujus. Cic. 2. Off. 58.

Cupiditatem resingere & comprimere. Cic. in Pison. 59. Meditare quibus verbis incensam illius cupiditatem comprimas atque resinguas.

Ferocitatem alicujus. Cic. in Vatin. 2.

Fletus. Ovid. ad Liv. 467.

Fluctus insanos irarum. Sil. lib. 8. 32.

Iram. Stat. 6. Theb. 399.

Lactiam exultantem. Cic. in Topic. 86.

Lacrymas. Sil. lib. 15. 822.

Murmura comprimere voce manuque, est, Silentium indicere. Ovid. 1. Met. 206.

Oculos. Ovid. 1. Epist. 102.

Plaufum. Cic. pro Deiot. 34.

Præsidium. Tacit. 3. Ann. 43.

Rabiem caeli marisque. Virg. 5. Aen. 802.

Seditionem. Liv. 2. 23.

Se. Plaut. Casin. 2. 3. 32.

— ohe jam satis, uxor, est, comprime te: nimium tinnis.

Comprime, subaudi Te. Plaut. Truc. 2. 2. 6.

At volo scire, quid debetur hic tibi nostrae domi. A. comprime. Tela manu, i. e. Noli jaculari. Stat. 11. Theb. 33.

Timorem. Cic. pro Domo 140.

Tumultum, i. e. Opprimere. Tacit. 4. Hist. 167.

Vocem & orationem. Plaut. Pseud. 1. 4. 16.

Sed comprimenda est mihi vox atque oratio.

Verfus comprimere ordinibus, est Versus conjungere angusto ordine, & quam minimo interjecto spatio. Ovid. 1. Amor. 11. 22.

Comprimat ordinibus versus, oculosque moretur

Margine in extremo littera rafa meos.

Terra quae comprimitur fretis, Insula. Sen. Hippol. 10.

Comprimere, pro Supprimere. Cic. 3. Att. 12. Scripsi equidem olim ei iratus, quod ille prior scripserat: sed ita compresseram, ut nunquam emanaturam putarem. Budaeus.

Famam, Supprimere. Liv. lib. 26. extr. Carthaginiensium duces primo ex industria famam captae Carthaginiensis compresserunt: Deinde ut clarior res erat, quam ut tegi ac dissimulari posset, elevabant verbis.

Comprimere virginem, Violare. Liv. 1. 4. Compressa Vettalis, quam geninum partum edidisset, &c. conf. Plaut. Truc. 2. 2. 8. Ter. Hec. 5. 3. 30. Hinc jocus ex ambiguo, Plaut. Amphit. 1. 1. 192.

Ego tibi istam hodie scelestam compriman linguam. so. haud potes: Bene pudiceque asseratur. Sic

Comprimere alicujus, Silentium ei imponere. Plaut. Rud. 4. 4. 29. Comprime hunc fis, si tuus est. Sensu ambiguo & obscuro. & Fullonem comprimere, apud Priscianum Nævius dicit in re scdissima. Verba sunt Nævii, Quando ego plus fapivi, qui fullonem compressi quinqueatribus. Monuit Turnebus.

COMPRESSUS, a, um. Partic. [συνεπιπίω] ut, Compressa manus. V. in verbo.

Compressus atque illisus. Cic. de Arusp. Resp. 55.

Annonam compressam, Liv. 38. 35. eleganter vocat, quum pretium per concionem esset intentum auctumque. Et duodecim, inquit, clypeaerata ab Aedilibus curulibus, P. Claudio, & P. Sulpicio Galba, sunt postea ex pecunia, qua frumentarios ob annonam compressam damnarunt. V. inox Frumentum.

Certaina compressa. Virg. 4. Georg. 87.

Cæsaries compressa manu. Lucan. 8. 681.

Frumentum clausum & compressum possidere. Cic. 5. Verr. 63.

Frumentum aliquid tenere compressum. Cic. pro Domo 14.

Impetus compressus. Virg. 2. Aen. 73.

Labris compressis agitare secum aliquid. Hor. 1. Serm. 4. 138.

Manus in pugnum. Quintil. lib. 2. cap. 21. V. in ipso verbo.

Nares. Lucret. 6. 1191.

Naribus compressis oscula eripere alicui. Tibul. lib. 2. 5. 92.

Natibus compressis Jovem salutat. Martial. 12. 78.

Naturam alicujus viciosam, edomitam & compressam esse doctrina. Cic. de Fato 10.

Oculi compressi. Columel. lib. 6. cap. 9. Signa febricitantis, manantes lacrymæ, gravatum caput, oculi compressi. Fluidum salivæ os. Odium compressum atque tacitum. Cic. pro Domo 61. Omniumque impetum discordiarum, omnem diu collectam vim improborum, quæ inveterata compresso odio atque tacito jam erumpebat in actum. Palma compressa aut porrecta ferre. Plaut. Casin. 2. 6. 63. Seditio. Tacit. 1. Ann. 69. Voluptates incluse, compressæ & constrictæ. Cic. pro Cœl. 75. Compressus pro Oppressus juxta Scheff. ad illud Phœdri, 4. 1. 5. — mus escam putans Adsluit, & compressus occubuit neci. Sed Comprensus lego cum Heinso. Compressi Celso dicuntur, quibus Fluentes opponuntur, i. e. Africti. V. Præfat. Celsi. ubi de Methodicoorum placitis. Compar. dixit Celf. 2. 11. Compressioris oris. i. c. Angustioris. & item, Plin. 17. 11. & 16. 10. COMPRESSUS, ñs. m. [*πίεσις*] pro Concubitu. Ter. Adel. 3. 4. 29. — virgo ex eo Compressu gravida facta est; mensis decimus est. Macrobr. 5. Saturn. cap. 19. Nympha Thalia compressu Jovis gravida. Plaut. frequent. COMPRESSOR, Adv. [*συμπεσσομένης*] opp. Late. Cic. 2. de Fin. 17. Rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno similem esse dicebat, quod latius loquerentur Rhetores, Dialecticæ autem compressius. COMPRESSIO, ònis. f. [*συσπλοή*] Cic. de Clar. Orat. 29. de Alcibiade & Critia loquens, Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. h. e. Dum res quasdam quæ dici possent, comprimunt, & quasi omittunt, breves. Proprie Vitruv. 7. 8. extr. Cum in pannum infunditur & manibus premitur, aurum compressione coactum infirapaurum invenitur. Item idem atque Compressus: Stuprum scil. Tertull. adv. Marc. 4. 34. Qui ex compressione matrimonium fecerat. COMPRESSIUNCULA, æ. f. Plautus, Pseud. 1. 1. 66. Compressiuncule amantium dulces. COMPRESSOR, òris. m. Stuprator. Plaut. 2. argum. Aul. 7. COMPRESSO, Ære. frequent. Vexo. Tertull. adv. Gnostic. cap. 3. Manus erat super illis in mala, & compressati vult valde. COMPRIVIGNI, quorum unus novocæ filius alterum vitrici filiam, aut ex contrario, uxorem ducit. Pitisc. ex Hotomari. de Rit. nupt. cap. 10. COMPROMBO, [*επιδοκιμάζω, συνδοκιμάζω*] Idem quod Approbare. Cæs. 5. Bell. Gall. 56. Comprobat hominis consilium fortuna. Cic. 4. Verr. Eorum ergo dignitate accusationem meam comprobare non potero? Laudare & vehementissime comprobare aliquid. Cic. pro Lege Manil. 69. Studiose libenterque comprobare. Cic. 16. Att. 20. Non dicam comprobare, sed studiose libenterque comprobare. Deus numine suo comprobare aliquid dicitur. Cic. pro Domo 15. Erant qui deos immortales (id quod ego sentio) numine suo, redditum meum dicerent comprobasse. Auctoritatem decreti alicujus comprobare. Cic. 14. Philipp. Fama comprobat. Catul. 59. 62. Factum alicujus. Liv. 24. Legem. Liv. 34. 3. Mores factis. Plaut. Cœn. 1. 2. 94. Lepidi mores turpem ornatum facile factis comprobant. Re aliquid. Ter. And. 5. 1. 5. Ut beneficium, verbis inquit dudum, nunc re comprobare. Sententia sua aliquid. Cic. pro Corn. Balb. 42. Comprobare silentio honorem alicujus. Liv. 38. 47. pt. Tribunis plebeis antea folebant triumphum postulantibus adversari, p. c. quibus ego gratiam habeo, quod se mihi, seu magnitudini rerum gestarum hoc dederunt, ut non solum silentio comprobarent honorem meum: sed referre etiam, si opus esse videretur, parati essent, &c. Testimonio alicujus rem aliquam comprobare. Cic. 4. Verr. 119. Vita & moribus comprobare. Cic. 1. de Fin. 65. Neque vero hoc oratione solum, sed multo magis vita & moribus comprobavit. Comprobare, Ratum facere & verum esse dicere. Cic. 1. de Divin. 46. Quod matris somnium immanis filii crudelitas comprobavit. De Phalaridis matre. Budeus. Perceleri interitu alicujus comprobatum venenum. Cic. pro Cœl. 58. COMPROMBATIO, ònis. f. [*δυσπίστη*] Cic. 5. de Fin. 62. Quis est tam dissimilis homini, qui non moveatur & offensionem turpitudinis, & comprobationem honestatis? COMPROMBATOR, òris. m. [*δυσπίστητος*] Cic. 1. de Invent. 43. Deinde ejus facti qui sunt principes & inventores, qui denique auctoritatis ejus & inventionis comprobatores atque emuli. COMPROMITTITTO, ñi, ñsum, [*επιτρέπω*] Ære. Litem ad boni viri arbitrium mittere. Cic. 2. Q. frat. 14. Tribunitii candidati compromitterunt (h. s. quingenis in singulis apud M. Catonem depositis) petere ejus arbitratus, ut qui contra fecisset, ab eo condemnaretur. Compromittere, Verbum esse solenne ad constituenda arbitria, sicut Conferari ad judicia, ubi nulla compromise opus est, quum jus reddatur in invitum. Oldendorp. COMPROMISSUM, ñ. n. [*επιτροπή*] dicitur Facultas ipsa arbitro data: tractum ab eo quod uterque litigans simul promittat fe arbitri sententia pariturum. Cic. 12. Fam. 29. Sed a magistris quum conderem de profereudo ñe, probatur mihi sese, quo minus id facerent, compromisso & jurejurando impediti. Compromissum facere, Arbitrum sumere de re aliqua. Cic. pro Rosc. Com. 12. Quæ quum ita sint, quæro abs te, quid ita de hac pecunia, de his ipsis h. s. 1000 de tuarum tabularum hde, compromissum feceris, arbitrum sumptis. Ex compromisso ad arbitrium ire. Proculus in l. societatem. D. pro focio. Compromissum plenum apud Jurisconsultos appellatur, Quod de rebus controversis compromissum est: nam ad omnes controversias pertinet. l. 21. §. 6. D. de recept. arbit. Hotom. COMPROMISSARIUS, [*επιτροχης*] Adj. Callistratus in l. quum lege Julia. D. de recept. arbit. Nemini licere minorem viginti annis compromissarium judicem eligere. COMPUSCATUS, [*καύσασθαι*] Fluvius est Thraciæ, non procul ab Abderis, in Bistonidem lacum influens. Auctor Herodot. lib. 7. COMPSA, [*Κόμψα*] Oppidum Italiæ in Hirpinis. unde

COMPUSANT, Hirpinorum populi in Italia. V. Plin. 3. 11. & Vell. 2. 68. 3. COMPTUS, V. COMO, is. COMPUTUGNO, [*ἐπιλογισμῶν*] Ære. Contendere verbis, per metaphoram. Gell. lib. 14. cap. 5. Eaque inter ens contentio quum longius duceretur, non arbitratus ego operæ pretium esse eadem hæc ista diutius audire, clamantes compugnantesque illos reliqui. Congredientes, compugnantesque philosophos & dolor. Gell. lib. 12. cap. 5. COMPULSO, COMPULSATIO, COMPULSAMENTUM, COMPULSORIALIS, V. COMPELLO. COMPUNGO, [*καταπύω, καταπύω*] Ære. Idem quod Pungere. Columel. lib. 8. cap. 14. Cavendumque ne aut aculeis urticae compungatur, &c. Collum dolone compungere. Phædr. 3. 6. 3. Vide, ne dolone collum compungam tibi. Sensus compungere dicuntur, Quæ sensus offendunt: ut Splendor oculorum, gustum amaritudo, tactum res vel calidæ nimis, vel frigidæ, vel asperæ, &c. Lucret. lib. 2. 432. Aciem oculorum compungere dicuntur colores clariores, qui velut æs perpolitum, fulgorem quandam remittunt offendentem oculis. Lucret. 2. 420. Et qui compungunt oculos, lacrymareque cogunt. Compungere se fuis acuminibus, per metaphoram. Cic. 2. de Orat. 158. Et ad extremum ipsi fe compungunt fuis acuminibus, & multa querendo reperunt, non modo ea quæ jam non possint ipsi dissolvere, sed etiam, &c. de Stoicis. COMPUNCTUS, a, um, [*καταπύω, πύω*] Partic. ut, Compunctus notis Threiciis. Cic. 2. Off. 15. Barbarum & eum quidem, ut scriptum est, compunctum notis Threiciis, districto gladio jubebat anteire. conf. STIGMATIAS. COMPUNCTIO, ònis. f. [*καταπύω*] Plin. lib. 21. cap. 19. Hæc potio, mulieres ex abortu purgat: laterum compunctiones tollit, & vesicæ calculos. COMPUNCTORIUS, Adj. ut, Compunctorius sermo. Sidon. 6. Epist. 6. COMPUSA, [*Κάμψα*] Bithyniæ oppidum, ad Thraciæ Bosphori angustias situm, non procul a Chalcedone. Auctor Plin. lib. 5. cap. ult. COMPUTO, [*λογίζομαι, ἀριθμίζω, συλλογιζέω, συλογίζω*] Ære. Simul putare. Quod & ad Arbores, & ad Mentem referri potest. Quum ad mentem refertur, Existimare five Judicare significat. Plaut. Merc. 1. 2. 12. Illum computat uxor domum obdixisse sibi sortum. [Sed locum videbis reperias.] Plin. lib. 9. cap. 35. Computet nunc aliquis ex altera parte, quantum Curius aut Fabricius in triumphis tulerint, imaginetur eorum fercula. Ad arbores vero est Cædere. ut, Ramos computare apud Plinium. [ubi?] Computare, Connumerare, five quod vulgo dicitur, Computum facere, five Calculare. Plin. lib. 18. cap. 6. Si computetur impendium opere. Cic. 2. Philipp. 94. Compellat hospitem præfens, computarat, pecuniam imperarat. Articulis computare. Ovid. 2. de Pont. 3. 18. At reditus jam quisque suos amat, & sibi quid sit Utile, sollicitis computat articulis. Al. Supputat. Deliciares tegulae quæ erunt, pro bis integris computabuntur. Cato, cap. 14. Computare digitis. Plaut. Mil. 2. 2. 49. Dextera digitis rationem computat feriens femur. Plin. lib. 34. cap. 8. ubi de Staturariis, Eubolides digitis computans. [Subaudi Opus. Videtur Eupolidis scribendum. Annos computare. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 16. Nunquid jam ulla repudio erubescit, postquam illustres quædam ac nobilissimæ femine non Consulum numero, sed maritorum annos suos computant. Facies tua computat annos. Juven. 6. Sat. 198. h. e. Offendit quam sis annosa. Annos dextra (subaud. manu) computare, est Annum ætatis centesimum excessisse. Juven. 10. Sat. 249. Felix nimirum, qui tot per secula mortem Distulit, atque suos jam dextra computat annos, Quisque novum toties mustum bibit. Veteres enim, omnes numeros ad centum usque computabant variis digitorum manus finitæ gestibus. A centum vero computationem transferebant in dextram. De qua re vide Bedam apud Cœlium Rhodig. lib. 23. cap. 11. COMPUTATIO, ònis. f. [*λογισμός, συλογισμός*] Plin. lib. 17. cap. 22. Operarum ista computatio est. Computationem expostulare. Plin. lib. 9. cap. 35. Magnificam alias cœnam, ne dies periret, sed quotidianam Antonio apposuit, irridenti, computationemque expostulanti. Venire in computationem. Plin. lib. 6. cap. 33. Univerfam mensuram quæ venit in computationem, &c. Computatio Romana. Plin. lib. 2. cap. 108. COMPUTATOR, òris. m. Sen. Epist. 87. Diligentissimi computatores. COMPUTABILIS, e. [*λογιστός*] Quod computari potest & numerari. Plin. lib. 19. cap. 8. Tritianum hoc genus vocatur, bis computabili impendio, tædique. COMPUTUS, ñ. m. Idem ac Computatio. Firmic. lib. 1. cap. 2. Animus ipse hujus scientiæ rationem, ipse computus tradidit. Ibid. sub finem capituli, Vides, ut primos discentes computos, digitos tarda agitatione deflectant? COMPUTRESCO, [*μετρησθήσεμαι*] Ære. Idem quod simplex: vel Quum variæ res mutuo contactu putrescent simul. Plin. lib. 13. cap. 13. Propterea arbitrari eos non computruisse. Columel. lib. 5. cap. 10. Quonian mutuo contactu aut computrescent, aut veribus interibunt. Artus computrescunt. Lucret. 1. 344. COMUM, ñ. [*Κόμυς*] Civitas Galliæ Cisalpinæ, juxta Larium lacum. Hæc medicioris erit colonia trans Padum, sed Pompeius post Scipionem, ac postea Cæsar eam auverunt. Hinc Comenses dicti sunt ejus incolæ: atque hinc etiam Comensis lacus dicitur. V. Plin. lib. 3. cap. 17. Dicitur etiam Novum Comum, teste Strab. lib. 5. Postquam inquilinorum tribus millibus Scipio, quinque millibus Cæsar eam coloniam auxit, quos civitate donatos Novocomenses vocavit. Catull. Epig. 13. V. f. l. COMUS, [*Κόμυς*] Deus apud veteres hbitus, comissionum nocturnarumque saltationum præfens, in culicis auctorabantur juvenes, qui coronati noctuum facibus musicisque instrumentis ad amicarum fores saltandi canendique gratia concurrebant, prociatereque lasciviebant, ut fores nonnunquam effingerent, quod optime describit Philostratus

imagine tertia. Hinc Comessari verbum, & Comessatio, ut inquit M. Varro. V. COMISSOR.

C O N

CON, & Cum, idem significant. [σύν] Sed Cum, fere separata; Con vero, semper compolita reperitur, & significat Simul; ut, Conjungo: interduo Contra; ut, Contendo: interduo Valide; ut, Concrepo.

CONAMENTUM, CONATUM, CONATUS. V. CONOR.
CONAROS, [κωνάρω] ab Alexandrinis appellatur Frutex quidam aculeatus, teste Agathocle, qui a Dioscoride Paliurus vocatur. V. Ruell. lib. 1. cap. 107.

CONCÁCO, [συνέχο] Ære. Sen. in Ludo de morte Claudii, cap. 4. Ultima ejus vox, cum majorem sonitum emisisset illa parte qua facilis loquebatur: Væ me: puto, concavaci me. Quid autem fecerit nescio, omnia certe concavavit. Phædr. 4. 17. 11.

Totam timentes concavatur regiam.
CONCÁDES, videtur Tacitus vocare Cæsias arbores, Ann. 1. 50. 2. At Romanus agmine propeo filvam Cæsiam limitemque a Tiberio coeptum scindit, castra in limite locat, frontem ac tergum vallo, latera concadibus munitis. Tamen poreit intelligi de Fragmentis cujusvis materie quam excidissent. Ergo Concades erunt Fragmenta ex rebus excisis. Sed prior placet. Veget. de R. Milit. 3. 22. Multi cum ab hoste discedunt, si per silvas ituri sint, præmittunt qui angusta vel abrupta occupent loca, ne ibidem patiantur insidias. Et rursus post se præcisit arboribus vias perclaudunt, quas concades vocant, ut adversariis facultatem adimant persequendi. conf. Ammian. 16. 25. & 17. 20. Stewech. ad Veget. Valsef. ad Ammian. & Rhodig. Antiq. Lect. 5. 14.

Lipius eandem voce aliter ex Ammiano, pag. 57. Comm. in Tac. Anales. Addit & Cæsarem ea voce usum, sed non exponit. H. St. Deerat Ammiani locus in Lugd. De Cæsare falsum.

CONCAGATUM castrum, apud Petron. cap. 66. vexavit omnes Interpretes & vexat hodie. Concacatum præfert nuperimus Editor crudius.
CONCÁLRO, [συνέλαρο] Ære. Idem quod Caleo. Plaut. Amph. 1. 1. 15. Prius abis, quam lectus ubi cubuisti, concaluit locus. Varr. 3. de R. R. cap. 16. Concaluit stomachus, ut digerat multa facilius. [Nisi falsa allegatio est. Viderur autem potius a Concalesco esse, ut fq.]

Concalere, Commotum esse. Ter. Heaut. 2. 3. 108.
Verum hercle isthuc est, Syre, Syre inquam, heus heus Syre. s. Concaluit, quid vis?

CONCALEFACIO, vel expuncto E, CONCALFACIO, Æci, actum, [συνελάρο, ἔφα] Ære. Cic. de Orat. 3. 16. Et ait idem, quum brachium concalefecerit, tum se colere pugnare. h. e. Quum frequenti circumvolutione vel agitatione calorem brachio excitavit.

Concalefacere se, pro Inflammatum & excitatum esse. Cic. ad Panfam, lib. 3. Nos Ventidiansi rumoribus concalefecimus. Ex Nonio. Mercet. Calficimur.

CONCALFEO, [συνελάρο] Varr. 3. de R. R. cap. 9. Curator oportet circumeat diebus interpositis aliquid, ac vertere ova, ut æquabiliter calefiant.

CONCALFACTUS, [συνελάρο] Partic. Cic. 1. Tusc. 42. Illam vero funditus ejectionis individuum corporum levium & rotundorum concalfationem fortuitam, quam tamen Democritus concalfactam & spirabilem, id est animalem esse voluit.

CONCALEFACITORIUS, [συνελάρο] Adj. Plin. lib. 31. cap. 20. Vis ei concalefactoria. h. e. Excalfaciens, & nata calorem excitare.

CONCALESKO, [συνελάρο] Ære. Calidum fieri, vel calidum esse. Cic. 1. Tusc. 22. Calidior est enim, vel potius ardentior animus, quam est hic aer, quem modo dixi crassum atque concretum: quod ex eo sciri potest, quia corpora nostra terrene principiorum genere confecta, ardore animi concalefunt.

CONCALLRO, ni, [πυρρῶ] Ære. Idem quod Callere, obductum esse callis. Cic. 3. de Nat. Deor. 25. Versutos eos appello, quorum celeriter mens versatur: callidos autem, quorum tanquam manus opere, sic animus usu concalluit. conf. 4. Att. 16.

CONCÁMERO, [καμάρω, ἀρο] Ære. Idem quod Camerare significat, confornicare. Plin. lib. 34. cap. 14. de magnetæ lapide. V. CAMERA. Idem lib. 11. cap. 24. Specus ipse qua concameratur architectura. Vitruvius 3. 3. Intervalla aut concameranda, aut solidanda fistulationibus.

CONCAMERATUS, a, um. Suet. Aug. cap. 90. In abdutum & concameratum locum se recipere.

CONCAMERATIO, Ænis. f. [καμάρω] Budæus; Concamerationes, sunt Quæ arcuato opere constant. Vitruv. lib. 6. cap. 10. Ædificia que plano pede insituntur, si fundamenta eorum facta fuerint, ita ut in prioribus libris de muro & theatris a nobis esse positum, ad vetustatem ea erunt sine dubitatione firma. Sin autem hypogæa concamerationesque insituntur, fundationes eorum fieri debent crassiores, quam quæ in superioribus ædificiis structuræ sunt futuræ.

Concameratio, Opus ad similitudinem pergularum hortensium factum, quæ junipero confectuntur ad ambulationes opacandas. nomen lingua nostra a canabulis infantium habet. Budæus.

CONCANA, [κακάνω] Civitas est mediterranea Cantabrorum in Tarracensis Hispania. Ptolem. lib. 2. Hujus incolæ Concani dicuntur. Hor. 3. Carm. 4. 14.

Et lactum equino sanguine Concanum.
CONCANI, Gens Hispaniæ dicebantur: vel, ut quidam volunt, Thraciæ, quibus dum vinum deest, lacte & sanguine utebantur. de quibus ait Virg. 3. Georg. 463.

Et lac concretum cum sanguine potat equino. Acron. Sil. Ital. 3. 361.

Cornipedis fusa fatiatis, Concane, vena.
CONCANONICUS, i. m. Saresb. Ep. 168. Concanonicus noster Laurentius. V. Canonicus, in CANON.

CONCÁPERS, Itis. Adj. quasi Caput ad caput. Lex XII Tab. apud Festum: Tignum junctum adibus vineæque concapes ne solvito; significat Tigni caput, quod ad ædes & vineam sustentandam defixum, ejusque cum capite committit. V. Voff. Etym. p. 28.

CONCAPTIVUS, Gull. Gr. Lat. συναρπάζω. Vulg. Interp. Tob. 1. 4.
CONCASTIGO, [κακαστώ] Ære. Idem cum simpliciter. Plaut. Trin. 1. 1. 4.

— nam ego anicum hodie m. m. m.
Concastigabo, pro commerita noxia. Adde Bacch. 3. 3. 94.
CONCÁRENĀTUS, a, um. Min. Fel. cap. 17. Elementa coherentia, connexa, concatenata. Concatenari habet & Laquantius Inst. 3. 17. Sed uterque præter usum avi iuri, quod voluit solummodo simplex verbum.
CONCÁVUS, [κωνάω] Adj. a Cavo; i. e. Vacuus. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. Adde huc speluncaum concavas altitudines, saxorum asperitates. Æra concava. Ovid. 4. Met. 30.

— impulsivæ tympana palmis,
Concavaque æra sonant. i. e. Tintinnabula. [Immo Cymbala. Aqua, Fluctus. Ovid. 1. Trist. 11. 20.
Brachia Cancri. Ovid. 15. Met. 369.
Cymbala. Lucret. 2. 619.
Dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
Folia. Plin. lib. 16. cap. 24.
Genæ. Sen. Herc. fur. 9.
Jugula. Cic. de Fato 10. Stupidum esse Socratem dixit & bardum, quod jugula concava non haberet.

Positionis concavæ campus. Columel. lib. 2. cap. 17.
Puppis. Ovid. 1. de Arte Am. 402.
Robur. Ovid. in Ibin, 483. al. Robora cava.
Saxa. Virg. 5. Æn. 677. i. e. Speluncæ.
Vela concava dicuntur, Quum vento intenduntur & finem faciunt. Ovid. 6. Epist. 66.

— ventus concava vela tenet.
Concava, pro Follis dixit Claud. de 3. Conf. Honor. 47.
— ascensu vincere montem,
Planiciem cursu, valles, & concava saltu.

CONCÁVO, [κωνάω] Ære. Idem quod Cavare.
Concavare brachia in duos arcus, i. e. Inlectere & sinuare brachia, ut formam imitentur duorum arcuum. Ovid. 2. Met. 195.
Est locus, in geminis ubi brachia concavat arcus. Scorpius.

CONCÁVĀTUS, Partic. Columel. 8. 5. Facere concavatos njdos.
CONCĒDO, sibi, ssum, [παράχωμι, ὑπίσταμαι, ἀποστέλλω, ἀποτρέπω] Ære. Pro Cedere, hoc est dare locum. Plaut. Amph. 1. 1. 120. Concedit pro die. i. e. Diei. & Virg. 10. Æn. 215.
Jamque dies cælo concesserat, &c. Terent. Hec. 4. 2. 21.
Hic video me esse invifam immerito: tempus est concedere. Virg. 10. Ecl. 63.

— ipsæ rursus concedite silvæ.
Concedere aliquo. Cic. 2. de Divin. 45.
Concedamus huc. Ter. Heaut. 1. 1. 122.
Hinc a me quifiam egreditur? huc concessero.

Concedere a vel ab, five abs. Plaut. Epid. 5. 2. 16. Nam ab oculis concessi tuis? Idem Persa, 1. 1. 51. At pol ego abs te concessero.
Concedere a vel ab, huc, illuc, aliquo. Plaut. Most. 2. 1. 82. Concedam a foribus huc. Ter. Heaut. 3. 3. 11.
Esto, at certe concedas aliquo ab eorum ore aliquantisper. Cic. 1. in Catil. 17. Ab eorum oculis aliquo concederes.

Concedere ad januam. Plaut. Aul. 4. 5. 6.
Tantisfer hinc ego ad januam concessero. Ter. And. 4. 5. 12.
Concede ad dexteram.
Ad manes vita concessit. Virg. 10. Æn. 820.

— vita per auras
Concessit moesta ad manes, corpusque reliquit.
Retro ad aliquem concedere. Tacit. 13. Ann. 56. Solâ Anfibariorum gens retro ad Ulpios, & Tubantes concessit.

Concedere ex ædibus. Ter. Hec. 4. 4. 57.
Pollicita est ea se concessuram ex ædibus.
Concede hinc a foribus paululum istorum fodes. Ter. Phorm. 5. 1. 14.
Concede hinc intro, vel domum. Ter. Eun. 1. 2. 126.
Concedam hinc intro: atque expectabo dum venit. Idem Heaut. 3. 1. 90.

A me nescio quis exit, concede hinc domum,
Ne nos inter nos congruere sentiant.
Concedere solum biduum. Ter. Eun. 1. 2. 102.
Ego impetrare nequeo hoc abs te, biduum
Saltim ut concedas solum?

Concedere in voluntarium exilium. Auctor de Viris Illust. cap. 49. Inde in voluntarium exilium concessit, ubi reliquam egit ætatem. conf. cap. 8.
In hiberna concedere. Liv. 21. 21. pr. Annibal, Sagunto capto, Carthaginem novam in hiberna concesserat.

In tecta. Liv. 22. 22. extr. Ni hiems, quæ Romanos quoque & Carthaginenses concedere in tecta coegit, intervenisset.
In altiora loca. Liv. 4. 22. pr. Quæ quum agerentur, hostes in loca altiora concessere.

In altum contritus concessit. Lucret. lib. 4. 916.
In jus, ditionemque alicujus concedere. Liv. 29. 31.
Concedere in ditionem vel deditionem alicujus. Liv. 29. 29. extr. Gens Mafelylorum omnis, in ditionem imperiumque Mezetuli concessit. Idem lib. 28. 7. Vifo statim hoste, prope in voluntarium ditionem concessissent.

Concedere in sententiam alterius. Liv. 32. 23. extr. Is quoque ut pro omnibus portis disposita vidit præsidia, nec facile erumpentium impetus sustineri posse, in Attali sententiam concessit.
In turbam. Hor. 1. Serm. 4. 143.

Concedere fato, pro Mori. Plin. in Paneg. cap. 11. In principe enim, qui electo successore fato concessit, una itemque certissima divinitatis fides est bonus successior.
Fatis magnis concedere. Valer. 1. Argon. 554.
Superis concessit ab oris. Mortem obit. Virg. 2. Æn. 91.
Vita concedere. Tacit. 13. Ann. 45. Fine anni Poppæus Sabinus concessit vita.

Veneno vita concedere. Tacit. 14. Ann. 51. Concessitque vita Burrus, incertum valetudine, an veneno. Inde
Concedere, absolute, pro Vita concedere seu Decedere. Tacit. 4. Ann. 38. 4. Ut quandomcumque concessero, cum laude & bonis recordationibus facta atque sumam nominis mei prosequantur. conf. Idem 1. 30. 4.
Concedere, [ἀποδοῦναι, ἀποστέλλω] Permittere. Cic. 1. Fam. 9. Collegi ipse me, & cum ipsa quasi Repub. sum colloquutus, ut mihi tam multa

pro se perpeffo atque perfuncto concederet, ut officium meum, memorienque in bene meritis animum, fidemque fratris mei præstarem.

Concedere aliquid in iras alicujus. Virg. 7. Æn. 305.
— concessit in iras

Ipse deum antiquam genitor Calydonæ Dianæ. h. e. Iratæ Dianæ permisit ut Calydonæ vexaret, ulciscereturque injuriam ab Oëneo rege Calydoniorum sibi factam.

Dare & concedere pudori. Cic. 3. Verr. 32. Vos quæso, date hoc & concedite pudori meo.

Pati atque concedere fieri aliquid. Cic. 5. Verr. 109. Quum videres si sine tuo maximo quæstu fierent, cum tanto periculo tuo fieri patere atque concederes?

Tribuere & concedere alicui multa. Cic. 1. de Orat. 57.

Recte aliquid concedere. i. e. Merito. Hor. in Arte Poet. 369.

Amores suos concedere, Rem amatam donare. Catul. 62. 27.

Thesalia columen Peleu. cui Juppiter ipse,

Ipse suos divam genitor concessit amores.

Animam alicui. Ovid. 5. Met. 222.

Dolorem atque inimicitias suas reipublicæ, In gratiam reip. inimicis remittere. Cic. de Provinc. Conf. 44.

Falsum alicui. i. e. Permittere alicui falsa dicere, contraque illa arguere, ac si vera essent. Lucret. 3. 539.

Impunitatem, pro non punire. Cæs. 1. Bell. Gall. 16. Confuisse enim deos immortales, quo gravius homines ex commutatione rerum doleant, quos pro scelere eorum ulcisci velint, his secundiore internum res, & diuturniorem impunitatem concedere.

Id laudis alicui concedere, Eo officere honore. Propert. lib. 3. 9. 59.

Hoc mihi, Mæcenas, laudis concedis, & a te est,

Quod ferar in partes ipse fuisse tuas.

Libertatem devotis hostibus. Cæs. 4. Bell. Gall. 15.

Libertatem alicui in aliqua re. Cic. pro Planc. 33.

Ludum pueris. Hor. 2. Epist. 2. 142.

Materiam alicui ad aliquid faciendum. Tacit. 1. Ann. 35.

Navigia concedere mari. Columel. in præf. 4. i. e. Navigare. Quadam exemplaria legunt Concedere, & fortasse rectius.

Partem octavam pretii. Plin. 8. Epist. 2.

Peccasse semel concedere. i. e. Semel commissum peccatum. Ovid. 2. Amor. 14. 43.

Di faciles, peccasse semel concede tui,

Et fatis est: penam culpa secunda ferat.

Tempus ad aliquam rem. Cic. pro Arch. 13.

Veniam alicui. Stat. 5. Silv. 3. 264.

Victoriam. Tacit. 5. Ann. 18.

Vitam concedere, & ignoscere peccata alicui. Hirt. Bell. Afric. 31. 3.

Concedere de jure suo. Ter. Adel. 2. 2. 9.

Metuisti, si nunc de tuo jure concessisses paululum.

Concedere alicui, [*καταδέξασθαι, καταδέχασθαι*] pro Consentire. Cic. 4. Verr. 103. Concedo, forsitan aliquis aliquando ejusmodi quippiam fecerit.

Concedere ut. Cic. pro Rosc. Amer. 93. Verum concedo tibi ut ea præterea, quæ quum facies, nulla esse concedis.

Remittere atque concedere alicui ut. Cic. pro Planc. 73. Sic mecum semper egisti, te mihi remittere atque concedere, ut omne studium meum in Cn. Plancii honorem confererem.

Concedere aliquid. Cic. 4. Acad. 17. Nos autem dicimus ea nobis videri, quæ vosmetipsi nobilissimis philosophis placuisse conceditis.

Concedere amicis quicquid velint. Cic. de Amicit. 8.

Concedere alicuius facti vel dicti, pro ignoscere. Cic. pro Rosc. Amer. 3. Deinde quod æternum neque dictum obscurum potest esse propter nobilitatem, & amplitudinem: neque temere dicto concedi, propter ætatem & prudentiam.

Concedere alicui, pro Cedere. Ter. Hec. 3. 5. 27.

Sed quando sese indignam deputat matri meæ,

Cui concedat, cujusque mores toleret sua modestia. Virg. 2.

Ecl. 57.

Nec si muneribus certes, concedet Iolas. Nempe Ditiur, ut ait Serv.

Itibus laborum concedere. Tacit. 3. Hist. 29.

Magnitudinis medicinæ doloris magnitudo concedit. Cic. 4. Tusc. 63.

Obsidioni concedere. Tacit. 13. Ann. 40.

Solio concedere, pro Affurgere, in honoris gratia. Sil. lib. 3. 628.

Veris concedere. Hor. 2. Serm. 3. 305.

Tempus puerile concessit juvenat. i. e. Pueritia discessit veniente juvena, sive juvenili ætate. Ovid. 6. Met. 719.

Voluptas concedit dignitati. Cic. 3. de Fin. pr. Voluptatem quidem, Brute, si ipsa per se loquatur, nec tam pertinacis habeat patronos, concessuram arbitror, convictam superiori libro, dignitati.

Nemini concedere de re aliqua. Cic. pro Rosc. Amer. 118. Quid tandem quæso, Judices, num aut illa lanista omnino jam a gladiatore cessisse videtur? aut si discipulus magistro tantulum de arte concedere?

De gloria alicui concedere. Tacit. 3. Hist. 64.

Nemini concedere in re aliqua studio & cupiditate. Cic. pro Deiot. 28. Quos concursus facere solebat? quam se jactare? quam se ostentare? quam nemini in illa causa studio & cupiditate concedere?

Nemini concedo, qui majorem ex pernicie & peste Reipub. molestiam traxerit. Cic. 4. Fam. 3. i. e. Maxime omnium molestiam afficer.

Audaciæ petulantiaque alicuius nihil concedere. Cic. pro Cæcin. 103.

Non concedo tibi ut. Cic. 3. Q. frat. 1. Non enim concedo tibi, plus ut illum ames, quam ego ipse amo.

Concedere alicui primas in dicendo partes. Cic. 1. Verr. 49.

Concedere alicui artem aliquam. Cic. pro Quint. 93. Non comparat se tecum gratia P. Quintius, Sex. Navi, non opibus, non facultate tendit: omnes tuas artes, quibus tu magnus es, tibi concedit.

At, Concedere aliquem alicui, est alibi sinere te ut impetret aliquis. Cic. pro Marcell. init. Cum M. Marcellum Senatui Populoque R. concessisti. Nep. 15. 7. Attici quibus tantopere Cæsari fieri grata, ut huic non solum molestus non fuerit, sed & fororis & Q. Cicerois filium ex Pompeii caltris concesserit. Tacit. 2. Ann. 55. 2. Offensus urbi propria quoque ira, quia Thosphilum quandam Areo judicio falsi damnatum precibus suis non concederent.

Concedere, cum gerundio. Cic. 3. Verr. 38. Bona quædam proscriporum in agro Beneventano diripienda concessit.

Conceditur ut. Cic. de Amicit. 50. Concedatur profecto verum esse, ut bonos honi diligant.

Conceditur enim similes esse, quo contentus esse potueras. Cic. 4. Acad. 55.

Non concessum, Non licuit aliquid facere, &c. Sil. lib. 11. 259.

CONCEDENS, [*καταδέξασθαι*] Partic. Cic. 10. Fam. 3. Nunc me amatissimum tui, nemini concedentem, qui tibi vetuitate necessitudinis potior possit esse, si audies, &c.

CONCESSUS, a, um, [*καταδέξασθαι*] Partic. Plin. lib. 12. cap. 25. Omnibus odoribus præferitur balsamum, uni terræ Judææ concessum.

Jure concessum. Quintil. lib. 3. cap. 6. Sunt enim quedam non laudabilia natura, sed jure concessa.

In accusatores aliquid concessum est. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Legibus concessum. Lucret. lib. 5. 1148.

Munere divum concessum aliquid. Virg. 1. Georg. 238.

Amor concessus. Ovid. ad Liv. 305.

Furta. Ovid. 1. de Arte Am. 33.

Omnia concessa alicui dono deorum. Martial. lib. 11. 58.

Omnia quum tibi sint dono concessa deorum.

Res. Cic. 2. de Divin. 103. & 104.

Venus, Amor licitus. Hor. 1. Serm. 4. 113.

Via concessa ire. i. e. Facere quod rectum est, & omnibus licitum. Lucan. 2. 446.

Concessa putet ire via, civemque videri.

CONCESSUM, i. n. [*καταδέξασθαι*] Cic. pro Cæl. 28. Sed abhorret non modo ab hujus seculi licentia, verumetiam a majorum consuetudine atque concessis. i. e. Permittionibus vel constitutionibus.

Amare concessu. Ovid. 9. Met. 453.

Petere concessa. i. e. Que concessi possint. Virg. 5. Æn. 798.

CONCESSIO, ðnis. f. [*δέξις*] Actus concedendi. Cic. 1. Att. 24. Nam si Tribuni plebis nobis succentent, quæ potest spes esse? ac videntur jure succensere, quum & expertes consilii fuerint, & qui causam nostram susceperant, & nostra concessione omnem vim sui juris amiserint.

Idem 10. Fam. 8. Concessionibus premiorum.

CONCESSUS, ðs. m. [*δέξις*] pro Permissu. Cic. de Univerf. 44. Neque datum est mortalium generi deorum concessu atque munere, neque dabitur.

Concessu & beneficio alicuius. Cic. 4. Fam. 6. Magnæ est tamen deliberationis, quæ ratio sit inveniunda nobis non agendi aliquid, sed illius concessu & beneficio quiescendi.

CONCESSIVUS, Adj. ut, Concessivus modus: de quo sic Servius in illud Virg. 10. Æn. 33.

— neque illos

Juveris auxilio. Concessivus est (inquit) iste modus secundum Probum: namque in artibus non invenitur. Fit autem quoties ratio contentiosis quali videmur concedere, quod tamen nolumus fieri: nam id agit hoc loco Venus, ut Juppiter magis præstet auxilium.

CONCESSO, ðs. m. [*καταδέξασθαι*] Ære. frequent. Idem quod Cessare, & ab opere vacare. Plaut. Pæn. 1. 2. 10.

Ex industria ambæ, nunquam concessivimus Lavari, aut fricari, aut tergeri, aut ornari.

CONCESSATIO, ðnis. f. [*κατάδειξις*] Columel. 11. cap. 1. Nam ut in itinere conficiendo sæpe dimidio maturius pervenit is, qui naviter sine ulis concessationibus permittit, quom is qui, &c.

CONCELEBRO, [*συνομινασθαι, συναισθησθαι*] Ære. Idem quod simplex. ut, Concelebrare natalem suum, apud Plin. in Epist.

Carmina concelebrare cantu. Lucret. 5. 1380.

Convivia concelebrare. Cic. de Petit. Conful. 14.

Dapes concelebrare. Ovid. 4. Fast. 354.

Funus. Liv. 8. 7. extr. Quantum militibus studiis funus ullum concelebrari potest. i. e. Honorari, decorari.

Loca aquarum concelebrare circum ripas fontisque. Lucret. lib. 2. 345.

Ludos geniumque choreis. Tibull. lib. 1. 8. 49.

Mercatus. Plin. lib. 34. cap. 2. Antiquissima æris gloria Deliaci fuit, mercatus in Delo concelebrante toto orbe.

Spectaculum. Liv. 1. 9. Indici deinde finitimus spectaculum jubet: quantoque apparatu tum sciebant, aut poterant, concelebrabant.

Studia. Cic. 1. de Invent. 4. Quare mihi videntur postea cetera studia recta atque honesta pro otium concelebrata, ab optimis entuisse.

Terras. Lucret. 1. 4. ad Venerem. i. e. Fœcundare.

Victoriam. Cæs. 3. Bell. Civil. 72. Per orbem terrarum, fama ac litteris victoriam ejus dicti concelebrant.

Plateam Hymenæo. Plaut. Caf. 4. 3. 2.

Concelebrare, Diffamare: dictum a Celebritate. Lucil. lib. 30.

Multis inde locis sermonibus concelebrantur. Ex Nonio.

CONCELEO, [*συνομινασθαι*] Ære. Idem quod Celare. Gell. lib. 15. cap. 2.

Quos aliquis pudor reverens concealaret. Idem lib. 11. cap. 9. Non id postea concealavit, quin glorie quoque hoc sibi assignavit.

CONCENTURIO, [*συγκεντρωσθαι*] Ære. Colligere: dictum a Centuriis quæ ad suffragia conveniebant. Plautus Pseud. 1. 5. 159.

Dum concenturio in corde sycophantias. Idem Trin. 4. 2. 160.

Nam epistola illa mihi concenturiat metum. In corde. conf.

Non. 1. 36.

CONCENTUS, ðs. In CONCINO.

CONCEPTACULUM, CONCEPTIO, CONCEPTIVÆ Feriæ, CONCEPTARR, CONCEPTUS. V. CONCIPIO.

CONCERNO, crævi, crætum, [*συνείδησις*] Ære. Idem quod Cerno. Cic. de Petit. Conf. 16. Quod si satis grati homines essent, hæc tibi omnia parata esse debebant, sicut parata esse concerno. Sed legitur ex auctoritate Mf. Exempl. Confido.

Concerno, i. e. Cribro, cerno, seu purgo. Augustin. Confess. 5. 10.

Talem naturam ejus nasci non posse de Maria virgine arbitrabar nisi carni concerneretur.

Concernere, pro Attinere, est extremi barbarissimi. V. Cellar. Cur. Poster. p. 350. & Voff. de Vir. L. L. 4. 4.

CONCERPO, pfi, ptum, [*ἀνασπασθαι*] Ære. ex Con & Carpo compositum; idem quod Discerpere significat, & dilacerare. Liv. 38. 5. Librumque rationis ejus quum Lucium fratrem averte jussisset, inspectante Senatu, suis ipsum manibus concerpisse: indignantem, &c.

Concerpere epistolas. Cic. 10. Att. 14. Tu tamen eas epistolas, quibus asperius de eo scripsi, aliquando concerpito.

Ferventissime concerpi. Cic. 8. Fam. 6. Quod tibi supra scripsi, Curionem valde fringere: jam calet. nam ferventissime concerpiur.

C O N C E R P T U S, [συναρπάζω] Partic. ut, Concerpta linteola. Plin. lib. 28. cap. 15. Et lib. 21. cap. 3.

C O N C E R T O, [συναγωνίζεσθαι] are. Simul certare, & contendere. Cic. Antequam iret in exil. 17. Nunc igitur si lingua est concertandum, innocentie virtute fretus supero. Concertare velocitate nandi. Columel. lib. 8. cap. 15. Ut sine impedimento, quum apricitate diei gefiunt aves, nandi velocitate concertent.

Concertare cum ininito, Configere cum hoste. Cic. pro Lege Manil. 28. Concertare cum aliquo de re aliqua. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Ex eo igitur & Lysito est Hercules, quem concertasse cum Apolline de tripode accepimus.

Concertare cum aliquo, pro Litigare & rixari. Ter. Adel. 2. 2. 2. — quid ituc Sannio est, quod te audio

Nescio quid concertasse cum hero?

Concertare cum aliquo verbis. Cic. 3. Att. 12. Sed quia nunquam accidit ut cum eo verbo uno concertarim.

C O N C E R T A T U S, a, um. [συναγωνιστής] Partic. Cic. in Partit. 99. Quæ etiam si antequam res in iudicium venit, aut concertata, aut dijudicata, aut confecta non sunt: tamen, &c.

C O N C E R T A T I O, ònis. f. [συναγωγή] Plin. lib. 20. cap. 18. Qua de causa magna concertatio exitit.

Studium concertationis. Cic. 1. de Divin. 62. Namque Carneades concertationis studio, modo ait hoc, modo illud.

Animorum concertatio. Cic. pro Sext. 77. Cædem vero tantam, tantos cervos corporum extractos, nisi forte illo Cinnano atque Octaviano die, quis unquam in furo videt? quæ ex concertatione animorum?

Sententiarum, nullo idem confente. Plin. lib. 29. cap. 1.

Verborum. Cic. in Partit. 81. Disputandi prædientiam imitatur concertatio captatioque verborum. Loquitur de vitis, quæ assimulatione quædam & vicinitate virtutem æmulantur, eque personam induunt. Ceterum hic Concertationem appellat, τὴν ἐμίσησιν. Duo enim genera Sophistarum fuerunt olim, unum simile oratoribus, qualis Gorgias Leontinus fuit: alterum simile Dialecticorum, eorum qui Eristici vocabantur, unde ἐριστικὴ λόγος apud Aristotelem, a quibus Eristicis Dialectica profecta videtur, si Laertio credimus. In hos & alteros quoque Ifoerates in libello contra Sophistas. Turnebus.

Concertatio in disputando pertinax. Cic. 1. de Fin. 7.

Concertatio, Rixa. Ter. Adel. 2. 2. 4. — nunquam vidi iniquius

Concertationem comparatam, quam quæ hodie inter nos fuit: Ego vapulando, ille verberando, usque ambo defessi sumus.

Disputationes plenæ concertationum. Cic. 1. de Orat. 194.

C O N C E R T A T O R, òris. m. Tacit. 14. Ann. 29. 3. Paulinus scientia militiae & rumore populi Corbulonis concertator. i. e. Æmulus.

C O N C E R T A T O R I U S, [ἀγωνιστής] Adj. Cic. de Clar. Orat. 286. Thucydides enim rerum gestarum pronuntiator sincerus, & grandis etiam fuit: hoc forense concertatorium iudiciale non tractavit genus.

C O N C E R T A T I V U S, Quintil. lib. 7. cap. 3. Mutua accusatio, quam Græci ἀντιμαρτυρία vocant, noltri quidam concertativam.

C O N C E S S I O, **C O N C E S S O**, **C O N C E S S U S**. V. **C O N C E D O**.

C O N C H A, æ. f. [κόγχη] Genus piscis testa cœctum. Concharum genera enumerat, Plin. lib. 9. cap. 33. Et earum naturam explicat cap. 35. In conchis nascuntur margaritæ, ut ibidem docet Plin.

Conchæ dicuntur, Quæ testam lævem habent, ac politam, five uniformiter rugatam, five denticulatam: Ostrea vero, Quæ asperam scabramque: quamvis generali nomine Ostrea quoque, Conchæ vocentur. Item quæ ex uno tantum latere testam habent, altero scopulis aut lapidibus, aut alteri materiae adherent.

Conchæ genus imbricatum. V. **I M B R E X**.

Thessalicus concharum color. Lucret. 2. 500. — Melibœaque fulgens

Purpura Thessalico concharum tincta colore.

Concharum pectuncululi. V. **P E C T U N C U L U S** in **P E C T U S**.

Capaces. Hor. 2. Carm. 7. 23. — funde capacibus

Unguenta de conchis.

Detritis conchis lævior. Ovid. 13. Met. 792.

Dives concha. Claud. Epigr. 17.

Erycina concha, dicta ab epitheto Veneris, vel quod ipsa est Veneri Erycinæ sacra, vel quod dicitur Venus c concha marina produisse. Propert. lib. 3. 13. 6.

Inda. Propert. 1. 8. 39.

Marina. Ovid. 15. Met. 264.

Patula. Pinna duabus grandibus patula conchis. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Plagusæ conchæ, nominantur a Plauto Rud. 2. 1. 8. quo nomine eas venire existimo quæ crustam tegumentu latam patulamque habent, quasi παλασθιστάς dicantur. Nam a παλασθιστά deducitur, quo nomine quum sit mons Ciliciæ, idem tamen etiam mons Placivus vocatur. Ex Turnebo.

Pretiosæ conchæ. Claud. 3. Conf. Hon. 210.

Squalentes. i. e. Sordidæ. Virg. 2. Georg. 348. Servius Cochleas intelligit.

Tenues. Ovid. 2. Amor. 11. 13.

Veneræ conchæ quædam vocantur ex eo, quod enata mari Venus concha delata est in Cyprum. Plin. 32. 11. Veneræ, vna, Xiphias, ubi Urens inaudito sine verbo & nihili hodie in omnibus libris scribitur. Veneræur concharum est apud Senecam mentio Epist. 15. his verbis, Veneræur, spondyliæ, & ostrea eatenus circumfisa, quæ eduntur.

Viles. Hor. 2. Serm. 4. 28.

Complere se conchis. Cic. 2. de Nat. Deor. 124.

Infodere conchas. Virg. 2. Georg. 348. — Aut lapidum bibulum, aut squalentes infode conchas. Ubi Servius, Cochleas propter admittenda spiramenta infoduntur.

Legere conchas. Cic. 2. de Orat. 22. Ita folio narrare Scævola. conchas eos & umbilicos ad Caietam & ad Laurentum legere consuevit. Sueton. in Calig. cap. 46. Postremo, quasi percipitur bellum, dire-

cta acie in litore Oceani, ac balistis machinisque dispositis, nemine gnato aut opinante quidnam crederetur esset, repente ut conchas legent & sinus repleret; imperavit. conjung. Aurel. Victor. in Calig. Pificuli parvi in conch m hiantem innarrant. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Teste ipse duriores, proprie Conchæ dicuntur, quales sunt cochlearum. Columel. lib. 10. 325.

Implicitus conchæ limax, hirsutaque campe. Ovid. 6. Fast. 174. Ostreaque in conchis tua fere suis.

Salis concha. i. e. Concha quæ sal continet. Hor. 1. Serm. 3. 14. Conchæ. inter Instrumenta pictorum numerantur a Martiano Jurisconsulto in l. item pictoris. D. de fundo instructo & instrum. leg. Pictoris instrumento legato, ceræ, colores, similiaque horum legato cedunt, item peniculi, & cauteria, & conchæ. Sane pictores hodieque suos colores in conchis macerant.

Concha, Vasis genus concavum, ac superius patulum, ab hujus conchæ similitudine. Cato de R. R. cap. 13. In cellam oleariam hæc opus sunt. Dolla olearia opercula, labra olearia XIII, conchas majores duas, & minores duas. Joven. 6. Sat. 304.

Quum bibitur concha, quum jam vertigine tectum Ambulat. Plin. lib. 33. cap. 8. Fit autem duobus modis, æreis mortariis, pitillisque trito minio ex aceto, aut patinis ficilibus impositum ferrea concha, calyce coopertum, argilla superillita. conf. Capaces, & Salis concha, ex Hor. supra.

Concha, pro Tuba ponitur. Virg. 6. Æn. 171. Sed tum forte cava dum perfonat æquora concha. Servius hoc nomen a κόγχη deductit. Alii Latium putant, a Concavitate deductum, itaque sine aspiratione scribunt. adde Plin. 8. 5.

Ventosa concha. i. e. Vento inflata. Lucan. 9. 349. de Tritone Neptuni tubicine, qui concha utitur vice tubæ.

Concha carula, pro Cælo. Varro 6. de L. L. 2. Id est, ut ait Nævius, Hæmiphærium, ubi concha carula septum stat. Hic eleganter Conca- vae cæli convexitas, more tegumenti & conchæ concamerata & curvata intelligitur. Turnebus Advers. 22. 25. Sed in editis libris alia lectio comparet.

C O N C H A T U S, a, um. Adj. In morem conchæ curvatus. Plin. lib. 10. cap. 20. de pavone, Simul umbræ quosdam referentibus ceteris qui in opaco clarius micant, conchata querit cauda.

C O N C H I S, is. f. [κόγχη] Fabæ genus, five Edulium ex faba. Joven. 3. Sat. 293. Cujus conche tumes? quis tecum sectile porrum Sutor, & elixi vervecis labra comedit? Perottus dicit esse Fabam cum cortice suo elixam, ad differentiam Fabæ frellæ, quæ sine cortice coquitur, a similitudine videlicet concharum, quod confecto cortice, velut implicita conchis suis caruncula, videatur. Martialis. 13. 7. Si spumet rubra conchis tibi pallida testa, Lantorum canis sæpe negare potes.

Conchis inuncta. Martialis. 7. 77. in Papulum.

C O N C H I T A, æ. m. Qui conchylia conquirunt in mari. Plaut. Rud. 2. 2. 5. Salvete fures maritimi, conchitæ atque hamiotæ. Conchylitari etiam dicuntur. Al. male Conchytæ per y.

C O N C H O S, [κόγχη] Mazæ genus, præ ceteris laudatum. Quo etiam nomine apud Græcos significatur Oculorum concavitas. V. Ruell. lib. 2. cap. 20. Et Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 1.

C O N C H Y L I U M, [κογχύλιον] Latine Murex dicitur; piscis genus ex concharum genere, ut docet Plin. lib. 9. cap. 35. & 36. Cic. in Pison. 67. Extructa mensa non conchylis aut piscibus, sed multa carne subfrancida.

Conchylum, nonnunquam est nomen generale ad omnes conchas. Plin. lib. 9. cap. 36. Lingua purpuræ longitudine digitali, qua pascitur, perforando reliqua conchylia: tanta duritia aculeo est. Lubrica conchylia. Hor. 2. Serm. 4. 30. Ex conchylis concha incisa colligitur succus tingendis vestibus expetitus. ex eo enim inficitur purpura, qui color austerus in glauco est, & irascenti similis mari. Plin. lib. 9. cap. 36. Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem est materia, sed distat temperamento. Possere conchylum. i. e. Vestem conchylitatem. Quintil. lib. 1. cap. 2. Nondum prima verba eximit, & jam coccum intelligit: jam conchylum possit. Loquitur autem de pueris nimis mollioribus educatis.

C O N C H Y L I A T U S, Adj. [κογχύλιωτης] ut, Conchylia vestis, Quæ murice tincta est. V. paulo infra ex Plin.

Conchylata peristromata, Quæ infecta sunt succo conchyliorum. Cic. 2. Philipp. 67. Conchylatis Cn. Pompeii peristromatis fervorum in cellis lectos fratros videres.

Inter Conchylata & Purpurea hoc interest; quod Purpureum inficitur purpuræ flore & buccini succo, certo quodam temperamento: in Conchylatis non miscetur buccinum, ut Plinius scribit, sed ita obscure & mense, ut intelligi non possit. Sic enim legitur lib. 9. cap. 39. In conchylata veste cetera eadem sine buccino, præterque jus temperatur aqua pro inviso humani potus excremento, dimidia & medicamina adduntur. Turnebus vero hic, altipulantibus veteribus codicibus, Præterque ejus temperatura, & quæ pro indiviso humani potus excremento remedia & medicamina adduntur. Nam inficiendis conchylis velleribus, quum humanum admisceretur lotium, ut ejus odoris feditas emendaretur, medicamenta quædam & remedia adhibebantur. Miscetur & lotium tingendæ purpuræ: unde & Individium dixit, quod & in purpura, ut in conchylis tingendo adderetur. Quare de gravissimo & tetrico odore dixit Martialis. 4. 4. Quod bis murice vellus inquinatum. Hactenus Turneb. 5. 9. At Hard. ex Mss. veterem lectionem retinuit, nisi quod etiam Pro indiviso legit, & de Æqua portione utriusque exponit.

C O N C I D O, idi, isum, [συγκόβω] are. ex Con & Cædo compositum; significat Minuatim credere. Columel. lib. 12. cap. 8. Concifque sectivi porri, quantum videtur adijcto. Concidere minime. Columel. lib. 12. cap. 22. Hæc minute concidito, & admiscere picis Nemeturicæ.

Concidere usque ad sanum corpus. Celf. lib. 5. cap. 27. Deinde quicquid aridum est, & intentione quadam proximum quoque locum male habet, usque ad sanum corpus concidere.

- Concidere virgine aliquem. Cic. 3. Verr. 122. Oblitofne igitur hos putaris esse, quemadmodum fit iste solitus virgis plebem Romanam concidere?
- Decretis aliquem concidere, Translate. Cic. 5. Philipp. 28.
- Totis voluminibus concidere aliquem. Cic. 1. de Nat. Deor. 94. Metrori fodalibus sui fratrem Timocratem, quia nescio quid in philosophia dissentiret, totis voluminibus conciderit.
- Auctoritatem Senatus. Cic. 1. Att. 13. h. c. Convellere, labefactare.
- Exercitum. Cic. 1. de Divin. 77. Itaque tribus hic horis concisus exercitus, atque ipse interfectus est.
- Magnos scrobibus concidere montes. Virg. 2. Georg. 260.
- Nervos concidere. Cic. pro Flacc. 73. Nervos quos concidit, restituere non potest.
- Nucleum dentibus. Plin.
- Numeros minutos sequens, concidat, delumbetque sententias. Cic. in Or. 231.
- Rationem dicendi per tam minutas rerum particulas concidere, simplicibus instituti non est necesse. Quintil. lib. 3. cap. 11.
- Frangere, atque concidere quicquid est in oratione generosius. Quintil. in proem. lib. 1. Nam plerumque nudæ illæ artes, nimis subtilitatis affectatione frangunt, atque concidunt quicquid est in oratione generosius, & omnem succum ingenii bibunt, & ossa detegunt.
- CONCISUS, Partic. [συγκισσόμενος] Cic. 12. Philipp. 11. Nondum erat vestris tam gravissimis, tamque multis iudiciis, ignominiosiusque concisus.
- Angustis & concisus disputationibus illigari. Cic. 2. de Orat. 61.
- Concisus & laceratum variis affectibus. Quintil. Init. 12. 1. Nihil tam variis affectibus concitum atque laceratum, quam mala mens.
- Distincte concisa brevitatis. Cic. 3. de Orat. 200.
- Ligna concisa. Ovid. 2. Fast. 647.
- Ligna fenex minuit, concisæque construit arte.
- Oratio concisa dialecticis. Quintil. lib. 2. cap. 21.
- Sententiæ concise. Cic. de Clar. Orat. 66.
- CONCISUS, Adv. [συγκισσόμενος] Quintil. 2. 21. Quanquam ea non est tam minute ac concise in orationibus utendum, quam in disputationibus. De arte differendi loquitur.
- CONCISURA, [συγκισσόμενος] Sen. Epist. 101. Desit sane varietas marmorum, & concisura aquarum et cuniculis interfluentium.
- CONCISIO, ðnis. f. Concisio verborum. Cic. de Partit. 19.
- CONCISOR, ðnis. m. Crefco. Coripp. 4. 22.
- CONCISORIUS, a, um. Adj. ut Ferramentum concisorium. Veget. Mulom. 1. 56.
- CONCIDO, idi, ðsum, [καταπίπτω] ðre. ex Con & Cado compositum; Simul cadere. Cic. in Somn. Scip. 20. Vel concidat omne cælum, omnique natura, & confistat necesse est.
- Graviter concidere. Lucret. 6. 758.
- Graviter ad terram concidere. Virg. 5. Æn. 448.
- Ipse gravis, graviterque ad terram pondere vasto Concidit.
- Ad aliquem deum concidit hostia. h. e. Immolatur & sacrificatur alicui deo. Tibull. 1. 2. 64.
- Concidere ex animi terrore. Lucret. 3. 158.
- Concidere in aliquo loco. Propert. lib. 1. 3. 6.
- Qualis in herbo concidit Appidano.
- In humo concidit fanguinolentus. Ovid. 6. Fast. 602.
- In ipso solo concidit pronus. Virg. 5. Æn. 333.
- Concidere sub onere. Liv. 24. 8. extr. Magis nullius interest, quam tua, T. Octacili, non imponi cervicibus tuis onus, sub quo concidas.
- Repente concidere. Stat. 6. Theb. 184.
- Repente equus concidit. Cic. 2. de Divin. 77.
- Concidere, Mori. Columel. lib. 7. cap. 7. pr. Solæ capellæ, quamvis opimæ, atque hilares, subito concidunt.
- Arcu concidere. Claud. 1. in Eutrop. 332.
- Armis. Valer. 4. Argon. 123.
- Ictu fulminis. Lucret. 3. 487.
- Macie. Ovid. 21. Epist. 215.
- Concidimus macie: color est sine sanguine, &c.
- Juvenæ icæ conciderant. Ovid. 10. Met. 272.
- Concidere vulneribus. Cic. 3. Tusc. 1. Constat eos qui concidentem vulneribus Cn. Pompeium vidissent, quum, &c.
- In prælio. Cic. 1. Tusc. 89.
- Corpus concidit magna ruina. Lucret. 3. 584.
- Animus concidit alicui simul cum re. Cic. 3. Tusc. 40. Quod si cui, ut ait idem, simul animus cum re concidit, a gravibus illis antiquis philosophis petenda medicina est, non ab his voluptariis.
- Mens debilitata metu concidit. Cic. pro Domo 15.
- Vita concidit. i. e. Perit. Lucret. 4. 511.
- Animo, vel animis. Caf. 8. Bell. Gall. 19. Hostes concidunt animis, atque itineribus diversis fugam querunt nequicquam.
- Concidere mente, Idem. Cic. 3. Philipp. 24. Allato nuntio de legione quarta, mente concidit.
- Exanguis atque mortuus concidit. Cic. in Pison. 88. Quid debilitatio atque abjectio animi tui. Macedonia provincia nuntiata, quum tu non solum quod tibi succederetur, sed quod Gabinio non succederetur, exanguis & mortuus concidisti?
- Concidere in optima causa. Cic. 3. Att. 10. Ecquis inquam ex tam amplo litatu, in tam bona causa, tantis facultatibus ingenii, consilii, gratiæ, tantis præfidiis bonorum omnium, concidit?
- Per se concidere. Cic. 10. Att. 7.
- Motu labefactata concidunt. Cic. pro Lege Manil. 29.
- Lapfi concidunt. Ovid. 5. Met. 77.
- Artes forentes & actiones publicæ concidunt. Cic. in Orat. 148.
- Artificia concidunt, si nihil comprehendi potest. Cic. 4. Acad. 146. Sed quomodo tu, si nihil comprehendi posses, artificia concidere dicebas: neque id mihi dabas, &c.
- Auxilium concidit. Ovid. 4. de Pont. 6. 14.
- Bellum concidit morte illius. Tacit. 2. Hist. 57.
- Crimen concidit & extinguitur. Cic. pro Rosc. Com. 17. Nonne ut ignis in aquam conjectus continuo restinguitur & refrigeratur, sic repressum fallum crimen in purissimam & castissimam vitam collatum, statim concidit & extinguitur?
- Domus concidit, Perit. Sen. OEc. v. 221.
- Vol. I.
- Tibi cuncta domus concidit uni,
Dum me genitor negat Alcide.
- Fides concidit. Cic. pro Lege Manil. 19. Nam tum quum in Asia res magnas permulti amiferunt, scimus Romæ solutione impedita fidem concidisse.
- Gentes concidunt, cui opp. Robur assumere. Ovid. 15. Met. 422.
— sic tempora verti
Cernimus, atque alias assumere robora gentes:
Concidere has.
- Opes concidere. Cic. 4. Verr. 3. Neque enim tam facile opes Carthaginis tantæ concidissent, nisi illud, &c.
- Troja concidit. Ovid. 2. Trist. 317.
- Venti concidunt. i. e. Quiescunt. Hor. 1. Carm. 12. 30.
- Venas concidere Celsus dixisse videtur, ut verbum *συγκισσόμενος*, & *συγκισσόμενος*, vocem Hippocrati familiarem, qua (ut enarrat Galenus) *πρὸς τὴν κίρην* significat, exprimeret. Nam *συγκισσόμενος* vel *συγκισσόμενος* est, si verbum et verbo exprimas, Concidere: & ut annotat Budaus, *συγκισσόμενος*, id est confidere & constringi. Inanitate enim venæ confidunt & astringuntur.
- Urbs acerbissimo confagrata incendio concidit. Auctor ad Heren. 4. 13.
- CONCIBO, ðvi, ðtum, [συγκιβάνω, συγκιβάνω] ðre; vel CONCIO, ðvi, ðtum, ðre. eisdem significationis, Convocare. Liv. 1. 8. Deinde ne vana urbis magnitudo esset, accendæ multitudinis causa, vetere consilio condentium urbes, qui obscuram atque humilem conciendo ad se multitudinem, natam et terra sibi prolem ementiebantur.
- V. ACCIBO. H. St.
- Conciare, sive Conciare; Commovere. Ter. Hec. 3. 1. 33.
Portasse unum aliquid verbum inter eas iram hanc conciverit. Liv. 1. 59. Elatum domo Lucretiæ corpus in forum deferunt, concientque, miraculo (ut fit) rei novæ, atque indignitate, homines.
- Magno molimine conciere aliquam regionem aut populum. Valer. 6. Argon. 35.
— quanto Scythiam molimine Perles
Concierit.
- Æstum. Lucret. 6. 826.
- Quippe etenim primo quasi quandam conciet æstum.
- Hostes. Plaut. Merc. 5. 2. 35.
- Lites, Turbas, alicui conciere. Plaut. Afin. 4. 2. 15.
Tu ergo face ut illi turbas, lites, concias.
- Seditionem. Liv. 4. 48. Quum ex composito relatum ad Senatam esset de seditione, quam Maculius Metellusque, largitione pessimi exempli, concirent, &c.
- Turbas alicui. Plaut. Amph. 1. 2. 14.
Nam Amphitruo acutum uxori turbas conciet,
Atque inhumilabit eam probr.
- CONCITUS, [συγκιττός] Partic. si a Concio, penultimam corripit; si a Concio, product. i. e. Commotus. Quintil. lib. 11. cap. 1. Ut fraude aliquorum concita creadatur.
- Concitus ad rixam. Cic. pro Cæcin. 14. Quam personam jam ex quotidiana cognoscitis vita, Recuperatores, mulierum assentatoris, cognitoris viduarum, defensoris nimium litigiosi, conciti ad rixam, inepiti ac stulti inter viros, &c. hanc personam imponite Æbutio.
- Æstus concitus. Valer. 1. Argon. 191.
Quis tibi Phryxæ dolor, rapido quum concitus æstu
Respiceres, &c.
- Ira. Stat. 12. Theb. 589.
- Ira immani concitus. Virg. 9. Æn. 695.
- Motu divino. Ovid. 6. Met. 158.
- Multa vi. Virg. 11. Æn. 744.
- Æquora ventis. Ovid. 2. Epist. 38.
- Annis imbribus. Ovid. 3. Met. 79.
- Arma furoribus. Valer. 5. Argon. 576.
Ipse autem tantis concita furoribus arma
Expetit Æonides.
- Dolor concitus amere læso. Ovid. 2. Trist. 388.
- Flumina. Ovid. 7. Met. 154.
- Æreta. Virg. 3. Æn. 889.
- Globus. Sil. lib. 11. 281.
Quum juvenem sævis horrendum concitus armis
Invadit globus.
- Milites. Veterani per largitionem conciti. Tacit. 1. Ann. 10.
- Pericula concita toto mundo. i. e. Ab omnibus mundi partibus arcessita. Lucan. 5. 597.
- Inde ruunt toto concita pericula mundo.
- Puppis concita rapida aqua. Ovid. 2. Amor. 4. 8.
- Saxa murali tormento concita fremunt. Virg. 12. Æn. 921.
- Tympana pulsû. Hor. 3. Carm. 15. 10.
- Concitus ferri. i. e. Concitate & violentè raptum ferri. Lucret. lib. 2. 239.
Omnia quæ propter debent per inane quæritum
Æque ponderibus non æquis concita ferri.
- CONCITOR, ðnis. m. [ἐπιμαρτύριον] ut, Belli concitores. Tacit. 4. Ann. 28.
- Concitor vulgi. Liv. 45. 10. Et, Concitorem belli, dixit Idem 37. 45. ut locum ex MSS. restituit Gronovius.
- CONCITO, Adv. Cito vel Concitate. Apul. Florid. pag. 363. Equo per viam concito pervolant. [Nisi participium est potius.]
- CONCITUS, ðs. m. Mamert. Geneth. Maximi. cap. 9.
- CONCITO, [περὶ τὸν, περὶ τὸν] ðre. frequent. Valde commovere. Cic. 4. Acad. 144. Quo enim spectat illud, quum artificia tolli quereris a nobis, nisi ut opifices concitentur?
- Concito, pen. prod. assertur ex Lucretio. H. St. Non est tamen in Indice Lucretiano is locus.
- In aliquem concitari, pro Irasci. Cic. 7. Verr. 21.
- In hostem se concitare. Liv. 8. 39.
- Fuga se in aliquem locum concitare. Valer. 7. Argon. 175.
- In arma concitare aliquem. Ovid. 3. Fast. 797.
- In iram. Quintil. lib. 6. cap. 2.
- Clamore concitare aliquem populum. Ovid. 2. Fast. 850.
- Agmen concitare. i. e. Urgere & impellere. Ovid. 14. Met. 238.
— fugientibus inquit, & agmen
Concitat Antiphatas.
- Avis concitar alas. Valer. 6. Argon. 264.
- Aquas concitat Eurus. Ovid. 7. Epist. 42.

Arma aliquibus concitat. Propert. lib. 3. 20. 20.
 Aura frigida concitat artus. Lucret. 3. 292.
 Aure concitare. Propert. 3. 15. 45.
 Fabula nulla tuas de nobis concitet aures.
 Bellum concitare & gerere. Cæf. 8. Bell. Gall. 22.
 Bellum concitare alicui populo. Liv. 35. 12. extr. Ita per totum simul orbem terrarum Ætoli Romanis concitabant bellum.
 Discordiam. Cic. pro Muren. 59.
 Equi in diversum iter concitati. Liv. 1. 28. extr.
 Equum in hostes. Virg. 11. Æn. 742.
 Equum calcaribus. Liv. 2. 6. Concitat calcaribus equum, atque in ipsum infestus Consul em dirigit.
 Expectationem sui. Cic. 2. Fam. 1. Sic ad nos confirmatus revertare, ut quam expectationem tui concitasti, hanc sustinere ac tueri possis.
 Feras concitare. Agitare feras, venari. Ovid. 2. Fast. 286.
 Flammam. Sen. Hippol. 3.
 Gravedines & destillationes. Celf. lib. 1. cap. 2. Quæ res maxime gravedines destillationesque concitat.
 Invidiam in aliquem. Cic. 2. Philipp. 17. Tanta enim res est, ut invidiam istam, quam tu in me vis concitare, cum laude non comparem.
 Misericordiam populi. Cic. 1. de Orat. 227.
 Morbos. Celf. lib. 2. cap. 13. At vomitus ut in secunda quoque valetudine sæpe necessarius est, sic etiam in his morbis, quos bilis concitavit.
 Motum animis hominum. Cic. 1. Off. 131.
 Nationes & servitia. Cic. 11. Fam. 33.
 Odium in aliquem. V. ODIUM.
 Offensionem gravem in aliquam rem. Cic. 1. de Invent. 109.
 Pituitam. Celf. lib. 6. cap. 6. Medicamenta vero intus quidem lenienda sunt, ne quid acrioris pituitæ concitent.
 Populum in arma. Ovid. 3. Fast. 797.
 Pluviam concitat Auster. Ovid. 2. Fast. 72.
 Rifum. Cic. 2. de Orat. 255.
 Somnum concitare herba dicitur. Plin. lib. 20. cap. 18.
 Urinam. Plin. lib. 20. cap. 4.
 Viros suas concitare dicuntur regiones & oppida, quum adversus hostem armati convocantur cives. Ovid. 16. Epist. 340.
 Nec tu rapta time, ne nos fera bella sequantur,
 Concitet aut vires Græcia tota suas.

Animi motu concitari. Cic. 2. de Orat. 191.
 Animi perturbantur & concitantur re aliqua. Cic. in Orat. 128.
 Divino instinctu concitatur animus a corpore abstractus. Cic. 1. de Div. vin. 66.
CONCITATUS, [παραρηγός] Partic. ut, Concitatus ardore animus. Cic. 2. de Finib.
 Admirabili quodam ad philosophiam studio concitatus. Cic. de Clar. Orat. 306.
 Cohortatione alicujus concitatum esse ad studium cognoscendæ percipiendæque virtutis. Cic. 1. de Orat. 204.
 Calcaribus concitatus equus. Liv. 8. 39.
 Erroribus concitatis animum hilarare. Catul. 61. 18.
 Impetu animi quodam concitatum esse. Cic. pro Muren. 65.
 Ratis remige & vento concitata. Sen. Thyest. 5.
 Terrore & metu concitatus. Cic. pro Lege Manil.
 Mundus concitatus, Mobiles orbis cæli. Sen. Agam. 9.
 Compar. Concitator cursus. 1. e. Celerior. Liv. 35. 29.
 Superl. Concitatissimi equi, apud Liv. 35. 5.
 Motus corporis concitatissimus. Quintil. lib. 2. cap. 11.
CONCITATE, Adv. Columel. 6. 6. Concitate agit pecus. Quintil. 12. 10. Dicere concitate.
CONCITATIO, ðnis. f. [παρεργασίς] Commotio. ut, Concitatio multitudinis. Cic. pro Cluent.
 Animi concitatio. Cic. 1. de Divin. 34.
 Animi vehementiores concitationes. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Mentis concitatio. Cic. 2. de Divin. 27.
 Plebis contra patres concitacione & seditione nuntiata. Cic. de Clar. Orat. 56.
 Adjuvandam concitacionem docendo existimavit Socrates. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Modulatione collocacionis & vocis, concitacionem judicum petere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
CONCITATUS, ðs. m. Sidon. Carm. 23. 166.
CONCITATOR, ðnis. m. [παροργιστής] Qui commovet. Cæf. 8. Bell. Gall. 21. Quod Corbeus auctor belli, concitator multitudinis, esset interfectus.
 Concitator turbæ. Liv. 25. 4.
 Tabernariorum concitator. Cic. pro Domo 13.
CONCITATRIX, icis. f. [παροργιστρια] ut, Concitatrix vis. Plin. lib. 26. cap. 10. Et lib. 19. cap. 8.
CONCITAMENTUM, i. n. Sen. de Ira. 3. 2.
CONCILIUM, Flos est lationes herbe, unico constans folio, sed ita impletum ut plura videantur. Plin. lib. 22. cap. 22. latione, inquit, olus silvestre habetur, in terra repens, cum multo lacte, florem fert candidum: concilium vocant.
CONCILIUM, i. n. [συμβολιον, σύνοδος, συνέδριον] Conventus populi, & multitudo populorum diversorum in unum locum consulendi gratia congregata. Derivatur autem non a Concilio, live a Consensu, ut Festus existimat: sed a Concalando, hoc est Convocando: quod omnes in unum locum convocentur. Virg. 10. Æn. 2.
 Conciliumque vocat divinum patet auctor hominum rex.
 Concilium quid differat ut Comitium, V. COMITIA.
 Concilium proprie dicebatur Romanis, Quando plebs tantum in concionem vocabatur a patribus, non universus populus Romanus, de quo Lælius Felix apud Gell. 15. 27.
 Concilium populi datur a magistratibus. Liv. 1. 71.
 Concilium apud bonos scriptores, quarumlibet rerum ac personarum Congregationem ac cœtum significat: ut apud Lucret. lib. 1. 184. Concilium genitale, est Congregatio corporum primorum ad gignendum valens. Sic lib. 2. 109.
 Multaque præterea magnum per inane vagantur

Conciliis rerum quæ sunt rejecta. i. e. Quæ non potuerunt coherere ad res gignendas. Sic & aliis locis sæpius.
 Concilium deorum, Concilium ducum. Cic. 1. Tusc. 72. Et Plin. lib. 28. cap. 6.
 Cœtus & concilium. Cic. 2. de Fin. 11. Quid enim necesse est tanquam meretricem in matronarum cœtum, sic voluptatem in virtutum concilium adducere?
 Mittere in concilium, est Judices in concilium ad sententiam dicendam mittere. Cic. 3. Verr. 26.
 Concilium dimittere, est Sententiis dictis, (aut ampliato reo, aut non liquere pronuntiato a iudicibus,) concilium missum facere. Cæf. 1. Bell. Gall. 33.
 Concilia cœtusque hominum jure sociati, civitates appellantur. Cic. de Somn. Scip. 4.
 In cœtu concilioque proferre opiniones. Cic. 2. de Fin. 77.
 Concilia & conventicula. Cic. pro Domo 74.
 Animarum concilia. Stat. 3. Theb. 146.
 Cyclopus horrendum concilium. Virg. 3. Æn. 679.
 Ferarum. Ovid. 10. Met. 144.
 Jovis, i. e. Deorum qui circa Jovem sunt. Hor. 3. Carm. 25. 6.
 Musarum nobile. Stat. 6. Theb. 355.
 Patrum sanctum. Hor. 4. Carm. 5. 4.
 Piorum amena. Virg. 5. Æn. 735.
 Infantium. Stat. 3. Theb. 178. sic illas vocat, quæ interfectos bello maritos & propinquos ad rogum astantes flebant.
 Inviolabile. Claud. in sec. Conf. Stil. 242.
 Coire in concilium. Lucret. 2. 563.
 Coactum. V. COGO.
 Adducere in concilium. Cic. 2. de Fin. 11.
 Admittere in concilium. Sallust. in Cic. 3.
 Colere concilia. Virg. 5. Æn. 735.
 Convocare concilium. V. CONVOCO.
 Dimittere concilia vel instituta, vel habita rescindere. Cic. 2. de Legib. 34.
 Descendere e concilio. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.
 Fuisse in concilio. Sallust. in Cic. 3.
 Fugere concilia conventusque. Cæf. 1. Bell. Civil. 19.
 Indicere. V. INDICO.
 Habere. Cic. 2. de Invent. 52. Hunc pater suus concilium plebis habentem de templo deduxit.
 Habere aliquem deorum concilia dicuntur, Qui inter deos est relatus. Virg. 1. Georg. 25.
 Inque adeo, quem mox quæ sunt habitura deorum Concilia, incertum est, &c.
 Peragere. V. PERAGO.
 Proficisci in divinum animum concilium cœtumque. Cic. de Senect. 85.
 Secludere e concilio. Cic. 1. Tusc. 72.
 Vocare. Ovid. 1. Met. 166.
 Ingentes animo, dignas Jove concipit iras:
 Conciliumque vocat: tenuit mora nulla vocatos.
 In concilium deorum vocari. Cic. 1. de Divin. 49.
 Concilium, pro Coagmento vel rerum quarumcumque conjunctione; ut notat Budeus. Lucret. lib. 1. 485.
 Corpora sunt porro partim primordia rerum,
 Partim concilio quæ constant principiorum.
 Concilium & Consilium sæpe commiscitur a Librariis.
CONCILIABULUM, i. n. [συμβολιον] dimin. Liv. 7. 15. Qui nundinas & conciliabula obire solent.
CONCILIABULUM, [συμβολιον] Locus in quem concilium convenit. Plaut. Bacch. 1. 1. 47.
 Quid si apud te veniat de subito prandium, aut potatio Forte, aut cœna, ut solet fieri in istis conciliabulis? Idem Trin. 2. 2. 33.
 Ne penetrarem me usquam, ubi esset damni conciliabulum.
CONCILIABULA. Loca etiam extra Urbem erant, in quibus jus dicebatur, licet Foris inferiora essent. Interdum in municipii jus ascendebat. Frontinus pag. 60. Cæf. Sunt autem loca publica coloniarum, ubi prius fuerunt conciliabula, & postea sunt in municipiis jus relata. Quum autem Frontinus dicit Conciliabulum fuisse, (interprete Urbico) intelligit Locum quandam colonie fuisse, & quandam colonie partem, ubi conventiculum esset juridicum. Ceterum in conciliabulis jus dictum fuisse ostendit antiqua lex Manil. cuius hæc sunt verba, Quum curator hac lege non erit, tunc quicumque magistratus in ea colonia, municipio, præfectura, foro, conciliabulo, juri dicendo præerit, ejus magistratus de ea re juro, conciliabulo, judicisque datio, addictio esto. Livius tamen l. c. per Fora & Conciliabula, omnia quæ extra urbem erant, majora & minoræ oppida, castella, loca intellexisse videtur, in quibus essent conventus aliamque juridici. Ejus sunt verba 40. 37. pr. Decemviri supplicationem in biduum valetudinis causa in urbe, & per omnia fora conciliabulaque edixerunt. Sic aliis locis frequenter. Ex Turnebo.
 Conciliabula & Cœtus. Igitur per conciliabula & cœtus seditiosa differabant. H. St. Auctoris nomen cultro recisum est. Sunt autem Taciti verba Ann. 3. 40.
CONCILIUM, [συμβολιον, ἀμφιπόλιον, ἀμφιπόλιον] Ære. Amore conjungere, vel Amicitiam inter quosdam constituere. Plaut. Epid. 3. 4. 36. Istis legibus habes licet. m. conciliavisti pulchre.
 Conciliare & commendare alicui alicui. Cic. 3. de Fin. 16. Quorum ratio mihi probatur, simul atque natum sit animal, ipsum sibi conciliare & commendari ad se conservandum, & ad suum statum &c. & commendari ad se conservandum, & oratio. Cic. 1. Off. 50.
 Conciliat & conjungit inter se homines ratio & oratio. Cic. 1. Off. 50.
 Conciliare amicitias & conservare. i. e. Contrahere, vel comparare. Cic. de Amicit. 100. Virtus inquam, C. Fanni, & tu Qu. Muci, & conciliat amicitias, & conservat.
 Animos hominum conciliare, & ad usus suos adjungere, proprium virtutis est. Cic. 2. Off. 17.
 Aliquem ad alterum. Plaut. Mil. 3. 1. 205. At tua mihi uxore dicam delatum & datum, ut se ad eum conciliarem.
 Aliquem alteri. Cæf. 5. Bell. Gall. 4. Eos singulatim Cingentorigi conciliavit.
 Parentibus & diis immortalibus, & patriæ nos primum natura concilia. Cic. de Arusp. Resp. 57.

Auro conciliatur amor. Propert. 3. 12. 50.
 Pecunia conciliare sibi legiones. Cic. 12. Fam. 23. Profectus obviam legionibus Macedonicis quatuor, quas sibi conciliare pecunia cogitabat. Conciliavit has res homini natura. Cic. 4. Acad. 131. Honeſte autem vivere fruentem rebus his, quas primas homini natura conciliat, & veteris Academia cenſuit, &c.
 Conciliat eos hæc res inter ſefe. Cic. pro Roſc. Amer. 63. Quum etiam feras inter ſefe, partus atque educatio & natura ipſa conciliat. Amorem ſibi conciliare ab aliquibus. Cic. pro Arch. 7.
 Amor conciliandus. Ovid. 6. Epit. 94.
 Animum alicujus conciliare ſibi. Liv. 1. 35.
 Animos conjugum conciliat partus. Sen. Oeth. 4.
 Animos judicum ſibi conciliare. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Affinitatem inter aliquos. Plaut. Trin. 2. 4. 42.
 Meus gnatus me ad te miſit, inter te atque vos Affinitatem ut conciliarem atque gratiam.
 Arma alicui. Virg. 10. Æn. 151.
 Artes ſuas dictis, eſt Verbis alicui commendare artem ſuam, aut opus aliquod artis ſuæ. Ovid. 3. Trift. 11. 42.
 Auctoritatem rei alicui. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Benevolentiam alterius. Cic. 4. Fam. 13. Tum omnibus amicis careo, quorum benevolentiam nobis conciliat per me quondam te ſocio deſenſa Reſpublica.
 Ad benevolentiam animos aliorum erga alios conciliare. Cic. 2. de Orat. 200.
 Caritatem ſibi. Cic. 1. de Fin. 5.
 Civitatem alicui conciliare. Cæſ. 7. Bell. Gall. 7. Interim Lucretius Cadurcus in Rutenos miſſus eam civitatem Arvernus conciliat.
 Civitatem conciliare aliquam amicitia. Cæſ. 3. Bell. Civil. 55. extr. Nonnullas urbes per vim expugnavit, reliquas civitates circummiſiſſis legationibus, amicitia Cæſaris conciliare ſtudebat. [Scribendum Cæſari, cum D. Voſſio ex Miſ. Faërus legebat Amicitia Cæſaris, auctoribus etiam libris Miſ.]
 Conjunctionem conciliare cum aliquo : cui Dirimere opponitur. Cic. 3. Fam. 10. Ego autem citius cum eo, qui tuas inimicitias ſuſcepſiſſet, veterem conjunctionem diremiſſem, quam novam conciliaſſem.
 Dominam alicui conciliavit amor. Martial. 12. 52.
 Fidem in dicendo conciliat amplificatio. Cic. in Partit. 5.
 Fidem alicujus conciliare famæ. Ovid. 4. Trift. 5. 14.
 Certe ego, ſi ſines, titulum tibi reddere vellem, Et raram famæ conciliare fidem. Hypallage eſt, pro Fidei famam.
 Gloriam conciliat magnitudo negotii, gratiam æquitatis largitio. Cic. pro Muren. 41.
 Gratiam ſibi conciliare per rem aliquam. Cic. pro Lege Manil. 79.
 Incommoda alicui. Lucret. 3. 877.
 Laudem majorem. Quintil. lib. 2. cap. 7.
 Miſeros magis fortuna conciliat ſuis. Sen. Theb. 2.
 Nugas. Plaut. Trin. 4. 2. 14.
 Eo conductor melius de me nugas conciliaverit. i. e. (ut ait interpres) Obiſta nugatoria tuam rem melius egerit.
 Odium re aliqua conciliare. Plin. lib. 28. cap. 8. Intestina & ſimum eorum, quum id animal nullo cibo vivat, cum ſimiarum urina, illita januæ inimicorum, odium omnium hominum his conciliare.
 Opem potentium. Cic. ad Octav.
 Pacem. Ter. Heaut. 5. 5. 2. Exeo ergo ut pacem conciliem.
 Pacem ab aliquo, pro Cum aliquo. Plaut. Moſt. 5. 2. 6.
 Pacem inter cives. Cic. 10. Fam. 27.
 Pecuniam conciliare vel cogere. Cic. 4. Verr. 140. Non mihi prætermittendum videtur, ne illud quidem genus pecuniæ conciliate, quam tu a civitatibus ſtaturarum nomine cogiſti.
 Somnum conciliare, qui opponitur Fugare. Plin. lib. 14. cap. 18. Thafios duo genera vini facere prodirit, unum quo ſomnus concilietur, alterum vero quo fugetur.
 Toros jugales. i. e. Nuptias. Stat. 3. Silv. 5. 70.
 Vires conciliare alicui. Stat. 9. Theb. 450. ſignificat Adjuvare vires alicujus.
 Voluntatem alicujus conciliare ſibi. Cic. 1. Att. 1. Ad eorum voluntatem mihi conciliandam, maximo te mihi uſui fore video.
 Voluptas eorum, quibus probari volumus, nobis concilianda. Cic. in Orat. 162.
 Conciliare ſuperiorem inferiori, per Hyſteron proteron. Virg. 1. Æn. 79. Tu mihi quæcumque hoc regni, tu ſceptra Jovemque Concilias. Verba Æoli ad Junonem. Ubi Servius, Hyſteron proteron in ſenſu eſt. Non enim Jupiter conciliatur Æolo, ſed Æolus Jovi, quaſi ſuperiori conciliatur. Conciliatur autem novi, Reconciliatur antiqui. [Sed profecto ineptia merſe fuit. Quasi vero non trita phraſis ſit: Conciliare aliquem alicui, pro Favorem & benevolentiam ejus conciliare. Jovem proteron nempe.]
 Amice conciliari alicui. Hor. in Arte Poet. 196.
 Ille bonis faveteque, & concilietur amice.
 Concilia cum huc. Plaut. Capt. 3. 1. 33. i. e. Ut huc veniat, & nobiſcum moretur effice.
 Surfum aliquid conciliare, apud Lucret. 6. 466. ſignificat In altum elevare aliquid: ac ſi diceres, Altitudini conciliare.
 Agere partes conciliantis. Ovid. de Rem. Amor. 524.
 CONCILIATUS, [συλλαβητός] Partic. Plin. lib. 17. cap. 23. de ratione arborum loquens, Inter te obvi miſcentur, allicanturque una conciliati, virgultorum comitatu obiter rigoris qua deſiciant.
 Femina conciliata viro. Catull. 66. 130.
 Conciliatum mancipium. i. e. Emptum: nam omnis conventio, conciliatio nominatur. Ter. Eun. 4. 4. 2. Fugitive prodi, male conciliate. i. e. Magno empte, Donatus. [Immo Inſelictæ & emprois damno. Compar. apud Quintil. lib. 4. cap. 2. Ad rem accipiendam judicem fieri conciliatorem, dociliorem & intentiorem.]
 CONCILIATIO, ðnis. f. [συλλαβή, καταβλή] Cic. 4. Acad. 141. Honeſtum autem quod ducatur a conciliatione natura. Conciliatio & Conſociatio, ſive ſocietas. Cic. 2. de Nat. Deor. 78. Inter ſeque quaſi civili conciliatione & ſocietate conjunctos.
 Concilio gratia. Cic. pro Cluent. 84. At enim pecuniam Staleno de-

dit Oppianicus, non ad corrumpendum judicium, ſed ad conciliationem gratia.
 Conciliatio ad. Cic. 3. de Fin. 21. Prima eſt enim conciliatio hominis ad ea, quæ ſunt ſecundum naturam. i. e. Conjunctio.
 CONCILIATOR, ðs. m. [συμθετός] Conmiſſio. Lucret. 2. 934.
 Non fieri partum, niſi concilio ante coacto,
 Nec quicquam commutari ſine conciliatu. i. e. Sine congregatione & coagmento ſeminis.
 Denſus, (vel ut legunt alii) Condenuſ conciliatus. Lucret. 2. 99.
 Parvus. Lucret. 2. 133.
 CONCILIATOR, ðris. m. [συλλαβητής, διαλλακτητής] Interpres vel Auctor conciliationis.
 Conciliator ſuilla carnis datus eſt populo lanus. Varr. 2. de R. R. cap. 4.
 Verres octo menſium incipit falicæ: permanet, ut id recte facere poſſit, ad primum. deinde it retro, quoad perveniat ad lanium. hic enim conciliator ſuilla carnis datus populo. Hoc dicit, quod caro ſuilla cibiſit populi & vulgi, non etiam nobilium.
 CONCILIATRIX, ðcis. f. [συλλαβητρίς] Ea dicitur (inquit Feſtus) que viris conciliat uxores, & uxoriſ viros. Cic. 1. de Nat. Deor. 78. Non vides quam blanda conciliatrix, & quam ſui ſit lena ipſa natura? Conciliatrix amicitia, virtutis opinio. Cic. de Amicit. 37.
 Oratio conciliatrix eſt humanæ maxime ſocietatis. Cic. 1. de Legib. 27.
 CONCILIATRICEŪLA, æ. f. [συλλαβητρίδου] dimin. Cic. pro Sext. 21. Erat enim hominum opinio, nobilitate ipſa, blanda conciliatricula commendatus.
 CONCILIATURA, æ. f. [συλλαβή] pro Conciliatione. Sen. Epit. 98. Quum Clodius, iſſdem viticiſ gratioſus quibus nocens, conciliaturas exerceret in ipſa cauſa dictione.
 CONCINNIS, e. Apul.
 CONCINNUS, Adj. [ἄφρητος, ἡμιελὴς, ἰουσιθητός, ἑρμεινός] Compoſitus & ornatus; ex Con, & Cinnum compoſitum, quod eſt genus potius ex multis liquoribus confectum, auctore Nonio. Plautus Perſ. 4. 3. 77. Sat edepol concinna facie.
 Amicus concinnus. Hor. 1. Serm. 3. 50.
 Concinnæ acutæque ſententiæ. Cic. de Clar. Orat. 271.
 Aptus & concinnus ad rem reditus. Cic. 3. de Orat. 201.
 Elegans & concinnus. Cic. 5. de Fin. 131. Concinnus, deinde & elegans huius Arifto. Subaudi Succellor. Plin. lib. 35. cap. 10. Annunetur hiſ & Nicophanes elegans & concinnus, ita ut vetuſta opera pingeret propter æternitatem rerum.
 Lepida & concinna cito fatietate afficiunt aurium ſenſum ſaſidioſiſſimum. Auct. ad Heren. 4. 32.
 Venuſtæ & concinnæ ſententiæ. Cic. de Clar. Orat. 325.
 Helluo concinnus. Cic. in Piſon. 22. Hic autem non tam concinnus helluo, nec tam muſicus jacebat in ſuo Græcorum ſectore, atque vino.
 Oratio concinna, diſtincta, ornata, feſtiva. Cic. 3. de Orat. 98.
 Sermo concinnus utraque lingua. Hor. 1. Serm. 10. 23.
 Tectorium. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Verſus. Hor. 2. Epit. 1. 74.
 Ad perſuadendum concinnus, perfectus & politus homo. Cic. in Piſon. 59. Compar. [ἡμιελήτης] Cic. in Orat. 21. Alii in eadem jejunitate concinniores, id eſt faceri, florescentes etiam & leviter ornati. Plin. lib. 16. cap. 14. Parva ſunt & anguloſa, concinnioraque.
 Venus concinnior. Lucret. 4. 1271.
 CONCINNE, Adv. [ἡμιελήτης] Compoſite, eleganter. ut, Concinne veſtitus. Plaut. Epid. 2. 2. 38.
 Concinne dicere vel ſcribere. Cic. 2. de Orat.
 Concinne diſtribuerem rem aliquam. Cic. 2. de Orat. 81.
 Concinne & blande rogare. Cic. pro Roſc. Com. 49. Hunc poſteaquam ſalutavit, rogare cœpit, blande & concinne ſcilicet, Mentire, &c.
 CONCINNITER, Adv. Gell. 18. 2.
 CONCINNITAS, ðtis. f. [ἡμιελήτης, ἰουσιθητός] Ornatus, elegantia. Cic. de Clar. Orat. 286. At quid eſt tam fractum, tam minutum, tam in ipſa, quam tamen confequitur, concinnitate puerile? Ornata ſententiarum concinnitas. Cic. de Clar. Orat. 325.
 Verborum concinnitas. Cic. in Orat. 149.
 Conſequi concinnitatem. Cic. de Clar. Orat. 69. Concinnitatem appellat generaliter, Omnem exornationem verborum, ſive tropus ſit, ſive figura.
 Aliquid concinnitatis efficeret. Cic. in Orat. 81.
 Et in plurali Concinnitatis dixit Gellius 2. 26. ex Favorini verbis.
 CONCINNITUDO, ðnis. f. [ἡμιελήτης] Idem. Cic. 1. de Invent. 25. Splendoris & feſtivitatis & concinnitudinis minimum in ſe continere debet.
 CONCINNO, [ἰνθητός, συνθητός, συνδύζω] ðre. Apte componere, inquit Feſtus. Plaut. Afin. 1. 3. 64. Aucepſo quando concinnavit aream, eſtundit cibum. h. e. Aptavit, compoſuit, fecit.
 Vides ut hæc concinnant? Cic. 5. de Fin. 83.
 Lutum concinnare, Præparare ad domum inſtaurandam. Plaut. Rud. 1. 2. 8.
 Concinnare ſtruces patinarias. Plaut. Men. 1. 1. 26.
 Veſtem. Plaut. Men. 5. 1. 33.
 Viam. Plaut. Stich. 2. 1. 13.
 Vinum. Plin. lib. 14. cœp. 20.
 Concinnare etiam pelles dixit Plin. [Niſi error eſt.
 Concinnare, Facere, auctore Nonio. Plaut. Amph. 2. 2. 96.
 Nulla res tam delirantes homines concinnat cito.
 Concinnare ſe levem ſuis. Plaut. Trin. 3. 2. 58.
 Nunquam erit alieniſ gravis, qui ſuis ſe concinnat levem. i. e. Facit, exhibet.
 Concinnare uxorem lacyrantem. Plaut. Amph. 1. 3. 31.
 Lacrumantem ex habitu concinnas tuam uxorem. h. e. Lacyrari facis ob diſceſſum tuum.
 Munuſculum alicui concinnare. Cic. 12. Fam. 16.
 CONCINNANTIA, æ. f. Sidon. 8. Epit. 4.
 CONCINNATIO, ðnis. f. [συκκίνωσις] Cato cap. 106. Aquæ marina concinnatio.
 CONCINNATOR, ðris. m. [συκκίνωτής] ut, Concinnator cauſarum. Ulp. in l. Nec quicquam. D. de Officio Proconſulis, Circa advocatos patientem eſſe Proconſulem oportet, ſed cum ingenio, ne contemptibiliſ

lis esse videatur: nec adeo dissimulare, si quos causarum concinnatores, vel redemptores deprehendat.

Concinnatores capillorum dixit Columel. lib. 1. in pr. efat.

CONCINNATŪRA, æ. f. Idem ac Concinnatio. Vet. Gloss. Cyrilli.

CONCINNATORIUS, Adj. ut, Vasa concinnatoria. l. 6. Dig. de penu legata.

CONCINNATITUS, a, um. [ινάμισος] Quod breviter collectum & apte situm est. Apuleius lib. 2. pag. 119. Nam Milonis boni concinnatitium mensulam rogatus accubueram. i. e. Modicum.

CONCINO, cini, centum, [συνάδι, ἐμολογία] Ære. ex Con, & Ceno compolitus: Simul canere. Cic. 1. Tusc. 106. Hæc quum pressis & flebilibus modis, qui totis theatris mollitiam inferant, concinuntur, &c. Ad fores alicujus concinere. Ovid. 3. Fast. 110.

Olor concinit. Ovid. 7. Epist. 2.

Concinnant signa & tubæ. Cæf. 3. Bell. Civil. 100. Neque frustra antiquitus institutum est, ut signa undique concinerent, clamoremque universi tollerent, &c. Liv. 9. 32. Concinnantque tubæ, & signa inferuntur.

Lyra concinere. Ovid. 3. Amor. 9. 24.

Dicitur invicta concinuisse lyra.

Modis quibusdam concini. Ovid. 1. de Arte Am. 508.

Ita jubæ faciant, quorum Cybeleia mater Concinitur Phrygiis exulata modis.

Ore pio concinere. Stat. 5. Silv. 3. 202.

In modum concinere. Catul. 59. 1203.

Ire, concinite in modum, Io Hymen, &c.

Voce tinnula carmina concinere. Catull. 59. 12.

Classica concinere rauco cornu. Lucan. 1. 238.

Dies lætos concinere. i. e. Laudibus extollere. Hor. 4. Carm. 4. 41.

Concines lætosque dies, & Urbis Publicum ludum.

Festa. Tibul. 2. 5. 58.

At madidus Baccho sua festa Parilia pastor Concinit.

Laudes alicui. Tibul. 2. 5. 10.

Victori laudes concinuisse Jovi.

Omina tristia concinuerunt aves. Ovid. 3. Amor. 12. 2.

Plectro aliquem concinere. Hor. 4. Carm. 2. 33.

Concines majore poeta plectro Cæsarem. i. e. Laudabis & celebrabis.

Lætis favoribus omni concinitur vulgo. Stat. 10. Theb. 781.

Concinerere, inquit Festus. Convenire est. Cic. 1. de Nat. Deor. 16. Antiocho enim Stoici cum Peripateticis re concinere videntur, verbis discrepare. i. e. Conferre.

CONCINIENSIA, æ. f. Macrobi. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 5. Sed & ad ipsam cæli harmoniam, id est concinientiam, hunc numerum magis aptum esse non dubium est.

CONCINIO, ðnis. f. [συνφιόνεισι] Cic. pro Sext. 118. Nam quum ageretur Togata, simulans, ut opinor, caterva tota, clarissima concinentione in ore impuri hominis imminens concinata est.

CONCENTUS, ðs. m. [συνφώνια, συμφωνία] Virg. 1. Georg. 422.

— hinc ille avium concentus in agris. Cic. in Somn. Scip. 11.

Qui acuta cum gravibus temperans, æquabiliter concentus efficit. Rauci concentus. Stat. 6. Theb. 227.

Vehementior. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Servare concentum. Cic. 4. de Fin. 75.

Concentus & consensus. Cic. 2. de Divin. 34.

Volacres aera mulcent concentibus. Ovid. 1. Fast. 155.

Concentus in fermonibus etiam & colloquiis dicitur, Quum duo vel plures inrer se consentiunt, & idem pronuntiant. Hor. 1. Epist. 14. 31.

Nuncage, quid nostrum concentum dividat, audi. i. e. Nunc dicam tibi quid obitet quo minus mecum tibi conveniat.

Concentus, Concordia. Plin. Paneg. cap. 46. pr. Neque enim a te minore concentu, ut tolleres pantomimos, quam a patre tuo, ut restitueret, exactum est. Al. Consensu.

CONCENTOR, ðris in Decretis Canonici dicitur Is qui consonat & concinit canenti; sicut Succentor, qui voce subsquens canendo respondet; Præcentor, qui vocem premitit in cantu.

CONCIO, is. V. CONCIO.

CONCIO, ðnis. f. a Concio, concis. [συνάλλαξις, ἀρροχθ, δημοπραξία, πίστη] est (inquit Valla lib. 4. cap. 47.) Populi multitudo congregata vel ex magistratus jussu, vel ex publicis sacerdotibus, vel interdum sua auctoritate & sponte propria, ad audiendum oratorem concionantem in bonum publicum: cujus etiam oratio vocatur Concio. In priorie significato est Græcæ συνέλευσις, quam nos pro Latina voce habemus. Festus; Concio, Conventus, dicta quasi Conventio. Cic. de Amicit. 95. Concio, quæ ex imperitissimis constat, tamen, &c.

Concionem, antiqui masculino genere posuere. Festus.

Concio, & conventus civium. Cic. 6. Verr. 110.

Orba ab optimatibus concio. In ORBUS.

Advocare concionem. Cæf. 2. Bell. Civil. 32.

Ascendere in concionem. Liv. 2. 7. h. c. In locum suggestumque, unde verba sunt ad populum: ut exponit Gell. lib. 18. cap. 7. apud quem ibidem, in oratione contra concionem Metelli, Ascendi in concionem, concursus est populi factus.

Avocare concionem. V. AVOCO.

Convocare ad, vel in concionem. V. CONVOCO.

Dejterare pro concione populi. Suet. in Calig. cap. 24. Nec unquam postea ne pro concione quidem populi, aut apud milites, nisi per nomen Drusille dejeravit.

Produci in concionem. Cic. Post redit. in Senat. 12.

Summovere concionem. Cic. pro Flacc. 15.

Vocare in concionem aliquem. Cic. 4. Acad. 144. Quid me igitur, Luculle, in invidiam, & tanquam in concionem vocas?

Vocata concione virtutem militum laudibus cumulat. Tacit. 2. Hist. 57.

Clamor concionis. Cic. 2. de Fin. 74.

Concio legitima, dicitur Quum populus legitime convocatus est, id est ab eo qui vocandi potestatem habet. Cic. de Opt. Gen. Orat. 19. Eaque donatio fieret in theatro populo convocato: qui locus non est concionis legitime.

Concio, [δημοπραξία] Ipsa oratio. Cic. 9. Fam. 14. Legi concionem tuam: nihil illa suspentius. Idem de Arusp. Resp. 7. Atqui pulo ante, P. C. concionem h. buit, quæ est ad me tota delata: cujus concionis primum universum argumentum sententiamque audite.

Principum conciones. Cic. in Pison. 34.

Celeberrime conciones. Cic. in Pison. 34.

Horribilis concio Antoni, Dolabella præclara. Cic. 14. Att. 20.

Intermortuæ conciones. V. INTERMORTUOR.

Turbulente. Quintil. lib. 5. cap. 13. Presserat enim turbulentis concionibus Cluentium Quintius.

Concionem habere, est (inquit Gell. lib. 13. cap. 14.) Verba facere ad populum sine ulla rogatione. Plaut. Men. 3. 1. 7.

Qui illum die omnes perditur, qui primus commentus est Concionem habere, hæc reque homines occupatos occupat.

Potestate concionis habendæ privare aliquem. Cic. 5. Fam. 2.

Concio item Locus est, in quo concio vel oratio habetur. ut, Ascendi in concionem, concursus est populi factus. Cic. apud Gell. 18. 7. V. paulo supra.

CONCIONALIS, e. [δημοπραξίας] Adj. ut, Concionalis senex, Qui sectari conciones, sive concionari consuevit. Liv. lib. 1. cap. ult.

Clamor concionalis, Qualis in concionibus esse solet. Cic. 2. Q. frat. 4.

Sed eodem die vehementer actum de agro Campano, clamore Senatûs prope concionalis.

Hirudo concionalis. V. HIRUDO.

Concionale genus causarum, quod & Deliberativum dicitur. Quintil. lib. 9. cap. 4. Judiciale & concionale, ut materia varium est, sic etiam collocatio verborum. conf. 1. 4. pr.

CONCIONARIUS, Adj. [ἀρροχθεις] Cic. 1. Q. frat. 3. Vehementer effo providendum, ne opprimatur concionario illo populo a se prope alienato.

CONCIUNCULA, æ. f. dimin. [δημοπραξιδιον] Cic. 2. Att. 16. Quæ mihi videtur una concinucula clamore pedifequorum nostrorum esse peritura.

CONCIONOR, [συνκλησιάζω, δημοπραξία, ἀρροχθισμαι] ðri. Idem significat quod Concionem habere. Cic. 1. Tusc. 117. Quæ quum ita sint, magna tamen eloquentia est utendum, atque ita velut superiore e loco concionandum.

Concionari apud populum, vel Milites. Cæf. 1. Bell. Civil. 7. Quibus rebus cognitis, Cæsar apud milites concionatur.

Concionari de aliquo, aut de re aliqua. Cic. 2. Fam. 22. At etiam de te concionatur: nec impune: nam sentit quos læsserit.

De religionibus facris, & æremonis est concionatus. Cic. de Arusp. Resp. 8.

Ex turri alta concionari. Cic. 5. Tusc. 59.

Item Concionari, pro Vaticinari usus est Lactantius 4. 19. Idem hoc futurum etiam Sibylla concionata est. [i. e. Quasi concionabunda pælam declaravit.

CONCIONANS, [δημοπραξίων] Partic. Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & concionantem manu elata.

CONCIONABUNDUS, Adj. Qui concionatur. Liv. 3. 47. Hæc propalam concionabundus, in dies magis angebat iras hominum.

CONCIONATOR, ðris. m. [συνκλησιαστης, δημοπραξιος] Qui concionatur. Non raro in deteriore partem accipitur, & Eum denotat, qui multitudinem ad seditionem provocat. Cic. 4. in Catil. 9. Intellectum est quid interit inter levitatem concionatorum, & animum vere popularem.

CONCIONATOBIUS, Adj. [συνκλησιαστικος] Gell. 1. 11. Ecce autem pro tibicina Laconica, tibia quoque illa concionatoria in mentem venit &c.

CONCIPULO, [συναρροχθισ] ðre. dictum a Navio, pro Corripere, & involare: inquit Festus. V. Dacer. in loc. Plaut. Truc. 2. 7. 61. Quem ego affatim jam jam concipulabo?

CONCIPULO, ðpi, eptum, [συνδραμαζών, κινέω] Ære. ex Con, & Capio; Simul capere, apprehendere.

Concipere mulieres dicuntur, Quum utrumque genitale semen in earum utero coit ad foetum faciendum. Aves etiam Concipere dicuntur. Plin. lib. 10. cap. 31. Perdices concipiunt supervulvum afflatu.

Concipere ex aliquo. Cic. pro Cluent. 11.

Ova concipere dicuntur pisces. Plin. lib. 9. cap. 51. Ita fit ut sola piscum & animal pariant, & ova concipiant.

Animo non servili aliquid concipere. Tacit. 2. Ann. 54. Fraude aut vi raptum Agrippam ferre ad exercitus Germanicos, non servili animo concepit. Simile est illud Patern. lib. 2. 117. de Varo Quintilio. Is quum exercitum, qui erat in Germania, præfesset, concepit esse homines, qui nihil præter vocem membraque haberent hominum.

Alicujus rei imaginem animo concipere. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Auribus cupiditatem concipere. Cic. 6. Verr. 101.

Ingenio concipere aliquid. Ovid. Rem. Amor. 360.

Mente concipere. Ovid. 2. Met. 640.

Ergo ubi vaticinos concepit mente fuores.

Verbis concipere aliquid. Cic. 3. Off. 108.

Aerem buccina concipit. Ovid. 1. Met. 337.

Æthera concipere mente. Ovid. 1. Met. 777.

Amorem relictus. Ovid. 10. Met. 249.

Sculpsit ebur, formamque dedit, qua femina nasci Nulla potest: operisque sui concepit amorem.

Aquas concipit Iris. Ovid. 1. Met. 271.

Bella cum aliquibus. Sil. lib. 13. 745.

Calorem. Cels. lib. 5. cap. 6. Donec omnis calor, qui conceptus est, finiat.

Curam. Virg. 11. Æn. 519.

— ducis & tu concipe curam.

Dedecus. Cic. 1. Off. 123.

Dolorem a seipso. Cic. 3. de Nat. Deor. 91.

Flagitia animo. Cic. 1. de Nat. Deor. 66.

Flagitium cum aliquo. Cic. pro Sull. 16.

Flammam concipere dicuntur opera oppugnantium, Cæf. 2. Bell. Civil. 14. Hunc sic distulit ventum, uti uno tempore agger, plutei, testudo, turris, tormentaque flammam conciperent. i. e. Inflammarentur.

Fœdus. Virg. 11. Æn. 11.

Aut tu bella cie, conceptumque excute fœdus.

Fraudes concipere in. Cic. 1. Tusc. 73. Nam qui se humanis vitiis contaminassent, & se totos libidinibus dedidissent, quibus cæcari velut domesticis

domesticis vitis atque flagitiis se inquinassent, vel in Repub. violanda fraudes inexpiabiles conceperunt, iis demum quoddam iter esse secutum a concilio deorum.

Furias. Virg. 4. Æn. 474.

Ergo ubi concepti faris evicta dolore, &c.

Furorem. Sil. lib. 5. 182.

Furores mente, Furis agi. Ovid. 2. Met. 640.

Habitus in pronuntiando concipere. Quintil. lib. 3.

Ignem. Lucret. lib. 6. 880.

Stupa jacit flammam concepto protinus igne.

Irarum sevos ignes. Valer. 1. Argon. 748.

Imperium concipere. est Ex destinato suscipere. Rhenanus in Castigat. in Tacit. 2. Hist. 3.

Inimicitias cum aliquo ex re aliqua. Cæf. 3. Bell. Civil. 16. Prodir Libo, atque excusat Bibulum, quod is iracundia summa erat, inimicitiasque habebat etiam privatas cum Cæsare, ex redititate & prætura conceptas.

Intelligentias adumbratas animo menteque. Cic. 1. de Legib. 59.

Iras ingentes animo. Ovid. 1. Met. 166.

Iram acerbiorum intimo odio & corde. Cic. 4. Tusc. 21.

Jusjurandum concipere, quid sit, ex verbis Taciti intelligere possumus,

4. Hist. 41. sic enim inquit de delatoribus, Signo ultionis in accusatores dato, petit a Cæsare (i. e. Domitiano.) Junius Mauricus, ut commentariariorum principum potestatem Senatui faceret, per quos nosceret, quem quisque accusandum poposcisset. Consulendum tali super re Principem (i. e. Vaspasianum patrem) respondit. Senatus, inchoantibus primoribus, jusjurandum concepit, quo certam omnes magistratus, ceteri ut sententiam rogantur, Deos testes advocabant, nihil ope sua factum, quo cuiusquam salus læderetur, neque se præmium aut honorem ex calamitate civium cepisse: repidiss, & verba jusjurandi per varias artes mutantibus, quis flagitii conscientia inerat. i. e. iis qui delationum conscientia urgebantur, conceptionem, hoc est formulam juramenti mutantibus, ut solent qui fallaciter jurant. Idem alibi, (4. 31.) Auxilia et Gallia horantibus præfictis statim a Vitellio desciunt, vetus miles cunctabatur, sed adigente Hordeonio Flacco, instantibus tribunis, dixit sacramentum, non vultu neque animo satis affirmans: Et quum cetera jusjurandi verba conceperent, Vespasianum nomen hesitantes, aut levi murmure, & plerumque silentio transmittentibus. Conciperent (inquit) id est exprimerent, & integram sacramenti formulam pronuntiarent: ut illi qui asseverant & præfidenter jurant conscientia fiducia. Est ergo Concipere, Ad certam formulam exprimeret. Hæc Budæus.

Libellos appellatorios concipere, apud Ulp. l. 1. in fine. D. de appellat.

Lucem diei concipere dicitur locus quicumque a Sole illuminatur. Lucret. lib. 1.

Maculam. Cic. pro Rosc. Amer. 66. Ex quo si qua macula concepta est, non modo elui non potest, verum usque eo permanat ad animum, ut summus furor atque amentia consequatur.

Metum in se. Plaut. Amph. 1. 1. 145.

Igitur magis modum in majorem in sese concipiet metum.

Morbum. Columel. lib. 7. cap. 5. Sed is morbus ætate plerumque concipitur.

Mortem præcordiis. Cic. 1. Tusc. 96.

Nefas aliquod mente. Ovid. 10. Met. 352.

Noxam. Columel. lib. 12. cap. 3.

Odiū in bonos. Cic. ad Quir. post red. 1.

Opinionem. Columel. lib. 9. cap. 14. Notior est ista vetus agricolis concepta opinio.

Periculum conceptum parturire. Cic. pro Muren. 84. Hoc quod conceptum Respub. periculum parturit, consilio fallacitiam & comprimam.

Preces. Sen. Herc. fur. 11.

Radices concipere dicitur arbor, Quum agit radices. Ulp. in l. Vitem. §. 1. D. Arborum furum cæsarum.

Scelus magnum concipere. Cic. pro C. Rabir. 26. Quodnam concepti tantum scelus? aut quod in me tantum facinus admisi, Judices?

Scelus in se concipere. Cic. 1. Verr. 9. Ac non sic staturit, non istum majus in sese scelus concepsit, &c. i. e. Gravius peccasse.

Scelus concipi dicitur, Quod suscipitur. Rhenanus in Castig. in Tacitum, 2. Hist. 3.

Semina concipit terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.

Sitim. Ovid. 5. Met. 446. Al. hoc in loco leg. Colligere.

Spem. Ovid. 6. Met. 555.

— jugulum Philomela parabat,

Spemque suæ mortis viso consepserat ense.

Spem alicujus regni. Columel. lib. 3. cap. 9. Spem futurarum victoriarum concipitur propagata sobole generosi armati. Liv. 4. 15. In ea Sp. Melius spem regni consepserat. Subaudi Urbe.

Spem de aliquo concipere. Plin. 1. Epist. 10.

Spealiquid concipere. Livius 34. 33. extr. Hoc spe concipere, auctoris animi fuisse.

Summas. Liv. 3. 5. Difficile ad fidem est, in tam antiqua re, quot pugnaverint ceciderintve, exacto affirmare numero. Audet tamen Antias Valerius concipere summas, &c.

Summa de aliquo concipere. Quintil. in proem. lib. 6.

Superstitiosa concipiunt animi imbecillii. Cic. 2. de Divin. 81.

Triste aliquid concipere pectore. Ovid. 2. de Pont. 7. 16.

Pectore concipio nil nisi triste meo.

Vadimonium. Cic. 2. Q. frat. 14. Trebatium quod ad se miserim, perfalfe & humaniter etiam gratias mihi agit. negat enim in tanta multitudine eorum qui una essent, quancquam fuisse qui vadimonium conciperet. i. e. Qui vadimonii formulam dicere posset. Inde Conceptum jusjurandum, Quod certa formula delatum est. Budæus. V. supra.

Ventum. Plin. lib. 16. cap. 31. Platani plurimum ventorum concipiunt, propter densitatem ramorum.

Verba concipere. Liv. 7. 5. Super lectum stans fero intento, nisi in que ipse concepsisset, verba juraret, se patris ejus accusandi causa concilium plebis nunquam habiturum, &c. Ovid. 10. Met. 290.

Tum vero Paphius plenissima concipit heros

Verba, quibus Veneri gratias agit.

Verbis conceptis jurare. i. e. Dictatis a deferente juramentum, & ex arbitrio adjurantis: h. e. Adigentis ad jusjurandum pernotatis. Plaut. Rfeud. 1. 3. 119.

Jurastin' te illam nulli venditurum, nisi mihi?

BAL. Fateor. CAL. nempe conceptis verbis. BAL. etiam consultis quoque.

i. e. Non modo dictatis a te verbis, sed etiam cogitatis, animadvertis, præmeditatis. Hæc Budæus. Conf. Jusjurandum concipere.

Verbis conceptis pejorare. Cic. pro Cluent. 134. Dixit se scire illum verbis conceptis pejorasse. i. e. Inexpiabili perjurio sese contaminasse, inquit Budæus. Sic Valer. Max. lib. 4. cap. 1. de Africano posteriore.

Vires concipere. Plin. lib. 17. cap. 22. Virg. 1. Georg. 87.

Sive inde occultas vires & pabula terræ

Pinguia concipiunt. De agris.

Vitium concipere. Cic. 3. de Legib. 32. Quo perniciosius de Repub. mererent vitiosi principes, quod non solum vitia concipiunt, sed ea infundunt in civitatem.

Voces alicujus mente concipere. Ovid. 1. Fast. 102. al. Percipere.

Voluptatem concipere & comprehendere animo. Cic. 2. de Fin. 6.

Vota. Ovid. 7. Met. 684.

Concipitur, passivè dicitur Lucret. lib. 1. 5.

— per te quoniam genus omne animantum

Concipitur, &c. Et Curt. 3. 6. Medicamentum venis concipitur.

Pars animæ concipitur cordis parte quadam, quam ventriculum cordis appellant. Cic. 2. de Nat. Deor. 138. i. e. Continetur.

CONCIPENS, [συνλαμβάνω] Partic. ut, Concipiens & comprehendens natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 81.

Spiritus plura justo concipiens. Quintil. lib. 2. cap. 4.

CONCEPTUS, a, um. [συνελημένος, κληθείς] Partic. ut, Concepta æstu pestis. Columel. lib. 7. cap. 5.

Conceptum aliquid ac meditatum. Cic. de Arusp. Resp. 55.

Concepta e leone. Plin. lib. 8. cap. 16.

Ex virginis furtivo stupro conceptus. Sen. Troad. 4.

Furto conceptus dicitur, Qui non legitimo matrimonio natus est. Ovid. 2. Fast. 183.

Jam tria lustra puer furto conceptus agebat.

Crimen conceptum. i. e. Conceptus factus ex impio quodam & nefario concubitu. Ovid. 10. Met. 470. de Cinyra

Semina fert utero, conceptaque crimina portat.

Conceptum furtum in jure dicitur, Quum apud aliquem testibus presentibus, furtiva res qualita & inventa sit. Nam in eum propria actio constituta est, quamvis fur non sit, que appellatur, concepti. §. 4 Inst. de oblig. que ex delicti. & apud Paulum lib. 2. Sent. cap. 31. Hotoman. conf. FURTUM.

Infans male conceptus. i. e. Non ex legitimo viro. Ovid. 10. Met. 603.

In bonum & æquum concepta actio. Papin. in l. Quæritum est. D. de Sepulchro violato, Dixi enim recte ea actione experiri, que in bonum & æquum concepta est: id est qua actione qui experitur, ita intendere petitionem potest, ut non ultra petat, quam quod præstari & æquum & bonum est. Budæus.

Dulcedinem alicujus rei conceptam animo inclusam continere. Cic. Antequam iret in exilium. pr.

Fœdus conceptum excutere. Virg. 12. Æn. 13. i. e. Placitum animo fœdus prædestinatuniquè ut fiat. Servius.

Furor conceptus. Sen. Hippol. 3. 14.

Furor ex maleficiis conceptus. Cic. 7. Verr.

Lyeum conceptum ferens Menas. Senec. OEth. 4.

Numen conceptum virgineo pectore. Lucan. 5. 97. i. e. Divinus & faticus spiritus ingressus Pythiæ virginis pectus.

Semen conceptum. Cic. 2. de Divin. 68.

Turpitudinem atque infamia aliquot jam per annos alicui concepta. Cic. 2. Verr. 49.

CONCEPTUS, i. n. Col. 1. 6. pr. Sed in emendatis codd. Conseptum.

CONCEPTIO, ðnis. f. [συνέψησις] Idem ac Conceptus. Plin. lib. 22. cap. 22. Chryssippus & conceptionibus eam putat conferre multum. De cauliculis herba.

Contra naturam conceptio. Cic. 2. de Divin. 49.

Formularum conceptio. Paul. in l. actio negotiorum. D. de Negotiis gestis, In extraordinariis judiciis ubi conceptio formularum non observatur, hæc subtilitas supervacua est.

Verborum conceptio. Pompon. in l. 5. §. D. de verb. oblig. Stipulatio autem est verborum conceptio, quibus is qui interrogatur, daturum facturumve se quod interrogatus est, responderit.

Conceptio, absolute, idem quod Formula. Cic. 2. de Invent. 58. In jure exceptiones postulantur, & quodammodo agendi potestas datur, & omnis conceptio privatorum judiciorum constituitur. Paul. l. 3. D. de accusat. Libellorum inscriptionibus conceptio talis est.

Conceptio, apud Vitruvium 9. 4. Comprehensio est, & complexio, ut quum ab eo mundus definitur, Omnium naturæ rerum conceptio summa. Mundus enim fua amplitudine rerum summam complectitur, continet, arceat. Turnebus.

CONCEPTUS, ðs. m. [κλήνω] pro Ipso factus. Plin. lib. 20. cap. 22. Non edendum gravidis, nisi mortuo conceptu, quippe etiam impositurus ejicit. De Sisymbrio loquitur.

Conceptus, [κλήνω] Actus ipse concipiendi. Cic. 1. de Divin. 93.

Multa inutilitatem partem et celo, alia ex terra oriebantur, quedam etiam ex hominum pecudumve conceptu & factu.

Terræ conceptu generari & edi. Cic. de Univerf. 35. Oceanum Salaciamque cæli fatu terræque conceptu generatos editosque memoremus.

Conceptus animi. Firmic. lib. 5. cap. 12. Mars homines faciet superbos, audaces, fævos, iracundos. & qui omnes animi sui conceptus studeant ad finem usque deducere. [συνέψησις]. H. St.

CONCEPTOR, ðris. m. ut, Peccati conceptor. Arat. in Act. Apost. cap. 16.

CONCEPTACŪLUM, i. n. [συνελησίβιον] Ubi quid concipitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Superbia alicui conceptaculum, sed hic sedem habet. i. e. In superciliis.

CONCEPTELA, æ. f. Idem. Frontinus de Aquæduct. Conceptelas vocat Aquarum conceptacula.

CONCEPTIVUS, a, um. Conceptivæ feriæ Festa dicebantur, que in certis diebus servabantur quotannis, ut Sementinæ & Compitaliciæ. Festus. Erant autem apud veteres quatuor publicarum feriarum genera. Nam aut Stativæ erant, que certis & fixis diebus quotannis observabantur, & eodem semper die in fastis annotabantur: nos hodie Festa immo-

bilis vocamus. Aut Conceptivæ, quæ quotannis quidem fiebant, sed modo hoc, modo illo tempore, ut magistratui videbatur: quales erant Latine feriæ, Sementinæ, Compitaliæ, & Agonalia. Imperativæ vero, quæ quotannis fieri non consueverant, sed propter valetudinem Principis, aut insignem victoriam, aut etiam imminens periculum a magistratu imperabantur. Nundinæ autem, feriæ erant rusticorum causa, non quoque die institutæ, ut quomodo diebus in agris fuissent, ad emenda necessaria nono die in urbem convenirent. Vide hæc latius apud Macrobi- um, lib. 1. Saturn. cap. 16. conf. FERRÆ.

CONCEPTO, Ære. frequent. Arnobius lib. 4. adversus gentes, His in lu- cem prodeunt generationibus dii vestri, quibus asini, porci, canes: quibus immunda hæc omnis conceptatur & gignitur terrenarum proluvis bestiarum?

CONCISUS, CONCISE. V. **CONCIDO**.

CONCITO, Ære. V. **CONCIPIO**, concies.

CONCLAMO, [*κονκλαμω*] Ære. Simul clamare. Est autem proprie Præ- conis verbum, quod est Prædicare. Plaut. Merc. prol. 51.

Conclamare tota urbe & prædicare. Al. Conclamitare. Idem Men. 5. 9. 93.

— ergo nunc jam

Vis conclamari, auctorem fore? Cic. 6. Philipp. 2. Quom vos universi, una mente atque voce, iterum a me conservatam esse Remp. conclamastis.

Conclamant socii lætum Pæana secuti. Virg. 10. Æn. 738. i. e. Præ gau- dio efferrunt clamore.

Conclamare, cum gerundio. Virg. 2. Æn. 233.

Ducendum ad sedes simulacrum, orandaque divæ

Numina conclamant.

Cum indecora exultatione conclamant. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Conclamate iterum altiore voce. Catul. 40. 18. Phalæcus est.

Conclamare ad arma. Liv. 3. 50.

Socios. Ovid. 3. Met. 73.

Victoriam. Caf. 1. Bell. Gall. 37.

Conclamare, pro Clamare. Caf. 1. Bell. Gall. 47. extr. Quos quæsi apud se in castris Ariovistus confexistit, exercitu suo præsentem, con- clamavit, quid ad se venirent? In aliis exemplaribus est Clamavit. Sed hæc lectio nem tueri Davies. q. V.

Planctu conclamat uterque Isthmos. Stat. 6. Theb. 13.

Conclamari, imperi. Conclamatum est. Ter. Eun. 2. 3. 54. Define, jam conclamatum est. Ubi Donatus; Conclamatum est, Transfactum ac finitum, ut, Conclamata corpora, quæ nihil reliqui jam habent ad vitæ officia. Lucan. 2. 23.

— corpora nondum

Conclamata jacent. Aut Conclamatum, Satis deploratum, fa- tisque vociferatum est: quia dixerat, O infortunatum senem, si & hic amare cepit. Tanquam dicat, Jam occisum patrem tandem scimus, jamque defemus. Hæc Donat. Servius autem exponens illud 6. Æn. 218.

Pars calidos latices, &c. Plinius, inquit, in naturali historia dicit hæc esse causam ut mortui & calida abluantur, & per intervalla conclamantur: quod solet plerumque vitalis spiritus exclusus putari, & homines fallere. Denique refert quandam suppositum pyræ, adhi- bitis ignibus erectum esse, nec potuisse liberari. Unde & servabantur cadavera octo diebus, & calida abluerantur: & post ultimam concla- mationem comburebantur. unde traxit Terentius, Define, jam con- clamatum est. Hæc Servius.

Conclamare vasa, Exercitu castra moturo, conclamari solet ut vasa colligant. Caf. 1. Bell. Civil. 66. Quo cognito signum dari jubet, & vasa militari more conclamari.

CONCLAMATIO, Ænis. f. [*κονκλαμωσις*] Mulatorum clamor. Sen. lib. 1. de Clementia cap. 12. Et quom ille in vicino ad ædem Bellonæ sedens, exaudisset conclamationem tot millium sub gladio gementium, &c. Lamenta, conclamations. Tacit. 4. Hist. 1.

CONCLAMITO, [*κονκλαμωμι*] Ære. frequent. Plaut. Merc. prol. 51. Conclamitare tota urbe, & prædicare.

CONCLAUDO, si, sum, [*κονκλωειν*] Ære. Simul claudere, concludere. Unde, Conclausa femina apud Columel. lib. 3. cap. 12. Eademque velut conclausa & coarctata femina comprimere atque strangulare. Sed plerumque scribitur **CONCLUDO**, quod V. infra.

CONCLAVÆ, is. n. vel **CONCLAVIS**, is. f. [*κονκλαβιον, κωνκλαβη*] est (inquit Ter. Eun. 3. 5. 35. Donatus) Separator locus in interio- ribus tectis: vel quod intra eum loca multa & cubicularia clausa sint adhe- rentia triclinio. Conclavia, dicuntur Loca quæ una clave clauduntur, inquit Festus. V. infra. Ter. Heaut. 5. 1. 29. Est mihi ultimus conclave in adibus quoddam retro. Sic Cic. 1. de Divin. 26. Conclave illud, ubi erat mansu- rus, si ire perexisset, proxima nocte corruit. Committere se in conclave. V. **COMMITTO**.

Conclave Cicero pro Triclinio usus est, licet triclinii vocabulo utatur 6. Verr. 48. Nam ut in singula conclavia, quæ iste non modo Romæ, sed omnibus in villis habet, tricenos lectos optime fratos cum ceteris orna- mentis convivii quæreret, nimium multa comparare videretur. Budeus. Convertere conclave in usum ædium. Neratius in l. Quod conclave. D. de Damno infecto, Quod conclave binarum ædium dominus ex aliis ædibus in aliarum ædium usum convertit, &c. Ubi Conclave, Cubi- culum vel quamcumque ædificii partem vocare videtur, ad quod duabus clavibus acceditur, id est duobus ostitibus. Budeus.

Currere per totum conclave. Hor. 2. Serm. 6. 113.

Inferior porticus & ejus conclavia sunt recte. Cic. 3. Q. frat. 4.

CONCLAVATUS, a, um. Conclavatus, dicebantur Quæ sub eadem erant clave. Auctor Festus. [Scalig. Conclavia legit. Ego malim Conclavi- ata, vel ut in Gloss. Gr. Lat. Conclavia. V. ad seq. dict.]

CONCLAVIA, i. n. [*κονκλαβη*] Idem. Plaut. Aul. 3. 2. 24.

Etiam rogatus, scelestè homo, qui angulos onines

Mearum ædium & conclavium mihi pervium facitis? conf. ejusd. Mof. 1. 2. 158. Vitruvius 6. 5. pr. dixit Conclavorum altitudines, ubi Philand. Pro conclavium dictum est, variata flexione. [Apud Plaut. pr. loc. Turneb. ex Mff. Pervium legit, quomodo & Gronov. edidit: in posteriore manifestè n. pl. est, a recto Conclave. Et apud Vitruv. forsan error est. Etiam in Gloss. tamen Lat. Gr. Conclavia, *κωνκλαβη*. Sed vide- tur legendum *κωνκλαβη*, f. g. Nam in Græco Lat. *κωνκλαβη*, Conclavum, Conclavia, Infula. V. Henr. Steph. Thef. Gr. Vell. adjective ponere vide- tur in Conclavia, quasi a Conclavibus, a, um; vel Conclavis, e.

CONCLUDO, si, sum, [*κονκλωειν, κωνκλωειν, κωνκλωειν, κωνκλωειν, κωνκλωειν*] Ære. Simul claudere.

Auras concludere follibus. Hor. 1. Serm. 4. 19.

Concludere in cavea, navi, &c. Plaut. Curc. 3. 80.

— quia enim in cavea si forent

Concludi. Idem Rud. 2. 3. 61. Ibidem in navi concludit ipse.

Intelligentiam in animo, animum concludit in corpore deus. Cic. de Uni- vers. 8.

Concludere se in cellam. Ter. Adel. 4. 2. 13.

Nam me jam in cellam aliquid cum illa concludam, id tutissimūst. Plaut. Casin. 1. 44. Concludere in fenestram firmiter.

In parvum quandam & angustum locum concludere jus civile. Cic. 1. de Legib. 17.

Concludere aliquo, Ter. Eun. 4. 3. 24.

Concludar huc. Ter. And. 2. 3. 12. Ut ab illa excludar, huc concludar. Legitur & Hac concludar.

Concludere res multas in unum diem. Ter. Eun. 5. 9. 17.

— an fortunam collaudam, quæ gubernatrix fuit,

Quæ tot res, tantas, tam opportune in unum concludit diem?

Concludere aliquem in angustissimam formulam sponsonis. Cic. pro Rosc. Com. 15.

Orator concluditur in ea, quæ sunt in usu civitatum vulgari ac forensi. Cic. 1. de Orat. 160.

Cingitur atque concluditur ipse portus urbe. Cic. 7. Verr. 95.

Sulco concludere locum tecto. Virg. 1. Æn. 429. i. e. Ad tectum. Servius. Domo aliquem concludere. Sen. Hippol. 2.

Concludere, pro Obturare. Valer. 1. Argon. 480.

Concludere, Finire. Cic. de Amicit. 29. Quamobrem ad illam primam redeamus, eamque ipsam concludamus aliquando. Budeus.

Verborum descriptus ordo alias alia terminatione concluditur. Cic. in Orat. 200.

Concludere atque perorare. Cic. 2. de Orat. 307.

Concludere ac definire orationem. Cic. 6. Verr. 115. Ut aliquando totam hujus generis orationem concludam ac definiam.

Concludere multa uno fine. Cic. 4. de Finib. 19. Et duo nobis opera pro uno relinquunt, ut alia sumamus, alia appetamus, potius quam uno fine omnia concludant.

Argumentationem. Cic. in Orat. 122.

Argumentum ratione. Cic. in Orat. 137.

Conclusurum me esse crimen decurmarum dixeram. Cic. 5. Verr. 163.

Epistolam concludere. Cic. 9. Att. 10. Concludis epistolam quandam hoc modo.

Extremum concluditur. Cic. 11. Att.

Perorationem. Cic. in Orat. 122.

Sententiam circumscriptione quadam comprehendere ac concludere. Cic. de Clar. Orat. 34.

Sententias explere atque concludere. Cic. in Orat. 130.

Versum concludere, est Versum perficere suis numeris & pedibus, nulla etiam adhibita elegantia. Hor. 1. Serm. 4. 40.

— neque enim concludere versum

Dixeris esse fatis.

Concluditur verbis interdecti, pro Comprehenditur. Cic. pro Cæcin. 35. Ea tametsi verbis interdecti non concluditur: tamen sententia juris atque auctoritate retinetur.

Laus equitatis, integritatis, facilitatis, ad extremum ludorum voluptate concluditur. Cic. pro Muren. 41.

CONCLUSUS, [*κονκλωσθησ*] Partic. ut, Conclusa aqua. Cic. 2. de Nat. Deor. 20.

Corio conclusæ res. Lucret. lib. 4. 934.

Propterea que fere res omnes, aut corio sunt,

Aut cute conclusæ, &c. Hunc autem mendosissimum esse locum

notat Lambinus; & Lectio in hodiernis editionibus sic restituitur,

Aut etiam conchis, aut callo, aut cortice tectæ.

Locus conclusus. Lucret. lib. 4. 460.

Circumscriptio. Cic. in Partic. 19.

Conclusum & comprehensum. V. **COMPREHENSUM**.

Conclusum opponit ei quod dicitur Dispersum aut dissipatum. Cic. 1. de Orat. 187. Omnia fere quæ sunt conclusa nunc assibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt.

Perfectum atque conclusum. Cic. 4. Verr. 82. Invenietis id facinus natum cupiditate, auctum per supurum, crudelitate perfectum atque conclusum.

CONCLUSUS, Adv. [*κονκλωσθησ*] Cic. in Orat. 177. Quom, ut fit, fortuito sæpe aliquid conclusæ, apteque dicerent. h. e. Numerosam pericidion funderent.

CONCLUSIO, Ænis. f. [*κωνκλωσθησ, επιλογη*] Finis & perfectio.

Vocis moderatio, & verborum conclusio. Cic. 3. de Orat. 179.

Conclusio dicitur, quam Græci επιλογην, nostri modo Perorationem, modo Cumulum vocant. Nam cumulus proprie acervus est: & in con- clusione omnia que in unum acervum colliguntur. Perott.

Extrema pars & conclusio muneris & negotii. Cic. 1. Q. frat. 1. Ut tan- quam peetz boni, & actores industrii solent, sic tu in extrema parte & conclusione muneris ac negotii, diligentissimus sis.

Acute conclusiones. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Certe & crebræ. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Subtilis, & ad morem Dialecticorum formata. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Nulla conclusio est, assumptione non concessa. Cic. 2. de Finib.

Una conclusione finiri. Quintil. lib. 3. cap. 3.

Conclusio, pro Argumentatione & ratione. Cic. 4. Acad. 67.

CONCLUSIO NŪLLA, æ. f. dimin. Cic. 4. Acad. 75.

Contortulæ quadam ac minutæ Stoicorum conclusiunculæ. Cic. 2. Tusc. 42.

CONCLUSUS, Ænis. m. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. 77. Conclusio corporis.

CONCLUSURA, æ. f. Vitruv. 6. 11.

CONCENNA, æ. m. [*κωνκωνησ*] Qui una cum alio cœnat. Lucil. apud Fest. Tapulla, ut placet Duzæ & Voff. Gloss. Lat. Gr. *κωνκωνησ*, Convia, Concena.

CONCENATIO, Ænis. f. ut Compositio. Cic. 9. Fam. 24.

CONCEPTO, Ære. Macrobr.

CONCOCTIO, V. **CONCOQUO**.

CONCOLOR, Ænis. Adj. [*κωνκωλονησ*] Ejusdem coloris: ut, Concolor ci- catrix. Plin. lib. 28. cap. 9.

Cum foetu concolor albo. Virg. 8. Æn. 82.

Flos de sanguine concolor ortus. Ovid. 10. Met. 735. de Adonide.

Concolor est ei. Columel. lib. 7. cap. 3.

Concrepare gladiis ad scuta. Virg. 2. 29. Exercitus, qui corona con-
 cionem circumdederat, gladiis ad cuta concrepuit.
 Manus concrepere. Ovid. 3. Fast. 740.
 Concrepare, active positum. Ovid. 5. Fast. 441.
 Rursus aquam tangit, Temeseaque concrepat æra. Conf. pau-
 lo supra Concrepare digites.
 CONCREPATIO, ðnis. f. Arnob. lib. 2.
 CONCREPARIUS, a, um. Plaut. Bacch. suppos. prol. v. 3.
 CONCREPITO, are, frequent. Prudent.
 CONCRESCO, crevi, cretum, [κρηνδιδωμι, πήγνυμι, συμπήγνυμι]
 ere. a Cresco componitur; & Simul crescere significat: aliquando etiam
 Coniungi & conglutinari. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Quæ neque con-
 gliaciaret frigidibus, neque nive, primaque concrefceret.
 Induratum & concretum alta glacie. Liv. 21. 36. Ut pleraque velut pedica
 capta inhærent, indurata & alta concreta glacie.
 Concrefcenti vis & Liquendi, contraria. Cic. de Univerf. 42. Has ipsas
 esse omnium causas, quæ vim habeant refrigerandi, calefaciendi, con-
 crefcenti, liquendi. In novissime excusis est, Vim habeant frigidis &
 caloris, concretionis, & liquoris.
 Concrefcenti subitæ currenti in flumine crustæ. Virg. 3. Georg. 360. i. e.
 Aquæ congelatam fluentes. Servius. De frigida Scythiæ regione.
 Putres fungi concrefcent. Virg. 1. Georg. 392.
 — testa quum ardente viderent
 Scintillare oleum, & putres concrefcerere fungos. Nam (ut
 dicit Plinius) quum aer humidus esse cœperit, favilla quæ cum fumo
 solet egredi, prohibita aeris crassitate in lucernis relidet, & quædam
 velut fungorum imitatur imagines. Servius. V. Plin. lib. 18. extr.
 Imbres concrefcent ventis gelidis. Ovid. 9. Met. 220.
 Utque ferunt imbres gelidus concrefcerere ventis,
 Inde nives heri. i. e. In unum cogi, & densari.
 Mare concrefciit glacie. Ovid. 3. Trist. 12. 29.
 Nubes concrefcent in alto. Lucret. lib. 4. 137.
 Mundi orbis concrevit primis feminibus. i. e. Quatuor elementis.
 Virg. 6. Ecl. 35. — ut his exordia primis
 Omnia, & ipse tener mundi concreverit orbis. i. e. Collectus
 & informatus sit. Servius.
 Radice concreta tenacius hæreret. Claud. 6. Conf. Hon. 77.
 Hic tibi concreta radice tenacius hæsit.
 Sanguis concrevit frigore. Virg. 12. Æn. 905.
 Genua labant, gelidus concrevit frigore sanguis. De Turno
 loquitur. i. e. Coagulatus est & congelatus.
 Terra concrefciit frigore. Lucret. lib. 6. 845.
 Illud funestum animal ex nefariis stupris, ex civili cruce, ex omnium
 scelere importunitate & flagitiorum impunitate concretum. Cic. in
 Pison. 21. Translate.
 Concrefci, pro Concreviffe. Ovid. 6. Met. 416.
 CONCRETUS, a, um. [συμπατητός, συμπατηρητός] Partic. Cic. 1.
 Tusc. 42. Crassus hic & concretus æter.
 Aer concretus in nubem cogitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 102.
 Cælum crassum atque concretum, & Aer purus & tenuis velut opposita
 ponit Cic. 2. de Nat. Deor. 42. Etenim licet videre acutiora ingenia, &
 ad intelligendum aptiora eorum, qui terras incolant eas, in quibus aer sit
 purus ac tenuis, quam illorum qui utantur crasso cælo atque concreto.
 Cælum pingue & concretum. Cic. 1. de Divin. 130.
 Corpora terrena concretaque. Cic. 1. Tusc. 47.
 Corpus concretum ex elementis. Cic. 3. de Nat. Deor. 30.
 Dolor concretus vocatur ab Ovidio, Quo ita obtupecimus, ut nec ge-
 mitum edere, nec lacrymas emittere queamus, tanquam horrore ni-
 mio congelatas & concretas, lib. 2. de Pont. 11. 10.
 Lumen Lunæ concretum. Cic. 1. de Divin. 18. ex lib. 2. de Consulatu suo.
 Quum claram speciem concreto lumine Luna
 Abdidit, &c. i. e. Contracto. [Forte Completo legendum.
 Intelligit enim Lunæ eclipsim, quæ semper in Plenilunio accidit. Nisi
 eodem sensu & Concretum dicitur, nisi cornua nimirum ejus coiere.
 Mimis breviter concretus in artus suos. Propert. lib. 4. 9. 15.
 Mimis & ipse suos breviter concretus in artus,
 Jactabat truncas ad cava buxa manus. Rectius Nanus legitur.
 Vis ex terrena mortaliæ natura & caduca concreta. Cic. 1. Tusc. 65.
 Concretus, Coniunctus, conglutinatus. Virg. 6. Æn. 738.
 Multa diu concreta modis inolescere miris. Plin. lib. 17. cap. 21.
 Quum vero concreti (nod) ademere transitum, repercussa erumpit.
 de Vitis medulla.
 Concretus & coalitus. Gell. lib. 12. cap. 1. Cujus in corpore, cujusque
 ex sanguine concretus homo & coalitus sit?
 Aqua frigore concreta. Martial. lib. 4. 3.
 Concretas pigro frigore ridet aquas.
 Barba concreta sanguine. Ovid. 14. Met. 201.
 Crines sanguine concreti. Virg. 2. Æn. 277.
 Frigora concreta pruina. Virg. 2. Georg. 376.
 Labes concreta, Affixa & inhærens. Virg. 6. Æn. 746. Servius.
 Lac concretum. Virg. 3. Georg. 463.
 Nix concreta. Lucret. lib. 3. 20.
 Semen concretus. Lucret. lib. 4. 1237.
 Squalore ditinum concreta facies. Quintil. Declam. 8. 8.
 Zone glacie concretæ. Virg. 1. Georg. 236. De Septentrionali & Bru-
 mali parallelis loquitur.
 Concretum & Resolutum, contraria. Claud. de Crystallo 7. 3.
 CONCRETUM, i. n. [συμπατητός] Coniunctum & conglutinatum. Cic. 1.
 de Nat. Deor. 75. Quæ nil concreti habeat, nil solidi, nil expressi.
 Concretum & corporeum. Cic. de Univerf. 23.
 οὐκ ἔστιν. H. St.
 Satum & concretum. Cic. 1. Tusc. 60.
 Orta, generata, concreta. Cic. 5. Tusc. 69.
 Nihil est animis admittum, nihil concretum, nihil copulatum, nihil
 coagmentatum, nihil duplex. Cic. 1. Tusc. 71.
 CONCRESCENTIA, ðnis. f. Viruv. 8. 3.
 CONCRETIO, ðnis. f. [συμπατησις] Cic. 1. de Nat. Deor. 71. Idem facti
 in natura deorum, dum individuum corporum concretionem fugit.
 Mortalis concretio. Cic. 1. Tusc. 66. Mens segregata ab omni con-
 cretione mortali. h. e. Anima sejunctâ a corpore.

Prava concretio. Firmic. lib. 1. cap. 3. Quicquid vitii ex prava concre-
 tione corpus habuerat.
 CONCRETUS, ðis. m. [σπατησις] Idem quod Concretio. Plin. lib. 12.
 cap. 16. In plenum autem probatio est minutis glebis, nec rotundis, in
 concretu albicantis fucci.
 CONCREMENTUM, i. n. Apul.
 CONCRETIVUS, a, um. Firmic.
 CONCRIMINOR, [πρωβόδιον] ðri. Idem quod Criminari. Plaut. Mil. 2. 2. 87.
 Ut fillic concriminatus fiet ad verfos militem
 Meus confervus.
 CONCRIMINATIO, ðnis. f. Vox Jct. in Dig.
 CONCRISPO, are. Vitruv. 8. 1. Humores fe concrispantes.
 CONCRUCIOR, [πρωβόδιον] ðri. Ut, Concruciari omni corpore. Lu-
 cret. lib. 3. 149.
 Et quasi quum caput, aut oculus tentante dolore
 Læditur in nobis: non omni concruciamur
 Corpore. i. e. Non omnibus simul affigimur membris.
 CONCRUSTO, are. Ammian. 17. 7. Soliditates concrustata.
 CONCUBENSIBUS, Populi sunt in Umbria, sexta Italiæ regione, ut est
 apud Plin. lib. 3. cap. 14. Forojulienfes, cognomine Concubientes.
 CONCUBO, are. & CONCUMBO, cubui, cubitum, [συνδύω] ere.
 Simul cubare, Coire. Ter. Hec. 3. 3. 33.
 Nam aiunt tunc post duobus concubuisse eam mensibus.
 Concumbere cum uxore. Cic. de Fato, 30. Quia ita fatum sit & concu-
 biturum cum uxore Laium. Ovid. 3. de Arte Am. 522.
 Credere vix possum, nisi cogat credere partus,
 Vos ego cum vestris concubuisse viris.
 Concumbere, dativo junctum. Tibul. lib. 1. 8. 35.
 At Venus invenit puero concumbere fursum. al. Succumbere.
 CONCUBITIO, ðnis. f. Hygin. Astron. P. 2. 12. Quod inufitato genere
 concubitionis esset natus.
 CONCUBIVUS, ðis. m. [συνδύω, μίξις] Coitus. Plin. lib. 10. cap. 63.
 Ceteris animalibus statim per tempora anni concubitus, homini omnibus
 horis dierum noctiumque.
 Nefandi concubitus. Sen. Agam. 1.
 Novi, Horrendi & inufitati. Sen. Hippol. 2.
 Vagus concubitus. h. e. Meretricius. Hor. in Arte Poet. 398.
 Vetus. Ovid. 10. Met. 353.
 Concubitus neque nimis concupifcendus, neque nimis pertimescendus.
 Celf. lib. 1. cap. 1.
 Fugere concubitus. Ovid. 14. Met. 668.
 Indulgere concubitu, pro Concubuiti. Virg. 4. Georg. 198.
 Quod nec concubitu indulgent, nec corpora segnes
 In Venerem solvunt. De apibus.
 Pati concubitus. Ovid. 3. de Arte Am. 666.
 Petere. Ovid. 4. Met. 207.
 Pollutus tragico concubitu. Juven. 2. Sat. 30. i. e. Incesto, quales in
 Tragædiis decantantur.
 Turpes pecudum concubitus sequi. Virg. 6. Ecl. 50.
 Voluptas sollicitat concubitus. Virg. 3. Georg. 130.
 CONCUBITOR, ðris. m. [συνδύωσις] Qui cum alio cubat: quamvis
 per translationem accipitur pro Eo qui rem venerem exercet. Tertull.
 de Pudic. cap. 16.
 CONCUBITALIS, e. ad Concubitum pertinens. Tertull. ad Nation. 2. 11.
 CONCUBINUS, i. m. [μυδωσις] Quintil. lib. 1. cap. 3. Noftras amicas,
 nostros concubinos vident. Catul. 59. 130.
 Nea nubes pueris neget,
 Desertum domini audiens
 Concubinus amorem.
 Iners concubinus. Catul. 59. 132.
 Mifer. Catul. 59. 140.
 CONCUBINA, æ. f. [μυδωσις] dicebatur Ea quam quis, non mariti
 animo, sed concubitus tantum causa, sine stupri tamen crimine, flagi-
 tioue, domi habebat, arg. 1. 4. D. de adult. Cic. 1. de Orat. 183. In
 concubina locum duceretur. Hotomanus.
 CONCUBINATUS, ðis. m. [συνδύωσις] Plaut. Pæn. prol. 102.
 Illam minoreni in concubinationi sibi
 Vult emere miles quidam, qui illam deperit.
 In concubinationem dare forem. V. in. conf. Suet. Neron. cap. 28.
 CONCUBIVUS, a, um. Adj. invenitur plerumque cum voce Nox conjun-
 cta. Tacit. 1. Ann. 39. Val. Max. 1. 6. Liv. 24. 9. Sæpius apud Valerium
 Noctem profundam significat. Plin. lib. 29. cap. 6. Alii exquod ip-
 sum, & nocte concubia in plumbeum vas condunt. Cic. 1. de Divin. 57.
 Qui ut cœnati quiescerent, concubia nocte visum esse in somnis ei qui
 erat in hospitio, &c.
 CONCUBIVUM, i. n. [μυδωσις] Quum tempus agendi est nullum, di-
 xerunt veteres, quod omnes fere tunc cubarent. Alii Intemptam no-
 ctē vocant: alii a Silere, Silentium. Plaut. Trinum. 4. 2. 44.
 Si ante lucem ire occipias a meo primo nomine,
 Concubium sit noctis, prius quam ad postremum perveneris.
 Gellius pro Concubitu posuit 9. 10. Venerandum illud concubii pudici
 secretum. [Nisi forte Connubii legendum. Connubii enim secretum
 est ipsius concubitus periphrafi.
 CONCULCO, [συνπατησις] are. Idem quod Calcare, nisi con augeat.
 Cic. 8. Att. 11. Conculcari, inquam, miseram Italiam videbis proxima
 ætate, & quati utriusque vi, mancipis ex omni genere collectis. i. e.
 Vastari, destrui.
 Pedibus conculare aliquem. Ovid. 12. Met. 374.
 Proterere & conculare aliquem. Cic. pro Flac. 53.
 CONCULCATIO, ðnis. f. [πατησις] Plin. lib. 8. cap. 18. Obturbata
 conculatione prius aqua, aliter potu non gaudet.
 CONCULCATUS, ðis. m. Idem. Tertull.
 CONCUMULO, are. a Cumulo. Unde
 CONCUMULATUS, Partic. Tertull.
 CONCUMULATIO, ðnis. f. Firmicus.
 CONCUMBO, V. CONCURO. Differentiam utriusque V. in ACCUMBO.
 CONCUPIO, cupivi, cupitum, [συνδύωσις] ere. Idem quod Cupio. Cic.
 pro Quint. 69. Sicut tu semper humis concupifisti.
 Immo puto esse a Concupifco. H. St.

CONCUPISCO, cupivi, cupitum, [ἐπιθυμῶ] ēre. Valde cupere. Cic. 4. de Fin. 7. Ut si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debet. **CONCUPISCERE** & **APPETERE**, Idem. Plin. 3. Epist. 2. Quomvis enim ista non appetat: tam grate tamen excipit, quam si concupiscat. **Mortem concupiscere**. Cic. 1. de Divin. 51. **Quid concupiscas, tu videris: quod concupiveris, certe habebis**. Cic. 5. Philipp. 33. **Res magnas & magnopere expetendas concupiverunt**. Cic. in Orat. 4. **Non pecuniam, non opes violentas, sed caritatem civium & gloriam concupiscit**. Cic. 1. Philipp. 29. **Nihil tam efficere concupiscebat, quam quod posse effici negaretur**. Suet. in Calig. cap. 17. **In matrimonium ducere illam concupivit**. Cic. pro Cluent. 26. **Concupivi, prateritum**. Hor. Epod. 3. 19. **At si quid unquam tale concupiveris, Josepe Mæcenas, &c.**

CONCUPISCO, pass. [ἐπιθυμῶμαι] Plin. lib. 11. cap. 6. **Id se facturas conscia, quod concupiscit possit**.

CONCUPISCENDUS, Partic. Cels. 1. 1. **V. CONCURTUS**. **Honos non nimis concupiscendus**. Cic. 15. Fam. 6.

CONCUPITUS, Partic. ut, **Pecunia concupita**. Cic. 4. Tusc. 24. **Concupitum adipisci**. Cic. 4. Tusc. 13. **Læticia, ut adepta jam aliquid concupitum, effertur, & gæstiat**.

CONCUPITOR, ōris, m. Eirnic. lib. 8. cap. 22. **in fine, Vicesima nona pars Cancri si in horoscopo fuerit inventa, homines faciet illiberales, & fures, & rerum alienarum concupitores**.

CONCUPISCENTIA, æ, f. [ἐπιθυμία] **Quæ est bonarum æque ac maliarum rerum appetitus**. Tertull. de Anima 38. **Concupiscencia oculis arbitris utitur**. Paulo post, **Proprie naturalis concupiscencia unica est alimentorum solummodo, quam Deus in primordio contulit**. Legitur etiam apud Curt. 8. 6. 18. **juxta nonnulla exemplaria; sed lectio merito suspecta est eruditus**. V. Freinsh. ad loc. & Cellar. Cur. post. p. 260.

CONCUPISCENTIVUS, [ἐπιθυμητικός] Adj. Tertul. de Anim. cap. 16.

CONCUPISCIBILIS, e, Adj. Hieron. & Ambros.

CONCŪRO, [ἐπιβόωμαι] ēre. **Simul curare**. Plaut. Bacchid. 1. 2. 23. **Pro dignitate obsonii hæc concuret coqus**.

CONCURRATOR, ōris, m. [συμπετυματός] **Qui simul cum alio curam administrat**, l. 19. D. de administrat. tut. l. 3. §. quæri potest. D. de susp. tut. **Eadem ratione Tutorum, Conreus, & Confidejussor dicuntur, de quibus omnibus exempla passim in jure reperies**.

CONCURRE, concurrī, concursum, [συρρέω] ēre. **Simul currere, confuere**. Cic. 4. Verr. 50. **Tantus in curia clamor factus est, ut populus concurreret**.

Undique concurrere. Lucan. lib. 3. 331.

Tota Italia concurrit. Cic. 1. Q. frat. 2.

Concurrere alicui obviam. Ter. Eun. 2. 2. 25.

Concurrunt læti mi obviam cupidarii omnes.

Concurreret domum tuam tota civitas. Cic. 3. Verr. 80.

Concurrere ad aliquem. Cic. pro Quint. 53. **Aut ad eorum aliquem, qui consuluntur, concurrisses? Al. Concurrisses**. [Quod improbat Grævius, quasi & de uno dicatur Concurro, ut Concurso. Sed nullo probat exemplo. Ad aliquem merito concurrere. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Concurrere ad arma. Cæsar. 5. Bell. Gall. 38.

Æquore, i. e. Mari concurrere. Valer. 1. Argon. 630.

Concurrere dicuntur milites, quum irruunt in hostem. Cic. 10. Fam. 30. **Antonius in aciem suas copias de viro produxit, & sine mora concurrit**. Liv. 26. 39. **Raro alias tantis animis juxta concurrerunt classes**.

Alicui concurrere. Virg. 1. Æn. 497. — **audetque viris concurrere virgo**. **Concurrere animis quantis confugere par est**. Sil. lib. 16. 540.

Frontibus adversis concurrere. Lucret. lib. 6. 116. **De nubibus**.

Forti concurrere campo, Fortiter in campo prælium inire. Propert. lib. 4. 11. 35.

Armis concurrere. Martial. lib. 9. 72.

Quum gener, atque socer diris concurreret armis, &c.

Bello concurrere alicui. Virg. 10. Æn. 8. i. e. **Contra aliquem bella suscipere**. Servius.

Ferro. Stat. 6. Theb. 908.

Furtis. Valer. 2. Argon. 661.

Hosti. Ovid. 12. Met. 596.

Monstris, i. e. Inire certamen cum monstris. Valer. 3. Argon. 512.

Imparibus fatis. Virg. 12. Æn. 149. **de Bello**.

Signis adversis. Tibul. lib. 4. 1. 99.

Telis paribus inter sese concurrere. Virg. 1. Georg. 489.

Prælia concurrunt. Lucan. lib. 1. 40.

Concurrere cum. Sallust. Catil. cap. 60. **Postquam eo ventum, unde a ferentariis prælium committi posset, maximo clamore, cum infestis signis concurrunt**.

Nudas concurrere armatis. Ovid. 3. de Artē Am. 5.

In sua funera concurrere, Moriendū animo cum hostibus congredi. Valer. Flac. 6. Argon. 242.

Sidera sideribus concurrunt. Lucan. lib. 1. 75.

Venti concurrunt in messem. Plin. lib. 18. cap. 35.

Ventorum prælia concurrunt. Virg. 1. Georg. 318.

Omnia ventorum concurrere prælia vidi, Quæ gravidam late fegetem ab radicibus imis Sublime expullam eruerent.

Concurrere, ad inanimata translatum. Ter. Heaut. 2. 2. 3.

Concurrunt multæ opinionones, quæ mihi animum exaugeant. i. e. Conveniunt & congruunt.

Cyaneæ insulae ponto concurrere dicuntur. Valer. 1. Argon. 59.

Credas montes concurrere montibus alios. Virg. 8. Æn. 692.

Nomina concurrere dicuntur, Quando eodem tempore solutionem accipiunt, quo ipsi debentur. Cic. 16. Att. 3. extr.

Orbis Europæ atque Asiæ concurrunt. Virg. 7. Æn. 224.

Os concurrit ad rogandum. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 1. **Quia quum homini probò ad rogandum os concurrat, & suffundatur rubore**.

Al. Corruat. H. St.

Concurrere ad auxilium. Lucan. lib. 3. 667.

Obscenus literæ concurrunt. Cic. in Orat. 154. **Cum nobis non dicitur, sed nobis: quia si ita diceretur, obscenus concurrerent litteræ**.

Sane quum profers cum nobis, auditur hic ablativus turno, velut a nominativo cunus; quam vocem constat obsecram esse.

Res contrariæ concurrunt. Cic. 5. de Fin. 28.

Verba extrema cum consequentibus primis ita jungere, ut nere asperæ concurrant, neve vastius diducantur. Cic. 3. de Orat. 170.

Concurrere in sententiam aliquam. Cic. 1. Att. 15. **Et raptim in eam sententiam pedarii concurrerunt. i. e. Concellerunt, ut alias rerum Rom. scriptores loquuntur**.

Concurrunt plebei philosophi, pro Conscientiæ & conveniunt. Cic. 1. Tusc. 2. **Licet concurrant omnes plebei philosophi, &c.**

Statim concurrere de jure. Cic. pro Quint. 79. **Dejicitur de saltu, C. Aquilli, pridie Cal. intercalare. biduo post, aut ut statim de jure aliquis concurreret, non toto triduo d. c. millia passuum conficiuntur. In melioribus libris est Occurrerit. V. Hotom. not.**

Concurrere cum summa, cui opponitur Excedere. Ulpianus in l. Quid ergo si majorem. D. de leg. 1. **Quid ergo si majorem quantitatem a substituto reliquit? quod excedit, hoc erit quod a substituto relictum est: quod vero occurrit cum summa superioribus tabulis inscripta, inde debetur**.

Concurrere, Estre concurrent & participari. Ulpian. l. 1. D. de usus. adref. **Quum itaque primus non invenit alterum cum, qui sibi concurrat, solus utetur in totum: nec refert conjunctim an separatim relinquatur**.

In hereditatem legitimam fratri concurrere. Papinian. in l. Filio qui. D. de inofficio testamento, **Filia quæ non egit, aut quæ egit aut non obtinuit, in hereditate legitima fratri non concurrit**.

In pignore concurrere. Ulpian. in l. Idemque. §. Si tibi. D. Qui potiores in pignore habeantur, **Si tibi quæ habiturus sum obligaverim, & Titio specialiter fundum, si in dpmium meum pervenerit, mox dpmium ejus acquisiero: putat Marcellus concurrere utrumque creditorem in pignore**.

In pignus concurrere. Ulpian. ibid. **Si duorum pupillorum numis res fuerit comparata: ambo in pignus concurrunt pro his portionibus, quæ in rei pretium fuerint expensæ**.

Per plures emptores mancipium concurrerit. Paulus in l. Si quis sub hoc pacto. D. de contrah. empt. **Sed in emendatis libris est Occurrerit**.

Concurrere, Confluere. Cels. lib. 2. cap. 12. **Si in stomachum quadam biliosa concurrunt**.

Concurrit materia. Cels. lib. 3. cap. 10. **At si in præcordiis inflammatio & dolor est, primo superimponenda sunt cataplasmata reprimenda, ne si calidiora fuerint, plus eo materia concurrat**.

Concurrens materia, i. e. Influenis sanguis. Cels. lib. 7. cap. 2. **Et ut alias scripsi, vel avertenda, concurrens eo materia, vel digerenda, &c.**

Concurrere, Evenire, contingere, consequi. Propert. lib. 3. 7. 17.

Sunt quibus Elæx concurrit palma quadrigæ. i. e. Qui palmam consequuntur in Elidensium certamine curuli.

Somnia concurrunt, Respondent eventu. Cic. 2. de Divin. 141. **An tu censes ullam anam tam deliram futuram fuisse, ut somniis crederet, nisi ista casu nonnunquam, forte temere, concurrerent?**

CONCURRITUR, imperf. ut, **Concurritur undique ad commune incendium relinquentium**. Cic. 10. Philipp. 21.

Concurritur, pro Committitur prælium. Hor. 1. Serm. 1. 7. **Militia est potior, quid enim? concurritur, horæ Momento aut cita mors venit, aut victoria læta**.

CONCURRENS, [συρρέων] Partic. ut, **Concurrentes cautes**. Ovid. 2. Amor. 11. 3.

Concurrens quantitas, in l. Cum alter. D. De compenfat.

CONCURSIO, ōnis, f. [συρροή] Cic. 1. de Fin. 17. **Ut concursioibus inter se cohærescant**.

Fortuitum rerum concursio. Cic. in Topic. 76.

Fortuita concursio corporulorum. Cic. 1. Acad. 6.

Vocum crebra concursio. Cic. in Orat. 151. i. e. **Vocalium concursus, qui hiantem reddit orationem**.

In eadem verba impetus & concursio, & adjunctio, & progressio. Cic. 3. de Orat. 104.

CONCURSUS, ōis, m. [συρροή] Cic. ad Brut. 3. **Conkursus est ad me factus. Non posse sustinere concursum aliquorum**. Cic. 4. Acad. 70.

Constrictio & concursus. Cic. in Partit. 104.

Ingens concursus. Virg. 9. Æn. 454.

Artium quinque maximarum concursus. Cic. de Clar. Orat. 25.

Calamitatum concursu labefacta cogitatio. Cic. 5. Fam. 13.

Grantatum concursus. Tacit. 6. Ann. 50.

Municipiorum. Cic. pro Domo 142. **Italia magnificentissimus ille motus, municipiorumque concursus**.

Occupationum. Cic. 7. Fam. 34. **Quanquam venis, ut ipse intelligis, in maximam quasi concursum occupationum**.

Studiis honestissimorum. Cic. 2. de Fin. 110.

Verborum asperi, disjuncti & hiantes concursus. Cic. in Partit. 21.

Verborum asper & hinculos concursus. Cic. 3. de Orat. 169. **Huic opponitur Coagmentatus & lævis**.

Ne extremorum verborum cum insequentibus primis concursus, aut hinculos voces efficiat, aut asperas. Cic. in Orat. 150.

Subiti concursus. Ovid. 14. Met. 544.

Facere concursum. Cic. 6. Verr. 52. **Quem concursum in oppido factum putas?**

Ex agris concursus sunt. Cic. 5. Att. 16.

Clamor, concursusque maxima cum laude alicujus fiunt. Cic. 1. Att. 13.

Conkursus, Concurrere, Participatio, Ulpian. l. 1. D. de usus. adref. **Julian. scribit: si duobus hereditas instituta, deducto usufructu proprietatis legatur, jus adrefcendi heredes non habere. nam videri usufructum constitutum, non per concursum divisum**.

Conkursu partes fieri Jurisconsultis dicuntur in legatis, Quum testator duobus pluribus legatariis rem eandem ita legavit, ut iis non distinde ac separatim partes certas attribueret, sed potius rem solidam relinquere videretur. l. conjunctim. D. de legat. 3. Verum quum utriusque uterque ad rei, puta fundi, alicuius possessionem acquirendam accedit, ubi ad medium pervenerunt & concurrerunt, quo in loco eorum inter se facti sunt, ibi partes quisque sue fines constituunt. Hi Legatarii re conjuncti dicuntur l. triplici. D. de verb. signif. Romanus.

CONCURSO, Ære. frequent. pro Difcurfare, vel Curfutare. ut, Concurfare villas, provinciam. Cic. 7. Fam. 1. & 7. Verr. 79. Huc illuc cafu & temere concurfare. Cic. 2. de Nat. Deor. 115. Concurfant nunc hinc, nunc illinc ignes. Lucret. lib. 2. 214. Concurfare circum tabernas. Cic. 4. in Catil. 17. Omnes omnium domos concurfare. Cic. pro Muren. 44. Lætica villas cum aliquo concurfare. Cic. 7. Fam. 1. Lectos mortaliū, & grabatos, deos concurfare utrum probabilius. Cic. 2. de Divin. 129.

Concurfare ultro citroque. Hirt. Bell. Afr. 82. Concurfare & Diffultare, contraria. Lucret. lib. 3. 396. Concurfare, coire, & diffultare viciffim. Alia exemplaria habent Concurfare: quod exponit interpres, Frequenter fe concutere. Sed forte rectius legas Concurfare, pro Convenire & congregari, ficut Diffultare, eft Diffillire & difjungi. [Potius opponitur hoc τῷ Coire, fi maxime Concurfare legas.

CONCURSANS, Partic. Plin. lib. 37. cap. 9. Habere intus concurfantem fellam. De Ceraunia gemma loquitur.

CONCURSATIO, Ænis. f. Cic. 1. de Lege Agr. 8. Jam illa omnibus in provinciis, regnis, liberis populis, quam acerba, quam formidolofa, quam quaefuofa concurfatio decemviralis futura fit, non videtis? Perturbationum concurfatio. Cic. 11. Philipp. 27. Al. Converfione & perturbatione.

Concurfatio fomniorum. Cic. 2. de Divin. 146. Concurfatio & contentio. Cic. 1. Fam. 1. Libonis & Hypfei, non obfcuro concurfatio & contentio, omniumque Pompeii familiarium ftudium, in eam opinionem rem adduxerunt, &c.

CONCURSATOR, Ænis. m. Liv. 31. 35. Ita nec eques regius equiti par erat, infuetus ad ftabilem pugnam, nec pedes concurfator.

Concurfator & levis hoflis. Liv. 27. 18.

CONCURSATORIUS, Adj. Amnian.

CONCURVO, Ære. a Curvus. Macrobi. 2. Saturn. 7.

CONCURSUS, In CONCURSIO.

CONCURSIO, Ænis. flum. [συρσίω, ἀγρώω, ἀνασίω, κρησίω, συγκλήω] Ære. ex Con & Quatio; Commovere, agitare. Ter. Eun. 3. 5. 42. At quem deum? qui templa cæli fummo fonitu concutit.

Arcu certo aliquem concutere, Ferire. Propert. lib. 1. 7. 15. Arces concutit ballita. Ovid. 11. Met. 509.

Arma concutere. Ovid. 1. Met. 143. & 12. 468.

Aures Cæfaris concuffit fragor. Lucan. lib. 6. 163.

Cæfariem concutere. Ovid. 1. Met. 179. de Jove, Terrificam capitis concuffit terque quaterque Cæfariem.

Caput. Ovid. 2. Met. 49.

Corpus multa gellatione. Celf. lib. 3. cap. 21. Concutiendumque multa gellatione corpus eft. i. e. Agitandum.

Equos acres concutere. Virg. 8. Æn. 3. Hoc ad equites pertinet, inquit Servius.

Frena concutere furenti. Virg. 6. Æn. 101. — ea frena furenti Concutit, & ftimulos fub pectore vertit Apollo.

Freta Boreas concutit. Ovid. 6. Met. 691.

Haltam concutere. Sil. lib. 10.

Lora aurigæ concutiunt. Virg. 5. Æn. 146.

Nec fic immittis aurigæ undantia lora Concuffere jugis. Abfolute apud Valer. Flac. 6. Argon. 6.

Impulfit hinc currus, monitrum irrevocabile belli, Concutiens. Subaudi Lora.

Mentes concutere. Valer. Flac. 6. Argon. 476.

— quafcunque libet nunc concute mentes.

Orbem nutu concutit Juppiter. Ovid. 2. Met. 849.

Ofla metus concutit. Ovid. 3. Epift. 82.

Pectora planctu concutere. Stat. 5. Silv. 1. 179.

Plebem grandine concutit hiems. Stat. 1. Silv. 6. 24.

Rempub. concutere. Cic. 2. Philipp. 109. Leges Cæfaris, eaſque præclaras, ut Rempub. concutere poſſit, evertit.

Serena cæli concutere fonitu dicitur deus. Lucret. lib. 2. 1100.

Tumultu bellorum ingenti concutitur Roma. Lucan. lib. 1. 304.

Tela concutere. Ovid. 12. Met. 79.

Urbanem luclu concutit fortuna. Virg. 12. Æn. 594.

Concutere aliquem, pro Per ſpeciem legitima poteflatis pecuniam extorquere. apud Eccléfiafticos & Jctos. V. Tertull. de Fuga in Perfec. cap. 12. & infra in CONCUSO, & CONCUSURA.

CONCUTIENS, [ἀγνίω] Partic. ut, Concutientes fe corvi. Plin. lib. 18. cap. 35.

Sceptra concutiens, Obtinens regnum. Sen. Herc. fur. 5.

Singultu concutiente ora fonant. Ovid. 3. Amor. 9. 12.

CONCUSUS, a, um. [ἀγνίω] Partic. ut — furit mugitus æther Concuffus. Virg. 3. Georg. 151.

Animus concuffus cafu amici. Virg. 5. Æn. 869. i. e. Propter ruinam amici. Servius.

Animi conculli fletu. Virg. 9. Æn. 498.

Carina concuffa. Ovid. 2. de Pont. 3. 59.

Cautes. Virg. 5. Æn. 205. ubi de navi cautibus illiſſa loquitur.

Coma. Ovid. 2. Faſt. 846.

Corpus concuffum vulneræ. Stat. 3. Silv. 4. 70.

Fides concuffa, i. e. Labefacta aut inverſa. Lucan. lib. 1. 182. Et concuffa fides, & multis utile bellum.

Fores concuffæ patere. Ovid. 2. Met. 768.

Globus undarum concuffus inhoruit. Sen. Hippol. 10.

Humo concuffa ſaxum moliri. Valer. 6. Argon. 650.

Ilex. Virg. 4. Georg. 81.

Nec de concuffa tantum pluit illic glandis.

Licentia hominum concuffa. Cic. pro Milon. 79. Concuffa hominum licentia & cupiditatibus fractis, &c.

Mens concuffa metu. Virg. 12. Æn. 468.

Mons concuffus ſpargit nives. Propert. lib. 3. 13. 63.

Opes concuffæ, Glandes ex arbore decuffæ. Martial. lib. 11. 42.

Cedentes oneri ramos, ſilvamque fluctentem Vicit, concuffas ipſe ſequutus opes.

Ora concuffa riſu. Lucret. lib. 1. 918.

Pectus concuffa crebris verberibus. Lucan. lib. 2. 335.

Quercus. Virg. 1. Georg. 159. Concuffaque famem in filvis folabere quercu. i. e. Glandibus. Eft autem Metalepis.

Remo concuffo ratem tollere. Valer. 1. Argon. 340.

Tonitru concuffa tremunt omnia. Lucret. lib. 6. 120.

Agmine virotum concuffa tellus. Sil. lib. 8. 355.

Motu concuffa terra. Liv. 3. 10.

Undas concuffas exaſperare. Ovid. 2. Amor. 11. 27.

Urbs concuffa, Rumore percuffa. Virg. 4. Æn. 666.

— concuffam bacchatur fama per urbem.

CONCUSIO, Ænis. f. [συρσίω, ἀγρώω] Gloſſ. Gr. Lat.] Colum. 9. 14. Vafa fine concuſſione portare.

Concuſſionis crimen] Cuiſ eft, Quam quis ab eo, quem iudicii magiſtra- tuſve terrore affecit, eius periculi devitandi cauſa, pecuniam extorquet. Nam Concuſſum metu dicimus, pro Percuſſum & perturbatum. Unde tit. de concuſſione, lib. Pandect. 47. & apud Cic. 4. Tuſc. 19. Terro- re definitur, Metus concutiens. Ulpian. l. 1. D. de concuſſ. Hotomanus.

Concuſſionis rei etiã ſunt, prænaque legis Cornelie teneri jubentur, qui in accuſationem innocentium coierunt. Macer. l. 2. D. de concuſſ. Concuſſiones militum, i. e. A militibus factæ. Tertull. in Apoſtoget. cap. 7. Sordide concuſſiones. Ulp. l. 1. D. de calumniant. Neque enim tranſ- actionibus licitis eſt interdicitur, ſed fordidis concuſſionibus.

CONCUSUS, Ænis. m. [συρσίω] Commotio. Plin. lib. 35. cap. 16. Co- quitur in calicibus, crebro concuſſu. Magno concuſſu. Lucret. 6. 546.

CONCUSOR, Ænis. m. Tertull. in lib. de Fuga in perſequentione cap. 17. pr. Non tamen dixit traditorem, aut perſecutorem, aut concuſſorem. Et paulo poſt, Concuſſores noſtri in amicitiam redacti. conf. cap. 12.

CONCUSURA, æ. f. pro Concuſſione utitur Tertull. in lib. de Fuga in perſequentione cap. 13. pr. Omni petenti me dabo. In cauſa elemoſy- nae, non in concuſſura. Petenti, inquit: Porro qui concutit, non petit.

CONCUSIBILIS, e. Tertull. Adverſus Marc. 1. 25. Concuffibilis novæ voluntati.

CONCUSO, Ære. Lucret. lib. 3. 396. Alii hic Concurfare legunt. V. CONCURSO.

CONDALIUM, Annulli genus, teſte Feſto: dictum ab eo quod digitum concludat. Plaut. Trinum. 4. 3. 7. Satin' in thermopolio condalium es oblitus. V. CONDULUS.

CONDALUS, [κονδάλω] Mauſoli Carie regis in Lycia præfectus, miræ pecunie emungende artifex, de quo tradit Ariſtot. OEcon. lib. 2. Quod quum Lycios maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animadverteret, occaſionem ſibi eam oblatam ratus, quo auri quamplurimum & ſibi poſſet congerere, & ad regem mittere, litteras ſibi a Mauſolo allatas ſimulavit, quibus illi jubenter comam tendere, & ad regem mittere. Si tamen mallent aliquantula pecunie jacturam facere, ſe daturum operam, ut in Græcia coemerentur, & pro Lyciis ad regem mitterentur. Quam conditionem Lyciis avide accipientibus, mirum dictu quantam eo commen- to pecunie vim extorſerit.

CONDATRE, [Κονδάτρα] Rhedonum urbs in Gallia, Ptolemæo. Vulgo *Rhenas en Bretagne*.

CONDECERT, condecerebat, condecuit, [ἀπέτερον] condecere. a Decet componitur. Plaut. Pſeud. 4. 1. 24. Sed vide ornatus hic, ſatis me con- decet?

CONDECENTIA, æ. f. [τὸ πέπρον, ἐπιπέπρω] eſt Venuſtas & gratia quæ- dam ex decori obſervatione. Cic. 3. de Orat. 198. Sic verbis quidem ad aptam compoſitionem & condecenciam: ſententiis vero ad gravitatem orationis utatur.

CONDECENTER, [ἀπεπέπρω] Adv. Gell. lib. 6. cap. 12. Commode hæc quidem omnia, & condecenter. Al. Condecuter.

CONDENSOR, [ἐπινοσμία] Ære. Idem quod Exornare, & expolire. Plin. lib. 35. cap. 10. Dignis digna loca picturis condecoravit.

Condecorare ludos. Ter. in prol. Hec. 37.

Agendi tempus mihi datum eſt, vobis datur Poteflas condecorandi ludos ſcenicos.

CONDECORE, [ἐπιπέπρω] Adv. Gell. lib. 14. cap. 4. Condigne mehe- culæ, & condecore Chryſippus, &c. depinxit.

CONDEMNO, [κρίνω, ἀποκρίνω, κατακρίνω, κριθιζέω, κριθιδάω] Ære. Verbum notæ ſignificationis; quod nunc genitivo, nunc ablativo ſine præpoſitione, nunc cum præpoſitione jungitur: aliquando etiam ſine iis ponitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 73. Ceteris cauſa incognita condemnatis. Genitivo. Cic. 8. Fam. 1. Tamen in hoc te deprecor, ne meum hoc of- ficium arrogantem condennes. Cic. 14. Fam. 14. Et ſceleris condemnat generum ſuum.

Injuriarum condemnatus. Cic. 4. Verr. 21.

Sponſionis condemnari. Cic. pro Cæcin. 91. Huic opponitur Vincere ſponſione.

Ablativo. Cic. 2. Fam. 1. Quare ſi iniquus es in me iudex, condemna- bo eodem ego te crimine.

Ablativo cum præpoſitione De. Cic. 2. Philip. 50. Licinium Lenticu- lam de alea condemnatum, colluſorem ſuum reſtituit.

Aliter cum de. Cic. 7. Verr. 114. Sed de latronum, hoc eſt de comi- tum fuorum ſententia condemnat omnes.

Condemnare dicitur accuſator reum, pro Condemnari facere, inquit Eraſmus. Suet. in Tiber. Cæſ. cap. 8. pr. Fannium Cæpionem, qui cum Varrone Murena in Auguſtum conſpiraſſerat, reum majeflatis apud iudices fecit, & condemnavit. Ulpian. in l. 2. D. de adminiſt. tutor. Si tutor condemnavit, ſive ipſe condemnatus eſt, pupillo & in pupil- lum potius actio iudicati datur.

Condemnare ex reliquo. i. e. In reliquam pecuniam. Paulus in l. 1. D. arbor. furſtim cæſ. Ubi in quibusdam exemplaribus legitur & ſine præ- poſitione.

Sibi condemnare aliquem. Cic. 4. Verr. 22. Hunc hominem Veneri ab- ſolvit, ſibi condemnat. V. Afcon. ad loc.

Condemnari alicui. Ulpian. in l. illud ſciendum. D. de ædilit. edict. Illud ſciendum eſt: ſi emptor venditoris hæc non præſtet, quæ deſide- rantur in hac actione: non poſſe ei venditorem condemnari. Si autem emptori venditor iſta non præſtet: condemnatur ei.

Arbitrium pro ſocio condemnari. Cic. pro Quint. 13. Ms. Ad arbitrium. alii Ad arbitrium? al. Arbitrio legitur. V. Grav.

Pluris, vel minoris condemnare. Ulpian. in l. iudex. D. de re iudicat. Et

Carmen condere. Cic. 4. Tusc. 41.
 Historiam. Plin. lib. 12. cap. 4.
 Laudes alicujus. Plin. lib. 22. cap. 13.
 Omen. Propert. lib. 2. 28. 38.
 Poema. Cic. 1. Att. 16. extr.
 Præcepta medendi. Plin. lib. 26. cap. 2.
 Prælia condere, Describere. Stat. 1. Theb. 8.
 Condere jururandum. Plaut. Rud. 5. 3. 18. h. e. Instituerē.
CONDENS, [κονδένω] Partic. ut, Nubila condentia cælum tenebris.
 Claud. in Nilo 2.
CONDITUS, [κονδύτω] Partic. Absconditus. Plaut. Pseud.
 4. 1. 31.

— teneo, omnia
 In pectore condita sunt, meditati sunt doli doctē.
 In alta caligine conditus. Sen. Herc. fur. 1.
 Antro conditus. Ovid. 3. Met. 31.
 Corde conditus. Catul. Argon. 231.
 — memori tibi condita corde
 Hæc vigeant mandata, nec ulla obliuiteret ætas.
 Domi conditus Consulatus. Cic. pro Muren. 49. Vultus erat ipsius plenus foris, oculi scelere, sermo arrogantia: sic ut ei jam exploratus & domi conditus Consulatus videretur.
 Tumulo conditus. Valer. 5. Argon. 198.
 Ensis. Hor. Epud. 7. 2. subaudiendum Vagina.
 Jurgia sub tacita condita lætitia. Propert. lib. 2. 6. 32.
 Litteræ condita in ærario sanctiore. Cic. 6. Verr. 115.
 Mellis condita. Tibul. lib. 1. 1. 42.
 Non ego divitias patrum, fructuosus requiro,
 Quos tulit antiquo condita mellis avo.
 Præcordia condita aperit Liber. Hor. 2. Serm. 4. 89.
 Telam patenti jugulo conditum imprimere. Sen. OEdip. 14.
 Carmina condita, Composita. Virg. 10. Ecl. 50.
 — Chalcidico quæ sunt mihi condita versu

Carmina.
 Fila non condita a dextro colo. Propert. lib. 4. 1. 72.
 Non sunt a dextro condita fila color. i. e. Res est difficilis contextu. Broekh. legit. Non sunt ah dextra candida fila colo. q. V.
 Aliquid conditum mandare vestitus. Cic. 2. de Nat. Deor. 151.
 Conditum aliquid servare. Virg. 3. Ecl. 43.

CONDITUM, i. n. In condito habere, apud Jctros.
CONDITUS, ùs. m. Apul. Apol. pag. 289. Veteranorum militum novo conditu splendidissima colonia fumus.
CONDITURA, æ. f. Structura. Petron. cap. 51. Conditura vitrorum.
CONDITOR, òris. m. [κονδύτωρ] Qui aliquid componit, vel rei alicujus auctor. ut, Conditor legum. Plaut. Epid. 3. 4. 86.
 Ævi redeuntis conditor Christus. Claud. in Paschal. 1.
 Argumenti alicujus conditor. Ovid. 5. Trist. 1. 10.
 Artis alicujus conditor. Ovid. 2. de Pont. 11. 2.
 Disciplina conditor militaris. Plin. 10. Epist. 29.
 Historiæ alicujus conditor. Ovid. 2. Trist. 416. Et Rerum conditor Thucydides vocatur a Plin. 7. 30.
 Conditores rerum, pro Historicis Plin. lib. 21. cap. 3. H. St. Sed error videtur, pro Lib. 36. cap. 15.

Sectæ peripateticæ conditor Aristoteles. Columel. lib. 9. cap. 3.
CONDITRIX, icis. f. Macrobr. 1. Somn. Scip. 11. Luna mortalium corporum & auctor & conditrix.
CONDITORIUS, Adj. [κονδυριος] Quintil. Decl. 8. extr. Non quidem licuit mihi in illud cubiculum, conditorum tuæ mortis, irumpe- re. Nisi accipias pro appositionem, ut sit Substantivum, significetque Arcanum receptaculum; quod magis placet Burmanno. V. fq.
CONDITORIUM, i. n. [κονδυριον] i. e. Sepulchrum. Plin. 6. Epist. 10. ad Albinum, Tam parata obliuio mortuorum, ut ipsi nobis debeamus conditoria extruere, omniaque hæredum officia præferunt. Plin. lib. 7. cap. 16. Petron. cap. 111. In conditorium etiam profecuta est defundum. Suet. Aug. cap. 18. pr. Per idem tempus conditorium, & corpus Magni Alexandri cum prolatum & penetrali subjecisset oculis. conf. Calig. cap. 52. Aliter Plin. lib. 7. cap. 16. Quorum corpora, ejus miraculi gratia, in conditorio Sallustianorum aservabantur hortorum. H. St.

CONDITIUS, Adj. [κονδυτιος] Quod absconditur & servatur in aliquo loco. Columel. lib. 8. cap. 8. de columbis, Duobus tamen aut tribus mensibus acceptant condititia cibaria, ceteris seipias pascunt feminibus agrestibus.

CONDITIVUS, Adj. [κονδυτιος] Quod servari potest sine læsura. Cato de R. R. cap. 9. Conditiva mala mustea, & punica, &c. Sic Varro de R. R. lib. 1. cap. 59.

Conditivus cibus. Columel. 7. 9.
CONDITIVUM, i. n. pro Sepulchro. Sen. Epist. 82. pr. Multum interest inter otium & conditivum. conf. Ep. 60. extr.

CONDUS, i. m. Qui condit; ut Promus, Qui promit condititia. Plaut. Pseud. 2. 2. 14. Condus promus sum, procurator peni.

CONDITIO, ònis. f. [κονδυσιον] est Dispositio quædam ac veluti fors fortunarum, temporum, rerum. Cic. 3. Tusc. 34. Nihil est enim quod tam obtundat, elevetque agritudinem, quam perpetua in omni vita cogitatio: nihil esse, quod accidere non possit, quam meditatio conditionis humanæ.

Mortalis conditio. Patrec. lib. 2. 104. Neque illi spectaculo, quo fruitus sum, simile conditio mortalis recipere videtur mihi.

Fortuna atque conditio. Cic. 4. in Catil. 1.
 Communitas conditionis cum aliquo. Cic. 6. Philipp. 3.

Imago conditionis. Cic. pro Milon. 79. Fingere igitur cogitationem imaginem hujus conditionis meæ.

Multi laquei legum & conditionum ac judiciorum propofiti. Cic. pro Cluent. 150.

Conditio & Sors pro eodem. V. in SORS. H. St.
 Infimi generis hominum conditio atque fortuna. Cic. pro Milon. 9.

Juris conditio. Cic. 1. de Lege Agr. 17. Paucas tribus non certa conditio juris, sed fortis beneficio sortuito ad usurpandum libertatem vocare.

Legum, judiciorum, temporum conditio impendet. Cic. 5. Fam. 18.
 Loci alicujus conditio. Ovid. 2. de Pont. 5. 16.

Metri conditio. Quintil. lib. 1. cap. 5. Evenit, ut metri quoque conditio mutet accentum.

Mortis adempta conditio. In ADIMO.
 Nascendi incerta conditio. Cic. 3. in Catil. 2.
 Personarum conditio. Quintil. lib. 3. cap. 10.
 Regionis conditio, h. e. Temperatura & dispositio, seu habitus aut constitutio. Columel. lib. 11. cap. 12. Pro conditione regionis & cæli, terra vel profunditur vel iteratur.

Serviendi conditio. Cic. 16. Fam. 7.
 Servitutis conditio tolerabilis. Cic. 4. in Catil. 16. Servus est nemo, qui modo tolerabili conditione sit servitutis, qui non. &c.
 Servitutis non communi conditione uti. Cic. pro Cæli. 57.

Sortis conditio. Ovid. 3. Trist. 14. 52.
 Temporum conditio aliquid mutari. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Victoria. Cic. pro Marcell. 12. Nam quum ipsius victoriae conditione jure omnes victi occidissimus, clementiæ tuæ judicio conservati fumus.

Vita. i. e. Vivendi. Cic. 3. Off. 85.
 Vitæ mortalis conditio. Cic. 14. Philipp. 33. Pro mortali conditione vitæ, immortalitatem estis consequuti.

Vitæ eadem conditiones non perferre. Cic. pro Cluent. 150.
 Vitæ aliquam conditionem sequi. Cic. pro Rabir. Posth. 16.

Vivendi conditio. Hor. 2. Serm. 8. 65.
 Attaliciæ conditiones. V. ATTALUS.

Bona conditio. In BONUS.
 Communis. Hor. 2. Epist. 1. 152.
 Dulcis. Hor. 1. Epist. 1. 51.

Fœda. Hor. 3. Carm. 5. 14.
 Humana. Cic. 1. Tusc. 15.

Infima conditio & fortuna servorum. Cic. 1. Off. 41.
 Vis & fortunæ conditio infima aliquorum. Cic. pro Corn. Balb. 24.

Iniqua. V. INIQUUS.
 Infidiosissima. V. INSIDIOSA.

Triflis. Claud. 4. Conf. Hon. 615.
 Æqua vel iniqua conditione causam dicere. Cic. pro Cluent. 94. Tamen illi judices itaturerunt, iniqua conditione reum causam dicere, quum adversario ejus, ad jus accusationis, summa vis potestatis accederet.

Idem ibid. Accusante Tribunopleb. conditione æqua disceptari posse non putaverunt.

Meliore jure, meliore in causa, commodiore conditione esse. Cic. 2. de Lege Agr. 9.

Meliore conditione est senex quam adolescens, quum id quod ille sperat, hic consequutus est. Cic. de Senect. 68.

Longe alia conditione esse ac ceteri. Cic. 5. Fam. 10.
 In superiori conditione causæ postum esse. Cic. pro Corn. Balb. 36.

Convellere conditionem amicitia. In CONVELLO.
 Excutere conditionem alicujus, i. e. Expendere & considerare penitus. Ovid. 3. Trist. 14. 52.

Pone in EXCUTIO. H. St.
 Facere disparem conditionem. Cic. de Provinc. Conf. 16.

Generari mortali conditione. Cic. de Univers. 36.
 Habere naturam & conditionem, ut Cic. pro Marcell. 8. Sed ea tamen vicisti, quæ & naturam, & conditionem, ut vinci possent, habebant.

Instituere legem iniquam & miscram conditionem periculis hominum. Cic. pro Muren. 60.

Nasci eadem conditione. Cic. 2. de Divin. 93.
 Nati fumus ea conditione, ut nihil, quod homini accidere possit, recurre debeamus. Cic. 15. Att. 1.

Qua nati fumus conditione vivamus. Cic. 5. Fam. 16.
 Immortalium conditionem postulare. Cic. 3. Off.

Providere conditioni civium contra periculosissimas hominum potentias. Cic. pro Cæli. 22.

Conditio, [κονδυσιον] est Oblata potestas aliquid eligendi. Ter. Heaut. 2. 3. 85.
 Harum duarum conditionum nunc utram malis, vide.

Ea conditione dare aliquid. Cic. 6. Fam. 7.
 Sub ea conditione. Cic. pro Arch. 25. Jubere ei præmium tribui sub ea conditione, ne quid postea scriberet.

Melior conditio. Martial. lib. 11. 53.
 Cœnabis belle, Juli Cerealis, apud me:
 Conditio melior si tibi nulla, veni.

Optima conditione prædia. V. JUS.
 Valde bona conditio si fuerit, fortasse non omitam. Cic. 2. Q. frat. 6.

Controverciæ conditio. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Pacis conditio cum aliquo. Cic. 4. Philipp. 11.

Præsentis discriminis. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Petitionum. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Nulla conditione, Nullo pacto. Cic. pro Corn. Balb. 23.
 Accedere ad conditionem & pactionem, pro Consentire. V. ACCEDDO.

Accipere conditionem. In ACCIPIO.
 Accipere ea conditione. Cic. 1. Tusc. 93.

Adducere aliquem ad aliquam conditionem. Balbus Ciceroni, 8. Att. 15.
 Altringere aliquem suis conditionibus. Cic. pro Quint. 19.

Audire conditionem, & audita conditio. Ovid. 21. Epist. 132.
 Capere conditionem, & In conditionem. V. CAPIO.

Dare alicujus rei conditionem alicui. Cic. 4. in Catil. 1. Mihi quidem, si hæc conditio Consulatus data est, ut, &c.

Defendere se alicujus rei conditione. Cic. 1. de Lege Agr. 56.
 Defensifici ad conditionem. Cic. 5. Verr. 60.

Descendere alteram ad conditionem. Cic. 8. Fam. 8.
 Ferre conditionem. i. e. Offerre. Ter. Phorm. 4. 1. 13.

Nam hanc conditionem si cui tulero extrario.
 Ferre conditiones, est victoris & superioris: Accipere conditiones, victi. Cic. 16. Fam. 11. Feruntur omnino conditiones ab illo.

Ferre conditiones, leges imponere. Cic. 7. Philipp. 21.
 Imponere conditionem. Hirt. Bell. Alex. 65. extr. Conditionibus impositis provinciæ tuendæ ac defendendæ, dimittit.

Manere in conditione. V. MANEO.
 Manet conditio. Cic. 2. Fam. 6.

Mutare conditionem. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Offerre conditionem pacis, apud Livium. 2. 13. pr. Al. Ferre.

Omittere conditionem. Cic. 2. Q. frat. 2.
 Onerare conditionibus. Cic. 5. Verr.

Perducere aliquem ad suas conditiones. Cic. pro Quint. 27.

Producere aliquem conditionibus. Cic. pro Quint. 10.
 Proponere conditionem supplicii alicui. Cic. pro Cluent. 129.
 Recipere iniquam conditionem. Quintil. lib. 5. cap. 6.
 Conditionibus accipere populos in societatem. Liv. Aliquot expeditione una populos aut vi fugebit, aut conditionibus in societatem accepit.
 Repudiare aequissimam conditionem. Cic. pro Quint. 26.
 Respuere conditionem aliquam. Cic. pro Coel. 14.
 Stare conditionibus, est Tenere pacta. Cic. 16. Fam. 11. Sin ille stare conditionibus stare noluerit, bellum paratum est.
 Fugere a conditionibus: superiori contrarium. Cic. 16. Fam. 11. Bellum paratum est, ejusmodi tamen quod sustinere ille non possit, praesertim quum a suis conditionibus ipse fugerit.
 Statuere conditionem libri. Cic. pro Rabir. Posth. 15. Provideat ne du-riorem vobis conditionem statuatis, ordinique vestro, quam ferre possit.
 Condito est posse, &c. Cic. pro Planc. 11. Est enim conditio libero-rum populorum, praecipueque hujus principis populi & omnium gen-erum domini atque victoris, posse fuistrigis vel dare vel detrahere quod velit cuique.
 Est conditio, ut. Cic. pro Rabir. Posth. 33. Ista conditio est testium, ut quibus creditum non sit negantibus, iisdem credatur dicentibus.
 Vocari in conditionem. Cic. 8. Fam. 9. Galliae quae habent intercessorem, in eandem conditionem quam caeterae provinciae vocantur.
 Uti condicione alicujus. Cic. 9. Att. 22. Si mihi veniam quam peto, dederit, utar illius condicione: sin minus, impetrabo aliquid a meipso.
 Condicione tua non utar: verba sunt repudium mittentis. Caius in l. 2. D. de divort. & repud. In sponsalibus quoque discutendis placuit renun-tiationem intervenire oportere: in qua re haec verba probata sunt, Con-ditione tua non utar.
 Vives de Christ. fem. lib. 1. p. 313. Parentes de ipsius condicione quaesiverunt. pro, De illa viro tradenda, vel de illa collocanda consularunt. Idem 334. At inveniunt ista conditionem. Vereor tamen, ut satis Latine. Poterat dicere, Inveniunt maritos, vel Inveniunt quibus nubant.
 H. St. Ego vero miror quid verearis, Henrice, cum hoc ipsum vocabu-lum similiter absolute, pro Matrimonii, vel Amoris quoque condicione, utrisque classici auctores passim. V. Suet. Caes. 27. Aug. cap. 63. & 69. Plura dabit Burm. ad Quintil. Decl. pag. 472. & Thef. Lips.
 Conditionem pro Creatura saepe utitur vulg. de Corona militis, Ea est quam *κων* appellant. V. cap. 6. extr. & deinceps passim.
 Conditio, a Demonstratione hoc differt; quod Demonstratio plerumque factam rem ostendit: Conditio futuram. I. si nominatim. D. de condit. & demonstrat.
 Conditionem jurisjurandi deferre, pro Jurandi facultatem. Ulp. l. 3. D. de jurjur. Ait Praetor, Si si cum quo agetur, conditione delata juraverit. Conditio apud Jurisconsultos, est Lex pactioni apposita, unde obligatio-nis eventus pendet. Ea vero aut voluntaria est, scilicet cui voluntas alterutrius ex reis dominatur, quae ex illius voluntate pendet, veluti, Si uxorem duxeris. Alia est fortuita, cui fortuna, non reorum volun-tas dominatur, quae ex casu pendet, veluti, Si navis ex Alia venerit. Sic enim Latinum est, non Potestativam & Casualem dicere, ut juris interpretes loquuntur.
 Conditionum possibilium genera sunt tria. Aut enim ex casu & fortuna pendet, quae idcirco Casuales a Justiniano appellantur; a nobis For-tuitae non incommode nominari possunt: aut ex hominis voluntate, veluti, Si servum manumittat, quas idem Potestativas; nos Volun-tarias appellare possumus: aut misse sunt, quarum eventus, ait idem, ex fortuna & persona voluntate pendet, veluti, Si victoriam reportet, l. 1. §. si autem aliquid. C. de cad. toll. Hottomanus.
 CONDITIONALIS, s. Adj. [*κατηρητικός*] a Conditio; Quod ex conditio-ne pendet, ut, Pars conditionalis. Martianus in l. quum haeres. D. de acquir. haered.
 Conditionales creditores dicuntur hi, Quibus nondum competit actio, est autem competentia: vel qui spem habent ut competat. Ulp. in l. conditionales. D. de verb. signif.
 CONDITIONALITER, Adv. [*ἀποπροσδοκῶς*] In Institutionibus, titulo de legatis, §. longe magis, Sed si conditionaliter enuntiata fuerit causa, aliud juris est, &c. Paulus in l. qui stipulator. D. de verb. obligat.
 CONDITIONARIUS, e. Tertull.
 CONDUCRO, ut, ctum, [*συνάγωμαι*] ēre. Hirt. Bell. Afr. cap. 19. Equo frenato uti conducuerat.
 CONDUCTUS, a, um, Partic. Plaut. Pœn. 3. 2. 37.
 Fac modum ut conducta tibi sint dicta ad hanc fallaciam.
 co. Quin edopol conductorium sum quam tragœdi aut comici. Sic in utroque versu Conductum legit Turnebus, non Conductum. Condo-cti autem comici sunt, Qui fabulam, quam acturi sunt, una fideliter edi-dicerunt, gestumque agere sciunt. Oportet enim histriones peritos esse, & fabulam quam acturi sunt, simul edidicisse, antequam in proscenium prodeant, quo nisi fallor respexit. Hæc ille.
 CONDŪCŒVĀCĪO, cti, actum, [*διδόναι*] ēre. Instruere, docere. Cic. 5. Tusc. 87. Nemo est enim qui eorum bonorum, animum putet esse judicem, eumque condolefaciat, ut ea quae bona, malave videantur, possit contemnere.
 CONDŪLEO, ut, ctum, [*ἐχθροῦμαι, ἠντιόχομαι*] ēre. Idem quod Dolere: nam Condolere, pro eo quod Græcis est *συνάχθηδον, συναχθῆναι*, aut *συνπαύωμαι*, non est Latinum. Pro quo dicitur potius Vicem alicujus dolere. Cic. 3. de Orat. 6. Namque tum latus et dicenti condoluisse, sudoremque multum consequuntum esse audiebamus.
 Caput condolet. Tibul. lib. 1. 6. 36.
 Et simulat subito condoluisse caput.
 Condoluit caput de ventre. Plaut. Truc. 2. 8. 2.
 Corpus condoluit tentatum frigore. Hor. l. Serm. 1. 80.
 Si pes condoluit, si dens, ferre non possumus. Cic. 2. Tusc. 52. [Videntur Verbi frequentis esse omnia
 CONDOLESCO, [*καταδύνομαι*] ēre. Cic. 1. Acad. 37. Quumque per-turbationem animi illi ex homine non tollerent, naturaque & condole-scere, & concupiscere, & extimescere, & efferrè lætitia dicerent.
 CONDŪNO, [*διενοῦμαι, χαρίζομαι*] ēre. Idem quod Donare significat. Plaut Men. 4. 2. 94. Sed ego illam non condonavi, sed sic utendam dedi.
 Dare & condonare. Cic. pro Planc. 75.
 Condonare alicui manusculum. Cic. 5. Verr. & 13. Fam. 73. Ut ejus filios, qui in tua potestate sunt, mihi potissimum condones. Plaut. Amph. 1. 3. 38.

Condonare aliquem pecuniam, debitum, &c. Ter. Phorm. 5. 7. 54.
 Argentum, quod habes, condonamus te.
 Condonare pecunias debitoribus. Cic. 2. Off. 78. Aut pecunias creditas debitoribus condonandas putant.
 Condonare peccatum, [*συγχωροῦμαι*] Gratiam facere peccati. Sallust. Catil. cap. 52. Haud facile alterius libidini malefacta condonabam.
 Remittere alicui & condonare animadversionem & supplicium, quo usu-rus erat in ipsum. Cic. 5. Fam. 10.
 Condonabitur hæc. Ter. in prol. Eun. 17.
 Habeo alia multa, quae nunc condonabitur. Quidam hic legunt
 Condonabitur plurali numero.
 Condono te, pro Tibi. Plaut. Perf. 5. 2. 36.
 Cave sis me attingas: ne tibi hoc scioipone
 Malum magnum dem. p. utere, te condono.
 CONDONATUS, a, um, [*συνχωρηθῆναι*] Partic. a Condonor.
 Condonatum judicium potentia alicujus. Quo reus absolutus aut con-demnatus est in gratiam alicujus. Cic. 5. Fam. 18. extr.
 Condonatus, pro Eo cui parcitum est. Auctor de Viris Illust. cap. 4.
 Qui apud Duumvros condemnatus, ad populum provocavit: ubi pa-tris lacrymis condonatus, ab eo expandi gratia sub Tigillum missus. i. e. Patri lacrymantis. De Horatio loquitur, qui sororem occiderat.
 CONDONATIO, ōnis, f. [*συνδῶσις*] Cic. 2. Verr. 12. Cujus praetura urba-na aedium sacrarum fuit, publicorumque operum depopulato: simul in jure dicendo bonorum, possessionumque contra omnium inficituta ad-dictio, & condonatio.
 CONDOMIO, ivi, itum, [*συννομέω*] ēre. Simul dormire. Plaut. Molt. 2. 2. 55. Abimus omnes cubitum: condormivimus. Hygin. Fab. 125. Cum Ulysses condormiret, focii involarunt pecus.
 CONDOMISIO, [*συννομήσις*] ēre. Plaut. Rud. 2. 7. 13.
 Obsecro, hospes, da mihi aliquid ubi condormiscam loci:
 s. Illic ubi vis, condormisce: nemo prohibet, publicum est,
 CONDOMITIO, ōnis, f. Firmic.
 CONDOFĀLIS, e. In Cod.
 CONDOFĀ, āre. Ibid.
 CONDOTATUS, a, um, In Digest.
 CONDRILLON, V. CHONDRILLA.
 CONDRIS, V. CHONDRIS.
 CONDŪCO, xi, ctum, [*ἐπιπάω*] ēre. Simul ducere. Plaut. Men. 1. 2. 15.
 Hodie ducam scortum ad caenam, atque alio conducam foras. Alii al-ter legunt. V. CONDICO.
 Conducere, [*συνάγωμαι*] Cogere, congregare. Cic. 2. de Invent. 3. Tunc Crotoniate, publico de consilio virgines in unum locum conducuntur: & pictori quas vellet, eligendi potestatem dederunt.
 Cohortes dispersas in una castra conducere. Tacit. 4. Ann. 2.
 Copias dispersas conducere. Tacit. 4. Hist. 71.
 Exercitus in unum conducere. Tacit. 4. Ann. 47.
 Lac conducere, pro Coagulare. Columel. lib. 7. cap. 8. Lac plerum-que cogi debet agni aut haedi coagulo, quamvis possit & aegrestis cardui flore conducti, & feminibus cneci.
 Nubila conducere. Ovid. 1. Met. 572. — Peneus ab imo
 Effusus Pindo, spumosis volvitur undis,
 Dejectuque gravi tenues agitantia fumos,
 Nubila conducit. i. e. Conglomerat, conglobat, cogit,
 congregat. Dejectu gravi, i. e. Rapido & praecipiti aquarum cursu.
 Partes conducere in unum. i. e. Contrahere in unum corpus. Lucret. 1. 398.
 Ramos conducere cortice, In unum ducere, conjugere, sic inter cor-ticem inferere ut coalescant. Ovid. 4. Met. 375.
 — nam milia duorum
 Corpora junguntur, facieque induitur illis
 Una, velut si quis conduct cortice ramos,
 Crescendo jungi, pariterque adlescere cernat. al. Conducta.
 Vulnere conducere cerâ. Valer. l. Argon. 480.
 Vel pice vel molli conducere vulnere cerâ. i. e. Contrahere.
 V. Heinf. in l. & ad Ovid. 4. Met. 375. & Gifan. Ind. Lucret. in Con-ducere.
 Conducere, pro Emere. Plaut. Amph. 4. 2. suppo. 1. 37. Credo jam que volebat sacrificia ad epulum conducti. Idem Aulul. 3. 6. 31. Cæ-dendum conduxi ego illum.
 Nimum magno conducere. Cic. 1. Att. 17.
 Conducere aliquem, [*μίσθωσθαι*] Pretio accipere. Plaut. Aul. 2. 4. 1.
 Postquam obnavit herus, & conduxit coquos.
 Adversioe conducere, vel Per adversioem. V. Adversio, in ADVERSUS.
 Aliquem ad caedem faciendam conducere. Cic. de Provinc. Conf. 9.
 Aedes conducere. Suet. Tiber. 35.
 Opus aliquod conducere fiducia sua. V. Adversio, in ADVERSUS.
 Domum. Cic. 2. Q. frat. 3. Idem 12. Att. Si Romae esset, domumque conducere.
 Hortum conducere. Cic. 16. Fam. 18. Paredrum excitat, ut hortum ip-se conducat: sic olitorem ipse commovebis.
 Larem conducere, i. e. Domum. Martialis. 11. 83.
 Conductum repetens, nocte jubente, Larem.
 Locum alicui in proximo conducere. Cic. 16. Fam. 21.
 Navium conducere. Hor. l. Epist. 1. 18.
 Navem conducere. Plaut. Rud. prol. 57. Navis clanculum conducitur.
 Mercede diurna conductus, periphrasis pro Mercenario. Hor. 2. Serm. 7. 18.
 Mercede conducere. Cic. 2. Off. 21. Sed in correctis codd. Ducuntur.
 Conducere uno nummo, donationis instar inducit, ait Ulp. l. Si quis. D. locat. Est autem proverbiale secundum veteres, sicut nunc dicimus, Fragmento panis vel pomii locare aut vendere, significans donationem potius esse, quam alium contractum. V. PISCIS Causa.
 Conducere, [*ἐπιπάω, ἐπιπάωμαι*] etiam dicitur Is qui pretium accipit pro re aliqua faciendâ: quod & Redimere etiam dicitur. Ulp. in l. Si quis domum. D. Locat. Si quis vitulos pascendos, vel faciendum quid, polidendumve conduxit, culpam eum praestare debere. Idem eodem tit. l. Item queritur, Si quis servum dendum conduciderit, eumque peregre duxerit, &c.
 Ad pecuniam numeratam conducere. Caius in l. Si merces. §. Vis ma-jor. D. Locati. Apparet autem de eo non potius dicere, qui ad pecu-niam numeratam conduxit. Alioquin partiaris colonus, quasi socie-tatis jure, & damnum, & lucrum cum domino fundi partitur. Condu-

Et hoc jure utimur: ut iudex qui semel vel plaris, vel minoris condemnavit, amplius corrigere sententiam suam non possit.

CONDAMNARE, pro Liberare. Titinius Veltierna, Forastis votum fuisse quod die liber foret: nunc ejus voti condemnatus est, immolavit hostiam. Sic Nonius. Potius dicitur Condemnatus, vel Damnatus voti, Qui obligatus est ad solvendum quod sub conditione voverat. V. Perizon. ad Sanct. Minerv. 4. 4. 14.

CONDENMATUS, [καταδικασθῆναι] Partic. ut, Furti condemnatus. Ulpian. in l. furti. D. de his qui notant infam.

Mandati condemnatus. Ulpian. in l. furti. §. mandati. D. de his qui notant infam.

Pecunie publicae est condemnatus. Cic. pro Flacco 43. i. e. Quod populo non solvebat, ut ipse Tullius explicat.

Nomine alieno condemnatur. Ulp. in l. furti. §. si quis. D. de his qui notant infam. Si quis alieno nomine condemnatus fuerit, non laborat infamia.

Summa condemnatus alicui. Scævola in l. Titius Seia. D. qui potior. in pig. habcant. Titius Seia ob summam, qua ex tutela ei condemnatus erat, &c.

Nefariorum scelorum condemnatus. Cic. 6. Fam. 6.

CONDENMATIO, ðnis. f. Ulpian. in l. penult. D. si ex noxali causa agatur. Aliter de servo supplicio & verberibus de injuria factis: aliter de libero vindicta sumitur, vel condemnatio pecuniaria.

CONDENMATO, ðris. m. [καταδικαστής] Qui condemnavit.

Pro accusatore, qui reum peregit, apud Tacit. 4. Ann. 66. Ubi Domitium Afrum vocat condemnatorem Claudiae pulchrae: quum ante retulisset, fuisse ab eo accusatam.

CONDENSIO, [συνεμύσσει] Ère. significat Densum facere. Lucret. lib. 1. 392. Quod si forte alicui, quum corpora diffilueret, Tum putat id fieri, quia fe condensat aer, Errat, &c. Sed usitatus est.

CONDENSIO, [συνέμωσι] Ère. Cogere, spissare. Columel. lib. 7. cap. 81. Torrido sale contingitur, rursusque ponderibus condensatur. Subaud. Impositis.

Condensant se in unum locum vovunt. Varro lib. 2. de R. R. cap. 3.

CONDENSATIO, ðnis. f. [συνέμωσι] Vet. Gloss. & Cal. Aurel.

CONDENSUS, [συνέμωτος] Adj. ex Con & Denfus compositum, ut, Acies condensata. Liv. 26. 5.

Columbae condensae. Virg. 2. Æn. 517.

Corpus condensum. Lucret. lib. 6. 101.

Turma condensata. Hirt. Bell. Afr. 14. pr.

Vallis condensata arboribus. Liv. 25. 39. pr.

CONDENSUM, i. n. Plin. lib. 10. cap. 73. Infidum in eadem Africa Parsi densa arborum: occultatque earum ramis, in prætereuntia desiliunt, atque e volucrum sede grassantur.

CONDENSITAS, ðtis. f. Apul.

CONDERSO, Ère. Commiscere, simul despersere, *Peisir ensemble*. a Græcè tractum *δύω*. Pomponius Nuptias, Partem infusam, conclusi, condespiti. Hæc Nonius. Cato cap. 85. Postea farinae lib. 11. conspergito, condespitoque.

CONDERSOR, ðris. m. Tertull. de Carne Christi cap. 1. Condiscipulus & confessor ejus.

CONDICO, xi, ðtum, [κατάω, συντίθημι, επαγγελόμενα] Ère. est Duorum aut plurium invicem denuntiantium aliquid. Justin. lib. 15. Hi per epistolas invicem fe confirmantes, locum, tempusque coeundi condicunt, bellum communibus viribus instruunt.

Condicare, est Dicendo denuntiare. Festus. conf. Justinian. infra.

Condicare (ait Sabellicus in Suetonium) est Simul determinare: unde & Condictionum, quasi Ex communi dictum.

Ad Consilia vocem transtulit Tacitus de Germ. 11. Sic constituunt, sic condicunt.

Condicare foras ad cœnam. Plaut. Men. 1. 2. 15. Hodie ducam sortum, atque ad cœnam aliquo condicam foras.

Condicare cœnam alicui. Suet. in Tiber. cap. 42. Sestio Gallo cœnam ea lege condixit, ne quid ex consuetudine immutaret, aut demeret. Cœnam condixit, i. e. Se cum illo cœnatarum denuntiavit. Suet. in Claud. cap. 21. Ibidem extraordinarium (munus gladiatorum exhibuit) & breve, dierumque paucorum, quodque appellare cœpit sportulam: quia primum datus edixerat, velut ad subitam condictamque cœnam invitare fe populum. ubi V. Torrent.

Condicare ad cœnam. Plaut. Stich. 3. 1. 37. Atque id ne vos miremini, homines servolos Potare, amare, atque ad cœnam condicere: Licet hoc Athenis nobis. h. e. (ait interpres) Inire conditionem ac pacifici. *Convenir du soper, ou, quand, èn dequoy.*

Condicite symbolum ad cœnam. Plaut. Stich. 3. 1. 28. — eo condixi symbolum

Ad cœnam, ad ejus conservum Sangarinum Syrum. Al. In symbolum.

Condicare alicui, absolute, subauditio Cœnam. Cic. 1. Fam. 9. Crassus pœne a meis laribus in provinciam est profectus. Nam quum mihi condixisset, cœnavit apud me in mei generi Crassipedis hortis. i. e. Quum denuntiasset fe velle cœnare domi meæ. Schorus interpretatur, Quum mihi promississet fe venturum ad cœnam.

Inducias condicere. Justin. lib. 3. sub finem, Pacem in annos quinquaginta fecere, quam non nisi sex annis servarunt. Nam inducias, quas proprio nomine condixerant, ex sociorum persona rumpebant. *Les treves, qu'ils avoyent accordées.*

Condicare operam. Plin. in præfat. Quum hanc operam condicerem, non eras in hoc albo. i. e. Quum hanc causam agendam recepi, quum hoc opus suscepit, non providebam te futurum ejus iudicem. non enim erat in albo nomen tuum, cum aliorum qui sortitione exierunt ex Decuriis. Budæus.

Condicare, Verbum est Jurisconsultorum. Unde Condictiono, vocabulum apud eos frequentissimum, pro Denuntiatione, quæ fiebat ab actore qui intendebat, reum sibi dare, facere, præstare aliquid oportere. Cœpit ejus ipsius condictionis appellatio ad eas actiones quas In personam vocant, porrigi. Justin. lib. 4. Instit. §. appellamus. de action. Appellamus autem, inquit, in rem quidem actiones, Venditiones: In personam vero actiones, quibus dare aut facere oportere intenditur,

Condictiones. Condicere enim est Denuntiare præca lingua. Nunc vero abusive dicimus conditionem actionem in personam esse, qua actor intendit dari sibi oportere: nulla enim hoc tempore eo nomine denuntiatione fit. Budæus. Gell. lib. 6. cap. 2. Peccata quoque hominum & delicta non subsistenda neque condicenda sunt ipsius voluntatibusque eorum, sed necessitati euidam & instantiæ, quæ oritur ex fato. i. e. Non repetenda delictorum ratio vel pœna. Sed aliter legit Gronov. q. V. Nummos tibi condicere, pro Repetere abs te. Ulpian. in l. rogasti. §. si fugitivus. D. si certum petatur.

Condicere aliquid rerum, litium, aut causarum alicui, est Ei denuntiare eas res, lites, aut causas. Liv. 1. 32. Confestim rex ex his ferme verbis Patres consulabat, Quarum rerum, litium, causarum condixit Paterpatrus Pop. Rom. Quiritium Patripatrato præficorum Latinorum. Jac. Gronovius ad hunc locum, non ad Clarigationem pertinere hæc verba, sed ad Fœdus olim percussum arbitratur, contra sententiam Turnebi, & H. Grotii, primo quod Paterpatrus non ad bellum indicendum, sed ad fœdus pangendum crearetur, deinde quod vox ea non nisi de duobus in unam rem aut locum convenientibus, dicitur.

CONDICTUS, Partic. [ἐπιδικασθῆναι] ut Condicta cœnula. Suet. Claud. cap. 21. V. in ipso verbo supra.

Status condictus dies cum hoste. Plaut. Curcul. 1. 1. 5. Si status condictus cum hoste intercedit dies. Gell. lib. 16. cap. 4.

CONDICTIO, ðnis. f. [ἐπιδικασία] est Ejus rei qua de agitur, in diem certum denuntiationi, auctore Festo.

Conditio, apud Jurisconsultos nomen est generis, quo personales omnes actiones comprehenduntur. Proprie tamen ad eam refertur actio, quæ ex mutui contractu nascitur, ut Conditio definii possit, Actio per quam rem a nobis mutuo datam postulamus, uti docet Imperat. in tit. quib. mod. re contrah. obligat. in princip.

Conditio causa dati, causa non sequuta (sic enim legendum est, non Data) est Actio in personam, per quam qui aliquid certam eam causam dedit, nisi causa sequuta sit, id est revera atque in effectum constet, id repetit. l. 1. & toto tract. de condict. caus. dat. &c. Hotom.

Conditio certi, est Actio ei competens, qui sibi certi aliquid dari fieri stipulatus est: ut patet ex tit. Instit. de verb. oblig. in princ. & l. 24. D. si cert. pet. Hotomanus.

Conditio dati ob turpem vel injustam causam, est Actio in personam, per quam qui turpi injustave de causa quid dedit, siquidem in accipiente solo turpitude fuit, repetit. l. 1. & toto tract. D. de condict. ob turp. Hotomanus.

Conditio ex lege, quæ & Conditicia ex lege nominatur, generaliter Omnium personalis actio dicitur quæ ex obligatione nascitur, quam nova quedam lex introduxit, quæ quo genere actionis agendum esset, non cavet. l. 1. D. de condict. ex leg. Hotom.

Conditio ex scriptura, est Actio in personam, per quam is qui fe pecuniam alicui debere scripsit, five ea numerata sit, five non sit, solvere cogitur, dum tamen, si data non sit pecunia, post biennium actio intendatur. Nam antea non numerata pecunia exceptione excluditur, uti docet Imperat. tit. de litter. oblig. & l. 14. C. de non numerat. pecun. Hotom.

Conditio indebiti, est Actio personalis, per quam id quod per errorem non debitum solvimus, reddi nobis postulamus, uti docet Imper. §. 1. quib. mod. re contrah. oblig. Hotom.

Conditio triticiana, est Actio in personam, per quam res omnes, excepta pecunia numerata, condicuntur, five sint mobiles, five immobiles. l. 1. D. de condict. tritic. Hotom.

CONDICTUM, Quod in commune est dictum, id est promissio, seu pactum invicem factum. Festus.

CONDICTIVUS, Adj. [ἐπιδικαστικός] ut, Actio condicticia, Qua aliquid condicimus & repetimus: in jure civili Conditio vocatur. Ulp. in l. si duo, §. idem Julianus. D. de jurejurando, Idem Julianus scribit, eum qui juravit futurum fe non fecisse, videri de toto jurasse, atque ideo neque furti, neque condictionis tenetur: quia condictionis, inquit, solus fur tenetur.

CONDIGNUS, [ἀξίος] Adj. pro Dignus. Plaut. Amph. 1. 3. 39. Ecastor condignum donum, qualis est qui donum dedit. M. Imo fe condignum donum, qualis est qui dono datum est. Pulchrum facinus, Græcarumque facundiarum magniloquentia condignum. Gell. lib. 3. cap. 7.

CONDIGNE, [ἀξίως] Adv. Plaut. Casin. 4. 1. 14. Condigne autem nimis lepide huc conducti coqui. Sed alia lectio in ed. Gronov. q. V. Condigne & condecore. Gell. lib. 14. cap. 4.

CONDIGRAMMA, Carmanie oppidum, apud Plin. lib. 6. cap. 23.

CONDIO, ðvi vel ði, ðtum, [δύνω, δύωμι, μέζωμι] Ère. ex Do compositum esse quidam volunt; significatque Sapidum facere, componere, saporem addere cibis. Plaut. Pseud. 3. 2. 21. Non ego item cœnam condio, ut alii equi, Qui mihi condita prata in patinis proferunt. Cic. 7. Fam. 26. Herbas omnes ita condunt.

Cibus condire gulosus. V. Gulose, in GULA.

Labore in venatu, sudore, cursu, fame, siti condiebant epulas Lacedæmonii. Cic. 5. Tusc. 91.

Condire mortuos. Cic. 1. Tusc. 88. Condunt Ægyptii mortuos, & domi servant.

Condire, per translationem. Cic. 12. Att. 40. Hilaritatem illam, qua hanc tristitiam temporum condiebamus, in perpetuum amisi.

Ambiguitate condire urbanitatem. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Asperitas contentionis oratoris ipsius humanitate condit. Cic. 2. de Orat. 12.

Voluptatibus aliquid condire. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Condire vitia nature, studio atque artificio malitiæ. Cic. pro Cluent. 72. Quique ea vitia, quæ a natura habebat, etiam studio atque artificio quodam malitiæ condidisset.

CONDITIO, [ἐπιδικασία] Partic. ut, Jus male conditum. Hor. 2. Serm. 3. 96. Conditio oratio, per metaphoram, Salibus quibusdam aspersa. Cic. 2. de Orat. 227. Nec enim concio major unquam fuit, nec apud populum gravior oratio, quam hujus contra collegam in Censura nuper, neque lepore & festivitate condior.

Salē conditus, & facetis Cæsar. Cic. 1. Off. 133. Sed meliores condidit Conditus.

Comitate condita gravitas. Cic. de Senect. 10.
 Bene coctus & conditus fermo. Cic. 13. Att. 50.
 Nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo suavitate conditor. Cic. de Clar. Orat. 177.
 Faciunt conditora cibaria aucupium & venatio. Cic. de Senect. 57.
C O N D I T I O, ōnis. f. [*ἄρνις*] ut, Condicio ciborum. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Perspicuum est enim quo compositiones unguentorum, quo ciborum conditiones, quo corporum lenocinia processerint.
 Vini conditiones. Columel. lib. 12. cap. 51.
C O N D I T U S, ūs. m. [*ἄρνις*] Columel. lib. 2. cap. 22. Uvas itemque olivas conditui legere licet.
C O N D I T O R, ōris. m. [*ἄρνις, ὀφθαλμῶν*] Cic. Post. redit. in Sen. 14. Hi sunt conditores instructoresque convivii, iidem expendunt atque æstimaunt voluptates.
C O N D I T U R A, æ. f. [*συνδία*] Idem quod Condicio, sive Condimentum. Columel. lib. 12. cap. 4. Vasa autem fœcilia vel vitrea, plura potius, quam ampla, & eorum alia recte picata, nonnulla tamen pura, prout conditio conditura exegerit. Sen. 3. de Ira cap. 15. Liberos illi epulandos apposuit, & subinde interrogavit, an placeret conditura.
C O N D I M E N T U M, i. n. [*ἄρνις, πικρὸν*] Quod ad condienda obnoxia fit. Plaut. Calin. 2. 3. 3.
 — coquos equidem nimis demor, qui tot utuntur condimentis : Eos eo condimento uno non utier, omnibus quod prælat. Cic. 2. de Fin. 90. Audio dicentem, Cibi condimentum esse famem : potio- nis, sitim.
 Condimentum voluptatis. Cic. 3. Off. 120. Nam ut tribuamus aliquid voluptati, condimenti fortasse nonnihil, utilitatis certe nihil habebit. Condimento humanitatis mitigare ferverat. Cic. 1. Q. frat. 1. 17. Hæc illius ferveritas acerbâ videretur, nisi multis condimentis humanitatis mitigaretur.
 Condimentum amicitie, suavitas morum & fermonum. Cic. de Amicit. 68.
 Sapientiæ ætas condimentum est, sapiens ætati cibus est. Plaut. Trinum. 2. 2. 82.
 Facetiæ, omnium fermonum condimenta. Cic. 2. de Orat. 171. Interponere condimentis quippiam. V. I N T E R P O N O.
C O N D I M E N T A R I U S, a, um. [*ἄρνις*] Adj. ut, Condimentarium genus. Plin. lib. 19. cap. 8. Hæc apud nos habet vocabulum & aliud, faureia dicta, in condimentario genere.
C O N D I M E N T A R I U S, i. m. Qui condimenta conficit aut vendit. Tertull. de Anima cap. 23. Platonem omnium hæreticorum condimentarium factum.
C O N D I T A N E U S, [*ἄρνις*] aliud Adj. auctore Nonio, est Quod condi, vel conditi recte potest. Varro 1. de R. R. cap. 24. In agro crastis & calido oleam conditaneam, radium majorem, &c.
C O N D I T A R I U S, a, um. Adj. ut, Coquina conditaria. August. Civ. Dei, 22. 8.
C O N D I T I T U S, a, um. Adj. Cibaria conditiâ. Columel. 8. 8.
C O N D I T I V U S, a, um. Adj. Cibi conditivi. Columel. 7. 9. Varro R. R. 1. 59. pr.
C O N D I S C O, didici, [*συνμαθήσασθαι*] ère. Idem quod Discere significat. Plaut. Pseud. 4. 1. 35.
 Ego istuc aliis dare didicidi, mihi obtrudere non potes palpum. Plin. 7. Epist. 20. Paulatim lucem ferre discifco. Item Confascere. Ovid. 4. Epist. 25.
 Ars fit, ubi a teneris crimen condifcitur annis. Horat. 3. Carm. 2. 1. Angustam, amici, pauperiem pati Robustum acri militia puer Condifcat, &c.
C O N D I S C R N S, [*συνμαθήσασθαι*] Partic. Plin. lib. 21. cap. 5. Ac veluti rudimentum naturæ lilia facere confcientis.
C O N D I S C I P U L U S, i. m. [*συνμαθήσασθαι*] Qui cum alio discit. Cic. 1. Tusc. 41. Dicaearchum vero cum Aristoxeno æquali & condifcipulo suo, doctos sane homines, omittamus.
C O N D I S C I P U L A, æ. f. [*συνμαθήσασθαι*] apud Martial. lib. 10. 35. Hæc condifcipula, vel hac magistra, Effes doctior & pudica, Sappho.
C O N D I S C I P U L A T U S, ūs. m. [*συνμαθήσασθαι*] Justinus lib. 12. 6. Multum profuere & Callisthenis philosophi preces, condifcipulatu apud Aristotelem familiaris illi. De Alexandro. Cornelius Nepos in vita Attici cap. 5. Cum quo a condifcipulatu vivebat conjunctiffime.
C O N D I S C I P L I N A T U S, ūs. m. Augustin.
C O N D I T I O, **C O N D I T I V U S**, **C O N D I T O R**, **C O N D I T U R A**. In **C O N D I T I O**, vel **C O N D I T O**, **C O N D I D I**, **C O N D I T U M**, [*ἄρνις, πικρὸν, ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμῶν*] ère. Condere, proprie est In unum & in interiorem locum dare ad custodiam faciliorem : quod verbum nunc significat Conscribere, nunc Facere, nunc Componere & Instruere. Festus.
 Condere, Abscondere, quasi In interiorem locum dare, & fere cum præpositione In, vel Sub, construuntur : interdum tamen cum ablativo sine præpositione. Plaut. Trucul. 3. 1. 9. Condo in crumenam. Virg. 2. Æn. 401.
 — & nota conduntur in alvo. Plin. lib. 7. cap. 2. Si libeat credere, ut sub una ficu turme condantur equitum.
 Seponere & condere. Cic. 2. de Divin. 112.
 Arca condere aliquid. Cic. 2. de Divin. 86.
 Aquis se condere. Val. Flac. 2. Argon. 320.
 Ère & ferro se condere. Propert. 3. 18. 25.
 Humo condere. Ovid. 1. de Pont. 5. 34.
 Lacu fluviis se condiditalto. Virg. 8. Æn. 66.
 Menteliquid conditum tenere. Virg. 3. Æn. 388.
 In humo condi. Ovid. 3. de Pont. 1. 6.
 Plagis Acherontis condere, Imprecatio est & execratio, qua Phædra The- scum deoverit apud Senec. Hippol. 9. Condere, futurum est indicativi. Portu se condiditalto. Virg. 5. Æn. 243.
 In sepulcro condere aliquem. Cic. 2. de Legib. 11.
 Sepulcro animam condere. Virg. 3. Æn. 67.
 — animamque sepulcro

Condimus. Turnebus, E veterum opinione poeta dixit, qui sepulcrum mortuorum domicilium credebat, & portum corporis appellabat. Cic. 1. Tusc. 107.
 Neque sepulcrum, quo recipiat, habeat, portum corporis, Ubi, remissa humana vita, corpus requiescat malis.

Tonantis sinu condi. Sen. Herc. fur. 11.
 Quam multa in flvis avium fe millia condunt. Virg. 4. Georg. 473.
 Rupta condi tellure premique. Valer. 7. Argon. 298.
 Terra condere. Plin. lib. 7. cap. 54. Ipsum cremare, apud Romanos non fuit veteris instituti : terra condebantur.
 Terræ ossa condere. Virg. 5. Æn. 48.
 In pistrinum condere aliquem. Plaut. Pseud. 1. 5. 120.
 In custodiam captivos condere. Liv. 31. Item, In carcerem, vel carcere. Idem 26. 16.
 In aliquam materiam aliqua condere. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 In visceribus & medullis condidit bonum omne Metrodorus. Cic. 5. Tusc. 27.
 In cunabula se condunt apes. Virg. 4. Georg. 473.
 In undas se condit Sol. Virg. 1. Georg. 438.
 In animum aliquid condere. Sen. Epist. 7.
 Furto aliquid condere. Hor. 1. Carm. 10. 8.
 Cælum conditur umbra. Virg. 6. Æn. 271.
 Est iter in silvis, ubi cælum condidit umbra Juppiter, & rebus nox abstulit atra colorem.
 Caput fama inter nubila condit. Virg. 4. Æn. 177.
 Ingrediturque solo, & caput inter nubila condit. Hoc (inquit Servius) vult ostendere, nec humili eam fortunæ parcere, nec superiori. Caput Orion inter nubila condit. Virg. 10. Æn. 767.
 Cibos condunt formica, Recondunt. Plin. lib. 11. cap. 30.
 Corpora in sarcophago condere. Plin. lib. 36. cap. 17. Corpora defunctorum condita in eo, absumi constat intra quadragesimum diem, ex- pectis dentibus.
 Corpus condere sepulcro. Ovid. 3. Met. 234.
 Diem obductis pennis Stympthalides condunt. Sen. Herc. fur. 4.
 Diem vota considerant. i. e. Consumperant diem vocis & precibus. Stat. 10. Theb. 54.
 Diem referre & relatum condere, Sol dicitur. Virg. 1. Georg. 458.
 At si, quom referetque diem, condetque relatum. Lucidus orbis erit. i. e. In ortu & occasu. Hoc ad futuræ fe- renitatis pertinet signum. Sic Servius.
 Digtos condere in lumina alicujus, est Oculos eruere alicui. Ovid. 13. Met. 561.
 Ensem in alicujus ore adverso condere. Virg. 9. Æn. 348.
 Ferrum condere sub adverso pectore, Adversarium interficere. Virg. 12. Æn. 950.
 Fructus condere, & Promere, contraria. Varro de R. R. lib. 1. cap. 62. Quod nemo fructus condit, nisi ut promat.
 Fructus in cados. Plin. lib. 13. cap. 4.
 Fructus condere & reponere, hominum non pecudum est. Cic. 2. de Nat. Deor. 157.
 Frumentum conditum dicitur, Quod in horreis repositum est. Hor. 2. Epist. 1. 140.
 Iram condere. Tacit. 2. Ann. 28.
 Lustrum condere. Cic. 2. de Orat. 268. V. L U S T R U M.
 Mentem condunt oblivia. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 166.
 Scuta latentia condere. Virg. 3. Æn. 237.
 — tectoque per herbam
 Disponunt enfes, & scuta latentia condunt. i. e. Disponunt & tectos faciunt. Sic & scuta condendo latere faciunt. Servius.
 Secula multa condere vivendo, est Vivere multa secula. Lucret. lib. 3. 1103.
 Semina arrosa condunt formica. Plin. lib. 11. cap. 30.
 Soles longos condere. Virg. 9. Ecl. 52.
 — sæpe ego longos
 Cantando puerum meminî me condere soles. i. e. Æstivos dies finire, & usque ad occasum ducere. Servius.
 Stimulos alicui condere in pectore, i. e. Intigare aliquem. Ovid. 1. Met. 726.
 Succos uvæ condere. i. e. Vinum. Tibul. 1. 10. 49.
 Pax aluit vites, & succos condidit uvæ.
 Vocem condere auribus. Ovid. 20. Epist. 98.
 Vultus condere Sol dicitur occidens. Ovid. 2. Fast. 786.
 Vultus condit Luna. Valer. 7. Argon. 390.
 Condere, [*ἄρνις, ὀφθαλμῶν*] Ædificare, construere, quasi simul dare. Cic. 2. de Divin. 84. Nempæ eo Romulus regiones direxit tum, quum urbem condidit.
 Arces condidit Pallas. Virg. 2. Ecl. 61.
 — Pallas quas condidit arces.
 Ipsa collat. Ubi Servius, Ideo dea artium Minerva dicitur, quia de capite Jovis nata est : sed quia dea artium & ingenii, ideo ista finguntur. Nihil enim est excellentius ingenio : quippe quo reguntur universa.
 Examina apes condunt. Virg. 2. Georg. 452.
 Fata nova. Virg. 10. Æn. 34.
 — sin tot responfa sequuti
 Fletere iusta potest? aut cur nova condere fata?
 Gentem, Propagare. Virg. 1. Æn. 37.
 Jura condere. Ovid. Rem. Amor. 465.
 Mavortia mœnia condere, Civitatem fortium virorum. Virg. 1. Æn. 280.
 Muros. Lucan. ad Pison. 79.
 Nomen memorandum. Sil. lib. 4. 37. — juvat ire periculis
 Ad decus, & dextra memorandum condere nomen. i. e. Glo- riam comparare.
 Rempublicam condere, cui opponitur occidere. Cic. pro Domo 96.
 Remque publicam condere unius discessu, quam interitu occidere malui.
 Secula aurea condere. Orbi felicitatem asserre. Virg. 6. Æn. 792.
 Augustus Cæsar divinum genus aurea condet
 Secula.
 Urbem novam. Virg. 1. Æn. 526.
 Condere, [*συνμαθήσασθαι*] Componere. ut, Condere carmen. Liv. 27. 37.
 Hor. in Arte Poet. 436.
 Numeris aliquid condere, est Carmine aliquid conscribere. Ovid. 6. Fast. 24.
 Bella condere. Virg. 6. Ecl. 6.
 — namque super tibi erunt, qui dicere laudes,
 Vate, tuas cupiant, & tristitia condere bella.

Conducere de. Cic. 1. Att. 14. Afiani, qui de Censoribus conduxerunt, quæsi in Senatu, se cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse: ut induceretur locatio, pultulaverunt. h. e. a Censoribus conduxerunt Atæ vectigalia: nam locandorum vectigalium cura penes Censores erat. Simile est illud Juldem Cic. Ego de Crasso domum emi.

Conducit, [συμφέρει, συμδίδωμι] in tertis personis, pro Utile est. Columel. lib. 1. Nam id minime conducit agricolæ. Cic. lib. 1. de Repub. Facillimam autem in ea Rep. esse posse concordiam, in qua idem conducatur omnibus. apud Non. 4. 104.

Ea maxime conducunt, quæ sunt rectissima. Cic. 5. Fam. 19.

Hominis infanti aut impotenti injuste facta non conducunt. Cic. 1. de Finib. 52.

Laudi tuæ hoc conducit. Cic. 13. Fam. 49.

Proposito conducere res dicitur, quæ convenit cum proposito. Hor. in Arte Poet. 195.

Rationibus nostris conducit id fieri. Cic. 1. Att. 1.

Rationibus Reip. hoc conducit. Cic. 1. Fam. 9.

Saluti tuæ conducere, & non aliena esse a dignitate. Cic. 4. Fam. 7.

Ad ventris victum hæc conducunt. Plaut. Capt. 4. 3. 6.

In rem tuam conducit, &c. Plaut. Cistell. 3. 4.

Ut illud, quod tuam in rem bene conducatur, consilium.

Conduci non possum, &c. Plaut. Afin. 5. 2. 36.

Non edepol conducit possum vita uxoris annua. Exponunt, Non possum adduci ut credam, uxorem meam posse vivere intra annum.

CONDUCTUS, a, um. Plaut. Aul. 3. 2. 34. Nummo sum conductus.

Coctum ego, non vapulatum, dudum conductus fui. Plaut. Aul. 3. 3. 9.

Auxilia regum in unum conducta. Tacit. 15. Ann. 26. i. e. Congregata.

In unum conducti, i. e. Coacti & congregati. Tacit. 2. Ann. 52.

Bella conducta, dicuntur Bella militum mercenariorum. Sil. lib. 5. 196.

Multitudo conducta. Cic. 1. Philipp. 22. Quis enim aut acculator tam amens reperitur, qui, reo condemnato, objici se multitudini conductæ velit?

Navis conducta. Ter. Adel. 2. 2. 17.

Nummi conducti. Hor. 1. Serm. 2. 9. i. e. Fœnore sumpti. Acron, & Porphy.

Opera alicujus conducta huc. Plaut. Aul. 3. 3. 7.

Intro abi: opera huc conducta est vestra, non oratio.

Opera conductæ. Cic. pro Sext. 38. Erat autem mihi contentio non cum victore exercitui, sed cum operis conductæ.

Telæ conductæ. Tibul. lib. 1. 7. 85. ubi Broekh. V.

Tellure conducta ferere. De paupere dictum. Virg. 12. Æn. 520.

Testes conducti. Ovid. 1. Amor. 10. 37.

Torus conductus. Ovid. 1. Amor. 10. 44.

Conducta dicta ad fallaciam. Plaut. Pœn. 3. 2. 3. Al. Conducta.

CONDUCTUM, i. n. ut. Habere aliquid conducti. Cic. pro Cluent. 175.

Et Senec. de Benef. 7. 5. Nec conductum meum, quanquam sis dominus, intrabis.

Adcurrere in conductum. Petron. cap. 9.

CONDUCTUM, Adv. apud Capitolinum.

CONDUCTIO, ðnis. f. [μίσθωσις] Cic. pro Cæcin. 94. Qui colonus habuit conductum de Cefennia fundum, quum idem ex eadem conductio- ne fuerit in fundo.

Conductio, aliter. Cic. 1. de Invent. 74. Quare in longis argumentationibus, ex conductioibus, aut ex contrario complexi oportet, &c. Conductioem vocat, quam Græci *επισημοσύνη*. Victorinus.

Est etiam Morbi species, quam Græci *σπασμωδία* vocant. ut, Conductio præcordiorum, membrorum, nervorum. Cæl. Aurel. Acut. 2. 3. n. 16. & 3. 13. n. 177.

CONDUCTUS, ðs. m. Idem. Contractio. Cæl. Aurel. Acut. 2. 15. Conductu superciliorum.

CONDUCTOR, ðris. m. Qui pecuniam alicui dat, ut aliquid fiat.

Conductor, etiam Is dicitur qui pecuniam accipit. Cic. 3. Q. frat. 1. Tum is mihi respondit, seipsum ejus operis h. s. XVI conductorem fuisse. Cato cap. 14. Conductor vero lapidem, calcem, arenam, aquam, paleasque parabit.

Donare mercedes habitationi conductoribus. Cas. 3. Bell. Civil. 21.

Conductor est Qui vel rei alius usum, vel alieni operis perfectionem, certa mercede pacta, recipit. Hotomanus.

CONDUCTRIX, icis. f. V. Cod. 5. t. 12. l. 18. & 4. t. 65. l. 24.

CONDUCTRICE, Adv. Gell. 16. 12. Commodè hæc sane omnia & conducter. Ita Mff. Al. Condecenter.

CONDUCTIBILIS, e. [συμφέρων] i. e. Utile. Plaut. Epid. 2. 2. 71.

Reperimus aliquid callidi, conducibilis consili. Al. Calidi, vel Cati.

Utile & conducibile. Auctor ad Heren. 2. 35.

CONDUCTITIVUS, a, um. Adj. [μίσθωσις] Quod conductum est, ut, Fiducina conductitia. Plaut. Epid. 2. 3. 8.

Conductitiæ operæ. Varr. 1. de R. R. cap. 17. Omnes agri coluntur hominibus servis, aut liberis, aut utriusque. Liberis: aut quum ipsi colunt, ut plerique pauperculi cum sua progenie, aut mercenariis & conductitiis liberorum operis, res majores, &c.

CONDUCTICO, ðre. [γλυκύσις] Idem ac Dulcare. Vulg. Interpr. Sirac. 27. 26.

CONDUÏUS, i. m. Idem quod Annulus, teste Festo. Ita dictus, ut videtur, *ὄχι τὴν κενόδιον*, hoc est a digitorum articulis aut nodis, sive quod annulus digiti exornari soleant, sive quod in digitis annuli, veluti nodi quidam eminent. Prisci etiam Ungulum vocaverunt, & Symbolum, teste Plin. lib. 33. cap. 1.

CONDUPLICO, [ἐπιπλάσιον] ðre. quasi Simul duplicare, i. e. duplicem facere. Cic. 1. de Divin. 24. Tenebre duplicantur.

Beneficium conduciplicare. Ter. Phorm. 3. 2. 31.

Idem hoc tibi, quod bene promeritis fueris, conduciplicaverit.

Divitiis conduciplicare. Lucret. 3. 71.

CONDUPLICATIONIS, ðnis. f. [ἐπιπλάσιον] Plaut. Pœn. 5. 5. 18.

Quid hoc est conduciplicationis? quæ hæc congenimatio?

Conduciplicatio, Figura Rhetorum. Auctor ad Heren. lib. 4. 38. Conduciplicatio est, cum ratione amplificatiois, aut commiserationis, ejusdem tenus, aut plurium verborum iteratio fit.

CONDURO, ðre. Durum reddere. Lucret. 6. 968.

Humor aquæ porro ferre duratur ab igni:

At coria, & carnes molli durata calore. V. de hoc Aristot. lib. 4. Meteor. cap. 6.

CENDURDUM, i. n. Herba est foliitialis, flore rubro, quæ e collo fuspenfa comprimit strumas. V. Plin. lib. 26. cap. 5.

CONDUS, V. CONDO.

CONDYLOMA, ðtis. n. [κωνδύλωμα] Tuberculum (inquit Pollux) quod ex inflammatione præsternit circum sedem, antumque existit. Latini Resolutionem ani vocant, quia resolvitur ille musculus assurrectorius, quem sphinctera Græci nominant. Plin. lib. 20. vocat sedis vel ani Procidiam, quum de violarum medicinis loquitur: quemadmodum alio loco uteri Procidiam in mulieribus appellat. Idem lib. 21. cap. 20. Sedis rimas & condylomata, omniaque in corpore excrefcentia sanat.

CONDYLOMATICUS, a, um. Nodosus, pultulosus. ut, Passio condylomatica. Cathol.

CONDYLUS, i. m. [κωνδύλος] Junctura & nodus articularum in digitis, & emiens ac stricta in pugnum palma. Nam quatuor digiti (ut scribit Aristoteles) ternos habent condylos & tuberculum. Martialis. 5. 79.

Parvi tibia condyli sonabit.

CONDYLIATUS, a, um. Nodo conftrictus; ut, Lana condyliata. Plin. Valer. V. Barth. Advers. 36. 3.

CONE, [κόνη] Infula ad ostium Istri. Lucan. 3. 200. — & Barbara Cone Sarmaticas ubi perdit aquas, &c. Ptolemao est *Κόννη*, Conna.

CONFABRICOR, ðri. dep. Gell. 3. 19. Molestæ atque odiose confabricatus, commoluitaque magis est originem vocabuli Gubius ille Bassus, quam enarravit.

CONFABREFACTIO, ðre. Idem, apud JCos in Digest.

CONFABRILIS, e. apud Firmicum.

CONFABULO, [συμμιθολοῦμαι] ðre. & CONFABULOR, ðri. Plaut. Most. 2. 2. 78. Perii! illifce hodie hæc confabulabunt fabulam. Al. Con- turbabant. Ufistatius est Fabulor.

Confabulari, Colloqui. Plaut. Cistell. 4. 2. 77.

Salvam eocam: sed ego rem meam magnam confabulari Tecum volo, sociam te mihi opto ad meam salutem.

CONFABULATIO, ðnis. f. Colloquium. Symmach. 9. Epist. 89. Sæpius ad me comment (epistolæ) & confabulationem præsternit imitentur. Pessimæ confabulationes. Hieron. Epist. 2. ad Nepotian.

Pravæ confabulationes. Tertull. ad Uxor. 2. 3.

CONFABULATUS, ðs. m. Idem. Sidon. 9. Epist. 11. extr. Hos eloqui tui claritas, artifices confabulatu, dum compellat.

CONFACIO, ðre. pro Conficere, Obsoleum. Festus; Confecerunt, Una fecerunt. V. ibi Dacer.

CONFAMULOR, ðri. Macrobi. 1. Saturn. 17. Hylen naturamque significat confamulantes.

CONFARCIO, V. CONFERCIO.

CONFARRO, ðre. Prælato farreo matrimonio jungi. V. FAR. & seq. dict. Tacit. 4. Ann. 16. Nam Patricios confarreatis parentibus genites tres filium nominari, ex quæis unus legeretur vestuto more, neque adesse, ut olim, eam copiam, omnia confarreati assuetudine, aut inter paucos retenta. V. FÆRNS. Meminit abunde Serv. ad 1. Georg. v. 31. Cæl. lib. 28. cap. 17. & Lilius de Diis gentiliis pag. 701.

CONFARRATUS, a, um. [συμφεριστίας γάμος] Gloss. Lat. Gr.] Partic. ut Nuptiæ confarreatæ. Apul. 5. Met. Sororem tuam &c. jam mihi confarreatis nuptiis conjugabo. Sed Al. Confestim arra atque his nuptiis. V. pag. 170. Elmenh. & Stev. pag. 402.

CONFARREATURUS, a, um. Partic. apud Apul. 10. Met. pag. 252.

Elmenh. Talis mulieris publicitus matrimonium confarreatur.

CONFARRATIO, ðnis. f. Genus sacrificii, quod fiebat inter virum & uxorem, in signum conjunctionis: sicut Diffarreatio, in signum dissolutionis. Plin. lib. 18. cap. 3. Quin & in facris nihil religiosius confarreationis vinculo erat: novæque nuptiæ farreum præferant. V. Serv. d. l.

CONFERTALIS, e. [συνεπιθεριστικός] Quod eadem parti necessitate tenetur. Cic. de Fato 30. At si ita fatum fit, nascetur OEdipus Laio: non poterit dici, sive fuerit Laius cum muliere, sive non fuerit, copulata enim res est, & confatalis: (sic enim appellat) quia ita fatum lit, & concubitu- rum cum uxore Laium, & ex ea OEdipum procreaturum.

CONFECTUS, V. CONFICIO.

CONFERCIO, si, tum. [συνεπιθεριστικός] ðre. ex Con & Farcio compositum, significat Denfare. Varr. de R. R. 3. 16. extr. Quo facta non modo desistunt pugna, sed etiam conferciunt se lingentes. Plin. lib. 12. cap. 15. Myrrham passim a vulgo coemptam in folles confarciunt. Lucret. 6. 157.

Ventus enim quum confercit frangitur in unum

Concreti montes nimborum, & grandine misti. Legunt quidam

Convertit.

CONFERTUS, a, um. [ἀπέρθετος] Partic. Cæf. 5. Bell. Gall. 16. Neque a tanta multitudo conjecta tela conferti vitæ poterant. Virg. 1. Æn. 347. Quos ubi confertos audere in prelia videri.

Conferti & Rari, contraria. Cas. 1. Bell. Gall. 17. Ut nunquam conferti, sed rari; magnifque intervallis præliarentur.

Acies conferta. IN ACIES.

Agmen confertum. Virg. 3. Georg. 369. — confertoque agmine cervi Torpent, &c. i. e. Agmine conjuncto: Cervi enim congrega- tione gratulantur. Servius.

Arma conferta. Sil. lib. 4. 158. — spiffæque ruunt conferta per arma Undæ Boiorum.

Legio conferta maniplis. Sil. lib. 7. 390.

Liber confertus voluptatibus. Cic. 3. Tusc. 43. i. e. Refertus, plenus.

Vita conferta voluptatum omnium varietate. Cic. 2. de Finib. 64. Color egregius, integra valetudo, summa gratia, vita denique conferta voluptatum omnium varietate.

Vita otiosa plena & conferta voluptatibus. Cic. pro Sext. 23.

Confertus cibo. Cic. in 2. Catil. 10. Vino languidi, conferti cibo, fertis redimiri, unguentis oblitii &c. Alia exemplaria legunt Confecti.

Compar. Liv. 9. 27. Præterquam quod confertiores fiterant.

Superl. Liv. 2. 12. In confertissima turba prope regnum tribunal confitit.

CONFERTIM, Adv. [ἀπέρθετος] Liv. 28. 2. Quum confertim Romani, ut solent, densatis excepissent fecutis. Sed Gronov. Conferti exhibuit. Idem 21. 8. Quo acutus & confertim magis utrinque pugnabatur.

CONFÉRO, fers, tili, lætem, [συνφέρω, ἀποσπαστικός, συρροῦμαι, συμδιδάσκω, συλλέγω, δίδωμι, δάσκω] ferre. ex Con & Fero compo- situm; significat Simul ferre. Plaut. Capt. 4. 2. 15.

Neu quis in hac platea negotii confertat quicquam sul. Columel.

mel. lib. 1. cap. 6. Sitque utriusque proximum horreum, quo conferatur ruti in instrumentum.
 Dotem conferre, vel alia bona. ut C. de collat. bonor. & D. eod. tit. Hic titulus, inquit Ulpian. manifestam habet aequitatem. Quum enim Praetor ad bonorum possessionem contra tabulas emancipatos admittat, particulatim faciat cum his, qui sunt in potestate, bonorum paternorum, consequens esse credit, ut sua quoque bona in medium conferant, qui appetant paternam.
 Conferre, Dare. Plaut. Most. 5. 2. 39. — omnia Nos dabimus, nos conferemus, nostro sumptu, non tuo. Plin. 6. Epist. 12. Et tanquam parens alter, puellae nostrae confero quinquaginta millia nummum. Hic quiddam expressius significat Conferre, nempe Portionem suam cum altero dare, contribuere.
 Conferre ad aliquem. Cic. pro Lege Manil. 48. Hoc brevissimum dicam, neminem unquam tam impudentem fuisse, qui a diis immortalibus tot & tantas res tactus auderet optare, quot & quantas dii immortales ad Cn. Pompeium contulerunt. Al. Detulerunt.
 Conferre, Colloqui. Plaut. Rud. 2. 3. 8. Verum omnes sapientes decet conferre, & fabulari.
 Conferre studia ad arbitrium alterius. Cic. 1. Fam. 9. Quantum litteris, quantum studiis, veteribus nostris delectationibus consequi poterimus, id omne ad arbitrium tuum, qui haec semper amati, libentissime conferemus. Quod quidam dicunt, Reficere & remittere negotium ad alterius censuram.
 Conferre ad aliquem sinistram diligentiam. Plin. 7. Epist. 6. Ut enim non sint tales, quales a me praedicantur, ego tamen beatus, quod mihi videtur. Igitur ad alios hanc sinistram diligentiam conferant. Diligentiam accepit hic quo modo Terentius, in prologo Andriae, Quorum aemulari exoptat negligentiam, Potius quam istorum obscuram diligentiam, h. e. Curiosam indagacionem. Ita Diligens etiam in malam partem a Cicerone usurpatur, pro Lege Manil. In hoc uno, inquit, sunt tam diligentes. Sinistram igitur diligentiam, i. e. Malam, iniquam.
 Conferre cum aliquo, pro Certare; id est vires suas cum alterius conferre viribus. Ovid. 10. Met. 603. Quid facilem titulum sperando quaeris inertes? Mecum confer, ait.
 Conferre, pro Mutare. Ovid. 4. Met. 278. Vulgatos taceo, dixit, pastoris amores Daphnidis Idaei, quem Nymphae pellicis ira Contulit in saxum.
 Res conferre, Contribuere. Ovid. 4. Fast. 351.
 Amorem conferre. Plaut. Curc. 1. 1. 28. Ita tuum conferto amore semper si sapias, Ne id quod ames, populus si sciat, tibi sit probro. Al. Amare, pro Amorem legunt.
 Amorem conferre alicui. Propert. lib. 2. 24. 49.
 Animum alic. Ter. Heant. 2. 4. 10. Haec ubi immutata est, illi suum animum alio conferunt. i. e. Alias amant.
 Animum ad fodiendos puteos conferant. Hirt. de Bell. Alex. cap. 9. pr. Argumentum in paucissima verba conferre, i. e. Paucis dicere. Plaut. Men. prolog. 6.
 Benevolentiam erga aliquem conferre. Cic. 10. Fam. 5. Benignitatis plurimum in aliquem conferre. Cic. 1. Off. 50.
 Capita, pro Congregari, & consulere de re aliqua. [*congregari*,] Cic. 5. Verr. 1. Conferent viri boni capita: de comelatione loquerentur inter se, ac de mulierculis.
 Castra castris, pro E regione castrametari. Cic. 2. de Divin. 114.
 Certamina belli inter sese conferre, Coniungere. Virg. 10. Aen. 147. Illi inter sese duri certamina belli Contulerant.
 Certamina pugnae manu conferre. i. e. Manu certare. Lucret. lib. 4. 841. At contra conferre manu certamina pugnae, Ante fuit multo, quam lucida tela volarent. i. e. Prior fuit consuetudo manibus nudis certare, quam ense aut telis.
 Cibos ore suo conferunt foetibus aves. Quintil. lib. 2. cap. 6. Aves cernimus, quae teneris, infirmisque foetibus cibos ore suo collatos partuntur.
 Consilia. Cic. 2. Philipp. 38. An ille quemquam plus dilexit? cum illo aut sermones, aut consilia contulit saepius?
 Consilium omne, studium, officium, operam, laborem, diligentiam, ad amplitudinem alicujus conferre. [*conferre*,] Cic. 10. Fam. 1.
 Consilium vivendi omne ad naturam suam. Cic. 1. Off. 120. Qui ergo ad naturae suae non vitiosae genus, consilium vivendi omne contulerit, is constantiam teneat.
 Consolationes omnes in rem aliquam. Cic. 12. Att. 41. Omnes tuas consolationes unam hanc in rem velim conferas.
 Consulatum unius tertium in eundem annum, in quem tuum contulisses. Plin. in Paneg. cap. 61.
 Copiam verborum. Quintil. lib. 1. cap. 8. Multum autem veteres etiam Latini conferunt, quanquam plerique plus ingenio quam arte valuerunt, in primis copiam verborum.
 Curas suas, & quicquid nobis est a Deo datum, in Rempub. conferre. Cic. 2. Off. 2. Ego autem, meas curas pro Respub. per eos gereretur quibus seipsa commiserat, omnes meas curas, cogitationesque in eam conferbam. i. e. Omnis mea cura pro Respub. erit.
 Curas ad dignitatem alicujus. Cic. 10. Fam. 12.
 Denarios singulos in medium in singulos talos conferre. Suet. in August. cap. 71.
 Dicta in aliquem. Cic. 7. Fam. 33.
 Diem solvenda pecuniae pacto conferre. Papinianus in l. Quam solvenda. D. de Distract. pign. Quam solvenda pecuniae dies pacto conferunt: convenisse videtur, ne prius vendendi pignoris potestas exerceatur.
 Diligentiam in valetudinem alicujus conferre. Cic. 16. Fam. 6.
 Disputationem conferre in alicujus personam, pro Inducere eum loquentem. Cic. 4. Att. 15. Hanc ego, de Republica quam institui disputationem, in Africanam personam & Philii & Patris & Manlii, contuli.
 Disputationem in carmen conferre, pro Carmine componere. Columel. 9. 16.

Dona conferre alicui. Plaut. Men. 1. 2. 20. Ubi amatores sunt mariti? dona quid cessant mihi Conferre omnes gratulantes, quia pugnari fortiter? Fructum alio. Ter. Eun. 3. 1. 60. — metuet semper, quem ipsa nunc capit Fructum, nequando iratus tu alio conferas.
 Gradum conferre, Convenire. Vi-g. 6. Aen. 488. — juvat usque morari, Et conferre gradum, & veniendi discere causas.
 Gradum. Plaut. Men. 3. 3. 30. — Propera, Menahme, fer pedem, confer gradum, Gradum conferre cum hoste, Hostiliter invadere, & pedem conferre infestis armis. Liv. 7. 33. Primus omnium Consul invadit hostem, & cum quo forte contulit gradum, obruncat. Budaeus.
 Impendia in educationem conferre. Quintil. 1. 10. Senex reposcenti filium patri, vel ut rationem impendiorum, quae in educationem contulerat, opponens, &c.
 Ingenium ad rem aliquam. Cic. 16. Fam. 13. Ingenium tuum quod ego maximi facio, confer ad te mihi, tibi que conferendum.
 Injurias conferre, Commemorare invicem. Tacit. Vit. Agric. 15.
 Inventa plurium in unum conferre. Quintil. 3. 1. lter. Cic. 3. Att. 3. Illo quum pervenire non liceret, statim iter Brundisium versus contuli, ante diem rogationis.
 Lites conferre, Rixari cum aliquo. Hor. 1. Serm. 5. 54.
 Maledicta in aliquem. Cic. 11. Att. 8.
 Manum cum aliquo conferre. Virg. 12. Aen. 678.
 Manum, vel manus. Cic. pro Font. 2. Partim qui cum ipso M. Fontio ferrum ac manus contulerunt.
 Munera. Propert. 2. 3. 25. Haec tibi contulerant caelestia munera divi.
 Nutus. Tibul. lib. 1. 1. 21. De Venere loquens, Illa viro coram nutus conferre loquaces. subaudi, Docet.
 Officia in aliquem. Cic. de Amicit. 74. Odiosum sane genus hominum officia exprobrantium: quae meminisse debet is, in quem collata sunt: non commemorare qui contulit.
 Officia conferre in eos, quos speramus nobis profuturos, non dubitamus. Cic. 1. Off. 48.
 Quicquid in eum iudicii officique contuleris, id ita me accipere, ut iam me ipsum putem contulisse. Cic. 10. Fam. 1.
 Operam ad aliquid. Cic. 4. Fam. 3. Omnem meam curam atque operam ad philosophiam contulisse.
 Plurimum operae, studii, diligentiae, laboris, ad conficiendum reditum alicujus conferre. Cic. 4. Att. 1.
 Orationem ad rem aliquam. Cic. pro Ligar. pr. Omnia controversia, omnis oratio ad misericordiam tuam conferenda est.
 Partem magnam ad aliquid conferre. Cels. lib. 6. cap. 6. Ingentibus vero & variis casibus oculi nostri patent, qui quam magnam partem ad vitam simul & usum & dulcedinem conferant, summa cura tuendi sunt.
 Pacem conferre. In PAX.
 Pecuniam in opus. Plin. 10. Epist. 23. Deinde quam ipsi erogare in oleum soliti, parati sunt in opus balinei conferre. subaudi Pecuniam.
 Pecuniam, aliter. Cic. 3. Off. 93. Nisi forte eam pecuniam in Reipub. magnum aliquid tempus contulerit. i. e. Reservarit.
 Pedem, pro Accedere. Plaut. Merc. 5. 2. 41. O Charine, contra pariter fer gradum, & confer pedem.
 Pedem conferre antiqui dicunt, quod nos, Ad punctum venire, dicimus & jungere. Cic. pro Planc. 48. Non possum magis pedem conferre (ut aiunt) ad propius accedere. quid taces? quid distimulas? quid tergiverfari? Budaeus.
 Pedem conferre dicuntur Oratores, quum argumenta adversariorum confutare aggrediuntur. Quintil. lib. 5. cap. 13. Tam molesta sunt, ut pedem conferre cum singulis non expedit.
 Pestem hominibus hinc conferunt. Columel. lib. 1. cap. 5. Quae nisi vi majore ventorum inspiracionum submoventur, pecudibus hominibusque conferunt pestem. i. e. Aferunt.
 Rationem belli aliquo. Caes. 3. Bell. Civil. 25. Ibi adventum expectare Pompeii, eoque omnem bellirationem conferre instituit.
 Rem in paucis, pro Rem accelerare. Plaut. Poen. 5. 4. 54.
 Res Romanas in historia conferre. V. HISTORIA.
 Sarcinas conferre in medium. Curt. 6. 6. 14. Se conferre dicuntur, Qui se conglomerant, vel in cumulum colligunt. Plin. 8. Epist. 6.
 Conferre se totum ad amicitiam alicujus. Cic. 11. Fam. 29.
 Ad aliquem. Cic. de Amicit. pr. Quo mortuo me ad Pontificem Scaevolam contuli.
 Ad auctoritatem alicujus. Cic. 4. Acad. 9. Idem 4. Philipp. 5. Qui se ad Senatus auctoritatem, ad libertatem vestram, ad univerfam Rem, contulerunt.
 Ad curam aliquam se conferre. Cic. 7. Att. 1. pr. Legitur Convertere, in quibusdam exemplaribus.
 Ad investigationem naturae. Cic. 1. Acad. 34.
 Ad Rempub. Cic. de Amicit. 86. De amicitia, omnes ad unum idem sentiunt, & hi qui ad Rempublicam se contulerunt, & hi qui rerum cognitione doctrinaeque delectantur. i. e. Reipub. administrationem susceperunt.
 Ad studia. Suet. de Clar. Gram. 24. pr. M. Valerius Probus Berytius, diu Centuriarum petiit, donec radio ad studia se contulit. Cic. 2. de Finibus, Praestantissimis ingenii homines se ad philosophiae studium contulerunt. Cic. pro Arch. 4. Se ad scribendi studium contulit. add. 16.
 Ad umbram arboris se conferre, pro Ite. Ovid. 4. Met. 116. Al. Secum ferre.
 Ad hostes. Cic. de Amicit. 37. Itaque hac amentia quaestione nova perterritus, in Asiam profugit, ad hostes se contulit, poenas Reip. graves, justaeque perfolvit. i. e. Profectus est, ivit.
 In amicitiam & fidem alicujus. Cic. 7. Fam. 17.
 In fidem & clientelam alterius. Cic. pro Rosc. Amer. 106. Omnes eos colere atque observare destiterunt, ac se in Chrylogoni fidem & clientelam contulerunt.
 In societatem alicujus. Cic. 13. Fam. 10. Deinde quod mature se contulit in societatem publicanorum.

Conferte se in fugam. Cic. pro Cæcin. 22. Eodem tempore se in fugam contulerunt una amici.

In pedes se conferre. Plaut. Bacch. 3. 1. 7.
Quæ ut affexi, me continuo contuli protinus in pedes.

Confero me in campum, vel ad campum; in urbein, vel ad urbem; i. e. Vado. Quæ locutio eleganter etiam potest poni sine particula IN & A. D. Si autem personam dicas, non locum, necessario particula A. D. utendum est: ut, Contuli me ad patrem, non in patrem. Quoties autem significatur donatio, IN utendum est: ut, Multa in Joannem contuli beneficia. Quicquid in ingratos confertur, plane perditur. Non autem ad ingratos tam eleganter dixeris.

Romam se contuli. Cic. pro Flac.

Se retro conferre. Claud. de 4. Conf. Hon. 399.

Seconfert pituita in stomachum. Cels. lib. 2. cap. 12. Si in stomachum quædam biliosa concurrunt, vel etiam pituita eo se, humorve aliquis aque similis confert.

Seria conferre cum aliquo. Ovid. 2. de Pont. 4. 9.

Seditionem in tranquillum. Plaut. Amphit. 1. 2. 16.
Eam seditionem in tranquillum confert.

Sermonem, pro Colloqui. Plaut. Amph. 2. 2. 25.
Conferas sermonem nec joco nec serio. In Gronov. Cum ea te ferm. Tibi habeas.

Sermonem conferre cum aliquo. Cic. 2. de Invent. Cum hoc ut fere fit, in via sermonem contuli.

Sermones conferunt inter se. Plaut. Curc. 2. 3. 11.
Contant, conferunt omnes sermones inter se drapete.

Vide ad dicatur & sine adjectione Conferre inter se, ut Actor. cap. 4. 15. συνέβαινον αὐτῶν ἀλλήλους reddidit fuit, Conferebant inter se. H. St. Vulgata Ad invicem. V. supra Conferre, Colloqui.

Signa. Livius 1. 33. Aliquoties exercitus Latinus cominus cum Romanis signa contulerat. i. e. Congressi fuerant Latini cum Romanis. Cic. 7. Att. 5. extr. Reliquum esse jocari, si hic finat: nam ego is sum, qui illi concedi putem utilis esse quod postulat, quam signa conferri.

Stipendium studio alterius. Columel. lib. 1. cap. 1.

Studia sua omnia in aliquem. Cic. 2. Q. frat. 14. Quare facis tu quidem fraterne, quod me hortaris, sed me hercule currentem nunc quidem, ut omnia mea studia in istum unum conferam.

Studium omne atque omne ingenium conferre ad alicujus gloriam laudemque celebrandam. Cic. pro Arch. 19.

Studium & operam in rem aliquam. Cic. 1. Off. 22. Deserunt enim vitæ societatem, & nihil conferunt in eam studii, nihil operæ, nihil facultatum.

Studia inter se. Quintil. in proem. lib. 4.

Tempus in rem aliquam. Plin. Paneg. 1. Ad rem aliquam. Cic. pro Lege Manil. 9. Mithridates autem omne reliquum tempus non ad oblivionem veteris belli, sed ad comparationem novi contulit.

Tributum in militare stipendium. Liv. 4. 60. Postremo, indicto jam tributo, edixerunt etiam Tribuni auxilio fe futuros, si quis in militare stipendium tributum non contulisset.

Tributa ex censu quotannis conferre. Cic. 4. Verr. 137. h. e. Pro rata portione census, feu facultatum.

Verba ad rem conferre, est, ut ait Donatus, Aggredi agere quod dicebamus. Ter. Eun. 4. 6. 4.
Uque adeo ego illius ferre possum ineptias, & magnifica verba, Verba dum sint: verum enim si ad rem conferentur, vapulabit.

Verbum in aliquem. Cic. 5. Fam. 5. Nam comperisse me non audeo dicere: ne forte id ipsum verbum ponam, quod abs te aiunt falso in me solere conferri.

Vires in unum. Liv. 27. 39. pr. Ut uterque Consulum hostem in sua provincia contineret, neque conjungi, aut conferre in unum vires pateretur. Vocem in quantum conferre. Cic. pro Quint. 11. Quum ei natura nihil melius quam vocem dedidisset, pater-nihil præter libertatem reliquit, vocem in quantum contulit. i. e. Voce quantum fecit.

Voluntatem in aliquem. Cic. 13. Fam. 18.

Conferre in aliquem vel aliquid quidpiam, pro Imputare alicui causam. Falso conferre aliquid in aliquem. Cic. 5. Fam. 5.

Causam in aliquem. Cic. 12. Att. 31. pr. Equidem magis miror, quod quum in filium causam conferret, quæ mihi non injusta videtur, &c. i. e. Rejiceret.

Crimen in aliquem. Cic. 2. de Orat. 182.

Crimen fallum in purissimam & castissimam vitam alicujus conferre. Cic. pro Rosc. Com. 20.

Culpam in aliquem. Ter. Eun. 2. 2. 95.
Quid istic? Si certum est facere, facias: verum ne post conferas Culpam in me. Cic. 9. Att. 2. Solet, quum fe purgat, in me conferre omnem illorum temporum culpam.

Permuta in aliquem, quæ ab eo nunquam dicta sunt, conferre. Cic. pro Planc. 35.

Suspicionem in aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 99. Audio præterea, non hanc suspicionem nunc primum in Capitonem conferri.

Timorem suum conferre in aliquid. Cæf. 1. Bell. Gall. 40. Qui suum timorem in rei frumentariæ simulationem, angustiasque itineris conferent. i. e. Causam timoris eam afferent.

Vitia sua in fenectutem. Cic. de Senect. 14. Sua enim vitia insipientes, & suam culpam in fenectutem conferunt.

Conferre, [συνεβαίνον] Compare. Dicimus autem, Confero te isti, & cum isto. Cic. 6. Verr. 121. Tu dignior Verres quam Calpidius? qui, ut non conferam vitam atque ætimationem tuam cum illius (neque enim est conferenda) hoc ipsum conferam, quo tu te superiorem fingis. Alii ne minima quidem ex parte conferendi aliis. Cic. 1. Off. 76.

Illæ quæ natura non litteris affectui sunt Romani, neque cum Græcia, neque ulla cum gente sunt conferenda. Cic. 5. Tusc. 2.

Conferre novissima primis. i. e. Conjungere. [vel potius Comparare] Cic. ad Octav. Nam ut ordiar a principio, & perducam ad extremum, & novissima conferam cum primis.

Amplitudinem gemmarum conferre, i. e. Explorare. Suet. Cæf. 47.

Causas conferre, & quid in quamque sententiam dici possit, expromere. Cic. 2. de Divin. 151.

Exempla aliorum conferre. Ter. Adel. 1. 2. 14.
Si conferendum exemplum est, non fratrem videt
Rei dare operam, ruri esse parcum ac sobrium?
Vol. 1.

Faciem & mores conferre duarum, i. e. Invicem comparare. Ovid. 7. Met. 696.

Pacem cum bello, leges cum vi conferre. Cic. 6. Verr. 121. Sed ut pacem cum bello, leges cum vi, forum & jurisdictionem cum ferro & armis, & adventum & comitatum cum exercitu conferat.

Præsentia præteritis. Lucret. lib. 2. 1166.

Rationes. Cic. 5. Att. 21. Homo clamare. quid opus est, inquam, rationes conferatis. affidunt, subducunt, ad nummum convenit.

Se conferre nominibus magnis, i. e. Cum viris magnis se conferre. Ovid. 1. de Pont. 1. 25.
Vitam alicujus cum alterius vita. Cic. pro Sull. 72.

Conferre, quod vulgo dicitur *Collationer*. Cic. 4. Verr. 131. non procul a fine, Tabulas in foro summa hominum frequentia exscribo: adhibentur in exscribendo de conventu viri primarii: litteræ, lituræque omnes assimulatæ, expressæ, de tabulis in libros transferuntur. hæc omnia summa cura & diligenter recognita, & collata, & ab hominibus honestissimis obsignata sunt. Paulo post, & Explicate descriptionem, imaginemque tabularum *Deßboyer, le double & la copie.*

Fretrum. Luc. lib. 1. non procul ab initio (v. 100.) — qualiter undas Qui fecat, & geminum gracilis mare separat lſthmos:
Nec patitur conferre fretrum. An pro Se Conferre, pro Coire? H. St. Conferre, [συνεβαίνον] pro Differre. Cic. 6. Att. epist. 1. vel ut quidam codices habent, 2. cujus initium est, Lepta. Quæ omnia in Martium mensum sunt collata. Ulp. in l. Quæritum. D. de spons. Quæritum est apud Julianum, an sponsalia fiat ante duodecimum annum, si fuerint nuptiæ collatæ. h. e. In duodecimum annum collatæ rejectæque. Confer, [συνεβαίνον] in tertis personis, pro Conducit, vel prodeit, & utile est. Cic. 1. Acad. 16. Cælestia autem vel procul esse a naturæ cognitione conferet: vel si maxime cognita essent, nihil tamen ad bene vivendum conferre. Sed vox novissima abest a Mill. V. not. Crut. & Gronov. Comœdia plurimum ad eloquentiam confert. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Multum hæc pietas confert studio. Idem. 2. 9.

COLLATUS, a, um. Partic. [συνεβαίνον] ut, Collata omnium vota in unius salutem. Plin. in Paneg. cap. 23. extr.
Arma undique collata. Lucan. lib. 5. 722.
Caltris collatis. Sil. lib. 4. 56.
Color collatus, Comparatus. Propert. lib. 3. 24. 7.
Curibus collatis, Commiffa acie. Valer. 6. Argon. 270.
Dextra collata movere prelia. Ovid. 1. Fast. 569.
Marte collato interimere aliquem, aut letho dare. i. e. Cominus interficere aliquem. Ovid. 12. Met. 379.
Pecunia ad alicujus honores collata. Cic. pro Flac. 59.
Puella levibus collata figuris. i. e. Aliarum comparatione non egregia forma. Propert. lib. 1. 4. 9.
Non similis aliis collata. Propert. lib. 1. 5. 7.
Non est illa vagis similis collata puellis.

Viribus collatis. Plin. 8. Epist. 14. Sic collato pede præliari. Liv. 26. Cum Democrito Cleanthes & Chrylippus collati, quintæ classis videntur. Cic. 4. Acad. 73.
Dolere aliquem sibi collatum. Propert. lib. 2. 2. 89.

COLLATIO, Ænis. f. [συνεβαίνον] Budaus, Collationem antiqui vocabant, quæ Indictio alias Latine dicitur: vulgus *releam* vocat. Plin. in Paneg. cap. 41. pr. Nam mihi cogitanti eundem te collationes remissive, donativum reddidisse, congiarium obtulisse, &c. Liv. 4. cap. 60. Patres bene cooptam rem perseveranter tueri: conferre inhi primi: & quia nondum argentum signatum erat, æs grave plaustris quidam ad ærarium convehentes, speciosam etiam collationem faciebant.
Recipere collationes. Suet. Calig. cap. 42. Et patria onera conquerens, collationes in alimoniam atque dotem puellæ recipit. V. ibi Pistic. & ad Neron. cap. 36.
Exercitus, castra, agmina, signorum collationes, &c. Cic. 1. de Orat. 110.
Collatio, Comparatio. Plaut. Milit. 3. 3. 67.
Ubi facta erit collatio nostrarum militarium, &c.
In collatione. Plin. lib. 37. cap. 99. Optima vero sunt quæ in collatione, aurum abicere quadam argenti facie cogunt.
Collatio, Oratoris figura est apud Rhetores. Cic. 1. de Invent. 49.
Collatio, est oratio rem cum re ex similitudine conferens.

COLLATUS, Æs. m. [συνεβαίνον] Hirt. de Bell. Hispan. cap. 31. pr. Congressus enim & clamor &c. in collatu pari erant conditione.

COLLATOR, Æris. m. [συνεβαίνον, σπασθῆν] Plautus Curc. 4. 1. 13.
Symbolorum collatores apud forum piscarium.

COLLATORII, a, um. ut, Funes collatorii. Veget. de re Milit. 4. 46. Alii legunt Chalatorii.

COLLATIIVS, a, um. Adj. [συνεβαίνον] ut, Instrumenta collatiiva, Sen. in Consolat. ad Marciam cap. 10. pr. vocat Ea quæ a pluribus commodantur. Collatiiva, & ad dominos redituris instrumentis scena adornatur. Sic Quintil. Decl. 6. Collatiivam vocat sepulturam, Quæ a pluribus confertur.
Stips collatiiva, dicitur Ammiano Marcellino, Quæ passim erogata vicitant inopes. V. & Apul. 8. Met. p. 213.

COLLATIVUS, a, um. Idem quod Collatiivus; Quod scilicet a pluribus collatum est: ut, Collativum sacrificium. Collativum autem ventrem vocat Plaut. Curc. 2. 1. 16. Magnum & turgidum, eo quod in eum edulia multa conferantur.
Favor collativus. Macrobr. 1. Somn. Scip. 66.
Collativum etiam neutro genere dicimus, eadem forma quæ Donativum, pro Pecunia quam populus Principi vel Republicæ confert.

CONFERRUMINO, [συνεβαίνον] Ære. Idem quod Ferruminare significat. Plin. 27. 8. §. 45.

CONFERTUS, V. CONFERTUS.

CONFERRVA, Æ. f. quod fit declarat Plin. lib. 27. cap. 9. his verbis, Peculiaris, inquit, est Alpibus fluminibus conferrva, appellata a conferruminando, spongia aquarum dulcium verius, quam muscus aut herba, villosæ densitatis atque fistulose. Curatum ea scio omnibus fere ossibus contractis, prolapsum æb arbore alta putatore, circumdata universo corpori, aquam suam inspergentibus, quoties inaresceret, &c.

CONFERRVO, bui, [συνεβαίνον] Ære. Idem quod Ferrvere, vel Simul ferrvere. Ita confertur. Hor. 1. Serm. 2. 71.
Confertur ossa, id est quod vulgus chirurgorum dicit, *glutinantur per fornum*. Cels. lib. 8. cap. 10. Si quando vero ossa non confertur, per
quæ

quæ sæpe soluta, sæpe mota sunt, &c. Hoc ab Hippocrate dicitur
 CONFERVESCO, [ἐπιζῆσι] ère. i. e. Vehementer incalescere. Columel.
 lib. 12. cap. 23. Et tunc demum prædictæ picis sextans, & semuncia in
 sextarios quinque & sexaginta adjicitur, & rutabulo ligneo permiscetur,
 nec postea tangitur dum confervescat. Plin. lib. 18. cap. 30. Vitruv. 5. 3.
 Versando confervescit. & 7. 11. Ab ignis vehementia confervescendo.
 CONFERVĒFACIO, ère. Lucret. lib. 6. 352. de Fulmine,
 Dissolvit porro facile æs, aurumque repente
 Confervescit, e parvis quia facta minute
 Corporibus vis est, &c.
 CONFESSIO, CONFESSOR, CONFESSUS. V. CONFITEOR.
 CONFESTIM, [παραρρηγνῆς] Adv. i. e. E vestigio, subito, mox, contin-
 xuo. Cic. 4. Att. Hæc ego ad te: ut si quid novi (nam quotidie ali-
 quid expecto) confestim ad me.
 Confestim aut ex intervallo. Cic. 1. de Invent. 42. Quæ factum aliquod
 similiter confestim, aut ex intervallo solent confequi.
 Sine ulla mora & confestim rem gerere. Cic. 5. Philipp. 3. Rem admi-
 nistrandam arbitror sine ulla mora, & confestim gerendam censeo.
 CONFIBŪLA, æ. f. [πίβυλα] Cato cap. 12. Fibulus quadraginta, vestes
 quadraginta, confibulus lineas, queis arbores comprimat, si dehiscant,
 & cuneos sex. Confibulæ autem sunt, interprete Turnebo, tanquam
 Duplices fibulæ, quæ si quando quid hiet & aperiat, ad contringend-
 um utrinque & comprimendum adhibentur, interpositis & intercalatis
 etiam cuneis, quos Cato dederat sex.
 CONFIBŪLO, ære. Novatian. de Trinit. cap. 18. In femetipso concord-
 iam confibulare.
 CONFIBULATIO, ðnis. f. Novatian. de Trinit. cap. 19. Mutui fœderis
 confibulatione sociatum.
 CONFICIO, ðci. èctum, [συμψάτω, ἀποσπάτω, πείνω] ère. ex
 Con & Facio; idem quod Facere vel Perficere. Cic. 5. Fam. 11. de Dio-
 nyso, si me amas confice: quamcumque ei fidem dederis, præstabo.
 Conficere exercitatione. Cic. 1. de Invent. 5. Hoc si forte non natura
 modo, neque exercitatione conficitur, verum etiam artificio quodam
 comparatur.
 Magna cura, multa opera, & labore conficere aliquid. Cic. 16. Att. 17.
 Verbis aliquid conficere, pro Refutare dixit Plaut. Pseud. 1. 5. 49.
 Vi manque conficere aliquid. Cic. 1. Off. 76.
 Amanter diligenterque conficere aliquid. Cic. 2. Att. 4.
 Conficere nucem. Plin. Nucem dentibus conficere, ac plagæ imponen-
 te. h. e. Masticandam conterere, & comminure. [Nisi error est. V.
 lib. 23. Sect. 77. extr.
 Conficere hominem. Donatus in Eun. Terentii 5. 4. 6. Proprie (in-
 quit) hoc verbum convenit gladiatoribus iis, qui gravissimos vulneribus
 occubuerunt. Sic Cic. 2. in Caril. 24. Gladiatori illi confecto & faucio.
 Idem 7. Verr. 13. Plagis confectum dico a licitoribus tuis civem Roman.
 ante oculos tuos concidisse.
 Ignes conficiunt silvas, i. e. Consumunt. Lucret. lib. 1. 905.
 Pavor attonitus confecerat hostes. Lucan. lib. 6. 131.
 Sica conficere aliquem. Cic. pro Milon. 38.
 Conficere, absolute, pro Occidere. Tacit. 1. Ann. 6. Quem ignarum
 inermumque ægre confecit. V. etiam 4. Ann. 7. 3.
 Conficere, per translationem, pro Gravare, opprimere, & vehemen-
 ter afficere. Plin. 8. Epist. 16. Confecerunt me infirmitates meorum.
 Cic. 3. Att. 8. Itaque quum meus me mœror quotidianus lacerat, &
 conficit, tum vero hæc addita cura vix mihi vitam reliquam facit. Con-
 ficit, i. e. Consumit, & tabescere facit.
 Quos in foro, quos in ambitione, quos in Repub. quos in amicorum ne-
 gotiis res ipsa ante confecit, quam possemus, &c. Cic. 1. de Orat. 79.
 Confectatus est & confecit. Cic. 2. de Invent. 111. Quod tamen excu-
 sionibus & latrociniiis infestam provinciam redderent. confectatus est &
 confecit. Subaudi Ex superioribus, quosdam in Gallia.
 Conficere aliquam virginem. Ter. Eun. 5. 4. 6.
 — virginem
 Quam amabat, eam confeci sine molestia,
 Sine sumptu, sine stipendio. Ubi Donatus, Si dixisset, Amo-
 rem confeci, posset intelligi, confeci, expediti, perfecti. At vero
 Virginem confeci quid intelligemus, nisi hoc unum quod insultat Parme-
 no, Confectam virginem, quasi dicat Superatam, atque devictam?
 [Sed satis est priorem expositionem sequi.
 Angore confici. V. ANGOR & partic. CONFECTUS.
 Curis confici. Cic. 4. Fam. 23. & 1. de Fin. 59.
 Desiderio alicujus incendi & confici. Cic. in Orat. 33.
 Dolore & pudore confici. Cic. 14. Fam. 3.
 Doloribus lumis. Cic. 5. de Fin.
 Fame. Cic. 3. Off. 29.
 Frigore. Cic. 3. Off. 29.
 Se conficere. Cic. 10. Fam. 17. Ego eum non solum hortatus sum: ve-
 rum etiam coegi isto proficisci, quod & illa valetudine magis conficere
 se, quam me juvare posset in caltris.
 Sollicitudo me conficit. Cic. 11. Att. 4. extr.
 Vetus omnia conficit & consumit. Cic. pro Marcell. 11.
 Conficere, variis nominibus jungitur, ut, Conficere ambulationem por-
 meridianam in aliquo loco. Cic. 5. de Fin. 1. h. e. Deambulare.
 Abfolutionem, Abfolvere. Cic. pro Cluent. 71. In consilium erant ituri
 iudices triginta & duo, sententis decem & sex abfolutio confici poterat.
 Quor spatium immensum conficere, Percurrere. Virg. 2. Georg. 541.
 Annos aliquot. Cic. 1. Tusc. 92.
 Annos propcentum conficit. Cic. in Orat. 176. h. e. Explevit, vixit.
 Annulum, pallium, foccos sua manu conficere. Cic. 3. de Orat. 127.
 Argentum alicujus, Dissipare. Ter. Phorm. 5. 11.
 Ne quum hic non vident me, conficere credant argentum suum.
 Bellum, Pugnare. Plin. lib. 16. cap. 36. Calamis Orientis populi bella
 conficiunt.
 Bellum conficere, pro Finire & abfolvere. Cic. 5. Fam. 10. Nam si
 hoc expectandum est, dum totum bellum conficiam.
 Ribitorbecam alicui. Cic. 1. Att. 7. Et velim cogires (id quod mihi poli-
 tioribus) quemadmodum bibliothecam nobis conficere pollis.
 Cibos. i. e. Concuquere, & quod vulgo dicunt Digerere. Plin. lib. 11.
 cap. 37. Pottea arteria & stomachus denticulatus callu in modum tubi
 ad conficiendos cibos.

Cibos etiam conficere, pro Commanducare, vel fibugere. Liv. lib. 2. 32.
 Cibos conficere, pro Ad esum preparare. Columel. lib. 12. cap. 3. Post
 quæ ad cibum conficiendum vasa constituebantur: inde quæ ad lavatio-
 nem. Paulo post, Quæ ad cibaria quœrenda & conficienda pertinent.
 Cursum, Navigationem. Cic. 5. Att. 15. Hinc Scyrum, deinde Delum,
 utroque citius quam vellemus, cursum conficimus.
 Curriculum vivendi, a natura datum recte & honeste conficere. Cic. de
 Univ. 38.
 Cursus annuus Sol conficit. Cic. 1. de Nat. Deor. 38.
 Diem. Plaut. Trin. 3. 78. Longo sermone utimur, diem conficimus.
 Diem extremum morte. Cic. 3. de Fin. Quum extremum vitæ diem
 morte confecerit.
 Efcas, dicuntur dentes intimi. Cic. 2. de Nat. Deor. 137.
 Exercitum. Cic. 8. Att. 11. Reges barbaros incitare, gentes feras arma-
 tas in Italiam adducere, exercitus conficere maximos.
 Exercitum difficili Reipub. tempore conficeret. Cic. pro Lege Manil. 61.
 Facinus. Cic. pro Rosc. Amer. 76.
 Famam. Cic. de Clar. Orat. 259. Catulus erat ille quidem minime in-
 doctus: sed tamen suavitas vocis, & lenis appellatio litterarum bene
 loquendi famam confecerat. h. e. Ei pepererat, acquisierat.
 Flagitium. Ter. Phorm. 5. 2. 5. Dum aliquid flagitii conficit.
 Funera iusta. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 19. extr. Ac paulo supra hanc memò-
 riam servi & clientes, quos ab iis dilectos esse constabat, iustis fune-
 ribus confectis, una cremabantur. Al. Funebribus.
 Iter. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 4. Atque hoc omni itinere una nocte equi-
 tatus confecto, infcios, &c.
 Jurisdictionem. Cic. 2. Fam. 12. Quoniam jurisdictionem confeceram,
 civitates locupletaram.
 Legationem & mandata conficere. Cic. pro Planc. 28.
 Librum, pro Scribere & componere. V. CONFECTIO.
 Ligna ad fornacem. Cato cap. 16. Calcaris perfcit & coquit, & ex
 fornace calcem eximit, & ligna conficit ad fornacem.
 Malum alicui. Ter. Heaut. 5. 3. 1.
 Profecto, nisi caves tu homo, aliquid gnato conficis mali.
 Mandata. Cic. 9. Philipp. 6. At ille properans, festinanque, manda-
 ta nostra conficere cupiens, &c.
 Mandata alicujus digere, persequi, conficere. Cic. 2. Q. frat. 13.
 Motus animorum. Cic. 2. de Orat. 324.
 Munus annum. Cic. 2. Fam. 11.
 Munus susceptum. Cic. 2. de Orat. 11.
 Negotium. Cæf. 3. Bell. Gall. cap. 15. Quæ quidem res ad conficien-
 dum negotium maxime fuit opportuna.
 Negotium peraliquem conficere. Cic. 1. Att. 3.
 Negotium ex sententia conficere. Cic. 10. Fam. 17.
 Nuptias. Ter. Phorm. 2. 1. 28.
 Bonas me abente hic confecistis nuptias. V. infra.
 Officium legationis. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 103. Sed qui ab eo missi
 erant, confecto legationis officio, liberius cum militibus regis colloqui
 cœperunt. [Puto Regis scribendum.
 Opus conficere. Plaut. Capt. 3. 5. 67.
 Ornamenta. Cic. pro Sext. 110. Cujus ille ordinis nomen retinet, orna-
 menta conficit.
 Pactiones. Cic. 5. Att. 13. Et eo facilius: quod in nostra provincia con-
 tactæ sunt pactiones.
 Partem perpolice ac conficere orationis. Cic. 2. de Orat. 121.
 Patrimonium, Dissipare. Cic. pro Flacc. 90. Quam non amicus suis ci-
 vibus, qui patrimonium fati laudam, quod hic nobiscum conficere po-
 tuit, Græcorum convivii maluit dissipare?
 Pacem. Cic. pro Flacc. 29. Pacem maritimum summa virtute atque in-
 credibili celeritate confecit.
 Pacem alicujus in leges suas. Ter. Heaut. 5. 2. 45.
 — namque adolescens quam minima in spe situs erit,
 Tam facillime patris pacem in leges conficit suas.
 Peculium grande. Plaut. Merc. prol. 95.
 Pecuniam ex re aliqua, pro Curare & parare. Cic. 3. Verr. 138. Negat
 illa posse hominem exorari: permagnam eum dicere ex illa re pecu-
 niam confici posse.
 Pensum. Plaut. Merc. 2. 3. 81.
 Ea molet, conficit pensum, pinsetur flagro &c.
 Pensum, aliter. Plaut. Perf. 2. 4. 1.
 Pensum meum quod datum est, confeci: nunc propero domum.
 Sic, Conficere opus. Idem Capt. 3. 5. 67.
 Porticum mille passuum. Cic. 4. Att. 15. In campo Martio septa tribu-
 tis comitiis marmorea sumus & tecta facturi, eaque cingemus excelsa
 porticu, ut mille passuum conficiatur.
 Prandium. Plaut. Men. 3. 2. 4.
 Professionem conficere, est Proferirerum suam esse, & edere numerum
 ejus vel modum, vel æstimationem apud magistratum, ut in censu,
 quod vicaria etiam alterius opera fieri interdum, auctoritatem dum
 prælatret, poterat. Cic. 16. Fam. 23. Tu vero confice professionem si
 potes, &c. Ex Turnebo.
 Rationes. Cic. 6. Att. 7.
 Redditum alicui, pro Impetrare & efficere ut redeat aliquis. Cic. 9. Fam.
 13. Redditum si me tantum amas, quantum certe amas, hominibus confice.
 V. & Suet. Cæf. 5.
 Rem. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 72. Cæfar in eam spem venerat, se sine
 pugna & sine vulnere suorum, rem conficere posse.
 Rem conficere, i. e. Patrimonium confumere. Cic. Post redit. in Senat.
 10. Qui quum suam rem non minus strenue quam postea publicam confice-
 ret, cepellatem & luxuriam domestico lenocinio sustentavit
 Sacra. Cic. 13. Fam. 12. Quibus & sacra conficere, & facta tecta ædium
 sacrarum locorumque communium, tueri possint.
 Sermonem. Cic. 1. de Orat. 27. Cæf. 1. Bell. Civil. 8. Is reliquo sermone
 confecto, cujus rei causa venerat, habere se a Pompeio ad eum privati
 officii mandata demonstrat.
 Significationem, ut, Exclamatio est, quæ conficit significationem dolo-
 ris. Auct. ad Heren. lib. 4. 23.
 Sollicitudines alicui. Ter. And. 4. 1. 26.
 Quantafque hic suis consiliis mihi confecit sollicitudines.
 Spatia eadem conficere. Cic. 1. de Nat. Deor. 88.

Stadia aliquot vario ferme. Cic. 5. de Fin. 1. Itaque ad tempus ad Pisonem omnes: inde virio ferme flex illa a Diplylo stadia confecimus. Tabulas. Cic. 7. Verr. 60. Audimus aliquem tabulas nunquam confecisse. Quae est opinio hominum de Antonio falsa. Tempus annuum. Cic. 15. Att. 15. Tunicas hibernas. Plaut. Mil. 3. 1. 93. — me, mi vir, lanam, unde tibi pallium Malacum & calidum conficiatur, tunicaeque hibernae bonae. Vestem. Columel. lib. 12. cap. 3. Nihil enim nocebit, si sibi atque actoribus, & aliis in honore fervilis vestis domi confecta fuerit, quo minus patris familias rationes enerentur. Viam longam. Cic. de Senect. 6. Celeritate incredibili longissimas vias conficere. Suet. in Caes. cap. 57. Vim divinam. Cic. 2. de Divin. 117. Quae vetustas est, quae vim divinam conficere possit? h. e. Omnino perdere, & in nihilum redigere, atque consumere. De oraculo Delphico, ubi jam desierant responda dari. Vultus acerbum. Virg. 11. Aen. 824. Cum aliquo conficere, pro transigere. Cic. 7. Fam. 2. Cum aliquo de re aliqua conficere. Cic. 12. Att. 19. pr. Ex quo conficitur, ut si leges duae, aut si plures, &c. Cic. 2. de Invent. 72. i. e. Ex quo concluditur. Confectum est. Cic. in Topic. 29. Nondum est satis: adde, nec ea aut legata testamento, aut possessione retenta, confectum est. CONFICIENS, entis. [διδεξαμένη, ἀποποιήθη] Partic. Qui conficit. Conficientissima litterarum civitas, Quae omnia scribit quae agit. Cic. pro Placc. 44. Cum civitate mihi res est acerima, & conscientissima litterarum, in qua nummus moveri nullus potest sine quinque Pratoribus, tribus Quaestoribus, quatuor mensariis, qui apud illos a populo creantur. Sic Efficientes. H. St. Conficientes causae & Efficientes, pro iisdem. Cic. in Partit. 94. Bonorum conscientia, pro his quae bona conficiunt. Cic. 5. de Fin. 81. Sed haec quum corporis bona sint, eorum conscientia certe in bonis numerabis, amicis, liberis, propinquis, divitiis, honores, opes. CONFECTUS, a, um. Partic. [κατεργασμένη, καταπαινημένη] Cic. 2. Off. 2. Nec me angoribus dedi, quibus essem confectus. Confectus caede, Interfectus. Sen. Herc. fur. 13. Confectus ac cruciatus. Cic. de Arusp. Resp. 2. Haud potest gravius a me verbis vulnerari, quam est statim in facto ipso a gravissimo viro P. Servilio confectus ac cruciatus. Confectus aetivis. Cic. 3. Fam. 9. Avo confectus. Virg. 11. Aen. 85. Cibo. Cic. 2. in Catil. 10. Calore & spiritu cocta & confecta quae in alvo sunt, in reliquum corpus dividuntur. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Corpore & animo confecta mulier. Cic. 14. Fam. 4. Cruciatu confectus maximorum dolorum. Cic. 11. Att. 11. Dolore assiduo confectus. Catul. 63. 1. Dolore animi. Cic. pro Muren. 86. Fame, frigore, inopia rerum omnium. Cic. 1. in Catil. 26. Flammis confecta. Valer. 6. Argon. 384. Laboribus, concursationibusque confectus graviter se habere. Cic. 10. Fam. 17. Mærore confecta virgines. Curt. 3. 11. 25. Squalore sordidus, confectus morbo, lacrymis ac mærore perditus. Cic. pro Muren. 86. Senecta. Ovid. 6. Met. 37. Summa senectute. Cic. in Pison. 84. Senio. Claud. de Bell. Gild. 446. Vino, lustrifque. Cic. 2. Philipp. 6. Quum omnes impuritates pudicia in domo susciperes, vino lustrifque confectus. Vino, ganeis, lenociniis, adulterifque. Cic. pro Sext. 138. Vulcanibus. Cic. Post. redit. ad Quir. 5. Aetas confecta annis. Columel. lib. 1. cap. 8. Artus confecti languent. Lucret. lib. 3. 960. Bellum affectum, & pæne confectum. Cic. de Provinc. Consul. 19. Bella consilio togatorum suscepta sæpe & confecta. Cic. 1. Off. 79. Cibus confectus coactusque in jecore, per venam cavam ad cor perlabitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Civitas ab aliquo confecta. i. e. Everfa. Cic. de Arusp. Resp. 42. Civitas confecta senio est. Cic. pro Milon. 20. Cursus confecti. Virg. 5. Aen. 362. Fata. Stat. 9. Theb. 139. Forma confecta macie. Virg. 3. Aen. 590. Latina confecta. Lucan. 1. 510. — & ostendens confectas flamma Latinae. Ubi Interpr. Latinas ferias perditas ostendebat flamma, quae fe extis impositis dividebat. V. etiam lib. 5. 402. & Gronov. Observ. 4. 25. Lex, ut, Eadem ratio, quum est in hominis mente confirmata & confecta, lex est. Cic. 1. de Legib. 18. Munus confectum carmine. Catul. 66. 149. Hoc tibi quod potui confectum carmine munus, Pro multis aliis redditur officiis. Pectora magno confecta labore. Tibul. lib. 1. 7. 39. Res confecta est. Cic. 8. Att. 4. i. e. Actum est de Italia. C'en est fait, Teut est perdu. Stipendia. Cic. pro Lege Manil. 16. Partem militum, qui jam stipendia confectis erant, dimisit. Tabulae litteris Graecis confectae. Caes. 1. Bell. Gall. 19. In castris Helvetiorum tabulae repertae sunt litteris Graecis confectae. Victoria. Cic. 14. Philipp. 1. Paulo ante dixit, Victoriæ quae parta est. CONFECTIO, ðris. f. [ἐπιπέδησις, ἀποποιήσις] Cic. pro Placc. 10. Nec tabulae creditoris proferuntur, nec tributis confectio ulla recitatur. Annalium confectio. Cic. 2. de Orat. 52. Libri. Cic. de Senect. 1. Mihi quidem ita jucunda fuit hujus libri confectio. Belli confectio. Cic. 14. Philipp. 1. Escarum confectio a lingua adjuvari videtur. Cic. 2. de Nat. Deor. i. e. Ciborum comminatio. Confectio, Medicamentorum immixtio, seu compositio. Gell. lib. 17. cap. 16. de Mithridate rege loquens, Solitumque earum sanguinem miscere medicamentis, quae digerendis venenis valent: eumque sanguinem vel potentissimum esse in ea confectioe.

CONFECTOR, ðris. m. [ἀμειψιός, ἀλεπτάρων] Cic. 2. de Nat. Deor. 41. Atque hic hoster ignis, quem usus vitae requirit, confector est & consumptor omnium: idemque quodcunque invasit, cuncta distubat ac dissipat. Aëris confectores. Spon. Miscell. Erud. Antiq. p. 221. i. e. Qui in foemis & officinis æs præparant. Belli confector. Cic. 10. Fam. 20. Ferarum confector. Firmic. lib. 3. cap. 9. & 12. Ferarum confectores. i. e. Occisores. Suet. Aug. 43. V. ibi Pluif. Negotiorum confector. Cic. 4. Verr. 108. CONFECTORIX, Tois. f. Lactant. 7. 11. ex Ciceronis incerto loco: Confectrix omnium rerum: vetustas, i. e. Quae conficit & consumit. CONFECTURA, æ. f. [συνδραστή] Plin. lib. 13. cap. 12. Proximum amphitheatricæ datum fuerat a confectura loco. Mellis confectura. Columel. lib. 9. cap. 14. CONFECTORIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. ἰατρικὸν φαρμακίον, Confectorium. V. Voff. 2. Rhet. p. 237. CONFECTUARIUS, i. m. Idem ac Confector ferre. Ita vocari confectuarium in veteri Inscriptione observat Scalig. ad 4. Manil. p. 286. CONFICTIO, CONFICTUS. V. CONFINGO. CONFIDUSSOR, ðris. m. Qui cum alio fidejubeat. Contrepleige. Modestinus l. ut fidejussor. D. de fidejuss. & mandat. Ut fidejussor adversus confidejussorem suum agat, actio danda non est: ideoque si ex duobus fidejussoribus ejusdem quantitatis, alter electus a creditore totum exsolverit, nec est cessare sine actione: alter nec a creditore, nec a confidejussore recte convenitur. CONFIDO, ifus sum, [πίστιοναι, ἰσθίω] ðre. significat Credere & existimare, tum in præterito, tum in præterito, tum in futuro: auctore Valla lib. 5. cap. 47. V. paulo infra Confidere & Credere. Habet etiam præteritum activæ terminationis Confidi, Liv. 44. 13. Nec tum mentiam modo, sed agros etiam confiderunt se a populationibus tueri posse. V. Borrich. Coqit. pag. 288. & seq. Confidere de, ut, Quum de consuetudine civitatis vel provinciæ confidere quis videtur. Ulpian. in l. quum de consuetudine. D. de legibus. De salute confidere. Caes. 2. Bell. Civil. 5. Confidere in, ut, Quippe qui in illorum sibi confidere multitudine. Hirt. de Bell. Afric. cap. 19. [Lego Confideret. Confidere & credere. Liv. 2. Et Consules magis non confidere, quam credere suis militibus. Qui locus non parum habet difficultatis, proinde sic explicandus. Credimus illis, quos solvendo esse putamus: Confidimus his, quorum benevolentia nos facit securos. Consules porius non confidebant suis militibus, quos aversos alienatoque a se animo existimabant, quam de viribus illorum desperarent. [Legendum forsitan, Quam non credere: Plus est quippe Confidere, quam Credere. Sed locum non reperi.] Confidere & Metuere, contraria. Ovid. 17. Epist. 173. De facie metuuit, vitæ confidit, & illum Securum probitas, forma timere facit. Num confidit? Plaut. Pseud. 4. 7. 107. Num confidit? sycophanta hic nequam est, nugis meditatatur male. Al. Non confidit. Nihil nimis oportet confidere. Cic. 1. Tusc. 78. Confidere alicui. Cic. 3. de Fin. 25. Atque iste vir altus & excellens magno animo vere fortis confidere sibi debet, & suae vitæ & actæ & consequenti. Timide confidere alicui. i. e. Non tuto. Ovid. 2. de Arte Am. 143. Mihi ipse confido. Cic. de Amicit. 17. Sibi confidere. Cic. pro Placc. 5. Arca alicujus confidere. Cic. 1. Att. 9. Bonis fragili confidere. Sen. Hippol. 6. Bonis suis. Cic. 5. Tusc. 40. Causæ. Cic. 1. de Fin. 1. Causæ suæ ferocius. Cic. 8. Att. 9. Constantia alicujus parum. Cic. 16. Att. 16. Figuræ suæ. i. e. Pulchritudini. Ovid. 10. Met. 69. Formæ suæ. Lucan. lib. 10. 82. Optimatibus nihil. Cic. 9. Att. 4. Rebus afflictis melius. Virg. 1. Aen. 456. — hic primum Aeneas sperare salutem Ausus, & afflictis melius confidere rebus. i. e. De afflictis rebus. Regnis suis. Juppiter de Colare mortuo apud Valer. 6. Argon. 625. Hei mihi si duræ natum subducere fortis Molior, atque meis ausim confidere regnis. Virtuti. Caes. 3. Bell. Civil. 24. Virtuti constantiaque alicujus. Cic. 5. Philipp. 5. Confidere cum ablativo positum. Cic. 5. Tusc. 8. Cujus ingenium & eloquentiam quum admiratus esset Leon., quaesivisse ex eo, qua maxime arte confideret. Confidere cum Ablat. ut bene contra Servium Lancelotum scripsit. Desputat. 317. Item confidit cum Accus. apud Statium, ut quidem legit Prisc. sed Confessus in aliis exempl. V. idem Desp. ibidem. H. St. Animo confidere. Cic. 1. Q. frat. 2. Sperent superiores fore nos, confidant animo, ut in hac Rebus, ne casum quidem ullum pertimescat. Animo & spe confidere. Hirt. de Bell. Afr. cap. 1. extr. Tamen non deterrebatur, animo & spe confidebat. Firmitate corporis & fortunæ stabilitate confidere. Cic. 5. Tusc. 40. Voluntate alicujus. Cic. 8. Att. 19. Confidere cum verbo. ut, Confido fore, ut alio genere litterarum utamur. Cic. 16. Att. Epist. penult. Sic, Confido rem, ut volumus, esse. Cic. 6. Att. 7. De futuro. Cic. 11. Fam. 8. Ita enim sperant atque confidunt, ut antea rege, sic hoc tempore regno te Rempub. liberatum. De præterito. Cic. 3. Off. 3. Quamquam a Cratippo nostro, principe hujus memoriæ philosophorum, hæc te assidue audire atque accipere confido. De præterito. Cic. 7. Verr. 176. Ego mei jam rationem officii confido esse omnibus iniquissimis meis perfolutam. CONFIDENS, entis. [πίστιοναι, ἰσθίω] Partic. Audax, nihil timens: tam in bonum, quam in malum accipiter. Frequentius tamen in malum. V. MAX CONFIDENTIA. In bonum. Plaut. Merc. 5. 2. 12.

—o Cupido quantus es?

Nam tu quemvis confidentem facile tuis factis facis: Eundem ex confidente actum diffidentem denuo.

Idem Capt.

3. 5. 8.

In malum. Ter. Phorm. 1. 2. 73.

— est parafitus quidam Phormio, Homo confidens, qui illum dii omnes perdidit.

Ubi Donatus,

Hic Confidens pro Improbis, audace & temerario posuit. ut, O ingen- tem confidentiam! Plaut. Amph. 1. 1. 1.

Qui me alter est audacior homo? aut qui confidentior?

Homo durus, confidens, timidus, amari sermonis. Hor. 1. Serni. 7. 7.

Nequam est homo ille atque confidens. Cic. 7. Philipp. 4.

Confidens, Constantis, inquit Donatus. Ter. And. 5. 2. 14.

Nescio quis fenex modo venit: ellum, confidens, catus.

Superl. Virg. 4. Georg. 445.

Nam quis te, juvenum confidentissime, nostras

Jussit adire domos? h. e. Audacissime.

Gallum confidentissimum fudit alitis propugnatione Valerius. Ammian. 24. 11.

Mendacium confidentissimum. Apul. Apol. p. 318.

CONFIDENTIA, æ. f. [ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς] Plaut. Mil. 2. 2. 74.

Tute unius si recipere hoc ad te dicis, confidentia est

Nos inimicos profugare posse.

Confidentia & Fidentia, differunt, ut Cic. 7. Tusc. 14. ostendit, his verbis, Qui fortis est, idem fidens, quoniam confidens mala consue- tudine loquendi in vitio ponitur, ductum verbum a confidendo, quod laudis est. Qui autem est confidens, is profecto non extimescit, &c. Hæc Nonius.

Afferre confidentiam. In Afferro.

Amittere confidentiam. In Amitto.

Habere confidentiam in ventre. Plaut. Capt. 4. 2. 32.

Confidentia, sapius in malam, Fiducia in bonam partem accipitur, auctore Donato. Ter. Eun. 5. 1. 23.

Vide amabo, si non quam aspicias, os impudens

Videtur. r. non est. p. tum que ejus confidentia est?

An Fidentia? Vide Append. in Varr. cap. 19. H. St.

Improbitas & confidentia. Cic. pro Cæcin. 2. Quasi vero aut in judicio possit idem improbitas, quod in vi confidentia.

Confidentia & temeritas. Cic. 2. Philipp. 104. Jam intelliges aliam cau- sam esse hæcæ Cæsaris, aliam confidentiæ & temeritatis tuæ.

Ingens confidentia. V. INGENS.

Videte quo vultu, qua confidentia dicat. Cic. pro Flacc. 10.

Scapularum confidentia. i. e. Duritia. Plaut. Afin. 3. 2. 3. Nonius.

Confidentia, Constantia. Cic. 3. de Rep. Duas sibi res, quo minus in vulgus & in foro diceret, confidentiam & vocem defuisse. Nonius.

CONFIDENTILOQUIUS, a, um. [ἰσχυρολόγος] dictio a Plauto con- fida in Trin. 1. 2. 164.

Nihil est profecto stultius, neque stolidius,

Neque mendaciloquius, neque argutum magis,

Neque confidentiloquius, neque perjurius,

Quam, &c.

CONFIDENTER, Adverb. [ἰσχυρῶς] Plaut. Capt. 3. 5. 6.

At ut confiderenti mihi contra affuit.

Spure, superbe, perfidiose, crudeliter, confidenter, malitiose, flagi- tiose factum. Auct. ad Heren. lib. 1. 8.

Facere confidenter. Plaut. Mil. 2. 5. 55.

Colloqui. Cic. 2. de Orat. 28.

Restare confidenter in aliqua re. Ter. Heaut. 5. 3. 6.

In qua re nunc tam confidenter reitas, stulta? s. ego nescio.

Compar. Cic. pro Cæcl. 44. Dicam enim jam confidentius de studiis ejus honestis, quoniam audio quædam, & reus vestra sapientia, libere con- fiteri.

Loqui confidentius. Cic. 2. de Orat. 28.

Superl. Resistere confidentissime. Auct. ad Herenn. lib. 2. 8.

CONFIDENTIUS, a, um. [ἰσχυρῶς] Partic. ut, Ruiticus confusus plenis agris. Tibull. 2. 1. 21.

Benevolentia confusus. Curt. 4. 10. 16. Satis confusus Græcorum erga se benevolentia æ fidei.

Cælo sereno nimium confusus, Cæli deceptus fraude sereni. Virg. 5. Æn. 870.

Copia & facultate causæ confusus. Cic. pro Rosc. Com. 2.

Flore primæ juventutis. Sil. lib. 16. 406.

Pelago sereno. Virg. 5. Æn. 870.

Remis minutis. Propert. 1. 11. 9.

Urbe. Cic. 12. Fam. 14.

Confusus amari, Credens se amari. Tibul. lib. 1. 9. 45.

Tum miser interii, stulte confusus amari.

Confusus cum Accuf. V. in ipso verbo.

CONFUSIO, ðnis. f. [ἰσχυρῶς] Cic. 4. Tusc. 80. Et si fidentia, id est firma animi confusio, scientia quædam est, & opinio gravis, non temere as- sentiens.

CONFUSIO, xi, xum, [συνεπιγυμνῶ, ἰσχυρῶς, ἀσθενεῖω] ðre. Idem quod Fingere. ut, Confingere tabulam auleis. Columel. lib. 7. cap. 3.

Confingere sagittis aliquem. Cic. 4. Acad. 89. Quid apud Euripidem Her- cules, quam ut Eurithiæ filios ita suos confingebat sagittis, quam, &c.

Oculus cornicum confingere. Cic. pro Muren. 25. Proverbum est. V. Eracm.

Confingere tabulas inter sese. Cato R. R. cap. 21.

Confingere suas curas in Reip. salute. Cic. 7. Philipp. 5. Hunc ipsum mi- hi hominem familiarissimum, nisi talis Consul esset, ut omnes vigilias, curas, cogitationes in Reipub. salute confingeret, Consullem non putarem.

CONFUSUS, a, um. Partic. [συνεπιγυμνῶ] ut, Confusus cuspide. Lucan. lib. 3. 621.

Percunt confusi a sociis. Virg. 2. Æn. 429.

Sagittis confusus. Sen. Herc. O. Eth. 7.

Telis. Ovid. 2. de Pont. 7. 15.

Texit confusum telorum seges. Virg. 3. Æn. 45. de Polydoro,

— hic confusum ferrea texit

Telorum seges, & jaculis increvit acutis.

Sententia confusus, Translate. Cic. 12. Philipp. 8. Meminerant ejus sententia confusum Antonium, L. Cæsarem fortem quidem illum, & constantem Senatorem.

Senatufconfusus. Cic. de Arusp. Resp. 8.

Facere confusum. i. e. Confingere. Cic. 2. de Orat. 253. ex Lucil.

Quid? Decius, Nuculam an confusum vis facere? inquit. Hic

autem est ultus ambiguus. Nam sermone Confusum facimus, quemad- modum mucrone castalia re. Significat autem Verbis aliquem exagitare.

CONFIXILIS, e. Apul. 4. Milef. p. 148. Confixilis machina, i. e. Peg- ma. V. Lipf. de Amphith. cap. 22.

CONFIGULO, ðre. Idem ac Fingere; unde

CONFIGULATUS, a, um. legitur in sacro Syllabo Paulini Aquileiensis: Confingulata summi artificis manu terra.

CONFIGURO, [συνεπιγυμνῶ] ðre. Columel. lib. 4. cap. 20. Ne pravi- tas statuminum ad similitudinem sui vitem configuret. Sic Macrobr. 5. Sat- urn. cap. 11.

CONFIGURATUS, a, um. Laclant. 7. 4. Homo ex rebus diversis ac re- pugnantibus configuratus.

Simulacra configurata. Idem 1. 17.

CONFIGURATIO, ðnis. f. Tertull. de Pudicit. cap. 8. Christianus ad- mittitur ad configurationem minoris.

CONFIDO, ðre. Tibull. 4. 1. 173.

Et ferro tellus, pontus confinditur ære.

CONFINGO, inxi, ictum, [συνεπιγυμνῶ] ðre. nihil amplius fere quam Fingo significat, præterquam quod compositio nonnihil addit vehemen- tiæ, quemadmodum in perisique aliis. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundi- nes eadem materia nidus confingunt. Idem lib. 12. cap. 5. Apes favos confingunt & ceras. i. e. Formant vel componunt.

Confingere, significat etiam Commisisci & commentari. ut, Confinge- rationes. Columel. lib. 1. cap. 8. Ter. Phorm. 1. 2. 81.

— omnia hæc

Confingam, quod erit mihi bonum atque commodum.

Confingere & commisisci aliquid. Auctor ad Heren. lib. 2. 12.

Crimen in aliquem. Cic. 4. Verr. 90. Concedes non hoc crimen nos in te confingere.

Dolum inter sese. Plaut. Capt. prof. 35.

Hicæ autem inter sese hunc confixerunt dolum.

Insidias sibi ab eo paratas confingit. Justin. lib. 32. cap. 2. extr. De Perseo. Rurem. Auctor ad Heren. lib. 2. 12.

Confingere aliquid ab alio cogitatum esse. Cic. pro Rege Deiot. 16. Id vos & a viro optimo, & ab homine minime stulto, cogitatum esse con- fingitis.

CONFICTUS, a, um. Partic. [συνεπιγυμνῶ] ut, Confictæ lacry- mæ. Ter. And. 3. 3. 26. Conficta fabula. Auctor ad Heren. 2. 12.

CONFICTIO, ðnis. f. [συνεπιγυμνῶ] Cic. pro Rosc. Amer. 35. Criminis confictionem Erucius suscipit.

CONFICTOR, ðris. m. Paulinus Nolan. Epist. 21. n. 4. Manichæus ve- ri creatoris negator, & falsi confictor.

CONFICTRIX, icis. f. apud Mart. Capell.

CONFICTILIS, e. Adj. &

CONFICTITIUS, a, um. Idem. apud Firmicum.

CONFICTITO, ðre. frequent. Nævius apud Varr. L. L. 6. 6.

CONFINIUS, e. [συνεπιγυμνῶ, σύνορος] Qui eodem loco finitur. Liv. 4. 49. pr. Excursionibus inde in confinem agrum Labicanum factæ erant. In lib. 12. cap. 20. Tarum invehitur per Nabathæos, Troglodytasque confines.

Caput confine collo. Ovid. 1. Met. 718.

Oris confinibus. Valer. 2. Argon. 633.

Vitia virtutibus confinia. Senec. Epist. 120.

Confinis, genitivo jungitur. Auctor ad Heren. lib. 4. 17. Qui in medio- cre genus orationis profecti sunt, si pervenire eo non potuerunt, er- rantes perveniunt ad confine genus ejus generis, quod appellamus flu- tuans & dissolutum.

Confinis, dativo jungitur. ut, Confinis Æthiopiæ est. Plin. lib. 8. cap. 10.

Confinis, per translationem, quod prope Idem est & Simile. Quintil. lib. 6. cap. 4. Et confine est quod dicitur per suspicionem.

Confines & Vicini differunt: nam Confines dicuntur, Quorum prædia linea tantum distincta sunt: vel Quorum unius finis, alterius etiam finis est. Vicini vero, Quorum prædia parietibus distincta sunt. Itaque Confinium in rusticis, Vicinitas in urbanis prædiis ponitur, uti doc- cet Paul. 1. 4. in fin. D. fin. regund. Hottom.

CONFINER, is. n. [συνεπιγυμνῶ] Valer. 6. Argon. 374.

Heu pudor! inde Lycen ferit ad confine papillæ,

Inde Thoen.

In confinibus hostis arceus est. Sen. lib. 1. de Ira. 8.

CONFINIUM, i. n. [συνεπιγυμνῶ] Terminus agrorum. Columel. lib. 3. cap. 5. pr. Mediocritas in electione loci maxime probatur: quoniam in confinio boni malique posita est. Plin. lib. 6. cap. 9. Confinium Caspii maris.

Vicinitates & confinia. Cic. 2. Off. 53. Convenit autem cum in dando munificum esse, tum in exigendo non acerbum: in omnique re contra- henda, vendendo, emendo, conducendo, locando, vicinitatibus & confiniis æquum & facilem, multa multis de jure suo cedentem. i. e. Vicinis & Confiniis.

Loci alicujus ad confinia. Valer. 8. Argon. 180.

Lucis & noctis confinium, dicitur Crepusculum. Apul. 2. Met. p. 122.

Ad confinia lucis usque pervigiles erimus. Et Ovid. 4. Met. 399.

Jamque dies exactus erat, tempusque subibat,

Quod tu nec tenebras, nec possis dicere lucem;

Sed cum luce tamen dubie confinia noctis.

Mortis confinia. Apul. 11. Met. p. 258.

Terræ alicujus confinia, i. e. Loca vel oppida adjacentia. Lucan. lib. 3. 275.

Ponere in confinio arbores. Ulpian. in l. 2. D. finium regundorum. Ne- que enim multum interbo, arbores quos in confinio, an adificium ponat.

Prope confinium arbor posita, si etiam in vicinum fundum radices egerit, communis est. Causus in l. adeo §. ult. D. de acquir. rer. domine.

Arctum confinium salus & exitus. Patern. lib. 2. 124. pr. In quam arcto salutis exitique fuerimus confinio, mihi tam festinanti exprimere non vacat.

Breve confinium artis & falsi apud Tacit. 4. Ann. 58. pro Similitudine vel atthinitate.

CONFINITIVUS, a, um. Gell. 1. 4. Officia virtutum confinitiva.

CONFIO, [συνεπιγυμνῶ] ðri, passivum habet significacionem. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 58. Postquam id difficiliter confieri animadvertit. Balbus & Oppius Ciceroni, 9. Att. 8. Te hortari delinere, ut velles rebus interesse: quo facilis, & majore cura dignitate per te, qui utrique es conjunctus, res tota confieret.

Res confit utroque modo. Lucret. lib. 4. 292.
Confore, [ἑταίρειον] futurum tempus infinitivi modi. Ter. And. 1. 1. 140.

—restat Chremes,
Qui mihi exorandus est: & spero confore. Ubi Donatus. Confore, ab eo quod est Confit, i. e. Perficitur: futurum tempus infinitivi modi Confore facit, i. e. Perficitur iri. Sic Adelp. 5. 8. 23.
—verum quid ego dicam? hoc confit quod volo. Al. Cum fit. Conferi, i. e. Perfici. Unde Confictum negotium dicitur, vel confecta res, Quæ ad plenum perficitur. Virg. 4. Æn. 116.

—nunc quæ ratione quod infiat
Confieri possit paucis (advertite) docebo. Hæc Donatus.
CONFIRMATIO, [βεβαιώσις, κεραινωσις, στερέωσις, δυναμὸν, κεραιώσις] Ære. Firmum facere. Cic. pro Lege Manil. 24. Mithridates autem & suam manum jam confirmarat, &c.
Educare & confirmare ars dicitur ea, quæ sunt orta jam in nobis & procreata. Cic. 2. de Orat. 356.
Erigere se & confirmare. Cic. 1. Q. frat. 3. Erige te & confirma, si quæ fubeunda dimicatio erit.

Confirmare & excitare aliquem. Cic. 1. Att. 11. Ego recreavi afflictos animos bonorum, unumquemque confirmans & excitans.
Ad voluntatem alterius se. Cic. 1. Fam. 8. Verumtamen ipse me confirmo ad ejus voluntatem, a quo honeste dissentire non possum. Al. Conformo. Confirmatur cicatrix. Cels. lib. 2. cap. 10. Ideo que protnus brachium deligandum, habendumque ita est, donec valens cicatrix sit, quæ celerime in vena conficitur.
Corpus confirmare. Cels. lib. 4. cap. 4. Neque vomitum hujus afferre periculum, etiam quum repetit, si ante confirmare & implere corpus licuit.

Intestina. Cels. lib. 4. cap. 19. Neque enim ulla res magis intestina confirmat.
Membrum. Cels. lib. 8. cap. 10. Tum paxillus removendus, vulnus fanandum est, cicatrix inducta fovenda frigida aqua est, &c. & magis etiam hic quiescendum, donec membrum conficitur.
Confirmare se dicuntur Qui ex morbo convalescent. Cic. 16. Fam. 2. Cura igitur te, & confirma: & quum commode poteris, &c. ad nos veni. Plane se confirmare alicubi. Cic. 16. Fam. 3. Mihi placebat, si firmior esses, ut te Leucadem deportaret, ut ibi te plane confirmares.
Ætas jam confirmata. Cic. 5. de Finib. 43. In his vero ætatibus, quæ jam confirmatæ sunt, quis est, &c.

Valetudo jam confirmata a morbo. Cic. 10. Att. 19. Valetudinem tuam jam confirmatam esse & a veteri morbo, & a novis tentationibus gaudeo.
Nondum satis confirmatus ad scribendum. Cic. 9. Fam. 1. extr. Ex mœrore se confirmant se, Qui animum fununt excusso timore. Cic. 7. Verr. 95.
Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semisomnis superet.
Confirmare se ad omnia. Cic. in quadam oratione.
Aliquem confirmare. Cic. 11. Fam. 9. Plancum quoque confirmetis oro, quem spero pulso Antonio, Reipub. non defuturum.
Alterum confirmare, non est ex causa atque fortuna ejus, cui omnia defunt. Cic. 6. Fam. 3.

Aliquem dicitis confirmare. Claud. de Bell. Gild. 424.
Animum confirmare. Plaut. Aul. 2. 8. 1.
Voli animum tandem confirmare hodie meum:
Ut bene haberem filie nuptis.
Animum alicujus sapientissimi & amicissimi hominis auctoritate confirmare. Cic. 6. Fam. 6.
Animos verbis confirmare. Cæs. 1. Bell. Gall. 33. Cæsar Gallorum animos verbis confirmavit.

Ordinem labantem confirmare. Suet. Cæs. 14. V. Bernec. Indicem in Suet. Confirmare, Asserere, corroborare, affirmare. Cic. 4. Acad. 23. Maxime vero virtutum cognitio confirmat, percipi & comprehendere multa posse. Idem de Amicit. 10. Nemo unquam erit, &, ut confirmare possum, nemo certe fuit.
Confirmare sese neque legatos missuros, neque ullam conditionem pacis accepturos. 1. e. Affirmare. Cæs. 2. Bell. Gall. 15.
Plus est Persuadere, quam Confirmare. Cic. 16. Att. 5. Hoc quum mihi non modo confirmasset, sed etiam persuasisset, egit mecum accurate, &c.
Confirmare & comprobare. Cic. Cyprieno, 16. Att. 16.
Confirmare & Infirmare, contraria. Cic. 2. de Divin. 38. Tu quidem non hostiarum casum confirmas sortium similitudine, sed infirmas fortes collatione hostiarum.

Promittere atque confirmare. Cic. 3. Fam. 10.
Confirmare & Refellere, contraria. Cic. 1. de Orat. 90. Et id quod intendere confirmare, & id quod contra diceretur, refellere.
Confirmare & Refutare, contraria. Cic. 2. de Orat. 80. Nostra confirmare argumentis ac rationibus, deinde contraria refutare.
Confirmare & sancire. Cic. 10. Philipp. 1.
Asum confirmare, i. e. Affirmare. Lucret. lib. 2. 178.
Oculi causa aliquid confirmare. Cic. Capito, 16. Att. 16. De actis Cæsaris.
Aliquid confirmare de re aliqua. Cic. pro Arch. 14.
De reducto alicujus. Cic. 6. Fam. 6.
Ex rationibus aliquid. Lucret. lib. 2. 179.
Sine ulla dubitatione aliquid. Cic. de Clar. Orat. 25.
Auctoritatibus causam aliquid confirmare. Cic. pro Lege Manil. 71.
Rationibus exquisitis confirmare aliquid. Cic. 1. de Finib. 30.
Ratione omni. Cic. 2. de Lege Agr. 14.
Sermone omnium confirmari. Cic. 7. Verr. 101. Hæc autem istius vituperatio atque infamia confirmabatur eorum sermone, qui &c.
Suffragis aliquid. Cic. pro Domo 47. Quod factum non est, ut sit factum, ferri ad populum aut verbis ullis fanci, aut suffragis confirmari potest?
Crimen commentitium confirmare. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Ille quomodo commentitium crimen confirmaret, non inveniebat.

Divinationem. Cic. 1. de Divin. 71.
Facies objectum. Justin. lib. 32. cap. 2. extr. de Perseo.
Opinionem confirmare. Plin. 37. 1. Confirmat hanc eandem opinionem edicto Alexandri magni, quo veruit, &c.
Pacem confirmare cum aliquo. Cic. 1. Philipp. 2. Pax denique per eum & per liberos cum præstantissimis civitatibus confirmata est.
Perjurium. Cic. 6. Verr. 19. Ut quam minimum dem illis temporis ad meditando confirmandumque perjurium.

Religionem metu poena. Cic. 2. de Legib. 29.
Spem temporis reliqui. Cic. 1. Verr. 18.
Confirmare aliquem liberati. Cæs. 1. Bell. Civil. 14. Gladiatorisque quos ibi Cæsar in ludo habebat, in forum productos, Lentulus libertati confirmat, atque eis equos attribuit.
Confirmatum est. Cic. 4. Verr. 23.

CONFIRMATUS, Partic. [ἐπιβεβαιωμένος] ut, Confirmata acies. In ACIES. Corpus confirmatum. Cic. 16. Fam. 3.
Animus certus & confirmatus. Cic. pro Quint. 77. Diffidebam macerulae, C. Aquili, fatis animo certo & confirmato me posse in hac causa consistere.
Consilio nondum confirmato, sed ineunte ætate curam aliquam suscipere. Cic. 5. Verr. 3.
Incommodum in aliquo confirmatum. Cic. Anteq. irect in exil. 16.
Ingenia confirmata. Cic. de Amicit. 76. Omnino amicitia corroboratis jam confirmatisque & ingenis, & ætatibus judicandæ sunt.
Ratio confirmata. Cic. 4. Acad.
Sensus confirmatus. Cic. 1. Fam. 8. pr. Difficile est sensum in republica, præsertim rectum & confirmatum deponere.

CONFIRMATE, Adv. Auctor ad Herenn. 4. 16. Nec potest confirmate, neque viriliter sese expedit.
CONFIRMATIO, ðnis. f. [ἐπιβεβαιώσις, βεβαιώσις] Cic. 5. de Finib. 15. Inventa vitæ via est confirmatioque omnium officiorum. Al. Conformatio. Testimonium & gravior confirmatio. Cic. 1. de Invent. 48.
Animi. Cic. 6. Fam. 6.
Non eget confirmatione virtus. Cic. 6. Fam. 3.
Confirmatio, Pars orationis Rhetoricæ. Cic. 1. de Invent. 34. Confirmatio est, per quam argumentando nostræ causæ fidem & auctoritatem & firmamentum adjungit oratio.

CONFIRMATOR, ðris. m. [βεβαιωτής] Cic. pro Cluent. 72. Unus & alter dies intercellerat, quum res parum certa videbatur: sequenter & confirmator pecuniæ desiderabatur.
Erroris confirmator. Tertull. adv. Marc. 36.
Sententiæ confirmator. Laçant. 1. 2. Cujus sententiæ auctor est Democritus: confirmator Epicurus.
CONFIRMATRIX, icis. f. Tertull. de Corona Mil. cap. 4. Consuetudo confirmatrix.

CONFIRMATIVE, Adv. Tertull. adv. Marc. 4. 41. Confirmative respondere.
CONFIRMATUS, ætis. f. [κεραιωσις] Plaut. Milit. 2. 2. 34.
Os habet, linguam, perfidiam, plautiam atque audaciam, Confidentiam, confirmatam, fraudulentiam.
CONFISCO, [δηροσίνω] Ære. In siccum, id est in pecuniam publicam, redigere. V. FISCUS. Suet. in Calig. cap. 16. Multis incendiurum damna supplevit, ac si quibus regna restituit, adjecit & fructum omnem vegetaliorum & redditum medii temporis, ut Antiocho Chosroeno h. s. milies confisicatum. Erafmus.

Confiscari bona dicuntur, Quæ in siccum coguntur. 1. ult. §. pen. D. de bon. eor. l. 3. de remilit. lib. 12. C.
Hæreditates confiscare. Suet. Domit. cap. 12. Confiscabantur alienissimæ hæreditates, vel existente uno qui diceret audisse se ex defuncto quam viveret, hæredem sibi Cæsarem esse.
Confiscare, etiam ad Homines relatum, non solum ad Rem. Suet. in Calig. cap. 41. Et quondam proximo collulori, demandata vice sua, progressus in atrium domus, quum prætereuntes duas equites Rom. loquaces sine mora corripit, confiscarique jussisset, exultans rediit, glorianque, nunquam se prospere alea nunt. Erafmus.

Pecunia confiscata. Suet. August. cap. 101. Legionariis trecentos nummos: quam summam representari jussit. Nam & confiscatam semper, repositamque habuerat. 1. c. In fisis & sacculis repositam & assevatam.
CONFISCATIO, ðnis. f. Flor. 3. 9. 3. Socii vivique regis confiscatio. V. & Vet. Gloss.
CONFISCATOR, ðris. m. Vet. Gloss. Confiscator. πικνέζω.
CONFISIO, CONFISUS, V. CONFIDO.
CONFITEOR, fessus sum, [ὁμολογέω, ὁμολογέομαι, ἔξομολογέομαι, οὐμολογέω] Æri. Idem quod Fateri: nisi quod compositio aliquid augere videtur: ut sit Confiteri, Sponte quodammodo fateri, vel alio fudente, aut cum alio fateri. Donatus, Indicat is qui de se volens aliquid, & de aliis etiam prodit: sed Confitetur, qui de se tantum, & inivitus. Ter. Heaut. 5. 3. 11.
Egone confitear meum non esse filium, qui sit meus? Pro Dif. Ætear, vel Infitiar esse meum. Idem Phorm. 5. 9. 46.

Ignosce, orat, confitetur, purgat, quid vis amplius?
Confiteri, interdum Proferri significat. Suet. in August. cap. 4. pr. Decedens provincia, priusquam confiteri se Consulatus candidatum posset, morte obiit repentina. Ubi tamen correcti codd. præferunt Proferri. Proferri & Confiteri. Cic. pro Cæcili. 24. Ita libenter confitetur, ut non solum fateri, sed etiam proferri videatur.
Aperite atque ingenue confiteri aliquid. Cic. 5. Fam. 2.
Quæstione adhibita. Cic. 1. de Divin.
Tacendo loqui, non insitendo confiteri videri. Cic. pro Sext. 40.
Adulterium confiteri. Cic. in Sallust. 15.
Deos esse contumendum est. Cic. 1. de Nat. Deor. 44.
Devinulum se esse officis alicujus, confiteri non solum, sed etiam gaudere. Cic. 1. Fam. 9.
Crimen confiteri aliquid. Cic. in Sallust. 15. Confessus est vobis audientibus adulterium.
Iram vultu. Ovid. 6. Met. 35.
Motum animi sui lacrymis. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Peccatum suum, quod celari posset, vir sapiens confiteri mavult. Cic. 2. de Nat. Deor. 11.

Religiones. Cic. 2. de Legib. 29.
Timorem pallore. Ovid. 1. Trist. 3. 113.
Verum. Ovid. de Rem. Amor. 318.
De criminibus objectis non confiteri. Cic. pro Domo 93.
De maleficio. Cic. pro Rosc. Amer. 119. Res porro abs te ejusmodi postulabatur, ut nihil interesset, utrum eam rem recusares, an de maleficio consistere.
Ut de me confitear. Cic. 2. Verr. 3. Equidem, ut de me confitear, Judices, quum multa mihi a C. Verre infidæ terra marique factæ sint, &c.
De re. Cic. in Partit. 127. Minime esse concedendum, ut is qui de re confiteatur, verbi se interpretatione defendat.

De veneno confiteri. Cic. pro Cluent. 183.
 Summam videbantur metu infirmitatem de se confiteri. Quintil. lib. 2. cap. 4.
C O N F I T E N S, entis. [*ὁμολογῶν*] Partic. ut, Audire confitentem. Cic. 2. de Finib. 21.
C O N F E S S U S, a, um. Partic. [*ὁμολογησάντων*] Qui (ut ait Varro) fatus est quod ab eo quaesitum est. de L. L. 5. 7.
 Amorem confessus. Ovid. 14. Met. 701.
 Manus confestas alicui tendere. Ovid. 5. Met. 215.
 — atque ita supplex

Confestisque manus, obliquaque brachia tendens. i. e. Quae suo gestu velut confitebantur Phineum a Perseo victum.
 Proposito confessa. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Confessa res, Clara, manifesta, & de qua nulla est controversia. Plin. lib. 10. cap. 49. De confessis differuisse praefiterit.
 Res confessa & manifesta. Cic. 5. Verr. 134.
 Reus confessus. Ovid. 2. de Pont. 2. 50.
 Non est confessi causa tendenda rei.

Rubor confessus secreta. Claud. in Nupt. Hon. 9.
 Signa confessa & non dubia. Columel. 22.
 Attingam confessa de iisdem breviter atque capitulatum. Plin. lib. 2. cap. 12.
 Probare confessa. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Ex confesso. Quintil. lib. 3. cap. 5. Quibus contineatur omnis ratio dicendi: nisi forte laudare quae confitetur esse honesta, & vituperare quae ex confesso sint turpia, non est oratoris officium. i. e. Quae confitetur esse turpia.
 In confesso est. Plin. lib. 17. cap. 22. Pampinatio verna in confesso est, ab Idbus Maïis, &c. fieri intra dies x.
 In confessum venire. Plin. 10. Epist. 85. Quum alioqui magna sit expectatio: ut necesse sit in ea re quae & in confessum venit, & exemplis defenditur, deliberare. i. e. Quam omnes faterentur sic se habere.

Confessus aëris. Gell. lib. 23. cap. 1. non procul a fine, Confessus igitur aëris ac debiti iudicatis, triginta dies sunt dati conquirenda pecuniae causa.
 Confessus Jurisconsulto videtur, qui monitus tacet, i. de aetate. §. nihil interest. §. qui tacuit. D. de interrog. action. Varroni autem, Qui fatus est, quod ab eo quaesitum est, ut supra diximus.
 Confessus idem fertur, quod Affimulans, habitu referens. Virg. 2. Aen. 591.
 Confessa deam. V. Serv. ad h. l. adde Comm. Petron. cap. 41. p. 183.
C O N F E S S I O, ōnis. f. [*ἐκμολογία, ἐξμολόγησις*] Cic. 7. Verr. 101. Ubi hoc videt, illorum confessionem, testificationem suam, tabulas sibi nullo adjuvamento futuras, inquit confilium &c.
 Confessionis angustia. Firmic. lib. 1. cap. 3. Vis ergo aliud proferamus exemplum, ut vel sic ad confessionis angustias coarctetur?
 Vultus ac vocis confessio. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Periculosa. V. P E R I C U L O S U S.
 Vercundior est confessio, quam expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Sit cranti medicina, confessio. Cic. Octav.
 Confessione illius avi, optimus ac sine amulo agricola Cato. Plin. lib. 14. cap. 4.

Adducere ac ignorationis confessionem alicquem. Cic. 1. Acad. 43.
 Arguere alicquem sua confessione. Tacit. 1. Ann. 12.
 Audire nefarias confessiones. Cic. 8. Fam. 8.
 Comprare errati sui confessione auctoritatem alicuius rei. Cic. 1. de Divin. 13.
 Convictum esse confessione aliorum. Cic. Postredit. ad Qpir. 1.
 Deferre confessiones alicuius rei ad iudices. Cic. pro Sext. 14.
 Elabi ex confessione incitria sua. Quintil. lib. 2. cap. 11.
 Exigere culpae confessionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exprimere confessionem facinoris tormentis. Suet. Tiber. cap. 19.
 Habere indubitatas confessiones. Plin. lib. 22. cap. 23.
 Imitari taciturnitas confessionem. Cic. 1. de Invent. 53.
 Indui sua confessione. V. I N D U O.
 Movere lacrymas nonnunquam solet ipsa confessio. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Patrefactum esse indicis & confessionibus suis. Cic. 3. in Catil. 15.
 Premere confessionem, & partiendo multiplicare. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Suscipi in confessione facti, juris tamen defensionem posse. Cic. pro Milon. 15.
 Urgeri confessione sua. Cic. 6. Verr. 104. Omnibus in rebus coarguitur a me, convincitur a testibus, urgetur confessione sua, manifestis in maleficiis tenetur.

C O N F E S S O R, ōris. m. Qui confitetur. Speciatim illi Christiani ita honoris causa vocabantur, Qui veritatem divinam proferentur etiam in tormentis; quod si mors accederet, Martyres vocabantur.
 Interdum etiam pro Martyre ponitur. Tertull. de Corona Mil. cap. 2. & Lactant. de Mort. Persec. cap. 35. Cum ceteris confessoribus custodia liberatus.

C O N F E S S O R I U S, a, um. Adj. ut, Actio confessoria. Est autem apud Jurisconsultos Confessoria servitutis nomine, Actio, qua servitute nobis competere contendimus. 1. D. si servit. vendic.
 Confessoriam actionem Ulpian. in l. proinde si occisus. §. 1. D. ad l. aquil. intelligi vult, non, ut quidam putant, Propriam actionis speciem, quoniam non utique ex omni verbo in jure obiter prolato, itam est constituenda actio: sed ipsam legis Aquiliae Persequutionem, quae ex ingenua confessione damni in simplicium datur, eleganter appellat Confessoriam, ex singulari quadam confessione procuratoris.
C O N F E S S A R I U S, sive **C O N F E S S I O N A R I U S**, i. m. pro Eo, qui est a confessoribus. Damnat. Sciopp. Infam. Famiani p. 126.
C O N F I X U S, V. C O N F I G O.

C O N F L A C E S C O, ēre. Idem quod Flaccesco. Gell. 2. 30. Simul ac ventus posuit, sternuntur & conflaccescunt.
C O N F L A M M O, āre. Terrull. de Spect. c. 25. Scintillas libidinum conflabant.
C O N F L A T U S, &c. V. C O N F L O.
C O N F L A G R S, dicuntur Loca, in quae diversi conflant venti. a Confla, as. Feltus, ubi Dacer. V.
C O N F L A G R O, [*φλεγμαι*] āre. Ardere. Auctor de Vir. Illust. cap. 4. Fulmine ictus cum regia conflagravit.
 Ardore flammæ. Cic. Anteq. iret in exil. 1.
 Flammis conflagrare. Liv. 30. 7.
 Terræ conflagrant. Cic. 2. de Nat. Deor. 92.
 Conflagrare amoris turpillini flammæ. Cic. 7. Verr. 92.
 Invidia. Cic. 3. Verr. 157. Nam quæ invidia C. Junius conflagravit, ea, nisi providisset, tibi ipsi tum pereundum fuisset.

Incendio invidiæ. Cic. 1. in Catil. 20. An quum bello vastabitur Italia, vexabuntur urbes, tecta ardebunt, tum te non existimas invidiæ incendio conflagraturum?
C O N F L A G R A T U S, a, um. [*καταστροφικός*] Partic. Auctor ad Heren. lib. 4. 13. Urbs acerbissimo concidat incendio conflagrata.
 Regiones Phaethontis ruina conflagratae perierunt. Apul. de Mundo p. 73.
C O N F L A G R A T I O, ōnis. f. Senec. Quaest. Nat. 3. 20. Berofis adeo quidem id affirmat, ut conflagrationi atque diluvio tempore assignet.
 Interire conflagratione. Lactant. 2. 9.

C O N F L E C T O, xi, xum, [*συνεκτείνω*] ēre. a quo
C O N F L E X U S, a, um. Partic. Plin. lib. 2. cap. 44. Montium verò flexus, crebrique vertices, & conflexa cubito, aut contracta in humeros juga.
C O N F L E C T I O, ōnis. f. Jct. in Cod.
C O N F L E X I L I S, e. apud Firmicum.
C O N F L I C T O, āre. V. C O N F L I G O.
C O N F L I G O, xi, ctum, [*συνερίζω, συνάπτω, συνρίπτω*] ēre. Dimicare, simul pugnare, praelio congeri. Sallust. cap. 57. extr. Optimum factu ratus, in tali re fortunam belli tentare, statuit cum Antonio quamprimum confingere. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 32. extr. Fore uti pars cum civitatis parte confligat.
 Confligere manu cum hoste. Cic. 1. Off. 81.
 Cum apro Erymanthio confligit Hercules. Cic. 4. Tusc. 49.
 Acie confligere. Liv. 26.
 Armis. Cic. in Pison. 20.
 Pro salute contra sceleratissimam conpirationem hostium. Cic. 11. Fam. 13.
 Agmina confligunt collatis signis. Claud. Epigr. 45. 27.
 Venti. Virg. 2. Aen. 416.

Adversari raptu ceu quondam turbine venti
 Confligunt.
 Confligunt leges & colliduntur. I N C O L L I D O.
 Causæ inter se confligunt. Cic. 2. in Catil. 25. Si his rebus omissis, causas ipsas quæ inter se confligunt, contendere velimus.
 Ad confligendum veniunt Pœni. Lucret. lib. 3. 854.
 Confligere, pro Committere & conjungere. Lucret. lib. 4. 1210.
 Semina quum Veneris stimulus excita per artus
 Obvia confligit conspirans mutus ardor.
 Confligere, per translationem. Cic. pro Cæcin. 8. Potuisti enim leviori actione confligere.
 Ratione confligere. Cic. 4. de Fin. 3. Univerfa enim illorum ratione cum tota vestra confligendum puto.
 Confligere de re aliqua. Auctor ad Heren. lib. 1. 16.
 Ira magna confligit. imperf. Claud. 2. in Eutrop. 358.

C O N F L I C T I O, ōnis. f. [*σύγκρουσις*] verbale. Idem ac Collisio. ut, Sonus est duorum inter se corporum conflictio. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Conflictio & quasi concursus rationis & firmamenti. Cic. in Partic. 104.
 Ex rationis autem & ex firmamenti conflictione, & quasi concursu, questio exoritur quadam, quam disceptationem voco.
 Primus ille status & quasi conflictio cum adversario. Cic. in Partic. 102.
 Causarum conflictio. Cic. 1. de Invent. 18. Conflictio est prima conflictio causarum, ex depulsionem intentionis profecta: hoc modo, fecisti: non feci, aut iure feci.
 Rerum contrariarum & dissimilium & inter se pugnantium conflictio. Cic. in Partic. 55.
C O N F L I C T U S, us. m. [*συνεργισμός*] Idem. ut, Conflictus corporum. Cic. pro Cæcin. 42.
 Lapidum conflictu atque tritu elici ignem videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 25.
 Nubium conflictus. Cic. 2. de Divin. 44. Si autem nubium conflictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen.

C O N F L I G O, āre. Contendere. Pacuv.
C O N F L I G A T U S, a, um. Frontin. in Stratagem.
C O N F L I G A T I O, ōnis. f. [*συνεβολή επί μάχης*]. Gloss. Græco Lat.
C O N F L I G I U M, i. n. Idem quod Conflictio. Solinus cap. 14. Nam in latebrosi rupium cavaminibus, quod fluctuum configiis tunc adefa sunt, rediviva conchyliorum resederunt, & alia multa. V. C O N F L U G I U M.
C O N F L I C T O, [*συναρπάζομαι, συρίζω*] āre: & **C O N F L I C T O R**, āri. Ter. Phorm. 3. 20.

Nec cum huiusmodi unquam usus venit ut conflictares malo. i. e. Configeres.
 Republicam conflictare, pro Affligere, vexare, atterere. Tacit. 6. Ann. 48. Plura per scelera Republicam conflictavisset.
 Conflictari & dimicare cum aliquo, i. e. Confligere & certare. Cic. de Arusp. Resp. 42. Cum his conflictari, & pro salute patrie quotidie dimicare, erat omnino illis qui tum Republicam gubernabant, molestum.
 Incommodis homines magnis & multis conflictantur, propter immensam pecuniam cupiditatem. Auctor ad Heren. lib. 2. 37.
 Iudicio conflictari honestiore. Cic. pro Quint. 44. Hoc quo pertinet? &c. ut honestiore iudicio conflictet?

Iudiciis conflictari turpibus. Cic. 9. Fam. 25. Noli pati litigare fratres, & iudiciis turpibus conflictari.
 Superstitutione conflictari. Cic. 1. de Legib. 32. Qui canem & selem ut deos colunt, non eadem superstitione, quia ceteræ gentes conflictantur. Verbis conflictari iniquissimis. Cic. 5. Verr. 69. Iniquissimis verbis, improbilissimis recuperatoribus conflictari malebant, quam quicumquam isto sua voluntate decidere. Subaudiendum videtur Iudicio.
 Conflictari, pro Atteri, interprete Donato. Terent. And. 1. 1. 93.
 Nam qui cum ingenis conflictatur ejusmodi.
 Annona gravi conflictari. Hirr. de Bell. Afr. cap. 24.
 Doloribus conflictari. Cels. lib. 2. cap. 7. Quibus diu color, sine morbo regio, malus est, hi vel capitis doloribus conflictantur, vel terram edunt. In Lexico Crispini ex Celfo, Conflictari in lecto pro *ἰσχυροίαι*. H. St. Molellis diuturnioribus. Cic. 6. Fam. 13. ubi passive ponitur.
 Morbo. Plin. lib. 29. cap. 3. Namque anser corvusque ab æstate in Autumnum morbo conflictari dicuntur.

Siti. Cels. lib. 3. cap. 7. Si quis autem in huiusmodi febre leviter tussit, is neque vehementer siti conflictatur, &c.
 Valetudine iniqua conflictari. Plin. 1. Epist. 12.
C O N F L I C T A T U S, a, um. [*συνεκρούω*] Partic. ut, Conflictatus gravimorbo. Plin. lib. 23. cap. 1. Suet. in Claud. cap. 2. Variis & tenacibus morbis conflictatus est.
 Hieme conflictatae favissima volucres. Plin. lib. 18. cap. 25.
 Diffi.

- Difficultatibus multis confictatus. Liv. lib. 40. cap. 22.
 Fortuna florentissima illi, non durior confictati videmur. Cic. ro. Att. 4.
 Tempestatis confictatus. Tacit. in Vita Agric. cap. 22. pr. Quan-
 quam confictatum fevis tempestatis exercitum, lacessere non auli.
 Confictatus cum aliqua re. ut, Cum adversa fortuna confictatus. Nepos
 16. §. 1.
- C O N F I C T A T I O**, ōnis. f. [*συνκρησις*] est (ut ait Donatus ad Ter. And.
 i. r. 93.) Tactus corporum invicem, & collisio.
 Totius exercitus confictione oppugnatus serpens inuitatæ immanitatis.
 Gell. lib. 6. cap. 3.
- C O N F I C T A T R I X**, icis. f. Tertull. adv. Marc. 2. 14. Ægyptus ho-
 spitis populi confictatrix.
- C O N F L O**, [*κρησις*] are. Simul flare, quod a ventis fieri videmus, quum
 maximo impetu perflant.
 ☉ Conflare proprie puto Flando commiscere. H. St.
 Conflare, Sufflare. Plin. lib. 35. cap. 11. Philiscus officinam pinxit pi-
 ctoris, ignem conflate puero.
 Conflare proprie dicimus, Metallum liquefacere. Sen. Theb. 344.
 Templis deos obruite, maculatos Lares
 Conflate, &c. i. e. Status deorum fundite & igni consumite.
 Coronam auream conflare. Suet. Galb. cap. 12.
 Lancem conflare. Marcellus in l. si duo. D. depof. Quod si lancem
 confaverint, aut confari ab aliquo passi fuerint, &c.
 Status argenteus. Suet. August. cap. 52. Argenteus status olim sibi positus
 confavit omnes, ex quibus aureas cortinas Apollini Palatino dedicavit.
 Vasa aurea affiduosissimi usus. Suet. in Augusto cap. 71.
 Confari, Fabricari. Virg. i. Georg. 508.
 Et curvæ rigidum falces confantur in ensem.
 Conflare, per translationem. ut, Conflare æs alienum, i. e. Contrahere de-
 bitum, & facere fe debitorum alienæ pecuniæ. Sallustius Bell. Catil. 25.
 Quique alienum æs grande confaverat, quo flagitium aut facinus redi-
 meret.
- Bellum conflare. Cic. 5. Fam. 2. Qui urbem incendere, magistratus ac
 Senatam trucidare, bellum maximum conflare voluissent.
 Bellum natum, conflatum, susceptum opera alicujus est. Cic. 2. Philipp. 70.
 Discordiam conflare. Flor. i. 24. 1.
 Exercitum conflare. Paterc. 2. 74. 2. Ad arma conciens, magnum exer-
 citum confaverat.
- Familiaritas conflata est. Ter. Eun. 5. 2. 35.
 — sæpe ex hujusmodi re quapiam &
 Ex malo principio, magna familiaritas
 Conflata est.
- Invidiam alicui conflare. Cic. i. in Catil. 23. Quamobrem, ut sæpe jam
 dixi, proficere: ac si mihi inimico, ut prædicas, tuo conflare vis
 invidiam, recta perge in exilium.
 Invidia alicui conflare dicitur. Cic. pro Cluent. 9. Faciamque, ut in-
 telligatis in tota illa causâ, quid res ipsa tulerit, quid error affinxerit,
 quid invidia conflavit.
- Judicium. Liv. 3. 36. extr. de Decemviris, Judicia domi conflabant,
 pronuntiabant in foro.
 Malum ab aliquo conflatum & perfectum. Cic. pro Cluent. 18. Nihil
 mali timuit, quod non totum a matre esset conflatum & perfectum.
 Mendacium, Coitione & consensu multorum adornare mendacium. Cic.
 pro Rofc. Com. 48. Unde hoc totum ductum & conflatum mendacium est.
 Negotium alicui, i. e. Aliquem molestia laboreque afficere, ut inter-
 pretatur Valla. Cic. 4. Verr. 135. Quod cuique negotii conflari volebat,
 nullo labore faciebat.
- Novitatem. Lucret. lib. 4. 927.
 Sed quibus hæc rebus novitas conflatur, &c.
 Pecuniam. Cic. pro Sext. 66. Quæ ratio aut auferendæ, aut conflandæ
 pecuniæ non reperiebatur?
 Periculum alicui. Cic. pro P. Sulla 13. Qui vobiscum in consilio fue-
 runt, qui vobiscum illa cognorunt, quibus ipsi periculum tum conflari
 putabatur, qui Antonino non assuerunt, &c.
 Rem & divitias. Lucret. lib. 3. 70.
 Sanguine civili rem conflant, divitiasque
 Conducunt avidi.
- Seditionem. Cic. pro Cluent. 99. Maxime ejus opera quum Quæstor ef-
 fet, in exercitu seditionem esse conflatum.
 Societatem cum aliquo. Cic. de Arusp. Resp. 42. Nefarias cum multis
 scelerum pactiones, societatesque conflavit.
 Suspicionem. Auctor ad Heren. lib. 2. 8.
- C O N F L A N S**, antis. Partic. Plin. 35. 11. Philiscus officinam pinxit pi-
 ctoris, ignem puero conflate.
- C O N F L A T U S**, a, um. ut, Conflatus ex. Cic. pro Cælio 12. Neque ego
 fuisse unquam tale monstrum in terris ullum puto, ex contrariis diversis-
 que inter fe pugnantibus naturæ studiis, cupiditatibusque conflatum. De
 Castina loquitur. Idem 2. de Nat. Deorum 100. Ipsum autem mare sic ter-
 ram appetens litoribus cludit, ut una ex duabus naturis conflata videatur.
 Consensus aliquorum conspirans & pæne conflatus. Cic. pro Ligar. 35.
 Crimen conflatum. Cic. in Partit. 121. A reo autem querela conflati cri-
 minis, collectarum suspicionum, & accusatoris insidiarum, & item com-
 mune periculum profereatur.
- Egestas conflata rei familiaris. Flor. 4. 4. 1.
 Exercitus. Cic. pro Sulla 35. Quum exercitus perditorum civium clan-
 destino scelere conflatus, crudelissimum ac luctuosissimum exitium patri-
 e comparasset.
- Ignis conflatus amore. Lucret. i. 474.
 Injuria. Cic. pro Rofc. Amer. i. Omnes enim hi, quos videtis adeste in
 hac causâ, injuriam novo scelere conflatum putant oportere defendi.
 Manes improborum conflata. Cic. i. in Catil. 25. Nactus es ex perditis,
 atque ab omni non modo fortuna, verum etiam spe derelictis, conflata
 improborum manum.
- Mors conflata insidiis. Paterc. 2. 4. 6. Seu fatalem, ut plures, seu con-
 flatam insidiis, ut alicui prodidere memoriæ, mortem obiit, &c.
 Tempestas conflata ventis. Stat. 9. Theb. 523.
 Testes conflati, i. e. Subornati. Quintil. lib. 5. cap. 7. Sine odio con-
 flatos testes, sine invidia, sine gratia, sine pecuniâ videri volumus.
 Tumultus gladiatorum conflatus. Cic. pro Sulla 15. Ille ambicus judi-
 cium tollere, ac disturbare primum conflato voluit gladiatorum ac fu-
 gitorum tumultu.
- C O N F L A T I M**, Adv. In Gloss. Isidor. exponitur Copulativum, contexto.
C O N F L A T I O, ōnis. f. [*κρησις*] pro Conflatura. Sen. 3. Nat. Quæst. 29.
 pr. Et illa quæ in conflatione nostris placuit, huc transferenda puto. Alii
 legunt Conflagratione. Sed Tertull. utitur in cap. 3. de Fuga in Persecut.
 Fidei usio & conflatio administratur ex Dei voluntate.
C O N F L A T O R, ōris. m. Vet. Gloss. Conflator, *κρησις*.
C O N F L A T O R I U M, i. n. Vulg. Interpr. Prov. 27. 21, Et Gloss. Fornax
 conflatorium, *κρησις*.
C O N F L A T U R A, r. f. [*κρησις*] Plin. lib. 7. cap. 56. Argentum inven-
 nit Erichthonius Atheniensis: ut alii, Æacus: Auri metalla & conflatu-
 rum Cadmus: Phoenix ad Pangæum montem. Firmicus lib. 6. cap. 31.
 Qui pecunias publicas, conflaturarum adulterinis artificibus imitatur.
C O N F L A T I L I S, e. Adj. Conflando factus. Prudent. in Romano v. 239.
 Fabri deorum, vel parentes numinum;
 Qui si caminis insitissent fœgnus,
 Non esset ullus Jupiter conflatilus. Et Hieron. Epist. 130. Scul-
 ptile atque conflatile. conf. Vulgat. Exod. 32. 4. & Deut. 11. 12.
C O N F L O R E O, ère. Augustin. Confessio. 4. 4. pr. Comparaveram ami-
 cum sociatæ studiorum nimis carum, coærum mihi & conflorem flo-
 re adolescentia.
- C O N F L U O**, xi, xum, [*σπένδω*, *συνκλάω*] ère. Simul fluere. Plin. lib.
 13. cap. 22. Et in ipsa excavant radice, quo succus confluat.
 Conjungi & conflare. Cic. 6. Verr. 117. Portus habet prope in ædifi-
 catione aspectuque urbis inclusos, qui quum diversos inter fe aditus la-
 bebant, in exitu conjunguntur & conflunt.
 Pontus confluit in orbem curvum. Tibul. lib. 4. 1. 20.
 Undæ conflunt. Lucret. lib. 1. 375.
 Confluere, per translationem, pro Convenire. Cic. de Clar. Orat. 258.
 Confluxerunt enim & Athenas, & in hanc urbem multi inquinatæ lo-
 quentes ex diversis locis.
 Confluebat ad eum magnus numerus. Cæf. 7. Bell. Gall. 44.
 Confluere ad aliqua studia. Cic. 2. Tusc. 6. Quod accidet etiam nostris,
 si ad hæc studia plures confluerint.
 Causæ ad nos pleraque conflunt, Nobis obruduntur. Cic. pro Planc. 84.
 Cruciatu conflure, dixit Plaut. Afn. 2. 2. 48. — ut nos dicamur duo
 Omnium dignissimi esse, quo cruciatu conflunt.
- Laus, honor, dignitas confluit ad aliquem. Cic. 1. de Invent. 5. Hinc
 ad ipsos qui eam adepti sunt, laus, honor, dignitas confluit.
 Sentina Reip. confluit aliquo. Cic. in Sallust. 16. Nisi forte in ea te ca-
 tra rejecisti, quo omnis sentina Reip. confluxerat.
 Solertia. Huic licet ex toto solertia confluit orbe. Ovid. 9. Met. 740.
 Vulgus confluit. Nepos 7. 6. 1. Tanta fuit omnium expectatio visendi
 Alcibiadis, ut ad eum tres milia vulgus conflueret, &c.
- C O N F L U R N S**, entis. Partic. [*σπένδω*] Cic. 10. Fam. 34. pr. Cum exer-
 citu meo ab conflente Rhodano castra movi. Al. Rhodani. Victorious
 delendam putat v. Rhodano.
 Auxilia confluentia. Vellei. 5. 2.
 Multitudo confluens. Suet. Cæf. 16. Multitudinem quoque, biduo post
 sponte & ultro confluentem, compescuit.
- C O N F L U R N S**, entis. m. [*σπένδω*, *σπίνδω*] est Alyeus in quem duo flu-
 mina conveniunt. Plin. lib. 6. cap. 26. Cetero circuitu in solitudinem
 rediit, exhausta vicinitate Seleucia, ob id conditæ a Nicator intra nona-
 gesimum lapidem, in conflente Euphratis fossa perducti atque Tigris.
 V. Cæf. 4. Bell. Gall. 15. & Tacit. 2. Hist. 41.
- C O N F L U E N T E S**, ium. pl. Idem. Plin. 6. 27. Est etiamnum oppidum
 Mesopotamiæ in ripa Tigris circa conflentes, quod vocant Digham.
 Est & Confluentes, Civitas versus Rhenanum, inde dicta quod ad eam Rhe-
 nus & Mosella conflunt. V. Suet. Calig. cap. 8. Supra Confluentes.
 Ubi Ber. norat, ubi duo flumina conflunt ea loca Confluentes vocari.
 Et addit, Lugdunum in Gallia est ad Confluentes positum, ubi Arar
 Rhodano commiscetur. Hinc quædam urbes Confluentia. H. St. De-
 siderabatur locus Suet. totaque dictio in Lugd.
- C O N F L U R N T I A**, r. f. Macrobi. 7. Saturn. cap. 4. Hæc est ergo triplex
 causâ vel podagra, vel cujuslibet ex conflentia morbi. i. e. Multitudo
 humoris, fortitudo membri a se repellentis, & recipientis infirmitas. V.
 ibi Pontan.
- C O N F L U C T U O**, are. Apul. 11. Met. p. 258. Palla ad ultimas oras nodu-
 lis fibriarum decoriter confluctabat.
- C O N F L U C T U O R**, [*κρησις*] ari. impersonaliter. Sen. Medea, v. 943.
 — haud aliter metu
 Confluctatur: ira pietatem fugat,
 Iræque pietas. In emendatis codd. est. Memm cor fluctuatur.
- C O N F L U G E S**, Loca sunt, in quæ rivis diversi conflunt. Livius Andromeda,
 Confluges ubi conventu campum totum inhumigant. Auctor Nonius.
C O N F L U G I U M, i. n. Idem. Salmat. Solino restituit cap. 9. Rupium ca-
 vamina, quæ fluctuum conflugiis nunc adesta sunt. vulgo legitur Conflugi-
 giis. V. Salmat. ad h. l. p. 109.
- C O N F L U V I U M**, i. n. Idem. Severus in Ætn. v. 325.
 Donec confluvio revolutis æstibus amnis
 Exsilit, &c. conf. Varr. apud Non. 15. 10. & Pistif. Lex.
- C O N F L U V S**, a, um. Prudent. Cathemer. 5. 76.
 — unda revolvitur
 In femet revolvans gurgite confluo.
- C O N F O S C I L L A T I O**, ōnis. f. apud Firmicum.
C O N F O S I O, ōdi, osium, [*διεσπίνω*] ère. Idem fere quod Fodere signi-
 ficat. Cato cap. 129. Confodiatur minute terra, & amurca bene confpergatur.
 Hortum confodere. Plaut. Aul. 2. 2. 66.
 Vineas confodere. Plin. 17. 20. pr. Confodi jubent mense Aprilis.
 Ad alia etiam transfertur; ut,
 Confodere atque comprehendere aliquem. Cic. pro P. Sulla, 33.
 Confodere & lacerare. Suet. in Augusto, cap. 91. Læticaque ejus, quasi
 ibi cubans remansisset, concursu hostium confossa atque lacerata est.
 Hostes confodijunt. Valer. 6. Argon. 418.
 Jugulum alicujus. Lucan. lib. 3. 744.
 Confodere aliquem vulneribus. Liv. 24. 7. Ut quum in prætereuntem si-
 ne amatis regem impetus fieret, confoderetur aliquot prius vulneribus,
 quam succuri posset.
- C O N F O S S U S**, a, um. [*διεσπίνω*] Adj. Vulneratus. Virg. 9. Æn. 444.
 Tum super exanimem sese projecit amicum
 Confossus, &c.

Equos vulneribus confossus. Curt. 8. 14. 34.
 Iudicis confossos prædamnatoque, & metaphoricè dixit Liv. 5. 11.
 Compar. Plaut. Bacch. 4. 8. 48.
 Tibi esse machera, & nobis veruina est domi:
 Qua quidem te faciam, si tu me irritaveris,
 Confossio fornicationis. i. e. Magis confossus, quam cum
 forex in mucipula deprehensus confoditur. V. Salmat. in loc. & Jul.
 Scal. Poetic. 1. 50.
C O N F O S S I O, ònis. f. apud Hieron.
C O N F O S S O R, òris. m. apud Tertullianum.
C O N F O S S E R O, òre. Prudent. in Laurent. v. 437.
 Confederentur omnia. Et Tertull. Apol. cap. 2. Cœtus antelucani ad canendum Christo & Deo, & ad confederandam disciplinam. Froben. legit, Ad confederandam.
C O N F O S S E R A T U S, a, um. ut, Sabine impiis nuptiis confederata. Orofius 2. 4. V. Curas poster. Cellarii p. 299.
C O N F O S S E R A T I O, ònis. f. Hieron. Epist. 22. de Custod. Virgin. cap. 15. Prima apud eos confederatio est, obedire majoribus.
C O N F O S S U S, i, apud veteres dicebantur, Fœdere conjuncti. Festus. V. Voff. Etym. p. 219.
C O N F O S S O, òre. Idem quod Fœdere. Apul. 7. Met. œtr. Faciem atque oculos ejus confodassem.
C O N F O S S A T I O, ònis. f. apud Pacuvium.
C O N F O S S E O, òre; vel **C O N F O S S E S C O**, òre. Male olere. Obseq. de Prodigis cap. 115. Cubile canis confœverat.
C O N F O S S U S, a, um. [συνωπός] ut, Confusa fides dicebatur, Quæ cum omni fœtu adhibebatur ad sacrificium. Festus.
C O N F O S S O, òre. Idem ac Fœtare. apud Firmic.
C O N F O S T U R A, æ. f. apud eundem.
C O N F O R M, v. **C O N F O R M O**.
C O N F O R M I O, [μορφή] òre. a Foris dicitur; & significat Stercore liquido fœdere, quod Plautus Concacare dicit. Pomponius apud Non. 2. 352. Conforfisti me Diomedes. Salmat. Conforasti legendum censet. V. ejus Exercit. Plin. p. 185.
C O N F O R M I S, e. [συμμορφος] Quid est ejusdem formæ. Per translationem sumitur pro Convenienti & congruo. Onomast. Vet. Confor, συμμορφος. Et Sidon. 4. Epist. 12. Naufragio pelago conformis motus animorum. V. Vulg. Interpr. Rom. 8. 29.
C O N F O R M A L I S, e. Idem. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 47. Corpus nostræ humilitatis conformale corpori gloriæ. conf. Idem adv. Marc. 5. 20.
C O N F O R M O, [μορφοποιέω, μορφοποιώ] òre. Notæ significationis verbum. Gell. lib. 3. 16. Hippocrates in eo libro de quo supra scripsi, Cum & numero dierum, quibus conceptum in utero coagulum conformatur &c. Columel. lib. 8. 5. Diebus quibus animantur ova, in speciem volucrium conformantur.
 Conformare ad. ut, Genuit & conformavit nos natura ad majora. Cic. 1. de Fin. 23.
 Conformare fe ad alicujus voluntatem. Cic. 1. Fam. 8. Veruntamen ipse me conformo ad ejus voluntatem: a quo honeste dissentire non possum. Quidam legunt Confirmare.
 Animum & mentem meam ipsa cogitatione hominum excellentium conformabam. Cic. pro Arch. 14. [An Confirmabam? H. St.
 Consilium alicujus nonnulla in re conformare & leviter emendare posse. Cic. pro Muren. 60.
 Imaginem rei totius primo loco conformare. Auctor ad Heren. lib. 3. 35. De arte memorizæ.
 Mores. Cic. 4. de Fin. 5. Quarum quum una sit, qua mores conformari putantur. Legitur & Confirmari.
 Orationem. Cic. 1. de Orat. 17. Et ipsa oratio conformanda est non solum electione, sed etiam constructione verborum. Conformanda, i. e. Figuranda; sunt enim conformaciones, figuræ.
 Vocem conformare. Quintil. 11. 3. Conformanda vox est, ne ab oratione discordet.
 Conformare, pro Asseverare. 1. testium. D. de testibus. [Immo Confirmare.
C O N F O R M A T I O, ònis. f. [μορφοποιήσις, μορφοποιήσις] Cic. 1. Tusc. 20. Quasi vero intelligant qualis sit, in ipso corpore quæ conformatio, quæ magnitudo, qui locus.
 Conformatio, imago, & figura. Cic. 2. de Orat. 357.
 Conformatio quedam & figura totius oris & corporis. Cic. 1. de Orat. 114. Animi conformatio. Cic. 1. de Nat. Deor. 106. Alii legunt Confirmatio. Continentiæ & temperantiæ conformatio & moderatio. Cic. 3. Off. 96.
 Lineamentorum. ut, Compositio membrorum, & conformatio lineamentorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 47.
 Membrorum. ut, Animantis figura, conformatioque membrorum tantam naturæ solertiam significat. Cic. 2. de Nat. Deor. 85.
 Sententiarum ornamenta & conformaciones, Cic. de Clar. Orat. 140. sunt quæ ipse alibi Formas, lumina, schemata vocat. V. suis locis.
 Verborum & sententiarum conformatio. Cic. 3. de Orat. 199. h. e. Figuræ & schemata verborum sententiarumque.
 Ipsa collocatio conformatioque verborum perficitur in scribendo, non poetico, sed quodam oratorio numero. Cic. 1. de Orat. 151.
 Vocis conformatio ac varietas. Cic. 1. de Orat. 18.
 Conformatio, Color rhetoricus. Priscianus in Præexercitamentis Rhetorices, Conformatio, quam Græci *σχηματισμὸς* nominant, est quando alicui rei contra naturam datur persona loquendi, ut Cicero patriæ & Reipub. in Invektivis dat verba. Est præterea Simulacri fictio, quam Græci *ἀνθρωποποιία*: quando mortuis verba dantur, quod facit Cicero pro Cælio, verba dans Appio Cæco contra Clodium. Auctor ad Heren. lib. 4. 66. Conformatio, est quum aliqua quæ non adest, persona constringitur, quasi adit, aut quum res muta aut informis, fit eloquens & formata, & ei oratio attribuitur ad dignitatem accommodata, aut actio quedam.
C O N F O R M A T U S, a, um. [μορφοποιηθῆς] Partic. ut, Effigies conformata caminis Siculis. Stat. 1. Silv. 1. 3.
 Mundus a natura conformatus. Cic. 1. de Nat. Deor. 26.
 Vux conformata. Cic. pro Arch. 1. Quod si hæc vox, huius hortatu præceptique conformata, nonnullis aliquando saluti fuit, &c.
C O N F O R M A T O R, òris. m. Apul. in Trifnegisto, p. 80. Dominus & omnium conformator, quem recte Deum dicimus.
C O N F O R M I S, [μορφοποιός, μορφοποιός] òre. In fornacem formare. Vitruv. lib. 4. cap. 5.

C O N F O R T O, [ἐνθάρω] òre. Fortem facere, roborare. Cyprian. Epist. 62. Religio intigare nos debet & confortare ad fratrum membra redimenda. Et Lactant. 4. 15. 13. Confortantini manus refolutæ.
C O N F O R T A N S, antis. Vulg. Interpr. Ezech. 3. 14. & Luc. 22. 43.
C O N F O R T A T U S, a, um. Vulg. Gen. 48. 2. & Job. 21. 7.
C O N F O R T A R E, òvi, òrum, [σθένισμα] òre. Simul fovere. Cato cap. 8. Circum oleas autumnitate ablaqueato, & stercore addito, confoveto. Alii legunt, Stercus addido.
 Membra confovere. Apul. lib. 8. p. 204. Pæne collapsa membra lavacro, ciboque confovere. V. etiam Hieron. adv. Rufin. 3. 8.
C O N F O T U S, a, um. Partic. Prosper Aquitan. de Provid. Dei, v. 679. Amplexu paterno confotus. V. Vulg. Interpr. Jesh. 59. 5.
C O N F R A G O S U S, **C O N F R A G U S**. V. **C O N F R I N G O**.
C O N F R E M O, ui, itum, [φραγισμός] òre. Idem quod Fremo. ut Agmina confremunt. Stat. 1. Silv. 6. 76.
 Cælum confremit. Sil. lib. 16. 398.
 Omnes confremuere. Ovid. 1. Met. 199.
C O N F R E Q U E N T O, òre. Vet. Infcript. apud Spon. Miscell. Erudit. Antiqu. p. 54. **LOCVM CONFEROVENTARE**. Et p. 161. **NATALE (festum) CONFREQUENTETIS**. V. Prudent. Perist. hymn. 1. 8.
C O N F R I C O, ui, itum, [σφραγή] òre. Valde fricare. Plaut. Afin. 3. 3. 80. Atqui pol hodie non feres, ni genua confricantur. Columel. lib. 2. cap. 3. Boves quum ab opere disjunxerit, subfrictos confricet, manibusque comprimat dorsum, & pellem revellat. Faciem sibi confricare. Suet. Claud. cap. 8. Sensus alicujus injuriis confricare, i. e. Exasperare, perfringere. Gell. 7. 3.
C O N F R I C A T U S, a, um. Plin. 29. 2. Dentibus confricatis. Orchites sale confricatas. Varro de R. R. 1. 60.
C O N F R I C A T I O, ònis. f. Frictio, fricatio. Metaphor. August. Confess. 4. 8. Fabulæ & mendaciæ adulterina confricatione corrumpitur mens nostra.
C O N F R I C A M E N T U M, i. n. Idem ac Frictio. q. V. Cæl. Aurel. 2. 4. Confricamentis uti.
C O N F R I N G O, òre. apud Firmic.
C O N F R I N G E R E, antep. c. òri. apud Celf.
C O N F R I N G E R O, òre. apud Apul.
C O N F R I N G O, ògi, actum, [συνθραγγίζω] òre. a Frango compositum, idem fere significat quod Effringere vel infringo. Plaut. Capt. 4. 4. 8. Aulas, caliceque omnes confrigit, nisi quæ modiales erant. Sic Perfringere. Sed quidam Perfrango. H. St. Claustra confringere. Lucrer. lib. 1. 71. Dens sub forcipe confringitur. Cælius lib. 7. 12. Ac si exesus est ante, id foramen vel lineamentum vel bene accommodato plumbo replendum est, ne sub forcipe confringatur. *Sous le davier*. De dentis evulsionè loquitur. Digitos confringere. Cic. pro Flac. 73. Sceptra confringere. Sen. Herc. fur. 4. Ac seva iusta sceptra confrigit manu. i. e. Vi usurpavit regnum. De Lyco. Tesseram confringere hospitalem apud aliquem. V. **T E S S E R A**. Turres confringere. Lucan. lib. 6. 123. Confringere rem, pro Dissipare & consumere. Plaut. Stich. 4. 2. 49. Dum parastus mihi fratreque fuisti, rem confringimus. Consilia confringere. Cic. 3. Verr. 13. Confringat iste sane vi sua consilia Senatoria, quætionibus omnium perumpat: Evolet ex vestra severitate. Jura confringere. Cic. 2. de Legib. 55. Præturam alicujus. Cic. pro Milon. 35. Al. Confringere.
C O N F R A C T U S, a, um. [συνθραγγιστός] Partic. ut, Confracta navis est illis. i. e. Naufragium fecerunt. Plaut. Rud. 1. 2. 64.
C O N F R A C T U S, òs. m. Cælf. præf. lib. 1. p. 7. Considerare duritiem, mollietiem, levorem, contractum. [Ita quidem Linden. Sed codd. Mss. & typis editi antiquiores præferunt Contractum. Eaque lectio potior videtur. Quam prolixius astruere brevitatis studio prohibeo.]
C O N F R A C T I O, ònis. f. &
C O N F R A C T U R A, æ. f. Idem. In Digest. & Vulg. Interpr. Pål. 105. 23.
C O N F R A G O S U S, a, um. Adj. [λοιπύμος] Quod disruptum & rude atque incultum est. Columel. lib. 2. cap. 2. Incultum igitur locum consideremus, siccus an humidus, nemorosus arboribus, an lapidibus confragosus. Argumenta velut horrida & confragosa. Quintil. lib. 5. cap. 8. Versus confragosus. Quintil. lib. 1. cap. 1. Ejecti confragosus, atque asperis, tota pandere possimus vela. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Confragosum, per translationem, Intricatum, quod vix potest intelligi. Plaut. Cist. 2. 3. 70.
 Sed ego illud quero confragosum, quomodo Prior posterior sit: posterior sit prior.
C O N F R A G U S, a, um. [ἀνιδρόστος] Adj. Idem. Lucan. lib. 6. 126. — & confraga densis Arboribus dumeta tegunt. i. e. Aspera & inaccessa. sunt spini oblitæ rupes.
C O N F R U C T U S, òs. m. in Fragment. Poet. [Quibus? Sic & mox in *Confrigo* Thef. Lips. passimque, nullo indicato loco.]
C O N F R U M E N T A L I S, [συνστρέψω] Interp. Dig. 47. t. 24. l. 4.
C O N F U G I O, ògi, òrum, [κρηταιφύγω] òre. Idem quod Fugere. Cic. 4. Verr. Quid testaturum est? quo confugies? ubi nitere? Quo confugerem habebam, ubi conquiscerem. Cic. 4. Fam. 6. In agros confugere. Cic. 3. Att. 15. Coniungere in arcem. Cic. 1. Tusc. 85. In fidem, misericordiam alicujus. Cic. pro Quint. 10. Quum tot, tantisque difficultatibus affectus atque afflictus, in tuam, C. Aquili, fidem, veritatem, misericordiamque P. Quintius confugerit. In nave. Cæf. 3. Bell. Civil. 9. Ad aliquem auxiliari. Liv. 1. 2. Inde Turnus Rutulique, diffisi rebus suis, ad florentes Hetruscorum opes, Mezentiumque regem eorum confugiunt. Ad te confugio & supplex tua numina posco. Virg. 1. Æn. 666. Ad aliquem virtute præstantem. Cic. 2. Off. 41. Ad aram vel In aram. Cic. pro Cæcin. 100. Ad artes. Ovid. 1. Fast. 571. Ad alicujus. Cic. 1. Verr. 11. Ad meam fidem, quam habent spectatam jam, & diu cognitam, confugiunt: auxilium sibi per me a vobis atque a Populo Romano legibus petunt.

Ad opem iudicium afflicti injuriis supplices inferioreque confugiunt. Cic. pro Font. 23.
 Ad opem æger confugit medicam. Ovid. 3. de Pont. 4. 8.
 Ad rem publicam. Cic. 4. Fam. 6.
 Ad statum confugere. Ulp. in l. si dominus. D. de his qui sunt sui vel alien. jur.
 Ad vota precesque. Plin. 10. Epist. 51.
 Confugere ad aliquid, se excusandi gratia. Ter. Heaut. 4. 5. 45.
 — neque tu scilicet
 Eo nunc confugies, quid mea? num mihi datum est? i. e. Non erit quod excusationis causa hæc dicas, Quid mea?
 Confugere sine præpositione. ut, Periculum confugere cogit. Suet. Aug. 14.
CONFUGA, æ. f. [κρηπίδα] Qui ad asylum confugit. l. præsent. C. de his qui ad eccles. confug. l. si qua. C. de episc. & cleric.
CONFUGELA, æ. f. Feltus, Confugelam antiqui Confugium dicebant.
CONFUGIUM, i. n. [κρηπίδα] Ovid. 4. Trist. 5. 6.
 Qui veritus non es portus aperire fideles
 Fulmine percussit confugiumque rati.
 Confugium & portus. Ovid. 5. Trist. 6. 2.
 Commune confugium ægris animantibus. Stat. 12. Theb. 504.
CONFUGIO, ære. in Fragm. Poet.
CONFUGATIO, ðnis. f. apud Firmicum.
CONFUSIO, si, tum, [εφέδω] ðre. Idem quod Fulcire: unde, **CONFUSUS**, Partic. ut, Corpora confusa exiguis intervallis. Lucret. 2. 97. Nonnulli Confusæ legunt, cuius eadem fere significatio est apud hunc poetam. Utrumque enim Connexum significat, & compactum vel commissum. Si Confusæ legis, recte exposueris Collisæ. Alii legunt Confusla.
CONFUSCIMENTUM, i. n. apud Firmicum.
CONFULGEO, si, [σπλαγίζω] ðre. Notum verbum. Plaut. Amph. 5. r. 44.
 ðdes totæ confulgebant tuæ, quæ esse essent aurææ. i. e. Undique fulgebant.
CONFULGËRO, ære. apud Firmicum.
CONFULMINATUS, a, um. apud eundem.
CONFUMO, ære. apud eundem.
CONFUSO, fudi, fûsum, [συγχέω, συγχύω, συναρπάσσω] ðre. Perturbare, committere. Plin. Et si noscantur, facile confundunt colorem. Plaut. Most. 1. 3. 120.
 Idem olent, quasi quum una multa jura confudit coquus.
 Cum igne se confundit ignis. Cic. de Univ. 41.
 Dolore confundere aliquem. Plin. ad Maximum 5. Epist. 5.
 Confundere in unum corpus. Liv. 34. 9. Nunc in corpus unum confusi omnes. Hispanis prius, postremo & Græcis in civitate Romanam ascitis. In unum sonum coalescere, & confundi. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Confundere sermones in unum. Liv. 7.
 Fœdus. Virg. 12. Æn. 290.
 Iter. Sil. lib. 3. 667.
 Has observatis valles enavimus astris.
 Namque dies confundit iter, & c.
 Jus omne. Lucan. 1. 667.
 Lacrymas cum lacrymis. Ovid. 2. Epist. 95.
 Particulas similes inter se. Cic. 4. Acad. 118.
 Prælia confundit Bacchus cum Marte. Hor. 1. Carm. 17. 23. Quando ex ebrietate oriuntur rixæ.
 Sacra prophanis. Claud. 7. Paneg.
 Sensus animi. Lucret. 2. 945. i. e. Turbare.
 Venerem cum multo vino. i. e. Libidinem cum ebrietate. Ovid. 2. Trist. 363.
 Vera confundere falsis. Cic. 4. Acad. 61.
 Verba confunduntur. Lucret. lib. 4. 562.
 Confundere quidpiam in vas aliquod. Columel. lib. 12. cap. 28. Si vinum in vesutatem servare voles, in cado duarum urnarum, quamoptimi vini sextarium, aut fœcis generosæ recentis sextarios tres addito: aut si vasa recentia ex quibus vinum exemptum sit habebis, in ea confundito.
 Confundi, pro Erubescere usus est Cyprianus in tractatu de Lapsis, Christus in præceptis suis dicit, Qui confusus me fuerit, confundet illum Filius hominis. Et Christianum fe putat, qui Christianus esse aut confunditur, aut veretur? Quomodo potest esse cum Christo, qui ad Christum pertinere, aut erubescit, aut metuit?
CONFUSUS, a, um. [αἰσχυρός, συγχύσας] Partic. Perturbatus. Liv. 6. 34. Confusam eam ex recenti morfu animi, quum pater forte vidisset, percontatus, Satin salvæ?
 Animo confusus. Liv. 6. 6. i. e. Pudore perturbatus.
 Fletu confusus gaudia. Stat. 5. Silv. 3. 217.
 Mœrore confusus. Liv. 35. 15.
 Pudore. Ovid. 21. Epist. 111.
 Somnio confusus. i. e. Perterrefactus. Suet. Cæs. cap. 7. Confusum somnio proximæ noctis conjectores ad amplissimam spem incitaverunt. Turba querelarum confusus adolescens repente obtulit. Justinus lib. 32. cap. 2. de Demetrio.
 Castra confusa tumultu. Lucan. 7. 127.
 Licentia. Claud. 1. in Eutrop. 499.
 Merum confusum factis herbis. i. e. Mixtum. Horat. 2. Serm. 4. 67.
 Olympus, Cælum nubium. Stat. 5. Theb. 421.
 Pectora. Valer. 1. Argon. 79.
 Prolem confusam utero capere, Ex adulterio neque ex uno viro concipere. Seneca Hippol. v. 171.
 Miscere thalamos patris & gnati apparatus,
 Uteroque prolem capere confusam impio?
 Rebus confusus opem tribuere. Claud. de Bell. Get. 432.
 Rosa confusa rubore. Columel. 10. 261.
 Strages. Virg. 6. Æn. 504.
 Turba. Ovid. 1. Fast. 113.
 Verba. Ovid. 2. Met. 666.
 Voluptas jam confusa. i. e. Turbata & jam cessans. Ovid. 15. Epist. 49.
 Vox. Lucret. lib. 4. 566.
 Vultus confusus. i. e. Perturbatus. Ovid. 3. Trist. 5. 11.
 Cernere perturbata & confusa. Cic. 1. de Divin. 60.
 Intre confusum suffragium. Liv. 26. 18.
 Compar. [αἰσχυροσ] ut, Confusior pavor. Plin. lib. 7. sub finem proœmii.
 Facies confusior. Tacit. 4. Ann. 63.
 Vo l. I.

Superl. Mos confusissimus. Suet. Aug. cap. 44. Spectandi confusissimum morem corexit.
CONFUSIVUS, a, um. [συγχύσιμος] Partic. Ovid. 6. Met. 585.
 — sed fasque, nefasque
 Confusura ruit: pœnæque in imagine tota est.
CONFUSIO, ðnis. f. [συγχύσιμος] ut, Confusio omnium rerum. Cic. 2. de Fin. Religionum confusio. Cic. 2. de Legib. 23.
 Temporum. Cic. 2. Off. 65.
 Virtutum conjunctio confusioque a philosophis ratione quadam distinguitur. Cic. 5. de Fin. 67.
 Vitæ perturbatio & magna confusio. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.
 Confusio, pro Animi perturbatione. Plin. 1. Epist. 22. in fine. Et Tacit. 3. Hist. 38. Causam confusionis querenti, non fe proprio metu, nec sui anxium, preces lacrymasque attulisse.
 Oris crebra confusio. Idem 4. Hist. 40. V. etiam Plin. Paneg. cap. 56. & Vellei. 2. 124.
CONFUSOR, [συγχυδύρος] Adverb. Plin. lib. 34. cap. 2. Quondam æs confuse auro argenteoque miscebatur.
 Confuse & permiste, cui contrarium Descripte & electe. Cic. 1. de Invent. 49. In præsentia tantummodo numeros & modos & partes argumentandi confuse & permiste disperimus, post descripte & electe.
 Agere confuse. Cic. 3. de Nat. Deor. 19.
 Loqui confuse. Cic. 2. de Fin. 27.
 Confuse univerfis mancipiis constitutum pretium. Cui opponitur, quod mox sequitur: Singulorum mancipiorum constituto pretio. Pomponius in l. si plura. D. de aedit. edict.
 Compar. Cic. 8. Philip. 1. Confusus hesternæ die est acta res.
CONFUSUM, [χύσιμος] aliud Adv. Idem. Plin. lib. 18. cap. 16. Unum de ea & cytho volumen Amphichlorus fecit confusum.
CONFUSANEUS, a, um. Confusus. Gellius præfat. Miscellam & quasi confusaneam doctrinam conquisiverat.
CONFUSILIS, e. Idem. apud Apul.
CONFUNËRO, ære. Juven. 4. 97.
 Ejus ut adventus terræ confunderet orbem. V. Barth. Advers. 13. 19.
CONFUNGOR, gi. Jct. in Dig.
CONFËRO, ðre. Saresb. in Epist. Quæ capiti confurebant membra cointererunt.
CONFËTO, [ἀνακονδάζω] ðre. Refellere. Plaut. Truc. 2. 3. 28.
 Ego istos, qui nunc me culpant, confutavero.
 Verbis confutare iratum. Ter. Phorm. 3. 1. 13.
 Quid is fecit? c. confutavit verbis admodum iratum patrem.
 Dicitis confutare. Ter. Heaut. 5. 1. 76.
 Hic, ita ut liberis est æquum, dicitis confutabitur.
 Argumenta confutare. Cic. 1. de Divin. 8. Etenim ipse Cotta sic disputat, ut Stoicorum magis argumenta confuter, quam hominum delect religionem.
 Audaciam alicujus. Cic. in Partit. 134.
 Dolores maximos confutare. Cic. 5. Tusc. 88. Ordiamur ab eo, si placeat, quem mollem, quem voluptarium dicimus. Quid, is tibi mortem videtur, an dolorem timere, qui eum diem quo moritur beatum appellat, maximeque doloribus affectus, eos ipsos inventorum suorum memoria & recordatione confutat? i. e. Retundit.
 Confutare, Confundere, committere, commovere. Varr. Manio, Harum ædium summa atria confutabant architecti omnes. Titinnus Setina, Coquus magnum ahenum, quando servit, paula confutat trua. Nonius. Hunc versum citat Scalig. ad Fest. in voce Refutare; probare propriam hujus vocis significationem deducam esse ab oillis, quæ cum ferventes paulo plus exuberant, solent futo vase ad hoc apto, inversa aqua compefci; quod dicitur Futare & confutare ollam: Hinc ad alia transfertur.
CONFUTATIO, ðnis. f. [ἀνακονδία] in oratione, est Contrariorum locorum dissolutio. Auctor ad Herenn.
CONFUTATUS, a, um. Ammian. 26. 3. Venefici nocuisse quibusdam aperte confutati. V. 17. 9.
CONFUTATOR, ðnis. m. Hieronymus Catalog. Scriptor. ecclesiast. in Bardesane: Primum Valentini fœdator, deinde confutator, novam hæresin condidit.
CONFUTUO, ðre. Catull. Carm. 38. 3.
 — quicquid est puellarum
 Confutueræ.
CONGARRIO, ðre. Saresb. 5. 6. Inter congarrientes perstreperæ.
CONGAUDËRO, ðre. Simul gaudere. Tertull. adv. Gnost. cap. 13. Congaudeo omnibus vobis, perinde & vos gaudete & congaudeo mihi. conf. adv. Pfych. cap. 13. Cyprian. Epist. 50. Et Ambros. ad Virg. Lap. pr.
CONGEBUS, i. m. Amnis est Celtiberorum, erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens, exiguum lacum efficit, repentibus aquis. Martial. 1. 50.
 Tepida natabis lene Congedi vada,
 Mollesque nympharum lacus.
CONGËLËDUS, a, um. Adj. [ψυγδός] ut, Congelida aqua apud Cels. lib. 4. cap. 24. At si tumor est, feveri quidem debet aqua congelida. Quo loco sunt qui legant, Egelida: alii, Calida. Congelidam vero putant esse, Quæ ab ipso Cello capite eodem Egelida nuncupatur, hoc est Tepida.
CONGËLO, [συνπύρηναι, πύρηναι] ðre. Idem quod Gelare & concrefcere. Et raro præterquam in tertis perennis reperitur. Plin. lib. 18. cap. 28. Infinitum quantum illo tempore cadentes pruinas congelat. Columel. lib. 7. cap. 8. Ipsos quidam virides conterunt nucleos, & lacti permiscunt, atque ita congelant. i. e. Coagulant.
 In lapidem congelare rictus serpentis apertos. Ovid. 11. Met. 61.
 Lacrymas congelare. Ovid. ad Liv. 117.
 Lanæ lites (scil. Fluvius) congelat suos. Ovid. 3. Trist. 10. 30.
 Pectora nautis congelat hiberni vultus Jovis. Valer. 3. Argon. 578.
 Vitum congelat uxor anus. Martial. 14. 147.
 Quid prodest, si te congelat uxor anus?
 Congelavit otio. Cic. 2. Fam. 12. Gaudebam sane, & congelasse nostrum amicum lætatur otio. h. e. Velut congelatum esse, & obtortuisse.
 Congelare, neutrum, pro Congelari. Ovid. 6. Met. 306.
 Ipsa quoque interius cum duro lingua palato
 Congelat, & venæ desunt posse moveri. Congelat. i. e. Frigida & dura fit. De Niobe in marmor conversæ loquitur.
 M m m m

CONGELOR, *ari*, passiv. Columel. lib. 1. cap. 6. Oleum quod minus provenit, si congelatur, fracescit.

CONGELATUS, *a*, um. Martial. 11. 99. Nec congelati gutta proderit nali. Adde Vitruv. 8. 3. & Columel. 3. 12.

CONGELATIO, *onis*, f. [*συνκρίσις*] Plin. lib. 31. cap. 3. Minui certe liquorem omnem congelatione deprehenditur.

CONGELASCO, *ere*. Macrob. 7. Saturn. cap. 12. Cur vina aut nunquam, aut rarenter congelantur.

CONGEMINO, [*διωσπάζω*] *are*. Idem quod Geminare. Virg. 11. *Æn.* 698. Tum validam perque arma viro, perque ossa securim, Altior infurgens, oranti & multa precanti Congeminat. i. e. Bis eum securi percudit.

Congeminavimus omnes. Plaut. Amph. 2. 2. 154. Tu peperisti Amphitruonem, ego alium peperisti Sofiam : Nunc si pateram patera peperit, omnes congeminavimus.

Crebros ensibus ictus congeminant. Virg. 12. *Æn.* 713.

Sonitus congeminare. Sil. lib. 3. 196.

Vocem per aures congeminare. Valer. 2. Argon. 201.

CONGEMINANS, *antis*. Partic. [*διωσπάζων*] Valer. 6. Argon. 379.

CONGEMINATUS, *a*, um. Apul. de Dogm. Plat. p. 54. Numeris & modis confici congeminati.

CONGEMINATIO, *onis*, f. [*διδωμός*] Plaut. Pœn. 5. 5. 18. Quid hoc est conduplicacionis? que hæc congeminatio?

CONGEMMATUS, *a*, um. Idem ac Gemmatus, apud Tertull.

CONGEMO, *vi*, Itum, [*σπάω*] *ere*. Una & simul gemere, & condolere. Cic. pro Muren. 51. Congemuit Senatus frequens, neque tamen satis severe pro tei indignitate decrevit.

Mortem congemere ac flere. Lucret. 3. 947. Quid tibi tantopere est mortalis, quod nimis ægris Luctibus indulges? quid mortem congemis, & fles? Positum feretro congemuere. Valer. 5. Argon. 12. Congemere, ad Arboreos translatum. Virg. 2. *Æn.* 631. Vulneribus donec paulatim evicta, supremum Congemuit. De orno arbore loquitur.

CONGEMISCO, *ere*. Idem. Augustin. Confess. 6. 7. pr. Congemifcebamus in iis, qui simul amice vivebamus.

CONGEMISCENS, *entis*. Tertull. de Spectac. cap. 30. Reges imis tenebris congemifcentes.

CONGENER, *eris*. Adj. [*ὁμόγενος*] ut Degener. Plin. lib. 15. cap. 24. Aliud corpus est terre frutibus fragis, aliud congeneri eorum unedoni.

CONGENERO, [*συνγενέω*] *are*. Adjungere, associare. Accius Fidicinis, Quam vehat grato tibi congenerat gentium, aut generum affinitas. Ennius, Quem mihi congenerat affinitas. Nonius 2. 121. Obsoletum.

CONGENERATUS, *a*, um. ut, Porculi congenerati. Varr. R. R. 2. 4. Senium parentis congeneratum. Columel. 7. 3.

CONGENER, *eri*, m. Generi in affinitate foci. Congeneri, Duo pluresque generi, respectu unius foci. Symmach. 8. Epist. 40. Supremis congeneri interesse. Gloss. Cyrilli, Congener, *συνγενής*.

CONGENITUS, *a*, um. [*ὁμογενής*] Partic. a Congigno. Plin. lib. 11. cap. 39. Pili congeniti non delinunt. Congenita valetas roborum. Plin. lib. 16. cap. 2.

CONGENTILIS, *is*, m. Gloss. Gr. Lat. *ὁμογενής*, Congentilis.

CONGENICULO, **CONGENICULO**, vel **CONGENULO**, [*γεννητός*] *are*. Flecti genibus. Sifenna lib. 3. Hist. Multi plagis adversis icti & congeneruclati Romanis precipitatis, ipsi supra volvit in caput. Cæcil. Annal. lib. 6. Ipse regis ferit pectus, adversum congeneruclat, percussu dejecit dominum. Nonius.

CONGER, Pifcis. V. **CONGRUS**.

CONGEMANESCO, *ere*. Coalescere, conjungi vel confociari. Quadrigarius Annal. Facite exempla eorum, ut vos cum illis congermanescere sciat. Nonius.

CONGERMINASCERE, [*βλαστάνει*] V. **GERMEN**.

CONGERMINO, *are*. Coalescere, conjungi. Gell. 20. 8. Cepe revirescit & congerminat luna decedente.

CONGERO, *si*, Itum, [*συνφορέω, συναθροίζω*] *ere*. Congregare, coadunare, accumulare. Simul omnia congerere. Cic. 16. Fam. 14. Congerere in. Cic. pro Lege Manil. 22. Quas & a majoribus acceperat, & ipse bello superiore ex tota Asia direptas, in suum regnum congesseerat. In caput alicuius saxa. Sen. Oedip. 10. In cellulam ad aliquem. Ter. Eun. 2. 3. 17. Quum in cellulam ad te patris penum omne congerham clanculum. In fermoneum turbam. Cic. de Clar. Orat. 332. Utte eripias ex ea, quam ego congesti in hunc fermoneum, turba patronorum. In unum omnia. Cic. 5. Tusc. 117. Causas congerere in aliquem. Liv. lib. 3. 38. Haud ignari quanta indidie immineret tempestas: omnes vastati agri, periculorumque imminentium casus in se congesturos. i. e. Culpam rejecturos. Crimen in aliquem. Cic. pro Milon. 65. Maledicta in aliquem. Cic. 3. Philipp. 15. Ornamenta in aliquem. Cic. pro Rege Deiot. 12. In quem quum dii atque homines omnia ornamenta congestissent, tum tu ipse plurima & maxima. Congerere alicui, pro In aliquem. Sen. 1. de Clement. Ambitiosæ malessati quicquid potivimus titulorum congestimus. Ictus crebros alicui. Valer. 4. Argon. 306. Amnes. Valer. 4. Argon. 717. Aram arboribus. Virg. 6. *Æn.* 178. — aramque sepulchri

eam aream amplius, quam fundamenta cæmentitia locatoris erant, congestit.

Viaticum alicui. Cic. pro Planc. 26.

Ne plus æquo quid in amicitia congeratur, non verendum est. Cic. de Amicit. 58.

Congerere, Nidum facere. Virg. 3. Ecl. 69. — namque notavi Ipse locum, aeris quo congestere palumbes. Avium enim congestus est, quum ad nidum conftruendum festucas, herbas, floscos, aliaque congestant.

CONGESTUS, *a*, um. Partic. [*συνκροηθήσθαι*] ut, Pindo congestus Achos. Sen. Oeth. 9. Artus temere congesti, Sine ordine dissecta membra. Sen. Hippol. 12. Cibaria congesta. Hor. 1. Serm. 1. 32. Culmen tугurii congestum scæpate. Virg. 1. Ecl. 69. Donis congestis undique crescuti opes. Sil. lib. 13. 87. Funera congesta acervatim honori cadaverum. Plin. lib. 12. cap. 18. Grana tritici in os pueri Midæ congesta. Cic. 2. de Divin. 66. Honores congesti. Liv. 39. 50. extr. Montes. i. e. Comportati. Ovid. 1. Met. 153. Monumenta opibus alicuius. Tibul. lib. 1. 7. 59. Nemore congesto structum aggerem accervare. Sen. Herc. fur. 13. Opes. Ovid. 4. Fast. 618. Oppida congesta manu præruptis faxis. Virg. 2. Georg. 156. Oratio dissoluta atque ex diversis congesta. Quintil. lib. 2. cap. 11. Ponsus auri. Ovid. 17. Epist. 224. Pulvis. Propert. lib. 4. 10. 31. Sacci congesti. Hor. 1. Serm. 1. 70. — congestis undique faccis

Indormis inhians, &c.

Spes in aliquem. Ovid. 8. Met. 113. — nec te Nofter amor movit, nec quod spes omnis in unum Te mea congesta est.

Turba. Sen. Thyest. 9.

Compar. Aufon. Mofell. v. 133. Gobio, non major geminis sine pollice palmis, Præpinguis teres, ovipara congestior alvo.

CONGESTUS, Adv. Stricte, brevier. Capitolin. in Marco Phil. cap. 19. extr. Et quidem hæc brevier & congeste.

CONGESTIM, Adv. Idem. Apul. Apol. p. 462. Jacere congestim.

CONGESTIO, *onis*, f. Jabolenus in l. qui domum. D. locati, Quia non ipsa congestio, fed humor ex ea congelatione postea damno fuerit. Sic Macrob. 5. Saturn. cap. 15. sub finem, & Vitruv. 10. 20. pr.

CONGESTUS, *us*, m. [*συνάθροιστος*] Cic. 2. de Divin. 68. Herbam autem asperam, credo, avium congestu, non humano fatu. i. e. Quam aves congesterunt. Columel. lib. 9. cap. 14. Congestu culmorum & frondium supertegemus. Arenæ congestus. Lucret. 6. 724. Copiarum. Tacit. 2. Hist. 87. Signorum congestus. Quintil. 10. 7. p. 954. Miles congestu signorum excitatur. i. e. secundum Burm. Circumstantibus signis circa oratorum ducem.

CONGESTIVUS, *a*, um. Adj. [*συνκροητός*] Quod congestum est. Columel. lib. 2. cap. 10. Non deterius tamen etiam pinguibus arenis, vel congestiã humo proveniunt. Locus congestivus, Non solidus ad jacienda fundamenta. Vitruv. lib. 3. cap. 3. Si autem non solidus invenierit, fed locus erit congestivus, &c.

CONGERIES, *ei*, f. [*συνεία, συναθροισμός*] Coadunatio, agger, cumulus. Plin. lib. 10. cap. 43. Ubi de corvo loquitur, qui congesterat lapides in titulum, ut biberet commodius. Ita, inquit, descendere paventem expressefuit tali congerie quantum poturo sufficeret. Bonorum congeries. Claud. 8. Paneg. Pulveris. Lucan. 9. 487. Silvæ. Ovid. 9. Met. 235. Rudis. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 10. i. e. Chaos. Ovid. 1. Met. 7. Vocat rudem indigestamque molem. Sæva congeries. Strages. Valer. 6. Argon. 511. Inter equos sevam misero luitramine versant Congeriem.

CONGERRO, *onis*, m. [*συνκροητός, συνεία*] Cum quo familiariter versamur, & facete confabulamur. Erasmus. Plaut. Mof. 3. 3. 27. Nunc ego me illac per posticum ad congerones conferam. Idem Truc. 1. 2. 6. Ne quam veniant ad scorta congerones. h. e. Quasi simul cum scortis garrientes. Alii legend Congerones.

CONGIARIUM, V. **CONGIUS**.

CONGIUS, *i*, m. [*χῆρ*] Mensura aridorum & liquidorum genus est, sex sextarios continens. Plin. lib. 14. cap. 9. Distat a multo quod fit e multo, cum quinque congiis autteri multi. Idem lib. 14. cap. 16. Libram & quadrantem in congiis duos multi macerant. Et Liv. 25. 2. V. Budæum ac de Affe, & inprimis Eisenfchmid. de Pond. & Mens. S. 2. c. 2. Figuram ac descriptionem Congii genei Romani exhibet Jac. Ofsel. tab. 116.

CONGIALIS, *c*, [*χῆρος*] Fidelia congialis, Quæ congium capit. Plaut. Aul. 4. 2. 15. Multi congialem plenam faciam tibi fideliam. Sitali congiales. Vitruv. 9. 9.

CONGIARIUS, *a*, um. Adj. [*χῆρος*] ut, Congiarius cadus. Qui congium continet. Plin. 14. 14. Ipse quum rediit ex Asia, multia cadum congiarium divisit amplius centum. Ita legit Budæus, Sullia autem (inquit idem) Congiarii cadu, Qui congium tantum capiunt: id est senos sextarios Italicos. Harduin. legit, In congiarium divisit. [Mss. omitunt præpositionem.]

CONGIARIUM, *i*, n. [*σπίδος*] Munus quod a principe exhibetur populo. Dicitur a Congio, quod olim Frumentum daretur. Sen. lib. 4. de Benef. cap. 28. Hoc donabat populus, sicut donativo milites donabantur. Sic Plin. in Paneg. cap. 25. Nisi vero leviter atingi placet, locuples tribus, datumque congiarium populo, & datum totum, cum donativi partem milites accepissent. Cic. 10. Att. 7. Vehementer avaritiam video fuisse, & spem magni congiarii. V. Donativum in DONO. Congiarium pro Donativo posuit Curtius 6. 2. 10. Millia talentum proxima præda redacta erant: a quibus xii millia in congiarium militum ablumpta.

Dare populo congiaria. Suet. August. cap. 41. Congiaria frequenter populo dedit, sed diverse fere summae, modo quadringenos, modo tricenos, nonnunquam duceos, quinquagenosque nummos.
 Lenire multitudinem imperitam congiariis. Cic. 3. Philipp. 116.
 Congiarium, est etiam Donum quod princeps privatum dat alicui. Suet. de Clar. Rhet. cap. 27. Nec eo minus, inno vel magis ob hoc Antonio gratus: a quo mox Consule ingens etiam congiarium accepit. Idem pro Privato dono in Caes. cap. 27. dixit Ueberrium congiarium, teste Budaeo. Sed & in Vespas. cap. 18. Colossi refectorem, inquit, insigni congiario, magnaque mercede donavit. i. e. Munere Imperatorio.
 Exiguitas congiariorum. Quintil. lib. 6. cap. 3. In Metalepsim quoque cadit ratio ditorum, ut Fabius Maximus incensum Augutti congiariorum, quae amicis dabatur, exiguitatem, heminaria esse dixit.
 De Congiariis in nummis memoria, V. Spanheim. diff. 13. p. 529.
 Nec causam video cur additam malint alii, alii Congiariorum vel Congiario legant. Cum per appositionem dicatur sita ne Accuf. sing. n. g. Congiarium, pro Congiarij loco.
 CONGLACIO, [conglaciatio] are. In glaciem converti. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Atque aqua etiam admistum esse calorem, primum ipse liquor aquae declarat effusae, quae neque conglaciaret frigoris, neque nive pruinaque concreveret. In quibusdam exemplaribus legitur, Neque conglaciaretur.
 Conglaciatus tribunatus Curioni. Cic. 8. Fam. 6. Curioni nostro Tribunatus conglaciatus. i. e. Friget proflus nihil agendo Curio in tribunatu.
 CONGLACIATUS, a, um. Partic. Plin. lib. 2. cap. 6. Grandinem conglaciato imbre gigni.
 CONGLEBATUS, a, um, ut, Terra humore denso conglabata & pulvere. Prudent. praef. Hamart. v. 53.
 CONGLISCO, ere. Concrecere. Plaut. Trin. 3. 52. Ne scintillam quidem relinques, genus qui congliscat tuum.
 CONGLOBO, [conglobatio] are. a Globo deductum; significat Coadunare. Liv. 8. 11. pr. Qui Latinorum pugnae superferunt multis itineribus dissipati, quum se in unum conglobassent, Vescia urbs eis receptaculum fuit.
 Mare conglabatur undique. Cic. 2. de Nat. Deor. 116.
 Sors conglabat. Liv. 22. 5. extr. Sors conglabat, & animus suus cuique ante aut post pugnandi ordinem dabat. subaudi, Milites. Al. Fors conglabat.
 CONGLOBATUS, a, um. [conglobatus] Partic. ut, Conglobatum corpus in pile modum. Plin. lib. 9. cap. 46.
 Corpuicula conglabata. Lucret. 2. 153.
 Nec singillatim corpuicula quaeque vapores, Sed complexa meant inter se conque globata. i. e. Conglobata. De atomis loquitur.
 Definitiones conglabatae. Cic. in Partit. 5.
 Figura conglabata neque natum ulquam quicquam & sempiternum. Cic. 4. Acad. 118.
 Gentes conglabatae. Sallust. Orat. 1. de Repub. ord. Non orbis terrarum, neque cunctae gentes conglabatae, movere aut contundere queunt hoc imperium.
 Pars extrema, & conglabata inter se concionis. Tacit. 1. Ann. 35.
 Sanguinem conglabatum discutere. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Terra undique in sese nutilus suis conglabata. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
 CONGLOBATIO, onis. f. [conglobatio] Scn. Nat. Quaest. 1. 15. Multa enim conglabatione ignium indigens, quum ingens eorum orbis aliquando matutini amplitudinem solis exuperet.
 Nubis conglabatio. Idem ibid. 5. 13.
 Fortuita conglabatio. Tacit. de Morib. Germ. 7. Non casus aut fortuita conglabatio turman aut cuneum facit, fed familiae & propinquitates.
 CONGLOBATIO, Adv. apud Liv. 25. 15. Gronov. Conglobati legit.
 CONGLOMERO, [conglomeratio] are. a Glomus, ens. Involvere, superaddere. Enn. Theyt. apud Non. 2. 166. Heus mea fortuna, ut omnia in me conglomerata mala! V. GLOMERO.
 CONGLOMEROR, passivum. Lucret. 3. 211.
 Quam tenui constet textura, quamque loco fe. Contineat parvo, si possit conglomerari.
 CONGLOMERATUS, a, um. Cels. 7. 10. Venae intortae conglomerataeque.
 CONGLOMERATIO, onis. f. Cod. 12. t. 19. l. 13. Vetita conglomeratio.
 CONGLOMERIFICUS, are. Terull. de Refurr. Carn. cap. 40. Compatimur, uti & conglomerificemur, &c.
 CONGLUTINO, [conglutinatio] are. ex Glutino componitur; & significat Congungere & ferrumino. Cic. 1. de Orat. 188. Quae rem dissolutam diffusamque conglutinaret, & ratione quadam conjungeret. Conglutinare & Dissolvere, contraria. Cic. de Amicit. 32. Nam si utilitas amicitias conglutinaret, eadem commutata dissolveret. Amicitias conglutinare testimonis. Cic. 7. Att. 8.
 Amores meretricios nuptiis. Ter. And. 5. 4. 10.
 Dolos conglutinare. Plaut. Bacch. 4. 4. 42.
 Voluntates conglutinantur consuetudine. Cic. 11. Fam. 27.
 Vulnus conglutinare folia vitium. Plin. lib. 23. in proem.
 Ex libidine, crudelitate, petulantia, audacia conglutinatus. Cic. 3. Philipp. 28. Quid est in Antonio praeter libidinem, crudelitatem, petulantiam, audaciam? ex his totis conglutinatus est.
 CONGLUTINATUS, a, um, Partic. ut, Concordia conglutinata. Cic. 1. Att. 17. Tuor, ut possim, illam a me conglutinatam concordiam. V. Apul. 9. Met. p. 285.
 CONGLUTINATIO, onis. f. [conglutinatio] ut, Conglutinatio verborum. Cic. in Orat. 78. Et de Senect. 72. Omnis conglutinatio recens aegre, in veterata facile divellitur.
 CONGLUTINOSUS, a, um, ut, Humoris pars conglutinosa. Veget. 1. 40.
 CONGRABO, [congrabatio] activ. vel CONGRABO, ari. depon. Comperationibus indulgere. Plaut. Bacch. 4. 4. 91.
 Quod dem scortis, quodque in lustris comedam & congrabem, pater. Tractum est ex more Graecorum, qui comperationibus ac deliciis plus aequo indulgent. Unde Congrascari & Pergrascari, i. e. Genialem vitam agere.
 CONGRASSOR, ari. apud Augustinum.
 CONGRASSATOR, onis. m. apud Firmic.
 CONGRATULOR, [congratulation] ari. Gaudere. Cic. pro Sext. 20. Mihi denique homines praecipue congratulabantur. Adde pro Planc. 66. & pro Marcell. 19.

Sic apud Plautum Men. Act. r. Sc. 2. (v. 20.) Congratulantes. ubi prior es edit Gratulantes. H. St.
 CONGRATULATIO, onis. f. [congratulation] Cic. ad Brut. 3. Sed tamen omnium ordinum consensus, gratiarum actio, congratulatioque me com-movet.
 CONGRATULATOR, onis. m. Idem ac Gratulator, apud Augustin.
 CONGRATIO, are. apud Hieron.
 CONGREATOR, gressus sum, [congratio] edi. Simul jungi & convenire. Varro, Omnesque in unam domum congressi, simul discubue.
 Actus congressi. In ACTUS.
 Actum congregere. Ter. Phorm. 5. 6. 12.
 Congredi coram. Cic. in Pison. 59. Mitte ad eum libellum: fed jam si ipse coram congressi poteris, meditare quibus verbis incensam illius cupiditatem comprimas atque restinguas.
 In aliquo loco. Cic. 6. Fam. 1.
 Congredi aliquem, pro Accedere ad aliquem colloquendi gratia. Plaut. Amph. 4. 2. suppo. 2. 35. Hominem ne congregiamur quaeo, prius quam stomachum detexerit.
 Congredi alicui quotidiana consuetudine. Caes. 1. Bell. Civil. 40.
 Luctari & congressi cum aliquo, Certare. Cic. pro Sull. 47. Nondum statuo te virum satis habere, ut ego tecum luctari & congressi debeam.
 Criminibus cum aliquo. Cic. pro Muren. 67.
 Congredi, Inire certamen cum hoste. Virg. 12. Aen. 233.
 Vix hostem alterni si congressiamur, habemus.
 Congredi cum hoste. Plaut. Pseud. 2. 1. 6. Ut ubicumque cum hostibus congregiar &c.
 Congredi cum rhetore. Cic. 2. de Nat. Deor. 1. Na ego incautus, qui cum Academico, & eodem rhetore congressi conatus sum.
 Congredi contra aliquem. Cic. pro Ligar. 9.
 CONGREDO, legitur apud antiquos, teste Nonio, 7. 42. Plaut. Epid. Quid si adeam? haud scio an congressas, si haec ea est.
 CONGREDIENS, entis. [congrederis] Partic. ubi Digrediens opponitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 103. Sed tum congressiens cum sole, tum digrediens. De Luna. Et Gell. 15. 6. Ajax cum Hectore congressiens.
 CONGRESSUS, a, um. [congressus] Partic. ut, Defensio congressa ad repugnandum. Cic. in Topic.
 Pede congressus, & equo congressus. Virg. 12. Aen. 465.
 Nec pede congressos, nec equo, nec tela ferentes Insequitur. i. e. Nec fugientes, nec contra stantes dignatur occidere. Servius. Al. Nec pede congressos aequo.
 CONGRESSUS, cum dativo. Virg. 1. Aen. 475.
 Infelix puer, atque impar congressus Achilli. Ubi Servius. Congredior tibi antiqui dicebant, sicut Pugno tibi, Dimico tibi. Hodie dicimus, Congredior tecum, Dimico tecum. [Ego vero Congressus hic substantivum verbale esse puto, ut in Ecl. 7. 16. Et certamen erat Coridon cum Thyridae magnum. Dativus autem a v. Impar regitur.]
 In commune congressi quisque sibi consulere. Tacit. 2. Hist. 54. In prelia congressi. Virg. 11. Aen. 397.
 CONGRESSIO, onis. f. [congressio] Cic. 2. Philipp. 46. Eumque a tua non modo familiaritate, sed etiam congressione patrio jure & potestate prohiberet.
 Familiarium congressiones. Cic. 1. Off. 132. Sermo in circularis, dispensationibus, congressionibus familiarium versetur.
 Ponitur etiam pro Conflictu: ut, Prima congressione funduntur. Justin. 6. 4. Certaminis navalis congressio. Idem 4. 5. Praeli congressio. Idem 4. 12.
 CONGRESSUS, us. m. [congressus] Cic. de Amicit. 67. Ut congressus hominum fugiat atque oderit. Idem 2. de Orat. 317. Ante congressum multa sunt, quae non ad vulum, sed ad speciem valere videantur. Materiae congressus. i. e. Coniunctio. Lucret. 5. 68. Vitorum clarorum tacitos congressus oportet. Cic. 4. Acad. 6. Quotidianus congressus. Cic. 6. Fam. 4. extr. Non enim dubito quin magne tibi levationi solitus sit esse quotidianus congressus & sermo, cum familiarissimi hominis, tum optimi & prudentissimi viri. Optate congressum. Cic. 8. Att.
 Placari aspectu congressuque aliorum inter se omnia. Cic. 1. Att. 14. Petere congressus alicujus, Convenire alicquem. Virg. 5. Aen. 733. Pollui congressu seminarum. Plin. lib. 12. cap. 14. de Coitu. Reservare aliquid in congressum. Cic. 1. Att. 17. Mihi vero ut invadeant piscinarii nostri, aut scribam ad te alias, aut in congressum nostrum reservabo.
 Venire in congressum & colloquium alicujus. Cic. 13. Philipp. 26. Congressus, Conflictus seu praedium. Sallust. Multi in eo congressu perierunt.
 Iniquo congressu aliquem subire, Hoste superiore esse, Cum impari hoste dimicare. Valer. 6. Argon. 122.
 Uno congressu tres mittere neci. Virg. 12. Aen. 514.
 CONGRESSOR, onis. m. Ambros. Epist. 4. ad Irenaeum sub fin. Bonus congressior non amulatur.
 CONGRADUS, a, um. Avienus Phaenon. Arat. v. 1241.
 — labenti congrada foli. i. e. Emissilem gradus & loci.
 CONGREGO, [congregatio] participium, [congregatio] are. velut in gregem cogere.
 Ab ortu naturae congregari. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.
 Congregare ad. Plin. lib. 10. cap. 71. Cum plausu congregari feros ad cibum in quibusdam viciis consuetudine spectatur.
 Ad alterum congregare, & conjungere. Cic. pro Quint. 52. Quicumque aut voluntas congregasset, aut fortuna conjunxisset. Cum aequalibus libenter fe congregant homines. Cic. 5. de Finib. 42. Cum aliquo fe & ceteris alicubi. Cic. pro Rabir. 21. In unum locum congregentur. Cic. 1. in Catil. 32. In unum locum cives se ad curiam congregabant. Cic. 14. Philipp. 15. In eundem numerum congregare aliquem. Cic. in Vatin. 25. In omnem ad conservandam Rempublicam natum, in idem Vestii iudicium, atque in eundem hunc numerum congregasti. Dissipatos homines congregare, & ad vitam societatem convocare. Cic. 1. Tusc. 62. Multitudinem fugitivorum ac latronum in unum locum congregare. Cic. in Parad. 4.

Turbam ignotorum deorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 39.
 Virus congregatur. Sen. Oeth. v. 65. Sed in codd. correctis Congeratur.
C O N G R E G A T U S, a, um. [συνήθροπος] Partic. ut, Multitudo hominum ex fervis conductis congregata. Cic. pro Domo 89.
 Homines natura congregati adhibent agendi congregandique solertiam. Cic. 1. Off. 157. Al. Cogitandique.
 Nix ex aqua congregata. Cic. 4. Acad. 100. Al. Concreta, vel Congelata. Vis oriens & congregata, cui opponitur Vis diffracta & extincta. Cic. pro Domo 67. Ex quo judicare potestis quanta vis illa fuerit oriens & congregata, quum hæc Cn. Pompeium terruerit jam diffracta & extincta.
C O N G R E G A T I M, Adv. Idem quod Gregatim. Prudent. Hymno Jejunant. v. 143. Cursant per ampla congregatim moenia.
C O N G R E G A T I O, ōnis. f. [συνήθροπος] Cic. 4. de Finib. 4. Natofque esse ad congregationem hominum.
C O N G R E G A T O R, ōnis. m. Arnob. lib. 6. p. 199. Phidias sciebat, aurum fuisse, lapides, atque ossa, informia, disparata, confusaque, seque horum omnium congregatorem atque vincitorem.
C O N G R E G A B I L I S, e. [συναθροισίς] Quod facile congregari potest. Cic. 2. Off. 157. Atque ut apum examina non fingendorum favorum causa congregantur, sed quum congregabilia natura sunt, fingunt favos: sic homines, &c.
C O N G R E G I S, e; vel **C O N G R E X**, [συνάθροσος] dicitur Gregi copulatus, commistisque. Apul. lib. 7. pag. 194. Equinus armentis namque me congregem pastor egregius &c. aliquando permittit. Sic Segrex, A grege segregatus ob excellentiam. Sen. in Hippol. v. 1208. Segregem iparri per agros. Al. Segreges. V. Solin. cap. 2. & Tertull. de Pœnit. cap. 11. Apud Horatium quidam legunt —congrege turpium Morbo viturum. pro Cum grege. H. St. lib. 1. od. 37. 9. Sane invidis Mulis.
C O N G R E O, ūi, [ἀρσῶ, ἀρσῶμαι, ἀρσῶμαι, συναρσῶμαι, συμπίπτω, ἰσπελάω, ἰσπελάωμαι] ēre. Convenire: dictum [ut ait Festus] a Grubibus, quæ non se segregant, five quum volant, five quum pascuntur. Suet. de Clar. Gramm. cap. 7. Quod equidem non temere crediderim, quum temporum ratio vix congruat.
 Congruere & Differre, contraria. Cic. 1. de Legib. 38. Sive Aristotelem & Theophrastum cum illis congruentes re, genere docendi paulum differentes, fecuti sunt.
 Dissidere & Congruere, contraria. Cic. 1. de Legib. 54.
 Congruere & convenire decretis alicujus. Cic. 2. de Finib. 99.
 Bonæ fidei congruit. Ulp. in l. Idemque & §. Si procurator. D. Mandat. Quia bonæ fidei hoc congruit, ne de alieno lucrum sentiat.
 Congruit mulier mulieri magis. Ter. Phorm. 4. 5. 14.
 Congruunt primis extrema. Plin. in Prenc. cap. 65. extr.
 Congruunt litteræ literis aliorum. Cic. 9. Fam. 24. Volo enim te scire, mi Pæte, initium mihi suspicionis & cautionis & diligentie fuisse litteras tuas: quibus litteris congruentes fuerunt aliæ postea multorum.
 Nostri sensus congruit. Cic. pro Marcell. 16. Nostri enim sensus, ut in pace semper, sic tum etiam in bello congruebant. i. e. Non discordabant.
 Congruere ad. Plin. lib. 11. cap. 37. Murium jecusculis fibræ ad numerum lunæ in mense congruere dicuntur.
 Ad illud congruit tempus. Liv. 1. 5. de Faustulo, Expositos jussu regis infantes sciebat, & tempus quo ipse eos sustulisset, ad id ipsum congruere. i. e. Competere. Budæus.
 Congruere cum. ut, Congruit dies cum solis & lunæ ratione. Cic. 4. Verr. 129. Quod suos dies menseseque congruere volunt cum solis lunæque ratione.
 Cum causâ vehementer congruere & cohærere. Cic. 1. de Invent. 19.
 Cum judicio Senatus lex quo congruit. Cic. de Arusp. Resp. 29. Quod eam partem legis tuæ, quæ congruebat cum judicio Senatus, ut ipse rex esset, non repudiavit.
 Cum litteris tuis congruit ejus sermo. Cic. 2. Att. 9.
 Cum moribus alterius. Cic. de Amicit. 27. Deinde quum similis sensus exiit amoris, si alicquem nacti fumus, cujus cum moribus & natura congruamus, quod, &c.
 Cum motu sidera cælo in hærentia congruunt. Cic. 5. Tusc. 69.
 Cum scriptis congruunt dicta. Liv. 23. 38.
 Cum virtute congruere semper. Cic. 3. Off. 13.
 Congruit sermo tibi cum illa. Plaut. Milit. 4. 3. 23.
 Nam cum illa sane congruit sermo tibi. Al. Congruus.
 Natura & sermone & usu congruere cum aliquo. Cic. 2. de Finib. 45. Eademque ratio facit hominem hominum appetentem, cumque his natura & sermone & usu congruentem.
 Re congruere cum aliquo. Cic. 1. de Legib. 54.
 Congruere in. ut, Congruunt in eum morem. Liv. 29. 6. Principio ab Numidii factio & Brutii, non societate magis Punica, quam suo pte ingenio congruentibus in eum morem. Latrocinii scilicet faciendi.
 In unum congruerunt omnium sententia. Liv. 25. 32. pr.
 Summa congruit. Ulp. in l. 1. §. si stipulant. D. de verb. oblig.
 Congruunt inter se. Ter. Heaut. 3. 1. 91.
 — concede hinc domum,
 Ne nos inter nos congruere sentiant.
 Multæ causæ convenisse unum in locum, atque inter se congruere videntur. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
 Ea inter se congruunt & quibus constamus. Cic. 4. Tusc. 30.
 Congruunt concorditer inter se. Plaut. Curc. 2. 2. 14. De diis.
 Hæc inter se congruere non possunt, ut, &c. Cic. 3. de Finib. 19.
 Solinus in proprio significatu usus est cap. 15. de grubibus, Concors cura omnium pro fatigatis, adeo ut si quæ defecerint, congruant univerfæ, lassaque sustollant, usque dum vires otio recuperentur.
 Congruere etiam pro Simul venire, concingere, simul incidere. Ter. Eun. 5. 8. pr.
 — nam in me plane Dii potestatem suam
 Omnem offendere, cui tam subito ro pro congruerint commoda. Alii legunt Contigerint. Sic Tacit. 1. Hist. 7. pr. Forte congruerat, ut Clodii Mactri & Fontei Capitonis cædes nuntiarentur. V. 12. Ann. 6.
C O N G R U B U S, entis. [συναρσῶσι] Partic. Plin. in Paneg. cap. 91. extr. Ita caritas mutua, ita congruens renos vitæ.
 Aptum & congruens. Cic. 3. de Orat. 50.
 Aptum & congruens nostris studiis. Cic. 7. Fam. 24.

Actio vocis, vultus, & gestus, congruens & apta. Cic. in Partit. 54.
 Actiones virtutibus congruentes. Cic. 5. de Finib. 58.
 Homo congruus hominibus natura, sermone & usu. V. in ipso verbo.
 Oratio verbis discrepans, sententis congruens. Cic. 1. de Legib. 30.
 Pro congruentibus fumere tam vehementer repugnantia. Cic. 4. Acad. 44.
 Compar. Laçant. 4. 26. 13. Quid congruentius Deo?
 Superl. Vox congruentissima. Apul. Apol. p. 320. V. etiam Tertull. de Refur. Carn. cap. 14.
C O N G R U E N T I A, æ. f. [ἰσμεροσύνη, ἰσμεροσύνη] Conventientia, similitudo. Morum congruentia, apud Suet. in Othon. cap. 2. Plin. Epist. 5. lib. 2. Etenim si avulsim statuæ caput inspiceres, non tu quidem ex illo posses congruentiam æqualitatemque deprehendere, &c. i. e. Proportionem, an cum ceteris membris conveniret.
 Pronunciandi congruentia. Apul. Apol. p. 283.
C O N G R U E N T E R, Adv. [ἰσμεροσύνῃ, ἰσμεροσύνῃ] Cic. 3. de Orat. 34. Quinam igitur dicendi modus est melior (nam de actione post videro) quam ut Latine, ut plane, ut ornate, ut ad id quod congrue ageretur, apte congruenterque dicamus?
 Congruenter respondere. Ulp. in l. 1. §. ult. D. de verb. oblig.
 Congruentius, in l. Congruentius. C. de patr. potestat.
C O N G R U U S, a, um. Adj. [ἀρσῶσι] ut, Congrua tempora. Claud. 1. in Ruff. 315.
 Sermo congruus. Plaut. Milit. 4. 3. 23.
 Nam cum illa sane congruus sermo tibi. V. Apul. Milef. 6. Pal. lad. 1. 12.
C O N G R U E, Adv. Idem ac Congruenter. Mart. Capell. 6. p. 195. Si congrue videtur asertum.
C O N G R U I T A S, ætis. f. Symmach. 9. Epist. 42. Personarum æquatio, & honestate, & possibilitate congruitas.
C O N G R U S, vel **C O N G R E R**, gri. [κόνγρος] Genus piscis, de quo Plin. lib. 9. cap. 62. Mugil & lupus mutuo odio flagrant: conger & muræna, caudas inter se prærodentes. Ter. Adel. 3. 3. 23. Scribitur & per g. Conger. q. V.
C O N G Y L I S, is. f. Græce κόνγυλις, Latine Rapum dicitur. Columel. 10. 421. Quin & tardipedi sacris jam rite solutis Nube nova feritur, calli pendentebus undis Congylis, illustri mittit quam Nuria campo.
C O N I A, æ. f. Plaut. Truc. 3. 2. 23. Ut Prætelinus conia est ciconia.
C O N I A B E S, [Κωνιάδης] Scriptor Græcus, cujus opus de Apparatu vini citat Plin. lib. 14. cap. 19.
C O N I B E R I C A, seu potius **C O N I M E R I C A**, Lusitanie oppidum, ut auctor est Plin. lib. 4. cap. 21. in descriptione Lusitanie. MSS. al. Cinumbriga. V. Harduin. Vulgo *Coimbra*.
C O N J E C T A R I U M, **C O N J E C T O R**, **C O N J E C T U R A** &c. V. **C O N J U C T I O**, **C O N F I G E R**, & **C O N I G E R**. V. **C O N U S**.
C O N J U C T I O, ōci, etim. [βιάζομαι, ἰσπελάω, ἰσπελάωμαι] ēre. a Jactio compositum; Siculum jactere significat.
 Domum conjicere alicquem, Compellere. Cic. pro Domo 67. Quam facile &c. Cn. Pompeium foro, curiaque privavit, domumque conjecerit, vidistis.
 Flabra conjiciunt nubila in alias partes. Lucret. 6. 731.
 Palliolum in collum conjicere. Plaut. Epid. 2. 2. 10.
 Age nunc jam, orna te, Epidice, & palliolum in collum conjice.
 Pila viribus contorta conjicere in alicquem. Hirt. Bell. Afr. 70.
 Sarcinas in medium conjicere. Liv. 31. 27. extr.
 Saxa in medium conjicere. Virg. 4. Georg. 26.
 Succum in vasa. Plin. 19. 1.
 Tela conjicere. Liv. 2. 10. Clamore subito undique in unum hostem tela conjiciunt.
 Telumque imbelles sine ictu Conjecit. Virg. 2. Æn. 545.
 Conjicere alicquem in amorem. Plaut. Merc. 5. 3. suppos. 5.
 — quoniam hæc tibi
 Non abstulit modo, sed in amorem conjecit fortius.
 In arcas conjici. Cic. pro Milon. 60. Subito arrepti in quaestionem, tamē separantur a ceteris, & in arcas conjiciuntur, ne quis cum iis colloqui possit. de Servis Clodii.
 In catenas, in carcerem, in vincula. Liv. lib. 29. cap. 9. & 19. & 21. Et Cic. 2. de Nat. Deor. & 7. Verr. 17. & 1. Tusc. 96.
 In castra se adversari, Transire in ejus partes. Cic. 9. Fam. 20.
 In familiam se conjicere. Cic. pro Sext. 9. Idemque C. Marcellum, cum is non solum Capuam venisset, verum etiam fe, quasi armorum studio, in maximam familiam conjecisset, &c. Subaudi Gladiatorum.
 In fugam se. Cic. pro Cael. 63. Atque illo repentino hominum impetu se in fugam conjecisse. Cæf. 2. Bell. Civil. 26. Tota auxilia regis impedita atque perturbata, quod nullo ordine, & sine timore iter fecerant, in fugam se conjecerunt.
 In fugam hostes conjicere. Cæf. 2. Bell. Gall. 23. Ac resistentes hostes, redintegrato prælio in fugam conjecerunt.
 In ignem se conjicere. Plaut. Rud. 3. 4. 64.
 In intimum balnearum. Cic. pro Cael. 62.
 Intro. Ter. Heaut. 2. 3. 36.
 Continuo hic se conjecit intro: ego conseqor.
 In lætitiā alicquem. Ter. Heaut. 3. 3. 51.
 — Syre mi, obsecro,
 Ne me in lætitiā frustra conjicias.
 In latebram se. Cic. 2. de Divin. 46. Sed te mirificam in latebram conjecisti.
 In latrocinium apertum conjicere alicquem ex infidiis. Cic. 2. in Catil. 1. Sine dubio perdidimus hominem, magnificæque vicimus, quum illum ex occultis infidiis in apertum latrocinium conjecimus.
 In malum se. Ter. Hec. 1. 2. 57.
 Perii, quid ego egi? in quod me conjeci malum?
 In metum. Liv. 39. 25. Itaque ergo in tantum metum omnes Theffalos conjectos, ut, &c.
 In morbum. Plaut. Pen. pro. 60.
 Conjicitur ipse in morbum ex ægritudine.
 In noctem se conjicere. Cic. pro Milon. 49.
 In nuptias alicquem. Ter. And. 3. 5. 14.
 Qui me hodie ex tranquillissima re conjecisti in nuptias.
 In ordinem judicium conjicere. Cic. in Pison. 94. Nulli conjiciuntur in illum ordinem, nulli eximentur.

In pedes se. Ter. Phorn. 1. 4. 13.
 Aliquid convasiffem, atque hinc me conjicerem protinus in pedes.
 In perturbationes temp. Cic. 12. Fam. 1. Resp. jaceat in his perturbationibus, in quas tam ille coniecit.
 In plagas alterius aliq. Cic. 12. Fam. 25. Quem ego ructantem & naufragantem conieci in Cæsaris Octavianis plagas. De Antonio.
 In plaustrum aliq. Cic. 1. de Divin. 57.
 In provinciam ultimam se conjicere. Cic. 5. Att. 16. Appius in ultimam provinciam se coniecit, &c.
 In faginam se. Plaut. Trin. 3. 2. 96.
 Aut aliquem ad regem in faginam herus se coniecit nieus.
 An Sagenam? H. St. Non inspecto, opinor, loco, qui in Lugd. ple. ne expreflus non fuerat.
 In triclas aliquem. Plaut. Perf. 5. 2. 18.
 Quid ais, crux, stimulorum tritor? quomodo me hodie versavisti? Ut me in triclas coniecisti?
 In tumultum. Liv. 34. 28. pr. Ubi castra metantes Romanos, Quinriumque ipsum, cum equitibus atque expeditis prægressum, auxiliarios tyranni adorti, in terrorem ac tumultum coniecerunt, nihil tale expectantes.
 In turbam se. Cic. 6. Philipp. 10. ubi V. Camer.
 In vincula. Cic. 7. Verr. 17. V. supra In catenas &c.
 Oculos in aliquem. Cic. pro Cluent. 54.
 Conjiciebantur omnium oculi in eum. Cic. 2. Off. 60.
 Omen in aliquam provinciam. Cic. 4. Verr. 118. O præclare conjectum a vulgo in illam provinciam omen communis famæ atque sermonis, quom ex nomine istius, quid in provincia facturus esset, ridiculi homines augurabantur.
 Pecuniam in ædificium. Cic. 2. Off. 60. Et Phalaræus Demetrius, qui Periclem principem Græciæ vituperat, quod tantam pecuniam in præclara illa Propylæa coniecerit.
 Querelas absenti. Tibul. 1. 8. 54.
 Sortes in hydriam. Cic. 4. Verr. 127. Jubet ille sibi legem legi: recitatur: in qua scriptum erat, ut quot essent renuntiati, tot in hydriam sortes conjicerentur.
 Verba in interdictionem. Cic. pro Cæcin. 35. Verum in his causis, non verba veniunt in iudicium, sed eares, cujus causa verba hæc in interdictionem coniecta sunt.
 Vocem illam in disputando coniecit Cn. Pompeius, Omnes oportere Senatui dicto audientes esse. Cic. 8. Fam. 4.
 Conjicere causam in aliquem. Auctor Bell. Alex. 49. In gregem locupletem simulatorem cause tenues conjiciebantur.
 Causam in locos. Cic. pro Planc. 83. i. e. Dividere. V. mox In locos.
 Crimen in tempora. Liv. 3. 24. Nec his temporibus, in quæ testis crimen coniecisset, Cæsonem Romæ visum.
 Culpam in aliquem. Cæs. 4. Bell. Gall. 12. Tunc factio prælio remiserunt, & in petenda pace ejus rei culpam in multitudinem coniecerunt.
 Flammam illorum temporum coniecit in aliquem. Cic. de Arusp. Resp. 45. Hæc enim certe petebatur, quum in me cognitorem harum omnium rerum, illa flamma illorum temporum coniciebatur.
 Maledicta in alicuius vitium. Cic. pro Planc. 30.
 In epistolam libellum. Cic. 9. Att. 13. extr.
 In eandem epistolam plura præterea conieci. Cic. 7. Att. 16. pr.
 In fasciculum suas litteras. Cic. 2. Att.
 Conjicere in librum. Cic. 16. Att. 6. Itaque jam in Tusculano, qui non meminissim me abufum isto præmio, conieci id in eum librum, quem tibi misi.
 In locos communes. Cic. in Parad. 1. Ego autem illa ipsa quæ vix in gymnasiis, & in otio Stoici probant, ludens conieci in communes locos.
 In versum se mente ac voluntate conjicere. Cic. 3. de Orat. 192. h. e. Ad versus faciendos animum intendere.
 Sub scalas tabernæ librarie se, Confugere. Cic. 2. Philipp. 21.
 Super aliquid conjicere. Virg. 6. Æn. 222.
 — membra toro desleta reponunt,
 Purpureasque super vestes, velamina nota,
 Conjiciunt.
 Conjicere [συμμιθεῖν, συμμιθεῖν] Habere vel Concipere opinionem de re aliqua. Ter. Heaut. 1. 1. 11. — annos sexaginta natus es, Aut plus eo, ut conicio.
 Acute arguteque. In acuo.
 Aliud alio tempore. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Dese conjicere. Cic. 3. de Orat. 48.
 Ex oraculo acute arguteque conjicere. Cic. de Clar. Orat. 53.
 CONJICIENDUS, a, um. [ἐπιεικῆς] Partic. Ovid. 3. Trist. 11. 46.
 Aspicias a dextra latus hoc adaptelle tauri?
 Huc tibi, quem perdes, conjiçientiis erit.
 CONJICIO, cum i simpliciter. Virg. 6. Æn. 411.
 Dixerat, & toto connixus corpore ferrum
 Conicit. Ubi Servius, Conicit, pro Coicit. Nam Coicit antiquum est. [Versus tamen Conjicit patitur, atque adeo postulat, nec aliter in emendatis libris legitur. Forfan in Servii lectione error lateat.]
 CONJECTUS, a, um. [ἐπιεικῆς] Partic. a Conjicio. ut, Conjectis ignibus. Cic. 4. Att. 3. Al. Injctis.
 Cervæ coniecta sagitta vagatur. Virg. 4. Æn. 60.
 Ferrum in guttura coniectum. Ovid. 3. Met. 90.
 Oculi coniecti omnium in te. Cic. de Amicit. 9. Sed existimare debes omnium oculos in te esse coniectos: unum te sapientem & existimant & appellant.
 Oratio improbe in clarissimos viros coniecta. Cic. pro Sext. 40.
 Vincula coniecta collo. Ovid. 4. Trist. 1. 83.
 Non tam mirabilia, quam coniecta belle. Cic. 2. de Divin. 66. i. e. Divinata.
 Male coniecta, maleque interpretata falsa sunt, non rerum vitio, sed interpretum infipientia. Cic. 1. de Divin. 118.
 CONJECTIO, ðnis. f. [βασίς] a Conjicio. Cic. pro Cæcin. 43. Neque icu cominus, neque coniectione telorum.
 Coniectio causæ. Paul. in l. 1. D. de reg. jur. Per regulam igitur brevis rerum narratio traditur, & ut ait Sabinus, quasi causæ coniectio est. Hoc quid sit declarat Aconius in 3. Verr. 26. Quom, inquit, in rem aliquam agerent litigatores, & pœna se sacramenti peterent, poscebant

judicem, qui dabatur post trigessimum diem (alii tertium) quo dato, deinde inter se in perendinum diem ut ad iudicium venissent, denuntiabant. Quo quom esset ventum, antequam causa ageretur, quasi per indicem rem exponebant, quod ipsum dicebatur causa coniectio, quasi causa sue in breve coactio. Hæc ille. Coniectionem autem non pro Coniectu, sed pro Conjectura dictum opinor: item ut Quæstio apud eundem (pr. in Divinat.) pro Quæstura: quasi unde de tora disceptatione iudex conijcendi facultatem habebat. Ut ergo Causæ coniectio rem strictim & anguste continet, sic Regula id quod juris est breviter summariæque complectitur. Hinc illud apud Gell. lib. 5. cap. 10. Et quom ad iudices conijcendæ consistendæque causæ gratia venisset, &c. Hotomanus. [An Constituentæque?] Coniectio non tantum est, quom causa apud Prætorem conijcitur, & quodam tanquam indice exponitur & brevi: verum etiam pactum eo nomine venit, ut apud Apuleium Apol. 2. in nuptialibus pactis sic scribitur, Præter hæc ea conditione factam coniectionem, si nullis ex me susceptis liberis vita demigrasset. Hæc Turnebus Advers. 17. 15. extr. Conf. 29. 20. Sed in Apul. Elmenh. pag. 331. legitur Conventioem. Somniorum coniectio, pro Conjectura. Cic. 2. de Divin. 130. Chrysiippus somniorum coniectionem definit hoc modo, Esse vim cernentem, & explanantem quæ a diis hominibus significentur in somnis. Paulo ante dixerat, si jam fieri possit coniectura vera somniorum. CONJECTUS, us, m. [βασίς, βασίς] Plin. lib. 26. cap. 4. Æthiopide hebaannes ac stagna ficari coniectu, tactu clausa omnia aperiri. Lapidum & spiculatorum coniectus. Lucret. lib. 3. 199. Lapidum coniectu fracta domus. Cic. 4. Att. 3. Materiai coniectus, i. e. Congressus, acervus, coitus, seu coetus primorum corporum. Lucret. lib. 5. 68. In nonnullis exemplaribus legitur Congressus. Oculorum coniectus. Cic. pro Planc. 21. Non enim tribum Tarentinam, de qua dicam alio loco, sed dignitatem, sed oculorum coniectum, sed solidam & robustam & assiduum frequentiam præbuerunt. Oculorum coniectu aliquem ut furem destinare. Curt. lib. 9. 7. 25. Oculorum coniectu motus animum significamus. Cic. 3. de Orat. 220. Coniectus, i. e. Directio quædam rationis ad veritatem. Quintil. lib. 3. cap. 6. ad finem. CONJECTOR, oris, m. [ἐπιεικῆς] dicitur (ut ait Festus) Interpres somniorum. Est etiam is, quem vulgus Divinatorem vocat. Quintil. lib. 3. cap. 6. ad finem, Somniorum atque omnium interpretes, coniectores vocamus. Cic. 2. de Divin. 134. Desert ad coniectorem quidam, somniasse se ovum pendere ex fascia lecti sui cubicularis. Aruspex, augur, conjector in genere divinarum numerantur. Cic. 1. de Divin. 42. Vaticinationes & responsa sacerdotum, aruspicum, coniectorum. Cic. in Partit. 6. Conjector & interpres portentorum. Cic. 2. de Divin. 62. CONJECTRIX, icis, f. Plaut. Mil. 3. 1. 99. Præcantatrici, coniectrici, hariolæ atque aruspice. CONJECTORIA, æ, f. scil. Ars. Saresb. 2. 17. Conjectoriam exsequi. CONJECTURA, æ, f. [επιεικῆς, εἰρημῆς, συμβολή] Coniectio five Coniectatio, dicta a Coniectu, id est directione quadam ad veritatem, ut ait Quintil. lib. 3. cap. 7. ad finem. Plin. lib. 2. cap. 11. Mundi externa indagare, nec interest hominum, nec capit humana coniectura mentis. Coniectura & cogitatio. Cic. pro Font. 13. In quo ea, quæ dicuntur a testibus, coniectura & cogitatione traduntur. Al. Trahuntur. Futuri coniectura. Ovid. 1. Trist. 9. 51. Interpretum coniecturæ magis ingenia eorum quam vim consensumque naturæ declarant. Cic. 2. de Divin. 33. Somniorum. ut, Constant ex levissimo & indoctissimo genere coniecturæ somniorum. Cic. 2. de Divin. 129. Bona. Cic. 7. Verr. 63. Vera. Cic. 2. de Divin. 129. Aberrare coniectura. Cic. 14. Att. 25. Al. 22. pr. Cupio enim antequam Romam venio, adorari diligentius quid futurum sit: quanquam veor ne nihil coniectura aberrem. Accipere coniecturam. Quintil. lib. 3. cap. 6. Adhibere. Cic. 2. de Divin. Afferre. V. Afferro. Affectu aliquid coniectura. Cic. 4. Verr. 63. Augurari coniectura, idem quod Coniectere five coniectari. Cic. 2. Att. 10. Etenim quantum coniectura auguramur, si erit nebulo iste cum iis dynastis in gratia. Capere coniecturam. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Coargui suspitionibus & coniectura. Cic. 1. de Lege Agr. 17. Colligere coniectura. Quintil. lib. 1. cap. 2. Quantum animi mei coniectura colligere possum. Consequi coniectura. Cic. 12. Fam. 19. Quantum copiarum haberes, cum ipse coniectura consequi poteram, tum ex tuis litteris cognovi. Ducit coniectura aliquem. Cic. 9. Fam. 2. Quanquam quo me ducat coniectura habeo. Ducere coniecturam in varias partes, & nonnunquam etiam in contrarias. Cic. 2. de Divin. 147. Explicare coniectura aliquid. Cic. 1. de Divin. 72. Facere coniecturam. Ter. And. 3. 2. 32. — multa concurrunt simul, Qui coniecturam hanc nunc facio. Facere coniecturam de moribus alicujus. Plin. Paneg. Præterea futuri principes velint nolint, sciant, tantum constat, propositisque duobus exemplis meminerint, perinde coniecturam de moribus suis homines esse facturos, prout hoc vel illud elegerint. Facere de se coniecturam. Cic. 2. de Orat. 299. Facere de suo stomacho coniecturam. Cic. 7. Fam. 1. Omnino si quaris, ludi apparatusissimi, sed non tui stomachi, coniecturam enim facio de meo. Facere coniecturam ex ipsa re. Ter. Heaut. 2. 3. 25. Nam & vita est eadem, & animus te erga idem ac fuit, Quantum ex ipsa re coniecturam fecimus. Facere ex vultu coniecturam. Cic. pro Muren. 44. Induere coniectura. V. Induere. Informare aliquid coniectura. Cic. 1. de Nat. Deor. 39. Judicare aliquid. Cic. pro Flacc. 7.

Movere. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Nisi in conjectura. V. MITOS.
 Percipere conjectura aliqua. Cic. pro Lege Manil. 26.
 Positari conjectura. Cic. 1. Fam. 5.
 Proferri fomniorum conjecturam. Cic. 2. de Divin. 129.
 Proficere conjectura. Cic. pro Domo 11.
 Providere conjectura. Cic. 1. Att. 1. Petitionis nostrae, quam tibi sum-
 mae curae esse scio, hujusmodi ratio est, quod adhuc conjectura provi-
 dere possit.
 Querere conjectura aliquid. Cic. in Orat. 126.
 Reperire conjectura. Plaut. Trin. 4. 2. 76.
 Quod ad exemplum est, conjectura si reperire possumus?
 Revocare ad conjecturam aliqua interpretatione. Cic. 2. de Divin. 66.
 Scribere ad conjecturam alieni sensus, non ad iudicium suum. V. A. D.
 Trahere conjectura aliquid ex aliqua re. Cic. 2. de Divin. 121. Jam est
 infanorum aut ebriorum vitis innumerabilia conjectura trahi possunt,
 quae futura videantur.
 Conjecturam Rhetores accipiunt, pro Eo statu quem facti est controver-
 sia: quoniam conjecturis causa confirmatur: & constitutionem conje-
 cturalem.
 Ab argumentis, a conjectura, a signis causa traducitur. Cic. pro Coel. 66.
C O N J E C T U R A L I S, e. [συνεχόμενος] Quod conjectura colligitur. Quintil.
 lib. 7. cap. 2.
 Artes conjecturales, i. e. Quae sine fide saepe carent, quod incertae sunt
 & sine stabili fundamento. Cels. praefat. lib. 1.
 Cause conjecturales. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Cause conjecturales versantur in iudiciis. Cic. in Topic. 50.
 Constitutio conjecturalis. Cic. 2. de Invent. 14.
 Genus omne conjecturale. Cic. 2. de Divin. 26.
 Status conjecturalis. Auct. ad Heren. lib. 2. 8. Conjecturalis est, quem
 factis controversia est. Quintil. 3. 6. Quaestio conjecturalis vel finiti-
 vi status.
C O N J E C T U R A L I T E R, Adv. Idem. Sidon. 8. Epist. 11. Conjecturaliter
 gestum.
C O N J E C T Ū R O, [συνεχόμενος] āre. Sen. lib. 7. Nat. Quaest. 29. extr. No-
 bis timari illa, & conjecturare in occulto tantum licet, nec cum fiducia
 inveniendi, nec sine spe. Sed Gronovius e Manuscriptis legit, Et con-
 jectura ire in occulta tantum licet.
C O N J E C T O, [συνεχόμενος, ἀνεύχων, ἄσπαστος, περιεργόμενος, συμβάλλω]
 āre. Ter. Eun. 3. 4. 5.
 Homo ipse nesciam est, neque scio quid dicam, aut quid conjectem.
 Utrum sit in re, conjectat. Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Argumento aliquid conjectare. Plin. lib. 2. cap. 42. Denitas earum,
 corpusque haud dubio conjectatur argumento.
 Eventu aliquid conjectare. Liv. 5. 21. extr. Idque omen pertinuisse pos-
 stea, eventum rem conjectantibus, visum ad damnationem ipsius Camilli, &c.
 Vultu offensionem conjectare. Tacit. 1. Ann. 12.
 Opiniones conjectare. Liv. 29.
 Pro Conjicere in prima significatione: ut, In carcerem aliquem conje-
 ctare. Gell. 7. 10.
C O N J E C T A N T E R, Adv. apud Tertullianum.
C O N J E C T A T U S, a, um. Apud de Deo Sacrat. p. 668. Potentiae vero
 animis conjectatae, &c.
C O N J E C T A T I O, ōnis. f. [συνεχόμενος] Plin. lib. 10. cap. 75. Somni quaestio
 non obscuram conjunctionem habet. i. e. Conjecturam.
C O N J E C T A T O R I U S, a, um, ut, Conjectatoria argumenta. Gell. 14. 3.
C O N J E C T A N E A, orum. n. pl. Gell. Praefat. & 6. 7. Aenus in conjecta-
 neorum libro secundo, &c.
C O N J E C T A R I U M, i. n. [εὐεργετικόν] Efficax atque perfectum. Cic. 4. de
 Finib. Illud vero minime conjectarium, sed in primis habes illorum.
 Nonius 2. 17c. Et Ononias. Vet. Conjectarium, εὐεργετικόν. [Non
 substantivum, sed adjectivum neutrum est. Mercurus edidit Conjectura-
 rium apud Non.
C O N I L A, & f. five **C O N I L E**, es. [κωνίλια] Olus est cicutae simillimum,
 quod a Dioscoride Myrrhis appellatur. Legitur hoc nomen in quibus-
 dam Dioscoridis exemplaribus: quamquam doctores malint numerare inter
 ea quae scriptori huic paulatim accreverunt. Nicander certe in The-
 riacis Conilam eandem facit cum Origanio. V. **C U N I L A**.
C O N I M B R I C A, V. **C O N I R B I C A**.
C O N I Ō N I A, i. n. [κωνίον] Graeco nomine appellatur Herba perniciosissima,
 publica Atheniensium poena nobilitata, quam Latini Cicutam appel-
 lant. Galenus & Diosc. 4. 77. & 6. 11.
C O N I S A L O S, [κωνισαλάς] vel **C O N I S S A L U S**, [κωνισσαλάς] Sudor in
 palæstris fe exercitum, confers in tenuibus simplicibus fordidus
 mixtum, ut tumores praeter naturam per halitum digerat. Ex Galeno de
 Simpl. Medicam. facult. lib. 10.
C O N I S S A L U S, i. m. [κωνισσαλάς] Deus habitus est apud Athenienses,
 qui simili fere ritu colebatur quo apud Lampfacenos Priapus. Auctor Strab.
 lib. 13. pag. 578. Casaub. V. Cael. Rhod. lib. 7. cap. 26.
C O N I S C A R R E, V. **C O N U S**.
C O N I S I U M, i. n. [κωνισίον] Teuthrancia oppidum, non procul a Caico
 fluvio, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 30.
C O N I S T I C U S, a, um. [κωνιστικός] ut, Coniasticæ aves, quae a nonnullis
 Pulveratrics appellatur, utroque nomine ab earum consuetudine deduc-
 to, quod fe pulveri soleant immergere. Cael. Rhod. lib. 18. cap. 40.
 ex Athen. lib. 9. & Arist. Hist. An. 7.
C O N I S T E R I U M, i. n. [κωνιστήριον] Locus in palæstra, ubi pulvere post
 unionem Athletæ adpergebantur, ut prehensiones essent firmiores. Vi-
 trov. 5. 11. V. etiam Mercurial. de Arte gymnast. 1. 3.
C O N I S T O R S I S, [κωνιστορσίς] Urbs Hispaniae citerioris, in tractu Celtico,
 cujus meminit Strab. lib. 3.
C O N I T I U M, i. n. Genus libaninis quod farina conspersa faciebant. Afra-
 nius pro Ornatu & exculpo posuit. Fest. ubi V. not.
C O N J U C U N D O, āri. Vulg. Interp. Sirac. 37. 4.
C O N J U G A, **C O N J U O A L I S**, **C O N J U G A L I T E R**, **C O N J U O I U M** &c.
 V. post dict. seq.
C O N J U G O, [συνεχόμενος] āre, quasi Ad unum jugum alligare. Cic. 1. Off. 58.
 Et quae jucundissima amicitia, quam similitudo morum conjugavit.
C O N J U G A T U S, a, um. Conjugata apud Rhetores, ut Ciceroni in To-
 pic. 12. dicuntur, Quae sunt ex verbis generis ejusdem. Eiusdem autem

generis verba sunt, quae orta ab uno varie commutantur: ut Sapiens,
 Sapienter, Sapientia. Haec verborum conjugatio. *συνεχόμενος* dicitur, ex
 qua hujuscemodi est argumentum, Si compascuus ager est, jus est com-
 pascere.
 Conjugatus, Uxori junctus. Augustin. Confess. 6. 13. pr.
C O N J U G A T I O, ōnis. f. [συνεχόμενος, συνεχόμενος] Cic. de Senect. 53. Cujus
 quidem non utilitas me solum, ut ante dixi, sed etiam cultura & natura
 ipsa delectat adimiculatorum ordines, capitum conjugatio, religatio,
 propagatio vitium.
 Conjugatio [συνεχόμενος] apud Grammaticos, est Consequens verborum
 declinatio. Conjugatio autem nominatur, vel propter conjugatas con-
 sonantes, hoc est cognatas, ex quibus pleraeque apud Graecos conju-
 gationes regulam sumunt: vel quod una eademque ratione declinationis
 plurima conjugatur verba, quod ad Latinorum nominationem aptius est.
 Conjugatio, Coitus. Solin. cap. 39. de urfis coeuntibus: Velut huma-
 nis conjugationibus copulantur.
 Pro quavis Conjunctione & copulatione posuit Apul. lib. 3. Florid.
C O N J U G A T O R, ōnis. m. [συνεχόμενος] ut, Boni amoris conjugator: de
 Hymene dictum a Catull. 59. 45.
C O N J U G A, & f. Conjug. Apul. 6. Met. p. 174. Magni Jovis germana &
 conjugata. conf. lib. 9. pag. 223. Elmenh. qui tamen Conjugem, non
 Conjugam exhibit.
C O N J U G U S, a, um. Adj. [συνεχόμενος] Quod conjugatum est. Plin. lib.
 8. cap. 23. de alpidibus, Conjugata ferme vagantur, nec nisi cum com-
 pare vita est. i. e. Conjugata & juncta quasi matrimonio. Sed Harduin.
 ex MSS. Reg. legit Conjugia.
C O N J U G Ū T U S, a, um. Adj. ut, Conjugula myrtus, apud Catonem cap.
 133. Plin. lib. 15. cap. 29. his verbis, Cato tria genera myrti prodidit: can-
 didam, nigram, conjugulam, fortassis a conjugis ex illo Cluacinae genere.
C O N J U G I U M, i. n. [συνεχόμενος] Matrimonium. Cic. 4. de Fin. 17. Pri-
 mique ex omnibus philosophis a natura tributum esse docuerunt, ut hi
 qui procreati essent, a procreatoribus amarentur, & id quod temporum
 ordine antiquius, ut conjugia virorum & uxorum a natura conjuncta esse
 dicerent, qua ex firpe orientur amicitia cognationum.
 Dos conjugii. Ovid. 14. Met. 298.
 Fides sacra conjugii. Sen. Agam. v. 79. — jura pudorque
 Et conjugii sacra fata sides
 Fugiant aulas.
 Sponfor & obfes. Ovid. 2. Epist. 34.
 Tempus. i. e. Dies nuptiarum. Ovid. 21. Epist. 45.
 Felix conjugio. Ovid. 4. de Pont. 11. 22.
 Rudis. Ovid. 4. Fast. 336.
 Conjugium filiae. Cic. 6. Att. 8. Lætatus sum etiam fermone Piliae de
 conjugio Tulliae meae.
 Antiquum conjugium. Virg. 4. Aen. 431.
 Dira. Valer. 2. Argon. 172.
 Fortunatum. Ovid. 2. Met. 803.
 Liberale. V. **L I B E R E**.
 Maritale. In **M A R I T U S**.
 Solennia. Tacit. 15. Ann. 37.
 Superbum. Virg. 3. Aen. 475.
 Abruptum. In **A B R U P T U S**.
 Adepta conjugium regium. In **A D I P I S C O R**.
 Despondere sibi conjugia alterius. Sen. Troad. 1.
 Differre. Propert. lib. 2. 9. 5.
 Fraudata conjugio sponfa. Ovid. 6. Epist. 163.
 Frui. Ovid. 5. Fast. 528.
 Petere. Ovid. 10. Met. 413.
 Potiri alterius, Alterius uxorem ducere. Virg. 3. Aen. 296.
 Conjugio Æacidae Pyrrhi, sceptrisque potiturum.
 Prodere. Virg. 4. Aen. 431.
 Non jam conjugium antiquum, quod prodidit, oro. i. e. **D e**-
 cepit. Servius.
 Promittere. Ovid. 20. Epist. 139.
 Solutum. Juven. 9. Sat. 80.
 — jam pæne solutum
 Conjugium in multis domibus servavit adulter.
 Timere suo conjugio. Sen. Hippol. 3.
 Conjugium, pro Concordia. Ovid. 11. Met. 297.
 Culta mihi pax est, pacis mihi cura tuende
 Conjugiæ fuit, fratris fera bella placebant. [Immo Conjugii,
 Matrimonii, Connubii.
 Conjugium, pro Conjugatis. Plin. lib. 10. cap. 12. Itaque parvis in vic-
 cis non plus bina conjugia sunt: circa Crononem quidem Thestaliae sin-
 gula perpetuo: genitores soboli loco cedunt. Bina conjugia vocat Bina
 paria, duos mares, ac totidem feminas.
 Conjugium, pro Coitu. Virg. 3. Geog. 275.
 — sepe sine ullis
 Conjugiis vento gravidæ. De equabus.
C O N J U G A L I S, e. [συνεχόμενος] Quod ad conjugium pertinet. ut, **C o n j u g a l i s**
 torus.
 Dii conjugales dicuntur, Qui conjugii praesunt, Juno, Venus, Hymen.
 Sen. in Med. 1. Augustin. de Civ. Dei lib. 4. cap. 21. Deos nuptiales vo-
 cat: Quid necesse erat, inquit, nubentes commendare diis nuptialibus,
 ut bene conjugarentur? Plutarchus problemate 2. scribit, quin-
 que deos invocari solitos ab iis qui matrimonio jungerentur, Jovem
 adultum, Junonem adultam, Venerem Suadellam, & in primis Dianam,
 quam etiam in partu & doloribus mulieres invocant. Ob id quin-
 que tantummodo faces in nuptiis accendebant, quas Cereos appella-
 bant. Ovid. lib. 1. Met. 483. Tadas jugales vocat, quae novis nuptis
 quinque praeferebantur, quorum noctu ducebantur ad maritum. Augu-
 stin. de Civit. Dei lib. 6. cap. 9. Deos conjugales his verbis recenset,
 Quum mas & femina conjugantur, adhibetur deus Jugatinus: quum
 dumum est deducenda quae nubit, adhibetur deus Domiducus: ut in
 domo sit, adhibetur deus Domitius: ut maneat cum viro. additur dea
 Mantura: Virginensis dea, ut virgini zona solvatur: deus Subigus,
 ut viro subigatur: dea Prema, ut subacta ne se commoveat, comprimat:
 Priapus, super cujus immanissimum & turpissimum fascinum federe
 nova nupta jubebatur: Venus, quae ob hoc etiam dicitur nuncupata,
 quod sine ejus vi femina virgo esse non desinat: dea Partunda, quae
 partu-

parturienti & parienti adfit. Hæc ex Augustino. Porro est & Hymeneus, qui & Hymen dicitur, nuptiarum deus habitus, sicuti videre est apud Catullum: & apud Romanos Thalassius sive Thalaffius, qui & Thalaffio dicitur.

CONJUGALITER, Adv. Augustin. Epist. 89. Pudice quamvis conjugallyter vivunt.

CONJUGIALIS, e. [συνζωγία] Quod ad conjugium pertinet.

Festa conjugialia. Ovid. 5. Met. 3.

— fremitu regalia turbæ

Atria complentur, nec conjugialia festa

Qui canat, est clamor, sed qui fera nuntiet arma.

Fœdus. Ovid. 11. Met. 743.

Tunc quoque maluit amor, nec conjugiale solum est

Fœdus in alitibus.

Jura. Ovid. 6. Met. 536.

Nec mea virginitas, nec conjugialia jura.

CONJUX, Ægis. [συνζωγία] a Conjugo, are. ut ait Phocas grammaticus. Conjuges (inquit Felitus) Ejusdem jugi pares. Priscianus per N ante x scribit: Veteres modo Conjux, modo Conjux scripserunt, detracto vel addito N. Cic. 3. Q. frat. 3. Fidelissima conjux.

Conjux interdum dicitur, non Quæ est, sed Quæ fore speratur. Virg. 8. Ecl. 18.

Conjugis indigno Nisæ deceptus amore. Servius.

Conjux, pro Sponsa. Virg. 9. Æn. 138.

— ferro sceleratam excindere gentem

Conjuge præcepta. Verba Turni. Invidiose autem Sponsam,

Conjugem vocat, ait Servius.

Amor perennis conjugis castæ manet. Sen. Octav. 4.

Obsequium conjugis. Sen. Octav. 4.

Partus fere conciliat animos conjugum. Sen. Med. 4.

Felix conjuge. Ovid. 9. Met. 333.

Adultera conjux. Ovid. 3. Amor. 4. 37.

Antiquus. Virg. 4. Æn. 458. i. e. aut Prior aut Carus. Servius.

Aurea Pici. Virg. 7. Æn. 189. V. Serv. in loc.

Honi. Catul. 59. 233.

Carissimus. Ovid. 11. Met. 727.

Carissima. Stat. 3. Silv. 5. 110.

Debita. i. e. Promissa & sponsa. Ovid. 7. Epist. 103.

— quondam sibi debita conjux.

Digna rege. Sen. Herc. fur. 6.

Dulcis. Virg. 2. Æn. 777.

Effrena. Sen. Med. 2.

Egregia. Virg. 6. Æn. 523.

Fida. Hor. 2. Epist. 1. 142.

Fidelis. Ovid. in Ibin, 354.

Fidissimus. Valer. 8. Argon. 419.

Fecunda. Hor. 2. Serm. 5. 31.

Imperiosa. Ovid. in Ibin, 536.

Infamis. Sen. Med. 7. 353.

Irrequieta. Sil. lib. 3. 353.

Iusta conjux, Legitima. Sen. Octav. 4.

Legitima. Ovid. 10. Met. 437.

Lepidissima. Catul. 76. 1.

Levis. Sen. Oeth. 4.

Lignæ, dicitur a Catullo Epigr. 21. 6. Quæ corpore est arido & sicco ob famem,

Est pulchre tibi cum tuo parente,

Et cum conjuge lignæ parentis, &c.

Nova. Sen. Octav. 6.

Novi conjugis domina cupida. Catul. 59. 32.

Optata. Stat. 1. Silv. 2. 20.

Orbatus conjux dicitur, Cui mortua est uxor. Stat. 5. Silv. 1. 20.

Perfida conjux, atque impos fuit amore cæco. Sen. Agam. 3.

Pia. Sen. Troad. 6.

Pristinus. Virg. 6. Æn. 471. Ubi Servius, Prior, inquit, quod difficile invenitur. Nam de hoc sermone quærit & Probus, & alii.

Pudica. Hor. 3. Carm. 5. 25.

Rarissima. Stat. 5. Silv. 1. 11.

Regia. Regina. Virg. 7. Æn. 56.

Rustica. Ovid. 1. Epist. 77.

Sanctæ conjugis torus. Sen. Troad. 6.

Scelestus. Sen. Octav. 5.

Tenera. Hor. 1. Carm. 1. 26.

Avertere sensus fanos conjugis. Virg. 8. Ecl. 86.

Conjux ut magicis fanos avertere facris

Experiar sensus. Sanos sensus Servius exponit Non amantes;

unde contra Amantes, Infanos vocamus.

Captus alia conjuge. Ovid. 2. Epist. Sabin. 3.

Dejectam conjuge esse, Maritum amississe. Virg. 3. Æn. 317.

Heu quis te casus dejectam conjuge tanto

Excipit?

In conjugis gremium descendere. Virg. 2. Georg. 326.

Tum pater omnipotens fecundis imbribus æther

Conjux in gremium lætæ descendit, & omnes

Magnus aluit magno commisit corpore foetus. Dicit verno tem-

pore esse pluvias, quibus fecundatur terra ac omnia nascuntur, ut exponit Servius.

Amata. Juven. 10. Sat. 243.

Dorata. Ovid. Rem. Amor. 565.

Furens festinaque. Valer. 2. Argon. 191.

Invisa. Sen. Octav. 8.

Prætendere tædas conjugis, Animum ad conjugium applicare. Virg. 4. Æn. 338.

Viduata tædis conjux ardet. Sen. Med. 8.

CONJUGO, junxi, junctum, [συνζωγία, συνζωγία] Ære. Copulare; a Jugo deductum verbum. ut, Conjungere boves ferriis, apud Catonem, cap. 138.

Calamos cera conjungere. Virg. 2. Ecl. 32.

Pan primus calamos cera conjungere plures

Inlittuit.

Dextras. Virg. 1. Æn. 518.

Lætiæque metuque avidi conjungere dextras

Ardebant.

Dextram dextræ. Ovid. 8. Met. 421.

Manus alicujus. Tibul. lib. 1. 6. 60.

Provinciae duæ uno imperio conjunctæ. Cic. de Provinc. Conf. 9. Gal-

liæ duæ quas hoc tempore uno imperio videmus esse conjunctas.

Socium capere & conjungere. Virg. 5. Æn. 712.

Hunc cape consilii socium & conjunge volentem.

Se in negotio. Cic. pro Rosc. Com. 16. Socium fallere, qui se in nego-

tiis conjunxit.

Conciliare & conjungere. Cic. 5. Fam. 7. Illud non dubito, quin si te

mea erga te studia parum mihi adjunxerint, Respub. nos inter nos concili-

atura, conjuncturaque sit.

Amicitias. Cic. pro Cluent. 46. Quantum vim habeat ad conjungendas

amicitias studiorum ac naturæ similitudo.

Amor frædere conjungit amantes. Catul. Argon. 62. 335.

Amantes divisos, Reconciliare. Propert. lib. 1. 10. 15. Al. Diverfos.

Amor princeps est ad benevolentiam conjungendam. Cic. de Amicit. 26.

Connubia conjungere, pro Matrimonio jungere. Cic. 1. de Orat.

Domus conjugio & stirpe conjungitur. Cic. 5. de Finib. 65.

Feminam matrimonio sibi conjungere. Liv. 29. 29. extr.

Fœdere aliquibus conjungi. Virg. 10. Æn. 105.

Hospitio & amicitia conjungi. Cic. 1. Q. frat. 1.

Honorem aliquorum. Cic. 14. Philipp. 29. Æquum est enim militum;

talium præsertim, honorem conjungi.

Conjungere dativo jungitur. Cic. 15. Fam. 11. Cui me cum studia com-

munia, beneficia paternæ, tuæque jam ante conjunxerant: tum, &c.

Castris fe conjungere. Claud. 1. in Rufin. 322.

Ætas hunc mihi conjungit studiis communibus. Claud. in præfat. Epi-

thal. Pallad. 5.

Conjungere cum. Cic. pro Font. 20. Cum his vos testibus vestram religio-

nem conjungetis?

Somnos cum aliquo. Catul. in Argon. 62. 331.

Conjungere se cum aliquo dicitur sponsa, h. e. Nubere. Ovid. 21. Epist. 247.

O digno conjuncta viro. Virg. H. St. V. Ecl. 8. v. 32.

Conjungere imperii dedecus cum probo privato. Cic. de Senect. 42.

Salutem alicujus cum communi salute. Cic. Post red. in Sen. 4. Nun-

quam dubitatis meam salutem cum communi salute conjungere.

Conjungere aliquem cum alterius laude. Cic. in Pison. 20. Quem ego

civem meo judicio cum deorum immortalium laude conjungo.

Ufu cum aliquo conjungi. Cic. de Amicit. 29.

Conjungere, pro Committere inter se. ut,

Bellum conjungere. Cic. pro Lege Manil. 26. Quantum illud bellum fu-

turum putetis, quod conjungant Reges potentissimi.

Martem conjungere & duplicare acies. Sil. lib. 16. 52.

Nationes. Cæf. 3. Bell. Gall. 11. Ne ex his nationibus auxilia in Galliam

mittantur, ac tantæ nationes conjungantur.

Vires. Valer. Flacc. 6. Argon. 612.

— nobis Argoa parabas

Scilicet auxilia, & tantas conjungere vires.

CONJUNCTUS, Partic. [συνεπισημειω] ut, Homines benevolentia

conjuncti. Cic. de Amicit. 84.

Summa miseria, summo dedecore conjuncta. Cic. 3. Philipp. 35.

Puella digno conjuncta viro. Virg. 8. Ecl. 32.

Homo alicui fidissima gratia conjunctus. Cic. pro Milon. 76.

Propinquitæ atque naturæ alicui conjunctum esse. Cic. de Amicit.

Ejusdem linguæ sociatæ conjunctum alicui esse. Cic. 3. de Orat. 227.

Non solum perpetua sociatæ atque amicitia, verum etiam cognatione

alicui conjunctum esse. Cic. 6. Ver. 72.

Conjuncta virtuti fortuna. Cic. de Senect. 59.

Philosophia oratori conjuncta maxime. Cic. 3. de Orat. 67.

Conjuncta atque communia scelera alicui cum aliquo. Cic. pro Sext. 29.

Causa tua conjuncta cum clarissimis viris. Cic. in Vatin. 33. In quo certe

tibi jam dicere non licebit, cum clarissimis viris causam tuam esse jun-

ctam.

Conjuncta & sociatæ cum altera. Cic. de Amicit. 83. Al. Consociatæ.

Hominem esse conjunctum cum hominibus humana quadam sociatæ.

Cic. 1. Acad. 19.

Conjunctum consilium cum alterius consilio. Cic. In quo non fit con-

junctum consilium cum tuo. i. e. Si in aliquo dissentimus.

Conjuncta mihi cura de Repub. cum illo. Cic. de Amicit. 15.

Vita rustica maxime disjuncta a cupiditate, & cum officio conjuncta. Cic.

pro Rosc. Amer. 39.

Conjuncta officiis cum Populo Romano civitas. Cic. 4. Verr.

Sententiis conjunctis decernere. Cic. 6. Verr. 145. Postea decernitur,

ac non varie, sed prope conjunctis sententiis, ut laudatio quæ C. Verris

decreta esset, tolleretur. i. e. Omnibus sententiis.

Tempus conjunctum, h. e. Insequens. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Vis dicendi egregia, summa festivitate & venustate conjuncta. Cic. 1. de

Orat. 243.

Vita conjuncta multis vitiis. Cic. 2. in Verr. 20. Quæ est enim tanta fa-

cultas & dicendi copia, quæ istius vitæ tot vitiis, flagitiisque conjun-

ctam aliqua ex parte defendere possit?

Vitis ulmo conjuncta marito. Catul. in Carm. nupt. Co. 54.

Compar. Cic. 10. Fam. 24. Sed primum quod ita meritis judicabam:

deinde quod ad omnes casus conjunctiores Reipub. esse volebam. i. e.

Magis amicos Reipub.

Conjunctior illo nemo mihi est. Ovid. 15. Met. 599.

Ætate conjunctior. Cic. de Clar. Orat. 317. Itaque cum Hortensio mihi

magis arbitrabar rem esse, quod & dicendi ardore eram propior, & æta-

tate conjunctior.

Superl. Vir conjunctissimus atque amantissimus. Cic. de Amicit. 2.

Conjunctissimi inter se. Cic. de Amicit. 19. Tum etiam cum iis & inter

se conjunctissimos fuisse, M. Curium & T. Coruncanium memoris

proditum est. h. e. Amicissimos fuisse inter se.

Par amicitia conjunctissimum. Cic. pro Demo. 27. Quod enim par amicitia

Confularis fuit unquam in hac civitate conjunctus, quam fuissem

inter nos ego & Cn. Pompeius?

Cœcordia conjunctissimum alicui esse. Cic. pro Cluent. 152. Equites

ordini

ordini Senatorio dignitate proximos, concordia conjunctissimos esse conjunct.

Conjuncti re apud Jurisconf. videntur Hæredes, vel legatarii, vel usufructuarii, quum ex re ipsa, non ex verbis appareat eos jungi ad communicandum, paribus ex concursu æstimandis. I. conjunctum. & I. re conjuncti. D. de leg. 3. Conjuncti verbis, non etiam re, censentur Titio & Scio æquis partibus fundum Titianum do, lego. Conjuncti re & verbis sunt, quos & nominum & rei complexus jungit. ut, Lucio & Scio fundum Sempronianum do, lego. I. Triplici modo. D. de verb. signif.

CONJUNCTIVÆ, Adv. [συνμειβίως] Cic. 2. de Orat. 158. Et si conjuncte sit elatum, & adjuncta sint alia, judicant rectene adjuncta sint, & verane summa sit uniuscujusque rationis. Conjuncte amare. Plin. 6. Epist. 8. Hujus est hæres maximus noster, quem & ipse amo, sed conjunctus tu. Conjunctissime versati sumus. Cic. de Clar. Orat. 13. Conjunctissime & amantissime cum aliquo vivere. Cic. de Amicit. 2. Sic Conjunctissime de vita Attici. cap. 5.

CONJUNCTIVÆ, similiter Adv. [συνμειβίως] Liv. 6. Cæf. 6. Bell. Gall. 18. Hujus omnis pecunie conjunctim ratio habetur, fructusque servantur. Cic. 8. Fam. 8. Quod conjunctim de ea re refertur a consulibus. Conjunctum & Separatum, opposita. Paulus in l. Si plurius. D. de sep. 1. Utitur & Cællus in l. Et proculo. D. de leg. 3.

Vide SEPARATI. H. St.

CONJUNCTIO, ÆNIS. f. [συνδέσις, συνάφαι, σύνδεσις, σύνδεσμος, ἕνωσις] Plin. lib. 15. cap. 29. Ideo tum electa, quoniam conjunctioni & huic arbori Venus præest. CONJUNCTIO, consuetudo virtutum, tamen a philosophis ratione quadam distinguitur. Cic. 5. de Finib. 67. Conjunctio & Disjunctio, contraria. Cic. 4. Acad. 97. Negationes conjunctionum. Cic. de Fato 16. Si Chaldaei ita loquentur, ut negationes infinitarum conjunctionum potius, quam infinita connexa ponant, &c. Conjunctio, pro Mutua amicitia & concordia. Cic. 11. Fam. 15. Conjunctio tua cum collega, concordiaque vestra quæ litteris communibus declarata est.

Amicitia conjunctionisque necessitudo. Cic. de Amicit. 73. Conjunctionis humanae societas. Cic. 5. de Finib. 65. Affinitatis. Cic. pro Cluent. 190. Benevolentia. Cic. de Amicit. 23.

Sanguinis conjunctio & benevolentia devincit charitate homines. Cic. 1. Off. 54. Conjunctio & familiaritas. Cic. 14. Philipp. 16. Avocare a conjunctione. Cic. 2. Att. 23. Pompeium a Cæsaris conjunctione avocarem.

Conciliare. V. CONCILIO. Imminuere de conjunctione. Cic. 5. Fam. 13. Aliquid de nostra conjunctione imminutum esse ostenderem.

Perfringere conjunctionem. Cic. 3. Fam. 10. Perfringere conjunctionem. Cic. 4. Catil. 22. Conjunctio & conspiratio. Cic. pro Domo 27. Hanc nostram conjunctionem, hanc conspirationem in Repub. bene gerenda, hanc jucundissimam vitæ atque officiorum omnium societatem; certi homines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt.

Convenientia & conjunctio naturæ, quam vocant συμπάθειαν, quod cuique rei conveniat. Cic. 2. de Divin. 142. Necessitudo & conjunctio paterna. Cic. 13. Philipp. 11. Hanc mihi dispensationem pro paterna necessitudine & conjunctione depono.

Hominum inter homines conjunctio & quasi quædam societas & communicatio utilitatum. Cic. 5. de Finib. 65. Inoffensa, atque indubitata literarum inter se conjunctio. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Conjunctio [σύνδεσμος] apud Grammaticos est Orationis copulatio. Cic. in Orat. 135. Cum demptis conjunctionibus dissolute plura dicuntur.

CONJUNCTRIX, ICIS. f. Augustin. de Trin. 11. 10. pr. Voluntas conjunctrix & separatrix. CONJUNCTIVUS, a, um. [συνμειβίως] Gloss. Gr. Lat. Adde Tertull. adv. Hermog. cap. 26.

CONJUNCTO, ÆRE. frequent. Prudent. Psychon. v. 762. CONJUNCTUS, a, um. Clausus; apud Festum. In Gloss. Isidori; Conivoli, concordet, juncti.

CONJUNX, CONJUGUS. V. CONJUGO. CONJURARE, [συνδένειν, συνίσταμαι] ÆRE. Simul jurare, & alterum alteri promittere fidem. Virg. 8. Æn. 5.

— simul omne tumultu Conjurat trepido Latium. Ubi Servius, Nota de re bona conjunctionem dici posse. Nam conjuratio non μόνον est. Sed plerumque in malam partem accipitur.

Conjurat amice, dixit Hor. Arte Poet. 411. Conjurant inter se. Plaut. Merc. 3. 1. 38.

Et inter nos conjuravimus, ego cum illo, & ille mecum. Conjurare, etiam Conspirare est, id est in alieus perniciem jurare. Cic. 2. Att. 8. Conjurasse mallem, quam restitisse conjunctioni. Acron. in Horat. 1. Carm. 15. 7. Inter Conjurare & Conspirare hoc intererit, quod Conspirare interdum bonorum est, Conjurare malorum. V. Vallam lib. 5. cap. 21.

Conjurare de interficiendo aliquo. Cic. pro Milon. 66. In arma. Lucan. lib. 2. 48.

In ruinas nostras conjurare sorores. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 199. Conjurare contra aliquem. Cic. pro Sulla, 70. Catilina contra Rempubl. conjuravit. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 3. Neque fe cum reliquis Belgis consensisse: neque contra populum Rom. conjurasse.

Contra Tonantem conjurat furie. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 39. Conjurare pro Jurare. Gell. 7. 11. extr. Age malitiam saltem defende, tu verbis conceptis conjurasti sciens, sciente animo tuo. Ex P. Africanæ oratione.

CONJURATES, a, um. Partic. [συνμειβίως] Qui conjuravit. ut, Agmina conjurata. Ovid. 5. Met. 150. Arma conjurata moventur. Ovid. 15. Met. 763. Conjuratus cum infinitivo. ut,

Frates conjurati cælum fescindere. Virg. 1. Georg. 280. Othum & Ephialthem dicit (ut ait Servius) qui fuerunt filii Neptuni, & novem digitis lingulis crescabant menibus, qua freti altitudine cælum voluerunt evertere, sed confixi sunt sagittis Apollinis & Dianæ.

Græcia conjurata rumpere nuptias Paridis. Hor. 1. Carm. 15. 7. Socii conjurati. Claud. 2. in Eutrop. in præf. 15. Venti conjurati. Claud. 3. Conf. Hon. 98.

Interdum conjungitur cum genitivo: ut, Conjuratus Getarum, Qui cum Getis conspiravit. Claud. 1. in Ruffin. 319.

— tunc proditor ille Impius imperii, conjuratusque Getarum Diffult insitantes, eluso principe, pugnas.

Conjurati, [συνμειβίως] absolute, pro his qui inter se conjuraverunt. Cic. 4. in Catil. 20. Ego quanta manus est conjuratorum, quam videtis esse permagnam, tantam me inimicorum multitudinem fulcepisse video. Sic pro Front. 11.

Conjurati, Militum genus. Liv. 45. cap. 2. pr. Ut Consul quos, præter milites socioque navales, conjuratos haberet, dimitteret. Ceterum qui sint hi, sic explicat Turnebus Adverf. 11. 18. Ut conjunctionem vocare solebant genus quoddam militiæ a sacramento diversum: ita a militibus se junxit Livius conjuratos, ut milites sint, qui sacramento dixerunt: conjurati, qui una jurantur simul, non singuli sacramento dixerunt. Quibus quia justum militiæ sacramento deerat, proinde nec iusti milites censentur. Hactenus ille in hunc locum Livii. Ita Servius in Virg. 7. Æn. 614. Conjuratio quæ fit in tumultu, i. e. Italico Bello & Gallico, quando vicinum urbis periculum singulos jurare non patitur, sicut de Fabiis legimus.

CONJURATIUM, Adv. Plaut. Afin. 2. 2. 52. Siquidem omnes conjuratum cruciamenta conferant. Hoc autem in loco dubitari potest de lectionis veritate; quamplurima enim exemplaria exhibent Conjurati. conf. Parei Lex. Crit.

CONJURAMENTUM, i. n. Augustin. CONJURATIO, ÆNIS. f. [συνμειβίως] Ter. Hec. 2. 1. 1. Pro deam atque hominum fidem, quod hoc genus est? quæ hæc conjuratio? Cic. 2. de Divin. 49. Mirabile autem illud, quod eo ipso tempore, quo fieret judicium conjunctionis in Senatu, signum Jovis biennio postquam erat locatum, in Capitolio collocabatur.

Adulta conjuratio. In ADOLEO. Manifestæ conjunctionis. Tacit. 15. Ann. 54. Clandestinae conjunctiones. Liv. 39. 8. Consulibus ambobus quæstio de clandestinis conjunctionibus decreta est.

Cæpta simul, & aucta. Tacit. 15. Ann. 48. Cæpta, adulta, & revicta. Tacit. 15. Ann. 73. Impia. Liv. 39. 16.

Multa inter patrem, filiumque conjunctionis scientia fingitur. Tacit. 16. Ann. 17. Nefanda in omne facinus ac libidinem. Liv. 39. 18.

Deprehendere & invenire conjunctionem. Cic. 3. Catil. 17. Ut nullum in privata domo factum unquam sit tam palam inventum, quam hæc tanta in Rempubl. conjuratio manifesto inventa atque deprehensa est.

Facere. Cic. 2. in Catil. 6. Vos omnes factam esse aperte conjunctionem contra Rempubl. videtis.

Habere exitiosam. Cic. 4. Catil. 6. Sed hanc tantam, tam exitiosam haberi conjunctionem a civibus, nunquam putavi. Integrum esse a conjunctione. Rhenanus in Castigat. Tacit. 15. Ann. 52. Prodere conjunctionem alicui. Tacit. 16. Ann. 17.

Conjuratio, Militiæ genus. V. supra, Conjurati, Militum &c. in ipso verbo.

CONJUX, V. CONJUGO. CONIZA, V. CONIZA.

CONIATRO, vel COLLATRO, [συνλακτίω] ÆRE. Sen. de Vita beata cap. 17. Si quis ex his qui philosophiam conlatrant, quod solent dixerit, Cur ego melius loqueris quam vivis? i. e. Qui philosophiæ detrahunt & oblectant.

CONIATRO, vel COLLATRO, ÆRE. Idem quod simplex Laxo. Lucret. lib. 6. 235. — quia nimirum facile omnia circum Conlatrat, rareque facit lateramina vasis, &c.

CONIIDO, V. COLLIDO. CONNA, insula Phrygiæ, Ptol. V. CONE.

CONNATIO, CONNATO, V. CONNO. CONNATUS, a, um. Partic. a CONNASCOR. Tertull. adv. Valent. cap. 9. Vicia in corpore connata.

CONNATALIS, e. Augustin. CONNATALITUM, i. n. Firmicus. CONNERTOS, xui, xum, [συνμειβίως, συνίγω] ÆRE. Simul necere. Plin. lib. 16. cap. 40. Rates vero connecti quadraginta festeris pleraque. Aliquid inexplicabili ferie connectere. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Falces, scapulae. Tacit. 3. Hist. 27. Tempora lauro. Valer. 4. Argon. 314. Vestem connectere, i. e. Cingere. Claud. 1. in Ruff. 118.

— illa ubi carneo vestes connexas angue Nodavitque adamante comas, &c. Connectere cum. Cic. 1. de Finib. 67. Amicitia cum voluptate connectitur.

Connectere alicui rei aliquid. Cic. in Pison. 10. Persequere connexes his fumeribus dies

Connectere aliam insaniam, Jungere, subtexere. Plin. lib. 36. cap. 15. Aufert animum, & a destinato itinere digredi cogit contemplatio tam prodigæ mentis, a iamque connecti majorem insaniam.

Connexo visu. Plin. lib. 2. cap. 18. His causis connexo visu & earum quæ celo continentur.

Connectuntur Adiabensis Cadurci. i. e. Finitimi sunt. Plin. lib. 6. cap. 15. Adiabensis connectuntur Cadurci quondam dicti, nunc Corduani, præfluente Tigri.

Connectere, pro Orationem perpetuam concatenare dixit Quintil. lib. 2. cap. 11. Nonnulli certa sibi initia, prius quam sensum invenerint, destinant, quibus aliquid discreti subiungendum sit: eaque clare secum diuque meditati, desperata connectendi facultate deferunt.

CONNEXUS, a, um. Partic. [*συνπλεγμένος*] Cic. 2. de Nat. Deor. 97. Inde fides leviter posita, connexaque videtur. Amore magno connexus alicui. Stat. 1. Achill. 174. Apes pedibus connexæ. Virg. 4. Georg. 257. Aut illæ pedibus connexæ ad limina pendunt. Ubi Servius, Hinc multi dictas apes volunt, quod se pedibus invicem tenent: licet crebrior sit illa opinio, quod sine pedibus primo esse dicuntur. ut ibid. 310. Trunca pedum primo. Crines connexi. Propert. lib. 2. 5. 23. Nodi. Ovid. 12. Met. 430. Rami. Lucan. lib. 3. 40. Res subtiliter connexæ. Lucret. lib. 3. 741. Connexum & aptum. Cic. in Partit. 137. Sic inter se sunt pleraque connexa & apta. **CONNEXUM**, i. n. [*σύνπλεγμα*] pro Connexa conclusione. Cic. 4. Acad. 96. Ipsa enim ratio connexi, quom concesseris superius, cogit inferior concedere. ut, Si sol lucet, dies est: At sol lucet; dies igitur est. V. Gell. 16. 8. **CONNEXIO**, ðnis. f. [*συνπλοκή*, *συνφή*] Connexio, pro Conclusione, apud Quintil. lib. 5. cap. 14. conf. August. de Civ. Dei. 2. 31. **CONNEXUS**, us. m. [*συνπλοκή*] Lucret. lib. 2. 725. — differre necesse est Intervals, vias, connexus, pondera, plagas. Connexu corpus adhæret. Lucret. lib. 3. 556. **CONNEXIVUS**, Adj. [*συνπλεκτικός*] ut, Connexiva conjunctio, pro Copulativa, apud Gell. lib. 10. cap. 29. **CONNITOR**, nixus vel nifus fum, [*πνεθόμενος*] niti. Simul vel Vehementer niti, & dare operam. Cic. 5. de Finib. 42. Quom autem paulum firmitatis accesserit, & animo utuntur, & sensibus, conntunturque ut sese erigant. Ad aliquem convincendum connti. Tacit. 15. Ann. 66. Cornibus connti. Cic. 1. de Divin. 44. De ariete. Omnibus copiis connixus Ancus, acie primum vincit. Liv. 1. 33. Connti virtute in aliquem locum. Cæf. 1. Bell. Civil. 46. Esti dejectis atque inferioribus locis conntiterat, tamen in summum jugum virtute conntitur. i. e. Ascendit. Connti animo, & labore contendere. Cic. 3. Off. 6. Quare quantum connti animo potes, quantum labore contendere, si discendi labor est, potius quam voluptas: tantum fac, ut efficias, &c. Uno animo connti. Liv. 9. 31. Dextra subflata connixus. Virg. 5. Æn. 642. Ubi de Cassandra loquitur. Vix humeris conntixi ferebant, &c. Virg. 5. Æn. 264. Toto corpore connixus. Virg. 10. Æn. 127. Fert ingens toro connixus corpore laxum. In hastam. Sil. lib. 10. 252. Adversis hastis conntixi incurruunt. Virg. 11. Æn. 613. Manibus conntixis agere aut movere aliquid. Claud. de Bell. Gigant. 67. Hic juga conntixis manibus Panthæa coruscant. Conntixus legitur apud Valer. Flacc. 3. Argon. 197. Torserat hic totis conntixis viribus hastam. Connti, [*συνπλέκω*, *συνπλέκω*] pro Eniti & parero. Virg. 1. Ecl. 15. Hic inter densas corymbos modo namque gemellos Spem gregis, ah silice in nuda connixa reliquit. **CONNIVERO**, nivi & nixi, nictum, [*κνίω*, *κνίω*, *κνίω*] Ære. Connivere oculi quando clauduntur vel aperiuntur, autore Valla lib. 4. cap. 52. Nam Connivere, est Palpebras oculorum alternatim movere. [Immo claudere.] Plin. lib. 10. cap. 3. Haliæctus tantum implanes etiamnum pullos suos percussis, subinde cogit adversos intueri solis radios: & si conviventem, humectantemque animadvertit, præcipitat e nido velut adulterium atque degenerem. Cic. 1. Tusc. 117. Quid melius, quam in mediis vitalaboribus obdormiscere, & ita conviventem fumo consopiri sempiterno? Connivere claustra ventris & stomachi, dixit Gell. lib. 17. cap. 11. pro Stipari, claudi, & contrahi. De epiglottide loquitur, quam dicit connivere vicissim & resurgere, eaque operiri & protegi trachiam arteriam, ne quid ex eoca & potu inter edendum & bibendum, incidat in illud animæ reciprocantis iter. Connivere in re aliqua, per translationem, est quasi Non videre quod videas, seu Vifum dissimulare, Oculos claudere, Patienter ferre. Cic. pro Cæf. 59. Pro dii immortales, Cur interdum in hominum sceleribus maximis aut connivitis, &c. Virtus connivere oculis blandimentis. Cic. pro Cæf. 41. Pacem connivere fopita ferenis. Sil. lib. 7. 461. — tum compta comam, pacemque ferenis Connivens oculis, ibat, &c. Videtur significare, Pacem simulans gestu oculorum. Sed al. Condisceus. V. Drakenb. **CONNIVENS**, Partic. [*κνίω*] Cic. pro Milon. 32. Quibus si non adjuvantibus, at conniventibus certe sperasset se posse Remp. eludere. Conniventibus. i. e. Patientiam adhibentibus. Budæus. Conniventibus oculis credendum est, suis nummis sem redemptum. Ulpian. 1. 4. in princip. D. de Manumiff. 1. e. Dissimulancer. Oculi fomno conniventes. Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Hujus contrarium est Inconnivens [*ἀσκαθόμενος*] diciturque, Qui oculis est vigilantibus, & aliqua in re fixis sine mutatione. Gellius 2. 1. de Socrate, Inconnivens, immobilis in hisdem vestigiis perstabat. **CONNIVENTIA**, æ. f. [*κνίω*] est Patientiam accommodantium, ac videre se dissimulantium, ut, Conniventia procuratorum principis, in l. 1. de Fundis & saltibus rei domine, lib. 11. C. Quod si venalis procuratorum conniventia ut id deinceps tentetur admiffit, eos gravissimo jubemus supplicio subjacere. Conniventia & dissimulatio. in l. Usus aquæ, de Fundis rei privatæ, & saltibus divinæ domus, lib. 11. C. Usus aquæ quæ fundorum nostrorum utilitatibus serviebat, plurimorum dicitur usurpatione sublatas, id. que procuratorum conniventia vel dissimulatio perfectum, ut agrorum fertilitas destituta, nullos fructus cultoribus præfret. **CONNIXUS**, V. CONNIFOR.

Plaut. per translationem, pro Rivalis est. Ex eodem Perotto. Sed loca frustra quaras. **CONNUBIO**, pfi, ptum, [*συνουσία*] Ære. Matrimonio jungi. Apul. Ne scientibusque parentibus, puellari arate connumeramus. **CONNUBIUM**, i. n. [*συνουσία*, *επιγαμία*] Jus legitimi matrimonii, inquit Servius. Cic. 1. Off. 54. Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus etiam plures propinqui. Ulpian. autem tit. 5. Connubium, inquit, est Uxoris jure ducente facultas. Connubia, Hymenæi. Virg. 4. Æn. 316. Per connubia nostra, per inceptos Hymenæos. Fulgere ignes & confcius æther Connubii. Virg. 4. Æn. 168. Ubi Servius, Varro dicit, Aqua & igni mariti uxores accipiebant. Unde & hodie & faces prælucent, & aqua petita per felicissimum puerum vel aliquam puellam de puro fonte, interest nuptiis, de qua nubentibus solent pedes lavari. Particeps connubii Regina Juno. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Connubia patrum & plebis. Liv. 4. 1. & feqq. Læta connubia. Catul. Argon. 62. 141. Pro connubium. Catul. in Carm. nupt. 60. 57. Promiscua. Liv. 4. 7. Stabile. Virg. 1. Æn. 73. Connubio jungam stabili, &c. De firmo certoque conjugio, nec divortio unquam dirimendo dicitur. Cic. 2. Philipp. 44. Curio te in matrimonio stabili ac certo locavit. Turnebus tamen ita appellasse veteres existimat, velut quodam ordine stabilitatem & firmitatem matrimonio augurantes, quom præsertim nemo nuptias contrahat, nisi fe permanentios & diuturnitatis. Connubia cum finitimis. Liv. 1. 9. pr. Connubium adipiscitur virgo. Catul. in Carm. nupt. 60. 57. Quom par connubium maturo tempore adeptæ est Cara viro magis. De virgine loquitur. Celebrare connubium. Claud. de Magnet. 27. Conjungere. V. CONJUNGO. Desponsa. Catul. in Carm. nupt. 60. 27. Dirimere. Liv. 4. Donare numeribus connubia alicujus. Ovid. 11. Epist. 99. Firmare. Catul. in Carm. nupt. 60. 27. Qui desponsa tua firmes connubia flammæ. Fugere. Ovid. 14. Met. 69. Inire. Ovid. 2. Amor. 7. 21. Jungere connubio aliquam alicui. Virg. 1. Æn. 73. — Deiopeiam Connubio jungam stabili, propriamque dicabo. In connubio natæ thalamoque moratur. Virg. 7. Æn. 253. Cogitatione nempe. Connubiis, arvisque novis operata juvenus. Virg. 3. Æn. 136. i. e. (ait Servius) Perfectis sacrificia propter connubia & novas sedes, quia apud veteres neque uxor duci, neque ager arari sine sacrificiis peractis poterat. Petere connubia alicujus. Virg. 4. Æn. 534. Permissa connubio Troglodytis Æthiopia. Plin. lib. 12. cap. 19. Cinnamon nascitur in Æthiopia Troglodytis connubio permitta. Repellere connubia alicujus. Virg. 4. Æn. 214. Sancire. Claud. Epithal. Pallad. 129. Servare alicujus. Virg. 3. Æn. 319. i. e. Tenere, ait Servius. ut, Et nunc servat honos sedem tuos, ossaque nomen. Sociare connubiis natam. Virg. 7. Æn. 96. Ne pete connubiis natam sociare Latinis. Subire connubia barbara. Claud. Bell. Gild. 191. Nubere barbaris. Vitare. Sen. Hippol. 2. i. e. Cellibem vitam agere. Connubium, nũ syllabam natam longam habet ab eo quod est Nubere: ut Virg. 4. Æn. 214. — connubia nostra Reppulit. Sed metri causa corripuit & 4. Æn. 126. Connubio jungam stabili. Ex Servio. Hinc **CONNUBIALIS**, [*επιγαμικός*] Adj. ut, Carmen connubiale, Epithalamium. Claud. 4. Conf. Honor. 649. Vincula connubialia. Stat. 5. Theb. 112. **CONNUBIUS**, a, um. Apul. Met. p. 230. Connubia lege sociatas. **CONNUBO**, [*συνουσία*] Ære. Plin. lib. 28. cap. 7. Jam primum abigi grandines turbinecque, contra fulgura ipsa in mense connudata, sic averti violentiam cæli. **CONONIDES**, V. CONUS. **CONONIENSIS**, apud Plin. lib. 3. cap. 4. Gallie Narbonensis populi sunt, Aquitanice conntermini. **CONON**, ðnis. m. [*κόων*] Dux Atheniensis, acceptæ cladis a Lyfandro Lacedæmonio dolore, sponte abiit in exilium ad Artaxerxem Persarum regem, in Cyprum. cujus auxilio liberatæ patriam cœstituit, cui prius servitum attulerat. Auctor Plutarchus & Demosthenes in oratione ad Leptinem. Fuit & alter ejusdem nominis Mathematicus, quem Catullus in elegia de Coma Berenices v. 7. introduxit. ubi H. Voff. V. De hoc intellexisse Virgilium auctor est Servius 3. Eclog. 40. In medio duo signa, Conon: & quis fuit alter? Propert. lib. 4. 1. 79. Horos, & a proavo ducta Conone domus. **CONOPAS**, [*κωνόπας*] Minime staturæ nanus fuit, duorum pedum & palmi altitudine, quem Julia Augusta neptis in deliciis habuit. Auctor Plin. lib. 7. cap. 16. **CONOPER**, es. [*κωνόπας*] Acarnaniæ urbs est, teste Stephan. cujus incolæ Conopæi dicuntur & Conopitæ. **CONOPHEUM**, i. n. [*κωνόπιον*] Tentorium seu velum, & papilio ille lineus, vel laneus, seu bombycinus, qui thoro circumdatur ad arcendos culices, ut ait Valla in Raudenssem: quo maxime utuntur Alexandrini, quod ex Nilo culices confluant, quos Græci κωνόπας dicunt. Juven. 6. Sat. 80. Ut testudineo tibi Lentule conopeo. Testudineo. i. e. In morem testudinis, seu camera incurvato. fuit in fonte. Versus est spondæicus. Dicitur & Conopeum, vel Conopium. Hor. Epod. 9. 16. Intereque signa, turpe, militaria Solapficet conopeum. Propert. lib. 3. 9. 45. Fædæque Tarpeio conopia tendere faxo. **CONOPRION**, [*κωνόπριον*] Oppidum fuit ad Mæotim, ubi lupos pisces aiunt prædæ parte conductos, piscatorum retia effervare: mercede vero fraudatos, retia & prædam populari. Auctor Stephan.

CŌNŌPON DIABASIS, [Χωνόπων Διάβασις] Infula est juxta quartum Istri otium, quod Pseudothoma appellatur. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

CŌNOR, ātus sum, [πρόνοος, ἐπιπρονοέω] āri. levius est quam facere, auctore Donato. Est enim Nitri & dare operam ut aliquid fiat. Ter. And. 1. 5. 35.

— tum autem hoc timet,

Ne deferas se. P. hem, egone lituc conari queam?

Scio quid conere. Ter. And. 4. 2. 20.

Conari manibus, pedibus. Ter. And. 4. 1. 52.

Ego, Pamphile, hoc tibi pro servitio debeo,

Conari manibus pedibus, noctefque & dies

Capitis periculum adire, dum profum tibi.

Occulte aliquid conari. Cic. pro Deiot. 18.

Perdite aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Aliquid per se conari, & quaerere. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Frustra. Virg. 9. Āen. 398.

Conari aliquid fallacie in realiqua, quo fiat minus. Ter. And. 1. 2. 26.

Magnum opus & arduum. Cic. in Orat. 37.

Spem aliquorum quam habent in aliqua re positam, vi extorquere conari. Cic. 1. Verr. 21.

Conari alicui obviam. Ter. Phorm. 1. 2. 2.

Conari, cum infinitivo. Cic. 2. de Orat. 61. Poetas omnino quasi aliena quadam lingua loquutos non conor attingere.

CŌNANS, antis. Partic. Nep. 23. 3. Alpico conantes prohibere transitu, concidit.

CŌNATUM, i. n. Idem ac Conatus. Paterc. lib. 2. 29. Cn. Pompeius xxiiii annos natus, privatis ut opibus, ita consiliis magna ausus, magnificeque conatus exfcutus, ad relitendum dignitatem patrie firmum contraxit exercitum. Sic saepe legitur apud veteres in plur. sed vix invenitur in numero ling.

Exfcqui conata. Accius apud Non. 3. 73.

Obviam ire conatis. Liv. 42. 11.

Patrare conata. Lucret. 3. 386.

Peragere. Juven. 13. Sat. 210.

Perhocere. Cael. 1. Bell. Gall. 3.

CŌNATIO, ōnis. f. Sen. Nat. Quæst. 2. 12. Conatio sine fcitu.

CŌNATUS, ūs. m. [πρόσθε, βούλη, ἐπιπρονοέω] Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Dedit autem eadem natura beluis & sensum & appetitum, ut altero comatum haberent ad naturales passus capeffendos, altero fecernerent pestifera a salutaribus.

Primus cuiusque operis conatus. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Conatus & apparatus alicujus grati. Cic. 10. Fam. 10.

Generosi conatus. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Impetus & conatus. Cic. pro Sulla 76.

Capti conatus frustra. In CAPTO.

Comprimere. V. COMPRIMO.

Conatum longius petere. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Conatus & Inceptum contra aliquid. Cic. 2. in Cat. 27. Cujus ego non modo factum, sed inceptum ullum conatumve contra patriam deprehendero.

Magno conatu studioque agere aliquid. Cic. pro Quint. 48.

Nudis conatibus hastam vibrabat. Sil. lib. 13. 161.

Infringere conatus ad versariorum. V. INFRINGO.

Obitare conatibus alicujus. Ovid. Rem. Amor. 683.

Prohibere omnes alicujus motus, conatuque. Cic. 2. in Catil. 26.

Sedere conatus iracundie suæ morte. Cic. de Clar. Orat. 42. Populi ingrati pulsus injuria, sed hostes contulit, conatumque iracundiæ suæ morte fedavit. De Crotolano.

CŌNĀMEN, inis. n. [πρόση] Ovid. 4. Fast. 325.

Dixit, & exiquo funem conamine traxit.

Alarum conamen perditur. Lucret. lib. 6. 325.

Mobile conamen. Lucan. lib. 4. 287.

Dum dolor est icfctique recens, & mobile nervis

Conamen calidus præbet cruor. i. e. Agile, & motu facile.

Validum. Sil. lib. 5. 295.

Et fragilis valido conamine solvitur ensis.

Conamen fumere ab aliquo. Ovid. 8. Met. 366.

Magno conamine aliquid agere. Ovid. 3. Met. 60.

Primæ pugne conamine confuso, fractique ceptis. Sil. lib. 1. 33.

CŌNĀMENTUM, i. n. [ἐπιπρονοέω] Plin. lib. 19. cap. 2. de Sparto loquens, Ad reliquos usus laboriose evellitur, ocreatis cruribus, manibusque tectis manicis, convolutum oleis ligniceis conamentis. h. e. ut opinor, Adjuvmentis & fulcimentis ligneis.

CŌNĀBĪLIS, e. Adj. Cael. Aurel. Acut. 3. 1.

CŌNOS, [κόσμος] Placentæ genus est apud Athenæum, quæ ex ovib; febat passis & amygdalis. V. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 16. [Nisi errat Cælius.

CŌNQUĀDRO, [πενταγωνίζω] āre. In quadratam formam redigere. Varro apud Non. 2. 481. & 12. 9. Sidon. 2. Epist. 2. & 4. & 7. Columel. lib. 8. cap. 3. Ea pernicies ut evitetur, pernicæ dolantur in quadrum, ne teres levitas earum superfluentem volucrem non recipiatur; conquadrate deinde foratis duobus adversis parietibus induuntur, ita, &c.

CŌNQUĀSTOR, V. CONQUISTOR, in CONQUIRO.

CŌNQUĀSSO, [κωνάσσειν] āre. frequenter. Caro cap. 51. Qualum in cidio ex una parte perpetuum. Si vero calix erit, conquassato: cum eo qualo, aut calice in scrobem ponito.

Corpus conquassatum. Lucret. lib. 3. 442.

Conquassare nationes, per translationem, pro Vastare, & conterere. Cic. pro Sext. 56. Etiam exteræ nationes illius anni furore conquassatas videbamus.

Conquassata terræ motibus Apulia. Cic. 1. de Divin. 97. Delata etiam ad Senatam labes agrî Privernatis, quum ad infinitam altitudinem terra defcendisset, Apulique maximis terræ motibus conquassata esset.

Mens, & omnis potestas animæ conquassatur. i. e. Dissipatur. Lucret. lib. 3. 600.

CŌNQUĀSSATIO, ōnis. f. [κωνάσσειν] Cic. 4. Tusc. 23. Itaque illa duo, morbus & agrotatio, ex totius valetudinis corporis conquassatione & perturbatione gignuntur.

CŌNQUĀTERNO, āre. [κωνάσσειν] Gloss. Lat. Gr.

CŌNQUĒRER, questus sum, [κωνάσσειν] ēri. compolitum a Queror, Ejsdem est cum simplici suo significacionis.

Deplorare & conquiri de realiqua. Cic. 5. Verr. 43. Tanta vis erat injuriam, ut homines quidvis perpeti, quam non de istius pravitate & injuriis deplorare & conquiri, mallent.

Conquiri & Lamentari. Conquiri fortunam adversam, non lanentari decet. Cic. 2. Tusc. 50.

Nequicquam conquiri auris. Catul. Argon. 65. 164.

Sed quid ego ignaris nequicquam conqueror auris

Externata malo?

Conqueritur tibi. Sil. lib. 8. 94.

Conquiri aliquid. Liv. 1. 53. Sextus filius ejus, qui minimus ex tribus erat, transfugit ex compolito Gabios, patris in se favitiam intolerabilem conquerens.

Libidines, vim, contumelias alicujus. Cic. 6. Verr. 111.

Fallacia verba alicujus conquiri. Tibul. lib. 3. 7. 20.

Conqueritur mecum mulier fortunæ suas. Plaut. Mil. 2. 1. 47.

Multa conquestus, &c. Ovid. 4. Met. 243.

Conquiri de. Suet. in August. cap. 51. Tiberio quoque de eadem re, sed violentius apud se per epistolam conquerenti, ita rescriptit.

De injuria alicujus cum aliquo conquiri. Cic. 5. Fam. 2. Satis habebas nihil me etiam tecum de tui fratris injuria conquiri.

Conquiri pro. Cic. pro Sext. 3. Nihil ab eo prætermisum est, quod aut pro Repub. conquerendum fuit, aut pro reo disputandum.

CŌNQUĒRSTUS, ōnis. f. [κωνάσσειν] Cic. 1. Q. frat. 1. Ubi nullum auxilium, nulla conquestio.

Conquestionem exprimere. Plin. lib. 10. cap. 23. Hinc volantium illa conquestio labore expressa. i. e. velut Extorta.

CŌNQUĒRSTUS, ūs. m. [κωνάσσειν] Liv. 3. 7. Tum libero conquestu coortæ voces sunt.

CŌNQUĒRSCO, quēvi, quēctum, [κωνάσσειν] ēre. Idem quod Quiescere. Cic. 5. de Fin. 55. Videmus igitur ut quiescere ne infantes quidem possint.

Ab armis quiescere. Cic. pro Milon. 69. Si denique Italia a delectu, urbs ab armis sine Milonis clade nunquam esset conquietura.

Quiescere ab execrationibus. Plin. in Paneg. cap. 53. extr. Nullum locum, nullum esse tempus, quo funeflorum principum manes a posteorum execrationibus quiescant. i. e. Perpetuo posteri eos execrabuntur.

Quiescere a re aliqua. Cic. pro Corn. Balb. 3. Qui tantum potuit impertire huic studio temporis, quantum ipse a pueritia usque ad hanc ætatem a continuis bellis & victoriis conquievit.

Quiescere ad. Cic. in Orat. 107. Ita postremo ejiciuntur, ut ne ad faxa quidem mortui conquiescant.

Quiescere de aliquo. Cic. 1. Fam. 1. Tanta enim est magnitudo tuorum erga me meritorum, ut quoniam tu, nisi perfecta re, de me non conquiesci. i. e. Propter me sollicitus esse non desisti, donec confectum fuerit negotium meum.

Quiescere in loco. Cic. 1. Att. 3. Uno in loco quiescimus, quo fratrem quotidie expectamus.

Quiescere in eadem mensura honorum. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 2. Æque ambitio non patitur quenquam in ea mensura honorum quiescere, qua quondam evasis fuit impudens votum.

Quiescere in studiis, pro Oblectari. Cic. 1. Att. 20. Ego autem quotidie magis, quod mihi de forensi labore temporis datur, in his studiis quiesco. Idem de Amicit. 22. Principio cui potest esse vita vitalis, ut ait Ennius, qui non amici mutua benevolentia quiescat?

Ætas nostra jam ingravescentis in amore atque in adolescentia tua quiescat. Cic. 2. Fam. 1.

Bella omnia jure gentium quiescunt hieme. Cic. pro Rabir. Posth. 44.

Calor quiescit. Celf. lib. 6. cap. 6. Sect. 34. de Caligine oculatorum.

Velandumque postea, nec detegendum ante, quam sudor & calor domi conquieverint. Subaudi Caput. [Puto vero pro Domi, legendum Omnis. Sic enim eodem cap. sect. 8. & alibi saepius loquitur.

Febris. Celf. lib. 2. cap. 8. Pus quacunq; parte corporis erumpit, si est leve, album, & unius coloris, sine ullo metu est, & quo etiam febris protinus conquievit, &c.

Imbre conquiescente. Liv. 24. 47.

Inflammatio. Celf. lib. 7. cap. 19. Si sub his inflammatio non conquieverit, &c.

Litteræ conquiescent, nisi quid novi extiterit. Cic. 12. Att. 38.

Navigatio mercatorum quiescit. Cic. pro Lege Manil. 15.

Sanguis quiescit. i. e. Siftitur hæmorrhagia. Celf. lib. 5. cap. 26. Si parum sic sanguis quiescit, sapis linamenta mutanda sunt.

CŌNQUĒLIATUS, a, um, pro Quisquilatus. Plin. Valer. 1. 9. pro Conquiliata lana obturare. V. Reinef. Var. Lect. 3. 4. qui legit Conculcata. [Forte Conchylata, i. e. Purpurea. Solent enim hunc colorem haud raro in panniculis istiusmodi commendare medici vett.

CŌNQUĒNISCO, conquexi, [κωνάσσειν] ēre. a Canio, ire; quod est apud Festum Stercus facere. Hoc autem Inclinare se significat, auctore Nonio. Plaut. Cistell. 4. 1. 5.

Faciendum 't puerile officium, conquiniscam ad cistellam. Idem Pseud. 3. 2. 75.

Si conquiniscet isthic, cevcto simul. ad quem locum se Scallger, Conquiner, decubare est, a quo conquinisco. Est enim Conquiniscere, Cernuum se inflectere, vel inclinare, ut faciunt exoneratur ventrem. Pomponius Attellanarius ait; In terra ut cubabat nuda, ad eum ut conquexi, &c. Hoc etiam Cernuare dicebant; quanquam & cum *ἀντὶ τῆς ἀσπιδοῦ* accipiebant.

CŌNQUĒIRO, quisivi, quisitum, [κωνάσσειν] ēre. Simul vel Diligenter quaerere & investigare. Cael. 1. Bell. Civil. 42. Item Lyfo, Parthianique, & omnibus castellis. quod esset frumenti, conquiri iussit. Verum summa cura studioque conquirere. Cic. 4. Acad. 7.

Conquirere undique. Cic. 12. Fam. 29. Et incredibiles angustie pecunie publicæ quæ conquirunt undique, ut optime meritis militibus præmissa solvantur.

Terra marique conquirere aliquem. Cic. 5. Fam. 9.

Ad mortem conquiri. Paterc. lib. 2. 22. i. e. Ut occidatur.

Ad voluptatem aliquid conquirere. Cic. 2. de Fin. 110.

Conquirere & comparare voluptates. Cic. 1. de Fin. 65.

Conquirere atque eligere colonos. Cic. 2. de Lege Agr. 96. Nedum isti ab Kullo & Rulli similibus conquisiti atque electi coloni, Capuæ, in domicilio superbie atque in sedibus luxurie collocati.

Amantes vulgo conquirere. Propert. lib. 1. 2. 23.

Non illis studium vulgo conquirere amantes.

Historiam conquire regionum. Cic. 2. de Fin. 102. Hæc leviana poemam, poema, orationem, quum aut scribis, aut legis, quum omnium factorum, quum meritorum conquisit historiam.

Opes conquire metreticio quaestu. Plin. lib. 36. cap. 12.

Rationibus conquisitis disputare. Cic. 1. de Fin. 31.

Conquire, Coercere. Festus. Al. Coingere. V. Scalig. & Dacer.

CONQUISITUS, a, um. [ἐπιχειρηστικός] ut, Menfe conquisitissimis epulis extruebantur. Cic. 5. Tusc. 62.

Carmina Conquisita diu dulcique reperta labore. Lucret. lib. 3. 420.

Vitis fictis conquisitque deformatum inducere. Cic. de Arusp. Resp. 67.

CONQUISTR, [ἐπιχειρηστικός] Adv. pro Docte & diligenter. Gell. lib. 3. cap. 10. Hæc Varro de numero septenario scriptis admodum conquisite. Auct. ad Herenn. lib. 2. ad fin. Hæc si ut conquisite conscripsimus, ita tu diligenter fueris consequutus, &c.

CONQUISITIO, ðnis. f. [ἐπιχειρηστικὴ] Cic. de Univ. 5. Difficillimum autem est in omni conquisitione rationis exordium.

Conquisitio piaculorum. Liv. 7. 3. pr. Quum piaculorum magis conquisitio animos, quam corpora morbi afficerent.

Exercitus conquisitione collectus. Cic. de Provinc. Conf. 5. Jam vero exercitus noster ille superbissimo delectu & durissima conquisitione collectus omnis interit.

CONQUISTROR, ðnis. m. [ἐπιχειρηστικός] Qui conquisit. Sic apud Plaut. Conquisitores sunt, Qui conquirent, si qui fautores delegati essent; Amph. prol. 65. Ut conquisitores singuli in subbellia Eant per totam cavem spectatoribus: Si cui fautores delegatos viderint, Ut his in cavea pignus capiatu togæ. conf. Buleng. de Theatr. 1. 54.

Sunt autem speciatim Conquisitores, [ἐπιχειρηστικὸς] Satellites, vel licitores: & ut vulgo dicuntur *Commisarii*, auctore Budæo. Cic. pro Milon. 68. Si Italiam delectus, ut nonnulli conquisitores tui delectant, si hæc arma, &c. Eos intelligit quibus mandaverat Pompeius curam colligendi ac describendi exercitus. Liv. 21. 11. Qui duo populi delectus acerbitate confternati, retentis conquisitoribus, metum defectionis quum præbissent, oppressi celeritate Annibalis, omiserunt mota arma. Eos vocat qui delectu habendo erant prædicti. Hirt. de Bell. Alex. cap. 2. In omnes partes, per quas fines Ægyptii, regnumque pertinet, legatos, conquisitoresque, delectus habendi causa, miserant. Cic. 7. Att. 21. Nec enim conquisitores *Φαντασμοποιεῖν* audent, cum ille adsit.

CONQUESTOR, ðnis. m. Idem. Varr. de L. L. 5. 8.

CONRADO, V. CORRADO.

CONREGIO, ðnis. ab auguribus olim vocabatur Regio intra fines comprehensa. Varr. 6. de L. L. 2. Intra ea conregione, conspiciene, contumione, utique ea rectissime sensi. Ex Turnebo.

Conregione, pro E regione dixerunt veteres. Festus.

CONREGNO, ðre. Tertull. & Hieron.

CONREUS, [συνεργός] Qui cum alio in jus vocatus est. Ulpian. in l. Liberationem. §. Nunc de effectu. D. de liber. legat. Si cum alio sim debitor, puta duo rei sumus promittendi, & mihi soli testator consulit voluit: agendo consequar, non ut accepto liberer, ne etiam conreus meus liberetur contra testatoris voluntatem: sed pacto liberabor.

CONRIDEO, ðre. compositum ex Con & Rideo; idem quod Renideo, & lætor. Lucret. lib. 4. 81.

Et quanto circum mage sunt inclusa theatri Mœnia, tam magis hæc intus perfulsa lepore Omnia conident conrepta luce diei. Utitata tralatio scriptoribus, i. e. Omnia simul referent, vel hilaritatem ejusmodi præ se ferere ut ridere videantur. Lambinus.

CONRESPOR, ðri. Dep. Conquirere. Conrumpare tua consilia in pectore. Plaut. apud Fest.

CONSAURENSES, Populi Hispania citerioris, in conventu Carthaginiensi, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 3.

CONSAURRO, ðre. Idem ac Saburro. Augustin.

CONSALUTO, [ἀποπέλαστος] ðre. Idem quod Salutare, inquit Festus. Liv. 3. 26. Dictatorem eum legati gratulantes consulunt. Consultare inter fe. Cic. 2. de Orat. 17. Qui quam inter fe, ut ipsorum usus ferebat, amicissime consultassent, &c.

Consultare, Salutem precari. V. Salutare, salutem precari, in SALUS.

CONSALUTATIO, ðnis. f. [ἀποπέλαστος] Cic. 2. Att. 18. Hinc plausus maximi, consultatio forensis perhonorifica.

Consultatio exercituum. Tacit. 15. Ann. 16.

Cum ex improviso, atque in ipsa consultatione dimicandum fuisset. ubi omni consultatione. H. St. Reliqua cultro resecta sunt. Sunt autem verba Suet. in Othone cap. 9.

CONSANASCO, CONSANESCO, V. CONSANO.

CONSAINGUINEUS, i. m. [ἐπιχειρηστικός, συναίματος, συναίματος] Qui sanguine conjunctus est cum altero. Plaut. Pen. 5. 2. 77.

Meis conanguineis nolo te injuncte loqui. Cic. 2. Att. 23. Sed βροῦτιος nostræ conanguineus non mediocres terrores jacit atque denuntiat.

Parentes, liberi, conjuges, conanguinei. Cic. 1. de Invent. 109.

Arietes conanguinei, apud Cic. 1. de Divin. 44. ex antiquo poeta.

Arma conanguinea. Claud. de Bell. Gild. 286.

Sopor conanguineus lethi. Virg. 6. Æn. 278.

Thalami conanguinei. Claud. de 3. Conf. Hon. 154.

Turba conanguinea, Sortes. Ovid. 14. Epit. 121.

Conanguinei, dicuntur Fratres ex eodem patre nati, lib. 3. Infit. titulo, De legitima agnatorum successione. §. 1. Itaque ex eodem patre nati fratres, agnati sibi sunt, qui & conanguinei vocantur: nec requirunt, an etiam eandem matrem habuerint.

CONSAINGUNITAS, ðnis. f. [συνεγγυία] Ipsa conjunctio. Liv. 7. 19. Ceritum populum misericordia conanguinitatis Tarquinienfibus adjunctum fama ferebat.

Propinquus conanguinitate alicui. Virg. 2. Æn. 8.

CONSAÑO, [ἀποπέλαστος, ἐπέλαστος] ðre. Columel. lib. 4. cap. 24. Quo plerumque fit, ut quod præcidi debeat, præfringatur, & sic vitis lanata, scabraque putrefact humoribus, nec plaga sanantur. V. Parei Lex. Crit. Consanare, pro Consanescere. Ulp. in l. idem. D. de ædil. edict. Idem Confilius ait, si homini digirus sit abscessus, membræ quid laceratum, quamvis confanaverit: si tamen ob eam rem eo minus uti possit, non videtur tamen esse. [Confanaverit. H. St.

CONSANASCO, vel CONSANESCO, confanui, [ἐπιχειρηστικός] ðre. Sanum fieri. Cic. 4. Fam. 6. Nunc autem hoc tam gravi vulnere, etiam illa, quæ confanuisse videbantur, recrudescunt. Cels. lib. 7. cap. 12. de lingua, Et plerique quidem, ubi confanuerunt, loquuntur. V. Columel. 8. 2.

CONSAFCINO, [συναρπάζω, συναίματος] ðre. Gell. lib. 13. cap. 23. In quo verfu non oportet alterum videri verbum, idem quod superius significans, supplendi numeri causa extrinfecus additum & confanatum. Est enim hoc inane admodum & futile.

Crimina Ammian. 14. 5.

Invidias confanare. Ammian. 14. 8.

Mendaciam Ammian. 15. 10.

Verba Gell. 13. 23. V. paulo ante.

CONSAFCINATOR, ðris. m. ut, Litiom confanator. Ammian.

CONSAFCINATRIX, ðcis. f. } Voces apud Jctos.

CONSAFCIO, ðre. }

CONSAFCATOR, ðris. m. }

CONSAFCARIO, [συναρπάζω] ðre. Idem quod Sarrire. Columel. lib. 11. cap. 3. Deinde fulcra confanandi. conf. Cat. de R. R. cap. 48.

CONSAFCIO, [συναρπάζω] ðre. Suet. Neron. cap. 26. Prætoris caput confanaviat.

CONSAFCIOR, ðri. passiv. Auct. ad Heren. lib. 4. 27. In hoc autem crebro & celeri vulnere corpus confanuari videtur.

CONSAFCIATUS, a, um. Partic. Suet. Aug. cap. 20. Utrumque brachium ruina pontis confanaviat.

CONSAFCIATIO, ðnis. f. Jct. in Dig.

CONSAFCÉLERO, [συνεργάζω] ðre. Scelere implere. Liv. 40. 8. Agite, confanclerate aures paternas, decernite criminibus, mox ferro decreturi. Domum confanclerate. Catull. 68. 24.

Oculos confanclerate dicitur, Qui nefarium facinus aliquod perpetrari videt, quod vel avertere & inhibere, vel a quo ipse avertere & subducere vel poterat. Ovid. 7. Met. 34.

Cur non & pectro pereuntem, oculosque videndo Confanclero? cur non tauros exhort in illum?

CONSAFCLERATUS, a, um. [συναρπάζω] Partic.

Confancleratus & contaminatus. Liv. 2. 37. extr. Proficiscentibus deinde indignatio oborta, se ut confancleratos, contaminatosque, ab ludis, &c. abactos esse.

Mens confanclerata. Liv. 8. 18.

Nomen nobile confancleratum impudicitie dare. Cic. Octav. Pirata confancleratus. Cic. 2. Verr. 90.

Vultus nefarius & confancleratus. Cic. pro Cluent. 29.

A filiis confancleratilissimis furiae domesticæ & assidue pœnas parentum dies noctesque repetunt. Cic. pro Rofc. Amer. 67.

CONSAFCENDO, di, sum, [συναρπάζω, συναίματος] ðre. De navigantibus proprie dicitur. Non quin de aliis quoque rebus, Quo ascenditur, usurpetur. Absolute aliquando ponitur. Cic. 2. Q. frat. 2. Tu, si ita expediat, velim bona & certa tempestate confanclendas, ad meque venias. Liv. Confanclendunt alacres copie. subaud. Navim.

Æquor navibus. Virg. 1. Æn. 385.

Bis denis Phrygium confanclendi navibus æquor. Classem. Virg. 10. Æn. 155.

Navem. Cic. 4. Acad. 148. Quid enim confanclendens navem sapiens, num, &c. Cæf. 2. Bell. Civil. 4. Non minore animo ac fiducia, quam ante dimicaverat, naves confanclendunt.

In navem. Cic. 14. Fam. 7. Navim spero nos valde bonam habere: in eam simul atque confanclendi, hæc scripsi.

Puppim. Ovid. 2. Fast. 95.

Æthera. Stat. 3. Silv. 1. 6.

Arces. Valer. 2. Argon. 444.

Et Sol ætheras medius confanclerat arces. Culmen summum. Sil. lib. 3. 510.

Currum. Ovid. 3. Trist. 8. 1.

Equum. Liv. 20. 2.

In equum. Ovid. 6. Met. 222.

Mœnia. Sil. lib. 3. 510.

Montes. Catul. Argon. 62. 126.

Scopulum. Virg. 1. Æn. 180.

Tecta. Seneca Med. 12.

Tribunal. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 267.

CONSAFCENSIO, ðnis. f. [συναρπάζω] Cic. 1. de Divin. 68. Eumque dixisse remigem quandam ex quinquerem Rhodiorum vaticinatum, madefactum tri mris xxx diebus Greciam sanguine, rapinas Dyrrhachii, & confanclensionem in naves cum fuga.

CONSAFCENTIA, V. CONSAFCIUS.

CONSAFCINDO, scidi, scissum, [συναρπάζω, συναίματος] ðre. In multas partes scindere. Ter. Eun. 4. 3. 4.

Vestem omnem miserè discidit, tum ipsam capillo scindit. Curæ confanclendunt hominem sollicitum. Lucret. 5. 46.

Epistolam innocentem confanclendere. Cic. 7. Fam. 10.

Confanclendere sibilis, per translationem, pro Exhibilare & explodere. Cic. 2. Att. 19. Nam gladiatoribus, qua domus, qua advocati, sibilis confanclit. Confanclendere alicui, pro Criminari, & alicui conviciari. Cic. 8. Att. 16.

CONSAFCISSUS, a, um. Partic. [συναρπάζω] ut, Consafcissa pallula. Plaut. Trucul. 1. 1. 32.

Epistola consafcissa. Cic. 7. Fam. 26.

Nubibus consafcissis orbem Luna protulit. Stat. 12. Theb. 310.

Pugnis & calcibus consafcissus alicui. Cic. 5. Verr. 56. Quædam exemplaria legunt Consafcissus. [Idque sine dubio res postulat. Non enim dicitur Scindere pugnis, sed Cædere. Sæpe autem hæc confunduntur. Vestis consafcissa. Ter. Eun. 5. 1. 4.

CONSAFCISSIO, ðnis. f. Augustin.

CONSAFCISSURA, ðis. f. [συναρπάζω] Ipsa ruptio. Plin. lib. 34. cap. 8. Dein quum pretio peritiff gratia artis, detractum est aurum, pretiosiorque tamen exillimatur, etiam cicatricibus operis atque consafcissuris, in quibus aurum hæferat, remanentibus. V. Harduin. in loc. qui Consafcissus legit.

CONSAFCIO, scivi, scitum, [συναρπάζω, συναίματος] ðre. Nullius rei fe consafcium suspicari. Hor. 1. Epit. 1. 60.

—hic murus athenese esto, Nil consafcire sibi, nulla pallefcere culpa.

CONSAFCISCO, scivi, scitum, [συναρπάζω, συναίματος, καταπέλαστος] ðre. Statuere

Statuere apud se, & decernere; ut Sciscere, unde Scitum dictum. Liv. lib. 1. 32. Quod Senatus Populi Romani Quiritium censuit, consensit, conscribit, ut bellum cum priscis Latinis feret, &c. Budæus. Cic. lib. 3. de Legib. 10. Creatio magistratum, judicia populi, iusta, vetita quom suffragio conficiuntur, optimatibus nota, plebi libera funto.

Exilium sibi conficere. Liv. 29. 36. extr. Postea conscientia libimet exilium conficentes, quum absentes damnati essent, corporibus subtrahunt, &c.

Facinus. Cic. 16. Fam. 11. Neque incolumis Cæsare vivo fui, nisi postquam illud conficvi facinus.

Fugam sibi ex aliquo loco. Liv. 5. 53. Defereremus Penates nostros, exiliumque ac fugam nobis ex eo loco conficeremus, quem tueri non possemus.

Conficere (inquit Valla) fere ad mortem pertinet. Plerumque enim sic legimus, Mortem sibi ipse conficvit, Mortem tibi ipse conficis, Mortem mihi ipsi conficam. Cogam te ad mortem tibi per te ipsum conficendam. Hactenus Valla, lib. 5. Nunc cum dativo, nunc sine dativo. Cic. 7. Fam. 39. Aut capiendus tanquam exilio locus, aut conficenda mors voluntaria. Idem 2. de Nat. Deor. 8. Junius necem sibi ipse conficvit.

Veneno mortem sibi conficere. Cic. de Clar. Orat. 4. Ponitur per translationem pro Contrahere. Columel. lib. 7. 6. Diligensque pastor stabulum quotidie convertit, nec patitur sterces humorem conficere. Sed in codd. emend. Stercus aut humorem consistere legitur. Sciendum vero est quod Conficisco, Ascisco, Descisco, Præfisco, & Rescisco faciunt præterita in ivi, sicut eorum primitiva: & Conficio quidem, Descio & Rescio raro sunt in usu, sed magis Conficisco, Descisco & Rescisco. Ascisco & Præficio inveniuntur, quamvis Ascio non ita frequenter sicut Præficio. Hinc Ascisco & Præfisco, licet magis Ascisco quam Præfisco, eo quod Ascio minus in usu sit, Præficio vero magis. Quum ergo Conficisco, Descisco & Rescisco usurpentur, non mirum est in Conficio, Descio & Rescio obsoleverunt, quoniam fere superfluum esset in eadem significatione utraque haberi. E diverso autem Scio sapientissime reperitur: rarius autem Scisco. Apud Plautum tamen legitur Sciscam, in Amph. 5. 1. 17. Ocius accuro, ut sciscam quid velit. Præficio in usu est, Præfisco minus, quod tamen & ipsum legitur apud Virg. lib. 4. Georg. 69.

Continuoque animos vulgi, & trepidantia bello Corda licet longe præfiscere. Ascio apud Columellam in præfatione, Et pecoribus parandis conservandisque, quoniam & hanc ascimus, quasi agriculturæ partem. Quo tamen loco emendatiora Columellæ exemplaria, Ascivimus habent, præterito tempore, quod ab Ascisco potius quam ab Ascio esse videtur.

CONFISCITUS, [δυνασθησθαι, συκλινθαι] Partic. a Confiscor verbo passivo. Plin. lib. 36. cap. 15. Passim conficita nec, Quiritibus tædium fugientibus. Liv. 9. 26. Mors, haud dubie ab ipsis conficita, iudicio subtrahit.

CONFISCENDUS, [κτασθησθαι] Partic. Cic. 7. Fam. 3. Aut capiendus tanquam exilio locus, aut conficenda mors voluntaria. Liv. 39. 19. Ne mortis conficende locum haberet.

CONFICIUS, [συκλινθαι, συκλινθαι] Adj. modo Is dicitur qui cum aliis aliquam rem cognitam habet, modo idem quid Sciens. Ovid. 5. Trist. 5. 18. Nec fore perpetuum sperat sibi numinis iram, Conficius in culpa non scelus esse sua.

Conficius, translatum ad inanimata. Sen. Hippol. v. 107. Jactare tacitis conficias sacris faces. Valer. lib. 3. Argon. 584.

— tali fe concitat ardens
In juga fenta fuga: pavet omnis conficia late
Silva, pavent montes, &c.
Conficius genitivo aliquando jungitur, frequentius dativo. Plaut. Merc. 2. 2. 46. Quom amico homini, tuique conficio, ita succenseas misere. Cic. 14. Philipp. 16. Itaque P. Appuleius Tribunus plebis, meorum omnium conficiorum periculorumque jam inde a consulatu meo testis, conficius, adiutor.

Æther conficius connubii. Virg. 4. Æn. 167.
— fulsere ignes, & conficius æther
Connubii. De connubio Ænææ & Didonis.

Amor. Ovid. 4. Epist. 52.
Animus. Lucrét. 4. 1129.
Culpæ. Cic. 3. Off. 73.
Commisii. Ovid. 2. Amor. 2. 27.
Curarum conjugaliū interpres & conficia Juno. Virg. 4. Æn. 608.
Facti. Virg. 11. Æn. 812.

Facinori. Cic. pro Cœl. 22. pro Cluent. 59. Maleficii. Quæ fit inspectis animalium conficia deorum, Extipicium, divinatio, quæ fit inspectis animalium cælorum intestinis. Tibul. lib. 1. 8. 3.

Nec mihi sunt fortes, nec conficia fibra deorum: Præcinit eventus nec mihi cantus avis. V. FIBRA.

Futuri conficius. Lucan. 5. 90.
Mihi conficius. Cic. 11. Fam. 28.
Mens bene conficia it ad extremos orbis colonos. Hor. [Error est.]
Mens. Sen. Hippol. v. 62. Conficia mentis pavor.
Manus. Ovid. 8. Met. 530.
Numina. Virg. 2. Æn. 141.
Pectus. Sen. Theb. 1.
Peccati sibi conficius. Ovid. 2. Amor. 7. 11.
Reciti. Virg. 1. Æn. 604.

Religio alicujus conficia sacri pacti. Valer. 8. Argon. 401.
Quamquam jura dedim, sacri sibi conficia pacti
Religio, dulcisque movent præcordia tædæ.

Signa conficia alicujus rei. Ovid. 2. Amor. 1. 8.
Servi conficii. Cic. pro Cœl. 52.
Studiorum & officiorum maxime conficius. Cic. 5. Fam. 5.
Teneritati & mendacio alicujus conficius esse. Cic. 6. Verr. 124.
Verbis conficius. Tibul. lib. 1. 9. 41.
Vultus. Sen. Herc. fur. 9.
Vox conficia. Martialis lib. 11. 62.

Conficius facere alicquem. Plaut. Truc. 1. 1. 40.
Quos quom celamus, sic faximus conficius, &c. Plaut. Cist. 2. 3. 46.

Et scio venturam. MR. me indicabit, & suas
Ad meas miseras addet. PH. fac me conficiam.
Conficius de his rebus. Cic. Att. 2. 24. Se audivisse ait ex Curione his de rebus conficius esse Pisonem generum meum, &c. [Nisi distinguas post His de rebus. Nam & Conficius esse sæpe absolute ponitur, subauditio genitivo Ejus rei.]

Conficius, Contagione criminis astrictus. Tacit. 15. Ann. 66. pr. Accensis indicibus ad prodendum Fenium Rufum, quem eundem conficius conquistoremque non tolerabant. Al. Et inquisitorem.

Conficius alicui in privatis rebus. Cic. 1. Att. 15. Qui mihi & in publica re focius, & in privatis omnibus conficius, & omnium meorum sermonum & consiliorum particeps.

Conficius, idem quod Testis. Ovid. 3. Met. 290.
Quoque magis credas, Stygii quoque conficia funto
Numina torrentis. Tale est illud lib. 2. 46.

— promissii testis adesto
Diis juranda palus.

CONSCIOLUS, Adj. dimin. ut quidam legunt, apud Catull. 68. 41.
Sæpe illam audivi furtiva voce loquentem
Solam consciolis hæc sua flagitia. Sed alii aliter legunt: If.
Vossius Cæciliis.

CONSCIENCIA, æ. f. [συνείδησις] a nomine Conficius; est Certissima scientia, & (ut sic dicam) Certitudo ejus rei quæ animo nostro inest: five bonum sit, five malum. Cic. pro Milon. 63. Magna vis est conscientia, Judges, & magna in utramque partem: ut neque timeant qui nihil commiserint, & poenam semper ante oculos versari putent, qui peccarint. Conscientia bene actæ vitæ, & recordatio bene factorum. Cic. de Senect. 9. Conscientia bene actæ vitæ, multorumque bene factorum recordatio jucundissima est.

Animi conscientiam non curat callide improbus. Cic. 2. de Fin. 54.
Animi conscientia suspicari de aliquo. Cic. 13. Att.

Animi conscientia, pro Animo religione obstricto. Cic. pro Rosc. Amer. 67. Suum quemque scelus agitat, amentiaque afficit: suæ malæ cogitationes, conscientiaque animi terrent.

Mentis optima conscientia fe consolari. Cic. de Clar. Orat. 250. Laudandus est, qui hoc tempore ipso quom liceat, in hoc communi nostro, & quasi fatali malo consoletur fe, cum conscientia optima mentis, tum etiam usurpatione & renovatione doctrinae.

Confiliorum meorum conscientia me consolatur. Cic. 4. Fam. 3.
Facinorum confilia, conscientiaque. Cic. pro Cluent. 56. An etiam confilia conscientiaque ejusmodi facinorum supplicio dignas judicarent.

Cur non Confiliorum conscientia, pro Confilia ac Conscientia? H. St.
Facinoris in conscientiam ascitus. Tacit. 1. Hist. 25.
Maleficiorum conscientia stimulant. Cic. in Parad. 2.

Officii sui conscientia frui. Cic. 3. Fam. 7.
Alius est dominus exortus ex conscientia peccatorum, timor. Cic. Parad. 5.
Sceleris conscientia, avaritiaque suæ. Cic. 5. Verr.

Sceleris conscientiam ferre non posse. Suet. in Neron. cap. 34.
Scelerum suorum conscientia opprimi. Cic. in Pison. 39.
Angore conscientia, fraudulice cruciatu agitant & infectantur furiae scelerum homines. Cic. 1. de Legib. 40.

Contagio conscientia. Cic. 7. Verr. 182. Deliberatum est, &c. non modo eos persequi, ad quos maxime culpa corrumpendi iudicii, sed etiam illos, ad quos conscientia contagio pertinebit.

Fide conscientia commoveri. Cic. pro Rosc. Com. 46.
Labes conscientia in animo habere. Cic. 3. Off. 85.
Immo Tabes, ut dico in. H. St. Innuat locum in Schediasm. suorum lib. 1. v. 25. Sed adscribere forsitan oblitus est. Conjecturam vero hanc suam miror sicuti probaverit.

Pondus conscientia grave esset sine ulla virtutis & vitorum divina ratione. Cic. 3. de Nat. Deor. 85.

Signa conscientia describit Auct. ad Heren. 2. 8. Accusator dicit, si poterit, adversarium, quom ad eum ventum sit, erubuisse, expalluisse, titubasse, inconstanter loquentum esse, concidisse, pollicitum esse aliud: quæ signa conscientia sunt.

Conscientia, pro Malæ conscientia. H. St.
Abeffe a conscientia suspicione. Cic. pro Cœl. 23.
Suspicionem conscientia alicui præbere. Tacit. 1. Hist. 28.

Conscientia bona. Plin. 10. Epist. 12. Quæ bonam conscientiam civium tuorum ad usum indulgentia tuæ provocat & attollit.

Infelix. Quintil. in præm. lib. 6.
Abolere conscientiam humani generis. In ABOLERO.

Adhibere. In ADHIBERO.
Adjuvare conscientiam omnium. V. ADJUVO.

Afferre. In AFFERO.
Argere conscientia. V. ARDEO.
Arguit conscientiam pavor. Tacit. 3. Hist. 10.

Comprimerie conscientiam animi nihil est negotii. Cic. 2. de Fin. 54.
Convictus conscientia. Cic. 2. in Catil. 13.

Debilitatus atque abjectus conscientia, repente conticuit. Cic. 3. in Catil. 10.

Discedere a recta conscientia transversum unguem non oportet quemque in omni vita sua. Cic. 13. Att. 20.

Eminet in vultu. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 25. Verba cessent licet, si quemadmodum debemus affecti sumus, conscientia eminebit in vultu.

Exonerare conscientiam suam. Curt. lib. 6. 8. 12. Nicomachum religione quoque deum astrictum conscientiam suam exonerare properasse.

Habere conscientiam conditionis suæ. Plin. 10. Epist. 30.
Harere ex conscientia inimizatis suæ. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Impeditur & opprimitur mens conscientia. Cic. in Pison. 43.

Impelli conscientia ad fatendum. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Implorare conscientiam aliorum. Cic. pro Flacc. 38. Vociferaretur, & quantum maxime possem, contenderem, testarar publicanos, excitarem negotiatores, vestram etiam conscientiam implorarem, &c. i. e. Obtestarar ut sententia vestra, & ex eo quod existimatis, de re ipsa judicaretur.

Jungere conscientiam cum furibus. Firmic. lib. 4. cap. 1. Qui cum effractoribus vel furibus conscientiam jungant, vel qui certe ipsi fures sint aut effractoris.

Merfus conscientia flagitorum scelerumque. Patern. lib. 2. 91. extr. Quom

- Quam esset omni flagitiorum scelorumque conscientia merfus, nec melior illi res familiaris quam mens foris, aggregatis famillimis sibi, interire Caesarem statuit. De Rufo Egnatio loquitur.
- Metri ex conscientia. Cic. 10. Fam. 4.
- Remota conscientia hominum. Cic. 2. de Fin. 28. Ut hominum conscientia remota, nihil tam turpe sit, quod voluptatis causa non videatur esse factum. i. e. Si existimaret rem ab omnibus sciri non posse. Budæus. [Immo A nemine sciri posse.]
- Simulata conscientia adeant, i. e. Simulato, sive postquam simulaverint fe conscientios ejus rei esse. Tacit. 2. Ann. 40.
- Spreta conscientia. Tacit. 15. Ann. 60.
- Sum. ut, Mea mihi conscientia pluris est quam omnium sermo. Cic. 12. Att. 27.
- Tenetur restrictum multorum conscientia alicujus consilium. Cic. 1. in Catil. 1. Restrictam jam horum omnium conscientia teneri conjunctionem tuam non vides?
- Contra conscientiam opibus hominum septi & muniti, deorum numen horrent tamen. Cic. 1. de Fin. 51.
- In conscientiam assumere alicquem. Tacit. 13. Ann. 12. i. e. Facere participem consiliorum, & conscientiam. Budæus. Dicitur & Sumere ab eodem, lib. 4.
- Ob conscientiam stupri accipere aliquid. Marcellus in l. mariti lenocinium. §. quod ait. D. ad legem Juliam de adulteriis, Plectitur & qui pretium pro comperio stupro acceperit: nec interest utrum maritus sit qui acceperit, an alius quilibet. quicunque enim ob conscientiam stupri acceperit aliquid, poena erit plectendus.
- CONSCREO. V. in CONSECO ad finem.
- CONSCRIBILLO. [συνεγραφομαι] are. pro Conscribere veteres dixerunt: at plerumque cum contemptum innuere vellent. Varr. Columna Hercules, ὁμοῦ δέξας, itaque eas in ceram conscribillavit Hercules ad litem. Idem Marciore, Astrologi non sunt, qui conscribillantur pingentes caelum. Nonius 2. 108. Catull. Epig. 25. 11.
- Iniusta turpiter tibi flagella conscribillent. i. e. Inscrubant vibicibus.
- CONSCRIBO, pfi, ptum, [συνεγραφομαι] are. Scribere significat, hoc est componere. Cic. 1. Q. frat. 2. Litteras ad te parum fraterne conscripseram. Legitur in vetusto exemplari Scripseram.
- De aliquo ad alicquem conscribere. Cic. 12. Att. 19. De Antonio quoque Balbus ad me cum Oppio conscripsit, idque tibi placuisse, ne perturbaret. De aliquo, ut, illos etiam de quibus audivi, & legi, & ipse conscripsit. Cic. de Senect. 83.
- De lingua Latina aliqua conscribere. Cic. 13. Att. Epistolam de aliqua re alicui. Cic. 13. Att. 50. pr.
- De ratione dicendi. Auct. ad Heren. 1. 1.
- Legem. Cic. 4. Att. 1. Legem coss. conscripserunt, qua Pompeio per quinquennium omnis potestas rei frumentariae toto orbe terrarum daretur.
- Librum. Cic. de Clar. Orat. 132.
- Parietes. Plin. lib. 28. cap. 2. Etiam parietes incendiolorum deprecationibus conscribantur.
- Quaestionem fictam. Cic. pro Cluent. 191.
- Syngraphum. Plaut. Afin. 4. 1. 1.
- Agedum, istum ostende, quem conscripsisti syngraphum.
- Testamenta mortuorum. Cic. de Arusp. Resp. 42.
- Volumen. Cic. pro Rosc. Amer. 100.
- Milites, vellegiones. h. e. Cogere, & in certum numerum ac scriptum redigere. Plaut. Milit. 1. 1. 76.
- Nam rex Seleucus me opere oravit maximo, Ut sibi latrones cogereim & conscriberem. Cic. 12. Fam. 15. His litteris scripsit milites circiter xxx, quos Dolabella ex Asia conscripserat, & Syria fugientes. in Pamphiliam venerunt.
- Veteranos celeriter conscribere, pro Cogere. Cic. 10. Fam. 28.
- Palam conscribere & centuriare aliquos. Cic. Post redit. ad Quir. 13. Ego quum homines in Tribunali Aurelio palam conscribi centuriarique vidissem, &c.
- Vicariis conscribere, Decuriare aliquos. Cic. pro Sext. 34. Quum vicariis homines conscriberentur, decuriarentur, ad vim, ad manus, ad eadem, ad direptionem incitarentur.
- Conscribere, absolute. Cic. pro Planc. 45. Hæc doce, hæc profer, huc incumbe, Laterensis, decuriasse Plancium, conscripsisse, sequetrem fuisse, pronuntiassse, divisisse, ubi Manut. V.
- CONSCRIPTUS, a, um. Partic. [συνεγραμμένος] ut, Conscripserat litteras. Plaut. Pseud. 1. 1. 26.
- Epistolum conscriptum lacrymis. Catul. 66. 2.
- Fortunas alterius litteris conscriptas in iudicium afferre. Cic. pro Cluent. 186. Tu periculum capitis, tu indicium sceleris, tu fortunas alterius litteris conscriptas in iudicium afferas?
- Mensa conscripta vino. Ovid. 2. Amor. 5. 17.
- Tela conscripta imagine quadam. Stat. 3. Silv. 1. 117.
- Conscripsi milites. Cæf. 3. Bell. Civil.
- Conscripsi, [συνεγραμμένοι] inquit Festus, dicebantur Qui ex equestri ordine patribus ascribebantur, ut numerus Senatorum expleretur. Liv. 2. 1. extr. Deinde quo plus virum in Senatu frequentia etiam ordinis faceret, cædibus regis diminutum patrum numerum, primoribus equestri gradus electis, ad decemtorum summam explevit. Traditumque inde fertur, ut in Senatum vocarentur qui Patres, quique Conscripsi essent: conscriptos videlicet in novum Senatum appellabant lectos.
- Officium conscripti, i. e. Senatoris officium. Hor. in Arte Poet. 314.
- CONSCRIPTUM, i. n. ut, Virorum veterum conscripta. Ovid. 5. Trist. 3. 55.
- CONSCRIPTIO, ðnis. f. [συνεγραφομαι] Cic. pro Cluent. 191. Eiusdem amentiae falsæ conscriptiones quaestionum, ex eodem furore etiam illa conscelerata execio linguae, &c.
- CONSCRIPTOR, ðnis. m. Quintil. Declam. 277. Conditor conscriptorque legis. conf. Arnob. 1. p. 13. & 34.
- CONSECO, secui, sectum, [ἀγασθαι] are. Idem quod Secare. Plin. lib. 36. cap. 26. Acies tanta est quacunque, ut citra ullum sensum ad ossa confectet, quicquid affaverit corporis.
- Membra consecrare. Ovid. 1. Trist. 9. 34.
- Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo Membra foror fratris consecuisse sui.
- Consecrare minutatim. Varr. 3. de R. R. cap. 10.
- Consecrare in tenues membranas. Plin. lib. 30. cap. 4.
- CONSECRIO, ðnis. f. [ἀγασθαι] ut, Consecratio arborum. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Arborum autem consecratione, omnique materia & culta, & silvestri, partim ad calcandium corpus igni adhibito, & ad mitigandum cibum utitur, &c.
- CONSECRIO, [ἀγασθαι] are. ejusdem significationis cum Saero, quod est Deo dicio, & sacrum facio. Auctor de Viris Illustr. cap. 2. Spolia opima Jovi Feretrio in Capitolio consecravit. Hor. 4. Carm. 8. 27.
- Ereptum Stygiis fluctibus Eacum Virtus, & favor, & lingua potentium Vatum divitibus consecrat infulis.
- Consecrare & publice dedicare. Cic. 2. de Nat. Deor. 78.
- Dare, donare, dicare, consecrare Jovi Opt. Max. Cic. 6. Verr. 67.
- Nomine alicujus dei aut deæ aliquid consecrare. Cic. 2. de Nat. Deor. 66.
- Edem, terram, aram, consecrare. Cic. pro Domo 128. Consecrabantur edes, non privatorum domicilia, sed quæ sacra nominantur: consecrabantur agri, non ita ut nostra prædia, si quis vellet, sed ut Imperator agros de hostibus captos consecraret. statuebantur ara, quæ religionem afferrent, ipso hi loco essent consecrata.
- Ars curandi tuendique corporis, atque ejus utilitas, deorum immortalium inventioni consecrata. Cic. 3. Tusc. 1. i. e. Adscripta.
- Beluam nullam, nisi ob aliquam utilitatem, quam ex ea caperent, consecraverunt Ægyptii. Cic. 1. de Nat. Deor. 101. h. e. In numerum deorum retulerunt, & pro numinibus coluerunt.
- Beluas a barbaris propter beneficium consecratos. Cic. 1. de Nat. Deor. l. c.
- Bona alicujus consecrare, fuculo posito in rostris, adhibitoque tibicine. Cic. pro Domo 123.
- Bona cujusvisam consecrare verbis solennibus. Idem ibid.
- Delubra consecrare alicui deo, aut deæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 95.
- Domum Cereri. Cic. pro Domo 125. & de Arusp. Resp. 9.
- Martis manubias Bullis. Cic. pro Arch. 27. Jam vero ille, qui cum Ætolis Ennio comite bellavit Fulvius, non dubitavit Martis manubias Mulis consecrare.
- Simulacra. Cic. 3. de Nat. Deor. 61.
- Statuum alicui. Cæf. 3. Bell. Civil. 105. Item Trallibus in templo Victoriae, ubi Cæsari statuum consecraverant.
- Consecrare, Deo dedicare, atque ob id involatum manere, durareque perpetuum. Cic. 12. Att. 20. Sed in eunda nobis ratio est quemadmodum in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate (si modo extabunt) illud quasi consecratum, remanere possit.
- Augulle sancteque alicquem consecrare. Cic. 2. de Nat. Deor. 62.
- Ex hominum genere aliquos. Cic. 2. de Legib. 27.
- Consecrare alicquem, omnium genere monimentorum. Cic. 12. Att. 19.
- Ego quantum his temporibus tam eruditus fieri poterit, profecto illam consecrabo omni genere monimentorum, ab omnium ingenis scriptorum & Græcorum & Latinorum. de Tullia sua loquitur.
- Ad immortalitatem, & religionem, & memoriam carmina consecrare. Cic. pro Milon. 81.
- Consecrare memoriam nominis, pro Immortalem reddere. Cic. 1. Q. frat. 1. Quum amplissimis monimentis consecrare voluisses memoriam nominis tui.
- Virorum fortium memoriam honore deorum immortalium consecrare. Cic. 3. de Nat. Deor. 50.
- Pro patria mori, ei nos totos dedere, & in ea nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 5.
- Origines suas. Liv. in præfatione, Et sicui populo licere oportet consecrare origines suas, & ad deos referre auctores, ea belli gloria est P. R. &c.
- Virtutes alicujus consecrare, & in numero deorum collocare. Cic. 1. Q. frat. 1.
- Vocabula consecrata sunt vitiosarum rerum, neque naturalium. Cic. 2. de Nat. Deor. 61.
- Memoria & litteris magnitudinem ingenii alicujus. Cic. 5. Tusc. 11.
- Addictus & consecratus certis & constitutis sententiis. Cic. 2. Tusc. 5.
- Certis quibusdam destinatisque sententiis quasi addicti & consecrati sunt, eaque necessitate conscripti, ut etiam quæ non probare soleant, ea cogantur constantè causa defendere.
- Alicui consecratus esse, i. e. Devotum esse. Cic. de Arusp. Resp. 7.
- Atque hoc si moderetur & cogitet, si contentus sit his sceleribus quæ commisit, jam se esse consecratum Miloni. Budæus.
- Campus Consularibus auspiciis consecratus. Cic. 4. Catil. 2.
- Delubra sanctissimis religionibus consecrata. Cic. 2. Verr. 14.
- Honorem hominis deorum religione consecratum non violare. Cic. 4. Verr. 51.
- Locus consecratus, cui opponitur Locus profanus. Cic. in Partit. 36.
- Mens, fides, virtus, concordia instituto majorum consecrata. Cic. 2. de Nat. Deor. 78.
- Opinio in aliquo consecrata. Cic. pro Sext. 143.
- Sollemnis comitiorum precatio Consularibus auspiciis consecrata. Cic. pro Muren. 1.
- Consecrata omnium religione. Cic. 1. Tusc. 32. Vetera jam ista, & religione omnium consecrata.
- Tempestates ritibus Populi Romani consecrata. Cic. 3. de Nat. Deor. 51.
- Consecrabor, pro Consecrabo, veteribus. Plaut. Pers. 2. 5. 7.
- Sed quis hic anatus ambulat magnifice consecrabor. Auctor Non. 17. 92. Sed Gronov. post Taubm. exhibuit Consecrabor. alii aliter conjecratur.
- CONSECRARE alterum, apud Torrentium in Suetonium. Sic pro Frango quidam. H. Str. Quid verbis postremis intelligi velit Stephanus non iter fateor me non assquæ.
- CONSECRATIO, ðnis. f. [ἀγασθαι] Cic. pro Domo 106. Quæ tua fuit consecratio?
- Legitima bonorum consecratio. Cic. pro Domo 125. Sin ista consecratio legitima est, quid est quod profanum in tuis bonis esse possit? An consecratio nullum habet jus, dedicatio est religiosior?
- Item ἀγασθαι sive Dedicatio Imperatorum, ut interpretatur Tertullian. Apol. cap. 11. Cum mortui imperatores certa solennitate ac carminosa in Deorum numerum refererentur; unde Divi cognominati fuerunt, quod primum C. Julio Cæsari contigit, ut ait Servius ad Virg. 5. Ecl. V. APOTHEOSIS. Et hinc

Consecratio pro Inauguratione aliquando usurpatur : ut patet ex Veteri Lapide Romæ

D. D. N. N. VALENTE. V. ET. VALENTINIANO. IVNIOR. PRIMVM. AVG. CONS. VI. ID. APRIL. AVRR. VICTOR. ARGENTIVS. V. C. P. P. FILIO. SVO. AEMILIANO. CORYFONO. OLYMPIO. C. P. ANNO TRICESIMO CONSECRATIONIS SVAE.

CONSECRATOR, Græc. m. Hieron. CONSECRATRIX, icis. f. Tertull. CONSECRANDUS, a, um. Eorumdem sacrorum participeps. Tertull. Apol. cap. 16. Consecraneus noster. Vocabulum in castris repertum, qualia sunt Conterraneum, commilitaneum, militaneum, fuffaraneum, limitaneum. Julius Capitolinus in concione quadam Maximini Cæsaris, in Gord. cap. 14. pr. Sacra commilitones, inquit, immo etiam mei consecranei. Alio loco, Nullam civitatem aequè militaneam veli dixit. [Nisi error est, pro Limitaneam, V. in Gord. tert. cap. 28. pr.]

Quasi diceret, Participes meæ sacratæ dignitatis. H. St. CONSECTANUS, V. Confectior in CONSEQUOR. CONSECTARIUM, CONSECTOR. In CONSEQUOR. CONSECTIO, In CONSECO. CONSECUTIO, CONSECVTUS, V. CONSEQUOR. CONSEDO, ONIS. V. CONSIDRO.

CONSEMINATUS, Adj. [συναισθητός] ut, Consemineæ vineæ, in quibus acervatim multa & varia femina vitium confusa sunt, vel propriis generibus distincta. Columel. lib. 3. cap. 21. Idque in vineis non conseminatis observari difficile est. Idem lib. 11. cap. 2. Silvam si quis barbaricam, id est conseminatam vellet facere, recte conferet glandibus & ceteris seminibus. h. e. Variis arborum generibus constat. CONSEMINATUS, e. [συναισθητός] Idem. Columel. lib. 12. cap. 45. extr. Propter quod etiam conseminatum vinearum non tam est firmum vitum, quam si per seINGERUM amineum, vel apianum, aut etiam fecinum considerideris. Conseminata vineas appellat, Quæ ex variis furculorum & plantarum generibus confitæ sunt, nempe acidas, acerbæ, dulces uvæ ferentibus.

CONSENSUS, consensui, [συνέσις] Ære. Senem fieri. Plaut. Capt. 1. 2. 31. Macefco, consensescō, & tabesco miser. Cic. 2. Tusc. 5. Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad summum, ut jam (quod natura fert in omnibus fere rebus) consensescat, brevique ad nihilum ventura videatur. Al. Senescat. Cum cognomine consensescere. Cic. 2. Att. 13. Carina consensuit. Propert. lib. 3. 7. 36. Ventorum est quodcumque paras, haud ulla carina Consensuit, fallit portus & ipse fidem.

Nemus consensuit. Claud. Epiq. 2. 16. In armis consensescere. Hor. 3. Carm. 5. 8. In commentariis Rhetorum. Quintil. lib. 3. cap. 8. In exilio. Liv. 35. In patria consensuisse placuit. Ovid. 4. Trist. 8. 12. Consensescere sub armis. Liv. 32. 3. pr. Consensescere mærore & lacrymis. Cic. pro Cluent. 13. Consensuerunt vires atque defecerunt. Cic. de Senect. 29. Nullo adversario consensescere. Cic. 2. Att. 23. h. e. Populi gratiam amittere, & in invidiam adduci, nemine tamen oppugnante.

CONSENTES, Dii fuerunt, qui, ut Augustin. lib. 4. de Civit. Dei cap. 23. scribit, in consilium Jovis adhiberi putabantur. Hi & Penates, & Urbani etiam dicti, duodecim numero fuerunt, sex mares, & sex feminae, quorum imagines auratæ stabant apud forum, ut Varro ait lib. 1. de R. R. 1. 4. Hos Ennius, ut Apulei. de Deo Socr. p. 42. & Martian. Capell. de Nupt. Phil. 1. p. 14. scribunt, duobus verbis complexus est, Juno, Vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars, Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo. Dicti autem sunt Consentes, quasi Consentes. De duodecim his deis, quos in consilium habet Jupiter, Anæus Seneca meminit lib. 2. Quæst. Nat. cap. 41. ex Hetrufcorum disciplina. Sed & duodecim deos alios Consentes agrorum duces, Varro enumerat in lib. de R. R. quem vide. l. c. Singulos singulorum mensium tutelæ præcitat Manil. 2. 433. Ex illis consensibus Deorum Deorumque constituitur; iis tamen Jovis præmittitur, ut patet ex Inscriptionibus.

I. O. M. CETERISQUE DIS CONSENTIBVS.

CONSENTIA, Sacra quæ ex consensu multorum sunt statuta. Festus. CONSENTIA, Civitas est in agro Bruttio. Auctor est Plin. lib. 3. cap. 5. Vulgo *Consenza in Calabria*.

CONSENTINI, Ejus oppidi incolæ. CONSENTIO, si, sum, [ἐσθνήσκω, συμφωνέω, συμφωνήμι] Ære. Convenire. Cic. 7. Verr. 38. Servos, quos ipse cum consilio belli faciendi causa consensisse judicavit, eos sine consilii sententia, sua sponte, omni supplicio liberavit.

Consentire & Pugnare, contraria. Cic. 3. de Finib. 10. Ratio enim nostra consentit, oratio pugnat. Omnes honestates civitatis, omnes atates, omnes ordines una consentiunt in hac causa. Cic. pro Sext. 109.

Una & mente & voce consentire. Cic. 1. Philipp. 21. Omnes enim jam civēs de Reipub. salute una & mente & voce consentiunt. Uno ore omnes de utilitate amicitia consentiunt. Cic. de Amicit. 83. Consentio tibi. Cic. 4. Acad. 52. Consentire sibi. Cic. 1. Off. 5. Nec si sibi ipse consentiat, & non interdum naturæ bonitate vincatur, neque amicitiam colere possit. Naturæ consentire, finis bonorum est Stoicis. Cic. 2. de Finib. Personis, temporibus, locis quæ narratur, consentiunt. Cic. Partit. 52. Principiis consentiant exitus. Cic. 11. Fam. 5. Senatus consentit bellum, pro Scivit. Liv. Studios alicujus consentire. Hor. 1. Epist. 19. 65. Consentire ad. Cic. 5. Att. 18. Parvo exercitu, sed ut spero, ad benevolentiam erga nos consentiente. Consentire cum. Cic. in Acad. Apparet enim jam cor cum oculis consentire.

Cum voluntate alicujus mentes atque sententia aliquorum consentiunt. Cic. pro Muren. 1.

Cum oratione vultus non consentit. Cæs. 1. Bell. Civil. 19. Quum vultus Domitii cum oratione non consentiret.

Cum aliquo consentire de re aliqua. Cic. 4. Acad. 131. Post Epicurus, cujus est disciplina nunc notior, nec tamen cum Cyrenæicis de ipsa voluptate consentiens.

Secum consentire, & sibi constare; Idem. Cic. de Univ. 6. Tota diducit & plane exornata oratio sibi constet, & ex omni parte fecum ipsa consentiat, &c. Cic. pro Cluent. 60. Tamen in Oppianico sibi constare, & superioribus consentire iudicis debuerunt.

Consentire de. Cic. de Amicit. 88. Una est enim amicitia in rebus humanis, de cujus utilitate omnes uno ore consentiunt. Cic. de Senect. 6. De aliquo aliquid consentire. Cic. 2. de Finib. 117.

Eis quæ de Fabio Caninicoque acta scribis, valde consentiunt. Cic. 7. Att. 3. In cum omnes illud consentiunt elogium. Cic. de Senect. 62. Quanta in Attilio Calatino? in quem illud elogium unicum plurimæ consentiunt gentes, Populi primarium fuisse virum. [Sed emendati codd. post vocem Unicum distinguunt, ut seq. sint ipsa elogi verba, & verbi constructio cum Inf.]

Inter se consentiunt partes. Cic. 1. Off. 5. Et delectat hoc ipso, quod inter se omnes partes cum quodam lepore consentiunt. Consentire magna conspiratione amoris. Cic. 1. de Finib. 65. At vero Epicurus una in domo, & ea quidem angusta, quam magnos, quantaque amoris conspiratione consentientes tenuit amicorum greges?

Astrum nostrum consentit incredibili modo. Hor. 2. Carm. 17. 22. Horoscopus suos similes esse, & inter se afferit convenire. Acron. Consentio, cum infinitivo. Cic. 1. de Lege Agr. 15. Si consenserint possessores non vendere, quid futurum est?

Consenti, in Imperativo. Cic. 16. Att. 15. extr. Consenti in hac cura, ubi sum, ut me expediam. Consentium est. Quintil. lib. 9. cap. 1. Inter plurimos, quod sciam, consensum est, duas esse ejus partes.

CONSENTIENS, Partic. [συναισθητός] Cic. 2. de Divin. 119. Animorum consentientium multitudine completum esse mundum. Auctoritate hominum consentiente contenti simus. Cic. 1. de Divin. 84.

Civitas in retinenda libertate consentiens. Cic. 15. Fam. 6. Cognatio naturæ ad incommunitatem mundi consentiens. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Cognatio rerum consentiens, conspirans, continuata. Cic. 2. de Nat. Deor. 19.

Consilium vitæ consentiens & pæne conspirans. Cic. 5. Tusc. 72. Conjunctum aliquid & consentiens habent stellæ. Cic. 2. de Divin. 89. Fama consentiens de aliquo. Cic. de Senect. 61. Jure igitur gravis, cuius de laudibus omnium esset fama consentiens.

Motus cum verbis sententiis consentiens. Cic. de Clar. Orat. 141. Sensibus tam mihi consentientibus nemo est in terris. Cic. 4. Att. 16. Vita consentiens virtutibusque respondens. Cic. 5. de Finib.

CONSENSUS, a, um. Partic. [συναισθητός] Gell. lib. 15. cap. 26. Syllogismus est oratio, in qua consentiunt quibusdam & concessis, aliud quid, quam quæ concessa sunt, per ea quæ concessa sunt, necessario conficitur.

CONSENSUS, Æs. m. [συνέσις] Cic. 3. de Nat. Deor. 28. Itaque illa mihi placebat oratio de convenientia consentiæque naturæ. Consensus & dissensus. Claud. de Bell. Gild. 301.

— dissensus acerbus, Et gravior consensus erat. Consentus atque consensus. Cic. 2. de Divin. 34. Qua ex conjunctione naturæ, & quasi concerta, atque consensu, quam *συνπάθειαι* Græci appellant, &c.

Doctrinarum mirus quidam omnium quasi consensus consentisque. Cic. 3. de Orat. 21. Ævi consensus. Plin. lib. 14. cap. 6. extr. Sed de quibus consensus ævi judicaverint, hæc sunt.

Contrahentium consensus. Paul. in l. obligatio mandati. D. mandat. vel contr. Mortalium consensus in eo. Plin. lib. 2. cap. 2. Omnium consensus, naturæ vox est. Cic. 1. Tusc. 35. Ordinum divulsus consensus. Cic. de Arusp. Resp. 60. Omnium ordinum consensus, gratiarum actio, gratulatioque. Cic. 3. Fam. 3.

Signantium consensu se tueri. Quintil. lib. 5. cap. 7. Virtutum conspiratio consensusque. Cic. 2. de Finib. 66. Magnus inter alios. Cic. 4. Philipp. 12. Nudus. Ulp. l. 4. D. de sponsal. Sufficit nudus consensus ad constituendam sponsalia.

Pius. Senec. Octav. 8. Omnium consensus ad eum deserit imperium. Cæs. 7. Bell. Gall. 4. Uno consensu juncta & continens natura. Cic. 2. de Divin. 33. Defendere aliquid consensu. Quintil. lib. 1. cap. 5. Complecti alterius consensum. V. COMPLECTOR.

Meruit omnium consensum. Quintil. lib. 5. cap. 1. Vertere in consensum. Tacit. de Germ. Morib. 31. Consensus, pro Sympathia. V. SYMPATHIA. conf. supra Consentus atque Consensus.

CONSENSIO, ONIS. f. [συνέσις, συμφωνία, ὁμοφωνία] Cic. de Reditu suo ad Quir. 19. Tanta consensione Italici. Idem 1. Fam. 9. Populi vero Rom. totiusque Italiae mira consensio. Civitatum aperta consensio. Tacit. 3. Ann. 43. Omnium gentium consensio in omni re lex naturæ putanda est. Cic. 1. Tusc. 30.

Magistratum consensio de aliquibus. Cic. Post redit. ad Senat. 38. Naturæ consensio. Cic. 3. de Orat. 53. Omnia hæc quæ supra & subter, unum esse, & una vi atque una consensione naturæ constructa esse veteres dixerunt. Universorum nec voluntatis nec fermonis consensionem majorem unquam fuisse. Cic. 2. Att. Voluntatum, studiorum, sententiarum summa consensio. Cic. de Amicit. 5.

Factæ confessiones. Cic. 7. Verr. 9. Quid igitur? nulline motus in Sicilia fervorum Verre Prætoris? nulline confessiones facte esse dicuntur? Firma confessio. Cic. 1. de Nat. Deor. 44. Quum enim non instituto aliquo, aut more, aut lege sit opinio constituta, maneatque ad unum omnium firma confessio, intelligi necesse est esse deos. Sceleratæ confessionis aliorum fides quo eruperit referat. Cic. 10. Att. 4. **C O N S E N T A N E U S**, Adj. [συνεπής] Conveniens. Cic. 5. de Finib. 60. Itaque omnis honos, omnis admiratio, omne studium ad virtutem, & ad eas actiones, quæ virtuti sunt consentaneæ referat. Actiones consentaneas motibus voluntariis, consensibus, & appetitionibus mundi adhibet natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 58. Argumenta consentanea & dissentanea. Cic. in Partit. 7. Divisio consentanea. Quintil. lib. 6. cap. 3. Genus consentaneum his temporibus litterarum. Cic. 4. Fam. 13. Leges dare consentaneas. Cic. 2. de Legib. 23. Quæ sententia utilitati rerum consentanea est. Ulp. l. si remunerandi. in fine. D. mandat. vel contr. Consentaneus sibi. Cic. 1. Off. 6. He discipulinæ igitur si sibi consentaneæ velint esse, de officio nihil queant dicere. Vir vita ac morte consentaneus. Patric. lib. 2. 63. Sub Antonii ingressum in castra, Juventius Laterensis, vir vita ac morte consentaneus, quum acerime fuisset Lepido, ne se cum Antonio hoste iudicatio jungeret, irritus consilii, gladio se ipse transfixit. Excellentia hominis consentaneum, in eo, quo natura ejus a reliquis animantibus differt, id decorum est. Cic. 1. Off. 96. Definitio Decoris. Majestati deorum obscura somnia minime consentanea sunt. Cic. 2. de Divin. 134. Naturæ consentaneum. Cic. 1. Off. 68. Tempori & personæ aptum esse consentaneumque. Cic. in Orat. 74. Definitio est verbi Decere. Vitæ sanctissime actæ mors consentanea. Cic. 9. Philipp. 15. Cum re aliqua consentaneum. Cic. 3. Fam. 6. Consentaneum cuique & consequens quid sit, perspicere. Cic. 2. Off. 18. Consentanea & consequentia. Cic. 3. de Finib. 48. Sed quomodo certe superiora firma ac vera sint, his autem ea consentanea: ne de eorum quidem est veritate dubitandum. Ex consentaneis, & præcurrentibus, & reptignantibus argumenta ducuntur. Cic. 2. de Orat. 170. Consentaneum est, absolute. Cic. 2. de Nat. Deor. 42. Quare quum in æthere astra gignantur, consentaneum est in his sensum inesse & intelligentiam. Non id spectandum est quid dicat, sed quid consentaneum sit ei dicere. Cic. 3. Off. 118. Non est consentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui invictum se a labore præfessit, vincii a voluptate. Cic. 1. Off. 68. **C O N S E P I O**, sepi, septum, [συνεπής] sepiere. Idem quod Sepire. Cic. de Senect. 99. Ceteris in rebus comem erga Lylandrum atque humanum fuisse, & ei quandam consensum agrum & diligenter consensum ostendisse. **C O N S E R V A T U M**, i. n. [φείσασθαι, εὐφραδύναι] Columel. lib. 1. cap. 4. Difficiliora enim conserta, non solum pluris ædificabimus, sed etiam impensis majoribus tuebitur. Ibid. cap. 6. pr. Consertum etiam fori dixit Quintil. lib. 8. 12. pro ipsiis Cancellis **C O N S E Q U E N T E R**, **C O N S E Q U E N T I A**. V. in **C O N S E Q U O R**. **C O N S E Q U O R**, sequutus sum, [συνεπής, συνακολουθῆσαι] sequi. Cominus sequi, quod barbari dicunt, A prope. Cæf. 8. Bell. Gall. 27. Consequuntur equites nostri, ut erat præceptum. Rem res consequitur. Cic. de Fato 9. Res causam plerumque consequitur. Cic. 1. de Divin. Continuo consequi. Plaut. Amph. 3. 1. 20. Mercurium iussi ne continuo consequi. Consequi prope. Plaut. Rud. 4. 3. 11. Eloquere, quid id est? r. vide nupsiam consequitur prope nos. Consequi, dativo junctum. Plaut. Amph. 2. 2. 5. Ita dis placitum, voluptati ut mætor comes consequatur. Al. Voluptatem. Ætate alicquem consequi. Cic. de Clar. Orat. 61. Hunc igitur Cethegum consequutus est ætate Carus: qui annis 1. post eum fuit c. o. s. In libro suo alicquem. Cic. 1. de Nat. Deor. 41. Nisi absolute dictum Quem consequens, in eo libro &c. subauditum Ætate. Gradu consequi vocem. Plaut. Rud. 1. 4. 21. Consequamur gradu vocem, ubi es? p. ecce me. Consequi alicquem, pro eo quod est. Insequendo ad eum pervenire. Cic. 3. Att. 4. Quamobrem te oro des operam ut me statim consequare. Idem 2. in Catil. 6. Aurelia viam profectus est: si accelerare volent, ad vesperum consequentur. Al. Vesperam. Curfu feras consequi. Sen. Hippol. 2. Itinerem consequi alicquem. Cic. 8. Att. 17. Non est nobis committendum, ut ad has 11111 cohortes, quas dubio animo habeo, hostis accedere, aut in itinere me consequi possit. Pedibus alicquem. Ovid. 9. Met. 126. Consequi alicquem in Prætura. Plin. 7. Epist. 15. Ille me in Tribunatu, liberorum jure præcessit: ego illum in Prætura sum consequutus. Alicquem certamine, i. e. Vincere. Virg. 5. Æn. 493. Consequi alicquem non posse, ad ejus præstantiam attingere. Cic. de Clar. Orat. 228. Interjectusque inter duas ætates, Hortensii & Sulpicii, nec majorem consequi poterat & minoris necesse erat cedere. Consequi, [εὐλαβῆσαι] Sequi, i. e. Evenire & procedere. Ter. Heaut. 1. 2. 14. Verum ubi animus semel se cupiditate devinxit mala, Necesse est, Clitiphon, consilia consequi consimilia. Quoniam satis ostendisse videmur, &c. consequi videtur, ut doceamus, &c. Auctor ad Heren. lib. 2. 27. Annus qui consequitur. Cic. pro Muren. 8. Si hæc elapsa de manibus nostris in eum annum, qui consequitur, redundarint. Proximo, altero, tertio, denique reliquis consequutis diebus. Cic. 1. Philipp. 32. Dolores magni consequuntur eos, qui ratione voluptatem sequi nesciunt. Cic. 1. de Finib. 48. Libertatem pax consequatur. Cic. 1. Philipp. 32.

Mors consequuta est matrem ex ægritudine. Ter. Phorm. 5. 1. 23. Slenitum consequuntur orationem alicujus. Cic. 1. de Orat. 180. Hæc quum Crassus dixisset, silentium est consequutum. Tempora consequuta. Cic. 1. Fam. 5. Tamen afficior summo dolore, ejusmodi tempora post tuam profectioem consequuta esse. In tabulam magni rifus consequentur. Cic. 2. Q. frat. 5. Idem 5. Fam. 2. Mediocris quidam est rifus consequutus, non in te, sed magis in errorem meum. Al. Mærorem. Consequi, Exprimere, definire. Cic. ad Cæsar. Extrema vero nec quanta, nec qualia sunt, verbis consequi possum. Nonius. Investigare & consequi aliorum conatus. Cic. 2. Verr. 48. Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus investigare & consequi possum. Natura consequitur, ut communem utilitatem nostræ anteponamus. Cic. 3. de Finib. 64. Animo aliquid consequi. Cic. de Univerf. 6. Conjectura. Cic. 2. Q. frat. 7. Quantum autem conjectura consequer, id erat hujusmodi, ut magis optandum, quam sperandum putarem. Dicendo consequi. Cic. pro Lege Manil. 2. Et si quid etiam dicendo consequi possum, iis ostendam potissimum, qui ei quoque rei fructum suo iudicio tribuendum esse censuerunt. Dictis omnia. Ovid. 15. Met. 419. Diligentia. Cic. 1. Verr. 39. Tamen esset magnum, tantam causam, tam expectatam, & diligentia consequi, & memoria complecti. Intellectu. V. **I N T R E L L I G O**. Memoria aliquid. Cic. 6. Verr. 57. Nullo modo possum omnia istius facta aut memoria consequi, aut oratione complecti. conf. Confectari singula, in **C O N S E R V A T O R**. Magnitudinem, multitudinemque beneficiorum alicujus enumerare, aut consequi non posse. Cic. Post redit ad Quir. 4. Merita, ut, Gratia non modo referenda, se ne cogitanda quidem, nullam partem tuorum meritorum consequi possum. Cic. 1. Fam. 8. Consequi, [πυρρῶς, ἰταρῶς] per translationem, Adipisci, & conficere. Cic. 1. Fam. 2. Quod ad popularem rationem atque, hoc videmur esse consequuti, ut ne quid agi cum populo, aut falvis autiniciis, aut falvis legibus, aut denique line vi possit. Cum aliquo, vel Sine aliquo consequi aliquid. Cic. 1. Off. 59. Per alicquem aliquid consequi. Cic. 1. Fam. 7. extr. Nisi aliquid consequi ab aliquo. Cic. 13. Fam. 1. Studio aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 1. Commodum exercitatione corporis laboriosa. Cic. 1. de Finib. 35. Dignitatem & gloriam. Cic. 1. Fam. 5. Famam. Cic. 2. Fam. 10. Famam malignitatis. Plin. 9. Epist. 6. Plerique autem dum venerunt ne gratia potentium nimium impertire videantur, sinisteritatis atque etiam malignitatis famam consequuntur. Fructum amplissimum. Cic. pro Lege Manil. 2. Fructus consequi. Ulp. in l. Idemque & §. si ex fundo. D. mandat. vel cont. Si ex fundo, quem mihi emit, procurator fructus consequutus est, hos quoque officio iudicis prætare eum oportet. Gloriam omni cura & industria. Cic. 1. Fam. 7. Gratiam. Cic. 2. Off. 79. Atque in hac pernicie Reipub. ne illam quidem consequuntur, quam putant, gratiam. Incommodum. Quintil. lib. 7. cap. 3. Ex pœna minus incommodi consequuturus, quam ex, &c. Laudem. Cic. 2. Off. 45. Consequere magnam laudem a summo viro. Laudem sapientiæ & eloquentiæ sine summo studio, & labore & doctrina consequi. Cic. 2. de Orat. 15. Magistratum alicquem. Cic. pro Planc. 60. Honorum populi finis est Consulatus, quem magistratum jam ostingenti fere consequuti sunt. Opes quamaximas consequi. Cic. 1. Off. 86. Potentiam. Cic. 3. Off. 82. Præmium aliquid studio. Ovid. 5. Trist. 7. 68. Præstantiam virtutis, ingenii, fortunæ. Cic. de Amicit. 72. Quæstum. Cic. pro Lege Manil. 34. Quis enim unquam ut obeundi negotii, aut consequendi quæstus studio, tam brevi tempore, &c. Scientiam consequuntur esse. Cic. pro Domo 17. Studium alicujus erga se, alterius commendatione consequi. Cic. 13. Fam. 13. Victoriæ gloriosam ex Reip. causa consequutus. Cic. pro Cæf. 18. Vitium. Quintil. lib. 8. cap. 2. Quidam emutatis in perverfium dictis, de figuris idem vitium consequuntur. Voluptates. Cic. 1. de Finib. 33. Usuras. Ulpian. in l. idemque & §. si procurator. D. mandat. vel contra. Institutum suum. Cic. 1. Off. 116. Fit autem interdum, ut nonnulli, omnia imitatione majorum, suum quoddam institutum consequuntur. Morem alicquem. Cic. 2. de Legib. 18. Eum morem igitur, cum brevitate (si potero) consequar. Consequi, Perdiderere, percipere. Cic. 2. ad Herenn. 50. Hæc fi, ut conquiste conscipimus, ita tu diligenter fueris consequutus, i. e. Perdidereris, perciperis, quod Græce παραλαβῆσαι dici solet. Ad perceptionem enim referri ex eo patet, quia mox subjicit, Tuæque perceptione letaberis, tu scientior eris præceptorum artificio, nos &c. **C O N S E Q U E N S**, [συνακολουθῆσαι] Partic. Cic. de Senect. 19. Sed memoriam illius viri excipient omnes anni consequentes. Spe eriguntur consequens ac posteri temporis. Cic. 1. de Finib. 50. & 2. de Orat. 325. Connexum sit principium consequenti orationi. Rerum consequentium significationem quærere. Cic. 2. de Divin. 44. Consequens apud Cic. in Partit. 18. pro Eo quod bene coheret, ut in simplicibus verbis, quod non est Latinum: sic in conjunctis, quod non est consequens, vituperandum est. Est consequens. Ulp. in l. huic scripturæ. D. ad Legem Aquiliam, Huic scripturæ consequens est dicere, ut si ante, &c. Hoc probato, consequens est, &c. Cic. 5. Tusc. 18. Sic Quoniam scriptum est a te de optimo Reip. statu, consequens esse videtur, ut scribas tu idem de legibus. Cic. 1. de Legib. 15. Consequens, absolute. Cic. 1. Off. 11. Homo autem qui rationis est particeps, per quam conscientia cernit. Consequens & consentanea. Cic. 3. de Finib. 48. Quum certe superiora

firma ac vera sint, his autem ea consentanea & consequentia: ne de eorum quidem est veritate dubitandum.

Consequentia & repugnantia vident philosophi acuti. Cic. 2. de Divin. 150. Contraria contraria sunt consequentia. Cic. 5. Tusc. 50.

Argumenta ex consequentibus. Cic. in Partit. 7.

Declarantibus consequentia signis futura praesentit homo. Cic. 1. de Divin. 127.

Reprehendere consequentia, quum prima concesseris, placere non solet. Cic. 5. Tusc. 24.

Quum consequens aliquid falsum sit, illud cuius id consequens sit, non posse esse verum. Cic. 4. de Finib. 68.

CONSEQUENTER, Adv. [*συνεχόμενος*] Ulpian. in l. fed & siquid. §. ult. D. de usufructu & quemadmodum quis utatur & fruatur, Quibus consequenter fructuarius quidem acquirere fundo servitutum non potest, retinere autem potest.

Consequenter dicemus. Ulpian. in l. idemque & §. si procurator. D. mandat. vel contr.

CONSEQUENTIA, æ. f. [*συνεπείρα*] Cic. 1. de Divin. 128. Qui cursum rerum eventorumque consequentia, diuturnitate pertractata, notarunt, &c. Consequentiam alii. Sed puto esse verisimilium Consequentia. H. St. Ego neutrum pl. puto, & distinguendum, ut feci.

Per consequentiam significatio fit, quum res, quæ sequuntur aliquam rem, dicuntur, ex quibus tota res relinquitur in suspitione. Auctor ad Herren. lib. 4. 67.

Ad consequentiam pertinet. Paulus in l. Paulus respondit. D. de re iudicat.

Ad consequentias aliquid producere. Paulus in l. quod vero. D. de Leg. Per consequentias contingit, ut debitum subeat. Ulpian. in l. 1. de auct. & consens. tut.

Per consequentias negotium alicui geri. Ulp. l. quod dicimus. D. de auct. & consens. tut. & curat.

Per consequentiam. Ulp. l. moris, post principium. D. de pœnis.

CONSEQUUTUS, a, um, ur, Consequuta, pro Impetrata, passive. Varro, Vestales incesti compertas ansa peccantur incognita, consequuta Neguntur. Ex Prisciano, lib. 8.

CONSEQUUTIO, ðnis. f. [*συνεπείρα*] a verbo Consequor. Cic. 1. de Finib. 17. Ut enim quum cibo & potione fames, sitisque depulsa est, ipsa detractio molestia consequationem affert voluptatis: sic in omni re doloris amotio, successione efficit voluptatis. Idem in Partit. 18. Consequationem verborum, pro Bene ordinato contextu, & collocatione posuit. Simplex conclusio ex necessaria consequentione conficitur. Cic. 1. de Invent. 45.

Afferre consequentiam. V. AFFERRO, & Cic. paulo ante.

CONSEQUERE, arum. f. plur. Sequela, a Consequendo; sicut ab Exsequendo, Exsequia. Apul. lib. 10. pag. 247. Novissimis trahebantur consequiis. [Sed rectius alii a recto CONSEQUERE, i. n. deducunt. Sic lib. 5. pag. 169. Per nubilas plagas penduli comitatus extrema consequia.

CONSEQUUS, a, um. Idem quod Consequens. ut, Consequa natura. Lucret. lib. 5. 679.

Consequa natura est iurum ex ordine certo.

CONSECTOR, [*διδασκαλος*] Æri. Plaut. Pseud. 4. 7. 137. Angiporto hoc certum est confectari. Pro Confectari. Cæf. §. Bell. Gall. 56. Redeuntes equites, quos possunt, confectantur, atque occidunt. Conviciis confectari aliquem. Cic. 2. Att. 18. Fulium clamoribus & conviciis & fibilis confectantur.

Debita. Cic. 13. Att. 23. Ne existimes, eos qui non debita confectari soleant, quod debetur remissuros.

Amare, confectari & adipisci qui velit dolorem, neque quisquam est. Cic. 1. de Finib. 32.

Hostes confectari & conficere. Cic. 2. de Invent. 111.

Opes aut potentiam. Cic. 1. Off. 86. Tradetque se totum Reipub. neque opes aut potentiam confectabitur. i. e. Non studebit opibus quærendis. Rivulus. V. RIVULUS.

Silvetria facla ferarum. Lucret. lib. 5. 965.

Confectari alicujus benevolentiam largitione. Cic. 2. Off. 53. Praclare in epistola quadam Alexandrum filium Philippus accusat, quod largitione benevolentiam Macedonum confectetur.

Confectari etiam minutissima. Plin. Jun. lib. 5. Ep. 6. Vides ut Aratus minutissima etiam sidera confectetur, & colligat? modum tamen servat. Confectari singula & colligere. Plin. in Paneg. cap. 75. pr. Sed quid singula confector, & colligo? quasi vero aut oratione complexi, aut memoria consequi possim.

Ac ne plura, quæ sunt pane innumerabilia, confectet, comprehendam brevi. Cic. 1. de Orat. 34.

Confectari aliquid. Plin. in Paneg. Eadem ista, quibus alios artibus assequutos vident, confectantur.

Imitando confectari aliquid. Cic. 2. de Orat. 90.

Puerile quiddam in historia. Cic. 1. de Legib. 7.

Uberatem orationis. Cic. 3. de Finib. 19.

Verba tam vere confectari, quam rem. Cic. pro Cæcin. 54.

Vitium aliquod de industria. Cic. 3. de Orat. 38.

Umbras falsa gloriæ. Cic. in Pison. 57.

Confectari aliquem. Ter. Eun. 2. 2. 18.

Est sensus hominum, qui esse primos fe omnium rure volunt, Nec sunt: hos confector, hisce ego non paro me, ut rideant, &c. Confectari, passive. Laberius, Uxorem tuam, & meam novercam a populo lapidibus confectari video. Ex Prisciano, lib. 8.

CONFECTATIO, ðnis. f. [*διδασκαλία*] Plin. lib. 14. cap. 16. Manifestum est supervacuum generum confectationem in numerum.

Concinnitatis confectatio. Cic. in Orat. 165. In hujus concinnitatis confectatione Gorgiam fuisse principem accepimus.

CONFECTATRIX, icis. f. Cic. 3. Off. 118. Est enim temperantia, libidinum inimica: libidines autem confectatrices voluptatis.

CONFECTANEUS, a, um. [*ἀκταναίος*] Qui alios affectatur: ut, Confectanea turba. Hinc Confectaneus dicuntur, Qui aliorum opinionem vel sententiam sequuntur. Annob. 5.

CONFECTORIUS, a, um. Adj. [*συνεπείρατος*] Cic. 4. de Finib. 50. Illud vero minime confectarium. sed in primis hebes, illorum scilicet nominum gloriatione dignam esse beatam vitam, quæ non possit sine honestate contingere, ut iure quidquam glorietur.

Stoicorum confectaria brevia & acuta. Cic. 1. de Finib. 26. Sed confectaria me Stoicorum brevia & acuta delectant. Concluduntur igitur eorum argumenta hic: Quod est bonum, omne laudabile est: quod autem laudabile est, omne honestum est: bonum igitur quod est, honestum est. Brevia vocat, argumenta breviter allicita: Confectaria, coheræntia. Vulgus logicorum mihi videtur Consequentias appellare. [Substantive hic neutrum ponitur.

CONSERENO, Ære. Conferent, Serenum fit tempus. Liv. 19. 46. Tempestas cum magnis procellis coorta, coegit periculum tabernacula statere in foro, eadem paulo post, quum undique conferebasset, sublata. Hunc autem corruptum esse locum ostendit Gronovius in loc. & ex MSS. reponit Differenasset. [Sic Differenat. H. St.

CONSERMONOR, Æri. Q. Claudius apud Gell. 17. 2. Cum his confermonabatur.

CONSERMOCINOR, Æri. Nigidius apud Gell. 10. 4. Quibus confermociamur.

CONSERO, sēvi, sītum, [*φύτείνω*] Ære. Plantare sive feminare. Virg. 1. Ecl. 73. — en quis confervis agros. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Indus vero, qui est omnium fluminum maximus, non aqua solum agros læthicat & mitigat, sed eos etiam confertur.

Confere agrum generibus pomorum, aut oleis. Columel. lib. 2. cap. 2. Confere agrum lupino aut faba. Columel. lib. 2. cap. 2. Celerius etiam in eodem tempore feroces, & lupino vel faba conferas. Sol lumine confert arva. Lucret. lib. 2. 211. i. e. Perfundit. [Sic exponunt. Sed videtur potius pro Latificat, Fecundat positum, ut in superiore Ciceronis loco.

Baccho alicquem locum confere. i. e. Vite. Virg. 2. Georg. 38. Confere leges, per translationem. Cic. 1. Tusc. 31. Ergo arbores feret diligens agricola, quarum apicet baccam ipse nunquam. Vir magnus leges, instituta, Remp. confert.

CONSITUS, Partic. [*συνεπείρατος*] ut, Cæca mentis caligine confitus. Catul. Argon. 62. 208.

Confitus senectute, per metaphoram, pro Senio obstitus. Plaut. Men. 5. 2. 4. Nam pernicitas deserit. confitus sum Senectute: &c.

CONSITIO, ðnis. f. [*φύσις*, *φυτέρισμα*] Ipse conferendi actus. Columel. lib. 5. cap. 3. Quod si inter quinos pedes confitio fuerit, per longitudinem ordinis habebit femina XLIX. Nec constitutiones modo delectant, sed etiam institutiones, quibus nihil invenit agricola solertius. Cic. de Senect. 54.

CONSITOR, ðris. m. [*συνεπείρατος*] Ovid. 4. Met. 14. Et cum Lenæo genialis confitor uvæ.

CONSITURA, æ. f. [*φύσις*] Idem ac Confitio. Cic. de Repub. Quæ videlicet ille non ex agri constitura, quam cernebat, sed ex doctrinæ indicio interpretabatur. Ex Nonio §. 30.

CONSIERO, ferui, fertum, [*συνεπείρατος*] Ære. Miscere. ut, Conferere prælia, i. e. Præliari & exercitus committere. Virg. 2. Æn. 398. Multaque per cæcam congressi prælia noctem Conferimus.

Bella conferere. Valer. 3. Argon. 31.

Belli artes haud ignotas inter se, sed expertas printo Punico conferebant bello. Liv. lib. 21. pr.

Certamen conferere, pro Certare. Liv. 35. 4. pr. Boii diripi sua impune, quam tuendo ea conferere certamen malebant. Dextras. Stat. 1. Silv. 6. 60.

Diem nocti. Ovid. 3. Amor. 6. 10. i. e. Conjungere. Femur femori. Tibull. lib. 1. 8. 26.

Latus lateri. Ovid. 2. Epist. 57.

Manum conferere, Pugnare. Cic. pro Muren. 20. Qua in legatione dixit exercitum, signa contulit, manum confertur, magnas copias hostium fudit.

Manum vel manu (ut nonnullis placet) cum hostibus conferere, quasi Manui manum admove. Cic. 7. Att. 19. At illum ruere nuntiant, & iam lanque adesse, non ut manum conferat (quicum enim?) sed ut fugam intercludat.

Manus focias. Valer. 3. Argon. 30.

Prælium. Liv. 5. 36. Accensis utrimque animis, ad arma discurrit, & prælium confertur.

Pugna confertur. Valer. 6. Argon. 353.

Pugnans inter se. Liv. 32. 10. Et temperatum ægre est, quin missilibus, quia dirempti medio amne fuerant, pugnam inter se confertur.

Pugnans seni, per translationem. Plaut. Bacch. 4. 9. 43.

Confilii atque hominem repuli: dein pugnam confertur seni. Puppis confertur. Lucan. lib. 5. 708.

— latumque per æquor Ut terrestre confertur puppibus agmen. Al. Confertis.

Tela confere. Valer. 3. Argon. 122.

— nec rela modis nec calibus iisdem Conferuere manus, longe & jacere preempti.

Telis confertis agmina jungere. Valer. 6. Argon. 182.

Illi ubi confertis junxere trementia telis Agmina, virque virum galeis adflavit adactis.

Verba. Stat. 2. Siiv. 1. 5.

CONSERVUS, Partic. [*συνεπείρατος*] Fab lib. 5. cap. 10. Ut sunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis confertus est. i. e. Contextus, Confertus & intextus alicui rei. Liv. 7. 2. Ridicula intexta verbis jactitare caput: qua inde exodia postea appellata, confertaque fabulis positissimum Atellanis sunt.

Arva conferta gentibus, Culta & habitata. Valer. 2. Argon. 617.

Bella conferta bellis. Lucan. lib. 2. 442.

Hostes confertur. Claud. Conf. Mall. Theod. 195. Al. Conferti.

Tegmen confertur spinis. Virg. 3. Æn. 594. i. e. Illigatum. Serv.

CONSERVE, Adv. [*συνεπείρατος*] Cic. de Fato 31. Si omnia antecedentibus causis sunt, omnia naturali colligatione conferte contextusque sunt.

CONSERVATOR, ðris. m. [*συνεπείρατος*] Plin. lib. 33. cap. 1. Quod si impedimentum potuit in ea aliquid intelligi etiam confertoris usu, argumentum est majus in lava fuisse, qua scutum capitur. Sed varia est lectio. V. Harduin. in loc.

CONSERVATIUS, Adj. [*συνεπείρατος*] a Serra deductum. Plin. lib. 11. cap. 37.

Sed spectatissimum in sine gallinaceis, corpore conferratum; nec carnem id esse, nec cartilagineam, nec callum iure dixeris, sed peculiare. i. e. In modum ferre factum. In emendatioribus codicibus legitur Corporeum ferratum.

C O N S E R V A, C O N S E R V I O, V. C O N S E R R V U S.
C O N S E R V A, [ἀσφαλίω, σμρμω] āre. Notæ significationis. Plin. lib. 15. cap. 30. Conservari alitem & fobolem iussere Aruspices.
 Conservare & retinere reip. causa jus Augurum. Cic. 2. de Divin. 75.
 Tueri & conservare. Cic. 6. Verr. 140. Ut quique eis rebus tuendis conservandisque præferat, ita per scriptum erat.
 Benevolentiam erga aliquem. Cic. 3. Fam. 7.
 Exultationem alicui conservare. Ulp. in l. quid ergo. D. de his qui not. infam.
 Fidem conservare. Cic. 5. de Finib. Sed contra utilitatem etiam conferatur fides.
 Genus. Lucret. lib. 2. 708.
 — omnia quando,
 Seminibus certis certa genitricæ creata,
 Conservare genus cretcentia posse videmus.
 Jusjurandum conservare, apud Cic. 3. de Off. 103.
 Ordinem. Cic. 6. Att. 1. lis litteris respondebo: sic enim postulas: nec singulorum institutum, sed ordinem conservabo tuum.
 Tempora conservare & notare. Cic. in Orat. 120.
 Voluntatem pristinam erga aliquem. Cic. 5. Fam. 3.
 Conservare aliquem, quod vulgus Præferare dicit. Cic. 11. Fam. 22.
 Peto a te majorem in modum, vel humanitatis tuæ, vel mea causa, ut cum auctoritate tua, quæ plurimum valet, conservatum velis.
 Ab omni periculo factum tectum. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Qui numini deorum consecratum factum tectum ab omni periculo conservari. Incolumentum conservare aliquem. Cic. 9. Fam. 13.
 Indemnem per omnia conservare aliquem. Paulus in l. diligenter. D. mandat. vel contr.
 Libertatem & salutem populi conservare. Cic. 11. Fam. 7. Caput autem est hoc, quod te diligentissime percipere & meminisse velim, ut ne in libertate & salute Populi Romani conservanda, auctoritatem Senatû expectes.
 Majestatem Populi Romani comiter. V. C O M I S.
 Memoriam alicuius rei. Cic. 4. Fam. 13. Tuorumque tristissimo meo tempore meritorum erga me memoriam conservabo.
 Memoria testimonio conservare aliquid. Cic. 11. Philipp. 28. Maximam ejus & singularem laudem prætermitto, qujus enim prædicationi nondum omnibus grata est, hanc memorie potius, quam vocis testimonio conservemus.
 Patriam conservare. Defendere & tueri. Cic. in Somn. Scip. 4. Sic habeto, Omnibus qui patriam conservaverint, adjuverint, auxerint, certum esse in cælo, ac definitum locum.
 Puerum pudice conservare alicui. Catul. 16. 5.
 Se conservare. Ter. Heaut. 4. 1. 40. Ituc recte: conservasti te atque illam.
 Vires. Plin. lib. 11. cap. 54. Quædam exiguo gustu famem ac sitim sedant, conservantque vires. i. e. Integras servant.
 Voluntatem mortui alicujus. Cic. 3. Verr. 124. An quod alterius patroni mortui voluntatem conservabat?
 Conservare, subaudit Rem suam. Ter. Adel. 5. 3. 27.
 Conservare, quære, parce, fac plurimum
 Illis relinquis, gloriam tu istam obtine. Cic. 2. Off. 87. Res autem familiaris quæri debet iis rebus a quibus abest turpido: conservari autem diligenter & parvos, iisdem etiam rebus augeri.
 Salvum conservari. Cic. 3. in Catil. 25. Ita me gessi, Quirites, ut salvi omnes conservaremini.
C O N S E R V A T U S, a, um, Partic. [ἀσφαδέρ] Cic. 1. Fam. 9. Illud quidem certe nostrum consilium jure laudandum est, quod meos cives, & a me conservatos, & me servare cupientes, spoliatos ducibus, servis armatis objici noluerim.
 Salus reip. conservata per aliquem. Cic. Post red. in Sen. 29.
 Nomen aliquod retentum atque conservatum. Cic. pro rege Deiot. 3.
C O N S E R V A T I O, ōnis, f. [συντηγνῆσι] Cic. 1. Off. 131. Et si attentos animos ad decori conservationem tenebimus.
 Æqualitatis conservatio. Cic. 1. de Orat. 188.
 Bonorum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Fructuum perceptio & conservatio sine hominum opera, nulla esse potuisset. Cic. 2. Off. 12.
 Naturæ convenientia conservatioque. Cic. 1. Off. 100.
 Officiorum conservatio. Cic. 2. de Fin.
C O N S E R V A T O R, ōnis, m. [συντηγνῆσι] Cic. pro Sext. 97. Optimatum principes, auctores & conservatores civitatis.
 Conservator & Oppugnator, contraria. Cic. Anteq. iret in exil. 10.
 Utrum ut custos accipiar, an ut proditor excludar? si ut conservator, vestra erit ignominia: si ut oppugnator, præcisa erunt omnia.
 Custos & conservator imperii. Cic. pro Sext. 54. Pro dii immortales, custodes atque conservatores hujus urbis atque imperii.
 Conservatorem & parentem urbis Ciceronem nonnulli dixerunt. Cic. 9. Att. 12.
 Patriæ conservator. Cic. de Arusp. Respon. 58.
 Reip. conservator. Cic. pro Domo 26.
 Conservatores dii vocabantur, quibus vota solenniter nuncupata erant; ut patet ex multis veteribus inscriptionibus. V. Gruter. & qui de Nummis antiquis extant auctores Occon. Patin. Oisfel. Vaillant. &c.
C O N S E R V A T R I X, Reis, f. [συντηγνῆσι] Cic. 4. de Fin. 26. Omnis natura vult esse conservatrix sui, ut & salva sit, & in genere conservetur suo. Vet. numm. apud Vaillant. Tom. 1. p. 166. IUNO CONSERVATRIX.
C O N S E R V A B I L I S, e. Tertul. adv. Marc. 2. 13. Bonum conservabile.
C O N S E R V U S, i. m. [συνδεδω] Qui cum alio eidem domino servit. Ter. Adel. 3. 3. 71.
 Conservis ad eundem illis præcipio modum. Cic. 12. Fam. 3.
 O rem miseram: dominum ferre non potuimus, conservo servimus! Ulpian. in l. sed si damnum, titulo De peculio, Plane si servus dederit damnum, vel furripuerit, in peculium videbitur haberi.
 Princeps conservorum. Cic. in Parad.
 Conservi & discipuli. Cic. 3. Q. frat. 1.
 V O L, I.

C O N S E R V A, æ, f. [συνδεδω] Ter. Eun. 2. 3. 74. Summa forma semper conservam domi videbit.
 Conservabus. Scævola in l. prædica. §. 1. D. de fund. instruct. & instrum. legat.
C O N S E R R V Ū L A, æ, f. dimin. Sen. Controv. 21.
C O N S E R R V I O, ōre. Jct. in Digest.
C O N S E R V I T I U M, i. n. [συνδεδω] Plaut. Capt. 2. 1. 49.
 Perque conservitium commune, quod hostica evenit manu.
C O N S E S S U S, V. C O N S I D R O.
C O N S I D E R O, ōdis, fessum, [συνδεδω] āre. a Con & Sedeo; significat Simul federe, & sine motu est. Virg. 3. Ecl. 55.
 Dicite, quandoquidem in molli conservis herba. Cic. de Senect. 63. Qui legati locum essent, certo in loco confederant. [Potest tamen his omnibus locis Præteritum esse a Confido, & cum motu, præterito scilicet intelligi. Atque ita plane puto. V. C O N S I D O.]
 Tuto confidere in aliquo loco. Cic. 5. Att. 14. In Amano tuto confedimus, &c.
 Judices confederum. Cic. 1. Att. 16.
 Confidere apud aliquem locum. Cic. 15. Fam. 4. Quum quinque cohortes sine legato, sine Tribuno militum, denique etiam sine Centurione ullo apud Philomelum confedissent, reliquis exercitus esset in Lycæonia. In arbore nostra confederunt apes. Caius in l. naturalem. §. apium. D. de acquir. rer. domin.
 In pratulo, propter Platonis statum, confedimus. Cic. de Clar. Orat. 24.
 Eodem in spatio confedimus. Cic. 4. Acad. 9.
 Confidere in solitudinibus. Cic. 2. Fam. 15. Siquando erit civitas, erit profecto nobis locus. Sin autem non erit, in eadem solitudines tu ipse (ut opinor) venies, in quibus nos confedisse audies.
 Confidere inter ulmos. Virg. 5. Ecl. 3.
 Hic coryllis mixtas inter confedimus ulmos.
 Confidere sub ilice. Virg. 7. Ecl. 1.
 Forte sub arguta confederat ilice Daphnis.
 Confedit in mente justitia. Cic. 1. de Fin. 50.
 In mediocritate. Cic. in Orat. 96. ubi de mediocri genere quodam orationis loquitur, -In ea, de qua loquor, mediocritate confedit.
 Confidere in otio. Cic. 2. Att. 4. Accommodatus enim nobis est ad liberam legationem tempus illud, quum & Quintus noster, ut speramus, in otio confederit.
 Confedit utriusque in Quæstura nomen. Cic. pro Muren. 18. Sed Quæstura utriusque propemodum pari momento fortis fuit. habuit hic lege Titia provinciam tacitam & quietam: tu illam, cui quum Quæstores fortuntur, etiam acclamari solet, Hostiensium, non tam gratiosam & illutrem, quam negotiosam & molestam. Confedit utriusque nomen in Quæstura. Nullum enim vobis campum dedit, in quo excurrere virtus cognoscique posset.
 In umbra confedit. Ovid. 5. Met. 336.
 Est & vox militaris. Curt. 7. 7. Ratus excipi posse, quem venturum sciebat, confedit occultus. Cæsar. 5. Bell. Gall. 9. Ubi ex captivis cognovit, quo in loco hostium copie confedissent.
 Ulurpatur quoque de iis, qui ad causas judicandas se pararunt. Sic Ovid. 13. Met. 1.
 Confedere Duces: & vulgi stante corona. Suet. Calig. cap. 38. Cognoscebat autem de talibus causis, taxato prius modo summæ, ad quem conficiendum consideret, confecto demum excitabatur. Ubi Ber. Tanquam judex federet. Fortasse pro Cum aliis federet. H. St. qui & locum ipsum Suet. adscrisperat, qui in Lugd. desiderabatur. In Thef. Lips. unde hæc petita sunt, Confederat legitur, quod non placet. Non prius Cajus excitabatur, i. e. Superbat ut cognitum iret, quam summam, ad quam conficiendam cognitioni vacaret, taxasset. Itaque non singulis, sed plurimis simul causis operam dabat, ut ex seqq. apparet, quo plus una sessione pecunia corradere.
 Denique de iis dicitur, qui in loco aliquo domicilia ponunt. Cæsar. 3. Bell. Civil. 4. Dimissi a superioribus imperatoribus in iis provinciis confederant.
C O N S E D O, ōnis, a Confedendo; ut Assedo, & Assessor. C. Hermina Anal. lib. 4. Nemo vicinus confedo. V. Nonium 1. 312.
C O N S E S S O R, ōnis, m. [συνδεδω] Qui una cum alio fedet. Liv. 34. 54. Cur dives pauperem confessorum fastidiret? Cic. 2. Att. 15. Præclarum spectaculum mihi propono, modo te confessorum spectare liceat.
 Confessor, conviva, contubernalis alicujus. Cic. pro Flacc. 24. Ne accusatoris confessoribus, convivis, contubernalibus, &c. civem ac supplicem vestrum dederitis.
 Confessor & collutor. V. C O L L U S O R.
C O N S E S S U S, ōs, m. [συνδεδω, συνδεδω] non est Confessio, sed Homines uno in loco confidentes, inquit Valla lib. 4. cap. 2. Cic. de Senect. 63. Quibus quum a cuncto confessu plausus esset multiplex datus, dixisse ex eis quendam, Athenienses scire quæ recta essent, facere nolle. Frequentia & confessus aliorum. Cic. pro Flacc. 41.
 Cavea confessus. Virg. 5. Æn. 340.
 Implere confessum clamoribus. Virg. 5. Æn. 341.
 Luitrare in equis. Virg. 5. Æn. 577.
 Confpectu confessuque judicum commoveri. Cic. 3. Verr. 19.
 Corona confessus judicum cinctus. Cic. pro Milon. 1. Non enim corona confessus vester cinctus est, ut solebat.
 Populus vincitus ipso confessu, constructis spectaculis, impeditus turba & angustis. Cic. de Arusp. Respon. 22.
C O N S I D E R O, [συνδεδω, σκοπιω, ιστορῶσι, κρηταιῶσι, λογίζομαι] āre. 2. Siderum contemplatione videtur appellari, inquit Festus: & significat Reputare, expendere. Cic. 10. Fam. 16. Ille ait considerare se velle.
 Contemplari unumquodque otiose, & considerare. Cic. 6. Verr. 33.
 Circumspicere te, & quid facias aut loquaris considerare. Cic. in Parad. 4.
 Videre etiam atque etiam, & considerare quid agendum. Cic. 7. Verr. 73.
 Considerandum est ut solum pingue sit. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Coram considerare aliquid quale sit. Cic. 7. Att. 3.
 De aliquo & de se considerare aliqua. Cic. 7. Att. 13.
 De aliquibus rebus cum aliquo. Cic. 14. Fam. 14.
 Factum aliorum ex iudicio alicujus. Cic. pro Rosc. Amer. 108.
 Ex fe, & ex sua natura simpliciter aliquid. Cic. 1. de Invent. 14.
 Casus suos fecum. Cic. 5. Tusc. 3.
 Considerare secum in animo vitam alterius. Ter. Heaut. 2. 4. 5.
 Et

Et quum egomet nunc mecum in animo vitam tuam considero.
 Considerate cum animis vestris vosmetipsi. Cic. 5. Verr. 29.
 Suum quisque opus a vulgo considerari vult. Cic. 1. Off. 147.
CONSIDERATUS, [συνεταυρωμένος] Partic. ut, Factum paulo minus
 consideratum. Cic. pro Sulla 72.
 Ratio bene considerata. Cic. 2. de Invent. 164.
 Consideratum & mediatum. Cic. de Arusp. Resp. 3. Nihil feci iratus,
 nihil impotentis animo, nihil non diu consideratum ac multo ante medi-
 tatum.
 Ratiocinatio autem, est diligens & considerata faciendi aliquid aut non
 faciendi cogitatio. Cic. 2. de Invent. 18.
 Tarditas considerata. Cic. de Clar. Orat. 154. Balbi docti & eruditi homi-
 nis in utraque re consideratam tarditatem vicit.
 Vivendi via considerata & provisa. Cic. in Parad. 5.
 Consideratus homo; Qui agenda considerat, non Qui considerat, in-
 quit Valla lib. 1. cap. 30. Cic. pro Cæcina. 1. Verum & illud considerati
 hominis esse putavit.
 Minus consideratus in re aliqua. Cic. pro Quint. 11. C. Quintius fuit
 hujus P. Quintii frater, sane ceterarum rerum paterfamilias & prudens
 & attentus, una in re paulo minus consideratus, qui, &c.
 Compar. Dare consideratus consilium. Cic. 9. Att. 2. [Nisi comparati-
 vo ad adverbio Considerate est].
 Superl. Consideratissimum verbum. Cic. pro Font. 19. Credo hæc eam-
 dem Induciomarum in testimonio timuisse aut cogitasse, qui primum
 illud verbum consideratissimum nostræ consuetudinis, Arbitror (quo
 nos etiam tunc utimur, quum ea dicimus jurati, quæ competere habemus,
 quæ ipsi vidimus) ex toto testimonio suo sustulit, ut quæ omnia se scire
 dixit.
CONSIDERATIO, ðnis. f. [σκέψις, ἐπινοήσις, λογισμός] Cic. 4. Acad. 127.
 Consideratio contemplatioque naturæ, est animorum ingeniorumque natu-
 rale quoddam quasi pabulum.
 Circumspectio & accurata consideratio. Cic. 4. Acad. 35.
 Intendere considerationem. In INTENDO.
CONSIDERATOR, ðnis. m. Gell. 11. 5. Quæsitores & consideratores,
 qui semper in considerando sunt.
CONSIDERANTIA, æ. f. Idem. [συνεταυρωσις] Cic. 3. Q. frat. 9. Cujus
 in hoc uno considerantiam & ego sustinebo, ut potero.
CONSIDERANTER, Adv. Valer. 8. 1. extr. Consideranter & mansuete
 populi Romani magistratus. Supple Agebat.
CONSIDERATE, ius, ðsime, [συνεταυρωμένως] Idem. Cic. pro Quint. 51.
 Prætores, ut considerate fieret, consideraverunt.
 Considerate agere. Cic. 12. Fam. 5. Hirtius nihil nisi considerate, ut
 mihi crebris litteris significat, acturus videbatur.
 Judicio, considerate, constanter delata beneficia. Cic. 1. Off. 49.
CONSIDO, (præteritum a Sedeo mutuatur) sedit, sessum, [ἐπινοήθη-
 σαι, συνίσταω] ðre. Cum motu est, de loco ad locum. Columel. lib. 8.
 Morque aut recumbat, aut confidat. Plin. lib. 34. cap. 10. Utium teritur
 mortario Thebaico, aqua pluvia lavatur, minore effectu: iterumque ad-
 jecta largiore teritur, & dum confidat, relinquitur.
 Alpes confidunt. Cic. de Provinc. Conf. 34. Alpibus Italiam munierat
 ante natura, non sine aliquo divino numine, &c. quæ jam licet confidant,
 nihil est enim ultra illam altitudinem montium usque ad Oceanum,
 quod sit Italiae pertimescendum.
 Considerare luctu. Virgilius. 11. Æn. 350. Confedisse urbem luctu dicit,
 quod tristes qui sunt plerumque sedent: & Græci καθίστην χλαδίοντα, id
 est stentem federe, eodem fere modo dicere solent. Turnebus.
 Confedit terra. Liv. 30. 38. In Velintino agro terra ingentibus cavernis
 confedit, arboreisque in profundum hausit. Confedit dixit, pro De-
 fedit. In profundum abiit. conf. DESIDO.
 Ignis confedit. Ovid. 13. Met. 408.
 Ilion ardebat, neque adhuc confederat ignis.
 Ardor animi confedit. Cic. de Clar. Orat. 93. i. e. Sedatus est.
 Cura. Cic. de Clar. Orat. 15. Homines quum inter se conjuncti, tum
 mihi ita cari, itaque jucundi, ut eorum aspectu, omnis quæ me ange-
 bat de Repub. cura, confederit. i. e. Quieverit, & sedata sit.
 Furor alicujus. Cic. 4. Acad. 87.
 Ubi ira confedit. Liv. 38. 17.
 Considerere & regnare in aliqua regione. Sil. lib. 15. 528.
 — Saturnum nostris considerare in oris
 Et regnare dedi.
 Arvis aliquorum. Virg. 4. Æn. 39.
 Non venit in mentem quorum confederis arvis?
 Aliquo loco considerare, Quiescere. Cic. 5. Att. 14. pr.
 Considerere aula, pro In aula. Valer. 8. Argon. 166.
 — cur tanta mihi non prodita peltis
 Ut gener Æsonides nostra consideret aula?
 Considerere Crete, pro In Creta. Virg. 1. Æn. 162.
 In labellis Platonis confederunt apes. Cic. 1. de Divin. 78.
 Perpetuis mensis considerere. Virg. 7. Æn. 176. i. e. (inquit Servius)
 Longis mensis ad ordinem exæquatis sedentium.
 Portu. Virg. 3. Æn. 378.
 Regno. Stat. 11. Theb. 152.
 Regnis cum aliquo. Virg. 1. Æn. 576.
 Saxo. Ovid. 1. Met. 679.
 Scaminis. Ovid. 6. Fat. 305.
 Sedibus. Virg. 4. Georg. 65.
 In sedibus. Cic. 1. de Orat. 29.
 Sotio medius confedit avito. Virg. 7. Æn. 169.
 Tectis bipatentibus confidunt divi. Virg. 10. Æn. 5. Ubi Servius; Bi-
 patentibus, physice dictum, nam cælum patet ab ortu & occasu.
 Terra, i. e. In regione aliqua considerare. Virg. 4. Æn. 349.
 In theatro. Cic. pro Flacco, 16.
 Transtris considerare. Virg. 4. Æn. 573. Valer. 2. Argon. 442.
 Illi sole novo latii, plenique deorum
 Confidunt transtris.
 Considerere in alia parte dixit Sen. Epist. 117. pro Esse in diversa opinione.
 Regia tota confedit in cinerem. i. e. Conflagravit. Stat. 3. Theb. 185.
 In ignes. Virg. 2. Æn. 624.
 — omne mihi visum est considerare in ignes Ilium.
 Omnia autem talia sensum movent, sensusque moventia quæ sunt, ca-

dem in opinione confidunt, quæ ortum habere gignique diximus.
 Cic. de Univerf. 4. Al. Consultunt.
 Confidamus hic in umbra. Cic. 2. de Legib. 7.
 Verborum conjunctio varie distinctæ confidat. Cic. 3. de Orat. 289.
CONSIDITUR, imperf. [ἐπινοήθησκει] Cic. 3. de Orat. 18. Quum plu-
 cisset idem ceteris, in silvam venit, & ibi magna cum audiendi expe-
 ctatione confiditur.
CONSIGNIFICO, [συνσημαίνω] ðre. significat Expressimere, vel Idem
 quod aliud significare.
CONSIGNIFICATIO, ðnis. f. [σημασία] Apul. Ea furoris consignifica-
 tionis perterriti omnes.
CONSIGNO, [σφραγίζω, ἀποσημαίνω] ðre. Eiusdem significationis cum
 suo simpliciter; significat Aliquam rem signo notare, quod barbari *Sigil-
 lare* dicunt. Plaut. Trin. 3. 1. 45. — ferat epistolæ
 Duas, eas nos consignemus, quasi sint a patre.
 Consignatæ in animis notiones. Cic. 1. Tusc. 57.
 Legem consignare. Ulp. in l. Julianus. §. idem Julianus. D. de actionib.
 empti, Si quum venditor sciret fundum pluribus municipiis legata de-
 bere: in tabula quidem scripserit uni municipio deberi; verum postea
 legem consignaverit, &c.
 Dotem inter aufpices. Suet. in Claud. cap. 26. Quam quum comperis-
 set, super cetera flagitia atque dedecora, C. Silio etiam nupsisse, dote
 inter aufpices consignata, supplicio affectit.
 Tabulæ maximæ signis hominum nobilium consignantur. Cic. pro
 Quint. 25.
 Litteris consignare. Cic. 4. Acad. 2. Itaque ut litteris consignamus, quæ
 monumentis mandare volumus: sic ille in animo res insculptas habebat.
 Vim privilegii auctoritate honestissimorum hominum, & publicis litteris
 consignare. Cic. Post red. in Senat. 28.
 Senatus judicium de aliquo publicis litteris monumentisque consignata. Cic.
 pro Deiot. 37.
 Consignata publicis litteris memoria. Cic. 3. de Legib. 46. A librariis
 petimus, publicis litteris consignatam memoriam.
 Consignata litteris Quæstura. Cic. 1. Verr. 28.
 Ratio aliquorum & publicis & privatis litteris consignata. Cic. 5. Verr. 109.
 Motus temporis consignandus. Cic. de Univerf. 26. De motu siderum.
CONSIGNATUS, Partic. [σφραγισμένος] ut, Testata & consignata
 monumentis antiquitas. Cic. 1. de Divin. 87.
 Auctoritates consignatæ. Cic. pro Cluent. 139. Sed errat vehementer, si
 quis in orationibus nostris, quas in judiciis habuimus, auctoritates nos-
 tras consignatas se habere arbitratur.
 Fundi publicis commentariis. Cic. 2. de Orat. 224.
 Laudatio alicujus consignata creta. Cic. pro Flacc. 37.
CONSIGNATIO, ðnis. f. [σφραγιστής]
 Consignationes, quas vocamus Documenta, vel Chirographa. Quintil.
 lib. 12. cap. 8. Promittit enim litigator omnia, testem populum, paratissi-
 mas consignationes. V. Testatio, in TESTIS, & Turnebi Adverf. 2. 27.
CONSIGNANTER, & **CONSIGNATIS**, Adv. unde compar. Consignan-
 tiantius apud Gell. 1. 25. Græci significantius consignantiuque dixerunt.
 Idem Gell. a Consignate usus est superl. Consignatissime, 1. 15.
CONSILIO, silii, [καταλογίζω] ðre. pro Conticere posuit Ennius, teste
 Festo Pompeio.
CONSULESCO, silii, [κατανοοῦμαι] ðre. Gell. lib. 12. cap. 1. Nam ubi
 infantis alicuius dati facta ex oculis amolito est, vigor ille maternæ fla-
 grantiæ sensim ac paulatim restinguitur, omnisque impatientissimæ soli-
 tudinis trepitus consilescit.
CONSILIARIUS, V. in CONSILIUM.
CONSILIGO, ðnis. f. [καταλογίζω] Herbagenus. Columel. lib. 6. cap. 5.
 Plin. lib. 25. cap. 8. Nostra ætas meminuit herbam in Marfis reperitam. Na-
 scitur & Æquiculis circum vicum Nemesiæ, vocatur consiligo. De hac
 herba abunde Ruell. lib. 2. cap. 134. Ubi dicit eam quæ pulmonaria apud
 nos demonstratur, a vulgo Gallico *Pomeleam* vocari, quasi pulmoneam:
 ab herbariis quibusdam *Leonis patam*, pastoribus, bulbulcis, equifoni-
 bus, totique ruri præclare cognitam. quam ad eosdem quos veteres con-
 siliginem, usurpant effectus. Consiliginem autem rustici veteres (in-
 quit idem) olim vocarunt, quod in campis inter filitem triticumque
 sæpius emicet.
CONSILINUM, Italiæ oppidum, Tarento vicinum, ut scribit Pompon.
 Mela lib. 2. cap. 4. in descriptione Italiæ.
CONSILIO, silii, [ἐπινοήσις] ðre. Idem fere quod Infilire, & insultare.
 Jungitur autem dativo & accusativo. Tacit. 3. Ann. 46. Paucæ hujus
 ipsius exercitus turmæ profligaver Sequanos; quanto pecunia ditescit,
 & voluptatibus opulentes, tanto magis imbelles Æduos, evincite, & fu-
 gentibus consilite. Idem 6. Ann. 36. Igitur Sinnaces, quem antea in-
 sensum memoravi, patrem Abdagafen, aliosque occultos consilit, &
 tunc continuis claudibus promptiores ad defectionem trahit. Al. Consultit.
CONSILIUM, i. n. [βελτίονος, βελή, συνέσιον] a Con & Salio, quod
 in unam sententiam plures rationes consiliant, Perottus. Est autem Con-
 silium (ut ait Cic. lib. 2. de Invent. 71.) Aliquid faciendi. non faciendi-
 ve excogitata ratio. Felus, Consilium vel a Consulendo dicitur, vel
 quod in unam sententiam plurimum mentes in unum consiliant & conveni-
 ant. Sed a Silentio credibilis dictum putatur, quo maxime invenitur.
 Consilium, Quod quis propofuit animo suo faciendum. Cic. 12. Philip. 6.
 Quod si est erratum, P. c. spe falsa atque fallaci, redeamus in viam:
 optimus est portus penitenti, mutatio consilii.
 Consilium, Animus, Mens; eadem sunt. Lucret. lib. 3. 95.
 Judicium & consilium alicujus. Cic. 11. Fam. 29. Magnum pondus ac-
 cellit ad tollendam dubitationem, iudicium & consilium tuum.
 Casus & Consilium, oppofita. Cic. 5. Fam. 2. Quis est qui me in Con-
 sultatu, non casu potius existimaret, quam consilio fortem fuisse? V. Con-
 silio infra.
 Consilium & Fortuna, opponuntur. Virg. 2. Æn. 656.
 Nam quod consilium, aut que jam fortuna dabatur?
 Consilium & Opera. V. OPERA. H. St.
 Voluntas & consilium. Cic. 10. Fam. 10.
 Conficientia consiliorum meorum me consolatur. Cic. 4. Fam. 3.
 Gubernatio consilii. Cic. 2. de Invent. 164.
 Mutatio. Cic. 16. Att. 7. Nemo doctus unquam (multa autem de hoc
 genere scripta sunt) mutationem consilii, inconstantiam dixit esse.
 Penuria. V. PENURIA.

Adjutor consiliorum. Cic. 10. Fam.
 Ambiguus consilii. Tacit. 4. Hist. 21.
 Auctor consiliorum. Cic. 2. Att. 26.
 Dux consiliorum & comes. Cic. Quum etiam ipse casus, eventusque rerum, non duces, sed comites consiliorum fuerint, &c.
 Expers consilii vis mole ruit sua. Hor. 3. Carm. 4. 65.
 Fortis consilio. Cic. 5. Fam. 2.
 Imbecilli consilii mulier. Cic. pro Flacco.
 Improvidus consilii. Tacit. 3. Hist. 56.
 Inopes consilii. Ovid. 9. Met. 745.
 Minister consiliorum. Cic. 2. Fam. 7.
 Moderator. Cic. 1. Fam. 9.
 Opportunus consilii, & Adversus, sunt contraria. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Viridis consilio. Sil. lib. 3. 255.
 Intelligendi consilium. Cic. 7. Philipp. 19. Turpe est summo consilio orbis terræ, præsertim in re tam perspicua, consilium intelligendi defuisse.
 Consilia temporum sunt, quæ in horas commutari vides. Cic. 14. Att. 23.
 Acre, V. ACER.
 Amentissimum. Cic. 7. Att. 9. Ita sum perturbatus temeritate nostri amentissimi consilii.
 Arcanum. Hor. 3. Carm. 21. 15.
 Bonum. In BONUS.
 Calidum. Liv. 35. 32. V. CALIDUS.
 Callidum. In CALLIDUS.
 Celere. In CELERE.
 Claustrinum. In CLAUSTRINUS.
 Clariora luce. In CLARUS.
 Clausa. Cic. 5. Verr. 63.
 Cognitum. Cic. 7. Fam.
 Compar. In COMPAR.
 Excursum & exploratum. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. de Scipione Africano, Scipio Africanus turpe esse aiebat in re militari dicere, Non putaram: videlicet quia explorato & excusso consilio, quæ ferro aguntur, administrari oportere arbitrabatur summa ratione: inemendabili enim est error, qui violentia Martis committitur.
 Fidele. Cic. 2. Lege Agr. 5.
 Fidum atque providens. Gell. lib. 1. cap. 7.
 Grandævum. Valer. Flac. 7. Argon. 348.
 Immaturum. Suet. Aug. cap. 8.
 Incertum. V. INCERTUS.
 Inconsulium. V. INCONSULTUS.
 Intimum consiliorum, pro Intimum consilium. Tacit. 15. Ann. 61. Quod erat sevientis principii intimum consilium.
 Lene consilium dare alicui. Hor. 3. Carm. 4. 41.
 Libera consilia dicuntur, quibus sine adulatione, sincere & audacter monemus alicum. Hor. Epod. 11. 38.
 Unde expedire non amicorum queant Libera consilia.
 Malum consilium consultori pessimum est. Gell. lib. 4. cap. 5. V. CONSULTOR.
 Matura consilia. Liv. lib. 4. 13. Quæ res eum, nec dum compositis, maturisque fati consiliis, oppressit.
 Melius consilium. V. Melior in BONUS.
 Ordinaria consilia. V. ORDINARIUS.
 Particeps consilii. Cic. 2. in Catil. 14.
 Præceps consilii. Cic. 5. Philipp. 37.
 Prudentiæ & fidelitatis plena consilia. Cic. 10. Fam. 4.
 Præsentissimum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Prima consiliorum, i. e. Prima consilia. Tacit. 2. Hist. 11. Quoniam prima consiliorum frustra deciderant.
 Prudens. Balbus & Oppius Ciceroni, 8. Att. 9.
 Salutare. Consilium non utile solum, sed etiam salutare. Vide in 51, pro An. H. St.
 Sapiens. Ovid. 13. Met. 433.
 Temerario consilio uti. Patrcr. lib. 2. Liv. 25. 34.
 Turbidum. Curt. lib. 7. 4. 11. Natura mortalium hoc quoque nomine prava & sinistra dici potest, quod in suo quisque negotio hebetior est, quam in alieno. Turbida sunt consilia eorum qui sibi suadent.
 Consilium ad facinus aptum. Cic. 3. in Catil. 16. Erat est consilium ad facinus aptum: consilio autem neque lingua, neque manus deeat.
 Ex consilio alicuius facti ejus judicium facere. Cic. 1. Fam. 7. Initio scripti totius facti tui judicium, non tam ex consilio tuo, quam ex extenu homines esse facturos.
 Abdita. V. ABDITUS.
 Abesse consilio, pro Consilium abjicere. Cic. 7. Att. 24. A consilio fugiendi, ut tu censes, absum.
 Abjicere consilium, Respuere, rejicere, repudiare. Cic. 5. Att. 11.
 Abundare & Egere consilio, contraria. Cic. 10. Fam. 16. Quamquam consilio non eges, vel abundas potius.
 Acceptum ab universis, & complacitum est consilium quod dabat. Gell. lib. 18. cap. 3.
 Accommodare. In ACCOMMODO.
 Adducere ad consilium. Cic. 15. Fam.
 Adhibere consilium, vel ad, vel in consilium. Cic. 2. Fam. 7. V. ADHIBEO.
 Adjuvare. In ADJUVO.
 Administrare. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Admisceri ad. In ADMISCO.
 Admittere in. In ADMITTO.
 Admitti ad. In ADMITTO.
 Afferre alicui. Cic. 15. Att. 1. Quid enim illi afferre consilii possum, quum ipse egeam consilio?
 Afferre in templum consilium furti. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Agere. In AGO.
 Agitare mala consilia. Sen. Epist. 10.
 Amittere. In AMITTO.
 Amovere consilia casta. Sen. Troad. 6.
 Amplecti. In AMPECTOR.
 Aperire consilii fontes. Cic. ad Brut. 10.
 Assentiri consilio. Cic. 11. Fam.

Assumere. In ASSUMO.
 Capere consilium. Cic. 11. Fam. 29.
 Capere novum consilium. C. Nepos 18. 8.
 Capere ex tempore. Cic. 2. Off. 33.
 Capere consilium, cum Infinitivo. Cic. 4. Verr. 41. Capit consilium, de amicorum & propinquo rum sententia, non adesse ad judicium.
 Capere perniciosa alicuius rei consilia. Cic. pro Domo 114.
 Capeffere. In CAPESSO.
 Captare. In CAPTO.
 Clausa habere consilia. In CLAUDO.
 Commiscere cum. In COMMISCO.
 Communicatum. In COMMUNICO.
 Commutare. Cic. 14. Att. 20.
 Conferre. Ter. Heaut. 3. 1. 64.
 Confirmare consilium. Cic. 2. Fam. 1.
 Confringere. In CONFRINGO.
 Conjunctum. In CONJUNGO.
 Conjungere consilium unius cum alterius consilio. Cic. 4. Fam. 2.
 Constitit consilium. Cic. 8. Att. 11. pr. Quod me magno animi motu perturbatum putas, sum equidem: sed non tam magno, quam tibi fortasse videor. Levatur enim omnis cura, quum aut constitit consilium, aut cogitando nihil explicatur. Tum constitit consilium, quum cogitando aliquid explicavimus: nihil explicatur; quod Ciceroni tum acciderat; idcoque levabatur cura. Al. Constitit.
 Consciare. In CONSCIO.
 Constituire. In CONSTITUO.
 Consumere. Ter. Andr. 1. 1. 132.
 Convocare in animum consilia. In CONVOCO.
 Coquere. In COQUO.
 Corruptere. In CORRUMPO.
 Credere alicui sua consilia. In CREDO.
 Dare. Ter. Andr. 2. 1. 9.
 Dare minus fidele alicui. Cic. pro Cluent. 85.
 Dare secundum mores. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Dare aliquid loci rationi & consilio. Cic. pro Quint. 53.
 Deesse alicui consilio. Cic. 6. Fam.
 Dictare. Sen. Agam. 4. 13. i. e. Exponere.
 Dificrepere a. Cic. 10. Fam. 4.
 Dominatur consilium in toto corpore. Lucret. 3. 139.
 Egere, V. Abundare consilio.
 Enuntiare consilia fociorum adversariis. Cic. pro Rosc. Amer. 117.
 Esse consilio. Cic. 2. de Invent.
 Tuum consilium est, meum consilium est, i. e. Relinquitur consilio tuo, &c. Cic. 16. Fam. 3. Si autem posteaquam cibum cepisti, videris tibi me posse consequi, tuum consilium est. Idem 14. Fam. 14. Vestrum jam consilium est, non solum meum, quid sit vobis faciendum.
 Consilium est ita facere, expectare, &c. Plaut. Mil. 2. 3. 73. i. e. Proposui & decrevi. Cic. 5. Att. 5. Ibi enim Pomptiniam ad eam diem, quam tu scripsisti, expectare consilium est. Quod alio loco dicit, Deliberatum est apud me.
 Est autem vestri consilii, P. C. in posterum quam longissime providere. Cic. 7. Philipp. 19. Al. Nostri. i. e. Prudentiæ vestrae.
 Magni consilii est quid faciendum sit. Cic. 15. Att. 12. Sed quid ætati credendum sit, quid nomini, quid hæreditati, &c. magni consilii est. Excludere spem pacis a consilio publico. Cic. de Clar. Orat. 329.
 Exequi consilium. Ter. Phorm. 4. 4. 21.
 Eximere. h. e. Adimere, & veluti differre. Rhen. in Castig. in Tacit. 11. Ann. 26.
 Expectantur in rebus magnis, memoriaque dignis consilia primum, deinde acta, postea eventus. Cic. 2. de Orat. 67.
 Expeditum privatim consilium. Tacit. 2. Hist. 52. extr.
 Explicare. Cic. 14. Fam. 12. Metuo ne id consilii ceperimus, quod non facile explicare possimus. Cæf. 1. Bell. Civil. 78. Ibi se reliquum consilium explicaturos confidebant. Al. Expleturus.
 Expetere sana consilia. Senec. Hippol. v. 180. Al. Appetere.
 Expetit animus tuta consilia. Sen. Agam. v. 108.
 Exponere. Cic. 3. Fam. 5.
 Exquirere. Cic. 4. Fam. 2. Quod meum consilium exquiris, id est tale, ut capere facilius ipse possim, quam alteri dare.
 Extorquere. Lepid. Cic. 10. Fam. 4.
 Facere aliquid certum sui consilii. Ovid. 11. Met. 415.
 Facere consilii copiam. Cic. 3. de Orat. 131.
 Fracta, & impulsâ fati. Stat. 4. Theb. 3.
 Gerere aliquid consilio. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Habere consilium de. Virg. 9. Æn. 227.
 Consilium summis regi de rebus habebant. i. e. Consultabant.
 Habere fati consilium de realia. Cic. 12. Att. 50. extr. Ipse Romam venire, ut una efferemus, si fati consilium quadam de re haberetur. Quintil. 7. 3. Scelera non habere consilium, vulgo dicitur.
 Habere exitum dicitur consilium, quum succedit quod volumus. Cic. 7. Att. 11. Ex sermonibus eorum quos convenio, videtur hoc consilium exitum habiturum.
 Impedire. Cic. 13. Fam.
 Impertire. Cic. 5. Fam. 2.
 Inclinare. In INCLINO.
 Indicare. Cic. 10. Fam. 31.
 Inire. Nep. 6. 3. Cic. 9. Fam. 24. pr.
 Insuperatum. In INSUPERANS.
 Instruere. In INSTRUO.
 Intendere. In INTENDO.
 Interesse. Cic. 9. Fam. 24.
 Interponere. In INTERPONO.
 Junctâ consilia. Sen. Agam. v. 309.
 Sedede mecum potius, ut rerum statum, Dubium ac micinacem, junctâ consilia explicant.
 Juvare aliquid consilio. In JUVO.
 Labare consilium dicitur, cui opponitur Fixum esse. Cic. 8. Att. 22. Scito labare meum consilium illud, quod fati jam fixum videbatur.

Labi consilio. Cic. 7. Philipp. 38. Ego vero metuo, si hoc tempore consilio lapsi erimus.
 Manant consilia. In MANO.
 Manere in consilio. Cic. 1. Off. 112.
 Minuere. In MINUO.
 Miscere cum aliquo consilio. Tacit. 15. Ann. 68. 3.
 Miscere se consiliis. Stat. 12. Theb. 82. Tacit. 3. Hist. 3.
 Movere. Valer. 4. Argon. 480.
 Mutata consilia alicujus ab ipsa fortuna. Cic. pro Rabir. posth. 2.
 Mutare. Nep. 18. 9. extr.
 Mutare itineris. Cic. 15. Att.
 Mutuari. In MUTUUM.
 Narrare. Cic. 15. Att. 3. Antonii consilia narras turbulenta.
 Occultare. In OCCULTO.
 Occupare. In OCCUPO.
 Occurrere consiliis alicujus. Cic. 3. Catil. 17.
 Omittere consilium. In OMITTO.
 Patere consiliis. Virg. 5. Æn. 728.
 Patere tua consilia non sentis? Cic. in Catil. 1. 1.
 Perferre. In PEFERRO.
 Perimere. In PERIMO. conf. mox Prævenire.
 Petere consilium. Cic. 10. Fam. 16.
 Penitere consilii. Cic. 9. Fam. 5.
 Prævenire, Antevenire. Cic. 3. Off. 33. Al. Perimere.
 Ponderare eventum. Cic. Hoc plerumque facimus, ut consilia eventus ponderemus, &c.
 Promere. Cic. Nunc certe promenda sunt tibi consilia, &c.
 Probare. Cic. 4. Fam.
 Quarere. Catul. Argon. 253.
 Referre in melius. Virg. 1. Æn. 281.
 Regere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Removere a consiliis. Cic. A suis & Reipub. consiliis removisset.
 Repetere rationem consiliorum altius. Cic. 1. Fam. 9. a pr. Altius paulo rationem consiliorum meorum repetam.
 Reprehendere. Cic. 2. Att.
 Repudiare. Cic. 2. de Orat. 3.
 Revocare a. Cic. 3. Att. 15.
 Senescunt consilia. Liv. lib. 35. 12. pr. Agitandum aliquid, miscendumque rati, ne cunctando senescerent consilia.
 Sequi. Ter. Adel. 3. 4. 54.
 Spectare in, vel ad. Cic. 2. de Orat. 169.
 Suscipere. Cic. 1. Off. 112.
 Tegere vultu. Virg. 4. Æn. 477.
 Tenere obstinatum alicujus rei. Sen. Hippol. 7.
 Valet. Cic. Cn. Magno Proconfuli, 8. Att. 15. Sed mihi non fumo ut meum consilium valere debeurit.
 Versare pectore. Virg. 1. Æn. 658.
 At Cytherea novas artes, nova pectore versat Consilia.
 Viget regnum consiliis. Virg. 2. Æn. 88.
 Uti consiliis. Cic. 1. Fam. 9. prope fin.
 Eo consilio ut. Cic. 1. de Fin. 72. Explicavi, inquit, sententiam meam, & eo quidem consilio, tuum judicium ut cognoscerem.
 Consilio, in ablativo, pro Arte, vel De industria. Liv. 35. 14. Sequuntur tamen sua sponte est, velut consilio petitur esset, ut vilior ob ea regi Annibal suspectiorque esset.
 Consilio versare dolos ingressus & astu. Virg. 11. Æn. 704.
 Consilio affertur. Virg. 7. Æn. 216.
 Consilio hanc omnes, animisque volentibus, urbem Afferitur.
 Consilium, pro Eo qui consulit varie occurrit positum, ut Consilium, pro Judicibus designatis. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Qui ex civitate in Senatum propter dignitatem, ex Senatu in hoc consilium delecti estis propter securitatem.
 Sapiens. Cic. 2. de Orat. 333. Atque hæc in Senatu minore apparatu agenda sunt. Sapiens enim cilit consilium, multisque aliis dicendi relinquendus locus.
 Sanctius. Liv. 30. 16. pr. Quod vulgo Secretum.
 De consilii sententia aliquid facere. Cic. 2. Att. 10. Ait se de consilii sententia rem ad Senatum recessisse.
 Ablegare consilium. Cic. 4. Verr. 73. Dimisso atque ablegato consilio.
 Adesse alicui in consilio. Cic. pro Quint. 79.
 Cogere consilium. Quintil. lib. 7. cap. 2. pag. 601.
 Dimittere, V. Ablegare.
 Ire in consilium. Cic. pro Quint. 34. Tibi instat Hortensius, ut eas in consilium. V. Hotom. & Pallerat. in loc.
 Mittere in. In MITTO.
 Mussant turbata consilia. al. Concilia. Stat. 3. Theb. 92.
 Venire in alicujus consilium. Cic. 10. Att. 1. Veniendum sit in consilium Tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus sit.
 Consilium, cui causa manumittendi servi ab annis viginti minore, probanda erat, constabat Romæ quidem ex quinque Senatoribus, & quinque Equitibus Romanis in provincia vero viginti Recuperatoribus civibus Roman. Ulp. tit. 1. Inf.
 Consilium, pro illo Cætu etiam sepius funitur, qui more majorum imperatorum rem militarem administrant solebat adesse. Sallust. in Bell. Jugurth. de Metello imperatore, cap. 62. Ita more majorum ex consilii decreto pro legatus Jugurthæ imperat argenti pondo ducenta millia. Item cap. 29. Igitur Rex, uti constituerat, in castra venit, ac pauca præsentis consilio loquutus, &c. Turnebus.
 Consilium & Consiliari in arte fullonica. Vide apud Janum Gulielmum Canterum lib. 1. Verisimilium, capite 8. H. St. Perperam Canteri cognomen adposuit Jano Gulielmo, & lib. 1. pro 2. V. Thefaur. Critic. Gruter. tom. 3. pag. 28. part. postler.
 CONSILIO, [βουλεύω] sari. dep. Consilium dare, vel petere. Cic. 15. Att. 9. Tu quid egeris tua, cum cristi, tum etiam difficili ad consilium legatione, vehementer expecto: est enim inexplicabilis. h. e. De qua ego tibi consilium dare non facile possim. Hor. 3. Carm. 3. 17.
 — hac Quirinus
 Martis equus Acheronta fugit,
 Grammi elocuta consilianibus
 Junone divis. Idem in Arte Poet. 106.

Ille bonis faveatque, & consiliat amicus. V. Laminum in loc. Al. Amice. Tacit. 2. Hist. 57. Rediæ Bononiam rursus consiliat. Sunt tamen qui hanc vocem esse vere Romanam dissententur. V. Parei Lex. Crit. & Vossium de Vitæ Serm.
 CONSILIATOR, oris. m. [βουλεύτης] Plin. 4. Epist. 17. ad Gallum, Ille in gerendis meis honoribus consiliator & rector.
 Si vero accessit consiliator maleficus. Phædr. 2. 7.
 CONSILIATRIX, icis. f. Apul. Met. 5.
 CONSILIARIUS, i. m. [συμβουλος] Qui dat consilium. Cic. 1. Fam. 2. Perficio id quod jam omnibus est apertum, totam rem istam jam pridem a certis hominibus non invito rege ipso, consiliariisque ejus esse corruptam. Consiliarius atque administrat. Cic. 3. de Legib. 43. Est autem boni Auguris, meminisse maximis Reipub. temporibus præsto esse debere, Jovique Optimo Maximo fere consiliarium atque administratum datum.
 Amici & consilarii alicujus. Cic. 4. Verr. 42. Interea fane perturbatus & ipse, & ejus amici & consilarii moleste ferre cœperunt.
 Consiliarius & auctor. Cic. 14. Att. 9. Sed tamen ea ratio ædificandi incitur, consiliario quidem & auctore Vestro.
 Consiliarium in corde convocare. In dict. seq. & CONVOCO.
 Consiliarius cædis. Patere. 2. 56. i. e. Qui cædem fieri consuluit.
 CONSILIARIUS, Adj. [βουλεύτικος] Plaut. Truc. 2. 1. 6.
 — magisque
 Adeo ei consiliarius hic amicus est, quam auxiliarius. Idem Epid. 1. 2. 56. Jam Senatum convocabo in corde consiliarium.
 CONSILIOSUS, a Catone dictum, teste Gell. lib. 4. cap. 9. Sidon. 7. Epist. 9. Consiliosissimum est.
 CONSULO, sulvi, sultum, [βουλεύω, συμβουλεύω, συμβουλεύω, συμβουλεύω] ère. Dare aut Petere consilium, pro varia constructione.
 Consulere sine adjecto, idem quod Consulare vel deliberare. Cæl. 7. Bell. Gall. 83. His magno cum detrimento repulsi Galli, quid agant consulunt. Ter. Adel. 5. 9. 25. Age pater. m. post consulam.
 In longitudinem consulere. Ter. Heaut. 5. 2. 10.
 Ubi te vidi animo esse omisso, & suavia in præsentia Quæ essent, prima habere, neque consulere in longitudinem: Cœpi rationem, ut neque egeres, neque ut hæc posses perdere. i. e. Non providere in posterum.
 In commune. i. e. In communem utilitatem, Item advocato publico consilio, deque publicis negotiis. Ter. Andr. 3. 3. 16.
 Sed si ex ea re plus mali quam commodi Utrique, id te oro in commune ut consulas. conf. infra Concordia consulere.
 In publicum, Idem. Plin. lib. 9. Epist. 13. extr. Quod intermissum jam diu morem in publicum consulendi, susceptis propriis similitatibus, redivissem.
 In medium, In commune. Lucan. 5. 46.
 Consulitur in medium. Liv. 26. 12. Ceterum, quemadmodum nemo privato consilio ad hostem transibat, ita nihil salutare in medium consulebatur.
 In unum. Tacit. 1. Hist. 68.
 Consulere de. Propert. lib. 4. 5. 17.
 Consulitque striges nostro de sanguine. conf. Exta consulere &c. infra.
 Consulere de aliquo bene vel male, est Bene vel fecus eum accipere & tractare, & cum eo agere commode aut incommode. Liv. 30. 43. extr. De perfugis gravior, quam de fugitivis consulunt. i. e. Nullo acerbior acceperunt & tractantur, vel cogitaverunt, & statuerunt tractare. Budæus. Tantumdem est ac statuerere de aliquo, vel In aliquem.
 Consulere de salute suorum, & Relinquere communem, contraria. Cic. pro Sull. 63. Neque ego tantum fratero amori dandum arbitror, ut quiquam de salute suorum consulat, communem relinquat.
 Consulere de se, vel salute sua, gravior. Cic. 10. Att. 11. i. e. Noxium & exitiosum sibi consilium capere. Cic. 8. Fam. 16. Per fortunas tuas, Cicero, per liberos oro, obsecro, ne quid gravior de salute & incommunitate tua consulas.
 Consulere sibi de se ipso. Cic. 7. Att. 13. Aliter enim mihi de illis ac de me ipso consulendum est.
 Ex re consulere. h. e. Prouit occasio tulerit. Tacit. 1. Ann. 24. Nullis fatis certis mandatis, ex re consuluntur.
 Consulere male in aliquem, idem quod Male cum accipere & tractare. Liv. 3. 36. extr. In humiliores crudeliter, libidinosaque consulere. Alias Statuere.
 Consulere aliquid in se & in alterum. Ter. Heaut. 3. 1. 28.
 Quia pessime istuc in te atque in illum consulis, Si te tam leni & victo esse animo ostenderis.
 Male consulere in aliquem. In MALUS.
 Boni. Plin. in præmio lib. 33. i. e. Bonum judicare, ut exponit Quia til. lib. 1. cap. 10.
 Boni consulere aliquid. Ovid. 4. Trist. 1. 104.
 Laborem alicujus boni. Quintil. in præm. lib. 6.
 Consulere aliquid mali quod facias alteri. Plaut. Perf. 5. 2. 63.
 Certo illi homines mihi facias quid mali consulunt etud faciant.
 Licet consulere? Cic. pro Muren. 28. Itaque non modo beneficii collocandi spem, sed etiam illud quod aliquid fuit, licet consulere? jam perdidit. Vetus est loquendi formula: qui enim jurifconsultos adibat consulentes, dicere solebant, Licet consulere? Quod venuste imitatus est Horatius 2. Serm. 3. 192.
 Ergo consulere & mox respondere licebit? conf. in CONSULATOR infra.
 Consulere [βουλεύω] alicui, Providere etiam significat. Ter. Heaut. 4. 3. 37.
 Tu fortasse quid me fiat parvipendit, dum illi consulas.
 Consulere & providere. Cic. 2. Verr. 43. Cui loco per deos immortales, Judices, consulite, ac provideate.
 Consulere & Negligere, pugnantia. Cic. 1. Off. 85. Qui autem partium consulunt, partem negligunt, rem perniciosissimam in civitatem inducunt, seditionem atque discordiam.
 Prospicere & consulere aliquid. Cic. 11. Att. 14. Sed tamen aliquid consuli & prospici poterit.
 Longe. Virg. 9. Æn. 322. — tu ne qua manus se attollere nobis
 A tergo possit custodi, & consule longe.
 Omnibus consulere, mederi incommodis hominum, providere sibi. Cic. 1. Q. frat. 17.

Confulere alicui optime. Cic. de Amicit. 50. Non est enim inhumana virtus, neque immunis, neque superba, quæ etiam populos uniuersos tueri, eisque optime consulere solet.

Optime illi consultum vult esse. Ter. Phorm. 1. 3. 1.

Alicui male consulere. Plaut. Afin. 5. 2. 88.

Dicebam pater tibi, ne matris confules male.

Conmodis & utilitati aliorum consulere, salutique seruire. Cic. 1. Q. frat. 1.

Concordiæ. Liv. 34. 49. extr. Concordiæ in civitatibus principes & ordines inter se, & in commune omnes civitates consulenter.

Dignitati alicuius. Cic. 11. Fam. 20.

Existimationi. Cic. 5. Verr. 22. Hoc quum palam Decumani tota provincia loquerentur, tuumque nomen in te tam turpi nefariaque interponerent, nihilne tibi venit in mentem existimationi tuæ consulere?

Famæ. Cic. 3. de Fin. 57. Sic futura post mortem famæ, tamen esse propter rem etiam detracto usu consulendum.

Famæ late alicuius. In LATUS.

Fidei. Cic. pro Cœl. 21. Sed vestræ sapientiæ tamen est, Iudices, & ideo vobis quoque vos causam putare esse iustam alieno dolori potius, quam vestræ fidei consulendi.

Fortunis. Cic. 4. Fam. 9. Tuum est consulere temporibus, & incolunitati, & vitæ, & fortunis tuis.

Infirmi. Plin. Epist. 20. lib. 7.

Labori alicuius. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Natis & thalamis. Senec. Med. 7. 3.

Consulere natis malle, quam thalamis, reor.

Otio posteritatis. Cic. 2. Fam. 18. extr. Sed si me audies vitabis inimicitias, & posteritatis otio consulens. [Posteritatis otio scribendum conieceram olim, eamque conjecturam certissimam puto.

Paci semper est consulendum. Cic. 1. Off. 85.

Pudori. Cic. 2. de Fin. 60.

Rationibus alicuius prospicere & consulere. Cic. 7. Fam. 2.

Via longa bene consulere sibi. Tibul. lib. 2. 6. (Al. 5.) 44. Alii longam perperam.

Saluti suæ, ac militum. Cæf. 5. Bell. Gall. 27.

Supremis suis. h. e. Ad finem vitæ respicere. Tacit. 15. Ann. 64.

Tempori consulere. i. e. Habere rationem temporis. Cic. 4. Fam. 9.

Consulere, accusativo personæ junctum, significat Petere consilium. Cic. pro Quint. 53. Sed ne ipse quidem te consulauit. Sed abesse a Mif. testatur Urbin.

Consulas, Antiqui ponebant non tantum pro Consilium petas & percontaris, sed etiam pro Iudices & statuas. Festus.

Jus consulere, pro Petere consilium de jure. Liv. 39. 40. Idem in pace, si jus consuleres, peritissimum si causa oranda esset, eloquentissimum. Jam vos consulo, Iudices, quid mihi faciendum putetis. Cic. 2. Verr. 32.

Ego pro te hoc consulo, quod tu consulere oblitus es. Cic. pro Quint. 54.

Conjectorem. Plaut. Amph. 5. 1. 75.

Nec te id consulo. Cic. 7. Att. 19.

Aliquid alterum consulere. Plaut. Men. 4. 3. 26.

Ibo, & consulam hanc rem amicos, quid faciendum censent.

Aliquem per litteras. Cic. 11. Fam. 20.

Apollinem consulit de bello. i. e. Interrogavit an deberet bellare. Auctor De viris illust. cap. 35. pr.

Deos. Ovid. 2. Fast. 238.

Deum consulit auguriis, quæ prodigia suscipienda essent. Liv. 1. 20. extr.

Exta spirantia. Videre quid ipsa portendant. Nam ex victimarum quoque extis aruspices futura divinabant. Virg. 4. Æn. 64.

Lucos. Virg. 7. Æn. 83. de Latino rege. i. e. Faunum in lucis consulere.

Nares consulere. Martial. 9. 60.

Consuluit nares, an olerent zera Corinthon.

Oracula Phœbi. Ovid. 3. Met. 9.

Speculum. Ovid. 3. de Arte Am. 136.

— quod quamque decebit

Eligat, & speculum consulat ante suum.

Consulunt non est. Plaut. Rud. 1. 4. 6. Neque eam usquam inuenio, neque quo eam, neque qua queram, consulunt est.

CONSULENS, Partic. [κωνσουλῶν] Cic. in Orat. 143. Eodem tempore & discubentibus satisfaceret, & consulentibus.

CONSULOR, [κωνσουλῶμαι] consuli, ut, Consulor de hac re. i. e. Consilium a me petitur. Cic. 3. Verr. 120. Quam inanes domus eorum omnium, qui de jure civili consuli solent.

Consuli quidem te a Cæsare scribis, sed ego tibi ab illo consuli mallem. Cic. Epist. 11. lib. 7. quæ est ad Trebatium. H. St.

Consuli populus dicebatur Romæ, lex quum rogabatur. Festus. Rogatio est, inquit, quum populus consulitur. Cic. 1. de Legib. 11. Qui agent, non plus, quam de lingulis rebus, consulunt. Et in Milon. 16. Nihil de ejus morte populus consultus, nulla quæstio decreta a Senatu est.

Consuli res dicitur, de qua ad Senatum relatum est, ut patet ex lege quadam operis faciendi, quam vide in dictione DUMVIRATES.

Senatus nihil consultur. Cic. ad Octav.

CONSULTUS, a, um. [κωνσουλτός] Partic. Consulor; Interrogatus, a quo consilium petitum est: ut, Consuliti medici responderunt nihil periculi esse. Cic. pro Domo 72. Senatus quidem, cujus gravissimum est iudicium de jure legum, quotiescunque de me consultus, &c. Idem pro Milon. 16. Nihil de ejus morte populus consultus.

Re consulta atque explorata. Cic. 2. Att. 16. Nondum videlicet litteras meas legerat, quibus ad eum, re consulta & explorata, perscripseram non debent.

Consulunt ac provifum est mihi, ut. Cic. 2. in Catil. 16. Mihi, ut Urbi sine vestro metu ac sine ullo tumultu satis esset præsidii, consulunt ac provifum est.

Consulunt & exquisitum. Cic. 1. de Orat. 250. Quamquam ipsi omnia quorum negotium est, consulta ad nos & exquisita deferunt.

Item significat Scientem & peritum, a quo jure consilium petas. Hor. 1. Serm. 1. 17. — eris tu, qui modo miles,

Mercator: tu consultus, modo rusticus.

Consulunt, pro Jurisconsulto. Ovid. de Arte lib. 1.

Illo Cepe loco capitur consultus amore:

Quique aliis cavit, non cavet ipse sibi. H. St. Al. Amori. Extat v. 83.

Eloquentiæ consultus, Eloquentes. Liv. 10. 23. Callidos, solertesque, juris atque eloquentiæ consultos.

Juris & justitiæ consultus. Cic. 9. Philipp. 11. Neque enim ille magis juris consultus, quam justitiæ fuit.

Natura aut disciplina. Cic. pro Cæcin. 78. Ita justus & bonus vir est, ut natura, non disciplina, consultus esse videatur.

Consultus juris, & actor causarum mediocri. Hor. in Arte Poet. 369.

Consultus uniuersæ disciplinæ. Columel. lib. 11. cap. 1. Verumtamen ut uniuersa disciplinæ vix aliquem consultum, sic plurimos partium ejus inuenias magistros, per quos efficere queas perfectum villicum.

Consultissimus juris scientia: Auctor de Viris Illust. 44. Eloquentia primus, juris scientia consultissimus, ingenio sapientissimus fuit. Cic. de Clar. Orat. 148. Nam ut paulo ante dixi, consultorum alterum disertissimum, disertorum alterum consultissimum fuisse.

Vir consultissimus. Liv. 1. 18. pr.

Consulta sunt consilia. Plaut. Truc. 1. 2. 7.

Consulta verba, Prudenter & consulte dicta. Ovid. 1. de Arte Am. 83.

Sit tibi credibilis sermo, consultaque verba.

CONSULTUM, i. n. [βουλῆ] Decretum, statutum. Hor. 1. Epist. 16. 41.

Qui consulta patrum, qui iuges, iuraque seruat. Cic. 2. de Legib. 62. Factaque & consulta fortium ac sapientium sempiternis monumentis prodere.

In manibus consulta alicuius esse. Sil. lib. 7. 35.

Non cum Flamino tibi res, nec fervida Gracchi In manibus consulta.

Petere. Virg. 6. Æn. 151. Dum consulta petes. i. e. Responfa Dei.

Belli consulta non itant. Sil. lib. 4. 43.

At non & rerum curas, consultaque belli Stare probat.

Consulto, ablativus, qui vice Infinitivi usurpatur. ut, Opus est consulto, i. e. Consulere. Sallust. Catil. cap. 6. extr. Nam & priusquam incipias, consulto: & postquam consulueris, mature factio opus est. Ubi Cort. V.

CONSULTE, Adv. [βουλοῦσθαι] Prudenter. Plaut. Rud. 4. 7. 14.

Ille qui consulte, doctæ, atque altute cavet.

Ferocius quam consultus rem gerere. Liv. 22. 24.

Avidius quam consultus. Tacit. 2. Hist. 24.

CONSULTO, Adv. aliud. [ἐπιτηρηθῆναι] h. e. Cum consilio, & non temere. Plaut. Pœn. 3. 5. 43.

Consulto hoc factum est, mihi ut infidiæ fierent. Pro eodem Gellius dixit, Consulta opera, lib. 6. cap. 17. Non sponte, neque consulta opera.

Consulto & Fortuito, contraria. Cic. 1. de Legib. 25. Ut ea quæ gignuntur, donata consulto nobis, non fortuito nata videantur.

CONSULTUS, is, m. Hæc vox occurrit in Lexicis; sed ortum suum dixisse videtur a vitiosis lecticonibus in Liv. 3. 62. Consulens Colligæ. Consulto Gronov. q. ibi vide. & in Plin. 3. 20. Vetere consultu patrum. Consulto Harduin.

CONSULTOR, oris. m. [κωνσουλός] a verbo Consulo; Qui consilium capit. Cic. pro Muren. 22. Vigilas tu de nocte, ut consultoribus tuis respondeas.

Consultor etiam ille dicitur, Qui dat consilium. Sallust. in Jugurth. cap. 103. extr. Simul ab eo petit, ut fautor, consultorque tibi adfit. Varr. 3. de R. R. cap. 2. pr. Opinor, inquam, non solum quod dicitur, Malum consilium consultori esse pessimum: sed etiam bonum consilium, qui consulit & qui consulitur, bonum habendum. [Ubi Consultor intelligitur & Qui petit, & Qui dat consilium.

CONSULTRIX, icis. f. [κωνσουλῆ] Consultrix & provida utilitatum opportunitatumque omnium Natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.

CONSULTORIUS, a, um. Adj. ut, Consultoria hostia. Ea autem erat, qua divina voluntas per exta disquirebatur. De hac Virg. 4. Æn. 57.

— maculat lectas de more bidentis. Duo enim hostiarum genera Macrobio 3. Sat. 5. enumerantur, quarum altera Animalis vocatur, quam idcirco solum hostia macrabatur, ut ejus anima, hoc est sanguis & vita, deo alicui offerretur. Altera Consultoria, cujus exta ab aruspice inspicere solebant, & deum voluntas ex illis explorari.

CONSUL, ūlis, m. [βουλῆ] Major magistratus erat Romæ inquit Festus. Quos quare dicentur, ostendit Varro de Vita Pop. Rom. lib. 2. Quos iidem dicebantur Consules, & Prætores: quod præirent populo, Prætores, quod consulere Senatui, Consules. Hæc Nonius. At Varr. 4. de L. L. 14. Consul, inquit, nominatus, quod consulere populum & senatum, nisi illinc potius, unde Accius ait in Bruto, qui recte consulat, Consul fiat. Quintil. lib. 1. cap. 10. dubitari posse dicit, an a consulendo dicatur Consul, an a iudicando. Nam & hoc consulere veteres vocaverunt. Unde adhuc remanet illud, Rogat boni consulas, i. e. Bonum iudices. Hæc Quintil. Hujus interpretationis meminit etiam Liv. 3. 9. Cic. in Pison. 23. Animo Consulem esse oportet, consilio, fide, gravitate, vigilantia, cura, toto denique munere Consulatus, omni officio.

Primi suere consules, L. Junius Brutus, & L. Tarquinius Collatinus, Anno U. C. 245.

Veteres dixerunt Consul pro Consul, ut Cojux pro Conjux; unde breves istæ Note, C. O. S. & C. O. S. S.

Facere Junoni Sospitæ Consules omnes necesse erat. Cic. pro Muren. 90.

Subaudi Sacra. i. e. Sacrificare.

Æquus Consul. Sil. lib. 13. 269.

Capillatus. Juven. 5. Sat. 10.

Imperiosus. Cic. Post red. in Senat. 11.

Major. In MAGNUS.

Popularis. Cic. 2. de Lege Agr. 3.

Accipere de plebe Consulem. In ACCIPPIO.

Agere. In AGO.

Declarare aliquem. Cic. 2. de Lege Agr. 4.

Designatus in civitate. Cic. pro Muren. 1. & 2. V. in DESIGNO. H. St.

Dicere Consules, Creare. Liv. 26. 22. bis.

Facti sine repulsa. Cic. 2. de Lege Agr. 3.

Imponere populo. In IMPONDO.

Renuntiare aliquem. Cic. pro Muren. 1. Illo die, evo auspicio comitiis centuriatis L. Murenam Consulem renuntiaui, &c.

Relatio consulum. Tacit. 1. Ann. 13.
 Si caninus silvas, silvæ sint Consule dignæ. Virg. 4. Ecl. 3.
 Quinquies consul M. Marcellus. Cic. 2. de Divin. 77.
 Q. Maximo quintum Consule. Cic. in Brut. 72. i. e. Quintum Consu-
 latum gerente.
 Sextum Consul Marius. Cic. in Pison. 10.
 Septimum Consul Marius. Cic. 3. de Nat. Deor. 81.
 Consulem, pro Anno poetæ dicebant, quoniam singulis annis novi sem-
 per Consules creabantur. Martialis. 1. 16.
 Bis jam pæne tibi Consul tricesimus instat,
 Et numerat paucos vix tua vita dies. Nec foli poetæ sic lo-
 quuntur, verum & oratores ipsi. Cic. in Brut. 287. Ut si quis Fa-
 lerno vino delectetur, sed eo necita novo, ut proximis Consulibus na-
 tum velit: nec rursus ita veteri, ut Opimium aut Anicium Consulem,
 quærat. Proximis Consulibus, i. e. Anno superiore. Anicium Consu-
 lem, i. e. Annum ab Urbe Condita quingentesimum nonagesimum quar-
 tum: quo quidem anno L. Anicius Gallus cum M. Cornelio Cethego
 Consul fuit. Romani quippe annos per Consules numerabant, & quam
 vetus esset vinum ex Consulibus dicebant. Hinc ait Martialis. 13. 111.
 De Sineuflanis venerunt Massica prelis:
 Condita quo queris Consule? nullus erat. i. e. Ante quam
 Consules essent, diffusum fuit. Offendit vetustatem. Vel Consulem,
 Nomen ipsius Consulis scriptum in doliiis, in quibus inscribebantur Con-
 sulum nomina, quibus Consulibus vinum conditum fuisset, ut ex Mar-
 tiale, & ex Horatii libro tertio, vide vigesima prima cognosci potest.
 Consule primum, facto Consule iterum. Catul. 114. 1, 2.
 Te Consule. Virg. 4. Ecl. 11.
 Consul *λεγομένης*, a Cicerone vocatur Caninius Rebilus, ut
 refert Macrobius Sat. 2. 3. Hoc sic explicat Turnebus: Verbo philo-
 sophorum usus est: qui *λεγομένης* vocant ea, quæ ratione & intelligen-
 tia comprehenduntur & percipiuntur, non sub sensum cadunt, ut ab
 iisdem ponuntur *ἀρχαὶ λεγομένης*, principia rerum sensum fugientia,
 ut atomi & materia: sed & sapiens Stoicorum, qui nunquam fuit, nec
 futurus est, *λεγομένης* etiam dicitur, ut & Caninius diei unius Con-
 sul, quem propter brevitetem dicebat unius, cogitare homines potius
 Consulem fuisse, quam Consulem videre poterunt. [Quasi dixeris
 Insensibilem consulem, Græci enim *λογος θεωρητός* (Sic enim disjuncte
 scribendum) ea vocant, quæ sensum fugiunt, & sola ratione spectan-
 tur. Mente sensa convertit Cælius Aurelianus Acut. 2. 16. 98. In-
 fensa Chron. 3. 2. fegm. 19. ubi perperam editur Immensa. Alibi simpli-
 citer Latentia, ut Chron. 5. 10. 105.]
 CONSULATUS, us. m. [*consulatus*] Officium vel dignitas, sive Tempus
 quo Consul in officio est. Plin. lib. 14. cap. 15. Epulo vero in tertio
 Consulatu suo Falernum.
 Honorum populi finis est Consulatus. Cic. pro Planc. 60.
 Consulatus ordinarius. Suet. in Domit. cap. 2. In sex Consulatus,
 nonnisi unum ordinarium gessit. In quo quæritur quis ordinarius sit
 Consul: eum sic appellatum reor, ex cuius nomine anni supputatio ordi-
 nabatur. id est cuius nomen in litteris, & instrumentis, & in fastis
 scribatur, qui denique Calendis Januariis honorem inibat. Nam
 ætate Imperatorum annus in multos dividebatur Consules: sed foli qui
 anni initio inibant honorem, ordinarii censebantur, honoratiorisque
 erant. Seneca, Consulem me fecit, sed non ordinarium. Id a Dione
 lib. 43. etiam scribitur. Hæc ex Turnebi Adverf. 5. 10.
 Abdicare fe Consulatu. In ABDICO.
 Abire. In ABRO.
 Adipisci. Cic. pro Muren. 53. & passim.
 Capere. In CAPIO.
 Comprobare. Cic. Post red. in Senat. 26.
 Communicare. In COMMUNICO.
 Conferre. In CONFERO.
 Consequi. Cic. pro Muren. 85.
 Exploratus & domi conditus Consulatus. Cic. pro Muren. 49. Vultus
 erat ipsius plenus furoris, oculi sceleris, sermo arrogantia: sic ut ei
 jam exploratus & domi conditus Consulatus videretur. De Catilina.
 Constitutebant grandioræm ætatem ad Consulatum, adolescentiæ temeri-
 tatem verebantur. Cic. 5. Philipp. 47.
 Gerere. Cic. 1. de Lege Agr. 25.
 Ingredi. Quintil. lib. 6. cap. 1. Persuasit enim nihil esse ad præsentem
 rerum statum utilius, quam pridie Calendas Januarias ingredi Consu-
 latum.
 Inire. In INRO.
 Invadere. In INVADO.
 Obtinere. Cic. pro Muren. 1.
 Patere aditum ad Consulatum non magis nobilitati quam clavi virtuti. Cic. pro
 Muren. 17.
 Persuadere. In PERSUADOR.
 Petere. Cic. pro Muren. 7.
 Suscipere cum Tribunatu. Cic. 2. de Lege Agr. 14. [Sed legendum Bel-
 lum nescio quomodo habet susceptum consulatus cum tribunatu. Mini-
 me vero Susceptus.
 Sustinere titulum Consulatus, tanquam truncus atque stipes. Cic. in Pison. 19.
 CONSULARIS, e. [*consularis*] ut, Consularis vir, Qui Consul fuit. Cic. 1.
 Philipp. 14.
 Ætas Consularis, in qua Consulem esse licebat. Cic. 5. Philipp. 48.
 Quid Macedo Alexander, quam ab ineunte ætate res maximas gerere
 cepisset, nonne in tertio & tricesimo anno mortem obiit? quæ est ætas
 nostris legibus decem annis minor, quam Consularis. V. Annus meus,
 noster, vester, &c. in ANNUS.
 Aufpicia. Cic. pro Muren. 1.
 Cognitio Consularis, Summa cogitatio vocabatur, apud Quintil. lib. 3.
 Budeus.
 Comitia Consularia. Cic. 9. Att. 9.
 Familia consularis, Quæ consules habuit. Cic. pro Planc. 59.
 Femina. Suet. in August. cap. 69. Obijcit & feminam Consularem e
 triclino viri coram in cubiculo abductam. Consulares autem feminas
 dicimus, Consularium uxores. L. 1. D. de Senatoribus.
 Imperium. Cic. in Pison. 38.
 Lictor. Hor. 2. Carm. 16. 9.
 Libidini Consulari restitit vis Tribunitia nonnunquam. Cic. 2. de Lege
 Agr. 14.

Loco Consulari sententiam dicere. Cic. 1. Philipp. 15.
 Numerus. Cic. 2. Philipp. 13. Qui duo e Consulari numero sunt.
 Officium. Cic. pro Rabir. perd. reo. 2.
 Provincia. Cic. pro Domo 24.
 Vinum Consulare. Martialis. 7. 79. V. Turneb. 25. 24. & supra in consul.
 CONSULARITER, Adv. [*consulariter*] Liv. 4. 10. Vita omnis Consulari-
 ter acta.
 CONSULARITAS, ætis. f. Manus Consulis, seu Consulatus. Theod. 1.
 6. Cod. l. 19. Consularitatis honore functus. V. etiam Fabrett. Inscr. p. 99. ubi eadem vox invenitur.
 CONSULTO, [*βουλεύωμαι*] ære. Consulo, a Consulo, est Quam aut plures
 de re vel rebus deliberant, aut unus secum de duabus aut pluribus
 deliberat rebus, ut Senatores consultant. Cæf. 5. Bell. Gall. 51. Omnes
 fere Gallia civitates de bello consultant.
 Consultare aliquid & procurare. Liv. 1. 21. pr. Ad hæc consultantia
 procurandaque, multitudine omni a vi & armis conversa, &c. Lo-
 quitur de Prodigis.
 Deliberare & consultare de re aliqua. Cic. 3. Off. 7.
 De tempore futuro. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Consultare Reip. Sallust. Catil. cap. 6. Delecti quibus corpus annis in-
 firmum, ingenium sapientia validum erat, Reipub. consultant. i. e.
 Beneficium in Remp. conferebant. [Immo Consilium publicum con-
 sultebant.
 Consultare ex re sua. Plaut. Afin. 3. 1. 35.
 Meum caput contempler, si quidem ex re consultas tua.
 Male corde consultare. Plaut. Truc. 2. 1. 15. Blande alloqui, male cor-
 de consultare, bene loqui lingua.
 Aliquem consultare. Plaut. Milit. 4. 34. i. e. Consilium petere.
 Aves consultare. Plin. in Paneg. cap. 76. extr. Una erat in limine mora,
 consultare aves, reverentia nimum monitus: nemo proturbabatur,
 nemo submovebatur.
 Deliberationes consultare. Auctor ad Herenn. 3. 2. Item deliberationes
 partim ipsæ propter se consultantia sunt: ut si deliberet Senatus, &c.
 Consultare cum infinitivo. Sil. lib. 6. 347.
 Consultant mandare duci.
 CONSULTATOR, ðris. m. Qui consilium petit. Pomponius l. 2. Dig. de
 Orig. Juris. §. 35.
 CONSULTATIO, ðnis. f. [*συμβολή, συμβουλίη*] Ter. Hec. 4. 4. 28.
 Nulla tibi, Pamphile, hic jam consultatio est. Cic. 8. Att. 4.
 Ego navem paravi: tuas litteras tamen expecto, ut sciam quid respon-
 deant consultationi meæ.
 Deliberatio & consultatio. Cic. 3. Off. 50. Sapientem & bonum virum
 fingimus: de ejus deliberatione & consultatione quarimus.
 Questionem infinitam, quæ Græce *ἕως* dicitur, Cicero vocat Consulta-
 tionem, & a Controversia distinguit in Partit. Rhetor. 4.
 Apud C. Cæarem consultatio de pœna Theodori ponitur. Quintil. lib. 3.
 cap. 8.
 Proposita consultatio. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Consultatio apud Suet. ubi legendum Consulatio. V. in CONSALU-
 TATIO. H. St.
 CONSIMILIS, e. [*ὁμοίωτος*] cui contraria sunt Dissimilis atque Absimilis,
 quæ sunt ejusdem significationis. Plaut. Amph. 1. 1. 287. Tam consimilis
 est atque ego.
 Carmen consimile. Ovid. 3. de Pont. 7. 3.
 Causa. Lucret. 4. 234.
 Color. Lucret. 2. 806.
 Consimilis ludus. Ter. Eun. 3. 5. 38.
 — & quia consimilem luserat
 Jam olim ille ludum.
 Ratio. Lucret. 1. 842.
 Consimilis, genitivo junctum. Ter. Heaut. 2. 4. 13.
 Cujus mos maxime est consimilis vestrum, hi fe ad vos applicant.
 Cic. 1. de Orat. 149. Causa aliqua posita consimili causarum earum, quæ
 in forum deferuntur.
 Consimilis, dativo. Ter. Heaut. 2. 4. 2.
 Id cum stadiis, isti formæ mores ut consimiles forent. Cic. 2.
 Philipp. 28. Quod quam rcm gessisset, consimilem rebus iis, quas ipse
 gesserat, me potissimum, &c.
 Quod est consimilis moribus. Ter. Heaut. 5. 3. 16.
 CONSIMILITER, Adv. Gell. 17. 9. Surchi derasi atque ornati consimiliter.
 CONSIMILITAS, ætis. f. Augustin.
 CONSIMILITUDO, ðnis. f. Jct. in Cod.
 CONSINGIS, Nicomedes Bithyniæ regis uxor, quæ a cane lacerata fertur,
 propter lascivioræm cum marito jocum. Plin. lib. 8. cap. 40.
 CONSIPITUM, pro Confespto usurpavit Ennius, teste Festo. Consipitum
 clavis præfixum.
 CONSISTO, consisti, consistum, [*συνίστω, συνίσταμαι*] ære. a Con & Si-
 sto compositum; significat Stare, vel proprie Una stare. Plaut. Aul. 3. 4. 15.
 Jam hunc non ausim præterire, quin consistam & colloquar. Ter.
 Adel. 2. 1. 2. Otiose nunc jam illico hic consiste. Ubi Donatus: Consi-
 stere, est Audacter & constanter stare. [Consistum partic. non legi.
 Consistere & commorari. Cic. pro Rosc. Com. 48. Ipsa mihi veritas ma-
 num iniecit, & paulisper consistere & commorari jussit.
 Consistere & Cadere, sunt pugnancia. Cic. in Orat. 98. Minimeque in
 Iubrico versabitur, & si semel confiterit, nunquam cadet.
 Vires prohibent consistere me, i. e. Ob virium imbecillitatem subsistere
 non possum. Ovid. 7. Met. 573.
 Obvia duci consistit turba. Lucan. 3. 81.
 Consistit nusquam. Cic. 11. Fam. 13.
 Consistit aut altero hoc loco. Plaut. Cist. 4. 2. 30. In hoc jam loco cum
 altero consistit.
 Consistit vix triduum Romæ post quaesturam. Cic. 3. Verr. 101.
 Ante oculos. Ovid. 15. Epit. 161.
 Ante pedes alicujus. Lucan. 2. 409.
 Ante vultus alicujus. Ovid. 20. Epit. 75.
 Propius. Ovid. 3. de Arte Am. 467.
 Contra. Virg. 12. Æn. 271.
 Ex diverso consistens patronus. Quintil. lib. 4. cap. 1. p. 307.
 In aliquo loco consistere. Cæf. 4. Bell. Gall. 26. Nostris simul in arido
 consisterunt.
 In acie. Tacit. 2. Ann. 80.

In choro aliquo consistere. Sen. Med. v. 93.
 Hæc quum virgine consistit in choro,
 Unius facies præminet omnibus. Al. Prænitet.
 In medio conspectu. Virg. 2. Æn. 68.
 In humo quadam. Ovid. 1. Fast. 490.
 — in Aonia consistit exul humo.
 Latio consistere Teucros. Virg. 8. Æn. 10. Ubi Servius; Consistere, significat jam conditos esse, id est fundasse civitatem.
 Oris placidus. Propert. lib. 1. 20. 21. Al. Placitis rectus.
 Pontibus crebris. Virg. 4. Georg. 27.
 Tectis. Srat. 1. Theb. 124.
 Terra aliqua. Virg. 1. Æn. 663.
 Terra prima consistere. Virg. 1. Æn. 545. i. e. Litore. Servius.
 Terra patria consistere. Virg. 10. Æn. 75.
 In thalamo vacuo consistit. Propert. 1. 15. 18. [i. e. Vidua permanit.
 Super ripam. Ovid. 6. Met. 373. Al. hic leg. Considere.
 Consistere ad anchoram, vel in anchoris. Cæf. 3. Bell. Civil. 102. Ipse ad anchoram una nocte consistit.
 Ad terga alicujus. Ovid. 5. Fast. 532.
 In suo. Cic. 3. de Orat. 122. In hoc igitur tanto, tamque immenso campo, quum liceat oratori vagari libere, atque ubicunque consistit, consistere in suo, &c.
 In possessione iudicii ac defensionis suæ. Cic. 2. de Orat. 200.
 Intra ea quæ prohentium commentariolis vulgata sunt consistere. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Inter se diffusimilium summa. Lucret. 2. 696.
 Quadratum acies consistat in agmen. Tibul. 4. 1. 101.
 Vertice cælo æquæ quercus consistunt. Virg. 3. Æn. 679.
 Consistere, Quiescere. D. Brutus ad M. Brutum & C. Cassium. Fam. Cic. 11. 1. Quia ubi consistimus, non habemus.
 Consistere ad aliquam rem dicitur, Qui ejus inficienda causa moratur.
 Sen. de Vita Beata, Ita quæ spectantur, ad quæ consistitur, quæ alter alteri stupens monstrat, foris nitent, intus misera sunt.
 Consistere ad sonitum. Sen. Herc. fur. v. 574.
 Ad cuius sonitum consistant feræ. De Orpheo.
 Bestiæ: sæpe immanes cantu stectuntur atque consistunt. Cic. pro Arch. 19.
 Consistere, aliter. Cic. 7. Fam. 26. In eas quum incidissent, in coena augurali apud Lentulum, tanta me *Ἀθήνη* arripuit, ut hodie primum videar cœpisse consistere. Al. Videatur.
 Alvus consistit. Cato cap. 125. h. e. Compressa est.
 Morbus consistit, cui opponitur Increfcit. Celf. lib. 3. cap. 2. pr. Videndum etiam est, morbus an increfcit, an consistat, an minuat.
 Curfus pituitæ. Celf. lib. 6. cap. 6. Ubi vero aliquis relevatus est, jamque curfus pituitæ consistit, &c.
 Stomachus. Celf. lib. 4. cap. 5. i. e. Tenet, nec amplius evomit.
 Consistit aqua, Refidet, Stagnat. Varr. 1. de R. R. cap. 51. pr. Ut si pluerit, non consistat aqua, & quam brevissimo itinere extra aream defluere possit.
 Frigore consistere dicuntur fluvii. Ovid. 5. Trist. 10. 1. i. e. Glacie æstri & congelati.
 Mare consistit undis. Tibul. 4. 1. 126.
 Pontus consistit glacie. Ovid. 3. Trist. 10. 37.
 Vento rota consistit orbis. Virg. 4. Georg. 484.
 Causa consistit in crimine &c. Cic. 1. de Orat. 182. Quam possumus reperire ex omnibus rebus civilibus causam, contentionemque majorem, quam de ordine, de civitate, de libertate, de capite hominis Consulatis: præsertim quum hæc non in crimine aliquo, quod ille possit inficari, fed in civili jure consistere?
 In hoc summa iudicii causaque tota consistit. Cic. pro Quint. 32.
 Causam belli in persona alicujus consistere. Cic. 2. Philipp. 53. Tibi certe contentendum est, causam perniciosissimi belli in persona tua consistit.
 Fides consistit utrinque. Liv. 2. 13. Utrinque consistit fides: & Romani pignus pacis ex foedere restituerunt, & apud regem Hetruscum non tuta solum, fed etiam honorata virtus fuit.
 Respub. in unius anima consistit. Cic. pro Marcell. 23. Doleoque, quum Respub. immortalis esse debeat, eam in unius mortalis anima consistere.
 Spes eorum consistit in ea re. Cæf. 3. Bell. Gall. 14.
 Salus consistit. Cæf. 3. Bell. Civil. 14. Ita exiguo tempore, magno casu, totius exercitus salus consistit. i. e. Opportune servatus est.
 Suspicio in aliquo. Cic. pro Cluent. 79. Similis in Bulbo, in Gutta, in aliis nonnullis suspicio consistebat.
 Victoria in hoc. Cic. 11. Fam. 13. Sane quam sum gavifus, in hoc enim victoriam puto consistere.
 Rhetorica in actu. Quintil. lib. 2. cap. 18.
 Consistere, Esse, manere. Hor. 1. Serm. 1. 107.
 Est modus in rebus, sunt certi denique fines,
 Quos ultra citraque nequit consistere rectum.
 Consistere, In loco manere, nec moveri. Ulp. in l. 2. §. ult. D. de his qui not. infam. Quolibet loco, ubi quis consistat, moveaturque.
 Consistere cum aliquo, Apud aliquem. Cic. 2. Verr. 19. Cum hoc consistit, hunc amplectitur, hunc iubet sine cura esse. Plaut. Curc. 4. 2. 16.
 Nec vobiscum quisquam in foro frugi consistere audent.
 Qui consistit, culpant eum, conspuitur, vituperatur.
 Verbis cum aliquo consistere, & re diffidere. Cic. 4. de Fin. 3. Videte igitur Zenonem tuum cum Aristone verbis consistere, re diffidere?
 In sententia aliqua consistere. Cic. 7. Fam. 17. Quod jam videris certa aliqua in sententia consistisse.
 Ita infracta consistit. Ovid. 6. Met. 627.
 Mente non consistere, i. e. Furor & vecordia percitum esse. Qui enim furiosi sunt, jectantur & agitantur, neque vel corpore vel animo conquiescere possunt. Cic. 3. Verr. 7. Consistere ejus animum sine furore atque amentia non sinunt. Et 2. Philip. 68. Nec vero te unquam neque vigilantem, neque in somnis credo mente posse consistere. Hinc & jocus ille Plautinus in Pœn. 1. 2. 133.
 a. G. Sunt mihi intus nescio quot nummi aurei lymphatici.
 M. Deferto ad me, faxo actuum consistere lymphaticum. Significat fe nummos habere, qui exire gestiant, nec consistere queant, fed lymphatici sint atque furiosi: servus pollicetur medicinam, seque effecturam, ut si ad se deferantur lymphatici nummi, consistant, quiete reddantur sanato furore & lymphatico morbo. Turneb.

Mens consistit. Cic. pro Domo 139. Præsertim quum iste impurus, &c. ageret illam rem ita raptim & turbulente, ut neque mens, neque vox, neque lingua consisteret.
 Non consistere mente, lingua, oratione. Cic. 2. Q. frat. 3. Et tantum clamor a nostris (placuerit enim referre gratiam) ut neque mente, neque lingua, neque oratione consisteret.
 Consistere tranquillo animo. Cic. de Senect. 74. Mortem igitur omnibus horis impendentem timens, quis tranquillo possit animo consistere?
 Consistere pectore nequit consilium, pro In pectore. Ter. Adel. 4. 4. 4. Vulgus dicit, Nescio quid debeat facere.
 Consistit auctoritas Ceretano vino. Plin. lib. 14. cap. 6. i. e. Vinum Ceretani apud Gallos magis in pretio est.
 Consistit tibi omnis causa familie. Plaut. Afin. 3. 1. 17.
 Ubi quieto, omnis familie causa consistit tibi. V. Gronov. 4. Observat. 26.
 Legatum consistere, pro Valere. Africanus in l. servum filii. D. de leg. primo, Servum filii qui catrensibus peculii legare pater potest. Est vivo patre mortuus sit filius, & apud patrem peculium remanet, consistit legatum.
 Sine re aliqua non consistere. Papinian. in l. denique. D. ex quibus causis majores, Placet interruptam possessionem postliminio non restitui: quia hæc sine possessione non consistit. Lege usufructualem.
 Obligaciones, quæ non propriis viribus consistunt, neque officio iudicis, neque prætoris imperio confirmantur. Papinian. in l. obligaciones. D. de action. & obligat.
 Usura consistere dicitur, Quum non procedit. Cic. 6. Att. 1.
 Consistere cum aliquo in iudicio, i. e. Litigare. Martianus in l. nullo modo. D. ad l. Corn. de fals. Nullo modo servi cum dominis consistere possunt. i. e. Eos accusare.
 Adversus aliquem consistere ex re aliqua. Hermogenianus in l. vix certis ex causis. D. de iudiciis, Vix certis ex causis adversus dominos servis consistere permittitur est.
 Legitime consistere adversus aliquem. Martianus in l. grege. §. & in superficialiis. D. de pignoriis, Et in superficialiis legitime consistere creditor potest adversus quemlibet possessorem.
 Causidicus subtilis & elegans, & qui in forensibus causis possit præclare consistere. Cic. in Orat. 30.
 Ex utraque parte consistere. Ulpian. in l. Athletas. §. item prævaricator. D. de his qui not. infam. Nam qui prævaricatur, ex utraque parte consistit, quinimmo ex adversa. i. e. Utramque defendit.
 Consistere in hasta, i. e. Niti ac sustentare se hasta. Val. 8. Argon. 133.
 — mox attonita cum virgine puppem
 Infilat, ac rapta victor consistit in hasta.
 Consistere, Active potium, ut, Consistere vitam tutam, i. e. Parare & constituere vitam tutam. Lucret. lib. 6. 10.
 Nam quum vidit hic ad victum quæ flagitat usus
 Omnia jam ferme mortalibus esse parata,
 Et per quæ possent vitam consistere vitam, &c. i. e. Ducere.
 CONSTITIO, Ænis. f. Gell. lib. 16. cap. 5. In eo loco qui dominum ejus domus salutatum venerant, priusquam admitterentur, consistebant: & neque in via stabant, neque intra ædes erant. Ab illa ergo grandis loci consistione, & quasi quadam stabulatione, vestibula appellata sunt, &c. Apud Macrobius tamen lib. 6. cap. 8. legitur Consistione. V. Gronov. ad Gell.
 CONSISTORIUM, i. n. [*βουλῶπιον*] a Consisto descendens; pro Loco in quo Cardinales cum Pontifice maximo consulantur gratia consistunt. Item pro Ipsa consistitium multitudinem. Barbarum est pro Senatu, vel consensu, vel concilio. [Immo V. Berrich. Cogit. pag. 73. Macri Hiero Lexic. & Cangii Gloss.]
 CONSITIO, CONSITURA, CONSITUS, V. CONSERVO.
 CONSOBRINUS, i. m. [*ἀνισοβρίδης*] Consobrini dicuntur Qui ex duabus fororibus editi sunt, quasi Confororini, de quibus exempla multa sunt in antiquis auctoribus, & maxime in Afranio, & juris vetustissimis scriptoribus. Hæc Nonius cap. 19. extr. Ter. Hec. 3. 5. 9. Cedo quid reliquit Phania consobrinus noster? Ubi Donatus; Consobrinus, quasi Sororinus: Sobrini enim sunt ex duabus fororibus: Consobrini ex fratre & forore. Et propinquitate Terentius frequentata movetur. Idem statim post, Quum de fratre natus est alter, & alter ex forore, Consobrini: quum ex fratribus, Patruelles dicuntur. Cic. 2. Fam. 19. Nam quod ad me Curius consobrinus tuus, ut scis, mihi maxime necessarius.
 Sobrinorum consobrinorumque conjunctiones. Cic. 1. Off. 54. Sequuntur fratrum conjunctiones, post consobrinorum, sobrinorumque, qui quum jam domo una capi non possunt, in alienas domos tanquam in colonias exeunt. V. SOBRIUS.
 Consobrini a Patruellis hoc differunt, quod Consobrini proprie dicuntur ex avunculo aut matertera prognati: Patruelles vero ex patruo Titii prognati: Amittini ex amita. Unde Cic. pro Ligari. 11. Filium T. Brochii avunculi Ligarii Consobrinum ejus appellat. Sed hæc differentia plerumque confunditur, ac generaliter Consobrini pro Quibuslibet fratrum aut fororum liberis, sicut apud Græcos *ἀνισοβρίδης* usurpantur. Paulus in l. juriconsultus. §. eodem gradu. D. de gradibus, Eodem gradu sunt & illi, qui vocantur fratres patruelles: item forores patruelles, amittini amittinae, consobrini consobrinae. Hi autem sunt, qui ex fratribus vel fororibus nascuntur: quos quidam ita diffinxerunt, ut eos quidem qui ex fratribus nati sunt, fratres patruelles: item eas quæ ex fratribus nate sunt, forores patruelles: ex fratre autem & forore, amittinos amittinas: eos vero & eas, qui quæve ex fororibus nati nateque sunt, consobrinos consobrinas, quasi confororinos. Sed plerique hos omnes consobrinos vocant, sicuti Trebatius. Hæc Paulus. ex cuius verbis apparet, Fratres patruelles dici, quos vulgo vocamus *Conjuns germanas, conjans des deux freres*. Sueton. in Domit. cap. 10. Occidit Flavianus Sabinum alterum e patruellis. Porro patruelles Domitiani erant duo filii ex Flavio Sabino patris fratre: ex his alterum patri cognominem interemit. Idem in Cæf. c. 29. C. Marcello, qui fratri patrueli suo Marco in Consulatu successerat.
 CONSOBRINA, a. f. [*ἀνισοβρίδης*] Cic. pro Quint. 16. Quintii consobrinam habet in matrimonio Navium. adde Nep. 2. 2.
 CONSOBRER, eri. m. [*ἰσοβρίδης*] Ulpianus in l. cum hic status. §. oratio non solum. D. de donat. inter vir. & uxor. Donat focer nurui, vel contra, vel gener focero, vel focer genero, vel fococer fococero, qui copulatos matrimonio in potestate habent.

Confoceri dicuntur, Quorum alter filium alterius filix maritum dedit. Sueton. in Claud. cap. 29. Appium Silanum confocerum suum crimine incerto, nec data defensione, occidit.

CONSOCIATIO, [συνεργασία] Ære. Simul fociare. Plaut. Rud. 2. 6. 67. Vel confociare mihi quidem tecum licet; Æquas habemus partes.

Confociare arma cum populo aliquo. Liv. 8. 14. Sed quod, tædio imperii Romani, cum Gallis, gente efferata, arma quondam confociassent. Confociare consilia cum aliquo. Liv. 28. 27. Patria quid de vobis meruerat, quam, cum Mandonio & Indibili confociando consilia, probebatis? Confociare, aut conjungere cum amicis injuriam. Cic. 3. de Fin. 71. Nec vero rectum est, cum amicis aut bene meritis confociare, aut conjungere injuriam.

Confociare imperium. Liv. 8. 4. Atqui si quando unquam confociandi imperii, usurpandæ libertatis tempus optatis, &c.

Rem inter se confociarent, h. e. Societatem rei contraherent, & communicarent. Apud Livium, teste Budæo.

CONSOCIATUS, a, um. Partic. Cic. in Parad. 6. Qui videt doni tuæ pariter accusatorum atque judicum consociatos greges, qui nocentes & pecuniosos reos, &c.

Confociatus vehementer cum Senatu. Cic. 4. Philip. 12.

Inter nos natura ad civilem communitatem conjuncti & consociati sumus. Cic. 3. de Fin. 66.

Lege consociati homines cum dis putandi sumus. Cic. 1. de Legib. 23.

Confociatissimus, superl. Cic. 3. Fam. 3. Velim tibi curæ sit, ut quæ successori conjunctissimo & amicissimo commodare potest is qui provinciam tradit, ut ea pro nostra consociatissima voluntate, cura ac diligentia tua complectare. Alii legunt, Constantissima.

CONSOCIATIO, Ænis. f. Cic. 1. Off. 100. Sequemurque & id quod acutum & perspicax natura est, & id quod ad hominum consociationem accommodatum est.

Conciliatio & consociatio totius generis hominum. Cic. 1. Off. 149. Communem totius generis hominum conciliationem & consociationem colere, tueri, conservare debemus.

Consociatio hominum & communitas. Cic. 1. Off. 157.

Sinistra fiderum consociatio. Firmic. lib. 6. cap. 12. sub finem.

Dissolvere consociationem humanam. Cic. 3. Off. 26. Aliqua exemplaria legunt Confortionem.

CONSOCIATIM, Adv. Amman. 15. 27.

CONSOCIABILIS, e. Ambros. Epist. 1.

CONSOCIUS, i. m. Vox apud J. Cios.

CONSOLIDATIO, [συνολογία] Ære. Redintegrare, & in unum congerere, quod prius ruptum aut divisum fuerat. Ulpian. De usufruct. accresc. l. Idem Neratius, Nam amittente usufructum altero, cui erat legatus, magis jure accrescendi ad alterum pertinet, quam redit ad proprietatem. Nec novum, nam est duobus usufructus legetur, & apud alterum sit consolidatus, jus accrescendi non perit: neque ei apud quem consolidatus est, neque ab eo: & ipse quibus modis amitteret ante consolidacionem, iidem & nunc amittet. Usufructus consolidatus, i. e. Confirmatus. Parietem in unam crassitudinem consolidare. Vitruv. 2. 8. Vulnus consolidare, apud Medicos juniores.

CONSOLIDATUS, Particip. Cic. 5. Fam. 20. Rationes confectæ & consolidatæ. i. e. Cum expensis respondent acceptæ.

CONSOLIDATIO, Ænis. f. [συνολογία] cuius propria significatio dicitur ex §. item finitur, de Usufructu, in Institutionibus civilibus, Item finitur usufructus, si domino proprietatis ab usufructuario cedatur (nam cedendo extraneo nihil agitur) vel ex contrario, si usufructuarius proprietatem rei acquisiverit, quæ res consolidatio appellatur. In alia autem significatione usus est Ulpianus in l. idem Neratius. §. non solum. D. de usufruct. accresc. Et ipse quibus modis amitteret ante consolidacionem, iidem & nunc amittet.

CONSOLIDUS, a, um. Adj. Arnob. l. 4. sub fin. Cum omnibus consolidæ germanitatis necessitudine copulatus.

Consolidæ regalîs, Planta est in fegetibus nascens, quæ caulem profert simplicem, ramulis multîs, tenuibus, longis, divisis, silvestris nigellæ modo. Flores edit purpureos, nigra violæ æmulos: ex quorum altera parte prodeunt cornicula sursum spectantia, quæ veterum calcaris formam exprimere videntur; unde & illi nomen a Germanis inditum *Rittersporn*, hoc est Equitis calcar. Semen fert melancholicum simile in parvis corniculis inclusum. Hæc ex Matthiolo, qui hanc plantam propter eum cumini genus referre putat, ut videre poteris in lib. 3. Dioscor. cap. 59. & 60.

CONSOLATOR, [παραρηγητής, παραρηγητικός, παραρηγητής] Æri. Verbum deponens notæ significationis: oratione fere fit, ut ait Valla lib. 4. Cic. 2. de Nat. Deor. 48. Hac consolatur afflictos. Consolari aliquem, & omnem abtergere dolorem. Cic. 2. Q. frat. 8. Amore fido alicujus fese. Catal. Argon. 62. 182.

Scientia optime mentis, tum etiam usurpatione & renovatione doctrinæ in malo fe consolari. Cic. de Clar. Orat. 350.

Exemplo alicujus fe. Cic. de Provinc. Conf. 16.

Solatio aliquo festum. Cic. de Amicit. 10.

Solatio malo. Cic. 4. Att. 6.

Spe bona posteritatis aliquem. Cic. Octav. pr.

Spe aliquem consolari. Cic. pro Rosc. Com. 43. Inani & tenui spe te consolari.

Verbis alterius aliquem. Cic. 5. Att. 11.

Per litteras fe. Cic. 12. Att. 15.

De realiqua. Cic. 1. Att. 13.

De morte alicujus aliquem. Cic. 3. Tusc. 71.

Consolatur me hæc res. Cic. 4. Fam. 3.

Animos consolatur. Cic. 1. Verr. 18.

Brevitatem vite posteritatis memoriæ consolatur gloria. Cic. pro Milon. 97.

Defiderium alicujus spe comodorum. Cic. 7. Fam. 11.

Dolorem, ut, Gratulari magis virtuti debeo, quam consolari dolorem tuum. Cic. 4. Fam. 8. pr. Idem ibid. 4. 6. Nec eum dolorem, quem a Republica capio, domus jam consolari potest, nec domesticum Respublica. Homines in miseris sola spes consolari solet. Cic. 4. in Caril. 8.

Humilitatem rei gravitas & virtus judicis consolatur. Cic. pro Quint. 5. Jacentem. Ovid. 3. de Pont. 3. 77.

Incommodum consolatur quotidianæ damnationes inimicorum. Cic. 2. Q. frat. 5.

Luctem alicujus ipsius dignitas consolatur. Cic. 4. Fam. 6.

Miseriam & calamitatem consolari, pro Solatio afferre in miseria. Sen. 3. de Ira. Non consolabimur ram trite ergastulum.

Otium inquirendo, scribendoque talia, consolemur nostrum. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Consolando levare dolorem. Cic. 6. Fam. 4.

In consolando detrudere mali opinionem mærenti. Cic. 3. Tusc. 76.

Genera consolandi omnia in unam consolationem conjicere. Cic. 3. Tusc. 76.

Ad consolandum vir minime accommodatus. Cic. 5. Fam. 16.

CONSOLIO, [παραρηγησις] Ære. activ. Varro OEdipo Thyett. Per idem tempus OEdipus Athenas exul venire dicebatur, qui consolaret. Nonius 7. 50.

CONSOLANS, antis. Partic. [παραρηγησας] Cic. 3. Tusc. 75. Hæc igitur officia sunt confortium.

Verba consolantia. Ovid. 15. Met. 491.

CONSOLATOR, [παραρηγητής] Æri. passiv. Afinius, Sed quom ob ea quæ speraveram, dolebam, consolabar ohea quæ timui. Gell. 15. 13.

CONSOLANDUS, Partic. pass. Plaut. Bacch. 4. 3. 12. Consolandus his mihi est. conf. Cic. 5. Fam. 18.

CONSOLATUS, Partic. pass. Justin. 22. 6. Sic consolatus militibus.

CONSOLATIO, Ænis. f. [παραρηγησις, παραρηγησις, παραρηγησις] Verbis fit. Cic. 3. Fam. 2. In multis & variis molestiis, cogitationibusque meis hæc una consolatio occurbat, quod neque tibi amior, quam ego sum, quiquam posset succedere.

Ad hæc omnia una consolatio est. Cic. 15. Att. 1. pr.

Consolatio miserorum est habere pares, vulgus dicit. At Portius Latio apud Sallustium, sic, Voluptatem capiunt miseri ex mareore focia calamitatis. Grata consolatio. Cic. 1. Att. 14.

Pervulgata est, ut homines non esse meminimus, ea lege natos, ut omnibus telis fortunæ propofita fit vita nostra: neque esse recufandum, quod minus ea, qua nati sumus conditione vivamus, &c. Cic. 5. Fam. 16.

Adhibere alicui consolationem litteris. Cic. de Clar. Orat. 330.

Egere consolatione. Cic. 5. Fam. 16. pr.

Non eget consolatione sapiens. Cic. 3. Tusc. 77.

Habent nonnullam in fe consolationem pœnæ, quæ virtute suscipiuntur. Cic. Anteq. iret in exil. 22.

Invenire nullam consolationem malorum. Cic. 6. Fam. 4.

Lenire fe consolatione. Cic. 3. Q. frat. 5.

Levat dolorem consolatio. Cic. 15. Fam. 16.

Medetur mihi Consolatio. Cic. 2. de Divin. 3. de libro suo loquitur sic inscripto.

Permulcere posse stultam senectutem nulla consolatione. Cic. de Senect. 4.

Sustentat me una consolatio. Cic. pro Milon. 101.

Sustentari consolatione. Cic. de Clar. Orat. 330.

Voluntatis rectæ conscientia, maxima est consolatio rerum incommodarum. Cic. 6. Fam. 4.

Vincit omnem consolationem dolor. Cic. 12. Att. 15.

Uti consolatione aliqua. Cic. de Provinc. Consul. 15.

CONSOLATOR, Æris. m. [παραρηγητής, παραρηγητής] Cic. 3. Tusc. 73.

Consolatore ipso confiteri se miserum, quom ad eos impetum suum fortuna converterit.

CONSOLATORIUS, Adj. [παραρηγητικός] Quod consolatur. Cic. 13. Att. 20. A Cesare litteras accipi consolatorias.

CONSOLATORIE, Adv. Sidon. 6. Epist. 9.

CONSOLABILIS, e. [παραρηγητός] Cic. 4. Fam. 3. Est omnino vix consolabilis dolor, tanta est omnium rerum amissio.

Idem active, Gell. 16. 19. Carmen consolabile casus sui canere.

CONSOLAMEN, Ænis. n. Idem ac Consolatio. Hieron. Epist. 62.

CONSONNIO, [συνώνιος] Ære. Plaut. Most. 3. 2. 71.

Quid is consonnavit? TR. ego dicam tibi.

CONSONO, [συνώνωμι, συνώνωμι] Ære. Refonare significat. Plaut. Amph. 1. 1. 72.

Postquam id actum est, tubæ utrinque canunt: contra Consonat terra, clamorem utrimque efferunt.

Clamor consonat. Liv. 36. 34. Itaque concursu facto undique in muros, manus pro fe quisque tendentes, consonante clamore, nominatim Quintium orare, ut osem ferret ac fervaret. i. e. Concordante.

Nemus plausu, &c. Virg. 5. Æn. 148.

Tum plausu, fremituque virum, studiisque faventum Consonat omne nemus. Ideo (inquit Servius) Consonat, propter Echo. Nostræ enim vocis est æmula.

Consonare sibi, pro Conflare. Sen. Epist. 31. Ut perfecta virtus sit æqualitas ac tenor vitæ, ac omnia consonans sibi.

Sibi consonare in faciendis, ac non faciendis. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Consonat moribus oratio, i. e. Concordat, consentit. Cic. in Sallust. 1. Rescripto consonare. Ulpian. in l. si peculium legetur. §. ult. D. de pecul. leg. Antilicinus existimavit legato non cedere: quod verum est: quia consonat rescripto.

CONSONANS, Adj. o. g. [συνώνωμι] Cic. in Partit. 17. Atque etiam est hæc distinctio in verbis, altera natura, tractatione altera. Natura: ut sint alia consonantiora, graviora, &c.

Esse consonans Ulpian. in l. jurjurandum & ad pecunias. §. non semper. D. de jurjur. Non semper autem consonans est, per omnia referri jurjurandum quale defertur.

Consonantes litteræ a Grammaticis dicte, quod non per fe, sed simul cum vocalibus sonent. Priscian. Hinc per Ellipsin

CONSONANS, f. ut, Aspirari consonantibus. Quintil. lib. 1. cap. 5. Diu deinde observatum, ne consonantibus aspiraretur, ut in Gracis & tripumpis.

Frangere consonantem. Quintil. lib. 1. cap. 4. Queret etiam hoc, quomodo duabus demum vocalibus in seipsis coeundi natura sit, quom consonantium coeum nulla, nisi alteram frangat.

CONSONANTER, Adv. Vet. Interp. Irenæi. 1. 3. Consonanter aliquid predicare. Vitruv. 6. 1. Consonantissime ad harmoniam composita.

CONSONANTIA, æ. f. Vocum concordia, quæ & Vocalitas Latine, Græce *ισωνία* dicitur. Perotinus.

Recipiunt consonantiam vocis citharædi a scenæ valvarum auxilio. Vitruv. 5. 5. extr. & ibidem sepius.

CONSONUS, a, um. [συνώνωμι, συνώνωμι] Adj. ut,

Plangor confonus. Ovid. 13. Met. 610. Vox. Sil. lib. 17. 448.

Armorumque habitus notis, & vox confona linguæ. Confonus abfol. Cic. 4. Att. 16. Credo Platonem vix putaffe fatis confonum fore, fi hominem id ætatis in tam longo sermone diutius retiniffet.

CONSÖNE, Adv. Apul. Met. 1. p. 116. CONSÖPIO, ïvi, ïtum, [κονσπιω] Tre. est Somnum inducere. Cic. 1. Tufcul. 92. Num igitur cum curare centes, quum Luna laborer, a qua confopitus putatur, ut eum dormientem ofcularetur? Lucret. lib. 6. 791. Nocturnumque recens extinctum lumen, ubi acres Nidore offendit nares, confopit ibidem.

CONSORANNI, Populi fuit Galliæ Aquitanicæ, ut scribit Plinius in descriptione Aquitanicæ, lib. 4. cap. 19.

CONSORORS, ortis. Adj. [κονσους, κόνσους] Confortes dicuntur, quorum fines contigui funt. Cic. 5. Verr. 57. Soltratus & Numenius, & Nymphodorus eujdem civitatis, quum ex agris tres fratres confortes profugiffent, quod ïvis plus frumenti imperabatur, &c. [Confortes, κόνσους, σύνκλιες, in Glossario utroque. Qui indivifa hereditate sociati funt. V. Græv. ad loc.

Confors, per metaphoram, i. e. Particeps ut, Confors consilii publici. Plin. 8. Epist. 14. Inde honores petitura, affitebant curiæ foribus, & consilii publici spectatores ante quam confortes erant. Generis confortes, i. e. Confanguinei & propinqui. Ovid. 3. Epist. 47. Imperii confort. Claud. in Nupt. Hon. 277.

O digno neclenda viro, tantique per orbem Confortum imperii, jam te venerabitur Ilter. Laboris focius & confort. Cic. de Clar. Orat. 2. Dolebamque quod non, ut plerique putabant, adfertarium, aut oblectatorem laudum mearum, sed focium potius & confortem gloriosi laboris, amiseram.

Mendicitatis confortes. Cic. pro Flacc. 35. Nam fratres quidem confortes funt mendicitatis. Operum. Ovid. 1. Fast. 675.

Periculatorum, Particeps. Plin. in Paneg. cap. 60. Temporum cum aliquo. Cic. pro Milon. 103. Quid tibi, Q. frater, qui nunc abes, conforti mecum temporum illorum? Subaudi Respondebo. Thalami. Ovid. 10. Met. 246.

— thalami confortere carebat. i. e. Uxore. In lucris atque furis. Cic. 1. Verr. 135. E Tyrio confortem accite fenatu. Sil. lib. 8. 337. i. e. Alterum confulem. Confort casus, pro Simili. Propert. lib. 1. 21. 1. Tu qui confortem properas evadere casum.

CONSORTIUM, i. n. [κόνσους] Societas. Celf. lib. 7. cap. 27. Cum eo, ne ignoremus, orto in vesica cancro, affici stomachum, cui cum vesica quoddam confortium est. i. e. (quod Græci dicunt) Sympathia. Initum confortium. Ulpian. in l. cum duobus. §. idem Papinianus. D. pro socio, Si inter fratres voluntarium confortium initum fuerit, &c. Sarcire confortio collationis damnum navis amiffæ. Hermog. in l. amiffæ navis. D. ad legem Rhodiam de Jactu, Amiffæ navis damnum collationis confortio non facitur per eos, qui merces suas naufragio liberaverunt.

CONSORTIO, ðnis. f. Idem. pro Collegio pofuit Liv. lib. 6. 40. extr. Quenam ista societas? quænam confortio est? Cic. 3. Off. 26. Diffolvetur omnis humana confortio. Al. Confociatio. Valer. Max. lib. 4. cap. 6. 3. ubi de M. Plautio, Fati confortione gefientes vultus tenebris intulerint. Simul enim mortui funt Plautius & Orestilla uxor. Confortio sociabilis. Liv. 40. 8. Meliora quoque exempla parte altera pofuit, sociabilium confortionem inter binos Lacedæmoniorum reges, salutare per multa sæcula ipsis, patriæque.

Confortio, Communio. Papinianus l. 96. §. 4. D. de folut. Nec in arbitrio ejus electio erit, quum debitor pretium pignoris confortionis subjecerit: i. e. Promiffæ utrique debito pignus subjecerit. Hotomanus.

CONSPERGO, fperfi, fperfum, [κονσπασω] ère. Idem quod Spargere. Plaut. Curcul. 1. 1. 80. Ubi vino has consperfi foribus. Consperegere ante ædes, subaudi Juncum, aut herbam viridem. Plaut. Stich. 2. 2. 30. — age tu ocys Pinge humum, consperge ante ædes.

Tempora conspergunt viridantes floribus herbas. Lucret. lib. 2. 33. Consperegere aliquem lacrymis. Cic. pro Planc. 99. O acerbam mihi, Judices, memoriam temporis illius, & loci: quum hic in me incidit, complexus est, conspergitque lacrymis, nec loqui præ morore potuit. Hilaritate. Cic. 1. Acad. 8. Et tamen in illis veteribus nostris, quæ Menippum quidem imitati non interpretati, quadam hilaritate conspersumus. Aras fanguine. Lucret. lib. 4. 1231.

CONSPERSUS, Partic. [κονσπασθης] Cic. 3. de Orat. 94. Ut porro consperfa fit quasi verborum sententiarumque floribus, id non debet esse fufum æqualiter, &c. De oratione. Conspersum stellis caput. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Sale consperfa caro. Columel. lib. 12. cap. 53.

CONSPERSIO, ðnis. f. Tertull. CONSPICIO, fpexi, fpectum, [κονσπιω, κόνσπειω, κόνσπρω] ère. ex Con & Specio verbo antiquo compositum; significat Cernere. Plaut. Amph. 2. 2. 122. Qui ipfius equidem nunc primum iftanc tecum conspicio simul.

Lumine cupido aliquem conspiciere. Catul. Argon. 62. 86. Imaginem parentis laureatam in sua gratulatione. Cic. pro Muren. 88. Conspeciere ex monte. Cic. 2. de Nat. Deor. 161. Aliquem mente. Cic. pro Corn. Balb. 47. Existat ergo ille vir parumper cogitatione vestra, quoniam re non potest, ut conspiciatis eum mentibus, quem oculis non potestis. Corde. Plaut. Pseud. 3. 1. 3. Næ illi, quantum ego nunc corde conspicio meo, Malam rem magnam, multaque arumnas danunt.

In jure te conspicio. Cic. pro Cæcin. 54. Actio est in actorem præfentem his verbis, Quandoquidem te in jure conspicio. Conspeciere, pro Attendere. Cic. pro Muren. 13. Non debes, M. Cato arripere maledictum ex trivio, aut ex scurrarum aliquo convicio: neque temere Consulem Pop. Romani saltatorem vocare: sed conspeciere quibus præterea vitiiis affectum esse necesse fit eum, cui verè illud obijci possit.

Conspeciere sibi quæ funt in rem suam. Plaut. Trinum. 3. 2. 10. VOL. I.

Locum infidiis conspiciere, Obfervare locum ad collocandum infidias. Virg. 9. Æn. 217.

Conspeciere etiam res inanimatæ dicuntur. Cic. 3. in Catil. 20. de fimo. Jacro Jovis, Ac se fperare dixerunt, si illud signum quod videtis, Solis ortum & forum curiamque conspiceret, fore ut ea confilia, quæ clam effent inita, &c.

Conspeciere, cum Infinitivo. Catul. Argon. 62. 389. Conspecit terra centum procurrare currus.

CONSPICIENS, [κόνσπιων] Partic. Cic. 5. Att. 18. Ciliciam prope conspiciens, expedito ad mutandum locum, parvo exercitu, &c.

CONSPICIOR, [κόνσπειω] fpecii. Plaut. Pseud. 1. 5. 129. Si fumus conspiciet. al. Conspicet. Bonis animi conspici. i. e. Virtute & scientia illustrem esse. Ovid. 1. Trist. 5. 34.

Prima locum sanctas heroidas inter haberes, Prima bonis animi conspicerere tui.

Conspecti infestis oculis omnium. Cic. 1. in Catil. 17. Carere me aspectu civium, quam infestis oculis omnium conspici, mallem. Velle conspici. Cic. in Pison. 60. Inania funt ista, mihi crede, delectamenta pæne puerorum: captare plausus, vehi per Urbem, conspici velle.

CONSPECTUS, a, um. Partic. Fere pro Conspectio ponitur. ut Chlamyde & pictis conspectus in armis. Virg. 8. Æn. 588. In ostro Tyrio conspectus. Virg. 3. Georg. 17.

Conspectum tumulum, pro Conspectio, pofuit Liv. 32. 5. extr. Tabernaculum regium pro vallo, in conspecto maxime tumulo, &c. pofitum.

CONSPECTOR, ðris. [κόνσπειω] compar. Liv. 6. 15. Sed quid ego vos de vestro impendatis hortor? fortem aliam ferte, de capite deducite quod ufurus pernumeratum est: jam nihilo mea turba, quam ullius conspiciet erit.

Mors conspiciet. Tacit. 4. Hist. 11. Juffu Muciani custodia militari cinctus, ne in ipsa urbe conspiciet mors ferte, ad quadragesimum ab Urbe lapidem, via Appia, fuso per venas fanguine extinguitur.

Pars nulla conspiciet capillis. Ovid. 4. Met. 795. h. e. Pulchrior, & conspici dignior. Turba, quam dignitate conspiciet plebs. Liv. 22. 40. Plebeium Consulem sua plebs prosequuta, turba, quam dignitate conspiciet.

Platano conspicietor alta. Ovid. 13. Met. 794. CONSPICIENDUS, ðris. [κόνσπειω] Partic. Tibul. lib. 1. 2. 72. Infideat celeri conspiciendum equo.

Aurato conspicienda fimo. Ovid. 2. Fast. 310. Signa veteri conspicienda metallo. Valer. lib. 1. Argon. 261. Illum nec valido fpumantia pocula Baccho Solicitant, veteri nec conspicienda metallo Signa tenent.

CONSPICITUS, ðs. m. [κόνσπιω] significat Aspectum. Virg. 1. Æn. 383. Vix, e conspectu Siculæ telluris, in altum Vela dabant læti.

In conspectu. Virg. 1. Æn. 188. Navim in conspectu nullam. Aspiciere in conspectu. V. IN.

Aftare in conspectu alicujus. Cic. 4. in Catil. 3. Cadit in conspectum animus. Cic. 1. Tufc. 50. Cafurufine in conspectum videatur animus.

Consedimus omnes in conspectu. Cic. 1. Acad. 14. Confiliter in medio conspectu. Virg. 2. Æn. 67.

Dare fe alicui in conspectum. Cic. 7. Verr. 85. Ennius apud Cic. 1. de Divin. 41. i. e. Videndum fe exhibere. Evolare e conspectu. Cic. 7. Verr. 87.

Fir conspectus, subaudi. Ab hominibus. Cic. 7. Att. 10. pr. Subito consilium cepi, ut antequam lucretur, exirem, ne qui conspiciet fieret, aut fermo, licitoribus præfentim laureatis.

Frui conspectu alicujus rei tranquillo animo & quieto. Cic. pro Sulla 26. Fugatus ex hominum conspectu. Lucret. lib. 3. 49.

Fugere aliquorum, cui opponitur Sequi. Cic. 2. de Lege Agr. 6. Qui aditum hujus loci, conspectumque vestrum, partim magnopere fugerunt, partim non vehementer secuti funt.

Ingredi in populi. V. INGRÉDIO. Ire ad conspectum. Virg. 6. Æn. 109. Ire ad conspectum cari genitoris & ora Contingat.

Locare aliquid in conspectu aliquorum. Cic. 1. de Lege Agr. 7. Mori in conspectu legum, libertatiquæ. Cic. 7. Verr. 69. Ponere aliquid in conspectu alicujus. Cic. 5. de Fin. 2.

Pofita in fundi villæque conspectu religio Larum. Cic. 2. de Legib. 27. Privare aliquem fuorum confuetudine, conspectuque. Cic. pro Muren. 49. Prodire in alicujus. Plaut. Mostel. 5. 2. 33.

Is adit me: nam illum prodire pudet in conspectum tuum. Reddere conspectum alicujus, Revocare ac reducere in conspectum. Virg. 9. Æn. 262.

Relinquere in conspectu. Cic. 5. de Fin. 63. Sequi aliquorum. V. Fugere paulo ante. Stare cum gladis in conspectu Senatûs. Cic. 2. Philipp. 8.

Sum. ut, Quæ est in oppidi conspectu. Varr. 1. de R. R. cap. 7. Procul a conspectu imperii urbs esse dicitur. Cic. 2. de Lege Agr. 86. Venire in conspectum alicujus. Cic. 1. de Fin. 24.

Vereri conspectum alicujus. Ter. Phorm. 2. 2. 1. Itane patris ais conspectum verum tunc abiffi? Videre uno in conspectu omnia. Cic. de Clar. Orat. 15.

Vitare alicujus conspectum. Quintil. lib. 6. cap. 3. Conspectum vocat Excerpta brevia ex multis, & in ordinem digesta Gell. 17. 21. Ut conspectum quandam ætatum antiquiffimarum, &c.

CONSPICIO, ðnis. f. quasi Conspectio. Varro de L. L. 6. 2. ex Carmine Argurali. Interea concretionem, conspiciens, cortumione, atique ea rectiffime fensit. Et paulo post: Contemplare & Conspeciere idem esse apparet. Ideo dicere, cum templum faciant, Augures, Conspiciens, quia oculorum conspectum finiant. [Dicitur eadem forma ac Sulpicio.

CONSPECTOR, ðris. m. Qui conspiciet. Tertull. de Cultu Fem. 2. 13. Deus est conspiciet cordis. CONSPICUUS, [κόνσπιω] Adj. Quod ab omnibus conspiciet: vel, ut ait Valla, lib. 1. cap. 30. Quod circumspicitur. Martial. lib. de Spectac. 2. P p p p Hic

Hic, ubi confpicui venerabilis amphitheatri
 Erigitur moles, stagna Neronis erant.
 Occultus & confpicuus, contraria. Ovid. 4. Trist. 10. 108.
 Præfens & confpicuus. Ovid. 2. Trist. 54.
 Per te præfentem, confpicuumque deum.
 Decus confpicuum. Ovid. ad Liv. 136.
 Loci. Ovid. 3. de Arte Am. 394.
 Vifite confpicuis terna theatra locis.
 Opus. Ovid. 5. Trist. 14. 84.
 Venuffas. Auct. ad Herenn. lib. 3. 26.
 Vertex late. Hor. 3. Carm. 16. 19.
 — jure perhorru
 Late confpicuum tollere verticem.
 Confpicuus alicui. Plin. lib. 36. cap. 12. Reliquæ tres, quæ orbem ter-
 rarum implere fama, fane confpicuæ undique adnavigantibus, fixæ
 funt in parte Africa, monte faxeo. De Pyramidibus Ægyptiis loquitur.
 Tacit. 3. Hift. 17. Confilio, manu, vobis infignis hofti, confpicuus fuis.
 Confpicuus homo, Quem omnes admirantur & reverentur. Liv. 1. 34.
 extr. Jam & Romanis confpicuum eum novitas divitiæque faciebant.
 Albo colore confpicuus. Columel. lib. 7. cap. 12. Ne fi non fit albo co-
 lore confpicuus, pro lupo canem feriat.
 Armis confpicuus longe fulgentibus. Ovid. 4. de Pont. 7. 31.
 Domo infignis clara confpicuufque. Tibul. lib. 3. 3. 4.
 Toris, Lacertofus & torofus; qualem fuiffe Herculeum dicit Valer. 1. Ar-
 gon. 253.
 Confpicuus fons in planitie. Plin. lib. 6. cap. 27.
 Confpicuus forma. Plin. 7. Epift. 23. Ac primum confpicuus forma,
 omnes fermones malignorum & puer & juvenis evafit.
 Fide. Ovid. 5. Epift. 139.
 Confpicuus magnitudine Lunenfis cafeus. Plin. lib. 11. cap. 42.
 CONSPICUO, Ære. apud Antiquos legitur. Varro de L. Lat. 6. 2. V.
 CONSPICIO, Ænis, in verbo confono.
 CONSPICOR, Æri. paff. apud Prifcian. 8. Paupertas confpicatur. Sed
 frequentius eft
 CONSPICOR, [αρεσπεω] Æri. depon. Idem quod Confpicio. Ter. Eun.
 5. 8. 32. Cur ergo in his ego te confpicor regionibus? Caf. 2. Bell. Ci-
 vil. 22. Hunc confpicata naves, quæ miffu bruti confuetudine quodidia-
 na ad portum excubabant, fublatis anchoris fequi cœperunt.
 CONSPICABUNDUS, a, um. Mart. Capel. 8.
 CONSPICABILIS, e. Sidon. 8. Epift. 4. Thernæ confpicabiles.
 CONSPICILLIUM, i. n. [αρεσπιλλιον] auctore Nonio 2. 116. eft Unde conf-
 picere poffis. Plaut. 1. Fragm. 105. In confpicillo adfervabam, pali-
 um obfervabam. [Al. Confpicillo. Sed forma diminutiva nihil opus
 eft. Videtur pro Specula pofitum, nifi forte pro Speculo. V. ad fq. dict.
 Confpicillum, etiam dicitur Quoad adhibemus oculis, ut res majores vi-
 deantur. Plaut. Vitrum Ceddo, necesse eft confpicillo uti. Hoc autem
 fæpius fcribitur
 CONSPICILLUM, i. n. Plaut. Ciftel. 1. 1. 93.
 Mater pompam me fpectatum duxit. dum redeo domum,
 Confpicillo fequitus eft clanculum me ufque ad fores. Alii,
 & forte rectius, fectunt Confpicillo, Ænis. m. ut fit Confpicillo, Qui
 clam & ex occulto alium confpicatur & obfervat. Sic enim Alceftimachus
 adolefcens Plautinus Silenium puellam obfervavit domum redeun-
 tem e fpectaculis. Alii ex Miff. profertunt, Confpicit: Illo fecutus eft &c.
 [Confpicillum, pro Vitreo Miffilo ab antiquis pofitum quis fibi perfuadeat?
 Itaque Plautina, quæ afferuntur, non notato loco, fpiria fine necesse eft.
 CONSPIRO, [αρεσπιρω] Ære. Simul fpirare, vel flare. Virg. 7.
 Æn. 615.
 Æreque affenfu confpirant cornua rauco.
 Confpirare omnibus partibus ad aliquid faciendum. Columel. lib. 3.
 cap. 13. de pafinato, Et caeleftes admittat imbres: eosque alendis fe-
 minibus difpenfet, ac fuis omnibus partibus ad educandam prolem no-
 vam confpire.
 Confpirare item, pro Conjurare & confentire, tum in bonam, tum in
 malam partem accipitur. Plaut. Merc. 4. 5. fuppof. 28.
 Mirum ni fenex vicini in unum nidum confpiraverit.
 Confpirare in commune. Columel. lib. 12. in praf. Nihil quod aut ma-
 ritus, aut femina proprium effe juris fui diceret, fed in commune con-
 fpirabatur ab utroque, ut cum forenfibus negotiis matronalis fedulitas
 indultrize rationem parem faceret.
 Confpirare & confentire cum aliquo: idque in bonum. Cic. 2. de Lege
 Agr. 26. Confpirate nobifcum: confentite cum bonis, communem
 Rempub. communi ftudio atque amore defendite.
 Confpirare ad liberandam Rempub. Cic. 10. Fam. 12. Mirabiliter enim
 Pop. Rom. univerfus, & omnium generum ordinumque confenfus, ad
 liberandam Rempub. confpiravit.
 Ad majeltatem aliquorum defendendam. Cic. 3. Philipp. 13.
 Confpirare dicitur natura. Cic. 3. de Nat. Deor. 28. Itaque illa mihi
 placebat oratio de convenientia confenfusque naturæ, quam quali
 continuatam confpirare dicebas.
 Confpirare in malum. Sueton. in Caf. cap. 80. Confpiratum eft in eum
 a LX amplius.
 CONSPIRANS, [αρεσπιρανς] Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 19. Quid vero,
 tanta rerum confentens, confpirans, continuata cognatio, &c.
 Confpirans motus ardor. Lucret. lib. 4. 1209.
 Confpirans & pæne conflatus confenfus. Cic. pro Ligat. 55.
 CONSPIRANTE, a, um. ut
 Confpirante res, Quæ velut conflata funt in unum corpus. Sen. Epift. 85.
 Talem effe animum noftro volo, ut multe in illo artes funt, multa
 præcepta, multarum ætatum exempla, fed omnia in unum confpirata.
 Confpirati, absolute, pro his, Qui in necem alicujus confpirantur. Suet.
 in Caf. cap. 82. Affidentem confpirati fpecie officii circumfeterunt.
 CONSPIRANTE, Adv. Jultin. 3. 5. Lacedæmonii eo confpiratus ad arma
 concurrunt. i. e. Majori confenfu.
 CONSPIRATIO, Ænis. f. [αρεσπιρασις, αρεσπιρασις] Tam in bonum, quam in
 malum accipitur.
 In malum. Cic. 11. Fam. 13. Ut quam paratiffimi ab exercitu, reli-
 quisque rebus pro veftra falute contra foeleratiffimam confpirationem
 hoftium confiffimus.
 Certorum hominum contra dignitatem alicujus confpiratio. Cic. pro
 Deiot. 11.
 Conflata. Cic. Anteq. ired in exil. 14.

Inceffere confpirationem. Quintil. lib. 5. cap. 7. Et fi deficietur nume-
 ro pars diverfa, paucitatem: fi abundabit, confpirationem: fi homi-
 les producet, vilitatem: fi potentias, gratiam oportebit inceffere.
 Confpiratio in bonum, pro Unanimitate. Cic. pro Domo 28. Hanc no-
 ftam conjunctionem, hanc confpirationem in Republ. bene gerenda,
 hanc jucundiffimam vite atque officiorum omnium foecietatem, certi
 homines fictis fermonibus & falſis criminibus diremerunt.
 Bonorum virorum confpiratio. Cic. 4. in Catil. 22.
 Concordia & confpiratio omnium ordinum ad defendendam libertatem.
 Cic. 10. Fam. 15.
 Confpiratio & confenfus hominum. Cic. 2. Off. 16. Magnas utilitates
 adipifcitur confpiratione hominum atque confenfu.
 Virtutum. Cic. 5. de Fin. 69. Qualis eft igitur omnis quam dico confpi-
 ratum, confenfufque virtutum, tale eft illud ipſum honeftum.
 Amoris confpiratione confentire. Cic. 1. de Fin. 65.
 CONSPIRATUS, tis. m. [αρεσπιρατους] i. c. Concentus. Gell. lib. 1.
 cap. 11. Sed enim Achæos Homerus pugnam indifpici ait, non fiducial-
 rum, tibiariamque concentu, verum confpiratu tacito nititibus.
 CONSPIRO, [αρεσπιρω] Ære. a Spira, æ. Confpirare fe dicuntur Serpen-
 tes. i. e. Convolvunt in fpiram. Aur. Vict. de Viris Illuft. 22. Angus
 fedibus ejus elapſus, venerabilis, non horribilis, per mediam urbem
 cum admiratione omnium ad navem Romanorum perrexit, & fe in Vo-
 lumnii tabernaculo confpiravit.
 CONSPISSO, [αρεσπιςσω] Ære. Plin. lib. 35. cap. 6. Adulterur Romæ
 creta cimolia, decocta, confiffataque. Columel. lib. 2. cap. 18. Prius
 quam confiffatum, & herbis colligatum fit folium.
 CONSPONDO, di, ſum, [αρεσπιςπονδα] Ære. Conſponſos veteres dicebant,
 fide mutua colligatos, inquit Feftus. Et Varr. de L. L. 5. 7.
 Fœderis conſponſi. Aufon. Epift. 10. 11.
 Te quoque ne pigeat conſponſi fœderis.
 CONSPONSOR, Æris. m. [αρεσπιςπονςωρ] Conſponſores, Qui ſimul pro aliquo
 ſponſponderunt. Cic. 6. Fam. 19. De tuo negotio quod ſponſor es pro
 Pompeio, ſi Galba conſponſor tuus redierit. Adde Epift. ad Att. 12. 17.
 Conſponſor, Conjurator. Feftus.
 CONSPUDO, ui, ſutum, [αρεσπιςπυδα] Ære. Spudo aliquem fœdere: cujus
 paſſivum eft Conſpuor. Plaut. Ab omnibus deriſus, atque conſpudus.
 Idem Curc. 4. 2. 17.
 Qui conſtitit culpam eum, conſpuitur, vituperatur.
 Me conſpui jubet. Petron. cap. 132. De hoc contumeliæ genere, V.
 Barth. ad Claud. Conf. Hon. 4. 404. & Adverſ. 23. 24.
 Conſpuit pro Conſpergit, uſus eft vetus aliquis Poeta, qui ab Horatio
 reprehenditur 2. Serm. 5. 41. — ſeu, pingui tentus oſaſo,
 Furius hibernas cana nive conſpuit Alpes. V. Scholiaſten in loc.
 Idem culpatur quoque a Quintiliano 8.6. Ob translationem hanc duram
 & a longinqua ſimilitudine ductam.
 CONSPUTO, [αρεσπιςπυω] Ære. frequentativum. Cic. 2. Q. frat. 3. Hora
 fere nona, quali ſigno dato, Clodiani noſtros conſputare cœperunt.
 CONSPURCO, [αρεσπιςπυρω] Ære. Commaculare. Columel. lib. 3. cap. 3.
 Nam ſuperflens aviſe prolvie ventris cibos & aquam conſpurcat.
 Sapore tætro confpurcare omnia. Lucret. lib. 6. 21.
 CONSTABILIO, ivi, itum, [βιςταβιλιω, βιςταβιλιω, αρεσπιςταβιλιω] Ære. Sta-
 bile & firmum facere. Ter. Adel. 5. 1. 9. Dis quidem eſſes Demea, ac
 tuam rem conſtabiliffes.
 Subſidiis alicujus conſtabilitas. Lucret. lib. 2. 45.
 Fervere quam vides belli ſimilitudina cientes,
 Subſidiis magnis Epicuri conſtabilitas.
 CONSTABULO, are. Idem ac Stabulo. Columel. V. Voff. de Vit. Serm. 2. 26.
 CONSTABULATIO, Ænis. f. Apul. Niſi error eſt, pro Contabulatio. q. V.
 CONSTABULUS, & CONSTABULARIUS, i. m. Rectius Comes ſtabuli
 dicitur, qui Ammiano Tribunus ſtabuli appellatur, 14. 10. V. Voff. l. c.
 CONSTANS, CONSTANTIA, CONSTANter. V. CONSTO.
 CONSTANTIA, [Κωνſταντια] Stephano] Cypri urbs eſt, alias Salamis dicta.
 Eſt item Conſtantia, Germaniæ oppidum, ad Acronium lacum, quod a
 Ptolemæo Cannodorum appellatur.
 Conſtantia Julia, oppidum eſt Hiſpaniæ Bætiæ, in conventu Hiſpalen-
 ſi, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.
 CONSTANTINOPOLIS, [Κωνſταντινουπολις] Urbs, a Conſtantino M. aucta,
 in finibus Thraciæ, de qua in dictione BYZANTIUM. Vulgo Conſtantinople.
 CONSTANTINUS Magnus, cujus innumere in Codicis libris conſtitu-
 tionès extant, quique Pop. Rom. juſ antiquum, quod proprie Civile ap-
 pellatur, magnopere immutavit, Conſtantii Imperatoris & Helææ ſi-
 lius, imperavit annis xxx. Fuit vero ultra quam æſtimari poteſt lau-
 didus avidus. Hic Trajanum, herbam parietariam, ob titulos multos, ap-
 pellare ſolitus erat. Hic pontem in Danubio conſtruxit: habitum regi-
 um gemmis, & caput exornans perpetuo diademate. Commodiffi-
 mus tamen rebus nullis fuit: calumnias fedare legibus feveriffimis: nu-
 tire artes bonas, præcipue ſtudia litterarum: legere ipſe, ſcribere, me-
 ditari, audire legationes & querimonias provinciarum. Quinque, libe-
 raris Conſtantino, Conſtancio & Conſtante, filioque fratris Dalmatio Cæ-
 faribus confirmatis, III & LX annis viſiſſet, morbo conſumpſus eſt,
 irriſor potius quam blandus, unde proverbio vulgari, Trachala x annis
 præſtantiffimus, xII ſequentibus Latro, x ſequentibus (tot enim nu-
 merantur anni quibus regnavit) Pupillus, ob proſuſiones immodicas no-
 minatus eſt. Hæc ex Sex. Aurel. epitome, q. V. & de CONSTANTIO
 patre ejus, ac Filio.
 CONSTELLATIO, Ænis. f. Stellarum multitudine ad certam quandam fi-
 guram ab aſtronomis reducitur. Ammian. Marcell. 29. 2. extr. Cum
 objectaretur ei, quomobrem conſtellationem Principis collegiſſet, fra-
 trem ſuum fuiſſe Valentem, dudumque obſiſe documentorum plena fide
 monſtrare pollicitus, &c. Firmic. lib. 1. cap. 1. Hæc vitia mala, Mer-
 curi cum Marte perſicit conſtellatione. Idem lib. 4. cap. 2. Iſtis calamita-
 tis laqueis implicatur, qui ſub tali natus fuerit conſtellatione. [His lo-
 cis eſt Horoſcopus.
 CONSTERNO, [αρεσπιςτηνω, αρεσπιςτηνω, αρεσπιςτηνω] Ære. Conſternere, in-
 quit Valla lib. 5. cap. 91. eſt corporis: Conſternari autem, animi: quum
 mens turbata eſt, & de ita mota, & quali humi ſtrata: ideoque ſepe
 conjungi animum videmus. ut, Conſternatus animo. Salluſtius tamen
 1. Hiltor. apud Prifcian. lib. 4. Equi ſine rectoribus exterriti, ad faucis
 conſternantur. Liv. 6. 2. Itaque non aperuit ſolum incendio viam, ſed
 flammis in caſtra tendentibus, vapore etiam ac fumo, crepitante viridis
 materiæ

materia flagrantis ita confervavit hostes, ut minor moles superantibus vallium in castra Volschorum Romanis fuerit, quam transcendentibus sepe incendio absumptam fuerat.
 Confervare animos. Liv. 3. 27. Tumultuque etiam sanos animos confervante, decernitur ut societas cum Samnitibus renovaretur.
 Pavidam & confervatam multitudinem. Liv. 1. 15.
 Confervari animo. Sallust. Quia victoria elati hostes, nostri terribi atque animis confervati discesserunt.
 In fugam confervari. V. FUGA.
 Equi confervantur. Ovid. 2. Met. 314.
 Equi confervati. Idem 5. Fast. 310.
 Mœnia confervata. Sil. lib. 13. 134.
 Timores confervati. Ovid. 12. Met. 60.
 Confervati etiam dicuntur, non qui dejecti sunt animis, sed Commoti & perturbati atque tumultuantes. Liv. 3. 4. in Catonis oratione, Volo tamen audire quid sit, propter quod matronarum confervatae procurant in publicum. Tumultuabantur enim matronæ pro abroganda Lege Oppia.
 Confervari, vestitus, Rursum erigi, teste Nonio 4. 72. Pacuvius Duloreste: Unde exoritur? quo præsidio fretus? auxiliis quibus? quo consilio confervatur? qua vi, cuius copiis?

C O N S T E R N A T I O, *ὄνις*, [*ἐκπαράσις*] Liv. 37. 42. Auxilia enim subsidiaria, quæ proxime locata erant, pavore & confervatione quadrigarum territa, &c.
 Confervatio dicitur a Valerio lib. 9. cap. 7. 4. pro Seditione vel tumultu, Creditorum quoque confervatio adversus Sempronii Affellionis Prætoris Urbani caput exardit. conf. Tacit. 1. Ann. 39.
 Confervatio, inquit Festus, quæ est Concitatio quedam subita ex aliquo metu, a sternutamento deducta est, quod eo toto concutitur corpore.
C O N S T E R N O, *στῆναι*, *στῆναι*, [*στῆναι*] ère. Idem quod Sternere. ut Virg. 4. Æn. 444.

— ite fridor, & alte

Confervunt terram concussio stipite frondes.
 Campi confervuntur milite. Sil. lib. 1. 125.
 Conbulationem confervere læteribus lutoque. Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 19.
 Cubilla confervere gallinarum. Columel. lib. 8. cap. 5.
 Scrobes confervere perticis saliginis & lapide. Plin. lib. 17. cap. 11.
 Terram corpore confervere. Cic. in Arat. v. 437.
 Ille gravi moriens contravit corpore terram.
 Terram confervere tergo, Supinum jacere. Virg. 12. Æn. 543.
 Vias confervit frumentum. Cic. 1. de Divin. 69. Nam & ex horreis directum, effusumque frumentum, vias omnes, angustiorumque contraverat.
C O N S T R A T U S, [*ἐπιμαρτυρία*] Partic. Cic. pro Sext. 85. Forum corporibus civium Romanorum contratum cade nocturna.
 Contrate naves, Quæ catastromata habebant, quas Cæsar Tectas sæpe vocat. Cic. 7. Verr. 103. Poterone in eos esse vehementes, qui naves inanes non modo habuerunt, sed etiam apertas? in eum diffusolus, qui solus haberit contratam navem, & minus exinanitam? His opponuntur Aperte, ut hinc intelligas Contratarum nomine non alias intelligi, quam Tectas. Hirt. de Bell. Alex. 17. Magnoque impetu quatuor ad eam contrate naves, & complures aperte contenderunt. conf. Curt. 9. 10.
C O N S T R A T U M, i. n. Petron. cap. 10. Contratum navis. Liv. 30. 10. Contrata pontium.

C O N S T R A T O R, *ὄνις*. m. Aufon. Idyll. 12.
C O N S T I M U L O, ère. Hieron. & Firmic.
C O N S T I M U L A T O R, *ὄνις*. m. Augustin.
C O N S T I P O, [*σύνθεσις*] ère. significat Condensare. Cæf. 5. Bell. Gall. 43. Hic dies nostris longe gravissimus fuit. fed tamen hunc habuit eventum, ut eo die magnus numerus hostium vulneraretur atque interficeretur, ut se sub ipso vallo consistaverant, recessumque primis ultimi non dabant.
 Cic. 2. de Lege Agrar. 28. Sed ne consistari quidem tantum numerum hominum posse in agrum Campanum intelligitis.
C O N S T I P A T I O, *ὄνις*. f. Ammian. 26. 6. Consipatio militum.
C O N S T I T U O, *ὑπὸ*, *ἔτι*, *ἔτι*, [*συντάσσειν*, *καθίστημι*, *ἁγορεύω*, *πίπτωμαι*, *βυλλομαι*] ère. Collocare. Cæf. 2. Bell. Gall. 19. Intra silvam aciem ordinemque constituerant.
 Constituit vobis ante oculos hujus etiam miseri senectutem. Cic. pro Cæf. 79.
 Taurum ante aras. Virg. 5. Æn. 237.
 Constituit in ordinem elephas. Hirt. de Bell. Afr. 27.
 Constituit horrea certis locis, vecturasque frumenti finitimis civitatibus descripsit. Cæf. 3. Bell. Civil. 42.
 Constituit procuratorem. Ulp. in l. 1. §. 1. D. De procuratoribus, Constitutus vel coram, vel per nuntium, vel per epistolam.
 In locum alicuius alicquem. Cic. 3. Verr. 77.
 In aliquo munere alicquem. Cic. de Petit. Conf. 29.
 Constituit. Statuere, proponere, decernere. Ter. Phorm. 4. 3. 71. Nam illi mihi dotem jam constituerunt dare. Virg. 1. Æn. 309. Qui teneant (nam inculta videt) hominesne, feræne, Querere constituit.

Constituit & designare. Cic. 1. de Divin. 82. Dii non ignorant ea quæ ab ipsis constituta & designata sunt.
 Constituit sibi aliquod genus ætatis degendæ. Cic. 1. Off. 117.
 Nec satis constituitere postum, quid &c. Cic. 4. Acad.
 Serius, quam constituitur. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Ante constituitere, quid accidere possit. Cic. 1. Off. 81. Illud etiam ingenii magni est, præcipere cogitatione futura, & aliquanto ante constituitere, quid accidere possit in utramque partem: & quid agendum sit, quum quid evenerit.
 Ex re & ex tempore aliquid. Cic. 12. Fam. 19.
 De re aliqua aliquid. Balbus Ciceroni, 9. Att. 8.
 Communiter constituitere de reidru alicujus. Cic. ad Brut. 6.
 Constitutum ex omnium sententia. Cic. pro Cluent. 83. Hoc postquam ceteri comprobaverunt, ex omnium sententia constitutum est, satis videri esse quæritum.

Habere constitutum de re aliqua. Cic. 8. Fam. 5. Tametsi hac de re putore constitutum, quid facturus esses, habere.
 Omnia quæ sibi constituta sunt exponere. Cic. 3. Verr. 42. Mihi enim proferandum necessario est, ut omnia vobis, quæ mihi constituta sunt, postum exponere.
 Constitutum est mihi, Deliberatum est mihi, decretum est mihi, stat. Vol. I.

tutum est mihi, id est apud me cogitando firmatum est. Cic. 7. Att. 7.
 Constitutum, pro Certo, stabilito, non convertio. Cic. 5. de Finib. 15. Hoc enim constituto in philosophia, omnia sunt constituta.
 Optime constituitere, quando &c. Cic. 2. Fam. 7. Quod quando, & quomodo, & per quos agendum sit, ut optime constituitere.
 Constituitere alicui se venturum. Cic. 1. de Orat. 265. Sane (inquit) vellem non constituisse in Tusculanum me hodie venturum esse Lælio.
 Dixit, & constituit se venturum. Ter. Eun. 1. 2. 125.
 Constituiteram, ut irem rus. Plaut. Pseud. 1. 5. 136.
 Constituitere inter se, ut. Cic. 5. de Finib. 1. Constitutum inter nos, ut ambulationem pomeridianam confervemus in Academia.
 Constituitere cuni. Ter. Hec. 1. 2. 120.

— nam constitui cum quodam hospite, Me esse illum conventuram. Hic Promisi significat, nempe dum præpositionem conjunctam habet.

Constituitere, quod Assignare vulgus dicit. Ter. Eun. 3. 4. 3.
 — dati annuli: locus, tempus constitutum est.
 Pactam & constitutum esse cum aliquo diem. Cic. 1. in Catil. 34.
 Constituitere in diem. Sallust. in Jugurth. cap. 66. Deinde compositis inter se rebus, in diem tertium constituit: quod is festus, celebratusque per omnem Africam, ludum & lasciviam magis quam formidinem ostentabat. Curt. sustulit præpositionem. V. ejus not.
 Constituitere, Sistere. Cic. pro Cluent. 38. Et hominem ante pedes Q. Manilii, qui tum erat Triumvir, constituitum.
 Constituitere, pro In unum conciliare, & confociare. Cic. 1. de Orat. 33. Ut vero jam ad illa summa veniamus, quæ vis alia potuit aut dispersos homines unum in locum congregare, aut a fera agrestique vita ad hunc humanum cultum civilemque deducere, aut jam constitutis civitatibus leges, judicia, jura describere? Budæus. V. infra Civitatem &c.
 Constituitere alicquem magna gratia apud regem. Cic. 15. Fam. 4. Maxima apud regem auctoritate, gratiaque constituit. Videtur subaudiendum In.
 Constituitere in præsentem, vel cum re præf. dicebant veteres, quum quid statui, transigere non posse, nisi in loco ipso significabant. Quintil. lib. 7. cap. 10. Illa enim potentissima est, quæque vere dicitur totius causæ dispositio. quæ constituit, nisi velut in re præsentem, non potest. Trajanus ad Plin. 10. Epist. 40. Quid oporteat fieri circa theatrum, quod inchoatum apud Nicenes est, in re præsentem optime deliberabis & constituit. Budæus.

Accusatorem constituitere, vulgo Denominare. Cic. 1. Verr. 10. Ut in constitutuendo accusatore, quod sequi possitis, habeatis.
 Actionem constituitere, quod vulgo, Evacuare finem non procedendi, dicunt. Cic. in Partit. 99. Quare de constituendis actionibus, accipiendis subeundisque iudicis, de excipiendis iniquitate actionis, &c. Budæus.
 Inire & constituitere consilium. Cic. 2. Verr. 26. Reperio, Judices, hæc ab istis consilia inita & constituta, ut quacunque opus esset ratione, res ita duceretur, ut, &c.
 Amicitiam utilitas constituit. Cic. 2. de Finib. 78. Manebit ergo amicitia tandiu, quamdiu sequetur utilitas: & si utilitas amicitiam constituet, tollet eadem.

Æquitatem constituitere. Cic. 2. Off. 41. Æquitatem constituenda summos cum infimis pari jure retinebat.
 Æra militantis. Liv. 5. 2. An est quisquam qui dubitet nullis injuriis vestris, si quæ forte aliquando fuerunt, unquam æque quam munere patrum in plebem, quum æra militantis constituta sunt, Tribunos plebis offensos & concitatos esse.
 Æstimationem. Cic. 5. Verr. 213. Deinde cur in uno genere solo frumenti ista æstimatione constituitur?
 Agmen constituitere. i. e. Sistere. Liv. 27. 16.
 Amicitiam cum aliquo. Cic. de Petit. Conf. 22.
 Civitas bene morata & bene constituta, Fundata. Cic. de Clar. Orat. 7.
 Civitatem constituitere, Condere. Vitruv. lib. 2. præsem.
 Conditionem alicui, V. Jus constituitere.
 Controversiam. Cic. 1. de Orat. 143.
 Crucem sibi. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Delectum rerum. Cic. 1. de Finib. 33.
 Diem alicui. Cic. 12. Att. 2. conf. Constituitere in diem.
 Diem colloquio, nuptiis, aut alicui alii rei. Plaut. Trin. 2. 4. 134.
 Diem medium constituit Titan, Meridies est. Sen. Hippol. 6.
 Disceptationem constituitere, i. e. quod Accordare scripturas dicunt. Cicero in Partitionibus 104. Ex rationis autem & ex firmamenti constitutione, & quasi concursu, quæstio exoritur quædam quam Disceptationem voco: in qua quid veniat in iudicium, & de quo disceptatur, queri solet. Hæc verba, quid sit Disceptatio, ostendunt. Deinde subjicit 109. Disceptatio autem, quum est constituta, propositum esse debet oratori, quo omnes argumentationes repetitæ ex inveniendis locis coniciantur. Budæus.

Documentum constituitere. Hirt. de Bell. Afr. 54. Egomet ipse documentum more militari constitutum.
 Domos constituitere, i. e. Ædificare. Ovid. 3. Trist. 9. 4.
 Fides rei non est constituenda in servi unius quæstione. Ulp. in l. 1. §. ad quæstionem. D. de quæstionibus.
 Finem rei constituitere, pro Imponere finem. Cic. 3. Verr. 5. Postremo ut esset hoc iudicatum, ut finis aliquando judiciariæ controversiæ constitueretur.

Fines in amicitia. Cic. de Amicit. 56. Constituendi autem sunt in amicitia fines, & quasi termini diligendi.
 Firmamenta Reipub. Cic. 1. Att. 15. Sic ille annus duo firmamenta Reipub. per me unum constituta, evertit.
 Honores temporis causa. Cic. 1. Q. frat. 1. Et quidem de isto genere honorum, quid sentirem scripsi ad te ante. Semper eos putavi, si vulgares essent, viles: si temporis causa constituerentur, leves.
 Horam. Martial. 11. 74.

Constituitere horam, constituitere locum.
 Judices de quaque re. Cic. pro Domo 33.
 Iudicium constituitere in senibus & in rerum notitiis. Cic. 4. Acad. 30.
 Iudicium constituitere dicebant, pro eo quod est Constituitere actionem. Cic. in Partit. 99. Atque etiam ante iudicium, de constituendo ipso iudicio solet esse contentio, quum aut sine actio illi qui agit, aut jamne sit, aut num jam esse desierit, aut illane lege, hinc verbis fit actio, quaeritur:

quæritur: quæ etiam si antequam res in iudicium venit, aut concertata, aut dijudicata, aut confecta non sunt: tamen ipsis iudiciis, permagnum læpe habent pondus. Quintilianus Questionem pro iudicio dicere solet. Budæus.

Judicium consistere, est etiam id quod nunc Recipere in processum dicimus. Quintil. lib. 3. cap. 12. Rarum est autem ut in foro iudicia propter id solum constituantur: sicut divinationes, quæ sunt de accusatore constituendo: & nonnunquam inter delatores, uter præmium meruerit. Cic. 5. in Verr. 154. Amici recufare, ne quod novum iudicium, ne qua ipsius cognitio illo absente, de existimatione ejus constitueretur. Budæus.

Judicium constituere in publicis duntaxat iudiciis dicitur Quæstor, qui iudicium reiectione utrimque facta, certos constituit iudices, qui sibi jurati in consilio adsint, & secum cognoscant. In privatis vero iudiciis, quæ Prætor urbanus iudici aut recuperatoribus a litigatoribus acceptis, potestatem de causa cognoscendi & litigandi facit. Hotomanus.

Judicium de pecuniis repetundis constitutum. Cic. 1. Verr. 10. Judicium capitis in aliquem constituere. Cic. 7. Verr. 140. Servilius & recufare & deprecari, ne iniquis iudiciis, nullo adversario, iudicium capitis in se constitueretur.

Judicia constituta, Reperta. Cic. pro Cæcin. 7. Cujus rei causa maxime iudicia constituta sunt, id jam mala consuetudine dissolutum esse. Ibidem paulo post, Qui igitur convenit, quæ causa fuerit ad constituendum iudicium, eandem moram esse ad iudicandum. [Perperam Hotomanus hæc loca ad superiorum phrasin referebat.

Jura. Lucret. 5. 1143.

Inde magistratum partim docere creare, Juraque constituere, ut vellent legibus uti.

Jus constituere, h. e. Statuere, & exemplum prodere juris dicendi, ut ait Budæus. Cic. pro Cæcin. 40. Videte, per deos immortales, quod jus nobis, quam conditionem vobismetipsis, quam denique civitati legem constituere velitis.

Jus constituere in verbis. Cic. pro Cæcin. 81. Quid est, Piso? placet tibi pugnare verbis? placet causam juris & æquitatis, & non nostræ possessionis, sed omnino possessionem omnium constituere in verbo?

Jus quidpiam agendi alicui. Cic. pro Cæcin. 40. Hujusce rei vos statuetis nullam esse actionem, nulli experiundi jus constitutum?

Causam juris & æquitatis, V. Jus constituere in. Constituere legem civitati, V. Jus constituere.

Locum, V. Horam supra.

Locum reo. Cic. pro Cluent. 94. Reum statim fecit, utque ei locus primus constitueretur, propter causæ conjunctionem, impetravit.

Majestatem. In MAJESTAS.

Majus alicui. Cic. 3. Verr. 65. Quod ubi est Philodamum nuntiatum, tamen non erat ignarus, quantum libi ac liberis suis jam tum mali constitueretur, &c.

Mercedulas prædiorum. Cic. 13. Att. 11. Est aliud, posteaquam sum a te disjunctior, sed fuit faciendum, ut & constituerem mercedulas prædiorum, & ne magnum onus observantiæ Bruto nostro imponerem. Budæus exponit, *Afferret ses terres.*

Mercedem funeris ac sepulturae. Cic. 7. Verr. 133.

Metam. Virg. 5. Æn. 129.

Modum rebus infinitis. Cic. 1. de Finib. 2.

Modum vite alicquem sibi constituere. Cic. pro Sull. 46.

Mœnia constituere, Ædificare urbem. Virg. 12. Æn. 194.

Necessitudinem cum aliquo. Cic. 10. Fam. 3. Ego, Plance, necessitudinem constitutam habui cum domo vestra, ante aliquanto, quam tu natus esses.

Nuptiæ constitutæ in hunc diem. Ter. And. 1. 5. 34.

Oppidum constituere, & exadificare. Cæf. 1. Bell. Civil. 15. Etiam ex Cingulo, quod oppidum Labienus constituerat, suaque pecunia exadificaverat, ad eum legati veniunt.

Patronum alicuius causæ. Cic. pro Muren. 4.

Pax tota provincia constituta. Cic. 1. Q. frat. 1.

Pœnam aut supplicium in aliquem. i. e. Animadvertere. Cæf. 5. Bell. Gall. 1. His ad diem adductis, ut imperaverat, arbitros inter civitates dat, qui litem æstimant, pœnamque constituent.

Præsidia constituere defensionis suæ in arce legis. Cic. pro Cluent. 156.

Pretium frumento. Cic. 5. Verr. 171.

Provinciam alicui. Cic. 3. Verr. 44. Posteaquam Cn. Dolabella provincia Cilicia constituta est.

Quæstionem novam, est Decernere ut vindicetur, ut ait Budæus. Cic. pro Milon. 13. Hanc vero quæstionem, etsi non est iniqua, nunquam tamen Senatui constituendam putavit: erant enim leges, erant quæstiones vel de cæde, vel de vi: nec tantum maiorem Senarui mors P. Clodii afferrebat, ut nova quæstio constitueretur.

Quæstus magnos atque uberes sibi constituere ex quibusdam causis. Cic. 4. Verr. 30.

Reditum ex mari constituere, piscinas faciendo. Columel. lib. 8. cap. 16. Regem populis constituere. Cæf. 4. Bell. Gall. 21. Et cum his una Coium, quem ipse Atrebatibus superatis regem ibi constituerat, cujus & virtutem & consilium probabat.

Rem familiarem. Cic. 11. Philipp. 4.

Rem nummariam. Cic. 3. Off. 80. Ut res nummaria de communi sententia constitueretur.

Sacra. Cic. de Arusp. Resp. 13.

Sancitatem sibi patriam in aliquo colendo constituere. Cic. 10. Fam. 4. Persuade tibi te unum esse, in quo ego colendo patriam mihi constituerim sancitatem.

Seminaria. Columel. de Arboribus, cap. 1.

Spectaculum in foro acerbum &c. Cic. 3. Verr. 76.

Spem in aliquo. Cic. pro lege Manil. 62. Tanta in eo Reipub. bene gerendæ spes constituebatur, ut duorum Consulum nuntius unius adolescentis virtuti committeretur.

Statum causæ constituere Judex dicitur, quum aut juris disceptationem esse pronuntiat, aut facti. Bud. V. Iudicium constituere, & CONSTITUTIO.

Stipendium militi. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Summam totius litis in re aliqua constituere, Idem quod Cardinem causæ ponere. Budæus. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Supplicium in aliquem. Cic. 7. Verr. 116.

Templum. Ovid. 1. Fast. 784.

Tempus certum alicui rei. Cæf. 3. Bell. Civil. 19.

Temptum alicquem in alium. Cic. pro Cluent. 176. Pater inquam illius adolescentis, quem propter animi dolorem perentius suspicio potuisset ex illo loco testem in A. Cluentium constituere, is hunc suo testimonio sublevat. Testes. Cic. 2. Verr. 55. Illud a me novum, Iudices, cognoscetis, quod ita testes constitutum, ut crimen totum explicem, ubi id interrogando, &c.

Vadimonium. V. VADIMONIUM.

Vedigal. Cic. 2. Att. 16. Vedigal te nobis in monte Antelibano constituisse. de Pompejo.

Victoriam. Cic. pro Rosc. Amer. 16. Posteaquam victoria constituta est, ab armisque recessimus, quum, &c.

Urbem. Ovid. 7. Epist. 119. h. e. Condere. Vellei. 1. 1.

Per exordium animus auditoris, aut iudicis constituitur, vel apparatus ad audiendum. Auctor ad Heren. lib. 1. 27.

Constituere & regere inscitiam juvenum. Cic. 1. Off. 122. Inevitans enim ætatis inscitia, senum constituenda & regenda prudentia est.

Constituere in digitis singulas causas partes. Cic. 1. Verr. 45. Quid, quum accusationis tuæ membra dividere cœperit, & in digitis suis singulas partes causas constituere?

Constituere, Erigere. Virg. 6. Æn. 217.

— & ferales ante cupressos

Constituunt.

Constituere, apud Jurisconsultos, est Quod jam debetur datum factumve se, vel pro semet ipso, vel pro alio sine stipulatione promittere. l. 1. & passim. D. de constit. pecun. Græci *κατατιθέντες* dicunt. Hotomanus.

CONSTITUTUM, a, um. [*ἀστυμαθία*] Partic. ut, Constituta in mensem

Januarium auctio. Cic. 1. de Lege Agr. 4.

Intra dies constitutos. Caius in l. Intra dies. D. de re judicat.

Constitutus locus a iudicibus alicui de re aliqua. Cic. pro Cluent. 94.

Constituta præclarissime Resp. dilabatur. Cic. 2. Off. 73.

Constitutus rerum omnium delectus. Cic. 1. de Finib. 33.

Constitutus ad cædem. Cic. in Catil. 16. Quid, quod omnes Consulares, qui tibi per sepe ad cædem constituti fuerunt, simul atque affecti, partem istam subfelliorum nudam atque inanem reliquerunt? Publice constitutum esse ad rem aliquam. Cic. 2. de Legib. 70.

Constitutum est per legem. Caius in l. Intra dies. D. de re judicat.

Constituta divinitus res militaris. Cic. 4. Tusc. 23.

Constituta pax. Cic. 1. Q. frat. 1.

Constitutum patrimonium alicuius. Cic. 1. Fam. 9. Id scito esse ejusmodi, ut frater meus vere existimet, adjuncto isto fundo, patrimonium fore suum per te constitutum.

Salarium alicui constitutum. Papin. l. Salarium. D. Mandat. vel contr. Salarium procuratori constitutum, si extra ordinem peti cœperit, &c. Constitutum bene corpus, [*εὐκαταστάς*] Cic. 2. Tusc. 17. Metrodorus quidem eum perfecte putat beatum, cui corpus bene constitutum sit, & exploratum ita semper fore.

Constitutus bene de rebus domesticis. Cic. pro P. Sext. 97. Esto igitur ut si sint, quam tu nationem appellasti: & qui integri sunt & sani, & bene de rebus domesticis constituti.

CONSTITUTUM, i, n. Vocabulum ad jus civile pertinens, & significat

Diem tempusque litigatoribus indictum, quo se in loco certo ac constituto sistant. Cic. pro Cæf. 61. Quum sit his constitutum nunquam se ne congressu quidem & constituto, cœpisse de tantis injuriis experiiri. Et 12. Att. 1. pr. Atque eo die cogitabam in Anagnino, postero autem in Tusculano: ibi unum diem. V. Calend. igitur ad constitutum. Et eleganter transtulit, 7. Fam. 4. Si quod constitutum habes cum podagra, fac in alium diem differas. Varr. de R. R. 2. 5. pr. Scropham enim mane salutavi, quem alius eum salutavit, alius conviciatus esset, qui tam leve venisset ad constitutum. Hotomanus.

Pro Actis vel statutis, ut, Constituta & acta alicujus tollere. Cic. 9. Att. 1.

CONSTITUTIO, ðnis. f. [*κατάστασις*, *ἀστυμαθία*] Cic. 4. de Finib. 16. Itaque ab his constitutio illa prima natura. Vultus Complexionem vocat.

Firma constitutio corporis. Cic. 3. Off. 117.

Religionum. Cic. 2. de Legib. 23.

Constitutio in oratione, Cic. 1. de Invent. 10. est Prima consilio causarum, ex depulsiõne intentionis profecta, hoc modo: Fecisti, non feci, aut jure feci.

Constitutio, generaliter nomine dicitur Jus quod a Principe conditur, hoc est *ἀστυμαθία*, vel *ἀστυμαθία*. Porro in tria dividitur, in epistolam, in edictum, & in decretum. Hæc Theophil. §. 5. De jur. natur.

CONSTITUTUS, ðs. m. Felt. Constitutus hominum, a Constitutum

multitudine appellatur. Et Varro de L. L. 5. 4. Populi constitutus ad ferendum suffragium. Sed Al. Populus.

CONSTITUTOR, ðris. m. [*ἀστυμαθία*] Qui constituit aliquid, ut, Legis

constitutor, apud Quintil. lib. 3. cap. 6. Inscr. apud Gruter. p. 254. n. 4.

CONSTITUTORI SACRI CERTAMINIS.

CONSTITUTORIUS, Adj. [*ἀστυμαθία*] ut, Actio constitutoria. Paulus

in l. Nec enim. D. de constit. pecun. Nec enim quod crevit pecuniam, aut decrevit, pertinet ad constitutoriam actionem.

Constitutoria actio, sive Constitutiva, dicitur Que in eum qui se solum constituitur, datur, his fere verbis: Si appareat Maevium Titio pecuniam constituisse, eamque pecuniam quum constituebatur, debitam fuisse, neque Maevius aut solvat, aut faciat id quod constituit: ac per actorem non steterit quod minus ferret quod constitutum est, tum Maevius damnatur. l. 16. D. de constit. pecun. Hotom.

CONSTAT, constiti, constitum & constitum, [*κατάστασις*] ðre.

Constare apud aliquem. Callistrat. in l. 2. D. de senatuf. conf. Silianiano, Divus Marcus Commodus Pisoni rescriptis in hæc verba, Quum constituerit apud te, Piso carissime, Julium Donatum posteaquam contractus adventu latronum profugerat villam suam, vulneratum esse, &c.

Constare debet liquereque Prætoris. Ulp. in l. Hæc autem. §. 1. D. Quibus ex caus. in possess. eat.

Etiam militibus pietatis ratio in parentes constare debet. Paulus in l. 1. D. de obseq. liber. & libert. pract. i. e. Præitari debet pietas.

Ratio ei constat. Ulp. in l. Si procuratorem. §. Si ignorantes. D. mandati, igitur si ignoraverunt, excusat ignorantia est: si sciverunt, incumbet eis necessitas provocandi. Quid tamen, si paupertas eis non

permi-

permissit? excusata est eorum inopia, &c. Sed & si testato convenerit debitorum, ut si ipse putaret, appellaret: puto rationem eis constare. Ratio innocentie constat. Ulp. in l. 1. §. ult. D. de questionibus, Principi eum scribere oportet: si quando ei qui nocens videbatur, postea ratio innocentie constitit.

Constare, Simul stare. Plaut. Curc. 2. 3. 11. Constant, conferunt sermones inter se.

Per seipsum. Cic. 3. de Orat. 20.

Non constat ei color neque vultus. Liv. 39. 34. h. e. Subinde mutatur & color & vultus.

Non constare auribus & oculis. Liv. 5. 42. pr. Romani ex arce plenam hostium urbem cernentes, vagosque per vias omnes cursus, quum alia atque alta parte nova aliqua clades oriretur, non mentibus solum consistere, sed ne auribus quidem atque oculis satis constare poterant.

Lingua non constat. V. LINGUA.

Mens constat, cui opponitur Mens labat. Cels. lib. 3. cap. 19. Huic morbo præcipue contrarium est id genus quod *καταρροια* a Græcis nominatur, quamvis sæpe ad eum phreneticis transeunt: siquidem mens in illis labat, in hoc constat.

Mente vix constat. Cic. 4. Tusc. 39.

Valendo ei neque corporis, neque animi constitit. Suet. in Calig. cap. 50. id est, Constantis fuit. H. St.

Constare sibi, [*εὐδοκία*] Constantem esse & perseverantem. Cic. 1. Tusc. 40. Et quidem si tibi constare vis, omnes quicumque nati sunt erunt, non solum miseri, sed etiam semper miseri.

Ille sibi constat, i. e. Constantis permanet, ac sui semper est similis. Hor. 1. Epist. 13. 16.

Me constare mihi fecis, & discedere tristem, Quandoquocumque trahunt invidia negotia Romam. h. e. Semper eundem esse me nosti, & nunquam de opere ruris mutare sententiam. Loquitur de ruris amore.

Sibi constare, & superioribus consentire iudiciis. Cic. pro Cluent. 60. Qui si innocentes Fabricios condemnassent, tamen in Oppianico sibi constare, & superioribus consentire iudiciis debuerunt.

In vitæ perpetuitate constare sibi. Cic. 1. Off. 119. In tota vita constituenda multo est major rei cura adhibenda, ut constare in vitæ perpetuitate possimus nobismetipsis, nec in ullo officio claudicare.

Constare in sententia. Cic. 1. Fam. 9. Qua in sententia si constare voluissent, suam auctoritatem simul cum salute mea recuperassent.

Ut tota oratio sibi constet, & ut ex omni parte secum ipsa consentiat. Cic. de Univerf. 6.

Reliqui sibi constiterunt, ut extrema cum initiis convenirent. Cic. 2. de Fin. 35.

Constant sententiæ. Plin. lib. 23. cap. 1. Quin ut constarent sententiæ, quota portio tamen mortalium iis generibus videt uti?

Constare suæ humanitati. Cic. 1. Art. 11. Si modo tanti putatis id: quod si me audies, & si humanitati tuæ constare voles, certe putabis, &c. i. e. Si non voles discedere ab humanitate.

Constitit fides. Liv. Fides constitit Prætoris. i. e. Conventis stetit, ait Budæus. Arnob. adversus gentes lib. 5. Varro edocet, &c. cui li constat fides, &c.

Constat officia tua in me. Cic. 11. Att. 12. Ne quid existimes ab illo factum esse, quo minus mea in te officia constarent.

Constare, [*πρὸς δὲ*] Valere. Plin. lib. 33. extr. Et omnibus pæne annis mutari, prout navigationes constiterunt, aut ut quisque mercatus sit, aut, &c. Subaudi, Prætia rerum. Varro 2. de R. K. cap. 1. Constat quadringentis milibus.

Constat auro. Plaut. Trucul. 2. 6. 57.

Care consistit. Cic. pro Dom. 115. Quod mihi constat carius, quam si in foro emissem.

Carissime constare. Seneca Epist. 42. H. St.

Gratis. Cic. 7. Verr. 47. Sit argumento, tibi gratias constare navem. Minoris dimidio. Cic. 13. Att. 29. Quam ut tantam faciamus, quantam in Tufculano fecimus, prope dimidio minoris constabit isto loco. Tanto nobis delicia & femina condito. Plin. lib. 12. cap. 18.

Vilissime. Columel. lib. 9. cap. 1. Et quicquid denique vilissime constitit dare.

Constare, [*συγκρίσει, συνίστασθαι*] Compositum esse & factum. Cic. 4. Acad. 117. Tantum de principis rerum, e quibus omnia constant, videamus quam probet.

Ex fraude, fallaciis, mendaciis constare totus videtur. Cic. pro Rofc. Com. 20.

Constat experimentis medicina. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Constat provincia Gallie ex his generibus hominum & civitatum. Cic. pro Font. 2.

Constare, [*εἶναι*] Esse. Cic. de Amicit. 24. Agrigentinum quidem doctum quendam virum carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ in rerum natura, totoque mundo constarent, quæque moverentur, ea contrahere Amicitiam, dissipare Discordiam.

Agri constat campis, vineis, silvis. Plin. in Epist. i. e. Sunt in agris, campi, &c.

Constare ex multis & magnis rebus. Cic. 1. de Invent.

Constante & principis omnia. Cic. 4. Acad. 117.

Constat apparatus, impendii & temporis modus cœnæ. Plin. 3. Epist. 13. Nostræ tamen cœnæ ut apparatus & impendii, sic temporis modus constat.

Ratio constat. Plin. 1. Epist. 5. ad fin. Mihi & tentandi aliquid, & quiescendi, illo auctore, ratio constabit. Idem ad Minucium, 1. Epist. 9. Mirum est quam singulis diebus in urbe ratio aut constet, aut constare videatur. i. e. Mirum est quam officio quique in urbe præclare fungi videmur, beneque operas collocare, singulorumque horis civiliter servire, id est nihil temporis hominibus deperire: eo modo quo dicitur, Rationem alicui constare, quando acceptorum ratio non superat impensorum rationem & reliquorum. Paulus in l. Ex causa. D. de Remilitari, Quod si ratio constiterit, neque defertorem fuisse apparuerit, omnia stipendia circa temporis finem redduntur. i. e. Quod si ille qui defertionis suspectus est rationem aliquam causamque iustam fuisse docuerit, quamobrem abesse sibi contigerit. hoc enim significat rationem constare. Ex Budæo. V. Vallam, lib. 5. cap. 18.

Ratio impensarum mihi non constat. h. e. Nescio quantum impendam,

feu quantum faciam impense. Tranquill. in Neron. cap. 30. Divitiarum & pecunie fructum non alium putabat, quam profusionem: fordidus, ac deparcos esse, quibus ratio impensarum constaret: prælauros, vereque magnificos, qui abuterentur ac perderent. h. e. Quibus expensarum pecuniarum modus mensuraque aut summa & calculato nota esset. Immo Quibus Expensa responderent Acceptis, quique non plus consumerent, quam Accepti pareretur, ut recte supra Budæus. Si constat principibus gratia, manet pax incrementa. Columel. lib. 9. cap. 9. Constat magnitudo reverentia, Legibus auctoritas &c. Plin. in Paneg. cap. 60. pr. i. e. Permanet.

Constat tibi fructus otii tui. Cic. 7. Fam. 1. Modo ut tibi constiterit fructus otii tui, quo quidem tibi perfrui mirifice licuit, &c.

Quæ animo serenitatis constet. Virg. 5. Æn. 748.

Vita constat sine crimine. Lucan. ad Pison. 108.

Constat omnia cælo. Virg. 3. Æn. 518.

Postquam cuncta videt cælo constare sereno. i. e. Suppetere, ait Servius: ut Joven. 6. Sat. 165.

Quis seret uxorem, cui consistit omnia?

Constat, (subaud. Inter omnes) Manifestum est. Cic. ad Cæs. Jun. Quom constet Lupercis videt vestigal dedisse. qui ante poterat id constare? Idem 6. Verr. 90. Cujus omnes vigilias in stupris constat, adultærisque esse consumptas.

Non constat certum constat apud animum. Liv. 30. 28. pr. Inter hæc simul spes, simul cura in dies crescebat: nec satis certum constare apud animos poterat, utrum gaudium dignus esset, &c.

Non satis constat animis. Liv. 27. 44. pr. Neque satis constabat animis, tam audax iter c. s. laudarent, vituperarent.

Constat plane. Cic. 5. Verr. 54. Nympho antequam plane constitit, condemnatur.

Constat de hac re. Plin. lib. 11. cap. 5. Non sit de anima quæstio, constet & de sanguine.

Id de quo quaritur, & Res de qua constat; opposita sunt. Cic. 2. de Invent. 159.

Constat de innocentia nostra. i. e. Manifesta est. Quintil. lib. 7. cap. 2. p. 601.

Constat inter omnes; Loquendi modus apud Jurisconsultos frequentissimus, quo significat Rem non fuisse opinionibus agitatum. Cic. 3. Verr. 5. Constat inter omnes, post hæc constituta iudicia, quibus nunc utimur, nullum, &c.

Perस्पicuus est, constatque inter omnes. Cic. 3. de Nat. Deor. 9. Hæc res non perspicua est, neque constat inter omnes. Cic. 1. de Invent. 65.

Constat hoc mihi tecum. Auctor ad Heren. lib. 1. 16. Adhuc quæ dicta sunt arbitrator mihi constare cum ceteris scriptoribus.

CONSTANS, antis. Partic. [*εὐσταθής, ἐκσταθής*] Tenax propositi, ac firmus. Cic. 1. Fam. 7. Tantam vim habet, ut magis iratorum hominum studium, quam constantis Senatus consilium esse videatur.

Levis & Constans, contraria. Cic. de Amicit. 94. Quid interfit inter popularem, id est assentatorem & levem civem: & inter constantem, severum & gravem.

Mobilis & Constans, contraria. Cic. pro Rofc. Com. 49. Quem hominem? levem? immo gravissimum: mobilem? immo constantissimum. Ratio vitæ æquabilis, constans & moderata. Cic. pro Cluent. 64.

Constans Ætas. Vide *πρᾶξ* H. St.

Assensio constans & firma. Cic. 1. Acad. 41.

Animi fortis & constantis est, non perturbari in rebus asperis. Cic. 1. Off. 80.

Amici constantes & stabiles eligendi. Cic. de Amicit. 63.

Animus constans. Ovid. Rem. Amor. 718.

Animus constantior annis, i. e. Animus constantior & maturior atque adeo prudentior quam pro ætate. Lucan. ad Pison. 247.

Curfus certos & constantes stellæ habent. Cic. 3. de Nat. Deor. 24.

Defensio constans, perpetua, fortis, invicta salutis alicujus. Cic. Post red. in Senat. 28.

Fama vel rumor. Cic. 1. Q. frat. 1. Constante fama atque omnium sermone celebratum est.

Fastus constans, Pertinax. Propert. lib. 1. 1. 3.

Tum mihi constans deiecit lumina fastus.

Fides. Ovid. 2. de Pont. 4. 33.

Fidei constans. Tacit. 3. Hist. 57.

Gravem, constantem, stabilem se in amicitia præstare. Cic. 1. de Amicit. 63.

In levitate constans, i. e. Perpetuo levis, & nunquam constans. Ovid. 5. Trist. 8. 18. de Fortuna.

Et tantum constans in levitate sua est.

In rebus optimis constantissimum. Cic. de Clar. Orat. 95.

In vitis constantior. Hor. 2. Serm. 7. 18.

Manere constantem in amore. Ovid. 17. Epist. 199.

Adde quod, ut cupias constans in amore manere, Non potes.

Mente constanti tenere aliquid. Catul. Argon. 62. 238.

Motus Lunæ constantissimus. Cic. 2. de Divin. 17.

Pectore constanti corpus. Sil. lib. 11. 243.

Pietate constanti tueri aliquem. Ovid. 4. de Pont. 12. 41.

Voce negare aliquid. Ovid. 1. Amor. 4. 70.

Voluntas constans in Remp. Cic. 13. Philipp. 13.

CONSTANTIA, æ. f. [*εὐσταθία*] Animi firmitudo. Cic. 2. Verr. 52. Si foveri Scauri constantiam, ut ne quis te de vera & certa possit sententia dimovere, &c.

Admirabili incredibilique constantia sunt cursus stellarum. Cic. 3. de Nat. Deor. 23.

Animitas constantia. Ovid. 2. de Pont. 3. 69.

Animi. Ovid. 11. Met. 293.

Augurii. Cic. 2. de Divin. 82.

Promissi constantia & fides mira. Cic. 4. Att. 16.

Constantia & æquabilitas. Cic. ad Brut. 16. Fortem & liberum animum, &c. sine constantia & æquabilitate nullum esse putaris.

Conveniens & conjuncta inter aliquos. Cic. 2. de Divin. 82.

Constantia & firmitas animi. Cic. 12. Att. 37.

Ex perpetuitate atque constantia spectandi philosophi. Cic. 5. Tusc. 31.

Notabilis. h. e. Insignis. Tacit. 3. Hist. 54.

Perpetua constantia robore gravitatem. Cic. 1. Off. 112.

Summa gravitate, fummaque constantia homo. Cic. pro Sext.
 Constantia & veritas dictorum conventorumque, fides. Cic. 1. Off. 27.
 Robusti animi est, magnæque constantiæ, acerba ita ferre, ut nihil a
 statu naturæ difcedas, nihil a dignitate sapientis. Cic. 1. Off. 67.
 Stabilitate & constantia, non ardore amoris, more adolescentulorum,
 benevolentiam judicemus. Cic. 1. Off. 47.
 Stabilitatis constantiaque firmamentum in amicitia, fides. Cic. de Amicit.
 65.
 Eximere constantiam, pro Adimere. Tacit. 1. Ann. 48.
 Perfeverare in. V. PERSERVERO.
 Constantia, gravitas, & perseverantia retinenda. Cic. 7. Philip. 14.
 Servare constantiam in omni re gerenda, consilioque capiendi. Cic. 1.
 Off. 115.
 Satis animi constantiaque esse in aliquo. Cic. pro Lege Manil. 69.
 Rationi & constantia nihil est tam contrarium, quam fortuna. Cic. 2. de
 Divin. 18.
CONSTANTE, Adv. [*ἰσχυρῶς*] Cic. de Amicit. 6. Multaque ejus & in
 Senatu, & in foro, vel provisa prudenter, vel acta constantiter, vel re-
 sponsa acute ferebantur.
 Constantiter iniquus. Ovid. 3. Trist. 2. 27.
 Æqualiter constantiter ingrediens oratio. Cic. in Orat. 198.
 Deferre beneficia iudicio, considerate, constantiterque. Cic. 1. Off. 49.
 Dicere constantiter convenienterque. Cic. 1. Tusc. 26.
 Exquirere constantissime quod dicatur. Cic. 4. Acad.
 Facere constantiter aliquid. Cic. 16. Att. 57.
 Constantiter & sedate ferre. Cic. 2. Tusc. 58.
 Firmus & constantius in persequi manere. Cic. 4. Acad. 39.
 Gerere se constantiter & libere. Cic. 4. Att. 16.
 Constantiter laudari ab aliquo. Ovid. 17. Epist. 167.
 — nam quo constantius ore
 Laudamur vestro, justius ille timet.
 Manere constantiter in statu suo. Cic. de Univerf. 40.
 Placebit constantiter & perpetuo hoc consilium. Cic. ad Brut. 16.
 Servare constantiter studium aliquod. Ovid. 1. de Pont. 5. 41.
CONSTANTURUS, Partic. ut, Constanturus minimo impendio fructus.
 Plin. lib. 18. cap. 5. Et Lucan. lib. 2. 17.
 Ergo ubi concipiunt quantis lit cladibus urbi
 Constantura fides superum, &c. h. e. Postquam Romani animad-
 vertunt & animo complexantur seu comprehendunt, quantum mali
 imminet urbi Romæ, eo quod dii, qui talia portenderant, non sunt fal-
 laces & mendaces.
CONSTRATUS, V. CONSTERNO.
CONSTREPO, strepiui, strepitum, [*ψέφισ*] Ære. Idem quod Streperere.
 Gell. lib. 4. cap. 1. Atque omnium horum & testimoniiis & exemplis con-
 strepebat. Apul. Met. 11.
CONSTRINGO, strinxi, strictum, [*ἰσχυρίζω*] Ære. Arcrare. ut, Con-
 stringere facinram. Plaut. Trin. 3. 2. 93.
 Dissolvere & Constringere, contraria. Cic. 1. de Orat. 188. Quæ rem dif-
 solutam divulgantque conglutinet, & ratione quadam constringeret.
 Galeam constringere, Capiti aptare. Valer. 3. Argon. 80.
 Manus constringere alicui. Plaut. Mil. 3. 1. 11.
 Quadrupedem constringere alicquem. Ter. And. 5. 2. 14.
 Constringere catenis. Cic. pro Sext. 16. Sic constringere laqueis. Ibid.
 Vinciri & constringi amicorum propinquorumque custodiis. Cic. 2.
 Tusc. 48.
 Mentem constringere, est Coercere affectus, & comprimere cupiditates.
 Lucan. lib. 5. 256.
 Pectora. Stat. 2. Silv. 1. 129.
 Zona expeditos constringit finus. Sen. Hippol. 4.
 Supplicio scelus nocentis. Cic. 1. de Orat. 202. Tum qui scelus fraudemque
 nocentis pollut dicendo subijcere odio civium, supplicioque constringere
 idemque ingenii præsidio innocentiam, judiciorum poena liberare.
 Toros. Martialis. lib. 11. 57.
 Constringatque tuos purpura texta toros. i. e. Operiat.
 Necessitate ea constricti, ut &c. Cic. 2. Tusc. 5.
 Constringendum fe tradere libidinibus. Cic. 1. de Fin. 47. Victi & debi-
 litati objecta specie voluptatis, tradunt fe libidinibus constringentibus.
 Voluptas fe constringendam virtuti tradat. Cic. 2. de Fin. 62.
CONSTRICUS, a, um, [*συστρίκτος*] Partic. ut, Ora constricta fren-
 nis. Sen. Hippol. 10.
 Constrictum alicquem hostibus dare. Cic. Post red. ad Quir. 13.
 Habere alicquem constrictum in suis vinculis. Quintilian. lib. 7. cap. 4. De
 Dialectica.
 Pedes constricti. Tibull. 1. 8. 14.
 Ansaque constrictos colligat arcta pedes. Al. Compressos.
 Ira caeca constricti. Valer. 6. Argon. 423.
 Apertis verbis constricta oratio. Cic. de Clar. Orat. 34.
CONSTRICTE, Adv. Augustin. de Doctr. Christi. 1. 28.
CONSTRICTO, ðnis. I. Macrobi. 7. Saturn. 6.
CONSTRICTO, ðre. frequent. Tertull.
CONSTRICIVUS, Adj. Macer. de Mat. Med. 4. 16.
CONSTRUDO, struxi, structum, [*συστρίψω*, *συστρίψω*, *συστρίψω*] Ære.
 Simul fruerere, aggerare, accumulare, coacervare. Cic. 1. de Orat. 162.
 Similiter nunc petes a Crasso, ut eam copiam ornamentorum suorum,
 quam constructam uno in loco quasi per transannam prætereuntes strictum
 aspeximus, in lucem proferat.
 Construere & recondere res magnificas. Cic. 1. de Orat. 161.
 Divitias qui construxerit, clarus erit. Hor. 2. Sat. 3. 96.
 Acervi numerorum construantur apud eom. Cic. 2. Philipp. 97. Itaque
 tanti acervi numerorum apud istum construantur, ut jam appendantur,
 non numerentur pecunia.
 Construere, [*κατασκευάζω*] pro Ædificare. ut, Construi a deo atque
 ædificari mundum facit Plato. Cic. 1. de Nat. Deor. 19.
 Aggerem construere. Lucan. lib. 2. 700.
 Cubilia sibi, nidoseque aves construnt. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
 Delubra. Cic. 2. de Legib. 19.
 Favos. Plin. lib. 11. cap. 6.
 Navem & ædificium. Cic. de Senect. 71.
 Nidos fingere & construere. Cic. 2. de Orat. 23. Volucres videmus pro-
 creationis atque utilitatis suæ causa fingere & construere nidos.

Nidum sibi construit ore. Ovid. 15. 397. Met. de Phœnice.
 Vias. Lucan. lib. 2. 673. De ponte, quo Xerxes urbi Setto junxit Abydon.
 Vocabula rerum. Cic. 3. de Fin. 3. Al. Construere.
CONSTRUCTUS, a, um, [*κατασκευαστός*] Partic. ut, Arpes constructæ.
 Sil. lib. 8. 145.
 Acervus constructus. Hor. 1. Serm. 1. 44.
 Denties in ore. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus autem in ore con-
 structis manditur, atque ab his extenuatur & molitur cibus.
 Domus constructor & apparitor. Cic. 1. de Invent. 58. Quædam exem-
 plaria legunt Instructor.
 Mensæ constructæ dape multiplici. Catul. Argon. 62. 304.
 Pecunia constructa & coacervata. Cic. 1. de Lege Agr. 14.
CONSTRUCTIO, ðnis. f. [*συστρίψις*, *συστρίψις*] Trajan. Plin. lib. 10. Epist. 49.
 Constructionem ejus majore animo aggressi sunt. de Gymnasio Nicentium.
 Constructio hominis. Cic. 4. Acad. 86. Et totam constructionem homi-
 nis fabricata est natura.
 Verborum. Cic. 1. de Orat. 117. Et ipsa oratio conformanda, non so-
 lum electione, sed etiam constructione verborum.
 Apta & quasi rotunda verborum. Cic. de Clar. Orat. 271. i. e. Ordo, &
 structura, vel compositio.
 Magna & ornata verborum. Auct. ad Heren. lib. 4. 12.
CONSTRUPPO, ðre. Juvenc. 1. 179. Latantes construpuerunt. [Nisi est a
 Constupesco, ðre. potius.
CONSTRUPPIO, ðri. Hieron. & Firmicus.
CONSTRUPRO, [*κατασκευάζω*] Ære. Idem quod Stuprare. Liv. 29. 17. Con-
 stuprare matronas. Cic. de Petit. Conf. 8. Qui tantum habet audaciæ, tan-
 tum nequitia, tantum denique in libidine artis & efficacitatis, ut prope
 in parentum gremiis prætextatos liberos constuprarit.
 Matremfamilias. Auct. ad Heren. lib. 4. 12.
CONSTRUPRATUS, Partic. Cic. 1. Att. 15. Afflicta Resp. est, empto,
 confupratoque iudicio. Empto dicit, quia iudices accepta pecunia Clodium
 nocentem absolverunt. Confuprato: quia noctes certam mulierum,
 atque adolescentulorum nobilium introductiones, nonnullis iudicibus
 pro mercedis cumulo fuerunt, ut ipsemer Cicero testatur lib. eod. epist. 13.
CONSTRUPRATOR, ðris. m. [*κατασκευάζω*] Liv. 39. 15. Simillimi feminis
 mares stuprati, & confupratos.
CONSUDABRO, si, fum, [*ἰσχυρίζω*] Ære. Idem quod Suadere. Plaut.
 Merc. 1. 2. 32.
 Sin saluti quod tibi esse censeo, id consuadeco. h. e. Vehemen-
 ter suadeo. Et alibi sæpe.
CONSUSIO, ðnis. f. [*ἰσχυρίζω*] Partic. ut, Dig.
CONSUSASOR, ðris. m. [*ἰσχυρίζω*] Cic. pro Quint. 18. Hæc omnia
 Quintius agebat auctore & consuafore Nævio.
CONSUALIA, V. CONSUS.
CONSUANETES, Vindelicæ populi, Augusti auspiciis Romano imperio
 subjecti, ut refert Plin. lib. 3. cap. 20.
CONSUDARANI, [*κατασκευάζω*] Populi in ora Narbonensis provinciæ:
 quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 4.
CONSUVAVIOR, ari. a Suavis. Apul. [*Consuavius*, vel *Consavio*,
 verbum dep. a Suaviari. lib. 2. Met. pag. 120. Et active *Consuaviare* lib.
 6. pag. 182.
CONSUVAVIATIO, ðnis. f. Tertull.
CONSUDO, [*ἰσχυρίζω*] Ære. Idem quod Sudare. Plaut. Pseud. 2. 2. 71.
 Jube siste oppertiri: beatus eris si confundaveris. Columel. lib. 12.
 cap. 7. Et sale confersa, biduo fub umbra, dum confundant, reponuntur.
CONSUDASCO, [*ἰσχυρίζω*] Ære. Idem. Columel. lib. 12. cap. 48. Sicque
 triginta dies pati confundascere.
CONSUFACIO, feci, [*συστρίψω*] Ære. Ufu docere. cujus contrarium est
 Diffusfacere. Ter. Adelph. 3. 60. Nihil prætermitto, confusfacio.
 Varro 2. de R. R. cap. 9. Confusfaciunt quoque ut possint alligari pri-
 mum levibus numellis.
CONSURO, ðre. Propert. 1. 7. 5.
 Nos, ut confuermus, nostros agitamus amores.
CONSUSCO, fœvi & fœtus sum, fœctum, [*συστρίψω*] Ære. quasi
 Applicari ad aliquid, & tam frequentu usu aliquid agere, ut morem faciam.
 Cic. 1. de Orat. 99. Potest id facere quod requiris, & confuevit.
 Virg. 2. Georg. 272. Adeo in teneris confuefcere multum est!
 Confuefcere pronuntiare: h. e. Frequentem operam dare, ut pronun-
 tiemus. Cic. 1. de Orat. 261. Verfus multos uno spiritu pronuntiare
 confuefcerebat.
 Confuefcere mori. Cic. 1. Tusc. 75. Quare hoc commentemur, mihi
 crede, disjungamurque nos a corporibus, id est confuefcamus mori.
 Confuefcere parere alius. Cic. 1. de Invent.
 Confuefcit libero victu avers. Columel. lib. 8. cap. 15. Nam si modo
 captas aves, que confuefcere libero victu, custodia tradere velis, pa-
 rere cunctantur in servitute.
 Confuefcere dolori. Plin. lib. 8. Epist. penult. ad Marcell. extr.
 Confuefcere flagno. Columel. lib. 8. 13. pr. Nec magis humo, quam
 flagno confuefcerunt.
 Confuefcere cum aliqua muliere dicitur vir, vel mulier cum viro. Ter.
 Hec. 4. 1. 40.
 Nam si is possit ab ea sese de repente avellere,
 Quicum tot confuefcet annos, non eum hominem ducemur. Do-
 natas, Confuefcet, proprie in stupro. Cic. 7. Verr. 10. Huc omnes
 mulieres, quibuscum ipse confuefcerat, conveniebat. i. e. Conubuerat.
 At vero Æmiliius Probus 90. Quæ cum eo vivere confuefcerat. Vide an
 Vivere ex scholio. H. St. Verba sunt Nepot. Alcib. cap. 10. extr.
 Confuefcere alicui. Ter. Adelph. 4. 5. 32.
 — quid illi tandem creditis
 Fore animi misero, qui illi confuefcit prius? i. e. Qui cum illa
 confuefcudinem habuit stupri.
 Confuefcere juvenem aratro. Columel. lib. 6. cap. 2. Nam ubi plastro
 aut aratro juvenem confuefcimus, ex domitis bubus valentissimum,
 eundemque placidissimum cum indomito jungimus, qui & procurren-
 tem retrahat, & cunctantem producat. Confuefcimus active dixit,
 pro Confuefcimus.
CONSUETOS, [*συνήθους*] Partic. ut, Conluetus puer. Plaut. Capt. 4.
 2. 87.
 Conluetata petens & fluctibus antra. Virg. 4. Georg. 429.
 Amor conluetus. Ter. And. 1. 1. 108.

Tam illa, ut consuetum facile amorem carneres,
 Reiecit se in eum flens, quam familiariter.
 Fata. Valer. 4. Argon. 449.
 Lectus. Ovid. 3. Trist. 3. 39.
 Vigor. Sil. lib. 6. 271. al. Rigor.
 Consuetissimus. Superl. Ovid. 11. Met. 617.
 Adjicit, & vestes, & consuetissima quæque
 Verba.
CONSUEVE, Adv. Ammian. 23. 4.
CONSUEVO, ōnis. f. Plaut. Amph. 1. 2. 28.
 Et clandestina ut ceterum consuevit. Non enim legendum est
 cum nonnullis, Consuevit, quoniam juri meretrico contradicit. V.
 Donat. ad Ter. Adelph. 4. 5. 32. & Sciopp. ad loc. Al. Sufpicio.
CONSUEVO, ōnis. f. [consuevit] Plaut. Merc. 5. 4. 41.
 Consuetudine animus rursus te huc inducet.
 Consuetudo & institutum. Cic. 1. Verr. 69. Cujus consuetudinis atque
 instituti patres majoresque nostros non pœnitebat.
 Disciplina, consuetudineque civitatis. Cic. pro Rabir. perd. reo. 28.
 Adeone ignarus es disciplina consuetudinisque nostræ, ut hæc nescias?
 Consuetudo exercitatioque, & intelligendi prudentiam acuit, & elo-
 quendi celeritatem incitat. Cic. 1. de Orat. 90.
 Consuetudine & exercitatione adjuvari. Cic. 2. de Orat. 358.
 Ad Græcorum consuetudinem disputare. Cic. 2. de Orat. 33.
 Ad exercitationem consuetudinemque patiendi remedia comparare. Cic.
 5. Tusc. 74.
 Contra morem consuetudinemque civilem facere. Cic. 1. Off. 13.
 Si præter consuetudinem existerit quod oritur, præter naturam tamen
 non potest existere. Cic. 1. de Divin. 60.
 Pro mea consuetudine dixi. Cic. pro Arch. 32. Quæ de causa, pro mea
 consuetudine, breviter simpliciterque dixi, Judices, ea confido, &c.
 Secundum consuetudinem præcedentium temporum. Trajan. Plin. 10.
 Epit. 82. pr.
 Ad consuetudinem redire. Lucejus ad Cic. 5. Fam. 14. extr. Et ad con-
 victum nostrum redeas, & ad consuetudinem, vel nostram communem,
 vel tuam solius ac propriam.
 Supra consuetudinem aliquid facere. Cels. lib. 2. cap. 2.
 Epistolam consuevit. Cic. 4. Fam. 13. Unam enim partem & con-
 suetudinem earum epistolarum, quibus secundis rebus uti solebamus,
 tempus eripuerat.
 Ex consuetudine vitæ sermonisque nostri interpretemur virtutem. Cic.
 de Amicit. 21.
 Victus consuevit. Cic. 12. Att. 25. Al. 26. Nosti Niciæ nostri imbecil-
 litatem, mollitiam, consuetudinem victus.
 Cognoscendi ratio, & ignoscendi consuevit. Cic. pro Rosc. Amer. 3.
 Loquendi consuevit apud Varr. de L. Lat. Vide Usus loquendi. H. St.
 Doctorum est ita consuevit, eaque Græcorum, ut iis id ponatur de quo
 disputent quamvis subito. Cic. de Amicit. 17.
 Consuevit peccandi. Cic. 4. Verr. 129.
 Consuevit aliquid facere. Cic. pro Rosc. Amer. 44.
 Consuevit morbi facta est. Cels. lib. 4. cap. ult. Quod si jam con-
 suetudo ejus facta est, potest quidem aliquid esse securior his temporibus
 quibus dolor se remisit. i. e. Si satis temporibus is morbus revertitur.
 Consuetudine quasi altera natura efficitur. Cic. 5. de Fin. 74.
 Assidua. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Communi consuetudine sermonis abutimur, quam ita dicimus, velle
 aliquid quempiam, aut nolle sine causa. Cic. de Fato 24.
 Barbara ac immanis consuevit hominum immolatorum. Cic. pro
 Font. 21.
 Incondita consuevit dicendi. In **INCONDITUS**.
 Indocta consuevit. Cic. in Orat. 161. Quod si indocta consuevit
 tam est artifex fuavitatis, quid ab ipsa tandem arte & doctina postulari
 putamus?
 Interrupta. In **INTERRUMPO**.
 Inveteta consuevit pro lege non immerito custoditur: & hoc est jus
 quod dicitur moribus constitutum. Julian. in l. de quibus causis. D. de legib.
 Lapsa. In **LABOR**.
 Libera peccandi. In **LIBER**.
 Longa. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Mala. Hor. 1. Serm. 3. 76. Cic. 1. de Legib. 31. Tantam esse corrupte-
 lam male consuevit, ut ab ea tanquam igniculi extinguntur a natu-
 ra dati, exorianturque & confirmantur vitia contraria.
 Mirifica alicujus. Cic. 1. de Orat.
 Parva. In **PARVUS**.
 Perpetua vitæ. Cic. pro Rabir. perd. reo. 1.
 Vetus consuevit feri & pristinus mos judiciorum. Cic. pro Milon. 1.
 Uncior, splendidiorque loquendi consuevit. Cic. in Brut. 78. Jam
 enim erat uncior quædam, splendidiorque consuevit loquendi. i. e.
 Nitidior. Hinc lib. 1. de Orat. 81. ita scribit, Nitidum quoddam
 genus est verborum, & lætum, sed palæstræ magis & olci, quam hujus
 civilis turbæ ac fori. h. e. Ludicræ magis exercitationis, quam generis
 juris acrioris, quo nos utimur in concilio & judicio. Translatio est a
 Palæstris, quas poetae Uncias appellant.
 Vulgaris. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Vulgaris consuevit, & communis vita hominum. Cic. 1. de Orat. 248.
 Abhorre a consuevit communis sensus. Cic. 1. de Orat. 12.
 Abstrahere a consuevit. In **ABSTRAHO**.
 Adducere ad, vel in. Cæf. 4. Bell. Gall. 1.
 Adhibere. In **ADHIBEO**.
 Adimere. In **ADIMO**.
 Afferre. In **AFFERO**.
 Alere. In **ALO**.
 Aperire interclusam. Cic. pro M. Marcel. 2.
 Asciscere. In **ASCISCO**.
 Cadit in consuevit. In **CADO**.
 Capere consuevit exercitationemque. Cic. 1. Off. 59.
 Convertit subito a consuevit homines sapientia non inops dicendi.
 Cic. 1. de Invent. 3.
 Deflexit majorum consuevit de curriculo. Cic. de Amicit. 40.
 Non est meæ consuevit, initio dicendi rationem reddere, qua de cau-
 sa quemque defendam. Cic. pro Rabir. perd. reo. 1.

Gignitur consuevit ex exercitatione. Cic. 2. de Orat. 358.
 Imitari aliorum consuevit. Cic. 1. Off. 85.
 Increbruit consuevit. In **INCREBRESCO**.
 Inducere in consuevit. Cic. 3. Q. frat. 3.
 Instituire consuevit. In **INSTITUO**.
 Intermittere. In **INTERMITTO**.
 Introducere. Cic. 5. Verr. 189.
 In vel ad consuevit revocare. Cic. 9. Fam. 1. Ignoscunt mihi, &
 revocant in consuevit pristinum: Teque, quod in ea permaneris,
 sapientiorum quam me dicunt fuisse. Al. In eo.
 Invalescit quotidie magis. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Nancisci rei alicujus consuevit. Cic. 2. Q. frat. 13. Inspiciam quid
 dicat quam sepiissime: & nisi ille contemneret, etiam magistram me ei
 profitebor: cujus rei nonnullam consuevit nactus sum in hoc ho-
 rum dierum otio.
 Patitur consuevit. In **PATIO**.
 Refert veterem consuevit longo intervallo. Cic. 3. Verr. 15. Ego
 meum studium in Rempub. jam illo tempore ostendi, quum longo in-
 tervallo veterem consuevit retuli.
 Repetita atque relata longo intervallo majorum consuevit. Cic. 1. Verr. 67.
 Refugere a. Cic. 1. Att. 13. Et postea profus ab instituta nostra con-
 suevit longe refugit.
 Retinere. Cic. 10. Fam. 35. Nam exercitus cunctus consuevit suam
 in civibus observandis, communique pace, conditione facta, retinuit.
 Serpit ac prodit. Cic. 1. Verr. 68.
 Servare. Cic. 5. Fam. 9.
 Servit consuevit Orthographia. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Tene consuevit. Cic. 1. Philipp. 27. Quo minus mihi inimicissi-
 mus sit, non recusabo, si consuevit meam, quam semper in Repu-
 blica habui, tenebo.
 Tenuit consuevit, ut. Quintil. lib. 2. cap. 1. pr.
 Tradidit Latinæ consuevit Cicero Oeconomicum Xenophontis. Co-
 lumel. in præf. lib. 12.
 Venire ad dicendum a consuevit scribendi. Cic. 1. de Orat. 152.
 Usurpari ab aliquibus, & in proverbii consuevit aliquid venire.
 Cic. 2. Off. 55.
 Venire ut utilitatis ratione in consuevit. Cic. 2. de Invent. 65.
 Vertit in consuevit. Tacit. in dialogo de Orat. cap. 12. Nisi frequens
 ac assidua nobis contentio jam prope in consuevit vertisset.
 Uti consuevit. Cic. 13. Fam. 23.
 Consuevit quotidiana vitæ. Ter. Heaut. 2. 3. 42.
 Nam ea res dedit tum existimandi copiam,
 Quotidianæ vitæ consuevit.
 Consuevit, [conversatio] Conversatio frequens, Familiaritas. Ter. And. 3. 3. 28.
 Uxorem demus. spero consuevit &
 Conjugio liberali devictum, Chreme, &c. Cic. 2. Fam. 1.
 Ego te abfuisse tandem a nobis & dolui, quod carui fructu jucundissime
 consuevit: & lator, quod, &c.
 Amicitia, consuevit, vicinitas. Cic. Post. redit. ad Quir. 3.
 Consuevit & familiaritas. Cic. 10. Fam. 3.
 Hospitium non modo, verum etiam domesticum usum & consuevit
 cum aliquo esse. Cic. pro Rosc. Amer. 115.
 Vetulatis & consuevit vis maxima. Cic. de Amicit. 68.
 Studiorum similitudo, suavis consuevit, delectatio vitæ atque vic-
 titus, sermonis societas, litteræ interiores, vincula sunt quibus liben-
 tissime astringimur. Cic. 3. Fam. 10.
 Officiis, usu, consuevit conjunctissimus homo. Cic. pro Sulla 57.
 Quotidiana consuevit auget familiaritatem. Cic. 13. Fam. 20.
 Accedere consuevit ad necessitudinem, magni videbatur interesse.
 Cic. 2. Fam. 19. pr.
 Clausit mihi consuevit ejus pudor. Cic. 4. Fam. 13. Et in ejus con-
 suevit, quam adhuc meus pudor mihi clausit, insinuabo.
 Facere consuevit alicui cum altero. Cic. 13. Fam. 24. Atticus nos-
 ter majorem etiam mihi cum Cossinio consuevit fecit.
 Inductus consuevit & familiaritate. Cic. pro Quint. 12.
 Congredi quotidiana consuevit cum aliquo. In **CONGREDIOR**.
 Devincere domum aliquorum consuevit. Cic. pro Arch. 32.
 Dare se in consuevit. Cic. in Pison. 68. Dedit se in consuevit
 nem, sic profus ut una viveret, nec fere ab isto unquam discederet.
 Immergere se penitus in consuevit alicujus blanditiis & assentationi-
 bus. Cic. pro Cluent. 36.
 Implicari consuevit. Cic. 6. Fam. 17. Etenim omnes Cæsaris fami-
 liares satis opportune habeo implicatos consuevit.
 Insinuare se in alicujus consuevit. Cic. 4. Fam. 13.
 Jungere consuevit, amicitias, res, rationesque cum aliquibus. Cic.
 pro Deiot. 27.
 Consuevit, pars est juris civilis, in his rebus posita, quæ priusquam
 in consuevit venissent, poterant sine scelere vel præterniti, vel
 violari: postquam autem longo omnium usu comprobate sunt, parem
 legibus habent potestatem. Hinc illud Hermogen. l. 35. D. de leg. &
 sen. Sed ea quæ longa consuevit comprobata sunt, ac per annos
 plurimos observata, velut tacita civium conventio, non minus quam
 ea quæ scripta sunt, jura servantur. Immo, inquit Paulus, magnæ au-
 thoritatis hoc jus habetur: quod in tantum probatum est, ut &c. Differt
 autem a Lege, quod illa clam & obscure nascitur, prædetentimque per-
 ficitur: hæc repente suam auctoritatem obtinet. Proprius autem con-
 suevit locus est in iis, quæ legibus non sunt comprehensa, sive ea
 legem veterem interpretentur. Cic. lib. 1. de Invent. 67. Consuevit
 vis est, quod voluntate omnium sine lege vetustas comprobavit. In ea
 autem jura sunt quædam ipsa jam certa propter vetustatem. Quo in
 genere & alia sunt multa, & eorum multo maxima pars, quæ Prætores edi-
 dere consuevit. Quædam autem genera juris jam certa consuevit
 facta sunt: quod genus, pactum, par, judicatum. Hæc ex Con-
 niano, apud quem plura vide de Consuevit.
 Consuevit est optima legum interpret. Paul. in l. si de interpretatione.
 D. de legib.
 Firmata consuevit iudicio contradicito. Ulpian. in l. quum d: con-
 suevit. D. de Legibus.
 CONSUGILLO, Ære. Firmicus.
 CONSUL, CONSULO, Ære. In **CONSILIU**.
 Con-

CONSUMMO, gemino m scriptum, [συνπλήω, ἀσπλήω, πείνω] Ære proprie est Summas colligere & in unam redigere. Columel. de R. R. 3. 5. Is numerus consummat per totum jugerum feminum millia quatuor & viginti.

Q. d. Summam adicere. Male apud Lactantium, (in editione saltem Plantini) Consummare. H. St.

Consummare, est Absolvere aut Perficere. Apud Suet. in Calig. cap. 44. Milites consummaturi dicuntur, qui jamjam annos militiæ experleverat, subauditurque Stipendia. Plin. 10. Epist. 48. Cogor petere a te, non solum ob theatrum, verum etiam ob hæc balinea, mittas architectum dispecturum, utrum sit utilis, post sumptum qui factus est, quoquo modo consummare opera, ut inchoata sunt : an quæ videntur, &c.

Munus consummare, Exsequi. Sen. Hippol. 8.

Sacrum consummare, Peragere sacrum. Sen. Herc. fur. 11.

Vitam consummare. Sen. Epist. 32. Et simpliciter in Inscript. apud Fabrett. p. 148. QVI VIXIT BENE ET CONSUMMAVIT BENE.

Consummare Sicut & Gall. dicitur. Pontanus de Serm. pag. 405. 3. H. St. Priora verba hujus observationis cultro resecta sunt. Inquirant quibus editionis ejus copia est, qua nosser usus est.

CONSUMMATUS, a, um. [τελερωθῆς] Partic. Perfectus, absolutus. ut, Ars consummata. Plin. lib. 14. cap. 4. In nostra ætate pauca exempla consummate hujus artis fure.

Bella gesta & consummata. Cic. 11. Philipp. 7.

Eloquentia consummata. Quintil. Proem. lib. 1. p. 10.

Homo consummatus. Martial. l. 9.

Quod magni Thracæ, consummatique Catonis.

Prælia. Lucan. lib. 1. 337.

Sapientia consummata. Columel. 11. 1. Nullus est consummata sapientia.

CONSUMMATIO, ðnis. f. [συντέλεια, πείσις]

Consummationem, Singulorum pretiorum collectam summam, vocat Pomponius in l. Si. plur. D. de Ædil. edicto, Quod si singulorum mancipiorum, inquit, constituto pretio, universa tanti venerint, quantum ex consummatione singulorum fiebat, tunc cujusunque mancipii pretium, seu pluris, seu minoris id esset, sequi debemus.

Item Perfectio. Sen. de Brev. Vit. cap. 1. Vita in maximarum rerum consummationem large data. Plin. 8. 7. In consummatione gladiatorum. i. e. Cum completeret gladiatorum numerus.

CONSUMMATOË, ðris. m. Cyprian. & Tertull.

CONSUMMABILIS, e. Sen. Epist. 92. Ratio in diis consummata est, in nobis consummabilis.

CONSUMO, pñ, ptum, [δραπάνω, καταπλήνω] Ære. Omne infumere, In nihilum redigere. ut, Consumere patrimonium. Cic. 2. de Fin. 23.

Effundere & consumere per luxuriam bona omnia. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Interficere & consumunt serpentes ibes aves. Cic. 1. de Nat. Deor. 101.

Consumere aliquid vestitus dicitur, h. e. In nihilum redigere, & ejus rei memoriam abolere. Cic. 1. de Legib. 2. Sed quum eam tempestas vestitus consumperit, &c.

Æstatem in loco aliquo. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 4. Tamen ne æstatem in Trevis consumere cogeretur. h. e. Æstivare.

Æstatem in studio. Cic. 1. Off. 2.

Ævum in curis. Lucret. lib. 5. 1430.

Ævum bellis. Lucan. lib. 5. 276.

Ævum omne in ludos. Liv. 39. 5.

Consilium. Ter. And. 1. 1. 133.

Simul sceleratus Davus, si quid consilii

Habet, ut consumat nunc, quum nihil obfint doli. Forte Consummet. i. e. Perficiat. Id enim apertius verbum videtur.

Curas in aliquo. Cic. ad Brut. 18. Rogatus sum a prudentissima & diligentissima femina matre tua, cujus omnes curæ ad te referuntur, & in te consumuntur, ut venirem ad se.

Curam in re una. Hor. 2. Serm. 4. 48.

Curam omnem in dialecticis. Cic. de Clar. Orat. 119. Propterea quod istorum in dialecticis omnis cura consumitur.

Diem consumere. Cic. 4. Fam. 12. Ibi Marcellum collegam nostrum conveni : eumque diem ibi consumpsi, ut cum eo essem. Vulgo dicunt, Transire diem.

Diem in apparando. Ter. Adelph. 5. 7. 2.

Diligentiam in re aliqua. Cic. 7. Verr. 18.

Famem tenera in agna. Stat. 8. Theb. 576.

Ferrum consumit vestitus. Ovid. 4. de Pont. 8. 49.

Fidem. Sallust. Fragm. lib. 3. Ep. Cn. Pompej. extr. Ego non rem familiarem modo, verum etiam fidem consumpsi. i. e. Perdidit.

Fruges consumere nati. Hor. 1. Epist. 2. 27.

Holtem plagis. Idem 2. Epist. 2. 97.

Horas in aliquo loco. Martial. lib. 11. 78.

In omnibus Vacera quod conclavibus

Consumit horas, &c.

Horas multas suavissimo sermone. Cic. 11. Fam. 27.

Horas duas in silentio. Cic. 3. de Orat. 6.

Ingenium in Musicis. Cic. 5. de Fin. 63.

Iter in rebus gestis legendis. Cic. 4. Acad. 2. Itaque quum totum iter & navigationem consumpisset, partim in percontando a peritis, partim in rebus gestis legendis, in Asiam factus imperator venit.

Laborem. Cic. pro Pont. 35. Plus ego in hac causa laboris & opere consumo in potendis testibus, quam ceteri defensores in refutandis. i. e. Plus laboro.

Manus in laudando. Cic. 16. Att. 2. Mihi autem quo laxiora sunt, eo plus stomachi & molestiæ est, Populum Rom. manus suas, non in defendenda Repub. sed in laudando consumere. Al. Plaudendo.

Mensas, Comedere. Virg. 7. Æn. 125.

Nocte consumpta, Mane. Virg. 2. Æn. 795.

Nox rota exinanienda navi consumitur. Cic. 7. Verr. 63.

Operam in realiqua. Ter. Heaut. 1. 1. 21. Cic. 6. Fam. 14. Me scito omnem meum laborem, omnem operam, curam, studium in tua salute consumere.

Operam in Græcis legendis. Cic. 1. de Fin. 1.

Operam curamque in aliquo studio. Cic. 1. de Nat. Deor. 6.

Operæ plurimum studique in prædiis colendis. Cic. pro Rosc. Amer. 13.

Optionem consumere. Ulp. in l. 2. D. de opt. leg. Data igitur optione, si quis optaverit alienum servum, vel hominem liberum : videndum est an consumperit optionem. Et putato non consumi.

Orum suum in historia scribenda. Cic. 2. de Orat. 57.

Pecuniam in agrorum coemptionibus. Cic. 1. de Lege Agr. 12.

Preces consumere, est Frustra diu precari. Ovid. 8. Met. 106.

Requiemet. ut, Ita sum ab hominibus destitutus, ut tantum requietis habeam, quantum cum uxore & filiola, & mellito Cicerone consumitur. Cic. 1. Att. 18.

Risum. Cic. 15. Fam. 21. Quin etiam antequam ad me veniat, risus omnis pæne consumitur.

Studium suum in virorum fortium factis memoriæ prodendis. Cic. 6. Fam. 12.

Tempus salutationibus & Percunctatione. Cic. de Univerf. 2.

Tempus in poetis evolvens. Cic. 1. de Fin. 71.

Temporis multum in ista disputatione. Cic. 4. Acad. 12.

Tempora longa. Propert. lib. 1. 3. 37.

Verba in dulces natos. Virg. 3. Georg. 178.

Verba in disfluenda rogatione. Liv. 34. 5. pr. Qui tamen plura verba in castigandis matronis, quam in rogatione nostra disfluenda, consumpsit.

Consumere item est Distribuere. Auct. ad Heren. 1. 3. Inventio in sex partes orationis consumitur : In exordium, narrationem &c.

CONSUMOR, [λυμαινομαι] pass. Absumor. ut, Consumor siti. Cæf. 8. Bell. Gall. 41. h. e. Areo & exsiccor.

Incendio consumi. Liv. 27.

Senio & mærore consumi. Liv. 40. 54. pr.

Ab annis longis. Ovid. in Ibin, 145.

Hic ipso tecum consumerer ævo. Virg. 10. Ecl. 43.

Dolus consumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, maturationes, &c. Auctor ad Herenn. lib. 3. 3. i. e. Dispericitur.

CONSUMPTUS, Partic. [λυμαινόμενος, διαπνυόμενος] ut, Consumptus a peste. Plin. lib. 11. cap. 18.

Dolore lateris. Cic. 3. de Orat. 6.

Injuria, fame, morbo, vastitate consumpti. Cic. de Provinc. Conf. 5.

Morte. Tibul. lib. 1. 3. 33.

Confectus & consumptus cibus. Cic. de Univerf. 16. Nec vero desiderabat aut alimenta corporis, aut distractionem confecti & consumpti cibi.

Vivus & Consumptus, contraria. Cic. de Univerf. 36. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos sinu recipiatis.

Actio consumpta & exhausta. Cic. 3. de Orat. 100. In quo tanta commoveri actio non posset, si esset consumpta superiore motu & exhausta.

Annus. Sil. lib. 15. 408.

Oratio. Sallust. in Jugurth. cap. 25. extr. Ac tametsi Senatus verbis graves minæ nuntiabantur, quod ab oppugnatione non desisteret : multa tamen oratione consumpta, frustra legati discessere.

CONSUMPTIO, ðnis. f. [καταπλήσις] Cic. de Univerf. 16. Itaque se ipse consumptione & senio alebat sui.

Elaboratio & consumptio operæ. Auct. ad Heren. lib. 4. 32. Propterea quod non hæc videntur reperiri posse sine elaboratione & consumptione operæ.

CONSUMPTOR, ðris. m. [λυμαίνω] Cic. 2. de Nat. Deor. 41. Atque nos ter ignis, quem usus vitæ requirit, confector est, & consumptor omnium.

CONSUO, ui, utum, [συνέμπω] Ære. Simul fuere. Plaut. Stich. 2. 2. 54. Consumata tapetia. Plin. lib. 20. cap. 9. Consumtum suspenditur lino modicis intervallis.

Consumere dolos. Plaut. Amph. 1. 1. 211.

Adveniendi, audacia columen, confutis dolis. Conf. Pseud. 1. 5. 126. Ut δολοφάπτης. Vide sequ. Consumari. H. St. Immo δολοφάπτης, vel δολοφάπτης.

CONSUTURA, æ. f. [συνράφει] Suet. in Vitell. cap. 2. Cujus filius sectio-nibus & confuturis uberius compendium nactus. Sed legendum est Cognituris. V. supra Cognitura, in COGNOSCO. conf. Gronov. & Torrent. in loc.

CONSUTILIS, e. Cassiod. 5. Epist. 42.

CONSUTARIUS ante dicti. H. St. Hæc quoque observatio cultro mutilata est. Suspensor ex Pontano, vel alio quopiam recentiore, Consumtari pro δολοφάπτης positum docuisse.

CONSUPPLICATRICES, icis. f. Inscr. apud Fabret. p. 342. CONSVPLICATRICES. CERVARIA. SP. F. FORTVNATA. MAGISTRA. MATRI. MATVTAE. D. D.

CONSURGO, furrexi, surrectum, [ἐνίστημι, ἰγέρωμαι] Ære. Simul surgere. Sallust. Consurrexerunt omnes, simulque in eum impetum fecerunt. Consurgit Senatus. Cic. 3. Q. frat. 2. Consurrexerit Senatus cum clamore ad unum, sic ut ad corpus ejus accederet.

Quercus consurgunt. Virg. 9. Æn. 681.

Consurgit gemina quercus, intonsaque cælo

Attollunt capita.

Charybeis fluctu ino sublimis consurgit. Tibul. lib. 4. 1. 74.

Stratis consurgit. Sil. lib. 13. 421.

Languida consurgit. Ovid. 3. Fast. 25. De Silvia Vestali loquitur.

Consurgere ex insidiis. Cæf. 3. Bell. Civil. 37.

Ad bellum provincia consurgit. Liv. 33. 19. Hispania quoque ad idem tempus magno tumultu ad bellum consurrexit.

In altitudinem. Columel. lib. 7. cap. 9. Ut limen earum in tantam altitudinem consurgat, quantam, &c.

In arma. Virg. 10. Æn. 90.

— que causa fuit consurgere in arma

Europamque, Asiamque?

In iras truces. Valer. 1. Argon. 673.

In venerationem principis theatra consurgunt. Plin. in Paneg. cap. 54. pr.

Consurgere carmine Mæonio, Epos scribere. Ovid. 3. de Pont. 3. 31.

Bellum consurgit. Virg. 8. Æn. 637.

— subitoque novum consurgere bellum

Romulidis, Tatioque feni, Curibusque Iseveris.

Fama alicujus operis magni consurgit in aliqua regione. Valer. lib. 1. Argon. 75.

Pontus ingens consurgit in vastum aggerem. i. e. Cumulatione aquarum turget. Sen. Hippol. 10.

Remi consurgunt ordine ternuo. Virg. 5. Æn. 120.

Venti. Virg. 5. Æn. 20. — Vespere ab atro

Consurgant venti.

CONSURGITUR, [συναίσιπται] imperf. Cic. 6. Verr. 118. Itaque in curiam venimus, honorifice sane consurgitur.

CONSUMMATIO, ōnis. f. [συντελεσις] Cic. de Arusp. Resp. 2. Cēpi equidem fructum maximum & ex confusione omnium veltum, &c. conf. 1. Att. 16.

CONSUMUS, Deus consilii putabatur: cui ludi fiebant, qui Consulia dicta sunt. Festus.

Quis fuerit, bifariam auctores tradunt. Quidam volunt quendam esse Deum, cujus nomen in lucem haud prodiit; Δαίμων ἀρίστης ait Dionys. 2. Alii Neptunum hunc fuisse volunt.

Confusus, ait Cyprianus tractatu quarto de Idolorum vanitate, Vernaculus est Romanorum deus, quem deum fraudis, velut consiliorum deum coli Romulus voluit, postquam in raptum Sabinarum perfidia provenit. Arnobius adversus Gentes lib. 3. Salutaria & fida consilia nostris suggerit cogitantibus Confusus. Hunc eundem esse qui & Neptunus dicitur, Antonius ostendit in Monosyllabis, v. 46.

Tum Jovis & Consi germanus, Tartareus Dis. Idem in Epig. inscript. Quæ fexum mutarint,

Cænea convereit proles Saturnia Confusus. Cujus Cænei ex puella in virum a Neptuno transfactam fabulam habet Ovid. lib. 12. Metamorph. Plutarchus in Romuli vita, Fama vulgata ab Romulo primum est, cujusdam dei aram conditam sub terra invenisse, eique deo Confusum nomen indiderunt, sive a consilio quod consiliarius foret, sive Neptunus equestris. Nam ara est in Circo maximo posita, quæ reliquum quidem tempus latet, in equestribus autem certaminibus aperitur. Placet tamen aliis, quoniam consilium arcanum & minime palam esse oportet, subterraneam haud temere & operatam dei aram esse. Dionysius Halicarn. lib. 1. Quin & Neptuno Hippio festum instituerant, Hippocratica dictum Arcadibus, Romanis vero Consulia, per quod apud Romanos ex more immunes sunt ab opere equi & muli, coronanturque floribus. Idem lib. 2. de raptu Sabinarum agens, Festum quod tum consecravit Romulus, etiam nostra ætate Romani quantum nomine Consulium, in quo ara subterranea, sita prope Circum maximum, refoisa terra sacrificiis indonatur, & libaminibus, & equorum ac quadrigarum committuntur certamina. Deus autem in ejus honorem ista sunt, Confusus a Romanis vocatur, quem quidam nostra lingua interpretantur Neptunum, (συνεχθυσία) ideoque aram ei sacratam subterraneam, quod hic deus terram habeat. Ego vero & aliam rationem festi Neptuno dicat audire memini, sicut & cursus equorum: aram vero subterraneam postea positam Genio cuidam cujus nomen proferri nefas sit, occultorum consiliorum fervorati ac præditi. Hæc Dionysius. Servius in lib. 8. Æneid. v. 636. Raptæ sunt Sabinae Consulibus, hoc est mense Martio. Confusus autem deus est consiliorum: qui ideo templum sub Circo habet, ut ostendatur rectum esse debere consilium. Inde est quod & Fidei panno velata manu sacrificabatur, quia fides tacta esse debet & velata. Ideo autem dicato Consi simulacro raperunt Sabinas, ut tegeter in initum de raptu consilium. Hic Confusus & eques Neptunus dicitur: unde etiam in ejus honorem Circenses celebrantur. Hæc Servius.

CONSUALIA, orum. n. pl. [Κωνσουλία] Ludi dicebantur, inquit Festus, quos in honorem Consi, quem deum consilii exstitimabant, faciebant antiqui. Auctor de Vir. Illust. cap. 2. Quibus negatis, ludos Consulialia simulavit: ad quos quum utriusque fexus multitudo venisset, dato suis signo, virgines raptæ sunt. Varro de L. L. 5. 3. Consulialia dicta a Conso, quod tum feræ publice ei deo, & in Circo ad aram ejus ab sacerdotibus sunt ludi illi, quibus virgines Sabinae raptæ.

CONSUSURRO, are. Ter. Heaut. 3. 1. 64. Syrus cum illo vestro confusurrat.

CONTABESCO, bui, [καταβέσκω] ère. Idem quod Tabescere. Cic. 3. Tusc. 75. Ut Artemisia illa Mausoli Caræ Regis uxor, quæ nobile illud Halicarnassi fecit sepulchrum, quam diu vixit, vixit in luctu, eodemque etiam confecta contabuit. Plaut. Merc. 1. 2. 91.

— edepol cor miserum neam

Quod guttatim contabescit, quasi in aquam indideris saleem.

CONTABEFACIO, ère. Plaut. Pseud. 1. 1. 19.

Quæ me miseriâ & cura contabefacit.

CONTABULO, [καταβύλλω] are. Tabulis confternere; a Tabula ductum verbum. Plin. lib. 15. cap. 16. Pomaria in loco frigido ac sicco contabulari præcipitur. Sueton. in Calig. cap. 19. Æmulatione Xerxis, qui non sine admiratione aliquanto angustiorum Hellestontium contabulaverunt. Contabulare murum turribus. Cæf. 7. Bell. Gall. 22. Totum autem murum ex omni parte turribus contabulaverunt.

Contabulare turres. Liv. 24. 34. Turres contabulatas, machinamentaque alia quatitendis muris portabant. i. e. Factas & compactas ex tabulis.

CONTABULATIO, ōnis. f. [καταβύλλω] Cæf. 2. Bell. Civil. 9. Ubi turris altitudo perducta est ad contabulationem, &c. Et paulo post aperte declarat quid significet Contabulare.

CONTADESDUS, Thraciæ fluvius, qui Tearo auctus, influit in Agriam, Agriam autem in Hebrum, qui juxta Aenum oppidum in mare influit. V. Herodot. lib. 7.

CONTACTUS, CONTACTUM. In CONTINGO.

CONTAMINO, [καταμίνω, βεβήλω] are. proprie (inquit Donatus ad Prolog. Andr. 16.) est Manibus luto plenis aliquid attingere & polluere. Contaminare se vitiiis, per translationem. Cic. 1. Tusc. 72. Manus contaminare, Manu fœcus aliquid perpetrare. Sen. OE. d. 4. 20. Contaminare se stupro. Sen. Hippol. 5. 21.

Non modo non contaminare, Sed etiam honestare, contraria. Cic. 1. in Catil. 29. Saturnini & Gracchorum & Flacci & superiorum complurium sanguine, non modo se non contaminarunt, sed etiam honestarunt. Veritatem mendacio. Cic. pro Sulla, 45.

Contaminatur multis flagitiis homo. Cic. pro Cluent. 67.

Contaminare fabulas. Ter. in prol. And. 16.

Id isti vituperant factum, atque in eo disputant, Contaminari non decere fabulas. i. e. Ex multis Græcis unam Latinam facere.

Fistulas, lacus, quidve aliud contaminare, Paulus in l. 1. D. de Extraord. crimini.

Culpa contaminari. Auct. ad Heren. lib. 2.

Torum alicujus contaminare. Ovid. 2. Amor. 7. 18. Alii legunt Contemnere, idque rectius: nam Contaminatio secundam producit, ut apud Martialis. lib. 1. 54. ad Fidentinum,

Sic interposito vilis contaminat uncto, &c.

CONTAMINATUS, [βεβήλωτος] Partic. Cic. 12. Philipp. 15. Quos nondum tantis parricidiis contaminatos vix ferebamus, hos nunc omni

scelere coopertos tolerabiles censes civitati fore? Grex morbo contaminatus. Hor. 1. Carm. 37. 9.

Integra Contaminatis opponuntur. Cic. in Topic. 96.

Judicia corrupta ac contaminata. Cic. 1. Verr. 70.

Homo turpillimus, sceleratissimus, contaminatissimus. Cic. pro Domio 23.

Hujus contrarium est Incontaminatus. Liv. 4. 2. Quas quantafque res C. Canuleium aggressum, collusionem gentium, perturbationem auspicioium publicorum privatorumque afferre, ne quid incontaminati sit. Sic & Atamaninus, cui Intaminatus est contrarium. Hor. 3. Carm. 2. 18.

Virtus repulsa necque fordidæ,

Intaminatis fufcit honoribus. i. e. Incorruptis & immaculatis.

Schol. vet. [Sed is legit Incontaminatis, ut in editis post Lamb. q. V.]

CONTAMINATIO, ōnis. f. Ulp. l. 2. §. 3. Dig. ad leg. Jul. de Adult. coerc. CONTAMINATOR, ōris. m. Tertull. de Pudicit. cap. 13. Paterni tori contaminator.

CONTAMINABILIS, e. Tertull. adv. Marc. 4. 20. Prophetam, quem pro substantia humana contaminabilem fuit.

CONTAMEN, inis. n. Tertull. Carm. adv. Marc. 1. 1.

Femineos usus vulgi contamine mixtos.

CONTRACHNOR, [πυχεζω] are. Commachinari, & fallaciam aliquam componere. Plaut. Pseud. 4. 6. 34. Vide modo ne illic sit contechnatus quidpiam.

CONTEGO, xi, ctum, [κατακαλύπτω] ère. fere a simplici non differt. Plin. lib. 15. cap. 18. Parvarum genus arborum port Autumnum fimo contegunt. Contegi tumulo. Liv. 26. & Curt. 7. 9. extr.

Tumulus contegit corpus Achillis. Cic. pro Arch. 24.

Humo contegi. i. e. Sepultum esse. Ovid. 16. Epist. 274.

Membra sepulcro. Valer. 1. Argon. 813.

Ossaque nec tumulo nec sepate contegat urna. Valer. 5. Argon. 58. Separe, i. e. Separata.

Amictu caput. Virg. 12. Æn. 385.

Injuriam factam. Ter. Hec. 3. 41.

Et illi miserae indigne factam injuriam contexeris.

Libidines tenebrosas pudore & temperantia. Cic. de Prov. Conf. 8. confundi solet cum CONTEXO. q. V.

CONTEGENS, entis. Partic. Martial. lib. 12. 45.

Hædina tibi pelle contegenti

Nuda tempora, verticemque calvæ, &c.

CONTECTUS, u, um. Partic. [κατακαλύπτω] ut, Casa contecta framine. Ovid. 5. Met. 447.

CONTEGULATIO, ōnis. f. &

CONTEGULATOR, ōris. m. apud Jctos.

CONTEMERO, [καταμειρώ] are. Polluere, Violare. Martial. lib. 1. 10.

Læserat ingrato loto perfidus ore magistum:

Aufus tam notas contemere manus. Ovid. 2. Amor. 7. 18.

Ecce, novum crimen, folsers ornare Cypassis

Objicitur dominæ contemneris torum.

CONTEMNO, pti, ptum, [καταφρονέω, καταφρονέω, καταφρονέω, καταφρονέω] ère. Despicere, spernere. Plaut. Aul. 2. 4. 10.

Tu, verbero, impertum meum contempnisti?

Contemnere & Admirari, contraria. Cic. in Orat. 131.

Contemnere & Efferre, contraria. Cic. pro Muren. 15. Contempnisti L. Murenæ genus, extulisti tuum.

Contemnere & Despicere, eo distant, quod despiciere est gravius, quam contemnere. Cic. ad Cæf. lib. 3. Amici nonnulli te contemni ac despici, & pro nihilo haberi Senatus voluit. Idem de Senec. 7. Contemni se putant, despici, illudi. Hæc Nonius.

Contemnere, & pro nihilo putare. Cic. 1. Off. 28. Idem pro Milon. 65.

Contemnere, & abjicere. Cic. pro Muren. 25. Id est enuntiatii vestris mytheris totum est contempum & abjectum.

Contemere atque contemnere aliquid. Cic. 5. Tusc. 85. Faciunt, ut gravitatem dignitatemque virtutis exaggerent: quam quum ad celum extulerint, quod facere eloquentes homines copiose solent, reliqua ex collatione, facile est contere atque contemnere.

Voluptatem contemni & rejici oportere. Cic. 1. Off. 106.

Non curare, atque contemnere. Cic. 3. de Fin. 29.

Irridere & contemnere. Cic. 2. de Lege Agrar. 96.

Per rifum ac per jocum contemnere aliquid. Cic. ibid. Sed codd. emend. Contendere.

Contemnere aliquem præ se. Ter. Eun. 2. 2. 8. Hic ego illum contempni præ me.

Honores. Hor. 2. Serm. 7. 85.

Laborem bene dicendi. Quintil. in præem. lib. 1.

Faniam. Sen. Hippol. 2.

Murmura famæ. Propert. lib. 2. 5. 29.

Valde aliquem contemnere. Cic. 8. Fam. 4.

Ventos contemnere affluet vitis. Virg. 2. Georg. 360.

Vitam contempnit, mori qui concupiscit. Sen. Theb. 1. Martial. lib. 11. 57. in Chæremontem,

Rebus in angustis, facile est contemnere vitam.

Apes contemnunt favos, Quæ facere mel cessant. Virg. 4. Georg. 104.

Pinus undas contemnit. Tibul. lib. 1. 3. 37.

Nondum cærulescens pinus contempserat undas. i. e. Nondum erant naves. De Saturni temperibus.

CONTEMPTUS, a, um. [καταφρονέω] Partic. ut, Dolor contemptus. Propert. lib. 1. 13. 9.

Contritum & contemptum præmium. Cic. pro Sext. 86. Qui nullo præmio proposito, præter hoc quod jam contritum & contemptum putatur, iudicium bonorum, omnia pericula, &c. suscepit.

Contemptiores mage erunt, atque avidi minus. Al. Contentiores. Plaut. Pæn. 2. 1. 15.

Contemptissimi philosophi. Cic. 2. de Divin. 117.

Tenuillimus victus, atque contemptissimæ efæ. Cic. 2. de Fin. 90.

Contemptus & abjectus. Cic. 2. de Lege Agr. 93.

Despicatissimus & contemptissimus. Cic. pro Sext. 36.

Homo vita contempta ac fœdissima. Cic. pro Planc. 12.

Contempta relinquor. Ovid. 3. Epist. 82. Ad Achillem Brifeis loquitur.

CONTEMNENDUS, Partic. [καταφρονέω] ut, Defensiones non contemnende, saneque tolerabiles. Cic. de Clar. Orat. 272.

Ne Titus quidem Postumius contemnendus in dicendo. Cic. de Clar. Orat. 268.

Orator non contemptendus. Cic. de Clar. Orat. 51.
C O N T E M P T I M, Adv. [*καταφρονέω*] Plaut. Poen. 3. 1. 34. Ne nos tam contemptum conteras.
 Contemptum deicere aliquem. Lucret. lib. 5. 1124.
 Vagari contemptus. Tacit. 1. Hist. 47.
 Contemptum audire minas. Liv. 2. 35.
 Contemptum eludere. Curt. 9. 7.
C O N T E M P T I O, ōnis. f. [*ἐξουθενέω, καταφρονέω*] ut, Contemptio mortis. Cic. 2. de Fin. & ex ejusd. Hortensio apud Nonium. 3. 70.
 Fortunæ. Cic. in Parad. 4.
 Voluptatum. Cic. 1. Acad. 7.
 Adducere adversarios in contemptationem. Cic. 1. de Invent. 22.
 Animi magnitudo humanarumque rerum contemptio. Cic. 1. Off. 13.
 Contemptio ac desipientia rerum humanarum. Cic. 1. Tusc. 95. Totamque vim bene vivendi in animi robore ac magnitudine, ut in omnium rerum humanarum contemptatione ac desipientia, & in omni virtute ponamus. cumf. Non. 3. 70.
C O N T E M P T U S, ūs. m. [*ἐπιουθενέω, ἐξουθενέω*] Liv. 6. 2. Appareretque omnibus, non odio solum apud hostes, sed contemptu etiam inter socios, nomen Romanum laborare.
 Corporis & formæ turpitudinem, quibusdam contemptum adferre. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Turpis famæ contemptus. Lucret. lib. 3. 65.
 Armat mentem contemptu necis. Sil. lib. 4. 250.
 Exire e contemptibus, est Paulianum in pretio haberi. Lucret. lib. 5. 830.
C O N T E M P T O R, ōris. m. [*καταφρονέω*] ut, Contemptor gratiæ, divitiarum. Liv. 39. 40. extr.
 Æqui. Ovid. 3. Fast. 49.
 Deum Mezentius. Virg. 7. Æn. 648.
 Famæ. Claud. in Eutrop. 1. 434.
 Lucis animus. 1. e. Vite. Virg. 9. Æn. 205.
C O N T E M P T R I X, icis. f. [*καταφρονέω*] Plin. lib. 19. cap. 8. Eruca præcipue frigorum contemptrix.
 Ferri ignisque contemptrix. Idem lib. 37. cap. 4.
 Periculi contemptrix turba. Sil. lib. 17. 411.
C O N T E M P T I B I L I S, e. [*ἐπιφρονέω*] a Contemno; idem quod Contemendus. Unde Contemptibilitas: item Contemptibiliter, adverbium. Perottus. Ulpianus l. Emptori. D. de evict. Si margarita forte, aut ornamenta pretiosa, vel vestis ferica, vel quid aliud non contemptibile, veneat. Arnob. lib. 4. adverb. gent. Soli sunt apud vos superi inhonorati, contemptibiles, viles.
C O N T E M P T I B I L I T A S, atis. f. Cæli Aurel. Tard. 1. 5. Continuatio contemptibilitatem parit.
C O N T E M P N I F I C U S, Adj. antiquum, idem quod Contemptibilis. Lucil. lib. 36. Ego enim contemnificus fieri & fastidire Agamemnonis. Ex Nonio, 2. 154.
C O N T E M P E R O, Ære. Apic. 4. 2. In patina, quæ invicem contemperentur.
C O N T E M P E R A T U S, Partic. Vitruv. 9. 4. Sol, quæ propiora sunt, contemperata habet.
C O N T E M P L O R, [*θεῶσι, κατανέω*] ōri. Deponens, dictum (ut ait Festus) a Templo, id est loco qui ab omni parte aspici, vel ex quo omnis pars videri potest, quam antiqui templum nominabant. Itaque est Contemplari, Conspicere, & diligenter intueri. Ter. Phorm. 1. 4. 33. Volunt contemplamini.
 In Indice Donati in Terentium Contemplor a Templum. H. St. At nihil in accuratissimo Lindenbrogii indice. V. Varron. de L. L. 6. 2.
 Contemplari animo quod oculis non cernitur. Cic. pro Deiot. 40.
 Contemplari lituras codicis. Cic. 5. Verr. 41.
 Secum considerare & contemplari aliquid. Cic. 2. Off. 153.
 Omni acie ingenii. Cic. 1. de Orat. 151.
 Cælestia. Cic. 2. de Nat. Deor. 4. Quum cælum suspeximus, cælestiaque contemplati sumus.
 Contemplor, pro Circumspicio, perspicio. Cic. pro Flacc. 26. Totam causam, quam maxime intentis oculis, ut aiunt, acerrime contemplamini.
 Intueri & contemplari. Cic. pro Planc. 2.
 Nummos contemplari. Hor. 1. Serm. 1. 67.
C O N T E M P L O, [*θεῶσι*] Ære. activum, ab antiquis dicebatur, & sæpius apud Plautum legitur: ut in Amph. 1. 1. 285.
 Certe edepol, quom illum contemplo, & formam agnosco meam. Idem in Pers. 4. 4. 15.
 Contemples, pro Contempleris. Plaut. Afin. 3. 1. 35.
 Meum caput contemples, si quidem e re consultas tua. V. Gell. lib. 18. cap. 12. & Non. 7. 11. Ennius apud Vair. L. L. 6. 2. Contempla, & templum Cereis ad lævam adspice.
C O N T E M P L A N S, Partic. [*θεῶσι*] Cic. de Senect. 55. Cujus quidem ego villam contemplans (abest enim non longe a me) admirari satis non possunt. conf. Curt. 8. 10.
C O N T E M P L A T U S, Partic. active apud Curt. 4. 8. Alexander loci naturam contemplantus.
 Passive apud Ammian. 1. 15. Scriptis recitatis & contemplatis.
C O N T E M P L A T I O, ōnis. f. [*θεῶσι*] ut, Contemplatio rerum occultiorum. Cic. 4. de Fin.
 Consideratio contemplatioque nature. Cic. 4. Acad. 127.
 Frui sui contemplatione. Quintil. lib. 2. cap. 18.
 Dare pecuniam, alicujus contemplatione, In gratiam alicujus. Julianus in l. Si pupilli. §. Item si procuratori. D. de negotiis gestis. Item si procuratori tuo mutuum pecuniam dedero, tui contemplatione, ut creditorum tuum vel pignus tuum liberet, &c.
 Gerere negotia alicujus, non contemplatione ejus, sed sui lucris causa. Julianus in l. Si pupilli. §. Sed & si quis. D. de Negotiis gestis.
 Arborum contemplatione fundum comparare. Papinian. in l. Arboribus. D. de Contrahen. empt. & vendit. Arboribus quoque vento dejectis vel absumptis igne, dictum est emptionem fundi non videri esse contractam, si contemplatione illarum arborum, velut oliveti, fundus comparabatur.
 Contemplatio, pro Intenta cogitatione. Plin. 2. Epist. 1. Volui tibi multa alia scribere, sed totus animus in hac una contemplatione defixus est.
C O N T E M P L A T U S, ūs. m. [*θεῶσι*] Idem quod Contemplatio. Ovid. 5. Trist. 7. 66.

Sic animum tempusque traho, meque ipse reduco
 A contemptu semoveoque mali. Macrobi. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 1. Pro contemplantu probi improbe meriti.
C O N T E M P L A T O R, ōris. m. [*θεῶσι*] ut, Contemplator cæli. Cic. 1. Tusc. 69. Contemplatrix, icis. f. Celsus in procmio lib. primi. Eorumque, quæ in morbis communia sunt, contemplatricem esse contendat.
C O N T E M P L A T I V U S, [*θεῶσι*] Adj. Sen. Epist. 95. Ars nulla contemplativa sine decretis suis est, philosophia autem contemplativa simul est & activa.
C O N T E M P O R A L I S, e. Idem ac Contemporaneus. Tertull. adv. Herm. cap. 6. Inter temporales ordo non est.
C O N T E M P O R A N E U S, [*συνχρονέω*] Adj. Ejusdem temporis: quem nonnulli Græca voce Synchronum vocant. Gell. Lemm. 19. 14. Contemporaneos fuisse Cæsari & Ciceroni, M. Varronem & P. Nigidium.
C O N T E M P O R O, Ære. Tertull. de Refur. Carn. cap. 45. Contemporant foetu, coætaneant natu.
C O N T E N D O, di, sum & tum, [*συντένομαι, ἀγρεύομαι*] Ære. Idem quod Intendere. [Contensus Partic. non legi.]
 Contendere poplitum, i. e. Intendere, vehementer extendere. Hor. 2. Serm. 7. 97.
 Contendere vincla. Virg. 4. Georg. 412.
 Tanto, nate, magis contende tenacia vincla.
 Contendere tormenta. Cic. 2. Tusc. 57. Ballistæ lapidum & reliqua tormenta telorum, eo graviore emissiones habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius.
 Illarum contendere. Ovid. 3. de Arte Am. 285.
 Contendere animum, pro Intendere. Ovid. 1. de Pont. 5. 11.
 Non libet in tales animum contendere curas.
 Contendere, [*προβιάζω*] Proficisci, & fere cum Ad construitur. Cic. 3. Verr. 67. Hæc ubi filio nuntiata sunt, statim exanimatus ad ædes contendit, ut & vitæ patris, & pudicitia fororis succurreret.
 Cursum aliquo contendere. Plaut. Cistell. 2. 1. 58.
 Sed quæ hic est, qui recta platea cursum huc contendit suum?
 Cursum contendere ad aliquid. Virg. 5. Æn. 374.
 Contendere iter constitutum. Cic. pro Rosc. Amer. 97.
 Contendit Romam. Sallust. in Jugurth. cap. 13. Victus ex prælio fugit in provinciam, ac deinde Romam contendit.
 Contendere in Ægyptum. Non. 4. 68. ex Cic. 1. de Repub. Sed audisse te credo, tum vero Platonem, Socrate mortuo, primum in Ægyptum discendi causa, post in Italiam contendisse.
 Contendere magnis itineribus in Italiam. Cæsar. 1. Bell. Gall. 10.
 Magnis itineribus ad exercitum Afranii contendit. Cæsar. 1. Bell. Civil. 37.
 In orbem diversum fama contendere. i. e. Nomen suum apud exterarum nationes propagare. Ovid. 1. de Pont. 5. 67.
 Contendere, pro Festinanter agmen ducere. Curt. lib. 3. 7. pr. At Darius, nuncio de adversa (ejus) valetudine accepto, celeritate, quam capere tam grave agmen poterat, ad Euphratem contendit.
 Contendere, sq. Infin. Vehementer nitii. Virg. 1. Æn. 162.
 — quæ proxima litora cursu
 Contendant petere. Cic. pro Planc. 97. Dyrhachium petere contendit. Animo contendere, est Ad vim animi adhibendam se comparare. Cic. pro Muren. 65. Ut quum ad ultimum animo contendissemus, ibi tamen, ubi oporteret, consistere.
 Eniti & contendere quam maxime. Cic. 3. Off. 42. Qui stadium currit, eniti & contendere debet quam maxime possit, ut vincat.
 Labore contendere. Cic. 3. Off. 6. Quare quantum conniti animo potes, quantum labore contendere, &c. tantum fac ut efficias, &c.
 Contendere ut. Cic. pro Sext. 5. Contendamque (si modo id consequi poterò) ut in hac causa atque universa defensione, nihil a me quod, &c. prætermisum esse videatur.
 Contendit, ut ad castra perveniat. Cic. 9. Philipp. 15. Contraque vim gravitatemque morbi contenderit, ut ad castra Antonii, quo fenatus eum miserat, perveniret.
 Viribus contendere. Lucret. lib. 3. 784.
 Maximis laboribus & periculis ad summam laudem gloriamque contendere. Cic. 14. Philipp. 32.
 Contendere omnibus nervis. Cic. 5. Verr. 130. Omnibus enim nervis mihi contendendum est, atque in hoc elaborandum, ut omnes intelligant. Al. Connitendum rectius.
 Contendere nervos in re aliqua. Cic. 15. Fam. 14. De me autem idem tecum his ago litteris, quod superioribus: ut omnes tuos nervos in eo contendas, ne quid mihi de hac provinciam, quam, &c. i. e. Omnes tuas vires impendas.
 Contendere nervos ætatis industriaeque suæ in re aliqua. Cic. 2. Verr. 35.
 Contendere reclus studiis ad magna. Cic. 2. Off. 45. Magna spectare, & ad ea reclus studiis debent contendere.
 Frustra. Virg. 7. Ecl. 69.
 Pugnare & contendere. Cic. pro Cluent. 7. Itaque feci, sic pugnari, sic omni ratione contendere, sic ad omnia confugere, quantum ego assequi potui, remedia, &c.
 Contendere aliquid ab aliquo, Vehementer petere. Cic. 14. Fam. 8. Non erat causa cur a te hoc tempore aliquid contenderem.
 Contendere ab aliquo de proferendo die. Cic. 12. Fam. 29. Sed a magistris quum contenderem de proferendo die, probaverunt mihi, &c.
 Contendere omni studio ab aliquo, ut. Cic. ad Brut. 14. Quare omni studio a te, mi Brute, contendo, ut Ciceronem meum ne dimittas.
 Contendere ab altero, ut aliquid faciat. Cic. 2. Verr. 29. Ita manifestas proferam, ut nemo a vobis, ut istum absolvatis per gratiam, conetur contendere.
 Valde ab aliquo. Cic. 3. Q. frat. 1. Pompeius a me valde contendit de reditu in gratiam.
 Plurimis verbis aliquid ab aliquo. Cic. 1. de Orat. 166.
 Verecunde aliquid ab aliquo. Cic. 2. Fam. 6.
 Contendere voce, Vociferari. Cic. pro Ligar. 6. Quantum poterò, voce contendam, ut hoc Pop. Rom. exaudiat.
 Contendere, pro Exortorere, Nonio. Turpilius Lemniis, Hæbet potestatem: nili potestatem fenis pretio contendas, ut redempto Hædria liceat redire antiquam in consuetudinem. Sic Varro, Contendere honores dixit.
 Contendere absolute, pro Defendere, & affirmare. Celsus in præf. lib. 1. Si manantia corpulcula per invisibilia foramina subsistendo iter claudunt,
 ut

ut Asclepiades contendit. Idem paulo post, Sed ne ad hæc quidem aditum fieri potuisse, nisi ab aliqua ratione contendunt.

Contendere, [*ἰσχυρῶς, ἀσφραγιστῶν, φιλοκενῶν*] Certare. Cic. 14. Att. 14. Quod si durior te ejus miseræ & afflicte fortunæ præbes, non contendam ego adversus te.

Contendere alicui, i. e. Cum aliquo. Hor. 1. Epist. 18. 28. — mihi contendere noli.

Certare ingenio, contendere nobilitate. Lucret. 2. 11.

Contendere alicui contra æquitate. Cic. 2. Off. 51. Extremum autem præceptum in beneficiis, operaque danda est, ne quid contra æquitate contendas, ne quid pro injuria.

Contendunt verbis inter se, non pugnis. Cic. in Parad. 1.

Causa cum causa contendit. Cic. pro Quint. 92. Si causa cum causa contenderet, nos nostram per facile cuivis probaturus statueramus, quod vitæ ratio cum vitæ ratione decerneret.

Causam contra alicui. Lucret. lib. 4. 473.

Civiliter. Cic. 1. Off. 38. Ut enim quomodo civiliter contendimus, aliter si est inimicus, aliter si est competitor. Al. emendatus Cum cive aliter &c.

De honore aut de dignitate. Cic. 3. Tusc. Ita credo, de honore aut de dignitate contendimus. Cæf. 5. Bell. Gall. 43. Omnibusque annis de loco summis simultatibus contendebant.

De re aliqua palam vehementerque. Cic. 1. Verr. 18. Equis unquam tam palam de honore, tam vehementer de salute sua contendit, quam ille aut illius amici?

De amplitudine humilitas cum dignitate contendit. Cic. pro Rofc. Amer. 136.

Armis contendere. Cic. pro Cæcin. Qua de re decertari oporteret, non contendere armis.

Armis cum aliquo. Cic. 7. Att. 9.

Bello cum aliquo. Virg. 4. Æn. 108. — aut tecum malit contendere bello?

Cursu. Ovid. 4. Met. 303.

Inimicissime atque infestissime. Cic. pro Quint. 66.

Jure cum aliquo. Cic. pro Quint. 96.

Jure summo contendere. Cic. 16. Att. 14. Ego si me non improbitime Dolabella tractasset, dubitarem fortasse utrum remissior essem, an summo jure contendere. V. Summum Jus, in Jus.

Jurgio cum aliquo. Cic. de Clar. Orat. 246.

Lite de re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Ludo cum aliquo, i. e. Ludendo certare. Virg. 6. Æn. 643.

Marte. Virg. 9. Æn. 518.

Muneribus cum aliquo. Martial. lib. 7. 41.

Pignore cum aliquo, i. e. Cursu certare. Ovid. 10. Met. 570. de Atalanta.

Pignore aliquo. Catul. Epigr. 42. 4.

Sacramento. Cic. 7. Fam. 33. Ut sacramento contendas mea non esse.

Verbis. Ovid. 13. Met. 9.

Verbis alternis. Virg. 7. Ecl. 18.

Vi summa impetueque contra alicui. Cic. 3. de Finib. 66.

Contendere omnia. Cic. 4. Verr. 52. Jam in tanta illius impudentia remittendum aliquid videtur, ne omnia contendamus, ne omnia cum dolore agere videamur.

Amori alicujus. Græca loquutio, pro Cum amore contendere. Propert. lib. 1. 14. 7. Non tamen ista me valeant contendere amor. i. e. Non possint præferri amori meo.

Hirundo contendit cynis, i. e. Indoctus cum docto. Proverbialis est loquutio. Lucret. lib. 3. 6.

Contendere duas res, pro Componere ad certamen. Tacit. 4. Ann. 32. Nemo nostris Annales cum scriptura eorum contenderit, qui veteres Populi Romani res composuere.

Contendere res aliquas, pro Conferre, componere, invicem comparare. Cic. 2. Catil. 25. Neque vero ceteras copias, ornamenta, præsidia vestra, cum illius latronis inopia atque egestate deo conferre. Sed si, his rebus omissis, ipsas causas, quæ inter se configunt, contendere velimus: ex eo ipso, quam valde illi jaceant, intelligere possumus, &c. Tacit. 13. Ann. 3. de oratione ab Annæo Seneca composita, qua Nero Claudium ipso funeris die laudavit: Adnotabant seniores, quibus otium est vetera & præsentia contendere, primum ex iis, qui rerum potiti essent, Neronem alienæ facultatis eguisse.

Contendere rem aliquam cum alia. Apuleius Apologia prima p. 278. Et quid tam petulans habent omnes versus mei, si cum isto uno contendamur? i. e. Conferantur.

Contendere se alteri. Aufonius in Gratiarum actione pro Consulatu 14. 3. Non ego me contendo Frontoni, sed Antonino præfero Gratianum.

Contenditur, Imperf. Cic. 4. Verr. 131. Propter magnitudinem potentatis, hic magistratus a populo summa ambitione contenditur.

CONTENTUS, Partic. [*ἀνίστερος*] Intentus: cujus contrarium Remissus, ut, Contenti nervi, per convulsionem, vel ex convulsione.

Contentum corpus & Remissum, contraria. Cic. 2. Tusc. 54. Ut onera contentis corporibus facilius feruntur, remissis opprimunt.

Arcus contentus. Ovid. 6. Met. 286. — sonuit contento nervus ab arcu.

Tela contenta arcu parato. Virg. 5. Æn. 513.

Contentus & Laxus, contraria. Hor. 2. Serm. 7. 20.

Cervix contenta. Virg. 3. Georg. 536. — montelique per altos

Contenta cervice trahunt stridentia plaustra. Legitur & Extenta. Cursus contentus. Cic. pro Muren. 33. Quomodo contento cursu, hostium classis Italianam peteret.

Fides contenta, & Incontenta, Contraria. V. INCONTENTUS. De fidebus instrumentorum musicorum loquitur.

Oculi contenti. Suet. Fiber. cap. 7.

Studio contento, cursuque venire. Cic. pro Sext. 23. Ad Tribunatum, quia ipse ad sese jam dudum vocat, contentum studio, cursuque veniamus. Voce contenta atrociter dicere, & Summissa leniter. Cic. in Orat. 56.

Compar. Aut rapax aut feritate contentior. Ammian. 23. 11.

Superl. Contentissima voce clamitare. Apul. Milet. 4. p. 147.

CONTENTUS, a Contineo. V. CONTINEO.

CONTENTURUS, a, um. Lucil. lib. 27. Tu Lucilium credis contenturum, quomodo meruerim, summa omnia fecerim? Nonius 2. 149. [Non

liquet, utram a Contendo, an a Contineo fit. Quin plane suspicor vitium latere, ac forsan Contentulum scribendum.

CONTENTE, [*ἀνίστερος*] ius, i. e. iustum. Adv. Cic. 5. Tusc. 97. Socrate sunt, quomodo usque ad vesperum contentius ambularet, &c.

Contentius pro se dicere. Cic. 2. Tusc. 57. Plaga hoc gravior, quo est missa contentius.

Contente arctaque alicui habere. Plaut. Afin. 1. r. 64. [Et hic potest a Contineo esse V. in hoc verbo f. l. Esti malim a Contendo Contente, i. e. Altridite, ut ex Synonymo apparet adjecto.

CONTENTIO, Ænis. f. [*ἀγωνία*] Conatus ad aliquid agendum. Cic. 1. Off. 87. Miserrima est omnino ambitio, honorumque contentio. Impetus dicendi contentioque. Cic. pro Deiot. 6.

Aliter sumitur hic Contentio, quam ubi pro Concertatione. H. St. Labor & contentio. Cic. de Senect. 82. Otiosam & quietam ætatem si ne ullo aut labore, aut contentione traducere.

Vehementissima contentio animi, ingenij, virium. Cic. 3. de Orat. 5. Permuta tum vehementissima contentione animi, ingenij, virium ab eo dicta esse confabatur.

Animi magna, vocis parva contentio. Cic. de Clar. Orat. 234.

Animi contentio, cui opponitur Relaxatio. Cic. 2. de Orat. 22. Verum otii fructus est non contentio animi, sed relaxatio.

Animorum contentione discrepare, non opinionum diffensione. Cic. 2. Fam. 13. Ex eo quidam suspicati fortasse sunt, animorum contentione, non opinionum diffensione me ab eo discrepare. [Videtur Contentio hic pro Concertatione poni.

Animi contentionem adhibere. Cic. in Hortens. Magna etiam animi contentio adhibenda est explicando Aristotelem, si leges. h. e. Intendenda sunt ingenij vires.

Animosa contentione alicui perdiscere. Firmic. lib. 6. cap. 31.

Contentio, Continuatio, intentio, perseverantia. ut, Contentio vocis. Cic. 3. de Orat. 222. Nihil perniciosius, quam effusa sine intermissione vocis contentio. V. in ipso verbo Voce contendere.

Vocis contentio, & vocis Remissio pugnant. Cic. 2. de Orat. 212.

Contentio orationis plurimum valet, & majorem vim habet ad gloriam. Cic. 2. Off. 48. Hic est Continua oratio.

Acerrima. Cic. in Orat. 109.

Ad populum summa contentione dicere. Cic. de Clar. Orat. 80.

Oratio non magna in dicendo contentiosis. Cic. pro Cluent. 2.

Pugna summa contentione pugnata. Cic. pro Muren. 14.

Summa vis & contentio fermonis, cui opponitur Lenitas fermonis. Cic. 1. de Orat. 255. Neque minus hæc tamen tua gravissimi fermonis lenitas, quam illa summa vis & contentio probatur.

Gravitas & ponderum tanta contentio. Cic. 2. de Nat. Deor. 116.

Contentio, [*ἀμφισβήτησις, ἐξ*] Concertatio. Cic. 4. Acad. Hæc autem est una contentio, quæ adhuc permanferit.

Belli contentio. Cic. pro Sext. 58. Antiochum illum magnum, majores nostri magna belli contentione terra marique superatum, intra montem Taurum regnare jufferunt.

Caninæ contentiosis jurgiosa certamina. Firmic. in princ. præfat. lib. 4. De causis forensibus loquitur.

Abesse a contentione. Cic. ad Att.

Decertare cum aliquo contentione dicendi. Cic. 2. Philipp. 2.

Dijudicare. Cic. Nostras contentiones Resp. dijudicavit.

Excitare. Cic. pro Cluent. 9.

Habere cum aliquo. Cic. 3. de Legib. 25.

Honoris contentio. Cic. pro Muren. 8.

Meritorium in Remp. contentio. Cic. de Opt. gen. Orat. 20. Habet enim & legum interpretationem satis acutam in utramque partem, & meritorum in Remp. contentionem sane gravem.

Accurata & inimicitis incensa. Cic. de Opt. gen. Orat. 22.

Contentio est inter aliquos de possessione. Cic. 4. Acad. 132. Est enim inter eos non de terminis, sed de tota possessione contentio.

Impendet summa inter eos. Cic. 7. Att. 1.

Non mediocri. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Manet. V. MANEO.

Venire in. i. e. Contendere de accusando. Cic. 1. Verr. 62. Neque ferre unquam venit in contentionem de accusando, qui Quæstor fuisset, quin repudiaretur.

Res etiam dicitur venire in contentionem. Cic. pro Quint. 24.

Contentio, [*ὀψέλασις*] pro Comparisone & æstimatione. Cic. pro Lege Manil. 36. Summa enim omnia sunt, Quiritis. sed ea magis ex aliorum contentione, quam ipsa per sese cognosci atque intelligi possunt. Ex Budaë.

Fortunarum facere. Cic. in Pison. 51.

Vitiorum contentio. Plin. in Paneg. cap. 82. extr. An non plerique principes, &c. quomodo feriatum laxamenta curarum, vitiorum contentione supplerent? Al. Contentiones. V. Lips.

Contentio ipsorum hominum facienda. Cic. pro Planc. 18.

Vocare in contentionem. Cic. pro Muren. 19.

Contentio & comparatio. Cic. 1. Off. 58. Sed si contentio quædam & comparatio fiat, quibus plurimum tribuendum sit officij: principes sunt patria & parentes, quorum beneficiis maxime obligati sumus: proximi liberi, &c.

Contentio, [*ἀνίστερος*] apud Rhetores, ut definit Cicero, est Quomodo ex contrariis rebus oratio conficitur, hoc pacto, Habet assentatio junctura principia: eadem exitus amarissimos affert. De Oratore & in Topicis.

Asperitas contentiosis Oratoris ipsius humanitate conditur. Cic. 2. de Orat. 212.

CONTENTIOSUS, Adj. [*ἰσχυρὸς*] Qui lites & jurgia seminat. Plin. 2. Epist. 19. Oratio de qua loquor, pugna & contentiosa est.

Contentiosus passivè, Quod fit pertinaciter. Quintil. 5. Declam. non procul ab initio, Avidissimum moriendū cupiditatem contentiosa mendicitate falebam. Hac forma poterimus dicere, Contentiosum studium, pro Intento.

Immo non videtur poni Passivè. H. St. Videtur pro Pertinaci dictum.

CONTENTIOSUS, Adv. [*ἰσχυρῶς*] Æt. Contentiosè agere, i. e. Pertinaciter. Hieronym.

CONTENTEBRO, [*ἐπιπέλασις*] Æt. Neutrum verbum. Varro 2. de R. R. cap. 2. Ab occasu, parvo intervallo interposito, ad bibendum ap-

pellunt, & rursus pascunt, quoad contenebravit. i. e. Usque ad vesperum.

CONTENEBRATUS, a, um. Partic. Tertull. de Jejun. cap. 10.

CONTENEBRATUS, Ære. Augustin.

CONTENTE, CONTENTUS &c. a Contendo & a Contineo. V. suo loco.

CONTERMINO, Ære. Conterminem esse. Ammian. 14. 6. Per municipia, quæ ipsæ conteminent.

CONTERMINUS, a, um. [ὄρος, ὄρος] Finitimus & vicinus: quasi Eundem terminum inhabitans. Columel. lib. 1. cap. 3. Nisi Autolycus ille cuiquam potuit tolerabilis esse contemnis, aut Aventini montis incolæ Palatinis ullum gaudium finitimus quis Cacus attulit.

Pellere conteminos. Plin. lib. 2. cap. 68. Et lib. 3. cap. 26. His contemini Rhæti.

Cædis contermina arbor. Sil. 5. 510.

Civitas. Tacit. 4. Hist. 67.

Flumen. Tacit. 13. Ann. 37.

Gens. Tacit. Germ. 36. 4.

Gens Ariana Indis contermina. Plin. 12. 8.

Natio. Tacit. 15. Ann. 1.

Sacro contermina fonti. Sil. 13. 554. & 8. 39.

Tum diva Indigetis castis contermina locus.

Phrygiæ contermina matri Sospita. Ovid. 2. Fast. 55. i. e. Templo Matris M. templum Sospitæ proximum.

Stabularipæ contermina. Ovid. 8. Met. 552.

CONTEREO, trivi, tritum, [συντρίβω] Ære. In pulverem terendo redigere. Varro 2. de R. R. cap. 7. Si fastidium salendi est, scyllæ modicum conterunt cum aqua.

Conterere radicem in pulverem. Plin. lib. 26. cap. 11.

Conterere, [καταμιλλῶν] pro Consumere. ut

Ætatem in pistrino. Plaut. Bacch. 4. 6. 1.

Ætatem in litibus. Cic. 1. de Legib. 53.

Ævi majorem partem somno. Lucret. lib. 3. 1060.

Boves. i. e. Consumere laboribus. Lucret. lib. 2. 1161.

Diem. h. e. Consumere, & impendere quod dicitur. Ter. Hec. 5. 3. 17.

Ita cursando, atque ambulando totum hunc contrivi diem.

Diem in arte aliqua. Propert. lib. 2. 1. 46.

Diem & noctem conviviis & stupris. Cic. 7. Verr. 26. Ita diei brevitatis conviviis, noctis longitudo stupris & flagitiis conterebatur.

Ferrum usu. Ovid. 3. de Arte Am. 91.

Librum conterere legendo. Cic. 9. Fam. 25.

Operam. Plaut. Most. 3. 1. 54.

Quid ego huc recursem? aut operam fumam, aut conteram?

i. e. Perdam.

Operam frustra. Ter. Phorm. 1. 4. 32.

Otium & tempus in studiis. Cic. de Amicit. 104.

Quæstum. Plaut. Most. 4. 2. 68.

— is vel Herculi conterere quæstum possit. i. e. Vel

Herculeo labore parta absumere.

Tempus. Plin. 1. Epist. 13. Tempus audiendis fabulis conterunt.

Tempus frustra. Cic. pro Rosc. Com. 41.

Vitam in quærendo. Ter. Adel. 5. 4. 15.

— contrivi in quærendo vitam atque ætatem meam.

Apud pauperes ambitiosos pluribus, & diversis officiis supellex conteritur. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Conterere se in musicis. Cic. 1. de Finib. 72.

Conteri in causis & foro. Cic. 1. de Orat. 249.

Conterere aliquem oratione, Obtundere. Plaut. Cist. 2. 3. 65.

Conterere oblivione voluntaria injurias, i. e. Sponte oblivisci. Cic. 1. Fam. 9. Quod ejus omnes gravissimas injurias, communis concordie causa, voluntaria quadam oblivione contriveram: &c. i. e. Sic ex animo deleveram, ut profus abolita apud me esset earum memoria.

Conteri, pro Contrivi apud Ovid. de Medicam. faciei, 89.

Hæc ubi contereris, per densa foramina cerne. Sic legit Aldus.

Alii Contriveris legunt, sed lectionem illam constituto syllabarum non admittit. Ego libenter Contrieris legerem ut Audieris, quum Aldi lectio alienior paulo videatur ab usu communi. Idem placet Heinio.

Contrieris Burm. ut apud Ter. Intritri, pro Syncope.

CONTRITUS, a, um. [συντρίβω] Partic. Plin. lib. 20. cap. 13. Datur & dysentericis cum caseo in vino contrita. h. e. Commacerata & comminuta ac pista.

Communia & contrita præcepta, Multum usu trita. Cic. 1. de Orat. 137.

Non nego me ista omnium communia & contrita præcepta didicisse.

Contritum vestitute proverbium. Cic. 2. de Finib. 10. An verum est hoc vestitute contritum proverbium. i. e. Vulgatum apud antiquos.

CONTRITIO, Ænis. f. apud Theologos. [συντρίβω] Lactant. 7. 18. Erit pressura & contritio. Legitur & in Quintil. Declam. 15. cap. 10. Spem gaudia parant, adversa contritionem. Sed dubia lectio est. Al. Contentionem.

CONTRITOR, Ænis. m. [συντρίβω] Plaut. Pers. 3. 3. 14. Contritor compedium. i. e. Frequentior ob malefacta compedibus detentus. In emendatis codd. Compedium tritor.

CONTRERANEUS, [συντρίβω] Qui ex eadem terra est, quapropter Catullum Contreraneum suum Plin. in præfat. 1. vocat, qui non Veronæ, sed in Benaci insula natus erat. V. Scalig. in Euseb. p. 207. b.

Vide CONSECRANEUS. H. St.

CONTRERRO, vi, Itum, [συντρίβω] Ære. Idem quod Terreo, Perterreo.

Liv. 10. 18. Novum pugne contreruit genus.

Conterret latratu canis adventientem. Columel. lib. 7. cap. 12.

Conterere vultu, aspectuque loquacitatem alioquis. Cic. 1. de Orat. 214.

Pectora metu. Lucret. lib. 2. 623.

Aspectu conteritur hælit. Virg. 3. Æn. 597.

Conteritur corporis cruciatus. Ulp. in l. 3. D. ex quib. caus. major.

CONTRISTANIA, Regio citerioris Hispaniæ, in qua sita est Carthago nova. Auctor Plin. lib. 3. cap. 3. Forte quæ hodie vulgo *Cocentayna*.

CONTRISSERO, Ære. Tertull. adv. Hæret. cap. 36. Cum Africanis ecclesiis contrisserat. i. e. Amicitiam coluerit. Alludit ad Tesseram hospitii.

CONTRISSERATIO, Ænis. f. Tertull. adv. Hæret. cap. 20. Conterisseratio hospitalitatis.

CONTRISTOR, [συντρίβω] Æri. Idem quod Obtestari, implorare, precari. Cic. 6. Verr. 67. Deos, hominesque contestans, clamare cepit. Idem pro Flacc. 102. Quum ego te, Flacce, cælum, terramque contestans, Hens hentem obtestabar.

Contestari litem, inquit Festus, dicuntur duo, aut plures adversarii, quod ordinato judicio, utraque pars dicere solet, testes effote. Cic. pro Rosc. Com. 53. Qui per se litem contestatur, sibi soli petit: alteri non potest, nisi qui cognitor est factus. V. LIS.

Lis contestata in aliquem. Paulus in l. servus. D. de his qui notantur infamia. Non suo nomine condemnatur, quippe quum initio lis in eum contestata non sit.

Lis contestata inter primum & secundum. Ulp. in l. 1. D. de litigiosis.

Contestatam litem cum aliquo habere. Cic. pro Rosc. Com. 35.

CONTESTATUS, a, um. [συντρίβω] Partic. Cic. pro Flac. 25.

Quumque ab hac perenni, contestataque virtute majorum non modo non degeneravit L. Flaccus, sed id, &c.

Contestata antiquitas. Cic. 1. de Divin. 87. Clarissimis monumentis contestata, consignata antiquitas. Alta exemplaria habent Testata.

CONTESTATO, Adv. Testibus adhibitis. Ulp. l. 1. §. 7. D. de agnos. & alend. liber. Si neque contestato dixerit eam ex se prægnantem non esse. Hotomanus.

CONTESTATIO, Ænis. f. Cic. pro Corn. cap. 1. Petivit a me maxima contestatione.

Contestatio litis. Ulpian. in l. Pomponius scribit. D. de procuratorib. Rathabitionis autem satisfactio ante litis contestationem a procuratore exigitur.

CONTESTATIUNCULA, æ. f. dimin. Sidon. 7. Epist. 3. An destinationem, sicut injungis, contestatiunculas, quas ipse dicitur. i. e. Controversias seu Declamationes.

CONTESTIFICOR, Æri. Tertull. adv. Gent. cap. 1.

CONTEXO, texui, textum, [συντρίβω, συντρίβω] Ære. Simul texere. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Quid enim vos aliud afferunt, nisi ut earum villis confectis, atque contextis, homines vestiantur?

Lilia contexere amarantus. Tibul. lib. 3. 4. 33.

Contexere, Conjungere. Plin. 5. Epist. 6. Sub his per latus omne, vineæ porrigitur, unamque faciem longe lateque contextunt.

Amores contexere. Catul. Argon. 65. 369.

Nulla domus tales unquam contextit amores. Al. Conjunxit.

[Hic est præteritum a Contego, q. d. Sub eodem tecto clausit.

Puppes canna. Valer. 2. Argon. 108. Antequam in navium usus arbores ferrumque accessissent, antiqui cymbas papyro cannive palustribus construxerunt. Unde & apud Lucan. 4. 136.

Conferitur bibula Memphis cymba papyro.

Contexere interrupta, ad Sermonem translatum. Cic. 1. de Legib. 9.

Neque tam facile interrupta contexto, quam absolvo instituta.

Contexere cum aliorum negotiis nostra, Conjungere scribendo. Cic. 12. Fam. 15. Deesse mihi nolui, quin te admonerem, ut cogitares, conjuncte males cum reliquis rebus nostra contexere, an ut multi Græci fecerunt, &c.

Contexere carmen. Cic. pro Cœl. 18. At longius quidem mihi hoc carmen liceret contexere.

Contexere crimen, h. e. Componere, a fute conflare. Cic. pro Deiot. 19. At quam festivo crimine contextur!

CONTEXTUS, a, um. [συντρίβω] Partic. ut,

Argento & auro contextus vir, i. e. Vestis indutus auro & argento contexta. Tibul. lib. 1. 1. 71. Al. Contextus; probabilis.

Contextus equus trabibus acernis. Virg. 2. Æn. 112.

CONTEXTE, Adv. [συντρίβω] ut, Omnia naturali colligatione conferte contextæque sunt. Cic. de Fato 31.

CONTEXTIM, aliud Adv. Plin. lib. 10. cap. 53. Turdi in cacuminibus arborum luto nidificantes, pæne contextim, in secessu generant.

CONTEXTIO, Ænis. f. Idem quod Contextus. Boëtius in Topica Ciceronis comment. 5. Quæ eorum natura sit, propositionumque contextio.

Rursus paulo post initium lib. 2. De differentiis Topic.

Contextio narrationis. Macrobi. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 2. Ibid. cap. 5. sub finem, Quum ergo & contextio ipsius, pari æqualitate procedat, & resolutio æqualiter redeat usque ad monadem, &c.

CONTEXTUS, Ænis. m. [συντρίβω] Cic. 5. de Finib. 32. Pennarumque contextu corpori tegumenta faciebat. Ex Accio.

Factorum dictionumque contextus. Quintil. lib. 3. cap. 9.

Lenis & fluens. Quintil. lib. 9. cap. ult.

Contextus querelarum, & Contextus rerum asperarum. i. e. Series continua. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. ext. 1. de Socrate.

Contextus ratis. Aufonius in Periocha lib. 5. Odysse. Qui contextu ratis temere properare navigationem solus aggreditur. Duodecima die tempestate commota, infestante Neptuno, trabium compago dissolvitur.

Contextus rerum, Connexio. Cic. 5. de Finib. 83.

Contextus & continuatio sermonis. Quintil. lib. 8. cap. 2.

Contextum aliquem dissolvere. Lucret. lib. 1. 244.

Contextum dicendi intermittere. Quintil. lib. 10. cap. ult. non ita procul a fine.

Contextu longiore loqui. Plin. lib. 10. cap. 42.

Recto contextu scribere. Quintil. lib. 1. cap. 19. Et lib. 1. cap. 5. p. 60.

Contextus orationis. Al. Complexus.

Uno contextu, pro Uno temporis articulo, non divertendo ad alios actus. Ulp. in l. hæred. palam, in fine. D. de testamentis, Uno contextu actionis testari oportet. Est autem Uno contextu, Nullum alienum actum testamento intermiscere.

CONTRICRO, tici, ticitum, [συντρίβω] Ære. Omnino tacere. Virg. 2. Æn. 1.

Conticere omnes: intentique ora tenebant. Cic. 3. in Catil. 10.

Recitatis litteris, debilitatus atque abjectus conscientia, repente conticuit. Fibraeque repente Conticere. Sil. lib. 1. 139. i. e. Exta muta fuere.

Hiatu muto conticuit. Lucan. 5. 132.

Littere forenses & senatorie conticuerunt. Cic. 2. Off. 3. i. e. Desii collocare operam in forensibus causis.

Molæ vacuæ conticuerunt. Ovid. 6. Fast. 348.

Tetrica tubæ conticuerunt. Martial. 7. 79. ad Faustinum.

Conticere, de re inanimata. Cic. de Clar. Orat. 324. Paulo ante quam perterritum armis hoc studium, Brute, nostrum conticuit subito, & obmutuit. [Omnia hæc Præterita a sequente verbo sunt sine dubio.

Conticitus participium verborum ut usquam lectum sit. Præfens Indic. occurrit in Gloss. Lat. Gr. Conticet, Conticefuit, σιωπῶ.

CONTRICESCO, [συντρίβω] Ære. Idem quod Conticere. Cic. Post redit. in Senat. 16. Saltem dum conticesceret illa lamentatio & gemitus urbis.

- Conticeſcebatque paulatim tumultus. Liv. 25. 10.
Ætas nulla de tuis laudibus conticeſcet. Cic. pro Marcell. 9.
Ad caſus aliquos. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Conticeſcunt artes, Jacent neglectæ. Cic. pro Muren. 2. Simulæque increpuit ſuſpicio tumultus, artes ilico noſtræ conticuerunt.
- CONTICINIUM**, i. n. [*κοντινιον*] Conticinium puto (inquit Varro de L. L. 6. 4. extr.) a Conticeſcendo dictum: five, ut Opilius ſcribit, ab eo quod conticuerunt homines. Nonius 1. 313. Conticinium, Noctis primum tempus, quo omnia quieſcendi gratia conticeſcunt. Plaut. Afin. 3. 3. 95. Redito huc conticinio.
- CONTIFEX**, **CONTIFICIUM**, V. **CONTUS**.
- CONTIGNO**, [*κοντιγνο*] Ære. Tigna conjungere. Plin. lib. 9. cap. 3. Gedroſos, qui Arbin annem accolunt, Alexandri Magni claſſium præfecti prodidere, in domibus fores maxillis belluarum facere, oſibus tecta contignare, ex quibus multa quadrægenum cubitorum longitudinis repta. De belluis Indici maris. Cæſ. 2. Bell. Civil. 15. Et quicquid eſt contignatum, cratibus conſeruntur.
- CONTIGNATIO**, Ænis. f. [*κοντιγνατιον*] i. e. Textura trabium ac tignorum. Sic utitur Cæſ. 2. Bell. Civil. 9. Vitruv. 4. 2. & ſæpe alibi. Contignationes (inquit Budeus) vulgo *Eplagia* dicuntur: quarum ſupremæ, aut etiam ſuperiores, Cœnacula dicuntur, *στέγας* Græcis. Columel. lib. 1. cap. 6. Ut & contignatio caret incendiis periculo. Pro miraculo referunt apud Liv. 21. 62. quod Bos in tertiam contignationem conſcendit; i. e. In tertium Solarium.
- Tegere una contignatione binas ædes. Papinian. in l. binas quis. D. de ſervit. urb. præd. Binas ædes habebat una contignatione tectas.
- CONTIGNUM**, i. n. Feſtus; Contignum, eſt Fruſtum carnis cum ſeptem coſtis demptum.
- CONTIGUUS**, V. **CONTINGO**.
- CONTINEO**, tinni, tentum, [*κοντινέω, κινέω, κινέω, κινέω, κινέω*] Ære. Idem quod Tenere, & quodammodo arripere. Plaut. Rud. 2. 6. 26. Perii: animo maleſcit: contine quaſo caput.
- Coerct & continet mundus omnia ſuo complexu. Cic. 2. de Nat. Deor. 58. Adjungi & contineri. Cic. 6. Verr. 117. Eorum conjunctione, pars oppidi, quæ appellatur Inſula, mari diſjuncta, angulo ponte rurſum adjungitur & continetur.
- Continere, pro Retinere, conſervare. Cic. 2. Off. 84. Nec enim ulla res vehementius Kempublicam continet, quam fides.
- Homines venis, & nervis, & oſſibus continentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 59. h. e. Conſtant & componuntur.
- Continere, pro Cohibere. Trajanus Plinio, 10. Epit. 20. Nihil opus ſit, mi Secunde cariffime, ad continendas cuſtodias plures commilitones converti.
- Bellus immanes ſeptis. Cic. 13. Philipp. 5.
Canes catenis per diem. Columel. lib. 7. cap. 12.
Civitatem in officio. Cæſ. 5. Bell. Gall. 3. Ad Cæſarem venire noluiſſe, quo facilis civitatem in officio contineret.
- Clauſtris aliquem. Claud. de 4. Conf. Hon. 230.
Equis frenis. Sen. Hippol. 10.
Exercitum vel equitatum caſtris. Cæſ. 2. Bell. Gall. 39.
Finibus rerum ſuarum ſe continere. Cic. 1. Off. 92.
Matronas ſi fui juris finibus contineret pudor. Liv. 34. 2.
Oppida magis metu, quam ſeſe continerant. Liv. 30. 20.
Suos ſilentio. Liv. 27. 15. Conſul intermi ſilentio continebat ſuos.
Alvum. Plin. lib. 14. cap. 6. h. e. Aſtringere & comprimere alvum.
Animam, Spiritum. Cic. 1. de Orat. 161. Deinde quom ſpiritus ejus eſſet anguſtor, tantum continenda anima in dicendo eſtaſſequutus, ut, &c.
Appetitiones animi regere ac continere. Cic. 4. Tuſc. 22.
Audita. Ter. Eun. 1. 2. 23.
Quæ vera audivi, taceo, & contineo optime.
Corpus proſtudio laborans. Celf. lib. 1. in præm.
- Dicta in aliquem. Cic. 2. de Orat. 222. Nam ea dicta appellantur proprio jam nomine. Sed ut in Scævolum continuit ea Craſus, &c.
Dolorem. Cic. 3. de Nat. Deor. 91. A deo immiſſum dolorem, non conceptum a ſeipſo, continebat.
- Dolorem tacitum. Liv. 40. i. e. Diſſimulare dolorem.
Gaudium tacitum. Liv. 30. 17. Tacitum continere gaudium non poterant.
Gradum, i. e. Subſiſtere. Virg. 3. Æn. 598.
Impetum militum. Liv. 7. 37.
Iracundiam. Cic. 11. Fam. 3. Et te miramur, quum hæc reticueris, non potuiſſe continere iracundiam tuam, &c.
Lacrymas. Plaut. Moſt. 3. 2. 135. Vix videtur continere lacrymas.
Linguam, pro Refrenare. Cic. 1. Q. frat. 1. Quumque ea maxime animum moveat, tamen tibi eſſe diligentiffime linguam continendam.
Manus. Ter. Adel. 4. 2. 26.
Laudas? næ ille continebit poſthac, ſi ſapient, manus.
Manus ab aliquo. Ovid. 11. Epit. 80.
Manus alicujus ab aliquo. Cic. in Catil. 21. Quorum ego vix abs te jam diu manus ac tela contineo.
- Odiū in aliquem conceptum jam diu. Cic. Poſt. redit. ad Quir. 1.
Riſum. Cic. 4. de Finib. Riſum contine, ſi potes.
Vocem conjurationis non poteſt continere parietibus domus. Cic. 1. in Catil. 6. Nec privata domus parietibus continere vocem conjurationis tuæ poteſt. i. e. Non poteſt tacere. [Immo Non prohibere, quin innocentat omnibus quæ cum conjuratis egiſt.]
Vocem non continere. Plin. lib. 14. cap. 22. Alii redituras per jugulum voces non continent. De temulentis.
In jejuniū aliquem. Celf. lib. 7. cap. 26.
- Continere ſe, idem quod Abſtinere ſe. Ter. Eun. 5. 2. 20. Vix me contineo, quin involem in capillum. Cic. 8. Fam. 6. Quum præferim ſi ſit, qui ſi pernicioſum ſciret eſſe loqui de hac re, vix tamen ſe contineret.
- Male ſe continere, i. e. Vix ſe continere. Ovid. 4. Met. 351.
Continere ſe a ſupplicio, & reprimere. Cic. 7. Verr. 73.
Continere ſe in aliqua libidine, & in alia ſe eſſendere. Cic. in Parad. 3.
Continere ſeſe in occulto. Cæſ. 2. Bell. Gall. 18.
Continere ſe domi aut ruri. Ter. Phorm. 2. 2. 16. Sic Continere ſe tectis. Plin. lib. 11. cap. 10.
Mœnibus urbis ſe. Ovid. 13. Met. 207.
Domi, atque intra privatos parietes aliquem. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Contineo me ab exemplis Græcis. Cic. 2. de Finib. 62.
Continere ſe ab aſſentendo. Cic. 4. Acad. 104.
- Continere animo ac memoria fontes omnium rerum quæ ad dicendum pertinent. Cic. 1. de Orat. 94.
Continere alvo dicitur mulier prægnans. Cic. 1. de Divin. 39. Quum prægnans hunc ipſum Dionyſum alvo contineret, ſomniaſcit, &c.
In alvo ſpem a viro committendam continet mulier. Cic. pro Cluent. 34.
Continet me tempeſtas. Plaut. Amph. 2. 2. 5. An tempeſtas continet, qui, &c. i. e. Detinet, impedit, & remoratur.
Continet epiftola tertia, eſſe tibi redditam orationem pro Clario. Plin. 9. Epit. 28.
Magnum mendum. Cic. 14. Att. 24. Itaque me Idus Martiæ non tam conſolantur, quam antea: magnum enim mendum continet.
Continetur publica falus incolumitate illius. Plin. 10. Epit. 35. i. e. Retinetur & conſervatur.
Salute alicujus alterius ſalutem contineri. i. e. Ex ea pendere. Cic. pro Marcel. 23.
Continetur honeſtas ex quatuor virtutibus. Cic. 2. de Finib. 35.
Continetur artes cognitione quadam inter ſe. Cic. pro Arch. 2. Etenim omnes artes, quæ ad humanitatem pertinent, habent quoddam commune vinculum, & quaſi cognitione quadam inter ſe continentur.
Contineri genere & nomine familia. Cic. pro Cæcin. 55. Tamen & ipſi tuæ familia & genere & nomine continentur.
Philophorum libris aliquid continetur. Quintil. in præm. lib. 1. Atque hæc omnia uno verbo continentur. Cic. 2. de Orat. 150.
- CONTINENS**, [*κοντινέω*] Partic. Idem eſt quod Contiguus, conjunctusque. Liv. Continens imperium uſque ad nos habebitis. i. e. Sine ullo intervallo, Non interruptum.
Continens ager. Labeo in l. ult. D. de acquir. rer. domin.
Contentia fundo alicujus prædia, atque adjuncta mercari. Cic. pro Cæcin. 11.
Contentens ſpiritus & Intermiſſus, contraria. Cic. 3. de Orat. 214.
Longo agmine, nec contenti, næſti ac prope victi procedunt. Liv. 10. 35. extr.
Labore contenti omnia ſuperare. Cæſ. 7. Bell. Gall. 24. i. e. Continuo, nec interrupto.
Biduo contenti. Suet. in Calig. cap. 19. Per hunc pontem ultro citroque commavit, biduo contenti.
Curſu contenti ſequi fugientes. Liv. 22. 15.
Imber contentens, Continuus. Liv. 23. 44. Imber contentens per totam noctem uſque ad horam tertiam diei inſequentis tenuit.
Omniaque velut contenti incendio ardere viſa. Curtius 3. 8. 18.
Juga contentia. Liv. 27.
Memoria. Quod quidem contentens memoria ſit. Vide ex Livio in NUM. l. ult. d. H. St.
Contentia ædificia. In l. eo jore. §. 1. D. in quibus cauſ. pignus vel hypo. Oratio contentens. Cic. 1. Tuſc. 16. Sed nihil te interpellabo: contententem orationem audire malo.
Punicum bellum contenti ſcriptura expoſitum diviſit in ſeptem libros. Suet. de Clar. Gram. cap. 2. De Cræte Malleto loquitur.
Somnus contentens. Celf. lib. 3. cap. 20. de Lethargo, Si vero contentens ei ſomnus eſt, utique excitandus eſt, &c.
Contentens, [*κοντινέω*] Qui abſtinet, maxime a mulieribus. Ter. Eun. 2. 1. 21.
— hoc nemo fuit
— Minus ineptus, magis ſeverus quiſquam, nec magis contentens.
Interdum Contentens cum adjectione, ut apud Valer. M. in lib. 4. cap. 3. Pericles, Sophoclis intemperantiam increpans, dixit, Prætori non ſolum manus a pecunia lucro, ſed etiam oculos a libidinoſo aſpectu contentens eſſe debere. H. St.
Contententiſſimus, pro Homine minime avoro. Cic. in Parad. 1. In quo equidem contententiſſimorum hominum majorum noſtrorum ſæpe requiro prudentiam, qui hæc imbecilla & commutabilia pecuniæ membra, verbo bona putaverunt appellanda.
Parcus & contentens. Plin. 5. Epit. 20.
In contenti; ſubaud. Tempore. Ulp. in l. quod ait lex. D. ad legem Juliam de Adulteriis, Quod ait lex, In contenti filiam occidat: ſic erit accipiendum, nec occiſo hodie adultero, reſervet, & poſt diem filiam occidat, vel contra. debet enim prope uno iſtu, & uno impetu utrumque occidere, æquali ira adverſus utrumque ſumpta. Quod ſi non affectavit, ſed dum alterum occidit, profugit filia, & interpoſitis horis adprehensa eſt a patre, qui perſequebatur, in contenti videretur occidiſſe. Sunt qui conjunctim ſedent, Incontenti.
Ex contenti. Idem. Ulp. in l. leg. eſt. D. quod cum eo qui in alien. pot. Sed an etiam temporis ratio haberi debeat: ut ſi quidem ex contenti cum filio agatur, detur actio in id quod facere poteſt: ſi vero poſt multos annos, non debeat indulgeri?
- Contentens, & firmamentum cauſe dicitur Latine, quod Punctum litis deciſorium vocant, inquit Budeus. Cic. in Topic. 95. Quibus autem hoc, qua de re agitur, continetur, ea Contententia vocentur, quaſi firmamenta deſenſionis: quibus ſublatis, deſenſio nulla ſit.
Contententia cum ipſo negotio, ſunt Ea quæ ſemper aſſixa eſſe videntur ad rem, neque ab ea poſſunt ſeparari. Cic. 1. de Invent. 37.
Contententia urbis, pro Suburbis accipiuntur, quod cum ipſa urbe ſe teneant, contiguæ ſint. Alciat. de verb. ſignific. Notandum, qui extra contententia urbis eſt, abeſſe. Ceterum uſque ad contententia, non abeſſe videntur. Inter contententia Vicos vult intelligi Ulp. in l. collegarum. D. de verb. ſignific.
- CONTINENS**, entis. f. [*κοντινέω*] eſt Terra quæ non eſt inſula. Plin. lib. 5. cap. 29. Alexander idem per duo ſtadia contententi adnexuit. Subauditur ſemper Terra.
- CONTINENTER**, Adv. [*κοντινέντως*] i. e. Conjunctè, continueque. Cæſ. 1. Bell. Gall. 1. Belgæ cum Germanis continenter bellum gerunt.
Continenter ire. Paulus in l. ſervitutis prædiorum. D. de ſervit.
Continenter vivere. [*κοντινέντως*] Cic. 1. Off. 106. Atque etiam ſi conſiderare volemus, quæ ſit in natura hominis excellentia & dignitas, intellegimus quam fit turpe diſfluere luxuria, & delicata ac molliter vivere: quamque honeſtum parce, continenter, ſevere, ſobrie.
- CONTINENTIA**, æ. f. [*κοντινέντων*] V. **ABSTINENTIA**. Cic. 2. Off. 86. Et contententia in omni victu, omnique cultu corporis tuendi cauſa, & in prætermittendis voluptatibus.
Contententia, Cohærentia. [*κοντινέντων*] ut
Contententia regionum. Macroſ. 5. Saturn. cap. 15. Sed nec in catalogo auxiliorum Turni, ſi velis ſitum locum mente percurrere, inventos illum

illum continentium regionum sequutum. Paulo ante dixerat, Cohærentiam regionum.

C O N T E N T U S, [ἀρκυρόθυσι, ἀρκατίον] Nomen adjectivum potius quam participium, dicitur (inquit Valla lib. 1. cap. 30.) Qui continet quod animo satisfacit, non qui continetur. Plaut. Merc. 4. 6. 8. Nam uxor contenta est, quæ bona est, uno viro. Cic. pro Quint. 12. Posteaquam nefcio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quæstu contentus esse non poterat.

Contentus ad. Cic. in Parad. 6. Opinor in eo cui tanta possessio est, ut ad liberaliter vivendum facile contentus sit.

Contentus de. Cic. de Amicit. 21. De his communis vita contenta est. Puto mendosam esse hanc lect. H. St. Præpositionem omittunt emendati libri.

Contentus est parvo. Cic. de Amicit. 58.

Honesto parvo contentus. Claud. 1. in Ruff. 201.

Modico. Juven. 9. Sat. 9.

Paucis. Hor. 1. Serm. 3. 16.

Vivit sua forte. Hor. 1. Serm. 1. 3.

Contentus hac iniquitate non fuit. Cic. 4. Verr. Sic

Contentus libertate. Cic. 1. de Finib.

Contentus fueram hoc solum scribere tibi. Plin. 10. Epist. 6. Quintil. lib. 5. cap. 12. Hæc brevier demonstrasse contentus.

Contentum abire. Virg. 4. Æn. 314.

C O N T E N T U S, Partic. a C O N T E N D O. V. f. l.

C O N T E N T E, Adv. Contineret. Plaut. Afin. 1. 1. 63. Volo amori obsequium illius, volo amet me patrem, Quamquam illum mater arte contenteque habet. *Sa more le tient de court.* h. e. Parce & contineret eum tractat. conf. C O N T E N T A I N C O N T E N D O. V. & Gronov. ad loc.

C O N T I N U U S, Adj. [δυναμικος, συνήχει, ἐξήμυθη] ut, Continuus spiritus. Plin. lib. 10. cap. 29.

Dentes continui, quibus opponuntur Serrati. Plin. lib. 10. cap. 73. In potu quibus serrati dentes, lambunt: quibus continui dentes, forbent, ut equi, boves.

Continuus & Intermisus, contraria. Plin. 2. Epist. 17. Litus ornant varietate gratissima, nunc continua, nunc intermissa tæcta villarum. Amor continuus. Propert. lib. 1. 20. 1.

Continuum triduum, continuis dies. Plaut. Mil. 3. 1. 144.

Confutatus continui. Plin. in Paneg. cap. 58. pr. Qui continuis Confutatus fecerat longum quandam & sine discrimine annum.

Dies continuos complures in litore conviviisque jacuisti. Cic. 1. Verr. 9. Humum continuum deducere. Ovid. 8. Met. 587.

Ictu continuo Fortunæ vulnerari. Ovid. 2. de Pont. 7. 41. Al. Verberari. Labor. Ovid. 1. de Pont. 4. 8.

Labores continuos dare desidia. Plin. in Paneg. Alius labores si non continuos, desidia ac voluptati dedisset.

Montes. Hor. 1. Epist. 16. 5.

Laus continua. Plin. 7. Epist. 30. Nunquam officiorum varietate continuum laudem humanitatis confregit.

Prætura continua. Cic. pro Pont. 31. Tum autem continuæ Præturæ, quæ, &c.

Regnum continuum. Liv. 1. 47. Si, quum Tanaquil peregrina mulier tantum moliri potuisset, ut duo continua regna viro, ac deinceps genero dedisset, &c.

C O N T I N U O, [παραρρέξιμα] Adv. i. e. Confestim, vel statim. Virg. 4. Georg. 548. — continuum matris præcepta fecisset. Cic. 14. Fam. 3. Ut ad me continuo initia rerum & rationem totius negotii posses scribere.

Continuo exeo. Ter. Eun. 3. 2. 50.

Continuo hic ero, vel adero. Ter. Heaut. 3. 1. 96.

Haud mora, continuo perfectis sanguine votis, &c. Virg. 3. Æn. 548. Pleonasmus est, ut annotat Servius.

Continuo, simul ac. Laebo in l. apud Aufidium. D. de opt. leg. Quintetiam res continuo eius fit, simul ac dixerit eam se sumere.

Continuo, aut interrogative, aut negative ponitur: & idem est quod Non ideo, vel Num ideo: ut, Continuo ne si ille stulte dixit, tu stultus facies? Cic. pro Rosc. Amer. 94. Non continuo, si me in gregem ficiariorum contuli, sum ficiarius. Idem 2. de Orat. 109. Citra negationem aut interrogationem non eleganter hoc modo uteremur. Hæc ex Valla lib. 2. cap. 30.

C O N T I N U E, pro Assidue. Quintil. lib. 2. cap. 20. An virtus sit Rhetorica; Qui grana ciceris ex spatio distante missa in acum continue & sine frustratione inferebat. Al. Continuo.

C O N T I N U I T A S, ætis. f. [συνήχεια, συνέφεια] Idem quod Continuatio. Plin. lib. 8. cap. 30. Collum & juba continuitate spinæ porrigitur, flectitque nisi circumactū totius corporis nequit. Hinc dicimus Viscolum illud esse quod continuitatem servat. h. e. Quod continuo quodam filo ac ordine coheret. conf. Varr. L. L. 6. 6.

C O N T I N U O, [ἀσπληνίον, συνέρα, συνέπλην] Ære. Plin. lib. 14. cap. 22. Viduo duabusque noctibus perpotationem continuavit.

Venti continuant. Cels. lib. 2. cap. 1. At si a prima hieme Austri ad ultimum veni continuantur, laterum dolores, &c.

Agros continuare. Liv. 34. 4. Quid legem Liciniam excitavit de quingentis jugeribus, nisi ingens cupidio agros continuandi?

Anni continuantur. Plin. lib. 17. cap. 2.

Gaudia pleno favore. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 1.

Continuare domos mœnibus, pro Coniunctum extruere. Liv. 1. 44. extr. Ut neque interiore parte adificia mœnibus continuarentur, quæ nunc vulgo etiam coniungunt, &c. Sic apud Ovid. 4. de Pont. 15. 16. Domus continuata foro.

Cohærare & continuari. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Iâ hac igitur immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum, inhinita vis innumere-rabilium voluit atomorum, quæ intersecto inani, cohærescunt tamen inter se, & alia alias apprehendentes continuantur.

Iunctum, & continuatum. Cic. 2. de Nat. Deor. 117.

Continuare nocte & die iter. Cæf. 3. Bell. Civil. 11.

Continuare diem & noctem opus. Cæf. 1. Bell. Civil. 62. pr.

Hiems continuatur. Ovid. 1. de Pont. 1. 26.

Possessio retinetur & continuatur. Afric. in l. si de eo. D. de acquit. vel amitt. possell.

Latus lateri. Ovid. 1. de Arte Am. 496.

Dapes continuare, Ordine continuo apponere. Hor. 2. Serm. 6. 108.

Somnos. Ovid. 15. Epist. 92.

Fletus continuati. Cels. lib. 6. cap. 6.

Continuatum & Interruptum, contraria. Cic. 3. de Orat. 147.

Singula verba, Continuatis & conjunctis opponuntur apud Cic. 3. de Orat. 147.

Continuari, pro Contiguum & finitimum esse. Tacit. de Germ. morib. 45. Sicthionibus Sitonum gens continuatur.

C O N T I N U A T E, Adv. Peltus.

C O N T I N U A T I M, aliud Adv. Augustin.

C O N T I N U A T I O, Ætis. f. [συνήχεια, συνέφεια] Cic. 1. Acad. 29. Intra quasi fatalem & immutabilem continuationem ordinis sempiterni.

Nature continuatio, conjunctioque, quam vocant συνέπνευσις. Cic. 2. de Divin. 119.

Rerum continuatio & series. Cic. 1. de Nat. Deor. 9. Est mirabilis quædam continuatio serieque rerum, ut alia ex alia annexa, & omnes inter se apte colligatæque videantur.

Verborum continuatio. Cic. 2. de Orat. 261.

Verborum nimis longa continuatio. Cic. 3. de Orat. 46.

Imbrim continuatio. Cæf. 3. Bell. Gall. 29.

C O N T I N G O, tigi, tactum, [ἀπείθεμαι, ἔγγραι] Ære. ex Tango compositum: Idem quod simplex. Virg. 2. Æn. 239. — funemque manu contingere gaudent. Columel. lib. 5. cap. 6.

Contingere se inter se, vel Contingere inter sese. Plin. lib. 17. cap. 10. Ne se inter se contingant. Columel. lib. 5. cap. 10. Curato ne inter sese contingant.

Helvii, fines Arvernorum contingunt. Cæf. 7. Bell. Gall. 7.

Infamia temporis contingerat nostras aures. Ovid. 1. Met. 211. Verba Jovis.

Cibum rostris contingunt animalia quædam. Cic. 2. de Nat. Deor. 122.

Contingere pro se quisque victrices dextras consulum cupientes. Liv. 28. 9.

Contingit calce, Calcitrari. Columel. lib. 6. cap. 2.

Aven ferro. i. e. Telo ferreo. Virg. 5. Æn. 509.

Limen contingere alicujus. i. e. Pervenire usque ad domum. Ovid. 4. de Pont. 5. 16.

Metam. Hor. in Arte Poet. 412.

Nox mediam cæli metam contigerat. Virg. 5. Æn. 836.

Pietas contingit finem suum. Ovid. 4. de Pont. 8. 38. Et finem pietas contigit illa suum.

Portum. Ovid. 3. Met. 634.

Terram saltu. Stat. 5. Theb. 171.

Terram contingere osculo. Liv. 1. 56. extr.

Visu aliquid. Sil. lib. 13. 506.

Contingere alicui rei, pro Contiguum esse. Cæf. 1. Bell. Gall. 38. in Velutionis oppidi descriptione. Ita ut radices montis ex utraque parte ripæ fluminis contingant. Nisi forte quis contendat, Ripæ esse nominativum, Radices accusativum: id quod puto. [Et quis dubitet, nisi indoctissimus?]

Contingunt corpus amurca. i. e. Ungunt, tingunt. Virg. 3. Georg. 448.

Sale aliquid contingere, Salire. Virg. 3. Georg. 403.

Pocula circum oras melle. Lucret. 2. 754.

Contingere exificationem. Ulp. in l. abfentem. §. adversus. D. de pœnis.

Contingere regiam propinquitate. Liv. 24. 22. extr. An quicunque aut propinquitate, aut affinitate, aut aliquibus ministeriis regiam contigissent, alienæ culpæ rei tradiderantur.

Contingere aliquorum facias. Suet. in Neron. cap. 32. Ante omnia instituit, ut e libertorum defunctorum bonis, pro semisse dodrans cogeretur eis, qui sine probabili causa eo nomine essent, quo fuissent illarum familiaræ, quas ipse contingeret.

Nulla gradu aliquam domum. Suet. in Galb. cap. 2. Neroni Galba succellit, nullo gradu contingens Cæsarem domum.

Propius contingere alicquem, pro Cognatione propiore alicui junctum esse, vel etiam amicitia & familiaritate. Hor. 2. Serm. 6. 52.

Contingere auctoritatem loci alicujus. Cic. pro Lege Manil. 1. Nam quum antea per ætatem nondum hujus auctoritatem loci contingere auderem, statueremque, &c.

Animum cura contingere, Afficere sollicitudine. Val. 7. Argon. 173.

Nihil contingitur eo facto causa mea. Liv. 40. 14. extr. Recte an perpetram fecerint, ipsi sui facti rationem reddent: meam causam, quæ nihil eo facto contingit, non miscueris.

Crimine contingi. Ulp. in l. 1. §. hoc autem Senatusconsultum. D. de servis fugitivis, Et ut ii, apud quos delitescant, puniantur, si crimine contingantur.

Negotio contingi. Tryphonius in l. bona fides. §. incurrit. D. de deposit. Si totius rei æquitatem, quæ ex omnibus personis qua negotio isto continguntur impletur, mihi reddenda sunt, &c.

Contingit aliquid, [συνεπίστασις, ζίνεσις] pro Accidit. Cic. 5. Tuscul. Quod non modo singulis hominibus, sed potentibus populis sæpe contingit.

Connubia contingerant illi tuæ matris. Nestor ad Achillem apud Ovid. 12. Met. 194.

Contigit aulæ Aufoniæ Nerva. i. e. Adeptus est imperium Romanum. Martial. lib. 12. 6.

Contigit Aufoniæ procerum mitissimus aulæ Nerva, &c.

Gaudia contingunt mihi. Ovid. 2. de Pont. 1. 7.

Honor contigit tibi ex merito. Ovid. 4. de Pont. 7. 16.

Abunde contigit illi valedudo, fama, gratia. Hor. 1. Epist. 4. 10.

Si mihi vita contigerit. Cic. 10. Fam. 24. Quod si mihi vita contigerit, omnes gratas amicitias, atque etiam vias propinquitates, in tui observantia, indulgentia, assiduitate vincam.

In magnis animis contingit. Cic. 1. Off. 74. Multi enim sæpe bella quæ fuerunt propter gloriæ cupiditatem: atque id in magnis animis ingenitæque plerumque contigit, eoque magis si sint ad rem militare apti. Quod vix evenit, Contigisse dicitur, inquit Donatus. Ter. And. 4. 2. 13. Hanc mihi expetivi: contigit: conveniunt mores.

Contigit ut. Cic. 5. Philipp. 49. Utinam C. Cæsari, patri dico, contigisset adolescenti, ut esset Senatus carissimus.

C O N T I N G O, ex Tingo compositum; idem quod simplex Tingo. Lucret. lib. 2. 754. Proinde colore cave contingis femina rerum, Ne tibi res redeant ad nihilum funditus omnes. i. e. Quum omnia

omnia colorata sunt mutabilia, cave dixeris principia rerum esse colorata. [Non videtur a Tingo compositum, sed a Tingo. V. in CONTACTUS, Partic. Sic Contingere amurca, falc, melle &c. supra.

CONTINGENS, [ἐπιπίπτει] Partic. Cic. 2. de Divin. 91. Docet enim ratio Mathematicorum, &c. quanta humilitate Luna feratur, tetram partem contingens.

Æthereo contingens vertice nubes. Tibull. 1. 7. 15.

Pars pretii contingens alicui. Marcellus in l. domino. D. de Senatufc. Silan. Pretii autem partem sibi contingentem socium consequi oportet.

Contingens, [ἐπιπίπτει] Contingentia dicuntur, Quae in utramque partem accidere possunt, & quae accidere æque ac non accidere natura comparata sunt. h. e. Quae sunt accipitis eventus. Bud.

CONTACTUS, a, um. [ἄφαισι] Partic. ut,

Colore croci contactum aliquid. i. e. Tinctum. Lucret. lib. 6. 1186.

Sale modico contactum. Celf. lib. 2. cap. 24. Stomacho autem aptissima sunt, quæcunque austeria sunt: etiam quae acida sunt, quæque contacta sale modico sunt.

Halitu contacta animalis res. Plin. lib. 11. cap. 53. Animæ Leonis virus grave, urfi pestilens: contacta halitu ejus, nulla fera attingit.

Cupidinibus nullis contactus. Propert. lib. 1. 1. 2.

Rabie contacta civitas. Liv. 4. 9. Nec ulla species cladisque belli abest, velut contacta civitate rabie duorum juvenum, funestas nuptias ex occasu patriæ petendum.

Societate contactus. Liv. lib. 3. 1. 8. extr. Multis in Italia contactis gentibus Punicis belli societate. Idem lib. 38. 55. Ut omnia contacta societate peculatus viderentur. i. e. Velut contagione infecta.

Religione contactus dies. Liv. 6. 28. Etenim si diem contactum religione, insignemque nomine ejus loci timeant Romani, quanto magis Alienis die Alliam ipsam, monumentum tantæ cladis reformidaturus? Sacrilégio contactus milites furor agitat. Liv. 29. 8.

CONTACTUS, ùs. m. [συνάφει] Columel. lib. 11. cap. 3. Contactu ejus languescunt incrementa virentium. Plin. lib. 10. cap. 59. Pullis anserum urtica contactu mortifera.

Viriles contactus refrigeri dicuntur feminae castæ. Ovid. 7. Met. 241.

Dominacionis contactus. Tacit. in Vita Agric. 30. Oculos quoque a contactu dominacionis involatos habebamus.

Imundo contactu fœdare aliquid. Virg. 3. Æn. 227.

Infecti quasi valetudine & contactu. Tacit. 6. Ann. 7. i. e. Contagio.

CONTACTUM, i. n. pro Contactu. Plin. lib. 4. Epist. 11. Quumque et carnifex manum daret, averfata est, & refluit: fœdumque contagium quasi plane a casto puroque corpore novissima sanctitate rejectit. Al. Contactum. Contagia feminei generis. Martialis. lib. 11. 48.

Cur sic feminei generis contagia vitet, &c. i. e. Contactum.

Contagium, Genus morbi, quæ contactu contrahitur. Virg. 1. Ecl. 51. Ne mala vicini pecoris contagia lædant. i. e. (ut ait Servius) Ne morbi vel pestilentiae corruptant. unde contingit ut una aliquo morbo moriente, omnes idem morbus corruptas incrimat.

Ignava contagia. Claud. 1. in Eutrop. 489.

Lucret. Hor. 1. Epist. 12. 12.

Morbi. Sil. 11. 13.

— ceu dira per omnes
Manarent populos fœdi contagia morbi.

Scelerum. Lucan. lib. 3. 322.

Agunt contagia late. Ovid. 7. Met. 551.

Fugere contagia. Ovid. 5. Trist. 4. 33.

Penetrant in aliquem morbi contagia. Lucret. lib. 3. 472.

Vitare contagia. Ovid. Rem. Amor. 613.

Contagium, vocabulum esse in medio positum tradit Gell. 19. 9. Et sic utitur Lucret. 3. 345.

Ex inenunte ævo sic corporis atque animæ
Mutua vitalis discunt contagia motus. Ubi per Contagia corporis & animæ, intelligitur earum Conjunctio & connexio. V. Parisi Lex. Crit.

CONTAGIO, ðnis. f. Idem. Plaut. Amph. prol. 31.

Contagione meæ matris metuo malum.

Somno sevocatus animus a societate & contagione corporis. Cic. 1. de Divin. 63.

Quæ Græcè *συνάφεια* est, Contagionem fecit Cicero. Pontanus in Actio 203. H. St. Extat fol. 111. b Aldi.

Contagio cum corporibus. Cic. 1. Tusc. 72. Qui autem se integros castosque servavissent, quibusque fuisset minima cum corporibus contagio, &c.

Aspectus contagio. Cic. pro Cluent. 191. h. e. Contagiosus aspectus, translativè, pro Venenoso & lubrico ac pernicioso.

Belli contagio dicitur, Quam ex uno bello, vel uno bello confecto, subinde alia belli occasio oritur. Liv. 1. 15. Belli Fidenatis contagio ne irritat Veientium animi, & confanguinitate, &c.

Conficientie contagio. Cic. 7. Verr. 122. Deliberatum autem est, si res opinionem meam, quam de vobis habeo, fessillerit, non est, sed eos persequi, ad quos maxime culpa corrumperet iudicii, sed etiam illos, ad quos conscientie contagio pertinebit. h. e. Qui ejus culpæ consensu erunt, & eo crimine quodammodo infecti.

Malorum contagiones. Cic. 2. Off. 80. Nec vero solum ipsa cœdit, sed etiam reliquam Græciam evertit contagionibus malorum, quæ a Lacedæmonibus profectæ manarunt latius.

Naturæ. Cic. de Fato, 5. Consideramus hic quorum in aliis, ut &c. in urina, ut in unguibus, ut in reliquis ejusmodi naturæ contagio valet. Contagio, hic est ad verbum, *συνάφεια* aut *συνάφει*, id est contactus & continuatio rerum in mundo, ut arbitrantur Stoici, nihil disjunctum, nihil distractum habentem. Ex hac autem continuatione naturæ totius coherens & continuatæ, res rebus consentiunt. fit proinde ut altera alterius causam continet, altera alteri respondeat.

Sceleris. Cic. pro Muren. 78.

Terrena. Cic. 1. de Divin. 58. Sed & decoloratio quædam ex aliqua contagione terrena, maxime potest sanguinis similis esse.

Turpitudinis. Cic. 1. Att. 13. Mæsti inter sui dissimiles & mærentes fœdebant, & contagione turpitudinis permovebantur.

Contaminare se contagione alicujus rei. Cic. pro Domo 108. Qui aliqua se contagione prædæ, societatis, emptionis contaminaverunt, nullius neque privati neque publici iudicii pœnam effugere poterunt.

Dedit hanc contagio labem. Juven. 2. Sat. 78.

Importare contagionem. V. IMPORARE.

Contagio, pro Contactu. Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Quæ spiritu in pulmones anima ducitur, ea calefit primum ipso ab spiritu: deinde contagione pulmonum, &c. Alia exemplaria habent Cogitatione, vel Cogitatione, sed male, quum non raro Contagio pro Contactu usurpetur.

Contagionem esse dicendum, non Contagium scribit Festus Pompeius. Notandum est Contagium fere usitatum esse in oratione metrica, Contagionem vero in soluta. [Poëtæ tamen pl. duntaxat utuntur. V. superiora exempla. Contagio, pro Contactu, ut Suspicio, pro Suspectio.

CONTAGES, is. f. pro Contagio dixerunt veteres. Lucret. lib. 4. 336.

Multaque sunt oculis in eorum denique mista,
Quæ contage sua palloribus omnia pingunt. Idem lib. 3. 734.

Corpus enim magis his vitis, & sine laborat,
Et mala multa animus contage fungitur ejus.

Contagi, in sexto casu pro Contage eadem ratione dictum est; qua, Parti, colli, voci, & similia, pro Parte, colle, voce, &c. Lambinus.

CONTAGIOSUS, Adj. ut, Contagiosus febris, Contagiosus morbus, & Peltis contagiosa a Celso dicuntur, Quibus qui laborant, solo contactu alios inficiunt. [Ego non memini me apud Celsum hanc vocem legere, ut nec Peltis pro Pestilentia.

CONTIGUUS, a, um. Adj. [ἐγγιστός] Quod contingit. Gell. lib. 9. cap. 1. Ufu venit, ut contigui magis, directioresque ictus fiant, si, &c. Plin. lib. 2. cap. 9. Sed alias admoda celo, alias contigua montibus.

Contiguae domus. Ovid. 4. Met. 57.

Contiguus loco mihi erat. i. e. Juxta me erat vel stabat. Ovid. 4. Fast. 378.

CONTIGUR, Adv. Mart. Capel. lib. 9.

CONTINUUS, V. CONTINUO.

CONTINUSA, V. CONTINUSSA.

CONTINUUS, V. CONTINIO.

CONTROGATUS, a, um. Ammian. 29. 2. Sodalis & contogatus. i. e. Advocatus in eodem foro. interprete Valef.

CONTOLERO, Ære. Augustin.

CONTOLLO, Ære. Contra tollere, Nonio. Plaut. Aulul. 5. 1. 6. Contollam gradum. i. e. Conferam gradum.

CONTOPHORI, V. CONTUS.

CONTOR, [ἐπιπίπτει] Æri. verbum a Contus, i. derivatum; significat Interrogare. Cic. 11. Att. 10. Quumque ex eo de me contaretur, eum sibi ita dixisse narrabat, se mihi esse inimicissimum. Hujus compositi Percontor, frequentior est usus. Et etiam in hoc Ciceronis loco quædam exemplaria exhibent Percontaretur, sed alteram lectionem probat Grævius.

V. CUNCTO.

CONTATUS, V. CONTUS.

CONTORPESCO, Ære. Apul.

CONTORQUEO, si, tum, [συντρίβω] Ære. Idem quod Circum torquere, vel in ambitum & gyrum. Plin. lib. 11. cap. 14. Juba tradit arborem thuris, contorti esse caudicis. Virg. 1. Georg. 481.

Proluit infans contorquens vertice silvas
Fluviorum rex Eridanus. h. e. Tantum excrevit, ut etiam silvas moveret, & erueret arbores. Cic. 2. de Nat. Deor. 55. Non est enim ætheris ea natura, ut vi sua stellæ complexa contorqueat.

Curram contorquere. Cic. in Arat. v. 61. de Capricorno, Brumali fœctens contorquet tempore curram.

Frena. Valer. 1. Argon. 455.

Freta Nereus. Sil. lib. 3. 50.

Gubernaculum aliquo. Lucret. lib. 4. 902.

Hastam. Virg. 2. Æn. 52.

Sic fatus, validis ingentem viribus hastam
In latus, inque feri curvam compagibus alvum
Contortit.

Ea celeritate contorquetur, cui par nulla ne cogitari quidem possit. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. De mundo.

Protam contortit ad levæ undas. Virg. 3. Æn. 462.

Spicula lacertis contorquet. Virg. 7. Æn. 165.

Verba. Cic. 3. Tusc. 63. At quam rhetoricæ, quam copiose, quas sententias colligit! quæ verba contorquet!

Contorquere in alium curvum amnes, & deflectere. Cic. 1. de Divin. 38.

Contorquere aliquem tum ad tristitiam, tum ad lætitiæ. Cic. 2. de Orat. 72.

Contorquere, alio significatio, est Oratione non recta, sed tortuosa uti, quo genere solebant plerumque Stoici suas contendere argumentationes. Cic. 2. de Divin. 106. Deinde, inquit, contorquet & ita concludunt: non igitur sunt dii, nec significant futura. Nam esset recta oratio, Si igitur sunt dii, significant futura. Ea contortio orationis in repugnantium conclusione est usitata. Turnebus.

CONTORTUS, a, um. [συνστρεφόμενος] Partic. ut, Contorta cornua. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.

Crinis. Sen. Hippol. 5. En impudicum crine contorto caput.

Cuspis lacerto. Ovid. 8. Met. 345.

Res contorta, dicuntur Perplexæ & perturbatæ, & sibi ipsis minime coherentes. Cic. 1. de Orat. 250. An vero si de re ipsa, si de finibus, quum in rem præsentem non venimus, si de tabulis & præscriptionibus controversia est, contortas res, & sæpe difficiles necessario perdiscimus. Sophismata contorta & aculeata. Cic. 4. Acad. 75. V. SOPHISMA.

Tela contorta. Flor. 3. 4.

CONTORQUENDUS, [συνστρεφόμενος] Partic. Cic. 2. de Orat. 72. Qui tanquam machinatione aliqua tum ad severitatem, tum ad remissionem animi, tum ad tristitiam, tum ad lætitiæ est contorquendus.

CONTORTE, [συνστρεφόμενος] Adv. Cic. 1. de Invent. 20. Hic considerandum erit ne quid perturbatæ, ne quid contorte dicatur. V. Perturbatæ in PERTURBO.

Contortus concludere. Cic. 3. Tusc. 22. Hæc sic dicuntur a Stoicis, concludunturque contortus.

CONTORTULUS, a, um. dimin. a Contortus. Cic. 2. Tusc. 42. Sitne igitur malum dolere, necne, Stoici viderint, qui contortulis quibusdam acuminatis conclusivunculis, nec ad sensus permanantibus, effici volunt, non esse malum dolerem.

CONTORTIO, ðnis. f. [συνστρεφει] Cic. de Fato, 16. Majus est enim has contortiones orationis, quam signorum ortus, obituque perfidere.

CONTORTOR, ōris. m. Ter. Phorm. 2. 3. 27. Bonorum extortor, le-
gum contortor.

CONTORTIPLICŌ, vel **CONTORTUPLICŌ**, [ἀποπλοῦ] āre. Plaut.
Perf. 4. 6. 26.
Ita sunt Perſarum mores, longa nomina
Contortuplicata habemus. h. e. Adeo dura, & quaſi contra-
goſa, ut vix efferri poſſint. Verbum eſt decompoſitum ex Contorqueo
& Plico. [Jocoſe H. St.

CONTRA, [ἐναντίας, ἑναντί, ἀντί] Præpoſitio accuſativo caſui ſerviens.
Virg. 8. Œn. 699.
Contra Neptunum & Venerem, contraque Minervam.
Contra diſciplinam meam te geſſiſti. i. e. Aliter quam te docuiſſem. Apud
Plautum.
Facere contra aliquem. Cælius Ciceroni, 10. Att. 11. Nunc te contra
victorem Cæſarem facere, &c. ſummæ ſultitiæ eſt. V. FACIO.
Contra me eſt hæc res. Cic. pro Cluent. 55. Poſſe eſſe dubium quin il-
la damnatio Staleni, non modo non fit contra Cluentium, ſed maxime
noſtram cauſam deſenſionem confirmet.
Contra expectationem omnium. Cæſ. 8. Bell. Gall. cap. 40. Quum con-
tra omnium expectationem Cæſar Uxellodunum veniſſet.
Contra opinionem omnium. Cæſ. 6. Bell. Gall. cap. 29. Celeriter, con-
traque omnium opinionem, conſecto itinerem, multos in agris inopi-
nantes deprehendit.
Contra ſpem. Liv. 24. 45. pr. Tum poſteaquam res Romana contra
ſpem votaſque ejus velut reſurgeret, &c.
Contra leges aliquid accipere. Cic. 4. Verr. 26.
Secundum naturam & Contra naturam, pugnant. Cic. 4. de Fin. 71. Se
omnia quæ ſecundum naturam ſunt, bona appellare: quæ autem con-
tra, mala.
Contra officium. Cic. 1. Off. 19. Quæ omnes artes in veri investigatione
verſantur: cujus ſtudio a rebus genædis abduci, contra officium eſt.
Obniti contra aliquid. Virg. 5. Œn. 21.
Contra aliquid ſtare. i. e. E regione. Plaut. Perf. 2. 2. 26.
Quid agis? p. feminam ſeſcitam, te aſtans contra, contueor.
Aſpice contra me. Plaut. Moſtel. 5. 1. 56.
Contendere contra aliquem. Virg. 5. Œn. 370.
Retinere aliquos contra voluntatem. Cic. pro Muren. 36.
ſtare contra aliquem. Virg. 5. Œn. 414.
Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1. 67.
Munire ſe contra pudorem. Tacit. in Vita Agric. 45.
CONTRA, [ἐναντίας] Adv. i. e. Viciffim, auctore Donato, & gravi ac-
centu notatur in fine. Ter. Adelph. 1. 1. 25.
Ille ut item contra me habeat, facio ſedulo. Plaut. Merc. 5. 2. 41.
— ſapis, O Charine: contra pariter fer gradum, & confer pedem.
Contra, Ex adverſo. Ter. Eun. 2. 3. 63.
Immo enim ſi ſcias quod donum huic dono contra comparet. Cic. 4.
Acad. 105. Ut alia probabiles videantur, alia contra.
Contra tibi evenit. Hor. 1. Serm. 3. 27.
Contra, E regione. Virg. 6. Œn. 23. Joven. 3. Sat. 290.
Contra elata mari reſpondeat Gnoſia tellus.
Stat contra, ſtariſque jubet. [Immo Stat Contra me, & Contra ſe ſtar].
Contra ac, vel Contra atque, pro Aliter quam. Cic. pro Corn. Balb. 7.
Si denique aliquid non contra ac liceret factum diceretur, ſed contra
atque oporteret.
Contra quam. Cic. pro Cluent. 12. Generi fui, contra quam ſas erat,
amore capta.
Non carus eſt auro contra. Plaut. Epid. 3. 3. 29.
Qua a quibuldam dicitur E contra, forſitanè manavit ex errore, quum
ex Ego contra, factum eſſet E contra. Ut ſi quis in fine orationis Scipio-
nis lib. 28. pag. penult. ubi dicit, Sic & ego contra gloriam ejus
eludere &c. faciat Sic e contra. Afferunt tamen E contrario. H. St.
Verba Livii ſunt lib. 28. 44. extr. Latinitatis vox deterioris eſt. V. Voſſ. de
Vit. Serm. 1. 25. & Cellar. Cur. polt. pag. 301. Antibar. pag. 33. Sane
durior eſt, & Analogiæ repugnant duarum præpoſitionum copulatio,
eſt altera in Adverbiū locum tranſierit. Quæ in contrariam ſententiam
Voſſius de Anal. 4. 23. & ex eo Perizon. ad Sanctii Miner. 3. 14. afferunt,
non moror, quum pleraque ut alio pertineant, aut merito ſuſpecta
ſint, aut ejus ævi ſcriptorum loca, quo paſſim, peregrinitate in orbe
Romano dominante, Analogiæ præcepta proculcarī cœperant. De
Adv. Inſuper ſuo loco V.

CONTRACTUS, In **CONTRAHO**.
CONTRARIUS, a, um. [ἐναντίος] Adj. a Contra præpoſitione. Contra-
raria dialecticis proprie ſunt Oppolita, quorum unum uni duntaxat op-
ponitur: ut relata, adverſa, privantia, contradictria. Cic. de Univ-
verſ. 33. Eos qui prope copulenter contraria regione, aut pone quos,
aut ante labentur, &c. Idem 1. de Invent. 42. Contrarium, eſt quod
poſitum in genere diverſo, ab eodem, cui contrarium eſſe dicitur, plu-
rimum diſtat: ut frigus calori, vitæ mors. Id Adverſum proprie dicitur.
Arma contraria. Ovid. 1. Triſt. 4. 41.
Flamina claſſi. Ovid. 13. Met. 183. i. e. Venti.
Humorigibus. Ovid. in Ibin. 31.
Ictus. Liv. 2. 6. Contrario ictu per parmam uterque tranſfixus.
Verba rebus. Cic. ad Brut. 17.
Voluptas honeſtati. Cic. 3. Off. 119.
Vitia in contraria currere. Hor. 1. Serm. 2. 24.
Quin etiam, Duobus vitiis contrariis laborare quis dicitur, Avaritia & Lu-
xuria, quod Livius vocat Diverſa. Vide in VITIUM. H. St.
Contrarius, cum genitivo. Cic. 4. de Fin. 67. Quarum, inquit, arti-
um ſumma crefcere poteſt, earum etiam contrarium ſumma poterit
augeri. Ad virtutis autem ſummam accedere nihil poteſt: ne vitia qui-
dem igitur crefcere poterunt, quæ ſunt virtutum contraria.
Ire vitæ priori contrarium. Juvén. 9. Sat. 21.
Contrarium ac. ut, Decernit contrarium ac paulo ante decreverat. Cic.
3. Verr. 120.
Contrarius atque. Cic. in Somn. Scip. 9. Qui ſubjecti ſunt ſeptem, qui
verſantur retro contrario motu atque cælum.
Conferre pugnantia, & comparare contraria. Cic. in Orat. 38.
Paria paribus referre, adverſa contrariis. Cic. in Orat. 65.
Diſjuncta maxime & contraria dicere. Cic. 2. Philipp. 18.
Contrariis, diverſis, & pugnantibus ſtudiis & cupiditatibus conſtatum
monſtrum. Cic. pro Cæl. 12.

Scinditur incertum ſtudia in contraria vulgus. Virg. 2. Œn. 247.
Ex contrario conferre aliqua in adverſarios. Cic. 2. de Orat. 182.
E contrario conſiteri. Auct. ad Herenn.
Ex contrario contendere aliquid. Cic. pro Roſc. Com. 47.
Ex contraria parte dicere. Cic. 1. de Invent. 26.
In contrarium cadere. Plin. in præcém. lib. 14. Omnes a maximo bono
liberales dicte artes in contrarium cadere.
In contrariam partem afferre aliquid. Cic. 2. de Orat. 215.
In contrariam partem conſilium plium alicujus rapere. Cic. 10. Fam. 33.
In contrarias partes de omni re diſputare. Cic. 1. de Orat. 158.
In contrarias partes flumina fluunt. Cic. 1. de Divin. 62.
Inter ſe contraria capita Reip. conferre. Cic. 2. de Orat. 223.
Nihil eſt tam contrarium rationi & conſtantia, quam fortuna. Cic. 2. de
Divin. 18.
Contrarium eſt officio merces. Paulus 1. obligatio. §. 2. D. mandat. vel
contra.
Contrarium æs, Grave æs. Feſtus. Ab eo dictum, Quod contra ponde-
ret, ut placet Dacero.
CONTRARIÆ, Adv. [ἐναντίας] Cic. 1. de Orat. 140. In quo aut ambigue
quid fit ſcriptum, aut contrarie.
Relata contrarie verba ornant in primis orationem. Cic. 2. de Orat. 263.
CONTRARIO, aliud Adv. Idem ac E contrario. Nep. 18. 1. At apud il-
los contrario nemo ad id officium admittitur.
CONTRARIÉTAS, ætis. f. Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 9. Poſſeſſe
excuſari hujus contrarietatis auſum? Sic ſæpe alibi. Legitur & apud Ter-
tull. & Sidon.
CONTRARIO, ære. inimicæ latinities vox, quam improbat Voſſius de
Vit. ſerm. 1. 23. extr. defendit Scioppius Animadv. p. 9.
CONTRADICTO, xi, ctum, [ἀντιλογία] ěre. Cic. 1. Tuſc. 8. Ut quum
is, qui audire vellet, dixiſſet quod ſibi videretur, tum ego contradicerem.
Al. Contrā dicerem.
Contradicere aliquid. Cic. pro Roſc. Amer. 93. Et quicquid tu contra-
dixeris, id cum deſenſione noſtra contendit. Alii ſeparim legunt,
Contrā dixeris.
Contradicuntur hæc. Cic. 3. Tuſc. 71. Ex quo intelligitur non in natu-
ra, ſed in opinione eſſe agritudinem. Contradicuntur hæc. Quis tam
demens ut ſua voluntate mereat? Et hic alii rectius Contrā dicuntur
legunt: novumque etiam caput hinc ordiuntur.
CONTRADICTUM, i. n. [ἀντιλογία] ut apud Quintil. in præcém.
lib. 4. Diſſolvere contradictria. [Conf. quæ in CONTRADO infra.
CONTRADICTIO, ōnis. f. [ἀντιλογία] Quintil. lib. 2. cap. 17. Ponuntur
hæc quandoque in ſecundo Ciceronis de Oratore libro contradictriones.
i. e. quod dicunt, Inſtantiz & objectiones. Tacit. 14. Ann. 43. Aliquid
crebris contradictrionibus deſtrueret.
CONTRADICTOR, ōris. m. Ammian. 31. 40. Contradictoris copia ſer-
vata. Oroſ. 3. 1. Contradictor pacis bello impetendus. Auguſt. de Civ.
Dei, 21. 3. Attendunt iſti contradictriores.
CONTRADICTORĪLLIS, e. Tertull. de Carne Chriſti cap. 23. Signum
contradicibile.
CONTRALICEOR, [ἀνταρθεμα] ěri. Cæſ. 1. Bell. Gall. 18. Propterea
quod illo licente contraliceri audeat nemo. Niſi potius duæ ſunt dictio-
nes, Contra liceri.
CONTRAPŌNO, ěre. Tertull.
CONTRAPŌSITUS, [ἀντιθετος] Adj. pro Oppolito. Quintil. 9. 3. De
æquo, vero, juſto, bono, deque iis quæ ſunt contrapolita, diſputat.
CONTRASCRIĪO, ěre. Apul.
CONTRASCRIPTOR, ōris. m. Vet. Inſcr. CONTRASCRIPTOR RA-
TIONIS SVMMI CHORAGI. V. Salmaf. in Hiſt. Aug. p. 480.
CONTRASCRIPTUM, i. n. [ἐναντιγραφοῦ] Cic. 16. Att. 17. Antonii
edictum legi a bruto, & horum contrascriptum prælaræ. Legitur & ſe-
junctum a nonnullis. [Nec aliter legi debet, quia ſubauditur Edictum.
CONTRASTO, [ἀντικειμαι] āre. Repugnare. Nævius, Contraſtat ſem-
per, nec me ſinit loqui. [Niſi diſſiſe legendum Contra ſtat. V. in CONTRA.
CONTRAVENIO, ěni, entum, [ἀπεναντι] ěre. Cæſ. 6. Bell. Gall. 29.
Hoc animo, ut ſi qua ex parte obviam contraveniretur, acie inſtructa
depugnarent.
Contravenire, aliter. Cic. 1. Tuſc. 55. Ego vero facile fum paſſus, ne
in mentem quidem aliquid contraveniret, ita iſti faveo ſententia. i. e.
Quod contrarium eſſet, & repugnaret.
Contravenire de. Cic. 4. Verr. 107. Si de literis corruptis contravenit.
i. e. Eum accuſavit corruptarum litterarum.
Aliquem contravenire. Cic. pro Muren. 9. Si turpe exiſtimas te advoca-
to illum ipſum, quem contravenis, cauſa cadere. Legi poteſt, Quem
contra vennis, diſjunctim, & fortaliſe rectius. [Sic in reliquis etiam
locis adductis.
CONTRAVERSUM, Adv. E contrario, e diverſo. Solinus cap. 15. Deni-
que recentem natum ſietu parens excipit: contraverſum lata ſunt fune-
ra. De Thracibus.
CONTRĀDO, tradidi, traditum, [παρεδίδεμ] ěre. Idem quod Trade-
re. Lucret. lib. 1. 401.
Multaque præterea tibi poſſum commemorando
Argumenta, fidem dictis contraderæ noſtris. Alii legunt, Con-
radere. [Durum eſt verbum decompoſitum iſtuc Contrado, nec ſatis
concinuitatis in altera lectione. Suſpicor ſcripſiſſe Lucretium Dictis
contra addere. Addere fidem dictis Latiniſſime dici nemo negabit.
Utrum eodem ſenſu Ovid. Ep. 21. v. 136. & Liv. 2. 24. Libraris autem
mendi cauſam præbuit non intellecta Anatrophe in Dictis contra, pro
Contra dictis.
CONTRĀHO, xi, ctum, [αντιλω, εναντιω, επαντιω] ěre. Colligere.
Virg. 3. Œn. 8.
Contrahimusque viros. Pompeius Marcello, &c. apud Cic. 8. Att. 12.
Vos hortor ut quodcumque militum contrahere poteritis, contrahatis.
Sic apud Liv. 28. Contrahere auxilia.
Contrahere perſonas ad aliquod negotium. Plin. lib. 10. Epit. 88.
In unum locum contrahere. Cic. 8. Att. 1. Sin omnia in unum locum
contrahenda ſint, non dubito quin, &c.
In unum omnes. Liv. 26. 42. pr. Periculum eſſe ratus, ne eo facto in unum
omnes contraheret. i. e. Cauſam præberet, ut ſe conjungerent hoſti-
les exercitus.
In acervum. Plin. lib. 10. cap. 20.

Fleatit, contorquet, porrigit, contrahit, quocunque vult membra sua omne animal. Cic. 1. de Divin. 120.
 Dilatare & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 136.
 Contrahere & Dissipare, contraria. Cic. de Amicit. 24. Quae in rerum natura, totoque mundo conflant, quaque moverentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.
 Contrahit illos, pro Amicitiam inter illos. Livius libro 1. pag. 17. edit. Feyrab. Contrahit celeriter similitudo eus. H. St. V. Liv. 1. 46.
 Contrahere brachia. Virg. 1. Georg. 34.
 Contrahere collum. Cic. 2. Tusc. 41. Et
 Crura. Ovid. 3. Amor. 2. 23.
 Contrahere fe. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. de pulmonibus, Tum se contrahunt aspirantes, tum in respiratu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis.
 Contrahere ad colloquium. Liv. 28. 18. pr. Contrahere ad colloquium, dirimendarum similitudo causa, est conatus. Subaudi Utrumque.
 Contrahere ad colloquia gentes ferus. Plin. lib. 3. cap. 5. Et tot populorum discordes, ferasque linguas feronibus commercio contraheret ad colloquia.
 Contrahi incommodis amici, pro Contristari. Cic. in Lael. 48. Ut ex bonis amici quasi diffundatur, & incommodis contrahatur. Al. Et diffundantur, Contrahantur. V. Grav. ad loc. & mox Animum contrahere.
 Contrahere, Coagulare. Plin. lib. 23. cap. 7. Fici fucus lacteus, aceti naturam habet. Itaque coaguli modo lac contrahit.
 Contrahere, [*ἰμαρῶδως*] Arcessere. Contractum est illud ejus culpa, Peccato ipsius arcescitur. Cic. 1. Q. frat. 1. Ea molestissime ferre homines debent, quae ipsorum culpa contracta sunt.
 Contrahere aë aliquem. Cic. 1. Q. frat. 1. Constat inter omnes video, abs te summam adhiberi diligentiam, nullum aë alienum novum contrahi civitatibus, veterem autem magno & gravi multas abs te esse liberatas urbes.
 Æruginem. Plin. lib. 34. cap. 11. Ocyllime vero contrahit conarium æruginem. Sic, Contrahere mucorem. Columel. lib. 12. cap. 4. Et ibid. cap. 17. Contrahere fitum.
 Amicitiam virtus contrahit. Cic. de Amicit. 49.
 Animum contrahit musica: cui opponitur Remittit. Cic. 2. de Legib. 38. Namque & incitat languentes, & languere facit excitatos: & tum remittit animos, tum contrahit.
 Animum demittere & contrahere. Cic. 1. Q. frat. 1. Quapropter hoc te primum rogo, ne contrahas aut demittas animum.
 Animum contrahitur formidine. Lucret. lib. 5. 1218.
 Bellum temeritate. Liv. 5. 37. pr. Tribuni, quorum temeritate bellum contractum erat, summæ rerum præerant.
 Benevolentiam a persona nostra. Auct. ad Heren. lib. 1. 8.
 Causam mortis sibi. Plin. lib. 11. cap. 19.
 Certamen. Liv. 7. 26. lbi, circa jacentis Galli corpus contracto certamine, pugna atrox concitatur. Sic 25. 34.
 Cicatrices vulnerum. Plin. lib. 12. cap. 17. In Arabia & olea dotata lacryma, qua medicamentum conficitur singulari effectu contrahendæ vulnerum cicatrices. Pro eo Cicatricem inducere dicit Celsus.
 Cladem. Liv. 25. 19. extr. Metu futuri decoris, si sua temeritate contractæ cladi superesset. i. e. Factæ.
 Culpam. Papin. l. lberio. §. litem. D. de negot. gest.
 Damnum. Cic. 5. de Fin. 91. Nec mercatura quaestiuosa, si in maximis lucris parum aliquid damni contraxerit.
 Frontem, Quod solent facere subirati, & quibus aliquid non placet. Plaut. Amph. prol. 52. Quid contraxistis frontem?
 Inimicitias. Quintil. lib. 7. cap. 2. Inimicitias domui contraxeratis.
 Invidiam in vita. Auct. ad Heren. lib. 4. 50.
 Iram alio cuius sibi. Ovid. 2. Met. 660.
 Iter contrahere. i. e. Brevis facere, aut properare. Propert. lib. 3. 20. 12.
 Jura, significat Austeritatem legum temperare, & minus quam pro imperio agere, ne summum jus summa sit injuria. Stat. 11. Theb. 682.
 Lites. Cic. 3. de Legib. 6. Lites contractas judicant. Verba sunt x i tabb. de Minoribus Magistratibus.
 Litigium inter aliquos. Plaut. Casin. 3. 2. 31.
 Nam quo aliquid contrahere cupio litigii inter eos duos.
 Malum contrahitur. Celf. lib. 2. cap. 1. Hiems autem capitis dolores, tussim, & quicquid in faucibus, in visceribus mali contrahitur, irritat. Molestias liberalitate sua. Cic. 2. Fam. 15.
 Morbum. Plin. lib. 30. cap. 8.
 Mucorem. V. Æruginem, supra.
 Nefas. Liv. 5. 15. extr.
 Noxam. Columel. lib. 6. cap. 27. Aut si id facere prohibeantur, cupidine sollicitati, noxam contrahant. i. e. Incidant in morbum. De equis.
 Odium. Auct. ad Heren. 4. 50.
 Offensionem. Cic. 1. de Invent. 24. Si turpitudine causæ contrahet offensionem.
 Opus ingens in minoribus gyros. Stat. 4. Silv. 7. 4.
 Orationem contrahere, & Dilatare, contraria. Cic. in Partit. 23. Quæ simplicibus verbis ita tractatur, ut aut ex verbo dilatetur, aut in verbum contrahatur oratio.
 Periculum. Liv. 2. 23. extr.
 Piaculum sibi, & Republicæ. Liv. 5. 52. extr.
 Pituitam. Celf. lib. 4. cap. 5. i. e. Gignere vel augere.
 Pœnam sibi. Cæf. 8. Bell. Gall. 22. Sed tamen se contentum fore ea pœna, quam sibi ipsi contraxissent.
 Præcepta in unum. Ovid. Rem. Amor. 424.
 Rationem cum aliquo. Cic. pro Cluent. 41.
 Situm. V. Æruginem, supra.
 Tempus, cui contrarium Extendere. Plin. in Paneg. cap. 49. Non ipsum tempus epularum tuarum, quomodo frugalitas contrahat, extendit humanitas?
 Terram contrahere dicitur Sol, qui Lætificare opponitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 102. Et modo accedens, tum autem recedens binas in singulis annis reversiones ab extremo contrarias facit: quarum in intervallo, tum quasi tristitia quadam contrahit terram, tum vicissim lætificat, ut cum cælo hilarata videtur.
 Tristitia contrahitur largiore potu. Plin. lib. 24. cap. 6. Invenio potu modico tristitiam animi resolvi, largiore contrahi.
 Tristitiam contrahere dicitur bilis atra. Celf. lib. 3. cap. 18. Alterum genus infaniæ est, quod spatium longius recipit, quia fere sine febre in-

cipit, leves deinde febriculas excitat, & consistit in tristitia, quam videtur bilis atra contrahere.
 Valetudinem ad veram contrahere ex re aliqua. Plin. 7. Epist. 18.
 Vela, Translate, pro Reprimere sese, & cautius agere. Cic. 1. Att. 13.
 Contraxi vela perspicuum inopiam judicium, &c. Hor. 2. Carm. 10. 22.
 — sapienter idem
 Contrahes vento ninium secundo
 Turgida vela. Sumpsum est a nautis, qui vehementius spirante vento vela contrahunt, quo tutius navigent: vento languidiore pandunt, captantes auram. Erafm. in Chiliad.
 Ventrem. Plin. lib. 22. cap. 10. Ipsi nucleo vivunt, panem facientes prædulcem, & qui contrahat ventrem.
 Umbras contrahit dies medius rerum. Ovid. 3. de Arte Am. 733.
 Vultum contrahere, est Austerius intueri. Ovid. 4. de Pont. 3. 7.
 Contrahere, [*συμβάλλειν, συναλλάττειν*] Pascisci; ut fit in emendis, vendendisque mercibus. Cic. 3. Off. 66. Tollendum est igitur ex rebus contrahendis omne mendacium.
 Contrahere cum aliquo. Cic. 4. Verr. 170. Nam quas pecunias iis ferebat expensas, quibuscumque contraherat, &c.
 Quantis molestiis vacant, qui nihil omnino cum populo contrahunt? Cic. 5. Tusc. 105.
 Contrahere alicui, pro Cum aliquo. Ulp. l. 8. §. 10. D. ad senatusc. Velleian. Si quum effem tibi contracturus, mulier intervenerit, ut cum ipsa potius contraham. Hotom.
 Mandatum contrahi. Paulus l. obligatio. D. mandat. vel contr. Item mandatum & in diem differri, & sub conditione contrahi potest.
 CONTRACTUS, a, um. Partic. [*συνελεγεσθε*] ut, Contractus exercitus. Liv. 27. 41. Plin. lib. 18. cap. 2. Contractis ad medium digitis. Similitudinis est ad verbum unum contracta brevitatis. Cic. 3. de Orat. 157. Geita & contracta res. Cic. pro Quint. 11. Id quo facilius facere possitis, dabo operam ut a principio res quemadmodum geita & contracta est, cognoscatis.
 Contractæ res. Cic. 1. Off. 15.
 Homo contractus, pro Parco. Virg. in Moreto, v. 78.
 Verum hic non domini (quis enim contractior illo?) Sed populi proventus erat. Contractor. i. e. Parcior, frugalius, minisque rerum suarum profusus. conf. Her. 1. Epist. 7. 12.
 Bellum contractum degunt cum ventis naute. Lucret. lib. 4. 965.
 Frigore contracto piger. i. e. Ob frigus contractum. Virg. 4. Georg. 259.
 Culpam contractum malum ægritudinem acriorem facit. Cic. 3. Tusc. 12.
 Consuetudines & familiaritates, multaque cum multis res familiaritate contractæ. Cic. 1. Off. 53.
 Contractus, [*συνελεγεσθε*] Compressus. Hor. 2. Serm. 7. 61.
 — an turpi clausus in arca
 Contractum genibus tangas caput.
 Contracta res est & adducta in angustum. Cic. de Amicit. 20.
 Cupido contractus, i. e. Temperata cupiditas, compressa avaritia. Hor. 3. Carm. 16. 39.
 Frons contracta, i. e. Rugosa. Hor. 2. Serm. 2. 125.
 Paupertas contracta, Angusta. Hor. 1. Epist. 5. 20.
 Vestigia contracta alio cuius sequi, i. e. Difficilem vivendi rationem, aut mores, aut studia alio cuius imitari. Hor. 2. Epist. 2. 80. Sed varia lectio est. Vet. Schol. Contracta, Bentl. Non tacta, Cuning. Cunctata ex Mss.
 Contractus, [*συνελεγεσθε*] Introitus contractor. Cic. 2. de Nat. Deor. 144.
 Ignis contractor, i. e. Minor. Lucret. lib. 5. 570.
 Locus exiguus atque contractus. Virg. 4. Georg. 295.
 Spatiofum & contractum, contraria. Columel. lib. 5. cap. 5. Sed neque spatiosiora quam decem pedum, neque contractiora quam quatuor. Spatio brevi contracta. Ovid. 6. Fast. 495.
 Contractiores noctes. Cic. in Parad. 1. Accipies igitur hoc parvum opusculum lucubratum his jam contractoribus noctibus. h. e. Brevioribus.
 Studia contractoria in senectute esse debent. Cic. pro Cael. 76.
 Contracta & astricta eloquentia pudenda est, dialectica. Cic. de Clar. Orat. 309.
 Contractus & brevis ambitus verborum. Cic. de Clar. Orat. 162. De periodo.
 CONTRAHENDUS, a, um. Partic. [*συναλλακτοῦς*] ut, Negotiis contrahendis implicari. Cic. 2. Off. 39.
 CONTRACTUS, Adv. Compar. Sen. de Tranquilit. cap. 9. Affuescamus habitare contractus.
 CONTRACTIO, ðnis. f. [*συνδῆ*] ut, Contractio nervorum. Plin. lib. 20. cap. 14.
 Contractio frontis. Cic. pro Sext. 19.
 Contractio pagine. Cic. 5. Att. 4. Et si meam in eo parsimoniam hujus pagine contractio significat.
 Contractio & porrectio. Cic. 2. de Nat. Deor. 150. Digitorum contractio facilis, facilisque porrectio, propter molles commissuras.
 Contractio & Productio, contraria. Cic. 3. de Orat. 194. Aut contractio-ne brevis fieret, aut productione longius.
 Projectio, & Contractio, contraria. Cic. in Orat. 59. Brachii projectione in contentioribus, contractione in remissis.
 Contractio & Remissio. Cic. 1. Off. 146. Ex superciliorum aut remissione aut contractione.
 Effusio animi, & Contractio, contraria. Cic. 4. Tusc. 66.
 CONTRACTIUNCULA, æ. f. [*συνδῆλον*] dimin. Cic. 3. Tusc. 83. Hoc detracto, quod totum est voluntarium, ægritudo erit sublata illa mærens, morsus tamen & contractiuncula quedam animi relinquuntur.
 CONTRACTUS, ðs. m. Idem quod Contractura. q. V. Vitruv. lib. 3. cap. 3. Contractus, apud Jurisconsultos, est Negotium inter duos pluresve data opera gestum, ut vel uterque invicem, vel alteruter obligetur. l. Labeo. D. de verb. signific. l. rogati. D. de prescript. verb.
 Contractuum dum summa genera sunt: nam alii Nominati dicuntur, quibus certum nomen Latinæ lingue consuetudo imposuit, veluti Emptio, locatio: alii vero Innominati: Do ut des, Do ut facias, qui propterea sic appellantur, quia nullum certum ac proprium nomen habent. l. 1. & passim. D. de prescript. verb. Hotom.
 CONTRACTOR, ðris. m. Conciliator. Nuptiarum contractor. Cod. lib. 5. t. 5. l. 8.
 CONTRACTURA, æ. f. Vitruv. lib. 3. cap. 2. & alibi frequenter. Contracturam autem vocat in scapis columnarum, Qua gracilescunt.

strense. Vegetius lib. 2. cap. 13. extr. Rurfus ipse Centuriæ in Contubernia divisa sunt: ut decem militibus unus papilionem degentibus unus quasi præfret Decanus, qui Caput contubernii nominatur. Contubernium autem Manipulus vocabatur, ab eo quod conjunctis manibus pariter dimicabant. Festus, Contubernium dicitur Contubernium habitatio. Cæf. 3. Bell. Civil. 76. Depositis in contubernio armis, vallum relinquebant.

Ubi illud contubernium muliebris militiæ in illo delicatissimo litore? Cic. 7. Verr. 103.

In contubernio esse dicebantur Proconsulum, Proprætorum, Legatorum, Præfectorum, Tribunorumque militarium, forsitan & Centurionum, Adolescentes ingenii, qui eos, militiæ ascendendæ causa ab Urbe sequebantur. Cic. pro Plane. 27. Qui adolescentulus cum A. Torquato profectus in Africam, sic ab illo gravissimo &c. viro dilectus est, ut & contubernii necessitudo, & adolescentis modestissimi pudor postulat. Suet. Cæf. 2. pr. Stipendia prima in Asia fecit, M. Themi prætoris contubernio. Idemque eorundem dicebantur Contubernales, ut videre licet ex Cic. Ep. 20. extr. lib. 5. ad Famil. distinguendi opinor, ab his qui proprio nomine Comites vocabantur. De quibus V. f. l. Contubernium, Cohabitatio, convivium & sodalitas. Plin. 3. Epist. 3. Adhuc filium pueritiæ ratio intra contubernium tuum tenuit.

Inire contubernium alicujus philosophi. Suet. in August. cap. 89.

Contubernium in jure proprie dicitur Injustum matrimonium. Paul. lib. sentent. 2. c. 20. Inter fervos & liberos matrimonia contrahi non possunt, contubernium potest. Hotomanus.

Contubernium in fervis, idem quod Nuptiæ in liberis. Ulp. l. 35. D. de Edil. edict. Quod & in fratribus, & in personas contubernio sibi conjunctas observari oportet.

Contubernium etiam dicitur de Concubinato. Suet. in Vespas. cap. 3. extr. Post uxoris excellentem Cænidem Antonia libertatem, & a manu, quondam dilectam sibi, revocavit in contubernium: habuitque etiam Imperator pæne iusta uxoris loco. Adde Suet. Cæf. cap. 9. pr.

CONTUBERNALIS, is. c. [*κοντιβερνάλιος*, *ἀσπαστικός*] Festus, Contubernales dicuntur a Tabernis, quæ fiebant ex tabulis: unde & Tabernacula sunt dicta: licet ex rentoris & pellibus fiant.

Contubernalis, qui sub eisdem tabernaculis habitat, qua de causa militesse contubernales appellant. Scævola in l. ult. D. de aur. & arg. leg. & l. Rem. D. Cominodati. V. dict. superior.

Contubernalis est Domesticus & familiaris. Cic. 9. Fam. 20. Habuisses enim non hospitem, sed contubernalem.

Testes accusatoris confessores, convivæ, contubernales. Cic. pro Flacc. 24.

Contubernalis alicui in Consulatu. Cic. de Clar. Orat. 105.

Contubernalis, pro Hospite. Cic. pro Flacc. 41. Facis injuste, Læli, si putas periculo nostro vivere tuos contubernales, &c.

Contubernalis fervus, pro Domesticus. l. ultima. D. de auro & argento legato.

Contubernales & femina. Quintil. lib. 4. cap. 2. Namque ipsum offendunt ructuosos spiritus geminare, præclarasque contubernales ab omnibus spondis transverfas incubare, & reliquis circumjacere passim.

Contubernalis, Servi conjunx. Nam Uxoris nomen in Libera ponitur. Ulpian. l. 12. §. 16. D. de instrum. vel instr. leg. Contubernales quoque fervorum, id est uxores, & natos instrumto fundo contineri verum est. Hotomanus.

Contubernalis non solum pro Uxore servi usurpatur: ut apud Columel. lib. 1. cap. 8. Sed quacunquæ villico contubernalis mulier assignanda est, quæ contineat eum, & in quibusdam rebus tamen adjuvet. verum pro ipso etiam servo marito. Columel. lib. 12. cap. 1. de præceptis quæ villicæ exsequi debeat: Ea porro juvenis esse debet, id est non nimium puella, integræ quoque valetudinis, nec fœdi habitus, nec rufus pulcherrimi, fœditas fastidiosum, nimia species delidiosum facit ejus contubernalem. Rurfus cap. 3. Illud vero etiam in perpetuum custodiendum habebit villica, ut eos qui foris rusticari debebant, quum jam e villa familia processerit, requirat: ac si quis (ut evenit) eam contubernalis ejus intra tectum tergiversatus fessillerit, causam dedidit sciscitetur, exploretque utrum adverfa valetudine inhibitus restiterit, an pigritia delinquerit.

CONTUBERNALITAS, ætis. f. Cyprian. Ber. apud Suet. in Tiberio 57. A contubernio exponens, A contubernaliitate, inquit, ut Cypriani vocabulo utar. H. St. locus Suet. est cap. 56. extr. Desinit hæc dictio in Lugd.

CONTUBULO, ære. Tubulos conjungere. Augustin.

CONTUBULATIO, ðnis. f. Tumiditas orbiculata in vestibus. Apul. Met. 11. p. 258. Sed emendata exemplaria habent Contubulatio. q. V.

CONTUOR, contutus vel contitus sum, [*κοντιωρ*, *ἀπειλῶ*] ðri. est — Fixo obtutu aspicere. Dicitur & CONTUOR. V. paulo post. Cic. lib. 3. Tusc. 33. Nam revocatio illa, quam asserit, quum a contendis nos malis avocet, nulla est.

Oculus contueri. Cic. 3. de Nat. Deor. 3. Similiter contui, ac si me roges, cur te duobus contuear oculis, & non altero contuear: quum idem uno assequi possim.

CONTUOR, tueris, tuitus vel tuitus sum, [*κοντιωρ*] contui. Diligenter videre & aspicere. Plaut. Afin. 2. 1. 23.

Atque hercle ipsum adeo contour, quassanti capite incedit. Idem Merc. 4. 5. 16.

Quid Perfratram hic Demiphonis contour? Lucret. 4. 38. — atque in fornix quum sepe figuras

Contuimur miras, simulacraque luce carentium.

Contui, pro Contuseri. Pomponius Maccis geminus, Incepti contui, confpicio celeatam cuspidem. Nonius 7. 20. Sed Contueor frequentiori est in usu.

CONTURNS, entis. [*κοντιωρ*] Partic. Qui aspicit. Plin. lib. 29. cap. 6. Scarabeus viridis natura contuentium visum exacuit. Idem lib. 7. cap. 1. Contuentes Solem immobilibus oculis.

CONTUITUS, ðs. m. [*κοντιωρ*] Affectus. Cic. pro Sext. 115. Facit enim, Judices, vester iste in me animorum oculorumque contuitus, ut mihi jam licere putem remissiore uti genere dicendi.

CONTUMAX, æcis. Adj. [*αὐτίδης*] proprie (inquit Donatus) dicitur Contemptor petitorum. Martialis lib. 2. 68.

Ne me dixeris esse contumacem.

Amomum contumax fricanti, Quod non facile fricando comminuit, & Vol. 1.

fricanti resistit. Plin. lib. 12. cap. 13. Sic dicitur etiam triticum fractum contumax, quod ungui vel denti difficile cedit.

Boves contumaces, Reluctantes. Columel. lib. 6. cap. 2. Hac machinatione consequemur, ut etiam contumaces boves gravissima opera non reculent.

Populus contumax regibus suis, i. e. Rebellis adversus reges. Sen. Thyest. 8. Contumax in alios. Cic. 15. Att. 15.

In superiores contumax. Auctor ad Herenn. 4. 52.

Contumax emori, Quod non facile emoritur. Plin. lib. 16. cap. 10. Quinto generi situs idem, eadem facies, Larix vocatur: materies præstantior longe, inopportuna vis, emori contumax.

Contumax, etiam in bonum, Fortis & patiens. Tacit. 1. Hist. 3. Contumax etiam adversus tormenta fervorum fides, sapientiæ clarorum virorum necessitates.

Contumax, apud Jurisconsultos dicitur, Qui tribus edictis propofitis, vel uno pro tribus, quod vulgo *peremptorium* appellatur, litteris evocatus, præsentiam sui facere contemnit. Hermog. l. 53. §. 1. D. de re judicat. Hotomanus.

Contumacissimos æbrietas in alienum cogit arbitrium. Sen. Epist. 83.

CONTUMACIA, æ. f. [*αὐτιδία*, *αὐτιδία*] Inobediencia ex contemptu aliorum, & superbia orta. Cic. pro Rosc. Com. 44. Est tæ contumacia, arrogantia, vitæque universæ vox.

Infolentia, superbia, contumacia. Cic. 6. Verr. 89. An vero ex hoc illa tua singularis significatur infolentia, superbia, contumacia. Abrupta contumacia. Tacit. 4. Ann. 20.

Responsi contumacia. Cic. in Pison. 78. Sed Torquatus præter ceteros furebat contumacia responsi tui. i. e. Arrogantia. Budæus.

Contumacia in vultu. Liv. 2. 61. Idem habitus oris, eadem contumacia in vultu, idem in oratione spiritus erat.

Contumacia, pro Feritate. Cic. 5. Verr. 5. Ut isti non modo dictis factisque omnibus, sed etiam oris oculorumque illa contumacia ac superbia, quam videtis, diffimilium esse, ac semper fuisse, vidcar.

Contumacia, in bonum, pro Libertate & constantia non obtemperantis injulto imperio. Cic. 1. Tusc. 71. Adhibuitque liberam contumaciam, a magnitudine animi ductam, non a superbia. De Socrate.

Nota addi Libera. H. St.

CONTUMACITER, Adv. [*αὐτιδῶς*, *ἀπειθῶς*] Liv. 2. 58. Nec ulla vi domari poterant, tantum certamen animis imberant: segniter, otiose, negligenter, contumaciter omnia agere.

Contumaciter, arroganter, *ἀπειθῶς*. Cic. 6. Att. 1. Ad me autem, etiam quum rogat aliquid, contumaciter, arroganter, *ἀπειθῶς* solet scribere.

Et satis graviter, & non contumaciter. Cic. 16. Att. 4.

Contumaciter spernere imperia validiorum. Columel. lib. 6. cap. 2.

Contumaciter urbaneque vexari. Cic. 2. Q. frat. 1. Tum Clodius rogatus, diem dicendo eximere cepit: furebat, a Racilio se contumaciter urbaneque vexatum.

Contumaciter repudiare morem patrium. Cic. 2. de Divin. 71.

Contumaciter resistere scalturæ dicitur lapis vel gemma. Plin. lib. 37. cap. 7. Omnia autem hæc genera, scalturæ contumaciter resistunt, partemque ceræ signo tenent.

Compar. Contumacius fe gerere. Corn. Nepos 5. 2.

CONTUMELIA, æ. f. [*ὕβρις*] a Contumeo verbo, vel (ut vult Ulpianus) a Contemendo; Quum intra verba consistit, significat Convicium. Ter. And. 1. 5. 2.

— Pro deum atque hominum fidem, quid est, si non hoc contumelia est? Contumeliæ qualibus in rebus sint postæ, discimus ex Suetonio in Claudio cap. 8. Postquam dixit, Nec eo minus contumeliosis obnoxius vivit. Nam vides in his quæ sequuntur, qualia sint ea, quæ contumeliæ vocantur. H. St.

Contumelia plus est, quam Injuria. Cic. 5. Verr. 126. Retinere solitus erat aratores: atque ab iis non modo pro injuriâ, sed etiam per contumeliam tantum exprime frumenti, quantum Apronius imperasset.

Verborum contumelia. Cæf. 3. Bell. Civil. 71. Quo major perfugæ fides haberetur, commilitones appellans, & magna verborum contumelia interrogans, folerentne veterani milites fugere, in omnium conspectu interficere.

Aculei contumeliarum. Cic. 2. de Orat. 222. In quo nulli aculei contumeliam inerant.

Graves. Hor. Epod. 11. 39. Infames contumeliæ. Cic. in Orat. 89.

Inignis. In INIGNIS. Accipere contumeliam in se. Ter. Eun. 4. 7. 1.

Arcere ferro. In ARCEO. Commutare sua vita. In COMMUTO.

Dicere. Plaut. Pseud. 4. 7. 77. Contumeliam si dicēs, audies.

Descendere ad. Cæf. 3. Bell. Civil. 83.

Edere infandas contumelias in aliquem. Liv. In liberos, in conjuges infandæ contumeliæ editæ.

Facere. Ter. Phorm. 5. 7. 79.

Jacere in aliquem. In JACIO. Imponere plurimas injurias contumeliasque alicui. Cic. 6. Verr. 20.

Incedere aliquem contumelia. Tacit. 1. Ann. 47.

Insequi aliquem contumelia. Cic. 14. Att. 16.

Intorquere gravissimas contumelias. Cic. 4. Tusc. 77. Alternis enim verbis intorquentur inter fratres gravissimæ contumeliæ.

Lacerare contumelias. Cic. 1. Philipp. 5.

Onerare. Cic. 2. Philipp. Operire. Cic. 6. Verr. 118.

Servire & Pati contumelias. Cic. ad Brut. 16. Neque usquam exul esse possim, dum servire & pati contumelias pejus odero malis omnibus.

Perferre. In PERFERO. Vertere in contumeliam. Cæf. 1. Bell. Civil. 8.

Vexare aliquem omnibus contumelias. Cic. 1. de Nat. Deor. 73. Contumeliæ debilitatis. Plin. 8. Epist. 18. ad Rufinum.

Contumeliam & Impudentiam Atheniensis tanquam deas colere, & illis aras exererunt, ut scribit Pausanias. Sed & Cic. lib. 2. de Legib. 28. Nam illud, inquit, Athenis vitiosum est, quod Cylonio scelere expiato, Epimeneide Cretensi suadente, fecerunt Contumeliæ sanam, & Impudentiæ. Idem & Theophrast. lib. de Legibus, & Ister lib. 4.

Quare mirum illud est, quod scribit Xenophon in Symposio, Pudorem scilicet esse deum, non Impudentiam, quum de adolescentum amoribus ageret.
 Videndum ut Pausanias vocet Contumeliam. Hic saltem diceret quid Græce. Pro Contumelia vix aliter afferre possit Græce, ut opinor, quam ὑβρις. Nam & Plur. duobus in locis ὑβρις cogitur dicere, ubi agi videmus de Contumelia. Vide in App. Parthica hist. p. 100. pr. & 103. circa finem, ex ipso Plutarcho. H. St. Descripta superiora sunt ex Alex. ab Alex. Genial. diar. 1. 13. Ceterum locum Pausanie in Att. p. 27. pr. Wech. huc nihil pertinere perspicuum est, qui de duobus lapidibus loquitur, quibus reus & accusator in Areopago insitebant. V. Hadr. Jun. Animadvers. 1. 3.

CONTUMELIOSUS, a, um. Adj. [ὑβριστής, ὑβριστικός] Qui contumeliam facit. Quintil. lib. 10. cap. 7. Tam contumeliosos in se ridet invicem eloquentia.
 Injuriosum & contumeliosum in aliquem. Cic. pro Corn. Balb. 24. In scios vero ipsos, & in eos de quibus agimus, foederatos, injuriosum & contumeliosum est, his præmiis & his honoribus exclusos esse.
 In edictis contumeliosus. Cic. 3. Philipp. 15. At quam contumeliosus in edictis, quam barbarus, quam rudis!
 Beneficium alicujus contumeliosum. Cic. 15. Att. 2. Non dubitares, essent quin otiosi futuri, usurique beneficium Antonii contumelioso.
 Literæ in aliquem contumeliosæ. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Oratio. Cic. pro Planc. 6. Sin hunc illi antepono, contumeliosa habenda est oratio.

Verbum contumeliosissimum. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Voces contumeliosæ. Cæf. 1. Bell. Civil. 69.
 Partim superbus, partim contumeliosus. Cic. 1. Fam. 10. Quanquam qui istinc nunc veniunt, partim te superbum esse dicunt, quod nihil respondens: partim contumeliosum, quod male respondeas.
CONTUMELIOSE, Adv. [ὑβριστικῶς] Cic. 2. de Orat. 212. Dimitto autem eos non tam contumeliosæ, quam philosophum illum, &c.
 Contumeliosè aliquid dicere de absentibus. Cic. 1. Off. 134.
 Contumeliosè lædere aliquem in concionibus. Cic. 1. Att. 9.
 Contumeliosus facere injuriam. Ter. Phorm. 2. 3. 1.
 En, unquam cuiquam contumeliosus
 Audistis factam injuriam, quam hæc est mihi?
 Contumeliosissime alicui maledicere. Cic. in Vatin. 50. Et lib. 1. de Nat. Deor. Contumeliosissime vexare.

CONTUMILO, [συνέπιπλο] Ære. Tumulo vel terra tegere. Martial. lib. 8. 57. Collegitque sinu fragmenta novissima fracti
 Oris, & aggesta contumulavit humo.
 Humo patria contumulari. Ovid. 3. Trist. 3. 33.
 Contumulare, dativo junctum. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdices ovis itragulum molle pulvere contumulat.
CONTUMULATIO, Ænis. f. Augustin.
CONTUNDO, tidi, tūsum, [συνέπιπλο, φλάω] Ære. Frangere, percutere, friare. ut, Contundere in pila. Varro 3. de R. R. cap. 16. Et apud Columel. lib. 7. cap. 7. Contundere ferreis pilis. Asper equus duris contunditur ora lupatis. Ovid. 1. Amor. 2. 15.
 Contundi castibus. i. e. Percuti & comminui. Cic. 2. Tusc. 40. Inde pugiles castibus contusi ne ingemiscunt quidem.
 Chiragra contudit articulos. Hor. 2. Serm. 7. 16.
 — postquam illi iusta chiragra
 Contudit articulos.

Nares alicui. Ovid. 14. Met. 95.
 Aliquem pugnis. Plaut. Amph. 1. 1. 251.
 — nonne hic homo modo me pugnis contudit?
 Contundere & comprimere cor alicujus. Cic. 3. de Orat. 16. Qui illius acerbum cor contundam & comprimam.
 Animum. Cic. 12. Att. 43. Contudi enim animum, & fortasse vici, si modo permanfero.
 Audaciam exultantis prædonis contundere & frangere. Cic. 13. Philipp. 29.
 Calumniam obterere atque contundere. Cic. pro Cæcili. 11. Immo ut viro forti ac sapienti dignum fuit, ita calumniam, stultitiamque obtricit ac contudit.
 Facta alicujus contundere, pro Superare & vincere. Plaut. Stich. 2. 1. 33.
 Hydram contundere, pro Domare, debellare. Hor. 2. Epod. 1. 10.
 Speratum meritis, diram qui contudit hydram.
 Impetum alicujus. Hor. 2. Carm. 6. 10.
 Ingenium contudit patientia longa malorum. Ovid. 5. Trist. 12. 31.
 Iras. Columel. lib. 6. cap. 2. Si nimis asperi erunt, patere unum diem noctemque deserviant: simulatque iras contuderint, manu producantur. Populos feroces. Virg. 1. Æn. 264.
 Sævitiæ alicujus. Propert. lib. 1. 1. 10.
 Virtutem hostium secundis præliis contundere, Comminuere, frangere, comprimere. Valer. lib. 3. cap. 2. de Fortitudine ext. 5. ubi de Epaminonda loquitur.
 Crebro scitu contundi. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 427.

CONTUSUS, [συνεκρούσθω] Partic. Sallust. Jug. cap. 43. extr. Avaritia magistratum ante id tempus in Numidia noctis usque contusa, hostiliumque auctæ erant.
 Animi contusi. i. e. Confracti. Virg. 4. Georg. 240.
 Corpora labore. Lucret. lib. 4. 955.
 Contusa vasa. Ulp. Quænammodum si vinum esset effusum, vel vasis contulis, vel qua alia ex causa. l. 1. in princip. D. de peric. & commod. rei vend.
CONTUSIO, Ænis. f. [συνέκρουσις] Plin. lib. 17. cap. 24. Est & quædam contusio facilis hebetioris. Columel. lib. 12. cap. 47. Quia hæc candidior est oliva, quam ea que contusione livorem contrahit. Hinc per translationem Cels. vocat Contusionem, Quum pars aliqua ferro vel baculo contusa & læsa, livorem acquirit, nec ulcus contrahit, sed tantum inflata est. [Haud scio an utquam Celsus hac voce usus sit. Collisa autem fere vocat, que Contusa Plinius. quem juniores Chirurgi sequuntur.]

CONTUOLUS, a, um. Contuoli oculi sunt in angustum coacti conviventibus palpebris. Auctor Festus.
CONTUOR, V. CONTUOR.
CONTURBO, [ἀνατρέπω] Ære. Notæ significationis. Cic. 8. Fam. 12. Conturbat me mora ferri hujus, qui tibi iheretas tulit.
 Animus. Cic. 3. Off. 40. Incidunt sepe multe causæ, quæ conturbant animos utilitatis specie.

Basta, Permiserere. Catul. 5. 11.
 Rationes. Ter. Eun. 5. 3. 29. Ita conturbasti mihi rationes omnes. Elegans dicendi forma, contrariæ illi, qua usus est Plaut. Amph. prol. 4. quum inquit,

Et ut res rationesque vestrum omnium
 Bene expedire vultis, peregrege & domi. Qui enim non sunt solvendo, neque se extricare noninibus possunt & ære alieno, illi conturbant: nec enim eorum rationes explicari & expediri possunt. Sic etiam accipitur Conturbator apud Martialem, 7. 27. 10. & Conturbare apud Cic. 4. Att. 7. Hæc Turnebus Advers. 4. 15. & aliter paulo ac Budæus, ut videbis infra. Utere tuo judicio.

Rem conturbare, Turbidam, incertamque reddere. Sallust. in Jug. 79. extr. Veri cognitionem conturbare. Cic. 4. Acad.
 Vox conturbatur. Lucret. lib. 4. 561.

Conturbare, absolute, [ἀνατρέπω] inquit Budæus ad l. Cuicumque §. Idem Labeo D. de Inst. act. Est etiam Deconquere, & pecuniam suam dissipare: & proprie de fervis dicitur, qui cum rationibus dominicis paria non faciunt. Cic. 4. Att. 7. De Apollonio quod scribis, qui illi Dii irati, homini Græco, qui conturbare quidem putat sibi licere, quod equitibus Romanis. Idem pro Plane. 68. Verum fac me multis debere, & in his Plancio: utrum igitur me conturbare oportet, an ceteris, quum jusque dies venerit, hoc nomen, quod urget, nunc, quum petitur, dissolvere? Sic intelligi debet Conturbat Atlas apud Martial. 9. 4.
 Grandis in aethereo licet auctio fiat olympo,
 Coganturque dei vendere quicquid habent:
 Conturbabit Atlas, &c. i. e. Cælum totum tibi decoquet. Sic 10. 96. 9.

Hic pretiosa fames, conturbatorque macellus. conf. reliqua ibid. Paul. Manut. exponens illud Cic. 4. Att. 7. sic ait, Conturbare est, omittis veteribus creditoribus, satisfacere his qui posteros crediderunt. Perspicuum est in oratione pro Plancio. Verum fac me multis debere, &c. Hæc Paulus. Fortunas conturbare, Cic. dixit 8. Fam. 12. Bud. 1. c.

CONTURBATUS, a, um. [ἀνατρέπητος] Partic. Cic. 1. Att. 12. Quod præterea ad te scribam, non habeo: & mehercule eram conturbator.
 Trifidis & conturbatus. Cic. 6. Ver. 52.

Ludi deformati, inquinati, perverri, conturbati. Cic. de Arusp. Resp. 25. Ludos esse pollutos pignificatis, ac plane dicitis, quod magis inquinatum, deformatum, perversum, conturbatum dici potest?
CONTURBATIO, Ænis. f. [ἀνατρέψις] Ennius apud Cic. 4. Tusc. 19. Conturbationem, metum excutientem cogitata. subaudi, Expectorat.
CONTURBATOR, Ænis. m. [ἀνατρέπις] Qui conturbat. Significat etiam Decoctorem. V. in præcedentibus. Martial. 7. 26.

Conturbator aper, villius esurio. Qui enim ex macello vivebant Romæ, & cupiditis menfas & apro onerabant, ad extremum patrimoniam vorabant, & decoctores, vel inopes certe fiebant. Budæus. l. c.
CONTUS, i. m. [χόντος] Sudes est, five hasta longior, duriorque & acuta sine ferro, ad percutiendum apta. [Cur sine ferro?]
 Duri contis detrudere aliquid. Virg. 9. Æn. 510.
 Contus, Pertica oblonga in capite ferrum habens, qua nautæ (inquit Donatus ad Ter. Hec. 1. 2. pr.) utuntur ad exploranda loca navibus opportuna: a quo Percutor deducitur.
 Acuta cuspide conti. Virg. 5. Æn. 208.
 Ratem regere longo conto. Sen. in Herc. fur. 9.
 Ratem subigere conto. Virg. 6. Æn. 302.
 Contus, pro Membro virili prælongo. Auctor carminis obscæni,
 Trajectus conto sic extendere pedali,
 Ut culum rugos non habuisse putes.

CONTOR verbum V. f. l.
CONTATUS, i. m. [χοντός] Conto, i. e. hasta longiori armatus. Veget. de Re Mil. 3. 6. Utrum contatis, an sagittariis amplius valeant. V. MOX CONTOPHORI.
CONTIFEX, Ænis. m. Idem. Ubi Facio esse Occido, ut in Conficio, Interficio. Gloss. Vet. Contifices, παροίθαλοι. Hinc
CONTIFICIUM, i. n. Vopisc. in Probo cap. 19. Qui omnes contificiis interempti sunt. Al. E posticis. V. Salmat. not. & Voff. Lex. in Contus.
CONTOPHORI, [χοντοφῶροι] Equitum genus, qui in bello contis utebantur, i. e. hastis longioribus. V. Polluc. lib. 1. sect. 131. Non est tamen in quibusdam Mss. conf. CONTATA paulo supra.
CONTUSIO, CONTUSUS, V. CONTUNDO.
CONTUTOR, Ænis. m. [συνεκρούσθω] quali Cum alio tutor. Julianus in l. Ex facto. D. de Neg. gett. Valerius Severus respondit, adversus contutorem negotiorum gestorum actionem tutori dandam.
CONVADOR, [κληρόσω] Ære. Idem quod implex, i. e. Vadimonio obfringere. Plaut. Curc. 1. 3. 5.
 Ubi tu es qui me convadatus es Veneris vadimonis?

CONVALERO, Ære; vel potius CONVALESCO, valui, valitum, [ἐνιάζω, γαίζω] Ære. Salutem recuperare. Cic. 12. Fam. 22. Hircius nosfer tardius convalescit.
 Ex morbo convalescere. Cic. de Fato 28. Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere, five tu medicum adhibueris, five non adhibueris, convalesces.
 Magis indies convalescere. Cic. pro Milon. 25.
 Civitas convalescere & sanari dicitur. Cic. pro Sull. 76. Ex magnis & diuturnis & jam desperatis Reipub. morbis ista repente vis erupit: ut ea confecta & ejecta, convalescere & sanari aliquando civitas possit. Ne rei crudelitas expectata in me, in vos convalescat. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Al. Expertæ.
 Fama convalluit. Curt. 9. 6.
 Flamma convalluit. Quintil. lib. 5. cap. 13. At si singula queque dissolveris, jam illa flamma, que magna congerie convalluerat, ductus quibus alebatur, concidit.
 Ignis convalluit, i. e. Vires affuspirat. Ovid. 8. Met. 477.
 Incommodum ad pernecium aliquorum convalescit. Cic. Anteq. iret in exil. 16. Mihi credite, hoc in uno incommodum confirmatum, multorum infirmam incolomitatem: & si initio non erit refutatam, impune ad omnium pernecium convalescet.
 Mala convallere pro longas moras, i. e. Confirmata sunt. Ovid. Rem. Amor. 211.
 Mens convalluit. Ovid. 15. Epist. 73.

- Opes convalescunt. Liv. 1. 14. Fidenates nimis vicinas prope convalescere opes rati, prius quam tantum roboris esset, quantum futurum apparebat, occupant bellum facere.
- Opinio convulvit. Columel. lib. 3. cap. 7. Cui nostrae sententiae scio paene omnium agricolarum diversa esse opinionem, quae de amineis in vetera longo jam tempore convulvit.
- Pignus convalescit. Marcian. in l. sicut. §. Venditionis. D. Quibus modis pignus vel hypoth. sol. Quod ita intelligemus, ut & si legatum redemptum fuerit, convalescat pignus.
- Sensus mei convolvere. Ovid. 1. Trist. 3. 14.
- Convalescere particulatim. IN PARTICULATIM.
- CONVALESCENTIA, f. Symmach. 3. Epist. 11.
- CONVALIDO, [convalescentia] are. Gloss. Gr. Lat.
- CONVALLIS, is. f. [convallium] Plinities ex omni parte montibus collibusque comprehensa: dicta (ut inquit Varro 4. 3.) quasi Cavata vallis. Liv. 1. 38. Et infima vallis loca circa forum, aliaque interjectas collibus convalles.
- Roma in montibus posita & convallibus. Cic. 2. de Lege Agr. 95.
- Abrupta. Lucan. lib. 7. 174.
- Cava. Virg. 2. Georg. 186.
- Depressa. Virg. 3. Georg. 276.
- Obscura. Virg. 6. Aen. 139.
- Virens. Virg. 6. Aen. 679.
- CONVALLO, are. Vallis undique munire. Tertull. de Jud. Dom. 6. de Angelis, Convallantque Deum cum majestate superna.
- CONVALLATUS, a, um. Partic. Gell. 12. 13. Oceani undarum ambitu terrae omnes convallate.
- CONVALLATIO, onis. f. Tertull. adv. Jud. cap. 8.
- CONVARIIO, are. Apul.
- CONVARIATIO, onis. f. Augustin.
- CONVASO, [convassatio] are. Verbum a Graecorum imitatione tractum; significat Furim colligere. Figuratum a colligendis vasis, ut ait Donatus. Ter. Phorm. 1. 4. 13.
- Aliquid convassalem, atque hinc me conjicerem protinus in pedes. Nonius 2. 146. Convassare, dicitur Furim omnia colligere.
- CONVASATUS, a, um. Partic. Sidon. 7. Epist. 2.
- CONVASTATIO, onis. f. a Convalto. Augustin.
- CONVECTO, are; & CONVECTOR, onis. V. CONVEHIO.
- CONVEHIO, vevi, vectum, [convectio] are. Comportare. ut, Convehere as plautris ad avarium. Liv. 4. 60.
- Convehere camelis aliquid. Plin. lib. 12. cap. 14. Thus collectum Sabotam camelis convehitur.
- Convehere lintribus. Cic. pro Milon. 75. Repente lintribus in eam infulam, materiam, calcem, caementa, atque arma convehit.
- Convehere ex diverso. Plin. lib. 11. cap. 30. de formicis, Et quoniam ex diverso convehunt, altera alterius ignara.
- Convehere ex Hispania merces, i. e. Apportare, advehere. Plin. lib. 8. cap. 14. Et apud Liv. 3. 23. Convehere praedam ex caltris.
- CONVECTUS, a, um. Partic. Liv. 24. 36. Commeatus convecti.
- CONVECTIO, onis. f. Ammian. 14. 10. Annoxae convectio est impedita.
- CONVECTOR, onis. m. [convectus] Qui in eadem navigat navi. Cic. 10. Att. 17. Quin etiam navis ejus me, & ipso convectore infumato puto.
- CONVECTO, are. frequent. [convectio] Virg. 9. Aen. 613.
- Convectare juvat praedas, & vivere rapto.
- Scalas convectant ex proximis agris. Tacit. 3. Hist. 27.
- CONVELLO, velli & vulsi, vultum, [convellere] are. Idem quod Vellere vel Avellere. Plaut. Amph. 4. 2. suppo. 3. pr. Quis tam vasto impete has fores toto convulvit cardine? i. e. Concusit?
- Virgilius, — Cynthus auream Vellit, & admonuit. In quodam Panegyri. p. 255. meae edit.
- Convellerit, pro Convulserit. H. St. Prior locus ex Ecl. 6. 3. V. EVELLO.
- Convulsa fedibus domus. Plin. 7. Epist. 18.
- Armos convellere. Columel. lib. 6. cap. 16. Bos obviae radici oblectatus convellit armos. Il s' espante.
- Claustra portarum. Stat. 11. Theb. 296.
- Glebam vomere. Catull. 62. 4.
- Repagula convellere, atque effringere valvas. Cic. 6. Verr. 94.
- Fundamenta. Columel. lib. 1. cap. 4.
- Gratus convellere ac removere. Cic. pro Domo 54.
- Saxa convellere infima quibus fundamenta continentur. Caes. 2. Bell. Civ. 11.
- Convellere ea quae non possunt moveri. Cic. 2. de Orat. 205. Ne aut irrisione, aut odio digni putemur, si aut tragedias agamus in nugis, aut convellere adoriamur ea quae non possunt commoveri.
- Dapes avido dente. Ovid. 11. Met. 123.
- Discordia aliquem. Tacit. 4. Ann. 40.
- Turres & culmina domorum. Virg. 2. Aen. 446.
- Ferro aliquid. Virg. 6. Aen. 148.
- Flabra & imbres convellunt aëcolum. Virg. 2. Georg. 294.
- Silvam viridem ab humo. Virg. 3. Aen. 24.
- Vexilla. Tacit. 1. Ann. 20.
- Opinionem mentibus comprehensam. Cic. pro Cluent. 6. Deinde si quam opinionem jam velle mentibus comprehenditis, si eam ratio convellerit, si ratio labefactabit, si denique veritas extorquebit &c.
- Pectus alicuius verbis. Ovid. 17. Epist. 3.
- Vires convellere vigilia, siti &c. i. e. Eas infirmas facere. Cels. lib. 3. cap. 4.
- Labefactantur & convellantur auxilia. Cic. pro Rabir. perd. reo, 3.
- Quamobrem, si est boni Consulis, quam cuncta auxilia Reipub. labefactant, convellique videat, ferre opem parcia.
- Convellere, pro Auferre, abolere, abrogare, destruere. Cic. pro Corn. Balb. 61. Cur ea, quae mutare non possumus, convellere malumus, quam tueri?
- Convellere acta alicuius, Labefactare. Cic. 2. Philipp. 83. Nolo plura, ne acta Dolabellae videat convellere.
- Convellere, quod vulgus *Confulare* vocat. Cic. 1. de Divin. 107. Haec si tenemus, quae mihi quidem non videntur posse convelli, profecto hominibus a diis futura significari necesse est.
- Convellere atque auferre aliquem Deum ex suis fedibus. Cic. 7. Verr. 186.
- Paene convellit me ex hortulis meis. Cic. 1. de Legib. 54.
- Convellere aliquem de pristino statu. Cic. 8. Att. 23. Secutae sunt duae pridie Calendas, ambae date; quae me convellerunt de pristino statu. i. e. Et conturbaverunt, & commoverunt.
- Convellere iustitiam utilitate aliqua: cui opponitur Constituere. Cic. 1. de Legib. 42. Ita fit, ut nulla sit omnino iustitia, si neque natura est, & ea quae propter utilitatem constituitur, utilitate alia convellitur.
- Convellere gratiam alicuius. Caes. 8. Bell. Gall. 50. Qui M. Antonii reposita Caesaris decedentis convellere gratiam cupiebant.
- Convellere & commutare conditionem amicitiae, & jus societatis. Cic. 5. Verr. 15.
- Convellere stenum Reipub. Cic. in Pison. 47.
- Convellere factam a terra. Virg. 1. Georg. 457.
- non illa quisquam me nocte per altum Ire, neque a terra monent convellere funem. i. e. Nemo mihi suadeat navim tunc e portu solvete. Periphrasis poetica.
- Convellere aliquid alteri, Subducere & suffurari. Cic. 5. Att. 20. in fine, Des operam ut quod tuo meoque beneficio puer habet, cures ne qua ratione convellatur. i. e. Eripiatur.
- Labefactata atque convulsa cogitatio. Cic. 5. Fam. 13. Quae cogitatio quam mihi non omnino excidisset, (etenim penitus infederat) vi tamen temptatam, & concursu calamitatum erat aliquantum labefactata atque convulsa.
- CONVULSUS, a, um. Partic. [convulsus, convulsus] ut, Convulsus musculus, h. e. Cujus fibrae contractae sunt versus suam originem: & Convulsi nervi, & Convulsi tendones dicuntur; h. e. Retracti, & veluti Complicati. Plin. lib. 20. cap. 7. Convulsa & luxata caulis tritis cum polenta ex aqua frigida leniunt.
- Aequor convulsium remis, rostrisque, Commotum. Virg. 5. Aen. 143.
- Domus convulsa, Valde commota. Tacit. 12. Ann. 1. pr.
- Loca convulsa vasta ruina. Virg. 3. Aen. 414.
- Convulsa penitus Respublica. Cic. de Clar. Orat. 115.
- Roma fedibus suis. Cic. in Pison. 52. Quum mihi ipsa Roma prope convulsa fedibus suis, ad complectendum conservatorem suum procedere visa est.
- Vi dominationis convulsus, & mutatus. i. e. Licentia principatus corruptus. Tacit. 6. Ann. 48.
- CONVOLVOM, dixerunt veteres pro Convulsom: ut, Artus convolvi pereunt, apud Lucret. lib. 3. 344.
- CONVOLVIO, onis. f. [convolutio] Plin. lib. 20. cap. 15. Liguliticum aliqui panacem vocant, stomacho utile est, item convulsionibus & inflammationibus. Convulsionibus, hoc est quod vulgus Retractiones vocat. Quae sunt vel in musculus, vel in tendonibus propter intemperiem humorum inflammatorum, aut fluxionem frigidam in partem nervosam. Cujus species videtur apud Galenum in lib. de Locis affectis.
- CONVELO, [convellere] are. Idem quod Velare. Plin. lib. 17. cap. 22. Plagam omnem obliquam fieri, ut facile decendant imbres, & ad terram verti, quam levissima cicatrice acie falsis exacta, plagaque convolata. Gell. 7. 3. Epagogen multis argumentis convolat.
- CONVELIFICATIO, onis. f. Augustin.
- CONVENA, CONVENIENTIA. V. CONVENIO.
- CONVENA, arum. [conventus] Galliae Aquitanicae populi sunt, quibus olim Romani jus Latii tribuerunt. Auctor Strabo lib. 4.
- CONVENIO, veni, ventum, [conventus, conventus] are. Simul venire, congregari. Plaut. Pseud. 1. 2. 44.
- Facite hodie ut mihi munera multa huc ab amatoribus conveniant. Cic. 4. Verr. Huc conveniunt cum litteris, veniunt cum mandatis. Quoniam convenimus ambo. Virg. 5. Ecl. 1.
- Multa convenerunt, quae mentem exturbarent meam, subita defectio Pompeii, alienatio Coss. Cic. 2. Q. frat. 1.
- Undique convenire. Cic. 2. Verr. 54. Quum haec frequentia totius Italiae Roma discesserit: quae convenit uno tempore undique, comitiorum, judiciorum, censendique causa.
- Convenire in. ut
In aedem conveniunt. Ovid. 3. Fast. 205.
In unum convenire. Cic. 8. Att. 6.
In urbem. Plaut. Truc.
Convenire ad. ut
Ad aliquem convenire. Caes. 1. Bell. Civil. 13. Adventu Caesaris cognito, decuriones Auximi, ad Actium Varum frequentes conveniunt.
Ad dapes convenire. Ovid. 6. Fast. 672.
Ad exsequias aliquo convenire. Cic. pro Quint. 50.
Ad odores. Plin. lib. 10. cap. 70. Conveniuntque ex alto etiam ad quoddam odores. De piscibus.
Ad signa convenire jubentur milites. Caes. 6. Bell. Gall. 1.
Convenire, Concordare, & sine controversia esse. Valla lib. 3.
Convenire inter. ut
Inter se sevis convenit urfis. Juven. 15. Sat. 164.
Inter nos convenit. Cic. 4. de Finib. 47. Atqui si, ut convenire debet inter nos, est quaedam appetitio naturalis, &c. Liv. 2. 23. extr. Non modo inter Patres, sed ne inter Consules quidem ipsos satis conveniebat.
Inter eos venit ratio accepti & expenli. Plaut. Most. 1. 3. 146.
Inter eos oonvenit quid lit. Cic. 2. de Finib. 4. Ut inter eos qui ambigunt, conveniat quid sit id quo agatur.
Inter aliquos convenire, ne. Ulp. in l. Si convenierit. D. pro Socio, Si convenierit inter socios, ne intra certum tempus communis res dividatur, non videtur convenisse ne a societate abeat.
Inter nos convenit, ut. Plaut. Capt. 2. 3. 18.
Nunc ita convenit inter me, atque hunc, Tyndare,
Ut te aëstatum in Aulidem mittam ad patrem.
- Inter utrumque convenit. Hor. 1. Serm. 7. 10.
- Convenire cum, ut
Cum aliquo optime convenire. Cic. 6. Verr. 147. Illum noluisse sua laudatione juvare L. Lucullum fororis virum, quicum optime convenisset.
Cum adversariis mihi convenit, matrem esse interfectam a filio. Cic. 1. de Invent.
- Cum eo nec locus nec sermo convenit mihi. Plaut. Pseud. 4. 7. 9. de improbis fervis,
Nec boni ingenii quicumque in his inest. nisi ut improbis sese artibus teneant: cum is mihi nec locus nec sermo convenit, neque his unquam nobilis fui.
- Cum eo convenit mihi, ut. Cic. 6. Att. 1. Mihi cum Deiotaro convenit, ut ille in meis castris esset cum suis copiis omnibus.
- Hoc mihi cum tuo fratre convenit. Cic. 5. de Finib. 87.

Cum hoc de hac re convenit mihi. Plaut. Capt. 2. 3. 18.
 Mecum fratri hæc non conveniunt. Ter. Adel. 1. 1. 34.
 Hæc fratri mecum non conveniunt, neque placent.
 Convenire de. ut
 De facto convenit. Cic. 1. de Invent. 11.
 Hicque de communi officio convenissent. Cic. 1. Off. 144.
 An Convenissent, pro in eundem locum venissent? H. St. Sine dubio.
 De pretio. Quintil. 4. 2.
 Convenire, cum dativo.
 Posteriori priori non convenit. Cic. 3. de Finib. 35.
 Convenire sibi, Constat. Cic. 2. de Finib. 88. Qui sibi is conveniet, si
 negabit voluptatem crescere longinquitate?
 Si tibi ita convenit, Expediat. Cic. 9. Fam. 12. Quod quidem si ita est,
 minime miror caelum etiam & terras vim suam, si tibi ita conveniat, di-
 mittere.
 Pulchre convenit improbis cinædis. Catal. 58. 1.
 Convenit ut vespis. Proverbial est, de hisque dici potest qui studiis
 omnibus conjuncti adnituntur ad rem quampiam acerrime defenden-
 dam. Vespa enim pro suis latibulis velut conjurata magno consensu
 dimicant, petunt prope accedentes, & aculeis fodiunt. Extat Probæ
 carmen hujusmodi.
 Convenit ut vespis, quarum domus arce Monetæ
 Turbat agens itricus per luda corpora telis. Suspicio autem
 ut in templo Concordiæ fuit nidus ciconiarum, sic in fano Monetæ fuisse
 examen vesparum. Turnebus.
 Convenire mulier viro in manum dicebatur, quando bonorum societatem
 inibat. Cic. in Topic. 23. Quum mulier viro in manum convenit, omnia
 quæ mulieris fuerunt, viri fiunt, dotis nomine. Ibid. 14. Si ita Fabiæ
 pecunia legata est a viro, si ea uxor materfamilias esset, si ea in manum
 viro non convenerat, nihil deberet. V. reliqua, & supra CORPTIO.
 Convenire in matrimonium dicitur mulier, quæ nubit. Papin. l. 121. §.
 1. D. de verb. oblig. Mulier ab eo in cuius matrimonium conveniebat,
 stipulata fuerat ducenta, si concubine, tempore matrimonii, consue-
 tudinem repetisset. Gell. lib. 18. cap. 6. extr. Matronam dictam esse
 proprie, quæ in matrimonium cum viro convenisset. &c. V. Hoto-
 manus.
 Convenit, absolute positum, pro eo quod est, Pacto firmatum est. Plaut.
 Amph. 1. 1. 70.
 Convenit: victi utri sint eo prelio,
 Urbem, agrum, aras, focos, seque uti dederent. subaudi,
 Inter eos: ut sit, Convenit inter eos.
 Pacto convenit, ut. Liv. 24. 6. Pacto convenit, ut quum Romanos Si-
 cilia expulissent, &c.
 Id convenerat signum. Liv. 9. 23. extr. In tempore postquam ardentia
 procul vidit castra magister equitum (id convenerat signum) hostium
 terga invadit.
 Convenit pax. Liv. 30. 43. Nuntiantque ei, ut, si pax convenisset,
 sine pretio eos Carthaginensibus redderet.
 Convenit ita pax, ut. Liv. 1. 3. Pax ita convenerat, ut Hetruscis, La-
 tinisque fluvius Albulæ, quem nunc Tiberim vocant, finis esset.
 Convenit pax in eas conditiones. Liv. 29. 12. In eas conditiones quum
 pax convenisset, ab rege foederi scripsit Prusia, &c.
 Conveniunt mores. Ter. And. 4. 2. 13.
 Hanc mihi expetivi, contigit: conveniunt mores: &c.
 Non convenit nomen. Ter. And. 4. 4. 40.
 Nomen non convenit. cs. fuit hercle aliud huic parvæ. ch. quod, Crito?
 Non conveniunt hæc nuptiis. Ter. And. 2. 2. 29.
 Convenit ad nummum. Cic. 5. Alt. 25. Quid opus est, inquam, rati-
 onibus confertis? Adsidunt: subducunt: ad nummum convenit. *Is*
trouventent leur conte, ils furent d'accord touchant le conte. Budæus.
 Convenit numerus quantum debui. Ter. Phorm. 1. 2. 3.
 Factum convenit. Auctor ad Heren. 1. 18. Juridicialis constitutio est,
 quum factum convenit, sed jure an injuria factum sit, queritur.
 Tempus & locus convenit. Liv. 1. 24. pr.
 Conveniunt utriusque verba. Plaut. Truc. 4. 3. 20.
 Convenit cum, ut Somnium cum re convenit. Cic. 1. de Divin. 99.
 Quod quidem somnium Sisenna quum disputavisset mirifice ad verbum
 cum re convenisse, tum insolenter, &c.
 Voto convenit res. Ovid. 2. Amor. 4. 36.
 Convenit hoc ætati nostræ. Cic. in Hortens. Nam quid vereris, ne non
 conveniat nobis ætatis oratio. quæ spectat ad hortandum?
 Hæc pompa convenit ponti, Decet pontem. Martial. lib. 12. 32.
 Hæc facinarum pompa convenit ponti. Cum Accus. Plaut.
 Merc. 5. 4. 24.
 Idem, ut tempus anni, ætatem aliam aliud factum convenit.
 Convenit in eum hæc suspicio. Cic. pro Rosc. Amer. 65. Erat porro ne-
 mo, in quem ea suspicio conveniret. i. e. De nemine poterat esse sus-
 picio, quam de illo.
 Hoc maledictum in illam ætatem non convenit. Cic. pro Deiot. 29.
 Convenit hoc in te uno, non in alium quemquam. Cic. 2. de Nat. Deor. 74.
 Hoc convenit in omnes lufcos. Cic. 2. de Orat. 246.
 Convenit in me quidvis harum rerum. Ter. Heaut. 5. 1. 3. Cic. 5. Verr.
 206. Sunt quædam omnino in te singularia, quæ in nullum alium ho-
 minem dici, neque convenire possunt.
 Convenit hoc in aliquem, pro Consentaneum est de eo dicere. Cic. in
 Prat. Urbana: Quæ vitia videntur in quemvis potius, quam in istum
 convenire. Ironice dictum. H. St. Ex 3. Verr. 128.
 Convenit ad eum hæc contumelia. Cic. pro Sull. i. e. Pertinet.
 Magna petis, quæ non conveniunt istis viribus. Ovid. 2. Met. 54.
 Conveniunt hæc vites ad vel in quemvis agrum. Cato R.R. cap. 6. Ceteræ
 vites, & de his miscellæ maxime, in quemvis agrum conveniunt.
 Convenit in eam rem. Cato R.R. cap. 21. Eo fitulum ferream indito,
 quæ in columellam conveniat, & in capum.
 Convenit optime ad pedem cothurnus. Cic. 3. de Finib. 49.
 Aliquem convenire, pro In jus vocare. Ulp. in l. Neratius. D. de relig. &
 sumpt. funer. Si vero alius funeravit, posse eum maritum convenire.
 Convenire aliquem in jus. Plaut. Moll. c. 1. 40.
 Conveniri, In jus vocari, Papinianus in l. capitis. D. de fidejuss.
 Actione conveniri. Ulp. in l. 3. §. Quæcumque. D. de Jurejurando.
 Testato convenire debitorem. Ulp. in l. si procuratorem. §. si ignorantis.

D. Mandati. Sed & si testato conveniret debitorem, ut si ipse puta-
 ret, appellaret: puto rationem eius consistere.
 Conveniri in usuras. Ulp. l. Idemque & §. Si procurator. D. Mandat.
 vel contr.
 Venire de aliqua conveniri. Paulus in l. Si mandat. §. Paulus respondit unum.
 D. Mandati.
 Convenire aliquem, pro Alloqui. Cic. 5. Fam. 11. Eamque si opus esse
 videbitur, conveniam. Nonius, Interpellare interpretatur.
 Convenire & colloqui. Ter. Eun. 3. 2. 14.
 Convenire etiam de Re meretricia dicitur. Plin. 11. 24. Clunibus con-
 veniunt aranei. Ter. Heec. 1. 2. extr.
 Et quidem ego: nam constitui cum quodam hospite,
 Me esse illum convenituram. Ubi Donat. De cujusmodi re-
 bus apud extraneos meretricis agunt.
 Conveniunt multi populi Carthaginem. Budæus, apud Plin. lib. 3. cap.
 3. Convenus legimus pro his, quos *dies magnos* nostri vocant: & ver-
 bum convenire eodem pertinens. Carthaginem (inquit) conveniunt
 populi l. xv. exceptis insularum incolis. i. e. Jura Carthagine petunt;
 quod nunc *refertur* dicimus, vernaculo vocabulo non temere prolato,
 est enim a consuetudine Græcorum, qui *λαγρῶσαν* *δίκας* dicunt, & Ro-
 mani Sortes judiciorum dicebant: ut Virg. 6. Æn. 431.
 Nec vero fine forte data, sine judice leges. Et Juven. 13. Sat.
 pr. ubi urnæ Prætoris meminuit. Cic. 4. Verr. 38. Adversarii postulant
 ut in eam rem judices dentur exiis civitatibus, quæ in id forum conve-
 niunt.
 Convenio istam, in futuro antiquæ dictum. Plaut. Casin. 3. 2. 17. Ubi
 nuptiæ fuerint, tum istam convenio.
 CONVENIOR, tri. pass. Sen. de Brev. Vitæ, cap. 14. Nocte conveniri &
 interdiu ab omnibus mortalibus possunt. Cic. 8. Att. 11. Verum quum
 habeo rationem dierum, ante puto transmissurum, quam potuerit con-
 veniri. De Lentulo. Conf. supra J. C.
 CONVENIT, [συμπίπτει, πέπει, κερήκε] impersonale. i. e. Decens &
 conveniens est. Terent. Eun. 3. 2. 41. — haud convenit
 Una ire cum amica imperatore in via. Cic. 11. Fam. 3. Neque
 enim decet, aut convenit nobis, periculo nlli submittere animum nostrum.
 Non convenit enim, quum ego ad promerendum officium tam fuerim ex-
 peditus, vos ad referendam gratiam esse tardiores. Cic. Antea. Iret in exil. 6.
 Qui enim convenit, ut qui in rebus improbis populares fuerint, iidem,
 &c. Cic. 7. Philipp. 4.
 CONVENIENS, Partic. [συμπεριέρχεται] ut, Copia agricolarum conveniens
 ex omni parte. Lucret. lib. 6. 1259.
 Bene convenientes propinqui. Cic. 1. Off. 58. i. e. Concordes.
 Conveniens ad. Cic. de Amicit. 17. Nihil est enim tam naturæ aptum,
 tam conveniens ad res vel secundas vel adversas. h. e. Proprium,
 aptum, accommodatum.
 Sonus conveniens ad formam. Ovid. in Ibin, 418.
 Tempus operi. Ovid. 3. de Pont. 9. 36.
 Aptum & inter se conveniens. Cic. 1. Off. 151. Talis est igitur ordo
 actionum adhibendus, ut quemadmodum in oratione constanti, sic in
 vita omnia sint apta inter se & convenientia.
 Conveniens, [συνήκειν] Congruens aut idoneus.
 Sibi convenientia fingit. Hor. de Arte Poet. 119.
 Modo convenienti. Lucret. 2. 939.
 Pede convenienti. Idem 4. 792.
 Conveniens homini. Ovid. 2. de Pont. 9. 93.
 Quid factum convenientius. Valer. 3. 3.
 Convenientissimum bono civi. Plin. 7. 1. Epist. 18.
 Convenientissima memora. Columel. lib. 7. cap. 4.
 CONVENIENDUS, a, um. Cic. 1. Fam. 8. Nostrum studium existat in
 conveniendis magistratibus.
 Et in forma gerundiva. ut, Inter se conveniendi gignunt armenta. Lu-
 cret. lib. 2. 921. i. e. Coeundo.
 Facultas conveniendi rei. Ulpian. l. Idemque & §. ultimo. D. Mandati,
 Si modo habuit facultatem rei conveniendi, desiderandique ut, &c.
 CONVENIENTER, Adv. [συνεπιτυχώς] Cic. 4. Acad. Non enim potest
 convenienter dici, nihil comprehendere posse.
 Vivere convenienter naturæ. Cic. 3. Off. 13.
 Congruenter naturæ convenienterque vivere. Cic. 3. de Fin. 26.
 Convenienter rationi & sententiæ suæ dicere. Cic. 2. de Fin.
 Convenienter loqui ad statum præsentem. Liv. 23. 5. Morem magis lo-
 quendi cum sociis servastis, Campani, &c. quam convenienter ad præ-
 sentem fortunæ nostræ statum locuti estis.
 Mores convenienter eunt studio. i. e. Tales sunt mores tui, quale est
 studium, in quo exercebis. Ovid. 3. de Arte Am. 545.
 Compar. Similitudines exprimentis quæ prima fuerit origo, in ea quam
 plasticen Græci vocant, dici convenientius erit. Plin. lib. 34. cap. 7.
 Superl. Convenientissime. Augustin. Epist. 3.
 CONVENIENTIA, R. f. [συμβασις, συμφωνία] Proportio quædam.
 Cic. 1. Off. 14. Nullum aliud animal pulchritudinem, venustitatem,
 convenientiam partium sentit.
 Rerum convenientia in amicitia est, in ea stabilitas, in ea constantia.
 Cic. de Amicit. 100.
 Convenientia conservatioque naturæ. Cic. 1. Off. 100.
 Convenientia conjunctioque naturæ. Cic. 2. de Divin. 124.
 Naturæ convenientia cum exitis. Cic. 2. de Divin. 34. De exitis hostiarum.
 CONVENIENS, Ærum. c. [συνήκειν] dicitur, Qui ex diversis populis gen-
 tibusque in una moenia conveniunt, simulque coalescunt, inquit Valla
 in Raudensium. Cic. 1. de Orat. 37. An vero tibi Romulus ille, aut pa-
 stores & convenas congregavit, aut Sabinorum, &c. Plin. lib. 5. cap. 17.
 In diem ex æquo convenarum turba renascitur.
 Romulus asylum convenas patefecit. Aur. Vicē. de Vir. Illust. cap. 2.
 Aquæ convenæ. Solin. cap. 50.
 Sing. numero Adjective utitur Annumian. 15. 13. Convena undique multi-
 tudine.
 Convenæ, Aquitanie populus, V. supra f. l.
 CONVENTIO, Ænis. f. [συνάγωγος, συνθήκη] Ulpian. D. de Pactis. l. 1. Conventionis
 verbum generale est ad omnia pertinentis, de quibus negotiis contrahendis
 transigendique causa consentiunt, qui inter se agunt. Ad ea autem con-
 ventiois nomen generale est, ut eleganter dicit Pedius, nullum esse contra-
 ctum, nullam obligationem, quæ non habeat in se conventionem, five re,
 five verbis fiat. Conven-

Conventio publica est, quæ fit per pacem, quoties inter se duces belli quendam pacifcentur. l. 5. de pact. D.
 Conventioem habere, &
 Ad conventioem vocare. Varr. de L. L. 5. 9.
 Fortis & egregia fari conventio. Sen. de Provid. cap. 2.
C O N V E N T I O N A L I S, e. apud Jctos.
C O N V E N T U S, a, um. Partic. [συμβουλιον] Sallust. Jugurth. 112. Sæpe antea cum imperatoribus Romanis pacem conventam fruita.
 Conventus est a me. Cic. 15. Att. 1.
 Convento aliquo homine opus est. Cic. 10. Att. 4. extr. Sed opus fuit Hirtio convento. i. e. Hirtium convenire, sive alloqui.
 Conventa conditio dicebatur, Quam primus fermo de nuptiis & earum conditione habebatur. Auctor Festus.
C O N V E N T U M, i. n. [συμβουλιον] Gell. 17. 9. Erat conventum inter eos clandestinum. Cic. de Off. 1. 32. Potest accidere promissum aliquod & conventum, ut id effici sit inutile ei, qui promiserit. Idem 2. de Orat. 100. At vero in foro, tabula, testimonia, pacta, conventa, stipulationes, cognationes, affinitates, decreta, responsa, vita denique eorum qui in causa versantur, tota cognoscenda est. De Formula causarum. Dictionum conventorumque constantia & veritas, fides est. Cic. 1. Off. 13. Frangere conventa. Sil. lib. 1. 10.
 — ter Marte sinistro
 Juratumque Jovi fœdus, conventaque patrum
 Sidonii frangere duces.
 Pacta conventa. Ulpianus in l. Juris gentium. §. Quinimo. D. de Pactis, Solemus enim dicere, pacta conventa inesse bonæ fidei iudiciis.
 Inter Pactum & Conventum. Pactum esse parte stipulationis: Conventum, quum quæ pepigerunt promissa sunt. Hac de causa Pacta conventa, & Pacta conventaque legitur: antecedit enim Pactum, sequitur Conventum. Seneca, Nec pacta conventaque impressis signis custodirentur. Hæc Turneb. Adverf. 16. 5.
C O N V E N T U S, hæc m. [συμβουλιον, συνέδριον] sunt (inquit Valla lib. 4. cap. 2.) Homines qui in unum locum convenerunt. Cic. 3. Verr. 94. Cur prudentissimas lectissimasque feminas in tantum vitiorum conventum insolitas invitatae prodire cogis? Horat. 1. Serm. 7. 22.
 Perfus exponit causam, ridetur ab omni
 Conventu.
 Conventus (inquit Festus) quatuor modis intelligitur. Uno, quum quemlibet hominem ab aliquo conventum esse dicimus. Altero, quum significatur multitudo ex compluribus generibus hominum contracta in unum locum. Tertio, quum a magistratibus, iudicii causa, populus congregatur: erant enim in provinciis statuti conventus per rectores earum ad iudicia faciendi. Quarto, quum aliquem in locum frequentia hominum, supplicationis aut gratulationis causa colligitur. Hactenus Festus. De tertia significatione exempla sunt apud Cic. 3. de Legib. & 5. Verr. Hirt. 8. Bell. Gall. 46. Exercitum per legatos in hiberna deduxit. Paucos ipse dies in provincia moratus, cum celeriter omnes conventus percucurrisset, publicas controversias cognovisset, tandem ad Legiones in Belgium se recepit. Scil. Peragebantur in uribus, ad quas ducebantur. Vix militares, quæ ipsæ etiam hæc de causa munite erant ut facilem & expeditum accessum atque iter præberent Magistratibus, qui non sine numero comitatu ad illas urbes adveniebant. V. Sigon. de Ant. Jure Provinc. 1. 1.
 Conventus, pro eo quod *Resortium* vocant. Plin. lib. 5. cap. 29. Conventum eo xxv civitates, celeberrima urbe Laodicea. Imposita est Lyco flumini, latera alluentibus Asopo & Capro, appellata primo Diopollis, dein Rhoas. Reliqui in eo conventu, quos nominare non piget, Hydrelitz, Themifones, Hieropolis. Alter conventus a Synnada accipit nomen. Conveniunt Lycaones, Appiani, Cercopeni, Dorylai, Midai, Julientes, & reliqui ignobiles populi xv.
 Juridici conventus, Idem. Plin. lib. 3. cap. 1. de Bætica, Juridici conventus ei quatuor, Gaditanus, Cordubensis, Astigitanus, Hispalatenfis. Agere conventus. Cic. 7. Verr. 28. Ex his oppidis, in quibus Prætores consistere, & conventum agere solent, &c.
 Celebrare conventus. Cic. 1. Att. 19. Itaque conventus, qui initio celebrabantur, jam diu fieri desierunt.
 Circuire conventus. Suet. in Cæsar. cap. 7. Quæstor ultior Hispania obvinit: ubi quum mandato populi Romani jure dicundo conventus circumiret, Gadeiſque venisset, &c. Conventus hic Loca sunt, in quibus populi juridici causa a magistratibus iudicibus congregantur.
 Facere conventum, V. Celebrare conventus.
 Peragere conventus. Cæsar. 5. Bell. Gall. cap. 1. Ipse conventibus Gallie citerioris peractis, in Illyricum proficiscitur. Est autem Peragere conventus, jurisdictionem legitimam abolvere per oppida ad id destinata: quæ, quoniam in ea statim temporibus conveniretur a provincialibus causa juris sui persequendi, conventus dicebantur. Representant hunc morem anno vertente monachi. Capitula generalia appellantes.
 Conventus & frequentia. Cic. pro Deiot. 5.
 Conventus & turba. Virg. 6. Æn. 735.
 Senatorum. Cic. 4. Fam. 5.
 Meretricius. Cic. 3. Verr. 137. Domus erat non meretricio conventa, sed prætoria turba refera.
 Inter conventum matronarum. V. INTER.
 Celeberrimo virorum mulierumque conventu dies festos anniversarios agere. Cic. 6. Verr. 207.
 Honestissimus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 In medios conventus trahere aliquem. Virg. 6. Æn. 753.
 Indicare conventus. Liv. 38. 30. pr. Ægium a principio Achaici concilii semper conventus gentis indicti sunt, seu dignitati urbis id, seu loci opportunitati datum est.
 Inſtituere conventus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Vitare conventum. Cic. 7. Verr.
 Conventus, ait Theophilus, est Certum statumque tempus litium dirimendarum gratia inventum. Tempus autem illud a Conveniendo Conventus dictus est. §. 1. Quib. ex caus. manumitt.
 Conventus, pro Conventione etiam legitur. Juven. 6. Sat. 25.
 Conventum tamen, & pactum, & sponsalia, nostra
 Tempestate paras, &c. [Immo Neutrum Partic. est, de quo supra V.
 Ex conventu pacta observantur. Auct. ad Herenn. lib. 2. 20. De quibus pactis Prætor edixit, apud Ulpian. in l. Juris gentium. §. Prætor ait.

D. de Pactis, Pacta conventa, quæ neque dolo malo, neque adversus leges, &c. servabo. Ex quibus apparet pactorum duo esse genera, Legitima, & Conventa.
 Ex pacto & conventu discedere ab aliquo. Cic. 6. Att. 3. Pomptinus enim ex pacto & conventu (nam ea lege exierat) jani a me discesserat. Al. Convento rectius.
C O N V E N T I C Ū L U M, i. n. dimin. Cic. pro Sext. 91. Conventicula hominum, quæ postea civitates nominatae sunt.
C O N V E N N O, ōnis, m. Qui simul iter facit, interpr. Elmenh. Apul. Met. 1. p. 109. Sed verior lectio est Combenno, quod vide.
C O N V E N T I T U S, a, um. Plaut. Cist. 1. 1. 42. Patres conventitii. V. Gronov. in loc.
C O N V E N T O, Ære. Frequenter convenire. Solin. cap. 40. Externos in ea plurimos conventallē, argumentum de uribus & locis dabimus.
C O N V E R B E R O, [πεινω] Ære. Idem quod Verberare. Plin. lib. 13. cap. 22. Nocturnis grassationibus converberatam faciem illinens. Sen. de Ira, 3. 20. & Apul. Met. 9. [Seneca locum & H. St. adscripserat.
C O N V E R B E R A T I O, ōnis, f. August.
C O N V E R R O, verri & verſi, verſum, [πεινω, κερταω] Ære. Idem quod Verrere. Plaut. Stich. 2. 64.
 — reverram hercle hoc, quod converri modo. Columel. lib. 7. cap. 6. Diligens pastor quotidie stabulum convertit, nec patitur stercus aut humorem consistere.
 Convertere aliquem, pro Percutere. Plaut. Rud. 3. 6. 7.
 Convertere jam hic me totum cum pulvisculo. [i. e. Abripiet, Abſtrahet.
C O N V E R S U S, a, um. Partic. a Converso. Cato de R. R. cap. 143. Villam conversam, mundamque habeat. Al. Converse, mundeque.
C O N V E R R I T O R, ōris, m. [κερταω] tanquam supinum fit Converteri, apud Apuleium in apologia pro Magia, Converteritorem pridiane relliquæ.
C O N V E R S O, **C O N V E R S O R**, & **C O N V E R S A T I O**. V. CONVERTO.
C O N V E R T O, ti, sum, [πεινω, ιπιπερω] Ære. Verbum notum: de re & homine dicitur. Antiqui Convorſo scripserunt.
 Convertere se domum, pro Reverti. Plaut. Stich. 3. 1. 1.
 Quom bene re gesta salvus convortor domum, &c. Ter. Adelph. 2. 4. 22.
 Ego jam tranſacta re convertam me demum cum obſonio.
 Converteremus nos in Afiam. Cic. 3. Att. 14.
 Converte ad Aquilonem pelucina. Cic. 6. Verr. 107.
 Converte ad, vel in locum aliquem. Cic. 9. Off. 78. Ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat.
 Convertere aspectum aliquo. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
 Convertere fe aliquo animo & cogitatione. Cic. 1. de Orat. 6. Ac quocunque te animo & cogitatione converteris, permultos excellentes in quoque genere videbis.
 Ad fe convertere & rapere dicitur res aliqua. Cic. 2. Off. 37.
 Convertere homines in admirationem. Liv. 22. 30. pr. Profecti, agmine incedentes, ad Dictatoris castra, in admirationem & ipsum & omnes qui circa erant, converterunt.
 Cum ætas tua septenos octies folis fractus, redituſque converterit. Figurata loquutio. Cic. in Somn. Scip. 3. h. e. Sex & quinquaginta annos natus eris.
 Convertere in amicitiam. Plaut. Stich. 3. 1. 13.
 In amicitiam atque in gratiam convertitur. subaud. Nos.
 Ne in graves inimicitias convertat fe amicitia, cavendum. Cic. de Amicit. 80.
 Converte in crudelitatem clementia. Cic. 7. in Verr. 114.
 Permove & convertere animos. Cic. in Orat. 20.
 Animum convertere ad crudelem superbamque vim. Liv. 3. 44.
 Animos ad agrum colendum. Liv. 26. 40.
 Animos imperitorum ad deorum cultum a vitæ pravitate convertere. Cic. 1. de Nat. Deor. 77.
 Animos in hilaritatem rifuſque. Cic. in Orat. 138.
 Animum ad labores alicujus. Valer. 4. Argon. 539.
 Animum ad negotia urbana. Liv. 1. 55. pr.
 Animum alicujus in fe. Liv. 24. 4.
 Auxilium in perniciem. Cic. in Pison. 19. Auxilio mihi opus fuerat & Consulſ & Senatus: quorum alterum etiam ad perniciem meam erat a vobis Consulibus convertum, alterum Reipublicæ penitus ereptum.
 Bellum civile periculossimum maximumque humanitate & sapientia ad pacem concordiamque convertere. Cic. 5. Philipp. 40.
 Castra castris, i. e. Conmutare. Cæsar. 1. Bell. Civil. cap. 81. Tocta nocte munitiones proferunt, castraque castris convertunt.
 Copias convertere ad periculum patriæ, quas simulatione Reip. comparabant. Cic. 11. Fam. 13.
 Crimen in laudem. Cic. pro Flacc. 69. Quoniam quod crimen esse voluisti, id totum vides in laudem esse convertum.
 Hominem convertere a consuetudine. Cic. 1. de Invent. 3. Ac mihi quidem videtur hoc, nec tacita, nec inopis dicendi sapientia perficere potuisse, ut homines a consuetudine subito converteret, & ad diversas vitæ rationes traduceret. i. e. Averteret.
 Ad dolos fe convertere. Auctor de Vir. Illust. cap. 14. 3. Veientes ad dolos converti, peccora ex adverso in conspectu illorum posuerunt.
 Exercitum convertere, quod vulgus dicit *Facere monstram*. Gell. lib. 5. cap. 5. Ostendebat ei Antiochus in campo copias ingentes, quas bellum Pop. Romano facturus, comparaverat, convertebatque exercitum insignibus argenteis & aureis florentem.
 Ferrum in aliquem. Virg. 9. Æn. 427.
 Fortunam in culpam. Cic. pro Rabir. Post. 29.
 In fugam converteris. Liv. 30. 18. extr. Postquam femine transfixo cadentem, auferrique ex prælio prope exanguem videre, exemplo in fugam omnes converti.
 Fugam clamore convertunt. Virg. 12. Æn. 252. i. e. Redeunt cum clamore, sicut in exercitu solet fieri. Servius.
 Gaudia convertere in diversum. Plin. 8. Epist. 23. Tot spes, tot gaudia dies unus in diversa convertit.
 Gressus convertere, Retro cedere, pedem referre. Sil. lib. 13. 250.
 Impetum suum fortuna ad eos convertit. Cic. 3. Tusc.
 In ferium convertere quod per jocum dictum est. Plaut. Pœn. 5. 42.
 — heus tu si quid per jocum
 Dixi, nolito in ferium convertere.
 In

In iram subitam converti. Ovid. 10. Met. 683.
 Iter convertere ad urbem. Lucan. lib. 3. 373.
 Iter convertere in provinciam. Cæf. 7. Bell. Gall. 56. Omititur & dictio Iter. Hirt. Bell. Afr. 9. Ipse rursus unde pridie venerat, Ruspianam cum reliquis copiis convertit. subaudi, Iter.
 Iter convertere ad fugam & in exilium. Cic. 2. in Catil. 14.
 Malum convertere aliq[uo]d ad salutem. Ter. And. 4. 1. 48.
 Non posse jam ad salutem converti hoc malum.

Martem ad aliquos. Lucan. lib. 2. 629.
 Mentis hominum oratione. Cæf. 1. Bell. Gall. 41.
 Mentis militum convertit terror & crudelitas suppliciorum. Cæf. 1. Bell. Civil. 76.

Minasin melius. Sen. Hippol. 4.
 Navem remigacionis ad puppin. Cic. 13. Att. 21.
 Orationem traducere & convertere in fugam alicujus increpandam. Cic. 2. de Orat. 200.

Ordinem convertere. Plin. in Paneg. cap. 72. pr. Nam quod precatus es, ut illa ipsa ordinatio comitorum bene ac feliciter eveniret nobis, Reipublica, nonne tibi tale est, ut nos hunc ordinem votorum convertere debeamus? deos denique obsecrare, ut omnia quæ facis, quæque facies, prospere cedant tibi, Reipub. nobis?

Os ad aliquem. Cæf. 6. Bell. Gall. 38.
 Ora & oculos in aliquem. Cic. 4. in Catil. 1. Video, p. c. in me omnium vestrum ora, atque oculos esse conversos.

Pecuniam convertere, aut rem aliam, domum suam, vel in rem suam, aut ad commodum suum. Cic. pro Rosc. Amer. 122. Et 1. Off. 42.
 Pecuniam convertere ad suos suos. Ulpian. in l. Idemque & §. Si procurator. D. mandat. vel contr.

Querelas in melius. Propert. lib. 1. 17. 9.
 Rationem bono consilio a diis immortalibus datam, in fraudem malitiamque convertunt homines. Cic. 3. de Nat. Deor. 78.

Se convertere ad otium & pacem. Cic. 3. Q. frat. 5. Et in omni summâ, ut moneas, valde me ad otium pacemque convertito.

Se ad timorem. Cic. pro Sull. 17. Lentuli pœna compressus, convertit se aliquando ad timorem.

Se convertere ad verum. Plaut. Rud. 4. 4. 107.
 Se ad sapientiora. Tacit. 3. Ann. 55.

Ad se converti. Cic. 4. Fam. 12. Gratulabor tibi prius (ita enim rerum ordo postulat) deinde ad me convertar.

Se convertere ad philosophos. Cic. 5. de Fin. 7.
 Se convertere tota in aliquem dicitur civitas. Cic. in Somn. Scip. 3. In te unum atque in tuum nomen se tota convertit civitas.

Se totum ad alicujus voluntatem & nutum. Cic. 3. Fam. 10.
 Ad sensum & nutum alterius. Cic. de Amicit. 93. Quid enim potest esse tam flexibile, tam devium, quam animus ejus, qui ad alterius non modo sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum convertitur?

Signa convertere. i. e. Aciem. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 25. Romani conversa signa bipartito intulerunt.

Spem convertere in fidem alicujus. Cic. pro Sext. 70. Quum omnes boni omnem spem melioris status in eorum fidem convertissent.

Studium curamque convertere ad scribendi operam. Cic. 3. Off. 19. Ad hanc scribendi operam omne studium curamque convertimus.

Terga convertere, Fugam capessere. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 80.
 Aculeum testimonii convertit eodem. Cic. pro Flacc. 41. Itaque eodem etiam M. Lurco vir optimus meus familiaris, convertit aculeum testimonii sui.

Verum futurum in falsum convertere non posse. Cic. de Fato, 20. Al. Converti.

Viam convertere, est Viam repetere per quam primum veneras. Virg. 5. Æn. 582.

Vitium alicui convertisse in bonum dicitur. Cic. de Clar. Orat. 141. Sed hoc vitium huic uni in bonum convertebat.

Ufuras in suos usus. Ulpian. l. Idemque & §. Si procurator. D. Mandat. In bellum convertere. h. e. Transmutare, & transformare. Cic. 3. Off. 82. Quid enim interest, utrum ex homine se convertat quis in bellum, an hominis figura immanitatem gerat bellæ?

In aliam naturam converti. Cic. 3. de Nat. Deor. 31. Prætereaque omnia hæc tum intereunt, quum in naturam aliam convertuntur.

Convertere, pro Ex a lingua in aliam vertere. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. Converti enim ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissimas orationes inter se contrarias. Sic 1. de Fin. 6. Convertere de Græcis. h. e. Translata.

E Græco in Latinum convertere. Cic. 2. Off. 87.
 Converter, pro Convertito dici apud Plaut. Amph. 1. 1. 83.

Sed fugam in se tamen nemo convertitur. admonet Nonius 7. 102.
 CONVERSUS, a, um. Partic. [ἐπιστρέφει] Cic. in Somn. Scip. 17. Hujus quidem anni nondum vigesimam partem scito esse conversam.

Ad eadem & funus civitatis converti ludi. Cic. de Arusp. Resp. 24.
 Lintea conversa domum dare non piget. i. e. Redire. Hor. Epod. 15. 27.
 Numina conversa. i. e. Contraria. Virg. 5. Æn. 466.

Conversus studiis, Muratis. Hor. in Arte Poet. 166.
 Timor conversus in iram. Lucan. lib. 4. 267.
 Via vita. Hor. 1. Epist. 17. 26.

Orbis Reip. Cic. 2. Att. 9. Sic orbem Reipub. esse conversum, ut vix fœnitum audire, vix impressam orbitam videre possemus.

Conversus, pro Emendatus. Quintil. lib. 11. Potest enim videri emendatus, qui in odium eorum in quibus erraverat ipse conversus est. [Immo jure Conversus in odium eorum & c. Nam Conversus absolute pro Emendato, vel Convertito ad meliorem frugem, barbaries mera est. Conversus in penitentiam, pro Tactus penitentia. Sueton. in Claud. cap. 13.

CONVERSIM, Adv. Firmic. lib. 2. cap. 32. Decima tertia in decimam septimam, decima septima rursus in decimam tertiam: decima quarta in decimam sextam, decima sexta rursus in decimam quartam: decima quinta in decimam septimam, rursusque conversim: & hoc modo facias, donec per graduum numerum, numeralem retrogrediens descensum ad descensum perducas.

CONVERSIO, onis. f. [ἐπιστροφή, ἀνακάλυψις] ut, Conversio vesicæ. h. e. Inversio & revolutio. Plin. lib. 8. cap. 42. Et vulvarum conversio. Idem lib. 20. cap. 22.

Incitator conversio cursus cæli stelliferi. Cic. in Somn. Scip. 12. Sum-

mus ille cæli stelliferi cursus, cujus conversio est incitator, acuto & excitato movetur sono.

Incitatissima. V. INCITO.
 Malorum conversio. Quintil. lib. 5. cap. 10. Malorum evitacionem, liberationem, immunitationem, conversionem.

Mentium annorumque conversiones ad numerum machinatæ sunt. Cic. de Univerf. extr. h. e. Revolutiones.

Rerum conversio ac perturbatio. Cic. pro Flacc. 94. Videtes quo in motu temporum, quanta in conversione rerum, ac perturbatione versetur. Suppurationis conversio. Columel. lib. 6. cap. 17. Vel si ante quam tumor discutiatur, in suppurationem convertitur, optimum est in ea lamina conversionem rescare, & quicquid vitiosum est, inurere.

Verborum conversio. Periodus. Cic. 3. de Orat. 188. Et efficiendum est illud modo vobis, ne fluat oratio, ne vegetet, ne insilant interius, ne excurrat longius: ut membris distinguatur, ut conversiones habeat abolutas. Neque semper utendum est perpetuitate & quasi conversione verborum, sed sæpe carpenda membris minutiorebus oratio est.

CONVERSIO, onis. f. Salvia. Epist. 4.
 CONVERSUS, us. m. Macrob. 7. Saturn. cap. 9. Septimus, i. e. qui gyros efficit, crebro convertitur turbat. Subaudi, Motus.

CONVERSIBILIS, e. vel potius
 CONVERSIBILIS, e. Prudent. Apoth. 296.
 Non convertibilis, nec demutabilis unquam Est Deus.

Materia convertibilis. Tertull. adv. Herm. cap. 3.
 Sylligismi convertibiles propositiones. Apul. lib. 3. de Hab. doct. Plat. p. 32.

CONVERTIBILITAS, atis. f. Oros. l. 1. Convertibilitas natura.
 CONVERSO, [ἀνακαλύπτω] are. frequent. Cic. de Univerf. 21. Quippe qui ex eadem vinctus, alteraque natura adjuncta materia, temperatione trium partium proportionem compacta, se ipse conversans quum materiam mutabilem arripisset.

CONVERSOR, ari. formâ Deponentis. Cum aliquo vivere aut versari. Animus magnus & facer conversatur nobiscum. Sen. Epist. 41.
 Sine discordia cum parentibus conversari. Columel. 9. 11.
 Pro Vivere, ut sunt scriptores ecclesiastici. ut Cyprian. Epist. 75.

CONVERSATIO, onis. f. [ἀναστραφία] Consuetudo. Plin. lib. 10. cap. 33. Neve cui frequentior conversatio sit suspecta.

Tutor conversatio. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Tollere conversationem omnem. Sen. de Tranquil. cap. 3. Donec idem sacerdos satiatam conversatione mortalium Deam templo reddat. Tacit. de Germ. 40. 7.

Nec defuit conversatio hominum. Vellei. 2. 102.
 Conversatio, pro Conversione. Sen. Epist. 75. Sciatque illa ipsa, quibus lædi videtur, ad conversationem universi pertinere: & ex iis esse, quæ cursum mundi consummant.

Conversatio, pro Habitatione. Ulpian. l. 12. §. 1. D. de relig. & sumpt. funer. Senatui consulto cavetur, ne usus sepulcrotum permutationibus polluat, id est ne sepulcrotum alia conversationis usum accipiat. h. e. Ne quis aliam ob causam quam sepulcra & religionis ibi habiet, aut versetur, ut ex edicti verbis intelligitur, quæ idem Ulpian. refert in l. 3. D. de sepulc. violat. Hotom.

CONVERSATOR, oris. m. Gloss. Græc. Lat. [ἐπιστραφῶν], Conversator, Contubernalis.
 CONVERSOR, fci. [ἐπιστρέφω] Gloss. Gr. Lat. Unia vesci. Novatian. de Cibis Judæor. cap. 5. Quisquis fac pascitur, Christo conversetur.

CONVERSORNS, Partic. Vulg. Interp. Actor. l. 4.
 CONVERSATIO, ivi, tum, [ἐπιστραφίω] ire. Idem quod Vestire & exornare. Lucret. lib. 2. 147.

Quam subito soleat Sol ortus tempore tali
 Vestire sua perfundens omnia lucis. h. e. Radiis collustrare.

Convertiuntur herbis prata. Cic. 1. Tusc. 69.
 Convertire locum alicquem dicitur hedera, quæ se expandit. Cic. 3. Q. frat. 1. Topiarius laudavi, ut omnia convolvit hedera, &c.

Convoluta lucis domus. Cic. pro Domo 101. Ergo ejus domum everfam, duobus lucis convolutam videtes. h. e. Offuscata & adumbrata atque sepulta. [Domus everfa, pro Area domus ponitur arboribus consista.

CONVERTERĀNUS, i. m. [ἐπιστρέφονος] Cum alio veteranus. Quomodo autem accipi debeat in jure explicat Modestinus l. 8. §. 6. de excauf. tutor. in Pandectis. Usus est Gordianus Imperator in 1. Quod placuit. C. de excauf. veteran.

CONVEXO, [ἀέλιω] are. Idem quod Vexare. Appia Appii Cæci filia apud Gellium 10. 6. Sed utinam reviviscat frater, aliamque classem in Siciliam ducat, atque illam multitudinem perditum eat, quæ me male nunc miseram convexavit.

CONVEXUS, a, um. Adj. [ἀέλιος, ἀνυκλίος] quod Concavo oppositum est. Sic in superficie globi exterius convexum est, ut interius concavum. Virg. 4. Ecl. 50.

— nutantem convexo pondere mundum. Idem 4. Æn. 451.
 — tædet calli convexa tueri. i. e. Cælum convexum.

Cælum convexum. Ovid. 1. Met. 26.
 Pondere convexo nutans mundus. Virg. 4. Ecl. 50. Convexo, i. e. Curvo, inclinato. Servius.

Sidera convexa. Virg. 1. Æn. 512.
 — convexa polus dum sidera pascet. Ubi Serv. Alit Convexa sidera volunt. i. e. Pendentia: ut

— & cæli convexa per auras. i. e. Suspensa: Planetæque intelligunt, qui non sunt fixi, sed in aere feruntur. Turnebus vero ad hunc eundem locum Virgilii,

— convexa polus dum sidera pascet, sic inquit, Quo sensu ab eximio poeta dictum accipimus? nam altra convexa non videntur, quum globosa potius & rotunda sint. Ego Convexa dici altra interpretor, non singula, sed universa. Convexitatem enim eundem, quam cælum, efficiunt, toto obfita & dispersa cælo undique in orbem. Sed æquoniam modo polus ea pascit? Censent Stoici sidera, quum igneæ sint & ferventis nature, pasci humore: quo sane factum est, ut hic Palus a doctissimis viris legeretur. Sed nihil censam esse cause, cum hic novitatis studiosi sumus: nam quum cælum verset altra tanquam palantia & errantia, & tanquam alimentum frequentia dumvolvunt, fit proude ut tanquam pastor ea pascere videatur. Hoc si sensu accipias, qui (ut reor) & probabilis est, nec indignus poeta, nihil profecto habeas cur quicquam hic novandum putes. Hactenus ille.

Supera convexa. Virg. 6. Æn. 241.
 — talis sese halitus atris
 Faucibus effundens supra ad convexa ferebat. i. e. Ad calci curvitatē. Servius.
 Convexum nemorum. Virg. 1. Æn. 314.
 Classē in convexo nemorum lib. rupe cavata.
 Convexa in maria terræ. Plin. lib. 12. cap. 22. Discessimus a terris Oceanum spectantibus ad convexas in nostra maria. h. e. Vicinas nostro mari. [Immo Curvo ambitu Mediterraneo mare cingentes. Conversas scribendum suspicatur Harduinus. Est autem, ut ex omnibus hic adductis locis apparet, Convexum antiquis idem ac Ex omni parte devexum, quomodo & Festus exponit. In vet. Gloss. Convexum *καταφείης, περιφείης*. Tam proinde de iis dicitur, quæ concavam ac depressam in orbem, quam quæ eminentem & expressam protuberantemque curvitatē habent. Juniores vero proprie huic circumferentiæ vindicarunt, quæ Concava in orbem opponitur.
 Convexum, Concavo oppositum est, Quod est ex omni parte declinatum. Eucl. in Specularia Theor. 1. A planis, convexis, cavisque speculis visus in æqualibus angulis refringuntur.
 CONVEXITAS, acis. f. [*συγκλίσις*] denom. Plin. lib. 18. cap. 25. Super omnia est mundi convexitatis, terrarumque globi differentia.
 CONVEXIO, ðnis. f. Idem. Gell. lib. 14. cap. 1. V. Declinatio mundi, in DECLINO.
 CONVITRO, Ære. Apul. & Ammian.
 CONVIVIUM, V. CONVITIUM.
 CONVIVIA, Partic. In CONVINO.
 CONVICTOR, CONVICTUS. In CONVIVO.
 CONVINCO, Vici, victum, [*ἐπιμαρτυρῶ, διαλέγω*] Ære. Eiusdem fere cum suo simplici significationis. Cic. 5. Verr. 109. Sui quæstus causa irripisse convincam.
 Convincti ratio ipsa & veritas, eum esse liberum. Cic. in Parad. 5.
 Convincere adversarium auctoritatis & testibus. Cic. 7. Verr. 40.
 Convincere facta alicuius turpia. Plaut. Amph. 2. 2. 147.
 Argumentis peccata. Cic. in Partit. 116.
 Chirographo alicui. Cic. 2. Philipp. 8.
 Opinione hominum convinci & condemnari. Cic. pro Cluent. 7.
 Convinci in peccato, pro genitivo Peccati. ut
 In majori fraude convinci. Suet. Claud. cap. 14.
 In pari peccato convinci. Cic. 2. de Invent. 32.
 A testibus convinci, & urgeri confessione. Cic. 6. Verr. 104.
 Redargui & convinci. Cic. de Univ. 6.
 Errores alicujus. Cic. 2. de Nat. Deor. 3.
 Fallum refutatu ancipiti. Lucret. 3. 524.
 Testimonia aliquorum. Cic. pro Font. 24.
 Voce inauditu facinus. Cic. pro Quint. 79.
 Convincere alicuium non inhumanitatis tantum, sed & amentia. Cic. 2. Philipp. 9.
 Convinci de. Plaut. Truc. 2. 6. 5.
 Qui & convicti & condemnati falsis de pugnis sient.
 Devotionis alicuius convinci, iudicio deorum, testimonio Senatus, confessione inimicorum. Cic. Post red. ad Quir. 1. i. e. Voti reum fieri. Hotom. Summa negligentia. Cic. pro Sulla 44.
 CONVICTUS, a, um. [*δυναστεύεις*] Partic. ut, Manus convictas dare. Ovid. 17. Epist. 260. al. Coniunctas.
 Iudicio turpi convictus. Cic. pro Quint. 49.
 Fracta & convicta secta. Cic. 1. de Legib. 38.
 Reprehensus, convictus, fractusque Mithridates. Cic. pro Flac. 41.
 Confidentia convictus homo. Cic. 2. in Catil. 13. Quum ille, homo audacissimus, confidentia convictus reticisset, &c.
 CONVICTIO, ðnis. f. August. de Trin. 11. 1.
 CONVINCTIO, ðnis. f. a Convinctio. Quintil. lib. 1. cap. 4. De grammatica, disputans de numero partium orationis, Tum videtur ad quem hoc pertinet, quot & quæ sint partes orationis: quanquam de numero parum convenit. Veteres enim, quorum fuerunt Aristoteles atque Theodectes, verba modo, & nomina, & convictiones tradiderunt: videlicet quod in verbis vim sermonis, in nominibus materiam: quia alterum est quod loquimur, alterum de quo loquimur; in convictionibus autem eorum complexum esse iudicaverunt: quas conjunctiones a perisæ dicit scio: sed hæc videtur ex *συνδένειον* magis propria translatio.
 CONVICTIO, Ære. Tertull. Apol. cap. 39.
 CONVIVESCO, irui, Ære. Augustin.
 CONVISO, [*συμπεσῶ*] Ære. Lucret. lib. 1. 146.
 Res quibus occultas penitus convivere possis. Cic. in Arato, 351.
 Et loca convifit cauda tenes infera piscis.
 Loca omnia oculis convivere. Lucret. lib. 2. 357.
 CONVITIUM, vel potius CONVIVCIUM, i. n. [*λοιδορία*] est Maledictum cum contumelia. Cic. pro Cael. 6. Maledictio autem nihil habet propositi, præter contumeliam: quæ si petulantius jaçtatur, Convitium: sin facietus, Urbanitas nominatur.
 Convitium, per c litteram scribunt nonnulli. Ulpianus D. de iniuriis & famosis libellis. I. Item apud Labeonem, Convitium vel injuriam esse Labeo ait. Convitium autem dicitur a Concitatione, vel a Conventu, hoc est a collatione vocum. Quum enim in unum plures voces conferuntur, Convitium appellatur, quasi Convocium. Hæc Labeonis verba reprehenduntur a Valla lib. 6. cap. 52. Festus; Convitium, a Vicis, in quibus primum habitatum est, videtur dictum: vel immutata littera, quasi Convocium.
 Convitium (auctore Nonio 2. 323.) dictum est quasi e Vitis locum, qui secundum ignobilitatem loci, maledictis, & dictis turpibus cavilletur. Quæ verba Nonii corrupta sunt. Mercurus legit, Quasi e vicis jocum. [An E vicis jocus? Certe cum his facit Nonius, qui per c scribunt, a Vitis deduci nequit ob antep. longam.
 Convitium, inquit Valla, a Vitium, vel potius a Vito descendit, ut Vi, utero: tametsi non omnino repugnem scribi per c, ut quibusdam placet, non per r. Et est Convitium, Maledictum contumeliosum.
 Fœdissimum. Suet. in August. cap. 13. Hunc fœdissimo convitio coram profecerunt. h. e. Probrosis contumeliis incesserunt, infamaverunt, laceraverunt.
 Linguae stolidæ convitia. Ovid. 13. Met. 306.
 Abstinerē se convitio. Quintil. lib. 7. cap. 3. Eoque fatius est omni se an-

teactæ vitæ abstinere convitio, quam levibus aut frivolis aut manifeste falsis reum incescere.
 Addere convitia. Ovid. 14. Met. 522.
 Addidit obscenis convicia rustica dictis.
 Adjicere convitia facto. i. e. Ultra illud quod malealiquem tractaveris, etiam convitiis & contumeliis incescere illum. Ovid. 6. Met. 211.
 Confectari alicuium convitiis & sibilis. Cic. 2. Att. 18.
 Dicere convitium. Plaut. Aflu. 5. 2. 49.
 — faxo ut scias
 Quid periculi sit dotatæ uxori convitium dicere. Sic Douza.
 Al. Vitium.
 Facere convitium. Ter. Adelph. 2. 1. 26.
 — ante adeis non fecisse erit melius hic convitium.
 Facere ac mereri deformia convitia. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Facere alicui convitium grave. Cic. 16. Att. 8.
 Fert honestus vir inferioris convitium. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Fundere in alicui. Ovid. 13. Met. 306.
 Jactari clamore convitioque. Cic. 15. Fam. 5.
 Incescere alicuium convitiis. Suet. Tiber. cap. 11.
 Ingerere alicui. Hor. 1. Serm. 5. 11.
 Pati ab aliquo. Ulpianus in l. 1. §. Cum patronus. D. de officio præfecti urbi.
 Profcindere alicuium convitiis. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Respondere convitio. Cic. pro Domo 3.
 Sustinere scurra divitis quotidianum convitium. Cic. pro Quint. 62.
 Verberatur senatus convitio os alicuius. Cic. in Pison. 63. Si os tuum ferreum Senatus convitio verberari noluisti.
 Vomere convitia. Avenius in Virgine,
 Non ut sella virum repararet gaudia vultu,
 Sed crepula ut late vomeret convitia voce.
 Convitium, [*καταβόησις, ὀχλησουργία*. Vet. Gloss.] pro Strepitu & turba. Cic. pro Arch. 12. Quia fuppeditat nobis, ubi & animus ex hoc forensi strepitu reficiatur, & aures convitio desessæ conquirecant.
 Stridula cicadarum. Lucan. ad Pison. 258.
 Convitium, pro Flagitatione oburgatoria, ut
 Efflagitare convitio aliquid. Cic. 2. Q. frat. 11. pr.
 Quotidiano. Quintil. Tryphon. a pr. Efflagitati quotidiano convitio, ut &c. i. e. Vocibus affludis, feu quotidiano adhortatione.
 Urgeri convitio omnium. Cic. 4. Acad. 125.
 Convitio aurium cum extorta mihi veritas esset. Cic. in Orat. 160.
 CONVITIO LUM, i. n. Lamprid. in Alex. cap. 28. extr.
 CONVITIOR, [*λοιδορία*] Æri. depon. Convitium dicere. Quintil. lib. 3. cap. 8. Contra sententibus inhumane convitiabantur.
 CONVITIATOR, ðris. m. [*λοιδορῶ*] Qui convitium dicit vel facit. Cic. in Sallust. Si de mea vita atque actibus huic convitiatori respondero. Maledicus convitiator. Cic. pro Muren. 13. Si vere objicitur, vehementis accusatoris: sin falso, maledici convitiatoris.
 Convitiatore rapi iussit in carcerem. Sueton. Tiber. cap. 11.
 CONVIVIO, xi, ctum, [*συμβίσιον, συναλγήσιον*] Ære. Vivere, vel Simul vivere & convivere. Plaut. Amph. 4. 2. suppo. 2. 45.
 Misisti ad navim Sositam, ut hodie tecum convivere? Quintil. lib. 1. cap. 6. Lavamur, & tandemur, & convivimus ex consuetudine. Convivere cum adolescentibus. Quintil. lib. 5. cap. 9.
 Convivere alicui. Quintil. lib. 19. cap. 1. De omnibus ætatis suæ, quibusque convivebat, silentium egit. [Ut dicitur *περιχλω ἀγίου*. H. St.
 CONVIVIO, ðnis. f. Idem ac Convivctus. Cic. Filius 16. Fam. 21. Cuius cum frugi severaque est vita, tum etiam jucundissima convitio. Ubi alii Coniunctio male, ut dixi Annot. in Epist. H. St. Desiderabatur hoc vocabulum in ed. Lugd.
 CONVIVITUS, ðis. m. [*συναπία*] Conversatio & commercium: quod qui una versantur, sæpe etiam una vivunt & epulentur. Columel. lib. 11. cap. 1. In primis convitiam domesticum, multoque etiam magis externum vitet.
 Convivctus & consuetudo. Cic. 5. Fam. 14. Ut istis te molestiis laxes, & ad convitium nostrum redeas, & ad consuetudinem vel nostram communem, vel tuam solius ac propriam.
 Convivctus humanus, & societas. Cic. 3. Off. 21.
 Convivctus, pro Ipso vivendi & epulandi ritu. Martial. lib. 10. 47.
 Convivctus facilis, sine arte mensa. h. e. Nihil habet in communi victu deliciarum.
 Convitium habere cum aliquo. Columel. lib. 1. cap. 8. h. e. Cum aliquo commercium habere.
 CONVIVTOR, ðris. m. [*ἐμβόησιον*] Qui Convivctus, Comedit & bibit nobiscum familiariter. Suet. in Tiber. cap. 56. Nihilo lenior in convivctores Græculos. Alias Convubernales vocat.
 Convivctorem esse alicui. Ovid. 4. de Pont. 3. 15.
 Ille ego convivtor, denosque domesticus usu.
 Familiares & quotidiani convivctores. Cic. Fil. 16. Fam. 21. Utor familiaribus & quotidianis convivctibus, quos secum Mitylenis Cratippus adduxit, &c.
 CONVIVTIUM, i. n. [*ἰνυρία, ἐπίσιον, συμπόσιον*] Cic. de Senect. 45. Bene enim majores accubationem epularem amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, convivium nominarunt, melius quam Græci, qui hoc idem tum comptionem, tum concanationem vocant. conf. 9. Fam. 24. [Vide quæ dixi in Nizolio didascalo. H. St.
 Arctæ convivia dicuntur, Ubi arctæ discumbitur. Hor. 1. Epist. 5. 29.
 Candida. Propert. 4. 6. 71.
 Candida nunc molli subeant convivia luco.
 Celebre. Aufon. scitione prima, De verbis Rufi rhetoris.
 Fœda Lycaonicæ mensæ. Ovid. 1. Met. 165.
 Instructa. V. INSTRUO.
 Lautissima. V. LAUTUS.
 Moderata. Cic. pro Muren. 13.
 Opipare apparata. Cic. 3. Off. 58.
 Regalia. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Sumptuosâ. Martial. lib. 1. 100. in Calenum avarum,
 Ut convivia sumptuosiora,
 Toto quæ semel apparas in anno, &c.
 Tempestiva. Cic. pro Arch. 13.
 Vinosa. Ovid. 3. Amor. 1. 17.

Nequitiam vinoſa tuam convivia narrant. h. e. Vinofi & ebrii convivæ.
 Inter ſecreta convivii. Tacit. 2. Hiſt. 57.
 Convivii fat eſt, modo noſtra huc amica accedat. Plaut. Stich. 5. 4. 28.
 Agere convivia. Cic. pro Cœl. 35. Bais acta convivia, comellationes, cantus, ſymphonias, navigia jactant.
 Agitare. Ovid. 7. Met. 432.
 Arceſſere in convivium. Ter. Eun. 4. 1. 12.
 Celebrare. Sil. lib. 11. 273.
 Concelebrare. Cic. de Petit. Conſul. 34.
 Conditor inſtructorque conviviū. In CONDIO.
 Curare matua inter ſe convivia. Virg. 1. Georg. 300.
 Ducere Baccho, i. e. Multo vino. Tibul. lib. 1. 9. 61.
 Ducere aliquem in convivia. Ovid. 3. de Arte Am. 749.
 Exhilarare. Sil. lib. 11. 51.

Quin etiam exhilarare viris convivia cæde Mos olim, & miſcere epulis ſpectacula dira. De gladiatoribus loquitur, qui conviviis adhibebantur, mutuis vulneribus ſefe confecturi.
 Facere lauta convivia. Catul. 45. 5.
 Fiunt convivia plena menſa. Propert. lib. 2. 16. 5.
 Hilarare Baccho. Virg. 5. Ecl. 69.
 Implere convivia dictis, i. e. Narratiunculis, vel confabulationibus conviviū abſolvere. Ovid. 13. Met. 675.
 Inire, h. e. Ingredi. Tacit. 4. Ann. 10. Si convivium, ſi ſpectaculum ſimul inſiſſent, pro crimine accipi.
 Miſſum convivium. In MIſTRO.
 Obſcænis canticis conviviū obſtrepit. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Ornare & apparare. Cic. 6. Verr. 44.
 Parare. Virg. 1. Æn. 642.
 Retrahere ſe a convivio. Celf. lib. 1. cap. 1. Al. Convictu.
 Reperita conviviū latitia. Tacit. 13. Ann. 16.
 Ruere ad convivium, pro Irruere. Tacit. 2. Hiſt. 68.
 Struere. Tacit. 15. Ann. 37.
 Turbare. Ovid. 12. Met. 222.
 Verſari in conviviis. Cic. pro Quint. 59.

CONVIVA, æ. c. [convivium, conviviū, conviviū] Qui ad convivium vocatus eſt. Ter. Heaut. 1. 1. 120. Egomet convivas moror. Martial. lib. 11. 57.
 Convivas niveo torerat ore puer.
 Avidi convivæ. Hor. 1. Serm. 5. 75.
 Comis. Hor. 2. Serm. 8. 76.
 Dulcis. Propert. lib. 3. 7. 45.
 Vivere ante ſuos dulcis conviva penates.
 Ebrius. Ovid. 5. Faſt. 337.
 Facetus. Juven. 9. Sat. 10.
 — conviva joco mordente factus.
 Freqvens. Ovid. 2. Amor. 5. 21.
 Gratus. Hor. 2. Serm. 2. 119.
 Hilaris & bene accepti. Cic. 16. Att. 16.
 Latus. Hor. 2. Serm. 6. 111.
 Madidus, i. e. Bene potus. Martial. lib. 9. 23.
 Ætuet ut noſtro madidus conviva miniſtro.
 Plenus. Lucret. lib. 3. 932.
 Satur. Hor. 1. Serm. 1. 119.
 Serus. V. SRRUS.

Abducere ſibi aliquem convivam. Ter. Eun. 3. 1. 17.
 Tum me convivam ſolum adhucere ſibi.
 Agere convivam latum. Hor. 2. Serm. 6. 111.
 Solvere convivas, i. e. Dimittere. Ovid. 6. Faſt. 675. Convivia emendar Heinſ. ex Mil.
 Vocare convivam. Plaut. Aſin. 4. 1. 23.
 Vocet convivam neminem: illam tu voces.
 Convivis immines annotator. V. IMMINEO.
 CONVIVALIS, e. [convivialis] Quod pertinet ad convivium. Liv. 39. 6.
 Tunc palſtræ, ſambucifragæ, & convivalia ludionum oblectamenta addita epulis. Idem, Multaque convivalia ex auro & argento vaſa.
 Fabulæ convivales. Tacit. 6. Ann. 5.
 Lætitia convivalis. Macrob. 7. Saturn. cap. 1.
 Veſtis convivalis. Sen. Controv. 25.

CONVIVALITAS, ætis. F. Pontanus p. 272. Ætate noſtra Galli dicuntur convivalitati admodum dare operam. Hinc Convivales apud eundem. H. St. Libri notario cultro bibliopę reſecta eſt.
 CONVIVOR, atus ſum, [conviviorum, conviviū] æſi. depon.
 Convivium facere. Ter. Heaut. 1. 2. 32.
 Scortari crebro nolunt, nolunt crebro convivari. Suet. Claud. cap. 32. pr. Convivatus eſt & ſuper emiſſarium Fucini lacus, ac pæne ſubmerſus.
 Convivari in publico, & de publico. Cic. 5. Verr. 105. Quotidie ſolium eſſe non ſolum in publico, ſed etiam de publico convivari.
 Convivare, pro Convivari. Ennius Sat. lib. 1. Magno hercle ſuo malo convivat ſine modo. Nonius 7. 55.

CONVIVATOR, õris. m. [convivatorum, conviviatorum] Qui ad convivium invitatur, vel Qui convivium facit & apparat. Liv. 35. 49. Eſt autem reſ ſimillima comæ Chalcedeniſis hoſpitiſ mei, hominis & boni, & ſciti convivoris, apud quem ſolſtitiali tempore comiter accepti, &c. Ilor. 2. Serm. 8. 73.
 Sed convivoris, uti ducis, ingenium reſ Adverſæ nudare ſolent, celare ſecundæ.
 CONVIVIFICO, ære. Fulgent.
 CONVOCO, [convocatio] ære. Simul vocare, congregare. Plaut. Moſtel. 5. 1. 8.
 Capio conſilium, ut Senatium congerronum vocem.
 Convocare ad ſe. Cic. 3. Off. 58. Pifcatorum ad ſe convocavit.
 Convocare ad ſocietatem vitæ. Cic. 1. Tuſc. 62. Aut qui diſſipatos homines congregavit, & ad ſocietatem vitæ convocavit?
 Convocare in animum conſilia. Plaut. Milit. 2. 2. 42.
 Convocare in corde conſiliarium de re argentaria. Plaut. Epid. 1. 2. 56.
 Convocare conſilium. Caſ. 3. Bell. Gal. cap. 3. pr. Conſilio celeriter convocato, ſententias exquirere cœpit. [Sed cum Davies Conſilio legendum. Intelligit enim Conſilium Caſtreſe, quod apud Legatum ex

Tribunis, Præfectis & Centurionibus conſtabat. V. CONSILIUM.
 Convocare populum in tribus. Cic. 3. de Legib. 7. Deſcriptus enim populus cenſu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet ad ſuffragium conſilii, quam uſe in tribus convocatus.
 Convocare in concionem, & ad concionem Cic. 3. de Lege Agr. & Liv. 7. 6.
 CONVOCATIO, õnis. f. [convocatio] Cic. Poſt red. in Senat. 38. Nulla ad Remp. defendendam Pop. Romani convocatio.
 CONVOCATUS, õs. m. Idem apud Jctos.
 CONVULO, [convulſio] ære. Simul volare.
 Populus convolat; tumultuantur, clamant. Ter. Hecyr. prol. 40.
 Convolare, pro Feſtinare, per translationem. Cic. 3. Tuſc. 50. Et illi pugnant, & quidem vicinorum fidem implorant: multi autem ſunt qui ſtatim convolent. [Non eſt Feſtinare, ſed Feſtinanter concurrere his locis.
 Convolare ad Roſtra. Cic. pro Rabir. Poſt. 18.
 Convolarunt ex Italia ad me revocandum. Cic. pro Domo 57.
 Convolare, pro Animum adjuicere. Paulus in l. Si pluribus. D. de leg. 1. Siquidem evidentiſſime apparuerit, ademptione a priore legatoſario facta, ad ſecundum legatoſum teſtatorum convolaſſe.
 CONVOLVO, volvi, volutum, [convolutio] ære. Simul volvere. Cic. 2. de Nat. Deor. 113.
 Quem propter nitens pennis convolvitur ales.
 Convolvere in offas. Plin. lib. 12. cap. 9. Nigrum vero bdellium, & in offas convolutum, adrobolon vocant. Idem lib. 12. cap. 17. Atque attractis funiculis herbam eam convolvi, atque ita offas fieri.
 Convolvuntur in ſemet dracones. Plin. lib. 10. cap. 72.
 Serpens convolvit lubrica terga. Virg. 2. Æn. 447.
 Mare convolvit gentes, Oppreſſit undis. Lucan. lib. 5. 623.
 Convolvere verba magno curſu, eſt Profundere, ita ut conglomerent. Sen. Epift. 40. Audiſte te ſcribis Serapionem philoſophum, quem iſtuc applicuiſſet, ſolere magno curſu verba convolvere: quæ non effundit una, ſed premit & urget.

CONVOLVENS, Partic. [convolvens] Cic. 1. de Divin. 46. Quum ſe convolvens Sol elaberetur & abiret.
 CONVOLVENS, a, um. Partic. Plin. 37. 7. Convulſo igne flagrare.
 CONVULSUS, vel CONVULVULUS, i. m. [convulſus] Vermiculis corrodens vites; qui & Volvox etiam dicitur. Plin. lib. 17. cap. 28. Simili modo ne convolvulus fiat in vinea, amurcæ congios duos decoctos in craſſitudinem mellis, &c.
 Convulvulus, eſt etiam Herba. Plin. lib. 21. cap. 5. de lilio loquens, Eſt ſios non diſſimilis illi in herba, quam Convulvulum vocant, naſcens per fructea, nullo odore, nec crocis intus, candorem tantum referens, ac veluti rudimentum naturæ illia facere conditcentis.
 CONVORTUS, a, um. Convoyi, dicebatur liſdem votis obligati. Feſtus lib. 3.
 CONUS, i. m. [conus] dicitur Curvatura quæ in ſummitate galeæ prominet, ſuper quam criſte ſunt, inquit Servius. Virg. 3. Æn. 468.
 Et conum inſignis galeæ, criſtaſque comantes.

Acumen conii. Lucret. lib. 4. 433.
 Decus. Sil. lib. 4. 14.
 Piſto cono nutantia capitum tegmina. Ovid. 3. Met. 108.
 Anguſtus. Lucret. lib. 4. 431.
 Gloria ardua conii. Stat. 8. Theb. 706.
 Conus, Fructus pini arboris in acumen deſinens, Strobilos alias dicitur. Ruel. lib. 1. cap. 112. Græci, ut teſtatur Galenus, pineas nuceſ, conoſ & ſtrobilos appellant. Servius ſic ait, Conus dicitur fructus cu-preſſi: & ipſa, conoides eſt. 3. Æn. 680.
 Conus a Græcis dicitur vel Pyramis, vel Meta, ſive Inverſus turbo. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Conum tibi ais, & cylindrum, & pyramidem, pulchriorem quam ſphæram videri.
 Conus, Figura eſt ex lato in acutum deſinens, quæ Turbini contraria eſt. Nam Eucl. 2. Elem. ait, Conus eſt figura, quæ converſo circum queſcens alterum latus eorum quæ rectum angulum continent, orthogonio triangulo continetur, quum in eundem ruſus locum illud triangulum reſtitutum fuerit, unde moveri cœperat.

CONFERR, a, um Adj. [conferrus] ut, Coniferæ arbor, Quæ conoſ fert. Apices coniferi. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 398.
 Cypariſſis coniferæ. Virg. 3. Æn. 680.
 CONFIGER, aliud Adj. [configere] ut, Pinus conigera. Catul. in Argon. 164.
 CONOIDES, idis. [conoides] Quicquid eſt cono figura. Unde Cupreſſus femina, Conoides dicitur: nam a rotunditate in acumen levatur, ut ait Servius ad 3. Æn. 680. Mas vero ſpargit extra ſe ramos, deputaturque, & accipit vitem nullo niſtæ aſpectu. Ruell. 1. 74.
 CONIſCO, [conuſco] ære. Frontem fronte percutere, arietare: quaſi Conis converſis capita quater. Quintil. lib. 8. cap. 3. Caput opponis cum eo conifcans. ubi V. Burm. p. 685. Lucret. lib. 2. 320.
 Et fatiati agni ludunt, blandique conifcant. [Ob primam brevem a Conus deduci nequit.

CONVULNERO, [convulſer] ære. h. e. Multis vulneribus afficere. Plin. in Paneg. c. 35. Neque ut antea, exanguem illam & ferream frontem nequicquam convulnerandam præbeant punctis, & notas ſuas rideant. Plin. lib. 11. cap. 37. Ipſe convulneratus, & captus ſemel, per cavernam lautumiarum evaſit.
 CONVULSIO, CONVULSUS. V. CONVULSO.
 CONYZA, æ. [conyzæ] Herba quæ & Cunilago dicitur. Plin. lib. 21. cap. 9. Vulgo appellatur *mulcaria*.
 CONYZOIDES, idis. n. Herba. Plin. 19. 8. Al. Conyza.

COODRYLIS, e. [coodrylis] Simul odioſus. Tertull. adv. Marc. 4. 9.
 COOLESCO, ære. Concreſcere, & conglutinari. Lucret. lib. 6. 1085.
 Saxa vides primum ſola coolceſcere calce. Sic enim eſt legendum, non ut vulgus putat Coolceſcere, ſi Lambino credimus, ab Oleſco.
 COON, [Coon] Homero lib. Iliad. 11. 248. Primogenitus filiorum Antenoris, qui quum Iphidamantis fratris mortem, ab Agamemnonem illatam, vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum ſubter cubitum lancea tranſiit: quam rem indignatur, eum confodit, moribundoque caput ſupra corpus fratris præcidit.
 COONERO, ære. Simul onerare. Tacit. de Morib. German. 30. ubi de Cattiſ verba facit, Omne robur in pedite, quem ſuper arma ſerramentis quoque & copis conerant.

COOPERIO, pēriū, pertum, [*συνεργία*] ire. Tegere. ut, Coopertum telus corpore intum. Liv. 8. 10.
Coopertus terra. Plin. lib. 10. cap. 53. Scitum de quodam vini potere reperitur, Syracusis tam diu potare folium, donec ab eo cooperta terra factum ederentova.
Pannis cooperta membra. Lucret. lib. 6. 1267.
Coopertire aliquem lapidibus, pro Lapidare. Liv. 4. 50. Eo indignatio erupit, ut Tribunus militum ab exercitu suo cooperiretur lapidibus. Cic. 3. Verr. 119. Quem iste collegam nisi habuisset, lapidibus cooperitus esset in foro. i. e. Obrutus.
Coopertus sceleribus. Cic. 3. Verr. 9. Qui istum tot, tantis, tam nefariis sceleribus coopertum jurati sententia sua liberarent.
Coopertus miseris. Sallust. in Jugurth. cap. 14. Sicuti videtis, extorrem patria, domo, inopem, & coopertum miseris, effecit, ut ubivis tuus quam in meo regno effem.
Coopertus famosis verbis. Hor. 2. Serm. 1. 68.
COOPERIMENTUM, i. n. Gell. 5. 7. Os cooperimento personæ tectum.
COOPERIUM, i. n. [*πυρρ*] Quo quid cooperitur, ut Coopericulum doliorum. Plin. lib. 14. cap. 21. Legitur & Opericulum Ex vetusto exemplari.
COOPERITORIUM, i. n. Veget. de Re Vet. 3. 77. extr. Calidis coopertioris involutum deambulet.
COOPEROR, [*συνεργάζομαι*] āri. Gloss. Vet. Vox apud scriptores ecclesiasticos frequens.
COOPERATIO, ōnis. f. Quintil. Declam. 16. extr. Habet omnia ministeria sua debilitas, suas cooperationes. Sed lectio dubia est. V. not.
COOPERATOR, ōris. m. Apul. Flor. 2. Et apud Hieron. Augustin. alioque scriptores Christianos.
COOPERARIUS, i. m. Apul.
COOPTO, [*συνεργείωμαι*] āre. est Eligere inter pares, aut fere pares, auctore Valla lib. 5. cap. 60. ut, Milites cooptant quem volunt ducem. Cic. de Leg. Agr. 18. Ab ea parte qui esset factus, is a collegio cooptaretur. Cooptare in collegium & in ordinem. Cic. de Clar. Orat. 1.
Cooptari in locum alierum. Liv. 40. 42. Triumvir epulo mortuus, Q. Fulvius M. F. in locum ejus Triumvir cooptatus. h. e. a collegio electus, & quodammodo receptus ac comprobatus.
Cooptare Senatores, & Senatorem. Cic. 2. de Divin. 23.
Cooptavit sibi collegam in tribunicia potestate. Suet. in August. cap. 27. extr. Cooptari in locum vacuum. Liv. 5. 10. extr. conf. seq. cap.
COOPTATIO, ōnis. f. [*συνεργίσις*] Cic. 3. de Legib. 27. Neminem in summum locum nisi per populum venire, sublata cooptatione Cenforia. Cooptatio in patres. Liv. 4. 4.
COORTOR, coortis vel coortis, coortus sum, [*ἀφ' ἑσφίσεως*] īri. Simul oriri. Plin. lib. 11. cap. 10. Si coortatur procella, apprehensi pondusculi lapilli se libranti. De apibus loquitur. Cæf. 1. Bell. Civil. 48. Tanta enim tempestas coortur, ut nunquam, &c. Bellum coortum ingens in Hispania. Liv. 29. 1.
Febris coorta est superante bili. Lucret. lib. 4. 668.
Fulgore coorto fullerunt flammæ. Lucret. lib. 1. 726.
Mare coortum fœvit. Lucret. lib. 5. 1001.
Pestilentia coorta. Liv. 4. 52. pr.
Procella coortur. Plin. lib. 11. cap. 10.
Seditio coorta est in populo. Virg. 1. Æn. 148.
Tempestas coorta est. Cic. 3. Verr. 46. Tum subito tempestates coortæ sunt maxime.
Ventis coortis commiserat se unda. Ovid. 11. Met. 512. Al. Admiserat.
Cooriri, Invadere in hostem. Plin. lib. 8. cap. 16. Generositas maxime in periculis deprehenditur: non in illo tantummodo, quod spernens tela, diu se terrore solo tueret, ac veluti cogit teltatur, cooriturque non tanquam periculo coactus, sed tanquam amentie iratus. De leone.
Coorti ad bellum. Liv. 4. 3. Volcos & Æquos fama affertur, summa vi ad bellum coortos.
Coorti in pugnam. Liv. 21. 32. Qui si valles occultiores infedissent, coorti in pugnam, repente ingentem fugam, stragemque dedissent.
COORTUS, ūs. m. Lucret. 2. 1104.
 — post mundi tempus genitale, diemque Primigenum maris, & terræ, solisque coortum.
COOS, five COÛS, five COUS, five CO, five CONS, [*Κῶς*, Κῶς] Insula in mari Ægeō, seu, ut quidam aiunt, in Icaro, Rhodo proxima, & Caræ opposita, quæ olim magna fuit, & optime habitata, & aspectu jucundissima iis, qui eo navigabant. Ambitus ejus quingentis, & quinque stadiis clauditur, tota fertilis, & optimo vino abundans. [*Co*, & Cons in recto non legi.
Est & urbs eo nomine antiquitus Atypalæa vocata. Dicta a Coō Meropis filia, quæ ibi regnavit. Strabo lib. 4. scribit novem gentes & quinque millia oppidorum esse, quorum nullum sit minus Coō Meropide. Nunc vulgo dicitur *Lango*. Dicta fuit & Cea. q. V.
COUS, a. um. Adj. [*κῶσις*] unde Hippocrates medicus, & Apelles pictor, Coi dicti sunt, quum in ea insula nati perhibeantur. Ovid. in Arte Am. 3. 401.
 Si Venerem Coos nunquam pinxisset Apelles. Al. Posuisset.
 In primitivo prima corripitur a Papinio Silv. 1. 2. 252.
 — hunc ipse Coō prudente Philetas. [*Inmo* Choro plaudente.
 In suburbano Coi, Æsculapii templum fuit valde insignis, & multis donis opulentum, inter quæ nuda Venus erat, quæ postea Julio Cæsari Romæ dicata est.
Coa, n. pl. dicuntur vestes bombycinæ tenuissimæ, adeo ut feminæ per eas nudæ perlucere. unde Horat. 1. Serm. 2. 101.
Altera, nil obstat: Cois tibi pæne videre est, Ut nudam. Ovid. in Arte Am. 2. 298.
 Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus:
 Sive erit in Cois, Coa decere pura. V. Plin. lib. 5. cap. 31.
 Et lib. 29. cap. 1. & 11. 23. Eædem & Cææ dicebantur. V. in CEA.

C O P

COPA, V. CAUPO.
COPADIA, ōrum. n. pl. Idem quod Cupedia. q. V.
COPIA, ōrum. pl. f. [*Κόπαι*] Urbs Bœotie. Strabo lib. 9. Indicio huic rei est Cephalus maxime lacum Copaidem implens. Nam quum lacus ipse creviscit, ne Copæ urbs demergatur discrimen ingruit: quod & poeta nominatim ait. Et ab ea civitate lacus ipse nomen adipiscitur. Juxta lacum terræ hiatus factus penes Copas alveum sub terra ad Itadia xxx refer-

avit, quo receptus est fluvius De hoc meminît & Plinius lib. 4. cap. 7.
COPHANTUS, Mons est semper ardens apud Bactros Indiae populos, ut est apud Plin. lib. 2. cap. 106.
COPHENS, Afie fluvius est in India. Pompon. lib. 3. cap. 16. Indus ex monte Paropamisus exortus, & alia quidem flumina admittit: sed clarissima Cophen, Afcinea, Hydaspes, conceptamque pluribus alveis undam lato spatio trahit.
COPHINUS, i. m. [*κόφινος*] Vas rusticum vimine contextum, a levitate dictum a Græcis, Pricifianus Corbem interpretatur. Juven. 6. Sat. 541.
 Quum dedit ille locum cophino, fœnoque relicto. Columel. lib. 11. cap. 3. Confecta bruma lhercorant terram inditam cophinis oberat.
COPHIA, æ. f. [*κόφεια*] Abundantia. Cic. in Parad. 6. Etenim divitiarum est fructus in copia: copiam autem declarat facietas rerum atque abundantia.
Abundantia & copia. Cic. de Amicit. 80.
Circumfluere omnibus copiis, atque in omnium rerum abundantia vivere. Cic. de Amicit. 52.
Locuples & pecuniosus copiis rei familiaris. Cic. pro Rosc. Com. 44.
Opes copiosæque. Cic. 12. Fam. 7. Sic statuebam, omnes quæ in istis partibus essent opes copiosæque, tuas esse.
Opibus & copiis, maximeque virtute praditum esse. Cic. de Amicit. 51.
Inurgitare se in copias alicujus. V. INURGITO.
Rationes & copias suas in aliquam provinciam conferre. Cic. pro Lege Manil. 17. Nam & publicani, homines & honestissimi & ornatissimi, suas rationes & copias in illam provinciam contulerunt.
Omnium rerum affluentibus copiis. Cic. 2. Off. 153.
Copis locuples Refp. Cic. 8. Att. 11. Moderatori Reipubl. civium vita propofita est, ut opibus firma, copiis locuples, gloria ampla, virtute honesta sit.
Amicorum copias. Cic. pro Quint. 2. Cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copias sunt. i. e. Paucos habet amicos: vel Amicit ejus non sunt admodum divites.
Ex copia rerum, consilium trahere. Sallust. in Jugurth. cap. 98. Tum Marius ex copia rerum consilium trahit: atque uti suis receptui locus esset, colles duos inter se propinquos occupat.
Pro copia. Plaut. Truc. 1. 2. 46.
 Male vorit res pecuaria mihi apud vos: nunc vicissim
 Volo habere aratinnulam pro copia apud vos.
Pro copia, quod vulgus *secundum possibilitatem* dicit. Plaut. Merc. 3. 1. 8.
 — facere certum est,
 Pro copia & sapientia, quæ te velle arborator.
Agri, vectigalium, pecuniarum copia, cui opponitur Penuria. Cic. 2. de Invent. 115.
Argumentorum copia. Lucret. lib. 1. 418.
Auxilii. Ter. And. 2. 1. 20.
 Neque pol consilii locum habeo, neque auxilii copiam.
Causæ. Cic. pro Rosc. Com. 2. Sed ego copia & facultate causæ confusus, vide quo progrediar.
Cordis. Plaut. Epid. 3. 4. Igitur perspicere ut possint cordis copiam.
Frugum copia, & Inopia, contraria. Cic. pro Domo 17.
Lactis. Virg. 1. Ecl. 82.
Rei frumentariæ advectare. Tacit. 6. Ann. 13.
Vitæ copia deficit illis. Lucret. lib. 6. 814.
Beata Copia pleno cornu. Hor. in Carm. sæcul. 59. Quasi corporalem deam hic accipe Copiam, utique rerum omnium abundantiam. Porphyrius. Sic 1. Carm. 17. 14.
 — hic tibi Copia
 Manabit ad plenum benigino
 Ruris honorum opulenta cornu.
Facilis. Propert. lib. 1. 9. 15.
 Quid si non esset facilis tibi copia?
Fastidiosa. Hor. 3. Carm. 29. 9.
Festiva librorum. Cic. 2. Att. 6. Itaque aut libris me delecto, quorum habeo Antii festivam copiam.
Mala, i. e. Nimia & noxia. Hor. 2. Serm. 2. 42.
Opulenta, V. BEATA.
Stipata rei alicujus. Lucret. lib. 2. 294.
Ubertas in dicendo & copia, cui opponitur Exilitas. Cic. 1. de Orat. 50.
Torrentis dicendi copia. Juven. 10. Sat. 9.
Ubertas, varietas, copia dicendi. Cic. pro Corn. Balb. 3.
Orationis abundare. Cic. 2. de Orat. 102.
Rerum copia, verborum copiam gignit. Cic. 3. de Orat. 123.
Calla verborum. Lucret. lib. 4. 514. i. e. Vana.
Larga quidem semper, Drance, tibi copia fandi. Virg. 11. Æn. 378.
Mirabilis dicendi. Cic. in Topic. 67.
Dicendi tanta facultas & copia. Cic. 2. Verr. 10.
Copie, pl. [*κοπή*] pro Commeatu seu annonæ. Tacit. 15. Ann. 16. Contraque proderit Corbulo: Parthos inopes copiarum, & pabulo atrito, relictuos oppugnationem.
Se eorum copiis alerunt. Cæf. 4. Bell. Gall. 4.
Copia, [*πλοῦτος, δύναμις*] vel Copia, nonnunquam in singulari, sed multo frequentius in plurali, significat Multitudinem vel Exercitum. Ter. Eun. 4. 6. 17.
 Militem secum ad te quantas copias adducere? Sic Liv. 1. 2. extr.
Copias in aciem educere. Singulariter, Cn. Magnus Marcello & Lentulo coss. apud Cic. 8. Att. 12. Idcirco ad L. Domitium litteras misi, primum ut ipse cum omni copia ad nos veniret.
Copias in angustum coactæ, translate. Ter. Heaut. 4. 2. 2.
 Ita hac re in angustum oppido nunc mææ coguntur copias.
Pedestres. V. PREDESTER.
Navalis copia. Tacit. 4. Ann. 56. pr.
Abundare copiis. Cic. ad Brut.
Adducere. Ter. V. paulo supra.
Armare, Parare. Sallust. in Jugurth. 13. pr.
Comparare. Cic. 12. Fam. 5.
Contrahere. Cic. 8. Att. 13.
Disposita classiariorum copia. Tacit. 4. Ann. 27.
Educere e castris. Cæf. 1. de Bell. Gall. 51. pr.
Expeditare. Tacit. 13. Ann. 7.
Exponere copias in terram. Liv. 29. 27. de P. Scipionis trajectu.
Habere. Cic. 3. Fam. 3. &

Imminuere. Cic. ibidem. Pergratum mihi feceris, si istas exiguas copias, quas habuisti, quam minimum imminueris.
 Infructuosiores peditum copiae. V. INSRUO.
 Minuere. Cic. 11. Fam.
 Parare. Tacit. 3. Hist. 15.
 Profligare. Hirt. de Bell. Alex. 76. pr.
 Tranfponere. V. TRANSPONO.
 Hoc copiarum, pro Hæ copiae. Liv. lib. 2. Decad. 5. Hoc copiarum cum Prat. novis in Hispanias portatum est.
 Copia, pro Multitudine hominum. Cic. pro Muren. 70. Tenuiorum, & non occupatorum amicorum est ista auiditas, quorum copia bonis & beneficiis deesse non solet.
 Copiarum nomine interdum Divitiæ, plerumque Exercitus, nonnunquam Totum intelligitur, quantumcunque possimus, five auctoritate, five gratia. Cic. 4. Att. 2. sub finem, Quorum studiis ego, & copiis, facile efflem omnia consequutus.
 Copiæ, pro Rebus necessariis. Plin. lib. 2. cap. 17. Sugerunt affatim ligna, proximæ silvæ: ceteras copias Ostiensis colonia minilirat.
 Copiam aliam querere. Ter. Heaut. 5. 1. 54.
 Ne quam aliam querat copiam, ac te deferat. Hic videtur significare Facultates & necessaria ad sumptum faciendum. Dicit enim paulo post, Nam si illi pergam suppeditare fumptibus, &c.
 Copia, cum Facultatem significat, & potestatem aliquid faciendi, jungitur plerumque cum verbis Facio vel Do, vel Sum.
 Copiam dare aliquid rei. Ter. in prol. Heaut. 28.
 Facite æqui litis, date crescendi copiam, Novarum qui spectandi faciunt copiam.
 Data copia fandi. Virg. 1. Æn. 520.
 Dare copiam existimandi aliquid. Ter. Heaut. 2. 3. 41.
 Ubi deimprovisio est intervntum mulieri: Nam ea res dedit tum existimandi copiam, Quotidianæ vite consuetudinem.
 Copia est quæ volumus. subaud. Eorum. Plaut. Capt. 2. 1. 21. i. e. Habemus quæ cupiebamus.
 Copia est, ut pedem efferamus ex ædibus. Plaut. Bacch. 3. 3. 19. Et apud Ter. Heaut. 2. 3. 87.
 Nam apud patrem tua amica tecum sine metu ut sit, copia est. i. e. Tu potes, paterque sinet, ut, &c.
 Copia est, Cum Infîn. Sallust. in Catil. cap. 17. extr. Quibus in otio, vel magnifice vel molliter vivere copia erat, incerta pro certis, bellum quam pacem malebant. i. e. Qui poterant. Tacit. 14. Ann. 14. de Nerone loquens; Vetus, inquit, illi copia erat curriculo quadrigrarum insiltere.
 Copia vix fuit eum adeundi. Plaut. Milit. 4. 6. 11.
 Copia est mihi amittendi. Ter. Phorm. 1. 3. 24.
 Ut neque mihi ejus sit amittendi, nec retinendi copia.
 Rara copia videndi aliquem. Tibull. lib. 2. 3. 84.
 Cunctandi copia non est. Plaut. Epid. 1. 2. 59.
 Facere copiam conveniendi alterum. Plaut. Capt. 3. 5. 90. Sic apud Liv. 4. Postero die jam militibus castra urbemque se oppugnatos frementibus, ni copia pugnae fiat.
 Copiam facere sui, vide an dicatur mulier. Torr. in Suet. Vitellium p. 503. Recte Turneb. Vulgarem interpretatur, quæ sui copiam faciat. H. St. V. a pr. Comment. in Vitell.
 Copiam facere consilii sui. Cic. 3. de Orat. 138. Sic apud Plin. lib. 6. Epist. 26. Ne ego quidem indignus, cui copiam scientiæ tuæ facias.
 Copiam facere argenti. Plaut. Curc. 2. 3. 51.
 Copiam efficere alicui ad aliquam amicum. Plaut. Milit. 3. 1. 174.
 Bonam copiam jurare. Varro de L. L. lib. 6. non procul a fine, Nexum Manilius scribit omne quod per libram & æs geritur, in quo sint mancipia. Paulo post, Liber, qui suas operas in servitutum dabat, pro pecunia quam debebat, dum solveret, nexus vocatur, ut ab ære oberatur.
 Hoc C. Popilio auctore, Sulla Dictatore, sublatum ne fieret: & omnes qui bonam copiam jurarent, ne essent nexi, dissoluti. Sensus est, ut P. Manutius exponit: Debitorum nonnulli pro pecunia quam debebant, operas suas in servitutum dabant, dum solverent. Id Sulla Dictator fustulit: voluitque ut ii bonam copiam jurarent: id est, ut sui facultatem creditoribus semper esse facturos juramento promitterent. Cic. 9. Fam. 16. Tu autem quod mihi bonam copiam jures, nihil est. Alii legunt, Ejures, i. e. Jures non posse preestare. Sic & apud Varr. Ejurare. V. Victor. & Manut. ad loc. & in JURCO.
 COPULATA, æ. f. [δυναμίδω] dimin. Planc. apud Cic. 11. Fam. 13. Recurri ad meas copulas: sic enim eas velle appellare possum: sunt enim extenuatissimæ, & inopia rerum omnium pessime acceptæ.
 COPUS, c. pro Copioso, a veteribus dictum, ut annotat Nonius ex Plaut. Pleud. 2. 3. 8.
 Atque ego nunc ut gloriosum faciam, & copi pectore. Idem Bacch. 2. 3. 117.
 Ut amantem herilem copem facerem filium. Pacuvius Peribœa, O multimodis varie dubium & prosperum copem diem. Qui loquendi modus a communi usu jam recessit. Hinc Copona primum, deinde Caupona; Taberna vinaria, propter copiam rerum, quæ ibi venduntur, & Ipsa etiam cauponis uxor. V. f. l.
 COPULATUS, a, um. Adj. [ὑπερθε] Abundans, dives. Cic. 3. Verr. 65. Magnificæ & ornate, ut erat in primis inter suos copiosus, convivium comparat.
 Urbs celebris & copiosa. Cic. pro Arch. 4.
 Amplum & copiosum patrimonium. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Lautum & copiosum patrimonium. Cic. pro Rabir. Post. 38.
 Copiosa plane, & locuples mulier. Cic. 1. Verr. 55.
 Copiosum Senatufconsultum. Plin. 8. Epist. 6.
 Tenuis & Copiosus victus, contraria. Cic. 3. Tusc. 46. Tenuem victum antefert copioso.
 Doctus & copiosus homo, & paratus. Cic. 4. Acad.
 Copiosus homo ad dicendum, & in dicendo. Cic. pro Cæcin. 64.
 Rebus omnibus ornatus & copiosus. Cic. 2. in Catil. 18.
 Copiosa disputatio. Cic. 4. Acad. 30.
 Copiosa & elegans oratio. Cic. 1. de Finib.
 Multa, varia, & copiosa oratio. Cic. 2. de Orat. 214.
 Fieri copiosorem legendo aliquid. Cic. 13. Att. 44. Multa de meo Catone, quem sapientissime legendo se dicit copiosorem factum.

Copiosissimum ingenium. Plin. 9. Epist. 2. Illi enim & copiosissimum ingenium, & par ingenio materia.
 Copiosus caprarum ager. Solinus cap. 16. extr. Ager Creticus silvestrium caprarum copiosus est.
 Copiosus re cibaria. Gell. lib. 7. cap. 1.
 COPIOSUS, Adv. [ἀφθονός] Abundanter. Cic. de Senect. 58. Quam copiose ab eo agricultura laudatur in eo libro, qui est de tuenda re familiarum. Copiose & abundanter loqui de re aliqua. Cic. 2. de Orat. 151.
 Large & copiose. Cic. 2. de Nat. Deor. 121. Pastum autem animantibus large & copiose natura eum, qui cuique aptus erat, comparavit. Neque sententis solum copiose, sed verbis etiam ornate dicere. Cic. 1. de Nat. Deor. 58.
 Subtiliter & copiose differere. Cic. pro Flacc. 42.
 Compolite, ornate, copiose eloqui. Cic. 1. de Orat. 48.
 Gravissime & copiosissime dicere. Cic. 1. Off. 4.
 Copiose aliquo proficisci. Cic. 3. Verr. 91. Nam Malleolus in provinciam sic copiose profectus erat, ut domi profus nihil relinqueret. i. e. Cum tanta opulentia.
 Copiose ornatus, & honorifice acceptus. Cic. 6. Verr.
 Copiose reorum causas defendere. Cic. 4. Verr. 191.
 Copiosissime dicere, cui opponitur Breviter, Stricteque. Cic. pro Cluent. 29.
 Copiosissime nasci dicitur herba. Plin. lib. 19. cap. 5.
 COPIARIUS, i. m. dicitur Qui magistratibus præbenda, & eorum familiarum prætabat, publice conductæ ei qui peregrinantes principes & magistratus sectabatur, vinum cibariaque vendens. Turnebus 12. 3. Vocatur alio nomine Parochus apud Hor. 1. Serm. 5. 46. V. Acron. in loc.
 COPIOR, ari. Caltrense verbum est, pro Copia instrui & augeri. Gell. lib. 17. cap. 2. de verbis Quint. Claudii annalium primo cursum in legendo notatis, Et Romanis multis armis & magno comætu prædaque ingenti copiantur: quod verbum haud facile reperias apud civilium causarum oratores: exque eadem figura est qua lignantur, & pabulantur, & aquantur. V. Non. 2. 141.
 COPIS, idis. f. [κοπίς] Gladius leviter curvatus falci similis. Curt. 8. 14.
 COPO, COPONA, V. CAUPO.
 COPONIS, Nomen gentis Romanæ. Q. Coponii, qui ambitus damnatus est, quia vini amphoram dedisset dono ei, cujus suffragii latio erat, meminit Plin. lib. 35. cap. 12.
 Commemoratur & alter Coponius statuarius ab eodem Plinio, quem a Varrone laudatum aserit, ejuoque opera quædam enumerat. V. lib. 36. cap. 5.
 COPRATAS, [Κορπάτας] Straboni Perfidis fluvius est, ut videre licet lib. 5. Geogr. 15.
 COPRA, æ. ni. [κοπρία] Stercorarius. Suet. Claud. cap. 8. Interdum ferula flagrove velut per ludum excitabatur, a copreis solebant & manibus sterentis focci induci. i. e. Stercorarius: ut Græco verbo Tranquillum usum opinemur ob rei fedietatem, quod stercore oblitus ejus manibus focci induceretur, ut & diritate odoris non expergiceretur, tamen ab aliis experrectus, sibi alvi profuvie faciem oblineret, eam foccis defricans. Sic restituit Turnebus, Advers. 22. 31. [Rectius alii distinguunt, Excitabatur a copreis. Solebant &c. Quid fuerit autem illi Copreæ plenissime docuit Cafaub. ad ejusdem scriptoris Tiber. cap. 61. Perperam in ed. Lond. Copreus, i. m. legebatur.]
 COPTA, æ. f. [κοπτή] Martialis lib. 14. 68.
 Peccantis famuli pugno ne percute dentent:
 Clara Rhodos coptam quam tibi misit, edat. Copta, Genus panificii fuisse videtur, cui quædam quæ tunderentur, ut ipsum vocabulum indicat, miscerentur: ut nucleis pineis, amygdalæ: fed omnino durissima adferabatur Rhodo, ut e Martialis joco intelleximus. Copte meminerunt medici, ut Trallianus Alexander lib. 11. cap. 14. his verbis, Τῶνδὲ πτηνημάτων συμψέσει κρήνητα τὰ κρηναία λαρβάκιον, ἢ κρηναίον, ἢ σφέλιον, ἢ ἀμυγδαλῶν ἰσθίων, ἀλλὰ μὴδὲ σπυακέντων, ἢ κρηναίων. Et Orbiusius κρηναίων purgans facit e simila, nucleis pineis, dacrydio, pipere, melle depumato: & alterum e simila, scammonia, nucleis pineis, pipere, melle. Ex Turneb. Advers. 10. 10. pr.
 COPUS, i. f. [κοπύς] Oppidium Thebaidis, commune Ægyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum, vicinas habens cautes, e quibus eruntur Smaragdi. Juven. 15. Sat. 28.
 Gesta super calidæ referemus memta Copti. Hinc
 COPTRICUS, a, um. [κοπτικός] Apul. Mœtia 2. p. 127. Aद्या Coptica. & COPTRITES, [κοπτήτης] Unus est ex Ægypti nominis, quas præfecturas vocant, ut auctor est Plin. lib. 5. cap. 9.
 COPULA, æ. f. [σύνθεσις, συμπλοκή] significat Nexum, five vinculum. Plaut. Epid. 5. 1. 11.
 Querantur me, in manibus gestant copulas secum duas. Ita Lamb. Al. Sescunias. Ovid. 7. Met. 773.
 Copula detrahitur canibus. i. e. Vinculum colli.
 Dura copula. Ovid. 5. Trist. 10. 28.
 Irrupta. Hor. 1. Carm. 13. 17.
 Copula, Particula orationis, quæ copulat, id est conjungit: quales sunt apud Grammaticos, ET, QUÆ, & hujusmodi encliticæ, quæ idcirco Copulative conjunctiones dicuntur. Apud Dialecticos autem est Vinculum, quod conjungit subiectum & prædicatum; nempe verbum substantivum.
 COPULATIO, [συνπλέκω, συνέγω] Ære. Colligare, vincire, conjungere. Plin. lib. 17. cap. 19. Plaut. Pœn. 1. 2. 130.
 Quid ais tu? quando illi apud me mecum caput & corpus copulas? An hæc inter fe jungi copularique possint. Cic. 1. de Orat. 122.
 Copulando verba jungere. Cic. in Orat. 154. Libenter etiam copulando verba jungebant: ut Sodes, pro Si audes; Sis, pro Si vis. [Hic est quod juniores Grammatici Syncope vocant, i. e. Per σύνθεσιν jungere. Conjunctionibus copulari, & Diffolutionibus relaxari, contraria. Cic. in Partit. 21. Constructioque verborum, tum conjunctionibus copuletur, tum diffolutionibus relaxetur.]
 Copulare uno vinculo. Liv. 28.
 Honestatem cum voluptate tanquam hominem cum bellua copulare. Cic. 4. Acad. 140.
 Copulare cum presentibus futura. Cic. 2. de Finib. 45.
 Copulare concordiam. Liv. 4. 43. extr. Quin illi, remittendo de summa quique juris, mediis diis, copularent concordiam. [Perperam in nuper editis vox diis omiffa est.] Copulare

Copulare ferromem cum aliis. Plaut. Pœn. 3. 3. 42. Sermonem nobiscum ibi copulat.
 Societatem cum deo. Plin. lib. 2. cap. 7.
 Voluntates. Cic. 1. Fam. 4. Non mediocriter vinculum mihi quidem attulisse videtur ad voluntates nostras copulandas.
 CΟΡΥΛΟΡ, [σὺρῦλον] ἄρι. depon. Idem. Plaut. Epid. 3. 3. 20.
 — cave firis cum filia
 Mea copulari hanc, neque conspiciere: jam tenes?
 Copulari dexteris. Plaut. Aul. 1. 2. 38.
 Adeunt, consistunt, copulantur dexteris. Passivum pro activo. Nonius. [Passivum est, constructione Græca. V. Vechn. Hellenol. 1. 8.]
 CΟΡΥΛΑΤΥΣ, a, um. [σὺρῦλατος] Partic. Cic. 4. Tusc. 24. Hæc quæ dico, cogitatione quidem inter se differunt: re vero copulata sunt. Copulata res & confatalis. Cic. de Fat. 30.
 Simplicia & Copulata, opposita. Cic. de Fat. 30. Quædam enim sunt (inquit) in rebus simplicia, quædam copulata.
 Admixtum, copulatum, concretum, coagmentatum. Cic. 1. Tusc. 71. Quoniam nihil sit animis admixtum, nihil copulatum, nihil concretum, nihil coagmentatum, nihil duplex.
 Nature copulata, i. e. Consentanea nature. Cic. 2. de Divin. 143. Quid nature copulatum habuit Alcibiadis quod scribitur fomnium?
 Copulatus, [σὺρῦλατος] Cic. 1. Off. 56. Nihil autem est amabilius, nec copulatus, quam morum similitudo bonorum.
 Sed lego Et copulatus. Quod videtur aptius. Quod magis copulet Wolf. p. 200. quod minus probat ille, ego contra. H. St. Astruit eandem lectionem ex Mss. Ursinus.
 Copulatus, figurate pro Copulatus. Lucret. lib. 6. 1086.
 Est etiam, quasi ut anellis, hamifque plicata
 Inter se quædam possint coplata teneri, &c. Quam scripturam quidam non intelligentes, vel insolentem iudicantes, Compacta perperam reposuerunt. Lambin.
 CΟΡΥΛΑΤΙΟ, ὄνις. f. [σὺρῦλατιος] Coniunctio. Cic. 1. de Fin. 19. Ita effici complexiones, & copulationes, & adhesiones atomorum inter se. Copulatio rerum, & quasi contentiens ad mundi incoluitatem coagmentatio nature. Cic. 2. de Nat. Deor. 119.
 Congressus copulationeque consuetudinum. Cic. 1. de Fin. 69.
 CΟΡΥΛΑΤΥΜ, i. n. Ecl. 16. 8.
 CΟΡΥΛΑΤΥΣ, [σὺρῦλατος] Adv. Gell. lib. 10. cap. 24. Diequinti, pro adverbio copulate dictum est.
 CΟΡΥΛΑΤΥΣ, us. m. Arnob. lib. 1.
 CΟΡΥΛΑΤΥΣ, ὄνις. m. Firmicus.
 CΟΡΥΛΑΤΥΡΙΧ, Isis. f. Ambros. Epist. 84. & Augustin. de Trin. 11. 9.
 CΟΡΥΛΑΤΥΒΥΣ, [σὺρῦλατος] Adj. fictum a grammaticis; Quod copulat, vel copulare potest. unde Coniunctio copulativa. conf. Ilid. 1. 11.

C O Q

CΟQUINA, COQUINARIUS. In COQUO.
 CΟQUO, xi, ctum, [κὺμα, κὺμα, κὺμα] ἔρε. Notæ significationis. Coquere cœnam, prandium, cibum, &c. Plin. lib. 3. cap. 1. Hujus proprietates, ut ventiletur in coquendo, donec desinat olere. Coctum, a Cogendo dicitur, quia coquendo coactetur, ut ad utilitatem vescendi perducatur. Festus. Ubi Dacer. Coquere a Cogere, coagere. [Nuge grammaticales. unde ergo primam brevem habet?] Cibum coquere. Lucret. lib. 5. 1101.
 Coquere ex oleo. Celf. lib. 5. cap. 17. i. e. In oleo.
 Coquere lateres in fornacem. Cato, cap. 39. Inde laterculos facito, coquito in fornacem.
 Coquere cibum, pro Concoquere in ventriculo. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Negat enim ullum esse cibum tam gravem, quin is coquatur die & nocte. Legitur & Concoquatur.
 Coquere locum dicitur Sol. Varr. 3. de R. R. cap. 14. pr. Locus is melior, quem & non coquit fol, & tangit ros.
 Coquuntur fructus, Quando perfecte maturefunt. Plin. lib. 15. cap. 24. Fructus anno maturefuit, pariterque floret subnascens, & prior coquitur. Festus coquit glebas. Virg. 1. Georg. 66.
 Radii Solis coquebant cava flumina. Virg. 4. Georg. 428.
 Coquere, Corruptere, putrefacere. Hor. 2. Serm. 2. 41.
 — at vos,

Præfentes Austri, coquite horum obsonia: quanquam &c. [Ita Schol. vet. & Lamb. Potest tamen trito sensu accipi, Coquite, pro Matureate coquendo, adducta idonea tempestate. Coquere bellum & consilia, Parare & moliri clanculum. Liv. 8. 3. Omnibus consultationibus inter se principes occulte Romanum coquebant bellum.
 Coquit me illud. Cic. 5. Att. 4. Tua profectio spem meam debilitat, ac me illud quidem modo coquit. Locus corruptus annotatur a Victorio. Postrema verba non sunt in Mss.
 Coquit me cura, h. e. Consumit. Ennius apud Cic. de Senect. 1.
 O Tite, si quid ego adjûro, curamve levasso, Quæ nunc te coquit, & versat sub pectore fixa.
 Iras coquere. Sil. lib. 7. 403.
 CΟCΤΥΣ, a, um. [κὺματος, κὺματος] Partic. ut, Coctus solibus fructus. Plin. lib. 12. cap. 5. De fructu ficus Indicæ. Hinc, Cocta poma, Matura dicitur.
 Gramina cocta per manus Medæe. Propert. lib. 2. 4. 8.
 Agger coctus, Coctis lateribus factus. Propert. lib. 3. 10. (Al. 9.) 22.
 Poma matura & cocta, cui contrarium Cruda. Cic. de Senect. 71.
 Bene coctus & conditus sermo bonus. Cic. 13. Att. 50.
 CΟCΤΙΟ, ὄνις. f. [κὺματος, κὺματος]
 Coctionem facere, pro Concoquere & conficere cibum in ventriculo, quod vulgus Digerere vocat. Plin. lib. 20. cap. 9.
 CΟCΤΟΡ, ὄνις. m. [κὺματος] Qui coquit.
 Coctor, pro Decoctor. [κὺματος] Seneca de Benefic. lib. 4. cap. 26. extr. Quis coctori pecuniam credit, aut depositum committit ei, qui jam pluribus abnegavit? Al. Decoctori. Plaut. Pœn. 3. 2. 9.
 Hodie Juris coctores non sunt, qui lites creant. Sic leg. Pareus; sed Turnebus alique Coctores. V. Advers. 15. 7. Petron. cap. 95. Coctores; insularique. [Hic Coctores idem, qui Coqui.]
 CΟCΤΥΡΑ, æ. f. [κὺματος] Idem quod Coctio. Columel. lib. 12. cap. 18. Si quinta pars picis Brutici in universam cocturam adjiciatur, utilissimum sit omni vindemiæ.

Coctura, dicitur Cæli temperies, a perfecta fructuum decoctione. Plin. lib. 14. cap. 4. Quum C. Gracchus Tribunus plebem seditionibus agitantibus interemptus, ea cæli temperies fulsit, quam cocturam vocant, solis opere.
 CΟCΤΙΛΙΣ, e. [κὺματος] Quod coquendo fit. ut, Coctiles tegula. Coctilia vasa, figulina. Curt. lib. 5. 1. de Babylone, Murus instructus laterculo coctili, bitumine interlitus, spatium triginta & duorum pedum latitudinem amplectitur.
 Muri coctiles, Lateritii. Ovid. 4. Met. 58.
 CΟCΤΙΛΙΣ, e. [κὺματος] Quod facile coquitur. Plin. lib. 16. cap. 6. Glans fagea succum hilarem facit, carnem coctibilem ac levem, & utilem stomacho. Alii legunt Coquibilem.
 CΟCΤΙΛΙΤΥΣ, Adj. ut, Coctilia taberna apud Julium Capitolinum in Pertinace, quam quidam interpretantur, In qua ligna vendebantur cocta, ne fumum emitterent, cujus generis fuerunt, quæ Græci κὺματος vocantur. Verba Capitolini sunt, Pater ejus coctilibus tabernam in Hetruria exercuerat. Solere autem ligna coqui auctor est Ulp. 1. ligni. appellatio. D. de verb. signif. Sed & titiones, inquit, & alia ligna cocta, ne fumum faciant, &c. V. in CΟCΤΙΛΙΑ.
 CΟCΤΥΒΥΣ, a, um. Adj. [κὺματος] Quod facile vel coquitur, vel maturatur; ut, Coctiva poma, Coctivum legumen.
 Coctivæ castaneæ, dicuntur Nigræ, quæ magis in usu sunt. Plin. lib. 15. cap. 23. Laudatior Corelliana, & ex ea facta Meterana, quam rubens cortex præfert triangulis, & popularibus nigris, quæ coctivæ vocantur.
 CΟCΤΥΡΟ, [κὺματος] ἄρε. frequent. Festus; Coquitare pro Coctitare, i. e. Frequenter coquere Plaut. Aul. 3. 3. 5. posuit. Idem ibid. 3. 1. 3.
 Neque ego unquam nisi hodie ad Bacchas veni in Bacchanal coquitum. Sic Festus leg. sed potius legendum est [ut eruditus fuscipatus] Coquinatum.
 CΟCΤΥΒΥΣ, vel CΟCΤΥΒΥΣ, i. m. [κὺματος] Qui cibos coquit & vendit. Festus; Coquum & Pistorum apud veteres eundem fuisse accepimus. Navius; Coquum, inquit, edit Neptunum, Venerem, Cererem. Significat per Cererem, panem: per Neptunum, pisces: & per Venerem, olera. Cic. pro Rosc. Amer. 134. Mitto hæc artes vulgares, coquos, pistoros, leccarios. Donatus in Adelphos Terentii 3. 3. Ciceronis dictum refertur in eum qui coqui filius secum causas agebat, Tu quoque aderas huic causæ. Nam apud veteres Coquus non per c litteram scribebatur, sed per q. Hæcenus Donatus.
 Coquum facere. Martial. lib. 12. 65.
 Vincentem roseos, facieque, comaque ministros
 Cinna coquum fecit, Cinna gulosus homo est.

CΟQUA, æ. f. Plaut. Pœn. 1. 2. 38.
 CΟQUÛLUS, i. m. [κὺματος] dimin. Parvus coquus. Perottus.
 CΟQUÛLA, æ. f. ut Varro ait apud Nonium 13. 52. Quæ coquebat panem, primum sub cinere, postea in forno: cujus utriusque vocabulum a forno ductum, id est a caldore.
 CΟQUÛLUM, i. n. Vas æneum coctionibus aptum. Plaut. Æneis coquillus excocta mihi est omnis materia. Alii Coquilla accipiunt pro Lignis minoris, quibus facile decoquantur obsonia. Festus.
 Legitur & Coculum. Plaut. Capt. 4. 2. 67. Cato R. R. cap. 11. Athenum coculum.
 CΟQUINUS, a, um. Adj. ut, Coquinum forum. Plautus Pseud. 3. 2. 1. Forum coquinum qui vocant, fulte vocant, Nam non coquinum est, verum farinum est forum.
 CΟQUINA, æ. f. [κὺματος] Locus in quo dapes coquantur. Nonius, 1. 273. Culinam veteres Coquinam dixerunt, non ut nunc vulgus putat. Mercerus Colinam legit, cujus edit. V. Donatus in primo actu Andriæ, Coquina, Medicinæ famularitrix est. conf. CULINA.
 CΟQUINARIUS, e. Varro apud Non. 3. 32. Culter coquinarius.
 CΟQUINARIÛS, [κὺματος] Adj. ut, Coquinaria vasa. Plin. lib. 33. cap. 11. Coquinarium instrumentum. V. Miliarium, i. in MILIUM.
 CΟQUINARIA, æ. f. [κὺματος] Ars coquendi quæ ad victum spectant. Perottus.
 CΟQUINARIÛS, i. m. Qui cibos coctos vendit, vel Qui coquinariam artem exercet. Perottus.
 CΟQUINO, [κὺματος] ἄρε. unde Coquinatum, pro Ad coquendum, legitur apud Plautum in Aul. 3. 1. 3.
 Neque ego unquam, nisi hodie, ad Bacchas veni in Bacchanal coquinatum. Al. Coquitatum. Idem Pseud. 3. 2. 85.
 Hem mane. quanti isthuc unum me coquinare perdoce?

C O R

COR, cordis. n. [κὺματος] Cor animalibus ceteris in medio pectore est: homini tantum infra levam papillam ita palpat, ut adnota manu duo esse videantur. Hoc primum nascens formari in utero tradunt, deinde cerebrum, sicut tardissime oculos, sed hos primum mori, cor novissime. Hæc Plin. lib. 11. cap. 37. Quicquid autem dicat, constat cor exactissime in medio thorace & corpore situm esse, secundum omnem latus dimensionem: sed fibræ sive extremitatem ejus, versus sinistram latus vergere. Primum autem omnium membrum in corpore hepar gignitur, non autem cor. [Immo de cordis positu & generis consule juniores anatomicos.]
 Cor, quantitatem habet nunc productam, nunc correptam. Ovid. Epist. Sapph. 79.
 Molle meum levibus cor est violabile telis. Idem. 1. de Pont. 4. 32.
 Consteor misero molle cor esse mihi. Martialis & Aufonius semper corripunt.
 Cor, pro Mente sepe usurpatur. Lucret. lib. 5. 1106.
 Ingenio qui præstant, & corde vigeant.
 Curæ cordis. Lucret. lib. 3. 117.
 Globus cordis. Lucret. lib. 4. 118.
 Stupor cordis. Cic. 3. Philip. 16. Qui propter hæsitantiam linguæ, stuporemque cordis, cognomen ex contumelia traxerit.
 Ssss 3

Acria corda. Lucret. lib. 3. 295.
 — quibus acria corda,
 Iracundaque mens facile effervereit in ira. **Hinc**
 Acri corde tumere. Valer. 6. Argon. 1.
 Ægrum. Valer. 6. Argon. 719.
 Aliena corda. i. e. Dura, & nullis precibus flectenda. Stat. 3. Theb. 281.
 Alto de corde, h. e. Ex imo pectore. Ovid. 2. Met. 621.
 Tum vero gemitus alto de corde petitos **Edidit.**
 Alto corde uri. Stat. 11. Theb. 396.
 Anhela corda. Sen. Agam. 7.
 Anxia. Lucret. lib. 6. 14.
 Apera. Virg. 10. Æn. 87.
 Attonito gemitus a cordetrahuntur. Ovid. 11. Met. 709.
 Capax multorum celerum. Senec. Theb. v. 159.
 Cupidum. Lucret. lib. 4. 1087.
 Discordantia corda. Sil. lib. 16. 20.
 Dura. V. Domare, infra.
 Effera. Valer. 1. Argon. 798.
 — facer effera raptet
 Corda pavor.
 Exfatiata cruore. Sil. lib. 16. 542.
 Fallacia. Sil. lib. 13. 283.
 Sacra fides agit virum fallacia corda.
 Ferrea. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 226.
 Ferrea lascivis mollescant corda fagitia.
 Ferum cor fariare. Ovid. 9. Met. 178.
 Fera equi corda fatigare. Sil. lib. 13. 143.
 Flammatum. Virg. 1. Æn. 50.
 Fortillima. Virg. 5. Æn. 729.
 Hebes. Lucret. lib. 4. 51.
 Id licet hinc quamvis hebeti cognoscere corde.
 Importuna luxu. Sil. lib. 11. 389.
 Inertia. Virg. 9. Æn. 55.
 Languida monstros. Sil. lib. 3. 504.
 Levissima canum. Lucret. lib. 5. 862.
 Libero corde fabulari. V. LIBER.
 Lienosum. Plaut. Caf. 2. 6. 62. Cor lienosum, opinor, habeo. comice & joculariter, ridiculeque dicitur, pro Morbofo: quom tamen morbo lienis cor tentari non possit. Sed quem eorporis esse ficimus, eundem cordi etiam morbum adscivit. Alio loco dicit Lienem feditonem facere, præcordia occupavisse; nisi fallor; quod & ad hunc locum enodandum pertinet. Turneb. 7. 15. [Is locus est Merc. 1. 2. 14. V. Diffald. ad priorem locum.
 Maculosa bidentum, Morbosa. Stat. 3. Theb. 457.
 Noxia. Ovid. 10. Met. 351.
 Patruo corde dolorem ferre. Ovid. 11. Met. 329. i. e. Forti, interprete Heinio.
 Perfida. Ovid. in Ibin, 170.
 Et scindunt avidi perfida corda canes.
 Purum vitio. Hor. 2. Serm. 3. 213.
 Rustica. Propert. lib. 4. 1. 12.
 Sagax. Sil. lib. 8. 466.
 Sedatum. Virg. 12. Æn. 18.
 Tritite. Virg. 6. Æn.
 Tumefactum. Seneca in Agamemn. 13.
 Tumidum. Hor. 2. Serm. 3. 213.
 Acure curis corda mortalia. Virg. 1. Georg. 123.
 Æstuat pudor in uno corde. Virg. 10. Æn. 871.
 Concipere metus corde. Stat. 3. Theb. 310.
 Cumulatur cor ira. V. IRA.
 Domare dura corda. Ovid. 4. Epist. 156.
 Esse cordi, i. e. Curæ esse. Hor. 1. Carm. 17. 14.
 Est cordi mihi, i. e. Placet vel delectat. Ter. Phorm. 5. 3. 17. Quia uterque utrius est cordi. Liv. 23. Id deis cordi non esse. Ducta metaphorâ ab his quæ stomacho grata sunt: Quis enim stomachi antiqui tum Greci, tum Latini Cor appellabant. [Immo Cordi esse dicitur, ut Curæ esse, de His, quæ impennis cupimus, aut agimus, aut amamus. Est cordi forma virginibus. Ovid. de Medicam. faciei, 32.
 Excessit cura ex corde. V. EXCEDO.
 Exultantiam haurit Corda pavor pulsans. Virg. 3. Georg. 106.
 Facere ludicram artem cœpit cor meum, Palpatit, jocus est Plaut. Aul. 4. 3. 3.
 Fatiscunt corda longo sudore. Stat. 11. Theb. 92.
 Ferre aliquid æquo corde, h. e. Æquo animo. Stat. 3. Theb. 679.
 Gerere corda propinqua studio alterius. Martial. lib. 12. 44.
 Quique geris studiis corda propinqua meis.
 Habet cor, i. e. Sapit. Plaut. Pers. 4. 4. 71.
 Habes neccor, Popule, nec genium. Martial. lib. 7. 78.
 Non habere cor. Cic. 2. de Fin. 91. Hoc est non modo cor non habere, sed ne palatum quidem.
 Indignantia pacem. Stat. 3. Theb. 599.
 Instituire aliquid in corde. Plaut. Mof. 1. 2. 3.
 Labant agra corda virorum. Valer. 3. Argon. 75.
 Læsum vulnere cor. Ovid. 12. Met. 421.
 Mansuocere precibus nefcia corda. Virg. 4. Georg. 479.
 Nesciaque humanis precibus mansuocere corda.
 Micat cor timore. Ovid. 3. Fast. 330.
 Oblita laborum. Virg. 9. Æn. 225.
 Permulcere corda. Sil. lib. 13. 344.
 Persequi aliquid corde & animo atque viribus. Plaut. Capt. 2. 3. 26.
 Perurere cor, Valde afflicere. Martial. lib. 12. 49.
 Raptat corda pavor. Valer. 1. Argon. 316.
 Riquerunt corda. Lucan. lib. 8. 60.
 Salut cor. Plaut. Caf. 2. 6. 62.
 Sapit cor. Cic. 2. de Fin. 24. Nec enim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus.
 Sepulta multo mero. Ovid. de Rem. Amor. 806.
 Solvere corde metum. Virg. 1. Æn. 562.
 Stupefacta. Virg. 5. Æn. 643.
 Tenere corde & genibus. Hor. 1. Carm. 23. 8.

Trepidare corde. Cic. 3. de Orat. 166.
 At Romanus homo, tamen ceteri res bene gesta est,
 Corde suo trepidat.
 Trepidantia bello. Virg. 4. Georg. 70.
 Tument rabie fera corda. Virg. 6. Æn. 49.
 Cordis copia & cor sapientie. Plaut. Epid. 3. 3. 4. [Immo Speculum sapientie, ut placet Gronov. q. V.
 CORCULUM, i. n. [κορδύλιον] dimin. Plaut. Caf. 4. 4. 14. Meum corculum, meus molliculus castus. Blandientis vox. Sic in Caf. 2. 6. 9.
 CORCULUS, i. m. Corculum (inquit Festus) a Corde dicebant antiqui Solertem & acutum. Cic. 1. Tusc. 18. Alii cor ipsum animus videtur: ex quo excordes, vecordes, concordere dicuntur, & Nafica ille prudens bis Consul, Corculum. Plin. lib. 7. cap. 31. Catos, Corculos, apud Romanos cognominatos esse refert, Qui sapientia præfiterunt.
 CORICILLUM, i. n. aliud dimin. Petron. cap. 75. Coricillum est, quod homines facit: Cetera quisquilia omnia.
 CORPOTUS, a. um. [κορπότης] Adj. Qui corde præditus est, id est, solers & sapiens: antiqui enim philosophi quidam in corde sapientiam constituebant. Ennius apud Cic. 1. Tusc. 18.
 Egregie cordatus homo Catus Ælii' Sextus.
 Compar. Lactant. 3. 20. Non inficiari fuisse Socratem paulo cordatiorum quam ceteros.
 CORDAX, acis. [κορδαξ] Cordax Trochæus pes quare fit dictus, docet Cic. in Orat. 193. ubi Gronov. V.
 Cordax saltatio, Obscæna & comica. Budæus in I. Athletas D. de his qui not. infam. V. Schol. ad Nub. Aristoph. 540.
 CORDATE, Adv. [κορδατῆς] Sapienter, prudenter. Plaut. Pcen. 1. 1. 3.
 Quas tu sapienter, docte, & cordate, & cate mihi reddidisti opparans opera tua.
 CORDALIS, e. Barbarum, iudice Voff. de Vit. L. L. 4. 31.
 CORDALITER, Adv. ibid.
 CORDICITUS, aliud Adv. Ex corde. Sidon. 4. Epist. 6.
 CORDOLIUM, i. n. [κορδύλιον] Cordis dolor. Plaut. Cist. 1. 1. 67. At mihi cordolium est.
 CORA, æ. f. Latii oppidum, in quo Corani populi tenuerunt a Bardano orti, quorum meminit Plin. in descriptione Italiae. V. Sil. 8. 380.
 CORANI, Populi hujus oppidi. Plin. 3. 5.
 CORA, æ. f. [κορῆ] Puellam decenti forma conspicuam significat apud Molossos. Propterea eorumdem rex Aidonius, uti est apud Plutarchum, filiam appellavit Coram, quam rapere adortus sit Pirithous. Coram item Græci Pupillam in oculo vocant, quia ἐκ κηλῶν ἐστὶ τὸ δάκρυον, hoc est, ex concavo profluit lacryma, unde dicatur etiam Colulium.
 Est item Cora, Impedimentum sistens profluvium, & Nummi species. Advertendum quoque est, Coras pro Vestium manicis capi, aut ejusmodi quopiam, quæ manibus plerumque porrectiores comparantur: ob idque impedimentum afferant, si in eas immittantur manus, ne quid possit fieri. Proinde lectum in historia est, Ab Cyro fororis Darii filios necatos, quod illi occurrentes, in coras non immisissent manus, quod uni tantum regi assueverat fieri.
 Sumitur & aliter hoc nomen, significataque habet varia apud auctores, ut videre poteris apud Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 15.
 CORACIUM, [κορακίον] Primum Ciliciæ castellum est, in petra prærupta positum, quo Diodorus cognomento Tryphon receptaculo usus est, quo tempore Syriam a regibus desciscere fecit, adversum quos bellum gerebat, interdum secundo eventu, interdum adverso. Auctor Strabo lib. 14. Meminit Plin. lib. 5. cap. 27.
 CORACINUS, a, um. Adj. a Corax. V. CORAX.
 CORACINA Sacra, legitimus apud Ambrosium in Pauli epistolam ad Romanos, Quæ Coraci prætarentur, five is intelligatur corvus, seu ejus nomenclaturæ deorum mutorum unus. Meminit Cæl. Antiq. Lect. lib. 12. cap. 5.
 CORALITICUS, Lapis in Asia reperitur, mensuræ non ultra bina cubita, candore proximus ebori, & quadam similitudine, quem magni æstimari refert Plin. lib. 36. cap. 8.
 CORALLIUM, i. n. pr. ancip. [κοραλλιον, κοραλλιον] Lapis est rubri coloris. Plin. lib. 32. cap. 29. Quantum apud nos Indici margaritis pretium est, tantum apud Indos in corallo. Gignitur quidem & in rubro mari, sed nisi, quo in loco & Curallium legitur, & etymon a prædicendo ducitur. Vide item Plin. lib. 36. cap. 19. Corallium unico L. scribitur. Ovid. 15. Met. 416.
 Sic & corallum, quo primum contigit auras Tempore durefcit, mollis fuit herba sub undis. Interdum tamen productionis causa L. geminatur. Aufon. in Mosell. 69.
 Quam virides algas, & rubra corallia nudat Æstus. Claud. in Nupt. Honor. & Mar. 169.
 Nergit fe subito, vellitque corallia Clotho. Corallum quoque nonnunquam legitur. Sidonius in Epithal. Ruricii, Carm. 11. 110.
 Lactea puniceo sinuantur colla corallo.
 CORALIUS, [κοραλλιον] Phrygiæ fluvius est, qui alio nomine Sangarius dicitur. Auctor Plin. lib. 6. cap. 1.
 CORALLI, [κοραλλια] Populi sunt Pontici, immanitate insignes. Ovid. lib. 4. de Pont. 2. 37.
 Hic mea cui recitem, flavis nisi scripta Corallis?
 CORALLIS, Gemma est similis minio: gignitur in India & Syene. Auctor Plin. lib. 37. cap. 10.
 CORALLOACHATES, vel CORALLOACHATES, [κοραλλοαχάτης] Gemma est ex Achate generibus, similis corallo aureis guttis distincto. Plin. lib. 17. cap. 10.
 CORAM, [εἰς ἄνθρωπον, ἐνώπιον, ἡμετέροισιν] In conspectu. Præpositio ablativo casui serviens. Cic. in Pisonem 12. Coram genero meo.
 Coram, præpositio suo casui aliquando postponitur. Tacit. 1. Ann. Multaque eo coram. Idem 3. Ann. 14. Senatu coram. & 3. 24. extr. Patribus coram.
 Coram aliquando, est adverbium. Cic. 11. Fam. 16. Nam quemadmodum coram quicquid nos intemptive adeunt, molesti sepe sunt. Idem Attico 7. 3. extr. Sed hæc coram: nam multi sermonis sunt.
 Coram etiam & absens, contraria: Cic. ad Octav. Non prætermittam, quin, quoniam coram id facere prohibeor, absens profui.
 Coram etiam ex ipso audiebamus. Cic. 1. Acad. 13.

Disputare coram cum aliquo de re aliqua. Cic. 2. de Lege Agr. 77. Veniat, & coram mecum de agri Campani divisione disputet.

Coram inter nos conferemus. Cic. 1. Att. 17.

Coram præfens, Ploenafmo. Plaut. Plend. 4. 7. 43.

— quia te ipſus coram præfens præfentem videt. Cic. 3. de Lege Agr. pr. Ea coram potius, me præfente, dixiſſent.

A præfentibus coram fermo habetur. Cic. de Amicis. 3. Atque idco feci, ut tanquam a præfentibus coram haberi fermo videatur.

Coram ante oculos. Ter. Eun. 4. 7. 24.

Rogitas? qua mi ante oculos coram amatorum adduxti tuum?

Coram in os aliquem laudare. Ter. Adel. 2. 4. 5.

Omi Germane, ah vereor coram in os te laudare amplius.

Adeffe coram. Virg. 1. Æn. 595.

Aliquid coram agnoscere. Virg. 3. Æn. 173.

Cernere coram. Virg. 2. Æn. 538.

Offendere coram. Virg. 6. Æn. 716.

Recitare coram quibuslibet. Hor. 1. Serm. 4. 74.

Tenetur coram. Cic. pro Cluent. 39. Index Avilius ex altera parte coram tenetur.

Venire coram. Hor. 1. Serm. 6. 56.

Coram huc adducere aliquem. Ter. Andr. 5. 3. 29.

Sine me expurgem, atque illum huc coram adducam.

Coram, pro hic, hoc loco, interprete Donato. Ter. Phorm. 5. 8. 21.

— ferme eadcm omnia,

Quæ tute dudum coram me incufaveras.

CORAMBIS, Oppidum eſt inter Ægyptum & Æthiopiã, juxta quod eſt bituminis fons, ut ſcribit Plin. lib. 6. cap. 29.

CORAMBLE, es; vel CORAMBULA, æ. f. [*κορμύβλη*] Herba quæ oculorum aciem retundit, & hebetem facit; idcoque dicta: nam *κορμύβλη*, pupillam ſignificat; *ἀμβλῆς* vero retuſum & hebes. Columel. in Horto lib. 10. 178.

Nunc veniat quamvis oculis inimica coramble. Sunt qui contendunt omnino legendum Corymbe. De Coramble in hanc ſententiam meminit Ariſtophanis in Hippes commentator, Crambe, apud antiquos Coramble, *κορμύβλη* *πικρῆς βλάπτειν*, id eſt quod noceat oculis, appellata: quam ex Lycurgi oculis nata ſerunt. Hunc enim Bacchus extirpans, vitibus ligatum ac collacrymantem projecit in mare: ex cujus lacryma cauſis eſt nata. Proinde factum aiunt, ut vitis & braſſica *κορμύβλη*. id eſt contrariam vim in ſe habeant. Credunt namque agricolam ſili, vitem cui appenſa fuerit braſſicæ radix, ſteriliſcere: atque eam ob rem braſſicam primum in ſymphoſio exhiberi, & ab Ægyptiis elixam ante alios cibos comedi ſolitam, ut ebrietatem moderetur. Hæc commentator ille: quorum maxima pars etiam a Suida recitatur. Sane braſſica viſum hebetari, Galenus, Avicenna, Dioſcorideſque teſtantur.

CORASINI, [*Κορασίνων*] Populi funt Asiatici, teſte Herodoto, lib. 2.

CORAX, æcis, m. [*κόραξ*] Antiquus rhetor Siculus, primus artem dicendi & præcepta conſcripſit, auctore Ariſtotele. Cic. in Brut. 46. Itaque ait Ariſtoteles, quum ſublatis in Sicilia tyranniis, res private longo intervallo judiciis repeteretur, tum primum (quod eſſet acuta illa gens & controverſa natura) artem & præcepta Siculus Coracem & Tiſiam conſcripſiſſe. Coracis item meminit lib. 1. de Orat. 91. Et Quintil. lib. 3. cap. 1. *κόραξ* autem Coracæ, Corvus Latine dicitur. Unde jocus Cic. 3. de Orat. 78. Quare Coracem ſitum veſtrum patiarum nos quidem pullos fuos excludere in nido, qui evolent clamatores odioſi ac moleſti. Eſt item Corax, Montis nomen in Sarmacia Europæ apud Ptolemæum. Eſt præterea Corax, Fluvius in Caucaſis montibus originem habens, ut Glaucus, Phafis, Hippus.

Fuit & Corax, five Coras, qui cum fratre Catillo oppidum Tibur in Italia conſtituit, auctore Servio in illud 7. Æn. 670.

Tum gemini fratres Tiburtia moenia linquant, Fratrſ Tiburti dictam cognomine gentem, Catillusque, acereque Coras. Argiva juventus.

Conſtat etiam Archilochum interfectum fuiſſe in bello a quodam Calonda, cui cognomen erat Corax. Hic quum forte ſciſcitatum Apollinis oraculum veniſſet Delphos, ab eo tanquam impius ac ſceleratus eſt rejectus. Verum quum ille multis verbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam, & varios bellorum eventus rejeciſſet, veniamque a deo imploraſſet, flexit numen: acceptoque ab Apolline reſponſo, juſſu ejus Tanarum profectus eſt, ac manibus Archilochi parentavit: tanta erat eo tempore vatrum & poetarum auctoritas atque majeſtas. Hæc Perottus, ex Suida in *Ἀεγιάδων*.

Pro Coryo poſuiſſe videtur Solin. cap. 40. Al. 53. ubi de Chamæleonte. Corax, Machina eſt, apud Vitruv. 10. 19.

CORACINUS, a, um. [*κορακίνος*, *ἢ κορακίνος*] Adj. i. e. Corvinus.

Coracinus color. i. e. Nigr. qualis eſt corvorum, quem tamen a Pullo diſtinxiſſe videtur Vitruv. lib. 8. cap. 3. Per id tempus, inquit, adiungunt eo quotidie potum: ex eoque quamvis ſint alba, procreant aliis locis leucophæa, aliis locis pulla, aliis coracino colore.

CORACINUS, i. m. Genus piſcis Nilo peculiaris, ut teſtatur Plin. lib. 32. cap. 5. Martial. lib. 13. 85.

Princeps Nilaciis raperis coracine macellis.

CORAXI, [*κορακί*] Colchidis regionis populi. Plin. lib. 6. cap. 5. Et Pomponius lib. 1. 21. Hinc

CORAXICUS, a, um. Adj. ut Mons Coraxicus, Tauri montis pars eſt. De Tauro ſic Plin. cap. 27. lib. 5. Quin etiam (inquit) contractus, effugiens quoque maria, plurimis ſe gentium nominibus, hinc & illinc implet: a dextra, Hyrcanus, Caſpius: a læva Paryadres, Moſchicus, Amazonicus, Coraxicus, Scythicus appellatus. In univerſum vero Græcæ Ceraunius. Pomponius Mela lib. 1. cap. 21. multitudinis numero ſcripſit Ceraunii, Taurici, Moſchi, Amazonici, Caſpii, Coraxici, Caucaſi.

CORBIS, is, f. & ſecundum Prifcianum, maſc. [*κόρινθος*] Vas eſt viminibus contextum. Plaut. Bacch. 4. 4. 61.

Si id caſſo, geritote amicis voſtris aurum corbibus. Cic. pro Sext. 82. Meſſoria ſe corbe contextit.

Corbis dicta, ut inquit Varr. de L. L. 4. 31. Abeo, quod ſpicas, aliudve quid eo conuebant.

Corbis pabulatoria, In qua reponbantur pabula armentorum. Columel. lib. 6. cap. 3. Si grano abſtinentus, frondis aridæ corbis pabulatoria modiorum viginti ſufficiat. Idem lib. 11. cap. 2. non ita procul a ſine maſculino genere uſus eſt, Frondis corbem pabulatorium modiorum viginti.

Corbis etiam inter Navalia inſtrumenta numeratur. Eſt enim Vas quod in ſummitate mali ſuſpenditur, unde deſuper tela in hoſtium naves dejiciuntur. Lilius Girald.

CORBULA, æ. f. dimin. a Corbis, teſte Varrone de L. L. 1. c. Idem 1. de R. R. cap. 15. Cogit aliquot corbulaſ uvarum, & frondem jucundiffimam miniſtrat ovibus.

Surſum fudocueſſe corbulas. Plaut. Aul. 2. 7. 4. Adde Non. 3. 48.

CORBULUM, in neutro poſuit Sueton. in Neron. cap. 19. Primus reſtulo humum effodit, & corbulo congelſtam humeris extulit. Emendati libri legunt, Corbula.

CORBUCLA, æ. f. Aliud dimin. Pallad. 3. 10. Fit ex vimine parva corbucula.

CORBULO, [*κορβύλλων*] Aquitaniz olim erat emporium, ſuper flumine Ligeri, cujus Polybius mentionem fecit, quum Pythæ fabulamentorum memoria faceret. Ex Strab. lib. 4.

CORBITA, æ. f. Felus; Corbitæ dicuntur Naves onerariæ, quod in malo earum ſummo, pro ſigno corbes ſolent ſuſpendi. Nonius; Corbita, (Genus navigi tardum & grande. Plaut. Pœn. 3. 1. 4.

Tardiores, quam corbitæ ſunt in tranſquillo mari. Cic. 15. Att. 6. Corbitane Patras, an actuariis ad Leucopetram Tarentinorum: & ſi oneraria, ſtatim freto, an Syracuſis.

Corbitam dare, videtur Plaut. vice proverbii protuliſſe, pro Negligentiam aliquid juvare. Is enim in Pœn. 3. 1. 40. Sic ait,

Obſecro hercle operam celocem hanc mihi, ne corbitam date. Corbita cibi. Plaut. Caf. 4. 1. 20.

Novi ego illas ambas eltrices, corbitam cibi Cemeſe poſſunt. Corbitam cibi interpretatur Turnebus, Onerarium cibo reſertam, ut Cicero navem auri & palæe dixit. In editis falſo legitur Corbitant ubi. Nam Corbitare verbum inuſitatum & inauditum eſt. Reſtituit Turnebus, repugnante Scaligero ad ſeq. loc. Petii.

CORBITOR, ðris, m. Saltator vel cernuator in funere ſimpludiarum. Feſtus in Simpludiarum. Forſan a Corvitor dictum eſt, v in facile commutato. Ita placet Scaligero, Daccrio nil mutante, qui Funambulium exponit.

CORBIO, ðnis, m. Urbs veteris Latii. Liv. 3. 66.

CORBULO, Cognomen Domiſtorum. Domitius Corbulo in Armeniam miſſus eſt, ubi reges plurimos devicit, quos omnes ſupplices, aut eorum liberos obſides Romanis miſit. Reſert Plin. lib. 6. cap. 8.

Athleta quidam hujuſce nominis memoratur apud Juven. 3. Sat. 251. V. Schol. vet.

CORCHORUS, i. m. vel CORCHORON, i. n. [*κόρχορον*] Herba paſſim creſcens. Plin. lib. 25. cap. 13. Anagallida alius corchoron vocant. Corchorus inter olera. Proverbum in homines nullius pretii, qui tamen in numero aliquo tudeant haberi. Eraſm. in Chiliaid.

CORCULUM, In cor.

CORCYRA, æ. f. [*κόρκυρα*] Maris Adriatici inſula inter Epirum & Calabriam ſita, Alcinoi & Phæacum memoria, tum & Ulyſſis naufragio, & hortorum Alcinoi fama claſſiſſima. Venetorum eſt hodie, vocaturque vulgo Italis *Corfu*. Huius meminit, Virg. 3. Æn. 291.

Protinus æriæ Phæacum abſcondimus arces, Litoraque Epiri legimus, &c. Aeriæ arces Phæacum, Corcyram (inquit Servius) inſulam dicit, ſitam inter Epirum & Calabriam, ubi regnavit Alcinous. Lucan. lib. 9. 32.

Corcyra ſecreta petit, ac mille carinis Abſtulit.

Eſt & Corcyra Nigra cognominata, ab illa ſuperiore diverſa, quam inter Electridas enumerat Pomponius Mela lib. 2. cap. 7. Hinc

CORCYRÆUS, a, um. Adj. [*κόρκυραῖος*] Cic. 6. Att. 2. *Εὐβόταν* Sempronii Ruſi cognovi ex epitola Corcyræa.

Bellum corcyraeum. Nep. 2. 2.

CORDATUS, CORDOLIUM. In cor.

CORDACISMUS, i. m. [*κορδακισμός*] Saltationis eſt ſpecies, turpis, indentiſſime: nam ſaltationum aliz quidem bellicæ ſunt, ut pyrrhica: nonnullæ vero ridiculariz, quibus modo conciliatur riſus. Iſ autem utuntur in conviviis & theatris. Harpocratico vero, in verbo Cordacismus, cujus meminit in Philippicis Demotheſes, Cordax inquit, comica ſaltationis eſt ſpecies, ſicuti Ariſtotoxenus tradit in libro da Saltatione tragica. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 5. cap. 4. Schol. Ariſtoph. ad Nuſta 540. Petron. cap. 52. Adde quæ ſupra in cor, per imprudenter, poſita ſunt.

CORDILIC, Philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias ſpernabat. Hunc Cato Utrienſis in Macedoniam cum exercitu miſſus, precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptus palmam, qui hominem ſeveriſſimum e ſententia dimoviſſet. Volaterr. lib. 14.

CORDILLA, vel Cordila. In cordyla.

CORDUBA, [*Κορδύβη*] Bætica Hispaniz urbs claſſiſſima, utriuſque Senecæ & Lucani patria. Martial. 1. 62.

Duoſque Senecæ, unicuſque Lucanum Facunda loquitur Corduba. Nomen etiam nunc retinet. A Corduba, Cordubeniſ conventus dicitur Plinius, ut Aſtigitanus & Hiſpalenſis, a claſſiſſimis oppidis, & quartus Gaditanus. Cordubeniſ agri fertilitas, & dives cultus ſcriptoribus laudatur. Sil. lib. 3. 401.

Nec decus ariferæ ceſſavit Corduba terræ.

CORDUBENSIS, e. Plin. 3. 1. Conventus Cordubeniſ. conf. Hirt. Bell. Alex. cap. 57.

CORDULÆ, Portus Themifcyrenæ regionis, de quo Plin. lib. 6. cap. 4.

CORDUS, Cognomen Romanorum, quod Ex caſu naſcentium tractum docet Quintil. lib. 1. cap. 4. de quo egimus in CHORDUS.

Valerius Cordus inter præceptores Alexandri Mamææ nominatur. Lamprid. cap. 3.

Cordus item Cremutius declamator nobiliſ fuit, cujus meminit Tranquillus in Caligula cap. 16.

Fuit & Elius Cordus hiſtoricus, qui Imperatorum vitas conſcripſit, qui vitio vertitur, quod eorum qui obſcuriores eſſent minima etiam perfequeretur. Nam quum proceſſerit, & quando cibus variaverit, aut quoties veſtem mutaverit, ſane nec de claſſiſſimis notis ſive commemorandum eſt. Auctor Capitol. in Clod. All. cap. 5. & Maximin. 12.

CORDUS, a, um. Adj. V. CHORDUS.

CORDYLA, ſive CORDYLLA, æ. f. [*κόρδυλλη*] Piſcis minutus, qui Partus thynnorum dicitur. Plin. lib. 9. cap. 15. Limofæ cordylæ a luto pelami-

nominibus, quæ res per eum gestæ sunt, quum iste civitatibus frumentum, coria, cilia, faccos imperaret.
Coriorum confectores. Firmic. lib. 3. cap. 9. & 12.
Canis affluens corio; Proverbium est, de illis qui quum semel illecebras vitiorum degustarunt, nullo modo avocari amplius possunt. Hor. 2. Serm. 5. 87.
 Ut canis a corio non absterberit unctio. V. in CANIS.
Castaneæ corium. Plin. lib. 15. cap. 28. Putamine clauduntur nuces, corio castaneæ.
Hominis. Plaut. Cistell. 4. 2. 36. Perit meum corium.
Nubium corium. In NUBES.
Piscium corium. Plin. lib. 6. cap. 24.
Perficere coria. Plin. lib. 17. cap. 9. Semen in siliquis, quo coria perficiuntur, gallæ vice. Sic lib. 16. cap. 6. ad finem, Sed gallam hemeris optinam, & coriis perficiendis aptissimam.
Corius. m. gen. apud Plaut. Pœn. 1. 1. 11.
 Tres facile corios contrivisti bubulos. Idem alibi, Jam tibi tuis meritis crassus corius redditus est. teste Festo, q. V.
Coria in structuris. Budæus, Coria sunt in architectura singuli ductus structurae, qui uno tenore ducuntur aut in altitudinem, aut in crassitudinem. Vitruv. 7. 3. Itaque tres suscitantur in ea structura crasse, duæ frontium, & una media facturae. Græci non ita: sed plana collocantes coriis alternis in crassitudine instruentes, non media faciunt, sed e suis frontatis perpetuam, & in unam crassitudinem parietum consolidant. Caro cap. 18. extr. Fundamenta primum sifitacuta, postea cæmentis minutis, & calce arenato semipedem unumquodque corium fruito.
Coriarius, a, um. Adj. Quod ad coria pertinet, ut Coriarius frutex, est rhuis herbæ. Plin. lib. 24. cap. 11. Nam & herba est silvestris, foliis myrti, cauliculis brevibus, quæ venena & tineas pellit: & frutex coriarius appellatur, subrutulus, cubitalis, crassitudine digitali: cujus aridis foliis, ut malicorio coria perficiuntur.
Coriaria, æ. f. Officina coriarii. Petron. cap. 2. In coriaria habitare. Al. in Culina.
Coriarius, i. m. [*ῥοριῆριος*] Qui coria concinnat. Plin. lib. 17. cap. 9. In coriariorum officinis pilo madefacto. Sic Firmic. lib. 4. cap. 7.
Coriatio, inis. f. [*ῥοριῆριος*] Beum morbus. Columel. 6. 13. Est & infesta pestis bubulo pecori: coriatiem rusticis appellant: quum pellis ita tergori adhæret, ut apprehensa manibus deduci a costis non possit. ea res non aliter accidit, quam si bos aut ex languore aliquo ad maciem perductus est: aut si quum in opere faciendæ refrixit: aut si sub onere pluvia madefactus est.
Coriaginösus, a, um. Adj. Veget. Mulom. 1. 38.
Corustum, Crux. in Hor. Sat. 3. libri 1. p. 341. Ab ejus autem corii, sive Corusti duritie. Et paulo post, Hujuscemodi corustis, (ut utar integro) &c. Hos locos præcedit iste: Adus ut Crustum per crasin dictum sit, quasi Corustum, nimirum ab Usto corio. H. St. Non æque mihi Cruciarius persuadetur.
Cornalios, Fluvius Troadis, in conventu Adramyteno, teste Plin. lib. 5. cap. 30.
Cornæ. Collis est suburbana agri Tusculani, in quo lucus visitur antiqua religione Dianæ sacratu a Latio, velut arte tonsili comæ fagei nenioris. Auctor Plin. lib. 16. cap. ult.
Cornætes, Pannonia populi, de quibus Plin. lib. 3. cap. 25.
**Cornelia gens, Romæ omnium gentium amplissima nobilissimaque ab antiquis est habita, de cujus origine nihil jam occurrit. Familias præcipuas quatuor reperio: quarum una Maluginensium est, altera Scipionum, Rufinorum tertia, postrema Lentulorum. Dolabellas enim, Cinnas, Merulas, & si qui sunt alii, plebeios potius quam patricios crediderim. Qua equidem in re veterum auctorum diligentia requirenda est, qui cum in aliis, tum in Cornelii nobis describendis valde videntur errare, quod cuius attentius paulum consideranti facit fiet obviam. Ceterum scribit Valerius Maximus lib. 8. cap. 16. imaginem Africani in cella Jovis Opt. Max. postam honoris atque dignitatis causa, quæ quotiescunque munus aliquod Cornelia gentis celebrandum esset, inde peteretur. Proprium ergo hoc & peculiare Africanorum erat, ut illud Poplicolarum & Tubertorum, quos in urbe sepeliri consuevisse Cicero & Plutarchus ostendunt.
Cornelii multi illustres fuerunt.
 Cornelius Afina. Macrob. 1. Saturn. 6.
 Cornelius Cossus, tribunus militum. Liv. 4. 19.
 Cornelius Nepos, Ciceronis tempore, vir disertus, vitas illustrium virorum scripsit, quarum tantum Pomponius Atticus extat. scripsit etiam excellentium Imperatorum vitas, quæ hodie exstant. Huic Catullus opus suum dedicat.
 Cornel. Epicadus, L. Cornelii Sullæ Dictatoris libertus, librum quem Sulla de suis rebus gestis imperfectum reliquit, supplevit. Tranquillus de Ill. Gram. cap. 12.
 Cornel. Gallus, ante omnes (inquit Servius) primus Ægypti præfectus, fuit poeta eximius. Nam & Euphorionem transtulit in Latinum sermonem, & amorum suorum de Cytheride scripsit libros quatuor. De quo multa Servius in Bucolicis Virgilii: de quo & illud distichon extat, Nafonis i. Amor. 15. 29.
 Gallus & Hesperis, & Gallus notus Eois, Et sua cum Gallo nota Lycoris erit.
 Cornelius Severus inter poetas epicos ab antiquis auctoribus relatus est. Ingenio fuit magno, & in scribendis versibus facili. Constat eundem fuisse versatum in declamationibus, qua in re ingenium suum atque eruditionem maxime probavit: quum in eodem officio essent alii complures. ut Afnius Pollio, Pompeius Silo, Porcius Latro, & Aufidius Bassus. A Fabio Quintiliano ita commendatur, ut versificator quam poeta melior habitus sit. Scripsit inter alia multa opus de bello Siculo, quod ab eo absolutum non est propter immaturam mortem. Quod opus si absolvere potuisset, merito libi secundum locum vendicasset, ut idem Quintil. auctor est lib. 10. cap. 1. Extat ejus carmen illud, quo eleganter descevit Marci Ciceronis interitum, quod etiam ab Annæo Seneca magnopere commendatum est.
 Oraque magnanimum spirantia pane virorum
 In Roftris jacere suis, sed enim abstulit omnes,
 Tanquam sola foret. rapti Ciceronis imago, &c.
Cornelia, æ. f. Soror Africani, mater Gracchorum, epistolas reliquit**

elegantissime scriptas. Cic. in Brut. 211. Legimus epistolas Cornelie matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quam in sermone matris. Quintil. item Cornelie eloquentiam commendat, lib. 1. cap. 1. Eloquentia Gracchorum mater Cornelia pro illo tempore plurimum contulit.
 Cornelia, P. Selli uxoris meminit Cic. 5. Fam. 6. Non satis credidi homini prudenti tam valde esse mutata voluntatem tuam: sed postquam & Cornelia tua Terentiam convenit, & ego cum Q. Cornelio loquutus sum, adhibui diligentiam quæviscunque Senatus fuit, ut adesset.
CORNELIA Tribus. In TRIBUS.
CORNOLÆ, Genmæ sunt, quæ ita nuncupari videntur, quia inter onychas cornea quoque visatur varietas. V. Cælium Rhodig. lib. 17. cap. 10.
CORNOLUS, CORNESCO, CORNETA, CORNEUS. V. CORNU, & CORNUS arbor.
CORNICRN, Vox appellativa. V. CORNU.
CORNICRN, inis. m. Cognomen Oppiorum. Liv. 3. 35. Unde & CORNICINUS, a, um. Adj. Cic. 4. Att. 2.
CORNICOR, CORNICULA. V. CORNIX.
CORNICULARIUS, CORNICULUM. V. CORNU.
CORNIFICIUS, i. m. lisdem temporibus in poetica floruit, quibus in scribenda historia Sallustius, Lucceus, & Cornelius Nepos in Urbe præfiterentur. Fuit ingenio eleganti, & lepidio, atque in scribendis epigrammatis versatus est. Sororem habuit Cornificiam, ut scribit Eusebius, cujus carmen in magno pretio habetur.
 Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipsius epistolæ lib. 12. ad Fam.
CORNIGENUS, CORNIGER, CORNIPES. In CORNU.
CORNISCÆ, arum. f. pl. Locus trans Tiberim erat, cornicibus dicatus, quod in Junonis tutela cornices esse putabantur. Auctor Festus.
CORNIX, icis. f. [*κροκίνης*] Avis injucunde crociantis, quæ alarum avium dux esse dicitur. Cujus naturam abunde describit Plin. lib. 10. cap. 12. Plaut. Afn. 2. 1. 13.
 Picus & cornix est ab læva, corvus, partha ab dextera.
 Annofa cornix. Hor. 3. Carm. 17. 13.
 Garrula. Ovid. 2. Met. 547.
 Improba. Virg. 1. Georg. 389.
 Inaupicata. Plin. 10. 12.
 Rauce. Lucret. 6. 751.
 Sinistra. Virg. 9. Ecl. 15. Sic a Virgilio appellatur, quod cantus incipientis injucunde crociantis, malum auspiciu estet aliquid incipienti, & faustus: ut,
 Tarpeio quondam quæ sedit culmine cornix,
 Est bene non potuit dicere, dixit erit. apud Suet. in Dom. c. 23. Turnebus 9. 29.
 Vaga. Hor. 3. Carm. 27. 16.
 Vetula. Hor. 4. Carm. 13. 25.
Cornicum oculos confingere; Proverbium est, inquit Valla in Randenssem, quasi Confingere oculos eorum qui se sapientiores videri volunt, & duces: nam cornix dux avium esse dicitur. Cic. pro Flacc. 46. Hic Hercule cornici oculum, ut dicitur: nam hunc Hermippum hominem eruditum, civem sum, cui debebat esse notissimus, percussit. ejus enim fide pecuniam fumpta a Fufis. Idem pro Muren. 25. Inventus est scriba quidam Cn. Flavius, qui cornicum oculos confixerit, & singulis diebus ediscendos factos populo proposuerit, & ab ipsis cautis Jureconsultis eorum sapientiam compilarit. Quod proverbium (inquit Erasimus) an natum sit ex apologo quopiam, an ex eventu, an ex metaphora sumptum, non satis liquet. Undecunque fluxerit, perinde valere videtur, Cornicum oculos confingere, quasi dicas, Novo quodam invento veterum eruditionem obfcurare, efficerique, ut superiores nihil scisse, nihil vidisse videantur. Effertur autem per ironiam. Budæus autem sic interpretatur, Cornicum oculos confingere, pro eo quod est, Callidos & versutos homines veritatis & calliditate supplantare & eluctari: ut enim clavus clavo truditur, sic vastitia vaser, & ars eludat arte. Sunt qui de hac re sic tradant, Cornicum oculos confingere dicitur hi, qui arcanam aliorum artem, ob idque magis, aut quætuosam, aut admirabilem, pervulgant: qua pervulgata tollitur aut quæstus, aut admiratio. Vel dicitur hi, qui alioqui cautos & prudentes, tale nihil suspicantes decipiant. Adagium tractum putant ex natura animalis: Cornix enim ad cadavere hominis in patibulo aut rota expositi avolvans, illi primum oculos eruit, ut caudicis populo, auferendo illi cognitionem factorum, quos scribere invulgando eruit cornicibus oculos, i. e. Abstulit id luminis, quo ceteris præstare videbantur.
 Cornicibus superstes, & Cornicibus vivaci; & Vehementer annofis, proverbialis hyperbole: ab avis ejus prodigiosa vivacitate sumpta. Martial. lib. 10. 67.
 Et cornicibus omnibus superstes. De Anu nimum vivace. Hor. 4. Carm. 13. 25.
 Cornix etiam Annulus est ferreus, quo ostium pulsatur, a figura, aut potius a garrulitate sic dictus. [*Mirror*, quo auctore hæc dicantur. Græcis quidem id genus crepitaculi *κροκίνης* dicitur, verum id Latine *simithæ* positum nusquam legi.
CORNICULA, æ. f. [*κροκίνης*] dimin Hor. 1. Epist. 3. 19.
 Ne si forte suas repetitus venerit olim
 Grex avium plumas, moveat cornicula rissum
 Futuris nudata coloribus. Ex apologo Æsopi.
CORNICOR, [κροκίνης] itri. Inepte garrire. Perf. 5. Sat. 12.
 Nescio quid tecum grave cornicaris inepte.
CORNU, n. indecl. [*κροκίνης*] Plin. lib. 11. cap. 37. Omnibus autem cava, & in mucrone demum concreta sunt cornua: cervis tantum solida, & omnibus annis decidua. Hor. 1. Serm. 4. 34.
 Fœnum habet in cornu, longe fuge. V. Adagia Erasmi.
 Cornua a Curvare dicta, quod pleraque curvamus. Varr. de L. L. 6. 3. pr. [*An Curva videmus?*
 Amata cornibus bestia. Cic. 2. de Nat. Deor. 121. Quarum aliæ coriis tacta sunt, aliæ villis vestitæ, aliæ spinis hirsutæ: pluma alias, alias squama videmus obductas, alias esse cornibus armatas, alias habere efigia penarum.
 Ramosa cornua dedit natura capreis, sed parva, nec decidua: Convoluta & in

& in fractum arietum generi : rupicapris in dorsum adunca , damis in
 adverfum : Erecta autem rugarumque ambia contorta , & in leve fati-
 gium exacuta (ut liras diceret) strepserotii. Hæc ex Plin. lib. 11.
 cap. 37. ubi multa cornuum genera videt. Al. Lyras.
 Aëria capræ cornua , per Hyperbolen dixit Ovid. 5. Faët. 119.
 Arborea cervorum cornua. Virg. 1. Æn. 190.
 Aurata Tauri fideris. Virg. 1. Georg. 217.
 Camura cornua, Curva Servio. Unde & Cameræ appellatur. Virg. 3.
 Georg. 55. — & camuris hirtæ sub cornibus aures. V. CAMURUS.
 Flexum circum cava tempora cornu. Ovid. 7. Met. 313. De ariete.
 Inflexa in fe cornua. In INFLECTO.
 Latifque feri cornibus uri. Sen. Hippol. v. 65.
 Prælonga. Lucret. 3. 614.
 Prima, Nascencia. Hor. 3. Carm. 13. 4. Turgida cornibus primis frons
 hædo.
 Ramosa cervi. Virg. 7. Ecl. 30.
 Recurva. Ovid. 5. Met. 328.
 Recurva in tergum. Ovid. 5. Faët. 119.
 Rigidum. Ovid. 2. Faët. 146.
 Sicciora corpora cornu. Catul. 21. 12.
 Summis vix cornibus extant cervi. Virg. 3. Georg. 370.
 Torva tauri. Lucan. 1. 612.
 Addere cornua pauperi. In ADDO. V. infra.
 Curvare. Virg. 4. Georg. 299. Vitulus bimba curvans jam cornua fronte.
 Decernere inter fe cornibus subigit tauros vacca. Virg. 3. Georg. 218.
 Ductus cornu hircus. Virg. 2. Georg. 395.
 Effectum. Hor. 1. Serm. 5. 59. — ò tua cornu
 Ni foret effecto frons (inquit) quid faceres , quum
 Sic mutilis minteris ?
 Explorat cornua in truncis taurus. Lucan. 2. 603.
 Fregit in arbore cornu. Ovid. 5. Faët. 121. De capra loquitur.
 Gerere cornua fronte. Ovid. 15. Met. 596.
 Incurfare adverfis cornibus. In INCURRO.
 Lacerare. Hor. 3. Carm. 27. 72.
 Quum tibi inivisus laceranda reddet
 Cornua taurus.
 Luctantur inter fe adverfis cornibus hædi. Virg. 2. Georg. 526.
 Mutus cornibus. In MUTIUS.
 Obvertere cornua alicui in re secunda. Plaut. Pseud. 4. 3. 5. h. e. velut
 Cornibus impetere , & nocere alicui. V. infra Cornua, Vires.
 Petere cornu. Ovid. 12. Met. 103.
 Cum sua terribili petis irritamina cornu. De tauro.
 Profert jam cornua vultur. Claud. 1. in Eutrop. 352. De re minime veri-
 simili.
 Tenere taurum cornu. Virg. 5. Æn. 382.
 Tollere cornua , translate. Hor. Epod. 6. 11. V. Cornua, Vires.
 Trahere taurum prensis cornibus. Stat. 2. Theb. 616.
 Versa in obnixos urgentur cornua. Virg. 3. Georg. 222. De juvenca.
 Vires in cornua sumit taurus. Ovid. 3. Met. 883.
 Cornu , pro Rei alicujus curvatura. ut, Cornua Lunæ. Virg. 3. Æn. 645.
 Sen. Med. v. 97.
 Cum Phœbe solidum lumine non suo
 Orbem circuitis cornibus alligat.
 Coactum cornu Phœbes. Lucan. 1. 537. i. e. Conjunctum Lunæ cornu :
 utpote in plenilunio.
 Lunaria cornua orbe nono refurgunt. Ovid. 2. Met. 454.
 Orbe refurgebant lunaria cornua nono. i. e. Nonus incipiebat
 mensis.
 Lunata. V. LUNA.
 Obscurum Lunæ cornu. Virg. 1. Georg. 428.
 Luna revertentes quum primum colligit ignes,
 Si nigrum obscuro comprehenderit aera cornu,
 Maximus agricolis pelagoque parabitur imber.
 Obruſa Lunæ cornua dicuntur , quando Luna pura non est. Virg. 1.
 Georg. 433.
 Pura , nec obtusis per cælum cornibus ibit.
 Puris cornibus it Luna rupta nube. Sen. Hippol. 4.
 Tenuius Lunæ cornu. Stat. 12. Theb. 2.
 Velatus cornibus Luna. Valer. 8. Argon. 29.
 Cœcut tota cornua , efficiuntque orbem. Ovid. 7. Met. 179.
 Complent. Virg. 3. Æn. 645.
 Tertia jam Lunæ fe cornua lumine complent. i. e. Jam ten-
 tium est plenilunium.
 Evanescent cornua Lunæ. Ovid. 2. Met. 117.
 Junctis cornibus implet orbem Luna. Ovid. 2. Met. 344.
 Jungit Luna suos ignes cœcutente cornu. Sen. Hippol. 6.
 Reparat nova cornua Phœbe. Ovid. 1. Met. 640.
 Cornua montium. ut , Cornua Parnasi : qui eadem de causâ etiam Biceps
 dicuntur. Stat. 5. Theb. 542.
 Quanus & ille sacri Ipiris intorta movebat
 Cornua Parnasi , &c.
 Cornua huminum , dicuntur Flexus , & curvatures alveorum , quod multis
 in locis ad cornuum similitudinem llectantur. Perottus.
 Gemina auratus taurino cornua vultu. Virg. 4. Georg. 371. De Eridano
 loquitur. [Abingebant poetæ cornua huminum imaginibus. V. Ælian.
 Var. hist. 2. 33. & ibidem Interpr. Spanh. de Pr. & usu num. Diff. 7. 6. 2.
 Serv. infra in CORNIGER.

Commovere cornua. In COMMOVO.
 Extendere cornua. Lucan. 3. 547.
 Locare equites pro cornibus. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Promovere utrinque cornua. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Equites cornibus affundi. Tacit. Vit. Agric. 35. Infinctos ruentesque
 ita disposuit , ut pedum auxilia , qua octo millia erant , mediam aciem
 firmarent : equitum tria millia cornibus affunderentur.
 Acies inclinato cornu rubeat. Sil. lib. 10. 32.
 Quali cornua duo tener. Cic. 13. Philipp. 47. Deinde Panfa & Hirtius ?
 qui quali cornua duo tenerunt Cæsaris , tum , quum illæ vere partes vo-
 cabantur. i. e. Duobus præferunt.
 Cornua disputationis alicujus commovere. Cic. 2. de Divin. 26. Nunc
 cominus agamus , experiamurque , si possimus cornua commovere di-
 sputationis tuæ.
 Cornua antennarum , pro Utraque parte antennæ. Virg. 3. Æn. 549.
 Cornua velatarum obvertimus antennarum.
 Ardua cornua , pro Antennarum extremitatibus. Virg. 5. Æn. 832.
 Ardua cornua demittere. Ovid. 11. Met. 482. De cornibus antennarum.
 Cornua librorum sunt eorum Ornamenta in utraque extrema parte volu-
 minis. Ovid. 1. Trist. 1. 8.
 Candida nec nigra cornua fronte geras. V. Ciofan. ad loc. in ed.
 Burn.
 Explicuit liber usque ad sua cornua. Martial. lib. 11. 108. 1.
 Explicuit nobis usque ad sua cornua librum ,
 Et quali perfectum , Septimiane , refers.
 Cornu pro Arcu corneo. Ovid. 5. Met. 383.
 Oppositoque genu curvavit flexile cornu.
 Lenta flectere cornua. Ovid. 1. Met. 455.
 Lycium cornu , Arcus Lycius. Virg. 11. Æn. 773.
 Spicula torquebat Lycio Coryntia cornu. Ubi Servius , Creten-
 ses sagittas Lycio arcu dirigebat : quod , ut supra diximus , ad ornatum
 poni consuevit.
 Parthum cornu. Virg. 10. Ecl. 59.
 — libet Partho torquere Cydonia cornu Spicula.
 Lentare cornua. Stat. 3. Theb. 588. De arcu.
 Ungula solido cornu , Ob materie similitudinem. Virg. 3. Georg. 88.
 — solido graviter sonat unguia cornu. conf. CORNEUS
 & CORNIPES.
 Cornu pro Laterna cornea. Plaut. Amph. 1. 1. 185.
 Quo ambulas tu , qui Vulcanum in cornu conclusum geris ?
 Cornu in militari instrumento. Cornua dicebantur , quod ea quæ nunc
 sunt ex ære , tunc fiebant ex bubulo cornu. Varro de L. L. 4. 24.
 Raucio streperunt cornua cantu. Virg. 8. Æn. 2.
 Torva. Perf. 1. Sat. 99.
 Sonare quod cornua ac tubas vincat. Hor. 1. Serm. 6. 43.
 — magna sonabit,
 Cornua quod , vincatque tubas.
 Occanere cornua , ac tubas Sentius jussit. Tacit. 2. Ann. 81.
 Inflexo Bercynthia tibia cornu. Ovid. 4. Faët. 181. de Phrygia peculiari
 tibia curva. Sic 11. Met. 16.
 Clamor , & inflato Bercynthia tibia cornu.
 Interdum Cornua funt Vires , Gloria , Potentia , ut sæpissime in Vet. Te-
 stamento : nec non & auctores Latini sic utuntur. Hor. 3. Carm. 21.
 17. de Vino loquens ;
 Tu spem redncis mentibus anxii ,
 Virelque , & addis cornua pauperi. Et Ovid. 1. de Arte Am. 239.
 Tunc veniunt rifus , tunc pauper cornua sumit. Hor. Epod. 6. 12.
 Parata tollo cornua. conf. Obvertere cornua supra.
 Cornua Liberi patris (quem vini inventorem ferunt) simulacro adji-
 ciuntur , eo quod homines nimio vini truces fiunt. Ex Festo.
 Cornu Copiæ , [*κρηνη ἀγαθῶν ἐπιπέ*] Quum affatim omnia superesse signifi-
 camus , Copiæ cornu dicimus. Plaut. Pseud. 2. 3. 5.
 Nam hæc allata cornu copiæ est , ubi inest quicquid volo. Plin. in præf.
 Nat. Hist. Alii *κρηνη ἀγαθῶν ἐπιπέ* libros suos inferi perferunt quod est copiæ cor-
 nu , velut lactis gallinæ sperare possis in volumine haultum. Ovid. Cornu
 copiæ dicit id fuisse , quod Hercules cum Acheloo in fœderi tauri mutato
 congressu , ei detraxit : hoc Naiades acceptum , & omnium fructuum pri-
 mitivis refertum , Copiæ consecravit. Ovid. 9. Met. 30. & seq. V. Eralin.
 Chiliad. Sæpe divinum scriptum invenitur. Hor. 1. Epist. 12. 30.
 — aurea fruges
 Italiæ pleno diffusit Copia cornu. Idem Carm. sæcul. v. 60.
 Copia divite cornu. Sen. Med. 65. Hor. 1. Carm. 17. 16. Benignum
 pro Copioso & divite posuit , sumpta metaphora a cornu Fortunæ , quo
 divitiæ ligari dicuntur. Acron. — hic tibi Copia
 Manabit ad plenum benigno
 Ruris honorum opulenta cornu. V. COPIA.
 CORNUS , Æ. m. & CORNUM , i. n. Idem quod Cornu. Varro de R. R.
 3. 9. Cornum cervinum. Gell. 14. 5. Copiæ cornum. Lucret. 2. 388.
 Præterea lumen per cornum transit. Lucan. 7. 217.
 — cornu tibi cura sinistra
 CORNEUS , a , um. Adj. [*κρηνη*] Quod ex cornu , vel Instar ejus est.
 Cic. 1. de Nat. Deor. 102. Velut ibes maximam vim ferpentum conficiunt ,
 quum sint aves excellæ , cruribus rigidis , corneo proceroque rostro.
 Arcus cornuus. Ovid. 1. Met. 697.
 Color corneus. Qui cornu similitudine refert. Plin. lib. 36. cap. 8.
 Fibra cornea esse dicitur Doris & misericordię expertibus. Perf. 1. Sat. 4.
 Intelligitur autem Jecoris fibra.
 Homo corneus. Plin. lib. 7. cap. 19. ad finem , Quibus natura concreta
 sunt ossa , qui sunt rari admodum , cornei vocantur. V. CORNEOLUS.
 Ora cornea. Ovid. 8. Met. 545. sic Rostra vocantur avium.
 Porta Somni cornea apud inferos. Virg. 6. Æn. 894.
 Sunt geminæ Somni portæ , quarum altera fertur
 Cornea : qua veris facilis datur exitus umbris. Ubi Servius ; Per
 Portam corneam , inquit , Oculi significantur , qui & cornei sunt colo-
 ris , & duriores ceteris membris : nam frigus non sentiunt. Sicut etiam
 Cicero ait in libris de Deorum Natura.
 CORNEOLUS , a , um. Adj. dimin. Cartilagineus , Cic. 2. de Nat. Deor. 144. de
 auribus loquens , Sed duros & quali corneos habent introitus , multique
 cum flexibus : quod his naturis relatus amplificat fons.
 Corneolus fuit. Petron. cap. 43. i. e. Invicta duritię corporis , ac valetudinis.
 CORNŪ-

CORNUTUS, a, um. Adj. [*κρηστής*] Quod cornua habet. Varro 2. de R. R. cap. 7. *Ætas cognoscitur equorum, & fere omnium qui unguibus indivisus habent, & etiam cornutatum, quod, &c.* Potest etiam dici Cornutum, Quod procedit ex cornu. Martial. 1. 19.
Occubuit tandem cornuto ardore potius.

Cornutum bestiam petis, inquit Plaut. i. c. Laccifus eum qui paratus sit retaliare injuriam, quemque non, nisi tuo malo, provocos. Erasmus.

Syllogismus cornutus, vocatur Dilemma. V. Hieron. Epist. 83. 1. conf. **CERATINE**.

CORNUTA, r. f. Pifcis genus. Plin. 32. 11. & 9. 27.

CORNUATUS, a, um. ut, Umbra cornuata. Varr. de L. L. 6. 3. pr.

CORNUARIUS, i. m. Cornuarii sunt, vel Qui cornua conficiunt, vel Qui cornu canunt, quoque Æneatores a pifcis dictos Festus lib. 1. scribit. De his fit mentio in l. ultima. D. de jur. immunit. A Tubariis autem eos Paternus separat, ut & Cornicines a Tubicinibus. Vegetius lib. 2. cap. 22. & Modelatus in Epitome ejusdem.

CORNESCO, [*κρηστίσκω*] *cre.* Durescere in cornu. Plin. lib. 11. cap. 49. Urfo quoque simul ut expiraverit, cornescere aiunt genitalia.

CORNULUM, i. n. dimin. Apic. 8. 1. Sed frequentius

CORNICULUM, i. n. [*κρηστίδιον*] dimin. a Cornu. Plin. lib. 11. cap. 28. Aliis cornicula ante oculos prætenduntur ignava. Idem lib. 9. cap. 32. de cochleis, A oculis caret: itaque corniculis prætendunt iter.

Est & Corniculum, Ornamenti genus, quo donabantur milites ab Imperatoribus pro re benefacta. Liv. 10. 44. scribit L. Papirium Consulente equites omnes, ob insignem in bello operam, donasse corniculis, a nullisque argentes.

Hoc etiam nomine vocatum est Oppidum juxta Tarquinos, *κρηστίδιον* Stephano, a quo Oppidani, Corniculani, *κρηστίδιανοί*, appellati sunt.

CORNICULATUS, a, um. Adj. Idem ac Cornuatus. Apul. de Deo Socr. pr.

CORNICULARIUS, i. m. Alconius in 3. Verr. 71. Accensus nomen est ordinis, & promotionis in militia, ut nunc dicitur, princeps, vel commentariensis, aut cornicularius. hæc enim nomina de legionaria militia sumpta sunt. Hæc ille. Valer. Max. lib. 6. c. 11. 11. Cui Corninius Tribunus plebis diem ad populum dixit, quod cornicularium suum stupri causa appellasset. Dicitur autem cornicularius in bello, accensus Decurionis: in quo significat capitur etiam apud Frontinum, lib. 3. 14. 1. Tribunum cornicularius vigiles quosdam excavit. V. Alciatum in tres posteriores libros Codicis. Turnebus in Sueton. Domit. cap. 17. Saucium ac repugnantem adorti Clodius Cornicularius & Maximus, &c. sic explicat his verbis, Ut in exercitu & acie dicitur cornu, ita in cohortibus Trib. militum corniculum, & fortasse in ordinibus centurionum: a quo Cornicularius, qui corniculo Tribuni militum præest. Tranquill. de Claris Grammaticis cap. 9. Primo apparitum fecit magistratibus, deinde in Macedonia corniculo, mox equo meruit. Hæc ille. V. Torrent. ibid.:

CORNICEN, inis. n. [*κρηστίδιον*] Qui cornu sonat. Juven. 2. Sat. 117. Quadringenta dedit Gracchus festertia dotem
Cornicini: sive hic recto cantaverat ære.

Cornicines atque tubarum concentus. Juven. 10. Sat. 214.

Cornicines tubicineque ante vallum canere jubet. Liv. 2. 64.

CORNIFRONS, ontis. Adj. Quo usi sunt veteres, dictum a cornibus quæ frontes præferunt. Ennius apud Non. 3. 3. Tu pacere cornifrontes armentales soles.

CORNIGENUS, a, um. Quod est ex genere cornu habentium; sicut Caprigenus, Quod est ex genere caprarum. Perottus.

CORNIGER, a, um. Adj. [*κρηστίδιον*] Qui cornua gerit. Plin. lib. 11. cap. 37. Camelus una ex iis quæ non sunt cornigera.

Cervi cornigeri. Ovid. 7. Met. 701.

Caput. Ovid. 5. Epist. 137.

Callis. Sil. 15. 6.

Cornigerum caput mitra cohibens, Liber dicitur, Quod vinum inermi cornua & audaciam det. Sen. Hippol. v. 756.

Fluvius corniger. Virg. 8. Æn. 77. Ubi Servius; Flumina ideo cum cornibus pinguntur, sive quod mugitum boum imitatur murmur undarum, sive plerumque in conuam similitudine curvatas cernimus ripas.

Taurus corniger apud Cic. 2. de Nat. Deor. 110. de Sidereo tauro, ex antiquo poeta. conf. Ovid. 15. Met. 511.

CORNIPES, *edis.* Adj. [*κρηστίδιον*] Quod pedes corneos habet, veluti Equus & capra. Ovid. 2. Fast. 361.

Cornipedi Faeno cæsa de more capella. Faunus enim caprinos pedes habere fingitur.

Equus cornipes. Virg. 7. Æn. 779.

Cornipedes, substantivè etiam dicuntur Equi. Sil. lib. 7. 684. & locis quam plur.

CORNUPETA, vel **CORNIPETA**, æ. m. Qui petit cornu. Gloss. Cyrill.

CORNUBIA, æ. f. Extrema pars Angliæ ad occidentem. Vulgo *Cornuwall*. Quoniam instar cornu primo angusta, deinde latus se extendit.

CORNUS, us, vel l. f. [*κρηστίδιον*] Arbor ramos habens duritie & rigiditate cornibus similes. Cornus fructum circa solstitia reddit, primo candidum, postea sanguineum. Plin. 16. 26. pr. Virg. 2. Georg. 448.
— & bona bello
Cornus. i. e. Apta hastilibus.

Cornus Itala, pro Telo ex cornu facta. Virg. 9. Æn. 698.
Conjecto sternit jaculo, vocat Itala cornus. Servius.

Levis cornus, Sagitta ex cornu arbore. Sen. Hippol. v. 546.
— non erat gracili levis
Armata ferro cornus. i. e. Hastile aut sagitta quæ fiebat de cornu arbore.

Sonans cornus, Sagitta ex cornu arbore. Sil. lib. 23. 235.

Validam cornum torquere. Sil. lib. 13. 204.

CORNUM, i. n. [*κρηστίδιον*] Fructus corni.

Autumnalia corna. Ovid. 8. Met. 408.

Lapidosa. Virg. 3. Æn. 650.

Rubicunda. Hor. 1. Epist. 17. 9.

Silvestria. Hor. 2. Serm. 2. 57.

CORNEUS, a, um. Adj. [*κρηστίδιον*] Quod est ex cornu. Plaut. Duram ac corneam virgam.

Cornea pyxis. Plin. lib. 21. cap. 20.

Venabula. Ovid. 4. Epist. 81.

Virgulta, Quæ sunt cornus arboris. Virg. 3. Æn. 22.

CORNËTUM, Locus ubi sunt frequentes corni: sicut a Pino, Pinetum. *κρηστίδιον*, Ver. Gloss. Hine

CORNËTA, n. pl. Locus Romæ inter Viam sacram & Macellum. V. Varr. de L. L. 4. 32.

CORNIFER, a, um. Adj. Qui cornos fert: ut, Rami corniferi. Claud. lib. 1. de Rept. Proserp. 204. Sed rectius legitur Coniferis.

CORNUTUS, a, um. Adj. in CORNU.

CORNUUS, Cognomen Annætorum. Cornutus Leptites genere (est autem Leptis Africa civitas) emicuit Romæ sub Nerone, interfectus demum ab eo una cum Mufonio philosopho. Multa ejus scripta tam in philosophia, quam rhetorica feruntur. natura magis, quam studio juvabatur. Erat sine liberis: humanitate aliqui tanta, ut discipulos ex ea causa plurimos ad se non minus quam doctrina alliceret. Auctor Suidas.

Fuit & M. Cornutus, Prator urbanus Romæ Ciceronis temporibus: de quo lib. 10. Fam. 12. Item 1. Att. 14. Bonis utitur Trib. pleb. Cornuto vero Pseudo-catonem.

COROCONDAMENS, [*Κοροκονδήσιος*] Vicus est ad Bosphorum Cimmericum, oppositum habens vicum Panticapensis agri, nomine Acram, qui septuaginta stadiis ferè disjungitur. Strab. lib. 11.

COROCONOMETIS, [*Κοροκονομήσις*] Lacus est supra Corocondamen, qui & ab ea vocatur, & decem stadia a vico in mare emittit. Auctor Strab. lib. 11.

CORŒBUS, [*Κορῆβος*] Atheniensis, qui primus figlinam invenit. Auctor Plin. lib. 7. cap. 56.

Fuit & alter Corœbus, filius Mygdonis (unde a Virg. Mygdonides appellatur) qui incensus amore Cassandra, quam etiam Prianius pater ei desponderat, ad Trojam venit, focero & Phrygibus laturus auxilium, quamvis a sponsa ipsi exitium, nisi abiret, esset prædictum. Nam ea nocte, qua Ilium cecidit, occisus est a Peneleo quodam Græco. Virg. 2. Æn. 341.
— juvenique Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat, infans Cassandra incensus amore. Unde proverbium,
Stultior Corœbo.

COROLLA, **COROLLARIUM**. In CORONA.

CORON, [*κρονον*] Dioscoridi] Herba est eadem cum Ruta silvestri.

CORONA, æ. f. sine aspiratione, ut Quintil. lib. 1. cap. 5. [*κρονον*] A nostris olim Stropi appellata, unde & Strophola, a *στροφι*, quod est vertere Meminit Plin. lib. 21. cap. 2. Plaut. Aftin. 4. t. 58.
Tum si coronas, ferta, unguenta jussert
Ancillam ferre Veneri, ut Cupidini.

Coronæ floræ & rosæ. Plaut. Aulul. 4. 2. 68.

Coronæ diversorum generum fuerunt apud Romanos inter dona militaria in magno pretio, qualis erat Triumphalis, obfionalis, civica nobilior ceteris, muralis, vallis, quæ & castrensis, navalis, ovalis. De quibus suis locis abunde. V. Gell. lib. 5. cap. 6. Et Plin. lib. 21. cap. 2. & 3. Aurea corona. Cic. 14. Att. 18. Mihi quidem videtur Brutus noster jam vel coronam auream per forum ferre potest. Liv. 7. 10.
Agonothetarum corona fuit aurea. Suet. Domit. 4.
Conivalis. Auream aliquando fuisse patet ex Tacit. 2. Ann. 57. extr.

Clasica. V. Clasticus, adj. in CLASSIS.

Donatica, victoribus in ludis donabatur, quæ postea magnificentie causa instituta est super modum aptatum capitibus, quali amplitudine fiunt cum Lares ornantur. Festus.

Duplex gemmis auroque. Virg. 1. Æn. 655.
Equestris. Plin. 15. 4.

Exploratoria. Suet. Calig. cap. 45. Comites & participes victoriæ novo genere & nomine coronarum donavit, quas distinctas Solis ac Lunæ siderumque specie exploratorias appellavit.

Festa, festo die sumpta. Ovid. 10. Met. 598.

Florente corona cinctus. Ovid. 2. Met. 27.

Gemmifera. Valer. lib. 5. Argon. 447.

Graciles. Juven. 12. Sat. 87.

Herculeæ, Populeæ. Virg. 2. Georg. 66.

Hibernæ. Plin. lib. 21. cap. 2.

Iligneæ. V. ILEX.

Insignis gemmis. Virg. 7. Æn. 75.

Intactæ. Martial. lib. 11. 90.
Intactas quare mittis mihi, Polla, coronas?
Longa fores tegat. Ovid. 4. Fast. 758.

Marcentes. Claud. in Epith. 96.

Muralis. Hujusmodi corona dabatur ei qui primus murum conscendisset. Liv. 26. 48. Gell. 5. 6.

Muralis corona Cybeles, Turrata. Lucret. lib. 2. 606.

Navalis. Virg. 8. Æn. 684. De Agrippa. V. Gell. 5. 6.

Nexæ vel nexiles. Hor. 1. Carm. 38. 2.

Obfionalis. Gell. 5. 6. Plin. 22. 4.

Oleaginea. Gell. 5. 6.

Oleæ. Gell. 5. 6. & Fest.

Pactilis. Plin. lib. 21. cap. 3. Summaque auctoritas pactilis coronæ: ut in Saliorum facris invenimus rolennes coronas. Sic restituit Turnebus, quam in editis locus sit corruptissimus. Pactiles autem coronæ plerique videntur Compactiles: fortasse tamen fuerint, quarum coronamentum in torulo torondo, vel usquam fingunt pangunturque. Harduinus edidit, Sutilis Saliorum facris invenimus & Ielennes cœcis.

Pieria. Martial. lib. 12. 52.

Populea. Hor. 1. Carm. 7. 23.

Quadrima, Verus. Martial. lib. 12. 32.
Quadrima nigri nec corona pulei.

Querna. Ovid. 1. Fast. 614.

Rosæ. Claud. in pr. Conf. Stil. 87.

Rosacea. Plin. lib. 21. cap. 3.

Spicea. Hor. Carm. sæcul. 29.
Fertilis frugum pcorificæ tellus
Spicea donet Cererem corona.

Sutilis. Ovid. 5. Fast. 335. conf. Pactilis.

Tonfa. Ovid. 5. Æn. 556.

Virides. Virg. 5. Æn. 110.

Votiva puppis redimita corona. Ovid. 3. Amor. 11. 29.

Capere coronam insigni cum laude. Lucret. lib. 6. 94.

Dare coronam civicam. Cic. pro Planc. 72.

Destuebant coronæ. Cic. 5. Tusc. 62. V. DEFLUO.

Detracta capillis. Ovid. 1. Amor. 6. 67.

Donari. Hor. in Arte Poet. 250. Conf. Spicea paulo ante.

Exornare aliquem tenui. Juven. 9. Sat. 138.
 Fulvæ per colla. Ovid. 2. Fast. 739.
 Habere coronam honoris alicujus causa. Cic. 14. Att. 19. De coronatis, quom fororis tuæ filius a patre accusatus esset, rescriptit se coronam habuisse honoris Cæsaris causa, posuisse luctus gratia.
 Habere in capite, in collo. Cic. 7. Verr. 27. Ipse autem coronam habebat unam in capite, alteram in collo.
 Imponere pupillis coronas. Virg. 4. Æn. 418. Ubi Serv. Aut re vera coronas inquit, aut spiras funium accipimus.
 Induere cratera. Virg. 3. Æn. 525. V. CORONO verbum.
 Inumbrare ora coronis. Lucret. lib. 3. 926.
 Merere laude coronam primam. Virg. 5. Æn. 355.
 Mittere regni coronam cum sceptro. Virg. 8. Æn. 505.
 Neectere alicui coronam. Hor. 2. Epist. 2. 96.
 Petere insignem coronam suo capiti. Lucret. lib. 1. 928. significat Magnam nomen & honorem sibi comparare.
 Pingere tempora coronis. Ovid. 5. Fast. 335. al. Cingere.
 Ponere, V. Habere paulo supra.
 Premere crinem. Stat. 1. Silv. 2. 228.
 Redimire plexis caput. Lucret. 5. 1398.
 Scindere harentem coronam crinibus. Hor. 1. Carm. 17. 49.
 Venire sub corona, dicebantur mancipia jure belli capta. Nimirum Corona, Signum erat fervorum venalium: ideoque Sub corona venire dicebantur, Qui in bello capti venundabantur coronati. Cæf. 3. Bell. Gall. 16. extr. Itaque omni Senatu necato, reliquos sub corona vendidit. V. Gell. 7. 4.
 Vincire tempora. Hor. 1. Carm. 7. 23.
 Coronam, quam στεφάνη vocant Græci, in mundo muliebri ponit Pollux lib. 5. cap. 16. segm. 95. ex illo versu Homeri ex Iliad. 2. 597.
 Τῶν δ' αἰ πῆξ στεφάνης ἕρπον οἱ δὲ χρυσαῖρας.
 Horum hæ plexas coronas, si vero enes habebant.
 Corona, [στέφανος] Circulus est circa lunam. Sen. Nat. Quæst. 1. 2.
 Corona, pro Signo cælesti ponitur, nempe Ariadnæ Minois filiz, quæ in sidus conversa est a Baccho. Virg. 1. Georg. 222. Hæc Cancro & Leone exoriente occidit, exoritur cum Scorpio nonis Octobris, habet stellas novem in orbem dispositas. Auctor Hyginus P. A. lib. 2. 5.
 Dictæa. Claud. in sec. Conf. Stil. 208.
 Seu tibi Dictææ placuerunt ætra coronæ. h. e. Sideris coronæ simillimi: alludit autem ad Ariadnem Dictæam, id est Cretensem.
 Dotalis. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 272. — si Bacchus amator Dotali potuit cælum signare corona.
 Gnosiaca, i. e. Ariadnes corona, sidus cælestis. Stat. 1. Silv. 6. 88.
 Coronæ, sunt Prominentiæ & veluti supercilia quædam parietum, arcentis stiliiculis inventa, fabri Cornices appellant & intabulamenta: siue structura, siue iustissimo opere constant. Vitruv. lib. 2. 8. Summis parietibus structura testacea sub tegula subjiciatur, altitudine circiter sequipedali, habeatque projecturas coronarum: ita vetari poterunt quæ folent in iis heri vitia. Budeus.
 Muri corona. Curt. 9. 4. 30. Augusta muri corona erat: non pinnæ, sicut alibi, fastigium ejus distinxerant, &c.
 Corona, in ἄρμυς, ἀρμυρῆς] Conventus hominum circumstantium, & veluti in circum congregatorum. Cic. 5. Verr. 49. Tamenne putamus patronum tuum in hoc crimine cerviculam jactaturum, & populo se ad coronam daturum?
 Corona & turba. Cic. pro Flacc. 68. A judicibus oratio avertitur, vox in coronam turbamque effunditur.
 Clamor coronæ. Hor. 1. Epist. 19. 53.
 — scis quo clamore coronæ Prælia sustineas campeltria.
 Corona insolita cinxere judicium. Lucan. lib. 1. 321. Quia Circumstetant armati.
 Socia corona. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 56.
 Vulgi stante corona. Ovid. 13. Met. 1.
 Spissa. Hor. in Arte Poet. 381.
 Spissa viris corona interlucet. Virg. 9. Æn. 508.
 Corona item est Oppugnationis subitæ genus, quom mœnia simul ab omnibus partibus, circumdato exercitu, oppugnantur. V. Lips. Poliorc. 1. dialog. 4. unde
 Corona cingere. Cæf. 7. Bell. Gall. 72. Liv. 4. 27.
 Muros rara corona cingere. Virg. 10. Æn. 122. i. e. Ægre circumdare paucitate militum.
 Corona urbem capere. Liv. 43. 18.
 Corona circumdare. Liv. 4. 47.
 Corona mœnia aggredi. Liv. 42. 63.
 Corona vallare. Sil. 13. 140.
 CORONĀLIS, e. Adj. [στέφανη] Sutura coronalis vocatur in anteriore calvariz parte: quandoquidem coronæ in ea potissimum capitis parte collocantur: sicut posteriorem a literæ a similitudine, Lambdoïdem nominant. Ex Galen. lib. de Orib. cap. 1.
 CORONĀRIUS, a, um. Adj. [στέφανη] Quod ad coronas attinet. ut, Aurum coronarium, Ex quo coronæ conciebantur: vel ea Pecunia quam provinciales dabant Romanis magistratibus in coronam, hoc est nomine & pretextu coronæ inde faciendæ. Cic. 1. de Lege Agr. 12. contra Rullum, Quod ad quemque pervenit, pervenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. Ibid. 59. Coronarium absolute ponitur. Ex præda, ex manubiis, ex coronario, &c. Subaud. Auro. Et sic Gell. 4. 14. extr. Ex eo loco jure dejectum, quo eum venire cum coronario non decuit. Sed alii aliter exponunt.
 Coronariz herbæ. Plin. lib. 21. cap. 23.
 Coronarium opus, In modum coronæ factum. Plin. lib. 15. cap. 30. Ramos spargit a radice dodrantales, topiarii ac coronarii operis.
 Coronarium æs. Plin. lib. 33. cap. 9. Miscetur argento tertia pars æris Cypri tenuissimi, quod coronarium vocant, &c.
 CORONARIUS, i. m. vel CORONARIA, æ. f. [στέφανη] Qui vel Quæ coronas conficit. Plin. lib. 21. cap. 2. Florum invicem odores coloremque accedere Sicione, ex ingenio Pausæ pictoris, atque Glyceræ coronariz, dilectæ admodum illi. conf. Plin. 21. 9.
 COROLLĀ, æ. f. dimin. [στέφανη] Feltsus, Corollam nova nupta de floribus, verbenis, herbisque a se lectis sub amiculo ferebat. Plin. lib. 21.

cap. 2. Paulatimque & Romæ subrepsit appellatio, corollis inter initia propter gracilitatem nominatis: mox & corollaris, postquam e lamina ærea tenui inaurata & inargentata dabantur. Plaut. Pseud. 5. 1. 21. Corollas dari dapiles.
 Corolla plectilis, Ea est quæ ex herbis odoratis plectitur, non confertur, neque fuitur. Itaque a fertis floribus, & fustilibus coronis dicitur. Plaut. in Bacch. 1. 1. 37.
 Pro galea scaphium, pro insigni fit corolla plectilis. Ex Turnebo. Indistinctis corollis flores plexos ferre. Catul. in Argon. 62. 283.
 Floridis corollis redimita domus. Catull. 61. 66.
 Solvere de sua fronte corollas. Propert. lib. 1. 3. 21.
 COROLLARIUM, i. n. [στέφανη] auctore Varr. de L. L. 4. 36. significat Id quod additum est præterquam quod debitum. Ejus vocabulum factum a Corollis, quod hæ, quom placuerant actores, in scena dari solite. [Ita distinguenda verba Varr. puto.] Est proinde tanquam actuarium quoddam, & id quod supra mensuram, vel pondus justum adjicitur. Plin. 7. Epist. 24. Ac deinde singulos gestus dominz cum canticis reddebant: qui nunc exiguissima legata, theatralis operæ corollarium, accipient ab hærede, qui non spectabat. Cic. 5. Verr. 118. De vivo igitur erat aliquid refecandum: ut esset unde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur.
 Corollaria, proprie Corollæ erant, e lamina ærea vel argentea tenui inaurata. Græci στεφανώματα, ut in lexico D. Germani se legitte scribit Turnebus Adverf. 18. 29. vocabant. [Est id Glossarium Latino Gr. ab Henrico Stephano editum. Confudit autem Corollarium Turnebus cum ipsis Corollis. V. mox not.
 Corollaria, etiam dicebantur Præmia, quæ corollarum vice populo, qui ludis astabat & convivis, donabantur. Sueton. in Augusto, cap. 45. Itaque corollaria & præmia alienis quoque muneribus ac ludis, ac crebra & grandia de suo offerebat. Cic. 5. Verr. 184. Noli hoc colligere, qui, nummulus corrogatis de nepotum donis ac de scenicorum corollariis, quom decuriam emerunt, &c. Idem 6. Verr. 49. Hic, quasi festivum acroama, ne sine corollario de convivio discederet, ibidem convivis inspectantibus emblemata avellenda curavit. [Etiam his locis omnibus Corollarium proprie accipitur, pro Donatione scenico actori data. V. Suet. totum caput, unde hic locus excerptus fuit. Puto autem Adj. esse nomen, subaudiriq; Aurum, vel Argentum, ut in reliquis id genus. conf. Coronarium paulo supra. Nam primo corollæ dabantur, deinde in earum locum nummi.
 Corollarium in Philosophia vocatur Confectarium, siue στεφάνη.
 CORONĀO, [στέφανος] ære. Plin. lib. 15. cap. 4. Athenæ quoque victores olea coronant. Cic. 2. de Legib. 63. Sequebantur epulæ, quas inirent propinqui coronati.
 Aditum custode coronare. i. e. Custodibus circumdare. Virg. 9. Æn. 380. Hinc atque hinc, omnemque aditum custode coronant. Ubi Servius; Melior (inquit) lectio Abitum, quam Aditum. Cingunt enim silvam ne abeant, non, ne adire possint. [Nugatur Servius, quom tantundem fit Aditum & Abitum silvæ claudere.
 Cratera coronare. Virg. 2. Georg. 528.
 Collum coronat pluma. i. e. Instat coronæ collum circumdat. Lucret. lib. 2. 801.
 Delubra coronare. Sil. 12. 743.
 Focum coronant multa olla. i. e. Pluribus ollis circumdat. Martial. lib. 12. 18. Multa villicæ quem coronat olla.
 Pyram fronde funerea coronare. Virg. 4. Æn. 506. i. e. Circumdare cupressis.
 Silva coronat aquas, cingens latus omne. Ovid. 5. Met. 390.
 Victoria coronat fronde aliquem. Hor. 1. Epist. 19. 64.
 Vinea coronat. Virg. 1. Æn. 724.
 Crateras magnos statuunt, & vina coronant. Ubi Servius; Vina, pro Poculis posuit, & est tropus fynecdoche, ut Cererem dicimus pro Frumento. Sic Plaut. Vinum precemur. Nam hic deus præfens adest. Coronant autem est, ut Impleant usque ad marginem, aut quia antiqui coronabant pocula, & sic libabant. Unde est 3. Æn. 525. Tum pater Anchises magnum cratera corona Induit, implevitque mero.
 Coronare; In coronamenta venire, Coronis faciendis adhiberi. Plin. lib. 21. cap. 9. Folio coronat & trifolium.
 CORONĀNS, [στέφανος] Partic. Hor. 3. Carm. 23. 15. — te nihil attinet Tentare multa cæde bidentium Parvos coronantem marino Rore deos, fragileque myrto.
 CORONĀTUS, a, um. [στέφανος] Partic. ut, Amantes coronati. Propert. 3. 3. 47.
 Aurum coronatum, vocat Auream pyxidem Stat. 3. Silv. 4. 2.
 Capilli coronati. Ovid. 21. Epist. 161.
 Coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos. Hor. 2. Carm. 7. 7. Boves capite coronato. Tibul. lib. 2. 1. 8. — nunc ad præsepia debent Plena coronato stare boves capite.
 Frons coronata. Ovid. 5. Fast. 341.
 Ignes coronati. Stat. 10. Theb. 598.
 Ille coronatos jam dudum amplectitur ignes.
 Manes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 328. h. e. Dii inferni. Tractum a veterum more, qui fertis ornati convivia agitant, ut docet Plutarchus in Symposiacis Quæst.
 Navis coronata. Ovid. 15. Met. 696.
 CORONĀTOR, ōris. m. Augustin.
 CORONĀMEN, inis. n. Apul. Milef. 11. p. 261.
 CORONĀMENTUM, i. n. [στέφανη] Viola, rosæ & alii flores quibus corollæ fiunt & terra necantur. Plin. lib. 21. cap. 1. In hortis feri & coronamenta jussit Cato, inenarrabili florum maxime subtilitate. In coronamenta folio venere melothron, spiræa, &c. Plin. lib. 21. cap. 9. h. e. Ex eorum foliis fiunt coronæ.
 CORONĀ, æ. f. [στέφανη] Plin. lib. 4. cap. 5. Oppidum Messeniz, a quo coronas finus. De ea Strabo lib. 8. sic refert, Corone, urbs est mari vicina, & hanc nonnulli Pedasum a Poeta nominatam esse dicunt. conf. seqq.
 Civitas hæc fuit in Peloponneso, ad Pamifi fluvii dextram, a Bœotiz Coronea sic appellatione ducta: vel quod mœnium fundamenta ponentibus

tibus aëna fit inventa cornix, quæ Græcis *κροῖον* dicitur: cuius rei forte argumento in Acropoli aënam statuit Pallados simulacrum sub dio, cornicem manu tenens. Meminit Alex. Genial. lib. 5. cap. 13. Et Rhodig. lib. 15. cap. 20.

CORONÆ, sive **CORONON** [*κροῖον ἢ κροῖον*] nuncupatur, tenuis ille maxilla inferioris processus, qui in mucronem pone eum, qui cervix Galeno dicitur, definit. V. lib. de Offib. Galen. in proem.

CORONÆA, [*κροῖον*] Bœotia oppidum, auctore Plin. lib. 4. cap. 7. Juxta Cephilum, inquit, amnem, Larymna & Anchoa, Medeon, Phlygone, Actæphia, Coronea, Charonea. Scribitur & Coronæa.

CORONOLA, Genus rosæ est, autumnii tempore in rubo proveniens. Plin. lib. 21. cap. 4.

CORONIS, Idis. f. [*Κορωνίς*] Dea est quæ in Sicyonia colitur, cujus tamen simulacrum peculiare templum habeat nullum: sed quum sacrificii appetit tempus, id in Palladis transfertur sacra, honoreque profectuntur. Hæc Pausanias in Corinth. p. 54. extr. Wech. fed quamam illa sit aliter non explicat. Nam de Coronide Æsculapii matre non crediderim, quæ narratur duplex in Met. Ovidii.

CORONIS, Idis. f. [*Κορωνίς*] Nympha Theffalica, Leucippi Lacedæmonii filia, quæ ex Apolline concepit Æsculapium. Postea quia cum Ichye Elati filio clam rem haberet, simul cum Ichye fugitiss a Diana, rogatu Apollinis, confecta fuit. Sed prius corvum, qui crimen indicaverat, ex albo in atrum convertit Apollo: & puerum e ventre matris excisum Chironi Centauro nutriendum & erudiendum tradidit. Hæc Pindari scholia. Ovid. 2. Met. 543.

Pulchrior in tota, quam Lariffæa Coronis,
Non fuit Æmonia. Quo in loco fabulam & fufissime & elegantissime describit, sed paulo aliter. V. Serv. in Virg. 6. Æn. 618. Et rursum in 7. 773.

CORONIS, Idis. f. [*κροῖον*] Summitas feu apex alicujus rei, velut montis, aut structuræ alicujus. V. CORONA.

Coronis, significat & Navis puppim, quod fit in ejus apice curvatum rostrum. [Quin & ipsius navis epitheton est. V. Henr. Steph. Thef. Gr. Usque ad coronidem dicimus, Quum extremum finem rei cujuspiam significamus. A navibus tractum putant litteratores, quibus aliquid rostri speciem gerens solet addi. Nam Corone (*κροῖον*) Græcis Cornicen sonat: Coronis, (*κορωνίς*) Corniculam. Apud Homerum *κορωνίς* usurpatur pro Annulo, aut si quid aliud apponitur ostio. Idem velut ornamentum gratia perfectis omnibus additur. Quanquam Coronis dicitur interdum Quod accedit absolutio operi: ut Martial. lib. 10. 1.

Sed nimis videor, ferasque coronide longus
Esse liber: legito pauca, libellus ero. Idem,
Et mage principio grata coronis erit. Postremo Grammatici quoties Persona actoris eodem metri genere finit quo cœperat, Coronidem vocant, eamque notant veluti rostri figuram exprimentibus lineis.

CORONIDES, æ. m. [*Κορωνίδης*] Æsculapii nomen, Coronidis filius. Ovid. 6. Fast. 746.

Nulla Coronides causa doloris erit.

CORONISMA, ætis. n. [*κροῖονισμα*] Mendicandi genus pro cornice. Cæl. Rhodig. 17. 12. Ex Athenæo lib. 13.

CORONOPUS, Ædis. m. [*κροῖον*] Oblonga herba est cum fistulis. feritur interim: quoniam radix cœliacis præclare facit in cinere tosta. Plin. lib. 22. cap. 10. Matthiolus putat Coronopum esse eam herbam, quæ vulgo dicitur *Herba Stellæ*. Plin. 21. 16. q. d. Cornicis pedem.

COROPASSUS, [*κροῖον*] Civitas est Lycaonia, cujus meminit Strabon. lib. 14.

COROPHIUM, [*κροῖον*] Piscis de genere Cancrorum. Plin. lib. 32. cap. 11. Corophya Dalech. per y. Hard. Coluthia, sive Corythia. Verum cap. 7. extr. ex aliis Coryphia assert in notis. Lectio admodum dubia est.

COROPATHI, [*κροῖον*] vocantur Qui puppas nescio quas pueriles, & id genus imagunculas quoruncunque animalium ex luto parte plurima, fed & ex alia interim materia fingunt. Auctor Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 19.

CORPILLI, Populi sunt Thraciæ, Hebrum accolentes, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 11.

CORPORATIO, **CORPORATURA**, **CORPOROSUS**. In **CORPUS**.

CORPUS, Ædis. n. [*κόρπη*, *κόρπη*] Massa compacta ex artubus & membris. [Mallem, ut assuevit, Notæ significationis dixisset, quum de definitione corporis parum confert inter ipsos philosophos.] Cic. 2. de Orat. 358. Etenim corpus intelligi sine loco non potest. Corporum tria sunt genera. 1. rerum mixtura. D. de ufucap. Corpus, pro Sola carne, ut ait Perottus. Cic. 7. Fam. 27. Ego hic cogito commorari, quoad me reficiam: nam & vires & corpus amili. Idem 2. de Nat. Deor. 139. Quid dicam de ossibus, quæ subjecta corpori mirabiles commissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas & ad motum, & ad omnem corporis actionem? Quintil. lib. 1. in proem. extr.

Utramque significationem expressit Martial. unico versu, lib. 1. 7.
Vivebant laceri membris stillantibus artus,
Inque omni nusquam corpore corpus erat.

In corpus ire. Quintil. lib. 2. cap. 10. Quid ergo? Nunquam hæc supra fidem, & poetica (ut vere dixerim) themata juvenibus pertractare permittemus. ut expatiatur, & gaudeant materia, & quasi in corpus eant? Ubi V. Burn.

Formæ & corpora. Cic. 2. de Orat. 35. His autem formis atque corporibus, sicut omnibus rebus, quæ sub aspectum veniunt, sede opus est. Artus corporis. Hor. in Carm. sæcul. 64.

Anctus. Lucret. lib. 2. 481.

Augmen. Lucret. lib. 2. 494.

Caulæ. V. CAULA.

Compagibus corporis includi. Cic. de Senect. 77.

Cura, Curatio. Suet. in Domit. cap. 16. His, velut tranfacto jam petulo, lætum, festinantemque ad corporis curam, Parthenius cubiculo præpositus convertit. V. Curare corpus infra.

Formæ corporum. Quintil. lib. 2. cap. 8. Nec pauciores animorum præne, quam corporum formæ.

Habitus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Inclinatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Infirmas. V. INFIRMUS.

Nixus. Quintil. lib. 2. cap. 12. Lucifator, qui totius corporis nixu in id, quod semel invasit, incumbit, fortior ab iis vocatur.

Nifu corporis, & impetu equi pervasit. Tacit. 2. Ann. 17.

Neque adfultibus, & velocitate corporum uteretur. Tacit. 2. Ann. 21.

Vitium. Ovid. 3. de Arte Am. 262.

Umbra. Ovid. 3. de Pont. 3. 3.

Acque corpus. Lucret. lib. 2. 232.

Neptuni corpus acerbum, i. e. Salsum mare. Lucret. lib. 2. 471.

Fera corpora ferri. h. e. Aspera, dura. Nisi forte fera dixerit, quia ferro ad feritatem utitur. Lucret. lib. 2. 102.

Lapidum corpora condensa. Lucret. lib. 6. 101.

Naturæ rerum corpus, Mundus. Vellej. 2. 66. extr.

Mali habitus corpus dicitur, quod Græci *κακὸς ὄγκος* dicunt. Celf. lib. 5. cap. 28. Utrumque, ficut omnis cancer, fit maxime in fenibus, vel his quorum corpora mali habitus sunt.

Abundans corporis. In **ABUNDO**.

Ægrum vel ægrotum. Juven. 9. Sat. 19.

Æquævo corpore fratres. Sil. lib. 13. 191.

Album. Hor. 2. Carm. 16. Sic vocat Corpus hydrofici.

Anile. Ovid. 1. Amor. 8. 14.

Amplum. Suet. Tiber. cap. 68.

Cæca corpora ventris appellat Lucret. lib. 1. 278. h. e. Corporeos quidem, sed invisibiles: sive corpora invisibilia.

Carum. Sen. Hippol. 12.

Cassum anima. Lucret. lib. 3. 561.

Cassum diu, vulgare populis corpus. Sen. Hippol. 8. i. e. Vulgo profuturæ corpus servatum diu.

Ceteri corpore elapsus. Virg. 5. Æn. 445.

Clarum, i. e. Nobile. Sen. Troad. 12.

Confortia pœnæ corpora. Ovid. 13. Met. 663. al. Pectora.

Craffum corpus terræ. Lucret. lib. 6. 857.

Debile. Lucret. lib. 4. 949.

Deforme. Sen. Troad. 12.

Densissima setis. Ovid. 3. Met. 246.

Dira, Gigantum. Ovid. 1. Met. 156.

Divino corpore Luna. Lucret. lib. 5. 764.

Durum. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 105.

Effetum. Ovid. 7. Met. 251.

Egenum decoris & frontis. Sil. lib. 6. 304.

Egregium corpus, Formosum. Hor. 1. Serm. 6. 67.

Exfanguæ. Ovid. 2. Met. 647.

Exanguè reddere sepulcro. Virg. 2. Æn. 542.

Exfanime, vel exanimum. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Exigui corporis homo. Hor. 1. Epist. 20. 24.

Exile. Suet. Claud. cap. 30.

Ferentia laborum. Tacit. 5. Hist. 6.

Fessa carpunt foporem. Virg. 4. Æn. 522.

Fidele senectæ. Perf. 2. Sat. 41.

Fluido corpore liquidæ res. Lucret. lib. 2. 452.

Fluxa & resoluta. Columel. in præfat. lib. 1.

Formosi corporis spoliis dies aufert, Forma paulatim dilabitur & petit. Sen. Hippol. 6.

Fortia. Virg. 1. Æn. 104.

— ubi tot Simois correpta sub undis
Scuta virum galeaque & fortia corpora volvit. h. e. Vidorum fortium corpora, nulla enim est in mortuis fortitudo. Servius.

Fortissimum educatio. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Frigidum & exfanguæ alicujus complexi. Quintil. in proem. lib. 6.

Gelidum. Juven. 10. Sat. 217.

Genitalia. Lucret. lib. 1. 53. h. e. Elementa unde gignuntur cetera.

Globosa. Lucret. lib. 2. 468.

Grave, Ægrum. Hor. Epod. 2. 58. — & gravi
Malvæ falubres corpori.

Horridum. Sen. Oeth. 7.

Id ætatis. Tacit. 5. Ann. 9. Exin obliis faucibus id ætatis corpora in ætatis abjecta.

Immani pistrix. Virg. 3. Æn. 427.

Impube corpus. Hor. Epod. 5. 13.

Inane anima. Ovid. 2. Met. 610.

Inane corpus, i. e. Mortuum. Ovid. 15. Epist. 116.

Incolume. Lucret. lib. 1. 247.

Incultum. V. INCOLO.

Indomitum. Sen. Oeth. 2.

Inertia. Stat. 5. Theb. 383.

Infirmum. Ovid. 20. Epist. 241.

Informe. Stat. 6. Theb. 818.

Ingenti corpore cunctis præstare. Ovid. 4. Met. 630.

Ingenuum. Ovid. 5. Epist. 144.

Intecabilia, Atomii. Quintil. lib. 2. cap. 17. ad fin.

Intactum a vexatione. V. INTACTUS.

Intolerantissima laboris. V. INTOLERABILIS.

Invalidum. Ovid. 21. Epist. 207.

Invisum. Sen. Hippol. 12.

Inutile letho dare. Ovid. 12. Met. 344.

Irriguum mero habere. Hor. 2. Serm. 1. 9.

Juvenile. Virg. 12. Æn. 221.

Lacerum. Ovid. 6. Met. 562.

Læta. Lucret. lib. 1. 258.

Lethata. V. LETHUM.

Luce carentum corpora, Mortua. Virg. 4. Georg. 255.
— tum corpora luce carentum
Exportant tæctis, & tristia funera ducunt.

Luteum ceromate. Martial. lib. 11. 47.

Cur Lacedæmonio luteum ceromate corpus
Perfundit gelida virgine? &c.

Magnum. Virg. 2. Georg. 327.

Meretricia. Ovid. 2. Trist. 311.

Minuta corpora, Atomos vocat Lucret. lib. 2. 115.

Miserabile. Ovid. 4. Met. 158.

Morbundum. Lucret. lib. 3. 1046.

Mortale. Hor. 1. Carm. 35. 3.

Nativum. Lucret. lib. 2. 542.

Naufraga. Virg. 3. Georg. 542.
 Nivei corporis femina. Sen. Med. 2.
 Nudum. Ovid. 4. Fast. 148.
 Obefum. V. OBEDO.
 Obnoxia corpora, pro Valetudinariis. V. OBNOXIUS.
 Obfœna vifu. Claud. 1. in Ruff. 325.
 Onustum viriis. Hor. 2. Serm. 2. 77.
 Orbum luminibus. In OBUS.
 Parva nervorum. Lucret. lib. 1. 863.
 Parviffima. In PARVUS.
 Perfectum, i. e. Fetus jam confummatuſ & maturus. Lucret. lib. 3. 679.
 Perfrafta arma cœdibus corporaque. Valer. 6. Argon. 184.
 Pigrum. Stat. 10. Theb. 102.
 Plenum, Repletum cibo. Hor. 1. Epift. 7. 31.
 Plenius. Quintil. lib. 2. cap. 4. Eric illud plenus interim corpus, quod
 mox adulta ætas atringat.
 Prædura. Virg. 2. Georg. 531.
 Præftanti corpore taurus. Virg. 4. Georg. 550.
 Præftantiora magnitudine, viribus, firmitate, patientia, velocitate cor-
 pora in illis motis videmus. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Prima corpora, Elementa vocantur Lucret. lib. 1. 56.
 Procerum corpus caudæ. Lucret. lib. 3. 658. De ferpente.
 Prodigioſa, & monſtris inſignia. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Prolixum. Suet. Claud. cap. 30.
 Prona. Stat. 12. Theb. 289.
 Procteci corpora feutis. Virg. 8. Æn. 662.
 Pulchrum. Virg. 5. Æn. 344.
 Quadratem. V. QUADRUM.
 Quariffimum viribus avi, Senile. Lucret. lib. 3. 453.
 Rarum corpus dicitur, cui contrarium eſt Denſum. Lucret. lib. 1. 348.
 Rectum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Reſolutum. Ovid. 7. Met. 328.
 Jamque neci ſimilis, reſoluto corpore, regem,
 Et cum rege ſuo cuſtodes fomnus habebat.
 Reſupinum. Ovid. 2. Met. 267.
 Rigers metu. Sen. Theſt. 8.
 Robuſtum. Suet. Tiber. cap. 68.
 Salubria. Tacit. 5. Hiſt. 6.
 Sancta divum. Lucret. lib. 1. 1014.
 Sanum. Juven. 10. Sat. 356.
 Semianimum. Lucret. lib. 6. 1266.
 Semiferora mater Colaxis, Quæ accipiti erat forma, humana &
 ſerpentina. Valer. 6. Argon. 51.
 Semimarinum dicitur, Quod naturam habet duplicem, ab una parte
 aquis, ab altera terris convenientem, qualis eſt cætorum. Lucret. lib.
 5. 890. De Scylla.
 Senex corpore, nunquam animo. Cic. de Senect. 37.
 Sicciora cornu. Catull. Epigr. 21. 12.
 Simulatum, i. e. Imago corporis alicujus. Ovid. 10. Met. 253.
 Sincerum & ſine vulnere. Ovid. 12. Met. 100.
 Sine nomine, i. e. Sine agnitione. Virg. 2. Æn. 558. Servius.
 Solidum. Lucret. lib. 2. 487.
 Solidum & ſucci plenum. Ter. Eun. 2. 3. 26.
 Spatioſum. Ovid. 3. Met. 56.
 Spirantia. Lucan. lib. 1. 363.
 Spiſſum. Lucret. lib. 6. 126.
 Spoliatum lumine, i. e. Occiſum. Virg. 12. Æn. 935.
 Subductum, i. e. Attenuatum. Ovid. 1. Amor. 6. 6. [Immo Subducto
 corpore, i. e. Carne. al. Pondere.
 Subtile ventorum. Lucret. lib. 4. 899.
 Superbum. Hor. 2. Serm. 2. 109.
 Tenerum. Virg. 2. Georg. 23.
 Terricum. Lucret. lib. 1. 1085.
 Transformia, Quæ in varias figuras mutari poſſunt. Ovid. 8. Met. 871.
 Tenue. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Truncum. Sen. Herc. fur. 11.
 Tuta corpora, & Periculis opportuna, contraria. Celf. in præfat. lib. 2.
 Vaſtum corpus, Procerum. Sen. Hippol. 6.
 Veſtum, Macilentum. Plin. lib. 7. cap. 20. V. VESCUS.
 Violatum crimine. Sil. lib. 17. 39.
 Vitioſum. Hor. 2. Serm. 7. 108.
 Vuſum. Quintil. lib. 5. cap. 9. i. e. Abs quo evulſi ſunt pili.
 Abjeſta offentui. Tacit. 1. Ann. 29.
 Abit ferum in corpus. In ABBE.
 Abſcedere a corpore. Tacit. 1. Ann. 7.
 Abſtrahere ſe a. V. ABSTRAHO.
 Abſumpti corporis ignes, i. e. Corporis cremati. Sil. lib. 13. 447.
 Affectum, h. e. Effectum ſenectutis. Liv. 9. 3. In corpore tamen affecto
 vivebat vis animi, conſiliique.
 Affecta labore & vigiliis. Liv. 36. 24. pr.
 Agitari corpus. Ovid. 3. de Arte Am. 731.
 Allevari corpus. Cic. 7. Att. 1.
 Amittere corpus, i. e. Carnem. Cic. 7. Fam. 6.
 Amovere procul impudicos tactus a caſto corpore. Sen. Hippol. 5.
 Applaudere corpus cavis palmis. Ovid. 4. Met. 352.
 Avellere truncis. Ovid. 2. Met. 358.
 Nec fatis eſt, truncis avellere corpora tentat.
 Conclamata corpora. V. CONCLAMO.
 Concreſcari omni corpore. V. CONCRESCIOR.
 Concuſſum vulnere. Stat. 3. Silv. 4. 70.
 Concutere corpus totum riſu. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Corpora condire. V. CONDIO.
 Condere ſepulcro. Ovid. 8. Met. 234.
 Conſicere corpus ſuum in labore. V. LABOR.
 Conſormare. Cic. 16. Fam. 1.
 Corripere & ſtratis. Virg. 3. Æn. 176.
 Corripere & fomno. Virg. 4. Æn. 572.
 Corripiunt morbi. Virg. 3. Georg. 471.
 Cremare. Lucan. lib. 8. 744.
 Curare. Virg. 8. Æn. 607. [Sæpe additur Cibo, Vino, Somno, Que-

te aut ejuſmodi quid, quod ad vires reſcienſas pertinet: alias ſubau-
 ditur. V. CUREO. conf. infra Procurare corpora, & Cura corporis ſupra.
 Dare fomno. Ovid. 2. Fast. 327.
 Dare tempus corpori. Cic. 9. Fam. 20.
 Dare tumulo fumantia. Ovid. 2. Met. 326.
 Decedunt corpore febres. Lucret. lib. 2. 34.
 Decorare. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Deſectere prono pondere. Catul. in Carm. Nupt. 60. 51.
 Deſuncta corpora vita. Virg. 4. Georg. 475.
 Delecta viram ſortiti corpora. Virg. 2. Æn. 18.
 Demittere morti. Ovid. 3. Met. 695.
 Deponere, i. e. Proſternere, aut In terram ſubmittere. Lucret. lib. 1. 259.
 Deponere ſub ramis arboris, Sedere, vel Recumbere in umbra. Virg. 7.
 Æn. 108.
 Depreſſum. Ovid. 3. Met. 672.
 Deſerere corpora boum luco. i. e. Boves ipſos. Virg. 4. Georg. 543.
 Deſolvere in humum. Ovid. 7. Met. 574.
 Dirigere tela manuſque in corpus alicujus. Virg. 6. Æn. 57.
 Diſtorta, & quocunq; modo prodigioſa. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Diſtrinxit ſummum corpus arundo. Ovid. 8. Met. 383.
 Divellunt corpora leones. Ovid. 4. Met. 112.
 Divellere. Virg. 4. Æn. 600.
 Debitoris corpus inter creditores dividere. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Diviſum in membra fecare. Sen. Theſt. 8.
 Educere corpore telum. Virg. 10. Æn. 744.
 Effingere pictores corpora quam ſpectoſiſſima pingendo, ſingendove.
 Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Effringere corpus alicui. Sen. Theb. 1.
 Elidit corpus trunci. Lucan. lib. 2. 206.
 Eſvirare. Catul. de Berecynth. 61. 17.
 Exanimatum. Ovid. 2. Met. 267.
 Exercendi corpora peritus. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Exercita curis. Ovid. 7. Met. 634.
 Exhaustum. Stat. 6. Theb. 669.
 Experiri alicujus corpus. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Excitare, cui opponitur Solvere. Celf. lib. 1. cap. 1. [Hoc eſt quod
 2. 1. dicit Mobilis atque expeditius reddere.
 Exedere. Celf. lib. 5. cap. 6.
 Explere. Sen. Hippol. 10. i. e. Recuperare.
 Externuare fame. Celf. lib. 8. cap. 9.
 Externuatur longo morbo. Celf. lib. 2. cap. 6.
 Fingere corpus, Formare, inſtaurare, reintegrare. Sen. Hippol. 12.
 Fingere lingua. Virg. 8. Æn. 634. i. e. Tergere. Cic. pro Sext. 77. Spon-
 giis ſanguis effingebatur, i. e. Tergebatur. Servius.
 Firmare athletico victu. Celf. lib. 4. cap. 6.
 Formare ad quodſam membrorum flexus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Frangere. Virg. 3. Æn. 623.
 Frigida eſſetæ in corpore vires. Virg. 5. Æn. 219.
 Fundere corpora humi, i. e. Proſternere. Virg. 1. Æn. 197.
 Fuſa vino fomnoque per herbam corpora. Virg. 9. Æn. 317.
 Fuſum late corpus. Tacit. 13. Ann. 27.
 Glomeratur corpus nivium ſpiſſa gradine. Ovid. 9. Met. 222.
 Hebet corpus fomno. Valer. 4. Argon. 41.
 Humare corpus. Virg. 6. Æn. 161.
 Jactare in toto cubili. Lucan. lib. 5. 812.
 Immittere in undas. Ovid. 2. Epift. 133.
 Implicare cadens laqueo. Sen. Hippol. 10.
 Imponere flammis. Sil. lib. 13. 461.
 Imponere læcto. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Imprimere. V. IMPRIMO.
 Incondita, i. e. Non ſepulta. Lucan. lib. 6. 101.
 Inſtantur corpora non robore, ſed valetudine. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Infodere terræ. V. INFODIO.
 Inhumata. Virg. 11. Æn. 22. i. e. Non humata.
 Inſcribere vulneribus. V. INSCRIBO.
 Inſuſcere corpori meretricis. V. INSUBESCO.
 Jungere corpus cum corpore. Lucret. lib. 4. 1187.
 Languent triſti morbo. Virg. 4. Georg. 252.
 Lanatica toto corpore. Virg. 6. Æn. 494.
 Læciva jactare. Ovid. 3. Met. 636.
 Levare corpus, pro Recrare & reſicere. Hor. 2. Epift. 1. 149.
 Librare in alas. Ovid. 8. Met. 202. De Dædalo.
 Mandare ſeſſum quieti. Lucret. lib. 4. 846.
 Marcet annis. Lucret. lib. 3. 959.
 Movere corpus ex eo ſtatu, quo detinetur. Celf. lib. 3. cap. 16. extr.
 Moliri ex fomno corpora. Liv. 36. 24. pr.
 Obſectare bello. Virg. 4. Georg. 217.
 Obruta mole aliqua. Ovid. 1. Met. 156.
 Obſeſſum frigore. Ovid. 9. Met. 581. al. Pectus.
 Pavefaſta. Ovid. 5. Met. 636. al. Pectora.
 Pendet in aquis, i. e. Natat. Ovid. 19. Epift. 150.
 Perfuſum æterno frigore lethi, i. e. Mortuum. Lucret. lib. 4. 922.
 Præbere plagis. Ovid. de Nuce 171.
 Procurare corpora, i. e. Convivari. Virg. 9. Æn. 157. [Idem ac ſim-
 plex Curare. q. V.
 Projicere corpus, pro Obſectare periculis, & quaſi Deovere. Catul. Ar-
 gon. 62. 81.
 Pungere. Lucret. lib. 2. 459.
 Reddere mobilis atque expeditius. Celf. lib. 2. cap. 1.
 Reddere corpus morbo dicitur quies & ſomnus, quum diſcedentibus illis,
 ad curas & dolores noſtros revertitur. Sen. OËth. 11.
 Relaxatum. Celf. lib. 2. cap. 1.
 Relevare & terra. Ovid. 9. Met. 317.
 Replere carne. Ovid. 12. Met. 155.
 Revocare, Idem. Cic. 7. Fam. 20.
 Rodere. Celf. lib. 5. cap. 6.
 Satiare. Lucret. lib. 4. 1096.
 Securerunt corpora vepres. Virg. 3. Georg. 444.
 Servire corpori. Cic. 16. Fam. 4.
 Sinuare in orbis. Ovid. 9. Met. 64. de Acheloo in anguem mutato.
 Solvere in venerem. Virg. 4. Georg. 199.

Sternere. Virg. 12. Æn. 97.
 Subesse corpori dicuntur, Cause morborum quæ in eo latent. Cels. in præfat. lib. 1. sub fin.
 Superinducti corporis speciem adjicere. Quintil. lib. 5. cap. 8.
 Sultentare epulis. Lucan. lib. 4. 307.
 Tegere corpus abstrusum densa sepe. Sen. Theb. 2.
 Tegere terra, Sepelire. Sen. Theb. 1.
 Tenent corpus febres. Cels. lib. 3. cap. 9.
 Tentatum frigare. Flor. 1. Serm. 1. 80.
 Tenuatum recreare. Hor. 2. Serm. 2. 84.
 Tingere lymphis. Ovid. 2. Met. 459.
 Nuda superfusus tingamus corpora lymphis.
 Trahere ægrum. Virg. 3. Æn. 140.
 Linquebant dulces animas, aut agra trahebant Corpora.
 Velare. Ovid. 3. Met. 197.
 Verberata corpora nudantur. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Violare vulnere. Virg. 11. Æn. 591.
 Vorat corpus usque ad ossa ferens. Cels. lib. 5. cap. 28. §. 3.
 Vulnerare. Tibul. lib. 1. 27.
 Corpus positum, pro Sepultum, apud Scævolum in §. cibaria. l. fin. D. de alim. legat.
 Corpus arboris. Plin. lib. 12. cap. 5. Superiores rami in excelsum emicant, vasto matris corpore.
 Corpus, pro Opere aliquo scripto & volumine. Cic. 5. Fam. 12. A principio enim conparationis usque ad reditum nostrum, videtur mihi modicum quoddam corpus confici posse, in quo, &c. Idem 2. Q. frat. 12. Sed utrosque habueris libros (duo enim sunt corpora) an utrosque, nec duo. In speciem unius corporis res diversissimas colligere. Quintil. lib. 4. cap. 1. Unum corpus defensionis. Cic. de Clar. Orat. 208. Sed nihil vitiosius, quam quum unum corpus debeat esse defensionis, nasci de integro causam, quum sit ab altero perorata.
 Corpus Homeri, i. e. Omnia Homeri opera. Ulpian. in l. librorum. §. si cui centum. D. de legat. tertio.
 Corpus rationum. ut, Corpora rationum, & si quas res vel pecunias ex his detinet, cogendus est per Praetorem reddere. Ulp. in fine legis, Si pure. D. de fideicommiss. libertat.
 Corpus, pro Parte & tribu ac multitudine populi. Liv. 1. 17. pr. Inter ordines certabatur, oriundi ab Sabinis, ne, quia post Tatii mortem ab sua parte non erat regnatum, in societate æqua possessionem imperiis amitterent, sui corporis creati regem volebant. i. e. Sabinum.
 Corpus civitatis. Liv. 26. 16. Corpus nullum civitatis, nec Senatum, nec plebis consilium, nec magistratus esse.
 Collegiorum corpus. Caius in l. 1. §. item collegia. D. quod cuiusque universitatis, Item collegia Romæ certa sunt, quorum corpus Senatus consultis, atque constitutionibus principalibus confirmatum est.
 Republicæ corpus totum curare. Cic. 1. Off. 85. Metaphora est a corporis humani cura sumpta.
 Unum esse Reip. corpus, atque unius animo regendum. Tacit. 1. Ann. 12. Unum ut corpus, & concilium totius Peloponnesi esset. Liv. 39. 37. Unius corporis esse. Liv. 38. 34. pr.
 Fufum late corpus. Tacit. 13. Ann. 27. pr. de Libertis.
 Sparum Senatus, Disperium. Lucan. lib. 7. 293.
 Defensor corporis. Ulpian. in l. iusjurandum & ad §. defensor. D. de iurejur. Concessa corpora. Caius in l. 1. §. paucis. D. quod cuiusque universitatis, Paucis admodum in causis concessa sunt huiusmodi corpora.
 CORPORALIS, e. [σώματος] ut, Corporalia bona apud Gell. lib. 18. cap. 1. i. e. Corporis. Et apud Quintil. lib. 4. cap. 10. Incorporale legitur. Corporale, pro Corpore. Sen. Epist. 59. Dicimus quedam corporalia esse, quedam incorporalia. Item, Quod est, aut corporale est, aut incorporale. Possessio corporalis. Papinian. in l. debitor. §. ultimo. D. de pignori. actio. Soluta pecunia, creditor possessionem pignoris, quæ corporalis apud eum fuerat, restituere debet.
 Res corporalis est, ut Jurisconsulti loquuntur, Quæ & nomine cognoscitur, & fuit tactum, oculoque recidit, veluti fundus, domus, vestis, servus: Incorporalis vero, Quæ sola mente intelligitur, neque tactum, neque fuit oculos recidit, ait Theophil. tit. de reb. corporal. & incorpor. in princip.
 Res corporales. Caius l. summa. D. de rer. division.
 Traditio corporalis. Jabolen. in l. penult. D. de acquir. possess.
 CORPORALITER, Adv. Ulpian. in l. 1. D. quod legatorum, Si quis ex mortis causa donatione possidet, utique cessabit hoc interdictum: quia portio legis Falcidiæ apud heredem ipso jure remanet, etsi corporaliter res in solidum translatae sunt.
 Corporaliter jurare, in plurimis Codicis constitutionibus, in Ethnicis, de his qui Aras in jurando tenebant intelligitur: in Christianis vero, de his qui Evangelii codicem. Dioclet. l. 3. C. si min. fe. major. dix. Huiusmodi autem sacramento corporaliter præfinito, nullum tibi superesse auxilium perispcui juris est. Justin. l. 1. C. de iurejur. propt. calum. Non aliter concedimus, qui quæstiones fervorum exposcunt, ad hoc venire, nisi prius tactis sacrofanctis scripturis deponant, &c.
 Non me corporaliter curavi. Petron. cap. 61.
 CORPORALITAS, ætis. f. Tertull. de Anim. cap. 7.
 CORPOREUS, a, um. Adj. [σώματος] Quod est ex substantia materieque corporis. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Contra ille corporeus, vitalis, & salutaris omnia conservat, alit, auget, sustinet, sensuque afficit. De igne elementari loquitur.
 Corporeum & aspectabile, itemque tractabile omne necesse est esse quod natum est. Cic. de Univerf. 11.
 Artus corporei. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 62.
 Corporea ciatrix. Plin. lib. 11. cap. 37. de Capitis ossibus, Perfracta non queunt solidari: sed exempta modice non sunt lethalia, in vicem eorum succedente corporea ciatrice. [Callo] quodam expleri rimam dixit Cels. 8. 4. ubi & Carunculum vocat.
 Dapes. Ovid. 15. Met. 105.
 Vox. Lucret. lib. 4. 529.
 CORPULENTUS, a, um. Adj. [ἐπιμαρτυρῶς] Obesi corporis homo, inquit Festus. Plaut. Epid. 1. 1. 8. Corpulentior videre, atque agilior. Al. Habitatior. Quem Græci ἐπιμαρτυρῶς vocant, hoc est bene carnosum.
 Corpulentum pecus. Columel. lib. 6. cap. 3.
 Litigator corpulentus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 CORPULENTIA, æ. f. [ἐπιμαρτυρία] Carnositatem significat. Plin. lib. 11.

cap. 53. Somno concouere, corpulentia, quam firmitati utilis.
 CORPORŌSUS, a, um. Adj. [ἐπιμαρτυρῶς] Gloss. Gr. Lat. Cæl. Aurel. Acut. 13. 17. Corporosa industria.
 CORPUSCULUM, i. n. dimin. [σώματιον] unde Atomos, Corpuscula vocat Cic. 1. Acad. item lib. 4.
 Parvum corpusculum. Plin. lib. 10. cap. 29.
 Hominum corpuscula. Joven. 10. Sat. 172. — mors sola fatetur
 Quantula sint hominum corpuscula.
 CORPŌROR, [σώματιον, σωματοειδῆς] āri. pro Corpus effici. Plin. lib. 7. cap. 15. Quibusdam vero sæpius mensis, sicut alilibus nunquam: sed tales non gignunt, quando hæc est generando homini materia, femine & maribus coaguli modo hoc in se se glomerante, quod deinde tempore ipso animatur, corporaturque. h. e. In unum corpus ipsa materia animalis coalescit, & formam accipit. Lactant. 2. 9. Nec humor potest corporare, nec corpus animare. Al. Corporari.
 Corporare, apud antiquos legitur pro Interficere, & quasi Corpus solum sine anima relinquere. Ennius apud Nonium 1. 73. Corpus contemplatur, unde corporaret vulnere. Accius, Corporare abs tergo est ausus. Conf. Idem 1. 168.
 CORPORĀTUS, a, um. Partic. [σώματος] Cic. de Univerf. 4. de mundo, Quandoquidem cernitur, & tangitur, & est undique corporatus. Firmic. lib. 4. cap. 13. Luna facit homines magnos corpore, sed tamen corpus facit proportionatum pro sui qualitate decernit. facit enim corporatos, sed quos honesta corporis pulchritudo venustet. V. Barth. Aderf. 56. 17.
 Corporati, Collegæ, qui ejusdem corporis & societatis sunt. Impp. 1. non plures. C. de sacros. eccles. Nulli alii corporatorum, præter dictum numerum per patrocinia immunitate concessa, in l. qui sub. eod. tit. Collegiatis eodem appellant. Hotomanus.
 CORPORĀTIO, ōnis. f. [σώματος] Columel. lib. 6. cap. 2. Item custodiendum est ne in corporatione, vel statura, vel viribus impar cum valentiore jungatur. Tertull. de Carne Christi, cap. 4. Neque ut impossibile neque ut periculosam Deo repudias corporationem.
 CORPORĀTŪRA, æ. f. [σώματος] Columel. lib. 6. cap. 2. Humilis enim & modica corporatura pecoris operarii debet esse, nervisque & muscularibus robusta, non adipibus obesa. Vitruv. lib. 6. 1. Sed ex calo roscidus aer in corpora fundens humorem, ampliores efficit corporaturas.
 CORPORĀTIVUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 1. 6. Corporativa adjutoria.
 CORPORĀSCO, ære. Claud. Mamert. 1. 14.
 CORPORĀCUSTOS, pro Corporis custos. Inscript. apud Grut. p. 600. n. 12. BASSVS NERONIS CAESARIS CORPORECVSTOS.
 CORPŌRICIDA, æ. f. [σώματος] Gloss. Gr. Lat.
 CORRĀDO, si, sum, [συνάραθῶς] ære. Totum radere, auferre, colligere. Ter. Adel. 2. 2. 34. Minas decem corradet alicunde. Corradere aliquid alicui. Ter. Phorm. 1. 1. 6. Ei credo munus hoc corraditur. Corradere fidem dicitis. i. e. Conciliare, comparare, conquire. Lucret. lib. 1. 401. Ita enim est legendum, non ut hæctenus Corradere, quod verbum non est Latinum. [Ego vero non magis hanc phrasin Latinam puto, quam illi substituerent. Vide in eo verbo quæ notavi.]
 Corradere, est Cum difficultate summam aliquam ex venditione redigere. Ulpian. l. 5. D. de admin. tut. Ita autem depositioni pecuniarum locus est, si ea summa corradi, id est colligi possit, ut comparari ager possit. Hotomanus.
 CORRĀGO, inis. f. Herba sic dicta. Apul. de Herb. cap. 41. Al. Borrigo. CORRECTOR, CORRECTIO. V. CORRIGO.
 CORRĒPO, pli, ptum, [ἔγω] ære. Idem quod Repere. Cic. 1. de Nat. Deor. 68. Quod quum efficere vultis, in dumtaxat correptis. Lucret. lib. 5. 1218.
 — cui non correptum membra pavore? i. e. Sternuntur corpore prolapsu, more reptilium.
 Corripere intra murum. Varro in præem. lib. 2. de R. R. Igitur quod nunc intra murum fere patres familiae correperant, relictis falce & aratro, & manus movere maluerunt in theatro, ac circo, quam in fegetibus. Per translationem.
 Corripere in navem. Cic. 10. Att. 12. Igitur & occulte in aliquam onerariam correperdum.
 CORREPTUS, V. CORRIPIO.
 CORREUS, i. m. Qui cum alio reus est. Ulpianus in l. liberationem. §. nunc. D. de liberatione legata, Si cum alio fuit debitor (puta duo rei finimus promittendi) & mihi solum testator consultum voluit: agendo consequar, non ut accepto liberer, ne etiam correus meus liberetur contra testatoris voluntatem: sed pacto liberabor. Sed quis rei socii finimus? videamus, ne per acceptationem debeam liberari. alioquin dum a correo meo petitur, ego inquietor.
 CORRĪDO, ūis, [συνάραθῶς] ære. Simul ridere. Lucret. lib. 4. 81. Omnia corridant concepta luce diei.
 CORRĪGIA, æ. f. [ἰσχύς] a Corrigo deductum nomen esse videtur, & est Lorum quæ verberantur servi, ut corrigentur & emendarentur. Quidam deducunt a Corio, quod corrigiæ & corio ferent; ut, lfd. 19. 34. Corrigia canina. Plin. lib. 30. cap. 4. i. e. Lorum ex pelle canina. Corrigiæ abruptio, Calceamenti scilicet. Cic. 2. de Divin. 84.
 CORRĪGO, rexi, reatum, [διορθῶς, ἀναρθῶς, ἐπιμαρτυρῶς] ære. ex Con, & Rego; significat proprie Tortuosum vel inclinatum dirigere. Plin. lib. 7. cap. 20. Crotoniatum Milonem athletam, quum constitisset, nemo vestigio educebat: malum tenenti nemo digitum corrigebat. Corrigere, per translationem, pro Emendare. Ter. Adelph. 7. 23. V. CORRECTOR.
 Aliquem corrigere potius, quam leviter inficere. Cic. pro Muren. 60. Corrigere & coercere præsentia exercitus defectores. Cic. 10. Fam. 15. Corrigere & Depravare, opponit Cic. 1. de Fin. 17. Ut ea quæ corrigere vult, mihi quidem depravare videatur.
 Corrigere atque Emendare. Cic. 1. Acad. 13.
 Corrigi non posse neque doceri ab aliquo. Cic. de Clar. Orat. 310.
 Perspicere, corrigere, tum denique edere epistolas. Cic. 16. Att. 5.
 Corrigere aliquem. Ter. And. 3. 4. 17. Corrigere mihi gnatum porro enitere. Corrigere aliquem ad frugem. Plant. Trin. 1. 2. 81.
 Quin eum restituis? quin ad frugem corrigis?
 Diligentia alicujus quod minus sapienter ab alio provisum est, corrigere. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Librum corrigere. V. LIBER.
 Mendum litura corrigere. Cic. 4. Verr. 104.

Mores civitatis. Cic. 3. de Legib. 30.
 Nosmetipfos quasi reprehendentes. Cic. in Orat. 135.
 Orationem aliquam. Cic. 15. Att. 1.
 Peccatum alicujus. Ovid. 20. Epist. 114.
 Sententiam alicujus. Cic. 8. Philipp. 32.
 Se ipse correxit Ilocrates. Cic. in Orat. 76.
 Tarditatem cursu. Cic. 2. Q. frat. 15. Cursu corrigam tarditatem cum equis, tum velis.
 Vina corrigere. Plin. lib. 15. cap. 29. Præcipua vi ad corrigenda vina.
 Vitium legis, non iudicium sententiam. Cic. pro Sull. 63.
 Vota sua. Ovid. 2. Met. 89.
 Ambiciose aliquid. Cic. 15. Att. 11.
 Facillime corriguntur in discendo, quorum vitia imitantur emendandi causa magistri. Cic. 1. Off. 146.
CORRIGOR, [διορθωμαι] gi. pass. Ter. And. 3. 3. 37.
 At si corrigatur, quot commoditates vide.
CORRECTUS, a, um. Partic. [διορθωτος] Cic. 1. Acad. 13. Certe enim recentissima quæque sunt correctæ & emendata maxime.
 Laudatio correctæ. Cic. 13. Att. 48. Laudationem Porciæ tibi mihi correclam.
CORRECTIO, õnis. f. [διορθωσις, κατ'εργασια] Cic. 4. de Fin. 21. Hæc videlicet est correctio philosphie veteris & emendatio, &c.
 Adhibere correctionem. Cic. 3. Off. 7.
 Correctio, Figura est apud Rhetores. Auct. ad Heren. lib. 4. 36. Correctio est, quæ tollit id quod dictum est, & pro eo id, quod magis idoneum videtur, reponit: hoc pacto, Quod si ille suos hospites rogasset, immo inuisset modo, hoc facere perfici possit. Item, Nam postquam isti vicerunt, atque adeo victi sunt, eam quomodo victoriam appellem, quæ vicloribus plus calamitatis, quam boni dederit?
CORRECTOR, õnis. m. [διορθωτης] Ter. Adel. 4. 7. 24.
 Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas.
 b. Corrector? Ironia est.
 Corrector atque emendator. Cic. pro Corn. Balb. 20.
 Invidia &c. Hor. 2. Epist. 1. 129.
 Asperitatis, & invidiæ corrector, & iræ.
 Correctores, pro Rectoribus & gubernatoribus, apud Hermog. in I. de omnibus. D. de offic. præsid. Videntur fuisse antiquissimi, siquidem in veteribus inscriptionibus sæpe apparent. V. Gruter. p. 279. n. 4. **CORRECTOR** ITALIAE; & sæpe alibi.
CORRECTURA, æ. f. Ipsius officium correctoris. Aufon. Parent. 24. 11. Nam correcturæ tibi Tarraco libera tribunal
 Præbit, affectans esse clienta tibi.
 In Italia, Lucania provincia Correctura vocatur ab Aur. Vict. Cæf. cap. 35. 5. In triumphum ductus, Lucaniam correcturam, filioque veniam &c. cooptavit. de Tetrico. Ubi Shott. V.
 A corrigendis & in pristinum decorem restituendis Provinciis, ductum hunc honoris titulum docere nos possit, quod apud Rufin. 18. 4. legitur, Senatus ex decreto Germanicum mittit cuncta Syria negotia correcturum. Barth. Advers. 59. 14. Hæc ex Pitisc. Lex. ubi plura V.
CORRIPPIO, ripui, reptum, [επιλαμβάνωμαι] ære. ex Con & Rapijo; significat Rapere, sive Raptim capere. Virg. 1. Æn. 192.
 Constitit hic, arcumque manu, celereque sagittas
 Corripuit.
 Corripere aliquem in nervum. Plaut. Rud. 3. 6. 34.
 Corripere morsu. Plin. lib. 10. cap. 40.
 Hastam vi. Virg. 12. Æn. 93.
 Hominem corripui, ac suspendi iussit. Cic. 5. Verr. 56.
 Locum. Valer. 4. Argon. 654.
 Horror extremus corripit lumina; De eo qui moritur. Valer. 6. Argon. 277.
 Manu aliquid. Virg. 1. Æn. 192.
 Membra corripere. i. e. Contrahere. Lucret. 5. 1222.
 Corripiunt divum percussim membra timore.
 Morbi singula corpora corripunt. Virg. 3. Georg. 472.
 Corripit aliquo dolore. Plin. 1. Epist. 12. Sic, Corripit comitali vitio & dolore podagra. Plin. lib. 20. cap. 17.
 Amore correptus. Ovid. 3. Fast. 681.
 Cupidine correpta frater. Ovid. 9. Met. 733.
 Flamma. Liv. 28. 23. Correpti alii flamma sunt. alii ambusti afflatu vaporis.
 Imaginæ formæ visæ correptus, Amore captus. Ovid. 3. Met. 416.
 Morbis corripit. Cæf. lib. 6. cap. 18. §. 9. Ideoque curati quidam, quum sanguis exitum non haberet, inclinata in præcordia ac viscæra materia, subitis & gravissimis morbis correpti sunt.
 Corripere celeritatem indicat in motu, ut
 Corripere sese intro. Ter. Hec. 3. 3. 5.
 Nam modo me intro ut corripui timidus, &c. i. e. Raptim ingressus sum, inquit Donatus.
 Corripere se repente. Plaut. Merc. 3. 4. 76.
 Corripere sese ad aliquem. Ter. Hec. 4. 1. 3.
 Ita corripuit derепente tacitus sese ad filiam. i. e. Raptim intulit, ut ait Donatus.
 Campum certamine bijugo. Virg. 5. Æn. 144. De equis.
 E somno, vel fratis corpus. Virg. 4. Æn. 572.
 Cursum. Liv. 26.
 Gradum corripere, Accelerare, & gradum raptim facere & carpere. Hor. 1. Carm. 3. 33.
 Moras. Ovid. 9. Met. 282. — faveant tibi numina saltem,
 Corripiantque moras, &c. h. e. Festinent tibi parturienti auxiliari: vel, Omnia auferant partus impedimenta, sive quicquid partum remorari potest.
 Spatium. Virg. 5. Æn. 316. Ubi Servius; Corripiunt spatia, i. e. Raptim cunct: ut 6. Æn. 364.
 — & pariter gressi per opaca viarum,
 Corripiunt spatium medium. i. e. Raptim peragunt.
 Viam corripere. Virg. 1. Æn. 422.
 Corripere viam interea, qua femita monstrat. Ubi Servius;
 Officium eundi celeriter arripuerunt: neque enim viam corripuit. Hæc nam Servius. Metaphorica loquutio: quia qui festinant, videntur raptim legere iter quod faciunt. Uicitur & Plin. 4. Epist. 1. extr. Substitutem fortale & sequenti die: sed tanto magis viam ipsam corripimus.

Litteræ vel Syllabæ corripit dicuntur, cum Breves sunt. Quintil. 1. 6.
 Corripere, [παίδειν] pro Reprehendere. Corripimus vero magis verbis, quam verberibus. Plin. 3. Epist. 5. ad Macrum, Repeto me correptum ab eo, cur ambularem.
 Animum dolentem corripere. Lucan. lib. 7. 191.
 Corripere carmina. Martialis. lib. 11. 9.
 Peccata alicujus corripere. Ovid. 2. de Pont. 6. 5.
 Clamoribus iudices corripere. Cic. 8. Fam. 2.
 Verbis corripere aliquem. Ovid. 19. Epist. 22.
 Voce magistri correptus. Hor. 2. Serm. 3. 257.
 Corripere, pro Castigare. Suet. Aug. cap. 53. pr. Quum spectante eo ludos, pronuntiatum esset a mimo, O dominum æquum & bonum, & universi quasi de ipso dictum exultantes comprobarent, statim manu ultique indecoras adulationes repressit, & infrequenti die gravissimum corripuit edicto, &c.
CORREPTUS, a, um. Partic. [επιλαμψθεις] Cic. Anteq. iret in exil. 17. Ego repente vi Tribunitia correptus, non modo loquendi libere in iudicio, sed ne confidendi quidem in civitate, habeo potestatem.
 Correptum manibus tenere. Virg. 4. Georg. 405.
CORREPTOR, Adv. cori Productæ opponitur apud Grammaticos. Charif. lib. 1. Tergum, dorsum est: & declinator sic, hoc tergum, tergi, tergo, pluraliter hæc terga, horum tergorum productæ. Tergum autem pelvis, hujus tergoris facit, pluraliter tergora, & genitivo tergorum, correpte. Idem lib. 2. Tertiæ conjugationis verba indicativi modi, temporis præsentis, persona secunda, 1s, litteris interdum productæ, interdum correpte terminantur. Correpte, ut lego, legis: productæ, ut audio, audis. Gell. 2. 17. Correpte pronunciant.
 Compar. Ovid. 4. de Pont. 12. 13. — quæ nunc correptus exit.
CORREPTIO, õnis. f. Apprehensio, ut, Correptio manus. Gell. 20. 10. Reprehensio. Tertull. de Pudic. cap. 14. Correptione retundi. i. e. Reprehendi.
 Correctio, Abbreviatio. Vitruv. 9. 9. Correptiones aut crescentiæ dierum. Correctio vocalium. August. de Doctr. Christ. 4. 10. V. Quintil. 9. 3. & 7. 9.
CORREPTOR, õnis. m. [παίδωνης] Senec. 2. de Ira 10. Placidus itaque sapiens, & æquus erroribus, non hostis, fed correptor peccantium.
CORRIVALES, m. pl. [επιτετρασσι] Qui eandem amicum habent: vel Quod ad eundem rivum accedere videntur: vel quod invicem contendunt, ut fere qui ex eodem rivo haustum petunt. Perott. V. RIVALIS. Quintil. 14. Declamat. extr. Sic patior miser illas lupanarium insultationes, illa corrialium maledicta, convicia. Sed dubia lectio est.
CORRIVO, [συρριβωμαι] ære. Rivum ducere, fove facere. Plin. lib. 6. cap. 14. Angustias impedit corriovatus falis e cautibus liquor. h. e. Permultis veluti rivis fluens fal liquidus. Idem lib. 31. cap. 4. Plerumque viros damnosi torrentes corriovantur detracta collibus silva, continere nimbos, ac digerere consuevit.
CORRIVATIO, õnis. f. [συρριβωσις] Plin. lib. 31. cap. 3. Salix enim erratica, & alnus, aut vitex, ut hederæ, sponte proveniunt, & corrivatione aquæ pluvie in locum humiliorem e superioribus defluentis, augurio fallaci.
CORROBORO, [καταρτιωω, κερταίωω] ære. Robustum & fortem reddere. Suet. in Galba, cap. 6. Veteranum ac tironem militem opere assiduo corrobora vit.
 Se corroborare, & virum inter viros esse. Cic. pro Coel. 11.
 Corrobore stomachum. Plin. lib. 20. cap. 20. Stomachum in acetariis sumpta corroborat.
 Se corroborat vox. Cic. pro Sext. 10. Ut jam virilis tua vox possit aliquid significare inimicis nostris, quidnam quum fe corroboraverit, effectura esse videatur.
 Corrobore conjurationem nascentem, per translationem. Cic. 1. in Catil. 30. Quissem Catilinæ mollibus sententiis aluerunt, conjurationemque nascentem non credendo corroboraverunt.
 Manabat illud malum urbanum, & ita corroborabatur quotidie. Cic. 12. Fam. 1.
CORROBORATUS, a, um. Partic. [καταρτιωθεις] Cic. pro Coel. 41. Multarum rerum jucundissimarum varietatem dedit, qua non modo hæc ætas, sed etiam jam corroborata caperetur. V. ROBUSTUS.
 Corrobore jam confirmatiquæ & ingeniis & ætatis, judicandæ sunt amicitie. Cic. de Amicit. 76.
 Vetustate corroborata hominis sceleratissimi audacia. Cic. pro Milon. 32.
 Virtus Lacedæmoniorum non solum natura corroborata, verum etiam disciplina. Cic. pro Flacc. 62.
CORROBORAMENTUM, i. n. Lactant. 3. 12. Labores & miserie sunt exercitia & corroboramenta virtutis.
CORRODO, si, sum, [επιδωρομαι] ære. Simul rodere. Cic. 2. de Divin. 59. Nos autem ita leves atque inconsiderati sumus, ut si mures corroserint aliquid, quorum est opus hoc unum, monstrum putemus.
 Corroffe infula. Varro 3. de R. R. cap. 17. Quum eodem tempore infulas Ludinorum ibi corrossas vidisses. [Sed felici conjectura ex Miss. vestigiis Choreufas legendum docuit Scalig. quia Græcis χροειναι, Plinio Saltuare vocentur. Malim ipsa Græca voce Choreufas. Nec ita pœnitet me alterius conjecturæ, ut profferre pudeat, an nimirum Choreofas a Choreæ, saltatrices illas infulas Varro appellaverit? Olla corrossa. Juvenal. 15. Sat. 80. Corrossis ossibus edit Victrix turba.
CORROSSIO, õnis. f. Vox apud Medicos.
CORROSSIVUS, a, um. Sen. Nat. Quæst. 7. 26. Corrossiva medicamenta.
CORROSSO, [επιρωσσω] ære. Idem quod Rogare a multis, precibus addere, ascescere. Cic. 3. Philipp. 20. Convenerunt corrogati, & quidam amplii homines. Liv. 33. 48. Magistros navium, mercatorefque invitari iussit, & vela cum antennis ex navibus corrogari, ut umbra cœnantibus in litore heret. i. e. Colligi.
 Corrogare nummos de nepotum bonis. i. e. Colligere & congregare, & quasi Corradere. Cic. 5. Verr. 184.
 Vasa, velimenta corrogare. Auct. ad Herenn. lib. 4. 64.
 Corrogati auditores dicuntur, quos ambitione recitator sibi conciliat. Quintil. lib. 10. cap. 9.
 Corrogata ad necessarios usus pecunia. Cæf. 3. Bell. Civil. 102.
CORROFUNDO, [συρροφωω] ære. Senec. lib. 4. Natur. Quæst. 3. Præterea potest etiam, si non fuerit grando, talis quum defertur, corrotundari. conf. Petron. cap. 39.

CORRUPTA, æ. f. [ὄργανος ἄσπερος] Silvestris asparagus vocatur. Columel. lib. 10. 376.
 Prodit & asparagi corruda simillima filo. Varro 1. de R. R. cap. 21. Sicut umbrosis locis alia feras, ut corruda, quod ita petit asparagus. Plin. lib. 20. cap. 10. Silvestrem asparagum aliqui corrudam, aliqui Libycum vocant. Attici Bormentum. Hard. hic & Aliqui corrudam non agnoscit. V. Plin. 9. 8. Columel. lib. 11. cap. 3.
CORRUPTIO, [ῥωσθῶ] Ære. In rugas contrahere. ut, Corrugare frontem, apud Plautum, quod follen qui sunt tristes.
 Nares. Hor. 1. Epist. 5. 22. — ne turpe toral, ne fordida mappa
 Corruget nares.
 Corrugatam acinum. Columel. lib. 12. cap. 39. Ubi fatis corrugata erunt acina, demito, & sine scipionibus in dolium coniecto, &c.
CORRUPTUS, [συνεστραμένος] quid significet, declarat Plinius his verbis lib. 33. cap. 4. Alius par labor, ac vel majoris impendii, flumina ad lavandam hanc ruinant jugis montium ducere obiter a centesimo plerumque lapide: corrugos vocant, a corrivatione credo.
CORRUPTIO, ῥῆσι, ruptum, [ῥωσθῶ, ἀσπιδόειρος, ῥωσθῶ] Ære. Vitare: tam ad animum, quam ad corpus refertur. Plin. lib. 13. cap. 22. Quæ nec aqua, ne igni posset corrumpi.
 Corrumperet & interlinere tabulas publicas. Cic. 4. Verr. 104.
 Corrumperet & depravare. Cic. pro Muren. 27.
 Deliniri & corrupti blanditiis præsentium voluptatum. Cic. 1. de Fin. 33.
 Corrumperet aliquem. Paulus in l. ut tantum. §. si servus. D. de servo corrupto, Perinde atque si proprius meus servus corrupisset conservum.
 Corrumperet aliquem largitionibus, pecunia, pretio. Cic. 2. Off. 53. Et pro Cæcin. 72.
 Pollicitus aliquem. Ovid. 1. de Arte Am. 355.
 Solicitare verbis, spē præmittite corrumpere aliquem. Cic. pro Deiot. 32.
 Corrumperet aliquem ex optimo. Plaut. Mostell. 1. 1. 79.
 — nam eum herilem filium
 Video corruptum hic ex adolescente optimo.
 Animum & mores alicujus. Cic. 3. de Legib.
 Aqua conclusa facile corrumpitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 20.
 Artus teneros corrumpere febribus. Ovid. 20. Epist. 117.
 Chirographa debitorum corrumpere. Ulpian. in l. Neratius. D. de servo corrupto, Servo persuasi, ut chirographa debitorum corruppat, videlicet tenebor.
 Consilium publicum corrumpere. Sallust. in Oratione quam habuit in Senatu.
 Corpus corrumpunt otia. Ovid. 1. de Pont. 5. 5.
 Curam comitum corrumpere, Subaudi Pretio. Ovid. 6. Met. 461.
 Emptorem corrumpere arte vasa. Martial. lib. 12. 67. i. e. Allicere.
 Fontes, Pabulum. Sallust. in Jugurth. cap. 55. extr. Qua venturum hostem audierat, pabulum & aquarum fontes, quorum penuria erat, corrumpere.
 Fructum. Africanus in l. & hæc. §. quum fundum. D. locati, Tu quum annus tuus exiturus esset, consulto fructum insequentis anni corrupisti.
 Igni corrumpere. Sallust. Jugurth. 76. extr. Ibi vino & epulis onerati, illaque & domum & femet igni corrumpunt.
 Littæ publicas. Cic. 4. Verr. 90. Aut ab eo littæ publicæ esse corruptas.
 Manus corrupit castro. Propert. lib. 3. 15. 20.
 Mentes. Ovid. 2. Trist. 301.
 — Omnia perverfas possunt corrumpere mentes.
 Ocellos lacrymis. Ovid. 3. Amor. 6. 57.
 Oculos. Plaut. Merc. 3. 1. 3.
 — Ne plora, nimium fulte facis, oculos corrumpitæstales.
 Opinionebus pravus corruppi. Cic. in Partit. 91.
 Opportunitates. Sallust. in Catil. 43. Ceteris semper querebatur de ignavia sociorum, illos dubitando, & dies prolatando magnas opportunitates corrumpere.
 Pisces corrumpuntur. Ter. Adel. 3. 3. 66. — pisces ex sententia Nactus sum, hi mihi ne corrumpantur cautio est.
 Rem familiarem. Sallust. in Jugurth. Quia diuturnitate belli res familiares corruerant.
 Seipsum corrumpere. Plaut. Merc. 3. 2. 1.
 Servum hereditarium corrumpere. Ulpian. in l. hæc actio. §. fed & si quis. D. de servo corrupto, Sed & si quis servum hereditarium corrupperit, hac actione tenebitur.
 Situ corruppi. Plaut. Curc. 5. 2. 3.
 Spem corrumpere fraude. Ovid. 21. Epist. 127.
 Stipulatio corruppi. l. 2. D. de servit. leg.
 Vitio corruppi. Lucret. lib. 6. 17.
 Ungues corrumpere dentibus, Rodere. Propert. lib. 2. 4. 3.
 Corrumperet, absolute & sine adjecto, pro Mæchari, & adulterum esse. Martial. lib. 12. 63.
 Ferrem, si faceret bonus Poeta,
 Cui possem dare mutuos honores:
 Corruptis sine talione, cælebs, &c. [Corruptis, qui Mæcham facit ex casta, aut Virginem vitiat.
 Corruptum navigium apud Suet. Ner. 34. id est Fractum, ut ante locutus erat. Sic Gr. ἀσπιδόειρος, id est Corruptum, itidem pro Frangere. H. St.
CORRUPTUS, a, um. [ἀσπιδόειρος] Partic. ut, Corruptum iudicium. Cic. pro Cluent.
 Corruptus & perditus. Cic. 2. in Catil. 7.
 Corrupta sum atque absumpta. Plaut. Amph. 5. 1. 6.
 Corruptus & ab hominibus nequam inductus adolescens. Cic. pro Rosc. Amer. 39.
 Ætas corruptior. Lucan. lib. 10. 111.
 Animus corruptus. Cic. 4. Fam. 4.
 Boves corrupti, i. e. Macilentii. Plaut. Amph. 5. 1. 6.
 Ceres corrupta undis. Virg. 1. Æn. 181. Ceres, Frumentum.
 Civitas in barbarum corrupta Tacit. 6. Ann. 42. De Seleucia.
 Consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendare. Cic. de Clar. Orat. 261. De Consuetudine loquendi.
 Corporis corrupti humor ater. Lucret. lib. 3. 502.
 Equi corrupti macie. Cæf. 5. Bell. Civil. 59.
 Filius & filia corrupti. Paulus in l. ut tantum. D. de servo corrupto, De filio filiaque familiæ corruptis huic edicto locus non est.
 Nihil corruptum in eloquendo, obsecrumque sit. Quintil. lib. 6. cap. 5.
 VOL. I.

Ingenio corruptus ac timidus. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Iter factum corruptus imbrici. Hor. 1. Serm. 5. 95.
 Judicia corrupta & contaminata paucorum vitio ac turpitudine. Cic. 1. Verr. 70.
 Judex corruptus. Hor. 2. Serm. 2. 9.
 Populus Romanus largitionibus corruptus est, ut sese ac fortunas suas venales habeat. Sallust. in Cic. 1.
 Littera Græca corrupta sono Latino. Ovid. 5. Fast. 195.
 Mores corrupti depravateque admiratione divitiarum. Cic. 2. Off. 71.
 Os, sermoque corruptus in peregrinum sonum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Sanguis. Lucret. lib. 6. 1201.
 Sæcula. Claud. 2. in Eutrop. 113.
 Senatus. Cic. pro Rabir. Posth. 5.
 Segetes herbis corruptæ. Ulpian. in l. ex conducto. §. 1. D. locat.
 Servus corruptus. Ulpian. in l. si quis servum. D. de servo corrupto.
 Tractus cæli, Pestilens. Virg. 3. Æn. 138.
 Victoria toties. Tacit. 4. Hist. 35.
 Virgo, Vitia. Ovid. 3. Amor. 8. 30.
 Voluptas dolore. Hor. 1. Serm. 2. 39.
 Corruptus; aliter, & novo more usurpatum a Sallustio in Jugurtha. Sic enim inquit in oratione Lepidi §. 20. Ne, alius alium principem expectantes, ante capiamini, non opibus ejus, quæ futiles & corruptæ sunt, sed vestra fœcordia, quam captum iri licet. Corruptæ, i. e. ut ita dicam, Corruptibiles, & quæ corrumpi facile possunt. Turnebus. [Ego putem, Corruptus pro Attritis ac Debilitatis dixisse.
CORRUPTUS, Adv. [ἀσπιδόειρος] Cic. 1. de Finib. 71. De quibus neque depravate judicant, neque corrumpet.
 Compar. Sen. Controv. 9. Divitiis describere volo, & multo minus facunde & corruptius quam Fabianus.
 Super. ut, Corruptissime judicare. Alcon. in proœm. Act. Verr. p. 48.
CORRUPTIO, ðnis. f. [ἀσπιδόειρος] Cic. 4. Tusc. 29. Morbum appellat totius corporis corruptionem.
CORRUPTOR, ðris. m. [ἀσπιδόειρος] Qui corrupit. ut, Corruptor juvenutis. Cic. 2. in Catil. 7. Et Ulpian. in l. si quis servum. in fin. D. de servo corrupto.
 Corruptor & adulter. Cic. 5. Verr. 4. Quid differant V. in ipso verbo.
 Animosus corruptor. Tacit. 1. Hist. 24.
 Nurus corruptor avare. Juven. 1. Sat. 77.
 Tribus venditor & corruptor & lequester. Cic. pro Planc. 38.
 Vestalium corruptores. Suet. Domit. cap. 8.
CORRUPTORIS, icis. f. [ἀσπιδόειρος] Cic. 1. Q. frat. 1. Tam depravatis moribus, tam corruptrice provincia.
 Morum corruptrix licentia. Ammian. 25. 10.
CORRUPTELA, æ. f. [ῥωσθῶ] Quod corrupit & contaminat. Cic. 2. Off. 53. Melius etiam, quod largitionem, corruptelam dixit esse. Pro Corruptore. Ter. Adel. 5. 3. 7.
 — eum adest
 Communis corruptela nostrum liberam.
 Dulcedine corruptelæ depravari. Cic. 2. de Legib. 38.
 Consuetudinis mali corruptela. Cic. 1. de Legib. 33.
 Judicii corruptelam moliri. Cic. in Parad. 6.
 Mulierum corruptelæ. Cic. 4. Verr. 134.
CORRUPTIBILIS, e. Adj. Arnob. 2. p. 68. Plato deos dicit & mundum corruptibiles esse natura.
 Compar. ut, Pulchritudines corruptibiliores. August. de Vera Relig. cap. 41. pr.
CORRUPTIBILITAS, ætis. f. Tertull. adv. Marc. 2. 16. Substantiæ humanæ corruptibilitas.
CORRUPTIVUS, a, um. Adj. Idem quod Corruptibilis. Tertull. de Refur. Carn. cap. 51. Oportet corruptivum istud induere incorruptionem. &c.
CORRUPTORIUS, a, um. Idem. ut, Corruptoria conditio. Tertull. adv. Marc. 2. 16.
 Senius corruptioris. Idem l. c.
CORRUO, cui, rûtum, [ῥωσθῶ] Ære. Idem quod Ruere, sive Simul ruere. Liv. 1. 25. Duo Romani super alium alius, vulneratis tribus Albanis, expirantes corruerunt. Cic. 2. Q. frat. 9. Et ille pæne timore, ego risu corruui.
 Arbor corruit. Ovid. 8. Met. 776.
 Equus. Sil. lib. 17. 137.
 Oppida. Cic. 1. de Divin. 78.
 Rogus igne corruit. Ovid. 13. Met. 601.
 Saucius ense. Propert. lib. 2. 8. 22.
 Tabernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt. Cic. 14. Att. 9.
 Urbs tota Lacedæmoniorum. Cic. 1. de Divin. 112.
 Frangi & corruere. Cic. 3. de Orat. 7. O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, & inanes nostras contentiones, quæ in medio spatio sæpe franguntur & corruunt, &c.
 Corruere, pro Labi & errare. Cic. de Senect. 64. Nec tanquam inexercitati histriones in extremo actu corruisse.
 Corruisse opes dicuntur, Quæ corruptæ sunt. Cic. 1. Off. 84.
 Corruere, Conjicere, congerere. Varro de L. L. 4. 31. extr. Corbes, ab eo quod spicas aliunde quid corruerant. i. e. Eo conjiciebant. Turnebus. Ak. Conruabant.
 Corruere, pro Penitus prouocare & disjicere, collabefactare, collabefactare. Lucret. 5. 369.
 Corruere hanc rerum violento turbine summam.
 Corruere aliquem. Catull. ad Mallium, 69. 52.
 Nam mihi quam dederit duplex Amathuntia curam,
 Scitis, & in quo me corruerit genere. V. Molem mentis corruere, in mens.
CORS, cortis. V. CHORS.
CORSA, æ. f. est Tempus, pars capituli, quam ῥόστην Græci vocant. A capite humano transferunt ad mechanica; estque Prima antepagamenti in olliis fascia. Vitruv. 4. 6. Harum trium prima corfa fiat cum asragulo, &c. V. ibi Salmast. & Baldi Lex. Vitruv. p. 50.
CORSÆ, [Κορσῆ] Insulæ sunt Ionie adiacentes, & regione Sami. Plin. lib. 5. cap. 31. Ionie ora Ægeas & Corcæas habet.
CORSI, otium. m. pl. [Κορσῆ] Populi Sardinie, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 7.
CORSICA, æ. f. [Κόρσιος, Κορσικῆ] (inquit Plin. lib. 3. cap. 6.) Insula Uuuu in

Corus, Mensuræ genus, & vox Hebraica est, quæ medimnos Atticos unum & quadraginta capit, ut Josephus lib. 7. Antiquitatum scribit.

CORINUS, vel **CAURINUS**, a, um. Adj. Gratius in Cynege. v. 300. Verum ubi Caurino perfurinxit frigore vesper.

CORUSCO, [ἀσπράστω, ἰαλῶσι] Ære. Splendere. Cic. 3. de Orat. 155. Flamma inter nubes coruscant, caelum tonitru contremunt. Flammæ coruscant apices. Stat. 12. Theb. 432. Virg. quodam coruscant. Virg. 4. Georg. 98. — elucunt alie, & fulgore coruscant. De apibus.

Ignis coruscant. Virg. 5. Æn. 64.
Pennis apes. Virg. 4. Georg. 73.
Telis facibusque. Valer. 1. Argon. 603.
Clypeus. Claud. 6. Paneg.
Coruscant mucronem, Vibrare. Sil. lib. 17. 459.
Hastam. Virg. 12. Æn. 431.
 — oditque moras, hastamque coruscant.

Telum. Virg. 12. Æn. 887.

CORUSCANS, artis. ut, Clypeus coruscans. Claudian. de Consul. Honor. 3. 29.

CORUSCATIO, ðnis. f. Fulguratio. Solin. cap. 66. (Salmat. 53.) Srepente micaverit coruscatio.

Fulminea coruscatio. Mart. Capell. 5. 136.
Immanis coruscatio. Vopisc. Caro cap. 8.

CORUSCANTINUS, inis. n. Idem. Apul. de Deo Socrat. p. 43. Rapidissimo coruscamine lumen candidum intermicare.

CORUSCUS, a, um. Adj. [ἀσπράστων] Resplendens. Virg. 2. Æn. 333. — stat ferri acies mucrone corusco

Stricta, parata neci. Ibid. 172.
Vix positum castris simulacrum, arce coruscæ
Luminibus flammæ arrectis.

Auro coruscus. Virg. 9. Æn. 163.
Luce coruscus. Virg. 2. Æn. 470.
 Exultat telis, & luce coruscus athena.
Capitis insigne corusci. Stat. 5. Theb. 572. De serpente quodam.
Fulgura. Lucret. lib. 5. 296.
Ignis. Hor. 1. Carm. 34. 6.
Lampadibus coruscis densum funale. Ovid. 12. Met. 247.
Radix. Ovid. 1. Met. 768.
Sol. Virg. 1. Georg. 233.
Tela. Sen. OEdip. 14.
Tractus flammæ. Lucan. lib. 2. 271.
Viri ferreoque auroque. Stat. 4. Theb. 175.
Vis fulminis corusca. Cic. 2. Tulf. 21.

CORUSCIFER, a, um. Mart. Capell. Corusciferi laquearia cæli.

CORUSTA, V. CORIUM. H. St.

CORVUS, i. m. [κέρως] Avis nota. V. Plin. 10. 12. Cic. 1. de Nat. Deor. 135. Milvo est quoddam bellum quasi naturale cum corvis. Corvus est κέρως, ut Suidas in Κέρως, Κέρως γὰρ καλεῖται Πρωτοί τις κέρως, ἢ ἰσως γὰρ ἢ κέρως. Dicendum fuisse Κέρως κέρως. H. St.

Loquax corvus. Ovid. 2. Met. 535.
Corvus cantat ab læva. Plaut. in Aul. 4. 3. 1.
 Non temere est, quod corvus cantet mihi nuxta ab læva manu. Vanitas auguriorum supbia corvorum fausta a dextra, a læva infauista jactabat. Itaque quum partes mundi ab ortu auguribus Romanis lævæ essent, Horatius scripsit, 3. Carm. 27. 11.
 Oscinam corvum prece fuscitabo,
 Solis ab ortu. Ut scilicet iter institutum cantu suo dirimat. Ex Turnebo.

Crocitat corvus. Auctor Philomæle v. 28. — In cruce pacere corvos, est suspendio puniri. Hor. 1. Epist. 16. 48.
Ridetur corvus inter Ledæos olores. Martial. 1. 54. Proverb.
Exercitus corvorum. Virg. 1. Georg. 382.
Hiantem corvum deludere. Hor. 2. Serm. 5. 56. V. Adagia Erasmi.

Oscen corvus. Hor. 3. Carm. 27. 11.
Orvantes gutture. Virg. 1. Georg. 423.
Corvus, Pifcis. Plin. lib. 31. cap. 11.
Corvus est etiam Machinæ genus, quo in navalibus præliis utebantur, quod describit Polyb. 1. 22. Meminit etiam Curt. 4. 2. 12. & 4. 3. 24. V. Vitruv. 10. 19. & Lex. Vitruvian. p. 32.
Stella etiam dicitur Corvus, quæ est in cauda anguis. Vitruv. 9. 7.

CORVINA, a, um. Adj. [κέρωσις] Corvina nigredo. Apul. lib. 2. de Aſin. Aur. p. 118.

CORVINUS, [Κέρως] Cognomen dicitur est M. Valerius, ob auxilium propugnationemque corvi alitis sic dicitur, cui statum divus Augustus in foro suo statuendam curavit, in cuius capite corvi simulacrum est, rei, pugnaeque monumentum. Historiam integram vide apud Gellium lib. 9. cap. 11. Apud Liv. 7. 26. Valer. 3. 2. 6. Fast. Capitol. Corvus dicitur, non Corvinus. Male Κέρως apud Suid. in ἀμύσων.

CORVUS, [κέρως] Mons est in Ætolia. Strab. lib. 9.

CORVORUM Portus, [κέρωσις λιμὴν] De hoc sic Strabo, Portum enim quendam in Oceani litoribus esse scribit, quem Duorum corvorum vulgo nominant, in eo quidem duos apparere corvos, dextris albicantes alis. Qui igitur ulla de re controversiam habent, illuc accedere, in sublimi loco posita tabella, utrinque seorsum in ipsa lagana collocare. Ipsæ de hinc advolantes alites, partim commanucare, partim dissipare: cuius autem lagana dissipent, illum victorem evadere. Hæc ille, ex Artemidoro, ut inquit, lib. 4.

CORVUS, artis. m. [Κέρως] Iafonis, seu Iafonis vel Iasii, & Cybeles filius, a quo Corybantes dicti sunt. Claud. 4. Conf. Hon. 148.
 Non te progenitum Cybelesis ære canoro
 Lustravit Corybas. Sic lib. 1. de Rapt. Proserp. 208.
Corybantes [Κορύβαντες] Cybeles sacerdotæ, qui sacro corrupti furore cymbala pulsabant, capitæ saltando jactantes, alios in similem rabiem agebant. Homerus Βηρύβαντες vocat. Hinc (inquit Strab. lib. 10.) qui capita saltando jactant, & nunimis aspiratione furiosè agitantur, corybantes dicimus. Sunt qui Curetas & Corybantes, & Caberos & Idaeos Dactylos eisdem esse putent. V. Schol. Lysit. Aristoph. 558. Dictos autem volunt a κέρωσιον, quod est vapus saltando jactare: vel (ut Herm. in Cast. sentit.) a pupillis oculorum & genis, quas Græci κέρως vocant. quippe qui quum Jovis custodes essent, non modo excubare, sed etiam aperti oculis dormire cogentur. Inde κερύβαντες est insanire: κερύβαντες, est malo quodam genio agi. Diodorus Corybantum scribit

Iafonis, sive Iafonis & Cybeles filium fuisse, ac simul cum Dardano sacra Matris deum in Phrygiam detulisse, eosque qui in sacrificiis ejus deæ incumbere voluerunt, de suo nomine appellasse. Alii a galea dictos volunt, quæ Græcè κέρως dicitur, quod galero quodam capita teçti infan-
 niendo luderent. Hor. 1. Carm. 16. 8.
 — non acuta
 Sic geminant Corybantes æra.

CORYBANTIA, [Κορύβαντια] Loca sunt sacris & initiationibus Corybantia dictata, quæ ea forma dicuntur, quæ Psychomantia, & Necromantia. Strabo 1. 10. T4. τὴν Κορύβαντιον τὴν ἐν τῇ Ἀμαζονίᾳ τῆς τῶν Ἀλεξανδρίων πόλεως ἐστὶν ἐν Σμυρῆσι. Hinc restituitur locus quidam apud Plinium lib. 11. cap. 37. cuius verba sunt, Quin & patentibus dormiunt lepores, multi- que hominum, quos corybantia regrediunt. i. e. Quos corybantia in pristinum itatum revocant, & restitunt pristina sanitati, quum esse sani non videantur, qui aperti dormiant, nec conviventibus oculis. Nec vero quisquam debet offendi hac voce Regredio, de qua vide Nonium. Porro corybantium sacris multos morbis liberari divinitus immensis opinio erat. In editis legitur, Quod Græci corybantian dicitur, fed nullo sensu, quum hoc verbum apud Græcos insanire, & Corybantes desiderare, hoc est Furere significet. Ex Turneb. 13. 24. Hanc conjecturam vanam & frivolam esse ostendit Salmat. p. 1086. Exerc. Plin. In Edit. Harduin. legitur Quos κερύβαντες Græci dicunt. V. Harduin. in loc.

CORYBANTIS, a, um. Adj. [Κορύβαντιος] ut,
 Æra Corybantia. Virg. 3. Æn. 111.

CORYBISSA, æ. f. [Κορύβισσα] Civitas est in agro Scepsio, ad fluvium Heurientem, & vicum cognominem, atque etiam torrentem Æthaloën. ta. V. Strab. lib. 10.

CORYBUS, i. m. [Κορύβος] Crete insulæ promontorium, cuius meminit Strab. lib. 8.

CORYCUM, Ionie promontorium, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

CORYCEUM, i. n. Locus in quo coryco ludere solerent. Vitruvius ubi de palastris: Sub dextro, coryceum, deinde proxime consistitur. In omnibus fere libris Corycium legitur, sed vitiose. Hinc quidam Coriceum emendant, ut locus sit ubi puellæ sese exercere solitæ essent: sed Coreum potius dici deberet: alii Coreum, ut sit tonitruina. Turnebus Coryceum, vel quod idem est, Coruceum legit, ut in quo coryco luderetur: de qua exercitatione scribitur ille apud Aristotelem jocus lib. 2. Rhetoricôn, ἀσπὴρ Φιλάκκου ζωγραφὸν τῶν πυρρῶν. Inde & κερύβαντια apud Cælium Aurelium Tard lib. & cap. ult. Tum volutatio, inquit, in palastra varia, quam Græci celadiam, & quam corycomachiam vocaverunt. Excercitationem quoque coryci & pileæ memorat Galen. lib. 2. de Sanit. tuend. κέρως autem faculum significat, ut pugillatorii follis ludus fere videatur. Ex Turneb. 10. 10.

CORYCIUM, i. n. [κέρωσιον] dimin. est a κέρως, quod significat Pe- ram, qua equites utuntur ad circumferendum vitium, vel aliquid quavis, vel etiam panarium, quod & βαλάντιον Græci appellant, vel rete capiens panem. Suidas.

CORYCUS, i. m. [Κόρυκος] Mons est Pamphylia præcellus, ac portuosus, atque ob id piratarum insidius opportunus: quos ab eo monte Coryceus vocabant. Hi novam insidiandi rationem excogitarunt. siquidem dispersi per portus Coryci montis, miscebant se negotiatoribus, ut quisque forte appularet, subafulcantes, & quid rorant portarent, & quo navigare destinassent, denique quo tempore decrevisset solvere. Quæ simul atque cognoverant, renuntiabant piratis cum quibus societatem maritimumm latrociniorem exercebant. Atque ita per occasionem simul adorti, navigantes spoliabant. Quæ res ubi mercatoribus esset comper- ta, pleræque occultabant, ac diffimulabant, insidiarum metu. Sed quum ne sic quidem laterent, subodorantibus omnia Corycæis, res in proverbium abiit, Hunc Corycæus auscultavit: de Re vehementer diffimulata, deprehensa tamen. Utrapat hoc adagium M. Tullius 10. Att. Epist. ult. Itaque posthac non scribam ad te quid facturus sim, sed quid fecerim. omnes κερύβαντιο videntur auscultare quæ loquor. Erasmi. in Chia-
 liad.

CORYCCOS, vel **CORYCUS**, i. m. [Κόρυκος] Oppidum est Ciliciæ, a quo non longe abest specus Corycius, præter alia mirabilia multa, etiam croci proventus nobilis. Meminerunt hujus Pomponius Mela, Solinus, Plinius, Strabo, alii.

CORYCIUM, a, um. Adj. Curt. 3. 4. 10. Corycium natus, ubi crocum gignitur.
Crocus Corycius, Cilix. Hor. 2. Serm. 4. 68.
 De Corycio monte V. seq. dictio.

CORYCIORS, appellatæ sunt Musæ colle, vel antro potius Corycio in Parnasso Delphis proximo, cuius meminit & Laertius in vita Pherecydis S. 118. & Apollonii Rhodii expositor l. 2. Argon. v. 713. qui nuncupatum illud aiunt a Nympha Corycia, cuius & Apollinis Lycoreus filius fuit, a quo Delphi Lycoreis (Λυκωρῆς) nuncupati sunt. Laertii verba de Pherecydis morte sunt hæc, Quidam profectum Delphos, e monte Corycio seipsum dececisse aiunt.

CORYDALIS, is. f. [Κορύδωλις] Herba est inter nothas nomenclaturas Dioscoridi ascriptas, cuius tamen meminit Galenus, eamque colicis prodesse scribit lib. 11. Simplic. medicament.

CORYDALIA, æ. f. Oppidum montanum in Lycia, de quo Plin. lib. 5. cap. 27.

CORYDALUS, i. m. [Κορύδωλος] Mons est in tractu ripaque Thracia, haud procul a Pharmacis insulis, a quo e tribus una Corydalia ibidem. Auctor Strabo lib. 9.

CORYDALUS, i. m. [Κορύδωλος] Nomen est avis Servio in 2. Ecl. Virgili- lii pr. Sunt qui Alaudam interpretentur.

CORYDON, ðnis. m. [Κορύδων] Pastor Theocriti & Virgilio. Corydoni putant nomen inditum ab ave Corydalo. V. Servium in principio 2. Eclog. Virgili.

CORYLUS, i. f. [ἑσπερικωνία κερύβαντιον, ποικιλία κερύβαντιον] Arbor & fructus; a nostris Avellana dicitur. Virg. 2. Georg. 65.
 Plantis eduræ coryli nascuntur. Al. Et duræ. V. mox.
Densæ coryli. Virg. 1. Ecl. 14.
Duræ. Virg. 2. Georg. 65. Duras autem dixit non ad Lignum, sed ad Fructum ipsarum referens. Servius.
Fragiles. Ovid. 10. Met. 95.

CORYLETUM, i. n. [τὸν κερύβαντιον ἀπὸ τῶν] Locus ubi coryli nascuntur. Ovid. 2. Faust. 587.
 Illa modo in silvis inter coryleta jacebat, &c.

CORYMBIA, æ. f. Ferulæ caulis decoctus, muriaque & melle conditus. Plin. lib. 19. cap. 9. Semen ferulæ in Italia cibus est. Conditur quippe, duratque in urceis anni spatio. Duo ejus genera: caules & racemi. Corymbiam hanc vocant, Corymbosque quos condunt. Hard. in Indice carymbo rectum Corymbias ponit.

CORYMBION, i. n. Herba est quam Dioscorides *λυχνίδα σφραυπητή*, hoc est Lychnidem coronarium, appellat.

CORYMBIUM, i. n. [*κωμύβιον*] Redimiculum est muliebrium comarum, ut corymbus virorum, scorpium puerorum intelligitur. Petronius Arbitr cap. 110. pr. Ancilla Tryphænæ Girona in partem navis inferiorem ducit, corymbioque dominæ pueri adornat caput. V. Salmat. in Hist. Aug. p. 339. Torrent. in Suet. Calig. cap. 11. Capillamentum comam vocat appositionem, quali mulieres uti solent, Petronius arbitror Corymbion appellat. Et affert Turn. lib. 1. cap. 21. & lib. 4. cap. 19. H. St.

CORYMBITES, æ. m. [*κωμύβιτης*] Tithymali species, alias *πατάφυλλο* vocata, a foliorum latitudine. Pifces necat, alvum solvit radice, vel foliis, vel fucco. Plin. lib. 26. cap. 8.

CORYMBUS, i. m. [*κωμύβος*] Racemus hederæ, quo coronabatur Bacchus. Tibull. 1. 7. 45. Sed varii flores, & frons redimita corymbis. Plin. lib. 16. cap. 34. de hederâ loquens, Racemis in orbem circumactis, qui vocantur corymbi. Diffusos corymbos vestit hederâ. Virg. 3. Ecl. 39. Gravidî. Ovid. 3. Met. 665.

Corymbus, est etiam Fructus chrysofomæ, five chrysididis herbæ. Plin. lib. 21. cap. 8. Chrysofome five chrysidis non habet Latinam appellationem. palmi altitudine est, comantibus fulgore auri corymbis, radice nigra.

Corymbus aut Corymbum; Rostrium navis, & quodvis summum. Valer. lib. 1. Argon. 273. — Phryxi promittitur abfens Vellus, & auratis Argo reditura corymbis. [i. e. Sertis. V. Broekh. ad Propert. 4. 6. 3.]

CORYMBIATUS, a, um. Adj. Instar corymbi. Trebb. Pollio Claud. cap. 17. Diffus corymbiatus argenteus. V. ibi Salmat.

CORYMBIFER, a, um. Adj. [*κωμύβιφόρος*] Qui corymbos five hederæ similes racemos fert. Ovid. 1. Fast. 391. Festa corymbiferi celebrabat Græcia Bacchi.

CΩΥΝΕΡΘΡΑΙ, orum. m. [*κωυνηφθαί*] Milites quidam dicebantur, quos Pifistratus Atheniensis tyrannus, ad sui corporis custodiam delectos habuisse fertur, clavus instructos. Auctor Alex. Genial. lib. 6. cap. 22.

CORYNÆA, æ. m. [*κωρυνη* Suidæ] Latio fuit famosissimus, Vulcani filius, qui juxta Epidaurum hospites clava, quæ *κωρυνη* Græcis dicitur, peremit. Unde & hoc nominis libi fumpfit: prius enim Periphatum vocatum tradunt. Hunc Theæus interfecit.

CORYNÆUS, i. m. [*κωρυνηάιος*] Mons est circa Epidaurum, Dianæ facer. Stephan.

CORYNÆUS, i. m. [*κωρυνηάιος*] a *κωρυνη* Vertex, est Cujusque ordinis caput & præcipuus. Cic. 1. de Nat. Deor. 59. Zenonem, quem Philo nolter coryphæam appellare Epicureorum solebat, quum Athenis essem, audiebam frequenter. V. Henr. Steph. Thes. Gr.

CORYPHÆA, Troadis oppidum, in tractu Heracleotico, ut vult Plin. lib. 5. cap. 29.

CORYPHÆSIUM, i. n. [*Κωρυνηάσιον*] Regniuncula est agri Laconici, circa Pylum. Stephan. Hinc

CORYPHÆSIA, æ. f. [*κωρυνησία*] Minerva, appellata est a Coryphæso promontorio, in quo Pylos urbs condita fuit, ut Pausan. tradit. cap. ult. Messen. Stephanus tamen, Coryphæson regniunculam Laconicam scribit Pylo proximam. De Coryphæsia Minerva sic in 4. prodit Arnob. Quid, inquit, arbitramur fore? deliteat illa Minervam fe dicere, cui Coryphæsiæ nomen est, vel ex Coryphæ matris gigno: vel quod e vertice Jovis palmam ferens emicuit, atque armorum accincta terroribus, &c. conf. Reines. Var. Lect. 3. 2. p. 367.

CORYTHIA, orum. n. quæ & Colyca, Ex genere muricum sunt, æque turbinata, sed multo minora, oris halitui conservando imprimis idonea. Auctor Plin. lib. 32. cap. 7. V. Hard. not.

CORYTHUS, i. m. [*Κορυθία*] Vulgo *Cortona*, Oppidum Thuscis, prope Arctium, in parvo colle ejusdem nominis situm, a Corytho rege ita appellatum. Virg. 9. Æn. 10. Nec fatis extremas Corythi penetravit ad urbes.

CORYTHUS, i. m. [*κωρυθίς*] Theca fagitarum. Leves corythi. Virg. 10. Æn. 169. Corythice leves humeris, & letifer arcus. Hoc in loco legit Nonius Coritici, sed perperam: nonnulli Coriti: alii vero cum aspiratione in prima syllaba, Chorythi, sic Aldus. Sed cum a græco *κωρυθίς* derivetur, omnino scribendum est, Corytus. V. Ovid. 5. Trist. 7. 15. Sen. Hercul. fur. v. 1177. & Sil. 7. 443.

CORYZA, æ. f. [*κωρυζα*] Corruptæ & fœtidæ naturæ defluxio, nares obturans, & vocem obtundens, quam Latini Grævidinem appellant. Celsus lib. 4. cap. 2. Grævedo nares claudit, vocem obtundit, nullam siccam movet: sub eadem falsa est saliva, sonant aures, venæ moventur in capite, turbida urina est. Hæc omnia *κωρυζα* Hippocrates appellat, &c.

COS, Infula. V. **COOS**.

COS, cœcis. f. [*κόσος*] dicitur Saxum asperum atque abruptum: inquit Lapis quo culti accuntur. Liv. 1. 36. Atqui hoc animo agitati, inquit, te novacula cotem dicitururum. Plin. lib. 18. cap. 28. Italia aquarias cotes dedit. Oleares cotes. V. **OLEUM**.

Fungi vice cotis. Hor. in Arte Poet. 304. — fungar vice cotis, acutum Reddere que ferrum valet exors ipsa secandi. Fortitudinis cos. Cic. 4. Acad. 135. Ipsam iracundiam, fortitudinis quasi cotem esse dicebant. Conf. **CAUTES**.

COTICULA, æ. f. [*κότις*] dimin. licet non servet significatum primitivi: non enim est Parva cos: sed Lapis quo fit auri vel argenti experimentum. Plin. lib. 33. cap. 8. Auri argentique mentionem comitatur lapis, quem coticulum appellant: quondam non solitus inveniri, nisi in flumine Tmolio, ut auctor est Theophrastus: nunc vero passim, quem alii Heraclium, alii Lydium vocant. Coticula, vide ut Genus esse vasis cote factum, apud Plin. lib. 31. cap. 9. Contraque fusiones oculorum cum lacte in coticulis teritur.

COTARIA, æ. f. Locus unde erantur cotes. Alphenus 1. Cæsar. D. de Publicanis, Cæsar quum infulæ Crete cotarias locaret, legem ita dixerat, Ne quis præter redemptorem post Id. Martias cotem ex infula Creta fodito, neve eximito, neve avellito. Legitur & Cotorias.

COTIARIUS, i. m. Vet. Gloss. Græco Lat. *κοιτητής*, Samiarius, cotiarius, acutiator.

COTIÆCO, Ære. In cotaria laborare, cotem secare. Apul. de Deo Socrat. p. 46. Neque enim pro majestate Deorum caelestium fuerit, ut eorum quispam vel Annibali &c. vel Accio Navio cotificet. [An Cotificet?]

COSA, æ. f. vel **COSÆ**, f. pl. Urbs Hetruriae, apud Virg. 10. Æn. 168. V. **COSÆ**.

COSA, vel **COSAS**, æ. m. [*Κόσας* Strab.] Fluvius est in Latio, juxta urbes Ferentinum & Frusinonem præterlabens, de quo Strab. lib. 5.

COSCINUS, i. m. [*Κοσκινία* Strab.] Oppidum Apamiæ, in conventu Alabandico, ut testatur Plin. lib. 5. cap. 29.

COSSENTIA, æ. f. [*Κοσωντία*] Civitas est Italix, Bruttiorum metropolis, ut videre est apud Strab. lib. 6. Rectius scribitur Cosentia. q. V.

COSENUM, i. n. Mauritanix flumen, juxta Getulos Autolotes, ut refert Plin. lib. 5. cap. 1.

COSMETÆA, æ. Græce *κοσμητής*, Latine Ornator five ornatricis interpretatur. Ulpianus De leg. 3. l. Item legato, Item mancipia alia, puellæ fortassis, quas sibi cosmetas mulieres exornant. Legitur & Quæ scilicet coment & exornet. Al. Comatas. Comas Cujac. Juven. 6. Sat. 476. — perit libraría, ponunt Cosmetæ tunicas, tarde venisse Liburnus Dicitur, &c. [Negat tamen Scholiastes Cosmetæ esse f. g. Eos dicit, inquit, qui ornamentis præfunt, non ornatrices. in Gloss. Græco Lat. *κοσμητής*, Ornamentarius, Ornator. *κοσμητρία* Ornatricis, & Latino Gr. Ornatricis *κοσμητρία*, apud Ulp. forte scribendum Quæ sibi comas &c. vel Quas sibi cosmetrias mulieres exornant.]

COSMIANUM, V. **COSMUS**.

COSMICUS, Adj. V. **COSMUS**.

COSMITTO, pro Committo veteres dixerunt, teste Festo.

COSMOGRAPHIA, æ. f. [*κοσμογραφία*] Mundi descriptio. Differt autem a Geographia, tanquam totum a parte. Geographi enim solius terræ situm describunt, præcipuasque ejus regiones fluminibus & montibus distinguunt. Cosmographi autem mundi totius tam elementaris, quam ætherii cognitionem inquirunt, terræque situm non fluvius aut montibus, sed caelestibus circulis discriminant.

COSMOGRAPHUS, i. m. [*κοσμογράφος*] Descriptio mundi; Meff. Corvin. p. 1. Totus terrarum ambitus ab Historicis & Cosmographis trisarie dividitur.

COSMOTORYNE, [*κοσμοτορυνη*] Eleganti nomine Varronis Satyra quædam inscribebatur, *κοσμοτορυνη*. Ut enim cochleari, quod *κοσμοτορυνη* Græce dicitur, omnia in olla commiscitur & confunduntur: sic eleganter mundi iteritum mundi cochlear appellavit, ob perturbationem rerum in antiquum chaos tum rediturarum, & in confusionem priistinam. Turnebus 17. 21.

COSMUS, i. m. [*κόσμος*] Latine dicitur Ornatus, quo nomine vocatus est Mundus. Cic. de Univ. 31. Hunc varietate distinctum bene Græci *κόσμος*, nos luculentem mundum nominavimus. Sic Plin. lib. 2. cap. 4. V. **MUNDUS**.

COSMICUS, a, um. [*κοσμικός*] Adj. i. e. Mundanus. Martial. lib. 7. 41. Cosmicos esse tibi, Sempronii Tuca, videris: Cosmica Semproniat mala quam bona sunt.

COSMIANA, i. m. [*κόσμινα*] Unguentarius fuit optimus, a quo Cosmiana unguenta dicta sunt. Juvenalis 8. Sat. 86. — & Cosmi mergatur ahenò.

Cosmus, pro ipso unguento aliquando ponitur. Martial. lib. 11. 9. Quod Cosmi redolent alabastra, focique deorum. Rectius immo Unguentarium ipsum intellexeris, non Unguentum.

COSMIANUM, i. n. Unguentum magni pretii: sic dictum a Cosmo excellenti unguentario. Petron. fragm. p. 674. Affer nobis alabastrum cosmiani. Al. Cosmianum. Libra cosmiani. Martial. lib. 12. 55. Aut libram petie illa cosmiani, &c.

COSAGUS, i. m. Fluvius est navigabilis, in Gangem influens, auctore Plin. lib. 6. cap. 18.

COSROBS. V. **CHOSROBS**.

COSSA, æ. f. [*κόσσα*] Umbriæ oppidum, ut scribit Plin. cap. 5. libri tertii. Orbistellum hodie, vulgo *Orbitello*. Testis Olivarius in Melam. conf. **COSA**. Nam utroque modo scribitur.

COSSEI, orum. m. [*Κοσσοί*] Populi erant montani, latrocinia exercentes, qui quum olim ad verfum Sufios & Babylonios Elymæorum socii essent, fagitariorum tredecim millia exhibebant. Horum audaciam Alexander contudit, hieme eos adortus. Ex Strab. lib. 11. & Plin. lib. 6. cap. 27.

COSSEBTANIA, æ. f. Regio Hispaniæ citerioris, de qua Plin. lib. 3. cap. 1.

COSSIGERO, Ære. In collem vel coxam aggerare & attollere. Accius apud Nonium 1. 305. Bene procissas cossigerare ordine porcas. V. Turneb. Adverf. 29. 19.

COSSIM, Adv. dictum quasi Coxim. Pompon. Percaria, Hoc sciunt omnes, quantum est qui colim cacant. Festus. Et Apul. 3. Miles. pr. Complicitis denique pedibus, ac palmulis, inter alternas digitorum vicissitudines super genua connexis, sic grabatum colsim insidens, ubertim flebam.

COSSIUS, i. m. Eques Romanus, amicitia Neronis principis notus, quem quum lichene correptus esset, vocatus ex Ægypto medicus a Cæsare ob hanc valetudinem ejus, quum cantharidum potum præparare voluisset, interemit. Ex Plin. lib. 29. cap. 4. extr.

COSsus, i. m. [*κόσος*] Tribunus militaris fuit, qui Lartem Tolumnium a loco dicto occidit: & opima spolia revocavit. Hæc Servius. Virg. 6. Æn. 841. Quis te, Magnus Cato, tacitum, aut te, Cossie, relinquat? V. **CORNELIUS Cossus**.

COSsus, i. m. [*κωσσίς*] Vermis qui in ligno nascitur. Apud Phryges & in Ponto pro delicatissimis cibis sumitur. Plin. lib. 17. cap. 24. Jam quidem & in hoc luxuria esse cepit, prægrandesque roborum delicatioris sunt in cibo (cosfos vocant) atque etiam farina faginati, hi quoque altiles sunt.

Colli (inquit Festus) ab antiquis dicebantur Rugosi natura corporis homines,

mines, A similitudine vermium ligno editorum, qui costi appellantur. Hæc ille. Unde & Costutorum familia apud Romanos dicta est.

COSTES, um. m. pl. apud Plinium legitur lib. 30. cap. 17. Cofes, qui in ligno nascuntur, fanant ulcera omnia. V. Scalig. ad Fest.

COSTURIA Tabernæ. Q. Cic. 16. Fam. 27. extr. Nam isti duo vix fuit digni, quibus alteri Cælenam, alteri Coflucianarum tabernarum fundamenta credas. Quem locum sic exponit Turnebus, Coflucianæ tabernæ Cofluciorum fuerit, aut etiam Coflucitæ, quam sibi prætextat desponsatam Cæsar, ut & a Suetonio relatum est, dimisit. Dicuntur autem ut & Cæditæ tabernæ apud Festum. De Cælena, vide loco loco.

COSTA, æ. f. [κωστας] Nota dictio. Plaut. Pseud. 1. 2. 4. Ita plagis costæ callent Virg. 1. Georg. 273.

Sæpe oleo tardi costas agitator aselli, Vilibus aut onerat pomis. Ubi Servius, Aut revera Costas, aut Clitellas.

Diripere tergora costis. Virg. 1. Æn. 215.
 Exuta vellera costis leonis. Ovid. 9. Epist. 111.
 Fricat arbore costas. Virg. 3. Georg. 256. de fue.
 Onerare costas aselli. V. supra.
 Ruptæ. Virg. 4. Georg. 556.
 Transibit ensis costas. Stat. 2. Theb. 9.
 Transfigit ensis adactus costas. Virg. 9. Æn. 432.
 Costæ, Latinis interdum sunt ea Statumina & firmamenta, quibus tabularum compages connectitur: ut in equo Trojano canit Virg. 2. Æn. 16. — fectaque intextunt abiectæ costas. i. e. Statumina tabularum connexura intextunt ei operi. Sic Costa, Ratis laceræ a Perseo appellatur. Turnebus.

Costæ navium. Plin. lib. 13. cap. 9. i. e. Latera.

Aheni costæ. Virg. 7. Æn. 463.

Costamontis, Latus montis. Perf. 1. Sat. 95.
 Sic costam longo subdiximus Appennino. i. e. Subtiliter abfultimus Appennino particulam dorso seu iugo continuum, sicut costa est in corpore humano. Hinc vulgo dicimus *La coste de la montagne, & Un costau*.

COSTARUS, æ. um. Adj. [κωσταρος] ut, Costatum corpus. Varro 2. de R. R. cap. 5. Corpore amplo, bene costato, latis humeris, bonis clubibus, &c. De pecudibus.

COSTOBACCI, orum. m. Gentes circa Mæotim incolentes, quarum meminit Plinius lib. 6. cap. 7.

COSTUM, i. n. vel **COSTUS**, i. f. [κωστος] Herbarum genus. Plin. lib. 12. cap. 12. Radix costii gustu fervens, odore eximio, fructus alias inutilis. Achenium costium. Hor. 3. Carm. 1. 44. i. e. Perficum: Achæmenii enim Perse dicti, ab Achæmenis rege. Unde Costum venit. Acon.

COSYRA, vel **COSURA**, æ. f. [κωσυρας] Insula est maris Mediterranei prope Africam, cui vicina est Gaulos, & Melita. Auctor Pomponius lib. 2. 7. & Plin. lib. 5. cap. 7. Ovid. 3. Fast. 567.
 Fertilis est Melite, sterili vicina Cosyra Insula, quam Lybici verberat una freti.

COSYRI, orum. m. [κωσυρις] Scythiæ populi, ab Emodis montibus parum distantes, de quibus Plin. lib. 6. cap. 17.

C O T

COTANA, V. **COTONA**.

COTARIA, V. **COS**.

COTÆS, [κωτεις] in Mauritania occidentali extrema. V. Strab. lib. 7.

COTHEON, ðnis. f. [κωθηον] Insulæ exiguæ nomen, quæ Byrsæ Carthaginiensium arci subjacebat, Euripo circumdata circumaque, navalis rei usum præbens. Auctor Strab. lib. 17. Scythia vero in illud Virg. 1. Æn. 431. — Hic portus alii effodiunt: Portus manu factos Cothonas vocari asserit. Est & Cothon, Genus poculi fœtilis, parvum quidem, sed militum usui accommodatissimum, ut quod nulli negotio gestari possit, & in peram militari circumferri. Auctores Suidas & Athenæus lib. 11.

COTHON [κωθηον] est Viri nomen apud Sil. 6. 358.
 Ante omnes doctus pelagi rectorque carinæ Puppim aptat clavumque Cothon. Etz. 164.

COTHURNUS, i. m. [κωθηρνος] Cothurni sunt Calceamenta venatoria, crura quoque vincientia: quorum quivis aptus est utriusque pedi. Hæc Servius ad 1. Æn. 341. V. Erasim. infra. Cic. 3. de Fin. 46. Ut si cothurni illa illa esset, ad pedem apte convenire, neque multi cothurni paucis anteponebantur, nec majores minoribus.

Cothurnis succinctus. Patercul. lib. 2. 82. extr. De M. Antonio.

Cothurnus, Calceamentum sublevatum subere: quo mulieres grandiores apparent. Juven. 6. Sat. 505.

— breviorque videtur
 Virgine Pygmæa, nullis adjuncta cothurnis. Virg. 7. Ecl. 32.
 Puniceo (stabis furas evincta cothurno.

Cothurnos induebant tragædi, quum in teatro fabulam acturi erant. Unde pro ipsius Tragædis, & pro Alto dicendi genere accipiuntur. Virg. 8. Ecl. 10.
 Sola Sophocleæ tua carmina digna cothurno. Hor. in Arte Poet. 80.
 Hunc focci cepere pedem, grandæque cothurni. de Iambo.

Cecropius, Stilus Tragicus. Hor. 2. Carm. 1. 12.

Duro cothurno referare aliquid, i. e. Tragædium componere de re aliqua. Ovid. 3. Amor. 1. 45.

Sophocleus. Martial. lib. 5. 31. & Virg. 8. Eclog. 10.

Tragici. Hor. 1. Serm. 5. 64.

Innixa mufa tragicis cothurnis. Ovid. 4. de Pont. 16. 41.

Nitique cothurno. Hor. in Arte Poet. 280.

Herculis personam, & cothurnos infantibus aptare. Quintil. lib. 6. cap. 1. Proverbialiter dixit, pro eo quod est Applicare non convenientia.

Verfartior cothurno. Adagium, quod usurpatur solet in Hominem parum constantem, lubricaque fide, aut qui incertæ & ancipitis est factionis: similitudine ducta a calceamento quod Græci κωθηρνος, Latini mutata litterala Cothurnum vocant, quo mos erat uti tragædiarum actoribus. Erat autem quadrangulum, & utriusque cothurni ensi pedi, quodque vel dextro vel sinistro poterat accommodari. Suidas adit ejusmodi fuisse, ut viris pariter ac mulieribus congrueret. Quod testatur illud Maronis 1. Æn. 341.
 Virginibus Tyriis mos est gestare phætram, Purpureoque alte furas vincire cothurno. Theraenes rhetor Atheniensis, Prodicus Chii discipulus, propterea vocatus est Cothurnus,

quod quasi duabus federet fellis, idem & populi, & triginta virum partibus studens: ut nunc hujus, nunc illius factionis esse videretur, vel potius utriusque. Majus audit hoc nomine Marcus etiam Tullius. Nichil autem vetat, quo minus adagium in bonam trahatur partem: ut si quis hominem facilibus moribus, & quadam ingenii dexterate, cum quovis hominum genere congruentem, κωθηρνος appellet. quam ob causam Homerus Ulyffem πολυθηρνος dixit, quod quamvis personam apte gereret, ducis, mendici, patrisfamilias, Erasim.

COTHURNATUS, a, um. Adj. [κωθηρνωτος] Martial. lib. 5. 5.
 Grande cothurnati pone Maronis opus. h. e. Grandia & alta loquentis.

Deæ cothurnatæ. Ovid. 5. Fast. 348.
 Sermo cothurnatus. Macrobr. Saturn. 7. 5.
 Vates. Ovid. 2. Amor. 18. 18.

COTHURNATE, Adv. Compar. Ammian. 28. 1. Cum cothurnatus stilus procederet lacrymosus. V. ibi Valesium. Alii legunt Cothurnarius.

COTHURNATIO, ðnis. f. Tertull. adv. Valent. cap. 13. extr. Alia trans siparium cothurnatio est. Quasi a verbo Cothurnare.

COTHRUS, [κωθηρσος] Heliodo 4. 302. dicitur Fucus sine aculeo, quem cauda videtur occultare, id est κωθηρνος τῶ ἄκω. Ex Cal. lib. 3. cap. 30.

COTIA Alpes, V. **COTTIUS**.

COTICULA, V. **COS**.

COTIRRI, orum. m. inter celeberrimos Scythiæ populos numerantur a Plin. lib. 6. cap. 17.

COTIDIE, quamvis a Quoto & Die componatur, per c & non per q scribendum esse quidam, ut Victorinus de Orthographia, existimant, quia tanta est affinitas inter c & q, ut q in c mutari facile patiatur, ut Sequor, securus; Loquor, locutus; Quis, cuius. Unde Quintil. lib. 1. Institut. Frigidiora his alia, ut Quicquid, c quartam habet, ne interrogare bis videremur: & Cotidie, non Quotidie, ut fit Quot diebus. Verum hæc jam inter ipsas ineptias evanuerunt. V. QUOTIDIE.

COTILIA, æ. f. Insula. Festus: Cotiliæ lacus appellatur, quod in eo est insula Cotilia nominata a Græcis. V. Scalig. & Dacer.

COTINÆ, [κωτινας] Montes quidam sunt in Hispania Bætica, in quibus una gignitur & aurum. Auctor Strabo lib. 3.

COTINUS, i. f. [κωτινος] Oleastris genus, quo Olympionicæ coronabantur. Aristot. Φιλοσοφικων appellat.
 Est & frutex hoc nomen in Appennino, ad lineamenta modo conchylii colore insignis. Auctor Plin. lib. 16. cap. 18.

COTINUSSA, æ. f. Insula, in qua prius urbs Gadium fuit. De hæc sic Plin. lib. 4. cap. 22. Vocatur ab Ephoro & Philistide, Erythea, a Timæo & Sileno, Aphrodisias, ab indigenis Junonis. Majorem Timæus Cotinissam apud eos vocatam ait, nostri Tartessus appellant, Pœni Gadir, ita Punica lingua sepe significante. Al. corrupte Continua.

COTISCÖLIE, [κωτισκολιαι] Oppidum est Sabinorum, in quo frigida aqua sunt, ex quibus qui perpotant, vel in illis aliquandiu sedent, a morbis quamplurimis curantur. Auctor Strabo lib. 5.

COTISON, ðnis & ontis. Regis Getarum nomen apud Suet. Aug. cap. 67. Horatius Dacum vocat 3. Carm. 8. 18. quod Getæ a Romanis Daci appellantur, ut dicit Plin. 4. 14.

COTONA, vel **COCTONA**, five **COTTONA**: ut alii volunt, **COTANA**, vel **COCTANA**, five **COTTANA**, ðrum. n. pl. [κωτωνα] Ficus parvæ generis. Plin. lib. 13. cap. 5. Syria in ficorum genere habet caricas, & minores ejus generis, quæ cotona vocant. Martial. lib. 7. 52.
 Parvaque cum canis venerunt cotona prunis. ACotone urbe sic appellata. Scribendum igitur Cotona simpliciter. Idem Martial. lib. 13. 28.
 Hæc tibi quæ torta venerunt condita menta,
 Si majora forent coctana, ficus erat. Et Juven. 3. Sat. 83.
 — quo pruna & coctana vento. V. Casaub. ad Athen. 3.

33. & Barth. ad Stat. Silv. p. 419.

COTONEA, æ. f. [κωτωνα] a Venetis dicta fuit herba, quam Galli *Halium* appellant, similis Cunilæ bubule, tota odorata, capitula habens thymi, dulcis alioqui & sitim sedans. V. Plin. lib. 26. cap. 7.

CÖTONEUM, i. n. [κωτωνα] Genus pomi. Plin. lib. 15. cap. 11. His proxima amplitudine mala quæ vocantur cotonea, & Græci cydonea, ex Creta insula advecta. incurvatos trahunt ramos: prohibentque crescere parentem. Plura eorum genera. De hoc plura vide apud Ræll. lib. 1. cap. 72. V. STRUTHIA.

COTTA, æ. f. Oppidum olim fuit in Mauritania, ultra columnas Herculis situm, nunc est Tingi, quondam ab Antæo conditum, postea a Claudio Cæsare, quum colonia fieret, appellatum Traducta Julia. Plin. lib. 5. cap. 1.

COTTA, [κωττας] Cognomen gentis Aureliæ. L. Aurelius Cotta Orator, qui cum Sulpicio aequali differit apud Ciceronem in dialogis de Orat. in prætura legem tulit, ut liceret Tribunis pleb. alios accipere magistratus, quod lege Sullæ iis erat ademptum. Alter C. Aurelius Cotta, cujus passim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Brut. 202. Cum multis in locis, tum præsertim iis verbis, Inveniebat (inquit) acute Cotta, dicebat pure ac solute: & ut ad infirmitatem laterum perfricent contentio-nem omnem remiserat; sic ad virium imbecillitatem, dicendi accommodabat genus. Nichil erat in ejus oratione nisi sincerum, nihil nisi ficum, atque sanum, &c. V. Pedianus in Orat. pro C. Corn. & in L. Pison. qui tres fratres fuisse docet M. C. & L. priore loco L. autem Cottam auctorem legis judicariæ facit.

Fuerunt eodem tempore & alii Cottæ duo: Unus M. Aurelius Cotta, qui contra Mithridatem infeliciter pugnavit, Sullam Cæsari conciliavit. Alter L. Aurunculejus Cotta, familia plebeja, Legatus Cæsaris in Gallia, qui, insidiis circumventus, & ab Ambrogis ducis exercitu interfectus est. Cottæ dicti putantur κωτῶν κωτῶν, quod iracundus, & oris torvi fuerit is qui primus Cotta fuit appellatus: quamvis κωτῶν simpliciter, & Cotta duplici scribatur.

L. Cotta veterator habitus. Cic. in Brut. 82.

COTTÆ, [κωτῶν] Populi circa Mæotim habitantes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

COTTONA, æ. f. Regio Carmanix. Plin. lib. 6. cap. 23. Regio autem, ex qua piper monoxylis linitribus Becaren convehunt, vocatur Cottona, &c.

COTTONA, V. **COTONA**.

COTTREUS, i. [κωτρεος] Æneæ phiala, quam peracto convivio mensæ imponere solebant vino plenam, deinde in minora pecula ab eis miscentes, sonum edere, qui stilliflu major ederetur, abramæsiis amari se arguerant.

CRAPULA, *z. f.* [*κρασίπυλον*] dicitur, Ubi vinum intemperantius haustum, capiti detrimenta adfert: capitis lucta, fluctusque & agitatio, quando ex vinolentia caput tremat, a *κρατος* caput, & *πυλον* vibro, agito. Galenus in Aphorismis, §. lib. 4. Hippocraticis scribens, annotat Omnem noxam ex vino factam, a Græcis *κρασίπυλον* nominari, *κατὰ τὴν ἰατρικὴν πρᾶξιν* *εἶναι* *i. e.* Caput concuti. Plin. lib. 23. cap. 1. Novitium refinatum nulli conducit. Capitis dolorem & vertigines facit: ab hoc dicta crapula est. Liv. 9. 30. extr. Nec prius fenere, quam plautris in foro relictis, pleonos crapulae eos luo oppreflit.

Difcutere crapulas. Plin. lib. 21. cap. 20. V. **ORTHOPŒA**.
Exhalare. V. **RXHALO**.
Edormifcere. Plaut. Rud. 2. 7. 28. Cic. 2. Philipp. 30. Edormi crapulam, inquam, & exhalare.

Obdormire. V. **OBDRORMIO**.
Crapula; aliter. Plin. lib. 14. cap. 20. Ratio autem condendi musta, in primo fervore, qui novem diebus ut plurimum peragitur, asperu plicis, ut odor vino contingat, & saporis quædam acumina. Vehementius id fieri arbitrantur crudo flore resinæ, excitarique lenitatem. E diverso crapula compesci feritatem nimiam, frangique virus: aut ubi pigra lenitas torpeat, virus addi. Liguria maxime circumpadanisque multis utilitas discernitur hoc modo: Pugnacibus multis crapulae plus inditur, lenibus parcius. Sunt qui ex utroque condiri velint. Hoc in loco Plinio Crapulam vocari quidam putant Medicamenta, quibus vini lenitas excitatur. Alii vero resinæ florem esse dicunt id quod in resina supernat: quod autem sedit in fundo, crapulam, ut fit crapula velut fax resinæ. V. Harduin. in h. l.

CRAPULENTUS, *a, um*. Adj. Crapula gravatus. Ammian. 29. 34. (Valef. cap. 4.) Vinoque consulto diftentus, & crapulentus. Ita legit H. Valefius ex Codice Colbertino; alii legunt Crapulentis.

CRAPULATUS, *a, um*. Idem. Vulg. Interpr. Pf. 77. 65. Tanquam potens crapulatus a vino. V. Voff. de Vit. L. L. 4. 4.

CRAPULARIUS, *a, um*. Adj. Ad crapulam pertinens. ut, Unctioes crapulariæ. Plaut. Stich. 1. 3. 74. Coler. Ampullariæ.

CRAPULOSUS, *a, um*. Adj. Firmic. lib. 8. cap. 20. Edaces quoque, ac ventri, & gulæ crapulosis libidinibus fervientes.

CRAS, Adv. [*κράτος*] significans Die proxime futuro. Cic. 13. Att. 43. Scies igitur fortasse cras, ad summum perendie. Hor. 1. Carm. 9. 13. Quid sit futurum cras, fuge querere. Martial. lib. 5. 59. Cras te victurum, cras dicis, Posthume, semper: Dic mihi, cras itud, Posthume, quando venit?

Cras mane surgendum. Hor. 1. Serm. 6. 120. Hesternum cras. Perf. 5. Sat. 68.

Cras credo, hodie nihil. Proverbum ab hominum sermone ductum, qui in præsentia fe negant credere, se cras facturos dicunt. Varronis quedam fatyra erat hac inscriptione, ut pleraque ejus, proverbiali. Turnebus.

CRASTINUS, *a, um*. Adj. [*επιήμερος*] Plaut. Men. 1. 2. 62. Inde usque ad diurnam stellam crastinam potabimus.

Ætas crastina. Stat. 3. Theb. 462. — quid crastina volveret ætas Scire nefas homini.

Dies crastinus. Cic. 8. Fam. 15. Sed aliquid crastinus dies ad cogitandum nobis daret.

Fructus crastinus, est Novus & recens. Plin. lib. 13. cap. 9. Fertilitas assidua ei, subnascitur crastino fructu.

Hora crastina, pro Sequenti & proximo die. Virg. 1. Georg. 425. Titan. Virg. 4. Æn. 118. i. e. Crastina dies.

Differre in crastinum. Cic. 2. de Orat. 368. Post meridiem, si ita vobis est commodum, loquemur aliquid, nisi forte me in crastinum differre vultis.

Vocare in crastinum. V. **IN**.

CRASTINO, Adv. [*αὔριος*] Idem quod Cras. Gell. lib. 2. cap. 29. Si dominus, inquit, messim ad amicos rejecit, crastino seges non metetur.

CRASTINO, [*αὔριος*] Ære. significat De die in diem traho & differo. Hinc Procrastino & Recrastino ejusdem significationis. Calepin.

CRASIS, *f.* [*κράσις*] ut a Medicis accipitur, idem est quod Temperamentum, hoc est proportio quedam primarum qualitatum existentium in elementis, ex quibus corpus mistum est & conflatum.

A Grammaticis Crasis accipitur pro Contractione duarum syllabarum in unam coalescentium, ut Thefei. pro Thefei. *τῆσδε* pro *τῆσδε*. Dicta *κράσις*, *κατὰ τὴν κρηθρῆναι*, quod est misco five tempero. Dicitur & Synæresis.

CRASPEDITES, Phrygiæ sinus. Plin. lib. 5. cap. ult. Inde Craspedites sinus vocabatur, quoniam id oppidum velut in lacinia erat.

CRASSAMENTUM, **CRASSESCERE**, V. **CRASSUS**.

CRASSICIUS, Nomen gent. Ro. L. Crassicus, genere Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Palides, Romæ ludum Grammaticæ aperuit: docuitque inter alios Julium Antonium Antonii Triumviri filium. Suet. de Illust. Gramm. cap. 18.

CRASSIVĒNIUM, *i. n.* Aceris arboris genus vilius, a venarum crassitudine dictum. Plin. lib. 16. cap. 15.

CRASSUS, [*κράσος*] Cognomen gentis Liciniæ. P. Licinius Crassus, ante ætatem Pontifex Maximus factus: quod nunquam antea contigit. V. Valer. Max. lib. 3. cap. 2. & lib. 8. cap. 7.

L. Crassus orator, superioris filius, qui cum Antonio a Cicerone introducit in libris de Orat. in eo mirificus quidam pudor fuit, qui tamen modo non obesse ejus orationi, sed etiam probitatis commendatione prodesse. Accusavit C. Carbonem eloquentissimum hominem admodum adolefcens: summam ingenii non laudem modo, sed etiam admirationem est consequutus. Defendit postea Liciniam virginem, quum annos xxviii natus esset. Hæc ex libris de Orat. & Brut. Ciceronis, in quo libro est elegantissima ipsius Crassi cum Antonio & Scævola comparatio. Deploratur multis verbis Crassi mors a Cicerone in exordio libri tertii de Oratore.

P. Crassus, oratoris frater, juris peritissimus, fuit in dominatione L. Cinneæ Marianorum partium: ne incidere in manus inimicorum, se ipsum interemit. Hujus filius.

M. Crassus Romanorum ditissimus, cum Pompeio & Cæsare Triumviratum iniiit. Ad bellum missus gladiatorum, qui duce Spartaco in Campania insurrexerat, victoria potitur: ex quo urbem ovans ingressus est. Postremo quum ei Syria provincia forte obvenisset, profectus ad bellum Parthicum,

ibi filium Publium amisit. Ipse demum infeliciter rem gerens, a Surina regis præfecto captus, atque interfectus est. V. Valer. Max. lib. 1. cap. 6. Plinium quoque, lib. 15. cap. 19. & Paulum Orolium lib. 6. cap. 13. Selebat autem dicere, Neminem esse divitem, nisi qui exercitum alere possit suis fructibus. Auctor Cic. in Parad. 6. §. 1. Alter M. Crassi filius & ipse præm. M. Cæsaris Legatus fuit in bello Gallico: in Cæsarianis tandem partibus adolefcens occubuit. Fuit autem discipulus Ciceronis De quo in Bruto.

CRASSIANUS, *a, um*. Adj. ut, Crassianus exercitus, i. e. Crassi. Patere. lib. 2. 82.

CRASSUS, *a, um*. Adj. [*πικρός, πικρῶδης*] modo Pingue significat, modo Denfum & spissum. Et cum ad Consistentiam, quam vocant, seu temperaturam, tum ad mensuram corporum refertur.

Crassa & Liquida, contraria sunt. Lucret. lib. 4. 351. Aer crassus & concretus. Cic. 1. Tusc. 42.

Aer crassissimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 17. Natus in crasso aere. Hor. 2. Epist. 1. 244.

Bœotum in crasso jurares aere natum. i. e. Ita stultum, ut eum diceres natum in Bœotia. Crasso, i. e. Crassos & hebetes faciente. Porphy. Agri. Cic. pro Flacc. 71. Omnino mallem, & magis erat tuum si jam te crassi agri delectabant, hic alicubi in Crustumino, aut in Capenati paravillas.

Aqua. Ovid. 3. Amor. 6. 8. Et turpi crassas gurgite volvis aquas. Martial. lib. 12. 26. Et fubitus crassæ decedit imber aque.

Cælum crassum & Tenue, contraria. Cic. de Fato 7. Athenis tenue cælum, ex quo etiam acutiores putantur Attici: crassum Thebis, itaque pingues Thebani & valentes.

Corpus. Lucret. lib. 6. 857. Cruor. Virg. 5. Æn. 469.

Flumina. Stat. 1. Achil. 87. Lutum crassum. Cato cap. 92.

Paludibus crassis alni nascuntur. Virg. 2. Georg. 110. Pulvis. Stat. 6. Theb. 816.

Sanguis. Plin. lib. 11. cap. 35. Animalium fortiora, quibus sanguis crassior. Sanies. Claud. 2. de Rapt. Propher. 212.

Telum sanguine. Stat. 2. Theb. 659. Terra, crassissima regio mundi. Cic. 2. de Nat. Deor. 17.

Venenum. Sil. lib. 13. 571. Tristior his Acheron sanie, crassioque veneno Ætuat.

Unguentum. Hor. de Arte Poet. 375. Caligo, Translate. Cic. 1. Tusc.

Caligine crassus ignis. i. e. Fumo. Virg. 2. Georg. 309. Tenebræ crassæ. Cic. 4. Acad. 122.

Umbra. Sil. lib. 7. 698. Crassus, ad magnitudinem relatum, seu molem corporum ac diametrum, ut

Arbores pedes duos. Cato cap. 18. Aurum crassum. Lucan. lib. 10. 113. i. e. Laminæ aureæ.

Buxus crassissima in Corsica. Plin. 16. 16. Compedes. Plaut. Pseud. 4. 7. 80.

Suram ubi aspicias, scias eum posse gerere crassas compedes. Farrago. Virg. 3. Georg. 205.

Tum denum crassa magnam farragine corpus, &c. de Equo. Homo crassus. Ter. Hec. 3. 4. 26.

Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsus. Infortunium, Magnum, translate. Plaur. Rud. 3. 5. 53.

Quid est quod caveam? L. O. echem a crasso infortunio. Maceria, Crassus paries. Cato cap. 15.

Mole crassa leo. i. e. Pinguis. Claud. 2. in Eutrop. 377. Postes crassi. Plaut. Mof. 3. 2. 135.

Radice crassa frutex. Plin. 12. 12. Toga. Hor. 1. Serm. 3. 15.

— & toga quæ defendere frigus Quamvis crassa queat. [Nisi intelligitur potius Unguine foridum crassa.]

Crassus, [*πικρὸν*] pro Stulto & hebeti. Varro Sexagesf. Senibus crassis humili non vidimus quid fiat. V. Nonium 2. 137.

Crassa Minerva dicitur aliquid fieri, quod Inconditus, simpliciusque, qualique indoctus fit, non autem exquisita arte, nec exactissima cura. Hor. 2. Serm. 2. 3. Quintil. lib. 1. 10. de Muice, & ejus laudibus. Libet propter quosdam imperitiores, etiam crassiore (ut vocant) mûsa dubitationem hujus utilitatis eximere.

Compar. ut, Crassiora nomina apud Martial. lib. 12. 18. — Celtiberis

Hæc sunt nomina crassiora terris. Arbor crassior quinque digitis. Plin. 17. 11.

Superl. Aer crassissimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 17. Cortex crassissimus. Plin. 16. 6.

CRASSUM, *i. n.* Hor. 2. Serm. 4. 52. Nocturna, si quid crassum est, tenuabitur aura.

CRASSE, Adv. [*πικρῶδης*] Columel. lib. 12. cap. 43. Lata vasa in modum patinarum heri jubebat: eaque intrinsecus & extrinsecus crasse picari. i. e. Spisse.

Crassæ & inlepidæ compositum aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 76. Compar. Plin. 37. 7. Feminæ pigriores sunt, & crassius nitent.

Virens crassius. Idem 17. 8. **CRASSITERS**, *ei. f.* Apul. 7. Met. pr. Pectus & venter crustata crassitie reluctabat. V. etiam Labbæi Gloss. ex vet. Onom.

CRASSITUDO, *inis. f.* [*πικρῶτης*] Plin. lib. 11. cap. 39. Hippopotami corii crassitudo talis, ut inde torquentur hastæ.

Aeris crassitudo. Cic. 1. de Divin. 93. Parietum crassitudo quinq; pedum. Cæf. 2. Bell. Civil. 8.

Femine crassitudine, ab summo præcæuti & præulti stipites teretes. Cæf. 7. Bell. Gall. 73.

Punctus, In quo nulla omnino crassitudo fit. Cic. 4. Acad. 116. Crassitudinem mellis, aut visci referens humor. Cæf. lib. 5. cap. 28. §. 13.

CRASSĒDO, *inis. f.* Fulgent. de Cent. virg. Adipata crassedo ingenii.

CRAS.

CRASSITAS, *ātis*, f. Apul. de Mundo p. 729. Elmenh. 65. Adeo illis cognita est vis mali ad inferiora aeris noxii crassitate densa.

CRASSESCO, [*μαρσίνουσι*] *cre*. Pinguefcere. Columel. lib. 8. cap. 9. de turburibus, Nec quia tritico, vel aliis frumentis minus crassescant, &c. Plin. lib. 13. cap. 18. ad finem, Nec aliunde magis, quam purgamentis ejus fues crassescunt.

Crassescere, Crassiflorum fieri, aut densiflorum. Plin. lib. 2. cap. 43. Qui neque in nebula densetur, nec crassescat in nubes.

Crassiflorus, pro Crassifloro. Columel. lib. 12. cap. 12. Nam quoties etiam pro longum tempus diffunditur, aliquid crassamentum in imo simile fieri reperitur.

CRASSINUS, *a*, um. Partic. ut, Aer denfiore terrarum halitu crassatus. Ammian. 19. 4.

Spiritus crassatus. Idem loc. cit.

CRASSAMEN, *inis*, n. [*μαρσιν*] Columel. lib. 12. cap. 25. Semper in requieta aqua crassamen aliquid in imo reperitur. Rurfus cap. 41. Donec crassamen in modum facis exiit.

CRASSAMENTUM, *i*, n. [*μαρσιν*] Crassitudo. Gell. 17. cap. 9. Surculi duo erant teretes, oblonguli, pari crassamento, ejusdemque longitudinis. Crassamentum, pro Crassamen. Columel. lib. 12. cap. 12. Nam quoties etiam pro longum tempus diffunditur, aliquid crassamentum in imo simile fieri reperitur.

CRASSINO, **CRASSINUS**. V. CRAS.

CRATERIS, *is*, f. [*κρατῆρις*] Herbæ genus, cujus semen testium est simile, de qua Plin. lib. 26. cap. 10.

CRATEGUM. V. CARTHAGON.

CRATEGONON, sive **CRATEGONON**, n. [*κρατῆριον*] Genus herbe. Plin. lib. 27. cap. 8. Crategonon spica tritici simile est, multis calamis ex una radice micantibus, multorumque geniculorum. Nascitur in opacis, semine mili, vehementer aspero gustu. De hac multo plura ibidem & aliis locis.

CRATEIS, *idis*, f. alias Hecate, mater Scyllæ. Ovid. 13. Met. 749. Nereis his contra refecuta Crataide natam.

CRATER, *eris*, m. in accusat. craterem, vel cratera [*κρατῆρ*] *κράτῆρ* & *κρατῆρ*, quod est Tenere, vel cadere. Vel potius *κράτῆρ* & *κρατῆρ*, id est Mittum est. V. Snakenburg. Ind. in Curt. Vas ex quo bibebatur, vel hauriebatur potius vinum in calices: quo etiam diis libabatur, in mediis mensis poni solitum. Virg. 7. *Æn.* 528.

Crateras magnos statuunt, & vinea coronant. Cic. 6. Verr. 13. 1. Ideo præteribo, quod iste mensas Delphicas ex niarmore, crateras ex ere pulcherrimas, vim maximam vasorum Corinthiorum, ex omnibus ædibus sacris Syracusis abstulit. Al. Pulcherrimos. Stat. 10. Theb. 307.

— Bacchus in altos
Crateras, paterasque redit.

Ahenus crater. Virg. 9. *Æn.* 165.
— fufique per herbam
Indulgunt vino, & vertunt crateras ahenos. i. e. Potant.

Antiquus. Virg. 9. *Æn.* 266.
Cratera antiquum, quem dat Siodonia Dido.

Argenti crateres. i. e. Argentei. Perf. 2. Sat. 52.

Capax urnæ crater. Juven. 12. Sat. 44.

Cælatas. Ovid. 8. Met. 668.

Corneus. Martial. 12. 32.
Et cuni lucerna, corneoque crater.

Delicatus. Cic. 2. Att. 14. Quoniam putas prætermittendum nobis esse hoc tempore cratera illum delicatum.

Fractus crater in hostes. Stat. 1. Achill. 114.

Impressus signis. Virg. 5. *Æn.* 536.

Inauratus. Ovid. 2. Fast. 251.

Magnus. Virg. 2. Georg. 457.
Et magno Hylæum Lapithis craterè minantem.

Sodalis Veneris. Hor. 3. Carm. 18. 7. Crateram Veneris sodalem dixit, quia sine Cerere & Libero friget Venus. Porphyr.

Solidus auro crater. Virg. 2. *Æn.* 765.

Vacui mero crateres. Stat. 2. Theb. 76.

Induere corona magnum cratera. Virg. 3. *Æn.* 525.
Tum pater Anchises magnum cratera corona
Induit, implevitque mero.

Lacessere aliquem magno craterè. Valer. 5. Argon. 571.

Sistitur argento crater. Ovid. 8. Met. 669.

Crater, pro Vase in quo cibus coquitur, vel mensæ apponitur. Ovid. 5. Fast. 522.
Nunc dape, nunc posito mensæ emituere Lyæo:
Terra rubens crater, pocula fagus erant. Craterem refert ad Dapes; Pocula ad Lyæum. [Immo utrumque potiorum vas, sed Crater haud dubie majoris generis, unde vina, cyathis hausta, Poculis, i. e. patris vel scyphis infundebant.

Crater, Signum calcæste, quod oritur decimo sexto Calend. Mart. vesperè. V. Arat. v. 448. & ejus Interpretes. conf. CRATERA.

Crater, est quam vulgo Pelvim appellant in fontibus manufactis, id est fontis aquæ conceptaculum. Plin. 5. Epit. 6. ad Apollinarem, Hic juxta fonticulus: in hoc crater, circa siphunculi plures miscent jucundillimum murmur. Ibidem paulo infra, Et stibadio aqua velut expressa cubantium pondere, siphunculus effluit, cavato lapide fuscipitur, gracili marmore continetur, atque ita occulte perforato, ut impleat nec redundet.

Crater in monte Ætna appellatum est Foramen, per quod ignis ciniſque evomitur; quod quom aliquando duobus in locis heri videatur, duos esse hujusmodi crateres dixere. Strabo, Ipsa vero montis Ætnæ cacumina flagrantibus incendiis multipliciter mutari manifestum est. nunc quidem in craterem collabitur ignis, nunc divisus egreditur, modo igniti defluunt rivi, modo flammæ aut fumus, fuligine confurgunt. Plin. lib. 3. cap. 8. Mons Ætnæ nocturnis miris incendiis: crater ejus patet ambitu itadorum viginti. V. Diogen. Laert. in Vita Platon. S. 18. ejusque Interpp.

Crater, Vorago, seu hiatus terræ. Ovid. 5. Met. 424. de Plutone Proferpnam rapiente,

— in gurgitis ima
Contortum valido scæptrum regale lacerto
Condidi: icta viam tellus in tartara fecit,
Et pronos currus medio craterè recepit. h. e. In mediam voraginem.

Item, Sinus in litore Campano, a Miseno Athenæum usque extensus, duobusque pæne coœnibus promontoriis incurvatus, ut est auctor Strabo lib. 5.

CRATERA, *æ*, f. Idem, quod Crater. Hor. 3. Carm. 18. 7. & 2. Serm. 4. 80. Sive gravis veteri crateræ limus adhaesit. Al. Crateræ. q. V.

CRATERITES, *æ*, m. Gemma est inter chrysolithi & electri colorem. Plin. lib. 37. cap. 10.

CRATERIA, *æ*, f. Vasis genus, quod nunc Situlam vocamus, auctore Nonio 15. 36. Nævius Lycurgo, Nam ut ludere lætanteis inter se vidimus propter animum, crateris fumere aquam ex fonte. Varr. de Vita Pop. Rom. lib. 3. ad Sibaritanam prædam, in qua sunt tripodas, crateræ, anancæa pocula nobilium Tarentinarum. V. Barth. ad 2. Theb. Stat. p. 300. & Interpp. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.

Crateræ vocabulum trahitur a Cratere, quod vas est vini. Festus. Al. Crætera. [Parum constat diversimode hoc a Cratere, seu Cratera, an idem vasis genus fuerit. Adducta certe a Nonio loco de Potorio vase intelligenda videntur. Ciceronis haud dubie, quia Græcum *κρατῆρ* exprime debuit, & Hydria jam v. antec. meminert, nec hanc intelligi putes.

CRATERIS, *i*, m. [*κρατῆρις*] Statuarius nobilis, quem probatissimis signis Palatinas domos Cæsarium reperiit auctor est Plin. lib. 36. cap. 5. Fuit & alter Craterus pictor, qui Comædos Athenis in Pompeo pinxit, teste eodem Plin. lib. 35. cap. 11.

Craterus, Macedo e comitibus Alexandri, qui etiam res ejus gestas scripsit, cujus nomen in Aristide Plutarchus.

Craterus, Medicus item fuit insignis, de quo Cic. 12. Att. 13. Commovet me Atica, ætli assentior Cratero. Hujus servum scribit Porphyrius Tyrius lib. 1. *ἐπὶ κρατῆρος τῶν ἐπιπέδων*, morbo inusitato affectum, quom medicamenta non prodesse, viperæ, piscis in formam figurata, & ab eo devorata, sanum factum. Hujus Crateri meminit etiam Hor. 2. Serm. 3. 161. Perius 3. Sat. 65.
Ecquid opus Cratero magnos promittere montes?

CRATES, *ætis*, m. [*κρατῆρ*] Thebanus, philosophus Cynicus, Diogenis discipulus, qui ut Suidas, itemque Diogenes sunt auctores, in pecuniam omnem substantiam redigens, apud trapezitan depositum hac lege, ut si filii philosophi essent, eam indigentibus civibus distribueret, nihilo philosophos indigere existimans. Si autem idiotæ, eis redderet: ut vacuis virtute saltem opes optularentur. Philosophus autem in Vita Apollonii, & Diocles substantiam aunt in mare projecisse, ut liberius philosopharetur. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obsidentem missus legatus, sua auctoritate ab obsidione patria removit. Auctor Plutarchus.

Crates, quom indoctum puerum vidisset, pædagogum ejus percussit. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Item Crates, Atheniensis, poeta comicus antiquæ Comædiæ, auditor Polemonis philosophi, ut tradit Suidas. V. Meurf. Biblioth. Artic. lib. 2. Crates Mallotes grammaticus, sub Ptolemæo Philometore, æqualis Aristarchi grammatici, cognominatur Criticus, sive Homericus. scripsit in Iliada & Odyssæam libros 1x commentariorum. Auctor Suidas. Hic, ut ait Tranquill. in lib. de Illustrib. Grammat. cap. 2. studium grammaticæ primus Romam intulit. missis enim ad Senatam ab Attalo rege sub ipsam Ennii mortem, plurimas acroasias fecit, assidueque per omne tempus legationis disseruit; nostris quoque exemplum fuit ad imitandum. Hæc ille.

CRATES, *is*, f. [*κρατῆρ*] Tabula viminibus contexta. Plaut. Pœn. 5. 2. 65. Sub cratim uti jubeas sese supponi. Sed usitatus in plurali utimur. Liv. 10. 38. Ibi mediis fere castris locus est conceptus cratibus, pluteisque & linteis contextis.

Æratæ. Stat. 4. Theb. 110.
Omibus aratæ propugnans pectora crates.
Arbutæ. Virg. 1. Georg. 166.

Ficariæ crates, Catoni lib. 2. de R. R. cap. 48. Ubi præcipit seminario imponi crates ficarias. Sed quæ sint ficariæ crates, haud satis pervium. Multi enim multa. Turnebus autem Eas intelligit, quibus hîc dum sicantur acclinatis in testudinis morem, adversus injuriam pluvie noctifque rorem defenduntur, de quibus Columel. scribit lib. 12. cap. 15. Sed & in cratibus strætæ ficus sicantur in sole, quod *ἡλιόπυλον* Græci vocant. Hæc Turneb. Adverf. 6. 23. conf. Pitisc. Lex. [*ἡλιόπυλον*].

Rara. Juven. 11. Sat. 82.
Sticti terga suis rara pendentiæ cratè
Moris erat quondam festis fervare diebus.

Stercorariæ crates. Cato cap. 10.

Textæ. Hor. Epod. 2. 45.
Claudenque textis cratibus lætum pecus,
Diflenta siccet ubera.

Vimineæ. Virg. 1. Georg. 95.
Solvete crates favorum. Virg. 4. Georg. 214.

Spinæ crates, Metaph. Ovid. 8. Met. 806.
Ventris erat pro ventre locus: pendere putarès
Pectus, & a spine tantummodo cratè teneri.

ponitur etiam pro Ocra apud Virg. 1. Georg. 95.
Multum adeo, raris glebas qui frangit inertes
Vimineæque trahit crates, juvat ara. Et Plin. 18. 18. Semèa protinus injiciunt, cratesque dentatas super trahunt.

CRATICULA, *æ*, f. [*κρατῆρ*] dinini. In qua cibi torrentur. Martial. lib. 14. 227.
Parva tibi curva craticula fudet ofella.
Argentea craticula. Petron. cap. 31.

CRATICULUM, *i*, n. a Græco *κρατῆρ* deducitur, inquit Festus. Quidam *κρατῆρ*, vel *κρατῆρις* legunt. Scalliger A crate.

CRATICULUS, *a*, um. Adj. Cancellatus. Cato R. R. cap. 13. Lucernas craticulas duas. Popma legit, Etraculicas: sed alii omnes conjungunt. [Immo non omnes: nam sunt qui line copula legunt: Lucernas, craticulas. alii alter. Vix admitti potest istud Craticulus adjectivum, nec quale sit intelligi. Craticulatas potius dixisset Cato, si ad Craticum fessili-

similitudinem nescio quam confectas lucernas intelligi voluisset. Forte Grandiculus scripsit, verbo Plautino, & ad rem subjectam certe perquam accommodato.

CRATITIVS, a. um. Adj. ut, Cratitii parietes, Qui cratibus infertis fiebant, seu afferibus arrectis, transversisque in modum cratis: vocanturque alio nomine Intergerini, ut etiam Festus ostendit: quod videlicet vicinorum conacula his dirimerentur. Vitruv. lib. 2. §. extr. Cratitii vero parietes velim quidem ne inventi essent, quantum enim celeritate & loci laxamento profunt, tanto majori & communi sunt calamitati, quod ad incendia uti fauces, sint parati.

CRATIO, Ære. Occare. Plin. lib. 18. cap. 23. Utilissimum simul & herbarum arare, deinde cratire, ferere florem ex foenilibus, atque ex præsepibus fœno delapsum spargere prius, quam cratiantur. Cratire vocat, Terram cratibus in pulverem resolvere, & fœmen jactum obruere.

CRATHIS, cum th aspirato, [Κραθίς] Herodoto lib. 1. Achæorum fluvius, a quo qui in Italia sic cognominatur, nomen accepit. De quo Ovid. 15. Met. 315.

Crathis, & hinc Sybaris vestris conterminus oris
Electro similes faciunt auroque capillos. Hunc & Lapidofum esse ait 3. Fast. 581. Hujus fluvii meminit Plin. 3. 10. Hic, ut ait Strabo lib. 6. multis medietur morbis, hominesque in eo lotos, cæsarie candidos & flavos efficit.

CRATICULA, V. CRATES.

CRATINUS, l. m. [Κρατίνος] Atheniensis comicus antiquæ Comædiæ, vir voluptati deditissimus, puerorumque amator, docuit fabulas XXI, vicit IX. Auctor Suidas. Locus Suidæ corruptus, scripsit enim Fabulas XXXVII, ut, clare patet ex Athenæo, Hefychio, aliisque Auctoribus. Hujus etiam meminit Hor. 1. Epist. 20. 1.

Prisco si credis, Mæcenas docet, Cratino:
Nulla placere diu, nec vivere carmina possunt,
Quæ scribuntur aquæ potioribus.

Fuit & alter Cratinus, Poeta comicus, qui VI Fabulas scripsit. V. Athenæum lib. 14. &c. Hefych. Polluc. & alios.

Fuit & Cratinus quidam pictor, cuius meminit Plin. lib. 35. cap. 11. Auda. Pers. 1. Sat. 123.

CRATIO, Ære. V. CRATES.

CRATIPPUS, i. m. [Κρατίππος] Mitylenæus, quem Athenis docentem audivit Ciceronis filius: ut est in proœmio librorum De officiis. Hic Pompeium post Pharsalicam pugnam fugientem apud Mitylenam, occurrens ullo solatus est verbis philosophicis, ad spemque hortatus, quam quædam de providentia disseruisset, resque Romanas tandem labi esse necesse affirmaret. Plutarch. in Pompeio.

CRATIS, sine aspiratione [Κρατίς] Africæ fluvius, e Sicyone lacu profuens in Oceanum, juxta quem nonnulli fabulati sunt electrum nasci. V. Plin. 17. cap. 2.

CRATYLUS, i. m. [Κρατύλος] Atheniensis philosophus, Heracliti discipulus, & Platonis mortuo Socrate præceptor: ex cuius nomine dialogum de Significatione nominum, Cratylum inscripsit. Diog. Laert. in Plat. S. 6.

CRAUGIÆ, Insulæ duæ sunt, quæ Spiræo promontorio objacent. Auctor Plin. lib. 4. cap. 12.

C R E

CREBRA, æ. f. [κρεβρα] ex κρεβς caro, & ἄρα captura. Mart. Capell. 9. p. ult. Artes creagris vix amicis Atticis. Gloss. Lidor. Creagræ, Fuscinae ad carnes de caldaris profendas.

CREBRIA, V. CREBRIA.

CREBER, bra, brum. [συχρὸς, συμενὸς] Freuens; quasi Crescens numero. Virg. 3. Georg. 470.

Non tam creber, agens hiemem, ruit æquore turbo.
Crebri ad terram decidunt. Plautus Pæn. 2. 3. 8. Et Amphit. 1. 1. 81.

Crebri hortes cadunt. Liv. 1. 31. pr. Crebri cadere cælo lapides.
Africus creber procellis. Virg. 1. Æn. 85.

— creberque procellis Africus.
Agmen crebrius. Ovid. 1. de Arte Am. 66.

Amplexus crebri. Ovid. 9. Met. 537.
Anhelitus. Virg. 5. Æn. 199.

Auster. Virg. 5. Æn. 764.
Creber & aspirans rursus vocat Auster in altum.

Compellationes crebræ. Cic. 12. Fam. 25. i. e. Frequentes.
Diluvia crebra, & assidue tempestates. Plin. lib. 8. Epist. 17.

Funale crebrum. Cic. de Senect. 44. Delectabatur crebro funali & tibicine. [i. e. Crebro lato & relato, interprete J. F. Gronov. Obs. 3. 6.

Perperam in ed. Lond. ad Crebro Adv. hic locus referabatur.
Gemitus. Ovid. 10. Met. 509.

Ïctus. Hor. 1. Carm. 25. 2.
Ïctibus crebris juvenes protervi.

Ïctus creber, aut languidus. Plin. lib. 11. cap. 37. §. 88.
Ïctus crebros congeninare. Virg. 12. Æn. 713.

— tum crebros enibus Ïctus
Congeninant.

Litteræ crebræ. Cic. 16. Fam. 5.
Ïlicibus crebris sacra nemus accubet umbra. Virg. 3. Georg. 314.

Mobilitas crebra. Ovid. 15. Epist. 48. de Concubitu.
Mortes crebræ. Tacit. 2. Hist. 30.

Nuntius creber recurrit. Claud. 2. in Eutrop. 323.
Pericula. Sen. Herc. fur. v. 327.

— nemo se tuto diu
Periculis offerre tam crebris potest.
Pocula. Lucret. lib. 4. 1226.

Pulsus. Virg. 12. Æn. 533.
— crebro super ungula pulsus

Incita.
Quæstu crebro petere aliquid. Tacit. 3. Ann. 55.

Repulsus. Lucret. lib. 4. 105.
— assiduo crebroque repulsus.

Rumore crebro vulgi lacerari. Tacit. 15. Ann. 73.
Salicis crebro oppletus locus. Plaut. Aulul. 4. 6. 9.

Sermo creberrimus. Cic. 14. Philipp. 14. Scitis enim per hos dies creberrimum fuisse sermonem: ne per Idus Quintiles, qui dies hodie est, cum sciscibus descensurum.

VOL. I.

Silva. Lucret. lib. 6. 1304.

Sonus. Plin. lib. 10. cap. 29.

Tela. Virg. 11. Æn. 611.

— fundunt simul undique tela

Crebra nivis ritu.

Terræ. Virg. 5. Æn. 127.

— crebris freta concita terris. i. e. Insulis. Al. Consta.

Vocibus crebris petere aliquid. Claud. in sec. Conf. Stil. 54.

Venæ & arteriæ crebræ, multæque toto corpore intextæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.

Crebræ, vel potius quotidianæ, compellationes. Cic. 12. Fam. 25.

Creber in eo fuit: h. e. Freuens & assiduo. Cic. pro Planc. 83. Sig. 1. Att. 19. Et in scripto multo effem crebrior quam tu.

Frequentia rerum creber. Cic. 2. de Orat. 56. Thucydides omnes dicendi artificia mea sententia facile vicit, qui ita creber est rerum frequentia, ut verborum prope numerum sententiarum numero consequatur.

Creberrimos fluctus dixit Gell. 2. cap. 30. pro Creberrimos.

CREBRÆ, Adv. Vitruv. 2. 9. Palationibus crebræ fixa.

CREBRITER, Adv. etiam Vitruv. 8. 3. & 10. 19. Sed usitatum magis

CREBRIO, Adv. [συχρὸς] Frequentur. Ter. Heaut. 1. 2. 31. Scortari crebrionolunt.

Crebro & Interdum. Cic. 1. de Legib. 15. Crebro insiftens, interdum acquiescens.

Reverberari crebro. Curt. 8. 0. 7.

Compar. Studiosius & crebrius aliquid agere. Cic. 1. de Divin. 93.

Etruscis autem, quod religione imbuti studiosius & crebrius hostias immolabant.

Superl. Creberrime. Cic. 1. de Divin. 56. Quæ creberrime commemorantur a Stoicis.

Creberrime utitur Cæsar. Aurel. Tard. 2. 2. Adducere buccas creberrissime.

CREBRITAS, ætis. f. [συχρὸτης] Frequentia. Cic. 3. Fam. 1. Ut longi temporis usuram, qua caruimus, intermissa nostra consuetudine & gratia, & crebritate & magnitudine officiorum meorum faciam. Idem 13. Att. 18. Tanta erat crebritas litterarum.

Concinnitas crebritateque sententiarum. Cic. de Clar. Orat. 327.

CREBRITUDO, Ætis. f. pro Crebritate. Sifenna lib. 4. Historiarum. No. nius 2. 178. Antiquum.

CREBRESCO, crebrui, vel CREBRESCO, bui, [συχρῶμαι] Ære. Crebrum fieri. Plin. 6. Epist. 26. Tum crebrescere fragor, adventate etiam, &c. Optatæ auræ crebrescunt. Virg. 3. Æn. 530.

Sermonem crebrescere. Virg. 12. Æn. 222.

Famam Germanicæ cladis crebrescentem nequaquam mæsta civitas excipiebat. Tacit. 4. Hist. 12.

CREBRISURUS, a. um. Adj. ut, Vallum crebrisurum apud Ennium, significat Vallum crebris suris, hoc est palis munitum. Festus.

CRĒDO, credĕdi, creditum, [πισθῆναι] Ære. est Dictis vel factis fidem habere. Virg. 2. Æn. 247. De Cassandra,

Ora dei iusti non unquam credita Teucris.

Crebo illum jam assuturum esse. Ter. Eun. 4. 6. 1.

Credam fore, dum quidem ipse in manu habeo. Plaut. Afin. 2. 4. 57.

Crebo te credere. Ter. Andr. 5. 4. 45.

— omnes nos gaudere hoc, Chreme,

Te credo credere. CH. ita me dii ament, credo.

Avidissime credere. Plin. lib. 5. cap. 1.

Cito credere de aliquo. Cic. 3. Fam. 11. Bis ad te scripsi, me purgans diligeret, te leviter accusans in eo, quod de me cito creditidisses.

Recte credere de aliquo. Cic. 9. Att. 11. Recte non credis de numero militum.

Magis credo. V. MAGIS.

Obstinate credere. V. OBSTINATUS.

Satis credo. Ter. And. 4. 1. 49. Idem Eun. 5. 8. 21.

Gaudeo, c. facis credo, nihil est Thaidæ hac, frater, tua &c.

Tarde. Ovid. 2. Epist. 9.

Temere. Ovid. ad Liv. 329.

Temere alicui de re aliqua. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Non temere. Cic. de Petit. Conf. 30. Nervos atque artus esse sapientiæ, non temere credere.

Si credere dignum. Virg. 3. Georg. 391.

Sic creditis alta vetustas. Sil. lib. 1. 26.

Vix credere possis. Quam sibi non sit amicus. Hor. 1. Serm. 2. 19.

Credere, Putare, inquit Donatus. Ter. Adel. 4. 5. 59.

Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos?

Inonestam sibi creditit orationem Socrates, quam ei Lyfias reo composuerat. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Crebo, addimus, inquit Donatus, ad ea quæ apud nos parum certa sunt, ut Dubitationem potius quam Certitudinem significet. Ter. Adel. 1. 2. 71.

Crebo, jam omnium tædebat.

Crebo, Ironice dictum, inquit Donatus. Ter. Eun. 5. 2. 23.

Abin hinc infans? p. quid ita vero? debeam.

Crebo, isti quicquam suscipere, si id fecerim. Cic. 1. de Nat. Deor. 86. de latronibus & sacrilegis loquens, Crebo, aut illos mortis timor terret, aut hos religionis.

Crebo, Vere scio. Ter. Phorm. 1. 1. 6. Ei credo munus hoc corraditur.

Cic. 5. Verr. 216. At uberiora cibaria facta sunt caritate. credo: neque id est novum, neque reprehendendum. Donatus.

Crebo, interpositum. Cic. 1. Fam. 9. Exarxi non solum præsentis, credo, iracundia.

Crebo, in responsione. Ter. Eun. 2. 2. 41.

Num quidnam hic quod nolis vides? p. te g. credo. at numquid aliud?

Crebo qui, pro Nimirum qui. Cic. 6. Verr. 33. Pueri autem Sifennæ, credo, qui avidissimum quæ in istum testimonia essent dicta. Et pro Rosc. Amer. 111. Crebo propterea, quod quibus in rebus interesse non possumus, in his operæ nostræ vicaria fides amicorum supponitur. pro Utique.

Crederet, dubitantis. Certum esse, fidentis. Ter. Eun. 4. 7. 42.

— quin redimus? jam hæc tibi aderit supplicans

Utro. T. H. R. credin? g. immo certe.

Crederet alicui. Plaut. Bacch. 2. 2. 7.

Venire tu me gaudes: ego credo tibi.

Crederet alicui quod dicit. Ter. Eun. 4. 4. 37.

Xxxx

— age nunc bellua,

Credis huic quod dicat? *Pr.* quid isti credam? res ipsa indicat.
 Credo ne tibi hoc nunc, peperisse hanc e Panphilo? *Ter. Andr.* 3. 2. 17.
 Mihi crede. *Cic.* 6. *Verr.* 28. Fuit tanti, mihi crede: haberes quod
 defenderes. vel Utiq; significat. *Cic.* 10. *Att.* 4. Non sum (mihi crede)
 mentis compos. [Atque ita *Cic.* *scipissime.* Poetæ elegiaci contra,
 ob metrum, Crede mihi.
 Credere alicui de. *Cic.* 8. *Att.* Quod si voluerit tibi obtemperare, &
 nobis de Cesare credere. &c.
 De se alicui. *Ovid.* 1. de *Pont.* 8. 13.
 Caspius Ægyptos, de se si creditur ipsis,
 Condidit, & proprio nomine dixit opus.
 Chirographis alicuius. *Cic.* 10. *Fam.* 21. *pr.*
 Famæ. *Ovid.* 9. *Epist.* 119.
 Fidei. *Ter. Eun.* 5. 2. 59. Crede hoc meæ fidei, dabit hic aliquam pu-
 gnâ denuo.
 Mustelæ credere. *Plaut. Stich.* 3. 2. 43.
 Certum est mustelæ posthac nunquam credere. Genus erat au-
 guri domesticum, quum vel serpens, vel mustela visa erat, vel gallina
 cecinerat, aut canis ater ædes ingressus erat. Hoc aspiciunt inventum
 fuerat a Telegono, ut refert Suidas in *Τηλεγονῶν*. *Ter. Phorm.* 4. 4. 25.
 Introiit in ædes ater alienus canis;
 Anguis per impluvium decidit de tegulis;
 Gallina cecinit, &c.
 Oraculis credere. *Curt.* 10. 5. 33.
 Pretio credere jubemus illum cui rem vel magni, vel exigui momenti ef-
 fectus persuadere volumus, ex eo quod vel magno, vel parvo pretio com-
 parata est. *Claud.* de *Birro*, 4.
 Si mihi nulla fides, credere vel pretio.
 Rumori credere. *Suet. Vesp.* 6. Quali minus rumori crederent.
 Sententiæ alicuius de utilibus, atque honestis. *Quintil.* lib. 2. cap. 8.
 Verbis blandis. *Ovid.* 2. *Epist.* 49.
 Credere, pro Confidere. *Ovid.* 17. *Epist.* 172.
 Moribus & vitæ creditit ille meæ. *Virg.* 2. *Ecl.* 17.
 O formosæ puer, nimium ne crede colori. *i. e.* Ne confide. *Ser-
 vius.*
 Credere & confidere. *V. CONFIDO.*
 Credere se alicui, h. e. Fidei ejus committere. *Plaut. Trin.* 1. 2. 102.
 Crede huic tu te, jam suam rem melius gesserit. Per ironiam
 dictum. *Al. Credo.*
 Committere & credere aliquid fidei & potestati alicuius. *Cic.* 1. *Q. frat.* 1.
 Rectissime & credere & committere omnia alicui. *Cic.* 1. *Q. frat.* 1.
 Causam diis credere. *Lucan.* lib. 7. 77.
 Concubinas alicui. *Martial.* lib. 12. 49.
 Custodiam alicui. *Clemens* in *l. ult. D. de custod. reorum.*
 Pecunia præsidio canum credere. *Auctor ad Heren.* lib. 4. 47. Nam quum
 canes fungantur officiis luporum, cuinam præsidio pecunia credemus?
 Pignora sua alicui. *Ovid.* 3. de *Arte Am.* 486.
 Summam belli puero. *Virg.* 10. *Æn.* 70.
 Num puero summam belli? num credere muros?
 Se credere Neptuno, pro Se committere mari. *Plaut. Rud.* 2. 6. 2.
 Se credere caelo præceptibus pennis, pro Volare. *Virg.* 6. *Æn.* 14.
 Dædalus (ut fama est) fugiens Minoia regna,
 Præceptibus pennis ausus se credere caelo.
 Se credere audent gramina in novos soles. *Virg.* 2. *Georg.* 333.
 Inque novos soles audent se gramina tuum
 Credere. *i. e.* Egredi terram, & crescere.
 Se hostibus perfidis credere, Dedere. *Hor.* 3. *Carm.* 5. 33.
 Male credere, *i. e.* Diffidere. *Ovid.* 12. *Met.* 115.
 Dixit: & anteactis veluti male crederet, hastam
 Misit in adversum Lycia de plebe Nemetem.
 Credere alicui alicui, pro Communicare secretum, consilia, & hujus-
 modi. *Ter. Adel.* 4. 5. 6.
 Quandoquidem hoc nunquam mihi ipse voluit credere.
 Animum (suum) credere alicui. *Ter. And.* 1. 5. 38.
 Consilia sua credere alicui. *Ter. Eun.* 3. 1. 11. *Idem Adelph.* 5. 4. 18.
 Illum amant, me fugitant: illi credunt consilia omnia.
 Rem tanti sceleris, ignotis alienisque fervis non esse credendam. *Cic.
 pro Coel.* 53.
 Facinus magnum credere timido pectori, stultum est. *Pseud.* 2. 1. 3.
 Verba credere alicui. *Ter. Phorm.* 1. 2. 11.
 Cujus tu fidem in pecunia perpexeris,
 Verere ei verba credere?
 Credere se testis alicuius. *Cic.* 3. *Att.* 15. Ego si tuam fidem accusarem,
 non me potissimum tuis testis crederem. *i. e.* Non diversarer apud te.
 Credere uni omnia. *Cic.* pro *Lege Manil.* 68. Sic apud *Ter. Eun.* 3. 1. 12.
 Credere exercitum alicui.
 Credere alicui argentum, & similia: *i. e.* Servandum committere. *Plaut.
 Afin.* 24. 87.
 Nunquam hodie induces: ut tibi credam hoc argentum ignoto. *Sic,*
 Credere aurum fidei alicuius. *Plaut. Aul.* 4. 2. 8. Unde Creditores dicti.
 Argentum credere, aliter. *Liv.* lib. 27. extr. Res inter se contrahere,
 vendendo, emendo, mutuum dando, argentum creditum solvendo.
Plaut. Rud. 2. 7. 23.
 Tibi ego nunquam quicquam credam, nisi accepto pignore.
 Credere, absolute, subaudit Pecuniam, ut
 Credere fidei alterius. *Cic.* pro *Flac.* 46. Qui tamen creditid P. Fulvii
 Veratili lectissimi hominis fidei. *Al. Fide.*
 Credere mutuanti. *Plaut. Merc.* prol. 51.
 Conclamitare tota urbe: & predicare,
 Omnes tenerent mutuanti credere.
 Credas cui male. *Plaut. Curcul.* 4. 1. 20.
 Per syngrapham quidpiam alicui. *Cic.* de *Arusp. Resp.* 29. Alterum pu-
 bato regem, si habuerit unde tibi solvat quod ei per syngrapham credi-
 dit.
 Exegit quod creditid. *Cic.* pro *Rabir. Posth.* 39. An quum credebat inductus
 usuris, id agebat ut haberet quam plurimum? Poltequam exegit quod cre-
 diderat, ut exiffimaretur non egere, novum genus hoc gloria concupiscit?
 Credere culiculis, & arboribus, *i. e.* Sub agri pignore mutuam dare
 pecuniam. *Martial.* lib. 12. 25.

Quod mihi non credis veteri, Thelæfine, sodali,

Credis culiculis, arboribusque meis.

Credere sub usuris alicui. *Gaius* in *l. Mandatam inter.* §. 1. *D. Mandat.*
 vel contr. *Sic & Sine usuris credere, Ibid.*
 Periculo suo credere. *Ulpian.* *l. idemque.* §. Si mandavero. *D. Mandat.*
 vel contr. Quamvis si periculo suo creditidisset, cessaret, inquit *Labeo*,
 in usuris actio mandati. *Subaudi, Pecuniam.*
 Credendi appellatio generalis est, ait *Ulpian.* in *l. 1. D. de rebus credi-
 tis*, Nam cuicumque rei assentiamur alienam fidem secuti, mox recepturi
 quid ex hoc contractu, credere dicimur. Hæc ille. Sive ergo pecu-
 niam aliaque res, quæ non in specie, sed in genere redduntur: sive
 quid aliud cujus solutio speciem, id est individuum ipsum creditum exi-
 gat, (ut in deposito & pignore) alterius fide committamus, recte cre-
 dere dicimur. *Hotom.*
 Cere aliquid credere. *Virg. Perf.* 4. 3. 59.
 Campo credere aciem. *Plaut. Æn.* 42.
 Neu struere auderent aciem, neu credere campo.
 Libris arcana, Committere. *Hor.* 2. *Serm.* 1. 37.
 Ille velut fidis arcana sodalibus olim. Credebat libris.
 Nocti veritus se credere. *Ovid.* 4. *Met.* 620.
 Paludi alveosapum non credere. *Virg.* 4. *Georg.* 48.
 Pedibus se. *Sil.* lib. 4. 302.
 Pugnæ se. *Virg.* 5. *Æn.* 383.
 CREDUIS, pro Credas, frequens apud *Plaut.* ut in *Amph.* 2. 2. 40.
 Nunquam edepol tu mihi divini quidquam creduis post hunc diem?
Idem Bacch. 3. 72. Ipsius nec amat, nec tu creduas. *conf. Capt.* 3. 4.
 73. *Truc.* 2. 2. 52.
 CREDITUR, imperf. [*πισθεται*] pro Fides adhibetur. *Plaut. Stich.* 4. 1. 5.
 Nunc quia te amicum mihi experier esse, creditur tibi.
 Non temere creditur. *Cic.* pro *Rosc. Amer.* 62. Tamen non temere cre-
 ditur, neque levi conjectura res penditur.
 Creditur mihi apud illum. *Plaut. Menæh.* 4. 3. 25.
 Neque domi, neque apud amicum mihi jam quicquam creditur.
 Creditur, pro Commodatur. *Plaut. Perf.* 2. 5. 19.
 Ego rejiciam, habebanimum bonum. s. a. creditur, commodabo.
 Creditum est. *Ter. Adel.* 3. 4. 28.
 Ignotum est, tacitum est, creditum est.
 CREDENS, entis. Partic. [*πισθων*] ut, Fallere credentem. *Ovid.* 2.
Epist. 63.
 CREDITUS, a, um. Partic. [*πισθισυῖσθαι*] *Hor.* 1. *Carm.* 3. 5.
 Navis, quæ tibi creditum
 Debes *Virgilium*, finibus Atticis
 Reddas incolument precor.
 Cuncta (ut mos famæ) in majus credita. *Tacit.* 3. *Ann.* 44.
 In creditam pecuniam accipere. *Ulpian.* *l. Si remunerandi.* §. Apud *Ju-
 lianum.* *D. mandat.* vel contr. In creditam pecuniam videtur, inquit,
 accepisse. Sic enim *Florentina lectio.* *Alifilegunt, In creditum.*
 In deterius credita. *Tacit.* 3. *Ann.* 10.
 Solvere pecunias creditas. *Cic.* in *Pison.* 38.
 De pecuniis creditis suis dicere. *Cic.* de *Provin.* *Conful.* 7.
 Male credita *Claudia.* *i. e.* Male audiens. *Sil.* 17. 34. *Al. Mala.* h. e.
 Impudica. *Nic. Heinf.*
 Claudia, non æquæ populi male credita famæ. [Alias durissim-
 us versus sit quinque vocabulis in litteram insuavissimam desinentibus.
 CREDITUM, *i. n.* [*πισθισθη*] Quod nobis debetur. *Seneca* de *Benef.*
 lib. 2. cap. 20. Accipiam ergo, tanquam creditum, non beneficium.
 Publicum creditum. *Quintil.* lib. 5. cap. 10.
 Ire in creditum. *Paulus* in *l. Multum.* §. Mutui datio. *D. de rebus credi-
 tis*, Quoniam earum rerum datione possumus in creditum ire.
 Ire in creditum dicitur, non qui rem suam, sed certam speciem vindicat,
 sed qui in personam agit, ut sibi satisfiat. *Ulpian.* in *l. procuratoris.* *D.*
 de tributor. actio. Plerumque tamen simpliciter pro Credere accipitur:
 ut apud *Paulum*, in *l. 2. D. de cert. petat.* & *Mæcianum* in *l. servo invito*
 in *fin. D. ad Senatufconsult.* *Trebell.*
 Possidere in creditum dicitur, Qui in possessionem pignorum debitoris,
 ex decreto Prætoris missus est. *Ulpian.* in *l. a Divo.* *D. de re judic.*
 Solvere creditum. *Sen.* de *Benef.* lib. 2. cap. 34. Post deinde aliter be-
 neficium, aliter creditum solvitur.
 Inter Creditum & Mutuum. Mutuum enim id vocamus, Quod vel ex
 datione alicuius, vel numeratione debetur: in ceteris rebus appellatio
 mutui non habet locum. Creditum autem dicitur & Ipsum mutuum,
 & quod ex legati causa debetur, & quod ex pretio venditi redigitur. &
 quod ex testamento competit, & (ut uno verbo dicam) id quod ex
 quacunque causa debetur. Hæc *Harmoniopol.* de *Mutuo & pignoribus.*
 CREDITOR, oris. m. [*πισθιστης*, *πισθιστης*] *Caius* de *Verb.* significat. Credi-
 torum appellatione non ii tantum accipiuntur, qui pecuniam credide-
 runt, sed omnes, quibus ex qualibet causa debetur, sicuti ex empto, vel
 ex locato, vel ex ullo alio contractu debetur. *Cicero* 3. in *Verr.* 73. Erant
 nonnulli togati, creditores Græcorum, quibus ad exigendas pecunias
 improbilissimi cuiusque legati plurimum prodebat gratia. *Hor.* 2. *Serm.* 1. 65.
 Integer est mentis *Damalippi* creditor? esto. *h. e.* Qui *Dama-
 sippo* creditid pecuniam.
 Totius summae creditor. *Quintil.* lib. 5. cap. 82.
 Inter creditores debitoris corpus dividere. *Quintil.* lib. 3. cap. 6.
 Sponsores & creditores. *Cic.* pro *Quint.* 73. Etenim si ex edicto posse-
 dit, quæro cur bona non venierint? cur ceteri sponsores & creditores
 non convenierint?
 Creditoris sui negotia gerere. *Ulp.* *l. Si remunerandi.* §. Apud *Julianum.*
D. Mandat. vel contr.
 CREDITRIX, tricis. f. *Paulus* in *l. Claudius Felix.* §. Aut contra. *D. Qui*
 potior. in *pign.* vel *hyp.* Poterit uti exceptione rei judicatæ adversus pri-
 mam creditricem.
 CREDITIBILIS, e. [*πισθιος*] Quod ita verisimile est, ut credi facile possit.
Cic. 4. *Verr.* 180. Multa enim, quæ scio abs te esse commissa, quod aut ni-
 mium turpia, aut parum credibilia sunt, prætermittam.
 Credibile est. *Ovid.* 2. *Trist.* 72.
 Fortior credibilis. *Ovid.* 3. *Fast.* 618. h. e. *Dido* in morte sibi conscia
 scenda fuit fortior, quam cuiquam fuisset credibile.
 Conjectura rei alicuius credibilis. *Cic.* 2. de *Divin.*
 Narratio credibilis. *Cic.* in *Orat.* 124.

Sermo credibilis. Ovid. 1. de Arte Am. 467.
 Sit tibi credibilis sermo, confuetaque verba.
 Sroicum esse quidem, nec admodum credibile. Cic. 4. Acad. 85.
CREDIBILITER, Adv. [*πιστως*] Cic. pro Deior. 17. Id vos & a viro optimo, & ab homine minime sulto cogitatum esse conangitis: at quam non modo non credibiliter, sed ne suspicose quidem.
CREDULUS, a, um. Adj. [*πιστός*, *πιστός*] Qui quæcunque dicuntur facile credat. Cic. de Amicit. 99. Hæc enim in fabulis stultissima persona est, improvidorum & credulorum senum. Virg. 9. Ecl. 14.
 — sed non ego credulus illis. Quod in proverbium abiit.
 Credulo auditori opponit Religiosum iudicem Cic. pro Font. 13. Ubi discerni stultus auditor & credulus, ab religioso & sapienti iudice possit? Animus credulus. Sen. Troad. 1. 1.
 Homines. ut, Quando ista vis aut evanuit? an postquam homines minus creduli esse cœperunt? Cic. 2. de Divin. 117.
 Præbere se credulum. Cic. 15. Att. 16. Vel verba mihi dare facile patior in hoc meque hiberet præbeo credulum.
 Res. Ovid. 6. Epist. 21. Credula res amor est.
 Rates credulæ dicuntur, Quibus qui se committunt creduli, qui se posse omnia pericula vitare credunt. Sen. Hippol. v. 330.
 Senes creduli. Cic. de Senect. 36.
 Spes animi credula mutui. Hor. 4. Carm. 1. 30.
CREDULITAS, atis. f. [*πιστοσύνη*, *πιστοσύνη*] Facilitas ipsa credendi. Cic. 10. Fam. 23. pr. Credulitas enim error est magis, quam culpa. Martialis. lib. 5. 1. Et tumidus Galla credulitate fruar.
 Addicere credulitatem alicui. Curt. 7. 7. 8.
 Damnum esse solet puellis credulitas. Ovid. 17. Epist. 39.
 Capi credulitati. Ovid. 1. de Pont. 1. 44.
 In bonam partem Christiani Scriptores usi sunt ut Salvian. lib. 3. de Provid. Qui tam magnam credulitatis & fides mercedem hoc sæculo esse volumus, qualis credulitas & fides esse debeat considerate.
CREDUO, V. Credulus, in **CRUDO** ad fin.
CREMASTÈRES, um. m. pl. [*κρημαστήρες*] Nervi, a quibus testes dependent. Columel. lib. 6. cap. 26. Deinde prius quam ferrum admoveras, duabus angustis lignicis regulis (veluti forscipibus) apprehendere testium nervos, quos Græci *κρημαστήρες* ab eo appellat, quod ex illis genitalis partes dependent. V. Celf. 7. 18.
CREMATIO, **CREMATOR**, V. **CREMO**.
CREMÈ, es. [*κρημη*] Urbs Ponti, a qua gentile Cremesius. Steph.
CREMEN, **CREMENTUM**, pro Augmento, V. **CRESCO**.
CREMÈRA, æ. f. [*κρημύρα*] Fluvius Tuscæ, apud quem Fabii a Veientibus occisi fuerunt. Juven. 2. Sat. 155.
 Quid Cremere legio, & Cannis consumpta juvenus Tot bellorum animæ? V. Ovid. 2. Fast. 205.
CREMIUM, i. n. [*κρημύρον*] Columel. lib. 12. cap. 19. rusticos dicit ita nominare furculos aridos & minutos: quanquam scriptum est Gremia. Hermolaus in Plinium. Quidam Carnem frixam in frixorio interpretantur, quæ quo magis torretur, eo magis virtus & humor evacuatur: & in hac significatione Psalmodium interpretem usurpasset affirmant, ubi inquit Ps. 101. 4. vulg. Et ossa mea sicut cremium aruerunt. Sunt tamen qui Frixorium velint esse: alii Durum illud quod in frixorio remanet. Cinnamomi forte cremia discerni. Plin. lib. 12. cap. 19. Sed Hard. ex Mss. Sorte gemina legit.
CREMIALIS, e. ut, Arbores cremiales, l. 7. Dig. de solut. matrim. §. 12. Ita legunt Salmat. & Hocoman. Vulgo legitur Gremiales.
 Arbores Gremiales in edit. Flor. Ant. August. *Terme*. Alii Cremiales. vide Lex. Juris. H. St. Desiderabatur hæc dictio in ed. Lugd. de qua conf. Cang. Gloss.
CREMYNON, ònis. f. [*κρημύνον* Stephano] Oppidum non procul a Corintho, iuxta quod Thevus fuent, quæ omnes agros devastabat, occidit. Ovid. 7. Met. 435.
 Quodque suam securus arat Cremyna colonus. Ubi alterum M, versus gratia poeta est elisum. Crommyon autem per o, urbs est iuxta Afcalonem, de qua infra. Heinf. Suis & Cromyona. q. V.
CREMO, o, [*κρημύω*] are. Comburare. Plin. lib. 17. cap. 1. Ad Neronis principis incendia, quibus cremavit urbem. Equos cremare. Plin. lib. 7. cap. 30.
 Faces. Ovid. 8. Met. 878.
 Igni cremari. Cic. 2. de Legib. 57. Cæf. 1. Bell. Gall. 7.
 Sepultura humiliter cremari. Cic. 14. Philip. 34. Quod tamen ipsum pro patria non miserandum putatur: nec dispersis bustis, humiliter sepultura crematos, &c.
 Tempore leni cremari. Ovid. 2. Met. 811.
CREMANDUS, a, um. Partic. [*κρημύσθης*] ut, Membra cremanda. Ovid. in Ibin, 518.
 Des tua succensæ membra cremanda pyræ.
 Dare artus cremandos. Sen. Octav. v. 171.
 Etiam noverca, quum rogis artus tuos Dedit cremandos.
CREMATUS, a, um. [*κρημύσθης*] Partic. Cic. 1. de Divin. 47. O præclarum discessum (inquit) e vita, quum (ut Herculi contigit) mortali corpore cremato, in lucem, animus excesserit. De Calano Indo. Corinthus cremata flammis. Sen. Med. 1. 8.
 Hium crematum. Hor. 4. Carm. 4. 53.
 Gens, quæ cremato fortis ab Illo, &c.
 Mortuos crematos excitare. Idem Epod. 17. 79.
 Purgamenta cremata. Plin. 20. 5.
CREMATIO, ònis. f. [*κρημύσις*] Plin. lib. 17. cap. 2. Crematio ei multum virium adjicit.
CREMATOR, òris. m. Qui cremat. Tertull. adv. Marc. 5. 16. Cremator Deus, i. e. Qui flammis mundum puniturus est.
CREMABILIS, e. Gloss. Cyrill. Cremabilis, *κρημύσις*.
CREMIALIS, V. **CREMIUM**.
CREMŌNA, æ. f. [*κρημύνη*] Italiae Padum: de qua Strab. lib. 5. sic scribit, Cis Padum vero, circumque Civum celeberrimæ sunt civitates, Placentia & Cremona, mediâ in regione propinquissimæ: inter has, & Ariminum sunt Parma, Mutina, Bononia. Virg. 9. Ecl. 28.
 Mantua væ miseræ nimum vicina Cremonæ.
CREMOR, òris. m. [*κρημύρος*] Id quod exprimitur ex grano aliquo aqua macerato. Cato de R. R. c. 86. Ubi coctum erit, lacte addat paularim, usque adeo donec cremor crassus erit factus. Hinc cremorem præsanæ Galenus atque adeo medici omnes vocant succum ex hordeo cocto perco-

latum & expressum, quod vulgo dicitur hordeum mundatum. Celf. lib. 3. cap. 7. Ducenda alvus, vel aqua, vel præsanæ cremore. Ovid. de Medic. fac. 95.
 Hordea quem faciunt illis infunde cremorem.
CRENÆ, æ. f. [*κρηνῆ*] Hermolaus in Plin. lib. 11. cap. 37. Crenæ sunt inficula, a quibus crenata herbarum folia vocantur, hoc est ferrata, sectaque per ambitum. Hodie quoque multis locis signa quibus agrestes numerum aliquem in ferulis descriptum habent, Crenæ appellantur. In sagitta quoque, partis extræ lectio, in quam nervus inseritur, arcum tendere volentibus, Crenæ dicitur. Sed & in ipso arcu summa cornua, crenas suas habent, in quibus collocatur, sedetque nervus. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 11. cap. 37. §. 68. Post arteria & stomachus denticulatus callo in modum rubi ad conficiendos cibos, decretescuntibus crenis quicquid appropinquat ventri. In MSS. legitur Rēnis, aut Venis. V. Hard.
CRĒNIS, idis. f. Nymphæ nomen, teste Prisciano grammatico in septimo.
CRĒNĒUS, ònis. f. [*κρηναίος*] a **CRĒNE**, Gr. *κρηνη*, nomen Lapithe apud Ovid. in Metam. 12. 311.
CRĒO, [*κρηω*, *κρηω*, *κρηω*, *κρηω*] are. a Carne derivatur, inquit Perottus, & Producere significat. Cic. 5. de Fin. 38. Etenim omnium rerum, quæ & creat natura, & tuetur, &c.
 Natura enim fingit homines & creat imitatores & narratores facetos. Cic. 2. de Orat. 219.
 Creare & gignere artis maxime proprium est. Cic. 2. de Nat. Deor. 37.
 Terra creavit genus humanum. Lucret. lib. 5. §. 820.
 Arbores. Virg. 2. Georg. 9.
 Principio arboribus variâ est natura creandis.
 Carmina creata de aliquo. Ovid. 3. Trist. 14. 14.
 Palladis exemplo, de me fine matre creata
 Carmina sunt: stirps hæc progenies mea.
 Fruges. Lucret. lib. 2. 170.
 Tempora mutare annorum frugesque creare.
 Pecus creare, Gignere. Submittere. Ovid. 3. Fast. 245.
 Nunc secundus ager, pecoris nunc hora creandi.
 Portenta tellus. Lucret. lib. 5. 835.
 Multaque tum tellus etiam portenta creare
 Conata est.
 Fortes creantur fortibus. Hor. 4. Carm. 6. 29.
 Quæritur uxor pueris creandis. Hor. 1. Epist. 2. 44.
 Creare, Excitare, Efficere, ut Diffolutionem stomachi. Plin. lib. 9. cap. 48.
 Duritiem. Celf. lib. 2. cap. 13. Nam & atringitur aliquid eo adempto, quod interpositum ut id laxaretur effecerat, & mollitur eo detracto quod duritiem creabat.
 Errorum. Cic. 2. de Divin. 55. Nonnunquam etiam errorem creat similitudo.
 Fastidium creare dicitur mel. Plin. lib. 22. cap. 24. Ufus desumpti semper aptior, stomachum tamen inflat, bilem auget, fastidium creat, & oculis per se inutile aliquid arbitrantur.
 Lites creare & ferere. Plant. Pœn. 3. 2. 9.
 Luxuries creat in urbe, ex luxuria existat avaritia necesse est. Cic. pro Rofc. Amer. 75.
 Seditionem creare. Vellei. 2. 20. 1.
 Valetudinem adversam. Celf. lib. 1. in procem. Neque esse dubium, quin alia curatione opus sit, si ex quatuor principiis vel superans aliquid, vel deficiens adversam valetudinem creat.
 Vomitus. Plin. lib. 9. cap. 48.
 Creare, Afferre, cum dativo, ut *Erumnas* creare alicui. Plaut. Mil. 1. 1. 33.
 Commoditates alicui. Plaut. Pœn. 4. 2. 94.
 Fraudem suis cruribus captivæ suo. Plaut. Mil. 2. 3. 23.
 Odium sibi creare apud aliquem. Justin. 31. 4.
 Periculum alicui. Cic. 4. Verr. 90. Itaque hortari homines cœpit, ut aliquid Stenio periculi crearent criminifuge coningerent.
 Voluptatem creare inimici. Plaut. Calf. 2. 7. 3.
 Creare, Eligere, ut Censores. Suet. Aug. 37. Censores creati desitos longo tempore creavit.
 Consules. Cic. 9. Att. 11. Id assequitur si per Prætores Consules creantur. Ducem creare bello gerendo. Liv. 1. 23.
 Magistratum. Cic. 2. de Divin. 44. Quod quidem institutum Reip. causa est, ut comitorum vel in iudicis populi, vel in iure legum, vel in creandis magistratibus, principes civitatis essent interpretes.
 Vitiio magistratum aliquem creare, Adversus auspiciis. Liv. 23. 1. r. extr. Creator ingenti consensu Marcellus, qui extemplo magistratum occiperet. Cui ineunti Consulatum quum tonuisset, vocati Augures vitiio creatum videri pronuntiaverunt. adde lib. 8. 17. & 9. 7.
 Regem creare. Phæd. 1. Fab. 31. 8.
 Senatores creare. Suet. Aug. 40.
 Tribunalium aliquem rite. Quintil. lib. 2. cap. 4.
CRĒATUS, a, um. Partic. ut, Matre serva creatus. Flor. 1. 6.
 Genere dubio creatus. Ovid. 5. Met. 145.
 Cibi creati. Ovid. 1. Met. 103.
 Contentique cibus nullo cogente creatis,
 Arbuteos lætus, montanaque fraga legebant.
 Hostes tellure creati. Idem 7. Met. 30.
 Prætores creati. Nepos 1. 4. 4.
 Proles creata. Ovid. 7. Met. 30.
 Terrigenæ creati. Lucan. 4. 53.
CRĒATIO, ònis. f. [*κρησις*] ut, Creatio magistratum. Cic. 3. de Legib. 10.
 Liberos creationi studere. Ulp. in l. si paterfamilias. §. ult. D. de adoptionib.
CRĒATOR, òris. m. [*κρηστής*] Cic. 2. de Divin. 64.
 Nobis hæc portenta deum dedit ipse creator.
 Achilles magni creator; i. e. Pater. Ovid. 8. Met. 309.
 Calitum creator Jupiter. i. e. Pater. Sen. Hippol. v. 883.
 Te, te, creator cælum, testem invooco.
 Rerum creator & opifex. Lucan. lib. 10. 266. — ille creator
 Atque opifex rerum.
 Urbis Romæ creator Romulus. Cic. pro Corn. Balb. 31. Quod princeps ille creator hujus urbis Romulus, federe Sabino docuit, etiam hostibus recipiendis augeri hanc civitatem oportere.
CRĒATRIX, tris. f. [*κρηστής*] ut, Rerum creatrix natura. Lucret. lib. 2. 1116.

Bellorum dira creatrix. Sil. lib. 15. 184.
 Belli creatrix manus chalybum. Valer. 5. Argon. 143.
 Patria ò mea creatrix, patria ò mea genitrix. Catull. 61. 50. De Berynth. & Aty.

CREATURA, æ. f. [κρῆσις] Tertull. Apol. cap. 30. Illius est ipse (imperator) cujus & calum est & omnis creatura. V. Alcim. Advit. 2. 47.
 Pro Homine ponitur apud Vulg. interpr. Marc. 16. 35. & ad Coloff. 1. 13.
 CREAMENTUM, inis. n. [κρῆμα] Creatio. Prudent. Hamartig. v. 505.
 — ex elementis

Cuncta foliolibus, fluxoque creamine constant.

CREABILIS, e. Adj. Apul. Trifmeg. p. 85. Materia creabilis est, i. e. Creari potest. Adde August. Confess. lib. 12. cap. 10. & cap. 28.

CREOBULA, æ. f. Mentalium. Apul. de Herb. cap. 90.

CREOCACCARUS, [κρεοκακῆρ] Græcis dicebatur Caro minutatim conficita cum sanguine & adipe, ac liquore jussulento dulcariquoque. V. Cael. Rhod. lib. 9. cap. 17.

CREON, onis. m. [κρέων] Corinthiorum rex, prædonis Sisyphi filius, & Creusam filiam Iasonis, Medea repulsa, in matrimonium dedit. De quo Tragedia est, Medea inscripta, Seneca.

CREON, alter rex Thebanorum pater locastæ uxoris OEdipi, post Polynicem & Erheoclem interfectos, fumpit imperium, filiamque suam Megaram Herculi junxit, ut est apud Senecam in Hercule furente. V. Phœniss. Euripid.

Immanifectus Creon. Stat. 12. Theb. 477.
 Infestus. Sen. Med. 7. Perimere quam te vellet infestus Creon.
 Magni Creontis filia. Hor. Epod. 5. 64.

Creon item, Lesbi insule mons est, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 32. Montes habet Lepethium, Ordyum, Macitum. Creonem, Olympum.

CREONTIADÆ, is. m. [κρεοντιάδης] Herculis filius ex Megara, quem pater cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem versus a Junone, quod Lycum interfecisset, interemit. V. Sen. Herc. Fur.

CREOPHYLUS, i. m. [κρεοφυλῶ] Samius, quem aliquando tradunt suscepto in hospitium Homero, accessisse ab eo donum, inscriptionem per poematis, quod OEchaliæ captivatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium ostendit, quod quandoque Creophilus opus composuerit, Homerique tamen dicitur propter dictum hospitium. Quidam hunc Homeri magistrum tradunt: quidam non hunc, sed Aristæum Proconnesium. Auctor Strabo lib. 14.

CREPÆ, a principio Capræ sunt appellatæ: quod cruribus crepent, auctore Festo.

CREPAX, in CREPO.

CREPERUS, a, um. Adj. [ἀμφίβολος] Anceps & dubius, inquit Festus cum Nonio 1. 45. Lucret. lib. 5. 1295.

Exaquataque sunt creperi certamina belli. Accius Phœnissis, Quæ ego cuncta esse fluxa in mea re crepera comperi. Lucil. lib. 5. Sat. In summo crepera juvenis salutis. V. Apul. de Deo Socrate. p. 51. Hinc

CREPUSCULUM, i. n. [ἀμφίβλητος, δῆλος, δῆλον] Extremum diei tempus, inquit Festus. Nonius vero, Crepusculum, inquit, dicitur Lux dubia. Columel. lib. 6. cap. 23. Id quoque semper crepusculo fieri debet. Plin. lib. 18. cap. 25. Oriente sole vel Occidente matutini vespertine cognominati. prout alterutris eorum mane vel crepusculo contingit. De stellarum ortu & occasu duplici loquitur. Servius in Virg. 2. Æn. 268. De crepusculo quod est dubia Lux (nam creperum, dubium est) queritur: & licet utrique temporis possit jungi, usus tamen ut matutino jungamus obtinuit. aliquando autem jungitur vespertino. Lucian.

Longa reperculso nituere crepuscula Phœbo.

Crepusculo primo. Plaut. Catin. prol. 40.
 Lucis dubiæ crepuscula. Ovid. 11. Met. 596.
 Opaca. Ovid. 14. Met. 122.
 Sera noctem trahunt. Ovid. 1. Met. 219.
 Facta. Ovid. 14. Epist. 21.

— modo facta crepuscula terris,
 Ultima pars noctis primaque lucis erat.

CREPUSCULASCO, cre. Sidon. 3. Epist. 3. Hora crepusculascens.

CREPUSCI, olim nominati, Qui tempore crepusculi nati erant. Varro de L. L. 5. 2.

CRESPULUS, a, um. Gloss. Gr. Lat. ὀψιμὸς, matutinus, crepusculus. [An Crepusculus? Videtur enim esse Adj. dimin. a Creperus, & in Crepusculum n. subaudiri Tempus.

CREPHAGÉNĒTUS, i. m. [κρεφαγένητος] Deus Thebæorum in Ægypto, qui immortalis colebatur. Soli enim, teste Plutarcho, nullum deum mortalem venerabantur.

CREPI, orum. m. Luperci dicti sunt a crepitu pellicularum, quem faciunt verberantes. Mos enim erat Romanis nudos discurrere in Lupercalibus, & obvias quasque feminas pellicibus ferire. Fest.

CREPIDA, æ. f. [κρηπίς] Gell. lib. 13. cap. 21. Omnia ferme id genus quibus plantarum calces tantum intime teguntur, cetera prope nuda, & teretibus habentis vincita sunt, soles dixerunt: nonnunquam voce Græcæ crepidulas. Et paulo post, Sed (ut dixi) crepidas & crepidulas, prima syllaba correpta, id genus calcementum appellaverunt, quod Græci κρηπίδας vocant. Ejusque calcementi futores, crepidarios dixerunt. Sempronius Afellio in libro Rerum gestarum, Crepidarium, inquit, cultellum rogavit a crepidario future. Hæc Gell. Hor. 1. Serm. 3. 127. Chryssippus dicit: sapiens crepidas sibi nunquam, Nec soles fecit. Cic. pro Rabir. Posth. 27. Non solum cum chlamyde, sed etiam cum crepidis in Capitolio litatus videtis. Quidam hoc nomen a Crepitu, hoc est sono quem reddunt ambulando, dicunt appellatam Crepidam. [Induxit hæc H. St. ut plane inepta.

Carbatinæ crepidæ. Catul. 95. 4.

In crepidis, pro Crepidatus. V. IN

Supra crepidam non judicare. Plin. 35. 10. Feruntque Apellem a future reprehensum, quod in crepidis una intus pauciores fecisset anfas: eodem postero die superbo emendatione priuinæ admonitionis cavillante circa crus, indignatum prospexisse, denuntiamentem, ne supra crepidam judicaret, quod & ipsum in proverbium venit.

CREPIDARIUS, a, um. Adj. ut, Crepidarius cultellus. Gell. 13. 21. V. supra in CREPIDA.

CREPIDATUS, a, um. Adj. [κρηπίδης] Cic. in Pison. 92. Inde nocte intempesta crepidatus, velle servili navem conscendit. Et Suet. Domit. cap. 4. Certamini prædedit crepidatus.

CREPIDULA, æ. f. [κρηπίδουλα] dimin. V. Gellii exemplum in CREPIDA. adde Plaut. Perf. 4. 2. 3.

CREPIDO, inis. f. [κρηπίδος] est, inquit Valla in Raudenssem, Ora terræ, quam aqua alluit: ex hoc appellata, & quod ibi aqua alluens crepat crepitative quum currit, aut undas appellat. licet Græci sibi hujus nominis originem vendicent. Stat. 9. Theb. 492. de Fraxino.

Stabat gramineæ producta crepidine ripæ
 Undarum ac terræ dubio. Columel. lib. 8. cap. 17. Sic enim maris atrocitas obiectu crepidinis frangitur. V. Curt. 5. 1. 28.

Per metaphoram vero & Putei extremam oram, quæ ad puteum respicit, quod vulgo dicitur Os putei; & Extremitatem omnem, solemus Crepidinem appellare. Hæc Valla in Raudenssem. Varro 3. de R. R. cap. 11. Circum totum parietem intrinsecus crepido lata, in qua secundum parietem sint tecta cubilia.

Crepido, Abrupti faxis altitudo & moles etiam dicitur, ut ait Servius: vel Ora præcipitii. Virg. 10. Æn. 653.

Fortè ratis celli conjuncta crepidine faxis
 Expositis labat falcis, & ponte parato.

Dorsii crepido. Stat. 1. Achil. 448.

Prima rates Danaas Hæcateia congregat Aulis
 Rupibus expositis, longique crepidine dorsii, &c. i. e. Aulis longe exportectæ in mare Euboicum scopulis prominentibus. Idem 1. Silv. 1. 38.

— teneat quamvis æterna crepido
 Quæ superingenti portaret culmina montis.

Graminea. Stat. 1. Silv. 3. 43.

Crepido, etiam Editoris cujusque loci altitudo & extremitas, quam mendicinsidere solebant, inquit Merula. Juven. 5. Sat. 8.

Nulla crepido vacat, nusquam pons?
 Jacentem super crepidinem Marium, aut fuisse, aut futurum Consullem? Budæus. V. Cic. 7. Verr. 97.

CREPIS, idis. f. Herba est caule foliato, de qua vide apud Plin. lib. 21. cap. 16.

CREPITACULUM, CREPITO, CREPITUS. IN CREPO.

CREPITULUM, i. n. Ornamentum capitis. id enim in capitis motu crepitu facit. Festus. V. Tertull. de Pallio cap. 4.

CREPO, ut, itum, [ψοφίω] Ære. proprie Sonare significat. Plaut. Men. 5. 5. 26.

Dic mihi, en unquam intestina tibi crepant, quod sentias?
 ME. Ubi fatum sum, nulla crepant: quando esurio, tum crepant.

Crepuit foris, i. e. Infonuit, inquit Donatus. Ter. Adel. 2. 3. 11. Sed quidnam foris crepuit?

Crepuit foris. Plaut. Amph. 1. 2. 34.

Orationem comprimam, crepuit foris. Hoc more Attico dictum est. Nam quia Athenis fores in publicum aperiebantur, qui domo exibat, ne quem eas aperiendo forte prætereuntem læderet, eique fores impingeret, crepuit eas feriens ante ebat. Id vero est quod Attici ψοφίω dicunt: Grammatici a ψοφίω differre tradunt, quod illud ex euntium fit, hoc ingredientium. Turnebus.

Crepuit clare foris. Plaut. Pœn. 2. 3. 33.

Arma civilis crepare belli. Sen. Thyest. 7.

Dentes crepuere retecti. Perf. 3. Sat. 101.

Sonabile fistrum crepuit. Ovid. 9. Met. 783.

Crepare, Prædicare: tumque accusativo jungitur. Hor. 1. Carm. 18. 5. Quis post vina gravem militiam aut pauperem crepet? Alii legunt In crepet. Lucret. lib. 2. 1166.

Et crepat antiquum genus & pietate repletum.

Crepare, Rumpi. Virg. 5. Æn. 205.

— & acuto murice remi
 Obnixi crepure.

Crepare, præsertim adhiberi de Verberibus & plagis, observat Broeckh. ad Propert. 4. 7. 21.

CREPANS, antis. Partic. Martial. lib. 12. 36.

Libras quatuor, aut duas amico,
 Argentemque togam, brevemque lanam,
 Interdum aureolos manu crepanteis
 Pollint ducere qui duas calendas,
 Quod nemo, nisi tu, Labulle, donas, &c.

Pes crepans. Hor. Epod. 16. 48.

Levis crepante lympa desilit pede.

CREPITO, Ære. frequent. est proprium Cymbalorum, tympanorum, & aliorum hujusmodi. Ad alia tamen etiam transfertur. Plin. lib. 12. cap. 17. Myrtata deprehenduntur, crepitanque in igne.

Auster. Virg. 3. Æn. 70.

Bractea crepita leni vento. Virg. 6. Æn. 209.

Dentibus crepitare. Plaut. Rud. 2. 6. 5.

Flammis. Tibul. lib. 2. 5. 81.

Ut succensa facris crepitet bene laurea flammis.

Grandine. Virg. 5. Æn. 458.

— multa grandine nimbi
 Culminibus crepitant. Ubi Servius dicit esse Hypallagen: nam debuisset dicere, Multo nimbo grandio crepitant.

Malæ duro crepitantibus vulnere. Virg. 5. Æn. 436.

Venter mihi crepita. Plaut. Amph. 4. 2. 12. V. in CREPO.

CREPITANS, antis. Partic. ut, Arma crepitantia. Ovid. 1. Met. 143. & 15. 783. Æra crepitantia. Virg. 4. Georg. 151.

Flamma crepitans. Sen. Agamem. 850.

Rami crepitantes auro. Ovid. 10. Met. 648.

Rostrum crepitans. Idem 6. Met. 97.

Sinus carbacei crepitantes. Virg. 11. Æn. 775.

Squamæ crepitantes. Ovid. 12. Epist. 101.

CREPITANTER, Adv. ut, Crepitanter explicare. Sidon.

CREPITUS, Æs. m. [ψοφίω, ψοφίω] est Sonus ex impulsu resultans, qualis est ostii pulsati, cymbalorum, tympanorum, tubarum, cornuum

Armorum. Plin. lib. 2. 5. 7.

Dentium. Cic. 4. Tusc. 19.

Forum. Plaut. Curc. 1. 3. 1. V. in ipso verbo.

Fronorum. Varro R. R. lib. 2. cap. 7.

Gladiatorum. Hirt. de Bell. Hisp. 31.

Imbrium. Plin. lib. 12. cap. 1.
 Pedum. Cic. in Topic. 52.
 Plagarum. Cic. 7. Verr. 161.
 Testarum. Juven. 11. Sat. 170.
 Diffonus crepitus. Plin. lib. 2. cap. 12.
 Dare crepitum, Crepitare. Juven. 1. Sat. 108.
 Crepitus, [κρηπίδος] est etiam Erupio spiritus ex ventre. ut, Stoici putabant non minus honestos Crepitus esse, quam ructus. Ex Cic. 9. Fam. 22. Et apud Plinium, Crepitum reddere. lib. 27. cap. 12. βαρυς Græci appellatur. V. EBDDO. & Suet. Claud. 32. & Scalig. Aufon. Lect. 1. 25. p. 72.

CRĒPŪLUS, a, um. Adj. Avienus in Virgine:
 Non ut fessa virgī repararet gaudia vultu,
 Sed crepula ut late vomeret convicia voce. h. e. Voce crepitante & increpatoria. Adde Sidon. Epist. 4. 16.

CRĒPITACĪLLUM, i. n. dimin. Tertull. adv. Judæos cap. 9. Scilicet vagitu ad arma efficit convocatur infans, & signum belli non tuba, sed crepitacillo daturus. Et adv. Marcion. 3. 13.
 CREPAX, acis, a Crepando. In versibus Mæcenatis quos refert Sen. Epist. 115. ubi vocat Crepacem malam.
 CRĒPUNDIA, grum. n. plu. [δρηχρῆται πινδύνη] sunt non modo Vestes, sed Bullæ, ensulci, securicula, crepitacula, & puerilia ornamenta: a Crepando, hoc est iunctiōe dicta: quoniam infantes hujusmodi crepitaculis maxime gaudent. Plaut. Cist. 3. 5.
 Nam hic crepundia infanti, quibuscum te illa olim ad me detulit. Cic. in Brut. 113. Nunc quoniam totum me non navo alioque, aut crepundiis, sed corpore omni videris velle cognoscere, complectar nonnulla etiam, quæ fortasse videantur minus necessaria. Sumptum est de comædiis, in quibus ἀρπαγῆς seu recognitio fit multis modis, præsertim per Ægna: quorum aliqua sunt in corpore, ut hic nævus: alia aliis in rebus, ut crepundia, monilia, quibus sæpe agnoscitur perditus, ut in Plauti Cistellaria puella crepundiis agnoscitur. Proverbialis est loquutio. V. Petr. Victor. Var. Lect. 2. Cæsaub. ad cap. 6. Theophrast. Charact. Lindbog. ad Ter. Eun. 4. 5. 16.

CRĒPUSCI, CRĒPUSCULASCO, CRĒPUSCULUM. V. CRĒPUS.
 CRESCO, crevi, crētum, [κρῆσκω, κρησάω, κρησάω, κρησάω, κρησάω] ēre. Augeri est. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 29. Par est ætas: una crevimus. Crescere & Decrescere, contraria. Cic. 2. de Divin. 33. Oltresique & conchylis omnibus contingere, ut cum luna pariter crescant, pariterque decrevant.

Lactē quis infantes nescit crevisse ferino? Ovid. 3. Fast. 53.
 Tibi non crevi, Crevisse non videor. Martial. lib. 11. 39.
 Jam mihi nigrescent puncta sudaria barba,
 Et queritur labris puncta puella meis.
 Sed tibi non crevi: &c. In Charidemum libertum invenitur, cui videbatur ferula adhuc coercedens, quamvis esset adultus. In domo alicujus crevisse, pro Nutritum ab infantia fuisse. Suet. in Othon. cap. 1. Per gratiam Livie Augustæ, in cujus domo creverat, Senator est factus.

De tenui origine crescere. Ovid. 3. Fast. 433.
 Crescere ad plenitudinem, & in longitudinem. Plin. lib. 11. cap. 37.
 In alstra molem maris. Lucan. lib. 5. 625.
 In altitudinem. Liv. 5.
 In immensum. Ovid. 4. Met. 660.
 Immensum. Ovid. 5. Fast. 537.
 In latitudinem. Columel. de Arborib. cap. 17.
 In mores patrios. Stat. 4. Silv. 7. 21.
 Opes in tantas brevi creverant. Liv. 1. 7. pr. de Saguntinis.
 Ungues in aduncos. Ovid. 2. Met. 479.
 In unum. Catul. Epig. 108.
 Super ora, caputque crevit onus. Ovid. 12. Met. 517.
 Male. Ovid. 3. Fast. 445.
 —vegrandia farra coloni
 Quæ male creverunt, vescaque parva vocant.

Paulatim. Lucret. lib. 1. 190.
 Equor crescit aquis. Lucan. lib. 5. 339.
 Amor crescit. Stat. 3. Theb. 553.
 Animi crescent. Cic. pro Lege Manil. 45. Cum accepta calamitate ex eo prælio hostium opes animique crevisset.
 Audacia crevit. Ovid. 8. Met. 82.
 Barbam crescere. Lucret. lib. 5. 673.
 Cupido furiosa opum crevit. Ovid. 1. Fast. 211.
 Labor crescit. Sil. lib. 3. 529.
 Mare crevit in alstra, Aite intumuit. Sen. Hippol. 10.
 Materies scribendi mihi crescit. Cic. 2. Att. 12. Quod me, ut scribam aliquid, hortaris; crescit mihi quidem materies, &c.
 Mœnia crescent. Ovid. 15. Met. 451.
 Nomina crescent. Ovid. 5. Epist. 23.
 Odium crescebat in eos. Cic. de Arusp. Resp. 45.
 Opes creverunt. Ovid. 1. Fast. 211.
 Creverunt & opes, & opum furiosa cupido.
 Pecunia. Juven. 14. Sat. 139.
 Crescit amor rummi, quantum ipsa pecunia crescit.
 Petra modicis ac mollibus olivis in sublime fastigium crescit, i. e. Exurgit, attollitur. Curt. 8. 11. 6.
 Seditio favore crescit. Ovid. 9. Met. 426.
 Strages in cumulum crescent. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 116.

Virtus animo crescit. Claud. Conf. Mall. Theod. 15.
 Vis animi pariter crescit cum corpore quoque. Lucret. lib. 3. 488.
 Voluptas crescit. Sen. in Med. 12.
 Voces audite crescent in pectore. Valer. 7. Argon. 308.
 Crescere, pro Honorariis & ornatiore fieri, vel etiam Ditescere. Cic. 1. pro Cluent. 77. Condemnato Oppianico, statim L. Quintius homo maxime popularis, qui omnes rumorum & concionum ventos colligere confuesset, oblatam sibi facultatem putavit, ut ex invidia Senatoria posset crescere, quod ejus ordinis judicicia, minus jam probari populo arbitrabatur.
 Criminibus crescere. Liv. 35. 19. Itaque si quibus tuorum meis criminibus apud te crescere libet, aliam materiam crescendi, quam ex me querant.
 Facis alicujus. Claud. 6. Conf. Hon. 103.
 Crescere ex accusatione aliquorum. Cic. pro Rosc. Amer. 81. Nam si mihi liberet accusare, accusarem alios potius ex quibus possem crescere.
 Emareore alicujus crescere, i. e. Fructum & gaudia ex alicujus mareore capere. Ovid. 15. Epist. 117.
 Gaudet, & e nostro crescit mareore Charaxus
 Frater, &c. V. ibi Burm.
 Crescere de re aliqua. Cic. 7. Verr. 172. Denique si videor hic, id quod ego non quaerivi, de uno isto voluisse crescere: isto absoluto, quod sine multorum scelere fieri non potest, de multis mihi crescere licebit.
 Crescere, Intumescere. Stat. 12. Theb. 110.
 —manant lacera ora cruentis
 Unguibus, & molles plantu crevere lacerti.
 Cresce Prætor, pro Crevisse dixit Lucret. 2. 684.

CRESCENS, Partic. [κρησάων] i. n. Anni crescentes, Viridis ætas. Ovid. 10. Met. 24. Martial. lib. 1. 89.
 —raptum domino crescentibus annis.
 Morbi crescentes & advenientes. Cic. 2. de Divin. 142.
 Opus crescens. Ovid. 3. de Pont. 9. 22.
 Pecunia. Hor. 3. Carm. 16. 17.
 Crescentem sequitur cura pecuniam.
 Poeta crescens, Inlascens. Virg. 7. Ecl. 25.
 Segetes. Ovid. 8. Met. 290.
 Ventus. Catul. 62. Argon. 274.

CRESCENTIA, æ. f. Vitruv. 9. 9. Horum brevitates aut crescentias cuneorum adjectus aut exemptus perficere cogit: scil. in Horologio.
 CRETUS, a, um. Partic. [κρητός] Virg. 2. Æn. 74.
 —hortatur fari quo languine cretus. i. e. Quibus sit parentibus natus, ait Servius.
 Sanguine cretus Sisyphio. Ovid. 13. Met. 31. —quid sanguine cretus Sisyphio, furtive & fraude simillimus illi?
 Ab origine cretus eadem Acrifus, &c. Ovid. 4. Met. 606.
 Corpore mortali. Lucret. lib. 5. 6.
 CREMEN, isis. n. Incrementum. occurrit in Fragm. Poet.
 CREMENTUM, i. n. Idem. Varr. apud Non. 2. 767. Cremento corpora ferent majora.
 Mali fecundi crementa. Arator in Act. 2.
 Unguim & capillorum facilia crementa. Tertull. Refut. Carn. 58.
 CRES, pro Cretensi. V. CRESA.

CRESSIS, [κρησίδης] Nymphæ marinæ nomen, a fontibus dictæ. κρησι enim fons dicitur. Perotus. Rectius legeretur Crenis.
 CRESSILAS, Pictoris nomen, qui, Plinio teste, vulneratum deficientem depinxit, in quo possit intelligi quantum restet animæ: & Olympium Pericleum dignum cognomine. V. ipsum lib. 14. cap. 8.
 CRĒSIUM, i. n. [κρησίον] Mons est in agro Tegeatæ, in quo fuit Aphnæi facellum. Nam ubi cum Aerope congressus est Mars, veluti memorant Tegeatæ, natus inde Aphnæus matri nihilominus inhestit, partui quamvis immortuæ, ac exuberibus vi numinis paterni, multum copiosumque lac fuit. V. supra in APHNEUS, & Cæstum lib. 20. cap. 25.

CRĒSPHONTES, ontis. m. [κρησφόντης] Viri proprium, qui, ut ex Ephoro refert Strabo, postquam Messeniam terram subjugavit, eam quinque civitates divisit, ita ut Steniclærum in hujus regionis medio positam, regiam sibi statueret. V. Strabo lib. 8.
 CRĒSPINUS, Frutex potius, quam arbor est, e terra virgultis plurimis assurgens, veluti corylus. Hic ab imo ad summum spinis quibusdam acutissimis horret longis, compressis, albicantibus, fractuque minime contumacibus, quæ per intervalla ternæ ex eodem pendunt puncto. Cortex toti plantæ candidus, lævis, ac tenuis: cui subest ligni materies flavâ, fragilis, atque fungosa. Flores emittit ineunte Maio luteos, racematim coherentes in usæ vere modum, odore non ingrato. Quibus præsertim succedit fructus acinis oblongis, racemo pendulis, qui maturitate maxime rubent, puniceæ mali acinis haudquaquam asimiles, quarumq; figura longiore, gustu acido & subaustero, parvis reconditis intus nucleis. E fructu post vindemias vinum exprimunt, quod falso de Berberi vocant officinæ: qui austeritatis aciditatisque longe plus inest, quam mali puniceæ succo. Plura vide apud Matthioli.

CRESSA, æ. f. [κρησάω] Oppidum Paphlagoniæ est, teste Stephano, post excidium Trojanam a Merione conditum.
 Est & portus Cariæ, Rhodo insulæ oppositus. Plin. lib. 5. cap. 28.
 CRESSA, [κρησάω] Herodoto lib. 7. Regio, Pallænæ vicina, ac Thermo sinui contermina.
 CRESTON, [κρηστόν] Oppidum, de quo Herodotus lib. 1. Qua lingua Pelasgi sunt uti affirmare non possum, sed conjectura signorum, licet dicere eadem, qua nunc Pelasgi utuntur, qui supra Tyrrenos urbem Crestonem incolunt, quodam tempore hincitum eorum, qui nunc Dores vocantur. Al. Creston, Κρηστόν, per e.
 Est & nomen regis Bithyniæ, cujus meminit Justinus lib. 38.

CRĒTA, æ. & CRĒTE, es. [κρητή] Insula in Mediterraneo mari, centum urbium fama clara: nunc vulgo Creta dicitur: quæ (ut scribit Strabo lib. 10.) a Septentrione, Ægeæ alluitur simul & Cretico pelago: ab Austro, Afro: ad Occidentem Ægilam & Cythera spectat: ad Orientem Carpathon. Habet in longitudine ducenta septuaginta millia passuum: in latitudine quinquaginta millia. Circuitus ejus quingentorum octoginta octo mil. pass. complectitur. Insignes in ea urbes sunt Gortyna, Cydonia, Gnosus Minoisregia, & Strabonis cosmographi patrii. Nullum in Creta animal noxium est: optimique vini fertilissima est. de qua Virg. 3. Æn. 134.

Creta Jovis magni medio jacet insula ponto :
Mons Idaeus ubi, & gentis canubala nostræ
Centum urbes habitant magnas, uberrima regna. *Dicta est*
Cureta, ab habitantibus Curetibus, & per syncopen Creta. Alii dicunt
Cretam dictam, a Creta quodam Jovis filio, Curetum rege. Alii a Creta
Nympha, Hesperidum una, Atlantis filia. Arrianus non a Creta, sed
a Cres, Cretis genitivum faciente, nominatam dicit, ab eo qui Jovem
abcondit in monte Lycæo. Unde Cressia, tantum fem. gen. i. e. Cretensis.
Similiter Cressæus, & Cressius. Sunt autem hæc nomina quæ ex
masculino femininum ad similem formam mittunt: scilicet Cres, Cressia;
Libys, Libyfa; Phœnix, Phœniffa; Magnes, Magniffa; Thrax,
Thraxfa, & Threiffa. Tibull. 4. l. 8.
— etiam Phœbo gratissima dona
Cres tulit. *Ausonius Monofyll. v. 87.*
Præceptibus pennis super aera vectus homo Cres. *De hac Dio-*
dor. lib. 6. & Plin. lib. 4. cap. 12. Hodie Candia.
Alta Creta. *Virg. 5. Æn. 588.*
Cæcula Creta. *Sen. in Herc. OEth. 15.* Cæculam vocat, quoniam in
mari est sita.
Dominatrix freti Creta. *Sen. Hippol. 2.*
Nobilis centum urbibus. *Hor. Epod. 9. 29.*
Potens centum oppidis. *Hor. 3. Carm. 27. 24.*
Spatiosa. *Sen. Troad. 9.*
Elt & Cræta oppidum Scythiæ. *Valer. l. Argon. 330.*
— quoties paucos ad litores actus
Deficiam, Scyticum metuens, Pontumque, Cretamque.
CRÆS, Crētis. [Κρη] Qui est ex Creta. *Cic. pro Muren. 74.* Neque ve-
ro Cretes, quorum nemo gustavit unquam cubans, &c. *V. CRÆTA.*
Epimenides Cres. *Cic. 1. de Divin. 34.*
Cretes nefcite pelagus, Proverbium quum quis nefcire simulat quæ per-
caller: ex illo traditum, quod nemo Cretensis navicularium & pelagi
commercia nefciret. *V. Erasim. in Chiliad.*
CRESSA, æ. f. [Κρησσα] ut,
Puella Cressa. *Ovid. 2. Epist. 76.*
Pugnaces Cressæ, Canes de Creta dicuntur. *Sen. Hippol. v. 32.*
Teneant acres lora molofos,
Et pugnaces tendant Cressæ
Fortia trito vincula collo.
Nota Cressa. i. e. Signum candidum. *Hor. 1. Carm. 36. 10.*
Cressa ne careat pulchra dies nota. Alludit ad morem illum a
Thraciæ populis prius defluxum, quo dierum singulorum fortunas nota-
re solebant veteres, adversas quidem lapillo atro, felices autem candi-
do. Hunc morem Acron & Porphyrium etiam Cretensibus communem
fuisse volunt. Lambinus aliter, quem vide. Vide proverbium Creta
notare, in CRÆTA, Terra alba.
CRÆSSUS, a, um. [Κρησσο] Adj. ut, Nemora Cressia. *Virg. 4. Æn. 70.*
Regna. Ovid. 16. Epist. 299.
CRÆTIS, idis. f. [Κρητις] ut, Nymphæ Cretides, Quæ Cretam incol-
lunt. *Ovid. 3. Fast. 444.*
CRÆTÆUS, a, um. [Κρηταιος] Adj. ut, Cretæa humus, apud *Ovid.*
10. Epist. 106.
Cervæ Cretææ, quia in Creta plurimæ sunt, in qua insula nascitur dicta-
minus, quo guttato vulnerati cervi fanantur. *Sen. Hippol. 1.*
Juvencus Cretæus. i. e. Minoctaurus. *Propert. lib. 3. 19. 11.*
Urbes Cretææ. *Ovid. 9. Met. 665.*
CRÆTÆUS, i. m. Poeta quidam apud Propertium 2. 25. 29. Scribit enim,
Aut quid Crætæi tibi profunt carmina lecta? Ceterum quis lit is,
nondum satis convenit. Beroaldus de Epimenide Creta dictum putat,
quem scriptorem carminum fuisse nulli dubium est. Alii Lucreti legen-
dum existant, cujus elegantissima carmina de rerum natura extant.
Fortasse enim ea peritidiose Lynceus legebant, quum & ipse poeta ama-
ret, & versus scriberet, & ex illius ætatis facta se ad Epicuri sententiam
propensiorum & dociliorem præberet. Probabilior tamen Beroaldi sen-
tentia videtur. [Immo Turnebi, Scaligeri, Broekhuifii, qui certatim
Lucreti præterunt.]
CRÆTÆÆ, arum. f. Insulæ quædam appellantur in Mœsia, contra Libur-
nos populos, quarum meminit *Plin. lib. 4. cap. ult.*
CRÆTENSIS, Adj. [Κρητις] Idem quod Cretæus, ut, Cretensis homo.
V. proverbium, Cretizare cum Cretensi, apud *Erasim. in Chiliad.*
i. e. Adversum mendacem mendaciis uti.
Judex Cretensis. *Cic. 5. Philipp. 14.* Judex Cretensis, iſque nequissimus.
Tertius Jupiter Cretensis Saturni filius. *Cic. 3. de Nat. Deor. 53.*
CRÆTICUS, a, um. Adj. [Κρητικος] Quod ex Creta est, ut, Creticum
mare. *Hor. 1. Carm. 26. 2.*
Calamus Creticus. *Plin. lib. 16. cap. 36.* Suum genus, inquit, sagitta-
rio calamo, ut diximus, sed Cretico longissimis internodiis, obsequen-
tibus quo libeat flecti calefacto.
Pes est trifyllabus in Profodia, quem Creticum vocant, qui constat ex
longa, & brevi, & longa. *Cic. 3. de Orat. 183.*
CRÆTICUS, M. Antonium Triumviri pater dictus, quod Cretæ mortuus
est. *Plutarchus in Antonio pr. Meminit ejusdem Pedianus in 1. Verr. 3.*
& 4. Hunc tamen quidam Antonium Cicereium vitioſe nominant.
Cognomen idem fuit Q. Metelli, qui insulam armis domuit. *Flor. 3. 7. &*
Eutrop. 6. 9.
Creticus, Oratoris nomen, cujus meminit *Juven. 2. Sat. 78.*
Acer & indomitus, libertatisque magister,
Cretice, pelluces.
CRÆTA, æ. f. [Κρητη, κρητιδα] Terra alba & tenax, a Crescendo dicta,
ut vult Perotus: quoniam proprietates ejus est, ut in macerando crescat:
quod in primis cretæ Umbriæ accidit. Cretæ genera vide apud *Plin. lib.*
35. cap. 17.
Creta Asiatica. *Cic. pro Flacc. 37.* Hæc quæ est a nobis prolata laudatio,
obligata erat creta illa Asiatica, quæ fere, &c. Inter Asiaticas cretas,
Galenus laudat cretam Cimoliam.
Cimolia creta, est. Quæ utuntur pannarii in lanificio, ad lanæ duritiem
emolliendam. Nebrill. De hac vide *Cimolius in Cimolias.*
Ereſa nigris chelydris. *Virg. 2. Georg. 214.*
Humida. *Hor. Epod. 12. 10.*
Figularis. *Plin. lib. 31. cap. 3. Et Columel. lib. 6. cap. 17.*
Putris. *Martial. lib. 12. 62.*
Sutoria creta. *V. MELANTERIA.*

Tenax. *Virg. 1. Georg. 179.*

Notare creta. *Perf. 5. Sat. 107. i. e. Approbare; contra Carbone nota-
re, Dammare. Album enim ad boni naturam pertinere, censuit Pytha-
goras: Atrum ad mali.*

Solidare aream creta. *Virg. 1. Georg. 162.*

Creta qua fiunt amphoræ. *Columel. lib. 12. cap. 43.*

CRÆTÆUS, a, um. Adj. [Κρηταιος] Quod est ex creta.

Cretæcaefiligo, Quæ crevit in loco cretoso. *Plin. lib. 18. cap. 9.* E fili-
gine lautillimus panis, pistrinarumque opera laudatissima. Præcellit in
Italia, si Campana Pisis nata miscetur. ruſior illa, at Pisana candidior,
ponderosior vero cretata.

CRÆTARIUS, a, um. Adj. ut, Cretariataberna. *Varro L. L. 7. 30.*

CRÆTATUS, a, um. [Κρηταιος] aliud Adj. Creta infectus. *Plin. lib. 35.
cap. 18.* Tantumque non cum laureatis fascibus remitti illo, unde cretatiss
pedibus advenissent. *Intelligit Plin. Venales quondam feros, qui ad
fummos honores libertatem adepti pervenissent. Idem lib. 35. cap.*

17. Est & vilissima, qua Circum præducere ad victoriæ notam, pedesque
venalium trans mare advectorum denotare instituerunt majores. *Juven. 1.
Sat. 111.* in eandem sententiam dicit.

Nuper in hanc urbem pedibus qui venerat albis. *V. Broeckh. ad
Propert. 4. 5. 2.*

Ambitio cretata. *Perf. 5. Sat. 177. i. e. Candida; mos erat Magistratum
aliquem ambientibus circumire in veste candida & creta indita dealbata.*
Hinc *Perſus ambitionem cretatam. i. e. Candidam dicit. V. Candida-
tus in CANDOR.*

Bos cretatus, Caudidissimus. *Juvenal. 10. Sat. 65.*

Pone domi lauros, ducin Capitolia magnum
Cretatumque bovem, &c.

Crepidæ cretatæ. i. e. Candidæ. *Septim. Florens. Tertullianus de Pall.
c. 4. extr. [Immo Græcatæ, ut in Vulgatis, vel ut ex MSS. Rigalt. ac Salm-
maf. Crepidæ Græcatum Æsculapio adulantur. V. not. Salmaf. p. 359.*

Fasciæ cretatæ. *Cic. 2. Att. 3. V. DIADEMA.*

Mappa cretata. *Martial. lib. 12. 29.*

Cretatam Prætor quum vellet mittere mappam.

CRÆTUS, a, um. Adj. Quod fit ex creta, ut, Creta persona. *Lucret. lib. 4. 298.*
Sic eliditur, ut si quis prius, arida quam fit
Creta persona, addidat pilævæ, trabivæ, &c.

CRÆTOSUS, a, um. [Κρηταιος] aliud Adj. Quod creta abundat. *Plin.
lib. 15. cap. 18.* Cato de ficis ita memorat, Ficos marifcas in loco creto-
ſo aut aperto ferito. *Et Ovid. 7. Met. 463.* Cretosa rura.

CRÆTIFODINA, æ. f. Ubi creta foditur. *Ulpian. l. 7. de soluto matrim.*

§. 14. & l. 13. §. 5. Dig. de usufr. & quemadm.

CRÆTULA, æ. f. dimin. *Cic. 6. Verr. 58.* Quum Valentinus ejus interpreti
epistola Agrigento allata esset, casu signum iste animadvertit in cretula.
Cretula. i. e. Terra argilloſa & candida, qua veteres in epistolis signan-
dis uti solebant, sicut & cera.

Cretula, Genus coloris. *Plin. lib. 35. cap. 7.* Ex omnibus coloribus cre-
tulam amare, udoque illini recusant purpurissimum, Indicum, &c.

CRÆTERRA, V. CRÆTERRA.

CRÆTHEUS, eos. m. [Κρηθειος] disyllab. Filius fuit Æoli, Jovis filii,
qui ex Tyro Salmonei fratris filia Æſonem genuit, Alcimedontem & Amy-
thæonem, ut est apud *Homerum, libro Odysseæ 11.* *Valer. Flac. l. Ar-
gon. 42.* — nostri de sanguine Phryxus

Cretheos, ut patrias, audis, effugerit aras. Verba sunt Pelias
ad Iasonem nepotem.

CRÆTHEIUS, a, um. Adj. ut, Virgo Cretheia, Helle Cretheos neptis
dicitur, quæ Helleponto dedit nomen. *Valer. 2. Argon. 612.*

Undarum decus & gentis Cretheia virgo.

Proles Cretheia. *Valer. Argonaut. 8. 112.*

CRÆTHMON, i. n. [Κρηθμων] inquit Galenus lib. 7. de Simpl. medicam.
facult. gustantibus salsum est, cum paucula amaritate: quam ob rem vis
ejus est exicatoria, & absterforia. Utraque tamen imbecillior in eo est,
quam in amaris. *Plin. lib. 26. cap. ult.* herbam dicit utilem interioribus
feminarum morbis.

Est & Crethmos agrios, qui gramias tollit oculorum impositus, tumorem
quoque polenta addita. *V. eundem Plin. lib. 25. cap. 13.*

CRÆTHON, [Κρηθων] & Orilochus, filii fuere Dioclis. Hi una cum reli-
quis Græcorum principibus ad Trojam profecti sunt ex Pheris civitate.
Auctor *Homerus lib. Iliad. 5. v. 441.*

CRÆTICE, es. f. Herba, hibiscus. *Plin. 25. 8. Apul. de Herb. cap. 38. & 62.*

CRÆTICUS, CRÆTIFODINA. V. CRÆTA.

CRÆTIO, CREVI. IN CERNO.

CRÆUSA, æ. f. [Κρησσα] Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iason
repudiata Medea, uxorem duxit. Ei indignata Medea, sereniola qua-
dam dono misit, quibus apertis flamma protinus exiit, quæ Creusam
cum tota regia combusit. *Propert. lib. 2. 16. 29.*

Aspice quid donis Erythlia invenit amaris,
Arserit & quantis nupta Creusa malis.

Fuit & Creusa, Æneæ uxor, apud *Virg. 2. Æn. 651.*

Nos contra effusi lacrymis, conjuxque Creusa.

CRÆUSIS, [Κρησος] Oppidum est in confinio Bœotici, Locrorum & Æto-
lorum, ut annotavit *Vadianus in Pompon. lib. 2. c. 3.*

CRÆXA, Insula est in Illyrico, cujus meminit *Plin. lib. 3. cap. 21.*

C R I

CRIALON, i. n. Oppidum in Libyco, juxta lacum Mæridis, de quo
Plin. lib. 5. cap. 9. in descriptione Asia.

CRIBELLUM, CRIBELLO, &c. V. CRIBRUM.

CRIBRUM, i. n. [Κρηβρον, κρηβρον] Pistorium vas. *Plaut.
Rud. 1. 2. 14.*

Villam integdam intelligi totam mihi:

Nam nunc pellucet ea, quam cribrum crebrus. i. e. Plurimis
locis ac passim. *Cic. 2. de Divin. 59.* Quasi vero quicquam interfit, mures,
diem noctem aliquid rodentes, scuta an cribra corroserint.

Carnificinum cribrum. *Plaut. Most. 1. 1. 52.*

O carnificinum cribrum, quid credo fore. *Al. Carnificum. De
homine dicit, cujus pellis loris & virgibus ita perforata est, ut cribri spec-
imen exhibere videatur.*

Farinarium cribrum. *Plaut. 18. 11.*

Pollinarium cribrum. *Plaut. Pœn. 3. 1. 10.*

Rarum cribrum. Ovid. 12. Met. 417.

— utve liquor rari sub pondere cribri

Manat, & exprimitur per densa foramina succus.

Gerere aquam cribro, Proverbium in eos qui operam perdunt. Plaut. Pseud. 1. 1. 100.

Non plures refert, quam si imbrem in cribrum geras. V. Erafm. in Chiliad.

Incernere cribro, vel Succernere. Columel. lib. 5. 6. h. c. Cribrare. Plin. lib. 18. cap. 11.

CRIBRARIUS, a, um. Adj. [*κρῖβραριός*] Plin. lib. 18. cap. 11. de alica loquens, Posteaque gyphi pars quarta infpargitur, atque ut cohæsit, farinario cribro succernunt, &c. Item cribraria, quæ simili modo in tertio remanit cribro angustissimo, & tantum arenas transmittente.

CRIBRO, [*κρῖβρον, κρῖβραριόν, κρῖβραριός*] are. Cribro incernere. Plin. lib. 25. cap. 5. Præterea nitrum inventum est, quod incisum forficulis, ut diximus, cribrant, cortex remanet. V. & Columel. 12. 23.

CRIBRATUS, a, um. Partic. ut, Ladanum cribratum. Plin. 26. 8.

Terra minutatim cribrata. Idem 17. 11.

Legitur etiam Crebrata apud Plin. 11. 24. V. ibi Harduin.

CRIBRATIM, Adv. [*κρῖβρατινῶς*] Mantuan. Omnia cribratim inquirere. i. e. Tanquam cribrando.

CRIBELLUM, i. n. [*κρῖβέλλιον*] diminut. Pallad. 2. 24. Nitrum tritum cribello desuper spargas, & 7. 11. Cribello spisso cernere, ut grana non transeant.

CRIBELLO, are. Cribrare. Th. Priscian. 1. 17. Crabrones contusos tere- re & cribellare.

CRIBELLATUS, a, um. Partic. Pallad. 1. 41. Sevum liquefactum cribellato cineri admittum.

CRICUS, i. m. [*κρῖκός*] Brachii gestamen quoddam erat, ut nonnullis videtur, in quo pertuso Demosthenem, præsidio ultimorum casuum, venenum consuevit gestare inclusum traditur, quod etiam hauserit intrepide, nequid indignum tanta virtute a Macedonibus patere. Hinc nunc, ut Quod speciem quidem habet extrinsecus, & oculos aspectu jucundo allecat, intus vero pernicem servat evidentissimam, Cricum dicamus Demosthenis. Ex Cæl. lib. 8. cap. 13.

CRIDINUM, i. n. Fluvius in Margiana regione, circa Hircanum mare. Auctor Plin. lib. 6. cap. 16.

CRIMEN, inis. n. [*κρῖμα, κρίμα*] Delictum: proprie dicitur id quod factum est, ut ait Donatus. Ovid. 2. Epist. 28.

Crimine te potui demeruisse meo. Cic. 7. Fam. 3. Sunt enim qui, quum meus interitus nihil fuerit reipublicæ profuturus, criminis loco putant esse quod vivam.

Crimina vel Publica sunt, vel Privata. publica capitalia, & non capitalia. privata aut cum infamia, aut sine infamia. Capitalia crimina publicis iudiciis omnia cognoscantur: non item publica iudicia de capitalibus omnia criminibus fiebant, nam, ut Institit. lib. 4. t. 18. §. 2. Publicor. traditum est, si quam infamiam irrogant publica iudicia cum damno pecuniario, publica quidem erant, non tamen capitalia. quod quidem si de causis publicis, in quibus cum detrimento rei familiaris famæ jactura conjungeretur, verum est: multo magis de privatis. & hoc ipsum declarat Cicero satis aperte in Epistola ad Patrum (1. 9. 21. pr.) his verbis, iudicia non solemus omnia tractare uno modo. privatas causas, & eas tenes, agimus subtilius; capitibus, aut famæ, scilicet ornatis. sejunxit enim a causis capitalibus causas famæ, five publicas, five privatas. sed ipse me in dubitationem revoco. Si causæ famæ capitales non sunt, cur Quinctii causam, quæ famæ est, capitalia Cicero significat? ait enim in exordio (8.) Quid hoc iniquius, aut indignus, quam me, qui caput alterius, famam, fortunamque defendam, priore loco causam dicere? & infra (31.) Clamabat Quinctius, sese idcirco nolle satisfidare, ne videretur iudicasse bona sua ex edicto possessa: (ponit enim porro si istiusmodi faceret, se, id quod nunc evenit, de capite suo priorem causam esse dicturum. & in extrema oratione (95.) Horribile est, causam capitis dicere: horribilius, priore loco dicere. sane non leviter aliquando hæc me loca, & alia huiusmodi in ea oratione perturbant: eoque magis, quod causa Quinctii ad recuperatorem agitur: ex quo sequitur, ut privata sit. recuperatores enim & centumviri, & arbitri, iudices funt (licet hic arbitros inter iudices, vocabulo minime proprio, nominare) civilibus in controversiis ab urbano prætoris dati. causam porro capitalem ad recuperatorem agi ita mihi absurdum, ita non rationi consentaneum videbatur, ut persuaderi nullo modo posset. fed fortasse, ut sæpe distinctione veritas illuciscit, idem hic quoque potest evenire. cogitavi, numquid causam esse capitalem, & agi de capite, five, capitis esse causam, idem sit. non enim dubito, quum causæ capitales quæ vocantur, eædem causæ capitis vocari omnes possint: quæ vero capitis, fortasse non omnes item capitales. nam causa capitis Quinctiana dicitur: quam tamen nullo modo capitalem fuisse concedo: quum in ea neque de libertate, neque de civitate admenda, quæ capitalia fuisse iudicia notum est, agatur: & causa Mancini, quem, ut Cicero, & alii prouiderunt, a patre patroto ex S. C. Numantinis deditum, Numantini non receperunt, causa quidem capitis est, (agitur enim in ea de civitate, de libertate, de capite) capitalis tamen non est. in capitalibus enim quaeritur de crimine, & damnatos diminutio capitis ex iudicium sententia sequitur: in aliis autem capitis causis agitur quidem de capite, non tamen quaeritur de crimine; capitique diminutio vel nulla sequitur, ut in causa Quinctii, vel si sequitur, ut in causa Mancini, non sequitur uti poena a iudicibus irrogata, sed ideo sequitur, quia is, qui jam deditus erat ex S. C. Numantinis, capite fuisse diminutus ostenditur: ita ut iudex non iudicaret, sit, necne, capite minuendus; quod fit in causis capitalibus, sed, fueritne antea, an non fuerit, capite diminutus: & status hominis non tunc mutatur, sed, qualis sit, cognoscitur. itaque, quum de eo dixit Cic. lib. 1. de Orat. (182.) Quam postulos reperire ex omnibus rebus civilibus causam, contentioneque majorem, quam de ordine, de civitate, de libertate, de capite hominis consularis? crimen nullum significavit, cuius criminis causa vocatus in iudicium Mancinus, periculum amittende civitatis, aut libertatis in eo iudicio subiret. fed facultatem iudicibus cognoscendi, ac statuendi datam intellexit, easne res æque Mancinus possideret, atque anteaquam a patre patrato esset deditus, an vero, quia deditus esset, amississet, etiam si receptus a Numantinis non esset. quare capitalis causa non fuit: actum tamen esse de capite, ob eam, quam exposui, causam recte Cicero dixit. At, quod

ad Mancini causam attinet, ferri potest, extat enim ratio, cur in ea de capite agi dicitur. in causa vero Quinctii, in qua nullo modo neque de civitate, neque de libertate agebatur, mentio capitis unde ducta? an ex eo, quia caput pro exilium utitur posse videatur? reputat vetus loquendi consuetudo: nec huius generis exempla licet invenire. potius igitur, æs oratoris licentia, crediderim: ut exaggeretur res, ad invidiam adversus Nævium ex ejus crudelitate, & misericordiam erga Quinctium ex ejus periculo quaerendum. atque hoc eo magis constat, quo Cicero nec in eo vere ac proprie loquitur, quum eam vocat accusationem, quæ sponci causa est: nec, quum ait, Quem nunc interficere nefarie cupis: quandoquidem civibus Romanis eripi nullo crimine vita posset. causam vero non esse capitalem, propriis ipse verbis clare demonstrat in eo loco, (33.) Judicium esse, C. Aquilli, non de re pecuniaria, sed de fama, fortunisque P. Quinctii vides. & quum dicit: Hortensius partes accusatoris obtinet: oratorie loquitur. nec enim re vera accusabat Hortensius, sed accusare videbatur: nec est, nisi capitalibus in causis accusator. Redeo unde diverti. Publicorum criminum alia capitalia, alia non capitalia. quodque notandum magis est, ne majestatis quidem iudicium capitale semper fuit, quum tamen publicum semper esset. nam Claudia Vestalis, Appii Cæci filia, C. Fundanius, & Tit. Sempronius adiles pleb. quod populo Romano calamitatem esset imprecata, multam dixerunt æris gravis xxv millia. quæ capitalis poena non fuit. iudicium autem illud & publicum fuisse, inde patet, quod ad populum factum est. idque etiam Ateius Capito propterea inter publica iudicia retulit; & majestatis nomine notatum, Suetonius in Tiberio (c. 2.) significat his verbis: Claudia novo more quidem majestatis apud populum mulier subit, quod in confecta multitudine, ægre procedente carpento, palam optaverit, ut frater suus Pulcher revivisceret, atque iterum classem amitteret, quod minor turba Romæ foret. Publica vero capitalia crimina, hæc erant, incestus, majestatis, repetundæ, vis publica duplex, ea, quæ in rempub. ac magistratus inferebatur, de qua lex Luctata fuit, & ea, quæ in privatos cives, de qua Flodia, & alie leges: tum, peculatus, de residuis, inter ficiarios, parricidium, veneficium, ambitus pecuniarum ob iudicandum capte, adulterium, de falsis, de plagariis, de tutorum fraude, de famosis libellis, de furto, clandestina coitio. quibus de criminibus aut ad prætorem, iudicium questionis, aut ad populum notio pertinebat. de majestate, perduellione excepto, de vi, de repetundis, de crimine inter ficiarios, de ambitu prætoris querebat: de incestu, & perduellione populus, sed tributis comitiis de incestu, tribunopleb. populum pro tribus in forum cogente; centuriatis autem de perduellione, quum in campum consul centuriatum populum advocasset. de veneficio autem, & prætor, qui iudex questionis idem dicebatur, & iudex questionis, etiam si prætor non esset, cognoscebat. Prætores, quæ cuiusque futura esset questio, ante fortiebatur: ut deinde singulis de criminibus singuli, prout fors tulisset, cum consilio quaererent. unum excipio prætorem urb. qui nullo de crimine publico querebat; itaque nec quaesitor dicebatur; tantum, civilibus controversiis ad eum delatis, jus dicebat, hoc est iudices, & iudicii formulam, quam sequebantur, dabat, nec enim prætor ipse iudicare solitus erat. fed quum iudices ab ipso dati, de controversiis cognovissent, ac iudicassent, exsequebatur. ideo in omnibus ferme edictis prætorum legitur, iudicium dabo. in quo posteriores lapsi sunt. est igitur aliud, sed dicere, aliud iudicare: contra quam, qui veterum iurifconsultorum libros ignorant, opinantur: & quemadmodum civilibus in rebus prætor non cognoscit, neque iudicat, fed quis dicit: sic, qui ab ipso iudices dati sunt, non jus dicunt, sed cognoscunt, ac iudicant. Ex Manutii libro de Legibus Romanis. Verum & hæc ipsa, & alia paulo plenus in dictione PRÆTOR.

Scelus & crimen. Cic. pro Cæcl. 56.

Crimen. a Delicto five maleficio Jurifconsulti plerumque sic distinguunt, ut Criminis nomine Capitalis fraus intelligatur, quibus Respublica læditur, veluti Cædes, falsitas, adulterium. Delicti vero, Privata noxia, qua privatim quisque læditur, veluti Furtum, injuria, &c. Ulpian. 1. 17. §. 16. D. de ædilit. edict. Noxas accipere debemus privatas, hoc est eas, quæcunque committuntur ex delictis, non publicis criminibus. Nonnunquam tamen crimina, etque privata nominantur: ut apud Ulpianum in l. 1. §. 1. D. de poen. Hotomanus.

Crimen etiam dicitur Ipsa criminatio, five Criminum accusatio. Cic. in 2. Philipp. 40. Hæreditatis mihi negasti venire: utinam hoc tuum verum crimen esset. Idem 3. Verr. 20. Deinde reliquis diebus, his criminibus, his rebus & urbanis & provincialibus sic obrutus atque oppressus est, &c.

Ambitus crimen. Cic. pro Muren. 3.

Deorum crimen. Martial. lib. 11. 94.

O scelus, o magnum facinus crimenque deorum.

Facti crimen & Suspicionem facinoris opponit. Cic. pro Milon. 97. Sibi facinoris suspicionem, non facti crimen obstat.

Fortuna crimen appellatur, Quum quis casu, non dedita opera peccat. Ovid. 3. Metam. 141. De Actæone. Quintil. in proem. lib. 6. Nam frustra mala omnia ad crimen fortunæ relegamus.

Maleficii tanti crimen. Cic. pro Rosc. Amer. 72.

Necessitatis, non voluntatis. Cic. pro Ligar. 5. Quod si criminofum est, necessitatis crimen est, non voluntatis.

Parricidii crimen. Curt. 3. 6. 11.

Parditionis inferre alicui. Cic. 7. Verr. 105.

Veneni, Veneficii. Cic. pro Deiot. 17.

Infamia criminum. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Invidia. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Acerba alicui obficere. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Asperum. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Credibile. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Commune. Virg. 12. Æn. 16.

Inane. V. INANIS.

Invidiofum. V. INVIDEO.

Legitima crimina. i. e. Quorum iudicium lege aliqua publicorum iudiciorum esse constitutum. Ulpian. l. 3. §. 1. D. de crimin. stellationat. Poena autem stellationatus nulla legitima est, quum nec legitimum crimen fit. solent autem ex hoc extra ordinem plecti. Hotom.

Navale. IN NAVIS.

Nefanda. Senec. Hippol. v. 825.

Nefanda juveni crimina infanti apparat.

Nefarium crimen & fraus capitalis. Cic. 2. de Orat. 199.
 Nobile. Ovid. 2. Amor. 18. 37.
 Noxia Sil. lib. 16. 530.
 Patens & sine teste probatum. Ovid. 15. Met. 37.
 Tacitum. Senec. Hippol. 5.
 Tribuarium. Cic. pro Planc. 47. V. in TRIBUS.
 Turpe. Hor. in Arte Poet. 262.
 Manifestus criminum. Tacit. 13. Ann. 26.
 Obnoxius crimini. In OBNOXIUS.
 Reus criminis. Ovid. 16. Epist. 324.
 Vacua est nox crimine. Ovid. 4. Fast. 581.
 Absiste a crimine. Cic. Longe absum ab eiusmodi crimine.
 Abscondere crimen face jugali, Matrimonii prætectu adulterium patrum celare. Senec. Hippol. 5.
 Acerbare crimen alicujus. Claud. de Rapt. Proserp. 2. 208.
 Adducere in crimen. Plin. lib. 22. cap. 22.
 Afferre vestitus crimen alicui. Cic. pro Rabir. Post. 27.
 Agi falli criminis reum. Ovid. de Rem. Amor. 388.
 Arceffere crimine. Cic. pro Cael. 16.
 Argui crimine pigrizia. Martial. lib. 11. 80.
 Arguimur lenta crimine pigrizia.
 Avertere in aliquem. Quintil. lib. 7. cap. 19.
 Carere turpitudinis. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Conferre cum vita. Cic. pro Sulla 18.
 Convinci manifestis. Cic. 3. Verr. pr. Al. Evinci. conf. ibid. 26.
 Damnari mortis. Virg. 6. Æn. 430.
 Dare crimini. Cic. 7. Verr. 72.
 Deducere ad ipsos oculos. Ovid. 3. Amor. 14. 45.
 Defendere aliquod. Ovid. 13. Met. 304.
 Defendere atrocitatis. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Defendere varie. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Defenduntur causa criminum plerumque inficiatione. Cic. 2. de Orat. 104.
 Degere vitam sine crimine. Virg. 4. Æn. 550.
 Differre. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Diffundere paucorum crimen in omnes. Ovid. 3. de Arte Am. 9.
 Discere crimen alicujus, pro Cognoscere crimen. Virg. 6. Æn. 433.
 Quæsit Minos urnam movet: ille silentium
 Conciliumque vocat, vitæque & crimina discit.
 Dissolvere crimina. Cic. pro Sull. 56.
 Dotata crimine virgo. Ovid. 6. Epist. 138.
 Ducere aliquem in. Tacit. 6. Ann. 5.
 Efficere suspicionem & crimen. Cic. 2. de Orat. 330.
 Effugere ineptiarum crimen. Cic. 3. de Orat.
 Elabi ex crimine. Cic. 4. Verr. 142.
 Elevare. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Eluere. Ovid. 11. Met. 141.
 Excusare lacrymis. Stat. 6. Theb. 44.
 Excutere aliquod extrinsecus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exhibere tacitum crimen aliqua nota. i. e. Patrefacere. Sen. Hippol. 5.
 Expiare. Sen. Med. 8.
 Facere sibi ipsi. Cic. pro Flacc. 33. Qui igitur probari potest in ea pecunia non referenda, crimen sibi ipsam facere, in qua crimen esset nulum si referret?
 Ferre in aliquem. Tacit. 12. Ann. 4.
 Fingere. Cic. pro Cael. 56.
 Habere crimen ab aliquo, & eundem ejus criminis testem, dicuntur accusatores. Cic. pro Cael. 51. Sed ex te ipsa requiro, quoniam & crimen accusatores abs te, & testem ejus criminis te ipsam dicunt se habere: si qua mulier, &c.
 Habere crimen de aliquo virgo dicitur, Quæ compressa est ab aliquo. Ovid. 2. Fast. 162. De Calisto Hamadryade,
 Fœdera servasset, si non formosa fuisset:
 Cavit mortales: de Jove crimen habet.
 Hæreere crimen in aliquo dicitur. Cic. pro Cael. 15.
 Jacere falsum crimen, quasi venenatum aliquod telum. Cic. pro Quint. 8.
 Incurrere in. V. INCURRO.
 Induerint tantum factis nova fœcula crimen. Stat. 1. Silv. 4. 17.
 Inesse alicui. Ovid. 3. de Pont. 3. 70.
 Inferre alicui. Cic. de Amicit. 66. Addendum eodem est, ut ne criminibus aut inferendis delectetur, aut credat oblati.
 Inferre crimina, accusatoris officium est: defensoris, diluere & propulfare. Auctor ad Heren. 4. 47.
 Insequi alicujus. Ovid. 8. Met. 130.
 Insidet in animo. V. INSIDEO.
 Intendere in aliquem. V. INTENDO.
 Intentare invicem. Quintil. lib. 3. cap. 10.
 Lædere falso crimine. Sil. lib. 15. 599.
 Liberari ficto. Cic. pro Rosc. Amer.
 Maculare nomen alicujus. Virg. 10. Æn. 851.
 Maculata crimine mentes. Sil. lib. 11. 200.
 Memere. In MEMERO.
 Molitur crimina, & accusatorem, qui objiceret Chaldaeos, &c. Tacit. 12. Ann. 22.
 Natum est crimen. Cic. 7. Verr. 99. Deinde hoc quinto decimo die crimen esse natum postquam clavis esset amissa.
 Notare libidinis crimine aliquem. Cic. pro Corn. Balb. 56.
 Objicere melius crimina, quam defendere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Obteritur laus imperatoria criminibus avaritia. Cic. 7. Verr. 2.
 Onerare gravibus criminibus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Patrocinari. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Penfare una laude. V. PENSO.
 Peracta. Juven. 13. Sat. 218.
 Perorare. V. PERORO.
 Ponderare crimina rerum ipsarum magnitudine. Cic. 3. Verr. 42.
 Ponere in crimine. Cic. 2. de Orat. 199.
 Premere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Premere aliquem crimine ignoratæ artis. Hor. in Arte Poet. 262.
 Profertur crimen ex inimica, ex infami, ex crudeli, ex facinorosa, ex libidinoso domo. Cic. pro Cael. 55.
 Proponere & explicare crimina in testibus interrogandis. Cic. 3. Verr. 29.

Purgare antea vitæ crimina. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Putare loco criminis aliquid. Cic. 7. Fam. 3.
 Refellere crimen gladio. Virg. 12. Æn. 16.
 Regerere crimen alicui. Sen. Hippol. 5. Alicui, pro In aliquem.
 Repellere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Reperire exitum. Cic. pro Cael.
 Rescindere crimina alicujus, est Oblitum peccatum alicujus in memoriam revocare, & velut refricare vulnus. Ovid. 3. Trist. 11. 61.
 Ergo quicunque es, rescindere crimina noli. al. Vulnera rectius.
 Reservare judicio. Cic. pro Milon. 14.
 Respondere. Cic. pro Planc. 4.
 Reticenda. Stat. 1. Theb. 230.
 Simulare. Ovid. 13. Met. 299.
 Solvi nefario crimine, & culpa liberari. Cic. pro Rosc. Amer. 143.
 Struere crimina & accusatores. Tacit. 11. Ann. 12.
 Subire *ἀποχρισίας* crimen. Cic. 9. Att. 6.
 Sum. ut, In crimine esse. Cic. 6. Verr. 100. Daretque operam, ut is eo crimine damnaretur, ne ipse esset in crimine.
 Fraudis aut crimini esse alicui aliquid. Cic. pro Muren.
 Esse probro & crimini. Cic. pro Rosc. Amer. 48. Vitamque hanc rusticam, quam tu probro & crimini putas esse oportere, & honestissimam & suavissimam esse arbitrantur.
 Suscipere crimen culpa alicujus. Cic. 7. Verr. 105. Tibi uni parcam, & totius istius culpæ crimen, vituperationemque inconstantia potius suscipiam, &c.
 Suscipere crimen facinorum tantorum & tam atrocium. Cic. pro Sull. 68.
 Suspecti capitalium criminum. Tacit. 3. Ann. 60.
 Trahere in se. Ovid. 10. Met. 69.
 Quique in se traxit crimen, voluitque videri
 Olenus esse nocens.
 Trahere in crimen, i. e. Inter conficos deferre. Tacit. 15. Ann. 68. ut annotat Budæus.
 Transferre in adversarium. Quintil. lib. 6. cap. 5.
 Transferre a se in alium. Cic. 2. de Invent.
 Vacat fama nostra crimine. Ovid. 4. Epist. 18.
 Venire in partem criminis, est Participem fieri sceleris alicujus. Ovid. 1. de Arte Am. 392.
 Vertere in adversarium. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Vocare aliquid in crimen, pro Crimini dare. Cic. pro Rabir. perduel. reo 24. Hoc tu in crimen vocas, quod cum iis fuerit C. Rabirius, quos &c.
 Vulnerari crimine aliquo. Ovid. 19. Epist. 105.
 Crimen, Falsa suspicio. Ter. Heec. 5. 2. 13.
 Nam si comperit crimini tua fe falso uxor credidisse,
 Missam iram faciet. Ubi Donatus, Crimen nunc, pro Falsa suspicione. Virg. 11. Æn. 122.
 — semperque odiis, & crimine Drances
 Infensus juveni Turno. i. e. Et quod eum odisse, & quod se illi odio esse suspicaretur. Sic Donatus. At Servius aliter.
 Crimen, pro Causa. Virg. 2. Æn. 98.
 — hinc semper Ulyfex
 Criminibus terere novis. Servius.
 Crimen poni videtur pro Reo apud Virg. 2. Æn. 65.
 Accipe nunc Danaum infidias, & crimine ab uno
 Disce omnes. i. e. Ex uno Simone disce omnes Græcos esse infidiatores. V. Voss. Infit. Orat. p. 131.
 CRIMINALIS. e. Adj. Ad crimen pertinens. Cris Magnum crimen intentans. ut, Accusatio criminalis, l. 3. Cod. de Lege Aquilia.
 Causa criminalis, quæ Pecuniaria opponitur l. 15. Cod. de questionibus.
 CRIMINALITER, Adv. Ulpian. l. ut. Dig. de furtis: meminisse oportet, nunc furti plerumque criminaliter agi. Adde l. 18. Cod. de re militari. §. 1.
 CRIMINOSUS, a, um. Adj. [ἐγκληματικός, συκοφάντης] Qui crimen inferit. Cic. pro Cluent. 94. Hic Trib. pleb. modestus, prudens, non modo non seditiosus, sed etiam seditiosus adversarius: ille autem acerbus, criminofus, popularis homo ac turbulentus.
 Iambi criminofus. Hor. 1. Carm. 16. 2.
 Nominis criminofus inquirare officiosam amicitiam. Cic. pro Planc. 46.
 Oratio criminofa. Liv. 8. 12. Dictatura popularis, & orationibus in patres criminofus fuit, & quod &c.
 Tempus. Cic. pro Ligar. 5. [Non Tempus ipsum criminofum dicit Tullius, verum ipsum factum Q. Ligarii. Quod nempe post adventum Vari in Africa relictus.
 Criminofum hoc ei est, i. e. Hæc res inferet ei crimen, crimine damnabitur propter hoc. Cic. 4. Verr. 162. Ille hoc putabat Verri criminofum fore, si ejus statuas essent dejectæ. Idem pro Sull. 38. Ne si argueret quidem tum denique, quomodo esset interrogatus, id mihi criminofum videretur. [Subaudi In reum, ut 36.
 Compar. Auctor ad Heren. 4. 52. Frequentatio est, cum res in tota causa dispersæ coguntur in unum, quod gravior, aut acrior, aut criminofior oratio sit.
 Superl. Suet. Cæs. cap. 75. Aulique Cæcinæ criminofissimo libro, laceratam exultationem, civili animo tulit.
 CRIMINOSUS, Adv. [ἐγκληματικός] Cic. pro Rosc. Amer. 55. Quam enim aliquid habeat quod possit criminofe ac suspiciose dicere, aperte ludificari & calumniari sciens non videtur.
 Compar. Cic. de Clar. Orat. 131. Qui suspiciofus aut criminofus diceret, audivisse me neminem.
 Superl. Suet. Tiber. cap. 5. Criminofissime infectatus est.
 CRIMINOSUS, [ἐγκληματικός, ἀπειθήμων, ἀγνώμων] ari. Contumeliose reprehendere. Cic. 1. Att. 14. Messalam Consulē contumeliose lædebat, me tantum comperisset omnia criminabatur.
 Criminari aliquem alteri. Ter. Eun. 5. 2. 16.
 Hanc metui, ne me criminaretur tibi.
 Criminari apud. Cic. 3. Off. 79. Q. Metellum &c. apud pop. Rom. criminatus est, bellum illum ducere.
 Criminari aliquid. Cic. 6. Verr. 59. Jam enim non libet omnia criminari.
 Potentiam invidiose alicujus. Cic. pro Milon. 20.
 De aliquo aliquid. Cic. pro Planc. 38. Libet enim tibi nescio quid etiam de illa tribu criminari.
 Confue-

- Confuetudo criminandi. Cic. pro Deiot. 17.
- CRIMINO**, Ære. active. Idem. Enn. lib. 3. rect. Nam is non bene vult tibi, qui falso criminat apud te. Ex Nonio 7. 16. Obsoleteum.
- Herum criminare. Plaut. Pseud. 1. 5. 78.
Herum ut fersus suum criminaret apud herum.
- CRIMINATUS**, a, um. Partic. active. Liv. 3. 9. Patrum superbiã apud plebem criminatus. Et Vellei. 2. 74. 2. Criminatus apud veteranos Cæsarem. Passive dixit Hygin. Afron. 2. 18. Non criminatum ab Antia, sed, &c.
- CRIMINATIO**, ðnis. f. [κρίματις] Ipsa, ut ita dicam, contentiosa contumelia. Liv. 10. 26. Adiecerunt & Appii criminationes de Fabio absente ad populum.
- Indignatio & criminatio. Cic. 1. de Invent. 104. Quæ in negotio gerendo acta sunt, quæque post negotium consequuta sunt, cum uniuscuiusque indignatione & criminatione colligimus.
- Allatas criminationes repellere. Cic. de Amicit. 67.
- Falsa. Cic. 2. de Orat. 321.
- CRIMINATOR**, ðnis. m. [κρίματωρ] Tacit. 4. Ann. 1. Animus auidax, sui obtegens : in alios criminator. Et Plaut. Bacch. 4. 7. 28.
Cum illum resciscens criminatorem meum.
- CRIMINATRIX**, icis. f. [κρίματις] Vulg. Interp. Epist. ad Titum 2. 3.
- CRIMISA**, æ. f. vel **CRIMISSA**, [κρίμισσα, κρίμισσα] Oppidum est in extremis Italiæ finibus, iuxta T. urium & Crotonem, a Crimissa nympha. Gentile est
- CRIMISSÆUS**, a, um. [κρίμισσαῖος] Strabo lib. 7.
- CRIMUM**, i. n. [κρίνον] Craffior zeæ aut tritici farina dicta est apud antiquos, qua ad pultem conficiendam utebantur, quaque loco panis diutius victitantur, ut Plinius est auctor lib. 18. cap. 8. Abunde alit, inquit Dioscor. lib. 2. cap. 112. fed ægre conficitur : alvum vehementius adstringit, si zeæ, ex qua fit, prius torreatur. Hæc ille.
- CRINA**, Pompon. in 1. 21. §. 1. D. de aur. & arg. numerat inter ea Unguenta, quæ valetudinis causa parata : nisi forte Crinonia legendum fit, ut sit Oleum ex lilio confectum, & odoramentis conditum. Nam Crinonis Plin. lib. 21. cap. 5. meminit, quod Lilium rubens appellat. Hotomanus. [Immo κρίνος, i. e. Liliū. V. CRINON. Unde Crinonia alii rectius legunt. V. ibid.]
- CRINANTHEMON**, i. n. [κρίνανθήμενον] Flos notissimus, quem Dioscorides κρίνον βασιλικόν, Romani Liliū appellat.
- CRINIS**, is. m. [κρίνη] Crines (inquit Festus) a discretione dicti sunt, καὶ κρίναι. Cic. 5. Verr. 76. Hæc civitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines.
- Crine ruber. Martial. lib. 12. 54. in Zoilum.
- Comarum crines. Firmicus lib. 1. cap. ult. Quid jam de comarum crinibus dicam?
- Adulteri crines. Hor. 1. Carm. 15. 20. ad Paridem,
— tamen heu fersus adulteros Crines pulvere collines.
- Adulti. Stat. 2. Silv. 11. 122.
- Apollinei. Claud. de Rapt. Proserp. 3. 173.
- Candidi. Valer. 6. Argon. 62.
- Cani. Stat. 9. Theb. 163.
- Compti. Hor. 4. Carm. 9. 14.
- Decorī. Stat. 2. Silv. 1. 136.
- Flavi. Virg. 4. Æn. 559.
- Hirsuti. Ovid. 12. Met. 280.
- Hirti. Ovid. 8. Met. 301.
- Ingenui. Stat. 2. Silv. 1. 44.
- Intonsi. Tibull. lib. 1. 4. 27.
- Intorti. Valer. 6. Argon. 563.
- Laceri. Sen. Troad. 8.
- Longi. Virg. 7. Æn. 73.
- Madidi. Valer. 5. Argon. 415.
- Mæstī. Ad mæstitiam compositi. Virg. 11. Æn. 35.
Et mæstum liliades crinem de more soluta.
- Nigro crine decori. Hor. 1. Carm. 32. 12.
- Paffi. Virg. 2. Æn. 480.
- Purpurei. Ovid. 8. Met. 193.
- Rofei. Claud. de Nupt. Honor. 19.
- Simplices. Ovid. 8. Met. 319.
- Sordidi pulvere. Sen. OEdip. 2.
- Sparfi. Valer. 1. Argon. 293.
- Splendidi ostro. Ovid. 8. Met. 3.
- Vagi per colla. Ovid. 2. Met. 673.
- Virginei. Ovid. 3. Amor. 13. 25.
- Accis crinibus nudatam, coram propinquis expellit domo maritus. Tacit. Germ. 19.
- Auferre crinem alicui. Virg. 4. Æn. 699.
- Colligere crines. Ovid. 1. Amor. 11. 1.
Colligere incertos, & in ordine ponere crines.
- Colleclus crinis in unum nodum. Ovid. 8. Met. 319.
- Comantes crines. Sil. lib. 16. 59.
- Comere crinem. Stat. 2. Silv. 1. 168.
- Compositi. Virg. 4. Georg. 417.
- Crispare crinem annulatim. V. Salmat. in Capitolin. Pertin. cap. 12.
- Deducere pectine. Ovid. 4. Met. 311.
- Demissus. Ovid. 6. Fast. 441.
- Deponere crinem. Tacit. 4. Hist. 61. Civilis barbaro voto, post cæpta adversus Romanos arma, propexum rutilatum crinem. patra demum cæde legionum deposit. ubi Lilius observat, hoc esse patrium & solenne Germani votum, & citat Tacit. de Morib. German. cap. 31. Aliis Germanorum populis usurpatum, rara & privata cuiusque audentia, apud Catos in consensum vertit, crinem barbamque summittere, nec nisi hoste cæso exuere votivum obligatumque virtuti oris habitum. V. etiam Cluver. in Antiq. German.
- Defecare. Ovid. 2. Trist. 394.
- Disjicere. Sil. lib. 16. 60.
- Disponere. Tibull. lib. 1. 9. 67.
- Dissimulare. Ovid. 2. Amor. 7. 8. Sed rectius legitur Crimen.
- Distingere docta manu. Sen. in Troad. 10.
- Domat impexos certo ordine. Stat. 1. Achill. 328.
- Effundere. Lucan. lib. 1. 188.
- Effusus crines. Virg. 4. Æn. 509.
- Emissi, i. e. Laxati aut sparfi. Stat. 8. Theb. 763.
- Erecti horrent. Sen. OEdip. 6.
- Evinctus vitæ crines albente sacerdos. Ovid. 15. Met. 676.
- Exutus canos lacerò diademate crines. Stat. 9. Theb. 163.
- Flavens. Sen. OEdip. 5.
- Frangere corona. Stat. 2. Silv. 1. 115.
crinemque decorum
- Fregisset rosea lasciva Thalía corona.
- Fufi. Virg. 10. Æn. 137.
- Jacens in collo. Ovid. 15. Epist. 140.
- Jactare per auras. Ovid. 11. Met. 6.
- Impexi. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 359.
- Implexum crinibus aurum. Plin. lib. 33. cap. 1.
- Implicare auro. Virg. 4. Æn. 482.
- Innectere lauro. Ovid. 6. Met. 161.
- Intorti. Sil. lib. 3. 284.
- Involvere. Sil. lib. 7. 461.
- Irrorare aquis. Ovid. 7. Met. 189.
- Lacerare. Sen. Hippol. v. 826.
- In scelere quærit crine lacerato fidem. Al. En sceleræ.
- Laniare arreptum. Ovid. 4. Met. 557.
- Ligare. Claud. de Nupt. Honor. 123.
- Madens. Virg. 4. Æn. 216.
- Movere per aera. Ovid. 3. Met. 726.
- Nectere pectine crines. Claud. de Nupt. Honor. 235.
- Nitens crine. Martial. lib. 12. 38.
- Nodantur crines in aurum. Virg. 4. Æn. 138.
- Ornatus crines apio. Virg. 6. Ecl. 68.
- Perdere miseros. Valer. 1. Argon. 449.
- Perfundere amomo. Sil. lib. 11. 404.
- Ponere crines in ordine. V. Colligere, supra.
- Premere mitra. Sen. Herc. OEdip. 4.
- Promittere crinem barbamque. Tacit. 2. Ann. 39.
- Propexus. Tacit. 4. Hist. 61.
- Redimitus arundine crines. Ovid. 9. Met. 3.
- Repexo crine flava Gallia. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 241.
- Resolvus. Ovid. 3. Fast. 213.
- Rutilatus. Tacit. 4. Hist. 61.
- Scindere. Ovid. 3. Amor. 6. 71.
- Secare. Virg. 4. Æn. 704.
- Solvere. Ovid. 11. Met. 682.
- Soluti. Sil. lib. 12. 598. — solutis
Crinibus exulant matres.
- Sparfus. Sen. Hippol. 4.
- Spiranti crine odoratus. Valer. 6. Argon. 129.
- Subnixus crinem mitra. Virg. 4. Æn. 216.
- Summittere crinem ac barbam. V. Deponere crinem.
- Supplice crine humum verrere. Claud. in Laud. Seren. 224.
- Toffi. Ovid. 2. Met. 283.
- Tractus. Sen. Hippol. v. 731. — crinis tractus, & laceræ comæ
Ut sunt remanent.
- Vibrati calido ferro, i. e. Crispati calamistro. Virg. 12. Æn. 99. Servius.
- Crinis etiam Stellis tribuitur, ut
Ducunt crinem volantia fidera. Virg. 5. Æn. 528.
- Effusus stellatus ather. Valer. 2. Argon. 42.
- Retuso crine languida stella. Claud. de 4. Conf. Hon. 184.
- Crinis, etiam piscium. Plin. lib. 9. cap. 30. de polypo pisce, Namque & afflatu terribili canes agebat, nunc extremis crinibus flagellatos, &c.
- Crinis vitium. Plin. lib. 13. cap. 23. Vernacula putatio dejectis per ramos vitium crinibus circumvescit arborem, crineque ipfos uvis.
- Crinis, Genus vinculi esse videtur apud Plin. lib. 17. cap. 21. Jugum fit pectica, aut arundine, aut crine, funiculoque, ut in Hispania, Brundisioque. [Videtur ipius Vitis crinis intelligi, quo alligatur ad peticam. Crinis femininum fuisse probat Nonius ex Plauto & aliis.]
- CRINICULUS**, i. m. dimin. Adelhelm. de Virg. cap. 24. Rafi crinicali.
- CRINALIS**, e. Adj. [κρίναλις] Quod pertinet ad crines, ut, Vitta crinalis. Ovid. 9. Met. 770.
- Aurum. Stat. 2. Achill. 97.
- Corpore crinali Polyplus. i. e. Crinibus qui dicuntur instructo. V. CRINIS. Ovid. Halcut. v. 30.
- Cultu crinali cæsarium stringere. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 85.
- Hedera Bacchi. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 17.
- Murus Cybeles, Turrita corona. Claud. 2. in Eutrop. 284.
- Crinalis fascia. Ulp. de aur. & arg. legat. l. argumento. Fasciæ, inquit, crinales, peduleque. Ubi Beroaldus legit Crurules, quasi fasciæ sint crurum. V. in CRUS.
- CRINALE**, is. n. Ornamentum est capitis ad fingendum capillos, ne turbentur evagenturque. ut, Curvum crinale. Ovid. 5. Met. 53.
— ornabant aurata monilia collum,
Et madidos myrrha curvum crinale capillos.
- CRINIGER**, a, um. Adj. [κρίνηγερός] dicitur Qui multos habet crines. Lucan. lib. 1. 463.
Et vos crinigeros bellis arcere Catos, &c.
- CRINIOR**, [κρίνιον] Tri. apud Statium legitur 4. Theb. 217.
— vatem cultu Parnalia monstrant
Vellera, frondenti crinitur cassis oliva. & 4. Silv. 5. 10.
- CRINITUS**, a, um. Adj. [κρίνιτος] Quod crines habet, ut, Crinita stella. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Tum stellis his, quas Græci Cometas, nostri Crinitas vocant. Legitur in emendatis codicibus Cincinnatas. Virg. 1. Æn. 740.
— cithara crinitus lopus
Perfonat aurata.
- Arbusculus crinitis apices sunt pavonibus. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Colla toris crinita tument. Stat. 6. Theb. 418. De equis.
- Galea crinita triplici juba. Virg. 7. Æn. 785.
- Mulier male crinita. Ovid. 3. de ... 241.
- Missile multa flamma. Stat. 5. T. 387.
- Nox facibus luciferis. Valer. 5. Argon. 370.
- Turba. Martial. lib. 12. 49.
- Vertex. Stat. 9. Theb. 129.

CRINISATUS, a, um. Adj. Ex crinibus factus. Sidon. Carm. 22. 81. Hic crinifatus jungebat Pegasus alas. V. Sirmond. ad h. l.

CRINISUS, CRINUS. V. CRINON.

CRINISUS, i. m. [κρινισός] Siciliæ fluvius, Segestæ urbi vicinus, & de quo Servius hujusmodi refert fabulam. Quum Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro adificatione murorum illi recufaret, Neptunus iratus Trojæ cetum immisit, ut eam vultaret. Consulit Apollo, sinistra dedit responsa, puellas scilicet belluæ esse obediendas. Hippotes igitur nobilibus Trojanis, rimens ne & Hegestæ filia sua ceto, ut Heliona exponeret, navi eam imposuit, ut postus se non vidente immergeretur fluctibus, tum coram devoraretur. Sed illa casu in Siciliam delapata Criniso placuit, qui in canem seu ursum mutatus, eam opprellit, suscepitque ex eo concubitu Accelton Siciliæ regem. Virg. 5. Æn. 38. Troia Criniso conceptum flumine mater, Quem genuit, &c. Al. dicitur Crimisus vel Crimiffus.

CRINUS, i. n. Nomen servi apud Plaut. Trin. 4. 3. 13.

CRINOMENON, i. n. [κρινόμενον] a Rhetoribus appellatur Contentio, quæ ex statu efficitur, & circa quod versatur certamen totius controversiæ. Latini Questionem vocant, teste Cic. in Orat. 126.

CRINON, i. n. [κρινόν] Plin. lib. 21. cap. 5. Liliium rubens appellat, quod alio nomine Cynorhodon dicitur, in Antiochia, Laodicea, Syria & Phœnicie laudatissimum proveniens. Dioscorides tamen, Græciæque lere omnes, nullo discrimine κρινόν appellatione, omnia liliæ genera intelligunt. Theophrastus quatuor ponit liliorum genera, ex quibus quod vere erumpit mox post violam alban, peculiari nomine κελαιον appellat.

CRINISUS, a, um. Adj. [κρινισός] Liliaceus. ut, Unguentum crininum. Diusc. 1. 51.

CRINUS, a, um. Adj. Idem. ut, Unguenta crina, l. 21. ff. de auro, arg. & C. [Nisieror est.

CRINONIA, æ. f. [κρινωνία] Frutex est lili, vel Lilietum, teste Suida: nam liliium Græci κελαιον appellant.

CRIOBOLIVM, i. n. [κριοβόλιον] Genus sacrificiorum, ab arietibus cæsis ita dictum: Græci enim arietem κελαιον vocant: ut Taurobolium a bobus. Inscriptio ante Romanæ apud Gruter. p. 27. n. 3. TAVROBOLIVM SILVE CRIOBOLIVM FECIT. & ibid. n. 4. PERCEPTO TAVROBOLIO CRIOBOLIOQVE. V. Reinef. Inscript. 1. 40. p. 76. & Salmat. ad Lamprid. Hellogab. cap. 8.

CRIOBOLIVM, es. f. [κριοβόλιον] Machina arietaria. Vitruv. 10. 19. i. e. In quam aries fulcipitur, qui Græcis κελαιον dicitur. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 32.

CRIONA, [κρινώνη] Stephano] Vicus est Atheniensium, in tribu Antiochide.

CRIOS, [κρειός] Ciceris genus, quod Latini Arietinum nominant, ab arietini capitis figura, a qua & Græca appellatio fluxit. Nam illi arietem κελαιον appellant. Fuit etiam Crios, proprium nomen Athletæ cujusdam ex Ægina insula, apud Græcos cantatissimi.

CRIPA, æ. f. ut, Cripa pampinacea. Columel. lib. 12. cap. 20. Planta, quam quidam Meliloton esse putant, quæ & Sertula Campana.

CRISIS, is. f. [κρίσις] Latine dici potest Judicium: unde Dies critici dicti, h. e. Judiciales & decretorii, de quibus postea. Item Naturæ & morbi confictus. Sen. Epist. 83. pr. de Puero, Hic quidem ait, nos eandem crisin habere, quia utriusque dentes cadunt.

CRISPINUS, i. f. Frutex nobilis, quem Spinam appendicem appellat Plin. 24. 13. Item

CRISPINUS, Philosophus quidam fuit Stoicus, qui versus numero quidem multos scripsit, pondere autem leves. De hoc sapius Hor. 2. Serm. 7. 45. Dum, quæ Crispini docuit me janitor, edo.

CRISPUS, [κρίσπος] Cognomen familiarium quarundam Romanorum. ut Sallustiorum, quorum nobilissimus C. Sallustius Crispus, de quo Martialis. lib. 14. 191. Crispus Romana primus in historia. Thucydidi ex Græcis opponitur a Quintiliano, elegantia dicendi, Attica brevitate, sententiarum crebritate. Taxatur autem a Pollione, ut nimis antiquarius, & ex Cætonis originibus verba mutuatus: Trogo autem, quod orationibus nimis longis utatur, sicuti & Thucydides. Ciceronis acerrimus inimicus fuit, ut ex utriusque invecivis orationibus constat. (Quas tamen confictas esse a Declamatore quopiam docti putant.) Quis de avaritia sententiam laudat Gell. cap. 1. lib. 3. Avaritia (inquit Catil. c. 11.) pecuniæ studium habet: quam nemo sapiens concupivit. ea quasi venenis malis imbuta, corpus animique virilem effeminat: semper infinita & insatiabilis est: neque copia, neque inopia minuit. Idem lib. 17. cap. 18. de eodem Sallustio sic scribit, M. Varro (inquit) in litteris, atque vita, fide homo multa, & gravis, in libro quem inscripsit Pius, aut De pace, Crispum Sallustium scriptorem ferre illius, & severæ orationis, in cuius historia notiones Censorias fieri, atque exerceri videmus, in adulterio deprehensum ab Annio Milone loris bene cæsum dicit: & quum dedisset pecuniam, dimissum. Hactenus Gell. V. SALLUSTIUS.

Crispus Passienus, bis Consul, orator, Agrippinæ matrimonio, & Nerone privigno clarior postea, in luco, qui est in suburbano agri Tusculari colle, arborem eximiam ita adamassæ fertur, ut non modo cubare sub ea, vinumque illi affundere solitus sit, sed etiam eam osculari, complectique, ut refert Plin. lib. 16. cap. ult.

Fuit & Crispus, Coplantini M. filius, quem pater jam Cæsarem factum, ob suspicionem incestæ cum Fausta neverca consuetudinis, indicta causa, interfecit.

Crispus item Vibius orator, ore compositus, & jucundus: privatis tamen causis, quam publicis melior, ut ait Quintil. lib. 10. cap. 1.

CRISPUS, a, um. Adj. [κρίσπος] ut, Crispus capillus, i. e. Intortus. Plaut. Truc. 2. 2. 32. Jam ego illos fictos, compositos, crispus, cincinnos tuos Unguentatus utque ex cerebro expellam.

Abies crispa. Cic. 1. Tusc. 44. ex antiquo poeta, — colti alii illant parietes Deformati atque abiete crispa.

Coma. Sil lib. 16. 120.

Elegantie crispioris materies, & ob id Ejus gratissima. Plin. lib. 13. cap. 9. de Perlicæ Ægypticæ loquens.

Folium crispum. Plin. lib. 12. cap. 15. Folium olivæ, verum crispus, & aculeatum. De myrtha loquitur. Apud Columellam autem lib. 11. cap. 3. Crispillimum lulum.

Jube crispiores leonum, apud Plin. lib. 8. cap. 16.

CRISPULUS, a, um. Adj. dimin. [κρίσπυλος] Martial. lib. 5. 62. ad Marianum, — crispulus iste quis est? Et Senec. Epist. 95. Ne quis, cui rector est coma, crispulus misceatur. V. Epist. 66.

CRISPO, [κρίσπος] ære. Plin. lib. 28. cap. 8. Fimi cinere crispari capillum cum oleo. Subaud. Aiunt.

Crispari terra herbis dicitur, per translationem. Columel. lib. 10. 167. Nunc apio viridi crispetur florida tellus.

Aurora crispat pelagus novo Phœbo. Valer. 1. Argon. 311. i. e. Oriente Sole splendere facit.

Aurum multum cono crispaverat. Stat. 8. Theb. 568.

CRISPANS, antis. [κρίσπανς] Partic. ad varia adhibetur. Plin. lib. 16. cap. 16. In primis vero materies honorata vix est, raro, crispanti, nec nisi radice, cetero lenis. Legitur in vetustioribus exemplaribus Crispicanti. Virg. 1. Æn. 317. Bina manu lato crispans hastilia ferro. i. e. Vibrans, de quo Scalig. Poet. 4. 1. Colorem in oratione per metaphoram intelliges nitorem illum verborum. Est enim nitidius verbum, & quasi coloratus Crispare, quam Quassare, si id apud Virgilium significat. Crispum enim est Non rectum. Quassata hasta curvatur ac crispatur. Crispari etiam dici potest, id quod manu colligitur. Sic enim Crispatur vestis limbis, cum colligendo digitis corugatur. Sic duo hastilia veluti duæ rugæ. Crepitus crispatus. Plin. lib. 2. cap. 82. de terræ motu. Nafus. Perf. 3. Sat. 87. His populus ridet, multumque torosa juvenus Ingeminat tremulos naso crispante cachiunos.

CRISPATUS, a, um. [κρίσπατος] Partic. ut, Buxus crispata denso cacumine. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 110. h. e. Spirante vento vibrata.

CRISPICO, ære. Idem ac Crispare. Gell. 18. 11. Ventus mare cæruleum crispicans. V. & Plin. 16. 16.

CRISPISULCANS, antis. Adj. o. g. [κρίσπισυλκων] Cic. in Topic. 61. At quum in Ajacis navim crispisulcans igneum fulmen injectum est, inflammatur navis necessario.

CRISPIVINO, inis. f. Arnob. lib. 2. 73. de lascive saltantibus; Lumborum crispitudine fluctuare.

CRISSA, æ. f. [κρίσσα] Nomen oppidi Phocidis, quod Crissus Phoci filius condidit. Hinc

CRISSEUS, Sinus. Strab. lib. 9. Steph. est Crisa, κείσα. q. V.

CRISSO, [κρίσσο] Stephano] ære. Ceveo, impudice nates moveo. Martial. lib. 10. 68. in Læliam, Numquid, quum crissas, blandior esse potes? Idem 14. 202. De puella Gaditana. V. Donat. ad Ter. Eunuch. 3. 1. 34. & Scalig. ad Priapeia.

CRISPIANS, Partic. Juven. 6. Sat. 322. — frictum crissantis adorat.

CRISTA, æ. f. [κρίστα] Nota vox. Plin. lib. 10. cap. 29. Upupa obfcæna alias pastu avis, cristata visenda picatili. Crista galææ. Virg. 7. Æn. 185. Et cristæ capitum. Liv. 10. 39. Non enim cristas vulnera facere, & per picta atque aurata scuta transire Romanum pilum. Galea decora cristis. Virg. 9. Æn. 165. Decus superbum cristarum. Sil. lib. 10. 400. Fercula cumalata cristis. Stat. 12. Theb. 524. Comantes. Virg. 7. Æn. 468. Equina. Virg. 10. Æn. 869. Geminæ stant vertice. Virg. 6. Æn. 780. Hostiles. Claud. 1. in Rufin. 346. Punicæ. Stat. 4. Theb. 218. Rosæ. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 14. Rubentes. Virg. 9. Æn. 270. Rubra. Virg. 9. Æn. 50. Comere. Stat. 3. Theb. 424. Excussit summas vertice. Virg. 12. Æn. 493. Insurgens nitenti comæ. Sil. lib. 16. 557. Quatere terrificas capitum. Lucret. lib. 2. 632. Scintillant alte. Sil. lib. 7. 593. Significare videtur κρηταιδία apud Juven. 6. Sat. 421. Crista, Herbæ species: de qua sic Plin. lib. 27. cap. 5. Alectorolophos, que apud nos cristia dicitur, folia habet similia gallinacæ cristæ, plura, caulum tenuem, & semem nigrum in siliquis.

CRISTVLA, æ. f. [κρίστυλα] dimin. Columel. lib. 8. cap. 2. Rectis rusticisque cristulis.

CRISTATUS, a, um. Adj. [κρίσπατος] Quod cristas habet: ut, Cristatæ aves: & periphrasis est Gallorum gallinaceorum. Martial. lib. 14. 229. Cristatæque sonant undique lucida aces. Ales oris cristati, Gallus. Ovid. 11. Met. 497. Angues. Sen. Herc. fur. v. 216. Apex. Claud. de Phœn. 19. Callis. Ovid. 8. Met. 25. Draco. Ovid. 4. Met. 598. Galea cristata. Liv. 9. 40. Jubar cristatum galææ. Stat. 3. Theb. 223. Fulmine cristatum galææ jubar, &c. Pullus insigniter cristatus. Suet. Tiber. 14.

CRITRES, æ. m. [κρίτρις] Index. Terull. adv. Gnost. cap. 3. Instituit super illos Deus critas, quos censors intellegimus.

CRITRICUS, a, um. Adj. [κρίτριος] Critici dicebantur Grammatici Poematum judices, quales Aristarchus & Aristophanes fuerunt: de quibus Fabius lib. 10. cap. 1. Cic. 9. Fam. 10. Profert alter, ut opinor, duobus vericulis expensum Nicæ: Alter Aristarchus hos ἀδελφῆς. Ego tanquam criticus antiquus judicator sum, utrum sint ἢ ποιητῆς, an περιεπέδηται. Hor. 2. Epist. 1. 51. Ennius & sapiens, & fortis, & alter Homerus, Ut critici dicunt.

Criticolum vocabantur, qui postea Grammatici appellati sunt. V. Wower. de Polymath. cap. 16. 17. & 18.

Critici dies, [κρίτριαι, κριτριαι] vocabantur a Medicis Judicariis, in quibus de morbis ratione fieri judicium potest. Cels. lib. 3. cap. 4. Est autem alia etiam de diebus ipsis dubitatio: quoniam antiqui potissimum

num impares fequebantur, eoque tanquam tunc de agris judicaretur, *κρίσεις* nominabant. In his erat dies tertius, quintus, sextimus, nonus, undecimus, quartus decimus, unus & viciesimus: ita ut summa potentia septimo, deinde quarto decimo, deinde uni & viciesimo daretur. Igitur sic agros nutriebant, ut dierum imparium accessiones expectarent: deinde postea cibum quasi levioribus accessionibus instantibus darent. V. & Gell. 3. 10. Macrobo. Somn. Scip. 1. 5.

CRITICÆ, es, five **CRITICA**, f. [*κρίτικη*] Philologia pars est, quæ in emendatione auctorum & in iudicio consistit: Vario apud Diomed. lib. 2.

CRITENSIS, Asiae populi, a Memnonibus & Davellis dierum viginti intervallo discreti. Auctor Plin. lib. 6. cap. 30.

CRITHÆ, [*κρίθη*] Tuberculum parvulum in palpebra super pilorum locum, quod a similitudine hordei fic est dictum. Cels. lib. 7. cap. 7.

CRITHÆIS, [*κρίθησις*, Al. *κρίθις*] ut ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, Filia fuit Atellis, quam post mortem fuam Mæonis fratris tutelæ reliquit. Hic autem quum puellam vitiosam, gravidamque fecisset, atque ob id facti vereretur infamiam, Phæmio eam Smyrnæo grammaticis præceptorum in matrimonium dedit. Illa vero non multa post, quum ad lavacra, quæ prope Meletem fluvium erant, proficerebat, Homerum iuxta fluvium peperit, ob idque Melegenes appellatur est, qui postea cæcus factus, Homeri nomen accepit. Cumque namque & lones oculis captos Homeros appellant, quod homeris, id est itineris ducibus esseant.

CRITHAMUM, feu, ut aliqui, **CRITHAMUM**, i. n. [*κρίθαμον*] Herba est fruticosâ, & undique foliosa, cubiti altitudinem fere preens. Nascitur in maritimis & petrosis, foliis pinguibus, numerosis, albicantibus, veluti portulacæ, latioribus, & longioribus, falso gustu. Flores candidi sunt, & semen, seu rorismatini, odoratum, molle, rotundum, quod siccitatum triempis: habet intus tritici modo nucleum, radices dicitur crassitudine rumpi aut quatuor, grati odoris & jucundi. Hæc Dioscorid. lib. 2. cap. 122. Meminit & Galen. lib. Simplic. medic.

CRITHOLOGUS, orum, m. pl. [*κρίθολόγος*] apud Opuntios dicuntur, qui colligendis faciliiorum primitivis prælecti erant: sic dicti, quia in veterum sacrificiis plurimum erat hordei usus, quod *κρήνη* Græci dicunt. Auctor Cælius Rhodig. lib. 12. cap. 1.

CRITHOLOGIA, æ. f. [*κρίθολογία*] Cura hordei & frumenti colligendi. Theod. cod. lib. 14. tit. 25. Critologia & Zygostafii munus.

CRITHOTE, es. f. [*κρίθητο* Stephano] Urbs est Thraciæ ad Hellepontum, octoginta stadiis a Cardia distans, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

CRITIAS, æ. m. [*Κρίτιας*] Unus et triginta tyrannis, Atheniensibus a Lacedæmonibus impostus. Cujus mentionem facit Cic. lib. 2. de Orat. 97. Consequuti sunt hos (inquit) Critias, Theramenes, Lyfias: multa Lyfias scripta sunt, nonnulla Critiæ, de Theramene audivimus. Rursus idem, lib. 3. 139. Quid Critias? quid Alcibiades? civitatibus suis quidem non boni, sed certe dicitur eloquentes, nonne Socraticis erant disputationibus eruditi?

Fuit & alter Critias philosophus, qui dixit animam esse sanguinem, sicut & multi alii. Unde Virg. 9. Æn. 349.

Purpuream vomit ille animam, &c.

CRITICÆ, **CRITICUS**. In **CRITIBUS**.

CRITO, ðnis, m. [*κρίτων*] Atheniensis, Socratis familiaris, quem & opibus juvit, & cum quo usque ad extremum vitæ ætæ philosophatus. Crito item Pieriota (Pieria autem urbs est Macedonia) historicus fuit, scriptique res Persicæ, Siculas, Macedonicas.

Fuit præterea alius, Naxius generis, historicus & ipse. Auctor Suidas.

CRITOBULUS, i. m. [*κρίτοβούλος*] Philippi Maced. & Alexandri F. ejus fuit Medicus, de quo Plin. lib. 7. cap. 37. Magna & Critobulo fama est, extracta Philippi regis oculo fugata, & citra deformitatem oris curata orbitæ luminis. V. Curt. 9. 5.

CRITOLÆUS, i. m. [*κρίτολαεύς*] Atheniensis, nobilis Peripateticus. Romam ab Atheniensibus missus legatus cum Carneade, & Diogene Stoico, ut scribit Cic. 2. de Orat. 155. De hujus libra, Idem 5. Tusc. 51. Quo loco quero quam vim habeat libra illa Critolæi, qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis & externa, tantum prendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat. Alter Critolæus, Achæorum dux, bellique Achæi concitator, quem ideo Corinthum evertisse dicit Cic. 3. de Nat. Deor. 91. Critolæus evertit Corinthum, Carthaginem Hasdrubal. Hi duo illos oculos oræ maritimæ effoderunt.

Critolæus Tegeates, Reximachi filius, qui apud Græcos contra tergeminos Peneates eadem conditione & fortuna, qua apud Romanos Horatius, decertavit. nam is quoque sororem interfecit, quod sibi e victoria redeunt non gratularetur, quum tamen ceteri omnes ei applauderent, ut est auctor Demaratus apud Plutarchum in Parallellis Rom. & Græc.

C R O

CRŒBIALON, i. n. [*κρῆβιάλον*] Oppidum non longe a Sefamo in Paphlagonia, quod ablut Parthenis amnis Dianæ virginis admodum gratus. Hujus oppidi meminit Apollonius lib. 2. Valer. 5. Argon. 102.

— fugit omne Crœbialiatus, &c.

CRŒBYLUS, i. m. [*κρῆβύλος*] Comicus fuit, referente Athenæo, apud quem gulo infignis ad cibaria præfervida digitos sibi esse gloriatur *ιδιόληπος*, id est humentes, & calentibus frustis ita se guttur fuscum furum, ut videri fornax possit, non homo. [Hegesippii Comici id cognomen fuisse docet Suidas in *Ἡράκλειος*], ut vix alius videatur ab Athenæo intelligi.

CRŒBYLUS, i. m. [*κρῆβύλος*] Aureus vel argenteus corymbus, ex capillis pendens, idque proprie in viris: nam in mulieribus potius Corymbium, & in pueris Scorpionum vocamus. V. supra **CORYMBIUM**. V. & Henr. Steph. Thef. Gr.

CRŒBYZI, [*κρῆβύζοι* Stephano] Populi listri accolæ, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

CROCALÆ, es. f. [*Κροκάλη*] Ismeni fluvii filia. Ovid. 3. Met. 169. ubi V. Burm.

CROCALLEIS, is. f. Gemma, quæ cerafum, vel ut alii legunt, ceram præferant, auctore Plin. lib. 17. cap. 10.

CROCATUS, &c. V. **CROCUS**.

CROCEA, æ. f. [*κροκία*] Urbs Laconicæ una ex centum, cujus incolæ dicuntur Croceatæ, *Κροκιάται*. Stephan.

CROCICAS, æ. f. [*κροκίαις*] Gemmæ species, a croci similitudine sic dicta. Auctor Plin. lib. 37. cap. 11. Hard. Crocia.

CROCINUM, **CROCINUS**. V. in **CROCUM**.

CROCIO, [*κρόκιον*] Tre. Corvus dicitur crociere, ut ait auctor Philomela inter opera Ovidii, v. 28. Al. hic leg. Crociat. V. feq. dict.

CROCITRO, [*κροκίτρον*] ære. pen long, quia frequentativum est a Crocio, crocis; ut Dormito, a Dormio, dormis. V. Defauterium Plaut. Aulul. 4. 3. 1.

Non temere est quod corvus canet mihi nunc ab læva manu, Simul radebat pedibus terram, & voce crociatit sua. Perotus Crociat legit. Nec aliter Gronov.

CROCITUS, is. m. Proprium corvorum vocem veteres esse voluerunt, inquit Nonius 1. 218.

CROCATIO, ðnis. f. [*κροκίσις*] Corvorum vocis appellatio. Festus. Al. **CROCITIO**, five **CROCITATIO**.

CROCIS, idis. f. [*κροκίσις*] Herba est, cujus contactu phalangia emoriuntur, ut ex Apollodori sententia tradit Plin. lib. 27. cap. 17.

CROCŒDILEUM, i. n. [*κροκῶδῖλον*] Herbæ species. Plin. lib. 27. cap. 8. Crocodilum chamæloentis herbæ nigra figuram habet, radice longa, æqualiter crassa, odoris asperi. Ruell. lib. 3. cap. 10. dicit ad hanc herbam proxime accedere eam quæ Carlina dicitur: non audet tamen eandem esse afferere. V. ibidem plura.

CROCŒDILŒN, five Crocodilorum oppidum [*κροκῶδῖλον πόλις*] Oppidum Phœnicæ ad Carmelium montem, cujus Strabonis ætate nihil præter nomen exbat, ut ipse testatur lib. 16. Meminit & Plin. lib. 5. cap. 19. Est & alterum ejusdem nominis oppidum in Arlinotica præfectura ad Nilum fluvium: ita dictum, quod in eo crocodili pro diis colerentur. Hanc urbem postea Arlinocem appellarunt, teste Strab. lib. 17.

CROCŒDILUS, i. m. [*κροκῶδῖλος*] Mons est Ciliciæ, apud Plin. lib. 5. cap. 27.

CROCŒDILUS, i. m. [*κροκῶδῖλος*] Animal quadrupes, hominibus terra pariter atque aquis infestum. Dicitur crocodilus, *κρόκ* & *κρόδ* & *δῖλος*, id est a croco & timido, ut nonnulli volunt, quod crocum ac ejus odorem mirum in modum timeat ac refugiat. V. Plin. lib. 8. cap. 25. & Cic. 1. de Nat. Deor. 83.

Color fuscus stercore crocodili. Hor. Epod. 12. 11.

CROCŒDILINUS, a, um. [*κροκῶδῖλος*] Adj. Quod ad Crocodilum pertinet.

Ambiguitates crocodilicæ, Quintil. lib. 1. cap. 10. Argumenta sunt perplexa & sophistica. V. Politianum Miscellaneorum cap. 55. Ductum est nomen ex fabula Ægyptiaca, quæ est hujusmodi: Mulier quædam cum filio secundum fluminis ripas ambulabat; ei crocodilus filium abtulit, redditorum se dicens, si verum mulier responderet: negavit illa fore ut redderetur: atque ob æquum aiebat reddi. V. Burm. ad Quintil. 1. c.

CROCŒDILITES, æ. m. [*κροκῶδῖλιτης*] Al. **CROCŒDILITIS**, [*κροκῶδῖλιτης*] Idem nimirum genus sophismatōrum parum explicabilis. Auctor Doxopater Aphthonii enarrator Græcus apud Polit. Miscell. cap. 55.

CROCŒDILEA, æ. f. [*κροκῶδῖλεία*] Animal simile crocodilo. Plin. lib. 28. cap. 8. de Crocodilo loquens; Alter ille similis, multum infra magnitudinem, in terra tantum, odoratissimisque floribus vivit. Ob id intestina ejus diligenter exquiruntur jucundo nidore facta: crocodileam vocant, oculorum vitis illissimam. [Est ergo id nomen Stercoris, non Animalis ipsius. V. Hard. in loc.]

CROCŒMAGMA, ætis. n. [*κροκῶδῖμογμα*] Unguentum quo Cilices untuntur: id ita fiebat, Terebant crocum, & vino præcipue dulci miscabantur. Plin. lib. 21. cap. 20. Crocomagma verti potest, Crocini olei fæx. Cæli Rhodig. lib. 9. cap. 4.

CROCŒTA, æ. f. [*κροκῶτα*] Vestis muliebris est crocei coloris. Cic. de Arup. Resp. 44. P. Clodius a crocota, a mitra, a muliebribus soleis, purpureisque factis, a trophio, a palatio, a flagitio, a stupro est factus repente popularis. Est Apul. 11. Met. p. 261. Vidi & fimiæi quatuor textili, crocotifque Phrygiis, catamiti paltoris specie, aureum gillatæntem poculum.

Mufæxæ crocotan addere, est Honorem conferre indignis. V. Chiliad. Feli crocotam.

CROCŒTULA, æ. f. [*κροκῶτον*] dimin. Plaut. Epid. 2. 2. 47.

Indufiatam, patagiatam, caltulam, aut crocotulam.

CROCŒTULARIUS, i. m. [*κροκῶτῆριος*] Crocotarum vestium infector. Plaut. Aulul. 3. 5. 47. Quum incedunt infectores crocotularii. Al. Crocotarii.

CROCŒTILUS, a, um. Adj. Veteres Valde exile dicebant. Plaut. 1. Fragm. 14. Extortis talis cum crocotilis cruculis. Festus. Sed dubia lectio est. V. Dacer.

CROCŒTINUM, i. n. Genus operis pistorii. Festus.

CROCŒTUS Campus, [*κροκῶτον πῆδος*] Campus est juxta Theffaliam, ad Amphrysum fluvium. Stephan. in dictione *λιμνῆσιον*.

CROCŒFANTIA, orum. n. [*κροκῶφάντια*] Ornamenta villosa sunt, inquit Hotomanus, quæ sub reticulis contexta, per eorum plangula apparent. Turnebus Adverf. 18. 23. Crocefantia, inquit, Ornamenta capitis sunt, & redimicula, quæ tota e subfegmine sine ullo itamine contexta sunt, unde & appellationem sunt adepta. *κροκῶφάντιον* enim Grammatici Græci vocantur, quod *κρόκ* & *κροκῶφάντιον*, & ab Atticis *κροκῶφάντιον* scribunt exponit. De his Ulpiam. in l. 25. §. 4. D. de aur. & arg. leg. Ornamentorum hæc, inquit, vitte, mitræ, semimitræ, reticula, crocefantia, &c. Alciati autem & alii eruditi homines alio vocabulo conquerendo mirabiliter exercentur.

CROCŒM, i. n. vel **CROCŒUS**, i. m. [*κροκῶν*, *κρόκῶς*] Plin. lib. 21. cap. 7. Hos certe flores Homerus tres laudat, loton, crocon, hyacinthon. Idem cap. 6. Crocum silvestre optimum, ferere in Italia minime expedit, ad scrupula usque singula areis decoquentibus. Seritur radicis bulbosæ: fativum latius, majusque & nitidius, sed multo levius degenerans, sed nec ubique secundum, etiam Crenis, ubi semper flores laudatissimi. Plaut. Curc. 1. 2. 7. Tu crocum & caia es. al. Crocinum.

Colore croci contactum. Lucret. lib. 6. 1186.

Cilix crocus. Lucret. lib. 2. 416.

Corycius. Hor. 2. Serm. 4. 68.

Liquidus. Ovid. 1. de Arte Am. 104.

Pallens. Stat. 6. Theb. 210.

Punicus. Ovid. 5. Fast. 118.

Rubens. Virg. 4. Georg. 182.

Ruber. Ovid. 2. Amor. 6. 22.

Sicanius. Stat. 2. Silv. 4. 36.

Spirans. Juven. 7. Sat. 208.
 Tyrius. Claud. Epigr. de Zona, 8.
 Croci, in plurali, apud Juven. 7. Sat. 208.
 Spirantefque crocos, &c. Et Ovid. 4. Met. 393.
 — redolent myrrhæque crociq. Propert. lib. 4. 1. 16.
 Pulpita folennes non oluere crocos. Poeticum.
 Crocum in medio lili. Plin. lib. 21. cap. 5. De lilio.
 Crocus, metaphoricæ pro Scena, quod crocus, & floribus, & aliis odoribus confperci solet, ut ex Lucretio apparet lib. 2. 416.
 Et quom scena croco Cilici perfusa recens est. Hor. 2. Epist. 1. 79.
 Recte necne crocum, floreſque perambulat Attra:
 Fabula, si dubitem, &c. l. e. Agatur ab histrionibus in scena ambulantiſque. Lambinus. conf. Propert. l. c.
CROCŒUS, a, um. Adj. [κροκόεις] Croci coloris. Plin. lib. 22. cap. 13.
 Mutat enim cum terra coloris, hic niger, illic viridis, alibi cyaneus, alibi croceus. Virg. 1. Æn. 715.
 Et circumtextum croceo velamen acantho.
 Amictus croceus. Ovid. 3. de Arte Am. 179.
 Chlamys. Virg. 11. Æn. 775.
 Dies, Aurora. Claud. 2. in Eutrop. 529.
 Flores. Virg. 4. Georg. 109.
 Frondes. Valer. 4. Argon. 23.
 Honor croceus, Pici in avem sui nominis converſi. Sil. lib. 8. 444.
 Ignis. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 467. Croceis rotantes ignibus hortos.
 De Solis hortis.
 Lutum. Virg. 4. Ecl. 44. Hypallage est, pro Croco luteo. Servius.
 Odores. Virg. 1. Georg. 56.
 Prata. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 273.
CROCEATUS, a, um. Adj. Idem. Adelhelm. de Virg. cap. 2. Croceata genifarum cacumina.
CROCŒUS, a, um. Adj. Idem. Plin. lib. 16. cap. 34. Alicui & semen nigrum, alii crocotum.
CROCINUS, a, um. Adj. [κροκίνος] Idem. ut, Crocinum semen. Plin. lib. 21. cap. 19. Semen his optimum crocinum, nec anniculo vetustius, & in umbra siccat.
 Tunica crocina. Catul. 66. 134.
CROCINUM, i. n. [κροκίνον] Genus unguenti: cujus oleum est ex croco de quo Plin. lib. 13. cap. 13. Ugentis cognomina dedere aliis patriæ, & cum Musis cantu ac cithara delectari solitum: sæpe etiam studio venationis exerceri: propter magnam laudem & laboris & ingenii æsequum. Verum hunc non Crocum, sed Crotum, vocat Hyginus in fabula 224. & Poët. Afr. 2. 27. ex Solitheo. conf. Latinos commentarios in Aratum interprete Germanico Casare. Hic in Musarum gratiam ab Jove collocatus inter sidera, Sagittarii nomen obtinuit.
CROCUS, i. m. a quibusdam Sagittarius dicitur, Panis & Euphemæ Musarum nutritic filius. Hunc dicitur domicilium in monte Helicone habuisse, & cum Musis cantu ac cithara delectari solitum: sæpe etiam studio venationis exerceri: propter magnam laudem & laboris & ingenii æsequum. Verum hunc non Crocum, sed Crotum, vocat Hyginus in fabula 224. & Poët. Afr. 2. 27. ex Solitheo. conf. Latinos commentarios in Aratum interprete Germanico Casare. Hic in Musarum gratiam ab Jove collocatus inter sidera, Sagittarii nomen obtinuit.
CROCŒUS, a, f. [κροκόεις] Hel.] Fera est Æthiopiæ familiaris, ex hyæna & leæna Æthiopiaca nascens, quæ & ipſa hyæna more humanas voces imitatur. Plin. lib. 8. cap. 30. ubi hyæna naturam multis explicuit, statim subdit, Hujus generis coitu leæna Æthiopiaca parit crocotum, similiter voces imitantem hominum, pecorumque. Acies ei perpetua in utraque parte oris, nullis gingivis, dente continuo, qui ne contrario occurru habetur, capſarum modo indeditur. V. Ælian. Hist. Animal. 7. 22.
CROCŒUS, i. m. [κροκόεις] Lydorum rex Halyattis filius, primus Græcos partim tributis impoſitis subegit, partim socios atque amicos sibi adſcivit: tantumque imperio & opibus crevit, ut se felicissimum dicere non dubitaret. Paulo post debellatus a Cyro, quum pyræ cremandus imponeretur, magna voce ter, ó Solon exclamavit. Admiratur igitur Cyrus, miſit qui rogarent, quinam hominum, aut deorum is eſſet, quem in duobus casibus solum imploraret. Cujus rei quum rationem reddidisset Crocœus, non solum dimissus est, sed summo etiam in honore quoad vixit, apud Cyrum habitus. Ex quo visus est Solon eadem oratione alterum servasse e regibus, cautioſiorem & prudentioſiorem alterum reddidisse. Plutarchus in Solone. Cremandus autem Crocœus propterea Solonem inlambat, quod ab eo fuerat admonitus, Neminem tantisper dum viveret, felicem dici posse. Respexit hoc Juvenal. 10. Sat. 273.
 Festino ad nostros, & Regem tranſeo Ponti,
 Et Crocœum quem vox juſti facunda Solonis
 Respicere ad longe juſſit spatia ultima vitæ.
 Pro Opulento quaſi proverbio ponitur. Ovid. 3. Trist. 7. 42.
 Nempæ dat id cuiqueſque libet Fortuna, rapitque
 Irus & est subito, qui modo Crocœus erat. Et Martial. 11. 6.
 Ardua res hæc est, opibus non tradere mores:
 Et cum tot Crocœos viceris, eſſe Numam.
CROMMYON, i. n. [κρομμύων] Cepa. Dioſc. 2. 140.
CROMMYONNES, [κρομμύωνες] Infula juxta Smyrnæ, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 11. [Puto divise scribendum κρομμύων νησος.]
CROMNA, [κρομνα] Paphlagonum oppidum, cujus Homerus in Paphlagonibus infructuos meminit lib. 2. Iliad. Bæot. v. 362. & Strabo lib. 12. & Valer. c. Argon. 105. & Apollon. lib. 2. Nunc Comana vocatur, teste Olivario in Melan 1. 20. apud quem Cronna ſcribitur.
CROMYON, vel **CROMMYON**, ðnis. f. [κρομμύων] Oppidum regionis Corinthiæ, ubi Theſeus ſuam agros inſtillantem peremit. Ovid. 7. Met. 415.
 Quodque ſuis ſecurus arat Cromyona colonus. V. CROMMYON.
CROMNA, promontorium Calpio mari vicinum, de quo Plin. lib. 6. cap. 5.
CROŒNIVM in Septentrionibus Mare [Κροκονία] dicitur, non quia antiquum: quid enim infulſus? sed concretum, auctore Plinio 4. 13. a frigoris argumento, cujus præſidem Saturnum faciunt caeleſtium rerum ſtudioſi. Apollonis Argonauticôn quarto, Adriæicum mare, Cronium dicit. Sed a Crono, id est Saturno, ut inquit interpres, quem habuisse Italiam omnibus & lippis notum & ſonoriſus. Sunt tamen qui non Cronium, apud hunc poetam, sed Chronium potent ſcribendum, ab infula que vocatur Chronia. Lycophrontis interpres ſcribit infulam antea Chronium dici conſueſſe, ſed & Rheæ infum. Cronii maris & Eullathius

meminit; Post Scythas, inquit, qui mari Cronio vicini Caſpium acculant, Unni ſunt, &c.
CRONIUS, i. m. Unus ex Centauris.
 Fuit & alter Cronius gemmarum infignis ſculpitor, ut videre eſt apud Plin. lib. 37. cap. 1.
CRŒONOS, i. m. [κρόνος] Saturnus, & Temporis ſpatium Latine dicitur. Cic. 2. de Natura Deor. 64. Saturnum autem (inquit) eum eſſe voluerunt, qui curſum & converſionem ſpatiorum ac temporum contineret: qui Deus Græce idipſum nomen habet. κρόνος enim dicitur, qui eſt idem κρόνος, id eſt ſpatium temporis. V. Macrobius libro 1. Saturn. cap. 8. Et rurſum cap. 22. ad finem.
CRŒONIA, orum. n. pl. [κρόνια] Feſta Saturni, qui a Græcis Κρόνος dicitur. In his feſtis mittebant ſibi invicem xenia, remittebanturque apophoreta, ut viderentur Saturno gratias agere, quod fruges, fruſtulae ad vite cultus neceſſarios percepſſent. Hæc feſta, Latine Saturnalia dicitur. V. Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 7. ad finem.
CRŒOMIS, is. f. Salvia. Apul. de Herb. cap. 101.
CRŒOTALUM, i. n. [κροτάλον] eſt Inſtrumentum quod manu pulſatur, laminis quibusdam ex ære rotundis, ſonum ex collisione redditibus: dictum a pulſatione: κρότον enim Græci pulſatum vocant: & κροτάλον dicunt pulſare atque percutere. Utebantur hoc Inſtrumento Ægyptii in deorum ſolenitatibus. Virg. in Coira, pr.
 Copia Syrifla, caput Graia redimita mitella,
 Crifpum ſub crotalo docta movere latus. Cic. in Piſon. 20.
 Quos neque hercule ego, neque ſupericium tuum, neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. V. Cæſium lib. 19. cap. 4. Macrobi. 2. Saturn. 10. & Laurent. Pignor. de Servis p. 87.
CRŒŒALIA, orum. n. pl. [κροτάλια] appellari Margaritas quaſdam reſonantes, docet Plin. lib. 9. cap. 35. quarum ſono gaudent Græci. Subeunt (inquit) luxurie ejus nomina, & tardia exquifita perditio nepotatu: ſiquidem quum id fecere, crotalia appellant, ceu ſono quoque gaudeant, & colluſu ipſo margaritarum.
CRŒOTALIZO, **CRŒOTALISſO**, [κροτάλιζω] ut Malacizo, Malaciſſo, in Cornuti fragmento de Orthogr. apud Caſſiodor. p. 17. H. St. V. Caſſiod. de Orthogr. cap. 1. extr. Hinc
CRŒOTALISTRIA, a, f. [κροτάλιſτρια] Femina crotala percutere docta. Petronius Arbitr. c. 55. de Ciconia, que voce ſtrepitum crotalarum imitatur. Ciconia etiam grata, peregrina, hoſpita, Pietaticultrix, gracilipes, crotaliſtra, &c. Sic enim legit Turnebus 8. 18. atque ita vocari ſcribit a Crotalis, quorum ſtrepitum imitatur, — crepitante ciconia roſtro; ut Ovidius loquitur 6. Met. 97. Legitur tamen in omnibus fere exemplaribus Coralitria, ſed nullo ſenſu. Similiter & apud Propert. 4. 9. 11. (Al. 8. 39.)
 Nile, tuus tibicen erat, coralitria Phyllis; reſtituit idem Turnebus Crotalitria. Tu diſcipe. V. Plaut. Merc. 5. 2. 99.
CRŒOTALUS, i. m. [κρόταλος] Fluvius Italiæ (cui Magna Græcia cognomen eſt) navigabilis, teſte Plin. lib. 3. cap. 10.
CRŒOTO, five **CRŒOTOŒ**, ðnis. f. [κροτόν] Civitas Italiæ in Sinu Tarentino, Milone athleta memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima autem rei bellicæ fuit: nec parvam operam exercendis athletis dedit. In uno enim Olympico certamine victores omnes, Crotoniæ fuerunt. Jure itaque dici viſus eſt, Qui Crotoniarum poſtemus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt.
 Crotone ſalubrius, Proverbiũ alterum, quod inde ortum eſſe aiunt: quia locus ipſe ad ſalubritatem, & bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Plurimos enim Olympicos habuit. Ad ejus gloriam accedit ingens Pythagoreorum numerus. Hæc ex Strabonis lib. 6. Cronium, nunc vulgo *Crotone* dicitur. Teſtis Olivarius in Melan 2. 4. Sil. lib. 11. 17. — patefecit amicas
 Alta Croton portas.
 Crotonem tradit Ovid. lib. 15. Met. 55. a Mycilo Alemonis filio juſſu Herculis conditam, habereque nomen a Crotone ipſius Herculis hoſpiti ibi ſepulto.
 Croto, etiam genere mafculino dicitur. Liv. 23. non procul ab initio, Itaque optimum viſum eſt, ad Annibalem mitti legatos: caverique ab eo, ut receptus Croto Bruttiorum eſſet. [Non dubito, quin vet. Croto, ðnis. m. & Crotona, æ. f. uſurparint, ut Narbo & Narbona, Vibo, Vibona; Ancon, Ancona, plurimæque id genus. Maſculina tamen Romanis frequentiori in uſu. Ætas ſequior ſola feminina retinuit.]
CRŒOTŒIATES, is. m. [κροτῳάτιες] Cic. lib. 2. de Nat. Deor. 27.
 Crotoniatum, genitivus pluralis. Liv. 24. 3. Eam tunc arcem fatis, ut videbatur, tutam Crotoniatum optimates tenebant. Ubi de Crotone, & Crotoniatis multa Livius.
CRŒOTŒIENSIS, æ. Adj. Idem. Salluſt. in Catil. cap. 44. & Juſtin. 20. 4.
CRŒOTON, ðnis. m. [κροτόν] Frutex eſt ad magnitudinem parva ficus aſurgens, folio platani, fed levioſe ac nigriore, ramis ac caudice arundinum modo concavis, ſemine uvarum aſpero, quod purgatum effigiem Ricini animalis repræſentat, unde & nomen accepit. Nam Ricinum verem Græci etiam κρότωνικα appellant. Hoc ſemine exprimitur oleum, cibis quidem ſædum, fed lucernis & emplaſtris utile. Alio nomine hic frutex Ricinus appellatur, & Cici, unde etiam oleum ipſum Cicinum & Ricinicum appellatur. Plin. lib. 16. cap. 23. V. CICI.
CRŒŒŒTUS, i. m. [κροτῳός, ἢ κροτῳός] Rex Argorum fuit, pater Pamathes, que ab Apolline compreſſa Linum puerum peperit, quem quum inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt. Meminit Pauſan. in Corinth. Hinc
CRŒŒPIADES, is. m. patronym. Ovid. in Ibin, 480.
 Quique Crotopiadem diripere Linum.
CRŒŒTUS, Euphemæ Muſarum nutritic filius. V. **CROCUS**.

CRUCIARIUS, **CRUCIATUS**, **CRUCIAMENTUM**, **CRUCIABILIS**, **CRUCIFIGO**, **CRUCIO**, **CRUCIUM**, **CRUCIUM**, **V. CRUX**.
CRUCIATA, æ. f. Planta eſt in incultis locis præcipue naſcens, caule rotundo, dodrantali, ac etiam majore, in cacumine ruſcente, paribus ſere intervallis ab imo ad ſummum geniculis interfecto: & quorum ſingulis aliſis bina prodeunt folia ſubpinguia, longa, vulgaris dictæ Saponiæ æmula, & Gentianæ folioſis in ſummitate erumpentibus ſimilia. Flores, qui purpureo colore nitent in ſummo circum caulem in orbem exeunt. Radix illi alba, longa, amariffimo gultu, locis pluribus ab utroque

- utroque latere crucis instar perforata : unde illi Cruciatæ nomen indiderunt. V. Matthiæ. in lib. 3. Diofcorid.
- CRUDARIA**, æ. f. Argenti vena quæ in fumma fodina reperitur. Plin. lib. 37. cap. 6.
- CRUDUS**, a, um. Adj. [*κρῦδος, κρῦδος*] quidam a Cruore dictum putant, quod proprie Recens atque æcruum significat : ut, Crudum vulnus. h. e. Recens, & quasi adhuc cruentum. Hinc Crudum, Quod nondum est coctum, a similitudine crudæ carnis, quæ adhuc cruenta est. Plin. 5. Epist. 16. ad Marcellinum, Ut enim crudum adhuc vulnus medentium manus reformidat, deinde patitur, atque ultro requirit : sic recens animi dolor consolationes rejicit ac refugit, mox deliderat, & clementer admotis acquiescit.
- Crudum**, Nondum coctum : ut, Cruda caro. Suet. Neron. cap. 37. Agricola crudus. Martial. lib. 12. 77.
- Alvus cruda**, Quæ crudum adhuc & inconcoctum cibum egerit, ut in lienteria. Cato cap. 125.
- Cæstus crudus**, pro Duro vel Crudeli. Virg. 5. Æn. 69.
- Seu crudo sedit pugnam committere cæstu. Servius.
- Cibi** ; Qui indigesti & nondum concocti sunt. Juven. 1. Sat. 143.
- & crudum pavonem in balnea portas.
- Cortex crudus**, pro Viridi. Virg. 9. Æn. 743.
- ille rudem nodis & cortice crudo
- Intorquet. Servius.
- Ensis crudus**, pro Crudeli vel Cruento. Virg. 10. Æn. 682.
- & crudum per coitas exigit ense.
- Equa cruda marito protervo**. Hor. 3. Carm. 11. 12.
- Exordia cruda magnæ indolis**. Stat. 1. Achil. 276.
- Fatum**. Sil. lib. 13. 224. al. Factum. V. Drakenb. ad los.
- Funera cruda**. Stat. 9. Theb. 390.
- quo jam nec cruda nepotis
- Funera, nec nostri valeant perumpere planctus.
- Homo**, Qui crudum habet stomachum, id est qui cibum non concoxit. Cic. 2. de Fin. 23. Crudique postridie se rursus ingurgitent. Hor. 1. Sermon. 5. 49.
- Namque pila lippis inimicum & ludere crudis. Al. exp. Qui cibos concoquere nequeunt. V. & Quinct. 11. 3. p. 1002.
- Honor cruda**. Stat. 10. Theb. 336.
- Indoles**, Patiens laborum. Claud. de 3. Conf. Hon. 43.
- Juventus**. Sil. lib. 1. 303.
- Mens**. Sil. lib. 4. 35.
- Nomen Marte viri**, Terribile. Sil. lib. 7. 113.
- Novalis**. V. NOVALIS.
- Poma cruda**, Nondum matura. Cic. de Senect. 71. Et quasi poma ex arboribus si cruda sunt, vi avelluntur : si matura & cocta, decidunt.
- Prelia**. Stat. 12. Theb. 762.
- Robur**. Stat. 2. Theb. 709.
- Rudimenta**. Stat. 1. Achil. 478.
- Saxum**. Valer. 2. Argon. 542.
- Senectus viridis & cruda**. Virg. 6. Æn. 304.
- Servitium**. Tacit. 1. Ann. 8.
- Solum crudum & immotum**. Columel. lib. 2. cap. 2. Sed ita necubi crudum solum & immotum relinquit, quod agricolæ scamnum vocant.
- Sudores crudi**. Stat. 1. Theb. 422.
- Taurus**. Valer. 4. Argon. 250.
- Aplice & hæc crudis durata volumina tauris. i. e. Taurino corio duro. V. N. Heinf. ad loc.
- Terra**. Lucan. lib. 3. 387.
- Vellus**. Valer. 6. Argon. 82.
- Virago**. Stat. 11. Theb. 414.
- Virginitas**. Claud. in fec. Conf. Stil. 246.
- Uva**. i. e. Immatura. Ulpianus in l. si fervus. §. si olivam. D. ad legem Aquil.
- Vulnera**. Ovid. 1. de Pont. 12. 16.
- Ructæ crudum**. Celf. lib. 1. cap. 2.
- Crudus**, pro Crudeli. Marcell. lib. 26. p. 447. in fine. pag. eadem v. not. de Urstio crudo. Sic. 34. p. 457. Genuinam ferociam pectori crudo affixam. H. St.
- CRUDITAS**, ætis. f. [*ἀκρίτης, ἀκρίτης*] Affectus stomachi qui nascitur ex ægra concoctione. Cic. de Senect. 44. Caret ergo etiam vinolentia & cruditate & infomniis.
- Cruditas causa est morbi**. Cic. de Fato 54.
- Arborum cruditas**. Plin. lib. 17. cap. 24. Arborea laborant & fame, & cruditate. i. e. Caloris inopia, non probe percocto humore.
- Signa cruditatis**. Quintil. lib. 2. cap. 21.
- Contrahere cruditatem**. Quintil. lib. 7. cap. 3.
- Excoquere cruditatem Laconico**. i. e. Sudore. Columel. in præfat. lib. 1. Substitat cruditas. Celf. lib. 2. cap. 12.
- CRUDESCO**, [*κρῦδω*] ère. Crudum fieri.
- Ferrum crudescit**. Sil. 1. 432.
- Fidebat magica ferrum crudescere lingua. i. e. Crudelius fieri.
- IRÆ crudescunt**. Stat. 2. Theb. 680.
- Morbus crudescit**, Validior fit. Virg. 3. Georg. 504.
- Sin in processu coepit crudescere morbus. Servius.
- Morbus crudescere incipiens**. Claud. in Ruff. 1. 301.
- Pugna crudescit**, Crudelior fit cæde multorum. Virg. 11. Æn. 813.
- dejecta crudescit pugna Camilla. Servius.
- Pugnæ sanguine effuso crudescunt**. Virg. 7. Æn. 788.
- Seditio crudescit**. Tacit. 3. Hist. 10.
- CRUDITO**, ère. Male concoquere, vel nondum concoxisse. Tertull. de Jejun. cap. 16. Populus carnis avidillimus, usque ad choleram ortyogometras cruditando.
- CRUDITATIO**, ðnis. f. Cæ. Aurel. Tard. 1. 2.
- CRUELIS**, e. Adj. [*κρῦδος, ἀκρίτης, ἀκρίτης*] Asper, immitis. Cic. pro Deiot. 2. Crudelis Caltor, ne dicam sceleratum & impium, qui nepos avum in discrimen capitis adduxerit
- Crudelis atque importunus**. V. IMPORTUNUS.
- In hominis alicujus calamitate crudeliter esse**. Cic. 2. de Orat. 198.
- Crudelis in liberos & sanguinem suum**. Cic. ad Brut. 12.
- In ira crudelis**. Ovid. 5. Fast. 325.
- Amor**. Virg. 10. Ecl. 29.
- Animus ferus, crudelis, atque inhumanus**. Auct. ad Heren. lib. 2. 29.
- Aræ**. Ovid. 13. Met. 453.
- Aufa**. Ovid. 14. Epist. 49.
- Bellum crudele & exitiosum**. Cic. 9. Att. 4.
- Confilia crudelissima**. Cic. 4. Philipp. 3.
- Convivium**. Ovid. 10. Met. 621. Al. Conjugium.
- Egestas**. Valer. 4. Argon. 459.
- Epistola**. Ovid. 15. Epist. 219.
- Fumus**. Virg. 5. Ecl. 20.
- Gaudia crudelia**. Ovid. 6. Met. 653.
- Hostis crudelior**. Ovid. 2. Trist. 77.
- Janua vel domina penitus crudelior ipsa**. Propert. lib. 2. 16. 17.
- Ignis**. Catul. 60. 20.
- qui celo lucet crudelior ignis.
- Lethum**. Virg. 12. Æn. 636.
- Luctus ubique**. Virg. 2. Æn. 368.
- Mens crudelior**. Ovid. 11. Met. 701.
- Morbi**. Martial. lib. 11. 92.
- Ipseque crudeles ederunt oscula morbi.
- Odius tyranni**. Virg. 1. Æn. 361.
- Pabula**. Propert. lib. 3. 7. 3.
- Parricidæ crudelissimi**. Sallust. Catil. 52.
- Pœnæ, Sævæ, nimix**. Virg. 6. Æn. 585. Servius.
- Sacra**. Ovid. 4. Trist. 4. 81.
- Læta deæ signum crudelia sacra profæ
- Transtillit ex illis in meliora locis.
- Scelus artificis**. Virg. 2. Æn. 124.
- Somnia**. Tibul. lib. 3. 4. 95.
- Sors**. Senec. in Octav. 3.
- Superi**. Sil. lib. 8. 661.
- Terræ crudeles**. i. e. Crudelium. Virg. 3. Æn. 44.
- Heu fuge crudeles terras, fuge litus avarum. Servius.
- Verbere laceravit terga crudeli**. Ovid. 2. Fast. 695.
- Virtus**. Stat. 6. Theb. 734. Virtus, Fortitudo.
- Vita**. Virg. 9. Æn. 497.
- Vulnus**. Virg. 2. Æn. 561.
- Crudelis, Inexorabilis, qui non flectitur precibus**. Virg. 2. Ecl. 6.
- O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas. Servius.
- CRUDELITAS**, ætis. f. [*κρῦδος, ἀκρίτης*] Cic. pro Rosc. Amer. 154. Vestrum nemo est, quin intelligat, populum Romanum, qui quondam in hostes lenissimus existimabatur, hoc tempore domesticæ crudelitate laborare.
- Audacia & crudelitas singularis**. Cic. 5. Verr.
- Carnificina atque crudelitas**. Cic. pro Sext. 135.
- Adhibere crudelitatem in aliquem**. Cic. pro Domo 60. Sed quid ego vestram crudelitatem expromo, quam in ipsum me ac meos adhibuistis ? Anhelare ex infimo pectore crudelitatem. Auct. ad Heren. lib. 4. 68.
- Exercere insatiabilem crudelitatem suam in aliquo**. Cic. 11. Philipp. 8.
- Explere**, ut, Quorum crudelitas nostrum fanguinem non potest expleri. Cic. 1. de Orat. 215.
- Expromere crudelitatem**. Cic. pro Milon. 34.
- Imbuti crudelitate**. Cic. 3. Philipp. 4. At ille crudelitate imbutus, &c.
- Lacerare omni crudelitate aliquem**. Cic. pro Domo 59. Quid enim vos uxor mea misera violarat, quam vexavistis, omni crudelitate laceravistis ?
- Sariatia inimicorum crudelitas nondum nostra calamitate**. Cic. 1. Q. frat. 3.
- Saturare crudelitatem alicujus**. Cic. 4. ad Heren. 45.
- Homo crudelitate barbarus**. Cic. pro Flacc. 24.
- Importuna**. In IMPORTUNUS.
- Inhumana**. In INHUMANUS.
- Inimica maxime hominum natura**. Cic. 3. Off. 46.
- Nobilitas**. In NOBILIS.
- Præditus crudelitate**. Cic. pro Sull.
- Crudelitates**, pro Crudelibus factis, V. LONGUM. H. St.
- CRUDELITER**, [*κρῦδως*] Adv. Cic. 1. Off. 82. De evertendis autem, diripiendisque urbibus valde considerandum est, ne quid temere, ne quid crudeliter fiat.
- Acerbe & crudeliter**. Cic. 4. in Catil. 10. Quum de pernicie Reipub. exitio hujus urbis tam acerbe, tamque crudeliter cogitarit.
- Extingui crudelius**. Curt. 10. 5. 23. Ipsum Darium floruisse paulisper, ut crudelius possit extingui.
- Interficere crudelissime**. Cic. 1. Philipp. 34.
- Perire crudelissime**. Cic. pro Sulla 75.
- Torqueri crudeliter**. Curt. 6. 11. 40.
- Urere crudelius**. Tibul. lib. 1. 8. 7.
- CRUENTUS**, &c. In CRUOR.
- CRUMA**. In CRUSMA.
- CRUMENA**, æ. f. [*βραχίον*] a κρῦδος, hoc est ferio ; Loculus dicitur, quod e brachio pendens huc atque illuc feriat. Alii δὲ τὸ κρῦδος deducunt, quod plerumque suspenfa gestetur. Plaut. Afin. 3. 3. 67.
- Hic pone, hic istam colloca crumenam in collo plane. Al. Cruminam.
- Deficiens crumena**. Hor. 1. Epist. 4. 11.
- Et mundus victus non deficiente crumena.
- CRUMINA**, æ. f. Sacculi genus. Plaut. Dii bene vortant, tene, crumina minuerint triginta minæ. Festus. Scalig. legit : Tene cruminam, in ea erunt &c.
- CRUNOS**, i. m. [*κρῦδος*] Thraciæ portus. Auctor Pompon. lib. 2. cap. 2. Dionysopolis, inquit Plin. cap. 11. lib. 4. ante Crunos. Portus aurem a salientibus aquis nomen habet, qui Græcæ κρῦνοι, appellantur. Auctor Hermolaus.
- CRUOR**, ðris. m. [*κρῦδος, κρῦδος, κρῦδος*] Sanguis qui ex aliquo vulnere spargitur. Virg. 8. Æn. 106.
- tepidiusque cruor fumabat ad aras.
- Ferarum cruor**. Ovid. 3. Met. 148.
- Feritas litifque immensa cruoris**. Ovid. 13. Met. 768.
- Atri cruores**. Virg. 4. Æn. 646. ubi Servius, Cruores usurpatum ; nam nec sanguines dicimus numero plurali, nec cruores.
- Captivus cruor**. i. e. Captivorum cruor. Tacit. 14. Ann. 30. Nam cruore captivo adolere aras, &c.
- Caltus**. Ovid. 12. Met. 30. — castumque datura cruorem
- Flentibus ante aram stetit Iphigenia ministris.
- Y y y y 3

Crassus. Virg. 5. Æn. 469.
 — crassumque cruorem
 Ore rejectantem.
Dirus. Sil. lib. 3. 315.
 Fama docet, casse rapuit cum Gorgonis ora
 Perseus, in Libyam dirum fluxisse cruorem.
Diri cruores draconis. Valer. 7. Argon. 552.
Direbilis. Sen. Troad. v. 297.
 Fluatque nulli flebilis matri cruor.
Fœdus. Sen. Octav. v. 18.
 Oraque fœdo sparsa cruore.
Inscrueris. Virg. 4. Georg. 285.
Largus cruor inundat aras. Sen. Hippol. v. 498.
Oblicenus. Virg. 4. Æn. 455.
Punicus. Ovid. 2. Met. 607.
Recens. Cic. pro Rosc. Amer. 19. Sed etiam cruorem inimici quam res
 centissimum, telumque paulo ante e corpore extractum ostenderet.
Sacer. Virg. 5. Æn. 542.
Viperinus. Hor. Epod. 3. 6.
Virgineus. Virg. 11. Æn. 804.
Undans. Stat. 5. Theb. 234.
 Addere cruorem stultitiæ, Cædem. Hor. 2. Serm. 3. 275. Sic
 Affectare. Stat. 11. Theb. 539.
Animare cruorem calidum. Ovid. 1. Met. 158.
Canentem cruorem pro Spuma dixit Sil. 1. 424. V. ibi Interpr.
Detergere ferro acntem. Sil. lib. 7. 343.
Diffundit animam in aimandanti cruore. Virg. 10. Æn. v. ult.
Diffusus. Lucan. lib. 1. 301.
Effusus. Ovid. 6. Met. 244.
Ejectare cruorem manantem ex ore. Sil. lib. 10. 277.
Et largus cadentem cruor. Valer. 6. Argon. 724.
Explici nondum cruores. i. e. Cædes. Hor. 2. Carm. 1. 5.
Hypus inficit terram. Sen. Hippol. 4.
Haurire alicujus. Ovid. 12. Met. 331.
Lavare fluidum. Virg. 3. Æn. 663.
Libare. Sen. Herc. fur. 11.
Manans cruore culter. In MANO.
Oblicus faciem cruore. Tacit. 2. Ann. 17.
Perfusus cruore. In PERFUNDO.
Korans. Sil. lib. 10. 263.
Sitire cruorem. Sen. in Thyest. 1.
Sparfus cruor. Virg. 12. Æn. 308. Servius. Al. Sparfum cerebrum.
CRUENTUS, a, um. Adj. [*αιματωδης*] Sanguinolentus: ut,
Cruentus sanguine civium. Cic. 4. Philipp. 4.
Arma cruenta. Ovid. 5. Epist. 156.
Bellum, Multi sanguinis. Vellei. 2. 71. 2. Non aliud bellum cruentius
 cæde clarissimorum virorum fuit.
Cadaver cruentum. Cic. pro Milon. 34.
Cædes. Sen. in Herc. fur. 13.
Causa, Capitalis. Ovid. 3. Trist. 5. 44.
 Denique non possum nullam sperare salutem,
 Quam non sit poenæ causa cruenta meæ.
Dapes. Virg. 3. Æn. 618.
Dolor. Lucan. lib. 9. 741.
Dies cruentissimus Romano nomini. Vellei. 5. 2.
Facinus, Propter quod funditur multum cruoris. Sen. Hippol. 4.
Fata cruenta exigere. Ovid. 2. de Arte Am. 130.
Fatum cruentum. Ovid. ad Liv. 401.
Gutta. Cic. 2. de Nat. Deor. 14.
H. flam cruentam proponere, mos erat apud Romanos, si qua civitas vi
 subacta hostili incurfu diripienda foret. V. Alex. ab Alex. 3. 16.
Hostis. Stat. 9. Theb. 597.
Humus. Virg. 11. Æn. 688.
Ira. Hor. 3. Carm. 2. 11.
Mars. Hor. 2. Carm. 14. 13.
Mors. Ovid. 2. Epist. 139.
Morsus. Sen. Agam. 7.
Mucro. Cic. 3. in Catil. 2.
Nota, Vestigium cruoris effusi. Sen. Hippol. v. 1107.
 Longum cruenta tramitem signat nota.
Noctes. Claud. de Bell. Gildon. 85.
Palma. Ovid. 2. Amor. 5. 12.
Præda. Ovid. 5. Fast. 178.
Spolia. Virg. 10. Æn. 862.
Spuma. Virg. 3. Georg. 203.
 — & spumas aget ore cruentas.
Tempestas campi, Pugna. Claud. de 3. Conf. Hon. 75.
Thalami. Ovid. 10. Met. 620.
Victoria cruenta atque luctuosa, In qua multi occisi. Sallust. Catil. cap. 58.
 extr. Cavete ne inulti animam amittatis, non capti potius sicut pecora
 trucidemini, quam virorum more pugnantes, cruentam atque luctuo-
 sam victoriam hostibus relinquatis.
Virtus. Stat. 1. Silv. 6. 62.
Umbra mortui. Ovid. 5. Fast. 557.
 Umbra cruenta Remi visa est assistere lecto.
Urina. Plin. lib. 20. cap. 13.
Compar. Ovid. 12. Met. 592.
 — ille ferox, belloque cruentior ipso. de Achille. Vellei.
 lib. 2. cap. 71. V. supra Bellum cruentum.
Superl. Vellei. lib. 2. cap. 52. V. supra Dies. Lactant. de Mort. Perfec.
 cap. 8. Cruentissimus sicus male partis opibus adfluebat.
CRUENTRE, Adv. Juitin. 39. 3. Soror, quæ tam cruenta faviat. Prudent.
 Rom. v. 1095.
 At si cruenta puniamur, vincimus.
Compar. Sen. de Benef. 5. 16. Ceteri arma cruentius exercuerunt. Et
 Vopisc. Aurel. cap. 21. Cruentius, quæ mollius fuerant curanda, com-
 pescent.
Superl. Orosius 1. 17. Bello cruentissime gesto.
CRUENTRE, Idem. Apul. 3. Met. p. 73. Civium lanienam cruentur exercuit.

CRUENTO, [*αιματωδης*] Ære. Cruore inficere. Cic. 1. de Divin. 60. Ita-
 que huic omnia visa obijciuntur a mente ac ratione vacua, ut aut cum
 matre corpus miscere videatur, aut cum quovis alio vel homine, vel deo,
 sæpe bellua, atque etiam trucidare alioquem, & impie cruentari.
Arva late cruentare. Hyperbole est vulnerati hominis. Sen. Hippol. 10.
Morsu cruentare aliquid. Propert. lib. 4. 9. 39.
Oratio lacerat & cruentat. Cic. 2. Philipp. 86. Hæc te, si ullam partem
 habes sensus, lacerat, hæc cruentat oratio.
Prata cruentantur. Propert. 3. 13. 41.
Rempub cruentare vulneribus. Cic. Post red. in Senat. 5. Ego meam
 salutem deserui, ne propter me civium vulneribus Respub. cruenta-
 retur.
Scelere cruentari. Cic. de Arusp. Resp. 35. Secures suas cruentari scelere
 noluit: nomen quidem Pop. Rom. tanto scelere contaminavit, ut id
 nulla re possit nisi ipsis supplicio expiari.
CRUENTATUS, a, um. Partic. ut,
Ensis cruentatus. Stat. 5. Theb. 317.
Gladium cruentatus. Cic. 2. de Invent. 14. Gladium cruentatum in va-
 ginam recondidit.
Manus cruentatæ. Ovid. in Ibin 228.
Oculi cruentati, Suffulsi cruore. Plin. lib. 28. cap. 7. Mulieris quoque fa-
 livam jejuna potentem dijudicant oculis cruentatis.
Os cruentatum. Ovid. 4. Met. 104.
CRUENTATIO, ðnis. f. Tertull. adv. Marc. 4. 39. Nemo tanta sangui-
 nis flumina unius altaris cruentatione adæquat.
CRUENTIFERA, Æra, Ærum. Adj. Idem quod Cruentus: ut, Signa cruen-
 tiferæ. Tertull. in Carm. de Judic. Domi. cap. 10.
CRUPPELLARIUM, ðrum. m. [*κρουπελλαρην*] qui sint, explicat his ver-
 bis Tacit. 3. Ann. 44. Ceteri cum venabulis & cultris, quæque alia ve-
 nantibus tela sunt, adduntur e servitiis gladiatura destinati, quibus more
 gentico continuum ferri tegmen, Crupellarios vocant, inferendis sciti-
 bus inhabiles, accipiens impenetrabiles. Al. Crupellarios.
Crupellarii Equites. In CLIBANARIIS.
 Hic dicitur esse Gallica vox. H. St.
CRUS, cruris. n. [*κρουσ*] Perottus, Crura dici quidam existimant a
κρῖν, quod hæc atque illuc ingrediendo feriant. Sunt enim Crura a geni-
 bus usque ad inferiorem pedem non æquali modo ducta, sed teretibus
 furis clementer extantibus, sensimque tenuatis firmata. Plin. lib. 10.
 cap. 46. Porphyrionibus præloga crura rubent. Cels. 8. 1. Crus ex duobus
 ossibus constare docet, ex Tibia nempe & Sura.
Crure glaber. Martial. lib. 12. 38.
Internodia crurum. Ovid. 11. Met. 793.
Sine nodis crura. In NODUS.
Volumina crurum. Virg. 3. Georg. 192.
 — sinuetaque alterna volumina crurum.
Curvata. Ovid. 13. Met. 963.
Dimidium. Juven. 13. Sat. 95.
Distorta. Hor. 1. Serm. 3. 47.
Lubricum crura compe de decenni. Martial. lib. 9. 58.
Malum, Turpe. Hor. 1. Serm. 2. 102.
Mollia. Virg. 3. Georg. 76.
Perfusus crura compe de. Hor. Epod. 4. 4.
Rigidis cruribus ibes. Cic. 1. de Nat. Deor. 102. Velut ibes maximam
 vim serpentum conficiunt, quum sint aves excellæ, cruribus rigidis,
 corneo proceroque rostro.
Rustica, & semilauta crura. Catul. 52. 2.
Squalida. Juven. 9. Sat. 15.
Substricta. Ovid. 11. Met. 752.
Velocia. Ovid. 1. Met. 306.
Adempto furgere crure. Lucret. lib. 3. 652.
Admissa crura, i. e. Propinqua, juncta. Ovid. 6. Met. 237. al. Colla.
Captare crura micantia. Ovid. 9. Met. 37.
Frangere crura alicui. Martial. lib. 11. 59.
 Frangam tonfori crura, manusque simul. V. FRANGO.
Jactare crura. Lucret. lib. 4. 989.
Suffringere crura alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 56.
Et crurum tenuis a mento palearia pendent. Virg. 3. Georg. 53. de Rove.
Arboris crus. Columel. lib. 5. cap. 11. Ramum olivæ, qui videtur niti-
 dillimus, desiccate, & ad crus arboris ficulneæ religa.
Vitis crus. Columel. lib. 3. cap. 13. Unde etiam vehementissimæ matie-
 re reperitur aut in capite vitis, aut in crure vicino radicibus.
CRURÆLIS, vel CRURÆLIS, e. Adj. Beroaldus reponendum putat
 apud Ulp. in l. Argumento. D. de aur. & arg. legat. Nam pro eo vulgari
 codices habent, Falcis crinales. Crurules autem & pedules Ulp. ap-
 pellat, a Cruribus scilicet & pedibus vestiendis. Spiegel.
Falcis crinales. Petron. cap. 40.
CRURICREPIDA, ðrum. n. a Plaut. Trin. 4. 3. 14. dicuntur Quibus
 crura crepuerunt ferro, ut ait interpretes.
CRURIFRAGIUS, i. m. Cui crura fracta sunt. Plaut. Pæn. 4. 2. 64.
 Continuo is me ex Syneralto crurifragium fecerit. Al. Cruri-
 fragum. Ita Servium vocat Plautus, cui crura debeant suffringi.
CRURIFRAGIUM, i. n. in Gloss. Græco Lat. *Σκιδεραξίς ἢ γυναικουργία*,
 Crurifragium. conf. Fragium in FRANGO.
CRUSCEBUM, i. n. [*κρουσίδιον*] dimin. Martial. lib. 3. 51.
 Pectus cicadæ, cruscilumque formicæ.
CRUSA, æ. f. Insula Asiæ adjacens, in sinu Ceramicæ, ut prodidit Plin.
 lib. 5. cap. 31. in descriptione insularum ante Asiam.
CRUSMA, ðtis. n. [*κρουσμα*] proprie dicitur Sistrum, & veluti Cymba-
 lum quoddam tintinnabulis refertum, quo gestientes mulieres oblectaban-
 tur: dictum *κρουσμα*, hoc est a pulsando, quod sonum emittere
 videbatur dum pulsaretur. Martial. lib. 6. 71. de Thelesina,
 Edere lascivus ad Bæthica crusmata gestus. Bæthica autem crusma-
 ta vocat, quod his mulieres Hispanæ uti solerent, quemadmodum & ho-
 die Venetæ puellæ: vocant autem sua lingua *um cymbalo*.
Crusmata, pulsus decori, sine carmine, vocantur. Fragn. incert. ad
 calcem Centorin. cap. 11.
CRUSMATICUS, a, um. Adj. ut Musica crusmatica. Ibid.
CRUSTA, æ. f. [*κρουστέ*] Id significat excrementum, quod vel ob putredinem,
 vel concretionem super alicujus rei superficie nascitur. Virg. 3. Georg. 160.
 Con-

- Concrecunt subitæ currenti in flumine crustæ. h. e. Aquæ congelant fluentes. Servius. [Vide CORIUM. H. St.]
 Crusta panis. Plin. lib. 19. cap. 8. De papavere candido.
 Crustæ & emblemata argenti cælati. Cic. 6. Verr. 52. Crustæ & Emblemata differunt, quod Crustæ tectoria quedam erant, & tanquam bractæ quedam illitæ, & laminæ inductæ, inauraturæque. Emblemata pretiosiora erant, & operis exquisitoris, exemptiliæque erant, quum illigata essent vel adhæra. Crustæ vero, essi revelli poterant, tamen firmissimè inhærebant. Ex Turnebo.
 Capaces crustæ Heliadum. Juven. 5. Sat. 38. h. e. Crateres e fuccino. Schol. vet. Belladum legit pereram.
 Parietum crusta. Plin. lib. 36. cap. 6. Primum Romæ parietes crusta marmoris operuisse totius domus fux in Cælio monte, Corn. Nepos tradit Mamurram.
 Marmoræ. Ulp. in l. Fundi. §. Quæ picta tabulæ. D. de Action. empti. Quæ picta tabulæ pro tectorio includuntur, item crustæ marmoræ, ædium sunt.
 Felicitatis crusta, eleganti metaphora. Senec. de Provid. cap. 6. Non est illa solida & sincera felicitas: crusta est, & quidem tenuis.
 Crusta intacta quedam piscium genera. Plin. lib. 9. cap. 14. Locustæ crusta fragili muniuntur in eo genere quod caret sanguine. Plin. lib. 9. cap. 30. Crustam etiam ducere vulnus, five ulcus dicitur, quando solidatur, qua detracta, remanet fere cicatrix. Perott.
 Refolvere crustas. Celf. lib. 5. cap. 26.
 Refolvere crustas puras. Celf. lib. 6. cap. 16.
 Crusta, de Fuco ex Vive, vide INCRUSTO. H. St.
CRUSTUM, i. n. [ψρούς] Crustum & Crusta neutraliter dicimus de his quæ comedi possunt. Servius in illud Virg. 7. Æn. 115.
 Et violare manu, malique audacious orbem Fatalis crusti. Idem in 3. Georg. 360. Quum Crustum dicimus, Edulium aliquod significamus, partem panis vel placentæ.
CRUSTARIUS, a, um. Adj. ut,
 Crustariæ tabernæ, a vasis potioris crustatis dicitur. Auctor Festus.
CRUSTARIUS, i. m. [κρουστῆς] Qui crusta operit. Plin. lib. 33. cap. 12. Habuit & Teucer crustarius famam.
CRUSTOSUS, a, um. Adj. [κρουστός] Quod crustam habet. Plin. lib. 12. cap. 9. Facilius hoc & crustosius, amariusque & gummosum. De bdello arbore loquitur.
CRUSTO, [κρουστός, κρουστός] Ære. Crustam inducere.
 Crustare parietes dicebantur, Qui marmorum scætis laminis, parietem operiebant ad ornatum. V. CRUSTA.
 Mala crustare gypso & cera. Plin. lib. 15. cap. 17.
CRUSTATUS, a, um. Adj. vel Partic. ut, Animalia crustata. Plin. 11. 37. cuiusmodi sunt Testudines canoræ, locustæ, &c.
 Domus crustata, i. e. Quæ crustis marmoris vestita est. Lucan. 10. 114.
 Nec fummis crustata domus, scætilique nitebat Marmoribus. V. Brief. Epist. p. 147. Cerd. in Virg. tom. 1. p. 205.
CRUSTULA, æ. f. [κρουστίλα] dimin. Apuleius, Parvas marmoreas crustulas parieti adjungens.
 Ulcerum crustula. Plin. lib. 22. cap. 25.
CRUSTULUM, i. n. [κρουστίλον] dimin. Varro de Lingua Latina 4. 22. Crustulum a crusta pulvis: quous ea, quæ ut corium exurit Crusta dicta. Hor. 1. Serm. 1. 25.
 — ut pueris olim dant crustula blandi
 Doctores, elementa velint ut discere prima. Crustula, Placentas interpretatur Acon. Erasmus in dialogo de Pronuntiatione, Ut autem itacim per lusum agnoscere discat litterarum figuras, rem asfero dictu humilem, sed tamen a summis viris traditam. Profuerit eas crustulis exprimere, ut diviniat nomen elementi, præmium sit ipse cibus. Hoc Flacci consilium est. Fabius aliud, &c. Vetus Inscriptio apud Gruter. p. 228. n. 8. MVLXVM ET CRVSTVLA PECVNIA NOSTRA DEVOTIS OMNIBVS ET POPVLO DEDIMVS.
 Conminutum crustulum. Plaut. Stich. 5. 4. 9.
 Nova crustula. Hor. 2. Serm. 4. 47.
 Lambere crustula. Juven. 9. Sat. 5.
CRUSTULARIUS, i. m. Crustulorum venditor. Sen. Epist. 57. Et botularium, & crustularium, & omnes popinarum infitiores. Vulgo *Pafticularium* vocant.
CRUSTULATUS, a, um. Adj. Spartianus in Vero cap. 5. de edulii genere, ex quinque confecto, quod reperisse dicitur Ælius Verus Romanorum Imperator. Nam tetrapharmacum, seu potius pentapharmacum, quo postea semper Hadrianus esse usus, ipse dicitur reperisse, hoc est fumen, phasianum, pavonem, pernam crustulatam, & aprugnam.
CRUSTUMÆRIUM, i. n. [κρουστίμηρος Stephano] Oppidum in Latio, Albanorum colonia, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Æn. 631.
 Ardea, Crustamerique, & turrigeræ Antemna.
CRUSTUMINUM, seu **CRUSTUMIUM**, i. n. Oppidum juxta Veios. A quo Crustumini dicitur, & Crustumina tribus, & Crustumina pyra, quæ & Crustumia, & Crustuminum vinum laudatissimum.
CRUSTUMINUS, a, um. Adj. ut, Pyra Crustumina, sunt Quæ ex parte rubentia sunt: de quibus Plin. lib. 15. cap. 15. Item Columel. lib. 5. cap. 10.
 Tribus Crustumina, a Tuscorum urbe Crustumena dicta. Festus. V. TRIBUS.
CRUSTUMUS, a, um. Aliud Adj. Virg. 2. Georg. 88.
 Crustumis Syriis que pyris, grabuivique volemis. V. Serv. in loc.
CRUSTUMIUM, [κρουστίμιον] Fluvius qui Ariminum præterlabitur: de quo Lucan. lib. 2. 406.
 In lævum cecidere latus veloxque Metaurus,
 Crustumiumque rapax, & junctus Sapis Ilauro.
CRUX, crucis. f. [κρουξ] Gabalus, patibulum. Ter. And. 3. 5. 15. Quid meritis es? d. cruceum.
 Arboreæ cruces. Propert. lib. 3. 22. 37.
 Arboreæque cruces Sinis, & non hospita Graiis
 Saxa, & curvatas in sua fata trabes.
 Dura. Ovid. 1. Amor. 12. 18.
 Ingenua. V. INGENUUS.
 Digne cruce peccare. Hor. 1. Serm. 7. 47.
 Peccat uter nostrum cruce dignus?
 Affigere cruci. Curt. lib. 4. 4. extr. Cruci affixi per ingens litoris spatium pependunt.

- Agi in cruce. Cic. 5. de Finib. 92.
 Dure cruci aliquem. Plaut. Mil. 2. 2. 28.
 Festinare cruces. Tacit. 14. Ann. 13. Sed cædes, patibula, ignes, cruces, tanquam reddidit supplicium, ac prærepta interim ultione festinabant. Figere cruce aliqui. Cic. 7. Philipp. 11. Ut quam damnatis servis cruce fixeras, hanc indemnatis civibus Romanis reservares.
 Minari. V. MINOR.
 Pafcere in cruce corvos. Hor. 1. Epist. 16. 48. V. CORVUS.
 Suffigere cruci. Cic. in Pison. 42. Tranquil. in Cæfare cap. 74. pr. Piratas in potestatem redactos, quoniam suffixurum se cruci juraverat, jugulari prius iussit, deinde suffigi.
 Suffigere in cruce. Hor. 1. Serm. 3. 82.
 Tollere in cruce. Cic. 3. Verr. 7.
 Crux dicitur Quicquid nos cruciat, torquet & affligit. Ter. Eun. 2. 3. 91.
 — & illis crucibus, quæ nos, nostramque adolefcentiam
 Habent despiciant, &c. De meretricibus loquitur. V. etiam
 Plaut. Aulul. 3. 5. 48. & Columel. 1. 7. & Cic. 1. Q. frat. 2. 5. 2.
 Ire in malam cruce. Plaut. Rud. 1. 2. 87.
 Sed dextroverfium avorsa it in malam cruce. Sic Abducere,
 Curc. 5. 3. 15.
 Crux, masc. gen. apud Ennium Annal. lib. 11.
 Malo cruce fatum uti des Juppiter. Non. 3. 31.
CRUCIARIUS, a, um. Adj. [κρουστῆς] Qui fert cruce. Sed & Cruciaris vocat Seneca, Qui tolluntur in cruce, sicut Cruciaris pœnas Sidonius Apollinarius. Quin & Cruciaris facitissime Plautus Discipulos crucis appellat, qui & Patibulati dicuntur. Ex Cæc. 10. 8. V. Petron. cap. 112. Tertull. adv. Hæret. cap. 2. pr. Per cruciaris & mortiferos exitus.
CRUCIARIUS, i. m. Dignus cruce. Isidor. lib. 10. in C. Apuleius lib. 10. de Afin. Aur. p. 242. Nec tantillum cruciaris ille, vel fortuna tam magni iudicii, vel conferta conspectu curiæ, vel certe noxia conscientia sua deteritus, quæ ipse fixerat, quasi vera adfere incipit. Et Amian. 29. 13. Longum est, quæ cruciaris ille conflavit.
CRUCIUS, a, um. Adj. Festus, Quod cruciat: unde Lucilius, Vinum insuave Crucium dixit.
CRUCIO, [κρουστός, κρουστός] Ære. Torquere, affligere. Ter. Eun. 2. 3. 91. Quæ nos ferunt omnibus cruciant modis. Idem Heaut. 5. 5. 1.
 Enim vero Chremes nimis graviter cruciat adolefcentulum.
 Dolore cruciari, fame, vigiliis. Cic. 2. de Finib. 65.
 Ne crucia te obsecro, anime mi. Ter. Eun. 1. 2. 15.
 Illud me cruciat. Martialis. lib. 11. 95. in Verpum æmulum.
 Sanguine serpentis cruciari. Ovid. 2. Met. 651.
 Cruciaci & solliciti esse. Cic. pro Muren.
 Læticia gestire, Dolore cruciari, pugnancia. Cic. 2. de Finib. 14. Quorum alter læticia gestiat, alter dolore cruciatur.
 Vulnere ac dolore corporis cruciari ac absumi. Cic. de Arusp. Resp. 39.
 Conscientia scelerum suorum cruciari. Cic. Anteq. iret in exil. 19.
 Pejus cruciare. Hor. 1. Serm. 2. 22.
 — non se pejus cruciaverit, atque hic.
 Validius aliquem cruciare. Quintil. in proœm. lib. 6.
CRUCIANS, Partic. [κρουστῆς] Plaut. Capt. 4. 3. 6.
 Qui advehuntur quadrupedanti, cruciantis canterio.
CRUCIATUS, ùs. m. [κρουστίον, κρουστίον] Afflictio. Cic. 2. de Finib. 63. Ex altera autem cruciatus maximis toto corpore, nulla nec adjuncta nec sperata voluptate.
 Per cruciatum interfici. Cæc. 2. Bell. Gall. 31.
 Diri cruciatus. Ovid. 9. Met. 179.
 Impatibilis. V. IMPATIBILIS.
 Incredibilis. Plin. 1. Epist. 12.
 Tætri. Cic. 2. de Finib. 94. Ex antiquo poeta.
 Agere vitam magno animi cruciati. Cic. 2. de Divin. 23.
 Agere in cruciatu & cruce. Cic. 7. Verr. 170.
 Afficere morte, cruciatu, cruce aliquos. Cic. 3. Verr. 9.
 Angi maximo cruciatu timoris. Cic. 2. Off. 25.
 Carere cruciatu & poena. Juven. 10. Sat. 286.
 Confectus cruciatu maximorum dolorum. Cic. 11. Att. 11.
 Dari in cruciatum. Cic. pro Rosc. Amer. 119. Postulabant autem pro homine miserrimo atque infelicissimo, qui vel ipse sese in cruciatum dari cuperet.
 Effugere maximos cruciatus præcipiti via. Quintil. in proœm. lib. 6.
 Infilire in cruciatum. In INSILIO.
 Levare cruciatum. In LEVATIO.
 Pati incredibiles cruciatus. Plin. 1. Epist. 12. ad Caleftrium.
 Perferre cruciatus. In PERFERRE.
 Perire fummo cruciatu supplicioque. Cic. 13. de Nat. Deor. 81.
 Lateris cruciatus uror. Ovid. 5. Trist. 13. 5.
 Cruciatu, pro Cruciatu. Tacit. 15. Ann. 59. Cruciatu, ac præmio cuncta pervia esse.
CRUCIATOR, òris. m. Arnob. lib. 1. p. 23. Pœnas cruciatoris perpetuat levitate.
CRUCIAMEN, inis. n. Idem ac Cruciatum. Prudent. Hymn. 10. Exeq. v. 90.
 Quod per cruciamina leti
 Via panditur ardua iustus.
CRUCIAMENTUM, i. n. [κρουστίον] Idem. Cic. 11. Philipp. 8. Nec graviora vero sunt carnicum tormenta, quam interdum cruciamenta morborum. Conferre cruciamenta. Plaut. Afin. 2. 5. 1.
 Sentire cruciamenta orbitatis. Arnob. lib. 7. p. 248.
CRUCIABILIS, e. Adj. [κρουστίον] ut, Cruciable silentium. Apuleius de Afino aureo, lib. 10. pr. p. 219. Sed illa cruciabili silentio diutissime fatigata, & in quadam vado dubitationis hærens, omne verbum, &c. Exitus cruciabilis. Gell. 3. 9.
 Mora cruciabilis. Amman. 29. 5.
 Mortem cruciabilem fugere. Arnob. adverst. gentes lib. 2.
CRUCIABILITER, Adv. Hirt. Bell. Afr. cap. 46. Sic extra vallum deducti sunt, & cruciabiliter interfecit. Et Plaut. Pseud. 4. 1. 40. Cruciabiliter me accipito.
CRUCIABILITAS, atis. f. [κρουστίον] Plaut. Cist. 2. 1. 3.
 Qui omnes homines superio atque antideo cruciabilitatibus animi.
CRUCIFER, òris. m. Idem quod Cruciaris. Prudent. 3. Cathemer. pr. O Crucifer bone, lucifator.
 de Christo domino.

CRUCIFIGO, xi, xum, [κρουσίω] ēre. In crucem tollere. Plin. lib. 8. cap. 16. de Leonibus. Eaque de causa crucifixos vidisse se cum Scipione. Divisim legendum dicunt Graev. Munck. & Burman. & semper apud veteres auctores sepeferatim legunt. Vox tamen occurrit in Auct. Ecclesiast. & crucifidit item Hermogenem Tarfensem, propter quosdam in historia figuras: librariis etiam qui eam descriperant, crucifixis. V. supra in **CRUCIFIXO**.
CRUCIFIXOR, ōris. m. Paulinus Nolanus Epist. 18. 7. Christus suis crucifixianibus rogavit ignosci. V. & Saresb. Epist. 286.
CRUCIFIXUS, i. m. Plauti fictum verbum pro Eo qui salit in crucem, Bacch. 2. 3. 128.

C R Y

CRYA, æ. f. [κρυά Stephano] Urbs Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.
CRYASSUS, i. f. [κρυασος] Urbs Cariæ: ita dicta a Ciyasio Caretis filio. Stephan.
CRYON, Phrygiæ fluvius, qui in Hermum amnem cum pluribus aliis erumpit, ut videtur apud Plin. lib. 5. cap. 29.
CRYSORCHIS, [κρυσόρχεις] Latine Testiculi occultatio; Testiculi vel testicularum recessio est. auctore Galen. lib. Finit. medic.
CRYPTE, æ. f. [κρυπτή] Locus abditus & concenteratus. κρύπτω enim abscondo significat. Juven. 5. Sat. 105.
 Et sultus mediæ cryptam penetrare Suburræ. h. e. Subterraneam cavernam fornicatam, i. e. Cloacam. V. Burm. ad Petron. cap. 17. p. 56.
CRYPTÆ etiam sunt Perfororum montium fauces ac transitus; ut, Crypta Neapolitana. Sen. Epist. 57.
CRYPTÆ etiam dicuntur Occuli atque angusti transitus etiam super terra. Suet. Calig. cap. 58. Cum in crypta, per quam transeundum erat, pueri nobiles ex Aethiæ, & C. V. ibi Interpr.

CRYPTICUS, a, um. Adj. [κρυπτικός] Occultum, & Cryptæ in modum factum. Sidon. 1. Epist. 5. Potens antiquus crypticus arcubus fornicavit.
CRYPTOPORTICUS, ūs. f. [κρυπτορτίκος] Subterranea porticus cum amplis fenestris, qua refrigerandi gratia per æstatem utimur. Plin. lib. 2. Epist. 17. ad Gallum, Teporem solis insuli repercullu cryptoporticus auget, quæ ut tenet solem, sic Aquilonem inhibet, &c.
 Cryptoporticus dici enim potest Porticus undique septa, & quasi sepimento parietum abscondita, tanquam subterranea. Plin. lib. 5. ad Apollinarem. Epist. 6. Subest cryptoporticus, subterraneæ similis, æstatè incluso frigore riget: contentaque aere suo, nec desiderat auras, nec admittit.

CRYSTALLON, i. n. [κρυστάλλων] Una est ex nomenclaturis Pŷyllii herba, apud Plin. lib. 25. cap. 11. De Pŷylio autem vide infra suo loco.
CRYSSTALLUS, i. f. [κρυστάλλος] vel **CRYSTALLUM**, i. n. Albi coloris gemma, quæ fit gelu vehementer concreto, ut nonnulli putant; quapropter a glacie nomen accepit; ex κρύω enim, quod est gelu: & σταλλω, contraho compositum est. Plin. lib. 37. cap. 2. Contraria huic causa crystallum facit, gelu vehementiore concreto.
 Aquosa crystallus. Propert. lib. 4. 3. 52.
 Lubrica crystallata. Claud. Epir. 61. 1.
 Gelantur crystallata nivibus. Stat. 1. Silv. 2. 126.
 Corporari in crystallum. Solin. cap. 25. ad finem.
CRYSSTALLINUS, a, um. Adj. [κρυστάλλινος] Quod est ex crystallo. Plin. lib. 37. cap. 2. Invenio medicos, quæ sunt urenda corporum, non aliter utilis id heri putant, quam crystallina pila, adversis apposita solis radiis. Plin. in proœm. lib. 37. de poculis, Morrhuina, & crystallina, ex eadem terra effodimus, quibus pretium faceret ipsa fragilitas. Videto Bayhium in libello de Valsulis.

CRYSTALLINA, orum. n. Vasa ex crystallo. Juven. 6. Sat. 154.
 Grandia tolluntur crystallina, maxima rursus Murrhina, &c. Adde Martial. 14. 111.
CRYSTALLIDES, is. m. [κρυστάλλιδες] Humoris gutta, ovalisbo similis, a qua videndi facultas proficiscitur. Cels. 7. 7. 13. extr.

C T E

CTRATUS, i. m. [κτιρῶν] Pater Amphimachi, unius ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta navibus ad Trojanam expeditionem sunt profecti, ut testatur Homerus in Catalogo navium.
CTENES, [κτενεις] dicuntur in homine Quatuor dentes anteriores, quod concidunt, aliter πέντες, dichastères, aut gelasini dicti. Horum omnium rationem vide apud Cæl. Antiq. lib. 4. cap. 1.
CTERNIATRUS, [κτενιατρῶν] Medicus iumentorum & pecorum, quem Columella & Varro Veterinarium vocant. Vulgus Marecallum appellat.
CTENUS, untis. [κτενίς] Portus est in Cherroneso, ut Strabo auctor est lib. 7.

CTESIAs, æ. m. [κτεσίαις] Ctesiarchi, vel, ut alii malunt, Ctesiochi filius; Medicus fuit Cnidius, qui Artaxerxem cognomento Meliorem curavit, & historiam Persicam triginta libris conscripsit. Auctor Suidas. Item Ctesias, Auctoris cuiusdam nomen apud Strabonem, qui res Indicas perſcripsit, ut idem testatur lib. 1.
 Ctesias, vel Ctesias, orator Siculus, cujus, & Coracis meminit Cic. 1. de Orat. 91. [Immo Tilius].
CTESIUS, i. m. [κτεσίος] Viri proprium, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa adinvenisse fertur, ut scribit Plin. lib. 7. cap. 37. V. Vitruv. 9. 9.
 Item Ctesibus, Parasitus Athenis, V. Cæl. Rhod. 27. 24.
CTESIBICUS, a, um. Adj. [κτεσιβικός] ut, Machina Ctesibica. Vitruv. 12. Machina Ctesibica maxime extollens aquam.
CTESIOCHUS, i. m. [κτεσιόχης] Pictor. Plin. lib. 35. cap. 11. Ctesiochus Apellis discipulus, petulanti pictura innotuit, Jove Liberum parturiente depicto mitrato, & muliebriter ingemilcente inter obſtetricia decum.

CTESIPHON, ontis. m. [κτεσιφῶν] Nomen architecti, qui templum Dianæ Ephesiæ tradit extruxisse, opus mirabile, & toto orbe celebratum, quod postea ab Erostrato incensum fuit, hac tantum de causa, ut facinore illo nominis immortalitate sibi compararet. Sic Vitruvius nominat: Strabo vero Chersiphron scribit. V. supra.
 Alius Ctesiphon Atheniensis, decreto persuasit Atheniensibus, coronari oportere Demosthenem aurea corona in teatro, prohibitæ & virtutis omnis generis gratia. Ob id ab Æschine Demosthenis inimico, tanquam

perniciosi decreti auctor accusatus, defenditur a Demosthene præclara illa, atque omnium optima oratione qua αὐτὸς εἰσφέρει, id est de corona inscribitur. V. Ciceronem in 3. de Orat. 2. 1.
 Fuit & Ctesiphon, [κτεσιφῶν] Vicus Parthorum. Strabo lib. 15. Prope Seleuciam vicus maximus est, nomine & re Ctesiphon, in quo Parthorum reges hiemabant. Hic vicus civitatis potentiam & magnitudinem habebat, adeo ut Parthorum multitudinem & apparatus omnem reciperet, ac venalia, necessariaque artificia illis suppeditaret.
 Quin & Ctesiphonem Parthorum regni caput fuisse Plin. lib. 6. cap. 26. extr. scribit.

CTESIPUS, i. m. [κτεσιπῶν] Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumeam collegit, quo impuros adolescentis mores componeret: ejus tamen cum duro, tum minime liberali ingenio nisi quam adduci potuit, ut curam & laborem in illo insititudo dimitteret: cujus ineptias non modo pertulit patienter, verum etiam studiose tegebat. Quanquam semel aiunt, Phocionis constantiam impunitate levissimi hominis superatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus studio accuratore obiret, Ctesippus, ut erat fatuus deliriusque, gravissimum periculisumque imperatorem, cepit fatulis quibusdam interrogatunculis obtundere, atque illum monens docensse impertinens perurgere. Tum stomachatum Phocionem dixisse fama est, O Chabria Chabria, cumulatam tibi pro amore nostro gratiam nunc persolvo, qui nati tui deliramenta ribi. Auctor Plutarch. in vita Phocionis.

C T Y

CTYPANSA, [κτυπανία] Castellum est, de quo Strabo lib. 8. his verbis, Finitima Pylo ad Aquilonem exilia fuere castella duo Triphylica, Hypana, atque Ctypansa, e quibus unum Elidis adjudicatum est accolis, alterum pro more mansit.

C U A

CUARIUS, i. m. [κυάριος] Fluvius est prope Coronazam, quem Alcæus, teste Strabone lib. 9. Coralium vocat.
CUAZONS, auctore Festo, Acus sunt, quibus mulieres scalpunt caput. [Error videtur.]

C U B

CŪBA, æ. f. Sabinis vocatur, quam militares Lecticam: unde videtur derivatum esse Cubiculum. Festus.
 Dea etiam prætes cubantium, cum e cunis transissent; non minus ac Eufua & Potina edentium ac potantium puerorum prælides apud Romanos. V. Non. 2. 310. & Donat. in Ter. Phorm. 1. 1.

CUBATUS, **CUBICULARE**, **CUBILE**, V. **CUBO**.
CURBÆ, arum. cujus stirpis fructus sunt inter medicos nondum satis constat. Sunt tamen qui dicant Baccas esse odoratas, racematum coherentes, corymborum hederæ modo, qui gustui præter odoris gratiam, acrimoniam & amarosus tantillum relinquunt. Ex Matthio in Dioscorid.
CŪBITUS, i. m. vel **CUBITUM**, i. n. [κῦβιτος] Curvatura brachii, ubi lacerto humerus jungitur. Plaut. Stich. 2. 1. 13. Cubitis depulsa devia. Offa ingentia cubiti. Ovid. 12. Met. 243.
 Preffus cubitus. Hor. 1. Carm. 27. 8.
 Inniti cubito. Virg. 4. Æn. 600.
 Cubitus, Os majus brachii & plenius, idemque inferius. Galli vocant *Le grand foie*. Cels. lib. 8. cap. 1.
 Cubitus, pro Mensura cubiti [κῦβιτος] Plin. lib. 7. cap. 16. Invenimus in monumentis Salamine, Euthimenes filium in tria cubita triennio adolevisse. Cic. 2. de Legib. 66. Nam super terræ tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus cubitis ne altiore, &c.
 Est præterea Cubitus regius, qui major est communi cubito tribus digitis, sicut refert Herodot. lib. 1.
 Est & Cubitus geometricus, qui tantum valet quantum sex nostra cubita, ut Origenes Augustinusque tradiderunt.

CUBITĀLIS, e. Adj. [κῦβιτάλιος] Uno cubito altus. Plin. lib. 12. cap. 12. Nardum Creticum, quod alii quidem agrium vocant, caule cubitali. Liv. 24. 34.
 Simulacra cubitalia. Curt. 3. 3. 16.
CŪBITAL, is. n. Pulvinus, cui innitebantur veteres inter cœnandum, Hor. 2. Serm. 3. 255.

—ponas insignia morbi,
 Fasciolas, cubital, focalia.
CUBI, orum. m. Gallie Aquitanicæ populi liberi, iidem qui & Bituriges. V. Plin. lib. 4. cap. 19.
CŪBO, ūi, ūtum, [κῦβω, κῦβω, κῦβω] ære. Idem quod Jacere. Cic. 5. Verr. 56. Quum iste etiam cubaret, in cubiculum introductus. Martial. 1. 110.

Collo nexa cubat, capite somnos.
 In faciem cubare, & supinum cubare. Juven. 3. Sat. 280.
 Cubare cum aliqua. Plaut. Amph. prol. 112.
 Et meus pater nunc intus hic cum illa cubat.
 Cubare aliquo loco. Cic. 2. de Orat. 353. Simonides dicitur, ex eo quod meminisset, quod eorum loco quique cubuisset, demonstrator uniuscujusque sepeliendi fuisse. h. e. Discubuisse.
 Cubare in carcere. Plaut. Rud. 2. 6. 14.
 In carcere illo potius cubuisse die.
 In colle. Hor. 2. Epist. 2. 68.
 Cubare in lecto. Plaut. Caf. prol. 37. Et in Milit. 2. 5. 60. Quid, domi? s. e. lecto cubat.
 Cubare in specu. Plin. lib. 12. cap. 1.
 Propter aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 64. i. e. Juxta.
 Cubare super aliquem. Curt. 8. 5. 22.
 Offa mortui molliter cubant. Ovid. 1. Amor. 8. 108.
 Cubat puerpera. Plaut. Truc. 2. 5. 22.

Emque gero ornatum, ut gravida, quasi puerperio cubem.
 Cubare, Ægrotare. Hor. 1. Serm. 9. 17.
 Trans liberum longe cubat is, prope Casaris hortos. V. 2. Epist. 2. 68.
 Primus cubito furgat, postremo cubitum eat. De villico, Cato de R. R. cap. 5. Cic. 2. de Divin. 122.
CUBANS, antis. Partic. Festus; Cubans auspicator qui in lecto quærit augurium. Et Tibull. 1. 1. 39.

Quam juvat immittes ventos audire cubantem.
 Est etiam Egrotans. Suet. Neron. 34. Cum ex duritia alvi cubantem vificaret.
 Puer cubans. Hor. 2. Serm. 3. 259.
 Marer ait pueri menses jam quinque cubantis.
CUBATIO, ōnis. f. [cubatio] Actus cubandi. Varro L. L. 7. 30. p. 94. A cubatione cubiculum.
CUBATIO, ōnis. f. Idem. Augustin. Epist. 151. Legi litteras tuas ad lucernam jam cœnatus: proxima erat cubitio, sed non ita etiam dormitio.
CUBATUS, ōs. m. Idem. Plin. lib. 10. cap. 57. Medicina in fame, & cubatus in fumo. De gallinis pituita laborantibus loquitur.
CUBITUS, ōs. m. Idem.
Cubitus supinus, pronus, & in latera. Plin. lib. 28. cap. 4. Supini cubitus oculis conducunt, at proni tuffibus, in latera aduersum distillationes. Cubitus sibi sternere foliis. Plin. lib. 24. cap. 9. conf. in verbo extr.
CUBITURA, æ. f. Idem. Plaut. in Fragm. Taub. p. 1463. v. 12. Ad cubituram mage fum exercita, &c. conf. Muret. Var. Lect. 18. 10.
CUBITOR, ōris. m. Paulin. Epist. 21. 4. (vet. edit. 24.) Joannes beati Dominici pectoris cubator.
CUBITOR, ōris. m. ut, Bos cubitor. Columel. 6. 2. Qui opere decumbit.
CUBITŌRIUS, a, um. Adj. ut, Vestimenta cubitoria. Petron. cap. 30. Alii legunt Accubitoria, vel Acubitoria.
CUBITŌ, [cubitō] Ære. frequent. Cic. pro Cœl. 36. Qui propter nescio quam credo timiditatem, & nocturnos quosdam inanes metus tecum semper, pufio cum majore forere, cubitavit. V. Senec. Epist. 90.
CUBILE, is. n. [cubile, cubitum, cubitum] pro Lecto sumitur, quod in eo cubetur. Cic. 2. Tusc. 39. Abducet Patrocles credo, ut collocet in cubili, ut vulnus obliget.
 Terra cubile erat Anacharfi. Cic. 5. Tusc. 90.
 Cubile & lectulum suum, nulli sunt inventi tam aut fortuna miseri, aut voluntate perditii, qui non saluum esse velint. Cic. 4. in Catil. 17.
 Atrum carceris. Sen. in Thyest. v. 71.
 Castum. Valer. 2. Argon. 137.
 Consueti. Ovid. 11. Met. 259.
 Humana. Propert. lib. 2. 3. 31.
 Hibernum. Claud. in pr. Conf. Stil. 130.
 Ingratum. Virg. 12. Æn. 144.
 Obscurum, Abditum. Seneca Hippol. v. 522.
 Patrium. Ovid. 15. Met. 592.
 Prædura. Claud. de Bell. Get. 359.
 Saluatorium cubile, In quo simulacra Deorum imponi solent: quod & Cararium alio nomine dicitur. Plin. 15. 11.
 Secreta. Ovid. 1. Fast. 427.
 Tacitum. Catul. 6. 7.
 Viduum. Ovid. 16. Epist. 315.
 Ascendere cubile. Virg. 12. Æn. 144.
 Collocare aliquem in cubili. Cic. 2. Tusc. 39.
 Inire cubile alterius. Cic. 9. Fam. 22.
 Instratum. Virg. 3. Georg. 230.
 Ponere cubile. Virg. 6. Æn. 274.
 — primitiue in faucibus Orci
 Luctus & ultrices posuere cubilia Curæ.
 Sociare cubilia cum aliquo. Ovid. 10. Met. 635.
 Unus eras, cum quo fociare cubilia vellem.
 Temerare cubile patrium. Ovid. 2. Met. 592.
 Non audita tibi est patrium temerasse cubile. De Nyctimene.
 Usurpare duplex cubile dicitur mulier, Quam adulteratur. Cic. 9. Fam. 22.
 Transfertur etiam ad Aves & Bestias: ut
 Cubilia & nidii gallinarum & avium. Cic. 1. de Nat. Deor. 129.
 Delitefcunt cubillibus bestie. Cic. 2. de Nat. Deor. 126.
 Moliri cubilia ferarum. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Rimofa cubilia, pro Alveariis. Virg. 4. Georg. 45.
 Et ad alia transfertur: ut,
 Dura cubilia ferri erueret, Ferri fodinas effodere. Valer. 5. Argon. 144.
 Nam prius ignoti quam dura cubilia ferri
 Erueret, &c. De Chalybum populo.
 Cubilia avaritiæ & Vestigiæ. Cic. 4. Verr. 190. Ut omnes mortales istius avaritiæ, non jam vestigiæ, sed ipsa cubilia videre possint.
 Fraudum cubilia. Claud. 2. in pr. Conf. Stil. 214.
 Cubite etiam dicitur de Structura. Plin. lib. 36. cap. 14. Ea maxima molles fuit, nec fedit in cubili. Utitur hac voce Vitruvius lib. 2. cap. 8.
CUBICULUM, i. n. [cubiculum, cubitum] Locus in quo cubile sternitur. Cic. 4. Verr. 132. Tantaque ambitione provincie totius in uno cubiculo inclusa.
 Præpositus cubiculo. Suet. in Domit. cap. 16.
 Lares cubiculi. Sueton. in Domit. cap. 17.
 Ministri cubiculi. Liv. 3. 57. Virginem ministro cubiculi sui clienti dono dederit.
 Amplum cubiculum, quod altera fenestra admittit Orientem, Occidentem altera retinet. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.
 Curvatum cubiculum in apfida. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.
 Dormitorium cubiculum, quod diem, clamorem, sonum excludit. Plin. 5. Epist. 6. ad Apollinarem.
 Polioffimum cubiculum, grande, æstivum, hibernum, omnibus ventis subductum, noctis & somni. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.
 Viride & umbrosum cubiculum a proxima platano. Cubiculum hieme tepidiffimum, quia plurimo sole perfunditur. Cubiculum obivium foli maxime hiberno. Plin. 5. Epist. 6. ad Apollinarem.
 In cubiculum voluit me abducereanus. Plaut. Mof. 3. 2. 7.
 In cubiculum fe recipere omnibus fummotis. Sueton. in Domit. cap. 16.
 Cubiculum est etiam Suggestum, ex quo ludos fpectare principes foliti. Suet. Neron. cap. 12. Icarus primo statim conatu juxta cubiculum ejus decidit. V. ibi Interpr.
CUBICULĀRIS, e. Adj. [cubicularis] Quod pertinet ad cubiculum. ut, Cubicularis lectus. Cic. 5. Tusc. 59.
 Imago cubicularis. Suet. Aug. cap. 7.
 Lectus cubicularis. Cic. 2. de Divin. 133.
 Cubicularis, m. pro Cubiculario. Sueton. in Neron. cap. 38. Incendit urbem tam palam, ut perique consulares cubicularis ejus, cum ita excedat in prædiis suis deprehenfos non attingeret, &c. Quædam item

plaria legunt Cubicularios. [An Tantum non attingerint?
CUBICULĀRIUS, a, um. Adj. [cubicularis] ut, Cubicularia lucerna. Martial. lib. 14. Lemn. 39. Adde 150. Cubicularia polymita.
CUBICULARIUS, i. m. [cubicularis] Qui in cubiculo ministrat. Cic. 5. Verr. 8. Hunc vestri janitores, hunc cubicularii diligunt. Decurio cubiculariorum. Sueton. in Domit. cap. 17. Saturated decurio cubiculariorum, & quidam & gladiatorio ludo vulneribus septem contrucidarant. V. Pignor. de Serv. p. 217.
CUBICULĀTUS, a, um. Adj. ut, Trimeris cubiculata. Senec. lib. 7. de Benef. cap. 20. Cui trimeres & cæratas (Al. Ceraftas, vel Æratas) non mitterem, luforias & cubiculatas, & alia ludibria regum in mari lafcivientium, mittam. conf. THALAMEGUS.
CUBITISSIM, Adv. Plaut. Caf. 5. 2. 42.
CUBUS, i. m. [cubus] Mathematicis Figura est ex omni latere quadrata, quales sunt telluræ, quibus in alveolo luditur: ex quo ipsæ appellatæ Cubi. Euclid. 11. Elem. Def. 25. Cubus est figura solida, quæ sex quadratis æqualibus concitetur. Idem 7. Elem. V. Vitruv. lib. 5. præf.
CUBICUS, a, um. [cubicus] Vitruv. lib. 5. præf. Cubicis rationibus præcepta scribere.

C U C

CŪCŪRO, Ære. Proprium est vocis nocturæ. Auctor Philomelæ in operibus Ovidii v. 41.
 Noctua lucifuga cucubat in tenebris.
CŪCŪLIO, ōnis. f. [cuculio] est (ut Julius Capitolinus in Vero c. 4. docet) Genus pilici viatorum, quo capite obrecto, vagari nocte solent. Cuculionem, pro Cucullo videtur accipere Cato de R. R. cap. 3. Funes veteres farciti, novosque fieri: centones, cuculiones familiam oportuisse sibi farcire. Videtur esse a Cuculus, forma Græca diminutivum; sicut ab Homine, Hemuncio.
CŪCŪLO, Ære. Auctor Philomelæ v. 35.
 Et cuculi cuculant: fritinit rauca cicada.
CUCULUM, i. n. [cuculus] Latiorum oppidulum est, in via Valeria, cujus meminit Strab. lib. 5.
CŪCŪLUS, vel **CUCULLUS**, [cuculus] Avis nota. Hor. 1. Serm. 7. 31. — cui sæpe viator
 Cessisset, magna compellans voce cucullum. Viatores solebant Cultores & Vinitores sero colescentes, appellare Cucullus, in desidia probrum. Hinc Plin. lib. 18. cap. 26. extr. Dum fciat, inquit, inde natam exprobrationem sedam putantium vites per imitationem cantus alitis temporariæ, quam cucullum vocant: dedecus enim habetur, opprobriumque meritum, falcem ab illa volucere in vite deprehendi, ut ob id plentifuliæ sales etiam cum primo vere ludantur, auspicio tamen de testabiles videntur.
 Cucullum, Maritum vocat mulier apud Plautum, qui cum alienis uxori-bus dormiebat, quod cucullus avis, quom tempus suæ paritudois appetit, nidum aviculæ, cui curruca nomen est, animadvertit, in ejusque nido exclusis illius ovibus, ova fua enititur. Plaut. Afm. 5. 2. 73.
 At etiam cubat cuculus. ferge amator, i domum.
 In Thæsauro editionis præs fuit alia exempla e Plauto. H. St. Nimirum ex eadem Scena v. 84. & ex Merc. fuppos. 2. Act. 4. Sc. 5. v. 11.
Cucullus, Capitis tegmen. Juven. 6. Sat. 118.
 Sumere nocturnos meretrix Augusta cucullus.
 Santonicus cucullus. Juven. 8. Sat. 145.
 Cucullis tectum caput. Martial. lib. 11. 99.
 Non te cucullis afferet caput tectum.
 Cucullus, Papyraceum tegmentum quo pigmentarii utuntur. Martial. lib. 3. 2.
 Vel thuris, piperisque fit cucullus. De libro suo loquitur.
CŪCŪLLA, æ. f. Idem. Paulinus Iambo ad Cythericum, v. 389.
 Donumque tunice, qua sodalem ornaverat,
 Geminat cucullæ munere.
 Derelinquere palliolum & cucullam alieni. Hieronym. Vita Hilar. sub finem. Adde Ambros. Serm. 92. & Gloss. Cyrill.
CUCULLĀTUS, a, um. Adj. Quod cucullum habet. Columel. lib. 11. cap. 1. Cultam, vestitamque familiam utiliter magis habent, quam delicate, id est munitam diligenter a frigoribus & imbribus: quæ utraque prohibentur optima pellibus manicatis, centonibus confectis, & sagis cucullatis: idque si fiat, omnis pane hiemalis dies in opere tolerari possit. Quædam exemplaria hoc loco legunt. Sagas cucullis: verum falso. Nam idem Columel. lib. 1. cap. 8. idem docet isdem verbis: nisi quod pro Sagis cucullatis, scripsit Sagis cucullis: nisi etiam Cucullatis legendum sit: aut Cucullis adjectivum sit. V. CENTO.
 Vestis cucullata. Isidor. 19. 24.
CŪCŪMA, æ. f. [cucuma] Vas æneum calefaciendæ aquæ idoneum. Petron. Arbit. in Satyr. cap. 135. Cucumam ingentem foco appofuit.
 Cucuma item appellatur Tuguriolum exiguum, in quo pauperiores habitabant. Martial. lib. 10. 79.
 Terquatus nitidas Pario de marmore thermas
 Extruxit, cucumam fecit Otacilius.
 Cucumam etiam Genus esse baculi ferrati scribit Budæus. Martian. l. 1. D. ad l. Corn. de ficar. Sed si clavi percussit, aut cucuma in rixa, quamvis ferro percussit, tamen non occidendi animo, leniendam ejus poenam. De Cucuma vide Politianum in Miscellaneis cap. 30.
CŪCŪMŪLLA, æ. f. dimin. Petron. cap. 136. Cucumculæ.
CŪCŪMŪLLA, æ. f. aliud dimin. [cucumculum] apud Alphen. l. si quando. D. si servit. vendic. Genus est valculi curvi, quod, ut arbitror, a forma cucumeris nomen suum invenit, ad eundem usum, ad quem & labra & crateres paratum. Hæc ex Conno.
CŪCŪMER, vel **CŪCŪMIS**, ōris. m. [cucumis] a Curvatore dicitur, ut ait Varr. de L. L. 4. 21. Virg. 4. Georg. 122.
 — tortusque per herbam
 Cresceret in ventrem cucumis.
 Cereuleus cucumis. Propert. lib. 4. 2. 43.
 Tortus cucumis. Virg. 4. Georg. 122.
 Cucumere vefcens mulier, lanam texe. Proverbium, quod ideo dici videtur, quia, ex Aristotelis doctrina, tetricis parte plurima vespere sint, ac impudicæ. Cucumeres vero coitus prolubia concidunt, uti renur nonnulli: unde *σικυρα* appellatum tradunt, *σικυρα το σικυρα το σικυρα*. Ex Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 4.

Infectitur etiam Cucumis, is; unde datus Cucumi. Plin. lib. 19. cap. 11. Infirmiora autem sunt atriplici. ocimo, cucurbitae, cucumi. Et cucurbitae Cucumim. Plin. lib. 20. cap. 1. Aliqui etiam ab eo scorpionium cucumim vocant, efficacissimum contra scorpionum ictus. Est ablativus Cucumi. Plin. lib. 20. cap. 9. Cum vino, aut cucumi cocto. Cucumis anguinus, five silvestris, [*σκύρος ἀγρίος*] Herba est solo fructu a fativo cucumre distans, quem multo minorem habet, glandibusque longiusculis similem. Officinæ *cucumerem agninum* appellant. Succum ejus Elaterium vocant, *σκύρος ἰατρικὸς*, hoc est ab expellendo, siquidem & menfes mulierum retentos expellit, & gravidis abortum facit. V. Plin. lib. 20. cap. 1.

Cucumis, Genus piscis. Plin. lib. 32. cap. 11. Harduinus Fruticem marinarum intelligit.

CUCUMERARIUM, i. n. [*σκύρος*] Locus in quo sunt cucumeres. Vulg. Interp. Efa. 1. 8. ubi LXX *σκύροισιν*. conf. Tertull. adv. Judæos cap. 3. & 13. & adv. Marc. 2. 23.

CUCURBITA, æ. f. [*κλαυθῆρα*] Olus in hortis nascens. Plin. lib. 19. cap. 5. Cucurbita quoque omni modo fastigiat vaginis maxime vitilibus, coniecta in eas postquam desoritur. Crescit qua cogitur forma, plerumque & draconis intorti figura. Libertate vero penilis concessa, jam visa est in pedum longitudinis. Ibidem plura.

Tumido ventre cucurbita. Propert. lib. 4. 2. 43.
 Caruleus cucumis, tumidoque cucurbita ventre.
 Cucurbitæ caput habere, Stolidum & vecordem esse. Apul. 1. Miles. p. 109. Hem! nos cucurbitæ caput non habemus, ut pro te moriamur.
 Cucurbita, quam vulgus *ventosam* nominare solet, quod spiritibus ac ventis e corpore prolucendis accommodata sit. Juven. 14. Sat. 57.

Unde tibi frontem, libertatemque parentis,
 Quam facias pejora fenex? vacuumque cerebro
 Jam pridem caput hoc ventosa cucurbita quærat? h. e. Ut merito tibi e capite sanguis fit educendus, ut fieri solet in delirio. Corn. Celf. lib. 3. cap. 19. de Phrenitico. Neque alienum est, si neque sanguis ante missus est, neque mens constat, neque somnus accedit, occipitio incisio cucurbitulam advovere. Hæc Celf.

Cucurbita medicinalis. Plin. lib. 32. cap. 10. Hirudinum eadem ratio, quæ cucurbitarum medicinalium, ad corpora levanda sanguine, spiramenta laxanda, judicatur.

CUCURBITILLA, æ. f. dimin. [*κλαυθῆρας*] Parva cucurbita.
 Cucurbitula [*σκύρος*] Est quam nos *ventosam* dicimus, qua medici utuntur ad sanguinem levi scarificatione educendum. Celf. lib. 2. cap. 11. Cucurbitularum duo genera sunt: æneum, & corneum. Ænea, altera parte patet, altera clausa est. Cornea altera parte æque patens, altera foramen habet exiguum. In æneum lineamentum ardens conjicitur: ac sic os ejus corpori aptatur, imprimiturque, donec inhæreat. Cornea per se corpori imponitur, deinde ubi eaparte qua exiguum foramen est, ore spiritus adductus est, superque corae cavum id clausum est, æque inhærescit.

Accommodare cucurbitulam. Celf. lib. 7. cap. 2.
 Adhibere. Celf. lib. 2. cap. 11.
 Advovere. Celf. lib. 3. cap. 19. V. supra in CUCURBITA.
 Dehgere. Celf. lib. 4. cap. 14.

CUCURBITINUS, a, um. [*κλαυθῆρα*] Adj. ut, Cucurbitina pyra, cucurbitina ficus dicuntur ob cucurbitæ similitudinem. Cato cap. 7.

CUCURBITO, ære. Cucurbitare apud Feudistas dicitur vasallus, qui domini uxorem adulterat, vel ad crimen iustum saltem follicit, turpiter tentat, affectat: item filium, nepem, nurum, aut forem ejus pollut. Zabius de feud. privatis. & Salmuth. ad Panciroll. de perd. p. 214. Dilher. dispp. Philolog. Tom. 1. p. 249. At

CUCURBITATIO, ðnis. f. Cucurbitularum usus. Cæsar. Aurel. Tard. 2. 1. S. 32.

CUCURBITIO, ire. Gallorum gallinaceorum proprium est. Auctor Philomelæ in operibus Ovidii v. 25.
 Cucurire solet gallus, gallina gracillat.

CUCUTUM, i. n. Vestimenti genus, vel ut Casaubonus censet Cucullorum species. Treb. Pollio in Claudio cap. 17. Cucutia villosa duo. Meursius legit Cuculia.

CUDO, di, sum, [*κύνειν, κλάπτει*] ðre. a Cædendo dictum, inquit Festus: & id est proprie Ferire, percutere. Columel. lib. 2. cap. 10. Ac durillimæ quidem acus refectæ separatæque erunt a cudentibus.
 Cudere argentum vel nummos. Ter. Heaut. 4. 4. 18.
 — quam rem agis scelus? in. e. egone? argentum cudo.

Cudere multa misera oculis. Plaut. Capt. 2. 1. 7. V. Gronov. in loc.
 Cudere tenebras alicui, apud Plautum.

In me hæc cudetur faba. Ter. Eun. 2. 3. 39. Ubi Donatus, i. e. In me hoc malum recidet, in me hæc vindicabitur culpa: ut laborat solum in quo cuditur, id est batuitur faba, quam siliquis exiit tusa sussibus, ut in areis more rusticorum est. Vel quod quidam male Coctam fabam, & quæ non maderit, sed dura permanferit, supra caput coqui, velut ipsi fabæ irati, saxo comminunt, tum univerfum malum & omnis dolor ad coquam pervenit. Simile & alibi a pulmento proverbium est, Tute hoc intritri, tibi omne est exendendum, accingere.

CUSOR, ðnis. m. Liv. 21. 21. Triumviri menfarum creati sunt, lique numularis, & monetæ omnis generis cusoribus præerant. V. l. i. Cod. de Excusati. artif.

CUSO, ære. frequent. apud Priscian. p. 890.
 CUDDO, ðnis. m. [*κύνειν*] Pellem crudam significat, qua vice galeæ nonnulli solebant uti ad munientia capita. Sil. lib. 16. 59.
 Scipio contorques hantam, cudone comantes
 Disjecit crines. Adde 8. 494.

CUJAS, æus. [*καίας*] Interrogativum gentilium. Cic. 5. Tusc. 108. Socrates quidem, quum rogaretur cujatem se esse diceret, Mundanum, inquit: totius enim mundi se incolam & civem arbitrat.

Cujas es tu? respondendum, Gallus. Rumanus, &c. Vel dubitative, Nescio cujas sit iste. Vel relative: ut, Ego sum Gallus, cujas es tu?
 Cujas, pro Cujus scilicet. ut, Cujates philosophi estis? Stoicæ an Epicurei? Valla lib. 2.

CUJATIS, e. dicebant veteres. Plaut. Curc. 3. 37.

Quid eum nunc quæris, aut cujatis?
 Cujus & Cujatis, hæc est differentia. Cujus ad personam refertur hominis: Cujatis unde significat. Accius Telep. Qui neque cujatis esset unquam potuimus multi rogantes scire. Nonius 5. 19. [Fortis Cujas, pro Cujas scribendum. et] mihi futilis videtur ista utriusque vocis distantia.

CUJUS, [*καίας*] cuja, cujum. antiqui dicebant, ut Meus, mea, meum. Virg. 3. Ecl. 1.

Dic mihi Damoeta, cujum pecus? an Melibœi? Ter. And. 4. 5. 24. Cujum puerum hic appofuisti? Idem Eun. 2. 3. 28. Quid virgo, cuja est?

Nunc potius interrogamus per Cujus, genitivum a Qui quæ quod, ad quem non responderit semper in eodem casu, in possessivis tam pronominibus quam nominibus. Plaut. Amph. 1. 1. 222.

Cuja es? s. Amphitruonem inquam Sofa.
 Cuja res est. Cic. 3. Verr. 142. Ut optima conditione sit is, cuja res sit, cujum periculum?

Cuja interest. Cic. pro Varen. ap. Prisc. lib. 12. extr. Ea cædes si potissimum criminari datur, detur ei cuja interest, non ei cuja nihil interest.

CUJUSMODI, [*καίας τις, ὁμοίος τις*] Vox est indeclinabilis, composita ex genitivo Cujus a Quis, & Modus. Plaut. Men. 1. 4. 3. Cujusmodi homines erunt?
 Cujusmodi, aliter. Cic. 5. Tusc. 121. Ubi enim melius uti possumus hoc, cujusmodi est, otio? In vetusto exemplari scripto legitur Cuiquomodo. Idem 2. de Invent. 124. Quod si hæc cum summe inutilia, tum multo turpissima sint, legem cujusmodi sit, in præsentia conservari a iudicibus. In scripto exemplari antiquo legitur Cujuscemodi.
 Cujusmodi, admirativum. Plaut. Most. 3. 3. 5.

Cujusmodi gynæceum! quem & porticum!
 CUJUSCEMODI, Hirt. Bell. Afric. cap. 36. Cujuscemodi generis hominum delectus habere.

CUJUSDAMMODI, [*καίας τις*] Cic. 2. de Divin. 34. Num etiam si fiffum cujusdammodi fuerit in jecore, lucrum ostenditur?

CUJUSMODICONQUE, [*ὁποσοῦν*] Cic. pro Cluent. 17. Nam illud me non præterit, cujusmodiconque mater fit: tamen in judicio filii, &c.

CUJUSCUNQUEMODI, [*ὁποσοῦν*] Sallust. in Catil. cap. 39. extr. Neque solum cives, sed cujuscunquemodi genus hominum. Al. Cujusquemodi. V. Cort.

CUJUSQUEMODI, [*ὁποσοῦν*] Cic. pro Flacc. 40. Sed tamen judicium fieri videtur, quum tabulæ illæ ipsæ, cujusquemodi sunt, proferuntur. Cujusquemodi, pro Omnis generis. Cic. 2. de Finib. 3. Quum enim fertur quasi torrens oratio, quamvis multa cujusquemodi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas.

Fœdere mortem ludibrio cujusquemodi. Flor. 3. 4. conf. Sall. in dict. superiori.

CUCUIMODI, Cic. 3. Att. 22. in fine, Ad me velim omnia quam diligentissime cucuimodi sint, scribas. h. e. Sive læta, sive tristia.

CUIVIS temporis homo. V. QUIVIS.
 CUJUSVIS, cujavis, cujumvis. Apul. Apol. p. 532. Cujavis oratio infimulari potest. Adde p. 528.

CUL Cultores. CUR. Curionum, Curiarum, vel Curfor.

CULPICIO, ðnis. f. veteribus dictus Affectus franguræ similis. Gloss. Gr. Lat. *σπαρτήρα*, culbicio, subfistillio, *σπαρτήρα*, Culbo, subfistillo.

CULCITRA, æ. f. [*ἰφάλακκος*] Est, inquit Valla lib. 6. cap. 46. tam Lanæ, Stupeæ, & si quid est ejusmodi, quam Plumæ. Perottus, Culcitæ generali nomine vocari possunt omne Stragulum in quo aliquid quiescendi gratia inculcatum sit. Varro lib. 4. de Lingua Latina 35. Posteaquam transferunt ad culcitas, quod in ea sagum, aut tomentum, aliudve quid calcabant, ab inculcando culcita dicta. Culcita, ait Festus, quod tomento inculcatur, appellata. Cic. 1. Tusc. 345. Collocemus in culcita plumæ, psaltrium adducamus. Alii legunt Culcitra, sed invitis Criticis. V. Manut. Orthograph. & Torrent. ad Suet. Tib. cap. 54.

Culcita cubicularis. Macrobi. 2. Saturn. cap. 4.
 Culcitem gladium facere, est Gladio incumbere, & Se occidere. Plaut. Caf. 2. 4. 28.

Culcita tumeat. Martial. lib. 11. 57.
 Leuconicis, aegedum, tumeat tibi culcita, lanis.

CULCITARIUS, i. m. Qui culcitas facit & vendit. Diomed. lib. 1. p. 317.
 CULCITULA, vel CULCITILLA, æ. f. dimin. [*ἰφάλακκος*] Plaut. Most. 4. 2. 14. Is me quam quidem pol optat culcitulam. Al. — suam
 Quidem pol culcitulam oportet.

Culcitra, Falculicus quidam ligneus in sacris dicebatur. Festus.
 CULCAST, [*καίας πῆ*] pro Quale est, neutro genere positum esse pro masculino apud Plaut. Amph. 1. 3. 39.

Ecastor condignum donum culest, cui dono datum esse. Annotavit Nonius 3. 56. Fortasse non Culest, sed Calest, pro Quale est, legendum apud Plautum, ut vetera exemplaria legisse videntur. Sed hæc omnino antiqua sunt. Al. Qual'ist, pro Qualis est.

CULEUS, i. m. [*κύβητος*] Uter five saccus, lino vel cannabi vel corio factus: ab Occulendo, id est claudendo. Plin. lib. 7. cap. 20. Junius Valens meruit in Prætorio divi Augusti centurio, vehicula cum culeis onusta, donec exinanirentur, sustinere solitus.

In eo etiam scelestissimi homines, ac præsertim parricidæ, cum simia & gallo & serpente insuti, in mare injiciebantur ex lege Pompeia. Cic. pro Rofc. Amer. 30. Utrum malit cervicibus Rofcio dare, an insutum in culeum, supplicium parricidarum, per summum dedecus vitam amittere? Juven. 8. Sat. 214.

In culeum dejicere aliquem. Cic. 2. de Invent. 149.
 Insutus culeo. V. INSUTO.

Culeus, Mensura vitænas amphoras continens, vel urnas quadragenas, qua nulla major mensura liquoris. Plin. lib. 14. cap. 4. de vinea Palæmonis grammatici loquens, Digna opera, quæ in Cæcibus Setimifque agris proficeret, quando & postea læpenumero septenos culeos singula jugera, hoc est amphoras centenas quadragenas multi dedere, ac ne quis victiam in hæc antiquitatem arbitrat, idem Cato denos culeos redire ex jugeribus scripsit. Hæc Budæus.
 Culeus, modios nostros duos & semis capiebat: id est sexaginta Romanos. Budæus lib. 5. de Affe.

Culeus etiam cum utribus jungitur, inter vasa militaria, trajiciendo anni. Nepos 18. 8. 7. Sunt qui scribant Culleus, duplici 1.
Culleus etiam scribitur in Pacati paneg. 138. mex edit. Non culleo infui. H. St. V. cap. 44. pr. Eamque scriptionem docti præferunt.

CULEUM, vel **CULLBUM**, i. n. Nonius ex Varrone de R. R. lib. 1. 2. 7. In singula jugera, dena culea vini fuit.

CULĒARIS, e. Adj. [καλλιάρης] ut, Culcare dolium, Quod capit culeum. Cato cap. 112. Ubi hauseris de mari, in culcare dolium infundito. Culcare labrum, apud Caronem, vinis admetiendis. cap. 154.

CULIOIA, ōrum. n. pl. sunt Cortices nucum viridum, a similitudine culeorum, quibus oleum aut vinum continetur. Festus.

CULĪX, icis. m. [κῦλιξ] generali nomine dicitur Vermiculus omnis alatus. V. Plin. lib. 11. cap. 2. Plaut. Curc. 4. 2. 14.
Ut muscæ, culices, pedesque, pulicisque. Culices, inquit Perottus, acefcens vinum gignit: quos Aristoteles culices vinarios vocat. Columel. lib. 11. cap. 3. Qui æstate ita feret, caveat ne propter siccitatem culcx adhuc tenera folia prorepentia confumat.
Culcx, Minutissimum est insectum gregatim & confertim volans fole fore adverfo, & aere fereno, potissimum super aquas, sed & alibi. mordet acriter suo stimulo. *Un culsin. Picardi, moucheron.*

Mali culices. Hor. 1. Serm. 5. 14.
Culcx, figurate pro Amatore, quod cum sua promulcide formosorum & formosarum cutem culices pertundant, & tanquam quodam siphone sanguinem eliciant, ac amore quodam eorum capti esse videantur. Plaut. Caf. 2. 3. 22.

— cho tu
Nihili cana culcx: vix teneor, quin quæ decent te dicam. Turnebus.

CULĪCŪLUS, i. m. dimin. Gloss. Cyrill. Culiculus, κωλιούλος.

CULICIARIUS, [Κωλικιάρης] Apollo dictus, & hoc nomine in Attica culcus est, quod infestus culices ex agris propulset, ut scribit Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13.

CULICI, ōrum. m. Istriæ populi, Venetis fentimi, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 19.

CULIGNA, æ. f. [κωλιγνη] Vas potorium. Cato. Culignam in fœno Græco ponito, ut bene oleat. Hæc Festus. Cato cap. 132. pr. Jovi dappali culignam vini quantum vis polluceto.

CULĪNA, æ. f. [κωλινη] Locus in quo comburuntur epulæ in funere, inquit Fest. Varro de vita Pop. Rom. lib. 1. apud Non. 1. 273. Qua fini sit antica & postica. in postica parte erat culina: dicta ab eo, quod ibi colebant ignem locupletiorum domus, quam fuerint angustiis paupertinis coactæ, ipsa nomina declarant. Cic. 15. Fam. 18. Ubi igitur, inquires, philosophia? tua quidem in culina: mea molesta est.
Culina dicta est quasi Colina, quia ibi lares colantur, vel quod carbones culiat. Commentator Horatii cum Cruquio excusul 362. H. St. ad Sat. 1. 6. 38. Ego magis animadvertendum puto, Horatium ibi Culinam pro Cœna posuisse, ut idem annotat:
Murena præbente domum, Capitone culinam. Sic
Stediosa culinæ juventus. Hor. 2. Serm. 5. 80. de Penelopes procis.
A magna non degenerare culina. Juven. 14. Sat. 14.
Culina, Latrina, feculentis. Isidor. Gloss. V. etiam Varro de L. L. 4. 25. & Petron. cap. 2. & ibi Erhard. & Heinfl. & Burn.

CULINARIUS, i. m. Scribonius Largus comp. 130. Teruntur ex cinere lixiva, qua culinarii utuntur.

CULINÆ, arum. f. Loca quædam publica in suburbanis dicebantur, inopum destinata funeribus: ut ait Aggenus p. 60. Gœf. de limitibus agrorum.

CULIX, icis. Herba est, qua trita semen cucumerorum maceratum feri jument, ut sine semine nascantur. Auctor Plin. lib. 19. cap. 5.

CULLU, Nuntidiæ oppidum, cujus nemiunt Plin. lib. 5. cap. 3.

CULMĒN, Inis. n. [κῦλμῆν, ἑστῆσθαι] Quod culmis tegitur: quia veteres ædificia culmis contegebant, id est paleis messoris, inquit Servius. Virg. 1. Ecl. 69.
Pauperis & tuguri congestum cæspite culmen.
Altum culmen. Virg. 2. Æn. 410.
Candida. Propert. lib. 3. 16. 3.
Clara. Valer. 5. Argon. 646.
Fulta culmina. Martial. lib. 12. 73.
Pastorale, Tugurium seu Tectum. Claud. de Bell. Get. 355.
Nudactum tecto. V. NUDUS.
Summa villarum culmina. Virg. 1. Ecl. 83.
Et jam fumina procul villarum culmina fumant.
Tecta domorum culmina convellunt. Virg. 2. Æn. 446.
Admota æthereis culmina sedibus, Ædium sublimia fastigia. Sen. Hip. pol. 11.
Ædis culmen Jovis, fulmine ictum. Liv. 27. 4.
Hominum, ac deorum. Virg. 4. Æn. 671.
Culmen, Summitas alicujus rei. Plin. lib. 9. cap. 35. Principium ergo culmenque omnium rerum pretii margaritæ tenent.
Regale culmen, Regia maiestas. Claud. de sext. Conf. Honor. 64.
Solum Jovis culmen. Sil. lib. 3. 510.
Pervenire ad culmen. Plin. lib. 15. cap. 15. Pars hæc vitæ jam pridem pervenit ad culmen.
Culmen hominis, Caput. Liv. 1. 34. ad fin. Circa summum culmen hominis auspicium fessile.
Culmen, pro Culmo sive stipula. Ovid. 4. Fast. 734.
Tertia res, duræ culmen inane fabæ. h. e. Fabæ culmus, qui suapte natura inanis est & vacuus.

CULMINIUS, a, um. Adj. ut, Olea culminia. Columel. 5. 8. 3.
Bacca culminia. Idem 12. 52. [Non videtur a Culmine ductum nomen.]

CULMINO, ære. Culmen facere, atollere. Mart. Capella lib. 9. p. 309. Quæ senatum lumina Deum verendo culminatis vertice.

CULMUS, i. m. [κῦλμῆν, ἀβήελες, κῦλμῆν] qui & **COLMUS**, Frumentum calamus a radice usque ad spicam: dictus quod colatur. Virg. 1. Georg. 111.
— ne gravidis procumbat culmus aristas. Ubi Servius;
Culmus, Junctio spicarum. Ibidem, 321.
— culmumque levem, stipulalæque volantes. Ubi Servius;
Culmus dicitur ipse Calamus: Stipulæ vero, Folia quæ ambiunt culmum.
Cerealis culmus. Virg. 2. Georg. 517.

Crepitantes culmi messis. Sil. lib. 13. 672.
Fragilis. Virg. 1. Georg. 76. al. Calamus.
Geniculato culmo erecta herba. Cic. de Senect. 51.
Levis. Virg. 1. Georg. 321.
Pallentes. Stat. 3. Silv. 3. 128.
Surgentes in fegetem. Lucan. lib. 6. 110.
Romuleoque recens horrebat regia culmo. Virg. 8. Æn. 654. Curiam Calabram dicit, quam Romulus tegerat culmis. Servius.
Conjicere spicam e culmo, i. e. Ex senectute judicare de juvena. V. Chiliad.

CULMŌSUS, a, um. Adj. Sidon. Carm. 9. 72.
— madre
Culmosos viridi cruore fratres.

CULPA, æ. f. [αἰτία, ἵσχυρα] est ejus, inquit Donatus, qui inficiens aliquid læsit. Plaut. Epid. 5. 2. 64.
Mihi ut ignoscas, si quid imprudens culpa peccavi mea. Cic. 1. Off. 89. Ne major pœna quam culpa sit cavendum.
Culpa, mea, tua, ejus, &c. Ablativus. Plaut. Cist. 1. 1. 78.
Sed mea ego culpa & stulticia pejus misera maceror. Cic. 1. Q. frat. 1. Contracta iorum culpa molestissime ferre homines debent. Accidit culpa corporum. Cic. 2. Q. frat. 12.
Nemo, nisi sua culpa, diu dolet. Quintil. in procem. lib. 6.
Injusti oneris impoliti tua culpa sit, mea recepti. Cic. in Orat. 35.
Abstineret culpa. Plaut. Men. 5. 6. 20.
Abeffe a culpa facinus scitis mea. Ovid. 1. Trist. 2. 98.
Abeffe culpam. Cic. 12. Fam.
Abhorre a culpa, i. e. Remotum esse a culpa. Cic. 2. de Invent.
Accusare culpam. Cic. pro Planc. 9.
Amittere. V. AMITTO.
Amovere, (vel ut Acron legit) Emovere. Hor. 4. Carm. 15. 11.
Arguere aliquem culpam. Liv. lib. 5.
Affignare fortunæ. V. ASSIGNO.
Attribuere alicui. Cic. 7. Verr. 133.
Avertere in aliquem. V. AVERTO.
Augere cum indignatione. Cic. 2. de Invent. 53.
Carere. Cic. 6. Fam. 1.
Castus a culpa. V. IN CASTUS.
Celare. Ovid. 2. Met. 37.
Cessante pectora culpa. Sil. lib. 13. 518.
Coarguere culpam aliquorum. Cic. 9. Att. 4.
Commereri culpam. Plaut. Capt. 2. 3. 43. i. e. Contraxisse culpam, ideoque castigationem sive pœnam commeritum esse.
Commisssa culpa. Cic. 16. Fam. 12. V. in COMMITTO.
Compescere ferro culpam, Refecare partem nocivam. Virg. 3. Georg. 468.
Conferre in alterum. Ter. Eun. 2. 3. 96.
Conjicere in aliquem. V. CONJICIO.
Consortem esse culpæ. Ovid. 3. Fast. 492.
Contaminare se culpa. Cic. ad Herenn. 2. 24.
Contrahere aliquid culpa sua. In CONTRAHO.
Convertere fortunam in culpam. Cic. pro Rabir. Post. 2.
Damnare ob culpam aliquem. Cic. 1. de Orat. 233.
Deprensâ culpa. Sen. Hippol. 5.
Derivare culpam in aliquem. Cic. 4. Verr. 49.
Dimovere ab aliquo. Cic. 2. de Invent. 28.
Dare vitio & culpæ alicui summam laudem. Cic. pro Rosc. Amer. 48.
Dare veniam culpæ. Ovid. 7. Epist. 105.
Effugere pœnam culpæ non posse. Cic. 16. Fam. 26.
Eximere ex culpa aliquem. Cic. 2. de Invent. 24.
Exfolvere aliquem culpa. Tacit. 4. Hist. 8.
Fingere culpam. Ovid. 2. Amor. 19. 13.
Hærere culpam in aliquo. Ter. Hecc. 2. 1. 32.
Ignara culpæ. Stat. 4. Silv. 6. 91.
Impellere in culpam aliquem. Catul. 15. 15. ad Aurelium.
Impingere in aliquem. V. IMPINGO.
Imponere nomina culpæ. Ovid. 7. Met. 69.
Inclinare culpam. V. INCLINO.
Inficius culpæ. Virg. 12. Æn. 648.
Intervenit culpa. Ulpian. l. si procuratorem. §. ultimo. D. mand. vel contra.

Invenire aliquem in culpa. V. IN & INVENIO.
Liberare culpa aliquem. Cic. 13. Att. 22.
Liberare aliquem culpæ. Liv. 41.
Luere culpam. Sil. lib. 13. 381.
Occuluit culpam parentum. Stat. 3. Silv. 3. 45.
Piare culpam. Virg. 2. Æn. 140.
Ponere extra omnem culpam causamque sese. Cic. 2. de Univerf. 39.
Ponere in culpa & suspicione aliquos. Cic. pro Cluent. 127.
Præstare culpam. Cic. 6. Fam. 1. Simus igitur ea mente, quam ratio & veritas præscribit, ut nihil in vita nobis præstandum, præter culpam, putemus. V. PRÆSTO.
Prætextit hoc nomine culpam. Virg. 4. Æn. 172.
Properare culpam. Ovid. 2. Epist. Sabin. 95.
Alc cur nescio quam properavimus, hei mihi! culpam.
Recidit culpa supplicio. Hor. 2. Carm. 24. 34.
Redimere culpam. Cic. 10. Fam. 8.
Removeri a culpa. Cic. pro Muren. 73. Non & illa pie fecit, & hic a culpa remotus est.
Residet culpa in aliquo. Cic. 16. Fam. 5.
Subire culpam. Claud. 1. in Eutrop. 477.
Succumbere culpæ. Virg. 4. Æn. 19.
Huic uni forsan potui succumbere culpæ.
Summittere se culpæ. Ovid. 4. Epist. 151.
Suscipere culpam. Cic. pro Cluent. 153. Ut aliquid culpæ suscipere se purarent recufando.
Sum. ut, In culpa esse. Cic. de Amicit. 78. Et hic bonos veteri aemulitate tribuendus est, ut is in culpa sit qui faciat, non qui patitur injuriam.
Extra culpam esse. Cic. 7. Verr. 133.
Culpa hæc a me procul est. Ter. Adel. 3. 2. 49.
Postremo, quando ego conscia mihi sum, a me culpam esse hanc procul.

Non est mea culpa, sed tua. Martial. lib. 11. 80.
 Non est illa quidem, non est mea, sed tua culpa.
 Culpa in eo est. Cic. de Amicit. 89. Maxima autem culpa in eo est, qui
 & veritatem aspernat, & in fraudem obsequio impellit.
 Fari illa culpa est. Sen. OEdip. 14.
 Sultinere culpam alicujus rei. Cic. 7. Att. 3.
 Sultinere & praetere legis culpam. Cic. 3. de Legib. 37. Cassia legis cul-
 pam Scipio tuus sustinet: quo auctore lata esse dicitur: tu si tabellarium
 tuleris, is ipse praestabis.
 Tenceri erroris humani culpa. Cic. pro Marcel. 13. Et si aliqua culpa te-
 nemur erroris humani, a scelere certe liberati sumus.
 Tenceri in media. Ovid. 1. Amor. 14. 43.
 Transferre omnem in alium. Cic. 15. Att. 27.
 Tucri deprehenfam pertinaciter. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Vacare Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Vanescit culpa. Ovid. 1. Amor. 8. 80.
 Vire, Hor. de Arte Poet. 267.
 Vocari in culpam. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Novissimus in culpam. Tacit. 1. Ann. 45. Quin potius, ut novissimi in
 culpam, ita primi ad penitentiam sumus.
 Ad culpam causas dare. Virg. 2. Georg. 455.
 Fides culpa. Sen. Agamemn. 4.
 Fuga culpa. Hor. de Arte Poet. 37.
 Liberatio culpa. Cic. pro Ligar. 1. Quum a te non solum liberationem
 culpae, sed errati veniam impetravissent.
 Proditor culpa. Ovid. 2. Amor. 8. 26.
 Sceleris coacti culpa. Sen. Troad. 10.
 Temporum culpa. Cic. 9. Att. 2.
 Via difficilis culpa. Ovid. 17. Epist. 146.
 Aneeps Plin. lib. 17. cap. 22.
 Infaulta Sil. lib. 13. 381.
 Magistra culpa potare. Hor. 2. Serm. 2. 123. i. e. Sine archipofia. Por-
 phy. Potant itaque culpa magistra, qui nullum praeter ipsius culpae foed-
 ditatem timent magistram, qui modum excedere prohibeat. Lambinus
 legit Cupa. Al. Cuppi, vel Copa. V. suo loco.
 Perennis. Ovid. 1. de Pont. 1. 64.
 Professa. Ovid. 1. Amor. 14. 6.
 Qua merui culpa ferri tibi vilis, Achille. Ovid. 3. Epist. 41.
 Scelerata. Sil. lib. 12. 105. V. ibi Drakenb.
 Secreta. Sen. Hippol. 5.
 Turpis. Cic. pro Rosc. Amer. 112. Ergo idcirco turpis haec culpa est,
 quod duas res sanctissimas violat, amicitiam & fidem.
 Et in plurali. Cic. 7. Verr. 41. In hoc uno genere omnes inesse culpas
 istius maximas avaritiae, majestatis, dementiae, libidinis, crudelitatis.
 Al. Majestatis deminuta.
 Culpa est apud Jurisconsultos. Quod quum a diligente provideri poterat,
 non est provifum. l. 31. D. ad l. Aquil.
 Inter Culpam & Dolum. Dolus sceleris, Culpa vero imprudentiae tribuitur.
 Ille in faciendo est: Haec in non faciendo. Plura vide de hac
 differentia apud Connanum.
 Latioi culpa, dolus est. Celf. in l. quod Nerva. D. de pos. Quod Nerva
 diceret latiore culpam dolum esse, Proculo displicebat. mihi verifsim-
 um videtur, &c.
 Opera & Culpa. Donat. ad illud Ter. Hec. 2. 1. 31. Non mea opera, ne-
 que pol culpa evenit. Opera est, inquit, si scientes leferimus: Culpa,
 si nescientes. Quorum alterum sceleris, alterum stultitiae est. Haec ille.
CULPO, [αἰτιότητα, ἀλλοτρίω] āre. Culpare. Cic. in Sallust. 7. Quae si
 tu mihi ut vitia objicis, temeritas tua reprehendetur, non mea vitia cul-
 pabuntur.
 Carmina culpate. Ovid. 2. Amor. 4. 21.
 Faciem. Ovid. 13. Epist. 45.
 Facinus. Ovid. 6. Epist. 138.
 Levitas culpanda. Ovid. 2. de Arte Am. 429.
 Patientiam alicujus. Cic. in Sallust. 12.
 Statuas. Martial. lib. 9. 60.
 Culpavit statuas, & Polyclete tuas.
 Arbor aquas culpate, &c. Hor. 3. Carm. 1. 31. Intelligit arborem nimia
 pluvia laedi. Homines vero quum laeduntur, culpate illum solent, cujus
 injuria lesi sunt. Tribuiturigitur inanimato, quod animati est. Sed ab
 eo quod fecerunt, quod praecedere debet intelligi vult.
CULPOR, [αἰτιότητα] Pall. Hor. 1. Serm. 2. 11.
 — laudatur ab his, culpatur ab illis.
 Culpari in aliqua re. Suet. Vesp. 16. Sola est, in qua merito culpatur,
 praecuniae cupiditas.
 Culpari ob aliquod. Suet. Caes. 72.
CULPANS, antis. Partic. ut, Ovid. 2. Amor. 4. 22.
 Culpantis cupiam sustinuisse femur.
CULPATUS, a, um. Partic. ut, Corpus culpatum. Ovid. 21. Epist. 36.
 Paris culpatus. Virg. 2. Aen. 602. V. ibi Servium.
CULPATE, Adv. Compar. Gell. 11. 7. Sed molestius equidem culpatus. f-
 que esse arbitror, verba nova, incognita, inaudita dicere, quam involu-
 gata & fordentia.
CULPATIO, ōnis f. [αἰτία] Plur. Gell. lib. 10. cap. 22. Ne ipsi quo-
 que culpationes hujuscemodi mereantur.
CULPABILIS, e. Adj. Apul. Apol. p. 223. Culpabilis judicandum est.
 Opinio culpabilis. Arnob. lib. 1. p. 222.
 Compar. Salvia. de Gubern. Dei 4. p. 110. Culpabilior tu, quam ille.
 Et Tertull. de Uxor. 2. 1. Tanto culpabilior est.
CULPABILITER, Adv. Symmach. 9. Epist. 431. Nolo existimes, cul-
 pabiliter ad me esse perlatum, &c. i. e. Culpatione.
 Eligere culpabiliter. Augustin. de Genes. ad lit. 11. 9.
 Compar. Paulinus Nolan. Epist. 39. 4. Nos culpabilius in faulti.
CULPITO, āre. frequent. Plaut. Cist. 2. 1. 19.
 Haud metuo ne jusjurandum nostrum quisquam culpitet. Ob-
 soletum.
CULTRA, tri. m. & **CULTRUM**, i. n. [μύχρα] Quo quid abscon-
 dimus. Plaut. Epid. 2. 2. Acutum cultrum habeo. Propert. 4. 5. 72.
 Quum fallenda meo pollice cultra forent.
 Longi mucronem admittere cultri. Juven. 14. Sat. 217.

Dare jugulum cultris. Ovid. in Ibin, 104.
 Dare vulnera fixo cultro. Ovid. 5. Trist. 7. 19.
 Lingere aliquem sub cultro, pro in praesentaneo periculo deferere.
 Sumptum a victima, quae jamjam ferienda, sub cultro effe dicitur. Hor.
 1. Serm. 9. ad fin.
 Solvere cultro viscera ferarum. Sen. Hippol. 1.
 Stringere cultros in sua colla. Ovid. de Nuce 174.
 Manans cruore culter. V. MANSO.
 Lanionis culter. in l. cum de Lanionis. in princ. D. de instrum. vel instruat.
 legat.
 Tonforum cultri. Plin. 28. 7. Aciem in cultris tonforum hebetescere.
 Tonforius culter. Cic. 2. Off. 15. Qui cultrio metuens tonforios candentem
 carbone sibi adurebat capillum. De Dionysio tyranno.
 Venatorius culter, de quo epigramma apud Martial. lib. 14. 31.
 Culter, Pars falcis vinitoriae, proxima capulo. Columel. lib. 4. cap. 25.
 Est autem sic disposita vinitoriae falcis figura, ut capulo pars proxima
 quae rectam gerit aciem, culter ob similitudinem nominetur: quae flectit
 dicitur, sinus; quae a flexu procurrat. scalprum: quae deinde adunca
 est, rostrum appellatur. cui superposita semiformis Lunae species, fer-
 curis dicitur: ejusque velut apex pronus imminens, mucro vocatur.
 Culter, Pars aratri. Plin. lib. 18. cap. 18. Vomerum plura genera. Culter
 vocatur, praedensam, priusquam profcindatur, terram secans, fu-
 turisque sulcis vestigia praefcribens incutitur, quas resupinus in arando
 mordeat vomer.
CULTRARIUS, i. m. Qui victimam cultro immolat, qui alio nomine
 dicitur Victimarius. Suet. in Calig. cap. 32. Admota altarium victimam,
 succinctus poparum habitu, elato alte malleo cultrarium maetavit.
 Cultrarius etiam, Qui cultros facit. Gruver. Inscrip. p. 640. n. 11. Q.
 TIBVRTI. Q. L. MENOLANI. CULTRARI. OSSA. HIC. SITA.
 SVNT.
CULTRATUS, a, um. Adj. [αὐχρατισ] ut, Cultratus mucro, Qui
 scindit velut culter. Plin. lib. 13. cap. 4. Folia cultrato mucrone.
CULTRILLUS, i. m. dimin. [αὐχρατῆρος] Varr. 1. de R. R. cap. 69.
 Ille flens narrat, ab nescio quom perculsum cultrillo concidisse.
 Dividere osse cultrillo. Columel. lib. 12. cap. 14.
 Purgare unguis cultrillo. Hor. 1. Epist. 7. 51.
CULTRILLO, āre. Verbum antiquum fuit: de quo sic Frontinus in libro
 de Limitibus p. 43. Gaei. Cultellandi ratio quae sit sepe quaeritur, cujus
 praemissi soli spatium consummamus, & illam elivorum inaequalitatem
 planam esse cogimus, dum mensura lateribus inferimus. Cultellanus
 agrum eminentiorem, & ad planitiem redigimus. V. Gaeii Indici.
CULTELLATUS, a, um. Adj. [αὐχρατῆρος] Qui formam cultelli habet.
 Plin. lib. 32. cap. 2. Idem infixam hamo invertere se, quoniam sit
 dorso cultellato, spinaeque lineam praefecere.
 Lapis cultellatus. Hygin. Gaei. p. 2. 4. i. e. Qui pentagoni recipit ra-
 tionem. [Hic est participium a Cultello, are.
CULTIO, **CULTOR**, **CULTRIX**, **CULTURA**, **CULTUS**. In
 COLO.
CULULLUS, i. m. Calix ficilis, quo in sacris utebantur pontifices & Ve-
 stales virgines. Auctor Acron in Hor. 1. Carm. 31. 11.
 Accipitur & pro Urceolo. Hor. in Arte Poet. 434.
 Reges dicuntur multis urgere culullis,
 Et torquere mero, quem perpexisse laborant
 An sit amicitia dignus. i. e. Calicibus, & est diminutivum a
 Culeo. Acron. Multo vino inebriare. Vino explorare ingenia digno-
 rum amicorum. [Ego vero adhuc persuadere mihi non potui Horatium
 ita scripsisse. Nam si pro Calicibus, ut interpres ait, posuit, cur a
 Culeo, quae vini mensura maxima est omnium, diminutivum istuc pe-
 litur? Adde in Culeus primam Syllabam longam esse, unde etiam Cul-
 leus feribitur: Quare non dubito, quin hic & 1. Carm. 31. potius Calil-
 lis legendum sit, quod est tertium diminutivum a Calix. Nam & Calicu-
 lus facit & Calicellus. Notum est autem veteres ejusmodi nomina pro
 lubito ad normam analogiae finxisse plurima. Alibi certe cum eandem
 sententiam reddere vellet, Calices expressit posuit poeta, ut l. Ep. 5. 19.
 & 2. Serm. 6. 68. Diminutiva autem forma non tam exilitatem hoc lo-
 co, quam blanditias exprimit, quasi Caris caliculis dixisset.]

CUM, [σύν, μετὰ] Praepositio, ablativo casui servit. Ter. Eun. 3. 2. 42.
 — haud convenit
 Una cum amica ire imperatore in via.
 Cum animo recordari. Cic. pro Cluent. 70.
 Cum istoc animo. Ter. Phorm. 2. 1. 1.
 Enim vero, Antipho. multis modis cum istoc animo es vituperandus.
 Ubi Donatus, pro Huiusanimi. Ennius.
 Optima cum pulchris animis Romana juvenitus.
 Statutum ac deliberatum aliquid cum animo habere. Cic. 5. Verr. 94.
 Cum animo, Secum, Apud fe. V. in ANIMUS. H. St.
 Cum catenis esse. Plaut. Capt. 2. 1. 9.
 At nos pudet, quia cum catenis sumus.
 Cum causa facere. Cic. 1. Q. frat. 2. Sic
 Cum causa dicere: cui opponitur Sine causa. Cic. 2. de Orat. 46.
 Cum clamore involare. Plaut. Amph. 1. 7. 90.
 Cum cura legere. Plaut. Milt. 3. 1. 9.
 Cum cura aliquem curare. Plaut. Men. 5. 4. 7.
 Cum decimo ager efferet, vel efficit. Cic. 5. Verr. 113. In jugere Leon-
 tini agri, medimum fere triticis feritur perpetua atque aequabili sero-
 ne: ager efficit, ut octavo bene ut agatur: verum ut omnes di adju-
 vent, cum decimo. Ibidem, Medimum autem ex jugere decumano
 dari poterit, quum ager, id quod perraro evenit, cum decimo extulif-
 fet. Budeus. Sic Plin. lib. 18. cap. 10. Cum centesimo quidem &
 Leontini Siciliae campi fundunt.
 Cum dicto. Apuleius. 1. Met. p. 104. Et cum dicto, sutilli centunculo
 faciem suam, iam dudum puniceantem praepudore, obtexit. i. e. His
 dictis, vel itam
 Cum diluculo abiit. Plaut. Amph. 2. 2. 111.
 Tace tu, tu dic, egone abs te abii hinc hodie cum diluculo?
 Cum equis homines. Cic. 2. de Nat. Deor. 6. Quum e praefectura Re-
 tina

tina Romam venienti noctu duo juvenes cum equis albis dixissent, Regem Persam illo die captum, Senatui nuntiavit.

Cum calcibus multi purgantur & aperuerint locum. Cic. 5. Tusc. 65.

Cum ferro in aliquem invadere. Cic. pro Cæcilio 26. De se autem hoc prædicat. Antiocho Ebutii servo imperasse, ut in Cæcinam advenientem cum ferro invaderet.

Cum fide. Cic. 2. de Orat. 345. Erit explicandum in laude justitiæ, quid cum fide, quid cum æquabilitate, quid cum ejusmodi, &c. fecerit. h. e. Fideliter.

Cum fide magna vir. Plaut. Trin. 4. 4. 3.

Qualine amico mea commendavi bona?

ca. Probo & fideli & fido, & cum magna fide.

Cum fuga confensio in naves. Cic. 1. de Divin. 68.

Cum gratia bona dimittere aliquem. Cic. de Fato 7. Quod vulgus dicit,

Ut sit contentus de nobis.

Cum hostibus pangere. V. PANGO.

Cum imperio esse dicebatur apud antiquos, Cui nominatim a populo datur imperium, ut ait Festus. Cic. de Senect. 64. Neque solum honore antecessentibus, sed iis etiam, qui cum imperio sunt, majores natu augures anteponuntur.

Cum imperio publico legatum esse. Plaut. Trucul. 1. 1. 74.

Nam ego Lemno advenio Athenas nudus tertius,

Legatus hinc quo cum publico imperio fui.

Cum labore operoso ac molesto molgi aliquid. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.

Cum labore scribere. Plin. 2. Epist. 19. Quæ scripsimus cum labore, etiam cum labore audiri putamus.

Cum lætitia vivere. Cic. 2. de Legib. 28. Neque solum cum lætitia vivendi rationem accipimus, sed etiam cum spe meliore moriendi.

Cum luce prima. Ter. Adelph. 5. 3. 55.

— ceterum rus cum filio

Cum prima luce ibo hinc. Cic. 4. Att. 3. Metellus cum prima luce furtim in campum itineribus prope devius currebat.

Cum magistratu. i. e. Magistratu præditus. Suet. Tiber. 12.

Cum metu dicere. Cic. pro Cluent. 51.

Cum onere moram offerre alicui. Plaut. Pœn. 4. 2. 30. i. e. Oneratum morari & retinere.

Cum pace aliquid facere. Cic. 5. Tusc. 83. Nos illud quidem cum pace agemus.

Cum periculo. Ter. And. 1. 1. 104.

Cum populo agere. h. e. Populum ad concilium aut comitia vocare.

Festus.

Cum potestate esse, cui opponitur Privatum esse: dicebatur (inquit Festus) de eo qui a populo alicui negotio præferebatur. Cic. lib. 1. de Invent. 35. Pecuniosus an tenuis: privatus, an cum potestate sit.

Cum primis aliquid facere. i. e. In privatis. Plaut. Truc. 3. 1. 15.

Cum primis honestus. Cic. 3. Verr. 137.

Cum probro. Ter. And. 5. 3. 10.

Tamen hanc habere studeat cum summo probro.

Cum querimonia. Plaut. Pleud. 1. 3. 78.

Cum re præsentis deliberare. Quintil. lib. 9. cap. ult. Occasionibus utendum, & cum re præsentis deliberandum. conf. In re præsentis in præp. 18.

Cum sacco adire; elegans locutio, significatque Postulare ut sibi e vestigio, atque eodem temporis puncto pecunia solvatur. Paulus l. 105. D. de solut. Quod dicimus in eo hæredes, qui fidejussori testatoris, id quod ante aditam hæreditatem ab eo solutum est, debere statim solvere, cum aliquo scilicet temperamento temporis intelligendum est: nec enim cum sacco adire debet. Alciatus autem ad hæredem hoc refert, quasi hæreditatem cum sacco adire non debeat. Hotomanus.

Cum salute. Ter. Adelph. 4. 1. 3.

— utinam quidem

(Quod cum salute ejus fiat) ita se defatigarit velim, &c.

Cum silentio animadvertere. Ter. in prol. Eun. 44.

Cum spe. Cic. pro Rabir. Post. 5. Id est difficile, quod cum spe magna sis ingressus, id non exequi usque ad extremum.

Cum spe bona adolescententes. Sallust. ad Cæs. de Rep. ord. Ep. 2. c. 4. Multi præterea cum spe bona adolescententes, sicuti hostiæ mactati sunt.

Cum venia bona audire. Liv. 29. 1. Expromerent quid sentirent, cum bona venia fe audirum dicebat.

Unde & sine præpositione Bona venia audire. H. St.

Cum eo, pro Ea lege. Columel. lib. 5. cap. 1. Obsequar voluntati tuæ cum eo, ne dubites. Cels. lib. 3. cap. 22. de tabe, Si nihil reliqua proficiunt, sanguis mittendus est, sed paulatim, quotidieque pluribus diebus, cum eo ut cetera quoque eodem modo ferventur.

Simul cum. Ter. Eun. 2. 2. 10. Simul consilium cum re amisti?

Cum, pro Et, interdum syllepsum facit. ut apud Ovid. 4. Fast. 54.

Ilia cum lauro de Numitore sati. h. e. Ilia & Lausus nati de Numitore. Virg. 1. Æn. 556.

— Remo cum fratre Quirinus

Jura dabunt. i. e. Quirinus seu Romulus & Remus frater.

Nec obstat quod præcedit, Cana fides, & Vesta. quia Servius ait, subaudi, Erit; ut sit sensus, Cana fides erit tunc, & Vesta, id est religio erit tunc.

Bocchus cum pedicibus invadunt. Sallust. Jugurth. cap. 101. i. e. Bocchus & pedites.

Demosthenes cum ceteris erant expulsi. Nepos 19. 2. 2.

Dux cum aliquot principibus capitur. Liv. 21. 60.

CUM, [in] Adv. a nonnullis duplici v & per q, Quum: ab aliis per o, ante m, Quom scribitur, more veterum: Quaius lib. 1. cap. 7. De orthographia, illa quoque servata est a multis differentiæ, ut ad quum esset præpositio, l iteram: quum autem conjunctio, t acciperet. Item CUM, si tempus significaret, per q: (QUOM) si comitem, per c: (CUM) si vero causam, per q: ad causas sequentes v u, scriberetur. Sed hæc frigida merito, i. e. inanis diligentie pronuntiat. Jungitur autem modo indicativo, modo subjunctivo.

Indicativo. Ter. Eun. 2. 3. 50. Quum huc respicio ad virginem. Cic. 4. Verr. 89. Una nox intercesserat, quum iste Dorotheum sic diligebat, ut, &c.

Cum modo. Martial. lib. 11. 57.

Dormiat & tecum, qui cum modo Cæcuba miscet,

Convivas niveo torserat ore puer.

Quum primum Romam veni, fuitque cui recte ad te litteras darem, nihil prius faciendum mihi putavi. Cic. 4. Att. 1. pr.

Subjunctivo. Ter. Eun. 3. 5. 18.

Quum ipsum me nôris quam elegans formarum spectator siem. Cic. 2. de Lege Agrar. 34. Quum velint Romæ esse, quum commodum sit, quancunque velint. Alii aliter distinguunt.

Cum vix. Plaut. Pœn. 1. 2. 26. Nam quum sedulo munditer nos habemus, Vix ægreque amatoribus invenimus.

Nunc quum. Ter. And. 1. 1. 33.

— ut consumat nunc, quum nihil obfint doli.

Cum tamen. Ter. Adelph. 1. 2. 64.

Cum placo, adverborum sedulo & deterreo,

Tamen vix humane patitur. Cic. pro Deiot. 1. Quum in omnibus cautis gravioribus initio dicendi commoveri soleam, tamen in hac multa ita me perturbant, &c. Hic pro Quamvis ponitur, auctore Valla lib. 2.

Quum hæc ita sint. Ter. Phorm. 1. 4. 26.

— ergo isthæc quum ita sint, Antipho,

Tanto magis te advigilare æquum est.

Cum, pro Quod. Plaut. Rud. 4. 4. 134.

Ecce Gripi scelera: cum istæc res male evenit, tibi,

Gripe, gratulor.

Tibi maximas gratias ago, cum tantum meæ litteræ potuerunt, ut his lectis, &c. Cic. 13. Fam. 25.

Benefactis cum venitis. Auctor ad Heren. lib. 4. 63.

Cum, pro Quia vel quandoquidem. Ter. Phorm. 5. 7. 77.

Ego redigam vos in gratiam, hoc fretus, Chreme,

Cum de medio excessit, unde hæc suscepta est tibi. Donatus.

Cum, pro Præterea. Ter. And. 3. 2. 8.

Deos quæso, ut sit superstes, quandoquidem est ingenio bono,

Cumque huic veritas est optima adolescentem facere injuriam.

Cum, pro Præterquam quod. Ter. Phorm. 1. 4. 10.

Eheu, me miserum! cum mihi paveo, tum Antipho me excruciat animi.

Donatus.

Cum & Tum eleganter se invicem in eadem clausula subséquuntur. Quæ licet idem significent, diverso tamen modo ordinantur, nam in Cum est quiddam minus: in Tum quiddam majus. Et hoc duobus modis fit: ut aut generale aliquid præcedat, & sequatur speciale: aut ambo sint specialia. Et tum indicativo, tum subjunctivo adherent: aut verbo contenta.

Indicativo, & primo modo. Cic. 2. Off. 123. Luxuria vero cum omni ætati turpis, tum senectuti foedissima est. Idem, 2. Fam. 13. M. Fabio viro optimo & homine doctissimo familiarissime utor, mirificeque eum diligo, cum propter summum ingenium ejus, summamque doctrinam, tum propter singularem modestiam. Significant ergo Cum & tum sic posita, idem quod Non solum, sed etiam. Ideoque Tum ponitur in re majoris momenti, sicut ipsum Sed etiam. Tum autem, five Et geminatum, significant Rerum æqualitatem, id est quod vulgo dicitur Tam & quam.

Conjunctivo. Cic. 2. Fam. 2. Gravi teste privatus sum amoris summi ergate mei, patre tuo clarissimo viro, qui cum suis laudibus, tum vero te filio superasset omnium fortunam, si ei contigisset ut te ante videret, quam e vita discederet.

Quare cum dolore conficiar, tum etiam pudore. Cic. 14. Fam. 3. ubi V. Camerar.

Cum & tum duobus verbis ejusdem modi juncta. Cic. 1. de Nat. Deor. 1.

Cum multæ res in Philosophia nequaquam satis adhuc explicatæ sunt, tum perdifficilis, Brute, (quod tu minime ignoras) & perobscura questio est de natura deorum.

Cum & Tum geminatum. Nam cum te semper amavi, dilexique, tum mei amantissimum cognovi, in omni varietate rerum mearum, tum patris tui pluribus beneficiis vel defensus trilitibus temporibus, vel ornatus secundis: & sum totus vester & esse deo, quum præsertim, &c. Cic. 15. Fam. 8.

Verbis diversorum modorum juncta. Cic. pro Romo 12. Sed cum me purgatum vobis esse cuperem: tum etiam vestra in me attente audiendo benignitas provexit orationem meam.

Cum & tum, cum diversis casibus. Plin. 2. Epist. 11. Princeps præfidebat, erat enim Consul, ad hoc Jancarius mensis, cum cetera, tum Senatorum frequentia celeberrimus.

Cum & tum, distincta per adjectiva. Cic. 1. Verr. 2. Factum est, ut cum summum in veteribus patronis multis, tum nonnullum etiam in me præsidium suis fortunis constitutum esse arbitrentur.

Cum, tum maxime. Cic. 4. Tusc. 68. Cum multis in locis nostrorum hominum ingenia, virtutesque, Brute, soleo mirari, tum maxime his in studiis, quæ sero admodum expetita in hanc civitatem & Græcia translulerunt. Hæc fere omnia ex Valla, lib. 2. cap. 22.

Cum in ceteris civitatibus, tum maxime in nostra. Cic. de Clar. Orat. 9. Hæc cum summe inutilia, tum multo turpissima sunt. Cic. 2. de Invent. 134.

Sine quo cum in vita nihil quicquam egregium, tum certe hoc quod tu expetis, nemo unquam assequetur. Cic. 1. de Orat. 134.

Primum tibi ut deo gratulor: lætorque cum præsentis, tum etiam spectata tua dignitate, &c. Cic. 2. Fam. 8.

Itaque quum meus me meror quotidianus lacerat & conficit, tum vero hæc addita cura vix mihi vitam reliquam facit. Cic. 3. Att. 8.

Cum ipsum Furnum pro se vidi libentissime, tum hoc libentius, quod illum audiens te videbar audire. Cic. 10. Fam. 3.

Annus est cum, i. e. Ex quo. Cic. 13. Att. 13. Biennium præterit, cum ille ætatis assiduo cursu cubitum nullum non profecerit.

Diu est, cum dentes exegerunt. Plaut. Trucul. 5. 51.

Nondum sex menses, Megaribus huc est cum commigravit. Plaut. Perf. 1. 3. 58. Cic. pro Cluent. 28. Dies nondum decem intercesserant, cum ille aliter filius infans necaretur.

Tempus cum. Ter. Heaut. 5. 4. 1.

Si unquam ullum fuit tempus, mater, cum ego voluptati tibi

Fuerim. Cic. 2. Att. 19. Eandem virtutem istam, veniet tempus,

quum graviter gemes.

Unum atque idem erit tempus, cum L. Flacco Consuli portas tota Asia clauderet. Cic. pro Flacc. 61.

Sæpe enim de L. Craffo familiari illo tuo videor audisse, quum te togatis omnibus sine dubio anteferet. Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 58.

Cum præferim, & Præferim cum. Ter. Eun. 5. 2. 24.

Præferim quum se servum fateatur tuum. Sallust. in Jugurth. cap. 2. extr. Cum præferim tam multe, varique artes sint animi, quibus summa claritudo paratur.

Cum primum statim. Columel. lib. 1. cap. 5. Igitur id structuræ vitium cum primum statim fundamenta jaciuntur, evitandum est.

Cum minimum. Plin. lib. 18. cap. 16. Id sexies evenit per annos: cum minimum quater.

Cum plurimum. Plin. lib. 16. cap. 12. Cum plurimum bipedali hiatu, ut a terra cubito cum minimum abfit.

Cumque, vel Cunque, & Pundoque idem valent. Lambinus tamen apud Horatium Cunque poni putat pro Quovis tempore. Versus est 1. Carm. 32. 15. — ô laborum

Dulce lenimen, mihi cunque salve Rite vocant. Sensus autem est: Salve dulce lenimen

mihî quovis tempore te vocanti. Porphyrius. Cunque exponit Quotiescunque. V. locum. [Quem tamen vix adducor, ut sanum atque integrum putem. Exprimere voluit his verbis Lyre sua consecrationem poeta.

Cum maxime, vel, Ut cum maxime; una pars orationis, pro Nimis, vel valde, teste Donato. Ter. Hec. 1. 2. 39.

— hanc Bacchidem

Amabat, ut cum maxime, tum Pamphilus. Cic. pro Cluent. 12.

Quæ multos jam annos, & nunc cum maxime, filium interfectum cupit.

Cum maxime, Aliter. Tacit. 3. Ann. 59. Litora, & lacus Campaniæ cum maxime peragrantem.

Cum quidem, pro Et. Nepos 8. 2. extr. In secundo prælio cecidit Critias, cum quidem fortissime pugnavit. Idem 24. 2. pr. Neque hoc per senatum efficere potuit, cum quidem Scipio in civitate principatum obtineret.

Cum tardissime. Plin. lib. 18. cap. 7. Erumpit a primo fatu hordeum die septimo, legumina quarto, vel cum tardissime septimo.

Cum semel, pro Cum primum. Ovid. Rem. Amor. 241.

Cum semel exieris, centum solatia curæ,

Et rus, & comites, & via longa dabunt.

Cumalter, significat Cum altero: dictum ab antiquis ita brevitatis causâ, ut Sodes, pro Si audes; Scilicet, pro Scias licet; Sis pro Si vis. Ex Festo. [Ergo Cualter contracte legendum.

CUMÆ, æ. vel CUMÆ, es. f. [Κυμæ] Urbs in Locrensi agro, qui est Ioniae Alia minoris: a qua Cumæa Sibylla, quam aliqui a vicinitate loci Erythræam appellarunt. Hæc profecta in Italiam, multa de Romanis vaticinata est. Sil. lib. 8. 538.

Linternum, & quondam fatorum conscia Cume. Alii legunt Cumæ.

[Cumæ certe Italiæ intelligit, appellatione Græca.

CUMÆ, [Κυμæ] ærum. Lucaniæ civitas in Italia, quam Sibyllæ illustrat divinitas: cujus libris pro Oraculo, Romana usa est providentia. Servius in illud Virg. 1. Æn. 441.

Huc ubi delatus Calchæam accesseris urbem, &c. Eubœa insula est, de cujus civitate Calchæi profecti sunt ad novas sedes quærendas: & haud longe a Baïis invenerunt vacuum litus, ubi visa muliere gravida, civitatem condiderunt: quæ res secundam ostendebat fore Rempub. & eam Cumas vocaverunt: five ab ἔκβασις id est prægnante, five δὲ τῆς κούρης id est ab undis; nam κούρη dicitur. v autem Latini in u vertunt, ut Byrria, Burria. Hactenus ille. V. Liv. 4. 44. extr.

Cumis oriundus. V. ORIO.

CUMÆUS, a, um. Adj. [Κυμæϊός] Qui ex Cumis est.

Anni Cumæi. Ovid. 2. de Pont. 8. 41. i. e. Sibyllini.

Carmen Cumæum. Virg. 4. Ecl. 4.

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas. i. e. Sibyllini.

Urbs Cumæa. Virg. 3. Æn. 441.

Vatis Cumææ cortina. Valer. 1. Argon. 5.

CUMANUS, a, um. aliud Adj. ut, Pulvis Cumanus. Martial. 14. 114.

Vates Cumana. Lucan. 5. 183.

Alinus apud Cumanos, competit in eos, qui cum sint inepti, tamen apud ignotos habentur in prætio. V. Erasmus Chiliad. & Lucian. T. 1. p. 407. edit. Græv.

CUMANA, æ. f. Vas fictile five olla a Cumis. Apic. 4. 2. Aquam in cumana compones.

Munda cumana. Idem 5. 4.

CUMANUM, i. n. Caulis species. Plin. 19. 8.

Apud Cic. est prædium in Romano agro.

CΥΜΑΤΙΛΙΣ, e. Adj. [Κυματιλίδος] Cæsius five Cæruleus. nam Græci κύματα fluctus vocant. Plaut. Epid. 2. 2. 49. Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. i. e. Vestimentum cærulei coloris. Quidam Cymatillum colorem vocant.

CUMBA, V. CUBA.

CUMBO, Veteres dixerunt in tertia conjugatione, quod nunc in usu non est, præterquam in compositis, ut Incumbo. Perott.

CUMERA, æ. f. Vas ingens vineum, in quo frumenta conduntur. Sive, Cumeræ dicuntur Vasa fictilia similia dolis, ubi frumentum suum reponebant agricola. Tertio modo, Cumeræ dicuntur Vasa minorâ, quæ capiunt quinque five sex modios, quæ lingua Sabinorum Trimodiæ dicuntur. Hactenus Acron. in Hor. 1. Serm. 1. 57.

Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris?

CUMBRUM, i. n. vocabant antiqui Vas quoddam, quod oportum in nuptiis ferebant, in quo erant nubenis utensilia, quod & Camillum dicebant, eo quod sacrorum ministrum κρυμῶνος appellabant: est autem vas hoc nuptiale, a similitudine cumerarum, quæ hum palinæ vel sparteæ ad usum popularem, sic appellatum. Auctor Festus.

CUMERON, i. n. Promontorium Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12. Ab iisdem colonia Ancona, oppolta promontorio Cumero, in ipso flententis se ora cubito, &c.

CUMINUM, i. n. [Κύμινον] Herba vulgo nota. Ejus autem duo sunt genera, sativum & silvestre. De silvestri sic Plin. lib. 20. cap. 14. Cuminum silvestre est præterve, quaternis aut quinis foliis veluti ferratis. Dicitur & Cyminum: frequens apud Italos & in Gallia Narbonensi hujusmodi herbae semen, quod inter optima legumina annumeratur, Itali Cuminio vocant.

Exanguè cuminum. Hor. 1. Epist. 19. 18. i. e. Pallidum, ab effectu.

Pallentis grana cumini. Perf. 5. Sat. 55. Pallidum vocat, quia pallidos reddit qui bibunt. Acron.

CUMINATUM, i. n. Condimentum ex cumino factum. Apic. 1. 29. Cuminatum superfundere. Adde 4. 2.

CUMMI, n. monoptoton: In feminino tamen genere declinatur, ut puppis, febris, pelvis. Cinna, Alpinaque cummi. Hæc Nonius.

CΥΜΕΛΙΣ, i. m. [συνελευς, ἰμμελευς, ἡμμευς, ἡμμευία] proprie dicitur, Majorum rerum veluti quidam acervus. Liv. 10. 29. extr. Consul is corpus eodie, quia obrutum superstratis Gallorum cumulis erat, inveniri non potuit. [Vide auctorem. H. St. Cæforum cumuli intelliguntur.

Arboreus cumulus. Ovid. 12. Met. 514.

Aquarum immanis cumulus. Ovid. 15. Met. 508.

Auri cumulus struere. Claud. 1. in Eutrop. 222.

Lapidum cumulus. Curt. 4. 3. 7.

Cladis cumulus, translate. Ovid. 14. Met. 472.

Commendationis cumulus. Cic. 13. Fam. 16.

Debiti cumulus. Papin. in l. majorem. D. de pactis.

Deliciarum cumulus. Plin. lib. 13. cap. 1. Nunc dicitur cumulus ipse deliciarum, & summa auctoritas rei.

Dierum. Cic. de Provinc. Conf. 26.

Gaudii cumulus afferre. Cic. Att. 21. Tum vero jucundissima tuae litteræ cumulum mihi gaudii attulerunt.

Laudum beatus omni cumulo. Stat. 4. Silv. 3. 158.

Legum immensus aliarum super alias acervatarum cumulus. Liv. 3. 34. extr. Majorum maximus. Sen. Hippol. 10.

Mercedis. Cic. 1. Att. 16. Jam vero (ô dii boni rem perditam) etiam noctes certarum mulierum, atque adolescentulorum nobilium introductiones, nonnullis judicibus pro mercedis cumulo fuerunt.

Perfidia. Ovid. 11. Met. 206.

Accessit cumulus. Cic. pro Marcell. extr. Tamen ad tæa innumerabilia in me unum merita, quod fieri jam posse non arbitrar, maximus hoc tuo facto cumulus accesserit. h. e. Tanquam ad auctarium faciendum, hoc est supra numerum expletum. Bod.

Aggerare aliquid immanibus cumulis. Claud. 2. in Eutrop. 439.

Derivare cumulum de laudibus alijcus. Cic. 16. Att. 1.

Cumulus, pro Altitudine & quasi acumine aquæ. Virg. 1. Æn. 109.

— infequitur cumulo præruptus aquæ mons. Servius.

Cumulus, Augmentum. Virg. 2. Æn. 498.

Non sic aggeribus ruptis quum pumeus amnis Exiit, oppositilque evicit gurgite moles.

Fertur in arva furens cumulo. Servius. conf. Aquarum cumulus supra.

Cumulus est Qui additur mensuræ plenæ. Festus.

Cumulus est etiam Peroratio, vel Conclusio orationis. Quintil. 6. 1. pr.

Peroratio sequatur, quam cumulo quidam, conclusionem alii vocant.

CUMULATIO, [συνελευς, ἰμμελευς, ἡμμευία] Ære. Coacervare, agere, superaddere.

Cumulare & adaugere. Cic. pro Rosc. Amer. 30.

Æs alienum cumulare usuris. i. e. Amplificare. Liv. 2. 23.

Altaria donis cumulat. Virg. 11. Æn. 50.

Benefacta cumulare. Plaut. Capt. 2. 3. 64.

Ergo quum optime fecisti, nunc adest occasio Benefacta cumulare, ut erga hunc rem geras fideliter.

Beneficia priora posterioribus cumulare. Plin. 3. Epist. 4. ad Macrinum.

Gaudium cumulare, per translationem. Cic. 4. Att. 1. Itaque hoc tibi vere affirmo, in maxima lætitia & exoptatissima gratulatione, unum, ad cumulandum gaudium, conspectum, aut potius complexum mihi tuum defuisse.

Gaudia præmissi cumulant inopina dolores. Claud. de Bell. Get. 208.

Gaudio cumulari. Cic. 14. Att. 20. Tamen non possum non confiteri, cumulari me maximo gaudio, quod vulgo hominum opinio socium nie ascribat tuis laudibus.

Gloriam cumulare bellicam eloquentia. Cic. 1. Off. 116. Quidam autem ad eas laudes, quas a patribus acceperunt, addunt aliquam suam: ut hic idem Africanus eloquentia cumulavit bellicam gloriam.

Honoribus cumulari. Suet. Neron. cap. 8. Ex immensis, quibus cumulabatur, honoribus tantum &c.

Invidiam cumulare sibi. Liv. 3. 12.

Ira cumulari. Cic. pro Cael. 17. Nunc meum cor cumulatur ira.

Laudibus aliquem. Tacit. 2. Hist. 80.

Cumulare aliquem multis laudibus apud alios. Plin. lib. 3. Epist. 11.

Muneribus magnis cumulare aliquem. Virg. 5. Æn. 532.

Officiis cumulare. Plin. lib. 10. Epist. 26.

Scelus cumulare scelere. Cic. 1. in Catil. 14. Nonne etiam alio incredibili scelere hoc scelus cumulasti?

CUMULATUS, a, um. Partic. [συνελευσθεός] Cic. 9. Fam. 14. Tamen idibus Martiis tantum accessit ad amorem, ut mirarer locum fuisse augendi in eo, quod mihi jam pridem cumulatum etiam videbatur.

Cumulatus. Mensuræ quum impletæ sunt, æquate dicuntur: quum abundant, cumulate. Veget. Mulom. Exinde prima die unum colearium cumulatum cum sextario vini veteris. Iterum, Singula majora colearia plena & cumulate commisceas. Ex Turnebo.

Locus cumulatus strage semi ruti muri dicitur, Impeditur ruinis congestis. Liv. 12. 17.

Orator omni laude cumulatus. Cic. 1. de Orat. 118.

Venia cumulata. i. e. Solida & plena, cui nihil deest. Virg. 4. Æn. 435.

Extremam hanc oro veniam: miserere fororis: Quam mihi cum dederis, cumulatum morte remittam. V. Serv. in loc.

Virtus perfecta & cumulata. Cic. pro Sext. 86.

Vitio cumulata est eruditissima illa Græcorum natio. Idem 2. de Orat. 18.

Volutapibus plurimis & maximis cumulatus aliquis. Cic. 2. de Fin. 63.

Urbs strage virorum cumulata. Sil. lib. 15. 409.

Compar. ut, Cumulator gloria. Liv. 2. 47. extr. Item cumulator mensura. Cic. de Clar. Orat. 115.

Superl. Cumulatissimus scelerosum. Plaut. Aul. 5. 5. 17.

CUMULATUS, Adv. [συνελευσθεός, ἐκκευθός] Abundanter. Cic. 10. Fam. 29. De meo studio erga salutem & incolumitatem tuam, credo te cognofe ex litteris tuorum, quibus me cumulatiflime satisfecisse certo scio.

Explere cumulare. Cic. 2. de Finib. 42.

Facere aliquid planum cumulate. Cic. 7. Verr. 164.

Perfectus plene cumulateque. Cic. 2. de Divin. 2. Quæ ut plene cumulateque perfecta, de divinatione ingressi fumus his libris scribere.
 Compar. ut. Augere cumulatius. Cic. in Orat. 54.
 Superl. Referre gratiam cumulatissime. Cic. 5. Fam. 11. Nec enim mihi tu habuisti modo gratiam, verum etiam cumulatissime retulisti.
CUMULATIM, Adv. [*συνασσεύδην*] Per cumulos. Varr. 3. de R. R. cap. 15. Quibus in tenebris, quum cumulatim positum est in dolis, sunt pingues.
CUMULATIO, ðnis. f. Coacervatio. ut, Buccarum cumulatio. Arnob. lib. 3. p. 108.
CUMPRIME, Adv. Idem quod Valde. Gell. lib. 17. cap. 2. Nam M. inquit, Manlius, quem Capitolium servasse a Gallis supra ostendi, cuiusque operam cum M. Furio Dictatore apud Gallos comprime fortem, &c. Et paulo post, Aprime crebrius est, Cumprime rarius: traductumque ex eo est, quod Cum primis dicebant, per eo quod est In primis. V. *CUM*, & *IN*.

C U N

CŪNÆ, arum. f. plur. tantum numeri, [*κυνίδες, λίαν*] Lecti in quibus jacent infantes. Cic. de Senect. 83. Et si quis dens mihi largiatur, ut ex hac ætate repuerascam, & in cunis vagiam, valde recusem.
Cunarium motor. Martial. lib. 11. 40.
 Cunarium fueras motor, Charideme, mearum,
 Et pueri cultos, &c.
 Eximere puerum cunis. Pers. 2. Sat. 31.
 Violare cunas. Ovid. 6. Fast. 167.
 Post illud neque aves cunas violasse feruntur.
 Filius tener in cunis. Ovid. 4. Fast. 512.
 Primis cunis educare. Ovid. 3. Met. 313.
 Furtim illum primis Ino matertera cunis
 Educatur.
 Segmentata cunæ. Juven. 6. Sat. 89.
 Cunæ, pro Avium nido. Ovid. 3. Trist. 12. 10.
 Utque malæ crimen matris deponat hirundo,
 Sub trabibus cunas, parvaque tecta facit. Cunas vocat Hirundinos nidos. Nota est fabula Prognos, quæ Ityn filium interfecit, ob id in hirundinem versa.
 Singulari autem usus est Prudentius, sive quisquis auctor est Diptychi n. 28. Præsepe jacenti cuna erant. V. Barth. Advers. 8. 12.
CUNŪLÆ, arum. f. pl. dimin. Prudent. Cathem. 7. 164.
 Fletu madescunt parvulorum cunula.
CUNŪBŪLA, ðrum. n. pl. [*κυνιδία*] Idem. Cic. 1. de Divin. 79. Qui quum esset in cunabulis, educareturque in Solonio, qui est campus agri Lavini.
 A cunabulis. h. e. A pueritia, ab ea ætate quæ in cunabulis agit, ut, A cunabulis sapere. Plaut. Pseud. 2. 4. 48.
 A primis cunabulis. Columel. 1. 3. Quum a primis cunabulis, si modo liberis parentibus est oriundus, audire potuerit.
 In cunabulis creatus Consul: cui opponitur In campo creatus. Cic. 2. contra Rull. 100.
 Cunabula avium. Plin. lib. 10. cap. 37.
 Cunabula, pro Initiis posuit Virg. 3. Æn. 205.
 Mons Ideus ubi, & gentis cunabula nostræ. Servius Nutri-
 menta interpretatur.
 Cunabula juris. Pomponius in l. 2. §. deinde Sextus. D. de origin. juris.
 Cunabula, apud Plautum sunt Fasciæ & panni, quibus pueri in cunis involvuntur, involucrique eorum lanæa & lintea. Sic enim scribit in Amph. 5. 1. 52.
 Neque um quisquam quivit colligare in cunabulis. Nam in cunis pueri incunabulis involuti colligantur. Turnebus. Al. Incunabulis, voce composita. q. V.
CŪNĀRIA, æ. f. Ancilla, quæ cunas movebat. Gruter. Inscript. p. 311. D. M.
 TEIAE. TREPTAE. SOROR. PISSIME. CVNARIAE.
 RUFINAE. V. V. GLYPTVS. FRATER. &c.
CŪNINA, æ. f. Dea erat apud veteres, quæ infantes in cunis tueri credebatur, & fascinum summove, Auctor Lactantius 1. 20. ad fin. Eadem pæne Augustin. ex Varrone, nec semel. V. Non. 2. 756.
CUNCTUS, a, um. Adj. [*σύντατος*] Ad singula quæ ratio nominis complectitur, generatim refertur. Virg. 1. Georg. 343.
 Cuncta tibi Cererem pubes agrestis adoret. Cic. Anteq. iret in exil. 13. Quoniam laborem per cunctis ferre consuevit.
 Inter Cuncti & Omnes. Cuncti significat quidem Omnes, sed conjunctos & congregatos. At vero Omnes dicuntur, etiam si sint in diversis locis. Festus.
 Ægyptus cuncta. Cic. 2. de Lege Agr. 41.
 Civitas cuncta. Cic. 2. Philipp. 21. In tanta lætitia cunctæ civitatis me unum tristem esse oportebat?
 Gens. Virg. 3. Georg. 473.
 Ordo cunctus. Cic. 3. de Legib. 32. Atque hæc lex dilatata in cunctum ordinem, &c.
 Populus. Cic. 3. Fam. 11.
 Provincia. Cic. 10. Fam. 21.
 Senatus cunctus. Cic. 4. Fam. 4.
 Terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 99. Nemo cunctam intuens terram de divinatione dubitaret.
 Cuncta camporum, i. e. Cuncti campi. Tacit. 5. Hist. 10.
 Cuncta terrarum. Hor. 2. Carm. 1. 23.
 Et cuncta terrarum subacta,
 Præter atrocem animum Catonis. i. e. Cuncta quæ in terris sunt.
 Cuncti & Cunei, item Cuncti & Juncti, sæpe confunduntur, Heinf. & Drakenb. ad Sil. 4. 144. 6. 690. & 9. 641.
CUNCTIM, Adv. Apul. 2. Florid. p. 347. Non sigillatim ac discretim, sed cunctim & coacervatim offerre.
CUNCTĀLIS, e. Adj. Generalis. Mart. Capella lib. 1. p. 16. Lar omnium cunctalis.
CUNCTICINUS, a, um. Adj. Idem. Mart. Capella lib. 9. p. 306. Ple-
 nitudo cuncticinz voluptatis.

CUNCTĪPĀRENS, entis. Adj. Parens omnium natura. Prudent. Pass. Agnet. v. 128.
 Cui posse foli cunctiparens dedit.
CUNCTĪPĀTER, tris. m. Omnium pater. Theodulfus 1. Carm. v. 69.
 Cui tria cunctipater voluit fupraddeere lultra.
CUNCTĪPŌTENS, entis. Adj. Omnipotens. Prudent. Pass. Quirin. v. 56. Jesu cunctipotens. Adde Drepan. Carm. ad Amic.
CUNCTOR, [*κύνω, κύνωτος, ἀνακύνωτος, κύνω, κύνωτος*] ðri. Differre, morari. Tractum ab eo, quod cuncti, id est omnes simul, sine difficultate moveri non possunt. Scribitur & **CŪNTOR**, ut & deducta ab eo, per o, sine c. quasi a Conto derivatum. V. **PERCŪNTOR**.
 Diutius cunctari in vita. Cic. 1. Tusc. 111.
 Ad medium iter cunctari. Valer. 3. Argon. 656.
 Magni alioquus amore. Valer. 3. Argon. 606.
 Metu cunctari. Virg. 12. Æn. 916.
 Hæsitare, cunctari. Cic. 2. in Catil. 17. Quum hæsitaret, quum cunctaretur, quæsiivi quid dubitaret proficisci eo quo jam pridem parat. [An Pararet?
 Cunctari & Tergiverfari. Cic. 7. Att. 81. An cuncter & tergiverfer, & iis me dem qui tenent, qui potiuntur?
 Cunctabatur an, pro Dubitabat. vide in Histor. editione Franc. H. St. Quiescere, cunctari, timere. Cic. pro Sex. 81. An etiam tum quiesceretis, cunctaremini, timeretis?
 Restituere rem cunctando. Virg. 6. Æn. 846.
 Cunctari, Manere, teste Nonio. Virg. 4. Georg. 107.
 — non illis quisquam cunctantibus altum
 Ire iter, aut castris audebit vellere signa.
CUNCTO, [*ἀνακύνω*] ðre. active dixit Plaut. Caf. 4. 2. 13. Cunctas? intus alii festinant.
 Fides cunctata est. h. e. Non statim adhibita est fides nuntio. Distulit credere. [Hæc quo pertineant nescio.
CUNCTANS, antis. [*κύνωτος*] ut, Regina cunctans. Virg. 4. Æn. 133.
 Impellere cunctantem. Claud. 6. Conf. Hon. 360.
 Animus cunctans. Claud. 1. in 1. Conf. Sillich. 75.
 Corda cunctantia. Valer. 3. Argon. 693.
 Glebæ cunctantes. i. e. Validæ graves. Virg. 4. Georg. 236. V. ibi Servium.
 Ira cunctante modestior. Stat. 5. Theb. 680.
 Malum cunctans. Stat. 1. Silv. 4. 52.
 — & subito præcepit juvenile pericli
 Nil cunctante malo.
 Pectora cunctantia. Valer. 7. Argon. 176. i. e. Quæ sunt in dubio.
 Tauri cunctantes. Qui sub iugo eunt tarde. Valer. 7. Argon. 64.
 Cunctantes, deliberantes. Suet. Domit. 17. Cunctantibus conspiratis, quando & quomodo, id est, lavantem an conantem aggredierentur.
 Cunctantibus, Consulentibus, vide in indice Franc. Histor. H. St. Compar. ut, Ad dimitcandum cunctantior factus. Suet. Cæf. cap. 6.
 Actus cunctantior. Lucret. lib. 3. 193.
CUNCTANTER, Adv. [*δύσκολοι*] Cum mora & tarditate. Liv. 1. 36. Tum illum haud cunctanter didicidisse cotem ferunt.
 Cunctanter aliquid facere. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Compar. Tacit. 1. Ann. 71. Data utrique venia: facile Segimero: cunctantior filio. Adde Valer. Max. 9. 3. 8.
CUNCTATUS, a, um. Partic. Curt. 5. 6. 2. Rex phalangem, nil cunctatus, inducit. Suet. Cæf. 80. Qui primum cunctati, utrumne illum in campo trucidarent, an in facra via, &c. Adde cap. 81. & Calig. 58.
 Compar. Plin. 2. Epist. 16. Cunctatior fortasse & cautior esse deberem. [Cunctantior H. St. Sic & Jac. Thomasio placebat.
CUNCTATIO, ðnis. f. [*κύνωσις, κύνωσις*] Tardatio, mora. Cic. 1. Off. 72. Sed iis qui habent a natura adjuvamenta rerum gerendarum, abjecta omni cunctatione, adipiscendi magistratus, & gerenda Respublica est.
 Sine cunctatione dicere quod sentimus. Cic. in Vatin. 15.
 Præffa & decora in sermone cunctatio. Plin. 1. Epist. 22. ad Catilium Severum. Idem 1. Ep. 8. sæpius.
 Cunctatio aut mora rebus agendis. Hirt. Bell. Alex. 2. Neque vero Alexandrinis in gerendis negotiis cunctatio ulla aut mora inferebatur.
 Eximere cunctationem. Liv. Quæ res Senatui omnem cunctationem Macedonici belli exemit.
 Injicere. V. **INJICIO**.
 Cunctatio, Dubitatio, hæsitatio. Cælius Ciceroni, 10. Att. 9. Denique illud cogita, quod offensæ fuerit, in ita cunctatione te subsisse.
CUNCTATOR, ðris. m. [*κύνωτορος*] Qui cunctatur, & negligens est. Liv. 6. 23. Cunctatorem ex acerrimo bellatore factum.
 Tardus & cunctator. Cic. 8. Fam. 10. Nosti Marcellum quam tardus & parum efficax sit, itemque Servius quam cunctator.
 Cunctator & Segnis oppolita. Liv. 22. 12. extr. Dein propalam in vulgus pro cunctatore segnem, pro cauto timidum, affingens vicina virtutibus vitia, compellabat. Unde Fabius ille maximus a Romanis cunctator potius appellatus, honoris gratia, quam Dilator. de quo Ennius,
 Unus homo nobis cunctando restituit rem. h. e. Cunctando & modeste agendo.
 Non cunctator iniqui. Stat. 3. Theb. 79. Paratus ad inique agendum.
CUNCTABUNDUS, a, um. Adj. [*κύνωτορός*] Liv. 6. 7. Quod ubi aciem jam instruenti Camillo Centuriones renuntiaverunt turbatas militum mentes esse, segniter arma capta, cunctabundoque & resistentes egressos castris esse, &c.
 Nusquam cunctabundus, nisi quum in Senatu loqueretur. Tacit. 1. Ann. 7. de Tiberio Cæsare loquitur.
 Appul. Met. 8. p. 203. Dentium compulsu, quem primum insiliat cunctabunda rimatur. Al. Contabunda.
CŪNEUS, i. m. [*κύνω*] Instrumentum ligneum vel ferreum, quo ad aliquid findendum & dividendum utitur. Cic. 2. Tusc. 23.
 Hos ille cuneos fabrica crudeli inferens
 Perrupit artus. Al. Inferens.
 Findi cuneis. Virg. 2. Georg. 79.
 — & alte
 Finditur in solidum cuneis via: deinde feraces
 Plantæ immittuntur.

Gemit robur adactis cuneis. Valer. 3. Argon. 164.
 Scindere lignum cuneis. Virg. I. Georg. 144.
 Vel inter cuneos ferreos. Plaut. Stich. 4. 2. 39. i. e. Vel in arctissimo
 potero accumbere loco, qualis est inter cuneos, quibus aliquid duobus
 simul inditis & adactis, magis adstringitur, vel dorilimum lignum fini-
 ditur & diffluditur. Tum enim inter duos sic adactos patet tantum te-
 nuissima rima. Proverbialis loquutio.
 Cuneus, [ἄκρον] per translationem, pro Peditum multitudinem,
 cunei formam redacta, quæ cuncta in acie primo angustior, deinde la-
 tior, ut scribit Vegetus lib. 3. cap. 19. Liv. 8. 10. Tantaque
 cæde perire cuneos, ut vix quartam partem relinquere hostium.
 Pugnare cuneis. Quintil. lib. 1. cap. 13. De acie instruenda. [Error est.
 Coacti cunei. Virg. 12. Æn. 457.
 — densi, cuneis se quisque coactis

Agglomerant.
 Turbati. Virg. 12. Æn. 269.
 Cuneus, Striata turba. Virg. 2. Georg. 509.
 Cunei, Graduum ordines in theatro, in quibus vulgo spectatores stabant
 inter sedentium subfella. Juven. 6. Sat. 61.
 — cuneis an habent spectacula totis

Quod securus ames? Vitruv. lib. 5. cap. 6. Cunei spectaculo-
 rum in theatro ita dividuntur, ut anguli trigonorum, qui currunt circum
 curvaturam circinationis, dirigant ascensus, scalseque inter cuneos ad
 primam præcinationem. Et Suet. Aug. 44. Maritis e plebe proprios ordi-
 nes assignavit: prætaxatis cuneum suum. Ordinis senatorii & eque-
 stris cunei. Idem in Domit. 4. [Cuneos efficiunt ipsa fedilia, seu gra-
 dus, in quibus ordines spectabant, per interjectas scalseas vias in cunei
 modum divisa. V. Lips. de Amphitheatro cap. 13. Hinc & pro ipsis
 spectatoribus ponuntur. Phæd. 5. 7. 35.
 In vet. Gloss. Cuneus,
 Ut vero cuneis notuit res omnibus.
 ἡγάγες κίερες & πύλας ἄκρον converterit.

CUNEOLOS, i. m. [ἄκρον] dimin. Cic. de Univerf. 41. Easque (par-
 ticulas) inter se copulabant, haud isdem vinculis, quibus ipsi erant
 colligati, sed talibus, quæ cerni non possent propter parvitatem, cre-
 bris quasi cuneolis injectis unum efficiebant ex omnibus corpus. Adde
 Columel. 4. 29.

CUNEO, [ἄκρον] Ære. Plin. lib. 16. cap. 40. Aut si quid cuneandum fit
 in ligno.
 Per vim cuneari, & quæ natura juncti sunt, distrahere. Quintil. lib. 4. cap. 7.
 Cuneare, Ad similitudinem cunei formare. Plin. lib. 3. cap. 3. Hispania
 cuneatur angulifis, inter duo maria, paulatim deinde se pandens. i. e.
 Cunei formam efficit.

Cuneare, pro Connectere. Sen. Epist. 119. Unus lapis facit fornitem,
 ille qui latera inclinata cuneavit, & intervenit vo vinxit.
 CUNEBATUS, a, uni. Partic. & Adj. [ἄκρον] Cuneus formam factus,
 Ager cuneatus. Columel. lib. 5. cap. 2. i. e. In cuneo formam factus,
 quom scilicet elong pedes centum, latus ex utraque parte pedes vi-
 ginti.

Collis cuneatus. Ovid. 13. Met. 778. i. e. In cunei similitudinem factus.
 Compar. Liv. 9. 40. Forma erat scuti, summum latus, qua pectus atque
 humeri teguntur, fastigio equali, ad imum cuneator mobilis causa.
 CUNEBATIM, Adv. [ἄκρον] Per cuneos. Caf. 7. Bell. Gall. 28. Ho-
 stes re nova perterriti, muro, turribusque dejecti, in foro ac locis pa-
 rentioribus cuneatim constituntur.

CUNEBATIO, onis, f. Scribtorius Largus, 47. Narium cuneatio quadam.
 CUNEBUS Ager, Lustitaneæ promontorium est. Strabo lib. 3. Contiguum
 huic (Junonis promontorio) agrum Cuneum Latini vocitant, ἄκρον cu-
 neum volentes significare. Grecis ἄκρον, cuneus quo ligna finduntur, di-
 citur: Caput hodie sancti Vincenti nominant. Id ipsum Ptolemæus Sa-
 crum esse credit, ut facile in locis non adeo distantibus error committitur.
 Distinguit Pomponius lib. 3. 1. Cuneus (inquit) ager dicitur: seu-
 tuerus, Sacrum vocant, Magnum quod ultimus est. In Cuneo sunt
 Myrtillis, Balsa, Olfonoba: in Sacro Lacobriga & portus Hannibal: in
 Magno, Eboræ.

CUNICI, Latine conditionis oppidum, in Balearibus insulis situm, ut
 tradit Plin. lib. 3. cap. 5.
 CUNICULARIÆ, Insule parvæ, dicente Plin. lib. 3. cap. 6. Mox Leuco-
 thea, extraque conspectum pelagus Africum attingens Sardinia, minus
 novem millibus passuum a Corsicæ extremis, etiamnum angustias eas ar-
 ctantibus insulis parvis, quæ Cuniculariæ appellantur, &c.
 CUNICULUS, i. m. [ἄκρον] Animal lepori simile, qui sub terra ef-
 fossa latere solitus est. Varro 3. de R. R. cap. 12. Tertii generis est quod
 in Hispania nascitur, simile nostro lepori ex quadam parte, sed humile,
 quem cuniculum appellant. Et paulo post, Cuniculi dicti ab eo quod
 sub terra cuniculos ipsi facere soleant, ubi lateant in agris.
 Martial. lib. 13. (Epig. 60.)

Gaudet in effosis habitare cuniculus antris. H. St.
 Mollior capillo cuniculi. Catul. 23. 1.
 Cuniculus, [ἄκρον] Foramen sub terra occultum, aut ab animali
 quod simile est lepori, appellatur, cui subterfossa terra latere est solum:
 aut a cuneorum similitudine, qui omnem materiam intrant finden-
 tes. Hæc Felias, apud quem legitur Cuniculum neutro genere.
 Caf. 7. Bell. Gall. 22. Et aggerem cuniculis subtrahabant.
 Cuniculis oppugnare, per translationem. i. e. Dolo & fraude aliquid
 moliri, & negotium alicui occulere. Cic. 1. pro Lege Agr. 1. Quæ res
 aperte pecebatur, ea nunc occulte cuniculis oppugnat.

Agere cuniculos. [ἄκρον] quod vulgus mureæ dicit. Cic. 3. Off. 90.
 Quid si pater lana explet, cuniculos agat ad ærarium, indicente id ma-
 gistratibus filius?
 Transverfis cuniculis hostium cuniculos excipere. Liv. 23. 13.
 Subruere muros cuniculis. Curt. 4. 6. 21.
 Cuniculis ad alias cavitates transferunt. Plin. 2. 43. & 2. 80.
 Cuniculus, pro Canal. Plin. lib. 9. cap. 38. Ferrere in plumbo, singu-
 liquæ aquæ amporis centenas atque quinquagenas medicaminis libras
 aquari, ac medico vapore torrerit, & ideo longinquæ formacis cuniculo.
 CUNICULINUS, a, uni. Adj. ut, Cuniculina pelles. Cathol.
 CUNICULARIS, e. Adj. ut, Herba cunicularis Marcell. Emp. cap. 14.
 CUNICULARIUS, i. m. [ἄκρον] Qui sub terris cuniculos fodit. Veget.
 de Re Mil. lib. 2. cap. 11. Hæc enim erat cura præcipua, ut quicquid exer-
 citui necessarium videbatur, nunquam decisset in castris, usque eo ut

etiam cunicularios haberent, qui ad morem Beforum ducto sub terris cu-
 niculo, murique intra fundamenta perforatis, improvise emergent ad
 urbes hostium capiendas. V. Ammian. 23. 15.
 CUNICULATIM, Adv. [ἄκρον] Plin. lib. 9. cap. 36. Alterum genu-
 sium concharum, purpura vocatur, cuniculatim procurrente rostro, &
 cuniculi latere introrsus tubulato, qua profertur lingua.

CUNICULOSUS, a, uni. Adj. [ἄκρον] Cuniculis plenus. Unde
 Catullus Celtiberiam vocat Cuniculofam. V. CELTIBERIA.
 CUNILA, æ. f. [ἄκρον] Herba est quam Theodoros Gaza Pul-
 carem convertit. Columel. lib. 9. cap. 4. Eadem regio fecunda sit fructi-
 cis exiguæ, & maxime thymi, aut origani, tum etiam thymbræ, vel no-
 stratis cunilæ, quam sacreiam rusticis vocant.

Cunila bubula, semen pulegii habet, utile ad vulnera commundatum
 impositumque, ut quinto post die solvatur. [Ex Plin. lib. 20. cap. 16. pr. in
 vet. Gloss. Cunebulla, ἄκρον, βοτάνη, vitiose pro Cunela bubula.
 Est alia Cunila, Gallinacea appellata nostris, Græcis Origanum Hera-
 cleoticum. Prodest oculis trita, addito sale. Tullium quoque emendat,
 & jecinorum vitia. Hæc Plin. lib. 20. cap. 16. Apul. de Herb. cap. 122.
 Origanon a Græcis Heracliticon, onitis, aclepon, panaces: conila
 appellatur: Latini Cunilam Gallicam & origanum nominant. [Apu-
 leium ex Plinio emendat Harduinus, sed fortassis apud Hunc Gallicana,
 pro Gallinacea, legendum.]

CUNILAGO, onis, f. [ἄκρον] Cunila agrestis vel erratica. Plin.
 lib. 19. cap. 8.
 CUNINA, V. CUNE.
 CUNIO, ire, inquit Felsus, est Stercus facere: dictum a Cunis infantium,
 quæ hæc sepe terere soledunt.

CUNNUS, i. m. [ἄκρον] Pudendum muliebri. Auctor carminis Priapei 39.
 Si qua est non fatui puella cubni. & Martial. lib. 7. 17.
 Mirator cunni Cupiennis alibi. Versus est Hor. 1. Scrm. 2. 36. fatrice
 obscenitatis: sed quia non satis apposite explicatur ab interpretibus,
 ideo hic quid de eo sentiat Turnebus annotabimus. Videtur, inquit,
 ex pudenda parte mulierem intelligere, ex albo inguamum. At in in-
 genuis stupra legibus vindicabantur, non autem in libertinis. Ingenue
 vero mulieres ablatæ erant, libertinæ atratæ, nobiliores purpuratæ. Ar-
 temidorus, ἡ ἐν ἄκρον ἢ ἄκρον ἐν λακκῇ, ἐκδύσσει ὁ ἴδιος γυμνασίου, ἐν
 μέλαινα, ἀπὸ δὲ ἄκρον ἐν τῷ περὶ τῶν, ἐν τῷ ἴδιου ἴατρῳ. Sic enim conjicit
 somnia ista Artemidorus, quod his essent folita vestibus uti ingenuæ,
 libertinæ, & nobiles. Hæc ille Advers. 11. 6.

CUNNILINGUS, i. m. Qui cunnum lingit. Martial. lib. 12. 59.
 CUNYAMIS, vel potius CUNYAMIS, idis, f. [ἄκρον] Herba
 quæ alio nomine Cunilago dicitur. Auctor Plin. lib. 19. cap. 8.

C U P

CUPA, æ. f. [οὐνύκω] Vas in quo bibit, velut cyathus. A caupo-
 nibus, qui hoc in poculis utebantur, nomen assumpsit. Nævius, Qui
 duas cupas mero plenas exhauit. Varr. de Vita Pop. Romani, Mori lon-
 gi cum operculo ad cupas, tertio amphoras. Ex Nonio 2. 113. Quidam
 duplici P Cuppa scribunt.

Cupa, Vasvinarium majus, inquit Budæus, ea forma ut arbitror, qua
 iacus torcularis. Cic. in Pison. 67. Panis & vinum a propola atque de
 cupa. Sed hic est error; Cupa enim ibi non vas est, sed Mulier caupo-
 natrix: itaque Vinum de cupa, est Quod a copa five cupa petitur; seu
 Quod in taberna venale est.

Cupa potare magistra, i. e. Nullo alio bibendi magistro adhibito, quam
 ipsa cupa, potare. Hor. 2. Serm. 2. 123.
 Post hæc ludere erat cupa potare magistra. Lambin. Al. Culpa.
 q. V. [Ego Cupa, pro Copa vel Caupa scriptum puto, ut apud Cic.
 ac nihil aliud indicare poetam, quam Vinum in hoc frugali convivio de
 cupa, i. e. ex vinaria taberna, præbente copa quantum lubuit, petium
 fuisse. V. CAUPO.]

Clausum cupa triticum. Alphenus in l. In nave. D. Locati, Quod si se-
 paratum tabulis, aut peronibus, aut alia cupa clausum uniuscujusque
 triticum fuisset, ita ut interfosci posset quod cuspsque esset, &c.
 Cupis utebantur ad pontium fabricam. Capitol. Maximin. cap. 22. Pon-
 te ex cupis facto.

Naves etiam cupis sustinebantur. Plin. 23. 2. V. Lucan. 4. 420.
 Cupa alio sensu utitur Caf. 2. Bell. Civil. 11. Id ubi vident, mutant con-
 silium: cupas tæda ac pice referatas incendunt; easque de muro in mu-
 sculum devolvunt. [In tribus his locis unum idemque genus vasifis li-
 gnet intelligitur, quod vulgo perperam Dolum vocamus. Vet. Gloss.
 Cupa, seu Vagna, ἄκρον, ἢ πῦρ γυαλῶν κλάσει. V. Lips. Poliorc. 2. 5.]

CUPULA, æ. f. dimin. Calix. Dig. l. 33. t. 6. l. 3. In cupis five cupulis
 admitti.
 CUPELLA, æ. f. aliud dimin. Apic. 1. 2. In cupellam mittere.
 CUPELLUM, i. n. Idem. Pallad. Fer. cap. 25. Vel in cupellis, vel in
 vasculis scitilibus condiuntur. κῦπλλον, Polluci 6. 16.

CUPEDIA, CUPEDINARIUS, V. CUPES.
 CUPEDO, Al. CUPEDO, onis, f. [ἄκρον] Idem quod
 Cupido, seu Cupiditas. Lucret. lib. 1. 1007.
 Haud igitur possunt tali ratione teneri
 Res in concilium mediæ cupidine victæ. Res, h. e. Corpora
 gravia. In concilium, i. e. In congregationem illam, quam facit me-
 dium res ad se labentes congregans. Victæ cupidine mediæ, h. e. Hæc
 naturalis instinctu, & genitiva cupiditate ac proclivitate descendente ad
 medium five centrum. Sunt qui Cuppedo gemino P carminis causa scri-
 bendum putent. Idem lib. 5. 46.

Quantæ tum scindunt hominem cupedinis acres
 Sollicitum curæ? quantique perinde timores? h. e. Cupiditatis.
 Forum Cupedinis. Varr. de L. L. 4. 73. Ubi variæ res ad Corneta, fo-
 rum cupedinis, a Cupedio; quod multis foris cupidinis, a Cupiditate. V.
 Donat. ad Ter. Eun. 2. 2. 25. Scalig. Conject. Varron.

CUPERNUS, i. m. lingua Sabinorum Sacerdos vocabatur
 Servius. Hinc Virg. 12. Æn. 539. videtur nomen deduxisse, nec di-
 — nec di texere Cupencum. Al. Cupentum.

CUPRES, vel CUPRES, edis, m. [ἄκρον] & Cupedia, vete-
 res Lautiores nobis nominabant: inde & Macellum, Forum cupedinis,
 appellabant. Cupedia autem a Cupiditate sunt dicta, Vel (ut Varr. vol-
 unt) quod ibi fuerit Cupedinis equitis domus, qui fuerat oblatrocinium
 damnatus. Hactenus Feitus.

Cupes, [*καυεψος*] Qui lautiores cibos frequentat. Plaut. Trin. 2. 1. 13. Blandiloquentulus, harpago, mendax, cupes, avarus.

CUPEDIA, orum. n. pl. [*καυεψοειδης, κερειοειδης*] Plaut. Stich. 5. 4. 32. Melius dicitis, nihil moror cupedia.

CUPEDIA, ae. f. [*καυεψοειδης*] Cic. 4. Tusc. 26. Egotationi autem talia quaedam subiecta sunt, avaritia, ambitio, mulicrofitas, peticacitas, liguritia, violentia, cupedia, & si qua sunt similia. [Potest esse n. pl.]

CUPEDIÆ, arum. f. Cibi lautiores. Ammian. 26. 18. Cupediarum mercatores. Adde Gell. 6. 13. & 7. 16.

CUPEDINARIUS, i. m. [*καυεψοειδης*] Efculentarum rerum venditor. Ter. Eun. 2. 2. 25.

Concurrunt lati mi obviam cupedinarii omnes: Cetarii, lanii, coqui, factores, piscatores. Ubi Donatus, Cupedinarii omnes qui efculentia & poculenta vendunt: a rebus Cupidinis ob alimentum, cupedinarii appellantur: Et ipse subiecit qui accipiendi sunt Cupedinarii. Apud Lamprid. Heliogab. cap. 30. pr. Cupedinarium scribitur. V. Salmast. ad loc. Sic & apud Ter. Bend.

CUPIDO, inis. m. [*Εγως*] Deus qui filius Veneris fuisse fingitur a poetis. Plaut. Merc. 5. 2. 13.

O Cupido quantus es! Cic. 3. de Nat. Deor. 59. Cupido primus Mercurio & Diana prima natus dicitur. Secundus Mercurio & Venere secunda. Tertius quidem est Anteros Marte & Venere tertia. Puer, ac volucer Cupido, & sagittis acie armatur. Quintil. lib. 2. cap. 4. Arcus Cupidinis. Ovid. 1. Amor. 11. 11. Arma violenta Cupidinis. Ovid. 9. Met. 542. Geminus. Sen. Hippol. v. 275.

Quam vocat matrem geminus Cupido. Lascivus puer. Sen. Hippol. 3. Liber. Hor. Epod. 17. 57. Inultus ut tu riferis Cotytia Vulgata, sacrum liberi Cupidinis. Parvus. Ovid. 16. Epist. 113. Pharettatus. Ovid. 2. Amor. 5. 1. Pinnatus. Cic. 3. de Nat. Deor. 38. Dianæ item plures: Prima Jovis & Proferpine, quæ Pinnatum Cupidinem genuisse dicitur. Volucer. Ovid. 9. Met. 481. Et Quintil. lib. 2. cap. 4. In plurali habet Catull. 3. pr. Lugete ò Veneres, Cupidinesque! Hec. 4. Carm. 1. 5. — dulcium Mater sæva Cupidinum.

Aliquando pro ipso Amore ponitur. Plaut. Amph. 2. 2. 210. Sed pudicitiam, & pudorem, & sedatum cupidinem. Feminus. Ovid. 9. Met. 733. Femina femineo correpta cupidine nulla est. i. e. Amore. Lentum cupidinem follicitare. Hor. 4. Carm. 13. 5.

CUPIDINÆUS, a, um. Adj. [*Εγωπειδης*] ut, Cupidineus Labyca. Martial. lib. 7. 86. Blanda Cupidinei cur non amet ora Labyca, Qui videt hæc dominis monstra placere suis? Sagittæ Cupidineæ. Ovid. Rem. Amor. 157.

CUPIDO, pro Desiderio, & Cupidus. V. CUPPIO.

CUPIDO, tvi, vel ii, itum, [*Κυπιδω, κυπιδω, κηπιδω, κηπιδω*] Ætæ significat Optare, desiderare. Plaut. Curc. 4. 4. 34. Cupido dare mercedem, qui illuc ubi fit commoustrat mihi. Cupii pro cupivi. Stat. 5. Silv. 5. 80. Cupere atque optare. Cic. 1. de Orat. 2. Neque vero nobis cupientibus atque optantibus fructus omni datus est, &c. Animo quicquam cupere. Catul. 16. 3. Ardentem cupere aliquid. Cic. 4. Tusc. 39. Cupide cupere. In CUPIDUS. Flagrantissime aliquid cupere. Tacit. 1. Ann. 3. Mirabiliter cupio. Cic. 15. Att. 3. Nimis quam cupio. V. NIMIS. Tectius cupere. Ovid. 1. de Arte Am. 276. Vir male dissimulat, tectius illa cupit. Cupio omnia quæ tu vis. Plaut. Perf. 5. 1. 14. Conventum te cupit. Plaut. Curc. 2. 3. 25. Factum cupere. Plaut. Caf. 2. 4. 7. Nuptias cupere. Ter. Heaut. 5. 1. 12. Cupis videri natus. Martial. lib. 12. 37. Natus nimium cupis videri, &c. Cupit te videre. Plaut. Truc. 4. 4. 38. Sic, Cic. 6. Verr. 29. Studiose cupisse te celare de phaleris. Cupere alicui, pro Bene velle. Caf. 1. Bell. Gall. 18. Favere & cupere Helvetiis propter eam affinitatem. Cic. 1. Q. frat. 2. Quid? ego Fundanio non cupio? non amicus sum? non misericordia moveor? nemo magis. Cupere omnia alicujus causa. Cic. 4. Verr. 10. Quem igitur ab iis Equitibus Romanis, qui istius causa cupiunt omnia, qui ab eo benignissime tractati sunt, condemnari necesse esset, &c. Vehementer cupere causa alicujus. Cic. 13. Fam. 65. Vehementer ejus causa cupere eum intellexi. Cupere, Amore correptum esse. Martial. lib. 7. 73. ad Mercurium, Sic tibi lascivi non desit copia furti, Sive cupis Paphien, seu Ganymede cales. Cupire, in quarta conjugatione, apud antiquos. Lucret. lib. 1. 72. — perfringere ut arcta Naturæ primus portarum claustra cupiret. Regna cupienda. Ovid. 4. Trist. 4. 66.

CUPIENS, entis. Partic. [*Κυπιδω*] Plaut. Bacch. 2. 3. 44. Postquam aurum abstulimus, in navim conscendimus, Domum cupientes. Idem Mil. 4. 2. 7. Hujus cupiens corporis est. Sic, Cupiens liberorum. Tacit. 16. Ann. 6. Terent. Hecyr. 1. 2. 67. Nisi cupiens tui. Nuptiarum cupiens. Plaut. Mil. 4. 4. 29. Voluptatum vulgus cupiens. Tacit. 14. Ann. 14. Maxime cupiens. V. MAGIS. Esse cupientibus. Tacit. 1. Ann. 59. Ut quibusque bellum invitis, aut cupientibus erat. Quod auctores Græci dicit *αυπιδω* *αυπιδω*, & *αυπιδω* *αυπιδω*, hoc enim sermonis genus est illis perquam familiare. Hac de re Rufius, ac copiosius Rhenanus in Castigat. in Tacit. lib. 15.

Compar. ut, Dominanti suis, quam subigendi externos cupientiores. Aur. Vict. Caf. 24. 9. Superl. Sallust. Jugurth. cap. 84. Marius cupientissima plebe conful castus est. Legis cupientissimus. Fragm. Sallust. apud Diomed.

CUPIENTER, Adv. [*Κυπιδω*] Plaut. Pseud. 2. 3. 17. Stulti haud scimus, frustra ut simus, quum quod cupienter dari Petinus nobis, quasi quid in rem fieri possimus noscere. Et Ennius Phœnice apud Nonium 2. 173. Stultus est, qui cupida cupiens cupienter cupit.

CUPITUS, a, um. Partic. [*Κυπιδω*] Cic. 2. de Divin. 41. Ovid. 3. Fast. 21. Mars videt hanc, visamque cupit, potiturque cupita. Dies cupitus. Senec. Hippol. 7. Florem tangere ætatis cupitum. Lucret. 3. 771.

CUPITUM, i. n. absolute pro Desiderio, ut, Tandem huic cupitum contigit. Plaut. Pœn. 5. 4. 99. V. Aurel. Vict. Caf. 19. 4. & Apul. 3. Met. p. 91.

CUPITOR, oris. m. [*Κυπιδω*] Tacit. 15. Ann. 42. Nero, ut erat incredibilium cupitor. i. e. Cupiens. Amicitia cupitor. Apul. 3. Florid. p. 807. Matrimonii cupitor. Tacit. 12. Ann. 7. Neque tamen repertus est nisi unum talis matrimonii cupitor.

CUPIUS, a, um. Adj. [*Κυπιδω*] Idem quod Cupiens. Genitivo jungitur, & nonnunquam ablativo. [Si modo unquam. V. infra. Genitivo, Ter. Hec. 3. 12. Ejus videndi cupidus. Certandi cupidus. Lucret. 3. 5. Non ita certandi cupidus, quam propter amorem. Damni sui cupidus. Cic. 4. Att. Novitatis. Quintil. lib. 3. cap. 3. Pacis. Hor. 2. Serm. 1. 44. Studiorum. Ovid. 1. de Pont. 5. 35. Vitæ. Cic. 14. Fam. 4. Quod utinam minus vitæ cupidi fuissetus. Compar. Contentionis cupidores Græculi homines. Cic. 1. de Orat. 47. Pecunie cupidior quam recte faciendi. Vellei. 2. 97. 1. Superl. Nostri cupidissimi. Cic. 1. de Bell. 104. Pecoris cupidissimi barbari. Caf. 1. Bell. Gall. 15. Ablativo. Plaut. Pseud. 1. 2. 50. Vino modo cupidus æstis. [Nisi est Davitus, casus ipsius verbi. Cupidus in peripicanda cognoscendaque rerum natura. Cic. 1. Off. 154. Cupidos Moderatis opponit Cic. pro Font. 22. Amantes cupidi. Ovid. 19. Epist. 67. Animus cupidus. Ter. Heaut. 2. 3. 126. Ut illius animum cupidum inopia incenderet. Avaritia. Martial. lib. 11. 59. in Telephorum. Homo. Cic. 3. Off. 59. Emit homo cupidus & locuples tanti, quanti Pythius voluit. Livor. Propert. lib. 1. 8. 29. Manus. Ovid. 1. de Arte Am. 116. Mens. Ovid. 6. Epist. 71. Cupidus etiam dicitur, Qui nimio partium studio est abreptus, i. e. Partialis, ut loquuntur barbari. Cic. 6. Verr. 124. Nemo suspicari debet me esse tam cupidum, &c. Item pro Rosc. Comod. 47. Tum enim forsitan improbis nimis cupidus videretur, qui, qua de re iudex fuisset, testis esset. Testes cupidi. Cic. pro Fonteio 11. Cupidissimus subauditio genitivo Pecunie. Suet. in Vesp. cap. 16. H. St. Cupidus & Avarus quid distendit prolixè docet Broekh. ad Tibull. 1. 1. 90. CUPIDUS, Adv. [*Κυπιδω*] ut, Cupide emere. Plin. lib. 18. cap. 5. Prædium ne cupide emas. Agere cupide, est Nimio (partium) studio abreptum agere. Cic. 6. Fam. 11. Nos agimus nihil cupide, eoque pluris est nostra auctoritas. Appetere cupide. Cic. pro Rosc. Amer. 50. Suos enim agros studiose colabant, non alienos cupide appetebant. Cupere cupide. Plaut. Caf. 2. 3. 49. Condemnare cupide. Suet. Caf. cap. 12. Ac forte Iudex in reum ductus, tam cupide condemnavit. i. e. Tanto studio. Descendere ad aliquid cupide. Quintil. lib. 5. cap. 6. Dicere cupide. Cic. pro Fonteio 19. Subauditio Testimonium. V. Senec. Sua. 7. Facere cupide. Quintil. lib. 1. cap. 3. Facere cupide & temere aliquid. Cic. 2. Philipp. 52. Quid cupide a Senatu, quid temere fiebat, quum tu, &c. Mentiri cupide & libenter. Cic. pro Rosc. Com. 49. Ego vero cupide & libenter mentiar tua causa. Compar. ut, Cupidius instare. Caf. 5. Bell. Gall. 63. Superl. ut, Cupidissime aliquid petere. Caf. 1. Bell. Civil. 6. 85.

CUPIDO, inis. f. [*Εγως*] i. e. Animi affectio a libidine & cupiditate proficiens: qualis est avaritia, qua opes cupiuntur: qualis iracundia, qua ultionem appetimus, & similia. Virg. 6. Æn. 721. — quæ lucis miseris tam dira cupido? Cupido & Amor differt. V. AMOR in AMO. Novissima etiam gloria cupido sapientibus exiit. Tacit. 4. Hist. 6. Habendi cupido. Plin. lib. 33. cap. 3. Laudis tituleque cupido. Juven. 10. Sat. 145. Potentia cupido verus, ac jampidem instat mortalibus cum imperii magnitudine adolevit, i. e. Succrevit. Tacit. 2. Hist. 38. Mortis cupido. Ovid. in Ibin. 519. Quodque ferunt Brotean fecisse cupidine mortis. Ventris. Ovid. 15. Met. 173. Altior cupido adeundi sacram sedem Vespasiano, &c. Tacit. lib. 4. Hist. 82. Arrecta cupido. Virg. 5. Æn. 138. Cæca honorum cupido. Lucret. lib. 3. 59. Cæca præda cupido. Ovid. 3. Met. 620. Dira cupido, i. e. Cupiditas ex deorum ira veniens, aut certe magna, inquit Servius. Virg. 6. Æn. 373. Fœda vitæ. Stat. 3. Theb. 370. Furiosa. Ovid. 1. Fast. 211. Jejuna. Lucret. lib. 4. 374. i. e. Fames, vel edendi desiderium.

Ignota cupido, Virgini scilicet. Valer. 1. Argon. 818.
 Immenſa. Virg. 6. Æn. 823.
 Improbata, i. e. Improbanda, quia iniqua. Seneca Herc. fur. 6.
 Infatiabilis cupido fame. Curt. 9. 2. 9.
 Intempeſtiva. Ovid. 10. Met. 689.
 Levis & ſeltina. Valer. 6. Argon. 472.
 Miſera. Hor. 1. Epith. 1. 33.
 Fervet avaritia, miſeraque cupidine peſtus.
 Mutua. Lucret. lib. 5. 691.
 Turpis. Virg. 4. Æn. 194.
 Accenſus cupidine. Stat. 1. Theb. 425.
 Adolevit cupido. In ADOLERO.
 Capta conjux cupidine. Virg. 7. Æn. 194.
 Cepit me cupido. Liv. 1. 6. Romulum, Remumque cupido cepit, in
 iis locis, ubi expoſiti, ubique educati erant, urbis condendæ.
 Corripit cupidine. Ovid. 9. Met. 733.
 Diſſeri cupidine. Plaut. Pœn. 1. 1. 29.
 Flagrare cupidine. Ovid. 2. Met. 104.
 Inceſſit eum cupido. In INCESSO.
 Inceſſit illum cupido aduendi, viſendique templum Paphiæ Veneris. Tacit. 1. Hist. 16.
 Intravitque animum militaris gloriæ cupido. Tacit. in Vita Agric. 5.
 Invadit Cæſarem cupido ſolvendi ſuprema militibus, ducique. Tacit. lib. 1. Ann. 61.
 Involat truces etiam tum animos cupido eundi in hoſtem. Tacit. 1. Ann. 49.
 Languet cupido. In LANGUOR.
 Ludor nimia cupidine. Ovid. 2. de Pont. 8. 71.
 Succenſa. Ovid. 8. Met. 100.
 Tactus cupidine laudis. Ovid. 4. Trift. 5. 11.
 Cupido, pro Cupiditate, ſemper maſculino genere profertur. [Immo non ſemper niſi ab Hor. H. St.] Hor. 2. Carm. 16. 15.
 Nec leves ſermos timor aut cupido
 Sordidus auferit. Cupido pro Avaritia dictus, ait
 Acron: qui ſubſcribit & Porphyrio. Idem 1. Serm. 1. 61.
 At bona pars hominum decepta cupidine falſo. Notandum Cupidinem genere maſculino pro Cupiditate nove poni. Acron. Verum omnibus his locis Cupido dei nomen eſt. Cupido enim omnium rerum amoris & cupiditatis auctor eſt $\epsilon\pi\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \mu\epsilon\tau\alpha\theta\epsilon\omicron\varsigma$. Lambinus.
 Auri cæcus cupido. Senec. Hippol. 4.
 In imitationem Horatii. H. St.
 Eradere elementa pravi cupidinis. Hor. 3. Carm. 24. 51.
 — ſcelerum ſi bene pœnitet,
 Eradenda cupidinis
 Pravi ſunt elementa, &c.

CUPIDITAS, ætis. f. [$\epsilon\mu\pi\upsilon\mu\epsilon\iota\alpha$]
 Cupiditas & Cupido diverſa ſunt. Nam Cupiditas levior eſt. Lucil. lib. 23.
 Cupiditas ex homine, cupido ex ſuſu nunquam tollitur: quod cupiditas pars quedam ſit temperator deſuſu ex cupidine. Non. 5. 8.
 Homines cæcos reddidit cupiditas & avaritia. Cic. pro Roſc. Amer. 100.
 Studia cupiditateſque honorum, atque ambitio. Cic. 4. Verr. 132.
 Lucis cupiditas. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Sicis cupiditatis. Cic. in Parad. 1. Neque enim unquam expletur nec fatiatur cupiditatis ſitis.
 Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas. Cic. 1. de Invent. 2.
 Hiantes cupiditates amicorum in magna fortuna. Tacit. 1. Hist. 12.
 Inceſta cupiditas. Firmic. lib. 4. cap. 1.
 Indomite animi. In INDOMITUS.
 Infatiabilis. In INSA TIABILIS.
 Invida. Firmic. lib. 5. cap. 2.
 Lubrica & præceps cupiditas dominandi. Cic. 5. Philip. 50.
 Profunda conſidendi omnia cupiditate, novum ſtatum, novam Rempublicam querebant. Patere. lib. 2. 125. pr.
 Abjicere cupiditatem. Cic. 4. Fam. 7.
 Attuare cupiditatibus. Firmic. lib. 3. cap. 8.
 Atticere cupiditate. Cic. 5. Fam.
 Ardere cupiditate. In ARDRO.
 Capere cupiditatem aliquam. Cic. in Piſon. 57.
 Coercere omnes cupiditates. Cic. 1. de Orat. 194.
 Comprimere incenſam alicujus cupiditatem. In COMPRESSO.
 Erigere cupiditatem. Cic. 4. ad Heren. 2.
 Explere. Cic. 1. de Invent. 2.
 Flagrare & ardere cupiditate alicujus rei. Cic. in Piſon. 59. Fertur ille vir, mihi crede, gloria: flagrat, ardet cupiditate juſti & magni triumphii.
 Frangere. Cic. 1. de Orat. 86.
 Habere cupiditatem contra ſalutem alicujus. Cic. 8. Fam. 16.
 Imminuta cupiditas atque debilitata. V. IMMINUO.
 Imperare cupiditatibus. In IMPRO.
 Incendere cupiditatem & arrogantiam alicujus. In INCENDO.
 Incenſus cupiditate. Cic. 3. Off. 59.
 Incitare cupiditatem. Cic. in Brut. 317.
 Inſtammari cupiditate aliquid auferendi. In INFLAMMO.
 Injicere cupiditatem hominibus. In INJICIO.
 Invadit cupiditas plerofque. In INVADO.
 Judicare ſine amore & ſine cupiditate, & ruruſ ſine odio & ſine invidia. Cic. pro Marcel. 10.
 Perfringere cupiditate omnia. In PERFRINGO.
 Provecſas eo Romanorum cupiditates, &c. Tacit. 14. Ann. 35.
 Reſutare cupiditatem. Cic. 1. Fam. 9.
 Regere cupiditatem, conſilii gubernatione. In CONSILIUM.
 Revertit cupiditas cibi. Celf. lib. 8. cap. 4.
 Satiare effrenatas animi ſui cupiditates. Firmic. lib. 1. cap. 3.
 Seductus juvenili cupiditate gloriæ ſecit. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Sulfragari cupiditati. Cic. Brut. 10.
 Sum. Eſt cupiditati & miraculo. Vide MIRACULUM. H. St.
 Tenet cupiditas aliquem. Cic. 7. Att. 2.
 Tenere cupiditatem, pro Cohibere. Cic. 5. Verr. 3. Niſi facile cupiditates noſtras teneremus, &c.
 Cupiditas, pro Cupiditate pecunie. apud Suet. in Domiciano cap. 10. & alibi. Alicubi tamen hic genitivus ab eo additur. In Veſp. cap. 16. Pe-

cuniz cupiditas & Cupidiſſimus. V. ſupra. Sic & quom dicitur Abſtinentia, videtur ſubaudiri Pecunia. H. St.
 Cupiditas, pro Turpi amore. Sueton. in Calig. cap. 24. Reliquas forores nec cupiditate tanta, nec dignatione dilexit. Dixerat Caligulam cum omnibus fororibus ſuis conſuetudinem ſtupri feciſſe, impatientius tamen Drufillam amaſſe quam reliquas.
 Cupiditas, pro Nimio partium ſtudio. Cic. pro Fonteio 13. Quorum virtuti, generi, rebus, fidem & auctoritatem in teſtimonio, cupiditatis atque inimicitiarum ſuſpicio derogavit. [Quod quidem teſtimonium dixerat.]
 CUPEDO, inis. In CUPEDO.
 CUPRA, æ. f. Piceni civitas elt, non procul ab Aſculo, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 13.
 CUPRESSUS, i. vel ūs. f. [$\kappa\upsilon\mu\pi\epsilon\sigma\omicron\varsigma$] Arbor conifera: quæ alias Cupreſſus dicitur. Duo genera earum: meta, in ſaſtigiū convoluta, quæ & femina appellatur. Mas ſpargit extra ſe ramos, deputaturque, & accipit vitem. Uraque autem immittitur in perticas, aſſerſe amputatione ramorum, qui decimo tertio anno denariis ſingulis veneunt: quæſuoſiſſima in factus radice ſilva. Vulgoque dotem filiarum antiqui plantaria appellabant. Hæc Plin. 16. cap. 33. Virg. 1. Georg. 20.
 Et teneram ab radice ferens, Silvane, cupreſſum. Columel. lib. 4. cap. 26. Idque maxime probatur ex junipero, & lauru, & cupreſſu.
 Acuta cupreſſus. Ovid. 3. Met. 155.
 Atra. Virg. 3. Æn. 64. i. e. Nigra, funeſta. Nam inferis conſecrata eſt, quia cæſa nunquam revireſcit.
 Feralis. Ovid. 3. Trift. 13. 21.
 Funebres. Hor. Epod. 5. 18.
 Illæſa bruma cupreſſus. Stat. 6. Theb. 99.
 Tectura tumulos cupreſſus. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 108.
 Tenera. Virg. 1. Georg. 20.
 Cupreſſum ſimulare. Hor. de Arte Poet. 19.
 — forteſſe cupreſſum

Scis ſimulare, quid hoc? &c. Turneb. hic ſignificari putat Malum & rudem pictorem, qui tabulam pingere non poſſit, ſed tantum parerga, quæ rudimenta erant artem pingendi diſcentibus & ornamenta tabularum, delineare. Eis perſimiles ſunt, qui magnum carmen condere inſtituunt, quum tamen deſcriptiones tantum amœnas ſuavium & memorum, poetices iniſia & progymnaſmata explicare poſſint, quas idcirco non ſuo loco adhibent, & poema fucant & aduleſcentem intempeſtivis ornamentis. Tale illud eſt Perſianum, 1. Sat. 71.
 Ecce modo heroes ſenſus afferre videmus
 Nugari ſolitus Græce, nec poſſere lucum
 Artiſices, nec ras ſaturum laudare, &c. Interpretetur vulgo aliter. Cupreſſum, maſculino genere uſurpat Ennius apud Nonium 3. 34. hiſ verbis, Capitibus nutantes pinos, rectoſque cupreſſos. [AnCapitibus] antique? Cupreſſi mortuorum domibus ponebantur ideo, quia hujus generis arboris ramus exciſus non reſciſcit: ſicut ex mortuo nihil jam eſt ſperandum. Quam ob cauſam in tutela Ditis patris eſſe putabatur. Hæc Feſtus. Plin. lib. 16. cap. 33. Diti ſacra, & ideo funebri ſigno ad domos poſita. V. Torrent. ad Hor. 2. Carm. 14. 23.
 CUPRESSINUS, a, um. [$\kappa\upsilon\mu\pi\epsilon\sigma\omicron\varsigma$] Adj. Ex cupreſſo. Plin. lib. 23. cap. 4. Cupreſſinum oleum eoſdem effectus habet quos myrteum. Frondes cupreſſinæ. Columel. lib. 2. cap. 2.
 CUPRESSUS, a, um. Adj. Idem. Liv. 27. 37. Poſt eas duo ſigna cupreſſæ Junonis reginæ portabantur. Folitura cupreſſæ. Vitruv. 2. 9.
 CUPRESSETUM, i. n. [$\kappa\upsilon\mu\pi\epsilon\sigma\omicron\varsigma$] Locus ubi ſeruntur cupreſſi. Cic. 1. de Legib. 15. Viſne igitur ut ille Crete cum Clinia & cum Lacedæmonio Megillo æſtivo, quemadmodum deſcribit, die, in cupreſſetis Gnoſiorum, & ſpatis ſilveritibus crebro inſiſtens, &c. Et Cato cap. 151. Quo pacto cupreſſeta ſeri oporteat.
 CUPRESSIFER, a, um. [$\kappa\upsilon\mu\pi\epsilon\sigma\omicron\varsigma$] Adj. ut, Mons cupreſſifer, qui cupreſſis abundat. Ovid. 9. Epith. 87.
 Ut Tegeæus aper cupreſſifero Erymantho
 Incubat, & vaſto, &c.
 Cyllenes cupreſſifera. Idem 5. Faſt. 87.
 CUPRUM, i. n. [$\kappa\upsilon\pi\upsilon\mu$] Genus quoddam æris. de quo nullum exemplum reperi apud idoneos auctores: exitimo autem illud eſſe quod Plinio Cyprium aſ dicitur. vide ſuo loco. v enim ut plurimum in v vertitur. V. Spartian. Caracall. cap. 9. & Cællar. Cur. poſter. p. 206.
 CUPREUS, a, um. Adj. [$\kappa\upsilon\pi\upsilon\mu$] ut, Cupreum vaſ. Plin. lib. 23. cap. 3. Coquitur in cupreo vaſe ad craſſitudinem mellis. Forteſſe legendum, Cyprio vaſe. Et ita legit Harduin.

C U R

CVR. VIA. Curator viarum.
 CURA, [$\kappa\upsilon\upsilon\alpha$] Adv. interrogandi. Scribitur a nonnullis per q a Quare deducentibus, per ſyncopen atque apocopen a & litteris detractis. Ter. And. 5. 3. 15.
 Sed quid ego? cur me excrucio? cur me macero? Plaut. Mil. 2. 5. 17. Nihil moror aquam. PR. quur?
 Cur igitur. Ter. And. 1. 1. 21. Cur ſimulas igitur?
 Cauſa cur. Cic. pro Cœl. 68. An vobis aliam cauſam eſſe ullam putatis, cur in tantis præmiis eloquentiæ, &c.
 Quid eſt cur? Cicero pro Cluent. 147. Quid eſt, Q. Naſo, cur tu in iſto loco ſedeas? Al. In hoc ſexto loco.
 Quæ cauſa eſt cur hoc velit? Cic. pro Cluent. 169. Quæ cauſa Avito fuerit, cur interherere Oppianicum vellet?
 Cur non? quia. Plaut. Pſeud. 1. 5. 76.
 Cur hæc tibi irata eſt, cur ego id curem? Plaut. Pœn. 1. 2. 140.
 Cur, ſine interrogatione. Cic. pro Roſc. Amer. 146. Quod ſi tibi nulla cauſa eſt, cur hunc miſerum tanta calamitate affici velis, &c. Adde Cic. 12. Att. 29. & 6. Fam. 8. & alibi.
 Cur, pro Propterea quod. Hor. 1. Epith. 8. 9.
 — irateſcar amicis
 Cur me ſuneſto propterea curet vetereno.
 Idem quod ut ſignificare videtur apud Liv. 5. 46. Negat ſe commiſſurum, cur ſibi aut decorum aut hominum quiliquam imperium finire potuiſſet, &c.
 CURA, æ. f. [$\kappa\upsilon\upsilon\alpha$] Vehemens & anxia animi ſollicitudo; dicta (ut ait Feſtus) quod Cor edat, vel

quod irat. Ter. Phorm. 2. 1. 26. Cura & sumptu absuntur. Ennius apud Cicronem de Senect. pr.

— curamve levatio
 Quæ nunc te coquit, & versat sub pectore fixa.
 Animi cura & cogitatio. Cic. 1. Off. 19.
 Cura & diligentia. Cic. 3. de Orat. 182. Neque vero hæc tam acram curam diligentiamque desiderant.
 Cura & dolor. Cic. 15. Fam. 21. Quæ tua sollicitudo de me in armis, quæ læticia in reditu, quæ cura, quæ dolor, quam ad te curæ & dolores mei perferrentur, &c.
 Studium & cura. Cic. 16. Fam. 1. Studium tuum curaque de salute mea nulla me nova voluptate affectit.
 Cura mei, tui, sui. Sen. Hippol. 4. 17.
 Potior alicui cura suorum. Valer. 4. Argon. 127.
 Fictus curarum. Virg. 8. Æn. 19.
 Amara curarum eluere cithicæ vinum. Hor. 4. Carm. 12. 20.
 Corporis curæ aliquid dare. Quintil. lib. 1. cap. ult.
 Domitor curarum fomnos. Senec. Agam. 1. 4.
 Felix curarum. Stat. 4. Silv. 4. 46.
 Fomenta. Hor. 1. Epist. 3. 26.
 Fons. Lucret. lib. 3. 82.
 Frigus. Ovid. 3. de Pont. 9. 25.
 Interpret & conscia. Virg. 4. Æn. 608.
 Levamen omnis curæ casusque. Virg. 3. Æn. 709.
 Moles. Tacit. 12. Ann. 66.
 Nox curarum nutrix. Ovid. 8. Met. 81.
 Nominis futuri cura. Ovid. 5. Trist. 7. 37.
 Pretium curæ. In PRETIUM.
 Requies. Tibul. lib. 4. 13. 11.
 Semina. Propert. lib. 3. 7. 4.
 Socius. Stat. 3. Silv. 3. 161.
 Tristitia cura. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Undæ. Catul. Argon. 62. 62.
 Minus cum cura. In MENDR.
 Acrior illius cura domat. Virg. 3. Georg. 339.
 Equalis cura. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Anaris curis corpus vitiatum. Ovid. 1. de Pont. 10. 3.
 Ambiguz. Virg. 8. Æn. 581.
 Anceps. In ANCEPS.
 Antiquior cavendi, quam actum inferendi cura est. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Antiquissima. Cic. 10. Att. 8.
 Anxia. In ANXIUS.
 Anxifera curæ. Cic. 1. de Divin. 22. ex 2. de Consulatu suo.
 Argentaria. In ARGENTUM.
 Assidua alicujus infidens cura. In INSIDER.
 Atræ curæ. Hor. 3. Carm. 14. 40.
 Brevis. Hor. 2. Epist. 1. 216.
 Damnosæ. Ovid. de Rem. Amor. 69.
 Defes. Claud. de Laude Seren. 226.
 Difficilis cura rerum alienarum. Cic. 1. Off. 30.
 Diurnæ. Ovid. 8. Met. 83.
 Dulces. Stat. 2. Silv. 1. 71.
 Dura. Tibul. lib. 3. 6. 7.
 Exigua. Claud. in sec. Conf. Stil. 238.
 Fortior. Claud. in sext. Conf. Hon. 233.
 Frigida thori. Stat. 5. Theb. 71.
 Funestæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 277.
 Gratissima. Cic. 4. Att. 4.
 Gravior cura timetur proxima tempesta. Juven. 13. Sat. 227.
 Gravem curam suscipere, vehementerque de alio sollicitum esse. Cic. 12. Fam. 12.
 Humiles & fordida curæ. Plin. lib. 1. Epist. 3. ad Caninum.
 Impensior. Ovid. 2. Met. 405.
 Implacida. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 110.
 Inanes. ut, Ævum consumere in inanibus curis. Lucret. lib. 5. 117.
 Infandæ. Stat. 5. Theb. 450.
 Infelix. Ovid. 2. Trist. 1.
 Ingentes. Virg. 5. Æn. 701.
 Innumera. Plin. lib. 18. cap. 26.
 Insignis. Claud.
 In omnes longe veniunt examine curæ. Claud. 1. in Ruff. 38.
 Intentissima. In INTENDO.
 Invidia. Hor. 1. Epist. 10. 18. i. e. Invidens hominum quieti.
 Leves. Hor. 1. Carm. 14. 18.
 Levior. Virg. 3. Georg. 305.
 Magna cura, pro Cum magna cura, vel Magna cura adhibita. Sueton. in Galba cap. 7. Ordinavitque (provinciam) magna feveritatis ac justitiae cura. Sed in quibusdam edit. male est Magnæ, non Magna. Sic enim & alibi loquitur. H. St.
 Maximæ & gravissimæ. Cic. de Clar. Orat. 9.
 Maxima tua cura ipse tibi. Virg. 4. Georg. 354. h. e. (teste Servio) Quem plurimum diligis.
 Mediocris. Hor. 2. Serm. 4. 94.
 Memor. Ovid. 4. ex Pont. 2. 7.
 Molestæ. Ovid. 2. Amor. 2. 8.
 Morales. Sil. 1. 85.
 Nimia cura. Juven. 10. Sat. 12.
 Novæ. Ovid. 16. Epist. 134.
 Omni cura exercere vires. Virg. 3. Georg. 229.
 Omni cogitatione curaque in aliquam rem incumbere. Cic. 10. Fam. 1.
 Optimæ sunt curæ de salute Reipub. Cic. de Somn. Scip. 21.
 Publica. Hor. 2. Carm. 8. 8.
 Recens. Ovid. 3. Amor. 19. 31.
 Resides curasolvere. Valer. 8. Argon. 210.
 Sagaces. Hor. 4. Carm. 4. 75.
 Secretæ. Sen. Agam. 7.
 Sedatis requirunt pectora curis. Stat. 12. Theb. 514.
 Sequaces. Lucret. lib. 2. 46.
 Solertes. Manil. lib. 2. cap. 6.
 Sollicitæ. Senec. OEdip. 13.
 Spinosa. Catul. in Argon. 62. 72

Tanta cura infans dignus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Trites. Virg. 4. Georg. 531.
 Vigilantes. Claud. 1. in Eutrop. 364.
 Vigiles incumbunt. Valer. 3. Argon. 447.
 Vigili perpexerat omnia cura. Ovid. 15. Met. 65.
 Virilis. ut, Animum, curamque virilem gerere. Virg. 9. Æn. 311.
 Vitiosa. Hor. 2. Carm. 16. 21.
 Volantes circa tecta. Hor. 2. Carm. 16. 12. Poetica fictio.
 Abducere curas alicui. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 19.
 Abducere a cura. Cic. 3. Q. frat. 5.
 Abigere curas. Hor. 1. Epist. 15. 19.
 Abjicere. Cic. 9. Fam. 24. Sed cave si me amas, existimes me, quod jocofus scribam, abjecisse curam Reipublicæ.
 Abnuere. In ABNUO.
 Abrumpit fomnos cura salubres. Virg. 3. Georg. 530.
 Abfisteret cura. Sil. lib. 13. 512.
 Abstumi. In ABSUMO.
 Accendere curas. In ACCENDO.
 Accommodare curam alicui rei. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Accumulare. Ovid. 15. Epist. 70.
 Accumulat curas filia parva meas.
 Acuere corda curis. Virg. 1. Georg. 123.
 Addere curam mortalibus. Lucan. lib. 2. 5.
 Adhibere curam in aliqua re. Cic. 2. Fam. 6.
 Adjicere aliquid curæ. Quintil. lib. 1. cap. 9.
 Adimere curas. Ter. Hec. 5. 3. 10.
 Quot commodas res attuli? quot autem ademi curas?
 Admovere curam. Plin. 2. Epist. 5.
 Adorare curam priscorum in inveniend. Plin. lib. 27. cap. 1. pr. Prefcit profecto, apud me certe, tractatu ipso admiratio antiquitatis: quantoque major copia herbarum dicenda restat, tanto magis adorare priscorum in inveniend curam, in tradendo benigne tam subit.
 Afferre. Cic. 7. Att. 5. pr. In valetudine tua moveor: & Piliam in idem genus morbi delapsam, curam tibi afferre majorem sentio.
 Afficere cura & sollicitudine alicquem. Ter. Phorm. 2. 4. 1.
 Quanta me cura & sollicitudine afficit
 Gnatus, qui me & se hifce impedivit nuptiis.
 Afficere cura. Plin. 2. Epist. 9.
 Agitare curas. Sen. Herc. fur. 16.
 Agere curam alicujus. Ovid. 12. Epist. 302.
 Angere. ut, Quæ me angebat de Repub. cura, confedit. Cic. de Clar. Orat. 10.
 Affervere intentiore cura. In INTENDO.
 Attingere. ut, De aliquo tuendo & alicuius conciliando, cura attingit alicquem. Cic. Cafari Juniori, 9. Att. 11.
 Avertere subitam. Lucret. lib. 2. 363.
 Avertere dictis curas. Virg. 4. Æn. 394.
 Capessere curas. In CAPESSE.
 Carere. Hor. de Arte Poet. 261.
 Circumspicere solerti cura omnia. Manil. lib. 2. cap. 6.
 Cogitare. In COGITO.
 Committere auribus suas curas. Senec. Hippol. 5. 4.
 Complecti. Cic. 3. Fam.
 Componere curas. Virg. 4. Æn. 341.
 Concipere. In CONCIPIO.
 Confectus curis. Virg. 6. Æn. 520.
 Conferre curas in rem aliquam. In CONFERO.
 Conferre curas omnes cogitationisque in Remp. Cic. 2. Off. 2.
 Conferre se ad curam. Cic. Att.
 Conferre curam ad aliquid. Cic. 4. Fam. 3.
 Confici cura & curis. In CONFICIO.
 Configere curas in Reipub. salute. In CONFIGO.
 Conjungere curam de re aliqua cum aliquo. Cic. de Amicit. 15.
 Conjuncta alicui. In CONJUNGO.
 Confedit cura. V. paulo ante, Angere.
 Consumere in re una. Hor. 2. Serm. 4. 48.
 Conjuncta cura de re aliqua alicui cum altero. Cic. de Amicit. 15.
 Decedit cura patribus. In DECEDO.
 Deficere curam alicui. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Defungi cura. Liv. 5.
 Delegare curam alicujus rei alicui. Quintil. lib. 4. in Procem.
 Demere. Virg. 3. Æn. 153.
 Demovere alicquem cura rerum. Tacit. 13. Ann. 14.
 Deponere tristes animo. Virg. 4. Georg. 531.
 Deponere curam pro aliquo. Virg. 12. Æn. 531.
 Deprendere alicujus. Ovid. 2. Met. 94.
 Derivare partem curæ & cogitationis suæ in alium locum. Cic. 12. Philipp. 22.
 Destituere curam morum. Quintil. in procem. lib. 1.
 Desiderare curam alicujus in re aliqua. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Diducere animum in curas. Virg. 5. Æn. 720.
 Differe curas. Juven. 11. Sat. 181.
 Sed nunc dilatis avertet negotia curis.
 Dimittere. Ovid. 1. Met. 209.
 Dabant curas & actiones honestas nobis aliz rationes. Cic. 9. Fam. 8.
 Dat nec membris cura quietem. Virg. 10. Æn. 217.
 Dare alicui millia curarum. Propert. 1. 5. 10.
 Depellit cura fomnos. Hor. 1. Epist. 10. 18.
 Distringat innumera rusticos cura. Plin. lib. 18. cap. 26.
 Emotæ curæ. Virg. 6. Æn. 382.
 Eripere curam. Cæll. lib. 6. cap. 5.
 Esse in cura. Cic. 6. Fam.
 Esse cura. Cic. 8. Fam. 5. Qua tu cura sis, quod ad pacem attinet, &c. i. e. Qua in cura.
 Cura est quid sit negotii. Plaut. Merc. 1. 1. 11.
 De Tirone mihi curæ est. Cic. 12. Att. 49.
 Cura est ut. Ter. Hec. 4. 2. 20.
 — hæc mihi nunc cura est maxima, ut ne cui mea Longinquitas atatis obftet, mortemve exoptet meam.

Curæ mihi est. Ter. Adelph. 5. 6. 6. Nam is mihi est profecto servus spectatus satis, cui dominus cura est.

Vitam & dignitatem alicujus alteri cura esse. Cic. 10. Att. 8.

Esse & fore curæ alicui ut. Cic. 3. Philipp. 19.

Curæ est quorundam eventurum hoc fiet. Ter. Hec. 1. 2. 118.

Sine cura esse. Cic. 3. Q. frat. 20.

Evolvère curas. Stat. 1. Silv. 1. 41.

Excubare curam apud aliquem. Cic. 10. Fam. 8.

Exerceri curis. Virg. 5. Æn. 779.

Exercere curas. Sil. lib. 11. 374.

Exercere vitam curis. Lucret. lib. 5. 1422.

Eximere. Hor. 3. Carm. 14. 14.

Exonerare graves curas. Senec. Hippol. 4.

Exolvère aliquem curis. Virg. 4. Æn. 652.

Expellere pectore. Lucan. lib. 3. 52.

Extendere curas in annum venientem, est (ut ait Servius) quasi In tempore alieno præmeditari futurum laborem. Virg. 2. Georg. 405.

Exuere se mortalibus curis. Sil. lib. 1. 85.

Facere curam ne aliquid fiat, &c. Tacit. 3. Ann. 52.

Fallere curam somno. Hor. 2. Sermon. 7. 114.

Fatigare aliquem novis curis. Quintil. in proem. lib. 6.

Fatigare curas. Stat. 5. Silv. 1. 9.

Figere curam, vel Desigere. Cic. 2. Fam. 6.

Fluctuat æstu curarum. Virg. 8. Æn. 608. Sic

Fluctuare undis. Catul. Argon. 62. 62.

Gerere curam pro aliquo. Virg. 12. Æn. 48.

Gerere rem aliquam cum cura. V. CUM.

Habere curam rem aliquam. Cic. 8. Fam. 8.

Habere sermonem curæ. Quintil. in proem. lib. 1.

Habere curam docendi liberos. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Hebetatur cura vino. Plin. lib. 23. cap. 1.

Jactare curas pectore. In JACTO.

Impendere curam. Ovid. 3. de Arte Am. 297. & Virg. 3. Georg. 124. — omnes Impendunt curas, denso distendere pingui Quem legere duces &c.

Impendat acrem quam maxime curam spei futuri oratoris pater. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Impendit cura pectori. In IMPENDEO.

Impertiri in maximis curis aliquid temporis. Cic. Cæsari jun. 9. Att. 11.

Imponere finem curis. Virg. 4. Æn. 619.

Incessit cura. V. INCESSO, in INCRUDO.

Incumbere in curam. V. INCUMBO.

Infixa cura animo. Cic. ad Quir. post red. extr. Atque hæc cura, Quirites, erit infixa animo meo sempiterna, ut &c.

Ingemunt curæ, Redeunt. Virg. 4. Æn. 531.

Injicere curas. Ter. Adel. 4. 5. 76.

Itaque adeo magnam mihi injicit sua commoditate curam.

Inniti curæ, tutelæque unius. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Infidens. V. INSIDEO.

Infiltrare curæ rerum. V. INSISTO.

Inlumere curam ad, &c. V. INSUMO.

Intendere curas. Ovid. 3. de Pont. 9. 29.

Intentus ad curas. Tacit. 4. Hist. 2.

Intermittere curam rerum. Tacit. 4. Ann. 13.

Invigilat mens curis. Sil. lib. 10. 331.

Invigilat quieti cura. Stat. 8. Theb. 623.

Juvare cura & prudentia sua aliquem. Cic. 9. Att. 18.

Laxare curas somno. Virg. 9. Æn. 225.

Laxare animos & curam ab aliqua contentione. Cic. 3. de Orat. 228.

Levare curas somno. Virg. 4. Æn. 528.

Levare aliquam curam, & magna solatia dare. Cic. de Claris Orat. 11.

Levare curam & angorem animi, sermone & consilio. Cic. 1. Att. 15.

Liberare magna cura & sollicitudine aliquos. Cic. Dolabellæ, in Epist. 15. Att. 14.

Loquuntur leves curæ. Senec. Hippol. 5. 4.

Mandare curas alicui. In MANDO.

Mitte hanc de pectore curam. Virg. 6. Æn. 85.

Mutare curas pectore. Virg. 5. Æn. 701.

Nascuntur curæ plurimæ mensuæ esse somno. Cic. 2. de Divin. 150.

Obstat cura ducis. Claud. in fest. Conf. Hon. 233.

Onerabat parentium curas ordo Mutinensis. Tacit. 2. Hist. 34.

Partiri curas cum aliquo. Virg. 11. Æn. 822.

Pellere mortales curas. Valer. 1. Argon. 837.

Pellere curas vino. Hor. 1. Carm. 7. 31.

Perfundi cura. In PERFUNGO.

Ponere omnem curam in re aliqua. Cic. 1. de Divin. 93.

Pondere graves curas, Seponere. Sil. 8. 215.

Populatur artus cura. i. e. Amor. Senec. Hippol. 4.

Præstare curam alicui. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Præstare curam in deposito. Celf. in l. Quod Nerva. D. Deposit. 1.

Premere curam sub corde. Virg. 4. Æn. 312.

Pulsis & pectore curis. Sil. 13. 263.

Recipere. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Recusat sub noctem. Virg. 1. Æn. 666.

Redeunt in pectora. Stat. 8. Theb. 606.

Refectus curis. Hor. 2. Epist. 2. 136.

Recipere cuncta curarum ad aliquem. h. e. Cunctas curas. Tacit. 3. Ann. 35.

Relaxare anxillas curas requiete. Cic. 1. de Divin. 22. Ex quodam antiquo poeta.

Relinquere fomenta curarum. Hor. 1. Epist. 3. 26.

Relinquere curam morum. Quintil. in proem. lib. 1.

Remittere. Stat. 4. Silv. 6. 1.

Remittere curam successu. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Remordet te cura. Virg. 1. Æn. 665.

Removens laporem. Ovid. 6. Met. 293.

Resolvere curas. Virg. 1. Georg. 302.

Respondere curis alicui. i. e. Tantumdem curare, aut eum amare. Virg. 6. Æn. 474.

Respuere. Claud. 8. Paneg. 160.

Secludere. Virg. 1. Æn. 566.

Semota mens cura metuque. Lucret. lib. 2. 19.

Seponere curas graves. Ovid. 3. Met. 319.

Serere curas in pectore. Catul. in Argon. 62. 72.

Serpit cura altius. Plin. lib. 14. cap. 11.

Solari curas. Virg. 9. Æn. 290.

Sollicitat cura. Senec. Hippol. v. 38.

Namque anxiam me cura sollicitat tui.

Solvere curis aliquem. Senec. Hippol. 2.

Solvi a cura & liberari. Cic. pro Domo 104.

Solvit fomnus curas. Ovid. 10. Met. 368.

Solutæ curæ. Catul. 29. 7.

Stupent curæ. Senec. Hippol. 5.

Subit cura. Senec. Hippol. v. 373.

— nulla jam Cereis fubit

Cura, aut salutes. i. e. Neque de cibo, neque de vita cura est.

Suscipere acreis curas. Lucret. lib. 3. 462.

Suscipere curam. Cic. 7. Att. 1.

Sustinere maximam curam belli. Cic. 6. Att. 5.

Tangere curas. Virg. 4. Æn. 551. — tales nec tangere curas.

Traducere curam in. Virg. 3. Georg. 157.

Post partum, in vitulos cura traducitur omnis.

Traducere a cura. Cic. 1. Fam. 1.

Vacuis curis negotiisque necessariis. Cic. 1. Off. 13.

Venire in curas, partemque laborum. Lucan. lib. 2. 347.

Non me lætorum fociam, rebusque secundis Accipis, in curas venio, partemque laborum.

Venerari curam antiquorum. Plin. lib. 27. cap. 2. Sed antiquorum curam diligentiamque quis possit satis venerari?

Versari in aliqua cogitatione curaque. Cic. 2. de Orat. 186.

Versari curam in aliquo. Cic. Omnis cura mea solet in hoc versari semper, &c.

Vocant diversæ curæ animum. Virg. 12. Æn. 487.

Vocari in partem curarum ab aliquo. Tacit. 1. Ann. 15.

Volvere curarum tristes in pectore fluctus. Lucret. lib. 6. 33.

Urgeri multis curis. Lucret. lib. 3. 164.

Urgentibus curis. Valer. 8. Argon. 24.

Cura, [ἐπιμελίη] pro Munere quo curator fungitur: vulgo *curatella* dicitur. Ulp. in l. Hæres abfens. §. Si quis tutelam. D. de Judiciis, Si quis tutelam, vel curam, vel negotia, vel argentariam, vel quid aliud, unde obligatio oritur, certo loco administravit.

Liberari tutela & cura. Ulp. in l. Quam filiofamilias. D. de Legat. 3. Cura, pro Curatione. Cic. 5. Fam.

CURIOSUS, a, um. [κυριος] & [αἰετιος]] A nimia cura: quoties plus diligentia, quam oportebat, impendimus rebus vel nostris, vel alienis. Sed non tam a Cura, Curiosus videtur descendere, quam a Curia: cujus compositum est magis in usu Incuria, id est negligentia; tametsi Curia a Curia dicitur. Hæc Valla lib. 1. Cic. 4. Att. 11. Ut homini curiosus, ita perhibere ad me &c.

Curiosus in bonum & in malum accipitur.

In bonum. Cic. 3. Fam. 1. Ita est homo non modo prudens, verum etiam (quod juvet) curiosus.

Curiosus & negotiis plenus. Cic. 1. de Nat. Deor. 54.

Medicina curiosus. Plin. lib. 25. cap. 2. Is ergo in reliqua ingenii magnitudine, medicina peculiariter curiosus, ab hominibus subjectis, &c.

In re aliqua curiosus. Cic. 5. Att. 14.

In exquirendo jure augurum curiosus. Cic. pro Domo 33.

Belle curiosus. Cic. 6. Att. 1.

Felicitas curiosa. Petron. Sat. cap. 118. Et Horatii curiosa felicitas.

Oculus curiosus. Apul. Milef. lib. 11.

Pictor curiosus. Petron. Sat. cap. 29.

In malum. Cic. 5. de Fin. 36. Atqui Cicero, inquit, ista studia, si ad imitandos summos viros spectant, ingeniosorum sunt: in tantummodo ad indicia veteris memoriæ cognoscenda, curiosorum. Ter. Eun. 3. 5. 5.

Sed neminem curiosum intervenire nunc mihi,

Qui me sequatur, quoquo eam rogando, obtundat, enecat?

Curiosus & molestus. Cic. 2. de Fin. 29. Reperiam multos, vel innumerales potius, non tam curiosos, nec tam molestos, quam vos estis, quibus quicquid velim facile persuadeam.

Curiosa interpolatione tenuata charta. Plin. lib. 13. cap. 12.

In aliena Republica curiosum minime esse, officium est peregrini. Cic. 1. Off. 125.

Satisfit difficilissimus curiosus. Cic. 1. de Fin. 4.

Curiosus differt a Diligenti. Quintil. lib. 8. cap. 3. Est etiam quæ αἰετιος vocatur, supervacua (ut sic dixerim) operositas, ut a diligenti curiosus, & a religione superfluitio distat.

Curiosus, pro Delatore. Sueton. in Aug. cap. 27. Pinarium equitem Roman. quum concionante re, admittit turba paganorum, apud milites subscribere quædam animadvertisset, curiosum ac speculatorem ratus, curam confodi imperavit.

Curiosus agnus, Macilentus, quasi cura confectus. Plaut. Aulul. 3. 6. 26. Sed alii legunt Curionem.

Curiosus, Olim in erat qui cursoribus præerat: vulgo *magistrum postarum* dicimus. Earum item rerum, quæ ad cursum, pro Imperatoris, republicæ, aut aliorum, quibus id Imperator concesserat, negotiis agentibus destinata & parata erant, curam gerebat. Ejus muneris titulus est, de Curiosis & itationariis, lib. 12. Codicis.

Compar. Phædr. Fab. 4. 1. Quidam curiosior.

Superl. Capitol. in M. Antonio Phil. cap. 20. Erat enim famæ suæ curiosissimus, &c. H. St. Desiderabat in ed. Lugd.

CURIOSUS, Adv. [αἰετιος] Columel. lib. 3. Sin autem ipsam vitem cetera voles, juxta radicem, ita ne ipsam lædas, curioso fodito.

Facere curioso alicui. Plin. lib. 18. cap. 3.

Loqui curioso. Quintil. lib. 8. cap. 1. non procul a fine, Quos curioso potius loqui dixeris, quam Latine.

Compar. ut, Conquirere curiosus alicui. Cic. de Clar. Orat. 133.

Superl. Columel. 11. 2. Victaria diligenter facienda, malleolique quam recentissimus curiosissime pangenda.

CURIOSITAS, Ætis. f. [αἰετιος] denomin. Cic. 2. Att. 8. Sum in curiositate αἰετιος, sed tamen facile patior te id ad me. &c.

Curiositas videtur Philologiam, seu *πελολογίαν* significare apud Gell. 2. 18. Sed

18. Sed esse arcanas causas, ad quas paucorum potuit pervenire curiositas.

In malum accipitur apud Tertull. de Præscript. adv. Hæreticos cap. 17. Notata sunt etiam commercia hæreticorum. cum in quibusdam pluribus, circulatoribus cum Alogis, cum Philosophis curiositati deditis. V. etiam Apol. cap. 25.

CURIOSUS, a, um. Adj. dimin. Apul. 10. Met. p. 254. Quam quidem laciniam curiosulus ventus reflat.

CURIA, æ. f. [*ἑστία*, *βυλοδραμα*, *φυρτράκι*] a Cura deducitur. Curia, inquit Festus, Locus est ubi publicas curas gerebant. Pomponius l. 2. D. de origin. jur. Initio civitatis nostræ populus sine certa lege, sine iure certo primum agere instituit, omniaque manu Regis gubernabantur. Postea aucta ad aliquem modum civitate, ipse Romulus traditit populum in triginta partes divisit: quas partes Curias appellavit, propterea quod tunc Reipublicæ curam per sententias earum partium expediebat. Et ita leges quædam & ipse Curias ad populum tulit, tulerunt & sequentes Reges. Hæc ille. Cic. de Senect. 27. Non curia vires meas desiderat, non nostra, non amici, non clientes, non hospites. Idem lib. 3. de Orat. 167. ait Curiam etiam pro Senatu appellari. Sic ad Att. lib. 12. Ep. 21. extr. Quod me in forum vocas, eo vocas, unde etiam bonis meis rebus fugiebam. Quid enim mihi cum foro sine curia? In forum, ad agendas causas, & ad tractanda judicia. Sine curia, Amisso Senatu, quum Senatus nullus sit. Et posuit Forum pro Judiciis, Curiam pro Senatu: quod judicia in foro fierent, senatus in curia haberetur. Figura est, quæ a Grammaticis appellatur Metonymia.

Templum sanctitatis, amplitudinis, mentis, consilii publici, caput Urbis, aram sociorum, portum omnium gentium, sedem ab universo populo concessam uni ordini, Curiam Cic. vocat pro Milone 90. Vindex temeritatis, & moderatrix officii curia. Cic. pro Flacc. 91. Curia consillis æstuat orba suis. Claud. 2. præfat. in Eutrop. 58. In curia inclusus Senatus. Cic. 6. Att. 1. Aspirare in curiam. In ASPERO.

Claustra pauperibus. Ovid. 3. Amor. 8. 55. Inducere ambitionem in curiam. In INDUCCO.

Inire curiam, pro Ingredu. Tacit. 5. Ann. 4. Jubet curia. Cic. pro Domo 77.

Venit in curiam frequens Senatus. Cic. 3. de Orat. 2.

Curia Calabra quæ dicebatur, V. CALABRA. & conf. CALO, are. Hostilia curia. Varr. de L. L. 4. 76. Et ubi Senatus res humanas curabat, ut Curia hostilia, &c.

Pompeiana curia, in qua Pompeii simulacrum erat, & in qua Jul. Cæsar trucidatus est. Cic. 2. de Divin. 23.

Saliorum curia erat in Palatio. Cic. 1. de Juv. 30.

Martis curia. i. e. Areopagus Athenis. Juven. 9. Sat. 101.

Curia, inquit Festus, etiam nominantur, In quibus uniuscujusque partis Populi Romani quid geritur: quales sunt hæc, in qua Romulus populum distribuit, numero triginta: quibus postea additæ sunt quinque: ita ut in sua quisque curia sacra publica faceret, seriasque observaret: istæ curiis linguis nomina Curiarum [An Earum, vel Certarum?] virginum imposita esse dicuntur, quas virgines quondam Romani de Sabinis rapuerunt. Hactenus Festus. Ubi V. Dacer. Plaut. Aulul. 1. 2. 29. Nam noster nostræ qui est magister curiæ, Dividere argenti dixit nummos in viros.

Curia etiam antiquitus dictæ, Ubi Sacerdotes res divinas curabant. Varr. de L. L. 4. 76. Curia duorum generum: Nam & ubi curant sacerdotes res divinas, ut curia veteres, & ubi Senatus humanas &c.

CURIALIS, e. Adj. [*ἑστιακός*] ut, Consortia curialia. l. Curialibus, de Decurionibus lib. 10. C. Curialibus consortiis consulentes, censentes, &c.

Curiales flamines, Curiarum sacerdotes. Festus.

Menstræ curiales, in quibus inmolabatur Junoni, quæ Curis appellata est. Festus.

CURIALIS, is. m. [*φυλῆτις*] Curiales dicebantur, Qui ejusdem erant curiæ. Fest. Cic. 2. Off. 64. Theophrastus scribit quidem Cimonem Athenis etiam in suos curiales Laciada hospitalæ fuisse.

Curialis etiam pro Aulico ponitur. Ammian. 21. 22. Romulus & post eum Sabostius curiales, convicti sine respectu &c. Adde 22. 9. V. Borrich. in Voss. p. 80. & Sciopp. Animadv. ad Voss. p. 10.

Curialis atque aulicus. Pontanus de Serm. 388. H. St.

CURIATUS, a, um. Adj. ut, Curiatæ lex, Quæ curiatis comitiis lata erat. Cic. ad Q. Frat. 3. 2. extr. V. Tacit. 1. Hist. 15. & ibi Acidal. Item Suet. Aug. 65. & Pitisc. in loc.

Comitia curiata, Conventus qui litium causa in curiis fiebant, ut ait Festus. Gell. vero lib. 15. cap. 27. Curiatæ comitia erant, quæ curiatim per lictorem calabantur, id est convocabantur: quorum erant Pontifices arbitri. Cic. 2. de Lege Agr. 27. Nunc quia prima illa comitia tænetis centuriata & tributa, curiatæ tantum auspicioium causa remanserunt.

CURIATIM, Adv. Per singulas curias. Gell. 15. 27. pr. Per lictorem curiatim calari. Sed alii legunt Curiatum.

CURIO, ðnis. m. [*ἑστιακός*] Sacerdos curiæ. Curio Maximus, Cujus auctoritate curiæ, omnesque curiones reguntur, inquit Festus. Liv. 27. 8. Inter majorum rerum curas comites Maximi Curionis, quum in locum M. Æmilii sacerdos crearetur, vetus excitaverunt certamen, Patriciis negantibus, C. Manilii Attelii, qui unus ex plebe petebat, rationem esse habendam: quia nemo ante eum nisi ex patribus id sacerdotium habuisset.

Curiones quoque dicti sunt Præcones. Treb. Poll. in Gallien. cap. 12. extr. Per curionem dicti jussu, impolitram fecit & passus est. Euseb. lib. 4. Ecl. hist.

Agnus curio, pro Macro. Fest. Plaut. Aulul. 3. 6. 27.

ME. Volo ex te scire qui sit agnus curio?

EU. Qui ossa atque pelvis totus est, ita ut cura macet.

CURIONALIS, is. m. Idem qui Curio. Gruter. Inscript. p. 105. n. 5. DIS. MANIBVS. FELICI. COMELIANO. PVBLICO. CVRIONA. LI. &c.

CURIONATUS, us. m. Curionis dignitas. Fest.

CURIONIVS, a, um. Adj. ut, Curionia sacra, Quæ a curionibus in curiis fiebant. Festus.

CURIONIVM, i. n. dicebatur Æs, quod dabatur curioni ob sacerdotium curionatus. Festus.

CURIO, ðnis. proprium. V. suo loco.

CURIO, [*ἑστιακός*, *ἑστιακός*, *ἑστιακός*, *ἑστιακός*] ðre. Operam dare; Sollicitum esse de re aliqua. Cic. pro Cæc. 54. Quod facinus in alienum hominem illatum severe acciperet, id omnifitit curare in hospite? Agere & curare. Cic. 9. Fam. 24. Sic tibi mihi Parte persuade, me dies & noctes nihil aliud agere, nihil curare, nisi ut mei cives salvi liberique sint.

Curare & attendere. Cic. 4. Fam. 13.

Omnibus rebus cura & provide ne quid ei defuit. Cic. 11. Att. 3. Alicujus causa curare aliquid. Cic. 5. Att. 2.

Hunc tu civem ferro & armis &c. domo & patria cedere curasti. i. e. Effugisti ut domo cederet. Cic. pro Domo 5.

Non curat redire. Cic. 1. Fam. 9. Est vero profandum, qui & summa voluntate cesserit, & egregia animi alacritate abfuerit, neque sane redire curaret, &c.

Curare asservandum, inveniendum, interficiendum. &c. Ter. And. 5. 2. 2. Cura asservandum vincitum. Cæf. 8. Bell. Gall. 23. Cic. 15. Fam. 10. Faciendum cures.

Diligenter curare aliquem. Cic. 13. Att. 21.

Leviter curare aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 51.

Probe curasti. Ter. And. 5. 2. 6.

Omnia apparatus jam sunt intus. s. curasti probe.

Studiosè diligenterque curare aliquid. Cic. 16. Att. 16.

Curo istæc ergo, Per ironiam dictum. Ter. And. 5. 4. 18. Ego istæc moveo aut curo.

Hoc non curo. Martial. lib. 11. 95.

Hoc quoque non curo, quod tu mea carmina carpas, &c.

Curare ut. Ter. Adel. 5. 1. 10. Exemplum omnibus curarem ut esses. Cic. 12. Fam. 28. Cura ut valeas.

Quid tu me curas, quid rerum geram? Ex Plauto Rud. 4. 4. 24.

Ædes curare. Plaut. Mostel. 1. 1. 34.

Ægrotos curare. Plaut. Capt. 1. 2. 87.

Ætatem suam & se curare. Plaut. Pseud. 4. 7. 34. Ter. in Adel. 5. 1. 1. in eandem sententiam dixit, Te curasti mollior.

Alia vel Aliud curare. Plaut. Mil. 2. 1. 71. Faciemus, alia cura. Ter. Phorm. 2. 1. 26. Atqui reperi jam: aliud cura.

Aliena curare. Ter. Heaut. 1. 1. 24.

Amicos curare. Plaut. Stich. 5. 3. 9.

Nunc ibo hinc, & amicos meos curabo huc advenientes.

Boves curare. Plaut. Most. 1. 1. 34.

An ruri queso non funt quos cures boves?

Cinædos curare. i. e. Colere. Martial. 6. 50.

Obscænos postquam cepit curare cinædos.

Conscientiam animi non curat improbus. Cic. 2. de Fin. 54.

Convivia. Virg. 1. Georg. 301.

Corpora. Virg. 8. Æn. 607.

Cutem curare, Indulgere genio. Juven. 2. Sat. 105.

Equos. Virg. 8. Æn. 607.

Fidem suam, Curam habere de fide præstanda. Plaut. Trin. 1. 2. 155.

Genium mero. Hor. 3. Carm. 17. 14.

Histriones curare, aut aliquos alios, sive rem aliquam. Plaut. Amph. prol. 87.

Legiones curare, Præfere leginibus. Tacit. 6. Ann. 30. Gætulicus ea tempestate superioris Germaniæ legiones curabat.

Munus aliquod. Plaut. Truc. 2. 4. 76.

Negotia aliena. Cic. in Topic. 66.

Nihil curare, ut quidam Gramm. putant dici. Nihil curo, ut Maginatio, Flocci pendo, Nauci facio. Ex his Despaut. p. 271. sed fallitur.

Officium suum curare. Plaut. Bacch. 4. 4. 108.

Parentes. Plaut. Stich. 1. 1. 53.

Partem æquam. Ter. Adelph. 1. 2. 50.

Curemus æquam uterque partem, tu alterum, Ego item alterum.

Pecuniam curare alicui. Cic. 2. Q. frat. 4. Redemptori tuo dimidium pecuniæ curavi. Quod vulgo Remittere dicunt.

Pecuniam alicujus nomine nobis curare. Cic. 5. Fam. 20.

Pelliculam. Hor. 2. Serm. 5. 38.

— ire domum, atque Pelliculam curare jubet.

Præcepta curare & mandata alterius. Cic. 4. Att. 7. Mea mandata de domo curabis.

Prandium curare. Plaut. Men. 2. 3. 17.

— prandium ut jussisti, hic Curatum est: ubi libet ire accubitum licet.

Prodigia curare. Liv. 1. 20. Quæque prodigia fulminibus, aliove quo visio missa fulsciperent atque curarentur. i. e. Procurarentur.

Provinciam. Cic. 6. Att. 1. Appius, quum *ἑστιακός* provinciam curavit, sanguinem miserit, &c. Allegoria est, quasi de Ægro loqueretur sic curato.

Sacra per sacerdotis. Cic. pro Corn. Balb. 55. Sacra Cereris, Judices, summa majores nostri religione confici ceremoniæque voluerunt: quæ quomodo essent assumpta de Græcia, & per Græcas sunt semper curata sacerdotis, &c.

Se. Cic. 3. de Orat. 228. Sed jam furgamus, inquit, nosque curemus. Se reficere & curare. Cic. 9. Philipp. 6. Multis illi in urbibus, qua iter faciebat, reficiendi se, & curandi potestas fuit. Subaudi Ex morbo.

Subimia curare. Hor. 1. Epist. 12. 15.

Vitem curare falce. Plin. lib. 17. cap. 22.

Curare, pro Timere. Cic. 9. Fam. 24. Magis illos vereor qui in bello occiderunt, quam hos curo, &c. i. e. Timeo. V. Servium ad Virg. 7. Ecl. 51.

Curare, pro Ulcisci, poni dicit Serv. ad Virg. 2. Æn. 536.

Curare & polire vestimenta. Ulpian. in l. Itaque fullo. D. de Furtis, Itaque fullo, qui curanda poliendaque vestimenta accepit, semper agit.

Curare, absolutum. Ter. And. 1. 1. 144. Sat est, curabo.

Curare aliqua parte, proprium rei militaris verbum. Salust. in Jugurth. cap. 57. pr. Legatis imperat, ubi quisque curaret, deinde signo dato undique simul clamor ingens exoritur.

Curabitur, imperfonale. Ter. And. 2. 3. 28.

— hanc fidem

Sibi me obsecravit, qui se sciret non deserturum, ut darem. d. Curabitur.

Curatur ut vinea vetus semel fossa sit. Plin. lib. 18. cap. 27. Curare, Coquere. Ter. And. 1. 1. 3. Nempe ut curentur recte hac. V. Donat. in loc.

Mederi & curare. Cic. pro Rosc. Amer. 128. Intelligo me ante tempus, Judices, hac scrutari, & propemodum errare: qui quum capiti Sexti Roscii mederi debeam, redoviam curesm. Corpora curari possunt. animorum medicina nulla est. Cic. 3. Tusc. 5. Detractione sanguinis alique. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Herbis. Ovid. Rem. Amor. 113. Infanire omnes stultos dicimus, non tamen omnes curantur elleboro. Sen. 2. de Ben. cap. 35. H. St. Medicaminibus curari. Cic. in Pison. 13. Quod diceret vinolentis te quibusdam medicaminibus solere curari?

Tristis curari. Cic. de Senect. 67. Facilius in morbos incidunt adolescenter, gravior agrotant, tristis curantur. Curare rebus alienis suo vestimento & cibo. Plaut. Truc. 1. 2. 35. Curare rebus publicis. Plaut. Trin. 4. 3. 50.

Sed ego sum infipientior, sed rebus curesm publicis Potius quam id quod proximum est, meo tergo tutelam geram. Labor curandis vitibus. Virg. 2. Georg. 197.

Curari a multis. Coli. Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium, non procul a fine, Regulus enim est locupletis, factiosus, curator a multis, timetur a pluribus. Quid autem sit Regulum curari a multis, ipse Plin. lib. 4. Epist. 2. ad Clementem, his verbis explicat: Convenir ad Regulum mira celebritate. Cuncti delectantur, oderunt, & quasi probent, quasi diligant, cursant, frequentant. Huc facit & illud Martialis, lib. 2. 74. Cinctum togatis polt & ante Saufellum, Quanta reduci Regulus solet turba, &c.

CURATUS, a, um. [επιμεττω] Partic. Cum diligentia & cura factus. Bene curata cute nitidus. Hor. 1. Epist. 3. 15. Membra curata sopori daret, i. e. Conatum dormire. Hor. 2. Serm. 2. 80.

Pecunia curata, i. e. Procurata. Cic. 5. Fam. 10. Sermo curatus. Plin. 9. Epist. 13. Me quidam ex Consularibus amicis secreto, curatoque sermone, quasi nimis fortiter incauteque progressum corripit: revocat, inonet ut desistant. Al. Accuratoque.

Compar. Cato, cap. 103. Hoc si feceris, ita boves & corpore curatiores erunt, & morbus aberit. i. e. Melliore habitudine. Superl. ut, Preces curatissime, i. e. Accuratissime. Tacit. 1. Ann. 13.

CURATE, Adv. [επιμεττω] pro Accurate. Compar. Tacit. 2. Ann. 27. Eius negotii initium, ordinem, finem curatus differam. Ediri curatus ludii. Idem 14. Ann. 21.

Superl. Sallust. Jugurth. cap. 16. Eum Jugurtha, tamen Romae in amicis habuerat, tamen curatissime recepit, i. e. Cum cura & honore. In omnibus Mf. Accuratissime, teste Cort.

CURANTIA, æ. f. [επιμεττω] Idem quod Curatio. Cic. 2. Q. frat. 8. Quod me admones, de non curantia, suadesque ut meminerim Jovis orationem. Ita legunt Gruterus & alii; sed ediderunt deinceps omnes De nostra Urania, ex conjectura Faerni & vestigijs Mf.

CURATIO, ðnis. f. [επιμεττω] proprie est Medicorum, auctore Donato. Cic. 16. Fam. 6. De medica, & tu bene existimari scribis, & ego sic audio: sed plane curationes ejus non proba. Cultus & curatio hominum. Cic. 2. de Nat. Deor. 96. Quae quidem neque alii, neque sustentari, neque ullum fructum edere ex se sine cultu hominum & curatione potuissent. De ovibus.

Cultus & curatio corporis. Cic. 1. de Nat. Deor. 96. Omnis cultus & curatio corporis erit eadem adhibenda deo, quae adhibetur homini, ingressus, cursus, &c. Neque valetudinis curatio sine hominum opera ulla esse potuisset. Cic. 2. Off. 12.

Opportunus curationi. Celf. lib. 3. cap. 9. Austeria curatio. V. AUSTERUS. Periculosa. IN PERICULOSUS.

Periculosus & ancipites curationes morbis gravioribus medici adhibere coguntur. Cic. 1. Off. 31. Adhibere curationem. Cic. 4. de Fin. 65. Hi curatione adhibita levantur in dies.

Admittere curationem. IN ADMITTO. Admittere curationem ad aliquem. Cic. 4. Tusc. 61. Explere curationem. Celf. 7. 7.

Facere difficultatem curationi, i. e. Reddere curationem difficilem. Celf. 7. 26. Ferre sibi curationem. Cic. pro Domo 51.

Prescribere valetudinis. Cic. 2. de Divin. 123. An Esculapius, Serapis potest nobis praescribere per somnum curationem valetudinis? Procedit recte curatio. Celf. lib. 7. cap. 27.

Recipere. Celf. lib. 7. cap. 20. Fere tamen hanc curationem puerilis aetas, & modicum malum recipit. Curatio, Onus & cura, sive Provincia alicui delegata. Cic. 15. Att. 11. Ego quod eram meditatus in via, suadet ut uteretur Asiatica curatione frumenti, nihil esse jam reliquum ageremus, nisi ut salvi essemus.

Curatio & administratio rerum. Cic. 1. de Nat. Deor. 2. Ab omni curatione & administratione rerum vacent. Munerum regiorum curatio. Cic. 6. Fam. 19.

Dare curationem. Liv. lib. 2. 27. Populus dedicatione sedis dat M. Latio primipili centurioni: quod facile appareret non tam ad honorem ejus, cui curatio aliorum fastigio suo data esset, factum, quam ad Consulatum ignominiam, i. e. Plus grande charge & commission, que son estat ne requeroit, ou pouvoit porter. Budaeus.

Deferre curationem ad aliquem. Liv. 27. 10. Ibi curatione Heræorum, Nemeorum suffragijs populi ad eum delata. Esse curatiois alicujus. Cic. de Aup. Resp. 31. Aedes Telluris est curatiois mæ.

Curatio tua est. Plaut. Pœn. 1. 2. 141. Cur ego ille curesm? namque illic magis tua est curatio. Quid tibi hanc rem curatio est verbero? Plaut. Amph. 1. 3. 21. Sufficere curatioem & dispensationem. Cic. pro Rabir. Post. 28. Haec

una ratio a rege proposita Postumo esse servandae pecuniae, si curationem & quasi dispensationem regiam suscepisset. Valere curatione & potestate in aliqua re. Cic. pro Domo 14.

Curatio, [επιμεττω] capitur etiam apud Jurisconsultos pro Munere publico, quod barbari curatellam vocant. Papinian. in l. jurisperitos. §. quum oriundus. D. de excusat. tutorum, Placuit eum duas curationes administrare non videri. Et §. sequenti, Qui privilegio subnixus est, fratris curationem suscipere non cogitur.

Marris furiosae curatio ad filium pertinet. Ulpian. in l. furiosae. D. de Curatore furioso, &c.

CURATOR, ðnis. m. [επιμεττω] generali nomine dicitur Praepositus alicui negotio; ut, Curator vitz Flaminiae. Cic. 1. Att. 1. Munerum ac venationum curator. Suet. Calig. cap. 27.

Reipub. curator. Sallust. in Jugurth. cap. 110. extr. Ceterum de Repub. vestra, cujus huc curator missus es, paucis accipe. Al. Orator pereram.

Reficiendis muris curator Demofthenes fuit. Cic. de Opt. gen. Orat. 19. Urbis & annonae curatores, aediles. Cic. 3. de Legib. 7.

Deligere curatores pacis ac belli. Cic. in Vatin. 35. Non nuntios pacis ac belli, non curatores, non interpretes, &c. Senatus more majorem deligere possit? Hic quoque Gul. Oratores legit.

Constituere decreto curatorem ad aliquid agendum. Julian. 1. ex facto. D. de negotijs gestis. Ex facto querebatur, quemdam ad filiginem emendam curatorem decreto ordinis constitutum: eidem, &c.

Constituere curatores legibus. Cic. 2. de Lege Agr. 17. Praeficere curatorem, qui status faciendis praesit. Cic. 4. Verr. 144.

Curatores, [επιμεττω] dicuntur Qui pupillis loco tutorum dantur: sive illi qui rei frumentariae agrifque dividendis propositi sunt. Haec Festus. Curator tamen est Qui puberis patrimonium aut a magistratu, aut a testatore curare iustus est. In Instit. civil. §. 1. de curatorib. Masculi quidem puberes & feminae viripotentes, usque ad vicessimum quintum annum completum curatores accipiunt: quia licet puberes sint, adhuc tamen ejus aetatis sunt, ut sua negotia tueri non possint.

Curatores aut Legitimi sunt, i. e. Qui ex lege duodecim Tabularum dantur: aut Honorarii, i. e. Qui a Praetore constituntur. Haec Ulpian. tit. 12. ejus libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani.

Egere curatores dicimus eos, Quos tacite innuere volumus non competes esse mentis suae. Hor. 1. Epist. 1. 102. Petere curatorem. Quintil. lib. 7. cap. 5.

CURATRIX, f. f. Modest. in l. scire. D. de tutor. vel curator. dat. ab his. Scire oportet magistratus, quod curatrices minoribus mulieres non creabunt.

CURATORIA, æ. f. Munus curatoris pupillorum. V. leg. 1. & 2. Dig. de Excusat. utraque. pr.

CURATELA, æ. f. JCtis, eadem Potestas administrandi bona ejus, qui ob aetatem vel mentis corporifve vitium, suis rebus praesae nequit.

CURATURA, æ. f. Idem ac Cura. Ter. Eun. 3. 2. 23. Si qua est habitio paulo, pugilem esse aiunt: deducunt cibum; Tamen bona est natura, reddunt curatura juncas. Cura, inquit Donatus, mentis est: Curatio, medicina: Curatura, diligentia. Sed id discrimen non est perpetuum, ut exemplis apparet.

CURAGENDARIUS, i. m. Qui curam publicam agit. Cod. Theod. 6. 29. Hos, quos curagendarios sive curiosos provincialium consuetudo appellat.

CURAX, æcis. [επιμεττω] Adj. ut, Vigilax, pro Curioso. Caus in l. si quid venditor. D. de Edil. edicto, Verbi gratia si constantem, aut laboriosum, aut curacem, aut vigilacem esse, aut ex frugalitate sua peculium acquirentem affirmaverit: & ex diverso levis, protervus, delidiosus, somniculosus, tardus comestor inveniatur, &c.

CURIUS, a, um. Curarum plenus. Plaut. Pseud. 4. 7. 44. Cave sis tibi a curio infortunio. conf. Taubm. p. 1020. & Salmas. in loc.

CURIUS, i. m. nom. gent. Ro. V. suo loco. CURITO, ære. frequent. Apul. 7. Met. p. 218. Exin me, suum sospitatorum nuncupatum, matrona prolixè curitabat. Elmenhorst. legit Curabat.

CURCULIO, ðnis. m. [επιμεττω] Animal parvum, frumentum corrodens, quasi Gurgulio: eo quod nihil in eo bene aliud quam guttur videtur: Varro 1. de R. R. cap. 63. pr. Tuendi causa promendum id frumentum, quod curculiones exesse incipiunt. id enim quam promptum est, in sole ponere oportet aquae catinos, quod eo conveniunt, ut ipsi se necent, curculiones. Virg. 1. Georg. 185.

— populatque ingentem farris acervum Curculio. Ubi Servius: Varro, inquit, hoc nomen per antistichon dictum aut quasi gurgulio, eo quod nihil pene aliud sit quam guttur. Curculio, per tertiam alphabeti litteram scribendum, licet per septimam g, proferatur: ut deprehendi possit ex argumento Plauti, quod sua comœdia, quam Curculionem ipse scripsit, praepositum videmus: in quo singularum versuum prima littera componit dictionem curculio.

Curculione insilantur etiam fabae & lentes, ut docet Columel. lib. 2. cap. 10.

Curculio significat etiam Gulam. Varro 2. de R. R. cap. 3. pr. Hircus molliori pilo, & potissimum alio, acervicæ & collo brevi, curculio longiore. [Distinguit nominatim a Gula Veget. Mulom. 1. Ne alius imprimas manum, & gulam atque gurgulionem rumpas, & arcian praecidas. Lactantio ipsa Arteria trachea est. V. GURGULIO. Sic enim cum pars corporis est scribendum videtur. In Vet. Gloss. pro Gurgulio ponitur: Gurgulio, Ουκισπιον βαχθω, nisi mendum est. Non desunt qui Curculionem pro Uvula & columella accipiant, quae trachiam arteriam operit: Graeci Epiglottida vocant.

CURCULIUNCULUS, i. m. dimin. Plaut. Rud. 5. 2. 38. Curculiunculos minutos fabulare. i. e. Res nullius usus narras.

CURENSIS, ium. plur. [επιμεττω] Steph. 1. Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tadius: cujus cives, Quiritis dicebantur. Virg. 8. Æn. 618.

— Tatioque seni, Curibique severis. Parvi Cures, i. e. Pauperes. Virg. 6. Æn. 811. Hinc

CURENSIS, ium. ni. Populi in quarta regione Italiae a Plinio collocati, lib. 3. cap. 12.

CURENSIS, e. Adj. ut, Turba Curensis. Ovid. 3. Fast. 94. A tribus hunc primum turba Curensis habet. Alii legunt Forensis; sed Burmannus Curensis legendum dicit.

CURENES, um. m. pl. [επιμεττω] Quidam Cretae populi, de quibus Ovid. 4. Met. 212.

— Iaroque fates Curetas ab imbrī. Virg. 3. Æn. 131.
Et tandem antiquis Curetum allabitur oris. Ubi Servius, Curetes sunt populi, primi cultores Cretæ.

Curetes erant in Creta Adolefcentes quidam, armoſonam cum falibus agilitatem edentes, proferentes quandam de Jovis origine fabulam, in qua Saturnum introducunt, mox filius ut in lucem editi fuerint, devorantem: Rheam vero dolores pariendi diſſimulare conatam, natum infantem longe ablegantem, & ei ſalutem pro viribus comparantem: Quam quidem ad rem adjuutores Curetas aſſumere: Illos cum tympanis ac ſtrepitu armoſonantique chorea tumultuantes, deum curioſe circumſiſtere, ut Saturnus attonitus, & obliſione involutus, avulſum non agnoſcat infantem, nec ejus vagitum exaudiat. Eiſdem curam & ſtudium Jovis infantis nutriendi commendari. Curetes itaque, i. e. Curatores, vel quia ei miniſtrant: vel quia Jovis *κρητορες* dicitur, id eſt alimoniam (utrumque enim dicitur) operati ſunt, appellationem hanc ſunt ſequuti. Ex Strabone lib. 10. ubi & longe plura de Curetibus & eorum nomine tradit. Curetibus, Corybantibus, & Idæis Daſtylis Ops Saturni uxor Jovem cultodiendum dedit in monte Cretæ Dictæo: ne eum Saturnus conſumeret, ut filios omnes ſolebat. Tunc itaque apes æris ſonum ſequute, Jovem melle alime dicuntur: pro qua re eis poſtea præſtitit Juppiter, ut haberent liberos ſine ullo concubitu. Hæcenus Servius in illud 4. Georg. 149.

Nunc age, naturas apibus, quas Juppiter ipſe
Addidit, expeditam: pro qua mercede canoros
Curetum ſonitus, crepitantique æra ſequute,
Dictæo cæli regem pavere ſonantro. V. Cæl. lib. 5. cap. 4. &
lib. 13. cap. 17. Rurſum lib. 15. cap. 8. & lib. 17. cap. 12. V. etiam Hyginum fabula 139.

Curetes, Sacerdotes Cybeles, qui & Corybantes dicuntur, qui ad ſacra Cybeles admiſſi ſunt caſti & puri, illicque ſabant armati. V. GALLI Dictæi Curetes. Lucret. lib. 2. 629. V. ibi Lambin.

CURETICUS, a, um. Adj. Creticus. Sil. lib. 15. 308.

Oſneaque domos, Curetica teſta ſubibat.

CURIA, CURIALES, CURIATUS, IN CURIA.

CURICTÆ, Populi Illyrici, conventus Scardonitani, quos juſ Italicum habere Plinius dicit lib. 3. cap. 21.

CURIO, IN CURIA.

CURIO, [*κρητορες*] Q. Curio, pater C. Tribuni pleb. teſte Valerio, magnus Orator: is quum Cæſaris inimicus eſſet, appellavit eum in quadam Oratione, omnium mulierum virum, & mulierem omnium virorum, ut Tranquillus in Cæſare cap. 52. extr. reſert.

C. Curio filius, Tribunus pleb. Caſarianas partes ſequutus eſt, vir luxu & audacia ſingulari: ſexcentis enim H. S. debebat æris alieni, ut Valerius 9. 1. 6. de luxuria ſcribit. Ad hunc ſunt priores Cic. Epift. lib. 2. Is Curio ut fe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum civile impellebat, ut ſcribit Cic. 16. Fam. 10. Et Lucan. lib. 1. 269.

CURIOSUS, IN CURIA.

CURIS, is. f. [*κρητορες*] Lingua Sabinorum Haſta dicitur. Unde Romulus Quirinus, qui eam ferebat, eſt dictus, & Romani a Quirino Quirites dicuntur. V. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 9. Et Servium in 1. Æn. 296. Alii a Curibus Sabinorum id nomen acceſſunt.

CURITIS, is. f. Curitum Junonem appellabant, quia eandem ferre haſtam putabant. Feſtus.

CURITIS, is. f. Oppidum Cyboto monti propinquum, quod aliquando a terra eſt abſorptum. Auctor Plin. lib. 2. cap. 91. V. ibi Harduin.

CURIUS, i. m. [*κρητορες*] M. vel ut aliis placet M' i. e. Manius Curius Dentatus, Romanus civis exactiſſimæ frugalitatis, & perfectæ fortitudinis. hic quum in ſcamno ſederet, rapaque in foco torreret, & Samnium legati magnam aurum pondus publice miſſum attuliſſent, invitarentque ut eo uti vellet: reſpondit, M. Curium maſſe imperare locupletibus, quam locupletem fieri: & qui acie vincit non potuit, eum pecunia corrumpti non poſſe. Hic primum de Samnitibus triumphavit, quos utque ad mare ſuperum pacavit. Deinde de Sabinis triumphavit. Poſtremo de Lucanis ovans urbem intravit. Pyrrhum regem Epirotarum ex Italia pepulit. Quaterna dena agrum jugera viritum populo diviſit: ſibi que totidem conſtituit, dicens, neminem eſſe debere, cui non tantum ſufficeret. Hujus meminit Juvenal. 11. Sat. 78. & 2. Sat. 3.

Qui Curioſi ſimulant, & Bacchanalia vivunt. De hoc verſu, qui in proverbio abiit, vide Eraſ. Chiliad.

Curioſi Municipales fuiſſe, Cic. pro Murena 17. & pro Sulla 23. demonſtrat, Municipii mentionem facit nullam.

Capillis incomptis Curioſi. Hor. 1. Carm. 12. 47.

Pauper erat Curioſi reges quum vinceret armis. Claud. 4. Conf. Hon. 412.

Fuit & Curioſi, Alexandrinus præſbyter ſub Diocletiano, tanta doctrinæ fama, ut Origenes junior appellaretur, ut ſcribit Hieronymus.

CURIANUS, a, um. Adj. ut, Judicium Curianum. Quintil. 7. 6. p. 640. V. Cic. 1. de Orat. 180.

CURMI, n. [*κρητορες*] Potionis genus, quod paratur & frugibus, nimirum hordeo, triticoque in aqua maceratis, & bibitur vini loco. Matthiol. Curmi nihil aliud antiquis fuiſſe ſcribit, quam eſt hoc tempore Cerviſia, quam loco vini bibit univerſa regio Septentrionalis. De hoc vide Dioſcor. lib. 2. cap. 87. Ulp. l. ſiquis. D. de tritic. vin. & oleo leg.

CURMUNDULA, æ. f. Herba gratiſſimi ſaporis, corticis tenerimi: qua propter a plerique nequaquam detracta corio editur, unde nomen habet. Perottus.

CURO, are. V. CURA.

CURŒTRŒPHIUM, i. n. [*κρητορες*] Domus alendis pueris deſtinata. *κρητορες* enim puerum ſignificat. Utitur Juſtin. l. illud. C. de ſacroſ. eccl. Diſfert autem a Brephotrophio, quod in hoc infantem, recentemque partus aut expoſiti, aut parentibus egenis nati alebantur: in illo pueri grandiuſculi, qui nondum labore ſuo victum ſibi parare poterant. Hotom.

CURRO, citurri, curſum, [*κρητορες*] ère. Notæ ſignificationis. Ter. Adelph. 1. 2. 55. Curre, obſtetricem acceſſe.

Cucurrit Puteolos. Cic. 10. Att. 4.

Longius currere. In LONGUS.

Solito velocius currere. Ovid. 14. Met. 389.

Currere ad mortem. Plin. 1. Epift. 22. ad Catilium Severum, Impetu quodam & inſinctu currere ad mortem, commune eſt cum multis.

Currere per vias. Plaut. Pæn. 1. 2. 80.

Currere per campos. Ovid. 5. Met. 613.

Æquor currere. Virg. 3. Æn. 191.

Vela damus, vaſtomque cava trabe currimus æquor.

Currere ſtadium. Cic. 3. Off. 42. Qui ſtadium currit, cæni & contemdere debet quam maxime poſſit, ut vincat.

Iter currere. Virg. 5. Æn. 862.

Currit iter tutum non ſecius æquore claſſis.

Subſidio currere. Cic. 12. Att. 7. Sedulo iis factis, Calypſo ſubſidio currat.

Placido currere fluctu. Proſpere navigare. Valer. 1. Argon. 265.

Ætas ferocis currit. Hor. 2. Carm. 5. 13.

Carmina currunt molli limite. Martial. lib. 11. 91.

Carmina nulla probas, molli quæ limite currunt, &c. V. Verſus.

Fluvii currunt. Virg. 1. Æn. 611.

Frigus per offa currit. Ovid. ad Liv. 153.

Meſura currit. V. Meſura in METROR.

Mors. Lucan. lib. 2. 100.

Quantoque gradu mors ſæva currit.

Nox inter pocula. Propert. lib. 3. 10 21.

Oratio currit proclivius. Cic. 5. de Finib. 84.

Sententia. Hor. 1. Serm. 10. 9.

Eſt brevitate opus, ut currat ſententia.

Tremor ima per offa. Virg. 2. Æn. 121.

Verſus. Hor. 1. Serm. 10. 1.

Nempe incompoſita dixi pede currere verſus

Lucili. Sic Carmina ſupra.

Vox currit. Plin. lib. 11. cap. 51.

Curritur, imperſonale. Ter. in prol. Heaut. 44. Si qua laborioſa eſt, ad me curritur. Cic. 7. Verr. 71. Curritur ad Prætorium. V. Quintil. 1. 4.

CURRENTIS, entis. [*κρητορες*] Paric. Ter. in prol. Eun. 36.

Qui magis licet currentes ſervos ſcribere, &c.

Fata currentia. Sil. lib. 7. 307.

Freta currentia. Hor. 1. Epift. 3. 4.

Rota currens, i. e. In orbem acta. Hor. de Arte Poet. v. 22. — amphora capiti

Inſtitui: corrente rota cur urceus exit? de Figuli rota.

Unda. Virg. 3. Georg. 330.

Spatium currenti præmonſtrare. Lucret. lib. 6. 91.

Currentem incitare, eſt Adhortari quempiam ad id, ad quod jam ſuaſpte ſponte tendit. Cic. 13. Att. 42. Quod me hortaris, ut eos dies conſumam in Philoſophia explicanda, currentem tu quidem. Idem 2. de Orat. 186. Facilius enim eſt currentem (quod aiunt) incitare, quam commovere languentem. Ducta eſt metaphora ab his qui curſu certant, quibus acclamatio ſolet addere velocitatem.

Supercilia currentia utque ad malarum ſcripturam. Petron. Sat. cap. 126.

CURSIM, Adv. [*κρητορες*] Currendo, inquit Valla. Cic. 11. Philipp. 4.

Alter in Aſiam irrupit curſim.

Agere cito & curſim aliquid. Plaut. Pæn. 1. 2. 155.

Annotare curſim aliquid. Plin. 3. Epift. 5. Super hanc liber legebatur, annotabatur, & quidem curſim.

Attingere curſim & brevis quæ ſint inculcanda. Plin. 1. Epift. 20.

Curſim curſim. Plaut. Pſeud. 1. 3. 124.

Dicere ſenſim & Curſim, contraria. Cic. 2. Philipp. 42. Vide autem inter te & avum tuum quid interſit: ille ſenſim dicebat quod cauſa prodeſſet, tu curſim dicis aliena.

Legere curſim. Plin. 5. Epift. 15. Rationes legebam invitus & curſim.

Pergere curſim ad dignitates. Cic. 5. Tuſc. 13.

Tranſire libros curſim. Gell. 9. 4.

CURSIO, ðnis. f. Varro de L. L. 4. 1. Corpus eſt, ut curſor: locus, ſtadium, qua currit: tempus, hora, qua currit: actio, curſio.

CURSUS, ðs. m. [*κρητορες*, *κρητορες*] Ipſe currendi actus. Plin. lib. 12. cap. 19. Hi recto curſu per ſinus impellunt.

Acrior curſus. Stat. 4. Silv. 3. 103.

Æquorei. Valer. 1. Argon. 483.

Ærius. Ovid. 6. Met. 709. i. e. Volatus.

Agiles. Stat. 4. Silv. 3. 32.

Anhelus. Ovid. 11. Met. 348.

De confortio ſuo curſu feſtinus anhelus.

Apertus, i. e. Liber. Stat. 10. Theb. 863.

Attoniti. Sil. lib. 17. 590.

Avidi. Virg. 12. Æn. 909.

Avidos curſus illidere in equum. Stat. 11. Theb. 518.

— cæcique avidos illidit in ægrum

Cornipedem curſus.

Breviſſimus curſus undis. Virg. 3. Æn. 507.

Cæcus. Lucan. lib. 2. 557.

— tam cæco trahis omnia curſu. Fortunam alloquitur.

Celer. Sen. Theſt. v. 8.

Aut membra celeri differens curſu rota?

Citus. Sen. Hippol. 4.

Claufus. Martial. lib. 12. 57.

Contentus. Cic. pro Muren. 33. Quum contento curſu, acerrimis du-

cibus, hoſtium claſſis Italiam ſpe atque animis inflata peteret.

Continenti curſu ſequi fugientem. In CONTINEO.

Continuus. Claud. 6. Conf. Hon. 291.

Declivis. Lucan. lib. 4. 114.

Non habeant amnes declivem ad litora curſum.

Defrenatus. Ovid. 1. Met. 282. de amnibus.

Et defrenato volantur in æquora curſu.

Diurni. Ovid. 4. Met. 629.

— dum Lucifer ignes

Evocat Aurora curſusque Aurora diurnos.

Emeriti curſus anni. Ovid. 3. Faſt. 43.

Equettes. Virg. 5. Æn. 667.

Facilis. Virg. 1. Georg. 40.

Fulmineus, i. e. Celerimus & impetuoſus. Claud. 6. Conf. Hon. 469.

Furens. Sen. Med. 11.

Incerto curſu navigare. Cic. 8. Att. 5. Infero mari nobis incerto curſu, hieme maxima navigandum eſt.

Incitatus. Cic. in Orat. 201. Interdum enim curſus eſt in oratione incitatus, interdum moderata ingreſſio.

Incitus, i. e. Velox. Sen. Theſt. 1.

Infracſti. Valer. 3. Argon. 236. — infracſti languſcunt frigore curſus. Inſrenus.

Infrenus. V. INFRENO.
 Inoffensus, V. paulo post, Agere.
 Invicti certamine. Ovid. 8. Met. 311.
 Liber. V. LIBER.
 Longi. Ovid. 1. de Pont. 2. 86.
 Magnus. Sil. lib. 16. 82.
 Medius. Virg. 10. Æn. 870.
 Menstruus Luna. Catul. in Carm. secul.
 Menstrui cursus, Menstrua muliebricia. Plin. 11. 39. Cum menstrui cursus scire.
 Mobilis. Sen. in Hippol. 4.
 Montivagi. Sil. lib. 3. 546.
 Clausum montivagis infestat curribus hostem.
 Multivagus Luna. In M U L T U S.
 Obliqui. Ovid. 9. Met. 18.
 Perpetui cursus conversionesque cælestes. Cic. 1. de Legib. 24.
 Præceps. Lucan. lib. 3. 391.
 — tenuit flagrantis in omnia belli
 Præcipitem cursum.
 Præpes equi volucris. Claud. 1. in Ruff. 262.
 A principe cursu rerum, A principio nascentis orbis. Valer. 1. Argon. 332.
 Propero. Ovid. 15. Epist.
 Rapidus. Virg. 6. Æn. 291.
 Rectus. Hor. 2. Sermon. 5. 78.
 Sollicitus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 29.
 Solpes, i. e. Prosper & incolumis. Hor. in Carm. secul. 40. Prospetam intelligit navigationem.
 Summus ille cæli stelliferi. Cic. in Somn. Scip. 12.
 Tacitus. Ovid. 14. Met. 354.
 Timidus. Ovid. 1. Met. 525.
 Tranquillus. Claud. 1. in Ruff. 45.
 Trepidus. Virg. 4. Æn. 672.
 Vagus. Claud. 3. Conf. Hon. 181.
 Volucer. Claud. in 2. Conf. Stilich. 321.
 Advertere cursus. Ovid. 3. Met. 636.
 Æquare. Sil. lib. 15. 578.
 Illum auctent cursus adnixi æquare secando.
 Agere. ut, Altra inoffensus agant æterna cursus; i. e. Machina univerſi maneat ut ab Jove instituta est. Sen. Herc. fur. v. 928.
 Agere cursum. Sen. Hippol. 5.
 Agitare feras curſu. Virg. 3. Georg. 409.
 Aperire. Sen. Agamemn. v. 410.
 Aperitque curſus mille quos puppes fecent.
 Capessere. V. CAPRESSO.
 Circumſectere longos. Virg. 5. Æn. 131.
 Collatis curſibus, Commiſſo prælio. Valer. 6. Argon. 278.
 Conſociere aliquem. Cic. de Clar. Orat. 324.
 Conſtituere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Contendere curſu. Virg. 5. Æn. 291.
 Hic qui forte velint rapido contendere curſu.
 Contendere curſum. In C O N T E N D O.
 Contingere metam curſu. Hor. in Arte Poet. 412.
 Converſo relegam veſtigia curſu. Claud. de Bell. Get. 529.
 Corripere. In C O R R I P I O.
 Dare. Virg. 3. Æn. 337.
 Sed tibi qui curſum venti, quæ ſata dedere? Virg. 4. Æn. 651.
 Vixi; & quem dederat curſum fortuna peregi.
 Dare facilem curſum. Virg. 1. Georg. 40.
 Dare curſum in. i. e. Incurrere. Virg. 10. Æn. 870.
 Sic curſum in medios rapidus dedit.
 Defatigari curſu. V. D E F A T I G O.
 Delabi. Ovid. 2. Met. 838.
 Pelle moram, ſubitoque celer delabere curſu.
 Detorquere ad aliquem. Virg. 4. Æn. 196.
 Dirigere aliquo. Virg. 5. Æn. 162.
 Diſtare longo. Virg. 3. Æn. 115.
 Placemus ventos, & Gnoſia regna petamus,
 Nec longo diſtant curſu.
 Ducere. Virg. 5. Æn. 667.
 Errare incerto. Sen. Herc. fur. 2.
 Errare ſollicito. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 29.
 Evadere pugna curſu. Virg. 11. Æn. 702.
 Eunt curſu in eam ſententiam. Plin. lib. 2. cap. 7.
 Evolat præpeti. Sen. Hippol. 10.
 Excutitur curſu, & cæcis erramus in undis. Virg. 3. Æn. 200. i. e. A propoſito itinere avertimur. Servius.
 Exercere curſu ſe. Plaut. Bacch. 3. 1. 25.
 Explicare curſum celerem citatis palſibus. Sen. Hippol. 10.
 Extendere. Virg. 12. Æn. 909.
 Ferri libero. V. LIBER.
 Figere. Stat. 3. Theb. 503.
 Flectere aliquo. Claud. 3. Conf. Hon. 181.
 Flectere in lævum. Ovid. 1. Trift. 10. 17.
 Fluere curſibus obliquis. Ovid. 9. Met. 18.
 Frangere gyro curſum. Lucan. lib. 3. 555.
 Frenare curſus aquarum glacie. Virg. 4. Æn. 196.
 Eſpere timido. Ovid. 1. Met. 525.
 Fugit mobili. Sen. Hippol. 4.
 Habere. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Impediunt curſum undæ. Ovid. 1. Met. 703.
 Impedire veſtigia curſu. Virg. 5. Æn. 592.
 Impellere fatorum. Lucan. lib. 5. 41.
 Inclinare. Ovid. 2. Met. 721.
 Sic ſuper Actæas agilis Cyllenius arces
 Inclinat curſus.
 Inire curſus. Virg. 5. Æn. 583.
 Inde alios incurrere curſus, alioſque recurſus
 Adverſis ſpatiis.
 Inſtituere curſum. V. I N S T I T U O.
 Inſtrere equorum curſus. Virg. 5. Æn. 549.

Jungere curſum equis, i. e. Æquare curſum equorum. Liv. 44. 26. pr.
 Veniebant decem millia equitum, par numerus peditum, & iſorum
 jumentum ad pugnam equos, & in vicem prolapſorum equitum vacuos ca-
 pitentium ad pugnam equos.
 Labat incerto limite curſus. Stat. 5. Silv. 3. 237.
 Librare in liquido aere curſus. Ovid. 2. Amor. 6. 11.
 Peragere. Virg. 4. Æn. 452.
 Perere alium. Cic. 3. Att. 8. Ille incertus ubi ego eſſem, fortatte alium
 curſum petivit.
 Perere curſu locum aliquem. Virg. 6. Ecl. 80.
 Præterire hos & illos curſu. Virg. 4. Æn. 157.
 Procedente temporis curſu. Firmic. lib. 4. cap. 1. non procul ab initio.
 Provocare auras curſibus. Virg. 3. Georg. 193.
 Quater aliquem. Virg. 3. Georg. 132.
 Rapere curſus, Accelerare. Sen. Hippol. 9.
 Rapere curſum per. Claud. 1. in Eutrop. 375.
 Sic eſtata, rapit cæli per inania curſum
 Diva potens.
 Regere. Virg. 6. Æn. 350.
 Repetit mens curſum, i. e. Recipit uſum rationis. Sen. Herc. fur. 12.
 Requiritur flumina ſuos curſus, i. e. Curſus proprios retardarunt & fe-
 cerunt eſſe quietos. Virg. 8. Ecl. 4.
 Revocare aliquem e. Cic. Topic. 1. Majores nos res ſcribere ingreſſos,
 C. Trebati, & iis libris, quos brevi tempore fatiſ multo edidimus, di-
 gniores, e curſu ipſo revocavit voluntas tua.
 Revocare curſum languini. Celf. lib. 5. cap. 26.
 Sum. ut, Eſſe in. Cic. 1. de Orat. 147.
 Superare canem. Hor. 1. Epist. 18. 51.
 Supprimere habenas curſus aeri. Ovid. 6. Met. 709.
 Nec prius aeri curſus ſuppreſſit habenas,
 Quam Ciconum tenuit populos, &c. i. e. Non prius deſtitit volare.
 Tendere curſum per juga. Claud. 6. Conf. Hon. 291.
 Tendere curſus. V. ſupra, Æquoreus.
 Tendere curſu aliquo. Virg. 2. Æn. 321.
 Tenere curſum eundem. Cic. 7. Verr. 88. Sed tunc inopes relictæ a duce,
 præfectoque claſſis, eundem neceſſario curſum tenere cœperunt.
 Torquet medios nox humida curſus. Virg. 5. Æn. 738.
 Tranſcurrere curſum ſuum. V. T R A N S C U R R O.
 Tranſit equum curſu pernicibus ignea plantis. Virg. 11. Æn. 718.
 Tranſmittit curſu campos. Virg. 4. Æn. 154.
 Valere curſu pedum. Virg. 5. Æn. 67.
 Venire magno curſu. Sil. lib. 16. 83.
 Vertere curſus. Virg. 1. Æn. 146.
 Curſus ad aliquem eſt. Cic. 12. Fam. 6. Qui ſi conſervatus erit, vicimus:
 ſi (quod dii omen avertant) omnis omnium curſus eſt ad vos.
 Curſus in. Cic. 10. Att. 4. Nam mihi curſus in Græciam per tuam pro-
 vinciam eſt.
 Abiit animus in varios curſus. V. A B E O.
 Animi & induſtriæ curſus. Cic. 5. Att. 15.
 Aquarum. Virg. 4. Georg. 136.
 — & glacie curſus frenaret aquarum.
 Avium. Apul. Ei inopinanti avium curſus terrorem adjecere. Plura V.
 ſupra exempla de Volatu.
 Benevolentia curſum ſuſtinere. Cic. de Amicit. 64. Eſt igitur prudentis,
 ſuſtinere ut curſum, ſic impetum benevolentia quo utamur, quaſi aquis
 tentatis, ſic amicitiaſ aliqua parte periclitatis moribus amicorum.
 Fatorum curſus. Lucan. lib. 5. 41.
 Tollite ſigna duces: fatorum impellite curſum.
 Honorum curſus, i. e. Tempus gerendorum honorum, ait Budæus. Cic.
 pro Planc. 17. Si doceo Plancium non obrepiſſe ad honorem, ſed eo
 veſtiſe curſu qui ſemper patuerit omnibus. [Hic eſt Petitionis curſus.
 Ingenii ſui curſum, Brute, premit hæc importuna clades civitatis. Cic.
 in Brut. ſub ſinem.
 Lunæ curſus. Liv. 1. 19. extr.
 Rerum curſus atque exitus. Cic. 4. Fam. 2. Neque ſolum ea perſpicis,
 quæ geruntur, quæque jam geſta ſunt, ſed etiam qui curſus rerum, qui
 exitus futurus ſit.
 Siderum ſpatia & curſus. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Nam quum duo ſint
 genera ſiderum, quorum alterum ſpatiis immutabilibus ab ortu ad occa-
 ſum commeans, nullum unquam curſus ſui veſtigium inſectat, alterum
 autem continuas conversiones duas, iſdem ſpatiis curſibusque conſiciat.
 Vitæ curſus. Cic. de Senect. 33. Curſus eſt certus ætatis, & via una na-
 ture, & æque ſimplex.
 Vitæ curſum implere. V. I M P L E O.
 Vitæ, brevis curſus: gloria, ſempiternus. Cic. pro Sext. 47.
 Vivendi curſus. Cic. 1. Off. 117. Itaque ante implicatur aliquo certo ge-
 nere curſusque vivendi, quam potuit, quod optimum eſſet, judicare.
 Vocis curſus per omnes ſonos. Cic. 3. de Orat. 225.
 Curſus, pro Modo vivendi. Plin. in Paneg. cap. 43. Tene, Cæſar, hunc
 curſum, & probatior experimento, ſitne ſeracius, &c.
 Curſus exhibitio, pro Rationum relatio, quaſi totius procuratoris ac
 muneris ſui diſcurſus, ſive [ἀπολογία] edatur. Conſtant. l. 4. C. de epiſc.
 & cleric. ubi quum initio diſſerit. Officiales rationales, ſi exhibitioe
 curſus, ſeu primipili neceſſitate neglecta: mox inferit, Si vero obnoxii
 ratiociniis, vel neceſſitatibus non ſint. Hotom.
 Concitus inſano curſu. Ovid. 3. Met.
 Depreſſus curſu. Sen. Herc. fur. 4.
 Exhaustus curſu. Lucan. lib. 8. 3.
 Fortis curſu. Ovid. 3. Met. 219.
 Magno curſu contextere verba. Juven. 14. Sat. 27.
 — exſpectas ut non ſit aduſtera Largæ
 Filia? quæ nunquam maternis diceret moſchos
 Tam cito, nec tanto poterit contextere curſu,
 Ut non ter decies reſpiciat.
 Curſus & Curruſ conſunduntur in MSS. V. Drakenb. ad Sil. lib. 16. 234.
 C U R S U A L I S, e. Adj. Idem ac Curſorius. Cod. Theod. 12. 11. Rheda
 curſualis.
 C U R S U R A, e. f. [ἀφρονεως] Idem quod Curſus. Plaut. Bacch. 1. 1. 34.
 Varro 2. de R. R. cap. 7. Equi, quod alii ſunt idonei ad rem militare, alii
 ad veſturam, alii ad curſuram, &c.

Incipere curfuram. V. INCIPIO.
CURSOR, gr̄is. m. [*δρομος*] Martial. lib. 3. 100.
 Curforem sexta tibi, Rufe, remisimus hora. Cic. 2. Tusc. 56.
 In stadio curfores exclamant quam maxime possunt.
 Armillati curfores. V. ARMILLA.
 Curfor antecedit. Martial. lib. 12. 24.
 Succinctus neque curfor antecedit.
 Curfores, absolute Mauricio de Re Mil. quem citat Turnebus Adverf. 24. 16. dicuntur Equites quidam, qui ante agmen & aciem excurrunt, hostesque verfos in fugam persequuntur: sicut & Defensores, alios quosdam nominat, qui ex acie non exeunt, nec excurrunt, sed ordines semper servant. V. Paul. Jctum l. 99. §. ult. Dig. de Legat. & fideicom. 3. Item Erhard. ad Petron. cap. 28. p. 100. Burn.
CURSUS, Cognomen fuit L. Papirii, a velocitate cursus. Livius 9. 16.
CURSUS, a, um. Adj. [*δρομος*] Quod ad cursum pertinet: ut, Curforia navis. Sidorius lib. 1. Ep. 5. Tiphim curforiam, sic navigio nomen, ascendi. Sed rectius legitur, Ticini curforiam &c. V. DROMONES. Termini curforii. Frontin. de Colon. p. 141.
CURSUS, i. n. Qua limitum terminus incedit. Rigalt. Gloss. Agrimenf. p. 299.
CURSILITAS, atis. f. Fulgent. 3. Mythol. Vagabunda curfilitas displicet.
CURRAX, acis. Adj. Gratus Cynegetico v. 89.
 Nam fuit & laqueis aliquis curracibus ufus. V. ibi Barch. in Gloss. Gr. Lat. *δρομαξ*, Currax.
CURSO, are. frequent. Cic. 1. de Divin. 14.
 Fufcaque nonnunquam curfans per litora cornix.
 Curfare per foros. Cic. de Senect. 7. Simileque sunt ut hi quigubernatorem in navigando agere nihil dicant, quum alii malos scandant, alii per foros curfant, &c.
 Curfare huc atque illuc via deterrima. Cic. 9. Att. 11.
 Curfare circum patronos atque hospites. Cic. 6. Verr. 41. Diodorus Romæ forfidarus circum patronos atque hospites curfare: rem omnibus narrare. Ulro & citro. Cic. pro Rosc. Amer. 60. Postea homines curfare ulro & citro non defiterunt.
 Vias. Valer. 4. Argon. 108.
 Curfatur, imperfonale. Ter. Hec. 3. 1. 35.
 Trepidari sentio, curfari fursum prorsum, &c.
CURSATIO, onis. f. Donat. ad Ter. Hec. 3. 1. 35. Trepidatio ad vocem referret loquentium, Curfatio ad sonum pedum.
CURSTUS, are. frequent. a Curfo frequentativo. Ter. Eun. 2. 2. 47.
 Ne fursum deorfum curstus: &c.
 Curfitare ad aliquem. Ter. Eun. 2. 2. 56.
 Ne quis forte internuntius clam a milite ad istam curfisset.
 Huc & illuc. Hor. 4. Carm. 11. 10.
CURSTATIO, onis. f. Solin. cap. 54. Solenni curfatione lacum populus circueit.
CURVUS, us. m. [*κυρτος, κρυφα, διφρα*] Vehiculi genus, dictum quod oves veteres veherent ad curfum. Virg. 12. Æn. 162.
 Quadrijugo invehitur curru.
 Curvus appellatione, Bigæ etiam & Quadrigæ continentur: unde Triumphales curvus vocitantur. V. Bayfum in libello de Vasculis.
 Phaeton curvus auriga paterni. Ovid. 2. Met. 327.
 Hyperionis curvus. i. e. Phœbi qui filius fuit Hyperionis Titanis: cujus etiam nomen retinet. Valer. 2. Argon. 35.
 Alipes curvus. Valer. 5. Argon. 611.
 Almus. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 118.
 Armatus. Liv. 1. 21. Ad id facrarium flamines bigis curru armato vehi iuffit. In emendatis libris legitur Arcuato.
 Candidi Dianæ. Sen. Hippol. 6.
 Celeres. Sen. in Agamemn. 9.
 Citati. Sil. lib. 8. 663.
 Citus. Sen. Hippol. 10.
 Eburnus, Triumphalis. Tibull. lib. 1. 8. 8.
 Falcati. Valer. 6. Argon. 105. Antiquis falciferi curvus erant ad hostes laniandos.
 Falciferi. Lucret. lib. 3. 642.
 Ferrens Martis. Claud. 4. Conf. Hon. 16.
 Fulgens Gloriz. Hor. 1. Serm. 6. 23.
 Inanis. Stat. 6. Theb. 520.
 Laboriferi Tithonia, i. e. Auroræ. Stat. 6. Theb. 25.
 Lacer. Ovid. 2. Met. 318.
 Sparfaque sunt late laceri vestigia curvus.
 Levis. Ovid. 1. de Arte Am. 4.
 Martius, cujus equi Terror & Pavor dicuntur a Valer. 3. Argon. 32.
 Micantes fame. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 179.
 Nigri Pluronis. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 227.
 Nitidus. Hor. in Carm. fæcul. 9.
 Nitidi Dianæ. Sen. Hippol. 3.
 Præceps. Virg. 3. Georg. 58.
 Quadrijugi. Virg. 3. Georg. 18. & 12. Æn. 162.
 Rapidus. Virg. 12. Æn. 478.
 Superbus. Sen. Troad. 3.
 Trepidi. Valer. 6. Argon. 401.
 Ventofus. Hor. 2. Epist. 1. 177.
 Volucris. Hor. 1. Carm. 34. 8.
Currum, pro Equis pofuit Virg. 12. Æn. 287.
 Infrenant alii currus. Et 1. Georg. 514.
 — neque audit currus habenas. Hæc Servius.
 Curvus per metonymiam pro Triumpho. Cic. 15. Fam. 6. Et fi non modo omnes, verum etiam multi Catones effent in civitate noſtra, in qua unum exitiffe mirabile est, quem ego currum, aut quam lauream cum tua laudatione conferrem? Et Florus 4. 12. 53. Digna res lauro, digna curru fenatui viſa. V. Heinf. ad Sil. 6. 546.
 Agere currus. Ovid. 2. Met. 62.
 Agitare. Virg. 3. Georg. 181.
 Ascendere vel confcendere. Sil. lib. 16. 776. V. CONSCENDO.
 Dirigere. Ovid. 12. Met. 78.
 Dormitant in pulvere currus. Virg. 7. Æn. 163.
 Ducere. Ovid. 3. de Pont. 1. 67.
 Effluh carcere. Virg. 3. Georg. 104.

Erigere. Stat. 10. Theb. 175.
 — attoniti currum erexere leones.
 Errans. Stat. 6. Theb. 467.
 Excuti. Ovid. 15. Met. 519.
 Flectere. Sen. Hippol. 6.
 Gubernare citos. Sen. Hippol. 10.
 Impellere. Sil. lib. 16. 420.
 Ingredi habili curru. Ovid. 2. Met. 531.
 Incendere. V. INSCENDO.
 Inveli. V. INVEHO.
 Moliri per. Ovid. 2. Met. 135.
 Movet gelidos Latonia. Valer. 3. Argon. 415.
 Novare. Stat. 1. Achill. 415.
 Premit alipedem planta currum. Sil. lib. 7. 700.
 Properante. Sen. Hippol. 6.
 Rapiunt per avia equi. Ovid. 2. Met. 205.
 Rapuere equi. Sen. Hippol. 10.
 Regendus arte. Ovid. 1. de Arte. Am. 4.
 Reportari equis indignibus & curru aurato in patriam. Cic. post redit. in Senat. 27.
 Retorquere averfos. Virg. 12. Æn. 485.
 Revocare, i. e. Reducere. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 318.
 Ruunt effluhi carcere. Virg. 3. Georg. 104.
 Ruere in. Virg. 7. Æn. 782.
 Exercebat equos, curruque in bella ruebat.
 Ruunt equi levi curru. Sen. Hippol. 10.
 Subire currum dicuntur equi, aut animalia alia, quæ currum trahunt. Virg. 3. Æn. 111.
 Subungere corru tigris. Virg. 5. Ecl. 29. Curru, pro Curru. Servius.
 Succedunt curru quadrupes. Virg. 3. Æn. 541.
 Succurrit alte. Ovid. 2. Met. 166.
 Sufstinere. Cic. 13. Att. 21. Nec eff melius quicquam quam ut Lucullus Sufstineat currum, ut bonu fæpegator, equosque.
 Tardare alicujus. Stat. 1. Achill. 88.
 Tremunt graviore curru axes. Sen. Hippol. 3.
 Vehi curru ad curiam. Plin. lib. 7. cap. 47.
 Currum pro Navi pofuit Catull. de Nupt. Pcl. & Thet. v. 9.
 Ipsa levi fecit volitantem flamine currum. V. Voff. 4. Inſtit. Orat. p. 88.
CURRICULUM, i. n. [*ἀρματιον, διφρα*] dimin. a Curru. Curtius lib. 8. 14. 8. Sed etiam in anmem precipitavere curricula.
 Sereno curriculo errat Cytheræa. Claud. 2. Paneg. 440.
 Curriculum pro Curfu. Cic. 2. de Legib. 22. Ludis publicis, quod sine curriculo & sine certatione corporum fiat, &c.
 Curriculum, pro Fama, laude. Plin. lib. 14. cap. 6. de vinis generosis. Quartum curriculum publicis epulis obrivere a D. Julio &c. Martina. &c.
 Lunæ & folis curriculum. Cic. in Timæo 25. Ratione igitur & mente divina, ad originem temporis, curriculum inventum est folis & lunæ.
 Conjicere pedes in curriculum. Plaut. Merc. 5. 2. 91. h. e. Aufugere.
 Facere unum curriculum. Plaut. Trin. 4. 4. 11.
 Ire celeri curriculo. Plaut. Stich. 2. 2. 13.
 Curriculum vitæ. Cic. pro Rabir. 30. Exiguum nobis vitæ curriculum natura circumſcripti.
 Curriculum, Locus in quo certamen currendi exercetur. Hor. 1. Carm. 1. 3.
 Sunt quos curriculo pulverem Olympicum Collegiſſe juvat: metaque fervidis Evitata rotis, &c. Lambinus hoc loco Curriculi nomine mavult Currum ſignificari, quam Spatium in quo curritur, cui aſſentior. [Sed, mea quidem ſententia, rectius Schol. vet. de Ipſo curru exponit, & fere de Curſu certamine exponi debet. Gloſſ. Gr. Lat. *δρομα*, Curricula. Defcendere in curriculum artis. Auctor ad Herenn. lib. 4. 4. Quafi ſi quis ad Olympicum venerit curſum, &c. ſi ſiſti, quum in artis curriculum defcenderit, illos, qui in eo quod eſt artiſtici elaborent, aiunt facere immodeste. In artis curriculum defcendere, & In ſtadium Rhetoricæ artis prodire, pro eodem poſuit: utique pro Artis præcepta dare & ſcribere.
 Curriculum, per metaphoram dixit Cic. pro Marcell. 2. pro Vetere more cenſendi in Senatu, & ſententiarum dicendarum. Nec fas eſſe ducebam, veſtari me in noſtro veteri curriculo, &c.
 Induſtriæ curriculum. Cic. 7. Philip. 7. Omne enim curriculum induſtriæ noſtræ in foro, in curia, in amiorum periculis propulſandis elaboratum eſt. h. e. Tempus & ſpatium curſus, vel actio omnis & contentio. Translatio ſumpta a currentibus, & curſu certantibus. Elaboratum eſt, cum labore ſuſceptum, labore perfectum & conſumptum.
 Mentis curricula. Cic. de Senect. 38. Hæ ſunt exercitationes ingenii, hæc curricula mentis. Theodorus vertit *αἰδη*.
 Deflexit de curriculo conſuetudo majorum. Cic. de Amicit. 40. Etenim eo loco, Fanni & Scævola, locati ſumus, ut nos longe proſpiceret oporteat futuros caſus Reipub. deflexit enim jam aliquantulum de ſpatio curriculum conſuetudo majorum.
 Deflectere ſe de curriculo petitionis. Cic. pro Muren. 46. Tu, quum te de curriculo petitionis deflexiſſes, animumque ad accuſandum tranſuſiſſes, &c.
CURRICULUS, i. m. Nonius, Curriculus, ut conſuetudo fert, a curru diminutio eſt: dicitur Breviſſimum vehiculi Epirotici genus. V. etiam Feſt. & Charif. lib. 1. Prifcian. lib. 6. Adeo, inquit, cognatio eſt currus ad currum, quod diminutivum currus curriculum pro curſu accipitur.
CURRICULO, Adv. [*δροματιος*] pro Curſum. Plaut. Milit. 2. 6. 43. Tranſcurrere curriculo ad nos. Ter. Heaut. 4. 4. 11. Curriculo percurre. Gell. lib. 17. cap. 8.
CURVULIS, e. Adj. [*ἀρμητιου, ἄρμη τῶν διφρων*] a Curru derivatum, quod unico v ſcribi debet, quod brevis lit. prima. ut Sella curulis: quæ ex ebor facta, erat in iſis curribus quibus vehebantur majores magiſtratus, & in ea ſedebant. aliquando ſubauditur Sella vel Sedes. Conſules, Prætores, Ædiles, Magiſtratus curules ex eo dicti, curuli ſella utebantur. Hor. 1. Epist. 6. 51. Lucan. lib. 3. 107.
 Prætor adeſt, vacuæque loco ceſſere curules. Nam Senatores, qui curulem magiſtratum, hocet majorem honorem geſſiſſent, honoris gratia in curiam vehi ſoliti erant curru, in quo ſella eſſet, ſupra quam

confident. Abfolute fepe ponitur, fubaudita voce Sella. Juven. 10. Sat. 91. Summas donare curules.
 Sacra curules. Claud. 7. Paneg.
 Violata curulis. Claud. 8. Paneg. 266.
 E curuli iura reddere. Martial. lib. 11. 99.
 Feditas curulis. Cic. de Arusp. Reſp. 27.
 Equi curules, Quadrigales, inquit Feſtus.
 Triumph curules. Suet. Aug. 22.
 Curules Magiſtratus appellati ſunt, qui a curru vehebantur. Feſt. V. Stat. 4. Silv. 1. 5.
CURRŪCA, æ. f. [*κέρρα*] Parva avis; quæ alienos pullos proprios putans, nutrit, maxime cuculi. Cuculus enim in curruca nido parit ova, quæ curruca pro ſuis fovet, & educat. Juven. 6. Sat. 275. Per translationem dictum. Ignominioſe enim Currucam appellat marium, Qui alienos educat liberos pro ſuis, uxoremque ſuam ab aliis poſſeſſam amplectitur.
CURRUS, **CURSUS**, **CURSITO**, **CURSOR**, **CURSURA**, **CURSUS**. In **CURRO**.
CURTIUS, i. m. [*Κούριος*] Nomen gentis Romanæ: M. Curtius adoleſcens, eques Romanus, abrupto per medium forum ingenti ſpeculo, reſponſuque accepto nobilem ex civibus aliquem id requirere, ſeſe ſponte in hiantem terram coniecit eques, ſuoſque ex calamitate falvos reddidit. Curtius deinde lacus eſt appellatus. Auctor Ariftides, apud Plutarchum in Parallelis. Et Liv. lib. 7. 6.
 Quint. Curtius Rufus, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam. Exſtant ex 10 libris octo, amiſſis prioribus duobus. Alius Curtius Rufus, Proconſul Africae, cui mitra prædictio facta. V. Plin. 7. Epit. 27.
CURTIUS, a. um. Adj. ut Curtius ſons, inſigni aquæ ductu memorabilis, ut qui a quadrageſimo lapide in urbem fuerit perductus, opere arcuato tantæ altitudinis, ut in omnes orbis montes facile diſtribueretur. V. Plin. lib. 36. c. 15.
CURTUS, a, um. Adj. [*κέρτατος*] Parvus, deminutus. Hor. 1. Serm. 6. 104. — nunc mihi curto
 Ire licet mulo, vel ſi lubet uſque Tarentum. conf. Propert. 4. 1. 20.
 Curtum & Redundans, pugnantia. Cic. in Orat. 168. Nihil curtum, nihil claudicans, nihil redundans.
 Dolia curta. Lucret. 4. 1020. i. e. Fracta. V. ibi Havercamp.
 Latus curtum. Martial. lib. 12. 32.
 Res curta. ut, Hor. 3. Carm. 24. 64.
 Curtae neſcio quid ſemper abeſt rei.
 Sententia curta. Cic. 4. de Finib. 36. Eorum enim omnium multa prætermittentium dum eligant aliquid quod ſequantur, quaſi curta ſententia. Supellex curta. Perf. 4. Sat. 62.
 Tecum habita, & noris quam ſit tibi curta ſupellex. Proverbium. V. Eraſm.
 Compar. ut, Fines curtiore. Innocent. de Caſis p. 228. & 230. Edit. Goef.
CURTO, [*κέρτατος*] ære. Deminuere. Hor. 2. Serm. 2. 124.
 Rem curtare, Bona ſua minuere. Perf. 6. Sat. 34.
CURVAMEN, **CURVATIO**, **CURVATURA**. In **CURVUS**.
CURULIS. In **CURRO**.
CURVUS, a, um. Adj. [*κέρυμνός*, *ἰσχυρομυής*, *ἄγκυλός*] Quod eſt inflexum ac contortum. Virg. 1. Georg. 58.
 Et curvæ rigidum falces conſtantur in enſem.
 Equor curvum. Ovid. 11. Met. 505.
 Alvus. Virg. 2. Æn. 51.
 Anus. Ovid. 1. de Arte Am. 768.
 Aquæ. Ovid. 3. Faſt. 520.
 Arator. Virg. 3. Ecl. 43.
 Aratrum. Virg. 1. Georg. 498. alii legunt Incurvum.
 Arcus. Ovid. 9. Met. 114.
 Carinæ. Virg. 1. Georg. 360.
 Cavernæ. Virg. 3. Æn. 674.
 Crinale. Ovid. 5. Met. 53.
 Et niadidos myrrha curvum crinale capillos.
 Cultro curvo ſolvere viſcera. Sen. Hippol. 1.
 Delphines. Ovid. 18. Epit. 131.
 Dente curvo humum revellere. Ovid. 3. Amor. 10. 14.
 Equo curvo luſtra novantur. Propert. 4. 1. 20. Sed alii legunt Curto.
 Falces. Virg. 1. Georg. 581.
 Forceps. Ovid. 12. Met. 277.
 Freta. Valer. 1. Argon. 615.
 Gramen. Ovid. 15. Epit. 148.
 De noſtro curvum pondere gramen erat.
 Juga. Ovid. 4. Faſt. 216.
 Latebræ. Virg. 2. Georg. 216.
 Lebetes. Ovid. 12. Met. 243.
 Limite deſcendere curvo. Ovid. 14. Met. 830.
 Litora curva. Virg. 3. Æn. 223.
 Lyra. Hor. 3. Carm. 28. 11.
 Naves. Ovid. 2. Met. 163.
 Olympus. Valer. 5. Argon. 414.
 Pedes curvi aquilæ. Claud. de Bell. Gild. 469.
 Puppæ. Virg. 6. Æn. 5.
 Secures. Virg. 7. Æn. 184.
 Senecta. Tibul. lib. 3. 5. 16. i. e. Quæ curvos facit. conf. Anus ſupra.
 Theatrum. Ovid. 1. de Arte Am. 497.
 Theca. Martial. lib. 11. 59.
 Tibia. Virg. 11. Æn. 737.
 Valles. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 72.
 Via curva, Meatibus perplexis involuta. Sen. Hippol. 5.
 Ungues. Hor. Epod. 5. 93.
 Vomer. Ovid. 3. Amor. 8. 39.
 Corrigræ curva, proverbiale eſt in Cenſorios feverosque homines. Plin. 5. Epit. 21.
 Curvus & Furvus confunduntur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 6. 149.
CURVUS, Æris. m. Varro de L. L. 6. 15. Cornua a curvure dicta, quod pleraque curvamus. V. CORNUS.
CURVITAS, Æris. f. Idem. Macrob. in Somn. Scip. 1. 15. Adverſa Zodiaco curvitas obliquavit. Et Iſidor. 20. 16. Camus dictus a curvitate.
CURVO, [*κέρυμνός*, *ἰσχυρομυής*, *ἄγκυλός*] ære. ut,

Arcum manu curvare. Stat. 1. Achil. 486.
 Dentes curvare. Claud. 24. 306.
 Valtus aper nimio dentes curvaverat ævo.
 Lances curvare. Hor. 2. Serm. 4. 40.
 In arcus curvari. Virg. 2. Georg. 448.
 — Ityreos taxi curvantur in arcus. i. e. In arcuum Ityreorum ſimilitudinem. Alii legunt Torquentur.
 In diverſum curvari. Plin. lib. 16. cap. 42.
 In terram curvari. Plin. lib. 12. cap. 5.
CURVATUS, a, um. Partic. Stat. 5. Silv. 4. 4.
 Et ſimulant feſſos curvata cacumina fomnos.
 Corpore toto curvatus. Stat. 6. Theb. 649.
 Arbor curvata eſt pondere ſerpentis. Ovid. 3. Met. 93.
 Corpufcula curvata, & quaſi adunca. Cic. 1. de Nat. Deor. 66.
 Cufpis curvata. Ovid. 2. Met. 199.
 Ignes curvati, i. e. Splendorem curvorum cornuum lunæ referentes. Hor. 4. Carm. 2. 57.
 Planities curvata tumore. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 102.
 Ponti curvati litora. Sen. Hippol. 1.
 Unda curvata. Virg. 4. Georg. 360.
CURVATIO, Æris. f. [*κέρυμνός*] Plin. lib. 17. cap. 23. In curvatio-
 nis mater. Et apud Columel. lib. 4. cap. 12. Curvatio vitis.
CURVATURA, æ. f. [*κέρυμνός*] Plin. lib. 17. cap. 19. Ne curvatura fugiat.
 Montis curvatura. Vitruv. 2. 10.
 Portus curvatura. Idem 5. 11.
 Rotæ ſummæ aurea curvatura. Ovid. 2. Met. 108.
 Unguim curvatura, Aduncitas. Plin. lib. 10. cap. 19.
CURVAMEN, inis. n. [*κέρυμνός*] Ipa curvatio. Plin. 9. Epit. 7.
 Arquam curvamen. Ovid. 11. Met. 590.
 Ripæ patulo curvamine. Sil. lib. 13. 29.
 Lato curvamine in obliquum ſectus limes. Ovid. 2. Met. 130.
CURVABILIS, æ. Adj. Pallad. 12. 15. Ulmus & fraxinus curvabiles.
CURVESCO, [*κέρυμνός*] ære. Curvus fio. Auctor carminis de Laudibus Domini. V. INCURVESCO.
CURVİPES, ædis. Qui curvos pedes habet. Onomaſt. Vet. Curvipes, *ἀγκυλόπους*.

CUSCULIUM, V. **QUISQUILIUM**.
CUSOR, Æris. V. **CUDO**.
CUSPIS, Ædis. f. [*κέρυμνός*, *ἰσχυρομυής*, *ἄγκυλός*] Acuta illa pars gladii, hæſtae, clavi, & hujusmodi. Martial. lib. 13. 93.
 Qui Diomedæis metuendus feriger agris
 Hæſta cecidit cuspide, talis erat.
 Hæſta præacuta cuspidis. Ovid. 7. Met. 131.
 Achillea. Ovid. 13. Met. 580.
 Acuta. Virg. 5. Æn. 208.
 Hæſta. Ovid. 5. Met. 9.
 Curvata. Ovid. 2. Met. 199.
 Extrema. Ovid. 2. Met. 767.
 Inſeſta. Valer. 6. Argon. 617.
 Irrita. Ovid. 5. Met. 38.
 Irrita voti cuspis. Stat. 11. Theb. 511.
 Longa cuspis, pro Veru. Martial. lib. 14. 221.
 Spumeus in longa cuspide fumet aper-
 Mavortia. Stat. 9. Theb. 838.
 Medicatæ cuſpidis iſtus: i. e. Venenatæ. Sil. lib. 13. 197.
 Præſenta cuspis, i. e. Objectum jaculi ferrum. Ovid. 3. Met. 83.
 Subrecta. Sil. lib. 7. 650.
 Tremenda. Hor. 4. Carm. 6. 7.
 Trifida cuspis Neptuni. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 181.
 Triplex. Ovid. 12. Met. 594.
 Vana cuspis, h. e. Irrita. Ovid. 8. Met. 346.
 Contorquere cuſpide. Ovid. 8. Met. 345.
 Cuspis Echionio primum contorta lacerto
 Vana ſuit.
 Fulget telum acuta cuspide. Ovid. 1. Met. 470.
 Fraudata ſanguine. Sil. lib. 13. 167.
 Fuſus inerti cuspide. Sil. lib. 7. 629.
 Cuspides, pro Tubulis ſictilibus. Varro 1. de R. R. cap. 8. de pedamentis arundineis loquens. Inde enim aliquot colligatos libris demittunt in tubulos ſictiles cum fundo pertuſo, quos cuspides appellant, qua humor adventitious tranſire poſſit.
CUSPIDO, ære. Cuspide inſtruire. Plin. lib. 11. cap. 13.
CUSPIDATUS, a, um. Partic. Quod cuſpidem habet. Plin. lib. 18. cap. 19.
CUSPIDATIM, Adv. h. e. In cuſpidem, five cuſpidis formam. Plin. lib. 17. cap. 14. Donec cuſpidatim deciuſ deſcendat in rimam calamus.
CUSPIDIRIS, e. Adj. Cuſpidem, pro Ignavo dicebant antiqui. Feſtus.
CUSTOS, Ædis. f. [*κέρυμνός*, *ἰσχυρομυής*] a **CURO**; dicitur Qui aliquam rem tuetur & curat. Cic. Qui multorum cuſtodem ſe profiteatur, eum ſapientes ſui primum capitis aiunt cuſtodem eſſe oportere.
 Cuſtos, Miſtrix. Virg. 11. Æn. 836.
 At trivite cuſtos jam dudum in montibus Opis
 Alta fedet. Servius.
 Ad limina cuſtos. V. **LIMEN**.
 Cuſtos, Janitrix. Plaut. Curc. 1. 1. 76.
 Carceris cuſtos. Plaut. Aſin. 2. 2. 31.
 Corporis cuſtos. Lucret. lib. 3. 325.
 Cupiditatum cuſtos ac vindex. Cic. 2. de Lege Agr. 24.
 Dignitatis cuſtos, fortitudo. Cic. 2. Tuſc.
 Diuturnitatis malus cuſtos, metus. Cic. 2. Off. 23.
 Genis cuſtos, de Rege, aut principie dictum. Hor. 4. Carm. 5. 2.
 Gregis cuſtos, h. e. Opilio. Virg. 10. Ecl. 36.
 Hominis cuſtos & procuratrix. Cic. 4. de Finib. 17.
 Libertatis tribunus plebis præſes cuſtoſque. Cic. 2. de Lege Agr. 15.
 Locī vigiles cuſtoſeſque. Cic. 6. Verr. 94. Clamor a vigilibus, fanicuoſiſtimis tollitur.
 Luci Scyrtici cuſtos, draco. Martial. lib. 12. 53.

Ovium custos præclarus, lupus. Cic. 1. Philipp. 27.
 Portæ custos. Cic. 2. in Catil. 27. Nullus est portæ custos, nullus indiator via.
 Pueri, Pædagogus. Martial. lib. 11. 40.
 Reipub. custos Senatus, præfes, propugnator. Cic. pro Sext. 137.
 Rerum custos Cæfar. Hor. 4. Carm. 15. 17.
 Turis custos, Acerca. Ovid. 13. Met. 703.
 Urbis custodes & conservatores dii. Cic. pro Sext. 53.
 Fidilimus. Valer. 8. Argon. 75.
 Herilis custos, i. e. Cui commissus est herilis filius. Plaut. Afin. 3. 3. 65.
 Inceptor custos canis. V. INCORRUPTUS.
 Inceptorissimus. Hor. 1. Serm. 6. 81.
 Maximus. Hor. 2. Serm. 6. 15. Custos mihi maximus adfcs. Alloquitur Mercurium.
 Tenax patrimonii. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Addere custodem. In ADDO.
 Coronare alicui custode. Virg. 9. Æn. 380. h. e. Cingere filvam ne abeat. Servius.
 Corruptum custodem. Lucan. lib. 10. 57.
 Imponere alicui. Ovid. 3. Amor. 4. 1.
 Indere. Tacit. 3. Ann. 28.
 Petere custodes salutis suæ. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Ponere ut. Custodem (in) frumento publico positum esse. Cic. pro Flacc. 45.
 Teneri custode. Lucan. lib. 1. 26.
 Vacans custode. Ovid. 2. Met. 422.
 Custos absolute, ut Magistro seu pædagogo. Hor. de Arte Poet. 161.
 Idem 1. Serm. 4. 118. Dum custodis egres, &c. Et alibi sæpius.
 Custos exactor. Tacit. i. e. Qui arbiter esset rei exsequendæ, & rem exigeret. Budæus.
 Custodes dicebantur & Subscriptores, Qui accusatori solebant dari, non solum chartarum causâ, neque adjuvanti ejus, sed etiam ut non facile accusator corrumperet. Afconius in Divin. 51.
 Apponere custodem alicui. Cic. 1. Verr. 51. Custodem, inquit, Tullio ne apponite, &c. V. locum integrum Pediani, quem modo adduximus. conf. Bud. Annot. rel. in Pand. a pr.
 Prærogativæ primus custos. Cic. post redit. in Senat. 16. Custodes in suffragis erant in sortitione prærogativæ. Budæus.
 Custodes, Observatores, qui cuiusque actiones notant, animadvertunt, quasque speculantur. Ulp. 1. 3. D. de admin. tutor. de honorariis tutoribus loquens: Dati sunt enim quasi observatores actus ejus, & custodes. Nam custodes erant proprie juvenum, ut ex Cic. Servius declarat, quibus ad militiam euntibus anno primo Rectores darentur. Unde & qui quempiam observat, ne quid suffiretur, Custos appellatur. Cic. 7. Verr. 63. Quod ubi isti nuntiatum est (loquitur de Verre, & nave prædonum capta) statim Quæstor legatogue suo custodes misit complures, ut omnia sibi integra quamprimum exhiberentur. Hotomanus.
 Custos in vitibus qui dicitur, offendit Columel. lib. 4. cap. 21. Plin. lib. 17. cap. 22. Et qui vocatur custos. Hic est novellus palmes, non longior tribus gemmis.
CUSTODIO, [φρουράω, ἀσφουράω, φρουρέω, ἀσφουδραίνω, φρουράω] Tre. Servare. Plin. lib. 12. cap. 14. Plaut. Capt. 3. 5. 71. Noctu nervo vincus custodiabitur. Antiquè dixit Custodiabitur, pro Custodietur.
 Custodire se. Cic. 9. Fam. 14. Fac ut diligentissime teipsum, mi Dolabella, custodias.
 Tueri, defendere, custodire, incolumemque servare aliquem. Cic. 10. Philipp. 26.
 Aliquem ab injuria. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Brevitatem. Plin. 1. Epist. 20.
 Discrimina ordinum. Plin. 9. Epist. 9.
 Morem. Plin. lib. 14. cap. 12. Romulum lacte non vino libasse, indicio sunt sacra ab eo instituta, quæ hodie custodiunt morem.
 Nomen loci. Plin. lib. 37. cap. 7.
 Parlomoniæ. Geil. lib. 1. cap. 24.
 Salutem alicujus. Cic. pro Planc. pr.
 Verba custodire clauso ore. Sen. Agamemn. 7.
 Solicite aliquid. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Litteris custodire quæ a summis oratoribus de eloquentia divinitus dicta sunt. Cic. 2. de Orat. 76.
 Memoria custodire. Cic. 1. de Orat. 27. Possè percipere animo, & custodire memoria.
 Memoria hominum custodiri. Plin. lib. 16. cap. 44. Verum ex his, quas memoria hominum custodit, durant in Litemino Africani prioris manu factæ oliva.
 Custodire, pro Observare. Columel. lib. 3. cap. 10. Quintil. lib. 4. cap. 1. Et custodit nos recens audientium intentio. De exordio loquitur.
 Custodire aliquem, atque observare. Cic. de Petit. Conf. 43. Fac itaque ut se ab te custodiri atque observari sciant.
 Oculi & aures omnium te speculantur & custodiunt. Cic. 1. in Catil. 6. Multorum te etiam oculi & aures non sentientem, sicut adhuc fecerunt, speculabuntur atque custodient.
 Oculis civitatis & amicorum hdelitate custodiri. Cic. 12. Philipp. 22. Hic quum in Urbe esset ac domi, tamen multa sæpe tentata sunt, ubi me non solum amicorum fidelitas, sed etiam universæ civitatis oculi custodiunt.
 Sermones custodire. Tacit. 2. Hist. 52. i. e. Observare & captare.
 Custodire aliquem, est Cavere sibi ab eo. Quintil. 4. 2. p. 113. Quæ si aliter dicta essent, strepitu ipsi judicem, ad custodiendum patrum, excisissent. Ubi Burn. Custodire patrum, est Observare, cavere ne fraus ipsi fiat a patrone. Adde Quintil. ibid. p. 351. & Ovid. 17. Epist. 165.
 Custoditum est, Imperf. Suet. Tiber. 7. Ut custoditum sit, ne unquam posthac in conspectum ejus veniret. i. e. Cautum, observatum.
CUSTODIVUS, a, um. Partic. ut
 Codicilli custoditi. Suet. Tiber. 51.
 Honos custoditus. Plin. 16. 4. Custodito tamen honore glaudis.
 Modus custoditus. Plin. 20. 13.
 Poma a dracone male custodita. Ovid. 9. Met. 190.
 Vacca custodita. Virg. 8. Æn. 218.
 Vices temporum custoditi. Apul. de Mundo p. 734.

CUSTODIRE, Adv. ut, Ludere custodite, i. e. Caute, vel inspectante custode. Plin. 5. Epist. 16.
 Compar. Plin. 6. Epist. 26. An illa custoditis pressifano?
CUSTODITIO, ðnis. f. [φουλαξίς] est Opera ad aliquid custodiendum sumpta. Festus. V. Vulg. Interpr. Sapient. 6. 19.
CUSTODITIVUS, a, um. Adj. Saresb. Epist. 158. Aurum aliorum metallorum custoditivum est.
CUSTODELA, æ. f. a veteribus Custodia dicebatur. Festus.
 Acrior custodela. Apul. 10. Met. p. 245.
 Salutaris custodela. Idem 9. Met. sub initium. Frequentius
CUSTODIA, æ. f. [φουλαξία, φουλαξία, φρουρά, φρουρα] Ipse custodiendi actus.
 Canum custodia fida. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.
 Justitiæ fida custodia. Cic. 2. de Fin. Inest ad humanam societatem justitiæ fida custodia.
 Pædagogorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Religionis. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Salutis alicujus custodia. Cic. pro Planc. 2. Itaque non extimesco, ne Cn. Plancio custodia meæ salutis apud eos obfit, qui meipsum maxime salvum videre voluerunt.
 Sui custodia. Cels. lib. 2. cap. 2. Ille sollicitari debet, cui hæc nova sunt, aut qui ista nunquam sine custodia sui tuta habuit. i. e. Sine magna adhibita diligentia circa curam valecudinis.
 Ignaviam suam, tenebrarum ac parietum custodiis tegere. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 21.
 Dura. Hor. 1. Epist. 1. 22. — ut piger annus Pupillis, quos dura premit custodia matrum.
 Solers custodia pecudum. Virg. 4. Georg. 327. i. e. Diligens & perita industria. Servius.
 Ponere aliquem in custodia. Cic. pro Muren. 64. Quum in ejusdem anni custodia te atque L. Murenam fortuna posuisset. Liberare custodis corporis. In LIBER.
 Tradere se in custodiam alterius. Plaut. Most. 2. 1. 59.
 Custodia, vel Custodiæ, [φρουρα] pro Custodiibus & apparitoribus. Cic. 5. Verr. 60. Equitem Romanum scitote biduum cibo tectoque prohibito: biduum Leontinis in foro custodiis Apronii retentum atque servatum. Paulo post Apparitores vocat.
 Acres custodiæ. Tacit. 1. Ann. 5.
 Vigil. Ovid. 12. Met. 148.
 Tuo adventu vigilat custodia. Catul. 60. 33.
 Defendite vestra tecta custodiis vigiliis. Cic. 2. in Catil. 26.
 Ducit noctem custodia infomnem Iudo. Virg. 9. Æn. 166.
 Muniri aliquem locum prædiis, custodiis, vigiliisque. Cic. 1. in Catil. 8.
 Polliceri excubias & custodias alicui. Cic. pro Marcel. 35.
 Custodia, [δυσπραξία] Carcer. Columel. lib. 1. Ut explorant an diligenter vincita sint, an ipse sedes custodiæ satis tute munitæque sint. Plin. lib. 21. cap. 3.
 Libera custodia. Vellei. 1. 11. Post victum captumque Persen, qui quadriennio post in libera custodia Albæ decessit. Ubi Bœcler. Libera custodia est, quæ viris principibus aut dignioribus datur apud magistratum, aut militarem manum, vel in municipiis. Et ita Sallust. Catilin. cap. 48. Senatus decernit, uti ad dicato magistratu, Lentulus, itemque ceteri in liberis custodiis haberentur. V. ibi Cl. Waff. & Lipf. ad Tacit. 6. Ann. 3.
 Liberalis custodia. i. e. Libera. Cic. de Clar. Orat. 330.
 Militari custodia haberi. Tacit. 3. Ann. 22.
 Publica. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Regia. Cic. pro Rabir. Post. 22. Ad diocetes fuit regius, & quidem in custodia etiam fuit regia, & vita ejus oblata pœne est.
 Agere live Agitare custodiam. In AGO.
 Asservari custodiis. In ASSERVO.
 Collocare in custodia. Cic. 7. Philipp. 19.
 Condere aliquem in custodiam. Tacit. 4. Hist. 2.
 Constringi custodiis. In CONSTRINGO.
 Credere alicujus custodiam alicui. In CREDO.
 Dare se in. Cic. 1. in Catil. 19. Tu teipsum in custodiam dedisti.
 Educere aliquem ex. Cic. 1. Tusc. 71.
 Emitti e custodia & levari vinculis. Cic. 1. Tusc. 118.
 Eripere aliquem ex custodia & conservare. Cic. ad Brut. 6.
 Haberi in custodia, & In custodiam. Tacit. 1. Hist. 58.
 Includere aliquem in custodiam. Cic. 7. Verr. 143.
 Mandare custodiæ. Paterc. lib. 2. 42. 3. Aliquot naves, multosque mortales cepit: mandatiq; custodiæ quos ceperat, in Bithyniam perrexit.
 Teneri in custodiis. Sallust. in Catil. 51.
 Tradere, ut, Hominem comprehendere, & in custodiam tradere. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Custodia, [δυσπραξία] Reus qui custoditur in carcere, aut a militibus servatur. Sueton. in Domit. cap. 14. Et D. de cust. reor. ita scribit Paulus, Carceri præpositus, si pretio corruptus, sine vinculis agere custodiam, vel ferrum, vel venenum in carcerem inferri passus est: officio judicis puniendus est. Ibidem Terent. Clemens l. ult. Si custodia se interceperit, vel præcipiat verit, militis culpæ adscribitur, & castigabitur. Quod si ipse custos custodiam interceperit, homicidii reus est.
 Custodiæ etiam vocabantur publicanorum, Quæ itinera observabant, ne merces ereherentur. portorio non soluto. Cic. de Provinc. Consul. 10. Statuit ab initio, & in eo perseveravit, jus publicano non dicere, custodias sustulit, pactiones sine ulla injuria factas rescidit, vectigales multos ac stipendiarios liberavit.
 Custodia, Ubi quid custoditur. Cic. in Somn. Scip. 7. Quare & tibi, Publi, & piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis.
 Custodia, Locus ubi custodes excubias agunt. Cic. 12. Philipp. 24. Itaque in Urbe, si sic licebit, manebit hæc mea sedes est, hæc vigilia, hæc custodia, hoc præfidium statuum.
CUSTODIARIUS, i. m. Custos. Inscript. vet. Gruter. p. 48. n. 1. SANCTISSIMO HERCVLI INVICTO CORPOR. CVSTODIAR. L. CVRTIVS ABASCANTIVS, &c. [i. e. Corporis Custodiariorum. Nisi forte aliter legendum.]
CUSTODIARIUM, i. n. Locus, ubi quid custoditur. Tertull. ad Martyres cap. 2. & adv. Judæos cap. 3.

CUSVETANI, ōrum. m. Italiæ populi, carnem in monte Albano accipere soliti, ut tradit Plin. lib. 3. cap. 5.

C U T

CUTILIA, Agri Reatini lacus est, in quo silvosa insula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem permanet loco. Auctor Plin. lib. 2. cap. 95. & lib. 3. cap. 12. De aquis ibi medicatis, V. Vitruv. 8. 3. Sen. Nat. Quæst. 3. 25. Plin. 31. 3.

CUTIS, is. f. [δέρμα, dermā, δερμα] Pellis five corium. Plin. lib. 11. cap. 39. Cic. 10. Fam. 18. Sed non possum non exhorrescere si quid intra cutem subest vulneris, quod prius nocere potest quam sciri, curarique possit.

Adficcata raptō cerebro cutis. Lucan. 8. 69. Alii legunt Exficcata. Ægra cutis tumet. Perf. 3. Sat. 63. Arcta. Stat. 6. Theb. 871.

— riget arcta cutis, durifque laborum

Castigata toris.

Arida cutis se laxat. Juven. 6. Sat. 143.

Cancellaria. In CANCELLI.

Candida. In CANDIDUS.

Castigata. Stat. 6. Theb. 872.

Dura. Ovid. 8. Met. 803.

Maculosa. In MACULA.

Tenax. Claud. de Histrice, Epigr. 37.

Tennis. Ovid. 4. Trist. 6. 42.

Adducit macies cutem. Ovid. 3. Met. 397.

Armavit natura cutem. Claud. de Locusta, Epigr. 15.

Curare cutem, Obsequi corpori. Juven. 2. Sat. 105. Hor. 1. Epist. 2. 29.

In cute curanda plus æquo operata juvenus. Hor. 1. Epist. 4. 15.

Me pinguem & nitidum bene curata cute vifēs. V. CURO.

Deripere cutem. Ovid. 6. Met. 387.

Finditur cutis. Celf. lib. 5. cap. 27.

Findere cutem. Senec. Troade, 6.

Obducere cutem. In OBDUCO.

Riget. V. ARCTA, supra.

Rumperc. Celf. lib. 5. cap. 18.

Tonius ad cutem. Celf. lib. 1. cap. 4.

Tenera elocutionis cute habitum orationis virilem operire. Quintil. 5. 12.

Arboris cutis. Plin. lib. 12. cap. 19.

Terræ cutis. Plin. lib. 20. cap. 19.

Uvæ & ceræ cutis. Plin. lib. 15. cap. 28.

Cutis, Græcam habet originem: hanc enim illi κέρως dicunt. Festus.

CUTICULA, æ. f. [κόρυμβος] dimin. Parva cutis. Perf. 4. Sat. 18.

— & affiduo curata cuticula solet. conf. in CURIS.

Nostra bibit verum contracta cuticula solem. Juven. 11. Sat. 203.

CUVI, in heroo carmine apud Aufonium scriptum pro Cui reperitur, ut versus ruina hoc tanquam tibicine fulciatur, quæ licentia poetis concessa est. Verfus sunt, Mosell. v. 311.

Dinochares, quadro cuvi in fastigia cono

Surgit, & ipsa suas consumit pyramis umbras. Sic apud Lucretium lib. 1. 689. pro Rei, Reii scribitur, ut syllaba tendatur. Sic alias non raro scribit, & pro Ei, Eii dicit. Turnebus 19. 12.

C Y A

CYAMEA, æ. f. [κυάμη] Gemma, quæ fracta fabæ similitudinem præfert. Plin. lib. 37. cap. 11. Cyamea nigra est: sed fracta, ex se fabæ similitudinem parit.

CYAMOS, i. m. [κύαμος] Faba, genus leguminis, a cuius esu Pythagoram religiosissime ferunt abstinuisse. Hæc autem sola inter legumina sine adminiculo nititur. V. Ruell. lib. 2. cap. 38.

Cyamos, Herba Ægypto peculiaris, latissimis foliis, quæ & Colocasia dicitur, & faba Ægyptia, seu Alexandrina. Plin. lib. 21. cap. 19. In Ægypto nobilissima est Colocasia, quam Cyamon vocant aliqui. V. plura in dictionibus COLOCASIA, & CIROTIUM.

CYANE, es. f. Nymphæ nomen, quæ Proserpinæ comes fuit, quam, ea raptâ, nimio ejus desiderio in fonte delituisse scribit Ovid. 3. Met. 409. Meminit ejus & Claudian. Lactant. Grammat. in 5. Theb. Comment. hanc ab Anapo amatam tradit, & aliam recitat fabulam.

CYANE, es. f. Oppidum est Lyciæ, apud Plin. lib. 5. cap. 27. Est item nomen Fontis in agro Syracusano. Hic Anapo mistus, juxta Ortygiam insulam in mare illabitur. Ovid. 3. de Ponto, 10. 26. Quaque fuis Cyanen miscet Anapus aquis.

CYANÆ, arum. [κυανæ] (inquit Pompon. lib. 2. 7.) contra Thracium Bosphorum, insulæ duæ parvæ, parvoque distantes spatio, & aliquando creditæ dictæque concurrere. De his scribit Plin. lib. 4. cap. 13. Eadem ab aliis Symplegades appellatæ, traditæque fabulis inter se concurrissæ: quoniam parvo discreta intervallo ex adverso intrantibus geminæ cernebantur, paulumque deflexa acie, coeuntium. speciem præbebant. Ovid. lib. ult. Met. 338. Eadem Planetæ dictæ, id est errantes. Plin. lib. 6. cap. 12. Valer. Flacc. 4. Argon. 562. Concurrunt ponto Scythico Cyanæ. Valer. 1. Argon. 60.

CYANUS, a, um. Adj. ut, Fragores Cyanei. Valer. 5. Argon. 483. Cautes Cyanæ. Valer. 1. Argon. 630. Montes Cyanei. Idem 2. Argon. 382.

Vada Cyanæ. Stat. 5. Theb. 347.

CYANÉE, es. five CYANEA, æ. f. Nympha quædam apud Ovid. 9. Met. 451. Filia fuit Mæandri fluvii, quæ ex Mileto, Phœbi filio, Byblidem & Caurno gemellos genuit, Hic tibi dum sequitur patræ curvamina ripæ, Filia Mæandri toties redeuntis eodem, Cognita Cyanæ præstanti corpore nympha, Byblida cum Cauno prolem est enixa gemellam.

CYANIPPUS, i. m. [κυανίππος] Natione Syracusanus, foli Baccho fa-

era facere neglexit. Iratus deus ebrietatem incoffit, quæ tanta fuit, ut occurrentem in tenebris liliam Cyanen, quanquam reluctantem, violaret. Ea vero annulum furripiens, nutrici commendavit, ut violatoris esset indicium. Postmodum quum pestilentia urbem invassisset, a Pythio reddium est oraculum, in impietatis auctor diis liberatoribus immolaretur. Ignorantibus cunctis quid posceret oraculum, conficia rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, & eoque primum mactato, sibi quoque manus intulit. Auctor Plutarch. in Parallel.

CYANOS, i. m. [κύανος] Fluvius est Colchidis, qui juxta Æam oppidum in Phasim influit. Auctor Plin. lib. 6. cap. 4. Al. Cyaneos.

CYANOS, [κύανος] apud Theophrastum Gemma est, quæ a gemmariis recentioribus Turchina vocatur, Turquoise. Auctor Baptista Pius in Lucretium. Est autem hæc gemma ex ispidium genere, colore cæruleo, de qua Plin. lib. 37. cap. 9. Sunt qui Lazuli vel Azuli lapidem officinarum esse putant. Alii Sapphiri speciem statuant. Alius sane videtur Cyanus Dioic. lib. 5. 106. Matth. 66. q. V. ut & Galen. lib. 9. Simplic. Cyanos, vel Cyanus, trivialis est (ut creditur) flos, in frumentario nascens agro, & hortis quoque rusticorum & puellarum corollis, calyce rosarum, sed squamoso quale tristi, plurimis stipitibus cæruleis barbulis. Plin. lib. 21. cap. 11. In Italia violis succedit rosa, huic intervenit liliam, rosam cyanus excipit, cyanum amaranthus.

CYANEUS, a, um. [κύανεος] Adj. ut, Cyaneus color: i. e. Cæruleus. Plin. lib. 10. cap. 32. Ipsa avis paulo amplior passere, colore cyaneus ex parte majore.

CYATHUS, i. m. [κύαθος] Vasculum in quo bibebatur: & frequenter duodecima pars sextarii, ut docet Budæus de Aste. V. Sextarius Romanus in SEX. Plinius, [puto Valerianus] Potui vero aqua pluvialis decocta, sed quæ per binos ternosve cyathos bibatur. Juven. 5. Sat. 32. Cardiacum nunquam cyathum multiflorus amico.

Commodi cyathi. Hor. 3. Carm. 19. 12.

Puer dignus cyatho. i. e. Dignus qui sit pincerna. Juven. 9. Sat. 47.

& puerum te

Et pulchrum, & dignum cyatho, cæloque putabas. Alludit ad

Ganymedem. Nam

Ad cyathos stare vel esse dicebantur servi; ut Servi ad limina, & ad pedes, Pocillatores ab Apuleio appellantur. Sueton. in Cæs. cap. 49. Juven. 13. Sat. 44.

Nec puer Iliacus, formosa nec Hercules uxor

Ad cyathos. Budæus.

Cyathus, Ponderis genus. Plin. lib. 21. cap. 34. Cyathus pendet drachmas decem. [De mensura cyathi ad pondus redacta intelligendum. V. Hard. in loc.

Cyathus, & mensura aridorum. Columel. lib. 8. cap. 4. Nec tamen aliud clausæ gallinæ cultus: nisi quod ea non emittitur, sed intra ornithonem ter die pacitur meliore mensura: nam singulis capitibus quater-ni cyathi, diurna cibaria sunt: quum vagis terni vel bini præbeantur. Cyathus etiam, Fluvii nomen est in Ætolia, ad Arfinoen, apud Polybium, ut notat Rhodig. lib. 15.

CYATHISSO, [κύαθισσός] ære. est Cyatho vinum bibendum admetiri, inquit Budæus. Plaut. Men. 2. 2. 29.

Non fcis quis ego sim? qui tibi sæpissime

Cyathisso, apud nos quodam potas.

CYAXARÉS, is. m. [κυαξάρης] Phraortis regis Perfarum & Medorum filius, cui successit in regno. Hic primus Asiæ populos in provincias distinxit, primusque in suum quoque ordinem distribuit, hastatos, sagittarios, equites, quum prius omnia promiscua essent atque implicita. Hic & cum Lydis signa contulit, & omnem trans Halym flumen Asiæ sibi subiecit. Mortuus est quadragesimo imperii sui anno, ejusque filius Astyages in ejus locum successit est. Auctor Herodot. lib. 1.

C Y B

CYBÆLLA, [κυβέλλα] Ancilla fuit pauperis cujusdam Simuli, cujus paupertatem describit Auctor Moreti.

CYBÆSIA, [κυβέσσια] a Polluce lib. 5. cap. 16. posita inter Ornamenta mulierum. Hanc nonnulli eandem esse volunt cum Anaxyræ, de qua supra diximus.

CYBEA, æ. f. Genus navis onerariæ. Cic. 7. Verr. 44. Navem vero Cybeam maximam, triremis instar, pulcherrimam atque ornatissimam, palam ædificatam sumpto publico, sciente Sicilia, per magistratum Senatunisque Mamertinum tibi dariam donatamque esse dico. Cybea, dicta est, quasi Cypæa. κίπαι, inquit Helychius, κίβητος πλοῖος. Est igitur Cybea, Navis oneraria, rotunda, ut cupæ nomen ostendit. Turnebus.

CYBEBE, es. vel is. f. [κυβέβη] Eadem quæ Cybele. Ita scribit Viri docti, cum penultima producat. V. Drakenb. ad Sil. 17. 8. & Broekhus. ad Propert. 3. 15. 35.

CYBELLÆ, es. vel CYBELLÆ, is. f. [κυβέλλα] vel CYBELLÆ, (nam ut docet Serv. bacchus est in hac dictione Cybelle) UXOR fuit Saturni, a Cybello Phrygiæ monte seu oppido, ubi sacra ejus primo sunt instituta. Festus, Cybele mater quam dicebant Magnam, ita appellabatur, quod ageret homines in furorem, quod Græci κύνειος dicunt. Sacerdotum autem Cybeles proprium erat, caput rotare. Suidas scribit Rheam quoque vocari, & montanam esse Deam: ideo vehi leonum jugo. Cinedi ei sacri sunt. Hæc primum Ops, & Terra dicta fuit, quod fit Dea telluris, quæ & Vestâ dicitur: propter quod curru vehi a poetis fingitur, quia terra pendet in aere: & rotis sustineri, quia rotatur semper & volvitur mundus. Mater deam, quia omnia gignit. Et Mater alma, ab alendo. Et mater Phrygia, a monte Phrygiæ, quem plurativo numero Dyndime vocant. In eo facra sibi per Corybantes instituit: a quo Dyndime, & Dyndimene a nonnullis vocatur. Et Berynthina, a monte Phrygiæ, qui βερύντιος appellatur. Et Pales, quod fit pabulorum Dea. Rhea, κρηνη, fluo, quod terra affluens fit omnium rerum. Dicta est Idæa, & Phrygia, & Pessinuntia, de qua Martial. 1. 71. 10.

Et Cybeles picto stat Corybante tholus. Ex Apuleii sententia eadem erat dea Cybele, Bellona, & Ilis. Quandoque rament metri gratia scribitur per duplex L, & fit Cybelle bacchus pes, ex prima brevi, & duabus longis. Propert. 3. 15. 35.

Vertice turrigero juxta dea magna Cybelle. Al. Cybebe. V. que diximus in CYBBE. Lucan. lib. 1. 595.

Et lotam parvo revocant Almone Cybellen. V. ALMO Fluvius. Claudianus de Rapt. Proserp. lib. 1. 210. De Cybele vide multa apud Fulgentium. l. 3. Mythologicor.

Turrita Cybele. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 271. Turritera. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 179.

CYBELIUS, a, um. Adj. ut, Cybelicus Attis. Ovid. 10. Met. 104.

CYBELIA, æ. f. [κυβελία] Urbs Ionia, teste Stephano.

CYBERNĒSIA, [κυβερνήσια] Festa sunt, Theſco ex Creta redeunte, inſtituta, Nauſithoi gubernatoris honori, & prorætæ Phæacis: etiamſi Phereclus Simonidæ magis placet Theſei naviſ moderator. Sed Nauſithoo & Phæaci erecta etiamnum heroa funt. V. Rhodig. lib. 18. cap. 17. & Plutarch. in Theſt.

CYBIOSACTES, is. m. [κυβιοσάκτης] Sueton. in Veſpaf. cap. 19. Alexandrini Cybioſactem eum vocare perſeveraverunt, cognomine unius e regibus ſuis turpiſſimarum ſordium. Hic autem queni Cybioſactem appellatum dicit Tranquillus propter ejus illiberalitatem, non unum fuit ex Ptolemæis regibus, ſed e Syria ducens originem, qui a filia maxima natu Ptolemæi Auletæ a ſuis expulſi in virum acceſſit, non multo poſt ab ipſa expellitur, quod ejus ignobilitatem atque illiberalitatem pati non poſſet. Auſtor Strabo lib. 17. Illi ab ordinandis cybis, que forte ipſemet familie diſpenſaret, merito ſordidiſſimum cognomen adhæſit: quo & Veſpafianum principem (ut erant Alexandrini dicaces) propter ejus avaritiam aſperſerunt, quemadmodum & Syriæ regi Phyſcon cognomentum fuit a craſſiore inteſtino, quod multa caperet.

CYBIOTATES, V. CYBIUM.

CYBIRA, æ. f. [κυβίρα] Oppidum eſt Lycæoniæ, non procul a Mæandro fluvio. Cic. 6. Verr. 30. Hofce opinor Cybira, quum in ſuſpicione veniſſent cybiris, fanum expulſiæ Apolliniſ, &c.

CYBRATES, vel CYBRATA, æ. m. Nomen gentile. Cic. 6. Verr. 10. Eo quum venio, Prætor quiſcebat, fratres illi Cybratæ inambulabant.

CYBRATICUS, a, um. poſſeſſebat. Cic. 6. Verr. 47. Inmittebantur illico Cybratici illi canes, qui inveſtigabant & perſcrutabantur omnia. Negotia Cybratica. Horat. 1. Epit. 6. 33.

CYBISTĒTES, [κυβιſτήτες] Urinatores dici poſſunt, qui πὲς κυβιſτήſεως, hoc eſt aquarum gurgites ſubcunt, quo nomine & falſatores quidam appellati ſunt, qui in caput convolvunt, manibus pedibusque adductis dicerant: a cubo, id eſt teſtera, verbo deducto, qui quum in alveolum jacitur, hoc modo convolvitur. Unde,

CYBISTĒMA, atis. [κυβιſτήμα] Aliud genus ſiltationis & exercitii dicitur a Luciano in Anaſarſi, ſeu de gymnaſiis. Budaus in Annotat.

CYBIUM, i. n. [κυβίον] dictum, quia ejus medium æque patet in omnes partes, quod genus a Geometris κυβίον dicitur. Unde etiam Teſſellæ quadratæ cubo. Hinc & κυβίον, genus piſcis, quia piſcantes id genus piſcis velut aleam ludant. Hæc Feſtus.

Cybius, Piſcis genus, quod ita ſiſſum eſt, ut medium æque pateat in omnes partes, ad ſimilitudinem teſſerarum. Plin. lib. 32. cap. 11. Cybius eſt conſciſa pelamis. Martial. lib. 5. 79.

Diviſis cybium latebat ovis. Idem lib. 11. 28.

Cybius ſcribit Budaus etiam appellatum illud vas a Græcis, quod Latini Quadrantem appellabant, dictum ex ratione, quæ ſuperius poſita eſt in Cybio piſce. Salmat. in Solin. p. 792. non Piſcem ſed Fruſtum falſamenti quadratum eſſe dicit. V. Oppian. 1. Halicut. v. 183. & Harduin.

Emendat, in Plin. lib. 32. n. 29.

CYBIARIUS, i. m. Qui cybia vendit. Arnob. lib. 2. p. 70. Cybiarii, ſalinatores, bolonæ.

CYBICUS, a, um. Quadratus, ut, Cybica ſoliditas. Mart. Capella lib. 2. p. 25. V. Cubicus in CUBUS.

CYBOIDES, [κυβοειδής] Offis in pede genus, a parte exteriori juxta Sca-phoides poſitum: verum hoc qua cum talo jungitur ſinuatum, Cyboides gibbum eſt. Galen. lib. de Offib. cap. 23. extr.

CYBORIUM, V. CYBORIA.

CYCRON, ōnis. m. [κυκρόν] Genus potionis ex multis liquoribus conſectum. Arnob. 5. p. 175. Ebbi cyceonem.

CYCHRAMUS, i. m. [κυκράμου] Ariſt. Hiſt. An. 8. 12. Avis quæ coturnicibus trans mare reduntibus comitatum præſtat. Plin. lib. 10. cap. 23. Semperque hinc abeuntibus coturnices comitatum ſollicitant, abeuntque una per ſua ſigna Glottis, Otis, & Cychramus.

CYCHREUS, i. m. [κυκχρῆος] Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum aſperitatem, cypriſ, hoc eſt ſerpentes cognominatus eſt. Hunc Eurilochus quum inſulam vaſtaret, expulſit. Suſcepit autem Ceres in Eleuſine, ſuumque fecit facerdotem. Ab hujus etiam nomine Salamis inſula aliquandiu Cychrea appellata eſt. V. Stephanum.

CYCHRI, orum. m. Thracia populi, apud quos aquas eſſe letales & necare, ex Theopompo refert Plin. lib. 31. cap. 2.

CYCLADES, i. f. [κυκλάδες] Inſulæ Plinio, ſic dictæ quod circa Deſion, earum clariffimam, in orbem ſitæ ſint. Accedit & Strabo; ut mirari liceat qua cauſa motus Servius Cycladas ſcripſerit dictas eſſe, non quod in circuitu ſint, ſed potius quod longo ordine eas circuire neceſſe ſit, vel propter promotoria, vel quia naturale eſt. ut concitatoria ſint maria vicinitate terrarum, quas conſtat anhelium quendam ex ſe emittere. Advertendum obiter, morem eſſe veteribus auctoribus, ut que ſint Sporades, Cycladas etiam vocent, contraque, Hermolao teſte. Cycladum meminit Plinius, earumque nomina perſequitur lib. 4. cap. 12. Et item Pomponius lib. 2. 7.

Crebræ Cyclades. Stat. 5. Theb. 183.

Sparſæ. Ovid. 2. Met. 264.

Singularis Cyclas, [κυκλάς] utitur Vitruv. 7. 7. de una illarum inſularum; Ejus viſ metalli inſulæ Cycladi Melo dicta eſt.

CYCLAMINUS, i. f. [κυκλάμινον] Herba de qua ſic Ruellius lib. 2. cap. 94. Cyclaminus a Latinis rapum, & tuber terræ, nonnullis etiam umbilicus terræ, folia habet hederæ, purpurea & varia, in quibus ſupra infraque caudicant maculæ. Vulgus pament porcinum vocat. V. Dioſcor. 2. 163. Plin. 21. 9: 25. 9: 26. 8. & 29. 3. Apul. de Herb. cap. 17. & Chil. Eraſm.

CYCLAS, adis. f. [κυκλάς] Veſtis feminea, quæ in modum veli tectum corpus muliebri circumdabat. Nam Græci κυκλον, circulum, & κυκλω, circumdo dicunt. Juven. 6. Sat. 562.

Ille ſunt, quæ tenui ſudant in cyclade. Propert. 4. 7. 36.

— & longa cyclade verrit humum. Videtur veſtis tenuiſſima explicatiſ & ſpatioſa, qualem ſolent hodie Romane & Florentinæ ac Senenſes mulieres in Italia geftare.

Cyclas inſula. V. in CYCLADES.

CYCLADATUS, a, um. Adj. Cyclade indutus. Suet. Calig. cap. 52. Sepe depictas gemmataſque indutus penulas, manulatus & armillatus in publicum proceſſit, aliquando ſericatus, & cycladatus.

CYCLII, orum. m. [κυκλίοι] quaſi Cicali; Loca erant Athenis, ubi mancipia venabant. Id autem nomen eſt tractum a Circulari circumſiſtente vendendorum. Cyclus enim Rotundum ſignificat. V. Helych.

CYCLICUS, a, um. Adj. ut, Scriptor cyclicus. Hor. de Arte Poet. 136.

Nec ſic incipias ut ſcriptor cyclicus olim. Illic quaeri loqui ſit Cyclicus, & multis proprium nomen videtur: ego, inquit Titnebus, 19. 9. cenſerem epicum poetam rhapsodum ſignificari. Nam rhapsodi verſus heroicos ſcenæ & theatro dabant, qui ſortalte, ut verſus dithyrambicornum, a choro κυκλίων vocato cantabantur, ex quo & Cyclii vocabantur, ab Horatio Cyclici. Fidem hujus rei epigramma Græcum facit, in quo ſcribitur,

Τὴς, κυκλίας τῆτης, τῆς αὐτῆς ἔπειτα λῆγνους
Μισῶ, λαπρόντας ἀλοσητῶν ἰπῶν, &c.

Cyclicus, inquit Acron, Qui ordinem variare neſcit, vel quia carmina ſua circumfert, quaſi circumforaneus. Hæc ille. Tu ſtatue. V. Caſaub. Animadv. ad Athen. 7. 3. & D. Heinf. ad Hor. 1. Carm. 7. 7.

CYCLODORUS, i. m. [κυκλόδορος] Fluvius quidam Atticæ, ingenti ſtrepitu deſuens. Vide proverbium, Cyclobori vox.

CYCLORPĒDIA, æ. f. [κυκλόρπῆδία] Omnium ſcientiarum circulus. V. Voſſ. de Vit. L. 3. 7. p. 421.

CYCLORPĒA Speluncæ [κυκλόρπηα σπήλαια] poſt Naupliam ſunt, & in illis labyrinthorum ædificia, ut Strabo refert lib. 8.

CYCLOPS, ōpis. m. [κυκλωπῶς] V. in dictione POLYPHEMUS. Cyclopes, ut ait Theophrastus, Phænicæ, fabricam ærariam inveniffe dicuntur. Proinde Poëtiſ miniſtri Vulcani in Sicilia unoculi dicti, Neptuni filii ex Amphitrite. Dicuntur in fabulis Jovi conſicere fulmina apud Liparam, quæ eſt una ex Æolis inſulis. Omnium præcipui fuerunt, Brontes, Steropes, Pyracmon. De quibus Virg. 8. Æn. 424.

Ferum exercebat vaſto Cyclopes in antro
Brontefque, Steropefque, & nudus membra Pyracmon. Ovid. 4. Faſt. 288.

Hinc mare Trinacrium, candens ubi tingere ferrum
Brontes & Steropes, Acmonideſque ſolent.

Rabidi Cyclopes. Valer. 4. Argon. 104.

CYCLORPĒS, & CYCLOPIUS, a, um. Adj. [κυκλόρπῆος] ut, Tella Cyclopia, i. e. Fulmina. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 97.

Ignavoſque putas, quod non Cyclopia tela
Stringimus, aut varias tonitru deludimus auras.

Fames Cyclopia. i. e. Immenſa. Claud. 2. in Eutrop. 383.

Regna Cyclopia. Sil. 14. 33.

Saxa Cyclopea. Virg. 1. Æn. 205.

CYCLOTĒS, æ. m. [κυκλωπῆς] Machina tractoria rotunda. Vitruv. 10. 8.

CYCNUS, i. m. [κυκνῶς] Ligurum dux fuit, amator Phaetonis: qui quum eum ſerer extinctum (inquit Servius) in avem ſui nominis verſus eſt: cuius filium Cupavonem Virg. lib. 10. Æn. 186. dicit habere cynci pennas in galea ad formæ paternæ inſigne monſtrandum;

Non ego te Ligurum ductor, forſitime bello
Transferim Cyncæ, & paucis comitate Cupavo, &c. Alſi legunt Cinyra.

Cygnus Neptuni filius, omni ex parte invulnerabilis, cum quo Achilles Trojani belli tempore congreſſus, quum fruſtra eum jaculis appetiſſet, tandem re intellecta humi eum proſtravit, genibusque collo innixus animam eripuit, quoniam cadaver ſpoliare vellet, arma vacua invenit, Cygnumque in avem ſui nominis vidit commutatam. V. Ovid. 12. Met. 72.

Fuit inſuper Cygnus, Filius Martis, de quo Heſiod. in Aſpide.

Cygnus, Nomen eynus, apud Stat. 6. Theb. 463. Al. Cygnus. per g. ſcribunt. q. V.

CYDA, æ. m. Proprium viri Cretenſis, de quo Cic. 5. Philipp. 13.

CYDAMUM, i. n. [κυδάμου] Oppidum Cyrenaicæ & regione Sabratæ. Auctor Plin. lib. 5. cap. item 5.

CYDARAS, æ. m. Carmanie fluvius, ad Septentrionem Indiamque verſum, qui ex ſtagno quodam, Megiſba nomine, erumpere exiſtimatur. Auctor Plin. lib. 6. cap. 22.

CYDARUM, i. n. [κυδάρον] Genus navigii. Gell. 10. 25.

CYDIAS, æ. m. Picior, Argonautas pinxit, quam tabulam CXLIIII Hs. Hortenſius orator mercatus eſt, eique ædem in Tuſculano ſuo fecit. emicuit Olympiade CIII. Plin. lib. 35. cap. 11.

CYDIPPE, es. f. [κυδίππη] Puella ab Acontio adamata. Ovid. 1. de Arte Am. 457.

Litteræ Cydippen poſe perлата ſeſellit:
Inſicque eſt verbiſ capta puella ſuis.

Extant Acontii ad Cydippen & Cydippes ad Acontium epistolæ inter Ovidianas ordine ultime.

CYDNA, æ. f. [κυδνία] olim dicta fuit Macedonia civitas, quæ poſtea corrupto nomine Pydna appellata eſt. Auctor Stephanus.

CYDNUS, i. m. [κυδνῶς] Cilicia fluvius non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu & fontibus habens. puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrunt. Hæc & multo plura de Cydno Q. Curtius lib. 3. 4. 7. &c. Alexandrum in eo corpus abluiffe deſcribens, indeque periculoſiſſimum morbum contraxiſſe. Hujus meminit lib. 11. 8. 3. Juitinus. Tibullus lib. 1. Eleg. 2. Solinus ſcribit cap. 51. annem a candore Syrorum lingua nomen fortitum. Vitruvius lib. 8. cap. 3. Cydni aquas poſtagora laborantibus aprime falubres eſſe, curibus in eis merſis: de cuius rei experientia Caſſii Parmeniſis poetæ ad M. Antonium epistolæ exiſtit, ut lib. 31. cap. 2. adnotavit Plinius.

CYDON, ōnis. m. Cretæ inſulæ urbs vel potius CYDONIA, æ. [κυδωνία] ut,

ut, vult Salmastius ad Flor. 3. 7. 4. Urbium matrem Cydoniam. Plutar-
 chus etiam, Dio Cassius & Strabo Cydonian appellat.
 Est & Cydon, Viri proprium apud Virg. 10. Æn. 215. V. Servium.
 Fuit & Cydon alter, Staturarius, de quo Plinius lib. 34. cap. 8.
 CYDONES, um. m. Populi, apud Lucan. 7. 229.
 CYDONÆUS, a, um. [κυδωναῖος] Adj. Idem ac Cretenfis. ut, Arundo
 Cydonæa. Sil. 10. 261.
 Ecce, Cydonæa violatus arundine plantam.
 Sagittæ Cydonææ. Stat. 7. Theb. v. 339.
 CYDONIUS, a, um. [κυδωνίος] Aliud Adj. Virg. 10. Ecl. 59.
 — libet Partho torquere Cydonia cornu
 Spicula.
 Mala Cydonia, alias Cotonea. Plin. 15. 11. pr. conf. Columel. 5. 10.
 Absolute Ovid. 3. de Arte Am. 705.
 CYDONIUM, i. n. Potio ex pomis cotoneis. Ulpian. l. 9. ff. de trit. vin. ol.
 CYDONITES, æ. m. [κυδωνίτιος] Vinum ex malis cydoniis seu
 cotoneis factum, de quo Dioscorid. lib. 5. cap. 20.
 Cydonitæ uvæ. Columel. lib. 3. cap. 2.
 Cydonitem appellat Pallad. 11. 20. Cibum ex cydoniis decoctis & melle
 confectum. *Cotoneatum* vulgo dicitur.
 CYDONIA, æ. f. Insula Asiæ ante Lesbos, in qua fons est calidus, qui
 vere tantum fluit. Plin. lib. 2. cap. 103. V. & lib. 5. cap. 31.

C Y G

CYGNUS, vel potius CYCNUS, i. m. [κύκνος] Latine Olor dicitur;
 Avis est candida, anseræ major, argutam vocem habens. quæ quum mo-
 ritur, suavissimum cantum emittere dicitur. Sed id fallum arbitrat
 Plin. 10. 21. Poëris tamen placuit fabula. Martial. lib. 13. 77.
 Cantator cygnus funeris ipse fuit. Cic. 1. Tusc. 73. Itaque com-
 memorat, ut cygni, qui non sine causa Apollini dicati sunt, sed quod
 ab eo divinationem habere videantur, qua providentes quid in morte
 boni sit, cum cantu & voluptate moriantur.
 Rauci cygni. Virg. 11. Æn. 428.
 Dant sonitum rauci per itagna loquacia cygni.
 Cygnus amans flumina. Ovid. 2. Met. 519.
 Dulcius vocem movere moriente cygno. Sen. Hippol. 2.
 Cygnus, per translationem pro Poeta, quod olores in Apollinis tutela
 sint, & de illius canoræ avis modulis poetæ cygni vocari interdum so-
 leant. Hor. 4. Carm. 2. 25.
 Multa Dircaum levat aura cygnum. i. e. Poetam Pindarum.
 V. & Virg. 9. Ecl. 29.
 CYGNEUS, a, um. Adj. [κύκνεος] ut, Cygnea vox, vel cantio; Pro-
 verbium, quod convenit in eos qui supremo vitæ tempore facunde dis-
 ferunt, aut extrema senectâ suaviloquentius scribunt. Id quod fere solet
 accedere scriptoribus, ut postrema quæque minime sint acerba, maxime-
 que mellita, videlicet per ætatem maturefcente eloquentia. Hæc Eras-
 mus. Cic. 3. de Orat. 6. Illa tanquam cygnea fuit divini hominis vox
 & oratio, quam, &c.
 CYGNEIUS, a, um. Adj. ut, Cygnea Tempe. Ovid. 7. Met. 371. ubi
 vide Intetpp.

C Y L

CYLABARUS, V. CYLLEBORUS.
 CYLBIANI Montes, [κυλβιανὰ ὄρη] Majoris Phrygiæ colles sunt, ex
 quibus Cayster fluvius profuit. Auctor Plin. lib. 5. cap. 28.
 CYLENO, Filia Atlantis, mater Nyctei, ut scribit Bocatius, lib. 10.
 CYLIBANTUM, V. CARTBULUM.
 CYLICIANI, Populi quidam prope Heracleam habitantes, ab Hercule
 sic vocati. Perott.
 CYLINDRUS, i. m. [κύλινδρος] est Corpus a subjecta basi circulari ad
 æqualem & parallelam æqualiter erectum: qualis est columna lapidea
 rotatilis, qua rei rusticæ scriptores aream æquari jubent. Virg. 1.
 Georg. 178.
 Area cum primis ingenti æquanda cylindro. Cum primis, i. e.
 In primis: Cylindro, i. e. Lapide tereti, in modum columnæ. Servius.
 Cato, cap. 129. Aream ubi frumentum teratur, sic facies: Confodiatur
 minute terra, & amurca bene confpergatur, ut combat plurimum. ubi
 bene comminuta terra fuerit, & amurcam combiberit, cylindro aut pa-
 vicula coæquato. A volubilitate nomen accepit, inquit Servius; *κυλι-
 νδρῶν* enim est volvi.
 Cylindrus, Omne quod rotatu facile est. Cic. de Fato 41. Sed reverti-
 tur ad cylindrum, & ad turbinem suum, quæ moveri incipere, nisi pul-
 sa, non possunt. Id autem quum accidit suapte natura, quod superest,
 & cylindrum volvi, & versari turbinem potest.
 Cylindri, Lapilli sunt teretes & oblongi, instar ejus columnæ,
 qua utimur æquandis areis. Plin. lib. 37. cap. 5. ubi de beryllis,
 Indi mire gaudent longitudine eorum. Et mox subdit, Ideoque cylin-
 dros ex iis facere malunt quam gemmas: quoniam est summa com-
 mendatio in longitudine. Quibus Plinii verbis intelligere est, Cylindros &
 Elenchos in eo differre: quod Elenchi sint fatigatæ longitudinis: Cy-
 lindri vero proceritatis æqualibet orbiculatæ. Quod si verum est, no-
 ster Sipontinus ista non satis percepisse videtur. Cylindrorum meminit
 & Juven. 2. Sat. 61.
 Tu nube atque tace: donant arcana cylindros. Bayius.
 CYLINDRACEUS, a, um. Adj. [κυλινδραειδής] Quod factum est ad si-
 militudinem cylindri. Plin. scribit lib. 18. cap. 12. Siliquas pisæ, quod
 genus leguminis est, cylindraceas esse.
 CYLIX, [κύλιξ] Poculum Gr. qui Calix Latine dicitur, unde *κύλικες ὑάλιναι* a
 Græcis dicuntur Calices vitrei.
 CYLLÆUS, i. m. [κύλλαιος] Pollucis equus Virgilio 3. Georg. 89.
 Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
 Cylarus, & quorum Graii meminere poetæ. Atqui Castor equorum
 domitor fuit: sed fratrem pro fratre posuit, poetica licentia. ut, Quas
 illi Philomela dapes; pro Phœne. Item, Revocato a sanguine Teucris;
 pro Dardano. Servius. conf. Claud. 4. Conf. Honor. 557. & ibi Barth.

CYLLEBORUS, i. m. Stheneli filius, qui vigente bello Trojano cum
 Ægiale Diomedis uxore consuetudinem habuit. Cylabarus dicitur Servio
 in 11. Æn. 269.
 CYLLENÆ, es. f. [κυλλήνη] Arcadiæ mons est: quod Mercurium ibi
 natum arbitrantur, insignis. Pomponius lib. 2. 3. Cyllene, mons Ar-
 cadiz, ubi Maia Mercurium est enixa. Servius in illud 8. Æn. 139.
 Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
 Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
 Cyllene, Insula Arcadiæ, in qua laudatissimam herbarum Homero,
 quam vocari a diis putat moly, nasci dicunt, effodi autem difficulter.
 Plin. lib. 25. cap. 4. Hinc
 CYLLENUS, a, um. Adj. Cyllenius Mercurius dicitur, auctore Festo,
 quod omnem rem sine manibus sermo conficiat, quibus partibus corporis
 qui carent *κυλλῶν* vocantur, ideoque quadratum illum fingunt. Alii vo-
 lunt hic appellatum. quod in Cyllenia via sit nutritus: alii quod in
 monte Arcadiæ Cyllene: alii quod a Cyllene sit nymphea educatus.
 Lucan. 1. 663. — motuque celer Cyllenius hæret.
 Ignis Cyllenius, i. e. Mercurii fides. Virg. 1. Georg. 337.
 Proles Cyllenia. Idem 4. Æn. 258.
 CYLLENÆUS, a, um. Aliud Adj. ut, Fides Cyllenea. i. e. Lyra, cujus
 auctor fertur Mercurius, Hor. Epod. 13. 13.
 CYLLENIS, idis. f. [κυλλήνης] i. e. Mercurialis. Sil. 16. 500.
 — credas Cyllenia plantam
 Æthereo nexis cursu talaribus ire. i. e. Pedes Mercurii. V.
 Ovid. 5. Met. 176.
 CYLLO, ðnis. m. videtur idem significare quod Mutilus, debilis, [κυλλός] &
 cui crassa fuit genitalia. Cic. in Sallust. 18. Quicquid impudicorum quæ-
 lonum, parricidarum, sacrilegorum, debitorum fuit, &c. Alii legunt
 Cylonum. V. CILO.

C Y M

CYMA, æ. f. & CYMA, ætis. n. [κύμα] Plin. quid sit, declarat his
 verbis, lib. 19. cap. 8. Braccia toto anno feritur, quoniam & toto se-
 catur. Utilissime tamen ab æquinoctio autumni: transferitur quum
 quinque foliorum est. Cymas a prima sectione præstat proximo vere. hic
 est quidam ipsorum caulium delicatior, teneriorque cauliculus, Apicii
 luxurie, & per eum Druso Cæsari fastiditus, non sine castigatione Ti-
 berii patris. Post cymam ex eadem braccia contingunt æstivi, autumnæ-
 que cauliculi, mox hiberni, iterumque cymæ, nullo æque genere
 multiforme, donec fua fertilitate consumatur. Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 27.
 Cymæ, inquit, seu cymata præteneros dicimus in braccia præcipue colicu-
 los, Vere appetente progerminantes, vel *κνήματα* planè sint, id est
 fetus. Cymæ, inquit Ruellius, sunt quidam faporum delicatiores te-
 nerioreseque coliculi, quos a prima sectione præstant. Namque quum
 vernum tempus appetit, primo quoque foliorum pullulatu, præcòsi ad-
 huc florum calycibus, quodam quasi turionis obo subministrat, in qui-
 bus floris primum, mox feminis fetus concluditur, Græci *κύμα* quasi
 partum dicunt, ducta translatione a ventrem ferentibus feminis ad fob-
 ficam, quæ ineunte Vere turgens succo, & cum plurimum cymofa fob-
 ficam, quæ germinat, turionese, vel armoraciorum, sinapis, naporum,
 rapi, Cymas classicis auctoribus appellari. Cyma quoque, licet mulie-
 bri sexu frequentius soleat usurpari, nonnunquam genere neutro Græco-
 rum imitatione legitur, ut apud Columellam 10. 129.
 Tunc quoque confertur, toto quæ plurima terræ
 Orbe virens, pariter plebi, regique superbo
 Frigoribus caules, & veri cymata mittit. Sic in fico Cradas di-
 xerunt, & in olea Thalliam fumos ramorum coliculos teneriores, nec
 a foliis sua mollitie magno proferunt diversos. Hæc Ruellius.
 CYMATILIS, e. Adj. [κυματίσις] Vestis cymatilis dicitur, quæ cæru-
 lei coloris est. Nec me latec (inquit Bayius) quosdam per cymatitem vest-
 stem apud Plantum intelligere undulatum: id est *camelos*, quod haud
 scio an ridiculum sit. V. CUMATILIS.
 Cymatilis color, describitur ab Ovidio de Arte 3. 177.
 Hic undas imitatus, habet quoque nomen ab undis.
 CYMOSUS, a, um. Adj. [κυματώδης] Columel. lib. 10. 137.
 Quæ duri præbent cymofa stirpe Sabelli.
 CYMATIUM, i. n. [κυματίον] Undula, five parvum membrum ornatus
 causa additum in architectura. Vitruv. 3. 3. Projectura cymatii, &c.
 alibi sepe.
 CYMBA, æ. f. Parva navicula. [κύμβα] Cic. 3. Off. 58. Opipare a Py-
 thio paratum convivium: cymbarum ante hortulos multitudine; pro fe-
 quisque quod ceperat, afferrebat. Virg. 6. Æn. 413.
 — genuit sub pondere cymba.
 Magister cymbæ. i. e. Pifcator. Juven. 4. Sat. 45.
 Adunca. Ovid. 1. Met. 203.
 Tranfire vadum cymba. Juven. 2. Sat. 151.
 Mergit cymbas. IN MERGO.
 CYMBULA, æ. f. [κυμαβύλη] dimin. Plin. 8. Epist. 20. Sæpe minores
 majoribus, velut cymbulæ oneratis, adhaerescunt.
 CYMBALUM, i. n. [κυμαβάλον] Instrumentum musicum æneum, quod in
 sacris Matris deum cum tympanis adhibebatur. Cic. in Pison. 20. Quos
 neque hercule ego, neque supercilium tuum, neque collegæ tui cym-
 bala ac crotala fugi. V. Gons. de Salas ad Petron. cap. 23. p. 72. Ig.
 Cymbalum mundi dicitur fuit a Tiberio Cæsare Apion Grammaticus. V.
 Plin. in præfat. Histor. Nat. & Chilid. Erasmi.
 CYMBALISIO, [κυμαβάλισσα] Ære. Cymbala quater. Cassius Hemina,
 lib. 4. Mulier cantabat tibiis Phrygiæ, & altera cymbaliflabat. No-
 nius 2. 169.
 CYMBALISTA, æ. [κυμαβαλίστης] Qui pulsat cymbala. Apuleius de deo
 Socratis. p. 49. Elm. Al. 685. Barbara autem itreptu cymbalitarum &
 tympanitarum & choraluram.
 CYMBALISTRIA, æ. f. [κυμαβαλίστρια] Petron. cap. 22. Intrans cymba-
 listria, & concrepans æra, omnes excitavit.
 CYMBALICUS, Adj. ut, Voces Cymbalice, Venant. Fortunat. 2. Carm. 10.
 C Y M

CYMBALARIS, e. Adj. Idem. Apul. de Herb. cap. 3.
CYMBALUM, i. n. [κυμβαλιον] Herba ita dicta. Diofco. 4. 88.
CYMBALITIS, idis. f. Eadem. Marc. Empir. cap. 14.
CYMBIUM, i. n. [κυμβιον] Genus poculi ad cymbæ similitudinem facti, inquit Servius. Virg. 3. Æn. 66.
 Inferimus tepido spumantia cymbia lacte. Plin. lib. 37. cap. 8.
 Huic & amplitudo ea est, ut cymbia etiam ex ea fiant. Martial. 8. 6.
Cymbium ab Apuleio lib. 11. Met. p. 258. dicitur, quod Latine Servius Silyam vocat.
Cymbium est Navigii genus. Macrob. 5. Saturn. 2. V. Cymbula in CYMBA.
CYME, es. f. Urbs Æolidis, ut scribit Pomponius lib. 1. 18. Cymen nominavit, pulsus qui habitavit, dux Amazonum Cyme. V. CUMR.
CYME, es. f. Cuma. Sil. 13. 494. Cymes anus. i. e. Sibylla Cumana.
CYMÆUS, a, um. ut, Antrum Cymæum. Silius lib. 13. 498.
 Cymæo populis vox nostra fonabat in antro. Verba Sibyllæ. V. CUMA.
CYMINDIS, is. f. [κυμινδης] Accipitris genus, noctu tantum volans, rarum etiam in silvis, interdum minus cernens. Bellum internecinum gerit cum aquila, sæpeque deprehenduntur coherentes. Auctor Plin. lib. 10. cap. 8. Homerus χάλκιδά vocat.
CYMINISSECTOR, oris. m. [κυμινισσέτης] Homo avarus & fordidus dicitur, qui vel vilissimis rebus lucrum querit, nimiaque parsimonia rem augere fatagit. Tractum est adagium a Cymini feminis vilitate simul & exilitate. V. Erafm. Adag.
CYMINUM, i. n. [κυμινον] Herba est quæ & Cuminum dicitur. Plin. lib. 19. cap. 8. Condimentorum tamen omnium fastidiis cyminum amicum. V. CUMINUM.
CYMINATUS, a, um. Adj. ut, Acetum cyminatum. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem. V. Pallad. 12. 22. conf. l. c.
CYMININUS, a, um. ut, Oleum cymininum. Apul. de Herb. cap. 74. n. 2.
CYMINALIS, e. Adj. f. Herba Gentiana. Apul. de Herb. cap. 16.
CYMINUS, i. m. Hærruz lacus est monti ppositus. Virg. 3. Æn. 697. Et Cymini cum monte lacum. Et lacus, & mons hoc nomine appellatur. Sane hoc fabula habet: Aliquando Hercules ad hos populos venit: qui quum a singulis provocaretur ad offendendam virtutem, defixisse dicitur vectem ferreum quo exercebatur: qui quum terræ effret affixus, & a nullo potuisset auferri, cum rogatus fustulit. Unde immensa vis aquæ sequuta est, quæ Cyminum lacum fecit. Servius. Scribunt alii rectus Ciminus.
CYMODŪCER, es. vel CYMODOCĒA, æ. f. [Κυμοδύκη] Nympha marina Nerci & Doridis filia, a placandis fuctibus ita dicta, teste Hesiodo in Theogonia v. 252. Virg. 10. Æn. 225. Cymodoceam enumerat inter eas, quæ ex navibus Ænæ in nymphas marinas commutata fuerunt: ubi inquit,
 Quam quæ fandi doctissima Cymodocea. V. Stat. 2. Silv. 2. 20.
CYMOΘHĒ, es. f. [Κυμοθῆ] Nerci filia, & uxor Neptuni, de qua Virg. 1. Æn. 148.
 Cymothoe fivus, & Triton adnixus acuto
 Detrudunt namve scopulo. Cymothoc, i. e. Curfus fluctuum, δὲ τὸ θῆν καὶ ῥύμα. Servius.
 Est item Cymothoc, Fonsnotissimus Achaïæ proprie dictæ, inter Patras & Pheras urbes. Plin. lib. 4. cap. 5.

ne conscripta. Flavius Vopiscus in Numeriano c. 9. refert Olympium Nemesianum scripsisse Cynegetica. Extat esse Cynegeticon, sive de Venatione liber. κυνηγιον, ἢ κυνηγιος, venator dicitur, κυνηγῆτος, Venatorius.
CYNÆGIRUS, V. CYNÆGIRUS.
CYNÆTHRUS, i. Juppiter dictus quoniam venationem Arcades, utpote rudes, exercebant. Venandi vero ars κυνηγία & κυνηγητικὴ Græce vocatur. Quare Cynegetes Jovis potius cognomen ipse putarim, quam Cynætheum, licet id libentius docti quidam scriptis suis afferant. V. Cal. lib. 16. c. 3. [Rectius scribitur Cynæthæus, Κυναιθῆς, a nomine donatorum. V. Pausan. Eliac. 1. p. 171. & Arcad. p. 252. W'ech. & Steph. in Κύναιθῶν.]
CYNETHIUM, i. n. [Κυνῆθιον Steph.] auctore Dionysio lib. 1. Antiquitatum, Civitas in Arcadia, ab Ænææ factio ibi vita functo, sepulchroque. Hinc Cynethenes populi: quos tamen alii a Cynetho Lycæonis filio putant appellatos.
CYNIA, æ. f. [Κυνία] Lacus est ad Oeniadas pertinens, Melita lacu alio, longitudine & latitudine duplo major, qui mare ingreditur. Auctor Strabo lib. 10.
CYNICI, orum. m. [Κυνικοί] cuiusdam sectæ Philosophi, cujus principes Antithenes, & Diogenes. Dicti Cynici, vel a Cynofarge gymnasio, ubi docebat Antithenes, vel a canibus, qui Græcis κυνίς, quasi canini, quia essent in cavillis, castigationibusque more canum mordaces contra vitia. Vel quia obsecabant, licentiaque sermonis, rabiem quam caninum repræsentarent. Cic. 1. Off. 148. Nec vero audiendi sunt Cynici. & c.
 Nudus Cynicus. Juven. 14. Sat. 308. de Diogene.
CYNICR, es. f. [Κυνικῆ] pro Cynicorum philosophorum secta. Aufonius in Epigr. Diogenis, sive Antithenis,
 Inventor primus Cynices ego. Quæ ratio istæc?
 Alcides multo dicitur esse prior.
 Alcida quondam fueram doctor secundus:
 Nunc ego sum Cynices primus, & ille deus. Nimirum ab Hercule institutum suum arcelebant. V. Laert. in Antisth. S. 2.
CYNICUS, a, um. [Κυνικός] Adj. ut, Cœna Cynica. Petron. Arbitr. cap. 13. Ipsi qui Cynica traducunt tempora cœna. I. e. Qui misere vivunt, ut siliquis & leguminibus, quique vilissimis cibariis se tolerant atque sustentant. Nam talis erat Cynicorum philosophorum victus, quod & Luciano intelligi potest, ita scribente in Cataplo (p. 427. Græv.) de Cynico, ἢ ἴδῃ τῆς ἰσθμῆς τὸ δαιμόνιον φαίνεται, καὶ τὰ οὐ τῶν κολοσσῶν αἶμα, καὶ τὸ τῆς περὶ οὐρανὸν ἕλκεθαι. Cœna igitur Hecates, & ovium lustrationum, ut mendici, & sepiis crudis vivebant. Turneb. 1. Adverf. 19. Institutio Cynica. Tacit. 16. Ann. 34. Maxime intentus Demetrio Cynicæ institutionis doctori.
CYNICE, Adv. [Κυνικῶς] ut, Cynice accipi. Plaut. Stich. 5. 4. 2.
 — potius in subfello
 Cynice accipiemur, quam in lectis.
CYNIPHIS, CYNIPHOS, CYNIPHUS, V. CINIPHUS.
CYNIPS, iphis. [Κυνίψ] Musca minutissima, longis cruribus, in capite habens rostrum, quo perforat cutem animalium. Nascitur ex humore, & juxta aquas abundat. Latini Muscam caninam vocant.
CYNNA, [Κυνία] Oppidum prope Heracleam Ponticam: ita dictum ab una Amazonum, vel a Cynno Gigante, fratre Cæci. Hinc fit
CYNNÆUS, [Κυνναῖος] gentile. Stephanus.
CYNNESUS, [Κύννης νῆσος] Nili fluvii insula est, non procul a majori Delta, e regione oppidi, quod Cynopolis nominatur. Ptolem. 4. 5.
CYNOCARDAMON, i. n. [Κυνοκάρδαμον] Nasturtium. Apul. de Herb. cap. 20.
CYNOCALUMA, aitis. n. [Κυνοκαλυμμά] Calor a Sirio excitatus. Chrysolog. Serm. 51. pr. conf. Barth. ad Stat. 1. Silv. 2. 156.
CYNOCPHALUS, i. m. Cynocephali [Κυνοκέφαλος] ut scribit Plin. lib. 7. cap. 2. Homines sunt in montibus terræ Indiæ canibus capitibus, qui ferarum pellicibus velantur, & qui latratum pro voce edunt, unguibusque armati venatu & aucupio vescuntur. V. Gell. lib. 9. cap. 4. Cic. 6. Att. 1. Erat præterea cynocephalus in effredo, nec deerant onagri.
CYNOCEPHALIA, vel **CYNOCEPHALÆA**, æ. f. sive **CYNOCEPHALION**, i. n. [Κυνοκέφαλον] Herba canino capiti similis. Plin. lib. 30. cap. 2. Herba pulicaris dicitur a Romanis. V. Ruell. lib. 3. cap. 108.
CYNOCEPHALÆ, vel **CYNOCEPHALÆA**, f. pl. Locus tumulosus in Theffalia, de quo Polyb. lib. 7. Liv. 33. 7. Florus 2. 7. 11.
CYNOCHALÆ, es. f. alias Polygonum. Apul. de Herb. cap. 18.
CYNOCRAMBÆ, es. f. [Κυνοκράμβη] Diofcoridi] cauliculum binidum palmorum longitudine emittit, mollem, subalbidum, folia mercuriali aut hederæ similia, certis interstitiis subalbida: fœmen foliis adheret parvum, rotundum. Hæc Diofcorid. lib. 4. cap. 184. Ruellius Cynocrambem eandem esse cum Atriplice silvestri putat, sed fallitur, ut videre poteris apud Matthiolum. V. Apul. de Herb. cap. 127.
CYNOCTONON, i. n. [Κυνοκτόνον] Aconitum, quo sumpto canes necantur. Diofco. 4. 76. & 79.
CYNODONTES, ium. m. [Κυνοδόντες] Dentes qui a nostris Canini appellantur: ita dicti quod acuminati sint in formam dentium canis. Hos tradit Plin. lib. 11. cap. 37. femel casu aliquo amissos nunquam renasci. Cynodontes sunt etiam Portentosi homines, quibus gemini procedunt dentes, sicut. 12. 3. ex Solin. cap. 4. V. Salmast. in Solin. p. 24.
CYNOGLOSSOS, i. vel **CYNOGLOSSUS**, æ. f. [Κυνογλωσσῶν] Herba quæ Lingua canis interpretatur, quod folia caninæ lingue similis habeat. Plin. lib. 25. cap. 8. Jungitur & cynoglossos, caninas imitans linguas, topiariis operibus gratillima, & c. V. Ruell. lib. 3. cap. 127.
CYNODELAS, V. PSYLLION.
CYNOMAZON, i. n. [Κυνομάζων] Herba est eadem cum chamæleone nigro, quam & Cynozolon Plin. appellat. Dicitum Cynomazon, quod in offa vel in pulste datum canes enecat.
CYNOMORION, i. n. [Κυνομόριον] Herba a similitudine canini genitalis dicta. Alio nomine Orobanche dicitur. Plin. lib. 22. cap. 25. Orobanchen appellavimus necantem ervum & legumina, alii cynomorion eam appellant, a similitudine canini genitalis: cauliculus est fine foliis, pinguis, rubens. Ruell. lib. 2. cap. 75. docet Orobanchen in Parisiensi agro vocari *zeniam*.
CYNOMIA, vel potius **CYNOMYIA**, æ. f. [Κυνομυία] quatuor syllabarum dictio, Musca canina, quæ sanguinem ab animalibus exugit. Cynomia, herba, quæ Pulicaris dicitur Romanis, ut ait Ruellius lib. 3. cap. 108. Plin. lib. 25. cap. 11. Psyllion, alii cynoides, alii crystallion, alii ficellion, alii cynomyiam appellant, radice tenui, supervacua, famento-

mentofum, fabæ granis in cacuminitibus, foliis canino capiti non diflimi-
libus, femine autem pulci, unde & nomen hoc in baccis, ipfa herba
in vineis invenitur.

CYNOPOLIS, is. f. [*Κυνόπολις*] Canum civitas, in qua Anubis colit-
ur, & honor, & facer quidam cibus est canibus constitutus. Ab hac
Cynopolitana prefectura [*Κυνόπολις νοτίως*] appellata est. Qui in ea
habitant, Canarii dicuntur. Perotus.

CYNOPS, opis. f. [*κύνωψ*] Herba genus spicatum. Plin. lib. 21. cap. 17.

CYNOPUS, i. m. Pifcis marinus, dicitur Plinio ubi de Conchis loquitur:
Extra has sunt rotunde in oleario ulvi cochleæ, Cucumis, (Cynopus,
Cammarus,) Cynofdexia, Draco. Hæc Plin. lib. 32. cap. ult. Sed de-
siderantur uncinulis inclusa in Mff.

CYNORRHODON, i. n. [*κυνόρροδον*] Flos lilii. Ruellius lib. 4. cap. 57.
Florem lilii nascentis in Italia cynorrhodon vocari Plin. est auctor, quod
& Hippocrates accepit, quum rubentia cynorrhoda feminarum purgatio-
nis commendat in vino. Plin. lib. 25. cap. 2.

CYNOS, vel **CYNUS**, [*κύνω*] Latine Canis dicitur, Civitas in Locride,
vel potius Navale, cujus meminit Liv. 28. 6. extr. Plin. lib. 4. cap.
7. extr.
Est etiam Cynos Fluvius Plinio lib. 5. cap. 28.

CYNOSARGES, is. f. [*κυνόσαργες*] Gymnagium in Attica, sic dictum a
cane albo, qui sacrificante Diomo, raptâ femora in hunc locum detulit.
In hoc gymnasio Antithenes Cynice sectæ princeps philosophiam solebat
proferri. Auctor Iæartius in vita ejus Segm. 12. ubi Menag. V.

CYNOSRATOS, i. m. [*κύνωσατος*] alii Cynopaltum vocant, ut ait Plin.
lib. 24. cap. 14. Genus rubi. Et lib. 13. cap. 24. Fructum hujus rubi qui-
busdam in locis sufficit *petelegen* vocant.

CYNOSDEXIA, [*κύνω δέξια*] Pifcis, V. **CYNOPUS**.

CYNOSORCHIS, is. f. [*κυνόσαργες*] Herba, quam aliqui Orchin vocant,
foliis oleæ, molibus, ternis, per femipedem longitudinis, in terra
stratis, radice bulbosa, oblonga, duplici ordine, superiore quæ durior
est, & inferiore quæ mollior. Eduntur ut bulbi cocti, in vineis fere in-
venti. Plin. lib. 27. cap. 8. Ruellius dicit hanc herbam officinis vocari
Teslicium canis, & fatyrion minus proprie.

CYNOSPASTOS, V. **CYNOSRATOS**.

CYNOSPATION, i. n. Idem quod Marubium. Apul. de Herb. cap. 45.

CYNOSSEMA, atis. n. [*κύνωσσημα*] Locus est Troadis ad Hellepontum,
Hecubæ sepulcro nobilitatus. Latine Canis tumulum interpretari possu-
mus. Fabulantur enim poeta Hecubam, quum in Greciam abducere-
tur captiva, post excidium patriæ ac suorum, ibi doloris impatientia in
canem esse conversam, & deinde sepultam. Meminit hujus loci Plin.
lib. 4. cap. 11. Et Strabo lib. 13.
Est item ejusdem nominis locus in Lybia Mareotide, cujus meminit Ste-
phan. & Strabo lib. 17.

CYNOSURA, æ. f. [*κύνωσσημα*] Canis cauda interpretatur, quæ & Mi-
nor urfa dicitur, contellatio. De qua Cic. 2. de Nat. Deor. 106. sic scri-
bit, Aratum citans,
Dicitur esse Polus. Hunccircum ἀρκύου δει feruntur, nunquam
occidentés,
Ex his altera apud Graios Cynofura vocatur,
Alterâ dicitur esse Helice. V. supra in dictione **ARCTOS**.
Ovid. 3. Fast. 108.

— Cynofura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet. V. Hyginum, lib. 2.
in Arcto minore, & Aratum Germanico Cæsare interprete. Dicunt enim
Cynofuram fuisse unam e Jovis nutricibus.

CYNOSURUS, a, um. Adj. [*κύνωσσημα*] Cynofura ova quæ dicantur,
V. **URINUM OVUM**.

CYNOSURIS, idis. f. [*κύνωσσημα*] Idem ac Cynofura. Ovid. 5. Trist. 3. 7.
— suppositum stellis Cynofuridis Uræ.

CYNOSURCI, [*κύνωσσημα*] Tribus una Megarensum. Hi enim ut dis-
tinctionis ordinis heret, regionem omnem in quinque olim Tribus divisere:
ex quibus alii Heraci, nonnulli Piraci, alii Megarenfes, plerique Trasp-
dici, ultimi Cynofurci dicti. V. Alex. Genus. lib. 1. c. 17.

CYNOSOLON, i. n. [*κύνωσσημα*] Herba chamæleonis genus: sic dicta, quod fox-
toris ejus ricini e canum auribus decidunt. Plin. lib. 12. cap. 18. de chamæ-
leone loquens. Et ricinos canum necant: juvenens quoque angine mo-
do: quare a quibusdam ulophonon vocatur, & cynozolon, propter gra-
vitatem odoris.

CYNTHUS, i. m. [*κύνθημα*] Deli insulæ mons est, in quo natum fingunt
Apollinem & Dianam poete. Unde

CYNTHIUS, a, um. Adj. [*κύνθημα*] ut, Cynthius Apollo: & Cynthia
Diana. Virg. 6. Ecl. 3.
— Cynthius aurem
Vellit, & admonuit pastorem, &c.
Pura Cynthia. Valer. 2. Argon. 56. i. c. Luna.
Moderatrix arcane noctis Cynthia. Stat. 10. Theb. 365.

CYNUS, V. **CYNOS**.

CYPAPHAPI, Ærum. m. Molles, cinædi, impudici. *κύνη*, foramen.
κύνη, inclinatio. *φάππη*, Venus. Fimic. lib. 7. cap. 16. In omni ve-
rogenitura, si Luna in cauda Leonis fuerit inventa, cinædos efficiet,
marris Deorum cypaphapis fervientes. Molles & impudici censentur Gal-
li matris deorum sacerdotess. [An Cypatis? Helych *κύνηται, κύνηται, κύνηται.*]

CYPARISSA, æ. f. [*κύνηται*] Urbis est Achaïæ: unde Cyparissus
linus. Sic enim Plin. scribit lib. 4. cap. 5. in descriptione Achaïæ, Ad
meridiam orientem (inquit) Cyparissus linus, cum urbe Cyparissia. ubi
V. Hard. & mox dict. seq.

CYPARISSEIS, [*κύνηται*] Civitas est circa pristinam Macistiam,
quæ deserta est. Alia est Messeniaca Cyparissia, [*κύνηται* Steph.]
ejusdem similiter nominis ut illa, diciturque Cyparissia numero singulari,
genere muliebri: amnis vero Cyparissis dicitur. Verba sunt Strabonis
lib. 8.

CYPARISSIÆ, arum. f. [*κύνηται*] inquit Festus, appellatur acies
quodam igneæ, quæ noctu apparere solent, ad similitudine cyprifili. [In
vulgo editis Cyparissæ scribitur. Forte scribendum Faces, pro Acies. Si
Cyparissæ legas erit m. g. a nomin. sing. Cyparissas.]

CYPARISSUS, i. m. [*κύνηται*] Thelephi filius, a Silvano & Apollî-
ne dilectus, quum ceruum, quem amabat, imprudens occidisset,
nimio dolore mutatus est in cupressum fuli nominis arborem. Græci enim
κύνηται cupressum appellant. V. Ovid. 10. Met. 121. V. & plura apud
Servium in illud l. Georg. 20.
Et teneram ab radice ferens, Silvanæ, cupressum.
Est & Cyparissus, Civitas circa Delphos, quæ ab ejus arboris frequentia
meruit nomen, Cujus meminit Pomponius lib. 2. 3.

CYPARISUS, i. f. [*κύνηται*] Et per synæresin Cypressus: deinde con-
versio y in u Cypressus dicitur Arbor conferta nota. Virg. 3. Æn. 680.
Aeræ quercus, aut confertæ cypariffi.
Aeria cypariffus. Martial. lib. 12. 49. Al. 50.
Daphnosa, platanos, ac aerias cypariffos. [Lego Platanonas.
CYPARISIAS, æ. m. [*κύνηται*] Quintum genus tithymali omnium
maximum, quod sic a cypariffi similitudine vocatur. Plin. lib. 26. cap. 8.
Quintum genus, cypariffiam vocant propter foliorum similitudinem,
caule gemino aut triplici, nascentem in campestribus: cui eadem vis quæ
heliocoptio aut characæ.
CYPARISSINUS, a, um. Adj. [*κύνηται*] ut, Vinum Cyparissinum,
Diof. 5. 34.
CYPARISSEFER, a, um. ut, Cyparissifer Lycæas. Sidon. Carm. 23. 417.
CYPERA, æ. f. Herba Indica Plin. 21. 18. V. **CYPRUS**.
CYPERIS, idis. f. [*κύνηται*] Cyperi radix. Plin. 21. 18. Apic. 7. 4.
CYPERUS, i. m. [*κύνηται*] Juncus est angulosus, juxta terram candi-
dus, cacumine niger, pinguisque: folia ima porraceis exiliora: in ca-
cumine minuta, inter quæ est semen. Radix olive nigre similis, quam
quum oblonga est, cyperida vocant, magni in medicina usus. Hæc
Plin. lib. 21. cap. 18. Nolrates officinæ (inquit Ruellius lib. 2. cap. 4.)
Cyperum adhuc hodie nominant: rura *juvethi* nomine norunt, quod ju-
nio mense radicitus erunt, digeruntque stipites in manuales fasciculos,
quos prius insofatos acetæ imbre conspergunt, siccatoque frustratim tun-
dunt, ut sua odoris gratia velles interposuit commendat. V. ibidem
plura.

CYPERUM, i. n. apud Varr. 3. de R. R. 16. Et Columel. 12. 20.
CYRHANTA, orum. n. pl. [*κύνηται* Polyb.] Portus est in sinu Argolico
Achaïæ, Plin. 4. 5.
CYRHIS, is. n. [*κύνηται*] Thymiamatis compositio est dicata diis, qua multum
Ægyptii sacerdotes utebantur. Constat, ut Plutarchus ait, ex melle,
vino, uva passa, cypero, refina, fefeli, apalatho, myrrha, bitumi-
ne, junco, bryo, calamo utroque, junipero, cardamomo, lapatho.
Rationem componendi vide apud Dioscorid. lib. 1. cap. 24.

CYPHON, onis. [*κύνηται*] Tormenti genus apud Græcos. Id vero li-
gneum erat vinculum, five, ut nunc, etiam ferrum, vulgus *berlinam*
vocat. Unde Improbis quoque Cyphonis nomen adhaeret. Dicitur Cy-
phon, *κύνηται*, id est a capitis proclinatione: nam & incurvati di-
cuntur cyphali. Apud quosdam ita cautum reperio, ut quisquis per
audaciam legum placita risu habuisset, diebus viginti in Archivo junctus
cyphone perseveraret nudus, melle ac lacte delibutus, ut apibus muscif-
icæ esset pabulum: dilapsis vero his, muliebri indutus veste derubaretur
in præceps. V. Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 5. & Schol. in Plut. Aristoph.
476. & 406.

CYPHUS, i. m. [*κύνηται*] Perrhaborum mons est, & pagus eodem no-
mine, ut refert Strabo lib. 9.

CYPRUS, i. m. Herba est folia habens ed iridis similitudinem mucrona-
ta, quæ a Latinis Gladiolus dicitur, radice bulbosa, & odore vicino nar-
do. Est & per se Indica herba, quæ Cyperis vocatur, gingiberis effigie,
commanducata croci vim reddens. V. Plin. 21. 18. Ubi nominatim a Cypero
distinguit.

CYPRINUS, i. m. Pifcis genus, ex congruor genere, de quo Plin.
lib. 32. cap. 11. Quidam Cyprinum pifcem eum esse volunt quem nos *Car-
pinem* appellamus vulgo.

CYPRINUM, i. n. Oleum, factitium erat e glande Ægyptia, odorum
causa, velte Plin. lib. 15. cap. 7. Fortasse idem quod e cypro arbore fie-
bat. V. **CYPRUS**, arbor.

CYPROS, i. m. [*κύνηται*] Herba, ex qua fit oleum. Plin. lib. 23. cap.
4. Natura ejus, inquit, exsiccatis, mollis nervus. Folia stomacho illi-
nuntur: & vulvæ conticta succus quoque eorum apponitur. V. Joc.
CYPRUS, i. f. [*κύνηται*] Insula, etiam nunc nomen retinet, inter alia
nomina Macaria dicta: nam mire fertilitas est, in sinu maximo, qui illi-
cica Cisica Cilicium dicitur, ad Ortum Occæanumque Ciliciæ, ac Syriæ ob-
jecta est: novem aliquando regnorum sedes, ut Plin. lib. 5. cap. 31. scri-
bit: smaragdo, crytallo, ære Cyprio cognominato, adamante, & alu-
mine nobilis: quam aliquando adnexam Continenti fuisse, Idem lib. 2.
scribit. De hac Strab. lib. 14. Veneri fuit castra. Flor. 3. 9. 2.

CYPRUS, a, um. Adj. [*κύνηται*] Unde, Tres parvæ insulæ huic pro-
pinquæ, Cypris nominantur. Et Venus Cypria, quod est primum in
Cypro templum fit constitutum. Cic. pro Domo 53.
Æs cyprium dicitur, quod vulgo *cyprum* nominatur. Plin. lib. 33. cap.
5. Teritur Cyprio ære in Cypris mortariis. Idem lib. 20. cap. 13. In py-
xide Cypria ætervatur.

Cyprum absolute, pro Ære Cyprio. h. e. Quod ex Cypro insula advehit-
ur. Plin. lib. 36. cap. 26.

Bovi Cyprio merendam, Ennius fœtodic versu quum dixit, significat id
quod solet fieri in insula Cypro, in qua boves humano fœtore pascuntur.
Verba sunt Felti.

Hirundo Cypria. Plin. 24. 11.

Merces Cypria. Hor. 3. Carm. 29. 60.

Vicus Cyprius, Romæ. Varro de L. L. 4. 78. Vicus Cyprius a Cypro,
quod ibi Sabinii civis adit confederunt, qui a bono onime id appella-
runt. Nam Cyprum Sabine Bonum. Sed alii per 1, Ciprius rectius
scribunt.

CYPRUS, a, um. Aliud Adj. ut, Bidentes Cypræi. Pallad. Jul. t. 5.
CYPRICUS, a, um. Adj. Idem; ut, Laurus Cyprica. Cato de R. R. cap. 8.
CYPRUS, i. f. [*κύνηται*] in Ægypto est Arbor ziziphi foliis, semine co-
riandri, (flore) candido odorato. Coquitur hoc in oleo, premitturque
liada, quod cyprus vocatur. Pretium est in libras, x. v. Hæc Plin. 12. 24. pt.
Latine, Ligultrum. V. Ruell. lib. 1. cap. 94.

CYPSRELLA, vel CYPSRELLA, Ærum. n. pl. [*κύνηται* Steph.] Oppidum
Thraciæ, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 11. Epit. Strab. lib. 7. Cypseloræm
urbem nominat.

CYRÆLUS, i. m. [κυριλλος] Tyranni nomen apud Corinthum, ejus meminit Cic. 5. Tusc. 109. Demarathus (inquit) Tarquinii regis nostri pater, tyrannum Cypselum quod ferre non poterat, fugit Tarquinius Corintho, & ibi fortunatus suus confuit, ac liberos procreavit.
CYRÆUS vel **Cypsellus** est etiam Avis ex hirundinum genere. Plin. lib. 10. cap. 39. Plurimum volandū quæ apodes, quæ casu vespem, ab aliis cypseli appellatur hirundinum specie. Nidificant in scopulis. Hæc tunc quæ toto mari cernuntur: nec unquam tam longo naves, tamque continuo cursu recedat a terra, ut non circumvolent eas apodes. Cetera genera resistent & insunt: his quies, nisi in nido, nulla: aut pendent, aut jacent.
CYRÆIDES, æ. m. [κυριιδης] patronym. Virg. in Ciri v. 464. Cypselidæ magni florentia regna Corinthi.

C Y R

CYRENAICA, æ. f. [κυριαινα] Elymæorum provincia est, quibus finitimi sunt Sagapeni, & Silaceni, parvi sane principatus. Strabo lib. 16.
CYRENE, es. f. [κυρινη] Nympha, Penci fluvii filia, quam raptam Apollo transfussile fertur in eam Africæ partem, quæ ab ea Cyrenaica dicta est. V. Virg. 4. Georg. 321. & 354. & MOX CYRENAICA.
CYRENE, es. f. [κυρινη] Urbs Africæ nobilissima, unde Cyrenaica regio nomen invenit, de qua V. paulo infra plura.
CYRENE, ærum. f. pl. Urbs eadem regionis Cyrenaicæ. Catull. 7. Quam magnus numerus Libyisæ arenæ Laferpiciferis jacet Cyrenis. Meminit & Plin. lib. 5. cap. 5. Nunc vulgo vocatur *Corena*; telus Olivarius in Melam.
CYRENEUS, a, um. Adj. gentile. [κυριναϊος] Cic. 4. Acad. 76. Quid Cyrenai? Videtur mihi minime contempti philosophi. V. dict. seq.
CYRENAÏCUS, a, um. Adj. Cyrenaiici philosophi, [κυριναϊκός] de quibus Cic. 3. Tusc. 52. Atqui (inquit) ab Aristippo Cyrenaiici philosophi nominati, omne bonum in voluptate posuerunt, virtutemque censuerunt eam rem esse laudandam, quod efficiens esset voluptatis. Qualis autem fuerit Cyrenaica philosophia, docet Diogenes Laertius lib. 2. in Aristippi vita. V. Cic. 3. de Orat. 59. & 3. Off. 116.
CYRENAÏCA, æ. f. [κυριναϊκα] Africæ regio, eadem Pentapolitana a quinque civitatibus dicta, quarum præcipua, & quæ regioni circumjacenti nomen daret, Cyrene visa est. Eam Strabo lib. ult. a Theræis Græcis conditam esse scribit, qui ex Laconica profecti, Theram insulam prius coluerint, hinc in continente Cyrenem ædificaverint. Ex horum numero fuit Battus quidam, qui Cyrenes condendæ fuit auctor, quod alibi eadem Strabo indicat. Inde Battiadæ Cyrenenses Silius nominat lib. 3. 253. Necnon Cyrene Pelopei stirpe nepotis Battiadæ parvos, fidelis stimulat in arma. Diodorus Siculus lib. 5. scribit ex quorundam sententia huic urbi nomen inditum a Cyrene Ipefi filia, quæ quum apud Peleum virgo educaretur, Apollo ejus forma captus, raptam virginem in Libyam, ad ea loca, in quibus postmodum civitas condita est, asportavit. & ab ejus nomine, Cyrene dicta. Eam regionem fertilissimam esse tradit Herodotus in fine quarti libri. Cic. pro Planc. 13.

CYRENEENSIS, e. Aliud gentile. Plaut. Rud. 3. 2. pr. Proh! Cyrenenses populares! &c. V. Tacit. 3. Ann. 70.
CYRILLUS, i. m. [κυριλλος] Præsul Dalmatiæ.
 Cyrillus item Alexandrinus Præsul edidit variarum hypotheson tractatus, Homilias plurimas, quibus utuntur Græci, præterea adversus Nestorium epistolæ, quibus omnia occulta ejus venena refellit. Is vixit temporibus Juliani principis.
 Cyrillus præterea Ierofolymitanus Præsul, sæpe pulsus ab ecclesia, & receptus: ad extremum sub Theodosio principe octo annos in sua sede perseveravit. extant ejus Catecheses. Hæc Hieronymus.
CYRINUS, i. m. Romanus cum Basilide, & Nabore, sub Diocletiano passus, ac sepultus tertio ab urbe lapide. Ex Volaterrano.
CYRIZOBORCA, Oppidum Indicæ. Plin. lib. 6. cap. 12. Annis Iomanes in Gangen, per Palibrotos decurrit inter oppida Methora & Cyrizoborca. Hardum legit, Clisfobora.
CYRNABA, æ. Scythiæ fluvius, non procul a Chryse sinu, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 17.
CYRNÆA, æ. f. [κυριναϊα] Vasis vinarii genus, teste Nonio. Plaut. Amph. 1. 1. 73. Cadus erat vini, inde implevi cyrneam. Sunt qui Cirmam scribunt per i nostrum, & παρω το κυριναϊ, hoc est a miscendo dictum velint. V. CIRNÆA. In emendatis libris legitur Hirneam. V. f. l.
CYRNI, ðrum. m. Indorum populi, quos Iugonum apud Plinium scribit annis centenis quadragenis vivere. Plin. lib. 7. cap. 2.
CYRNOS, i. f. [κυρινος] Insula est Corfica, ut supra dictum est in COASTICA. unde
CYRNI, Populi hujus insule.
CYRNÆUS, a, um. Adj. Virg. 9. Ecl. 30. Sictua Cyrnæas fugiant examina taxos.
CYROPOLIS, is. f. Regio est maritima, haud procul a sinu Persico, ut refert Plin. lib. 6. cap. 26.
CYRREHETICA, æ. f. Regio, Cyrre dicta est, ubi Cyrrehestis dea colebatur, quam Minervam interpretantur Plinius & Ptolemæus. conf. CYRREUS.
CYRREHA, æ. f. [κυριη] Oppidum in Phocidæ, juxta quod & Cyrrehei campi ad Phocidem attingunt, unde & Cyrrehas scopulos, & antra Cyrrethæa fontesque Cyrrehas, pro Phocensibus, Parnassive poetæ cognominant. De Cyrrehas campis copiose differunt in orationibus adversarius Demosthenis & Æschinis. Martial. lib. 1. 72. ad Flaccum, Quid tibi cum Cyrreha, quid cum Permeffidos unda? Cyrreha scopulosa. Lucan. lib. 3. 172. Jacet enim sub Cirphim rupem: ut auctor est Strabo lib. 9.
CYRREHÆUS, a, um. Adj. ut,
CYRREHÆUS, a, um. Adj. Gigant. 35. Secreta Cyrrethæa. Lucan. lib. 1. 64. i. e. Apollinis oracula apud antrum Cyrrethæum.
CYRREHUS, i. m. [κυριη] Syriæ oppidum, cujus incolæ Cyrrehestæ dicuntur. Auctor Stephanus, q. V. V. & Plin. lib. 5. cap. 23. Sunt item Cyrrehestæ Mæcedoniæ populi, non procul a Pella Alexandri præria, quorum meminit idem Plin. lib. 4. cap. 10.

CYRSTILUS, i. m. [κυρισταλλος] Atheniensis, lapidibus obrutus, quod inhonesta fuaderet, Cicerone auctore 3. Off. 48.
CYRTAEA, æ. f. [κυριταια] Oppidum est ad mare rubrum, in quod Artaxerxes Megabythum relegavit. Stephanus.
CYRÆUS, i. m. [κυριος] Cambylis & Mandanes filius fuit. Hic avi sui Attyagus jussu expositus, quod per fomium ex naturalibus filiæ, quam unicam habebat, vitæ enatam vidisset, cujus palmite omnis Asia obumbraretur. Hic dum exponitur (mirum) a cane femina aliquandiu lactatus est: tandem a regio pastore educatus, fatis volentibus in Persiarum regem assumptus est. Quibus quum diu imperasset, a Tomyri Scytharum regina cum ducentis millibus Persiarum caesus est, ut auctores sunt Herodotus & Justinus. Dicitur porro Cyrus est a Cyro flumine, quod per cavam Persiam fluit, ut scribit Strabo lib. 15. Hujus Cyri historiam scripserunt Xenophon philosophus octo voluminibus, Herodotus & Justinus libro primo.
 Fuit & Cyrus poeta, præfectus prætorio Theodosii junioris, deinde Patricius ob ingenium factus, valente magno pere Eudocia imperatoris uxore, quæ poetæ & carmina valde diligebat: ejus etiam opera, quum ageret Ierofolymis, Præsul ad extremum factus in Cotyacio Phrygiæ, pervenit usque ad Leonem imperatorem. Auctor Suidas.
Cyrus, item nomen duorum fluviorum, quorum unus Armeniæ & Iberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in monte Caucafo. Alius est in Media.
CYREUS, a, um. Adj. [κυριος] Quod est Cyri. Cic. 4. Att. 9. Nostram ambulationem, & Laconicum, eaque quæ Cyrea sunt, velim quam poteris invisas. i. e. Quæ Cyru architectus fabricatus est.
CYROPOLIS, is. f. a Cyro condita urbs. V. Freinshem. ad Curt. 7. 6.
CYSSITES, V. CISSITES.

C Y T

CYTÆA, æ. f. [κυταια] Oppidum regionis Colchicæ, & patria Medææ. Stephan.
CYTÆUS, a, um. Adj. [κυταιος] ut, Virgo Cytæa, i. e. Medæa. Valer. 6. Argon. 156. Cytæi, populi qui & Colchici. Valer. 6. Argon. 426. Terræ Cytææ, Colchi. Valer. 6. Argon. 693.
CYTAÏNUS, a, um. [κυταινός] aliud Adj. ut, Carmina Cytaïna, i. e. Medææ Colchicæ. Propert. 1. 1. 24. Alii rectius legunt Cytææa. V. Brækh.
CYTÆIS, ydis. f. [κυταις] Propert. 2. 4. 7. Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis. vel Medæa intelligitur, vel quævis maga. conf. Val. Flacc. 5. 466.
CYTEORUM, i. n. Ptolemæo, Cotyorum Plinio, Cappadociæ oppidum, hodie *Cecina*.
CYTHÆA, æ. f. frequentius n. pl. [κυθηραι] in Laconico sinu insula est, de qua Plin. lib. 4. cap. 12. sic scribit, Cythera cum oppido in Laconico sinu, antea Porphyrus appellata. Hæc sita est a Maleæ promontorio v. m. pass. ancipiti propter angustias ibi navium ambitu. Hactenus Plin. Hæfiod. in Theogonia v. 192. seq. tradit Veneream ab oppido, Cytheream cognominatam: Servius autem ab insula cognominatam tradit. Neutro genere & numero plurali protulit Valer. 8. Argon. 229. Idalium furto subit, aut dilecta Cythera. Virg. i. Æn. 680. Hunc ego sopitum somno, super alia Cythera. Sic & Ovid. 4. Fast. 286. Cytherus Phœnicis filius nomen indidit, ut auctor est Stephanus.
CYTHERR, es. f. Venus. Aufonius in Epigram. Nec bis cincta Diana placet, nec nuda Cythere.
CYTHERRÆA, æ. f. [κυθηραινα] Venus. Virg. i. Æn. 262. Parce metu Cytherea. Dicitur & Cythereia, teste Servio in 5. Æn. 505. Ovid. tamen secundam produxit lib. 4. Fast. 15. Nota Cytherea leviter mea tempora myrto, &c. Sed in MSS. & edit. emend est Cytheriaca. Venus Cytherea, ab urbe Cythera in quam primum devecta esse dicitur, concha, quum in mari esset concepta. Festus. V. Hæfiod. 4. Met.
CYTHERRÆIS, idis vel idos. f. [κυθηραις] Venus. Ovid. 4. Met. 288. in Hermaphroditii fabula, Mercurio puerum diva Cythereide natum. Idem tamen videtur illum syllabis mensum dedisse lib. 15. Met. 386. Armigerumque Jovis, Cythereidaeque columbas. Et sic legit Cælius Rhodig. 17. 7. Ego vero ausim contendere Cythereiadas esse legendum, a nominativo Cythereias, Cythereiadis vel Cythereiados.
CYTHERRÆCUS, a, um. Adj. [κυθηραικος] Martial. lib. 14. 207. Sume Cytheriaco medicatum nectare ceston. Ovid. 7. Epist. 69. & 4. Fast. 15.
CYTHERRÆUS, a, um. [κυθηραιος] Adj. ut, Cypros Cythereia. Martial. lib. 8. 45. Heros Cythereus. Ovid. 3. Fast. 611. i. e. Æneas Veneris filius. Menis Cythereus, Aprilis Veneri dicitur. Ovid. 4. Fast. 195. Sic ego; sic Erato, (mensis Cythereus illi Cæsiit, quod teneri nomen amoris habet.)
CYTHERRÆA, æ. f. pro Venere. Ovid. 4. Met. 190. Exigit iudicii memorem Cytheria pænam.
CYTHERRÆIS, ydis. f. [κυθηραις] Meretrici, a Cornelio Gallo poeta adamata, quæ alio nomine Lycoris dicitur. V. in dictione CORN. GAL. LUS, & Servium 10. Ecl. Virg. pr.
 Cytheris, Mima cum qua vinctus est Antonius post Pharsalicam pugnam, junctis ad curram leonibus: quod primus Romæ factitasse dicitur, non sine quodam offenso temporum, generosus spiritus jugum fibire illo prodigio significante. Hæc Plin. lib. 8. cap. 16.
CYTHERRON, ðnis. [κυθηρων] Satus est in Bœotia apud Thebas, Musis sacer. Plin. lib. 4. cap. 7. Et Musis natale in memore Heliconis allignant. Datur & his Thebis (Bœotias intelligit) saltus Cytheron. Solum cap. 12. Apud Thebas Helicon lucus est, Cythæron saltus, amnis Imenius. V. Servilium cum in CITHERRON. Sic enim legitur scribitur. Servio subscritic Laetantius, in Stat. 1. Theb. 114. Sed utrumque putant errare docti Herodorus enim lib. 8. tradit e Parnassi verticibus alterum vocari Thiboreum, alterum Hyampæum. Aufop. in Grisp. Sacravit toties ternas ex ære Cythæron.

